Digitized by Google

Restauré Janvier 1911

Digitized by Google

3011
B. L. E. 1 p. 95
#
Estienne
(Henri)

Digitized by Google

Ex biblioth. ff. Min. Pontisuallium

22962

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

THESAVRVS GRAECAE LINGVAE,

Ab Henrico Stephano constructus.

IN QVO PRÆTER ALIA PLVRIMA quæ primus præstitit, (paternæ in Thesauro Latino diligentiæ æmulus) vocabula in certas classes distribuit, multiplici deriuatorum serie ad primigenia, tanquam ad radices vnde pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI,

Nunc alii intrepidè vestigia nostra sequantur:
Me duce plana via est quæ salebrosa fuit.

VILLE DE LYON

LYON

ANNO M. D. LXXII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CÆS. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

HENRICVS STEPHANVS lectori, de suo Thesauro.

Θησαυρὸν γλώσσης Ἀσκραῖος ἔειπεν ἄριστον,
Πασῶν δ᾽ Ἑλλαδικὴ γλῶσσα ἀρίστη ἔφυ.
Ἀλλ᾽ ὅ με θησαυρεῖς θησαυρὸς ἀπηῦρεν, ἄριστος
Πᾶσιν ἐὼν ἑτέροις, ἐστὶ κάκιστος ἐμοί.

IDEM DE EODEM.

Thesauri momento alii ditántque beántque,
Et faciunt Crœsum qui prius Irus erat.
At Thesaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit vt iuuenem ruga senilis aret.
Sed mihi opum leuis est, leuis est iactura iuuentæ,
Iudicio haud leuis est si labor iste tuo.

SVMMA PRIVILEGIORVM HVIC THESAVRI editioni concessorum, quæ prodiit anno M.D.LXXII, CAL. MART.

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris semper augusti, cautum est Henrico Stephano nequis in vniuersis ditionibus ipsius Cæsareæ maiestatis, locis atque ciuitatibus tam sacro Romano imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & prouinciis eius mediatè vel immediatè subiectis, nisi ipsius Henrici Stephani aut hæredum permissu, hunc Thesaurum linguæ Græcæ, vel quicquam eorum quæ in hanc eius editionem contulerit, excudere ante octennium, à die qua finita fuerit computandum: vel ea quæ excusa fuerint exemplaria vendere atque distribuere publicè vel occultè aut quouis alio prætextu, ausit. Alioqui sibi præter amißionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri, irrogatam esse sciat, imperiali fisco & ipsi Henrico Stephano, vel eius hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo persoluendam.

Diploma vnum datum fuit Pragæ, die XV Febr. Anno M.D.LXX.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs.
maiestatis proprium,
A. Erstenberger.

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs.
maiestatis proprium,
M. Gerstman.

Diplomate CAROLI IX, Galliarum regis Christianiß. cautum est eidem Henrico Stephano in eandem formam, ad decennium. Et edictum hoc violanti, præter amißionem librorum, mulcta arbitraria irrogatur, atque vt omne damnum eidem Henrico præstare sarciréque teneatur. Datum fuit apud sanctum Germanum, Parisiorum suburbium, Iulii die XIII, Anno M.D.LXI.

Subsign.

Delomenie.

Digitized by Google

MAXIMILIANO II, ROM. IMP. SEMPER AVGVSTO, GERMANIAE, HVNG. BOHEM. DALM. CROATIAE ET SCLAVONIAE REGI, &c.

Ac nobilissimis eius academiis, Viennensi & Pragensi:

CAROLO IX, GALL. REGI CHRISTIANISS.

Atque omnium eius academiarum antiquissimæ nobilissimæque, Parisiensi:

ELISABETHAE, ANGLIAE, FRANCIAE, HIBERNIAEQ. REGINAE SERENISS.

Et celeberrimis eius academiis, Oxoniensi & Cantabrigiensi:

ITEM,

ILLVSTRISS. PRINCIPIBVS AC DOMINIS, FRIDERICO, COMITI PALAT. AD RHENVM, IMPERII ELECTORI PRIMARIO, &c.

Et clarissimæ eius academiæ Heidelbergensi:

AVGVSTO, SAXONIAE DVCI, IMPERII ELECTORI, &c.

Et celeberrimis eius academiis, Lipsiensi & Vitebergensi:

IOANNI GEORGIO, MARCHIONI BRANDEBVRGICO, IMPERII ELECTORI, &c.

Inclytæque eius academiæ, quæ est Francofurti ad Viadrum,

HENR. STEPHANVS S. D.

ISOCRATES, summus & orator & philosophus, eos qui regibus vestes vel æs aurúmve cælatum afferrent, vel aliud quidpiam eorum quæ sibi deessent, illis contrà superessent, mercaturam maiore quodam artificio exercere aiebat quàm qui apertè institores se profiterentur. At ego sacræ tuæ Cæsareæ maiestati, itémq; vestris regiis MM. & Augg. DD. offero quæ mihi cõtrà supersunt, illis desunt. Offero enim Thesaurum quem antea (inuidia dicto absit) nusquam gentium ne venalem quidem thesauris vestris inuenistis. Ne-

que verò meum istud munus eiusmodi est vt eius vtilitas ad vos tantùm aut vestros aulicos peruenire queat, sed quàm latè ditionum vestrarum fines patent, eius vtilitas ad omnes Musarum cultores dimanabit. Quum autem maior eorum in academiis quàm alibi sit numerus, & has vobis non secus ac patribus filias, charas esse constet, rem vobis longè gratissimam facturũ me existimaui si eas quoque compellarem. Minimè enim verendum mihi fuit (opinor) ne, si vobis eas consociaré, tantum illarum honori addere, quantum vestro detrahere iudicarer: quum illæ non solùm honorem vestrum amplificare, sed etiam immortalem vobis gloriam comparare possint. Huius autem comparandæ studium præ quouis alio principes decere, iam olim Ptolemæo regi cecinit Syracusanus poeta, his versibus, (quantum quidem Musa mea Latina Græcam assequi potest) —quid enim mage principe dignum,

Quàm decus immortale sibique suisque parare?
Hoc manet Atridis saluum: caligine contrà
Nunc adoperta latent (nullus datur vnde regressus)
Quæcunque obtigerant Priami populantibus vrbem.

Vbi quod de Atridis canit, nihil aliud illis quàm decus immortale saluũ manere, idem de reliquis omnibus heroibus, (vt alios innumeros fortes viros omittam) ac nominatim de Achille, canere poterat: cuius ad tumulum quum Alexander astitisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inueneris. At vos in academiis vestris non solùm certum vestrarum laudum præconium repositum habetis, sed etiam in illis, non secus ac patres in liberis, vobisipsis quodammodo superstites esse potestis: quandoquidem tanta vicissim in earũ alumnos liberalitas ac munificentia vestra extitit, vt vobis, secundum deum, omnia debere dici possint. Vbi verò insigniorem & principibus conuenientiorem liberalitatis materiam inuenietis quàm iis in locis quæ (vt M. Tullius domum Isocratis, officinam eloquentiæ vocauit) omnium liberalium artium velut officinæ quædam sunt? quæ literariis rebuspublicis seminaria esse dici possunt? quæ denique cæteris ditionum vestrarum locis non aliter quàm animæ corporibus inclusæ videri queũt? Cyrum minorem narrat Xenophon, quum Lysander Lacedæmonius ad eum venisset Sardis, eíque dona à sociis attulisset, & cæteris in rebus comem erga illum atque humanũ fuisse, & ei quendam conseptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. Lysandrum autem, admirantem proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, & suauitatem odorum qui afflarentur è floribus: dixisse, mirari se solertiam eius à quo illa dimensa & descripta essent. Cyrum autem ei respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus: mei sunt ordines, mea descriptio: multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ. Quanto maior & principe dignior gaudii materia est, posse de eloquentibus & sapientibus viris dicere, Hos academia mea iam inde à pueritia, tanquam teneras plantas, educauit & excoluit: hos formauit, hos omnibus quibus excellunt artibus instituit atque perpoliuit. Athenæ ob literarum studia, quæ ibi florebant, Græcia Græciæ dictæ fuerunt. quídni

Digitized by Google

& vos aliquam Germaniam Germaniæ, Galliam Galliæ, Angliam Angliæ habere diceminí? Ex Isocratis ludo, tanquam ex equo Troiano, innumeri principes exiêre: nimirum qui in dicendo & scribendo principes extiterunt. quid? nónne itidem ex eorum scholis qui academiis vestris præsunt, prodire solent ii quos à consiliis ad latus semper habetis, aut legatos in exteras regiones mittitis? nónne inde prodeunt & illi qui velut vicariam in soliis vestris sedem obtinent, siue ius tanquam ex ore vestro dicant, siue alia in vrbibus, quarum gubernacula illis commisistis, administrent?

Neque tamen academiæ eos tantùm homines vobis suppeditant qui domi, sed eos etiam qui belli præclarã vobis operam nauaturi sint. Longè enim falluntur qui Musarum cultoribus non posse martia pectora inesse, & ipsi persuasum habent, & aliis persuadere conantur. Literas quidem certè inter arma silere, (sicut de legibus dictũ fuit) miniméq; gratam inter illa sedẽ aliud literarũ genus quàm poeticã Tyrtæi alicuius tubam, habere fateor: sed tantum abest vt eundem & literarum & armorum laude posse excellere negem, vt contrà, quemadmodum Græci vulgari senario eos qui literas didicerãt duplo oculatiores esse aiebant quàm cæteros, ita ego imperatores literarum peritos duplicem quendam artis imperatoriæ vsum habere contendam. Etenim si Agamemnon meritò decem Nestores, non decem Aiaces sibi optabat, idémque & vos in bellicis vestris rebus optare debetis: nónne ex quatuor quibus imperatorium munus demandare voletis, si duo literati sint, duo illiterati, (cæteris alioqui in rebus pares) illorum magis quàm horum prudentiæ confidendum vobis existimabitis? Monumenta historicorum euoluant qui fortitudinem cum doctrina copulari posse non putant: & ex illis discant quales viri apud Græcos fuerint (vt alios quamplurimos silentio prætereã) Pericles, Themistocles, Epaminondas, Agesilaus, Philolaus, Xenophon: quales viri apud Romanos, duo fulmina belli Scipiadæ, C. Lælius, L. Furius, Fab. Maximus, M. Crassus, vterque Cato: quales innumeri alii. Vel vnius certè Luculli exemplum eos qui in illa opinione sunt, magnã literis iniuriam facere ostendit. Is enim tantus imperator in omni genere belli erat, præliis, oppugnationibus, naualibus pugnis, totiúsque belli instrumentis & apparatu, vt Mithridates, rex post Alexandrum maximus, hunc à se maiorem ducem cognitum quàm quenquam eorum quos legisset, fateretur: & tamen cùm omni literarum generi, tum philosophiæ ita deditus erat, vt in bello etiam & sub ipsis pellibus aliquid temporis illis impertiretur. Verùm quid externis exemplis opus est, quum vestræ Germaniæ, Galliæ, Angliæ, suos itidem Pericles, suos Agesilaos, suos Scipiones, id est, homines & armorum & literarum simul laude præstantes, & habuerint iam olim, & nunc quoque habeant? Vnde verò illi doctrinam nisi ex academiis vestris hauserunt? Quemadmodum igitur dicebat ille,

Sint Mæcenates, non deerunt Flacce Marones:

ita certè quo plures vobis similes, nimirum sui itidem amatores atque fautores, academiæ habebunt, eo fœcundiores talium hominum esse poterunt.

Hæc autem quum ita sint, & quum academiis quas illis de causis charas vel potius charissimas habetis, gratificari modis omnibus cupiatis, gratiam me à tua S. C. M. & vestris tum RR. MM. tum AA. DD. initurum putaui, si munus offerrem quo illas, non secus ac patres filias, munerari vicissim possetis: & quod illis non solùm vtilitas, quam ex eo percepturas spero longè maximam, sed & ipsæ manus vestræ (quæ aliò etiam omni munificentiæ genere demereri iampridem earum amorem cœperunt) commendarent. Deus opt. max. huic meo Thesauro omnes suæ erga vos beneficentiæ thesauros comites addat.

IISDEM DE HOC THESAVRO.

Hic thesaurus, hic est, tua quem Germania, Cæsar,
Hic quem Carle optat multis tua Gallia votis,
Hic est, Elisabeth, tua quem sitit Anglia dudum.
Hic illis thesauro Arabum pretiosior omni,
Pactoli auriferis fuerit mage charus arenis,
Gratior eoo venientibus æquore gemmis.
Germanos ergo hic Gallósque beabit, & Anglos:
At me, cuius opes tandem consumpsit opimas,
Vestrum est (sic vobis sint regna beata) beare.

DE EODEM.

Insperata alios thesauros lucra videmus
Ferre repertori: tristémque repentè fugari
Pauperiem, vilémque casam mutarier arce.
At me contrà inopem meus hic ex diuite fecit
Thesaurus, gazásque omnes exhausit auitas.
Si tamen hic animum vestrum pectúsque benignum
Conciliare mihi (quod ait se posse) valebit,
Tum verò haud aliter quàm quondam Pelias hasta,
Fecerit id vulnus, factóque medebitur idem.

Digitized by Google

CATALOGVS AVTORVM GRAECORVM, EX QVOrum scriptis vocabula & loquendi genera, eorum item vnde expositiones vocabulorum aut loquendi generum petitæ sunt in hoc THESAVRO GRAECAE LINGVAE.

Indicatur autem in quibusdam, etiam ex qua editione sint, in iis videlicet quorum locis nonnunquam paginæ numerus: in poetis autem, versus numerus interdum adscribitur.

POETAE,

Homerus, Hesiodus, Orpheus, Callimachus, Aratus, Nicander, Theocritus, Moschus, Bion, Dionys. Alex., Coluthus, Tryphiodorus, Musæus, Theognis, Phocylides, Pythagoræ aurea carmina, Epigrammata Græca, — *Ex editione Henr. Steph.*

Apoll. Rhodius, Oppianus, Nonnus, Aristophanes, — *Ald.*

AEschylus, Sophocles, — *Henr. Steph.*

Euripides, Lycophron, — *Ald.*

Pindarus, & cæterorum lyricorũ fragmenta. — *Henr. Steph.*

HISTORICI,

Herodotus, *Ald.*

Thucydides, Xenophon, Diodorus Sicul. Dionysius Halicarnasseus, Dion, Appianus, Herodianus, — *Henr. Steph. & Rob. Steph.*

Polybius, *Germ. ann. 1530.*

Arrianus, *Germ.*

Strabo, Pausanias, — *Ald.*

Philostratus, Plutarchus, — *Ald.*

nisi numero pag. adiungantur hæc verba, Meæ editionis.

Athenæus, *Ald.*

AElianus, *Rom.*

Diog. Laertius. *Germ.*

ORATORES,

Isocrates, Demosthenes, AEschines, Demades, Lysias, Antiphon, Andocides, Isæus, Dinarchus, Lycurgus, Gorgias, Lesbonax, Herodes, Alcidamas, Antisthenes, — *Ald.*

Aristides, *Flor.*

Lucianus, *Ald.* Sunt tamen huius & historica quædam scripta.

RHETORES, seu sophistæ,

Aphthonius, Theon, Libanius.

PHILOSOPHI,

Plato, Aristoteles, Themistius, — *Ald.*

Epictetus, Philo, Porphyrius, Iamblichus, Proclus.

II EX QVORVM epistolis aliqui proferuntur loci,

Heraclitus, Democritus, Hippocrates, Euripides, Isocrates, AEschines, Demosthenes, Plato, Aristoteles, Chion, Diogenes, Crates, Anacharsis, Lysis, Musonius, Apollonius Tyaneus, Philostratus, Alciphron, AElianus, Theophylactus, Procopius, Phalaris, Brutus, Synesius, Basilius, Gregorius Nazianzenus, Libanius, Iulianus imp.

IVRISCONSVLTI, aut scripta ad iurisprudentiam pertinentia,

Pandectæ iuris Græcæ, Iustiniani nouellæ, Theophili interpretatio Institut. Iust. Harmenopulus.

MEDICI,

Hippocrates, Dioscorides, Theophrastus, Galenus, Oribasius, Paulus AEgineta, Aetius, Alexander Aphrodisianus, Alexander Trallianus, Hippiatriæ autores.

GRAMMATICI, AVT qui ad grammaticam pertinentia scripserũt, scholiastæ & lexicographi,

Iulius Pollux, Harpocration, Hesychius,

Suidas,
Etymologus, qui Etymologicus vulgò,
Ammonius,
Ioannes grammaticus,
Thomas Magister,
Phrynichus,
Moschopulus,
Theodorus Gaza,
Eustathius schol. Hom. *Rom.*
Didymus, qui putatur autor breuium in Homerum scholiorum,
Scholiastæ, seu enarratores: Hesiodi, Arati, Apollonii Rhodii, Nicandri, Callimachi, AEschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, Pindari, Demosthenis, Thucydidis, Dionysii Areopagitæ.

Nondum autem editi libri, sunt hi, Xenophontis Ephesii historia, Charitonis historia, Statii historia, Eustathii historia, Longi Pœmenica, Iuliani imperatoris varia opuscula, Sextus philosophus, Scholia in Oppianum, Lexica duo Græca. item Lexica vetera Latinogræca, & Græcolatina, quæ recentiores Glossaria vocarunt.

SACRA SCRIPTA, AVT qui scripserunt quæ ad ea pertinent.

Testamentum vetus, ex interpr. ea quæ LXX interpretum vocatur,
Testamentum nouum,
Canones conciliorum,
Iosephus,
Iustinus martyr, — *Rob. Steph.*
Dionysius Areopagita,
Basilius Magnus,
Gregorius Nazianzenus, Gregorius Nyssenus, — *Ald.*
Chrysostomus, — *Ver.*
Damascenus, — *Ver.*
Clemens Alexandr. — *Flor.*
Eusebius, Theodoritus, Socrates scholasticus, Sozomenus, Euagrius, — *Rob. Steph.*
OEcumen. Arethas. — *Ver.*

IN THESAVROS LINGVAE GR. ET LATINAE.

Ausonias quondam Musas Robertus egentes
Excepit grato prouidus hospitio:
At nunc Henricus, patris vestigia sectans,
Errantes Graias excipit hospitio.
Illæ autem memores accepti muneris, ecce
AEternas Stephanis constituêre domos.
Vos æternum igitur Stephani nunc viuite. nanque
AEternum præstant viuere Pierides.
Et vos cum Stephanis æterno fœdere pactæ
Et Graiæ & Latiæ viuite Pierides.
Tu quoque musarum cultrix, Musis Stephanisque
Communes colito sedula turba domos.

IN THESAVRVM LINGVAE GRAECAE.

Eruit ille Argos Agamemnoniúsque Mycenas
Romanis Troiæ Mummius vltus auos.
Quinetiam longum Romanis fracta tyrannis
Græcia, mox Turcæ est dilaniata cani.
Sic perijt Sparte, sic vos periistis Athenæ:
Sic nihil infelix Hellados Hellas habes.
Quorsum ergo nouus hic populator tertius, (inquis)
Quæ solæ superant qui rapit vnus opes?
Immò ô te tandem isto prædatore beatam,
Quas sparsêre alij qui legit vnus opes.
O te, inquam, Henrico Hellas prædatore beatam.
Nam te eadem ditat quæ populata manus.

IN EVNDEM.

Quid Graiis inhias spolijs nunc barbare miles?
En Graias Gallus congerit vnus opes.
Immò istas Gallus quas veras somniat (inquis)
Possideat, reliquas dum mihi linquat opes.

ROBERTO STEPH. ET HENRICO ROBERTI filio, illi quidem, Latinarum, isti verò, Græcarum Musarum fautori & alumno, TH. B. V. dicauit.

HENRICI STEPHANI AD LECTOREM EPISTOLA, SEV PRAEFATIO IN SVVM Thesaurum linguæ Græcæ.

ΓΛΩΣΣΗΣ τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης, vt Ascræus olim vates cecinit: at ego, non vt ᾠδὸς, sed vt παρῳδὸς, canere de Græca lingua non dubitarim,

Γλώσσης θησαυρὸς γλωσσῶν παρὰ πᾶσιν ἄριστος
Ἑλλαδικῆς, πασῶν χαρίεν τι πᾶν μέτρον ἐχούσης.

Ecquis enim dici vel fingi præstantior & maior thesaurus possit quàm is qui ad alios etiam maximos thesauros, vel potius ad eos qui soli verè sunt thesauri, quósque possessorum quilibet & facilè & tutò portare secum potest, (vt Prienensis ille Bias se omnia sua secum portare aiebat) nimirum ad omnes liberales & ingenuas artes, viam nobis aperit? Quæ verò χάριτες non comitantur eum sermonem qui ipsas etiam deas quæ ὁμωνύμως appellantur Χάριτες, reddit χαριεστέρας? Si enim alio quàm Græco sermone loquantur, non itidem χαρίεσσαν ὄπα fundere poterunt. Adeo vt quemadmodum ait Hecuba apud Euripidem,

--λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
κἀκ τῶν δοκούντων, αὑτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει:

ita dici possit, (si & hic παρῳδεῖν mihi liceat)

--λόγος γὰρ Ἑλλάδος τις ἐξιὼν
Γλώσσης τι κἄλλης, αὑτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει.

Et meritó: quum Græcus ille sermo dulcior melle fluat. Nam quod de Nestorea lingua testatus est Homerus, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή: id generatim etiam de Græca (si aliæ cum ea comparentur) dici posse videtur. Sed hæc lingua (quę est eius miranda felicitas) quanuis suapte natura sit μέλιτος γλυκίων, valet etiam, quum res postulat, verba fundere νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. Quid quòd vnum idémque vocabulum & λεαίνειν & τραχύνειν hæc lingua potest? ánnon hoc non miræ solùm sed propemodum incredibilis felicitatis existimari debet? Enimuero quoniam vereor ne, si vlterius orationem meam in huius linguæ laudes prouehi sinam, latissimum illum campum ingrediatur vnde non facilè abduci possit, iam nunc eam aliò conuertendam censeo: præsertim quum ab aliis scripta illius encomia hic additurus sim, & hoc argumentum ipse quoque scripto illi peculiari & pauca cum aliorum encomiis communia habente, tractare aliquando decreuerim.

Equidem, si quadam amoris vehementia *Res minimè pulchræ, pulchræ tamen esse videntur*, vel (ipsissimis Syracusani poetæ verbis) τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται: non erit quòd quisquam miretur si linguam hanc, quam nemo pulcherrimam esse vel negat vel negare potest, insitus mihi à teneris propemodum vnguiculis eius amor, aliquid ampliùs quàm pulcherrimam videri coegerit. Sed in hoc meo amore verum non comperitur quod poetarum Latinorum ποιητικώτατος testatur, *ignoti nulla cupido*. Linguæ enim Græcæ cupido iamtum me incessit quum vix de nomine mihi nota esset, víxq; ipsas elementorum eius notas à Latinis possem discernere. ita vt oculi in hoc amore, sicut in eo quem elegiaci poetæ decantant, duces fuisse minimè dici queant. Ac nihilo magis de auribus dici hoc potest, (vt illorũ canit vnus, *Pro lena multis vox sua sæpe fuit*) quandoquidẽ hæc lingua me in sui amorẽ iamtum pellexit & rapuit quum aures ne de modulatione quidẽ eius (etiamsi eas quodammodo titillare viderentur) vllum ferre iudicium possent, quin potius eius auditor tanquam ὄνος πρὸς λύραν essem. Fecit denique hic non solùm inusitatus sed præproperus etiam & præcox amor vt Græca lingua discenda mihi ante Latinam esset. Hoc autem quo miraculo contigerit, quoniam alibi scripsi, nimirum in iis quæ editioni poetarum heroici carminis principum præfixi, (ibi enim quum iis quæ de poetices laudibus scribere institueram, aliquid περὶ τῆς ἐμῆς φυσικῆς φιλομουσίας ab eo argumento non alienum præfari vellem, ad narrationem illam mea delapsa est oratio) siqui iam ibi

legerint, minimè repetendum illis nunc fuerit: at iis qui nondum lectum legere cupient, locum indicasse contentus ero.

Sed vide obsecro lector quomodo in meo illo præcoci (vti dixi) Græcarum literarum amore prouidentia Dei optimi maximi iam tum semina quædam huius tam operosæ πραγματείας includeret. Quid enim amor ille fecit? vel potius quid non fecit? Eo accensus, Herculeum quendam laborem, qui exantlandus in ea erat, eluctari potui: eo inflammatus, tantam laborum asperitatem tanta voluptatis dulcedine temperaui, vt quemadmodum Prometheus & Pelopis parens dulci sono decepti laborum feruntur, ita ego sæpenumero Sisyphei quod voluebam saxi oblitus fuerim, atque id à me volui minimè senserim. Quot enim quantásque difficultates obiectas mihi fuisse putas? quàm confragosa & salebrosa, quàm prærupta per loca perrumpendum mihi fuisse credis? Quoties tantis difficultatibus deterritum pedem referre voluisse arbitraris? Verùm vt de AEnea cecinit Maro, *Vicit amor patriæ*: ita de me affirmare possum, Vicit amor linguæ. Quinetiam cum eo amore cuius ex poetis elegiacis mentionem feci, meum comparare in multorum malorum tolerantia possum. Apud eum qui omnium ingeniosissimus non immerito censetur, legemus,

Quis nisi vel miles vel amans & frigora noctis
Et denso mistas perferet imbre niues?

Alius quidam hoc de se, vt amatore, profitetur,

Non mihi sæua nocent hyberna frigora brumæ:

Proh quàm aspera frigora non dicam mihi non nocuerunt, sed tanquam non nocentia, patienter à me tolerata fuerunt! Possum illi amanti simúlque illi militi in eo item me adiungere quod ab eodem poeta canitur, *Peruigilant ambo.* Magna enim ex parte vigiliæ appellari mea hæc scripta possunt. Quid de inediæ tolerantia dicam? In ea me & milites & amatores quoslibet superantem non domestici mei solùm sed etiam quicunque domum meam frequentarunt, non sine admiratione sæpenumero viderunt. Vnum addam, in quo itidem multos me id genus amatores vicisse, nemo negauerit. Canit de amica sua quidam,

Quinetiam sedes iubeat si vendere auitas,
Ite sub imperium sub titulúmque lares.

Quàm paucos in animum inducere putamus vt idem propter amicas faciant? At ego propter amicam meam linguam Græcam & præ ardenti construendi eius θησαυροῦ desiderio, penè vniuersas meas diuitiolas paulatim ἀποθησαυρισμένας repentè me ἐκτεθησαυρικέναι, vtinam non tam verè dicere possem. Et hæc quidem sunt quæ cum illo amatorum genere, partim cum eorum multis, partim cum paucis communia habeo. (quorum commemoratio nequaquam mira videbitur ei qui celebris illius versiculi meminerit, ἡδύ τοι σωθέντι μεμνῆσθαι πόνων) at verò quod in eorundem malõrum tolerantia commune cum illis non habeo, id demum est quod me solatur: nimirum fructus quem ex meis qui cum tantis malis coniuncti fuerunt laboribus, non à me tantùm sed à multis hominum millibus perceptum, ingentis thesauri loco futurum spero.

Vt autem & ipse de hac spe mea déque opinione quam concepi iudicium ferre possis, audi obsecro quæ in hoc opere præstiterim, & in quibus potissimùm præstandis sudauerim. Primùm quidem mea est nec prius audita vocum Græcarum dispositio, qua earum maxima pars ad suas origines, tanquam riui ad suos fontes, vel stirpes ad suas radices, reuocantur: qua deriuata nonnunquam ducenta, interdum trecenta ad vnum primitiuum ita reducuntur vt interim ne ipsa quidem permixtim collocentur, sed in certos ordines distribuantur. Hæc autem series (propter quam indice opus huic Thesauro fuit, vt etiam in præfatione illi præfixa docui) vix dici potest quàm multa huius linguæ studiosis afferre commoda & adiumenta possit. tria quidem certè affert longè maxima: quòd lector magno labore quærendi per diuersos sparsa locos, & eadem in diuersis legendi, leuetur: quòd à primitiuis deriuatiua dignoscat, & quomodo factæ sint deriuationes, primo aspectu intueatur: quòd vno eodémque loco & in promptu habeat quæ mutuam quodammodo lucem sibi afferant, & sese mutuò explicent. Adde quòd hæc series ditiores (vt ita dicam) reddere videtur Græcæ linguæ diuitias: & quæ antea locupletissima verborúmque omnis generis fœcundissima esse visa est, facit vt multo etiam locupletior fœcundiórque quàm credita sit comperiatur: vt etiam dixi in epistola ante biennium excusa, qua ad multas multorum amicorum, de meæ typographiæ statu, nominatímque de meo Thesauro linguæ Græcæ, respondi: vbi & alia pleraque non solùm hac de re sed etiam

de aliis ad hunc Thesaurum & ad vulgaria lexica pertinentibus disserui: quæ in hac præfatione (quam & properans & animo minus quàm in vlla operis parte tranquillo scripsi) non immeritò desideraturus sis. Cæterùm tu quoque pulchram esse hanc meam vocabulorum antea permixtorum & confusorum dispositionem, fateberis, sat scio: sed ad καλὰ, addito χαλεπά: & Græcum prouerbium hac in re, non minus quàm in alia vlla earum quæ ad linguam Græcam pertinent, ἀληθεύειν existimato. Atque vtinam non tam expertus loquerer: vtinam dispositionem illam mihi asserere non possem: vtinam mihi nihil deberet: nec me viæ ducem esse, sed monstratam ab alio quopiam sequi oportuisset. Vix enim vllis exprimi verbis potest cum quibus mihi difficultatibus luctandum fuerit, & quoties de me dici illud potuerit,

Vt stat & incertus qua sit sibi nescit eundum,
Quum videt ex omni parte viator iter.

Quum enim omni ex parte viam vel potius viarum inexplicabilem errorem & labyrintheo similem cernerem, quomodo non hæsissem? sic autem hærens animus qui potuisset in varias sententias non distrahi? Nec verò mihi in his labyrinthis aliquod Ariadneum filum, tanquam alteri Theseo, auxilio erat: sed idem quod Terētiano Getæ vsuueniebat, vt in me omnis spes esset mihi. Lexicographos omnes, scholiastas, grāmaticos, cunctos denique qui aliquid ad Græcæ linguæ cognitionem pertinens scripsissent interrogabam: sed in maxima parte eorum quæ sciscitabar, magis muti quàm pisces erant: sicubi autem sententiam suam proferebant, idem mihi contingebat quod Demiphoni apud eundem comicum, quum ab aduocatis quos consuluerat, incertior quàm antea reuerteretur. De plerisque enim deriuationibus aut tacere aut inter se dissentire veteres quoque grammaticos, de nonnullis verò eosdem diuersa diuersis locis, aliquando etiam contraria, sentire comperiebam. Scio autem fore multos qui & huiusmodi dissensionum & aliarum quas dixi difficultatum exempla requisituri sint: sed ea in Thesauri huius corollarium iam inchoatum reseruanda censui: vbi etiam plurima ad reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem pertinentia, nec adhuc à quoquam tractata (inter alia autem, ea quæ ad Atticam dialectum & cæteras pertinent) Deo fauente tractabuntur. Sed interim siquis hoc ipsum opus euoluere non grauabitur, suo desiderio aliqua ex parte satisfactum esse dicet. In aliquot enim locis, & illius discrepantiæ & multorum quæ lexicographi vel scholiastæ vel alii grammatici nobis pro oraculis obtrudunt mendaciorum mentionem simul & reprehensionem inueniet. Quòd si verum est illud, --*in magnis & voluisse sat est*, mihi æquus esse debebis lector, qui omnes propemodum difficultates oppugnaui, plurimas verò oppugnatas, etiam expugnaui.

Illum tantum circa talem vocabulorum dispositionem laborem excipiebat alius non minor, vel potius multo maior, disponendi itidem ordine certo significationes, & singulas quoad fieri posset aptis exemplis confirmandi: quinetiam eas quæ in superioribus lexicis turmatim (vt ita dicam) collocatæ essent, examinandi, & veras à falsis diiudicandi. Quod enim ad ordinem attinet, plerunque vna significatio primum locum certis de causis mereri videbatur: sed ecce statim aliam, quæ de primatu cum ea contendebat, & cui itidem rationes suæ deesse non videbantur, adeò vt subinde vsurpare illud possem,

Et magis hæc nobis & magis illa placet.

Quid? an leuem hanc difficultatem fuisse existimas, quum animus meus, quamcunque se in partem verteret, nihil nisi varias dubitandi causas intueretur? Quid certi, quæso, statuere poteras qui vagabatur & errabat, -- *vt à ventis discordibus acta phaselus*? Expectandum certè erat dum vtrisque rationibus, quæ prima fronte ἰσόρροποι esse putabantur, in vtraque lance positis, alterutræ præponderarent. Siquando autem in æquilibrio manere eas videbam, lectores admonebam. Vulgaria enim lexica ne hic quidem vllo mihi adiumento erāt: vtpote in quibus tam parua vel potius adeò nulla huius ordinis significationum habita fuerit ratio, vt linguæ huius vel mediocriter periti multa ibi præpostera esse animaduertere possint: & caput plerunque ibi poni vbi ponendi pedes erant: nonnunquam verò in magna permixtarum significationum turma siue caterua nec caput nec pedes apparere. Adde quòd sæpe in iisdem contingit vt ex duabus significationibus vna planè falsa sit, & quam aliquis ex malè intellecto quopiam loco somniauerit: altera, vera quidem sit, sed falsum quod ad confirmationem eius subiungitur exemplum: id est, falsò (vtpote nihil commune cum illa habens) afferatur.

Ad alia multa incommoda hoc accedebat, quòd quum vulgaria illa lexica, non πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ, sed contrà παῦρα μὲν ἐσθλὰ, πολλὰ δὲ λυγρὰ, habeant, (idque potissimùm in significationibus recensendis) vel vtraque sint ἀδιάστατα, vel τῶν λυγρῶν potius

quàm τῶν ἐσθλῶν autor nominetur. Cui enim adscribenda hæc essent diuinandũ mihi erat, deinde ad inuestigationem veniendum. Mihi siquidem propositum hoc erat, vt quoad fieri posset, nihil quod alicuius momenti & minimè vulgare foret, sui autoris nomine careret: vt nimirum hoc modo ab alienis mea discernerem, ac neminem honore suo fraudarem. Sed paulatim ita me diuinationi illi assuefeci, vt quid Budæi, quid Erasmi, quid Petri Victorii, quid Ioachimi Camerarii, quid aliorum esset, coniectura facilè assequerer. Vnde fiebat vt in plerisque locis, vnoquoque eorum quos nominabam, suas repetente plumas, furtiuis coloribus bella illa lexica nudarentur. Interim tamen non dissimulabo me autores non inuenisse quorundam quæ non contemnenda erant, quorundam etiam quæ erant eiusmodi vt si non omnino vera, saltem aliqua ex parte verisimilia viderentur. Sed quum minimè prætermittenda censerem, quanuis de iis ἐπέχειν cogerer, (præsertim quum nullis confirmarẽtur exemplis, aut eiusmodi quæ non facilia inuentu apud ipsos scriptores essent: præterquam quòd ne quærere quidem semper vacabat) hanc rationem inii, vt saltem in vulgaris seu vulgaribus lexicis ea legi indicarem, eorum nomen pro autoris nomine quod celant, afferens, simúlque fidem penes ea esse volens. Ipse autem non solùm multas significationes ab aliis omnibus prætermissas, aut omissa earum exempla addidi, vel aliis aptioribus confirmaui, sed etiam quoties in alicuius vocabuli significatione, aut alicuius loci interpretatione, vel à doctissimo Budæo, vel ab alio quopiam dissensi, id minimè dissimulaui, (quippe qui in nullius magistri verba iurassem) sed semper aut certè plerunque rationem cur ab aliis dissentirem adiunxi. Ac istorum quoque omnium exempla in eo cuius paulo antè memini Thesauri corollario habebis. Quinetiam quod attinet ad ea in quibus à doctissimi Budæi sententia discessi, spero fore vt si iis quas illic attuli rationibus tibi non satisfeci, vel in eodem Corollario, vel quum edam illius in linguam Græcam commentarios satisfaciam. Cogito enim de libri illius editione quæ habeat cùm alia quibus multo quàm antea vtilior reddatur, tum verò meas in quosdam locos annotationes.

Hæc sunt, lector, quæ ad illustrandam Græcam linguam, præsertímque ad discutiendas tenebras quas ei lexicorum vulgarium consarcinatores offuderant, primus ego præstiti: parentis mei Roberti Stephani (cuius tot tantáque in rempub. literariam merita extant) exemplum sequutus. Eum enim in suo Latinæ linguæ thesauro multas itidem errorum nebulas quæ in præcedentibus dictionariis erant, discussisse, nemo est qui ignoret. Spero autem fore vt paternis vigiliis meas aliquando addens, illud Thesauri Latinæ linguæ opus cùm aliis rebus tum verò vocum dispositione ei simili qua in Græcis vsus sum, luculentius reddam.

Sunt quidẽ certè & per hoc ipsum opus sparsa nonnulla quæ obiter de quorundam Latini sermonis vocabulorum aut loquendi generum significationibus annotaui, non prius (quod quidem sciam) à quoquam indicata. Quinetiam animaduerti, dum ipsum conscriberem, multo plura Latinos à Græcis sumpsisse vocabula, & plura etiam ex Græca phrasi mutuatos esse, siue pluribus modis linguam Græcam esse imitatos, quàm vulgò existimẽtur. Ex vocabulis quæ à Græco sermone sumpsisse mihi visi sunt, (à nemine tamen adhuc annotatis, quod sciam) sunt Bifarius & Trifarius. Nec enim dubito quin hæc Bifarius & Trifarius (vnde sunt aduerbia Bifariam & Trifariam: ad quorum formam fictum fuit Multifariam) originem habeant à Græcis διφάσιος & τριφάσιος. vt nimirum ita hic mutarint σ in r, vt in quibusdam aliis quas ex eodem sermone in suum transtulerunt vocibus: veluti in Valerii & Furii, pro antiquis Valesii & Fusii, in Muses & Plusima & Asena, pro Mures & Plurima & Arena, aliísque quorum Varro & Fabius meminerunt. Nihilque nos talis mutatio literæ vnius mouere debet, quum videamus in aliis quoque mutatione esse vsos: & ita quidem vt alicubi hanc literam in illam, & vicissim illam in hanc verterint. veluti quum pro μελετῶ dixerunt Meditor, λ in d mutantes: vicissímque Lacryma seu Lacruma pro δάκρυον, (licet Liuium Andronicum Dacruma dixisse testetur Festus) itidémque Vlysses vel Vlyxes pro Ὀδυσσεὺς, ex δ facientes l. Verùm vt ad alia veniam exempla illorum quæ dixi vocabulorum, (quæ nimirum à Græcis orta mihi visa sunt, quanuis hanc illorum originem à nemine obseruatam inuenerim) nomen Cachinnus Latinos ex Græcis & quidem comicis habere comperi: nimirum ex voce illis vsitata καχλάη. Nec dubito quin AEmulor sit ab ἁμιλλῶμαι: quin Pronus sit à προνεύω, (hinc enim deducere malo quàm à πρηνὴς) quin Spolia sit à σπόλια, quod fortasse γλωσσηματικὸν est, significans τὰ παρατιλλόμενα ἔρια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων, teste Hesychio. Ex κολώνη non solùm Collis, sed etiam Columna deduci existimo. Atque vt ex γιγνώσκω seu γινώσκω fit Nosco, aphæresi prioris syllabæ, & ex ἀμέλγω, Mulgeo: sic ex νόμος factum esse puto nomen Mos, ex κυκλοτερὴς factum esse suspicor Teres. Ad particulas item nonnullas quod attinet, vt In præpositio est ex ἐν, ita En pro Ecce, esse ex

ἠὼ, (vnde est ἠὼ ἰδοὺ dictum ἐκ παραλλήλου, siue ἦν ἰδού) & Dum, in Ehodum & Agedum, esse Græcum δή, quo vtuntur itidem in ἄγε δή, propemodum persuasum habeo. Quinetiam vnum idémque vocabulum in vna significatione Græcam originem habere puto, in altera non item. vt Ita. hoc enim aduerbium, quum adiunctam habet particulam Ne, ex εἶτα esse arbitror, sed eo quod indignationi seruit. Animaduerti præterea quædam esse vocabula quæ ab alia voce Græca deducenda sint fortasse quàm deduci soleant. In exemplum afferam nomen Forma. (quòd meliora quædam & certiora exempla in mentem nó veniant) quanuis enim rationi consentanea sit deriuatio à μορφῇ, sic inuerso syllabarum ordine vt in Tæda ex δᾳτή, (licet & δετὴ inueniatur) aliquis ex φορμὸς potius sumptum esse suspicetur, quanuis huius deriuationis ratio ignota sit. Obseruaui insuper, ex iis etiã vocabulis quæ apud priscos Latinos in vsu erant, pleraq; originem Græcã habuisse. Quo in numero est Cluere, à κλύειν: item Clepere à κλέπτειν. (neq; enim dubitare debuit Varro essétne hoc à Clam, an ab illo Græco verbo: potuitque fortasse & κλέπτειν dicere) Item Calare à verbo καλεῖν. vnde Calata comitia, & Nomenclator: pro quo alii scribunt Nomenculator. Necnõ Antlare & Exantlare, ab ἀντλεῖν & ἐξαντλεῖν. quod non animaduertentes quidam, dubitarũt an altera scriptura, Anclare & Exanclare, reiicienda esset. In hoc numero est etiã Dædala (quo & Virgilius vsus est) pro Græco δαιδάλλοντα. Quibus cùm alia plurima possunt addi, tum verò præpositio Endo, pro In. nam Endo ex ἔνδον esse, persuasum habeo: licet & simpliciter pro In accipiatur: sicut εἴσω apud Homerũ legitur pro εἰς. Huius autẽ præpositionis vsum apud Lucretium quoque non vno in loco habemus. Sed quũ eius significatio ignoraretur, & vox corrupta esse crederetur, è quibusdam locis eiecta fuit, in quibusdam superiorum editionum, & alia in eius locum reposita, nimium audaci (vt in aliis plerisque locis) coniectura. Sic & apud Lucilium,

Quàm lepidè lexeis compostæ vt tesserulæ omnes
Arte pauimento atque emblemate vermiculato,

pro *Endo pauimento*. Neque Endo tantùm, verùm etiam Indu dicebant, sed potius in compositione.

Iam verò & comici multa è Græcis mutuati sunt, è quibus nõnulla cæteri itidẽ scriptores post eos vsurparunt, quorundam verò paruus apud alios aut etiam nullus vsus fuit. Neque enim quædam duntaxat composita in Latinam linguam introduxerunt comici quæ apud Latinos appellationem non habebant, aut non tam significantem: vt Sycophanta, & ab eo deducta, Sycophantia, Sycophanticus, Sycophantiosus, (vnde & aduerbium Sycophãtiosè apud Plautum) Sycophantari. Quibus adde Parasitus, Parasitor, necnõ Parasitaster. Adde & Asymbolus. (quãuis enim Donatus hoc nomen inter parasitos confictum atque compositum esse tradat, in eo compositionis Græcæ analogiam seruari, & apud Græcos quoque inueniri constat. Sed & substantiuum Symbola, vnde illud adiectiuum factum est, vocabulis quæ comici Latini è Græcis primi sumpserunt, annumerare possumus: & in plerisque eorum locis vbi Symbolum legitur, hoc reponere debemus) Quibus adiici possunt hæc, OEnopolium, Thermopolium, Myropolæ, & alia quamplurima. Non inquam, comici talia duntaxat vocabula in Latinum sermonẽ introduxerũt, sed etiam Danista, & Machæra, & Phylaca, necnõ Astu, de Atheniensiũ vrbe dixerunt, & alia non pauca, palliatæ comœdiæ conuenientia. Dicam autem pro Græco δίκη, nõ illi solùm verùm alii quoq; post eos dixerunt, (inter quos est Cicero) sed duntaxat in certis quibusdam loquendi generibus. Quinetiã credibile est singulis comicis certa quædam vocabula Græca præ aliis placuisse, ideóque vsum eorum apud hunc vel illum magis quàm apud alios frequentem fuisse. Sic videmus voce Basilicus Plautum identidem vti: dicentem, Basilicus victus, Basilicus status, Basilica facinora: eundémque vsu hinc deducti aduerbii Basilicè gaudere. Apud eundem extat verbum Harpagare, & passiuæ vocis participium Harpagatum. Idem Architectonem alicubi dicere maluit, declinatione Græca, quàm Architectum. Neque verò mirum est comicos hisce Græcis nominibus sub terminatione Latina esse vsos, quum etiam voces quasdam Græcas nihil immutatas suo sermoni intermiscerẽt: & quidem in iis etiam locis interdum vbi Latinis idem significantibus vti poterant. Id videmus apud Plautum in verbo οἴχεται, in Trinummo, *--ratio quidem hercle apparet, Argentum* οἴχεται. Quinetiam alicubi dicit λῆροι λῆρον, quum alibi Nugæ & Meræ nugæ dicere soleat. Apud eundem legimus Vendere λόγους. At Terentius dixit λόγοι ea significatione qua alibi Verba: vbi scribit, Verba isthæc sunt. Neque tamen Plauto suam in vsurpandis quibusdam Græcis rationem defuisse existimo, quę nobis sit incognita.

Verùm vt ad vocabula è Græcis sumpta reuertar, hoc quoque obseruatione dignum est, quædam habuisse linguam Latinam in quibus terminationẽ Græcam in suam mutauisset: quæ à nobis ignorentur. Coniecturam facio ex nomine Auliones pro Aulœdi. Nam in ve-

teri lexico Latinogræco, cui Gloſſarii nomen à recentioribus datum fuit, ſcriptum eſt, Auliones, αὐληταί. Enimuero huius lexici mentio quædam verba mihi in memoriam reuocauit quæ ſuperioribus poſſunt adiungi. Vnum eſt, Gnetonſum, quod ibi exponitur ἀμαυρὸν & σκοτεινόν: quum Cnephoſum apud Feſtum legatur, ita ſcribentem, Cnephoſum antiqui dicebant tenebricoſum. Græci enim κνέφας appellabant obſcurum. De quo vocabulo Gnetóſum hoc tantùm dico, dubium eſſe poſſe debeátne mutari in illud Cnephoſum, an in Gnophoſum, à γνόφος. Alia autẽ ſunt de quibus maior & difficilior moueri quæſtio poteſt, quod ad ſignificationẽ attinet. Ecce enim, verbum Andruare Feſtus exponit Recurrere, à Græco verbo ἀναδρᾶν: (pro quo repono ἀναδραμεῖν) at in Gloſſario illo Andruare exponitur Græco verbo ἀνδρίζεσθαι. In eodem legimus, Auxillæ, μικρὸ πέτρα, ὡς Βάῤῥων. quum Feſtus ſcribat, (ſi modò non mentiuntur quæ extant eius editiones typographicæ) Auxilla, Olla paruula. Illam quidem certè Gloſſarii expoſitionem, ſi μικρὸ πέτρα pro μικρὰ πέτρα aut per imprudentiam aut etiam conſultò ſcriptum eſſe dicamus, confirmat quod ibidem legitur: videlicet, Auca, πηλινόν. adeò quidem vt verear ne pro Olla in illo Feſti loco reponi debeat Auca. Inueni porrò apud eundem ſcriptorem quædam Græca vocabula ſecus etiam quàm à lexicographis Græcis expoſita. Eorum vnum eſt μῶμαρ, quod Siculis ſtultum ſignificare dicit: at Heſych. exponit μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος: itidémque apud Lycophronem pro μῶμος poſitum extat.

Ne hoc quidem tacebo, quod vocibus quibuſdam ex earum numero quas ſermo Latinus è Græco mutuatus eſt, peculiare eſſe obſeruaui: nimirum eas non ex communi Græcæ linguæ vſu, ſed ex aliqua dialecto ſumptas eſſe: qualia vocabula ipſi Græci γλωσσηματικὰ nominant. Neque enim quum hic dialectum dico, vnam tantùm ex illis quatuor generalioribus, ſed etiam quamlibet intelligo. Ac poſſunt fortaſſis illa duo nomina διφάσιος & τριφάσιος (vnde Latinos ſumpſiſſe Bifarius & Trifarius dixi) exemplum primum horum vocabulorum eſſe. Neque enim dubito quin Ionica ſint. Equidem præterquam quòd in Ionicarum vocum collectione quadam (à me ſubiuncta libello Galeni qui inſcribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις) inter illas recenſetur τριφάσιοι, Herodotum aliquot locis vtrunq; vſurpare cõſtat. Præſertim verò ex Dorica dialecto multa vocabula in ſuum ſermonẽ Latini tranſtulerunt: quos etiam in iis quæ Dores cum cæteris Græcis habent cõmunia, Doricam ſcripturam amaſſe videmus. veluti quum Fagus dixerunt, η quod eſt in φηγὸς, mutantes in α. Sic in Fama maluerunt φάμα quàm φήμη: non illud tantùm α quod terminationis eſt, ſed alterum etiam ex Dorico ſermone accipientes. Sic in Garrio videmus γαρύω magis illis placuiſſe quàm γηρύω. Sic Ganeum dixerunt, non ἀπὸ τῆς γῆς, ſed ἀπὸ τῆς γᾶς deriuantes. ſi tamen verum eſt quod ſcribit Donatus; Ganeum dictam eſſe meretricum tabernam, quòd ſit in terra. Dubitationem enim mouet quod ſcribit Heſychius, γανιταί, δίαιται, ἄσωτοι. Pro quo fortaſſe ſcribendum aliquis putet γανυταί, à γάνυμαι) Sic & in aliis pleriſque Doricam ſcripturam imitati eſſe comperiuntur. Nam & pronomen Tu ex Dorico τύ, non ex σύ, eſſe videmus. Eodémque modo Pratum ex Dorico πρατὰ ſumpſiſſe literam τ exiſtimatur. Atque adeo vocem Bos eſſe ex Dorico βῶς, non ex βοῦς, non abſimile vero eſt. Alias autem eiuſmodi obſeruationes, & quidem his etiam inſigniores (quæ mihi nunc in mentem non veniunt) hoc in opere inuenies: quanuis Fabius non Doricæ rationi ſed Æolicæ ſermonem Latinum eſſe dicat ſimillimum. Verùm quod ad voces attinet quæ non ſcriptura tenus ſeu terminatione ſed omnino ſunt Doricæ, incipiam à nomine Cubitum. Dicunt enim Latini Cubitum eadem ſignificatione qua & κύβιτον apud Græcos legimus: verùm hoc Græcos omnes commune inter ſe non habuiſſe, ſed Dores ſibi vendicaſſe, & quidem eos qui Siciliam incolebant, cùm aliunde tum ex Polluce diſcimus. Eius verba ſunt, καὶ κύβιτον εἴποις ἂν, ὡς Ἱπποκράτης. δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα, τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. Quibus addit, Hinc factum eſſe vt Epicharmus κυβιτίζειν dixerit, ſignificare volens παίειν τῷ ἀγκῶνι. Euſtathius tamen, doctiſſimus alioqui ſcholiaſtes, hoc ignorans, κύβιτον pro Latina voce habuit. Horũ Sicilienſium Dorum eſt etiam Nummus: quod alioqui nemo non putet Latinum eſſe vocabulum. præſertim quũ Suetonius apud Suidam à Numæ nomine deductum eſſe tradat. Pollux l. 9, ὁ δὲ νοῦμμος, δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικὸν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. Sed ὀρέων apud eum legitur, pro quo repono illud Δωριέων. Ex eodem diſcimus, Vnciam Siculorum fuiſſe vocabulum. Varro illud quidem prius nomen, videlicet Nummus, à Siculis ortum eſſe & ipſe teſtatur: ſed hoc poſterius pro Latino habet. quippe qui ſcribat, Vncia ab vno. Atque his annumerari poteſt & nomen Libra, ex Polluce, vel potius ex Ariſtotele apud eum: quanuis Galenus Romana vocabula λίτραν & οὐγγίαν eſſe dicat, ſicut & ξέστην. ſed cur illi potius fidem adhibendam eſſe dicemus? Quinetiam nominis

Campus origo Siculis tribuitur. κάμπος, (inquit Hesych.) ἱππόδρομος, Σικελοί. Huic subiungo vocem Allia. siquidē hanc quoque à Doribus manasse arbitror, quū ἄγλιθες eorum esse scribat Corinthus. Si autē vera sit hæc mea coniectura, dicta fuerint Allia quasi Aglia. Quinetiam Ruta Latinum non est, si scholiastæ Nicandri credimus, vel potius ei quem producit testem. Nam ῥύτην Peloponnensium vocabulum esse tradit, significans πήγανον. Dicunt autem Syracusanæ mulieres apud Theocritum, --Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Hoc porrò in memoriam mihi reducit & Σαυκόν, quod Hesychius exponit ξηρόν, Syracusanum vocabulum esse tradens. Ex illo certè nemo non suspicetur manasse Latinam vocem Siccum. Verùm vt aliqua ex aliis etiam dialectis sumpta recenseam, quis verbum Ridere à Græcis oriundum esse credat? Strattis tamen apud Athen. lib. 14. Thebanis ἐκριδδέμεν esse ait γελᾶν. Ne Capra quidem Latinorū est, si Hesychio fides adhibenda est. tradit enim esse Tyrrhenorum. Sed nec Verres Latinum esse videtur: quum ἔῤῥας extet apud eundem lexicographum, sed exponentem κριός. (sic autem Caper aliud Latinis esse videmus quàm Græcis κάπρος, quanuis hinc esse credi possit) Quoniam tamē non addit è qua dialecto sit sumptū, dubitare quis possit an superioribus annumerari debeat, an potius inter illa poni quæ Græci quipiam scriptores pro Latinis attulerint. Sunt certè & alia quædam Latina vocabula, quæ licet in Græco sermone inueniātur, aliquid dubitationis nobis relinquunt, donec inueniatur annotata dialectus cui adscribi debent. Ex iis est Caballus. inuenitur enim καβάλλης de vili itidem equo dictū. Sunt præterea quæ à Græcis quidem profecta esse constat, sed dubiam apud illos ipsos originem habent. In hoc numero est Sanna, vnde factum est Sannio. Nam Σάννας de quouis stulto dicitur, siue à cuiusdam stulti nomine, vt quidam arbitrantur: siue (vt alii volunt) à nomine cuiusdam gentis Asiaticæ: siue (vt nonnullis placet) à verbo σαίνειν. At Hesychius scribit Σάννορος significare μωρόν Tarentinis, vsúmque eius extare apud Rhinthonem. Simul autem obseruandum hîc est quomodo Latini à significatione aliquantum deflexerint.

Hoc etiam obseruaui, habere Latinam linguam vocabula ex Græcis sumpta, sed qui ea & ipsi aliunde mutuati essent. Tale est Cadus. hoc enim est à Græco κάδος, istud ab Hebraico כד esse constat. Eodémque modo Saccus ex σάκκος, hoc ex Hebraico שק profectum est. Sic etiam Mitra Latini à Græcis, Græci à Syris habent. Sic Arrhabo Latina lingua sumpsit è Græca, hæc è Syriaca. (nisi potius Hebraicæ adscribi debet: in qua sententia plerosque esse scio) Idémque & de nomine Turris dici potest. Quinetiam vocabula quædam inueniuntur quæ Latini à Græcis, Græci à Persis, vel aliis, hi quoque aliunde sumpserunt. Quanuis autem aliquot huiusmodi in construendo Thesauro obseruarim, vnicum nunc occurrit, Paradisus. cuius mentionem minus libenter facio, quòd à nostræ duntaxat religionis hominibus vsurpatum (in Latino quidem sermone) existimetur. & quidem significationem eius restringentibus. Paradisus enim vox est è Græcis sumpta: Græci ex Persis, Persæ ex Hebræis sumpserunt: nimirum ex eorum vocabulo פרדס.

Obseruaui præterea in construendo hoc Thesauri opere, Latinum sermonem in multis aut saltem in pluribus quàm vulgò credamus, ad imitationem Græci (vt ita loquar) se composuisse. Verbi gratia (vt ex multis exemplis pauca proferam) sicut Græci ἄνους, ex α priuatiuo & nomine νοῦς, (ex qua voce ἄνους Festus nomen Anus ortum videri posse existimat: eadémque est & in synonymo ἄφρων compositionis forma) ita & ipsi Amens dixerunt, ex litera a priuandi vim habente, & nomine Mens. Atque vt illis ἔξαιμος, ex præpositione ἐξ priuandi itidem vim habente, & nomine αἷμα: sic istis Exanguis dicere placuit, in quo præpositionem eadem vi præditam & nomini Sanguis itidem præfixam habemus. Item, verba quæ apud Græcos impersonalia sunt, apud hos quoque magna ex parte talia sunt. Necnon quæ apud illos in præterito significationem præsentis habent, vt οἶδα, μέμνημαι, apud hos quoque: qui pro illis dicunt itidem Noui, Memini. Omitto terminationem primæ & secundæ personæ verborum in vtroque sermone eandem: id est, in eandem literam: omitto & alia, eodem pertinentia, sed leuia: & ad verba quæ desideratiua vocantur, venio: cuiusmodi est Bellaturio. Dico enim me suspicari, Latinos in hac terminatione imitari Græcos voluisse, sed vertentes literam σ in r. nam vt in Bellaturio (ea forma dicto qua Empturio, Vomiturio, & alia) habes terminationem in RIO, ita πολεμησείω, quod eam significationem habet, in σειω desinere videmus. Quinetiam metaphoras Græcas in plerisque verborum & simplicium & compositorum significationibus imitati sunt: veluti quum dixerunt Conferre pro Prodesse: planè exprimentes Græcum συμφέρειν: sic quum Seducere pro Decipere vsurparunt. Vt enim Seducere est seorsum ducere, sic ἀπατᾶν est quasi abducere ἀπὸ τοῦ πάτου. In nominibus quoque permultis metaphoras Græcas seruari non obscurum est: sed in multo pluribus, vt opinor,

eas inueniremus, si non tot veteres scriptores, ac præsertim comicos, desideraremus. Sunt verò & apud eos quos habemus nonnullæ quæ plerosque latent. vt ῥυπαρὸς apud Platonem, eodem planè modo quo Latinè Sordidus, de auaro. Sic ῥυπαρία de auaritia, ex Critia Pollux affert. Nónne Sordes & Sordidus horum exemplo dixisse Latinos de auaritia & auaro credere debemus? Verùm alicubi translationem Græcam non ad verbum expresserunt, sed potius alia simili vsi sunt. veluti quũ pro σχολὴ (quod propriè otium significat) ludum vel ludum literarium dixerunt. Non dubito autem quin huiusmodi omnia sint ab iis orta qui Græca in Latinum sermonem conuertebant: præsertum quum ipsum etiam Ciceronem, in iis quæ interpretatur, quædam vsurpare videamus quorum nullus alibi apud eum est vsus. Iam verò præter illa quæ attuli imitationis exempla, omnibus obuia, aliáque id genus varia, hoc in opere obseruata: quædam sunt vocabula in quibus Latinam linguam omnino Græcã exprimere, non itidem facilè nec à quolibet animaduerti potest. Exempli gratia, quis in aduerbio Denuo repræsentari sermonis Græci formam existimet? Inclusa tamen sunt in eo duo hæc verba ἐκ νέης, expresse (vt ita dicam) reddita: quæ in ista significatione apud Herodotum leguntur. Eodémque & nos modo dicimus *Denouueau* pro Rursus, πάλιν. Huic autem vocabulo aptè adiungetur aliud quod itidem ex aduerbiorum numero est, nimirum Sedulo. Minimè enim dubium est quin hoc fingentes Latini ad Græcum ἀδόλως respexerint, atque adeò ipsum exprimere voluerint: dicentes nimirum Sedulo quasi sine dolo.

Et quoniam nihil te eorum quæ ad institutum sermonem pertinent celare volo, (nisi quid meipsum memoria celauerit) aliud addam, quod dum Thesaurum hunc construerem animaduerti: linguam Latinã, quanuis à Græcæ diuitiis longissimè absit, in multis multo esse quàm credatur ditiorem: & (quod maius est) aliquam nobis relinqui eam ditandi nouis quibusdam vocabulis, ac præsertim compositis, artem: qualia nonnulla memini me aliquot huius operis locis finxisse. Non inmeritò certè dicit Fabius, Latinos aduersus seipsos esse iniquos iudices, adeóque paupertate sermonis laborare. Verùm quod Fabius de Latinis generatim dicit, non tam de priscis quàm de eorum posteris dici potest. Quid enim in fingendis vocabulis non ausos esse putabimus eos qui arietem reciprocicornem, lanicutem, vestitrahum vocare non dubitarunt? qui testudinem terrigenam, tardigradam, domiportam appellarunt? Quinetiam ipsemet Fabius repandirostrum & incuruiceruicum affert ex Pacuuio. Sed paulo pòst, Quum κυρταύχενα (inquit) mirati sumus, incuruiceruicum vix à risu defendimus. Possumus certè vel ex his coniecturam facere quàm audaces fuerint prisci Latini in imitandis huiusmodi compositis vocibus linguæ Græcæ: aut saltem quanto posteris suis audaciores: vt omittam quæ apud Lucretium doctæ huius audaciæ exempla habemus. Quinetiam Catullus, veterum poetarũ imitator potius quàm vetus poeta dicẽdus, cùm alia eiusmodi protulit, tũ verò Falsiparens: vt Græcum Herculis epithetum ψευδοπάτωρ assequeretur. Illa certè audacia multa illis alia epitheta suppeditauit, quæ ad sequentis ætatis poetas non transierunt, aut certè transisse non existimantur. Possumus tamẽ interim aliqua nobis permittere, & ea quidem præsertim quæ cum vsitatis comparata analogiam seruare videmus. Ecce enim, quum de vsu compositi Dulcisonus non dubitemus, cur non itidem Argutisonus ad exprimendum Græcum λιγύθροος, dicere audebimus? Si Monticola dicere fas est, cur non & Rupicola? Si ποντοπόρους νῆας pontigradas naues appellare possumus, cur non πετροβάμονα rupigradum vocabimus? Neque verò hîc consistendum est: sed si Tardigradus etiam admitti dicemus, cur Tardiuorus reiiciemus? Equidem multo etiam audaciora istis fingi posse existimaui (vt aliquot huius Thesauri loci docebunt) ad exprimendam Græcorum vim. Sic certè in vertendis quibusdam versibus talia nonnulla mihi permisi: veluti illud Tardiuorus in interpretatione horum,

> Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
> Τοῖς ποσί σου τρῶγε, καὶ τρέχε τῷ στόματι.

Hoc enim epigrammation ita verti,

> *Tardipes es nimium, nimiúmque es dentibus acer:*
> *Tardiuorus pede sis, dentéque tardigradus.*

Præsertim verò hîc locum habere videtur, vtpote inter duo eiusdem generis composita collocatum. Verti alioqui idem epigramma & aliis viginti modis, quædam alia pluribus etiam: atque adeò vnum plusquam trecentis modis interpretatus sum. Ex qua exercitatione Latinã linguam non tam esse pauperem quàm vulgo creditur, & ipse didici & alios docui. Multo tamen ditiorem olim fuisse & multo etiam plura eius vocabula quàm putemus, nobis periisse, ostendent & vetera quædã lexica, partim Latinograeca, partim Græcolatina, quæ propediem ex mea officina (vt spero) prodibunt. Eorum vnum est id quod Glossarii nomine appellari antea dixi.

Iam verò quoniam multa Græci habent loquẽdi genera quæ Latinæ linguæ sunt negata, quum Gallica contrà non adumbret ea tantùm, sed ad viuum (vt ita loquar) exprimat: me, Gallum hominem, & verò in ipsa Galliæ Gallia, id est Parisiis, natum atque educatum, patriæ ac linguæ meæ iniuriam facturum existimabam nisi latentes has sermonis ei familiaris diuitias in apertum proferrem, & exteris etiam nationibus conspiciendas præberem. Ideóque in multis huius operis locis, quum Latinismis destituerer, Gallicismorum auxilium imploraui, aut saltem ad eos qui à me commemorati fuerant in libello de Gallicæ linguæ affinitate cum Græca, (qui inscriptus est, *De la conformité du langage Francois auec le Grec*) lectorem remisi.

In eo quoque tuis studiis, lector, consului, quòd quorumlibet scriptorum Græcorum, sed præsertim lexicographorum, Pollucis, Hesychii, Suidæ, Etymologi, multos locos qui mendosi erãt proferens, eadem opera emendaui, aut saltem quomodo emendandi viderentur, admonui. Sed ad Suidam quod attinet, quædam in eo ex veteris etiam codicis autoritate restitui. Sæpe autem & vetusta quædam incertorum autorum lexica, quæ ex Italia attuli, in consilium adhibita, cùm ad alia tum verò ad quorundam in illis lexicographis locorum emendationem profuerunt.

Præstiti denique lector, in hoc opere, vel potius præstare conatus sum, quæ ipsum Thesauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certè titulum mihi præripere iam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiissent: sed illi θησαυρῶν eorum appellationi meritò aliquis ex prouerbio deprompttum vocabulum ἄνθρακες adscripsisset. Foris enim & titulo thesaurus erat: intus autem nihil aliud quàm vulgaris consarcinatio, quæ antea lexici Græcolatini recogniti nomine appellabatur, nouis aliquot futuris aucta: aut (si mauis) quædam interpolationum accessio, vt vel ex ipsa collatione perspici potest. adeò vt perinde esset acsi personatus Irus Crœsum se mentiri sub eius persona vellet. Quòd si me roges an hoc opus ita numeris omnibus esse absolutum existimem, vt in eo nihil desiderari possit, quiduis potius quàm hoc persuasum mihi de illo esse, vel aliis persuadere velle, quin potius me iam nunc plura in eo desiderare quàm quisquam fortasse desideraturus sit, respondebo. Primùm enim quod ad vocabulorum numerum attinet, quanuis multo magis hac vna thesauri editione quàm multis illorum de quibus dixi lexicorum editionibus fuerit auctus, & multa vocum millia accessisse comperturus sit quicunque cum aliis conferre voluerit: insuper tamẽ extare aliqua in libris qui quotidie manibus terũtur, scio, necnõ in iis qui nondum in lucẽ prodierunt, latere multa suspicor: ex nonnullis nondum luce donatis, qui apud me sunt, coniecturam faciens. Deinde si ad significationes veniendum sit, esse vocabula plures habentia quàm quæ traditæ sint, negare nolim. Atque adeò non circa hæc solùm sed & circa quædã alia, esse quæ desiderari hoc in opere possint, ac potuisse maiora præstari, ingenuè fateor. Nam, vt de aliis me doctioribus taceã, maiora ipsemet præstare potuissem, si maiore cum otio singula expendere licuisset. Falleris enim lector si hoc opus (exceptis paucis quibusdam eius locis) aliter quàm ad clepsydram (vt loqui soleo) typographicam scriptum fuisse putas: id est, vt quemadmodum typographicæ operæ certo quotidie penso obnoxiæ sunt, ita & ipse certo certáque hora exhibendo scriptionis meæ penso obnoxius essem. Adde quòd ne id quidem conficiendi pensi tempus, licet breue, liberum ab aliis occupationibus & negotiis erat, sed ita vario eorum genere & circa rem typographicam & circa rem familiarẽ districtum atque implicitum, vt vnius interdum horæ spatio decies illa mihi scriptio intermittenda esset. Verùm occupationum istarũ nonnullas in tuum commodũ cessisse, & eius temporis quod illi operi elaborando defuit, partem aliquam me tibi alibi impendisse, satis superque illi testantur libri quos mea officina, dum opus illud excudebatur, subinde in publicum proferebat. Hæc autem quum ita sint, quàm dura & difficilis à me suscepta prouincia fuit, tam faciles in danda mihi erratorum venia fore spero quibuscunque pectus non liuore contaminatum sed candore refertum erit: præsertim quum in illo cuius antea mentionem feci Thesauri huius corollario, non solùm multa huic operi adiecturus sim, fauẽte Deo opt. max. (eorum potissimùm quæ ad reconditiorem linguæ huius cognitionem pertinent) sed etiam eorum in quibus hîc peccauerim locorum plerosque sim emendaturus. Caueant interim siqui in hoc opere meo ingeniosi esse cupiẽt, (vel in epitomẽ redigendo, vel in certos vsus quædam excerpendo, vel alio quouis commento) ne contra mei operis ingenium (quod nulli tam benè quàm mihi perspectum esse potest) ingeniosi fuisse comperiantur: & in quibusdam eius locis suæ temeritati insidias tendi non ignorent. Præcipuè autem quod ad compendium attinet, vix alium quenquam sine sui pariter meique honoris dispendio id conficere posse arbitror: & quemlibet, ne eum periclitetur, non solùm hortor, sed etiam oro atque obsecro.

Digitized by Google

VERVM enimuero quoniã quem impendi huic Thesauro laborem, cum Herculeo comparaui, atque adeò Herculeũ vt caui, nequis hoc dictum arrogantiæ damnet, duplicem huius appellationis sensum esse, ac si non vno, altero saltem verum comperiri sciat. Herculeus nanque labor meus hac saltem ratione vocari possit, quòd aliquid in suo genere cum Augiæ stabulo comparandum repurgauerim. Quidni enim infinita errorum portenta quæ in illis vulgaribus Lexicis Græcolatinis toties interpolatis accumulata erant, sic appellem? Eorum tamen aliquot exempla statim proferre, deinde nomen illis dignum iudicio lectorum relinquere, satius fuerit. Quum autem varia sint illorum errorum genera, in varios itidem locos & velut classes digeram.

Primus autem locus tribuetur iis vocabulis quæ in illis præclaris Lexicis linguæ Græcæ affinguntur, vel potius quæ illi repugnanti & inuitæ adscribuntur: idque diuersis modis: vtpote errore ex imperitia quidem vbique, sed quæ variè allucinaretur, orto.

Κυμῆνα, (vt scriptũ est in nouissima illorum Lexicorum editione, omnium emendatissima atque locupletissima) *vocabulum est castrense, ad significandum militum seriem fluctuum instar gradientem.* Non credis lector, sed rides: At ecce tibi Arriani locum, qui aduersus tuum risum testis producitur: *ἦγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί οἱ ἐν τῇ ξυντεταγμένῃ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος.* At κυμῆναν hic non est accusatiuus nominis κυμῆνα, (quod nunquam visum fuit οὐδ᾽ ἐν ὀνείροις) sed participium aoristi 1, à verbo κυμαίνω: inquies. Ita quidem vsum esse Arrianum longè manifestissimũ est, sed nouissimus λεξικοῤῥάπτης, siue λεξικοῤῥάφος, aliquid noui hic somniauit, ac nouam linguæ Græcæ vocem, quam ne vnus quidem veterum scriptorum (si omnes reuiuiscant) intelligat aut agnoscat, suo mirifico somnio excogitauit.

Συνηλλοία dignũ est quod illi κυμῆνα subiungatur. Eadem enim illa editio nouissima (nam præcedentes hoc insigni vocabulo, sicut & illo, indignæ fuerunt) hæc tradit, Συνηλλοία, ας, ἡ, *Strues & congeries,* συνάθροισις. συνηλλοία τῶν νεκρῶν, *Strages.* Hic quoque rides, & monstra tibi narrari dicis? Vide ne risum tuũ Iosephus ridiculũ reddat, ex quo istud illius συνηλλοία exemplum ibi affertur: πολλοὺς δὲ συνηλλοία περὶ ἀλλήλους ποιοῦντες ἐμπεδῶν. Imò verò (inquies) συνηλλοία apud Iosephum esset verbum præteriti imperfecti temporis, à themate συναλλοιάω. sed reponendũ est συνηλοία vnico λ, à συναλοιάω: vt simile sit simplici ἀλοιάω. Fateor, & idem fateantur omnes necesse est: sed Iosephus & quicunque illi assentimur, nihil noui, nihil nisi vulgare & tritum dicimus: at λεξικοῤῥάφος qui hoc annotauit, minimè vulgaria, sed noua & ingeniis non inuestigata priorum (vt dixit Naso) loquutus est.

Ἀγάγης, ου, ὁ, tertium locum tenebit, nouum certè nomen & ipsum atque inauditum. Rogas quid ἀγάγης sit? *Sua sponte subiectus, Adducens.* Quomodo (inquies) ἀγάγης nomẽ esse, quomodo hoc significare potest? Imo ab ἄγω est ἤγαγον, in subiunctiuo modo, ἀγάγω, ἀγάγῃς, ἀγάγῃ. Id quidem & Suidas docet, scribens, ἀγάγῃς, αὐθυπότακτον: sed debuit scribere quæ λεξικοῤῥάφος intelligeret, & quæ nullam errandi occasionem illi præberent.

Ὑθλεῖς quoque & φλυαρεῖς, verba secundæ personæ, indicatiuorum ὑθλέω & φλυαρέω, nomina ibi fiunt. Ita enim ibi scriptum est, Ὑθλεῖς, *nugatores,* φλυαρεῖς· *Suidas.* Scilicet ὑθλεῖς & φλυαρεῖς Suidas à nominatiuis ὑθλεὺς & φλυαρεὺς esse putauit. Et hæc quidem sint μεταμορφώσεως in quibusdam vocabulis exempla, qua videlicet verba in nomina transformãtur.

Alicubi autem vocabula sunt, noua quidem & ipsa, prorsúsque inaudita, sed ex alio erroris genere profecta. veluti quæ sequuntur.

Ζυθμίζειν, *Ad normam libellámque dirigere, Corrigere, Emendare.* Hanc quoque vocem explodis? Attamen ne ipsa quidem est ἀμάρτυρος. Hæc enim ibi subiunguntur, *Lucianus* ὑπὲρ εἰκόνων, *de Phidia:* ἐᾶν τὸν ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλείοσι δοκοῦν. Lucianum dices ῥυθμίζειν scripsisse, nõ ζυθμίζειν: & manifestissimum vel puero (vt prouerbii verba vsurpem) fuisse hîc mendum. sed quid si quæ aliorũ omnium iudicio mendosa erant, λεξικοῤῥάφος ille emendata iudicabat?

Εὐθυμίζειν proximum ab illo tenebit locum, quòd ibidem legatur. Nam verbo illi ζυθμίζειν subiungitur, *Idem quod* ῥυθμίζειν, ἢ εὐθυμίζειν. Quibus adiicitur lepida illa interpretatio, *Ad normam libellámque dirigere.* Miraris huius verbi εὐθυμίζειν nouitatem? At ego in eo cuius ignorantia infinitis aliis erroribus perspecta sit atque explorata, nihil tale admiratione dignum iudico. Equidem vel proximè præcedens verbum ζυθμίζειν ne εὐθυμίζειν miremur facere potest. Quomodo enim sciuerit εὐθύνειν dici, non εὐθυμίζειν, qui ῥυθμίζειν, non ζυθμίζειν, dici ignorauit? Sed ad aliud transeo.

Ῥωμὰν λέξις, *perpetua elocutio vertitur ab Aquila.* Hic mendacii socium sibi Aquilam adiungit λεξικοῤῥάφος. Illi tamen ignoscendum est, quia mentiri se ignorauit, quum ῥωμὰν pro εἰρομένην diceret.

Aliud erroris genus, vel potius alia errorum genera sunt in istis, Μεθύω & Μεθύομαι, Ἀμύω, Ῥάγνω, Χερσωμένος. Siquidem μεθύω & μεθύομαι perperam afferri, tanquam significantia Inebrio & Inebrior, sicut μεθύσκω & μεθύσκομαι, nulli nisi valde huius linguæ imperito ignotum esse potest. At verò in Ἀμύω non tantùm thema vnum pro alio statui, sed vocabulum suppositi-tium genuini locum occupare dicendum est. Ibi enim scribitur, *Ἀμύω, Inclino, Cado, καταπίπτω. Submitto. Apollon. 2 Argon.* ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι, id est, ἔκλιναν κεφαλάς, *capita inflexerunt.* Atqui ἤμυσαν non est ab ἀμύω, (quod nusquam legitur) sed ab ἠμύω. Eodémque modo καταμύω perperam pro κατημύω in iisdem lexicis habetur. Sic ῥάγνω ibi thema statuitur præteriti ἔρραγκα: quum tamen non dicatur ῥάγνω, sed ῥαίνω. At in χερσωμένος more nouo omitti augmentum quilibet videre potest.

Atque vt verbis plerisque thema vnum pro alio, sic nominibus vna declinatio pro alia datur: veluti quum ἀμφοραὶ scribitur pro ἀμφορεῖς: quasi videlicet hoc nomen ad formam Latini Amphoræ refingendum esset. Rectius autem fortasse vocabulum vnum pro alio, (nimirum adulterinum pro genuino) non tantùm declinationē pro declinatione poni dicemus. Sic certè ῥαφία Græcis incognitum pro vsitatissimo ῥαφὴ ibi scribitur. Quum enim κακοῤῥαφία legisset vnus quispiam ex lexicorum interpolatoribus, etiam ῥαφία pro sutura dici existimauit: eámque vocem Græcis lexicis assuere non dubitauit, eam scilicet autoritate illius compositæ κακοῤῥαφία confirmans. Eiusdem cum hoc ῥαφία est farinæ nomen ῥησία, quod exponitur colloquium. Quia enim in quibusdam compositis terminatio ista inuenitur, vt in ἀῤῥησία & παῤῥησία, existimauit idem ille non ῥῆσις solùm sed etiam ῥησία dici. Vel potius ne hoc quidem cogitauit, sed ῥησίας inueniens apud Hesychium ὁμιλίας expositum, ῥησία, tanquam singularem eius nominatiuum, interpretatus est colloquium.

A simplicibus vocabulis ad composita, simúlque à simplici inscitia ad compositam quandam (vt ita loquar) transeo. Quæ enim audisti, licet fœdæ ignorantiæ plena, leuia esse præ his quæ audies videri poterunt. Iam enim producere libet Ῥινοπεροκυθήρεια, & Γόναυθος, & Ἀβραδούλη, & Ἀκονήλιθος, & Φιδωνιμένος, & Χαλκοκεκαυμένος, & Ἀμφιθερμοπύλας, & Ἀναυλαπίεστης, & Ἀπυρωτεοφὴ, & Ἀρτιηχάπτηχος, & Σφιπηῆναι, & Πολυνικῶ. Quid? ánnon hic O monstrosam insci tiam exclamabis? Sed monstrificam potius appellato, quæ tot verborum monstra nobis fingit: quorum quædam poetis, quædam oratoribus, quædam historicis, quædam medicis, quædam lexicographis affingit. Suidæ quidem certè & Hesychio lexicographis affinguntur illa duo, ἀκονήλιθος, & ἀβραδούλη. neque enim talem compositionem agnoscunt, sed hic quidem scribit, Ἄβρα, δούλη: ille autem, Ἀκόνη, λίθος. Primum autem illud ῥινοπεροκυθήρεια Hesiodo poetæ affingitur. est enim ex isto eius loco sumptum, -- αὐτὰρ Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ Κυθήρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν. Sed quidnam esse ῥινοπεροκυθήρεια tradunt illa lexica Græcolatina? Nomen proprium fictitium. Mentiuntur sanè, si vocem Fictitium ex eorum sensu interpretemur: at si aliter, verissima dicunt. Est enim ῥινοπεροκυθήρεια vocabulum quod inscitia finxit & commenta est, sicut cætera quæ illi adiunxi, & alia permulta quæ adiungere potui. Sed eorum quædam non solis lexicis Græcolatinis, vt illa, verumetiam deprauatis exemplaribus imputanda sunt. cuiusmodi est Ἀπολαιμότμος, quod Euripidi falsò adscribitur. quum enim ita legendus sit locus illius in Hecuba, Μόσχον δειλαία δειλαίαν ἐσόψει χειρὸς ἀναρπασθεῖσαν σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' ἀίδᾳ γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότος: perperam disiuncta præpositio à suo genitiuo in vulgatis editionibus, erroris illius occasionem præbuit. Talia autem pleraq; annotaui in iis quæ meæ editioni Homeri aliorúmque poetarū heroicorum præfatus sum, exempla videlicet vocum in quibus præpositiones cum aliis vocibus perperam coaluerūt. Cuiusmodi sunt istæ, Ὑπίμβρυον, Ὑπότεομος, Ὑπηνηλεῖς, Ὑφίμερον, Ἐπιπήρια, Ἐνάστειον, Περιχάμμορι, Κατειδέμεια, Ἐπιπόλιος, Πολυκέρδιον. quod postremum simile omnino est illi Πολυνικῶ suprà commemorato. Sed his addi permulta possunt quæ Lexicis illis peculiaria existimari queant. In illis enim currum Homerus non tantùm ἀπήνην vocat, sed etiam ὑπαπήνην ex isto loco, Iliad. ω, Σὺν δ' ἵπποι ἡμιόνους ζεύξειεν ὑπ' ἀπήνην. (aut ex alio quopiam, vbi eidem nomini eadem præpositio præfixa est) Atque ita videmus Homerum tali præpositionum vsu magnā laudis materiam istis lexicorum locupletatoribus præbuisse, & in posterum etiam fortasse præbiturum esse. vt enim ex loco illo ζεύξειεν ὑπ' ἀπήνην, factum fuit nouum vocabulum ὑπαπήνη, fieri poterit ab aliquo nouo locupletatore ὑπαπήνη, ex isto, -- ζεῦξαι δ' ὑπ' ἀπήνῃ. Indémque ἀπαπήνη, ab alio, hinc, -- οἱ ῥ' ἀπ' ἀπήνης ἡμιόνους ἔλυον. Quinetiam illa ἐπιπόλιος & πολυκέρδιον ab iisdem fortasse Lexicis originem habuerunt. Præbere tamen potuit & Hesychii mendosum exemplar talium errorum occasionem: sed illis duntaxat qui crassa ignorantia laborarent. Cæterùm qui multo plura exempla nouarum vocum, quas inscitia variis modis allucinata produxit, & aliarum quæ ita deprauatæ sunt vt vix ab ipsis scriptoribus Græcis agnosci queant, videre cu-

piet, ea in epistola mea cuius antea mentionem feci, extare sciat. Vtinam autem huic meo in examinandis istis labori idem non contingat quod paterno. Quum enim ille Thesaurum Latinæ linguæ construens, vocabula itidem multa consultò prætermisisset quæ in præcedentibus dictionariis erant, vtpote ab ignorantia variè errante inuecta, aut ex scriptoribus qui planè barbari suo in sermone essent, deprompta, ea tandem sedem suam in sequentibus editionibus velut postliminio receperunt. Atque hoc Venetiis primùm non sine magno dolore fieri vidit. Quum enim quandam officinam typographicam ingressus esset, sumpta in manus vna sui Thesauri, qui ibi excudebatur, charta, continuò vocabulum quoddam in eius oculos incurrit quod se olim reiecisse recordabatur. Tunc eum qui editioni illi præerat, interrogare quo consilio id vocabulum Thesauro adiecisset. Hic verò non aliud respondere quàm se non hoc solùm sed alia eiusmodi multa addidisse: quòd certo consilio fuisse omissa ignoraret. Hoc autem narrasse, saltem ad reddendum lectorem cautiorem, profuturum spero. Neque enim ab iis tantùm vocabulis quæ commemorata sunt cauere sibi debet, aliisque eiusdem generis, sed ab aliis propemodum infinitis in quibus alia errorum genera & quidem varia commissa sunt: sic tamen vt series alphabetica certo iudicio (si tantæ inscitiæ aliquod iudicium inesse dici potest) ita scripta fuisse ostendat. Talia sunt, Ἀπαναβαίνω, Ἀπανορθόω, Ἀπαμφοτερίζω, Ἀπαρήγω, pro Ἐπαναβαίνω, Ἐπανορθόω, Ἐπαμφοτερίζω, Ἐπαρήγω. Sic etiam Ἀπίβατης pro Ἐπίβατης, & Ἀπαλλαξ pro Ἐπάλλαξ. Hæc enim duobus in locis ibi ponuntur: cum α quidem inter vocabula quæ à litera α initium habent, cum ε verò inter illa quorũ prima litera est ε. Neque verò illud duntaxat ε quod est præpositionis ἐπὶ (vt in præcedentibus verbis) mutatũ fuit in α: sed alibi etiam idem mutationis erratum contigisse videmus. vt in Ἀπαλαμάθη pro Ἐπαλαμάθη, in Ἀχάσπασθαι pro Ἀχίσπασθαι, & quibusdam aliis. Atque vt in superioribus illis præpositioni ἐπὶ suum ε in α mutatur, sic in Ἀπακερδύομαι ο præpositionis ἀπὸ perperã in eandem vertitur. Vicissimque ο pro α habent in Ἀπομύνω. In iisdem est Καπεσκιάζω & Καπεσκίασμα: necnon Ἀπιλίμπανος pro Ἀπολιμπανόμενος. Plura autem exempla in illa quam dixi epistola inuenturus es: vbi etiam falsorum thematum, quorum paulo antè mentionem feci, insignia quædã sunt exempla: Διαπαρείς, *Transfixus*, *Traiectus*, à Διαπείρημι: & Ἐπελησθεὶς ab Ἐπιλήθω: & Διαδραμοῦσα à Διαδιδράσκω. Quibus addere potes Ἐρέμβομαι, & Ἐπιπλημμυρεῖν. Vt autem hic perperam præfigitur ε, ex augmento sumptum, ita nominibus quibusdam perperam præfixum est τ, quod est articuli τὸ, vel τῷ, tanquam ipsorum sit. Sic enim τανάφορον pro ἀνάφορον, & τανθρήνια pro ἀνθρήνια in illis scriptum est. Vicissimque litera in capite quarundam vocum perperam omittitur: vt in τωθαλία. Sunt verò & quædam vocabula quorũ falsæ scripturæ falsa itidem deriuatio, sed illi scripturæ consentanea, adiungitur. vt συνεχμάλωτος, quum manifesto errore scriptũ sit pro συναιχμάλωτος, dicitur esse ab ἔχμα. Sed transeo ad exempla erratorum: quæ in tradendis significationibus illi lexicorum interpolatores commiserunt: ex multis, vel potius propè infinitis, pauca deligens, & à nominis αὐτόματος interpretatione initium sumens. Quum enim Gellius caput primum libri decimitertii verbis hisce clausisset, Quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo antè Demosthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος, quasi naturalis & fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit: quum inquam hæc Gellius scripsisset, interpretationem istam quæ ab illo tribuitur nomini αὐτόματος dicto de morte, vulgarium lexicorum interpolatores & consarcinatores ei tribuerunt vbi dicitur de conuiua. Allato enim hoc versu Homeri ex Il. libro β, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, subiungũt, ἄκλητος: deinde hæc verba, *Quasi naturalis & fatalis, quique nulla extrinsecus vi coactus venit, autore Gellio.* Quid verò de interpretationibus dicemus quæ planè contrariam significationem nonnullis vocabulis tribuũt? ἀπαναισχυντῶ esse Inuerecundè me gero, vel impudenter, Impudentia vtor, satis notum est: at ibi contrà redditur Verecundè facio. Sic ἀποθαρσύνω quod est Hortor, ibi contrà dicitur significare Dehortor. Sic δίωξιν ποιούμενοι quod est Persequentes, redditur contrà Fugæ se mandantes. Quinetiam quibusdam locis falsæ & stultæ interpretationes, expunctis vulgaribus quæ verissimæ sunt, tribuuntur. vt videmus in nouissima illorũ lexicorum editione tradi, verbũ φρονεῖν esse Pati, in hoc diui Pauli loco, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε; & significari, Nihil aliud mali vos passuros esse. Præsertim verò in reddendis Latinè lexicographorum Græcorũ expositionibus variè peccatũ est: vt in illo cuius antea memini huius Thesauri corollario docebo, vbi de quibusdam quæ lexicographorũ & scholiastarũ sermoni peculiaria sunt, disseram. Interim tamen & in illa cuius mentionẽ aliquoties feci epistola, talium quoq; erratorum, aliorum item quæ variis modis lexicorum interpolatores atque consarcinatores peccarunt, exempla, necnon alia quædam legere hunc Thesaurum volentibus profutura inueniri poterunt. Vale, & meis vigiliis faue.

SCIPIONIS CARTEROMACHI PIſtorienſis oratio de laudibus literarum Græcarum.

SCIPIO CARTEROMACHVS DANIELI Renerio, Patricio Veneto, ſalutem.

ORATIONEM noſtram de laudibus Græcarum literarum, multorum petitionibus & quaſi conuiciis efflagitatam, ſub tuis auſpiciis publicamus, Daniel Reneri. Non modo enim ſingularis humanitas tua beneuolentiáque erga nos id facere nos cogit, ſed & Græcæ quoque linguæ tanta experientia, vt me ego, quoties de his rebus vnà (vt fit) confabulati ſumus, adiutum abs te in ea maximè ſenſerim. Ergo tu quum eam à nobis habitam vulgo paßímque commendaris: editioni quoque plus fortaſſe iuſto fidere nos effeciſti. Sumus enim neſcio quo pacto perſuaſi, quod tu laudaris, id à nemine iri improbatum. Quod ſiue ſuccedet, tibi laudem omnem debebimus: ſiue erunt quibus ea re minus ſit ſatisfactum, tuum erit vel tueri nos, vel emendare. Vtrunque autem nobis optatiſsimum, ac voto proximum. nam & patrocinium tuum meritum videri, ampliſsimum & morum & doctrinæ teſtimonium cenſeri poterit: ac limam tuam ſubire, nil aliud erit quàm accipere τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου, καὶ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ψῆφον. Vale.

QVVM varia multipliciaque ſint, viri ſtudioſiſſimi, quæ apud diuerſos homines bona honeſtáque exiſtimantur, pro cuiuſque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimum videri debet quod conſenſu omnium, aut certè probatiſſimorum, vtiliſſimum humano generi natura edidit. Quòd enim beneficia ſumma omnibus contulit, confertque quotidie, id non eſſe optimum, dici non poteſt. metitur enim bonitatem beneficentia. Diſciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum eſſe homini, tam nemini dubium eſſe video quàm nihil animo ipſo diuinius: cuius illæ ſunt poſſeſſiones ac facultates. Neq; verò obſcura ſunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus pene modis experiantur. Quòd ſi diſciplinæ vtiliſſimæ, quantæ id dignitatis eſſe cenſendum eſt cuius hæc potiſſimùm beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel poſſit, vel debeat. Id autem eſſe Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quauis diſciplina viros, non credidiſſe modò ſed & tradidiſſe, vel legerim vel audierim: ipſe quoque facile me in eandem ſententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præſentia facio, qui quum eiuſmodi ornamentis inſigniti omnes atque honeſtati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipſis admiramini, vel in aliis ſtudio proſequimini. Exiſtimo autem quicquid laudis vniuerſis ſimul conueniat diſciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adſcribi oportere. quod quàm verum ſit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguæ laudes exploraturi acceſſimus, quantúmque ex ea manarit vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præſertim hominibus contulerit ſemper, conferréque poſſit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (ſi Græcorum ſcriptorum ſua prodentium fidem ſequimur) vetuſtiſſima nobiliſſimáque eſt. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, ſed apud ſuos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus aſſiduè incrementis inoleuerit. Nam quũ Athenienſes, quorũ purior atque elegantior ſermo eſt, αὐτόχθονας (hoc eſt indigenas, ipſóſque ſuæ terræ perpetuos incolas, proprióſque cultores) dici cõueniat inter ſcriptores, quis non videt linguã quoque ipſam nõ minus αὐτόχθονα dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certã hominis ætatẽ neceſſariò cõſequitur: niſi quid impediat. nõ enim poſſunt nõ loqui homines, expeditis præſertim loquutionis vocalibus inſtrumẽtis. at quãnã alia quæſo lingua vſos credamus eos qui nõ aliunde migrarint, niſi ea quæ ipſos ſemper comitata ſit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Grçca lingua ſortita eſſe videtur, quòd aliæ, hominũ inuẽta proculdubio ſunt: hæc, naturalis quodammodo exiſtimari poteſt: quandoquidẽ in eã primi illi homines nulla arte nulláque induſtria, ſed naturali quodã inſtinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mẽtẽ venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipſa omniũ rerũ prouida, ea voluit lingua inſtituere illos homines quæ ad ſui poſtea indagationẽ atq; expreſſionẽ plus aliquid cæteris collatura eſſet humano generi. Quod nõ fefellit. tãto enim Græca lingua

cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerũ cognitione, quãto homo aliquis omniũ rerũ peritissimus, atque ingenio perspicacissimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuissimíque à natura ingenii, antecedit. Non modò enim disciplinas omnes quotquot vnquã fuerunt, & melius & copiosius Græca ipsa & perlustrauit & tradidit, sed & si alio sermone hæc exprimere aut efferre nitare, plurimum necessariæ lucis ac propè veritatis ipsius abstuleris. Ideóque veluti mancum meritò credi potest quicquid aliis literis scriptum legatur: si cum eo conferatur quod à Græcis proditum sit. Nec id hominum tantùm causa euenire dixeris, qui nõ eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur:(quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit) sed ipse quoque cæterorum sermo non eam patitur expressionem quam Græcus. atque adeò vt plus naturam efficere quàm verbis monstrari possit, in aliis quidem loquutionibus non procul absit à vero: in Græca autem tantum abest vt verè dicatur, vt melius etiam aliquanto atque significantius nõnulla ante oculos ponat, quàm natura ipsa moliatur. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantissimus & sit & habeatur, à Græco tamen longè superatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatẽ (inquit) Græcam Latinus sermo nõ exprimit. Quintilianus, Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illam solis concessam Atticis venerem. Gellius, Adieci (inquit) sæpe animum ad vocabula rerum nõ paucissima, quæ neque singulis verbis vt à Græcis, neque si maximè pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè támque aptè demonstrari Latina oratione possunt quàm Græci ea dicunt priuis vocibus. Et paulo pòst, Sed huius, inquam, tui erroris culpam esse intelligo in mea scilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim nõ obscurissimè dicere quod à Græcis rectissimè vno verbo & planissimè dicitur. Cicero, quum Aristippi illud amico scriberet, Habeo, nõ habeor à Laide: Græcè, inquit, id melius. Lucretius multa se Græcè dicere affirmat propter egestatem linguæ, & rerum nouitatem. Quòd si Latinitas Græcitatem, vt sic dixerim, vsquequaque referre non potest, cui coniunctissima est, ac propè germana: quid alias linguas existimemus, quibuscum nullum est illi cõmercium, nulla affinitas: sed (quod dici solet) diametro inter se distãt? At habent & illæ suum fortasse nitorem, suam elegantiam. Equidẽ non negauerim inesse aliquid singulis propriẹ venustatis. Neque enim verisimile est ingenii cuiusvis homines nullam omnino curam proprii suscepisse sermonis. Quin potius, quemadmodũ colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vsus est, sed aliis asperius solum, ac natura ipsa horridius multum veri cultus respuit ac negligit: aliis cõtrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnémque industriã: sic quævis loquutio splendoris quidem aliquid in se retinet: sed cæteris multa negata sunt, Græca omnia vna cõplexa est, atque eousque vt quæ apud omnes alias peculiaria natiuáque sunt, ipsa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipsas habeantur: nulla autem vim eius penitissimã possit exprimere. Quo fit vt nostri, quoties aliquid efferre cogitant, quo nil venustius, nil elegantius intelligi velint, Atticos lepores, Atticos sales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id esse dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Iouem, si loqui velit, non aliter loquuturum quàm scripserit Plato: si idem aut simile quiddam de Græca lingua pronuntiemus, non absurdè dicturos nos arbitror, naturã, si loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipsa comprobauit. sua siquidem mysteria omnibus sanè hominibus in medio proposuit perquirẽda, vt cuiuis in eius arcanis liceret ingenium exercere: at perfectã de iis ipsis atque absolutã tradere cognitionẽ, Græcis procul dubio solis concessisse & quasi diuinitus reseruasse videtur. Itaque soleo mecum ipse quosdã ex Græcis ridere nõnunquã, qui adeò sibi inuidere videãtur vt quicquid in disciplinis Græci profecerint, id aliorũ inuentis totũ tribuere conentur. Quid enim (quæso) sunt aliorũ inuenta nisi minuta quædã & pusilla, quæ casu magis quàm ratione habita iure existimes? vt liceat in his poetica illa vti sentẽtia, τύχη τέχνην ἔτικτεν, id est, fortuna artem peperit. At verò quæ à Græcis & cõperta sunt & tradita, nõ tã homines explorasse aut retulisse credas, quàm naturã ipsam de se singula prodidisse: atq; adeò vt in cæterorũ scriptis illorum ipsorũ hominũ sermo sit, in Grǽcis natura ipsa, quod dixi, loqui videatur.

Quòd si aut tempus aut locus pateretur singulas nos vel scientias prosequi, vel artes, vt quæ à Græcis & inuenta in his & tradita sunt, cum cæterorum omnium quos scimus traditionibus cõferremus: profectò nemo vestrûm (vt arbitror) relinqueretur qui non tantùm Græca à cæteris distare magnitudine fateretur quantum elephantem à culice. Quid enim (vt alia omittam) philosophia ipsa, omnium scientiarum parẽs ac domina, adiumenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis? tãtum enim abest vt quicquã cæteri cõtulerint philosophiæ, vt si qui etiãe barbaris eius aliquãdo studio incẽsi fuerint, ad Græcos migrarint: atque iidẽ siquid ex philosophia posteris relinquere voluerint, id nõ sua magis quàm Græca lingua efferre dignũ iudicarint: nõ tam remunerãdi gratia (vt existimo) eam linguã cui acceptũ referrẽt quicquid scirẽt, quàm quòd aut

insolens aut impossibile videretur, vel disci vel tradi rectè philosophiam alio quàm Græco sermone. Hinc Toxaris atque Anacharsis è Scythia Athenas philosophandi studio se contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & superioris Anacharsidis, extant Græcæ quoque epistolæ perquàm elegãtes, nec minus præceptis refertæ. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Græcè in philosophia conscripsit, sed & Romæ quoque, vbi vixit, multa sæpe Græcè disputauit: quemadmodum Gellius ex nostris, ex Græcis Philostratus, autores sunt. Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Græcè philosophiam illustrare conatus est. Musonius autem omnium Stoicorum Neronis tempestate celeberrimus, quum è Vulsinio esset, Romæ proxima vrbe, Græcis potius scriptis quàm Latinis monumentis philosophiam augere voluit. Prætereo quot Syri, quot AEgyptii, quot Thraces philosophiæ mysteria Græcè scripserint: Orpheum, Musæum. qui tametsi inter poetas connumerantur, attamen possunt & philosophiæ adscribi, quum vetus illa theologia nonnisi carminibus texeretur. Sed quid opus est alios connumerare? quum Aristotelem, ipsum philosophiæ magistrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit. Cuius celebriores quoque expositores nõ Græci, Græcè eum interpretati sunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblichus è Syria, Ammonius & Philoponus ex AEgypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græcè scripserunt, non Græci: de grammatica, exactissimè Apollonius & Herodianus AEgyptii: de musica atque astrologia, Ptolemæus itidem: arithmeticam Nicomachus & Iãblichus, Syri: & geometriæ nonnihil. Dialecticæ quoq; ante Aristotelem ab Archyta Tarentino scriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quàm Græcè: sed quicquid cæteri philosophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non absolutum cõsistere, sed quod extremam & quasi Apelleã manum desideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philosophandi studio in AEgyptum se contulisse. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retulisse hos viros, ex iis præsertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in AEgyptum pulsis manasse verisimile est. Nã & legisse Platonem Hebraica scripta, & lecta imitatum fuisse, autor est Eusebius, atque ea in Græcam linguã tralata: quãdo & Trismegistum, qui omnem penè veritatem (vt ait Lactantius) nescio quo modo inuestigauit, Græcè scripsisse videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio. nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque postea à Græcis potissimùm explicata sunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quòd & Indos philosophos Græcæ linguæ ignaros non fuisse scribit Philostratus, & cum Tyanensi Apollonio Græcè nonnunquam fuisse loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vsu cæteras antecellat, dicta sufficiãt: nunc quantum Latino sermoni adiumẽti præstet, dicemus. Nam aliæ profectò loquutiones scri sine Græca lingua parum rectè possunt: vt verò optimè loquantur, nihil impedit. At Latinus sermo ne loqui quidem potest exactè sine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognationis vel coniunctionis cum illa sortita est hæc nostra, vt esse fortasse possit sine illa, bene autem esse non possit. Quemadmodum homo sine virtute vt sit, nihil prohibet: vt verò bene sit, fieri non potest, si virtus nõ adsit. Quare quid aliud esse dicemus Græcam linguam, si ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua sua illi felicitas comparetur? Quod si Ouidianum illud sub eius persona prætulerimus, non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus, ego sum tibi nobile regnum. Minimè autem indignari debet sermo Latinus quod è Græco manarit, sed gloriari potius. nam quod ab optimo autore initium sui traxerit, fieri non potest quin sit & ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuius rei accommodatissimus Latinus sermo, qui è Græco processerit: ac mihi sanè videtur, quum vtrunque considero, nihil aliud esse Latinus sermo quàm Græci exemplum atque imago: vt quicquid in illo sit, in hoc quoque eniteat. Principio enim si elemẽta, ac literas, earum inter se contextum intueare, eandem in vtrisque inueneris rationem: si verba ac voces, eodem modo significare, eodémque modo necti ac construi, ac penè vim habere eandem. Ideóque si qua etiamnum innouanda nobis ac fingenda sint, ita demum habitura fidem dixit Horatius, si Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta transpositis literis nostra fecimus. μορφαὶ illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi ἅρπαξ, nos rapax. multa immutatis, φὼρ, fur: νὺξ, nox. multa additis, ἑξ, sex: ἑρπυλλον, serpyllum. multa eadem permansere. Infinitum esset omnia persequi, vt dictionum eadem ratio, vt nominum ac verborum inflexio, vt præpositionum, aduerbiorum, coniunctionũ eadem obseruatio: sed minutiora hæc quàm vt in præsentia examinãda sint, & à nostris grãmaticis abundè tractata. Orationis verò compositio ita pẽdet è Græco, vt quæcũq; à Græcis tradita sint in ratione dicẽdi, eadẽ à Latinis & seruẽtur & seruari iubeãtur. nã & quas dicũt sententiarũ & quas orationis figuras, in vsu à Latinis nõ minus receptæ sunt quàm à Græcis, & earũ nomina aut Græca adhuc vsurpãtur, aut Græcorũ imitatione signi-

ficantur, vim quoque rei appellatione ipsa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipsam non diligenter animaduertunt. Neque verò casu euenisse dixeris tantam hanc conuenientiam, sed industria, sed prouidentia. quare nonnisi Græca lingua duce procedere Latinam posse, verissimè affirmari potest. Quemadmodum enim, si principium rei atque origo nesciatur, sciri ea res non satis rectè potest: ita Latina lingua, si Græca ignoretur, vt benè teneatur, non fit verisimile.

Quòd si te ad disciplinas artésque contuleris, ac rerum cognitionem sectari volueris: iam verò hic quàm penè nihil effeceris, si te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticã, quæ, vt multa habet propria peculiariáque in vnoquoque loquendi genere, sic multa etiam retinet Græcæ Latinæque linguæ ita communia vt quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad nostrum loquendi vsum non renuêre nostri. At verò Dialectica tam potest sine Græcis literis incolumis sciri quàm sine Aristotele. nisi forte à recentioribus vel nosci vel tradi melius existimemus: aut iis libris perdisci posse qui ex Aristotele tralati habeantur: quos si aspiciat ipse, non recognoscat, sed (quod de aquila dici solet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro suis: quippe qui Aristotelici solis radios non ferant. Possem hoc loco afferre singula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione sint facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio sequenda est: quam qui ignorant, sæpe falluntur. Quàm multa autem sunt apud ipsum Aristotelem, quæ aut Latinè transferri optimè nequeunt, aut, si transferantur, sensum ipsum Græcum non vsquequaque reddant? Quod ea de causa dictum velim, quòd nonnulli existimant, si legant Aristotelicas quascunque tralationes, statim se sententiam tenere philosophi. Quæ res plerosque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt, plerunque ipsi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerunque accipiant quàm ab eo dicatur. Tam igitur Aristoteles sine Græcis literis intelligi optimè potest, quàm sine se. Quomodo enim vim saltem ipsam Aristotelicæ loquutionis intelligent, quam ille adeò elaborauit vt aditum eo pacto suæ philosophiæ præcluserit socordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam sunt qui hæc sanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ vsum longè melius teneri hac nostra tempestate affirmant quàm Aristoteles ipse calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in nostros viros beneuolentia, tam verè quàm animosè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶμεν: néue, dum alios arrogantiæ fortasse arguimus, ipsi arrogantiores reperiamur, qui supra crepidam iudicare audeamus.

Transeo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vsus, ita totus Græcorum est, vt quod de furore ait Plato, inanem esse hominis conatum qui sine furoris ea quam vult specie ad poeticas fores accesserit, de ignaro Græcarum literarum dici possit, incassum scilicet eum laborare. nunquam enim ingressurum musarum penetralia. Nam, vt omittam principem omniũ Homerũ,

– à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis:

vt alios Græcos poetas, qui quasi viam strauere posteris ad quoduis poematis genus: nónne fabulæ ac figmenta ipsa poetica, quibus tota vis atque vniuersa penè constat poesis, ita Græcorum propria sunt, vt vel ab illis sint accipienda, vel illorum more confingenda? Quòd si qua etiam à nostris conscripta extant, ea aut è Græcis pendent, aut manca sunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipsæ verborum, & quos tropos appellant, tralationes, comparationes, similitudines, (quæ quasi condimenta sunt totius poeticæ compositionis) vel à Græcis mutuanda sunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideóque inquit Horatius,

– vos exemplaria Græca
Nocturna versate manu, versate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris est, vt nostri, quotiens aliquid acutius aut elegãtius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris sententiis verbisque seruatis. Quid quòd & nomina ipsa vel locorum vel hominum, quibus in poesi nonnunquam vti cogare, Græca sunt magna ex parte? in quibus, si Græcam originem ignores, plerunque fallare necesse est. Quod nõ modò nostræ tempestatis hominibus contigit, alioqui nõ indoctis: sed & vetustiorũ nõnullis, vt Sidonio, Prudentio, Aratori, Iuuẽco: qui Græcorũ nominũ quantitate sæpe sunt abusi. Carminũ insuper, numerorũ pedúmq; genera, Græcã habẽt & originẽ & appellationẽ. quæ tametsi à nostris quoq; tradãtur, attamẽ à Græcis & copiosius explicãtur, & melius intelligũtur. Rursus verborũ ac rerũ copia à Gręcis tota sumẽda est: quibus (vt ait Martialis) nihil est negatũ. siqua enim sit apud nos dictionũ cõpositio facienda, aut vocabulũ innouandũ, sequẽda est Græca figuratio: ac, si qua in syllabarũ quãtitate licẽtia vti velis, nisi Græcã adhibeas obseruatio-

nem, non probabere, sed aut argutulè aut imperitè fecisse videbere. Itaque non immeritò Aristophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes existimari voluit in iudicandis poetis, exceptis Atheniẽsibus: quos & natura sapientissimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam sibi vendicant, quum & cæteri dii, qui aut poeticæ aut eloquentiæ numina esse creduntur, Græcis & ipsi adscribantur. nam (vt inquit Horatius)

Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo Musa loqui. Ac de poetica quoq; hactenus.

At (puto) orator euadet quis egregius sine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectò non potest, Marcum Tullium, veluti normam esse dicendi in sermone nostro, si tota teneatur in eo vis atque vniuersa dicendi ratio: sed id quî fieri potest sine Græcis literis? Quemadmodum enim in disciplinis, qui ante Aristotelem philosophi mathematicive claruere, vsos esse nonnunquam demonstrandi figuris, sunt qui scribant, sed demonstrationem omnino ignorasse: eodem modo potest & quis sine Græcis literis loqui fortasse ex arte aliquid, sed id vt se facere sentiat, aut quo modo fiat vt sciat, vix credi potest. Vis enim ipsa dicendi tota pendet è Græco tanquam è sui autore. Huc accedit, quòd quæ de arte à nostris traduntur, aut confusa sunt & inuoluta, aut parum idonea ad explicanda singula quæ in orationis artificio latent: quæ verò à Græcis, anxia penè dixerim diligentia & obseruata sunt & perquisita. denique cæterarum artium aut scientiarum potest in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuentio atque vsus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem dissimulare potuisse palam est, quum inquit, *Orabunt causas alij melius.* Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeò vt non veritus sit pronunciare Aristides, aliorum omnium non barbarorum modò (vt ait) sed Græcorum quoque loquutionem, si cum Atheniensium sermone comparetur, puerorum esse balbutientium vocem. Quod tametsi nimis magnificè dicitur, attamen non procul abest à vero. Idem enim de Attica venere dici potest, quod de Periclis eloquutione scriptum reliquere tum Eupolis, tum Aristophanes: in eius scilicet labris leporem ac persuasionis deam insedisse: atque in eorum mentibus qui audissent, quasi quosdam aculeos relinqui solitos: demum fulgere eum, tonaréque, atque omnia permiscere. Demosthenes quoque Athenienses ipsos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores sint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noster, tametsi tantus in eloquentia, se quidem conari, Demosthenem autem perficere: se velle, Demosthenem posse, ingenuè professus est. Et Quintilianus Ciceronem à Demosthene quantus fuit, effectum scribit. Quo fit vt non falsò Aristides dixerit Athenienses solos trophæum sibi erexisse, nullo sanguine, subactis omnibus gentibus oratione ac disciplinis: proindéque homines se suósque à diis immortalibus petere optaréque vt Atheniensibus potissimum similes euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi esse censetur: cuius inuentio non minus Atheniensibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primùm largita Ceres dicitur: Nec mirum profectò videri debet si ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere soliti fuerint, discendi gratia. vt enim cætera animantia eò præcipuè trahuntur naturali impetu, vbi vesci atque impleri cibo maximè possint, ita & homines (qui aut animus tantùm sunt, vt Platonici volunt: aut potissimùm animus, vt Aristoteles) illuc sua sponte duci verisimillimum est, vbi largissima sit copia spiritalis cibi, ac verè diuini: quem disciplinæ ipsæ suppeditant, quæ Athenis in primis claruere. indéque factum est vt nostri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quasi appellatione vocitarint. Sed de oratoria satis.

Philosophiæ verò pars tantùm naturalior recentioribus Latinis in vsu semper est habita, quam Aristoteles diligentissimè est persequutus. At diuinior illa quæ Platoni adscribitur, & quam veteres quoque Romani admirati eousque sunt vt diuinitatem quandam inesse eius viri scriptis intellexerint quidem, explicare autem non ausi fuerint: ac sequuti postea nostri Græcique theologi Christianæ religioni maximè conuenire demonstrarunt: intacta hactenus iacuit nostris his philosophantibus, nunc verò à plerisq; desideratur magis quàm habeatur. Nam sine Græcis literis degustari fortasse potest, hauriri non potest.

At mathematicæ scientiæ tam possunt sine Græcis literis perfectè teneri, quàm sine Græcis autoribus. eiusmodi enim sunt quæ ab aliis traduntur, vt siquid modò vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere sese postea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, si semel excedere eum è via aut aberrare contigerit, quo longius processerit, non magis eò tendit quò vult, quàm recedit inde, ac fugit: sic qui in disciplinis, præcipuéque mathematicis, præscriptum semel ordinem liquerit, dediscenda discit. Satius enim est nescire aliquid prorsus, quàm peruersè scire: quum deterior longè sit dispositionis ignoratio, quàm negationis, vt Aristotelicè interim loquar. Quàm autem fallantur qui mathematicas res sine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggressi sunt, facilè intelliget qui Campani expositiones in Euclidem cum Theonis editione

ac Procli commentariis conferet diligentius: aut Euclidis eiusdem perspectiuam, atque opus aliud de speculis, cum iis quæ Latinè scripta sunt iisdem de rebus: aut mathematicas Aristotelis quæstiones in libris quos Problematum appellant: atque in omni philosophia rimentur quemadmodū à Latinis intelligantur. Quòd si Boetii quoque arithmeticam, tametsi diligentissimi Græcéq; doctissimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi cōmentaria referāt accuratius, perspiciēt profectò quàm Græca ipsa nō modò exactiora, sed & veriora dicātur. De musica illud satis dictū fuerit, omnia instrumēta, sonos, proportiones, consonātias, neruos, Græcā habere appellationē. Prætereo Græcos musicæ scriptores, Euclidē, Aristoxenū, Nicomachū, Ptolemæum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos vnicus sit Boetius, exceptis diui Augustini paucis, & Macrobii, ac Marciani Capellæ nonnullis. Nam nostram hanc musicam à vetere illa iampridem desciuisse, cùm pluribus indiciis, vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philosophi testimonio maximè moueor, qui cæterarum disciplinarum, arithmeticæ, geometriæ, astronomiæ reliquias sua quoque tempestate seruari scribit: de musica autem illum versum vsurpauit,

Ἡμεῖς μὲν κλέος ἐσθλὸν ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

id est,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus:

quasi nihil sit reliquum veteris musicæ. In astronomia quoque multa mihi videntur esse apud Græcos quæ à Latinis desiderentur. Nam præter Ptolemæi scripta, & ea non nimium fortasse fideliter ad nos tralata, pauca sunt quæ ad veræ astronomiæ vsum aditum præbeant. Quid enim simile apud nos habetur τῶν Εὐκλείδου φαινομένων, quæ veluti astronomiæ elementa traduntur à Græcis. Quin & Theodosii σφαιρικὰ, vti principia totius astronomiæ sumi debere, autor est Philoponus: quippe quæ exactiora sint, & eandem obtineāt rationem ad astronomiam quam geometria ad opticen, ad harmonicen arithmetica. siquidem ἀυλότερα, hoc est immaterialiora, sint, vt scribit Dauid, philosophus non incelebris. Theodosii autem σφαιρικὰ sequi dicit Philoponus Autolyci opus περὶ τῆς κινουμένης σφαίρας, hoc est, de sphæra quæ mouetur: indéque postea principium sumere astronomiam, vtpote minus exactis minúsque certis demonstrationibus vtentem quàm ii faciant. quæ enim in Astronomia demonstrentur, summam extremámque certitudinem non polliceri dicit, sed quod proximè accedat. Vmbrarum insuper ratio non abesse ab astronomiæ præceptis creditur: cuius rei à Græcis quoque traduntur demonstrationes. nec desunt qui de his scribant. Sed nos hæc aliis pensitanda relinquimus. satis enim habuimus innuisse.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quo maius periculum affert ignoratio medicamenti, aut ægritudinis. quod euenire illis nonnunquā verisimile est qui Græcè nesciant, quādo Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos, & eius artis autores Græci præcipuè in pretio habeantur: à quibus siqui in alia lingua clarueruūt, veluti riuuli fluxerint manarintque, ac si quid habent, inde acceperint, quanquam non purum id sincerúmque secum ferant. Quæ res non modò à nonnullis nostræ quoque tempestatis medicis animaduersa est, sed scriptis etiā prodita. Ad summam non video quid in quauis disciplina sciri rectè possit si Græca ignorētur.

Nec fuerit iuris quoque consultis hoc inutile. nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nusquam legantur. siquidem (ut Politianus præceptor noster dicere solebat) multa Græcis legibus addidit Iustinianus, quippe quæ Latinis notiora existimaret quàm vt scribi oporteret: Græcis autem (vtpote alienis admodum à Romanis moribus consuetudinibúsque) explicanda latius censuit, quæ nunc remansere, illis apertiora quàm nobis, proptereáque inde petenda. Accedit & illud, quòd in Latinis Pandectis quæ nunc Florentiæ visuntur, integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adscripta: quæ & ipsi vidimus, legimúsque: & Græca testimonia citata, vt Homeri sæpenumero: & Græca verba addita significātiæ gratia atq; expressionis. Quod nō ab re fecisse videtur Iustinianus, inter Græcos magis quàm Latinos referendus: quādo in Græcia semper vixerit, quod ex Procopii certè historiis licet animaduertere.

Et quoniam in historiæ mentionem incidimus, quantam hac quoque in parte vtilitatē præstet Latinis hominibus Græca lingua, haud facilè dixerim, quum multa sint à Græcis petenda & nostris quoque rebus. non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenere, sed quota pars, atque ea nescio an satis fideliter. qua de re (ne, quod dicitur, cum laruis luctér, mortuos insectando) dicere nunc supersedeo: præsertim quum iam plerique animaduertere incipiant quàm sit erratum in historicis potissimum tralationibus: & nos hæc & pleraque alia quæ perperam in singulis disciplinis traducta habentur, copiosiore oratione, non maledicendi certè studio, sed ad nostrorum hominum vtilitatem aliquando ostendemus.

Theologia demum etsi nonnihil à Græcis dissidet in præsentia, attamen multa est ab illis o-

lim mutuata, & nunc quoque potest. Sunt enim veteres Græci scriptores quibus non minus quàm nostris veritas ipsa roboretur: quippe quos sequuti nostri, quorúmque placitis innixi, totius religionis validissima firmissimáque iecerint fundamenta. Quis enim (quæso) Basilium illũ magnum non complectatur, Christianæ quoque fidei hostibus admirandum, incertúmque doctiorémne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nyssés & Nazianzenum, non duo belli fulmina, (vt poetæ Scipiones) sed duo religionis lumina, vel potius soles nunquam obscurandos? quorum alter theologi cognomentum meruit apud suos, & diuum nostrum Hieronymum quantus est, effecit: alter, propter philosophiæ quendam veluti afflatum, tanto quoque fluit lepore, ornatúque verborum, vt Basilii fratrem vel potius discipulum (vt se ipse appellat) facilè possis agnoscere. Prætereo Athanasium, minus his fortasse cultum, sed certè non minus diuinum. Transeo Damascenum, non theologum modò acutissimum, sed acrem & philosophum & dialecticum. Taceo Chrysostomum, non abs re profectò cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & scripta & sententiæ ita circumferuntur à nostris, vt pro oraculis haberi videantur. Quid quòd omnia quæ de Christo literis mandata sunt, Græcè primùm composita ferũtur, excepto Matthæi euangelio? Quare fieri non potest vt nonnullorum fides è Græco petenda non sit, quemadmodum eorum quæ à Mose aut prophetis scripta sunt, ex Hebraicis petitur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & fecisse ante eum Origenes credi potest, atque Apollinaris, vir vterq; doctissimus, & Hebraicæ linguæ studiosus. Quoquo igitur te vertas, præstò adest Græca lingua, operam suam in omnia præstatura: quam si refugias, non tam illam reiecisse quàm te necessariis admodum rebus fraudasse videare. Atque hæc sunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel vtilitate dicenda sese nobis obtulerunt: nimium fortasse multa Latino homini. non enim videor inuidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, vt pene nihil nostra esse contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena; quàm nostros homines admonendi, dictum existimari par est. quippe quum in ea perdiscenda maiores nostri ita laborare sint soliti vt vix sine illa quicquam se scire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam vtilitatem cum Græcis Latina coniunxi. Quintilianus à Græcis incipiẽdum præcipit. Ouidius quoque inquit,

Nec leuis ingenuas pectus coluisse per artes
Cura sit, & linguas edidicisse duas.

Claudius Cæsar vtranque linguam nostram appellare solebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, vt nihil apud eos differret Græcéne an Latinè vel scriberent vel loquerentur. Ennius tria corda se habere iactabat, quòd triplicem linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oscam. Ouidius, dum in Scythia exularet, atque aduenarum congressum nonnunquam desideraret: Eius, inquit, qui accesserit, siue Græca scierit siue ille Latina voce loqui, certè gratior vsus erit. Nero imperator apud patrem consulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Iliensibus Græcè verba fecit. Vespasianus Græcis quoque iocis extemporalibus vsus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare solitum, nemo est qui ignoret: eundémque Græcè aliquãdo Rhodi orasse. quem quum audisset Apollonius, exclamasse fertur, Græcã quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri. Idem quum de temporibus suis Græcè scripsisset, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à scribendo deterruit. Scripsit iisdem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quòd Atticam linguam ita referre crederetur, vt natus educatúsque Athenis videretur. Quod Theophrasto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, sed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epistolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philostratus omnium imperatorũ epistolis longè anteponit: & Mithridates quidã regii generis summoperè admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epistolas vehementer probat Philostratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè historias scribere aggressi sunt? Albini meminit Gellius, Luculli Plutarchus. Diui Claudii Græcas historias, præter Suetonii attestationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant historiæ, & de Epicteti Stoici dissertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus. AElianũ, cuius multa adhuc Græcè scripta leguntur, Romanum fuisse scribit Philostratus, & (quod maius est) Græcam linguã in vrbe didicisse, ac nunquã excessisse Italia. Germanicum Cæsarem Græca quoque scripsisse poemata, autor est Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberii, Adrianíque, omnium elegantissima. Nostra quoque tempestate non defuere qui Græcè scriberent: vt præceptor noster Politianus, (quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, sæpe admirationi fuisse vidimus) vt vester Hermolaus, nunquã satis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari com-

mendarique, in qua videam maiores nostros non minus laborasse quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint: à qua etsi nihil aliud, disciplinæ certè nostræ fluxerint, vt ait Quintilianus. Quemadmodū autem qui de parentibus optimè mereri student, non ægrè ferre creduntur si tota eorum dignitas atque existimatio in eos referatur qui non solùm fundamenta iecerint suæ felicitatis, sed eò quoque perduxerint vnde illi nunc apud omnes in pretio sint: sic non indignari debet Latina lingua si tota eius gloria in Græcam redundet, omnium bonarum artium magistram. Quum enim vetus lex sit (vt Aristides inquit) altoribus vniuersam referre gratiam, quoad fieri potest, tantum abest vt me Latina offendere putem, Græca laudando, vt & gratificari me magis existimem Latinæ linguæ, quòd gratiam si non omnem, saltem quam possum, eius (quod dicitur) verbis, illi referam, cui & debere se plurimum & debuisse, semper ingenuè professa sit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium. Benignum est autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem nostrum hac in re tantum abest vt ostentare in præsentia vobis studuerim, vt vehementer doleam, me non tam hæc dicere coactum, quàm sentire ac sequi, veráque quotidie experiri. Neque enim existimetis, me tantum laboris exhausisse ab ineunte ætate, aliena sectando, vt penè negligerem mea, nisi peruidissem & doctissimorum quorumque exemplo, & veterum testimoniis, omnem vim Latinæ linguæ in Græca consistere. Quod quum & re ipsa demum cognouerim, non committendum putaui quominus & vos & singulos quosque bonarum artium studiosos, quantum in me esset, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta est enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio atque affinitas, vt eadem propemodum vtrique conueniant. Quare non video quid hac in re sit cuiquam pertimescendum, quum nihil penè noui sit offensurus. Sed quod de animis nostris aiebat Plato, reminisci eos, quum essent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuissent imbuti, id Latino homini euenire credendum est Græca discenti, eadem quasi resumere. quo fit vt non magis præceptore vobis opus esse dixerim, quàm mōstratore, qui in memoriam suggerat excitétque Græca veluti vestigia, quæ subobscura tenuiáque, vestris ingeniis iamdiu reposita conditáque seruantur. Ad quā sanè rem Græci fortasse hominis opera cōmodior quàm nostra: ego verò, vt non negauerim, sua melius Græcos tenere quàm nos: ita affirmauerim, nostra nos melius nosse quàm Græcos: insuperque tam posse nos res illorum perdiscere, quàm illos nostras. Quum itaque Latini docendi sunt Græca, nescio an Græci studium Latinæ sedulitati anteponendum sit. non tam enim intelligendi (quanquam id quoque) ratio habenda est, quàm explicandi. Quòd si quis pronunciationis tantùm Græcæ studio, eius ad vnguem perdiscendæ gratia, Græcum sibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat, præcipientem, non esse dandam operam literis Græcis superstitiosè, vt & plurima oris accidant vitia, & in peregrinum sonum corruptus sermo perduret: sed ita discendam esse Græcam linguam comite Latina, vt neutra alteri officiat. quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi potest. Siquis autem examussim vtrunque se præstaturum confidit, -- *illum mirabor & ipse: Et dicam, monitis non eget iste meis.* Nos verò operam nostram, quibus ingrata non videbitur, pollicemur, non magis duces præceptorésque professi nosipsos quàm comites sodalésque: quippe qui nullum laborem, nullam molestiā recusaturi simus: dum vos ita Græcis imbuamini, vt disciplinas inde omnes, quascunque libuerit, facillimè adipiscamini: à quibus eò postea perducendi sitis vbi quum fueritis, liceat iam humanam felicitatem (si qua modò est in hac vita) quasi manu prehensam tenere: quàm si dimiseritis, vobis ipsi defuisse videamini.

Non est autem cur vos moneam vlterius vti homines esse memineritis, quibus felicitas hæc quæcunque sit, debeatur. nam hoc tam cuiuis notum esse debet, quàm quòd viuat. Illud potius nostra interest, confirmare vos atque adhortari, ne laborem reformidetis, qui voluptati (quam in ipso statim limine Græcarum literarum percepturi estis) adeò iunctus est, vt non magis laborādum nobis esse videatur, quàm voluptati honestissimæ inseruiendū: qua vt ampliore quoque perfruamini, nihil mihi videor omissurus, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut desiderari nouerim: si modò eiusmodi sit futurū quod & nobis quoque non ignoretur. Quid enim literato homine turpius, aut ab humanitate alienius, quàm si aut scisse aut didicisse frustrà videatur? Frustrà autē & scit & didicit, qui nec commentando nec docēdo cuiquā prodest. Sicut enim in animātibus propriū ac naturale maximè opus esse censetur procreare tale aliquid quale ipsum est si integrum absolutúmque sit: ita erudito homini nihil conuenire magis dixeris quàm efficere relinqueréque post se sui simillimos in studiis ac disciplinis: si aut homo fuisse videri vult, aut non indoctus homo. hominem enim hominis causa natum credi par est. Quare neque inuidere cuiquam in literis, fas iudico, neque supprimere quicquam quod vtile futurum existimes aut viuentibus aut posteris. Nam (vt ait Theognis)

Χρὴ μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
 Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
 Τί σφιν χρήσηται, μοῦνος ἐπιστάμενος;

Hoc est,

Musarum interpres si quid sapientius vnquam
 Nouerit, inuidia sit procul inde mala.
Núncque alia inueniat, nunc monstret, plurima condat.
 Si solus sapiat, nempe quis vsus erit?

Quippe (vt Plato aiebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quàm bonum esse: ideóque nulli magis idem familiarius se offerre solitus erat quàm cui plurimo vsui esse posset: quanquam se suisque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video esse faciendum, in ea præsertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipsius sit Italiæ metropolis, quàm quibusuis virtutibus, totius orbis grande specimē atque ornamentū, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari solent, non modò ita refugerit vt non inesse possint suæ reipublicæ, sed ne excogitari quidem. Quare beatum iudico eum quem cuiuis studio incumbentem degere in ea contigerit: sed beatissimum, quem literariæ facultates exceperint: quū tot præsertim tantáque vndiq; suppetāt affluántq; ad eam rem commoda, vt fingi fortasse plura possint, haberi certè nō possint. Ibi enim (vt alia omittam) tanta librorū copia, quanta post Gotthicā ruinam nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extent, facilè credi par est: quum nouo hoc inuento carerent imprimendorum librorum, qui & pulcherrimi iam atque emendatissimi prodire incipiunt, Aldi potissimùm nostri opera: de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demosthenes, quem interpretaturi sumus, Atheniensibus protulit. ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ἐνετοὶ, μονονουχὶ φωνὴν ἀφιεὶς λέγει ὅτι τῶν Ἑλληνικῶν ὑμῖν λόγων αὐτιληπτέον ἐστὶν, εἴπερ ὑπὲρ εὐτυχίας αὐτῶν φροντίζετε. hoc est, Præsens itaque tempus, ô viri Veneti, quasi emissa voce pronuntiat capessendas esse vobis Græcas literas, siquid de felicitate vestra cogitatis. Nam, vt Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Via prima felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab vrbe. Expergiscimini igitur iam, & capessite Græcas literas, vltrò sese vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE literarum Græcarum laudibus oratio, in Ferrariensi gymnasio publicè habita.

IN degenda hominum vita, ii qui alicui prodesse conantur, quantopere laudandi sint, spectatissimi viri, non vos præterire crediderim: quum & ingenii acumine & longo rerum vsu præstetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ vtilitati consulunt, ac non solùm sibi, sed & patriæ & amicis ac humanæ societati sese natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare existimauerim. A qua sanè animi sententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam postquam nostra canescere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil præclarius, nihil commodius, nihil conducibilius atque præstantius in toto vitæ cursu esse duxerimus, nihílque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occasio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recusare, non solùm turpe, sed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratissimi gymnasii instauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni scientiarum & virtutum genere eminentissimi, (cui ex isto hominum flore qui viuunt, paucos admodũ pares inuenias) non spe honoris aut gloriæ, cui sapiens quisque semper studuit, nec lucri cupiditate, sed potius quò id quod in animo habebã, re facilius præstare possem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti suscepimus. Eo itaque consilio huc accessimus, vt quæ ad communem Græcè discere cupientium vtilitatem spectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis thesaurus & splẽdor, qui tam magno oneri sustinendo par esset ac tantæ rei dignitas postularet, necnon tot clarissimorum virorum conspectus mihi multò iucundissimus mereretur, in me reperiatur: sed vt fretus humanitate vestra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti consueuistis, huiusmodi opus aggrediar, ac propositam rem pro tenuitate ingenii mei persequar. Cuius planè tanta est magnitudo atque præstantia, vt nemini vel mediocriter erudito deesse possit oratio: sed in exitu inueniẽdo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti se offert difficultas.

Tanta est profectò literarum Græcarum, amplissimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta vtilitas, (quarũ notas antiquissimis temporibus, seu Cadmo, siue Danao autoribus, siue Orpheo admonente, Græcos habuisse, memoriæ proditum est) vt eæ non solùm apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiam apud barbaros ipsos maximo in vsu fuerint, & ab ortu ad occasum vsque peruaserint: quãdo Druidas Gallorum religiosos in publicis priuatísque rationibus literis Græcis vsos fuisse constat: & Romanorum tẽporibus in Heluetiorum castris tabulas repertas esse literis Græcis cõfectas, & ad Cæsarem perlatas, ex historiarum lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo exisset eorum qui arma ferre possent: & item separatim pueri, senes, mulieré sque. Brachmanas itidem (è quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit) & gymnosophistas Indorum sapiẽtes, easdem in vsu habuisse, easdem Indorum ipsorum regem Phraotem calluisse, compertum est. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore semper sint habitæ, (quum penè eædem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium afferente Nicostrata) etiam me tacente, vel facillimè potestis intelligere.

Nullum enim studiorum genus, quod aliqua sapientiæ luce præfulgeat, nullas prorsus ingenuas disciplinas esse comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinósque in omnibus liberalibus artibus illorum sequutos imitatósque fuisse vestigia. Nam si à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ii qui eam rem diligentius peruestigarunt, Mercurium ferũt: sine qua ad nullum scientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis cõgruitatem assequamur, ac ad alias scientias faciles aditus adipiscamur, nónne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis est particeps, vt summus ipse rerum omnium opifex statim penè à mundo, verbo, non manibus condito, sua mysteria per eam literarum monimentis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexianima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de

dialectica, quæ disserendi artem aperit, verúmque à falso segregat, ac nos ad veritatem ducit, sentiemus? Quid de philosophia, legum inuentrice, morum disciplinarúmque magistra, quæ bene beatéque viuendi rationes demonstrat, ac diiudicato bonorum & malorum fine, quid fugiendū, quid ve expetendum sit, proponit, ad sedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ secreta rimatur, rerum omniū causas perscrutatur, humana despicit, cogitánsque cælestia, hæc nostra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad summam cuius intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm simillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altrice, quæ vniuersas scientias complectitur, singulas disciplinas cogitatione prosequitur, rerum omnium cognitionem nutricatur & continet, ac humanæ vitæ conseruandæ, necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi potestatem habet, rogati respondebimus? nónne hæc omnia nos à Græcis mutuatos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) confitebimur? quando ab ipsis & Mathematicas accepimus. Nam arithmeticam, reliquarum ducem, ex cuius numeris animam creari, ac singula constare Pythagorici sentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio inuenitur) rerum omnium opificem causámque esse affirmabant, quòd ab eo, tanquam à radice atque principio, cuncta dependérent: ac geometriam, quæ cum superiori adeò connexa colligatáque est, vt sine ea haudquaquam videatur posse consistere, quū punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conueniat superficies: qua (dum eius lineamentis, formis, interuallis ac magnitudinibus vtimur) mare, terras, cælúmque metimur, quin à Græcis susceperimus, nemo, vt opinor, vel impudentissimus negauerit. Musicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quòd eorum quæ sunt, absque symmetria & analogia nihil existat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit, vnquam bene habeat, siue arte fabrefactum fuerit, seu natura comparatum: siue sensu comprehendatur, seu solius intelligentiæ speculatione percipiatur: quæ duo nimirum in musica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniicimus: & item astronomiam, (cuius scientiam Chaldæi diuturna siderum obseruatione putantur effecisse) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, astrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motúsq; stellarū, ac cæli meatus conuersionémque explicat, quid cuique euenturum sit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum est. Nec, mea quidem sententia, vllus adeò peruicax, adeò obstinatæ mentis, duræque ceruicis, ac tam peruersi iudicii reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sanè rebus quanta hominibus cōmoda, quantæ vtilitates humano generi, quot honores proueniant, non meum est dicere, quum res ipsa per se loquatur. Ideo nō est quòd vos (qui incredibili discendi cupiditate ardetis) ad huiusmodi literarū studia, ex quibus maximos atque vberrimos fructus percipietis, nisi vobis ipsis deesse volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur absurdum: quum tantæ (sicuti accepistis) dignitatis, honoris, commoditatis, splendoris, vtilitatis atque præstantiæ sint, vt vnusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præsertim quum illis qui eas consequuti fuerint, maxima præmia non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria reseruentur. Reliquū est, vt demōstrata tantæ rei maiestate, (ex qua, vt intellexistis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines cōfluunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium denique meum vobis pollicear. quæ omnia, sine vlla laboris aut temporis intermissione, me libentissimè præstaturum spódeo: nec aliqua in re, quæ in discédo vsui vel commodo esse possit, me vobis vnquam defuturū recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experientia quàm doctrina ornatissimo, ac (vt suprà memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndecunque refertissimo, qui huius clarissimi gymnasii non minus ornamēto quàm vtilitati semper studet, mehercule velim referatur acceptum: eo quòd ipse omnium vnus procurauerit effeceritque (ne quod verum est inficiemur) vt Græcè profitendi munus obierimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ, si non quas debeo, saltem quas possum gratias: ac si obsequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumulatissimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quòd hodie frequenti ac iucundissimo conspectu vestro, me (quæ vestra est benignitas) ornandum amplificandúmque susceperitis, cuius beneficii memoria apud me resideat sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII
oratione in commendationem Græcarum literarum,
EXCERPTA.

Siue autem autore Iauam, linguæ huius, ficut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam translata, siue temporum iniuria neglectus characterum vsus, & à patribus antè repertus, velut postliminio à vicinis, siue Phœnicibus, siue AEgyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conseruabantur) repetitus sit, etiamsi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non simul cœptam absolutámque. Primi per figuras animantium AEgyptii sensus mẽtis explicabant: & antiquissima monumenta saxis impressa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intulisse Græciæ: hi gloriam adepti sunt quasi repererint quæ acceperant. Quippe fama est Cadmum, classe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuisse. Quidam Cecropem Atheniẽsem & Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem XVI literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonidẽ cæteras reperisse. Quum autẽ Palamedem ad deos retulisse hoc inuentum testetur Philostratus, & Plato scribat apud AEgyptios se audisse deũ quendam coli illic nomine Theuth, qui cùm alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Assyrios referant: alii denique æternum fuisse literarum vsum: verisimile apparet, sicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutuatas: quod elementorum ipsorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Eusebius, Iosephi & Clementis testimonia citans: & sicubi varient, id non mirum in tam diuturno & variarũ gentium vsu: quum & Græcas vetustas Cadmeas in tripode incisas, ab his quibus nunc Græci vtimur, etiam discrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineruæ Romæ testari scribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, sicut alia pleraque, ita hæc quoque retulisse, quum tamen multis antè seculis apud Hebræos fuisse deprehendantur. Porrò quum Phœnices & AEgyptios (à quibus literæ primùm in Græciam translatæ memorantur) è posteritate Cham fuisse constet, iique mox post sortitionem liberorũ Noe, pulso semine benedicto Sem, è sua hereditaria sorte ad filios Iaphet migrare compulerint: & postea Israelitæ, duce Iosua, hereditaria terra sancta recuperata, exactam Chami stirpem alias sedes quærere adegerint: quo factum vt profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias secum adduxerint: (vti etiam idololatriam peruersúmque per apostatam Cham, eiúsq; nepotem Nemrod, institutum deorum cultum Græcos AEgyptiis debere proditum est) & ex his fuisse Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, verisimile est: quòd simul cum deorum portentoso cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerũt: atque hinc esse quòd alii Syris, alii Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferant. Syriam autem ac Phœniciam & AEgyptum, Hebræorum fuisse sedes, in confesso est, apud quos patrum monumenta conseruabantur: & constat Græcos sapientiæ studiosos discendi cupiditate frequentes eò, vt sacerdotes & prophetas audirent, profectos fuisse, (id quod de Orpheo, Musæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliísque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidisse. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicum, AEgyptiorúmque inuentis prodita sunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum est: & quæ illi diis suis inuentoribus tribuunt, ea constat longè antè ab Hebræis reperta vsurpatáque fuisse. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè seculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, vt rectè post sacram historiam admonuit Lactantius. Ad eundẽ modum de frugum, medicinæ, aliísque inuentis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortalésque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetustiores pleraque vsurpata sint priusquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude sua minimè fraudandi sunt, qui ab aliis inuẽta, meliora reddiderint, atque sic excoluerint vt non aliorum sed sua inuenta esse videantur: vt mox latius declarabitur. Græciam autem felicissimam ingeniorum altricem fuisse constat: adeò vt appareat, huius vniuersi opificem, & linguarum virtutísque dispensatorem Deum Opt. Max. hominibus qui secundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguã voluisse largiri quæ idoneum

tradendarum

tradendarum honestarum artium præberet instrumentum, & fida virtutis eruditionísq; custos esset. idque νὴ τὰς Μούσας citra cõtrouersiam Græca lingua assequuta. Nã etsi initio rudis & contracta, sic tamẽ exculta propagatáque, vt nulla lingua vel elegantior, vel latius se sparserit: nulla quam non hæc elegantia & copia omnique ornamentorum supellectile superarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potissimùm in hoc diuina dispensatione tributæ, vt quæ velis, commodè ac significãter (vt diximus) exprimas: quæ, obsecro, significantioribus magísque appositis vocibus singula declarat quàm Græca? Adeò vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis nõ temerè pro instituentis voluntate, sed naturali ἐνεργείᾳ natiuáque perspicuitate rẽ velut oculis subiicere. Vnde exquisita in Græcis vocibus venus καὶ εὐφωνία, Atticus lepos, Musa Attica, Laconismus, & id genus alia singularis cuiusdam appositæque in exprimendo ea lingua venustatis prouerbia pepererunt. Hinc quod grauissimus inter Latinos poetas, Graiis, inquit, dedit ore rotundo Musa loqui. Adde quòd & Musas atque adeò deos ipsos aiunt Græco sermone vsuros, si humana lingua vti voluissent. Porrò quum septuagintã duæ linguæ numerentur, ex his septẽ præcipuæ, quas recenset Volaterranus, Assyriorum, Arabum, AEgyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarúmque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius sparsa sit, vel præstantiora ingenia nacta sit, vel denique plures honestas disciplinas tradidit. Neque enim solùm hæc lingua se continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc est AEgeo pelago & Ionio atque Isthmo conclusa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur: sed præter insulas & peninsulas, amplissimáque regna, Peloponnesum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Asiam minorem, Macedoniam, Epirum, Mysiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, AEgyptum, ob Alexandrum victorem longè latéque complexa est, sed Galliæ Germaniæque etiam communis est. Nã & Massilia celeberrimum Græcarum disciplinarum gymnasium habuit: & in nobili Cluensiũ oppido Menianæ scholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teste Eumenio: & Druides, Celtarum sacerdotes, Græco sermone in sacris vsi. additque Iulius Cæsar, Gallos in publicis instrumentis Græcas literas vsurpasse. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ profitetur. Quid dicam de Germania nostra, in cuius lingua innumera vestigia Græcæ linguæ remanent? & nos obseruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca sunt. Postremò neque Scythas à Græca lingua abstinuisse, declarant Anacharsis & alii plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipsa Latina vulgatior fuit: & clarissimi scriptores in Italia & media Roma Græcè scripserunt. Siquidem AElianus (vt scribit Philostratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egressus, & tamen eius extant Græcæ historiæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionysius, Appianus, Diodorus, & innumeri alii Romæ vixerunt, & scripta sua illic ediderunt Græco sermone: quemadmodum in Syria & AEgypto Iosephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Græca lingua in ipsa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus testatur apud Tacitum: eósque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipsos, non solùm Romanos, quos omnes propè Græcè peritissimos fuisse constat, & multorum carmina extant Græca: sed Germani etiam imperatores (quos alioqui ἀμούσους esse solitos nouimus) Græcam linguã calluerũt. De Carolo magno traditur quòd Græcos legatos audiuerit, & Græcè respõderit ipse. Otho II. imperator in bello quod in Apulia cũ Saracenis & Græcis gesserat, insidiis interceptus quum Græcè sciret, eóque sermone vteretur, hostes fefellit: vt nõ animaduertẽtes eũ esse Germanũ, facilè pecunia se redimi paterentur. Porrò, si linguæ alicuius vtilitatẽ æstimare velimus, quid hac vna cõmunius, quid ve vbique ad omnes disciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis necessarium? nempe qua, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique vti cõueniat: primum quum (vt dictum) nulla gens, nulla schola, nullum virtutis ac disciplinarũ emporium, quod hanc linguam, velut commune vtilissimúmque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel disciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit, & per orbem transmisit, ac fidelius conseruauit. Quota quæque plures, eósque clarissimos in omni disciplinarũ genere scriptores exhibuit? è quorum scriptis & institutis, cùm omnis doctrina liberalis, omnis historia, omnis sermo elegans sumi possit. Aut quæ tandem lingua vel disciplina, quæ huic colonias non duxerit? quæ indidẽ, ceu è locupletissimo mercatu, supellectilem non compararit, aut potius, ceu ex vbere artium eruditionísque fonte, riuos non diduxerit? Nã, vt Homerus de Oceano canit, Ἐξ οὗπερ πάντες, inquit, ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari, disciplinæ, artes, præceptiones, atque adeò ipsa elemẽta, manarũt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, disciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, physica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuersa ipsa philosophia, disciplinarúmque omnium orbis, quam encyclopædiam vocamus. quæ omnes artes

Græcos etiam nunc fontes resipiscunt, vt ne nomina quidem alia quàm natiua & Græca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoscamus: eóque iure se nobis permittentes, vt à fontibus secludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & disciplinæ ea lingua traditæ, ex hac fluxerũt, ádque huius ductũ se sic composuerunt ut instar alumnæ & discipulæ πτερυγίζονται ἐκ τῆς τιθηνητείρας manu fulciantur ac sustenentur, ab illius ductu ne latum digitum discedentes. Id quod à literis, velut ab ouo, ordienti per omnes disciplinas ostendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna duntaxat atque altera dempta, inde mutuatæ sunt: etiamsi iucundissimis illorũ caremus, altera, vocali, altera, consonante, quibus nullæ apud eos spirãt dulcius. Adde quòd nos vix quatuor literis, illi duabus exprimunt: vt apparet in dictione φθία, ἀπόφθεγμα. Scribendo autem & pronunciando (quæ sunt præcipuæ Grãmaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes passim labantur ac sese traducant, satis liquet, quũ imperiti Criste pro Christe, Eleison pro Eleeson, & sonent & scribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quũ innumera nomina (velut exempli gratia, in e primæ inflexionis, & patronymica omnia: itẽ Dido, Sappho, Laches, & id genus similia) citra Græcorũ inflexiones vsurpari legitimè non queãt. Taceo generum rationẽ, articuli in oratione vim. Quid memorẽ syntaxεως, figurarum rationes à Græcis pẽdentes? Taceo quòd Nonius Marcellus vniuersa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elemẽtis balbutiamus, sat fuerit, si perspicuum fecerimus, Latina sine Græcis, quibus superstructa sunt, non posse subsistere: áque ipsis elementorum crepundiis Græca discentem, operæpretium facere laborisque compendium parare.

Cæterùm vt ad serias disciplinas progrediar, inter quas primas facilè sibi vendicat Poetica, (seu vetustatis autoritatem spectes, siue rerum traditarum vtilitatem atque œconomiæ prudentiam) huius & vsus & inuentio Græcorum est. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certissimos eius artis magistros, relegauit: *-vos*, inquiẽs, *exẽplaria Græca Nocturna versate manu, versate diurna.* Nã vt cæteros, Musæum & Orphea, poetarum antiquissimos, prætercam, ex vno Homero, tanquã vniuersæ eruditionis fonte, disciplinarum omniũ seminaria hausta, cùm per se perspicuũ, tum Plutarchus singulari libro contestatũ reliquit. neque poetas solùm indidem hortos suos irrigasse, sed oratores admirabile illud dicẽdi artificium figurásque, ac denique philosophos reip. bene viuendi præcepta mutuasse declarat. Neque vel consiliorũ vel litiũ artes, vel similitudines, vel amplificationes, vel argumẽta, vel digressiones vllæ, quæ ab illo nõ sint commóstratæ. Quid obsecro tentari potuit quod ab illo in suis poematis nõ sit excogitatum vel animaduersum? Quæ regio, quæ pugna, quæ formæ, quod remigiũ, qui deniq; motus animorũ, quæ ferarũ figuræ, quas ille cęcus nõ viderit? quũ ita nobis eas depinxerit vt eas quasi videre, quũ legimus, videamur? Ac verissimè his succinẽs poeta Latinus de Homero, *Qui quid sit*, inquit, *pulchrũ, quid turpe, quid vtile, quid nõ, Plenius ac melius Chrysippo & Crantore dicit.* Quibus hoc addere licet summę laudis loco, singula propemodũ verba ei' poetæ, quasi apophthegmata esse, & prouerbii loco vsurpari, vt testatur Macrobius. Et an à Latino Homero, alioqui absolutissim', superatus sit, apud eundẽ licet intueri, Homerica cũ Virgilianis cõferentem. Hoc cõstat, Latinos primarii nominis poetas magna cum laude Græcorũ poemata vel transtulisse, vel imitatos fuisse, inopia magis impulsos quàm superãdi fiducia fretos. Siquidẽ Virgilium, Latinorũ coryphæũ, nemo nescit bonam AEneidos partem ex Homeri poesi transcripsisse, atque in totum se ad Homerum æmulandum composuisse: Georgica ad Hesiodi ἔργων καὶ ἡμερῶν imitationem feliciter scripsisse: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expressisse, critici fatẽtur: etiamsi illorum inuentis iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea sententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiam Accium, Cæcilium, Pacuuium: nunquid Menandrũ solùm interpretantur, víxque leuem illius assequuntur vmbram, iuxta Fabii sententiam? Quãquam in comœdiis aliquid præstitisse Latinos, etiamsi totæ è Græcorũ myrothecíis mutuatæ sint, fatendũ est: tragœdia certè Græca tota est. Solius enim Senecæ apud Latinos (quod quidẽ sciam) extant tragœdiæ, atque illæ ex Euripide interpretatæ. Deus bone quàm non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac sententiarum grauitatem! Iam, si vtrosque cum alteris conferas, annon reperies omnia Latinorum inuenta, fabularum ingeniosa inuolucra, compositiones illustres, allegorias appositas, affectus acriores, mirandos motus, cõpositiones significantiores, ac breuiter supellectilem quandam natiua quadam poeticæ copia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè omnia, gratia non solùm inferiora, verùm etiam à dignitate plerunque & à decoro aliena. Quanquam non inscior quin nostrorum poetarum carmina, si seorsum legas, venusta appareant & eleganter scripta, atque etiam vt iis nihil melius posse fieri censeas: at si componas & conferas Græca ipsa vnde illa descripta sunt, ac singula consideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus com'mittas, comperies vix Συρακουσίων τὴν δεκάτην, vt est in prouerbio. adeò iacêre ac putere incipiunt Latina, vt quæ Græcorum, quæ æmulari non poterant, luminibus

gratiisque obsolescant. Cuius quidem rei apud Gellium, linguæ Latinæ acerrimum censorem, requirere iudicium atque exempla licebit, vbi Cæcilii cum Menandri, Virgilii cum Homeri & Theocriti, versus exponútur, quos ab his mutuati sunt: Diomedis hercle & Glauci arma nó dispari magis pretio æstimari possunt. Atque hic mihi Cicero ignoscat, qui Latinos à Græcis sumpta, meliora reddidisse clamat. Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut translata aliunde intelligat, nisi huius linguæ supellectile instructus?

Poeticen excipit rhetorice, cùm numerorum & figurarum ornatu, tum structura orationísque filo atque charactere propemodum coniuncta: quæ quũ omnia, perinde atque inuentionis & eloquutionis, ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur. Quãdoquidem in hac illi sic regnant vt Cicero fateatur hanc Athenis & inuentam & absolutam: siue diuidendi, præparandi rationem, consilium, ordinem, seu affectuum motus spectes, figurarum & troporum picturas, eorum summatim omnium apparatum inde fluere videas. Et haud scio quid aliud poetæ oratorésque nostri quàm poesin & oratoriam ciuitate donauerunt Romana: qui, siquid eximium præstiterint, id ex illorum omniiugis pratis, veluti flosculis, decerptis, illorúmque virtutum imitatione comparauerunt. Cato iam senex, Græcis alioqui parum amicus, commentarios sibi collegit, è Thucydidis orationibus & Demosthenis, quas in dicẽndo magno sibi vsui fuisse testatus est. Quid Ciceronem, Latinæ linguæ principem, in eloquentiæ illam arcem subuexit, nisi Græcorum studia, ínque iis æmulandis contentio? Nempe qui totum se ad Demosthenis vim, Platonis copiam, Isocratis iucũditatem, Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque certè infeliciter, composuisse deprehenditur, beatissima quadam immortalis ingenii benignitate suffragante: adeóque Græcorum studiis operam nauauit, vt se Græcis declamationibus exerceret: Græca vbique cum Latinis coniungens, modò Latina Græcè, modò Græca Latinè vertendo, stilum exercuit. Idémque filio (cui non nisi compendiosissimam fidelissimámque rationem præcipere potuit) faciendum suadebat. Quod si hodie iuuentuti persuaderi queat, felicius disciplinæ tractarentur, neque tam exangues ingeniorum venæ existerent. Nihil enim mirum omnes bonas disciplinas iam diu sepultas, cùm Græca lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ tamen primaria sunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum peruenire contendant.

Dialectica, rhetoricæ germana. quum vtraque alteri coniungenda esset, nostri hanc neglecta prorsus altera, veluti dextra manu, ad meras cauillationum stribiligines, aniles rixas, protraxerunt: vt nullum hodie veræ dialecticæ in scholis remanserit vestigium. Quorsum parua (praua dicere debebã) logicalia? quorsum barbara non solùm, sed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnasiis oneratur commentaria? quorsum pro Aristotele, Porphyrióque, genuinis & Græcis elegantissimis, earúmque artium peritissimis magistris, ineptis & corruptissimis tralationibus vti coguntur? quas quum nec intelligant ipsi professores, tamẽ miseram iuuentutem ediscere cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipsis fontibus artes hæ facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiares eius artis voces nondum sint Latinitate donatæ, neque commodè inopia linguæ Latinæ omnes possint, fit vt identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendísque offendat: quum vbique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diatessaron, excentrici, syncentrici, epicychi, eclipses, & eius ordinis tanta turba vt annus deficeret si omnia vel commemorare vel ostendere nitar loca vbi interpretes nos in fœdissimos secum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis solùm sed per totam philosophiam euenit. quæ quum tota sit Græcorum, nos vix faces quasdam ex illorum fontibus hausimus, easque è tam multis transfusas. Interim tamen nostri philosophastri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adolescentes ad philosophiam veluti πτερυγίζοντας solùm Alexandri Galli doctrinali, ceu communi omnium copiæcornu, instructos, statim Icari in morem ad philosophiæ ardua (hoc est ad volandum sine pennis) transmittunt. Cicero, alioqui Græcorũ gloriæ æmulus, philosophiã declarat citra Græcam eruditionem neque percipi neque subsistere. Nam quum apud nos pauca admodum eáque à Græcis desumpta extent digna lectu, (sophistarum enim nugas & delira cõmẽtaria nõ libet inter philosophiæ scripta referre) apud illos tã copiosa, pretiosa, nitidáque philosophicæ supellectilis monumenta nobis sunt reposita, quæ si in sua lingua legantur, & cũ Teutonicis his conferantur, (hoc est, quæ in Latinã linguam translata) iure dici poterit quod poeta de exanimato Hectore, Hei mihi qualis erat, quantũ mutatus ab illo Aristotele & Platone! Nã præter hoc quòd parum cõmodè multa versa, parúmque significãter expressa, etiã pleraque prætermissa sunt, quæ nõ sunt satis assequuti interpretes, nónulla de suo addiderũt: alicubi obscuriora relinquuntur, quæ subinde lectorem diligentẽ vel cruciãt, vel fallunt: vt cernere licet in libris

Digitized by Google

meteorologicis,& De cælo, ac physicis Aristotelis, vtilissimis quidem libris,sed à nostris nō intellecti in scholis reiiciuntur. De Platone quid dicam? is nisi sua lingua legatur, nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia: reclamāte quadam inexplicabili & copia & suauitate, in qua vir ille in ea lingua supra humanum ingeniū dominatur. Quare doctissimus iuuenis Thomas Lupsetus, quū alterna opera Platonē legeremus Lutetiæ, is subinde versum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare consueuit quoties Latinum cum Græco conferremus: adeò diuinæ illius virtutes extra Græcum sermonem percipi nequeunt. Idem de Xenophonte, Theophrasto, Plutarcho atque cæteris grauissimis philosophis,& doctrinæ castitate & eloquentiæ dotibus admirandis, iudicare licet.

Iam verò vt per cæteras philosophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philosophiæ & honesta & necessaria disciplina, si purè próque dignitate tractetur, certissimúmque πρὸς τὰ ἄλφιτα compendium afferens, sed barbarorum linguæque Græcæ imperitorū scabie eam occupāte, Deus bone quàm squalida & strigosa reddita, quámque periculosis erroribus & imposturis elegantissima simul vtilissimáque professio deformata est! vbi pro Hippocrate & Galeno, huius artis κορυφαίοις, & qui citra Græcorum eruditionem percipi nō poterant, nescio qui barbari Auerroes & Auicennæ in scholas recepti sunt: quum illi interim multorum instar esse poterant, & reuera Homerico encomio digni, ἰατροὶ ἀνδρῶν πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων. Tota enim medicina, sicut & reliquæ philosophiæ partes, à Græcis petita. Idque indicant eius artis pharmacorum, vnguentorum, cataplasmatum, potionum, ceromatum vocabula: item animantium, plantarum, gemmarum, morborum, remediorum, instrumentorum, ponderum, mensurarum innumeræ nomenclaturæ: quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguæ imperitorum abusu detrita corruptáque, non intelligantur, non rarò fit vt indocti medici potiones pro cataplastis, & (vt dicit poeta) φάρμακα πολλὰ μεμιγμένα λυγρὰ καὶ ἐσθλὰ ministrent. Id quod designauit quidam, suppositorium, hoc est pessum, pro pillulis præbens degluciendum. Et tamen hisce impostoribus non dubitamus vitæ nostræ arbitrium concedere: nempe vt per experimenta mortis agant: quum sit in nulla professione periculum maius: vt de his verè scripsit Plinius. Atqui videmus nunc, Musis benè fortunantibus, ac melioribus literis reuiuiscentibus, quosdam Græcarum literarum adminiculo fretos, strenuam operam nauare vt hæc disciplina suæ dignitati restituatur: huc iam incumbentibus Theodoro Gaza, Leoniceno, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis plerisq; ætatis nostræ ἀρχιάτροις, qui Augiæ illud barbarorum medicorū stabulum è Græcorum fontibus abluentes, eius disciplinæ candidatos ad ea collimare docent, sine quibus ἄσκοπα τοξεύουσι.

Ad iurisprudētiam (hoc est νομικὴν) venio, professionem & amplissimam & religiosissimam, nempe Reipub. humanæque societatis ac pacis tuendæ magistram. Qua arte quum & hæc Academia maximè celebretur, & nos olim, nondum satis politiorum literarum viatico instructi, ad huius studium perpulsi, atque etiámnum studiorum nostrorum scopum defiximus: ne illotis manibus tam seriæ ac sacrosanctæ artis studium capesseremus, (quæ diuinarum humanarúmq; rerum, iusti & iniusti notitiam profitetur) Imperatoris consilio admoniti existimauimus satius παλινδρομῆσαι ἢ δραμεῖν κακῶς, vt dicitur in prouerbio: & ad vtriusq; linguæ studia, veluti ad suauissimas pellices reuersi, tantisperdum illarum consuetudine instructis atque exatiatis liceret cū legitima pro dignitate συνοικεῖν: quum citra illas, nullas seueriores disciplinas exactè tractari posse exploratum sit. Iam verò sat scio esse plerosque sic persuasos, vt existiment ad iurisprudentiæ studia Græcam eruditionem non tantoperè requiri: quos tamen, si me patienter audierint, bonam spem concipio, sententiā eos immutaturos. Primum enim nemo diffiteri potest, iuris nostri originem & reipub. instituendæ formas Romanos à Græcis petitas instituisse. Deinde (vt antè quoque commemoratum, Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconsulti, qui iustitiæ magis quàm imposturarum ac litium studiosi, quū vtriusque linguæ periti & in omni disciplinarum genere exculti essent, non existimabāt quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religiosissimam artem accederet, nisi & ipse Græca eruditione instructus esset. Vnde subinde è Græcorum thesauris κειμήλια proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretando iure vtuntur: non solùm voces & sententias Græcorum philosophorum, poetarum, oratorum, tanquam gemmas & lumina orationis, ad res significātius exprimendas, ádque propositum probādum infulcientes, sed & epistolas & rescripta Impp. atque aliorum iureconsultorum responsa Græco sermone subinde inserunt. Neque id abs re: quādoquidem iurisprudentiam cum philosophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus testātur, nempe politicæ ethicæque portionem esse. Philosophia autem cum suis pedissequis orbem disciplinarum complectitur, quam Quintilianus, vir in iureconsultorum seminario cōsularis versatus, causis agendis necessariam exigit. Ad hæc iureconsulti communiter fatentur, in causis dicendis

philoſophorum,poetarum,oratorúmque autoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iureconſ.comprobat: quum Hippocratis autoritate comprobet,ſeptimo menſe partum legitimum naſci, Et Iulianus ſequitur Ariſtotelis ſententiam in reſpondendo,qui tradit quinque ſimul liberos naſci poſſe. Emptionis venditioniſque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hîc Accurſius, quantumuis ab his literis alienus, tamen neceſſitate veritatéque ipſa compulſus, erumpere cogitur:Nota,(inquiẽs) poetarum & philoſophorum autoritates in cauſis allegandas.Idque feciſſe iureconſultos paſſim videre licet,ſuas LL. ex horum ſcriptis locupletantes: vt cùm alias innumeris locis, tum ff.de LL.ex Demoſthene & Chryſippo & Theophraſto, item ex Ariſtotele titulo de vſuris,& Platone,ff.de nundinis l. ſecunda. Sic tit.de pœnis,animaduerſio delictorum ſuppliciorúmque ratio ex Homeri carminibus petitur,quemadmodum eo titulo capitalium cauſarum qualitas è Demoſthenis ſẽtẽtia ſancitur. ſed quæ loca deprauata lectoribus iudicibúſque ſæpe impoſuerunt. Notarúntque hæc eruditiôres litium deciſores, ob linguarum meliorúmque literarum inſcitiam capitaliter hallucinatos pleroſque. Animaduerterunt igitur iureconſulti veteres, non modò lenociniis verborum, ſed ſententiarum etiam grauitate ſcatere literas humaniores: quæ etiam teſtimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è ſeptem Græciæ ſapientibus vnus, Homeri verſibus ſententiam ſuam iudicibus approbaſſe dicitur: vt videlicet Salamin inſula à Megarenſibus occupata adiudicaretur Athenienſibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iuſtiniano Homerus omnis virtutis eruditioníſque parens celebratur. Et quanquã iureconſultis qui iuriſprudẽtiæ ſyluam peruagati fuerint, non eſt obſcurum, leges exactè rectéque intelligere citra Græcæ linguæ peritiam perinde eſſe acſi quis ſine pedibus ambulare tentet: tamen ſiquis hic mihi ex iis quæ dicta ſunt, ἀμαρτυρεὶ credere nolit, hunc ego iubebo mox aſpicere ea quæ ſunt ante pedes, hoc eſt ipſa iuris incunabula: & reperiet in ipſa ſtatim iuris diuiſione,ius ſcriptum & non ſcriptum vocari ad imitationẽ Græcorum νόμον ϗ ἄγραφον, vbi hactenus imperitum vulgus ridiculè legit,fonoi monoi. Verùm vt hæc leuiora, & quæ §.item pretium,tit. de empt. Et § 1.de iniur.item §. de ſuibus ad l. Aquil. & alia pleraque inſtitutionum loca trãſiliam, vnum proferam de donatione locum,vbi donationis cauſa mortis,ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur,locus hactenus à paucis dum rectè explicatus:ac primùm (quod equidẽ ſciam) à nobis ex Odyſſ.libro ρ. interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iureconſ. Claudius Cantiúcula teſtari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata excepit, atq; hinc alii quidam imitati. Quemadmodum & de pub.iud. obſcurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accurſius,cum Academicis iubet lectorem ἐπέχειν, Græcũ (inquiens) hoc totum:omitte. Sicut aliâs,Hoc Græcum eſt: (inquit) quod legi non poteſt. Quid (obſecro) id aliud eſt quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrunque in foueam, hoc eſt in errorem,prouoluere. ò infelicia tempora. At verò ipſas Pandectas, hoc eſt apothecas, atque adeò iuris ciuilis campos ingreſſis, Deus bone quàm hic ſe offerunt multa noſtrum inſtitutum comprobantia. Siquidẽ in ipſo limine, hoc eſt titulo libri,offendere cogitur:ac nec ipſum prooemium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro λύται,hircos,loco προλύται,coloritæ,hoc eſt, pro gneſiis Græcis neſcio quæ κνώδαλα & carcinomata,Græcæ videlicet linguæ inopia,ſuppoſita atque innata ſunt:quibus tamen nominibus Iuſtinianus iuris ciuilis gradus diſtinguere voluit,quemadmodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorum vocabula recepta ſunt: vt totius prooemii intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundẽ lapidem impingitur l.2,C. de vet.iur.enucl. vbi pro κατὰ πόδα ſurrepſit nihil niſi,Hoc Græcum eſt.& mox pro παράτιτλα,natrix: perinde ac ſi quis ſcripturam interpretetur piſcem. Quid(obſecro) excogitari potuit abſurdius? quum tamen totius conſtitutionis ſententia in his lateat vocabulis,quæ de legum interpretatione loquitur. Lib.5 ff. ex Adriani principis reſcripto Græco,parum fideliter verſo, Accurſius, hircum mulget, & Bartholus ac cæteri cribrum ſupponunt: vtrique æquè inepti, priuatum Athenienſium magiſtratum,hoc eſt ἄρχοντας,ad quoslibet magiſtratus referẽtes,genuinam reſcripti ſententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid ſibi voluerit princeps, quum dixerit,magiſtratus cognoſcere de his rebus pro quibus tutores fuerint. non enim rebus tutores dantur,ſed perſonis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit.de appellat. vbi Vlpianus diſputat an aduerſus principis reſcriptum appellari poſſit: vt ſi fortè præſes aliquis ad Imp.ſcripſerit,atque reſponſum ſit,an hic appellandi locus. Iureconſultus reſcriptum Græcum citat. eius tã verba quàm ſententia corruptè reddita,tamen oraculi vice leguntur ſuppoſititia, exploſis genuinis. Nam pro eo quod Græcè,ὅτι ἂν ὑπάρξει τοῖς βουλομένοις ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὴν ἀπόφασιν,horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licẽtia exiſtit. Ita vt Accurſius ſenſerit,ab enunciatione,hoc eſt à peruerſè principi narratis,appellari poſſe: quum ſit accipiendum de eo ad quem prouocamus,& ab ipſo reſcripto,non autem à quo. ἀπόφασις enim hîc non enunciationem(vt apud Ariſtot. ἀπόφανσις) ſignificat,ſed ſententiam & reſponſum, vt Andreas Alciatus eruditè

animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ eſt Eudæmonis cuiuſdam ſupplex ad Antoninum Cæſarē libellus. Tota lex Græco ſermone à Voluſio Metriano iureconſulto refertur: ex peruerſa autē interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot profeſſores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis teſtimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rom. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non eſſe ſub imperio Rom. quum Græca ipſa, ſi ritè intelligantur, exertè contrarium probent, atque omnem ambiguitatem facilè diſcutiant. ἐγὼ δὲ κόσμου κύριος, ὁ δὲ νόμος τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non ſit dominus maris, ſed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiuſdem notæ in L. Lucius. ff. de ſeruit. inb. pr. Bartholi lapſus. nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, neſcio quas ἀπροσδιονύσους comminiſcitur diſtinctiones de conceſſionibus perſonalibus, & quæ ad heredem tranſeant: quum quod Græcè legitur, χαρίζομαί σοι, nihil ad heredes faciat. Poſſem innumera reſcripta, epiſtolas, legéſque integras, perinde atque alias Græcas & voces & ſententias, commonſtrare: niſi ab eruditiſſimis noſtræ ætatis iureconſultis Budæo & Alciato petere liceret, quæ paſſim per totum corpus iuris ſparſa, inſcitiáque huius linguæ deprauata, periculoſos errores pepererint, at Græcè peritis perſpicua ſunt. Cuiuſmodi ſunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. cauſ. pig. vel hypo. L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. reſcriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis. L. ſepticia, ff. de pollic. Sceuolæ nuncium in L. thais, ff. de fideicommiſſ. lib. L. natorū, ff. de verb. ſign. Poſtremò totū titulum de excuſationibus Tut. Græcè ſcriptum ſi Modeſtinus ipſe non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, ſordidus & incultus, à quodam vtriuſque linguæ æquè imperito tranſlatus: quod quiuis facilè deprehendet (niſi prorſus plumbeo ſit ingenio) ſi cum nitido & culto iureconſultorum ſtilo conferatur. Ridiculum quàm Accurſius hîc ſe torqueat, hæſitás è Latinóne in Græcum ſermonem, an contrà conuerſus ſit, in omnes formas pueriliter ſe verſans, neque elabi poteſt. vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non pœnitendi tamē momenti: in quibus ſimul & is, quiſquis eſt, qui Græca interpretāda ſuſcepit, & cum hoc gloſſatores fœdè lapſi ſunt, vel perperam ipſa Græca interpretando, vel ſubmotis germanis notha inſuentes. vt in L. 3. ff. de LL. ἐπὶ τὸ πλεῖστον: & in L. obſeruare, de off. proconſ. ἐπιδήμια, καταπλους, μητρόπολις: & L. athletas ff. de his quæ no. infa. βραβευταί. Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomina propinquitatis, de verb. ſignificat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconſultis citata, in quibus interpretādis ridiculus eſt Accurſius. Vnum proferam è quibus cætera, ſicut leonem ex vnguibus, licebit æſtimare. Parabolanos inquit medicos eſſe ab eo quòd multas parabolas habeant & loquaces ſint: & Archigerontes, ſacerdotes quibus delicta ſua in metallum damnati confiteantur. Atque hæc tanta fiducia ſui profert (tanquam certus ſuarum interpretationum) vt quicquid, quantumuis ineptum, in mentem illi venerit, pro oraculo recipiendum poſtulet: reuera quod à Thucydide dictum, τὴν μὲν ἀμαθίαν θρασεῖς efficere, declarans: quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen ſibi Accurſio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius auſim, ab accerſendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconſultum, ſicut nec medicum, eſſe ſolicitum, ſi de rebus conſtet. Sed quomodo (obſecro) de rebus conſtare poterit, ſi voces quibus res ſignificantur, non percipias? cui tandem diuinare dabitur germanam legis ſententiam, ſi verba quibus ea conſtet non intelligātur? Annon voces ſunt rerum notæ, ſicut & ſcripta vocis ſunt ſymbola? Quorſum attinet iureconſultos tam anxiè de vocabulorum ſignificatis diſputare? quorſum titulus de verborū ſignificationibus, & de legatis, aliiſque paſſim locis, vbi iureconſulti in legibus & edictis vocum rationes diligentiſſimè explicant. Condonari facilè poterat iureconſultis qui in feliciora ſecula inciderunt, ſi non ita terſè aut etiam Latinè ſcripſerint, quum alioqui in reſpondendo plerique ingenioſi fuiſſe deprehendantur: verùm qui tanta impudentia bona ſtudia corrumpunt atque conſpurcant, quò ſuam ignorantiam tegant, ii per Nemeſim digni ſunt vt à ſtudioſis omnibus lapidibus obruantur, aut certè ſtercore conſpergantur. Eóque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac ſimilibus viris immortali laude dignis, qui hoc Accurſianum nobis ſterquilinium exportant. Quanquam hîc non deſunt qui obganniant, non eſſe has cultiores diſciplinas de pane lucrando: hoc eſt, οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα. Certè L. munerum, ff. de muneribus & hono. Arcadii reſponſum declarat, etiam iureconſulto neceſſariam eſſe harum cognitionem: vbi frumenti & olei coemptores, σιτῶναι & ἐλαιέμποροι appellati, à leguleis exploſi, ab eruditis Græcæ linguæ reſtituūtur. Cæterùm hîc de priori iuriſprudentiæ ſeculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vaſtata, imperiique ſede Conſtantinopolim tranſlata, ipſa ſimul iuriſprudentiæ ſchola eôdem commigrauit: & quum tota Italia atque adeò Latino orbe exularet, in Græcia ſeruata eſt. Imperator autem qui legum exuuias concenturiauit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipſe, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconſultis vteretur Græcè quàm Latinè peritioribus, quorum opera leges deſcripſit

& quia ad populi vsum eius regionis leges conderet, necesse fuit promulgare sanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incursibus occupata, Beryto terræmotu diruto, sola Constantinopolis & imperii sedes & iurisprudentiæ schola fuit. Hîc à Iustiniano, (vt dixi) Græco principe, Græcæ editæ sunt Nouellæ, hoc est νεαραὶ constitutiones: quas post Pandectarum, Codicis & Institutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac absolutũ iuris promptuarium per suos consiliarios componi iusserat, Græcóque sermone vulgarat. Sed pòst in Latinum sermonem translatæ non minus barbarè quàm ineptè, adeò vt sententiam pluribus locis parum assequi queas, hellenismo subolescente. Quum autem alibi Græcum exemplar conseruari dicatur, spes est fore vt propediem in communem studiosorum vsum & magnam reipub. vtilitatem proditurum sit. Iurisprudentia igitur iam in solis Græcorum scholis versante, factum est vt & Pandectæ κατὰ πόδας trãsferrentur in Græcum, & Institutiones, Pandectarum epitome, quò Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copiosius in Græcã linguam translatas Politianus testatur. Et nos eas è bibliotheca Bessarionis, quæ est Venetiis, exhibitas inspeximus, & loca quædam decerpsimus: futurúmq; speramus vt aut nostra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis scholis illustratum in lucem propediem proditurum sit.

Sed ne diutius vos remorer in iurisconsultorum schola, & veluti in propria arena longius παρεμβαίνειν videar, ad theologiam conscendimus, eámque professionem quæ sacrosancta religionis nobis oracula tradit, atque adeò salutis nostræ summam. Ea verò quum & ipsa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur, neque è spinosis quæstionibus, aut vanis sophistarum argutiis, sed ex nouo & veteri instrumento, éque Prophetarum & Apostolorum doctrinis, diuini spiritus dono & inspiratione haustis, reuerenter flagitanda sit: non video quo pacto eam assequaris aut certè pro dignitate tractare, déque ea rectè iudicare possis, si sermonis Græci, quo hæc tradita, rudis sis. Siquidem totum nouum testamentum (quod nobis lætum æternæ redemptionis nuncium exhibet) Græcè ab Apostolis & Euangelistis traditum: quibus reliquiis totus mundus nihil habet venerabilius. Adhæc, vt in Græcia Christiana fides plurimùm propagata, & Christiani primùm appellati, ita theologos nobis præbuit ea regio & scripturæ singulari peritia & eloquentia vitæque sanctimonia commendatos. Nam quos tulit, obsecro, ab Apostolorum temporibus vlla lingua vel ætas, quos cum Basilio, Chrysostomo, Nazianzeno, Eusebio, Origene, Theophylacto, Athanasio, Epiphanio, atque innumeris aliis, iísque grauissimis, Græcis theologis conferas?

Aliquanto pòst.

Porrò quanquam declaratum sit, nullas apud Latinos disciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari posse: ídque ita clarè commõstratum per omnia Latinorum studiorum genera, vt inficiari nemo possit: tamen non desunt passim in academiis literarum hostes, qui, non dico, mussitent apud se, sed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorsum (inquiunt) hæc studiorum nouatio? quid nobis cum istis linguis, iam plus octingentis annis hîc nõ vsurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingentia illa præbuit & theologiæ & aliarum professionũ columina: Thomam, Scotum, Bonauenturam: qui ob singularem in scripturis vel eminentiam, vel perspicaciam, doctores sancti, subtiles, seraphici, irrefragabiles appellati: item Bartholũ, Baldum, Alexandros, Durandos, iuris monarchas. in medicinis, Auerroem, Arnoldum de villa noua: in philosophia, Occam, Buridanum, Tartaretum, atque innumeros alios in sua professione celeberrimos viros, qui Græcas literas nũquã attigerint? *Paulo pòst.* Quod autẽ dicũt hãc linguam esse nouam: quid audio? nouáne hæc lingua? quia ipsi eam non didicerunt? quum Græcam constet ante Latinam fuisse, & qua omnes disciplinas traditas, ádque Latinos velut è fonte deriuatas, suprà satis demonstratum arbitror. Certè constat, hanc à nostris olim vsurpatam, & ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vsos, cùm in reliquis ferè rebus, tum priuatis rationibus & tabulis, Cæsar ostendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat, Græcéne an Latinè loquereris, quum Romanorum literæ in fastigio essent: & Claudius Cæsar vtranque linguam, nostram appellare solebat: qui & ipse Romanus Græcas scripserit historias, quas citat Steph. περὶ πόλεων Imò & Romæ natos, neque Italiam egressos, Græca monumenta reliquisse. Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in scholis, sed publicis administrationibus vsos: vt de Carolo & Friderico Impp. Inque nostra lingua tam multa eius linguæ vestigia extare, suprà admonitum. Et hinc est quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti instituẽdæ præfuit) Græca cum Latinis non solùm cõiungenda censuit, sed à Græcis etiam auspicari. quem morem sua ætate durasse, T. Liuius lib. 9. ab vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc respexerunt, quum decretis, priuilegiis ac stipendiis harum linguarum professores in publicis scholis instituerunt. Porrò quòd ætas hæc aliquot seculorum præclara tulerit ingenia ex omni scientiarum genere, non diffiteor: attamen longè futuros absolutiores si in feliciora secula incidissent, & huius linguæ præsidio adiuti fuissent. Ne-

gare enim non possum* quin plerique fœdè huius inopia lapsi sint: & haud dubiè longè rectius & elegantius sua quique scripta tradidissent, si Græcorum literis exornati fuissent.

Paulo pòst.

Sunt & alterius classis harũ literarũ impugnatores Suffeni, qui etsi scioli & rhetoricastri videri velint, & Latinæ linguæ deos se existimantes: id inde est quia vident huius linguæ peritos præferri, literásq; felicius tractare: vulpeculæ instar AEsopicæ, quæ, quum pira in arbore assequi non poterat, insipida cauillabatur. ad eundem modum & his literis destituti, & tamen eruditulí videri volentes, vndecunque sugillandi captant occasionem: acutè se & valde salsè impetiisse studia rati, quoties vel Græculos esuriẽtes per contumeliam appellent: vel illud ζωὴ καὶ ψυχή, ex poeta, in Græcorum mores iactent. Mirum autem quàm sibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterùm donemus, quod Cicero testatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degenerasse: fuerintq;, seruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuslibet quæstibus expositi, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων: an ex illis decet vniuersam gentem æstimare, aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruersum per Nemesin certè iudicium. Quin pro his producunt Agesilaos, Socrates, Phociones, Aristides, & innumeros alios, vitæ continentia morúmque grauitate insignes: & totidẽ quot apud Romanos, qualescunque virtutes spectes: adeò vt Plutarchus in παραλλήλοις non dubitauerit cum Romanis præstantissimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd si paulatim veterum morum seueritas vnà cum imperio declinauerit, vt est rerum vicissitudo, vt nihil vsquam stabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cùm in aliis gentibus tum in Romanis desiderare, si cum veteribus componas.

Paulo pòst.

Quòd si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam, etiam parũ pudicam, appositæ, sunt in eadem lingua quæ sacrosancta mysteria eadem dexteritate exprimant. Quare non vitium hoc, sed laus est linguæ, posse significanter & viuam rem exprimere. quo dono siquis abutatur, id non linguæ sed abutentis vitium. Quòd si ea omnia abiicienda essent quæ in abusum rapi possunt, ipsa elementa tollere è medio necesse foret. Neque Græci solùm blandientibus verbis vtuntur, verumetiam Latini Corculum meum & suauium, animula vagula, blandula, dixere. Quòd siquis re per se non inhonesta malè ad obscœnitatem abutatur, impuri hominis, non linguæ, morbus est. Romanis antiquam seueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum si Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quò causam suam, hoc est Latinæ linguæ eminentiam, commendatiorem redderet, Græcorum fidem morésque eleuarit apud suum populum, quo nullum numen præsentius duceret, palpando, atq; linguam, cuius ipse princeps fuit, velut simia suos catulos foueret? Non immeritò repetundarum (vt testatur Hieronymus) atque adeò ingratitudinis à Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenii ornamenta, philosophiam & oratoriam facultatem, à Græcis accepisse, atque Athenas inuentrices vocet omnium doctrinarum: in quibus summa dicendi vis & inuenta & perfecta sit: neq; quenquã vel in philosophia vel alio quouis eruditionis genere citra hasce literas posse quicquam laude dignũ præstare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnicè diligebat, Athenas miserit, vt suo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: idque non in philosophia solùm, sed in dicendi quoque exercitatione. Vnde satis liquet, Ciceronem in hac causa perinde atq; in aliis quibusdam, non ex animo sed contra conscientiæ testimoniũ pleraque scripsisse. Neque dubium quin si Græcæ linguæ, vti Latinæ & à se illustratæ, patrociniũ suscepisset, aliis vsus fuisset argumentis, & diuersa longè protulisset. Verumenimuero quum Latinam, etiam (si diis placet) Græca locupletiorem facere contendat, & ostendere, Græcos voce qua inepti significatio exprimatur, carere: hìc quàm fuerit æquus, facilè intelligunt qui Græcè norunt: quum eam significationem non semel exprimant, & vocabulis oppidò quàm appositis. Id quod eruditè simul & copiosè declarat vtriusque linguæ antistes Guilelmus Budęus. Quòd si donetur Gręcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam ieiunam esse, & Latinam Gręca copiosiorem: si expendamus quàm multa sint quæ quũ Latinè dici cõmodè non queant, Græcis vocibus efferimus: vt liquidius antè demonstratum.

Paulo pòst.

Iacebant logicę disciplinæ cũ mathematicis: philosophia omnis obscurata, hac lingua semel sublata: medicina cum iurisprudentia, poetica simul & historica: breuiter omnes disciplinæ & monimenta ingeniorũ sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, vt, nisi hæc lingua reuixisset, ad solidã eruditionem perueniendi nulla spes affulgeret. &c.

THESAVRI
linguæ Græcæ,
ab Henr. Stephano constructi,

TOMVS I.

Digitized by Google

THESAVRVS linguæ Græcæ, ab Hērico Stephano cōstructus.

Ἄλφα A Α λ α α

A PRIMA AB Græcorum literæ nota est, cui nomen Ἄλφα, quod à prima Hebræorũ litera mutuatur, אלף, quãuis enim tria hæc elemẽta אלף sonent *Aleph*, sequendo ea quæ ף pe finali subscribuntur puncta, siquis tamen voluerit pro arbitrio alia subscribere, poterit alios etiã sonos literis illis dare, ex quibus sit & hic, *Alpha*. Hanc autem alioqui tam manifestam & planè indubitatam deriuationem ignorantes grammatici, Ἄλφα à verbo ἄλφω originem habere tradiderunt, quum contrà vo- B cem hanc ex illa oriundam dicere, rationi magis consentaneũ videri potuisset. vt infrà docebo. Itidem certè elementũ secundum Βῆτα ex Hebraico בית *Beth*, manasse perspicuum est: nec de hac deriuatione ambigent ii præsertim qui qualis fuerit olim τοῦ η sonus, nouerint.

Ἄλφα, præter figuras quas illi in fronte huius paginæ dedi, habet & alias quasdam in manuscriptis libris vetustioribus: quarum vna partim ad Hebraici א, partim ad Latini a formam accedit: vt aliquãdo (Deo fauente) in meo de calligraphia Græca libro videbis. Sed C vsus illius est in iis potissimum locis quibus typographi literas quas maiusculas appellant, adhibere consueuerunt.

Ἄλφα cur primam inter στοιχεῖα, id est elementa, sedem obtinuisse existimatum sit, tunc dicendum erit quum de illa à verbo ἄλφω origine disseretur: quæ si fabulosa est, (vt certe est) simul & illi rationi vel potius illis rationibus fidem derogemus necesse est.

Ἄλφα vnum est ex illis elementis quæ nomẽ suum apud omnes Græcas dialectos immutatum retinue- D runt, quum aliquæ nonnulla ex cæteris immutauerint. Nam ex Γάμμα Iones Γέμμα, ex Κάππα quidam Κόππα fecerunt: vnde putatur esse κοππατίας dictus quidam equus apud Aristoph. ab impresso videlicet illi κόππα. Nonnullis maior etiam mutatio contigit: vt τῷ Σῖγμα, quod Dores Σὰν appellarunt. Μῦ autem à Democrito vocatum fuisse traditur Μῶ, eadem forma qua Ρῶ.

Ἄλφα indeclinabile est, sicut Βῆτα, & reliqua etiam, vno aut duobus exceptis. Perperam enim Priscianus E de omnibus elementorum tam apud Græcos quàm Latinos nominibus pronuntiauit, ea esse indeclinabilia. Et sunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos elementorum nomina quàm apud Latinos: siue quòd A à barbaris inuenta dicuntur: siue quòd simplicia hæc & stabilia esse debent, quasi fundamentum omnis doctrinæ immobile: siue quòd nec aliter apud Latinos poterat esse, &c. Debuit certè ex hoc indeclinabilium numero Σῖγμα saltem excipere Priscianus, quod habere genitiuum singularem Σίγματος, pluralẽ Σιγμάτων apud Platonem comicum, nominatiuum & accus. Σίγματα apud Xenophontem, alibi ostendam: vbi & de vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ fuerunt: cuiusmodi sunt ex hoc Σῖγμα istæ, Σιγματοειδὴς siue Σιγμοειδὴς, Ἄσιγμος, (ex quo vox Ἀσιγμοποιεῖν) item B Πολύσιγμος. Præter istud autem nomen elementi Σῖγμα, debuit fortassis & Γάμμα excipere. nam & hoc declinatum inuenisse mihi videor. Sed donec exemplum suppetat, in dubio relinquatur. Hoc addo, articulos præfixos reliquis elementorum nominibus indeclinabilibus (sicut & aliis quibuslibet vocabulis quæ indeclinabilia sunt) veluti declinationis loco esse. Dicitur enim τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα, τῷ ἄλφα: itidémque in plurali, τὰ ἄλφα, τῶν ἄλφα, τοῖς ἄλφα. Eodem modo τὸ C Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius generis articulus, quòd & γράμμα & στοιχεῖον (quæ literam & elementum significant) neutrius generis sint. Possunt tamen hunc articulorum vsum præstare & alia vocabula illis præfixa: veluti quum dicitur in prouerbio, τρία κάππα κάκιστα.

Ἄλφα numero declarando adhibetur, & primum significat, sicut Βῆτα secundum, Γάμμα tertium, itidémque in cæteris. Sed quadam velut prærogatiua in isto literarum vsu libri Homerici donati fuerunt. D Primus enim liber Iliadis siue Odysseæ, vocatus fuit Ἄλφα, secundus Βῆτα, tertius Γάμμα, atque ita deinceps. existimantúrque harum appellationum autores fuisse veteres grammatici, ac nominatim Aristarchus. Hunc autem istorum elementorum vsum videmus in versibus singulis qui libris illis præfixi sunt, & ἐπιγραφαὶ vocantur, id est inscriptiones, seu tituli: quòd singulis singulorum argumentum continetur. Verbi gratia: libro primo, Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων. Libro secundo, Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. E Iuncto deinde vnicuique horum nominum substantiuo dicitur ἡ ἄλφα ῥαψῳδία, (addendo aut subaudiendo τῆς Ἰλιάδος, siue τῆς Ὀδυσσείας) itidémque in genitiuo, τῆς ἄλφα ῥαψῳδίας: eodémque modo cum Βῆτα, cum Γάμμα, cæterísque omnibus

pergendo videlicet illud substantiuum & per reliquos casus declinare. Legimus porro & alii substantiuo iuncta hæc nomina apud Eustathium, dicentem & τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος, & ita deinceps. Vocaturque τμῆμα vnusquisque liber, respiciendo ad totum poema, quod est velut σῶμα. Sed an Eustathius hanc vocem τμῆμα in ista significatione aliunde, an à se afferat, non satis liquet. Quamuis autem hîc scribat veteres grammaticos οὕτω τιμῆσαι τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν τῇ προσθέσει τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen & à quibusdam philosophis in suorum librorum inscriptionibus factitatum fuisse testatur. Addit idem, hanc ob causam libros Homericos γράμματα etiam fuisse vocatos, sicut Ἄλφα, Βῆτα, & reliqua hoc nomine appellãtur. Vbi quamuis singularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin & sigillatim vnusquisque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γράμμα, & ita deinceps. Ex his patet quousque extendi debeat quod de Ἄλφα, cæterisque elementorum appellationib⁹ dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim passim hoc declarandi numeri officio funguntur per se ipsorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β secundũ vel secundam, & ita deinceps. Sed ad discernendas ab aliis has literas, quum numerales sunt, seu numeratiuæ, (si ita loqui licet) lineolã illis quidam superposuerunt, alii accentum acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipsa numeri appellatio addiderunt: pro πρώτης scribentes α habens supernè lineolam cui affixa esset syllaba ης, & quidem minutiore scripturæ genere scripta: pro πρώτου, scribentes α habens supernè lineolam quæ affixam haberet syllabam ου cum accentu: pro πρώτῳ, α habens supernè lineolam cui affixa esset litera ῳ, cum accentu itidem. Quorum compendiorum (ita enim compendiariæ notæ vocari cõpendiariè possunt) formas margini apposui. Eadem est autem & accusatiui πρῶτον ratio. scribitur enim litera α, cui superponitur lineola affixam habens syllabam ον. Quinetiam in scribendo fœminino πρώτη & neutro πρῶτον idẽ mos seruatur. Hac autem de re monẽdum te eam præsertim ob causam existimaui quòd sciam à nonnullis ignoratam, vetera exemplaria legentibus, negotium illis exhibuisse.

—ης α —ου α —ῳ α

Ἄλφα penulatorum, Βῆτα togatorum iocose dixit Martialis, pro eo quod est, Primum locum tenens inter penulatos, secundum locum inter togatos obtinens. vt videlicet inter literas Alpha, primum, Beta secundum locum habet. Erasmus ἄλφα penulatorum exponit præcipuum & quasi primatem. Ego, vt ἄλφα penulatorum, primarium penulatorum, ita etiam βῆτα togatorum, secundarium togatorum (si modò secundarius ita vsurpari posset) exponendum censerem. Scazontes Martialis in quibus ita lusit, sunt isti, lib. 5, Quòd Alpha dixi Codre penulatorum Te nuper, aliqua quum iocarer in charta, Si fortè bilem mouit hic tibi versus, Dicas licebit Beta me togatorum. Talem iocum, aut certè talem ioci formam habet distichum hoc lib. 1, Si tibi Mistyllus coquus Æmiliane vocatur, Dicetur quare non Taratalla mihi? Quum enim vtraque harum appellationum ex Homerico isto versu sumpta sit, qui non semel apud eum legitur, Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν: ita iocatur poeta, Si tu ex primo versus Homerici vocabulo, μίστυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex sequentibus vocabulis τ' ἄρα τἆλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellaui, tu me vicissim nomine secundæ appellato. Scio tamen quibusdam videri aliquid maioris argutiæ his versibus subesse: sed vereor ne nimis arguti esse velint.

Ἄλφα καὶ Βῆτα, Alphabetum, vt vulgò loquimur. Iuuen. Sat. 14, Hoc discunt omnes ante alpha & beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum, & Anthol. epigramm. lib. 1, pag. 164, meæ editionis, inuerso propter metrum ordine dixit, Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων. id est, Gargarensium liberos elementa docens, seu prima elementa. Hinc est factum pulchra compositione VOCAB. Ἀναλφάβητος, ου, ὁ & ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta nouit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, vt ne ipsa quidem earum elementa habeat cognita. Gallicè ad verbum, *Qui ne scait ni A ni B*. Quidã interpr. ex Seneca, Qui nec elemẽtarius fuit. Sed in hac interpretatione alius dabitur vsus voci Elementarius quàm habeat apud ipsum Senecam, epist. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus est elementa, seu institutus est in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is sit qui elementa docetur, seu discit. Locus enim in quo voce illa vtitur, est hic, Sed quemadmodum omnibus annis studere honestum est, ita non omnibus institui. Turpis & ridicula res est elementarius senex: iuueni parandum, seni vtendum est. Cæterùm afferunt hanc vocem & vulgaria lexica, sed nullius scriptoris vsu eam comprobant: vti tamen illa Athenæum sciendum est, lib. 4, vbi scribit, ὡς [κιθαρῳδίας] καὶ ὁ ἀπλειστὸς παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, προσέτι τε καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ἐστὶ συνήθης ὡς ταχέα ἐλέγχειν τὰ περὶ τὰς κρούσεις ἁμαρτήματα γινόμενα.

Ἄλφα καὶ Ω μέγα quo sensu vsurpentur in Apocalypsi, dicetur in litera Ω.

Ἄλφα (vt ad alteram illam deriuationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promisi) deductum esse à verbo Ἀλφῶ, significante Inuenio, testatur Etymologus: eam ob causam quòd prima literarum inuenta fuerit. Moschopulus quoque (sicut & alii nonnulli) Ἄλφα vult ab Ἀλφῶ habere originem, sed aliam ob rationem: quòd nimirum ex Ἄλφα primo elemento inuenta fuerint & cætera. Eius enim in sua grammatica (eam dico quæ nondum excusa fuit) hæc sunt verba, Ἄλφα παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω. ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. At Euripidis scholiastes contra vult Ἀλφαίνω (idem significans quod Ἀλφῶ) ab Ἄλφα ortum habere. Ego verò non quidem Ἀλφαίνω, sed Ἀλφῶ, ex quo deinde factum illud fuit, ex Ἄλφα oriundum esse arbitror. Quum enim literarum inuentio, quarum prima est Ἄλφα, supra quamuis aliam celebrata & nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inuentionis omnium recordari solitos, (vt ii qui Ἄλφα καὶ Βῆτα vocabant quod vulgò alphabetũ dicitur, sub duabus illis Ἄλφα καὶ Βῆτα omnes comprehendebant) hinc tandem verbum Ἀλφῶ deduxisse, non absimile vero esse videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet vt aliud probabilius non desiderem. Sed qualecunque illud est, plus fidei saltem mereri existimo quàm duo illa quibus deriuationis literæ Ἄλφα à verbo Ἀλφῶ ratio redditur. Vt enim demus (quod dandum non est) Ἄλφα non esse ab Hebraico אלף, sed aliam ei quærendam esse originem, nõ video quomodo rationi consentanea loquatur qui dicit Ἄλφα esse ab Ἀλφῶ, quòd primum omnium elementorum inuentum fuerit. quod enim secundum est, inuentum & ipsum fuit: itidémque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excusari commentum istud possit, nisi (si hîc iocari licet) prouerbii valde triti autoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At causam quam Moschopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? Ἄλφα, inquit, ab ἀλφῶ, significante Inuenio: quoniam ex eo & cætera elementa inuenta fuerunt. Hoc certè si verum est, si inquam primæ literæ inuentio cæterarum inuentionem præbuerit, consentaneum id quoque veteri illi prouerbio esse respondebimus. Sed vereor ne potius ipse Cadmus nobis sit aduocandus si scire velimus quomodo ex prima litera cæteras inuenerit.

Ἄλφα primo loco positum à Cadmo (nam & hæc commenta me commemoraturum sum pollicitus, quamuis ipsa quoque, stante vera illa literæ Ἄλφα deriuatione, concidant) censet Ammonius, apud Plut. Sympos. 9, quòd Phœnices Ἄλφα nominent bouẽ: cui

quidem non secundus aut tertius, iuxta Hesiodum, sed A primus inter necessarias res locus debeatur. Moschopulus autem primam sedẽ obtinuisse illud tradit quòd à seipso incipiat pariter & desinat: quum elementa cætera à seipsis inchoentur, sed non itidem finiantur.

Quos vsus habeat α præfixum vocabulis.

A στερητικὸν in quibusdam vocabulis, in nonnullis contrà ἐπιτατικὸν, in quibusdam ἀθροιστικὸν à grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compositionem (loquor autem de nominibus præsertim) & hos & alios quoque vsus habet. Occurrit autem frequenter στερητικὸν, id est priuatiuum, seu priuandi vim obtinens: (quẽadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex: interdum verò itidem hæc ipsa litera, vt in Amens & Auius) Exemplo sunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Instabilis. Sic σοφὸς, Sapiens, Doctus, Scitus: ἄσοφος, Insipiẽs, (si, exempli causa, sic interpretari liceat) Indoctus, Inscitus. Sic κακὸς, Malus: ἄκακος, Minimè malus. Item, ἡδὺς, Iucũdus: ἀηδὴς, Iniucundus. (In quo obserua obiter, accedente per compositionem α, mutari scripturam, verso υ in η. quod in alijs quoque nonnullis vsuueuit. Hoc autem ignorans aliquis mendosam scripturam esse putet) Sed quum vocabulum cui α præfigitur, à vocali initium habet, inter ipsum & sequentem vocalem interiicitur ν, euphoniæ gratia. vt ἄξιος, Dignus: ἀνάξιος, Indignus. ἴσος, Æqualis: ἄνισος, Inæqualis. ἐραστὸς, Amabilis: ἀνέραστος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex substantiuis fiunt, vt ἀνόλβιος, ex ὄλβος: ἀνίππος, ex ἵππος. Excipiuntur quædam: non tamẽ quæ reiicere literam ν dicenda sint, (vt vulgò tradunt) sed potius ea posse carere, posse etiam illam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, Ἄοσμος, Ἄοικος, Ἄοζος, minimè reiiciunt ν: quum alicubi quidem hanc scripturam habeant, alicubi verò & istam cum ν, Ἀνόσμος, Ἄνοικος, Ἄνοζος. His autem addo Ἄυλος: pro quo reperiri itidem & Ἄναυλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ εὖ. vt quum dicitur εὔμορφος, Formosus: ἄμορφος, Deformis. Itidémque, εὔχαρις, Venustus, Lepidus: ἄχαρις, Inuenustus, Illepidus. Atque hæc quidem, sicut & præcedentia, ex adiectiuis adiectiua fiunt: verùm ex substantiuis quoque adiectiua fieri quædam sciẽdum est. vt ex νοῦς substantiuo, quod est Mens, fit adiectiuum ἄνους, Amens. (Vbi obserua quomodo Latini in cõponenda voce ista Amẽs, exemplar Græcæ ἄνους sibi proposuisse videatur, vel potius proposuerint. Vtrobiq; enim vna eademq; litera vim eandem, nimirũ priuãdi, obtinet: vtrobique substantiuũ nomen in adiectiuum absq; vlla mutatione transit) Itidẽ ex substãtiuo νόσος, Morbus, fit adiect. ἄνοσος, Morbo carens, Morbi expers. Eodẽmq; modo ex substantiuo γάμος quo Nuptiæ significantur, fit adiectiuum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex substãt. πόνος, quo significatur Labor, fit ἄπονος, id est Illaboriosus. Et in his quidem quatuor adiectiuis, sicut & in alijs plerisque, integrum atque immutatum retinetur substantiuum: sed sunt etiã quamplurima in quibus adiectiuum aliam terminationem accipit. Sic ex substãtiuo φρὴν, quod & ipsum mentem significat, fit adiectiuum ἄφρων, quo itidem declaratur Amens, Insipiens. Ex substantiuo κέρδος quod est Quæstus seu Lucrum, fit ἀκερδὴς, Inquæstuosus, Illucrosus. (hæc enim aliquando dicta fuisse aut putemus aut certè fingamus) Ex substantiuo βουλὴ, quod est Consilium, fit ἄβουλος, Consilio carens, Inconsultus. Ex substant. χαρὰ fit ἄχαρις: ex γνώμη, ἀγνώμων: ex αἰκὼν, ἀέκοντος: (vbi obserua etiam mutationem vocalis) ex χάμμα, ἀχάμματος: ex αἷμα, ἀναίμακτος, & ἄναιμος, & ἀναίμων: id est Exanguis, particula Ex στέρησιν indicante.

A est στερητικὸν non solùm in eiusmodi nominibus H qualia sunt præcedentia adiectiua, quæ vel ex alijs adiectiuis itidem, vel ex substantiuis (aut cum mutatione, aut citra mutationem) sunt facta: verumetiam in quamplurimis eorum quæ verbalia dicuntur. Cuiusmodi sunt, φθαρτὸς, Corruptibilis: ἄφθαρτος, Incorruptibilis. Sic τρεπτὸς, Mutabilis: ἄτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτὸς, Solubilis: ἄλυτος, Insolubilis. Sic κλητὸς, Vocatus: ἄκλητος, Inuocatus. id est Non vocatus. Sic πλαστὸς, Fictus: ἄπλαστος, Non fictus. Sic βαπτὸς, Tinctus: ἄβαπτος, Non tinctus. Iam verò & non præcedente simplici reperitur sæpe compositum verbalis formam habens: id est, cui per compositionem hoc στερητικὸν α præfixum est. Talia sunt, Ἄηττος, Ἀτίνακτος, Ἀνάλωτος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀγύμναστος, Ἀδάκνωτος, Ἄδραστος, Ἀμίαντος, Ἀμάλωτος, aliáque propè innumera. Horum certè vix vllum esse puto quod absque isto priuatiuo α inueniatur: nec memini me vel Ἡττητὸς, vel Νικητὸς, vel Κολαστὸς, vel Βασανιστὸς, vel Βασιλευτὸς, vel Γυμναστὸς, vel aliud ex sequentibus legere: sed dicitur potius Ἡττημένος, Νενικημένος, Βεβασανισμένος, Βεβασιλευμένος, vel Βασιλευόμενος, Γεγυμνασμένος, itidemq; in cæteris. Præfigitur porro α istud priuatiuum iis etiam quæ non simplicia sed cum præpositione sunt composita. Cuiusmodi est Ἀδιάπτωτος, (& quidem non præcedente Διάπτωτος, sicut alteram vocem Ἄπτωτος antecedit Πτωτὸς) cuiusmodi etiam est Ἀπρόσιτος, Ἀνέγκλητος, Ἀδιήγητος. Deniq; & iis quæ bicomposita sunt (liceat enim mihi meis verbis breuitatis causa vti) præfigitur α στερητικὸν. qualia sunt, Ἀδιέξοδος, Ἀδιεξίτητος, Ἀδιεξήγητος, Ἀδιεκδίκητος, Ἀνεπαναπόδοτος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικὸν præfixum est, verbalium formam habent ex præterito passiuo formatorum, nimirum ex tertia eius persona singulari: sed inueniri sciendum est præfixum nõnullis etiam nominibus quæ & ipsa originem à verbis sed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cuius generis est ἄαπτος apud poetas. Sed vereor ne ista subtilius persequi sit infinitum.

A est στερητικὸν in multis etiam verbis, sed ita vt prius præfixum fuerit nominibus vnde fiũt. Exemplo sunt, Ἀδοξῶ, Ἀπορῶ, Ἀχαριστῶ, Ἀγνωμονῶ: necnon passiuæ horum voces Ἀδοξοῦμαι, Ἀποροῦμαι, Ἀγνωμονεῦμαι: (omitto Ἀχαριστοῦμαι, quòd nullum eius vsum extare existimem) præcedentibus nominibus Ἄδοξος, Ἄπορος, Ἀχάριστος, Ἀγνώμων. Nonnunquã compositis etiam verbis præfigitur, veluti in Ἀναξιοπαθῶ, quod fit ex Ἀνάξιος. Sed de hoc admonẽdus mihi est lector, contingere nonnunquam vt verbum nominis significationem non sequatur. Ecce enim ἄβουλος quod consilio carentem seu inconsultum ac minimè circunspectum significat: ecce Ἀβουλῶ, quo declaratur Nolo non semel à Platone, itidémque à Demosthene. Cuius autoritas facit vt eo magis Suidæ fides derogetur, scribẽti, Ἀβουλεῖν, μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certè exemplis quæ ex hoc scriptore deprompta inueniés, aliisq; aliquot quæ depromi possunt, non illam sed hanc significationem apertè obtinet. Cæterùm quum talia sint verba quibus α στερητικὸν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non possum quin valde mirer participium ἀμορφούμενος, quod apud Eustathiũ legitur. Esse enim verbi ἀμορφοῦμαι, clarum est: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam si ex ἄμορφος verbum ἀμορφῶ (præcedat enim hæc vox actiua passiuam illã ἀμορφοῦμαι necesse est) facere possumus, quidni vicissim ἀμορφόω ex εὔμορφος, quidni & alia ex aliis itidẽ facere licebit? Si tamen Eustathiũ aliquis non sine exẽplo vocẽ illam vsurpasse existimat, eam & ipse vsurpare non dubitet: sed ego crediderim potius eum hic quod & aliis plerisque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis sibi permisisse.

A geminatum in quorũdam nominum principio, στερητικὸν est in posteriore loco, quũ in priore significationi vim addat. Cuius vsus exemplum proferam vbi de α quod ἐπιτατικὸν appellatur disseram.

A in ἄλοιπος quoque & in ἄλοχος est στερητικὸν, si Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgò credatur. Qua de re plura dicam infrà.

A non omnino στερητικὸν, & ex toto (vt ita dicam) sed ex parte duntaxat esse censetur in quibusdam vo-

cabulis: vtpote in quibus ὀλίγον significet. sicut in nomine ἀμαθής. Hoc enim interdum sonare ὀλιγομαθής testatur etiam Eustath. Atque ita ἀμαθὴς non solùm erit Indoctus, sed interdum Parum doctus. Idem ἀκέφαλον eodem modo pro βραχυκέφαλον dictum testatur.

Tale est & α quod μικρὸν indicat: vt ἄφωνος dicitur interdum sonare μικρόφωνος. Ad hunc autem locũ pertinere mihi videtur & illud α quod significationẽ particulæ δυς obtinere existimatur. vt in ἄβατος, pro δύσβατος, & ἀπέραντος pro δυσπέρατος, item ἀδάμας quasi ὁ δυσδάμαστος, si scholiastæ Hesiodi credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, sicut quum propriè Inaccessus significet, sonat interdum Accessu difficilis: ita etiam Latinè Auius locus, quũ propriè sit Ad quem nulla est via, interdum de illo dicitur ad quẽ difficilis patet via.

A in vna eadémque voce interdum στερητικὸν est, interdum κακὸν significat: vt docebo in nomine ἀκερδής.

A ὑπερστερητικὸν, non simpliciter στερητικὸν, vocatur à grammaticis in voce ἀάατος. Homer. Iliad. ξ, Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. in quem locum hæc Eustath. annotat, Vocabulum ἀάατον tribus α profertur, quorum duo sunt στερητικά. ideóque ὑπερστερητικὸν vocatur ab antiquis, tanquam geminans στέρησιν. Est autem secundum, στερητικὸν vocis ἄτη: at primum hanc στέρησιν tollit. Vnde ἀάατον est τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιορκοῦντας, sed quod maximè causam affert ἄτης. Tale est Ἀνάπηρος, & in Odyssea Ἀνάπυστα. Nam Ἄπηρος est ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν at verò Ἀνάπηρος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. Itidémque Ἄπυστος est ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι: at Ἀνάπυστος est ὁ ἀκουσθείς, nimirum στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. Obserua autem obiter vsum huius NOMINIS Ὑπερστερητικόν: quo fuisse appellatum vocabulum illud ἀάατον innuere videtur Eustath. quum dicit geminare στέρησιν: sed α quod στέρησιν tollit, meritò dicetur ὑπερστερητικὸν, tanquam sua στέρησει illam στέρησιν transcendens & exuperans.

Hactenus de α priuandi vim habente. Quot enim modis eam obtineat, multo hìc à me exactius & fusius quàm alibi vsquam traditum habes. Duo his addenda sunt, de spiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itémque de quantitate eius syllabica. Sciendum est igitur α στερητικὸν tenuem spiritum accipere, vt videre est in præcedentibus ἄσοφος, ἄλοβος, ἀτρεμέος, aliísque infinitis: sed duo à grammaticis excipi, videlicet ᾅδης & ἅλυσις. nam & quod his duobus nominibus præfixum est α, volunt esse στερητικόν: licet non ita præfigatur vt in præcedentibus, sed maiori cum mutatione. Sed considerandum est, ex nomine POETICO Ἀΐδης factum esse hoc ᾅδης, in quo ἀΐδης manifestior est illius α στερητικοῦ vsus, præfixi videlicet verbo ἰδεῖν, quod est vidêre: quoniam illo nomine Orcus, (qui locus est noctis profundæ Maroni: vocarique tenebrosus ac niger à cæteris poetis consueuit) significatur. Verùm de hac deriuatione quidam grãmatici certant, & adhuc sub iudice lis est. Placet enim quibusdam ab ἥδω deductum esse, per antiphrasin hunc locum, quem Latini Orcum appellant: sicut ETIAM Χάρων, qui ianitor necnon portitor Orci à Virgilio vocatur, per antiphrasin nomine isto donatus fuit. Sunt verò & qui ab ἅω factum esse contendant: sed hanc deductionem sequẽdo, eandem spiritus mutationem fateri necesse foret. Quam certè & ipse admitto, illi à verbo ἰδεῖν deductioni vt aliis simpliciori acquiescens. Alterius autem nominis Ἅλυσις deductionem minus controuersam esse puto, à verbo λύειν videlicet, seu verbali eius λύσις, præfixo α illo priuatiuo: vt videlicet catena dicta sit ἅλυσις, ex eo quòd constrictum aliquem teneat ita vt solui non possit. Nunc quod ad quantitatem syllabicam huius α στερητικοῦ attinet, corripi certè ipsum multi passim poetarum loci ostendunt: sed annotatur excipiendum esse ἀθάνατος, quippe quod metri gratia, vel potius, vt metrum heroicum ingredi possit, productam primam habet. Huic autem addo ἀκάματος & ἀπέραντος, de quibus idem planè dicendum est. Sed pro ἀπέραντος quibusdam ἀπείρατος ad producendũ α scribere placuit.

A Est contrà ἐπιτατικὸν in quibusdam vocabulis: quod sonat quasi dicas intensiuum: id est, intendens significationem vocis cui præfigitur, & vim ei addẽs. Hoc porro fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando: id est, significãdo τὸ μέγα, vel τὸ πολύ, vt grammatici loquũtur. Magnitudinẽ denotare existimat Hesych. in voce Ἀχαιΐς, quũ dicitur ἀχαιΐς πέλαγος: multitudinem in Ἄξυλος, quum ὕλη appellatur ἄξυλος. Sic NOMEN Ἀχυίνετον vult Nicãdri scholiastes esse πολύχυτον, quòd α sit ἐπιτατικόν: in isto Nicandri versu, Πῦρ ἀμαθύνοι καὶ ἀχυίνετον ἔκχεον ὕδωρ Ἀργείας. Quã expositionem habet & vnum ex meis vet. lexicis. Est autem πολύχυτον, Per multum spatium fusum, Latè fusum. Apud Hesych. extat eadem illa vox ἀχυίνετον, exposita πολλῷ: sed non dubito quin potius & ipse scriptum reliquerit πολύχυτον. Saltem πολλῷ in πολὺ mutandum fuerit, vt huic Nicandri loco conuenire possit. Itidem apud Apoll. Rhodium schol. ἀστηὲς scribit habere α ἐπιτατικὸν, & significare πολυστηές. Ita verò & in ἀφρόντιστος apud Theocritum, α denotat ἐπίτασιν, si eius enarratori credimus, valetque ἀφρόντιστος idem quod πολυφρόντιστος. Itidem ἄβιος apud Antiphontem est ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, vt tradit Harpocratiõ. Quæ & Suidas habet, ex eo sumpta. Idem verò & in illo ἀχαιΐς vult α hunc ipsum vsum habere: exponit enim τὸ ἐπὶ πολὺ κεχυμένος: quæ expositio & apud alios inuenitur: quum tamen Hesychius (vt suprà docui) tradens α nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verùm eodem res redit, quum τὸ ἐπὶ πολὺ κεχυμένος, esse μέγα necesse sit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, iunctum cum nomine ὕλη apud Homerum, quanuis Harpocration, dicens ἄβιον esse τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat, tale esse quale est ἄξυλος ὕλη apud Homerum pro πολύξυλος, quanuis item scholiastes Apollonii ἀστηὲς esse dicat pro πολυστηές, sicut ἄξυλος pro πολύξυλος, quanuis denique alii quoque scholiastæ ἐπιτατικοῦ α mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam & peruulgatum & minimè dubium eius significationis exẽplum afferant: aliam tamen huic vocabulo significationem quosdam tribuisse sciendum est: & in eorum numero esse Porphyrium, vt docebo suo loco, id est, inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compositionem sunt facta.

A geminatum in voce ἀάσχετος, priore quidem loco ἐπιτατικὸν, posteriore autem στερητικὸν esse existimatur. In hac voce (inquit Eustath.) τὸ μὲν πρῶτον α ἐπιτάσεως, τὸ δὲ δεύτερον στερήσεως, ὡς δηλοῦν τὸ ἄγαν ακατάσχετον. Hesych. tamen ἄσχετον & ἀάσχετον itidem exponit ἀκατάσχετον.

A in quibusdam vocibus vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse cẽsetur. Exemplum autem vide in iis quæ proximè sequuntur.

A ἀθροιστικὸν etiam in quibusdam vocibus appellatur. q. d. coaceruatiuum, seu collectiuum, veluti in ἅπας, id est omnis. quod α alioqui vacare hoc in nomine dici potest, quum illo omisso dicatur πᾶς eadem significatione. (Scio tamẽ posse etiam videri prius esse ἅπας quàm πᾶς & hoc ex illo factum, detracto α. sed id minimè fit mihi verisimile) Eustath. tradens Atticos ἀθροιστικὰ vocabula aspirare solitos, in exemplum affert ἅλα & ἅπας, & ἅλις. vnde etiam quosdam nomen ᾅδης (sed hoc ridiculum mihi videtur) existimasse aspirari, facta ex ἀΐδης contractione, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἀθροίζειν τὰς ψυχάς: Quod autem α semper aspirari dicitur quum est ἀθροιστικὸν, id in nomine ἀολλέες nequaquam verum comperitur: quare vel excipiendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non ἀθροιστικὸν esse, sed ἐπιτατικόν. Addam & alia de hac voce in sequenti sermonis huius tmematio.

A vel ἀθροιστικὸν vel ἐπιτατικὸν in nonnullis vocabulis esse posse existimatur. Eustathius in hunc versum Homeri, Il. ζ, Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς, annotat, ex eo α quod sit ἐπιτατικὸν, vel ex eo quod ἀθροιστικὸν sit, posse esse nõ solùm ἀολλέες, significans οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι, (quo in loco reponendũ esse existimo συνειλημένοι cũ simplici μ) sed etiam verbũ ἀολλίζω. (superuacaneũ tamen fuit verbi ἀολλίζω mentionẽ facere. quum enim ἀολλίζω ex ἀολλέες esse manifestũ sit,

spiritum nominis ἀολλέες in verbo ἀολλίζω, quod ab eo deriuatur, seruari debere nemo negare posset) Idem alibi ἀολλέες esse annotat Homero quod Herodoto ἁλέες. hoc autem deriuari fortasse à verbo ἁλίζω, vnde esse & ἅλις. Cæterùm annotaui paulo antè ex eodem, Atticos gaudere aspiratione in vocabulis ἀθροιστικοῖς, quibus illud ἅλις annumeratū fuit. Quod certè pro iis non faciet qui α in voce illa ἀολλέες vocare ἀθροιστικὸν malent. Sed ego vt ἀολλέες, licet tenuatum, posse vocari ἀθροιστικὸν puto non minus quàm ἐπιτατικόν, ita vicissim ἅπας quanuis aspiratum, non minus ἐπιτατικὸν quam ἀθροιστικόν.

A illi ἀθροίσεως significationi vicinam habet eam qua pro ἅμα ponitur. vt in ἄβρομοι pro ἅμα βρόμῳ, & αἴαχοι siue ἀΐαχοι pro ἅμα ἰαχῇ, apud Homerum: sic tamen vt aliter etiam exponantur hæ voces.

A vt ἅμα in quibusdam vocibus, ita etiam ὁμοῦ in nonnullis significare traditum est. Plato certè huius significationis exempla affert ἀκόλουθος & ἄκοιτις: dicta esse tradens pro ὁμοκέλευθος & ὁμόκοιτις. Eius verba sunt, in Cratylo, vbi de Apollinis nomine disserit, κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὅτι τὸ ἄλφα σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανόν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν περὶ τὴν ᾠδὴν ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται. Et paucis interiectis, ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτιν, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβαλόντες ἀντὶ τοῦ ο, α, οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὃς ἦν ὁμοπολῶν, ἕτερον λ ἐμβαλόντες, ὅτι ἰσόμυνον ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus (meo quidem iudicio) dicere possumus α declarare ὁμὸν (id est idem) quàm ὁμοῦ. Vt autem hoc dicam, mouent me cum alia, tum vox ἄλοχος, quæ quū illi ἄκοιτις synonyma sit, itidemque vxorem significet, in ea tamen α esse potius ὁμὸν quàm ὁμοῦ, vel hic locus Hesiodi testari videtur, —καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Rationi enim magis consentaneum videtur vt ὁμόλοχος (pro quo dictum esse aiunt illud ἄλοχος) resoluatur in ὁμὸν λέχος ἔχουσα quàm in ὁμοῦ λέχος ἔχουσα: quod potiùs aliqua ὁμοῦ λέχος ἔχει, cui alioqui ipsum λέχος minimè commune fit. Quæ tamen non ita dico quasi illud ὁμοῦ excusari non possit. De ἀδελφὸς autem in quo Hesychius vult α significare itidem ὁμοῦ, verba faciam in proximè sequente tmemate. Sed quod ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις & ἄλοχος, sciendum est Porphyrium in lib. quem ὁμηρικὰ ζητήματα inscripsit, ab iis longè dissentire qui in illis α indicare putant ὁμοῦ. Se enim credere ait ἄκοιτιν & ἄλοχον propriè appellatam fuisse eam quæ virgo esset, tanquam videlicet λέχους ἑτέρου μὴ μετασχοῦσα μηδέ κοίτης: vnde ab Homero dici κουριδίην ἄλοχον. sed postea per catachresin de aliis quoque vxoribus vsurpata hæc nomina fuisse. Ego hæc vero non prorsus absimilia mihi videri dico: quam tamen addit rationem, ex eo quòd Homerus κουριδίην ἄλοχον appellet, infirmam esse nec minus pro altera etymologia facere iudico. Cur enim κουριδίην discriminis causa additum esse minus credibile sit?

A indicat interdum & ὁμοιότητα, id est similitudinem vel ἰσότητα, id est æqualitatem. Eust. ἀτάλαντον apud Hom. (vbi Vlyssem vocat Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον) esse dicit τὸ ἰσοσταθμον. hic enim α denotare ἰσότητα, vt tradiderunt veteres: vel ὁμοιότητα, sicut in voce ἀδελφός. Quæ quū scribit Eustath. videtur omnino intellexisse ἀδελφὸς dici tanquā ὁμόδελφος, non ad ὁμοῦ & δελφὺς, sed ad ὁμὸς & δελφὺς respiciens. vt nimirum ἀδελφὸς dictus sit quasi ὁμὸς δελφύς, id est κατὰ τὴν δελφύν: aut certè, quasi cui fuerit ἡ αὐτὴ δελφύς. Tunc enim meritò dicetur α declarare ὁμοιότητα, quippe quum ὁμὸς sonet ὅμοιος. Hesychius tamen (vt antea docui) vult α significare ὁμοῦ in isto vocabulo: sicut & in ἄκοιτις, in ἄλοχος, in ἀκόλουθος, significationem hanc illi tribui dictum est. Sed in his vocibus parui referre fateor vtrius vocabuli significationem habere velimus α: at verò ἀδελφὸς si dicatur esse pro ὁμόδελφος ab ὁμοῦ & δελφὺς, hac etymologia decipi poterit aliquis, vtpote qui ἀδελφὸν arbitraturus sit vocari eū non simpliciter qui in eadem matrice (est enim propriè δελφὺς matrix) seu qui in eodē vtero: sed eum qui vnà cum alio in matrice fuerit, id est gemellum. Idem verò & de ἀγάστωρ dici potest, quod son itre ὁμογάστωρ traditur, éstque itidem fratris appellatio, plane eiusdem generis. Quòd si quis tamen in his pertinaciter tueri velit α esse ὁμοῦ, at certè in ἀγάλακτις, quod itidem pro ὁμογάλακτις poni perhibetur, à pertinacia desistere cogetur. Miretur forsan aliquis me has minutias tam accuratè persequi, & subtilius fortasse quàm par sit, examinari à me ista arbitretur: sed sciat quasdam esse grammaticas nugas quæ ad seria nos ducūt. Quasdam dico: quippe qui alioqui multas grammaticorum planè nugatorias minutias tanto prosequar odio vt maiore nullus. Dum vero in illis sunt occupati, alia quæ ad seria ducere nos possunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oscitanter tractant, vt multis quæ opponere illis possint, relinquant. Equidem, etiamsi hic longior iam fuisse videri possim, pauca tamen (ne quam rudiori lectori dubitationem relinquam) addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere ὁμὸς, sonare potius Latinè Idem quàm Similis. Neque enim ὁμόλεχος vel ὁμόκοιτις (per quod exponūtur ἄλοχος & ἄκοιτις) est quæ simili lecto vtitur, sed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α significans ἰσότητα, exemplo illi quod affert Eustathius addi potest ἄπεδον. hoc enim exponi etiam ἰσόπεδον, suo videbis loco.

A illis quæ proximè præcedūt significationibus, ac præsertim illi qua dicitur declarare ἄθροισιν, contrariam habet eam qua μόνωσιν indicat. Huius autem significationis meminit Eustath. comm. in librum Il. γ, de ἀμαζόνων nomine loquens, & dicens quibusdam placuisse ἀμαζόνας dictas esse tāquam μονομαζόυς, (cuius etymologiæ meminit etiam in commentariis in Dionysium τὸν περιηγητήν) quòd seipsas vna ex mammis mutilas redderent (in cōment. illis in Dionys. dicit, quia dextra māma illis adhuc infantibus adurebatur) ne in emittendis arcu sagittis obstaculo illis esse posset, addit, Literam autem α significare interdum μόνωσιν quoque, apparet etiam ex nomine ἁπλοῦν, quod sonat μόνον πέλον, id est ὄν: quasi quis dicat ἅπλον: ad differentiā eius quod dicitur διπλοῦν. Hæc ille, cui fidē adhibebit qui volet: mihi certè ista etymologiarum commenta parum fide digna videntur: quanuis eas apud etymologum quoque extare non ignorem. Parua enim est apud me eius autoritas, & paruam in plerisque apud alios quoque esse debere, suis locis docebo.

A significans ὀλίγον, vel μικρόν, vide suprà inter illa quæ περὶ τῆς στερήσεως disserui. Ibidem habes & illud quod particulæ δυς locum obtinere existimatur.

A significans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur: vt in ἄβουλος & ἀβουλία apud Sophoclē. hæc enim in quodam eius loco exponi κακόβουλος & κακοβουλία, docebo quum de illorum significatione agam. Sic & ἄδωρα δῶρα apud eum significare putantur κακόδωρα. Itidémque apud Homerū ἀμήχανι H. n quidam expos. κακομήχανι & ἀβάκχευτον δίαιταν apud Euripidem, κακοβάκχευτον. Quibus addi potest ἄξενος, ex autoritate enarratoris Apollonii. nam in hac voce α significare τὸ κακὸν scribit: ideóque ἄξενον sonare κακόξενον. Addi denique potest & ἀφυής. interdum enim pro κακοφυὴς accipi creditum est. Tunc autem aptè reddetur, Qui est malæ indolis: meliusque vis eius exprimetur quàm interpretando Malus, vel Peruersus. Sed & pro μικροφυὴς accipi, ex Eustathio suprà docui. Cæterùm quemadmodum α priuatiuum (id est, cui alioqui priuandi vis propriè conuenit) interdum τὸ κακὸν significat, ita vicissim apud Latinos aduerbium Malè priuationem nonnunquam indicare sciendum est: præsertimque apud poetas, & ex poetis Ouidium præsertim. hunc enim præ quouis alio ista aduerbii huius significatione gaudere animaduerti. Reperiuntur certe apud alios Male sanus pro Insanus, (suntq; & illo solutæ orationis scriptores interdum vsi) Malè fidus pro Infidus, (quibusdam autem Malefidus itidémque Malesanus coniunctim scribere placuit) Malè amicū

pro Inimicum, Malè concordes pro Discordes: apud Ouid. autē leges etiam Malè formosa pro Nō formosa, Deformis, Malè fœcunda pro Infœcūda, Malè firma pro Infirma, Malè fortis pro Non fortis, Malè sobrius pro Non sobrius, & alia quædam. Adhibendum tamen est iudicium iis in locis in quibus aduerbio isto vtitur: quoniam nonnulli sunt vbi hunc vsum habere videri possit, quū longè alium habeat. Hoc quoque ignorandum non est, quibusdam placere in Malè sanus aduerbium Malè sonare Parum. sed vt dem illis, quibusdam aliis adiectiuis iunctum, significationem istam habere: at cum isto non facilè illud significare credidero. Cæterùm (quod mirum alicui fuerit) vt alicubi poni pro Parum, ita vicissim pro Valde aut Nimis vsurpari existimatur: ac certè nō malè quibusdam Horatii præsertim locis significatio ista conuenire videtur. Positque credi hunc vsum aduerbio Malè tribuisse, exemplo Græci aduerbii κακῶς. Nam & hoc pro Valde positum obseruaui, sed cum verbis potius quàm cum nominibus. Iam verò (quandoquidem enim in hunc sermonem incidi, progredi longius libet) quemadmodum quum Græcis α priuatiuū (id est, quod propriè vim priuandi obtinet) interdū τὸ κακὸν significet, Latinis vicissim aduerbium Malè priuandi vim alicubi habere ostendi: ita quoque quum α, quod alioqui priuatiuū est, nōnunquam Græcis idem valeat quod ὀλίγον, (vt suprà docui de α priuatiuo agēs) Latinos vice versa aduerbio Parum nonnunquam vim priuandi tribuere dico: & quidem tam cum verbis quàm cum nominibus. Exempla proferrem, nisi finem huic sermoni tandem imponendum esse, & lectorem aliqua reperire posse existimarem.

A esse πλεοναστικὸν censetur, (id est superuacaneum) seu poni κατὰ πλεονασμὸν, vbicunque nullum ex præcedentibus vsum habet, vocabulo cuipiam præfixum. Non solùm autem quibusdam nominibus sed & verbis præfixum πλεονάζει. Nominibus, vt Ἄσταχυς pro στάχυς, Ἀσταφὶς pro σταφίς. Sic Ἀστεροπὴ pro στεροπὴ poni testatur Eustath. Sic Ἄτηκτις pro τῆκτις vsurpatum à Cratino tradit Athenæus. Sic etiam Ἀσπάλαξ pro σπάλαξ dictū fuisse nonnulli scribunt. Quidam verò & in Ἀσφοδελὸς literam hanc abundare putarunt: dici enim & σφοδελός. Verbis autem præfixum vacat, vt Ἀσπαίρω pro σπαίρω, Ἀλαπάζω pro λαπάζω. Qui verò itidem Ἀμαυρόω pro μαυρόω dici existimant, longè falluntur. non enim est pleonasmus literæ α in ἀμαυρόω, sed eius ellepsis est in μαυρόω: sicut in μαῦρον pro ἀμαυρόν. Idémque fortasse & aliis quibusdam vocibus vsuuenire potest, vt nimirum in iis abundare litera α existimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam nō habet, deesse dicenda sit.

Accentum autem retinent interdū vocabula quibus α præfixum est, (siue πλεοναστικόν, siue aliquem vsum ex iis habens qui enumerati fuerunt) interdum mutāt. Retinent: vt ἀνάξιος, ἀστεροπὴ, ἀσταφίς: mutant, vt ἀπειρεσίης, ἄσταχυς, ἄτηκτις.

De α vsum præstante vnius ex partibus orationis, & ita quidem vt vna illarum & censeatur & sit.

A interdum, præter eos vsus de quibus dictum est, alios etiam habet. fungitur enim aliquando vice vnius ex partibus orationis, vel potius vna illarum est: sed assumpto accentu cum spiritu, aut saltem spiritu, & eo quidem aspero. Interdum enim articulus est, interdum pronomen, nōnunquam aduerbium. Primùm autem de articulo.

Ἁ articulus est præpositiuus linguæ Doricæ, cum spiritu aspero, additum non habente accentū: pro ἡ, frequens Theocrito. vt initio primi idyllii, ἁ χίμαρος. Sic apud Moschum, Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει. Et apud Bionem, Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα. GENIT. Τᾶς pro τῆς. Itidémque DAT. Τᾷ pro τῇ.

Ἅ autem cum accentu articulus est postpositiuus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ. cuius vsus passim exempla occurrunt. Sed interdum ἃ pro ὧν, interdum pro δι' ἃ vsurpatur. Pro ὧν affert Suid. ex Med. Euripidea, Πράξασ' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. quia dicitur τυγχάνω τούτου, non τοῦτο. Verùm ita fortassis excusari possit ille accusatiuus vt dicatur referri ad βούλομαι: at τυχοῦσα iungi cum genitiuo subaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τυχοῦσα ἐκείνων ἃ βούλομαι. Illud autem ἃ pro δι' ἃ apud Thuc. positū testatur eius schol. in quodam 4 libri loco. Præterea vt dicitur Ἔστιν οἳ ad verbum Est qui, pro Sunt qui, id est Aliqui, vel Quidam: sic in gen. NEVTRO Ἔστιν ἃ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tum apud Thucydidem non raró. vt, ἔστιν ἃ εἰπεῖν βουλόμενοι. Et, ἔστιν ἃ περιχόμενος ἄλλα, apud eundem, Alia quædam. Item, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία. Item, καὶ ἔστιν ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Item particula γὰρ interiecta inter ἔστι & ἃ: vbi scribit, ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτῆς ἐγκαλεῖ ἐκείνοις. Dicitur ETIAM Ἔσθ' ἃ. vt à Demosth. in Timocr. ὡς δ' ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἔσθ' ἃ κακῶς ἔπαθεν. Affertur ἃ redditum & aduerbio: ἃ δὲ ἐπὶ τῆς ἑορτῆς, Quatenus ad festū attinet.

Quemadmodū item dicitur Ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro Alius quidem, Alius veró: in singul. NEVTRO, Ὃ μὲν, ὃ δὲ, Aliud quidem, aliud verò, (vt Matth. 13, ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα) sic in plur. ἃ μὲν, ἃ δὲ, Alia quidem, alia veró. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim veró. Phalar in epist. ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν ἀνάξειας ἕνεκα πραγματείας, ἴσχυσα τὰ τοῦ Στησιχόρου ποιήματα ἀνεζευγμένα, ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγονότα, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. Ex Plut. affertur & ἃ δὲ, præcedente τὰ μὲν: vbi scribit, τὰ μὲν ἐνδίδωσιν, ἃ δ' ἐπιτείνει.

Ἅ pronomen possessiuum, pro ἑὰ, Sua. vt τὰ ἃ πρὸς δώματ' ἕκαστος, apud Homerum. Idem Odyss. ξ, — ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώματ' ἵκηται. Sic ὅς pro ἑός etiam ponitur.

Ἁ autem aduerbium non eodem vbique spiritu nec eodem accentu notatur, sed pro significatione modò hunc modò illum spiritum itidémque accentum accipit. Dicam autem primùm de ᾇ quod est motus aduerbium.

Ἇ motus est aduerbium apud Dores, significans Quó. Theocr. ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει, quò pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii quod inscriptum est Hylas: Ἠρακλῆα μαστεύων· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει, μαινόμενος. Existimo autem aptissimè redditum iri hoc loquendi genus ex Horatio, — ille pedes ibat quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, vt credibile est, respiciens. Extat hoc ᾇ & in alio Theocriti loco, ᾇ πόδες ἆγον: nimirum in idyllio quod illud proximè sequitur, éstque Κυνίσκας ἔρως inscriptum: Ὠκύπτερα μαλακὰς ἀπὸ δίφρακος ἕδρασα τήνα Ἰθὺ δ' ἀμφίθυρον καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον. Vtroque in loco scholiast. ᾇ exponit ὅπου. Constat certè significationem hanc in his locis obtinere istud aduerbium ᾇ: sed quum alibi, vbi alium vsum habet, dici possit respondere aduerbio ᾗ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hic dicere possimus, quum ᾗ talem vsum nusquam habeat, quod sciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc vsum esse existimandum est. Ἅ apud eundē poetam longè alium vsum habet, vbi ᾇ τάχος pro κατὰ τάχος vsurpat. ita enim exponit eius scholiastes, addens subaudiendum esse imperatiuum ἔρχευ. Existimo autē istud ᾇ esse pro illo ᾗ quod superlatiuo iungi solet. (constat enim interdum dici ᾗ τάχιστα, ᾗ ῥᾷστα, &c.) atque perinde fuerit, vt opinor, acsi pro ᾗ τάχιστα diceretur ᾗ τάχος. At verò exponendi alteram lectionem ὦ τάχος (quam editiones quædam habent, & nominatim Aldina atque Germanica) rationem inire nullam possum. Locus ille Theocriti extat in fine idyllii cui titulum fecit Κυνίσκας ἔρως. Quòd autem ibi quædam scholiorum editiones habent κατὰ τάχος, non dubium est quin ex errore id contigerit, & vera lectio sit κατὰ τάχος.

Ἆ est etiam aduerbium similitudinis apud Homerum, Il. ζ, Αἴθ' ὄφελες, — νόσφιν ἀλυσκάζων πολέμοιο. Sed hic pro ᾇ vulgares editiones habent ὥς: ac certè vtriusque

lectionis meminit Eustathius. Estque obseruandum, A vt hîc quædam exemplaria habent ὥς pro ἆ, sic ὦ Ϛ ἄχος in loco Theocriti pro ἆ Ϛ ἄχος habere, vt modò annotatum fuit.

Ἆ admiratiuum est, vt inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiæ epigr. versum, Ἆ μέγα νηλειὴς κηρὸς χισπλάσατο. qui versus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum epigrammatum: sed hic (qui à quibusdam sedem illius occupasse creditur) Ἆ μέγα νηλειὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Extat autem lib. 3, pag. 159, meæ editionis, in epigrammate quod Agathias in imaginem cuiusdam B adolescentis immatura morte præerepti scripsit. Non videtur certè satis conuenire versus ille qui à Suida affertur (quem tamen quidam huius locum obtinere putant, vti dixi) cum præcedentibus epigrammatis verbis. ita enim clauditur, — πῶς δὲ τηλίκον εἶπεν ἀφροσύνας Τηλίκον ἄσβεστον μοῖρ' ἐχαρίσατο, σβέσσα φλόγα. Ἆ μέγα νηλειὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Præterea, quod Suidas dicit ἆ esse θαυμαστικὸν, huic loco nō quadrat. potius enim σχετλιαστικὸν esse liquet. Cæterùm quanuis hoc in loco scripserim ἆ cum spiritu aspero, Suidā sequens, tenuatum C tamen esse in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc scripturam autoritate Eustathii tueri possumus, vt infrà docebo. Suidas certè hoc disertè tradit, voculam hanc, quum est ἐκπλήξεως, tenuari: at quum est θαυμαστικὴ, aspirari. Verùm & hoc mirum videri possit, quòd vtrobique illam geminat: quum ἆ ἆ nullo modo legi possit in versu quem affert, sed semel tantùm ἆ. Quinetiam meritò suspectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quod ex Aristoph. afferatur ἆ ἆ in significatione ἐκπλήξεως: & paucis interiectis addatur, καὶ ὅτ' ἂν ᾖ ἐκπλήξεως ὃν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἆ ἆ θαυμαστικὸν, δασύνεται. Si D enim Suidas vocem istam in significatione ἐκπλήξεως accentu illo notasset, post δασύνεται addere hic debuisset, (nec dubium est quin addidisset) καὶ περισπᾶται. Circumflexum certè in ipsis quoque editionibus Aristophanis habet.

Ἆ autem cum tenui & circunflexo alios vsus habet. Initium sumam ab eo qui Homero frequentissimus est: nimirum, cum vocatiuis δειλὲ & δειλοὶ. vbi vocādi aduerbium esse tradit Eustathius. Quoniam porrò fre- E quentissime apud Homerum occurrunt hæc VERBA, i. δειλὲ, (sed Ἆ δειλ' ob sequentem vocalem scribitur) & Ἆ δειλοὶ, interdum & Ἆ δειλώ, & diuersum in diuersis locis vsum habent: plusculа proferre exempla libet, deinde de horum verborum significatione (vt φιλομήρῳ lectori gratificer) disserere. Legimus igitur Il. λ, v. 441, Ἆ δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Et paulo post, Ἆ δειλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, &c. Atq; vt hîc subiungitur particula οὐ illis verbis, sic alibi οὐδέ. vt Iliad. ρ, v. 83, Ἆ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, Ὅς δή τοι σχεδὸν ἐστί. Quinetiam particula illa ἦ, quam habuisti subiunctam hisce duobus verbis, in versu quem primum protuli, in aliis quoque versibus subiuncta itidem reperitur. vt in alio eiusdem poematis loco, Ἆ δειλ', ἦ τέ σε πολλὰ κακὸν τὸ ἀγορεύεις. Alicubi post ἦ ponitur & δή. Il. ω, Ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Alicubi subiungitur particula τί. vt Il. ρ, Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, Ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι F Θνητῷ; Sic Odyss. φ, Ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Itidemq; eiusdem poematis libro υ, v. 350, Ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί &c. (Est autem hic versus, ille ipse cuius initiū affert Suidas, sed mendosè scriptum: hoc videlicet modo, Ἆ δειλοὶ τί κακὸν) Sic cū aduerbio interrogatiuo πῇ legitur Od. κ. Ἆ δειλοί, ποῖ ἴομεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; Alicubi post ἆ δειλοὶ positus est alius nominatiuus, seu positi sunt alii nominatiui, & in sequente versu particula ὡς. vt Il. λ, v. 815, Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ. Inuenitur denique ἆ δειλὲ & sequente genitiuo: vt ἆ δειλὲ ξείνων. de quo vsu alius erit dicendi locus:

nunc de particula ista ἆ dicendum est, simúlque de nomine quod illi adiungitur in hisce tot versibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Eustathio de hac particula scribuntur, proponam. Vult ille ἆ hîc esse vocandi aduerbium, maiorem habens emphasin magísque poeticum quàm ὦ: & succensentibus atque perterritis, item minitantibus esse frequens. Idem alibi scribit ἆ vocem esse hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiserantis. Sed ipsamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. ξ, Ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθης, B ista annotat, ἰστέον ὅτι τὸ ἆ, κλητικὸν ἐπίρρημα ὄν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἴσχει σφοδρότητα πλείονα, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καὶ ποιητικώτερον ἐμφαίνει, ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἢ θαύματι, κτ' ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτῳ. Quibus addit, particulam αἲ itidem dici interdum δυσφορικῶς, nonnunquam μεμπτικῶς. Idem in istum versum Iliad. ω. Ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν, annotat, ὅτι δὲ τὸ, ἆ δειλὲ, κλητικὸν ὂν ἤθους ἐπίρρημα τὸ ἆ, οὐ μόνον τεταγμένον περὶ τὸ ὦ, ἀλλὰ καὶ θαυμαζομένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ οἰκτιζομένοις σύνηθες. Ego autem non lu- C benter hanc particulā aduerbiū vocandi appellauerim (licet casui quem vocatiuū grāmatici nominant, itidē iungatur) atque adeo miror Eustathiū, quum illi significationes illas tribueret, hoc nomine appellandum censuisse. quid enim tale significat ὦ, quod vocandi aduerbium esse constat? Nequaquam igitur particula ô (quæ Latinis est vocantis aduerbium, vt Græcis ὦ) interpretandum esse censuerim: sed quum est quiritantis aut commiserantis, (nunc enim sequor significationes quas ille grammaticus ei tribuit) aliqua harum interiectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Eho: quum ad- D mirantis, Vah, aut rursus Eho. nam hæc interiectio modò perturbationem, modò admirationem indicat. Verùm vt iam non ex Eustathii iudicio pendeamus, sed ipsimet vim huius particulæ perspiciamus, considerandi sunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur δειλὲ in illis, duobus modis vsurpari, sicut nostrum vocabulum *Miserable*. quum enim propriè hæc vox dicatur de eo cuius vicem dolemus, aut etiam deflemus, (interdum & præfixa voce alia dicentes, *Pouure miserable*) sæpe tamen eodem illo verbo compellamus eum E quem grauiter increpamus, & quidem minitando etiam nonnunquam. Idémque & de voce *Malheureux* dici potest. At vox Latina Infelix non itidem vsum vtrunq; habet, quod sciam: nec altera illi synonyma, Miser. Vbi igitur ἆ δειλὲ dicitur deflendo sortem alicuius, vt in illo loco Il. λ, Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες &c. (nam & ipse poeta hæc esse τοῦ ὀλοφυρομένου verba testatur, versu isto qui illum proximè præcedit, Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα) reddi poterit Heu miser, vel Ah F miser. (Valla certè vim illorum verborum Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες aliis verbis aliáque orationis forma non malè expressisse videtur: ita interpretans, O indignum casum luctuosúmque fortunam principum Achiuorum: hóccine fato venerunt vt &c.) Sic etiam in hoc versu Il. ω, Ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic & in aliis plerísque locis. At verò quum verba illa sunt eius qui stomachatur, qui temeritatē vel ignauiam hostis sui increpat, qui illi illudit, qui denique illi insultat, tunc ἆ δειλὲ interpretari Heu miser, vel Ah miser, nullo modo rationi consentaneum esset. Talis autem locus est ille, Ἆ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficisci ab eo qui ἐπεύχεται, ipsemet Homerus testatur hoc hemistichio, — ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς. Itidem certè ἐπὶ χολουμένου verba erant paulo ante hunc locum, Ἆ δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Ἤτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι· Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem vt in illo cuius mentionem feci paulo antè, iudicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in posteriore Miser, omissa interpretatione particulæ ἆ. At ego contrà, si ex duabus vocibus altera prætermittenda fuisset,

vocatiuum quàm illam voculam omittere maluissem. A
Nam vel sola particula Vah stomachantis verba esse indicasset. Sed quoniam prætermittendus ille vocatiuus non est, quo tandem Latino vocabulo in huiusmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus significationibus altera dari debeat: nimirum vt reddatur Ignaue, aut Improbe, seu Nequam. (nam δειλὲ improbum etiam significare, suo loco ostendam) Alioqui certè in huiusmodi locis peculiaris quæpiam significatio nomini isti tribuenda esset. B

Ἆ admirantis est apud Antiphilum Anthol. epigr. lib.1, pag.84, meæ editionis. Ibi enim primi duo versus epigrammatis sunt hi, quibus Antiphilus admiratur simul & laudat apum in conficiendo melle industriam: Ἆ καλὸν αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι λῦμα μελισσῶν, Αἱ πλασταὶ κηρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι. Ηρωϊκοὶ ἀνθρώποις βιότω χάρις. Sed quædam exemplaria habent ἆ, non ἀ.

Ἆ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur esse apud Agathiam scholasticum, Anthol. epigr. lib.6, pag.419, Εἰπὲ δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, Ἆ σὺ χάλαζα Βάκχῳ Ληϊδῆς καὶ θυσίαν μικρὴν ἴδωκα γέρας. C

Ἆ exclamantis est, non itidem præ gaudio, sed contrà præ dolore, atque adeo quiritantis, seu commiserantis: vt apud eundem Agathiam, in hoc quem suprà attuli loco, – σώκα [illegible] Ἆ μέγα νηλεὲς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Ita enim scriptum esse in omnibus editionibus, (quamuis Suidas cum aspero scribat) admonui antea.

Ἆ sequente particula μὴ, aduerbium est ἐπιτιμητικὸν, quod sonat q.d. increpatiuum. Aristoph. in Pluto, Ἆ, μὴ λέγ' ὦ πόνηρ' ἔπος. vbi schol. ἐπίρρημα ἐπιτιμητικὸν esse annotat. In vulg. lex. scriptum est ἆ, non ἆ. sed perperam, vt ostendit etiam Platonis locus, eandem scripturam eundémque vsum habens: in Hippia maiore, Ἆ, μὴ μέγα ὦ Ἱππία λέγ' ὁρᾷς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέχομεν μὴ ὀργισθῇ ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ὁ ἀνήρ. D

Ἆ est etiam optantis aduerbium, idem valens quod εἴθε, id est Vtinam. vt testantur non solùm Hesychius & Suidas, sed Eustathius quoque non vno in loco: additque veteres huius significationis exempla proferre. Afferunt certè Hesychius quoque & Suidas locum Callimachi in huius significationis exemplum: sed ita deprauatū vt hæc significatio minimè in eo animaduerti possit. Habet enim Hesychius, ἆ πάντα συνάγειρας. (affero scripturam quæ apud eum extat, cum aspero, non cum tenui) Suidas autem, ἆ πάντας ἐπαγείρας. E

Ἆ est præterea temporis aduerbium, significans Nunc, si Suidæ credimus, ita vsurpasse dicenti quendam Euclum χρησμολόγον. Sed hæc Suidæ verba suspecta sunt: quum scribatur, οἱ δὲ ψιλοῦσιν συστέλλουσι, τὸ νῦν σημαίνει: tanquam videlicet non facta fuerit prius huius scripturæ mentio. Et tamen paulo antè scriptum est, συστέλλουσι δὲ καὶ ψιλοῦσι δηλοῖ ἐστι. Quinetiam illis quæ de hac vltima significatione tradit, subiuncta ista, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν, eiusmodi sunt quæ suspicione non careant. Sed multo magis suspectū est vel potius apertè mendosum quod apud eum legimus de ἆ significante τὸ πολὺ apud Archilochum. Postquam enim dixit ἆ significare etiam ἆ, & attulit Homeri locum, ἆ δειλὲ τί κακῶν, (pro quibus reponi hæc debent ἆ δειλοί τί κακόν) addit, significare etiam πολὺ & μέγα apud Archilochum: subiungitque hæc verba, ἆ λίαν ἄωρος. quod exemplum aliter apud Varinum scriptum extat: hoc videlicet modo, ἆ, ἰαλί ὡς τι ἄωρος. Sed non video quid commodi ex hac scripturæ illius mutatione (vndecunque sit) percipere possimus. Equidem literam hanc τὸ μέγα & τὸ πολὺ significare, & ipse antea docui, sed præfixam quibusdam vocabulis. Qualiacunque autem sint ista Suidæ, (quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiit) omittenda non existimaui, ne quis per incuriam potius quàm consultò prætermissa esse putaret. Cæterùm quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, vndecunque sumptum sit. Eius verba sunt, Ἆ ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον, δηλοῖ τὸ ἐστιν ἴσον ἐπίρρημα τῷ φεῦ, καὶ εἴθε, F G H

ὡς ἄφελες ὥστε ἐκ τῶν παλαιῶν δῆλον. Quibus subiungit illum Callimachi locum quem & suprà ex Hesychio & Suida habuisti. His autem Varini verbis (si tamen eius verba vocari debent quæ illum aliunde descripsisse constat) tribuitur alia significatio huic aduerbio præter eas omnes quarum mentio facta in superioribus fuit: videlicet vt ponatur etiam pro καί. Quæ significatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit significare ἀπόφασιν ἀρνητικήν: sed loquēs de eo quod βραχέως & ψιλῶς scribitur. quæ verba (vti dixi) suspecta esse possint: diuinatione certè indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro φεῦ, nam post Archilochi locum, addit, καὶ ὅτι σχετλιαστικὸν αὐτὶ τῷ φεῦ, ὡς παρὰ Πλάτωνι. Quibus subiungit quæ apud Suidam quoque leguntur, καὶ τὸ νῦν, ὡς &c. Quum autem hæc de ista significatione velut interiecta sint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiā eius exemplari sumpta putarem: nisi quamplurimi eiusdem lexicographi loci, quos ille à se descriptos dedit quales & nos in vulgatis editionibus legimus, id est deprauatissimos, eum veteris codicis auxilio caruisse mihi persuaderent. Quæ ego consultò dico vt quisque quāta Varini esse autoritas debeat, admoneatur. Hoc constat, multos eum locos inemendatos reliquisse in quibus latentia menda non magni ingenii erat deprehendere, deprehensa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidisse de suo quicquam quod ad vocabulorum expositionem faceret, existimo: nihil tale certè ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hunc leguntur vltra ea quæ apud Hesychium, Suidam & Etymologum extant, (ex quo tamen pauca descripsit, quum contrà ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expositionem pertinent sumpserit: nisi siqua per incuriam prætermissa fuerunt) ea ex Eustathio, ex enarratore Aristophanis, aliisque qui scholia in poetas scripserunt, sumpta esse constat. Verùm & ex grammaticis non pauca descripsit, & quidem nullo eorum habito delectu. vt videmus statim initio sui operis (post illa quæ de etymologia nominis ἄλφα traduntur, quæ ex Etymologo sumpta sunt) quædam de literæ huius significationib⁹ afferre, quæ ex Moschopulo petita esse constat, & eiusmodi sunt vt vix alio quàm Moschopulo digna videri possint: vtpote quib⁹ immixta sint quædā quæ si propius intueamur, inde indigna esse cōperiemus. Volēs enim ille siue grāmaticulus siue grāmatista de suo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis significationibus leguntur, nōnulla dixit quæ veteres grāmatici non negarēt solùm (vt opinor) sed riderent etiā. Cuiusmodi est quod de ἀάγμι tradit, nimirū poeticè significare ἅμα ἰσχ. Mihi certe tam ridiculū visum est hoc exemplum istius significationis literæ α proponere, vt prætermittendum potius censuerim. Quæ igitur habet Varinus, ex aliis habet, (vti dixi) & quidē sine delectu ex quolibet collecta. Quòd si quid de suo adiecit, rarò id fecit: & qualecunque illud est, aliò potius quàm ad expositionem significationis alicuius pertinere comperietur. Illis quidem certè quæ à Suida scribuntur de vsu voculæ ἆ apud Agathiam, videmus adiecta quædam apud hunc esse, quæ de suo illum attulisse, aliaque huiusmodi alibi, credibile est. Vt autem hæc illius esse credam, facit quod annotat pro hoc versu, Ἆ μέγα νηλειὲς κηρὸς ἀπεσκέδασεν, in aliis scriptum esse, Ἆ μέγα νηλεὲς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. quam tamen scripturam non videri posse locum alterius obtinere, docui suprà. Sed de his hactenus. Quod autem ad illam significationem particulæ ἆ attinet, cuius postremo loco facta fuit mentio, & quam à Platone vsurpari dictum est, conuenit certè cum ea quam habet apud Homerum eadem hæc vocula cum illis nominatiuis δειλὴ & δειλοί: cuius multa exempla protuli antea.

Ἆ aduerbium quidam in VOCAB. Ἄβαλε (quod itidem aduerbium est, significans Vtinam) inclusum esse existimant. Vt enim imperatiui ἄγε & φέρε in aduerbia transeunt, sic βάλε imperatiuum verbi βάλλω transire in aduerbium σχετλιαστικὸν, & significare φεῦ,

Heu. Ei autem addi postea ἆ, quasi increpandi & ad- A
mirandi aduerbium, vt in ἆ δειλέ. Sed ego nihil tale a-
pud vllum ex veteribus grammaticis reperio. Ac for-
tassis vt hanc voculam aduerbio isto inclusam dice-
rent, eos mouit quòd produci primam eius syllabam
viderent. vt Epigr. lib. 1, pag. 73, meæ editionis, Ἄβαλε
χειμερίου με κατέκλυσε κύματι πόντου. Sic quoq; in prin-
cipio alius cuiusdam epigrammatis, Ἄβαλε μηδ' ἐγένοντο
γάμοι. Id autem epigramma Agathiæ est, si bene me-
mini. Quod si ita est, facilè crediderim hunc versum
esse illum ipsum quē Suidas protulerat (gaudet enim B
exemplis ex Agathia petitis) quū dixisset ἄβαλε signi-
ficare εἴθε. Apud eum enim ita legitur, Ἄβαλε, εἴθε, ὤφε-
λε. Quod posterius ἄβαλε esse initium vel huius vel a-
lius versus, (quem ille in exemplum afferre voluerit)
omnino persuasum habeo. Productio inquam illa pri-
mæ syllabæ in ἄβαλε ad comminiscendam hanc dedu-
ctionem illos fortassis impulerit: sed etiamsi dicamus
in ἄβαλε esse α ἐπιτατικὸν, exemplo ea productio nō ca-
rebit. Eustathius tamen tradens α corripi ante β, ad-
dit σημειωτέον hoc ἄβαλε. C

A A quoque interdum legimus, cum geminatione. sed
quemadmodum quum vnicum ponitur, non vno eo-
démque modo vbique scribitur: quin potius diuersè
etiam scriptum in diuersis exemplaribus, vnus idém-
que locus habet interdum: (vt ex iis quæ proximè di-
cta fuerunt, satis liquet) ita quum geminatur, variam
scripturam accipit. Siquidem cum circunflexo vtrun-
que spiritum, nec minus cum acuto (qui in graue mu-
tatur propter orationis ἀκολουθίαν) admittit. Quum au-
tem vtrunque dico, nolim te ita intelligere quasi v- D
trumlibet recipere possit, sed pro loco modò hūc mo-
dò illum admittere. Quatuor igitur modis scribitur
hæc vocula in geminatione: vid. licet ἆ vel ἃ & ἅ vel
ἄ. sed longè diuersa significatione. De singulis autem
eodem ordine dicam.

Ἆ Ἆ aduerbium efficiunt conueniens homini per-
terrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Ari-
stoph. in Pluto, ἆ ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι προσφέρε. vbi
ipsius poetæ scholiastes ait esse aduerbium ἐκπλήξεως
& κελεύσεως. Suidas autem (qui multa passim habet E
quæ ex illo sumpta esse manifestum est) aduerbium
μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Sed quomodo vim
κελεύσεως, id est iubendi, vel παρακελεύσεως, id est adhor-
tandi, habere possit isto præsertim loco, illi viderint.
Multo conuenientius, meo quidem iudicio, fuisset ap-
pellare hic aduerbium ἐφεκτικὸν, (vt à scholiaste Euripi-
dis vocari docebo paulo pòst) id est, cohibentis, seu re-
primentis. Nunc de scriptura huius aduerbii pauca.
Sciendum est igitur hic scriptum esse ἆ ἆ cum circun-
flexo & tenui, non in ipso duntaxat Aristophanis con- F
textu, sed in scholiis quoque. Quinetiam in eiusdem
poetæ Vespis extare quendam locum (fortassis autem
& alii alibi apud eundem inueniuntur) in quo eandem
& significationem & scripturam habet: ἆ ἆ, τί μέλλεις
δρᾷν; At Suidas vt de spiritu consentit, ita de accentu
dissentit. Legitur enim apud eum, ἄ ἄ παρ' Ἀριστοφάνει,
ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Affértque
illum ipsum ex Aristophanis Pluto locum, in quo iti-
dem aduerbium illud scribit. Ne autem hic suspecta
sit nobis fides exemplariū eius, prohibent ea quæ ver- G
bis Aristophanicis subiūgit. Postquā enim dixit illud
ἄ ἄ legendum esse κατὰ διαίρεσιν, non καθ' ἕνωσιν, (quæ
verba mox explicabo) & tenuari vtrunque debere: ad-
dit, Si enim vna pars orationis essent, non opus habe-
rent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc
est de huius aduerbii accentu Suidæ sententia. Ex iis
autē quæ dicit de hoc scribendo κατὰ διαίρεσιν, id est di-
uisim, seu disiunctim, non καθ' ἕνωσιν, siue κατὰ συνάφειαν,
(vt paulo pòst loquitur) id est, non coniunctim: colli-
gere nos posse arbitror fuisse quibus placeret has duas H
voculas, nullo interiecto spatio, quanuis suum vtriq;
dando accentū, scribere. Nam aliud quàm quod dixi,
nō indicari verbis illis, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἢ καθ' ἕνω-
σιν, ex sequentib9 apparet. Si enim (inquit) vnica pars
orationis essent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas
orationis partes esse ἄ ἄ consequetur: duo videlicet
aduerbia: simulque hinc, cum sibi non constare, at-
que adeò (si verum esse id existimandum sit) erra-
rare in sui operis limine, vbi dicit esse ἐπίρρημα, non
ἐπιρρήματα, arguemus. Adeo nihil in plerisque huius-
modi lexicographorum locis est certi. Hoc verò in-
de contingit quòd penè omnia ex variis, & quibus va-
ria iudicia erant, sunt consarcinata. Cuius rei euiden-
tissimum hic exemplum habes. ecce enim, verba illa à
quibus hic, quicunque sit, Suidas opus suum orditur,
ἄ ἄ, παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρα-
κελεύσεως, esse ex enarratore Aristophanis deprompta,
(sicut alibi passim multa ex iis affert) nemo, vt opinor,
negauerit. At quæ subiunguntur de hoc eodem ad-
uerbio, aliunde sumpta sunt: & quidem ex quopiā qui
non pro vno aduerbio, sed pro duobus habendas has-
ce duas literas censuerit. I nunc, & huiusmodi lexico-
graphorum scripta non adhibita magna cautione le-
ge. Apud Hesychium quoque extant quædam quæ fa-
ciunt vt suspicer duas hasce voculas in vnum vocabu-
lum conflatas fuisse. In vno enim eius loco legimus,
Ἄα, σύστημα ὕδατος: in alio habemus, ἆ ἆ, σχετλιαστικὸν ἐπί-
φθεγμα, ἢ σύστημα ὕδατος: sed quum σύστημα ὕδατος signifi-
cari non possit illis voculis nisi coniunctim scriptis,
suspicari quis possit eum aduerbii quoque significa-
tioni scripturā illam dedisse: quæ deinde mutata fue-
rit à quopiam non animaduertente sequentem expo-
sitionem, aut certè eius rationem non habente. Alio-
qui dicendum esset, quum Hesych. scripsisset, ἆ ἆ esse
σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, aliquem temerè addidisse ἢ σύστη-
μα ὕδατος, non animaduertentem huic significationi
aliam scripturam tribui. Sed hoc mihi parum fit veri-
simile. Venio ad locum Euripidis in quo scholiastes
ἐφεκτικὸν aduerbium esse scribit. is est in Oreste, ἆ ἆ, τί
δῆτα μέλλετ', ἐκπορίζετ' αἴγλῃ Πυρσοῖς. hic inquam ἐφε-
κτικὸν esse tradit enarrator, id est cohibentis, seu repri-
mentis. nam ἐφεκτικὸν ab ἐπέχω deductum esse con-
stat, quod Cohibeo significat: ita vt sonet illud verba-
le, Cohibendi vim habens: quasi quis dicat Cohibito-
rium. Magis tamē fortasse illi Aristophanis loco quàm
isti significatio hæc conuenire dici possit. nisi dicamus
hic cohiberi morā: quod alioqui aptius diceretur cor-
ripi vel increpari. Sed quānā Latina particula posse ex-
primi huius aduerbii vim putabimus? Ego aut parti-
culam Hau, siue Ahu, aut certè nullam esse quæ isti
aduerbio in hac significatione respondeat, existimo.
Scio scribi à Donato interiectionem esse conturbatæ
mentis, nec constantis sibi: in isto Eunuchi loco, actus
4, scena 4, PY. – An tu hunc credidisti esse obsecro
Ad nos deductum? PH. Nanque alium habui nemi-
nem. PY. Hau, Ne comparandus hic quidem ad il-
lum est. Sed quem vsum habere dicenda sit hoc loco
ista interiectio, necnon in aliquot aliis eiusdem poe-
tæ, sicut & in quibusdam Plautinis, aliis iudicandum
relinquo: geminatam certè hanc in quodam Terentii
loco reperiri dico, vbi optimè cum ἆ ἆ cohibendi
vim habente seu reprimendi, conuenire aio. Locus is
in Adelphis legitur, Act. 3, scena 2, – hau hau, mi ho-
mo, sanusne es? An hoc proferendum tibi vsquam
esse videtur? Iam verò & Ahu non absimilem apud
hunc poetam significationem habet, in isto Eunuchi
loco, – ahu, tace obsecro. Videtur certè vnū ex altero
factum esse, permutata literæ aspirantiæ sede: nisi po-
tius, quoniam altera illa particula Hau multo est vsita-
tior, hanc illius locū occupasse aliquis existimet. Non
ignoro interim Donatū velle hic esse interiectionem
perturbatæ mulieris: vt apud Græcos ἰού: sed nihil ve-
tat nos simul dicere esse ἐφεκτικὴν, seu ἐφεκτικὸν ἐπίρρη-
μα (loquendo more Græcorum) in isto loco: qui enim
dicit Tace, is certè τὴν φωνὴν ἐπέχει, seu τὸν λόγον. Et de
isto quidem vsu aduerbii ἆ ἆ (aduerbiorum etiam di-
ci posset, ea sequendo quæ ex Suida paulo antè attuli)
hæc disseruisse sit satis.

Ἅ Ἅ, VEL Ἄ Ἄ apud Euripidem quoque alios
etiam vsus habere videtur quàm eum quem ex eius
Oreste attuli, conuenientem cum eo quem ex Aristo-

phane protuleram. Legimus enim in eadem tragœdia A
hæc Electræ verba, — Ἆ ἆ, σύζυγος ὅπως πρὸς Λεπτοῦ δό-
ναχος ὦ φίλα φώνει μοι. Legimus ibidem, nō multis pòst
versibus, Ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν &c. Vbi eum
accentum his voculis tribuo quem apud scholiastem
habent: quum vtrobique nō ἆ ἆ sed ἄ ἄ in textu le-
gatur. Sed quid si in priore quidem horum locorum
eundem habere vsum dicamus quem in illo qui pri-
mus ex hoc poeta allatus fuit? Certè ἐφεκτικὸν quodā-
modo videri ibi possit: vt dicamus, Electrā, quòd hæc
verba ἰδοὺ πείθομαι, altiore quàm vellet voce prolata B
fuissent, ostendere hac interiectione illum elatiorē so-
num sibi displicere, eúmque ἐπέχειν. At verò in poste-
riore loco, ἆ ἆ, siue ἆ ἆ, nō aliud esse puto quàm Ah ah.
cuius vsus multa passim exempla extant, vt proximè
sequente huius sermonis tmematio docebo.

Ἆ Ἆ, vel Ἆ ἆ, sæpe est dolētis atq; adeo ingemiscen-
tis, aut indignantis, seu quiritantis, (eodē modo quo αἰ
αἰ) σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, inquit Hesych. & tunc illi cō-
uenit ea cuius modò mentionē feci interpretatio, vi-
delicet Ah ah: nisi malis Heu heu. Hæc enim particula C
frequentius geminata inuenitur quàm illa. quæ tamē
& ipsa apud Plautum geminata reperitur à suspirante
in Milite glorioso: PY. — habe bonum animū. PA.
ah, ah, Quum venit in mentem, mores vt mihi mutan
di sient. Sed quoniam particula ista Ah multos alios
insuper habet vsus, alteram illam interpretationē ad-
hibere satius esse duco. Hanc porro significationem
habens ἆ ἆ siue ἆ ἆ, apud tragicos præsertim frequēs
est. Eurip. in Rheso, Ἆ ἆ, ὀδύνη με τείρει. Cui loco addi
potest alter eorum quos suprà ex eius Oreste attuli: ni- D
mirum posterior, Ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν. A-
pud Æschylum quoque extat, cum alibi, tum in Pro-
metheo, duob' in locis, (fortassis & in pluribus) & qui-
dem præfixum alii aduerbio eundem vsum habenti:
pag. 12, meæ editionis, ἆ ἆ, ἔα, ἔα, Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ
προσέπτα μ' ἀφεγγής. Sic pag. 37, initio. Sed hic ἆ ἆ scri-
ptum est, illic autem ἄ ἄ. quæ scripturæ diuersitas ex
veteri exemplari profecta est: quo minus mirari eam
apud cæteros debemus.

Ἆ ἆ, inquit Hesychius, ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστι- E
κὸν ἐπιφώνημα. Quibus addit, ψιλωθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ.
Vbi quid significare voluerit illis verbis, ἐπὶ τοῦ μεγά-
λου, non satis liquet. Sed nihil similius vero mihi in
mentem venit, quàm vt his verbis declaretur ἆ ἆ di-
ci cum exclamatione de re quapiam magna: quæ vi-
delicet (nam & hoc subaudiendum fuerit) repentè
contigerit, aut certè oculis nostris repentè se obtule-
rit. Hoc autem modo vocabulum ἐπιφώνημα, quod se-
quitur, huc quoque pertinere censebitur. perinde acsi
dixisset, ἐπιφώνημα ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Fateor interim mul- F
ta fuisse alia verba quibus Hesychius aptius & apertius
exprimere hæc potuisset. quod facit vt hoc meum cō-
mentum parum mihimetipsi placeat, vixque illa ver-
ba non suspecta mihi esse possint. Quod subiungit,
esse etiam σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ex multis quos attu-
li locis, satis manifestum est. At vero quod tertio lo-
co de his voculis annotatur, refellitur, quod ad scriptu
ram attinet, tum Hesychii tum Latinorum comico-
rum testimonio, vt in proximè sequente tmematio
manifestum faciam. G

Ἇ ἇ autem longè alium vel potius contrarium vsum ha-
bet. est enim ridentis aduerbium. (nisi quis aduerbia
vocare malit, vt non coniunctam vim duæ istæ vocu- A
læ habere censeantur, sed vnaquæq; seorsum suā. Eo-
dem certe modo ἇ ἇ, vel ἆ ἆ, sequendo alterā scriptu-
ram, pro duobus aduerbiis a nonnullis haberi, dictum
antea fuit) Testatur autem Eustathius, & quidem ex a-
liorum obseruatione, ἇ ἇ esse ridentis: testantur idem
& Latini comici, Plautus atque Terentius: apud quos
frequenter voculis istis Ha ha he, risum indicari vide-
mus. Vnum ex illo, alterum ex hoc exemplum pro-
ferre satis habebo. Apud Plautum igitur in Pseudolo
B legimus, Vt ego te hodie accipiam lepide, vbi effece-
ris hoc opus. S. Ha ha he. P. Lepido victu, vnguen-
tis, vino. In Terentii autem loco quem afferam, hoc
ipsum dicitur, videlicet voculas istas esse ridentis. Is
est in Eunucho, actus 3, scena 1, Quid tibi ego mul-
ta dicam? domini similis es. G. Ha ha he. T. Quid ri-
des? G. Istuc quod dixti modò. Faciunt igitur apertè
tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Eustathio, ad-
uersus ea quæ leguntur apud Hesychium, videlicet ἆ ἆ
cum spiritu tenui, risum declarare. Sed omnino mihi
C persuadeo non penes eum sed penes librarium reside-
re culpam. ab illo enim scriptum fuisse δασυνθὲν δὲ γέ-
λωτα δηλοῖ: non, ψιλωθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc mo-
do, ψιλωθὲν δὲ καὶ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo po-
tius quàm hoc modo emendandum esse censuerim,
omisso videlicet participio ψιλωθέν: quoniam ne apud
Latinos quidem comicos coniunctæ hæ particulæ le-
guntur. Ac profectò siquis vocem vel potius so-
num ridentis obseruet, id est sonum quem aliquis ri-
dendo edit, disiungendas potius quàm coniungendas
D esse has voculas cognoscet. Quinetiam aspiratè potius
quàm tenuiter efferri animaduertet: quod & ipsum il-
lam meam emendationem confirmat. Neque enim
hoc intelligi volo de iis dictum qui aspiratione præ cæ
teris gaudent: (vt certè in quadam nostræ etiam Gal-
liæ parte sunt qui Catullianum illum Arrium imi-
tentur, qui Chōmoda nō Cōmoda, Hinsidias non Insi
dias, Hionios fluctus non Ionios, dicebat) sed de iis po
tius qui ab aspiratione non abhorrēt. Verùm his oppo
net fortasse quispiā, alio tum modo quàm nunc ridere
E solitū fuisse: quod ego prorsus ignotū mihi esse fateor,
nec vnde probari possit video. Risum quidē certe mul
to minus quàm ploratum fuisse tunc temporis, vel ex
eo colligerem quòd plurima plorantium, aut saltē ge-
mentium, seu quiritantium, paucissima ridentium aut
alioqui exultantium aduerbia reperiantur: nisi magis
varias hodiéque esse gemebundas voces quàm exulta-
bundas perpenderem: siue ex eo quòd maius doloris
quàm gaudii sit ingenium, (vt Naso cecinit, Grande
doloris ingenium est) siue aliunde id contingat. Sed
F hæc περὶ τοῦ γέλωτος sicui ἀπειρογέλωτες videbuntur, tan-
quam γελαστικῶς dicta accipiat.

Ἇ ἆ ἆ vel ridentis, vel saltem exultantis aduerbium
(siue interiectionem, si loquar more Latino) efficere
manifestum est apud Euripidem in Cyclope. vbi Sile-
nus post præstantissimi vini potum, sibi ab Vlysse do-
nati, erumpit in hæc verba, Βαβαί, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ'
ὁ Βάκχιος. Ἆ, ἆ, ἆ. Ibi tamen legi ἄ, ᾶ, ᾶ, fateor: verùm
quum nemo negare possit eum esse harum particula-
rum quem dixi vsum, itidem retinendam & hic esse
G scripturam illam quam suprà tum aliunde, tum ex Eu-
stathio confirmaui, nemini, meo quidem iudicio, ne-
gandum fuerit.

Ἀΐζω,

ἈΆΖΩ, Fut. άσω. Præt. ακα, Exhalo, propriè, Calidum halitum efflo. Aristoteles in Probl. sect. 34, φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχὲν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Idem ibidē, ὁ δὲ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τε σόματος. Paulo pòst, ὁ δ᾽ ἀάζων ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Crediderim autem deductum esse verbum à sono quem inter exhalandum edimus: quo magis mirum videri possit tenui spiritu illud notari.

Ἀασμὸς, ὁ, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio. ἔστι δ᾽ ἀασμὸς, ἀθρόου ἐκπνοῆς. Differt autē à φυσασμὸς siue φυσασμός, sicut ἀάζω à φυσῶ, in loco proximè præcedēte. Bud.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, à genitiuo Græco suum nominatiuum formantibus.

Ἄβαξ, Abacus, Persio, id est Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasuis figuras seu diagrāmata ducūt. Pythagorica mēsa, veteribus dicta, secūdū quosdam, qui tamen ex particulari appellatione generalem facere videntur, sed Martiani autoritate nitūtur. σανὶς φιλοσόφοις χρήσιμος εἰς διαγράμματα, inquit Eustathius. | Ἄβαξ generalius etiam pro quauis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον.

C Ἄβαξ, Abacus, Macrobio id est Tabula aleatoria, siue Alueus aleatorius. σανὶς τε ἀβλητικὴ, inquit Eustath. quod idē valet ac κυβευτική. Nam & Pollux inter κυβευτικὰ σκεύη recenset, ἄβακα, ἀβάκιον, πύργον, &c. Ath. lib. 10, κυβεύοντες δέ ποτε αὐτοὶ, καὶ πρὸς ἀγγείλαντος ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαταράσσουσι ὥστε ἐπὶ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα.

Ἄβαξ, Tabula siue mensa cui vasa quælibet ad vsum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce vtens Ammonius dicat, Ἄβαξ, ἐφ᾽ οὗ τὰ κεράμια τίθενται. Quum tamen in abaco apud D Ciceronem, Liuium, & alios, vasa potius ad ornatum quæsita exponantur.

Ἄβαξ, Canistrum, vt colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232, vbi in mentione καλάθρων, item κανισκίων & κανίσκου, ex Cratino affert etiam, βαλανων ἄβακα. Idem verò p. 388, eadem verba citans, ἄβακα coquinariis vasis siue instrumentis annumerat.

Abacus præterea significat Vitruuio tabulam quadram quæ supponitur epistylus siue capitulis columnarum. Idem Abacum in podiis vocat planitiē quæ E sedilis vicem præbet, inquit Bud. | Cælius Rhod. Solis corpus orbēmque inuenio discum quandoque dici. Paulo post, Obseruatum & illud, solis latitudinē scienter abacum dici, eadem qua discus notione.

Ἄβαξ pro ἄλαξ, vide in Βαζω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutiui forma, pro Ἄβαξ: id est Tabula calculatoria, siue Tabula in qua supputationes fiunt. ἐφ᾽ οὗ ψηφίζουσι, Eustathius, & Ammonius. Polyb. quinto ὄντως εἰσὶ τοῖς παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Lysias apud Pollucem, μετ᾽ ἀβακίου δὲ καὶ τραπέζης πωλῶν F ἑαυτόν. Alexis apud Athenæum, ἀβάκιον φέρε ἐνταῦθα. fortasse pro ἀβακίου. Hinc Plinio Abaculi sunt calculi supputatorii, Hermolao teste. Hinc etiam ortum vt peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacū vulgaris consuetudo vocauerit.

Ἀβάκιον, sicut Ἄβαξ, Abacus, id est Tabula in qua mathem. &c. vt suprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone, καταδεδραμμένοι ἀβάκιον τι τῶν γεωμετρικῶν διαγραμμάτων.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obsonia commodum. ἐπὶ ὀψοφόρου σκεύους, Pollux.

G Ἀβακίσκος, ου, ὁ, Tessella pauimenti, Budæus Moschion apud Ath. 5, ἅπαντα δὲ ταῦτα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων. Vbi Eustathius, Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκοις. Ἐκ τοῦ δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ὁ μικρὸς ἄβαξ ἐστὶν.

ἉΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, Mollis, Delicatus, Effœminatus. Vel Luxui deditus, τρυφερός. vt ἁβρότερος γυναικῶν, Mollior mulieribus, Mollitie vincens mulieres, Luciano p. 33. Sic quidam apud Suidam, ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος καταγελῶς. Ἁβρὰ παθεῖν, H Deliciis frui, apud Theogn.

Ἁβρὸς, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ studiosus. Philostr. epist. 40. de Ionia loquens, καὶ ἡ τῆς γῆς ἐκείνης ἁβροτέρα; Herodot. Melpomene, Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἄνδρες εἰσι, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Id est, ἁβρότατοι ἐσταλμένοι, vt loquitur quidam apud Suidam. Eodem modo & Lucianus p. 53. hæc coniungit καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν. (Potest tamen & priorem illam significationem in duobus hisce locis habere pro τρυφερός, vel ἁβροδίαιτος.) | Dicitur & de re. vt ἁβραὶ κλῖναι, Æliano apud Suidam. Idē verò Suidas ἁβρὸς λειμὼν exponit χλοερώτερος καὶ εὐθαλής, quoniam prata quo floridiora & viridiora, eo sunt pulchriora. ἁβρὸν autem significare καλὸν apud Herodotum (id est pulchrum,) idem testatur. Ἁβρὰ τράπεζα, Lauta mēsa, vel sūptuosa: nā exponitur πολυτελής. B.

B Ἁβρὸς, Festiuus, Lepidus. Luc. καὶ μάλιστα ὁπόταν ἁβρὰ καὶ ἁβρὸς ᾖ τῶν Ἑλληνικῶν αὐτοῦ λυχνίων, φασί. Idem in Iudicio dearum, τῷ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν ἀπὸ ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν.

Ἁβρὸς, Magnificus, Grauitatem præ se ferens, Elatus. Vnde ἁβρὰ βαίνων exponit Budæus Magnificè sese inferens, in hoc loco quem Suidas affert, Ἐξιὼν ὅπως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τοὺς ὀφρῦς ὑπερηφάνως ἄνω. Sic apud Eurip. in Medea, — ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί, Δώροις ὑπερχαίρουσα, &c. Ipse quoque Suidas postquam dixit ἁβρεῖ significare καλὸν apud Herodotum, addit αὐθάδης, σεμνός. ad quam significationem respexisse videtur Budæus, vt sit ἁβρὰ βαίνειν quod Gallicè dicitur *Marcher en grauité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61, ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνειν dicit. Potest tamen ἁβρὰ βαίνειν alicubi ad incessum etiam referri quem Quintilianus fractum vocat, qualis esse solet hominum mollium & effœminatorū. vt Propertius de puella dixit, — vt soleant molliter ire pedes. Hesychius quoque ἁβρὰ βαίνων exponit τρυφερῶς, id est molliter viuens, tanquam videlicet molli incessu mollitiem in toto vitæ genere arguentes D vnde Æschylus Persas ἁβροβάτας appellat. Suidas autem non tantùm exponit θρυπτόμενος, sed addit etiam κολακευόμενος, id est, Qui assentatoribus aures patefacit, & se adulari sinit, vt loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur quòd qui ab assentatoribus inflati fuerint, cū in cæteris rebus magnificè se efferre, tum ipso incessu elationē animi ostendere soleant. Animaduertēdum est item ἁβρὰ & ἁβρὸν in hoc loquendi genere (quod velut prouerbiale est) aduerbialiter poni pro ἁβρῶς.

E Ἁβρὸς alii ab ἄβω deducunt, vt sit propriè ὁ λαφῆς. alii à βαρὸς, præfixo α priuatiuo, vt sit quasi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. Vtranque deriuationem habet etymologici autor: posteriorem Eustathius, qui etiam admonet Atticè aspirari contra hanc deriuationem. Quare quin aspirari debeat dubitandum non est: quum item passim in libris etiam scriptis hunc spiritum habeat: at de illis etymologiis dubito, & stultè curiosas potius quàm veras aut verisimiles puto: sicut & alias multas, quas ideo prætermittere in hoc opere statui.

Cōp. Ἁβροχαιτής, ὅς, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffluens, ex ἁβρὸν & χλίω. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, καὶ ἁβροχαιτὴς ἦν F ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους. In vulg. lex. exponitur ἁβροχαιτής, crapula diffluens. Ἁβρόβιος, Ἁβροδίαιτος, Ἁβρομήτης, Ἁβροχαίτης, &c. vide in substantiuis.

Ἁβρῶς, Molliter, Delicatè. Retinet & cæteras nominis ἁβρῶς significationes, pro Festiuè, & pro Magnificè, &c. Eurip. Medea, Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος. Hesychius ἁβρῶς exponit ἀτηρῶς.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, Mollicies, Deliciæ, Luxus. Xenoph. Pæd. lib. 8, τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι. Ibidem ἁβρότητα, τρύφη, τρυφήν, μαλακίας pro eodem vsurpat. Dion hist. pag. 67, τρυφὴν & ἁβρότητα coniungit. Significat & Magnificentiam siue Splendorem.

G Ἁβροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁβρότης, sed magis poeticum est hoc quàm illud. Eurip. in Oreste, de Menelao, — πολλὴ δ᾽ ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν. Vbi pro magnificentia & splendore poni videtur. Ab Hesychio & Suida φαιδρότης etiam exponitur.

¶ Ἁβρύνω, Fut. υνῶ (vt καλλύνω à καλὸς) Orno, Splendidum reddo. Æsch. Agam. p. 104, Καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ Ἅβρυνε. Vbi schol. exponit καλλώπιζε.

Ἁβρύνομαι, Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo. Gall. *Ie me brague de quelque chose*, vel *Ie me fay braguard*, καλλωπίζομαι, λαμπρύνομαι, Hesych. Cum datiuo rei, Ath. lib. 12, οἷς πᾶς ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. Itē Glorior, Insolesco, Mihi placeo, Magnificè me & lautè infero,

σεμνύνομαι, Hes. Plato Apol. ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν εἰ ἠπιστάμην ταῦτα. Id est, Bud. interprete, Ego quoque, si hæc scirem, nitidè elegantérque me haberem, & gloriarer, mihique ipsi placerem.

C. Ἐναβρύνω, idem quod Ἀβρύνω: & Ἐναβρύνομαι idem quod Ἀβρύνομαι. Dion hist. p. 154, τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνοτέρᾳ ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit.

Ἀβρίζομαι, Idem quod ἀβρύνομαι, Hes.

ΑΓΑΝ, Nimis, Immodicè, Supramodum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι apud Plat. quod Cicero vertit, Nimis mœrere. Vide Cic. Lex. p. 7. interpretationum. ‖ Ponitur & pro Valde, Vehementer. Xenoph. Pæd. 1, περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. Iungitur & superlatiuo in hoc Chrysostomi περὶ τῆς ἱερωσύνης loco, πρὸς τοὺς ἄγαν πολεμικωτάτους. Vtranque porro significationem habere videtur ἄγαν in hoc versu, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

Ἄγαν in vtraque significatione eleganter præfixum articulum habet, & tum nominis adiectiui formam induit pro Nimius siue Immodicus, & pro Vehemens. Frequétius tamen pro Nimius siue Immodicus. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Τὸν φόβον οὐκ ἀφεῖλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον. Plat. Pol. 8, ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν. Sic ἡ ἄγαν πλησμονή, Nimia expletio. Apud eundem αἱ ἄγαν σπουδαί, & αἱ ἄγαν φιλονεικίαι, Vehementes contentiones, Bud.

Ἄγαν in compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam literã mutat, vt ἀγακλειτός, ἀγάῤῥοος, &c. quæ omnia simul in Indice, singula autem suis locis in hoc opere habes.

ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ, τῶ. F. τήσω. P. τηκα, Doleo, id est Doloris sensu afficior. B. Dioscor. lib. 5. cap. 76, ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γενέσει. Sic & ἀγανάκτησις verbale à Platone vsurpatur, de dentibus itidem loquente, vt videbis paulo post.

Ἀγανακτῶ, Indignor, Stomachor, Ægre fero. Item Conqueror. Æsch. in Ctesiphon. ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖ. Itidem cum his particulis εἰ μὴ, vsus est Isocr. De pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι. vt ab eodem in Bus. encomio, ἀλλ' οὖν ἐπί γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειν. Idem in Paneg. ἀγανακτοῦσιν ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Iungitur & datiuo sine præpositione, vt apud Plat. Phædo. p. 32, ἐνδείκνυσαι οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. Dicitur & ἀγανακτεῖν ὑπέρ τινος, & περί τινος, cum genitiuo rem itidem significante. Idem Isocr. ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἀρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν. Plat. Epist. 7, πολλὰ περὶ τῆς τότε πραγματείας ἠγανάκτει. Idem præpositioni διὰ cum accusat. iunxit in eodem Phæd. loco, ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Inuenitur & ἀγανακτεῖν πρός τινα, & κατά τινος sicut & ἀγανακτεῖν τινι. Plutarchus in Camillo, ἠγανάκτουν πρὸς αὐτούς, Cum ipsis expostulabãt. Lucian. in Timone, τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; ‖ Rarior autem præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 31, vbi accusatiuo rei iungitur, ἥκοντες δὲ δὴ αὐτοί, ἀγανακτεῖν ὃ πάλαι προεθυμοῦντο τι καὶ ἐπιποθοῦσιν. Vbi Bud. exponit AEgrè ferre vel Queri.

Ἀγανακτῶ, Gemo, στένω, apud Platonem, inquit Hes.

Ἀγανακτήσασθαι etiam dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι, vnde participium ἀγανακτησαμένης, Luc. in Somnio.

Composita, Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. Ὑπεραγανακτῶ, Supramodũ indignor, Vehemẽtius stomachor, vel cõqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, Dolor, Doloris sensus. Plato in Phædro, καὶ ὅπερ τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα.

Ἀγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. Thucydides, καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ.

Compos. Συναγανάκτησις, Condolescentia, Budæus apud Aristot.

Ἀγανακτητὸς, Adiect. Vnde ἀγανακτητόν, Indignè ferẽdum, Querendum. Plato, νικᾷ καὶ τοῦτο ἀγανακτητόν. Bud.

Ἀγανακτικὸς, ὁ, ἡ, Querulus, Qui facile conqueritur & ægre fert casus incommodos, ὀργίλος. Plat. Pol. 10, ἡ μὲν οὖν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει τὸ ἀγανακτητικόν· τὸ δὲ φρόνιμον καὶ ἡσύχιον, παραπλήσιον ἀεὶ ὂν αὐτὸ αὑτῷ. Bud.

ΑΓΑΠΑΩ, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Amo, Diligo. Quidam scripserũt ἀγαπῶ, minus esse quàm φιλῶ, vt Diligo minus quàm Amo: sed vt hæc apud Latinos, ita illa apud Græcos differentia confunditur. Et fuerunt qui contrà putauerint ἀγαπῶ plus esse quàm φιλῶ. Isocr. in Hel. encomio, ἣν ἐπιδειξόμεθα τοὺς ἀγαπήσαντας καὶ θαυμάσαντας ἐκείνην. Xen. Pæd. 7, ὥστε μόνον οὐκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφερόμενοι αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Idem Συμπ. 1, de honesto & de inhonesto amore vsurpauit simul, scribens, τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Hinc etiã ὁ ἀγαπώμενος & ἡ ἀγαπωμένη pro ὁ ἐρώμενος & ἡ ἐρωμένη, vt dicetur infrà. Vsurpatur etiam de amore rerum inanimatarum, vt Isocr. ἀγαπᾶν τὸν πλοῦτον, amare diuitias, dixit. Plato Pol. 1, ἀγαπᾶν τὰ χρήματα & ἀσπάζεσθαι pro eodem ponit: vt Latinè dixeris, Amare pecunias, vel Amplecti pecunias, pro Pecuniarum studio vel amore teneri. Dicitur autem aliquando ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi, ad verbum, Amo hoc pro illo, vel loco illius: &, Amo hoc præ illo. Demosthen. Pro corona, ἀγαπᾶν τὰ δίκαια ἀντὶ τῶν κερδῶν πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων. Plut. in Camillo, ἀγαπήσαντες δὲ ἧττον πρὸ τῆς ἐλευθερίας. Iũgitur & cum μᾶλλον. vt, ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam quàm pecunias, pro, Præfero gloriam pecuniis. Item cum infinitiuo, vt Amo apud Latinos. Arist. Œcon. 1, τοὺς Λυκίους ὁρᾶν ἀγαπῶντας τὸ χρῆμα φέρειν. ‖ Significat etiam, Amicè & hilariter accipio, Odyss. ψ, Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. Vbi Eust. significare dicit ἐφιλοφρονησάμην, & ita sumi vt ἀμφαγαπάζειν. Videtur autem hic vno verbo complecti voluisse Penelope illa beneuolentiæ & amoris signa quæ Vlyssi exhibuerat, manus collo iniiciens, & caput deosculans. Vnde autor breuium scholiorum ἀγάπησα exponit hîc περιεπτυξάμην, amplexata sum expansis vlnis. ‖ Ἀγαπάω, item, pro Osculor vt ait Eustathius: qui exponens hæc verba ex fine Od. χ, Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι, scribit hinc videri sumpsisse Homeri posteros vsum verbi ἀγαπᾶν pro φιλεῖν, & ἀγάπη pro φίλημα.

Ἀγαπᾶν, Contentum esse, Cicerone interprete. quod enim Plato dicit, ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας, ἀγαπᾶν χρή, interpretatur, Cõtentique esse debetus si probabilia dicentur. Vide Cic. interpret. pag. 14 in meo Lex. Ciceroniano. Sic Isocr. in Panegyrico dixit, ὥστε καὶ τοὺς ἀφεστῶτας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν. id est, Non iam libertate contenti essent, Non sat haberent esse liberi, Non boni cõsulerent libertatem. (Nam malè exponitur in vulg. Lexicis, Vt non iam amplius libertatem affectarent) Sic in πρεσβευτ. Libanius, ἀγαπᾶν τοῖς ἀρχαίοις ὅροις, Contenti esse antiquis finibus. Thuc. lib. 6, οὐκ ἀγαπήσοντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Demosth. Philipp. 1, οὓς δεῖ μὴ πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεσθαι, Contentos fore præsenti rerum statu. Pro eodem sæpe etiam datiuo iungitur, vt significationem ita & constructionem habes verborũ ἀρκοῦμαι & στέργω. Sic apud Lysiã, ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι, &c. Non rarò & cum particula εἰ vel ἢν siue ἐὰν iungitur. Isocr. οὐδ' ἐν τοῖς τοῖς καιροῖς ἠγάπησα εἰ τοὺς οἰκείους τοὺς ἐμαυτοῦ διασώσαι δυνηθείην. Dion. Hal. ἀρχ. 11, οἵ τε ἀγαπῶντες καὶ τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν εἰδότες εἴ πως αὐτοῖς ἕξει τὴν ἑαυτῶν ἔχειν ἀσφαλῶς. id est, Et qui boni cõsulebant. vel, Et qui præclarè secum agi putabant, ac magnam diis gratiam habebant si, &c. Xen. Pæd. 8, καὶ ἀγαπᾶν ἢν ὁ οὕτως ἱκανεῖ αὐτὸν τρέφειν ἐργαζόμενος λαμβάνῃ. Nonnunquam etiam cum infinitiuo. Herodianus, ἀγαπήσαι αὐτοὺς μάχης καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα. Sæpe cum participio. Luc. in Timone, ἀγαπῶ ἀποφέρων τέτταρας ὀβολούς. Idem alibi, ἀγαπῶ σωθεὶς μόνον. Cum particula ὅτι apud Homerum, Odyss. φ, Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι; quod imitatus Lucianus dixit, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀμελείᾳ φωνῇ προσαγορεύουσιν, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. Vbi malè putatur (qui error est & in Lexic. vulgar.) ἀγαπᾶν absolutè positum hic esse pro ἱκανὸν εἶναι, satis esse: perinde ac si dixisset ἀγαπητὸν εἶναι. quum Græcè dici non possit τοῦτο ἀγα-

A τᾷ pro τῷ ἀγαπητὸν ἐστι. non igitur ita verti debet vt illic vertitur, Satis esse rati si solùm aspexerint. nam ἀγαπᾶν nõ refertur ad eos qui resaluta nt, sed ad obuios qui salutantur. Et intelligendum est, ἀξιοῦντες τοῖς ἐντυγχάνοντας ἀγαπᾶν: hoc sensu, AEquum esse iudicantes vt obuii contenti sint se fuisse ab ipsis aspectos tantummodo. Ad verbũ, Cõtẽti sint quòd solùm eos respexerint.

Ἀγαπᾶν, Acquiescere: sed non accipiendo verbum istud pro Cõtentum esse (vt quum hæc Isocr. verba, μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν, Budæus interpretatur, Non iam acquiescerent in libertate) sed pro Gratum acce-
B ptumque habere, & approbare. Interdum cum datiuo, vt ἀγαπῶ τοῖς διῃτημένοις, Acquiesco iis quæ statuta sunt ab arbitris, Grata acceptáque habeo quæ, &c. vel Approbo quæ, &c. In qua significatione idem valet ἀγαπῶ quod ἀρέσκομαι, id est Acquiesco, & Mihi satisfit, & Placet conditio: vt Budæus interpretatur, citans hunc Luciani locum ex Menippo, vbi hæc duo verba copulauit, δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι τε ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον ἡγεῖσθαι. Cum accusatiuo autem videtur idem significare in hoc Plutarchi loco, ἠγάπησε τὸ πρᾶγμα ἐξ ἀρχῆς
C τῆς γυναικὸς. perinde ac si dixisset ἀπεδέξατο. nam pro ἀποδέχεσθαι sumi author est Suidas, ponens etiam optatiuum ἀγαπῴην.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, Passiuum, Amor, Diligor. Aristoteles Rhetor. 1, τὸ δὲ φιλεῖσθαι, ἀγαπᾶσθαί ἐστιν αὐτὸν δι' αὐτόν. ¶ Nonnunquam & de amore venereo: vnde participia Ἀγαπώμενος & Ἀγαπωμένη, quæ tanquam nomina vsurpantur pro ἐρώμενος & ἐρωμένη. id est amasius & amasia, seu amica. Luc. in Nigr. ἀγαπῶν τὴν τέχνην, ὡς παρόντων ἐρῶν τῆς ἀγαπωμένης. Idem, χαίρει ἔχων τὴν ἀγαπωμένην.

Ἀγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. ¶ Item, Res seu persona quæ diligitur. Crates in quodam epigrammate, Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα. id est, Virorum bonorum amor. vt Virgil. Nymphæ, noster amor, Libethrides. τὸ ἱμερόεν ἀγάπημα. Sic Cicero dicit Antonium amores
D deliciásque suas, Phil. 6.

Ἀγάπησις, Dilectio, pro ἀγάπη, Atticorum est: vt πρέσβευσις pro πρεσβεία, vt inquit Corinthus De Attica dialecto. Plut. in Pericle, ἀγάπησιν ἐρωτικὴν vocat dilectionem amatoriam. id est, ex sagittis cupidineis prouenientem.
E Ἀγαπησμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, siue ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπησμὸν seu ἀγάπησιν dici etiam τὴν φιλοφροσύνην. Apud Hesychium per ι scribitur ἀγαπισμός.

Ἀγαπητός, Dilect⁹, Charus, vel Amabilis. Aristot. Ethic. li. 9. cap. 12, ἆρ' οὖν ὥσπερ τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι, id est gratissimum. ¶ Hieronymus annotat ἀγαπητὸν magis sonare diligibilẽ, dignum qui diligatur: quàm dilectũ, id est ἠγαπημένον. Sed in mentem venisse debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστὸν pro ἐγνωσμένον, & κτητὸν pro κεκτημένον, item χριστὸν φάρμακον pro κεχρισμένον capitur, ita ἀγαπητὸν pro ἠγαπημένον vel ἀγαπώμενον sumi. Suidas quoque ἀγαπητὸν exponit ἠγαπημένον. Idem ἀγαπητὸν
F exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά, id est, pulchra siue honesta, & bona. ideo (opinor) quòd consequens sit vtquæ talia sunt, sint amabilia. ¶ Idem addit, ἀγαπητὸν, ὁ ἀγαπώμενος, ἢ ὁ μονογενής. Plut. περὶ τῆς ὀκλιάς conjungit μονογενῆ & ἀγαπητόν, sic, Αὐτὸς δὲ φησὶν δεῖν ἵνα τὸν παῖδα μονογενῆ τὸν ἥδιον καὶ ἀγαπητόν. at Hesychius ἀγαπητὸν exponit μονογενῆ, καὶ χαριέστατον. id est, vnigenitum, gratum.
G quòd videlicet filius qui vnicus est, magis diligatur. Plutarch. item περὶ πολυφ. dicit ab Homero vocari ἀγαπητὸν υἱόν, μοῦνον, τηλύγετον, natum parentibus alium nec habentibus, nec habituris. Locus Homeri est hic, —τῷ δ' ἔπλετο εἷς πολλῇσιν ἐπὶ γαίαν Μοῦνος ἐὼν, ἀγαπητός. vnde apparet distinguendum esse apud Plutarchum post μοῦνον, nec coniungendũ cum τηλύγετον. Sic apud Xenophontem in Pædia, παῖς ἀγαπητός, & παρθένος ἀγαπητή. Arist. quoque Rhet. 1. elegater vnicum oculum appellat ἀγαπητόν.

Ἀγαπητόν ἐστι, cum infinitiuo, Satis esse putãdum est, Non respuendum est, Boni consulendum est. Xenoph.
H Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ τῶν ἐπιβολῆς δυναίμην αὐτὸς ἀξιωθῆναι. Arist. Ethic. 1, ἀγαπητὸν δὲ περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. id est, Satis igitur fuerit ostẽdere. Quod Erasmus malè interpreta-

A tus ẽst, Gratũ igitur fuerit, in prouerbio, Tenuiter didũcis. Idem Arist. lib. 9, ἀγαπητὸν ἂν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, id est, Bene nobiscum agi putandũ est si vel paucos amicos inuenire possimus. Vel, Boni consulendũ est quòd, &c.

— Ἀγαπητῶς, Aduerb. Gratè, Amabiliter. Plat. De fort. R. οὐ πάντως ἀγαπητῶς οὐδ' ἀλύπως διεξίασιν, id est, (Bud. interpr.) Haud omnib⁹ vsquequaq; voto cõpetẽtibus. Interdũ, Cupidè & libẽter. Demosth. τὴν εἰρήνην ἐποιήσατε ἀγαπητῶς. Idẽ, ὥστε πολλάκις δὲ ἐπάρχες ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τετιμημένῳ ἀγαπητῶς ἀφαρπάζεσθαι. id
B est, Ita vt præclarè tecũ agi putares quòd, &c. Herodianus, δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, Oportet vnumquenque suis finibus contentum esse. pro ἀγαπᾶν ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ.

Ἀγαπητικός, οῦ, ἡ, Vim diligendi habens. Habes apud Hesychium in ἀγαπήνωρ, vbi tamen videtur esse mendum.

Ἀγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Charitas. φιλίας ποιούμενοι ἀρχὴν καὶ ἀγάπης. Plut. Sympos. 7.

Ἀγάπαι, Cõmũnia Christianorũm cõuiuia, sic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis & cõiunctionis cau-
C sa essent instituta. Iudas apost. οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες. In his autem cõuiuiis sacra etiam Domini cœna solebat vsurpari. Tertull. in libro aduersus Gẽtes, cœna nostra de nomine rationẽ suam ostendit. vocatur ἀγάπη, id quod dilectio penes Græcos est. Plura de his apud eundem. ‖ In vulg. lex. citatur ex lib. Cõcil. sacr. ἀγάπας ποιεῖσθαι pro Cõuiuia pauperibus dare.

Ἀγαπήνωρ, vide in ἠνορέη.

C. Ἀμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Charissimum habeo, ἀσπασίως ἀγαπῶ, præpositione ἀμφὶ augente significa-
D tionem. Poeticũ est. Hes. in Op. — ἐν κενεῷ ἀμφαγαπῶντες. Hesychius tamẽ ἀμφαγαπῶντες exponit simpliciter ἀσπαζόμενοι, id est amplectentes. Vide Ἀμφαγαπαζόμενος.

C. Περιαγαπάω, Valde amo: vnde Περιαγαπαζόμενος voce media apud Hesychium: sed hoc mihi suspectum est.

C. Ὑπεραγαπάω, Idẽ apud oratores quod proximè præcedens ἀμφαγαπάω apud poetas. Herod. lib. 1, ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸν ὁ Κόμμοδος.

¶ Ἀγαπάζω, apud poetas pro ἀγαπῶ, id est Amo. Item, Comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, Bene-
E uolentiæ signa exhibeo alicui, Amplector seu amplexor. Hom. Odyss. π, circa principiũ, Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει, Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. vbi Didymus ἀγαπάζει exponit ἀσπάζεται, id est, amplectitur, brachia collo circundans. Vide suprà ἀγάπησεν ex Homero. Gall. vno verbo Caresser.

C. Ἀμφαγαπάζω, idem quod ἀμφαγαπάω. Dicitur & Ἀμφαγαπάζομαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος πάντα τά τ' ἐστὶν ἐοικότα, Vehemẽti amore prosequens, Omnia amoris signa exhibens.

F ἈΓΆΩ, ὧ. F. ήσω. P. ηκα, & Ἀγάομαι, ῶμαι, Demiror, Cum stupore vel ad stuporem vsque miror, Stupeo. Item Inuideo. Item, Odio prosequor. Homerus Odyss. α, Τηλέμαχ' οὔ σε ἔοικε φίλον πατὴρ ἔνδον ἐόντα Οὔτι τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. Vbi Eust. ἔστι δὲ, inquit, τὸ ἀγάασθαι, ὅτε ἐπὶ ὑπερθαυμάζειν, ἢ ὅτε ἐπὶ ἐπὶ τὸ θαυμάζειν. Hesiod. Theog. v. 619, Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος, vbi Tzetzes vult esse pro θαυμάζων vel φθονῶν. Apud eũdẽ Homerũ itidẽ pro φθονῶ, vel μέμφομαι, Eust. teste, Od. ε, Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. & duo-
G bus versibus interiectis. Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. Et statim pòst pro eodẽ ponit ἀγᾶσθε. quod etiã notat ibi Eustathius. Vnde miror eum alibi ita distinxisse vt ἀγάασθαι esset idem quod ἀγάζειν, id est φθονεῖν: ἀγᾶσθαι autẽ, ἐκπλήττεσθαι. Idem in illum Od. α locũ, annotat ex veterum autoritate, ἀγάασθαι tria significare, Admirari, Inuidere, Odisse: & ab ἄγαν deriuatum esse ἀγάω. quum tamen alibi scribat, (vt modò dictum est) ἀγάασθαι non esse simpliciter θαυμάζειν, sed indicare ἐπίτασιν τινὰ τοῦ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipso tacente, ex il-
H lo Homeri loco & aliis colligi posset. Tertium addam de hac eadem voce in quo non satis sibi constare videtur hic alioqui gramaticorum facilè princeps. Quũ in Odyss. θ, non aliunde quàm ab ἀγάζω deducat ἀγασθεὶς, (& abiecto σ, mutatáque tenui in aspiratã, ἀγαθεὶς) sicut à γελάζω inusitato themate, γελασθεὶς, & ab ἐργάζω, itidem

a. iii.

inusitato, ἱερεῖον & ἱπέρειον: & quum in Iliad. ψ, itidem ἀγαστὸν ab ἀγασσάμενος deriuet: addit tamen, posse etiam ab ἄγασθαι proparoxytono fieri ἀγαστόν. Vt autem hic discrepat dissentitque à seipso in iis quæ de hac voce tradit, ita & in aliarum plurimarũ deriuatione vel expositione non solùm hunc à seipso, sed cæteros quoque à seipsis, multo verò etiam magis ipsos inter se dissentire sciendum est. Quod quum ita sit, cogitet lector, vbi aliquid apud eos leget non per omnia consonum iis quæ in hoc opere à me scripta fuerint, me diuersorum opiniones, & eiusdem etiam diuersos eadem de re locos, inter se contulisse, & ad illam collationem aliqua etiam argumenta à meipso allata, aut certè coniecturas, addidisse: atque ita adhibito tanto quantum in huiusmodi rebus adhiberi à me potuit iudicio, pauca quædam multis reiectis excerpsisse: atq; hoc in toto opere meminerit. Vide & quod annotaui initio verbi Ἄγαμαι de eius formatione.

Ἄγη, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obstupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄζω deduci vult, sed ab ἀγῶ deduci constat. Hom. Od. γ, Λίαν γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει. id est, θάμβος, vel ἔκπληξις, Hesych. & Etymol. Sic loquitur Homerus & Od. π. Sed in vulg. edit. quæ meam præcesserunt, legitur perperam ἄγημ' vtrobique coniunctim, quasi esset ἄγημα ἔχει, non ἄγη με ἔχει.

Ἄγη apud tragicos, Honor, Veneratio, τιμὴ, σέβασμος, Hesych. | Ab eodem exponitur μίασμα.

Ἀγαῖος, α, ὁ, Admirabilis. Itē Inuidiosus. Suidas ab ἀγαίομαι deducere videtur, scribens, Ἀγαίομαι, φθονοῦμαι· καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος. Ego malim cum Hes. & Etymol. ab ἄγη deducere. Esset tamē magis regularis deductio (meo iudicio) si ab ἀγὴ oxytono deduceretur, vt apud illos Ἀγαί, ζηλώσεις, & Ἀγαῖος, simul ponuntur. esset enim Ἀγάω, ἀγὴ, ἀγαῖος, vt Ἀράω, ἀρὰ, (pro ἀρὴ) ἀραῖος. Verùm hi ipsi alibi ἄγη scribunt in significatione admirationis siue stuporis: & Suidas hoc nominatim dicit, Ἄγη μὲν σὺν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Vnde apparet mendosè apud eū scriptū esse paulo antè, Ἀγὴ, θαῦμα, &c.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Itidem pro Stupor, annotatur in vulgar. lexicis: sed natus fortasse est error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modò dictū est. Quin tamē ab ἀγῶ formari possit ἄγημα, minimè dubium est, nimirum à prima persona præt. passiui: vt ἀγητὸς (quod proximè sequitur) à tertia formari constat. | Ἄγημα autē significans apud Macedones τάγμα ἐπίλεκτον ἱππέων καὶ πεζῶν (quod & ipsum Eustathius ab ἀγῶ deduci posse existimat, διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι) vide post Ἀγῶ.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, Admirabilis, Stuporem excitans. Vel, Cuius præstantia obstupefacit. Od. ξ, εἶδος ἀγητόν. Il. ε, εἶδος ἀγητοί. | Legitur apud Hesychium non solùm Ἀγητοί, θαυμαστοί, sed etiam Ἀγητοί, itidem expositum θαυμαστοί.

¶ Ἀγέομαι, idem quod ἀγάομαι, Admiror. Ἀγεόμενοι, θαυμάζοντες, Hesych.

¶ ἈΓαυὸς, οῦ, ὁ, ab eodem ἀγάω, pro ἀγαὸς, interiecto Æolicè υ (secundum alios tamen à γαίω) Admirabilis, Præclarus, Illustris, Hes. Itē σεμνὸς, Eust. Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Eust. & καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, ex veterum autoritate. Hom. Od. ι, —ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο. & Od. ο, Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων. | Ἀγαυοὶ μνηστῆρες apud eundem Homerum (id est proci Penelopes) superbi, siue arrogātes, à quibusdam exponitur. | Ἀγαυὸς Hesychio est etiam φαεινὸς, id est lucidus.

Ἀγαυόομαι, Admiror. Opp. Hal. 4, Εἴδος ἀγαυόμενοι πολυεργέος. id est ἀγάμενοι, vel poeticè ἀγώμενοι, siue ἀγαζόμενοι.

Ἀγαυρὸς, quod ab illo ἀγαυὸς quidā deducūt, vide in Γαῦρος.

¶ ἈΓαίω, (ex ἀγάω, vt κεραίω ex κεράω) pro θαυμάζω, i. Admiror, inquit Eust. Idē alibi exponit ἐκπλήσσω. i. Obstupefacio, vel Perterrefacio. | Idē vbi significare dixit θαυμάζω, addit & μέμφομαι, Succenseo, Indignor.

Ἀγαίομαι vsitatius est quàm ἀγαίω, (vt ἀγάομαι magis est in vsu quàm ἀγάω) & inter cætera significat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. Et apud Hom. Od. υ, ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, breuiū schol. autor exponit ἄγαν θαυμάζοντος, ἢ χαλεπαίνοντος. | Ἀγαίομαι pro Succēseo, Indignor, vel Inuideo, cum datiuo personæ, Hesiod. in Ergois, Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. id est (inquit Etym.) βασκαίνει, ὀργίζεται, χαλοῦται. Eustathius autem in illo Homeri loco quem modò protuli, ἀγαιομένου exponit μεμφομένου, atque ita ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, erit, Succensentis & indignantis ob facta improba. Sic & in illo Hesiodi loco ἀγαίεται exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Illud autem ἀγαιομένου κακὰ ἔργα exponi in breuibus scholiis non solùm ἄγαν θαυμάζοντος, sed etiam χαλεπαίνοντος, modò dixi.

Ἀγαίομαι, Inuideor, φθονοῦμαι, Suid. Ἀγαιόμενον participium Hesych. exponit Inuidiosum, Admirabile. Item Inuidum.

ἌΓΑΜΑΙ, itidem vt præcedentia, & vt sequens ἀγάζομαι, pro Admiror, &c. sed illa themata poetica sunt, hoc prosæ scriptoribus cum poetis commune est. Deducitur autem ab ἄγημι inusitato, vt ἔραμαι ab ἔρημι. Eustathius tamen existimat potius ἄγαμαι passiuū esse præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔραμαι ab ἐρῶ. εἰπὼν γὰρ, inquit, ὡς προῦπάρχει αὐτῶν τὸ ἔρημι καὶ τὸ ἄγημι ὁμοίως τῷ ἵημι, ἀμφότερα εἶπεν. Hæc Eustath. in Il. ξ. qui tamen in Iliad. ι, vtranque deriuationē vt æquè probabilē nobis proponit. Hom. Od. ζ, Ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. (qui locus videri fortasse possit pro iis facere qui ἄγαμαι præter. perfect. esse putant, quòd copulatum sit cum eiusdem temporis verbo.) Xenoph. Pæd. 3, ἄγαμαι τῆς παιδὸς ἢ ὅσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπραχε. Isocr. ad Phil. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἄγαμαι μᾶλλον τῶν ἄλλων. Plat. Pol. 1, τὴν φύσιν Γλαύκωνος ἠγάμην. Et in infinit. ἄγασθαι. Xenophon, διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ, καὶ οἰκείως ἔχειν πρὸς αὐτόν. Sic idem OEcon. cū genit. πάνυ γὰρ μάλα σου ἄγαμαι τοῦ καλοῦ ματος. &c. vbi Cic. interpr. Miror. Vide pag. 44. mei lex. Cic. Ἀγαίμην ἄν, Pla. 189. Mirarer. Et partic. ἀγάμενος. Idem Ἀπομν. 1, ἀγαμένους μὲν ἑαυτοὺς, ἐπαινουμένους δὲ καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων.

Ἄγαμαι, Laudo, Probo. Plato Polit. 1, πάνυ ἄγαμαι ὅτι οὐκ ἐπινοεῖς μόνον καὶ αἰσθάνεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνῃ πάνυ καλῶς. Vbi notanda constructio à superioribus diuersa. Idem cum accusatiuo, ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν, vbi videtur posse eodē modo exponi. Cum accusatiuo personæ & genitiuo rei videtur hanc ipsam significationem habere, apud Iulianum, ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον μὲν, [sub. Δαίδαλον] εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Videtur enim hic ἄγαμαι & ἐπαινῶ pro eodem posuisse. | Exponitur etiam alicubi à nonnullis Oblector, & (quod malim) Mirificè oblector. vt in hoc Plat. loco ex Pol. 1, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Sed hoc partic. est ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo post.

Ἀγαμένως, aduerb. Mirabiliter, vel Mirificé. θαυμαστῶς, Hesych. A participio Ἀγάμενος (cuius & antè positum exemplum fuit significante Admirās, vel Admiratus. nam Hesychius exponit θαυμάσας. Arist. Rhet. 3, ἐὰν δὲ ἐπαινετικὰ, ἀγαμένως [sub. λέγῃ] ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Vbi schol. Græcus accepit pro θαυμαστῶς. secundum quam expositionem intelligendum fuerit (vt opinor) de mirifico quodam dicendi genere, & admirationem pariente, vel traducente auditores ad magnam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui aptè opponetur ταπεινῶς λέγειν. Quidam tamen doctissimus vir hic interpretatus est ἀγαμένως Libenter & cum voluptate quadam animi. Sed viderit.

C. Ὑπεράγαμαι, Demiror, Supramodum miror, Vehementer miror. ὑπερθαυμάζω, Suid.

ἈΓΆΖΟΜΑΙ, eiusdē cū præcedētibus significationis: à quo hæc tempora frequenti in vsu sunt apud poetas (quædam & apud oratores.) Præt. imperfect. ἠγαζόμην, (vnde ἠγάζετο apud Orph. in Arg.) Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1, ἠγάσθην. Aor. medius ἠγασάμην. Et participia, ἀγασάμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος (& ἀγασσάμενος apud poetas, sicut & ἀγάσσατο pro ἠγάσατο, & ἀγασσάμεθα pro ἠγασάμεθα, item ἀγάσσασθαι pro ἀγάσασθαι.) Ἀγάζομαι, (pro quo oratores ἄγαμαι) Admiror, Suspicio, Admirationi habeo, vel Admiratione prosequor. Habet accusatiuum rei, vel genitiuū, vel etiam datiuū, & quidem interdū cum præpositione ἐπί: personæ autē vel genitiuū, vel datiuum, vel accusatiuum. Cum accusat. rei, Hom. Il. ψ, v. 19, Μῦθον ἀγασσάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν, id est θαυμάσαντες, vt schol. exponit. Sic Isocr. Paneg. ἀγασθέντες τὴν ἀρετὴν

αὐτῶν. At Demosth. genitiuo iungens dixit Pro corona, τίς γὰρ οὐκ ἂν ἠγάσατο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Cum datiuo autem rei, vt apud Xenoph. Pæd. 6, ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Et cum datiuo iuncto præpositioni ἐπὶ, apud Suidam, ἀγασθεὶς ἐπὶ τῇ θεραπείᾳ. Personæ autē genitiuo iungitur, vt apud eundem Xenoph. ἀγασθείη τι αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμήσειε φίλος αὐτοῦ εἶναι. Sic Plato Pol. 1, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Datiuo personæ, Xen. apud Suidam, ὅταν ἐπὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, pro θαυμάσω τινά, inquit. Sed rara est hæc constructio. At personæ accusat. habet frequentissimè. Hom. Il. γ, v. 181, ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσατο, φώνησέν τε. i. ἐξεπλάγη, Eust. Sic Xen. Pæd. 7, ἀγασθεὶς τι τὴν γυναῖκα καὶ καλοκἀγαθίας αὐτῆς ἀπιέναι. | Quum autem simul casui rei & personæ iungitur, tum vel personæ accusatiuum, rei genitiuum, vel contrà, rei accusatiuū personæ genitiuum habet: vt ἠγάσθην αὐτὸν τῆς θεραπείας, vel ἠγάσθην τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Xenoph. Pæd. 1, τοῦτο ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς τε θεραπείας. Idem Symposio, ἀλλά τι σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Hoc enim posterius exemplum proponit Budæus vnius constructionis verbi ἄγαμαι, duobus casibus iuncti: (nam mutuatur ἄγαμαι sua tēpora ab hoc
C ἀγάζομαι) pro alterius autē exēplo, hæc Iuliani verba, ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαιδάλου τῆς τέχνης ἐπαινοῦ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Verùm sciendum est, quum dicitur ἠγάσθην αὐτὸν τῆς θεραπείας, & Δαιδάλου τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι, secundum quosdam grāmaticos subaudiri ἕνεκα: (quod & sensisse videtur Suidas.) subaudiētes autem ἕνεκα, genitiuum illum rei ab eo regi dicemus. Et sic videri possit in illo quoque Demosthenis loco paulo antè prolato, τίς γὰρ οὐκ ἂν ἠγάσατο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, iungendus esse genitiuus ἀρετῆς cum ἕνεκα subaudito. Quod autē ad alteram
D constructionem attinet, quum dicitur ἠγάσθην τὴν θεραπείαν αὐτοῦ, θεραπείαν quidem ab ἠγάσθην, pronomen autem αὐτοῦ à θεραπείαν regi, non itidem ab ἠγάσθην, existimo. Sic in illo Isocr. loco in Paneg. ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic & in illo quē Budæus ex Xenoph. affert loco, ἀλλά τι σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Atque ita neutra harū duarum constructionum duplex fuerit. | Interdū copulantur ἀγασθῆναι & θαυμάσαι. Plut. in Publicola, ἀγασθεὶς καὶ θαυμάσας τὸ φρόνημα. Idē in Theseo, ἐπὶ τὸ κάλλος ἐθαύμασε, καὶ τὴν τόλμαν ἠγάσθη. Sic Homerus ἄγαμαι & τίθημι
E copulauit. vide Ἄγαμαι. | Notādū præterea Hesychiū, sicut vno in loco ἀγάσαι vocem actiuam exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγασθεὶς exponere voce passiua θαυμασθεὶς, id est Admirationi habitus.

Ἀγάζομαι, Veneror. Anth. epigr. libr. 1, — σὺ δὲ χρυσοφαῖ παῖ, λὰς θέμις, ἣ πλήμων Γλαῦκος ἠγασάμην. Hesychio quoque ἀγάζεται inter cætera est σέβεται. quam significationem Etymol. τῷ ἀγάζει tribuit.

Ἀγάζομαι, Indignor, Succenseo, Il. ρ, — ὁ ἄρα τις Ποσειδάων ἀγάσσαιτο Ἡρῶν. & Od. κ, Ἀλλ' ἐπὶ δή μοι πάντες ἀγασσάμεθ'
F ἐξερίοντες, id est ἐμεμφόμεθα, inquit Eustathius. Legitur autem & ἀγαζόμεθ. item Il. ξ, — καί μοι τι κότον ἀγάσσεται ἕκαστος. Et cum accusatiuo rei, Od. β, — ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. Sic idem ὑβριν ἀγασσάμενος dixit. Sed in locis huiusmodi διὰ subaudiri grammatici quidam putāt: vt paulo antè dictum est ἕνεκα subaudiri in illo genere loquendi, ἠγάσθην αὐτὸν τῆς θεραπείας. Sic & apud Latinos poetas Indignari accusatiuo iunctū reperitur. | Hesych. & Etym. has significationes ἀγανακτεῖ & βαρέως φέρει (id est Indi-
G gnatur, Ægrè fert) tribuunt voci actiuæ Ἀγάζει. Idem Hesych. habet ἀγασμένοι, μεμφόμενοι, fortasse pro μεμφόμενοι.

Ἀγάζομαι, Inuideo. Il. ρ, — εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Il. ψ, — ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Cum accusatiuo rei, Od. δ, Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. Vide supra Ἀγάομαι. Hesych. quoque ἀγάσασθαι (sicut & ἀγᾶσθαι) vult esse φθονεῖν.

Ἀγάζομαι, Hesychio, præter has significationes, est etiam βλάπτομαι, id est lædor: & κάμνω id est laboro: & λυποῦμαι. i. mœreo: & λιταζω, id est obsecro: & πλεονάζω, id
H est redundo. Quæ significationes tam differentes inter se, & ab iis etiā discrepantes quæ passim apud Græcos scriptores extant, valde mihi suspectæ sunt. sicut & alia propè infinita apud Græcos lexicographos erroris suspecta, plurima iam cōuicta etiam erroris leguntur.

Qua de re semel hoc in opere admonere visum est: nequis nos, quæcunque huiusmodi sunt, ab eo separasse miretur.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, Veneratio, Vel, Quod veneramur. ἀγάσματα, σεβάσματα, Suidas, Hesych. Eust.

Ἀγαστὸς, ἡ, ὸν, Admirabilis, Admiratione summa dignus. Xenoph. Ἑλλ. 2, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τὸ ἀνδρὸς ἀγαστόν. Est alioqui rara vox in oratione soluta. | Apud Homerum autem εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, id est Stuporem afferens: vel ἐπίφθονον, Inuidiosum, Eustath.

B Ἀγαστὴς, οῦ, ὁ, Inuidus, Βάσκανος, Hesych.

Ἀγάσαις autem (si mendo caret) à secunda persona ἠγάσω (vt ἀγαστὴς à tertia ἠγάσατο) fuerit deriuatum. significat autem τὸ ἀγάσαις Hesychio ἔνδοξον, id est celebre.

|Apud eundem Ἀγάσαις legitur expositum φθόνος, id est inuidia. item σφάλμα, si mendum non est.

¶ Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ, ex ἀγαστὸς, (inquit Eustath.) abiecto σ, & mutato τ in θ. Idem tamen ἄγαν hac voce includi tradit, vt infrà dicetur. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus. ἀγαθὴ γυνὴ, Mulier proba. Plat. & Xen. Cui opponitur κακὸς, si-
C ue πονηρός. Cicero apud Platonē ἀγαθὸν vertit Probum, item Virtute præstātem. Idem Xenophontis hæc verba, ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna coniuncta est. Vide à me editum Ciceronianum lex. Græcolatinum. Καλὸς κἀγαθὸς, vide in καλός. Ἀγαθὴ τύχη, vide in τύχη. Ἀγαθοῦ δαίμονος, vide in δαίμων.

Ὠγαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, Compellatio quædam illi Latinæ ferè respondens, Bone vir. Nonnunquam (vt & ὦ βέλτιστε, ὦ λῷστε) videtur idem sonare quod Amabo te, Obse-
D cro te.

Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, ἀνδρεῖος, γενναῖος: vt vicissim κακὸς, Ignauus, ἄνανδρος. Hom. Il. ρ, Τὸν μὲν γὰρ πάντων βέλτ' ἄπιστος ὅστις φρεὶν, Ἠ' κακὸς, ἢ ἀγαθός. In eadem significatione opponuntur inter se à Thuc. lib. 1, καὶ οὐκ ἐνδίδομεν [illegible] οὐδενὶ κακοῦ [illegible]. ἢν δέ τις ἄρα καὶ βουληθῇ, χαλεπόν ἐσται τῷ πρεσβυτέρῳ ζημία· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς μεγίστοις ἄθλοις ἀρετῆς.

Ἀγαθὸς, Prudens. Suid. Et in hunc Il. τ, versum, Μὴ οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. ἀγα-
E θὸς hic vel strenuum vel prudētem significare. Sic verò & apud Thucydidē βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

Ἀγαθὸς, Diues, Opibus potens. Od. ο, Οἶά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

Ἀγαθὰ πράγματα, Res secundæ, Res prosperæ. Thuc. lib. 3, ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ τοῖς ἀγαθοῖς πράγμασι.

Ἀγαθὴ δαὶς, Lautum & opiparū epulum. Il. ψ, Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. Gall. ad verbum, Vn bon banquet. Eustath. tamen frugale epulum exponit.

F Ἀγαθὸς, Præstans, Excellens: sæpe cum accusatiuo, subaudita præpositione κατὰ, vt — βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, passim apud Homerū. Sic ἀγαθοὺς τὰ πεζικά, Xen. Pæd. 1. Idem ibidem, τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, id est bellicosi, strenui milites. Pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, Plut. in Themistocle. | Aliquando præpositione εἰς accusatiuo præfixa, vt ἦν ἀνὴρ εἰς τὰ πάντα ἀρετὴν ἀγαθὸς, Idem Plut. in Publ. | Item cum datiuo, præfixa præpositione ἐν, vt idem ibidem, ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος.

G Ἀγαθὸς, Peritus rei alicuius, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitiuo, Ælianus, οἱ Κρῆτες εἰσὶ τοξεύειν ἀγαθοὶ, Cretenses artis sagittandi sunt periti. Polyb. 6, ἀγαθοὶ γὰρ μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον Ῥωμαῖοι. Sic apud Virgilium, Boni calamos inflare. pro, Periti inflandorū calamorum. | Aliquādo ἀγαθὸς cum substantiuo idem significat: vt quū dico ἀγαθὸς σκυτεὺς, bonus sutor, id est, artis sutoriæ bene peritus: sic ἀγαθὸς στρατιώτης, bonus miles, id est, artis militaris peritissi-
H mus, inquit Eustathius. Item in quodā loco quem citat Suidas, ἀγαθοὶ ἀκοντισμῷ, pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, id est, Boni iaculatores, pro Bene periti iaculandi: vt vicissim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere possis, τοξικῇ ἀγαθοί. Ita enim hæc loquēdi genera cōuertūtur. Sic Gall. Bō

Ἀγαθὸς, Vtilis, cum datiuo personæ, vt apud Homerum, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Inter-

a. iii.

dum etiam cum datiuo rei, vt ἀγαθὸς τούτῳ, Vtilis ad hoc. A
‖ Apud Theophrastum cum genitiuo rei, vt in lib. De hist. plantarum, ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, & ἑρπητῶν, & σπασμῶν, & ἑλκῶν, pro Vtilis aduersus comitialem morbum, serpentes, &c. ‖ Apud eundem cum accusatiuo, præcedente πρὸς, idem valet, vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη.

‖ Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ (substantiuè) Bonum. vt, ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγιγνόμενος, id est, interprete Cicerone, Ipsum bonum crescēdi accessionem nullam habet. Interdum & præposito articulo τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθόν. Epicurus apud Athenæum, οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν ἀφαιρῶν μὲν, &c. B Quæ verba sic reddit Latinè Cicero, Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas, &c. ‖ Tradunt quidam, à Græcis scriptoribus, ac præsertim ab Aristotele, obseruari, vt ἀγαθὸν non præfixo articulo vsurpetur de quolibet bono: at præfixo articulo, de summo illo bono. Quibus fortasse hic Cicero videri possit ideo pronomen illud addidisse: sed id non perpetuum esse animaduerti.

Ἀγαθὸν, Commodum, Emolumentum, Vtilitas. vt, ὅπου μὲν οὐδεμίαν φέροντες, οὐδὲ ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν, &c. Demosth. C

Ἐπ' ἀγαθῷ, Thuc. lib. 5, ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ὅτι καταδουλώσῃ τὴν Πελοποννήσου σπονδὰς καὶ ξυμμαχίας πρὸς Ἀθηναίους τοὺς πρὶν ἐχθίστους πεποίηνται. id est, ὅτι συμφέροντι, vt schol. exponit. Aliquando & genitiuus additur, vt, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, Xen. Pæd. 7. id est, Commodo Cyri & Persarum. Interdum cum datiuo, vt Aristoph. Ranis, Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις. Item, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. Xen. Pæd. 3, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ ταῖς ζημίαις πεπεῖσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. Id est, Cum tuo emolumento, D aut cum tuo damno, siue detrimento. Opponit enim hic ἀγαθὸν & ζημίαν.

Ἀγαθὸν cum infinitiuo. Hom. Il. α, -- ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ πρὸς ἐν φιλότητι μιγῆναι. Sub. ἐστὶ, Cōfert, Vtile est, Iuuat.

‖ Ἀγαθὰ (pluraliter) Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lysias in oratione κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως, Τὸν τι ποιητὸν πατέρα ἀφείλετο ἃ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθά. Significat & cuiusuis generis bona: vt apud Xenophontem Pæd. 4, πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. Id est, Multæ pecudes, multi boues, E multa plaustra multis bonis referta.

Ἀγαθὰ, Commoda, Emolumēta, Beneficia. Xenoph. Pæd. 4, πολλοῖς δὲ πολλὰ ἤδη φιλανθρωπίας ἕνεκα τὰ πάντων ἀγαθὰ διαπέπρακται. Res secundas Cicero interpretatur, quum hanc Stoicorū definitionem, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Atque hic substātiuè ponitur ἀγαθοῖς. Interdum additur substantiuum πράγματα, vt in loco Thucydidis modò citato.

Ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ πάσχειν, Commodum vel commoda F percipere, Beneficio siue beneficiis affici. ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, Beneficia conferre in aliquem. Lysias, ὡς οὐδ' ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι; Isocr. in Euag. encomio, καὶ πείσεσθαι καὶ παθεῖν πλεῖστα ἀγαθά. Luc. in Toxaride, Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο ὁ Τόξαρις ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσατο. Id est, Siquod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis commodarunt, Siquid præterea de vobis benemeriti sunt.

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od. α, -- ἀλλ' ὅ φρένας Αἰγίσθοιο Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων. G & Il. ω, Οὐ μὲν γάρ τι ἐγὼ κακὸν ὄσσομένη τόδ' ἱκάνω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα.

Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes. Isocr. De pace, τοὺς γὰρ ἀγαθοὺς ἂν ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτησόμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ὧν δεόμεθα τυγχάνομεν. Xen. περὶ ἱππικῆς, Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τἆλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακόπους δὲ εἴη, id est Etiamsi alias omnes dotes habeat.

Ἀγαθὸς nullum comparatiuum nec superlatiuum habet (inquit Eustathius) propter significationem aduerbii ἄγαν illo inclusam: sicut nec δῖος, quia summam H excellentiam denotat. nam vt διότερος aut διότατος non dicitur, ita apud nullum Græcum scriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inueniri scribit Ælius Dionysius. Citatur tamen ex calce cuiusdam epistolæ Synesii, τὸ ἀγαθώτατον ἑταῖρον πλεῖστά μοι προσειπε. Irregulares autē comparatiui sunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λωΐων. superlatiui, βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. quorum comparatiuorum & superlatiuorum inuenies vnumquenque in suo loco.

Ἀγαθῶς (aduerb.) Vtiliter, apud Hippocratem. συμφερόντως, Erotian.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, Probitas. vt à κακὸς fit κακότης.

Ἀγαθότης (inquit Bud.) pro χρηστότης, de Deo dictū. Greg. 155.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Idem. At in Ecclesiastico nouè pro felicitate & rebus secundis vsurpatur. Scribi autem debet ita, non ἀγαθοσύνη per ο, secundum Moschopuli & aliorum quorundam regulam.

Ἀγαθικὸς, ή, όν, Adiect. ἀγαθικὰ Suidas exponit σπουδαῖα id est Proba, Rectè & cum virtute facta vel dicta.

C. Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel Boni principatus. De Deo dicitur à Dionys. Areopagita. Hinc adiectiuum Ἀγαθαρχικός. vnde ἀγαθαρχικὴ τελετὴ ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς & ἀρχή.

C. Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel boni: ἀγαθοδότις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Areop.

C. Ἀγαθοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸν & εἶδος.

C. Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus. Suid. Ex ἀγαθὸν & θέλω. Vnde ad verbum sonat, Bonorum voluntas. i. Ipsa affectio qua volumus quæ bona sunt.

C. Ἀγαθολογέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, siue Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accusatiuo, Eustath. Huic opponitur κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν & λέγω.

C. Ἀγαθοποιέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. Bene facio alicui, Bene mereor de aliquo, Beneficia confero in aliquem. cum accusatiuo. Aliquando absolutè, pro Rectè vel Recta ago. In vsu est præsertim apud Eccles. scriptores. Ex ἀγαθὸν & ποιῶ.

Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Bonum vel bona efficiens, Bonorum effector. vt, ἀγαθοποιοὶ ἀπόρροιαι, Alex. Aphrod. Exponitur & Munificus, Beneficus, id est liberalis.

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, seu Beneficiorum collatio.

C. Ἀγαθοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decens, Bonis conueniens. Ex ἀγαθὸς & πρέπω. Hinc aduerbium apud Areopagitam, ἀγαθοπρεπῶς, pro Benignè, Vt eum decet qui bonus est. Bud.

C. Ἀγαθοτελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bonum efficiens, seu perficiens: aut Perfectè bonus, ex ἀγαθὸς & verbo τελῶ, aut nomine τέλος. ‖ Hinc Ἀγαθοτέλεια, Boni efficientia: aut Boni perfectio: seu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionys. Areopagita.

C. Ἀγαθουργέω, ῶ. Fut. ήσω. P. ηκα, Compositum verbum ex ἀγαθὸν & ἔργον, eadem formatione qua εὐεργέω, συνεργέω, &c. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum siue bona facio. Item, Beneficus sum, Beneficentia prosequor.

Ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, siue Ἀγαθοεργὸς, Beneficus, Benignus. Areop. Ἀγαθοεργὸς προθυμία, apud Suidam. Promptitudo animi ad beneficentiā. Ἀγαθοεργής, έος, ὁ καὶ ἡ. Idē, apud Areop. Et ἀγαθουργικὸς apud eundem sæpe de Deo.

‖ Ἀγαθοεργοὶ, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, vt Herodotus narrat. Sic apud Spartiatas. Hesychius. At Suidas ait esse qui ex ephoris deligūtur strenuitatis ergò. Vide Herodot. lib. 1.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ siue Ἀγαθοεργία, Beneficentia, Beneficium, Bonum opus.

C. Ἀγαθοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Natura siue indole bonus. & Ἀγαθοφυΐα, Bonitas à natura proueniens. Ex ἀγαθὸς & φυή.

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ. Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio. Dionys. Areopagita. Iūgitur accusatiuo. At in Bibliis vsurpatū est absolutè eo loco, ἀγάθυνον Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel Beneficus esto Domine erga bonos. Nisi fortè scriptum est malè ἀγάθυνον pro ἀγαθῦνον.

Ἀγαθύνομαι, Pass. Bene afficior, vel bene affectus sum. In bonitatem sum pronus, Bonitatis sum particeps. In Bibliis, Nehem. cap. 2, ἀγαθυνθήσεται ἐνώπιόν τινος, pro eo quod Hebraica verba sonant, Placere coram facie alicuius. Daniel. 6, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro, Gauisus est super

eo. Quæ significationes ab etymologia ipsius verbi alienæ sunt. Habetur & aliis locis, sed non consensu omnium exemplarium.

Ἀγαθίζομαι, Bona dico, Bona loquor, Hesych. Aristophanes, δύο τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν.

ἈΓΆΛΛΩ, Fut. λῶ. Præt. αλκα. Orno, Insignio, Decoro. Ex ἀγάω ἄγω deductum, vt vult Eustathius, p. 867. ideo Ἀγάω cum toto suo comitatu illi præposui. Plato De leg. lib. 11, εἰς ὅπως ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Arist. in Pace, καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. Dion hist. p. 391, καὶ τούτοις οἷς τὰ ἔργα ἄθλοις ἀγάλλει. Suidas ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνοποιῶν, id est Magnificè sese efferens. Itidem Hesychius ἀγῆλαι exponit σεμνῦναι. Suidæ autem ἀγάλλων ἑαυτὸν est σεμνοποιῶν.

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, signif. passiua: sed vsurpatur potius vt deponens, pro Exorno me. Hom. Iliad. σ, ἀγάλλεσθαι & ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem ponit. v. 131, — τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ ἑ φημὶ Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι. Id est, Quibus se exornat. Vel, Quorũ ornatu se venditat. Gall. Desquelles il se brague. Greg. in Epit. Basilii, ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασι. i. Bud. interpr. Visendæ sunt, Visuntur & memorabiles sunt.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, Glorior hac re, Iacto hanc rẽ. Herodot. 1, αἱ δὲ δυώδεκα πόλιες αὗται τῷ οὐνόματι ἠγάλλοντο. Thucyd. 3, καὶ τῷ μὲν αἰχμάζονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. Xenoph. Symp. ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ; Qua potissimùm re gloriaris, & tibi places? Id est, μέγα φρονεῖς, vt ibidem loquitur. ¶ Idem Xenoph. infinitiuo iũxit Ελλ. 6, ἀγαλλόμεθα βοηθοῦσιν ἀνθρώποις ἀγαθοῖς. Thucyd. autem partic. p. 152, τῆς τε πόλεως ἕν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam possit etiam participium ἔχων à verbo separari. Hesych. ἀγάλλεται exponit γαυριᾷ, & τέρπεται. de qua significatione statim dicetur.

Ἀγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto. cũ dat. rei. Hom. Odyss. ε, — νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Sic de auibus dixit, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quod exponit Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι ταῖς πτερύξι. Id est, Gaudentes volatu, & se oblectantes pennis, quasi deliciis. Sic Hes. Theog. ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ, quod alibi τερπόμεναι. Xenoph. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Ἀγάλλεσθαι & ἥδεσθαι copulat, Pæd. 8, ὅτι τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Imitatus autem Gregorius Xenophontem dixit (inuerso tamen ordine) θαυμασίαις τισὶν ἡδοναῖς ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. ¶ At noue iunxit accusatiuo hoc verbum Apollonides, & ἠγάλλετο μεταβάντα fecit μεταβαίνειν lib. 3. Epigram. de marito & vxore eodem in loco & eodem fere tempore tumulatis, Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον. Id est, Lætitia prosequentes. ¶ Nonnus autem infinitiuo iunxit, — ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quasi πρὸς ἄγλην ἢ ἄγαν ἅλλομαι, ab Eustathio annotatur: quod si verũ est, falsum fuerit quod idem alibi dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω deriuari. nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum est.

Cõp. Ἐπαγάλλομαι pro simplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides, Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ᾽ οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. Vt Lat. Exultare lætitia. Hom. Il. π, Μηδ᾽ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Apud Basil. autem pro Superbio, Efferor. μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Idem, ἐπὶ προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος.

Ἀγαλλότιμος, ὁ, ὁ, Magnificè honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Hesych.

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, à præterito passiuo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, πᾶν ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Eustathius in Hom. Iliad. δ, — βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Od. θ, Ἡ ἐάαν μέγ᾽ ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι. Id est καλλώπισμα, schol. Et Od. μ, — ἔνθα μὲ θεῖσαν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. quod de donariis dictum est. Vt autem antea ostendi Homerum ἀγάλλεσθαι & ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem dicere, sic ἄγαλμα & ἄγλαϊσμα pro eodem ab Æschylo poni obseruaui in Choephoris, pag. 135 & 136 meæ editionis.

Ἄγαλμα apud Homeri posteros, Simulacrum, Statua, Herodot. lib. 1, loquẽs de Persis, ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιευμένους ἱδρύεσθαι. Plato, ἀλλὰ παύτης ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεώντο αὐτόν. Ponitur & pro imagine picta. ita enim appellari nõ solùm ἀνδριάντας sed etiã γραφάς, ait Suidas. Arist. tamen distinguit, Pol. 7, scribẽs, μηδὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero apud Plat. ἀγάλματα formas interpretatur. Vide meum Lexicum Cic. pag. 40. Ἄγαλμα quomodo Ammonius à βρέτας & ξόανον distinguat, vide in ξόανον. ¶ Vsurpatur & metaphoricè ἄγαλμα vt Simulacrum & Imago Latinis. Synes. Epist. 123, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide Ἀγαλματοφορέω.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, Statua parua, Imagũcula. Luc. De somnio ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων.

Ἀγαλματικὸς, Auditor, ἀκουστὴς, Hesychius si mendo caret locus.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ, F. ήσω. Præt. ηκα. Statuas conficio. Ἀγαλματοποιὸς, Statuarũ artifex. Ἀγαλματοποιία, vel Ἀγαλματοποιητικὴ, Statuaria, Ars conficiendi statuas, Poll. Ex ἄγαλμα & ποιῶ.

Ἀγαλματουργὸς, ex ἄγαλμα & ἔργον, idem quod ἀγαλματοποιὸς, & Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματουργικὴ, idẽ quod ἀγαλματοποιία, apud eũdem Pollucem. Quibus addit & θεοποιὸς, θεοποιίαν, θεοποιητικήν.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. ex ἄγαλμα & φορέω, Simulacrum seu imaginẽ gesto, vel circũfero (sub. in animo. nam accipienda sunt hæc metaphoricé.) Frequens est vox Philoni. vt, ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ. Et, τὸ παράδειγμα ὅλως ἀγαλματοφορεῖν.

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, Quasi simulacrum gestor, vel animo circunferor. Idem Philo, τὰ κάλλιστα τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ παραδειγμάτων. Suidas autem apud hunc ipsum Philonem ἀγαλματοφορούμενος sumi dicit pro ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ¶ Ἀγαλματοφορεῖσθαι Hesych. exponit καλλωπίζεσθαι, id est Decorari, vel Insigniri. Idem Philo, καὶ τίς ἄρα ὁ οἰκῶν αὐτοῦ τῷ σώματι καὶ ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ἐστι; Id est (Turn. interpr.) Ecqua obsecro mens corpus eius incolit, & quasi simulacrum insignit?

Ἀγαλματοφόρος apud eundem Hesychium exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ. vbi deesse videtur φέρων, vel περιφέρων: vt sit, Tanquam simulacrum vel imaginem animo circunferens.

Ἀγαλματόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, In statuam verto. Lycophr. in Alexandra.

ἈΓΑΛΛΙΆΩ, ῶ, & Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequẽtia sunt (ac præsertim posteri*) apud Eccles. scriptores pro Exulto, Lætitia gestio. ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου, Luc. 1. Hesychius his duobus participiis ἀγαλλιῶν & χαίρων exponit ἀγαλλόμενος. Ἀγαλλιᾶσθαι autẽ in frequenti est apud Ecclesiasticos scriptores vsu. Luc. 10, ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idẽ Act. 16, ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apocal. 19, χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4, χαίροντες ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. εὐφραίνου καὶ χόρευε ἀγαλλιώμενος.

Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, Exultatio. Luc. 1, καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. εἰκονιζόμενοι ἀγαλλιάσει καὶ εὐφροσύνῃ εἰκόνας θείας. Hesychius tamen ἀγαλλίαμα exponit δόξασμα.

Ἀγαλλιάζω, Conuitior, λοιδοροῦμαι, Hesychius. Ἀγάλλιος, Conuitiator, λοίδορος, Idem Hesych. Apud eundem Ἀγαλμὸς est λοιδορία, id est Conuitium. Quod potius est ab ἀγάλλω. nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμός. quo fortasse modo scriptum reliquit.

ἈΓΓΈΛΛΩ, F. λῶ. P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accusat. rei & datiuo personæ iungitur. Hom. Il. ρ, Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. Thucyd. 8, p. 286, ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινὰ ὡς τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Interdum solum accusat. rei habet. Arist. Pluto, ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν. ¶ Interdũ præpositioni εἰς iungitur, motum inclusum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium adfero. vt apud Plutarchum in Parall. ἀγγέλλων εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. ¶ Ἀ λέγω fit ἀλέγγω, & per hyperbibasmon ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. Eustathius autem ἄγγελος (cui ἀγγέλλω præire debet) ab ἄγω deducit, p. 1012. at p. 181 dicit ἀπὸ τοῦ ἄγω φαίνεται γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. ¶ Sine

adiunctione pro ἄγγελος ponitur interdũ. Herod. vt οἱ δὲ ὑπὸ ἀπιστίης τὸν μὲν ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ, id est τὸν ἄγγελον.

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona de qua nuntius adfertur. Sic & in participiis, Philo de vita M. p. 471, ἐφ' οἷς ἀγγελλομένοις καὶ ἅμα ἐρωμένοις καταπλαγεὶς Μωϋσῆς. Thucyd. p. 294, ἐπὶ δὲ ταῖς ἠγγελμέναις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν. Hic de re: de persona autem in locis sequentibus. Xen. Hellen. 6, ὁ δὲ πρότερον ἐρρήθη ἢ ἀγγελθεὶς ἔτι προβιώσειν. Eurip. Medea, ἀγγελθεῖσά μοι Γυναῖκες. ‖ Ἀγγέλλομαι, voce media pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Aiace, Καὶ τοῦ γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος. Vbi schol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, id est Polliceor, Promitto. quam sequẽdo expositionem, εἶναι pro ἔσεσθαι accipietur. Fortasse tamen potest & aliter exponi.

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nũtiatur. Hesychius ἀγγελίαν exponit ἄγγελμα. fit ab ἤγγελμαι prima persona præt. τοῦ ἀγγέλλομαι. Herodian. 7, τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Αὐτάγγελτος, vide in Αὐτάγγελος, post Ἄγγελος.

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuntius vel Nuntia. Hom. Il. χ, — οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ' ὅττι, &c. Xen. Pæd. 1, τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπισχὼν ταῦτα, ἔπεμψε. Herodian. 8, ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. Et pro nuntia, Il. ω, dicitur ἄγγελος μήτηρ. & alibi Ἶρις itidem ἄγγελος.

Composita sunt Αὐτάγγελος, Διάγγελος, Ἐξάγγελος. Dicitur autem Αὐτάγγελος, Qui sibi nuntius est, Qui sua ipse nuntiat, aliena opera nõ vtens. Vel, Qui vltrò nuntius venit. Vide Suidam & Ammonium. αὐτάγγελοι, inquit Hesychius, ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις. Thucyd. libro 3, αὐτάγγελοι δ' αὐτοὶ ἰδοῦσαι ἐν τῇ Κλάρῳ. Plut. περὶ φιλαδ. cũ genitiuo, αὐτάγγελος τοῦ πάθους ἥκειν ἀπαγγελῶν. Idem in Catone, 150, μετὰ δὲ τὴν μάχην ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἐπέμπετο τῶν ἠγωνισμένων αὐτάγγελος, Rerum abs se gestarum nuntius, Ore suo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελτος itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui nõ alio vtitur nuntio. Arrian. 4, καί τινες ἀπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ διαφυγόντες, αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. Bud. Suspicor autem legendum αὐτάγγελοι. Reliqua duo Διάγγελος & Ἐξάγγελος vide post διαγγέλλω & ἐξαγγέλλω.

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, seruato nomine apud Latinos theologos: vt seruarunt in Apostolus, in Martyr, & aliis quibusdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De mũdo, Μωϋσῆς δὲ ἀνθρώποις χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους προσαγορεύει πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τά τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθά, καὶ τῷ βασιλεῖ ὧν εἰσὶν ὑπήκοοι χρεῖοι. eosdemque esse putat quos philosophi Græci heroes & dæmones vocauerint. ‖ Ἀγγελικός, ή, όν, Angelicus, ca, cum, Ad angelum pertinens. ἀγγελικαὶ δυνάμεις, Greg. Naz. εἰς τὰ φῶτα. Ἀγγελικόν, quod est Angeli.

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, siue ἀγγελία, Nuntium. vt Latinis Nuntius interdum idem est quod Nuntium. Thucyd. 7. p. 236, τὴν αὐτοῦ γνώμην μᾶλλον ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν id est τῇ ἀγγελίᾳ, Schol.

Ἄγγελος à Syracusanis dicta Diana, teste Hesychio.

Ἀγγελικὴ saltatio quædã quæ inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14, καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ παροίνιον ἠκρίβουν ὄρχησιν. Hesychius autẽ habet, ἀγγελική, ὄρχησίς τις παροίνιος.

C. Ἀνάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγγελος (& quidem siue nuntius, siue nuntium exponatur) & α priuatiuo, inserto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens. Id est, ex qua ne vnus quidem euasit, nũtius cladis futurus. Suidas hæc ex poeta quopiam affert, Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον Πίπτοντες. Existimo autem ἀνάγγελον pugnam appellatam fuisse alludendo ad illa Homerica, Οὐκέτ' ἔπειτ' οἶον οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἄψορρον ποτὶ ἄστυ.

C. Εὐάγγελος, ου, ὁ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœnissis, Gratus nuntius, inquit Camer. Ita vocatum Mercurium scribit Hesych.

C. Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (quasi ψευδὴς ἄγγελος) Nuntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, apud Aristoph.

C. Θεαγγελεύς, έως, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat solẽnitates quæ panegyres dicuntur. Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες, Hesych. Deduci puto à θέα.

Ἀγγελίας, ου, ὁ, & Ionicè Ἀγγελίης, idem poetis quod ἄγγελος, Nuntius. Hom. Il. λ, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Eustathius tamen exponit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν. subaudiẽs (opinor) εἰς. Hesiod. Theogonia, v. 780, Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. vbi ἀγγελίης à quibusdam exponitur nũtia. Sed hæc terminatio fœminino generi cõuenire posse non videtur. Quare videndum an non potius subaudiendum sit ἕνεκα, aut legẽdum ἀγγελίης pro ἀγγελίαις. In quibusdam codicibus legitur ἀγγελίῃ.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ. Idem poetis quod ἄγγελος. Callim. hymno in Iouem, Θῆκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην. Sic initio poematii Musæi, Ἡρώς τε κρυπτογάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, Nuntia. Idem Callim. hymno in Delum, — τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις. ‖ At verò Arethas in Apocalypsin nouè dixit ἀγγελιῶτις τάξις pro ἀγγελική, id est angelica.

Ἀγγελίνα, ας, ἡ, poeticè Nuntia. Orph. in hymno Auroræ, p. 126, Ἀγγελίνα θεοῦ δὲ Τιτᾶνος ἀγλαοῦ μεγάλοιο.

¶ Ἀγγελία, ας, ἡ, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nũtiatur. Il. ρ, — φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν. Ionicè pro ἀγγελίαν. Sic λυγρὴν ἀγγελίην, Il. τ. Thucyd. 3, ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. Sic apud Xenoph. Pæd. 7, ὥσγε μόνοις ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία, τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συνάγεσθαι. Eodem modo & apud Ciceronem, Venit nuntius. Dicitur & ἀγγελίαν φέρειν (quo modo apud eundem Ciceronem, Perferre nuntium) & ἀγγελίαν φέρειν, vnde compositum ἀγγελιαφόρος. Sic Herodian. lib. 3, ἀγγελίας ἀπορρήτους dixit quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα.

Ἀγγελία, Mandatũ à nuntio perlatum. Quod ἄγγελμα tamen simpliciter alicubi apud Homerum exponitur à scholiis Græcis, id est mandatum, vt Od. ε, Ἀγγελίην ἐρέω Πηνελοπείῃ. Ita expono ἀγγελιάων, mandatorũ, Od. ε, — ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. sed, mãdatorum per nuntium expositorum, vel à nuntio perlatorum, intellige, vt retineatur vis vocabuli. Sic Il. ο, 174, ἀγγελίην φέρειν, Mandatum perferre. Iris enim exponens ἀγγελίην quam ἦλθε φέρουσα, dicit, Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε, &c. Sic & apud Lucianum ἀγγελίας διαφέρειν accipi videtur.

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοὴ, Hesych. & ita videtur accipi Od. β, Ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο. Sic Il. τ, Ἤ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος. Apud Thucydidẽ quoq; alicubi ἀγγελίαι pro rumoribus.

Ἀγγελία, pro relatione, secũdum quosdam, apud Herodotum lib. 1, vbi quod ille dicit προμαντηίην καὶ ἀγγελίην vertit interpres, Primas partes in consulendo oraculo & referendo.

C. Ἀγγελιαφόρος, ου, ὁ, Nuntius, Tabellarius. Ad verbum Nuntiorum lator. Politianus apud Herodianum tabellarios vertit, lib. 3, ὡς δὲ οἱ ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σευήρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμματα δημοσίᾳ ἀπέδοσαν, ἔξιών, &c. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui est à nuntiis, & Qui est à responsis, apud Herodotum, qui πυλωρὸν & ἀγγελιαφόρον coniungit. Et alibi, δορυφόρους, ἀγγελιαφόρους, θυρωρούς. Aristot. autem De mundo, quatuor simul posuit, ἡμεροδρόμους τε καὶ σκοποὺς καὶ ἀγγελιαφόρους καὶ φύλακας. Synesius in epistola ad Olympium, οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαις ἵπποις ἀμαθέστερον ἐξελαύνει τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὸ πρὸς τὴν σὴν λογιότητα μέρος γίγνεται τοῦ κατὰ πόλιν φορτίου. Vbi obseruat Budæus βασιλέως ἀγγελιαφόρον dici tabellarium regium, qui publico vtitur vehiculo vel equo. Ponitur etiam ἀγγελιαφόρος (inquit idem Bud.) pro admissionali, qui & εἰσαγγελεὺς ab Herodoto vocatur. Stator etiam dici potest, vt ἡμεροδρόμος. Vide εἰσαγγελεύς.

C. Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Lætum nuntium, Faustũ vel felix nuntium. Ad verbum, Bonum nũtium. Eodem modo quo Gallicè dicitur *Bonne nouuelle*, pro *Ioyeuse nouuelle*. Appianus de nece Ciceronis, τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. Luc. in Asino, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσθύσειν ὑπεσχόμην. Obseruandum autem veteres plurali numero sæpius vsos fuisse. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κῆρυξ, Aristides. Ex quo loco explicatur illud Aristophanis in Equitibus, Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. pro ἐστεφάνουν με εὐαγγέλια ταῦτ' ἀπαγγείλαντα, vt dixit idem in Pluto, — κἀγώ γ' εὐαγγέλια βούθυτεῖν

βούλομαι εὐαγγελιεῖ σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντι. vbi schol. notat eum iocose dixisse κριβανωτῶν ὁρμαθῷ pro στεφάνῳ. Luc. in Demosth. encomio, 423, τῶν εὐαγγελίων χάριν, gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe εὐαγγελίων δευτερεῖα vocauit dona ab Artoxerxe data ei qui secūdus lætū nuntiū ipsi attulerat. q.d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ εὐαγγελισαμένῳ δῶρα. ‖Εὐαγγέλιον autē κατ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter à Christianis annuntiatio insignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberauit. Interdum tamen per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cuiusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam (quanuis rarius) ipsam doctrinæ Euāgelii promulgationem declarat. vt 1. ad Cor. 9, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et 2. ad Cor. 10, ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic eiusdem epistolæ 8, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Quem locum perperam Hieronymus & post eum multi de historia euangelica à Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius euangelizationem declaret.

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. ξ. v. 152, – εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. id est (inquit Eustath.) κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας. Sed euangelion petenti denegatur, v. 166, his verbis, ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. Plut. opusc. Vtrum Athen. &c. εὐαγγέλια ἐκ φιδιτίου κρέας ἀπέστειλαν. Cicero ad Att. lib. 2, plurali numero vsus est, O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas: quibus εὐαγγέλια quæ reddam nescio, deberi quidem, planè fateor.

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætum nūtium. Isocr. Areop. ὅτι ὁσάκις μὲν ἐπράξαμεν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1, ἔθυε τὰ εὐαγγέλια. Pollux lib. 5, ἡ μάντις ἐπὶ ᾧ συνήθη θυσία, εὐαγγέλια, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῷ πάθει.

Εὐαγγελικὸς, ή, όν, Euangelicus, Ad euangelium pertinēs. Verbum sacris scriptoribus proprium.

Εὐαγγελίζω & Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, εὐαγγέλια λέγω. Cyprianus alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. Sed veteres scriptores voce media potius vsi sunt. Aristoph. Equitibus, – λόγους ἀγαθοὺς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Vbi scholiastes annotat, εὐαγγελίσασθαι Atticè dici pro εὐαγγέλια λέγειν. Ex quibus colligo eum εὐαγγελίσασθαι cum accusat. λόγους non coniunxisse, sed absolute positum existimasse. Soler tamen alioqui cum accusatiuo poni rem significantem: ac tum exponitur à multis simpliciter, Nuntio. Antiphō, ὥσπερ τὰ παρ' εἰδεῖ μεγάλας ἀτυχίας εὐαγγελιζόμενος. Sic Demosth. Pro cor. ἀτυχήματα εὐαγγελίσασθαι dixit. τὸ ὀξέως προσιόντα, καὶ εὐαγγελιζόμενος οὕτως οἷς αὐτῶν ἀπαγγελεῖν οἴομαι. hic enim nō absolutē positū puto εὐαγγελιζόμενος, sed cum ἀτυχήματα (vel eius relatiuo ταῦτα) debere iungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur è proxime præcedentibus. Possumus (meo iudicio) tamē & vim verbi retinendo εὐαγγελίσασθαι εὐτυχίας vel εὐτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus (vel de rebus prosperè gestis) nuntium afferre. Synes. epist. ἀπαγγελίας γὰρ ἐκδέδωκεν, εὐηγγέλισεν τὰ λόγια. vbi Adr. Turneb. vir doctissimus εὐηγγέλισεν, simpliciter vertit Nuntiasti. Idē apud Philonem De vita Mosis, εὐαγγελιζομένη φορὰς ἀκροδρύων reddidit simpliciter, Prouentum baccarum denuntiantem. Ego reddere maluissem, Lætum (vel iucundum) nūtium de prouentu baccarum afferentem. Alioqui si εὐαγγελιζομένη simpliciter reddas Denuntiantem, vel Nuntiantem, nihilo maiorem vim habebit quam simplex ἀγγέλλουσα. ‖Εὐαγγελίζομαι, Victoriam nuntio, Bud. ex Luciano.

Εὐαγγελίζειν, & εὐαγγελίζεσθαι (quorum illud quidē rarius, vtpote duobus tātum locis) in sacr. lit. declarat Annuntiare Christi doctrinam quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν vocatur. Interdum absolutè ponitur, vt 1. ad Cor. 9, ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται. οὐαὶ δέ μοι ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusatiuus, vt Act. 8, καὶ διεχόμενος εὐηγγελίζετο ταῖς πόλεις πάσας: vel datiuus, vt ad Rom. 1, καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdum verò casus rei, videlicet accusatiuus. vt Act. 10, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. 1, εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. 5, εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. nam & hic accusatiuus est rei, quū per Iesum Christum significetur doctrina de Iesu Christo: quæ etiam pacis & fidei aliisq; huiusmodi nominibus intelligitur: adeo vt εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætum de pace nuntium afferens. i. de doctrina Christi. Itidémq; in aliis similibus locis. ‖Ponitur etiā passiuè aliquoties tū de re, vt 1 Petri 1, τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de persona, ad Hebræos 4, καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι.

B Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Euangelista. Sic autē vocātur in nouo Testamento qui erant secundi ab Apostolis, quósque illi tanquā asseclas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Euangelii, ideóq; nulli ecclesiæ erāt addicti: vt ad Ephes. 4, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς. Postea verò ædificatis iam ecclesiis, quum & Apostolorum & Euangelistarum munus desiisset, translatū est nomē ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributū pro cognomine, vt ab altero Ioanne distingueretur.

C Ἀναγγέλλω, F. ελῶ. P. κα, ex ἀνὰ & ἀγγέλλω compositum, vt Latinè, Annuntio, vel Renuntio, pro Nūtio. Cum dat. rei & accus. pers. Et Ἀναγγέλλομαι, pass. Nūtior, Nūtius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός, Allatus est nuntius ipsum mortuum esse. vel Allatus est de eius morte nuntius. Ἀναγγελθήσεται, διηγηθήσεται (id est narrabitur) Suid.

C. Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ & ἀγγέλλω cōpositum, itidē pro ἀγγέλλω, (vt Latinè, Annuntio & Renūtio, pro Nūtio) vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hom. Il. 1, 612, – ἀπαγγείλαι δ' ἐπέεσσι Χρήμαθ' ὅσα Δαναοῖσι καὶ οὐκ ἀγαθοὶ περ ἔοντες.

D & Il. 409, Ἤ εἰ ἀπαγγείλειε Διὸς μεγάλοιο νόημα. Xenoph. Pæd. 2, ἀπαγγείλαι τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. & 8, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγείλαι τὰς παρ' ἐμοῦ. Demosth. Pro cor. ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ. Sic ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινά, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plutar. in Consol. ad vxorē, οἱ πεμφθέντες ἀπαγγελοῦντες περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς. ‖Pro ἀπαγγέλλω autē dicitur & ἀπαγγέλλεσθαι voce media. vnde Plut. in Alex. τοὺς δὲ προσφεύγοντας τὴν Ἁρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγελλομένους ἔδησεν. ‖Sic &

E Ἀπαγγέλλομαι pro ἀγγέλλομαι. Xen. ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τούτου. Plato, ὅτι ἐπειδὰν ὧδ' ἐγὼ ἀληθῆ ἀπαγγέλλεται. Plut. in Galba, ἀπηγγέλη τῷ Γάλβᾳ εἰς τὸ παλάτιον.

Ἀπαγγέλλω, Demosth. Renuntio, vt legati faciunt à legatione redeūtes. quod ἀποπρεσβεύειν Plutarch' alicubi dixit, Homerus ἀποφάσθαι. Bud.

Ἀπαγγέλλω σοι δίκην προσκλήσεως, pro Denuntio tibi litem, affertur ex Libanio.

Ἀπαγγέλλω, Pronuntio, Enuntio, id est Cœptum mentis eloquor, inquit Bud. addens hoc exemplū ex Demo

F sthene p. 124, οὐδεὶς ταῦτ' ἀπαγγέλλων δυνήσεται τὸ ἦθος παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Addit idē Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς, Obscurè effari. Idem quod ἑρμηνεύειν. Cum his Budæi conuenire puto hæc Hermogenis, ἀπαγγελίας λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐνθυμήματα. Sæpe autem apud autores ἐπαγγελία perperā positū inuenitur pro ἀπαγγελία.

Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito, τὰ γεγραμμένα ἀπὸ στόματος λέγω. Syn. Παιδεύεται περὶ Διοσκορίου πῶς ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα. Bud.

Ἀπαγγέλλω, ἐπὶ τῷ ἀπειλῶ καὶ διδάσκομαι, Bud. ex Polluce.

G Ἀπαγγέλλομαι dicit Plato pro ἀπαγγέλλω, Pol. lib. 2. p. 91, τὴν παιδείαν οὐ χοίαν τινὲς ἀπαγγελλόμενοι φασὶν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Bud.

Ἀπαγγελτέον, Nuntiandum est, vel Enuntiandum, &c.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, Enuntiatio, Pronuntiatio. Ἀπαγγελία videtur sumi hic ab Hermogene pro ἑρμηνεία, (vt Budæus ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς exposuit ἑρμηνεύειν) Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐνθυμήματα. Vide ἑρμηνεία. Sunt tamen qui hic genus figuræ esse scribant. ‖Ἀπαγγελία significat etiam recitationem quæ fit memoriter. Synes. verbis paulo antè citatis subiungit, καὶ ἡ σω-

H πή πέλος ἐπὶ ἀπαγγελίας,

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, Nuntius, Index, in Anthol. epigrammatum.

Ἀπαγγελτικὸς, ή, όν, Enuntiatiuus. Affertur ex Seneca & τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

C. Διαγγέλλω, ex διὰ & ἀγγέλλω, Nuntio circunquaque, vel per diuersa loca, Diuulgo. Plut. in Camillo, ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. Philo, πρεσβευομένας & διαγγελλούσας, vbi διαγγελλούσας ab interprete exponitur Internuntias. Budæus διαγγέλλω exponit etiam Denuntio, Effero, Prodo. ‖ Διαγγέλλω (vt ἐπαγγέλλω) pro Edico, vel Indico, Herodian. lib. 1, τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Liban. in argumẽto τῆ περὶ παραπρ. de matre Æschinis, τὸ δὲ καθαίρουσαν καὶ τελεταῖς τισὶν διαγγέλλουσαν φησὶ δέξιν.

Διάγγελος, Internuntius, Bud. Ammonius à Thucydide διάγγελοι vocari ait quem cæteri ἐξάγγελοι appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nũtiat.

C. Εἰσαγγέλλω, ex εἰς & ἀγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. Pæd. 8, εἰσαγγέλλοντι πρὸς ἐμέ, ἵνα κοινῇ βουλευόμενοι. &c. Idem Sympofio, κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη, &c. Sic εἰσαγγέλλομαι apud Demosth. εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων.

Εἰσαγγέλλω, Defero, Postulo, Accuso, In ius voco. Isocrates περὶ ζεύγους, Εἰσήγγελλεν εἰς τὴν βουλὴν, λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγείλας pro delatore, apud Isæũ. Sic & in voce pass. Εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accusor. Demosth. Pro cor. οὐκοῦν σὲ μὲ οὐς εἰσηγγελμένον ὅτι ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. πρὶν ἂν εἰσαγγελθῇ καὶ διαβληθῇ πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non solùm εἰσαγγέλλω σε, sed & εἰσαγγέλλω τι περί σου. Plut. de coniuratione Catilinæ loquens, ἑκάστα δὲ ἔπειτα καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγελλε. Sic Liuius crimina de aliquo ad senatum deferre dixit.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, Delatio, Accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem: cuius verba sunt, ἡ δὲ εἰσαγγελία τέτακται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικόν ἀμφοτέρως γὰρ, &c. Εἰσαγγελίαι (inquit Bud.) esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Isæus tamen (Harpocr. teste) rem eandem εἰσαγγελίαν & γραφὴν appellauit. Isocr. De pace, καὶ πολλῶν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις καὶ ταῖς γραφαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demosth. Pro corona ad εἰσαγγελίας & γραφὰς addit etiam εὐθύνας.

— Ἀπεισαγγελίας φεύγειν δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro Criminis læsæ maiestatis reus.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, Qui nuntiat aduentũ alicuius. vt in εἰσαγγέλλω ex Xenophonte protulimus, κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη, &c. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicuius aduentum & illum ad eum admittendi. Bud. admissionale vocat, ex Lampridio fortasse sumpta voce. Herodotus in Thalia, παρελθεῖν ἐς τὰ βασιλήια πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑπτὰ, ἄνευ ἐσαγγελέος. Quò alludens (vt opinor) Lucianus ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ, dixit, ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος. Vtrobique autem habes ἐσαγγελεύς Ionicè pro εἰσαγγελέως. ‖ Εἰσαγγελεύς, Delator, sed propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής, inquit Suidas.

Εἰσαγγελτικός, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

C. Ἐξαγγέλλω, Renuntio. Plat. Pol. 1, ἐν ἐξαγγέλλειν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ πίμπτα. Xenoph. cum aduerbio motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε. Sic apud Isæum pro Certiorem facio, inquit Bud. Propriè ἐξαγγέλλειν est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii & Hesychii expositionem quam dant nomini ἐξάγγελος. ‖ In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα, Efferre arcana seu secreta, vel prodere. Euulgare. Demosth. Philipp. 1, εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τοῦ δέοντος. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. ‖ Apud Xen. Pæd. 7, pro Nuntio, seu Nuntiũ perfero, seu Iussa perago, inquit Cam.

Ἐξαγγέλλω, Enuntio, Indico, id est ἑρμηνεύω. quod & ἀπαγγέλλω. apud Hermogenẽ περὶ δεινότητος, Bud. Fortasse autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν.

Ἐξαγγέλλομαι, Pass. Nũtior. vt ἐξηγγέλθη ὁ θάνατος, Mors nuntiata est. ‖ Item pro Efferor, Prodor, &c.

Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus, Patefactus per nuntium. Thucyd.

Ἐξαγγελτικός, ή, όν, Enuntiatiuus. Affertur ex Aristotelis Prob. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, pro Qui ad intelligẽtiam referri potest.

A Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propriè, Qui vel quæ nũtiat iis qui foris sunt quæ intus fiunt, Hesych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8. p. 279, αὐτὸς προσφυλάσσεσθαι τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ‖ Ἐξάγγελος, Index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ. Camer.

Ἐξαγγελία, ας, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Euulgatio. ‖ Item Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. vt ἐξαγγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud.

C. Ἐπαγγέλλω, Denũtio, Indico, vt ἐπαγγέλλω πόλεμον, (sicut

B καταγγέλλω) vel πολεμεῖν, Bud. ex Polybio. Sic ἐπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν Βρεττανίαν ἔξοδον, Herodian. Id est, Expeditionem vel profectionem edicit. Sic autem ante hos vsus est Thucydides hoc verbo, vt quum p. 137 dicit στρατιάν τε ἐπαγγέλλειν ἐς τοὺς ξυμμάχους. Demosthenes autem ἐπαγγέλλω στρατεύειν dixit, vt Polybius ἐπαγγέλλω πολεμεῖν. Xenophon Pædiæ 8, βοηθεῖν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ αὐτὸς ἐπαγγέλλη. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio & condico, hoc est constituo. Plut. Demetrio 188, ἐπεὶ δὲ εἰς Λακεδαίμονα ἧκεν, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio & edico, cum infinit. Demosth. πρὸς Μακαρτ.

C 117, τοῖς ἀπογιγνομένοις, οἷς ἂν μηδεὶς αἱρῆται, ἐπαγγέλλετω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν αἱρεῖν καὶ θάπτειν, denuntiet & edicat, Bud. ἐπαγγέλλουσιν, κελεύουσι, Hesych. ἐπήγγελλεν, προσέταττεν, Suid. Idẽ, ἐπαγγελμα, αἰτία ἢ ἐπιταγὴ, ἐντολὴ, διακελευσις. Idẽ, εἰς τὸ πρῶτον ἧκεν ἐπαγγελία exponit παραγγελία.

Ἐπαγγέλλω, Edico, Pronuntio, Id est Promitto in publicũ. Herodian. de Gordiano, τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπιδόσεις χρημάτων ὅσας οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπηγγέλλετο. i. cõgiaria pronũtiauit, Bud. Vide ἐπαγγέλλομαι.

D Ἐπαγγέλλω, Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xen. Pæd. 8, πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. i. Id denuntiãt, vel significant illis. Quidã apud Suidam, ἢ κελεύει παρρησίᾳ, ἢ εἰ τι ἄλλο, ἐπαγγέλλει. i. (vt ille vult) αἰτίαν. Vide infrà inter significationes τοῦ ἐπαγγέλλεσθαι, pro Significare quid nobis opus sit.

Ἐπαγγέλλω, Defero, Nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. Et δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, quoddam accusationis genus: vide in δοκιμασία.

E Ἐπαγγέλλομαι, Pass. Denuntior, Indicor, Cõdicor, vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna condicta, Bud. Et ἐπηγγέλθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, Thuc. p. 267 pro Denuntiatũ est vel Indictũ Atheniensibus vt adessent. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Promittor. Vnde οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, pro Neque promissa, neque minæ, Bud. ex Greg.

Ἐπαγγέλλομαι, deponens, Posco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit. quod vim habet verecundæ petitionis. αἰτεῖ τι αὐτοῦ καὶ παρακαλεῖ. Demosth. Pro cor. ἤρετο Σάτυρον τί δήποτε οὐδὲν ἐπαγγέλλεται.

F Et paulo pòst, ὁ δὲ αὖ αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἰδίως, ῥᾷστα ἂν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου δοθῆναι, Bud. ἐπαγγέλλεται, παρακαλεῖ, ἀξιοῖ, apud Herodot. teste Suida. (qui ἐπαγγέλλειν quoque exponit αἰτεῖσθαι) Hesychius etiã habet, ἐπαγγελλόμενοι, παρακαλοῦντες, ἐπέστελλον. Herodot. Euterpe, ἐπαγγέλλεσθαι ἄδειάν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεχόμενον. i. (interpr. Camerario) Pronũtiari curasse, se impunitatem dare & multa promittere.

Ἐπαγγέλλομαι, itidẽ deponens, Polliceor. Cum accus. vel cum infin. Theophyl. Epist. 37, ἐπαγγέλλῃ πολλὰ καὶ παρέχεις ὀλίγα. Polyb. 5, ἐπηγγέλλετο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα πεντακόσια. Cum infin. autẽ, Xenoph. ἐπαγ-

G γέλλομαι διδάξειν. Paulo aliter apud Demosth. ad Lept. ἀλλὰ τὴν πρὸς θυσίας [ἑκατόμβας] καὶ τι αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος ποιεῖν, i. Vltrò hoc fecisse. Quod etiam polliceri dicitur, Bud. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Profiteor. vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, apud Xen. Profiteor virtutẽ. quod exponitur Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. περὶ εἱμαρμ. dixisse videtur τοὺς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένους simpliciter pro Profitentibus diuinationes, vt dicitur Ius vel philosophiam profiteri. Itẽ ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ. Xen. Œcon. p. 483, Κῦρος ἐπηγγέλλετο οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν, &c.

H Quæ constructio in hac significatione rarissima est.

Ἐπάγγελμα, ατος, τό, Pollicitatio, Promissio. Isocr. Contra soph. ὥσθ' ὡς πλείστοις τῇ σμικρότητι τοῦ μισθοῦ καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐπαγγελμάτων προστρέχειν. Idẽ ibidẽ, διὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελμάτων. ‖ Ἐπάγγελμα, Professio, Plat. in Euthyd. inquit C.

Ἐπαγγελτικός,ή,όν, Ad promissionem pertinens. q.d.Promissiuus.&Ἐπαγγελτικῶς,Promissiuè,Per promissionē.B. A
Ἐπαγγελία,ας,ἡ,Denuntiatio,Bud. ‖Item,Promissio.Plutarchus de discern. adulat. φίλω μὴ ὑγιεῖ τὴν ἐπαγγελίαν. Hac significatione sæpe vsurpatur in Testamento nouo:quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. ‖Ἐπαγγελία,genus quoddam accusationis, id est γραφῆς, apud Poll.
c.2.Ἀνεπάγγελτος,ὁ,ἡ,ἡ, ex α priuatiuo & ἐπαγγέλλομαι, Nō denuntiatus,Non indictus.Polyb.4,καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλάς.i.bella non indicta. B
c.1.Αὐτεπάγγελτος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,ex αὐτός & ἐπάγγελτος, Sua sponte (vel vltrò)aliquid faciens.Thucydides,αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, Sua sponte ad libertatem se contulerunt.Isocr.ad Demonicum,ἀλλ᾽ αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς [τοῖς φίλοις] βοήθει, vltrò subuenias,& non expectans dum ab illis rogeris. præcessit enim, ἀν μὴ περιμένης τὰς παρ᾽ ἐκείνων δεήσεις. Demosth.Pro corona, ὥστε τῆς Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς προδότας γενέσθαι Φιλίππῳ. Vbi mirum est ἐθελοντάς addi,quum alioqui αὐτεπάγγελτος & ἐθελοντής idem sint: & suspectus esse potest locus. Exposui autem αὐτεπάγγελτος, Sua sponte (vel vltrò) aliquid faciens,quum tamē participium in his & similibus exemplis addere necesse non sit.Vulgò autem exponitur Sponte pollicens, Nullo nuntio accersitus.quarum expositionum prior est etiam Budæi. Ego tamen ab Ἐπαγγέλλω malim deducere significante καλέειν siue προσκαλεῖν,(vt αὐτεπάγγελτος sit αὐτοκέλευστος, vel αὐτόκλητος),quàm ab ἐπαγγέλλομαι significante polliceor. C
¶ Καταγγέλλω, ex κατὰ & ἀγγέλλω. Interdum idem quod ἀγγέλλω,vel ἐξαγγέλλω : vnde κατάγγελτος apud Thucydidē, & ἐξάγγελτος pro eodem,id est Patefactus, Detectus per nuntium. In Actis Apost. καταγγέλλειν sæpe simpliciter pro Annuntiare. ‖Καταγγέλλω, Indico. vt καταγγέλλω πόλεμον,Indico bellum,(quod & ἐπαγγέλλω)Lysias, ἄπο δὲ εἰρήνης πόλεμον κατήγγειλαν.Sic Plut.in Lycurgo, καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς Εἵλωσι. ‖Item Καταγγέλλω pro Obnuntio.vnde καταγγελεύς & κατάγγελος. ‖Καταγγέλλω, Detero, Accuso,vt ἐπαγγέλλω. Herodian . δούλοι διαπέμπει κατήγγειλεν,Bud. D
Καταγγέλλομαι, Pass.Patefio per nūtium.Itē,Indicor.Item,Accusor,sequēdo significationē vocis actiuæ.hinc E
Κατάγγελτος,ὁ,ἡ,ἡ,Patefactus per nuntium, vel Detectus. Thucyd. κατάγγελτοι πολεμίοις γίγνονται . quod exponitur δῆλοι διὰ μηνυμάτων.
Ἀκατάγγελτος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Non indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος idē quod ἀνεπάγγελτος.Plut. Numa, Nō indictū bellum.
Καταγγελεύς,έως,ὁ, Annuntiator, Denuntiator. vt Act. Apost.cap.17,ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Exponitur & Obnuntiator hic à Budæo. F
Κατάγγελος,ου,ὁ καὶ ἡ,Obnuntiator.Plut.Apoph. Lacon. σὲ σοῦ κατάγγελον ἔπεμψεν ἀμῖν; te obnuntiatorem misit?B.
c.1. Ἐκκαταγγέλλω , pro καταγγέλλω , vt ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, Plut.Romulo,Qui ludos indixit.
c.2.Προκαταγγέλλω,Prænūtio, Antè denūtio.vt Act.c.3.v.18, ὁ δὲ θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ,&c. ‖Προκαταγγέλλομαι,Pass. Prænuntior, Antè denuntior,vt 2.ad Cor.capite 9.v.5,καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. id est prænuntiatam, vel (cum Beza)antea indictam.
¶ Παραγγέλλω,ex παρὰ & ἀγγέλλω, Denuntio, Condico, vt constituentes solent . Plato in Phædone , παρήγγειλαμεν σοι ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ παρῆν.Bud ‖Cui significationi affinis est hæc,παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον,Inuito ad cœnam, Condico cœnam.q.d.Denuntio alicui vt adsit ad cœnā.Lucianus,ἢ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι καπηλευομένοις. ‖Item παραγγέλλω in Pand. Græcis,Denuntio, vt quum mulier prægnans,post diuortium marito denuntiat sese prægnatem esse ex eo, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur:& maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. Bud. Vide ἀντιπαραγγέλλειν. Huc pertinet & παραγγέλλειν εἰς δίκην, Denuntiare iudicium.significat enim diem dicere in iudicus publicis. Bud. ‖Παραγγέλλω , Denuntio alicui vt hoc faciat , vel Denuntio hoc esse faciendum , Iubeo, G
Impero.Herodot.Thalia , οὐδὲ παρασκευὴν ὅπου οὐδεμίαν παραγγελίας. Lysias , παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς.Xenoph. Pædiæ 6 , παραγγέλλει τοῖς ἑαυτοῦ ἐφόροις,&c. Demosth.ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγελλεν αἰσχύνεσθαι. Vbi Budæus παρήγγελλεν esse ait Edixit,id est Edicto præcepit.Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quum milites per manus dant præceptum imperatoris. vnde παραγγελσις, Xenoph.vide infrà.Idem Xenophon dicit etiam παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα,pro Edicere suis vt arma capiant . Quod autem legitur apud eundem , στρατιὰς ὡς πλείστη εἰς τὸ πόλεμον παραγγέλλων,(id est,Citans milites ad nomina,Delectum habens,vt inquit Bud.) Suidas exponit καταλέγων. ‖Item pro Denuntio , id est significando iubeo. vt quidam apud Suidam,ὁ δὲ αἰεὶ χώρησεν, οὐδὲ τὸ ἀναγκαῖον παραγγελίας,id est σημάνας, inquit Suidas.Ponitur autem non solùm pro Edico,sed & pro Interdico. vt Act. Apost.5,οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ:id est,Nonne conceptis verbis interdiximus vobis.Bud. Videtur tamen & hic & similibus locis posse etiam significatio τὸ κελεύω, siue προστάττω, retineri.vt sit,Imperauimus vobis vt desineretis docere, &c. Vel, Denuntiauimus vobis ne doceretis , vt Beza vertit . Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. ‖Significat etiam Παραγγέλλω,Denuntio, id est accerso amicos.Lysias , ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου,Καίτοι γε,εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μὲν ἡμέρας παραγγεῖλαι ἢ ὡς ἀσφαλέστατα μὲ αὐτοῖς εἰσιέναι.Ex quo tactum mea sententia(inquit Bud.)vt παραγγέλλειν petere significet,id est ambire magistratum,καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accersebant ὅτι ἐν τῷ συναρχαιρεσιάζειν.Plutarchus,οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες,ἐκείνου χρώμενοι χορηγῷ.Idem παραγγέλλειν ἀρχὴν & μετέρχεσθαι pro eodem hic dixit, Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγελλεν αἰσθόμενος δ᾽ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῄει.Idem alicubi præpositionem εἰς addidit:vt in Cæsare,αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι,διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè qui ambit & est candidatus.
Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας , Refero me vel Referor in virorum numerum. Latinè Virilē togam sumo, Ad virilem ætatem perueni. quod & τελῶ εἰς ἄνδρας dicitur. B. Synes.aduersus Andronicum , ἢ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδὲ τὸ παιδεύειν πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξε.
Παραγγέλλω τινί,secundum Suidam, est etiam Versor cum aliquo , Congredior alicui quotidiana consuetudine.in hoc quem affert loco , ὁ δὲ, παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς,ποτὲ δὲ τοῖς,ἔπραξε μετ᾽ αὐτῶν ἢ διεδίδου. Id est(inquit) συνδιατριβόμενος,συνδιαπείθων,συναναστρεφόμενος . Vel est αἰτεῖ τὰ πρόσφορα ἐρχόμενος.
Παραγγέλλομαι,Pass.vide τὰ παραγγελλόμενα,Quod imperatur,vt τὰ παραγγελλόμενα ποιεῖν, apud Xen. Sic Thuc. lib.1,ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας.Idem lib.2, καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι . Vbi Bud. παραγγελλόμενα non exponit simpliciter Imperata,sed quæ imperata sint tradito per manus imperio. Vide παράγγελσις.
Παράγγελμα,ατος,τὸ,Præceptum.Lysias,παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς.Xenoph.in Cyneget. τὰ μὲν οὖν τῷ σοφιστῶν παραγγέλματα παραινοῦ φυλάττεσθαι. Est etiam interdictum vetitumque. Demosth. καὶ τῶν τειχῶν ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, Quum edicta interdictoria proposuissent . Et interdicta prætoria παραγγέλματα dicuntur in Pandectis.Bud. ‖Παράγγελμα non solùm pro præcepto,sed & pro hortamento consilióq;. Isocr.ad Demon.καὶ τῷ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν.
Παραγγελματικός,ή,όν,Præceptiuus, Denūtiatiuus, Bud. qui etiam affert ex Aphrod. in Top . παραγγελματικός τόπος.
–Παραγγελματικῶς,Præceptiuè,Denūtiatiuè,Tanquam præcipiendo , vel denuntiando . Exponitur etiam Adhortatiuè,sicut & παραγγελματικός, Adhortatiuus. H
Παραγγελτικός,ή,όν,Præceptorius.Item Prohibitorius,B.
c.2.Ἀπαράγγελτος,Sine mādato,Sine cohortatione. Polyb. 16,ἅλλως πάντες οἱ σύνεγγυς ἀπαραγγέλτως συνέβαλον ἀλλήλοις.Id est,Nulla egentes cohortatione,Bayf.

Παράγγελμα, ατος, τὸ, Præceptum, Mandatum. Vel, Ipse præcipiendi siue imperandi actus. Xenoph. ἀναβασ. 4, τέλος καὶ τὰ ἀνέστησαν, ἀπὸ παραγγέλματος πορευόμενοι. Est autem ἀπὸ παραγγέλματος aliquid fieri in castris, vel in acie, quū classico non edicitur, sed per manus imperium traditur & accipitur. Bud. Plato Leg. 12, καὶ ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις.

Παραγγελία, ας, ἡ, Idem. Aristoteles Ethic. 2, οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνην, οὔθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει, Neque sub artem, neque præceptionem vllam cadit. Camer.

‖Παραγγελία, Ambitus, Prehensatio, Petitio magistratus cum prehensatione. Gall. *Brigue*. App. de Cæsare loquens consulatum petente antequam vrbem intraret, ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἤτει παραγγελίας. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Demosth. De falsa legat. οὐδέν ἐστιν ὄφελος πολιτείας ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύει. Sic in principio eiusdē, σπουδὴν περὶ τὸν ἀγῶνα & παραγγελίας coniungit.

c. 2. Ἀντιπαραγγέλλω, Ex ἀντὶ & παρὰ & ἀγγέλλω, q.d. Obnuntio, vel Nuntium remitto prægnanti. nā mulier prægnans post diuortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur in Pand. Græcis, quum marito denuntiat sese prægnantē esse ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum agnoscere vterum non vult, & negat ex se prægnātem esse. quod est quasi obnuntiare vel nuntium remittere prægnanti. ‖Ἀντιπαραγγέλλω, Competitor sum alicui magistratum petenti. vt in hoc Appian loco, Πομπηΐῳ δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, Ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, siue de eo dicatur qui Nuntium remittit prægnanti: siue de eo qui competitor est. Quæ duæ significationes τοῦ παραγγέλλειν proximè præcedunt.

C. Περιαγγέλλω, Ex περὶ & ἀγγέλλω, Nuntio circunquaque. vt apud Thucydidē, περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Quod tamen alii simpliciter interpretantur, Nuntii induciarum. Sed malo Circunquaque nuntiantes inducias, vt exprimatur vis præpositionis περί. Idem lib. 2, ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις. quod exponitur, Naues imperabant. Malo, Nauium apparatum per vrbes denuntiabant. vel Nūtios mittebant qui imperarent, &c. Sic libro 7, σιδηρόν τε περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους. Interdum etiam genitiuo iungit. vt lib. 4, περιήγγελλον δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον βοηθεῖν ὅτι τάχιστα ἐπὶ Πύλον, Per totam circunquaque Peloponnesum missis nuntiis auxilia accersebant.

Περιαγγέλλομαι, Pass. vt παρασκευὴ ἡ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, apud eundē Thucyd. lib. 4, apparatus bellicus qui per vrbes denuntiatur.

C. Προαγγέλλω, Ex πρὸ & ἀγγέλλω, Prænuntio. Xenoph. Pæd. 3, οἱ μὲν θεοὶ μάλιστα ἐοίκασι προαγγέλλουσι.

Προάγγελμα & Προάγγελσις, Prænuntiatio.

Προάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prænūtius, vel Prænūtia. Plut. ὑγιειν. παραγγ. dixit προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. Vtitur Musæus.

C. Προσαγγέλλω, Ex πρὸς & ἀγγέλλω, Nūtio, pro simplici. Sic προσαγγελία apud Polybium pro simplici ἀγγελία sumitur. ‖Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, Deferre seipsum, μηνύειν ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου, inquit Suidas. Sic apud Lucianū Toxaride, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συνάρμοστῇ.

Προσαγγελεὺς, έως, ὁ, Emissarius, μηνυτὴς, προσαγωγεὺς, inquit Budæus. Idem de emissariis loquens, Dicuntur etiam huiusmodi ministri & auriti commeatores προσαγγελεῖς & προσαγωγίδαι & ὠτακουσταὶ, qui etiam aures & oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium. Polyb. apud Suidam, τοῦ δὲ Πτολεμαίου γενομένης προσαγγελίας παρεῖναι τὸν Ἄρχιαν. Item, ὁ δὲ διαπεραχθεὶς ἐκ τῆς προσαγγελίας, ἔφυγε. Vix tamen ex his & aliis verbis quæ affert Suidas, statui potest an προσαγγελία pro simplici ἀγγελία positum sit. ‖Προσαγγελίας lex data fuit de iis qui excedendum sibi vita putassent: cuius consilii reddenda publicè ratio erat. Camer. ‖Προσαγγελία exponitur etiam προσαγωγὴ ab Hesychio, vt προσαγγελεὺς est idem qui προσαγωγεὺς, suprà.

c. Ὑπαγγέλλω, ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, q.d. Clām nuntio. Musæus, Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ, quod vertitur Innuens. Malim, Nutibus occultis dans clām signa amoris prænuntia. ‖Ὑπαγγέλλω vulgò exponitur Ad maiorem vel potentiorem aliquid dico, ὑπαγορεύω.

A Ὑπάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod suprà ἐξάγγελτος, vel κατάγγελτος, Patefactus, Delectus, Manifestus, in hoc loco quem affert Suidas, ὁ δὲ, καταπρᾳϋνθεὶς μὲν γενόμενος ὑπάγγελτος τοῖς Ῥωμαίοις κινδυνεύσειν. ille exponit καταφανής.

ἌΓΓΟΣ, εος, καὶ ους, τὸ, Vas, generali nomine: vt apud Hom. Il. β, Ὡς μυῖαι τ' εἶα καὶ ἄγγεσιν ὥρην ἐν εἰαρινῇ... Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν. Idem ἄγγεα in quæ recipitur lac, in γαυλοὺς & σκαφίδας diuidit, Odyss. ι. Idem Il. π, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Hesiod. ἄγγεα sunt vasa in quæ

B frumentum reconditur, in Ἔργοις, Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσαις ἀράχνια. In prosa etiā vsurpatur ἄγγος, (sed rarius quam ἀγγεῖον) Dioscorid. lib. 5, ὑδὶ χωρὶς ἄγγους αὐτὴν ἀποθετέον. Inuenitur & ἄγγος ὀστράκινον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ, ex ἄγγος & θήκη, Vasorum apotheca. Vide apud Athenæum lib. 5, quam appellauerint Alexandrini ἀγγοθήκην. Vbi etiam legitur aliquoties ἐγγυθήκη, (pro quo Budæus ἀγγειοθήκη reponendum putauit) quæ fuerit λέβητος ὑπόθημα.

Ἀγγοπνίη, vide in πνίω.

C Ἀγγεῖον, ου, τὸ, Vas, Conceptaculum, Gellius lib. 8. cap. 10. Idem quod ἄγγος, & ex eo factum diminutiua forma, quanuis significationem primitiui potius retineat. Herodot. 1, ἐν ἀργυρέοισι ἀγγηΐοισι, Ionicè pro ἀγγείοις. Plutarchus De aud. ἀγγείοις τε βεβρεγμένοις. Idem in Alexandro, καὶ τῶν χρημάτων ὄντων τὰ ἀγγεῖα καὶ τῶν ἱματίων... Et Dioscorides lib. 4. cap. 97, ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas fictile.

‖Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, καταθεῖναι τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. ‖Gaza apud Aphrod. Probl. lib. 1,

D ἀγγεῖα ἰατρικὰ vertit medicinales cucurbitas. ‖Ἀγγεῖον pro vena, quæ est cōceptaculū siue receptaculū sanguinis. Vnde ἀγγειολογῶ. Gal. ad Glauc. lib. 1, τὸ σώματι τῶν μεταλαμβανόντων τὴν σηπεδόνα ἀγγείων. Idē, διὰ δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀγγείων, καὶ μάλιστα ὅταν ἀρτηρίαι τυγχάνωσιν οὖσαι. Bud.

Ἀγγειολογέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, (ex ἀγγεῖον & λέγω) Venas lego. & Ἀγγειολογία, Ipse actus legendi venas. Budæus ex Gal. Vide paulo antè ἀγγεῖον pro conceptaculo sanguinis, id est vena.

Ἀγγειόσπερμος, vel Ἀγγειοσπέρματος (ex Ἀγγεῖον & σπέρμα) Va-

E sculo siue vasculis semē inclusum habēs. Ex Theophr. in hist. plantarū citatur. Itē Ἐναγγειοσπέρματος, pro eodē.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vasis formam vel vasis capacitatem habēs. Et substatiuè τὸ ἀγγειῶδες, Capacitas tanquā vasis.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, Diminut. Vasculum. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

ἈΓΕΊΡΩ, F. ερῶ. P. ἤγερκα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Eustathius & Etymol.) Cōgrego, Colligo. Homerus Iliad. γ, Πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. In prosa quoque dicitur ἀγείρω, Thucyd. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: sed frequentius composite συναγείρω.

F Sic ἀγείρομαι, Congregor, Colligor. Il. β, Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Huius præterit. Atticum est ἀγήγερμαι, (vt τοῦ ἀγείρω præt. est ἀγήγερκα) hinc autem, à tertia videlicet persona singulari ἀγήγερται formatur ab Ionibus ἀγηγέραται, tertia persona plural. pro Congregati sunt: & plusquamperfect. ἀγηγέρατο, congregati erant. quæ in vsu sunt poetis. Hom. Iliad. υ, Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. pro ἀγηγέρατο. In vsu sunt poetis & hæc, ἀγέροντο pro ἠγείροντο, & ἤγερθεν, nec non ἄγερθεν, pro ἠγέρθησαν. Iidē

G vtuntur & τῷ Ἀγερέθω, & Ἀγρόμενος & Ἠγερέθομαι. De quibus infrà.

Ἀγείρασθαι θυμὸν ἐς φρένα dicit idem Homerus aliquoties eo modo quo Latini Recolligere se, & Recolligere vires, Recolligere animum. vt Iliad. χ, Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Id est, Vitalis vis (vel animalis, ab anima) recollecta est, quæ fuerat dissipata deliquio animi. quod & θυμηγερεῖν composita voce dicitur. Sic Il. δ, Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀγείρω cū accusat. rei, prò Mēdicando colligo, vel Mē

H dicorū more colligo, Corrogo. Hom. Od. ρ, — ὡς ἂν πύργα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι. Od. autē τ, — ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ'. vbi Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμός. Ad hos & huiusmodi locos posteros Homeri respexisse puto, vsurpantes ἀγείρω cum solo datiuo personæ, pro Stipē cogo, vel colligo, Mendico,

A Lucianus, οἷς ἀγείρουσι τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς. Idem Pseudomante, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τι καὶ ἐνθεάζοντες. pro Stipem cogentes matri deorum (vt Ouid. dixit περὶ μητραγυρτῶν loquens, -exiguæ quis stipis æra neget) non autem, cum Erasmo, pro A matre deorum afflati conuenientes. Sic Plato Pol.2, οἷς ἱέρειαι ἀγείρουσαι ἱνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Sic & Plut. in Romulo, αἱ δὲ θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιϊοῦσαι καὶ παίζουσι. (qui ambo loci in lexicis vulg. perperam exponuntur.) Athen. quoque verbo ἀγείρειν ita vsus est, lib.8, ἀγειρόντων τῇ Κορώνῃ. Sic & apud Plutarch. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. Et quidam apud B Suidam, καὶ τῇ θεᾷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφὰς λιμοῦ φάρμακα ἀγαπητῶς λαμβάνων. Budæus ἀγείρειν in hoc sensu exponit Circulatorum more petere. Pollux hæc tria coniungit, θαυματουργῶν, ἀγείρων, μητραγυρτῶν. & paulo pòst, θαυματουργεῖν, ἀγείρειν.

Ἀγείρειν etiam dicitur (vt Eustath. ex Ælio Dionysio refert) Vagari victoriæ aut rei talis causa, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. Quæ verba inueniuntur & alibi citata, addito verbo σημαίνειν post τοιούτῳ. vnde quidam exponunt, Circumire venditantem se ob C partam victoriam.

Ἀγερμός, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις, εως, ἡ, Collectio, Congregatio. Poll. Vide Ἀγυρμὸς post Ἄγυρις. Annotatur & Ἄγερσις pro eodem, cuius compositum ἐπάγερσις extat apud Herodotum. vide in Ἐπαγείρω.

¶ Ἀγερέθω, poeticū pro Ἀγείρω, Congrego, Cogo. Et pass. Ἀγερέθομαι, vnde ἠγερέθοντο, Il. α, – ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο.

¶ Ἠγερέομαι, οῦμαι, itidem poeticum pro ἀγείρομαι. Il. κ, – ἵνα D τάρ σφιν ἐπὶ φρεσὶν ἠγερέεσθαι.

Ὁμηγερέες, Congregati simul, ex ὁμοῦ & ἠγερέομαι pro ἀγείρομαι. Hom. Il. α, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. vbi ὁμηγερέες ἐγένοντο repetitio est τοῦ ἤγερθεν. Posset autem (si ἠγερέομαι non extaret) formari ὁμηγερέες ab ἀγείρομαι, accipiente η in incremento: vel ὁμηγερέες per cotractionem ex ὁμοαγερέες, vt vult Etymol.

¶ Ἀγρόμενος, partic. per syncopen, pro ἀγειρόμενος, Qui cōgregatur. Vel signific. præteriti, Congregatus, ἀγηγερμένος. Od. θ, – μετὰ δὲ σφίσιν ἀγρομένοισιν. Et Il. υ, – ὅτε τε καὶ ἀνέρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν, Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. Item ἀγρομένων, E Qui congregabantur, vel Dum congregarentur, Od. θ, Καρπαλίμως δ' ἔμπλευντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. Grammatici verbi ἄγρομαι, à quo deriuatum hoc participium, exempla non ponunt: ab ἔγρομαι tamen, ex ἐγείρομαι similem syncopen passo inueniuntur ἔγρω & ἔγρετο. ‖ Reperitur & Συναγρόμενος itidem pro συναγειρόμενος, vel συναγερθείς.

Παλινάγρετος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur παλινάγρετος (q.d. quod vice versa recolligitur) Quod reuocatur seu retractatur. vel, Quod reuocari seu retractari potest. Hom. Il. α, v. 529, F – οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Eustath. παλινάγρετος, ὁ ἐκ μεταμελείας ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος.

C. Εἰσαγείρω, vel Ἐσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Cōgrego. Item Recolligo (eo sensu quo recolligere animum dicimus.) Hom. Il. ο, – νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν. Et Il. φ, – μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν. ‖ Ἐσαγείρετο, pass. signif. pro ἀνηγέρθη, vel ἠγέρθη, Odyss. ξ, – ἐσαγείρετο λαός.

C. Ἐπαγείρω itidē pro ἀγείρω. Hom. Il. α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. G

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, Idem quod ἄγερσις, vel ἀγερμός, Collectio. ἐπάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιεῖται, Herod.

¶ Συναγείρω, Idem, Luciano frequens. Vtitur & Homerus, Od. ξ, – ἐγὼ ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς.

Συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, vide Ἀγρόμενος.

ἈΓΟΡΑ´, ᾶς, ἡ, Forū. Ab ἀγείρω (inquiunt Eust. & Etym.) fit ἀγορά: ab ἀγορᾷ autem ἄγυρις & ἀγύρτης. quem ego ordinem seruabo. Ἀγορὰ igitur ab ἀγείρω, significat locum εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαός (.i. in quē congregatur H populus) inquit Eustathius in hunc versum Odyss. β, initio, Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic alibi sæpe apud hunc poetam: & quidem peculiariter de loco in quo habetur concio, siue in quo exercentur iudicia. Sic & in prosa, ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου siue δικαστηρίου. Xen. Hell.5, ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ στοᾷ. Plut. in A- A popth. ἀξιοῦντος δέ τινος κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, ἐστὶ μὲν οὖν, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ. Hinc οἱ κατ' ἀγορὰν pro causidicis, & τὰ κατ' ἀγορὰν pro rebus forensibus, vt interpr. B. Hinc ἀγορᾶς πληθούσης & πληθούσης ἀγορᾶς, referto foro. id est, ea hora qua refertum hominibus est forum. vel, qua frequentissimum est forum. Dicitur & ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγοράν, Circa eam horam qua, &c. Esse autem ait Suidas horam tertiam. Vulgò exponitur de hora meridiei, secundum receptam apud nos consuetudinem. Sunt autē qui putent in πληθούσης ἀγορᾶς intelligendum B ἀγορὰν de foro rerum venalium: sed dissentit Suidas. ‖ Ἀγορὰ μυρμήκων, Conuentus formicarum, Camerar. ex Luciano.

Ἀγορὰ non tantùm pro loco in quo multitudo hominu cogregatur, & in quo habetur concio, sed & pro ipsa multitudine cōgregata, quæ etiā cōcio appellatur Il. β, Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης. Il. α, – λῦσε δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Od. β, – ἡ δὲ θέμιστας Ἠτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Sic apud Xenoph. ἀγορὰ λυθῇ. Apud AEschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, Concionē aduocare. ‖ Est C præterea ἀγορὰ (vt itē Lat. cōcio) oratio ipsa quæ apud concionē populi habetur. & ἀγοραὶ plur. pro eodē apud Hom. vt Od. δ, – ὅτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Et Il. β, Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. ‖ Item ἀγορὰ pro ipsa facultate concionadi, quæ & ἀγορητὺς alibi vocatur, vt infrà dicetur. Il. β, Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. σ, – ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι. Et Od. θ, – χέρνα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων.

Ἀγορά, Forū. i. Locus in quo res venales exponuntur. Forū rerum venaliū. Demosth. Phil.3, νῦν δ' ἐκπέπραται ἐξ ἀ- D γορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα. Ita enim legi debet, nō ἐκπέπρακται, vt in vulg. edit. typogr. Idē Phil.4, τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐθηνίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Plut. Pericle, εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος. Plato De leg. μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Interdum ad ἀγορὰ in hac significatione additur genitiuus ὠνίων vel τῶν πωλουμένων. Plut. ἀγορὰς plurali numero Nūdinas interpretatur in Coriol.

Ἀγορά, Annona, Cómeatus, Quæ ad victū necessaria in foro venire solent. Thucyd.6, πόλει μὲν αὖ οὐ δέξεσθαι, ἀγο- E ρὰν δ' ἔξω παρέξειν. Aristot. OEcon. συνηγόρευσεν τὸν τε σῖτον πωλεῖν καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xen. Pæd.6, ὅστις δ' αὖ τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων φαίνηται. Hinc ἀγορὰ ὤνιος, Annona vilis. In qua significatione Thuc. dixit etiā ἀγορὰν τῶν πωλουμένων, lib.7. ‖ Ἀγορὰ præterea & ὠνὴ pro eodē (id est pro emptione) ponuntur, si Polluci vel potius ii eius exēplaribus credim*. Tzetzes verò ἀγορὰν vult etiam significare & rem quæ emitur, & nummos quibus emitur. Sed viderit.

Ἀγορήνδε, aduerb. pro εἰς ἀγορὴν (Ionicè pro ἀγορὰν) In fo- F rum. Hom.

Ἀγορῆθεν, aliud aduerb. pro ἐξ ἀγορῆς (Ionicè pro ἀγορᾶς) E foro. Hom.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ. cōpos. ex ἀγορὰ (significāte forū rerum venaliū) & νέμω. Magistratus qui foro rerū venaliū præest, Annonæ præfectus, AEdilis, secundū quosdā (quē tamē alii ἀστυνόμον potius esse putant) Ad ædiles enim (inquit Budæus) cognitio mensurarum & annonæ pertinebat: qui propterea Græcè ἀγορανόμοι dicuntur. i. foro venalium legē imponentes & macello ius dicētes. Hæc Bu- G dæus. At Dionys. Halic. non eosdem, sed similes duntaxat in plurimis rebus esse ait. καὶ σχεδὸν (inquit) ἐοίκασί πως κατὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. Ob hanc similitudinem factū esse puto vt Græci Romanā tractantes historiā ædiles ἀγορανόμους vocauerint: vt & apud Dionē videre est. At qui interpretātur ἀγορανόμον, Annonæ præfectum, non satis generali vti mihi videtur vocabulo: quia ὠνίων latius patet quàm annonæ appellatio. Aristoph. Vespis, καὶ καταγελᾷς μου. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων. Demosth. contra Tim. H εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ τοὺς νόμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις ἑάλωσαν. Fortasse vt ἄρχων à Latinis archon etiam dicitur, ita agoranomus pro ἀγορανόμος dicere tutius sit.

– Ἀγορανομία, ας, ἡ, AEdilitas, Agoranomi munus vel officium. AEdilitia dignitas. λογιστία, Suid.

– Ἀγορανομικός, κή, κόν, Ædilitius, Ad agoranomū pertinens, vt ἀγορανομικὰ νόμιμα, Arist. Pol. ε.

– Ἀγορανομεύω, μῶ. F. ήσω. P. ηκα, Aedilitatem exerceo, Sum agoranomus, Agoranomiam exerceo.

¶ Ἀγοραῖος, καὶ ὁ, ἡ, Adiect. penult. circūfl. In foro versās, Ad forū rerū venaliū pertinens, Circūforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xen. Hell. 6, Turba in foro versans, Turba circumforanea. | Arist. Pol. 4, tertiam vrbis partē vocat ἀγοραῖον, id est (inquit) quæ in vēdendo & emendo occupata est. Sic Plato vocari ait καπήλους eos quorum negotium est emere & vendere: & pro ἀγοραίοις dicit ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Sic Luc. Act. 17, προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius eo sensu (secundum quosdam) quo & ἐμπολαῖος, Suidas exponit Qui colitur in foro. | Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. Circūforaneus) pro Vulgari, Triuiali, Vili, Contempto. Aristoph. Ranis, Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νυνί, μηδὲ πανούργους. Idem in Pace, Ἔπεσι μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, apud Lucianum. Et ἀγοραῖος νοῦς à Suida exponitur ὁ πανδημικὸς καὶ συρφετώδης. Sic Aristot. Eth. 8, φιλίας ἀγοραίας opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ.

Ἀγοραῖος, Forensis, Ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. 7, ἐκ πρὸς ἀγοραίας διατριβάς. Idem, τὰς μὲν πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τάς τε πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐγχειρίσας, &c. Synesius, ὑπὲρ τοῦ διὰ τῆς ἀγελαίας φιλοσοφίας τῆς ἀγοραίου ταύτης ἐξετασθῆς. Et apud Plutarchum ἀγοραῖος χάρις. Citatur ex eodem in Lycurgo pro hac significat. τὸ πρὸς χρήματα παμῶν ἢ χρείας ἀγοραῖον συντελοῦντα. Suidas ἀγοραίαν δίκην exponit τὴν δικαιολογίαν. | Ἀγοραῖος, Forensium rerum peritus, vel Forensibus rebus aptus. Plut. Pericle, ἦσαν μὲν ὧν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον. Vbi animaduertendum copulari ἀγοραῖος & πολιτικός, vt Herodianus in loco quem modò protuli, copulat πολιτικὰς & ἀγοραίας.

Ἀγόραιος, cū accentu in antepenult. ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἀγορὰ πληθύει, inquit Suid. Id est, Dies in qua forum agitur. Sic fortasse in illo loco Actorum cap. 19, pro ἀγοραῖοι ἄγονται, legendum ἀγόραιαι ἄγονται, & subaudiendum ἡμέραι.

Ἀγοραιότερος, ν, ὁ, Comparatiui forma, pro ἀγοραῖος, id est Circumforaneus, In foro versans. Athen. lib. 10, ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἐκχυθὲν συνκυλισθῆναι. Potest & accipi signific. comparatiui pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant.

Ἀγοραίως, q. d Circumforanecè, pro Scurriliter, Non grauiter, Bud. ex Plut. Sic paulo antè ex Aristoph. σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, non scurrilibus.

¶ Ἀγοράζω. F. σω. P. κα, In foro versor. (Intellige autem de foro rerum venalium) Herod. Thalia, χλανίδα περιβαλλόμενος πορφυρέην ἠγόραζε ἐν τῇ Μέμφι. Idem Melpomene, κατὰ μέσον τῆς ἀγοράζοντα κτίσαι. Sic Thucyd. lib. 6. p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. | Ἀγοράζω, Consulto, Delibero, συμβουλεύομαι, Hesych. Intelligendum autem propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id est in foro iudiciali.

Ἀγοράζω apud posterioris seculi scriptores ponitur potius pro Emo, Mercor. Aristoph. in hac quoque significatione vsus est in Pluto, ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Isocr. ad Nicoclem, δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων ἢ τῶν πωλούντων. Dicitur & ἀγοράσαι ἀγοράσματα. vide Ἀγόρασμα.

Ἀγόρασμα, ατος, τό, Emptio & Res empta, inquit Budæus, afferens prioris significationis exemplum ex Aristotele OEcon. 2, χρῆσθαι τινὶ πρὸς ἀγοράσματα. Sed sunt qui εἰς ἀγοράσματα ibi legant. Ἀγοράσματα autem plurali numero frequenter dicūtur Res promercales, Merces, Mercimonia. Sic Aristot. ibidem, ὅπ ἀκαιρώς εἶναι τὰ ἀγοράσματα αὐτὰ ὑπὲρ τίμια ἠγοράσθαι. A Esch. aduersus Ctesiph. τὸ τὰ ἀγοράσματα τὰ ὀλυμπικὰ ἀγοράζοντας. | Polluci & Hes. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suidæ autem, ἅπαντα τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγορασμός, Emptio, in vulg. lex.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, Emptio, Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, Emptio. vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, Emptio & Venditio, in Pand.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, Emptor. Aristot. OEcon. 2, πρὸς δὲ τοὺς ὠνητὰς τῶν ἐκ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀναλωμάτων, &c. | Ἀγοραστὴς qui Aristoph. ὀψώνης, peculiariter Emptor opsoniorum, Opsonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Men. in Phania, φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής. Xenoph. ἀπομν. 1, ἐξήτασεν δὲ αὖ καὶ ἀγοραστὴν τὸν δοῦλον τὸν πλείονος ἄξια λαβεῖν.

– Ἀγοραστικός, κή, κόν, Ad emptionem pertinens. Plato in Soph. ἀλλακτικῆς τέχνης facit δύο μέρη, δωρητικὸν καὶ ἀγοραστικόν, id est (Fic. interpr.) duas species, quarum altera in largitione, altera in emptione venditionéque cōsistit. | Idem Plato in Cratylo, ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε (legendum puto ταὐτό γε) ἔοικε περὶ λόγον τι εἶναι ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ἑρμηνέα εἶναι, καὶ τὸ ἀγγελον, καὶ τὸ κλοπικόν τι καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν.

C. Ἐξαγοράζω & Προαγοράζω. Ἐξαγοράζω, pro simplici ἀγοράζω. Interdum pro Redimo, cum genit. rei & accusat. personæ, vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Redimit mundum magno pretio, Naz.

C. Προαγοράζω, à quo fit Προαγοραστής, Præemptor, in vulg. lex.

Ἀγορασείω, (à fut. ἀγοράσω formatum) Empturio. Vt περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀγορασείων φαίνεται, apud Budæum.

¶ ἈΓΟΡΑ´ΟΜΑΙ, ῶμαι. Fut. ήσομαι. P. ημαι, Concionor, δημηγορῶ. Il. α, Ὅς σφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Itē simpliciter pro λέγω, id est dico. | Ἠγορόωντο autem primo versu Il. δ, videtur esse pro consultabant, aut, consultabant simul & concionabantur. Vide Eustathium. Hesychius (vt antè dictum est) ἀγοράζειν quoque inter cætera significare vult συμβουλεύεσθαι.

Ἀγορητής, οῦ, ὁ, Concionator, Orator. Il. α, – λιγὺς Πυλίων ἀγορητής vocatur Nestor.

D Ἀγορητύς, ύος, ἡ, Concionandi ars, siue facultas, vel Eloquentia in concionando. vel simpliciter, Eloquentia. Hom. Od. θ, – οὔτι φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν. Vocari ἀγορὰς ab eodem, dictum est suprà.

Ἀγορητής, οῦ, ὁ, à quo superlat. apud Hesychium Ἀγορητότατος, pro λογιώτατος, Eloquētissimus, Disertissimus. Sed suspecta hic sunt Hesychii exempl.

ἈΓΟΡΕΥ´Ω. F. σω. P. κα, Idem quod ἀγοράομαι: sed hoc poeticum duntaxat: illud autem, etiam oratorium. Ἀγορεύειν (inquit Hesychius) Verba facere pro concione: ac propriè, In consessu hominum verba facere, & Concionari: per catachresin ponitur & simpliciter pro Dicere. Hæc ille. Ἀγορεύω igitur pro Concionor, Verba facio pro concione, vel generaliter pro Orationem habeo. Od. θ, – ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει Αἰδοῖ μειλιχίῃ. Eiusdē Od. β, Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Et ἀγορὰς ἀγόρευον, pro ἀγόρευον simpliciter, apud eundem, Il. β. Demosth. Pro corona, ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et λέγει ἀγορεύειν, itidem pro Orationē habere, apud Philostr. in Heroicis. περὶ δὲ τῶν ἐς Ἀχιλλέα τὸ σῶμα, καὶ μὴ ποιεῖς ἐν αὐτῷ λόγοις ἠγόρευσεν. At simpliciter pro Dico, siue Loquor, Verba facio, apud eundē Hom. interdum cum ὡς pro οὕτως, sine casu: interdum (& quidem sæpius) cum accusatiuo rei. vt Od. ε, Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι. Il. η, – οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Od. ρ, Ἐσθλ' ἀγορεύσεις. Nonnunquā etiam cum accusatiuo rei & accusatiuo personæ, vt Od. σ, Δαιμόνι' οὔτι σε ῥέζω κακόν, οὔτ' ἀγορεύω. In prosa autem, vt Herod. lib. 6, πέμπει κήρυκα προαγορεύσει τάδε. Et lib. 1, ὡς τὰ ὀφθαλμῷ ἠγόρευε. | Iūgitur & præpositioni ὑπέρ. vt apud Platonem De legib. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός, loquor de Ioue. Et cum περί, vt apud Aristot. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Et vt Homerus dixit ἀγορεύω τι κακόν τι, sic in prosa quoque ponitur: vel mutato accusatiuo rei in aduerbium κακῶς, aut καλῶς. Luc. in D. ἁλιεὺς inscripto, ἔγωγε τοὺς πονήρους κακῶς ἠγόρευον. Plut. in Solone, κακῶς ἀγορεύειν τὸν τεθνηκότα. Apud Aristoph. autem ἀγορεύω μὴ cum infinitiuo pro Veto: in Ranis, – ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν.

C. Ἀναγορεύω, Publicè pronuntio, Proclamo, Per præconem (vel præconio) declaro, aut denuntio, vel significo. Demosth. Pro corona, καὶ ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ. Vno verbo, Prædicare. Vide Lexici mei Cicer. paginam 140. Capitur etiam latius, sicut & Prædico, apud Latinos. Et pro Appello, vel Palam appello, seu voco. Plut. Demetrio, καὶ βασιλέως ἐκείνων ἀποδείξειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην

ἀναγορεύοντες. ‖ Dicitur & ἀναγορεύω eo sensu quo Saluto, quum dicitur Salutare imperatorem. Et pro Declaro vel Renuntio, vt Declarare consulem, vel Renuntiare. Plutarch. Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. σεβαστὸν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ. id est (Polit. interprete) augustum illum declarat. Idem in hoc libri 8 loco αὐτοκράτορά τε ἀναγορεύοντες vertit, Imperatorem cōsalutabant. Bud. Comm. p. 364. ἐκέλευσεν ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως vertit, Regē ciuitatis suæ pronuntiare. Sic passiuum ἀναγορεύεσθαι actiui sequitur significationes. Demosth. Pro corona, ἐστεφανοῦτο ἐν ὑμῶν ἀνηγορεύετο. Plut. in Æmyl. ὡς ἀνηγορεύθη κατὰ τοῦ Περσέως στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου πολιτῶν. Licet autē in verbis ex ἀγορεύω compositis, hoc vulgò obseruetur vt exemplis significationum horum verborum inserantur & exempla earundē quas habēt synonyma ab inusitatis thematib⁹ orta (vt verbi gratia, in ἀναγορεύειν, ponatur etiam ἀνειπεῖν, & ἀναῤῥηθῆναι, cū ἀπαγορεύειν ponatur etiam ἀπειπεῖν, ἀπείρηκα, ἀποῤῥηθῆναι) certis tamen de causis singula suis locis reseruare malui, & duntaxat, quæ illa essent indicaui, vt ea (si tibi videatur) inter se conferre possis. In hoc igitur verbo ἀναγορεύω vide, si libet, ἀνειπεῖν in ἔπω themate inusitato, & ἀναῤῥηθῆναι in ῥέω itidem inusitato.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, Proclamatio, Prædicatio. Demosth. Pro corona, τῆς δ' ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν τῶν πεντακοσίων φυλήν. Idem ibidem, τὰς ἀναγορεύσεις τῶν στεφάνων ποιεῖσθαι. ‖ Item Renuntiatio, Declaratio, ea significatione qua dicitur Renuntiare consulem, vel Declarare consulem.

C.1. Προσαναγορεύω in vulg. lex. pro Ex alto dico. Quod verbum mihi suspectum est, sicut & eius interpretatio.

C. Ἀπαγορεύω, Veto, Interdico. Herodot. ἀπαγόρευον Σκύθησι ἐπιβαίνειν τῆς σφετέρης οὔρων. Idem in Thalia, πολλὰ δὲ μαντείων ἀπαγορευόντων. Et cum μὴ (quæ abūdat) vt Æschin. ἀπαγορεύοντος μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους. Plat. Pol. 1, ἐμοὶ γε ἀπηγόρευσας ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Item cum accusat. Plut. in Theseo, ἀπαγορεύειν τὸν φόνον. ‖ Sic in pass. Ἀπαγορεύομαι, Vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. Idem in Fabio, ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι. Citatur & ex Naz. personæ tributum, μὴ πάθῃ ὅπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος ἀπηγόρευται περὶ τῆς ὀπισθίας.

‖ Ἀπαγορεύω, Fatisco, Elassesco, Defatigor, Frāgor. Synes. μήποτε ἐκεῖναι ποτὲ πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσωσι. pro μὴ ἐκκάμωσι, ne elassescant, vt Plin. dixit. Bud. Interdum cum datiuo rei, vt ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth. Quidam apud Suidam, ἵνα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον. Et cum πρὸς habente accusat. (vt in illo Synesii loco) apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος. & Plutarch. ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους. Et cum participio, vt apud Xenoph. in Cyneg. ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἑαυτοῦ οὐδεὶς ἀπαγορεύει. Idem De arte equestri, οὐδεὶς γὰρ οὔτε διδάσκων αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος. ‖ Ἀπαγορεύω, Animū despondeo, Animo concido, Spem abiicio. Plutarchus Galba, οὐδὲ τὸ ἐλπίζειν ἐκλιπεῖν οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι ... οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις. Vide ἀπειπεῖν in illo themate inusitato ἔπω, & ἀπείρηκα in ῥέω itidem inusitato.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, Interdictio. Et peculiariter Vetitū & Interdictū magistratus (sicut ἀπόῤῥημα) oppositum τῷ προστάγματι, apud Plutarchum. Paul. iurisc. edictum prohibitorium appellat. Bud.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, Interdictio. ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, mysticum quoddam signum vt à thiasis abstinerent, in lex. vulg. Quintil. lib. 9. cap. 1, in fine, Visellius, quanquam paucissimas faciat figuras, facit ἐνθύμημα tamen, &c. Paulo pòst, Visellius adiicit & sententiam. Inuenio qui aggregent his διατυπώσεις, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγήσεις. Vbi sunt qui hanc vocem ἀπαγορεύσεις suspectam habeant. ‖ Ἀπαγόρευσις, Defatigatio. citatur ex Plut. in Antonio.

C. Διαγορεύω, Explicitè dico & distinctè. Plat. lib. 7. De leg. καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, idem quod διηγόρευται, Id est, Hæc explicitè dicta sunt & distinctè, Explicata sunt, inquit Budæus: qui & διαγορεύω ostendit à Dionysio Areop. poni pro Tracto, Dissero, Disputo. Sic Hesychius διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, & διαλεχθῆναι.

Διαγορεύω, Sancio, Edico. θεσπίζω, διαγγέλλω, Hes. Vel, Nominatim edico. Itē Præconis voce pronūtio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cauere. Theodor. Hist. Eccles. 4, νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cauet. Et pro Iubeo, itémque pro Veto. Plut. in Graccho, τῷ δὲ μειρακίῳ διηγόρευσεν ἐπὶ ταύτης καθίσαι πάλιν, ἢ μὴ καθίσαι. pro Imperauit. Idem, ὡς αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύσας, pro potestate hoc vetans. Bud. Vide διειπεῖν. ‖ Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι, vt scribit idem ex Suida, qui addit apud Isæum διαγορεύειν accipi pro διάφορα καὶ οὐ ταὐτὰ λέγειν. ‖ Διαγορεύω item cum accusatiuo personæ citatur ex Luciano; διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα; verba mala iacit in Platonem.

Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies constitutus, Dies compactus & condictus, Bud.

C. Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum & palàm effero, Notum reddo. ἐκφαίνω, φανερῶ, δηλῶ, Hesych. Plut. ad Col. ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. De bapt. μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν. id est, Ingenuè fateri, vel Profiteri. ‖ Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, vt inquit Budæus, citans Halic. locum, in quo tamen est ἐξειπεῖν, in vita Lysiæ de Thucydide & Demosthene, οἳ δεινότατοι τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο.

Ἐξαγόρευσις, Indicatio rei arcanæ. Item Confessio, Declaratio eius quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. in Iulianum, καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τῆς ἀσεβείας ἐξαγορεύσεις. Pollux vt ἐξαγορεύειν & ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις & ἐκλάλησις tanquam synonyma ponit. sed hanc vocem duram esse addit.

C. Κατηγορεύω, Defero, Indico, id est καταμηνύω, Bud. Xenophon, ὅστις τινὰ ἡμερῶν καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλεύων. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, id est καταγορεύειν. Citatur ex Isocrate, καταγορεύω τὴν ληστείαν. & ex Thucydide, καταγορεύω τῷ φίλῳ pro Ad amicum querelā defero. Eius scholiastes lib. 6. μηνύειν exponit, lib. 4. καταγγέλλειν. Suidas καταγορεύω genitiuo personæ iungi ait, quam etiam constructionem habere κατηγορῶ notum est.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur ex Plut. De orac. pro expositione siue significatione, ἐπιφέρειν πρὸς τὰ αἰσθητὰ καταγορεύσεις.

C. Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio, Item præmoneo. Xenoph. Pæd. 3, εἰ δέ τινα φθέγγοιτο ἀκούειν, προηγόρευεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσονται. Sic Terent. Prædico & Prædictū, id de quo quis est præmonitus, pro προαγορεύω & προαγορευθὲν ponit. ‖ Significat etiā Denūtio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. Thucyd. lib. 1, καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Plut. in C. Martio, τοῖς δὲ Μαρκίου προαγορεύοντες εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herodotum in Thalia, κῆρυξ προηγόρευε τοῖς ἐν μέσῳ. ‖ Προαγορεύω, Testor, Cōtestor, Bud. apud Synesium exponit.

Προαγορεύω cum accusat. rei. vt προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denuntio bellum, apud Thucyd. & Demosth. ‖ Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. in Agesilao, inquit Bud. Idē ait προαγορεύειν apud Plat. De leg. esse eorum qui diem dicebant ob cædem admissam: qui indicebant accusationem, vt rei in sordibus essent, & interim εἰργόμενοι essent τῶν ἱερῶν.

Προαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio, Prænuntiatio. προφητεία, Hesych. ‖ Est & προαγόρευσις dicta (vt testatur Pollux) de reis cædis quibus interdicebatur sacris donec lata esset sententia: quo etiam modo προαγορεύειν à Platone accipi, modò dictum est.

C. Προσαγορεύω, Compello, Saluto, ἀσπάζομαι, Hesychio. Thucyd. lib. 3, καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, salutare imperatorē, apud Herodianum. Idem ἀξιοῦσθαι & προσαγορεύειν copulat lib. 1, & 2. ‖ Προσαγορεύεσθαι apud Thucydidem videtur sumi pro Compellari blandè: lib. 6, ἀλλ' ὥσπερ δεσπόταις οὐ προσαγορευόμεθα. ‖ Cum infinitiuo citatur ex Xenophonte, προσαγορεύω σοι χαίρειν, Te saluto, Tibi saluere dico. Ex Platone autem De leg. προσαγορεύω χαίρειν pro Iubeo valere.

Προσαγορεύω, Appello, Nomino. Naz. προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, huiusmodi vocatur nominibus. Προσαγορεύουσι, καλοῦσι, Hes.

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, Compellatio, Salutatio. Lucianus, ἐπεχείρησαν δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως. Phalaris Polystrato, τελευταίαν λαβόντες προσαγόρευσιν, Extremum à me salutati.

Προσαγορευτικός, κή, κόν, Compellatiuus, Salutatiuus, vel Salutatorius. vt κλητικὴ à grammaticis vocatur προσαγορευτική, (inquit Moschop.) quia προσαγορεύεις, id est quoniã ea vtimur in salutatione, siue compellatione.

C. 1. Ἀντιπροσαγορεύω, Resaluto. sicut & ἀντιπροσηγορεύθη apud Xenoph. pro Resalutatus est.

Προσπαραγορεύω vide suprà.

C. Συναγορεύω, Astipulor, Assentior. συναγορεύω σοι ταῦτα, Thucyd. pro In his tibi assentior. q.d. Tecum dico. Apud Xenoph. συναγορεύω pro Tueor & defendo sententiam aliquã, Bud. Est etiam συναγορεύω Tueor causam alicuius, Patrocinor. (quod & συνηγορῶ) Athen. 249, Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ. Thucyd. 288, καὶ ἠπείλησε ὡς τοῖς γε Δωριεῦσι ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ταύταις. Apud Philonẽ οἱ συναγορεύοντες, qui causas agunt. ‖ Citatur praeterea ex Plut. in Fabio, ἔσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο. pro Quae vates fieri mandabant: sed suspecta est haec interpretatio.

C. Ὑπαγορεύω, Verba subicio, Vicissim respondeo, Sermonem excipio, Bud. ex Luciano: addens à Theodorito accipi in hist. Eccles. p. 60 pro Subicio, id est, Post factum verba addo. ‖ Ὑπαγορεύω, Nuncupo. Plut. οἱ Ἀλεξανδρεῖς Καισαρίωνα ὑπηγόρευσαν. Dicto. Synesius, κλωστῆς τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα. Sic Xenoph. OEcon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro Dicto, eo sensu quo dicitur ratio aliquid dictare pro Suadere, vel Hortari. (licet nonnulli secus illud Latinum verbum exponant) Gal. ad Glauc. 1, τοῦτο μὲν ἀεὶ καὶ κατοπτεύειν, ὅπως γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ τοῖς δ᾽ ἑτέροις, οὐδ᾽ εἰς τἄλλα σύμπαντα προσφέρεσθαι. Hic ὑπαγορεύειν & προτρέπεσθαι pro eodem ponit. Budaeus apud Synesium ὡς ἑκάστῳ ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exponit, Vt facultas suppeditauit. Et simile esse ait ὡς ἂν ἡ χρεία ὑπαγορεύῃ, Vt necessitas postulauerit, vel suggesserit. Quod posterius malo.

Ὑπαγορεύω pro ἑρμηνεύω, Suid. ‖ Pro προσαγορεύω, vide ὑπατηγ.

Ὑπαγορεύομαι actiua significatione apud Basilium p. 90, vt annotat Bud.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, Dictatio, Ipsa dictandi actio. Item Hortatio, vt ex Iosepho citatur ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, pro Antipatri hortatu, siue impulsu.

ἈΓΟΡΕΏ. F. ήσω. P. ηκα, eiusdem cum ἀγορεύω originis & significationis, sed in compositione duntaxat vsitatum. Nisi quis cõposita sequentia malit ex ἀγορεύω deducere, cũ Eustathio qui κατηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

C. Ἀπηγορέω, Accusationi respondeo, Ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur Ἀπηγορέομαι. nam ἀπηγορήσομαι, Suidas & Hesych. exponunt ἀπολογήσομαι. Aristot. in Probl. ὁ μὲν φεύγων, ὅτε ὁ ἀγὼν μόνον ἀκηκοὼς αὐτοῦ πρὸς ἃ δεῖ αὐτὸν ἀπηγορεῖσθαι, Id est, (Bud. interprete) Reus, quum causa agitur, tunc primum ea audiuit ad quae respondere debeat.

Ἀπηγόρημα, ατος, τό, Responsio ad accusationem. Plato De leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit, ἔστω τὸ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν τούτῳ ἔσω καὶ ἀπηγόρημα τῶν μὲν ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν τῶν δ᾽ ὡς ἔμπειρος. Id est, Haec vna sit accusatio & defensio, vt exponitur in vulg. lexicis.

C. Κατηγορέω, aduersus aliquẽ loquor, Accuso, Reprehendo. Cum genitiuo personae, Isocr. Paneg. κατηγοροῦσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. Interdum cum genitiuo praefixa praepositione κατά, vt Xen. Hell. 1, κατηγοροῦντες κατὰ τῶν στρατηγῶν. Dicitur & κατηγορῶ τοῦτο πρός σε, Plut. in Publ. πρὸς πατέρα Βρούτῳ τῶν μάλιστα κατηγορεῖν. Iungitur etiam accusatiuo personae, vt Chrys. ad Rom. 4, ὁ δῆλα τὰ δῆλα κατηγορεῖ. Cum genitiuo rei, Demosth. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Cum accusatiuo rei, Xenoph. τὴν ἄλλων μαλακίαν κατηγόρει. Cum genitiuo personae & accusatiuo rei, Plut. in Lycurgo, ταῦτα κατηγοροῦσι Ἀγησιλάου, hac in re accusant Agesilaum. Vel, hac de re. Vel In hoc Agesilaum reprehendunt. Dicitur & κατηγορῶ περὶ τούτου. Thucyd. 289, κατηγορήσοντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου, καὶ περὶ αὐτοῦ ἅμα ἀπολογησόμενον. (vbi obseruandum est obiter κατηγορεῖν & ἀπολογεῖσθαι opponi, vt & apud alios passim.) Annotatur dici etiã κατηγορῶ σε φόνου, sicut viceversa κατηγορῶ σου φόνον. Citatur & ex Gaza gramm. lib. 4. cum duobus genitiuis, vno personae, altero rei, κατηγορεῖσθαι κλοπῆς. In voce passiua dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί

B σου, De hoc accusaris. q.d. Hoc dicitur aduersus te. Plato in Apol. Socr. δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, Ad ea de quibus primùm accusatus fui.

Κατηγορῶ, Indico, Arguo. Demosth. ἔτι δ᾽ ὅτ᾽ αὐτὸ τὸ ἀνάλωμα καὶ κατηγορεῖ ὅτι περὶ τὸ πρᾶγμα κατασκευάσαι. Sic Iulianus imperator, ὁ δὲ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γνώμην. Id est περιττὰ καὶ ἠθικεύει, inquit Budaeus. Idẽ apud Basiliũ, τὸ δὲ βάδισμα τὸ σοβαρὸν τῆς ψυχῆς ἐκλυτον κατηγορεῖ, interpr. Praedicat, & Exprobrat, ex Seneca. Itidémque κατηγορεῖς ait posse verti Exprobras in hoc Demosth. loco, ἀγαθὴ δὲ (οὐχ ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβίωκας, τῆς

C ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Vide pag. 1093 Comm. Sed & obseruandus est hoc in loco Demosth. vsus particulae ὡς cum κατηγορῶ. Idem Bud. κατηγορεῖν exponit Prae se ferre hoc in loco Luciani, πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, ineptiam multam prae se ferentes. ‖ Κατηγορεῖν quidam Denuntiare interpr. in hoc Thucyd. loco, lib. 1, καὶ σφᾶς κατηγοροῦντων ὅτι πιέζοιντο καὶ ἤδη ὕλες λαμβάνει.

Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel κατ᾽ ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, Praedico hoc de illo, vel Dico hoc de illo. Sic Philo de mũ-

D do, τοῖς τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦσι, qui de mundo ortum & interitum praedicant, Bud. Aristot. Metaph. 7, συμβέβηκε ταῦτα τὰ αὐτοῦ κατηγορεῖν. Alex. Aphr. De fato, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ὧν αἰτίας γίνονται πιθανὰς αὐτοῖς, ἐπὶ τούτων τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσι, de iis praedicant vel dicunt σωματικὰ. Idem, ἐφ᾽ ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ προκείμενα. pro In quibus significatis haec vocabula accipiantur, Bud. Cũ περὶ iunxit. Plut. ad Col. εἰ περὶ ἵππου τι τὸ ἑξῆς κατηγοροῦμεν, οὐ φησὶ ταὐτὸν εἶναι περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Dicitur etiã κατηγορεῖσθαί τι

E pro Appellatione ipsa significari & declarari, Vel, Nomine ipso indicari, vt Bud. interpr. in hoc loco Galeni Therap. lib. 14, ἀπὸ μὲν τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ μίξει τοὔνομα αὐτοῦ ἐθέσθαι, κατηγορεῖσθαι δὲ τοῦτο τι κρατούμενον.

Κατηγόρημα, ατος, τό, Id de quo quis accusatur, Crimẽ quod alicui obiicitur. Demosth. Pro cor. Πρὸς αὐτὰ τὰ σοῦ βίου βδελυγματα κατηγορήματα, ad propria crimina mẽtis tuae, interpr. Bud. Plut. Gaio, κοινὸν δὲ κατηγόρημα αὐτοῦ κατηγόρημα, τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων. ‖ Κατηγόρημα etiam pro accusatione citatur ex Plat. De leg. lib. 6. Vide ἀπη-

F γόρημα, paulo antè.

Κατηγόρημα, (sequendo significationem quam dialectici dant verbo κατηγορεῖν) Quod dicitur de aliquo, vel praedicatur. Vulgò Praedicatũ. Cic. Tusc. 4, Distinguũt etiam illud, vt desiderium sit earum rerum quae dicuntur de quodam, aut quibusdam, quae κατηγορήματα dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Vide Ἀκατηγόρητος paulo pòst.

Κατήγορος, ὁ, ὁ, Accusator. Aeschin. in Ctesiph. μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι.

G Κατηγορία, Accusatio. Thucyd. lib. 3, κατηγορία μὲν οὐδεμία προσῆν. Idem αἰτίας & κατηγορίας ita distinguit, lib. 1, αἰτία μὲν γὰρ, φίλων ἀνδρῶν ἐστὶν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι est Accusationẽ instituere, vel simpliciter Accusare, apud Thucyd. & alios. Κατηγορίας ἔχειν, Accusari. Citatur ex Aeschine κατηγορίαι Ἀμφισσέων passiua significatione pro Accusationes aduersus Amphissenses. Sic ex Demosth. κατηγορία μου, Mei accusatio. Demosth. μέμψιν & κατηγορίαν copulauit Pro cor. Opponuntur κατηγορία & ἀπολογία. Luc.

H πρὶν δέ γε ἀπηχθῆσθαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ.

Κατηγορίαι decem apud dialecticos, (quae vulgò Praedicamenta) ad quas vox omnis simplex refertur. sunt autem hae, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Luc. in Demon. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πολλὰς μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀγαθάγγελον δὲ δέκα σήματης

καὶ αὐτοῦ τὰς δίκας κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῆ, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δίκας κατηγορεῖν.

Κατηγορικός, κή, κόν, Accusatorius, Ad accusationem pertinens. Apud Plutarchum verò etiam pro accusatore, siue delatore, vt inquit Budæus. ‖ Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, citatur ex Martiano Capella, qui dedicatiuam & abdicatiuam interpr. Vide ἀποφαντικός.

c. 2. Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè accusari potest, Aduersus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. pag. 221, τὴν τῶν Ἀθηναίων ἀκατηγόρητον οὖσαν πόλιν. B

c. 2. Ἀντικατηγορῶ, Vicissim accuso, Recriminor, Bud. Ἀντικατηγοροῦμαι, Vicissim accusor. ‖ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ vicissim prædicantur, id est, quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. quæ etiam ἐξισάζοντα quasi adæquâtia dicuntur. Bud. ex Arist. & Philopono.

Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, Recriminatio: cuius duo sunt genera: alterum, quo litigatores idem crimen inuicem intentant: alterum, quo aliud atque aliud. Non absimile huic genus est quod ἀντέγκλημα dicitur. Hæc Bud. in Annot. pr. in Pand. C

c. 2. Προσκατηγορῶ, Insuper accuso, Vltrà accuso. Xen. καὶ δὴ σου προσκατηγορήσω ὅτι, &c. Citatur & ex Thucydide, προσκατηγορεῖ ἐπιδείξειν τινὰ ἐπὶ χρήμασι.

c. 2. Συγκατηγορῶ, Simul accuso. ‖ Item, Simul prædico, ea significatione, qua vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat. HINC & Συγκατηγόρημα apud dialecticos. q. d. Compraedicamentum. A quibusdam redditur Vox consignificatiua, id est, Significans aliis adiuncta, non per se. vt Omnis, Nullus, Quidam. A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικός, Consignificatiuus, & aduerbium Συγκατηγορηματικῶς, Consignificatiuè. D

C. Παρηγορῶ, Hortor, παρακαλῶ, Hesychio. Apoll. Rh. Arg. 2, — παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiua ita sumitur, vt παρηγορέατο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος. Sic idem alibi παρηγορεόμενος.

Παρηγορῶ, Consolor. Item, Consolandi gratia dico. vt apud Apoll. Rhod. — ἢ δή μοι ταῦτα παρηγορέεις, id est παραμυθητικῶς λέγεις, cōsolatoriè dicis ‖ Παρηγορῶ, Solor: (eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorē calamitatem) Plut. in Publ. χαλεπῶς μὲν ἡμᾶς παρηγορεῖ. Παρηγορῶ, Lenio, Mitigo, quod & Lat. Solor. Plut. τὸ μὲν θυμὸν ἐπιεικῶς πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτοῦ. Philo, ἅμα καὶ τὴν λύπην παρηγοροῦντος ἀναλαβεῖν προσδόκιμα. Plutar. Symp. 8, παρηγορεῖν τὰ πάθη τῆς ψυχῆς ᾠδαῖς μάλιστα καὶ ἁρμονίαις, lenire, vel (vt alii) sedare perturbationes. E

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, Adhortatio. Item, Consolatio. Vel, Hortamentum, Solamen. ‖ Παρηγορήματα Cælius Rh. ex schol. Aristoph. in Ranis annotat vocata fuisse quū chorus aliquid intus agebat quod tamen in theatro exaudiebatur: vt ranarum chorus apud Aristoph. Sed suspecta est ibi hæc vox παρηγορήματα. F

Παρηγορητὸς ex Cicerone citatur pro Consolabilis.

Ἀπαρηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insolabilis, Qui consolatione flecti non potest. Plut. in Galba. ἀπαρηγόρητον ἐπὶς ἄρχουσιν ἦσαν, exponitur, Nullam principum consolationem admittebant.

— Ἀπαρηγορήτως, Aduerb. Insolabiliter, Horatio.

Δυσπαρηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vix consolabilis, Consolatu difficilis. Cicero dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον. G

— Δυσπαρηγορήτως, Aduerb. Vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, siue leniri.

Παρήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hortator vel Hortatrix. Item Consolator vel Consolatrix. Soph. pag. 92, αὐτή μ' αὐτὴ παρήγοροι, pro παρήγοροι. Apoll. Rh. Arg. lib. 1, μῦθοι παρήγοροι, verba consolatoria. παρήγορα παίγνια, in Anth. epigr.

Εὐπαρήγορος, Aduerb. exponitur in epist. Phalar. Æquo animo. q. d. Facilem se præbendo consolantibus. Vel, Facilè consolationem admittendo. Donatus in illud Terentii, Laudare fortunas meas, εὐπαρηγορώτερον, inquit, fortunas, quàm fortunam.

Παρηγορία, ας, ἡ, Adhortatio. Item Consolatio, Mitigatio. Plut. De exilio, παρηγορίας δὲ, μὴ δυσπαρηγορίας τὸ λυποῦντος.

Παρηγορικός, κή, κόν, Consolatorius, Consolandi vel leniendi vim habens. Galenus. ψυχὴ θεραπεία καὶ παρηγορητικὴ, id est (inquit Bud.) quæ maximè ægrotum soletur & morbi tædium leniat.

c. 2. Ἀντιπαρηγορῶ, Vicissim consolor, Mutuam consolationem affero. In vulg. lexicis ἀντιπαρηγορουμένοις interpr. Alloquutionibus contrariis obstantes.

C. Προσηγορῶ idem quod προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed huius verbi προσηγορῶ in vulg. lexicis (vbi reperitur) nulla exempla afferuntur, éstque suspectum.

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, Alloquium. Et apud Euripidem, Salutatio.

Ἀπροσηγόρητος, ὁ καὶ ἡ, Insalutatus. Cicero in Epist. de Pōpeio fugiente loquens, Vrbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilii relinquebat.

Προσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compellator, Alloquutor, Salutator. Æsch. Prom. Τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες, quercus quæ vnumquenque venientem ad se compellabant, oracula fundentes. vnde fatidicæ vocatur à Seneca. Quidam tragicus poeta apud Suidam, Θνητῶν ὅπου φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος. Idē cum genitiuo apud Soph. Antigona, Οὕτως ἰκοίμην ἀγμάτων προσήγορος, id est, Camer. interpr. Supplex precibus vti salutarē deam. Hinc fortasse προσήγορος ab Hesychio exponitur προσκυνητής. ‖ Budæus προσήγορον interpr. familiare in hoc Themistii loco, Phys. lib. 5, οὐδὲ δὲ τέλος ἐναντίον τῶν εἰ αὐτοῦ ἀποδῶ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τι καὶ προσήγορον. Ibidem citat ex D. Areop. ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις, 173.

Προσηγορικός, κή, κόν, Compellatiuus, Salutatiuus. προσηγορικόν, Quo vtimur in compellando, vel salutando.

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui se compellari siue salutari non permittit præ morositate. vel actiuè, Qui non lubenter compellat siue salutat. Hinc Ἀπροσηγορία, Neglectum salutandi officium. q. d. Insalutatio. Vide prouerb. apud Erasmum, πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Εὐπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Libenter salutans, Affabilis, Qui benignè & comiter appellare solet, Bud. Locum Isocratis vide in sequenti voce Εὐπροσηγορία. In vulg. lexicis citatur ex Demosthene Εὐπροσήγορον φησί, & εὐπροσήγορον σῶμα (quæ potius videntur ex poeta quadam sumpta) pro comi.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, Affabilitas. Isocr. ad Demonicum, τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Cicero, Quis in me vnquam facilitatem sermonis desiderauit: id est εὐπροσηγορίαν, inquit Bud. Vide seq. vocem.

Φιλοπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Salutandi studiosus. nam Isocrates in illo loco ait esse φιλοπροσηγορίας, salutare eos qui nobis fiunt obuiam: vt εὐπροσηγορίας, conuenienter eos affari.

¶ Ἀλληγορῶ (quasi ἄλλο ἀγορεύω, id est ἀγορεύω) Aliis verbis significo, vel Sub aliis verbis allegoricè significo, inquit Bud. citans ex Aretha, in Apocal. 15, ἄλλως φησὶ πονηρὸν συμβίωμα, τὴν ἐν καρδίᾳ στύζουσαν ὀδύνην ἀλληγορεῖ. hoc est αἰνιττόμενος καὶ τροπολογῶν. Vel, Aliud verbis, aliud sensu ostendo, ex Quintil. Sæpe etiam ἀλληγορεῖν est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt, Allegoricè interpretari. Greg. de mythologiis loquens, τὸ μὲν ληρήσεις, ἀλληγορήσεις τὰς ἀπιστίας ἢ φαντασίας. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synesium, Alium fabulæ sensum afferre quàm qui sub verbis apparet. id est Allegoricè fabulam interpretari, vel Allegoriam fabulæ exponere. Ἀλληγορεῖσθαι pass. voce & significatione dicuntur ea quorum talis interpretatio affertur, diuersa videlicet à verbis quibus scribuntur aut dicuntur. Eustath. σημείωσαι ὅτι εἰς τὸν Κύκλωπα ὁ θυμὸς ἀλληγορεῖται. Id est, Per Cyclopem iracundia allegoricè significatur. Est etiam ἀλληγορεῖσθαι, Allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, Interpretatio allegorica, Bud.

H Ἀλληγορητὴς, Interpretator allegoriæ. vt Palæphatus, Charax, & alii dicuntur ἀλληγορηταὶ μύθων.

Ἀλληγορία, Significatio rei alius quàm sub verbis appareat. Figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Fabius, Ἀλληγορία (quam inuersionem interpretamur) aliud

verbis, aliud sensu ostendit, ac interim etiam contrarium. Dem. Phal. καὶ δὲ ὥσπερ συγκαλύμματι τῷ λόγου τῇ ἀλληγορίᾳ κέχρηται.

Ἀλληγορικός, κή, κόν, Allegoricus. Per allegoriam dictus, ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, Eustathio, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. Apud Hermog. ἀλληγορικαὶ μέθοδοι.

C. Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor. Cui opponitur κακηγορέω, vt Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Hes.

Εὐήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Benedicus. Et in vulg. lexicis Facundus. ‖ Εὐηγόρως aduerb. Benedicè, Plauto.

Εὐηγορία, Benedicentia, vt κακηγορία, Maledicentia. Item, Sermonis elegantia, Facultas ornatè loquendi. καλλιέπεια, καλολογία, καλορρημοσύνη, Suid. & Hes.

C. Ἰσηγορέω, Ex æquo loquor. Id est, Æquè liberè loquor, Pari libertate loquendi vtor. Item in voce passiua, ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, Ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, Æqua loquendi libertas, siue potestas. Vnde accipitur generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi vti.

C. Κακηγορέω, Maledico, Vitupero, Conuitior. κακηγορεῖν ἄλλα, Plat. De rep. 2. Phocylides, Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων πρὸς ἄνακτα, Vituperans apud herum, vel Detrahens illi.

Κακήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maledicus, Obtrectator. πεφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι, Athenæus lib. 5. Κακηγορίστερος cõparat. & κακηγορίστατος superlat. apud Pollucem, hoc ex Ecphantide, illud ex Pherecrate. ‖ Κακηγόρως apud eundem, Maledice, Cum maledicentia.

Κακηγορία, Maledicentia, Obtrectatio. Item, Maledictum. Vnde κακηγορίας δίκη apud Demosthenem, id est Actio iniuriarum, interpr. Bud. Quidam vertunt Actio iniuriarum ob maledictum. Fortasse reddi possit simpliciter Actio maledicti, ad differentiam. Demosth. in Midiam, p. 119, εἰ μὲν εἶναι ἰδιώτην ὄντα πρὰ αὐτῶν ὑβρίσῃ τίς ἢ κακῶς εἴπῃ, γραφὴν ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας φεύξεται.
‖ Κακηγόριον pro eodem, vt κακηγορίου δίκη, idem quod κακηγορίας, in eadem orat. p. 227, ἵνα αὐτὸ Δημοσθένης ἔλαχε τὴν τῆς κακηγορίου δίκην.

C. Μεγαληγορέω, Magnificè loquor, Magna loquor. Tibullus vtrunque ita iunxit, Magna loquor: sed magnificè mihi magna loquuto, &c. Exponitur etiam Magna iacto. Luc. De sacrif. πρέπει γὰρ (οἶμαι) οὕτω ὄντα μεγαληγορεῖν. ‖ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro Magnificè de re aliqua loqui, Magnificis verbis rem aliquã extollere. Herodian. lib. 3, τὰς τε πράξεις μεγαληγορεῖν.

Μεγαλήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnificè loquens, Iactabundus. Xenoph. Luc.

Μεγαληγορία, Magniloquentia, Magnificentia verborum. Plut. καὶ εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν, καὶ μεγαληγορεῖν, ἀξίως βιοῦν τῆς μεγαληγορίας.

C. Ὑψαγόρης, ου, ὁ, vel Ὑψαγόρας. Et apud poetas Ὑψαγόρης, aut Ὑψαγόρας. q. d. Altiloquus, vel Celsiloquus. Qui magnificè & tanquã ex alto loquitur. Ita enim malo, quam cũ aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallicè tamẽ dicimus, *Parler bien haut*, item *Parler comme haut monté*. Hom. Od. α, Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον ἀγορεύειν. Vbi Eustath. annotat ὑψαγόρην esse μεγαλολόγον, μεγαλορρήμονα, τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Odyss. ρ, Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες; Quidam anonymus apud Suidam, ἔχει δὲ κομπολογίας, καὶ ὑψηγόρει τις ἦν καὶ στρατηγός. Vtitur & Basilius hac voce. ‖ Ὑψηγόρος pro eodem apud Suidam & Etymol. Grandiloquus apud Cic. aliud significat.

Ὑψηγορία, ας, ἡ, q. d. Altiloquentia. Ex Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur & generaliter pro superbia. exponitur enim ab Hesychio ὑπερηφανία. Vtitur Greg.

ΑΓΕΛΗ, ης, ἡ, Armentum. Et aliquando Grex. Propriè boum apud Hom. nam hanc vocem ille τῷ τῶν βοῶν πλήθει προσονομάζει, vt inquit Eustathius, p. 178. Itaque certè βοῶν ἀγέλην apud Homerum legimus. vt Odyss. μ, Εἴ κε τις ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν εὕρῃσιν. & Iliad. σ, Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων. Il. λ, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν. Ex quibus & similibus locis conijcere possumus alibi subaudiẽdum hunc genitiuum βοῶν cum ἀγέλαι, vt Od. ξ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Est tamen apud eundẽ poetã ἀγέλη etiam equorum, vt Iliad. τ, Ἵπποις δ' εἰς ἀγέλην ἐλάσαι θεράποντες ἀγαυοί. Atque ita fortasse accipit ἀγέλας Hesiod. in hoc Theog. versu, Βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων. Et Eustathius quoque in illo Homeri versu, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι non solùm βοῶν posse subaudiri ait, sed ἵππων etiam fortasse: & addit ἐπ' ἀμφοῖν γὰρ (φασὶν) ἡ ἀγέλη κυριολεκτεῖται. Etiã λύκων ἀγέλην dixit Bianor in epigram. Ἤνικα λαιμάζοντ' εἶδε λύκων ἀγέλην. ‖ Dicitur & de auibus à posteris Homeri, vt annotat Eustath. Sic apud Soph. Aiace, πτηνῶν ἀγέλαι. Et apud Aristot. de perdicibus κατ' ἀγέλην, gregatim, quod & ἀγεληδὸν dicitur. ‖ Dicitur & de hominibus, vt Lat. Grex. Sic ἀγέλη μειρακίων, Athen. lib. 1. Et Pindaro, Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα. Budæus ἀγέλας classes siue decurias interpr. in hoc Plut. loco in Lycurgo, ἀλλὰ πάντας εὐθὺς ἑπταετεῖς παραλαμβάνων, εἰς ἀγέλας κατέλοχιζε.

Ἀγέληθεν, aduerbium, Ex armento, E grege. Apoll. Rhod.

Ἀγεληδόν, aduerb. Gregatim. Hom. Il. π, v. 160, de lupis, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Dicitur per metaphoram & de hominibus à Philone, pro Turmatim, Aceruatim.

Ἀγεληδῶς etiam legitur apud Hesychium: sed mendosè, vt opinor.

Ἀγελήτης, ου, ὁ, Armẽtalis, Qui est ex grege. vt βοῦς ἀγελήτης.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, Idem quod proximè præcedens ἀγελήτης, Armentalis. Od. κ. v. 410, Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας, &c. vbi Eustath. exponit νομαίας (pro quo alibi νεμαδικὰς dicit) & ἀζυγας. Eidem p. 881 βοῦς ἀγελαία est ἀδάμαστος, & ἄφετος, & quam alibi Hom. vocat ἀδμήτην. Hesych. ἀγελαίας exponit ἀγραύλους. Aristot. Pol. 1, ἀγελαῖα & σποραδικὰ vocat quæ Cicero congregata & solivaga, Tusc. 5: in 2. autem De off. congregabilia. Gaza & gregatilia & gregalia interpretatur. August. De ciuitate Dei aues congreges dixit. Quidam ἀγελαῖα verterũt etiam socialia. Plut. περὶ πολυφ. Συννόμον γὰρ ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον ἐστιν, οὐδὲ κολοιῶδες. Vbi negans esse ἀγελαῖον, non tamen vult intelligi esse σποραδικόν: sed significare vult (vt opinor) esse quidem vnà pascens animal, & propterea non abhorrens à societate: sed ita tamen vt non gaudeat numerosi gregis societate, more graculorum. His autem auibus ipse etiam Varro nomen à gregatim volando impositum testatur.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ & ἡ, Triuialis, Vilis. Vt ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰσχάδες, viles, Hes. Suid. Eust. Dicitur & de hominibus, eadem metaphora qua Latinis Gregarius. Isocr. Panath. 37, οἷς ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν. Quem locum Pollux intelligit quum scribit, οἱ δὲ εὐτελεῖς, ὀλιγομαθεῖς, ἁπλοῖς καὶ ἀγελαίους σοφιστάς. Suidas τῶν ἀγελαίων ἴσως ἀντὶ τοῦ εἶναι ὁ Isocrates, pro ἁπλῶν, inquit: & ἀγελαίων pro τῶν τυχόντων. Synesius in epist. τὸ δὲ λοιπὸν, ἀγελαῖοι, δημιουργοί, τῆς ὑπὸ τέχνης ἡμμένοι.

Ἀγέλαιος, (proparoxytonum) Rudis & imperitus, ὁ ἀμαθής, Suid. Eustath. A quo fortasse possit esse & ille genitiuus ἀγελαίων in loco quẽ ex Aristoph. modò citaui.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, Locus armenti, Suidas. Locus in quo pascitur armentum, siue grex: vel (secũdum alios) in quo stabulatur.

Ἀγελαΐς, ΐδος, ἡ, Congregatilis, fœm. gen. nam Numenius apud Athen. lib. 7, ὕκκας ἀγελαΐδας (alibi νάρκας) videtur dixisse pro ἀγελαίας.

C. Ἀγελάρχης, ου, ὁ, vel ἀγέλαρχος, Armenti siue gregis præfectus, Pecoris magister, Armentarius. Plut. Romulo. Philo, οἱ δ' ἀγελάρχαι, καὶ τὰ δι' αὐτῶν θρεμμάτων ἡγεμόνες. Idẽ καὶ εἶτα νομεῖ καὶ ἀγελάρχῳ ἐπιτραπῆναι ἐπακολουθεῖ. ‖ Ἀγελάρχης ταῦρος, Taurus armenti dux: qui & admissarius: quòd idem vtroque fungi soleat officio. Lucian. ταῦρος ἀγελάρχης βοῶν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἔρχεται.

Ἀγελαρχέω, ῶ, Præsum armento vel gregi. ‖ Plutarchus in Galba ἀγελαρχοῦσαν τῶν παλλακίδων dixit eam quæ præerat pellicibus, q. d. præfectam gregi pallacarum, τὴν τῶν παλλακίδων ἀγέλης ἄρχουσαν. Sic ἀγέλην metaphoricè vsurpari, dictum est antea.

¶ Ἀγελάζω, Aggrego, Congrego. ab ἀγέλη, eodem modo quo Aggrego & Congrego à nomine Grex.

Google

Ἀγελάζομαι, Aggregor, Congregor, Gregatim volo, secundum Gazam, in hoc Aristotelis loco, ἀγελάζονται δ' αἱ φάτται καὶ αἱ τρυγόνες ὅταν, &c.

C. Συναγελάζω, Idem quod ἀγελάζω. Exponitur & Consocio. Συναγελάζομαι itidem pro ἀγελάζομαι. Budæus συναγελάζεσθαι exponit gregatim viuere in hoc Aphr. loco, De anima lib. 2, ὡς οὖν τὰ ἄλλα ζῶα τὰ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ' ἔχει φαμὲν, οὕτω καὶ ἄνθρωπος φύσει αἱ ἔχει κοινωνικὸς εἶ.

Συναγελασμός, Aggregatio, Armenti siue gregis in eundem locum cõgregatio. In Geoponicis habetur in propria significatione, vbi scribitur de pullo equino, ἐὰν νικᾶν ἀγαθὸν ἵππον ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλονεικεῖν. In iisdem legitur, ἐκ τούτων πάντων πρόδηλός ἐστι ὁ ἀγαθὸς καὶ μέγας ἐσόμενος ἵππος, ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόνεικος ᾖ, οὐκ εἴκων, &c. pro quibus habetur apud Varronem, Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit, in curr. &c. | Συναγελασμὸς in vulg. lex. vertitur etiam Consociatio, ex Cicerone.

Συναγελαστικός, Congregabilis, vt συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀγελαῖα, suprà. Eustathius, συναγελαστικοὶ γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῶσι, καὶ οἱ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα.

ἈΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, Hamus. Od. δ, — ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, Piscabantur vncis hamis. Plut. Vtra anim. prudentiora, τῶν δὲ ἀγκίστρων τοῖς μὲν στρογγύλοις ἐπὶ κεστρέας καὶ ἀμίας χρῶνται μικροστόμους ὄντας. | Capitur & pro quouis vnco, secundũ quosdam. Fortasse ab ἀγκὰς, de quo vide in ἀγκάς. Etymol. ab ἄγχω.

Ἄγκιστρος, ὁ, pro ἄγκιστρον, apud Basil. pag. 83, inquit Bud.

C. Ἀγκιστροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hami formam habens, ἀγκίστρου εἶδος ἔχων. Quod & ἀγκιστρωτὸς & ἠγκιστρωμένος dicitur.

C. Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hamiuorus, (ad verbum) Aristot. de siluro pisce, καὶ ἡ συνόδης καὶ ἀγκιστροφάγος, λείπει μὲν οὐδὲ ὡς τὸν χρόνον. Gaza vertit hamifragam. | Item Auarus φιλάργυρος, Hesychio, per metaphoram.

C. Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, Hamorum frequentia, vt exponitur in vulgat. lex. ex Aristot. De animal. lib. 4, πολυαγκίστρου τῷ ἄκρῳ λαβέσθαι. Ego hic aliter exposuerim.

¶ Ἀγκιστρόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Hamo capio. Vnde ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον (præt. passiui ἀγκιστροῦμαι) Hamo captus pisciculus, Synesio in epist. | Et per metaphoram ἠγκιστρωμένος, qui ita detinetur vt elabi seu effugere non possit, velut hamo captus piscis. Apud Etymol. perperam ἀγκιστροειδής, pro ἠγκιστρωμένος. | Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν οἰστῶν, hamatæ cuspides sagittarum, pro hami formam habentes. quo fortasse sensu Propertius hamatas dixit sagittas Cupidinis.

Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, Hamatus, Hami formam habens. In vulg. lex. Hamis consertus, ἀγκιστρωτός.

¶ Ἀγκιστρεύω, Hamo piscor. Item cum accusatiuo, pro ἀγκιστρόω, Adhamo, interprete Bud. | Per metaphoram est Hesychio θηρεύειν, venari, & δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet. vnde Lucianus p. 48, ὥσπερ τὰς λάβρακας καὶ τὰ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαθεῖσα.

Ἀγκιστρεία, Piscatio quæ fit hamo, Hamatilis piscatus, apud Plat. De legib. ΕΤ Ἀγκιστρευτής, hamiota. ΕΤ Ἀγκιστρευτικὴ (sub. τέχνη) Ars piscãdi, Ars hamatilis. Pollux ipsam piscandi artem non solùm ἀγκιστρευτικὴν sed & ἀγκιστρείαν vocat.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, Vallis, Cõuallis. ἄγκος est loc⁹ profundus ac cõcauus & præruptus, inquit Eustath. Scribit Hesych. quoque, ἄγκεα esse concaua loca & prærupta: sed nimis generaliter vterque, fortasse. neque enim quiuis locus huiusmodi ita dici possit, sed locus montanus. Quare alibi rectius dicit Eustathius ἄγκεα esse loca montana, depressa, & concaua. At idem alibi addit, arboribus condensa. Quod tamen, vt opinor, in plurimis quidem ἄγκεσι verum cõperietur, sed non in omnibus. Quod autem dicit ἄγκος esse locũ profundum, concauum, depressum, præruptum, hæc omnia valli conueniunt, siue conualli: quam poetæ Latini altam (id est profundam) appellant: item cauã, siue concauam: depressam quoque. Sed & densam siue condensam arboribus vallem legimus in prosa etiam. & Virgilius dixit, nemus seclusum in valle reducta. Idẽ virentem conuallem dixit eodem sensu, ni fallor, quo Homerus ἄγκεα ποιήεντα, Od. δ. Idem alibi βαθέα vocat, id est profunda, Il. υ, Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xenoph. ἀναβ. 4, dicit ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη εἶναι δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. locus est hic, ἀπείκασται δὲ [τὸ αἰσχρὸν] τῇ κατὰ ἄγκη πορείᾳ, ὅτι δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια ὄντα, ἴσχει τὸ ἰέναι. vbi non sine grauissimo & periculosissimo errore non in Aldina solùm editione, sed & in aliis omnibus τῇ κατὰ ἀνάγκην πορείᾳ legitur, pro τῇ κατὰ ἄγκη vt in nostris veteribus exemplaribus legimus: quæ tamen aut quibus similia ne Ficinus quidẽ viderat, quippe qui & ipse κατὰ ἀνάγκην legat. vertit enim ita hunc locum, Describitur autem ex processu secundum necessitatem. quum vertendum omnino fuisset aut hoc aut simili modo, Similitudinem autem habet cum incessu per valles. Cæterùm ἄγκος dici ἀπὸ τοῦ ἀνακάμπτεσθαι, passim tradit Eustathius. quanquam mallem ab ἀγκάζεσθαι deduxisset, quod pro ἀνακάζεσθαι per syncopen à poetis vsurpatur.

Ἄγκος, Editus locus montis, vt inquit Suidas, hunc ex poeta quopiam locum proferens, Ποῖ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἔοικεν.

C. Βαθυάγκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Profundas valles habens. vt in Anthol. epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

C. Μετάγκεια, ας, ἡ, in vulg. lex. Vallis. in qua significatione abundat præpositio μετά.

C. Μισγάγκεια, ας, ἡ, Locus in valle in quo fit mistio aquarum. ἐὰν δὲ εἰς τοιοῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μισγάγκεια τοῦτο λέγεται, inquit Eustathius in hũc Homeri locum, Iliad. δ, ex quo significatio huius vocis ostẽditur, Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, &c. vbi Eustathius (quod & antea dixerat) annotat Homerum seipsum explicare his verbis, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, quũ μισγάγκεια nihil aliud sit quã κοίλη χαράδρα. Idem Eustathius postquam docuit μισγάγκειαν dici ἐὰν εἰς τοιοῦτον ἄγκος, &c. (vt suprà) addit paulo pòst, μισγάγκειαν esse aquarum σύρρευσιν. Secũdum illum igitur fuerit μισγάγκεια non solùm locus in valle in quẽ confluũt & ingurgitantur aquæ, sed & ipse aquarum gurges ibi collectus. At in vulg. lex. primis μισγάγκεια exponitur Coniunctio duarum vallium.

Μισγάγκειον apud Hesychium pro eodem, si mendo caret illa scriptura.

C. Συνάγκεια, ας, ἡ, Conuallis, id est, Locus in quo duæ valles inter se conueniunt. Ita redditur in vulg. lex. & hoc certè sensu συνάγκεια & cõuallis planè sibi respondent: sed alii tam latè patere existimant συναγκείας quàm μισγαγκείας significationem. Suidas tamen συνάγκειαν exponit σύνδενδρον τόπον, quod conuenit cum illo Theophrasti loco, συνάγκειαν φυτεύειν. (quo sensu conuallis virens à Virgilio dicitur) Eidem in litera ξ, est ξυνάγκεια, κοῖλος τόπος, vt conuallis dicitur caua ab eodem Virgilio.

Ἀγκίον, ου, τὸ Diminutiuum, Vallis parua, Vallecula, seu Vallicula, vt habetur apud Festum. Gaza apud Aristotelẽ ἐν ἀγκίοις vertit In angustiis conuallium. quæ interpretatio in vulg. lex. citatur in nomine ἀγγεῖον, perinde ac si ἀγγείοις legisset.

ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, η, ὁ, Adũcus, Curuus. ἀγκύλον Il. ζ, est epithetum arcus. sic Ouidio aduncus arcus ἐπιθετικῶς. Aquilinæ vngulæ dicũtur ἀγκύλαι: (vnde cõposito nomine ἀγκυλοχείλης αἰετός) aut aquilinũ rostrũ, ἀγκύλον: legendo ἀγκυλοχείλης. Item ἀγκύλος, Curuus, Incuruus. & σκολιὸς, id est tortuosus, (vt explicat Hesychius.) Etymol. apud eundem ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν exponit ἰσχυρὰ ἅρματα, id est validos currus.

Ἀγκύλος metaphoricè aliquando vsurpatur, vt Latinè Tortuosus. sic enim dixit Lucianus ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, vt Cicero Tortuosum disputandi genus, Acad. 4. Sic & σκολιὸν sæpe per metaphoram vsurpant Græci. explicat autem ἀγκύλον etiam per σκολιὸν Hesychius.

Ἀγκύλως, Aduncè, Tortuosè. Hesychius exponit ὑπούλως.

Ἀγκυλόεις, ὁ, & ἀγκυλόεσσα, ἡ, & ἀγκυλόεν, τὸ, poeticè pro ἀγκύλος ἀγκύλη, ἀγκύλον.

Ἀγκυλόω, ῶ, Curuo, Incuruo, Tortuosum reddo: vnde

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, in passiua voce, Recuruor, Incuruor. A
vt apud Aristophanem, ἠγκυλωμένους ὄνυχας, Recuruatus
vngues, id est, Curuatos siue curuos habens vngues.
Gal. ad Glauconem, πολλὰ γὰρ ἤδη τελείως ἠγκυλωμένα τε καὶ
κυλλωμένα. Dicitur & κατηγκυλωμένος pro ἠγκυλωμένος à
Gregorio De homine, εἰ μὴ διὰ σκολιῶν ἀγάγοιτο πόρων ὁ ἀ-
τμὸς, ὑλαστέρας τε καὶ κατηγκυλωμένας τὰς πλεκτὰς ἐκφύει. Item
ἠγκυλωμένος, laborans morbo qui dicitur ἀγκύλη aut ἀγ-
κύλωσις. Vide in ἀγκύλη. At ἠγκυλημένος ab Ἀγκυλέομαι
vide post ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, Verbale, Incuruatio, Recuruatio. Item peculia B
riter ἀγκύλωσις morbus quidam in articulis, apud Paulũ
Æginetam, vt dicemus in Ἀγκύλη.

Ἀγκύλομαι, Idem quod ἀγκυλοῦμαι. Hesych.

Composita, Ἀγκυλοβλέφαρον, Ἀγκυλομήτης, Ἀγκυλότοξος, &c.
vide singula suis locis.

ἈΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, Iaculi genus. Suid. Hesych. Eust. vnde
etiã μεσάγκυλον, ac fortasse idem valet vtrunque: Eusta
thius. Ita vsus videtur Euripides, videlicet pro iaculo,
in Oreste, quum scribit, Ὁ μὲν τόξοις, ὁ δ' ἀγκύλαις, Ὁ δὲ ξί-
φος πεφυλαγμένον ἐν χεροῖν ἔχων. C

Ἀγκύλην fuisse lorum medio iaculo alligatum, (id La
tinis amentum dicitur) videtur mihi ex his scholiastæ
Euripidis verbis posse colligi. ἀγκύλαις, τοῖς ἀκοντίοις, ἀπὸ τοῦ
ἐπαγκυλίζειν. ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥί-
πτονται. vbi etiam notandum, existimare illum ἀγκύλην
dictum esse ipsum iaculum ab ἀγκύλη significante lo-
rũ quod ipsi alligatur. Cuius tamen significationis nec
Suidas nec Hesychius meminerũt. sed nec Eustathius,
quòd sciam. licet is qui indicem in eius commentarios
collegit, ponat, ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου & εἶδος ἀκοντίου, id est D
Ansa iaculi, & Genus iaculi. quum Eust. in iis, ad quos
index remittit, locis, dũtaxat dicat iaculi genus esse. Et
eum qui indicem illum collegit, alibi quoque in eo po
suisse alia quàm essent in textu, nonnunquam adden-
do, interdum detrahendo, sæpe mutando, nonnunquã
contraria etiam scribendo, non sine magna molestia
animaduerti. Sed hic siue de suo hanc significationem
addidit, siue ex aliquo Eustathii loco sumpsit, vera est
sanè, vt ex illis schol. Euripidis verbis apparet. Quine-
tiam ἀγκύλην dictam fuisse ansam aliorum iaculorum E
(id est lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex
his Strabonis verbis colligo, lib. 4, ἔστι δέ τι χειροπληθὲς
ξύλον, ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Festus amenta esse
ait, quibus, vt mitti possint, vinciuntur iacula. Seruius
amentum vult esse lorum quo media hasta religatur
& iacitur: vbi obserua, quod dicit, media hasta religa-
tur, conuenire cum eo quod ab Euripidis scholiaste di
citur de iaculo, ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης. Iam verò & Xe
nophon de collariis canum loquens, dixit, οἱ δὲ ἱμάντες
ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρί, id est ansas, lora videlicet quibus F
digiti inseri possent. Sed & Hesychius ἀγκύλας testatur
dictos ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν, id est lora in calceis: videlicet
per ἱμάντας, id est lora, corrigias intelligens. Et rectius
fortasse ac magis propriè verba illa ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν
interpretabimur, soleariũ amenta. Denique ἀγκύλη la
tè patebat, fortasse & ad lorũ quo ligamina seu vincula
diuersis rebus fiebant, id est diuersa amenta.

Ἀγκύλη, Incuruatio cubiti, Inflexio cubiti. ἡ καμπὴ τοῦ
ἀγκῶνος, inquit Hesychius. Idem paulo pòst, καὶ ἡ ἀγ-
κύλη, τὸ ἔσω τῆς (melius legetur τοῦ) ἀγκῶνος, id est, Pars
interna cubiti. Hæc ille. Accipitur autem in illa priore G
significatione in Hippiatria, videlicet pro Curuatione
cubiti. Quòd si accipiamus ἀγκύλην pro interiore parte
cubiti, ideo, vt opinor, hoc nomen habebit quòd ea sit
quæ curuetur. Huc referendum videtur & quod ait Sui
das, ἀγκύλην significare opus quoddam tabernaculi
Moysis. id est, opificium quoddam circa structuram ta-
bernaculi. hoc autem dicit quia LXX Interpr. vocem
Hebraicam לולאת transtulerunt ἀγκύλας: Exod. cap.
26, καὶ ποιήσεις ἀγκύλας ὑακινθίνας ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς αὐλαίας
τῆς μιᾶς. quæ vox subinde postea repetitur. Nomen au- H
tem Hebraicum, pro quo illi ἀγκύλας posuerunt, à viris
linguæ illius peritissimis Gallicè explicatur *lassets*. quæ
& ipsa vinculorum genus sunt: ideo huc referẽdam &
hanc Suidæ annotationem putaui.

A Ἀγκύλη (inquit in lex. Budæus) pro suffragine accipi vi
detur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic The-
odor. in hist. Eccles. 5, ἀγεῖ τὰς ἀγκύλας ἐκτεμνομένους τὰς δε-
ξιάς, id est Poplitibus dextris succisis. Est autem vicina
hæc significatio proximè præcedenti.

Ἀγκύλη, Genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Hesychi⁹
ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristopha
nis scholiastes ait ἀγκύλην appellari ipsam cottabi pro-
iectionem: aliter quàm Athenæus, qui non ἀγκύλην
sed ἀπ' ἀγκύλης appellari eam tradit. hinc ἀγκυλητοὶ κότ-
B ταβοι apud eundem, pro quo corruptè apud Aristoph.
enarratorem ἀγκυλητοί. De his omnibus copiosè tracta
bimus, Deo fauente, in voce κότταβος, à cuius explicatio-
ne pendent hæ significationes: ea autem satis multis
verbis indiget.

Ἀγκύλη, media pars hastæ exponitur in vulg. Græco-
lat. lexicis, etiam in nouissimo: sed falsam esse puto hãc
expositionem & per errorem positam, ex verbis scho-
liastæ Euripidis (quæ paulo antè citauimus) non intel-
lectis. Cæterùm posui nomen hoc ἀγκύλη post ἀγκύλος,
C quòd quasdam significationes habeat quæ vocis ἀγ-
κύλος apertè significationem retinent. fortasse verò eã
& in aliis retinet, vt quũ iaculi quoddã genus declarat.
Esse autem ἀγκύλος antiquiorem vocem quàm ἀγκύλη,
verisimile est.

Ἀγκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit
Celsus lib. 5, his verbis, Igitur Euticlei est & ad articu-
los, & ad omnem dolorem, & ad vesicæ, & ad recenti ci
catrice contractos articulos, quas ἀγκύλας Græci nomi-
nant. Sic Paulus Ægineta ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas
D ait articulorum astrictiones, ὡς τὰ ἄρθρα κατέχει. Idem,
ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχυρὰ θερμαντικὰ καὶ μαλακτικὰ καὶ τοῖς ἠγκυλωμέ-
νοις καὶ σφηνωμένοις ἁρμόζει. vbi ἠγκυλωμένους vocat eos qui
huiusmodi ἀγκυλώσεσι vel ἀγκύλαις laborant.

Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ, siue Ἀγκύλιον, vel composita voce,
ἀγκυλόγλωσσον, est Æginetæ (inquit Bud.) vitiũ linguæ.
vide Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Hamus catenæ. ἀγκύλια, οἱ κρί-
κοι τῆς ἁλύσεως. Itidẽ verò LXX interpr. κρίκους in loco mo-
dò citato posuerunt quum vncinos significare vellent.

E Ἀγκύλια, Ancilia, Genus quoddam scutorum seu pel-
tarum, vt Plut. vult in Numa. Vox est Latina Ancile,
non Græca: cuius tamen alii etymologiam è Græco
sermone, alii è Latino petunt. Vide igitur Latinos grã-
maticos, & Plutarchum in Numa.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Vitium quoddã in lingua, quod & ἀγ-
κύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον, vide infrà in Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι. P. ημαι, vnde ἔρως κεραυνὸν ἠγκυ
λημένος, apud Athenæum. ἠγκυλημένος, id est, Budæo in-
terprete, Manu tenens quasi iam vibraturus: vt διηγκυ-
F λημένος. Ita in lex. Budæus. Sed notandum est hic meta-
phoricè dici κεραυνὸν ἠγκυλημένος. propriè enim dicitur
de iaculo quod ἀγκύλῃ (id est amento, vt antea do-
cuimus) est religatũ. Frequẽtius vsurpatur vox com-
posita ἐνηγκυλημένος aut διηγκυλημένος. Plutarchus, ἰδὼν
ἕνα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλώμενον. id est amentan
tem. & fortasse quod Lucanus dixit, iaculum amenta-
uit habena, Græcè dici possit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel
διηγκυλήσατο, vel ἐνηγκυλήσατο.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, vnde ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat
ἀγκύλῃ & ἀγκυλώσει dicto. vide suprà in Ἀγκύλη.

G Ἀγκυλίζομαι, Iaculor. propriè Iaculũ ἀγκύλην dictũ vibro.
— Ἀγκυλιστής, οῦ, ὁ. Iaculator, ἀκοντιστής, Etym. Eustath.
Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, Appellat Ægineta vitiũ linguæ aut
congenitum, astricta lingua infanti nascenti membra-
nulis quibusdam duriusculis & breuioribus: aut agnatũ
id est accidentarium, quum vlcus sub lingua cicatricẽ
duriorem obduxit. Est autem vinculum neruosum
quod filum vulgariter nuncupatur. Eximitur autem
hoc vitium instrumento chirurgico, quod ἀγκυλοτόμον
appellant. Hactenus Budæus. Æginetæ autem verba
H sunt ista, ἀγκυλόγλωσσον πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ἐκ φύσεως
γίνεται, κατεχομένων τῶν γλωσσῶν ὑμένων σκληροτέρων καὶ κολο-
βωτέρων· ποτὲ δὲ ἐξ ἐπικτήτου, ἕλκει τινὰ οὐλὴν σκληροτέραν ὑπ'
αὐτὴν ἐξ ἑλκώσεως συμφυομένην. ἔστι δὲ νευρώδης δεσμός. ὀνομάζε-
ται δὲ ἀγκύλαι καὶ ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ. Obserua autem hic,
perinde

perinde esse siue quis dicat ἀγκυλόγλωσσον composita voce, siue separatim ἀγκύλην, aut ἀγκύλην ἐν γλώσσῃ. ‖ Dicuntur & ἀγκυλόγλωσσοι ii qui hoc vitio laborant, appellati etiam μογιλάλοι, quia μόγις διαλέγονται, inquit Aetius.

Ἀγκυλοτόμον, q.d. Ancyles incisorium. Instrumentum chirurgicum quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, & membranæ quæ linguam vinciunt & contrahunt, rescinduntur. ΕΤ Ἀγκυλοτόμος genere masc. Bud. ex Ægin. lib. 6.

Ἀγκυλότοξος, ου, ὁ, Iaculo dicto ἀγκύλη, & arcu pariter vtens, secundum quosdam.

Ἀγκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλην ἔχον apud Hippocratem, id est, Ansulatum, siue Ansulam vel annulum habens. Dictum est autem de curru. Gor. Sed apud Galenum (vnde postrema hæc verba sumpsit) pro ἅρματος legendum est κυρτώματος, ex vet. cod. quam lectionem in meo dictionario medico habes.

ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, Ancora. Hinc ἀγκύρας αἴρειν, inquit in lex. Budæus, Ancoram soluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altū nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἀγκύρας ἄρειν κελεύσας, ἀνεβόησε, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. Hactenus Budæus. Videtur autem significare idem ἀγκύρας siue ἐγκύρας ἀναρρίπτειν, vt apud Athenæum 15, τὰς ἀγκύρας ἀνελόμενοι, σιρραῖά τε πάσῃ χαλυβίους, ἀνάψειεν οἱ διώκοντες. Sic Leonidas in epigr. quodam, Ἀγκύρας ἀπέλυσε καὶ ἠχήεντα γύαια. vbi etiam obserua υ in hoc nomine produci. ‖ Metaphoricè etiam vsurpatur pro præsidio. vt apud Euripidem Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων, præsidiū & quasi columen suæ familiæ. Hinc Aristid. in Panathenaico, ταύτης ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες, id est, duabus nixi esse ancoris, quasi gemino fulti præsidio, inquit Erasmus. quem etiam vide in prouerbio ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, id est Sacram ancoram soluere. Lucianus, μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄθραυστος. quæ verba exponit Erasmus ita, Mihi fortassis vna illa ancora adhuc superest integra. Id est, Illud mihi adhuc superest quò possim confugere. Budæus autem in lex. sic explanat, Nódum omnia expertus sum, Nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. Significāt porrò ad verbum illæ Luciani voces, Vna mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est.

Ἄγκυρα, Vncus. Theophrastus de amputatione loquens, τῇ δὲ χειρὶ, ὥσπερ ἀγκύραις ἕως κολούοντες ἀφαιρεῖν.

Ἄγκυρα, Membrum genitale, apud Epicharmum: Cypriis autem ita dicitur triobolum. Hes.

Ἄγκυρα, In qua ficus capiunt. Hes. At Suidas ἀγκύρισμα dicit esse σκεῦος ἁλιευτικὸν σύκων.

Ἄγκυρα, Nomen vrbis Galatiæ, aut Phrygiæ, cuius ciuis dicitur Ἀγκυρανός. Steph.

C. Ἀγκυροβόλιον, Ancora, vt Bud. interpretatur. Ait Suidas esse ferrum nauigii. Plutarchus, ἀποφερομένους τοῖς σχοινίοις ἀγκυροβόλιον σκάφους καὶ πλοίου. Ab ἄγκυρα & βόλος (vnde βόλιον) videtur factum, & ad verbum sonare, Ancoræ iactus. nā & Eustathius annotat, ex Homerico εὐνὰς βαλεῖν, id est Ancoras iacere (accipiendo poetico more εὐνὰς pro ancoris) compositum fuisse à posteris ἀγκυροβόλιον. vbi etiam obserua ἀγκυροβόλιον legi, non ἀγκυροβόλιον. sed in hac voce, vt in aliis multis, η & ο locū habent. Sunt qui ἀγκυροβόλιον esse scribant instrumentū ad iaciendam vel tenendam ancoram.

C. Ἀγκυρόβολον, ου, τό. Phœnices ἀγκυρόβολα vocabant cœnas quæ publicanis apparabant, vt inquit Hesychius. Idem addit, esse etiam mercedem quam in portu exigebant. Apud eundem Ἀγκυροβόληον, Cœno, δεῖπνον.

C. Ἀγκυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ancoræ formam habens. Ex ἄγκυρα & εἶδος.

C. Ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, exponunt Galenus & Erotianus ἀγκιστροv apud Hippocratem.

C. Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, Ancoræ retentio. non retentio qua ancora retinetur, sed actiuè, qua ancora retinet nauem. Æschyl. in Supplic. pag. meæ editionis 333, — νεὼς ἐν ἀγκυρουχίαις Θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα. vbi schol exponit ταῖς ἀσφαλείαις, id est præsidiis: & κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν, id est retentionibus ancorarum, eo (vt opinor) sensu quem dixi.

¶ Ἀγκυρόω, ῶ, F. ώσω, Ancora siue ancoris firmo, aut fūdo. Vnde per metaphorā ἀγκυρωτὸς λόγος Epiphanii, q.d. ancorata oratio. i. quæ fidei Christianæ ancoræ vicē præbet, ad eam aduersus eius hostium impetum firmandā & fulciendam.

¶ Ἀγκυρίζω, F. ίσω. P. κα. Supplāto. verbum est palæstricū, id est ad palæstram pertinens, vt inquit Aristoph. scholiastes, in hæc verba quæ leguntur in Equitibus, — διαβαλῶν ἀγκυρίσας, Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησεν. Necesse est autem per metaphoram id significet hoc verbum. quam tamen non aperit, sed inter cætera ait, μεταφορικῶς εἴρηται, ὅτι τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών, ὅ ἐστιν ἀγκύλου εἶδος. secūdum quam expositionem ἀγκυλίζω diceretur, non ἀγκυρίζω.

Ἀγκύρισμα, ατος, τὸ, Verbale nomen, Supplātatio. Est quoddam genus artificii in lucta, inquit Aristoph. schol. Item Suidas. Addit vterque esse instrumentum ad capiēdos ficus.

¶ Ἀγκύριον, ου, τὸ, Diminutiuū, Ancora parua. Lucianus, ἀγκύρια ἀναδησάμενοι.

Ἀγκύρειον, Nomen vrbis Italiæ, cuius ciuis Ἀγκύρειος aut Ἀγκυρεύς appellatur. Suid. Addit Stephanus his duobus tertium Ἀγκυρεάτης.

ἈΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, Cubitus, siue Cubitum. Tradunt propriè esse locum curuaturæ seu flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι (ita enim legendum, pro ἀνακεῖσθαι) ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον. id est, quòd superiaceat vnum os alteri: sed pro toto cubito accipi. Iul. Pollux ait πῆχυν duo habere ossa, alterum crassius, alterum minus. & vbi cum lacerto velut compage quadam committuntur, totum vocari ἀγκῶνα. Galenus in libro περὶ χρείας μορ. 2, refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic apud Homerum legimus Odysseæ ξ, Η, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Vbi annotat Eustathius subaudiendum esse & πήχεω. Perinde est enim, inquit, ac siquis dicat super fundamento esse tectum. vt enim illic parietes tacentur, ita & hic πῆχυς. Sic idem Hom. Il. κ, Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας. Apud Athenæum, lib. 4, ὀκνεῖν τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδειν. Et quoniam vbi nexus est lacerti ac cubiti, ibi nominatur tota iunctura ἀγκὼν, hinc γαλιάγκωνες ab Hippocrate appellantur Qui sunt breuibus lacertis, inquit Cam. ex Polluce. Vide infrà γαλιάγκων.

Ἀγκὼν, vt volut quidā, significat etiā τὸ ἐπικαμπὲς τῆς χειρὸς, id est curuatūra manus. Ac puto ita accipi apud Homerum, Il. λ, Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. adeo vt non rectè verterit illic Valla Subter cubitum. Bud. in lexico suo ita scriptum reliquit, Ἀγκὼν ponitur & pro quocunque flexu membrorum: vt ἡ χεὶρ ἀποτείνεται τῇ πλευρᾷ, καὶ ποιεῖ τὸν ἀγκῶνα τὸν ὦμον. In equis genuū flexuræ sic appellantur in Hippiatria, ἄριστοι φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων.

Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectum angulum describit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3, de Ancone vrbe Italica loquens, vulgo nota, In ipso, inquit, flectentis se oræ cubito sita. his verbis significans cur ἀγκὼν dicatur. Et lib. 2, Conflexa in cubitos, aut cōfracta in humeros. sic enim Hermol. emendauit. Vt enim in parietibus ἀγκῶνες, ita & in promontoriis dicuntur. Hactenus Bud. in prior. annan Pandect. Sciendū est autē ab Hom. ἀγκῶνα τείχεος (ad verbum, cubitum muri) appellari angulum, id est prominentiam angularem, & per hoc formam quandam cubiti habentem: quidam anfractum interpr. Talem autem cubitum alibi apertius exprimit, dicens πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, id est, In turre prominente, hoc est, eminentiam quādam habēte angulo similem, qualem cubitus inflexus efficit. Hæc Eustathius in illum Il. π versum, Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος. Notandum est autem, non solùm muro, (vt in illo loco) sed etiam flumini dari ἀγκῶνα ab Herodoto. Nam in Euterpe Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum seu brachium appellat: vt in Clione ἀγκῶνας de muri flexibus dicit. Cam. Hic autem Nili ἀγκὼν dedit locum prouerbio, γλυκὺς ἀγκὼν, de quo lege Erasmum.

Ἀγκῶνες appellatio transfertur & ad littorum sinus (inquit Camerarius) vt apud Soph. in Aiace mastig. Οἱ δ᾽ ἐπάκτιοις ἀγκῶσιν, οἱ δ᾽ ἀλίπλοις Ζητεῖν ἰόντες. Schol. τοῖς ἀ-ἰγιαλοῖς τοῖς ὑψηλοῖς exponit. Item ἀγκών, rupium siue petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 1. Itē ἀγκῶνες, Flexus scorpionum ac catapultarum. Cam. Itē ἀγκῶνες cornua citharæ in vulgaribus lexicis exponitur ex Hesychio. Item, secundum eadem vulg. lexica in foribus pars quæ alio nomine προθύρια appellatur. A

Ἀγκὼν item nomen vrbis in agro Picentino: de qua paulo antè, ex Plinio. Huius ciuis appellatur Ἀγκώνιος, siue Ἀγκωνίτης, inquit Steph. Vt autē ab ἀγκὼν dicta est vrbs Ancone, sic & Ancus Martius, secundum Seruium. B

Ἀγκῶνας præterea vocabant Carthaginienses tenebricosum quoddam domicilium in regia Gelimeris in quod detrudebantur omnes quibus infensus esset hic tyrannus. Testis Suidas: apud quem paulo plura.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, Diminutiuum, Paruus cubitus.

Ἀγκωνίσκος, metaphoricè, Exod. 26, δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Vbi vetus interpres incastraturas vertit: quidam recentiores, denticulos, alii cardines: alii, ex Vitruuio cō missuras & catenationes. C

Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, σκεύη ἡμιμορφικά, id est, Instrumenta ad afficiendū supplicio, Instrumēta tortoria.

C. Γαλιάγκων, Qui est breuibus lacertis. Γαλιάγκωνες ab Hippocrate γαλιάγκωνες vocantur Qui sunt breuibus lacertis, siue ἀπὸ τῶν γαλῶν, id est à felibus, siue aliunde ducto nomine, inquit Gal. Apud Poll. γαλιαγκὼν scriptum est, non γαλιάγκων.

Ὑπαγκώνια, Cubitalia, Quæ cubitis supponuntur (vt ὑπαυχένια, Ceruicalia, Quæ ceruici supponuntur) apud Gal. Com. in 2. περὶ ἄρθρων. Cam. D

Ἀγκωνίζομαι, F. ίσομαι, P. ισμαι, Sinuo me, vel Sinuor, Per sinus quosdam quasi flexus me verto. De fluuio dictum ab Eustathio in Dionysium De situ orbis pag. 139.

C. Ἀπαγκωνίζομαι, Cubitos intendo, Hes.

C. Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens: vt Suidas διηγκωνισμένος exponit ἐπ᾽ ἀγκῶνος καθήσας, hoc in loco, ὁ δὲ διηγκωνισμένος ἐπὶ τῆς σκιμποδος, ἀποβλέψας ἡμῖν εἰς, &c. HINC Διαγκωνισμός, Reclinatio in cubitum. E

C. Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus insero, vt cubiti emineant. Aristoph. in Concionant. ἐξαγκωνιῶ in Attico fut. dixit quod schol. exponit ἐκ ἀγκῶνας ἐπὶ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. Quidā (inquit Cam.) interpretantur, Inseram manus lateribus, vt cubiti emineant. quo in gestu quendam an-satum Plautus appellat. Quidam maluerunt, Cubitum explicabo & præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Hæc Cam. Locus autem Plauti est in Persa, vbi Ansatum ambulare & Subnixis alis inferri pro eodem ponuntur. F

C. Ἐπαγκωνίζομαι ab Hesychio exponitur ἐπικλίνομαι, si mēdo carent exempl.

C. Παραγκωνίζομαι, Cubito repello siue submoueo, aut arceo. Budæus interpret. Importunè cubito propellere, & obuios vel admotos protrudere, citans hunc Luciani locum in Timone, vbi de quodam helluone dicitur, συναρπάζοντ᾽ ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. Alciphr. in epist. παραγκωνισθῆναι ἐκ ἑταιρίας λείμενος, χωρίον πέμπειν, id est, summouere ab amica & lōgè amoliri, inquit idem B. Capitur & generalius pro Repudio, vt & διωθούμεαι. G

Ἀγκοίνη, ης, ἡ, Vlna, ἀγκάλη. Et frequentius Ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, Vlnæ. Poeticum est. Odyss. λ, Γείνατ᾽ ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Iul. in Epigram. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητέρος. Ex ἀγκὼν fit ἀγκώνη, ex quo ἀγκοίνη, mutato ω in οι. Eust.

Ἀγκοινίζω, Vlnis amplector, ἀγκαλίζομαι.

Ἄγκαι, αἱ, Vlnæ, inusitatus nominatiuus, secundum quosdam, à quo accusatiuus ἀγκὰς apud Homerum & alios poetas. vt ἀγκὰς ἑλὼν, Od. π, Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἀγκὰς ἑλὼν πρὸς ἀμφιπολους. vbi Eustath. annotat pro ἀγκὰς ἑλὼν alibi eum dicere περιπτύξασθαι. Sic — ἀγκὰς ἔμαρπτε, Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν, Il. ξ. Sic — ἀγκὰς ἑλάζετο θυγατέρα ἥν, Iliad. ε. Dicitur & ἀγκὰς ἔχειν, vt Iliad. ξ, — ἔχε δ᾽ ἀγκὰς ἄκοιτιν, Habebat in vlnis, Habebat in amplexu. Et ἀγκὰς H

ἑλεῖν, In vlnas sumere, vel amplecti. Poetæ Latini dicunt etiam Vlnis complecti, & Vlnis aliquem circundare. Budæus ἀγκὰς interpretatur, Inter vlnas, vel Amplexando, ἀγκὰς ἐμάρπτε, Od. ξ, vt subaudiatur præpositio. Quam tamen Eustathius non subaudit (vt nec subaudire necesse est) in hoc versu Iliad. ψ, Ἀγκὰς δ᾽ ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι. Sed nec in aliis locis (quod sciam) subaudiendam docet. Ac potest fortasse omitti, vt dicamus totum & partem in eodem casu poni, sicut alibi sæpe videmus. Alii tamen ἀγκὰς aduerbium esse putarunt, (eiusdem formæ cum ἀνδρακὰς, & ἑκὰς) à futuro ἀγκάσω deriuatum. Ego Etymol. potius sequor quatenus ἀγκὰς ex ἀγκὼν deducit. nam quæ addit, non probo. Vide Ἀγκάζω. Ex ἀγκὰς quidā putarunt fictum ab Homero nomen aptū palæstritæ Ἀγχαῖος, vt inquit Eustath. pag. 1321, iuxta illud modò citatum, Ἀγκὰς δ᾽ ἀλλήλων λαβέτην.

Ἀγκάζω, vel potius Ἀγκάζομαι, voce media, In vlnas sumo, Vlnis amplector, Vlnis attollo. Hom. Iliad. ρ, — οἱ δ᾽ ὄπισθε νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὑψι μάλα μεγάλως. Ab ἀγκὰς deducere ἀγκάζω, multo magis est analogiæ consentaneum quàm contrà deducere ἀγκὰς ab ἀγκάζω, quod alioqui primitiuum esse oporteret. Idem verò de ἀγκάλαι & ἀγκαλίζομαι dicendum esset: quod tamen apertè absurdum foret.

ΑΓΚΑΛΗ, ης, ἡ, Vlna. Ex Ἀγκαὶ factum Ἀγκάλαι (cuius nominatiuus singularis Ἀγκάλη) interiiciendo syllabam αλ, vt tradit Eustath. pag. 990, ex eorum quidem opinione qui ἀγκὰς nomen esse voluerunt, quam & ego sequor. Luc. in D. Neptuni & Nereidum, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Ἀγκάλαι vsitatius est plurali numero, sicut & Lat. Vlnæ quàm Vlna. & vt ex illo Luciani loco dicere possumus ἔχειν τὸν υἱὸν ἐπ᾽ ἀγκάλης, ita ex aliis aliorum locis, ἀγκάλαις vel potius ἐν ἀγκάλαις περιφέρειν τὸν υἱὸν, vel τὸν παῖδα. Eurip. Oreste, παῖδ᾽ ἀγκάλαισι περιφέρει. Xen. Pæd. 7, ὥστε μονονουχὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Plutarchus in Othone, ξίφος εἰς ταῖς ἀγκάλαις αἰωρεῖσθαι. Cicero ἔχειν ἐν ἀγκάλαις apud Euripidē vertit Tenero circumiectu. vt videbis pag. 111 mei lexici Ciceroniani. Sed apud Ciceronem legitur etiam circumuectu.

C. Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ, ὁ, Complexu facilis, Quem facilè cōplecti possumus. Item Portatu facilis. Æsch. Prometh. p. 15, de Atlate, Ἐστηκε κίον᾽ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. Quo licet poetico vocabulo vtitur Ælianus, de Ænea loquens patrem humeris impositū portante, φόρτον εἰς γῆν φιλοπάτορα, καὶ τοῦτο εὐάγκαλον.

C. Ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ, ὁ, vt ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in vlnis gestatur. velut in hoc loco quē affert Suid. ὁ εἰς δέκα ἔτη γεγονώς· καὶ ὁ ἕτερος ὑπαγκάλιος. per quod designatur ætas. F

Ἀγκαλιδὸν, aduerbium, q.d. Vlnatim, vel Vlnari quadam amplexatione, Amplexabūde. Nam vt Eust. hāc vocem videtur finxisse, ita fingēda videtur eius interpretatio.

Ἀγκαλίζομαι, Vlnis amplector, In vlnis gesto. VNDE verbale Ἀγκάλισμα apud Lucianū, Quod vlnis amplexamur, vel Quod in vlnis gestamus. ‖ At Etymolog. vult Ἀγκαλίζειν significare non solùm ἀναβαστάζειν, sed etiam ἄγειν.

C. Ἐναγκαλίζομαι, quod Bud. interpr. Amplexabūdè gesto, Amplexor. Quod à Luca dicitur in Euangel. cap. 2, ἐδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, Gregorio est ἐναγκαλισάμενος. vbi scribit, μεθ᾽ Συμεὼν ἐναγκαλισώμεθα. G

C. Παραγκαλίζομαι, idem quod simplex ἀγκαλίζομαι. VNDE Παραγκάλισμα res quam amplexamur, vt apud Sophoclē Antigone pag. 240, ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται ψυχρὸν παραγκάλισμα.

C. Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι, siue ἐναγκαλίζομαι, proximè præcedens. Vide Παραγκαλίζομαι, post ἀγκαλιδοφόρος.

¶ Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, (forma diminutiua) idem apud poetas quod ἀγκάλη. Et vsitatior est plur. num. ἀγκαλίδες, sicut & ἀγκάλαι. Hom. Εὐδίοισ᾽ ἐν λέχεσσιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι θυέεσσι. Sic Callim. — μετ᾽ ἀγκαλίδεσσι φέρουσα. Antipater in epig. in Biantem, Παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ὑπνον ὕπνωσεν. H

Ἀγκαλὶς, Manipulus, Plutarcho interprete. Ait enim

in Romulo, χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδας κατὰ τῶν ἐκεῖ ἀνεβάλλοντο. μανίπλα ταύτας Λατῖνοι λέγουσιν. Hesychio ἀγκαλίδες sunt αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, ἢ μερίδες, vocanti δέσμας fasciculos, non vincula, vt exponitur in vulg. lex. Respondet Gallicæ voci *Vne brassee*. Est enim ἀγκαλὶς fasciculus propriè quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis: at Manipulus respondet potius Gallico *Poignee*. Latius tamen vsurpatur ἀγκαλὶς, vt ex compositis ἀγκαλιδαγωγὸς & ἀγκαλιδοφόρος apparet. Et Eustathius quoq; scribit ἀγκαλίδα esse δέσμην non solùm ξύλων (quod habet & Pollux) sed & ὁποίων ἄλλων, pag. 1183. Etymolog. scribit quidem ἀγκαλίδας esse φρυγάνων δέσμας, sed addens, ἀγκαλὶς, ἄχθος. Quam expositionem habet & Hesychius. Vide Poll. pag. 279. ¶ Idem Hesychius addit & δρέπανον significare Macedonibus, id est falcem.

C. Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, Qui manipulos seu fasciculos (propriè φρυγάνων) vehit nauigio aut super iumēto. Et Polluci 279, sunt asini ἀγκαλιδαγωγοὶ, sicut homines ἀγκαλιδοφόροι. Apud Etymol. autem mendosè legitur ἀγκαλιαγωγοί. VNDE Ἀγκαλιδαγωγεῖν, Vehere &c. Eust. ex Pausania.

C. Ἀγκαλιδοφόρος, siue Ἀγκαλιδηφόρος, Qui manipulos portat, siue fasciculos. Et latiore significatione, Baiulus. Pollux pag. 82 ἀγκαλιδηφόροι habet, at pag. 179 ἀγκαλιδοφόροι, quod malo, & verius esse existimo. HINC Ἀγκαλιδοφορεῖν, Manipulos portare, siue fasciculos, Baiulum esse.

C. Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, Qui vendit illos manipulos, Etymol. Pono autem post ἀγκαλιδοφόρος (quum ordine alphabetico præcedat) ob vicinitatem significationis quæ est τῷ ἀγκαλιδοφόρος cum ἀγκαλιδαγωγὸς, ob quam etiam grammatici vtriusque vocis mentionem simul faciunt.

C. Παραγκαλίζομαι. Dicuntur ἀγκαλιδοφόροι (de quibus modò dictum est) παραγκαλίζεσθαι quum de onere suo aliquid subducunt. ita enim hæc Pollucis verba interpretatur Camer. παραγκαλίσασθαι δὲ, τὸ τοὺς ἀγκαλιδηφόρους αὐτοὺς τι παραφορήσασθαι. Cæterùm hoc compositum post ἀγκαλὶς posui quod fasciculum declarat, non post ἀγκάλην (vt reliqua) significationis rationem habens.

¶ Ἄγκαλος idem quod ἀγκαλὶς, Fasciculus. Homerus hymno in Apollinem, Τὰς ποτὶ σωωδήσας νεοθηλέας ἄγκαλον ὕλης. Vbi obseruandum est σωωδήσας, confirmans illud quod dicunt grammatici, ἀγκαλίδα esse δέσμην seu δεσμὸν ξύλων. Scribitur & ἀγκαλός.

¶ Ἀγκαλίναι (Argiuorum lingua) ἀγκάλαι, Vlnæ. Hes.

ἈΓΡΌΣ, οῦ, ὁ, Rus, Ager. quæ vox ab illa deducta est, vt Fabius docet. Hom. Od. α, —ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Aristot. Pol. 5, διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τότε τὰς πόλεις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸν δῆμον ἄσχολον ὄντα. Prouerbium est, ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς. Aliquando Ager quē quisque possidet, Odyss. ψ, Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Sic Latini dicunt Ager meus, Rus meum. Possumus ἀγρὸν etiam fundum siue prædium interpretari. Hesychius exponit χωράφιον. χωρίον.

Ἀγρὶς, Rusticitas. vt ἀγροῦ πλέως, Plenus rusticitate, Hesychius. Est item prouerbium apud Suidam, οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις, Nihil ex agro dicis. pro eo quod est, Nihil vile loqueris, aut, nihil vulgare.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, Aduerbia præsertim apud poetas: (Pollux ait esse Atticas formationes) pro quibus in soluta oratione vsurpatur sæpe nomen ἀγρὸς cum præpositionibus ἐν, ἐξ, εἰς. vt Ἀγρόθι, In agro, Ruri, ἐν ἀγρῷ. Ἀγρόθεν, Ex agro, Rure, ἐξ ἀγροῦ. Ἀγρόνδε, εἰς ἀγρὸν, In agrum, Rus.

Cōposita ex ἀγρὸς hic omissa. vide pag. seq. Dici autē ἀγρὸς ait Etym. παρὰ τὸ ἄγειν (at ego potius ἄγειν dici παρὰ τὸν ἀγρὸν) aut παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, quasi ἀρὸς, ex quo ἀγρός.

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Agellus, apud Arrianum. Hesychius ait esse & loci cuiusdam nomen apud Ætolos.

Ἀγρότερος, ου, ὁ, Rusticus, Agrestis vir, accipiendo Rusticum siue Agrestem in propria significatione. vt in hoc versu, Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίγου φαινέσκετο θῆρες, id est, Rusticorum turba. ἀγροτέρα ἐλαία, in epigramm. pro ἀγρία, Latinè Agrestis olea. Homerus αἶγας, id est capras, ἀγροτέρας dicit ad differentiam τῶν ἡμέρων, id est cicurum. vt sint ἀγρότεραι quasi ἀγριώτεραι, sicut ex ἀγρὸς fit ἄγριος, vt ait Eustathius: qui alibi ἐλάφους, id est ceruas, ἀγροτέρας dici ait ἁπλῶς, id est simpliciter: hoc est, non ad differentiam: aut ἀγροτέρας quasi ἀγηροτέρας, quòd non citò senescant. Idem in illum Homeri versum, Iliadis β, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, annotat ἀγροτέρας dici quæ non educantur domi ob raritatem, sed in armentis, ob multitudinem: alios autem exponere, Quæ non facilè domātur, ob feritatem: alios, Quarum vsus est in agris, siue ad rustica opera idoneas. Hæc Eustathius. At ego existimo αἶγας ἀγροτέρας, vt & ἡμιόνους ἀγροτέρας, eadem planè ratione dici ab Homero qua σύας ἀγροτέρους, ad differentiam videlicet τῶν ἡμέρων siue οἰκοτραφῶν: & vt σύας ἀγροτέρας interpretari possumus sues agrestes, ex Latino quodam poeta: ita & αἶγας & ἡμιόνους ἀγροτέρας, capras & mulas agrestes: ceruas autem ἀγροτέρας, non quasi ἀγηροτέρας dici, sed quòd natura agros & syluas colant, (vnde & cerua syluicultrix apud Catullum) nec inter homines versentur. Quare, ἀγρότερος esse dico nomen in terminatione comparatiui, significationem positiui habens, eodem modo quo ὀρέστερος, κουρότερος, & alia. nec esse necesse ἀγροτέρας intelligere quasi ἀγριωτέρας. vt enim ab ὄρος factum ὀρέστερος, ita & ab ἀγρὸς formatum esse ἀγρότερος.

Ἀγροτέρα, (quasi agrestis, aut potius syluicultrix, seu venatrix) cognomento appellatur Ἄρτεμις, id est Diana, cui Xenophon vota facere vult venatores. Homerus Iliad. φ, —πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη. vbi Eustathius ait posse etiam dici ἀγροτέρη θηρῶν, quasi ἀγρευτικὴ θηρῶν, id est Ferarum venationi dedita, vel Ferarum venationis perita. Sed hæc expositio dura & violenta esset. Possit autem meo quidem iudicio ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi syluicultrix Diana. vt ἀγροτέρα ἔλαφος ab Homero dicitur quæ à Catullo cerua syluicultrix. Certum est enim ἀγροτέραν appellatam Dianam, quatenus venationi præerat: vnde & venatores ei vota nuncupabāt. Possit etiā, opinor, ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi venatrix: vt sit ἀγροτέρα idem quod ἀγρότις. Dicitur autem ἀγρότις κούρα in Epigramm. ἡ Ἄρτεμις, & Hesychius ἀγρότις idem vult esse quod κυνηγὸς, id est venatrix: & idem valere quod ἀγροτέρα. Dicitur autem non solùm ἀγροτέρα Ἄρτεμις, sed & ἀγροτέρα absolutè, vt apud Aristoph. τῇ ἀγροτέρᾳ ἐξάδω.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, Rusticitas: at Ἀγρότης, ου, ὁ, Rusticus vir: & Ἀγρότις, Rustica mulier, apud poetas, intelligendo rusticum & rusticam in propria significatione. Odyss. π, —οἷά τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, id est homines rustici.

Ἀγρότις κούρα, Agrestis puella, pro Diana, in Epigram. Sic ἀγρότις νύμφα, Apollon. Et ἀγρότις αἰγανέη, itidem in Epigramm. Ἀγρότης præterea exponitur ab Hesychio Venator, & ἀγρότις, venatrix: item ἀγροτέρα, quod esse Dianæ epithetum modò dictum est. Hanc autem dando significationem his nominibus, ab ἄγρα potius deducenda esse videntur.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, Homo rusticus, Iliad. λ, —κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Fit ab ἀγρότης, per pleonasmum literarum ι & ω. Erant etiam, vt Hesychius ait, ἀγροιῶται Athenis qui distinguebantur ἀπὸ τῶν εὐπατριδῶν, sicut & δημιουργοί. erant autem εὐπατρίδαι qui apud Romanos patricii.

Ἀγροῦμαι, Rustici, inquit Hesychius: aut θεράποντες.

Ἀγρωνὰς, Rusticus, Hes.

Ἀγρεῖος, Rusticus. Idem significant (inquit Eustathius) ἄγροικος, ἀγρότης, ἀγροιώτης, ἀγρεῖος. Suidas ex Aristophane citat τοιοῦτον ἰδεῖν ἀγρεῖον ὄντα καὶ δεινόν. Item, ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. vbi tamen pro ἀγρεῖος ait scribi etiam ἀγροῖκος. Habet idem, ἀγρεία ᾠδὴ, ἡ ἀγροικική.

¶ Ἄγροικος, accentu in prima, (vt inquit Eustathius) Rusticus, Qui in agro viuit. Apud Pollucem tamen ἀγροῖκος, penultima circunflexa exponitur ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν. id est In agro viuens, vel, Ruri viuens. Alii tradunt ἄγροικος proparoxytonū, Attica, ἀγροῖκος autē cōmuni lingua dici. At ego hic aliud nō possū quā scripturā qualē in variis autorum locis reperi, proferre. Arist. Nubibus, —ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος. vbi dicit Strepsiades, se, quū esset ἄγροικος, i. rusticus, duxisse in vxorē neptē Megaclis,

quæ ex vrbe erat. hic ἄγροικος in omnibus vulgatis editionibus legitur, proparoxytonum. Paulo antè dictum erat à poeta ἄγροικος βίος, rustica vita (est enim ἄγροικος etiam adiectiuum) cum eodem accentu. Eodem modo & apud Pollucem ἄγροικον μέλος & ἄγροικον μοῦσαν habes προπαροξυτόνως, pro Rusticum carmen, Rustica musa. At illum Aristophanis locum quem primum citaui, enarrans scholiastes, habet ἀγροῖκον circunflexa penult. φύσας ἀγροῖκον αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα, πολιτικήν. sed enim apud Suidam, vbi eadem verba extant, ἄγροικον eodem accentu quo in ipso textu Aristophanis legitur.

Ἀγροῖκος (inquit idem Eustathius) προπερισπωμένως, Imperitus. Ac pro Eustathio locos qui facerent inueni nonnullos: ex quibus sunt hi duo, Platonis vnus, Suidæ alter. Apud illum enim in Symposio legitur, περὶ ὧν ἔτι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζειν. apud hunc autem in explicatione vocis ἀγρεῖος, citantur hæc Aristophanis verba, ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. subiungiturq; statim, scribi etiam ἀγροῖκος pro ἀγρεῖος. At non paulo plures reperi pro iis facientes qui dicunt ἄγροικος, quum imperitum significat, inscitum, illepidum, inurbanum (quod etiam sonat vox Rusticus metaphoricè sumpta) esse proparoxytonum. Idem Aristoph. in eadẽ comœdia, Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα, Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιόν, &c. Plut. Artoxerxe, ἔδοξεν σοι ἄχαρις τοῖς παροῦσιν εἶναι καὶ ἄγροικος. Quidam comicus apud Athenæum, lib. 7, τύχῃ ἄγροικος, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδυῖα. Aristoteles Rhet. 1, οὐ γὰρ ἔσονται οἱ τοιοῦτοι ἄγροικοι αὖ καὶ τὸ πεπαιδευμένος εἶπεῖν. vbi obiter obserua ἄγροικον opponi τῷ πεπαιδευμένῳ, vt in proximè præcedente exemplo copulantur ἄγροικος & ἀπαίδευτος. nam id valet, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδυῖα. Theophr. in Characteribus, ὁ δὲ ἄγροικος, τοιοῦτός τις οἷος, &c. Sed & in illo ipso Suidæ loco cuius modò memini, statim post ἀγροῖκος sequitur ἄγροικος pro eodem, nulla (opinor) cum ratione. Nisi forte prius ἀγροῖκος, vtpote in ipso textu poetæ, προπερισπωμένως scriptum est Atticè. Denique, vtvt sit, pro rustico in propria significatione, & pro rustico per metaphoram, multo pluribus in locis reperio ἄγροικος proparoxytonum, quàm ἀγροῖκος properispωmenõ. sit igitur penes vetustissima exemplaria fides. Cæterùm in comparatiuo non rarò vsurpant hoc nomen in hac metaphorica significatione sumptum: vt quidã comicus apud Athenæum, ἀγροικότερός εἰμι. ὥστ' ἁπλῶς μοι διαλέγου. Isocrates, εἰ καί τις ἀγροικότερον εἶναι φήσει τὸ ῥηθέν. Plato in Apologia, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. Libanius in legatione ad Iulianum, οὐδεὶς ἐκείνων ἀγροικότερόν τι φθέγξεται. Dicunt autem ἀγροικότερον quum non planè rusticum significare volunt, sed duntaxat aliquantum rusticum. Latini Subrusticum & Subagreste dicunt, præpositione Sub diminutionem his in vocibus, vt in aliis multis, indicante.

Ἀγροίκως, Aduerb. Rusticè, Rustico more. Theocr. in Bucolisco, — οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν. Item, Imperitè, Illepidè. Philostratus in quadam epistola, σὺ δὲ ἀγροίκως ἐποίησας, μόνη κοιμηθεῖσα ἐν ῥόδοις. Et ἀγροικοτέρως in comparatiuo, Subrusticè, Plato Pol. 2, καὶ δὴ κατ' ἀγροικοτέρως λέγεται.

Ἀγροικίας, ου, ὁ, pro ἄγροικος apud Gregorium, p. 203. nisi sit menda, vt scribit Bud. in suo lexico.

Ἀγροικία, ας, ἡ, Rusticorum habitatio, Locus in quo rustici habitant, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Eustathius. Ager, Rus, Villa. Athenæus, εἰς τὸ ὄρος ὁρμώμενοι, τὰς ἀγροικίας κακοποιοῦσι πολλοὶ συναθροισθέντες. Plutarchus, ὁ δὲ διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχών. Idem, ἡ δὲ ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγχάνουσα. id est, In agris versabatur.

Ἀγροικία, Rusticitas, Inurbanitas. Plut. in Præc. de sanitate, τὸ γὰρ ἀγροικίας φοβηθέντα δόξαν, εἰς πάθος εἰπεῖν, ἢ φρονεῖν εὐλαβεῖσθαι ἑαυτόν, ἀγροίκου πρὸς ὡς ἀληθῶς ἐστι. Aristot. in Ethicis εὐτραπελίαν mediam esse dicit inter ἀγροικίαν & βωμολοχίαν.

Ἀγροικικός, οῦ, ὁ, Rusticanus. Vt à Rus fit Rusticus, à Rusticus fit Rusticanus: sic ab ἀγρὸς fit ἄγροικος, ab ἄγροικος deinde ἀγροικικός. Sed rarum est apud veteres scriptores hoc verbum. ἀγροία ἀοιδὴ Suidas explicat ἡ ἀγροικική. Sic ἀγροικικὴ παροικία, in Canone 17 Chalced. concilii. Apud Athenæum lib. 11. pro ἀγρικῆς legendum fortasse ἀγροικικῆς: hoc in loco, τὸ γὰρ κισσύβιον, φησί, λέγεται ἐπὶ σκεύους ἀγροικικῆς. Quòd si errore vacat hæc scriptura, ἀγροικὸς dicemus dici pro Rusticus, siue Rusticanus. nam & Nicandri schol. quodam loco dicit λέξιν ἀγροικήν.

Ἀγροικίζομαι, F. ίσομαι, reponit Budæ⁹, αἰσχυντέω, Rusticè ago vel loquor, Ineptio. Plato in Theæteto, Οὐ τι που, ὦ Θεόδωρε ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι; Θ. Οὐχ ἥκιστα ὦ Σώκρατες τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. Apud Gregorium ἀπηγροικισμένος (participium à verbo composito ἀπαγροικίζομαι) dicitur Qui est ad mores rusticos redactus.

C. Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro siue in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, Hes. In agro pernoctans, idem Hes. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur ab Homero, Od. μ, & Il. σ. Sic ipsi quoque pastores apud Homerum pariter & Hesiodũ, ποιμένες ἄγραυλοι. vt apud D. Lucam ποιμένες ἀγραυλοῦντες. Componitur ex ἀγρὸς & αὐλή. quasi habens ἐν ἀγρῷ αὐλήν, id est habens in agro stabulum. Propriè igitur est In agro stabulans. quæ expositio magis conueniet quũ dicitur de boue: at quum Hesychius ἄγραυλοι explicat In agro pernoctãtes, respicit, opinor, ad ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἄγραυλοι Hesychius exponit etiam Quod sub dio est, Desertum.

Ἄγραυλος, pro ἀγλαὸς, id est, Splendidus, Pulcher, vide in Ἀγλαΐς.

Ἄγραυλος, vna ex Cecropis filiab⁹, in cuius tẽplo ephebos iurare mos erat, vt ex Demosthene discimus. Et ita apud Plutarchum in Alcibiade intelligi debet, καὶ τὸν ἐν ἀγραύλῳ (vel potius ἀγραύλου in Agraulæ, sub. templo) προβαλλόμενον ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιῶν: non vt vertitur in vulg. lex. ἐν ἀγραύλῳ, ruri. quasi videlicet nõ esset nomen proprium, sed appellatiuum. Quòd si etiã appellatiuum esset, id significare non posset. neque enim ἄγραυλος idem valet quod ἀγρὸς, id est rus.

Ἀγραυλίς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλέϊ κοίτῃ, apud Nicandrum, τῇ ἐν ἀγρῷ γινομένῃ, quæ fit in agro. vbi ἀγραυλεῖ non retinet significationem inclusam τῆς αὐλῆς.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, Stabulatio in agro, Pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Stabulor in agro, Pernocto in agro. vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud D. Lucam, Euang. cap. 2. Sues noctu in agris iacentes Strabo ἀγραυλεῖν dixit, αἱ δὲ ὕες καὶ ἀγραυλοῦσι, ὕψει καὶ ἀλκῇ διαφέρουσαι.

Ἀγραυλεῖν, inquit Budæus, vt θυραυλεῖν, pro Rusticari Ruri esse. ὁ δὲ Νουμᾶς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνος ἤθελε.

C. Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, Vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam habens, Plut. ἀγρογείτονες καὶ ὁμόχωροι. Synesius, γυναῖκες τῶν ἀγρογειτόνων, ἀδαίμονες. Componitur ex ἀγρὸς & γείτων.

C. Ἀγροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro vitam agens, aut Agrestem seu rusticam viuendi rationẽ sectans. Propriè ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. ex ἀγρὸς & δίαιτα.

Ἀγροδίαιτος à Gellio ponitur pro Rusticus, id est Inscitus, Illepidus (quòd rusticum vitæ genus tale sit) lib. 1. cap. 5, Dionysia malo equidem esse quàm quod tu Torquate, ἄμουσος, ἀγροδίαιτος, ἀπροσδιόνυσος.

C. Ἀγροδότης, ου, ὁ, Agrorũ dator. sed accipitur & pro Venationis dator, deducendo ab ἄγρα. Vide igitur & infrà inter composita ab ἄγρα.

C. Ἀγρομένης, ου, ὁ. In agro cõmorans, & in vrbẽ non accedẽs, vt inquit Hesych. Componitur autẽ ex ἀγρὸς & μένω, vt sit ad verbum, In agro manens. vt ἀστυμένης cõtrà In vrbe manens. ex quo & nomen proprium factum est.

C. Ἀγρόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum accentu in antepenult. In agro commorans, In agro versans. ἀγρόνομοι Suidas explicat οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, id est, in agris vitam degentes. sic & Hesychius. Od. ζ, νύμφαι ἀγρόνομοι appellãtur αἱ τοὺς ἀγροὺς νεμόμεναι, accipiendo νέμεσθαι ἀγροὺς pro Habitare siue Incolere agros, vt Homerus dicit, οἳ Θρόνιον νέμονται οἳ τ' ἀμφὶ πόλιν τέμονται. Vel, Ἀγρονόμος, Qui aut quæ in agro pascitur, Siue vbi agrestes agrestiave pascũtur: accipiendo νέμεσθαι in propria significatione. Sic apud Soph. in Œd. tyranno dicũtur Apollini gratæ esse πλάκες ἀγρόνομοι, vbi schol. ἀγρόνομοι explicat ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, i. vbi agrestia pascũtur,

hoc est fera animalia. Sed in vulgaribus exemplaribus A
ἀγρονόμοι malè legitur παροξυτόνως. Apud Suidam autem
in versu quē ex Epigr. affert, ἀγρόνομος μοῦσα dicitur ci-
cadæ, tribuēdo eius carmini quod ad eam pertinet. est
enim ipsa ἀγρόνομος. id est in agris pascitur, quos etiam
incolit. Eust. apud Dion. De situ orbis ἀγρόνομοι Μασυλῆ-
ες scribit itidē προπαροξυτόνως, vt pass. significationē ha-
bens, eadē forma qua [illegible] παῖδες dicūtur. expo-
nit autem ἀγρόνομοι, qui in agris degunt, aut qui more
ferarū bestiarū degunt. Sic enim intelligo κατὰ τὰ ἄγρια.

Ἀγρονόμος, cum accētu in penult. In agro pascens, aut B
Agrestia pascēs. vt apud Hom. in loco modò posito, Ἀ-
γρονόμοι νύμφαι (si secundū alios παροξυτόνως scribatur) In
agro pascētes, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι. aut Quæ pascunt agre-
stia. i. feras, αἱ τὰ ἄγρια νέμουσαι. Atq; ita fortasse exponi
possit in illo Soph. loco hoc vocabulū, seruādo cū quē
habet in vulg. edit. accentū. Nam quū Apollo sit νόμιος,
i. pastoralis, meritò amat ea loca quæ pascūt. i. quæ pa-
scua feris suppeditāt. Quanquā si dicamus ei grata esse
loca in quibus feræ pascuntur, (vt sit ἀγρόνομοι) eòdem
res redibit. Sic & ὕλη ἀγρόνομος vel ἀγρονόμος scribi volūt, C
vt sit ἐν ᾗ τὰ ἄγρια νέμονται, vel ἡ τὰ ἄγρια νέμουσα. A qui-
busdam autem illud ἀγρονόμοι νύμφαι exponitur αἱ νέμου-
σαι τοὺς ἀγρούς, id est διοικοῦσαι, vt agrorum præsides.

Ἀγρονόμος, Nomen magistratus quæ ad rura suburba-
na agrósque vrbi vicinos pertinebāt administrātis: qui
& ὑλωρὸς dicebatur. Arist. Pol. 6. ἄλλη περὶ τὴν χώραν ὧν ἡ τὰ
περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεος [ἀρχή.] καλοῦσι δὲ τοὺς ἄρχοντας τούτους οἱ μὲν ἀ-
γρονόμους, οἱ δὲ ὑλωρούς. Est & in 7. HINC Ἀγρονομία,
Administratio quæ ad ἀγρονόμον pertinebat, Magistra-
tus quem gerebat ἀγρονόμος. Ita dicuntur vt ἀγορανόμος D
ἀγορανομία, ἀστυνόμος ἀστυνομία, verbo νέμειν hic significā-
te gubernare seu administrare.

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, Agri custos.

¶ Ἄγριος, ου, ὁ, Agrestis. vt enim adiect. Agrestis apud Lat. in
terdū pro rustico siue rusticano & rurali, interdū pro fe
ro vsurpatur: sic ἄγριος apud Græcos. Sed rara est illa
prior significatio. nec ἄγριος de homine dictū, pro ἄγροι-
κος, siue ἀγρότης, aut ἀγροιώτης (i. Rustic9, Agrū incoles) ad-
huc legere me memini, nec à Græcis lexicographis ad-
notatu reperio. At de rebus dictū, & quidē rebus quas E
agri producūt, obseruaui. vt apud Ath. malua ἀγρία op-
ponitur hortēsi, lib. 2. Sic ἄγριος ἐλαία siue ἀγρία, quæ &
per cōpositionē ἀγριελαία dicitur: vt ἀγρία μαλάχη (quæ
& ἀγρίας μαλάχη à Nicādro dicitur) ἀγριομαλάχη. Latini
herbas erraticas pro agrestibus dicūt nonnunquā, & sa-
tiuas illis opponūt. Paus. in Atticis, ἀνεπίφοιτος μὲν οὐδέν, ἀπὸ δὲ
ἀμπέλων ζῶντας ἀγρίων. Sic ὕλη ἄγριος apud eundē Ath. & a-
pud Herod. agrestis, quæ & syluestris dici potest. Sic &
animalia quædā ἄγρια dicta obseruaui ad differentiā a-
liorū eiusdē generis quæ inter homines aluntur & ve- F
lut domestica sunt: οἰκότροφα vocant Græci. Sic oues ἄ-
γριαι apud Xen. asini ἄγριοι (qui & ὄναγροι nomine cōposi-
to apud eundē dicuntur. Sic ἄγριοι σύες (qui & σύαγροι cō-
posite) & ἄγριαι αἶγες appellātur: & ab Hom. ἀγρότεροι σύες
nominantur etiā, & ἀγρότεραι αἶγες. Vt plurimùm verò
ἄγρια opponūtur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim, nōnun
quam & quæ terra gignit: vt apud Xen. in Cynegetico,
ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκομίζονται, τὰ δὲ ἄγρια γέρα
ἐκλέλυνται. vbi ἄγρια nō ad differentiā hortēsiū, sed agre-
stia natura. sic quū δρῦς. i. quercus dicitur ἄγριος (vnde a- G
pud Theocr. δρυὸς ἄγρια φῦλα) nō ad differentia τῆς κηπευ-
σίμου, sed quæ natura est agrestis i. in agris nascēs. Præser
tim verò eas quæ in mōtib9 nascūtur arbores ἀγρίας vo
cāt. Sic & ἄγριος λέων, aut πάρδαλις, nō ad differentia, sed
natura ἄγριος. i. ferus. De qua significatione mox dicā.

Ἄγριος Budæus exponit Rusticus, Qui vrbanitatē nō
nouit, nec ferre potest. qui & ἄγροικος vocatur. Arist. in
Ethic. 4, ὁ δ' ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Ego exi-
stimo verti posse hoc loco, Agrestis moribus & incul-
tus, Horridus & incultus vir, vel Subhorridus, ex Cice- H
rone. Ideo autē libēter Incult9 & horridus interpretor,
quòd & ἄγριος τρόπος apud Platonē De legibus is sit qui
Latinis propriè Incultus & horridus diceretur.

Ἄγριος, Ferus. Quoniā & fructus agrestes aliis acerbio-
res sunt minusq; mites, & animalia agrestia domesticis
A vtplurimū sunt minus mansueta, hinc factū est, vt ἄγριος
Græcis, vt Latinis agrestis, per metaphorā pro fero su-
meretur. Propriè autē ἄγριος dicitur feritatē habēs qua-
lis est animaliū quæ fera dicūtur. hoc autē cōiicio ex eo
quòd ἄγρια dicūtur interdū absolutè ipsæ feræ & ἀγριῶ-
δες pro θηριῶδες vsurpetur. Alioqui dicitur & ἄγρια θη-
ρία. vt Isocr. in Panath. θηρίων τῶν ἀγριωτάτων καὶ πλείστας ὠμό-
τητας μισῶν.

Ἄγριος de homine dictū, Ferus, Immanis, Immitis, A-
trox, & quod apud Latinos sonat nōnūquā Barbarus, vt
B Cic. dixit, Immanis ac fera ac barbara gēs. Od. ι, Ἄγριον,
οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας. Od. α, — χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες
ἔχουσιν Ἄγριοι. Od. ν, — καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Plato imita-
tus Homerum ἄγριος & χαλεπὸς copulauit, in Minoe, τὸν δὲ
Μίνω ἄγριόν τινα καὶ χαλεπόν. Apud Xenoph. Pæd. 1, ἄγριοι &
πρᾷοι opponūtur. Interdū Ἄγριος de homine dicitur
iunctum alii epitheto: vt Il. ζ, Ἄγριον αἰχμητήν. q.d. Fero
cē bellatorē siue atrocē. i. ferociter siue atrociter bellan
tē. Suid. ait Menādrū, quendā aleæ supramodū deditū
appellasse aleatorē ἄγριον. Sic Latinis immanitas aliquā
C do nescio quid tale sonat: vt ἄγριος κυβευτὴς dici possit,
Aleā immaniter amās, vel Aleā immani studio perse-
quēs. Nā immane studiū loquēdi dixit, vt opinor, Ouid.
Cæterū Eust. tradēs ἀγρίους in illo Od. α. loco dici prædo-
nes, ait Comœdiā homines ἀγρίους appellare, aliā notādo
improbitatē. sed quæ illa sit, non addit. Existimo autē
intellexisse de ea significatione qua ἄγριοι significāt παι-
δεραστάς. de qua vide Suid. & Aristop. sch. in illū ex Nubi
bus versu. Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου.

Ἄγριος de rebus dictū. Cic. apud Plat. τὸ θηριῶδές τε καὶ
D ἄγριον τῆς ψυχῆς μέρος, vertit, Illa pars animi in qua feritas
quædā sit atq; agrestis immanitas. vt videre potes in
Cic. lex. à me edito. Ἄγριος πόλεμος, Il. ρ, Atrox bellū: & Ἄ-
γριος μῶλος, eodē libro, sicut & ἄγριος αἰχμητὴς (vt modò
dixi) Atrox bellator. Possit etiā ferum bellū dici. Eust.
exponit ἀγριοποιόν. i. Feritatē inducens. Ἄγριος θυμὸς Il. ι,
Ferox animus vel Crudelis mēs, Ferum pectus: vnde &
cōpositū ἀγριόθυμος. Ἄγριος χόλος, apud Hom. Il. δ, & a-
libi itē Ἄγριον μένος, Il. χ. & Ἄγριος ὀργὴ apud Phocylidē,
& Ἄγριον μῖσος apud Luc. nomine Atrox videntur reddi
E cōmode posse, siquis aliud quàm Ferum quærat. At E-
rasmus hunc Luciani locū exponēs, μῖσος δὲ ἄγριον, φασί,
πρὸς πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ, nō intellexit ἄγριον dici
in hoc loquendi genere metaphora sumpta à feris be-
stiis: sed ἄγριον μῖσος appellari agreste odiū. i. quale esse so
let hominū rusticorū: quia rustici plerunq; misanthro-
pi sunt, & acerbius atque implacabilius oderunt. Vide
mea annot. in prouerbiū Odium agreste, quæ cum aliis
est in calce Chiliadum Eras. à patre meo excusarum.

Ἄγριον ἕλκος, Ferū vlcus. Theocr. (aut quisquis est au-
F tor epit. Adonidis) Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις,
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος. vbi poeta ludit
eleganter in cōparatione duorū vlcerū, vnius in corpo-
re, alterius in animo: epithetū ἄγριον ab illo ad hoc trās-
ferēs. Propriè enim vlcera sunt corporis, de quibus vsi-
tata medicis translatione ἄγριον dicitur: de iis videlicet,
quæ talia sunt vt nulla curatione mitescant, sed quasi
recrudescant potius. Huc pertinet ἀγρία ψώρα. Celsus de
scabie loquens, Quo asperior est, quóq; prurit magis,
eo difficilius tollitur. Itaq; eam quæ talis est, ἀγρίαν (i. fe-
G ram) Græci vocant. Hesychius autem ἀγριοψωρίαν dicit
esse morbum, aliud non addēs. ἀγριοψωρία, inquit, νόσος,
καὶ ἀγριολειχῆνας.

Ἄγρια, Feræ. Vt enim Latinè Feræ absolutè dicitur,
subaudito nomine substant. Bestiæ, aut Belluæ, aut A-
nimātes: sic Græcè ἄγρια interdū subauditū habet ζῶα.
Schol. Soph. ἀγρόνομοι, ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται. ὅθεν τὰ μὴ ἥμε-
ρα θηρία. Eust. exponēs ἀγρόνομοι Μασυλῆες apud Dion. De
situ orbis, dicit significare etiā posse τοὺς κατὰ τὰ ἄγρια νεμο-
μένους. i. ferarum more degentes. Primus autem Home-
H rus ita est vsus, Il. ε, Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν
ὕλη. Apud eundē poetam ἄγρια itidem in plur. gene-
re neutro ponitur etiam pro ἀγριότητας. i. feritates: vel
potius ἀγριότητα, feritatē, singulari numero. Il. ω, — λέων
δ' ὣς ἄγρια οἶδεν. Itē Ἄγρια aduerbialiter pro ἀγρίως a-
pud Hesiodum in Aspide, Ἄγρια δερκομένω.

Ἀγρίως, Aduerb. Ferè, Immaniter. A

Ἀγριάς άδος, ἡ, pro ἀγρία, Agrestis. Nicand. Theriacis, Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἴκωμεσα καρπόν. Sic φηγοὶ ἀγριάδες, Apoll. 1. Argon. & ἀγριὰς ἄμπελος, Labrusca, lib. Epigr. 1, quæ & ἀγριάμπελος.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ, pro ἄγριος, Agrestis. Item pro ἀγριοποιός, id est Ferum siue feros reddens, Feritatem inducens, apud Nicandrum Alexiph. Ὡς δ' ὁπότ' ἀγριόεντα ὑποθλίψαντες ὀπώρην. hic enim per ὀπώρην uuam intelligit.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, Feritas, Immanitas. opponitur τῇ ἡμερότητι apud Platonem in Symposio, ἡμερότητα μὲν πλείζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων. B

Ἀγριουμένης, ἡ, Idem in Epigr.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ferus, ἄγριος. vel Feritatem præ se ferens.

Ἀγριμαῖος, ου, ὁ, Ferus, Ferinus. Opponũtur enim ἀγριμαῖα τοῖς ἥμεροις, vt ostendit Eustathius ex hoc loco, πολλὰ τὰ ἀγριμαῖα ἔγκειται πεποιημένα, πολλὰ δὲ ὅπα καὶ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων. Citantur autem & ab Athenæo hæc verba.

C. Ἐπάγριος, pro simplici ἄγριος, Agrestis, Ferus. Citatur ex Anthol. epig. C

C. Παγάγριος, Omnino ferus. Exponitur & Præferox in hoc Phocylidis loco, — ἀπὸ σκυλάκων παναγρίους.

C. Ἀγριάμπελος, ἡ, Labrusca. quæ & separatis vocibus dicitur ἄμπελος ἀγρία, item ἀγριὰς ἄμπελος, Epigr. lib. 1.

C. Ἀγριόθυμος, ὁ καὶ ἡ, Fero animo præditus, Ferum & immane pectus habens. Compositum ex duobus nominibus quæ separatim posuit Hom. Il. ι, hoc in versu, Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν.

C. Ἀγριοπηγοί, Carpentarii, Fabri erant plaustrorum artifices, & ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes, Schol. Aristophanis in Equitum versum hunc, Οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις. addens huiusmodi ἀγριοπηγοὺς Atticis ἁμαξουργοὺς appellari. Carpentarii Latinè à quibusdam dicuntur, quanquam carpentum certum plaustri genus erat. In vulg. lexicis ἀγριοπηγοί exponitur Caprarii. Componitur autem ex nomine ἄγριος & verbo πήγνυμι. D

C. Ἀγριοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ferum reddens, siue efferatum, Efferans, Feritatem inducens. ἄγριος πόλεμος, inquit Eustathius, dicitur quasi ἀγριοποιός. & schol. Nicandri ait ἀγριόεσσαν ὀπώρην ab eo dici pro ἀγριοποιόν. E

Ἀγριοποιὸς dicitur Æschylus ab Aristophane, quòd faceret heroas feros & immanes, id est, eos induceret immanes. Ita Suidas explicat, citãs hæc Aristophanis verba, ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον, &c. Locus est in Ranis. Compositum ex ἄγριος & ποιῶ.

C. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ, apud Theophilum, lib. 2. Inst.

C. Ἀγριόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agrestem seu ferã vocem habens. Odyss. θ, Οἱ ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους. Vbi Eustathius ait Lemnios dici ἀγριοφώνους, eadẽ ratione qua Caras, βαρβαροφώνους: aut quòd latrocinia exercere, ideòque & agresti sermonis genere de industria vti sint soliti. Compositum nomen ex ἄγριος & φωνή. F

C. Ἀγριοχήναλα, Feri anseres, apud Theoph. 2 Instit. Ex ἄγριος & χήν, vel potius χηνάλοπες, diminutiuo. ac propriè ἀγριοχηνάρια sonat Parui anseres feri.

C. Ἀγριωπός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Agrestem aspectũ habens, Qui est agresti vultu aut fero. Plutarchus, de Mario loquens, τὸ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου. Compositum ex ἄγριος & ὤψ ὠπός, eo modo quo ἀρρενωπός. G

¶ Ἀγριόω, ῶ, F. ώσω. P. ωκα. Agreste reddo. Item, Effero, id est efferatum reddo, Vel simpliciter, Exaspero. In passiua voce frequentius vsurpatum reperitur Ἀγριοῦμαι. apud Theophr. 5 De pl. causis, τὰ ἀγριούμενα, quæ fiunt agrestia. At προσώπῳ ἠγριωμένῳ, Xen. Pæd. 1, Facies efferata. & eodem modo Eurip. Oreste, Ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας. Apud eundem in Electra, ἀγριοῦσθαι videtur dici ferociẽs, & quem ἄγριος χόλος αἱρεῖ, vt Homerus loquitur.

Ἀγριωτής, οῦ, ὁ, Efferatus. Nomen verbale factum ex ἠγρίωται tertia persona præteriti τοῦ ἀγριοῦμαι. H

C. Ἀπαγριόω & Ἐξαγριόω & Ἐπαγριόω composita. Ἀπαγριόω, Agreste seu syluestre reddo. vnde passiuum ἀπαγριοῦται apud Theophr. lib. 8. cap. 8. hist. pl. pro Syluestre redditur, aut fit: pro quo Gaza Syluestrescit. Item Effero, vel simpliciter, Exaspero, Irrito. Hinc Ἀπαγρίωσις, Ipsa actio qua aliquid syluestrescit, Mutatio in syluestrem naturam. Gaza syluestrem habitum interpretatur lib. 4. cap. 6. Theophr. De hist. pl. διὰ τὴν τρυφὴν δι' ἣν καὶ ἀγρίων ἡ ἀπαγρίωσις. Est etiã Efferatio, Exasperatio. SECVNDVM Ἐξαγριόω, idem: à quo itidem fit Ἐξαγρίωσις, idem valens quod Ἀπαγρίωσις. TERTIVM Ἐπαγριόω, eandem & ipsum signific. habet: sed minus est vsitatum.

¶ Ἀγριαίνω, F. ανῶ. Ἀγριαίνειν vt & ἀγριοῦν, Efferare significat, Efferatum reddere, & interdum simpliciter Exasperare: sed vsitatius est ἀγριοῦν in actiua significatione quàm ἀγριαίνειν. Item ἀγριαίνω pro Tyrannum facio (inquit Budæus) apud Plutarchum in Galba. Idem valent composita διαγριαίνω & ἐξαγριαίνω.

Ἀγριαίνω, Neutraliter positum, Ferocio, Ferociter ago, Efferor efferaris. Plut. De audiendo, ἀγριαίνουσι πρὸς τοὺς παρόντας, καὶ ἀποδέχονται τὸν λέγοντα. Gregorius, οὐ θυμοῦ ἡττώμενοι ἐξοιδοῦσι καὶ ἀγριαίνουσι. Dion. Hal. Archæol. 1, ἡ δὲ λύκαινα ὑπ' ἄλλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τῇ προσόδῳ. Hesychius ἀγρίανεν explicat ὠργίσθη, id est Succensuit, Iratus est vel irata est. Sed ἀγρίανεν est pro ἠγρίανεν.

Ἀγριαίνομαι, F. ανοῦμαι, Passiuum, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum in proximè præcedentibus exemplis. Plut. in Antonio, de tributorum exactione loquẽs, πρὸς ἀπόρους γὰρ ἠγριαίνετο, πρὸς χρείττους δὲ ἡσύχαζον.

C. Διαγριαίνω & Ἐξαγριαίνω composita, idem signif. Διαγριαίνω, Effero, vel Exaspero, Exacerbo. Vnde passiua Διαγριαίνομαι & Ἐξαγριαίνομαι, Efferor, vel Exasperor, Exacerbor. Plat. De rep. ὑπὸ τῷ λόγου ἤρξατο ἀγριαίνεσθαι, cœpit oratione exacerbari, vel exasperari. Vsitatiora sunt ἐξαγριαίνω & ἐξαγριαίνομαι quàm διαγριαίνω & διαγριαίνομαι.

¶ Ἀγριάζω, Ferus sum, vel potius, Ferus fio. Hesychius tamen ἀγρίαζε exponit, Ferus esto.

Ἄγρα, ας, ἡ, Captura, Venatio, Res quam capimus, & ipse capiendi actus, Quod venamur, & ipse venãdi actus. Pro ipso venãdi actu, (& quidem late venationem accipiendo vt apud Latinos) Odyss. μ, Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ, Ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο. Od. χ, — χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ. Plut. Sympos. 8, ποντὶς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία. Xenoph. in Cynegetico, τὸ μὲν εὕρημα θεῶν, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἄγραι καὶ κύνες. Herodot. 1, φύλακα παιδός σε ἐπὶ συμφορῇ χρηζούσῃ ἐς ἄγρην ὁρμωμένων. Pro ipsa venatione, id est præda venatu quæsita, Luc. in dialogo ἀλιεὺς inscripto, ... ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν ... Xenoph. Cynegetico, ἐὰν μή, &c. ... ἄγρας. Antiphilus in epigramm. suo de polypo & lepore, Ἀγρὶς χερσαίης πρέσβυ καὶ εἰναλίης.

Ἄγραι Locus Atticæ, extra vrbem, templum Cereris inquit Hesychius. Suidas quoque Cereris templum esse ait, apud quem ἄγρα singulari numero legitur. Apud Etymol. itẽ Ἄγρα, Δήμητρος ἱερόν: sed & pluraliter, inquit, ἄγραι pro loco. At Pausanias de eo sic, Traiecto autem Ilisso locus Agræ dictus, & templum Dianæ quæ ἀγροτέρα dicitur.

Ἄγραι dicebantur etiam milites quidam. Idem Hes.

Ἄγρηθεν, Aduerb. Ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apoll. in Argonaut.

Ἀναγρία, Tempus non venandi, vt interpr. Bud. in hoc loco Xenoph. καὶ ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ, αἰαλιεύειν τὰ ἐκεῖνο ... τούτων.

Πανάγρει, ν, τό, Retis genus sic dictum, vt opinor, quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, id est omne genus prædæ capiẽs. nam πανάγρει ex ἄγρα fit, non ex ἀγρέω, licet Hesychius πανάγρειν exponat τὸ πάντα ἀγρεῦοντα. Sic & πάνθηρον rete quod omnis generis feras concludit. Hom. Il. ε. v. 487, Μήπως ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Vbi animaduertendum est πανάγρου adiectiui modo iunctum esse cum λίνου. Non dubium est autem quin illa expositio Hesychii ad hũc locum pertineat. ¶ Quidam πάναγρον aliunde deducendum putauerunt, videlicet ex ἄγρω inusitato pro ἀγρέω, aut ex passiuo ἄγρομαι, vt videlicet fit τὸ πάντα ἄγρον, id est ἄγρευον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quod vndique cotrahatur ad comprehendendam prædam.

¶ Ἀγρεύω, F. εύσω. P. ευκα, Venor siue feras, siue aues, siue pisces, Venatu capio. Xenoph. in Cynegetico, τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν ἀγρεύειν μηδὲν τῶν ὅσα ἐπὶ τῇ γῇ φυόμενα ἀγρεύεται. Call.

hymno in Dianam, Αἱ δέ κ' ἐγὼ πέζοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηελὸν ἀγρώσσω. Bianor in Epigr. Ἀλλά μιν ἀγρώσσοντα δι' ὕδατος. Passiuum est Ἀγρώσσομαι, Venatu capior. Vtrũque vsurpauit Isidorus in epigr. de polypo & lepore, Ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσε. id est, captus cepit. sed intellige, venando captus. A

Ἀγρώσσω, Capto per metaphoram, vt apud Latinos Venor & Aucupor pro Capto. vt ἀγρώσσειν δόξαν, apud Phal. in epistolis, Gloriã venari, seu aucupari. Sic ἀγρώσσω ὕπνον, Capto somnum, in Epigr.

Ἄγρευμα, ατος, τὸ, Ab ἀγρεύω nõ ab ἀγρέω, Quod venatu captum est, Præda venatu quæsita. Lycophr. in Alexandra, Αἴθων ἐπακτὴρ χαλχαλᾶν ἀγρεύματι. Itẽ metaphoricè vt Præda Latinis, Captura, Res quouis modo capta, & studio ac labore parta. B

Ἀγρεύματα, Spolia vocat Euripides in Andromacha, inquit Hesychius.

Ἄγρευσις, εως, ἡ, Venatio, Ipse venandi actus, Prædatio, Captura. Hesychius Ἄγρευμα exponit εὕρημα, Ἄγρευσις autẽ εὕρεσις. sed εὕρημα & εὕρεσις in hac expositione non significant Inuentum & Inuentio (vt in vulg. lexic. habetur) sed potius Acquisitum & Acquisitio. C

Ἀγρευτής, οῦ, ὁ, & Ἀγρευτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Callim. hymno in Dianam, Οὐ μὲν ἐπιμεμφθέντες Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες Μέμφονται. Theocr. in Idyllio ἁλιεῖς inscripto, Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ἐμῶς δύο κεῖντο γέροντες. Est enim ἀγρευτὴρ poeticum, ἀγρευτὴς & poeticum & oratorium.

Ἀγρευτικός, κή, κόν, Venandi peritus. vt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τὴν θηρείαν Eustath. 1247.

¶ Ἀγρεύω, F. εύσω. P. ευκα, Idem quod ἀγρώσσω. vt in epigr. Phaniæ, Αἴτε σύ γ' ἐν κύρτῳ ῥαγανοειδέας, αἴτε τι ἀγρεύεις Μορμύρους. D

Ἄγρει, imperatiuus est ab Ἀγρέω, ad verbum significãs, Venare, Cape. sed hortandi vim habet, idémque valet apud poetas quod Age, Agedum, Agesis. éstque translatum à celeritate quæ adhibetur in venatione: vnde & Eustathius in quodam Homeri loco ἄγρει vult esse perinde ac si dictum foret σπεῦδε, Propera, Festina. Odyss. φ, Ἄγρει νῦν δὴ κεῖνον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ. Il. ε, Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην. pro ἄγε δή. Et in plurali Ἀγρεῖτε, Agite, Od. υ, – ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα καλήσατε ποιπνύουσαι.

Ἀγρεσία, idem quod ἄγρευσις, Venatio. – ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης, in Epigr. E

Ἀγρεύς, έως, ὁ, Qui est super venationem, ὁ ἐπὶ τῆς θήρας, inquit Suidas. Id est, opinor, Venationi præfectus. Ita dictus est Pan, vt ex Apollodoro refert Hesychius. At schol. Apollonii ait Aristeum dictum ἀγρέα, quòd cum eius matre Apollo rem habuisset in agro.

¶ Ἀγρέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Idem quod ἀγρεύω.

¶ Ἀγρώσσω, Idẽ quod ἀγρεύω. & de omni genere venationis dicitur, vt de piscium venatione, Od. ε, Ἰχθῦς ἀγρώσσοντες. Sed Hesychius ἀγρώσσαντα exponit etiam Irritum fecit, Frustratus est. F

Ἀγρώστης, ου, ὁ, Venator. Item Operarius, Hes.

Ἀγρώστης, genus phalangii, Nicand. in Theriacis, Ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὁ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ. Ἀγρωστὴρ apud eundẽ in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου, ὁ, Venator. Item Rusticus, & Ἀγρωστῖναι, dictæ montanæ nymphæ, Hes. Ideo autem sic dictæ sunt, vt opinor, quod quum sint venatrices, gaudeant montibus ob ferarum in illis copiam.

C. Ποδάγρα, Pedica, Tendicula, inquit Bud. citans ex lib. 1 Pæd. Xenoph. θηρῶσιν ἐν ἀγρίοις πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφοις τε ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Apud Pollucem lib. 5. cap. 4. Ποδάγρεια, quæ & ποδοστράβη. ita enim scribit, ἡ δὲ ποδάγρεια ἵσταται μὲν ἐλάφοις καὶ ὑσὶ ἐπὶ τὰς ὁδοὺς, καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη. Eadem autem deductione dicuntur μυάγρα & γαλεάγρα & βαλανάγρα atque alia quæ suis posui locis, vt μυάγρα in μῦς & γαλεάγρα in γαλῆ. Etymolog. βαλανάγραν dictam ait παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. quem sequendo, de cæteris itidem dicemus παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας, τοὺς μύας, τὰς γαλᾶς: sed verior est deductio à nomine, vt ποδάγρα sit ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα, & sic de cæteris. ‖ Est etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in ἄλγος. G

C. Ζωγρέω, ῶ. F. ήσω, P. ηκα, Viuum capio, A cæde conseruo, Vitæ alicuius parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, id est ἀγρεύω. Il. ζ, Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Sic Iliad. κ, Ζώγρει. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν. Idem lib. 7, ἀπέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοί. Sic apud Xen. & cæteros. ‖ Ζωγρῶ, Viuifico, Vegeto, Vegetum reddo. Iliad. ε, – περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Vbi Eustath. exponit ἀνεζωπύρει, ἀνεγείρουσα τὴν ζωήν. addens, alibi (vt in locis quos modò citaui) apud eundem poetam ζωγρεῖν esse τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiam, quod hic ζωγρεῖν θυμὸν dixerit, alibi θυμηγερέειν ab eo dictum esse. Idem Eustathius pag. 623, hoc ζωγρεῖν esse ait ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. Et Hesychius ζωγρήσεται exponit ζωογονήσεται. Fuerat autem (secundum hanc significationẽ & deductionem) ponendum potius in ἀγείρω aut in ζωὴ hoc verbum: sed duas eiusdem verbi significationes separandas non putaui. Vide ζωάγρειον. A B

Ζωγρεία, ας, ἡ, Ipse actus capiẽdi viuũ, aut viuos. vnde ζωγρείᾳ λαβεῖν idem quod ζωγρεῖν, Capere aliquem cum vitæ conseruatione. Herodotus, ζωγρείῃ ἔλαβε τὸν Ἱστιαῖον. Idem, ζωγρείῃ αἱρέουσί μιν. In Macc. 2, legitur καὶ βουλομένου τοῦ Νικάνορος λαβεῖν ζωγρείαν, quod mẽdosum putat Bud. pro ζωγρείᾳ. Hesychius tamen ζωγρείαν exponit etiam ζωήν. ‖ Scribitur & Ζωγρεία apud Polybium. Citatur & ex numer. cap. 21, ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν. vbi videntur LXX interpret. ζωγρείαν vocare ipsos qui viui capiuntur. C

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, Viuarium. Eustathius ζωγρεῖον peculiariter dicit τῶν ἰχθύων, pag. 623. Dicitur tamẽ & de aliis animalibus. Schol. Aristoph. in Vespis, χοιροκομεῖον esse dicit τὸ καλούμενον ζωγρεῖον κλωβὸν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. In vulg. lexicis ζωγρεῖον exponitur Auiarium, item Bestiarũ cauea ex Suetonio. D

Ζώγρος, idem quod ζωγρεῖον. Hesychio ζώγρος est τόπος ἐν ᾧ θηρία ἐμβάλλεται. vbi hoc postremũ verbum videtur esse deprauatum.

Ζωάγρειον, ου, τὸ, Præmium pro vita seruata. Herodot. δῶρα λάμψεται ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob seruatam Crœso vitam. Nonnus, Λύτρον ἑῶν ἑτάρων ζωάγρειον, Pretiũ quod pro suorũ redẽptione soluit. Ζωάγρια τίνειν, (inquit Hes.) τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. ‖ Apud Homerum ζωάγρια retinet significationẽ quam habet ζωγρεῖν in loco Iliad. ε, paulo antè citato. Est enim ζωάγρεια, Præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti: Odyss. θ, – ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις. vbi Eustathius, ἀνθ' οὗ σε δηλαδὴ ζωὴν ἀγείρας (ἤγουν συναθροίσασα) τετήρηκα. αὕτη γὰρ ὀλιγοδρανέοντα τὸν Ὀδυσσέα περιεποιήσατο, ζωὴν ὀλιγοπνέοντι αὐτῷ ἀγείρασα. Et addit, ὡς ἔστιν ἄλλο τι τὸ ζωάγρειον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύεσθαι. In vulg. tamen lex. confunditur hæc significatio cum præcedente. E

Ἀνδράγρεια, Quæ quis homini prædatur, Spolia quæ quis homini detrahit. Sed intelligendum est, homini qui in prælio cecidit. Hom. Iliad. ξ, Ὅσσης δὴ πρώτης βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἥρατ' ἐπεί, &c. id est (inquit Eustath.) σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρὸς ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀγρευθέντα. Et addit, ξένη δὲ, φασὶν, ἡ λέξις, ἅπαξ ῥηθεῖσα. Alibi autem, videlicet pag. 890, alteram tantùm deductionem ponẽs, explicat τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, οἷον σκῦλα, ἀσπίδας. Hesychius autem σκῦλα exponit, & τὰ τῶν πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγρεύματα ὄντα, rectè addens πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ. F G

Βοάγρεια, Spolia quæ ἐκ βοῆς ἀγρεύονται, id est ex pugna colliguntur. Alii secus exponunt, aliunde deducentes. Vide in Βοῦς.

Μοιχάγρια, Quæ persoluit qui in adulterio est deprehensus, τὰ ἀποτιόμενα ὑπὸ τοῦ ἐν μοιχείᾳ ἀγρευθέντος. vel (vt Eustath.) τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὅ ἐστι συλλήψεως, μοιχῶν ἐκτιννύμενα, quæ pro comprehensione mœchorum persoluuntur. Hom. Od. θ, – τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

ΑΓΧΙ, siue Ἀγχοῦ, Aduerb. Propè, Iuxta. Cum genitiuo, vt ἐγγὺς & πλησίον. Iliad. θ, – τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο. sic ω, – ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum, sed rarius, cum datiuo, vt Iliad. ψ, – τάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γένοιτο. Item sine casu, Iliad. π, Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore, vt Iliad. τ, – καὶ ἐλεύσεται ἤδη Ἄγχι μάλα –, id est, Et venturus est valde propè. H

pro Breui. q.d. Propè est, Vel In proximo est tempus quo veniet.

Ἄγχιστα, Proximè, Aduerbium superlatiui gradus ab ἄγχι: quod iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τῷ γένους ὄντες, inquit Bud. idem quod οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες & οἱ ἐγγύτατα γένους, Qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquã ἄγχιστα, vt & ἄγχι, sine casu ponitur: vt ἄγχιστα ἐοικώς, apud Homerum Proximè similis. id est Maximè similis. nam & Erotianus apud Hippocratem ἄγχιστα exponit μάλιστα, id est Maximè. Ab hoc autem superlatiuo fit ἄγχιστος, ex quo deinde multa sunt nata vocabula, quæ proximè sequuntur. Quanquam possumus & ab ipso aduerbio ἄγχιστα illa deducere.

Ἄγχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquissimus, Proximus. apud Euripidem, Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει, Genere proximus patri. Ἄγχιστον Hesychius exponit Proximum genere. Ponitur etiam comparatiuus ἀγχίων ab Etymol.

¶ Ἀγχιστεὺς, έως, ὁ, Cognatus, Propinquus. Ἀγχιστεῖς (inquit Budæus) οἱ συγγενεῖς, Agnati & cognati. Idem in Pandectis ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς affines & cognatos dici annotat. Propriè dicuntur ἀγχιστεῖς (si Suidæ testimonium fide dignum putamus) qui è fratribus & patruelibus, itẽ è patruis & auunculis gradu proximo contingunt defunctum: qui autem extra hos, sunt duntaxat συγγενεῖς. At qui per contractum matrimonium familiis admixti sunt, dicuntur οἰκεῖοι. In quo Suidæ loco vox ἀνεψιῶν, quam patruelibus reddidi, variè verti potest, vt etiam Budæus annotat in loco Isæi qui paulo pòst citabitur in Ἀγχιστεία. Porrò Ammonius ita distinguit, ἀγχιστεῖς sunt, quib⁹ quum ex eorũ genere mortuus quis fuerit, iura eiusmodi sibi vendicare lex permittit· συγγενεῖς autem qui quamuis sint ex eodem genere, à lege tamen ad iura ἀγχιστικὰ non vocantur: οἰκεῖοι verò qui contracto matrimonio admixti sunt familiæ. Bud. in lex. hac ex Pãdectis profert ἀγχιστείας (quæ ab ἀγχιστεὺς deriuatur) definitionem, Ἀγχιστεία ἐστὶν οἰκειότης πρὸς συγγενεῖς ἐκ γάμων ἡμῖν συνηρμοσμένων, συγγενείας ἐκτός. οἷον προγονὴ, νύμφη, id est, priuigna, nurus. Luc. in Timone, εἶτα ὁ γελοῖος Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. Vbi obseruandum συγγενὴς ἀγχιστεὺς, quasi generalius nomẽ per specialius restrictum.

Ἀγχιστεὺς ponitur etiam pro συγγενὴς, vt vult Hesych. Sic & Sophoclis schol. ἀγχιστείας apud eum explicat συγγένειαν.

Ἀγχιστεὺς fit ab ἀγχοῦ, inquit Gaza. nam υ in ι mutatur in compositis ab ἀγχοῦ, vt in ἀγχίνοια, ἀγχιστεὺς, ἀγχίθυρος. At ego (quod pace Gazæ dictum sit) ab ἄγχι illa fieri potius crediderim, videlicet ἀγχίνοια, ἀγχίθυρος, & infinita alia composita quæ ordine alphabetico in indice proponam. At ἀγχιστεὺς compositum non est sed ab ἄγχιστα superlatiuo gradu formatum, aut certè à nomine ἄγχιστος facto ab ἄγχιστα.

Ἀγχιστεύω, F. σω. P. κα, Genere propinquus sum. Ἀγχιστεύουσα enim Hes. exponit, ἐγγὺς οὖσα πρὸς τὸ γένος.

Ἀγχιστεύω, Propinquitatis iure ad successionem venio. Isæus, γνώσεσθε τοῦτο ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, ὡς δὲ ἐκείνων γεγονέναι ἐκλῆρον, id est (Bud. interpr.) Iure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere.

Ἀγχιστεύω (inquit in lex. Budæus) Iosue 20 circa principium, cum accusatiuo, Iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth cap. vltimo, Propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύειν σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ. Hactenus Budæus. In vulg. lex. ex libro Esdræ 2, ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας exponitur Electi sunt de sacerdotio. sed in Compl. editione ἀπεώσθησαν legitur, non ἠγχιστεύθησαν. Ac reuera ἠγχιστεύθησαν id significare non posset.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, Propinquitas, vel Propinquitatis ius. Budæus in lexico explicat Propinquitas generis, Cognatio. Idem in Comm. explicat Ius successionis legitimæ, citans hunc Isæi locum, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς. Id est (inquit) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim accipitur ἀνεψιός. Idem in suo lexico, ἀγχιστείας explicat ius succedendi ab intestato. Hesychius ἀγχιστείαν exponit συγγένειαν.

Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit qui accedit Deo proximè, inquit Bud. in suo lexico.

Ἀγχιστεῖον, Idem: vnde apud Sophoclem in Antigone κατ' ἀγχιστεῖα genere neutro pro κατ' ἀγχιστείαν, vt schol. notat: exponens κατ' οἰκειότητα, κατὰ συγγένειαν: vt videlicet confundatur hoc discrimen quod inter ἀγχιστεὺς, συγγενὴς, οἰκεῖος, antea posuimus. Sophoclis verba sunt hæc, Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.

Ἀγχιστικὸς, ή, όν, Adiectiuum, Ad ἀγχιστείαν pertinẽs, Ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammoniũ in ἀγχιστεῖς, Iura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, Quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας. Id est, propter eum propinquitatis gradum qui ἀγχιστεία dicitur.

Ἀγχιστίνδην, Aduerb. Secundum gradum propinquitatis, Pro gradu propinquitatis. vt à πλοῦτος fit πλουτίνδην, ab ἀριστος fit ἀριστίνδην. Moschopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν τις γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους. id est, ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est.

Ἀγχιστίνδην iurans, id est, Prope aras iurans, apud Solonem, Hes.

Ἀγχιστῖνος, η, ὁ, vel Ἀγχηστῖνος, ad verbum, Propè stãs, Eust. Il. ε, de ouibus, Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Aliæ prope alias stantes, & minimo spatio inuicem distantes, Aliæ aliis contiguæ, Addensatæ, coaceruatæ & quasi conglobatæ, metu videlicet leonis ouilia insultantis. aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis lõgius distãtes pascantur. Hæc ferè Eustathius: qui etiam admonet, vocis huius antepenultimam per η scribi, vt ab ἄγχι & ἵστασθαι factam, mutando ι in η: quum cætera omnia vocabula deriuata ab ἄγχι, seruent eius ι. De penultima autem nihil dicit, quæ ibi in exemplari Romæ edito per η scripta est & ipsa: at alio loco apud eundem in eodem exẽplari ἀγχηστῖναι habetur, cum η in antepenultima, sed ι in penultima. Apud autorem etymologici, trifariam scribitur, per ι in antepenultima, & η in penultima: per ι vtrobique: per η in antepenultima, & ι in penultima. vt & apud Suidam habetur. At verò in Hesychii editione legitur cum ι vtroque in loco. Ego certissimam scripturam esse puto cum η in penultima, si à στῆναι fieri constet: at in antepenultima nescio cur ι in η mutare oporteat. Certè vetustissimum habeo exemplar Iliadis in quo ἀγχιστῆναι cum ι in antepenult. cum η in penultima legitur. Cuius autoritas adiuncta rationi etymologiæ, faciet vt ἀγχιστῆνος scribam: si tamen pro confesso habeatur esse inde vocem compositam. Ego enim simplicius & verius esse puto à superlatiuo ἄγχιστος hoc vocabulũ, sicut & præcedentia, deducere.

Composita ex ἄγχι, vt Ἀγχιβαθὴς, Ἀγχίαλος, Ἀγχιγείτων, Ἀγχίθυρος, Ἀγχίνοος, item Ἀγχέμαχος (in quo ι mutatur in ε) vide singula suis locis, id est, vnumquodque in nomine cum quo aduerbium hoc componitur. Gaza tamen (vt antè dixi) hæc composita ab ἀγχοῦ deducit, dicens hoc aduerbium in compositione mutare ου in ι.

Ἀγχοῦ, itidem cum genitiuo: & vsurpatur ab Herodoto, quamuis sit poeticum, sicut ἄγχι, vt lib. 1, pro In propinquo, ἀγχοῦ τῆς στρατιῆς. Comparatiuum habet Ἀγχοτέρω, id est Propinquius (vnde & nomen ἀγχότερος, Propinquior.) Superlatiuum habet ἀγχοτάτω, Proximè, quo etiam vtitur Herodotus. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες dicuntur genere proximi, vt loquitur Terentius. Fiũt autem ἀγχοτέρω & ἀγχοτάτω detracto υ, vt πλησιαίτατα à πλησίον.

Ἀγχόθι idem quod ἀγχοῦ, siue ἄγχι, vt ἐγγύθι apud poetas pro ἐγγύς. Odyss. ν, – ἀγχόθι δ' αὐτῆς. Etymol. ait ab ἀγχοῦ formari ἀγχόθι, à quo per syncopen fieri ἄγχι. Secũdum quam deductionem ἀγχοῦ ponendum fuisset ante ἄγχι: sed controuersa est hæc deductio.

ἌΓΧΩ, F. ξω. P. χα, Strangulo, Suffoco, Constringo fauces: quæ significatio manet in nomine συνάγχη. Ab ἄγχω autẽ pro Strãgulo siue suffoco, fit ἀγχόνη, & ἀπάγχομαι. neq; enim suffocat quisquis fauces cõstringit. Apud Latinos olim in vsu fuit Græcũ verbum, mutata duntaxat litera χ, Ango. Angere (inquit Dio-

Google

medes) propriè significat præfocare siue strangulare. vnde & Angina dicta est. Lucianus initio cuiusdam dialogi, τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην προσπεσών; id est, Quid Helenam suffocas? Aristoph. in Ranis, Ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον Ἀπῇξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβών. Verba sunt Æaci ad Bacchum. id est, Abduxisti fauces constringens, vel constrictis aut obstrictis faucibus. Latini dicunt Obtorto collo: Plautus pro eodem Obstricto collo.

Ἄγχω, non tantùm Fauces constringo significat, sed latius accipitur pro Quouis modo constringo, siue coerceo. pro περισφίγγω positum, siue θλίβω (id est Circunstringo, vel Premo) quæ Suidas significare vult hoc in loco, ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων, περιαιρεῖται τὸ ξίφος. Greg. aduersus Eunomianos, de equis loquẽs, καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν ἀλάβειαν ἀποπτύσαντες. Hesychius ἄγξαι exponit etiam χαλινῶσαι, id est Frænare: nam frænum constringit & coercet.

Ἄγχομαι, Pass. Suffocor, Constringor. vnde imperatiuus ἄγχου, qui accentu distinguitur ab ἀγχοῦ, id est propè. Pro Angor, mœrore afficior, Liban. περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Ἤγχετο δὲ διαφερόντως τῷ τῆς ἐπιδείξεων ἀριθμῷ.

Ἄγχες, Suffocatio, Strangulatio. Hesych.

C. Ἀπάγχω, Suffoco, Strangulo, Laqueo interimo, Suspendo strangulans. Hom. Od. τ, — ὁ μὲν λαὲ νεβρὸν ἀπάγχων.

Pass. Ἀπάγχομαι, Suffocor, Strangulor. Sed frequenter ἀπάγχεσθαι pro Strangulare seipsum, Mortem sibi laqueo consciscere. Thuc. καὶ ὁ μὲν τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et sæpe aoristus medius ἀπάγξασθαι ita vsurpatur. Theocr. idyll. 3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. Aristoph. Neb. ἀπαγξάμενον τρέχων.

C. Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo. Ad verbum, Circunstrangulo, q. d. Circuniectis manibus strangulo.

C. Συνάγχη, Παρασυνάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, nomina sunt à posterioribus medicis inuenta, quibus totidem anginæ species designarent. Quæ ita describũtur à Paulo Ægineta. Prima, quum interni τῆς φάρυγγος (id est faucium) musculi inflammati sunt. Voco autem fauces internum oris locum vbi simul conueniunt gutturis gulæque extrema. atque hæc proprio nomine συνάγχη appellatur. Secunda, παρασυνάγχη, quum exteriores faucium musculi patiuntur inflamationem. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni musculi τῆς λάρυγγος (id est gutturis) inflammantur. Quarta, παρακυνάγχη, quum externi eiusdem gutturis musculi laborant inflammatione. Hactenus Gorræus, qui se in describendis his differentiis Paulum sequi maluisse dicit quàm Galenum. Addit esse & quintam anginæ speciem, luxatis & prominentibus colli vertebris in anteriora, pueris præsertim, ex casu euenietem, & ferè incurabilem. Eam autẽ scribit Aetius, propriè κυνάγχην à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua propter luxatum verticulum à sua radice mota & propriis sedibus excedente, factáque multùm difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore hiare & respirare, & canum in morem linguam exerere. Idem Gorr. tradit κυνάγχην sibi videri significare apud Hippocratem morbum acutum in gutture consistẽtem, cum angustiæ sensu & spirandi difficultate. FIT Συναγχικός à συνάγχη & de eo dicitur qui laborat anginæ specie quæ synanche appellatur. Gal. ad Glauc.

C. Ἀργυράγχη, fictitia vox, quæ exponitur ad verbũ Argentangina. Quum Demosth. συνάγχην pati se diceret, ideóque contra Milesios loqui non posse, quidam è populo exclamauit, id nõ συνάγχην sed ἀργυράγχην esse. Quod narratur à Gellio lib. 11 cap. 9, & à Plut. in vita Demosthenis. Pollux, ἀργυράγχη, ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη, συνάγχην λέγοντα ἐπῆφθαι. Hinc cœpit vsurpari hoc vocabulum de iis qui muneribus corrupti tacerent.

C. Ἀντάγχη, q. d. Præfocatio obluctans & obsistens. Hoc nomine appellantur inueterati faucium tumores, qui discuti non possunt. Ita exponitur in vulgaribus lexicis ex Vlp. ff. De ædil. edicto. & in illis scribitur Ἀντάγχην.

C. Λιμάγχω, χῶ, Fame neco, Inedia neco, λιμοκτονῶ. Ad verbum, Fame strangulo. q. d. Angina inediæ suffoco. B. C. 869. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. quod vide infrà post ἀγχόνη.

¶ Ἀγχόνη, ης, ἡ, paroxytonum, Suffocatio, Strangulatio. πνιγμός, Hes. Apud Dioscoridem puto significare Suffocationem qualis est in suspendio: potius quàm ipsum suspendium vt interpres vertit: in hoc videlicet loco lib. 6 cap. 24, quum dicit, μύκητες ἐπιφέρουσι πνιγμοὺς ἐοικότας ἀγχόναις.

Ἀγχόνη, paroxytonum, Laqueus, Restis: at Ἀγχονή, oxytonum, indicat ipsum actum, inquit Suidas. Idem ait Aristophanis enarrator. Idem tradit Euripidis scholiastes. Viderint tamen tres illi, aut qui illos sequi volent, quem habeant autorem. Nam apud scriptores passim pro vtraq; significatione reperitur ἀγχόνη paroxytonũ. Nam vt quum dicunt ἀγχόνην scribi pro ipso actu, seu pro re ipsa, actum intelligamus non strangulationem & suffocationem (in qua significatione habes ἀγχόναις paroxytonum in proximè præcedente loco Dioscoridis) sed totum suspendium, id est totam actionem quæ est in suspendendo: id verum non reperietur in variis autorum locis, nisi falsam eorum dicamus esse scripturam. Nam in eo ipso Euripidis loco in quem scholiastes illud annotat, legitur ἀγχόνης in genitiuo pro suspẽdio, cum accentu in penultima. — ἐγὼ μὲν οὐ Δίκτυννα ἔργων ἀγχόνης, χαίρειν φίλαι. & paulo antè dixerat, Μέλλει δὲ νῦν θέλουσα ἀρτῆσαι δέρην Εἴργουσι φύλακες. vbi ἀρτῆσαι δέρην est collo laqueum innectere: quam actionẽ postea vocat ἀγχόνην. Sic apud Soph. in OEdipo tyranno, — οἷν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. vbi ἀγχόνη nõ video quid aliud significare possit quàm ipsum suspendii actum. Philo De mundo, θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένων. Sic apud Lucianum, ἀγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτ' αὐτοῖς, id est, Hæc res suspendium illis fuerit. Pro, Hæc res ad suspendium eos aget, vel adiget. Denique apud Eustathium quoque ita scribitur, φασὶν ὡς τὴν ἀγχόνην ἐκρῖνεν ὁ ποιητὴς εἶναι τὸ μιαρὸν τοῦ τοιούτου θανάτου. In eo autem Aristophanis loco in quem scholiastes illud annotat, translatè ponitur ἀγχόνη: de qua significatione lege quæ subiungam. Illud etiã considerãdum, eum cuius est libellus de vocibus pro diuerso accentu diuersam significationem habentibus, huius distinctionis inter ἀγχονή & ἀγχόνη non meminisse, quamuis satis diligenter & φιλοπόνως (Philoponũ autorem esse suspicor) eas vndique cõquisierit. Quod autem ad Suidam & Aristophanis scholiasten attinet, non magis amborum quàm vnius me mouet autoritas: quia alterutrum ex altero descripsisse hoc, vt infinita alia, satis constat.

Ἀγχόνη, Pro re quæ angit & cruciat aliquem, vel vrit, vt loquitur Terentius. Æschines περὶ παραπρεσ. τοῦτο δὲ αὐτῷ ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. Id est, Hoc illum vrebat, Hoc eũ angebat, vel cruciabat. Metaphoram Græcam, reddẽdo Latina, ἀγχόνη ἦν τοῦτο aptissimè verti posse existimo, Crux erat illi. Potest fortasse, & significationem vocis retinendo, per verbum Strangulo exprimi. nam reperio apud Ouidium dolorem strangulare dici qui vehementer hominem cruciat, foras non erumpens. Ango quum apud Latinos olim poneretur pro ἄγχω, id est Suffoco, Strangulo, tandem cœpit metaphoricam duntaxat huius verbi habere significationem: quam & in hoc ab eo deriuato nomine ἀγχόνη seruari dicemus, si illo in loco Æschinis, metaphorã velimus esse à quolibet suffocationis genere sumptam. Quod autem de illo Æschinis loco dictum fuerit, idem & de hoc Aristophanis dicendum erit, — ταῦτ' οὖν ἔστ' οὐκ ἀγχόνη; vbi nescio quorsum annotet schol. illam cuius suprà memini distinctionem in accentu. Certè ἀγχόνη cum accentu in penultima illic legitur: id est (sequẽdo illam) Laqueũs, non autẽ suspendiũ: sed metaphoricè accipiamus ita vt laqueum. Nisi fortè aliquis ταῦτ' οὖν ἔστ' οὐκ ἀγχόνη; intelligat, Nónne hæc sunt laqueus, aut suspendium? pro, Nónne hæc sunt eiusmodi quæ ad suspendium adigere possint? vt ex Luciano modò protuli, ἀγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτ' αὐτοῖς.

Ἀγχονιμαῖος, ὁ, ἡ, Ad laqueum pertinens. ἀγχονιμαῖος θάνατος quasi dicas, Laquearis mors, pro Morte laqueo illata.

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Suffoco, Strangulo, Suid. Itẽ, Suspendo: sequendo significationem compositorum

ἀπαγχονᾶν & ἀπαγχονίζω. Ab ἄγχω fit ἀγχόνη, deinde ex ἀγχόνη formatur ἀγχονάω, idem valens quod ἄγχω.

C. Λιμαγχονάω, & Λιμαγχονέω, idem quod λιμάγχω, paulo ante. vnde λιμαγχονούμενοι apud Basilium. Bud. Comm. pag. 869. 870.

C. Ἀπαγχονίζω, Strangulo, Suspendo strangulans, idem quod ἀπάγχω. Et passiuum ἀπαγχονίζομαι, Strangulor, Suspendor cum strangulatione. Laert. in Diogene, ἰδὼν ποτὲ γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας. Sic Thuc. dixit ἐκ τῶν δένδρων ἀπήγχοντο.

¶ Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Id quo constringimus aliquid. nam ἄγχω vnde fit, constringere fauces significat. Hinc pro vinculo ponitur (quia qui vinciũtur, cõstringi solẽt) siquidẽ ab Hesychio δεσμὸς exponitur. Apud Galenũ redditur Fibula, ad Glauc. 2, ἐὰν δὲ εἰς βάθος διήκῃ τὸ τραῦμα, καὶ ῥαφαῖς καὶ ἀγκτῆρσιν εἰώθαμεν αὐτὰ τὰ χείλη συνάγειν. Qui locus conuenit cum eo quod scribit Celsus lib. 5, ἀγκτῆρες fibulæ sunt quibus oræ vulnerum committuntur.

Ἀγκτῆρες, Loca in collo quibus fit suffocatio. Iul. Pollux & Etymol. atque Hesychius, qui ex illo, vt opinor, sumpserunt.

Ἀγκτηριάζω, F. σω. P. κα, Anctere cõstringo, Constringo fibula quæ ancter dicitur. ET nomẽ verbale Ἀγκτηριασμὸς, Constrictio per ancterem.

¶ Ἀγκτηλιάζω. F. σω. P. κα, Suffoco, Strangulo. ἄγχω, Hes.

ἌΓΩ, F. ξω, P. ἦχα, & Atticè ἄγηχα, deinde per pleonasmum literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2, ἦγον, Atticè ἤγαγον. sed ἀγήοχα potius dicitur quàm ἦχα aut ἄγηχα. maximè verò ἤγαγον est in vsu. Habet autem varias significationes hoc verbum pro varia constructione: sed prima & propria videtur esse pro Duco, quum de animatis dicitur: pro Affero, de inanimatis. & quum inanimatum est quod ἄγει, tum verbo Vehere redditur. Proximæ sunt significationes quæ exprimuntur per composita à Duco. vt Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco siue Impello. vt Latinè Ago. Item pro Traho. Sed & alio sensu vsurpatur Græcum ἄγω, itidem vt Latinũ Ago. Alicubi & per verbum Habeo interpretãdum est, vel per Duco, in phrasibus quibusdam in quibus Latina lingua Habere & Ducere indifferenter vsurpat. Interdum & pro Ducere (id est existimare) ponitur. Itẽ pro Ducere, id est regere: in qua significatione & Ago Horatius effert. Necnon pro Formare, Instituere: quod Latini tum simplici Ducere, tum composito Educere exprimunt. Quinetiam pro Delectare, quo sensu sæpe passiuum Duci ponitur. Habet & alia significata, quæ declarabimus vbi horum exempla ordine protulerimus.

Ἄγειν, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus propriè dici tradunt grammatici. Iliad. ψ, Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγεν. Iliadis η, — καὶ νίκην πίσυνοι Ἀχαιῶν ἐν νήεσσι. Eodem libro, — ἄγοι δέ ἑ πομπὸς Ἀθήνη Χειρὸς ἑλοῦσα. id est Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε, adduco tibi hũc. Et ἄγω σε simpliciter, & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Xenophon, ἐπὶ τὴν ῥᾴστην ὁδὸν ἄξω σε. Ipsa etiam ὁδὸς, id est via, dicitur ἄγειν εἰς ἕνα τόπον, id est ducere aliquò: quo sensu & Ferre vsurpatur. Plato in Apologia, τὸ ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν. id est, Cic. interprete, Qui maximas copias duxit ad Troiam. vbi στρατιὰ pro re animata habere debemus, quia complectitur στρατιώτας, id est milites. Alioqui verbum Duxit, locum hic non haberet. Dicitur autem aliquando ἄγειν subaudito accusatiuo, vt ἄγειν ἐπὶ φάλαγγες apud Xenophontem. Inuenitur ἄγω pro Duco duobus etiam accusatiuis iunctum apud eundem, vt ἀγαθὸν ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Apud eundem, ἄγειν δ' ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. nisi fortè vtrobiq; deest præpositio. Ἄγειν de inanimis dictum: vt Xen. in OEconomico, ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα. id est (vt Cicero vertit) Quũ venisset ad eum eique dona à sociis attulisset. Sic idem Xenophon Ἑλλ. 3, ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ. Eodem modo Isocrates ad Nicoclẽ, ἄγειν σοὶ δωρεάς. Idem ad eundem, ὑμῖν τοὺς βασιλεῦσιν ἐθίζοντας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Sed & ante illos Homerus ita vsus est hoc verbo: vt Od. α, — ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον. & Iliad. α, — ἠ ἤγαγεν ἐνθάδε πάντα. At Latini dona aut vestes aut aurum adducere non dicerent, sed afferre aut aduehere. Ἄγειν pro inuehere, vt Demosth. Pro corona, πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις Αἰσχίνη, id est, Bellum in Atticam inuehis. quæ tamen significatio metaphoram habet. Tribuitur verò inanimatis ἄγειν & alio modo. id est, non quum dicimur ἄγειν ea quæ sunt inanimata, sed quum inanimata dicuntur nos ἄγειν: veluti naues aut currus. vt Xenophonti ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας.

Ἄγειν metaphoricè, vt apud Latinos Adducere. vt ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν. Xenoph. Adducere ad felicitatem. id est, Facere vt aliquis perueniat ad felicitatem, Promouere ad felicitatem. Sic idem, ἄγειν ἐπὶ καλοκἀγαθίαν. Plato De repub. ζῶντας εἰς κενὰς δόξας ἄγειν. sic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, vt Cicero, Adducere in suspicionem. Idem Plat. in Timæo, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, id est, interprete Cicerone, Idque ex inordinato in ordinem adduxit. Vt autem dixit Plato ἄγειν εἰς τάξιν ἐκ τῆς ἀταξίας, sic Philo De mundo, ἄγειν εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως.

Ἄγειν pro Abducere, ἀπάγειν. Il. ι, Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Ἄγειν, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere. vt apud Dioscoridem, ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, Ciere vrinam, menses, lac. Sic ἄγειν κοιλίαν, Ciere aluum, apud eundẽ.

Ἄγειν, Inducere, Impellere, vt & Latinis Agere vsurpatur. Il. ν, — τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε. Sic Iliad. β, — κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accusatiuo & infinitiuo, Apoll. Arg. 1, Εὖτ' αὖ ἄγοι χρειώ, ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat & quandam violẽtiam ἄγειν interdũ, & veluti Trahere aut Rapere sonat: vt apud Æschinẽ contra Ctesiphontem, ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάσειν ἀποκρίνεσθαι.

Ἄγειν affinem habet proximè præcedenti significationem in hac phrasi quæ frequentissima est, ἄγειν καὶ φέρειν, id est Diripere, siue (vt inquit Bud.) populari & expilare. Demosth. Philipp. 3, ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἔστι πολλὴν καὶ κακῶς ποιεῖν. Isocr. in Archidamo, ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Liuius 4 Decadis lib. 10, Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandum Celtiberiam legiones: & quum ferret passim cuncta atque ageret. Vbi obseruandum, quod depopulari dixerat, postea dicere ferre atque agere. Idem lib. 8 de Maced. bello, Tum demum fracta pertinacia est, vt ferri agique res suas viderunt. Vbi Liuius ferre priore loco posuit: vt & Græci sæpe. Herodot. 1, ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, id est, Tua diripiunt. Xen. Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Virgilius pro ἄγειν dixit rapere, hoc versu Æn. 2, — alii rapiũt incensa feruntque Pergama. Cæterùm metaphoricè etiam vsurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumpta videlicet à bello translatione, pro, Quasi hostili more vexare. Erasmus ἄγει καὶ φέρει apud Lucianum significare ait, Suo arbitratu quò vult trahit: citans hunc Corn. Taciti locum in quo consimiliter est vsus, Nunc principes in Cæsaris amicitia agũt feruntque cuncta, atque ab ipso principe cum quadam reuerentia diliguntur. Est autem Luciani locus quem intellexit Erasmus, hic (vt opinor) in dialogo Iunonis & Iouis, σοῦ μὲν καὶ πάνυ ἐστὶ δεσπότης ἐστὶ, καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινὸς (φασὶν) ἕλκων. Quanquam hic aliquantum incommodè ἄγει καὶ φέρει vertas, Suo arbitratu quò vult trahit: quum sequatur Naribus seu naso trahens. Porrò dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν. Xenophon Ἑλλ. 3, ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. Ac fortasse Virgilius quum dixit — rapiunt incensa feruntque, ad hoc loquẽdi genus respexit, vel potius ad vtrunque simul.

Ἄγειν cum varia significantibus accusatiuis iungitur: vbi Latinè variis infinitiuis reddendum. Nonnũquam verbo Agere, vt apud Galenum, ἐν τῷ μὲν τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος ἄγοντι, Quartumdecimum agenti annum. vel, Ducenti ætatis annum: vt Cic. Ducere ætatem dixit. Idem Galenus, ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, Septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, Agere diem Cic. vertit, quum hæc Epicuri verba, τὴν μακαρίαν ἄγοντες ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν, sic interpretatur, Quum ageremus vitæ beatum & eundem supremum diem. Idem pro his illius verbis, εἰς τὴν εἰσιοῦσαν ἀγαθὴν παρέβαλον ἡμέραν, ista

ponit, Ad diem agendum natalem. Alioqui ἄγειν ἡμέραν verti solet Celebrare diem, vt quum de festo die dicitur. Sed & hic τῷ Agere vti possumus ex Cicer. vt ἄγειν ἑορτὴν, Diem festum agere. ἄγειν Διονύσια, agere Bacchanalia. Sic, ἄγειν ἀπραξίαν, Ferias agere Plautino dicẽdi genere vertere possumus pro Feriari. Sic εἰρήνην ἄγειν, Pacem agere, vt Sall. loquitur. Cuius dicti exemplo & σπονδὰς siue ἐκεχειρίαν ἄγειν fortasse poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, pactas inducias obseruare. Interdum verò agere vtimur in interpretatione: sed pro accusatiuo Græco ablatiuum ponimus cum præpositione, vt ἄδειαν ἄγειν In securitate agere, sicut Cornel. Tacitus dixit In bona spe agere. Nonnunquam iunctum ἄγειν præpositioni διὰ cũ genit. itidem verbo agere reddi potest: vt διὰ φροντίδος ἄγειν, Curã agere. Sic διὰ φυλακῆς ἄγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo pòst tractabitur.

Ἄγειν accusatiuo iunctum, exprimendum aliquando substãtiuo verbo Esse, cum nomine adiectiuo, aut verbo quod vtriusque significationem complectatur: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Demosth. Quietum esse, vel Conquiescere. Σχολὴν ἄγειν, Otiosum esse, Feriatum esse, vel Otiari, Feriari. Nam otia agere dicitur quidem à Vergilio, sed non simpliciter pro Non occupatum esse, sed pro Otiosam & tranquillam vitam agere. Ἄγειν ἀσιτίαν, apud Aristoph. Ieiunum esse, Ieiunare. Ἄγειν πένθος, Luc. In luctu esse. Apud Polybium autem ἄγειν φιλίαν pro Colere amicitiam. At illa ἄγειν γέλωτα, apud Sophoclem, pro Ridere: ἄγειν κτύπον apud Euripidem, pro Strepitũ facere: & siqua sunt similia, poetica esse iudico. vt Ducere somnum siue somnos, Latinis oratoribus non permitteretur.

Ἄγειν cum genitiuo, interiecta præpositione διὰ, sæpe vertendum per verbum habere, sed variè cõstructum: vt διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, apud Synesium, Habere honorem alicui, vel, In honore aliquem Habere. Sic δι' αἰδοῦς ἄγειν Gregor. In veneratione habere. Ἄγειν διὰ μνήμης ad verbum, Mentionem habere. quo genere loquendi Fabius vtitur. vt apud Synesium Ἄγειν τινὰ δι' εὐφήμου μνήμης, est honorificam alicuius mentionem habere. Ἄγειν δι' εὐχῆς Synesio, in votis habere. Ἄγειν διὰ φροντίδος, Curæ habere: vt & Græcè pro eodem ἔχειν διὰ φροντίδος dicitur. Possunt tamen & aliter exprimi hæc dicendi genera. nam διὰ τιμῆς ἄγειν & δι' αἰδοῦς ἄγειν commode verbo Prosequi reddentur, Honore prosequi, Veneratione prosequi. At verò ἄγειν διὰ φροντίδος, verbo Agere aptè interpretabimur, vt Ἄγειν τινὰ διὰ φροντίδος sit Curam agere alicuius vel de aliquo. Sic διὰ φυλακῆς ἔχειν Custodiam agere. Liuius enim verbum agere cum vtroque horum substantiuorum vsurpat. Possunt itẽ hæ omnes loquendi formulæ singulæ singulis verbis reddi, vt διὰ τιμῆς ἄγειν, Honorare: δι' αἰδοῦς ἄγειν, Venerari: δι' εὐχῆς ἄγειν, Optare: διὰ φροντίδος ἄγειν, Curare: διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodire.

Ἄγειν datiuo iunctum cum præpositione ἐν, itidem verbo Habere reddi potest in quibusdam phrasibus: vt ἄγειν ἐν τιμῇ Pausaniæ, pro eo quod modò diximus ἄγειν διὰ τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς Synesio, In sororum numero habere, Pro Sorore habere; vel elegãtius Sororis loco habere. Sic apud Arrianum lib. β, ἐν ἀτίμου χώρᾳ ἄγειν, Loco nullo habere, vel (vt Budæus vertit) Nullo loco ducere: vt & illud Synesii ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti potest In sororum numero ducere, vel Inter sorores ducere; vel In sororũ numero locóque ducere. Sic enim loquutum Ciceronẽ comperio.

Ἄγειν pro Ducere (in ea significatione in qua Ducere finitimum est verbo Habere) vsurpatur & cum alia cõstructione diuersa à proximè præcedente: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, Duco te æqualem mihi. Arrianus historicus, ὃν ἐγὼ ἴσον τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, id est, Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æquè ac me æstimabam. Illud ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, videtur & per verbum Habeo posse efferri, hoc modo, Eodem loco te habeo quo meipsum. Huc pertinent illæ phrases, ἄγω σεμνότερον ὑμᾶς, Habeo vos honestiore loco. & ἄξω οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν, Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æstimabo vel pluris faciam quàm vos. Quanquam illud ἄγω σεμνότερον possit fortasse & aliter accipi.

Ἄγειν, pro Ducere, Existimare, Pendere, Æstimare, vt ἡγοῦμαι, Budæus accipi etiam dicit, citans hunc Aristidis in Panath. locum, οὐχ ὥσπερ οἱ ἂν ἐθέλοι σεμνοτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, οὐ ῥᾷδιον εὑρεῖν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysostomus, πῶς καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν, hoc pluris æstimemus quàm pecunias.

Ἄγειν, pro Ducere, id est Regere, Moderari (vt Plautus dixit, Eius ducuntur nutu, illi obtemperant) apud Plutarchum, τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppianus ἄγειν πλόῳ νῆα dixit pro Gubernare nauem, Hal. 1. sed & Horatius Agere nauem pro gubernare itidem dixit. Affinem significationem habet ἄγειν apud Gal. ad Glauc. 1, quũ dicit ἄγειν ὡς περὶ τοὺς μανέντας καὶ φρενιτικούς. magis aptè tamen exponetur tractare hoc loco. quo sensu in vernaculo sermone dicimus Regimine vti in aliquo morbo.

Ἄγειν, Formare, Instituere. quam significationẽm sæpe & in passiua voce habet, vt infrà dicetur. Lucian. in Anacharsi, ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγεσθαί τι καὶ τρέφεσθαι αὐτούς. Tamen & in actiua voce vsurpans Theophr. dixit φυταλιουργίαν ἄγειν, inquit Budæus, pro Plantas adhuc tenellas formare, vt in modum condecentem & commodum naturæ suæ crescant & expandantur. Sic autem Latini Ducere pro Formare in propria significatione vsurpant interdum, vt quum dicunt lateres ducere. hinc & opus ductile apud Vitruuium. Pro Formare autẽ metaphoricè, id est Instituere, Educere, compositum vsurpant: vnde & Bene eductus, καλῶς ἀχθεὶς, vt Xen. loquitur.

Ἄγειν, Delectare, Oblectare, vel Ductare & Oblectare, vt ait Budæus, citans hæc ex Plut. Pol. præceptis, ὅσοις χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, id est, Duci natura solet. Et ex eodem in Antonio, ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπὸ τῆς φωνῆς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Subiungit & hũc Ciceronis locum pro Muræna, Si nosmetipsi qui alias occupationes habemus, ludis tamẽ oblectamur & ducimur. Hactenus Budæus. Dicit autem Cicero alibi Delectatione duci, vt Hominis mens videndi & audiendi delectatione ducitur. Videtur porrò ἄγειν aliquando sumi peculiariter pro Allicere seu Pellicere (quæ significatio affinis est ei quam verba Ducere & Ductare habent interdum) Herodian. lib. 3, πάντας ἦγε, δοὺς ἀμνηστίαν.

Ἄγειν, Pendere. Demosthenes contra Timocratem, τὸ ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Citat & Suidas locum in quo id significat hoc verbum, non exponens tamen. In eo autem notandum dici ἄγουσαν ὁλκὴν χιλίων μνῶν: & verbum ἕλκειν (vnde factum est illud ὁλκή) pro ἄγειν indifferenter poni, vt apud Laertium in Platonis testamento, φιάλην καταλείπω ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ρξέ, κυμβίον ἄγον με.

Ἄγειν absolutè positum, id est sine casu, pro Ire, & (vt Plautus loquitur) Agere se: (vnde & ἀγυιὰ, id est vicum seu viam vrbis, dici volunt) sic autem vtitur Homerus, vt notat Hesychius. Ita & à D. Matth. Marco, Ioanne vsurpatur ἄγωμεν, pro Eamus.

Ἄγειν Hesychio est etiam μέλπειν, id est Cantare, Hymno celebrare. | Pausanias apud Eustathium dicit ἄγειν & ὑπάγειν etiam pro πίνειν vsurpari, id est bibere.

Ab ἄγειν composita nomina mutant α in ε, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligendum. nam in στρατηγὸς, ὁδηγὸς, mutatur α, at in χορηγὸς, ψυχαγωγὸς, manet.

Ἄγε Aduerb. hortantis, factũm ex imperatiuo verbi Ἄγω: idem quod Latinis Age, Agedum, Agesis, Eia, quando compellatur vnus: quum autem plures, dicitur Ἄγετε, agite. Sed nonnunquam Ἄγε sermoni ad plures accommodatur: vt Od. θ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. & Il. ζ, Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες. Sic apud Xen. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἅμα. Sic apud Latinos Agedum plurali etiam iũgitur. Sæpe autem additur particula δὴ, vt in modò citato Xenophontis loco. Sic Il. α, Ἀλλ' ἄγε δὴ, τινὰ μάντιν ἐρείομεν. Aristoph. in Pluto, ἄγε δὴ, ἄγε μοι. pro ἄγε εἰπέ μοι. Ἄγετε autem cum plurali, vti dixi. Od. φ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες.

Xenoph. Pæd. 5, ἄγετε ἐπὶ τοὺς καταλελειμμένους.

Ἄγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι pro Ducor, in prima significatione, vt ἄγω: nec solùm de rebus animatis, sed etiā de inanimatis, vt & illud. 1. ἄγεσθαι pro Ferri, Afferri, Aduehi. Xen. Pæd. 3, ἐπεὶ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἄξομαι ἔπειθεν. Vsurpatur & pro Adducor, Abducor, Deducor, vt ἄγω pro Adduco, &c. Ἄγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ, apud Pauſ. Rapi vel Trahi ad mortē, potius quàm Duci ad mortē. Subauditur accuſatiuus ὁδὸν, quod articulus τὴν indicat. Reperio & ἄγεσθαι per ſe poſitum in eodem ſignificato: vt apud Plutarchum, ὀργισθεὶς αὐτῷ προσέταξεν ἐπεὶ δὴ ἄγομαι ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, &c.

Ἄγεσθαι in ea ſignificatione in qua & φέρεσθαι, interdum vſurpatur, & apud Latinos Habere: vt Greg. in epiſt. Baſilii, τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ Θεῷ φίλον ἄγεσθαι. id eſt, Sic res noſtræ ſeſe habeant, Sic nobiſcum agatur. Sequitur, ἄγοιτο δὲ τὰ ἐκείνου πρεσβείαις ἀμείνω.

Ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι (vt ἄγω καὶ φέρω) Diripi, Spoliari, Vexari hoſtili more. Ariſtoph. Nubibus, ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Iſocrat. ad Philippum, ἄγονται δὲ καὶ φέρονται τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῶν ὀρτηρῶν αὐτῶν.

Ἄγεσθαι φόνου, apud Plutarchum, Homicidii accerſi, ſiue arceſſi.

Ἄγεσθαι, Regi, Gubernari, Gregor. Olympio, οἷς [λογισμοῖς] ἔθος ὑπ' αὐτῶν ἄγεται, καὶ ἄγειν ἔτι πλείω καὶ μείζω, καὶ ἐπὶ μείζοσιν ἀρχαῖς.

Ἄγεσθαι, Formari, Inſtitui, Educi, vt Xen. Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἠγμένοι, A pueritia bene inſtituti: quod ad mores potiſſimùm attinet. Aliquando tamen additur ἤθει, vt apud Ariſtot. in Ethicis, ἤθει καλῶς ἄγεσθαι. Quanuis autē ἄγεσθαι, ſicut & ἄγειν, de inſtitutione potiſſimùm dicatur quæ eſt in moribus formandis & componendis: vſurpatur tamen & de canibus à Xenophonte in Κυνηγ. 4, τὰ μὲν καλῶς ἀχθεῖσαι [κύνας] ἄριστα γίνεσθαι πρὸς τὴν θήραν. Idem ibidem de canibus, αἱ δὲ ἠμέλημεν αἰτιασάμενος, δυσχερεῖς εἰσι.

Ἄγεσθαι, Oblectari, Duci delectatione alicuius rei. Exempla vide paulo antè inter ſignificationes actiui ἄγειν.

E Ἄγομαι, Deponens, ſignificationē actiuam habens, pro Duco, vt πόσον δὲ ἄγοιτο στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. pro ἄγοι στράτευμα, vel στρατιάν, vt ex Platone habuimus in Ἄγω. Item ἄγομαι, inquit Budæus, pro Mecum duco: vt conuiua vocatus vmbram ducit. Xenoph. Pæd. 1, καταπέμπεις γὰρ τὸν ταξίαρχον συνδειπνεῖν ἀγόμενον ἄνδρα ὑφ' ἑαυτοῦ. Item pro Affero, Od. ζ, — ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα.

Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ, apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ, id eſt, Honore proſequi, In honore habere: vt paulo antè dictum eſt.

F Ἄγεσθαι, inquit Budæus, Vehere, Traiicere. Xen. γέμει γὰρ τὰ πλοῖα φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται.

Ἄγεσθαι, In nexum abducere. Vide Bud. Comment. in ἀγώγιμος.

Ἄγεσθαι, Accipere & Admittere, Bud. in hoc Xenophontis loco, qui eſt Pæd. 1, ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, id eſt, quibus conditionibus in ſocietatem aſciuit.

Ἄγεσθαι, Fouere & Protegere, vt gallina pullos ſuos, inquit Bud. citans hæc Ariſt. verba ex Hiſtoriæ anim. 9. ἀναπαύονται δὲ ὑφ' ἑαυτοὺς ἀγόμενοι ὑπὸ πτεροῖς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. In quo tamen loco ἄγονται per ſe G non ſignificat Fouent & Protegunt, ſed cum ὑφ' ἑαυτούς.

Ἄγεσθαι, Accipere mulierem in matrimonium, Matrimonio ſibi aliquam coniungere, Ducere in vxorem: vt γέροντι παῖς ἀγομένῳ, Plut. in Solone. id eſt, Seni puellam in vxorem ducenti, vel potius ſine In, magis Latiné. Od. ζ, Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν Ἕννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ' ἄγωνται. Iliad. β, Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης. Heſiod. Theogonia, Ἠγάγετ' Κλυμένην, ἢ ὁμοῦ λέχος H εἰσανέβαινεν. Apud Ariſtophanem νύμφην ἄγεσθαι. Aliquando additur πρὸς γάμον. Chryſoſt. De ſacerdotio, τὸ θαυμαστὸν ἐρωμένην ἐκείνην μέλλει πρὸς γάμον ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, Matrimonium contrahere, Maritum fieri.

A & ἠγμένος γυναῖκα, Qui vxorē duxit, Maritatus, Qui eſt maritus: abſolutè poſitū: cui contrariū eſt ἄγαμος & ἀγύναιος. Arr. hiſt. in 6, καὶ ὅσοι γε ἄγοιεν ἠγμένοι ἦσαν Μακεδόνες γυναῖκας. Nonnunquam dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα πρὸς δόμους. Homerus cum genitiuo ſine præpoſitione dixit Od. ξ, Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων. Cæterùm videtur eſſe elliptica phraſis ἄγεσθαι γυναῖκα, id eſt Ducere vxorem, pro ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, id eſt Ducere vxorem domum. quam phraſin integram inuenimus apud veteres ſcriptores, Homerum, Heſiodum, B Herodotum. Hom. Il. π, Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ, &c. Heſ. Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Herod. 1, ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἰκία. Aliquando tamen ne accuſatiuus quidem γυναῖκα additur: vt apud Thucydidem vlt. libro, οὔτε ἐκδοῦναι, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων οὐδ' ἐς ἐκείνους, οὐδενὶ ἔτι τῷ δήμῳ ἐξῆν, id eſt, neque illis [filias ſuas] collocare, ſiue nuptum dare, aut collocare in matrimonium, neque [illorum filias] in matrimonium accipere, vel ducere. Herod. ἐκδιδοῦσι καὶ ἠγάγοντο ἀλλήλων, Inuicem vel vltrò citróque maC trimonia contrahebant. vbi ἐκδιδοῦσι eſt pro ἐξεδίδοσαν. Vſurpatur ἄγεσθαι nō ſolùm de eo qui accipit vxorem, ſed & de eo qui dat, id eſt (vt ait Budæus) de patre filio ſuo vxorem ſtipulante, hoc eſt μνηστευομένου. Pauſanias, Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδρου γυναῖκα ἠγάγετο. Od. δ, Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. Plut. in Catone, τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, ſtipulatus eſt, deſpondit, hoc eſt, deſpondendam curauit. Hactenus Budæus, citans duos Terentii locos vbi pater dicitur ſilio puellam deſpondere. Videtur autem ἄγεσθαι in hac D poſteriore ſignificatione tam generale eſſe quàm ἐκδίδοσθαι, id eſt Nuptum dare, Collocare in matrimonium: vt ex Thucyd. & Herodoti locis modò oſtendi.

Ἀγόμενος, ου, ὁ, Participium, Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert, aut Qui fertur. Item, Qui regitur, &c. vt in ipſo verbo. Ἀγόμενος, teſte Heſychio, pro ſeruo apud Archilochum.

Ἀκτέον, Aduerb. poſitionis, Ducere oportet, Ducendū eſt, vel Agendum eſt: vt ἀκτέον εἰρήνην, agenda eſt pax. Apud Xenoph. Hell. 6, ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, Eundum eſt. Formatur ab ἦκται tertia præteriti τοῦ ἄγομαι, vt à γέγραπται fit γραπτέον.

¶ Ἀγωγή, ῆς, ἡ, Ductus, Adductio: & ἀπαγωγή, ait Heſychius, id eſt Abductio. Itē Portatio ſiue Importatio, Vectio, Vectura, Aduectio. vt ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suidam, Importatio frumenti aut vini, Aduectio frumenti. Plato Polit. 2, πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, id eſt Ad vectiones onerum, ad vehenda onera, vti iumentis. Suidas ait ἀγωγὴν ſignificare etiam τὸ ἀγόμενον βάρος, id eſt, Onus quod vehitur.

F Ἀγωγὴ τοῦ λόγου, Ariſt. Rhet. 1, Ipſa via & ratio ducendi legem in hanc vel illā partem, id eſt eliciendi ex eius verbis nunc aut illum ſenſum. καὶ εἰ ἀμφίβολος, ὥστε στρέφειν καὶ ὁρᾶν ἐφ' ὁποτέραν τὴν ἀγωγὴν ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσει ἢ τὸ συμφέρον.

Ἀγωγή, Eductio. Vt ἀγωγὸν ἐμμήνων dicit Dioſcorides pro Educere, Elicere & ciere menſtrua, ita ἀγωγὴν ἐμμήνων ipſam eductionem menſtruorum, ipſum actum ciēdi menſtrua.

Ἀγωγή, Mutatio apud Ariſtotelem, quum dicit, φύσεώς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Top. 6.

G Ἀγωγή, Inſtitutio, Educatio. vnde ἀγωγὴ παίδων: vt Plutarchi libellus περὶ παίδων ἀγωγῆς. Ex his duobus compoſita ἡ παιδαγωγία & παιδαγωγία. Luc. in Nigrino, ἡλικίας τι καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσχάσθαι. Polybius, τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα.

Ἀγωγή, Ratio victus, Diæta. vnde ψυχικὴ ἀγωγὴ apud Galenum. ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ apud eundem, id eſt ratio victus corporis recreatrix, Bud. interprete. Idem alibi exponit, Educatio & nutritio virium refocillatrix. Idē Gal. alibi ἀγωγὴ θεραπευτικὴ καὶ παραδοξοτέρα. Apud Dioſcoridem ἀγωγὴ θεραπευτική.

H Ἀγωγή, pro διαγωγή & διαίτα (inquit Budæus) in hoc Ariſtotelis loco, εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν διαγωγὴν εἶναι, id eſt, Suauiorem eſſe vitā in inquiſitione veritatis & commentatione.

Ἀγωγή,

Ἀγωγὴ, Cultus in herbis & arboribus, siue cultura. Theophr. Hist. plant. 1, τὰ δὲ καὶ διὰ τὴν ἀγωγὴν ἀλλοιότερα γίνεται, καὶ ἐκβαίνει τῆς φύσεως.

Ἀγωγὴ, Contextus ductúsque & structura orationis oratoris, inquit Budæus, citans Dion. Halic. hæc, τὸ μὲν οὖν ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, &c. Itē hæc, τὸ μέντοι ἀγωγῆς τῆς περιόδων τὸ κύκλιον.

Ἀγωγὴ, Via, inquit Hesych. Item, Profectio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit idem.

Ἀνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἀγωγὴ) ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκὼς, inquit Etymologicus. Suidas & Hesychius pro καθηκούσης ponūt δεούσης, id est, Cui non cōtigit institutionē habere qualem decebat: vel breuius, Cui non contigit institui vt decebat, vel educari. Propriè tamen ἀνάγωγος dici deberet Qui nullam habuit institutionem, Qui prorsus caruit institutione, Qui institutus non fuit. quasi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidā ex Gellio proferunt. Quia autē ferè fit vt quibus in teneris annis defuit institutio, sint immorigeri, & ad quodlibet vitiū sint procliues, moribus etiam sint rudes: ideo ἀνάγωγος appellatus fuit Intractabilis, Contumax: item, Dissolutus, Qui vita est dissoluta: item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Potest tamē intelligi ἀνάγωγος & alio modo, videlicet quasi qui Institui nō potuit, Cuius ingenium nullam institutionem admittat, In cuius mores siue ingeniū aut naturā non cadat vlla institutio, aut educatio & disciplina. & ita vno verbo Ineducabilis potius quàm Ineducatus reddi deberet. Ita Xenophon ἀναγώγους vocat canes qui ad venationem institui nequeunt. Alii malunt pro Malè institutus accipere. Dicuntur tamen ἀνάγωγοι παῖδες illo potius quàm hoc sensu. Alias significationes huius nominis sigillatim tractabo. Ἀνάγωγος igitur interpretari possumus Cōtumax, Intractabilis. Dicitur & equus ἀνάγωγος apud Xenophontem, id est indomitus, vt exponit Budæus. Potest autem ἀνάγωγος in hac significatione, quam primam pono, non à metaphorica nominis ἀγωγὴ significatione pro institutione & disciplina, sed à propria, pro ductu, seu ipsa ducendi actione deriuari. vt sit ἀνάγωγος quasi Qui duci nequeat, Qui minimè sit ductilis, Qui sit inducibilis, si Latina lingua hoc nomen admitteret.

Ἀνάγωγος, Dissolutus, Qui est vitæ dissolutæ, Intemperans, Petulans. Hesychius enim ἀναγώγους exponit ἀκολαστοτέρους. Suid. ἀνάγωγον explicat φιλήδονον, ἀκόλαστον. Ex quibus videtur Budæus hanc interpretationem collegisse, vt sit ἀνάγωγος, Qui suo animo obsequitur intēperanter. Ab Hesychio exponitur etiam ὑβριστὴς, id est iniuriosus, vel procax. Videtur autem ἀναγωγότατον in hac secunda significatione accipi apud Plutarchum in hoc libri περὶ πλούτου loco, ὥσπερ ἡ πόλις ἦν ὅτ' ἐκείνων καὶ ἀναγωγοτάτων κλέος ὁ Φίλιππος, πονηρόπολιν προσηγόρευσεν.

Ἀνάγωγος, Imperitus, Indoctus. Eustathius enim ἀπαιδεύτους significare dicit, hunc citans locum, περιαγόμενος θεράποντας ὡραίους, καὶ περιδρομὴν κολάκων ἀναγώγων. Reperio autem locum hunc ab Eustathio citatum apud Athenæum lib. 12, ex Callia historico. Timon apud eūdem Athen. lib. 13, Γραμματοδιδασκαλίδην ἀναγωγότατον ζώντων. Exponitur ἀνάγωγος etiam ineptus.

Ἀναγώγως, Contumaciter. ‖ Item Petulanter, Iniuriosè, Contumeliosè. Athen. 13, ἀναγώγως δέ πως τὸ μειράκιον καὶ τραχυντικώτερον αὐτῷ συναντήσαντος.

Ἀναγώγως, Imperitè, Indoctè, Ineptè. Ath. 13, ἀναγωγότερον οὖν τοῦ στρατιώτου λέγοντος αὐτὴν εἰπόντος. Vbi Eust. ἀναγωγότερον ait significare ἀπαιδευτότερον. Gellius, Culpauit autē primùm hoc quòd Cato inerudité & ἀναγώγως (vt ipse ait) principio nimis insolenti nimisque acri & obiurgatorio vsus sit.

Ἀναγώγως, Citra inductionem & certam quandā cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. quū quis per plura singularia progrediens, vniuersale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est. Hæc ad verbum in vulg. lex. Græc. sine vllo testimonio. Hanc autem annotationem sequendo, hoc aduerbium ab ἀγωγὴ inductionem significante deducendum fuerit.

A Ἀναγωγία, ας, ἡ, Defectus disciplinæ, inquit Bud. Item, Dissoluta vita, & Animus iuuenis indomitus. vt στρατιὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Plut. in Pol. præceptis, τί γὰρ δεῖ λέγειν τὸν Ἀλκιβιάδην, ὃν ἀπώλεσεν ἡ περὶ τὴν δίαιταν ἀναγωγία καὶ θρασύτης; Idē περὶ τοῦ ἀκούειν, de pueris togā virile sumentibus, καὶ λύσαντες τὸ καταχρηματίζεσθαι αὐτοὺς περιβολήν, καὶ ἀποδυόμενοι τὸ αἰδεῖσθαι, ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας, quæ exēpla citat Bud. Sciendū est autē Plut. de eodē Alcibiade idem vocabulū alibi vsurpasse, nimirū in eius vita, vbi scribit, πολυτελείας δὲ τῆς Ἀλκιβιάδου τὰς ἄγαν λαμπράς, καὶ τὸ μὴ
B καθαρεῦον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας. Est igitur hic locus cū illo conferendus.

Δυσάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Εὐάγωγος, opposita. Εὐάγωγος enim sonat Ductilis, Qui facile duci potest: vnde pro tractabili & docili accipitur. Arist. Pol. 7. ὅτι δεῖ διανοητικοὺς εἶναι τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Δυσάγωγος, Qui difficile ducitur & impellitur quò volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος, Contumax equus.

Εὐάγωγα, apud Diosc. Quæ facilè reiiciuntur & ex-
C creantur. Sic in vulg. lex. Vide Δυσάγωγος.

Sunt & quædam verba composita ab Ἀγωγὴ deriuata (vt σκληραγωγῶ, vnde & σκληραγωγία) quæ suis vide locis. Alia autem (meo iudicio) est ratio huius verbi & similiū, quàm τοῦ παιδαγωγῶ, χοραγωγῶ, & similiū. Præcedit enim in his ἀγωγός: vt παιδαγωγῶ præcedit παιδαγωγός.

Ἀγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, siue Vehibilis, si dici posset. Xenophon Pædiæ 6, ἐπεὶ δὲ ταῦτα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου. id est, periculum faciebat facilitatis vehendi,
D vel rationis vehendi. nam ἀγώγιμον pro substantiuo vsurpat. hoc est, experiebatur quàm facilè aut qua ratione vehi ea possent. ‖ Apud Plut. Alcibiade ἀγώγιμος metaphoricè, quum dicit ἦν μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος. i. Erat is qui facilè ad voluptates duci posset, vel adduci. hoc est, Erat procliuis siue pronus ad voluptates.

Ἀγώγιμον, Adiect. Quod aduehere licet, aut aduehi solet. vel, Quod importari potest ex vno loco in aliū. Plut. Lycurgo, ἀγώγιμον οὐκ ἦν τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς
E τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Iul. in epist. ad Serapionem, μόνα δὲ ἡ παρ' ἡμῖν χώρα ἐκεῖθεν φυτὸν ἀλλαχοῦ φῦναι μὴ δυνάμενον, ὥσπερ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ οἱ Περσικοὶ σῆρες, ἢ ὅσα, &c.

Ἀγώγιμον, Onus quod vehitur, ἀγώγιμα Suidas exponit onera mercatoria: citans hunc locum, αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποπέμψαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι. Apud Basilium ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur: quum dicit, ὅτι οἱ πλέοντες ἑκουσίως ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὥστε διαφυγεῖν τὰ ναυάγια, ὑφίστανται τὴν ἐκβολήν. Bud. ἀγώγιμα exponit vno verbo Mer-
F ces in hoc Demosthenis loco, τὰ δ' ἄλλα ἀγώγιμα ὡς ὑμᾶς ἀπέστελλον. Idem in lexico scribit, ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta, Sarcinæ, Res promercales, Polluci sæpe: vt in nundinis, τὰ ὤνια καὶ πιπρασκόμενα, ἀγώγιμα λέγεται, Mercimonia, Merces, Demostheni.

Ἀγώγιμοι, (inquit Budæus) dicuntur quasi ductiles οἱ καταδεδικασμένοι, id est iudicati: atque in quos ius est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι, Demosthenes, πρὸς Ναύσιμ. id est, Ne addicar cui debeo. Idem in Ari-
G stocr. ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐκ πάσης τῶν Ἀθηναίων συμμαχίδος, &c, Qui Charidemū occiderit, eum in nexū abducere ius esto ex omni loco, vrbe, agro, populo Atheniēsi fœderato & socio. Plut. in Solone, οἱ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Qui versuram faciebant corporis nexu, duci à creditoribus velut addicti poterāt, vt inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in comm. Bud.

Ἀγώγιμον Hesych. exponit etiam ὠφέλιμον, id est vtile.

H ¶ Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ, ὁδηγὸς, inquit schol. Thucyd. in hunc locū lib. 2, ξυμπέμπουσι τε τῷ Μηλησίππῳ ἀγωγοὺς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένηται. Aristid. in Panath. idē officium statuit eorum quos vocat ἀγωγοὺς, quum dicit, καὶ ἅμα ἀγωγοὶ διὰ τῆς χώρας αὐτὸν ἦγον, ὅπως μήτι πάθοι, μήτι τι διαλέξηται. Suidas ἀγωγοὺς dicit esse πομπευτάς: & ita malim

exponere in vtroque locorum horum quàm ὁδηγεῖ. A

Composita autem nomina cum ἀγωγὸς vide in vnoquoque corũ: vt παιδαγωγὸς (vnde παιδαγωγῶ) in παῖς, sic χειραγωγὸς in χείρ, & ὑδραγωγὸς in ὕδωρ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, Aquæ ductus. ἀγωγὸς δημόσιος, aquæductus publicus. In Pand. pro eodem ἀγωγὸς & ὑδρεῖον. Ab Hesychio exponitur ῥύαξ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Valẽs ad adducendũ, siue attrahendum, aut illiciendum: vt apud Max. Tyr. edit. meæ pag. 308, οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis alliciens, vel, Ad virtutem alliciendi B vim maiorem habens. Item Ἀγωγὸς, Educendi vim habens, siue eliciendi, aut ciendi: vt ἀγωγὸς ἐμμηνίων, ἀγωγὸς καταμηνίων apud Dioscoridem, Vim habens ciendi menstrua, Efficax ad cienda menstrua. Idem, δύναμιν ἔχει ἐμβρύων ἀγωγὸν, id est, vim extractoriam, aut extractiuam, ad verbum. Bud. vertit elicientem & attrahentem. Plut. in Lycurgo δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγὸς, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines siue pelliciendi, Pellax. Facultas homines oratione adducẽdi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς qui habet hanc δύναμιν ἀ- C γωγὸν, id est homo ad pelliciendum efficax, Pellax, vel (vt Bud. vertit) Dicendi vim illiciendiq; habens. Hes. ἀγωγὸν inter cætera vult esse ἐπίβουλον, id est insidiatorem siue insidiosum. quòd fortasse sæpe sub pellacia lateat insidiæ.

Ἀγωγὸν, οῦ, τὸ, Neutrum substant. positum, pro δύναμις ἀγωγὸς, Ipsa vis seu facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebrositas, si dici posset, vt Plaut. dixit Illecebrosum.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, Dux viæ sicut ἀγωγός. vt hic ἀγωγεὺς ἀνδρὸς D στρατιώτου... [illegible]

Ἀγωγεύς, Qui litem intendit, Actor. ὁ ἐν ἄγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Suid.

Ἀγωγεύς, Lorum quo trahitur equus, Suidas. Habena vel lorum equi, ait Bud. citans hæc Xenophontis, ἵππου τὸν ἀγωγέα ἐπιτείνειν ὡς ἐξάλλεται, id est, Habenam intendere, vt equus transiliat post equitem qui manu trahit. Videtur idem significare apud Polybium lib. 3, vbi de equis loquens, scribit, τρεῖς ἅμα καὶ τέτταρας τοὺς ἀγωγεῖς ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρύμνης διαλαβόντος. Dicitur pro eodem ῥυτήρ & ἀγωγεὺς à Xenophonte. E

Ἀγωγιῶν, ου, τὸ. Pollux inter infames vrbis partes ponit ἀγωγιαῖα, si mendo caret is locus.

¶ Ἀγώγιον, ου, τὸ, Onus quod curru vehitur, apud Xenophontẽ, inquit Suidas. Sentit autem (vt opinor) de hoc Xenophõtis loco, Pæd. 6, ζεύγη ἐμβαλεῖν τὰ ἐλαφρὰ ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὰ ἀγώγιμα.

C. Ἀνάγω, Sustollo, Tollo, Subueho, Subduco, Erigo, Sursum veho. quasi ἄνω ἄγω (quum tamen in quibusdam signific. non aduerbii ἄνω sed præpositionis ἀνὰ vim retineat) Isocr. in Helene, ὡς ὁ Ἡρακλῆς διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς F θεοὺς ἀνήγαγε, Sustulit ad deos. id est In cælum sustulit, Lat. Inter deos referre, & In numerum deorum referre dicunt. — ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις, apud Hesiodum, Subduxerunt ad lucem rursus, vel ad superas auras. Nisi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacante aduerbio αὖθις, vt sæpe solet. Herodianus lib. 1, μὴ ἐς τὴν βασιλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν, id est, in aulam palatinam siue regiam subduxisse. Sunt tamen qui vertant per simplex verbum Adduxisse. Verùm non frustra Herodianus ἀναγαγεῖν, non ἀγαγεῖν dixisse putandus est: sed potius di- G xisse ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. in Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμάς, Ad honores euehebat, seu promouebat. Idem in Galba, ἀνώτερον πλήμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, in maiorem audaciam se efferebat. Apud Gregorium, θεὸς ἡμᾶς ἀνάξει ἐκ τῶν κάτωθεν πραγμάτων. Apud eundem, τὸν λόγον ἀνάγειν, altius repetere sermonem, vt Bud. interpr.

¶ Ἀνάγω τὴν ναῦν, Nauem subduco vel subueho, vel in altum educo, è portu videlicet (quum Latini cõtra Subducere in portum siue in terram, dicant. qua de re vide in κατάγω. Hinc Ἀνάγομαι, pro Soluo, ἐκπλέω, vt infrà H dicetur. Huic ἀνάγω τὴν ναῦν opponitur κατάγω τὴν ναῦν, Reduco nauem in portum, Applico. sed κατάγω dicitur quasi κάτω ἄγω, Ex loco altiore reduco.

Ἀνάγω, Reduco, Refero. ἀναφέρω. Arist. Pol. 5, ποιεῖ γὰρ ἀνάγοι τις αὖ τὰ τυραννικὰ πρὸς τούτους τοῖς ... [illegible] ¶ Exponitur etiam Refero, eo sensu quo dicitur Referre ad A Senatum. vt εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magistratus referre. Alii, Reiicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Reiicere ad maiorem potestatem, citãs hunc Aristotelis locum, ex Ethic. 4, αἴτιοι δὲ εἰσιν οἱ δημαγωγοὶ τοῦ εἶναι κύρια τὰ ψηφίσματα, ἀλλὰ μὴ τοὺς νόμους, οὗτοι πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Subiungit alium eiusdem locum in quo ἐπανάγεσθαι eodem modo vsurpatur. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, Xenoph. eo sensu quo Latini Referre pedem. vide in Πούς. Obseruandum autẽ, esse in hoc genere loquendi ἀμετάβατον.

Ἀνάγω, Redhibeo. vnde ἀναγωγή, Redhibitio. vide exẽ B plum in Comm. Bud. ex prolixo Platonis loco.

Ἀνάγω, Offero, προσάγω. Act. 7, ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur & ex Luciano ἀνάγειν in affini significatione, in πανηγύρεις ἀνάγουσι. Quidam tamen ἀνάγουσιν exponunt celebrant.

Ἀνάγω apud Xenoph. pro ἀπάγω, i. Abduco. Suidas.

Ἀνάγω, Reiicio, Emitto. vt ἀνάγειν αἷμα. Plinius iunior dicit Sanguinem reiicere, item Sanguinem reddere. Hinc & ἀναγωγὴ αἵματος apud Galenum & Dioscoridem: C item ἀναγωγὸς & δυσανάγωγος, vt postea dicetur. Sic & ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος pro Emittere cantum.

Ἀνάγω, Educo, Extraho, Eiicio. apud Dioscor. idẽtidẽ. vt lib. 2, cap. 29, vt ἀνάγει σκόλοπας. Educit aculeos. sic ἀνάγει τὰ ἔσω. Citatur ex eodem lib. 3, cap. 119 ἀνάγει πάχος ἐκ θώρακος, pro Ex pectore crassam pituitam eiicit. & ex lib. 3, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, pro Extrahit vitia pulmonis, vel exscreabilia facit.

Ἀνάγω, Euado, vt Bud. interpr. in hoc Aristotelis loco, ex lib. De part. an. 4, ὅπως τοῖς ὄνυξι πλάκα οὖσαν ἀπλανῆ ... ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον. ¶ Idem apud D Soph. ἀνάγειν τῷ χρόνῳ interpretatur Tempore anticipare rem, ex scholiis.

Ἀνάγω, Retrocedo, ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 2, προαγορεύουσιν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. pro eo quod alibi dicit ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, id est Retrocedere paulatim, Paulatim pedẽ referre.

Ἀνάγω, Instituo, Educo, Doceo. ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγὸς, inquit Bud. Instituit, Docet. & ἀνάγειν Educare, Docere. Xenoph. de canibus, τὰς μὲ καλῶς ἀναχθείσας, ἀεὶ E στας φησὶ δεῖν ἀναγάγοις δὲ γυμνάσιας ματαίας.

Ἀνάγω, Indico sceleris autorem & in eum tendo, vt exponitur in vulgaribus lex. ex Harpocr. ¶ Exponitur præterea in vulg. lex. In memoriam reuoco. Hesychio ἀνάξειν est etiam ἀναγκάσειν (si mendo carent exemplaria) & πεῖσαι. quam expositionem sequendo ἀνάξειν tradunt quidam significare inter alia, Persuadere, Incitare, Stimulare. quæ significatio tamen verbo ἐνάγειν magis conueniet.

Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, Anticipare rẽ tẽpore, Bud. ex Soph. schol. ¶ Apud eundem ἀνάγειν exponitur αὔξειν in illo F loco ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια. Sed malim interpretari euehit (vt κλίνει deprimit.) & ita cõueniet cũ significatione quæ prima est à nobis posita.

Ἀνάγω, pro simplici ἄγω apud Hom. sæpe, quod est Ionicæ linguæ, vt ait Eustath. Sic Il. δ, Οἱ δὲ τε εἰς Ἑλένην τε καὶ Αἴγας δῶρ' ἀνάγουσι.

Ἀνάγομαι, Sustollor, Tollor, Subuehor, &c. Greg. καὶ τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων, id est, Ad rerũ diuinarũ contemplationem in sublime erectorum. & qui sensus altissimos è scriptura eliciunt, inquit Bud. Idem in hoc G Matth. loco, cap. 4, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον, ubi ἀνήχθη accipiendum pro Sublatus est, Subuectus est: vel ad verbum Subductus est. vt Cæsar lib. 1, Cæsar suas copias in proximum collem subducit. Citatur ex Naz. γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνηγμένη, pro Terra in montium cacumina assurgens.

Ἀνάγομαι, Reducor, Referor. Aristot. Ἠθικῶν τῶν φυσικῶν lib. 4, ἐν τῇ ὑπάτῃ ἡ ἑτέρα συστοιχία εἴρηται, καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν. hoc est ἀναφέρεται. quo etiam ipse H vtitur. Bud.

Ἀνάγομαι, Educor, Extrahor, Elicior. vt ἀνάγεται τὸ βέλος, apud Alexandrum Aphr.

Ἀνάγομαι, Instituor, Educor. vnde καλῶς ἀναχθείσας κύνας suprà citatum ex Xen. in ἀνάγω, i. Instituo. Ex Diosc. citatur, ἀνηγμένος ἀπὸ παιδείας pro Eruditione excultus.

Ex Pandectis; πρὸ διατάξεως καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ εἰς αἰγιαλούς. vbi ἀνάγεσθαι, alibi dicitur πρύμνας ἀνάγεσθαι. A

Ἀνάγομαι, absolutè positum, Soluo. nam qui soluit, è portu in altū educitur, siue subducitur, aut subuehitur. Il. α, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. vbi annotat Eustathius, quemadmodum ἀναβαίνειν, ita & ἀνάγεσθαι, esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν. id est, E portu soluere. Cui opponi καταπλεῖν & κατάγεσθαι, tanquam aqua supra terram sita sit, & ita conscendatur à nauigantibus. Xenophon, ἀνήχθη εἰς Γυθεῖον, Hell. 1. Lysias, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀνήγετο, ἐπιπλέων, &c. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπό. vt ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντεσίου, à Brundusio solui. Dicitur etiā ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, οἱ δὲ ἀνηγάγοντο ἐν αὐτοῖς ἑξήκοντα ναυσί. Apud eundem ipsæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. vt eodem libro, νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἰσὶν εἰς Κύζικον. B

¶ Citatur ex Plat. De legibus, ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro Paro me ad interrogandum. quasi accingor ad interrogandum. quæ significatio videtur esse sumpta per metaphoram à proximè præcedente, videlicet ab iis qui soluunt.

Ἀνάγομαι, pro ἄγομαι. vt ἀνάγειν θυσίας apud Herod. Annotaui autem paulo antè ex Eust. Homerū Ionum more ἀνάγειν pro simplici ἄγειν sæpe vsurpare. Sūt tamen qui ἀνάγειν θυσίας non pro ἄγεσθαι accipiant, id est, ducere: sed pro ἀπάγεσθαι, id est abducere. Verùm illi viderint. C

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ, Subductio, Subuectio, Elatio apud Gr. Naz. Ἀναγωγή peculiari nomine appellatur à theologis intellectus nostri veluti subuectio ad inuestigandum recōditiorē alicui⁹ loci sensum. Apud Dionys. (inquit Bud.) ἀναγωγή & θεωρία pro eodē accipiuntur, i. pro sensu oraculorū mystico & recōdito, qui nos in cælū meditando subuehit, proptéq; Deum cernendū cōtemplantibus præbet. ¶ Item ἀναγωγή dicitur ἔκπλευσις, Exitus è portu, vel Abitio è portu, vel, Solutio è portu, si dici posset: quia tum naues è portu in altū subuehuntur. Sic dictum fuit, περὶ ἀναγωγὴν ἐγεγόνειμεν. Legimus in Athen. apud Erycem Siciliæ tēpus quoddā vocari ἀναγώγια, quòd in eo dicant ipsam deā ἀνάγεσθαι in Libyam. Dicitur & ἀναγωγὴ τῶν νεῶν à Demosthene. D

Ἀναγωγή, Reductio, Relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. lib. 4, πάντα δὲ καὶ τἆλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος. εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγὴ ἡμῖν ἐν τοῖς περὶ τἀγαθοῦ. E

Ἀναγωγή, Reiectio, Emissio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Reiectio sanguinis. Galenus, λεπτοθυμοῦσι γὰρ καὶ ἐπὶ χυμανίων ῥῶ, καὶ τραύμασι, αἱμορροΐαις τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμορραγίαις. Vtitur eodem modo & Dioscorides.

Ἀναγωγή, Redhibitio. Plato, ἐὰν δὲ αἰσχρουργὸν ἀποδῶταί τις ἢ ἕτερον, εἰδότι μὲν εἰδώς, μὴ τυγχανέτω ἀναγωγῆς τοῦ ἀποδόντος τῆς πράσεως. F

Ἀναγωγή, Institutio, Disciplina. Synesius, καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, Natus honesto loco, etiā honestè educatus est & institutus. vt interpretatur Bud. Apud Theophr. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν (quæ & ἀγωγή), Institutio plantarum. Theodorus Gaza educationem vertit & eruditionē. De caus. pl. lib. 3, ὁ δὲ ἀναγωγὴ καὶ ἣν καλοῦσι τοῖς τῶν φυτῶν παιδείαν, ἐξ ἁρμαπεσμὸς ἐπὶ τῇ μορφώσει τῶν δένδρων ὕψει τε καὶ πάντη τοιοῦτον καὶ πλάτει καὶ ὡς ἄλλως. Budæus per ἀναγωγὴν eum significare dicit exactiorem cultum cōformationémq; plantarum. Alibi submissionem & ductum plantarum vertit. G

Ἀναγωγὸς ζωή, dicta est à Dionysio theologo quasi sublimipeta, inquit Budæus. Ego subuectricem interpretari malim ad exprimendam actiuam significationem. Malè autem in vulg. lex. confunditur hoc ἀναγωγός cum altero quod fit ex ἄγω, præfixo α priuatiuo. ¶ Ab eodem Budæo exponitur δύναμις ἀναγωγός subductrix facultas⁹, siue potentia. Apud Athenæum libro 1, καὶ τὴν ἀνωθεν ἀναγωγός, est extractoria saliuæ. id est, vim habet extrahēdæ seu eliciendæ saliuæ. Sic Alexander Aphrodiseus dixit ἀνάγεται φλέγμα, siue πτύελον. Dicitur autem in hac significatione ἀναγωγός, accentu posito in vltima. nam ἀνάγωγος aliud significat, factum ex ἀγωγή præfixo α priuatiuo: vnde & ἀναγωγία & ἀναγωγία, vt alibi annotatum fuit. Porrò sic dicitur ἀναγωγός, vt ἐπαγωγός, προσαγωγός, συναγωγός, quæ & Bud. tanquam similiā ponit. H

Ἀναγωγικός, ἡ, ὁ, ad verbum, Subuectiuus, in actiua significatione, vel Subuectitius, in pass. Arethas in Apocal. cap. 16, ἔτι δὲ τὸ νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν. id est, subuectiuas nostrarum precationum. Minus durè diceretur subuectrices: sed non assequerer vim terminationis Græci nominis. Bud. vertit per participiū, Sursum tollētes & ad Deum perferentes nostras precationes. ἀναγωγικά (inquit idē Bud.) dicuntur mystica, & quæ à sensilibus nos ἀνάγουσι (id est subuehunt vel subducunt) ad intellectualia. Vnde τοὺς ἀναγωγικούς, apud theologos, quum sensus literalis, vt vocant, in spiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. Hinc & aduerbiū Ἀναγωγικῶς, Mysticé. vt apud Gregorium Nazian. χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, Et temporariè & mysticè, interpr. Bud.

Ἀναγωγεύς, έως, ὁ, Quod alligatur alicui rei, quasi ad eā sustollendam Eust. ait ἀσπίδος ἀναγωγέα dici qui propriè appellatur αὐλαφόρος. Idem alibi vult τελαμῶνα & ἀναγωγέα idem valere. Est autem τελαμὼν τῆς ἀσπίδος, lorum è quo pendet clypeus. C

c. 1. Δυσανάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Εὐανάγωγος. Δυσανάγωγος, Qui ægrè reiicitur, vel excreatur. Diosc. vt contrà Εὐανάγωγος, Qui facilè reiicitur, siue excreatur. Diosc. lib. 3, cap. 44, ἀνάγωγα δὲ ἐκ θώρακος ποιεῖ. id est (ex Plinio) Excreabilia pectoris vitia facit. vt quod apud eundem Dioscoridē habetur, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In vulg. autem lexicis hæc eadē significatio τῷ ἀνανάγωγος tribuitur & τῷ ἀνάγωγος. sed siqui autorum loci ἀνάγωγος in hac significatione habent, errotis mihi suspecti sunt. D

c. 2. Ἀντανάγω, & Ἀντανάγομαι, Ex aduerso in hostem prodeo, Obuiā hosti prodeo. Propriè sonat, Soluo ad prodeundum in hostem. Thuc. lib. 8, pag. 196, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἀσθόμενοι, ὁρῶσι τῆς Ἀβύδου ἀνταπήγησαν καὶ αὐτοί.

c. 2. Ἐπανάγω, Reduco. vt ἐπανάγει τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, sicut κατάγειν dicit Herodianus, Bud. teste. Citatur ex Platone De leg. ἐπανάγει πρὸς τὸ φῶς, pro In lucem reducere. Interdū Reuoco: vt Pla. epist. 7, ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me reuocaui à malis quæ tum erant. Alii, Me recepi à malis, &c. Apud Æsch. autem in Ctes. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem. id est, orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον. vt Synesius dixit, ἐπαναχθεὶς δέ μοι μικρὸν ἄνω ὁ λόγος. quod vertit Budæ⁹, Res mihi altius repetenda. ¶ Ἐπανάγει (inquit Bud.) Reducere, id est Retrorsus agere. Xen. loquens de eo qui impetum capere vult vt iaculetur, προβάλλεσθαι δὲ ἐλαύνει, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. ¶ Ἐπανάγω, Reiicio ad maiorem potestatem, vt & ἀνάγω. Aristot. Pol. 4, ἀλλ' ἐπανάγεσθαι πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, sed reiiciantur rursus plebiscita ad magistratus. Bud. comm. 378 & 379. ¶ Ἐπανάγειν positum ἀμεταβάτως, pro Redire, Hes. E

Ἐπανάγομαι, idem quod ἀντανάγω, paulo antè. exponitur enim à Budæo, E portu erumpo in hostem, vt cum eo conflicturus. Polyb. 1, ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων μετὰ τῆς προθυμίας ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. Sic & apud Herodotum. F

c. 3. Ὑπεξανάγομαι, Clàm è littore soluo, & enauigo, Nauem ascendens lateo, & me mari subduco. Budæus ex Thucydide. G

C. Ἀπάγω, (ex ἀπό & ἄγω) Abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω. vt Arist. Probl. sect. 31, ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Xenophon Pæd. 7, pag. 111, ἀπάγειν περιστάντων τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idem lib. 1, pag. 11, ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, sub. ex præcedent. accusatiuo στρατιάν. (Nisi potius vtrunque ἀμεταβάτως hic ponitur, pro Accedere & Abscedere. quod malo: quum reperiam alibi apud eundem ἀπάγειν ita positum: vt Hellen. lib. 2, pag. 153, ἰδὼν δὲ ταῦτα Ἄγις ἀπήγαγε τὸ ταχύς. Vide προσάγω.) Interdū ἀπάγω pro Auoco, vt & Lat. Abduco. Thuc. lib. 1, ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπάγειν τὴν γνώμην. ¶ Interdū ἀπάγειν significat peculiariter Abducere in carcerē, vel Ad pœnā abducere, Ad suppliciū rapere, aut ad iudicē. H

Quarum signif. exempla ex Demosth. vide apud Bud. A in comm. p. 214. Sic pass. Ἀπάγεσθαι, ad supplicium rapi, Ibidem. quod & ἀπάγεσθαι τῷ ἐπὶ θανάτῳ vel τὸ πρὸς θάνατον dicitur, vt quidam scribunt. (Potius tamen ἄγεσθαι τῷ ἐπὶ θανάτῳ, aut ἀπάγεσθαι sine adiunctione) Sic Æsch. in Ctes. ἀπάγειν εἰς τὸ δεσμωτήριον dixit, sicut & Polyb. in 5, ἀπαγαγεῖν εἰς τὰς φυλακάς. licet ἀπάγειν & ἀπαγωγὴ per se etiam id significent, teste Budæo. ‖ Ἀπάγομαι, signific. actiua, pro Abduco mecum, inquit Bud. ex Xen. Item pro Auerto, Depello, vt apud Lysiam ἀραὶ ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Vide Bud. comm. p. 214. B

Ἀπάγειν, Reducere. Aristoph. Nub. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε. Citatur & ex Hom. in hac signif. cum eodē aduerb. Interdū πάλιν additur. vt Arist. OEcon. 2, ἱκανῶς πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. Sic Ἀπάγομαι, Reducor. Hinc ἀπαγωγὴ, Reductio. de quo infrà.

Ἀπάγειν φόρον, pro Afferre tributum. ex Aristoph. citatur. Bud. Ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro Pensitare, ex Xenoph. profert, & ἀπάγειν δασμὸν, ex eodem, pro Pendere tributum, c. p. 214.

Ἄπαγε, Apage, Apagesis. Aduerb. est reiicientis, siue abominātis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter positus, siue vsum aduerbii habēs. Interdū casū ipsius verbi retinet, videlicet accusatiuū, vt apud Greg. ἄπαγε τὸ δούλην ὄντως ὑπόνοιαν, i. Absit vt de eo tanquam Deo quicquā seruile intelligas significatū à Scriptura: sic Bud., Cū genit. etiā ponitur, idq; frequēter. Philo De vita Mosis lib. 3, ἄπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων, apagesis ista profana & scelerata cogitata. Theophyl. 52, ἄπαγε τῆς ἀκολάστου μέθης ἀκόλαστε. Syn. epist. 3, ἄπαγε τοῦ νόμου, apagesis ista legē. q. d. (imperat. formā retinēdo) Recede vel Facesse procul ab hac lege. accipiēdo ἄπαγε tanquā verbū ἀμετάβατον, vt in exēplis suprà citatis. Posset etiā exponi, Remoue te à lege. Sic & in cæteris duobus locis, vbi genit. iūgitur, & in aliis omnibus huiusmodi. ‖ Ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, prouerb. vide in μακαρία. Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, i. Apage hospitē in tēpestate, aliud prouerbium est, de quo lege Erasmum. C D

Ἄπαγε τὸ μόθωνα ἀπὸ κώπης, est etiā prouerbiale dictum quod Erasm. interpr. Aufer Mothonē à remo. Vide eius sensum apud eundē. Itē Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας, quod prouerbialiter dicebatur, i. Abduc me in lapicidinas. Vide apud eundē Erasm. qui ex Suida cæterisq; colligit quæ ad hæc prouerbia pertinēt. Licet autē vulg. lex. sequens, hæc prouerbia post ἄπαγε posuerim significans Apagesis, nihil tamen aliud videtur esse ἄπαγε in his quàm imperatiuus. Fortasse autem in ἄπαγε τὸ μόθωνα ἀπὸ κώπης possit & aliter exponi ἄπαγε quàm ab Erasmo expōnitur. E

Ἀπαγωγὴ, Abductio. Itē peculiariter Abductio in carcerē, Coniectio in carcerē: vt Polyb. τὴν ἀπαγωγὴν Λευκίου dixit. Vide B. p. 214. Sic ex Esaiæ 4 affertur, τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, pro Non liberauit eos qui in carcerē abducti erāt, vel Qui in carcere erāt. Suid. ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας. Itē Ἀπαγωγὴ scriptū quod magistratui exhibebatur de cōiiciendo quopiā in carcerē, Vide Suid. Hesych. & Pollucem. ‖ Ἀπαγωγὴ, Reductio. vt ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγὴ, reductio ad impossibile. B. p. 214. F

Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Abductor, Expulsor, Expellēdi vim habēs. Ἀπαγωγὸς (inquit Bud.) Expulsor & expultrix, Depulsor & depultrix. Gorg. in Encom. Helenæ, αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαί, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, id est, adductrices voluptatis, abductrices mœroris, siue expultrices. G

Ἀπακτὸς, Abduct^9, vnde Ἀπακτέω quod proximè sequitur.

Ἀπακτέω κτῶ, pro ἀπάγω, Abduco. Soph. Aiace, Καὶ δῦμ' ἀπάκτην. Vt Schol. exponens ἄπαγε, addit, ab ἄγω, ἄξω, ἦχα ἦγμαι, ἦκται, fieri ἀκτὴ, à quo ἀπακτέω. Legitur tamen & aliter ille Sophoclis locus: vt dicetur in πακτόω.

C. Συναπάγω, Simul abduco, Simul abripio. Vnde Συναπάγομαι, Simul abducor, Simul abripior. vt ad Galat. cap. 2, ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiā Barnabas abreptus fuit in eorū simulationē. Indicat Barnabam impetu & exēplo potius abreptū quàm iudicio fuisse impulsum. Beza. Sic & 2 Pet. cap 3, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, ne illorū nefariorū errore abducti, excidatis à propria stabilitate. At verò ad Rom. cap. 12, minus vsitato genere loquēdi dictū est, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, quod vet. interpr. reddidit, Non alta sapiētes, sed humilibus consentiētes. Alii, Humilibus obsecundantes. Alii, Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse puto ac si dixisset, Sinentes vos ab illis quocunq; velint duci, eādémque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus insistētes. H A

C. Διάγω, Traduco, Traiicio, Trāsmitto, vt διάγειν τὸ στράτευμα. Sic apud Xen. ἀναβ. 2, ὡς οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτης, trasportabant. Itē διάγω σε πρός τινα, Trāsmitto te, vel adduco, vt Bud. exponit, apud Syn. p. 379. Porro vt Latini dicūt etiā Traiicere vitā, sic Græci διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. ζῶν ἀπέλαυσεν βίον αὐτὸς ἅπαν διάξεις. Sic διάγειν τὸ γῆρας, & διάγειν τὸν αἰῶνα, apud Xen. Itē διάγειν τὸν χρόνον, & διάγειν τὴν ἡμέραν apud eundē. Apud Plut. autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiā Tēpus terere, vel extrahere, in Timoleonte, ἐχρῆτο μόνοις λόγοις πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ διῆγεν τοῖς ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ ὀλύμπια, pro Agere olympia, apud Herodot. Ponitur Διάγειν & sine casu pro Degere, Vitam traducere, Viuere, vt διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. Et apud Dem. διάγειν ἡδέως, itē ῥᾷον διάξει. Et generaliter διάγειν pro Versari, vt Lat. dicūt Agere in aliquo loco. Herod. lib. 1, ἐν τούτῳ δὲ τοῦτον διάγοντες ἐν θεραπείᾳ τῷ Κομμόδου. Sed & διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positū à Thucyd. lib. 1, οὐ προσιέναι πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ περιεφαίνετο. B C

Διάγω, Rego, vel Facio vt viuas, inquit Bud. citās hæc Isocratis, χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν. i. ita regere & ducere vt in concordia viuāt. Dem. Pro corona, ὁ πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀδυνατοῦσιν ἧς καὶ δυσκόλοις διάγειν ὑμᾶς τῆς τοιαύτης εἰρήνης. Ad hanc autem significationem referendū puto passiuū Διάγομαι, quo vtitur Plato De rep. lib. 10, τὸν βίον διάγουσι ἢ αἱ διαγόμενοι ἕκαστος ἡμῶν λοιπὸν τὴν ζωὴν ζῶν. ‖ Ex Aphrod. lib. 2 Probl. citatur, ὅτι τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν ἀκμάζει, διάγει ψυχὴν πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, & hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quandiu constans atque integer est, facultatem rectè cogitandi agendique omnia præstat animo. D E

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo. vt διάγω σε τούτου, pro ἀφίημι, Bud. Sic apud Philostratum διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco siue auoco, A dicendo te reuoco. ‖ Διάγω, Diduco, Diuarico. Ezech. cap. 17, διήγαγες τὰ σκέλη σου, Diuaricasti crura tua.

Διαγωγὴ, Traductio, Traiectio, Transportatio. Item Traductio eo sensu quo dicimur vitam traducere. Aristot. 8. Polit. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. ‖ Est etiam Institutum vitæ. Aristot. Polit. καὶ τὴν διαγωγὴν μουσικῆς ἀξίως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. Plato genitiuum βίου addidit, Pol. 1, ἀλλ' ὁποίαν διαγωγὴν βίου ἢ αἱ διαγόμενοι ἕκαστος ἡμῶν λοιπὸν τὴν ζωὴν ζῶν; Idē διαγωγὴν non institutum sed institutionem appellasse videtur epist. 7, ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, &c. ‖ Item Διαγωγὴ, Oblectamentum quo tædium vitatur, vt sunt ludicræ actiones & παιδιαί, inquit Bud. citans Aristot. & Strabonis locos, pag. 379. Sic Plutarch. ... mihi videtur dixisse, ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν. & Athen. lib. 10, καὶ τὰς παρ' οἴνον δὲ ἀθύρσεις καὶ γέλωτας καὶ διαγωγὴν πλείων ἐν ἔπεσι καὶ διηγήσεσι. In hac autem significatione planè respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati passetemps, quum vt διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic & διαγωγὴ hāc ipsam actionem traducendi temporis, id est traductionem temporis, si ita loqui liceret. ‖ Διαγωγὴ, Statio. Herodianus lib. 4, νύκτωρ δὲ ἐπὶ τὸ πρὸς ἐς ἀσφαλὲς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειμάζεσθαι, id est (Pol. interpr.) Naues in tutas stationes dirigunt. F G

Εὐδιάγωγος, ω, ὁ καὶ ἡ, ex Diosc. citatur pro Qui est iucundi conuictus. Suidas in Νικόλαος Δαμασκηνὸς, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse quod oblectat & tædium adimit, vel quod accommodatum est ad oblectandum. H

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. ex Strab. lib. 4, Fortasse vectigal quod pro traiectione penditur.

Διάκτωρ, ὁ, Internuntius: ex cuius genitiuo factus nominatiuus Διάκτορος, exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q.d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epithetum apud Homerum, vt Il.β, Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Nonnum βίου διάκτορος ὥρη, hora vitæ nuntia, vel administra. vt qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed & Suidæ atque Hesychio διάκτωρ est etiam διάκονος, id est minister. Verùm alteram earum deductionum hui⁹ vocis quas affert Hesychius puto esse deprauatam: & pro τῷ διακτόρους καὶ σαφεῖς legendum esse τῷ διακτόρους καὶ σοφούς. | Idem Hesychius διάκτορσι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν. quæ significatio optimè conueniet cum διάγω significante Rego, vt antea dictum est. HINC Διακτόρως quod ab eodem Hesychio exponitur εἰρηνικῶς, id est Pacificè. ITEM Διακτορεία, Functio perferendi mandata, vt faciunt internũtii, vel id ministerium. Affertur & ex Theophr. De historia pl. lib. 4. cap. 11, συμμύειν δὲ τὸ σῶμα τῆς γλωττίδος, ὃ πρὸς τὴν διακτορείαν ἐστὶ χρήσιμον, vbi expositio quæ datur voci διακτορείαν, magis conueniret voci διαπορείαν: de qua tamen & ipsa dubitatur. Vide διάκτορος.

c.2. Συνδιάγω, Simul dego. συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscum dego, Vobiscum versor, Diosc. in præfat. lib. 1. Apud Aristot. Rhet. 2, ἐπὶ τοῖς ἡδέως συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, iucundos in conuictu.

C. Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. ξ, Οἱ δ' εὖ εἰσάγαγον μάλα πίονα πιμελῆς (?). Apud Il. εἰσάγειν δῶρα afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: sic Xen. τοὺς κάμνοντας ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. Passiua εἰσάγεσθαι & ἐξάγεσθαι pro Importari & Exportari: apud Dem. Pro cor. ὑπὸ γὰρ ἐξάγεται τὸ ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν τὸ εἰσάγεται ἂν εἰσάγεται (?). Sed εἰσάγομαι actiua etiã signific. positũ reperitur, vt apud Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, Introducũt. Exponitur & Accersunt, Acciũt. Sic ex Xen. paulo antè εἰσάγειν. Polyb. lib. 8, τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπλῶς τὸ μετ' ἀλλήλων φιλοφρονοῦντες. | Εἰσάγω, Introduco, vt quum in Scriptis nostris personas introducimus loquentes.

Εἰσάγω, verbũ forẽse, In iudiciũ sisto, vt Bud. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, cũ vndecimuiri in vincula coniiciunto atque ad iudiciũ sistunto. Idẽ Dem. Pro cor. ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταί, quũ à ratiocinatorũ præfectis rationẽ gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autẽ εἰσάγειν interdũ actor, interdũ iudex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dem. Cæterũ plena iuris loquutio est εἰσάγειν τὴν δίκην, vel εἰσάγειν τὴν γραφήν, dictare iudicium, de quibus vide Bud. comm. p. 111 & 112.

Εἰσάγειν apud Hom. pro εἰς ἓν ἄγειν, in vnũ adducere, vt exponit Eust. in hoc loco Hom. Il. μ, princ. – ποταμοὶ μένος εἰσαγαγόντες. | Idẽ εἰσιέναι (positũ pro εἰσάγειν) accipi ait pro εἰσιέναι vel ἐπάγειν in hoc ver. Il. τ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. intelligẽs (vt opinor) esse εἰσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, proficiscens ad Laodicen. nam & breuiũ schol. autor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiã præcedẽte loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

Εἰσαγωγή, Introductio, Intromissio, Importatio, Syn. epist. 57, εἰσαγωγῆς ἄρτου ἀπηγορευμένης τοῖς δησμοφύλαξι. | Εἰσαγωγή (sequẽdo significationẽ τοῦ εἰσάγειν, quũ est verbũ forẽse) Constitutio iudicii in aliquẽ. Et τῆς δίκης εἰσαγωγὴν ἀφελέσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, experiundi iuris potestatẽ auferre, certamenq; detrectare, B.c.p 51. | Est præterea εἰσαγωγὴ scriptio qua prima artis alicuius elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, id est ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ, Qui actionẽ rei dare potest, & lege agere iubere. Dem. οἱ δὲ νόμοι καὶ ὧν οὐκ εἰσὶν αἱ δίκαι προγραφὰς ἀποδιδόασι (?) περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς. i. Legibus autẽ exceptiones dantur earum rerum quarũ actiones apud iudices proditæ non sunt. Vide B. comm. p. 112.

Εἰσαγώγιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος τροφή, victus qui aliunde importatur, Aristot. in Rhetor.

A εἰσαγώγιμος τέχνη, ars aduectitia, id est externa, Plato De legibus. | Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cuius exordium præscriptio obiici iure non potest, Bud. ex Dem. & Isocrate. Vide p. 112. comm.

c.2. Ἀντεισάγω, Vicissim introduco, Vel In alterius locũ introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Greg. Hinc Ἀντεισαγωγή, Introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Est & figura quædam apud Aquilam Romanum.

c.2. Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliũde inueho, Ascisco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν
B ἐπεισάγων. Chrys. De off. episc. ἐπειδὰν ἐπεισάξει νυμφίοι τῷ (?) πατρὸς οἰκίᾳ τῷ σοῦ. Bas. in epist. ad Diodorũ, eadẽ constr. dixit, ὅπου δὲ ἀθέσμως πρόσωπα ἐπεισάξει τοῖς ἀδελφοῖς.

Ἐπεισαγωγή, q.d. Superinductio. Dicitur quũ aliquid præterea introducimus, vel aliunde inuehimus, siue asciscimus. In epist. ad Hebr. ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Ascita spes melior. | Thuc. lib. 8. p. 191, διότι καὶ τὸ τεῖχος ὅπῃ καὶ πολίχνη ἔχει καὶ ἐσόδους, ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων. vbi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit receptacula. Præcedit autem apud Thuc. ἄλλα δὲ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo vt per
C ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere loca per quæ commodè hostes intromitti possent.

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Inuectitius, Importatus aliũde, q.d. Superinductitius. Sic Plato De rep. lib. 2, τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur.

Ἐπείσακτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος, vt apud Dem. 194, ἐπείσακτῳ σίτῳ χρώμεθα, frumento aliunde importato, non proprio. Ἐπείσακτος exponitur etiam Aduentitius, Ascititi⁹. Herodian. lib. 1. ἐπείσακτος & πρόσκαιρος pro eodẽ vsurpasse videtur, ἴσασι δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἢ
D τύχη οὐκ ἐπείσακτον ἀλλ' ἀφ' οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνομένοι ἀρχῇ. Polit. vertit Ascititiũ. Bud. ἐπείσακτος ab Areop. dici ait Profectitium, Aduentitium, Translatitium.

c.2. Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in cõpos. (inquit Bud.) nõnunquã significat Penitus, vt in παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plut. in Galba, τὸν Ὄθωνα παρεισήγαγε ὁ Οὐίνιος, insinuauit in aulam & protulit. C.p. 573. Idẽ in lex. hunc Polybii locũ affert, διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν.

E Παρείσακτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Irreptitius, Qui se clam insinuauit. Paulus ad Galat. cap. 2, διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, &c. Item παρείσακτος, Aduena, Aduentitius. Bud. ex Suida. à quo σύγκλυδες exponitur πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμικτον, παρεισάκτων. Fortasse autem non malè & in illo Pauli loco παρεισάκτους interpretemur Aduentitios, vel Externos & aduentitios, vt hæc à Lat. sæpe copulantur. Apud Greg. παρείσακτος, peregrinũ & insolitum, ὡς ξένον τι τοῦτο καὶ παρείσακτον, ἀλλὰ πᾶς πάλαι καὶ τοῖς νῦν γνωριζόμενον.

F c.2. Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecum intromitto. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισάγεται αὐτῷ, Chrysost. Exponitur & Confero (eo sensu quo dicitur Conferre in commune) apud Synesium epist. 44, καὶ νῦν περὶ τῆς καταλαβόντος πράγματος δοκῶ μοι συνεισάξειν τινὰ γνώμην, conferro aliquam sententiam, vel aliquod consilium. HINC Συνείσακτος, Simul introductus, Qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3 Concilii Niceni pro aliunde importato & externo. | Peculiari autem significatione dicebatur Socius sociáve cælibatus, siue
G virgo contubernalem haberet virum, siue monachus fœminam. Quod genus olim in vsu fuit inter Christianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii quem Budæus affert, pag. 113 comm. Et συνεισάγω verbum eiusdem rei significatiuum, ibidem.

C. Εἰσάγω, Induco, id est Impello, Incito. Thucyd. lib. 6. p. 117, ἐσάγοντας τῆς ἐχθρῶν. Synes. πάντα ὃν τρίτῃ αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδιαίτας μου. Sic Chrysostomus, ἐσάγει σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς iunxit, copulans cum
H verbo ἀναπείθω, lib. 5, ἄγειν δὲ αὐτοὺς καὶ ἀναπείθειν εἰς πράγματα καινότερα. Citatur autem ex Synesio cum alia constructione, in epist. ἐσάγειν αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχήν, incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Εἰσάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Greg. De homine,

d. iii.

εὐνοίᾳ τῷ καθ᾽ ἑαυτὸν τῆς τύπως κατὰ τὴν ἑαυτοῦ τι ποιεῖν ἐναγόμενα. |Interdum ἐνάγω τῶτο, Suadeo hoc. Sic apud Thucyd.lib.2, ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μᾶλλον. Sic alibi ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt Ad mouendum bellum incumbere: fortasse verti debet Vrgere bellum. Sic Bud.apud Plut.in Cam. ἐνῆγον interpr. Vrgebant, καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι φιλαπεῖς ἐνῆγον ἐπὶ Θεσ. ὄντες. Itidē in illo Thucyd.loco ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν reddi possit Vrgētibus hostibus.

Ἐνάγω, Accuso, Defero. Et pass. Ἐνάγομαι, Accusor, Deferor. Bas.Neocæs. ἀλλ᾽ αἰσχρῶς καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ ἐναγομένου. B. c.pag.379.

Ἐναγωγὴ, Accusatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suidas, afferēs exemplum.

Ἀντεναγωγὴ in vulgaribus lexicis exponitur Compensatio: videtur tamē potius esse Mutua accusatio: & quum ἐναγωγὴ sit ἔγκλησις, ἀντεναγωγὴ esse ἀντέγκλησις siue ἀντέγκλημα.

C. Ἐξάγω, Educo. Iliad.α, — Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην. Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. Sic ἐξάγειν στρατιὰν, Thucyd. lib.4.p. 147. vt Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, siue in expeditionem. Item ἐξάγειν pro Educere milites extra vallum. B. c.pag.380. Interdum Ἐξάγω est Exporto, vt ἐξάγειν σῖτον, apud Demosth. Exportare frumentum. Vide ἐξαγωγή. Item Proueho, vt apud Herod.lib.3, ἐπὶ πλεῖστον αὐτὴν ἐξαγαγόντες τῷ θύματος. Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque significatione qua Virgil.dixit, — cælóque educere certant. eúmque ad hunc verbi ἐξάγω vsum respexisse crediderim. Thucyd.lib.1, μείζων γὰρ ὁ πόλεμος ταραχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. habet autem aliquid affinitatis hæc signific. cum præcedente, pro Prouehere. Nam etiam Prouehere in altum Lat.dicunt, de mari loquentes.

|Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q.d. Educere seipsum, è vita videlicet) Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. ad Anastasiū, κἂν ἐξήγαγον ἤμαι τὸν κρατοῦντα ὑπὸ τῷ πάθους. Dicitur & ἐξάγειν ἑαυτὸν τῷ βίου. quod Cic. interpr. Mortem oppetere. pag.58 lex.Cic. Apud Dioscoridem lib.4, cap. 76, ἐξάγει τῷ ζῆν, pro Vitam adimit. q.d. Educit è vita.

Ἐξάγω, (vt ἐνάγω) Induco, Impello, Incito. Budæus addit & Stimulo, Concito, Vehementer commoueo, sed affert tantùm exempla passiui verbi ἐξάγομαι, pag. 379. at ego actiui exempla, pro Impello siue Incito, vt obseruaui apud Thuc.lib.6, ὁ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib.3, ἐξάγουσι ἐς τοὺς κινδύνους. Apud Plut.Sympos.4, ἐξάγειν videtur esse Excitare, ἀλλὰ νὴ Δία ἡ ποικίλη ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat & illicit appetitum. |Apud Isæum autem ἐξάγω pro Expello, Depello, Bud.380.

Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il.ω, Τύμβον δ᾽ ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες. id est, ἐξελθόντες, ὁ περιβάθητε. Xenoph.Hell.6, pag.73, ἤγεν ἐξαγαγόντες τὴν ἐφοδον ἐκ τῆς κόλπου. Vide & εἰσάγω contrariū ita positum ἀμεταβάτως, item ἀπάγω, & προσάγω.

Ἐξαγωγὴ, Eductio, Exportatio. ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, Isocr. Sic σιτικὴ ἐξαγωγὴ, Plut.Solone. |Ἐξαγωγὴ (ab ἐξάγειν ἑαυτὸν significante mortem sibi consciscere) Mors conscita. Alex.Aphr. ἐπὶ εὔλογος μὲν ἡ ἐξαγωγὴ, si iusta est occasio mortē sibi consciscendi. Cic. De finibus 3, μονὴν ἐν τῷ βίῳ & ἐξαγωγὴν interpr. Mansionē in vita & excessum è vita, pag. 184 mei lexici Cic.

| Ἐξαγωγὴ exponitur etiam Subductio alui, in vulg.lex.

Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur: vt cōtrà τὰ εἰσαγώγιμα merces quæ importantur. Aristot. Œcon.2.

c.2. Δυσεξάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu.

c.2. Ἀντεξάγω, Vicissim educo, E contrario educo. sub. milites. Polyb.de Annibale, οὔτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς ἐπιδεδειγμένοις ἀξιώσειας ἦν. Plut.in Publ. ἀντεξῆγον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ὕπατοι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντιτάττειν & ἀντιπαρατάσσεσθαι. quæ expositio conuenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς ἐπιδεδειγμένοις. Hesych. explicat etiam ἀντιφέρειν & ἀντιπαρέχειν.

c.2. Διεξάγω, Traduco, διάγω. vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. Vitā traducere: apud Polyb.autē διεξάγειν τὸν βίον, est Vitā

A tolerare, Vitam agere victitaréque, lib.1, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς τε κατ᾽ ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud.C.p.380. Greg.autē ad Basilium dixit πάντα βίον ἡμῖν διεξαγαγὼν πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, pro Vitā nostram traducas ac perducas eò quò maximè nostræ salutis interest, Bud.ibidem. Διεξάγω, Rego, Transigo. (eo ferè sensu quo dicitur Negotium transigere) & passiuum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, ὁ τῶν λόγον ἔχοντα καθ᾽ ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. De fato, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ᾽ ὃν διεξάγεται

B τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur & traducūtur, inquit Bud. Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controuersiam dirimo, sic Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. circa principium lib.5, καὶ τὴν λέγω διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ pro diremptione controuersiæ, positum sine adiectione, vide statim pòst.

Διεξαγωγὴ, Traductio (à Traduco, iuncto cum accusatiuo Vitam, & similibus) vt & διαγωγή. Synes. De insomn. ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζοντες, visis somniorum quam illic degerint vitam compa-

C rantes. Idem ibidem, ἔχει τῆς ἐν ἑκατέρᾳ ζωῇ διεξαγωγῆς ὑπομνημονεύματα. Budæus διεξαγωγὴν vitam & moram in rerū natura interpr. in hoc Damasceni loco De prouident. πρόνοια ἐστὶ βούλησις θεοῦ δι᾽ ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Homil. 8.in Hexaem. διά τε τὴν προειρημένην τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego apud Damascenum & in aliis eiusmodi locis malim interpretari, In commodo statu vitam degunt. |Διεξαγωγὴ, Transactio, Compositio.

D Polyb. 5, ἵνα τύχῃ τῶν πραγμάτων τῆς δημοκρατίας διεξαγωγῆς. Idem in alio eiusdē libri loco διάλυσιν eodē sensu dixit.

c.2. Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur, vt ἐπιπαράγειν equitatus, inquit Bud. comm. p.888. sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, vt παράγειν à Plutarcho. Idem ibidem Educere exercitum interpr. Thucyd.lib.2, ἀλλ᾽ ἐτάραξεν ὅτι στρατηγὸς οὐκ ἐπεξῆγε. Plut.in Antonio, ἐξ ἐπιπλαγίως ἐπεξάγοντες ἔβαλλον. HINC Ἐπεξαγωγὴ, Progressio

E exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Apud Thucyd.autem lib.8.pag.196, πυνθανόμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τὸ κέρας, Valla interpr. Omissa iam contentione circumagendi cornu.

c.3. Ἀντεπεξάγω, Ex aduerso progredior, vel in occursum, Inuadenti hostiliter occurro, vt ἀντεπεξειμι exponitur à Bud. Thucyd.lib.8.pag.196, ἡ μὲν ἐβούλοντο ἀποφράξαι αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, ἀντεπεξῆγον. Valla interpr. Perrumpebant.

c.2. Παρεξάγω & Ἀντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hostes, Infesto exercitu eo in hostes. Dem.in epist. Philippi, B.

F c.p.386.

c.2. Προεξάγω, Prior educo, in vulg.lex.

c.2. Συνεξάγω, Simul educo. vt συνεξάγω στρατιὴν, copias simul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

c.2. Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chrysost. De sacerd. οἱ δὲ διὰ τῶν σαυτῶν ὑπεξήγαγες τῆς βαθύτης λειτουργίας.

C. Ἐπάγω, Induco, Inueho, Infero. Pla. Timæo, καὶ νόσους γήρας τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖ. Ἐπάγομαι autem pro Induco siue Introduco, apud Thucydidem. Ἐπάγω item

G ἔξωθεν ἄγω, Importo, vnde ἐπακτὸς aduentitius. Quod & passiua voce dicitur à Thucyd. lib.1, καὶ ἐκ θαλάσσης ἃ δέονται ἐπάξονται. Interdum ἐπάγω, Ascisco, vel Accerso. vnde ἐπαχθεὶς particip.pass. apud Thucyd.lib.3. Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem actiua signific. pro Accerso & Ascisco. Paus. Messen. βασιλέα ἐπάγονται, vltro accersunt. Demosth. αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte sua seruitutem sibi asciscunt. Bud comm. pag.375 Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem significationi Asciscendi vicina est hæc qua ponitur pro Cito autorem & laudo te-

H stem. Qui enim citat autorem, eum velut asciscit. Aristot. De part.an.lib.3, τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci apud Xenoph. Sunt autem vicina Asciscere & Adipisci.

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre, Greg. ὅσον τὸν περὶ ψυχῆς ἐπαγόμενον κίνδυνον, Sic autem & ἐπάγειν δίκην ἐστί,

apud Dem. Dicā impingere alicui, vt loquitur Terent. Sic ἐπαῖσεν χαρὰν, aut ὄνειδος. Herodia. autē ἐπαῖσεν αἰτίαν dixit, lib. 4. ἀπεκτείνεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δυσχεραίνοι περὶ τῆ μητρὶ, &c. criminatus quòd, &c. At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere eum iubeo, & (vt nunc loquimur) opinari, Bud. ex Thuc. in Ann. pr. in Pand. Et πληγὰς ἐπαῖσεν τινὶ, plagas infligere alicui. Vbi & verbum Impingere potest retineri, quum Plautus dixerit Vulnus impingere. Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. vt Aristoph. Vespis, ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. Et vt dicitur ἐπάγειν χαρὰν vel πληγὰς τινὶ, eadem constructione, ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle.

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thucyd. lib. 1, δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Item Attrahere (quod & Latinè Adducere dicitur) vnde ἐπαγόμεναι χελιδόνες, Xen. Vide Bud. 375. Idem ἐπάγεσθαι pro Asciscere poni tradens, addit de iis propriè dici qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide paulo pòst Ἐπάγομαι pro Mecum duco.

Ἐπάγω, Adduco vel Affero post aliud, Adiicio. Plut. Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, verbis opus adiiciens, vel subiungens. Hinc ἐπαγόμενα, quæ sequuntur. q.d. quæ adiiciuntur. Ἐπάγω (inquit Bud.) Subinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄλλα, Alia atque alia addo. vnde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, id est, consequētia prægredientibus hærent. Plut. Numa, ἐπήγαγε πρὸς ἐνιαυτὸν ἐπὶ τῇ φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adiecit. Itidem verò apud Herodotum in Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ τριηκοντημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, adiiciunt, vel interiiciunt. Bud. interpr. Intercalant, & extrinsecus addunt. Vnde ἐπακταὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui intercalares appellantur. Huic vicinum est Ἐπάγομαι in significatione actiua pro Superinduco, Superinueho. Plat. De legibus lib. 11, μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. Accipitur autem ἐπάγομαι & pro Mecum duco. Herodot. lib. 7, πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ.

Ἐπάγω, Stipo, Obstruo. Theophr. de coquenda pice loquens, ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειφθεῖσαν δίοδον, εἶτα δὲ καὶ ταύτην ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud.

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo aluum, ex Dioscoride citatur in vulg. lex. Sed Ducere aluum aut Subducere aluum commodius exponetur ex Celso, vt vocis Latinæ metaphora Græca respondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendosè legi puto: vt docebo in ὑπάγω.

Ἐπαίω, Impello, Incito, Irrito. Aristot. Ethic. 5, loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, τὰ μὲν γὰρ ἴδια συνεφαπτόμενοι τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κατὰ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thucyd. lib. 1, τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Impellebant, Incitabant, vel, Sollicitabant. Huic autem significationi aduectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet quum ponitur pro Flecto, Persuadeo, vt Latinè Adduco. Odyss. ξ, Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Vbi Eustath. annotat πείθω esse expositionem præcedentis verbi ἐπήγαγον, & Homeri posteros voce passiua in hac significatione vsos esse, videlicet pro ἐφέλκεσθαι & πείθεσθαι. Sic autem Philo De vita Mosis lib. 2, πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει. vbi ἐπάγεσθαι exponitur Pellicere.

Ἐπάγω Πέρσας, Duco exercitum aduersus Persas. Herod. lib. 6, δυνάμιν τε ἤθροιζε καὶ παρεσκευάζετο ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσας. Sic ἐπάξειν τοὺς βαρβάρους, ibidem. Citatur etiā ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις ex Plut. pro Congrediuntur cum hostibus.

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cuiusdā machinæ radice collocata. Vitr. Archit. lib. 10, cap. 5, In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea. eam autem Græci ἐπάγοντα, nostri artemonem appellant.

Ἐπαγωγὴ, Importatio. vt Thuc. lib. 5, ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Citatur ex eodē ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii asciscendi modus, vel Ipse actus asciscendi auxilium. ‖ Item ἐπαγωγὴ, Inuasio hostilis, apud eundem Thucydidem exponitur, διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. ‖ Ἐπαγωγὴ, Pellacia & illecebræ. Plato De republ. lib. 2, de circulatoribus loquens & maleficis, ἐπαγωγαῖς τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντας σφίσιν ὑπηρετεῖν. ‖ Ἐπαγωγὴ, Ordinum series & consequutio deinceps continuata: vt in exercitu composito agmine procedēte, quum ordines deinceps alii post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. & Fabio Inductio appellatur. Aristot. Top. 1, ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide B. c. pag. 375 & 376.

Ἐπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatem vel inductiuus voluptatis, id est vim habens inducēdi voluptatem. Item Inductiuus, id est persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exponitur etiam Blandus, Pellax, Illecebrosus. A nonnullis additur & Inuitabilis, ex Gellio. Hac voce frequenter vtitur Thucyd. vt lib. 5. pag. 191, ἐπαγωγὰ καὶ αὐτοτελῆ ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἀπατηθῶσι. Et lib. 6. pag. 200, τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ. Et lib. 4. pag. 150, διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφολκὰ dicit: quod conuenit cum Eustathii expositione dicentis ἐπαγωγὸν esse ἐφελκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur ex Plutarcho in Publicola genitiuo iunctum hac in significatione, ἐπαγωγὰ δήμου γράμματα, ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ.

Ἐπαγωγεὺς, vnde in plur. Ἐπαγωγεῖς, apud Pollucem, dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, Præputium (pro quo malè in vulg. lexicis Præcipitiū) Dioscor. lib. 3. cap. 25, ἐπαγώγια παίδων ῥαχθέντα προσκολλᾷ. Vbi Marcellus annotat ἐπαγώγια præputia significare, ita dicta quòd ducantur & reducantur. Idem Dioscor. lib. 4 cap. 147, χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδέρμων, id est (Ruellio interprete) Valet ad integēdam colis glandem iis qui natura non circuncisione curti sunt. Marcellus autem interpr. sic, In apellis, sed non circuncisione, præputiis vtilis est. Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo vtitur Paulus hac ipsa de re: quum dicit, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω, 1. Cor. cap. 7.

Ἐπακτὸς, Aduentitius, hoc est ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, Translatitius, οὐκ ἐγχώριος, & Profectitius. vt ἡμεῖς γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Herodot. Polymnia, τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστι, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, virtus verò aliunde accessit, à sapientiæ vtique studio absoluta & legis seueritate. Bud. Ex Soph. citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ pro Externus vir. & ex Eurip. ἐπακτὸς τιμωρός. Et ex Plut. in Fabio, λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, & exponitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber procellosus & impetuosus, teste Suida. ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies: de qua significatione verbi ἐπάγειν paulo antè dictum est. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, vt Budæus testatur. Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. iusiurandum delatum, & ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. ad Demonicum, ὅρκον ἐπακτὸν δέχου διὰ δύο προφάσεις.

Ἐπακτόω, ῶ, pro Obstruo, Obturo, in vulg. lex. affertur ex scholiis Aristophan. sed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro σπακτῶσαι, vt declarabitur in σπακτόω.

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Eustathius ait τοὺς θηρατὰς id est venatores, dictos esse ἐπακτῆρας, vel ὡς ἀεί τι ἐπαγομένους, ἤτοι κύνας, ἢ ὅπλα: vel, ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντας. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους.

Ἐπακρεῖς, Venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες, Hesych.

Ἐπακτρὶς, ίδος ἡ, (& apud Nicandrum, Ἐπάκτριον, ου, τὸ) Nauigiolū, Nauigiū piscatoriū. nam ἁλιὰς exponitur à Græcis lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano quam ἁλιάδα vocet Plutarchus, ipsumque adeo Plutarchum ἁλιάδα & ἁλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere, docet Baysius. Hesychius censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἁλιάδας quòd iis vtantur ἐπακρεῖς, quorum appella-

tione comprehendantur & ἁλιεῖς, id est piscatores, Xenophon Hellenicῶν 1, ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἥκων ἐκ τῆς Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. In vulg. tamen lex. exponitur ἐπακτρὶς, nauis oneraria. HINC Ἐπακτροκέλης, nauigium prædatorium, Suid. Etym. Eust. ita dictum quòd sit inter ἐπακτρίδα & κέλητα.

Ἐπακτικὸς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Illex, Illecebrosus. ἐπακτικὰ δ' ἐς τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐπὶ παραδόξως, Diosc. pro, Ignari suauitate eius magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὁρμῇ.

Ἐπακτικὸς, vt ἐπακτικοὶ λόγοι, habentes ἐπαγωγὴν, id est inductionem, de qua paulo antè dictum est. Et argumentatio duplex erat, vna συλλογιστικὴ, altera ἐπακτικὴ, id est quæ fiebat per inductionem. HINC aduerbium Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Vtendo inductione. Aristot. περὶ φυσ. ἀκρ. lib. 4, ὅτι δ' ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, id est, Si sigillatim æstimemus, vt interpr. Bud. cuius comm. vide pag. 376. Idem in lexico ἐπακτικῶς exponit Singula æstimando percurrendóque: & ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Arist. pro eodem dici scribit.

C. Κατάγω, Deorsum ago, siue duco, quasi κάτω ἄγω. Ego vno verbo interpretor Deduco. nam vt Plut. in Numa dicit καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, sic à Virgil. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cælo possunt deducere lunam. Et vt κρόκην κατάγειν dicitur à Luciano, & ab aliis νῆμα κατάγειν etiam, sic à Lat. Deducere fila vel stamina. Conuenit autem cum illo Plutarchi loco, hic eiusdem in Fabio, καταγαγὼν αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα. Apud Nicarchum epigr. lib. 1, — εἰς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς νεκρονεθέας, deducit ad inferos, seu descendere facit. Hinc κατηγόμενοι ἀπὸ γένους exponitur, A genere descendentes. Et apud Plutarchum in Numa, καὶ ἀπ' ἀρχῆς εἰς ἔτι κατάγεσθαι τῶν σημμάτων ἀκριβῶς δοκοῦντων. Ad hunc deduci stemmata, q. d. descendere. Budæus in lex. κατάγει τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in comm. p. 381 dicit κατάγειν esse Deducere à capite ad finem, hunc ipsum locum afferens. Idem Bud. ibidem scribit κατάγειν pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τῷ ἀνάγειν. ‖ Κατάγειν τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) eodem respectu dicitur pro Appellere nauem seu Applicare: contrario autem à Latinis Subducere nauem. sicut & quum ἀνάγειν τὴν ναῦν & ἀνάγεσθαι dicantur qui è portu soluunt, contrà Lat. ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur κατάγω τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themistocle, ὥσπερ ὁ θύννος ὥρας τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσι. Idem in Solone, κατάγεται εἰς λιμένα. Pass. κατάγομαι, Appello in portũ siue applico, καταπλέω, vt ἀνάγομαι, Soluo è portu, ἀναπλέω. Vide Eustath. pag. 138 & alibi. Obseruaui tamen & κατάγειν εἰς θάλασσαν sed nequaquã relatum ad nauigationem. Herod. lib. 3, ὡς καὶ τὰ ῥέεθρα τῶν ἐξ ἐπὶ πεδίου ποταμῶν ῥέοντα αἵματος πλέον ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, id est, Adeo vt plus sanguinis quàm aquæ in mare deuoluerent. Sed & Archimedes apud Athenæum lib. 5 dicitur mirabilem illam nauẽ εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, id est in mare deduxisse, vel deuoluisse. Accipitur κατάγω pro deduco, generalius etiam sumpto. Dicitur & κατάγειν πομπὴν à Synesio epist. 40, καὶ ὅπως κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ ἐμπορίῳ πομπὴν ἐπινίκιον, Lat. dicitur Ducere pompam, non deducere. Sic & Ducere triumphum, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio, καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους. quod alii exponunt Reportasse. Itidémque apud eũ in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, qui ex bello aurum reportauit. Citatur autem ex Herodoto κατάγω στρατιὴν pro Castra moueo.

Κατάγω, Reduco. Quam significationem ex eo esse ortam puto quòd qui κατάγονται, id est appellunt, fere reduces. Plut. in Camillo κατάγαγεν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτήν. Qui vrbem in pristinum statum reduxit. Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam. quæ significatio frequentissima est apud Thucydidem. Xen. Pausan. Thuc. 1, φίλον ὄντα Ἀθηναίοις ἑαυτὸν κατάγει. Ibidem, ξένους τε ὑποδεχομένους καὶ ξυγγενεῖς, ὧν φευγόμενοι οἱ δέοντο σφᾶς κατάγειν. At cum genitiuo φυγῆς affertur ex Isocrate, τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, ab exilio populum reduxerunt. Thucydides autem κατάγειν iunxit cum ἐπὶ datiuum habente, lib. 2, καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ κατάγειν ἐπὶ βασιλείᾳ, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam.

A

Κατάγομαι, Diuersor, Hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verrem, Parum lautè diuersari dicit: ad Philodemum deduci iubet. Æsch. καὶ παρ' αὐτοῦ κατήγου ἐν Πιερίᾳ. Plut. in Amat. narrat. εἰς πανδοκεῖόν τι κατήχθη. Vide Bud. comm. p. 381.

B Καταγωγὴ, ῆς, ἡ, Appulsus in portum, Applicatio. Aristides, ἐν ἧ αὐτοῖς οὔσῃ ἐν πλῷ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς. ‖ Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. ‖ Item, Mansio & diuersorium. Statio, apud Herodotum & Appian. inquit Bud. Sic Herodianus lib. 4, ὅτι γ' καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συσσιτοῦντες ἀλλήλοις. Est præterea καταγωγὴ apud Lucianum Sedes, id est locus sedendi, Bud. ‖ Καταγωγὴ, Vestimenti quoddam genus secundum nõnullos grammaticos: quod ab Hesychio καταγωγὶς appellatur: cui & alia significat hæc vox.

C Καταγώγιον, Diuersorium, καταγωγὴ apud Lucianum.

Καταγωγικὸς, apud Areop. opponitur ἀναγωγικῷ, id est mystico. B. com. p. 381.

Κάταγμα, ατος, τὸ, (à κατάγω significante Deducere nendo) Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πτίον κατάγειν, ὅθεν κάταγμα τὸ μήρυμα, Pollux. In vulg. lexicis malè cum hoc confunditur κάταγμα à κατάγω frango.

c. 2. Ἐπικατάγομαι, Post alium applico. Dicitur à Thucydide nauis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, lib. 4, ἐπεὶ δ' ὕστερα αὐτῆς ἐπικατήχθη, pro ἐπὶ τῷ δὲ κατήγετο, pòst appellitur. Bud.

D

c. 2. Συγκατάγω, Vnà reduco, Adiuuo in reducẽdo exule, vel Reducẽtes adiuuo. Sic Isocr. περὶ ζεύγους, Εἰς ὃν ὁ δ' ἡ πόλις τὸ φίλους ξένον οὐκ ἠθέλησε δικαιοῦμεν συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; Sic Æsch. περὶ παραπρ. de patre suo loquens, συγκατήγαγε τὸν δῆμον.

C. Μετάγω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimoueo. Herodian. lib. 3, σπεύδοντι δὲ πάσῃ τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ παῖς παιδὸς μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι ηὔχετο. Ibidem χρήματα δὲ ἐπιδοῦναι διδάξαι, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἀβροδίαιτον. Plut. De primo frigido μετάγειν & μεταχεῖν copulauit. ‖ Μετάγω, Sequor cum exercitu, inquit Budæus, citans hæc ex Xenoph. Pæd. 7, μετάγει αὐτὸν ἐκέλευσεν ἧ ὁ Τιγράνης περὶ αὐτὸν.

E

Μεταγωγὴ, Translatio, Traductio. ET Μεταγωγεὺς, Translator, apud Dionys. Areop. inquit Bud. Idẽ scribit, Didymum interpretantem illud Odysseæ α, — αἰεὶ γὰρ πάντα ἐνώμων, annotare, τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον.

F C. Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. εἰς ἐπῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα, καὶ τὸν ἐκεῖνα παρήγαγον, In medium produxerunt, Bud. Luc. in Caucaso, ἐς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν. Idem, παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον. Plato εἰς τὸ μέσον addidit, De leg. lib. 4, διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias πάντη παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in medium. ‖ Item Παράγω in altera significatione verbi Produco, vt παράγειν χρόνον, in vulg. lexicis, Producit tempus, id est cunctatur. ‖ Παράγω, Deduco. Plut. de Cratippo loquens, qui cum Pompeio iam victo Mitylenæ differebat, λόγῳ παραμυθουμένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, id est, Verbis & consolatione deducente ad meliorem spem, vt Budæus interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quàm Deducente. Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, παραγαγεῖν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, pro Quum ad partum vsque mulierem deduxisset. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, id est deriuare. vt apud Plutarchum in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquã fossis in planitiẽ deriuare. Itẽ Deducere siue deriuare, ex significatione qua vsurpant grammatici: vnde παράγωγα nomina & verba. Quint. lib. 8. cap. 6, Vix illa quæ παρώνυμα vocãt, quæ ex vocibus in vsum receptis quocũq; modo declinãtur, nobis permittimus: qualia sunt Sullaturit & Proscripturit, atque, &c.

G

H

Παράγειν, Promouere, Prouehere, vt παράγειν εἰς ἀξίαν

μα ἐπισκοπῆς, Chrysost.

Παράγειν, Disserendo & disputando fallere, Alex. 1 Top. Itē παράγειν Verba dare, & à proposito sub dola oratione abducere. quo sensu ponitur παράγει ἡ à Demosthene. Est etiam Oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. Sic Plato παράγει ἀπατήσεσι; dixit quod Homerus παραπείθει ἀνθρώπους. Hactenus Budæus. Sic Thucydides lib. 1. τῷ δὲ προσέτι τῷ λόγῳ ἐκ τοιούτου παράγειν πειρᾶσθαι. Plutarch. in Amat. narrat. εἰ δὲ ἐφόρους ψευδῶς λόγοις παραγαγόντες. Sic in passiua voce, idem Thucyd. lib. 2. ὑμεῖς δὲ μὴ ἀπὸ τῶν ἰδιωτῶν πολιτῶν παράγεσθε. Et cum datiuo λόγοις (vt in præced. exemplo) lib. 1. καλῶς αὐτοῖς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. In alio eiusdē libri loco datiuum ἀπάτῃ addit, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. In his autē locis sub παράγειν latere puto significationē abducēdi: vt sit παράγειν, Extra rectā viā ducere, & ita in errorē abducere. Citatur & ex Plutarcho in Galba ἐλπὶς παρῆγε, pro Spes decipiebat, vel suspensos tenebat, ὡς δὲ ϛρατιώταις τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένοις ὃν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτο ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν ἀποδώσοντος. ‖ At verò in hoc loco Philostr. epist. 19, οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δεινὰ μύθοις ἐπαινοῦσι, παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ φασμάτων, puto παράγειν esse deprauare, vel potius peruertere. Vt autem hic expono παράγειν Peruertere, sic & Budæus apud Antiphontem τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. Peruertere & transuersum agere: vbi ille dicit, οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν ... τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι. Sic Demosth. οὕτως παράξειν ὑμᾶς ὅπου αὐτοὶ βούλονται. Sic 1 ad Cor. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Budæus interpret. Transuersos enim agit species huius mundi. Vide paulo post in Παράγω significāte Prætereo. Accipitur παράγειν & pro Peruertere, propriam seruante significationem: vnde παραγωγή, Peruersio.

Παράγειν, verbum militare, Porrò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id est ἀπὸ τοῦ εἰς βάθος ἐπὶ τὰ ζυγά, quæ etiam transuersos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hostes. Xenophon, ἐκ τούτου παρῆγον οἱ λοχαγοὶ εἰς μέτωπον. ‖ Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenophonte citatur in vulg. lex.

Παράγειν, neutrali significatione, Transire, Præterire, vt παριέναι, Præire, & προσάγειν Accedere. Matth. 9, v. 9, καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, inde transiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27, καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ. Et cap. 20. ver. 30, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει. & alibi. Sic autem & in illo loco 1 ad Cor. cap. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. παράγει, præterit, cum vetere interpr. non cum Budæo, Transuersos agit, aut cum Fabro Stapulensi & Alciato, Decipit, blanda nimirum specie homines alliciens. Ego, prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo παράγει vel Budæum, vel ex cæteris duob⁹ alterutrū posse nos sequi existimo. In epist. autem Ioannis cap. 2, Παράγομαι etiam vsurpatur vt παράγω pro prætereo, v. 8, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, quia tenebræ prætereunt. Et ver. 17, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quē passiuæ vocis vsum apud receptos linguæ Græcæ autores extare non puto.

Παραγέτης, Qui canes venatum ducit venatum. Hes.

Παραγωγικός, ή, όν, q. d. Productiuus, Qui vel quæ vim habet producendi in lucem siue proferēdi. A Budæo exponitur, Qui vim habet substātias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ συνεκτικὴν ἀγαθότητα. Vide Cōm. p. 385.

Παραγωγή, Productio, eo sensu quo παράγειν ponitur pro Producere, siue Producere in medium, siue Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Proclum, apud Bud. pag. 385. ‖ Item, Deductio, Deriuatio, apud grammaticos: sicut & παράγωγα dicuntur vocabula deriuatiua, seu deductiua. Volunt item nonnulli παραγωγὴν ab iisdem appellari quum aliquid fini vocabuli adiicitur, vt quum vsurpatur Dicier pro Dici. Vide in nomine παραγωγὴ ... ‖ Παραγωγή, Deceptio. Demosth. λόγος τοῦτο καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστιν. Et alibi, ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. 385. Hinc ἀπαράγωγος, quod sequitur. ‖ Παραγωγή, Productio & traductio ordinum ab altitudine aciei, id est, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza Deductionem vertit. Vide Bud. ‖ Παραγωγή, Peruersio, vide in Παράγω.

Παραγωγός, ὁ, ἡ, Deriuatiuus, Deductiuus. Vox est familiaris grammaticis: quam interdum genitiuo iungunt: vt quum dicit Eustathius παράγωγα esse παράγωγον τοῦ ...

c. Εὐπαράγωγος, ου, ὁ, ἡ, Qui vel quæ facilè decipitur, Cui verba dare facile est, vt Terentius loquitur. ἐξαπατητός. Aristoph. ἀλλ' ἀπαράγωγος εἶ, ... ἐξαπατώμενος Plato Timæo, ... ἀπαράγωγοι αἰσθήσει. Suidas tame in illo Aristoph. loco exponit ἀπειθής.

c. 2. Ἀντιπαράγω, Hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. in 3, ὁ δὲ Φάβιος ἐγγίσας τῷ Φαλέρνῳ, ταῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφαινόμενος, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Plura vide apud Bud. pag. 386, & 387. Citatur & ex Maccab. ἀντιπαρῆγεν αὐτοῖς εἰς ... HINC Ἀντιπαραγωγή apud eundem Polybium, διόπερ αἱ τε ... ταῖς μάχαις ... αὐτοῖς ἐγίγνοντο.

C. Περιάγω, Circunduco (in propria significatione huius verbi Lat.) Circūago. Plato De leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα. id est (Bud. interprete) quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vespis, φέρε νῦν τὴν ... περιάγω. Luc. Nigrino, ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Vbi Micyllus (ad exprimendam metaphoricam significationem) vertit, Dum verbis ita suspendis & circunducis. Ego reddere malim, Hoc verborum circuitu moras mihi nectens. Περιάγομαι etiam dicitur pro Circūago, vel Mecum duco, Xenoph. Pæd. 1, περιάγει ... Sic Athen. 12, de Dionysio tyranno, ... ἑταίρας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ ... Secum trahens, Circūagi iubens, vt inquit Budæus: qui & addit, Auriga autem & agitator περιάγει dicitur, non περιάγεται. ‖ Περιάγω, Circumago, id est verso. vnde Περιακτός, Versatilis. vide infrà. ‖ Περιάγω, Circumeo, Lustro, Matth. 9, περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Et alibi. Sic & & ex Cebete citatur ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumuagantes. ‖ Est etiam περιάγω, Conuerto, Cic. interpr. Nam quod Plato dixit Pol. 2, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Cic. Off. 3, reddit, Ibi quum palam eius annuli ad palmā conuerterat. Idem hæc Plat. in Timæo ... δεξιὰ περιῆγε, reddit, Detorsit à latere in dextra partē. Vide hoc verbum & aliis locis à Cic. redditum, pag 10 & 13 mei lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, vt inquit Bud. in lex. hunc Aristot. locum afferens ex Pol. 2, vbi de Socratis apud Platonem politia loquitur, καὶ ταύτην ... πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere & ad extremum attrahere & asciscere, interpr. in hoc loco Herodiani lib. 4, de filiis Seueri loquentis, πάντα τε ... ἑκάτερος πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passiui affert hoc ex eodem, ὁ δὲ Ἀντώνινος ... μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίας ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήχθη, id est, Adductus est tandē ad cōditiones amicitiæ & concordiæ. Et addit, hoc verbum significare sensim & ægrè aliquid fieri. Vide Bud. comm. pag. 387. Luc. ... περιήχθην, Huc tandē euasi, & in hanc opinionem Perductus sum. Idem Bud. lex. ‖ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post terga, vel Retorquere (nam Hesych. περιάγειν explicat κάμπτειν, sicut & περιφέρειν) Vincire, Plut. Cam. Vide περιαγής. ‖ Eustath. περιαγμένοι, sicut & περιαγεῖς, exponit etiā περιφερεῖς, pag. 1512.

Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Diosc. 6. ... γὰρ αἱ τῶν ... φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοπαθεῖς περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad similes affectiones redigunt. Sic περιαχθῇς εἰς τὸ &c. redigeris, apud Them. Vide Cōm. p. 387.

Περιαγωγή, Circunductio, Circumactio, vel Circumact⁹, δίνησις, Aristot. οὐρανὸς μιᾷ περιαγωγῇ συναναχορεύει ...

ξόνως, Vno circumactu, Vna conuersione, vt alii interpretantur. Plut. De Socr. dæm. οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν βρόντης ποτὲ μὲν ὑπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλων περιαγωγὰς ὀλκάδων. Pollux περιαγωγὰς appellauit pistilli in mortario circumactus, lib. 6, τὰς δὲ τῇ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς περιαμφίδας Εὔπολις κέκληκε. A

Περιαγωγός, Circumductor, Circumactor. Apud Plat. autē συμπεριαγωγός, quod vide infrà.

Περιηγής, έος, ὁ καὶ ἡ, (apud poetas) Rotundus. q. d. Circumactus aut circumactilis: eadem ratione qua περιφερὴς pro rotundo itidē, dicitur à περιφέρω. Significat & curuum. Hesychius περιηγὴς exponit κυκλοτερής, περιφερής. Eustathius περιηγὴς ἄλκισμα alicubi explicat περιφερὲς, alibi dicit περιηγὲς & γαμψὸν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγεται, id est περιελαύνεται καὶ γνάμπτεται, ὃ ἐστι κάμπτεται. Cum hac autem expositione Eustathii conuenit illa qua περιηγὴς ἀκτὴ apud Apoll. Rhod. redditur Curuū littus: sic λιμὴν περιηγής, apud eundem. Hanc certè significationem manifestè habet περιηγὲς quum est epithetū τόξα, cum apud alios, tum apud Dionysium De situ orbis. scimus enim τόξα dici καμπύλα, sicut à Lat. curuos arcus. ‖Citatur ex alio quodam poeta περιηγέας χεῖρας Ἔρωτος pro Astrictas, Circūuinctas. q. d. Circūadductas, pro περιηγμένας. Vide paulo antè περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω. B C

Περίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Versatilis. Athen. ἀπὸ γὰρ τοσούτων ἐστὶν ἐπί τινος βάσεως ἀσφαλοῦς, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις. id est σχημάτων. Bud. in comm. vbi Athenæi nomen omissum est. Apud Poll. lib. 4, cap. 19, machina quædam versatilis in scena. Vitruuius lib. 5. cap. 7, de scenis loquens, Secundum autem ea spatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt, ab eo quòd machinæ sunt in iis locis, versatiles trigonos habentes) in singula tres sunt species ornationis, quæ quum aut fabularum mutationes sunt futuræ, seu deorum aduentus, &c. D

c. 2. Ἀντιπεριάγω, In contrarium conuerto. Synes. ad Anast. ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, cogitationem meam in diuersum circumegit. B. c. p. 387.

c. 2. Ἐμπεριάγω, Circundo, in vulg. lex.

c. 2. Συμπεριάγω & Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι. vel Mecum quoquouersūm duco. Xen. in Hierone, de tyrannis loquens, ἀπληστοι ἀεὶ οἴονται δεῖν ἄγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι. E

Συμπεριαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plato Pol. 7, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις. quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adiutricibus ac ministris quibusdam vtens his artibus quas narrauimus. F

C. Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promoueo, Proueho. Xenoph. πορθεῖ ἐφεξῆς μὲν αἰδοῖ τῆς ἐφ' ἀρετὴν κρατίστη γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐφ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν. Thucyd. lib. 1, τό τε βάρβαρον ἀπώσαντο καὶ ἐς τόδε προηγάγομεν αὐτά. Et pass. Προάγομαι, Prouehor, Euado. Demosth. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τοῦτο προήχθην τοῖς λόγοις, quando huc vsque ego dicendo prouectus sum. Idem, οὐ δὴ τοσοῦτον ἀνοίας οὐδέ, οὐδὲ προαχθήσομαι, non eò vsque erumpam. Huc pertinet προάγομαι pro εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν, quum eò vsque quis progressus est vt referre pedem non possit & regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήχθην τοῦ λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi & euasi vt dicerem. Apud eūdem προήχθη τὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι καὶ, &c. interp. Impetum cepit, ὡρμήθη, vel eò euasit vt, &c. Xenophon autem eadem ratione proDelabi vsus est, quum ἀπομισ. dixit εἰς φιλονεικίας προαχθέντας, delapsos, Bud. Vt autem ille indicat προάγεσθαι pro delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Prouehor, vel Euado, itidem προάγων σεαυτὸν per Demittens te, in vulg. lex. exponitur (ex Valla, vt opinor) in hoc Herodoti loco προάγων σεαυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, ad tātā nequitiā te demittēs. Sed malim, Inferēs te, aut Intrudens te, vel aliud simile. Significat autē προάγειν Prouehere, in alio etiam loquēdi genere. nam G H

dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα à Plutarch. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Prouehere vel Promouere ad dignitatē vel ad honores. Idem in Themist. προάγειν εἰς δόξαν dixit. & in Galba, προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed & sine huiusmodi adiunctione, & eadem tamen significatione copulauit προάγεσθαι cum αὔξειν idem Plutarchus, hic, ἀπιώμενοι ὅτι ἂν... ἃ καὶ προάγεται αὐξόντων ποιεῖν. id est, Prouehit ad honores, vel Auget honoribus & opibus. Sic & in pass. voce & significatione apud eundem, Μαρκελλῖνον ὑπὸ τοῦ ὑπὸ Πομπηίου προαχθῆναι δοκοῦντος. In qua significatione planè respondet προάγειν Gallico nostro Auancer, & προάγομαι Estre auancé. In qua etiam significatione habemus verbale Auancement. ‖Προάγειν pro Prouehere, vel Impellere. Isocrates ad Philippum, οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγενῆσθαι πλεῖστον ἔργον ὅσοι ἐστί τι ποιῆσαι ἐκ τοιούτων πολέμων ἐστὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3, προάγειν εἰς γέλωτα, ad risum impellere, & προάγειν εἰς πάθος. Iungitur & cum infinitiuo hac in significatione, videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. προάγει διὰ κινδυνεύειν. Sic & voce pass. προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2 προάγουσι τοὺς πολίτας ὁπλοτέρους ποιοῦντας παῖδας, præmiis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenophon, τοῦτο γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἀμελεῖν. In his tamē locis potest προάγεται itidem exponi Impellit.

Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7, In lucem profero, vel produco. ‖Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός.

Προάγω, cum accusatiuo & genitiuo, Educo, Abduco, Aristot. OEcon. 2, προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Euripide autem citatur eadem constructione, προάγειν δὲ κρατὸς ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, siue effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legisse pro Elicere alicui lacrymas.

Προάγω (neutraliter positū) Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, προάγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου καθιζησόμεθα. Plut. De musica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec subsequi. (In hac autem signif. datiuo iungitur: accusatiuum tamen habet frequenter apud Matth. & Marcum, vt προάγειν αὐτὸν, & προάγουσιν ὑμᾶς, &c.) Xen. in Cyneget. de canibus fallacibus & vanis loquens, ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temere procurrunt, Bud. ‖Citatur autem ex Aristot. OEcon. 2, τοῦτο δὲ νῦν ἐστιν προῆγε, pro Ad hūc autem modum progressum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui Alcyō inscribitur, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ. id est progredi. Interpres tamē vertit Regredi. Potest vero & simpliciter Ire, vel Iter facere. Athen. de thalamego naui, προάγοντι δὲ ἐπὶ τὴν πρύμνας οἶκος ὑπῆρχε Βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, Progredienti, Procedenti. Vsurpatur & metaphoricè in hac significatione, vt apud eundem Athenæum, καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως, ἴσως τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, tandem eò petulantiæ euaserunt & progressi sunt. Demosth. ἐστὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatémq. euadit. Bud. ‖Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. (vel potius, composito agmine. ita enim legendum existimo apud Bud. pag. 383.) Polyb. Πόπλιος μὲν διαλάξας προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ Πάδου γέφυραν.

Προάγω, Præcello. in qua significatione Lat. itidem vsurpant Anteeo. Diosc. προάγει δὲ πάντων τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, καὶ μετὰ ταύτην ἡ χεῖα.

Προηγμένα & Ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota & Remota interpret. Idē προηγμένα, vertit etiā Producta, Præposita, & Præcipua: Ἀποπροηγμένα, Reiecta. De finib. lib. 3, Itémque hinc esse illud exortum, quod Zeno προηγμένον, contráque, quod ἀποπροηγμένον nominauit: quum vteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac nouis. quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. quāquam tu hanc copiosiorem etiam dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere. Vt enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem

(id enim est προηγμένον) sed eos qui in aliquo honore A
sint, quorum ordo proximè accedit vt secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus, (id erit verbum è verbo) vel promota: velut illa, remota. vel (vt dudum diximus) præposita, vel præcipua & illa, reiecta. Re enim intellecta, in verborum vsu faciles esse debemus. Quoniam autem omne quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse nec malū hoc quod præpositum vel præci B
puum nominamus. Itaque, &c.

Προαγωγή, Promotio, Prouectio. Et peculiariter Prouectio ad honores, Auancement ad verbum, vt modò dictum est. vt ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. quod exemplum affertur ab Eustathio, dicente ἡμῖν hic per προαγωγὴν significari. Conuenit autem hic locus ab eo citatus cū isto Plut. in Apophth. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, amici ad dignitatis gradum promoti & euecti. Sic Iosephus, ἐν προαγωγῇ τινὸς εἶναι, pro προηγμένον. Gall. Ilz les auancent. ‖Προαγωγή pro Institutione C
(quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus) citatur ex hoc Polybii loco in eius operum fragmentis, τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente significatione potius accipi.

Προαγωγή, Perductio mulierum qualis à lenonibus fit, Lenocinium. vide προαγωγεία, post προαγωγεύω.

Προαγωγός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Perductor, siue Productor (nam Iuuen. Producere filiam dixit) Leno, Prostitutor. qui alio nomine μαστροπός. Æsch. contra Timarchum, καὶ τοὺς προαγωγοὺς κελεύει κρίνεσθαι ... D
... Theophyl. epist. 51. gen. fœm. ὅτι δὲ τὴν προαγωγὸν προσποιεῖ. Aristoph. Vespis, ἵνα τὰς μούσας αἷσι χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ. quod quidam interpr. Ne Musas quibus vtitur in componēdis comœdiis, redderet meritorias & prostitutas. vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum.

Προαγωγικός, ή, όν, q. d. Ad lenocinium aptus. Bud. interp. Qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionysium Areopagitam, ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτὸν ἐστὶ προαγωγικὸς E
καὶ κινητικός.

Προαγωγίς, Idem. VNDE Προαγωγεύω, Perduco, Perductor sum, Prostituo. Gall. Produire, quod Græco ad verbū respondet. Cum accusatiuo, Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Sic Aristoph. Nub. Αὐτὴ ἑαυτὴν προαγωγεύουσα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. ‖Metaphorice Προαγωγεύω, Pellicio quibusdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Apud Xen. cum accusatiuo & datiuo, & quidem vtroque personæ, οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ. F

Προαγωγεία, Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellauit προαγωγείας, Epist. ad Attic. lib. 1. Spartianus voce Græca vsus est, & ante eum Suetonius, ita scribens in Nerone, Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, vestali virgini Rubriæ vim intulit. vbi Proagogia est à nominatiuo singulari Proagogium: sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facilè omitti potuit. Alioqui certè προαγωγεῖον potius esset locus in quo fierent huiusmodi perductiones. G

Προαγωγία etiam legitur apud Pollucem & Suidam: quæ scriptura si mendo caret, erit à προαγωγός, vt à παιδαγωγός fit παιδαγωγία.

C. Προσάγω, Adduco, Admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Aristot. Problem. sect. 31, ὅ μὲν ἐγγὺς προσάγει αὖ τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Luc. προσάξουσι τῷ βωμῷ, aræ admouent. In vulgaribus lexicis citatur προσάγομαι ex Aristotele in eadem significatione, videlicet pro Admoueo. Item Offero. vt Aristoph. Pluto, δεῖπνον κατὰ μικρὸν προσάγειν. Luc. Caucaso, ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσι, Quum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. Chrysost. τοὺς ὑμᾶς τῷ διακόνῳ προσάγειν. H
‖Προσάγω, Adhibeo, Admitto. Isæus, οὐτ' ἐκείνας προσῆγε. Xenoph. προσάγειν τοὺς δεομένους ἡμῖν ἔχειν, qui admissionibus præfectus erat.

Προσάγω, Iniungo, Impono. Aristot. Œcon. de seruis loquens, ἀναγκαῖον καὶ ἐργασίαν ἀναλόγως προσάγειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσάκτεον. Apud Herodot. autem προσάγειν ὅρκους, Deferre iusiurandum, Iureiurando adigere. ‖Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, siue εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. 381.

Προσάγω, neutraliter positum, Accedo, Propè accedo, Appropinquo. Plut. Galba, προσάγειν ἐσπασμένους τὰ ξίφη. Idem in Pol. præcept. καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captiosè insinuātur apud reges. Idem in Pompeio, ἀλλ' ἤδη δὲ τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγε. proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac significatione: vt apud Hippocr. πρὸς δὲ τι ἐδέσματα προσάγουσι. Hac in significatione passiuam etiam vocem posuit Gregorius, ἵνα μᾶλλον προσαχθῶσι τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud.

Προσάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5. De republ. καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἑαυτὸν τε προσηγάγετο, &c. ‖Item Ascisco, προσποιοῦμαι, Hesych. Item, Allicio, Concilio. Isocr. Plataico, εἰ δὲ μή, τί λέγοντες, ἢν πάλιν γένηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; asciscere. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμάχους, vt etiam loquuntur. Idem, καὶ τοὺς μὲν κατ' οὐρανὸν προσήκουσι ... μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγονται, Conciliunt, Demereantur. Idem, παρὰ μὲν τῶν ἐκ ... τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς προσάγεσθαι, perlicere. Citatur & προσάγω hac in significatione, ex Plutarcho in Publicola, ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι εἰς πόλεμον, eidem in Rom. videtur esse προσκαλεῖσθαι, quo Hesychius interpretatur hoc verbum, vt modò dictum est. ‖Προσάγομαι σιτίον pro Cibū capio, citatur ex Aristot. in Probl.

Προσαγωγή, Accessus, Aditus. Plut. ἱδρυμένος ἐπὶ χωρίου οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχοντος, A nulla parte accessum siue aditum habentibus. Id est, vndique inaccessis. Itē προσαγωγὴ accessus & aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγεῖς dictos, quasi admissionales, vt loquitur Lampridius. Sic Paulus ad Ephes. cap. 2, v. 18, dicit nos habere per Christum προσαγωγὴν ad patrem. i. aditū, vel accessum, vt vet. interp. reddidit. Sunt qui admissionem vertant, de qua interpr. vide in προσαγωγεύς. Idem Paulus ad Rom. 5, v. 2, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. ‖Προσαγωγή, Appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, dicitur imperator à Polybio, id est appropinquare, vel copias suas propius admouere. Gall. Faire les approches, quidam reddiderunt. Eius verba sunt, προθέμενος δὲ τῆς πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε. Quod exponitur in vulgaribus lexicis, Quum proposuisset admotis copiis ad vrbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accusatiuo προσαγωγὴν: sed malim à πύργους regere, vt sit ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως. ‖Προσαγωγή exponitur adiunctio in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ τοῦτο ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐξαρτύσασθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide, ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς προϊοῦσα. Alia exempla vide apud Bud. pag. 381. 383.

Προσαγωγός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebrosus, ἐπαγωγός. Thuc. lib. 1, οὔτε ὡς λογογράφοι συνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον. Greg. ἀδελφοὶ τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, id est (Budæo interprete) conciliatores & interpretes capturarū atque lucrorum.

Προσαγωγεύς, έως, ὁ, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos inuisissimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Greg. Christum Seruatorē nostrum προσαγωγέα Dei patris, id est emissarium, conciliatorem & interpretem, vocauit: alludēs ad verbum προσαγωγῆς quo Paulus vtitur. apud quem quidam (vt antè dixi) προσαγωγὴν admissionem verterunt: in qua

interpretatione, admissio passiuè dicitur, qua admittimur: at προσαγωγεὺς est ille qui admittit, & aditum præbet. Quoniam autē qui admissionales erant, iidem & emissarii erant, & velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur. A

Προσαγωγίδης, idē Plutarcho est in illo libri περὶ πολυπραγμοσύνης loco, qui & προσαγωγεῖς. Erasm. προσαγωγίδας interpretatur exploratores, in prouerb. Multæ regum aures atque oculi. Meminit & in prouerb. Midas auriculas asini. ‖ Apud Aristotelē Pol. 5, legitur αἱ ποταγωγίδες pro quo Budæus reponit οἱ ποταγωγίδαι, quod idem sit cum προσαγωγίδαι: vt ποδόρρηον Hom. dixit pro προσδόρπιον. Vide Comm. p. 381. B

Προσαγόγιον, ου, τὸ, Instrumentum fabrile quo admoto ligna curua dirigunt, inquit Suidas: cuius verba sunt, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες ἀπευθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. vbi quidā προσάγοντες interpr. attrahentes. Hesychio est etiam διαβήτης.

C. Συνάγω, Conduco, id est Congrego, Colligo. vt συνάγει ἐκκλησίαν, apud Thucydidem. Sic Herodotus lib. 7, τοῦτο διελέσθαι συνάγει κατ' αὐτὴν χεῖρα. Sic συνάγει τὸ κεφάλαιον, summam colligere, apud Aristotelem. Et ex Demosth. affertur συνάγειν εἰς ἓν pro In vnum colligere, vel redigere: ex Thucyd. συνάγειν εἰς ὀλίγον. Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον, apud Demosth. Conflare inuidiam, ad verbum (ex Cicerone) Colligere inuidiam. ‖ Est etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari. quod & ad verbum reddere possumus Colligere. Bud. citat ex Philopono in Proclum: qui etiam affert συνάγειν, συμπεραίνεσθαι, ex Them. C

‖ Συνάγειν, Contrahere quod apertū est, id est claudere. quo sensu διοίγειν & συνάγειν, itidémque διοίγεσθαι & συνάγεσθαι opponuntur ab Aristotele. Vide Bud. comm. p. 38-. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. Neb. Contrahere supercilia. Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα apud Xenoph. Suidas συναγομένην λιμὸν τῆς Καρχηδονίων exponit συγχορουμένην. ‖ Ex Herodoto citatur in vulg. lex. συνάγοντες πρῴρην, pro Prorā acuminantes. Apud Suidam εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον, in acutum gracilescens. B. vide in Συναγωγή. ‖ Συνάγω, Intendo, Augeo. Greg. ἀεὶ τὰ πάθη ἀλλήλοις συνάγοντες δημιουργεῖ τι καὶ βεβαιότερον. Bud. D

Συνάγειν, Coniungere, Consociare. Aristot. De mundo, τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autē alia constructione dixit συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Et Herodot. lib. 4, ἀρχὰς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίας. Apud Synesium συνάγεσθαι & χωρίζεσθαι opponuntur. Apud Homerum συνάγειν ὑσμίνην & συνάξειν ἄρηα pro Conserere pugnam. q. d. Consociare pugnam. (Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Publ.) Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc qua pro Concilio ponitur, & quidem apud Herodianum potissimùm. vt καταλάξοντες τοὺς ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπιχειρεῖ, lib. 4. Sic & lib. 3, ὡς δὲ καὶ τὸ αὐτὸ ἐγένετο, συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπιχειρεῖ. Et eodem libro, ὁ δὲ Σεβῆρος τοὺς παῖδας πυνθανόμενος συνάγειν τι καὶ σωφρονίζειν ἐπιχειρεῖ. In alio autem eiusdem libri loco addit εἰς φιλίαν, scribens, αὐτὸς δὲ ἐπιχειρεῖ συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν, καὶ προτρέπει εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν. E

Συνάγειν, Compotare, vnde Συναγώγιον, Compotatio, vide paulo pòst in Συναγώγιον.

Συναγωγὴ, Collectio, Congregatio, Ipse colligendi seu congregandi actus. Thucyd. lib. 2, συναγωγὴν πολέμου appellat collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, quod quidā interpr. Quum videretur in bello contrahēdo mollior ac remissior esse. ‖ Συναγωγὴ, Cœtus, Concilium, Conuentus In Testamēto nouo dicitur peculiariter de conuentu Iudæorum seu loco ipso in quem conuenire solebant ad Scripturam tractandam. Quidam Collegium interpretatus est. Matth. 10, συνεδρίων & συναγωγῶν fit mentio, v. 17, παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Vbi annotat Beza, συνέδρια, Gentium, vt συναγωγὰς Iudæorum fuisse. Hinc ἀποσυνάγωγος & ἀρχισυνάγωγος, de quibus infrà. ‖ Συναγωγὴ, Cumulus, Aceruus. Bas. Homil. 4, in Hexaem. παρὰ F

καὶ αὖ τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῦον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alexandum Aphr. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ significatio vicina est. ‖ Συναγωγὴ, Contractio, vt σιμοὺς ὡς ἐν ταῖς τῶν προσώπων συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς. Συναγωγὴ, Conclusio, συμπέρασμα, vt συνάγειν est συμπεραίνειν, apud Themistium. A

Συναγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Collectiuus, Aptus ad colligendum vel coniungendū. Plato Timæo, δεσμοὶ γὰρ ἐν μέσῳ δύο τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vinculúmque desiderant. Συναγωγὸς, Collectiuus, apud Areopagitam, inquit Budæus. Porphyrius, συναγωγὸν γὰρ τῶν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ εἶδος, congregatiuum. B

Συναγωγεὺς, Collector, Coactor. Lysias, συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἀρχηγέτης δὲ τῶν συνωμοτῶν. Item, Congregator & Conciliator, apud Plat. Symp. ἔστι δὴ οὖν ἐκ τόσου ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς.

Συναγώγιον, Conuiuium, Compotatio, vt συνάγειν est Cōpotare. Athen. lib. 8, ἔλεγον δὲ συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Sed conuiuium intelligendum est quod ex symbolis fit. Addit enim Athen. (interiecto Menandri loco) μή ποτε δὲ τὸ ἔστι τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide συναγώγιμα δεῖπνα statim pòst. C

Συναγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collectilis, Collatitius. vt συναγώγιμα δεῖπνα apud eūdem Athenæum. Ibidem τὰ συναγώγιμα, Collatitia conuiuia, id est quæ ex collatis symbolis fiunt: vel Collectitia, quæ ex collectis symbolis.

Ἀποσυνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Synagoga motus, Cui interdictum est synagoga. (eo sensu quo dicebatur aliquis à Lat. senatu moueri) Ioan. cap. 9. v. 22, ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Iam enim constituerant Iudæi vt siquis eum confiteretur esse Christum, synagoga moueretur, vt vertit Beza. Videtur autem fuisse apud Iudæos idem genus pœnæ ἀποσυνάγωγον γίγνεσθαι atque apud Christianos excommunicari. D

Ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, Princeps synagogæ, vel Præfectus synagogæ, apud Marcum & Lucam. Erant autem plures hoc nomine, vt apparet ex Marci cap. 5, ἰδοὺ ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων. Hos putant fuisse certos homines qui multitudini moderabantur in singulis synagogis. ‖ Ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη apud Areopagitam adiectiuè ponitur, Quæ est præcipuè autor congregationum. Bud. E

Εὐσυνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè congregari potest. In vulgaribus lex. exponitur, Commodus hominum concilio & conuentui. Item, εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς ἐμπόροις, Aristot. Pol. 7, Locus in quem facilis est importatio.

Σύναγμα, ατος, τὸ, Sedimentum lotii, quasi collectio. A Galeno exponitur ἐπίπαγος τις, ἢ αἰώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ νεφέλη. Citatur ex Hipp. Epid. 6. F

Σύναξις, Collectio, Congregatio, Conuentus. Eustathius pag. 1335, ὅτι οἱ πολλοὶ ἀγῶνες ἢ ἁπλῶς σύναξις λαοῦ, καὶ λύτο δὲ ἀγών. ‖ Σύναξις peculiariter dictus est à quibusdam theologis Conuentus qui fiebat ad celebrandā cœnam Domini: item Celebratio ipsius cœnæ.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, propriè Collector, vel Contractor & Astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoralū quoddam genus, quod ita describitur à Iosepho in Antiquit. ὁ ἱερεὺς πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν μαναχασιν λεγόμενον. βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δὲ ἐστι περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς, εἰργνύμενον ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδες. G

Συνακτέον, ου, τὸ, Accumulatio, Cumulus, συνάθροισμα, Hes.

Συνακτικὸς, κὴ, κὸν, Collectiuus, Coactiuus, Congregatiuus. Aptus ad colligendum seu cogendum. vnde Συνακτικὴ δύναμις, Vis cogendi aut contrahendi.

Ἀσύνακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ congregari non potest, Insociabilis. Ab Hesychio exponitur ὁ μὴ συναγόμενος, & ἀξύλλεκτος voce corrupta. ‖ In vulg. lex. affertur ex Epicteto ἀσύνακτοι λόγοι, pro sermonibus incongruentibus. Ego ἀσυνάκτους actiuè dici puto τοὺς μὴ συνάξοντας, id est συμπεραίνοντας, de qua signific. verbi συνάγειν suprà dictum est. H

c.2. Ἀποσυνάγω, Disgrego, Dispello. Ita enim vertendum puto ad

puto ad verbum in hoc loco, Regum 4, cap. 5, καὶ ἀποσυνάξει ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν αὐτοῦ, Ab eo disgregabit vel separabit lepram, Id est auferet. At paulo pòst inuersa constructione, καὶ ἀποσυνάξεις αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, exponitur Curabis eum à lepra, vel Sanabis. Ego ad vim verbi respexisse LXX interpretes puto, perinde ac si diceremus, Recolliges eos à lepra, vt Lat. dicitur Recolligere se à morbo. A

c. 2. Ἐπισυνάγω, Aggrego, Post alium colligo, seu congrego, vel Insuper colligo. Interdū simpliciter pro συνάγω. Polyb. 5, Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε μετὰ σπουδῆς ἐπισυνάξοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Idem lib. 1, καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. Apud Matth. cap. 23, ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Apud Marcum 13, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου. HINC Ἐπισυναγωγὴ, Aggregatio. Vt ad Thessal. 2. cap. 2, principio, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. B

C. Ὑπάγω, Subduco, Clàm eximo. Hom. Il. λ, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Vbi Eustathius ὕπαγε exponit ὑπεξήγαγε. Et vt Subducere aluum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscorides: Galenus ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. At in vulgaribus lexicis pro eadem significatione citatur, ἐπάγειν κοιλίας, pro Aluum ciere, deiicere, ex Dioscoride: sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probant, & illi adeo in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, & ὑπαγωγός. Apud eundē Homerum ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, quod eius posteri dixerūt (vt annotat idem Eustathius) ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub iugum, Subdere iugo. Iliad. ω, Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et ψ, Ἵππους δὲ Τρῶες ὕπαγε ζυγόν. Esse autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, ostēdit versus qui statim pòst sequitur. — ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγεν ὠκέας ἵππους. Vt autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, & passiuè etiam, ὑπαχθησομένους τῷ ζυγῷ, apud Lucianum, sic idem ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. p. 18. ‖ Ὑπάγω, Subiicio. Gr. ὑπάγειν τούτους ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Θηβῶν. Aristides, καὶ τὰ ἄλλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subiicere sibi, Subiugare. ‖ Ὑπάγω, Clàm induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Pellicio. Xenophon Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dem. ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα. Et ὑπάγεσθαι pro eodem, vt apud Herodianum, αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud eundem ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, ἐς πολεμίας τοὺς Γερμανοὺς ὑπηγάγετο. Et alibi ὑπάγεσθαι εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν &c. lib. 2, θαυμαστά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους ἐς εὔνοιαν καὶ πίστιν ὢν ὑπηγγείλατο. Isocrates ad Phil. τοιαύτας ἐλπίδας ὑπαγόμενος, quum alliceret seu pelliceret proponendo has spes. Demosthenes autem Pro corona dixit εἰς ἔχθρας καὶ μίσους καὶ ἀπιστίας τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων pro Impulsis & prouectis, inquit Budæus. Etiam cum infinitiuo citatur ex Demosthene in hac significatione, ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellum inferendum. Budæus ὑπάγειν pro Cogere etiam & ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotauit. in qua significatione planè Latinis Subigere & Subigi respondent. ideòque per illa interpretari mallem, nisi in hac significatione poetica potius essent. Æschines autem in Timarchū ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit pro Dolo adducimini, Fallimini. Significat autem ὑπὸ dolum in hoc verbo ὑπάγομαι, sicut & in ὑφέλκομαι. Sed & per se hoc verbū id significat. nam Suid. in hoc quem affert loco γυναικῶν ἀκολάστων καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Itidem apud Plutarchum in Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur decepti. Idem Suidas ἀπάγει ait esse ἐξαπατᾷ vel ὑποπίπτει. C D E F G

Ὑπάγειν & Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In iudicium adducere. Plato in Apol. ἐποίησαν ὅπως ἐνδείξειαν με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Xen. ἡμεῖς μὲν σοὶ τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, sacrilegii accusatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thucyd. 3 καὶ ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in lex. Obiicere iudicibus damnandum: & exemplum addit ex Xenophōte Hellenicōn 2, καὶ τοὺς ὁμολογουμένως συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Budæus in comm. pag. 390, Ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. Cæterùm vt Herodotus dixit ὑπάγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitiuo Xenophō, Hell. 2, συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. Et in 1, ὡς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι. Exponitur autem in vulgaribus lexicis ὑπάγειν θανάτου, accusare mortis. quum potius dicendum sit, Accusare criminis capitalis. Porrò vt ibi Herodotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον post ὑπάγειν, sic alibi ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς ἐφόρους. Lucianus autem ὑπάξειν δικαστηρίοις dixit, quasi Subiicere iudiciis aut Sub iudicia adducere: & Aristides, ὑπάγειν ταῖς προσηκούσαις ζημίαις. In vulgaribus lexicis legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον ex Demosthene. H A B

Ὑπάγειν (neutraliter positum) Se subducere, Retrocedere. Aristoteles de leone, ἀλλ' ἐὰν καὶ διὰ πλῆθος ἀναγκασθῇ τῶν διωκόντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Aristophane, ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos è via. ‖ Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, & clunem submittere in coitu, vt tradit Bud. C. p. 388, ex Aristot.

C Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. ex Plut. Vide pag. 388. Suidas ὑπάγουσι pro προάγουσι citat ex Philipp. Demosthenis. Sed & passiua voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur à Budæo in hoc loco Demosthenis, ἐπεὶ δὲ διαγρυπνούμενος πάντα τὸν ἡμερῶν χρόνον εἰσελήλυθεν, εἰς τοῦτο ὑπῆκται καιρόν. ‖ Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. Citatur ex Aristoph. Nub. ὕπαγε· τί μέλλεις; Apud Euang. Matth. & Marcum frequens. Ammonius ex Eupolide affert, σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

D Ὑπάγειν, Hesychius exponit ἡσύχως πίνειν, id est Potare quietè aut tranquillè: & sic accipi posse videtur apud Theognin, inquit Bud.

Ὑπάγεσθαι Præter significationes supradictas, Subiugare significat apud Lucianum, teste Budæo. Sic autē & Philo De mundo, dixit, οὐδὲν ἔτι δεῖ μέλλειν, τὸ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένων πέρατα, qui in suam potestatem redegit. In hac autem significatione optimè respondet Latino verbo Subigere, sicut & quum pro cogi ponitur. ‖ Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert ex hoc Xenoph. loco, ἀναβάσεως lib. 1, ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, &c. ‖ Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere (vt vult Bud.) in hoc Xenophontis loco, ἐξορμήσαι ὑμᾶς τοὺς πρώτους ὑπαγομένους εἰς ἡμᾶς, δίκην ἐπιθεῖναι, id est, Insurgentibus in nos. de triginta tyrannis loquens. E

Ὑπαγωγὴ, Subductio. Et quidem in ea etiam significatione qua dicit Celsus Subducere aluum. nam à Dioscoride ὑπαγωγὴ κοιλίας appellatur cum alibi, tum lib. 3, cap. 30, vbi de hyssopo scribit, εὑρίσκεται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σύκων λείων, πρὸς ὑπαγωγὴν κοιλίας. Et subiungit, σφοδρότερον δὲ καθαίρει μιχθὲν τῆς αὐτοῦ καρδαμώμου, &c. vbi καθαίρει nihil est aliud quàm κοιλίαν ὑπάγει. Est etiam ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur. vt apud Thucydidem ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει. quæ quia interdum subdola est ad polliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur ἀντὶ ἀπάτης, id est pro deceptione. Vel ideo dicta est ὑπαγωγὴ quòd ὑπάγω significat ἐξαπατῶ & pellicio. inquit Bud. ‖ Ὑπαγωγὴ, Submissio & succidua exceptio maris. Vnde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. de hist. anim. lib. 6. F

G Ὑπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Subductiuus, Vim habens subducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας ex Dioscoride citatur (sicut & præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας) pro Vim habens subducendi aluum, vel Vtilis ad subducendam aluum. Pro quo malè alicubi legitur ἐπαγωγός.

Ὑπαγωγεὺς, Instrumentum fabrile, vt volunt Pollux & Aristophanis scholiastes, sed de eius vsu non consentientes. Hunc vide in istos Aristophanis versus in Auibus,

Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμέναι Ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν ὥσπερ παιδία.

H Vbi sunt qui tomentum esse putent aut aliquid huiusmodi quod calones oneri supponunt, vt puluini vsum præstet: quale est quod Festus cesticillū appellat. Quod conuenit cum vna ex interpretationibus quam affert, vt videlicet πῆλον significet. nam pro πηλὸν reponendū est πῆλον ex Suida.

c.ι. Ἀνθυπάγω, Recriminor, Vicissim accuso. Thuc.3, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλεονεκτοῦντας πέντε ἄνδρας.

Ἄγω cum nominibus compositi exempla sunt hæc. Ἀγήσανδρος vocatur orcus, tanquam adducens homines ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας. Eodémque sensu Ἀγησίλαος vel Ἀγεσίλαος appellatur idem, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Callimachus apud autorem etymologici, φοιτῶσι μεγάλω Ἀγεσιλάῳ. Existimo autem Callimachum hoc epithetum siue cognomentum ex Æschylo esse mutuatũ, quem eo vsum testatur Athenæus lib.3. Dicitur etiam Ἀγεσίλας. Est præterea Ἀγησίλαος, nomen proprium notissimum. ‖ Apud Pindarum ἁγησίχορος Ductor chori, Ducens chorum vel auspicans, vt ἁγησίχορα προοίμια, eodem sensu & eadem compositionis forma qua Stesichorus ἀρχεσίμολπον appellauit Musam.

‖ Ἀγέστρατος, Dux exercitus, Mineruæ epithetum apud Hesiodum in Theogonia, Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον ἀτρυτώνην. Fit ex ἄγω & στρατός. ‖ Ἀγώνυμος vide in ὄνομα.

¶ Ἀγέομαι, οῦμαι, vnde ἀγεόμενος apud Herodotum, pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur.

Ἄγημα, ατος, τό, Agmen elephantorum, equorum & peditum, quod regem anteibat. Hesychius, Suidas. sed pro ἵππων apud vtrunque melius legeretur fortasse ἱππέων, id est equitum. Ælius Dionysius apud Eustathium ἄγημα exponit cohortem ex selectis equitibus & grauis armaturæ militibus. Plutarchus in Eumene, τοὺς ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. ex quo loco possunt emendari eo modo quo dixi exemplaria Hesychii & Suidæ, reponendo ἱππέων pro ἵππων. nam ἵππος quidem fœminino genere equitatum significat, at ἵπποι in plurali, minimè, quod sciam. Sed & quod dicit Plutarchus, ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς conuenit cum eo quod est apud Suidam. Plutarchus ibidem, ὅτι δὲ τοῦτο τὸ ἄγημα τρέπει οἱ λογάδες τῶν Μακεδόνων. Xenoph. Laced. politia, λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεύς. Polybius quoque lib.5, ἄγημα regibus tribuit, scribẽs, Εὐρύλοχος μὲν γὰρ ὁ Μάγνης ἡγεῖτο σχεδὸν ἀνδρῶν τρισχιλίων, τοῦ καλουμένου παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀγήματος. Athenæus etiam elephantorum ἄγημα dicit, lib. 11. Eustathius, ἰστέον ὅτι ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀξιολόγων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. Cæterũ quin ab ἄγομαι deductũ sit ἄγημα (vel potius ab ἀγέομαι pro ἄγομαι, vt πόνημα formatur à πονῶ pro πόνω) minimè dubitandum puto. licet Eustathius tradat ἄγημα dictum quasi ἀγητὸν id est admirabile, ab ἀγῶ ἀγάζω.

Ἀγητὴρ, ῆρος, ὁ, Vector. Ἀγητὴρ dicitur pars colli quæ est inter κονσῆρας & φάρυγγα, à vehendo, vt quidam putant. Vide Iul. Pollucem.

¶ Ἀγινέω, ῶ, (poeticum, pro ἄγω, à quo fit ἀγινῶ, vt οἰχνῶ ex οἴχω deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγινῶ. Eustathius, ἔστι δὲ (inquit) ἀγινεῖν κυρίως μὲν τὸ ἄγειν, οὐκ ἐκ τοῦ ἄγω παράγωγος) Affero, Apporto, Aduehο. Odysseæ ξ, — ἑκάστῳ ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. Et Iliadis ω, Εἰνῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην. Et Odysseæ χ, — ἠνὶκ' ἀγινεῖς Αἶγας μνηστήρεσσι. Vbi Eustathius pro futuro ἄξεις poni tradit, vel pro ἀγάγῃς.

C. Ἀπαγινέω, ῶ, Idem quod simplex ἀγινέω, vt ἀπαγινέειν φορτία apud Herodotum. Apud eundem autem ἀπαγινέειν δῶρα, vel φόρον, pendere tributum: habente præpositione ἀπὸ eandem vim quam habet in ἀποφέρω, quum eidem nomini iungitur.

C. Καταγινέω, ῶ, Deorsum fero, vel Deorsum veho, Deueho, E loco superiore fero. vt Odyss. κ, — ᾗπερ ἄμαξαι Ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.

¶ Ἀγνῶ pro ἄγω, Cretensium esse tradit Hesychius: quod tamen Etymologicus non scribit, quum eius facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἀγνῶ, deinde ἀγινῶ interiecto ι.

¶ Ἄξω pro ἄγω, formatum è futuro, vt οἴσω pro φέρω. Homerus Odysseæ ξ, Ἄξετ' ἐμοὶ τὸν ἄριστον. Et Iliadis ω, Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε. Et Iliad. γ, ἀξέμεναι. Et ἄξεσθε, Il. θ, Ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας.

C. Ἀνάξω itidem pro ἀνάγω: vnde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subuehit & submittit, id est fruges: ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ, inquit Hesychius, δῶρα videlicet exponens τοὺς καρπούς. Ego autem δῶρα puto dici eo modo quo Latini poetæ has ipsas fruges Cerealia dona vel munera appellant.

Ἀγυιά, ᾶς, ἡ, (ab ἄγω Eustathio & Etymologistæ) Vicus, Via, ea significatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Iliad. ι, Ἰλίου ἐξαλαπάξαι πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xenophon Pædiæ 1, ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὰς ἀγυιὰς τὰς πρὸς τὰ βασίλεια φερούσας στενωτέρας οὔσας ἢ ὥστε μετώπου πάντας ἰέναι. Sunt qui ἀγυιὰς & στενωπὸν idem significare velint: sed distingui solent: vt hic à Theodorito in Eccles. hist. 3, ἐσκύλευσαν τὰς ἀγυιὰς καὶ τοὺς στενωπούς. Macrobius Saturn.1, cap. 9, Græci vias quæ intra pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hesychius ἀγυιὰς ait appellari ab ἄγειν & γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα, id est membra, id est incedamus. Suidas autem ἀγυιαὶ exponens αἱ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, id est longæ viæ: subiungit, quòd non habeant γυῖα, id est membra: neque καμψεις, id est flexus, anfractus. Vel ab ἀΐσσω deriuatur, vt Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam quam ex Eustathio & Etymologista attuli etymologiam, sequutus sum, vt minus longè petitam & verisimiliorem.

Ἀγυιά, Vicinia, γειτονία, inquit Hesychius. addens ἀγυιὰς à quibusdam exponi etiam στενωπούς. sed distinguuntur, vt modò dictum est. Idem ἀγυιὰν explicat ἄμφοδον, quod & ipsum diuersum est, vt suo loco ostendetur.

C. Εὐρυάγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latas vias habens. vt — πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, Iliadis β, id est πλατύρρυμον (inquit Eustathius) ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. At Hesychius habet, Εὐρυάγυια, μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. quasi videlicet εὐρυάγυια idem valeat quod εὐρεῖα ἀγυιά. nisi fortè mendosa hic sunt Hesychii exemplaria.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, Ara stans pro foribus, formam columnæ habens, Hesychius. Itidem scholiastes Aristophanis in hunc ex Vespis versum, Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον ἀγυιεῦ τοὐμοῦ προθύρου προπύλαιε, annotat ἀγυιεῖς dici apud Atticos, aras quæ pro foribus erant. Idem tamen (sicut & Harpocration, Stephanus, Suidas, & Eustathius) dicit ἀγυιεὺς esse columnam ante fores stantem, in summa parte acutam. Huiusmodi autem columnas ait secundum quosdam Apollinis proprias fuisse, secundum alios, Bacchi: iuxta quosdam verò, illis duobus esse proprias. Eustathius autem, ἀγυιεύς, inquit, Columna Apollini sacra, stans pro foribus. Stephanus ait ἀγυιεῖς Eupolidi esse obeliscos diis dicatos. qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipse (sicut & alii modò nominati) vocat columnas in acumen desinentes. Apollo quoque (inquit idem) dicitur ἀγυιεὺς & ἀγυιάτης, hoc est ἐνόδιος. vbi ἐνόδιος pro simplici ὅδιος accipere eum puto. vt sit ἐνόδιος qui in viis colitur: quasi Viarius Latinè dicas, à via: vt ab ὁδὸς dicitur ὅδιος. Item Aristophanis scholiastes ait, Aliquando ipse deus Apollo, ἀγυιεὺς dicitur. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. & ita accipi etiam in illo Aristophanis versu modò citato manifestum est. Macrob. Saturn. cap. 9, Idem Apollo apud illos [Græcos] & ἀγυιεὺς nuncupatur, quasi viis præpositus vrbanis. illi enim vias quæ inter pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hæc Macrobius. Habetur autem & hoc cognomentum apud Demosth. aduersus Midiã, Ἀπόλλωνι ἀγυιεῖ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι, &c.

Ἀγυιεὺς in accusatiuo plurali ἀγυιέας facit, & ἀγυιᾶς per synæresin, vt inquit Stephanus: Suidas autem dicit per synalœphen, Harpocrationem sequens, qui & Atticis eam in huiusmodi locis ait esse propriam. Aristophanes In equitibus, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς; vbi scholiastes ἀγυιὰς exponit ἀγυιεῖς θεοὺς & stantes ἐν ἀγυιαῖς, id est In viis: atque ita exponens, ostendit se ἀγυιᾶς circunflexa vltima legere. Nam ἀγυιάς acuta vltima sonaret vias. Harpocration quoque apud Demosthenem κατὰ Μειδίου κνισᾶν ἀγυιᾶς, & in loco quem ex eiusdem Aristophanis Auibus citat, κνισᾶν τ' ἀγυιᾶς, cum circunflexo in ἀγυιᾶς legere mauult, non explicans tamen huius nominis in illis locis significationẽ. Caterùm vt in Aristophanis textu melius legetur ἀγυιᾶς vltima circũflexa quàm ἀγυιάς acuta:

ita apud eius scholiasten ἀΐγυῆς rectius quàm ἀγυιοῖς, A
ni fallor. vt sit ἀΐγυῆς quod paulo pòst dicitur ἐξ ἐν ἀγυι-
ῆς ἐπιειδέας. Nam ἀγυίοις (cum acuto in penultima, non
in vltima, vt illic legitur) esset potius quasi à γυῖον, id est
membrum, præfixo α priuatiuo: vt ἀγυίοις esset quasi ca-
rentes membris. De qua etymologia nihil apud vllum
eorum quos citaui reperio.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγυιεὺς,
vt modò ex Stephano docui.

Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ, vt ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, ad verbum Agyia
tides famulæ, id est Aræ pro foribus in gratiam Agyi- B
ei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur, vt ἀλε-
ξίκακος, id est malorum depulsor: inquit Eustathius, ex
quo emendandum puto Hesychii exemplar, in quo θε-
ράπαιναι legitur: & ἀγυιάτιδες, quasi per se significans, αἱ
πρὸ τῶν θυρῶν θεράπαιναι. At Stephanus dicit propylæa A-
gyiei dici ἀγυιάτιδας, cui potius assentior.

Ἀγυιόω, Eo. quasi quis formet verbum Vios, vias, à nomi-
ne Via. Coniugatur autem vsque ad præteritum im-
perfectum duntaxat, vt ἠγυίων, & alia eodem modo ter-
minata. Ex vulgaribus lexicis. C

ἌΓΩ, (pro quo ἌΓΝΥΜΙ & ἈΓΝΎΩ) F. ξω,
P. ἦχα. medium autem ἦγα, quorum vtrun-
que inusitatum: sed hinc formatum Atticum prærteri-
tum ἔαγα in vsu est. Aoristus 1 ἦξα, & Atticè ἔαξα: vnde
κατέαξα. Significat Frango, Rumpo. Eustath. ait apud
Homerum ὕλην ἄγη exponi posse κλᾶν, id est Frangere.
Hinc & ἄγη, Fractum est (tanquam à passiuo ἄγνυμαι) I-
liad. π, — ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. & ἄγεν, Iliad. λ, Τοῦ δ' ἐξ ἐγκε-
φάλοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. pro ἐάγησαν. Fracti sunt: vt ἐφά-
ησαν pro ἐφάνησαν. Iliad. ρ, Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Gram- D
matici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod sua
tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quòd ἄγω in
præsenti tempore vix reperiatur, at ἄγνυμι passim. vnde
& ἀγνυμένων, Odyss. κ, Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νεῶν θ' ἅμα ἀγνυ-
μενάων: à passiuo verbo ἄγνυμαι, id est Frangor. Hesiod.
περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ. Herodotus, πόλεμος περὶ τὰς μεσημ-
βρινὰς ἀγνύμενος. Dicitur & Ἀγνύω, quodquidem ἄγνυμι
præcedit, si Eustathio credimus. Ait enim primum esse
ἄγω, cui inserto ν ἄγνω, inserto & υ, ἀγνύω: vnde ἄγνυμι.
Sed quæcunque sit formatio, hoc saltem constat, Ἄγνυ- E
μι & ἀγνύω in prosa vsurpari, & huius imperfectũ quo-
que: sed ab ἄγω cætera tempora sumi. Vnde & apud Pla
tonem κατάξαι Frangere, & κατέαξεν Fregit, & καταγῇ
Frangatur, vt dicetur in κατάγω. Frequentius enim v-
surpant compositum. Cæterùm verbalia etiam no-
mina hinc deriuantur, & ipsa tanquam ab ἄγω nõ tan-
quam ab ἄγνυμι formantur, quæ quidem proximè se-
quuntur.

Ἀγὴ, ῆς, ἡ, Fractio, Ruptio. Fractio fluctus, inquit Suidas &
autor Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, Curruũ fracturæ siue fra- F
ctiones, Euripidi.

Ἀαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ frangi non potest, Infrangi-
bilis, vel Latinius Infragilis. Homerus Odyss. λ, Χερ-
σὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. Hesychius ἀαγὲς
exponit ἄθραυστον, ἰσχυρὸν πάνυ, Quod rumpi non potest,
Validissimum. Etymologicus addit, ἢ τὸ πολύθραυστον, vt
videlicet α vim augendi habeat. Apollonius Rhodius
δόρυ ἀαγὲς dixit, vt Homerus ῥόπαλον ἀαγὲς, pro ἄθραυ-
στον: vel (vt scholiastes apud eum exponit) pro ἀκαμπής.

Ἄγμα, ατος, τὸ, Fractio, vel potius Fragmentum, κλάσμα. He G
sychius exponit etiam κάταγμα, id est, τὸ καταιρεόμενον
ἔριον, lana excussa, vt & Ouidius loquitur. Explicat item
κλέμμα, hoc est furtum. Eustathius quoque ex Rheto-
rico lexico docet ἄγμα esse interdum idem quod κάτα-
γμα, sed illius tertiæ significationis non meminit. No-
tandum est autem quod ad eam attinet qua pro κάτα-
γμα ponitur, non à verbo ἄγω, id est Frango, tum deri-
uari (aut ego valde fallor) sed ab ἄγω, id est Duco. Vnde
& κατάγω eo sensu quo deduco Latinè: vt κατάγω κρόκην,
Filum deduco nendo. H

Ἀγμὸς, οῦ, ὁ, Idem quod ἄγμα, Fractio. vnde Hippocratis li-
ber περὶ ἀγμῶν.

Ἀγμοὶ, Loca montosa & præcipitium habentia, Sui-
dæ. Abrupta siue prærupta loca, Hesych. Nicander in
Ther. — κοῖλαί τε φάραγγες καὶ τρηχέες ἀγμοί. ‖ Apud eun-
dem in Alexiph. ἀγμοὶ, Littora, Κνίδελλα φυκιόεντας ἐπὶ A
προβόσκεται ἀγμούς. Hic enim scholiastes ἀγμοὺς expo-
nit αἰγιαλούς.

Ἀγμῖνες, idem quod ἀγμοὶ, Præruptiones aut Præruptura,
si dici posset. Hes.

Ἀγμίζω, Frango, Concutio, in vulg. lex.

Ἀγαλέος, ου, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέος. Hesychius ἠγαλέον ex-
ponit Mutilum, Fractum, Cauum, Quod facilè frangi
potest. Autor etymologici citatis his ex aliquo pen-
tametro verbis, — ἠγαλέην κάλπιν ἀπεχθομένην, vult ἠγα-
λέην significare ruptam, aut mutilatam, aut excaua- B
tam. vt ab ἄγω, id est frango, fit ἄγος ruptio, & inde ἀγα-
λέος: vt à θάρβος factum est θαρβαλέος.

Ἄγανος, (accentu in antepen.) Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον
vocatur fractum: vel virgulta quæ facilè franguntur.
Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ
καίεσθαι κατεαγόμενα, id est κατεαγμένα.

C. Κατάγω (pro quo dicitur κατάγνύω & κατάγνυμι) vnde κα-
τέαξα pro κατῆξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα: itẽ, præteritũ me-
dium κατέαγα, vnde participium κατεαγώς. Apud Mat-
thæum autem cap. 12, in Esaiæ testimonio legitur etiam C
futurum habens insertum ε. ibi enim habetur κατεάξει,
quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo,
Perfringo, Diffringo: vel simpliciter Frango. Κατα-
γνύναι à κατάγνυμι, apud Platonem in Phædro, καὶ μὴ
ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώ-
μενον. Καταγνύουσι autem à καταγνύω dixit Xenophon,
περὶ τῶν βαναυσικῶν τεχνῶν ita loquens, ὅτι καὶ τὰ σώματα κα-
ταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. vbi hoc ver-
bo metaphoricè vtitur, pro eo quod alibi dicit θηλύνειν
& ἄρρωστον ποιῆσαι. sicut & Latini Frangere & Infringere D
dicunt pro Eneruare & Effœminare. Ab ἄγω autem
est κατάξαι apud Platonem, & κατέαξεν, & ἐὰν καταγῇ, si
frãgatur: apud Galenum, καταγῆναι ὀστοῦ & καταγὲς ὀστοῦν:
apud Lucianum, κατέαγα τῆς κεφαλῆς: apud Aristophanẽ
κατεαγῶσι. Sic in participio κατεαγὼς & κατεαγυῖα: vt apud
Philostratum Heroicis, κατεαγὼς τὰ ὦτα, aures fractus,
pro Fractas habens aures. Dicitur & κατέαγμαι, vnde par
ticipium κατεαγμένος apud Lucianum in Timone, κατε-
αγμέναι γὰρ αὐτοῦ [τοῦ κεραυνοῦ] καὶ ἀπεσβεσμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες.
‖Interdum κατεαγὼς ponitur pro fracto id est effœmi- E
nato, sicut καταγνύουσι in loco Xenophontis proximè
præcedente.

Καυάξαις sunt qui putent ab Hesiodo metri causa di-
ctum pro κατάξαις, in Op. — αὐτὴ κε νῆα Καυάξαις. Alii the
ma faciunt Καυάζω, Frango.

Κάταγμα, ατος, τὸ, Fractura. Apud Dioscoridem ὀστῶν κα-
τάγματα quod Plinius ossa fracta. Idem Dioscorides lib.
1, τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα. Idem lib. 1, κάτα-
γμα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum os-
sa confracta solidat. Vbi Marcellus annotat τὰ κατάγμα- F
τα de confractis tantùm ossibus dici. In vulgaribus
lexicis, κάταγμα exponitur etiam Fragmen & Fragmen
tum: quæ interpretatio his & similibus locis non con-
uenit.

Καταγὸς, οῦ, ὁ, Fragilis: cui opponitur Δυσκάτακτος, apud
Dioscoridem, Difficilis fractu. ‖Item Καταγὸς κότταβος
vide in Κότταβος.

c. 1. Ἐπικατάγνυμι, pro Insuper frãgo, ex Aristotele affertur
in vulg. lex.

c. 2. Περικατάγνυμι, quasi dicas, Circũfringo, pro Circum- G
quaque frango vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι,
aut simplici ἄγνυμι. Theophrastus περικαταγνύμενα δὲ ἔν-
δοθεν ἔχει πυρῆνα quod Plinius, Quibus fractis inest nu-
cleus oliuæ similis.

C. Περιάγνυμι, vel Περιαγνύω, Circumfringo, Confringo
torquendo, Contorqueo. Chion in epist. ad Matridem,
καὶ ὕστερον δὴ λακτίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐξέβα-
λον αὐτοῦ τὸ ξίφος, extortam ei sicam abieci, i. contorto
brachio ereptam, Budæus. Apud Apolloniũ lib. 2, Ὄ-
φρ' ἐπὶ Βιλλαίοιο ῥοὰς περιάγνυται ὕδωρ exponitur Interrũpit & H
dirimit. ‖Περιαγὴς pro circumfracto, citatur ex Anth.
epigr. vel (vt alii) περιαγεὶς participium.

Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, Littus. fit etiã ab ἄγω, significãte frango (vt
volũt Græci grãmatici) quòd videlicet vndæ lit-
tori allisæ frangantur. Hom. Iliad. ε, Ἀκτὴν εἰσανέβαινον.

Od.ε, πρὸς ἀκτὴν Ἰθάκης. Distinctè autem ponuntur A ab eodem κλιθῖες & ἀκταὶ, Il.μ, — λιμένες τε καὶ ἀκταί. Actam pro littore dixit & Virgilius Æneid. 5, At procul in sola secretæ Troades acta. Ἀκταὶ (vt Ammonius tradit) sunt petricosa maris loca, θῖνες autem, arenosa. Est porrò hæc vox ἀκτὴ non solùm in carmine, sed & in soluta oratione vsitata. Strabo de littoribus sinus Corinthiaci loquens, dicit, ὥστε συναγωγὴν ἀξιόλογον λαμβάνουσιν αἱ ἑκατέρωθεν ἀκταί. vtitur & Lucianus.

‖Ἀκτὴ est etiam maritimus locus, vt Hesychius scribit. Apud Herodotum sæpe pro ora, id est littorali re- B gione.

Ἀκτὴ, Fructus vel potius fruges, vt Iliad.ν, — καὶ ἔδει Δημήτερος ἀκτήν, id est Cereris fruges. Sic apud Hesiodum sæpe, — Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. vbi ἀκτὴν quidam putant masculino genere poni. Nam profertur etiam ἀκτὴς nominatiuus, vt Eustathius tradit: qui tamen alibi eos reprehendit qui apud Hesiodum masculinum esse censuerint ἀκτήν. quæ tamen fuit Tzetzis postea sententia. declinauit enim ἀκτὴς, ἀκτοῦ, & δῶρημα interpretatus est, illũ Hesiodi locũ exponẽs. Alibi idẽ Eust. C dicit Δημήτερος ἀκτὴν esse cibũ ex tritico & triticeis, siue frumẽto & frumẽtaceis. aliter enim vertere nõ possum τὸ ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σπουδῶν τροφήν. Et fit (inquit) ab ἄγω, id est frango. nam molitum frumentum aptũ ad esum. vt sit ἀκτὴ Δήμητρος fragmentum panis. Quanquam non video cur hoc dicat, ἀκτὴν Δήμητρος esse panis fragmentũ, ex eo quòd molatur frumentum. molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autem apud eundem poetam ἀλφίτου ἀκτή, Od.ξ, — παλαιὰς ἀλφίτου ἀκτῆς. Odyss.β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. D vbi Eustathius ἀκτὴν ἀλφίτου ait, iuxta veteres, esse farinæ munus, παρὰ τὸ προσφέρεσθαι ἢ προσάγεσθαι: aut κλάσμα ab ἄγω. Idem Homerus Iliad. λ, — πάρα δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. vbi ille ait, ἀκτὴ est δωρεά (id est munus) quam quis alicunde ἄγεται, id est apportat, siue accipit. Sunt (inquit) & qui Δημήτερος ἀκτὴν velint dictam διὰ τὸ προύχειν τῶν ἄλλων, i. quòd prælata sit aliis. Idẽ verò exponẽs hunc Il.ν locum, — καὶ ἔδει Δημήτερος ἀκτήν, non dicit ἀκτὴν significare δωρεάν (i. mun⁹) sed subaudiri post ἀκτὴν: E vt perfecta oratio sit Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν: vt (inquit) quũ dicitur ξυρόν, subintelligitur δόρυ: & quũ ἁπλοΐδα, subauditur χλαῖναν. Tã parũ sibi cõstat in expositione huius vocabuli hic grãmaticus. Certè nec illud perpetuò verũ reperietur, dici ἀκτὴν Δημήτερος, fruges, aut ipsum panem, ex eo quòd frangatur & comminuatur frumentum molendo: quum & segetes ipsas Hesiodus Δημήτερος ἀκτὴν appellet.

Ἀκτὴ, Sambucus, de qua Dioscorides libr.4. cap.174, ἀκτὴ διοσὴ ἐστιν. ἡ μὲν πρώτη τις ἐστὶ δενδροειδής, κλάδους καλαμοειδεῖς ἔχουσα, &c. Dicitur & Ἀκτῆς ab eodem Dioscoride, qui F lib.1, cap.187, loquens περὶ δρυΐνης, scribit, ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτῆς. Vocatur eadem & Ἀκτέος, si mendosæ non sunt Theophrasti vulg. editiones. legitur enim apud eum lib.3, De historia pl. cap.6, πολύβλαστα δὲ καὶ νάρθηξ, καὶ δρῦς, καὶ ἀκτέος.

Ἀκτὴ Attica fuit dicta ab Actæo rege (vt tradit Stephanus) aut Actæone, vt Suidas: vel quòd eius bona pars sit littoralis, & maritima. Vide Stephanũ. Est Ἀκτὴ & aliorum locorum nomen proprium, vt te idem docebit. Vide Ἄκτιος quod proximè sequitur. ‖Ἀκτὴ G etiam dictæ sunt Athenæ primò, vt tradit Seruius.

Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Littoralis. Ἄκτιος Pan apud Theocritum, ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel pro Venator. nam & ἰκμητῆρες appellantur venatores. Vel qui Athenis colitur. Etymol. ‖Item ἄκτιος & ἐπάκτιος Apollo à loco quodam Magnesiæ dicto ἀκτή. autor Stephanus. Vide Ἐπάκτιος.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Littoralis, Commorans in littore. vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμευτής, hoc in versu, Ἀκτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξερὸν ἵλαθι λᾶαν H πίτυς. Ἀκτίτης, Atticus. vnde Ἀκτίτου πέτρα, i. Ἀττικοῦ, inquit Stephanus.

Ἀκταῖος, α, ὁ, Littoralis, Maritimus. nam ἀκταίου Hesychius explicat παραθαλασσίου. Apud eundem ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces. Virgilius vt substantiuum acta, ita & adiectiuum actæus pro littorali vsurpat, Ecl.2, Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Nam Seruius in hunc versum scribit, Sanè Aracynthus mons est Thebanus: vnde actæo littorali debemus accipere. vt, At procul in sola secretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Atheniensis. vnde, vt idem Seruius tradit, Actæo (in proximè præcedente Virgilii loco) pro Atheniensi plerique accipiunt: non quòd Aracynthus apud Athenas est, sed vt ostẽdatur rustici imperitia. ‖Ἀκταία, Vestis genus. Item, Nereis quædam ita dicta. vtrunque apud Eustath.

C. Ἀκτωρέω, ῶ, Littora custodio, Sum custos littorum, Hesychius. Idem Ἀκτωρεῖ trisyllabè scribit, & explicat τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει, id est maritima custodit. quod eodem modo Etymologicus habet, nisi quòd infinitiuus est ἀκτωρεῖν apud eum.

Ἀκταίωρος, Littorum custos, ab ἀκτὴ & οὐρεῖν, mutato ου in ω, vt habet idem Etymologicus. Hesychius autem scribit ἀκτωροὶ trisyllabè, exponens γεωργοὶ ἢ φύλακας, id est agricolas aut custodes. Sic & Etymol. in ἀκταίωρος, sed sine particula ἤ.

C. Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad littus situs, Littoreus, Littoralis, Maritimus. vt apud Sophoclem Trachiniis ἐπάκτια Τίμωσι scholiastes exponit παραθαλάσσια. Sic ἐπάκτιος οἶκος, quæ à Martiale Littorea domus, id est ad litt⁹ sita. At ἐπάκτια πῶϋα, oues iuxta littus pascentes, exponitur. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ ἱδρυμένος, apud Apollonium Rhodium Arg. lib.1, Νηὸν αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου Ἀπόλλωνος. Sed quod dicit ibi scholiastes, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ ἱδρυμένος, non videtur intelligendum vt in vulgaribus lexicis exponitur, Qui in littore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiæ qui Acte nominatur: vt ex Stephano annotaui in Ἄκτιος.

C. Παράκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἐπάκτιος, Littoreus, Littoralis, Maritimus. Æschyl. Prom. pag.51, Ἐπῆλθον εἰς ἐρήμους τὰς παρακτίας κέλευθον. Sic Sophocles παρακτίους λειμῶνας dixit.

C. Παρακτίδιος pro παράκτιος (eodem modo quo παραθαλασσίδιος dicitur pro παραθαλάσσιος) vt παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. Littoreus fluctus, id est qui ferit litt⁹, vt loquitur Virgil.

Ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, (itidem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) Radius solis. Luc. in Anacharside, οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. Id est, Non amplius galero indigemus, qui radium solis ad nostrum caput pertingere prohibeat. Apud Homerum pluralis datiuus ἀκτῖσι & ἀκτίνεσσιν: vt Odysseæ ι, Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔδερκεν. Iliadis κ, Αἴγλη ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. Hesiodus in Theogonia, — οὐδέποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. ‖Capitur & pro radio κεραυνοῦ, id est fulminis. Luc. in Timone, κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ [τοῦ κεραυνοῦ] καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτὶς etiam dicitur in nominatiuo. Antiphilus in Anthologia epigrammatum, Ἤδη σβεννυμένας με νέα κατέφλεγεν ἀκτίς. Seruius in Virgilium, Græci, inquit, ἀκτὶν & ἀκτὶς dicunt, δελφὶν & δελφίς, Σαλαμὶν & Σαλαμίς: sed verius in ν desinunt, quod in obliquis habent, vt ἀκτῖνος, Σαλαμῖνος & δελφῖνος.

Ἀκτὶς habet & alias significationes. nam & sambucus apud Dioscoridem exponitur, libro 1, ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτῆς. & ita ἀκτὶς idem fuerit quod ἀκτή.

‖Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustathium) vas in quod coniiciuntur oboli. ‖Est & οἰκέτου ὄνομα, id est serui nomen, vt idem ibidem testatur. Apud Xenophontem autem in Cyneg. canis est nomen.

Ἀκτινωτὸς, ῦ, ὁ, Radiatus, tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινηδὸν, Aduerbium, In formam radiorum, vel radii, apud Lucianum.

C. Ἀκτινοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Radiorum formam habens. Ex ἀκτὶν & εἶδος.

C. Ἀκτινοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Radios iaciens, Radios eiaculans. Vnde Ἀκτινοβολία, Radiorum eiaculatio, apud Plutarchum. Ex ἀκτὶν & βάλλω.

C. Ἀκτινοβολέω, ῶ, F. ήσω, Radios iacio, Radios eiaculor, Radio. Et paſſiuum Ἀκτινοβολέομαι, οῦμαι, apud Athenæū, Irradior. libro 4, ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, A ſole irradiari. A

Ἄξων, ονος, ὁ, (ab ἄξαι aor. 1 verbi ἄγω) Axis rotæ. Hom. Iliad. λ, — αἵματι δ' ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. & Iliad. ν, — ἐν δ' ὑπέρτερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Xenoph. Pæd. 6, de bellicis curribus loquens, ἄξοσί τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβωνται, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi. Proclus enim ita (poſt Ariſtotelem De mundo) ſcri- B bit, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, id eſt, Axis mundi appellatur eius dimetiens, circa quam voluitur.

Ἄξων vocatur ſpondylorum ſecundus qui eſt immobilis. τῶν δὲ σπονδύλων (inquit Pollux) ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὤν, ἄξων ὀνομάζεται.

Ἄξονες erant apud Athenienſes, velut apud Romanos, leges duodecim tabularum. nam ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis inciſæ erant. Gellius libri 2 ſic orditur 12 caput, In legibus Solonis illis antiquiſſi- C mis, quæ Athenis axibus ligneis inciſæ ſunt, quáſque latas ab eo Athenienſes, vt ſempiternæ manerent, pœnis & religionibus ſanxerunt, legem eſſe Ariſtoteles refert ſcriptam ad hanc ſentētiam, Si ob diſcordiam, &c. Ἄξων pro decem tabulis, inquit Budæus, citans hunc ex Demoſthene aduerſus Ariſtocratem locum, ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. Plut. in Solone, ὁ δὲ τεσσαρεσκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον. Idem in Numa, ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀναγραφῇ. Solent autē vulgò ἄξονας Σόλωνος tabulas Solonis interpretari: vt in D modò citato Plutarchi loco, ὁ τεσσαρεσκαιδέκατος ἄξων, decimaquarta tabula. Idem verò teſtatur leges illas Solonis inſcriptas fuiſſe εἰς ξυλίνους ἄξονας, in ipſius Solonis vita. Hos autem ἄξονας quadratam figuram habuiſſe autor eſt Suidas, qui itidem ab iis ipſas quoque leges in eos inſcriptas nomen accepiſſe teſtatur. Pollux verò ante Suidam annotauit quadrata fuiſſe forma, ſed ait fuiſſe χαλκοῦς, id eſt æneos. Quæ ſit autem differentia inter ἄξονας & κύρβεις, videbis in κύρβεις.

Ἄξων, in Solomonis parabolis bis legitur pro tramite & orbita: vbi ſemita Latinè habetur. Alibi, ὡς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, id eſt, Aberrauit à ſulcis ſuæ ſegetis. Bud. E

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthologia epigr. citatur ἀξονίοις δεσμοῖς pro Vinculis axi alligatis.

C. Ἀκραξόνιον, ου, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Sūma pars axis, apud interpr. Apollonii. Apud Pollucē autē legitur ἀκροξόνια.

C. Παραξόνιος vide in Ἐπίβαλε.

ΑΓΩΝ, ῶνος, ὁ, Certamen, Solennes ludi, vel ſimpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἀγών. Sed malim ἀγῶνας aut ſimpliciter Certamina, aut F Certamina ludorum interpretari, ex Ouidio: ad reſtringendam, quæ paulo alioqui latius patet, ludorum ſignificationem. Ἀγῶνας poſſumus etiam commiſſiones ex Suetonio interpretari, vt opinor. Athen. 5, ἐπιτελοῦντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν. Dem. Epit. καὶ γυμνικοὺς καὶ ἀγῶνας νομίζουσιν ἀθανάτους. Intelligit autē de iis qui ἀγῶνες ἐπιτάφιοι vocabātur, quaſi dicas certamina funebria (eo ſenſu quo dicūtur laudationes funebres, & orationes funebres) qualib⁹ apud Hom. ornatur Patrocli funus. Varia autē ἀγώνων genera (de quibus dicuntur ἀγωνοθέτης & G ἀγωνοθετεῖν) diſtinguūtur additis adiectiuis, vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, & μουσικοὶ, & ἱππικοὶ, (qui & ἱππικοὶ ἀγῶνες Dem. in Midiam) vt apud Xenoph. Hell. 3, ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς certamen equeſtre & gymnicum. Ariſtoph. Pluto, ποιῶν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. quem locum vide & in ἐναγώνιος. Notandus eſt autem vel ob id quod Pollux ſcribit, Atticos vix dicere ἀγῶνας μουσικοὺς, ſed potius ἀγῶνας μουσικῆς. De his autem Plutarchus in Alex. πλείστους γὰρ δὴ ἀγῶνας οὐ μόνον τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Apud eundem Plutarchum in eodem Alex. memora- H tur ἀγὼν ἀκρατοποσίας: ſic apud Athenæum lib. 10, ἀγὼν πολυποσίας & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdū autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροί, i. certamina ſacra, quæ quatuor erāt, Nemeæa, Pythia, I-

A ſthmia, Olympia: vel Pythica, Iſthmica, Olympica. Inter ἀγῶνας alii (vt docet Poll. lib. 3) στεφανῖται & φυλλῖται fuerunt appellati, alii ἀργυρῖται, ex iis videlicet qui nominabantur θεματικοί. Quò alludens Plutarchus in Pol. præceptis dixit, ὥσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ θεματίτην ἀγῶνα τὸν πολιτείας ἀγωνιζομένης, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus extat epigramma Archiæ, quod primum eſt in Anthol. epigr. Ἔξω τοῦ ἀγῶνος apud Lucianū in Anach. metaphoricè, Quæ aliena ſunt à re de qua agitur, ſiue à ſermone inſtituto. pro quo di- B cit ἔξω τοῦ πράγματος eodem in loco: καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα. οὐ γὰρ, &c. Paulo pòſt, ὡς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀπέχῃ ληρωδεῖν ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Idem alibi compoſita voce ἐξαγώνια in eodem ſignif. vſus eſt, adiungēs καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. De huius autem nominis etymo vide ſectionem ſequentem.

Ἀγὼν non ſolùm τὸν ἆθλον ſignificat, id eſt ipſum certamē, (pro quo malè apud Etymol. legitur τὸ ἆθλον) verumetiam locum in quo certamen ipſum editur. Imò verò & alia multa declarat, ſi Euſtathio credimus hæc C ex vet. gramm. afferenti, ἀγὼν, ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις. Idem verò ναὸν hac voce ſignificari, alibi ſcribit. Etymol. autē tradit ἀγῶνα eſſe τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, item τὸ ἄθροισμα, præterea τὸν ἆθλον, (ſed ibi mendoſe legitur τὸ ἆθλον in nominat. pro ὁ ἆθλος) necnon τὸν ναόν. Inuenio præterea ex quopiam grammatico citatum, ἀγῶνα ſignificare τὸ ἄθροισμα, τὸν ἆθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίνδυνον, τὴν κρίσιν. Quæ ſignificationes, ſeptem quidem ſunt numero, vt & apud Euſtathium, ſed non omnes eædem. Ego autē D quomodo hæ tot ſignificat. ad paucas reſtringi poſſint oſtendam, lectorem ſimul admonens, in aliis itidem multis vocabulis id me feciſſe, nec huiuſmodi tātū ſed & aliis multis grammaticorū tricis in hoc opere eum exoluiſſe. Dico igitur ἀγῶνα eſſe in vna eademq; prima ſignificatione, τὸν ἆθλον, & τὴν μάχην, & τὴν ἔριν, necnon τὴν ἐπίδειξιν. quia ὁ ἀγωνιζόμενος, is μάχεται, is ἐρίζει, is ἐπιδείκνυται, id eſt Qui certat, is pugnat, is contendit, is ſpecimen ſuarum virium aut ſuæ induſtriæ edit. Huius autem primæ ſignificationis velut appendicē eſſe illū E vſum quo τὸν κίνδυνον & τὴν κρίσιν declarat, vt infrà docebimus. quēadmodum autē ἀγορὰ non tātùm ſignificat concionem, ſed & turbam hominum ad illam audiendam congregatorum, necnon illum in quem congregati ſunt locum, ita & ἀγῶνα non certamen duntaxat, ſed & ipſam ſpectantium certamen multitudinē, & locum præterea in quem ad ſpectandum conueniūt, in quo videlicet certamen editur, declarare. ab hac autem ſignificatione qua pro multitudine congregatorum ſpectatorum ponitur, manare has expoſitiones, τὸ F ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸν ὅμιλον, τὸ πλῆθος, atque adeo τὴν ἀγοράν. at locum in quem coacti ſunt, eſſe quod dicunt τὸν τόπον: & ab hoc ſignificato illas etiam duas expoſitiones pendere, τὸν ναὸν & τὸν κύκλον, necnon & tertiā Heſychii τὸ στάδιον. Nunc ad exempla veniendum eſt. Ἀγὼν pro multitudine ſpectantium certamen: vt probat Etymol. ex hoc verſu qui eſt initio Il. ω, Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι. vbi Euſtathius annotāt ἀγῶνα eſſe τὸ πλῆθος, addens, ex veterum autoritate, ἀγορὰν à Bœotis appellatam eſſe ἀγῶνα. Ἀγὼν pro multitudine, de nauibus etiā dictū eſt. vt Il. π, Αὐτὰς μὲν γὰρ ἐγὼ ἐδάμασσα νεῶν ἐν ἀγῶνι. vbi ἀγῶνα Euſtathius eſſe G ait ἄθροισμα, quod interpretor Cōgregationem nauiū, vel potius Multitudinem congregatarum nauium. Pro qua ſignif. ab Etymol. affertur hic eiuſdem Homeri verſus, Ἦρχε μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ πάντας Ἀχαιούς. At Il. ο, vbi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, tradit idem Euſtathius poſſe hic ἀγῶνα accipi & pro ipſa concertatione quæ fit in prælio: rectius tamen, ſequendo veteres, ſumi pro multitudine & congregatione. Hæc ille. Quibus addo, poſſe (meo iudicio) ἀγῶνα hic quoque exponi τὸν τόπον, H vt mox docebo. Ἀγὼν, Locus in quo ſpectatores certaminis congregantur, in quo videlicet editur ipſum certamen. Ita tamen vt aliquando ad ſpatium illud quod certantibus relinquitur, reſtringi videatur. id eſt, ad ipſum στάδιον, vt Heſychius exponit.

Odyss. θ, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Sic Il. ψ, Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόασθε Ἵππους. Hesiodus, — περὶ ὄκτω μέγας πέλεις ἐν τοῖς ἀγῶσι. Suidas quoque ἀγῶνα dicit locum significare in quo certatur, proferens hunc ex Thucyd. 5. locum, προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. Vt autem in his locis ἀγὼν de loco dicitur congregatorum hominum, ita & paulo antè ἀγὼν νεῶν videtur ita significare congregatarum nauium multitudinem, vt simul intelligamus locum in quo illa multitudo erat. Ἀγὼν autem pro templo in hoc eiusdem poetæ versu ponitur (vt volunt Etymol. & Eustathius) Il. η, Αἴ κέ μοι ἀγάλματα θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Sed hanc significationem sub proximè præcedente comprehendi, tanquam speciem sub genere, vel ex eo apparet quod ipsemet Eustathius addit, videlicet ἀγῶνα hic accipi ἀντὶ τοῦ ναοῦ, quatenus hic sit θεῖον καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. Iam verò & quum ἀγῶνα vet. interpretati sunt κύκλον, de loco intellexisse vocem κύκλον credibile est, quum alioqui ἀγὼν putetur hoc etymum habere vt sit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, & proinde κυκλοτερής: præfixo videlicet α priuatiuo. Cuius etymi Eustathius quoque meminit pag. 1335: ponens & alia duo, videlicet vel παρὰ τὸ ἄγω, vel ἀπὸ Ἀγῶνος ἡνιόχου Πέλοπος. Sed ego aut primitiuam esse hanc vocem ἀγὼν, (vnde & literis maiusculis eam hic scripsi) aut non aliunde quàm à γωνία deductam existimo. Κύκλον tamen pro loco rotundam habente formam legere me non memini: sed videat lector an iuuare nos possit quòd locus Romæ dictus circus Flaminius, vocatus est ἀγών. nam scio & aliam huius appellationis causam reddi.

Ἀγὼν, Bellum, Belli certamen (vt loquuntur interdum Latini:) Item, Concertatio quæuis, aut Contentio. Poll. lib. 1, cap. 10, χρηστέον δέ ποτε καὶ τῷ αὐτῷ πάλιν, ὅτι γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα καλοῦσι. Demosth. Pro corona, πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ὑμῖν ὁ ἀγών. Ibidē ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit, καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μὲν ὑμῖν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἔμελλον ποιεῖσθαι. In qua significatione (videlicet pro belli certamine) sumi ἀγῶνα quidam volunt in his prouerbiis, ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, & ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. quorum meminit Suidas, & post eum Erasmus, qui exponit Certamen. In vulg. tamen lex. annotatur ἀγῶνα hic pro discrimine accipi posse, vt sit sensus, Quū agitur de periculo, non licet tergiuersari, aut, nō oportet expectare occasionē. Sed ego ἀγῶνα existimo pro Discrimine nōnisi certa cū costructione poni, & referenda hæc prouerbia ad id quod Curtius dixit, Bellum rarò permittit tempora legere. Cæterùm quoniam ἀγὼν de variis certaminum generibus dicitur, interdum addito adiectiuo πολεμικός ad belli significationem restringitur. vt apud Synesium epist. 40, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐπὶ πείρας ἦλθες καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς.

Est ἀγὼν & generaliter Concertatio quæuis seu contentio, Studium & Contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in significatione Isocrates pluralem etiam numerum vsurpat, siue pro conatibus qui summa contentione fiunt. Demosth. Pro corona, τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ὕστερον χρεῖς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι. Quod ita dictum puto vt Lat. Pugnaui ne hoc fieret, vel Contendi ne, &c. Et εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. In cōtentionem venire de re aliqua. Plut. in Symp. sap. de vulpe loquens, ἐκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας καταστᾶσα πρὸς τὴν πάρδαλιν. vbi etiam obseruādum ποικιλίας pro περὶ ποικιλίας. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Cicero ἀγῶνα studium cōtentionis interpretatus est ad Atticum lib. 1, Cætera non possunt habere eandem neque vim, neque venustatem, remoto illo studio contētionis, quem ἀγῶνα vos appellatis.

Ἀγὼν, Actio fabulæ in scena. quæ significatio ad primam reduci potest. Non enim est simpliciter Actio fabulæ, sed de qua certatur in theatro. Aristot. De poetica, ἡ γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστι.

Ἀγὼν, Actio forensis. ἀγῶνες, inquit Budæus, dicuntur à Plutarcho Actiones forenses, id est δίκαι. Sed exemplum non profert. puto autem hunc ipsius Plutarchi locum in Alcibiade pro exemplo nobis esse posse, ὥσπερ καὶ πρὸς γὰρ ἰδίας καὶ τῶν πατρὸς ἰδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δυ-

A μοι δυνατός. Sic Isocr. in Paneg. ὥστε οὐ τοὺς περὶ τῶν συμβολαίων πεπονηκότας [λόγους] πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῆς ἰδίας συμβολαίων σκοποῦσι. ‖Ἀγὼν (inquit Bud.) Iudicium, Periculum: vt καταστῆναι εἰς ἀγῶνα: & καταστῆσαι εἰς ἀγῶνα, Postulatus, Reus, Qui in reatu est (vt periculum Latinè reatum significat.) Demosth. aduersus Neæra 145. & alibi. Sic & Lys. Apud Plat. Pol. 6, εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, Periculū creare, In discrimen vocare, Accusare. quum dicit, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντες. Hactenus Budæus. qui interpretatur etiam Negotium facessere: B sed hanc interpretationem omisi, vt quæ significationem det his verbis nimis latè patentem. Libanius ἀγῶνα περὶ γνώμην ἀπαγγέλλειν dicit. Notandū est autem ἀγῶνα & κρίσιν ab Isocrate, itidem ἀγῶνας & κρίσεις à Demosthene copulari: quum dicit in orat. Pro corona, εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, καὶ τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια. Isocr. in Panath. εἰς ἀγῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων. Idem Demosthenes contra Midiam ἀγῶνα & κίνδυνον copulat: dicens, εἰ μηδ' εἷς ἐστὶν ἀγὼν μηδὲ κίνδυνος. ‖Sciendum est & hoc, ἀγῶνα non significare C periculum eo duntaxat sensu quo pro reatu vsurpatur à Latinis, sed & secundū primam vocabuli ipsius significationem: vt apud Xenoph. Pæd. 3, νῦν γὰρ περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγών. Id est, Nunc enim vita vniuscuiusque vestrûm adducitur in periculum, Nūc quisque vestrûm venit in discrimen de vita. Sic & apud Euripidē in Medea, Καὶ νῦν ἀγὼν μέγιστος ἢ κακὸν λαβεῖν, Ἢ χρηστόν, &c. Id est, Et hac in re magnum discrimen est. vel potius (vt ego alibi interpretatus sum) Res est plena aleæ & periculi. Eodem modo vsus est Thucydides hoc D nomine, cum duobus infinitiuis, præfixam habentibus particulam ἤ, lib. 1, ὁ δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τῇ ναυτικῷ, ἢ ἐγγύτερον καταστῆναι, &c. Existimo Ciceronem ad istam significationem vocis huius alludentem, certamen & discrimen aliquando copulasse. Sed & dimicationem eodem sensu & eodèm respiciens vsurpasse mihi videtur, quum dixit, Qui me amor subuenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. ‖Ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις pro Molestiam exhibere hominibus, citatur ex Esaiæ cap. 7.

E C. Προαγὼν, (q. d. Præcertamen) Præludium certaminis, vt Plut. ἀγροῦ ἡγεμόνων τὸ προαγῶνος οὐκ ἔχει ὁ ἀγὼν τέλος ἐπιεικέστερον. Idē in Bruto προαγῶνες, excursiones ante pugnā, inquit Bud. ‖Προαγὼν, Prælusio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic δίκης προαγῶνες, Plut. in Pompeio, ἐγένετο δὲ αὐτῷ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æsch. 61, Demosth. 255 κατ' Ἀνδροτίωνος. Erant autem F προαγῶνες apud Athenienses καὶ τοὺς εἰσάγοντας τὰς γραφάς, τὰς προδιαγινώσκοντας, vt notatur apud Demosthenem 203. Vulgaria lexica testantur in priore illo Plutarchi loco προάγωνος legi, non προαγῶνος: sed mendosa est illa scriptura.

C. Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminū præses. Sophocles in Aiace, Καί τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχαι exponit per ἀγωνοθέται, quod nomen paulo pòst declarabitur. Eustathius ait Bœotis ἀγῶνα dici ἀγυραί. vnde ἀγυραγόμος qui ἀγωνάρχης.

C. Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, Designator. nam ἀγωνοδίκας Hesychius exponit βραβευτάς. Designatores, inquit Vlpianus, quos G Græci βραβευτὰς appellant. Videtur autem ἀγωνοδίκης ex ἀγὼν & δίκη esse compositum: vt sit iudex certaminum. βραβευτής tamen potius respondet τῷ ἀθλοθέτης, id est Munerarius. Vide aliud compositum ἀγωνοθέτης quod proximè sequitur.

C. Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonum præses & iudex, id est certaminum, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex ἀγὼν & θέτης, quod in compositione tantùm vsurpatur, & positorem significat, vt in νομοθέτης: sed hic dispositorem potius sonat. nam Eustathius H ἀγωνοθέτης exponit οἱ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενοι, id est, qui certamina bene disponunt & administrant. hoc est, omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. in Nigrino, ἀγωνοθέτην μέν τινα τῶν πολιτῶν ἀγαθὸν περὶ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι φαιδρὸν εἶχεν ἱμάτιον ἐδικάσατο. i. iudicē ludis præsidetem, B.

Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant eū qui certa-

LEOD

mini præsidet propositis præmiis, vt apud Homerum A Achilles, & apud Virgilium Æneas. Idem Valla munerariū vertit. Sed munerarius potius est ἀθλοθέτης. siquidem ἀθλοθέτης ex ἆθλον & θέτης est factum, quasi Præmii aut præmiorum positor. Ait autem Suidas ἀγωνοθέτην esse in scenicis (sub. certaminibus:) ἀθλοθέτην in gymnicis. Hesychius ex Nicandro eādem differentiam affert, musica vocans quæ Suidas scenica.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Præsum certaminibus, Omnia moderor & rego in certaminibus. Thucydides, αἴτιοι δ' ὑμεῖς κακῶς ἀγωνοθετοῦντες. id est, Qui perperam B hæc certamina constituitis, vt vertit Bud.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, Agonothetarum munus, siue officium. Constitutio & ordinatio certaminis, id est eorum quæ ad certamen pertinent. | Ἀγωνοθεσίας per ι citatur ex Sophocle pro ἀγωνοθεσία.

¶ Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad certamen pertinens. Pindarus in Isthm. hym. 4, ἀγωνίοις ἀέθλοις vocat labores certaminū, qui sunt circa certamina, periphrasticè pro ἀγῶνας, vt opinor. alioqui enim ἄεθλος & ἀγὼν itidem certamen significant. Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Gregorius Nazian. in C lib. De vita in solit. transl. Bona contentione summa comparanda, Bud. interprete.

Ἀγώνιος Mercurius à Pindaro dicitur in Isthm. hym. 1, certaminum præses: ποτὶ δ' ἐξενιῶ ὃς ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν, &c. Eodem sensu ἐναγώνιον eum appellat in Pythiis. Hesychio quoque ἀγώνιοι θεοὶ sunt certaminū præsides. At Eustathius ἀγωνίους θεοὺς vult esse apud Æschylum τοὺς ἀγοραίους, id est fori præsides, aut qui in foro coluntur: vt Suidas ἀγοραῖον Mercurium appellari ait ex eo quòd colatur ἐν ἀγορᾷ, id est in foro. D

Ἀγώνιος, Angulo carens, vide infrà. item Ἀγώνιος ab ἀγωνία, vide post ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conueniens, seu ludis aut spectaculis. vt Plut. Symposio dixit de Arione, τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, ornatū certaminum, siue commissionum. id est, quo solebat vti in certaminibus & commissionibus. Lucianus autē ἐναγώνιον νόμον dixit legem athleticā, vbi scribit, μονομαχοῦντες παρὰ νόμον τὸν ἐναγώνιον. Sic & ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto, E tanquam certaminum præfectus & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi quo ibidem vtitur. | Ἐναγώνιος, Qui in certamine versatur. Bud. ex Chrysost. in epist. ad Titum, cap. 1, τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνθρώποις ἅπας ὁ βίος ἦν ἐν τρυφῇ καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥᾳθυμίας μεστός. Itē Ἐναγώνιος Ad certamen compositus & comparatus, Certamini accinctus. Synes. epist. 67 ἦν ἡ πορεία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστατικὸς καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur quæ & στρατηγικὴ, (Lat. paludamentum) quæ in prælio gestabatur. q. d. Vestis militaris. In vulg. lex. ex Bud. F epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, pro instrumentis quibus in bello vtūtur. Et ex Polybio, παρακελευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim vtrinque adhortatio. At Budæus apud eundem Polybium κατὰ τὰς ἐναγωνίους περιστάσεις interpr. In pugna conferta. | Et quia ἀγὼν vocatur interdum actio forensis, ἐναγώνιος pro forensi ponitur nonnunquam, vt à Dionys. Halic. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum vsurpat, vt Bud. obseruauit. In vulgaribus lexicis ex Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exponitur Certatiua oratio, vt idem sit quod ἀγωνιστικός.

Ἐναγώνιος, Trepidus, vide post Ἀγωνία.

C. Ἐξαγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ. Ad certamen no pertinēs, Qui est extra certamē, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ: aut generalius Quæ ad rem de qua agitur non pertinent: quæ sunt πάρεργα, vel ἀποπεπλανημένα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος, (quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, vt suprà docui) id est, Hæc ad rem de qua agimus, non pertinent, Hæc sunt H per digressionem dicta, vt interpr. Budæus: addens, τῷ ἐξαγωνίῳ opponi ἐναγώνιον. Talem huius vocis ἐξαγώνιος vsum Suidas ex Æschine affert.

¶ Ἀγωνίζομαι. F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι, vsitatissimū) P. ισμαι, Certo, Certamen ineo, In certamen venio, Dimico. A Absolutè positum aliquando, vt ἐπειδὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἠγωνίσατο. Apud Philostratum nonnunquam cum accusatiuo, vt ἀγωνίζομαι τὰ Ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα, apud Platonem, & ἀγωνίζομαι μάχην, apud Plutarchum & ἀγωνίζεσθαι στάδιον, apud eundem Currere stadium, vt loquitur Cicero. id est, inire certamen cursus in stadio. Sic autem & ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα (quod exponitur Agere fabulam) propriè est Actione fabulæ certare aduersus alium. Vide infrà. Dicitur & ἀγωνίζομαι πρός σε, aut σοι (Tecum certo, Congredior tecum) cum accusatiuo B personæ, præfixa præpositione, aut cum datiuo. vt Xen. Pæd. 1, ἵνα δέῃ ἃ σὺ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Vbi non solùm accusatiuus est personæ, sed & accusatiuus rei. vt ita dicere liceat, ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε, Hanc rem decerto tecum. pro, hac de re tecum certo. Cum περὶ autem, vt Dem. Pro corona, ἀγωνιζομένων περὶ προτεραίων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. Dicitur & cum ὑπὲρ, sed alio sensu. nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is qui de gloria certat siue dimicat, aut assequenda, aut conseruanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, apud eundem Demosth. ibidem est dimicare pro tuenda & conseruanda libertate. C

Ἀγωνίζεσθαι, Præliari, Prælium inire, πολεμεῖν, apud Xenoph. in ἀπομν. vt ἀγὼν significat aliquando πόλεμον. Sic apud Thucydidem lib. 1, ἔξεστι πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, id est ὑποκρίνεσθαι. vt ἀγὼν Actio fabulæ, apud Aristotelem De poetica. Est autem propriè ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare aduersus alium, Agere fabulam proposito aduersus aliquem de eo certamine. quo sensu ad primam significatio- D nem pertinet τοῦ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα simpliciter pro ὑποκρίνεσθαι. nam pro eodem à Demosth. ponuntur eodem in loco orationis περὶ παραπρεσβείας. Itē ἀγωνίζεσθαι, διηγεῖσθαι (inquit Bud.) Aristot. de poeta in persona sua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare iudicio, vt faciunt qui causam orant apud iudices. Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus, dicitur de oratoribus pro Orare causam, apud Demosth. vnde ἐπαγωνίζεσθαι, Secūdo loco orare. Sic ἀγωνισταὶ à Plutarcho appellantur δίκαι. Hactenus Budæus. Ita autem apud Plu- E tarchum intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib. De audiendo, δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων ἀφαιρεῖν καὶ ἀπαλλοτριοῦν τὴν διατριβήν. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, Prouocationis causam iudicio persequi, Appellationem in iudicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus, Causam dicere, Periclitari iudicio, Demostheni vbiq;. vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Falsi causam dicere, Reum falsi esse. Et ἀγωνιζόμενος ξενίας, peregrinitatis postulatus. Quin & κατὰ Τιμοκράτους vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipse accusat vt abrogan- F dum. Hactenus Budæus. Vidēdum autem num in hoc postremo loco ἀγωνιζόμενον in passiua significatione accipiendum sit, vt & in hoc loco contra Midiam, ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. vbi de re loquens hæc duo verba copulauit, vt de persona alibi, vbi dicit, οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κρινομένοις καὶ ἀγωνιζομένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. | Sciendum est præterea, vt ἀγὼν non solùm de periculo dicitur eius qui adducitur in iudicium & qui accusatur: sic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipi.

G Ἀγωνιστέον, Aduerb. positionis, Certandum est. Xenophon Pæd. 1, ἵνα δέῃ ἃ σὺ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. & Ἀγωνιστέος, τέα, τέον, quasi gerundiuum nomen Latinis, Certandus, da, dum. Herodot. Terpsichore, φάμενοι σὺν βαρβάροισι ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα.

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, ab ἠγώνισμαι prima præteriti τοῦ ἀγωνίζομαι, Certatio, Certamen. Plut. Sympos. 8, κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων. | Itē Palma, id est præmium certaminis, vt tradunt Suidas & Hesychius: & hoc fortasse significat apud Thucydidem lib. vlt. ὑπερέχειν τὸ ἀγώνισμα περιεῖναι. H

Ἀγώνισμα, à Suida exponitur σπουδὴ, ἐπιμέλεια, i. Studium, Diligentia, hoc in loco, ἀγώνισμα ἐποιοῦντο συλλαβεῖν αὐτόν. Sic Aristid. in Panathenaico, ἐν ἀεὶ τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, In hoc vnū omni studio & omni virium contentione incumbens. Apud Herodotum autem ἀγώνι-

σμα videtur sumi pro egregio facinore: quum dicit, καὶ ἀγώνισμα τῶν μέγα ποιοῦνται, κτίσαντες ὁμοίως μύρμηκας τι καὶ ὄφεις. A

Ἀγώνισμα, Ostentatio quæ fit in turba, siue apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. ἀγωνισμάτων enim exponit Hes. ὀχλικῶν ἐπιδείξεων. Dicitur auté de sophistis sæpissimè ἐπιδείκνυσθαι & ἐπίδειξις. & fortasse ἀγώνισμα significatione huic affinem habet apud Thucyd. lib. 1, quũ dicit, κτῆμα τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. vt (à sophistis traslatione sumpta, ingenii ostentandi causa decertantibus orationum politarum & comptarum scriptione) ἀγώνισμα vocet ludicram quandam & ostẽtationis plenam orationem. Ac tale quid esse videtur comissio Latinis quale ἀγώνισμα, exponendo cum Hesychio ὀχλικὴν ἐπίδειξιν. adeo vt apud Suetoniũ Cõmissionibus reddi possit ἀγωνίσμασι, quum dicit in Augusto, Admonebatq; Prætores ne paterẽtur nomen suum commissionibus obsolefieri. Scholiastes Thucyd. ἀγώνισμα exponit dulcẽ sermonem, itidem, vt opinor, alludens ad sophistarum orationes. Aut ἀγώνισμα (inquit) Spectaculum, Ludicrũ, (ita expono apud eum παιδιά) Poeticum ἀγώνισμα comicorum, aut tragicorum. B C

Ἀγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Aristotelem, de scenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, fabulam agere. Item Recitatio ab Aristotele ita dicitur, vbi loquitur de poeta narrante, vt Bud. ait.

Ἀγωνισμός, οῦ, ὁ, Certatio, itidem vt ἀγώνισμα, & itidem ab ἀγωνίζομαι formatum. Dion historiæ lib. 16. μάχαι καὶ ἀγωνισμοὶ τῶν στρατιωτῶν [illegible]. Hes. ἀγωνισμόν exponit ἀντιλογίαν, id est disceptationem, altercationem. D

Ἀγωνιστής, οῦ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucianus, οὐ θεατὴν, ἀλλ᾽ ἀγωνιστὴν ὀλυμπίων παρέχει ἑαυτόν. Libri 2 Epigr. titulus primus est εἰς ἀγωνιστάς, id est In pugiles. quanquam pugiles peculiari nomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themistocle, ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, i. equi ad certamina exercitati. Horatius dixit equum in certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. ‖ Interdum genitiuo iungitur hoc nomen pro certante de re qualibet. vt ἀγωνιστὴς ἀληθείας, apud Plutarchum, Certans pro veritate. ad verbum, Certator veritatis: Latinè, Propugnator veritatis. Sic apud Xenophontem, ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας. E

Ἀγωνιστής, Actor scenicus, Ludio, Histrio. ἀγωνισταί, οἱ ὑποκριταί, Hes. Sic apud Athen. 12, ποιήσας οἱ ἀγωνισταὶ ἐπιδείξειν πρῶτον τὸν βασιλέα. Demosth. contra Midiam, περιεβάλετο [illegible] τοὺς κριτὰς τῶν ἀγωνιστῶν αὐτῶν.

Ἀγωνιστήριον, Locus certaminis, id est, In quo certamen committitur, inquit Hesychius. Aristid. in Panath. ἀλλ᾽ ὡς ἐν ἀγωνιστηρίῳ τοῖς θεοῖς αὐτήν. ‖ Item ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Hesychius: & ita ἀγωνιστήριον idem valebit quod ἆθλον. F

Ἀγωνιστικός, ή, όν, Certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens, id est certatores. ἀγωνιστικὴ τοῦ σώματος ἀρετή, Aristot. Rhet. 1. Idem ibidem, ἀγωνιστικὴ δύναμις, Apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Ἀγωνιστικός etiam dicitur is qui aptus est ad certamina.

Ἀγωνιστικὸς λόγος (inquit Bud.) ab Aristotele dicitur sophistarũ, eodẽ sensu quo ἐριστικός, qui & ipse est sophistarũ. quorũ ars non solùm ἐριστική, sed etiam περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ à Platone dicitur. Hactenus Budæus, non explicãs Latinè ἀγωνιστικός nec ἀγωνιστική. sed videtur reddi posse λόγος ἀγωνιστικός, oratio altercatoria, vel disceptatoria. itidem ars ἀγωνιστική, altercatoria. G

Ἀγωνιστικῶς, Aduerbium, Certatoriè, Certatorum more. Budæus dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi desiderio teneor. ‖ Alex. Trall. pag. 142 editionis patris mei, ψυχρὸν δὲ καὶ μὴ τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστὸν ἀγωνιστικῶς. ὅτι δὲ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἅπαξ τε ᾖ ψυχρότατον καὶ πολὺ δώσωμεν. Id est, Frigida autem in vigore morbi vtẽdum est ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, quum semel & frigidissimam & multam damus. H

Ἀγωνιστὶ pro eodem, in vulg. lex.

C. Ἀναγώνιστος, ὁ & ἡ, Qui non certat. vt ἀναγώνιστος ἀθλητής apud Xenoph. Qui certamen non experitur, Iners. Ex Platone autem De legibus citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς pro Ad virtutis certamen impotens seu ineptus. Sed malim abesse περί.

C. Πρωταγωνιστής, Δευτεραγωνιστής, Τριταγωνιστής, Histrio qui primas partes fabulæ, Qui secundas, Qui tertias agit. (nam tres tragœdi fabulam absoluebant, vt Bud. ex Laertio obseruauit, Comm. pag. 113.) vnde verba Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστής, οῦ, ὁ, Qui primas partes in scena agit. Plutarchus in Politic. præcept. ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι, &c. Vbi pro τὰ τρία reponendum censeo τὰ τρίτα, vt declarabo mox in Τριταγωνιστεῖν. Interdum additur genitiuus δράματος, vt apud Lucianum De cal. ὥσπερ μὲν δὴ εἰ δοκῶ, παραχωρῶμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος λέξω δὲ τὴν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. vbi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος vertit Actus principem, & quasi præsultorem. Sic apud Pollucem, τοῦ τε πρωταγωνιστοῦ τοῦ δράματος, vt paulo pòst dicetur. ‖ Πρωταγωνιστής Œcumenio in Acta, est Antesignanus. ἔνθα γὰρ πλείων ὁ πόλεμος, ἐκεῖ παρατάττεσθαι τοὺς πρωταγωνιστὰς ἔδει. Transfertur & ad quemlibet qui primum in quouis certamine atq; adeo in quouis negotio locũ tenet, princepsque est. HINC Πρωταγωνιστέω, ῶ, id est Πρωταγωνιστής εἰμι, Primas partes in scena ago. ‖ Non solùm autẽ de actoribus scenicis dicitur, (inquit Bud.) sed etiam de oratoribus, ἐπὶ δὲ τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, Primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demosthenem pag. 190, πρωταγωνιστήσαντος Λυκούργου, καὶ μικρά, μᾶλλον δὲ οὐδέν, καταλείποντος εἰς ἐπίδειξιν τῶν θεωρημάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστῶ pro δευτερολογῶ. ‖ Apud Plutarchum περὶ μουσικῆς pro Primas partes obtineo, id est præcipuas, pag. 661, πρωταγωνιστούσης δυνατὸν [illegible]. Ab Aristotele iungitur accusatiuo, & dicitur πρωταγωνιστῶ τόδε (inquit Budæus) pro Imprimis polleo hoc certamine, vel Primas partes huius certaminis obtineo, Pol. 8, ὥστε τὸ καλὸν ἀλλ᾽ οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honesti certamine ante alios eminere, no in feritatis atq; immanitatis. hoc est ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

Δευτεραγωνιστής, Qui secundas fabulæ partes agit. ‖ Lucianus metaphoricè vsus est in Peregr. pag. 391, καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosthenes itidem metaphoricè δευτεραγωνιστὴν appellauit quasi optionem & secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi secundarium proditorem, ὁ δὲ περὶ [illegible] pag. 144, καὶ ἔχων Ἴσανδρον δευτεραγωνιστήν. Sic apud Ciceronem Marci Crassi quasi secundarius, id est ὃς ἦν τῷ Κράσσῳ ὡς ἂν δευτεραγωνιστής, inquit Budæus comm. pag. 113. HINC Δευτεραγωνιστῶ pro Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundã orationem habeo in iudicio, δευτερολογῶ, Bud. 113.

Τριταγωνιστής, Qui tertias fabulæ partes agit & vltimas. vt in vita Æschinis legitur, γενόμενον δὲ μισθωτὸν φασὶν ὑποκριτῶν τραγῳδίας, ὥστε τριταγωνιστεῖν. vnde hoc illi Demosthenes probrosè obiicit, Pro corona, τὸ τρίτον ἔστι τι λίθον καὶ περίδειπνον καὶ τριταγωνιστής. Ibidem, ἐμὲ δὲ ὁ τριταγωνιστὴς τὸν περὶ, &c. Et in oratione περὶ παραπρ. dicit τριταγωνιστὰς fuisse tanquam γέρας τὸ ἐξαίρετον, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Æschinem (inquit Suidas) τριταγωνιστὴν appellat Demosthenes, ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταταχθέντα. Hinc fit vt τριταγωνιστής de vili & contempto homine dicatur. HINC Τριταγωνιστῶ, Tertias fabulæ partes ago, Demosthenes Pro corona, ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ᾽ ἐθεώρουν. Sciendum est autem Demosthenem τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citaui ex orat. περὶ παραπρ. locum, vbi scribit, τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος οὔτ᾽ Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plutarchi à me modò citatum in πρωταγωνιστής, & τῷ τὰ τρίτα λέγοντι repono. cuius emẽdationis alibi iampridem admonui. Obseruandũ est autem, etiam Theodori histrionis ab vtroque fieri mentionem.

C. ἈΝταγωνίζομαι, In certamine oppono me alicui, Prælio aliquem excipio. Cum dat. Xenophon Pæd. 1, τούτῳ μὲν δοκῶ αἰσχρὸν εἶναι τὸ δυνάμενος αὐτοῖς ὄντας ἀποφῆναι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἴσους αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. Item Ἀνταγωνίζομαι pro

Aduersor, id est Refragor, apud Thucydidem.

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui in certamen prodeunti se opponit, Qui certamen suscipit aduersus alium, Aduersarius. Plut. Alex. τῶν περὶ αὐτὸν ἀποπειρωμένων εἰ βούλοιτ' ἂν ὀλυμπιάσιν ἀγωνίσασθαι στάδιον (ἦν γὰρ ποδώκης) εἴγε ἔφη βασιλεῖς ἔμελλον ἕξειν ἀνταγωνιστάς. Vbi animaduerte priore loco esse positum simplex ἀγωνίσασθαι, & ἀνταγωνιστὰς esse qui se opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Isocratem exponitur Æmulus: παρασκεύαζε σαυτὸν τῶν μὲν ἐλαττόνων κριτὴν, τῶν δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, Ita te compara vt inferiorum sis iudex, superiorũ æmulus. Sic ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, æmulus regni. Dicitur & sine præpositione, vt apud Demosthenem Philipp. 1 & 4, ἄρχειν βούλεται οὗτος δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπείληφεν ὑμᾶς, de hoc autem sibi aduersus vos solos esse certamen existimat.

C. 1. Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nullus in certamine se opponit, vel se opponere potest, Aduersus quẽ nemo certare potest. Vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 2, φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον· τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται. Herodianus ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον & στρατὸν ἀνανταγώνιστον, inuictum, insuperabilem, vel inexpugnabilem, dixit.

C. 1. Δυσανταγωνιστὴς, in vulg. lexicis, Molestus aduersarius.

C. Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, apud Xenophontem Pæd. 1. Dicitur & διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, vt apud eundem, ἵνα διαγωνίζονται οἱ ἄλλοι πρὸς ἀλλήλους. ¶Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, siue ad extremam dimicationem, vt διαμάχομαι, Bud. ex Æschine. Sic ex Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. ¶Gaza διαγωνίζεσθαι accepit & pro Conari, quum apud Cic. Tanta conati sunt, vertit τοσαῦτα διηγωνίσαντο.

C. Ἐναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo. Plutarchus, τόπος ἀφωρισμένος τοῖς ἐν τοῖς κρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. ¶Thucydides, θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν Πλαταιΐδα ἔχετε ξυμμαρτυρήσατε... ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, qui fauistis Græcis aduersus Medos pugnantibus, Bud.

C. Ἐπαγωνίζομαι, Post alium certo. vt Greg. in Encomio Macc. προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco causam orare, vel Perorare, vt inquit Budæus, citans hæc ex Libanio in argum. orat. in Androt. κατηγοροῦσιν γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθροὶ, πρότερος μὲν ὁ Εὐκτήμων· δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. ¶Apud Plutarchum autem in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exponitur, Certamẽ cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certans. Apud eundem autem in Numa, ἐπαγωνίζονται τοῖς ἔξωθεν τεκμηρίοις, nituntur externis coniecturis. Secundum quam interpretationẽ ἐπὶ vacaret, aut epitatica esset.

C. Καταγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello. καταπολεμέω. Lucianus, τὰ θεῖα καταγωνιζόμενος. Plutarch. Numa, καταγωνισάμενος Πομπήϊον, qui superauit vel debellauit Pompeium. Apost. 11 ad Hebr. κατηγωνίσαντο βασιλείας. HINC Καταγωνισμὸς, Expugnatio, Subactio, citatur ex Thucydide.

C. 1. Ἀκαταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inexpugnabilis. Chrysost. De sacerdotio, τὸ δυσθήρατον τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνήμερον θηρίον. ET Δυσκαταγώνιστος, Expugnatu difficilis, δυσκαταμάχητος, apud Thucydidem. CONTRA Εὐκαταγώνιστος, Expugnatu facilis. vnde ex consequenti accipitur pro parum valido.

C. Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno. vt in illo loco quem modo ex Gregorio citaui in Ἐπαγωνίζομαι. Προαγωνίζομαι, Antea pugno. Herodianus libro 3, αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσοῦσα ἡ στρατιὰ καὶ οὐ προαγωνισαμένη δυνάμεως, quæ antea non pugnauerat. Sic apud Thucyd. lib. 4, pag. 161, ἐξ ὧν τι προηγωνίσαντο τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, id est προεπολεμήσαντο. at Valla errauit in sua interpr. quã tamen sequuntur vulg. lex. ¶Προαγωνίζομαι, Certo pro aliquo, siue Pugno, Propugno. Philo, ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, καθάπερ ὑπέρ τινος. HINC Προαγωνιστὴς, Propugnator, Defensor. Luc. De salt. ἀλλὰ τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προαγωνιστὰς ἐκάλουν. ET Προαγώνισμα in vulg. lex. Præiudicialis causa.

C. Συναγωνίζομαι, Vnà cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adiuuo, Certaminis socius sum, Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thucydides lib. 1, καὶ αὐτοὶ ὑπερχομένου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀπούσης ξυναγωνιουμένης. Sic & alibi sæpe apud eundẽ. Συναγωνίζομαι τούτοις apud Demosth. Ad hæc conficienda operam meam vna impẽdo. ¶Συναγωνίζομαι apud eundẽ Dem. pro συνηγορῶ, Patrocinor, inquit Bud. Qua in significatione citatur & ex Platone in epist. πολλοῖς συνηγωνισάμην, Multos meo patrocinio iuui. HINC Συναγωνιστὴς, Certaminis socius, Certanti opitulans.

ἈΓΩΝΊΑ, ας, ἡ, Certamen, ἀγὼν apud Xenophontem, Suida teste, qui tamen exemplum non profert: sed possit in illius Pæd. 2 inueniri. Verùm & Isocr. ita vsus est in Euagora, εἰ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Sic & Plato in Gorgia, δεῖ μέντοι ὦ Σώκρατες τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. ¶Φιλονεικία, ἅμιλλα, ἀγωνία ἔστι, pro eodem apud Platonem de certaminibus loquentem, inquit Budæus. Idem ait ἀγωνίας pro gymnastica poni hoc in loco, qui est libro De legibus 6, μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἱρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων. Quanquam non ἀγωνία per se significat hic gymnasticam, sed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. ¶Hesychius ait ἀγωνίας palæstram significare, item bellum, apud Eurip. in Troadibus.

Ἀγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æstuatio. Ἀγωνία, (inquit apud Etymol. Orion) de eo qui in certamen descensurus est: per catachresin autem pro timore simpliciter ponitur. Id est, Ἀγωνία propriè est timor quo corripitur is qui in certamen descensurus est: sed per catachresin ponitur pro quouis timore. Laertius ἀγωνίας exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, id est timorem rei incertæ ac dubiæ. Aristot. in Probl. ἀγωνίας esse ait timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggressuri. Damascenus ἀγωνίας esse dicit φόβον ἀποτυχίας, id est metum excidendi, incœpto videlicet, aut spe. Demosthenes Pro corona, οὗτος δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. quo in loco aliquid amplius ἀγωνία significat quàm timorem, alioqui enim cõtentus fuisset Demosthenes dixisse φόβῳ. Vide alia in verbo sequenti Ἀγωνιᾶν, ab hoc nomine deducta.

Ἀγωνία ab Hesychio exponitur etiam Fractio, item ἀγοραία. Vt fractionem significet, ab ἄγω deducendum est: vt ἀγοραίαν, id est forensem, ab ἀγὼν Bœotorum lingua ἀγορὰν significante, sicut antea dictum est. nec pro substantiuo nomine sed pro adiectiuo accipiẽdum est, vt sit ἀγώνιος, ἀγωνία, ἀγώνιον. quanquã & ἀγώνιος vtrique generi seruit.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Trepidationem aut angorem afferens, seu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Soph. Aiace, τοιᾶσδ' ἐπὶ ταῖσδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ. vbi tamen & ἐναγωνίῳ posse significare tradit Demetr. Triclinius. Alter autem scholiastes priorem deductionem sequitur ex ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauidus. Apud Basil. 94, ἔνδειμον & ἐναγώνιον pro eodem poni scribit Budæus: qui tamen miscet cum ἐναγώνιος significante Compositum vel accinctum ad certamen: at ego ad ἀγωνία referendum putaui.

¶Ἀγωνιάω, ῶ, F. άσω, P. ακα, Certo, ἀγωνίζομαι, apud Isocratẽ, teste Suida.

Ἀγωνιᾶν, Anxium esse, Dolere vel angi metu, vt scribit in lexico Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Cæsare, de Bruto, ἐφ' ᾧ λέγεται μὲν φανερὸς γενόμενος ἀγωνιάσαι, ὡς τεθνηκότος· δοκεῖ καὶ περιχαρὴς γενέσθαι πρὸς αὐτὸν, ἐκπλαγῆναι. id est, Doluisse tanquam ob mortuum, vel Sollicitus & metuens ei fuisse. Et in Demetrio, ὡς εἰκὸς ἦν διαγωνιᾶσθαι τοὺς περὶ τῶν πραγμάτων πλείστων ἀγωνιῶντας. Item Ἀγωνιᾶν, Vereri, Timere, cum accusatiuo. Polybius, ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Hactenus Bud. Notandum est autem ἀγωνιᾶν dici etiam eum qui alioqui metu vacuus sit: vt apparet ex hoc Aristotelis loco, Rhet. 1, καὶ περὶ ὧν ἀγωνιῶσι, μὴ φοβούμενοι, [καλά ἐστι] περὶ γὰρ τῶν πρὸς δόξαν φερόντων ἀγαθῶν τοῦτο πάσχουσι. id est, Honesta sunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes. nam de bonis quæ ad gloriam tendunt, sic animo afficiuntur. Idem libri eiusdem Rhet. 2, ἀλλὰ δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Damascenus (recens quidem autor, sed veteres, vt opinor, sequutus) ἀγωνία, φόβος ἀποτυχίας...

σιως, ἢ γύιαν ἀποτυχίας. φοβούμεθα γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς πράξεως, ἀγωνιῶμεν. Dicendum igitur puto ἀγωνιᾶν duobus modis vsurpari: Nonnunquam simpliciter pro Timere, & tum non solùm accusatiuo iungitur (vt in superiore exemplo Polybii) sed & infinitiuo: vt apud eundem, τὸ μὴ ἀγωνιᾶν λέγειν τὸ φαινόμενον. item cum subiunctiuo, præfixa particula μὴ, vt apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ διαμαρτάνωσι τῆς ἐπιβολῆς. Nonnunquam verò significare Anxiũ esse ob dubitationem de euentu rei alicuius, non tam ne malum aliquod nobis accidat, quàm ne bonum aliquod speratum non eueniat, aut ne voti compotes esse non possimus. Breuius, ἀγωνιᾶν esse Æstuare dubitatione de sperato bono. Sic & ἀγωνίαν, quum ἀπὸ τοῦ φόβου distinguitur, æstuantem dubitationem de sperato bono intelligemus, sequendo definitiones paulo antè expositas. Sed & æstum vel æstuationem simpliciter interpretari poterimus non malè, quum vehementissimũ quendã metũ declarare voluerimus. Qui autem ἀγωνίαν reddunt angorem, videntur voce quidem significãtissima vti: sed ἀγωνία existimo esse aliquid magis repentinum quàm angorẽ. Nec verò prætermittẽdum est quod tradit Græcus quidam grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, (id est ne non assequi possint) dicuntur ἀγωνιᾶν, vt Hector cum Achille pugnaturus. nam alii qui solùm spectatores erant, modò non tremebãt: at ille quum in ipso periculo constitutus esset, duntaxat agonia percellebatur, vtpote magna animi fortitudine præditus. ‖ Hesychius præterea ἀγωνιῶ explicat κινδυνεύω, id est periclitor. ‖ Passiuum Ἀγωνιάομαι, ῶμαι, idem valet. quod quædam exemplaria habẽt in loco Aristotelis modò citato ex Rhet. 1, nam pro ἀγωνιῶσι legitur in illis ἀγωνιῶνται.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur apud Diogenem Laertium, vt notat in lexico Budæus: hunc (vt opinor) locum intelligens qui est in Menedemi vita, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν ὠνῶν διηπόρει ἐκ τοῦ ἀγωνιατηρίου.

C. Διαγωνιάω, ῶ, Valde anxius sum, præpositione διὰ vim τοῦ ἀγωνιῶ augente. Citatur ex lib. 1 Maccab. cap. 3, ἀγωνιῶντες pro Trepidantes. Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, vnde διαγωνιάσαντες apud Suidam, quod exponit ἀλαβηθέντες, id est Veriti: in hoc quem ex innominato autore affert loco, οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ πεσπῆσαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί.

C. Συναγωνιάω, Vnà cum alio anxius sum; Anxietatis alicuius vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plut. De Socr. dæmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι.

¶ Ἀγωνιάζω pro Ἀγωνιῶ in vulg. lex. legitur: itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι ex Philostrato.

ἉΔΡΟΣ, οῦ, ὁ, à Suida & Hesychio exponitur Multus, Magnus, Abundans, Opulẽtus, Crassus. A Gaza quibusdam locis Crassus redditur. Gellius lib. 7. cap. 13 ait tres characteres esse, id est tria dicendi genera, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: id est, vt interpretatur, vberẽ, gracilem, mediocrem. Apud Herodotum libro 1, καρποὺς ἁδροὺς exponitur Fruges adultæ. ἁδρὸν δένδρον apud Dioscoridem lib. 1, Crassa arbor, vt Hermolaus: Dura arbor, vt Ruellius: speciosa & fortis, vt Marcellus interpretatur. adnotans ἁδρὸν significare εὐτραφὲς, id est pingue & feliciter nutritum, ex eóque, cum decore validum & forte. Sumit autem Marcellus hanc expositionem ab Hesychio, qui ἁδρότερον comparatiuum ab ἁδρὸς, exponit μεῖζον, εὐτραφέστερον. Apud Plutarchũ ἁδρὸς apertè magnum significat: nam opponitur μικροτέροις, in Lycurgo, ἐπιτάσσει δὲ τοὺς μὲν ἁδροὺς ξύλα φέρειν, τοὺς δὲ μικροτέρους λάχανα. Sed & apud Athenæum copulantur μέγας & ἁδρὸς, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Ælianus apud Suidam ἁδρὸν μισθὸν vocat magnam mercedem, id est amplam. apud Aristophanem autem ἁδρὸς πόλεμος magnum bellum: accipiendo magnum pro acri seu vehementi. Ἁδρότερος explicatur etiam habitior. & ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius & largius cibare, Apud Galenum. Cæterùm ἁδρὸς Etymol. exponit χονδρὸν, deriuãs ab ἥδω, id est Delecto, nam (inquit) ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, id est, Delectamur magnis & χονδροῖς. accipit autem χονδρὸν pro crasso, vt opinor. Gallicum nostrũ Dru hinc originem habere existimo.

Ἁδρὸς, ad animum translatum. Athen. 6, μέγας δὲ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Isocrates in Panathenaico, τοὺς ἁδροτέρους αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίους εἶναι δοκοῦσι. Sed & quum dicitur χαρακτὴρ ἁδρὸς, character vber, (Gell. interpr.) est metaphora ad res ad animum pertinentes.

C. Ἁδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenas glebas habens, seu crassas, aut grandes. ἁδρόβωλος de thure vel bdellio apud Dioscoridem. Ex ἁδρὸς & βῶλος. Huic opponitur μικρόβωλος.

C. Ἁδρομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Crassis particulis constans, Crassiorem substantiam habens. De pane, Galenus, ὁ δὲ πιτυρίτης ἄρτος, ἁδρομερέστερος. De vino Dioscorides, ὁ δὲ Ἀλβανὸς ἁδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερής. Fit autem ἁδρομερὴς, ex ἁδρὸς & μέρος: vt λεπτομερὴς, ex λεπτὸς & μέρος.

C. Ἁδροχῶραι, Qui vberem regionem vel vberes regiones habitant. Hes. ex ἁδρὸς & χώρα.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, Magnitudo, Robur, Hes. Proceritas, Suidæ Exponitur etiam Crassitudo, Abundantia. Homerus Il. π, de anima loquens discedente de corpore, — λιποῦσ' ἁδρότητα καὶ ἥβην. sed in aliis exemplaribus legitur ἀνδροτῆτα, & hanc lectionem agnoscit Eustathius. Vide igitur in Ἀνήρ. Constantinus Lascaris hanc vocem in vltima tradit acui, ἁδροτὴς, ῆτος.

Ἁδροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁδρότης. vt ab ἁβρὸς dicitur ἁβρότης & ἁβροσύνη. sed vt ἁβροσύνη magis est poeticum quã ἁβρότης, ita ἁδροσύνη magis poeticum quàm ἁδρότης. Hesiodus in Ergois, Ὦ δέ κεν ἁδροσύνη στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Id est, præ vbertate, præ copia, præ densitate.

¶ Ἁδρύνω, F. υνῶ. Crassum reddo, In iustam magnitudinẽ vel crassitudinem consummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophrastus De causis pl. 4, ἁδρύνει τοὺς ὄγκους, reddit crassiores. Aliquando ἁδρύνω neutrum est, & idem valet quod ἁδρύνομαι. vt apud eundem, ὥστε μήτε ἁδρύνειν τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρι αὐξήσεως μόνον ἀφικνεῖσθαι, id est proficere, vt Gaza vertit.

Ἁδρύνομαι, Passiuum, Crassesco, Crassus fio. Iustã crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad iustam crassitudinem peruenio, Turgesco, Grãdesco. Hesych. ἁδρυνθέντες exponit μεγαλυνθέντες. Herod. 1, ἀρδευόμενον μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἁδρύνεται τὸ λήιον. Sic apud Nicandrum Theriacis, Τῆμος, ὅτ' ἁδρύνονται, ὀροιτύποιο βατῆρος Κόψαντες, &c.

Ἅδρυνσις, εως, ἡ, Crassatio. Apud Aristotelem & Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum.

¶ Ἁδρόω, ῶ, F. ώσω. P. ωκα, Ad maturitatem vigorémque perduco. Vnde passiuum Ἁδρόομαι, οῦμαι, Ad maturitatem peruenio, Adolesco. Plato Pol. 6, τῶν δὲ σωμάτων ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἁδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι.

¶ Ἁδρέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Idem quod ἁδρόω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, sicut ἁδρύνω pro ἁδρύνομαι. vnde apud Dioscoridem ἡδρηκὼς, Adultus, Maturus factus.

Ἅδρησις, εως, ἡ, Maturitas, apud Basilium.

ἌΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Herodot. 1, ἐπιπλεῦσαι τὸν δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Homerus Odyss. ψ, Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἐτέρψαο σῇσι φρέν' ἀέθλους. Etymol. ait significare etiam locum certaminis. Sic ἀγῶνα & pro certamine & pro loco certaminis poni diximus antea. ‖ Ἄεθλος, Labor. vt ἄεθλοι Vlyssis, Od. α. Vbi Eustathius ait ἀέθλους appellari honorificè ab Homero Vlyssis labores, tanquam certantis aduersus fortunam: aut simpliciter vocari labores: & ἀέθλους dici quasi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit. vt videlicet sit ex α priuatiuo & verbo ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etymol. ἄεθλον (in neutro genere pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλειν esse compositum & α epitatico: vt sit ἄεθλον quasi quod quis valde velit & cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem ponit & aliam etymologiam: vt videlicet à τλῶ id est tolero factum sit τλὸν, & α præfixo ἄτλον: mutato τ in θ, ἄθλον. quam posteriorem etymologiam tenendo, necesse foret dicere ex ἄθλον factum esse ἄεθλον, non contrà. sequendo autem alteram, vt ἄεθλον sit quasi τὸ πάνυ θελητὸν, contrà ἆθλον ex ἄεθλον factum esse dicere-

mus. sed ex vtraque cōsequeretur prius nomen impo- A
situm fuisse præmio certaminis quàm ipsi certamini.
loquitur enim de ἄεθλον & ἆθλον, non de ἄεθλος & ἆθλος.
Atqui rationi cōsentaneum nō est posterius etymum,
vt videlicet ἆθλον, præmium certaminis, dictum sit à to
lerando. Ego igitur confusa omnia in his duabus poste
rioribus etymologiis cernens, primam sequor, ab Eu-
stathio duobus locis notatam: sed ita vt illam voci ἄε-
θλος, non tantùm quum significat laborem, sed & quũ
primam significationem habet, pro certamine, accom
modandam putem. quotusquisque est enim qui certa- B
men non refugiat?

Ἄεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis de quo reportata est
victoria. Il. ψ, Νηλῆϊ δ᾽ ἔκφερ᾽ ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε.
Theocr. Idyl. η, Χρύσεος δ᾽ ἂν ἐκδῦς; χρύσεος κατα Δῦμας
ἄεθλον;

Ἄεθλον pro ἄεθλος videtur vsurpasse Diotimus in An-
thol. Epig. hoc in versu, Ταὶ ἥβας ἐς ἄεθλα πάλας ἠσκημ
κρατεράς. nisi fortè posuerit quod consequitur pro eo
quod præcedit, id est præmium certaminis pro certa-
mine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, id est labores, C
hoc versu, Χαῖρ᾽ Ἰθάκη μετ᾽ ἄεθλα, μετ᾽ ἄλγεα πικρὰ θα-
λάσσης.

C. Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, Qui præmium certaminis statuit. Com-
positum ex ἄεθλον, & θέτης, quod in compositione posi-
torem significat. Vide infrà ἀθλοθέτης.

C. Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, Præmiũ certaminis ferens, Victor in cer
tamine. Herodot. 1, ἀεθλοφόροι ἀμφότεροι ὁμοίως ἦσαν. Di-
citur etiam equus ἀεθλοφόρος, siue ἀθλοφόρος: vt Iliad. χ,
circa principium, Σευάμενος ὥς θ᾽ ἵππος ἀεθλοφόρος. At
Iliad. λ, — δώδεκα δ᾽ ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια πο- D
σὶν ἄροντο.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπάθεια, Mi-
seria. Ab Hesychio exponitur ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præmium reportans, ἀθλοφόρος. de homi
ne & de equo dicitur. Callimachus hymno in Delum,
— ἡ μὲν ἵππον ἀέθλιον ἀμφεβάλοντας. Archias, Ὁ Φοίβου χρυ-
σοπλόκος ἀέθλιον ἵσταται Πυθοῖ. Potest & ἀέθλιος ἵππος intelli-
gi simpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certa-
men: vt deriuetur ab ἄεθλος. & ita videtur accipi apud
Theognin, quum dicit, Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, &c. E
‖ At verò ἄθλιος ab ἆθλος miserum significat, vt videbis
paulo post.

Ἀέθλιον, ου, τὸ, Idem quod ἄεθλον, Certaminis præmium. Il.
λ, — δώδεκα δ᾽ ἵππους Πηγοὺς ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσὶν ἄροντο.
Il. χ, — ἅπ ποσὶν ἀέθλια γένηται ἀνδρῶν. Dicitur autem
ἀέθλιον ab ἄεθλον, vt ἴχνιον ab ἴχνος, inquit Eustathius: qui
alibi admonet non esse diminutiuum, sed denomina-
tiuum siue deriuatiuum ab ἄεθλον.

¶ Ἀεθλεύω, F. σω. P. κα, Certo, Dimico, Pugno. Il. δ, Ἀλλ᾽ ἔγ᾽
ἀεθλεύειν προκαλίζειν.

Ἀεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exerceri. F
κακοπαθεῖν Eustathius exponit hoc in loco, Il. ω, Ἀεθλεύων
πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου. Ita enim legitur in vulg. edit. Vi-
de Ἀθλεύω.

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, Certator, qui in prosa oratione dicitur ἀ-
θλητὴς, Athleta.

¶ Ἀεθλέω, ῶ. F. ήσω. P. κα. Idem quod ἀεθλεύω. Herodot. 1,
συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας, pugnabant
aduersus Tegeatas.

Ἀεθλαντὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀεθλευτήρ. G

ἌΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Idem quod ἄεθλος. ex quo etiã
fit, crasi literarũ α & ε. vt ex ἀείδω fit ᾄδω. Ἆθλοι Πυθικοὶ,
Soph. in Electra: certamina Pythica. ἆθλοι Ἡρακλέους, qui
à Latinis dicuntur Herculis labores. Isocr. ad Philippũ,
ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦντες καὶ τοὺς ἄθλους ἀπαρι-
θμοῦντες διατελοῦσι. Apud Eusebium in Præp. Euange-
lica ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ τῷ Ἡρακλεῖ Εὐρυσθεὺς ὁ τῆς βασιλείας ἔχων
τῆς Ἀργείας προστάττει ἄθλους τελέσαι δώδεκα. Dicitur & de
quouis labore, seu laborioso negotio. vt Plutar. in Ca-
millo, ἐπὶ τὸν ἆθλον ἐκεῖνον. ‖ Apud Lucianum H
in Iudicio dearum τὸν ἆθλον pro τὸ ἆθλον ponitur, aut,
(quod potius credo) malè legitur.

— Ἆθλον, ου, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet
victori datur. Xenophon Pæd. 2, καὶ οὕτω τὰ τῆς ἡγεμονίας
ἀγαθὰ κατὰ τοὺς νικῶντας ἀεὶ ἆθλα προκείσεται. Idem Hell. δ,

A ἆθλον & νικητήριον pro eodem ponit. Nec verò pro certa
minis duntaxat vsurpatur, sed & pro cuiusuis egregii
facinoris præmio. Thucyd. 2, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀμείνονται τοῖς
προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. Id est, Strenui autem decorabun
tur præmiis virtutis quæ eos decebunt. Apud Thucy-
didem scholiastes ἆθλα exponit κέρδη, id est lucra, hoc
loco libri 3, τὰ δὲ κατὰ λόγῳ θεραπεύοντες ἆθλα ἐποιοῦντο.
‖ In malam partem etiam vsurpatur ἆθλον pro præmio
seu mercede alicuius sceleris, id est pœna: vt apud Ly-
siam, οἱ γὰρ τοιαῦτα πράττοντες, ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα πρόκειται
B τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων, ἧττον εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτήσονται.
Id est, Nam qui talia perpetrant, videntes qualis mer-
ces delictis huiusmodi proposita sit, minus in alios de-
linquent.

Ἆθλον pro ἆθλος, id est Labor, Ærumna. Antiphilus in
Epigr. — δεκάτου τ᾽ ἆθλα λυγρὰ πολέμου. id est labores decen
nalis belli, siue ærumnas. Potest etiam exponi certami
na. Apud Demosth. autem ἆθλα τοῦ πολέμου in propria si-
gnificatione dicuntur belli præmia, id est præmia quæ
manent victores in bello.

C C. Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, Præmii propositor, Præmii statutor: sed
propriè præmii certaminis. Qui certamina exhibet
præmiis propositis. Munerarius à Valla exponitur,
Designator ludorum, ab aliis. Sed genitiuum illum o-
mittendo designatorem simpliciter malim appellare,
cum Vlpiano. qui designatores esse ait quos Græci no-
minant βραβευτάς. Videtur autem βραβευτῶν appella-
tio & ἀθλοθέτας & ἀγωνοθέτας complecti, de quorum dif-
ferentia diximus suprà in ἀγωνοθέτης. quanquam, vt Bu-
dæus notat, qui præmium proponebant, iidem erant
D iudices & arbitri: vnde ἀθλοθετῶ significat etiam ἀγωνοθε-
τῶ. Lucianus Ἀναβιοῦν, Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώ-
θασιν ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδε-
δυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ᾽ ἀξίαν τῶν θεῶν. id est,
Athlothetæ flagris cædere consueuerunt eum histrio-
nem qui Mineruæ aut Neptuni aut Iouis personam re-
præsentans, actione non decora nec diis digna vtatur.
vbi obseruandum est ἀθλοθέτην significare eum qui sit
iudex & arbiter in scenicis etiam certaminibus: non ser
uata illa quam ex grammaticis annotauimus differẽtia
E in ἀγωνοθέτης. ‖ Dicitur ἀθλοθέτης & qui quoduis præ-
mium proponit (vt & ἀθλοθετῶ generale est) vnde &
Dionysius Seruatorẽ nostrum ἀθλοθέτην vocat, vt qui
sequentibus se præmium proposuerit, & quidem lu-
culentissimum. Fit ἀθλοθέτης ex ἆθλον, & θέτης, id est posi
tor, in compositione, à τίθημι.

Ἀθλοθετέω, ῶ. F. ήσω. P. κα, Præmium certatorib⁹ propono,
Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat
& ἀγωνοθετῶ, inquit Budæus. Est autem ἀγωνοθετῶ, Sum
iudex & arbiter certaminis. quanquam in exẽplo quod
F affert Budæus, non verbum ἀθλοθετῶ pro ἀγωνοθετῶ, sed
nomen ἀθλοθέτης pro ἀγωνοθέτης vsurpatur. est enim il-
lud exemplum ex loco Luciani petitum, modò citato
in ἀθλοθέτης. ‖ Ἀθλοθετῶ, Præmium seu præmia propo-
no, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. A-
thenæus 12, ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐ-
τῷ πορίζουσι, Persarum rex præmia proponens iis qui
voluptatum ei cognitionem dabant.

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, Præmii propositio, Præmiorum constitu-
tio. apud Aristophanem, Ipsum munus & officium a-
G thlothetarum, vt ἀγωνοθεσία munus & officium agono-
thetarum. Dionysius ἀθλοθεσίας, vt Budæus tradit, vocat
vitam Euangelicam ab ipso iudice & athlotheta insti-
tutam & propositam. ‖ Ἀθλοθεσίας aiunt etiam nomi-
nari mutuam depositionem vtriusque concertãtium.

Ἀθλοθετὴρ etiam dicitur pro ἀθλοθέτης: vt ἀθλητὴρ pro ἀθλη-
τὴς, sicut modo docuimus.

Ἀθλοφόρος vide suprà in Ἀεθλοφόρος.

C. Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, Certaminis præmium,
quod videlicet accipit victor: vnde & νικητήριον exponi-
H tur. Sed accipitur generaliter pro quouis præmio, seu
mercede. Herod. lib. 1, νεανίας ἔνια ὀνόματι Ναρκισσον γυ-
ναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν πείθουσι εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνί-
ξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι.

C. Πεντάεθλον siue Πένταθλον, Quinquertiũ, Quinque certa-
mina, videlicet πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herodot.

πένταθλον ἐπασκήσας. Sic Pausanias in Lac.pag.72, οὗτος πένταθλον Ὀλυμπίασιν ἀσπάσας, ἀπέθανε τῷ πάθει. vbi πένταθλον appellat quod dixerat πέντε ἀγῶνας, ambiguo tamen vocabulo. Apud Sophoclē plurali numero πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, perinde ac si separatim πέντε ἄθλα dixisset.

Πένταθλος, ου, ὁ, Quinquertio, Qui illis quinque certaminibus victor euasit, vel Victor quinque gymnasticorum certaminum. Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum: quòd essent tantùm quinque illa solennium certaminum genera. Item, Qui illis quinque certaminibus exercet. Pausanias Eliacῶn 1, πένταθλος μὲν αὐτοῦ κατεστήκασι ἐς δρομοῦσιν αἱ μελέται. |Metaphoricè apud Laertium in Democr. pag. 465, καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philosophiæ partes complexus est, Bud.

Πενταθλέω, ῶ, Quinque certaminib⁹ me exerceo, Quinque generibus certaminum certo. Pausanias Eliacῶn 2, ὅς τὴν Ἠλείων Τισαμενοῦ πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ καταπαλαῖσαι. Idem paulo inferius, φασὶ γὰρ δὴ ποτε οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταθλήσαντας ἐκκληθῆναι.

¶Ἀθλεύω, F. σω. P. κα. Certo, Certamen ineo: (vt ἀθλεύω) apud Apollon. lib. 1. Aliquando significat κακοπαθῶ, id est Mala tolero, Exerceor malis. Sic autem fortasse & apud Homerum legendum Iliad. ω, Ἄθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, non ἀεθλεύων. sicut idem poeta & ἀεθλοφόρος & ἀθλοφόρος dicit, prout ratio versus poscit. — C

¶Ἀθλέω, F. ήσω. P. κα. Idē quod ἀθλεύω. nam vt ἀθλεύω & ἀεθλέω in carmine, ita in oratione soluta ἀθλεύω & ἀθλέω pro eodem sumuntur: sed illic ἀθλεύω, hic contrà ἀθλέω frequentius est, & multa à se deriuata nomina habens, quæ subiungam. Notandum est præterea ἀθλεῖν verbū id esse à quo athletæ denominati sunt, & quod de illis certantibus dicitur. — D

Ἄθλημα, ατος, τὸ, Certatio, Certamen. Aliquando ipsum certamen athleticum quod certatur, vt Plut. Sympos. 2, de lucta loquens, πολυπλοκώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων. Aliquando ipsa certandi actio, id est ἄθλησις. |Exponitur etiam ἀθλήματα, gesta, apud Aphthonium. sed gesta non potest significare simpliciter: verùm cum labore gesta. nam ἀθλεῖν, vt & ἀθλεύειν, diximᵘ significare κακοπαθεῖν. Fit autem ἄθλημα ex ἤθλημαι prima præteriti τοῦ ἀθλέομαι.

Ἄθλησις, Ipsa certandi actio, Certatio athletarum, siue exercitatio athletica. à secunda ἤθλησαι, vt ἄθλημα à prima ἤθλημαι. Aliquando & de quauis certatione, siue exercitatione, pro ἄσκησις.

Ἀθλητής, οῦ, ὁ, Certator, Athleta. nam retinuerunt Latini Græcā vocē. Qui autē exponunt ἀθλητὴν pugilem, aut luctatorem, pro generali significatione particularem huic nomini tribuunt. neque enim pugilem vel luctatorem significat peculiariter, sed ex æquo quemlibet certatorē gymnicū: adeo vt ἀθλητὴς sit certator gymnicus, id est vel παλαιστὴς luctator: vel δρομεὺς, cursor: vel πύκτης, pugil: vel δισκοβόλος, disci iaculator: vel ἁλτικὸς, saltus velocitate valens, & de ea contendens. Gymnici, inquit Pollux, propriè athletæ dicūtur ἀθλητὴς ἀξιόνικος ἀξιόλογος, Xenoph. Pæd. 1, de quolibet ex illis quinque intelligens. sic Plut. Pericle, ἀθλητὴν ταχυφόρον dixit, de quouis. Vbi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut sequentia docere solent. vt apud eundem De audiendo τοῖς ἀθληταῖς ponitur pro πύκταις id est Pugilibus: quia illis dat ἀμφωτίδας. — F, G

Ἀθλητὴς, Qui in quolibet certaminis genere exercitatus est. præsertim genitiuo iunctum. vt ἀθλητὴς πολέμων in loco quem Suidas citat. Philostratus, ἀθλητὴς γε ἢ οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο, μεγαλουργίας ἐπαγγελ.

Ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀθλητὴς, Certator. sed poeticum est. Od. θ, — οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας. id est ἄθλων δαήμονι, perito certaminum, vt paulo antè dixerat.

Ἀθλητικός, οῦ, ὁ, Athleticus, Ad athletas pertinens. vt apud Plutarchum Symp. 8, ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, athletica certamina. Idem Symp. 3, ἀθλητικὰ dicit athletis conuenientia. |Ἀθλητικὴ ἕξις, Athletica corporis habitudo, id est firma & robusta. Sunt qui corpulentam habitudinem exponant: sed habitudo hac in significatione ferè adiunctū habet genitiuum corporis. dicitur enim habitudo corporis bona: verùm habitudo corporis corpulenta, durè diceretur. Præterea corpulentum Festus exponit obesum: quo sensu cōuenire huic explicationi non potest. Aristoteles Pol. 8, νῦν μὲν οὖν αἱ μάλιστα δοκοῦσαι τῶν πόλεων ἐπιμελεῖσθαι τῶν παίδων, αἱ μὲν ἀθλητικὴν ἕξιν ἐμποιοῦσιν. Sic Plut. in Fabio ἀθλητικὸν σῶμα dixit firmum ac robustum corpus. Quanquam & simpliciter alicuius athletæ corpus intelligi potest. — H, A

Ἀθλητικῶς, Aduerbium, Athleticè, Athletarum more. Plutarchus in Apophth. σῶμα γεγυμνασμένον οὐκ ἀθλητικῶς μόνον ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς, id est, corpus exercitatum non athletico tantùm sed & militari modo. Plautus athleticè valere dixit, pro optima corporis habitudine esse & firmissima: eo sensu quo Aristoteles vocat ἀθλητικὴν ἕξιν, vt modò dictum est. Idem & pugilicè valere dixit pro eodem, à generali videlicet appellatione ad particularem veniens. — B

¶Ἄθλιος, ου, ὁ, Miser, Ærumnosus, Malis exercitus. à verbo ἀθλέω, ῶ, quod (vti dictum est) significat nonnunquam κακοπαθῶ, id est Malis exerceor, Malis conflictor. Ita quidem nonnulli. sed rectius cum Eustathio ab ipso nomine ἆθλος, quàm à verbo ex eo formato ἀθλέω, deducetur nomen ἄθλιος, vt ab ἄεθλος fit ἀέθλιος, de quo paulo antè dictum est. Scimus autē ἆθλον significare Laborem, Ærumnā. Ἄθλιος vertitur Miser à Cicerone, apud Platonem in Gorgia. nam hæc verba, ἄθλιος ἄρα οὗτος ἐστὶν ὁ Ἀρχέλαος, interpretatur, Miser ergo Archelaus. Isocrates ad Nicoclem copulat ἀθλιωτάτης & δυστυχεστάτης. Xenophon Pædiæ 7, ἀθλιώτατον & ἥδιστα ζῆν opponit: accipiens ἀθλιώτατον pro re miserrima. Videtur autem de industria ἥδιστα ζῆν illi opposuisse quasi idem significanti quod κακοπαθεῖν. Apud Platonem, ἀθλία συμφορά, Misera calamitas. Etsi Latinè melius sonaret, Miseranda calamitas. — C, D

Ἀθλίως, Aduerb. Miserè, Ærumnosè. ἀθλίως διάκειμαι, Miserè me habeo. Dem. Pro corona, ἀθλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑμετέρων πολεμούντων.

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, Miseria. Vt ἄθλιος & δυστυχὴς copulata ostendimus, ita nonnunquam ἀθλιότης & δυστυχία copulantur.

E C. Παναθλιος, Omnino miser, Omnibus modis miser, Miserrimus, Soph. Philoct. Sic παναθλία in fœm. Eurip.

ἈΕΙ', Pro quo dicitur & αἰεὶ & αἰὲν (nam reliqua illa αἰέν, αἰές, αἰῇ, αἰεὶ, αἰῆ, αἰ, αἰς, obsoleta sunt) Aduerbia temporis, Semper, Perpetuò. Xenophon Hell. 3, ἀεὶ τι δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferebat. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρὸν, semper & vbique diis inuisum & execrabilem. Idem Pro corona, ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Et tunc, & nunc, & semper bellum gerere cum his. Notant autem grammatici quidā omnibus temporibus iungi ἀεί. Quanquam Eustathius in hoc versu Iliadis φ, — ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κεχόλωτο κῶμα ῥέεσθαι, vult κεχόλωτο esse pro ἐκέχαλε præterito imperfecto. |Θεοὶ αἰὲν ὄντες, apud Xenophontem Pæd. 1, Dii qui semper sunt, pro Dii immortales. quod ex Homero sumpsit, à quo dicuntur θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Aliquādo ὁ ἀεὶ, subaudito participio ὤν, idem est quod æternus: vt apud Xenophontem ὁ ἀεὶ χρόνος, Æternum tempus. |Nonnunquam dicitur ἀεί ποτε, pro ἀεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thucyd. 2, ἀεί ποτε πολεμίοις οὖσι. |Interdum præfigitur præpositio εἰς, siue ἐς, & dicitur ἐς αἰεὶ pro ἀεὶ simpliciter. Lucianus, παῖδας δὲ ἐς ἀεὶ τοῖς Ἀθηναίοις. Aliquando significat In perpetuum, & quidem vt plurimum hanc significationem habet, iunctum videlicet cum futuro. vt apud Sophoclem in Aiace, ἢ τὸν εἰσαεὶ λειπτέον χρόνον; In quem locum annotat scholiastes futuro iungi solere. Obseruandum autem hic εἰσαεὶ scriptum coniunctim. nam vtraque inuenitur scriptura, sed frequentius εἰσαεὶ coniunctim, si bene memini. — F, G

Ἀεὶ, pro Sine vlla intermissione. Od. β, — δύο δ' αἰὲν ἔχε πατρώϊα ἔργα. Nam ait Eustathius αἰὲν hic indicare τὸ συνεχές.

Ἀεὶ dicitur etiam de breui tempore, vt docet Suidas, hæc citans Homeri verba, — ἔχων κόνιν ἠματιὸς ἀεί. Citat & Sophoclis hæc verba (quæ sunt ex Œdipode Coloneo) ὡς

νεο) ὡς λελεσπότα κῦνον τὸν ἀειβίοτον ἐξετίσατο. vbi τὸν ἀειβίοτον (id est, Sempiternam vitam, ad verbum) appellat longam senectutem, aut vitam. Sed apud Suidam error est. legitur enim apud eum τῆς ζωῆς, pro ἢ τὴν ζωὴν, vt ex Sophoclis scholiaste liquet. Eustathius quoque in hunc versum Iliad.ψ, Αἰεὶ δ' ἰωίοχον κοινὸς ῥαθάμιγγες ἴδαλον, annotat αἰεὶ de breui tempore vsurpari, tum in hoc loco, tum in aliis nonnullis eiusdé poetæ. Sic & εἰσαεὶ in hoc Sophocl. loco, τὸν εἰσαεὶ λελασμένον χρόνον. At Od. φ, — ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἔμπεδον αἰεὶ, capitur quidem αἰεὶ pro πολλὸν χρόνον, id est longo tempore: sed longum hoc tépus perbreue est cum sempiternitate comparatum. Sic & Lat. Semper, & Gall. Tousiours. Dicitur & ἐς ἀεί. A B

Ἀεὶ interdum Latinè resoluendum per particulam, vt Thuc. καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους. id est, Et vnamquamque nauem, vt instructa fuerat, mittebant. vel, Vt quanque instruxerant. Gall. diceretur, En à mesure qu'on les equippoit. Vel, Faict à faict qu'on les equippoit. Ex ἀεὶ composita, vt ἀειβλαστὴς, ἀειθαλὴς, ἀειδίνητος, ἀείμνηστος, & alia multa (quæ omnia in indice ordine ponentur) explicata reperies suis singula locis, vt ἀειβλαστὴς in βλαστάνω, & ἀειθαλὴς in θάλλω, & ita de cæteris. In quibusdam autem compositis amittitur ι, vt in ἀέναος, quod vide in νάω. C

Εἰς ἀεὶ, vel Εἰσαεὶ, pro In perpetuum, vide paulo anté.

¶ Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, vt Cicero interpretatur. Aristoteles, κόσμος ἀΐδιος, mundus æternus. Idem, κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, qui perpetuo mouetur motu. ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plut. in Pericle. In quibus exemplis notandum est fœminino genere esse enuntiatum. In vsu est apud poetas etiam: vt apud Hesiodum, Οἱ δ' ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον. ¶ Ἀΐδιον pro substantiuo ponitur, & æternitas à Cicerone exponitur, apud Platonem in Timæo, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν. Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, vt ipse interpretatur. Hinc ἐξ ἀϊδίου pro ἐξ ἀϊδιότητος, Ab æterno, Ab æuo. ἐς ἀΐδιον, In æternum, In æuum. vt ἧς ἐς ἀΐδιον μνήμα λείψεται. ¶ Eustathius ait dici ἀΐδιος, quasi ὁ μὴ ἴζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ σταθερὸς, (id est, Nō subsidens, sed firmus & stabilis:) intelligens, opinor, ex α priuatiuo & verbo ἴζω fieri, mutato videlicet ζ in δ, vt in ἕδρα ab ἴζω, & aliis. Non tamen pro firmo & stabili vsurpatur ab autoribus ἀΐδιος, sed pro perpetuo & sempiterno, vti dictū est. verùm firma stabiliaque sint necesse est quæ æterna futura sunt. Cæterùm ego cōtra Eustathii opinionem, ab aduerbio ἀεὶ deriuo ἀΐδιος (vt sit pro ἀείδιος, quod & ipsum apud Hesychium inuenitur) ideoque illi subiungo. Sic autem ab ἀεὶ fieri ἀΐδιος, vt Sempiternus à Semper, verisimile est. D E

Ἀϊδίως, aduerb. Sempiterne, In perpetuum.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Æternitas, Perpetuitas. vt apud Aristot. 2 De mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ. Ibidē, ἀϊδιότης τοῦ κόσμου, æternitas mundi. F

C. Συναΐδιος, Coæternus, Vnà æternus: vt Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων.

¶ Αἰεὶ apud poetas pro ἀεὶ, sicut αἰετὸς pro ἀετός. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, ι abiecto: sed magis recepta est opinio, præcedere ἀεί. Iliad. β, — σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. Iungitur cum aduerbiis sæpe: vt Iliad. τ, Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. Iliad. ι, — νωλεμὲς αἰεί. Odyss. φ, — ἔμπεδον αἰεί. Herodotus quoque hoc vtitur, vt lib. 1, αἰεὶ ποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, semper eadem lingua vtitur. G

Αἰεὶ quoque sua composita habet, vt αἰειγενέτης, αἰειναύτης, αἰείφρουρος: quæ vide in nominibus cum quibus aduerbium ipsum compositum est.

Αἰὲν, idem quod præcedentia ἀεὶ & αἰεὶ, & ipsum in vsu apud poetas. vt Odyss. ξ, — ζάφυρος μάλα αἰὲν ἐρίηρος. Et Iliad. α, atque alibi, — θεοὶ αἰὲν ἐόντες, dii qui semper sunt. pro ἀθάνατοι, immortales. Sophocles Œdipo Coloneo, λόγος αἰὲν αὐτοῖς. Vt autem dicitur εἰς vel ἐς ἀεὶ, ita & εἰς vel ἐς αἰὲν dixit Apoll. Rhod. Arg. 2, — ἀρήξειν ἀλλήλοισιν ἐς αἰέν. H

Ex Αἰὲν compositum est αἰένυπνος, quod vide in ὕπνος: item αἰέναος pro ἀέναος, quod vide in νάω.

ἈΕΙ'ΔΩ, F. σω, P. κα, Cano, Canto, Carmine celebro, apud poetas: ex quo fecerunt scriptores prosæ ᾄδω, facta contractione, & ι subscripto ipsi α. Interdum sine casu: vt Odyss. θ, — ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum casu, accusatiuo videlicet: vt eodem libro, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accusatiuo personæ, Theocrit. Id. in Char. Μοῖσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Itē, ἀείδω σοι, Cano tibi, id est in tuam gratiam: Odysseæ χ, — ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poetis, vt de oratoribus λέγειν. Fit autem ἀείδω ex α epitatico & verbo εἴδω, id est cognosco: quòd rerum multarū cognitio poetis tribueretur. Hinc factū volunt vt proprium sit poetarum ἀείδω, sicut oratorum λέγω.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, Cantio, Cantilena, Carmen, vt ἀοιδὴ ἐπιτήδεια, Od. α: & Od. σ, — ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. & Odyss. φ, — φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς. & Odyss. θ, — καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Eodem libro, Ὡς ἄρα οἱ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. Vbi obseruandum est ex ὕμνος ἀοιδῆς compositum postea fuisse verbum ὑμνῳδεῖν, vt θεσπιῳδεῖν ex θέσπις ἀοιδή: verso videlicet nomine ἀοιδὴ in ᾠδή.

Ἀοιδὴ nonnunquam Fama, φήμη, vt exponūt schol. Græca. Hom. κλέος & ἀοιδὴν copulat, quum dicit, Od. γ, — καί οἱ Ἀχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Odyss. ω, ἀοιδὴ & φῆμις, quū dicit, — στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Hác autem significationē ἀοιδὴς retinet ἀοίδιμος, vt paulo pòst docebo.

Ἀοιδὴ, Incantatio. sed frequentius ἐπαοιδή. & apud Homerum Odysseæ τ, non ἐπ' ἀοιδῇ legendum est (vt in multis editionib. habetur) sed ἐπαοιδῇ vno verbo: quū dicit, — ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. In prosa dicitur ἐπῳδή.

C. Ἀοιδοπόλος, ου, ὁ, Poeta. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολούμενος, id est, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος, vt habet Hesychius, Qui versatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, ex μοῦσα & πολέω: vt illud ex ἀοιδὴ & πολέω. Eustathius & Hesychius ὀνειροπόλος (quod ab eadem est origine) exponunt ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, id est, Qui circa somnia versatur & voluitur. accipiendo versatur, passiué. Quod si esset, ὁ τοὺς ὀνείρους πολῶν significaret Qui versat & volutat somnia. Ac videri posset hoc nomen exprimere voluisse poeta (Propertius, si bene memini) quum dicit, Quæ mea non decies somnia versat anus? Sic igitur ἀοιδοπόλος esset qui versat carmina. Hesychius autem quū exponit, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος, intelligit Qui versatur circa carmina: vt dicimur Latinè Versari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, Cantor. ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ sunt à Musis & Apolline, inquit in Theog. Hesiodus. Od. ψ, Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν. & Od. θ, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.

Ἀοιδὸς, Poeta. Apoll. Argon. 1, οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ, Antiqui poetæ, superiorum temporum poetæ.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum nomen, Canorus, de auibus: vt in prosa dicuntur ᾠδικαὶ & ᾠδοί. Hesiodus in Ergois, Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν. verba sunt accipitris ad ἀηδόνα, id est lusciniam. id est, Vadis quà mihi libeat te ducere, quanuis canoram: vel, vt alii, cantricem seu cantatricem. Callimachus hymno in Delum vsus est superlatiuo, Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν, id est maximè canoræ inter aues. Et in illo quoque Hesiodi loco ἀοιδὸν malim exponere Canoram, quòd lusciniæ optimè conueniat hoc epithetum, & videatur Hesiodus, ἀηδόνα appellans ἀοιδὸν, ad ipsius nominis etymologiam allusisse.

Ἀοιδὸς, Celeber, Magni nominis. nam ἀοιδοὶ Hesychius exponit περιβόητοι, ὀνομαστοί. Igitur & in hac significatione ἀοιδὸς adiectiuum nomen erit, idē valens quod ἀοίδιμος.

Ἀοιδὸς in vulgar. lexicis exponitur etiam philosophus. quæ interpretatio nata est ex eo quod tradit Athenæus, apud veteres ἀοιδοὺς aliquid habuisse commune cum philosophis, præsertim quod ad temperantiā attinet. Aut huic interpretationi occasionem præbuit quod ait Eust. ἀοιδὸν Clytæmnestræ custodē apud Hom.

nonnullos accepisse pro philosopho, vt qui à musis o- A
mnium rerum cognitione instructus esset. Sed nequaquam putandum est tamen ἀοιδὸν generaliter pro philosopho vsurpari.

Ἀοιδὸς, ῦ, ὁ, Eunuchus, inquit Hes. Ἀοιδὸν (inquit Eust.) nonnulli apud Hom. sinistrè intellexerunt dici eunuchum: videlicet ἀοιδὸν quasi non habentem αἰδοῖα, i. verenda. Hæc Eust. Sed hanc sequẽdo significationẽ non ab ἄδω deriuaretur hoc nomen, sed ab αἰδώς: vnde & αἰδοῖον.

Ἀοιδοσυνη, ης, ἡ, Idem quod ἀοιδή. B

Ἀοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decãtatus, Carminibus celebratus, vel celeber. vt nomẽ reddatur nomine, potius quàm participio. Sed accipitur generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, vel celebris factus est: & cuius clarũ est nomen. E T tã de re quàm de persona dicitur. vt apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον, factũ celeberrimum. | Apud Hom. in malã partem vsurpatur ἀοίδιμος, Il. ζ, Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. i. famosi. Sic & nobilis apud Latinos in vtranque partem sonat.

Ἀοιδιάω, ῶ, Idem quod ἀείδω, Od. κ, Καλὸν ἀοιδιάει. — & Od. ε, — ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ. C

ἌΔΩ, F. ᾄσω, & ᾄσομαι. P. ᾖκα. Ex ἀείδω factum (quod retinuerunt poetæ) vnde & α habet ι subscriptum. Significat Canto, Cano. Lucianus, τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις, Apollini citharam pulsanti, aut musis canentibus. ᾄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiã, apud Athenæum, lib. 4. | Item cum accusatiuo, nonnunquã pro Cano: interdum verò pro Decanto, id est celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Demosth. Cãtare elegos versus. Sic Plut. Sympos. 9, ᾄδοντες δὲ τὰ περὶ τῶν ἔργων. vbi ἔργων significat libri Hesiodi qui inscribitur ἔργα. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον, Aristoph. in Nub. Canere carmen de laudibus alicuius. Pro celebro autem in passiua præsertim voce ponitur. vt Luc. in Somnio, ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Sic apud Gregorium ᾀδόμενον & μνημονευόμενον pro eodẽ. Propriè autẽ ᾄδεσθαι dicitur quod à poetis celebratur, & quod versibus decãtatur. vt apud Pausaniam in Corinth. de Atreo, καὶ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. D

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei. vnde & περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς dicunt Græci, Circa gallicinium. id est circa id tempus quo galli solent cantare. Latini quoq; cantum dant gallo. Ouid. Iam dederat cantus lucis prænuntius ales. E

Ἀστέον, Aduerb. positionis, Canere oportet, Canendum est. Aristoph. Nub. ᾀστέον ἐγκώμιον.

Ἆσμα, τος, τὸ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen. vt ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luciano, Cantilena amatoria, αἰσχρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Dem. μοχθηρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Athen. 14. ᾄδειν ᾆσμα, vt Latinè Canere cantilenam. Plut. in Pericle, πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα. Non solùm autẽ ᾆσμα dicitur ᾄδεσθαι, sed & αὐλεῖσθαι, & κιθαρίζεσθαι ab Aristot. vt etiam modò citaui ex Athenæo, ᾄδειν πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾖσμαι prima præteriti τοῦ ᾄδομαι. vt ᾀστέον aduerb. proximè præcedens à tertia ᾖσται. F

Ἆσμα Suid. ait significare etiã δίασμα: sed tũ ab ἄττειν videtur existimasse deduci: quod pro διάζεσθαι ait à Sophrone vsurpari.

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, Dimin. Cantiuncula.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ, vide in κάμπτω. G

Ἀσματοποιὸς, οῦ, ὁ, Cantilenas faciens, Cantilenarũ seu canticorum artifex. Athen. 14, ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς παρὰ τῷ Φαιάκων ᾀσματοποιῷ. Ex ᾆσμα & ποιῶ.

¶ Ὠδὴ, ῆς, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena. Idem quod ᾆσμα. ᾠδαὶ Dion. Hal. interpr. carmina. ait enim Arch. 1, p. 20 edit. paternæ, ταῖς μὲν γὰρ ᾠδαῖς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. Pæd. 1, διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Ath. 14, ἐπεὶ γὰρ τὰς κατηρεστέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων, οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι. Dicũtur & ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, gallorum cantus: vt paulo antè dixi in Ἄδω. H

Ὠδὸς, οῦ, ὁ, Cantor. Plato De leg. 7, τοῖς Διονύσου ἐξηκοντούτεις ᾠδοῖς. Idem in Phædro, de cicadis loquens, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ, quæ super capita nostra canunt.

Ab ᾠδὸς compositum κιθαρῳδὸς (à quo verbum κιθαρῳδέω) vide in κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in λύρα, & ὑμνῳδὸς in ὕμνος: sic τραγῳδὸς, &c. in τράγος, vt κωμῳδὸς, &c. in κώμη. Sic & cætera composita suis locis quære.

Ὠδὸς dicebatur poculum quod pro scolio (id est cantilenæ genus) dabatur. Tryphon apud Athen. lib. 11.

Ὠδικὸς, οῦ, ὁ, Canorus. vt ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Lucianũ magis canorus cycnis. | Ὠδικὸς cantandi peritus, musices peritus. Athen. 12, ἑταίρας δὲ τὰς μὲν ᾠδικὰς, τὰς δὲ ὀρχηστικάς. vbi obserua ὀρχηστικὰς itidem significare saltandi peritas. Apud Plut. quoq; videtur ita sumi ᾠδικὸς, Symp. 1, παρεστῶσι τοῖς ᾠδικοῖς ᾆσαι, ἱππικοῖς εἰπεῖν.

Ὠδικῶς, Aduerb. Canorè. Aristot.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, ad verbũ, Cãtilenarium. Locus (inquit Hes.) in quo rhapsodorum cõmissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset cõstructum. Suidas autem ait, ᾠδεῖον Athenis velut theatrum quod cõstruxit Pericles musicis. vnde & ᾠδεῖον dictus fuit ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ibi autẽ iudiciũ exercebat is qui ἄρχων appellatur. Mensurabantur etiam ibi farinæ. Aristoph. in Vespis, Οἱ μὲν ἡμῶν οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα, Οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις. vbi schol. Aristoph. ait ᾠδεῖον locus est formã theatri habens, in quo solent poetæ sua poemata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod apud Suidam habetur, ibi tribunal esse archontis (quod ex hoc Aristoph. loco fortassis collegit) sed subiungit, perinde esse ac si dixisset Aristoph. In omnibus Atticæ locis inueniũtur iudices. Cæterùm quod Suidas ait mensurari solitas in Odeo farinas, id verò ex Demosthene sumpsit, vt opinor: cuius in oratione πρὸς Φορμίωνα hæc sunt verba, οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ ᾠδείῳ. Pausanias Atticis, τοῦ θεάτρου δὲ ὃ καλοῦσιν ᾠδεῖον, ἀνδριάντες, &c. Id est, Theatri quod appellant Odeum. Plut. De audiendo, μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. id est, recordãtem se no in theatrũ nec odeum, sed in scholam & didascaleum venisse. Idẽ in Pericle, ᾠδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, id est, Odeum multa sedilia & multas columnas habens. Xen. Hell 2, ἐκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ ᾠδείῳ, id est, somnum capiebant etiam equites in Odeo.

C. Ἀνταδω, Contrà cano, Occino. Apud Lucianum, teste Budæo, capitur etiam pro Compono carmen aduersus aliquem. Hesychius ἀντᾳδεται exponit ἀντανοοῦνται.

Ἀντῳδὴ, Cantus quo alteri occinitur, Cantus alteri respondens. In vulg. lexicis exponitur ex Quintiliano, Canticum alternis modulatum. Apud comicos autem sic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suidas.

Ἀντῳδὸς, Qui cantu mutuò respondet, Qui occinit. Suidas κατάμιλλοι exponit, subiungens ex epigr. ἀντῳδοὺς χελιδόνας. Locus integer est apud eum.

C. Ἀπᾴδω, In cantu discrepo, Dissono, Sum absonus. quod Gaza vno verbo dicit Absono. Aristot. in Probl. διὰ τί τῶν ᾀδόντων οἱ βαρύτεροι ᾄδοντες τῶν ὀξὺ ᾀδόντων, ἐὰν ἀπᾴδωσι, μᾶλλον καταδῆλοι γίνονται. Vbi sine casu ponitur. Apud Platonem cum datiuo, De leg. lib. 7, δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν, ἢ ῥυθμὸν ἄρρυθμον. Sic apud Dionys. Areop. pro Discrepo, Dissentio, ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἀπᾳδούσας ἀναπλάσαι τοῖς οὐρανίοις μορφὰς κἂν τῶν ἀτιμοτάτων τῆς ὕλης μερῶν. Idẽ ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodẽ dixit. Iungitur & genitiuo apud Iustinum martyrem, τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, Ab Orphei poesi discrepat, vel dissentit. Plut. in Lycurgo præpositioni πρὸς iungit habenti accusatiuũ, ἀπᾴδουσαι πρὸς τὴν κατεστῶσαν πολιτείαν ὡς πρὸς ἁρμονίαν. Apud Lucianum autem ἐν εἰκόσιν ἀπᾷδον sine casu positũ pro Abhorrens, ὅπως ὅλον ἐκ τοσούτων μίαν εἶναι συνθεὶς οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσηται. Hesychius itidẽ ἀπᾴδοντα exponit ἀλλότρια, id est Aliena, Abhorrentia.

Ἀπᾴδω citatur ex Aristotele & in alia significatione, in Problematis, Διὰ τί ἐπὶ τὸ ὀξὺ ἀπᾴδουσιν οἱ πλεῖστοι, id est, Cur plurimi in acutum cantum desinunt. Vel, vt Gaza interpretatur, Cur in acutum magna ex parte vox aberrare consueuit. Sed enim ἐπᾴδουσιν in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπᾴδουσιν. Licet videatur desinentia (vt ita loquar) aptius præpositione ἀπὸ quam ἐπὶ significari.

Ἀπῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Absonus, Dissonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδὸν est τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Item τὸ μὴ

ἀρέσκον, quod non placet. Item ἀπῳδὸς is dicitur qui est κακόηχος, id est, malum sonum edit. Adnotant præterea quidam ἀπῳδὸν dictum cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit verbum ἀπῳδέω, ῶ, idem valens quod ἀπάδω.

C. Διάδω, itidem pro ἀπάδω, Dissono. vt Heracl. apud Aristotelem, συνάψιας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

C. Ἐξάδω, Excanto, i. Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine soluo. (in qua significatione opponitur τῷ ἐπάδω) Itē, Incantationibus siue cātibus eiicio aut expello. Luc. τί δὲ περὶ τούτων φὴς ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα;

Ἐξάδω, Percanto, Decanto, vt exponit Bud. in hoc Plut. loco in Symp. vbi de Arione loquēs, scribit, ἐξᾷσαι δὲ καὶ τὸν βίον πλεύσαντος, καὶ μὴ περιιδεῖν κατὰ τοῦτο τὸν κίνδυνον ἀφύριστος. Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, οἱ δὲ τὸν κίνδυνον καταψεύδονται, καὶ φασὶν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν. id est (inquit) Occinere, vel Canere. supra enim ᾄδειν dixerat.

C. Ἐπάδω (& poeticè Ἐπαείδω) Accino. Luc. in fine dialogi Plutonis, Menippi, & Crœsi, ἐγὼ δὲ τὸ Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον. Sic apud Xen. ἃ ἐδόκει αἱ Σειρῆνες ἐπᾴδειν τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὁμήρου. Idem, ἀλλὰ τοῖς ἐπ᾽ ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Apud eundem ἐπῳδὰς ἐπάδειν τινί. Plut. in Romulo dixit τὸν Ταλάσιον ἐπάδουσιν τοῖς γάμοις pro Cantādo inuocant. Apud Plat. in Theæteto ἐπάδουσαι μαῖαι, Incantationibus vtentes, & (vt Camer. exponit) Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum grauidarum mulierum. ‖ Ἐπάδειν, Incantare. Chrysost. καὶ μυριάκις ἡμῶν ἐπᾴδωσι ταῖς ἀκοαῖς. Qua in signif. ἐπάδειν & ἐξάδειν proximè præcedens opponuntur. ET pass. Ἐπάδομαι, Incantor, Carmine illicior, vt ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ᾽ αὐτοῦ τοὺς ἐπαδομένους.

Ἐπάδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. ex Plat. 198 & 351. Et pag. 166 pro Admoneo frequēter & insto adhortando, vt vult idē. Sic & Gall. dicitur, *Ie luy chāte touts les iours ceste leçō*, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro autem præfixit particulam ὥσπερ, p. 61, καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπάδειν ἑαυτῷ.

Ἔπασμα, pro ἐπῳδὴ, Incātamentum. Greg. μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπὶς πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idem alibi, de baptismo, οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται τῷ κουφοτέρῳ προσαγόμενος. Vocantur item ἐπάσματα cantilenæ quales pueris nutrices canunt, In vulg. lex.

Ἐπῳδὴ, (& apud poetas Ἐπαοιδὴ, & Ἐπαοιδία) Incantatio, (Cic. Cantio, & Gell. Incentio) Incantamentum, Carmē ad amoliendū aliquid noxium, vel simpliciter Carmē. Od. τ, — ἐπαοιδῇ δ᾽ αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον. vbi Eustath. ἐπαοιδὴν scribit προσπίπτουσαν esse τῆς ἐπῳδῆς. Hes. ἐπαοιδίας exponit φαρμακείας & γοητείας. Soph. Aiace, — οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Vbi notandum est sicut & in illo Homeri loco, ἐπῳδὴν pro medicina adhiberi. Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανεν. Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, professores artis incantamentorū. Chrysost. De off. episc. αἱ τῆς μητρὸς ἐπῳδαὶ, matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta.

Ἐπῳδὴ, versus intercalaris, qui & ἐπιφθέγμα, & προάσμα, vt scribit schol. Theocr. apud quem talis est versus Idyll. 1, Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς. Apud Virgilium autem talis hic, Incipe Mænalios mecū mea tibia vers[us]. & hic, Ducite ab vrbe domū mea carmina, ducite Daphnim. Gall. *Le refrein de la balade*. In lyricis autē versibus post στροφὴν & ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή.

Ἐπῴδιον, ab ἐπῳδὴ, forma diminutiui, Quod odæ accinitur: vt ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgò versiculum vocāt, Bud. ann. in Epist.

Ἐπῳδὸς, Incantator. Eurip. Hippolyto, Ἆρ᾽ οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ᾽ ὅδε; vbi animaduerte copulari ἐπῳδὸν, & γόητα, sicut ἐπῳδῆς & γοητείας in Polyb. loco paulo antè citato.

Ἐπῳδὸς, Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud. ‖ Ἐπῳδῶν librum Diomedes & Marius Victorinus aliique veteres grāmatici ab Horatio appellatum putant quòd singulis longioribus versibus singuli breuiores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus esse in quo versus ita inter se connexi vt alter sine altero audiri non possit: quorum prior, προῳδικὸς, i. præcinens: posterior, ἐπῳδικὸς, quasi succinens, vocatur: vt in elegis lōgus & hexameter, est προῳδικός: breuior & pentameter, ἐπῳδικός. ‖ Apud Herm. autē sumitur etiā aliter ἐπῳδός. vt Εὑρέσεων tomo 4, οἱ δέ φασι καὶ τὸ ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, κόμμα. Vide ibidē plura.

c. 1. Καταπάδω, Incanto. Pla. Gor. 429, τούτους ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπάδοντές τε καὶ γοητεύοντες, καταδουλούμεθα. Item, Mulceo vt incantatores solent, sic tamen vt in bonam partem accipiatur nonnunquā, vt apud Greg. 251, ἐγὼ δὲ τὸ τῆς λύπης ἀφίεισα πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ κατεπάδων τοῖς λογισμοῖς, i. rationibus mulcens, inquit Bud. Ego reddere malim (ad exprimendā vim huius verbi) Rationibus tanquā carmine siue carminibus mulcens, aut deliniens. Potest autē & in illo Plat. loco metaphoricè accipi. ‖ Dicitur & κατεπάδω σοῦ, pro Cātu te oppugno, vel Cātu expello, vt apud eundem Gr. p. 231, ἵνα τὸ πνεῦμα αὖ πεμφθὲν λάβῃ, ψάλλειν ποιεῖ πνεύματος πονηροῦ κατεπάδοντα. ET Κατεπάδομαι, pass. vt apud Basil. ῥῆμα κατεπαδόμενον τῇ καρδίᾳ, quod, tanquā delinitoriū carmē, cordi accinitur: εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ, 249, ἵνα τί σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ προσεχόντων πεζολογούμενον ἐν καιρῷ αἱ ἐχόντα τῇ καρδίᾳ κατεπαδόμενον.

c. 1. Συνεπάδω, Simul incanto, Vnà cum alio incanto. Et τοῦτο συνεπάδω, Hoc simul accino.

C. Κατάδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. Vnde καταδόμενον dixit Luc. pro eo cui cantu obstrepitur, vel pro eo qui cantoribus est comitatus. ‖ Apud Herodotum autē καταείδειν ἄνεμον (quod est pro κατάδειν) pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulcereque. Vide Bud. Comm. pag. 1079.

C. Παραείδω, vt παραείδω σοὶ, Cano apud te. Od. χ, — ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥστε θεῷ. Sed & diuidi etiā possit fortasse & scribi πάρ᾽ ἀείδειν.

C. Περιάδω, Circunquaq; cano. (q. d. Circūcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino) vnde Περιάδομαι. Plut. κωνώπων χορὸν περιαδόμενον, culicum turba perstrepens.

C. Προσάδω, Accino. vt προσάδω ταῖς μούσαις, accino musis apud Aristoph. Sic Soph. Philoct. καί μοι προσάδετε, mihi accinitis.

Προσῳδὸς, Qui musicis instrumentis accinit, vt προσῳδία est ἡ μετ᾽ ὀργάνου ᾠδή. Pollux ex Aristoph. προσῳδὸς & μελῳδὸς vt synonyma ponere videtur. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci τὰ κρουόμενα (ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων) instrumenta musica quæ pulsantur. quia solet illis vox accinere. ‖ Προσῳδὸς, Cōgruens, Non discrepās. Quasi, Cantu congruens, vel Cantū congruentē habens (vt Cōsonus metaph. dicitur à Lat.) apud Plut. Sed frequētius est in hac signif. συνῳδός.

Προσῳδία, ας, ἡ, Accentus, apud grām. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Gell. veteres προσῳδίας, tū notas vocū, tū moderamēta, tū accētiunculas, tū voculationes appellasse scribit. ‖ Προσῳδίας appellauit Critias (teste Poll.) τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς, i. Cātus ad citharā, Cātus qui citharæ accinebantur. Hesychio quoq; προσῳδία est μετ᾽ ὀργάνου ᾠδή. Suidæ autē ὕμνος, sicut & προσῴδιον. HINC adiect. Προσῳδιακὸς, κὴ, κόν, Ad accēt[us] pertinēs. vt προσῳδιακοὶ κανόνες apud grām. Est præterea προσῳδιακὸς ῥυθμὸς schol. Aristoph. in Nub. qui & ἐνόπλιος. Apud eundem in Ranas quoddam τείμετρον ἀκατάληκτον, vocatur προσῳδιακόν.

Προσῴδιον, Cāticū quod diis canitur. A Suida exponitur ὕμνος: ab Hes. ᾠδὴ θεῶν ὕμνον περιέχουσα: ab Etym. autē λιτανεία μετὰ ὕμνων, qui addit παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. secundū quā etymologiā scribēdū esset προσόδιον: quam etiā scripturā habēt alibi Suidas: & sanè apud Hesych. quāuis προσῴδιον scribatur per ω, est tamen in ordine alphabetico τοῦ προσόδιον per ο. Sic autem & apud Athenæum scribitur, vt docebo in προσόδιον.

C. Συνάδω, Concino, Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur διάδω, vt in illo Heracliti loco qui citatus fuit in διάδω. Metaphoricè ponitur pro Consentio, Astipulor. vnde Aristot. συνάδειν & διαφωνεῖν opponit, καὶ συνᾳδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ

λόγοις ὑπολαμβάνειν, id est (Bud. interpr.) Et ii probādi sunt quorum opera dictis consentanea sunt.

Συνῳδὸς, Concinens, Consonus, Cantus socius. Ælianus apud Suidam, ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συνᾴδει ἐπιπρέπει τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, συνῳδόν τι καὶ συμμελὲς ἀναμέλπων ἐν ἀρχῇ τῶν ᾠδῶν. Lucianus, παρακαλέσαντες τὰς μούσας συνῳδούς. Apud Aristot. Ethic. 1, συνῳδὸς, Non absonus, Congruus. Apud Aristophanem, συνῳδά σοι φρονῶ, pro Tibi astipulor, συνᾴδω σοι.

Συνῳδία, Concentus, Luc. Icaromenippo. A Suida exponitur ψαλμῳδία. Hesychius autem habet συνῳδία cum ει, quod exponit συγχορεία.

C. Ὑπᾴδω, Succino, quo vtitur Horatius. Pollux, προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, coniungit, de sonis musicis loquens. Luc. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, ὑπᾴδειν & τερετίζειν coniunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare & garrire.

Composita alia, quæ non ex ᾄδω sed ex eius verbali ᾠδὴ deducta sunt,

Κιθαρῳδὸς & Κιθαρῳδίω, in κιθάρᾳ, vt Λυρῳδὸς & Λυρῳδέω in λύρᾳ, & Ὑμνῳδὸς atque Ὑμνῳδέω, in ὕμνος. Itidem Μαγῳδὸς in μάγος, Μονῳδὸς & Μονῳδέω, & Μονῳδία in μόνος. Sic & in cæteris quæ hic posita non fuerint. Sed Ἀρῳδὸς & Στιχῳδὸς vide in Ῥαψῳδός.

C. Παλινῳδέω, δῶ, Recanto, Horat. Pro quo dicitur prouerbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδεῖν (inquit Eras.) Palinodiam canere, Diuersum ab iis quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Translatum est à Stesichori lyrici poetæ facto, qui quum Helenam carmine vituperasset, & inde oculis orbatus esset, palinodiam cecinit, Helenámque prius vituperatā laudauit, atque ita visum recepit. Hactenus Erasmus. Quibus addo ex Isocrate, ipsum Stesichori poema παλινῳδίαν vocatum fuisse. Cicero (inquit Bud.) Retexere orationem in eodem fermè sensu dixit in Philipp. quo Græci παλινῳδεῖν dicunt. ‖ Luc. metaphoricè vsus est, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis sese dedendo.

Παλινῳδία, Recātatio. Vel Cātus priori contrarius (inquit Hes.) vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphorica significatio. Suidas autem dicit, ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Sed quum Hes. dicit Sententia priori cōtraria, possunt & dicta prioribus cōtraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiam nostrā aperire soliti sumus. Ponit Suidas & prouerbiū ᾄδων παλινῳδίαν, canens palinodiā. quod Græcum loquēdi genus non adscripsit Erasmus illi Latino. Plut in Alex. οὕτω δὴ τὸν ἄνδρα πρὸς παλινῳδίαν τρεπόμενον, πολλὰ παρρησιάσασθαι κατὰ τῶν Μακεδόνων. Plato in fine epist. tertiæ quæ ad Dionysium ἀλλ' ὁμολογῶ, τὸ μετὰ τοῦτο ἡγησάμενος δεῖν σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστῆναι. Vbi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel eius recantatio de vituperatione Helenæ, vel eius liber qua illa cōtinebatur, ab Isocrate ita vocatus, vt modò dictum est: malo tamē in priore illo sensu accipere. Isocratis locus est in Helenes encomio, vbi de Stesichoro loquens, & narrans historiā paulo antè memoratam (cuius & Plato meminit) scribit, ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε.

C. Παρῳδέω, δῶ, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositum canticū vel carmen παρῳδὴ & παρῳδία appellatur. vnde παρῳδεῖν exponitur Parodias scribere. Laertius in Bione, ἀφοὺς γὰρ ἦν παρῳδῆσαι. οἷά ἐστιν αὐτὸ καὶ ταῦτα, ὦ πῖνε Ἀρχύτα ψαλληγενὲς, ὀλβιότυφε. Eustathius in primum versum Iliadis, ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου γράψαντος Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας ἔγραψε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκροτον. Vbi animaduerte quod dicit σκωπτικῶς. hoc enim conuenit cum eo quod Aristoxenus apud Athenæū lib. 14. refert, ex versibus hexametris parodias ioci gratia & ad captandū risum fieri solitas: vbi & nomine παρῳδὴ vtitur. ὥσπερ (inquit) τῶν ἑξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδὰς εὗρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athenæo lib. 2 citatur Μάτρων ὁ παρῳ-

A δός. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. lib. 9, cap. 2, Incipit esse quodammodo παρῳδή. quod nomen ductum à canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusiuè etiam in versificationis ac sermonum imitatione seruatur. ‖ Hesych. παρῳδεῖν inter cætera vult esse χλευάζειν: quæ significatio referenda est ad id quod modò dixi, ex parodiarum videlicet scriptione risum captari solitum.

Παρῳδὸς, Parodiarum scriptor, vt Sopater apud Athen. & Matron, cuius etiam opus vocatum παρῳδαὶ ab eo

B citatur.

Παρῳδία, idē quod παρῳδὴ proximè præcedēs: vnde παρῳδιῶν ποιηταὶ, Athen. lib. 15. & τοὺς τὰς παρῳδίας γράψαντας, ibidem. Παρῳδία est (inquit Camer.) quum alterius poetæ versus iocose in aliud argumentum transferuntur: vt illud ex Alcestide, Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Aristoph. in suas Nebulas transtulit ita, Κλάεις παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; Alia exempla affert idē Cam. quæ apud eum videnda relinquo, col. 195, Comm. vtr. linguæ. Est autem hic id genus παρῳδίας cuius me-

C minit Suidas, videlicet quū verba tragœdiæ ad comœdiam transferuntur. quale esse, inquit, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ab Eurip. & ab Aristoph. dictū. ‖ Est præterea παρῳδία Hermogeni (vbi δεινότητος methodum tradit) ὅταν ὁ λέγων μέρος τι ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἑρμηνεύσῃ, id est, quum quis vbi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est de suo) oratione soluta eloquitur. Dicitur & παρῳδικὴ, vbi exemplum vide.

Παρῳδικὸς adiect. Ad parodiam pertinens, Parodiæ formā habens. ‖ Item παρῳδικὰ μέλη apud schol. Aristoph. in

D Vespis: nisi fortè παροδικὰ legendum est: vt & ἐξῳδικὰ ibidem scriptum esse constat pro ἐξοδικὰ, quū exponat ἀπὸ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾀδόμενα.

C. Περιῳδέω, δῶ, Incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo, Budæus ex Luciano, cuius hæc verba citantur in vulgaribus lexicis, περιῳδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδαῖς.

C. Ῥαψῳδέω, δῶ (vnde Ῥαψῳδὸς & Ῥαψῳδία: pro quibus nonnulli Ῥαβδῳδὸς & Ῥαβδῳδία scribendū putauerunt) Carmina contexo, & quasi consuo aut consarcino. nam quum ῥαψῳδεῖν sit ῥάπτειν ᾠδὰς, (ad quod etymum alludens Pindarus rhapsodum vocauit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν) consuendi aut consarcinandi vocabulum hic conuenire existimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Eustathius ῥαψῳδίας vocari ait διὰ τὸ κατὰ σύνθεσιν πως ὡς ῥάπτεσθαι, τὴν ᾠδήν. ego autem existimo ῥαψῳδίας initiò dictas fuisse poemata longiuscula, & quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberent: postea verò latiorem fuisse datam

F huic verbo significationem: sic tamen vt de scriptione heroicorum versuum potius dictum sit, & quidem de Homericis etiā interdum peculiariter. vnde etiam peculiariter singuli eius Iliadis & Odysseæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infrà Ῥαψῳδία.

Ῥαψῳδῶ, non tantùm pro Carmina contexo & quasi cōsuo, sed & pro Carminibus decanto, siue celebro: propriè autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Q. d. Rhapsodia versuum celebro. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἔστι τοῖς παιδείοις τοῖς ἀνδρείοις ἐν τῷ πολέμῳ. Lucianus in dial. Achillis & Antilochi, νῦν δὲ συνίημι ἤδη ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. Æschines autem ῥαψῳδεῖσθαι τοὺς ἐπαινοῦντας dixit epist. 11. ‖ Interdum etiam significat Carmine heroico perscribo, vel trado, vt apud eūdem Lucianum, εἰπέ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστι ἃ περὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ ὑμῶν ἐθρύλησαν ἐρραψῳδήκασι. ‖ Frequentissimè autem vsurpatur ῥαψῳδεῖν pro Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicui⁹ poetæ, ex eorū videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Isoc. in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνου, de Homeri & aliorum poesi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Athen. 264, τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοὺς ἐρραψῴδησεν Ὀλυμπίασι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. Sed & ipsimet autores sua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur vt apud Platonem Homerus & Hesiodus, Politeiῶn 10, pag. 131. Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem

A dicit. nam quum Menippus Philonidi dixisset, Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο, (qui versus sunt Homerici) respōdet Philonides, ὅτι φέρε ληρεῖς. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. vbi ἐμμέτρως abundat, quum in ἐρραψώδεις comprehendatur. Inuenio ῥαψῳδεῖν non solùm de recitatione versuum, sed & de recitatione scriptorum historicorum dictum. vt apud eundem Lucianū περὶ τοῦ ὅπως δεῖ ἱστορίαν &c. λῷ ἢ ποιητικὰς αὐτὰς ἢ συγγραφικὰς πλούτους ἢ, πρὸς τὸ δύνασθαι τὰ αὐτῷ ῥαψῳδεῖν, τότε &c. ¶Item Ραψῳδεῖν, Loquaciter aliquid recensere, Oratione redundāti vti, B vt inquit Bud. hæc ex Greg. epist. citans, ἡμῖν γε χολὴ μακρότερα τῆς παρούσης ἀποθήκας ῥαψῳδεῖν. HINC Ραψῴδημα, Mendaciū, Nugæ, Hesychio & Suidæ. Hic verò etiam verbo ῥαψῳδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπεξυλῶν χωρὶς ἔργου τινός.

Ραψῳδός, Carminum cōtextor & quasi consutor. Qui ea poemata quæ rhapsodiæ appellantur, cōponit. Hoc nomine appellatur Hesiodus à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φατε, σύ τι καὶ Ησίοδος ὁ ῥαψῳδός. Secundum hanc significa- C tionem Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in OEdipode tyranno, videlicet ἡ ῥαψῳδὸς κύων. Vide pag. 168. ¶Ραψῳδὸς frequentius pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores, in hoc Platonis loco, De republica 3, οὐδὲ ῥαψῳδοί τι ἅμα καὶ ὑποκριταὶ [?] δυνάμενοι. Ibidem citat ex Athenæo, pag. 223, πρῶτος δὲ τοὺς Σιμωνίδου ἐπεδείξατο ῥαψῳδοῖς Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. vbi ῥαψῳδὸν pro acroamate poni ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοί, etiam D Ομηρισταί, vt scribit idem Athenæus lib. 14. ideo autem fortasse quòd Homeri præsertim recitare versus solerent. Quò pertinet expositio quam Suidas & Hesychius dant huic nomini. Cæterùm notandum est ῥαψῳδοὺς dictos non simpliciter qui carmina recitarent, sed qui ea recitarent in publicis conuentibus. Vide Ραβδῳδὸς paulo post.

Ραψῳδία, Cotextura carminum (hexametrorum præsertim) & quasi consarcinatio: de qua lege quæ modò dixi in Ραψῳδῶ. Aristoteles De poetica, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέ- E τρων. Idem Rhetoricōn 3, καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ἐφ' ὕστερον. Athen. 6, λιμῳδὸς γὰρ οὗτος ὁ ῥαψῳδία. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poesin, in vnum quasi corpus consutam, quum antea eius membra diuulsa à quibusdam circulatoribus poetis recitarentur: (& citatur ex Luciano ῥαψῳδία τῆς Ιλιάδος, ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poesin eo nomine appellasse) sed videmus non solùm totam poesin ita inscribi, sed singulos etiam libros. Quò crediderim respexisse Hesychium quum ῥαψῳδίαν esse dixit μέ- F ρος ποιήματος. Quam tamen significationem posteriorē esse puto. ¶Ραψῳδία est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. & Hes.

c.2. Ἀπορραψῳδῶ, Verba fundito. Xenophon Pæd. 3, εἰ δὲ τοι ἱκανὸν εἰς μάχην ἄνδρας ἀγαθοὺς ποιῆσαι, οὐδ' οὕτω διωρίσατο τὰ ἀπορραψῳδήματα... ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, ... εἶναι καὶ μὴ τοῦ καὶ διδάξαι τὴν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετήν. Qua verba, sunt Cyri eleuantis autoritatem imperatoris aduersarum partium, qui dicebatur castrensi oratione suos pulchrè animasse ad prælium, vt inquit Bud. G qui etiam exponit hic ἀπορραψῳδεῖν, Verba fundere, Loquitari sophisticè, vel Inaniter multa proloqui.

c.2. Επιρραψῳδῶ, Recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Luc. ὁ δὲ αὐτῶν παρόντι ποιεῖν τὰ ταῦτα καὶ μὴ χαλεπὸν καὶ τὸ σῶμα κατασκευάζειν, συνεχὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ ποιήματα ἐκεῖνα τοῦ Ησιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη. id est (Budæo interprete) Carmina illa allegans & velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo ἐπιρραψῳδεῖν esse (vt vis verbi exprimatur) Recitans, velut assuendo ea suis sermonibus. Citatur ex Philone in vulg. lexicis, τι ἐς αὐτοῦ ἐπιρραψῳδῆ, pro Carmen in ipsum canebat.

C. Ραβδῳδοί, pro ῥαψῳδοί, & Ραβδῳδία pro ῥαψῳδία quidam scribendum putauerunt, quòd in componendis vel recitandis rhapsodus virgam lauri manu tenerent.

A Vide Eustathium pag. 6.

C. Στιχῳδοί, Iidem qui & ῥαβδῳδοί, Qui inter componendum vel recitandum carmina virgam lauri seu ramum manu tenebant: vt per στίχον intelligamus ῥάβδον. Eustath.

C. Ἀρνῳδοί, Sic dicti iisdem rhapsodi, vtpote quibus agnus proponeretur præmiū recitationis versuū. Eust.

C. Προῳδικός, vide suprà cum Επῳδικὸς in Επῳδός.

ἈΗΔΩΝ, όνος, ἡ, Luscinia. ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiodus ad etymologiam huius B nominis alludens videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθητικῶς ἀοιδόν, vt dixi antea in ἀοιδός. Idem eodem loco ἀηδόνα appellat ποικιλόδειρον. Odyss. τ, — χλωρηῒς ἀηδών. Lycophron sirenas appellat ἀηδόνας, εἰς καλὸν ἀειδούσας, inquit Eustathius, id est festiuè canentes. ¶Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας, tibias. Item ἀηδόνα vocari Mineruam à Pamphyliis. Sunt qui ab ἀεὶ & ᾄδω deriuari velint, quòd luscinia semper cātet, vbi semel inceperit. sed lōgè tutius est alterā etymologiam sequi, quam sequendo, & ι subscribi debet ipsi ω.

C Αηδώ, οῦς, & οῦ, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophocles in Aiace, Οὐχ οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. vbi scholiastes ait, ἡ ἀηδώ, secundum Mitylenæos. & Suidas ait, ἀηδὼν & ἀηδοῦς, vt Σαπφώ, secundum Mitylenæos. Eustathius quoque nominatiuum ponit ἀηδώ, vt Αντώ, vnde reperiri ait ἀηδοῦς genitiuum, & ἀηδοῖ datiuum. In vulg. tamen lexicis Græc. scriptum est ἀηδώς.

Αηδονίς, Lusciniola, vel Luscinia, vt diminutiui formam habeat, non etiam significationem. Theocritus Idyll. η, D -αἴ κα ὁμοῖον Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν. Id est, Si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt lusciniæ. Callimachus, Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων Αγε βαρὺ κλαίουσα, in hymno in laud. Pall.

Αηδονίς, Locus vbi canebant, inquit Hesych. addens, καὶ ἐργαστήριον.

Αηδονιδεύς, έως, ὁ, Idem quod ἀηδών, sed masculina terminatione, quasi dicas Luscinius, aut Lusciniolus. Theocritus, Οἱ δ' ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. Videtur esse factum ex ἀηδονίς.

E Αηδόνειος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Ad lusciniam pertinens. ἀηδόνειος ᾠδὴ Lusciniæ cantio, & pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var.

Αηδονεὺς Hesychius exponit νεοσσός, id est Pullus. Nisi fortè legendum est νεοσσοῦ, i. Pulli. vt sit ἀηδόνεος genitiuus quem exponat itidem per genitiuum. Eodē nomine vocari ait pudendum muliebre ab Archilocho.

ἍΖΩ, Veneror, cuius tamen passiua vox ἅζομαι est potius in vsu. Eustathius postquam dixit ἄζω spiritu tenui notatum significare ξηραίνω, subiungit, ἅζεσθαι significans σέβεσθαι, aspirari, à χάζω quod est ὑπο- F χωρῶ. At Etymologicus, vel potius Orion apud Etym. vocem actiuam ἅζω ponit, quæ prout vel aspero vel tenui spiritu notabitur, vel σέβομαι vel ξηραίνω declaret. Cur autem ἅζω pro Veneror à χάζω deducatur, hanc reddit rationē, quòd quē veneramur, via ei cedim* (vbi pro τῷ ὑποχωροῦμεν malo οὕτως ὑποχωροῦμεν.) Ego autē quāuis in deriuatione τοῦ ἄζω pro ξηραίνω, illis subscribā, in deductione tamē τοῦ ἅζω, vel potius ἅζομαι pro σέβομαι, vt longius petita, ab iisdē dissentio: atq; adeo prototypi locū ei tribuo. Multo tamē placet minus Hero- G diani sententia, qui ab ἅγος format ἁγίζω, ex quo per syncopē ἅζω, vt ex σκέλος fit σκελίζω, ex τεῖχος fit τειχίζω. & pro suæ sententiæ confirmatione affert ex Alcmane ἀγίσδω pro ἅζω. Quæ quidē spiritu tenui scribo, nō meā opinionem, sed ea vnde hæc sumpsi exemplaria sequens. Quæ tamen in ἅγος, scriptum habent ἅγος in ea tantum significatione qua pro μιαρός ponitur: vt dicetur in Αγος.

Αζομαι, Veneror, Colo, Reuereor, potius in vsu est (vt dixi) quàm ἅζω. Vtūtur autē τῷ ἅζομαι cū alii poetæ, tū H Hom. aliquoties. vt Il. ι, Αμ' ἐγὼ ἀργύριον ἐπιμάχει ἀζόμενος. Et Il. α, circa principiū, Αζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Απόλλωνα. vbi ἀζόμενοι exponitur Venerates, Veneratione prosequentes: sed malo Reuerētes. Iidē Od. ρ, Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον Δμώων, Ne reuerearis meā matrē, i. Nullā rationē habeas eorū quæ tibi hac de re mater

mea mandauerit. Cæterū pro Veneror siue Colo, nō solùm accusatiuo sed & genitiuo iungi à Gregorio, scribitur in vulgaribus lexicis. Hesychius ait ἅζομαι esse & αἰσχύνομαι: necnō apud Euripidem poni pro ἀγανακτεῖν, id est indignari. In vulgaribus lexicis additur ἅζεσθαι pro Minari, apud Sophoclem.

Ἅγος, εος, τό, Res veneratione habens, Res quā veneramur, Res sacra. Exponitur præterea ab Hes. ἅγνισμα, i. purificatio. item ἅγνισμα θυσίας, id est lustratio. nā lustratio exponitur sacrificium expiationis. Explicatur ab eodem τέμενος, id est delubrum. quæ duæ significationes à prima non recedunt. nam lustratio ad venerationem pertinet: item delubra veneratione dignamur. Fit enim ἅγος ἀπὸ τοῦ ἅζω, (vt vult Eustathius) quod veneror significat. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere. Hesychius & Suidas exponunt σεβάσματα, id est venerationes: & hic addit à Sophocle ita vsurpari. sed per ἀντίφρασιν (inquit scholiastes Sophoclis) ἄγη dicuntur etiam μιάσματα, id est piacula. At Etymol. autor ait, Ἅγος duo significat, propriè mundū siue purum: at per antiphrasin, sordidum. In qua expositione duo miror, & quòd purum vel contrà sordidum significari velit nomine ἅγος, & quòd per adiectiua exponat. Potius enim per substantiua explicare debuerat Munditiem siue puritatē, & Sordes. Sed neque illi priori etymo ab ἅζω, neque posteriori ab ἄγαμαι, cōgruit hæc significatio puritatis, quam propriam esse dicit. Fortasse autem Etymologici autorem impulit in errorem illa recepta passim expositio, vt ἅγος significet μίασμα: quæ vox μίασμα ab illis accipitur pro scelere siue potius piaculo, vt & passim vsurpatur: ita tamen vt propriè sonet Inquinamētum, à μιαίνω quod Inquino, siue Polluo significat. quo etiam modo Latini Polluere se scelere, & Impurum hominem dicunt. Sed qua metaphora μίασμα sumitur, non item ῥυπαρότης, vel (vt illic legitur) ῥυπαρόν. Præterea ἅγος non significat μίασμα nisi quatenus per antiphrasin, vel potius εὐφημισμὸν vsurpatur. Sed vt in pauca quæ de ἅγος dici posse vidētur, conferam: primùm quod ad significationem attinet, dico ἅγος propriè venerationem declarare, aut rem veneratione dignam: significare & puritatem, (quemadmodum & ἅγιος ab ἅγος deductum, venerandum seu venerabilem aut veneratione dignum, itémq; purum, Hesychio teste, significat) vel purificationem & lustrationem. quia idem ἁγέων exponit ἁγνισμάτων. Præterea ἅγος declarare sanctitatem: vt ex ἅγιος inde ducto apparet. Quod autē ad etymologiam attinet, ἅγος ab ἅζω deducit Eustathius, vti dixi: a quo verbo ἁγνὸς Etymol. format. at hoc nomen ἁγνὸς, sicut & ἅγιος, ab ἅγος fieri constat: quare ab ἅζω immediatè (vt ita loquar) deriuari dicendum non est: sed ἅγος ab ἅζω deduci, ab ἅγος autem, ἅγιος & ἁγνός. ex quibus multa formata sunt alia cum nomina, tum verba. Sed alia etymologia videtur Sophocl. scholiastæ placuisse, videlicet ab ἄγαμαι. siquidem postquam dixit ἅγος esse τὸ ἱερὸν σέβας, citat hosce duos Homeri locos, ἄγη μ᾽ ἔχει: &, ὥς σε γύναι ἄγαμαι. Pro qua etymologia posset facere etiam ἄγασμα, quod nomen itidem pro veneratione accipitur. Sed & ἁγνὸς ab ἁγνίζω deducere Etymol. (aut Orionem apud eum) vno in loco, (quum in altero deducat ab ἅζω) docebo in Ἁγνός. Verùm deducendo ab ἄγαμαι, scribendum esset ἀγνὸς cum tenui spiritu. Eo porrò nomine magis placeat fortasse, deductio ab ἄγαμαι, quòd facilior & minus longè petita videatur quàm ab ἅζω. Malo tamen cum Etymol. autore, & cum Eustathio (quem puto veteres grammaticos hic sequutum esse) ab ἅζω deducere: tum quòd ἅζω, vel potius ἅζομαι, propriè Veneror significet (quum verbi ἄγαμαι propria & vsitatissima non sit hæc significatio) tum quòd ἅζω spiritu aspero notetur. quo & ἅγος notari debere, non solùm ex deriuatis ἅγιος & ἁγνὸς, sed & ex verbo ἁγηλατεῖν probare possum: quod aspirandū esse, si pro ἅγος ἐλαύνειν sumatur, Suidas, Sophoclis scholiastes & Eustathius testantur.

Ἄγος, Piaculum, Scelus. (siue per ἀντίφρασιν, vt dicitur de ὑμνεῖν & κυδάζειν pro κακολογεῖν, siue λοιδορεῖν: siue per εὐφημισμὸν, vt ex Soph. schol. retuli) Valla nō malè, meo iudicio, Piaculare crimen interpretatur apud Herodotum: vt lib. 6, αὐτοὶ ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι, cum peculiari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, ad verbum, Piaculum expellere, pro Scelus expiare, id est, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt exterminare. Thucyd. 1, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Vtitur hoc loquēdi genere & aliis aliquot locis. Greg. περὶ φιλοπτ. plurali numero vtens dixit, οὐχ᾽ αἷ ὤσιν, ὡς ἄγη ἀπελαυνόμενοι. Sophocles ἁγηλατεῖν vno verbo pro eodē dixit (sequendo quorundam expositionem in OEdip. Tyrāno, Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε Ἁγηλατήσειν. vbi scholiastes scribit, si cum aspero legatur, significare τὸ ἅγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λαΐον: si cum tenui, esse pro βασανιεῖν. Vide Eust. pag. 437 & 1704. Quanuis autē scribam ἅγος cum spiritu aspero, tāquam ab ἅζω (vt antea dictum est) passim tamen ἄγος pro piaculo seu scelere scriptum inueniri fateor: (excipio grammaticos, & præsertim Eustathiū, cum alibi, tum pag. 647 & 1356) vt aut temere & ex errore hanc scripturam inualuisse, aut aliam huic voci deriuationem datam fuisse putandum sit. quod posterius confirmat quod apud Etymol. legitur in Ἄγιος: videlicet ἄγιοι scribi quum pro μιαροὶ ponitur.

Nominis ἅγος venerationem declarantis retinent significationem plurima, quædam verò & alteram. Primùm autem de ἀγὴς, ἐναγὴς, παναγὴς, cæterísque deriuatis eiusdem formæ, deinde de cæteris tractabo. nam ἀγὴς, ἐναγὴς, ἄναγνος, παναγὴς, ex ἄγος facta esse constat: at originem nominum ἅγιος & ἁγνὸς (quæ suam & ipsa sobolem habent) ab eodem verbo repetunt grammatici à quo & nominis ἅγος, videlicet ab ἅζω. à quibus tamen dissentio.

¶ Ἀγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (pro quo frequentius vsurpatur compositum ἐναγὴς) Scelestus, Deuotus, Sacer, Qui piaculū commisit, vt in hoc versu Hipponactis, quem scholiastes Lycophronis affert, ὡς οἱ μὲ ἀγεῖ βωμόλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω, F. ίσω. P. ικα. Idem quod ἁγιάζω, Sanctifico, Consecro. Item Adoleo. Aristoph. Pluto, Ἔπειτα ταῦθ᾽ ἥγιζεν εἰς σάκταν ἐνθά. vbi schol. indicat, pro eo quod dicendum erat ἥγιζεν εἰς βωμὸν, dictum esse ἥγιζεν εἰς σάκταν: & ἥγιζεν positum pro Sanctè recōdebat. ἥγιζεν, inquit, pro ἁγίως ἀπετίθετο. addit autē ἁγίως, (opinor) quia propriè ἁγίζειν est ἁγίως καῦσαι, id est, Sāctè vrere: quod Latini Adolere dicunt. In vulg. lex. scribitur, ἁγίζω dici pro ἁγιάζω. quod videtur ex Suidæ verbis non attentè consideratis sumptum esse. exponit enim ἁγίζων pro ἁγιάζων, sed non ita vt ἁγίζων dicatur pro ἁγιάζων, quasi facta syncope. Etymol. tamen ἁγισία itidem pro ἁγιασία dictum existimat, vt paulo pòst docebo. Quod autem ad composita attinet, Ἐναγίζω quære post ἐναγὴς: at καθαγίζω hic subiungam, quia non est nomen quod præcedat.

Ἁγιστεύω. F. σω. P. κα, pro ἁγιάζω, inquit Suidas. Idem exponit, Perago quæ ad sacrificium pertinent. Hesychius, Veneror. Item, Pietatem colo. intellige autem pietatē in deos. & ita fortasse exponi in hoc Platonis loco possit, ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item, Castimoniam seruo. in qua significatione videtur sumi apud Demosthenem κατὰ Νεαίρας: vbi tale est iusiurandum sacerdotis Bacchi, ἁγιστεύω, καί εἰμι καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας. Scribitur & Ἁγιστεύω, ῶ, vnde ἁγιστεῖν infinitiuus apud Hesychium.

Ἁγιστεία, ας, ἡ, ab Ἁγιστεύω (Ἁγισία autem esset aliunde, vt mox dicetur) Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorū, inquit Suidas. Idem exponit ἱεροτελεστίας, id est, sacrorum vel rerum ad sacra pertinentium peractionem: aut breuius, ceremoniarum peractionem. Possumus & Sacrum vno verbo interpretari. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία. Sed & ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur ab Isocrate in Busiride: vbi de Pythagora dicit, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασεν. Plato Axiocho (aut quicunque huius dialogi est autor) ἐνταῦθα τοῖς μεμυημένοις ἐστί τις προεδρία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι. id est, Rem diuinam obeunt, Sacra faciunt. Chrysostomus eucharistiā ἁγιστείαν appellat, sicut & τελετήν. Quanquam apud eum ἁγιαστεία legitur. & fortasse idem vtrunque valet: éstque error in Suidæ exemplaribus, vbi scribitur, ἁγιασία, ἡ

ἁγιωσυνῶν· ἁγιστεία δὲ, ἡ ἱεροπραξία, δίφθογγον. Nam Suidas quum diphthógo scribi ait posterius, ostendit se hoc vnum discrimen statuere: adeo vt legendū sit & hoc posterius cū α, ἁγιασία. Varinus tamen ἁγιστεία ex eo descripsit. Etymol. ἁγιστία habet sine diphthongo, quod ita format, Ἁγιάζω, ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασαι, ἡγίασται, ἁγιαστὸς, ἁγιαστία, & per syncopen ἁγιστία. exponit autem ἁγιαστίαν per ἁγιωσύνην. Verùm illi non assentior: sed si ἁγιστία sine diphthongo scriberetur, ab ἥγισται tertia persona singul. præteriti verbi ἁγίζομαι, aut ab ἁγιστῶ contracto (cuius infinit. ἁγιστεῖν apud Hes.) deduci putarem.

C. Καθαγίζω, Consecro, συντελῶ καὶ καθιερῶ, Hes. Exponitur etiam, Soluo iusta, Perago exequias, Offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Luc. De luctu, πεπόρονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τοῦ τάφου. Ponitur sæpe pro Adoleo, sicut & Valla vertit apud Herodotum. Plutarchus καθαγίζειν & καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. Apud Pausaniam autem, pro Vrere ad odorem excitandum: τὰ δὲ ἱερεῖον τοὺς μηροὺς θύουσι, τὰ ἄλλα δὲ δρυΐνου ξύλοις καθαγίζουσι χαιρομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσι. ‖Apud Soph. Καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesychio. HINC Καθαγισμὸς, Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello De luctu, τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ καθαγισμῷ, καὶ αὐτοὶ, &c. Idem illa eiusdē opusculi verba, modò citata, ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῷ τάφῳ, interpr. Nostris libationibus inferiisq; quæ sepulcris inferuntur: sed vtrobique de iis quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequuntur apud Lucianum verba post illud καθαγισμῷ. vt sit καθαγισμὸς ipse adolendi actus.

C.2. Συγκαθαγίζω, Vnà consecro, Vnà adoleo. Item, Vnà vro, vt in loco illo Pausaniæ, qui modò citatus fuit, συγκαθαγίζουσι. vbi καθαγίζειν quod ibidem habetur, est simpliciter vrere ad odorem excitandum, vt scribit Bud.

C. Ἐναγὴς, Idē quod ἀγής. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, & ἀλιτήριος, & ἐξάγιστος, & ἐπάρατος & τῷ ἄγει ἔνοχος, exponit, Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & sacer. Hæc Budæus: quibus addo Piacularis. nam vt ἄγος Piaculū dicitur, sic ἐναγὴς commodè Piacularis posse reddi existimo, quod & de persona nonnunquam dicitur. Idem Budæus ex Thucydide affert, καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita deuota deæ atque sacrata essent. Citat & ex Æschine, ἐναγεῖς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς προναίας. In quorum locorum vtroq; genitiuū habet: sed & sine illo sæpe ponitur: vt Plutarch. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ.

Ἐναγὴς in contraria signific. ab ἄγος significante venerationem, vide in sequente aduerbio Ἐναγῶς.

Ἐναγῶς, Piè, Cum veneratione, Sanctè. Philo De vita Mos. lib. 3, ταῦτ' ἐπιπλέουσι, ἐναγῶς ἀξιοῦσι κινδύνει μέχρι καὶ κρίσεως. Vbi Turnebus exponit Ritè. Potest autem & cum ἐπιπλέουσι iungi hoc aduerbium. Cæterùm si non mendose legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς (quod aliquando suspicatus sum) nomen itidem ἐναγὴς pro pio & sancto sumi posse constat.

Ἐναγικὸς, κὴ, κὸν, Piacularis. de re dicitur, vt ἐναγὴς de persona. Plut. Pol. præc. ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορευθεῖσιν τοὺς κάτω ταῖς ἐνῳκοδομημένων.

C. Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Impurus, Suidæ: at Hesychio, Purus. quas expositiones ita posse inter se conciliari existimo, vt dicamus ἀναγὴς impurum significans esse ex α priuatiuo & ἁγὴς significante purū: at verò ἀναγὴς pro puro, esse ex ἀγὴς significante impurum. Quam tamen posteriorem expositionem solam posui in Ἀγὴς, quòd exemplum alterius non haberem.

Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pausanias pag. 131, τότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ ταῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Et cum accusatiuo, pro Immolare vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, siue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Idem in Catone, ἔδοξε χρῆναι τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐκ αἷμα οὐδ' ἱερεῖα, ἀλλὰ δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eodem Plut. in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι τότε. quod exponitur, Germinibus tūc parentant. ‖Etymol. vult inter cætera significare φονεύειν, id est occidere.

Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, Parētatio. vt apud Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Herod. 4, ἐκατόμβας τε οὐκ ἐκλείπειν προσήκοντα θύματα, ἐναγισμούς τε παντοδαπούς, id est, parentationis omne genus, vt Pol. interpr. DICITVR & Ἐνάγισμα pro ἐναγισμὸς, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Hesychio ἐναγίσματα, sicut & ἐναγισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα.

C. Εὐαγὴς, έος, ὁ & ἡ, Sāctus, Sacer, Purus. vt εὐαγέεσσι θυηλαῖς, Sacris victimis, & εὐαγέων ἱερουργιῶν, citatur ex Nono. Εὐαγὴς τὰς χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens, id est cæde non contaminatas. Et Philo De vita Mosis lib. 2, πράξεις οὐκ εὐαγεῖς appellat impuras actiones, id est flagitiosas. Interdū εὐαγές ἐστι exponitur Fas est. vt apud Plut. Lycurgo, ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀποκτεῖναι. Apud Aristot. autem De mundo κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος exponitur Mundus claritate syncerissima præditus.

Εὐαγέες μέλισσαι, Anthol. epigr. lib. 1, Agiles apes, quòd per aerem citò ferantur & facilè, vt in vulg. lex. exponitur ex Iani Lascaris viri doctissimi sententia, deducentis ab εὖ & ἄγω. Sic & apud Suidam εὐαγὴς exponitur εὖ ἀγόμενος. Ad hāc autē deductionē ἀπὸ τοῦ εὖ & ἄγω referri etiā posse existimo εὐαγὲς πνεῦμα ad Herodotum pro vento secundo, in Euterpe, εὐαγέι τε πνεύματι χρεώμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, vt sit εὐαγὲς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, vt dicuntur venti ferentes pro secundis. Sed malo vet. exempl. sequi in quibus reperi εὐαεῖ, ab ἄω. ‖Εὐαγὴς πύργος ex eorundem epigr. libro 4 citatur pro turri patente & aperta, id est liberum prospectum habente. Quæ significatio aliam rursus deductionem poscere videtur. Non malè autem fortasse ibi quoque εὐαὴς legeretur: quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt exposita. Vult tamen Hesychius quoque εὐαγὴς inter cætera significare εὔοπτον. ‖Est & Εὐαγὴς, Quod facilè frangi potest, (ita enim malo quàm cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον) ab ἄγω, frango.

Εὐάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. ipsis nubibus tribuit ἀρθῶμεν φύσιν εὐάγητον, quod Suidas exponit καθαρὰν & λαμπράν: schol. autem, nō solùm λαμπράν, sed & πάντοθεν φερομένην. secundum quam expositionē erit ab εὖ & ἄγω, vt & de εὐαγὴς dictum est: in altera autem signific. sunt qui ab αὐγὴ deducant.

C. Παναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hes. Apud Suida παναγὴς χαὶ ἄγιος. ET Παναγὶς, ίδος, ἡ, Dies sacra, in vulg. lex. ET Παναγίσιας Hes. exponit πανάγιας.

C. Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. habet enim quandam superlatiui formam, meo iudicio: vnde & λίαν ἐναγὴς à Suida exponitur. Et cum nomine superlat. iungitur à Demosthene in Aristog. τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ἐνσημαζομένους ταῖς συμφοραῖς ἀφορίζειν λέγουσι. Iungitur tamen & cum posit.uo: vt apud Æschinem, λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὢν ἐστιν αἴθριος. id est, Sceleratus portus & nefastus, inquit Bud. Sic apud eundem, τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπιτρεπτῶν χρημάτων. Quinetiam præpositio ἐξ significatione intendere videtur. Exponitur & ἀλιτήριος atque πονηρὸς ab eodem Suida, apud quem legimus ἐξάγιστον ἀδελφόν. &, τὸ ψεῦδος ἀπεχθέστατον καὶ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Citatur & ex Plut. in Public. πρὸς τὰς περὶ Βρούτου ἐξαγίστου κατηγορίας.

ἍΓΙΟΣ, Sāctus. vt ἁγιωτάτη ποταμῶν, Call. in hymno in Delū. Plut. in Probl. τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. vbi ἱερὸν καὶ ἅγιον, pro sacrū & sanctū ponit, quod vocabulo cōposito Latini sacrosanctum appellāt. & hoc nomen exprimere fortasse voluit Plutarchus, de Romanorum tribuno hìc loquens. Ἅγιος fœminino genere dixit Isocrates, pro ἁγία, id est sancta, in Hel. enc. θυσίας ἁγίους καὶ πατρίους. si modò caret mendo locus. Cæterùm Etym. vult ἅγιος ab ἅζω esse, à quo factū sit ἄζιος, deinde ἅγιος. sed ab ἅζω fieri fatendum est, immediatè ab eo fieri negandum est. nam ex ἅζω fit ἅγος, ex ἅγος autem ἅγιος, & ἁγής. quod posterius tamen minus vsitatam formationem habet: quam non considerans Orion inepta quædam de alia huius vocabuli origine at-

tulit: vt in eo dicetur.

Ἅγιος ab Hesychio exponitur etiam καθαρὸς, id est purus: & σεβάσμιος, id est venerandus seu venerabilis: & εὐσεβὴς, id est pius, pietatem colẽs. Idẽ ἅγια in plur. neutro exponit τίμια, hoc est honorata, siue honorabilia.

Ἅγιον, τὸ, Substantiuè positum: vt ἅγια ἁγίων, Sancta sanctorum, locus templi sanctissimus. Sic autores ecclesiastici appellarunt, sequuti LXX interpretes. Gregor. οὕτω καθιερωμένου τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς σεραφὶμ συγκαλύπτεται, καὶ, &c. Apud D. Paulum ἅγια etiam dicitur pro ἅγια ἁγίων.

C. Πανάγιος, ου, ὁ, Omnino sanctus, Sanctissimus. vt & dicitur παναγής.

C. Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad verbum Sanctoscriptus, si ferre posset Latinitas adiectiuum nomen ita compositum. vt ἁγιόγραφοι βίβλοι, apud Dion. Areopagitam, Sanctoscripti libri, id est Sanctæ scripturæ libri.

Ἁγιόγραφα, τὰ, Sãcta scripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri: de qua lege Hieronymum, Damascenum, & alios.

Ἁγίως, Aduerb. Sanctè.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. pro quo & Ἁγιωσύνη dicitur.

Ἁγιοσύνη, vel potius Ἁγιωσύνη, Idem. Apud D. Paulum superioris temporis editiones ἁγιοσύνη per ο habebãt: at in editione patris mei ἁγιωσύνη per ω positum fuit, ex consensu veterum exemplarium in quibus omnibus (saltẽ in antiquioribus & fide dignioribus) ipse hanc scripturam inueni. Quinetiam regula est quædam apud grammaticos secũdum quam vt ἱερωσύνη, ἀγαθωσύνη, ita & ἁγιωσύνη scribi debet. Non ignoro tamen ἁγιοσύνη multis in locis scriptum reperiri. Vide ἁγιόω, quod proximè sequitur.

¶ Ἁγιόω, ῶ, Sanctifico, Sanctum reddo. pro quo frequentius est ἁγιάζω. Cæterùm si ab ἁγιόω formetur ἁγιωσύνη, erit Sanctificatio: sed pro ἁγιότης potius ponitur, vt dictum est.

¶ Ἁγιάζω. F. άσω. P. ακα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et passiuum Ἁγιάζομαι, Sanctificor, passim in Nouo Testamento. Significãt etiam Consecro & Consecror. Hesych. ἁγιάζειν exponit etiã Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sanctè vrere. Est etiam Victimas comedere, secundum quosdam, vt ait idẽ Hesychius. Suidas ἁγιάσατε exponit etiam περιθειώσατε, & κηρύξατε. Hesychius habet tantùm κηρύξατε. quod verbum accipiendum videtur in ea significatione quæ ad sacra pertinet: de qua vide suo loco.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ, vel Ἁγίασμα, ατος, τὸ, Sanctificatio, Purificatio. ab ἡγίασμαι prima præteriti ab ἁγιάζομαι. Gregorius Nazianzenus, ἁγιασμὸς εἰς καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι. Ab Hes. exponitur etiam ἁγιστεία. Vtitur D. Paulus nomine ἁγιασμὸς, non item altero.

Ἁγιαστία, ας, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chrysostomus, δοῦναι ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιαστίας ταύτης ἰδεῖν τὴν ὑπερβολήν; At ἁγιστεία significat ἱεροπλασίας, vt ex Suida paulo pòst docebitur.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, Sãctuarium, vt vertunt scriptores Ecclesiastici.

C. Καθαγιάζω, Consecro, ἀφιερῶ. Suid. Item pro καθαγίζω significante Cremo, vide in Καθαγίζω.

ἉΓΝΌΣ, οῦ, ὁ, Castus, Purus, Pudicus. Plut. in Artoxerxe fœminam ἁγνὴν hoc sensu vocauit, ὅπως ἁγνὴ διάγῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον. Naumachius δέμας ἁγνὸν, corpus castũ virginis appellauit. Corpus impollutum vel non pollutum vertere possumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Quum castum amisit polluto corpore florem: castum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadẽ significatione additur genitiuus ἀφροδισίων. vt ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis, Plut. κεφ. ῥωμ. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plato De legibus. Apud Demosthenem Aduersus Neræam, Bacchi sacerdos ita iurat, ἁγιστεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Sic apud Homerum Diana dicitur ἁγνὴ, vtpote virgo.

Ἁγνὸς, Purus, Nullo scelere contaminatus, καθαρὸς, ἀμιγής. Sophocl. Antigone, Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν

A κόρην, id est, Nos enim puri sumus quod ad hanc puellam attinet. hoc est, nullum scelus siue piaculum admisimus. οὐδὲν ἐναγὲς ἐνεργάζομεν, inquit scholiastes. Dicitur autem hoc à Creonte apud poetam, quòd eam manibus suis non occideret. Sic Latinè puræ manus absolutè dicuntur aliquando pro puræ à cæde. Aliquando additur genitiuus φόνου, vt ἁγνὸς φόνου, Purus à cæde, Nõ pollutus homicidio. Dicitur item ἁγνὸς qui alio quouis modo pollutus non est: vt quum dicit ἐν κεφ. ῥωμ. Plut. ἁγνοὺς non esse eos quorum funus curatum fuis-

B set, & quibus structum sepulcrum, tanquam mortuis. Qua in significatione ἁγνὸς (vt opinor) possumus interpretari, Non funestatus. nam funestæ seu funestatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἁγνεύειν (quod declarat ἁγνὸν εἶναι) dicit significare Purum esse à rebus venereis & à mortuo. Dicitur ἁγνὸς & aliis modis. vt ἁγνὴ ἑορτὴ, Purum festum, ob purificationes & expiationes quæ in eo fierent: & Proserpina ἁγνὴ, ob purificationem & lustrationem mortuorum quæ fit igne. Cæterùm si Orionẽ sequeremur, ἁγνὸς scriberemus.

C Is enim apud Etymol. ἁγνὸν esse dicit ab ἁγιάζω: facto inde ἁγανὸς, à quo per syncopen ἁγνός: vt à παίζω fit παιδνός. Sed apud eundem tamen Etymol. legitur paulo antè ἁγνὸς ab ἅζω deductum: vt sit ἁγὸς, ἁγανὸς, & ἁγνός. Vide suprà in ἅγιος.

Ἁγνὸς cum genitiuo de aliis etiam rebus dicitur: vt, σίτου Δήμητρος, apud Eurip. Panis expers. ad verbum, Purus à Cerere, id est à pane. Sic ἁγνὸς θήρης, Purus à venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthologia epigrammatum.

D C. Ἄναγνος, Non castus, Impudicus, Impurus. Gregorius in Enc. Maccab. ὡς ἂν μηδὲ σῶμα ψαύσειεν ἄναγνον ἁγνοῦ καὶ ἀμιάντου σώματος.

C. Πάναγνος, Omnino castus, Castissimus, Purissimus. Hesychius παναγὴς exponit κατὰ πᾶν ἁγνός.

C. Ἁγνοπόλος pro simplici ἁγνὸς, Orph. Argon. ἁγνοπόλοιο τε καθαρμοῦ.

Ἁγνὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Pro ἁγνὸς siue ἁγνὴ etiam dicitur apud poetas. Ἁγνεῖον item Purum Hesych. exponit.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, Castitas, Castimonia. pro quo ἁγνεία sæpius

E vsurpatur.

Ἁγνεών, ῶνος, ὁ, Locus vbi virginibus pudicitia eripiebatur: per antiphrasin sic dictus, apud Athenæum, lib. 12, qui tamen dicit ex ipso facto nomen hoc inditum loco fuisse. Sed videtur intelligendum per antiphrasin, quasi ex contrario eius quod illic fiebat.

¶ Ἁγνεύω, F. σω. P. κα. Castus sum, Castitatem siue castimoniam colo. Purus & impollutus viuo, vt faciunt sacerdotes. Sic in κεφ. ῥωμ. Plut. ἐξεῖναι νενόμισται τοῖς ἁγνεύοντας ὁ-

F σπρίων ἀπέχεσθαι. Plinius apud Dioscoridẽ ἁγνευούσαις γυναιξὶ interpr. Castitatem custodientes: quem locum citaui in Ἄγνος. Hesychius ἁγνεύειν significare ait, Purũ esse à rebus venereis & à mortuo. id est (opinor) quum quis non attingit cadauer, aut non interest funeri, alióve modo funestatur. Æschylus ἁγνεύειν de aue etiam dixit, Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum est, absolutè positum.

Ἁγνεύω, cum genitiuo, Purus sum, Impollutus sum hac vel illa re (pro significatione genitiui qui illi subiungitur) Abstineo hac vel illa re, castitatis gratia. Plu-

G tarchus, ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ψευδολογίας. Lucianus, ὁ δ' ἁγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. Demosthenes aduersus Timocratem, τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων. Synesius, ἡμῖν δὲ ἀπόχρη ἁγνεῦσαι μόνας βλασφημοσύνης ἐλεγκτικῆς. Iũgitur etiam infinitiuo apud Herodotum lib. 1, οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι. pro, Puros se conseruant & impollutos in eo quòd nõ occidũt, &c. ¶ Ἁγνεύω cũ genit. in actiua significatione, pro ἁγνίζω, Purũ reddo, Expio, Lustro. vt ἁγνεύετε τὴν πόλιν, Ciuitatem lustrate,

H expiate ab homicidio, apud Antiphontem. Idem de eo qui cædem admiserat, loquens, ἁγνεύσῃ τι ἑαυτὸν, καὶ, &c.

Ἁγνεία, ας, ἡ, Puritas, Castitas, Castimonia, apud Isocratẽ in Busiride. Sic Antiphon, οὔτε εἰς τὰ τεμένη εἰσιὼν, τὴν ἁγνείαν τῶν θεῶν μιαίνω, vtpote qui non sim cædis reus. Phocylides, Ἁγνείη ψυχῆς, οὐ σώματός εἰσι καθαρμοί. Soph.

ἐϋσεβέων ἀγνείας λόγων ἔργων τε πάντων. Sumitur etiam in a- A
ctiua significatione pro Expiatio, Lustratio: sicut ἁγνεύειν pro Expiare, vt modò dictum est.

Ἅγνευμα, ατος, τὸ, pro ἁγνεία, apud Euripidem.

Ἁγνευτικὸς, οῦ, ὁ, Castitatis aliquid habens, Castitatē aliquatenus seruans, ita verti posse existimo per periphrasin, quum vno verbo reddi nullo modo possit. Ἁγνευτικὰ ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς. erunt igitur animalia ἁγνευτικὰ, Minus libidinosa, Minus in venerem procliuia. Gaza vertit, Quæ minus venere valent.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, Bud. interprete, Locus in quo mens ex- B
piari debet & à contagione vitæ ciuilis expurgari. vel, Locus religiosus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Gregorius aduersus Iulianum, ἐπὶ δὲ καταγώγια πήξασθαι, καὶ ξενῶνας, ἁγνευτήριά τε καὶ παρθενῶνας καὶ φροντιστήρια.

Ἁγνίζω, F. ίσω. P. ικα, Purifico, Lustro, Expio. Plut. in Romulo, καθαρμοῖς ἥγνισε τὴν πόλιν. Vnde Ἁγνίζομαι passiuum. vtroque simul vtitur Apollonii Rhodii schol. in librum 4, χοιρίδιον μικρὸν ἔσφαζον οἱ ἁγνίζοντες φόνευτας, καὶ χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσι. Et ἡγνισμένος, Expiatus, C
Purificatus, apud Greg.

Ἁγνίζω, Adoleo. Apollonius Rhodius, — ἥγνισαν ἔντομα μήλων. id est, ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Hes.

Ἁγνίζω, Sacrificare. Item Corrumpere, apud Soph.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, Purificatio, Expiatio, Lustratio, Plut. κεφ. ῥωμαϊκοῖς. Καὶ σφάγια θύουσι σκυλακίοις τοῖς ἁγνισμοῦ δεομένοις. Itē Adolitio, ab Adoleo. Pro eodem dicitur etiam Ἅγνισμα, ατος, τὸ.

Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, Expiandi siue lustrandi vim habens, Expiandi facultate præditus. vt ἁγνιστικὸν πῦρ, Eustathio in D
Hom.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi fit expiatio. vel, Id quo fit expiatio. Hes. ἁγνιστήριον salem esse dicit.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, Expiatus à scelere: aut, Qui expiauit aliquem, vt ait Hesychius. ἁγνίτης ἅλς, Diuinum sal, apud Lycophronem. Eust.

C. Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suidas ἀφοσιοῦν exponit ἀποκαθαίρειν & ἀφαγνίζειν. Gregor. de Iuliano loquens, αἵματι μὲν οὐχ ὁσίῳ τὸ λουτρὸν ἀπορρύπτεται, καὶ τὰς χεῖρας ἀφαγνίζεται. id est, ἀποκαθαίρεται, vt ibidem. E

¶ Ἄγνος, ου, ἡ. Frutex quidam in arborem assurgens, qui Latine Vitex. Quanuis autem ἄγνος non solùm accentus sedem mutauerit, sed & spiritum, dicitur tamen ἄγνος tanquam ἁγνὸς, vt colligere possumus ex his Dioscoridis verbis, lib. 1. cap. 136, ὠνόμασαι δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῷ. Pro quibus Plinius hæc, Alii ἄγνον vocant quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. At scholiastes Nicandri agnoscit quidē & ipse ἄγνου in Thesmo- F
phoriis vsum, sed tamen ἄγνον tanquam ἁγνὸν dictum tradit: ac certè pro eo facit spiritus tenuis quo passim hæc vox notatur. Apud Theophrastum ἄγνος exponitur à Gaza Amerina. Dioscorides in illo loco addit, ἄγνον dictam esse etiam λύγον, διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον. HINC Ἀγνώδης q. d. Viticeus. vt ἀγνῶδες φύλλον apud Theophr. Viticeum folium, Viticis folium.

Ἄγνος, auis cuiuiusdam nomen apud Suidam, εἶδος ὀρνέου.

Ἄγνος, ex Athen. lib. 8. affertur pro pisce Vranoscopo, qui Callionymus à Plinio dictus sit, atque ab ipso A- G
thenæo.

ἈΗΡ, ἀέρος, ὁ, Aer, vnum ex quatuor elemētis. ἀέρος εὐκρασία, apud Athenæum 8, Aeris temperies, vel Cæli temperies. Nam in hoc genere loquendi vsurpatur interdum cælum pro aere. Apud eundem lib. 1, μαλακὸς ἀὴρ, Mollis aer: cui opponitur σκληρὸς ἀὴρ lib. 14. Apud Theophrastum, De caus. plant. 2, cap. 10, ἀὴρ ὑγρότερος, aer humidior. σπᾶν τὸν ἀέρα, dicit quidam poeta apud Plutarchum, id est aerem attrahere: sed Latini dicunt potius Haurire vel carpere aerem. ‖ Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν, apud Aristophanem, Sub dio commorari. id H
est, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβειν. Plutarchus autem τὸν ὕπαιθρον ἀέρα dicit qui vndique patet, & nulla parte clausus est. ‖ Vsurpatur etiam in plurali numero, vt ἀέρων φθοραὶ, Aerum corruptiones, Pestilentiæ. sic ἀέρων ἀκρασίαι, apud

A Chrysostomū. Vtitur & Plutarchus plurali in Solone, & in Præceptis de valetudine tuenda. Itidem aeres plurali numero dixit Vitruuius. ‖ Quidam malè tradunt communis esse generis apud Homerum. quum enim in fœminino ponitur, caliginem significat. ‖ Etymol. vult ἀὴρ deriuatum esse vel ex αἴρω, quia in eo animalia quædam αἴρονται, id est sursum attolluntur (vel quòd sit κοῦφος, id est leuis. quia αἴρειν est κουφίζειν & αἴρεσθαι, κουφίζεσθαι) aut ex ἄω, id est spiro, flo: quòd eius motus vētum efficiat. Apud Platonē habentur tres etymologiæ, vel
B quia αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, vel quia semper fluit, vel quia ex eo fluente fit spiritus. In vulg. lex. Græc. ponitur vnica, & ea quidem falsissima, vt ἀὴρ sit factus ex α priuatiua & ὁρᾶν. cuius etymologiæ occasionem dedit ea significatio qua pro tenebris ponitur & ἀορασία. Ego à spirando dictum esse aerem facilè crediderim: sed malim ab ἄημι quàm ab ἄω formare. Quid si verò dicat aliquis ἄημι ex ἀὴρ esse deductum? Ei sanè non valde repugnabo. nam facilè crediderim non aliunde deriuatum esse nomen ἀὴρ, ab eo autem multa esse deducta. Quod enim
C vocabulum non deriuatum esse dicēdum est, si & huic deriuationem tribuamus? ‖ Habet autem ἀὴρ lōgum α passim apud poetas. Greg. tamen corripit (licentia vtens nescio an concessa) quum dicit in enumeratione plagarum Ægypti, Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ καὶ γαῖα καλύφθη.

Ἀὴρ, fœm. genere, Caligo, Aer tenebrosus, Aer nubilus: vt contrà αἰθρία, Aer serenus. Exponitur etiam ἀορασία. hoc est inuisibilitas, ad verbum. Il. ε, Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Od. ι, Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. Cuius
D loci meminit Gellius, lib. 13, cap. 19, scribens, Contrà verò idem Ennius in Annali duodeuicesimo, aere fulua dicit, non fuluo. non ob id solùm quòd Homerus ἠέρα βαθεῖαν dicit: sed quòd hic sonus, opinor, vocalior est visus & amœnior. ‖ Apud Theocritum Idyl. 17 sunt qui ἀέρα pro infernis tenebris accipiant, hoc in loco, — τὰ δ' ἄμμεια κεῖται Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες, Ἀέρι τῷ κέκρυπται, ὅθι πάλιν οὐκέτι νόστος. atque hic citant illud ex Virgilio Æneid. 6, Aeris in cāpis, & locū ex Ausonio in Cupidine afflicto. Sed potest & generaliter pro
E tenebris accipi, atque ita exponi hic Theocriti locus, At infinita illa quæ compararunt [Atridæ] ampla regia Priami euersa, tenebris condita iacent, vnde reditus minimè patet. Sic poetæ quæcunque perierunt, dicunt tenebris esse condita, seu caligine, vel cæca nocte: ac præsertim metaphoricè hoc de iis dicunt quorum memoria periit ac planè abolita est. Fateor tamen posse & de infernis tenebris intelligi, iuxta illud eiusdem Theocriti (vulgò enim autor putatur) in Adonidis epitaphio ad Proserpinam, — τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς τὲ καὶ ᾅδαν. ita
F enim illic legere nonnulli malunt quàm Ἄρη aut ἔρω: harum lectionum mendosam vtranque esse existimantes. Illam autem sequendo, videri possit Catullus in epigr. de passere ad vtrunque locum Theocriti à me citatum allusisse. nam iter tenebricosum, vnde nemo redit, est ἀὴρ ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. Quod autem sequitur apud Catullum, — malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella deuoratis, meritò videri possit ex hoc Theocritico expressum, — τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς τὲ καὶ ᾅδαν. Hos autem locos inter se confero, vt ostendam posse ἀέρα in illo The-
G ocriti versu, itidem pro infernis tenebris accipi.

Ἀὴρ, iuxta Erotianum in suo lexico, pag. 14 meæ editionis, est etiam noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. id est, opinor, ἀὴρ ὃν ἐκπνέομεν, id est, Aer quem efflamus. nam aer in prima significatione est ὃν εἰσπνέομεν. Sophoclis autem schol. dicit ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν. ‖ Ibidem ait esse τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοὴν, id est, Graueolentem halitum per sedem, siue anum.

Ἀὴρ, notatum est etiam poni pro balnei parte: ex hoc loco Galeni ad Glauconem lib. 1, ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι.
H
C. Ἀεροβατέω, F. ήσω, P. ηκα, Incedo per aerē, Gradior per aerem. Lucianus, ὅπη μὴ ἀεροβατοῦντας διηγῶνται καὶ νεφέλαις συνόντας. quod sumpsit ex hoc loco Aristophanis in Nubibus, ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Id est, interprete Hieronymo, Scando per aerem, & pluris me esse puto

quàm solem. Bud. scribit Ciceronem pro ἀεροβατῶ dicere In summa inanitate versari. Ex ἀὴρ, & βατέω (quod βατέω in compositione tantùm vsurpatur) factum est βάτης, quod & ipsum à βάω deductum est. Sic dicitur αἰθεροβατῶ.

C. Ἀεροβλέω, ῶ, Tendo, Extendo. ἀεροβλεῖ Hesychius exponit τείνει. In quo verbo ἀεροβλεῖ videtur βλεῖ dictum eadem syncope qua βλεῖο apud Homerum.

C. Ἀεροδρομέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Per aerem curro. Lucian. De vera historia, ἑπτὰ ἡμέρας καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες. Ex ἀὴρ & δρομέω, quod in compositione solùm vsurpatur, pro τρέχω.

C. Ἀεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aerius, Aeris speciē seu formam habens. Ex ἀὴρ & εἶδος. Vide ἠεροειδής.

C. Ἀερολέσχης, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus. ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, inquit Hesychius: id est, Elatus in loquendo. hoc est, elato sermone vtens. Exponitur ab eo & κομπηγόρος, id est, Cum iactatione loquens. vel, Iactabundè loquens. Potest fortasse significare & eum qui inania quædam loquitur, vel potius de rebus quibusdam inanibus, & quæ in imaginatione duntaxat positæ sunt. Possumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui sermocinatur, Qui verba funditat. Ex ἀὴρ, & λέσχη, vnde & ἀδολέσχης.

C. Ἀερομαχέω, F. ήσω, Aeriam quandam pugnam pugno. (vt σκιαμαχῶ, vmbratilem pugnam pugno) vel, In aere pugno. VNDE Ἀερομαχία, Aeria pugna, id est, inanis quædam & imaginaria. Item, Pugna in aere, vt apud Lucianum περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.

C. Ἀερόμελι, τος, τὸ, Aerium mel. Quidam esse putāt quod in Bibliis manna dicitur. Athen. lib. 11.

C. Ἀερομετρέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Aerem metior. Apud Xenophontem Socrates ita loquitur, ὡς ἀδολεσχεῖν τι δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν. Quasi videlicet Socrates non reliquorum hominum more vellet γεωμετρεῖν, sed ἀερομετρεῖν. & per hoc generaliter intelligitur rerum nimis sublimium & captum humanum excedentium inanis cōsectatio. quod & per ἀεροβατεῖν exprimitur. Fit autem ἀερομετρέω, ex ἀὴρ & μετρέω, ῶ.

C. Ἀερομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aeri permixtus. Ex ἀὴρ & μιγής, quod in compositione tantùm vsurpatur, factum ex μίγω: ex eius videlicet passiui aoristi posterioris persona tertia ἐμίγη.

C. Ἀερονηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, In aere natans. Ex ἀὴρ & νήχομαι. Aristophanes Nubibus nubes ἀερονηχεῖς appellat, in aere natantes: quum ait, Εἶτ' ἀερίας διερὰς γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς.

C. Ἀεροπετής, έος, ὁ καὶ ἡ, in omnibus vulgar. lex. Græcolat. exponitur In aere volans. sed perperam: quum exponi debuerit, Ex aere delapsus. vt οὐρανοπετής, Ex cælo delapsus. Sic Διοπετής, à Ioue delapsus: vt διοπετὲς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετὴς ex ἀὴρ, & πετής, quod in compositione tantùm ponitur, factum ex πίπτω. Quòd si scriberetur ἀεροπέτης accentu in penultima, tum significare posset In aere volans, vt ὑψιπέτης, altè volans, In alto volās.

C. Ἀεροπόρος, Aerigradus. vt ναῦς ποντοπόρος, nauis pontigrada. Potest ἀεροπόρος exponi etiā Aeriuagus. Cicero apud Platonem πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum & aereum: vt inuenies in Cic. lex. Græcol. à me edito. Ex ἀὴρ & πόρος. HINC & verbū Ἀεροπορέω, ῶ, Per aerem gradior. vt aues à Basilio dicuntur ἀεροπορεῖν.

C. Ἀερόπης exponitur ab Hesychio κοχλίας, Limax. De cuius nominis compositione vix quicquam certi afferri potest. propinquum esset παρὰ τὸ ἀέρα & ὄπα. sed quorsum? Fortasse γλωσσηματικὸν est vocabulum, ideóq; in eo non quærenda compositio. ‖ Ponitur & Ἀέροπος in vulg. lex. Græc. tanquam nomen proprium viri: sed perperam illic ponitur ἀέροπος tanquam nominatiuus, quum sit genitiuus à nominatiuo ἀέροψ. ‖ Item Ἀέροπες, apud eundem Hesychium, gentis nomen Trœzenem incolentis: & in Macedonia Aeropes familia quædam. ‖ Præterea ἀέροπες, aues quædam. ‖ Est & Ἀερόπη nomen propium mulieris, videlicet vxoris Atrei.

C. Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, Aerem frequentans, Ad aerem ventitās. Ex ἀὴρ & φοιτάω, ῶ. vt dicitur οὐρανοφοίτης.

C. Ἀερόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, Colorem aeris habens, ἀερίζων τὴν χρόαν.

Ἀερίπους, Aerios pedes habens, AEripes apud Virgilium. A Suida autem ἀερίπους exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ significatio conuenit potius nomini ἀειρίπους, quod vide inter cōposita ab ἀείρω, quæ ipsum sequuntur.

Ἀέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aerius. Ἀέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ est in aere. & ἀέριος, qui est in aere. Apud Aristotelem De mundo, ἀέριος φύσις, Aeria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, Animantia aeria, id est in aere viuentia. Lucianus ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. id est, res ad aerem pertinentes. Gregorius De theologia, loquens de araneis, αἱ δὲ διὰ λεπτῶν οὕτω καὶ ἀερίων σχεδὸν τῶν νημάτων πολυειδῶς διατεταμένων πολυπλόκους τοὺς ἱστοὺς ἐξυφαίνουσι. Id est, Hæ autē per adeo tenuia & propemodum aeria stāmina multifariam extēnsa, telas multiplices texunt. Sed in vulgaribus lexicis Græc. hic ἀερίζων legitur nō ἀερίων, & quidem citatur hic locus ob hoc ipsum nomen ἀερίζων, ex non deprehenso videlicet errore (alioqui tamen manifestissimo) exemplaris habentis ἀερίζων pro ἀερίων.

C. Διαέριος, pro ἀέριος, à Luciano noue & iocosè dictum ad imitationem Homerici vocabuli διιπετής, in Icaromen. μὴ θαυμάσῃς εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν.

Ἀερία, substantiuum, Caligo, apud Ætolos: vt inquit Hesychius: addens, insulam Thasum, Ægyptum, Libyā & Cretam, Siciliam, Æthiopiam & Cyprum dictam fuisse aeriam. Gellius quoq; lib. 14, cap. 6, Ægyptū, sicut & Cretam, ἀερίαν nuncupatam tradit. Stephanus autem ita scribit, Aeria, Ægyptus ab aere dicta. nam ἀερότατον eam vocāt. Homines, Aerii. Et ἀερίτης ex genitiuo ἀέρος factum est. Item Celtica vrbs ἀερία, vt scribit Apollodorus Chtonicorum quarto. Est & alia vrbs Cretæ non ignobilis, quæ appellabatur ἀερία, item ἰδαία, item δολιχή, propter longitudinem.

Ἀεριώδης, Idem quod ἀέριος, aerius. Dicitur & Ἀερώδης pro eodem. vt Diosc. 5 ἀερώδης τὴν χρόαν. Apud Aristotelem De mundo ἀερώδης, Aeriam naturam habens, vel naturam spirabilem, vt quidam exponunt. ‖ Ἀερώδης significat etiā Obscurus, Caliginosus. (vnde & Hesychius ἀερωδέστερα exponit ἀφανέστερα) iuxta id quod dictū est ἀέρα esse aliquando caliginem & ἀορασίαν.

Ἀέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀερώδης. Item, Multus, Immensus, Hesych.

Ἀερὶς ίδος, ἡ, Apis. ἀερίδες, μέλισσαι, Hesych.

Ἀερόεις, εντος, ὁ, Obscurus, Caliginosus. Est autem poeticū ἀερόεις. quāquam sæpius vsurpant poetæ ἠερόεις (de quo paulo pòst) mutato α in η. Fœmininum est ἀερόεσσα, Neutrum ἀερόεν. Explicat autem ἀερόεν Hesychius, Nigrum, Profundum, Magnum. A Suida explicatur duntaxat μέγα, id est magnum.

Ἀερίζω, Aerius sum, aut Aeria natura sum præditus. Dioscor. lib. 1, οὐ γὰρ κατ' ἴσον θυμιαθέντα ἀερίζοντι τῷ ἀτμῷ, ἀσβολώδει δὲ καὶ οὐ καθαρῷ. Hic ἀερίζοντι Budæus exponit aereo & puro. Item, Qui purus est aeris modo, non crassus. Dicitur autē ἀερίζω eadem forma qua κυανίζω vt κυανίζω τὴν χρόαν.

¶ Ἠήρ, έρος, ὁ, vel ἡ, Pro ἀὴρ apud poetas. quāquā pro Tenebris, Caligine, seu Nubilo aere vtplurimum vsurpatur (quo modo & ἀὴρ accipitur) non pro aere. qua in significatione opponitur τῷ αἰθέρι apud Homerum, Iliad. ρ, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Interdum ἠέρα & νεφέλην coniungit. vt Od. θ, Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. Nonnūquam ἠέρα & ὀμίχλην, vt Il. ρ, Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Esse autem tam masculini quàm fœminini generis hoc nomen, ex his eiusdem locis apparet. Masculini, vt Iliad. ε. ἀεὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. Fœminini, vt Od. η, – ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certè frequentius vsurpat in hoc genere. nam sic & Il. π, Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε. & Iliad. φ, – κεκάλυπτο δ' ἄρ ἠέρι πολλῇ. Ibidem aliquanto pòst, – κάλυψε δ' ἄρ ἠέρι πολλῇ. Sic ibidem ἠέρα βαθεῖαν dicit, item Iliad. υ. Deniq; videtur Homerus magis probasse genus fœmininum. nam in illo loco vbi posuit ἠέρα πουλύν, ponere ἠέρα πολλὴν non permisit ei metrum. Hesiodus tamen vtroque genere & ipse vtitur. apud eum enim in Theogonia legitur, – κεκαλυμ

μῦθοι ἠέρα πολλὴ. & ibidem, ἠέρα δ' ἄρ. Eustathius in illum locum Odyss. η, Πουλλὼ ἠέρα χεῦε, annotat ἠέρα significare ἀορασίαν (q.d. Inuisibilitatem) & fœminini nominis formam ei dari ab Homero, more Ionico. ‖ Ἠέρα quidam exponunt Nimbum quo dii inuisibiles homines efficiunt, ex aliquot Homeri locis hanc expositionem colligentes. sed ἠέρα quanuis caliginem significare, etiam composita ex eo nomina satis declarant. Eustathius exponens ἠερόεις, dicit significare σκοτεινὸν, id est tenebrosum, quòd natura niger sit aer: vnde & ἡ ἠέρα pro tenebris accipi.

C. Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. Aerem agitans, vt vulgò exponitur: sed potest & in passiua significatione accipi, pro Qui in aere agitatur. vt in Anthol. epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aerem agitata, aut Quæ agitatur per aerem. vt sit ἠεροδινὴς pro ἠεροδίνητος, eo modo quo dicitur ab Æschylo οἰστροδίνητος. Est enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ & δινέω.

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Aeris formam habens, ex ἠὴρ & εἶδος, vt ἀεροειδὴς ex ἀὴρ & εἶδος. Eustathius tradit ex Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Odyss. ν, mũdum allegoricè διὰ τὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης αἰσχρὸν καὶ ἀειδὲς. Sed vtplurimum exponitur simpliciter Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus. vt ἠεροειδὴς πόντος, Od. β, — ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. vbi tamen Eust. vult ἠεροειδέα significare secundum veteres, vel Nigrum aeris modo: vel Profundum, aut Patentem & Latum ex quo solus aer conspicitur nauigantibus. Idem alibi καλεῖ σπέος ait idem esse quod σπέος ἠεροειδές. siquidem, quæ profunda sunt, aeris nigrore tenebrosa reddi. Hesychius quoque ἠεροειδέα exponit Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet quo campi patentes dicuntur.

C. Ἠερόπεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In aere apparens. si emendatè legitur apud Hesychium, ἠερόπεμπτα, κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πεμπόμενα.

C. Ἠεροφοίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Per aerem itans, Aerem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ & φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, id est Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠεροφοίτης dicitur apis à Phocylide, hoc in versu, Κάμνει δ' ἠεροφοίτης ἀριστοπόνος τε μέλισσα. Idem, Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠεροφοίτην. Ὄρνισι μὲν πολλὴν τε χύσιν, ἀλλά τι λέοντι. vbi si ἠεροφοίτην iungamus cum versu sequente, dicemus datam naturam aeriuagam auibus. & Bud. ita videtur intellexisse, scribens in lexico, ἠεροφοίτης, epithetum volucrum Phocylidi. Durè tamen videtur iungi cum sequenti versu: sed nisi cum eo iungatur, vicissim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgò exponunt naturam aeripetam, dicentes aeripetam significare diuinam.

Ἠεροφοῖτις, pro ἠεροφοίτης dicitur ab Homero, mutata declinatione, Il. β, — τῆς δ' ἠεροφοῖτις ἐριννὺς Ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφι. & Iliad. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις ἐριννύς. Id est, Furia per aerem itans, seu vagas. vel, Inuisibiliter contra hos vel illos itans. Hesychius enim inter cæteras explicationes ponit hanc, ἀοράτως φοιτῶσα: Eustathius addit κατὰ πάντων. Scribit enim. ἡ ἀοράτως φοιτῶσα κατὰ πάντων. Potest etiam intelligi ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur.

C. Ἠερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ἠὴρ & φωνή. Apud Homerum præcones vocantur ἠερόφωνοι, id est, vt ait Hesychius (nõ dubium est enim quin ἠερόφωνοι ex hoc Il. σ versu sumpserit, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων) Elatam vocem habentes, seu altam. vel, Voce aerem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quòd simul etymologiam vocis ostendat. Eustathius in Iliad. λ, huius nominis proprii Ἠερίβοια etymologiam declarans, Ἠερίβοια, inquit, si sit à nomine βοὴ, ita vocari dicetur tanquam altiloqua: eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι.

Ἠερόθεν, aduerb. Ab aere, Ex aere. pro ἀπ' ἀέρος, in Anthol. epigramm.

Ἠερόεις, εσσα, εν, Tenebrosus, Caliginosus. vt τάρταρος ἠερόεις apud Homerum: & τάρταρα ἠερόεντα, apud Hesiodum. Hom. Iliad. θ, circa initium, Ἠ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα. Hesiodus, Τάρταρά τ' ἠερόεντα. Eustathius ait ἠερόεντα κέλευθα vocari ab Homero, vel viam ad inferos, seu per inferos: vel simpliciter, iter per aerẽ. Quo in sensu commodè ἠερόεντα κέλευθα ad verbũ exponeremus Vias aerias, ex Ouidio.

Ἠέριος, ου, ὁ, Aerius, Per aerem gradiẽs, aut potius volans. Qui est in aere. Il. γ, de gruibus loquens, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται. Id est, Aeriæ grues, ex Ouidio, qui aeriam auem dicit in aere volantem. Aerias grues Seruius vult esse Virgilio vel aerii coloris, vel altùm volantes. ‖ Ἠέριος est etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ὄρθριος. vt Iliad. α, Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. id est Matutina, Manè profecta, vel Manè iter faciens. vel simpliciter, Ascendit cælum matutina, id est manè. Sed & hic pro Aeria sumi potest ἠερίη: vt vicissim in illo Il. γ, loco, ἠέριαι accipi pro πρωϊναὶ volunt quidam. At Odyss. ι, ἠέριοι vnico modo exponitur, videlicet Matutini. vbi dicitur, Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι. vbi tamen aliter posse legi, & aliam expositionem inueniri, dicam in ἦρ, vnde deducitur ἠέριος quum hanc significationem habet.

C. Διηέριος pro simplici ἠέριος, Aerius. vnde διηέριαι ποτέονται, Apoll. Arg. 2, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος.

ἈΘΗΡ, έρος, Arista, Pars spicæ acuta. A Galeno ἀθὴρ exponitur Quod in hordeo acuminatum est. ab Erotiano autem ἀθέρες (pag. 19 meæ editionis) Illa tenuissima quæ sũt in summitate hordei. Et sic Dioscorides quoque ἀθέρας de auena vsurpat. ‖ Sciendum est tamen ἀθὴρ generale esse. nam certè & de frumenti aristis (quæ propriè dicuntur Latinis aristæ) à Xenoph. vsurpatur, quum dicit, τὸ πνεῦμα εἰς ἀθέρας διαλέγειν. Sic & à Luciano in Anacharside, τὴν μὲν ἄχνην καὶ εἰς ἀθέρας ἀποφυσῶσαν. Vnde & generaliter ἀθέρας exposuerunt quidã veteres grãmatici, στάχυς ἀγρίους (q.d. spicæ degeneres) quæ explicatio habetur & apud Eustathiũ. Gaza quoq; quas Cicero vocat aristas in libro De senectute, loquẽs de tritico, vertit ἀθέρας. Sciendum est autem ab Eustathio poni hanc etymologiam nominis ἀθέρες significantis εἰς ἀγρίους στάχυας, vt sint ita dicti quasi εἰς οὐκ ἔστι θερίζειν. Vide in Ἀθερίζω.

Ἀθὴρ (inquit Gal.) significat apud Hippocratem non solùm quod in hordeo acutum est, vt in lib. 1 De morbis: sed & eius partis summum quæ in cuspide sagittæ πώγων (hoc est barba) appellatur, vt τῶν ἐπιδημ. lib. 5. Citatur ex Plut. ἀθὴρ pro Mucrone gladii, in hoc ex Catone loco, τὸ ξιφίδιον λαβὼν ἐπανέστη καὶ κατιδὼν ὡς δ' ἤδη ἰσχύειν τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. vbi tamen alii rectius aliquid particularius esse putant ἀθέρα, quum addat ἀκμήν. Hesychius Æschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἐπιδορατίδα, id est lanceæ cuspidem.

Ἀθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Aristatus. vt ἀθερώδης στάχυς, Aristata spica, Gazæ.

Ἀθερηγενής (siue ἀθερηγενής) Aristas generans, siue producens. Aristas habens, Aristatus. Nicander Theriacis, Ἐν δ' ἀθερηγενέας καρποὺς κύρσαιο κυμίνου. vbi schol. scribit, ἐπειδὴ τὸ κυμίνου ὁ στάχυς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή.

Ἀθηρηλοιγὸς, οῦ, ὁ, Ventilabrum. Hom. Od. λ, Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Ita dicitur quasi quòd sit aristarũ pernicies & exitium, pro ἀθερολοιγὸν, ab ἀθέρες & λοιγός. vt dicitur βροτολοιγός. ‖ Apud Hesychiũ Ἀθηρολοιὸν etiam legitur, & exponitur τὸ τῶν ἀθέρων ὀλεθρευτικόν. quibus verbis Eustathius & alii explicant ἀθηρηλοιγόν. Ipse autem Hesychius τοῦ ἀθηρηλοιγὸν quoque dat hanc expositionẽ τὸ τῶν ἀθέρων ὀλεθρευτικόν. sed mendosè apud eum legitur ἢ ἀθερολόγον pro ἢ ἀθηρολοιγὸν, si rationem habeamus sequentis etymi. Sed aliquando suspicatus sum deesse aliqua verba ante τὸ τῶν ἀθέρων ὀλεθρευτικόν & Hesychium posuisse alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, vt videlicet ἀθηρολοιγὸν dictum sit, τὸ πνεῦν quasi τὸ εἰς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον. secundum quam deriuationem dixerit Hesychius ἀθηρολοιγὸν quasi ἀθηρολόγον (non ἀθηρόλογον, vt apud eum legitur.) De altera autem significatione quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine ἀθηρόβρωτον, quod proximè sequitur.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocauit quod Homerus ἀθηρολοιγὸν, vt inquit Eustathius. qui ait Homericorum verborum esse hanc Sophocleam paraphrasin, Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. At Hesychius scribit ἀθηρόβρωτον ὄργα

τον εσσε ζωμίδιον ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσα. quam Eustathius A dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλοιγὸς apud Homerum: sed ἀθήρην habet, non ἀθήρας, vt videlicet sit rudes aut cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta siue ἀθάρα. Eustathius certè ibi τορύνην & δοίδυκα pro eodem ponit, quæ tamen distingui solent.

¶ Ἀθερίζω, F. ίσω, Vilipendo, Parvipendo, Contemno. Propriè, Contemno tanquam ἀθέρας. Quanquam & alia etymologia datur, vt sit videlicet ex α priuatiuo & verbo θερίζω, id est meto: ducta metaphora (inquit Etymolog.) à fructibus qui meti non possunt, qui ex area abiiciuntur, & ad vsum non colliguntur. nam qui ventilant, abiiciunt ἀθέρας. Quæ ab Etymol. confuse dicuntur. B Eustathius autem dicit ἀθερίζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, id est metere dedignatur. Sed non dubium est quin sequi potius oporteat priorem etymologiam, vt ἀθερίζω sit Contemno quasi ἀθέρα. sicut Floccifacio Latini pro Contemno dicunt. Iungitur autem accusatiuo hoc verbum, vt Il. α, – καὶ αὐτοί μ' οὔ τι γ' ἀθέριζον. Od. θ, Τὼ δ' ἄλλων οὔ τινα ... αἰνίομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Apud Apollonium Rhod. Arg. C 1, genitiuo iungitur, – νύμφης ἀθερίζει λεκτίων. Sic & in 4, Πολλῶν Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίζει.

C. Ἐξαθερίζω compositum idem quod simplex ἀθερίζω.

Ἀθερίνη, ης, ἡ, Atherina, piscis: Arista, Gaza interprete apud Aristotelem lib. 6. De historia anim. cap. 17. Apud eundem inter pisces gregatiles enumerantur ἀθερίναι, lib. 9. cap. 2, vbi Aristulæ ab eodem forma diminutiua exponuntur. Fortasse autem legendum est ἀθερίναι non ἀθερίναι. Apud Eustathium certè legitur ἀθερίνα in recto: dicentem ἀφύην misellum esse pisciculum, magis etiam quàm sit qui apud Athenæum habetur ἀθερίνα. Et alibi ab ἀθερίζω deductum videri ait. Athenæus lib. 8, ὡς τὰς ἀκαλήφας ἀεὶ ὀκλάζει ... τι καὶ ἀθερινῶν.

¶ Ἀθήρα, ET Ἀθάρα, ET Ἀθάρη, (quæ & ipsa ab ἀθὴρ quidam putant deriuata) Pultis seu polentæ quoddam genus. Eustathius dicit ἀθήραν esse τὴν ἑψηθεῖσαν σεμίδαλιν, quæ à comico (id est Aristophane) vocetur ἀθάρα. Hesychius ἀθήραν esse vult apud Ægyptios quoddam edulium ex tritico quod cum lacte sit coctum. In vulgar. lexicis E Ἀθήρα ex Dioscoride affertur lib. 1, & exponitur Sorbitio seu medicamentum ex zea minutissimè molita confectum: vel puls triticea, aut ex alia fruge. vnde Ἀθήρωμα, q. d. Pultatio. (de quo vide paulo pòst) Quod autem ad Ἀθάρα attinet, in hunc Aristophanis versum in Pluto, – ἀλλά μοι Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη, annotat schol. ἀθάρας esse μόνην σεμίδαλιν, & ab Atticis ἀθάρας, ab Æolibus ἀθήρας, at communi lingua ἀθάρας dici. (vbi fortasse legendum est ἀθήρη, ἀθάρα, ἀθάρα) Idem schol. alibi scribit τὸν κοῖλον ἄρτον μετ' ἔτνους vocari, ἤγουν ἀθάραν. Galenus ad Glauc. lib. 2, scribit multos apud Alexan- F driam inter alia ἀθάρας edere. quod facit pro Hesychio in eo quòd ἀθάρας esum tribuit Ægyptiis. Galeni verba sunt, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παμπόλλοι διὰ τὴν δίαιταν ἐλεφαντιῶσιν. ἀθάραν δὲ ἐσθίουσι, καὶ φακῆν, καὶ κοχλίας, &c. Apud Plinium quoque ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. quod si verum est, ab ἀθὴρ deriuata falsò existimatur.

Ἀθήρωμα (quod & ἀθάρωμα) Tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, vt scribit Celsus lib. 7 cap. 6. Affertur & ex Galeno hæc definitio, G esse neruosam tunicam in qua pultaceus humor continetur. Quum autem ab ἀθήρα deduci appareat, rectius scribitur ἀθάρωμα.

ἈΘΕΡΙΞ, & per pleonasmum literæ ν, ἈΝΘΕΡΙΞ, ικος, ὁ, idem quod ἀθὴρ, Arista. Apud Hesychium ambo leguntur. sed ἀνθέρικας inter cætera significare ait non solùm τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς σταχύσι χεῖρα. Hesiodus de Iphiclo loquens, Ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι, &c. quò allusisse Virgilium credibile est in his ver- H sibus quibus clauditur Æneidis liber 7, Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Sic autem & apud Homerum quidam exposuerunt ἀνθερίκων, in hoc versu qui illi similis est, Il. υ, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Alteram autem expositionem vide in iis quæ proximè sequuntur.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ, Asphodeli fructus, & secundum alios, Asphodeli caulis. Eustathius in dubio ponit, scribens, Ἀνθέρικος ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At Theocriti schol. in hunc eius versum qui est Idyllio 1, Αὐτὰρ ὅ γ' ἀνθερίκων καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, scribit, ἀνθέρικος ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπὸς, ὡς τὸ φῦμα τοῦ στελέχους ἀχέλου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν, καὶ μείζων. Quod & à Theophrasto tradi addit. Apollodorus autem Doriensis (vt idem subiungit) negauit asphodeli fructum sic appellari. Neoptolemus autem ridiculè putauit ita vocari τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος. (nam ibi mendosè ἀνθέρα) Sed alia ibidem sequitur expositio, vt δι' ἀνθερίκων sit διὰ καλάμης. In vulg. lexicis habetur, Ἀνθέρικος, Albucum, herba est quam Græci ἀσφόδελον nominant: Latinorum quidam sandaracham, quidam hastulam regiam. Theophrastus pro planta asphodeli posuit: at Plinius pro caule tantum, vt in iisdem scriptum est. Dioscorides autem lib. 2. cap. 199, asphodelum describens, dicit, φύλλα ἔχει πράσου μεγάλῳ ὅμοια, καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον. Vide Eustathium. pag. 1206. Hesychius ἀνθέρικας non solùm esse dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, sed & βοτάνης εἶδος. Fortasse autem de illa intelligit herba quam quidam eiusmodi esse tradiderunt vt manibus velli, sicut linum, necesse habeat, quòd meti non queat: dèque ea factum esse prouerbium ἀνθέρικον θερίζειν. quod & Gorr. annotauit. HINC Ἀνθερικώδης, Antherici formam referens.

ἈΘΡΕΏ, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Video, Cerno, Intueor. I- D tem, Dispicio, Circunspicio, Considero, Perpendo. Obseruaui, ἀθρεῖν apud poetas ad oculos corporis magis referri: apud scriptores orationis solutæ, magis ad oculos mentis, vt ita dicam. quod & de νοεῖν dici potest, præsertim vt ab Homero vsurpatur. Pro Intueor, interdum accusatiuo iungitur sine præpositione, interdum cum præpositione εἰς. vt Iliadis κ, Ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Pro Considero, Perpendo, accusatiuo sine præpositione. vt apud Isocratem, εἴ τις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς, siquis consideret & perpendat aliorum calamitates. Interdum sine casu cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympos. ἀθρεῖτε δὲ καὶ πῶς τοῦτο, &c. Plato in Critone, ἀλλ' ὅρα τοίνυν δὴ ἄθρει πότερον, &c. Idem in Gorgia, ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθὸν, &c. Vbi vertendum potius, Vide ne, quàm Considera ne. Sic apud eum sæpe ἄθρει δὴ pro σκόπει δὴ, vide. Cæterùm & pro Intueor aliquando ab Atticis etiam vsurpatur. Aristoph. Nubibus, ἀθρήσω τοῦτον ὅ, τι δρᾷ. ¶ Hoc verbum si deriuatum esse dicendum est, à verbo θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico, vel à δρῶ, id est Cerno, præfixo α itidem epitatico, & δ verso in θ, deductum esse putatur. Vtranque etymologiam habent Etymol. & Eustathius: & iuxta vtranque α denotat epitasin: eam si exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ, Oculis peruestigo, Oculis intentis cerno, Peruideo. vt Horatius, Quum tua peruideas oculis, &c. Aspirari autem illud α secundum Atticos, tradit idem Eustathius, exponens ἀθρεῖν ἀκριβῶς καὶ κατ' ἐπίτασιν ὁρᾶν.

C. Ἀναθρέω, ῶ, Perspicio, Attentè considero. Apud Thucydidem autem lib. 4, pag. 149. ἀναθρούμενα exponitur à scholiaste φανερὰ γινόμενα, vbi dicit τἄργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα.

C. Διαθρέω, ῶ, Dispicio. Themistius in Sophista, fol. 115, καὶ διαθρήσωμεν εἴ δή τις εἴη φαρμάκῳ ἀλειμμένοις. Apud Aristophanem in Nebulis Socrates discipulo dicit, φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

C. Ἐσαθρέω, ῶ, Conspicio, Conspicor. Il. γ, Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον.

C. Περιαθρέω, ῶ, Circunspicio, Attentè siue diligenter considero, περισκοπῶ, Hesych. HINC Περιάθρησις, Circumspectio, Diligens consideratio.

ἈΘΡΌΟΣ, ου, ὁ, Confertus, In vnum collectus, Coaceruatus: aut per nomina, Densus, Frequens, interpretari debemus, pro loco. Nec malè alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul omnis. vt ἀθρόα πόλις, apud Thucydidem, & σύμπαντα pro eodem,

eodem, Tota ciuitas, Simul omnis, vel, Vniuersa ciuitas, vt Curtius dixit Vniuersus fluuius. Sic ἀθρόος ὁ λαός, Vniuersus populus, In vnum collectus, Simul omnis. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τὸ ἀθρόον τῶν πολεμίων. Alciphr. in epistolis, καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν, confertas & cumulatas bonorum diuitias. id est, conferta & cumulata bona. vel magis propriè, Magnam bonorum congeriem. Bianor in epigramm. Ἤειπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Ruit à tecto domus tota simul. id est vniuersa, non paulatim. itidem apud Theocritum, — κατήειπεν δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, simul toto corpore. Alii exponũt, Vno ictu. μεῖζόν τι καὶ ἀθροώτερον, Xen. Hellenicῶν 5. κένωσις ἀθροωτέρα, effusior euacuatio, vide paulo post. | Frequenter in plurali numero vsurpatur. Iliad. τ, — ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, Simul omnes, Vniuersi. quod & Cuncti sonat propriè Latinis. Lucianus in Pseud. διεμείναμεν που σχεδὸν ἀθρόοι ἀπολωλότες. Plato in epist. ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή, μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰ δὲ μή, κατὰ δύο κοινῇ. id est Omnino, si fieri potest, simul omnes. vel in vnum congregatos. nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσκεδασμένοις, id est dispersis. Xenophon Hellenicῶν 1, στρατεῖ μὲν ἀθρόαι, ὕστερα δὲ διεσκεδασμέναι. Imitatur autem Homerum, Iliad. ο, — ἐπειγομένους ἀθρόους, οὐδ' ἐκέδασθεν. Sic ex Homeri imitatione dictum est illud, ἀθρόα πάντα ἀπέδωκεν. nam ἀθρόα sæpe dicit. vt Odyss. α, — τοῦ δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε. Iliad. χ, νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις. Odyss. β, — τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω. vbi tamen ἀθρόα sunt qui aliter exponant: vt dicam in aduerbio Ἀθρόως. ἀθρόα πάντα, vniuersa & simul omnia: cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galenum ad Glauconẽ 1, ἀθρόαι κενώσεις, effusæ euacuationes. vt & κένωσις ἀθροωτέρα, ibidem.

Ἀθρόον, aduerbialiter positum pro ἀθρόως, exponitur à Valla Identidem, vbi dicit Thucydides, ἀθρόον ἐμβοήσαντες. Idem alibi, ἀθρόον ἐμβοήσαντα στρατόν. sed verti etiam potest (& melius fortasse) Confertim, Simul. vel in priore loco, Simul omnes vociferati: in posteriore, Exercitũ simul omnem vociferatum, vel vniuersum. aut aduerbialiter, Vniuersè.

Ἀθρόον aiunt Eustathius & Etymologicus significare etiam αἰφνίδιον, id est repentinum. Sed apud Etymologicum error est. ait enim θροῦς θρόος significare αἰφνίδιον, id est repentinum: & præfixo α epitatico fieri ἀθρόον, pro ἄνευ θρόου καὶ ψόφου, id est absque strepitu: ἀψόφητι, strepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, si ἄνευ θρόου significet? Imò verò erit priuatiuum. Deinde hæc etymologia ostendit significare strepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexisse Strepitu carentem pro Repẽtino accipiẽdum. nam & Eustathius ait, ἐπὶ μὲν τῷ αἰφνιδίου, οἱονεὶ τὸ δίχα θρόου. tradens Atticos hac in significatione solitos tenuare, ob α priuatiuum: at quum significat ὁμοῦ, tunc aspirari (vt mons est α collectiuum) quòd sit ἀθρόον quasi ἅμα θρόῳ, id est vnà cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θορὸς, id est παρὸν. Quanquam miror cur velit Eustathius, quod fit sine strepitu, esse repentinum, non autem quod cum strepitu. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino προπαροξύνεσθαι, pro collecto παροξύνεσθαι, simul & δασύνεσθαι. Suidas postquam ἄθροι καταρρόοντες exposuit ὁμοῦ, addit oportere προπαροξύνειν hoc nomen, & aspirare primam syllabam Attico more. sed hoc de ἀθρόοι non de ἄθροι videtur dixisse: ac fortasse ἀθρόοι reponendum est. neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen dissyllabum. At rursum ἀθρόοι hac in significatione προπαροξύνεσθαι mirum si dixerit Suidas. nam ἄθροος est ὁ ἄθρυπτος, vt etiam Eustathius docet: ἀθρόος, Collectus. Puto igitur apud Suidam legendum ἄθροοι pro ἄθροι, & παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, vt vera comperiantur quæ dicit. Nam & Arcadius (cuius librum de accentibus in Regia bibliotheca vidi) ἀθρόος quũ est παροξύτονος significare ait ἅμα: at προπαροξύτονον, esse ἄφωνον. (de qua significatione dicam & in Θρόος) Sed illum in eo non sequor quod ait ἀθρόος significare ἅμα. Quinetiam Eustathium miror dixisse ἀθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ.

Neque enim ipsa vox ὁμοῦ significat, sed α duntaxat quod in principio est, denotat ὁμοῦ, vt in aliis multis vocabulis. Nisi dicamus ὁμοῦ exponi, respiciendo certos locos in quibus aduerbio ὁμοῦ explicatur, vt apud Homerum Iliad. β, ἀθρόοι εἰσάμενοι, id est ὁμοῦ. Sic apud Suidam ἀθρόοι καταρρέοντες, id est, ὁμοῦ. Verùm malim ὁμοῦ πάντες, vt Hesychius habet. Porro notandum est quod Eustathius subiungit iis quæ modò protulimus ex eo, solitum suo tempore tenuari α in ἀθρόος pro vtraque significatione, eo quòd præfixum esset literæ aspiratæ. | Ἀθρόον autem aduerbialiter pro αἰφνιδίως, id est repentè, sunt qui exponant in hoc Apollonidis versu, libro epigrammatum primo, Τὰς δὲ παλιντρεχέας ἐχθρὸς ὅδος ἀθρόον ἄφνω, vt videlicet ἀθρόον & ἄφνω posita sint ἐκ τοῦ παραλλήλου. sed videtur & aliter posse accipi, videlicet pro Vniuersè, vel Simul omnes.

Ἀθρόως, Aduerbium. Cõfertim, Vniuersè, Cicero, Vniuersim: Gellius, Summatim, vniuersimque. Oppositum habet aliquando κατ' ὀλίγον, id est Paulatim. | Suidas exponit ταχέως, id est Confestim. & sic apud Homerum in loco paulo ante citato quidam ἀθρόα πάντα τετύχθω exponunt Confestim fiant.

Ἀθρόοτης, ητος, ἡ, Vniuersitas: eo sensu quo Vniuersus dicitur pro Simul omnis, vel confertus. Sunt qui ἀθρόοτητα verterint Confertitudinem, vt ἀθρόος confertus, ἀθρόως confertim solet verti. sed nimis durum est illud. Vtitur autem nomine hoc ἀθρόοτης Alexand. Aphrod. in Probl.

¶ Ἀθρους (non ἄθρος, vt in vulgaribus lexicis Græcolatinis) idem valet quod ἀθρόος. & est factum ex eo per synæresin. quoniam autem ἀθροῦς in ἀθρόος resoluitur, sunt qui cum circunflexo scribendum putauerint ἀθροῦς: sed consuetudo obtinuit vt cũ acuta priore proferretur, quẽadmodum & vt tenui spiritu notaretur, licet Atticè aspiretur. In Rhetoricis autem lexicis proferuntur hæc exempla, ἄθρους ἐπῆλθεν ὁ στρατηγός, Vniuersus imper. or pro, cum vniuerso exercitu. Aristophanes, ἰοῦσας ἀθρόας ἐς ὀργεῶνας ἄθρους. | Habet & comparatiuum ἀθρούστερος, apud Athenæum lib. 3, καὶ τὴν δὲ χόρτον ἀθρουστέραν, καὶ διαχεῖν ...

¶ Ἀθροίζω, F. σω. P. κα, Congrego, Colligo, Congero, Coaceruo. Plato epistola 7, εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, in vnam ciuitatem congregare totam Siciliam. Isocrates De pace, μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζοντα, non ex omnibus hominibus temere multos ciues colligentem. ἀθροίζειν πυράν, Struere rogum. quod & νῆσαι πυράν dicitur.

Ἀθροίζομαι, Passiuum, Congregor, Colligor. ἀθροιζόμενοι ὡς αὐτούς, Confluentes ad illos, Multi simul conuenientes. ἠθροισμένοι ἐπὶ θύραις, Congregati. | Budæus in suo lexico, ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτόν, apud Platonem in Phædro significare Contrahi in seipsum, hoc est, apud se esse: & sic sæpe eum vti ait. Vide in verbo Συναθροίζω, ex eodem Platonis dialogo citatum συναθροιζομένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτήν quomodo ex Cicerone exponatur.

Ἀθροιστής, οῦ, ὁ, Congregator, Collector, à tertia ἤθροισται.

HINC Ἀθροιστήριον, Locus cõgregationis. vt θεῶν ἀθροιστήριον apud Eustathium, Locus in quo dii sunt congregati. ITEM Ἀθροιστικός, Congregatiuus, Collectiuus, vel Vim congregandi habens. Ab Eustathio aliisque nonnullis grammaticis ἀθροιστικὸν α fuit appellatum illud à quo incipientia vocabula congregandi siue colligendi vim habent. vt quum dicunt τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεσθαι in ἅπας. Sed & vocabula quæ congregandi significationem habent, ἀθροιστικὰ nuncupantur, cuiusmodi sunt ἅπας & ἅλις.

Ἄθροισμα, τος, τό, ET Ἀθροισμός, οῦ, ὁ, ET Ἄθροισις, εως, ἡ, Coactio, Congregatio. ἄθροισμα & ἀθροισμὸς ab ἤθροισμαι prima præteriti ab ἀθροίζομαι: ἄθροισις ab ἤθροισαι secunda. sed ἄθροισις, ac vtplurimum ἀθροισμὸς etiam, ipsam congregationem, id est ipsam congregandi actionem, ἄθροισμα ipsam congregationem, id est rem congregatam, cœtum, vel aceruum seu congeriem significat. Suidas ἄθροισμα exponit σώρευμα, id est cumulum, siue congeriem: Hesychius πλῆθος, id est multitudinem. ἄθροισμα νεῶν, in quodam

huius libri loco Multitudinem nauium congregatarum seu coactarum interpretatus sum. A B Ἀθροισμὸς fit & Ἀθροίσιμος, vt ἀθροίσιμος ἡμέρα, dies quo populus congregatur. quasi dicas Dies congregatoria, siue congregatiua. Greg. ἣν δὲ ἡμέραν τῶν ἐπιφανίων καὶ ἀθροίσιμος.

C. ΣΥΝαθροίζω, Coaceruo, Colligo. Synes. epist. 141, ἐπὶ τὴν μὲ ὑμῶν ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσῃ. Platoni in Phædone, συναθροιζομένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτήν, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1, Animus à negotio omni seuocatus, & secum esse coactus. Sunt qui ex Claudiano, initio libri 1 De raptu Pros. interpretentur Mens congesta. vbi tamen congesta aliam etiam expositionem admittit.

Συνάθροισις, εως, ἡ, ET Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, Coaceruatio, Congeries. Est tamen Συνάθροισις potius Ipse coaceruandi actus, at Συναθροισμὸς declarat & id quod coaceruatum est, ideóque rectè exponitur Congeries. ‖ Συναθροισμὸς est etiam nomen figuræ apud rhetores. Quintilianus libro 8. cap. 4, postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, & exemplum attulit, subiungit, Simile est hoc figuræ quam συναθροισμὸν vocant: sed illic plurium rerum est congeries, hic vnius multiplicatio. Vide ibi exemplum: vide & apud Rutilium Lupum.

ΑΙ, pro εἰ, si. Vtuntur autem hac particula Dores. Theocritus, Αἴ τι πυθώσαιμι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, καὶ αἴ τινα οἱ Λακεδαιμόνιοι πόλιν ἔχοντι. Plutarchus in Lycurgo, αἱ δὲ λῆς, πεῖραν λάβε. Itē αἴ κα Doricé. vt apud Thucydidem, eodem libro, statim post verba modò citata, αἴ κα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Homerū frequēter cū particula κε siue κεν. Iliad. ψ, & ω, — αἴ κε πίθηαι, si parueris, si pareas. Iliad. η, — αἴ κέν τι φίλος Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως apud eundem, Siquo modo, Siquo pacto, Si fortè aliqua ratione. vt Iliad. β, Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν. & α, — αἴ κέν πως βούλεται. Apud eundem αἴ κέ ποθι, vacante ποθι. ‖ Αἰ μὴ, Nisi, εἰ μὴ, apud Theocritum, Idyll. ς, Αἰ μὴ τὺ φλάσσαιμι. Nonnulli αἰμὴ coniunctim scribunt. ‖ Vt autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic & αἰ, & quidem frequentius quàm εἰ. Ferè autem subiungitur γὰρ particulæ αἰ. vt Iliad. β, Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, Ἠβῶμ᾽ ὡς, &c. Odyss. υ, Αἲ γὰρ τοῦτο ἔπος τελέσειε Κρονίων. Vtitur & Herodotus libro 1, αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον τρέψαι... Gregorius Nazianzenus iunxit aoristo indicatiui, Αἲ θάνον, ὥς τί με... Est autem αἰ pro αἴθε, per apocopen, vt Suidas tradit. qui tamen (vt & Hesychius) in hac significatione vult tenuari & circunflecti. sed apud Homerum passim in omnibus exemplaribus tenuatur & acuitur: & ita habetur etiam apud Eustathium. Etymologicus autem vult αἰ dici pro εἰ significante εἴθε, id est Vtinam, mutato ε in α.

ΑΙ vel ΑΙ, Hei, Heu, Eheu. Αἲ (inquit Eustathius) est etiam σχετλιαστικὸν, id est, quo vtimur nos aliquid ægrè ferre significātes. item μεμπτικὸν, i. quo vtimur alicui succensentes. vt apud Aristoph. αἲ τάλαν, Hei miser. Suidas autē scribit, αἶ cum tenui & circunflexo esse θρηνητικὸν ἐπίρρημα, id est aduerbium (Latinis interiectio diceretur) luctus significationem habens, vel luctui aptū. Itidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hac in significatione circunflecti. At Eustathius αἲ pro εἴθε, vtinā: & pro εἰ, si: item quum est θρηνητικὸν, σχετλιαστικὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu, acuto videlicet, notat. Ac reuera multo pluribus in locis αἲ pro Heu cum acuto reperio quàm cum circunflexo, passim in omnibus exemplaribus. Rarò autem solum positum, frequenter geminatum reperitur hoc aduerbium. In Adonidis epitaphio inuenitur & solū & geminatum. vt Κάτθανε δ᾽ ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος. αἲ αἲ. in versu sequenti, Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem, Τρὶς ἀνεκλάιε... μέλος ἄδεται, αἲ αἲ. Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ ὑμέναιον. Vtrobique autem obseruādum αἲ non geminatum, cum accusatiuo. Sic Heu Latini accusatiuo iungunt, vt, Heu me miserum. Sic, Heu dementiam. Interdum datiuo: vt apud Plautū in Milite, Heu mihi: nequeo quin fleam. Idem in Mercatore, Heu misero mihi. Notandum etiam, quum absque casu ponitur Heu, fere geminari solere, vt αἲ apud Græcos. In Bionis epitaphio, Αἲ αἲ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται. Ibidem, Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ λάμβανε σοῖς πετάλοισι. id est, Nūc hyacinthe eloquere tuas literas, & amplius quàm antea accipe αἲ αἲ in tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quòd florem hyacinthum poetæ fabularentur ex Aiacis sanguine productum esse, vnde & αἲ seruasse primas nominis Aiacis (qui Αἴας Græcis) literas. Sophocles Aiace, Αἲ αἴ, τίς ἄν ποτ᾽, &c. vbi animaduertendum est in textu quidem esse αἶ αἶ cum circunflexo, apud scholiasten autem cum acuto αἴ. Aristophanes Acharn. Αἲ αἲ, οἵαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι. Apud Antipatrum tamen in epigramm. circunflexum habet in editionibus vulgatis, Πολλάκι δ᾽ ἐξ ὑμέων ἐστημένον αἰλίνον, αἶ αἶ. ‖ Non solùm geminatur, sed térque quatérque repetitur interdum, vt apud Lucianum in dial. qui Philopatris inscribitur, αἲ αἲ αἲ αἲ τῆς κενῆς ἐλπίδος.

¶ Αἰάζω. F. ξω. Lugeo, Lamentor. Fit ab αἲ, id est Heu, vt docent grammatici. Et Aiax apud Sophoclem quum exclamasset αἲ αἲ, subiungit, Quis vnquam putasset fore vt nomen meum congruam meis malis significationē haberet? nunc enim mihi est vnde debeam térque quatérque αἰάζειν. Vbi αἰάζειν suspicor ipsum accipere pro clamare αἲ: eodem videlicet modo quo ὀαΐζειν, est clamare ὀαί: οἰμώζειν est (ni fallor) clamare οἴμοι. Iungitur autem accusatiuo αἰάζω, vt in epitaphio Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες. Anthol. lib. 3, Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται, Id est, Diotimi sortem deploro. Ἐπαιάζω autem datiuo iungitur, vi præpositionis ἐπί: vt apud Lucianum, ἐπαιάζω τῷ νεκρῷ.

Αἴαγμα, τος, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Eustathius Αἴαντα dictum ait παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν. id est, ex eo quòd passus esset digna gemitibus.

Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, Deflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuosus, Lugubris. Citatur ex Aristoph.

C. Δυσαίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter aut miserabiliter defletus. Id enim puto hic significare δυς. Exponitur tamen & Qui non facilè lugetur. vt δυς difficultatem indicet: secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus vllus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Maccabæorum tertio, αὐτὸ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet δυσθρήνητος. Redditur & Lugubris, vt sit pro simplici αἰακτός. ‖ Item significatione actiua, Qui non facilè luget, ἀσυμπαθής.

C. ΕΠαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ὥστε ἀπὸ τοῦ αἵματός τι ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἔτι δὲ γράμματα ἔχον ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro De luctu, ὅπως αἱ ἐκείνους ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. In epitaphio Adonidis, cuius autor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.

¶ Αἰανὸς, οῦ, ὁ, vel Αἰανὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Grauis & acerbus. vel, Luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse αἰανὸς ab αἲ αἲ factum. quem sequutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Ponit & aliam etymologiam, videlicet ab αἰεί. nam exponens hæc Pindari verba, χερσὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέτακται, ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famem grauem & molestam, ab αἲ αἲ: vel perpetuam, ab αἰεί. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factā esse illam particulam αἲ: & esse hic αἰανὴ pro θρηνητικὴ, id est Lamentabilis, Luctuosa. Idem tamen in hoc Aiacis hemistichium, — νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος. id est, tenebrosus, vel perpetuus. nullam etymologiam ponens. In qua expositione obiter animaduertendum est, illum non αἰανῆς legere, vt sit genitiuus fœmininus ab αἰανὸς qui iungatur cum νυκτὸς: sed αἰανὴς in nominatiuo, primæ declinationis nominum contractorum. Hesychius habet duntaxat αἰανὸν, χαλεπὸν, αἰνόν. fortasse intelligens αἰανὸν esse id nomen vnde per syncopen factum fuerit αἰνόν.

ΑΙ'ΓΛΗ, ης, ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. χαλκοῦ αἴγλη, apud Homerum, Iliadis β, χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφανόωσα. Item αἴγλη solis aut lunæ, Odyssea ζ, ὥσπερ γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης. qui versus repetitur & Odysseæ η. Cicero αἴγλην interpretatur lumen. quum ὀλίγη αἴγλη de stellis dictum ab Arato, reddit — tenui cum lumine. Est autem poeticũ vocabulũ, vsurpatum tamen & in prosa, vt ab Aristide in Romæ encomio, πόλεις τε νῦν ἤδη λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάριτι.

Αἴγλη est etiam placentæ genus. Itẽ sacrificiũ quoddam quod Delphos mittebatur. Itẽ iactus alearius. vt ex Pausania Eustathius refert. Hesychius ait esse nomẽ mali iactus alearii.

Αἴγλη, Proprium nomen filiæ Panopei, quam sibi Theseus, Ariadne relicta, adiunxit: vt Plut. in Theseo. Item, Ægle Naiadum pulcherrima, apud Virgilium.

Αἰγλήεις, εντος, ὁ, Splendidus, Fulgens, Coruscus. vt αἰγλήεντος ὀλύμπου. In fœminino genere αἰγλήεσσα, Splendida.

C. Στρεψαίγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulgorem auertens. Aristophanes in Nebulis ex Philoxeno, νεφελᾶν στρεψαίγλαν δάϊον ὁρμάν, Doricè pro νεφελῶν στρεψαίγλων, id est τὴν αἴγλην στρεφουσῶν, quod sumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Apud Suidam malè exponitur στρεψαίγλαν per accusatiuum singularem.

ἈΓΛΑΟ'Σ, οὗ, ὁ, Splẽdidus, Clarus, Fulgens, Illustris. Aratus, Αὐτὴ μὲ ἀννέφελόν τε καὶ ἀγλαόν. id est, Fulgentem sine nubibus atris, Cicerone interprete. Apud eundem ἀγλαὴ interpretatur, -illustri prædita signo. vbi in propria significatione sumitur vocabulum Illustris. Sic Homerus ἀγλαὸν ὕδωρ dixit Odyss. γ, Aquam splendidam, quæ propriè dicitur limpida. Ab αἴγλη, quod splendorem significat, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt. nam Eustathius ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγάλλω deducit. est autem ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγλαός. Significationi quam diximus, magis conuenit vt sit ab αἴγλη, quod vicinum est: & inde factum adiectiuum αἰγλήεις significat itidem Splendidus, Clarus. Sed quum ἀγλαΐα pro ornatu ponitur, item pro lætitia, tum verò aptior videtur esse ab ἀγάλλω etymologia. Sed malè deducitur ab ἄγαν ἀλλάξ. nam hoc etymũ non est nominis ἀγλαὸς aut verbi ἀγλαΐζεσθαι: sed verbi ἀγάλλεσθαι, vnde factum ἀγλαΐζεσθαι.

Ἀγλαὸς, metaphoricè, Splendidus, Clarus, Illustris, Insignis. Item, Pulcher. vt ἀγλαὰ ποινὰ, Odyss. ξ. — ἀγλαὰ ἄποινα, Iliadis α, — ἀγλαὰ μνῆμα, Hesiod. Erg.

Ἀγλαὸν, teste Hesychio, Cretensibus & Cypriis idem quod γλαφυρὸν, id est, Scitum, Festiuum & elegans.

Ἄγχαυλος, pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcher. Nicander in Theriacis, Ἠτοι ὅγ' ἄγχαυλός γε ἰνδάλλεται. Sed & hic & in alio eiusdem poetæ loco lego ἀγλαυρὸς, ex vet. cod. vt admonui in annot. meæ editioni adiunctis.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ, Splendor, Nitor, Hesiodus in Scuto, — αἱ δ' ἀγλαΐῃ πεπαλῦαι, id est vestimẽtorum splendore, vt schol. ait. Sic Odysseæ τ, videtur significare nitorem circa vestitum, non lætitiam, vt vertit Valla, Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετ' δμωῇσι κέκασται. Sic & Odysseæ ρ, ἀγλαΐας φορέειν accipi puto pro Vestimenta gestare nitorem habentia & munditiẽ. ‖ Item ἀγλαΐη, Pulchritudo, κάλλος. Odysseæ σ, Ἀγλαΐην γὰρ ἐμοίγε θεοὶ οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν ὤλεσαν. id est, τὸ κάλλος, inquit scholiastes. Possit tamen fortasse & aliter exponi. ‖ Item Ornatus, Decus. Homerus Odysseæ ρ, — ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες. vbi περὶ τῶν τραπεζῶν κυνῶν loquitur. quam significationem ex Homero mutuatus Xenophon, dixit equo datam à Deo iubam ἀγλαΐας ἕνεκα. Hesychius ἀγλαΐας plurali numero exponit, Delicias, Decoramenta, Ornamenta.

Ἀγλαΐα etiam exponitur à scholiaste Sophoclis, ἡδονὴ, & δόξα, id est Voluptas (siue Lætitia) & Gloria: in hoc Electræ loco, Μηδ' ἐπ' ἀγλαΐας ἀποναίατο τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Apud Hesiodum plurali numero ἀγλαΐαι itidem vsurpatur, pro voluptatibus siue gaudiis, & hilaritatibus, si Latinè dici posset. In Scuto, — τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον. & paulo pòst, — πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, Ἀγλαΐαι τ' εἶχον.

Ἀγλαΐη, nomen vnius ex tribus Gratiis, Vulcani vxor, apud Hesiodum in Theogonia, Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. cuius nominis meminit & Plutarchus. Vocata fuit Ἀγλαΐη & Nirei mater, teste Homero, Iliad. β.

Ἀγλαΐζω, F. ίσω. P. ϊκα, Illustro, id est, Illustrem & splendidum reddo, Splendescere facio. Theophylactus, καὶ ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν σκαρδαμυγμῶν τὴν παλαίστραν ἀκτίνων δίκην ἠγλάϊζεν, id est, Illustrabat radiorum more. Vno verbo, Irradiabat. Quod significat & apud Dionysium Areopagitam. ‖ Item, Honesto, Orno, Decoro. Eustathius in Odyss. ε, οὐ θεὸς ἀρέσκεται ὑμνεῖν ἑαυτὴν ἀγλαΐζει. Apud Hesychium ἀγλαΐζει exponitur θάλλει, id est Floret. & ita neutram significationem haberet.

Ἀγλαΐζομαι, Pass. Splendeo, vel Splendesco, Niteo, Splendidus reddor. Apud Dionysium Areopagitam pro Irradior. Item, Illustror, Illustris reddor, Ornor, Decoror. Iliadis κ, — ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι. Pindarus Ode Olymp. 1, ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Hinc participium ἠγλαϊσμένος, Illustratus siue Illustris, Lucidus, Splendidus. nam ἠγλαϊσμένον explicat Hesychius φωτεινὸν, λαμπρὸν, videlicet participio significationem nominis tribuens. Item ἠγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suidas ἠγλαϊσμένη exponit etiam χαίρουσα, id est Gaudens. & ita ἀγλαΐζομαι inter cætera significabit & Gaudeo.

Ἀγλάϊσμα, ατος, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἠγλάϊσμαι, prima persona præteriti τοῦ ἀγλαΐζομαι. Significat Ornamentum, Honestamentum, Æschylo pag. 217, & 255, meæ editionis. A tertia autẽ eiusdem præteriti persona ἠγλάϊσται formatum videtur ἀγλαϊστὸς, id est Optabilis, Pretiosus. Nam Hesychius ἀγλαϊστὰ exponit ἐκτὰ, τίμια.

C. Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυιος ἥβα, apud Pindarum. Ex ἀγλαὸν & γυῖον.

C. Ἀγλαέθειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchricomus, Splendidam seu nitidam comam habens. Ex ἀγλαὸς & ἔθειρα.

C. Ἀγλαοθαλὲς, έος, τὸ, Tenerum. Hes. Ex ἀγλαὸς & θάλλω: vel certè ex ἀγλαὸς & τέθηλα præterito verbi θάλλω. vnde etiam deducitur.

C. Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum fructum habens. Odysseæ η, — καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι. Cuius epitheti rationem vide apud Plutarchum Sympos. Nonnus θέρος (id est æstatem) ἀγλαόκαρπον vocat: id est, Pulchros fructus ferentem, vel Pulchrorum fructuum datricem. Ex ἀγλαὸς & καρπός.

C. Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum cubile habens. Ex ἀγλαὸς & κοῖτος, vel κοίτη, id est Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος à Suida, Valdè honoratus. quæ significatio aliam etymologiam exigit, & aliam fortasse scripturam.

C. Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendens & quasi florens iuuenibus, Pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorũ Ode 13. Ex ἀγλαὸς & κοῦρος.

C. Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram choream habens. Pindarus Olymp. Ode 3, φωνὰν ἀγλαόκωμον vocat canticũ pulchram choream instituens. Ex ἀγλαὸς & κῶμος.

C. Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, Consilio clarus: & Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, Consilio clara, vt legitur in vulgaribus lexicis Græcolatinis: & hæc compositio analogiam seruat. Apud Suidam autem & Etymologici autorem Ἀγλαομῆτις legitur, & exponitur ἡ μεγάλη βουλὴ, id est magnum consilium. Apud Hesychium quoque habetur: sed is exponit λαμπρόβουλον, pro λαμπρὰ βουλὴ, vt opinor: id est, Præclarum & illustre consilium. Componitur autem ex ἀγλαὸν & μῆτις, vt Etymologicus ait. Rara tamen est hæc terminatio deriuatorum à μῆτις, id est consilium: at frequens altera, ἀγλαομήτης, siue ἀγλαόμητις. Talia sunt enim quæ in μήτης habebimus ἀγκυλομήτης & ἀγκυλόμητις: talia ποικιλομήτης & ποικιλόμητις. Quod autem dicitur de ἀγκυλομήτης (ex quorundam grammaticorum opinione) à verbo μήδω deriuatum esse: at ἀγκυλόμητις, à μῆτις: idem & de ἀγλαομήτης dici potest.

C. Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram formam siue faciem habens, libro Epigrammatum 1, de Apolline, Ἀγρότης,

ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἁβροχαίτην. Ibidem tribuitur Baccho hoc epithetum. Ex ἀγλαός & μορφή.

C. Ἀγλαόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros liberos habens, aut pueros. Nonnus. Ex ἀγλαός & παῖς.

C. Ἀγλαόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclarè fidelis. Hes. Ex ἀγλαός & πιστός.

C. Ἀγλαότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendidè vel pulchrè honoratus. Sic Hesychius, qui antea ἀγλαότιμον eodem modo exposuit. Orpheus in thymiamate Herculis, Εἰρήνην πέμποις κουροτρόφον, ἀγλαότιμον. Ex ἀγλαός & τιμή.

C. Ἀγλαόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclaram vocem habens. Ex ἀγλαός & φωνή.

C. Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, Pulchrè oculata, Pulchros oculos habens. Empedocles apud Plutarchum, Νυκτὸς ἐρημαίης, ἀγλαώπιδος. In vulgaribus lexicis habetur Ἀγλαώψ, ωπος, ὁ, Aspectu splendidus. Sunt ex ἀγλαός & ὤψ ὠπός composita.

ΑΙ'ΔΩ'Σ, όος, & per crasin οῦς. in datiuo, αἰδοῖ. in accusatiuo, αἰδῶ, vel αἰδόα, vt quidam. Verecundia, Reuerentia, Veneratio. Nonnũquam generaliter idem sonat quod Pudor. Xenophon Pædiæ primo, ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξει, Reuerentiam consequeris ab aliis, aut venerationem, Venerationi eris aliis, Te reuerebuntur alii & venerabuntur. Aristides in Panathenaico, ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ὑπάρχει καὶ γέγονε τῇδε τῇ πόλει, id est, Operæpretium est ergo commemorare etiam quanta reuerentia præstetur & præstita fuerit ab omnibus huic ciuitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore sit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Sed ego interpretationem meam veriorem esse puto. certum est enim αἰδῶ sonare aliquid amplius quàm τιμὴν, id est honorem. Vnde & Homerus postquam dixit τιμῆς, subiungit αἰδοῦς, tanquam significantius, Odysseæ ϑ, Τιμῆς ἔμμοροι εἰσὶ καὶ αἰδοῦς. Budæus αἰδῶ obseruantiã vult significare in hoc Synesii loco, καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς. subaud. οἱ νεανίσκοι. Hesiodus, — θεὸν ὡς ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ, id est, Cùm reuerentia. Aristides, οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τῶν θεῶν, id est, Ita honore prosequuntur, deorum reuerentia. accipiendo passiuè reuerentiam, pro reuerentia quæ diis præstatur. Sic apud Synesium αἰδοῖ μουσῶν, verterim, Reuerentia Musarum, quũm dicit, αἰδοῖ γε μουσῶν, τοὺς ἱερέας αὐτῶν ἄξιον περιέπειν. Id est, Nam reuerentia Musarum, sacerdotes earum par est tueri. Budæus tamen, αἰδοῖ μουσῶν interpretatur, In honorem Musarum. Sic αἰδὼς τοῦ βασιλέως, Regis reuerentia, Plutarcho in Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in significatione (quæ vsitatissima est) esse obseruantiam per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. ‖ Item αἰδὼς, Verecundia, quæ censetur virtus à vulgo: at Aristoteles virtutem esse negat, quamuis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, id est Verecundus. Hanc αἰδῶ ita distinguit Damascenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, vt αἰδὼς sit metus ob expectationem vituperii: αἰσχύνη metus ob aliquid turpiter commissum. eius verba sunt, αἰδὼς, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Hanc αἰδῶ sæpe Homerus commendat atque adeo requirit in militibus. vt Iliadis ε, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. sic Iliad. ν, — ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Interdum cum genitiuo, vt rursus Iliadis ο, — καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων. sed Verecundiam aliorum hominum Latinè non dixerimus. quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines. aut, Pudorem incutiant: accipiendo pudorem in bonam partem. Quo etiam modo apud Sophoclem Aiace, αἰδῶ λαβεῖν verti possit, Pudore tangi. non, vt alii vertunt, pudore affici. nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum sonat Pudorem accipere, à seipso videlicet: at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. ‖ Αἰδὼς dicitur etiam generaliter de quouis pudore. vt apud Homerum, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Id est, Pudorem viro egeno non bonum est adesse. & Iliad. ω, — οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Apud Eustathium nescio quis duplicem faciens αἰδῶ, καλὴν & κακὴν, ait αἰδῶ bonam & laudabilem dici παρὰ τὸ δεῖν τὸ δέον ἔχειν. id est, ex eo quòd semper habeat quod rectum & honestũ factu est. malam autem, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι. id est, semper caussa sit egestatis. Sed quisquis is est qui hoc dixit, videtur ioco non serio dixisse. Certè constat à non videndo dictam esse αἰδῶ, quasi ἀειδίαν. (quòd pudor oculos cogat auertere) ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν. ita enim malo quàm ab εἴδω, cum Etymologico, vt ex ἀειδὼς fiat αἰδώς. Huius autem etymologiæ fidem facere videtur ipsum prouerbium, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, id est, Pudor in oculis. quod apud Erasmum habes expositum, & meam annotationem in illam eius expositionem, in Chiliad. à patre meo excusis.

Αἰδὼς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda & Pudenda nominant à Pudore: ab Ouidio dicitur etiam Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellauit Martialis. Iliad. β, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dionysius Halicarn. in ἀρχ. Ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς.

Αἰδος, εος, τὸ, Idem quod αἰδώς. & ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδόφρων, id est verecundus: quasi verecundiam sapiens: vt dicitur ἀγαθόφρων, & alia. Posset tamen & ab αἰδὼς deriuari.

C. Κίναιδος, Cinædus, Pathicus. ἀσελγής, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, id est τὸ αἰδοῖον. Potius quam secundum alteram etymologiam quasi κυνὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναιδος, & πόρνος, & καταπύγων, & θηλυδρίας, & αἰσχρουργὸς, aliisque nominibus, quæ vide apud Pollucem. Plutarchus in Politicis præceptis, μηδὲν διαφέρειν ὅπισθεν πανὴ ἔμπροσθεν εἶναι κίναιδον. HINC compositum Κιναιδολόγος, Turpiloquus. quasi dicas, Cinædiloquus, id est Cinædica impudentia in loquendo vtens. Eustathius pagina 746 κυνολέσχην exponit κιναιδολόγον, qui κοινότερον dicatur αἰσχρορρήμων. Athenæus libro 14. τοὺς Ἰωνικοὺς λόγους vocari etiam κιναιδολόγους tradit. HINC & Κιναιδία, Cinædica obscœnitas, siue impuritas, aut impudicitia. Æsch. ἐν πᾶσι μὲν γὰρ ὢν ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν πᾶσαν κιναιδίαν βάταλος. ET Κιναιδίζομαι, Cinædicè me gero, Impuritate & obscœnitate cinædos imitor. vnde Κιναίδισμα, Obscœnitas cinædica, apud Eustathium.

Κίναιδος (in vulgaribus lexicis) Gemma quæ & ἐρυθραῖος λίθος, & λίθος Ἰνδικὸς, & μαργαρίτης, Gallicè *Perle*, Margarita, Vnio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum rubri maris, Hieronymo. Erythræus etiam lapillus appellatur. Arrianus, Ἡρακλέα λέγεται κίναιδον ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήιον, ὅντινα καὶ ἐς τόνδε ἔτι οἱ τὰ ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι, τὸν μαργαρίτην τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον.

C. Αἰδόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecundus. Poeticum est.

C. Ἀναιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, (quod compositum possit & ab αἰδοῦμαι deduci) Impudens, Inuerecundus, vt Odysseæ ρ, Εἴς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐστι προΐκτης. Et Iliad. α, Ἀλλὰ σοὶ ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς. Plut. in libro περὶ δυσωπίας, eum qui ἀδυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδὴς, ita distinguit, ἀναλγὴς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδὴς πρὸς τὸ αἰσχρὸν, ἀπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ ἀδυσώπητος. Vt Latinis oculus dicitur impudens, sic & ὀφθαλμὸς Græcis ἀναιδής: iuxta prouerbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Demosthenes dixit ἀναιδὴς εἰς χρήματα, in Androt. οὗτος δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σκαιός ἐστι. Affertur autem & ἀναιδὴς, pro eo cuius nos non pudet, vt ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις, minimè pudendus intemperantibus. ‖ Apud Homerum aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδὴς, vt Iliadis δ, Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Sic & Sisyphi saxum λᾶας ἀναιδὴς ab eo appellatur, Odysseæ λ, — ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic & ἀναιδὴς πέτρα, Iliad. ν. Eustathius autem non aliud dicit (quod sciam) quàm ἀναιδῆ vocari metaphoricè, eo modo quo ferrum crudele appellatur. Hesychius λᾶαν ἀναιδῆ exponit σκληρὸν, at scholiorum breuium autor, τραχὺν, in loco illo Iliadis δ. Quas expositiones planè alienas esse puto, & potius vocari existimo saxum impudens respiciendo ad vastam eius molem: eo modo quo Gallicè de quibusdam rebus dicimus *Honteusement grand*. Cui affine est quod frequentius vsurpatur, *Vilai-*

Google

nement grand. Item, *Vn grand vilain*. pro eo quod alio genere loquendi dicitur *Despitensement grand*. extra metaphoram autem, *Desmesurement grand*. Eustathius pag. 1702 quum dicit ὁ Σίσυφος ἐώθει πρὸς τὸν ὦμον πέτρον μεγάλην καὶ ἐμβεβλῆσθαι, videtur per hæc intelligere λᾶαν ἀναιδῆ.

Τὸ ἀναιδὲς pro substantiuo ἡ ἀναίδεια, Impudentia, interdum ponitur. Interdum autem aduerbialiter: vt quum dicitur ἀναιδὲς βλέπειν (eadem forma qua δριμὺ βλέπειν, & alia) pro Impudente aspectu esse, Impudentiā oculis præ se ferre.

Ἀναιδῶς & Ἀναιδέως, Impudenter. Sed ἀναιδέως magis poeticum est. In vulg. lex. ἀναιδέως exponitur etiam Liberè: quæ expositio ἀναιδέως confundit cum ἀδεῶς.

Ἀναίδεια, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Demosth. Pro corona, εἰς τοῦθ' ἥκει ἀναιδείας ὥστε τολμᾷ λέγειν. Apud Homerum Iliad. α, & ι, dicitur ἀναιδείην ἐπιειμένος, qui est impudens. q.d. Impudentia amictus. Od. χ, – ἀναιδείης ἐπέβησαν. Alibi, – ἀναιδείηφι πιθήσας.

Ἀναιδεύομαι, Impudentia vtor, Impudenter me gero, ἀναισχυντῶ. Dicitur autem ἀναιδεύομαι (quo Atticos vti negat Phrynichus) eadem forma qua ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, & πανουργεύομαι, & ἀσωτεύομαι.

¶ Αἰδοῖος, α, ον, (ab αἰδὼς fit αἰδῶος, & mutato Bœoticè ω in οι, αἰδοῖος, vt Etymologicus ait) Venerabilis, Veneratione dignus, Venerādus. vel, Cui præstari debet reuerentia, Reuerendus, Reuerentia dignus. A Liuio Verendus dicitur. Od. ι, – ξεῖνοι αἰδοῖοι. Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετ' Κρήτεσσι τετύχθαι. Od. θ, Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Sic & alibi, vt Odyss. τ, φίλος & αἰδοῖος copulat, vt αἰδοῖ & φιλότητι, Iliad. ω. vnde & comparatiuus αἰδοιότερος cum φιλίτερος. Odyss. λ, Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην. pro quo & αἰδοιέστερος dicitur, vt Eustathius annotat. | Αἰδοῖος ἱκέτης (inquit Budæus) Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Budæus hanc expositionem accommodare voluisse huic Homeri loco, Odyss. ο, – αἰδοίοισιν ἔδωκα. Vbi Eustathius dicit αἰδοίοις, ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. | Αἰδοίη ταμίη, Odyss. α, vult dictum esse περὶ τῆς σώφρονος, id est de casta. sed fortasse αἰδοίη ταμίη ita dicitur ab Homero, vt παρθένος αἰδοίη, Iliad. β. id est (vt ego interpretor) virgo verecunda, virgo pudibunda. vt hic αἰδοίη significationem actiuam habeat, non passiuam, vt αἰδοῖος in superioribus exemplis: & vt Penelope dicitur αἰδοίη, Odyss. τ, matrona venerabilis, verenda. | Αἰδοῖος in actiua significatione, Verecundus. Odyss. ρ, circa finem, – κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

Αἰδοίως, Aduerb. Cum reuerentia, Cum obseruantia. Od. τ, Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον, &c.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, Substantiuum, Inguen. nam ex iis vocabulis quæ in vulgaribus lexicis Græcolatinis ponuntur pro interpretatione huius nominis, nullum conuenit: quum αἰδοῖον tam mulieris sit, quàm viri: vix autē aliud nomen Lat. sing. num. commune sit vtrique, quàm Inguen. Plurali numero sæpe dicitur αἰδοῖα pro eodem, Iliad. ν, Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Thucyd. α, διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere, Herodot. α, ἐν τῷ αἰδοίῳ τῆς θυγατρός. In singulari autē numero, Plutarchus πρ. ῥωμ. Sabinos enim aiūt mulieris αἰδοῖον appellare spuriū. Sic autē Græci ab αἰδὼς dicunt αἰδοῖα, vt Latini à nomine pudor vocant pudenda, & Verenda à verendo. quare vana est altera etymologia, vt sint αἰδοῖα dicta παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. neque enim οἰδοῖα dicitur, sed αἰδοῖα. & Homerus ipse αἰδῶ pro αἰδοῖα vsurpat. | Αἰδοῖα Gaza testiculos alicubi vertit, item coles.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis speciem referens. Ath. 7. λέγεται δὲ τῶν πλατυπόδων τὰ ἄρρενα ἔχειν αἰδοιῶδές τι ἐν μέσῳ τῶν πλεκταίων.

Αἰδοιικός, ή, όν, Ad inguen pertinens. αἰδοιικὰ φάρμακα apud Æginetam, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia. id est, morbis inguinis medentia. Item αἰδοιικά, Quæ pudendis adnascuntur, apud eundem.

C. Αἰδοιομανία, Morbus τῶν αἰδοίων, id est pudendorum, vt satyriasis & priapismus, In vulgaribus lex. Potest & ab αἰδὼς deduci significante τὰ αἰδοῖα.

¶ Ἀπαιδοιόω, ῶ, quasi dicas, Pudēda mutilo, pro Præputiū seco, Circuncido. Pollux libro secundo, Æolibus ἀπαιδοιοῦσθαι significasse tradit ἀποκολύφθαι. Is autem dicitur ἀποκολύφθαι qui caret præputio: Recutitus Martiali, Apella Horatio. ἀπαιδοίωται, ἀπηλαισχυμένη, τέτμηται, Hesychius. Animaduertendum est autem ἀπαιδοίωται legi apud Hesychium, non ἀπηδοίωται, sicut apud Pollucem ἀπαιδοιοῦσθαι, non ἀπηδοιοῦσθαι.

¶ Αἰδέομαι, οῦμαι, Fut. ἐσομαι & ήσομαι. Præt. ᾔδεσμαι. Aoristus primus, ᾐδέσθην. Idem quod ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Budæus. Addi etiam potest Reuereor. Hac autem in significatione accusatiuo iungitur. Xenophon Pædiæ primo, αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, Reuerentiam præstans maioribus natu, vel, Maiores natu venerans. Honore prosequens, quidam. sed malim, Veneratione prosequens. vt & αἰδῶ non lubenter interpretor honorem, sicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς apud Homerum, Reuereri deos. αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα apud Sophoclem, Patrem suum reuereri. vt apud Terentium, Imperium patris reuereri. Apud Homerum αἰδεῖσθαι & ἐλεεῖν sæpe copulantur. vt οὔ σ' ἐλεήσει, Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται, Iliadis ω, & Odysseæ ξ, Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω. Quibus in locis obiter notandum duplex futurum αἰδέσομαι & αἰδήσομαι. Habet autem in hac significatione non tantùm accusatiuum personæ, sed & accusatiuum rei. vt Iliadis ι, Αἴδεσαι δὲ μέλαθρον. Sic Il. χ, – τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. | Nonnūquā αἰδοῦμαι est magis Timeo, Vereor, quàm Reuereor, (in qua tamē significatione potius infinitiuo iungitur) vt Il. χ, Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. qui versus & alibi habetur. loquitur autem hîc de metu ignominiæ & dedecoris à Troianis. Sic eum à quo metuebat ne obiurgaretur, dicit αἰδέομαι & δείδια, Odysseæ ρ, Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω Νεικείῃ. sic Iliadis δ, Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, veritus increpationem regis: sed veritus ipsius regis increpationem, ob reuerentiam quam illi præstabat. additur enim αἰδοίοιο. | Apud Euripidem αἰδοῦμαι τάδε exponitur, horum me pudet. vt sit pro αἰσχύνομαι. quanquam notatur à grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. id est (opinor) αἰδεῖσθαι esse Vereri aliquem seu reuereri, ob honorē quem virtutis ergò, aut ætatis, aut consanguinitatis, aut huiusmodi rei alicuius causa deferimus, aut Rei alicuius honestæ reuerentia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquem, esse Pudore affici ex eo quòd mali alicuius, aut rei alicuius turpis sit nobis conscius. aut Pudere nos eum facere illius conscium, aut etiam pudere nos alicuius rei, cuius ipsi soli simus nobismetipsis conscii. Plutarchus eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας. Videtur tamen apud Lucianum quoque αἰδεῖσθαι pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco qui citatur proximè sequente annotatione. Apud Homerum certè videtur propriè vsurpatum αἰδέομαι, etiam absolutè positum, pro Verecundor, Verecundia tangor, à muliere dictum, Odysseæ σ, Οἴη δ' οὐ κείω εἶμι μετ' ἀνέρας. αἰδέομαι γάρ. Apud eundem cum infinitiuo, Odysseæ ζ, – αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι.

Αἰδοῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infinitiuo, Iliadis η, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Odysseæ ξ, – καί σε περιόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Eustathius exponit εὐλαβεῖσθαι. Quanquam aliquis fortasse dixerit inesse his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris cum quadā reuerentia significationem. vt sit αἴδεσθεν ἀνήνασθαι (obiter autem notandum αἴδεσθεν per syncopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθην aoristo primo, pro ᾐδέσθην) reuerentia tacti non ausi sunt, timuerunt recusare. Sed apud Sophoclem quoque αἰδὼς pro δέος, id est metus, ponitur: vt infrà dicetur. | Apud Lucianum autem αἰδεῖται cum participio, significat Eum pudet: quum dicit, ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου. & ita αἰδεῖται erit pro αἰσχύνεται, quo non vsus est ob sequens nomen αἰσχύνην.

Αἰδοῦμαι, inquit Budæus, non modò ἐντρέπομαι significat καὶ μετ' αἰδοῦς ὑποδέχομαι, hoc est veneror & honori habeo: sed etiam πείθομαι, placor, & iniuriam

remittó, Iram cōdono. Demosthenes πρὸς Ναυσίμαχον, A
ὥς τ' αὖ ἐλών τις ἀκουσίῳ φόνου, καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, &c. Vt siquis propter cædem non voluntariam alium arcesserit, reum etiam peregerit, manifestóque conuicerit, deinde à reo placatus quoquomodo culpam criménve condonarit: &c. Gregorius, καὶ φιλίας αἰδοῦσθαι εἰδώς, homo qui in tempore rationem habere amicitiæ nosset, & amico exorabilem se præbere. Significat αἰδοῦμαι etiam Placo, Exoro. Demosth. contra Aristocratem, καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ τεθνηκότος, extorrem esse quoadusq; B aliquem exorarit gentilium mortui. Vide Harpocrat. & Hesychium.

Αἰδοῦμαι non solùm vsurpatur in significatione actiua (vt verba quæ deponentia vocant Latini) sed & in passiua, vtpote cuius inueniatur actiuum Αἰδῶ. sic apud Demosthenem contra Aristocratem αἰδεσθείς, Exoratus, placatus. Verbum autem actiuum αἰδῶ vide cum composito καταιδῶ.

Αἴδομαι etiam dicitur barytona coniugatione: vnde αἴδετο apud Homerum Od. θ. Αἴδετο γὰρ Φαιήκας. & Od. ζ. – αἴδετο γὰρ Παλεξάσιγητον. & Αἰδόμενος apud eundem aliquoties. Vsus est & Plut. Sympos. 3, ἐκβάλλειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον. C

Αἴδεσις, εως, ἡ, (à secunda præteriti ᾔδεσαι) Veneratio, Reuerentia. Item αἴδεσις, vt inquit Budæus, Venia & Misericordia, & Personæ periclitantis respectus & tuitio, Vltionis animaduersionisq; remissio. Demosthenes contra Midiam, τοὺς δ' ἀκουσίως ἀποκτείναντας οἱ νόμοι αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, id est, Clemētia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ D crimen euadere, si is qui cædis reus erat, quendam ex consanguineis precibus exorare potuisset, & ad clemētiam adducere. cuiusmodi exorata placabilitas, αἴδεσις vocabatur.

Αἰδέσιμος, ὁ καὶ ἡ, in oratione soluta, pro poetico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione & reuerentia dignus, Verendus. Hesychius αἰδέσιμον exponit σεβάσμιον, ἔντιμον. Liuius, Clarus genere factisque, tū etiā ætate verendus. id est, δόξῃ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος. Luc. in Nigrino, τὸ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. vide paulo E pòst. Apud Gregorium αἰδέσιμος est dignus qui exoret. Theophyl. in epist. ἀλλ' οὐκ αἰδέσιμα δῶρα παρ' αὐτοῖς, id est, Dona non exorant, non videntur illis digna quæ exorent. ‖ Pausan. in Laconicis, ἦν δὲ ἄρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις αἰδέσιμον, id est (interprete Budæo) inuiolatum, & in quo supplicibus ius asyliæ constabat. hoc enim αἰδέσιμον significat. hoc est, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Veneratio, vt vulgò exponitur: sed magis passiuam quàm actiuam habet significationē. & vt F αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas, si Latinè dici posset. Elegantius autem vsurpatur αἰδέσιμον pro hoc substant. αἰδεσιμότης, vt apud Lucianum in Nigrino, τὸ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. id est, Oris venerabilitas. id est, oris quidā habitus sui venerationem & reuerentiam excitans. Latini Oris dignitatem dicunt. Notandum est autem αἴδεσις ab ᾔδεσαι secunda præteriti esse deductum: αἰδέσιμος autem ab αἴδεσις: at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεστὸς, ἡ, ὁ, Reuerentia dignus. idem quod αἰδέσιμος, sed minus vsitatum. Fit autem ab ᾔδεσται tertia præteriti: G vt αἴδεσις ab ᾔδεσαι secunda. Plutarchus εἰ πρεσβ. πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. id est, Tales vt iis qui delinquunt, sint terrori: at bonis reuerentiam sui & desiderium excitent.

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecūdus. nā actiuā habet significationem. vnde nō intelligo curà Suida & Hesychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. est verecūdus, ὁ αἰσχυντηλός. Athenæus de Isocrate, ὁ δὲ ῥητόρων αἰδημονέστατος. Aristoteles τὸ αἰδήμονα in virtute ponit, mediumque facit inter καταπλῆγα & ἀναίσχυντον, H in Ethic. 2. Idem in 4, καὶ ἐπαινοῦμεν τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat. Hactenus Budæus. Possit αἰδήμων (vt opinor) verti etiam Pudens, eo sensu quo Ouidius pudentem petulanti opponit. Possit etiā fortasse Pudibundus reddi, ea significatione qua Horatius matronam pudibundam dixit. Notandum est autem, vt αἰδοῦμαι duplex habet futurum, per ε & per η, αἰδέσομαι & αἰδήσομαι, sic ab eo deducta, quædam ε, quædam η seruasse. αἴδεσις ε seruauit & ab eo deducta, quæ proximè præcedunt, vtpote à præterito per ε, consimiliter futuro: sic & αἰδεστός. at αἰδήμων η retinuit tanquam à præterito ᾔδημαι, consimiliter futuro αἰδήσομαι. dico autem tanquam à præterito: quia in vsu non est, quod sciam: sed vnde nisi ab eo formari possit αἰδήμων, non video. ‖ Ab αἰδήμων cōparatiuum αἰδημονέστερον vsurpat Xenophon in Lacedæmoniorum politia, δίκαιοι ἄξει καὶ αἰδημονεστέρους τοὺς παῖδας. ibidem, αἰδημονεστέρους παρέχειν.

Αἰδημόνως, aduerbium, Verecundè, Pudenter. Xenophon αἰδημόνως & θρασέως opponit in Symposio. Suidas αἰδεσίμως exponit, sicut αἰδήμων, αἰδέσιμος. sed tamen αἰδέσιμος & αἰδεσίμως passiuam potius habent significationē, αἰδήμων & αἰδημόνως actiuam. Imò nec eo tantùm differunt: quum αἰδέσιμος non eum significet quem verecundari oportet, (si ita loqui conceditur) sed quem venerari & reuereri. Nisi fortè in passiua etiam significatione vsurpatum reperit Suidas αἰδήμων & αἰδημόνως.

Αἰδημονέω, ῶ. F. ήσω, Verecundus sum, Verecundiam seruo, αἰδήμων εἰμί.

C. Ἀναίδητος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Non verecūdatus. Accipitur pro ἀναιδής, impudens. Sed fit ἀναίδητος à verbo αἰδοῦμαι, (à tertia videlicet singulari præteriti) ideóque sonare dixi Non verecundatus.

C. Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro simplici αἰδέομαι, Erubesco, Verecundia afficior. ἐπαιδεσθήσομαι, Eurip. Me pudebit. ἐπαιδεσθεὶς, Reueritus, Plut. De leg.

C. Καταιδέω, ῶ, (quod & Αἰδῶ, sed rarius) Erubescere facio. Pudore perfundo, & ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud. citans ex Plutarcho Pol. præc. pag. 581, πείθουσι καὶ καταιδοῦσι τὸν δῆμον τὸ αὐθάδες. In Comm. autem pag. 678 & 679 affert & alia exempla. Vbi & vnum simplicis Αἰδέω (quod alioqui multo rarius est) ex Bas. in orat. ad iuuenes, ὅπως αἰδέσῃ Ἐκλω. &c. qui dicit Vlyssem αἰδέσαι reginam, Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua & aspectu calamitoso.

C. Καταιδέομαι, οῦμαι, Reuereor, vel, Valde reuereor. Aristoph Nubibus, καταιδέσθητι τὸν πατρῷον Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, vt ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone, ὅμως κατῃδέσθη μὴ φαίνεσθαι τῷ πρεσβυτέρῳ τῆς ἀδελφοῦ τῆς πατρίδος.

ΑἼΘΩ, Vro, Incendo, Accendo, cum accusatiuo. Herodot. Melpomene, τὴν ὕλην τὴν ἦγον ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοντες. ‖ Interdum est neutrum absolutum, & quidem frequenter, Ardeo, Fulgeo. pro αἴθομαι. Sophocl. Aiace, – λαμπρὸς Λαμπῆρες αἴθοντ' ἦσαν. id est ἦθοντο, ardebant. vel ἔλαμπον, fulgebant.

Αἴθων, οντος, ὁ, Particip. Qui vrit, aut Qui vritur. Ardēs, Splendens. Fœmininum αἴθουσα, Quæ vrit aut vritur, Quæ ardet, Quæ splendet. ‖ Sed transit in nomē participium hoc, ac significat porticum domus, apud Homerum: diciturque αἴθουσα hac significatione, vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, id est, quæ calefit aut illustratur à sole: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος. id est, quòd hyeme calefiant homines in ea. vt Etymol. ait. Homerus Od. σ. – ἐφ' ἵζαντ' αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. υ. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sunt autem αἴθουσαι ξεσταὶ, vt Eustathius ait, subdiales porticus ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare συλλογαὶ ἕδρας ait: vocans ἕδρας, meo quidē iudicio, quas Cicero dicit exedras: & συλλογαὶ pro περικίονας, vndique columnis circundatas. quanquam potius porticus, id est στοὰ, dici debet συλλογή aut περίστυλος, quàm exedra.

Αἴθομαι, Pass. Ardeo. vt αἰθόμενον πῦρ, Il. θ, & apud Pindarum initio Olymp. hymni 1.

Composita, Ἀναίθω & Καταίθω, itidem pro Vro, Accendo. Moschus in Amore fugitiuo, βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. Καταίθω autem ex Euripide citatur.

Αἶθος, εος, τὸ, Ardor, Æstus, καῦμα, Hesych.

Αἰθός, οῦ, ὁ, Ardens, Flagrans. Item, Ambustus. Eustathius ait αἶθος apud Aristophanem significare ἀπηνθρακωμένον, id est in carbones redactum. Callimachus in hymno in Dianam σποδιῇ αἰθαλόῃ appellat cinerem nigrum, vt ait schol. Sed intellige nigrum ex vstione, siue ex fuligine collecta ex vstione. Exponit etiam κεκαυμένην, id est vstam. sed non placet exponere σποδιῇ αἰθῇ, cinere vsto.

Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facile comburitur, Comburi facilis. vt αἴθινα ξύλα, apud Etymol. Idem ait καπνὸν αἴθινον appellari τὸν δριμὺν, id est fumum mordacem: siue μέλανα, nigrum.

Αἰθόλικες, Pustulæ in summa cuti, ex igni, aut aliunde dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani lexicon in Hippocratem à me excusum. vide & Galeni itidem lexicum in eundem, in quo legitur αἰθόλικες non αἰθόλικας: sed apud Etymologicum habemus itidem αἰθόλικας. In Hesychio inuenimus αἴθικας, sed per errorem (opinor) omissa syllaba λι. Galenus addit αἰθολικώδεα dici quæ αἰθολίκων formam habent.

Αἴθων, ωνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικός, id est Combustorius. hoc est, Coburendi vim habens: vt apud Lycophronem, πρηστὴρ αἴθων. ‖ Significat & splendidum. vt αἴθων σίδηρος, apud Homerum exponitur Splendidum ferrum, aut nigrum, vt inquiût grammatici. αἴθωνες λέβητες, Lebetes splendidi, & nitentes: aut οἱ περὶ αἰθόμενοι, id est, Qui igni vtuntur, vt ait Eustathius. sic & αἴθωνες τρίποδες. ‖ Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphoricè. Αἴθωνες ἵπποι, Il. β, & μ, à colore, nigri, seu rutili: aut agiles, quasi feruidi cursu. id est acres ad cursum. Αἴθων λέων, Leo feruidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνήρ, Vir feruidus, Feruido ingenio præditus: apud Sophoclem Aiace, Οἴ μοι ἀπώλεσας ἀνδρὸς Αἴθωνος ἀγγελίαν. vbi ἰσχυροῦ, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, schol. exponit. id est ignei, ardentis in prælijs. Verum Suidas αἴθωνος ibi legit, non αἴθωνος. Apud Suidã autem legitur, αἴθων, ὁ βίαιος λιμός, id est, Violenta famés. quasi videlicet αἴθων per se tam substantiui quàm adiectiui significationem habeat. sed ex Etymologico falsum hoc esse comperitur. apud quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Hesiodus αἴθωνα λιμὸν dixit: vt statim ostendetur.

Αἶθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Niger, seu Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. αἶθοψ οἶνος, Nigrum vinum (vt αἶθοψ χροιά, Niger color, inquit Eustathius) vel Rubrum, secundum alios. Iuxta alios autem αἴθοπα Homerus vocat οἶνον non à colore, sed ab effectu: quasi τὸν καυστικόν, id est quod incendat & ardere faciat. &, vt Gellius lib. 17. cap. 8, natura ignitum, quòd semina quædam caloris in se habeat: vnde non facile congelascit. Item Od. κ, — αἴθοπα καπνὸν Homerus appellat fumum qui fit dum aliquid incenditur. αἴθοπα χαλκόν, æs splendidum: quasi coruscum, flammæ modo. Apud Sophoclem autem αἴθωνος ἀνδρός, viri ardentis in prælijs. quasi dicas, feruidi bellatoris. & ita quidem Suidas legit: sed in vulgatis editionibus habetur αἴθωνος non αἴθοπος apud Sophoclẽ, vt modò admonui. Aiunt & Hesiodum dixisse λιμὸν (id est famem) αἴθοπα, pro μέλαινα, id est nigram: vel, θερμόν, calidã: seu καυστικόν, quasi incendẽdi vim habẽtem. Quæ expositiones parum conuenire videntur. & Etymol. ac Suidas non αἴθοπα λιμὸν sed αἴθωνα habent, & aliter explicant, vt modò dictum est. Quomodo autem compositum sit αἶθοψ, vide in proximè sequente αἰθίοψ.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Æthiops, Qui vel quæ est ex Æthiopia. Dicitur autem αἰθίοψ, vt Etymol. tradit, ab αἴθω & ὤψ ὠπός, quasi qui sit vsta siue vstulata facie, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν πρόσοψιν. Tostam faciem non malè dixerimus (opinor) vt dixit Tibullus, Illi sint comites fusci, quos India torret. Denique sequendo hoc etymon quod Etymol. tradit, αἰθίοψ sonabit ἡλιόκαυστος: quo nomine vtitur Theocr. Sed nõ probo quod ait Etymol. fieri ex αἴθω significãte καίω, i. vro: potius enim ex αἴθω dicere, posito pro αἴθομαι, & significante καίομαι. neq; enim αἰθίοψ dicitur ὁ καίων τὴν ὄπα, sed ὁ κεκαυμένος τὴν ὄπα. Quid si ab adiectiuo nomine αἰθός, potius quàm à verbo αἴθω deriuari dixerimus in ea certè sum sententia. Eustathius autem ab vtro deriuetur non dicit: ac tãtùm scribit, αἰθίοψ,

A οἶνος, quasi ὁ ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν. quam compositionẽ habet & αἶθοψ nomen ἰδικόν, ab eo tantùm differens syllabarum numero. ‖ Αἰθίοπι χροιῇ in Anthol. epigr. Colore nigro. ET fœm. Αἰθιόπισσα apud Eustathiũ, sed ἰδιωτικῶς dici solitum, vt ille admonet.

Αἰθάλη, ης, ἡ, ab αἴθω, Fuligo. λιγνύς, apud Dioscoridem. Galenus quoque apud Hippocratem αἰθάλην exponit λιγνύν, licet Etymolog. differre existimet hæc duo. Hesychius αἰθάλην esse ait σποδόν, id est cinerem: & τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, id est nigrum illud quod ex camino colli-

B gitur. Sed & Lucianus apertè αἰθάλην pro fuligine vsurpat. Vertitur αἰθάλη etiam fauilla à Gaza, in Alexandr. Aphrod. Probl. lib. 1.

Αἴθαλος, ου, ὁ, Substantiuum, idem significans quod αἰθάλη. vt apud Ath. 14, ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. Lycophron, Παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ δίμας. id est σποδῷ, inquit schol.

Αἴθαλος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum. Vstus, Tostus, Ardens, apud Pindarum. αἰθάλῳ κνίσῃ apud Euripidẽ schol. exponit καυστικῇ.

C Αἰθαλόεις, εντος, ὁ, Fuliginosus, ab αἰθάλη. vt Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur apud Suidam, id est, deus fuliginosus, fuligine oblitus. à Luciano eodem sensu dicitur κατῃθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου. ‖ Αἰθαλόεις μύδρος, apud Nicandrum, Ferrum cãdens, quod tamen & μύδρος per se significat. Αἰθαλόεις κεραυνός apud Hesiodũ, Ardens fulmen, vel coruscum. αἰθαλόεν μέλαθρον, Od. χ, Domus resplendens igni. αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. σ, & Od. ω vocatur cinis. vbi Eustathius ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quasi ξηρὰν κόνιν dici, id est siccum puluerem, qualis

D fit ex combustis corporibus. Aridum puluerem, aut aridam puluerem, non malè dixerimus, opinor: vt poeta quidam aridam puluerem appellat cinerem, quum ait, — qui nunc iacet arida puluis. Potest etiã αἰθαλόεσσα κόνις simpliciter accipi pro puluere qui ex adustione est. hoc est, puluere in quẽ res vsta redigitur. Cæterùm constat ab αἴθω deriuari αἰθαλόεις: sed ita tamen vt non proxima sit ab eo verbo deductio, id est, nõ immediatè (vt ita dicam) deriuetur ab ipso verbo: sed (meo quidem iudicio) quum fuliginosum significat, ab αἰθάλη

E aut αἴθαλος substantiuo formetur: quum ardentem aut splendidum, ab αἴθαλος adiectiuo. αἰθάλη autem & αἴθαλος ab αἴθω immediatè deriuari notum est.

Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fuliginosus, Fumeus, Obscurus, ex atrore videlicet. καπνώδης, σκοτώδης, ait Hesychius. Aristoteles De mundo, τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται.

Αἰθαλέος, ου, ὁ, Cineritius, τεφρώδης, inquit schol. Nicandri, in hunc ex Ther. versum, Αἰθαλίη δ' ἐπὶ νῶτον ἐρεύγεται αὐχένα κόνις. sed per cineritium intellige cineris haben-

F tem colorem, id est nigrum.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, Ardens. aut Ardorem seu æstum sectans, Ardore gaudens. τέττιγες αἰθαλίωνες dicuntur à Theocrito cicadæ æstu solis gaudentes. nam quò vehementior est solis calor, eo magis canunt. Idyll. ζ, Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. Dicuntur autem ab αἰθαλόω. Habet porro formam diminutiui hoc nomen: quam quidam exprimere volentes, interpretati sunt, ardenticulæ.

G ¶ Αἰθαλόω, ῶ, F. ώσω. P. ωκα, Vro, Cõburo, apud Euripidem & Lycophronem. Item, Nigresacio, Nigrũ reddo. Propriè Fuliginosum facio, In cinerem & fauillam redigo, ab αἰθάλη. Apud Dioscoridem αἰθαλόω, vt Bud. ait, est Vro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλοῦ λιγνύν, Hermolaus exponit Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, Vstus, Combustus. apud Lycophronem. formatum ab ἠθάλωται tertia præteriti ab αἰθαλόομαι, οῦμαι.

C. Ἀποθαλόω, & Καταιθαλόω. Apud Basilium, Ἀποθαλόω, Comburo, quum dicit, τὸ λυχνιαῖον πῦρ διὰ τῆς θρυαλλίδος τὸ

H παραχριόμενον ἔλαιον ἐπισπώμενον, ὡς χοῦς διὰ τῆς μεταβολῆς ἀποθάλωσιν. A Gaza ἀποτεθαλωμένος alicubi vertitur Torrefactus. Alterum compositum est καταιθαλόω, idem significans. Apud Lucianum autem dicitur Vulcanus κατῃθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro Vstulatæ

faciem habens fuligine, vel Nigrefactam. vt ab Hesiodo dicitur αἰθαλόεις θεὸς, Fuliginosus deus. Hesychius κατεσβολωμένα exponit καταπεφλεγμένα. hoc tamen participium καταπεφλεγμένα significare puto In cinere redacta. Sic autem apud eum repono pro καταπεφλεγμένα.

Αἰθάλω, idem quod αἰθαλόω, in vulg. lex.

¶Αἰθὴρ, ῆρος, ὁ, Incensor, Qui incendit. Opp. De pisc. lib. 5, Δαλὸν ἐϋδμήτων μελάθρων αἰθῆρα φέροντες, titionem ferentes ædium incensorem.

¶Αἰθύσσω, Splendeo, Calefacio, vt inquit Suidas, qui & κινεῖν significare ait, item ἐκτείνω. Quod autem ad significationem attinet qua pro κινεῖν ponitur, existimo tali metaphora eā accipere quali μαρμαίρω apud Homerum declarant τὰ συντόνως κινεῖσθαι. Sed enumerabo significationes huius verbi, earumque exempla, eo quo sunt apud Suidam ordine. Αἰθύσσω, Moueo, ab eo exponitur in hoc versu, Αὐτὰρ ἐπεὶ Διὸς ἔλιγον φύλλα αἰθύσσει. Sic apud Athen. 2, Bacchylides αἰθύσσει φρένας videtur dixisse pro Excitat mentem. Hesychius explicat etiam Concutio: item in significatione neutra Prorumpo. Suidas exponit Splendens, in hoc versu qui est Anthol. epigr. lib. 4, Αἰθύσσων λιπαρῆς αὐγὰς ὕπερθε κόμης. Idem ait significare etiam Calefacere, Extendere, subiungens tamen locum in quo non simplex αἰθύσσω habetur, sed ab eo compositum παραιθύσσω. Rursum Hesychius ait significare & ῥιπίζειν, quod (vt opinor) accipit pro Ventilare, aut Insufflando excitare. nam & Suidas ait αἴθυγμα dici de igne. Etym. denique tradit αἰθύσσω & ἀναιθύσσω significare Iacere, Nauigare, Ferri, deducitque ab αἴθυια, quod est marinæ cornicis nomen, vt ipse ait: interim tacens de scriptura quæ dissimilis est. Apud eundem alio loco αἰθύσσειν exponitur ἀναπείθειν, ἀνακαίειν, id est, Concutere, Incendere. Cæterùm quin ab αἴθω deducatur hoc verbum, eiusque sit παραγωγὸν (vt loqui solet Græci grammatici) minimè dubito, ideoque hic locum ei dedi. Possit tamen non immediatè ab eo deduci, sed ab αἴθυια (quod ab αἴθω factum constat) non habita diphthongi ratione, & accipiendo vt apud Lycophronem, quũ αἴθυιαν Mineruam appellat τὴν φωσφόρον.

Αἴθυγμα, τος, τὸ, Suidas ait de igne dici. Etymol. exponit κίνησις (sed apud eum mendosè legitur αἴθυμα) id est motus. Suidas explicat etiam ὅρμημα, & subiungit hunc locum, ὁ δὲ βασιλείας ἀντιποιεῖται, καὶ αἴθυγμα αμηχάνου καὶ φαντασίας ἐνεπίμπλη, ... Vt à κινέω fit κίνημα, sic αἴθυγμα ab αἰθύσσω, inquit Eustathius. Hesychius αἰθύσσει exponit ῥιπίζει: eodemque modo αἴθυγμα explicatur ῥίπισμα, & Latinè Suscitabulum, vel Fomes & incentiuum, metaphoricè pro incitamento seu incitabulo (vt loquitur Gellius) & citatur hic Polybii locus, ἔχειν πολλὰ καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα.

Composita sunt ἈΝαιθύσσω & ΠΑραιθύσσω. Suidas (vti modò dixi) postquam tradidit αἰθύσσω significare Calefacio, Item Extendo: subiungit hunc locum in quo παραιθύσσει legitur, non αἰθύσσει, ex epigr. Οὐδ' ὑπὸ μαλακαῖς πλευροῖσιν ... Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων. At verò apud Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν, ponitur Mouere, Commouere seu excitare. vt quũ dicit, θόρυβον παραιθύξε μέγαν, tumultum magnum excitauit. Quod autem attinet ad Ἀναιθύσσω, Etymol. vult, itidem vt simplex αἰθύσσω, significare ῥίπτειν, πλεῖν, φέρεσθαι, id est, Iacere, Nauigare, Ferri, siue Cum impetu agi.

Αἰθὴρ, έρος, ὁ, & aliquando ἡ, Æther. Item Aer. Aristot. in 1 De mundo, ait cæli & siderum substantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι, id est ab ardendo siue flagrando: sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quòd semper currat. vbi melius legeretur ἀεὶ quàm ἀϊ. nam αι syllaba prior aduerbii αἰεὶ seruatur in αἰθήρ. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab αἴθεσθαι, quod Aristoteles improbat. Apuleius quoque huc Aristotelis locum velut interpretans, aut saltem exponens, ait, Ætheris appellatione cælum ipsum stellæque omnisque siderea copago intelligitur, nō (vt quidam putant) quòd igneus sit & incensus, sed quòd cursibus rapidis semper rotetur. Cic. a De natura deorum, Hunc aerem rursus amplectitur immensus æther qui constat ex altissimis ignibus &c. Ab eodem αἰθὴρ alicubi redditur æther (vt quum hunc Euripidis versum, Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, interpretatur, Vides sublimè fusum immoderatũ æthera) Alicubi etiam aer: vt quum hoc Arati hemistichium, —ἀπ' αἰθέρος ὀσφρήσαντο, vertit, Naribus humiferum duxere ex aere succum. Apud Homerum αἰθὴρ exponitur aliquando ab Eustathio altissimus aer, & luce resplendens aer, siue splendor qui est circum aerem, vt Iliad. θ, — οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Interdum autem aer: vt Od. ε, Λάβρον ἐπαιγίζων δι' αἰθέρος. Nonnunquam etiam αἰθρία, aer serenus, & sudus, ac minimè nubilus. vt Iliad. ρ, Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. Vsurpatur autem & in fœminino genere, vt Iliad. π, Αἰθέρος ἐκ δίης. Accipitur etiam αἰθὴρ à poetis Græcis (vt & æther à Latinis) pro cælo, deorum domicilio. vt Apoll. Arg. 1, — ἐς αἰθέρα χεῖρας ἀείραν, ad cælum manus tendebant, vel tollebant. vt αἰθέρα δῦναι, cælum subire, apud Sophoclem. Idem periphrasticè dicit οὐρανίαν αἰθέρα pro οὐρανὸν, cælum, in Tyranno. vbi obseruandum αἰθέρα fœminino genere enũtiatum itidem vt ab Homero. Sic & Pindarus protulit, Olymp. hymno 1, quum dixit, ἐρήμας δι' αἰθέρος.

C. Αἰθεροβατέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Per ætherem incedo. Luc. in Philopatride, οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ἔζωμεν ... Ex αἰθὴρ & βατέω (quod in copositione vsurpatur pro βαίνω) quo modo ex ἀὴρ compositum est ἀεροβατέω.

C. Αἰθεριμβατέω, ῶ, Idem quod αἰθεροβατέω, Anthol. epigrãmatum lib. 4.

C. Αἰθεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ætheris formam habens, Ætheris speciem referens. Ex αἰθὴρ & εἶδος.

C. Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ætherem currens, in Anth. epigr. & apud Aristophanem.

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ætherius, vel potius Æthereus, Ad ætherem pertinens. Apud Aristot. αἰθέριος genere fœminino pro αἰθερία, in libro De mundo, ... Idem ibidem docet αἰθέριον Iouem appellari ... quod epithetum in Philopatr. Lucianus ponit, νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, Per Iouem æthereum. Sic a Martiali dicitur æthereus pater, ab Ouidio æthereus vindex.

Αἰθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ætheris naturam habens, Ætherem referens, Aliquam cum æthere affinitatem habens. vt apud Galenum, ad Glauc. 2, αἰθερῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro spiritu tenuissimo. ‖ Αἰθερώδης pro αἰθέριος, apud Iustinum Martyrem, ἀλλ' ὡς ... αἰθερώδης πέμπειν ... αὐτὸν ἀποφῆναι.

ΑΙΘΡΑ, ας, ἡ, vel Ionicè Αἴθρη, ης, ἡ, Aeris serenitas, Aer serenus & sudus. Hoc sensu αἴθρη opponitur τῇ ἠέρι apud Homerum Iliad. ρ, — ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Fit autem αἴθρη à genitiuo αἰθέρος, eodẽ modo quo γαστὴρ à γαστέρος, & μήτηρ à μητέρος, vt tradit Eustathius. Æthra autem à Latinis poetis generaliter appellatur aer, siue æther. Etymol. ait αἴθραν dici lingua communi, αἴθρην autem Attica.

Αἶθρος, ου, ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Hesych. Eustath. Od. ξ, Αἶθρος καὶ πάχνη ... At Erym. αἶθρος exponit τὸ ὀρεινὸν ψῦχος, id est, Montanum frigus. nisi legendum est τὸ ὄρθριον. Suidas autem αἶθρος explicat καῦμα, id est Vehementem calorem, Ardorem.

Αἰθρὸς, οῦ, ὁ, Flans à serena parte cæli, ventus videlicet. αἰθρὸς, ... ἐκ τῆς αἰθρίας πνέων, Hes.

Αἰθρινὸς, οῦ, ὁ, Matutinus, αἰθρινὸν ... Hes.

Αἴθριος, ου, ὁ, Frigidus, Soph. Antigone, καὶ δυσαύλους πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. Necesse est autem ab αἶθρος deducatur hanc significationem habens: de αἴθριος autem ab αἴθρη paulo pòst dicetur.

Αἰθριάζω, Tempestate conturbo, seu Procella. αἰθριάζει, χειμάζει, Hesych. & Suidas. Sed apud hunc est αἴθρει non αἰθριάζει.

C. Αἰθρηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vel Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, id est αἶθρον ποιῶν, Frigus & pruinam, vel serenitatem inducens. Iliad. ε, & τ, — ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Od. ε, Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Vtranque expositionem refert Etymol. & Eustathius. at Hesychius habet duntaxat, αἰθρηγενεῖς, αἰθρίαν ποιοῦντες, id est, Serenitatem facientes. quæ etiam magis recepta est explicatio. vnde αἰθρηγενέτην composito nomine quidam interpretati sunt serenificum, item sudificum. ac profectò si ab αἶθρος deduceretur, αἰθρηγενέτης & αἰθρηγενὴς scribendum erat. adeo

vt mutationem esse literæ, sequendo hãc etymologiã, dicere necesse sit. Gellius autem ait, lib. 2, cap. 22, Qui ab æstiua & solstitiali orientis meta venit, Latinè aquilo, Boreas Græcè dicitur, eúmque propterea quidam dicunt ab Homero αἰθρηγενέτην appellatum. [A]

Αἴθελος, ου, ὁ καὶ ἡ. (ab αἴθρη, non ab αἴθρος) Serenus, Sudus. vt apud Diosc. αἴθελον κατάστημα, Serena cæli cõstitutio, Serena tẽpestas. Aristot. in fine libri De mũdo inter Iouis cognomina ponit αἴθελος: sed id nõ explicãs. A Theocr. opponũtur Iupiter pluẽs & Iupiter αἴθριος. Id. 4, Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Quem versum non inscitè vertit nescio quis, (Philelphus, si bene memini) Nunc pluit & claro nunc Iupiter æthere fulget. Erit igitur hic αἴθελος ab effectu dictus Iupiter, vt sit αἴθελος serenificus. [B] ‖ Αἴθελος ἠχὼ apud Nonnum periphrasticè pro tonitru: quasi dicas, æthereus sonitus: vt αἴθελος sumatur pro αἰθέριος.

Αἴθριος, Subdialis, Qui est sub dio, Qui est sub aere, vel sub Ioue frigido, vt Horatius loquitur. vt apud Lucianum, τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, subdialis pars atrii.

C. Ἐναίθριος, Ὑπαίθριος, composita, pro eodem, vt ἐναίθριοι τόποι apud Theophrastum, De causis pl. lib. 5, Subdialia loca. [C]

Αἰθρία, ας, ἡ, Aer sudus & serenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latinè, absolutè: vt & Virgilius Serena dixit, & in prosa Sereno, subaudito substantiuo tempore, vsurpatur, pro αἰθρίας οὔσης, vel αἰθρίας, sub. οὔσης. Aristoteles De mundo, ἔστι ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, ἀντίπαλος οὖσα τῇ ὁμίχλῃ. id est, αἰθρία nihil est aliud quàm aer nubibus & nebulis vacuus: cui opponitur ὁμίχλη. Lucianus in Nigrino, ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. [D] Alciphron, τὸ καθαρὸν τῆς αἰθρίας. Aristoph. Nubibus, Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν. Si, inquit, ita esset, pro suo arbitrio pluere posse Iouem, quoties libitum esset, sine nubium adminiculo, oporteret illum pluere tunc quum est αἰθρία. Xen. Hell. 7, ἐξ αἰθρίας ἀστραπὰς vocat tonitrua tempestate serena, vt Suetonius loquitur.

Αἰθρία, Nocturnum serenum, vt quidam apud Herodotum exposuerunt, in Euterpe, θερμότερον γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίης καὶ τῆς δρόσου. id est, Nam calidior est aqua nocturni sereni tempore & roris. [E] Xenophon, οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπεπρήκασιν, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herodotum ἐν τῇ αἰθρίῃ exponitur etiã Sub dio: vt sit idem quod ἐν ὑπαίθρῳ. Aristoph. Pluto, Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, F. ήσω. Sub dio cubo. Theocr. Idyll. 8, Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν. Iucundum est æstate apud aquæ riuum sub dio cubare.

C. Μιξαίθριον, vel (vt alii) Μιξαιθρία, Serenitas pluuiis hyemalibus permixta. In vulgaribus lexicis exponitur ex Hippocrate & Theophrasto, Temporis conditio permixta ex serenitatis hyemisque natura: item ex Hippocrate, Hyems in qua interdum pluuiæ, interdum serenitas apparet. [F]

Αἰθριάζω. F. άσω. Sereno, Serenum reddo, Illustro. Aristot. in Probl. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα & ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit: quũ dicit, ὅταν μὲν οὖν κρατῇ ὁ ἥλιος, αἰθριάζει τὸν ἀέρα· ὅταν δὲ κρατῆται, ὅτι νεφώδη ποιεῖ. ‖ Apud Gregorium Naz. εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν absolutè αἰθριάζω pro In sereno cælo versor, νῦν μάρτυρες αἰθριάζουσι, καὶ πανηγυρίζουσι, &c. [G]

Composita, Ἀπαιθριάζω, ET Διαιθριάζω, ET Ἐξαιθριάζω, ET Συνεξαιθριάζω. Aristophanes, ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, Iupiter serenat nubes. Id est, Iupiter serenitatem inducit, pulsis nubibus. Διαιθριάζω autem absolutè ponitur apud Xenophontem, pro Disserenare, καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν. Exponitur etiam Sub dio agere.

Ἐξαιθριάζω autem est Sereno cælo expono. Exponitur etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solẽ expono, Insolo. Et passiuum Ἐξαιθριασθὲν ex Dioscoride lib. 3. cap. 53. Refrigeratum sub dio. Ex eiusdem lib. 3. cap. 163, Συνεξαιθριασθείς, Sub dio vnà positus. [H]

ΑἿΜΑ, τος, τὸ, Sanguis, Cruor. γαῖα ῥέουσα αἵματι, apud Homerum Il. δ, & ο, & υ. Item, αἷμα ῥέεν ἐξ ὠτειλῆς, Iliad. λ. Iliad. ε, — αἷμα κατάρρεεν ἐξ ὠτειλῆς. Iliad. α, Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. In quo versu notandum & κελαινὸν epithetum. Il. φ, αἷμα κελαινεφές. Il. ρ, αἷμα πορφύρεον. Apud Athenæum 13, ἀνθρώπειον αἷμα, humanus sanguis. αἷμ' ἀνθρώπου, Il. ρ. αἵματι φωτῶν, Iliad. σ. αἵματος ἀνδρομέοιο, Iliad. χ. Apud medicos αἵματος ἀναγωγὴ, & αἵματος ἀναφορὰ, vide in ἀναγωγὴ & in ἀναφορά. Itẽ αἵματος πτύσις, sanguinis excreatio. vnde compositum αἱμοπτυϊκός. quod vide infrà suo loco, in ordine compositorum ex αἷμα.

Αἷμα, Cædes, Homicidium. vnde apud Demosthenẽ, ἐφ' αἵματι φεύγειν, Ob cædem exulare. Sic vtitur & Sophocles, item Eurip. Oreste. ‖ Hesychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, id est Ensem. quod & Suidas annotat. sed Etymol. αἱμάτη habet, an tamen ex eodem loco, incertum est.

Αἷμα, Consanguinitas. quam vocem Latinam à sanguine itidem factam esse manifestum est. Aristoteles Pol. 2, ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύει, ὁ δ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophoclem quoque οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. Quam significationem retinent composita ὅμαιμος & ὁμαίμων, σύναιμος & συναίμων.

Αἷμα, Genus, Semen. Iliad. ζ & υ, Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. vbi per γενεὰν pater consideratur, in αἷμα autem mater, vt Hesychius tradit. Sed tamẽ & pater filium vocat sanguinem suum: vt Od. π, Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο. id est, Si reuera meus es, & è meo sanguine. Sic apud Virgilium dicit pater filio Sanguis meus. Et Italæ matres hodiéq; pueruli blandientes dicunt, *Sangue mio*.

Composita ex αἷμα partim genitiuum aut potius genitiui terminationem αἵματος ferè integram seruant (licet magna ex parte in datiuum resoluantur quum exponuntur) partim αἱμο tantùm retinent, amissa per syncopen vna syllaba. Sunt & quæ syllabam ατ retineant, sed ο abiiciant, ob sequentem vocalem: vt Αἱματουρία, Αἱματεκχυσία. Sic vicissim ex αἱμο etiam abiicitur interdum ο, vt quum pro Αἱματωπὸς dicitur Αἱμωπός. Cuius generis esse videtur & Αἱμωδιᾶν. In nonnullis verò non αἱματ, sed αἱμα tantùm mansit, sequente consonante, vt in Αἱμακουρίαι, & in Αἱμαλωψ, quod pro Αἱμάλωψ dictum esse videtur. Ex iis autẽ quæ α priuatiuum, aut præpositionem aut aduerbium præfixum habẽt, quædam itidem syllabam ατ retinent, quædam per syncopen duas illas literas abiiciunt. vt Ἀναίματος (pro quo & Ἄναιμος) Φιλαίματος (pro quo & Φίλαιμος, sed raro) Δίαιμος, Εἴσαιμος, Ἔξαιμος, Ὕφαιμος. Sic etiam Ὅμαιμος & Σύναιμος. Inueniuntur præterea ex his quædam in ον terminata, vt Ὁμαίμων & Συναίμων.

Primum igitur dabo locum iis quæ genitiuum ferè integrum seruant, vel potius eius terminationem: in quibus animaduertendum est quod dixi, bonam videlicet partem ita exponi ac si cum datiuo composita forent. nam αἱματοπότης quidẽ rectè dissoluetur in αἵματος πότης, itidem αἱματουρία in αἵματος οὖρα. ἔχον; at αἱματόρρυτος dissolui potius deberet in αἵματι ῥυτός, sic αἱματόφυρτος, in αἵματι φυρτός, siquis constructionẽ vsitatam respiciat. neque enim dicitur φύρειν αἵματος sed αἵματι, vnde & πεφυρμένος αἵματι. sic etiam αἵματι ῥέειν non αἵματος. Eadem est ratio in αἱματοσταγής. Idem & de iis dicendum quæ αἱμο pro αἱματο habent in principio. nam αἱμοβόρος rectè resoluetur in αἵματος βορός: at αἱμομίκτης nequaquam in αἵματος μίκτης, sed in αἵματι μίκτης. sic αἱμοφόρυκτος in αἵματι φορυκτός, vt αἱμόφυρτος in αἵματι φυρτός. Sunt etiam quædam vocabula quorum principio præfixum αἱμο non per syncopen pro αἱματο positum videri possit, sed pro αἷμα. vt in αἱμοπτυϊκός, pro αἷμα πτύων. sic αἱμορραγία.

C. Αἱματοπότης, ου, ὁ, Sanguinipota. Ex αἵματος & πότης. draconis epithetum in oraculo apud Aristophanem, Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. vbi propter metrum in penultima syllaba ο in ω mutatum est.

Αἱματοποτέω, ῶ, F. ήσω. P. κα. Sanguinem poto. ex αἱματοπότης factum, vt οἰνοποτέω ex οἰνοπότης.

C. Αἱματόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens, Sanguine manans. αἱματορρύτοις ῥανίσι, Guttis sanguinifluis, id est sanguinolentis. pro quo alibi dicit αἱματηραῖς ῥανίσι. Fit ex αἵματος, & ῥυτός, quod in com-

positione duntaxat vsurpatur, vt apud Latinos fluus: à ῥύω, pro ῥέω.

Αἱματοσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fluens, Sanguine stillãs, seu manans. Idem quod αἱματόῤῥυτος. sed αἱματοσταγὴς rectius de homine dicetur quàm αἱματόῤῥυτος. vt Æsch. Persis αἱματοσταγεῖς νεκροὺς appellat sanguine manantes: pro quo corruptè legitur in Aldina editione αἱματοσυγεῖς. Fit ex αἵματι & στάζω. ab ἔσταγον videlicet formando, aut σταγεὶς participio post. aor. passiui.

C. Αἱματοσφαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentè iugulatus, Sanguinolentam cædem habens. Æsch. Ex αἵματι & σφάζω, formando videlicet ab ἔσφαγον aut à σφαγεὶς, eodem modo quo dixi in αἱματοσταγής.

C. Αἱματοφλεβοστάσεις, αἱ, exponitur à Galeno ex Dioscoride, Suppressiones supertumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas sanguine & tumescentes venas. Ita Gorr. in suis Defin. medicis. Sed apud Galenum prior illa expositio tribuitur voci αἱματοφλεβοστάσεις, posterior autem voci αἱματοφλεβοστάσεις. Componitur autem αἱματοφλεβοστάσεις ex αἷμα, & φλεβὸς (genitiuo nominis φλέψ) & στάσις.

C. Αἱματόφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine permixtus, Sanguinolentus. vt αἱματόφυρτα βέλη, Sanguinolenta tela, in Anthol. epigr. Fit ex αἵματι & φυρτὸς, quod formatur à πέφυρται tertia præteriti à φύρομαι. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος à Lycophrone, vt infrà videbitur.

C. Αἱματοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sãguine gaudẽs, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Apud Suidam, λύκοι αἱματοχαρεῖς. Ex αἷμα & χαίρω. Vide αἱμοχαρής. Sic αἱματωποὶ dicuntur ab Euripide Erinnyes. Apud Hesychium legitur & αἱματῶπις, pro fœm. genere, (cui accommodatur etiam αἱματῶπις) & exponitur αἷμα βλέπουσα, id est Sanguinẽ intuens, pro Sanguineum & cruentum quendam aspectum habẽs. eo modo quo dicitur πῦρ βλέπων pro Igneũ seu flammeum quendam intuitum habens. Notãdum est autem in αἱματῶπις & αἱματώπης abiectum esse ο ex αἵματι, propter ω à quo incipit nomen ὤψ, ὠπὸς, cũ quo componitur.

C. Αἱματεκχυσία, ας, ἡ, Sanguinis effusio. Ad Hebr. epist. cap. 9, χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις. Ex αἵματι & ἐκχυσία. elisum est autem ο ex αἵματι propter vocalem sequentem.

C. Αἱμακουρίαι, Inferiæ, Parentationes. Pindarus Olymp. Ode 1, Νῦν δ᾽ ἐν αἱμακουρίαις ἀγλααῖσι μέμικται. vbi schol. annotat Bœotorum esse hanc vocem, qui ea significẽt τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. quæ expositio apud Hesychiũ quoque & apud Etymol. habetur, apud quem perperã αἱμακουρία sing. numero legitur. A Corintho quoque inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ inferiæ ἀπὸ τοῦ αἵματι κορέννυσθαι, quasi animæ mortuorũ saturentur sanguine eorũ quæ illis immolantur. Inuenitur autem & Αἱμακορίαι, quæ scriptura illi etymologiæ magis esset consentanea.

Composita autem quæ pro αἵματι habent duntaxat αἱμο in principio, amissa per syncopen vna syllaba, sunt hæc, inter alia,

C. Αἱμοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Sophocles Aiace σφαγῇ αἱμοβαφεῖ. Ex αἱμο (pro αἵματι ab αἷμα) & βαφὴς, quod in compositione tantùm vsurpatur, deriuatum ab ἔβαφον, aut participio passiuo aoristi βαφείς.

C. Αἱμοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguiuorus. Ex αἱμο & βόρος, à βορά. pro αἱματοβόρος.

C. Αἱμόκερχνον, apud Hippocratem Quicquid in sanguinis profluuio inducit eam tussiendi cupiditatem quam medici κέρχνον appellãt. Est autem κέρχνος, morsus quidam subasper, irritans in aspera arteria. Hæc Gorr. ex Galeno. At Erotianus pag. 13 meæ editionis αἱμόκερχνα esse ait Hippocrati quæ simul sanguinolẽta sint & sicca. κέρχνον enim appellasse Atticos τὸ ξηρόν. Hesychius autem αἱμόκερχνα exponit ἠχοῦντα.

C. Αἱμομίκτης, ου, Incestus, adiectiuè. αἱμομίκται, inquit Budæus, Incesti, Incestuosi, in Pandectis. Fit ex αἱμο pro αἵματι, & μίκτης: quasi ὁ αἵματι μιγνύμενος, qui miscetur suo sanguini.

C. Αἱμοπτυϊκὸς, οῦ, ὁ, Sanguinem spuens, Sanguinẽ excreans. sic apud Æginetam scriptum habetur. At verò apud Dioscoridem & Galenum αἱμοπτοϊκοὶ dicuntur qui apud Æginetam αἱμοπτυϊκοί. vt quum dicit Dioscorides, αἱμοπτυϊκοῖς τι ὠφελεῖ πινόμενος. Sed quum αἱμοπτυϊκὸς dicatur ἀπὸ τοῦ πτύειν τὸ αἷμα, non video quomodo aliter scribi possit quàm αἱμοπτυϊκὸς, & quin ex errore sit apud Galenum & Dioscoridem αἱμοπτοϊκὸς, non dubito. In quibusdam lexicis Græcis corruptè legitur αἱμοπτικὸς omisso υ: in vulgaribus vicissim malè αἱμοπτυκὸς, omisso ι.

C. Αἱμοπότης, ου, ὁ, Sanguipota, Sanguinis potator, pro αἱματοπότης. Apud Lycophronem αἱμοπώτης posito ω in penult. metri gratia.

C. Αἱμοῤῥαγέω, ῶ. F. ήσω, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Dioscoridem lib. 5, ἵστησι δὲ οὖλα καὶ αἱμοῤῥαγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1, καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμοῤῥαγοῦσι, Qui ex vulneribus acceptis, seu propter vulnera, sanguinem emittunt. Apud Æginetam caput est περὶ καθάρσεως αἱμοῤῥαγούσης ὑστέρας. Cæterùm αἱμοῤῥαγῶ qui vertunt Sanguinem fundo, seu effundo, aut Sanguinem emitto, vim Græci verbi nullo modo exprimunt: existimo autem posse exprimi vertendo, Sanguinem erũpo. id est, cum eruptione & cum impetu emitto. nam erumpo Latini iungunt interdum accusatiuo. Galenus ad Glauc. κατὰ τὴν αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα, Narẽ quæ sanguinẽ erũpit: aut, à qua sanguis erumpit. De huius autem verbi compositione, vide statim pòst in Αἱμοῤῥαγία.

Αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, apud Galenum sæpe, Sanguinis eruptio. Dioscorid. 1, αἱμοῤῥαγίας καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐπέχει. Idem 2, τὰς ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγίας, sanguinis e naribus eruptiones. vel, sanguinem è naribus erũpentem. Gal. ad Glauc. 1, καὶ τὰς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίας. Sic αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα appellat, vt modò dictum est, Diosc. 3, αἱμοῤῥαγίας ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων: dicens ἵστησι quod in illo priore loco ἐπέχει. Sic & apud Athenæum 1, ἐπισχεῖν τὴν αἱμοῤῥαγίαν. Gorr. in suis definitionibus medicis, Cæterùm (inquit) à partibus ferè omnibus profluere sanguis potest, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, iecinore, intestinis, & hæmorrhoidibus, atque earum partium ἡ αἱμοῤῥαγία dicitur à quibus ille profluit. Verùm apud Hippocratem quum simpliciter αἱμοῤῥαγία dicitur, non addito partis nomine quæ sanguinem fundit, id modò profluuium sanguinis intelligitur quod e naribus manat, vt annotauit Galenus Comm. 1, τῶν ἐπιδημιῶν. Quũ autem τῆς αἱμοῤῥαγίας nomine omne sanguinis profluuiũ intelligi possit, de eo tamen propriè dicitur quod confertim fit, ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι. quod apud Hippocratem significat ἀθρόως ὁρμᾶν, vt Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις explicauit. Hactenus Gorræus. Cuius verbis addo, de eo dici non solùm quod confertim, sed & quod cum impetu fit, vt exponatur ἀθρόως ὁρμᾶν. Deducens autem αἱμοῤῥαγία à passiuo ῥαγῆναι, in eo Galenum ipsum sequitur, qui postquam scripsit, ῥαγῆναι significare apud Hippocratẽ interdum ἀθρόως ὁρμῆσαι, subiungit, καὶ ἡ αἱμοῤῥαγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται. Ego tamen ab actiua voce commodius deductum iri existimo, & quidem eam in vsitata passim significatione accipiendo, vt αἱμοῤῥαγῶ (à quo fit αἱμοῤῥαγία) sit αἷμα ῥαγεῖν, pro αἷμα ῥῆξαι, eodem modo quo dicitur ῥῆξαι κλαυθμὸν, & ῥῆξαι φωνὴν, atque alia quæ (Deo fauente) in verbo Ῥήγνυμι explicabo. Talis autem est verbi ψυχοῤῥαγῶ qualis & τοῦ αἱμοῤῥαγῶ, compositio. Vsurpatur autem ῥαγῶ in compositione ab ἔῤῥαγον.

C. Αἱμοῤῥοέω, ῶ, F. ήσω. Sanguinem effundo, Sanguinis profluuio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη. ¶ Dioscorides lib. 2, de alliis loquens, ἐχιοδήκτοις καὶ αἱμοῤῥόοις ἁρμόζει. quem locum ita reddit Marcellus, Contra viperæ & hæmorrhoi serpentis morsus vtile est. accipiens αἱμοῤῥοεῖν, vt apparet, non pro Laborare sanguinis profluuio, sed pro Laborare ex hæmorrhoi serpentis morsu. Quanquam αἱμόῤῥους quidem apud Suidam dicitur esse genus serpentis seu viperæ: sed αἱμοῤῥοεῖν pro Laborare ex morsu hæmorrhoi à veteribus expositũ nõ inuenio. Fit ex αἷμα & ῥοέω posito in compositione pro ῥέω. nam à ῥέω fit ῥόος, vnde ῥοέω. Vel potius αἱμόῤῥοος dicemus præcedere, vnde fiat αἱμοῤῥοέω.

Αἱμόῤῥοια (non, vt in vulgar. lex. Græc. αἱμοῤῥοΐα, quinque syllabis. nec enim ἄῤῥοια, διάῤῥοια, παλίῤῥοια, sed εὔροια, διάῤῥοια, παλίῤῥοια) Sanguinis profluuium. Dioscorides, ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἱμοῤῥοίας, καὶ περιπλώσεις ὑστέρας. Sic Gregorius de illa Chananæa, quæ αἱμοῤῥοοῦσα dicitur Matth. 9, θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ.

Αἱμοῤῥοῒς, ΐδος, ἡ, pro αἱμόῤῥοια, Sanguinis effluuiũ, aut profluuium, siue profusio. Gaza apud Aristotelẽ interpretatur etiam Mariscam. Est autem genus morbi particularis ex sanguine profluente, vel ex naribus, vel ex gingiuis, vel ex sede, nonnunquam & ex ore, nullo cum dolore: vt Aristoteles tradit, ita scribens 3 De partibus, διόπερ ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ τῶν οὔλων καὶ τῆς ἕδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ στόματος αἱμοῤῥοΐδες ἄπονοι γίνονται. Idem, πνευματώδης δὲ αἵματος, αἱμοῤῥοῒς ἤτ' ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν. Idem ait, vt in aluo ex cruditate fit διάῤῥοια, ita in venis tum alias hæmorrhoidas, tum etiã menstruorũ fieri. de iis enim dici αἱμοῤῥοΐδας. eius verba sunt, ὥσπερ οὖν ἐν ταῖς κοιλίαις διὰ τὴν ἀπεψίαν γίνεται διάῤῥοια, οὕτω ἐν ταῖς φλεψὶν αἵ τε ἄλλαι αἱμοῤῥοΐδες καὶ αἱ τῶν καταμηνίων. καὶ γὰρ αὕτη αἱμοῤῥοῒς ἐστι. Celsus hæmorrhoidas vocat ora venarum sanguinem fundentia. Quanuis autẽ vena quoque dicatur αἱμοῤῥαγεῖν, & venæ seu venarum αἱμοῤῥαγία, distinctè ponuntur tamen αἱμοῤῥαγίαι & αἱμοῤῥοΐδες à Galeno & Dioscoride. Galen. ad Glauc. lib. 1, λειποθυμοῦσι γὰρ ἐπὶ αἱμοῤῥοίᾳ τε καὶ αἰσχραῖς αἵματος καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις. Quinetiam dicitur αἱμοῤῥαγίαι αἱ ἐξ αἱμοῤῥοΐδων, nõ αἱμοῤῥοΐδες αἱ ἐξ αἱμοῤῥαγιῶν. est enim generalius αἱμοῤῥαγίαι. Dioscorides 3, αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων. ‖ Paulus Ægin. αἱμοῤῥοΐδων aliud præterea genus constituit, eas vocans τυφλὰς, i. cæcas, ex quibus nullus fluat sanguis. Αἱμοῤῥοῒς, (inquit Gorr.) duo significat, scilicet ipsum sanguinis effluuium per venas quæ in ano sunt, (vt scribit Galenus in libro De atra bile, vbi ait symptomati hæmorrhoidis nomen impositum:) tum venam ipsam quæ in ano est, dilatatam sanguinémque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem huius duæ summæ differẽtiæ: alia, cæca est, alia, aperta. Idem Gorr. paulo pòst, Sunt verò & aliæ τῶν αἱμοῤῥοΐδων differentiæ, quas definitionum medicarum autor recenset. Idem paulo pòst, Ac quanuis ex solæ venæ quæ in ano sunt, sanguinem effundentes, αἱμοῤῥοΐδες propriè appellentur, attamen ad earum similitudinem etiã venæ quædam circa vteros mulierum sanguinem profundentes, eodem nomine à medicis dicuntur.

Αἱμοῤῥοῒς, Serpentis genus, inde appellatũ quòd morsu sanguinem eliciat & quasi profluuium sanguinis exciret, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, euocet per cruorem, vt Sol. tradit. Lucanus 9, At non stare suum miseris passura cruorem Squamiferos ingens hæmorrhois explicat orbes. Plinius lib. 20. cap. 20, Sagittarum venena, & serpentium hæmorrhoidum & presterum restringi. ‖ Hic serpens appellatur & αἱμόῤῥοος & per synæresin αἱμόῤῥους. Nicander in Theriacis, Σήματα δ' ἄν τοι δάκεος αἱμοῤῥόου αὐτίκ' ἐνίσποι. Apud Suidam legitur, αἱμόῤῥους, serpentis seu viperæ genus (θηρίος ἔχεως) quod in petricosis cauernulis morari solet. Hoc autem ex Nicandro sumpsit. sequitur enim hic versus proximè citatum, Ὅς τε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει. ‖ Sed αἱμόῤῥους dicitur etiam mulier quæ menstrua patitur.

C. Αἱμορυγχία, ας, ἡ, Rostri vel rictus eructatio. καθαιμάχθαι τὸ ῥύγχος, Hes.

C. Αἱμοφόβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinem metuens, vel Sanguinis metuens. Sed apud Galenum, Metuens missionis sanguinis. nam in Therap. 9, loquens de imperitis & inexercitatis medicis, timentibus tum φλεβοτομίαν (id est venæ incisionem, hoc est sanguinis missionẽ) tum ψυχρὰν πόσιν, (id est frigidam potionẽ) subiungit, ἂν τοὺς μὲν αἱμοφόβους, τοὺς δὲ ψυχροφόβους ὀνομάζομεν ὥσπερ ὑδροφόβους τοὺς λυττῶντας.

C. Αἱμοφόρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fœdatus, vel Sanguine commixtus, vt ait Hesychius. Homerus Od. υ, Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. vbi in quibusdam editionibus αἱμοφορυκτὰ legitur, accentu in vltima. Fit ab αἷμα & πεφόρυκται tertia præteriti à φορύσσομαι.

C. Αἱμόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4, θρυμμάτιος αἱμόφυρτος. Lycophron Alexandra, Τὸν αἱμοφύρτοις ἐστεμμένον μάχαις. Vide suprà αἱματόφυρτος.

C. Αἱμοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis auidus, Sanguinarius: quasi αἵματι χαίρων. sed componitur ex χαρὴς, quod in compositione solùm inuenitur, ab ἔχαρον. Est autem Martis epithetum, vt Seruius notat in illud Virgilii carmen, Sanguineus Mauors clypeo increpat.

C. Αἱμωπὸς, οῦ, ὁ, Idem quod αἱματωπὸς, quod fuit explicatum suprà. Suidas tamen αἱμωποὺς λύκους exponit αἱματοχαρεῖς, id est, Sãguine gaudentes, Sanguinis auidos: quæ expositio notationi nominis non respondet, vt nec ea quam Hesychius habet, αἱμωποὶ esse dicens αἱματώδεις, id est Sanguinolenti. Idem autem est etymon τοῦ αἱμωπὸς (pro αἱματωπὸς) quod & τοῦ αἱμάλωψ, quod proximè sequitur, licet differant significatione.

C. Αἱμάλωψ, ωπος, ὁ, (scribitur & Αἱμάλωψ) Suggillatio in oculis, ex plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine. Sic quidem Archigenes definiuit, qui etiam idem malum ὑπόσφαγμα appellauit. Sic dicitur quasi αἷμα ἐν ὠπί, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Siquidem Dioscorides etiam cruorẽ per adipem sparsum αἱμάλωπα nuncupauit, scribens, καὶ πέσσει κατ' ὀλίγον ὕδωρ ἐπιχέων, ἄχρις αἱ μήτε αἱμάλωψ ἐκκρίνηται, μήτε λίπος ἐπιπλέῃ. Galenus etiam ἐν ταῖς γλώσσαις annotauit αἱμαλώπας vocari rubentes quosdam in cute circulos, qui alio nomine αἰθόλικες dicuntur. Hæc Gorræus. In vulg. autẽ lex. αἱμαλώπης affertur ex Galeno 4 κατὰ τόπους, pro iis etiam quibus oculi sunt cruentati. In loco autem illo Dioscoridis αἱμάλωψ exponunt Cruẽtæ reliquiæ: Budæus autem Cruentum virus, aut Sanguinolentum quiddam. Quod autẽ ad huius vocis etymon attinet, αἱμάλωψ mihi videri dictum quasi αἱμώψ, alibi & ipse annotaui, idq; iampridem: quò pertinet & quod à Gorræo scribitur, sic dici quasi αἷμα ἐν ὠπί. Hoc autem sequendo etymon, quum literã λ abundare animaduerterem, suspicatus sum tale quiddam & voci νυκτάλωψ contigisse, vt videlicet νυκτάλωψ dicatur quasi νυκτάωψ, & significet ἄωψ in compositione (seorsum alioqui inusitatum) videndi facultate priuatum, ex α priuatiuo videlicet & ὢψ ὠπός. Mihi enim parum fit verisimile, veteres in νυκτάλωψ tres voces includere voluisse, vt videlicet νυκτάλωπες sint quasi νυκτὸς ἀλαοὶ ὦπα. Sed vnde λ interiicitur? Ad vitãdũ (vt opinor) hiatũ qui κακοφωνίαν affert. Hoc quoque obseruandum est, si sequamur accentum qui datur voci νυκτάλωψ, melius αἱμάλωψ quàm αἱμαλώψ, scribi.

Αἱμαλωπὶς, ίδος, ἡ, Sanguinem præ se ferens color, siue Concrementum sanguinis. vt in vulg. lex. exponitur. Est autem ex Ruellio sumpta illa posterior interpretatio, in hoc Dioscor. loco, lib. 2, cap. 95, vbi de medulla animalium loquitur, συνίσταται δὲ ἥττους. ἐν γὰρ τοῖς ὀστοῖς καιροῖς αἱμαλωπὶς καὶ εἰσὶν ὀσφ. εὐθρυπτος ἐν τοῖς ὀστέοις εὑρίσκεται). Esse autem hanc vocem à præcedente ortam, minimè dubium est.

C. Αἱμωδιῶ (ab αἱμωδιάω ῶ) Suidas ait esse αἱμωδιᾶν, & Dolorem sentire ex dentibus sanguinolentis. αἱμωδιῶ, inquit, αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμωδῶς. vbi videri possit de industria additum αἱμωδῶς adverbi huius etymologiã ostendendam. vt videlicet ab αἱμώδης, id est Sanguinolentus. Varinus tamen in describendo ex Suida eo loco, accusatiuum illum αἱμωδῶς omisit, per imprudentiam (vt opinor) sicut alia multa imprudenter & parum attentè atque adeo negligenter ex aliis lexicis & ex scholiastis descripsit. Constat tamen dolores dentium esse vtplurimũ sine vllo sanguine: quũ alioqui nonnunquam & sanguis ex gingiuis in ipso dolore emittatur: vnde suspicor αἱμωδιᾶ ex αἷμα & ὀδοὺς cõpositum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus postea attributum fuisse. deinde verò ex αἱμωδιῶ factum esse αἱμωδία (vt ex ὑμνῳδῶ factum videri potest ὑμνῳδία) tandem ex αἱμωδία verbum αἱμωδιάω, pro eo dolore qui est ex obstupefactis seu torpefactis dentibus. HINC igitur Αἱμωδία, ας, ἡ, Dentiũ dolor, Dentium stupor, vt Gaza vertit apud Aristot. in

Probl. διὰ τί τὴν αἱμωδίαν παύει ἡ ἀνδράχνη καὶ ἅλες. Itidem Aphrodisæus, τὴν ἀπὸ τῆς ψυχρῶν ὀπωρῶν προσγινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἀνδράχνη ψυχρὰ θεραπεύει. Id est, Stupori dentibus inducto à frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic pomis generaliter. Marcellus αἱμωδίας interpretatur dentium ex acri acerbóve aliquo cibo torporem. A

Αἱμωδιάω, ῶ, Dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. in Probl. sectione 7, αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας, Stupescunt vel Obstupescunt nobis dentes videntibus, &c. Hesychius ait αἱμωδιᾶν esse Torpere dentes, vel Torpore dentium affici ex aliqua re quæ B videtur aut auditur. Sunt etiam qui αἱμωδιᾶν explicēt τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ. id est, Dolorem dentium sentire cum pruritu. Bibliorum Græci interpretes satis propriè vsi sunt, vt videlicet (sequendo significationem quam in αἱμωδία posuimus) Dentes dicantur αἱμωδιᾶν qui ex acerbo aliquo cibo veluti torpeſcūt, id est in torporem veniunt: Hierem. 31, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν, id est, Patres comederunt vuam acerbam, & dentes liberorum obstupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo sermone dicimus *Les dents agassees*. C HINC Αἱμωδιασμός, οῦ, ὁ, Talis obstupefactio dentium, αἱμωδία. sed ex αἱμωδία fit αἱμωδιάω, ex quo αἱμωδιασμός.

Sunt & adiectiua ex αἷμα composita, quibus aut α priuatiuum, aut præpositio, aut nomen, aut aduerbium præfigitur: quibusdam etiam verbum. Atque horum alia in μανς, alia (& quidem multo plura) in μος, facta syncope, alia in μων terminātur. Quæ eo quo hic proposita sunt ordine expediam. D

Exempla eorum quæ in μανς.

C. Ἀναίμαντς, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poeta quidam apud Athenæum lib. 2, Γλοιοῖς, ἀνάκανθος, ἀναίμαντς, ὑγροχίλωτος. Dicitur etiam ἄναιμος & ἀναίμων, pro eodem.

C. Φιλαίμαντς, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus. qui Latinè dicitur vno etiā verbo Sanguinarius. φιλαίμαντς Ἄρης, in Anth. epigram. Mars sanguinarius. qui & αἱμοχαρὴς idem significante voce à poetis appellatur. E

Exēpla terminatorū quæ in μος, quæ vel syncopē passa esse, vel à nominatiuo formata, dicere possum⁹. Vide quæ hac de re scripsi in fine deductorum ab αἷμα compositione carentium.

C. Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine carens, idem quod ἀναίμαντς, sed, vsitati⁹. Plin. Insecta sine sanguine esse prodiderūt, pro eo quod Aristot. ἄναιμα εἶναι. Dionys. Long. τὴν τῆς παλαιμονῆς ἰδέαν ἐπιτρέπουσιν μαλακὴν καὶ ἄναιμον. Vsus est & Anacreon in odario de cicada, si pro ἀναιμόσαρκε legamus ἄναιμ᾽, ἄσαρκε. alioqui ἀναιμόσαρκος fuerit Carnem F habens sanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam alteram lectionem sequutus sum. Ἄναιμος exponitur etiam vno verbo Exanguis: de qua interpret. vide in Ἀναίμων. HINC aduerb. Ἀναιμεὶ in vulg. lex. Sine sanguine.

Ἀναιμία, Sanguinis priuatio. quasi dicas, Carentia sanguinis.

Ἀναιμωτὶ autem vide post verbum Αἱμόω.

C. Αὔθαιμος, Qui est eiusdem sanguinis, ὁ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. vnde Αὔθαιμοι, Fratres, ἀδελφοί, Hes. Citatur ex Anthol. G epigramm. ET Αὐτόμαιμοι apud Lycophr. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους, inquit Eust.

C. Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, apud Erotianum. In vulgar. lex. αἱματωμένος exponitur, id est Cruentatus.

C. Ἔναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine præditus. Herodotus, τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σάρκινοι. Quod opponitur ei quod ex Anacreōte modò protuli, ἄναιμ᾽, ἄσαρκε. quibus subiungit, Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος. Fortasse autem hoc dicto alludit Herodotus ad Homericum versum qui deos te- H statur esse ἀναίμονας: vt dicetur in Ἀναίμων. ‖ Ἔναιμος, Sanguinolentus, Cruentus. vt ἔναιμον ἕλκος, & ἔναιμον τραῦμα, Vulnus cruentum, id est sanguine adhuc stillans. Apud Dioscoridem interdum ἔναιμα dicitur sine adiunctione, interdum ἔναιμα τραύματα. vt lib. 1. cap. 153, ἐν-

αἷμα κολλητικά, id est quæ sanguinolenta glutinant. Alibi, δυνάμεις δὲ κολλᾶν ἔναιμα τραύματα. ‖ Item ἔναιμον φάρμακον, Medicamentum quod adhuc cruento vulneri inijcitur, vt tradit Gal. initio Comm. 3, εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi solet Medicamentū sistendo sanguini aptum. Dioscor. lib. 5. cap. 21, de aceto loquens, ἐναιμόν τέ ἐστι καὶ ἀφλέγμαντον, Sanguinem sistit, qui videlicet manat è vulnere. Exponitur à Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic & in vulg. lex. ἔναιμα, Emplastra quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικὰ vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον, à quibusdam κολλητικὸν etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna ex parte esse κολλητικά: Therapeut. lib. 6, οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπιτήδειον φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων ἐναίμων ἐστὶν, ἃ τοῖς νεοσπάστοις ἐπιτίθεται τραύμασι.

C. Ἔξαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine destitutus, Qui multū sanguinis effudit, vt Suidas ἔξαιμοι exponit οἱ λείφαιμοι, & οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Eadem enim planè forma dicitur qua Exanguis Lat. sed minus tamen significat. Plut. De anim. prudentia, τοῦ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιφέροντος αἰσθανόμενος.

C. Ἴσχαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἴσχον αἷμα) sistens sanguinem siue supprimens, Sistēdi sanguinis vim habens, aut Aptus ad sistendum sanguinem. Vnde ἴσχαιμον φάρμακον apud Galenum & Æginetam: necnon apud Lucianum in Timone, ita iocantem, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἰάσαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χνοίου. δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. vbi Erasmus ἴσχαιμον φάρμακον præsentaneum remedium vertit, non expressa vi huius vocabuli. In vulg. lex. ἴσχαιμον non solùm exponitur Sanguinem sistens, & sanguinem sedans, verū etiā sanguinem attenuans. sed per errorem (vt opinor) sumendo ἴσχαιμον pro ἰσχναιμον, id est ita interpretando ac si ἰσχναιμον scriptum esset. quod si vsquam reperiretur, id significare posset, à verbo ἰσχναίνω. nam ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω suspectum esset, quanuis ἰσχαλέος pro ἰσχναλέος Hippocr. post Homerum dixerit. Est autem inter ἴσχαιμον φάρμακον & ἔναιμον hoc discrimen, quòd hoc non sanguinem tantùm supprimit, sed & inflammationem arcet: illud facultatem duntaxat sistendi sanguinis habet.

Ἴσχαιμος, vel Ἴσχαιμον, Herba a sistendo sanguine appellata. Theophr Hist. pl. lib. 9. cap 15, φέρει δὲ τὴν Θρᾴκην ῥίζαι μὲν καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας, ἰσχυροτάτην δὲ, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἴσχαιμον. ταύτην δὴ λέγουσιν οἱ μὲν κατατιθείσης τῆς φλεβὸς, οἱ δὲ, καὶ σφοδροτέρως διατμηθείσης, ἴσχειν καὶ κωλύειν τὴν ῥύσιν. Vnde Plinius, libro 25. capite 8, Ischæmonem Thracia inuenit, qua ferunt sanguinem sisti, non aperta modò vena, sed etiam præcisa. Serpit è terra, &c. Eustathius illā radicem quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, ἀπέσχ᾽ ὀδύνας, & παῦσεν αἷμα, (Il. λ, circa finem) ait à quibusdam existimatam esse ἀχίλλειον, ab aliis aristolochiam, quæ & ἴσχαιμος dicta sit. Sunt qui ἴσχαιμον herbā esse scribant milio similē, atque adeo nōnulli milium agreste appellari putant.

C. Κάθαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus. vt κάθαιμα τραύματα apud Eurip.

C. Λείφαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ὁ λειπόμενος αἵματος) Qui sanguine deficitur, Cui sanguis deficit, Cui minus est sanguinis quàm oportet. Gal. Comm. 4, in Hippocratem De diæta in morbis acutis, λειφαίμους exponit τοὺς ὀλίγον ἔχοντας αἷμα, κἂν μηδέπω ἐστὶν ἄχροοι. Quem sequens Gorr. scribit, λειφαίμους propriè dictos τοὺς ἀχροίους, id est decolores: sed non eos tantùm, verùm omnes quibus minus est sanguinis quàm oportet, etiam si colore nondum prorsus sint destituti: eos verò qui aliā ob causam corpore sint malè affecto, καχέκτας à medicis vocari. In vulg. lex. λείφαιμοι, decolores & pallidi, quasi sanguine carentes, exangues, Hipp.

Λειφαιμέω, ῶ, Sanguine deficior, seu destituor, Exanguis & pallidus reddor. Aristot. Probl. τῶν γὰρ φοβουμένων τὰ ἄνω λειφαιμεῖ, τὰ δὲ κάτω ὑγραίνεται, καὶ ἡ κοιλία λύεται. Sic Lat. dicitur aliquis metu exanguis esse.

C. Ὀλιγόαιμος, vel potius Ὀλίγαιμος, Cui paucus est sanguis, Cui parum est sanguinis, apud Alex. Aphrod. Sed frequen-

Google

frequentius inuenitur Ὀλίγαιμος, & ita habetur apud Iul. Pollucem. HINC Ὀλιγαιμία, Sanguinis paucitas. A

C. Πολύαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Multisanguis) Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. Gal. ad Glauc.

HINC Πολυαιμία, Sanguinis abundantia. ET Πολυαιμέω, ῶ, Abūdo sanguine, Arist. De gen. anim. lib. 4.

C. Συναιμος, ET Ὅμαιμος, ET Αὐθόμαιμος, ὁ καὶ ἡ, apud Lycophronem, Consanguineus, ad verbum, συγγενής, Hes. Eustath. Sed Σύναιμος & Ὅμαιμος appellatur etiam frater peculiariter (& quidem frequentius) vel Soror. Sophocles, τὴν τῆς μητρὸς ξυναίμων ἥτοι κα λούμενης, posito Atticè ξ pro σ. Et ἡ ξύναιμος, Soror apud eundem in Antigone. Apud eūdem ὅμαιμος, Soror, in Electra, pag. 80, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν. Vbi annotat schol. ὁμαίμου & κασιγνήτης poni ἐκ παραλλήλου. Hesychius συναίμους exponit duntaxat ἀδελφούς: sed ὅμαιμοι esse dicit & ἀδελφοί, & συγγενεῖς: & addit ὁμαίμονες. Interdū & adiectiuè ponitur ὅμαιμος, vnde ὅμαιμον αἷμα apud Soph. Antigone. Sunt autem poetica hæc tria, sicut & quæ in μων terminantur synonyma συναίμων & ὁμαίμων, de quibus paulo pòst. B

C. Ὕφαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Subsanguineus) Subtus sanguinem habens, Cui subest sanguis. Quasi sanguinem habens subtus latentem, & concretum, vt in sugillatione. Hesychius ὕφαιμον exponit αἱματῶδες. C

Exempla eorum quæ in μων.

C. Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Idē quod præcedens ἄναιμος, Sanguine carens, Sanguinis expers. Hom. Il. ε, de diis loquens, οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. Contrà autē Herodotus de aliis quibusdam diis dixit ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες, tanquā huc alludens. Cæterùm ἄναιμος & ἀναίμων lubentius verto Sanguine carens, aut Sanguinis expers, quàm Exāguis: quum exāguis sit potius Sanguine defectus, quàm qui natura sanguinis est expers. D

C. Συναίμων ET Ὁμαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cōsanguineus, Frater. Idem quod præcedentia, σύναιμος & ὅμαιμος, & poetica itidem. vt in hoc versu, Μηδ' ἀμφὶ κταμένοισι συναίμοσιν εἰς ἓν ἔλθῃς. Apud Soph. cōparat. gradus Ὁμαιμονεστέρα, in Antig. vbi schol. exponit οἰκειοτέρα καὶ συγγενεστέρα.

Ὁμαιμοσύνη in Anthol. epigr. Consanguinitas. Est item Fraternitas. E

C. Φιλαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Idem quod φιλαίματος paulo antè positum. φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych.

Deriuata compositione carentia.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, Dimin. q.d. Sanguiculus, Exiguus sanguis. ¶Etymol. αἱμάτια exponit ἀλλᾶντα. Est autem ἀλλάντιον diminutiuum ab ἀλλᾶς, ᾶντος, quod nomen genus tarciminis significat, secundum quosdam dictum lucanicam. F

Αἱματικὸς, οῦ, ὁ, Sanguineus, Constans sanguine. vt αἱματικὸς χυμὸς, Al. Aphrod. Sic apud Aristotelem, τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν αἱματικῶν ἐστὶν ἴδια, id est, Sanguine præditorum. Quæ autem sanguine prædita sunt, seu quæ sanguinē habent, vocant etiam αἱματώδη & ἔναιμα.

Αἱμάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem: sed minus vsitatum.

Αἱματηρὸς, Sanguinolentus, Cruentus, in Electra, Ἔλυτρον αἱματηρὸν, id est ᾑμαγμένον, inquit schol. Est autem ᾑμαγμένος participium ab αἱμάσσομαι, sonans cruentatum. Addit αἱματηραὶ σταγόνες, sanguineæ guttæ, guttæ quæ stillant è sanguine. Apud eundem Soph. in Trach. φλὸξ id est Flamma, vocatur αἱματηρὰ quæ fit ex victimarum sanguine. G

Αἱματόεις, εντος, ὁ, Sanguinolentus, Cruentus. Idem quod αἱματηρός: sed in carmine iambico vsurpatur hoc, illud in hexametro. vt apud Homerum passim, Od. χ, -παρήϊα τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει. Fœm. est αἱματόεσσα, apud eundem.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permixtus. vt apud Galenum ad Glauconē 1, αἱματώδεις διαχωρήσεις, sanguinolenta alui excrementa. Nonnunquam αἱματώδης apud Aristotelem idem est quod Sanguineus, Sanguine præditus, id est αἱματικός, siue ἔναιμος. H

Αἱματία, ας, ἡ, μέλας ζωμὸς, vt ait Pollux, id est Ius nigrum, quod vsitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium.

Etymologicus autem hunc μέλανα ζωμὸν ait appellari αἱμαλιάν, Hesychius αἱματίαν: quam scripturam potius sequor: vt differat ab αἱμάλιον, significante (vt ipse ait) αἰδοῖον. quod & Etymologicus scribit: sed apud hūc est αἱμαλιὸν cum accētu in vltima: vbi & puto esse debere.

Αἱματίτης, Hæmatites, lapis. q.d. Sanguineus. ita enim appellatur vel quòd sanguinis colorem referat, ac rubo-rem sanguineum habeat: vel ab effectu, quòd videlicet sanguinem reprimat. Vide Plinium lib. 36. cap. 16, & Dioscoridem lib. 5. Idem lapis dicitur & εἰαρίτης, vt Nicandri scholiastes testatur. nam & εἶαρ sanguinem significat. ¶Item αἱματίτης, ἡ φλέψ, id est vena.

Αἱμάτις, ιος, ἡ, Ensis, Gladius, apud Sophoclem. Etymol. Hesychius tamen & Suidas aiunt αἷμα id significare apud eum in Electra. An verò Etymologicus eodem Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium est.

Αἱματίζω, Sanguinem elicio. Aristoteles, ἐπεὶ καὶ αἱ μυῖαι τῷ κέντρῳ θιγγάνουσαι αἱματίζουσι, siquidem & muscæ aculeo attingentes, sanguinem eliciunt.

¶Αἱματόω, ῶ, F. ώσω. Cruento, Cruore seu sanguine inficio, Sanguinolentum reddo. ¶Item Interficio, vt Hesych. & Etymol. tradunt.

Αἱματοῦμαι, pass. Cruentor. Item, In sanguinem vertor. vt apud Galenum αἱματοῦται ἡ τροφὴ κατὰ τὸ ἧπαρ. id est, In sanguinem vertitur cibus versus iecur. Participium est ᾑματωμένος, Cruentatus. Vel, In sanguinem versus. Apud Xenophontem Pæd. 1, ἀκόντια ᾑματωμένα, iacula cruentata.

C. Ἐξαιματόω, itidem vt αἱματόω, In sanguinem verto, apud Aphrod. in Probl. HINC Ἐξαιμάτωσις, Ipsa actio vertendi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, vt Gaza vertit alicubi. A Budæo redditur Sanguinis generatio, in hoc Galeni loco ad Glauc. 2, τὸ γὰρ ὑγιαίνειν μὴ ἧττον τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα δεξαμένον ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Greg. ἐπὶ τῷ ἥπατι μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργίας ἣν χρεία πρὸς τὸ τὸν χυλὸν ἐξαιματῶσαι. HINC etiam Ἐξαιματωτικός, Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις apud Aphrodisæum in Probl. Vis generandi sanguinis Vis sanguinis generatrix, seu effectrix. DICITVR & Καθαιματόω pro Cruento, pro quo perperam in vulg. lex. legitur Καθαιμάζω.

C.2. Συνεξαιματόω, ῶ, Vnà cruēto. Et pass. Συνεξαιματοῦμαι. Vnà cruentor. Philo De vita M. lib. 1, συνεξαιματοῦνται δ' αὐτοῖς λίμναι.

¶Αἱμάσσω, & Atticè Αἱμάττω, F. ξω, P. χα, Idem quod αἱματόω, id est Cruento, Sanguine inficio, Sanguine conspergo. Sophocles, ἐν τοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, manus cruētare. Interdū significat, Vellicando sanguinem elicio, Vellico ita vt sanguinem eliciam. à qua significatione dicitur αἱμασιά.

Αἱμάσσομαι, pass. Cruentor, Sanguine inficior. vnde participium præsens αἱμασσόμενος, qui cruētatur: & præteritum ᾑμαγμένος, cruentatus. σίγλον αἱμασσόμενον, apud Sophoclem in Aiace. Lucianus, ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ᾑμαγμένος. ¶Apud Sophoclem αἱμάσσεσθαι exponitur etiam φονευθῆναι, id est occidi: hoc loco, οἷος ἄρ' αἱμάχθης. Sic & αἱματοῦσθαι pro Occidere à Suida & Hesychio exponi dictum est.

Αἱμακτὸς, οῦ, ὁ, Sanguinolentus. vt αἱμακταὶ ῥανίδες apud Euripidem, Sanguinolentæ guttæ, Sanguine permixtæ. Fit ex ᾕμακται tertia præteriti ab αἱμάσσομαι, & quamuis sit nomen, participii ᾑμαγμένος significationem habet. HVIC contrarium est Ἀναίμακτος præfixo α priuatiuo, & ν inserto euphoniæ causa. Est igitur ἀναίμακτος, Non cruentus, aut cruentatus, Non sanguinolentus. vnde & Ἀναιμακτὶ aduerbium, Non cruentè, Sine sanguine, apud Hesychium.

C. Ἀφαιμάσσω, Sanguinem elicio, Sanguinem detraho. vt ἀφαιμάξαι τὸ ζῷον, in Hippiatria. HINC Ἀφαίμαξις, Sanguinis detractio.

C. Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω. vel, Valde cruento. vt apud Synesium, ἐξαιμάσσων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo videlicet calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenophon Pædiæ 7, οὐδὲν φειδόμενος τοῦ ἵππου, ἀλλ' ἐξαιμάσσων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ.

C. Καθαιμάσσω, Itidem pro Cruento, vel Valde cruento.
VNDE Καθαιμακτὸς, Cruentatus, Cruentus. In vulgaribus lexicis malè exponitur καθαιμάσσω per καθαιμάζω, quod (licet bis illic positum) mendosum est pro καθαιμάσσω.

Αἱμασιά, ᾶς, ἡ, Sepes. Propriè inquit Suidas, sepes quæ spinas habent dicuntur αἱμασιαί. Etymologicus itidem & Theocriti quoq; scholiastes aiũt, αἱμασιαὶ dici, quia αἱμάσσονται (id est, cruentantur) earum spinis qui eas ingrediuntur. Theocr. in Thyrside, Ταὶ ὀλίγαις τὰς χῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει ἠδ' ὄρες.

Αἱμασιά, Maceria, Septum murale exponitur apud Herodotũ. Suidas ait Herodoto esse murum ex minutis silicibus extructum absque luto. Herodot. 1, τὸ δὲ ἀπὸ ξυνοῦ αἱ δὲ ἐπικαμπαὶ ... χεῖλος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ ... Sic Demosthenes, αἱμασιαὶ ... ὕδατι.

Αἱμασιὰ perperam appellat vulgus locum circundatum αἱμασιαῖς, id est sepibus, inquit Suidas.

Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sepis vel maceriæ formam habẽs. Aut, Ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Apud Platonem De legibus αἱμασιώδης vertitur Macerio sus à Ficino.

¶ Ex deriuatis autem ab αἷμα compositione carentibus, nonnulla itidem syncopen passa sunt, aut certè à nominatiuo αἷμα formata, non à genitiuo aut datiuo. vt αἵμαλος vel pro αἱματηρὸς per syncopen dictum esse videri potest, vel ex αἷμα absque syncope deductum: ac cætera itidem, ἔναιμος, ἔξαιμος, κάθαιμος, &c. Quod autem ad αἱμοφόρυκτος attinet, & αἱμόφυρτος, & αἱμοβαφὴς, & αἱμόῤῥυτος, & alia huius generis composita, ea συγκεκόφθαι vult Eustathius. αἱμοφόρυκτα (inquit) συγκέκοπται ex αἱματοφόρυκτα. nam ab αἷμα debuisset esse αἱματοφόρυκτα. Quæ Eustathii ratio vt valeat in his compositis (etsi inueniri posse arbitror aliqua quæ illi rationi opponantur exempla) non itidem in alterius formæ compositis locum habere videtur: nec in deriuatiuis compositione carentibus, quæ itidem trisyllaba sunt pro quadrisyllabis, vt αἱμηρὸς pro αἱματηρὸς, & αἱμοῦμαι pro αἱματοῦμαι, de quibus nũc tractabo.

Αἱμηρὸς (siue hoc siue illo modo formatum, vt modò dixi) idem quod αἱματηρὸς, Sanguinolentus. nam αἱμηρὸν Suidas exponit αἱματώδης. Hesychius autem αἱμηραὶ (pro quo mendosè apud eum legitur αἱμηρὰ) αἱματώδης. Stephanus Epidaurum appellatam αἱμηρὰν scribit quòd frequenter sanguine inficeretur ara Æsculapii quæ illic erat: Reponi enim debet in illo Stephani loco aduerbium τοῖς: vt ita legatur, καὶ αἱμηρὰ διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ... Sed apud eundem est, vt & apud Hesychium, error in accentu: diuersus tamen. nam αἱμήρα apud Hesychium legitur pro αἱμηρά: apud illum verò αἵμηρα pro αἱμηρὰ habet Aldinus codex.

Αἱμόω, ῶ, itidem pro αἱματόω, ῶ, Cruẽto. Nã αἱμωθὲν Hesychius exponit ᾑματωθὲν, quod ab αἱμοῦμαι illius passiuo factum esse dicendum est, pro ᾑμώθη. HINC autem Ἀναιμωτὶ deductum esse puto, vt ἀναιμωτὶ sonet ad verbum Incruentatè, pro Absque cruentatione: pro quibus Latini dicere solent Incruenta pugna, vel Incruento marte. Ennius dixit, Sine sanguine & sudore. Hom. Il. ρ, Νήπιοι οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι Αὐτὸς ἂψ Αὐτομέδοντος. Sic Odyss. σ, Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι. Et Odyss. ω, ὡς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθῶσι μάχης. Scribitur verò & ἀναιμωτὶ, cum ω: sed ἀναιμωτὶ legit Eustathius. Sic & apud Apollonium Argon. 1, – ἀναιμωτί γ' ἐίσκωεν. Apud Suidam quoque ita scriptum reperitur. Talem autem huius aduerbii formationẽ ab αἱμοῦμαι esse existimo, qualis est τοῦ ἀναιμακτὶ ab αἱμάσσομαι: vt videlicet fit ἀναιμωτὶ ab ᾕμωται, sicut est ἀναιμακτὶ ab ᾕμακται. nam vt ab ᾕμακται vel potius ᾕμακτοι, posito pro ᾕμακται, fit αἱμακτὶ, deinde præfixo α priuatiuo, & interiecto ν, ἀναιμακτὶ: sic ab ᾕμωται pro ᾑμάτωται (vt apud Hesychium αἱμωθὲν habetur pro ᾑμώθη) fit αἱμωτὶ, ex quo ἀναιμωτί. Certè vt eadem est vtriusque aduerbii formatio, sic & eadem significatio. sonat enim & ἀναιμακτὶ Incruentatè. Sed in prosa ἀναιμακτὶ dicitur potius

A quàm ἀναιμωτὶ: quo tamen vsi sunt interdum cum aliis, tum Lucianus & Herodianus. Vsus est & Plutarchus; coniungens cum ἀκονιτὶ, eiusdem generis aduerbio.
‖ In vulg. lexicis habetur & Ἀναιμωτὶ, pro eodem, sed sine exẽplo. Habetur ibidem & Ἀναιμωτί, ab ἄναιμος, quod suprà expositum fuit.

Αἱμὸς, οῦ, ὁ, Locus arboribus dẽsus aut fruticibus, Dumus. Αἱμοὶ δρυμοί, Αἰγύλος Ἀγγείοις, habet Hesychius: sed repono, Αἱμοὶ, δρυμοί. pro quo δρυμοὶ apud Eustathium
B perperam legi existimo δρόμοι, pag. 1851. quum addat (ex quorundam gramm. sententia) eandem fortasse etymologiam esse huius vocis αἱμοὶ, quæ sit vocis αἱμασιά: ipse autem postea ab αἱμὸς hanc deduci censeat. Quomodo autem ἐν δρυμοῖς contingat αἱμάσσεσθαι (quod ad confirmationem huius etymologiæ facit) apparet ex Bionis idyllio in Adonidem, vbi postquam dixit Venerem vagari per δρυμώς, subiungit, – αἱ δὲ βάτοι νιν Ἐρχομέναν τείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Apud Suidã quoque mendosè legi puto δρόμους pro δρυμοὺς, vbi scribit, αἱμοὺς τοὺς δρόμους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. ‖ Αἱμοὺς Hesychius exponit etiam ὀξυλόγους. Apud eundem legitur mutato
C accentu αἷμος expositum τράχηλος.

Αἵμιον, Hostia, (σφάγιον, Hesychio) Quæ vox si mendosa non est, & ipsa inter ea quæ à nominatiuo αἷμα formãtur, referri debere videtur. ET Αἵμιον apud Suidã, Vas quo sanguis excipitur. sed hoc vocabulum magis etiam suspectum est. Vide Ἀμνίον in ἀμνός.

Αἱμοῦντες, οῦ, ὁ, Salgamarius apud Dioscoridem, inquit Budæus: quod & ipsum ab ᾕμωται factum videtur, vel potius tanquam ab ᾕμωνται, tertia præteriti τοῦ αἱμύσσομαι,
D quod sit passiuum τοῦ αἱμύσω.

Αἱμώνια σῦκα, Ficuum genus in Paro insula, ita dictorum ob ruborem, inquit Athenæus lib. 3. & post eum Eustathius: qui quum tradunt ita dicta διὰ τὸ ἐρυθρὸν, id est ob ruborem, ab αἷμα deriuari innuunt, quasi dicerent διὰ τὸ αἱματώδες χρῶμα, id est ob sanguineum colorem. Eadem & Lydia vocata scribit ibidem Athenæus.

ΑΙΜΥΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Blandus, Festiuus, Lepidus, Affabilis. Ab Hesychio exponitur ἀστεῖος, id est, Vrbanus,
E Festiuus, siue Lepidus. Item συνετὸς, Circunspectus. & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, id est, Acumine dicendi præditus. Vsurpatur nonnunquam de persona, vt Plutarchus in Eumene, εἰπεῖν μὲν οὐδ' δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. epigrammatum 3. κούρη αἱμύλος. Sæpius de re, id est de ipsa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ σοφιστικὸν εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, id est, aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus, αἱμύλον καὶ ... τοὺς λόγους σοῦ.

Αἱμύλος, in malam partem, Illecebrosus, Deceptor,
F Blanditiis decipiens, Suidas αἱμύλος exponit ἀπατεὼν, id est impostor: item κόλαξ, Assentator: & subiungit hunc locum, ... αἱμύλους καὶ κομψοὺς ... παίζειν. vbi tamẽ αἱμύλους arbitror posse significare, festiuorum, lepidorum hominum. Sed Hesiodus occasionem videtur dedisse huius expositionis, αἱμύλος, id est ἀπατηλὸς, Impostor: quum scribit in Ergois, – ἐξαπατῶν αἱμύλα κωτίλλουσα. vbi notandum αἱμύλα neutrum plurale pro aduerbio αἱμύλως. Sic & in Theogonia, – δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud
G Platonem αἱμύλος ἀνὴρ à quibusdam exponitur Impostor: sed intelligendum est de impostura quæ fit verborum blanditiis & illecebris. Quare αἱμύλον hoc sensũ interpretandũ puto Pellacem. Cæterùm αἱμύλον quidã volunt esse tanquam forma diminutiui factum ab αἵμων, id est Peritus: Eustathius autem deductionis ab αἷμα rationes duas affert, pag. 1391, quò te remitto.

Αἱμυλία, ας, ἡ, Festiuitas, Lepor. Plutarchus αἱμυλίαν & χάριν copulat aliquando. vt, οὔτε ἁρμονία καὶ πειθὼ ἐχει ... αἱμυλίας καὶ χάριτος. Idem in Paulo Æmylio,
H Μάρκος δὲ, Πυθαγόρου παῖς τοῦ σοφοῦ, δι' αἱμυλίαν λόγου καὶ χάριν Αἰμύλιος προσαγορευθείς. vbi αἱμυλίαν λόγου compo sita voce reddideris apte blandiloquentiam. vnde apparet Æmylii s non Latino i sed Græco υ in secunda scribendum esse syllaba. Quinetiam præfigenda esset aspirata H, quæ tamen omitti solet.

Αἱμύλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deriuatum ab αἱμύλιος [illegible] possessiui formam habens, & idem significans. αἱμύλιος [illegible] apud Homerum & Hesiodum sæpe: vt Od. α, αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει. Vbi Eustath. exponit αἱμυλίοισι λόγοις, secundum veteres, Verba dolosa, persuasoria, imposturia, versuta. Hes. Theogonia, [illegible] δόλω φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Idem ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους sæpe copulat. vt in Ergois, ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. Itidem in alio loco eiusdem poematis.

Αἱμύλλω, Decipio. [illegible] vnde [illegible] vir quidã dictus ab Aristophane, quasi αἱμύλλων τοὺς χρήστας, id est, decipiens creditores. Schol. Aristoph.

AἸNOΣ, οῦ, ὁ, Grauis, Horrendus, Horribilis. Hom. Il. θ, αἰνὸν ἄχος, Grauis mœror. Ibidem, αἰνὸς χόλος, Grauis indignatio. Od. μ, αἰνότατον κακὸν, grauissimũ malum. Apud eundem, in primo versu Iliad. ξ, φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Sic Il. ξ, dicit [illegible]. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπόν: quod Hesiodus coniungit cum αἰνὸν, in Ergois, — [illegible] χαλεπὴ [illegible] αἰνή. Homerus autem αἰνότερον & κύντερον copulat, Od. λ, Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατε Κρονίδη, Iliad. α & ξ. In compositione grauem seu horrendum, item malum & infelicem significat, vt mox videbimus. Fieri autem volunt αἰνὸς à δεινὸς, ablato δ, & mutato ε in α: cuius etymologiæ meminit etiam Eustathius. Orion apud Etymologicum Ponit aliud etymon, videlicet à δαΐ, id est pugna, vt à δαΐς [illegible] ab ad- [illegible] & [illegible], abiecto autem δ, αἰνὸς. Ego autem ab ad- uerbio αἰνῶς potius deduxerim, vel ex αἰανὸς ab αἲ deriuato per syncopẽ factum esse dixerim: si quidẽ αἰανὸν Hesychio interpretemur duntaxat χαλεπὸν & αἰνόν.

Αἶνος [illegible] apud Homerum exponit Eustathius obscurum & ænigmaticũ, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur, vt infrà dicetur.

Αἰνὰ aduerb. positum pro αἰνῶς. vt αἰνὰ χολώσατο apud Callimachum hymno in Delum, Grauiter succensuit.

Αἰνῶς, Aduerbium, Grauiter, Horrendè. Il. α, — αἰνῶς μάλ' αἰδέομαι, Grauiter metuo, vel Grauissimè. potest etiam exponi Valde metuo. vt Il. γ, Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν, Immortalibus deabus valde similis est facie. Od. α, [illegible], id est, Diligebat vehementer. Od. ι, — [illegible], Gauisus est vehementer.

[illegible], Aliud aduerbium, formam habens aduerbii è loco: deductum ab αἰνὸς eodem modo, & seruiens adiectiuo αἰνὸς, vt substantiuo Αἶνος, quod est vrbis Thraciæ nomen. vt sit [illegible], Ab Aeno vrbe: item [illegible], [illegible], A re graui & horrenda. Il. ν, [illegible] ἐξ αἰνόθεν αἰνῶς. Id est, Ex malo malè, vel Cum graui malo, à grauibus malis, siue post grauia mala. Budæus vernaculo sermone interpretatus est ad verbum valde propriè, De mal en mal. id est, De malo in malum. Existimo autem ita dictum [illegible].

C. Αἰνοβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter bacchans, Qui vel quæ grauiter bacchatur, aut horribiliter, Graui furore percitus. vt [illegible] αἰνοβακχεύτου, apud Lycophronem in Alexandra. Euripides [illegible] dicit pro αἰνοβακχεύτω, si αἰνοβάκχευτον exponamus [illegible].

C. Αἰνοβίας, ου, ὁ, & Ionicè αἰνοβίης. Strenuus, Bellicosus. ad verbum, Vehementi robore præditus, ex αἰνὸς & βία: in Anthol. epigr. [illegible] τὸν αἰνοβίην [illegible].

C. Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius malæ, id est infelices, sunt nuptiæ, Infelix nuptiis. Ex αἰνὸς & γάμος. significat autem αἰνὸς malum in hoc vocabulo, vt & in aliis multis. adeo vt sit αἰνόγαμος ad verbum noster [illegible].

C. Αἰνοθρυπτής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Malè delicatus, aut Perditè delicatus. Quidam exponũt, Quem malè decent deliciæ, aut Cui malè conueniunt deliciæ. Lubẽter verò interpretarer Deliciis perditus, vel potius Perditè delicatus. Nam αἰνὸς etiam in compositione vehementiam significat: sed vt αἰνῶς Græcis significantius est quàm λίαν aut ἄγαν, ita Perditè quàm Vehementer apud Latinis significantius est [illegible]. Theocr. in Idyllio quod Sy[illegible] [illegible] καὶ ἐς μάταν αἰνόθρυπτον [illegible] extra compositionem [illegible] tertia præte[illegible]

[illegible] Toru[illegible] intellige autem [illegible] in Alexandra. Idem [illegible] [illegible] habens, id est infeli[illegible] apud Lycophro[illegible] quod [illegible]. Fit ex [illegible]

[illegible], pro Αἰνὸς [illegible], Horrendus leo. Horribi[illegible] leo. Theocr. Idyll. [illegible] Ex αἰνὸς & [illegible].

C. Αἰνόλυκος, ου, ὁ, pro αἰνὸς λύκος, Horrendus lupus. Eodem modo quo Theocritus [illegible] dicit horrendum leonem. Vtitur Lascaris in epigr. nescio an ad imitationẽ Theocritici αἰνολέοντος hoc vocabulum fingẽs, an vbi inuento vtens. Ex αἰνὸς & λύκος.

C. Αἰνομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Furore grauiter percitus. Ex αἰνὸς & μαίνομαι.

C. Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periens horrenda morte, vel misera morte. Aut, Quem manet horrenda mors. Vel, accipiendo μόρος pro sorte, Qui est malæ sortis, id est miseræ seu miserandæ, Cui misera sors contigit. Aut simpliciter, Infelix, Miserandus. id est δύσμορος. Odyss. ι, — [illegible] Αἰνόμορον [illegible] αἰνόμορον [illegible] Il. χ, δύσμορος & αἰνόμορος eadem facit: quum ait, [illegible] δύσμορος αἰνόμορον. Vtitur & Æschylus in tragœd. secunda. Fit ex αἰνὸς & μόρος.

C. Αἰνοπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauia perpessus. Od. σ, Ἤ μοι μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν [illegible]. Musæus, (id est autor opusculi quod Musæo falsò adscribitur) Αἰνοπαθὴς [illegible]. Ex αἰνὸς & πάθος, quod in compositione duntaxat vsurpatur, factum ex aoristo 2, ἔπαθον.

C. Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter feriens, Grauiter percutiens. vt αἰνοπλῆγες [illegible] apud Nic. Ex αἰνὸς & πλήσσω, formando ex fut. πλήξω, vel ex aoristo 1 ἔπληξα, detracta prima & vltima syllaba. eodẽ videlicet modo quo οἰνοπλήξ. Sed vt οἰνοπλὴξ accipitur in passiua signific. pro Percussus vino, id est temulentus: ita & αἰνοπλὴξ non dubium est quin passiuè dici possit, Qui grauiter est ictus.

C. Αἰνοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, paroxytonum, Qui infeliciter generat, de viro: Quæ infeliciter parit, de muliere. nam τίκτειν etiã de viro per catachresin dicitur, pro φύειν. Nonnus, Αἰνοτόκου Σεμέλης [illegible] Τεύδου. Ex αἰνὸς & τόκος. vel ex [illegible] præterito medio.

Αἰνότοκος, proparoxytonum, Infeliciter natus, Infeliciter editus in lucem. Accentu duntaxat distinguitur à præcedente actiuam significationem habente.

Αἰνοτύραννος, ου, ὁ, Idem quod αἰνὸς τύραννος, Grauis tyrãnus, Horrendus tyrannus.

C. Αἰναρέτης, ου, ὁ, Cuius grauis est virtus & perniciosa, ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων τὴν ἀρετήν. id est, ad verbum, Qui virtutem habet ad malum. Hoc est, Qui virtute abutitur, Qui virtutẽ habet ad malos vsus. Per virtutem autem intelligitur fortitudo κατ' ἐξοχήν. Hom. Il. π, Αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ; Aliis legere placuit αἰναρέτης, vt referatur ad χόλος, quod nomen est in proximè præcedente versu: vt sit αἰναρέτης χόλος, ira quæ grauis est & perniciosa virtutibus. Fuerunt etiã qui legerent diuisim, Αἲ ἀρέτης, &c. sed prima lectio magis recepta est, quæ & Aristarcho placuit. Fit autem αἰναρέτης ex αἰνὸς & ἀρετή. Est & nomen viri proprium Αἰναρέτης.

Componitur αἰνὸς etiam cum nominibus propriis: vt in αἰνόπαρις & in αἰνελένη, pro Malorũ autor Paris, vel, Grauis seu pernicio sus Paris, & Perniciosa Helena. Dicitur & δύσπαρις ab Homero pro αἰνόπαρις, vt inquit Eustath.

AἸNEIAΣ, Troiani illius herois nomen, ab αἶνος deriuatum, vt testatur Hom. hymno Veneris, his versibus, Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν Ἔσχεν ἄχος, οὕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ. Quidã tamen ab αἰνεῖν, id est laudare, deriuatum esse putarunt.

AἸNOΣ, ου, ὁ, Apologus, Apologatio, apud Quint. Dictũ fabulosum, aut prouerbiale, Sermo seu oratio prouerbialis. λόγος παροιμιώδης, inquit Suid. Eustathio autẽ αἶνος est λόγος μυθώδης, [illegible], καὶ [illegible], id est Oratio fabulosa, & obscura, & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idẽ ait veteres [illegible] αἶνος & παροιμία differunt: nam αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animantibus aut à [illegible] ad hominum admonitionem traducitur,

vt ait Lucillius Tarræus in primo De prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Hesiodus, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, ὧδ' ἴρηξ, &c. A plantis autem, vt apud Callimachũ, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον ἔν κοτε Τμώλῳ δάφνην, &c. Hæc apud Eustathium, quæ & apud Ammonium reperiuntur. Quint. lib. 5. cap. 11, αἴνους Græci vocant & αἰσωπείους, & vt dixi λόγους μυθικούς. nostrorum quidam non sanè recepto in vsum nomine apologationem. Cui confine est παροιμίας genus illud quod &c. ‖ Videtur αἶνος pro παροιμία poni, (id est prouerbium) à Theocrito, quum ὁ Κυνίσκας dicit, Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.

Αἶνος simpliciter pro quolibet dicto capitur, vt inquit Eustathius, exemplum tamen nullum ponens: sed videtur posse ex hoc versu Od. ξ afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Nam quod in quibusdam lex. Græc. dicitur αἶνος hic significare prouerbium, apertè falsum est. Obseruandum est autem, αἶνος quum fabulosam orationem seu fabulosum dictum significaret, vsurpatum fuisse pro quolibet dicto: sic μῦθος pro quolibet dicto posuisse Homerum, quum apud eius posteros in oratione soluta pro fabuloso tantùm dicto seu fabula vsurpatum sit.

Αἶνος, Assensio, συγκατάθεσις, vt ait Eustathius: hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri vsurpatur, vt dicemus postea.

Αἶνος, Laus, Encomium, Dictũ laudatoriũ, aut Oratio laudatoria. Od. φ, – τί με χρὴ μητέρος αἴνου; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen. 15. quidã poeta, Εἰρεσιώνη βλαστοὺς ἀποπέμψασθαι εἰς μέγαν αἶνον. Hinc & πολύαινος vocatur Vlysses, multùm laudatus.

Αἶνος, Thraciæ vrbs. Suid. Hes. Eust. Steph. Strabo.

C. Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm laudatus, Multa laude dignus. vt Vlysses πολύαινος apud Homerum, Il. ι, Εἶπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od. μ, Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. ‖ At verò Il. λ, Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, exponitur στωμύλε, μυθολόγε, φλύαρε, id est, garrule, loquax, nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον: sed malim in priori significatione hic quoque accipere, vt sit ironia.

Αἴνη, ης, ἡ, Apud Herodotum idem quod αἶνος in significatione proximè præcedente, id est pro Laude. lib. 8, ἐν ᾧ ἂν ἡ μεγίστη τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλέης. id est, Maxima laus Themistocli tribueretur. vel, In maxima esset existimatione. Vtitur & Arrianus 8 libro, Ionicè scripto.

Αἰνέω, ῶ. F. έσω vel ήσω (vt πονέσω & πονήσω, καλέσω & καλήσω) sed ήσω magis antiquum est, & à poetis Ionicè vsurpatur, potius quàm in soluta oratione, Pᵣ. ᾔνεκα. Laudo, secundum significationem illam quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exponitur & Approbo, seu Comprobo. Il. κ, Τυδείδη μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνει, μήτε τι νείκει. Od. σ, Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. id est, Non laudabunt. vel, Non approbabunt. Plutarchus dicit αἰνεῖν, hoc in versu Hesiodi, Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι, significare ἐπαινεῖν id est Laudare: Laudare autẽ dici pro παραιτεῖσθαι. Ad huius autem Hesiodei versus imitationem compositum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingentia rura, exiguũ colito. ‖ Αἰνέω, Assentior. Cum datiuo personæ apud Apollonium Argon. 1, – Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων, id est, Ancæo autẽ multi ex sociis assensi sunt. Apud Homerum initio Il. θ, αἰνεῖν itidem pro assentiri cum accusatiuo rei. Πειρᾶτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ' ὄφρα, &c. id est, Assentimini simul omnes meæ orationi. Potest etiam exponi, Approbate meam orationem. Nam licet Eustathius velit poni hic αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet sententia, vtrolibet modo vertas. fortasse etiam absolutè positũ hic esse putauerit αἰνεῖτε, vel subaudiri datiuum personæ ἐμοί. vt sit αἰνεῖτε ἐμοί. ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.

Αἰνείω pro αἰνέω interiecto ι. vnde αἰνείει in quibusdam lexicis ponitur pro Laudet. ‖ Item αἰνέομαι, οῦμαι, voce passiua pro αἰνῶ. vnde Hesychius αἰνεῖται explicat συγκατατίθεται, id est assentitur.

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. vtitur Homerus, – οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημ' αὐτὸς, &c.

A Αἴνεσις, εως, ἡ, Laudatio vel Assensio. ab ᾔνεσα, nõ ᾔνησα. est enim duplex aoristus, vt & futurum. HINC Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laudabilis, Laude dignus. Hesychius αἰνέσιμος exponit καθήκοντος. HINC & Αἰνεσιμὰ à quo datiuus pluralis αἰνεσίμοις apud poetas reperitur, vt apud Callimachum in hymno Dianæ, & apud Apoll. Rhodium: vide in Ἐπαινετὸς post Ἔπαινος in Not.

Αἰνετὸς, ἡ, ὸν, Laudabilis, Laude dignus. Fit ab ᾔνεται tertia præteriti ab αἰνέομαι. quanquam ᾔνηται potius dicitur, præsertim in soluta oratione. vt ᾔνημαι, & ᾔνηται. Hesy

B chius citans hæc verba Αἰνετὰ τεκνώσατο (quod posterius vocabulũ mihi suspectũ est) αἰνετὰ exponit ἐπαίνου ἄξια, id est, Laude digna.

C. Ἔπαινος, ου, ὁ, Laus, Laudatio, vt ἔδει ἔπαινον ἔχειν τινὰ, Xeni Pæd. 2. Et Hell. 6, ἔπαινον μὲν ἐργασάμενοι, αἰσχρὰς δὲ ἔργοις ἀποχόμενοι. Apud Plat. De leg. ἔπαινον ἔχειν, Laudari. Sæpe etiam in plurali vsurpatur: vt apud eundem Xenoph. οἱ μὲν νέοι τοῖς πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. Apud Isocrat. Paneg. ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι & εὐδοκιμίας τυχεῖν pro eodem. ‖ Ἔπαινος pro oratione quæ habetur in laudem alicuius

C ex Plutarcho citatur in Lycurgo, ἐψηφίσαντο μετὰ θάνατον ἔδει ταῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον.

Ἐπαινέω, ῶ, F. έσω, & έσομαι (& interdum apud Poetas ήσω) Laudo. Isocr. Panath. ἀδελφὸς αὐτὸν ἐπῄνεσαν, εὐλόγησαν, ἐμακάρισαν. Xen. Pæd. 5. ἐπαινεῖν & εὐδαιμονίζειν ponit tanquam aliquid differentiæ habentia, ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνεσαν, πάντες δ' εὐδαιμόνιζον. Ab Isocrate tamẽ ἐπαίνους & εὐλογίας eadem prorsus significatione poni, modò dictum est. Idem Xenophon eiusdem Pæd. 1. ἐπαινεῖν & ἀτιμάζειν inter se opponit, sicut Plato Minoë

D ἐπαινεῖν & ψέγειν. Cum accusatiuo personæ rei, vt apud eũdem Plat. De legibus, ἐπαινῶ σε ταῦτα, In his te laudo: pro κατὰ ταῦτα. Sic Sophocles, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγον. Interdum etiam iungitur cum genitiuo rei, subaudito aduerbio ἕνεκα. vt Iulian. Imp. in epist. ἐγὼ δέ σε καὶ Διόδωρον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Et in voce passiua Ἐπαινοῦμαι, Laudor. Plut. De discern. amico ab adulatore ὥσπερ οὖν τὸν Ἀγησίλαον ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαι φησὶν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων. Sic ἐπαινούμενοι & ψεγόμενοι opponuntur ab Isocrate in Panath. Ibidem, αἰ-

E γεῖσθαι δ' ὀλίγους, ἐπαινουμένους δ' ὑπὸ καὶ τεθαυμασμένους. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accusatiuo solo, interdum (& quidem sæpius) cum accusatiuo præpositione interiecta. ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν, Philostratus Heroicis, pro Nauigandi peritia laudem consequor. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, Laudatur ob pulchritudinem, Lucian.

Ἐπαινεῖν, Approbare, Assentiri, συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι, vt exponit Eustathius cum alibi, tum Il. Δ, – καὶ ἐπῄνεον οἳ ἐκέλευον. Sic Il. β, Μῦθον ἐπαινήσαντες, pro συγκατατιθέμενοι τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. Et quemadmodum iungitur συναινῶ da-

F tiuo, sic & ἐπαινῶ, sed potius datiuo personæ: vt Il. δ, Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. ‖ Ad hãc significationẽ referendũ videtur ἐπαινῶ in hoc loquendi genere, κάλλιστ' ἐπαινῶ, apud Aristophanem in Ranis, quod Budæus ita accipit vt sint verba modestè recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudãtis inuitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc sciendũ est, in Aldina editione interiectam esse distinctionem inter κάλλιστ' & ἐπαινῶ in ipso textu, sed non apud scholiasten.

Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, Qui laudem meretur. Vnde

G aduerbium quod citatur ex Diodoro, Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, ἐπαινετῶς.

Ἐπαινετέος, Laudandus, vel Laudabilis.

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, Laudabilis, Laude dignus, Laudatus. Chrysippus, τὸ δ' αἱρετὸν, ἐπαινετὸν, Quod optabile, id esse expetẽdum. Vide pag. 61, mei lexici Ciceroniani. Sæpe cum genitiuo ponitur hoc verbale, subaudito aduerbio ἕνεκα, sicut & ipsum verbum ἐπαινῶ. vt ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους pro ἕνεκα τοῦ ἤθους. Sic ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως, Gregorius. Et ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον ἀρετῆς apud eun-

H dem. HINC Ἐπαινετῶς, Laudabiliter, Ita vt laudem mereatur.

Ἐπαίνετος, Nomen propri, mutato accentu adũ differentiam. Eustath.

c. 1. Προεπαινῶ, Prius laudo, vel Ante alium laudo.

by Google

C. I. Συνεπαινέω, Collaudo. [illegible] Comprobo, [illegible] Astipulor, Assentior, [illegible] Plut. [illegible] Apud [illegible] Herodotum [illegible], pro Dissentio [illegible] Dissuadeo. HINC [illegible], quod adiectiuè positum [illegible] substantiuè, vt [illegible]: ideoque tanquam post [illegible] verbo hic à me ponitur, sicut & [illegible] post [illegible]) Astipulator vel Astipulatrix, Qui vel quæ assentitur aut comprobat, vt [illegible], pro Comprobo hoc.

C. I. Ὑπερεπαινέω, Supramodum laudo, Immensis laudibus prosequor, apud Æschin.

C. Κατανεύω, Comprobo, Annuo, Assentior, Acquiesco. Thuc. lib. 4. pag. 160, [illegible], Cætera quidem approbabat, Cæteris acquiescebat, vel assentiebatur. Schol. exponit, [illegible]. Ex Herodoto autem citatur [illegible] cum [illegible], quum hæc approbasset. ‖Κατανεύω, Concedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicuius. vt [illegible] vel [illegible]. Euripides, [illegible], quod exponitur in vulg. lex. Cui filiam destinasti. Plut. in Pompeio, [illegible]. vbi Bud. [illegible] vult esse Concedere. Sunt qui Spondere vel Despondere interpr. HINC Κατάνευσις non solum exponitur Assensus vel Approbatio, sed etiam Sponsio, sequendo peculiarem illam verbi significationem.

C. I. Συγκατανεύω, Simul approbo, vel simpliciter Approbo, Assentior, Astipulor, [illegible]. Xen. [illegible]

HINC [illegible] adiectiuũ (vt de [illegible] modò dixi) Qui vel quæ assentitur, Astipulator siue Astipulatrix. Apud Dem. pro Ctesiph. in Philippi epist. [illegible]

[illegible]

C. Παραινέω, Suadeo, Hortor. Item Admoneo. Dicitur [illegible] Plat. epist. [illegible] Xen. [illegible] Thuc. lib. [illegible] Hortabatur ad hæc. Plut. in Publ. [illegible] Suadeo [illegible] non solum [illegible] potest exponi [illegible] Admonens. [illegible] Consilium dans [illegible] Consilium tibi do [illegible] quomodo, &c. [illegible]

[illegible] Admonere [illegible] Galenus ad Glauc. lib. [illegible] Cuspia igitur videri potest [illegible] Apud eundem [illegible] pro Probare [illegible] Probatur. Hactenus Bud. Quibus addo, [illegible] etiam videri esse iubentis pro imperio, siue imperantis [illegible] aliquid fieri, vt apud Arist. Ranis, [illegible] Adhortatio, Admonitio, Consilium quod [illegible] Thuc. lib. [illegible] Xenoph. [illegible] quum [illegible] Ex quibus [illegible] Xen. locus satis probat [illegible] quidem synonyma esse, [illegible] Thuc. lib. 4. p. [illegible] Ammonius: sed quæ confundi videmus [illegible] Isocratis loco [illegible] At verò [illegible] ab eo distingui dictum est in [illegible]

[illegible] Tamen quin [illegible] aliquando [illegible] est. Παραινέσεις [illegible] significare [illegible] Plut. in Fabio [illegible] Apud Thucydidē [illegible] quidam sententia [illegible] monerent. Fortasse autem ita exponerent [illegible] Idem [illegible] lib. [illegible] apud Aphthonium redditur [illegible] Gellius [illegible] quod Euripides [illegible] tres esse debere ordiens castigationem [illegible] præcepta [illegible] emendandi [illegible] Adhortator [illegible] Adhortator, Suasor. [illegible] Oratorius, Admonitor, Suasorius. [illegible] Seneca [illegible] exhortatione, Exhortatorius. [illegible]

C. Συναινέω, Assentior. Item Comprobo. [illegible] De vita M. lib. 1. [illegible] Apud Xen. autem cum datiuo personæ [illegible] Approbo [illegible] Ped. 8, [illegible] sit, regi posse à suba udita. Vbi putet fortassis aliquis [illegible] probator, Qui assentietur. [illegible] exponitur [illegible] ab Hesychio. [illegible]

C. ΑΝΑΙΝΟΜΑΙ, Abnuo, Renuo, Recuso, Detrecto. Infinitum. Ex [illegible] quod assensionem significat, vt ait [illegible] interdum cum infinitiuo, & interiecto [illegible] euphoniæ gratia [illegible] Sæpe cum accusatiuo: vt apud eundem [illegible] Xen. Ped. [illegible] Vt nullum opus detrectent, sed existiment decere se [illegible] quicquid imperator iusserit. In Anth. epigr. [illegible] Repudio, Respuo, & (secundum quosdam) Aspernor. Od. [illegible] Demosth. [illegible] Repudias, vel respuis foetum præ nobilitate tua, vel Non agnoscis esse foetum tuum, vt interpretatur Budæus.

[illegible] quidam grammatici volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum: & non eam quam paulò antè innotaui deriuationem sequuntur, sed ex [illegible] deinde [illegible]

C. I. [illegible] Renuo, Respuo, Recuso, Reiicio. [illegible] Vbi [illegible] exponit [illegible] Hesiodus [illegible]

cap.4, ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου, Supplicem qui affligitur ne respuas, vel reiicias. Citatur & ex Psalmo 76, cum infinitiuo, ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, Anima mea consolationem accipere recusauit. Vel, cōsolationem respuit. Videtur autem esse significantius ἀπαναίνομαι quàm simplex ἀναίνομαι, quòd negatio velut geminata sit.

ΑἸΝΊΖΟΜΑΙ, F. σομαι, Idem quod αἰνῶ, Laudo. Exponitur etiam Admiror ab Hesychio. Il. ν, Ὅ φροντίς, πάρ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. & Odyss. θ, Δημόδοκ' ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

Αἰνίζομαι item pro αἰνίσσομαι, apud Eustathium, & Αἰνίζω etiam, apud Suidam, Obscurè significo, &c. Vide signif. verbi Αἰνίττομαι.

ΑἸΝΊΣΣΟΜΑΙ, (pro quo frequentius dicitur Αἰνίττομαι Atticè) Obscurè significo, Obscurè vel occultè innuo, Inuolucro quodam verborum significo, Ænigmaticè significo. A Budæo exponitur, Occultè significo, & do intelligendum. Item, Alludo ad aliquid. Iungitur sæpe accusatiuo: vt Pl. Apologia, τί ποτ' αὖ ἐστιν ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Gregorius De baptismo, τὴν ἀπόρρητον αἰνιττόμενος. Plutarchus De plac. philosophorum, τὸ δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται. vbi Budæus vertit, Euemerum autem & Callimachus taxat. ‖Interdum etiam præpositio interiicitur, vt apud Æschinem, τὴν τάξιν τῶν προσώπων λέγει οὐκ αὖ ἐμὲ ὅπως περὶ ἐμοῦ, αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ. id est, Occultè me significans, De me id intelligendum dans. Schol. Aristophanis, αἰνίττεται εἰς Εὐριπίδην, Alludit ad Euripidem. vel, Taxat Euripidem. vt Bud. Εὐήμερον αἰνίττεται, reddit, Taxat Euemerum. Alicubi etiam præpositio πρὸς interiicitur: vt, αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, Per hoc occultè significo aerem. ‖Aliquando & infinitiuo iungitur. vt apud Plut. in Themistocle, αἰνίττομαι παραλέγειν τὰ ἐγκλήματα. ‖Dicitur & ita, αἰνίττομαι τί τοῦτ' ἐστι, pro Occultam seu obscurā do huius rei significationē, Obscurè significo quid & quale sit hoc. Plato Pol. 1, ᾐνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, id est, Obscurè & tectè, poetico more, declarauit quid esset iustum, Poeticis quibusdam verborū inuolucris significauit. Qua periphrasi mihi melius & apertius vim huius verbi exprimere videor, quàm vertendo vt quidam, Velamine poetico significauit. Cæterùm possit alicui videri δίκαιον in accusandi casu esse positum (vt si dicerē δηλοῖ τίνι οὖν πατρίος τίς ἐστι) sed potius intelligendum τὸ δίκαιον ὃ εἴη pro ὃ εἴη τὸ δίκαιον. vt alibi. ‖Ponitur etiā absolutè αἰνίττομαι, vt apud Aristot. Rhet. 3, μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται, id est (vt schol. Græcus explicat) sunt ænigmata, quatenus videlicet obscurè res declarant. Quidam vertit, Ænigma gignunt. Ego malim reddere, Ænigmaticum aliquid habent, vel ænigmaticæ sunt.

Αἰνίττομαι, in passiua significatione vsurpatur, præsertim in participio præteriti temporis ᾐνιγμένος. vt χρησμὸς ᾐνιγμένος apud Aristophanem, oraculum obscurè editum & ænigmaticè: nam exponitur μετ' αἰνίγματος λελεγμένος. Sic quidā & in loco Aristot. proximè citato. Sic apud eundem τὰ εὖ ᾐνιγμένα, Quæ eleganter per ænigma significata sūt, Quæ ænigmaticè expressa sunt cum aliquo lepore & gratia, Quæ aptis ænigmatis exposita sunt.

Αἰνιγμός, οῦ, ὁ, ab ᾔνιγμαι, prima præteriti ab αἰνίσσομαι, Ænigma. In vulg. lex. Græcol. ponuntur duntaxat exempla genitiui pluralis αἰνιγμῶν. sed reperitur & in singulari numero, vt apud Athenæum 10, δῆλον ἐν αἰνιγμῷ τὴν περὶ αὐτῆς κατασκευὴν. Vtuntur autem sæpe genitiuo plurali αἰνιγμῶν, dicentes δι' αἰνιγμῶν, per ænigmata, pro αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, obscurè, cum ambagibus verborū, aut inuolucris. Aristophanes Ranis, δι' αἰνιγμῶν εἰπεῖν. Sic Plato in epist. φραστέον δὴ σοι δι' αἰνιγμῶν. Plut. in Galba, δι' αἰνιγμῶν & ἄντικρυς opposuit, οὐ δι' αἰνιγμῶν, ἀλλ' ἄντικρυς ὅμοι σημασία, id est, οὐκ αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' ἄντικρυς. Æschines dixit, οὐ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς. Plato in Timæo τὴν δι' αἰνιγμῶν φήμην dixit pro τὴν αἰνιγματώδη φήμην.

Αἴνιγμα, τος, τὸ, Idē quod αἰνιγμός, & fit itidē ab ᾔνιγμαι prima præt. ab αἰνίττομαι. posui autē αἴνιγμα posteriore loco, quia ab eo formantur alia nomina, & quòd αἰνιγμὸς

A quoque potuisset videri ab eo esse deriuatū, quum sit itidem ab ᾔνιγμαι. Αἴνιγμα vocatur etiam à Latinis Ænigma: sunt & qui scirpum interpretentur. Non malè periphrasticè Ambages verborū exponeremus, aut Verborum inuolucra. Ambagiosus sermo, nimis durè diceretur. Posset etiam exponi αἴνιγμα, Oratio verborū inuolucris tecta: sed breuius, Ænigmatica oratio. Quintilianus lib. 8. cap. 6, allegoriam obscuriorem ait dici ænigma. Sphingis αἴνιγμα apud Athenæum 10, Quæstio ænigmatica, & obscurum ac latentem sensum habens.

B Pythagoræ αἰνίγματα, apud eundem, ibidem. αἰνίγματα & γρῖφοι, Plut. Symp. 5, & 8. Dicunt δι' αἰνιγμάτων, vt & δι' αἰνιγμῶν, pro ænigmaticè, id est obscurè. Æsch. contra Ctesiphontem, οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται ἐν τῇ ἀρᾷ. Cicero dicit esse ἐν αἰνίγμασι quæ obscurè & occultè sunt scripta: ad Att. lib. 2, In his epistolis me Lælium, te Furium faciam. cætera erunt ἐν αἰνίγμασι.

Αἴνιγμα pro occulta significatione alicuius rei. vt apud Aretham in Apocal. ἡ λευκὴ στολὴ αἴνιγμα τὸ κατακαθαίρεσθαι αὐτοὺς τῷ οἰκείῳ αἵματι. id est αἰνίττεται τὸ κατακαθαίρεσθαι.

C Αἴνιγμα Thebanis λόχον etiam significabat (vt refert Eustathius ex Palæphato) quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν οὓς οἱ καὶ ὑπὸ τούτων αἰνεῖσθαι. Hoc autem subiungit ei quod dixerat, quosdam αἶνον in significatione συμβολικοῦ λόγου deduxisse παρὰ τὸ αἰνίττεσθαι.

–Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ænigmaticus, Ænigmaticè (id est obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2, ἀρμόττει δ' ἐν τοῖς λακωνικοῖς καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα, καὶ τὰ αἰνιγματώδη. HINC Αἰνιγματωδῶς, aduerbium, Ænigmaticè, Per ænigmata, δι' αἰνιγμάτων. Athen. 10. ἰδὼν τὸ καὶ μελαίνει τὴν φρένα, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει.

D –Αἰνιγματίζομαι, Ænigmaticè loquor, Sermone ænigmatico (id est obscuro) vtor. VNDE Αἰνιγματιστής apud Gregorium, ἐν τῷ περὶ υἱοῦ, Sermone ænigmatico vtens, vel potius, vti solitus. Expositurus mihi aptissimè videor hoc modo, Sermonis ænigmatici affectator. quia non simpliciter significat αἰνιγματιστὴς eum qui sermone ænigmatico vtitur, sed qui eo vti gaudet. Ἐοίκασι τοῖς παρ' ἡμῖν αἰνιγματισταῖς, &c. Id est, hominibus ænigmaticum sermonem & obscurum affectantibus.

E Αἰνικτός, οῦ, ὁ, Ænigmaticè & obscurè dictus, Ænigmaticus, Obscurus. fit ab ᾔνικται tertia præteriti ab αἰνίττομαι. & idem valet quod αἰνιγματώδης, sicut αἱμακτὸς diximus sumi pro αἱματηρός. Suidas αἰνικτὰ exponit ἄγνωστα, κεκρυμμένα, id est ignota, occulta: citans hunc versum ex Sophocle (licet ipse cuius sit non admoneat) in Œdip. tyranno, Ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις. sed in vulg. edit. legitur, Ὡς πάντα γ' ἄγαν αἰνικτά.

Αἰνικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰνικτός, & ab eo formatū. VNDE aduerb. Αἰνικτηρίως, Ænigmaticè, Obscurè, Cū

F inuolucris & ambagibus verborum. Æsch. in Prometheo, pag. 51 meæ editionis, Τί οὖν οὐ λαμπρῶς ἐκεῖνα αἰνικτηρίως προσηγορεύθης, &c. Rursum pag. 58, Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐξ αἰνικτηρίως ἀλλ' αὐτὸς ἔσται δεδορκώς.

C. Παραινίττομαι, Obiter declaro, & quidem non apertè, sed velut per ænigma, Tacitè & obscurè innuo. Basilius, ἐκ δύο φασὶ δ' ἀρχῶν τὸ πατρὸς τὴν ὕπαρξιν παρῃνίξατο. Fortasse παρῃνίξατο & pro ὑπῃνίξατο accipere possimus, de quo mox dicā. Plutarchus αἰνίττεσθαι & παραδηλοῦν copulauit, vt & in proximè sequente Demosth. loco ὑπαινίττεσθαι & παραδηλοῦν coniunguntur.

G C. Ὑπαινίττομαι, Subobscurè declaro, siue innuo, Ænigmaticè significo. αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, inquit Hesych. A Budæo exponitur Clàm significo in hoc Demosthenis loco, ὑπαινίττεται δ' οὕτω που καὶ παραδηλοῖ τὸν Φίλιππον. Ego malim, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, interpretari, Subobscuris verbis innuo. vel Tacitè verbis obscuris innuo, aut Tacitè & obscurè innuo, vel Tacitè & occultè innuo. Obseruanda est autem hic præpositio παρὰ in παραδηλοῦν, iuncto cum ὑπαινίττεσθαι, quæ

H in proximè præcedenti cōposito habetur παραινίττεσθαι. Plut. in lib. De orac. def. ὁ δ' ἄλλο τι σχῆμα ἐμοὶ δοκεῖ τῶν αὐτῆς ὑπῃνίξατο. ‖Apud Aretham identidem Ὑπαινίττομαι pro Significo, Figuratè dico, χαρακτηρίζω. Bud.

ΑἼΞ, αἰγὸς ἡ, Capra. Interdum & ὁ αἴξ, Caper. vt apud Herodotum Euterpe, γράφουσι δὲ πάντες ἐπὶ αἰγὸς οἱ

Digitized by Google

Musicum. Sic & apud Aristotelem De gen. anim. 4, [illegible]. Eust[athius] [illegible] Attico more in masculino genere vsurpari, [illegible] quam autem [illegible], iam [illegible], id est recèns natæ capr[æ], [illegible] adultæ, [illegible] quæ sunt anniculæ vel mediæ ætatis: Vide scholiasten sed [illegible] mares dūtaxat appellantur. [illegible] ap. Theocritum. Sunt qui velint ab Homero has [illegible] autem aiunt appellari, medias [illegible], alias [illegible]. Fieri [illegible] à verbo [illegible] vt sit primum [illegible], deinde per synæresin αἶξ. Αἶξ ἄγριος, Caper syluestris, Aristot. De nat. anim. lib. 8. cap. 28, & apud Homerum sæpe. Αἶξ [illegible], capra syluestris aut agrestis. vno verbo, caprea. Apud Homerum autem ἄγριον αἶγα possumus de vtrolibet sexu intelligere. nam ἄγριος pro ἀγρία vsurpatur aliquando.

¶ Ἀπὸ τῆς αἰγὸς denominata fuerunt varia loca, vt Αἰγὸς [illegible], Αἰγὸς [illegible], Αἰγ[illegible], de quib[us] vide in dictionariis propriorum nominum.

Αἶξ, Capra, Signū cæleste: videlicet stella in sinistro Aurigæ humero, vt inquit Proclus. Αἶξ [illegible], Capra cælestis, prouerbium apud Suidam & Eustathium, cuius meminit & Erasmus.

Αἶξ, Auis quædam in aquis versans, Citatur ex Arist. De nat. anim. lib. 8. c. 3. Capella vertitur à Gaza.

Αἶξ, Fluuius quidam iuxta Sestum, apud Herodotū lib. 9, ad finem, [illegible].

C. Αἰγιβοσκός, οῦ, ὁ, Caprarius, Caprarum pastor. Idē quod αἰγιβότης. In vulg. lex. Græcolat. [illegible] scribitur αἰγιβότης: sed malo αἰγιβοσκός vt [illegible], planè enim eadem est formatio.

C. Αἰγιδιώκτης, ου, ὁ, Capras persequens, Qui capras persequitur. Caprisequus vulgò exponitur. Fit ab αἶξ & διώκω. Sed est rarissimum vocabulum, & quidem duram compositionem habens. perinde est enim ac si pro [illegible] diceret quis [illegible]. Scribi etiam posset fortasse [illegible].

C. Αἰγοθήλας, ου, ὁ, Caprimulgus, auis quædam à capræ vbere sic dicta, nam θηλὴ vber significat, seu mammam.

C. Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, Capricornus. Interdum secundum Atticam declinationem αἰγόκερων pro [illegible] habet in [illegible], quo vtitur Lucianus. Sic & Plut. [illegible] in [illegible] pro [illegible], vbi scribit, [illegible]. [illegible] quædam & [illegible] significare.

Αἰγοκερεὺς, pro αἰγόκερως. Vnde [illegible] geniti- [illegible] apud Aratum, [illegible] Voluitur [illegible] inferior Capricorno Piscis ad Austrum.

C. Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ, ἡ, Capriceps, id est [illegible] caput habens. Sed peculiariter ita vocatur [illegible] caprinum caput [illegible] Aristotele lib. 2. De natura animal. [illegible] quædam [illegible].

C. Αἰγονόμος, Caprarum pastor. In Anthol. [illegible] Item [illegible] Anthol. epigr. [illegible] tanquam pascens capras, [illegible] quod pascua capris suppeditet, qua significatione αἰγονόμος vtrunque significat, vt paulo pòst docebitur. Ex αἶξ & νέμω.

A [illegible], idem quod αἰγοβόσκος. vnde [illegible] apud Nicandrum in Alexipharm.

C. Αἰγοβόσκιον, Grex caprarum, vt [illegible] ab [illegible] appellatur.

C. Αἰγώνυχες, ὁ καὶ ἡ, Vngulas habens caprinas. In Anth. Ex αἶξ & ὄνυξ.

C. [illegible], Vide paulo pòst in αἰγίπους.

C. Αἰγοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinam habens faciem. Ex αἶξ & πρόσωπον.

C. Αἰγοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprivorus, Capram seu capras vorans, aut edens. ¶ Peculiariter autem Iuno ita vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ illi immolarentur.

C. Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinos oculos habens. ¶ Est etiam gemmæ nomen, sicut & [illegible].

[illegible]. Fit autem ex αἶξ & ὀφθαλμός.

C. Αἰγώτης, ου, ὁ, Caprarius, vt αἰγολέτης (nomen pau- lo pòst sequens) dicitur caprarius, ab agendis capris: [illegible] autem à pascendis capris. ¶ Αἰγιβότης [illegible]

[illegible] à capris depast[us] exponitur vulgò in hoc Leonidæ [illegible] accipi fortassis: at αἰγιβότης, sed αἰγιβότης [illegible] potest sumi. quare exponō αἰγιβότης nullo modo qui capras pascit. id est qui capris [illegible] nomine facto à verbo pascua αἰγιβότης [illegible]

C. Αἰγιβότης, ου, ὁ καὶ ἡ, Capras pascens, Capris [illegible] vt αἰγιβότος [illegible]. Sic autem dicitur Capris pascua suppeditans, vt αἰγίβοτος [illegible] Od. [illegible] Hesychius autem [illegible] suppeditat. Ex [illegible] capras potest βόσκειν, id est pascere. [illegible] βουβότος, & in [illegible] montanam. Diodorus Sardianus, & per hoc intelli- [illegible] insulæ epithetum hoc tribuitur. [illegible], inquit, quæ [illegible]

C. Αἰγίπους, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum [illegible]. vbi in Anthol. epi- posset vt dicitur Capripes. nam (vt optimè Scyro [illegible] Priapi in Anthol. epigr. sicut & Capricrus. [illegible] Panis, Faunorum, atque Satyrorum [illegible] apud Athe[illegible]

C. Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ καὶ ἡ, vt [illegible] (petra quæ à capris relinquitur. Est autem Græ[illegible] Suidas. Non satis aptè [illegible] epithetum [illegible] qui à capris, hac in significatione [illegible] capripe[s] posse eas consequi & attingere. [illegible] dicitur Latinè pe[illegible] cum genitiuo, de eo quod autem [illegible] qui. Possit verò & simpliciter accipi, id est à qua capræ [illegible] tra quæ à capris relinquitur: [illegible] dunt, quum eam se [illegible] Afferuntur verò & aliæ etymologiæ huius epitheti [illegible] [illegible] sed & apud Athenæum [illegible] confirmatur: vbi [illegible] batur, vt à [illegible] fit [illegible].

C. Αἰγίλωψ, ωπος, ἡ, Vitium oculi. Etiamnum in angulo (inquit Celsus lib. 7. cap. 7.) qui naribus propior est, ex aliquo vitio quasi parua fistula aperitur, per quam pituita assiduè distillat. [illegible] fistula [illegible] duè malè habet oculum. nonnunquam Græci vocant. [illegible] tenus Celsus. Dioscor. lib. 2, [illegible] [illegible]. Idem lib. 5, αἰγίλωπας [illegible] læ, interprete Marc. Virgilio. Αἰγίλωψ, id est, oculorum [illegible] est apostema inter maiorem [illegible] idque assi- [illegible] primum atque exulceratum (antequam angulum & nares [illegible] exulceretur, αἰγίλωψ vocatur, autore Paulo) quod aliquando neglectum paruam fistulam aperit, per quam pituita assiduè distillat: idque &c. Pauli locus quem intelligit Gorræus, est hic, lib. 3. [illegible] αἰγίλωψ λέγεται. Ex quo loco annotatur & in [illegible] vulgaribus lexicis, αἰγίλωπα dici tumentem [illegible] in angulo oculi qui est ad nares suppuratem abscessum: autem vocari eundem quum disruptus fistulæ modo distillare cœperit. confundi tamen hanc differentiam. [illegible] Addunt & fortasse αἰγίλωπα caprinum oculum, à vitio quod capris ferè proprium & perpetuum sit: αἰγίλωπα verò, ab αἶξ & [illegible], quòd prope oculum oritur. Dicitur & αἰγιλώπιον forma diminutiua (non tamē & significatione) pro αἰγίλωψ. Diosc. 2, [illegible] ibidem, [illegible] [illegible]. Gorræus autem habet Αἰγιλώπιον non Αἰγιλώπιον.

Αἰγίλωψ, Auenæ quoddam genus quod specialiter Latini festucam appellant, Spica illi ante messem decidit, ita vt spicilegii tempore spica ipsa in aristis & orbe grano, vanescénsque culmus, quasi festuca reperiatur. vnde inditum illi à Latinis festucæ nomen fuisse verisimile est. Eamque ob id Virgilius sterilem auenam appellasse videtur, frugum pestes enumerans hoc versu, Infelix lolium & steriles dominantur auenæ. Sic autem fortasse dicta est Græcis quòd illita cum farina herba [illegible] αἰγίλωπι oculorum vitio medeatur. Hæc Gorræus. Cuius sententiam mihi comprobare videtur hic Theophrasti locus de pestibus frugum ante Virgilium [illegible] scribentis, lib. 8. De causis plantarum, [illegible] [illegible], Et quæcunque nascuntur vnà cum vestitu[illegible] que fermè, vt lolium [illegible].

Eidē Theophrasto lib.8, cap.8, αἰγίλωψ rursus est herba quæ hordeum enecat. In vulg. tamen lex. additur esse etiam apud eundem non auenam sed frugem qua vescuntur equi. Vide βρόμος.

Αἰγίλωψ Plinio arboris glandiferæ species quæ fert panos arentes, muscoso villo canos, &c. In vulg. lex. αἰγίλωψ, Cerrus, species roboris seu quercus, ex Theophr. Hist. pl. lib. 3, cap. 9.

C. Αἰγινόμος dictus fuit quidam, quòd quum infans expositus fuisset, eum capra suis vberibus nutrisset.

C. Αἰγίοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iupiter ἐπιθετικῶς dicitur ab αἴξ, & ὀχὴ id est alimentum: quòd eum capra aluerit, nomine Amalthea. Secundum alios autem (ex quibus est Hesychius) αἰγίοχος appellatur quasi αἰγιδοῦχος, id est αἰγίδα ἔχων, id est ægida tenēs, seu gestans. Quid autem sit ægis, suprà dictum fuit. Est autem frequentissimum hoc epithetum apud poetas, & Homerum præsertim. Il. β, – Διὸς αἰγιόχοιο. Vide Lactantium & Cornutum.

C. Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Capripan, ad verbum, id est, Pan semicaper, vt ab Ouidio appellatur: vt qui dimidia parte similis capro esset. Compositio manifesta est.

C. Αἰγίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Capripes, Caprinos pedes habens. Epithetum Panis, interdum & Faunorum ac Satyrorum.

Dicitur & αἰγιπόδης pro eodem: item αἰγιπόδης in Anthol. epigr. αἰγιπόδης σάτυρος.

C. Αἴγαγρος, ου, ὁ vel ἡ, Caprea, Capra, vel Caper syluestris, pro αἴξ ἄγριος. Dicitur & Αἰγάγριος: sed αἴγαγρος malim, ea forma qua σύαγρος apud Homerum pro σῦς ἄγριος.

C. Αἰγηλάτης, ου, ὁ, Caprarius, in Anthologia epigrammatum, q.d. Caprarū agitator. qui videlicet caprarum gregem agit. Dico autem agit, Virgilium sequens, Ecl. 1, – en ipse capellas Protenus æger ago. Sic agere iumētum per campum Cicero dicit. Liuius, Agere præ se armenta. A Græcis verò vt αἰγηλάτης caprarius dicitur ab agendis capris: ita βοηλάτης bubulcus, ab agēdis bobus. nam ἐλάτης nomen est verbale ab ἐλάω.

C. Αἰγόνυχον, ου, τό, Herba quæ etiam λιθόσπερμον & ἡρακλεία & λιθόσπερμον appellatur, ob seminis eius firmitudinem. vel (vt alii apud Dioscoridem vertunt ἰσχὺν) duritiem. vt quod videlicet vngulas caprinas duritia referat. Ex αἴξ & ὄνυξ, mutato ο in ω.

C. Αἰγωπός, οῦ, ὁ, Habens oculos caprinos. Aristot. De gen. anim. 5, καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ καὶ μελανόφθαλμοι λέγονται, οἱ δ' αἰγωποί. Ibidem dicit αἰγωπὰ ὄμματα, caprinos oculos. scribens, ὅσα δὲ ὄμματα αἰγωπά, κατὰ τὸ τῶν αἰγῶν. Vbi notandum αἰγωπὰ ὄμματα eodem pleonasmi genere dici quo οἰκοδομῆσαι οἶκον. nam αἰγωπὸς componitur ex αἴξ, & ὤψ ὠπός, id est oculus.

Αἴγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinus, Hircinus. Il. γ, & Odyss. ζ, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, in vtre hircino. Apud Athen 14, τυρὸς αἴγειος, Caseus caprinus. Apud eundem lib. 9, κρέατα αἴγεια, carnes caprinæ, vel hircinæ.

Αἴγεος etiam dicitur pro αἴγειος, eodem modo quo ἀργύρεος & χρύσεος. Ab αἴγεος autem fœmininum αἰγέη, quod absolutè nonnūquam ponitur, pro Pellis caprina: subaudito videlicet nomine δορά: vt quum dicitur κυνέη, λεοντέη, & per contractionem αἰγῆ, vt λεοντῆ. Herodotus in Melpom. αἰγέας γὰρ περιβαλλομένας ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, id est pelles caprinas. Alii exponunt, lora ex pelle caprina.

Αἰγινόεις, εντος, ὁ, adiect. poet. Capris abundans. vt αἰγινόεντα οὔρεα Hom. hymno in Panem, Πολλάκι δ' αἰγινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά.

Αἰγίσκος ET Αἰγίδιον (forma diminutiua) Caper iuuenis, qui Lat. dicitur hœdus, Græcis alio nomine, & quidem vsitatiore, ἔριφος. Αἰγίδιον citatur ex LXX interpr. Αἰγίσκος autem apud Hes. habetur, qui dicit esse αἶγα ὀκταμηνιαῖον (ita enim legendum est apud eum, non ὀκτὼ μηνιαίας, qui error & in vulg. lex. seruatus est) id est caprum castratum.

Αἰγίς, ίδος, ἡ, Pellis caprina. Idem quod αἰγέη. sed αἰγέη dicitur forma possessiui nominis, αἰγὶς autem forma diminutiui. In Herodoti loco proximè citato, pro αἰγέας, sūt qui legant αἰγίδας, vtrolibet nomine pelles caprinas significante. sed Eustath. αἰγέας legit.

Αἰγὶς à poetis Ioui tribuitur, nonnunquam & Palladi. Inducunt enim Iouem pelle Amaltheæ capræ (à qua & nutritum ferunt) amictum. nam in hoc Virgilii versu, Æn. 8, Arcades ipsum Credunt se vidisse Iouem, quum sæpe nigrantem Ægida concuteret dextra, nimbósque cieret: Seruius annotat, ægida vocari pellē Amaltheæ capræ, à qua nutritus fuerat Iupiter. Alii autem non ipsius Amalthéæ, sed cuiuslibet alius capræ pelle amictum Iouem fingūt, quam in memoriam Amaltheæ nutricis suæ gestaret. Idem Virg. ibidem, Ægidáque horrificam, turbatæ Palladis arma. In quem locum idem grammaticus hæc scribit, Ægis propriè est munimentum pectoris, æreum habens in medio Gorgonis caput. quod munimentum si in pectore numinis fuerit, ægis vocatur: si in pectore hominis (sicut in antiquis imperatorum statuis videmus) lorica dicitur. Hæc Seruius. à quo grammatico quæ de munimento pectoris dicuntur, cum iis conferenda sunt quæ Hesychius ex Nymphodoro refert, Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὰ θώρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησὶν ὑπὸ Λακώνων. | Apud Homerum certè (quem imitatus est in versu proximè citato Virgilius) Iupiter ægide nimbos ciet. Apud Lucianum verò in dialogo Cupidinis & Iouis, ponitur αἰγὶς tanquam quæ quatiatur & vibretur à Ioue. nam illi dicitur, μὴ ἐπισείσῃς τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε. Quo in loco non dubito quin Lucianus ex Homero verbum ἐπισείειν sumpserit ad hunc versum Il. δ alludens, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. vbi Eustathius annotat verbo ἐπισείειν innui αἰγίδα esse ὅπλον Iouis σειστόν, non βλητικόν. item epitheto ἐρεμνὴν significari αἰγίδα esse nubem densam & procellosam. Notandū est autem αἰγίδα θυσανόεσσαν ab Homero vocari ἐπιθετικῶς: & ita dixisse Herodotum Libyssas mulieres gestare αἰγίδας θυσανωτάς, in loco paulo antè citato: in quo & αἰγέας legitur, & quidem iuxta Eustathium, vti dictum est. Quidā autem αἰγίδα scutum esse volunt: vt docet Eustathius in hunc Il. ο locum, vbi de Apolline dicitur, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν Δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Plura de hac fabulosa ægide passim apud grammaticos. ex quibus nonnulli nolūt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγός, ad Amaltheam capram referendo (vt videlicet sit eius ipsius pellis, aut certè alius quidem capræ, sed in eius memoriam) verùm αἰγίδα ab ἀΐσσω vocasse poetas ὅπλον Iouis, à Vulcano fabricatum: ex eo quòd id ventorum turbines & procellas efficiat.

Αἰγίς, secundum etymologiam proximè præcedentem ab ἀΐσσω, quidam grammatici voluerunt idem esse quod καταιγίς, id est procellam: item ὀξεῖαν ποδῶν: & oculorum coruscationem. Dicitur & Καταιγίς: item Αἰγίζω & Ἐπαιγίζω & Καταιγίζω: de quibus vide in Ἀΐσσω.

Αἰγίς, rete contextum ἐκ σπαρτίων, inquit Dionysius apud Eustathium. Idem tradit ibidem Pausanias, addēs esse, τὸ ἐκ σπαρτίων πλέγμα. Sed quæ res sit huiusmodi αἰγίς, (ait Eustathius) apertè nō significarunt. Verisimile est autem huiusmodi σπάρτα esse lanea: & quæ ex eis contexta erant non reipsa fuisse retia piscatoria, sed quædam αἰγιδοειδῆ, id est ægidis formam habentia.

Αἰγὶς quiddam quod meditullio pini arboris innascitur. si mēdo carent Theophr. exēplaria, apud quem legitur lib. 3. Hist. plant. cap. 10, τὴν αἰγίδα τὴν καλουμένην (sed expungendus posterior articulus) ἡ θήλεια τῆς πεύκης ἔχει· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς. Idem lib. 5. c. 2, πανταχοῦ γὰρ ἔχουσι τὰ ξύλα καὶ τὰς αἰγίδας αὐτῶν.

Αἰγίων, ωνος, ὁ, Caprile. At αἰγῶν circunflexa posteriore, genitiuus pluralis à nominatiuo αἶγες. est igitur αἰγῶν caprarum. | Αἴγων autem, genitiuum habens αἴγωνος, pastoris nomen apud Theocritum, Idyll. 4. quod Virgilius ex eo translatum vsurpauit in Palæmone. Fuit & rex Argiuorum hoc nomine, vt ait Plut.

ΑἸΠΌΛΟΣ, ου, ὁ, Caprarius, Pastor caprarum. αἰγονόμος, αἰγοβότης, αἰγοβοσκός. In primo versu idyll. 1 Theocriti, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα. Od. υ, – Μελανθεὺς αἰπόλος αἰγῶν. vbi superuacaneus est genitiuus αἰγῶν. sicut & quum dicitur αἰπόλια αἰγῶν apud eundem.

| Vsurpatur etiam pro ποιμήν, id est Pastor ouium siue

docet schol. Theocriti. sed hoc [illegible] quis ex propria significatione [illegible] Nisi fortè generale nomen esse vt & ποιμὴν, ideóque apud [illegible] non esse otiosum genitiuum αἰγῶν [illegible] & αἰπόλος αἰγῶν, sed distinctionis gratia esse adhibitum. Sed etymū hanc significationem refellit. ¶Dicitur autem αἰπόλος pro αἰγοπόλος, per syncopen: vt sit ex αἲξ & verbo πολέω compositum: & sonet, Qui circa capras vel inter capras versatur. vt μουσοπόλος dicitur poeta, quasi qui inter musas versetur. Est & alia etymologia, vt videlicet αἰπόλος dictus sit quasi αἰπὺ [illegible], aut [illegible], id est, Circa loca versans alta. De quo etymo dicetur mox in αἰπόλιον.

Αἰπολικός, ἡ, ὁν, Ad caprarium pertinens, id est caprarum pastorem. Aut Pastoralis, αἰπόλος pro pastore accipiendo. αἰπολικὴ ᾠδὴ, Caprariorum cantilena, id est, Quam canere solent caprarii. ¶In vulgaribus lex. Græcol. αἰπολικὸς exponitur ad capras pertinens, sed malè.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, Grex caprarum. Herodot. 1, [illegible] Hom. Il. λ, [illegible] qui versus habetur & Od. ξ. Hemistichium autem hoc, αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν legitur & apud Hesiodū in Theogonia. Idem Hom. Od. υ, [illegible] αἰπολίοισι. Hieronymus in cap. 43, Ezechielis, Græco sermone caprarum & hircorum grex, sublimium conuersatio. hoc est αἰπόλιον quasi [illegible], Siquidem αἰπὺ excelsum, πέλειν conuersationē significat. Hactenus Hieronymus. Sic & etymologici autor, [illegible]. Ita enim lego: apud eum, corrigens mendum quod est in vulg. exempl. videlicet [illegible] posteriore etiam loco. Sciendum est autem, verum quidem esse capras altiilli ma loca petere, & in iis versari (vnde & αἰγίλιψ [illegible] vt paulo antè dictum est) sed tamen simplicior est & magis recepta altera etymologia. vt quemadmodum αἰπόλος dicitur quasi αἰγοπόλος, sic etiam αἰπόλιον dicatur quasi αἰγοπόλιον, per syncopen, quæ & in aliis nominibus reperitur. Fit enim αἰπόλιον ex αἰπόλος: non contra. [illegible] id est caprarum pastorem, dicere ita vocatum [illegible], id est, In locis altis versantem (quasi videlicet capras ea in re imitari possint [illegible]) [illegible] videtur. Fallitur autem Hieronymus [illegible] conuersationem [illegible] significare dicit. & deinde etiam conuersationem sublimium dicit, pro conuersatione in altis locis. Sed & [illegible] non excelsum significat sed excelsitudinem, id est, altitudinem. quare [illegible] αἰπόλιον pro αἰπός.

ΑΙΌΛΟΣ, η, ον, Varius, Variegatus [illegible] Il. λ, [illegible]. Sic [illegible] Il. μ, Οἱ δὲ [illegible]. Idē & a Sophocle in Trachiniis quod [illegible] stellis variata & velut variegata [illegible] nox dicitur. Aliquando etiam αἰόλος est varius, [illegible] non simplex nec vniformis, sed multiplex, implicitus, ambagiosus. quo sensu dicitur αἰόλον ἔπος à Lycophrone in initio Cassandræ, [illegible] αἰόλον [illegible] fed tribuendum erat. Existimo autem dixisse Lycophronem [illegible] imitando Æschylum, qui in Promethe [illegible] Eustathius, qui dicit memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum, à quo prouerbialiter etiam qui sit versutus, Æolus dicatur. Αἰόλος, si credimus Porphyrio, non significat ποικίλον (id est varium) sed ταχύ, (id est velocem) deductum ab ἀΐσσω. vnde αἰολόπωλος [illegible]. Itidem Eustathius in hunc versum Il. τ, circa finem, Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος, annotat πόδας αἰόλος idem esse ac ὠκύπους, celeripes. Volunt autem αἰόλος hac in significatione deduci ab ἄημι. Sed (quod Porphyrii pace dictum velim) nonnulli reperiuntur loci, in quibus αἰόλον necesse est pro ποικίλον accipiamus, & si veteres grammaticos sequamur: quum ταχὺ exponere nullo modo queamus: vt cum ex aliis tum ex his citatis patet exemplis. Quinetiam αἰόλλω à Nicandro pro Variare: sicut ab Hesiodo αἰόλλοντα apertè [illegible] pro Variantur. Variæ fiunt, vt mox docebitur. Quod autem ad etymologiam huius nominis attinet, in ea tradenda nullus mihi satisfacit grammaticus. nā Eustachius vult αἰόλος esse ab αἰόλλω: αἰόλλω autem ab [illegible]. Tzetzes in Lycophronem, ab antiquo Æolo, αἰόλον [illegible], quo [illegible] dicitur à Dædalo qui esset πολύμητις. Vult autem ab [illegible] explicat ποικίλμα. Videri autem dictum esse deductum est pro ποικίλμα. hinc & αἰόλος. αἰολίζειν autem possit, Hesychius αἰολίζειν pro ποικίλος. Αἰολεῖς, id est ab Æolibus, manifestum est, vnde αἰολικὸν [illegible] cætera significet Æolico sermone deductum esse [illegible] pro vario, id est vafro & astuto, si deriuatum [illegible] autoritate scholiastæ Theocriti. Et quidem [illegible] bor, qui αἰολίζειν pro decipere testantur & aliorum [illegible] pro vario, id est variegato, quid pertinet ad αἰολίζειν pro decipere? At hîc respondere possim me tueri [illegible] pro decipere accipi. Sed & [illegible] nare, id est variegare. Sed enim pro [illegible] αἰόλος fortasse hoc verbum apud alios [illegible] ab αἰόλλω deducamus cum Hesychio exponente [illegible] durum erit nomen illud ab illo ab hoc verbo [illegible] contrà videatur hoc ab [illegible] non so delicet [illegible]. Sed esto tamen deductum Eustathio, αἰόλλω verbo αἰόλος formari: si ipsum, idest vario Eustachius: (nam Porphyrius ipsum ab [illegible] nomen ἄημα deductū, sed in illo significationis varium non competit) αἰόλον significans, demùs [illegible] quid commune cum significatione duplex nomen [illegible] bit. Ego certè αἰόλλω αἰόλος (quod quidem à [illegible] mum) denuatum esse, vt [illegible] ¶Ad accentum verò quod attinet, nomen varie [illegible] miticos legitur αἴολος pro varium seu vario [illegible] [illegible], at αἰόλος varium, contendo [illegible] cadius tamen (cuius librum de accentibus [illegible] mendum legi in regis Galliarum bibliotheca) [illegible] gnans illis, scribit vtraque significatione [illegible] Eius verba sunt, [illegible] αἰόλος in significatione [illegible] Vide in Κορυθαίολος [illegible] de eius accentu [illegible].

Αἰόλω, Vario, Variego. Nic. Theriacis, [illegible] Verto, Voluo. vt apud Homerum Od. [illegible] ¶Exponitur verò [illegible] alicubi verò pro [illegible] simpliciter accipi pro [illegible] curdum etymologiam ab αἴσσω, significare [illegible] crebrò ac celeriter voluere ac mouere.

Αἰόλλομαι, Pass. Varior, Variegor. Item Varius fio. Hesiod. in Aspide, — ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, [illegible] exponitur) quando vuæ adhuc acerbæ colorem mutare. Sed malim, verbum Variari hic quoque retinendo, explicare, Quū vuæ variantur: vel cum Catone, (quem facilè mihi persuaserim Hesiodi vocabulum Latinè reddere voluisse) Quum vuæ variæ fiunt.

Αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰολεῖται apud Apollonium, metaphoricè dictum, Curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολίζω quoque Hesychius exponit ποικίλλω. — Est autem ποικίλλειν propriè Variare, Variegare. in qua significatione videri possit ab αἰόλος deduci. At quum Æolico sermone vti significat, item quum ponitur pro Decipere, ἀπὸ τῶν Αἰολέων deduci certissimum est. Pro Decipere hac significatione quam Æschylus affert pro ποικίλλειν. Sed & fortasse itidem ἀπὸ τῶν Αἰολέων deriuatur: & ποικίλλειν ponitur pro Versute agere: quod etiam significare quidā scribunt.

C. Αἰολόδερος, ου, ὁ, ἡ, Versicolorem ceruicem habens.

C. Αἰολόδωρον, Varium donum, id est quod ex variis rebus constat. [illegible] Hes.

C. Αἰολόθρηξ, [illegible], Varia cutem habens. id est variegatam. Ex αἰόλος & θρίξ.

C. Αἰολοθώρηξ, [illegible], Varium thoracem habens, seu variegatum. Il. [illegible] Ex αἰόλος & θώραξ.

C. Αἰολόμητις, [illegible], Varium consilium habens: & per hoc, Vafer, Astutus. Hesiod. Theogonia, [illegible]

pro ποικιλόμιτρ, vno verbo. nam αἰόλος & ποικίλος idem valent. Fit ex αἰόλος & μίτρης. Reperitur tamen scriptum etiam αἰολομίτρης, circunflexa penultima. De compositis autem ex μίτρης dictum est in ἀγκυλόμητης.

C. Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variam mitram habens, seu variegatam. apud Theocritum Persarum est epithetum, hoc in versu, Ἐλριάει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης. Componitur ex αἰόλος & μίτρα, quod vocabulum in vulgar. lex. Græcis dicitur in hoc composito nomine significare zonam bellicam. sed quid ad Persas zona bellica? Intellexerim potius de mitra ea de qua loquitur Virgilius hoc in versu, Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ.

C. Αἰολόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variam formam habens, Multiformis.

C. Αἰολόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variegatum tergum habens. Opp. Hal. 1, – σκίλλαις τε μετ' ὀπίσω αἰολονώτοις.

C. Αἰολόπωλος, ου, ὁ, Velocem equum habens, seu veloces equos. aut, Qui velociter in equo mouetur. aut, Variè equitans. Vide Eustathium in hunc Il. γ versum, Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους.

C. Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, Id est, inquit Eustathius, ὁ ποικίλας ἔχων χαίτας. ad verbum, varios habens capillos. Sed varios capillos puto intelligi debere qui contorti sint in varios nodos.

C. Κορυθαιόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non Κορυθαίολος) Variam habens galeam, id est variegatam, vt Hector ἰλ. β, v. 324, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ, & alibi passim. Exponitur etiam Ornatam habens galeam. ‖ Vel κορυθαίολος dicitur vt qui sit αἰόλος εἰς μάχην μετ' ὅπλων, (quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte significante totum) αἰόλος declarante ταχύ: Qui armatus celer est ad pugnam, id est agilis & expeditus. q. d. Expeditè pugnam ciens. Ex quo declaratur Bellicosus. Αἰόλος autem hanc significationem habens deducit Eustathius ab αἰόλλω. cui ea in re non assentior, sed potius Hesychio ab αἰολεῖν deriuanti. ‖ Κορυθαιόλα νείκη Aristophanes iocosè dixit, ad κορυθαιόλον Hectorem alludens, in Ranis, Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαιόλα νείκη. q. d. bellicosæ siue pugnaces contentiones, id est acres & asperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem apud eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Aldino etiam exemplari. & apud ipsum quoque Homerum κορυθαίολος habent omnes quas vidi editiones, & ipsa quoque vetera exemplaria: sed Eustathius à veteribus grammaticis παροξυνόμενον solitum scribit. Ac certè quum αἰόλος scribendum existimetur, & in emendationibus Homeri exemplaribus ita legatur, necnon apud Suidam & Eustath. (apud Hesychium tamen αἰολος) non sine ratione videntur veteres grammatici scripsisse κορυθαιόλος. Nisi dicamus propter compositionē mutari sedem accentus: & illos κορυθαιόλος voluisse παροξύνειν tanquam ab αἰολεῖν deriuatum. alioqui enim si κορυθαιόλος ab αἰόλος scribamus προπαροξυτόνως, itidem scribendum videri possit παναιόλος: quum tamen contrà passim παναίολος inueniatur.

C. Παναίολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino varius, Multùm variegatus, Ornatu multùm vario insignitus. vt σάκος παναίολον, apud Hesiodum. Ab Hesychio παναίολος exponitur παμποίκιλος. De accentu autem huius παναίολος vide quæ annotaui in præced. composito.

Αἰόλλω, vide post simplex Αἰόλος.

ΑἸΟΝΆΩ,

ῶ, Aspergo, Perfundo, καταντλέω. Gal. αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν σὺν χρή. Idem cum alia constructione vsus est, αἰονᾶν δὲ ἐπιμελῶς πάντα δι' ὕδατος θερμοῦ. In vulg. lexicis exponitur etiam Desuper irrigo, & Superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit καταχέειν & λούειν, item καταντλεῖν. quo verbo Galenus de eadem re vtitur, vt καταντλεῖν αὐτῷ ὕδατι θερμῷ ἐστιν ἱκανὸν διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας.

C. Καταιονάω, ῶ, Idem. nam Gal. καταιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit. Apud eūdem legitur, καὶ τὴν σπλάγχνων φλεγμονὴν, καταιονῶν τε καὶ καταπλάττων τοῖς μαλάττειν ἢ χαλᾶν δυναμένοις. Vt autē hic καταιονᾶν & καταπλάττειν, sic alibi καταντλεῖν & καταπλάττειν copulat, scribens, τὴν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει, καὶ σχάζει, &c. vbi Linacer vertit, Perfundit & cataplasma superimponit, & scarificat. HINC Καταιόνησις, Perfusio, Fotus, quod Gall. dicitur Estuuement. καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, ἐν τοῖς balneis, Bud. ex Eustathio.

Αἰονέω etiam & καταιονέω legitur in vulg. lex. sed Αἰονάω potius & Καταιονάω à Galeno & aliis dicitur. apud quem tamen & καταιονεῖν alicubi habent quædam exēplaria, quum in aliis contrà sit καταιονᾶν.

¶ Αἰπτῶ, Subigo ordea, madefaciēs aqua: vt ait Ælius Dionysius apud Eustathium, citans hunc Pherecratis locum, καὶ ἐπιχέασαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, αἰπτεῖν, αἰνεῖν. At Pausanias ibidem scribit αἰνεῖν non αἰπτεῖν, in hoc ipso Pherecratis loco: dicens αἰνεῖν significare πτίσσειν cum ibi, tum apud Aristophanem in Pace. At Hesych. Ælium Dionysium sequens, αἰπτεῖν exponit πτίσσειν.

ΑἸΠΥ΄Σ,

εῖα, ὁ, Altus, Excelsus, In edito loco positus. Hom. Il. β, – Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον. Apud eūdem αἰπὺ τεῖχος. Fœm. gen. αἰπεῖα. neut. αἰπύ. vt – αἰπεῖα κολώνη, apud eundem in Bœot. Compar. αἰπύτερος, Altior. Superlat. αἰπύτατος, Altissimus. ‖ Αἰπὺς δόλος, Altus dolus, fortasse verti possit apud Hesiodū, pro Alto pectore excogitatus. Sic aliquando Latini poetæ videntur adiectiuum altus vsurpasse.

Αἰπὺς, Grauis, Ingens. Item Difficilis (sicut Lat. Arduum opus, metaph.) Αἰπὺς πόνος, grauis labor. Itidē αἰπὺς ὄλεθρος, Graue exitium, Il. ρ, – ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sic apud Hesiodum, – ποδῶν αἰπεῖα ἰωὴ exponitur Pedum grauis sonitus.

Αἶπος, εος, τὸ, Altitudo, Celsitas. ὕψος. Apud Euripidem πρὸς αἶπος ἔρχεται exponitur In arduum tendit. ‖ Αἶπος item Cacumen montis. Hesychius autem ait αἶπος significare locum altum seu ὑλώδη. Item κάματον, id est laborem.

Αἰπὺς, ὺ, ὺν, Idem quod αἰπύς, εῖα, ύ. vt πόλιν αἰπὺν, Il. ν. Sic αἰπὰ ῥέεθρα, Il. θ & φ. quod tamen αἰπὰ vult Eustathius ex αἰπεῖα per syncopen esse factum: sed quū αἰπὺς inueniatur, illinc esse potius dicendum est.

Αἰπεινὸς, ή, όν, Idem quod αἰπύς, siue αἰπός. vt Ἴλιον αἰπεινὴν, Il. ρ. Πήδασον αἰπεινὴν, Il. ζ. Antipater in epig. Καὶ μέγαν αἰπεινοῖο παρ' ὠκεανοῖο κάματον.

Αἰπήεις, εσσα, ὁ, Idem. vt Apoll. Arg. 1, – πόλιν αἰπήεσσαν. Ibidem, Καύκασον αἰπήεντα. In Anth. epigr. αἰπήεσσα καταιγίς, Alta procella.

C. Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè extructus, In edito loco ædificatus. vel In altum extructus, Cuius alta est structura. Nonnus. Ex αἰπὺς & δμητός. Vide δομέω.

C. Αἰπύκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Excelsa cornua habens. vt αἰπύκερως ἔλαφος. Ex αἰπὺς & κέρας.

C. Αἰπύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excelsum tergum habens, Excelsus. Ex αἰπὺς & νῶτον. vt αἰπύνωτος Δωδώνη, apud Æschylum.

ΑἹΡΕ΄Ω,

ῶ, F. ήσω, P. ηκα. (Aor. 2, εἷλον, sicut & ἑλῶ, alterum futurum, tanquam ab ἝΛΩ, inusitato: de quo vide in fine significationum ipsius Αἱρῶ) Capio, Prehendo, Comprehendo, Corripio. Vel, Inuado, Occupo. Il. α, – κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Prouerbium apud Suidam, αἱροῦντες ᾐρήμεθα, Capiētes capti sumus, vel Comprehendentes comprehensi sumus. Il. ω, Εἴ κέν σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, Si te corripuerit, Si tibi manus iniecerit. Xen. Pæd. 1, αἱρουμένοις τινὰς αὐτῶν. Il. ρ, Τοὺς κεν ἔολπ' αἱρησέμεν. sub. ἵππους, sperem me potiturū equis. Sæpe αἱρεῖν dicitur cursu capere, id est currendo assequi, & comprehendere. Il. φ, – εἰ μέν κεν ἀπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, &c. Αἱρήσει με καὶ ὧς. Xenophon Pæd. 4, τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀναιρεῖν. Hinc & venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῖν lepores. & apud Lucianum in Dial. Ven. & Cupidinis, de Diana, ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφους καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύειν. ‖ Vt autem per metaphoram inanimata quoque dicuntur nos Capere aut Occupare apud Latinos (vt Capit me desiderium, tædium, pauor, obliuio: Macies artus occupat, & sopor lumina) sic apud Græcos, poetas præsertim, talia dicuntur nos αἱρεῖν, videlicet ἵμερος, δέος, λήθη, &c. Il. κ, – μηδέ τιν' ὕπνος Αἱρείτω, neque somnus quenquam occupet. Il. β, – μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, neque te capiat obliuio. Iliadis γ, – καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, incessit me cupido, siue desiderium. Od. λ, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. ‖ Item vt Latinè dicunt Occupare imperium, sic αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, apud

Platonem.

Αἱρεῖν, Deturbare, Euertere, Deturbare [illegible] est, [illegible] Expugnare, Subigere. [illegible] in lexico. Sic [illegible] Quod exemplum citat [illegible] Euertere, [illegible] autē & [illegible] Euertere ciuitatem [illegible] expo-nit, vt apud Thucydidem [illegible] Et [illegible] idem exponit [illegible] apud eundem. Sed aliquando & [illegible] suam redigere, id est, Subigere, Expugnare, In ditionem suam redigere. Herodot. in Clione, [illegible] Expugnabat ciuitates, aut Subigebat, ductis aggeribus. Vel simpliciter Ciuitates capiebat. Idem in Thalia, [illegible] vbi nota [illegible] pro [illegible]. Aristides in Panathenaico, [illegible] antea bis iam Ægyptum vniuersam subegerat. Αἱρεῖν de homine dictum à Xenophonte iisdem interpretor Expugnare, nō, vt alii, Allicere: quū dicit, [illegible] id est, Improbos homunciones nullo pacto magis expugnes quàm dādo aliquid. Alii autē vertunt, Nam aliter allicias. Sed existimo Xenophontem ita αἱρεῖν dixisse sumpta metaphora ab vrbibus, vt Latini Expugnare dicunt metaphoricé. sic Expugnare pudicitiam, Liuio: Expugnator pudicitiæ, Ciceroni. Idem, Sapientis animus virtutibus omnibus vt mœnibus septus, vincetur & expugnabitur. Sic poeta quidam dixit, A rebus innumeris mens expugnatur amantum. Gregor. Nazianz. in epist. Basilii [illegible] Nos nō expugnabis, Nō facies nos tibi cedere & acquiescere. At in lex. vulg. perperam exponitur, Nos in hæresin non induces.

Αἱρεῖν τὴν δίκην, Bud. in Comm. exponit Vincere iudicio, Reū peragere. Demosth. contra Midiam, [illegible] Sed ad verbum [illegible] est Causam obtinere, siue tenere, & quasi Capere causam & ea potiri. Sed hoc interest, quod [illegible] de actore tantùm dicitur, vt Bud. annotat: at Latinis Causam obtinere seu tenere, de [illegible] vsurpatur. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν Dem. Pro corona, Vincere accusationem, Obtinere causam suā accusando, i. [illegible] Vincere accusando.

[illegible] inquit Budæus. Æschi-[illegible] pro eodem dicitur [illegible] in Nubibus [illegible] id est, Acta publica [illegible] Acta publica [illegible] conuin-[illegible] At verò apud [illegible] Apologia [illegible] eus peragi-[illegible] rationem ali-[illegible] Calumnia vul-[illegible] in dicit [illegible] cadere [illegible] aut Condemnari [illegible] Sic enim malo vertere [illegible] inuidia me [illegible] Me causa [illegible] Condemnatis [illegible] non A-[illegible] Con-[illegible] facies [illegible] At [illegible] conuincere seu euincere per [illegible] tamen vsurpatur in hoc genere loquendi [illegible] Æsch. contra Ctesiphontem, [illegible] id est, quod ipsa ratio euincat. Ita enim verto sequens Horatium. Quintilia-[illegible] Rationem dictare aliquid dissimili quidem meta-phoræ genere, sed significatione simili vsurpare vide-[illegible] in Consol. ad Apollonium [illegible] disponere, ordinare, constituere res suas eo modo quo ratio euincit optimè [illegible] Alii vertunt, Prout ratio exigit seu postulat. At ego vertēs, Ratio euincit, metaphoricam verbi huius significationem retineo. Posset etiam verti fortasse [illegible] ex Quintiliano, vt modò dixi. Denique is [illegible] res suas vt ratio euincit ordinandas esse, cui [illegible] ordinationis suæ constat. Quare hac etiam dicen-[illegible] commodè, vt opinor, exprimere possimus [illegible] Herodotus in Euterpe, καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος [illegible] Quin etiam ipsa ratio id euincit. vel id dictat. [illegible] Contra quàm euincat & [illegible] ratio. Sed apud Herodotum videtur latius accipi

[illegible] Phrasis cum aliis [illegible] tum libro 1 [illegible] ὁ λόγος αἱρέει, id est, Qui sacrificauit, [illegible] & eas conuertit in quemcunque [illegible] visum fuerit, vel, ei libuerit. Quidam vertunt, [illegible] quemcunque visum fert animus, vtitur. Idem in Melpom. [illegible] Nisi nobis visum fuerit. Alii interpretantur, Nisi [illegible] ratio traxerit. At si rationis vocabulum retinere [illegible] vellem, dicerem potius Nisi ratio nos moueat, vel, Nisi hoc nobis placeat vt rationi consentaneum, vel, Nisi hoc rationi consentaneum videatur. Sed rationis vocabulum nihil necesse est retinere, quùm dicit in eadem phrasi videatur id mutare in [illegible]. Eu[illegible] dicit [illegible] pro Sic libet, sic placet. q. d. Euincit mea opinio. Verùm obseruari debet dici [illegible] non [illegible] λόγος.

Αἱρεῖν pro [illegible], Interficere. Sophocles apud Suidam [illegible] i. Bellum virum nullum αἱρεῖ [illegible] improbos semper. Sic autē & improbum, [illegible] Eustathius, a quo deductum & ἴλω significare occidit, [illegible] terminationem afferre, videlicet ab ἴλω (qui & alium [illegible] autem, quamuis inusitatum sit [illegible] thema ἴλω) Obseruari tamē [illegible] grāmaticorū iudicio, recepta esse ab eo deriuata dū [illegible] tēpora, quùm quæ ab αἱρῶ deducta sunt. Eust. [illegible] enim in Iliad. λ, v. 453, [illegible] pro [illegible] notat [illegible] positum esse [illegible] tèrè apud Suidam reperio [illegible] tem in vsu esse apud Thucydidem [illegible] scriptorum partem. Ab hoc autem [illegible] iectiuū [illegible] (quod post [illegible]) composita sit & compositum [illegible]

Αἱρέομαι, οῦμαι. F. αἱρήσομαι. P. ᾕρημαι. Aor. [illegible] (ab ΕΛΟΜΑΙ inusitato) in actiua significatione: Capio, Sumo. Od. β. [illegible] capiā, videlicet [illegible] Valla exponit, Soluam. [illegible] pro αἱρεῖν siue [illegible] Od. [illegible] quasi [illegible] ceperūt. Od. ξ, [illegible] vt dicitur Sumere cibū. Capere cibū. Sic Herodotus in Thalia [illegible] prandium [illegible] dentibus. Theocr. [illegible] bum & somnum capere. Xenophon [illegible] patum reperitur in huiusmodi phrasibus, vt plurimũ. Aliquando Capesso exponitur. Et pro Capio quidem vtitur Capessere. sed hic potest Eligere reddi (de qua significatione, quæ frequentissima est, mox dicetur.) Sic & apud Xenophontem [illegible] Ineo viam & instituo, quidam interpretantur: sed potest hic itidem Eligere verti. Itidem apud Demosthenem [illegible] talem Reip. administrandæ rationem instituisti, vel elegisti. Atque hoc loco vtro modo reddas, parum refert. nam qui dicit se hanc vel illam rationem instituisse, significat rationē eam sibi placuisse præ aliis, & eam se elegisse.

Αἱρεῖσθαι (inquit Budæus) est Anteponere & Pluris facere, cum [illegible] iunctum. Aristot. Ethic. 9, [illegible] Habet autem & alias cōstructiones in hac significatione: vt cum gē., itidem cum genitiuo. Xenophon [illegible] Sic Plato Pol. 2, [illegible] Herod. [illegible] bellum præfert paci. Plut. in Numa [illegible] Quietem honori antefero. Reperitur etiā alicubi αἱρεῖσθαι positum cum genitiuo sine alterutra harū præpositionum, vt [illegible] Sic [illegible] Præfero vitam morti. Sed sæpe [illegible] Αἱρεῖσθαι exponitur etiam Malle, constructum cum illis duabus præpositionibus [illegible] vt in illo Xenophontis loco [illegible] Malle, [illegible] autem cum [illegible] positum redditur [illegible] præsertim quum [illegible]

pro Corona, τιμᾶσθαι αἱρῇ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. Xenophō, ἐλέσθαι δουλεύειν αἱρῇ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, Malle seruire quàm bellare. Sed possumus his quoque verbis Antefero & Antepono vti in horum locorum interpretatione: si ex infinitiuis nomina faciamus: vt si Xenophontis hunc locum ita reddamus, Præferre seruitutē bello. Αἱρεῖσθαι verti solet Malle in hac quoque constructione, αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Xenophon αἱρήσομαι τεθνάναι μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν, Malim mori quàm &c. Sed potest etiam exponi, Præferam mortem illiberali vitæ generi. Rectè & hoc modo exprimi posse mihi videtur, Potior mihi erit mors vita illiberali. Ita & apud Isocratem in Paneg. ὅμως ἡρούμεθα τοῖς αἰχμαλώτοις βοηθεῖν μᾶλλον, ἢ τοῖς κρείττοσι συναδικεῖν. Sic & apud Platonem in Apologia μᾶλλον αἱροῦμαι Budæus exponit Malo, καὶ πολὺ μᾶλλον αἱροῦμαι οὕτως ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Sed hic itidem potest μᾶλλον αἱροῦμαι exponi Antepono aut Præfero: hoc modo, Hanc mortem, post talem apologiam, illi vitæ antepono. Idem Bud. tradit, in hac significatione αἱρεῖσθαι sine alia etiam particula vsurpari, citans hæc Laertii in Aristippo, ἀλλ' οὐ δεῖ ... ἔλοιτ' ἂν ὡς νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Sed dixerit quispiam fortasse hic desse μᾶλλον, vt ἔλοιτο μᾶλλον, sit Magis velit, id est malit. Quanquam & apud Demosthenem eandem ἔλλειψιν (si ἔλλειψις vocanda est) reperio. Sic quoque apud Homerum cū verbo βούλομαι. Dicit præterea Budæus αἱρεῖσθαι significare Velle: citans tamen locum Platonis in quo est αἱροῦμαι μᾶλλον, quod explicat Malo. Sed notandum est αἱροῦμαι poni pro Volo, etiam sine particula μᾶλλον, cum infinitiuo. Isocr. in Euagora, αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Idem alibi, αἱροῦμαι λέγειν. Nonnulli tamen vertere maluerunt his in locis αἱροῦμαι, Constituo. At ego Suidā sequens reddo simpliciter Volo. Nam αἱρεῖ pro βούλει sumi ait hic, ἐπειδὰν αὐτὸς αἱρῇ λέγειν. Plato de Repub. οὐ καὶ ποτέρως αἱρεῖ Vtro modo vis, vel mauis? Et vt αἱροῦμαι pro Volo, sic οὐχ αἱροῦμαι pro Nolo capitur, vt apud Laertiū in Socrate, hoc in loco quem & Budæus citat, Χαρμίδου τε διδόντος αὐτῷ οἰκέτας, ἵν' ἀπ' αὐτῶν προσόδους ἔχοι, οὐχ εἵλετο. Sic & alibi apud eundem.

Αἱρεῖσθαι, Eligere, Deligere. Dem. Pro corona, ἢ ὁποτέραν τύχην ἂν ἕλοιτο τις ἑκατέρας αὐτῶν, Vtrius eligat conditionem, vel Vtrius conditionem malit. Apud eundem, αἱρεῖσθαι φίλους, Deligere amicos, Deligere pro amicis, vel quos in amicorum numero habeamus. Plato in epist. ... Demosth. εἵλου ... πολιτείαν, talem reip. administrationem elegisti. Xenophon, αἱροῦμαι τὴν ὁδόν Nonnulli tamen in hoc loco αἱροῦμαι vertere maluerunt Instituo, sicut & in illo Demosthenis, non magno discrimine. Sic apud Aristot. ad Theod. αἱρεῖσθαι interpretati sunt quidam Cōsectari, Persequi: propter oppositum ei φεύγειν. ‖ Dicitur etiam αἱρεῖσθαι δικαστήν, Eligere iudicem, & αἱρεῖσθαι ἄρχοντα, Eligere belli imperatorem, vel, vt alii, Designare, Creare. Xenophon. Pæd. 1, αἱρεῖται αὐτὸν τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα δικαστήν. Idem Pæd. 7, ὡς εἵλετό με ταύτης οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου. Idē Pæd. 1, αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς, eligunt, vel, vt alii, designant, creant, pro χειροτονοῦσι.

Αἱρεῖσθαι, inquit Budæus, Opinari, Censere, Sectam aliquam consectari, vt philosophi faciunt. Theodor. in Eccl. hist. 1, οἱ ... τὴν ... αἱρούμενοι. Philo De mundo, κατὰ τοὺς τἀναντία αἱρουμένους, secundum eos qui cōtrarium dogma sequuntur.

Αἱρεῖσθαι, in passiua significatione, Capior, Comprehendor, vt in prouerbiali hoc dicto apud Suidam, αἱρεῖται ... ἡρήμεθα. Phal. in epist. αἱρεθεὶς ὑπὸ ... ‖ Αἱρεῖσθαι Reū peragi, Cōuinci, Manifestum esse, pro ἁλίσκεσθαι, vt αἱρεῖν significat Reum peragere, Conuincere, pro ἐλέγχειν. Itē αἱρούμενος dicitur qui suis verbis conuincitur. Bud. in Comm. ‖ Αἱρεῖσθαι, Eligi, Deligi, vel Designari, Creari, frequētissimè de magistratibus. Demosth. Pro corona, ἡρέθη τῶν ἀμφικτυόνων ἡγεμών. Plut. in Pericle, αἱρεθεὶς ἐθελοντής. Idem in Themistocle, αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὸ τῆς πόλεως. Thuc. ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως. Plato De leg. ᾑρημένος ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

Αἵρεσις, εως, ἡ, Expugnatio, vt dicitur αἱρεῖν πόλιν, Expugnare vrbem, vel capere: sic αἵρεσις πόλεως Expugnatio vrbis, aut captio, si posset vsurpari. Thuc. 1, προσχόντες αὐτοῖς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῆς πόλεως, ὑπὸ &c.

Αἵρεσις, Electio, vel Optio. Isocr. De pace, περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, errantes in electione rerum, in eligendis rebus. Idem in Panath. κρείττω τὴν αἵρεσιν ... ἐνόμισαν ..., id est, Existimarunt esse potiorem electionem grauibus iniuriis afficiēdi alios quàm eas ab illis patiendi. Sed Latinè hoc durè diceretur ita ad verbum: malim ergo ita, Sed optabilius existimarunt, alios afficere &c. vel. Sed ex duobus quæ illis proposita erant, aut alios lædere, aut ab illis lædi, illud huic anteponendum esse duxerunt. Idem Isocrates in Areop. αἵρεσιν & δοκιμασίαν copulat: ibidem, αἵρεσιν & κρίσιν, quum dicit, ... καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρίσιν περὶ αὐτῶν. Apud Demosthenem autē Pro corona, ἐφ' ὑμῶν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτοῦ αἵρεσιν, vulgò exponunt, Sectari vos. At verò Politianus apud Plutarchum αἵρεσιν ποιοῦμαι ἐπὶ τοῦ Πυθίου reddit, Eius optionis Pythium cōsulo. Vertitur autē αἵρεσις optio, in hoc præsertim loquendi genere, αἵρεσιν διδόναι, quod est frequētissimum. Isocr. ad Philippum, εἴ τις δοίη αἵρεσιν σοι ... &c. Demosth. Olynth. 3, εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην ἢ τὴν ἐκείνου. Soph. pro αἵρεσιν διδόναι, id est optionem dare, dicit, αἵρεσιν νέμειν. Thucyd. 1, γίγνεταί μοι αἵρεσις, Optio mihi datur, Eligere possum vtrum malim. ‖ Dicitur etiā αἵρεσις στρατηγοῦ, Electio imperatoris, vel potius creatio vt αἱρεῖσθαι στρατηγόν, Creare imperatorem, seu eligere. vnde αἵρεσιν ποιεῖσθαι, apud Plat. De leg. Chrysost. de creatione episcopi loquens ὡς οὐκ ὀρθὴ κρίσις ... τὴν αἵρεσιν .... Apud Aristotelem quidam magistratus creatur αἱρετοί, quidam κλήρῳ. vnde etiam αἱρετοὶ ἀρχαὶ & κληρωταί.

Αἵρεσις, Conditio, à Budæo ex Pandect. annotatur, κατὰ ... αἱρέσεις, Bonis cōditionibus. Instit. De iure personarū, & ὑπὸ αἵρεσιν γραφείς, Hæres sub cōditione script⁹. Est autē finitima hæc signif. illi qua pro optione ponitur.

Αἵρεσις idem est etiā quod γνώμη, Animus, hoc est Volūtas & propositum, vt ait Budæus, citans hunc Polybii locum, in 1, ὅθεν καὶ μάλιστα ... τὴν αἵρεσιν ... τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως. & addit, sic sæpe vsum esse. Et quidem lib. 5, eodem modo vsum esse comperio, quū dicit, ... τῆς αἱρέσεως ... τοῦ βασιλέως. Sequendo autem hanc Budæi expositionem, dicemus αἵρεσιν idem valere hic quod προαίρεσιν. Quam significationem mihi videtur habere & apud Demosthenem, quum dicit, ἣν ἀπ' ἀρχῆς ἔχει πρὸς ὑμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶ. Scio tamē & aliter hic exponi.

Αἵρεσις, Secta, Dogma, inquit Budæus. Nonnulli autē αἵρεσιν, quum de philosophis dicitur, exponunt, opinionem de aliquo dogmate firmatā. αἱρέσεις philosophorum à quibusdam enumerantur decem, ab aliis nouē duntaxat, excludēdo videlicet Pyrrhonicā. Ex his nouem celeberrimæ fuerūt quatuor, Academica, Peripatetica, Stoica, Epicurea. Apud Galenum ad Glauc. 1, μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις, Secta methodicorum, Secta empiricorū, à quibus distinguitur δογματική, Secta dogmaticorum. Vnde & videri possit impropriè explicari αἵρεσις ἐμπειρικὴ seu μεθοδική, methodicorū dogma & empiricorū dogma, si methodici & empirici distinguūtur à dogmaticis: aut etiam illis opponuntur. Seruius hæreses appellari ait habitus animorum & instituta philosophiæ circa disciplinā. Cicero in Paradox. præfatione, Cato autem perfectus, mea sententia, Stoicus, & ea sentit quæ non sanè probantur in vulgus, & in ea est hæresi quæ nullū sequitur florem orationis. Athen. 13, καθάπερ οἱ τῆς Ἀριστίππου ... αἱρέσεως, ἄσωτοι καὶ τρυφαί. Apud eundem ἡ περὶ τὴν τρυφὴν αἵρεσις dicitur secta, siuè, dogma mollitiem & delicias approbans: lib. 12, φιλοσόφων δὲ αἵρεσις ὅλη τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντιποιεῖται. ‖ Αἵρεσις apud ecclesi. scriptores Dogma prauum de iis quæ ad Christianorum religionem pertinent, Dogma orthodoxæ fidei non consonum. Vnde αἱρετικοί, praui alicuius dogmatis sectatores: de qua voce paulo pòst dicam.

Αἱρεσιάρχης

C. Αἱρεσιάρχης, vel Αἱρεσιάρχης, Hæresis [illegible] id est sectæ, A quo secta quæpiam initium cepit, [illegible] Autor dogmatis à religione Christiana alieni. HINC Αἱρεσιαρχεῖν, esse autorem sectæ.

C. Αἱρεσιμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hæresis (id est sectæ) propugnator, Qui pro hæresi pugnat. Philo De vita contempl. lib. Τούς ἱ-[illegible] τοῖς αἱρεσιμάχοις, οἱ [illegible] contentiosi pugnacésque sectatores.

Αἱρετικός, οῦ, ὁ, Hæreticus, in Pand. Et αἱρετική sc. fœm. genere: vnde αἱρετικὴ μανία exponitur à Suida ἡ [illegible], id est quæ [illegible] vt αἱρετικός idem sonet quod hæreticus, id est quæ recepta est apud hæreticos. Sed apud Suidam male posita [illegible], erroris occasionem præbuit in vulg. lex. Græc. vt αἱρετικός per se dicatur significare μανία [illegible].

¶ Αἱρετέον, aduerbiũ positionis, Eligere oportet, Expetere oportet. vnde nomen gerundiui Latini formam habens, αἱρετέος, έα, έον, Expetendus, da, dum. Xenoph. [illegible] αἱρετέον [illegible].

Αἱρετός, ή, όν, Eligendus præ aliis, Ad verbum, (sed barbarè) Eligibilis. A Cicerone exponitur Optabilis, itẽ Expetendus. Aristoteles in Rhet. βίος ἄλυπος, αἱρετός, Vita tranquilla & molestiis carens, expetẽda. Idem ibidem: καὶ γὰρ καὶ δι' αὐτὸν αἱρετὸς ὁ φίλος. Ab Athenæo 7. lib. citatur liber Chrysippi philosophi [illegible] αἱρετῶν. Hinc αἱρετώτερος in comparatiuo gradu, Potius eligendus, Potior habendus, Optabilior. Et sæpe in neutro genere αἱρετώτερον, Optabilius. Xenophon Pæd. 2. [illegible] [illegible] αἱρετώτερον, Hostibus autem fugere est optabilius quàm manere. vel, Hostes sæpius ducunt fugere. Idem Pæd. 3. [illegible], Optabilius est interpræliandũ mori, quàm fuga salutem quærere. A Polybio opponuntur αἱρετός & φευκτός, vt diximus antea αἱρετόν & φευκτόν ab Aristotele opponi.

Αἱρετός, ή, όν, Electus, Delectus, vel Creatus. Plutarch. in Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοί, Viri delecti aut lecti, nam lectum pro delectus eleganter ponitur. αἱρετοὶ [illegible] Pandect. Iudices quos elegerunt qui diffident, id est [illegible]. Vnde αἱρετοὶ διαιτηταί, Arbitrum in Pandect. [illegible] contra Ctesiphontem, [illegible] Apud Isocratẽ & Aristo [illegible] quæ dantur αἱρετοί: à quibus differũt [illegible] quæ dantur [illegible]. Apud Demosth. [illegible] & [illegible] benem αἱρε-[illegible].

C. Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius, Spontaneus, Sponte [illegible] Damna [illegible] Pyth. in Carm. aur. [illegible] suscepit inuecta. [illegible] Apud Xen. Hellenic. 6. [illegible] Mors voluntaria. Sic αὐθαίρετος δουλεία [illegible] periculum quod aliquis [illegible] dicitur, Cicero. [illegible] Apud Thucyd. lib. 1. pag. 18. [illegible] id est, In amborum arbitrio [illegible] sponte adit. posita. hoc est, Dum adhuc liberum [illegible] integrum est bene consulere. A scholiaste exponitur [illegible] potestate in verbum etiam resolui posse: vt [illegible] perinde sic ac si dixisset, [illegible] id est, Dum possunt adhuc eligere & amplecti bonum cõsilium. Aristoteles Ethic. lib. 3. cap. [illegible] αὐθαίρετος, quod exponitur à Lambino, Si appetitionẽ finis nemo sibi suo arbitratu adoptare potest. ¶ A Suida αὐθαίρετος exponitur [illegible] secundum quam expositionem αὐθαίρετος [illegible] dicitur qui sponte sua siue vltro aliquid facit. HINC aduerb. Αὐθαιρέτως, Vltro, Sponte.

C. Εὐαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expugnatu facilis, Facilè expugnabilis. In qua signif. citatur ex Xen. Item, Qui facilè eligi potest, Electu facilis, In vulg. lex.

C. Παλινaίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rursum creatus (eo sensu quo dicitur creari magistratus) Qui, post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Apud Harpocrat. (qui & alias expositiones affert) legitur πάλιν αἱρετὸς dicitur: sed apud Suidã, qui ex illo descripsit, habemus [illegible]: quam lectionem meliorem esse puto. In vulg. lexicis, ex ipso Harpocrat. sic annotatur illa expositio, [illegible] dici qui initio per suffragia reiecti

essent, postea per eosdem probati. Sed pro [illegible] quod Harp. habet, legitur apud Suidam [illegible] quod [illegible] Harpocr. ex-ponit idem [illegible] dicatur is qui muneribus cor[illegible] defendendos suscipit eos quos antea calumnia-[illegible] est, aut qui in manifesta calumnia deprehẽsus multam illi mulctam exoluerit. Tu Harpocr. & Suid. vide. [illegible] dicitur Palinaire-tus, & Suid. vide.

Παλιναίρετα ... Quæ fuerũt diruta, deinde instaurata, id est ... inquit idem Harpocr. In vulg. lex. citatur [illegible] Tim. [illegible] κεχορηγημένα [illegible] ædificia, Sapient. 8.

Αἱρέτις, ιδος, ἡ, Electrix, Sapient. 8. αἱρέτις [illegible] citatur & ex Plat. in [illegible]

Αἱρετήρ, ῆρος, ὁ, Elector.

Αἱρετέος, ὁ, F. ήσω, P. [illegible], in vulgar. lexicis Græcis à masculino [illegible] catur idem valere quod [illegible] Ath. [illegible] cographos nondum reperi.

Αἱρετισμός, ὁ, vt apud Aristotelẽ Moral. magn. lib. [illegible] [illegible] Periculaquæ sed apud Græcos lexicos [illegible] quodam modo & quadam essentia delig[illegible] exponit. Verùm notandum est αἱρετισμὸς potius [illegible] quàm passiuam habere significationem: vt Fab[illegible] qui eligit, vel qui aptus est ad eligendum: hoc [illegible] in loco habeat priorem significationem. sed ibi [illegible] meritò viris doctis suspectum est.

Αἱρετικώτερον [illegible] Pand.

Αἱρετός, inquit Budæus, Qui sectam alicuius se[illegible] [illegible] & fouet, vt à Suida, vsurpatur in [illegible] qui sectatorem interpr. ¶ Apud ecclesiasticos [illegible] in opponuntur [illegible], id est, His qui recta sunt fide Christiana habẽt opinionem. Iustinianus in Nou. Const. 118 hæreticos opponit iis qui sunt [illegible].

Αἱρετίζω, F. ίσω, P. κα, Eligo, Deligo. Item, Optabile iudico. Matth. 12, ἰδοὺ ὁ παῖς [illegible] Suidas αἱρετίζειν exponit Potiorem me ducere, quem elegi, eum autem [illegible] tertia futuri pro αἱρετίζειν. Hippocrates, [illegible] [illegible] pro οὐχ αἱρετίζονται. Maccab. 2. [illegible] [illegible] αἱρετίζοντες, id est, inquit Budæus, præferentes & magis volentes.

Αἱρετίζω, Hæreticis adhæreo, Sectæ hæreticorũ adhæreo. Suid.

Αἱρετίζομαι, F. ίσομαι, Eligo, Potius duco, Malo. Arethas, [illegible] [illegible] καὶ τῆς χειρὸς δουλείας [illegible] [illegible] αὐτοὺς [illegible] κακίας [illegible].

Αἱρετιστής, οῦ, ὁ, Qui sectam aliquam suscepit. Laertius [illegible].

¶ Αἱρετιστής, Sectator, Qui partes alicuius sequitur, ex Polybio, vt ait Bud.

Αἱρέω Hesychius exponit Assumo, & αἱρεῖ αἱρεῖται [illegible] [illegible] secundum quam expositionem præsens temporis est αἱρέω, factum per contractionem, opinor, ex αἱρέω. Potest & ex αἱρέω factum videri. Quinetiam αἱρήσω futurum esse posset pro [illegible] vt αἱρήσω pro [illegible] apud eundem Hesychium.

¶ Ἑλεῖν, ... (ab ἕλω, vt ea dixi, à quo etiam [illegible] & [illegible]) Qui capi seu prehendi potest, q. d. Prehensibilis. Hom. Il. 9. v. 408, [illegible] ἔρκος ὀδόντων, vt exponit Hes. & autor breuiũ schol. Subaudio autẽ [illegible] cum [illegible], vt sit [illegible] ἐστὶ λεϊστή, [illegible]. Eust. autem vult λεϊστή esse [illegible] contrà [illegible], quã expositionem, vt nimis subtilẽ & quæ insitatã signif. det voci [illegible], repudiandã puto.

C. Ἀναιρέω, ῶ, (nonsum secundum mutuans ab Αἱρέω) Aufero, Tollo. Item Euerto. Plutarchus in Numa, [illegible] [illegible] Ex vrbe hoc sustulit. Citatur ex Dios [illegible] pro Auferentes vel euellentes corde, [illegible] (inquit Bud.) Tollere & Auferre, & ad radicem [illegible] pro eodem Plato dixit lib. De leg. 12. in principio, [illegible] & paulo post [illegible] deinde [illegible] de tẽpo loquẽs. Apud Dem. [illegible] [illegible] pro [illegible] hoc est, tẽpus eximere, & occasiones re gerẽdarũ auferre in orat. [illegible] Hæc Bud. Notãdũ est autẽ Dem. sæpe dicere [illegible] nus [illegible] de modo quo dicit Latini Tollere e medio [illegible]

Pro corona, τὸ ἀπὸ φύσεως καὶ δι᾽ ἔχθραν τὴν λέγειν αἰτίαν τοῖς ἐν μέσῳ.& Philipp.4, τὸ ἀνελεῖν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας. Apud eundẽ verò est(ſicut & apud alios)ἀναιρεῖν πόλεις pro Euertere ciuitates.vt Phil. ... & Pro corona, πόλεις Ἑλληνίδας ὅλας μὲν ἀναιρῶν, εἰς ἃς δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων. Dicitur & ἀναιρεῖν τοὺς νόμους pro Tollere leges è medio, id eſt Abrogare leges,ſiue antiquare,aut abolere. Æſchines τῷ ἀναιρεῖν νόμους opponit τὸ καταλύειν, in Cteſiph. ſcribens, τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων,τοὺς δὲ καταλύειν. Sic dicitur ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, Rumpere & reuocare teſtamentum, vt Budæus exponit.Et ἀναιρεῖν τὴν δίκην, iuxta eundem,eſt Actionem negare,Agentem ſummouere. ¶ Eſt etiam ἀναιρεῖν,E medio tollere,id eſt Interficere.Plut.in Apophth. ... ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, &c. Et apud eundem in Galba, ἀναιρεῖν ἑαυτόν, Se occidere, Sibi manus afferre, Sibi mortẽ conſciſcere. ¶Capitur etiam ἀναιρεῖν pro Condemnare quempiam:propriè (vt opinor) quaſi ſententiam pronuntiare de eo tollendo è medio.vnde & ἀναιροῦσαι ψῆφοι(quæ & καθαιροῦσαι) ſicut & ψῆφοι σώζουσαι. quod annotauit Budæus: ſicut & hoc, ἀναιρεῖν, Damnare. Dem. ... de Timarcho,id eſt,ἠτίμωσε, Damnauit, Reũ peregit actionis famoſæ.

Ἀναιρεῖν ὀλύμπια, apud Herod. pro ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια, Auferre olympia.i.Auferre palmam Olympicam, Vincere Olympia dicunt Latini. Vide Ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια,ex Pauſania.

Ἀναιρεῖν & Ἀνελεῖν, tanquam ab Ἀνέλω, Capere,In manus ſumere:vnde ἀνελών exponitur λαβών ab Euſtathio in hoc verſu Il. α. v.39.Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο. Propriè tamen eſt E terra ſublatum accipere, ſeu Tollere de terra. vt Il. ψ.v.550,Τὸν οἱ ἔπειτ᾽ ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,id eſt λαβὼν ἐκ γῆς ἀναλαβόμενος, Euſtathii expoſ.ſequendo pag. 107 & 1315.& ita contrarium eſt verbo καθελεῖν.Thuc.ἀνελόντες ... ἔβαλον.Quò pertinet & ἀναιρεῖν τὸν νεκρόν,de quo vide in Ἀναιρεῖσθαι. Quamuis autem per ſe hoc ſignificet ἀνελεῖν,additur tamen ἀπὸ χθονός, Odyſſ.γ,v.453, Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Ἔσχον.vbi Euſtath.exponit ἀναβαστάσαντες. Vide Ἀναιρεῖσθαι ſignif.actiuæ.

Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula.Plut. in Solone.ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, Vtrique reſpondit, vel reſponſum dedit.nam & vatum reſponſa dicuntur à Latinis.Vel ἀνεῖλεν,oraculo edidit,vtCicero loquitur. Xenophon, ἡ γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας, ... Antiphõ, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς καὶ ... Plut.in Theſeo, ἀνελεῖν αὐτῷ τὸν θεὸν λέγεται.Dicitur & ἀνελεῖν τὸ μαντεῖον, apud Herodotum. Dicitur & ἀνελεῖν cum accuſatiuo: vt Plato lib.De leg.9,ἃν ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ,Quẽ deus oraculo ediderit.vel(vt alii)Quẽ deus oraculo approbauerit. ¶ Ἀναιρέομαι,οῦμαι actiua ſignif. pro ἀναιρῶ, Auſero, Tollo,apud Plat.lib.De leg.11,vt diximus in principio prioris annotationis de verbo ἀναιρῶ.Sic idem eodẽ De leg. lib. ἀναιρεῖσθαι dixit pro Tollere & auferre,vt vult Bud.p. 114: (quãquam pro Tollere de terra, aut Sublatũ è terra capere,malim intelligere,vt infrà dicã) ... ἀναιρούμενος ... φέρῃ, &c. Citatur ex Dioſc. ἀναίρει τὴν σποδόν pro Aufer cinerẽ, vel, Subtrahe cinerẽ. ¶Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere,i.E medio tollere, Abolere, Abrogare & pro Circũducere, vel Expungere,in ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν, vt vult Bud.Idẽ ἀναιρεῖσθαι τὴν γραφὴν vertit Accuſationẽ inducere. ¶ Ἀνῃρῆσθαι pro Interficere,ſicut & ἐπανελέσθαι,apud Polyb.

Ἀναιροῦμαι capitur pro Auſero & pro Tollo in alia etiã ſignif. nam (vt ait Bud.)ἀναιρεῖσθαι ponitur & pro Auferre,i. vt ſortẽ propriam accipere. Pauſ. in Meſſenicis, ... μοῖραν ἀναιρεῖσθαι τῆς χώρας ... ἀνελέσθαι ... ¶Addit idẽ Bud.pro verbo ἀναιρεῖσθαι,quũ Vinco & Reporto præmium ſignificat, Ciceronẽ ſolere Auferre dicere.Idẽ Bud.ἀναιρεῖσθαι νίκην interpretatur Ferre victoriã.Syn.καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο. & ἀγῶνας ἀναιρεῖσθαι apud Pauſ.idẽ vertit, Vincere certamina.ſic & ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια, apud eundẽ.Simile eſt.ἀναιλόμενος ... Eſt verò & apud Herodot. ἀναιρησόμενος ἀγῶνας, eadẽ ſignif. qua apud Pauſ. Sed idem ſcriptor ἀναιρεῖν ὀλύμπια pro ἀναιρεῖσθαι dicit, vt modò annotatum fuit. Apud Luc.legitur,ἀναιρεῖσθαι τὰ ἆθλα,pro Auferre præmia,Reportare præmia.Quam ſignif.mirũ ſi voluit Bud. dare ipſi verbo ἀναιρεῖσθαι,per ſe etiam poſito,& adiunctum nomen non habenti.

Ponitur autẽ Ἀναιροῦμαι pro Tollo,in alia etiã huius verbi ſignificatione,& diuerſa à ſupradictã:vt ἀναιρεῖσθαι παῖδας, Tollere liberos, & quidẽ duplici ſignif.videlicet pro Suſcipere: vt quum quis dicitur liberos ex vxore ſuſtuliſſe(quo dixit modo Plut.in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνῃρημένος)& pro Tollere,hoc eſt non exponere, ſed educãdos curare, id eſt τὸ πρῶτον παιδία ἀναιρεῖσθαι καὶ μὴ ἐκτιθέναι. quanquã propriè ſignificat expoſitum noſtrũ puerum tollere. quo etiã verbo lingua vernacula vtitur.Hermog. ... οἱ Ἀθηναῖοι τὸ βρέφος,Μεσσήνιος ἀναιρούμενος ἔτρεφεν.Huic autẽ exẽplo quodBud.ponit,aptè iſtud addidimus ex Iſocr.ad Philippum, vbi itidẽ ἐκτιθέναι & ἀναιρεῖσθαι inter ſe reſpondẽt,(ſed ἀναιρεῖσθαι paſſiuã ſignif. habet)ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς ... ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικός,i. Sublatus, non Collectus: vt in vulg. lex.Græcol.exponitur. ¶Eſt præterea ἀναιρεῖσθαι,Tollere mortuos ad ſepeliẽdum,vt ait Bud.citãs hunc Dem. locum, ἐὰν δὲ τῷ δημάρχῳ ἐπαγγείλαντος μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες,ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθούτω ἀνελεῖν ... id eſt,Si denuntiãte demarcho agnati & gẽtiles nõ ſuſtulerint eos, ipſe demarchus funerãdos defunctos ſepeliendõſq; locato. Iſæus ... Ὅπου γὰρ τὸν αὐτὸν ... κληρονόμον ... οὐκ ἀνῃρήσατο ... Quum enim teſtatori à quo hæres relictus eſt,exequias iuſtãq; funebria non fecerit, eũmq; in rogum non intulerit. Quæ interpretatio, ſicut & præcedẽtis loci,Budæi eſt. Dicitur autẽ ἀναιρεῖσθαι τελευτήσαντα,aut ſimpliciter ἀναιρεῖσθαι ... (vt in præcedente loco) quòd ſatis ſubaudiatur τελευτήσαντα. vt quũ dicitur Sepelire aliquẽ,intelligitur ſepelire mortuum.Dicitur tamẽ rarius ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας, i. Tollere mortuos ad ſepeliẽdum,quàm ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς, i. Tollere defunctos,hoc eſt cadauera.Bud.autẽ vertit, Occiſorum cadauera ſepelire.ſed malim vertere,Tollere ad ſepeliendũ. quia ſi ἀναιρεῖσθαι ſiue ἀναιρεῖν eſt ſepelire, fruſtra addiderit Demoſth.in loco paulo antè citato καταθάψαι poſt ἀνελεῖν,& alio loco idẽ poſt ἀναιρεῖν ſubiunxerit καὶ θάπτειν. Legitur autẽ vtrũq; apud Iſocr.in Panath. ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς & ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας. Thuc.lib.4. ... τοὺς νεκροὺς ... vbi miror ſcholiaſten ἀνελόμενοι exponere per ἀνελόντες, quum non minus vſitatũ ſit ἀναιρεῖσθαι in hoc genere loquẽdi, quàm ἀναιρεῖν. Xen. Pæd. ... &c. Iſocr. in Paneg. ... μὴ οὐ δυνάμενος ἀνελέσθαι. Inuenitur etiã ἀναιρεῖσθαι ὀστᾶ apud Herod. Tollere oſſa. Eodẽ verò modo dicitur ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας,vel τοὺς ναυαγούς, quo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς, pro Naufragos(ſiue naufragorũ corpora) tollere ad ſepeliendum. Xen. ... ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς.Bud.tamẽ ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας vertit, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad ſepulturã cõquirere,& naufragos ſeruare: Xenophõtiſq; locũ hũc ſubiungit, ... οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἀρίστους ... id eſt, E pugna nauali naufragos non ſeruarunt,quum poſſent.

Ἀναιρεῖσθαι, Capere, Sumere in manus. Et propriẽ, E terra ſublatum capere,ſeu In manus ſumere, ſiue Tollere de terra.(vt de ἀναιρεῖν ſuprà dixi) quam ſignificat. habere videtur in loco Plat. ſuprà citato,ὁ δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ.Od.ξ, — αἱ δὲ τάχιστ᾽ ἀνέλοντο,per dialyſin pro ἀνείλοντο ταχύ. Heſiodus, Χερσὶν δ᾽ ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλατο ... Vtraque manu ſumpſit, vel ſuſtulit. Dicitur autem à Latinis ipſa quoque manus tollere aliquid:vt apud Ouid. — ter acutũ ſuſtulit enſem, &c. Et Ariſtot. De mundo, ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται.Et ἀνῃρημένος εἰς πυξίδα, apud Dioſcoridem libro 1, cap.63 exponitur In pyxidem ſuſcipiens:ſed fortaſſe commodius exponeretur Imponens in pyxidem, vel excipiens pyxide.

Digitized by Google

Dicitur & ἀναιρεῖσθαι ποινάς, vt apud Herodotum [illegible]... mere. Apud Herodotum autem [illegible] ... ψυχῆς, Pœnas sumere. Possumus ... pro Cibum sumere ... ἀναιρεῖσθαι ... dicere otiosum esse præ apud Homerum ... vacare vult Eustathius, cum alibi ... in hoc versu qui est 356, Od. ... [illegible]

Ἀναιρεῖσθαι, Suscipere. vt ἀναιρεῖσθαι πόνους, apud Herodotum, Labores suscipere. ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Plato Apud Budæum. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, Suscipere inimicitias, Isæus apud eundem. Habetur verò & ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας apud Xenophontem in Cynegetico. Dicitur etiam ἀναιρεῖσθαι ἔργον pro Redimere & suscipere opus faciendum, à Platone apud eundem Budæum. Potest autem illud ἀναιρεῖσθαι πόνους verti & aliter, videlicet Adire labores, vel Capere labores. Idem Budæus verbi ἐγχειρεῖν significationes exponens, ait, Significat etiam Suscipio, id est Aggredior, ἀναιρεῖσθαι, ἀναδέχεσθαι. Instituo & Incœpto. Dicitur & ἀναιρεῖσθαι παῖδας vt Lat. Suscipere liberos ex vxore. Plutarchus in Antonio, [illegible] ... ἀνελέσθαι. Idem Budæus. Vide supra in Ἀναιρεῖν pro Tollere, nam Lat. Suscipere liberos ex vxore & Tollere, pro eodem dicuntur.

Ἀναιρεῖσθαι, Excipere, Recipere ad sese. Budæus ... apud Antiphontem exponens Ad sese recipere, Domū deducere, ait idem valere ἀναιρεῖσθαι.

Ἀναιρεῖσθαι citatur ex Chrysostomo pro Eligere, vbi dicit ἀγγελικὸν ἀνειλόμενοι βίον, Qui vitam angelicam elegerunt. Fortasse exponi etiam hic possit ἀναιρεῖσθαι Sumere, vt sit, Qui vitam angelicam sibi sumpserunt.

Ἀναιρεῖσθαι, Demereri sibi aliquem, Conciliare sibi aliquem, vel Amicum reddere sibi quempiam, Demereri & conciliare gratiam alicuius. Xen. Pæd. 5. ... ἔργῳ [illegible] Quo facto se tibi conciliauit. vel Quid faciens se tibi demeritus est ... ἀναιρεῖσθαι est etiā Demereri & sibi conciliare gratiam alicuius, vt inquit Bud. Existimo autem posse etiam verti significanter, Aliquem in sui amorem pellicere. Notandum est autē ἀναιρεῖσθαι sumi in hac significatione, itemque pro Accipere, sive in manus sumere: vt apud Lat. Capio (præsertim apud poetas & ex poetis Ouidium præcipuè) verā que hanc significationem habet.

Ἀναιρεῖσθαι Suidas citat ex Herodoto pro Concipere & grauidā fieri: quam signif. Hesych. dat activo ἀναιρεῖν. Respondet autē hæc metaphora ei quam in vernacula lingua habemus, quum dicimus mulierem enchargee pro Concipere. Vide & [illegible].

Ἀναιρεῖσθαι in passiua non solùm voce ... Scala ... & signific. Auferor, Tollor: vt ... sublatum est ... peccatum ... aufertur. Greg. ... Interimor. Dem. ... Antiquari. ... pro Aboleri, Abrogari ... Dicitur & ... Tollor e medio, Interficior: vt ... Philon.

Ἀναιρεῖσθαι, Tolli, de puero exposito dicitur. Isocr. ad Philipp. ... Vide supra inter signif. verbi ἀναιρεῖν. ... sumpti. ‖ Ἀναιρεῖσθαι etiā dicitur quod oraculo editur, siue quod à vate editur: vt ἀναιρεῖ dicitur ipse vates, oraculo suo edere: ‖ Ἀναιρεῖσθαι χρήματα, de dissolutæ pecuniæ, apud Demosthenem. Bud.

Ἀναίρεσις, ἡ, Ablatio, Sublatio. Item Euersio, vt ἀναίρεσις ... Abrogatio, Antiquatio, Abolitio, Interitio, Rescissio: vt ἀναίρεσις τῶν νόμων ... Exponitur etiam ἀναίρεσις à Budæo Antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam perfectæ. Nazianzenus ἀναίρεσιν opponit τῇ θέσει.

Ἀναίρεσις, Interfectio: vt & ἀναιρέτης, Interfector, φονευτής. Hesych.

Ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, Sublatio cadauerū ad sepeliendum, (vel vt alii) Cadauerū collectio, vnde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν διδόναι, Permittere vt tollātur cadauera in sepulturam, vel Permittere vt colligātur. At Polit. nomē hoc longè secus intellexit in hoc genere loquēdi: sed perperam. Nam ἀναίρεσιν putauit significare Discretionē, i. actum ipsum discernēdi: quum hæc verba ... νεκρῶν ἀναιρ...

... Sic verò [illegible] in multitudine interfectorū neq; discerni ad sepulturam funera potuerint. Notandum est [illegible] hæc verba ... νεκροὺς & ἀναίρεσις ... quum dicendo facilè [illegible] subaudiatur ... Quinetiā ἀναίρεσις per se positum reperitur, nō adiecto genitiuo νεκρῶν, apud Euripid. & Isocratem atq; alios. Obserues igitur hoc in exemplo, interdum idem vno verbo significari quod duobus, tribusve, aut quatuor, quum ἀναίρεσις per se idem valeat quod ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, siue ... Sciendum est præterea, pro τῶν νεκρῶν dici etiam ... ἀναίρεσις τῶν ... (vt ex Isocrate in nota...) item ... apud Plutarchum.

Ἀναιρέτης, ὁ, Ablator, Sublator. Ab Hes. exponitur Euersor, & Interemptor, Interfector.

Ἀναιρετικός, ὁ, ἡ, Euersorius, Interfectorius, ad verbum Latinum, Exitiosus vel Exitialis, Lethalis, Morbus lethalis, Morifer: vt ἀναιρετικὸν νόσημα apud Aristotelem, ... dem quod θανάσιμον ... significat, vt inquit Bud. in Comm. Pag. 225. In vulg. autem lex. [illegible] ... ciano affertur ...

c. 1. ... Actiua, Suscipio, Capesso, Suscipio. Etex Phal. epist. ... pro Vltro seligo ... Deligo hanc vitam. Sed Pollux ... interpretatur Capesso: vt apud Artemidorū quoq; ... quendi genere omnino simili. [illegible] hic ... Bud. in lex. ... Sibi proponere ... Lib. ... Lu... te, & Pro Instituere, id est ... sumi actiua pro Suscipio ... sere. Ab Hesychio ... exponere, & pro ... In vulg. autem lex. habetur actiua vox ... Capesso ... u, Tollam, Auferam.

... dio tollo & neco, apud Polyb. ... ēst etiā ... Ἐξαναιρεῖσθαι apud Herodotum ... significat passiua, Vltra concipi, Ionicè pro ... enim de leporibus loquens, scribit ... ἐν τῇ γαστρὶ ... quem locum ... ἐπικυΐσκεσθαι exponens, ... affert Eustath. pag. ... αὐτῷ ...

Ἐξαναίρεσις, Occisio, Cædes, apud Polyb. Bud.

c. 1. Προσαναιρέω, ῶ, Insuper occido. Herod. lib. 1. ... τῇ Καταιβάτου. ‖ Προσαναιρεῖν ... respondeo, Insuper vel denuo responsum do. (sic oraculo dictum) Plut. De def. orac. ...

Προσαναιρέομαι, Insuper suscipio. Thucyd. lib. 7. pag. 142, καὶ ... οὐδὲν ἐλάσσω ...

c. 1. Συναναιρέω, ῶ, Simul perimo, Simul aufero. Citat Budæus ex Alex. Aphrod. in Top. & Porphyrio in Isagoge. In vulg. lex. habetur & passiua vox Συναναιρεῖσθαι, exposita Colligo, omissa signif. præpositionis σύν. & fortasse etiam posito verbo Colligo pro quopiam alio.

C. Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, In locum alterius eligo, Sufficio in locū alicuius. Plato De legibus lib. 6, ... Et cum genitiuo personæ, ... apud Synes. epist. 57, ... id est, Et in nostrum locum eligendus. ‖ Interdum etiam significat Antefero, Antepono. q. d. Præeligo, vt apud eundem Synesium epist. 103, ...

C. Ἀφαιρέω, ῶ, Aufero, Adimo. Isocr. Panath. ... nec addere, nec auferre, vel detrahere. Dicitur ἀφαιρεῖν ... frequentius ... Hom. Od. Ξ, v. 455, ... Cibaria illis abstulit, id est, Ab illis remouit. ... lac. ... notatur dici etiam ἀφαιρεῖσθαι ... quæ constructio esse solet verbi ... In iisdem habetur. dici ... in lib. De repub. ... hic Plut. ...

Digitized by Google

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo & ἀπαιρεῦμαι apud Hom. integra manente præpos.) verbum medium, idem pro Aufero, Adimo, Detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, & ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, & interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο. Xenoph. Pæd. 4, τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχήν. Sic Gal. Therap. 12, σκοπὸν ἔχειν ἀνδρὸς ὄντα, ἅμα τῷ νοσήματι καὶ τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. Exempla autẽ huius constructionis, ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, apud eundem Xenophontem, εἰ πλουτίζεται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενος χρήματα, ἑαυτὸς δοκεῖ πλουτίζειν. Plut. in Camillo, ἀφαιρούμενος τοῦ δήμου τὴν ψῆφον, Populo suffragium adimens, Populum suffragio priuans. Idem in Polit. ... ἀφαιρουμένους ... Exemplum autem huius constructionis ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, apud Isocr. Panath. πολλὴν ἄλλων χώραν τοῖς μὲν πολεμίοις ἀφελομένην, τοῖς δὲ συμμάχοις κτησαμένην. Quam constructionem cæteris rariorem esse obseruaui, vt contrà primã illam ἀφαιροῦμαί σε τόδε, cæteris frequentiorem. Homerus autem vtraque harum vsus est: vt Il. α, ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος. Ibidem, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες. Cum accusatiuo autem & datiuo, Od. α, — αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. Verbo autem ἀπαιρεῖσθαι vtitur Iliad. α, Δὴ ἀπαιρεῖσθαι ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ. |Citatur & ἀφαιροῦμαι τῆς ὑπερβολῆς ex Aristot. pro Detraho excessui: sed hic subaudio τι aut aliquid tale cum genitiuo. |Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Demosth. & ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Lucianum est Vindicare in libertatem, vel Asserere in libertatem. Demosth. ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν. Vide Budæum Comm. pag. 219. Inuenio autem apud Isocr. hãc significationem & cum alia constructione, videlicet παρά τινος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι οἰκέτας, pro Seruos aliis ablatos siue ademptos in libertatem vindicare: in Panathen. ... εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, ... Existimo autẽ ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro Asserere in libertatem, eo respectu dici quòd qui asseritur in libertatem, è reliquorum seruorum numero eximatur: vnde & ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro eodem dicitur. ad quod loquẽdi genus Latinos respexisse crediderim quum Eximere in libertatem dixerunt pro Vindicare siue asserere in libertatem. cuius tamẽ nullam Budæus mentionem facit. |Ἀφαιρεῖσθαί τινα τινὸς pro Eius animo aliquam opinionem eximere. Demosth. τοῦτ' οὖν ἐλέγχων ἔτι δόξης μείζονος; τοῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμᾶς; id est (Budæo interprete) Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Sic autem dixisse Tibullum obseruaui (haud scio an ad hunc verbi ἀφαιρεῖσθαι vsum respicientem) lib. 1, eleg. 9.

Illis eriperes verbis mihi sidera cæli
Lucere, & puras fluminis esse vias.

Ἀφαιροῦμαι, pass. signific. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, Auferor hanc rem, pro Aufertur mihi res hæc. Aristophanes Nubib. ὑφ' ἡμῶν τὴν θοἰμάτιον ... ἀφῃρέθη. Sic ἀφαιρεθέντες τὰς τιμάς, Honoribus spoliati: & ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχήν, apud Plutarchum in Publicola, Regno spoliatus, Cui regnũ ademptum est. Apud Philonem De mundo, ἀφῃρημένον δυνάμεων exponitur Vi defectum. Apud Xenophontem autem ἀφαιρεθέντες sine adiectione redditur Detrimento affecti, in hoc ex Hierone loco, οἱ μὲν γὰρ βλαβέντες, οἱ ἀφαιρεθέντες μισοῦσι.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, vel Ἀφαίρημα, Ablatio, vel potius Quod aufertur. vt ἀφαιρέματα dicuntur partes quæ auferuntur à victimis, vt sunt, τὸ στηθύνιον, ὁ δεξιὸς βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος. Greg. μὴ τὸ στηθύνιον μόνον ἀφαίρεμα ἱερατικὸν ποιησώμεθα, ἀλλ' ὅλους διδόντες ἡμᾶς. Idem De lege Mosis, ὅσα τε περὶ θυσιῶν καὶ καθαρσίων καὶ ἀφαιρεμάτων νενομοθέτηται. |Est item Ἀφαίρεμα, Quod pro donatio eximitur & seligitur, Exodi cap. 35. qua in significatione Xenophon verbo ἐξαιρεῖσθαι frequenter vtitur. Hesychius ἀφαίρεμα exponit ἀνάθημα, δῶρον. |Ἀφαίρεμα apud Plinium, Alicæ genus ita dictum à cortice siue tunicis zeæ ablatis.

Ἀφαιρεματικός, & Ἀφαιρηματικός, quasi dicas Ablatiuus. Apud philosophos pro abstracto: quasi dicas Abstractorius. Vide apud Budæum Cõm. p. 231, ἀφαιρεματικὰ εἴδη & ἀφαιρεματικὴν θεωρίαν. HINC Ἀφαιρεματικῶς vel Ἀφαιρηματικῶς, apud Philoponum, q. d. Ablatorie vel Abstractoriè. Per abstractionem, Bud. interpr.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, Ademptio, Ablatio, Detractio. ἀφαίρεσις & πρόσθεσις opposita (vt ἀφαιρεῖν & προστιθέναι ex Isocr. paulò antè protuli) in hoc loco Plutarchi in Lycurgo, ... ἀφαίρεσιν καὶ πρόσθεσιν ... Sic apud Aristot. in 3 De cælo, τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται, τὰ μαθηματικά, τὰ δὲ φυσικά, ἐκ προσθέσεως, illa per ademptionem materiæ, hæc verò per adiectionem, vt interpretatur Bud. vbi docet mathematica dici τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως & τὰ ἐν ἀφαιρέσει, formas videlicet & species abstractas, & à materia speculando separatas, ab omnique schemate sensu percepto. Vide Comm. pag. 231. |Ἐξ ἀφαιρέσεως curare, id est detractione, non adiectione. Cic. epist. ad Att. 1, lib. 6, Sic Appius, quum ἐξ ἀφαιρέσεως prouinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: προσανατρεφομένην eam à me non libenter videt. Vide Erasf. Adagia. |Δι' ἀφαιρέσεως philosophari de Deo opponitur τῷ διὰ θέσεως, vt docet Dionys. in mystica theologia: vt si dicas, Deus non est corpus, non est anima. Vide Bud. Comm. p. 231. |Apud grammat. ἀφαίρεσις est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Ἀφαίρεσις (inquit Diomedes) est ablatio de principio dictionis, contraria prothesi, quum aut litera amputatur, aut syllaba aufertur. litera, vt — Ruit omnia latè, pro Eruit: syllaba, vt Temnere diuos, pro Cõtemnere: & Linquere castra pro Relinquere.

Ἀφαίρεσις, Quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur. Athenæus lib. 8, ... τῆς ἀφαιρέσεως ... Vide in Ἐξαίρεσις.

Ἀφαιρετός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui vel Quæ auferri potest. Item, Exemptilis, vt cortex arboris exemptilis. Cui opponitur Ἀναφαίρετος, Qui vel quæ auferri non potest: vt virtus dicitur κτῆμα ἀναφαίρετον, possessio quæ auferri nequit.

¶ Ἀπαιρεῖσθαι etiam reperitur apud Homerum, seruata præpositione integra, vt modò docui. Ex Herodoto autem citatur Ἀπαιρεθῆναι pro ἀφαιρεθῆναι, in hoc loco, δέοντες μὴ ἀπαιρεθῆναι τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφεοῦ. Ex eodem verò citatur etiam ἀπαιρεόμενος, (vt ἀπαιρεόμενοι τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Μήδων, id est, A Medis imperio spoliati) & ἀπαραιρημένος, vt ἀπαραιρημένος ὅπλα. Sic & infinitiu' præs. ἀπαιρέεσθαι τὴν ἡγεμονίην. quæ ad Ionicam dialectum referenda sunt, ita tamen vt melior sit cum α lectio (quum ibidem dicatur ἐξαραιρημένος) licet exemplaria inter se non consentiant.

c. 2. Ἐξαφαιρέομαι, οῦμαι, vt ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Demosth. ... εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ... Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in Ἀφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpositionem ἐξ attinet, Budæus ab illa hoc in verbo (sicut & in aliis nonnullis) significationem cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen & is vsus eius esse posse quem dixi.

C. Διαιρέω, ῶ, Diuido, Distribuo. Aristoteles De mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. De leg. διαιρεῖν κλήρους. Herodotus autem dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν pro διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. Dicitur & διαιρεῖσθαι actiua significatione pro Diuidere, apud Plat. in Phædro. Ex quo etiam citatur διελέσθαι μέρη (simili præcedentibus loquendi forma) pro Diuidendo facere partes. Ex Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον pro Per partes negotium suscipiamus: sed malim simplicius Partiamur opus. vt apud Thucydidem (vnde sumpsisse Luc. videri potest) lib. 7. pag. 136, ἤρξαντο ... ἐπιτειχίζειν, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod substantiuum idem scriptor omittit interdũ, dicitque tantùm διελόμενοι, vt lib. 5, p. 190, καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον, i. (vt in margine meæ editionis annotaui) Et vrbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hũc verbi huius vsum non intelligẽs, procul aberrauit, quũ accus. τὴν πόλιν cum διελόμενοι iungens, interpretatus est,

zed by Google

Expugnatámque vrbem men[illegible] Decurrit au- [illegible] huius verbi v- tem & aliquot alius Thucyd. locis [illegible] Diuidi, Distri fus. [illegible] passiua sic significatur [illegible] bui, vt [illegible] apud Plut.

[illegible] pro Findo, vel Seco (sicut Diuidere & Secare interdum copulantur) Xenoph. Hellen. lib. 4. p. [illegible]. Quod ante eum dixerat Thucydides, [illegible] pag. 157, [illegible]. Idem pag. [illegible]. Sic Gal. ad Glauc. [illegible]. Luc. [illegible] & [illegible] copulauit in Zeuxide, [illegible]. Apud Xenoph. autem [illegible] pro Aperire, id est effodere (inquit Bud.) [illegible].

[illegible], Explano hoc, Bud. ex Theophr. Citat ex eodem, [illegible], vbi exponit Differentias constituere & discrimine notare. Sic & [illegible] pro Explicare, apud Platonem De rep. 5. [illegible], &c. Sic De rep. 9. [illegible]. Idem ab Herodoto sæpe poni tradit pro Discutere & disserere. Sic autem & in hoc Plat. loco pro Differere & disputare, accipi tradit, Polit. 7, [illegible]. Vide apud ipsum Bud. plura huius signif. exempla, Comm. p. 466 & 667. Inter quæ ponit & hoc Theophr. [illegible]. Ita exponens hæc verba, Vitis putandæ tempus partim ex agrorum varietate, partim e generis natura statuitur. Vbi tamen [illegible] videtur ad primam signif. referri posse, vt si dicam Diuidere & distinguere locis, id est pro differentia locorum seu varietate. Quod autē ad ceptera exempla attinet, [illegible] siue [illegible] pro Differere, planè retinentes in sermone vernaculo, quum dicimus i Latino Diuidere, pro Differere [illegible] Polit. 7. [illegible] pro eodem ab Aristotele poni [illegible] eodem Bud. annotatur.

[illegible], [illegible], Diuisio, Distributio. [illegible] diuisio quæ [illegible] argumentando. Aristot. [illegible]. Apud grāmat. [illegible] op [illegible] interdum, vt apud Ath. lib. [illegible]. Itē [illegible] apud grammat. quæ opponitur [illegible], vide in [illegible]. A Bud. exponitur etiā [illegible] Discrimi- [illegible] cōstituendi pertinet: & exempla [illegible] quæ terū quæ [illegible]. Vide Comm. pag. 467. ex Theophr.

[illegible] q. d. Diuidibilis, Qui diuidi potest. Exponi- [illegible] & Separabilis. Ex [illegible] [illegible] inter [illegible] Xenoph. autem [illegible] & [illegible] (sicut [illegible] dictum est) [illegible]. Vbi [illegible] Qui diuidi [illegible] Diuiduus [illegible] non sit Qui diuidi [illegible] sed Qui di- [illegible], Fissilis, vt [illegible] pro Fin- dere etiam poni. [illegible]. Ex plicabilis, sermo- ne. Thucydides lib. [illegible], id est, Euentus [illegible] non posse oratione deuinari & explicari: vt referuntur ad illam significationem quam Budæus dat [illegible] pro Explicare siue Explanare. Haud scio tamen an [illegible] possit accipi vt dicat tam varios esse fortunæ e- uentus, vt nulla eorū initi ratio possit, & quasi in certa quædam genera diuidi. Scholiastes exponit [illegible] quam vocem supposititiam esse suspicor. [illegible] [illegible], Diuisim, Separatim, quæ significatio in vulg. lex. male datur [illegible].

[illegible], Diuisor, Distributor, apud Greg. Nazian. [illegible], Vim aut facultatem diuidendi habens vel separandi, Aptus ad diuidendum. Plut. De primo frigido, [illegible], id est (Turnebo interprete) Atque omnino dirimit ac distinguit. Theophylactus epistola 79, [illegible]. Hanc autē epistola (vt de hoc obiter admoneam) [illegible] inter epistolas Isocratis ponitur, quum Theo-

phylacti sit, [illegible] nomē in hac epistola mutuati (vt [illegible]) & quidem alius potius Isocratis [illegible] HINC [illegible] [illegible] diuidendi facultate. Plutarchus aduerb. q. d. Cum [illegible] Præcepta aliter vsus videtur. In vulg. tamen in Po- [illegible] Diuisim, Discretim & discriminatim, quæ po- [illegible] conuenirent aduerbio [illegible]. [illegible], Indiuiduus, Inseparabilis, [illegible] Aristoteles Metaphys. [illegible]. [illegible] Greg. Nazianzenus in lib. De diuinitate, [illegible] Et ibidem paulo post cum genitiuo, [illegible] id est, Ab anima separari non potest. [illegible] [illegible] pro non diuiso, alicubi poni ostendi (vt [illegible] non pro diuisibili), citatur ex Aristotele Politic. 2, [illegible].

[illegible], [illegible], Difficilè diuisibilis, Cuius diuisio difficilis est. [illegible] pro diuiso, facilè diuidi potest. Exponitur & Facilè scissilis. [illegible] scilla solū dicit esse [illegible]. Theophr. Ex Xenophonte Hellenicōn, lib. 7, cap. [illegible], [illegible] exponitur in vulg. lex. Verum [illegible] vox illa [illegible] in Florentino aperte [illegible] corrigenda, vt ego ex vet. etiam codice, [illegible] ritate in mea editione restitui. Tantùm autem librorum [illegible] tantum iterū in hac emendatione [illegible].

c. 2. [illegible], Ex opposito diuido. Theo- nem. Budæus in hoc Aristotelis loco [illegible] Pellam [illegible]. Opponas, st. pl. diuisionem: quod hæc regio [illegible] vt non vinosa sit. Nazianz. est [illegible] [illegible], pro Si illis ex aduerso respondere, [illegible] eodem [illegible], in opposit. definitione [illegible] dec. Hesych. [illegible], Diuisio ex opposito, [illegible] ex aduerso respon-

c. 1. [illegible], In super diuido, apud Galenum. in Rhet.

c. 1. [illegible], Simul diuido, Simul. Citatur ex [illegible] gorium Naz.

c. 2. [illegible], Subdiuido, Particulatim distinguo, apud Aristotele [illegible], Subdiuisio, [illegible] lecticos.

C. [illegible], Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. Plato in Cratylo [illegible] & [illegible], vtrunque apud dio- opponit, Isocr. Panath. [illegible] inter so [illegible]. Lucianus Caucaso [illegible] [illegible], Eruturos, Extracturos. Ciceronem [illegible] interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex [illegible] quæ dicit de adiectiuo [illegible] paulo post. Idem, [illegible], quæ proferam dolor detractus esset, vt habes Pag. 53 mei lexici Cicer. [illegible] significat. actiua pro eodem, vt apud Platonem in Ione, [illegible]. Ante eum autem Homerus & Hesiodus [illegible] dixerant. Hom. Il. [illegible] Heliodus Aspide, [illegible]. Sic Isocrates, [illegible]. Sic Theophrastus, [illegible]. Sic Vt autem dicitur [illegible], ita [illegible], vt apud Plut. Romulo, [illegible]. Item addita præpositione [illegible]. Sic [illegible], quæ duo exempla ponuntur ab Eustathio, docere volente hoc verbum accipi à posteris Homeri pro [illegible]. Passiuū autem cum accusatiuo inter- dum iungitur, vt Plat. in Gorg. [illegible]. Quibus exemplis est iniustitia, [illegible]. Synes. autem [illegible] & sermone, id est excipiantur. [illegible] Eximantur e sermone. Redditur etiam Effero. Expo- in signif. [illegible] à Budæo redditur etiam Effero. [illegible] nouit Demosth. Idem, [illegible]. Sic C- [illegible]. Hæc autem [illegible] bes Y [illegible]

significatio potest quodammodo sub proximè præcedente comprehendi. merces enim exponi non possunt quin educantur è naui. Sic Thucydides lib. 8. pag. 272, σκεύη ἐξελόντα dixit, è naui videlicet. vbi Exemerant è naui aut Eduxerant, commodius verti putem quàm Exposuerant. In hoc autem eiusdem Thucydidis loco ἐξαιρεῖσθαι videtur potius esse Reponere quàm Exponere, lib. 8. pag. 291, εἰς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐσπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι. ‖ At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exponitur Vindicare in libertatem apud Lysiam, Isocratem, Demosthenem, ad primam illam significationem referendum itidem esse, ostendit Latinum loquendi genus quod in ἀφαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem, q. d. Exemptos è seruitute in libertatem vindicare.

Ἐξαιρῶ, Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra sortem do. Il. λ, – ἣν οἱ Ἀχαιοὶ Ἔξελον. Et π, Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xenoph. Pæd. 4, de manubiarum diuisione itidem loquens, παραδοῦναι μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν ὅ, τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρει ἐξελεῖν ὁποῖον ἂν οἴωνται μάλιστ' αὐτὸν χαριεῖσθαι. Sic Pæd. 7, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς ἐκ τῶν λαφύρων ἐξελεῖν. Et in 5, de muliere quæ inter alias deligitur tanquam cæteris præstans, ταύτην μὲν δὴ ἐξαιρούμεθα αὐτῷ σοί, ἔφη, διότι ἐστὶν αὕτη τὸ εἶδος, &c. Quod & voce passiua dicitur, cum ab aliis tum ab eodem Homero & ab eodem Xenophonte. ab Hom. vt Od. ξ, – καί μοι μάλα τύχας ἅπαντα Τῶν ἐξαιρούμην μενοεικέα. Et Il. ι, Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς, Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν. id est ἀπέκρινα, inquit Eustath. At verò Il. β, non dicitur simpliciter τὴν ἐξείλετο, sed τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο. vnde à quibusdam exponitur Abduxit, vel Captiuam abduxit: sed potest & hic illa significatio inclusa intelligi, vt sit, Quam quum selegisset, ex Lyrnesso abduxit. vel, Quam selectam à se abduxit. Potest & simplicius accipi, Quam è Lyrnesso selegit, pro Ex iis vel inter eas quæ apud Lyrnessum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa sua significatione. At verò Il. α, – ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἄβλητα, πτερόεντα, &c. ἐξέλετο duas admittit expositiones, vt annotat Eustathius, vel pro Selegit, siue Delegit, vel pro Eduxit, siue Prompsit. A Xenophonte autem, vt eiusdem Pædiæ 5, ἐκεῖνα ἐξῃρούμην σοὶ αὐτήν. Sic autem interdum vsurpatur ἐξαιροῦμαι in passiua etiã significatione: vt apud Thucydidẽ lib. 3, Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, Demostheni exemptæ sunt, Demostheni extra sortem sunt datæ.

Ἐξαιρῶ, Diripio, Populor, Hesych. Cuius significationis exemplum à Budæo non ponitur in hoc simplici composito ἐξαιρῶ, sed tantùm in bic õposito συνεξαιρῶ, ex Demosthene. At habemus in hoc Thucydidis loco lib. 4. pagin. 144, τὴν Νίσαιαν ἤδη τειχίζοντες, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας, ἐξέλωσι, &c. Quæ significatio vicinior est primæ quàm proximè præcedenti. Sic autem & Herodianus post Thucydidem dixit, lib. 3, πανταχόθεν πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verùm sciendum est & de hominibus dici pro Subiugare. nam apud eundem Thucydidem, lib. 8, ἐξέλωσι schol. exponit καταδουλώσονται. Apud Euripidem quoque in Phœnissis ita lego, – πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν. quum tamen vulg. edit. habeant ἐξαίρει & interpretor Expugno, eo sensu quo à Plauto Expugnare aurum alicui, & à Cicerone talia quædam dicuntur. Hæc autem significatio verbo etiam καθαιρεῖσθαι conuenire videtur in hoc Herodoti loco, in Polymnia, μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι. Eadem certè vtrique danda esse interpretatio videtur, quæcunque sit: nisi quòd huic passiuum, illi actiuum adhibendum est verbum. Vide igitur Καθαιρῶ.

Ἐξαραιρημένος, participium Ionicæ dialecto peculiare (sicut ἀπαραιρημένος antea in verbo ἀφαιροῦμαι) quo vtitur Herodotus, κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδῶνι Ἑλικωνίῳ, id est Selectus & dicatus.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, Exemptio, Eductio. Ἐξαίρεσις λίθου apud Herodotum, vnde Ἐξαιρέσιμος. Peculiariter autem dicuntur ἐξαιρέσεις quæ exenterando eximuntur: vt apud Eustathium, ὅθεν ἔξεστι πάντα τὰ ἐντοσθίδια εἰπεῖν τὰς ἐξαιρέσεις. Pro qua significatione vide & locum qui in Ἀφαίρεσις ex Athenæo citatus est. ‖ Ἐξαίρεσις, Locus in portu in quo merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. lib. 9, καὶ ὡς Ὑπερείδης φησὶν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται. quod tamen φορτία redditur Onera in vulgaribus lexicis, ego Merces. ‖ Ἐξαιρέσεως δίκη, Actio qua quis experiebatur aduersus eum qui seruum abduxisset & liberum asseruisset: ea petebat actor à prætore vt vindicias secundum seruitutem decerneret. Sic in vulgaribus lexicis, ex Suida.

Ἐξαιρέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemptilis, Qui eximi potest. vt ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui è mense eximebantur, vt cum solis lunæque ratione congruerent. Quibus opponuntur ἐμβόλιμοι, qui intercalantur. Cic. in Verrem, Est consuetudo Siculorum cæterorúmque Græcorum, quòd suos dies mensésque congruere volunt cum solis lunæque ratione, vt nonnunquam, siquid discrepet, eximãt vnum aliquem diem, aut summùm, biduum ex mẽse, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominãt. Vide & Arist. Œcon. Ἐξαιρέσιμος λίθος apud Herodot. non pro exemptili, sed pro exempto. exponitur enim ab Eustathio ὁ ἀπὸ τείχους ἐκβληθείς. secundum quam expositionem fuerit ἐξαίρετος λίθος apud eundem Herodotum ἡ ἐκβολή.

Ἐξαιρέτιος vide in Ἐξαίρετος.

Ἐξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemptus è numero, Selectus, Eximius. Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Il. β. & κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. λ, id est ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod est ἀποκριθέντες. qui & ἐξαιρετοὶ dicuntur per syncopen, vt ἐξαίρετος ἐρέτης, Eustath. 1512. Mulieres selectæ, & Iuuenes selecti, illæ ob pulchritudinem, hi ob fortitudinem. vnde ab Homero poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι, & κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας interpretentur Eximia siue egregia forma præditas. Apud Thucydidem ἐξαίρετον ποιεῖν, Seligere, Seponere, q. d. Exemptitium facere: apud eũdem lib. 2, τέσσαρας τε μὲν αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο, triremes seposuerunt. Ibidem, χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένους χωρὶς θέσθαι. Politianus apud Herodianum lib. 7, δόξαντα ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τεύξεσθαι, interpr. Putantem sibi insignem gratiam relatum iri. Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni eximium munus. Ἐξαίρετον (inquit Budæus) dicitur Præcipuum, ἐπίλεκτον, Eximium, ἐξαίρετον, Extra ordinem datum. Plutarchus, Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem est data. Significat etiã receptum, id est exceptum, & qui non venit in sortem. Et apud Galenum ἐξαίρετον alicubi declarare dicit Præcipuum & maximè curandum. ‖ Ἐξαίρετος, Peculiaris, vt quum Demosth. Pro corona, ἐξαίρετον & ἴδιον copulat, vt Lat. proprium & peculiare interdum copulantur. Plutarchus in Coriol. καὶ ἀγαπῶσιν ὡς εἷς ἕκαστος τὴν τιμήν. ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exponitur & in hoc Æschinis loco, ἐξαίρετον αὐτῷ προστάτην πεποιημένος. ‖ Apud Aristidem ἐξαίρετον genitiuo iunctum exponitur Exemptum, ἐξαίρετον τῆς ἡλίου δυσμῆς, exemptum à solis occasu.

Ἐξαιρετέος, Eximendus, Eiiciendus. Xenophon Pæd. 2, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρετέους εἶναι. Ita quidem Budæus, & ita in mea etiam Xenophontis editione legi fateor, pag. 19. sed vt in annot. docui, quum pag. sequẽti ἐξαιρετέοι dicat, nõ dubito quin & hic ἐξαιρετέους itidem legendum sit. Est autem Ἐξαιρετέος etiam Euertendus, Dignus qui euertatur. vt Polyb. ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι.

Ἐξαιρετὴς oxytonè, ἐκβαλλόμενος, vt exponit Suidas, id est Qui eiicitur. In vulgaribus tamen lexicis interpretatur Eiectus: sed videtur ἐξαιρετὴς esse Qui eiicitur, vel potius Eiectitius, quod quidem accipiatur passiuè. Fortasse & Exemptilis non malè interpretabimur.

Ἐξαιρέτως, aduerbium, Eximiè. Item, Præcipuè, Præsertim, In primis, vel Potissimùm. Herodot. lib. 4, καὶ τοὺς θεοὺς χρέωνται, οὓς ἐκεῖνοι σέβονται ἐξαιρέτως, id est Egregiè venerantur, Pol. interprete. Malim tamen In primis. Sic lib. 3, δυσχείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος, vbi ille vertit Maximè. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ γὰρ πάντων ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως εἶδεν. In hoc autem Plutarchi loco Sympoſiac. 4, πολλοὶ εἶναι τούτων ἵνα τὸ κράτιστον ἐξαιρέτως ποιεῖν καλοῦμεν, videtur ἐξαιρέτως exponi commodè posse Peculiariter: sunt tamen qui vertant

Per excellentiam.

C.2. Συνεξαιρέω, ῶ, Vnà dirimo, sed et Adiuuo in dirimendo. Demosth. [illegible]

C.2. Ὑπεξαιρέω, ῶ, & Ὑπεξαιροῦμαι, Clam aufero vel auferro, Interuerto, Subduco, Subtraho. Luc. de Prometheo, [illegible]

[Est etiam Ὑπεξαιροῦμαι, Excipio, siue Recipio, id est Retineo mihi in re alienãda, vt interpretatur Budæus in hoc Luciani loco, [illegible]. Est præterea (vt vult idem) Excipio, id est In pacto continere nolo, vt in hoc Athenæi loco, qui est lib.10. initio pag.178, [illegible]. Vide verbale sequens ὑπεξαίρεσις.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, Subtractio, Detractio, vt quum dicit Epicurus apud Sextum philosophum & apud Laertium, ὅρον τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν εἶναι τὴν παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσιν, pro quo tamẽ Cicero dixit, omni priuatione doloris terminari summã voluptatẽ. ‖ Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem lib.3. cap.8, Legales autem quæstiones has fecit, scripti & voluntatis, quam ipse vocat καθ' ὑπεξαίρεσιν, id est secundum dictum & exceptionem. Sic καθ' ὑπεξαίρεσιν pro Cum exceptione, citatur ex Marco Aurelio.

C. Ἐξαιρέομαι [illegible], Post eligo, Post aliũ eligo, id est Subsituo in locũ alius qui fuerat electus. Vel Pass. Post eligor, &c. vnde apud Thuc. lib.4. pag.134, [illegible] vel pro positio in [illegible].

C. Καθαιρέω, ῶ, (quæ actiua vox actiuam significationem sola habere putatur) Deiicio, Deturbo, Deduco. Arist. Nebulis, [illegible]. Quem imitatus Luc. dixit itidem in Dial. Veneris & Amoris, [illegible] vt Virgil. loquitur. Budæus exponit etiam Deorsum educis lunam e ... Eadem constructione dixit Antipho, [illegible]. Subiungit autem Budæus illum Aristophanis locum, vbi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere ... Homeri Odyss. [illegible] itidẽ exponit Deduximus, vel ... Contrarium. [illegible] ponitur etiã pro Deiicere me ... apud Theodor. Eccles. hist. lib. 2, ... abdicassent & deturbarent. Et sic alibi sæpe Bud. Comm. pag. [illegible]. ‖ Καθαιρῶ, Euerto, [illegible], Subuerto, Thucyd. [illegible] Euerto, Pessundo, ... Si euersio nobis [illegible], καὶ Ἀθηναῖοι ... Abrogo, Rescindo, quæ affinis est significatio, vt ... apud Plutarchum in Pericle. Apud Thucyd. item Schol. καθαιρεῖν exponit ἀποσπᾶν. ... Damno, Bud. ex Basil. Vide Comm. pag. 670. ‖ Καθαιρῶ denique pro Occido, Interimo, vt Cicero interpretatur apud Sophocl. Trach. Vide pag. 13. [illegible]. Vide & Καθαίρεσις.

‖ Καθαιρῶ, Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν [illegible] apud Galenum, Quod excreuit & præter modum auctum est aut sublatum submittere & imminuere. vnde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plutarchus in An... apud Lucianum in Nigrino pro Imminuere, ... potentiam. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plutar. ... in Themistocle. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τοῦ υἱοῦ, Spiritus minuere & inhibere, Spiritus elatos comprimere, ... Bud. Comm. p. 670. ‖ Apud Homerũ ... claudere oculos morientium. vt Il. ... Et Odyss. [illegible] ... eiusdem Od. [illegible] καθελοῦσα. Ideo ... hanc significationem hic posui quòd Compri... oculos etiã dicatur ab Ouidio, cuius verbi alterã

quæ significationi respondet καθαιρῶ in proximè præcedentibus exemplis. Virgilius simplici pro compo... Premere oculos. [illegible] Vinco certamen dixit. Ponitur καθαιρεῖν (inquit Budæus) etiam pro Perago, & Vinco certamen susceptum, Plutarchi proximè præcedentem suscepτum. [illegible] proximè sequentem affert. Atque Herodoti locum apud Herodotum admitto (etsi καθαιρεῖν & Herodotus) dixit at Καθαιρεῖν per se alteram malim Expugnari, vt in ... habere non existimo, sed cum illam significatio... synonymo. Herodoti locus est in Polymnia, [illegible] ... autem positum Ionicè [illegible] ... dem Valla apud Thucydidem, [illegible] inquit Bud. (E... Cõsequendum exercitatione, vt habent vulg. lex... quæ scripsi in fine Verbi Ἐξαιρῶ, in loci Euripidei ex... positione.

Καθαιροῦμαι, Pass. voce & signif. Deiicior, Euertor. It... Imminuor, vt Act. Apost. cap. 19, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς.

Καθαίρεσις, Deiectio, Deturbatio. Item Euersio, Sub... Apud Herodianum lib. 3. [illegible] in caedem si Καθαιρεῖν pro Interficere vita. Sed ... verbum καθαιρεῖν pro Interficere à Sophocle ... est. Suidas autem Stesichorum quoque ... tradit, atque adeo Demosthenem. Ab Hesychio ... nitur καθαίρεσις & [illegible] apud ... Basil. Quæ signif. affinis est præcedenti. ... gorum, [illegible] Aristotelem autem opponitur τῇ αὐξήσει ... Dioscorides καθαίρεσιν ... tiue extenuationem: de caseo vocat [illegible] ... τὴν καθαίρεσιν ... corpus dixit caseos, sed de veteribus loquens. Sic Plinius ... Aristotelem De generatione & [illegible] ... bes & extenuationes. Sic Plutarchus in Antonio de Cleopatra quæ mortem sibi lentam conscicere statue... rit, [illegible] τῆς καθαιρέσεως, id est τῆς ... Bud. C. p. 670.

Καθαιρέτης, Deiector, Euersor. Thucyd. lib. 4. p. 148. [illegible] ... exponitur etiam Demolitor, Vastator, Interfector, Ca... nifex, sed nullo addito exemplo. In vulg. lex...

Καθαιρετικός, ή, όν, Euertendi vim habens. In vulg. lex... Et καθαιρετικὰ φάρμακα Galeno, Quibus repri... muntur & minuũtur quæ supra modum aucta sunt, & ad modum naturalem salubremque eandũ cunt, [illegible] ... ὑπεραυξηθέντων.

C.2. Συγκαθαιρῶ, Vnà euerto, In euertendo adiuuo, Thuc. ‖ Ex Herodoto autem citatur συγκαθαιρεῖν ... pro Certamina obtinere vel vincere (positũ ... dum quam exposit. eadem esset significatio τοῦ συγκαθ... quæ & τοῦ καθαιρεῖν, ex eodem Herodoto supra posita.

C.2. Ἀκαθαίρετος, ετ Δυσκαθαίρετος, ετ Εὐκαθαίρετος. Hesychius ἀκαθαίρετον exponit ἡ μὴ [illegible] id est Inexpugnabile, vel Quod pessundari non potest, siue aboleri. Suidas ἀκαθαίρετος exponit [illegible] ... plum addens, [illegible] turris quæ euerti ... rui non potest. Δυσκαθαίρετος autem & Εὐκαθαίρετος opponuntur. Δυσκαθαίρετος enim Qui vix euerti potest: at Εὐκαθαίρετος, Qui facilè euerti potest.

C. Παραιρέω, ῶ, (licet Bud. scribat voce tantùm passiua dici) Theoph. De hist. plant. lib. 5. [illegible] ... χωρίς ... itaque architecti hoc addunt in syngrapha, ac nominatim cauẽt, vt eximatur medulla, vt vertit ipse met Bud. Comm. p. 594. ‖ Apud Thucydidem autem παραιρεῖν pro Diruere, vt Valla interpretatur lib. 4. pag. 113, καὶ τὸ τεῖχος [illegible] ... Schol. exponit [illegible] ... [illegible] si mendo caret hæc scriptura. Inuenitur & apud Euripidem παραιρεῖν pro Detraxisti.

Παραιροῦμαι, Adimo, Aufero, Aristot. Pol. 3, ἐν ταῖς περιουσίαις ὄχλου, παραιροῦνται κατὰ μικρὸν τοὺς ἐκ δούλου ἢ δούλης, id est (Bud. interpr.) Quum autem abundat populus multitudo, auferunt e numero ciuium ex seruo ancillaque natos. Demosth. ἕως πάντας ὑμᾶς παραιρούμενοι καὶ τοὺς βαρβάρους καὶ ἰδίας. Idem De f. leg. οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἔξεστιν [illegible] μα ἢ τυραννίδα παρελέσθαι καὶ καιρῶν, Rerum gerendarum occasiones eximere. Et cum duobus accusat. Aristid. Panath. καὶ παρείλετο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τε καὶ τὰς αὐτοῦ, Xerxi spem suam expectationémque abstulerunt. Item cum accusatiuo & genitiuo: Xenophon, βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι, vbi παρελέσθαι sonat quod Gallicè dicitur *soustraire*. In vulg. lex. exponitur Auertere. Dicitur & παραιροῦμαί σε τοῦτο, pro Priuo te hac re, Adimo tibi hanc rem. Herod. lib. 6, καὶ παρελόμενος πάσας τῆς ἐπιτροπῆς τῆς σελήνης. Idem lib. 5, καὶ τὴν ἀρχὴν παραιρούμενος. Hoc etiam scribit Budæus, Demosthenem verbis παραιροῦμαι & περιαιροῦμαι in eundem ferè sensum vti.

Παραίρεσις, Ademptio, Detractio. Aristot. Polit. 5, καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, pro παραιροῦνται τὰ ὅπλα, Adimunt arma vel detrahunt. Plato, καὶ κατὰ δὴ τὸν δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις, fortunarumque ademptio ob æs alienum. Bud. Apud Thucydidem autem παραίρεσις exponitur diminutio, lib. 1, [illegible] παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων αἷς ἰσχύουσι.

Παραίρεμα, Quod adimitur aut detrahitur. In vulg. lex. exponitur Recisio, e Bud. epist. post. Thuc. lib. 4. pag. 137, καὶ ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι, &c. vbi παραιρήματα Pollux ait vocari à Thucydide τὰ περὶ τὰς ὤας, ἃς παραιρεῖσθαι φησὶν ὡς ἰσχυρὰς εἰς ἀγχόνην. Schol. autem dicit, ὡς αἱ εἰλήματα, πλατυμώτας τινὰς ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων. Hesychius exponit ἀποσχίσμασι ἱματίων. Ego existimo ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες esse dictum pro παραιρούμενοι μέρη [illegible] τῶν ἱματίων. vt quum Gall. dicitur, *Faire des pieces de quelque chose* pro *Despecer*. Valla interpretatur Restes. Quidam autem παραιωρήματα perperam ibi legerunt, vt in hac voce docebo.

C. ΠΕΡΙαιρέω, ῶ, Circum aufero, vel in circuitu. Item pro Circuncido, Amputo. vnde περιῃρημένη ἄμπελος, vitis amputatis sarmentis. Putatas Gaza ex Cic. dixit. Bud. Comm. 668. Theophr. de caus. Plant. lib. 3, cap. 6, περιαιρεῖν τὴν πλείστην τῶν κλάδων. Item Detraho, vt Herodianus lib. 3, καὶ περιελὼν ἑαυτὸν τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον. Idem lib. 1, [illegible] περιαιροῦντες αὐτῶν. Ab Aristophane autē περιελῶ σ' ἀλαζονείας inuersa illa constructione dicitur, quod schol. exponit παύσω. In passiua voce, cum priore illa constructione, vt περιαιρεῖται τὸ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (sicut ἀφαιροῦμαι) vt Demosth. in Midiam, εἰ μὲν περιαιρεθεὶς ὧν νῦν ἔστι, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι, Si ab eo auferrentur eius diuitiæ & publicarentur, modestius deinde ageret. Eadem constructione dicitur περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, quod exponitur à Gaza Ablaqueatur. Περιῃρημένος exponitur etiam Euersus, vel Profligatus: vt in hoc Thucydidis loco, lib. 3, καὶ τὰ πολιτεία [illegible], τῶν ἄλλων περιῃρημένων, [illegible] ἔμελλεν ἕξειν. ¶ A Budæo exponitur etiam Excutio, Abstergo. & subiungitur hic ex Demosthene locus, περιαιρήσεσθαι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν.

Περιαίρεσις, Detractio, Circūamputatio, Theophr. De hist. pl. lib. 4. cap. 17, περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ. quod alibi φλοισμὸν appellat, Plinius decorticationem.

Περιαιρετὸς, Exemptilis. vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ Luc. Historiæ veræ lib. 1, τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

C. ΠΡΟαιρέω, ῶ, Promo, Depromo. Thuc. lib. 8, pag. 191, ἐς ἣν καὶ τὸν ἄλλον [illegible] πάντας τὰ ὑπάρχοντά τε καὶ τὰ ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ὅσα τὸ ἐν προαιροῦντας πωλεῖν. vbi Valla προαιροῦντας interpr. Promentes, non malè, mea sententia. Reperio enim & apud Lucianum, καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. Rara est autem hæc vox actiua, & in vulg. lex. omissa.

Προαιρέομαι, οῦμαι, signif. actiua, Præfero, Antepono, Præopto, Malo. q. d. Præeligo. Herod. lib. 6, ὃ παρεόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν, id est (Polit. interpr.) Futurum quàm præsens periculum præoptans, honorem scilicet recepit. Luc. in dialogo Achillis & Antilochi, ὅς γ' ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι [illegible] βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς δόξης θάνατον. Interdum verò additur particula ἀντὶ aut μᾶλλον, efficit vt quodammodo vacet præpositio. Xen. [illegible] αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Aristot. Pol. 5, cap. 11, προαιρεῖσθαι [illegible]. Rursus Xenophon, προαιρεῖσθαι τὸ κατὰ [illegible] μᾶλλον πορίζειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι. vbi animaduertenda est etiam traiectio aduerbii μᾶλλον. Lucianus cum ἀντὶ iunxit in Anacharside, διὸ καί σε μάλιστα φιλοξενεῖν Ἀθηναίων προῃρημένον κατὰ κλέος. Dico autem velut otiosam esse præpositionem, quia simplex αἱρεῖσθαι poni posset: vt αἱρεῖσθαι μᾶλλον κινδυνεύειν, & εἰλόμην [illegible]: sic, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ αἱρετέον ἦν. at in duobus exemplis quæ prima attuli, locū iisdem habere simplex non posset.

Προαιροῦμαι, Constituo, Statuo, Mihi certum est. vnde προαίρεσις Propositum, Bud. Exponitur etiam, Consulto seu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Demosth. Pro Ctesiph. πάλιν σκέψασθε τί ὑμῶν ἑκατέρας προείλετο πράττειν. Idem ibidem, πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις Αἰσχίνη καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσεν δι' ἐμοῦ. Idē ibidem, ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα προῃρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν, &c. Ex quibus locis colligimus duplicem huius verbi constructionem, videlicet προαιροῦμαι πράττειν τι, & προαιροῦμαί τι. Cōmodè autē προῃρημένον πράττειν existimo posse reddi Mihi proposui hoc facere: (vt dixit Ouid. Hæc sibi proposuit thalamos violare pudicos) Sed & Proposui hoc facere, nō addito illo pronomine, non puto exemplo carere. Fortasse προῃρημένος με ὑβρίζειν commodè etiam interpretabimur Propositum ei fuisse iniuriam mihi inferre. At προαιροῦμαί τι, non seq. infinitiuo, In animum induxi hoc facere, vel dicere. Sed & in animo habeo, vel, In animo mihi est hoc facere, vel, In animum induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, respondere videtur τῷ προαιροῦμαι. Sunt qui προῃρούμην τὰ τοιαῦτα πολιτεύματα in illo Demosthenis loco vertant Susceperim: sed inter προαιρεῖσθαι & Suscipere longum esse interuallum puto. Multa enim possumus προαιρεῖσθαι diu antequam suscipiamus, atque adeo quæ nunquam suscepturi simus. Apud Aristotelem autem προαιρεῖσθαι philosophicè positum verterunt olim Eligere, & προαίρεσις Electio. Apud quem Ethic. lib. 3. cap. 2, & deinceps sæpe occurrit hoc verbum προαιροῦμαι (sicut & verbale προαίρεσις) vt quum scribit, καὶ ὁ ἀκρατὴς, ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ· ὁ ἐγκρατὴς δ' ἀνάπαλιν, προαιρούμενος μὲν, ἐπιθυμῶν δ' οὔ. vbi nouissima interpretatio huius operis sic habet, Præterea incontinens à cupiditate impulsus agit, non consilio capto: continens contrà, consilio capto, non cupiditate impulsus agit. Et cum accusatiuo ibidem, προαιρεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα οὐδείς, ἀλλ' ὅσα οἴεται ἂν γενέσθαι δι' αὐτοῦ. ἔτι δὲ ἡ μὲν βούλησις, τοῦ τέλους ἐστὶ μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τῶν πρὸς τὸ τέλος. οἷον ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν. id est (ex eadem interpretatione) Præterea voluntas, est vltimi ac finis: consilium autem, eorum quæ ad finem pertinent. Verbi gratia, bene valere volumus, consilium autē capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Item quæ proximè ibi præcedunt, προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τῶν ἀδυνάτων· καὶ εἴ τις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη ἂν ἠλίθιος εἶναι. id est, Consilium enim non est eorum quæ fieri non possunt: & siquis dicat se talium rerum agendarū consilium cepisse, stultus esse videatur. Item cap. 3, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προείλοντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, id est, Nam quibus de rebus reges consilium ceperant, eas populo renuntiabant. Idem Aristoteles, lib. 5. cap. 8, τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι. προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι· ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα. id est, Eorum autem quæ sponte aguntur, alia consilio capto agimus, alia consilio non capto. Consilio capto agimus quæ re deliberata: non capto consilio, quæ re non deliberata agimus. Quos locos colligendos putaui vt ex iis conaretur lector veram huius verbi significationem elicere: sed eius etymologiam præterea ex eodem Aristotele afferam in προαίρεσις, quæ ad eam eliciendam adiumento esse poterit: simul autem & quomodo alii interpretentur, docebo.

[illegible] Propositum, [illegible] dium, Institutum, Vo-
[illegible] Demosth. [illegible] μαρμαίρον [illegible]
[illegible] opponi, eodem modo
Vbi obitus [illegible] Rursus Dem.
[illegible] Vt autem hic in-
[illegible] in alio nuf
[illegible] quoque [illegible] plu-
[illegible] loco dan. [illegible] Demonicum, [illegible]
[illegible] numero [illegible] Demo[illegible] vel studia. Syn. epist. 105, B
[illegible] epist. 96. Alex. A-
[illegible] Institutum vi-
[illegible] Sic Herodianus initio
[illegible] id est (Polit. in-
[illegible] iam inde à principio
lib. [illegible] Quomodo autem commodè per ver
[illegible] Institutum. [illegible] Quomodo iam inde à
[illegible] interdum e- C
[illegible] in hoc Cic. loco in Philipp.
[illegible] accidisset, hanc vocem te-
[illegible] voluntatis, Bud. egregiam
Vt si quid mihi [illegible] Synes.
[illegible] Voluntati cō-
voluntatem esse [illegible] Hinc fit vt [illegible]
[illegible] & Voluntate: quod tamen po-
[illegible] Voluntatē, vel Consultò, vel Dedita opera,
[illegible] Sponte, vel Cogitatò, à quibusdam. Quo
[illegible] industria, [illegible] pro D
vel De industria [illegible] Philipp. 3, qui [illegible]
[illegible] Demosth. [illegible] ponit. Apud eundem [illegible] inter se opponuntur. He-
eodem ponit. [illegible] contraria fa
[illegible] aliquid facit & qui [illegible]
[illegible] autem [illegible] potius [illegible]
[illegible] Vbi videri possit legēdum potius [illegible] (vt apud
[illegible] Alibi pro [illegible] dixit [illegible]
[illegible] qui [illegible] facit, opponitur illi qui [illegible], eodem
Demosthenē, qui [illegible] contrario ponens [illegible]
[illegible] facit) pro contrario ponens [illegible] subtilior est huius vo-
[illegible] At verò apud Aristotelē [illegible] differre vult [illegible]. E
libro. [illegible] quum [illegible] in iis quæ proximè sequuntur.
[illegible] vsus, quum [illegible] fūt qui verterint non
Quis autem ille sit, dicā in iis quæ proximè sequuntur. [illegible] apud Aristotelem sunt qui verterint non
[illegible] Propositum, vel Institutum, Electio, Delectus,
solùm Propositum, Studium, & Prima animi susce-
sed etiam Consilium. Consilium autem ita acceperunt vt
[illegible] Intento. Consilium autem ita acceperunt vt cōsi-
[illegible] sumitur, quum dicit, De inuent. lib. 2, cōsi-
[illegible] à Cicerone [illegible] faciendi non faciēdive excogitatam
[illegible] esse aliquid faciendi [illegible] (vt in quibusdā exempl. legitur) verè ex-
[illegible] Quam vsum habere volunt hoc
[illegible] rationem. [illegible] vt quum scri-
cogitatam rationem. [illegible] constituere potiùm quod F
nomen apud eum ipsum nonnunquam: vt quum scri-
bit in Lucullo, Nec verò satis constituere potiùm quod
sit eorum consilium, aut quid velint. Et De fin. lib. 5,
[illegible] voluptatis causa facere omnia oportere, quum.
Nam [illegible] consequamur, tamen illud ipsum consi-
etiam [illegible] faciendi, per se expetendum, & honestum &
lium [illegible] dicit. Sic & apud Plautum, vt
[illegible] bonum sit, [illegible] Sic & apud Plautum, vt
[illegible] scribit in Aulularia, Narraui amicis meis consi-
[illegible] de conditione hac. Qui autem [illegible]
quum [illegible] Intentionem, hunc Quintil. protule-
lium [illegible] sunt Intentionem, hunc Quintil. protule-
[illegible] lib. 10. cap. 4. Nanque illa ipsa quæ dele- G
runt locum, ex lib. 10. cap. 4. Nanque illa ipsa quæ dele-
[illegible] necesse est nocere ab intentione operis destina-
[illegible] sequitur. Definit autem quod propositum sue
[illegible] Quæ sequitur. Definit autem quod propositum sue
[illegible] Ego exēpla eadem aliquot significationis nomi-
[illegible] ex Aristotele proferam, deinde quid mi-
[illegible] eius interpretatione videatur, dicam. [illegible]
[illegible] de eius interpretatione primum Ethic. librum) [illegible]
(loquitur ille exordiens primum Ethic. librum) [illegible]
[illegible] à quibusdam Propositum, à
[illegible] Vbi [illegible] redditum sunt & qui Studium ad
[illegible] Consilium redditum sunt & qui Studium ad H
[illegible] vertūt. Et lib. 3. cap. 1, [illegible]
[illegible] Et aliquanto post,
[illegible] Idem lib. 7 ita
[illegible] scribens de illis,
[illegible] habere [illegible]
[illegible] Et lib. 10. cap. 8, [illegible]

[illegible] cap. 3, in fine & lib. 6. cap. 2, di[illegible] Idem lib. 3.
[illegible] Et paulo pòst, eandem [illegible] quæstionem esse [illegible]
[illegible] [illegible] quæstionem persequi.
[illegible] exempla ad cognoscēdam huius vocabuli signi-
[illegible] rationem satis esse poterunt. Nunc de interpretatione
[illegible] Primùm igitur quod attinet ad vocem
[illegible] electio, qua veteres Aristot. interpretes reddiderunt
[illegible] (verbum [illegible] vertēntes iisdem Eligere,
[illegible] Eligibilis) eam planè repudiandam
[illegible] licet vir doctiss. Petrus Victorius eā nobis esse re-
[illegible] retinendum esse censeat. Ideo autem repudio quoque
[illegible] non sit electio, id est non sit id quod
[illegible] rationem illi vet. interpr. intellexerunt, sed quod pere-
[illegible] electione sequitur. Nam Electio (sicut & Delectus)
[illegible] ipsa eligendi actio, vt ita loquar: at [illegible]
[illegible] animo nostro insidet potest [illegible] quum iam hoc
[illegible] illud elegimus. Est enim [illegible]
[illegible] rebus viam quandam eandem post deliberatio-
[illegible] elegit & cæteris prætulit. id est [illegible] qui ex plu-
[illegible] Aristoteles [illegible] dictum esse tradit [illegible]
[illegible] Quo respiciens [illegible] in quodam Rhet. loco
[illegible] posita [illegible] existimatur.
[illegible] autem interpretationes quod attinet, nullas mihi
[illegible] placere fateor apud Aristotelē, vbi strictè
[illegible] vocem accipit, quàm vel Propositum, vel Consi
[illegible] Sed quum nonnulli ex iis quibus vocem Consi
[illegible] suæ interpretationi adscribere libuit, alterum illud
[illegible] bulum Propositum retineant, ego contrà sic mihi
[illegible] dico Consilium, vt multo magis placeat Pro-
[illegible] Quinetiam addo, periphrasticē quoque verti
[illegible] Propositam sententiam, ex eodem Cicerone ex-
[illegible] cur vocem Propositum improbent, hanc affe-
[illegible] rationem: quòd quum Aristoteles Ethic. 3. [illegible]
[illegible] velit esse non finem, sed eorum quæ ad finē pro-
[illegible] Propositum contrà vel finis sit, vel de fine dic-
[illegible] apud Cic. Epist. lib. 1, Neque mihi in omni vita
[illegible] vlla proposita quā vt quotidie vehementius
[illegible] me optime meritum esse latere. Sic & alibi rem
[illegible] piam esse alicui propositam, eodem modo dicit.
Et De finibus 5, dicit habere Propositum quasi finem.
[illegible] scribens, Omnium naturam esse cōseruatricem sui,
idque habere propositum quasi finem & extremum, se
vt custodiat in quam optimo sui generis statu. Hos
illi & similes afferunt locos: quibus respondeo, alium
esse vsum nominis substantiui Propositum vt quum
dicor Manere in proposito & A proposito deterreri nō
posse: id est, Proposito tenax esse, vt Ouidius loquitur.
qui etiam dixit Vtile propositum. Cic. quoque Offic.
lib. 1, Catonem semper in proposito permansisse, hac si-
gnificatione dixit. quem alioqui Manere in sententia
pro eodem fateor dicere, & quidem frequentius. Sed
& Proposita sententia sonat idem quod Propositum,
vt quum scribit pro Ligario, Quem de suscepta causa
propositaque sententia, nulla vis, nullum periculum
posset depellere. Quòd si obiiciant, Proposito etiam
& Propositæ sententiæ aliquam finis significationem
subesse, ideóque [illegible] eo exprimi non posse, eadē
certè ratione & vocem Consilium reiiciemus. Nam
quum dicitur a Cicerone (quod etiam exemplum illi
tanquam pro se faciens afferunt) Nonne eo consilio ex
Italia profectus est vt prohiberet Syria Dolabellam?
quum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum
declarare quòd illa profectio propositum habuerit eā
quam finem.

Atque igitur commodè (meo iudicio) vertemus a-
pud Aristotelem Ethic. initio, [illegible] Proposi-
tum omne, ac Consilium omne. Cur autem Propo-
situm malim etiam quàm Cōsilium, in causa est quòd
talis quædam vis sub præpos. Latina latere videatur in
Propositum (nam de substantiuo peculiariter hoc di-
co) qualem habere [illegible] in [illegible]. Aristoteles docet
quum idem de [illegible] & [illegible] intelligēdum
sit quod de [illegible] dicit. Aut enim valde fallor, aut
Propositum dicitur quasi Antepositum: vt Pro in aliis

quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed A potentmusne eadem voce in verbi quoque interpretatione vti, quemadmodum qui προαιρεῖσθαι Consilium vertunt, προαιρεῖσθαι Consilium capere reddunt? Incōmodius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere reddi fateor (addito gerundio & pronomine datiui casus) quàm προαίρεσις nomine Propositum: sed ita tamen vt nec alteram interpretationem incommoditate carere existimem. Exempli gratia, Aristoteles docens βούλησιν esse finis, at προαίρεσιν, eorum quæ ad finem pertinent, vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν. quod in postrema illius operis interpretatione sic verti tur, Bene B valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Cui interpretationi obiici posse videtur, nos προαιρεῖσθαι ea quæ ad valetudinem conseruandam spectant, id est τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν αἱρεῖσθαι, conuenienter ei quod iam ceperimus consilio: & ita προαιρεῖσθαι non esse Consilium de illis capere, sed potius Consilium de illis cepisse: consilium inquam de illis consectandis, siue amplectendis: Vel potius, Consectari C ea, seu amplecti, certo cōsilio. Quæ quũ ita sint, nihilo incōmodius (imò verò paulo etiam cōmodius) ita verti posse existimo, Bene valere volumus, ea autē nobis consectanda proponimus per quæ bene valeamus. Sed pro Consectanda, & in huius loci & in similium interpretatione, alio vti vocabulo possumus, quod rei de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiā nomen Propositum accommodare nos posse ad verbi interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel D cæteris anteferimus, quæ, &c. In illo itē cap. tertii loco, τὸ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, nō video quid obstet quominus vertamus, De proposito suo certiores eos faciebant. Eidem verò cap. 2, vbi dicit, τὸν ἐγκρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium προαιρούμενον verti posse per nomen: vt sit προαιρούμενον πράττειν Cum certo proposito facere. Alio præterea modo nomen Propositum interpretationi verbi προαιρεῖσθαι adhibere possumus: vt si ἀποτρέπεσθαι τῆς φιλοσοφεῖν προαιρούμενον interpretemur, A philosophandi proposito E aliquem auocare.

Quas tamen ego interpretationes, non vt quæ mihi planè satisfaciant, sed vt quæ minus cæteris displiceāt, affero: quippe qui in his quoque quod reprehēdi possit animaduertam. Miror certè fuisse qui προαίρεσις interpretati sint Voluntas, apud ipsum Aristotelē strictè hanc vocem accipientē, & ita quidem vt manifestum discrimen inter προαίρεσις & βούλησις statuat. Illos igitur satis ipse refellit Aristoteles. Sed & Iudicium aliud esse quàm προαίρεσιν, nec posse ita reddi, manifestissimum F est, nam προαιρεῖσθαι posterius est quàm προκρίνειν, quum dicat Aristoteles, τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. Loquor autem in tota hac disputatione, de προαίρεσις, quatenus strictè accipitur: quum latius interdum accipiatur, & eum eas etiam interpretationes quæ suprà fuerunt positæ, admittat. Sic quum Aristoteles significationem προαιρέσεως arctè sumens, eam ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου distinguat initio cap. 2, libri 3 Ethic. vidimus contrà ἐκ προαιρέσεως & ἑκουσίως confundi, latius significationem eius extendendo. Quin & ipsemet Aristoteles G quum in fine eiusdem capitis dicat, ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, itidemque lib. 6, cap. 2, scribat, διὸ οὔτ' ἄνευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἐστὶν ἕξεως ἡ προαίρεσις, in Rhet. tamē ἀπὸ διανοίας & ἀπὸ προαιρέσεως diuersa facit: ita scribens lib. 3, καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγειν, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν sonare προθυμίαν dicemus in illis Aristotelis locis quos protulim*, aut in similibus (quanuis ἐκ προαιρέσεως & ἐκ προθυμίας eodem sensu alibi poni dixerimus) & tamen προαίρεσιν & προθυμίαν de vna eadémque re dixisse illum compe- H rio, nam pro eo quod lib. 3, cap. 2 dicit, ἥκιστα γὰρ τὰ ἐξ ὀργῆς κατὰ προαίρεσιν εἶναι, scribit lib. 5, cap. 8, διὸ καλῶς τὰ ἐκ θυμοῦ οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται. Sic etiam, quum προαίρεσιν neget esse finem (vt paulo antè docui) sed de iis dici velit quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen

αὐτῶν & προαίρεσιν apud eum habemus. nam quum lib. 6, cap. 12 scripsisset, ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo post, sic loquutus est, τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν ὀρθὴν ποιεῖ ἡ ἀρετή, τὸ δὲ ὅσα ἐκείνης ἕνεκα πέφυκε πράττεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέρας δυνάμεως. Quos ego locos profero vt diuersum huius vocis vsum ostendam, prout eius significatio vel extenditur, vel contrahitur: vnde nemini debere mirum videri dico, si interpretatio quæ in vno loco repudiabitur, in altero admittatur: quanuis alioqui quæ vtrique adhibebitur, eodem pertineat, & diuersum duntaxat (vt ita loquar) respectum habeat.

Προαιρετὸς, ὁ, ἡ, Spontis humanæ & arbitrarius, inquit Budæus, citans ex Aristotele, Metaph. 5, τῶν δὲ πρακτῶν ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ πράττοντι προαίρεσις. τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ πρακτὸν καὶ προαιρετόν. Idem Aristot. Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, τὸ δὴ ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετόν, ἀλλ' ἆρά γε τὸ προβεβουλευμένον. Et cap. 3, βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν τὸ αὐτό. πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. Vbi προαιρετὸν vet. interpretes reddiderunt Eligibile: ex illis autē qui illis posteriores fuerūt, alii verterūt Eligēdū seu Deligendum, alii, Quod sub delectum cadit, alii, Id de quo consilium captum est: ego vt προαίρεσιν commodius reddi existimo voce Propositum quàm alia vlla, sic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo est nostrum propositum, Vel, Id de quo amplectendo proposita est animo sentētia, vel, Id ad quod certo posito tenemur. Vel, Id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus: sequendo etymon quod habetur, Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν.

Προαιρετικὸς, Propositum habens ad aliquid propensum, Vel, Qui certo animi proposito cupidus est alicuius rei, siue ad rem aliquam fertur. cum genitiuo, apud Aristotelem Ethic. 5, ὁ γὰρ ποιητικὸς προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Vbi προαιρετικὸς quidam olim barbarè interpretati sunt Voluntarius. Ex nouissimis autem interpretationibus quædam habent Qui enim talibus eligendis atque agendis idoneus sit: aliæ, Qui consilium huiusmodi cepit vt hæc sequatur, ad eáque ipsa agenda aptus est. Bud. autem Comm. pag. 668 vbi dixit προαιρετικὸς ἀνὴρ esse Qui cupidè & libenter & propensè aliquid facit, hunc ipsum Aristotelis locum in exemplum affert. Legitur apud eundem Aristotelem Politicōr. 1, προαιρετικὸς τοῦ πολιτεύειν, ὁ χρημάτων, ὁ ἡμᾶς, cui etiam loco conuenire meam interpretationem arbitror quam primam posui. Προαιρετικὸς absolutè positum, id est sine casu: vt προαιρετικὴ φύσις, quæ libero arbitrio diuinitus prædita sunt, inquit Budæus. A quo προαιρετικὸς exponitur etiam ὁ αὐθαιρέτως, Sponte faciens. Ab eodem apud Philonem De mundo προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exponitur Actiones à proposito proprio manantes: quæ interpretatio ad meam illam accedit. In vulg. lex. ex Aristotele citatur προαιρετικὴ ἕξις pro Electiuus habitus: & ex Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις pro Voluntarii motus seu arbitrarii.

Προαιρετικὰ ῥήματα apud grammat. quæ προαιρέσεως significationem inclusam habent (accipiendo προαίρεσιν generaliter pro volūtate vel hoc vel illo modo propensa) vt θέλω, βούλομαι, ποθῶ: atque adeo ipsum verbū προαιροῦμαι, à quo nomen hoc deriuatum est.

c. 2. Ἀπροαίρετος, ὁ, καὶ ἡ, Inuoluntarius, vt quidam exponunt. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito, & consultò. Aristot. Ethic. 5, cap. 8, συναλλάγματα μὲν ἑκούσια καὶ ἀκούσια, ἀκούσια δὲ τὰ μὲν προαιρετὰ, τὰ δ' ἀπροαίρετα δὲ ὅσα μὴ προβουλεύεται. vbi quidam ἀπροαίρετα vertunt Quæ aguntur non capto consilio, sequendo illam προαιρέσεως & προαιρεῖσθαι interpretationem de qua dictum est. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. lib. 6, cap. 32 ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος pro Inuita seminis profusio, Sua sponte manans seminis fluxus. Sed contrà dicendum fuit, Non sua sponte manans.

Hinc Ἀπροαιρέτως, Inuoluntariè, Non sponte, Non consultò, Non de industria, Bud.

c. 2. Αὐτοπροαίρετος, ὁ, ἡ, ὁ, (sicut & αὐτεπάγγελτος & ἐθελουργὸς

[illegible] arbitrio agens, Bud. A
apud Plutarch. De mobil. lib. [illegible] suus arbitratu, vel Sua
sponte. Bud.
[illegible] per lego, siue Deligo.
[illegible] id est, Ad nume-
[illegible] ro. Plut. Camillo, in
[illegible] etiam di
[illegible] vir virum legit. Xen.
[illegible]
[illegible] Vt autem in illo Plutar B
[illegible] habetur [illegible]
[illegible] Legimus [illegible]
[illegible]
[illegible] subaudire possumus i-
[illegible] loco [illegible] videatur distinguenda fuisse
[illegible] apud Plutarchũ
[illegible] Xenophontem. Puto tamen,
[illegible] ita etiã dici posse
[illegible] vel [illegible]
[illegible] porro cum illo Plutarchi lo C
[illegible]
[illegible] Simul profligo, quasi [illegible]
[illegible] grammatico in vulgar.
[illegible] quenque fuerit) ad hunc Thucy
[illegible] quempiam respexisse puto,
[illegible]
[illegible] Sed omnia pariter
[illegible] profligabat, vel Sed omnia pariter curaban- D
[illegible] omnis victus ratione curabant, totum à
[illegible] hunc locum verti, totum à
[illegible] & intellectum & Latinè redditum. Sic
[illegible] lib. 8, pag. 171 [illegible]
[illegible] vniuersa euersum iri. Nisi quis
[illegible] est & passiua voce [illegible] Simul [illegible] velit praepositionem.
[illegible] Simul complector,
[illegible] hic [illegible] Cõtraho in vnum. Item, Simul [illegible]
[illegible] Cõtrahendo. Hom. Od. [illegible] v. 95 [illegible]
[illegible] vbi Eustathius exponit [illegible] &
quasi contrahendo [illegible] Quum contraxisset & conuoluisset.
[illegible] id est, Quum contraxisset & conuoluisset. E
[illegible] Lat. interpr. sunt, reddiderunt Corripiens,
[illegible] affert & hunc versum ex Il. [illegible] v. 740 [illegible]
Qui tamen Lat. interpr. [illegible] quod ita videtur
Idem Eust. [illegible] pro [illegible] quod ita videtur
[illegible] positum esse at pro [illegible] supercilia contraxisse, vt pote
[illegible] vt Homerus dicat [illegible] Breuium
intellexisse vt Homerus interstitium constituebat. Breuium
[illegible] scholiorum autor exponit [illegible] quem vul-
[illegible] scholiorum autor exponit Coëgit. Vtrobique autem
[illegible] exponẽtes [illegible] grammaticis [illegible] F
[illegible] sequuntur [illegible] hinc esse dicta a grammaticis sequẽ
Eustathius admonet. In illo certe Homeri loco, sequẽ-
[illegible] credidernnt in-
[illegible] Eustathii expositionem [illegible] Celsus oras
[illegible] Commissit: vt quum dicit Celsus oras
do Eustathii [illegible] Huc referen-
terpretandum [illegible] committere futuris.
alicuius plagae [illegible] de sermone dictum, vt Thucyd. [illegible]
dum [illegible] id est, Contra-
[illegible] Complexus paucis. Idem lib. 3 [illegible]
[illegible] pauca, Complexus paucis. Idem lib. 3 [illegible] vbi sunt qui secum [illegible]
[illegible] vt ex aliis locis apparet. Sic lib.
[illegible] Greg. [illegible]
[illegible] sed male [illegible] Greg. [illegible] & per dati
[illegible] Quod & per accusatiuum & per dati
6 [illegible] Greg. in Iul. lib. [illegible] O
[illegible] etiam dicitur. Greg. in Iul. lib. [illegible]
[illegible] Sic [illegible] vt apud Xenoph. [illegible]
Interdum autem additur [illegible] vt apud Xenoph. [illegible] gratia omitti-
[illegible] Nonnunquam verò breuitatis [illegible]
[illegible] vt apud [illegible] per se ponitur, vt
[illegible] &c. Interdũ & nominatiuus per se ponitur, Breuiter colli-
[illegible] apud Gregorium [illegible] vt Budaeus
[illegible] breuissime fieri potest, vt Budaeus
[illegible] Pro eodẽ dicitur [illegible] vel po
[illegible] Latini dicunt, Vt vno verbo
[illegible] Vno verbo, vel Vt semel omnia dicam. H
[illegible] Vt semel dicam, vel Vt semel omnia dicam,
[illegible] Vt paucis complectar.
[illegible] Seu suspensus, Pendeo animi, Cõtrahor.
[illegible] ex Phalaride affertur, [illegible]
[illegible] (vbi [illegible] suspectum est)
[illegible] apud Plutarchum Numa, [illegible] Cre-

[illegible] derim autem esse potius exponendum hic [illegible]
[illegible] verbo Cõtrahi, sed metaphoricè sumpto, vt quum
[illegible] dicit Contrahi incommoda amici. [illegible]
[illegible] autem quid sit grammaticis, vide in [illegible]
[illegible] alia etiam signif. Ponitur ab Aristotele,
[illegible]
[illegible]
[illegible] Simul aptum connexumque est, vt Victorius [illegible]
[illegible] quam expositionem verbi [illegible]
[illegible] & vt violentam, suspectam habeo: lectorem
[illegible] moneo vt consideret [illegible] quẽadmodũ [illegible]
[illegible] interdum Latino Contraho, sumpto in pro-
[illegible] significatione: sic & [illegible] hic respondere illi
[illegible] contrahi amicitia & odium habenti possit: id est
[illegible] dictum dicitur, ita hic [illegible]
[illegible] &c. A [illegible] dillos [illegible] vt sic [illegible]
[illegible] contracta est vel odium. Sed quod [illegible]
[illegible] non aequè commodam interpretatio-
[illegible] amittere fateor: nisi & hic [illegible] quibuscum vel
[illegible] putet, verũ Latinum [illegible] Interpretatio-
[illegible] Alioqui & hoc ipsum verbum Contrahere [illegible]
[illegible] forsan alicui suspectum fuerit.
[illegible] Contractio, Complexio. Ex Greg. Naziam.
[illegible] pro Complexus numeri.
[illegible] apud Graecos grammaticos figura, qua
[illegible] duae vocales in diphthongum contrahuntur,
[illegible] Vt [illegible] ex [illegible] (inquit Eustathius) [illegible]
[illegible] Quintilianus lib. 1, cap. 5. in Europai [illegible] D
[illegible] quae contrarium vitium fit ei quod [illegible]
[illegible] vocetur, vt Phaethon, hoc in versu, Quum [illegible]
[illegible] deiectum fulmine Phaethon. Ab iisdẽ gram
[illegible] Graecis [illegible] dicitur vox in qua fit huius
[illegible] Animaduertendũ est autem [illegible]
[illegible] contractione opponi [illegible] vt [illegible]
[illegible] opponitur [illegible] ita quidem vt praepo-
[illegible] in his res contrarias declarent.
[illegible] q. d. Incontractè, pro Absque contractione. E
[illegible] Eustath. p. 16.
C. [illegible] Subtraho, [illegible] vt Iliad. β, [illegible]
[illegible] Apud Thucydidem pro Subduco, lib. [illegible]
[illegible] pro eodem: vt apud Plutarchum in
Camillo, [illegible]
hic [illegible] exponitur Subduxisse. Sic apud eundem
in Themistocle, [illegible] Il-
[illegible] Subrapio, Suffuror, apud posteros Homeri, vt Eu- F
stathius annotat pag. 194. sed tamen & apud ipsum Ho
merum [illegible] ait significare posse [illegible]
Iliad. [illegible] v. 355, vbi de lupis dicitur, [illegible]
Altera autem expositio est, [illegible]
videlicet [illegible] sed haec alteri affinis est.
Aristoph. Vespis, [illegible]
[illegible] Apud eundem [illegible] pro [illegible]
Neb. Aristot. De animal. lib. 9 [illegible]
[illegible] Suffuratur coruo, vel, Eripit coruo, Au-
fert coruo.
[illegible] Subtractio, Subductio. Item, Diminutio, Pri-
uatio. Hesych. O
[illegible] Obstetrix, [illegible] Hes. Vt sit quae foetum
subtrahit ex vtero, aut subducit.
[illegible] (secundum quosdam vet. gramm.) [illegible]
deinde ablato [illegible] ex principio, & [illegible] ex diphthõgo, [illegible]
Eust. p. 194. Vide [illegible] in [illegible]

AIPΩ, F. [illegible], P. [illegible] (ex [illegible] vt opinor factum, de
quo infrà) Tollo, id est Attollo, Sursum tollo,
Eueho, Subueho. [illegible] Thucydidis schol. Hom. Il. [illegible]
[illegible] Fest. ab [illegible] significante Tol
lere, dictas Latinis aerumnas putat. Apud Aristophanem H
autem in [illegible] exponitur Manus attollere,
vel potius porrigere, quòd Cicero in oratione pro Flac
co, Manus porrexerunt dixerit pro [illegible] vbi
autem Aristophanes [illegible] pro [illegible]

vsurparit. At verò ἀνταίρειν χεῖρας & δάκτυλον αἴρειν, quidã A volunt esse Manum dare, quasi victum se fatendo. ‖ Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demosth. contra Midiam, ὑπερβολὴ ἐγὼ καὶ αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. at Plutarchus addit ἐπὶ μεῖζον, dicens in Gaio, ἐπὶ μεῖζον αἴρων τὸ πρᾶγμα. Nõnunquã verò additur datiu⁹ λόγῳ, pro Amplificare oratione, Exaggerare dicẽdo. Hic autem datiuus subauditur in illis Demosthenis & Plutarchi locis. ‖ Αἴρειν, Capere, Sumere. Soph. Antigonas, — μύδρους αἴρειν χεροῖν, Sumere in manum. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Aristophanes in Ranis, αἶρε πλῆκτρον, Cape ple- B ctrũ. Nisi quis mauult, Attolle. Sic & in metaphoricis loquutionibus, vt αἴρειν θάρσος, apud Euripidem, Sumere fiduciam, Sumere animos, vel Tollere animos, vt Latini loquuntur. Sumere superbiam dixit Horatius. Contrà verò αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Aiace, q. d. Sumere timiditatem. Melius, Concipere timiditatem. Quidam exponunt, Metum in se admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibidem, Fastum concipere, vel Fastum attollere. At Αἴρειν λείαν, verterem Prædam reportare: alii tamen Prædã obtinere, reddiderũt. Vide αἴρομαι. ‖ Αἴρειν in proxi- C mè præcedẽte phrasi exposiu Reportare: significat verò & generaliter Afferre: vt Aristoph. in ειρήνῃ Pacis, Αἶρε, αἶρε μάζας εἰς τάχος παιδάριον. Alicubi etiam redditur Admouere, προσφέρειν.

Αἴρω (vt Latinè Tollo) pro Erigo & pro Aufero, De medio tollo, inquit Bud. Vt autẽ exponitur aliquando Admouere, (cui tamen expositioni non facilè subscribo) sic interdum Remouere: vt αἴρειν τὰς τραπέζας, Remouere mensam. Vertitur etiam Euerto: vt apud D. Ioannem, ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Sunt tamen & qui hic D ἀροῦσι interpretentur Corripient: sed ego malim aut Euertent, aut De medio tollent. licet magis conueniat hæc interpretatio huic verbo quum de homine vsurpatur: vt Luc. 23, αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν.

Αἴρω, Moueo, id est Soluo, Proficiscor, Abeo, vt ait Budæus. Sciendum est autem in hac significatione interdum absolutè poni, nonnunquam cum datiuo ναυσί, aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ, iuncta genitiuo. Thucydides, καὶ οἱ μὲν ἄραντες τῷ παρασκευῇ ταύτῃ ἐπλεύσαν. Plutarchus in Themistocle, αἴρειν βουλόμενος καὶ E πλεῖν ἐπὶ τὸν ἰσθμόν. Thucydides, ἄραντες ἐκ τῆς Ἀχαρνῶν. Sic Synesius, ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος. Dicitur verò & αἴρειν ταῖς ναυσὶν, vt Latinè Soluere nauem. & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem lib. 1. ‖ Item αἴρειν, pro Castra mouere, item de quauis profectione terrestri. Plutarchus, ἅμα τῷ πεδίῳ ἐπὶ τὴν ἀπόστασιν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μαντίνειαν. Budæus tamen ponit duntaxat Mouere, generaliter.

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι, P. ἤρμαι, in actiua signific. Tollo, F Erigo: vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία, pro Erigere vela, Plutarcho. ‖ Item, vt αἴρω, Porto, gesto, vel potius Gestandum tollo (inquit Bud.) hoc est, ἀνατίθεμαι, ἐπιφορτίζομαι. Plutarchus in Antonio, τὸν δὲ σῖτον ἠναγκάζοντο μαστιγούμενοι φέρειν μᾶλλον ἢ αἴρεσθαι. de frumento loquens quod portare humeris cogebantur. Hactenus Budæus: pro quo videtur facere hic locus Aristophanis ἀράμενος φέρε, id est Fer, seu porta, quum sustuleris in humeros. vel, Sublatum in humeros fer. Existimo enim subaudienda hæc duo vocabula ἐπ' ὤμων, quæ adduntur nonnunquam: vt a- G pud Demosthenem, ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Qui tamen & ipse ἀράμενον simpliciter dicit: vt ad Phil. epistolam μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὴν ἀράμενον. Possit verò alicui videri non satis generale illud ἐπ' ὤμων, quòd onera gestentur etiam alia corporis parte, vt capite: subaudiat igitur siquis velit ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, aut tale quid. Vt plurimum certè committuntur humeris onera. Vnde & Horatius scripsit, — quid ferre recusent, Quid valeãt humeri. Propertius tamen dixit, — capiti committere põdus. ‖ Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est H quàm φέρειν: vt apud Aristophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, id est, Quos ferre non possint, Quos non tulerint (seu portauerint) vel centum Ægyptii. Sic apud Euripidem in Oreste, Ὃς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, id est, Cicerone interprete, Quod non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι, Sumo, Capio, Capesso. πόνον ἀράσθαι, Laborem sumere. quod & Laborem suscipere, exponitur. δίκας ἀρέσθαι, Pœnas sumere. Soph. Aiace, δίκας ἀρέσθαι τῶν φονευσάντων πάρα, Pœnas de interfectoribus sumere. Apud eundem ibidem in τοῦδ' ἂν κλοπαῖς ἀρέσθαι, videtur ἀρέσθαι reddi debere verbo Capessere: vt quum dicitur Latinè Fugam capessere. quod ad verbum est apud Euripidem in Rheso, φυγὴν ἀρέσθαι.

Αἴρομαι, (inquit Budæus) τὸ φέρομαι & λαμβάνω, Fero, hoc est, Reporto præmium vel lucrum: vt αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην. Hactenus Budæus, exempla non afferens. nec putandum est αἴρεσθαι per se significare Reportare præmium vel lucrum: sed prout huic vel illi nomini iungitur. Sicut nec Reportare laudem siue gloriam significat per se, sed cum accusatiuo δόξαν, aut ὄνομα in oratione solutain carmine autẽ cum accusatiuo κλέος, vel κῦδος, vel αἶνον. vt ἄροιτο κλέος, Gloriam reportet, apud Homerum. Et apud Hesiodum, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι. Rursus apud Homerum Il. γ, — ἀέκοντος ἕλεν κῦδος. Sic Od. ξ, — ὡς ἀέκοντος αἶνον ἄροιτο. Eodem modo Apollon. Argon. 2, ἥ ἀέκοντι ὄλβον ἄροιντο. Sic ἀράμενοι νίκην apud Plutarchum in Themistocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, esset itidem ἄρασθαι κέρδος: Reportare mercedem, ἄρασθαι μισθόν: non autem ἄρασθαι per se. Aut saltem dicendum est ἄρασθαι sonare Reportare pro præmio vel lucro, id est, Reportare aliquid vice præmii seu lucri. vt qui gloriam ex bello reportat, præmii loco gloriam reportare meritò dicitur. Habetur autem Il. μ hæc phrasis μισθὸν ἄρεσθαι, vbi dicitur ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. dicitur verò pro eodem μισθὸν ἄρνυσθαι, & vno verbo μισθαρνεῖν. ‖ Sciendum est verò & in malam partem accipi ἄρεσθαι, vt κακὴν φάτιν ἄρῃ, apud Sophoclem in Aiace, pro Reportes malum rumorem vel sinistrum rumorem: aut potius infamiam. Quidam autem vir alioqui doctissimus reddidit, Infamiam suscipias: putans hic ἄρῃ esse tertiam personam à voce actiua αἴρειν, significante Suscipere in hoc loquendi genere. Sed ἄρῃ sit necesse est ab αἴρομαι: & malim hic ἄρῃ κακὴν φάτιν vertere Infamiam reportes, quàm Infamiã suscipias. Vsurpant verò Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. ‖ Sunt porro qui ἄρεσθαι κλέος apud Homerum alio in loco velint sonare, Parere gloriam alii, & afferre: hoc videlicet in loco, — σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Sed potest ἄρεσθαι κλέος hic quoque significare Reportare gloriam: vt παιδὶ datiuus sit qui vocatur acquisitionis à grammaticis. Potest etiã hæc verbi αἴρομαι significatio in nonnullis phrasibus aliter reddi quàm per verbum Reporto aut Aufero. nam νίκην ἄρεσθαι, poterit (qui malet) vertere Obtinere victoriã, Potiri victoria: non solùm Reportare victoriam. sed ita tamen vt intelligat, quanuis in lingua Latina eadẽ hæc significent, tamẽ Reportare victoriam, propriam verbi ἄρεσθαι vim melius exprimere. Sciendũ est autem dici pro eodem ἀναιρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι, etiam Suscipio, id est Incepto, Aggredior (vt inquit Budæus) duo proferens exempla, in quorum tamen altero duntaxat, αἴρεσθαι, Inceptare & aggredi, verti posse videtur. nam in loco Demosthenis, ἄρασθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, possumus interpretari: at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἄρασθαι, Suscipere periculum, reddi queat: non item, Inceptare periculum aut aggredi. Sed & Adire aut Subire periculum dicitur potius: vt Laborem suscipere. Licet Cicero alicubi (vt fit nonnunquam) idem verbum vtrique horum nominum accommodauerit. Quinetiam ἄρασθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellũ quàm Suscipere bellum, si spectanda sit verbi Græci proprietas, ac tum præsertim quum additur præpositio πρὸς cum accusatiuo. vt apud Demosthenem ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον, Bellum Argiuis inferre, Thucyd. 1, πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, His bellum inferre. Nec tamen magnopere improbo Aduersus hos bellum suscipere. At verò ἄρασθαι πόνον non dubium est quin verti debeat Laborem suscipere: vt apud Philostratum, ἤραντο τὸν ἀγῶνα, Certamen susceperũt. Sic apud

Platonem

[illegible] , Haud rem [illegible] sumus. Scien- [illegible] aut πάλιν [illegible] cationem, Tollor, [illegible] rotianus apud Hip- [illegible] Lucian. in Somnio, [illegible] ndum est [illegible] vbi [illegible] care posset Altè sub- [illegible] icè ponitur ἄρεσθαι [illegible] significatione. Demosthe- [illegible] , Ad ver- [illegible] vel euectus est ma- [illegible] magnitudinem. hoc est ma- [illegible] . Alii, ἤρθη μέ- [illegible] pono [illegible] verbi ἄρασθαι non ex- [illegible] vim [illegible] etiā aliter hoc ver- [illegible] . Interdum & [illegible] Plutarchum in Fabio, [illegible] , populus au- [illegible] in forum concurrebat. [illegible] gaudio [illegible] animo, vel, Erecto erat ani- [illegible] eadē metaphora dicitur De- [illegible] significatione. Plutarchus [illegible] dicit (ni me [illegible] alibi [illegible] genere: & [illegible] metaphora [illegible] Animum Demittere. [illegible] pro [illegible] Auferri: vnde [illegible] loquitur. [illegible] Tolli, id est Auferri. vt Virgilius [illegible] Sole abe- [illegible] Aristotelem vertit [illegible] quasi Auferri à cō- [illegible] dicitur [illegible] qui velint accipi & pro [illegible] sunt [illegible] Rheso locū, [illegible] hunc ex Euripidis [illegible] dubium est quin men- [illegible] sed minime [illegible] editionibus [illegible] pro [illegible] in vulgaribus [illegible] , quo loco [illegible] vt ibidem dixerit [illegible] pro Fugam ca- [illegible] significationem actiuam habet, potius quàm Susci- [illegible] interpretatus sum:

[illegible] , Eleuatio, Sublatio, seu Elatio: id est Euectio. [illegible] pere fugam. [illegible] De mundo, [illegible] quod interpretatur, Aiūt vndarum [illegible] apud Na [illegible] cum luna circumagi [illegible] videlicet intume- [illegible] Tumor fermenti quum videlicet [illegible] Vt autem hic [illegible] in altum tollitur. [illegible] legimus ipsam vocem [illegible] apud Hesychium [illegible] explicatur [illegible] sic [illegible] Ab eodem [illegible] dubium est [illegible] expositam [illegible] . Sed mihi non [illegible] expositum fuerit [illegible] & [illegible] (non [illegible]) [illegible] quod librariorum incuria irrepserat) [illegible] quam [illegible] expositum [illegible] , addidit & alterā [illegible] videret expositum [illegible] ex ipso Hesychio sumpseris [illegible] explicationem [illegible] . Conuenit au- [illegible] qui dixerit [illegible] LXX interpretibus citatur [illegible] cum isto qui ex LXX [illegible] , Auertit ab [illegible] Psal. 81. [illegible] Hinc autem puto accepisse i- [illegible] dorsum eius. [illegible] quòd onera soleant in altum tol- [illegible] significationem, dorso aut capiti. In vulga- [illegible] imponuntur [illegible] iisdem LXX interpret. [illegible] autem lexicis citatur ex [illegible] pro Con- [illegible] Quæ significatio ad se- [illegible] 3. Regum cap. 11. [illegible] tributis. Quæ significatio ad se- [illegible] cum præfectum [illegible] quentem potius pertinere videri possit.

[illegible] , Ablatio, Detractio. Dioscorides lib. 5. cap. 157. [illegible] Ad detrahendos pilos. [illegible] Vi- [illegible] Oratio quæ quum vnum tollitur, alterum infertur.

[illegible] ab [illegible] deductum, si Sophoclis scho- [illegible] & Eustathio credimus, vt [illegible] ab [illegible] . Ille [illegible] apud Sophoclem exponit Altè & Agiliter, secun- [illegible] significationem qua [illegible] vsurpatur pro [illegible] id est Attollo, Tollo in altum. Versus Sophoclis est hic [illegible] [illegible] Eust. explicat [illegible] , citant hunc Euripi- [illegible] locum ex Alcestide, [illegible] quo [illegible] . Est autem [illegible] Gestabundè aut Gestatiuè. Et [illegible] explicat) quasi dicas Gestabundè

[illegible] dicitur qui ex [illegible] aliquo loco exporta- [illegible] citatus ab hominibus: siue [illegible] stantibus eum homi- [illegible] aut etiam homine cum [illegible] ante vinco. Vnde & [illegible] dicūtur [illegible] vt suo loco doce- [illegible] Suidas videtur hāc aduerbii [illegible] significationem [illegible] proximè sequente non bene confundere. [illegible] , Penitus, Funditus. Æschines contra Ctesi- [illegible] , id est, Eum autem qui [illegible] Græciam & ciuitatem [illegible] euertit. Idem aliquanto [illegible] ante [illegible] [illegible] . Exponitur etiam [illegible] Penitus, Prorsus, Omnino: in hunc ex Phœnis- [illegible] Euripidis versum [illegible] , id est [illegible] . Atque in hac significatione [illegible] format idem [illegible] (quasi dicas, Abscōditò, vel Extermi- [illegible]) vt notarunt veteres quidam grammatici: iuxta [illegible] verbi [illegible] significationem qua pro [illegible] [illegible] est aboleo.

[illegible] , Contrà attollo. Aduersus aliquem. [illegible] χεῖρας. [illegible] quempiam attollo, [illegible] em, vt χεῖρας [illegible] voce Passiua [illegible] apud eundem lib. 1. & apud Thuc. 3. & [illegible] [illegible] Libanium in De- [illegible] autem qui χεῖρας vel [illegible] [illegible] est contrà attollit) [illegible] etur & resistit: seu [illegible] [illegible] verbum sine adiectione in hac significatione [illegible] videlicet pro Resisto, Reluctor, Renitor, Dete- [illegible] Plutarchus, [illegible] ipsum [illegible] Dicitur autem non solùm [illegible] [illegible] sed etiam [illegible] seu [illegible] apud [illegible] [illegible] . Lucianus [illegible] Cum morione decertans. [illegible] . Idem [illegible] pro Contrà assurgere, Dicitur etiā [illegible] apud Strabo- [illegible] idem, vide post [illegible]

[illegible] Insurrectio. q. d. Ipsa actio attollendi manus ad- [illegible] aliquem. ET [illegible] apud Suidam, per [illegible] exponitur vox [illegible] ET [illegible] Hesy- [illegible] Tyrannus qui insurgit aduersus regem. [illegible] Apud Suidam autem vt [illegible] exponitur [illegible] sic [illegible]

C. Ἀπαείρω, [illegible] , Proficiscor naui, Soluo. Item ali- quando simpliciter pro Discedo, Abeo. Interdum cum præpositione ἐπὶ, vel εἰς, aut cum aduerbio significante locum ad motum: interdum cum genitiuo, aut aduer- bio significante motum e loco. Polyb. lib. 1. [illegible] Alexandriam [illegible] , Naui profectus est Alexandriam vel, Naue conscensa profectus est. Demosth. [illegible] . Idem [illegible] . Sic [illegible] apud Plutarchum in Lycurgo. Apud Herodo- tum [illegible] . Dicitur & [illegible] vel οἴκαδε, pro Soluere domum, id est, Soluere ad red- eundum domum. vel simpliciter, Redire domum. Cum genitiuo autem, vt apud Herodianum, [illegible] . Sic [illegible] apud eundem. Apud Euripidem, [illegible] . Apud Platonem epist. 7. [illegible] . Interdum e- tiam sine casu. Demosth. [illegible] . Æschines, [illegible] . Suidas [illegible] iisdem absolutè positum exponit [illegible] , hoc in loco, [illegible] . Hesychius [illegible] explicati- [illegible] . Interdum [illegible] dicitur sicut Latinè Soluo nauem. Herodotus, [illegible] . [illegible] etiam dicitur, [illegible] credimus Hesychio: apud quem legitur [illegible] expositum [illegible]

Ἀπαείρω, Sustollo, Eleuo in Altum. [illegible] , Sur- [illegible] . Sed [illegible] potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho. vnde Ἀπαίρομαι, Aufe- ror, vt apud Matth. Marc. & Lucam, [illegible]

[illegible] , Profectio, Abitio, Discessus. vt [illegible] pro Proficisci, Soluere. Apud LXX interpr. Num. cap. 33. [illegible]

καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, vbi exponitur Profectiones & Mansiones eorum. Dictas autem volunt ἀπάρσεις à tollendis sarcinis. Vide in ἐξαίρω, eiusdem libri cap. 9, locum, in quo ἐξαίρειν & παρεμβάλλειν copulantur vt hic ἀπάρσεις & σταθμοί: quam significationem sequendo, fuerint ἐξάρσεις quæ hic ἀπάρσεις, & παρεμβολαὶ quæ hic σταθμοί.

C. Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo. vt διῆρε τὸ ῥόπαλον, apud Lucianum. Sic in voce media διαειράμενη apud Aristot. De mundo, διαειραμένη πρὸς τὴν τῶν ἵππων θέαν, Quæ se erexit, (vt sit pro διάρασα ἑαυτήν) vel Erecta, Sublata. Lucianus autem & Plutarchus passiuum etiam participium διηρμένος pro διηρκὼς posuerunt in hac significatione, διηρμένος τοῖς ἄκροις. At passiua significatione διηρμένος, vt in hoc Basilii loco, ἰδεῖν δεῖ χεῖρας πρὸς θεὸν διηρμένας κατὰ τὴν ἐμφάνειαν, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιπεφορημένας. Apud Hermogenem autem διῆρται exponitur ἀνέσταλται καὶ ὄγκον ἔχει. & alibi διηρμένος, sublimis. Budæus hæc eiusdem verba in lib. περὶ σεμνότητος, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τι καὶ διογκοῖ τὸν λόγον exponit Faciunt grandius pronuntiare & ore patentiore. σεμνότερον ποιεῖ. Sciendum est autem, quamuis διαίρειν per se Attollere significet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenophon in lib. De arte equestri, ἐπὰν δὲ τὸν αὐχένα διαίρῃ. Sic Gregorius de Basilio loquens, dixit, ἀλλ' ὑφοῦ τὴν κεφαλὴν διαίρας, καὶ τείνων τι τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα πρὸς τὰ μείζω. Et apud Theophrastum, διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter & eleganter. Legitur & διηρμένος πρὸς ὄγκον apud Hermogenem.

D Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eoquod Latini dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrysostomus, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάνειν, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συγχωρούμεθα αὐτοῖς, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis aut muttiendi. vt apud Liuium, Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosthenes in Midiam, μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ αὐτοῦ νῦν ἔχειν ἐμέ. vbi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere. sicut Bud. οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα apud eūdem interpretatur Ne verbum quidem fecit.

Διαίρω, Traiicio. Polyb. 1, καὶ διάρας τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Idem καὶ διάρας εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Δίαρμα, Traiectus, quod vide paulo post. E

Δίαρμα, Elatio. Hermog. τὸ δὲ, καὶ τὸ περιττὸν ... ὅμως λεκτέον δεῖ, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. ‖ Δίαρμα, Traiectus. Strabo lib. 4, πλεῖσθαι δ' ἐπὶ διάρματι ... νήσους ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polybius apud Suidam.

Διάρσις, Elatio, Sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum. vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2, ἀφῃρημένοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, id est (Camerario interprete) Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In vulg. lexicis, ἐκ διάρσεως μάχη, quum cæsim res geritur: quum verò punctim infertur plaga, dicitur ἐκ κατὰ λῆψιν, vel ἐκ ἀφελκύσεως, vel ἐκ μεταλήψεως. Idem autor apud Suidam in Δίαλοψις, opponit inter se ἐκ ἀφελκύσεως & ἐκ κατ... quod esse idem putatur cum ἐξ ἀπάρσεως. F

Εἰσαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, (interprete Camer.) qui autorem non citat. Apud Poll. lib. 6. cap. 12 in principio, αἱ δὲ ἐπιτίθεμαι καὶ αἴρομαι τράπεζαι.

C. Ἐξαίρω, Effero, Extollo, Attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristoteli De mundo. Et ἐξάρθησαν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristidem. ... Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθείς, Plutarchus Camillo. Apud Sophoclem ἐξάρας exponitur Intentes, vbi dicit μηδὲν δ' ἔτι ἐξάρας ποδός. Apud eundē in Antigona, κοῦφα ἐξάρας πόδα, Cam. interpretatur Gressum accelerans. Citatur ex eodem Sophocle, ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Latinè Erigi spe. Et ex Platone De leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. Apud Basilium autem ἐξῆρται χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ὁ ... Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. apud Lucian. interpr. etiam, In sublime rapio. ‖ Ἐξαιρεθὲς per se positum, Cam. interpr. Efferri opinione in hoc loco ex Eurip. Rheso, Ὅστις πρὸς λαμπρὰς ἐξῆρθης κλύων Φθίους Ἀχαιούς. ‖ Ἐξάρας (vt tradit Hes.) dicitur etiā auis quum G

A sublime volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. ... Od. 1, Πᾶν' ὅσ' ἂν οὐδ' ἂν ... ἐκ Τροίης ἐξῆρατ' Ὀδυσσεύς. Eustathius tamen & alias longius petitas expositiones affert. ‖ Ἐξαίρωνται apud Plat. in Prot. pro Inde tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. pag. 747. Ex Euripide autem citatur ἐξαίρειν φονεῖν, pro Efferre ad interficiendum. Et ex eodem, θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, pro A terris feras excitat.

B Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, ἐξαίρουσι τὸ ἰῶτα, ... γράμματι τῷ δέει. quum de eadem re in eodē dialogo ἐξαιροῦν dicat. Et vt idem dixit, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου, sic ex Synesio habuimus suprà ἐξῃρηκέναι τῆς ..., ab ἐξαιρῶ. Fortasse autē illic ἐξαιρεῖν, hîc ἐξαιρῶ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen ex Xenophonte ἐξαιρεῖν itidem oppositum τῷ ἐμβάλλειν: vbi dicit ἐξαίρειν τῷ ... χαλινῷ. Et ex Galeno, ἐξαίρειν τὰ καταπλάσματα. Et ex Synes. ἐξαίρεσθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitiuo præpositione ἀπό, vbi dicit, ὡς γὰρ ... χρήματα οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίου ἐξαίρεσθαι βιβλία.

C Ἐξαίρω, Moueo castra. Polyb. lib. 1, ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. Hinc Num. cap. 9, παρεμβαλοῦσι & ἐξαροῦσι opponuntur: vbi tamen ἐξαροῦσι exponitur Proficiscentur. Vide suprà in Ἄπαρσις.

Ἔξαρσις, Sublatio, Ipse extollendi actus. Item Ablatio, Exemptio. Suidas ἐξάρσεις exponit ἐπάρσεις in hoc quem affert loco, ὁ δὲ βραχύτερον ἀποτείνει, ἐξάρσεις τε τῷ ποδὶ καὶ ἀφελεῖς ποιούμενος, βάλλει προσθεῖς, ἀπόλλει τὸν βίον.

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur poli sublatio, siue elatio, quam ἔπαρσιν & ἔπαρμα dixit Ptolemæus (vt scribitur in vulg. lexicis) & alii διάρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, id est Inclinatio. Dicitur D autem non solùm πόλου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, & ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, quum medium tenet cælum, apud Strabonem. Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. ‖ Ἔξαρμα exponitur etiam Impetus.

C. Ὑπεξαίρω, & Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoueo, Reiicio. Plato in Theæteto, εἴτε ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Item, Clàm de medio tollo. Xenophon de tyrannis loquens, ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Comm. pag. 518. Sed particula Clàm quam addit in posteriore significatione, videtur & in cæteris addenda, nisi quum ὑπεξαίρεσθαι simpliciter pro ἐξαιρεῖσθαι sumitur. E

C. Ἐπαίρω, Attollo, Erigo. vt ἐπαίρειν τὴν φωνήν, Demosth. Pro corona, ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνήν, καὶ γεγωνὸς, καὶ λαρυγγίζων, &c. Dicitur & ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibidem, ἀλλ' οὕτως πολλοῖς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοῖς λόγοις. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπάρας, vt Plut. Pericle, ... τὸ πάτερ ἐπηρμένον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένος τὸ ῥόπαλον. Dicitur & ἐπαίρομαι pro ἐπαίρειν, vnde ἐπαρθέντες. Plut. in Apophth. ἐπαρθεὶς δὲ τῷ Εὐριπίδου τὴν βακχείαν ὡς ...

F Ἐπαίρω, metaphoricè vt Lat. Erigo. Item pro Impello, seu Perpello, Incito, Stimulo, Accendo. qua in significatione cum apud alios tum apud Thuc. est frequens. & præsertim in voce passiua. Sic lib. 3, καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτῆς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et lib. 8, ἐν δὲ ... αὐτοῖς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἰσχυρά ... Demosth. in Midiam, cum infinit. ἃ ποιεῖ ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. At in orat. Pro corona, sine infinitiuo, οὔτε ἐλπίς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Latinè itidem spes erigere: sed hic vertendum est per verbum quod & cum cæteris nominibus conueniat quæ ipsi ἐλπὶς adiuncta sunt. Apud Aristoph. ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, exponitur Quæ mihi autor fuit vt tuam matrem vxorem ducerem. Ἐπαίρειν (inquit Camer.) Ad superbiam & fraudem inducere, & Inflare: sed exemplum non addit. Ego verbum φυσᾶν, quo illud Inflare significatur, interdum adiunctum reperio: vt apud Plutarchum De lib. institut. δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν. quasi dicas, Efferre, id est elatos reddere. Vide Μετεωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. ‖ Η passiua etiam voce & significatione frequentissimum est in eadem

... tantùm (cuius an- ... Inter alia autẽ exẽpla ... lib. 3 ... aut allectus. Cui affi- ... Sic in ... Eo- ... ponitur Non moue- ... di- ... etiam exponi Elatus ... Apud eundem ... Spe erigi. sed & ... illa spe erigamur, vel ... Herodianus lib. 2 ... Sic ... ibidem ... apud Thucydidem lib. ... vbi puto ... addito ablatiuo Expecta- ... sed expectatione quò hic ... existimo posse ... Suspensa est, cum infinitiuo iun- ... Isocrates ad Phil. ... Idem ibidem ... tamen in locis commo- ... Quibus ... reddi posse arbitror, ita, In- ... Inflari, vt ... Sed possumus ad ver- ... significatione. Sed ... (commodius quàm ... efferre: ... efferre) vnde ... quàm ... Plato. ... dicitur ... Sed frequentius ... Xenophon Pæd. 8, ... Sic Thucydides lib. ... Herodotus autem lib. 6 ... quod Thu- ... Apud eundem ... Xenophon ... præcedente præpositione ..., quum dicit ...

... (quod frequentius est) Elatio, Eleua- ... in Definitionibus quæ Gale- ... Apud medicos ... autore Festo. ... Plinius, vt scribitur in ... opponuntur ... vulgaribus lexicis ... apud Galenum ... Turnebo inter- ... adiunctas ... non iudicia ... elationes & collapsiones, ... contractiones & solutiones esse censebat. ... Elatio, ... animi perturbationes ... dictum est. Sic ... Et ab Hesychio quoque ... Gregorius Nazianzenus. ... voluptatis ... gaudio di- ... definie- ... Cicero ... sine ratione, ani- ... interpretatione ... Vide & aliam eius interpretationem ... Attollo, Adiuuo in attollendo. Ex- ... Vel attollo, Adiuuo ... Xenoph. Œ- ... Apud Nazianzenum ... Apud eundem ... videri pos- ... Ad ea quæ sola mente ...

... pro ... He- ... apud poetas pro ... Vnde ... exponit ... Sollici- ... Attollo, Erigo, & Excito ... in vulgaribus lexicis ... Vide & post ... Appello, Applico, Defe- ...

(vt Virgilius dixit, Huc vbi delati portus intraui- ... Alciphr. in epist. ... Polyb. lib. 1, ... Pro De- ... apud eundem sæpe ... Budæus. Pro De- ... etiam Aduenio, Proficiscor & aliis modis. Expo- ... dicitur qui terra iter faciens ... Plato Hippia maio- ... Camerario interprete. ... Contulisti te ... vulturibus ... Plutarchus in Romu- ... vt Budæus interpretatur: qui & apud Xeno- ... Vetus Desilire, Comm. ... 747.

Appulsus nauium, Budæus ex Plutarcho. In le- ... Græcis exponitur ... AT Καταίρειν (quod mendosum esse vi- ... ab Hesychio exponitur ... id est ... -rium.

... Decumbo, Delabor, quasi dicas, Desilio ... apud Xenophontem pro Desilire, Plu- ... in Pompeio, ... id est (Budæo interprete) ... Desilio ... autem, alteri cadauera decumbentibus insidentem, ... interprete pag. 747) ... mentionem malo, vt motus ... quàm posteriorem, vel ... indicetur. Perinde ... eandem præpositionem ... Exponitur ... ita enim re- ... & Deferri.

... Transfero (inquit Budæus) Theophrastus De ... plantarum lib. 1, ... Et ... voce passiua Transferri ... Est etiam Muto, Transmuto ... Budæus: citans ex Demosthene pag. ... idem significare dicit & in quodam loco ... Solon.

... Translatio: vt ... apud Theophra- ... Translationem admittere, id est Transferri posse: ... Gaza vertit. De caus. plant. lib. 1, ... Est etiam Mutatio, Transmu- ... Muto, Transmuto.

... Sublimis, Altus ... verbali ... tanquam ... sublationem etiam seu eleuationem significante) Di- ... autem peculiariter ... quæ sunt ... vt scribit Plutarchus initio libri 2 De placitis philosopho- rum, id est (vt Budæus interpretatur) Quæ à circulo lu- næ ad usque terram pertinent. Ocellus autem ... vocari tradit quod est inter cælum & terram. ... (inquit) ... Sic apud Philonem De mundo ... sublimem re- gionem interpretantur. Apud Herodotũ autem in Polymnia ... quæ altum tenent & in sublimi sunt. Pro quo malè in vulgaribus lexicis, Exteriores na- ues. Vide Μετέωρος. ... verbum ... apud He- rodotum ... in sublime elatum, seu e- rectum.

... Μετεωρολέσχης, Qui de sublimibus rebus (id est cæle- stibus) inaniter disputat. Vel magis ad verbũ, Qui fabu- latur de rebus sublimib. vnde ... dicti sunt Physici, inquit Budæus. ... & Μετεωρολογέω, De sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermo- cinari, more physicorum. ... Μετεωρολογία, De re- bus sublimibus disputatio. Plutarchus in Pericle, ... exponitur etiam De rebus futilibus fa- bulari, seu sermocinari: sic & Μετεωρολογία, De rebus futilibus fabulatio seu sermocinatio.

... Μετεωροθήρας, idem quod ... quod ... maiorem quẽdam contemptum indicare videntur.

... ΠΡΟάγω, Progredior. Plut. apoph. Lacon. ...

φίλαι προαίρειν, id est Progredi, inquit Bud. ‖ Προαίρεσ- A
ρεσιν, vide in Υπαίρειν.

C. ΠΡΟΣαίρω, Affero, Exhibeo, vt apud Pherecratē προσαίρει τὸ κανοῦν, Affer canistrum. Item Sumo: vt προσαίρεσθαι τροφὴν apud Galenū, Sumere cibum: sicut dicitur προσφέρεσθαι τροφήν. Hinc Πρόσαρσις & Πρόσαρμα. Est autem Πρόσαρσις Exhibitio cibi, vel Vsus cibi. Hippocr. περὶ μὲν οὖν παρέματος προσάρσιος οὕτω γινώσκειν. Ab Erotiano exponitur προσφορά. At Πρόσαρμα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15. lib. 1, ἐν τοῖσι χειμῶσι καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον. Vtitur & alibi. B
Eustathius vult πρόσαρμα dici quasi πλεῖστον στόματι προσφορὰν τροφὴν, id est cibum corpori congruum: inde deducens vnde & ἐρίηρες. sed quum legamus προσαίρεσθαι τροφὴν pro προσφέρεσθαι, quin ab eo deducatur, minimè nobis dubitandum est. atque adeo ipse alibi hanc deriuationem sequitur. nam in hoc versu Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτερ, postquam ἄειρε exposuit προσένεγκε, addit ἄρμα, inde dictum fuisse, & προσάρματα, τροφαί.

C. ΣΥΝαίρω, Vnà cum alio attollo, Adiuuo in attollendo. C
Item, Cum alio tollo, id est Aufero, Mecum tollo: vt apud Aristotelem De generat. animalium lib. 1, ἔτι ὅπως συναίρει ἄλλα περιττώματα. Bud. C. 418. ‖ Συναίρειν & Συναίρεσθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18, pro Conferre rationem cum seruis, vel potius Conferre rationes, vt loquitur Cicero in epist. ad Atticum lib. 5. Ac certè pluralem numerum in his omnibus loquēdi generibus Latinius vsurpari puto quàm singularem.

Συναίρω & frequentius Συναίρομαι, Adiuuo, Opitulor, συλλαμβάνω. Cum datiuo personæ, aut qui eius locum D
obtineat. Philop. in Proclum lib. 2, ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου φύσεως ἐπαγγειλάμενος. Vbi Budæus vel Opitulari vel Astipulari posse verti existimat. Est autem obseruandus hic locus contra id quod à Varino ex quopiam grammatico affertur, συναίρω videlicet nō inueniri. quod an generaliter dictū sit, an intellexerit συναίρω non dici vt συναίρομαι pro βοηθῶ, dubium ibi relinquitur: συναίρομαι certè multo vsitatius esse constat. Plutarchus in Galba, τοῖς Γαλάταις Οὐίνδικι συναραμένοις. Herodianus lib. 7, συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Ibidem, μηδεὶς αὐτοῖς συναίρηται. Et lib. 3, ὁ συναιρόμενος E
ἐπὶ τῆς ἐκείνου πράγμασι τύχῃ. Iungitur autem & cum accusatiuo rei, necnon cum genitiuo: licet accusatiui tantùm Budæus meminerit. Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου, Te adiuuo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo. q.d. Tecum subeo periculum, vel Suscipio. Vtriusque constructionis apud Thucydidem exempla reperio. Nam lib. 4. pag. 124 scribit, Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου. Vbi schol. exponit συνεπαψάμενοι. Sic autē alibi, Ἀργεῖοι οἱ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου. At lib. 1, pag. 71, μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελοντῶν ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης. Hac autem constructione Demosth. Olynth. 1, dixit ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα. Herodianus genitiuo rei & ipse iunxit lib. 7, ἵνα μὴ τὸν ὄχλον συναίρῃ καὶ κοινωνὸς τῶν κινδύνων ᾖ (hunc enim puto esse verborum ordinem grammaticum, ἵνα συναίρῃ καὶ κοινωνὸς ᾖ τῶν κινδύνων αὐτῷ. alioqui συναίρη ἡμῖν dicendū fuisset) Sed schol. Thucydidis in illo libri 4 loco ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου positum ait pro ξυναράμενοι τὸν κίνδυνον. Ac profectò si resoluatur compositum in simplex, per accusatiuum duntaxat resolui potest: vt sit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quasi αἴρομαι σὺν σοὶ τὸν κίνδυνον. Obseruandum est autem, συναίρεσθαι pro opitulari eodem respectu dici quo συλλαμβάνω & συναντιλαμβάνομαι. Sciendum est autem aoristum ἆραι & ἄρασθαι inueniri etiam cum α non habente ι subscriptum, & quidem frequentius. sic & in cæteris modis, idque itidem in compos. G

C. ΥΠΕΡαίρω, Extollo vel Effero supra. Interdum autem simpliciter Extollo siue Effero, vacante præpositione ὑπὲρ. vt quum dicit Lucianus ὑπερήρατεν ὑπὲρ, in dialogo qui inscribitur Ἔρωτες, circa finem, καὶ ὅσα τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς ὑπερῆραν. ‖ Ὑπεραίρω, Excedo, Supergredior, Antecello: cum accusatiuo & interdum etiam cum genitiuo. Aristoteles Politicōn 2, H

ἐπεὶ γὰρ ὑπεραίρει τὸ τῆς νήσου μέγεθος ὁ τῶν πέριξ τόπων περιέχων κύκλος, λύεσθαι. Plutarchus in Lycurgo, ὑπὲρ τὴν δόξαν τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Aristides, ὡς ἡ ὑπὲρ αὐτὴν ἔσονται ἡ πόλις ἴσοι τῶν πρεσβυτέρων ἄμεινον. Theophrastus autem τὸ ὑπεραῖρον τὸ ὕδωρ dixit, Quod excedit aquam, id est, Quod extat supra aquam, ὅπερ ἐστὶ φανερὸν ὑπὲρ τοῦ ὕδατος ἐστὶ καὶ ἀνοίγει τὸ ἄνθος, συχνὸν δὲ ὑπεραῖρον ἐστὶ τὸ ὕδωρ. Interdum cum accusatiuo pro Supero in propria significatione sumpto: vt dicitur Superare montes, & Superare viam saltu, vt apud Xenophontem, ταχὺ ὑπεραίρειν καὶ ἐπὶ τοῖς ὄχθοις ἀναβῆναι. Genitiuo etiam interdum iungitur. Ὑπεραίρω (vti dixi) pro B
Excedo, &c. Sic Pausanias, τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπερῆρε τῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου. Eandem constructionem ei dedit & Theophrastus alicubi. Quidam autem grammatici annotarunt hanc solam habere constructionem quum ponitur pro περιέχειν & περιαίρειν. Interdum sine casu ponitur ὑπεραῖρον, sicut ὑπερβαῖνον, pro supramodum magno: vt ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Gregorium.

Ὑπεραίρω de nauigantibus dictum, sicut καταίρω. Po- C
lyb. in 1, Ἀλλ' ὅταν τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐμβάλῃ ταῖς τῶν πολεμίων ναυσί, id est, Superato pelago. Hanc autem superandi significationem habet & in alio vsu, vt modò dictum est.

Ὑπεραίρομαι, Exuperor, Superor: eo sensu quo dicitur aliquid magnitudine superari ab alio pro Minus esse. Gregorius, καὶ τὴν ὑπεραιρουμένην ὑπὸ τῶν ἁμαρτιῶν κάτω βάλλειν ὑπεραιρουμένην τῷ κρείττονι. Ab Hesychio autem ὑπεραίρεται exponitur ὑπερβάλλεται. At D. Paulus ὑπεραίρεσθαι ponit pro Seipsum extollere seu efferre, ad Thessal. cap. 2, v. D
4, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2. Corinth. cap. 12. v. 7, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur necesse addere Supramodum, aut aliquid huiusmodi, ne videatur concedi illi se efferre, sed non supramodum.

ΥΠαίρω, Attollo, Eleuo, in vulgaribus lexicis. Budæus ὑπαίρειν τὸν ὄρχον pro παραιρεῖν poni dicit, vt ὑπάγω pro παράγω ponitur: sed nec expositionem, nec exemplum addit. E

ΑΙΩΡΕΩ, ῶ, F. ήσω. In sublime attollo, Sursum tollo, Eleuo, Effero, Eueho, Subueho. Item suspēdo, Demosthenes Pro corona, ὅρους τοὺς παρεῖας ὀλίσθαν καὶ ὑπὸ τῆς παρόδου αἰωρεῖ. Antipater in Anthologia epigrammatum, Τέσσαρας αἰωρεῦσι πολυπλεύρου ἐπὶ γαστρὸς Νίκας ἱστάμενος ὑψόσ' ἀειρόμενος. Ab ἀείρω fieri αἰωρῶ interiecto ω, seu per pleonasmum τοῦ ω, & grammatici quidam tradunt, & mihi fit verisimile.

Αἰωροῦμαι, (& Ἐωροῦμαι apud Hesychium, vt modò F
dictum est) Sursum vel in sublime attollor, Euchor, Subuehor. Item Voluor, nam ita exponit apud Aratum Cicero. ‖ Αἰωροῦμαι (inquit Budæus) Spe suspēsus sum & rebus nouis immineo. Plutarchus in Cicerone, καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο σὺν χειρὶ μεγάλῃ περὶ τὰς Φαισούλας αἰωρούμενος, id est ἐλπίσιν ἀναρτώμενος. Idem in Antonio, Αἰωρουμένης δὲ Παρθικῆς στρατιᾶς περὶ τὴν Μεσοποταμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ est exultare, & gaudio efferri, & lætitia gestiente affici. Xenophon de venatione, ὥσπερ τὰ ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερχαίρειν ὅτι τὸ ἔργον εἴη. Hactenus Budæus. Animaduertendum est au- G
tem præterea vt interpretetur apud Platonem Cicero: qui hunc eius locum ex Epitaphio, ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς πραξάντων, &c. sic interpretatur Tuscul. 5, Nam cui viro ex seipso apta sunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono casu, aut contrario, pendere ex alt. &c.

Αἰώρημα, τος, τό, Elatio, Eleuatio, Exaltatio, Subuectio. Item Suspensio. Antipater in Anthologia epigrammatum, Κήπων τ' αἰώρημα, καὶ εἰκόνα κολλυσσοῖς. vbi de H
pensilibus hortis intelligit. ‖ Apud Dionem vnam habet ex αἰώρας significationibus modò ex Budæo annotatis. nā pro gestatione accipitur, vt opinor, & pen-

Digitized by Google

[illegible] est apud Dionem pag. [illegible] Galenus, [illegible] ... paulo post) [illegible] ... vtuntur rustici ad ... tior redditur, fero ... etiam in promptuario ... funda. è funiculo e- ... musculis erodantur ... Plato in Phædone de ... super terram ordine ... Hæc Budæus: apud ... sed hanc esse pri- ... (inquit idem) Gestatio, Vel ... vt sunt lecti pensiles ... genus ... Pollicis præc. ... id est, Ge- ... de exercitatione cer- ... legum ... Hactenus ... (inquit Gorræus) Gestatio, id est ... (siue quiete) ... sunt modi: primus in le ... subiecto: secundus in le ... siue decumbat: tertius ... Suidas autem vult [illegible] ... vel ipsum funem ... suspendendum ... accipiendo hæc nomine ... Eustathius autem ... nomen mulieris quæ laqueo ... Eustathius ... Apud Hesychium au- ... exponitur ... de hac ...

... vel pendeo ... in sublimi protendor ... suspensus sum. Af- ... Budæo & Dependeo, suspensus fum ... Hippocratem ... habet ... Eustathio pag. ... idem Eustathius expli- ... Raph. Volat. ... Apud Hippocratis ... apud Alex. ... hac vo ... pro ... Galenus ... nimirum ... Hippo ... esse ... Herodi- ... id est, Spe- ... Impendeo, Insu- ...

[illegible] imineo, Ingruo. Herodianus lib. 3. ... Plutarchus ... Herodianus ... periculum non impen- ... sed iam præsens, id est ... Sic Synesius ... hoc est Occasionem ... (inquit Budæus) Im- ... Plut. in Pelopida ... Plut. in Timoleon- ... bellum gerebat & suspen- ... Idem apud ... Fimbriæ dependebant ... Hesiod. ... Suspendo (eoque ... eodem sensu quo dicitur ... vel ex collo suspendere ... ex ceruice) Item Lu- ... in vulg. lex. pa ... Herodotus in Polymnia ... Herodianus ... Suf- ... dixit ... Nam libro 3. scribit ... sed & aliqui autem non ... Ensem gestabat, vt vere ... videtur Budæi interpretatio ... Politianus ... Ense accinctus erat ... mihi ... Politiano interprete) Quos ... suspensos habebant ... Antonio ... Suspensos & manus porrigens ... Herodianus de malitibus barbaris inquit Budæus ... arcu vtebantur ... id est Pendulas, Politiano interprete ... de senibus dici scribit Pollux ... id quod suspenditur ... Item, Laqueus suspendio, id quo aliqui ... est Budæus: & sic quoque ... ex Poll. ... nam Restis & Laqueus ad strangulandum ... vtrobique. Nam & Pollux ... lexica ... & ipse quoque Thucydides ... affert hanc vocem) vt videre potes ... habet ... scholiastes eam ignoscit, vt supra docui ... positione.

... quasi ... inquit Eustathius ... quam deriuationem ... positum ... sed ego contrà ... iustum puto ... & ipse Eustathius alicubi agnoscat, quam formatio- ... miror eum alteram illam attulisse ... (verbo ... priorem locum certus dedi) Tollo ... Attollo, Erigo, Eueho. Iliad. ... Iliad. ... tollere. Apud Apollonium autem in Argon. ... Arma portare, narrat ... quandam exponunt ... significat, Hesychio teste. At Iliad. ... Achillem, id est ... Penna- ... in altum erigere. Metaphoricè autem di- ... citur ... vt Latinè, Animos attollens, vel tollens ... Afferre, Præbere: vt Iliad. ... Hesychius, Eustathius ... in Anthologia epigrammatum ... reportare ... Excitare. Hes. Item ... (sed legendum puto ...) ... quæ excitatur.

... est etiam ... inquit Eusta- thius, id est, Simul nectere & copulare (intelligens ...) ... esse hac in significatione ab ... præfixo ... Symmathisiico) exponunt hunc locum Iliadis ... Vbi tamen non ... per sed significa- ... cum præpositione ... vt ... sit ... vel ... vt quidam apud Porphyrium exponunt ... etiam ... in illo eiusdem Homeri loco ... ita legens pro ... Præterea ... per ... significaret ... superuacuam esset ... posito ... illi præfixa.

... in significatione æstimaret ... pro ... Iliad. ... Vbi videtur significare ... quæ exprimit ... apud Aristoph. ... exponitur ... Sic enim apud Aristoph. ... Pere. Sunt qui exponant ... Attollo, sed ... non multum ... Herod ... lib. ...

Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum aduersus barbarã sumere, aut suscipere.

Ἀείρομαι, in signif. pass. Tollor, Attollor, Erigor, Euehor, apud Hippocraté. Il. ψ, Τρίς ἀειρέσθην. vbi ἀείρεσθ, simpliciter significat Tolli. additur enim ὑψόσε, id est, In altum, Sursum. Alibi per se & sine adiunctione, Attolli, id est Sursum tolli. vt & ἀείρειν Attollere. Sic & Tollere apud Latinos. ¶ Aor. 1. ἠέρθην, & interdum ἀέρθην, sine incremento. ἀερθῶ in coniunctiuo. ἀερθεὶς participium, Sublatus, In altum sublatus. Inuenitur & ἠερμένος particip. præteritũ apud Apollonium Argon. 2, Αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ ἠερμένον.

Ἀέρδην, Aduerb. Cum portatione, vel Portando. Vide ἄρδην post ἀείρω.

C. Ἀνταείρω, Contrà attollo, Aduersus quem piam attollo, Et ἀνταείρομαι pro eodem. Herodotus, ἀντάειρε τοῖς σφι χεῖρας. Apud eundem, ἀνταειράμενοι χεῖρας. Citatur & ἀνταειράμενοι πόλεμον pro Bellum inferentes.

C. Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono: vt citatur ex Herodoto ἐπαείρειν ἁμάξῃ.

Ἀερέθω, Idem quod ἀείρω, (interdum etiam pro κρεμῶ, id est Suspẽdo, vt vult Eustathius) & ab eo formatum: vt ἀγερέθω ab ἀγείρω deductum ostendimus antea. Hinc passiuum Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι. vnde ἠερέθοντο, Il. δ, vt ἠγερέθοντο. Sed reperitur & ἠερέθομαι in præsenti (vt Il. γ, — φρένες ἠερέθονται) formatum ex præterito imperfecto, vt ἠγερέθομαι ex ἠγερεθόμην, secũdum quosdam. Exponitur autem interdum ἀείρομαι siue ἠερέθομαι, εἰς ἀέρα αἴρομαι: vt Il. β, initio, — ἀκρίδες ἠερέθονται, id est, Attolluntur in aerẽ, dum volant. Explicatur & κρέμαμαι, id est Pendeo, Pendulus vel Suspensus sum, in propria significatione. vt Il. β, — δύω καὶ ἑκατὸν χρύσειοι ἠερέθοντο, à qua pendebãt, vel suspẽsi erãt. ¶ Accipitur & metaphoricè pro Inconstantem esse. vel, Nihil certi & constituti habere, Animi dubiũ esse. vt Latinè Suspenso animo esse dicitur qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. Il. γ, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. vbi Eustathius ait ἠερέθεσθαι esse, propriè ἐν ἀέρι κρέμασθαι, sed accipi metaphoricè pro ἀβέβαιον ἔχειν, id est instabilem esse: vt sit, Iuuenum mẽtes sunt semper instabiles. nam (inquit) quæ in aere pendent, facilè huc illuc impelluntur: contrà quæ in terra posita sunt, firma & immota manent. Ad verbum, φρένες ἠερέθονται, Mentes pendulæ sunt. Ab hoc ἠερέθομαι fit Παρηερέθομαι, aut Παρῃωρέθομαι ab ἠωρέθομαι vnde Il. ψ, — παρῃώρηται δὲ κάρη, id est παρεκρέματο, inquit Eustathius.

Ἀειράζω, F. σω, Tollo, Attollo, Βαστάζω, id est Porto. Apoll. Argon. 2, — ἐπωμαδὸν ἠείραζεν Οὖρος ἐϋδμήτοιο κάρη, id est, Portabat sublatum in humeros. Leonid. in Anth. epigrammati. Τυφλὸς ἀλήτην χωλὸν ἐπ' ἰξὺν ἀείραζεν. Dictus fuit hinc (secundum quosdam) Λαέρτης, quasi videlicet λᾶας ἀειράζων, id est (inquit Eust.) λίθους αἴρων, κουφίζων.

Ἀέρτω, Idem quod ἀειράζω. vnde passiua vox Ἀέρτομαι, ᾶμαι, cuius præteritum ἤερτημαι, in Anth. epigr. Suspensus sum.

C. Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, Attollens conum, epithetum est galeæ. quasi quæ in altum tollat conum, id est, Conũ habeat sublimẽ & altè sublatum. ἀερσίλοφοι τρυφάλειαι, Apoll. Argon. 1. Ex ἀείρω (accipiendo Æolicum futurum ἀέρσω) & λόφος. Eadem & sequentiũ compositorum formatio.

C. Ἀερσίνοος, ου, ὁ, Attollens mentẽ, vel Altè attollens, id est Superbus. Apud Nonnum epithetum est cacodæmonis. Tollere animos, Attollere spiritus pro Superbire dicunt itidem Latini. Ex ἀείρω & νόος, itidem accipiẽdo futurum Æolicum.

C. Ἀερσιπότης, οδος, ὁ, ἡ, Altè attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi. vt Iliad. γ, ἵπποι ἀερσίποδες. Ex ἀείρω & πούς. Quidam malè confundunt ἀερσίπους quod est aeripes, cum hoc ἀερσίπους.

C. Ἀερσιπότης, in genitiuo ἀερσιπότου, vel ἀερσιπότητος, ὁ, Qui in altum attollitur volando, Altè volans, Altiuolans, vel Altiuolus. Sic enim exponendũ puto potius quàm, vt vulgò, In aere volans, Aeriuolus. etsi nõ ignoro exponi à quibusdam grammaticis ὁ ἐν ἀέρι πετόμενος, id est in aere volans. Sed quum ab ἀέρσω futuro Æolico verbi ἀείρω constet factum esse ἀερσι in præcedentibus, ἀερσίνοος, ἀερσίπους, non video cur non idem in ἀερσιπότης dicamus: vt videlicet passiuè exponatur ἀερσιπότης, ὁ ἀειρόμενος ἐν τῷ πέτεσθαι. quemadmodum & ἀερσίπους passiuè à nonnullis expositum fuit ὁ ἀειρόμενος. Est autem ἀερσιπότης epithetum auium quarundam vt κύκνοι ἀερσιπότοι, apud Hesiodum in Aspide. Hoc nomen quoque tribuitur per metaphoram Anth. epigr. 1, Ὁ πρὶν ἀερσιπότης ἐκπνεύσας πτηνός.

C. Ἀερσιπότητος, ου, ὁ, Idẽ quod ἀερσιπότης, & ab eius genitiuo formatum. declinatur enim ἀερσιπότητος vel ἀερσιπότης, vt docet Tzetzes. Apud Hesiodum epithetum est araneæ, quasi quæ in aere volet, vt vulgò exponitur: sed potius (iuxta ea quæ modò dixi in ἀερσιπότης) quæ altè volet. Quanquam vtroque modo impropriè tribuitur volatus araneæ.

¶ Ex ἀείρω fiunt & hæc composita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Vt ex ἀείρω significante συζεύγω fit παρήορος (inquit Eustathius) sic ex ἀείρω significante κουφίζω, fit μετήορος. Ex quo ἀείρω factum & μετέωρος. De his igitur compositis prius dicam, deinde de Μετέωρος & illis quæ ab eo deriuata sunt. Ἀπήωρος autem vide post Ἀπαιωρέω.

C. Μετήορος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Sublimis, apud poetas pro μετέωρος, quod ab eadem est origine. Hom. Il. θ, — τὰ δὲ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. vbi exponitur μετέωρα, & ἰφ' ὕψους. Apoll. Argon. Καὶ τὰ μὲν μακρὰ πτερὰ μετήοροι ἐκτελέοιμεν. Capitur μετήορος (sicut & μετέωρος) etiam pro suspenso & animi dubio. Item μετήορον, Quod instabile est tanquam in aere suspensum. vt — μετήορα δίνια φασίν. hic enim putõ μετήορα δίνια esse quas Homerus φρένας ἠερεθομένας appellat. Cæterùm hoc compositum, sicut & sequẽtia, cum ι scribo habente subscriptum ι, etymi supradicti rationem habens: quod tamen apud Eustathium in μετήορος potius obseruatum fuit quàm in cæteris, sed ne in illo quidem satis constanter.

C. Παρήορος, Equus ad iugum deuinctus, qui & παράσειρος, inquit Cam. Παρήορος (inquit Eustathius pag. 700) ex ἀείρω significante συζεύγνύω, dicitur ὁ παρὰ τὸ ἄρμα ᾐωρημένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς τῶν δύο ζυγιτῶν τοῦ ζυγίου. Addit appellatum postea fuisse παράσειρον & σειραῖον. Idem pag. 1319 tradit hosce equos παρηόρους dictos non strictè & firmiter curru alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφέτως παρηωρεῖσθαι, ἤτοι παρῃωρέμενον. At pag. 695 à simplici ἀείρω deducit significante συζεύγνυ. Hinc Παρηορία, Habena seu lorum equi qui παρήορος appellatur, vt Il. θ, v. 87, Θὴν ὃ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, id est, τὰ τῶν παρηόρων ἡνίας, inquit Eustathius. Suidas autem παρηορίαι exponit τὰς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίας.

Παρήορος, Prominens vbique, vt exponitur à Camer. in hoc loco Il. ψ, — ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσιν. Ab Eustathio autem παρήορος in hoc Il. ψ versu, Παῖδος δ' ἧς ὁ κεῖτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exponitur παρεκτεταμένος, ὁ ὅλος παρεκλελυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος: atque sumptam esse metaphoram ab equo qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus. q. d. Qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius & euagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eustath. pag. 1319. cuius verba ibi vide. Id autẽ scribit in hunc locum Homeri Il. ψ, — ἐπεὶ τὸν παρήορος εἰς ἀσύφηλον Ἧκα τὸν φρένας. at quidam παρήορος ab ἄορ deriuari putarunt.

C. Συνήορος (pro quo & συνώορος in vulg. lexicis mendosè legitur) itidem ab ἀείρω significante συζεύγνύω, inquit Eustathius in hunc versum Od. θ, Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, id est congruens, & velut apto quodã vinculo ei annexa. Vide Eustathiũ pag. 1587. In vulg. lex. συνήορος exponitur etiam Consors, Compar: & φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, epuli coniuga & socia. Et apud Nonnum συνήορα γυῖα, Consociata genua, & paria seu compaira.

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, idem quod μετήορος, paulo antè positum: videlicet Sublimis. Budæus μετέωρος deductum esse ait à nomine αἰώρα, vel potius vtrunque ab ἀείρω. quæ posterior deductio magis mihi placet, sicut & Eustathio placuisse video: qui scribit, (aliorum tamen referens sententiã, sed quam approbare videtur)

[illegible] & diphthongo ει in codicibus aliquan- [illegible] cod. alioqui nō in- [illegible]. Recordor tamen in [illegible] me legisse. A quid & [illegible] logicum quoque (in [illegible] Apud Etym [illegible] Legitur μετεωρολέσχης, [illegible] illi editione) [illegible] pro [illegible] scri- [illegible] Sic autem [illegible] Soph [illegible] autem scholiastes [illegible] Graeci lexicographi [illegible] addit [illegible] Cui certè potius sub- [illegible] Ad hoc autem [illegible] dedecentibus [illegible] posterius esse puto, [illegible] verbo [illegible] per pleonasmum quam [illegible] quidem malim ab ἄρω [illegible] deducere.

[illegible] (quæcunque sit eius deductio) prima significatione sublime significat, siue editum. Thucyd. [illegible] Sic lib. 4. [illegible] Apud eundem lib. [illegible] Ad loca edita [illegible] loco superiore. Sic apud [illegible] exponitur [illegible] comparat. gradu, [illegible] Μετέωρα etiam dicuntur [illegible] de quibus An- [illegible] & montuosa loca. [illegible] sublimia [illegible] circa locum astris vicinum, [illegible] μετεωρολογικὰ dicuntur, [illegible] libris scripsit, quæ [illegible] interpret. Quæ supra nos [illegible] pag. [illegible] in cælo, vnde μετεωρολόγος a- [illegible] facie de iis quæ in cælo fiūt. [illegible] apud Xenoph. Qui [illegible] Qui verba [illegible] virginis [illegible] (vt annotat Ca- [illegible] Erecti [illegible] pedibus in [illegible] erigitur [illegible] equestres. [illegible] Apud Suidam [illegible] lib. De arte equestri [illegible] Sublimem [illegible] videtur ita dictum [illegible] &c.

[illegible] Budæus apud Galenum, [illegible] Μετέωρος, Qui est in [illegible] interpr. Tumidæ & extantes [illegible] superficiarius, [illegible] & non profundus, Superficiarius, [illegible] summo tantum [illegible] Bud. ex Theophr. De caus. pl. lib. [illegible] In vulg. lex. [illegible] De diffic. spirandi pro [illegible] ex Galeno lib. 3. De diffic. spirandi [illegible] vehementior atque inci- [illegible] vt ei anhelitus [illegible] ex Horatio Subli- [illegible] opponatur. Ibidem exponitur [illegible] Quæ expositio conuenire mihi non vi- [illegible] anhelitus. Quæ [illegible] interpretationi, quum sublimem anhelitum [illegible] illi interpretationi, quum qui ex alto imoque pectore duci- [illegible] Horatius eum qui ex alto spiritum [illegible] Virgilio appellatur [illegible] vehementiorē [illegible] opponeret Galenus [illegible] non ex alto, id est nō [illegible] significaret [illegible] superficiarium. & ita [illegible] ex profundo petitum, sed velut superficiarium [illegible] & quæ est [illegible] hic [illegible] præcedente exemplo. Contra [illegible] in proxime præcedente [illegible] secundum tertiam Ga- [illegible] ab Hippocrate [illegible] qui ad summa modò [illegible] interpretationem, spiritum [illegible] autem in imum [illegible] atque in iis subsistere [illegible] plura de μετεώ- [illegible] penetrare [illegible] subire videatur. Vide [illegible] thoracem subire [illegible] expositione. Μετέωρος Qui in alto na- [illegible] Qui vela in altum de- [illegible] in altum prouehitur [illegible] Vide [illegible] ex Demosthene. Sic Synes. [illegible] esse [illegible] Dicitur & ipsa nauis [illegible] Quæ altum tenet. A- [illegible] pag. [illegible] vt opinor. Quæ altum tenet [illegible] frequentius [illegible] est hic vsus. Sic [illegible] quidem frequentius, vt opinor. Quæ [illegible] apud Thucydidem autem frequentior est hic vsus. Sic [illegible] lib. [illegible] Sed [illegible] & lib. 4. pag. [illegible] Synes. epist. [illegible] In salo in [illegible] Bud. interpr. [illegible] In alto stare [illegible] Sic autem & in Demo- [illegible] postquam [illegible] ab eodem Budæo afferuntur [illegible] siue in altum [illegible] qui in alto nauigant [illegible] & additur [illegible] Sic & in illo Thucyd. [illegible] non con- [illegible] quod di- [illegible] apud Thucydidem esse [illegible] Quæ distinguendum [illegible] Budæus tamen [illegible] exempla citata ex Thucydide. Budæus [illegible] qui in alto nauigat. Sy- [illegible]

loco subiungit illum Demosth. [illegible] & Thucydidis [illegible] μετέωρος. [illegible] (metaphoricè Erectus [illegible] intentus. Lucianus. [illegible] Bud.) [illegible] Significat (ad- [illegible] Plutarch. Ca- [illegible] metaphoram hoc loco [illegible] videtur qui in alto nauigarent [illegible] Quan- [illegible] enim sunt qui in alto nauigant & vndis eriguntur [illegible] expectatione suspensos [illegible] Homines certum non [illegible] Et inde [illegible] tenet. Dem. [illegible] cuius scilicet iudicium suspensum, quæ pendere Latinè [illegible] Vt autem μετέωρος [illegible] dicitur ab Herodiano lib. 2. sic & [illegible] Hacte- [illegible] adhuc contenditur, siue quæ adhuc [illegible] Budæo exponitur [illegible] controuersum est, & in ea [illegible] Principatus de [illegible] regnum, apud eundem Herodianum [illegible] Quum controuersum [illegible] scribens [illegible] resideret. & imperiū [illegible] interpr. Quoties de imperio [illegible] vbi dicit [illegible] Quæ in expectatione sunt [illegible] expectantur. Rursum [illegible] exponitur ab eodem Budæo, Suspensus [illegible] vel Quorum [illegible] Nondum fixo animo [illegible] de Persona [illegible] inconsulturus, vt apud Thucydidem lib. [illegible] Erectus [illegible] vel [illegible] interdum vsurpatur. [illegible] Animi dubius, quod conuenit cum expositione [illegible] in expectatione. Dicitur etiam aliquis [illegible] Sic ferè [illegible] ad rem quampiam pro eius desiderio [illegible] scribit quidam innominatus [illegible] erectus autem esse [illegible] Ardens & erectus ad rem quampiam [illegible] Sic apud Su- [illegible] autem illud exemplum Suidas [illegible] significare [illegible] Vide & alia exempla ibidem [illegible] Budæus scribit [illegible] in Polybio [illegible] cum alia [illegible] quæ defectionem circumspectat [illegible] vnde [illegible] solere [illegible] lib. 5. Ad defectionem excitare. Pro hac autē ex- [illegible] possessionem [illegible] quæ a Suida in ea voce ci- [illegible] Μετέωρος etiam dicunt Elatus spe alicuius [illegible] enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino, [illegible] Dictū autem fuerat eadem [illegible] de re initio dialogi [illegible] Sic Latinis dicitur non solum Erigi ad spē, vel in spem, & Erectus spe, sed & Erectus absolutè. Vi- detur autem tali quadam metaphora μετέωρος cum [illegible] cum [illegible] capitulari qua dicitur Gall. [illegible] Sic ferè & apud Ciceronem, Extollere caput & [illegible] erigere: cui opponit Abiicere se. Ibidem Horatius Li- berum & erectum fortuitæ responsare, dixit.

Μετεωρότερος, Sublimior, vel Altior. Μετεωρότατος, Sublimimus, si Latinè dicere liceat, vel Altissimus. [illegible] Quod [illegible] altissimum: vnde & pro fastigio ponitur. At vulg. lexica perperam [illegible] interpretantur Fastigium.

C Μετεωροθῆραι, q. d. In sublimi venantes. [illegible] dictum quòd prædam in sublimi petant. Aristot. De animal. lib. 9. [illegible] vertitur Accipiter, non benè [illegible] esse accipitrum genus. [illegible] enim perinde esset ac si ita loqueretur Aristoteles. Accipiter est ex accipitrū genere qui [illegible] appellantur. Nisi accipitrum [illegible] generalius & peculiarius accipiatur. [illegible] (inquit tamē Bud.) Aristoteli sunt ex accipitrū ge- nere qui prædam in sublimi petunt [illegible] Quod faciunt [illegible] Obseruandum est autem [illegible]

dici μετεωροθῆραι eadem forma qua ὀρνιθοθῆραι.

C. Μετεωροκοπῶ, Latiore remi parte frustra aquam cædere: ita quidem propriè: sed metaphoricè pro περὶ τὰ μετέωρα τείνεσθαι, & μάτην εἰς ἴτυν καμεῖν: vt Schol. Aristophanis tradit in hunc eius locum in Pace, ποῦ δὴν ἄλλως μετεωροκοπεῖς; Sic ψευδοκοπεῖν à Suida exponitur μετεωρολογεῖν apud eundem. Mirum verò cur, si à κόπτω deducitur hoc verbum, non scribatur μετεωροκοπῶ, cum ω in penult. Quod etiam fecit vt aliquando μετεωροσκοπεῖν legendum suspicatus sim.

C. Μετεωρολέσχης, Qui de rebus sublimibus (id est cælestibus) fabulatur, siue garrit, aut nugatur, Qui de rebus sublimibus inaniter disputat. A Luciano (inquit Bud.) μετεωρολέσχαι appellatur quidam philosophi fastu præditi, & verborum insolentia vtentes, siue philosophi supercilliosi & verborum insolentia philosophos se ementientes. Locum autem quem Budæus intelligit, hunc esse puto in dialogo qui Ἔρωτες inscribitur, circa finem, μετεωρολέσχαι δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑφήκασι, σεμνὸν ὄνομα τῶν χαμαὶ ψαυσμάτων τοῖς ἀμαθέσι τερατεύονται. Plato De republica lib. 6, μετεωροσκόπους & μετεωρολέσχας vocari solitos dicit ab ignaris philosophos, vt Socratem. Apud Suidam legimus & μετεωρολέσχης ex Aristophanis Nebulis. HINC Μετεωρολεσχῶ, De rebus sublimibus garrio, apud Plut. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν, &c.

C. Μετεωρολόγος, ου, ὁ, Qui de rebus sublimibus (id est cælestibus) verba facit, seu disputat. Plato Cratylo, κινδυνεύουσι δ' οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. HINC Μετεωρολογία, Sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Sic dicitur & commentatio ac scriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς, Cicero vertit Quum præclara quædã & magnifica didicisset. Vide pag. 115 mei lex. Cic. Atque ita olim in bonam partem accipiebatur, licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit, inquit Bud. pag. 837.

ITEM adiectiuum Μετεωρολογικὸς, ἡ, όν, Ad meteorologiam pertinens. ET Μετεωρολογῶ, De sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. Plato in Axiocho (aut quicunque est autor illius dialogi) ἵνα & ἐγὼ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας ... καὶ πάλαι μετεωρολογῶ. Bud. μετεωρολογεῖν exponit τὰ μετέωρα ἐπισκοπεῖσθαι, in loco alio eiusdem Platonis. Vide pag. Comm. 837 & 838.

C. Μετεωροπολῶ, Sublimia verso, vel Sublimia peragro, vel perlustro. In vulg. autem lexicis malè, Sublimia contemplor. Plato in Phædro, πᾶσα μὲν οὖν ψυχὴ ... μετεωροπολεῖ τε καὶ πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ. q.d. τὰ μετέωρα περιπολεῖ. Philo De vita M. lib. 1, μετεωροπολοῦσα ἀεὶ καὶ τὰ ... διαδικαζομένη.

C. Μετεωροπόρος, In sublimi gradiẽs. sic dictum vt αἰθεροπόρος. Citatur ex Basilio, μὴ λογισμοὺς ἔχε μετεωροπόρους pro Elatos vel Inania sectantes.

C. Μετεωροσκόπος, Sublimium rerum (i. cælestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Platonem. Vide Bud. Comm. 838. ET Μετεωροσκοπικὴ, in vulg. lex. Astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorumque distantias exquirit. ITEM Μετεωροσκοπῶ, Sublimia speculor. Apud Aristoph. in Pace, pro Cælum intueor.

C. Μετεωροσοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui circa sublimia (id est cælestia) philosophiam ostentat. Aristoph. Neb.

C. Μετεωροφένακες, Qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph. Neb.

¶ Μετεωρίζω, In sublime tollo. Vel simpliciter attollo, Extollo. Plut. De Socr. dæm. ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου διαλαβὼν τὸ δέρος, καὶ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐδόκουν αἰρεῖσθαι. ¶ Interdum absolutè ponitur pro μετέωρος φέρομαι, Sublime peto, Bud. ex Theophr. pag. 838. Sic μετεωρίζειν εἰς πέλαγος citatur ex Philostrato pro In altum prouehi, de nauigante dictum. ¶ Ponitur etiam metaphoricè μετεωρίζειν signif. actiua pro In spem erigere, Ad spem rerum nouarum excitare. Polyb. 5, πολλοὺς ἐμετεώριζε πρὸς τὰς ἐναντίας ἐλπίδας, id est, Ad defectionem excitauit, inquit Bud. Idem scribit μετεωρίζειν pro Erigere, Confirmare, Ad spem meliorem perpellere, apud Thucydidem, & Athen. 66. ¶ Reperio item μετεωρίζειν cum φυσᾶν, id est, Inflare, metaph. (vt ἐπαίρειν etiam pulata antea vidimus) pro Elatum reddere. Apud Phil. De vita M. lib. 1, μετεωρίσας ... τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, In sublime tollor, &c. Apud Thucyd. lib. 8, pag. 168, μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, In altum prouectus, de nauigante dictum. Apud Alex. Aphrod. μετεωρίζομαι ... exponitur Vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Et metaphoricè μετεωρισθέντες διὰ τὴν ἀπαιδείαν, Elatis propter successum, ... inquit Suid.

Μετεωρισμὸς, οῦ, ὁ, Eleuatio in sublime, Ipsa actio attollendi in sublime. A Suida exponitur etiam ὑπερηφανία, id est Superbia.

Ἄρτος, Panis (ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etymologicus, quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι προσφερόμενος. Huic autem etymo Eustathium quoque subscribere docui in voce πρόσφαγμα à προσφέρω. Sed additur & alia ratio huius deriuationis ab Etymol. vt videlicet ἀπὸ τοῦ αἴρω deducatur nomen ἄρτος, διὰ τὸ αἴρειν ... τὴν δύναμιν. Ego autem, si ab αἴρω deriuari dicendum sit ἄρτος, alteram illam etymologiæ rationem potius amplector, vt simpliciorem & deriuationi nominis πρόσφαγμα consonam. Nisi quòd πρόσφαγμα à composito, ἄρτος autem à simplici ortum esse manifestum est. A Gaza ἄρτος exponitur etiam Massa triticea, inquit Budæus. Ἄρτος ναυτικὸς Luc. Panis nauticus, Plin. in vulg. lexicis. Quæ & buccellatum interpr. ex Spartiano & Ammiano. Eadem & δίπυρον ἄρτον ex Aristotele in Probl. afferunt. ¶ Ἄρτος Suidæ est etiam ψωμὸς, Panis frustum, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. ... ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

C. Ἀρτόδειγμα, ατος, τὸ, siue Ἀρτοδείγματα, q. d. Specimen panis, id est, Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In vulgaribus lex. ex Polluce annotatur, ἀρτόδειγμα specimen fuisse aduecti frumenti. mercatores enim, vt frumenti bonitatem probarent, emptoribus ex eo confectum panem dare solitos. Quæ ex loco Pollucis elici posse videntur (lib. 9) si tanquam integer expendatur.

C. Ἀρτοδοτῶ, τῶ, Panem do, id est, Panem aliquibus distribuo. Dicitur eadem forma qua σιτοδοτῶ, & alia.

C. Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, Repositorium panis, Locus in quo panis reponitur. In vulgaribus lexicis exponitur Panarium, ex Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem lex. interpretantur aliud nomen ex ἄρτος compositum, videlicet ἀρτοφόριον.

C. Ἀρτοκόπος, ου, ὁ & ἡ, Pistor, Pistrix. vt interpretatur vulg. lex. Xenoph. Hell. 7, ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι. Artocopum dixit etiam Iuuenalis. Apud Herodotum genere fœminino. ET Ἀρτοκοπῶ, ῶ, Pistrinam exerceo. ET Ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, in iisdem lex. Videntur autem hæc composita aliam etiam interpretationem admittere. ET Ἀρτοκοπικὸς liber apud Athenæum.

C. Ἀρτόκρεας, Panis carni mixtus, Cibus pane & carne constans. Persius, — oleum artocreásq; popello Largitor an prohibes?

Ἀρτολάγανα, vide in Λάγανα.

C. Ἀρτολάγυνος πήρα, Panem & lagenam habens pera, in Anthol. epigr.

C. Ἀρτοσιτέω, τῶ, Pane vescor. Et generaliter pro ἐσθίω. Xen. Pæd. 6, καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδωρ τι μεμιγμένον ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Luc. in Lexiph. principio, ... ἀρτοσιτεῖν. In vulg. lex. habetur & Ἀρτοσιτῶ, quod exponitur Pane cibo. In prioribus autem hoc solum habetur (non Ἀρτοσιτέω) sed exemplum desidero. malè enim locus ille Xenoph. in ἀρτοσιτεῖν citatur.

C. Ἀρτοτροφέω, ῶ, Pane alo. In vulgaribus tamen lexicis exponitur Pane vescor, ex Aristoph. & Polluce, sed non additis eorum locis, adeo vt mihi suspecta sit hæc expositio.

C. Ἀρτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Panitiorus, Qui pane vescitur. Ath. 10, Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι. Muris nomen

Ἀρτοφαγέω, ῶ, Panem [illegible] [illegible] appellatur in Batrachom. [illegible] [illegible] fertur. Ἀρτοφόρον (inquit [illegible]) quod structores ferunt [illegible] Panem [illegible] ἀρτοφόρον ἄρτων Κα[illegible] narium, ex Varrone, [illegible]

C. Ἀρτοφόρος, ὁ, Vas gestatis [illegible] Bud. Vas ad ferendos panes [illegible] in conuiuiis. Athen. [illegible] [illegible] in vulg. lex. [illegible]

[illegible] Pistor. Plut. Alex. [illegible] Plin. Synes. [illegible] Panificus, adverbium [illegible] [illegible] adiectiue; vt [illegible] Panificium fermentum, Fer[illegible] apud Namm. Panis [illegible] conficitur. [illegible] Ἀρτοποιέω, ῶ, Pistoriam artem exerceo, [illegible] ex quo panis conficitur. Suidas [illegible] Pistorum vel in panes formo. [illegible] Exponitur etiam [illegible] Xenophon, [illegible] Ἀρτοποιός, Panificium [illegible] [illegible] In Xenophontis [illegible] liber apud [illegible].

[illegible] qua panes coquuntur. Vel, [illegible] Officium [illegible] Testus, secundū quosdam. C. Ἀρτόπτης, ου, ὁ, Vas in quo panis coquatur, Testaceo, sub quo tegmine testacco, [illegible] Ἀρτοπώλης, pro eo- [illegible] quo voce Cato vtitur pro [illegible] coquitur. [illegible] Plautum: cuius vocabuli meminit [illegible] & alia coquatur [illegible] [illegible] vocari [illegible] [illegible] Pollux [illegible] dicit nihil vetare quo- & Plautus [illegible] [illegible] in quo panes coquant, [illegible] videlicet [illegible] etiam [illegible] nominant. [illegible] vocem [illegible] Panis in artopta coctus, Arto- quod (inquit) [illegible] Athen. lib. 3. [illegible] Plin. lib. 18. cap. 9. [illegible] Pli- [illegible] quod ad di- [illegible] eadem panum genera ponit quod ad di- [illegible] coquendi rationem attinet, lib. 18, cap. 11, Panes [illegible] vel furnacei, vel artopti- [illegible] coquendi ratione appellari [illegible] qui apud Athe- [illegible] coctos. Sunt autem qui apud Athe- [illegible] ex Plinio: & certè [illegible] legendum [illegible] conueniet. inue- [illegible] & [illegible] in quibusdam huius- [illegible] & alia terminatio in quibusdam huius- [illegible] modi adiectiuis.

[illegible] Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. [illegible] Ἀρτοπωλεῖον Qui panem vendit. Aristoph. Ranis, [illegible] Apud Pollu- [illegible] [illegible] non [illegible], sed [illegible] autem habetur [illegible] Ἀρτοπωλεῖον, ου, τό, Locus perperam, vt opinor. [illegible] Aristoph. Ranis. [illegible] in quo venduntur panes. [illegible] & Suidas annotat autem pistrinum esse volunt: quia & Suidas annotat [illegible] sed exemplum [illegible] [illegible] Apud Pollucem legitur huius differentiæ desidero. [illegible] non solum [illegible] apud eundem, Panem vendere. [illegible] verbum [illegible] Panis venditrix, nomen muris a- [illegible] [illegible] cuius pud Homerum in Batrach. [illegible] quod proxi- C. Ἀρτοεπίβουλος, [illegible] suprà mentio facta fuit. Sic & [illegible] nomen [illegible] [illegible] Panuorus, vt [illegible], & eiusdem nomen hic sequitur.

C. Τρωξάρτης, ου, Panis vorax [illegible] apud Homerum in Batrachom. [illegible] muris apud Homerum in Batrachom. [illegible] [illegible] id est, Ex eo quod panem edat. Ad verbum sonat Pan- [illegible] Penuria panis. [illegible] inquit Suidas. In vulgari- C. [illegible] panis [illegible] male scriptum pro hoc ponitur. citas [illegible] autem lexicis male [illegible] vt quum malia in hus [illegible] Sabigo & panem intoermo, [illegible] panes [illegible] Bud.

¶ [illegible] ΑΙΣΑ, ης, Parca. Item Fatū. Αἶσα dicitur sors, quasi [illegible] vt Aristot. docet De mundo. Autor [illegible] id est per scm- [illegible] Etymologici vult αἶσαν esse quasi [illegible] id est Diui- [illegible] Vel à [illegible] id est [illegible] per, & quæ nunquam mutatur. [illegible] ab- [illegible] dedistribuendo videlicet [illegible] Vnicuique di- [illegible] id est, [illegible] id est Parca. [illegible] quasi [illegible] ipsa dearum præses, id est [illegible] Interdū αἶσα est [illegible] vel quod vt apud Homerum Iliad. [illegible] Interdum vero simpliciter Fatum, vel Od. E. [illegible] apud eundem [illegible] passim apud eundem [illegible] [illegible] id est, Adhuc enim [illegible] [illegible] fatale est. Sic Il. [illegible] Sic Iliad. [illegible] Mala sorte, [illegible] Apud eundem [illegible] [illegible] apud Od. [illegible]

[illegible] Od. [illegible] [illegible] malis auibus, vt La- [illegible] dicunt. [illegible] Pars, Portio. Cui significationi magis congrua [illegible] Illa etymologia à [illegible] id est Diuido (sicut etiā [illegible] [illegible] Partem significat.) Hesy- [illegible] seu Fatum, item Partem [illegible] [illegible] Apud eundem Od. [illegible] Homerus [illegible] [illegible] sed Eustathius [illegible] hanc periphrasin pro [illegible] [illegible] simpliciter. Apud eundem, [illegible] [illegible] accipitur vt [illegible] vel, [illegible] loco & numero habeo. [illegible] Officium, [illegible] vt ait Bud. Il. [illegible] [illegible], Officiose, [illegible] vbi opponuntur [illegible] [illegible] Faustus, Auspicatus, Fortunatus. [illegible] [illegible] fit [illegible], sic fortunatus à nomine Fortuna. vt enim [illegible] auspicata. Idem Pæd. 1, [illegible] id est, Fulgura & toni- [illegible] auspicata & fausta. Sic [illegible] [illegible] Xen. [illegible] faustæ. Idem in Fabio [illegible] Plut. in Romu- [illegible] id est, Quum non faustas aues habuisset, [illegible] [illegible] aues, vel Malas aues. Quasi dicat Bonis [illegible] [illegible] Non [illegible] Mala aui. pro, Non auspicata. Quod [illegible] [illegible] ex eodem Xenophonte accepit. [illegible] [illegible] Sed pro [illegible] [illegible] Plutarchus vtitur [illegible] hic est [illegible] genus [illegible] in numero, [illegible] (in Galba videlicet) in [illegible] id est, Minime faustis in augurium. [illegible] [illegible] ait appellans Plutarcho aues augurium [illegible] [illegible] Budæus [illegible].

[illegible] aduerb. Faustè, Auspicatè. Item Decenter. [illegible] Faustum. Auspicatum reddo, siue faustum. [illegible] pass. Auspicium accipio, expono. [illegible] [illegible] Loci exponitur [illegible] [illegible] Appianus in Mithrid. [illegible] [illegible] capta [illegible] [illegible] in faustum vtique omen vertens, id est [illegible] Alexander mansione requiesset, Mithridates [illegible] [illegible] habuisset.

C. Ἀ[illegible]ος, ὁ, ἡ, ὁ, (& [illegible] in vulg. lex.) Infaustus, Malis auguriis, Inauspicatus. vt [illegible] qui oppo- [illegible] Eustath. 1430. Synes. epist. 108, [illegible] nitur [illegible] Nihil inauspicatū, vel omnino [illegible] [illegible] Item apud eundem, [illegible] Omen infaustum. Theophr. epist. 20, [illegible]

C. Ἐξαίσιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, quasi [illegible], vt olim dicebatur [illegible] quasi [illegible]. Apud Homerum [illegible] [illegible], Res quæ fit aut dicitur contra quàm decet. Res iniqua. Od. [illegible] Et [illegible] Eustath. At verò Od. [illegible] vel de persona dicitur, vt [illegible] id est [illegible] vel aduerbiali- ter ponitur [illegible] vel pro [illegible] hic. Eustath. 1832. [illegible] postea positum etiam fuit in contraria significatione pro [illegible], præpositione [illegible] declarante [illegible], inquit Eust. p. 1032.

[illegible] Ἐξαίσιος, (q. d. Decentem quandam portionem excedens) Ingens, Immensus. vt [illegible], Ingens malum. Synes. epist. 104. Apud Polyb. [illegible] Ingentes diuitiæ. Aristot. De mundo, [illegible] [illegible] id est, pluuiis atque procellis stupēdis. Bud. [illegible] interpr. Apud Xenoph. autem [illegible] exponunt quidam imbres intempestos. Plato Axiocho, [illegible] [illegible] interpr. Immanes quosdam & horrendos. Dicitur [illegible] [illegible], inusitata quædam vis. Plato epist. [illegible] [illegible] Lucian. Alcyo- [illegible] [illegible] ab [illegible] deduci puto significāre [illegible] Vnde [illegible] perinde esse puto ac siquis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius significationem nominis αἶσα.

C. Παραίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& [illegible] apud Hes.) Infaustus

Inauspicatus, Dirus. Idem quod ἀπαίσιος, vt Iliad. ι, παραίσια σήματα, quæ postea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Eustathius. ‖ Apud Hesychium Παραίσια, ἀπαίσια, σημεῖα.

¶ Αἴσιμος, ου, ὁ, ἡ, Fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ, apud Homerum non semel, Fatalis dies. Il. θ, — ῥέξει δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Iliad. χ, — ῥέξει δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Fatalis dies Hectoris. Latini poetæ vocant interdum diem extremum vel nouissimum. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι pro eodem pro quo & αἶσά ἐστι, vt Iliad. φ, Ὡς οὗτος ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι.

Αἴσιμον, Decens, Quod est ex officio. Budæus ait αἴσιμον siue ἐναίσιμον apud Homerum significare quod officiose factum est. Ab Hesychio exponitur δεξιόν, ἀγαθόν, συμφέρον, id est, Quod cum dexteritate fit, Bonum, Vtile. Homerus Iliad. ο, — ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. θ, Τὰ τ' αἴσιμα πάντα. ‖ Apud eundem Od. ξ, αἴσιμα ἔργα, exponitur Pia opera. Et Od. π, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, quidā exponunt μέτρια, id est Mediocria, Moderata. Eustath. tamen exponit τὰ καθήκοντα: vt & αἴσιμα πίνειν, vult esse pro κατὰ τὸ καθῆκον.

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, vt Plautus loquitur. Vel, Qui facit quod decet. Od. ψ, — ἐπεὶ δὲ φρένας αἰσίμη ἦδη. vbi Eustathius, ἡ προσέχουσα τὸ αἴσιον, ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον.

¶ Αἴσιμος, Claudus & inhonoratus, & imperitus, Suidas ex Aristoph. Qui Suidæ locus suspectus est.

Αἰσιμία, ας, ἡ, Diuinatio, μαντεία, Suidæ exponitur & τὸ καθῆκον, id est, Officium, Quod decet.

C. Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, diuerse accipitur pro diuersitate significationum primitiui αἶσα. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες, qui fatale aliquid portendunt, Od. β. v. 181, Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. perinde ac si dicat, non omnes αἴσιόν τι δηλοῦσι, suntque vel αἴσιοι, vel ἀπαίσιοι. vnde male à quibusdam hic exponitur ὄρνιθες ἐναίσιμοι, aues præpetes & faustæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι fatale aliquid portendentes, ex Eustathio, qui quod pag. 1439, dicit αἴσιόν τι δηλοῦντες, (vtens verbo δηλοῦντες pro σημαίνοντες) dicit pag. sequente τὸ μέλλον δηλοῦντες. Ego igitur ἐναισίμους ὄρνιθας puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il. β. v. 355. Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, id est σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πολέμῳ ἐπιδεξιότητος, Eust. 236. Et rursus Odyss. β, Ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. Ἐναίσιμος ἀνὴρ, Qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque obseruat. Item Æquus, Æqui amans. Il. ζ, Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. vbi Eustath. exponit ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν. vbi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expositione τοῦ κατ' αἶσαν, quum ab αἶσα deriuetur ἐναίσιμος. Exponitur ab eodem etiam δίκαιος siue συνετός. A Valla non malè (mea sententia) redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerū æstimator. Bud. δίκαιος καὶ ἀγαθός, & Lat. Æquus & bonus, interpr. ἐναίσιμοι opponuntur ἀλιτήμοσι, Odyss. ρ. v. 363, Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ ἀποδιδοὺς κατὰ τὸ καθῆκον, vt in hoc versu, — γέρας γὰρ ἐναίσιμον ἀνδρὶ ἔδωκεν. Eustath. 1440.

Ἐναίσιμον de re itidē dictū, significat Ex officio & decenter factum. Item Iustum, Æquum. Od. κ, v. 299, — ἐπεὶ οὐ μὲν τοί γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν Παῖς ἐμὸς, exponitur καθῆκον. Sic paulo post, videlicet versu 310, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, id est καθήκοντα. Quæ posterioris loci expositio habetur & apud Eustathium, & apud autorē breuium scholiorum. at prioris apud hunc duntaxat. Sed pag. 1440 Eustath. scribens ἐναίσιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος, in exemplum affert similem illi priori versum ex Odysseæ β, — ἀτὰρ οὐ μὲν τοί γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν. Sic ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι de seruis dictum, Od. ρ. vers. 321, Facere quæ sunt ex officio, Vel cōmodius (meo iudicio) Fungi suo officio. Apud Apollonium Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, Decens oratio, Qua videlicet proponuntur quæ decent & rationi consentanea sunt.

Ἐναίσιμον aduerbialiter positum pro ἐναισίμως, significat καθηκόντως siue πρεπόντως, Il. ζ. v. 519, — οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Videtur sumi pro Tēpore apto & conuenienti, id est maturè.

Ἐναισίμως, aduerb. Decēter, apud schol. breuium, in loco proximè præcedenti.

Ἐναισιμία, Ostentum, Prodigium, διοσημία, Hesych.

C. Παραίσιμος, ὁ, ἡ, καὶ τὸ. Dicitur παραίσιμον quod fit contra quàm decet, siue præter officium: si sequamur Hesychium, qui παραίσιμα exponit αἴσιμα τῶν πεπρωμένων.

ΑἸΣΙΜΌΩ, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Insinuo, Impendo. τὸ ἀναλίσκω, inquit Suidas. ET COMP. Ἀναισιμόω pro eodem. Eustathius vult Αἰσιμοῦν esse sumptus facere in ea quæ decet: Ἀναισιμοῦν autem esse fortasse sumptus facere in ea quæ non decet: vt apud eum qui dixit, τὰς χιλιάδας ἀπέπνιξαν (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ ἀναισιμώσῃ τὸ σῖτον. Quòd si fortè alicubi αἰσιμοῦν inueniatur dictum de sumptibus decenter factis, tunc præpositionem ἀνὰ esse superuacaneam. Hæc Eustath. Sciendum est tamen ἀναισιμοῦσθαι vt plurimum sumi pro simplici αἰσιμοῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, In operarios absumptum est, siue impensum: vel (vt alii) erogatum est. Apud Herodotum autem, ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἡ γῆ, exponitur, Egesta est è fossa humus. Ex ἀναισιμόω autem est nomen ἀναισίμωμα. nam Hesychius ἀναισιμώμασι exponit ἀναλώμασι, id est impensas, siue sumptus. Vt autem ab ἀναισιμόω dicitur ἀναισίμωμα, sic à simplici αἰσιμόω dicendum videtur αἰσίμωμα: est tamen apud Hesychium αἰσιμάτων expositum δαπανημάτων, id est impensarum: à nominatiuo singulari αἴσιμα. sed videndum num sit αἰσιμάτων apud Hesychium pro αἰσιμωμάτων. DICITVR & Καταναισιμοῦν, quod habetur apud Hippocratem. apud eum enim Galenus καταναισιμοῦται explicat καταναλίσκεται: sic & Erotianus: sed apud eum legitur καταναισιμοῦται, malè, vt opinor.

ΑἸΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ, Certaminis præses & curator, ἀγωνοθέτης, siue βραβευτής, apud Homerum, Od. θ, — αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν δήμιοι. vt sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἴσιμος νεμητὴς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, vt ait Budæus. Eustathius autem dicit εἶναι αἴσια νέμοντας τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet αἰσυμνητῆρα esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Notandum autem hic αἴσιμον ponere, non αἴσιον, vt illic. Affert & aliam etymologiam, vt videlicet αἰσυμνητὴρ sit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. Rursum aliam ostendit, nimirum vt ita dicatur ὁ τὸ αἶσαν ὑμνῶν. quam postremā sequendo, nihil scrupuli afferret litera υ. Quodcunque autem sit verum huius vocabuli etymum, sciendum est, ita fuisse appellatos olim reges. Scribit enim Aristoteles Polit. 3 lib. cap. 10, Tertium [genus monarchiæ] quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Est autem hoc (vt summatim dicam) tyrannis per electionem: differens à barbarica, non eo quòd non secūdum legem, sed eo solùm quòd nō hæreditaria esset. Hoc autem imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii vsque ad præfixa quædā tempora, aut donec ab iis quædam gesta essent. Idem eius operis lib. 4, ait quosdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina: eodem modo videlicet quo αἰσυμνήτης, Rex, certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia potestas, data cuipiam per electionem. nam Aristoteles Pol. 3, cap. 11, quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, Regno, Impero, Euripidi in Medea: vt docet Hesychius. Eustathius vult ab αἰσυμνήτης esse factum: at magis videtur esse rationi consentaneum vt αἰσυμνήτης ab αἰσυμνᾷν deducamus, vt κυβερνήτης à κυβερνάω deriuatur.

¶ Αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, siue Αἰσυήτης. Secundum quosdam, idem qui & αἰσυμνητήρ: vt sit αἰσυητὴρ quasi ὁ περὶ τὰ αἴσια. Secundum alios autem αἰσυητὴρ dicitur adolescens, seu iuuenis, qui valde est robustus. ex α epitatico & verbo σεύω, id est Ruo, vel Cum impetu feror. Vel αἰσυητὴρ, Decens, Moderatus: deriuando ab αἶσα: vt videlicet ab αἶσα fiat verbū αἰσύω, vnde nomen αἰσυητήρ. Secundū quosdā autem, Pastor. Aut, Qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσειν. Hæc Eustathius in illum Iliadis ω versum, Βῆ δ'

[illegible] Hesych. [illegible] exemplar. Sed non videre [illegible] possit hoc etymologicè [illegible] ipse affert ex Appione [illegible] essent μ & ν in [illegible]

[illegible] proprium nomen, Il. Β. [illegible] quo praeteritum imperf. [illegible]

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, [illegible] Αἰσθόμαι [illegible] Pr. [illegible] Aor. med. [illegible] propriè sensu corporis, cum [illegible] Sentio frigus. Interdum [illegible] percipi [illegible] pro Audio: vt [illegible] Audio clamoré. [illegible] Dicitur & cum accus. [illegible] Sic Aristophanes in Plu [illegible] & per accusa [illegible] dicit Sẽtire sonitum. [illegible] Plautus dicit [illegible] pro Audio vsurpant, vel [illegible] Sentio pro Audio. Thucydides dixit [illegible] Audione audio. Latinè, [illegible] sentio dire, ad verbũ fere, [illegible] & ad alios [illegible] Refertur verò [illegible] nam & Sentire odores di [illegible] absolutè ponitur [illegible] Nonnunquam [illegible] in Ranis, [illegible] id est, [illegible] cadendus est. nam si deus [illegible] est subaudire genitiuum [illegible]

[illegible] frequenter ad animum transf. [illegible] pro Mente percipio, Intelligo, [illegible] Sentio Latinè, pro [illegible] Cognosco. Iungitur cum participio, cõ [illegible] quidem ipsum verbum & participium de eadem dicantur persona. vtrumque nominatiuo casu [illegible] Sentio me ferri. vel, Animaduerto. [illegible] Sentio me [illegible] Aristophanes, [illegible] Sic apud Lucianum in Anacharside [illegible] Si sentias te artis dicendi velut torrente rapi. At si verbum & participium de eadem persona non dicantur, tum participium est accusatiui casus, cum nomine videlicet aut pronomine accusatiuo [illegible] Aristophanes Plutus [illegible] vel moestum eiusdem casus. [illegible] Si moerentem me animaduertisset, vel [illegible] Xenophon Paed. [illegible] Sic dicitur ab eodem ibidem, [illegible] Ibidem [illegible] Idem Paed. [illegible] Idẽ, [illegible] Intelligo autem hæc ita [illegible] Interdum cum participio genitiui casus [illegible] habere. [illegible] Idem, [illegible] habet apud eundem, non [illegible] Sed & genitiuum personæ [illegible] sed subaudito. vt, [illegible] particip. nom. casus [illegible] sequente participio [illegible] etiam hic subauditur participium, non subaudi [illegible] cum genitiuo personæ [illegible] Aliquando cum genitiuo personæ [illegible] alia forma loquendi. Idem, [illegible] Nonnunquam [illegible] absque participio [illegible] cum nomine accusatiui casus [illegible] Demosth. Pro corona [illegible] Xenophon Pæd. [illegible] Isocrates ad Demonicum [illegible] Sic illorum mentem co [illegible] in similibus phrasibus. [illegible] Habet & genitiuum in [illegible] Plutarchus in Fabio, [illegible] Suam imbecillitatem [illegible] Gregor. Nazianz. [illegible] suam imbecillitatem [illegible] De sancto baptismate, [illegible] ipsum [illegible] id est, [illegible] Apud Thucydidem autem interiecta præpositio- [illegible] hoc verbum genitiuo [illegible] apud Areopagi [illegible] etiam vsurpatur apud [illegible] citato, [illegible] quoque [illegible] sunt qui exponant [illegible] id est [illegible] Percipio, Odoror.

Αἰσθάνομαι & αἰσθάνομαι ita differre vult Suidas, vt αἰσθάνομαι sit exactè cognitum aliquid habere: αἰσθάνομαι autem [illegible] suspicari aliquid, & coniecturam de eo habere. [illegible] Hesychius [illegible] pro [illegible] legendum videtur [illegible] Apud Aristotelem [illegible] dicitur hoc nomen [illegible] Sensus [illegible] Sunt autem humani corporis sensus quinque. visus, auditus, &c. Plutarchus, [illegible] auditus, ad verbum [illegible] Ciceroni in Somn. Scip. [illegible] audiendi. Apud Athen. [illegible] pro eodem, [illegible]

[illegible] Sensio (quo & Gaza vtitur) Ipsa actio vel passio [illegible] prout vel cũ hoc vel cum illo ver [illegible] iungimus in infinitiuo [illegible] quidem cum [illegible] ad verbum [illegible] significatione Sentire vel Sensum habere [illegible] Thucyd. [illegible] Mœror seu molestia [illegible] Sensum habere, pro [illegible] vt sentiatur. vel, Vim habet vnicuique [illegible] vsurpari posset. Id est [illegible] Vim sentiendi esse sentien [illegible] Vnusquisque mœrore [illegible] Vnusquisque mœrore afficitur. Hoc est [illegible] significaret, Sentit [illegible] sentit. At si dixisset, [illegible] idem esset sententia [illegible] apud Plutarchum [illegible] Sic apud Galenum ad Glauc. [illegible] exponitur. Frigoris sensu afficitur, [illegible] autem frigoris sensu afficitur, idem quod [illegible] Sic apud Platonem, in Apol. Socratis, [illegible] prorsus sentire eum qui sit mortuus. Nec [illegible] valẽt verba atque ista quibus Cicero [illegible] vsus est, Vt sensus omnino omnis [illegible] auferat. Αἰσθάνεσθαι [illegible] dicitur [illegible] Xenophon Hellen. [illegible] Vt non manifestus esset, nec quod [illegible] Nec sentiretur. Sic exponitur & hoc in loco, [illegible] sensum præbe [illegible] inimici quum, &c. Apud Thucydidem autem lib. [illegible] vertitur a Valla significationem dare, [illegible] ille dicit, [illegible]

Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Sensu affici alicuius rei. vel simpliciter, Rem aliquam sentire. Isocrates ad Demonicum, [illegible] Dicitur autem [illegible] qui non sentit hoc vel illud. Vt apud Greg. Naz. De theologia, [illegible] & nihil effugere quin sentiret solem. Quidam vertunt, Sensum solis effugere, aut notionem.

Αἰσθήσεις, reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiã, iudicium: pro loco. In verbis Thucydidis modò citatis Valla (vt dictum est) significationem exponit. Quintilianus lib. 3. cap. 8. In voce quæri putat [Posidonius] an significet quid, quàm multa, quomodo: in rebus, coniecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

Αἰσθητικός, οῦ, ὁ, Sensibilis, vel, cum Lucretio, Sensilis, Sub sensum cadens. Sensu perceptibilis. Qui sensu percipi potest: vt αἰσθητικὸς [illegible] Cadens sub sensum aurium, Quæ sentiri auditu potest. [illegible] Cicero interpretatur Sensus mouentia. Idem hæc Platonis in Timæo, [illegible] interpretatur, Quum [illegible] eandem partem attingit quæ sensus cieri potest. [illegible] & [illegible] opponi solent. nam [illegible] sunt quæ sub sensum cadunt, quæ sensu percipi possunt: [illegible] quæ mẽte percipiuntur duntaxat seu intellectu. Gregorius Naz. cuiusdam ex veteribus profert hoc dictum, [illegible] id est, Hoc in sensilibus sol, quod deus in intellectilibus, siue intellectualibus. Aristot. [illegible] loquens, [illegible] Hinc aduerb. Αἰσθητῶς (q. d. Sensibiliter) Ita vt sensu percipiatur. Plut. De primo frigido, [illegible]

Αἰσθητικός, ή, όν, Sentiendi vim habens, Sensu prǽditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, Vis sensitiua, Sensitrix facultas, seu sensoria: si talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Aristoteles, ζῷόν τι ἐστιν αἰσθητὸν ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, id est, Vnà cum eo quod sensu est præditum. vel, Præditum sentiendi facultate. ‖ Αἰσθητικὴ χαῦς videtur appellari apud Athenæum non simpliciter quæ est facultate sentiendi prædita, sed quæ vi & acrimonia pollet in sentiendo.

Αἰσθητικὸν exponitur etiam passiuè, Quod sensu percipi potest, Quod sub sensus cadit. Qua in significatione αἰσθητικὸν idem valebit quod αἰσθητόν. Sic apud Galenum ad Glauconem 2, ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, Dolor qui sentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, Sensorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars sensoria, cum Gaza. Alii exponunt, Sentiendi organum, seu instrumentum, quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Dominicilium sensus, seu sedem sensoriam: quidam & Partem percipiendi ministram interpretati sunt. Gaza hæc verba, τὸ δὲ τῶν αἰσθητηρίων ἡ σάρξ ἐστι, vertit, Caro in his sentiẽdis posita est. Possint autem & sic reddi, Caro est ea per quam hæc sentiuntur. Dicuntur verò interdum αἰσθητήρια per se, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt. adeo vt αἰσθητήρια denique sint sensuum siue sentiendi instrumenta: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, id est, Sensorium auditus, est auris: αἰσθητήριον ὀράσεως, est oculus. Quum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὀράσεως, tunc αἰσθητήριον possumus interpretari simpliciter Instrumentum: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, Instrumentum audiendi, vel auditus. Posset tamen & ita reddi, Instrumentum sensus auditus. Quidam vir doctus apud Themistium αἰσθητήριον γεύσεως vertit sensorium gustandi.

C. ἈΝαισθησία, ας, ἡ, Carentia sensuum, Defectus sensuum, Stupor. A quibusdam vno verbo redditum fuit Insensibilitas, ab aliis Sensuum siue sensus vacuitas. Ex α priuatiuo & nomine αἴσθησις, i. sensus: vel potius ab ᾔσθησαι, secũda præteriti ab αἰσθάνομαι, pro quo vsurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12, οἱ δὲ καὶ εἰς τὰς σώματος ἐπιδοῦναι, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demosthenes in Timocratem, εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ τόλμης προεληλύθασι.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sensu siue sensibus, Expers facultatis sentiendi, Non sentiens. Ex α priuatiuo & ᾔσθηται tertia præteriti: vt præcedens ἀναισθησία à secunda ᾔσθησαι. Galenus, ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, Nõ sentit quæ patitur, Caret facultate sentiendi. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali sentiens. Eodem fortasse modo quo Latinè dicitur Sentire incommodum, siue damnum. ‖ Dicitur & in passiua significatione ἀναίσθητος, Qui non sentitur, Sensum effugiens, vt Lucretius loquitur. Aristot. Pol. 2, ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, id est, Vt enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem quæ sensum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thucydidem libro 4.

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quasi sensu communi carens (vt Horatius loquitur) alludens (meo quidem iudicio) ad vocem hanc Græcam ἀναίσθητος. Demosthenes Pro corona, ἀλλὰ περὶ ταῦθ' οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Idem ibidem, οἱ μὲν κατέδυσαν Θετταλοί, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thucydidem τὸ ἀναίσθητον substantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, aduerb. Sine sensu, Sine sentiendi facultate. ‖ Metaphoricè pro Stupidè, Stolidè, quasi Carẽdo sensu communi. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι pro Stupidum esse, apud Isocratem. ἀναισθήτως ἔχειν περὶ τὸ κοινόν, apud Plutarchum in Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupidè siue stolidè iubeo, id est, Ita sum stupidus & stolidus vt iubeam.

Ἀναισθητέω, ῶ, Sum sine sensu, interprete Cicerone. nam hæc ex Epicuri selectis sententiis verba, ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos pertinere: quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu: quod autem sine sensu sit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Basilium ἀναισθητῶ cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non sentio: in hoc eius περὶ πλεονεξίας loco, ἀλλ' ἤδη πλείονα καὶ ἀναισθητοῦσι τῆς συμφορᾶς. ‖ Capitur & metaphoricè sicut præcedentia. Demosth. Pro corona, περὶ μὲν δὴ τῶν ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπαινῶ, Stupidus, & quasi communi sensu carens.

Ἀναισθητεύομαι, Idem quod ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur qua ὑπερχαίρομαι, ἀκρατεύομαι, ἀναισχυντεύομαι. Sed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι.

C. Δυσαίσθητος ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Sensu non valens, Hebetem sensum habens. q. d. Difficilè sensu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exponitur Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον substãtiuè positũ interpretatur Hebetudo sensus. AT Εὐαίσθητος, Sensu valens, Sensum acrem habens. q. d. Facilè sensu percipiens. vt Aristoteles De animal. lib. 5, πλείω μὲν οὖν περὶ τῆς αἰσθήσεως ἀκριβείας εἴπομεν, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει τὰς δὲ περὶ τὰς διαφοράς, μάλιστα πάντων εὐαίσθητος. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατος τῶν ἄλλων ζῴων. Et τὸ εὐαίσθητον (sicut τὸ δυσαίσθητον) substantiuè, Sensus vigor, apud Galenum.

ITEM Εὐαισθησία pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, sensuum vigor & integritas, Budæo interpr. Citatur itidem ex Plat. De leg. εὐαισθησίας ἔχειν pro Integris vti sensibus.

C. Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicuè percipio, vel Planè sensu percipio. Aristot. De gen. anim. lib. 5, λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, τὸ μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet διὰ in hoc verbo eandem vim quam in διορῶ, aliisque nonnullis: ideo ita interpretatus sum. In vulgatis autem lexicis διαισθάνεσθαι exponitur Dignoscit, in hoc Platonis loco, De republica 2, ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται.

C. ἘΠαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, ita vt non sentiret frigus. Et de rebus quæ sensu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, — οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Sic apud Æschinem in epist. μετὰ τῶν παίδων οὐδέ πω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων. qui locus eodem pertinet quò & ille Sophoclis. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῆς συμφορᾶς. Basil. 418, ἐπαισθάνομαι δ' ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. ‖ Et cum accusatiuo sicut simplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio: vt Soph. — τὰ σὰ ὡς ἐπῃσθόμην μόνον. HINC Ἐπαίσθημα, Sensus, in vulgaribus lexicis. Vt autem Budæus ex Plutarcho scribit, ἐπαίσθημα est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, effectum sensus, id est sensum.

C. 1. Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (passiua significat.) Qui non sentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι. Suidas. Sic vtuntur Lucianus & Areopagita, inquit Budæus. In vulgaribus autem lexicis affertur ex Luciano hac signific. ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα. HINC aduerb. Ἀνεπαισθήτως, Ita vt non sentiatur.

C. 1. Συνεπαισθάνομαι, Vnà sensum & fructum percipio, vt exponit Bud. in hoc Greg. loco, ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις νεκροῖς & τῶν ὁσιότητι συνεπαισθάνονται.

C. ΠΑΡαισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud. afferens ex Plat. in Theæteto, ὅταν τι παραγενόμενον ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγωμεν. ‖ In vulg. lex. παραισθάνομαι exponitur etiam Percipio, Certior fio, cum genit. ex Xen.

C. ΠΡΟαισθάνομαι, Præsentio, Antè sentio. Plutarchus in Publicola, ὅπως προαισθόμενοι, Quũ hæc antè sensissent agi. Thucyd. lib. 3, οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδέν, &c. Citatur ex eodem cum genit. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præscire aduentum exercitus. ‖ A Demosthene accipi non solùm pro Præsentisco sed & pro Prouideo, scribit Bud.

Προαίσθησις, Præsensio, vt Multarum rerum præsensio, apud Ciceronem.

C. ΣΥΝαισθάνομαι, Vnà cum alio sentio, id est sensu percipio. Plut. de ciuili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν

zed by Google

[illegible] cero & [illegible], in- [illegible] alicuius vna tangi. At ego mirè sensus [illegible] Consen perperam [illegible]. Dionysius [illegible] [illegible] lemus & sic noui-

[illegible] Galen. lib. 9. Therap. in [illegible] medicorum [illegible] morbis, inquit Bud. Citatur [illegible] pro sensu [illegible] q.d. Coalescens [illegible] lib. 8. cap. [illegible] eo sen [illegible] Ego [illegible] sermone dicere, [illegible] vernaculo [illegible]

ΑΪΣΣΩ, [illegible] F. [illegible] Cum impetu feror, Irruo, Inuolo. [illegible] Erumpo, Prosilio. In vsu est [illegible] apud poetas. In Anthol. epigr. de Lacaena [illegible] Homerum esse, Festinare, & [illegible] in alijs significat. Il. [illegible] Eustathius vult apud Homerum [illegible] quod vulgò [illegible] At schol. huius poetae [illegible] Sophocles [illegible] feror. [illegible] in Trachiniis [illegible] hoc verbum significare [illegible] Homer. [illegible] Item, [illegible] Exsurgere. [illegible] apud [illegible] quod exponunt [illegible] sese. [illegible] C. vero Vagari interpreta [illegible] Marte [illegible] Est [illegible] Homeri loco [illegible] Laertius [illegible] canone, [illegible] contendere, vt Bud. [illegible] Impetu [illegible], vertit [illegible] Plato dicit [illegible] Apud Plutarchū in [illegible]

[illegible] habetur [illegible] Jus, veluti assiduè [illegible] dici [illegible] assiduè versantur [illegible] è quibus plerunque concussi [illegible] ac motantes in [illegible] propendent [illegible] capillorum quadam similitu- [illegible] equina [illegible] Vnde illud, [illegible] cristaque [illegible] crines. Camerarius [illegible] capillati & quassan- [illegible] abundo crine, licet alius [illegible] interpretati sint. Ab [illegible] certè aliæ etiam [illegible] expositiones huius epithe- [illegible] hac valde diuersæ: quas vide pag. 186. [illegible] autem lexicis [illegible] Hesiodum hoc no- [illegible] diuersos populos appellasse qui Cretam in- [illegible] Pelasgos, Achæos, [illegible] Dores, [illegible] [illegible] terram distribuerunt [illegible]. Quoniam procul à pa- [illegible] est autem posse [illegible] posita. Hactenus illa. [illegible] significationum vel [illegible] hu- [illegible] vel ab ipso met verbo [illegible] deduci, formando [illegible] abeius futuros [illegible] quod [illegible] etiam dicitur pro [illegible] Irruo [illegible] vnde & [illegible] ex Euripide citatur [illegible] Inuenitur etiam [illegible] apud Sophoclem in Aiace [illegible] cum accusatiuo [illegible] violentè admouisse, [illegible] circa princi- [illegible] interpretari [illegible] vel cum impetu, id est, Manum [illegible] impulit. In vulgatis autem lexicis mouit, [illegible] deducitur [illegible] perperam ab [illegible] Etymologicum [illegible] verbi autem [illegible] perpe- [illegible] nam ab hoc [illegible] scribit [illegible] sed loquitur de [illegible] formationem [illegible] quatenus [illegible] esse ab [illegible] Compositum [illegible] dein- [illegible] vide Paulo post [illegible] Ruo, Prosilio, Prorumpo. Item, Exurgo [illegible] Homerus Odyss. [illegible] Sic Il. [illegible]

C. ΚΑΤαΐσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu,
Et simpliciter pro Irruo. HINC Καταΐξ, Procella,
ve quæ cum impetu ingruat. ET Καταιγὶς (sicut &
Αἰγὶς) eiusdem significationis. Sed vsitatius est καταιγὶς
quàm αἰγίς. Aristot. De mundo, τὰ γὰρ μὴν βιαίως πνεύματα,
τῶν καταιγίδων ὅτι προῦμα αἰφνίδιον τὸ χεῖον ἐξάλουνες.
VNDE Καταιγίζω, quod de vento dici solet, seu procel-
la ingruente aut delabente cum impetu. Eustathius ta-
men postquam in hunc Homeri locum, Il. β, Ὡς δ' ὅτε
κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotauit
ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾶν καὶ αἰφνίδιον ἐπιπνεῖν (vnde esse αἰ-
γίδας & καταιγίδας) addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται.
Idem eodem loco illud simplex Αἰγὶς ab ἀΐσσω medio
præterito τοῦ ἀΐσσω formari tradit. Fortasse autem non
malè & ab ἀΐσσω disyllabo deriuaretur. Vide & αἰγὶς in
Αἶξ αἰγός. ET aduerb. Προκαταιγίδην, quod ex-
ponitur Anteorsum cum impetu: apud Apoll. Argon.
1, — ἵππειον κύματι λάβρῳ Προκαταιγίδην οἶδμα θαλάσσης. V-
bi schol. εἰς τὸ ἔμπροσθεν αἰφνίδιον καταφερόμενον. Vtitur autē
& simplici aduerb. αἰγίδην idē Apoll. vt suprà dictū fuit. C
C. ΠΑΡαΐσσω, Prætereo, Pertranseo. Propriè autem Cum
impetu pertranseo. Exponitur etiam Proripio me ra-
ptim, Protrūpo. Il. ε, v. 690, Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, &c.
vbi exponitur παρέδραμεν, παρῆλθε. Citatur & ex Il. θ, Ἀλ-
λὰ παρήϊξεν καίπας ὅτι ῥᾶας, cum eadem expositione.
C. ΣΥΝαΐσσω, Simul irruo. vnde apud Hesiod. συναΐξαντες, in
hoc versu, Καὶ τὸ συναΐξαντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔθυνον, id est, Simul
irruebant, vel potius In se mutuo irruebant.
C. ΥΠαΐσσω, Clā prosilio. Exponitur & Subrepo apud Ho-
merum, Il. β, Βωμοῦ ὑπαΐξας. Hesychius ὑπαΐξας vult esse D
ὁρμήσας, vt αἰγίδας antea dixi ab eo exponi ἀφορμήσαντας.
¶ Αἴξασκε, pro αἴσσω, formatum ab αἴξασκε, dicto vt ἐλάσασκε,
ποιήσασκε, & similia.
ἌΤΤΩ, Prosilio, Subsilio, Subsulto. Demosth. ἄττειν δεῦ-
ρο κἀκεῖσε, huc illuc prosiliens. Vide alia exempla in Bu-
dæi Comm. 643. Ex Philostrati heroicis citatur ἄττειν ἐν
ὅπλοις pro Ruens in armis. Greg. εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος
ἐπὶ μείζω τῆς δυνάμεως. vbi ἄττειν ὑπὲρ δύναμιν exponitur in
vulg. lex. Anniti supra vires: sed malim Prosilire vel e-
rumpere ad res maiores suis viribus. In iisdem μὴ θερ-
μῶς ἄττειν affertur pro Non calidè res aggredi. Scri- E
bit autem Etymol. ex ἀΐσσω pro αἴσσω fieri ἄσσω, deinde
mutato σσ, in ττ, ἄττω. Ab hoc autem verbo ἄττω deri-
uari Gallicum haster (pro Festinare) credibile est.
C. ΔΙάττω, Prosilio, Desilio huc & illuc, Emico. Aristot.
De mundo, ἐν δὲ τῷ παρόδῳ συμβαίνει τι οἷον διάττειν, καὶ φλό-
γας αἰωρεῖσθαι. Et apud eundem διάττοντες sunt igniculi
in cælo emicantes & exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in
Probl. dixit pro traiectionibus ignium, quos etiam διᾳ-
θέοντας appellat. Apud Gregorium, ἀστέρες διάττοντες, emi- F
cans. Bud. Comm. 643. in vulg. lex. citatur ex Probl. διάττ-
οντος τοῦ αἵματος pro Sanguine turgescente, Gaza interpr.
Διαττόμαι, Prosilio, Emico, & quasi Raptim elidor,
Plat. in Cratylo, τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἐκθορούμενον, πνευματικὸν
καὶ ὁρμὴ ὅλη. Bud. ibidem.
C. ΕΙΣάττω, Insilio, Ingredior, in vulg. lex. Fortasse sonat
Raptim aut cum velocitate insilio.
C. ΕΞάττω, Exilio, Subsilio. In vulgatis lexicis, ἐξάττουσιν ἐν
τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. Ibidem
ex Diosc. affertur ἐξαττομένη tanquam ab hoc verbo, lib.
5, ἐξαττομένη συνθέσει. κατ' ὀλίγας ὁμοίως θριξὶν ὑπερβολῇ. pro G
Sigillatim vel diuisim in capillamenta quædam cane-
scentia dehiscens, ex Ruellio & Marcello. Sed aliunde
ἐξαττομένη (si mendo caret) deducamus necesse est. ¶In
iisdem lex. legitur ἔξαττος, Magnus, Impetuosus.
C. ΔΙεξάττω, Erumpo, Prosilio, Raptim emico. Aristot.
De mundo, εἰ δ' ἐκ νέφους διεξάττοι φλέγμα, ἐγκεκλιμένα
καλοῦνται. id est ἐξορμῶντα, ἐκπηδῶντα, Budæus i-
bidem.

ΑἾΣΧΟΣ, εος, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas.
Xen. Pæd. 2, ὡς δ' εἶδον τὸ αἶσχος τοῦ ἀν- H
δρὸς ὑπερφυὲς καὶ ἄμετρον, id est, Vt autem viderunt faciem ho
minis fœditate modum omnem excedentem. Aut bre-
uius & Latinius, Supramodum fœdam, Supramodum
deformem. Sic apud Plutarchum, πᾶσιν αἶσχος μεγάλ.
¶Significat etiam probrum siue dedecus, & infamiam.

A Odyss. α, Σοὶ κ' αἶσχος καὶ λώβη τι μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in
plurali: vt Iliad. γ, Ταῦτα πολλὰ λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀκούει-
σεν. Iliad. γ, copulat αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. Etymologicus vult
αἶσχος per synæresin factum esse ex ἄισχος, deducto ex ἴσ-
χω, præfixo α priuatiuo: vt sit αἶσχος quasi quod quis ha-
bere nolit. vel, inquit, τὸ μὴ ἴσχειν εἰς λαμβάνοντας αὐτό. sed
omisit Etymol. secūdum hoc etymū (quod futile puto)
fore α non priuatiuum, sed epitaticum.
Αἰσχύνω, ῶ, F. ύνω. Dedecoro, Infamo. vnde αἰσχύνας id est ἀσ-
χημονήσας. licet apud Hesychium legatur αἴσχεας. Fit autē
B ab αἰσχύνω & verbale Αἴσχυσις, Dedecoratio.
C. Παναισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino fœdus, seu turpis. Vel, Pe-
nitus turpis, Turpissimus. Et superlatiuum Παναίσχιστος,
vnde παναισχίστη τέχνη legimus in Anthologia epi-
grammatum.
¶Αἰσχρός, ά, όν, Turpis, Fœdus, Deformis. Vt à κῦδος fit κυ-
δρὸς (ita enim lego apud Etymol. non κυδνός) à ψῦχος fit
ψυχρός: sic αἰσχρὸς ab αἶσχος. Opponitur autem αἰσχρὸς &
αἰσχρὸν in neutro genere τῷ καλῷ, id est Pulchro. Plutar-
chus in Præc. connub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ,
C τοὺς δὲ καλοὺς, &c. id est, Deformes corrigere virtute, for-
mosos autē, &c. Plato Symposio, ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν
παντὶ τῷ θείῳ, τὸ δὲ καλὸν ἁρμόττον.
Αἰσχρὸν, Inhonestum, Probrosum (sicut Turpe ac fœ-
dum vsurpantur) vt αἰσχρὰ ἔπεα, Iliad. γ, & ζ, &c. Demo-
sthenes contra Midiam, αἰσχρὰ ἐφθέγγετο ἀσελγοῦς κόρης. I-
dem Ol. 1, καὶ παντελῶς αἰσχρὸν ἀφεμένων. Idem Pro corona,
τὸ μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσαντα δι' ἔνδειαν. & cum infinitiuo, I-
dem Pro corona, ἀλλ' ὅπως μηδὲν αἰσχρὸν ἔσται εἰπεῖν ἐμοί. I-
liadis β, Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, &c. ¶Item αἰσχρὸν
D velut substantiuum, Turpitudo, Probrum, Dedecus.
Demosthenes Pro corona, ἐπεγνοίητ' αἰσχρὰ ταῦτα καὶ
ἐπειδή.
In comparatiuo gradu αἰσχρότερος regulariter, vel αἰ-
σχίων irregulariter. Itidem in superlatiuo, vtroque mo-
do, αἰσχρότατος vel αἴσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχρίων, ab-
iecto ρ, vt Etymologicus docet. Non reperitur tamen
αἰσχρίων, quod sciam: sed αἰσχρότερος tantùm, sicut & αἰσχρό-
τατος. Athen. 13, ἐνδῦσα δὲ τὴν αἰσχροτάτην. Vt elegantiora, sic
& frequentiora sunt apud veteres αἰσχίων & αἴσχιστος. I-
E liad. φ, — τὸ δὲ αἴσχιον αὖ κ' ἀμαχητί. Xenophon Pædiæ 7,
αἴσχιον δὲ τοῖς οὐκ ἂν εἴη. Superlatiuus αἴσχιστος. Iliad. β, — αἴ-
σχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Sic, ἄχρι τῶν αἰσχίστων, Vsque
ad id quod fœdissimum est, vel ignominiosissimum.
Vel (vt alii) Vsque ad ea quæ sunt maximè pudenda. I-
socr. De pace, πάντα γὰρ ἅπαντες αἴσχιστα. id est, fœdissima
quæque. ¶Ponitur & aduerbialiter αἴσχιστα, pro Turpis-
simè, Fœdissimè. vt αἴσχιστα πείσονται φέρεις.
Αἰσχρῶς, aduerbium Turpiter. Iliad. ψ, Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν.
In comparatiuo autem gradu αἰσχρότερον siue αἴσχιον, Tur-
F pius: in superlatiuo, αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpissimè. Vi-
de proximè præcedentem annot.
Αἰσχρότης, ητος, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exponitur etiam
Obscœnitas.
Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Turpis. non σεμνὸς, sed παράσχημος.
In Anthol. epigramm. Αἰσχρήμων ὄνομα καὶ ἀσχήμονας
αἰσίσας.
¶Αἰσχρὴ, (vel potius Αἰσχρὴ) nomen μοίρας in vers. Emped.
apud. Plutarch. περὶ εὐθυμίας.
C. Αἰσχροεπέω, ῶ, F. ήσω, Turpia loquor, apud Athenæum,
G lib. 11. Idem quod αἰσχρολογῶ, de quo paulo pòst. Dicitur
autem αἰσχροεπεῖν eadem forma qua κακοεπεῖν. Compo-
nitur αἰσχροεπεῖν ex αἰσχρὸν & ἔπος.
C. Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & κέρδος, Turpi lucro
deditus, Sordidum quæstum faciens. D. Paulus in epi-
stola ad Titum vult episcopum non esse αἰσχροκερδῆ, id
est, non deditum turpi lucro, vt quidam interpretan-
tur. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illum
interpretat. nam possit generaliter dici Turpiter lu-
cro esse deditus, qui supramodum ei studeat eiusque sit
H auidus, alioqui tamen minimè sordidi.
Αἰσχροκερδῶς, aduerb. Cum turpi lucro, Turpe lucrum fa-
ciendo. vel, Turpis lucri studio.
Αἰσχροκέρδεια vel Αἰσχροκερδία, (frequētior tamen & rationi
magis consentanea illa scriptura) Turpe lucrum, Tur-
pis & sordidus quæstus. vel, Turpis lucri studium. De

mosthenes aduersus Æschinem, [illegible] commodis publicis lucrum priuatum, idque valde, practabatur. [illegible] (inquit Budæus) Vita turpiter quæstuosa. cui [illegible] cognatum est vitium. Demosthenes [illegible] de corruptis legatis à Philippo [illegible]. Hactenus Budæus. Illa autem significatio [illegible] pro vita turpiter quæstuosa, apud Polybium habetur.

A[illegible], Turpiter lucror, Turpe lucrum rimor, quæro.

C. [illegible], Ex [illegible] & [illegible], Turpia loquens, Turpiloquus, Obscœnus, Qui obscœno & prætextato sermone vtitur. Bud.

A[illegible], Turpiloquium, vel Turpiloquentia. ad verbum, Sermo turpis & obscœnus, vel Sermonis aut verborum obscœnitas.

A[illegible], Turpia loquor siue obscœna.

C. [illegible], Ex [illegible] & [illegible]. Apud Aristophanem, Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo ministerio, inquit Budæus. ¶ [illegible] dicitur qui tale ministerium exercet, apud Athen. ¶ [illegible], hoc ipsum ministerium, Obscœnitas oris.

C. [illegible], Idem quod [illegible]. ¶ [illegible] idem quod [illegible], Iul. Pollux.

C. [illegible], Idem quod [illegible]. ¶ [illegible] apud Aristophanem & Lucianum, idem quod [illegible]. ¶ verbum [illegible] pro [illegible], vnde & [illegible], pass. & in participio, [illegible], Quæ ita obscœnè sunt, vel Obscœnè lecta apud Lucianum.

[illegible] apud Xenophontem generaliter pro quouis turpi facto, in Laced. polit. [illegible]. Sunt verò & qui in hoc Luciani loco ex Pseudologista, [illegible], facinorum turpitudo. Sed videant.

ΑΙΣΧΥΝΗ, ης, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. nam propriè [illegible] eo malum patent fatentur, quum videlicet ob turpia erubescimus & vt ait Andronicus, [illegible] est [illegible]. i. est, Ob ea quæ turpia existimantur. Vnde & philosophi [illegible] definiunt (vt docet Gell. lib. 19. cap. [illegible]) i. est metum iustæ reprehensionis. Confundunt tamen interdum hanc differentiam, & [illegible] interdum est [illegible], i. est Verecundia, seu honestus pudor: vt apud Sophoc. Aiace, quum dicit [illegible]. Sic & apud Isocratē: quippe qui inter virtutes [illegible] enumeret, quum dicit, [illegible]. Sic apud Plutarch. [illegible] & [illegible] capite.

[illegible], Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demosth. Pro corona, [illegible]. Idem ibidem dicit, [illegible], Dedecore afficere ciuitatem, Ignominiam inurere ciuitati. Quod Plato in Apologia dicit [illegible]. Citatur vero ex eodem in Epist. 7. [illegible] pro dedecore. ¶ Interdum [illegible] certum quoddam dedecus significat, quo nullum maius esse potest: nimirum stuprum alicui illatum. Vsurpatur autem in plurali numero hac in significatione ab Isocrate, in Panegyr. [illegible]. Idem in Panathenaico, [illegible].

[illegible], Pudefacio, Erubescere facio. In qua significatione volunt accipi Confundo apud Liuium, quum dicit, Adeo vt ipsum quoque confunderent dicentem. ¶ [illegible], Dehonesto, Fœdo, Deturpo: contrarium [illegible] opponuntur. Il. [illegible]. ¶ Significat & Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. [illegible]. Od. [illegible], id est, Dedecorauit cubile, Polluit cubile, Contemerauit. ¶ Et vt [illegible] Stuprum significat, ita [illegible] interdum Stuprum offero, siue Vitium offero. Lysias, [illegible] signif. dicitur [illegible] ab eodem, [illegible].

[illegible], Pudefio, Pudesco: sed Latini, Me

[illegible] aut cum alio verbo, aut cum alio verbo, vel cum nomine. [illegible] infinitiuo verbi [illegible] Herodot. [illegible] Xenophon Pæd. 8. [illegible] Pæd. 5. [illegible]. Demosth. Pro corona, [illegible]. Sæpe [illegible] Xen. Pæd. 3. [illegible]. Plato Minoe, [illegible]. Nonnunquam cum [illegible] præsenti siue aoristo [illegible] Aeschines, [illegible]. Xenoph. [illegible]. Isocr. [illegible] De pace, [illegible] Demosth. [illegible].

Cum nominibus [illegible] iungitur, aut datiui casus videlicet aut accusatiui: vt apud Xenophontem Pæd. 5. [illegible]. Idem, [illegible]. Aristoph. Nubibus, [illegible] vel [illegible]. aut (si quis ita malit dicere) cum nomine aut articulo relatiuo datiui casus, interiecta præpositione [illegible] vel [illegible], datiuum habentibus: vt [illegible]. Aeschines contra Ctes. [illegible]. Isocr. ad Philip. [illegible]. Æsch. contra Ctesiph. [illegible], illum pudet eorum quæ peccauit. vel, Suorum peccatorum pudet. vel, Eum suorum peccatorum pudore mouetur. Cum [illegible] autē apud D. Paulum [illegible]. Sic apud [illegible]. ¶ Cum accusatiuo item frequenter construitur. Hom. Odyss. [illegible]. Idem, lib. 2, [illegible]. Aristoph. Pluto, [illegible]. Gregorius, [illegible] ad Philippēses [illegible] cum videri. Plut. [illegible]. Quem pudebat [illegible] cum accusatiuo [illegible]. Sæpe tamen [illegible] sequentibus [illegible] Reuereri significat: vt in proximis [illegible]. Chrysostomus, [illegible] pro [illegible], Reuereor. Xen. Pæd. 1, [illegible], Reuerentes deū. Isoc. ad Demonicum, [illegible], Amicos reuerere, & in eorum conspectu esse indecore agere. Idem ad Euthynum, [illegible]. Plut. [illegible]. In Præc. connub. [illegible] pro [illegible] vsurpat, quum duobus in locis Platonis præceptū [illegible] oportere senes [illegible]. Budæus quoque [illegible]. Thuc. lib. 3, in prima concione, [illegible] hæc scribit. [illegible] pro [illegible] dixit, [illegible], hoc est, Verentur & rationem habentes, Honorem hunc habentes [illegible]. Hoc est, Pudeat vos contra Græcorum spem [illegible] facere, conceptamque de vobis expectationem destituere. Ac si diceret, Sinite vos exorari. Addit Budæus, [illegible] etiam cum duobus accusatiuis construitur pro Verecundari. Demosth. [illegible] interpretari Reue[illegible]. Malim tamen & hic [illegible] quàm Verecūdabantur. Sed nec satis intelligo quod de duobus accus. dicit.

[illegible], Pudēdus, Cuius nos pudere debet. citatur ex [illegible]. At quū præfixū habet α priuatiuū, tūc actiuam signif. habet. Nam [illegible] dicitur impudens.

[illegible], Pudor, Verecundia. aut Verecundatio, vt [illegible] datur esse verbale nomen, & ab [illegible] differe: [illegible] autem hæc vox in vulg. lexicis non addito exemplo. Vide [illegible].

[illegible], Verecundus, Pudibundus. Nam pudibundum pro verecundo sunt qui Latinum esse dicant. [illegible] pro eodem ponit [illegible] & [illegible]. Isocrates, [illegible] Aristoteles Ethicorum virtutes enumerat. Idem Aristoteles [illegible] quarto, [illegible] laudari dicens: [illegible]. ¶ [illegible]

Pudorē mouēs, seu afferēs, vel Pudendū. Arist. Rhet. 2, αἰσχυντηλὸς ... Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propensus. Plut. ... Vide Αναισχυντία.

Αἰσχυντηλῶς, aduerb. Verecundè, Pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, ... Hesychius αἰσχυντηρὸς exponit ... pro αἰσχυντηλός, & αἰσχυντηρὸς sed mōdose legi αἰσχυντηρὸς & ... existimo. Mirum est verò si αἰσχυντηρὸς dicatur lingua communi: at αἰσχυντηλὸς Attica (annotauit enim quidam in αἰσχυντηρὸς ... quū Plato dixerit αἰσχυντηρὸς ...) potius quàm αἰσχυντηλός.

C. Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impudens, Inuerecundus. Demosthenes in Epitaphio, ... Apud Aristophanē in Nubibus, ... Apud Aristophanē ... Dicitur ἀναίσχυντος non solum persona, sed & res: ve apud Thucydidem, ... enarratores exponunt ... ego Pudēdas interpretantur puto: vt apud Ouidium, Amor pudendus, ἔρως ... Sic facta pudenda ... & Lucra pudenda ...

Ἀναισχύντως, aduerb. Impudenter, Inuerecūdè. Plato in Apologia, ... οὕτως ἀναισχύντως ...

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Cicero impudentiam interpretatur, quum hæc ex Platonis Apologia verba, ... ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In vulgatis lexicis habetur etiam simplex Αἰσχυντία, cuius tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini.

¶ Ἀναισχυντέω, ῶ, Impudēter loquor, vel agō, Impudentia vtor, Impudenter dico aut facio: vt ... Sunt qui vertant Impudēs sum. Ego malim Impudentia vtor, aut potius Impudenter me gero: quā tamē interpretationem apud neminē reperio. Apud Demosthenem & Athenæum inquiē Bu... Apud Demosthenem & Athenæum inquiē ... Cum dæus accipi pro Impudenter & improbè ago. Cum præpositionibus πρὸς & περὶ iungitur: vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia vtor erga veritatē, id est, Impudenter me gero erga veritatē, vel Impudēter veritati resisto. Aoppugno veritatem, vel Impudēter veritati resisto. Apud Isocratem autem, ἀναισχυντῶ περὶ ..., Impudens sum de hac re: sed Latinius, Huius rei me non pudet.

C.1. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, Impudenter me gero, Impudentia vtor. Plato Apolog. in loco quem modò citaui in ἀναισχυντέω. In vulgatis lexicis falsò exponitur etiam Verecundè facio. In iisdem ex Hierem. cap. 3, ἀπηναισχύντησας ..., pro Desiisti erubescere apud omnes.

Et Ἀπαναισχυντέω in iisdem ex Chrysost. pro Impudenter attento.

C. Ἀναισχυντηλία, ας, ἡ, Idem quod ἀναισχυντία, vt in vulg. lexicis. Græcolat. annotarunt: at ego dixerim ἀναισχυντηλίαν sic ab ἀναισχυντία differre, vt αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυντία (nam αἰσχυντία nondum apud vllum vel potius αἰσχύνη, nam αἰσχυντία nondum apud vllum scriptorem reperi. Secundum autem hanc differētiam quam dico, erit ἀναισχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut à natura insita, non impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem.

C. Ἐπαισχύνομαι, Erubesco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubesco. ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, Vel, Nomen mihi est pudori. Vel, Nomen mihi pudorem affert. Iungitur etiam accusatiuo, cuius constructionis exempla sunt in Nouo Testamento: vt apud Marcum, cap. 8, ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με & paulo pòst, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paulus ad Rom. cap. 1, οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Iungitur præterea participio, & interdum infinitiuo cum participio, vt apud Sophoclem, ... Cum infinitiuo, vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

C.1. Ἀπαναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuerecundus, Impudens, Basil. In epist. pro ἀναίσχυντος. Et Ἀπαναισχύντως, Inuerecundè, Impudenter. Naz. pro ἀναισχύντως.

C. Καταισχύνομαι, vide post Καταισχύνω.

C. Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demosthenes Pro corona, ... Herodianus lib. 5, ... id est (Politiano interprete) Fœdis morbus contaminare. Καταισχύνειν παρθενίαν apud Plutarchum in Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminauit. A Budæo exponitur Nuptam & infamiam inuro, in hoc Antiphontis loco ... Καταισχύνω, Vitium vel stuprum offero. Lysias, ... Vide & alia exempla apud Budæum Comm. pag. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, &c. passiua significatione. ¶ Interdum verò deponentis significationem habet eandem quam αἰσχύνομαι & ἐπαισχύνομαι, pro Erubesco, Me pudet: iungiturque interdum accusatiuo: vt apud Isocratem, ... Quum eos virtutis nostrorum puduisset.

ΑἸΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Peto, Postulo, Posco. Cū accusatiuo rei: vt Xenophon Hellenicis ... Itidem cum accusatiuo personæ, (Xenoph. Pæd. 4, ...) sed ferè coniunctō cum accusatiuo rei: vt idem Xen. Pæd. 8, ... Æschines in Ctesiphontem, ... Aristophanes Pluto, ... Sic Posco apud Latinos vtrunque accusatiuum habet aliquando. ¶ Interdum αἰτῶ accusatiuū rei habet cum præpositione παρὰ genitiuo iuncta: eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plutarchus in Themistocle, αἰτεῖ παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, id est, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. ¶ Sæpe etiam cum infinitiuo: vt ... in loco Xenophontis modò prolato, Petūnt habere, Petunt potum. Iliad. ζ, ... Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q.d. Peto accipere: in quo loquendi genere videtur superuacaneus esse infinitiuus λαβεῖν. Isocrates in Areopag. ... Aristoph. Pluto, ...

. Αἰτῶ δίκας, vt Latinè, Pœnas poscere, vel reposcere: sic apud Platonem Pol. 1, ... Et cum duplici accusatiuo, vt, αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, Pœnas cædis te posco, Pœnas a te reposco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν siue αἰτεῖσθαι, Vide in Ἀρχή.

Vult autem Etymologicus αἰτῶ à τῷ significante ζητῶ (id est Quæro) deriuatum esse, præfixo α epitatico, cum pleonasmo τοῦ ι: at Eustathius tradit αἰτῶ esse itidem ex α epitatico & τῷ, sed significāte λαμβάνω. Vtut sit, vel αἴτης ab αἰτῶ, vel contrà αἰτῶ ab αἴτης deducamus necesse est.

Αἰτοῦμαι pass. voce nonnunquam actiuam significationem habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eundem etiam constructionem seruans. Aristoph. Nubibus, ... Me æqua postulante. Apollonius in Argon. ... Item αἰτοῦμαι ... vt & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 1, ... Æschines autem dixit (vt paulo antè annotatum est) αἰτεῖν ... Et cum infinitiuo, sicut & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 5, ... Nam quidam perperam citāt hunc locum, tanquam vbi αἰτοῦμαι duos habeat accusatiuos. ¶ Interdum αἰτοῦμαι est τὸ χρῆσαι, Vtendum peto, cuius exēplum apud Suidam. Volūt autem quidā esse hanc differentiam inter αἰτεῖν & αἰτεῖσθαι, quòd αἰτεῖν simpliciter sit petere: at αἰτεῖσθαι, Vtendum petere, Commodatò petere. Sed quis non ex modò citatis exemplis perspicit hanc differentiam confundi?

- Αἰτοῦμαι, in passiua significatione, præsertim in participiis αἰτούμενος & αἰτηθείς: vt, ... apud Athenæum libro 13.

Sic [illegible], apud Thucyd. [illegible] Turpe enim qui poscebatur non dare quam eum qui [illegible] non impetrare. Plutarchus in Themistocle, [illegible]. Id [illegible], Quo poenas poscitur, A quo reposcuntur poenæ. Alii exponunt, Iniuus vocatus. Sed malim, Qui poenas reposcitur coram iudice, vel apud iudicem.

Αἴτημα [illegible], Petitio, Postulatio, Postulatum, [illegible]. ¶ Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ positiones notæ sunt quæque simulac à præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, [illegible] vocamus: quæ verò non usqueadeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, & tamen citra demonstrationem sumuntur à præceptore, [illegible] dicuntur, id est Petitiones vel Postulata.

Αἴτησις, [illegible], idem quod [illegible]. Isocrates Archidamo [illegible], ad verbum, Vt non iustam facientibus petitionem, id est, non iusta petentibus.

Αἰτητής, [illegible], Petitor, Postulator. Quidam historicus apud Suidam, [illegible], Nō tam c gis petitores pacis quàm datores.

Αἰτητικός [illegible], Petendus, Qui peti debet, vel potest. Barbarè, Petibilis. [illegible] in vulgatis Græcolatinis exponitur Petitum imperium. Hesychius ait [illegible].

Αἴτης, apud Suidam, [illegible], Petitor, Qui petit. Si modò ita scripsit Suidas.

Αἰτητικός [illegible], Petax, accipiendo petacē pro homine propenso ad petendum, & propemodum assiduè petente. A Budæo exponitur Flagitator & procax, in hoc Aristot. loco Ethic. 4. [illegible]. Et [illegible], Versus petitionis, Versus petitionem continens, Versus quo quid petitur. D

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius [illegible] dicitur. Quanquam Eustathius vult factum esse ex [illegible] quod est accipio, præbeo & epitasco. Intelligendum autem, [illegible]. Vide supra in [illegible].

C Ἀπαιτέω, ῶ, Reposco, Repeto, Exigo, cum duobus accusatiuis, [illegible]. Aristophanes Nubibus, [illegible] E [illegible] Respondet autem [illegible], id est Reddere, ut [illegible] ut apud Homerum Pol. [illegible] Latinè Pœnas expetere. Pausanias, [illegible]. Dicitur & de aliis rebus, ut Lucianus in Nigrino, [illegible], Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Ἀπαιτοῦμαι, Reposcor, Exigor, cum duobus itidē accusatiuis. ut enim dicitur [illegible], sic etiam [illegible]. Nam, [illegible], quantum exigitur à nobis.

[illegible] signif. etiam actiua, pro Reposco, in vulg. lex. annotatur.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, Repetitio, Exactio. ut [illegible], vel [illegible]. ‖ Ἀπαιτητικός, Promptus ad reposcendum, vel Qui frequenter reposcit, seu Qui reposcere solet. In vulg. autem lex. exponitur Repetitiuus, & Repetens, & Agens repetitorem, ex Ouidio. ‖ Ἀπαιτητὰ [illegible] in iisdem lex. Debitæ gratiæ.

c.a. Ἀνταπαιτέω, Vicissim reposco, seu exigo. Thuc. 3. [illegible] G

c.a. Προσαπαιτέω, Insuper reposco, seu exigo.

C Ἐξαιτέω, ῶ, Posco, Mihi dari peto. [illegible], ut apud quendam tragicū. [illegible]. [illegible], Exposco ad pœnam, ut [illegible], Exposco ad quæstionem. sed frequentissimus est verbi [illegible] vsus sine adiectione: pro Exposcere ad pœnam: (ut & Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur) Isocr. Trapezit. [illegible], ut me à vobis exposcerent, Vt me a vobis dedi sibi postularent. Plut. in Narr. amat. [illegible]. H Et passiuum [illegible], Exposcor ad pœnam: ut Demosthenes dicit se [illegible]. Apud eundem [illegible]

[illegible] scere ad quæstionem, vel postularet [illegible] Interdū additur [illegible], Bud. Cons lexico ex eodem Demosthene idem [illegible] verbi [illegible] quemadmodum & [illegible] habetur pro Exposcere ad pœ[illegible] Dicitur autem & [illegible] actiua pro [illegible], id est Deposco. Plutarchus De orac. defectu, [illegible]

[illegible] voce Passiua, sed signif. [illegible] contraria, pro Deposcere [illegible] pœnam. Noxæ & periculo reum [illegible] in Midiam, [illegible] postulabit. Æsch. [illegible], Eorum la[illegible] [illegible] reorum delationes homi[illegible] condonari precibus suis. [illegible] citatis pag. 45 alteram tan[illegible] significationem. Cum qui[illegible] [illegible], in quibus [illegible] non tam [illegible] (ut Valer. loquitur) sed [illegible] lib. 1, principio, [illegible] Xenophon [illegible] pro quo [illegible] ab aliis eandem [illegible] dictum fuisse [illegible] docebo in verbo [illegible], quod [illegible] narrantibus, [illegible] vnico verbo [illegible] significationem ha[illegible] autem expono dicam & in [illegible] significatione sua pe[illegible] interpretatione [illegible] Deprecor [illegible] deprecatisset vt ille [illegible] quoque verbi [illegible] Quum suis precibus eum [illegible] etiam exponi, Quum [illegible] liberasset. Item, Quum [illegible] illis, &c. Et [illegible] condonaretur. Vel, [illegible] ab illis [illegible] Eratorū veniā im[illegible] Eurip. Hec. [illegible] simpliciter pro Impetraui [illegible] apud eundē, pro [illegible] Plutarcho, [illegible] exposcens. Item ex Plutarcho [illegible] cibus exorauit A[illegible] seu exposcens, pro A iudicibus depre[illegible] impetrauit. Sed malim [illegible] Nullæ sunt imagi[illegible] vel impetrauit: vt Cicero dixit, [illegible] simul autem obser[illegible] est Aspasiam: vt [illegible] deprecentur. Si [illegible] quæ me à vobis deprecentur. addi [illegible], quan[illegible] dum dico in hoc Plutarchi loco, [illegible] inclusa [illegible] alioqui [illegible] significatio verbo [illegible] quemadmodum & cum [illegible] sicut ex aliis locis liquet: [illegible] addidit [illegible], vt in illo [illegible] idem significante [illegible] quòd non simplici[illegible] docebo, hoc tamen interest [illegible] adiunxit. [illegible] passiuē [illegible], sed [illegible] signif. apud Lysiam.

[illegible] hac posteriore signif. [illegible] deposcendi aliquem, ad supplicium [illegible], ipsa actio [illegible] ad quæstionem. ¶ Item, Depre[illegible] scilicet. Postulatio [illegible] Bud. in hoc Dem. loco, [illegible] pro reo, vt interpr. [illegible]

C [illegible], q.d. Superpeto, i. Insuper peto, vel Post [illegible] peto, ut Il. [illegible], v. 590, [illegible] Eust. exponit, [illegible] Vbi [illegible] & [illegible]: quā le[illegible] Legitur tamen & [illegible] habet (vtpote in plu[illegible] mea editio in contextu [illegible] alteram margini adscri[illegible] exempl. à me repertam) alteram meminit, sed ita vt [illegible] Ipse quoque Eust. vtriusque [illegible] magis probet.

[illegible], Stipem peto, Mendico. Athen. lib. 8, [illegible] pro [illegible] forsasse repo[illegible] vbi pro [illegible] præcedente versu, [illegible] reponendū, itidem [illegible] dum [illegible] ex hoc [illegible]. Vbi forsasse reponendū [illegible] eodem [illegible]. [illegible] Qui stipem petit, [illegible] pro [illegible] [illegible] (inquit Suidas) [illegible], Circulator & [illegible] rogat, Mendicus. [illegible] Item [illegible], inquit Bud. quam ta[illegible] [illegible] apud Chrys. pag. 15, inquit Bud. admittere non vide[illegible] expositionē locus Chrysost. [illegible] qui ita habet, [illegible] non ponuntur [illegible] Illic enim [illegible] quum dicat, Illis qui, [illegible] [illegible] i. m.

quum sint, θαυματοποιεῖν. quasi peculiare quibusdam A
ἐπαίτης sit θαυματοποιεῖν, id est Circulari, vel circulato-
ribus quibusdam præstigiis vti. Dedi autem huic si-
gnificationi τῷ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem
locum, quòd planè persuasum habeam antiquiorem
esse:& primùm dixisse Græcos ἐπαιτεῖν (sicut & προσαι-
τεῖν) pro Insuper petere vel Vltrà petere, de quibus suis:
deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quòd a-
liud semper atque aliud petant, siue quòd ad petendum
quotidie redeant. Nisi quis malit eò illos respexisse
quòd sæpe coniuncti aliquot stipē petant, adeo vt quum
vni donata est, succinat alter, Et mihi diuiduo findetur
munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis & προσ-
αιτεῖν respectu eorum qui iam ᾔτησαν. Quò respexisse vi-
deri possunt in verbo Μεταιτεῖν potissimùm, de quo sta-
tim pòst tractabo: vt dicatur μεταιτεῖν quasi qui stipem
vnus post alterū petunt, vel vnà cum aliis. Potest ta-
men (& quidē melius) significationis huius verbi reddi
alia ratio, vt videlicet μεταιτεῖν sit post petitū vnū alte-
rum petere, sicut ἐπαιτεῖν & προσαιτεῖν, vltra vnum quod C
petitum sit, petere & alterum, id est aliud atque aliud
petere.

Ἐπαιτεῖν in vulg. lexicis exponitur præterea Insimu-
lo, Incuso. in quo errari puto, & verbo ἐπαιτεῖν dari si-
gnificationem quæ est verbi ἐπαιτιᾶσθαι.

C. ΜΕΤαιτέω, ῶ, Inter alios peto, Vnà cum alio vel aliis
peto. Vnde etiam ponitur pro Partem peto, ab Hero-
doto: sicut μεταδίδωμι pro Partem do, vt annotat Bud.
Sic Demosth. ἡ [illegible] ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Ad-
iungitur tamen τὸ μέρος ab Aristoph. vbi scribit, Τούτων
μεταιτεῖ τὸ μέρος, εἰ δὲ μὴ, δάκνει. Vbi vacat præpositio in D
hoc verbo, vel certè abundat τὸ μέρος.

Μεταιτεῖ, Stipem peto, Mendico. cuius significationis
rationem vide in fine proximè præcedentis verbi Ἐπαι-
τεῖ. Heraclitus in epist. ἀμαίνοις αὖ [illegible] μεταιτεῦντες. Luc.
cum accusatiuo iunxit, εἰ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.
Sic & Lat. Mendicare ponitur interdum absolutè, inter-
dum cum accusat.

C. ΠΑΡαιτέομαι, οῦμαι, Deprecor. Exponitur etiam Recuso,
Auersor, Repudio. Plut. Cor. καὶ μηδὲν [illegible] κρίσεως E
μηδὲ, αἵ ἄν φ, κελεύοις παραιτεῖσθαι. Quod exemplum pri-
mum pono, quòd eodem planè modo & sensu dica-
tur Lat. Deprecari pœnam, quo hic παραιτεῖσθαι κόλασιν.
Cic. autē etiā Deprecari & recusare copulauit in eodē
genere loquendi, Tusc. 1, Nullum genus supplicii de-
precatus est neque recusauit. Sic apud eundem pro C.
Rab. Et vt idem Cic. Deprecari inuidiam, & Deprecari
odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristides & Plutar-
chus. παραιτεῖσθαι [illegible], apud eundem Plut. Pericle.
Herod. lib. 4, ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, id est F
(Bud. interpr.) Ipse autem, senectutem excusans, repu-
diauit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit
imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Herodia-
nus, lib. 7, παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊσχόμενος. vbi Pol.
vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis & lib. 2 vsus
est, ὁ δὲ [illegible] παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ [illegible]
προϊσχόμενος, id est (Pol. interpr.) At ille recusare insti-
tit, tanquam rem inuidiosam, nomē imperii. Sic idem
Herod. de Commodo, τὴν [illegible] παραι-
τήσασθαι, id est, Vt repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi ver-
tit etiam Detrectare. Apud Plut. Themist. παραιτεῖσθαι G
πότους συνήθεις, Repudiare assueta conuiuia, vel Auersari.
Potest etiam exponi vitare. Budæus παραιτεῖσθαι pro Vi-
tare & cauere ex Diosc. citat: à Laertio quoque identi-
dem sic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat
Vel Refugit, in hoc Halic. loco, de Isocr. loquētis, [illegible]
[illegible] παρῃτεῖτο. Idem in Augu-
sti apophth. ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖ-
πνον, ita vt prandium recusauerit: vel commodius per
infinit. Prandere recusauerit. Bud. interpr. liberius Pran-
dio abstinuerit. | Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα apud Plut. in H
Apophth. Vxorē repudiare, Vxori nuntiū remittere, in
vulg. lex. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παρ-
αιτεῖσθαι significāte Repudiare, Vitare, Auersari. Affer-
tur præterea ex Diosc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebe-
tudines oculorum amoliri, vel discutere. | Παραιτοῦ-

A μαι cum infinit. Herod. lib. 3, φανερῶς ἔχθρας [illegible] πο-
λεμίους ἐχθροὺς παρῃτήσατο, Minimè inimicitiis apertis ac
manifesto bello agendum putauit, Pol. interpr. Ego
malim (ad retinendā vim verbi Græci) Ab apertis ini-
micitiis abstinuit. Citatur & ex Porphyrio παραιτοῦ-
μαι λέγειν pro Supersedebo dicere.

Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herodotum ea itidem si-
gnific. qua Deprecari vitam dixit Cicero. ita enim ille
in Clione, de Arione loquens, τὸν δὲ, συνιέντα τοῦτο, λισσόμε-
νον χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, id est (Au-
B lo Gell. interpr.) Tū illum ibi pernicie intellecta, pecu-
niam cæteràque sua vt haberent dedisse, vitam modò
sibi vt parcerent orauisse. Cicero dixit Vitā alicuius ab
aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαί τινα (cuius constructio-
nis exemplum affert Suidas, postquam dixit παραιτεῖσθαι
esse συγγνώμην αἰτεῖν, id est, Veniam petere) puto reddi
posse eadem planè constructione, Deprecor aliquem:
ex hoc Ciceronis loco, De lege agr. contra Rullum,
Sic, siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ meā
vobis deprecentur. Vtitur autē τῷ παραιτεῖσθαι in hac con-
C struct. & signif. quidam [illegible] apud Suidam, ita scri-
bens, ὁ δὲ, [illegible], Παρυσάτιδος παραιτη-
σαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν [illegible] φυλάξαντος. Quæ
verba eandem prorsus historiam continent quam ha-
bemus initio τῆς ἀναβάσεως Xenophontis, sed vtentis
verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι.
scribit enim, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτε-
νῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρ-
χήν. Plutarchus tamen, sicut & ille qui à Suida citatur,
verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda vti
D maluit, in vita Artoxerxis, ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμέ-
νη, [μήτηρ Παρύσατις] παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ
θάλασσαν. Idem Plutarchus in Demetrio ita loquutus
est, sed addens πολλὰ δεηθεὶς, vbi scribit, παρῃτήσατο πολλὰ
δεηθεὶς τοὺς Μιθρίας. Sunt qui παραιτοῦμαί τινα reddāt De-
precor pro hoc: sed mihi longè aptior videtur illa mea
interpretatio ad verbū, præsertim quū & Cic. ita loqui
obseruarim. nam videtur posse aliquis dici Deprecari
pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in
vulg. lex. ex Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam
E orans ciuitati. Et ex eodem in Theseo, παραιτούμενος τὸν
ἀνεψιὸν, liberandum patruelem impetrans. | Dicitur
etiam (& quidem frequentius) παραιτοῦμαί σε, A te ve-
niam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniā
impetro, Te exoro. Sic apud Aristoph. in Vespis, [illegible]
παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα, Eum exorarunt qui læsus est,
Ab eo veniam impetrarunt. Sic apud Herodotum παρ-
αιτέομαι τὸν βασιλέα. Et apud Plat. παραιτησάμενος τοὺς ἄρχον-
τας ἀποδημοίη, exponitur, Cum bona magistratuum ve-
nia peregrè proficiscatur. Et vt dicitur παραιτεῖσθαι τινὰ,
F sic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργήν τινος. Plut. Themistocle,
παραιτεῖσθαι μνησικακούσης ὀργήν. Vtitur & in Romulo, &
alibi. Obseruandum est autē, παραιτεῖσθαι tam in his lo-
quendi generibus quàm in proximè præcedentibus
eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν: quæ ta-
men expositio ita distinguēda est, vt quū dicitur παραι-
τοῦμαί τινα pro Deprecor hunc, id est deprecatione mea
periculo libero, sit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at quum
dicitur παραιτοῦμαί τινα pro Deprecando exoro, sit συγ-
γνώμην αἰτῶ τινα (vt dicitur αἰτῶ σε τοῦτο) Sed non satis
G mihi placet hæc expositio quum aliud sit Veniam pe-
tere, aliud Veniam impetrare. Suidas tamen hanc ex-
positionem vtrique loquendi generi accōmodat: nam
postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, & posuit
exemplum in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam alicui
impetrare: subiungit aliud in quo παραιτήσασθαί τινα est
Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit &
παρακαλεῖν, de qua expos. paulo pòst dicam. | Dicitur
etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, id est aliqua de re, quod iti-
dem exponitur συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι: vt apud
H Aristidem, παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολ-
λάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι in hoc loco exponitur à Tho-
ma Magistro, & à Moschopulo. ac certè eam hic admit-
to libentius quàm in præcedētibus exemplis, propter
eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαί σε τὸ μέμφεσθαι (inquit Thomas Magister)

[illegible] te crimine. Ego existimo, retinere [illegible] loquendi genere [illegible] Cicerone aliquis A se [illegible] Ab aliquo crimen [illegible] Remouere quasi [illegible] seu puto apud Synesium [illegible] crimen deprecari [illegible] deprecor, quod sit Deprecando [illegible] esse puto [illegible] dissimulatione deprecando. Simile [illegible] Hanc à te dissimulationem [illegible] crimini dabatur. [illegible] deprecabor, quæ videtur tibi crimini [illegible]. Nec dissimile apud Plut. De Herod. [illegible] Melius tamen respondebit constructio Latina Græcæ, si [illegible] interpretemur Excusabam te de dissimulatione eodemque modo [illegible] Thessalos de medismo excusat, id est, De eo quod Medi fuerint. Sunt autem affinia Excusare & Veniam alicui impetrare: atque ita affine erit hoc loquendi genus (excepta cõstructione) illi præcedenti [illegible]. Deprecor hunc, id est, Deprecando veniam illi impetro. In vulg. lex. citatur ex Philostrati Heroicis [illegible] pro Apud patrem te excuso. Item ex eodem libro, [illegible] pro A sermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis lexicis non simul ponuntur. | Post quæ tot exẽpla nõ debet noua videri significatio verbi [illegible] quæ est apud Lucam, cap. 14. v. 18. [illegible] id est Se excusare. Ita tamen vt fatear, quod ibidem subiungitur [illegible] pro Habe me excusatum, minus visitato loquendi genere esse dictum. Item verò & apud Plutarchum [illegible] de re eadem ponitur, vt videlicet [illegible] sit eius qui inuitatus ad cœnam, non it: & [illegible] dicatur vel Recusare, vel Excusare [illegible]

[illegible] pro simplici [illegible], Precor, Rogo (vt Deprecor interdum pro simplici Precor, vel pro Postulare, Posco: vt docet Budæus. Nisi potius dicamus in [illegible] præpositionem [illegible] in Deprecor præpositionem [illegible] Dignationem rogare.) Aristoph. Equitibus, [illegible] quod hoc rogamus. Sic Plato Apol. [illegible] apud Necandum. Dicitur & cum inimici [illegible]. Nam pro eodem ponitur [illegible] Herodotus [illegible] apud laudatis nescio quis [illegible] (Cui [illegible] expositioni [illegible] videlicet [illegible] quum scribit [illegible] Nec tamen [illegible] dici [illegible] Sic [illegible] in hac po[illegible] mum tamen ello exempla in quibus debere ante illa in [illegible]

[illegible] in pass. signif. vt [illegible] à Suida citatur, [illegible] Sic autem supra [illegible] loco quem [illegible] Act. pass. pro excusatus, in Luc. [illegible]

[illegible] Deprecatio, [illegible] accipiendo hoc nomen in vtraque signif. [illegible] pro deprecatione [illegible] apud Plat. in Gorg. [illegible] Amicorum [illegible] supplices & deprecatio, apud populum multum valent. Item [illegible] Thucyd. lib. 1. [illegible] hic exponit schol. [illegible] At Valla vertit, Non purgandi gratia. Sunt & qui pro deprecatione (in recusandi signif.) accipiant. Apud Plutarchum in Numa, [illegible]

[illegible] exponitur Ad postulandam à diis veniam. Est [illegible] etiam qui veniam dat, seu quæ [illegible] Bud. qui [illegible] esse etiam veniam, id est, gratiam & indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco De leg. lib. 11. [illegible] Sed possit hic quoque [illegible] (meo iudicio) cui venia conceditur (& quidem rectius, meo iudicio) Nullo pacto venia mortis impetret à iudicibus. [illegible] Excusatio (de qua significatione dixi & ipso verbo) Synesius, [illegible] in epist. ad Leontium. Alibi Purgare, quo posteriori verbo [illegible] Thuc. loco visum. [illegible] Sic & apud Bud. [illegible] Vallam dixi in [illegible]

[illegible] Deprecabilis) Apud quem deprecari [illegible]. Plato De legibus lib. [illegible] (vt Gellius) Exorabilis [illegible] Indeprecabilis, Inexorabilis. (Gel. [illegible] cationes valere, [illegible] sed de re tamen non de persona [illegible] Indeprecabilis pœna [illegible] Durus & inexorabilis Indeprecabilis [illegible] Bud. interpr. Idem affert ex Antiphonte [illegible] Citatur enim [illegible] Plato, [illegible] Plut. in Cæsare [illegible] Crudelis, vel Inclementer [illegible] apud Plutarchum [illegible] tiphonte in Isocrate [illegible] Qui seuerè curat. [illegible] Qui precibus [illegible] aliquis [illegible] Pericle. [illegible] deprecationibus, vel potius Seuerus [illegible] Dicitur [illegible] Ità dicitur aliquis esse [illegible] Esse seuus ira & inexorabilis [illegible] quadam ira & implacabili præditus [illegible] De vita Mosis lib. 1. [illegible] quadam inexorabilis, sine indeprecabili [illegible] Philone [illegible] Publicola, [illegible] ur etiam de re, ac primùm vt dicitur [illegible] in proxime præcedenti [illegible] etiam ira eius esse [illegible] vt à Gellio Indeprecabilis [illegible] de mundo, [illegible] De vita M. lib. 1. [illegible] Plutarchum, [illegible] q. d. [illegible] modus. Plut. De primo frigido [illegible] Sic apud eundem [illegible] id est [illegible] Apud Plut. [illegible] bilis supplic. [illegible] etiam apud Persas genus erat [illegible] interpr.) Atque [illegible] excusatione. Ego existimo posse etiam [illegible] non patiens. Apud Plut. autem [illegible] Repulsam [illegible] quæ recusari non potest, [illegible] sine recusatione. Plut. in Con[illegible] quod suscipiendum [illegible] Apoll. [illegible] Ineuitabile periculum interpr. [illegible] in principio, [illegible] Ruellio, apud Diosc. lib. 7. cap. [illegible] interpretor Ineuitabile [illegible] Sic [illegible] malum, non implacabile, vt in vulg. lexicis. [illegible] Inexorabiliter, Cum seueritate. [illegible] inexorabiliter. Thuc. lib. [illegible] Philo De vita Mosis lib. 1. [illegible] Plut. in Solone, [illegible] Quum se inexorabilem [illegible] Quum rigidus seu implacabilem illis præbuisset, Quum inclementer ergo illos fuisset. Ad verbum, Quum inexorabiliter illis vsus fuisset, id est, Valde inclementer in illos se gessisset. Ex eodem Plut. in Themist. citatur [illegible] pro Non videntur [illegible] in gratiam vnquam redituri.

[illegible] C. [illegible] Exoratu difficilis. Qui difficulter exoratur. [illegible] Exoratu [illegible] exoratur, Non facilè exorabilis. Item pro [illegible] Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prometh. p. 9. [illegible] Citatur & ex Plu[illegible]

Digitized by Google

tarcho in Fabio, δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. A
Huic oppositum Εὐπαραίτητος, Facilè exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine antè exposuimus παραιτητός.

¶ ΠΡΟΣαιτέω, ῶ, Insuper peto. Xen. in Apol. Socr. τὸ ζῆν ἐπροσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, ῶ, Stipē peto, Stipē ostiatim peto, Mēdicor vt ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. Areop. ὥστε μηδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, B
id est, Stipem petens à quouis obuio, Bud. Sic apud Plutarch. ... Καὶ ζηλωτὸς ἡμῖν ὁ βίος ... προσαιτοῦσι τῶν μὲν ... τοῖς δὲ θυμίας, ... ἀχθοφορῶν, ... κολακευομένῳ.

Προσαίτης, Qui stipem petit, Mēdicus. Plut. in Hellen. problem. ... ῥακία καὶ πήρας, καὶ προσαίτης ὤν. Chrysostomus, ... ὁμιλίαις τῶν προσαιτῶν. Ab Homero dicitur προΐκτης.

ΑἼΤΙΟΣ, ὁ, ὁ, Fœm. αἰτία, Neutr. αἴτιον, Qui vel quæ vel quod in causa est. vel, Qui causa est C
rei alicuius. Autor. vt Isocr. ad Phil. θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis autores. Aristophanes Pluto, πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demosth. Pro corona, ὡς φόβον καὶ κινδύνου αἱ περὶ τὴν πόλεις γενομένης αἰτίας ... τῆς ... Isocr. De pace, ... αἴτιοι ὄντες, &c. Quid in causa est cur &c. Demosth. ... αἴτιον ὅτι, ... τῶν κακῶν. Interdum αἴτιος fœm. gen. pro αἰτία. Aristot. De mundo, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις ... αἴτιος γίνεται σωτηρίας. ¶ Aliquādo αἴτιος ponitur cū datiuo personæ duntaxat: vt Il. γ, Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί· θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. vbi Eust. subaudit genitiuum πολέμου. D

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. ὁ αἰτιατὸς, ὁ ὑπὸ αἰτίασιν καὶ μέμψιν, vt exponit Eustath. Homerus Il. α, Οὔτι μοι ὔμμες αἴτιοι. Od. β, Ἡ ... ἄλλος. Αλλὰ ... Idem Il. γ, ὦ Θόαν, οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος. Αλλὰ ... δύω. Idem Il. ν, ... ἐστι καὶ ... Il. τ, — ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι. Il. ο, — ὅς τ' αἴτιος, ἔστι καὶ ... Herod. 1, οὐδὲν ἐόντας αἰτίους, minimè affines culpæ, vel Innocentes, ἀναιτίους. Exponūt quidam, Nihil commeritos. Cicero apud Platonem οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι interpretatur, Non accusare quod esset accusandū. E
Idem hæc eiusdem verba, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο [τὸ γῆρας] αἴτιον, vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meum lex. Cic. Αἴτιος ab Eustath. exponitur ὑπόδικος καὶ κολάσεως ἄξιος, id est, Sons vel reus, & supplicio dignus: hoc in versu, Αἴτιος ὁ χάλκας αἴτια Καλλιμάχου.

Αἴτιος cum genitiuo putatur sumi pro Obnoxius apud Dioscoridem lib. 8, ληθαργικοὶ γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, id est Lethargici fiunt, & veterno obnoxii.

Comparatiuū αἰτιώτερος, Qui magis est causa, vel in causa. F
Superlat. αἰτιώτατος, Qui maximè est in causa. Apud Athenæ, ὡς ... αἰτιωτάτους ... Xen. Ἀπομν. 1, οἴει ... ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5, αἰτιώτατοι εἶεν. Apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus autor fuit.

¶ Αἴτιον, ου, τὸ, Substant. Causa, Ratio. Demosth. Pro corona, ... τὸ δ' αἴτιον τίς ἀγνοεῖ; At Philipp. 3, ... αἴτιον τοῦ ταῦθ' οὕτως ἔχειν, hic & in huiusmodi locis αἴτιον est adiectiuè positum, non substantiuè. At substantiuè passim apud philosophos: vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, Causæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικά, Causæ antecedentes vel antegressæ. αἴτια προσεχῆ, G
Proximæ causæ. ξυναίτια, Adiuuantia causarum, vel, Quæ rerum adiuuant causas. Quas interpretationes ex Cicerone habes in meo lexico Ciceroniano. Gregorius Nazianzenus De theologia, τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum. Inscripsit Theophr. quendam suum librum, αἴτια φυτικά. Callimachus item quendam suum appellauit αἴτια absolutè: cuius meminit Martialis. legendum enim apud eum ætia Callimachi, non ethia. De illis fertur & hic versus, Αἴτιος ὁ χάλκας αἴτια Καλλιμάχου. sed apud Eustath. legitur Καλλιμάχου. ¶ Quandam apud rhetores H
differentiam inter αἴτιον & αἰτίας vide apud Fabium.

¶ Αἰτία, ας, ἡ, aliud substāt. Causa, Ratio. Plato in Timæo, δι' ἣν δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὴν λογισμοῦ ἐπιφέρεται, id est (Cicer. interprete) Hanc rationem habuit vt absolueret. Idem

A ibidem, δι' ἃς αἰτίας ἱδρύεται vertit, Quæ causa collocandi fuerit. Idem αἰτίαι πρῶται, Causæ primæ.

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1, ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, id est (interprete Cic.) Sed in moribus est culpa, non in ætate. Vbi tamen αἰτία verti etiam posset fortasse causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, αἰτίαν ἔχειν cum genitiuo, vt αἰτίαν ἔχει τοῦ πολέμου. Plut. in Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim B
malo quàm vt exponitur vulgò, Inuidiā belli in se vertit. Xenophon, αἰτίαν ἔχει τούτου, Ob hoc culpatur, Huius rei culpa in illū cōfertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχει ἐπὶ τούτῳ. Idem, οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον ἐφ' ᾧ οὐκ ἂν τις αἰτίαν ἔχοι. Nonnunquam infinitiuum habet loco genitiui, Lucianus, αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Insimulor mēdacii, Culpor vt mendax. Plut. Themistocle, αἰτίαν εἶχε μηδίζειν, accusatur quòd Medorum partibus faueat. Synesius, ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν εἶχον ὑπερμαίνεσθαι καὶ ἱπποτροφεῖν, id est (vt Budæus interpretatur) Qui ab ineunte ætatula malè audieram, quasi insano studio armorum C
equorúmque flagrarem. Idem eiusdem Synesii hæc verba, αἰτίαν ἔχει πρᾳότατος εἶναι, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Et cum præterito infinitiui. Demosthenes Pro corona, φαίνεται προδεδωκέναι ... ἂν ἔχειν αἰτίας. Dicitur & αἰτίας ἔχειν, absolutè. Xenoph. Pæd. 5, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίας ἔχειν, eo quod cum multis in culpa sint. Hic enim αἰτίας ἔχειν hoc significat: quum alibi frequentissimè αἰτίαν ἔχειν is dicatur qui accusatur rei alicuius nomine, in quem culpa confertur, siue meritò, D
siue immeritò. Quo etiam modo vsurpatur αἰτίαν ἔχω ταύτην, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me cōfertur. Dem. contra Midiam, διηγήσεται αὐτὴν ταύτην ἔχει τὴν αἰτίαν. Isocr. in Areop. εἰκότως ἂν ἔχοιεν τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicunt & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accusari ab aliquo. Thucydides, αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ. vbi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur & αἰτίας ὑπέχειν pro αἰτίας ἔχειν. Xenophon Pæd. 6, καὶ αἰτίας ὑπέχειν, εἰ ἐξαμαρτάνοιτο. Quod loquendi genus imitari volens Cicero, ad verbum dixit Causam sustinere. vt Budæus annotat. ¶ Sunt autem aliæ E
phrases αἰτία cum verbo ἔχειν habentes, quæ actiua significatione dicuntur. Nā vt αἰτίαν ἔχειν passiuè sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur: sic δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2, ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε. Idem 5, ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἄγιν.

Alia sunt verba quæ cum nomine αἰτία iuncta idem valent quod αἰτίαν ἔχειν, passiua significatione: & quod δι' αἰτίας ἔχειν vel ἐν αἰτίᾳ ἔχειν, actiua. Xenoph. Pæd. 5, ἐν αἰτίᾳ εἶναι & αἰτίας ἔχειν eodem loco dixit in eadem significatione, ita scribens, καὶ πάντες ἴσασιν ἐν αἰτίᾳ ὄντες καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὕτω αἰσχυνθῆναι, ... ὁμολογεῖ, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίας ἔχειν. Est autem ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Latinè verbum è verbo, In culpa esse. Quanquam si quis propius intueatur, animaduertet posse aliquem αἰτίαν ἔχειν, id est Accusari, & in eum culpam conferri, qui tamen non ἐστὶν ἐν αἰτίᾳ, atque immeritò accusatur. Αἰτίαν λαμβάνω pro αἰτίαν ἔχω, id est Accusor. Thucyd. 6, ὡς περὶ τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβόντες. Dicitur pro eodem αἰτίαν φέρομαι. Thucyd. αἰτίαν δ' ἀδικίας φέρομαι. Item αἰτίας ὑποφέρειν, idem quod αἰτίας ὑπέχειν. nam ὑπέχειν & ὑποφέρειν synonyma sunt. Æsch. G
contra Ctesiph. τὴν τοῦ δωροδοκεῖν ὑποφέρειν αἰτίαν. ¶ At verò pro δι' αἰτίας vel ἐν αἰτίᾳ ἔχω in actiua significatione, videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ἐν αἰτίᾳ τίθημι. Herodotus, ἐν αἰτίῃ τιθέντες τὸν Μαρδόνιον. Id est ad verbum, è Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, αἰτίαν σοὶ ἀνατίθημι. Apud Isocratem autem ad Demonicum, in plurali, οὐ γὰρ ἂν ἐκείνους ἀμαρτάνοντας, τὰς αἰτίας ἀνατιθέασιν. Reperitur pro eodē αἰτίαν σοὶ ἐπάγω, vel αἰτίαν ἐπιφέρω, apud Demosthenem. sic enim in Æschinem, ἐμοὶ τὴν αἰτίαν σοὶ ταύτην ἐπάγω. Idem, αἰτίαν φέρων ... ἄγω. Dicitur & αἰτίας ἐπιφέρειν. & apud Isocratem De pace, αἰτίας ἐπιφέρειν. Item ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι τινα, apud Synesium: vel αἰτίας ποιεῖσθαι τινος: vt apud Plutarchum in Pericle: vel κατά τινος, vt apud eundem in H

[illegible] scribens, [illegible] item apud Plutar-[illegible] dicitur, Culpam in te [illegible] seu Conuer-[illegible] to. [Contraria [illegible] (vt [illegible] loquuntur) [illegible], Culpa liberare [illegible] culpa cum Ta-[illegible] Absoluere culpa seu crimine, Exoluere, vel Remouere. Item etiam Dimouere culpam [illegible], vel Remouere. Item Culpa eximere, vel ex culpa: quod loquendi genus ad verbum respondet illi posteriori, [illegible].

[illegible] (inquit Budaeus) est In se crimen recipere, Aumini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & se mandatorem profiteri. Quod & [illegible] dicitur quibus omnibus Demosth. vsus est.

[illegible] pluraliter saepe etiam dicuntur vt Isocrates ad Nicoclem [illegible]. Idem ad Demonicum, [illegible]. Sic dictum est, [illegible]. Grauia crimina in me conferuntur. Reperitur & [illegible], sicut & [illegible] apud Aeschinem contra Ctesiphontem, [illegible], Grauissimae res legatis obiiciebantur, Grauissima crimina legatis impingebantur. Budaeus autem annotat [illegible] significare non solum Accusari & inculpari, sed etiam Poenas pendere. Apud Athenaeum, [illegible], verba sunt edicti Antiochi, [illegible] Graui animaduersione plectentur.

Notandum est autem [illegible] vsurpare Isocratem in [illegible] etiam partem, cum his verbis [illegible] obseruatu: vt, [illegible]. Haec bona nobis [illegible] ad Philippum, [illegible], Talia [illegible]. In Pa-[illegible] Idem ibidem, [illegible]

[illegible] quosdam Graecos grammaticos, quae apud Latinos causae [illegible] tamen vocantur [illegible] apud Suidam. [illegible] Alii exponunt, Qui [illegible] Causatio, Cau-[illegible] schema est ad [illegible] apud Rutilius [illegible] an schema sit [illegible] idem lib. 1. cap. [illegible] aetiologia legitur in [illegible] ethologia. [illegible] est reddendi [illegible] satur, vel quasi artem [illegible] sophum. [illegible] apud grammati-[illegible] causa-[illegible] rationales. [illegible] differentias & [illegible] duplices sint (vt do-[illegible] quarum illae ad [illegible] gignendum plu-[illegible] dubium, ambarum [illegible] partem spectare, sed [illegible] quam ob [illegible] pars eadem di-[illegible] olim methodici, [illegible] Hippocratis ve-[illegible] Haec Gorr.

[illegible] sine causam reddo, [illegible] apud Sextum philosophum [illegible] accusatiuo: vt [illegible] Exponitur & Causor. [illegible] schemate quod aetiologia dicitur.

[illegible] Exponitur primum in vulg. lex. Graec. Causas ago, [illegible] perpetratum.

[illegible], pass. pro eodem. Quidam grammatici veteres exponunt, [illegible].

[illegible], Cuius causa reddi non potest, apud Alexandrum Aphrod. De fato. Idem in Problem. [illegible]. Ex [illegible] priuatiuo & [illegible], quod significat Causam reddi, formando videlicet à tertia singulari praeteriti [illegible] Dioscorides lib. [illegible] causae sunt abditae. In vulg. autem [illegible] (inquit Budaeus) [illegible] exponitur hic Caeci affectus. [illegible] te lex. Graecol. [illegible], vt opinor. Exponitur & Con-[illegible] ratiocinatione carentia. Sed simaccipiendo caeci [illegible] haec interpretatio. Quorum [illegible] cognitione [illegible] simplicissima est & ad [illegible] causam non habens. Cuius causa nulla reddi non potest, [illegible] apud Alexandrum Aphrodisaeum [illegible] & à Dionysio Areopag. Apud [illegible] hoc sensu Deus dicitur [illegible] De anima. Ita vsurpat [illegible] Damascenum quoque [illegible] causa non est cur aliquid fiat, Qui non & apud Gregorium [illegible] non est huius vel alius rei. A quo [illegible], Qui in causa [illegible] cum genitiuo: vt apud Plutarchum, [illegible] est autor, Qui in causa [illegible] Qui autor malorum non est. culpa rei alicuius [illegible] Talos confringunt, qui in causa Plato De rep. [illegible] ipsi sponte sua faciunt. vel, Qui [illegible] ipsam eorum quae. Ita autem interpretor [illegible] sequor, vt paulo post dicebo. [illegible] apud Xenophontem, Dementiae culpa vacans, [illegible] non sum autor [illegible] Dementiae culpa vacans. [illegible] terpretans, Cicero [illegible] sibi autor non sum. Haec mihi [illegible] Plato in Timaeo [illegible] non accusandus [illegible] interprete) Quae quum ita dese-[illegible] postea fraudis aut vitii [illegible] causamque posuisset. Vbi notandum [illegible] est. (Cicero [illegible] culpam [illegible] dicere Culpam, addit omnem culpam [illegible] Graeco vtriusque horum signif. Ciceronem [illegible] ante. Causam complect[illegible] sons, Crimine vacans. A quo [illegible] (sine casu) [illegible] culpae affinis. Apud Homerum [illegible] abest culpa. [illegible] Iliad. [illegible] Od. [illegible] pro Non [illegible] Dicitur [illegible] Non accusari, Culpam non sustinere ab aliquo, vel [illegible] Paed. 1. [illegible] apud aliquem. [illegible] aduerb. Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. [illegible] Si nihil fit absque causa [illegible] praecedente causa. vt à theologis dicitur [illegible] id est nulla praecedente causa. Phil. [illegible] deus esse [illegible] Item, [illegible] De mundo, [illegible] Qui vna cum alio in causa est alicuius rei. Particeps, eo sensu quo à Cicerone dicitur [illegible] belli particeps, & coniurationis particeps, quod [illegible] In vulgatis lexicis exponitur etiam, Causa [illegible] cum alio. Xenophon Hell. 5. [illegible] interpretor Participes. [illegible] autem [illegible] exponitur simpliciter Autor &c. [illegible] Budaeo [illegible] causa alicuius facti: & citatur ex Herodoto, [illegible] Item, [illegible] ex Xen. de Theramene, [illegible] &c. Sic & in vulg. lex. [illegible] Damni culpa est penes me. Videtur tamen in loco illo Herodoti [illegible] significare Participes, vt & in illo priore loco Xen.

[illegible], vt [illegible], Adminiculum primae causae, inquit Budaeus, citans ex Platone in Timaeo [illegible] Supra dixerat [illegible].

C. Παραίτιος, ου, Qui ex parte in causa est. vel, Qui in causa est, Autor, sumendo pro simplici αἴτιος. Exponitur etiā ὁ αἰτίας παρέχων. Democr. in epist. [illegible] Plat. τὸ δὲ [illegible] παραίτιον [illegible]. Sic & alibi. Philo De vita M. lib. 1, παραίτιος [illegible]. Athenæus, [illegible] παραιτία. In vulg. lex. citantur ex Phalan epist. hæc verba quæ trimetrum iambicum efficiunt, [illegible] παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro συναίτιον.

C. Συναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul cum alio vel aliis in causa est, & autor. vel Qui ex parte in causa est alicuius rei, [illegible] Xen. Pæd. 1, [illegible] καὶ τῆς βουλῆς [illegible]. Demosth. Pro corona, [illegible] συναίτιος [illegible] αἴτιος [illegible]. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, [illegible] συναίτιον, [illegible] αἰτίαν αἴτιον. Theophrastus De caus. plant. lib. 5, [illegible] συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenophontis loco, συναίτιος exponitur simpliciter autor, perinde ac si pro αἴτιος acciperetur.

Συναίτιον substant. Causa adiutrix, vel Adiuuās causa. Cicero συναίτια interpr. Adiuuantes causæ. pag. 188 Cic. lex. Item, Adiuuantia causarum & Quæ rerum adiuuāt causas, pag. 38. Verùm si ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam ex Sexto philosopho subiungere visum est, quum eleganter eam describat, sed in opere quod nōdū in publicū prodiit, in ipsa quidē certè autoris lingua. Sic igitur Pyrrh. lib. 3, cap. 1, [illegible] (in quit) [illegible] ῥεῖ [illegible]. Quem ego locum, recognoscēs operis huius interpretationē quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem causarum aliæ (vt illorū bona pars existimat) sunt συνεκτικαί [quasi dicas continentes] aliæ συναίτιοι, [q. d. concausales] aliæ συνεργοί, id est adiutrices [q. d. cooperatrices.] Et συνεκτικὰ quidē αἴτια esse volunt causas, quæ quum adsunt, adest & effectus: quum tolluntur, is tollitur: quum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangalen appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον συναίτιον esse causam quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendū effectum affert. Et hoc modo vnumquenque boum aratrum trahentiū, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, causam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus: vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis adueniens, vnà cum ipsis illud portando subleuat. Hactenus Sextus: apud quem an συναίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adiuuantem causam, iudicandū lectori relinquo: certè si ita συναίτιον interpretatus esset, quod tibi verbum ad συνεργοῦ interpretationem reliquisset non video.

Quæ autem sequuntur composita, alteram accipiūt αἰτίας significationem, videlicet pro culpa.

C. Ἐπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam huius rei sustinet. Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his insimulatur. Idem lib. 5. pag. 186 dixit, [illegible], id est [illegible], vt paulo ante loquutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοι εἰμί, (vt & ὑπαίτιός σοι εἰμί, sicut infrà dicetur) Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terentium autem habemus & sine his accusatiuis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Hom. Il. α, v. 335, – οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων.

C. Μικραίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, De paruis reb9 expostulās, Vel paruā ob causam. μικραίτιος amor, Plin. in epist. id est, Paruam ob causam expostulans. Bud.

C. Ὑπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius crimini, seu facinori, Non insons, nec extra noxam. Philo De vita Mosis libro 1, [illegible] ὑπαίτιος [illegible]. Synesius epist. 44, [illegible]. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοι εἰμί, pro Obnoxius sum tibi (vt vsus est Plautus, quum dixit, – ego tibi Me obnoxium esse fateor, culpæ compotem) Xenophon, τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι [illegible]. quod in vulg. lexicis exponitur, Obnoxium cuiquam esse & reprehendi. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοι εἰμὶ τοῦδε, q. d. Obnoxius tibi sum huius rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re (vt ὑπαίτιός σοι εἰμὶ vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa apud te non vaco, vel Reprehēsionem à te mereor.) Plut. [illegible] τοῖς Πομπηΐῳ [illegible], Qui culpam erga Pompeium de electione eius commeruerant.

¶ Et substant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in epist. pr.

Et aduerb. Ὑπαιτίως, Reddendo se crimini obnoxium, Reprehensionem merendo.

C. 1. Ἀνεπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis: vt ἀνεπαίτιος ὑπηρεσία Philoni De mundo, Innoxia muneris functio.

C. Φιλαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quod post μικραίτιος licet contra alphab. ordinem melius poneretur quia signific. eiusdem generis habet) Querulus, Qui leui de causa quenuis culpare amat. μεμψίμοιρος. Xenophon, [illegible] φιλαίτιος [illegible]. Erasmus τὸ φιλαίτιον substantiuè positum à Plut. in lib. De cohibenda iracundia, interpr. propensionem ad accusandum. Sic idem in Solone [illegible] φιλαίτιοι dixit. Exponitur etiam Contentiosus, Litigiosus (quæ significatio ex altera pendet) & ita Bud. vult accipi apud Dem. Pro corona, [illegible] ὁ συκοφάντης ἀεί, [illegible] βάσκανον, καὶ φιλαίτιον.

¶ Αἰτιάομαι, ῶμαι, Fαίσομαι, Causam attribuo seu assigno, Causam esse dico. Apud Dem. [illegible] αἰτιᾶσθαι τὴν τύχην, & αἰτιᾶσθαι τὴν τύχην, manifestū est pro eodem poni. Aristot. De nat. anim. 8, [illegible], causam cibis attribuūt. Idē Pol. 7. cap. 11, αἰτιώμεθα τοῦ καλῶς [illegible] τὴν λύραν, id est (vt vulgò exponitur) Bene ludendi cithara lyram causam esse dico. Sic apud Theophrastum de caus. pl. lib. 4. cap. 10, [illegible] αἰτιᾶσθαι exponitur, Causam seminis naturæ attribuere. Apud eundē lib. 4. De caus. pl. cap. 8, [illegible] interpretātur, Vtriusque causam acceperit quis imbecillitatem. Ego verò malim ita, Vtrunque aliquis imbecillitati imputauerit. vt videlicet αἰτιᾶσθαι in hac significatione reddatur Acceptum ferre, quum in bonam partē vsurpatur. Imputare, quum in malā. Quanquam & in malam partē sumitur aliquādo Acceptum ferre, sed rarius. Chrysostomus De sacerdotio, [illegible], Sed neque sacerdotio hæc mala imputauerim. Potest etiam verti illud Arist. Quòd bene ludā cithara, ipsi citharæ acceptū fero. Nā vt Bud. ait, αἰτιῶμαί σε inter cætera significat, Causam esse, vel In causa esse dico, Causam ad te refero, etiam in bonā partē. Plato in Phædro, [illegible] Φαῖδρε, αἰτιῶμαι [illegible], Hoc acceptum in genius loci refero. Synesius, [illegible]. Hactenus Budæus. Sciēdum est autem αἰτιᾶσθαι exponi etiam Causari: vt apud Demosthenem Pro corona, [illegible]. Sic apud Æschinem cum infinitiuo itidem videtur idem significare, quum dicit, [illegible]. Nisi quis malit vertere, Criminatus quosdam quòd impediret, &c.

Αἰτιῶμαί σε [illegible], inquit Bud. Criminose hoc tibi obiicio. Demosth. pro Ctes. [illegible] Αἰσχίνην [illegible]. Interdum cum duobus accusatiuis. Idem Pro Phorm. [illegible] αἰτίας αἰτιᾶσθαι, &c. Quid contra seipsum obiicere potest quamobrem, &c. Hactenus Budæus. Notandum est autem αἰτιᾶσθαι Ciceronem interpretari Accusare: quum hæc Platonis, ὃ τι αἴτιον αἰτιᾶσθαι vertit, Non accusare quod esset accusandum. Vt verò αἰτίας idem vertit Culpā, ita αἰτιᾶσθαι

Culpam [illegible] Nihil [illegible] propter quod nos culpare [illegible] in iudicio. Xen. [illegible] ¶ Interdum præpo[illegible], apud [illegible] ¶ iungitur & infinitiuo [illegible] Chrysostomum De sacerdotio.
[illegible] Xenophon, [illegible] sicut & quum pro [illegible] construitur. [illegible] quòd incommodet, vel, Incommodum [illegible]. Sic [illegible] Criminor te insidiatum, vel, Accuso te insidiatum.

Αἰτιᾶσθαι, in pass. significatione, Accusari, Culpari. Gorgias in Helenæ encomio, [illegible] id est, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

Αἰτίαμα, ατος, τό, Criminatio, Accusatio, in propria significatione, non autem, vt in vulg. lexicis Græc. Crimen, Culpa. nam aliter explicandum est nomē primitiuum [illegible], aliter nomen verbale αἰτίαμα factum a verbo αἰτιᾶσθαι, & ipso ab αἰτία deducto. Plut. in Publicola, [illegible] Hanc primū Volscorum criminationem capiebant, vel, Hanc primam Volscos criminandi occasionem. Luc. Act. Apost. cap. 25, circa principium, [illegible] Multas & quidē graues criminationes afferentes aduersus Paulum. Notandum est autem omnia vetera exemplaria quibus vsus est pater meus in vltima Noui Testamēti Græci editione, (quæ non pauca nec paruæ autoritatis ob antiquitatem esse [illegible]) habuisse hoc in loco non αἰτιάματα, sed [illegible] per ω. [illegible] ¶ Αἰτίωμα [illegible] propriè criminationem significare (vtpote verbale nomen) non crimen: aliquando tamen & pro αἰτία, id est, [illegible] vnde & Hesychius [illegible] Notandum est autem, secundum hanc significa[illegible] αἰτίαμα passiuam habere significationem, non [illegible] criminandi actiuam [illegible] pro criminatione, & [illegible] manifestum est [illegible] criminatio [illegible] de quo a[illegible] crimen.
[illegible] A Budæo in Comm. [illegible] Antiphon[illegible] Fab. lib. 9. [illegible] enthymemata [illegible] exponunt [illegible] in Pan[illegible] contra aliquē.
[illegible], id est, Ex alio [illegible] In vul[illegible] causa vel ab aucto[illegible] cuius causa seu ra[illegible] etiā id quod [illegible] Apud gram[illegible] vocat quæ in [illegible]
[illegible] Criminor, Ac[illegible] aliquem confero [illegible] apud Plut. in [illegible] confero. In vul[illegible] longitudine [illegible] apud Thucy[illegible] (vbi legitur & [illegible] in marg. edit. meæ annotatum est) quod [illegible] Iactatas enim sui quæstus est & de[illegible]

plorauit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illi [illegible] loco omnis obiecit, Vel simpliciter Obiecit, vt αἰτιά[illegible] seorsum accipiatur, non autem cum illo accu[illegible] [illegible]
Ἐπαιτιᾶσθαι, pro Causari: seu causas assigno. Plato in Phædro, [illegible] dicit.
[illegible] Paulo post [illegible] dicit.
C.S. Συναιτιᾶσθαι, Simul criminor, Simul vel vnà accuso. Plut. in Pericle, [illegible] Lacedæmonii simul accusabant.
C. ΚΑΤαιτιᾶσθαι [illegible] Criminor, Accuso, Insimulo [illegible] Greg. [illegible] & simplex [illegible] Hæc criminis loco obiiciens, [illegible] apud Demosth. [illegible] De his accusant.
Κατῃτιᾶσθαι pass. [illegible] apud Polyb. lib. 3 [illegible]
[illegible] q. d. Non accusabilis, pro Incul[illegible] crimine vacans. [illegible] Hes.
C.I. Ἀναιτίαστος, ου, ὁ, ἡ, [illegible] nec criminor. Ante accusatus, Culpa carens [illegible] Paulum, ad Rom. cap. 3. v. 9. pro [illegible] exponit [illegible] apud [illegible] Hol. [illegible] id est Arguimus. Verum [illegible] intelligendum est, sed causari. Potest & sic verti (inquit [illegible]) [illegible] causam assignauimus pro [illegible] non simpliciter [illegible] causam [illegible] à Platone pont pro [illegible] seu causas vel [illegible] Vet. interpr. reddidit, Præ[illegible] cio) Causas [illegible] Insuper accuso, vel Criminor. Causas assignare [illegible] vnde formatum causati sumus.
D C. ΠΡΟ[illegible] Accuso [illegible] pro Accusor, Culpor, vt exponit [illegible] Xenophontis loco, Hell. 4. [illegible] passiua [illegible] id est, Qui ob id incusabantur. Alibi (inquit idem) actiue posuit Budæus [illegible] ipsi obstrictiores [illegible] d notandum est alteram quoque [illegible] scribendo videlicet [illegible] quæ magno studio contendo [illegible] locus [illegible] sententia, & constructio esset plenior [illegible] Vox [illegible] culpa [illegible] simul etiam [illegible] maneret [illegible] & inusitata [illegible] sed & hoc dictum [illegible] cum præcedentibus cohæreret.

ΑἸΧΜΗ', [illegible] Cuspis, Mucro. Sed rectius cuspis: vt [illegible] Cuspis lanceæ. sic αἰχμὴ [illegible] at Philostratum [illegible] dixisse αἰχμὰς [illegible] Cuspides cornuum, pro eo quod [illegible] Sunt & qui velint [illegible] lamina [illegible] appellasse falces. ¶ Sæpe etiam [illegible] (ponendo partem pro toto, poëtico more) pro [illegible] Exponitur verò & Hastile, [illegible] lancea [illegible] Telum. [illegible] Spiculum [illegible]
[illegible] Αἰχμὴ etiam pro bello sumitur, sicut Ferrum interdum apud Latinos poetas, & arma tam in carmine quàm in prosa. vnde & Hesychius αἰχμαὶ exponit [illegible] Vtitur hoc modo Herodotus quoque: vt, [illegible] quod bello coeperat, vel armis. Item Plut. in Nu[illegible] ¶ Videtur αἰχμὴ [illegible] pro fortitudine & bellicositate (vt ita dicam) poni in hoc poeta cuiusdam loco apud Plutarchum in Lycur.
[illegible] dicitur, id est à fundendo [illegible] vel ab [illegible] vnde Etymol. autorem.
C. Α[illegible] idem quod αἰχμάλωτος [illegible] Sophocles, teste Hesychio. [illegible] post. Vtitur illo [illegible] Sonat autem q. d. Hasta vinctus, seu ligatus (ex αἰχμὴ [illegible]) quia captiui vinciri solent.
C. Αἰχμητὴς [illegible] Hastatus. Hastam gerens, ad verbum [illegible] Hastiter. Capitur pro satellite, eadem forma & ratione qua [illegible] Herodotus in 1. [illegible]
C. ΑἸΧ[illegible] (q. d. αἰχμῇ ἁλωτός) Bello captus, [illegible] captus, Manu captus, cum Salustio: Captiuus.

ad verbum Hasta vel cuspide hastæ captus. eodem mo A
do quo & δορυάλωτος. Sed vsitatius est illud quàm hoc,
præsertim in soluta oratione. Quamuis autem αἰχμάλω-
τος conflatum sit ex αἰχμῇ ἁλωτὸς, & ἁλωτὸς sit pro ληφ-
θείς: dicitur tamen ληφθεὶς αἰχμάλωτος, vt si dicas, captus
captiuus: sed Latinè aptius dicitur, Abductus captiuus,
vel in captiuitatem: aut, In hostium redactus potestatē:
aut breuissimè, Bello captus. Plut. Hellen. αἰχμάλωτον
αἰχμάλωτος, Qui bello quempiam ceperat. Plut. in Ale-
xandro, γυναῖκες αἰχμαλώτους. Sic & αἰχμάλωτοι νῆες appel- B
lantur ab historicis Naues bello captæ. Dicūtur & πόλεις
αἰχμάλωτοι, vrbes ab hostibus captæ & in seruitutem
redactæ, apud Isocratem & Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantiuum, Mancipium, apud
Xenoph. Demosth. & Philostratum in Heroicis. Dici-
tur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμά-
λωτα absolutè. & tunc αἰχμάλωτα adiectiuum est. Pro-
priè autem αἰχμάλωτος de persona bello capta & serui-
tuti mancipata.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος in fœm. gene- C
re. licet αἰχμαλωτὶς diminutiui nominis formam ha-
beat. αἰχμαλωτίδες χέρες, Captiuæ manus, id est eius qui
est captiuus, vel eius quæ est captiua. Sophocl. Aiace,
— τὸν τᾶς αἰχμαλωτίδος χερὸς Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

C. 2. Συναιχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concaptiuus, Captiuitatis so-
cius. Paulus ad Rom. 16. v. 7, τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμα-
λώτους μου. In vulg. lexicis habetur etiam Συναιχμαλώ-
τος, itidem pro Concaptiuus, tanquam ab αἰχμή, vt illic
scribitur. quum alioqui apertè mendosa sit hæc scriptu-
ra, ideóque minimè quæri debuerit eius deriuatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ET Αἰχμαλωτίζω ab αἰ- D
χμάλωτος, Captiuum abduco, vel in captiuitatem, Bel-
lo captum abduco, vel In seruitutem abduco. Hesych.
αἰχμαλωτίζοντα exponit, In seruitutem violenter abdu-
centem: αἰχμαλωτιζόμενον autem, δορυκτητόν.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, Captiuitas: vt αἰχμάλωτος fit ex αἰχμῇ &
ἁλωτὸς, sic αἰχμαλωσία ex αἰχμῇ & ἅλωσις.

C. Ὁμαίχμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Collancearius) Socius in bel-
lo, Arma consocians, Confœderatus, σύμμαχος, Hesych.
Exponitur etiam Commilito. HINC Ὁμαιχμία, E
Belli societas, Confœderatio. Herodotus, ὁμαιχμίαν
συνθέσθαι πρὸς τοὺς Πέρσας. ET Ὁμαιχμίη apud He-
sychium. ET Ὁμαίχμη, pro eodem, videlicet pro
συμμαχία.

C. Συναίχμιος, Idē quod ὁμαίχμιος. nam συναίχμιος quoque
exponitur σύμμαχος à Suida & Hesychio.

C. Μεταίχμιον, ου, τὸ, (q. d. Interlancearium) Spatium inter
duas acies. τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id est στρατευμάτων: vt με-
ταίχμιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαχῶν. Vel μεταίχμιον quasi
μεταίχμιον. quarum deductionum vtraque ponitur ab
Eustathio. Sed & Hesychius μεταίχμιον quoque agno- F
scit, vt paulo pòst docebo. Euripides Phœnissis, — καὶ
μεταιχμίοις Ὅπλοις συνάψαι ἐμμάχων στρατευμάτων. Vbi scho
liastes esse μεταίχμιον dicit τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων τό-
πον. Idem verò alibi scribit μεταίχμιον dictum τὸ μεταξὺ
τῶν δύο στρατευμάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ‖ Per
metaphoram autem, siue (vt vult Eustath.) per catachre-
sin, dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet.
Herodotus, ἐλάμβανε τι μεταίχμιον τῆς χώρας κατεχόμενον. Eu-
stathius postquam dixit μεταίχμιον per catachresin vo- G
cari etiam τὸ μεταξὺ δύο λίθων, vt si (inquit) aliquis
dicat ἐν μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶναι. Greg. in Macc. enco-
mio, καὶ τῶν δύο παθῶν ὡς ἐν μεταιχμίῳ. Damascenus, τοῦ
γὰρ μεταιχμίου ἐστὶ θεοῦ καὶ κτίσεως. Lucianus paulo etiam a-
liter vsurpauit, vbi Momum inducit Apollini dicentē,
σὺ δὲ λοξὸς εἶ καὶ χρησμῳδίας καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον λέγεις,
id est, (inquit Bud.) Oracula ancipitia das & in v-
tranque partem ambigua. q. d. Inter duas acies ambi-
gentia.

Μεταίχμιον in eadem signif. agnoscit Hesychius. Vul- H
gata autem lexica μεταίχμιον interpretantur etiam Par-
tem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumpta vi-
detur, ita scribente, Μεταίχμιον, μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον
δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum
Hesychii expositionem dubiam reddunt quæ sequun-
tur apud eum. Nam subiungitur ab illo, Μεταίχμιον γὰρ,

ἡ ἀρχὴ τῆς μάχης ἀρχή. καὶ Μεταίχμιον, τὸ ἐν μέσῳ λιθάς, καὶ ἐν μέσῳ
τῆς αἰχμῆς.

Αἰχμητὴς, ου, ὁ, Bellator, Bellicosus: vt apud Homerum,
— βασιλῆΐ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, id est, Regi bono,
strenuóque bellatori. Exponitur etiam αἰχμητὴς κρατε-
ρὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potiꝰ
acer: quia acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idē Il. β, dicit
Κικόνων αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum.

Αἰχμάζω, F. σω, Iaculor, Vibro. Il. δ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσου-
σιν, id est ἀκοντίσουσι, vt quidam exponūt. quæ mihi
optima omnium videtur expositio. nam ipse Home-
rus Il. μ & ξ, dicit αἰχμὰς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμὰς αἰ-
χμάσσουσι, Hastas seu hastilia vibrabunt, seu contorque-
bunt, aut librabunt, aut iaculabuntur. si iaculari itidem
κατὰ χρῆσιν velimus vsurpare vt Homerus ἀκοντίζειν. Et
est ita dictum αἰχμὰς αἰχμάζειν, vt diceretur ἀκόντια ἀκον-
τίζειν. Apud Suidam αἰχμάσσουσι exponitur δοράτια χει-
ρίσουσι: sed αἰχμάσσουσι per se hoc non significat, verùm
cum αἰχμὰς coniunctum. quem accusatiuū existimo
per errorē in eius exēplari esse omissum. Per hoc autē
Hastas vibrabunt (ex specie genus intelligendo) signifi-
cat, Præliabuntur. Sophocles in Aiace, Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεί-
δαισιν ᾔχμασας χέρα; id est intorsisti: vt Bud. exponit.
Schol. καὶ αἰχμὰς ἐκίνησας.

Αἰχμάσσω idem quod αἰχμάζω. quo vti dicemus Ho-
merum si in eius loco modo citato αἰχμάσσουσι præsen-
tis temporis esse voluerimus: vt etiam videtur esse si
ita duplici σσ scribatur: sed apud Suidā vnico scriptum
habetur.

ΑἾΨΑ, aduerb. temporis, poeticum. Statim, Conti-
nuò. vel, Citò, Celeriter. ἀθρόως, αὐτίκα. Il. α, Αἶ-
ψα δ' ἄρ' ἐπιπτον ἀνὰ λαὸν ἔχοντο. Il. τ, — καρπαλίμως δ' ἀ-
νοι ἰδοιας Αἶψα καὶ ἐγρηγορέας. vbi Hesych. αἶψα καὶ ἐγρηγορέας
exponit ταχέως πάνυ, id est Valde citò.

Αἰψηρὸς, ὰ, ὸν, Celer, Citus. Odyss. δ, — αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο
γόοιο. Iliad. τ, — λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. vbi nomen pro ad-
uerbio ponitur, αἰψηρὴν pro αἰψηρῶς, vt docet Hesychius
ex Aristarcho. Erit autem αἰψηρῶς aduerbium formatū
à nomine αἰψηρὸς, idem significans quod αἶψα. Ac si ve-
rum est quod ait Aristarchus αἰψηρὴν esse positum ibi
pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Homerum dixisse eo lo-
co λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν pro eo quod Il. β dixerat, αἶψα
δ' ἔλυσ' ἀγορήν.

C. Αἰψηροκέλευθος vide in proximè sequent. post Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, vt docet Hesychius.
vnde λαιψηρὰ γόνατα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη, a-
pud Homerum. HINC Λαιψηροδρόμος, Celeriter
currens, Volucer, apud Euripidem. ET Λαιψηροκέ-
λευθος, Celeriter viam conficiens, Cuius via est celer, Ve-
lox: vt apud Hesiodum in Theog. Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην
λαιψηροκέλευθον. Vbi legitur etiam αἰψηροκέλευθον.

ἈΊΩ, (poet. cum) Audio, Apud Homerū modò cum
genitiuo, modò cum accusatiuo. Iliad. α, Ἄιε σεῖο
αὐδῆς. Od. ξ, οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Iliad. κ, Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον
ἄϊε. Iliad. ο, Οὐκ ἀΐεις ὅ τι φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη; Apoll.
Arg. 1, Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν βοῆς ἐν ἀγχόθεν ἤϊον ἡρώων. In soluta autē
oratione rarum est ἀΐω, ac poetis vsurpatur ἐπαΐω, vt
mox dicetur. Quanquam apud Lucianum videtur vsur-
patum οὐκ ἀΐοντι pro Non audienti, vel non intelligen-
ti: quum scribit, νῦν δὲ ἀπιόντος σου παιδίον, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐων
ἐστί. Idem in Philopatride dixit οὐκ ἀΐεις, sed tanquam
Homerica verba vsurpans, vt opinor. sunt enim apud
Homerum aliquoties initio versus hæc verba: vt in car-
mine modò citato. sic Odyss. ε, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή με θεοὶ
ἀθάνατοι. Iliad. ο, Οὐκ ἀΐεις ὅ μοι ἠνίπαπεν, &c. Aristoph. au-
tem ἀΐω cum genitiuo dixit pro Audire, id est dicto au-
dientem esse, Auscultare: in Nubibus, ὦ παῖ παῖ ἔξελθ'
οἴκοθεν, ἄϊε τοῦ πατρὸς, O fili fili egredere domo, patri tuo
ausculta. vel, esto dicto audiens. ‖ Ἀΐοντες Hesychius
exponit etiam αἰσθανόμενοι. non dubito quin explicans
illud ἀΐοντες quod est in hoc Homeri loco, Iliad. λ, — ἴ-
μασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. id est, Verberauit equos flagello
arguto. illi autem verbera sentientes, velociter celerem
currum agebant. Et ita quidem expono, Hesychium
sequens. at Eustathius ἀΐοντες pro Audientes accepit, ita
scribens

[illegible] [id est argueâ [illegible] argueā quē [illegible] esse hoc ab [illegible] verbere vni etiam au[illegible] Eustathius exponit [illegible] versu, [illegible] deprauatissimā apud [illegible]. Vnde existimo posse corrigi deprauatum [illegible] Hesychium locum. nam apud eum ita legitur [illegible] at ego contendo legi debere. [illegible] id est, Expirabam animam. Ad[illegible] monet tamen Eust. quosdam exposuisse [illegible] Sentiebā in animo: vt videlicet habeat hic eandem quam in proximo loco significationem.

C. [illegible], Audio. Interdum cum genit. rei, interdum & cum accusatiuo. Cum genit. vt apud Nonnum, [illegible] cum accusat. vt epigr. lib. 4. [illegible] Personae autem genitiuum habet.

C. [illegible], vt dixi, in soluta oratione potius vsurpatur quam simplex [illegible]. Est autem [illegible] (inquit Bud. in C.) [illegible] gere, & cum praepositione [illegible] iūgitur, vt in hoc loco [Plat. De Rep. 10, [illegible]] & in Gorgia, [illegible]. Aliquādo genit. iūgitur sine praepos. vt lib. De rep. 7. [illegible] Plut. in Bruto, [illegible]. Aristoph. [illegible] sine casu posuit, [illegible]. Nō sentis te ludibrio haberi. Hactenus Budaeus. [illegible] Sciendum est autem simpliciter accusatiuo iungi aliquando apud eundem Platonem, vt quum dicit, [illegible]. Sic & Sophocl. accusatiuo iunxit hoc in versu, [illegible], in qua significatione [illegible] Lucianus [illegible]. Nam Budaeus nihil aliud dicit quam [illegible] intelligere, nihil praeterea addens. atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exemplis quae citantur in locis Platonis [illegible] est intelligere, id est Cognitionem habere. (nam Cicero [illegible] intelligere in aliqua re, pro Cognitionem aliquam rei habere) at in Plutarchi loco, [illegible], vocem e[illegible] intelligentes, id est, [illegible] id quoque [illegible] audientes seu exaudientes. Neque [illegible] Plutarcho [illegible], vt hic [illegible] nam [illegible] sermonem Romanum [illegible] vocem Romanam [illegible] id est Calleo. Per[illegible] Cognitionem habeo ser[illegible] ita & apud Plu[illegible] Lucianum [illegible] accipiendum di[illegible] intelligere. Verum [illegible] posuit etiam ibi [illegible] verisimile eos [illegible] de quibus [illegible] qua vtebatur [illegible] igitur [illegible] apud Lucianum [illegible] in significatione [illegible] accipien[illegible] accipit Bud. [illegible]

[illegible] tus, Qui inno[illegible] dicit in Euterpe, [illegible] unde [illegible] ctus est. Et [illegible] cum [illegible] Demaratū exco[illegible] scriptore pro eo [illegible] posuit, ac nō itidē [illegible] atio, nec deriuatio. [illegible]

ΑΙΩΝ, [illegible], Aeuū, Aeternitas. Dicitur [illegible] quasi [illegible], vt docet Aristot. lib. De caelo. Hieron. in E[illegible] c. 26. [illegible] Seculū, annos 70 cōtinere ait. Phil. De [illegible]. Hic dicitur [illegible], pro Ab aeuo, Ab aeterno. & [illegible], In aeternū, In perpetuū. quod & [illegible]

[illegible] Dem. in epitaph. [illegible]. Aristot. [illegible]. [Est etiā [illegible] (iuxta Hier. in Ez. c. 26.) [illegible] Iud. apud Areopag. [illegible] spatiū [illegible] Tēpus vitae hominis, quia i[illegible] annorū [illegible] Aeuū apud Lat.) apud Hom. & alios, ac [illegible] secula. [illegible] habet itidē Aeuū apud Xen. [illegible] Herodot. praeter illum & Xen. [illegible] solum [illegible] dixit Archeanim [illegible] Il. [illegible] potest de morte [illegible] Xen. [illegible] forma orationis [illegible] Anth. epigr. [illegible] in Call. [illegible] gen. masc. [illegible] sed & in [illegible] Vitā finire. Ponitur [illegible]. Dulci vita pri[illegible] signif. habet (vt Od [illegible] in illo loco Il. [illegible] fœm. apud poetas: vt [illegible] more Ionico, [illegible] Sic & apud Hesiod. [illegible] legitur [illegible] Annotat autē E[illegible] dicendū est hoc ideo scripsisse [illegible] fœm. gen. [illegible] excusaret) non [illegible] hoc ipsum no[illegible] citato Herodoti [illegible] sed & multa alia quae linguae [illegible] [illegible] Eust. [illegible] dulce. [illegible] (inquit Hesych.) [illegible] Euripides in Philoct. dicens [illegible] Eustath. [illegible] animam, seu caput, [illegible] fœm. gen. [illegible] apud Hipp. [illegible] munis masc. [illegible] Hipp. [illegible] (id est [illegible] Sic [illegible] Spina medulla [illegible] Plut. [illegible] Erot. in suo lexico [illegible] sempiternus. [illegible] Perpetua est aetas [illegible] in epist. D. Pet. [illegible] Ioānis. [illegible] in epist. ad [illegible] Romanis dictos Graeco[illegible] testatur lib. 3, scribens, [illegible] Deus [illegible] Herod. [illegible] Bud. [illegible] In aeterno. Et in pass. significatione, In aeternum maneo. nam Sur[illegible] posita signif. simpliciū habent. [illegible] quod In aeuū, seu In perpe[illegible], Perpetuò duro, In aeternū [illegible] Aristot. [illegible] Greg. [illegible] Expon[illegible] accipitur hoc verbū pro Per[illegible] Deus [illegible] duro. [illegible] aeternitate cū alio seu alius [illegible] Ab [illegible]

[illegible] Longaeuus, Annosus. [illegible] Hesf. [illegible] Qui vitā mise[illegible] aerumnosā est vita, Qui [illegible] apud Soph. Oedip. qui [illegible] Misereor [illegible] ex Eurip. [illegible] In vulg. lex. citatur ex Eurip. [illegible] vita est beata, Qui beatā vitā de[illegible] Beatus. Callim. hymno in Deliū, [illegible] Apud Soph. in Phil. [illegible] Schol. [illegible] exponit [illegible] Vita aut felicis. [illegible] vocatur [illegible] Schol. In Epigr. [illegible] Longaeuus, Annosus. Soph. in OE. [illegible] Coloneo.

ΑΚΑΝΘΑ, [illegible], Spina. Et Ἄκανθαι, Spinae, quales videlicet sunt in [illegible], id est rubis, [illegible] vepribus. Hom. Od. [illegible] Dioscur. [illegible] Pro quibus Pli[illegible] Tenuius est quam caetera, hoc rubi genus, nun[illegible] spinis & minus aduncis. Luc. De hist. scrib. [illegible] ac [illegible] quae sunt circa rosam, sicut & [illegible] Spinae [illegible] Luc. [illegible]

Digitized by Google

τοὺ ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τοῖς περὶ τὴν ῥίζαν ἀκροβολίσας ὀνομάζειν. Theophr.epist. οὐδὲ ῥόδον πρὸ ἀφροῦς τὴν ἄκανθαν δὲ λαβοῦσα τοῖς ἀκάνθαις τὸ ῥόδον χαίρομεν. Apud eundem, καὶ τοῖς ἀκάνθαις quorundam animalium etiam Per catachresin autem (vt hystricis & echini) aculei, ἀκανθαι vocantur, sicut & à Latinis spinæ. Sic in hoc versu qui legitur apud Athen.lib.4, Αὐτὰρ ἐχίνος ῥίζα καρπῶν ἀκάνθαις. Hinc & ἀκανθίων dictus est, vt infrà docebo. | Metaphoricè verò ἀκανθα tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis qui vulgò areftes.q.d.aristæ. Plut.in Præcept. De valet. Νῆσος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατίᾳ σοφιστεύων ἀκάνθαν ἐπύγχανεν ἰχθύος καταπιών, id est(Erasmo interprete) Niger autem familiaris noster dum in Galatia sophisticen profitetetur, forte fortuna piscis spinam deglutiuerat. Athen.lib.8, ἀφύας δὲ καὶ μεμβράδας καὶ τριχίδας καὶ τὰ μικρὰ ὅσα συγκαταπίνομεν ταῖς ἀκάνθαις. Sic & alibi apud eundem. | Est & spina dorsi. Herod. in Melp. ἱμὰς νικρὸς ἀκάνθαν ἐπὶ τὴν ξύλον ὀρθὸν διελόντων μέχρι τοῦ τραχήλου. Propriè autem dici ἄκανθαν putarunt quidam sulcum ad lumbos vsque, vocatum etiam ῥάχιν. Sed Galenus nomina hæc distinxit lib. 11 περὶ χρείας μορίων. Totã enim seriem vertebrarum(vt Cam.scribit) ῥάχιν nominari putat,& in hac viginti exteriores processus, (quasi munimenta quædam, id est προβλήματα illarum) ἀκάνθας. Gorræus postquam verba fecit de herba quæ ἄκανθα vel ἀκανθος appellatur (de qua mox dicam) ab illius similitudine partem illam ἀκανθαι vocari ait, ita scribens, Cæterùm ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages ἄκανθα dicta est. nec modò ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarum processus in corporis posteriora exerti,& aculeo spinæ que non dissimiles. | Ἄκανθα præterea (vt idem Gorr. annotat) dicta est peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam propriè ἀντικνήμιον appellant, anterior scilicet tibiæ angulus, quòd multùm acutus sit. | Ἄκανθα (inquit Nicandri schol.) propriè ἀντικνήμιος. Et paulo pòst ἀκάνθας exponit φολίδας & ἀντιπέματα, id est squamas: enarrans hæc Nicandri verba in Theriacis, ἀκανθας ἀντιπέμματα. | Ἄκανθαι denique dicuntur Difficultates, Molestiæ, (metaphoram vt à Lat. spinæ) Difficultates, Molestiæ, siue Salebræ & scrupuli, vt aliis metaphoris Latini dicunt. Hinc apud Athen. ἀκανθας ἐν τῇ ζητήσει ἐκλέγειν. Et apud eundē lib.6. ἐκ τούτων τῶν τὰς λογικὰς καὶ ἀκάνθας αἰτιολογίας Ουλπιανός. Et apud eundē lib.3. ὁ ζυγοδείκτης καὶ ἀκάνθας τῶν σοφιστικῶν διὰ συλλογισμοῦ, τὰς ἀκάνθας ὑπὸ τῆς ἀκριβείας συνάγεσθαι. (Bud.interpr.) Omniaq; à differente prolata ad disputationē reuocas,&velut ad vnguem vis omnia esse exacta inter loquēdū:vt ne scrupul' quidē maneat.

Ἄκανθα, ης, ἡ, Herba, acāthus à Plinio dicta. Diosc. lib. 3.cap.19.ait ἄκανθαν vel ἑρπάκανθαν esse herbā, quæ folia multo lactucaceis latiora habet & longiora, erucæ diuisura, nigricantia,&c. Acāthos(inquit Plin.) est topiaria & vrbana herba, elato longóque folio, crepidines marginum assurgentiúmq; puluinorum toros vestiens. duo genera eius sunt, aculeatum & crispum, quod breuius: alterum læue, quod aliqui παιδέρωτα vocāt, alii μελάμφυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autē ponitur non solùm ἄκανθα sed & ἄκανθος, afferente illam Diosc. descriptionem. Cui subiungit, Non esset in aculeatarum censu nisi foliorum extrema per caulem in spinulas occallescerent. Hunc alii παιδέρωτα.

Ἄκανθα ἀγρία(itémq; Ἄκανθος ἄγριος, vt putat Gorr.) id est Acantha syluestris, scolymo similis,&c. Dioscor. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam scolymo similē esse dicit, eiusdē cum superiore generis (hæc enim, syluestris, illa, satiua est) sed breuiorē & magis aculeatam.

Ἄκανθα λευκή, Acantha alba, Spina alba frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido, molli folio & chamæleonis albi simili, angustiore cādidioréq; subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. ex Dioscor.& aliis. ET Λευκάκανθα cōposito nomine apud eundē Diosc. de qua seorsum tractat, videlicet lib.3, cap.21: quum descriptio ἀκάνθης λευκῆς habeatur eiusdem libri cap.14. Dicit autem huius λευκακάνθης radicē similem esse radici cyperi, amarā & validā, pluribus eam non describens. Vnde sumens Gorr. λευκάκανθα (inquit) frutex est radice cyperi, valida & amara. Is diuisis nominibus etiā ἄκανθα λευκὴ vocatur, de qua suo loco dictū est. Hæc ille. At sunt qui contrà diuersarum esse plātarum nomina existimēt: ex quorū sententia hæc in vulg.lexicis scripta sunt, Differūt λευκάκανθα & ἄκανθα λευκή. nā illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & carduos cēsetur. Illa vndique spinis infesta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatū etiā echinum in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in syluosis ac montanis locis nascitur. Illa solidā habet materiā, hæc cōcauum & inanē caulem. Hæc, inquā, in vulg.lex. sumpta ex nonnullis qui de re herbaria scripserunt. Sed quàm sint cōsentanea descriptionibus Dioscor.& aliorum veterum, tibi lector iudicādum relinquo. Cæterùm quem nos fruticē vocamus aubespine, quod est ad verbum ἄκανθα λευκή, Spina alba,(q.d. albe espine) sunt qui aliū ab hoc esse putēt, quum descriptio in omnibus nō cōueniat. Nōnulli autē aliud esse genus albæ spinæ autumāt. Vide infrà Ὀξυάκανθα.

Ἄκανθα Αἰγυπτία siue Ἀραβική, Frutex est qui (vt ait Diosc.) spinæ albæ similis esse creditur. ET Ἀκανθὶς alio nomine à quibusdā appellatur, vt scribit idem Dioscorides.

Ἄκανθα βασιλική (q.d.Spina regia) ex Theophr. affertur, De caus.pl.lib.1.c.10.

Ἀκανθὶς, quæ & Arabica spina seu Ægyptia. vide paulo antè. Præ se fert autē hæc quoq; vox nominis diminutiui speciē. | Ἀκανθίδας accus.pluralē ab ἀκανθίς, sunt qui adiectiuē esse putent, in hoc Phaniæ versu in Anth.epigr. Χηλίδας ἀκανθίδας φῖλ' ἀκανθίδας: vt videlicet χηλίδες pisces à Gaza ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες ob spinarum multitudinem.

Ἀκανθὶς, auis nomen, vide infrà.

Ἀκάνθιον, dimin. Parua acantha, id est spina, q.d. Spinula.

Ἀκάνθιον est etiam herba similis albæ spinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, & lanugine araneosa obductis, qua collecta depexáq; vestes bobycinis similes texūtur. Hæc Gor. ex Diosc.& aliis. Scribitur & ἀκάνθιον.

Ἄκανθος, ου, ὁ, vel ἡ, Arbor, quæ à Gaza redditur Acer apud Theophr.lib.3. hist.pl.cap.4, vt in & fœm. gen. vsurpatur. Virg.Georg.2, Balsamáq; & baccas semper frōdentis acanthi. In quem locum hæc annotat Seruius, Acanthus arbor est in Ægypto semper frondens, ἄκανθος dicta quia spinis plena est. Hæc Seruius. Probus in eundē locum annotat ἄκανθον herbam esse spinosam, folia habentē lata & rugosa. Idem Seruius alibi fruticē, quodā loco & herbam esse tradit. In illo certè cum Theophr. conuenit, quòd esse arborem quæ in Ægypto nascatur, & à spinis nomen habuisse tradit. Sic enim Theophr. ἡ δ' ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πλὴν τοῦ πρέμνου. Theocr. Id.1, Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. quē versum imitatus Virg. in Palæmone scripsit, Et molli circū est ansas amplexus acātho. In illo autē Theocr. loco scribit schol. εἶδος δὲ φυτοῦ(φασὶν) ἄκανθος. Hes. quoq; inter cætera dicit esse nomen φυτοῦ. Huius seu arboris seu fruticis virgulta flexibilia esse aiunt: vnde Virgilium alibi dixisse, -flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in vulg. lex. cum acantho Plinii confunditur, de qua suprà in Ἄκανθα.

Ἄκανθος pro erinaceo, vide infrà.

C. Ἑρπάκανθα, herba quæ & ἄκανθα. nā ita Diosc.lib.3.c.19, Ἄκανθα, οἱ δὲ ἑρπάκανθα, &c. Putatur autē vocata quòd foliis suis longius serpat, hæreat & nitatur.

C. Κυνάκανθα, vel Κυνακάνθη, Sentis canina, de qua Arist. anim. lib.5. Ita in vulg.lex. Respōdet tamē potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. sonat enim Sentis canina seu Rubus caninus. C. Λευκάκανθα vide suprà in Ἄκανθα λευκή. C. Ὀξυάκανθα, vel Ὀξυάκανθος, Acuta spina. Ὀξυάκανθα (inquit Diosc.lib.1.c.123) quā alii πυρίναν, alii & πυρακάνθαν appellāt, arbor est pyrastro similis, spinosa valde & minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles,&c. Sunt & qui κυνόσβατον eam appellent, vt idem tradit cap. 114 eiusdē libri: ita enim id orditur, κυνόσβατος, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι. Hæc à Theophr.& Ægin. ὀξυάκανθος etiā appellatur. Officinæ (inquit Gorr.) Berberis, rura spinam cineream appellant. In

quo tamen sunt qui [illegible] esse illam [illegible] in sepibus nasci [illegible] quæ [illegible] Herodoto [illegible] appellet, sed spinam vulgò [illegible], vel [illegible] petur. C. [illegible] (q. d. Multispina) Genus suffruticis, apud Theophrastum Hist. pl. [illegible] dictum à multitudine spinarum. C. [illegible] arbor alio nomine [illegible] dicta, vide igitur [illegible]. C. [illegible] planta cuius meminit & Nicander in Ther. [illegible] id [illegible]. Quidam putarunt esse Berberis officinarum: sed ab aliis reprehenduntur: sicut & qui [illegible] esse crediderunt. Diosc. lib. 1. cap. 18. [illegible] esse ait pyracanthæ magnitudine.

C. [illegible] (q. d. Hircina spina) Frutex est (inquit Gorræus ex Dioscoride, lib. 3. cap. 23) cuius radix lata & lignosa summo cespite nititur: vnde surculos humiles robustos latissimè fundit. In quibus minuta folia multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas & firmas occulunt. Ab eius radice vulnerata, manat lacryma pellucens, gracilis, lenis, sincera, subdulcis, quæ etiam [illegible] dicitur, atteritur [illegible] & medicamentis accommodatissima. Citatur & ex Theophr. lib. 9. Hist. plant. cap. 1. Apud Hesychium autem legimus, [illegible].

C. [illegible], Spinis carens, seu aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. Hist. pl. lib. 6. c. [illegible] & [illegible] opponuntur. Pisces quoque qui sunt exosses (vt in vulg. lex. annotatū est) [illegible] dicuntur, vt muræna: sic qui vnicam spinam habent, [illegible], ab Aristotele. In iisdem lex. citatur præterea ex Herodoto, [illegible] de in proximè præced. C. [illegible], Ramos habens spinosos, seu aculeatos, apud Theophr. C. [illegible] [illegible] dicitur planta quæ foliis est spinosis seu aculeatis [illegible] anus, cnicus. Theophr. Hist. pl. lib. 6. cap. [illegible] &c. [illegible]

C. [illegible], Per spinas seu sentes gradiens. Spini gradus, vt verbo [illegible] modo dici possit vt Pontigradus. Ex [illegible] quod à [illegible] deducitur, & in compo [illegible] in Anthol. [illegible] spinæ metaphoricè [illegible] spinas [illegible] Vel potius Ericetes [illegible] quum di[illegible] in vulg. lex. [illegible] expositio [illegible] Eust.

C. [illegible], Spinarum colle[illegible] quo [illegible] di[illegible] [illegible] nitur [illegible]. Videtur [illegible] dicatur quasi A[illegible]

C. [illegible] Spinis coronat⁹. [illegible] Aristot.

C. [illegible] spinis vescens, & [illegible] [illegible] Spinas gerēs seu [illegible]. Gre[illegible] [illegible] seu produ[illegible] [illegible] Spinas gero. seu produco. In vul[illegible] [illegible] Spinosum fie[illegible] [illegible] est enim a[illegible] [illegible] compositione po[illegible] [illegible] Pro [illegible]

C. [illegible], Spinosa seu aculeata folia habēs: [illegible] Vide [illegible] suprà.

[illegible], Spinosus, Spinis abundās. Vel simpliciter, Spinas habēs: vt qui [illegible] opponitur: sicut apud Theophr. lib. 6. c. [illegible]

[illegible] Sic apud Arist. lib. 2. [illegible] (vel poti⁹ [illegible]) dicitur esse [illegible] spinas habēs. A quibusdā [illegible] exponitur etiā Spinis horrens. [illegible] Dumosus, Senticosus. Herodot. [illegible]. ¶ Itē [illegible], Aculeatus, Aculeis horrēs.

[illegible], metaphoricè. Difficultatibus & molestiis plenus, sicut & [illegible] pro difficultatib⁹. Sic vsurpatur in prouerbio, [illegible], ad verbum Spinosa vita. Vide Suidam.

[illegible], Spinosus. Idē quod [illegible] apud Theophr. nā lib. 6. c. [illegible] dixerat [illegible], statim post appellat [illegible]. [illegible] appellatur & lacryma habēs herbæ, iucundi [illegible] quæ in summo huius vertice continetur. Hanc [illegible] appellat lib. [illegible] cap. 16. [illegible] Plinius [illegible] idem quod [illegible]; vel potius [illegible] in [illegible] dē. Nā [illegible] exponit [illegible] Nic. Ther. [illegible] ET [illegible] apud [illegible], Ex spinis factus, Ex spinis cōtextus.

[illegible], Spineus [illegible] apud Marcū & Ioannem [illegible] spinis cōtexta, quā fuit coronatus: vt [illegible] Corona ex [illegible] spinosam coronā vertit, nō discernens. Corona spinea. Seruator noster. [illegible] Spineus, ab [illegible] Spinea ligna, Spinea materies. [illegible] Diosc. [illegible] [illegible] sentiscetū. nomen [illegible] ET [illegible], vt [illegible]

[illegible], Spinetum [illegible] in vulg. lex. habetur. Quod si [illegible] dicitur [illegible] dicemus quale [illegible] quoque [illegible] pro [illegible] trisyllabum pro [illegible] esse [illegible] tum seu aculeatū reddo. Vnde & recipiamus, tale [illegible] Spinosus seu aculeat⁹ fio, vel sum, Spinis horreo. [illegible] Theophr. de lactuca syluestri [illegible] seu aculeis horre[illegible] [illegible] spinis hirsuta vocat quæ [illegible] animalia [illegible] [illegible] quod Basil. metaph. vsurpat [illegible] dicerēt, vt [illegible] Libaniū, [illegible] Græca [illegible] de pall. [illegible], accusationibus quibusdā & [illegible] epist. quadā [illegible] tuæ tanquā aculeis horrebant, [illegible] [illegible] horrescebāt, vel, horridæ & aspe[illegible] [illegible] nunquam spinis [illegible] additæ erant.

[illegible] Spinosum [illegible] do, in actiua signif. Exponitur & [illegible] Spinosus [illegible] m, Spinis horreo. ET [illegible] [illegible] contraria [illegible] signif. q. d. Expinare, i. Spinis priuare. [illegible] cōpos. [illegible] euellere. Sed in vulg. lex. exponitur etiam [illegible] acutum esse.

[illegible], Echinus, seu Erinaceus: vel (vt alii) Ericius. [illegible] Habet autem erin[illegible] aceus aculeatū totū fere corpus, vnde ab aculeis [illegible] nomē accepit: ob quā etiam [illegible] apud He[illegible] appellatur. Sic & in illo versu quē [illegible] citaui, videmus [illegible] echinos appellatos [illegible]. Hesychio [illegible] est [illegible] & [illegible], vbi [illegible] deesse videtur aliquid. ET cōpos. [illegible] in vulg. lex. Echinus terrestris.

[illegible], idem quod [illegible], pro Echino. [illegible] (vt [illegible] ait Gal. lib. [illegible]) terrestris erinaceus dictus est à Sorano, quod armatus sit [illegible], id est Spinis. In vulg. lex. ex eodem citatur [illegible] quem Hesychius [illegible] nominat.

¶ [illegible], Auis quæ Spinus à Gaza dicitur apud Aristot. [illegible] Ligurinus Virg. Georg. 3. Littoráq; halcyonē resonant & acanthida dumi. Vbi Seruius, Per dumos resonat acanthis, quam alii luscin[i]am esse volunt, [illegible] verò carduelem, quæ spinis & carduis pascitur, vt [illegible] vnde etiam apud Græcos [illegible] dicta sit [illegible], i. spinis, quibus pascitur. Hæc Seruius. Theocr. Idyl. [illegible] ET [illegible] adiect. po[illegible] [illegible] (vt quidā putāt) vide suprà in [illegible] post [illegible]. [illegible] eadem auis quæ & [illegible], si schol. Theocriti [illegible] adhibemus. Is enim in illum Theocriti versum [illegible] scribit, [illegible]. Quibus subiungit, [illegible] vocari à Theocrito quòd (vt Aristoteles & Alex. [illegible]) [illegible]. Et addit, [illegible]. In vulg. tamen [illegible] legitur hic [illegible]. Hesychio autē [illegible]

A est passeris species. Etymologico quoque (ex Orione)
ἀκανθὶς vel ἀκανθυλλίς, est passer qui spinis insidet. In vul
garis lexicis Ἀκανθυλλίς, Spinus auis, Aristot. De nat. an.
lib.8, cap.3, & lib.9, cap.13, vbi arganlis auis exponitur.
¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, vt ait Hesychius. At Suidas
negat cicadæ speciem esse ἀκανθίαν, tradit que esse eius
epithetum ex eo quòd ἐν ἀκάνθαις (id est inter spinas) ca
nat. Et Ἀκανθίας Etym. est itidem species cicadæ.
In vulg. lex. Ἀκανθίας τέττιξ, prouerb. in mutos, musices
ignaros atque indoctos, [illegible]: quòd
B cicadæ ἀκανθίαι dictæ, minimè sint vocales, sed mutæ.
Ἀκανθίας, Spinax piscis, apud Aristot. De nat. anim.
lib.6, cap.10, & lib.9, cap.37, ἀκανθίαι [illegible], Spinaces &
mustelli. Sic interpres. Vide & Athen. lib.7.

ἌΚΑΤΟΣ,

ου, ὁ, Genus nauigii actuarii, quod probari possit hoc Bassi versu in Anthologia epigr. [illegible] ναύτας [illegible]. Sed apud Herod. est nauis oneraria, in Polymnia scribentem, καὶ [illegible] ἀκάτοισι, id est, In acatis frumentariis. Quidam
C [illegible] videtur ἐπιθέτως ap-
pellare ἀκάτους poeta apud Athen. lib.1, dicens eorum inuentores Caras fuisse:
φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. ¶Baysius De re
nauali, Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide & Luciano
De veris narrationib. qui agebatur velis potius quàm
remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δ' ἦν) ὡς [illegible] μεγάλην καὶ βίαιον
[illegible], id est, Et nauem quæ acatus erat, vt
ad longam scuámque nauigationem ferendam esset
idoneam, armandā instruēdámque curaui. Et paulo pòst
D subdit, καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲ [illegible], i. Neque amplius contrahere vela
[illegible] in potestate nostra erat. Thuc. in 7, [illegible]
[illegible], καὶ [illegible] καὶ ἀκάτους, [illegible]. Hactenus Baysius. ¶Ego autem obseruaui (quod à nemine annotatum reperi) poetas Græcos vt plurimum Cha
ronti dare ἄκατον. Hermesianax apud Athen. lib.13, [illegible]
Χάρων [illegible] εἰς ἄκατον [illegible]. vbi mentio
dum videtur subesse voci ἀκάτῳ. Sic Bassus in Anth. epigr. [illegible] ἄκατον, &c. nam modò hunc locum citaui. Sic Antiphilus Byzantius ad Charontis cymbam al-
E ludens, [illegible] εἰς [illegible] ἄκατον. Alia testimonia mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem an ἄκατον Charontis dixerint pro eo quod Latini interdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάρωνος
[illegible] vel [illegible].

Ἄκατος, Genus poculi metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concauitate. Eustathius scribit esse φιάλην [illegible], i. phialam nauigii formam habentem. Quæ autem ea esset, lege apud illum.
F Ἀκάτιον, Parua acatus, est enim diminut. ab ἄκατος. Thuc.
[illegible] ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃστικὸν, [illegible]
[illegible], id
est (interprete Baysio) Acatium ambiremem, ceu prædonum, multo antea aucupantes facultatem aperiendarum portarum imposuerunt curru, quò nocte intempesta, permissu magistratus, per fossam transportarent ad ma
re. Quem in locum annotat Græcus schol. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν esse nauigiolum quod vtrinque remis agatur, in
quo vnusquisque remigum binos remos ducat. Idem
G Baysius alio loco annotat Strabonem ἀκάτια pro prædatoriis nauigiis posuisse, ita scribentem lib.11, [illegible]
[illegible] ἀκάτια ἔχοντες [illegible]
[illegible], id est, A latrociniis quæ in
mari factitant, vitam tolerant, acatia habētes leuia, angusta & velocia, quæ vix vectores vigintiquinque capiant: rarum autem est ea posse in totū triginta capere. Videtur autem Baysius hoc potuisse confirmare
H (videlicet ἀκάτια prædones etiam vti consueuisse) ex Thucydidis loco modò citato vbi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃστικὸν, &c. Idem Baysius non probat quod Valla Nauigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque nauigii actuarii genus fuisse tradit, autores esse dicens cum alios omnes ferè historicos, tum vero Plutarchum. Ego verò, si actuariæ naues gene-

A raliter esse dicantur (cum Nonio) celeres, ita vocatæ quòd cito agi possent, ἀκάτιον actuariam nauem, seu actuarium nauigium non malè reddi crediderim: aut, (vt formam diminutiuam exprimamus) actuariolum, vel, cum Cicerone, Actuarium minutum. Budæus actuarias naues à Latinis dici putauit quæ remis agerentur, non tantùm velis. Certè ἀκάτιον non solùm velis solitum agi (vt apparet ex Xenophonte, καὶ [illegible]) sed & remis, ex Thucydidis loco modò citato manifestissimū
B est. Quidā ἀκάτιον esse voluerunt quod Galli brigantin vocant. quod propriè sonat nauigiolum velox & expeditum quo prædones vtuntur. eos enim appellamus brigans. & quidem ἀκάτιον etiā appellari prædatorium nauigium, ex Strabonis loco patuit paulo antè.
¶Quod autem scribit Baysius ἀκάτια etiam quædam fuisse maxima, & ad id probandū hūc ex 1 Polyb. locū affert, [illegible] καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc verò ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polybius καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ
C μέγιστα ὄντα: sed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, id est, Quæ ex acatiis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Vt si quis scripsisset apparari cum aliis nauigiis etiam maximas quasque cymbas, esse cymbas maxima etiam nauigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quasque cymbas intelligeremus eas quæ inter cæteras maximæ essent, vel Quæ præcipuæ essent magnitudine, siue Quæ cæteras magnitudine excederent. Sic & maximas quasque formicas dicere quis possit, non intelligens tamen formicas maxima esse a-
D nimalia.

Ἀκάτιον (inquit Hesychius) Velum acatii, aut, Princeps qui ciuitatem gubernat, aut Iudex, aut Magnum velum, aut Nauis, seu nauigium. Est etiam phiala, ideo fortasse quòd rotundo nauigio sit similis. Hæc Hesych. Harum autem signif. (quarum quædam metaphoricæ sunt) exempla desiderantur.

Ἀκάτειος (inquit Iul. Pollux) ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, id est, Magnus & proprius (ad verbum, germanus) malus. ὁ δὲ
[illegible], ὁ δὲ ἐλάττων, [illegible], id est, Qui autem est
E retrò, [illegible] at minor, [illegible]. Ita quidem accipiendo ἱστὸν pro malo: sed Hermolaus ἱστὸν pro velo accipit: ita scribens. Est enim acatium nauigii genus actuarii: autores Plutarchus & omnes ferè historici. Pollux quidem velum in naui maximum acatium vocari tradit: sicut minimum dolonem: tertiū verò quod retrorsum panditur, epidromon. Vbi ἱστὸς malum significet an velum, dicetur in explicatione ipsius vocis, suo loco. Hesych. certè præter significationes modò ex eo descriptas, vult ἀκάτια esse etiā calceamenti genus, [illegible]
F [illegible]. Et Suidas [illegible] esse scribit [illegible]. ¶Notandum est interim & hoc ἀκάτειος ex Polluce poni, nō ἀκάτιον, quāuis non distinguat Hermolaus, eius locum proferens. Hesychius certe pro omnibus significationibus neutrum genus ponit.

ἈΚΕΟΜΑΙ,

οῦμαι. Fut. ἀκέσομαι & ἀκέσσομαι, vnde ἄκεσμα) Sano, Medicor, Medeor: vt Il. π, Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, Vlcus hoc
sana, Vlceri huic medere, vel medicinam adhibe. Ibidē in [illegible] ἀκειόμενοι posito ἀκειόμενοι pro ἀκεόμενοι, pleonasmo literæ ι. Apollon. Argon. 1, — [illegible]
G [illegible]. Rursum Hom. dicit ἀκέσασθαι δίψαν (Il. χ, — [illegible]
[illegible]) ad verbū, Sanare sitim, pro Sedare siue restinguere sitim. quasi videlicet sitis sit morbus.

Ἀκεῖσθαι, Mederi, metaphoricè. Herodotus in Thalia, [illegible] ἀκεόμενος τὰ [illegible]. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur vt & ἰᾶσθαι, pro incommodo cuipiā mederi, aliquo videlicet salubri cōsilio, aut alio modo: vt Od. κ, — [illegible] φίλοι. [illegible] [illegible]. Idem Il. ν, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες
H ἐσθλῶν. Potest tamen & aliter accipi, vt dicam in ἀκεστός. Idem Herodotus ibidem, [illegible]
[illegible]. ¶Capitur & pro Expiare apud Platonem Pol. 2, [illegible]
[illegible], Mederi sceleribus, id est scelera

... morbo prouenium: eo- citur, de phalangio, ... [illegible] A-
... [illegible] ... ita
que vt hic Aristotelus ... enim ... fcri
Lucianus ... Sic enim ... Rursum vesti
bit ... [illegible]
menta supra sarcire. Idem ... metaphoricè. Xe-
nophon ... Item, Ἀκέω, Sarcire, metaphoricè. Xe-
nophon, ... [illegible]
... id est, Damna quæ amici in re familiari passi e-
rant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur.

Ἀκέω etiam inueniri testatur Hesychius, qui ... exponit ... A quo Ἀκέομαι interdum passi-
uè accipitur, pro Sanati. Item pro Sarciri. ... apud Pausaniam, Sanato autem morbo. & Hes. ... exponit ...

Ἄκεσμα, ατος, τό, Ex Ἀκέομαι, ὁ, Sanatio, Medicatio, Medela. Hesychius ... exponit ..., & ... Exponitur & ..., id est Sanitatis recuperatio, vno verbo, Conualescentia, si Latinè dici posset. Fit à præteriti prima persona ...

Ἀκέσιμος, ὁ, ἡ, Sanabilis. Idē quod ... Hesychius ... exponit ... Et vt ab ... fit ..., sic ab ... dicemus: nisi fortè deprauatè legi- tur apud Hesychium ...

Ἄκεσμα, ατος, τό, Idem quod ..., siue ..., siue ..., quorū illa duo hic præcedūt, hæc sequuntur. Iliad. ... id est Remedia. Fit autem ... tanquā à futuro ..., quum præcedentia omnia verbalia ab ... fiant: sicut & quæ sequūtur composita. Verbi ... (inquit Eustathius) videtur futurum esse per ... vt apparet ex ... significante ... ab ... Quod tamen Eustathius di- xerit non ita intelligendum est quasi ... imme- diatè formetur à futuro habente ..., sed illud ... futuri ... certo quoque ponit (siue vsitato, siue inusitato) ... formatum sit ..., quemadmodum ab ... habente ... futuri ..., vel potius ..., formantur ...

Ἄκεσις, εως, ἡ, Idem quod præcedentia Ἄκεσμα siue Ἄκε- ... apud Hippocra- ... legitur tan- ... id est, Va- ... Sanatio, apud Plutarchum in Lycurgo. ... Item ... Sanabilis, Medicabilis ...

Ἀκεσώ, dictus Apollo, quasi ... à facultate sanandi ... præesse fertur. ... Orpheus initio ... appel- ... in aliis ex ...

... Sanans ... ad verbum ... nostratem ... Scribitur ... ratia. ... Ex ... & ..., compositis ... compositum ... De Hippocra- ...

... secunda ... Sanabilis, Me- ... apud Hippo- ... verò ... reddi ... Hesychius expone ... exponitur ...

Apud Homerum ... Eustathio, hoc in versu Iliados ... Ἀμ ... mentes virorum virtute præditorum. Faciles emendatu ... vt exponitur ..., sic & ... exponi de- ... quod tamen in breuibus scholiis non est obser- ... in iis enim exponitur ita hic locus, Sed errori ... peccato medeamur, virorum strenuorum mentes

faciles sunt sanatu, id est, facilè in melius conuertun- tur. Itaque ac si exponendum sit ..., eodem sen- su quo ..., existimo ... perinde esse ac si quis diceret, Sed hanc animorum infractionem & demis- sionem sanemus. Nec tamen nego posse alio ... aliò ... referri.

Ἀκεστής, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medi- cus. Apud Eustathium ... habetur cum acuto in pe- nultima, scribentem ex vet. gram. Phryges medicum ita appellare. Apud Suidam legitur ... id est ... pro ... : fortasse quòd apud Suidam Dorica ... autem dialecto scriptum ita repe- risset. Volunt tamen ... sequentes eum qui vo- ces collegit diuersis ... pro diuersa significatione acci- pientes accentum, ... pro medico scribi ... Xenophon Paed. ... quum est nomen proprium ...

Ἀκεστής, οῦ, ὁ, Sartor ..., vt sunt vestimentorum ... medici, quum aliqui in morbū inciderint, tunc illis ... Quo tamen in loco vete- res quidam sartores ... non ... sed ... habent. ... exponeret non ... hic exēpl. illis adhi- bita nonnulla ... dicere ... nequaquam hic exempl. ...

sed si ... barbarum ... prorsus est barbarum. ... iam vehicula quædam Sicula ... potius scri- bere fidem deberem ... Fortasse autem ... (quanuis duobus locis ... in ... vocantur ... nam apud Stephanum est ...

Ἀκεσταί Siciliæ ... Ἀκεσίς, ιδος, ἡ, Fornacis ferreæ quadam est apud ... vt habet Dioscorides ... postquam dixit, ...

bendum ... legatur ... fere ... subiungit ... eius exempl. ... urbs Sicilia ... genus ... lib. 5. cap. 84. ... &c. Quæ postrema verba ... grandes autem ac ferreæ sunt ... Ruellius ... ita acestides, per summa fastigia ... officinis appellari quoque (vt in vulgatis lexicis traditur) virgas velut axes trans- uersas ... &c. Marcellus ... voce Græci ab Acesta Siciliæ ... des ... axibus huiusmodi compactum ... regulas ... mirari nequeo qui factum fue- rit ... vt Ruellius ... Atque ... non viderint ... ad præcedens ... interpretes ... referri ...

Ἀκέστωρ ... Ἀνήκεστος, ... Immedicabilis, ... Dicitur & ... ab eodem Morbus insanabilis ... Pericle, & ... à Plutarcho in ... & ita quibus nullum adhibe- ri ... Coriolano ... remedium potest. Ego ... in his aliisque huiuſ- modi locis existimo reddi posse Implacabile, quum Pla- care & inter se reconciliare dissidentes & iratos, sit vel- ut Sanare dissidium & iram. Eodem verò sensu ... irreconciliabile verti etiam posset, si Latina lingua pa- teretur. Transfertur autem & ad alia, & dicitur ... Malum graue, seu grauissimum q. d. ... Malum ex quo sequitur damnum irreparabile. Vel, Ma- lum inexpiabile. Isocr. Helenes encomio, ... Idem in Panathenaico, ... Citatur & ex Hesiodo, ... Ex Herodoto autem ... Apud eundem in Thalia legitur ... de Zopyro, pro fœdissima, & qua nulla fœdior esse possit ... Malum grauissimum, ... maximum, & quo nullum maius esse queat. ... à morbis metaphora, qui quum insanabiles sunt, pro grauissimis habentur. Sed quibusdā in locis ... aptissimè reddi posse, Nihil grauius, quibus verbis Latini sæpe vtuntur cū verbo Cōsulere: vt Cicero ... Quintū fratrē ames, neue quid cum patiare gra- ... cōsulere de se quā expedire sororis tuæ filio. Vide & ... exemplaria Thesauri Lat. linguæ à patre meo e- dito. Talis autem interpretatio huic Thucydidis loco conuenire videtur, lib. 1. ... vult significare. Interdum ... Budæus ... vult significare ...

Atrox & facinorosum, vel inexpiabile: vt apud Demosthenem, τῶ μηδὲν ἀνήκεστον γεγενῆσθαι, vbi per ἀνήκεστον declarari cædes & homicidia: & sic ab eo sæpe accipi. Ibidē citat hæc ex Iuliano, quæ ille scribit de morte Cōstantii loquens, ζημίαν δέδῃ τοῖς θεοῖς ἐκδεδιῶσθαι τῶ παθεῖν τι δρᾶν τι ἀνήκεστον, id est (eodem Budæo interprete) Deûm benignitate nō necesse fuit nobis aliquid indignū vel pati vel admittere. Sed vox Indignum non satis significans esse videtur ad exprimendam vim nominis ἀνήκεστον. Obseruandum est autem in hoc & in præcedente loco (sicut & passim in aliis apud scriptores Græcos) ἀνήκεστα & ἀνήκεστον poni, nō addito κακὸν & κακά. B ET Ἀνηκέστως, aduerbium, Insanabiliter, Immedicabiliter: vt ἀνηκέστως ἔχω, Insanabili morbo teneor, seu laboro. ‖ Ἀνηκέστως, Atrocissimè, Crudelissimè, Exitialiter. q. d. Insanabili malo vel clade. Herodotus non procul à fine Thaliæ, φασὶ δὲ τοὺς πολλοὺς ... ἀνηκέστως διεργάσθαι. Apud Plutarchum, μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως exponitur, Neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare.

Ἀκεστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Sartorius, Ad sarturā vestiū pertinēs: vel, C Ad sarciendū aptus: aut Sarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (subaudiēdo τέχνη) Ars sartoria, Ars sarciēdi vestes, Ars sartrix vestiū. Plut. in lib. πότερα τῶν ζώων φρον. &c. tradit Democritū dixisse homines ab aranea duas hasce artes didicisse, ὑφαντικὴν & ἀκεστικήν. Gal. ... ἰατρευτικῆς ad Patrophilum, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῆς ... ἐπανορθοῦν καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων ἀκεστική. Apud Platonem in Politico ἀκεστικὴ subiecta est fullonicæ, vt ... ‖ Possit etiam ἀκεστικὸς dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus: & Ἀκεστικὴ, Ars medicandi, ab ἀκεστὴς significante medicum. D

Ἀκέστρια, ας, ἡ, Medicatrix: vt sit ἀκεστὴς, ἀκέστρια: sicut ... ‖ Item Sartrix, ῥάπτρια. Ælius Dionysius vult ἀκεστρίας dici, non ἡπητρίας: scribens & ἡπήτριαν prorsus barbarum esse: vt quidem refert Eustathius. qui etiam ὑφαντρίας appellari tradit ἀκεστρίας. Quidam vir doctus Antiphanis fabulam ἀκεστρίας interpretatus est Sutrices, quid sequutus, nescio: ego certè Sartrices vertissem. ‖ Ἀκεστρίας (inquit Erotianus in lex. in Hippocr. pag. 16 meæ editionis) Attici τὰς ῥαφίδας appellant (id est acus) E παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια, id est, Ex eo quòd sanent (id est sarciant) vestimenta. Vbi vereor ne pro ἀκεστρίας vel ἀκέστρας vel ἀκέστρια legendum sit, de quibus iamiam dicam.

Ἀκέστρα, ας, ἡ, Acus. Lucianus in dialogo Mercurii & Charontis, καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, id est Acum ad velum sarciendum. Quod rectè conuenit cum eo quod ab Etymologico scribitur, Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι. Id est, ἀκέστρα, acus maior, quam nunc appellant σακκοράφιον. Dicitur autem ἀκέστρα παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα τῆς ἐσθῆτος. Hæc ille. Generaliter F tamen quāuis βελόνην (i. acū) significari hac voce crediderim: quum scribant quidam grammatici ἀκεστρίας esse quæ subtilissimis ῥαφίσι (confunduntur autem ῥαφὶς & βελόνη interdum) vestimenta sarciant. DICITVR & Ἀκεστρὶς eadem signif. qua ἀκέστρα, videlicet pro acu. nam Etymologicus ἀκέστρας ait esse ἡπητρίας: quo nomine Eustathius exponit ἀκεστρίς: sed apud hunc legitur ἡπητήριον, quod perinde valet. ET Ἀκεστήριον Hesychio idem quod Ἀκεστρὶς Eustathio: sicut vicissim Hesychius & Eust. nominant ἡπητήριον quod Etymol. ἡπήτριον.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, Idem quod ἀκεστὴς, Medicus. Suid. Gregorius, Χριστὸν δὲ ... ἀκέστορα. Apud Euripidem ἀκέστωρ Φοῖβος, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præses. ‖ Est etiam Ἀκέστωρ nomen proprium filii Ephippi ab Achille occisi. Plut. in Probl. HINC Ἀκεστορία, ας, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. Argon. 1, — ἀκεστορίην τε θεοπροπίας θ' ἐδιδάξατο. vbi ἀκεστορίην Ionicè posuit pro ἀκεστορίαν. VNDE Ἀκεστορικὸς, οῦ, ὁ, Medicinalis, Ad medicum vel ad medicinam pertinens. ET Ἀκεστορικῶς, Aduerb. Medicinaliter, ad verbum.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poetas interdum: vt apud Hesiodum, — νήκεστα ..., quod aduerbialiter ponitur pro ἀνηκέστως, id est insanabiliter.

A ¶ Ἄκος, εος, τὸ, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. ἄκεα, Ionicè pro ἄκη, remedia, apud Herodotum lib. 1. Propriè medela quæ adhibetur alicui morbo, vt & apud Hippocratem vsurpatur. Vide apud Colum. ... ἄκος, lib. 7. cap. 3. ‖ Item ἄκος remedium cuiuslibet mali. Il. 1, — οὐδέ τι μῆχος Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Archias in Anthologia epigramm. — Τοῖ δὲ κακῶν εὗρεν ἄκος ... Apud Platonem, ἄκος ποιεῖσθαι, Remedium afferre.

C. Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis B medens. In vulg. lex. ex Strab. lib. 6. Apud Pollucē quoque hac significatione πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακῆ malè scriptum, vt opinor.

Πανάκεια, Medela, Medicina. Apud Hesychium autem legitur πανακεία, accentu in penult. At verò apud Suidā (sicut & alibi passim) πανάκεια: qui non solùm exponit θεραπεία, vt Hesychius: sed & nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia Æsculapii, vt ex Aristophanis Pluto annotatur. Sed & Plinius id testatur lib. 25. cap. 4. Callimachi autem schol. in hunc illius locum hymni in Apollinem, Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ... C ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exponit τὴν ἴασιν, quod idē est cum θεραπείαν, quod ex Hes. & Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, quum significet omnem morborum curationem.

Πανάκεια, Panacea herba (quæ & Πάνακες, & Πάναξ ... Galeno ad Glauc. lib. 2) ita dicta quasi omnia sanans. vnde Plinius lib. 25. cap. 4. Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc à Lucano vocatur potens, in hoc versu, Et panacea potens & Thessala D centaurea. Schol. Nic. in hunc Ther. versum, Πρῶτον δὲ Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, id est, θεραπευτικὴν vocari τὴν Χειρωνείαν, quæ & κενταύρειον & πανάκεια vocetur. Πάνακες (inquit Hesychius) herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Dioscorides πάνακες Ἡράκλειον, & πάνακες Ἀσκληπιοῦ, & πάνακες Χειρώνιον describit lib. 3. cap. 55, & 56, & 57. Panacea (inquit Gorr.) à quibusdam leuisticum, à quibusdam etiam centaureum maius dictum fuit, quòd succurrat omnibus vitiis, plurimisque polleat remediis. Idem subiungit, va- E ria medicamēta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticū autem hoc vocabulo appellatū fuisse testatur Dioscorides eiusdem libri cap. 58, & Theoph. Histor. lib. 9, cap. 7. Nicandri schol. in Ther. vbi ipse poeta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταύρειον (quod & Χειρώνειον) vel τὸ Ἀσκληπιεῖον. multa enim esse πανάκεια ... Idem schol. in hunc eiusdem libri locum Ἄχθει καὶ πανάκες φλογίνιον, ... Πανάκειος ... ἀμάραντον, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ πανακέσιον ... F φυτόν. In vulg. lex. habetur Lucretium salem etiam hoc nomine adoptare consueuisse.

Πανάκη, ης, ἡ, pro πανάκεια herba, & filia Æsculapii, in vulgatis lexicis citatur ex epigr. ET Πανακὶς, ίδος, ἡ, apud schol. Nicandri.

Πάναξ etiam vocatur illa herba (vti dixi) vnde succus eius ὀποπάναξ, sed peculiariter succus seu liquor panacis Heraclei. Ita enim Dioscor. orditur caput 55 libri 3, Πάνακες Ἡράκλειον ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, id est, Ex panace herba confectum, Diosc. lib. 5. cap. 72.

G C. Ἐξακέομαι, οῦμαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, vt exprimatur vis præpositionis quæ auget. Sed & vacare interdum constat. ‖ Ab Homero metaphoricè dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. δ, & Od. γ, pro Placare: sicut & ἀνήκεστον ὀργὴν supra interpretatus sum Implacabilem iram. Elegāter autem hoc dicitur, tanquā sit ira morbus animi. ‖ Et Ἐξακέσασθαι pro Sarcire, sicut & ἀκέσασθαι Eustath.

Ἐξακέω, ῶ, etiam inuenitur eadem signific. in Pyth. Car. aureis.

H Ἐξάκεσις, Sanatio. ET Ἐξακεστήριος, Sanandi vim habēs. Quod nomen Iupiter & Iuno habent, vt tradit Hesych. In vulg. lex. exponitur Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo & manifesto errore.

¶ Ἀκεύω, pro ἀκέω, & Ἀκεύομαι pro ἀκέομαι, Vnde Ἄκευμα, pro ἀκεσμὸς, Medela, ἴαμα.

ΑΚΗ [illegible] ... ferri. In compositio- ... nam hinc [illegible] ... Eustathius. Ab eodem [illegible] ... de quibus paulo post dicetur. Ab [illegible] ... manatur [illegible] & [illegible], quæ ... illud per formam diminutiui. Quin & [illegible] ab [illegible] deductum esse volunt grammatici [illegible].

[illegible], Acuo. Et pass. [illegible], Acuor: vnde [illegible]. Acutus & sine incremento [illegible]: deinde [illegible], mutato [illegible] in χ. Hom. Od. [illegible] [illegible] id est [illegible], vel [illegible], inquit Hesychius. Eustath. autem hanc quidem & ipse significationem agnoscit, videlicet pro [illegible], sed vt sit [illegible] quasi [illegible], quæ etymologia multo minus esse videtur rationi consentanea quàm altera illa ex Etymologico à me allata. Affert autem idem Eustath. & aliam deriuationem simul cum alia significatione, sed ridiculè subtilem, meo iudicio: vt videlicet dicatur [illegible] [illegible], à verbo [illegible].

C. [illegible], Vtrinque acutus, Anceps. Ex vtraque parte incidens: vt [illegible], apud Sophoclem in Aiace, id est, [illegible], Ensis vtrinque exacutus cote, vel redditus acutus. Non dubium est autem quin [illegible] dicatur quasi [illegible], eadem formatione qua & reliqua quæ sequuntur. Quare nemo (vt opinor) negauerit deprauatum esse Etymologici locum, in quo ab [illegible] deducitur: & pro eo quod ibi post [illegible] ... ita legendum ... Cæterum [illegible] non [illegible], ab aliis scribi sciendum est.

[illegible], metaphoricè, Aristoph. in Nebulis, Lingua anceps. quæ metaphora & in nostrate sermone manet. Chion in epistola ad Matridem, [illegible] ... ancipitem visum præbens.

C. [illegible], Valde acutus, q. d. Bene acutus. Nic. Alexiph. ... vbi Schol. [illegible] ... acutissimos ... Sic Apoll. Arg. ... per contractionem ... dixit: quod alius ... Apud Hesychium ...

[illegible] ... Ensis quem aliquis nu... [illegible] tanquam à [illegible] ... compositis ... apud eundê Hes. ... vide infra. ... Protensam habens ... alioqui in textu ... accentu in penult. ... item ... Hesychius, ... optima est tam ... Idem tamen ... Sed ... signific. vide in se...

... protensus, longus ... protensam habens a... simplici... Eu... factum, ... idem ... habens, vt idem ...

[illegible] Diminutiuum ab [illegible] ... habet ... vmen significationem primitiui [illegible], quanquam Græci lexica volunt peculiariter [illegible] esse sagittæ cuspidem: quibus assentiri videtur Pollux. At Chrysostomus quodam loco non [illegible] simpliciter, sed [illegible] [illegible], quasi appellat sagittæ cuspidem. Hinc & [illegible]

dicit Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Dioscorides lib. [illegible] vbi [illegible] alii aculeos, alii cuspides, quidam & spicula interpretantur. Apud eundem verò alio loco [illegible] exponitur Sagitta. Porro autem generaliter [illegible] pro acumine, siue acie, apparet ex eo quod appellatur [illegible], Vnguium acumen siue acies, in Anthol. epigr. Pro eodê [illegible] dicitur.

[illegible], rectè Seruius ... dicitur à Græcis curæ. vnde Acidalia Venus, iuxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio quam Seruius huic voci tribuit aliter quàm per metaphoram accipi possit. eadem videlicet qua Latini ... [illegible] vsurpant.

C. [illegible], Protensam ... habens aciem. Idem quod [illegible] ... autem [illegible] (si apud Hesychium rectè scriptum est) ... [illegible] & [illegible], vt illa à [illegible] & [illegible] ... spidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

[illegible], Cuspidatus ... ad verbum. [illegible] inquit Suidas, [illegible] ... Hesychius contrà, [illegible] ... id est Sine ferro. nisi fortè legendum est [illegible] ... id est Sine acie. Sed rectius Suidas, meo quidem iudicio ... [illegible] formatur tanquam à [illegible], Squamatus, tanquam à verbo [illegible] facto à nomine quod [illegible], & ab [illegible] formatû per reduplicationem, vt Etymol. tradit.

¶ [illegible], Idem ... id est [illegible], Mucro, Cuspis. [illegible], vt ait Hesychius. Apud eundem tamen exponitur particulariter [illegible]. Ab Etymologico, [illegible] ... generaliter acumen. [illegible] ... Ab Homero ponitur Il. χ. [illegible] ... intellige [illegible] ... vbi ... surpatur & in soluta oratione à [illegible] ... eodem ... Antisth. & Crateris ... precedente versu ... in dial. Dios. ... Hinc ... quidam nomen [illegible], vt dicetur suo loco.

[illegible], Turris forma quædam. Etymol. [illegible], Induciæ, Pax sequestra, Requies à bello. [illegible] ... Herodianus lib. ... [illegible] ... generaliter ... vt [illegible] ex Thucyd. ... Requies, Laxamentum: vt ... Ab eodem autem poni videtur pro mora, remoratione seu retardatione, lib. 8, pag. 190. [illegible] ... Dictum [illegible] ... id est, quod sursum versus habeatur ... cuspides ... inductarum tempore videlicet) tradunt Schol. Thuc. Suidas & Etymol. atque alii quidam grammatici. Quam deriuationem quamuis hic sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, & potius ab [illegible] verbali [illegible] deduci posse [illegible] ... præsertim quum Galenus apud Hippocratem [illegible] exponat [illegible] & [illegible]. Dionysius Halic. inter vocabula [illegible] & [illegible], atque adeo [illegible], quibus est vsus Thucydides, hoc annumerat. Ab Hesychio [illegible] exponitur etiam [illegible]. Hinc [illegible], & [illegible] ... Retineo nauem in alto, Nauem in ancoris habeo, subductis velis propter tempestatem, vt Bud. ex Suida & Hesych. exponit. Herodot. in Eratone, ... Sed & ipsæ naues dicuntur [illegible] apud Arrianum lib. [illegible] ... Currum retrahere & inhibere. secundum quam signific. Schol. Sophoclis in Electra [illegible] exponit [illegible]. [illegible] in alio Herodoti loco Valla Stabilire vertit: sed eius interpretatio reprehenditur. [illegible] autem apud Hesychiû habetur, qui exponit [illegible]. Sicut & [illegible].

[illegible] ONH, [illegible], Cos, in Isocratis apophthegmate, [illegible] ... Ecenim cos ...

non fecat ipfa quidem, at gladios acutos reddit, fiue acuit. Horatius in Arte poetica – fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipfa fecandi. Ἀκόνη Ναξία, Cos ex Naxo infula, apud Diofc. l. 9. Prouerbia funt, ξυρὸς εἰς ἀκόνην, Nouacula in cotē. fub. ἦλθεν, vel ἐμπίπτει, i. incidit. & Ἀκόνην σπάζεις, Cotē alis, vt Erafmus exponit. quem vide. Huius autē vocis ἀκόνη Etymologicus aliā etiam deductionem affert, videlicet à κονῶ, fed prætuli quam ponit ab ἀκή. Vide Καταχονῶ paulo pòft. A

Ἀκόνη à quibufdam exponitur, ex Iulio Polluce, Pila, Hirci pars iuxta tempora. Intellige autem hircum (τράγον dicit Pollux) cauitatis eam partē quæ fub temporū extremitate in interiorem neruum affurgit. B

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Acuo, Exacuo, propriè cote. nā ab ἀκόνη factum effe manifeftiffimum eft. Luc. in Timone, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι.

Ἀκονάω, metaphoricè, etiā pro Incito, Impello. vt apud Latinos Acuo, Exacuo. & fæpe apud Græcos παροξύνω, & θήγω. Herodianus, εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχήν. Id eft, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt & incitarunt. Xenophon autem Παρακονᾶν ψυχὴν dicit abfolutè pro animum exacuere ad fortitudinem, & quafi alacritatem animo comparare. Pæd. 6, ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, οὗτός τι καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Vfurpatur verò hoc compofitum Παρακονῶ in propria fignificatione à Theophrafto De pl. lib. 5, cap. 6, pro fimplici ἀκονῶ. C ‖ Paffiua autem terminatione huius verbi in actiua fignificatione vtitur idem Xenophon Hell. 7, πολλοὶ δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας. Alioqui Ἀκονάομαι, ῶμαι, eft Acuor, Exacuor. D

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, Incitamētum, metaphorica fignificatione, vt ἀκονᾶν pro Incitare.

C. ΚΑΤακονάω, ῶ, ab Etymologico affertur ex hoc Euripidis loco. καταχονᾷ μὲ σοῦ ἀβίωτος βία, idque, vt confirmet etymologiam vocis ἀκόνη à κονῶ fignificante φθείρω & λεπτύνω, præfixo α epitatico, vt videlicet dicatur ἀκόνη quafi διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expofitione verbi καταχονῶ conuenit quod legimus apud Hefychium, videlicet κατακόνα expofitum διαφθορά. Fuerit igitur Καταχονῶ (vt opinor) Corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Sed & quin pro Acuo fumatur hoc cōpofitum, minimè dubitandum puto. In illo porro Euripidis loco pro βία reponendum credo βίον, fiqua ex tam paucis verbis de eo fieri coniectura poteft. E

C. ΠΑΡακονάω, ῶ, vide paulo antè cum fimplici Ἀκονάω.

C. Νηκονής, Recēns vel nuper exacutus, id eft redditus acutus. Νηκονές, νεωστὶ ἠκονημένον, Hef. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo antè.

ἌΚΩΝ, & Ἄκοντος, ὄντος, ὁ, Iaculum, Spiculū, Miffile, Telum. In Anthol. epigr. – καὶ ἄλλα δεινὰ ἄκων, Ab ἀκὴ fignificante ὀξύτητα, fit ἄκων (inquit Euftath.) vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam. & priorem corripit, quum contrà ἄκων quo fignificatur Inuitus, priorem producat, vtpote ex ἀέκων factum per contractionem. Hom. Odyff. Ξ, verfu tertio à fine, Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Ariftid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς ἀστραπαί τινες, ἀφιέμενοι κατενεμήθησαν. Vfurpant tamen poetæ frequentius ἄκοντα, profæ autem fcriptores frequentius ἀκόντιον. Hefychius ἀκόντιον exponit per ἄκοντα, tanquam per notius: exponit & per δοράτιον. F

C. Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculi vibrator, Qui iaculum feu fpiculum mittit, Iaculator. Opp. De venat. lib. 3, Οὐ πανδὴν ἐπιοῦσαν ἀκοντοβόλων αἰζηῶν. G

C. Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iacula obferuat, id eft iaculorum ictus, vt videlicet eos vitet. Vide Etymol. qui habet ἀκοντίω malè pro ἄκοντι.

C. Ἀκοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Iaculifer, Iaculum ferens. Quē ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Vtitur autē hac voce ἀκοντοφόρος Dion hiftoricus. H

¶ ἈΚόντιον, idem quod ἄκων, (licet formam diminutiui habeat) fed frequentiore in vfu, ac præfertim in oratione foluta. Xenoph. Hell. 4. ἤρεσαν τι ἐντὸς ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xenophontem Thuc. ἀκοντίου βολὴν dixit lib. 5, p. 186, ἢ μέχρι μὲν λίθου ἢ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. apud Athenæum, Γαῖαι δὲ φυλάσσοντες ἀκόντιον εἴκαθ' ἵσασι Οἰνωπίωνι. Hefychius ἀκόντιον exponit δοράτιον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro teli iactu fumitur: vt apud eundē Xenoph. δὲ ὅπου μὴ ἐν αὐτοῖς εἰς ἀκόντιον ἀφικνοῖντο, ἀκοντίζει τὸν φθέγγοντα. Vbi ἀκόντιον exiftimo poffe exponi ἀκόντισμα, ex hoc eiufdem fcriptoris loco, Hellen. 4, πολλοὶ μέν τι Λακεδαιμονίους ὥστε αὖ οἱ πελτασταὶ ἐδεδίεσαν ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος ὑπομένειν τοῖς ὁπλίταις. Ἀκόντιον à Macedonibus dicta fuit & fpina dorfi, tefte eodem Hefychio. qui addit & aliam fignificationem, fed quæ mendofe fcripta effe videtur.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, Iaculus, ferpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quafi à Iaculum dicas Iacularis. Luc. De dipfad. ὄντως ἀκοντίαι δὲ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες. Nicād. in Ther. – σὺ δ' ἴσκεν ἀκοντίας ἠδὲ μόλουροι. vbi fchol. dicit ἀκοντίας effe ὄφεις κατὰ τὰ ἀκόντια διαπρήσσοντας. addens effe & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὥσπερ τὰ ἀκόντια.

Ἀκοντίαι, Stellæ fic dictæ quòd iaculi modo ferātur.

Ἀκοντιὰς, Herba quæ medetur canibus morfis à ferpentibus, vt inquit Hefychius. Exiftimo autem de ferpentibus id intelligendum qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco quem modò citaui.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à fanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hefychius tamen habet duntaxat, ἀκοντικὸν, φάρμακον οὕτω καλούμενον.

Ἀκοντιζὸς, Hefychio idem ferpens qui & Ἀκοντίας.

Ἀκοντίλη, idem in lex. vulg. ex Nicandro. Etymologicus autem fcribit, Ἀκοντίαι, ὄφεις τινές· καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι, καὶ Ἀκοντία, βοτάνη τις. Vbi pro ἀκοντίαι reponendum effe ἀκοντίας, apparet ex iis quæ modò dicta funt. Sed & ἀκοντιὰς pro ἀκοντία legendum puto.

¶ Ἀκοντίζω, Iaculor, Iaculum vibro, vel intorqueo, feu fpiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1, de Perfis loquens, πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accufatiuo, accufatiuo (inquam) rei vel perfonæ: cum accufatiuo rei, vt Il. Ξ – ἀκόντιζεν δὲ ἀμαρυσσὰς Αἰχμαί. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plutarchum, περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. (Sed & datiuo rei iungit idem poeta, quū dicit ἀκοντίζειν ἔγχεϊ & ἀκοντίζειν δουρί). Cū perfonæ autē accufatiuo, pro Iaculo peto, feu ferio. (quo etiam modo Horatius verbo iaculari eft vfus) vt apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xenoph. ἀκοντίζει τὸν φθέγγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τινα. vt Thuc. lib. 7, εἰς τοὺς πλέοντας ἀκοντίζοντες. Citatur ex eodem cum datiuo: fed eum locū aliter accipio. Ab Homero autē dicitur ἀκοντίζειν cum genitiuo perfonæ, fed fubaudita præpofitione κατὰ, vt Il. ρ, Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animaduertendum eft autē (vt etiam ex citatis exemplis colligi poteft) ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam latè patere interdum quàm Iaculari quod à iaculo deducitur. De ventis dicitur à Mufæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, paff. Iaculo feu telo petor. vnde ἀκοντιστὸς, Iaculo petitus, fiue ictus.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, Iaculatio, Iaculi feu teli iactus. Xen. Hell. 4, ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. ‖ Ἀκόντισμα (q. d. Iaculamentum) pro vulnere quod eft iaculatione feu iaculando inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπλέως. At vulg. lexica ἀκόντισμα non folùm pro vulnere, fed & pro ipfo iaculo feu telo poni volunt.

Ἀκόντισις, Iaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις vtitur Suidas ad expofitionem τοῦ ἀκοντισμός.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, Iaculator. Interdum Iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰς Ἀχιλλεὺς apud Theocr. (Doricè pro ἀκοντιστὴς.) Hom. Od. ς, Ἡ μὲν ἀκοντιστὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Vbi obferuandum eft coniungi ἀκοντιστὰς & τοξότας (quod per ῥυτῆρας ὀϊστῶν fignificatur, id eft ὀϊστῶν, Euftachio) ficut & paffim apud fcriptores Græcos coniunguntur. Thuc. lib. 1, πολλοὶ δὲ τοξόται τε καὶ ἀκοντισταί. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως ἱππεῖς μὲν ἀκοντισταὶ ἢ τοξόται. Herodianus lib. 7, μάλιστα οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τὰς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσι. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν fuprà.

Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, Iaculatio. Vel, Iaculandi ars, feu peritia. Hom. Il. Ψ, defcribens illa quatuor celebria certamina,

Ἀκμαῖος, α, ον, Vigens ætate, Florens ætate, Integer ætate: aliquando ἀκμαῖος τῇ ἡλικίᾳ, aliquando ἀκμαῖος simpliciter, & de eo dicitur qui ætate viget simul & robore, id est cui per ætatem datur robusto esse. quo sensu ἀκμαῖοι λόγοι dicebatur, cuius Plutarch. in Probl. meminit. vnde à Suida ἀκμαῖον exponitur ἰσχυρόν, νεαρόν, ... Plut. in Alexandro, αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἀκμαιοτάτης στρατιᾶς ... id est, cum validissima & robustissima parte exercitus. ¶ Transfertur verò & ad alia ἀκμαῖος, vt ἀκμαιότατος χειμών, maximè vigens hyems, vel vehemens. Greg. Naz. De baptismate, μεσημβρίαν τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Meridies tempus lucis maximè vigens. vel, Tempus quo lux maximè viget. Aut per nomen verbale vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν, Lucianus in Timone, Ira vigens, ira vehemēs, vt ira sit ablatiuus. Et cum præpositione, ἀκμαῖοι πρὸς ἔρωτα, in Anthol. epigr.

Ἀκμαῖος, Tempestiuus. Antipater Sid. in Anthol. epigramm. ἀκμαῖος ... Sic exponitur ἀκμαῖος & apud Theophr. De caus. plant. lib. 3. sed Scaliger ἀκμαῖον ad ipsa vigoris momenta ac tenorem referendum esse docet. Vsurpatur & de persona: atque ἀκμαῖος venire dicitur qui tempestiuè aduenit. Soph. Aiace, Πούς Τεῦκρος ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Vbi Teucer quàm tempestiuus, si accesserit, adueniat. Notat autē hic schol. ἀκμαῖοι, ... quod dicēdi genus paulo antè exposuimus. ¶ Ἀκμαῖος, Maturus (sunt autem affinia tēpestiuus & maturus) vt ἀκμαία παρθένος apud Lucianum, nubilis virgo. quæ matura viro à poeta Latino dicitur.

Ἀκμάζω, F. σω, Vigeo vel floreo ætate. Ætate sum firma. Item, Sum vegetus & validus per ætatem, Polleo iuuenili robore. Isocr. De pace, ... Apud eundē ἀκμάζοντες & πρεσβύτεροι opponūtur, in Panath. Ἀκμάζοντες ... Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, iuuenilis ætas, viuida & vegeta. ¶ Dicitur verò per metaphoram ἀκμάζειν pro florere, vigere, pollere quacūq; re. vt ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodotum in 1. Opibus florere. Et apud Æschinem in Ctes. dicitur Persarum rex ἀκμάζων nauibus & pecuniis & pedestribus copiis. Interdum & cum præpos. πρὸς accusatiuo iuncta. vt Plut. in Fabio, ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, quod q̄dā interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opib⁹.

Ἀκμάζειν non solum de homine dicitur, sed de variis etiam rebus: sicut & ἀκμή. Et vt ἀκμὴ dicitur νοσήματος, sic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod est ἐν ἀκμῇ. quasi quod est in ipso vigore mali, quum dolor ad summum venit, vt ita dicam: adeo vt iam consistat. Ἀκμάζων πόλεμος, Bellum quod est in suo velut vigore, Bellū vigens. Fortasse feruere potius diceretur bellum hoc sensu: vt dicitur calere pugna. Fortasse etiam non malè ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phrasis idem sonat quod Feruente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente conuiuio, vt ita loquar. Vel, Quum vigeret conuiuium, In medio conuiuio. ¶ Ἀκμαζούσης νυκτός, apud Herodianum, Nocte intempesta, interpr. Politiano. q. d. Vigente nocte. tunc videlicet quum est μεσονύκτιον, id est medium noctis, siue media nox. Sic ἀκμαζούσης ἡμέρας, apud eundem Herodianum dicitur meridies. quò pertinet illud Gregorii, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thucydidē ἀκμάζον θέρος, adulta æstas, vt loquitur Cornel. Tacitus, hellenismum hunc (vt opinor) æmulās. At παρακμάζον θέρος, præceps æstas, vel potius præcipitans, seruata eadem quidem in Græco, sed non & in Latino sermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1, adultis iā frugibus. ¶ Vbi adult⁹ in propria significatione capitur, nō metaphoricè, vt modò in Adulta æstas. Intelligendū autem, Tempore eo (æstatis videlicet) quo iam adultæ sunt fruges. Interdum copulantur hæc duo θέρος & σῖτος. vt apud Thuc. ... θέρους ... τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν. Pollux ... σίτου ἀκμὴν & σίτου ἀκμάζοντος coniungit. Apud Diosc. lib. 1. ... ἀκμάζοντα μῆλα, quæ verè ad maturitatem peruenerunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Iam adultis frugibus, quidā Maturis iam frugibus, reddiderunt.

Ἀκμάζειν δὲ πράγματα, apud Xenophontem exponitur, Res sunt in ipso articulo, Res sunt in cardine. Pæd. 4. ... ἀκμάζει ... ἀκμάζει ... διόρθωμα.

Ἀκμαστὴς, ὁ, ἡ, Strenuus, Validus, Robustus. Herodianus, ... καὶ ἀκμαστὴν ... Ita accipi ἀκμαστής, paulo antè docui. Fit autem ἀκμαστής ab ἀκμάζω, formādo videlicet à tertia præteriti persona verbi passiui. (quod tamen inusitatum est) ἤκμασται: at ἀκμαστής fit ab ἀκμή.

C. Ἐνακμὴς, & Ἔνακμος, Vegetus, Robustus, In vulg. lexicis. ¶ Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Inualesco, ἰσχύω, Suid.

C. Ἐπακμος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, Idem quod præcedens Ἔνακμος. Dioscorides autem scribens, ... ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ... ἐπάκμους ἀκάνθας, minus validos aculeos, vt quidam interpret. id est minus validè pungentes. In vulg. lex. ἔπακμος ἄκανθα, redditur Non penitus integra spina, ex Marcello. (perperam, vt opinor, addita negatione. Item, Rotunda & mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον esse dicit Budæus, Quod est acie exacutum, vel Quod aciem seu cuspidem habet. Cui expositioni subiungit illum Dioscoridis locum.

¶ Παρακμάζω, Vigeo, Vegeta sum ætate. Et ἐπακμαστικός, Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro florente ætate, citatur ex eodem B. ... Ἐπακμαστικός, Inualescens paulatim, vel Sensim efferuescens, vt Bud. exponit in hoc Galeni loco, ... ἀκμαστικός, ... παρακμαστικός, Idem, ... ἐπακμαστικός. Gorræus ἐπακμαστικόν πυρετόν esse scribit qui quum vnam à principio ad finē vsque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseuerat, sed assurgit atque inualescit: eumque ἀναβατικόν alio nomine appellari. In vulgat. lex. annotatur, morbum increscentem Celso esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν παρακμαστικόν, qui sensim decrescit, leniórq; fit & languidior.

C. Π Α ρακμὴ, ῆς, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit B. Plut. De cohib. irac. ... quem locum Erasm. sic reddidit non malè, (meo iudicio) Vnde liquet & illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte spote velut emarcescere. Apud Galenū παρακμαί, accessionum remissiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ apud eundem, Remissio febris. Et παρακμὴ ... Tēpus quo se remittit & mitescere incipit. Latini morbū inclinatum dixerunt. ¶ Παρακμὴ, senilis ætas & flaccescens, quando iam robur consenescit. Budæus 605. Ad quam significationem pertinet exemplum ex Plutarcho modò allatum. De vi autem præpositionis in hoc nomine, dicam in sequente verbo.

Π Α ρακμάζω, Vigorem languidiorē habeo, Vigor meus elanguescit, aut iacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. Hoc autem quia fit in senectute præcipuè, exponitur παρακμάζω & Consenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ ex tribus interpretatio magis mihi placet: qui verti etiam posse existimo, Ad effœtam ætatē vergo. quia quum effœta ætas dicitur, vigor amissus declaratur. At verò Marcescere ætate, & Marcere ab annis, (vt dixit Ouidius de Tithono) est decrepiti, ideóque lōgè viterius progreditur quā τὸ παρακμάζειν. In quo verbo (sicut & in nomine παρακμή) præpositionē παρὰ tempus elapsum denotare arbitror. vt παρακμάζειν propriè dicatur is cuius vigoris tempus elapsum est, siue cuius vigor aut vegeta ætas præterit, seu desiit: aut παρακμάζων sit is cuius vigor præterit, seu desinit: παρακμαστικός autē, cuius vigor iam præteriit siue desiit. eandémque vim habeat præpositio παρὰ in παρακμαστικός quam habet in παρηβηκώς, (pro quo & ἀφηβηκώς dicitur) & in παρηλικιωμένος. Denique παρακμαστικός propriè sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut vegetam ætatem, sicut παρηβηκώς, Pubertatem egressus. Sed παρακμαστικός exponitur etiā Emeritus, Qui cōsenuit. ¶ Tra-

ferrur autem & ad [illegible] apud Xenoph. Sympoſio, [illegible] marceſcit. In qua ſignificatione de flore itidem dictum [illegible] ob-ſeruaui. Cui exemplo aptè iungi puto hoc ex Plutarcho, in quo [illegible] & [illegible] copulat. vt Xenophon [illegible] dicit. Habetur autem apud eum in Bruto, [illegible] deferbuerit. (Bud. interpr.) quũ conſenuerit ira [illegible] In vulg. lex. citatur ex Dioſcor. lib. 5. cap. [illegible] yrti, Marcello interprete. (Ruellius autem vertit Quæ maturitatem excedunt:) ego lubenter vertam Flaceſcentes). [illegible] tra ex Plutarcho in Cæſare, [illegible] pro Non peruenire ad maturitatem ſeu vigorem. [illegible] Item [illegible] præceps autumnus, Bud. interpr. Item [illegible] ex Dioſc. citatur pro Inclinato decedenteque periculo. Quum autem de homine dicitur [illegible] accuſatiuum [illegible] (vt apud Gregor. Naz.) pro [illegible] Vigorem annum, & ſecundum quoſdam Effortuno (ſicto nomine) vt hoc Theophr. [illegible] De cauſ. plãt. lib. [illegible]

[illegible], Cuius temporibus eſt vigor, vt [illegible] apud Galenum, [illegible] terra acclus ſeu reclinata. Bud. [illegible] eſt vigor, [illegible] incipere [illegible] Galenus à [illegible] & vſque ad quadrageſimum annum durare, à quo [illegible] Fefenectus capiat initium. [illegible] eodem Budæo interprete. Gorræus [illegible] increſcentem [illegible] febrem [illegible] & ſpeciem eſſe vnam febris continentis quæ [illegible] vocatur, quæ à primo die ad poſtremum vſque ſemper de ſua magnitudine remittit aliquid, donec prorſus definat.

[illegible] Verbo [illegible] exponitur etiã Temporibus eius floruit, ſeu clarruit [illegible] Metaphori[illegible] epigr. lib. 2. [illegible] Ætatis florem egreſſus, vel Qui [illegible] Paulus 1. ad Corinth. cap. 7. verſu [illegible] reddit Quòd ſit ſuperadultæ [illegible] Eraſmus, Si prætereat nubendi tempus: [illegible] quæ ſit non matura videlicet [illegible] plerique matura. vt [illegible] Virgilius [illegible] illud quo nuptiæ contrahi [illegible] compoſito ſit tempus [illegible] quod eſſe ſcimus in ætatis [illegible] Myron Prieneuſis apud Athenæum [illegible] lib. 14. [illegible] Siqui vegetiores eſſent quàm pro ſeruili forma. Vel, Siqui vigorem quem dam præ ſe ferret maiore quàm qui in ſeruis ſoleat [illegible] pro [illegible] idem quod [illegible] nam Etym. [illegible] malè ab hoc [illegible] quidam deduxerunt, quũ [illegible] deriuatum ſit, vt [illegible] Adultus, vel Florens & exuberans, vt inquit Bud. citans ex Hom. Od. [illegible] Vbi Euſtath. [illegible] obſeruat [illegible] ex Ariſtarchi ſententia, exponentis [illegible] autem pro [illegible] quidam ac [illegible] quod [illegible] etiam ſignificat [illegible] deduxerunt, vbi [illegible] decreui. [illegible] Etiam nũc, idem quod [illegible] inquit Suidas. [illegible] hoc epigr. [illegible] loco, quem Suidas [illegible] xdeſt, ſeruatur etiamnunc. Citat & alia exem[illegible]

pla. Sic accipi mihi videtur & à Theocrito Idyll. [illegible] (legitur autem [illegible] apud eum Doricè pro [illegible]) hoc in verſu [illegible] nuper. Cuius interpretationi error contigit [illegible] per [illegible] exponit [illegible] & in vulg. lex. exponitur ex non ſatis attentè conſiderata expoſitione ſcholiaſtæ. Plane enim exiſtimo [illegible] dixerat [illegible] hic [illegible] eſſe non autem [illegible] Platonem [illegible] nam Battus interrogat [illegible] quod verſu vno interrogat [illegible] Reſpondet [illegible] Pertinere de acti diceret [illegible]

[illegible] pro Etiam co tempore (inquit Budæus) citãs ex Polybio [illegible] Huic autem loco aptè fortaſſe iungetur hic eiuſdem ſcriptoris, in fragmento quodam libri 16. [illegible] quæ [illegible] ſignificare hic putent Aliquãdiu. Cæterũ [illegible] ſit deriuatum ab [illegible] hoc adiſcribitur [illegible] magis otioſis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

ἈΚΚΩ, [illegible] Acco mulier (de qua paulo pòſt dicetur) à cuius nomine originem habere putatur verbum [illegible] quod eſt, Simulatè recuſo, Fictè aſpernor, Fingo me nolle quod maximè velim. Eſt etiã generaliter, Simulatione vtor. Lucianus [illegible] Vbi Lucianus [illegible] dicuntur [illegible] ſi verbis [illegible] pecuniam illi offerenti[illegible] bus, fingit ſe magnopere renuti, & eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, velut coactus. Plutarch. [illegible] Syneſius [illegible] nus apud Suidam, de quadam aſtuta muliere [illegible] Sic de mulieribus ſæpe [illegible] dicitur, & quidem de veteratoriis ſcortis, quæ vt plurimum ſe addicant, [illegible] præſtant (diſſimulatione verendo) & difficiles [illegible] nec facile ſe exorari ſinũt. Tale quiddam apud Latinos eſt Delicias facere, meo quidem iudicio, niſi quod hoc latius patet. Gall. dicitur de huiuſmodi hominibus [illegible] Cæterũ ſuſpicor errorem eſſe apud Suidã, vbi legitur [illegible] legendum enim [illegible] deriuatum [illegible] vt ſit, Volentem aliquid ſimulare ſe nolle. Cicero ad Atticum, Certi ſumus perſuſſe omnia quiſſe [illegible] tandiu Id eſt diſſimulamus, vt vulgò exponitur. Suidas & Heſychius volunt hoc verbum inter alia ſignificare [illegible] loco [illegible] aliter quàm in præcedentibus locis videtur [illegible] hoc Themiſtii in orat. quadam ex iis quas editio Aldina addidit [illegible] non ſolùm [illegible] (ſi eidẽ Suidæ credimus) ſed etiam [illegible] ſignificat (vt modò dixi) [illegible] pro Muliebriter acceptẽt (vt opinor) [illegible] autem pro Stulta facere aut dicere [illegible] Stultitia dicta aut facta oſtendere. Addit autem [illegible] hoc verbum à quadam ſtulta muliere quæ [illegible] vocabatur. Eaſdem Heſychius dat expoſitiones [illegible] ſed nihil de origine huius verbi [illegible] Plutarch. [illegible] qui [illegible] vri [illegible] addere [illegible] bus habet Eraſmi adag. viſum eſt addere [illegible] dicebãtur qui quum eſt [illegible] Græco prouerbio quippiam, tamen ſicte re[illegible] ſuſperent accipere quippiam, tamen ſicte reſcribit [illegible] quoque mulier durat. Scribũt [illegible] hodie quoque mulas notæ ſtultitiæ, quæ [illegible] mulierem fuiſſe quampiam cum imagine ſua, perinde atque [illegible] ſpeculum [illegible] confabulari: vt hinc vulgò, qui ſtulta [illegible] alia muliere [illegible] aliquid agerent [illegible] dicerentur & [illegible] aut ineptius aliquid agerent [illegible] Apparet, illud etiam [illegible] nomine compellarentur.

Digitized by Google

moribus huius mulieris adfuisse, vt recusaret quæ tamen cupiebat. vnde & ἀκκισμὸς ficta huiusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasmus, qui stultū hoc Accūs factum ex Etymologico trāstulit. Ad me autem quod attinet, non video qui verbum ἀκκίζεσθαι pro vna significatione ab Ἀκκὼ deducere possimus, quin & pro altera ab eodem deriuare cogamur: ideóque Erasmo assentior.

Ἀκκισμὸς, οῦ, ὁ, Ficta recusatio, simulatio qua quis vtitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostratus in epist. λάβε λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελὼν τοῦ σώφρονος. qua in significatione ἀκκίζεσθαι apud Lucianum sumi, modò ostendimus. Est tamen ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit tergiuersationē in hoc Luciani loco ex Amoribus, πάντα δὴ ἀφελὼν ἀκκισμὸν, sublata omni tergiuersatione. At nomen Græcū retinet hoc in loco Philemonis apud Athenæum, οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc eiusdem Luciani, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. Vertit enim vtrobique accismus. Ego verò existimo in illo Philemonis loco de ficta recusatione dici ἀκκισμὸν: in hoc autē Luciani ἀκκισμὸς non malè (meo quidem iudicio) vertetur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, & summis tantùm labris eos degustant. Gall. *Qui font la petite bouche. &, Qui font des sucrees.*

¶ Ἀκκίζεσθαι ab Hesychio exponitur etiam ὀξύνεσθαι, id est acui: sed quin mendosè scriptum sit pro ἀκίζεσθαι cum vnico κ, & quin sit ἀκίζεσθαι ab ἀκὶς ἀκίδος (deriuato ab ἀκὴ) minimè mihi dubium est: ideoque suprà post ἀκὶς ponendum censeo.

D Ἀ'ΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator. Demosth. contra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, inuisus siue odiosus ob comitum turbā. Xenoph. Hell. 3, τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἀπεστερηκότας τὰς ἀπαγωγάς. Plato in Cratylo, ait in ἀκόλουθος, sicut & in ἄκοιτις positum esse α pro ο. sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλουθος, ex ὁμοκέλευθος. rursum dicitur ὁμοκέλευθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ & κέλευθος. Ita enim formare malo, quàm cum Etymologico dicere α hic significare ὄπισω, id est retro. Quod autem ad propriam huius nominis significationem attinet, notādum est Hesychium ἀκόλουθον & θεράποντα ita distinguere, ἀκόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς· θεράπων δὲ ὁ περὶ τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, vt apud Platonem in Symposio, διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. Apud Athenæum 6, καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι λάτρεις καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipsemet Hesychius θεράποντα explicat alibi per ἀκόλουθος. ¶ Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid sequitur vel consequitur, Consequens, oppositum videlicet habens Præcedens. Cum genitiuo, vt, τούτων ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum ἀκόλουθον & προηγούμενον opponuntur. Vide Κέλευθος.

Ἀκόλουθος, Consentaneus, vel Congruens, Conueniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ὁ λόγος ἀκόλουθος. Demosthenes Pro corona, ἐξελθόντι δὲ ἀκόλουθα, ἀκόλουθα τοῖς πεπραγμένοις. Sic οὐδὲν ἄτοπος ταύτῃ λέγοντος ἀκόλουθον. Itē ἀκόλουθος τοῖς σκέλεσιν exponitur Crurum modo descriptus. Apud Xenoph. in Œcon. cum genitiuo ἀκόλουθα ἀλλήλων exponitur Coniuncta inter se. ¶ Ἀκόλουθον vult Suidas significare ὅμοιον, id est simile, hoc in loco, ἀκόλουθον αὐτῷ τὸ τέλος τῆς ἐπιστήμης ἐνεργείας. ¶ Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, Consentaneum est, vel Reliquum est. Greg. De diuinitate, εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς, Consentaneum est vt sciamus. vel, Reliquum est aut Superest vt sciamus.

Ἀκολουθότερος, Gradus compar. vt apud Basilium, ἀκολουθότερον ἦν, Magis consentaneum erat, Conuenientius erat, vel Magis conueniebat.

H Ἀκολούθως, Aduerb. Consequenter vt apud Diosc. 6, ἀκολούθως τούτοις, Consequenter his, Post hæc. Item ἀκολούθως, Conuenienter, Consentaneè. Plutarchus, ἀκολούθως τῷ τὰ εἰρημένα.

A Ἀκολουθία, ας, ἡ, Assectatio, Comitatus. Synes. epist 101, οὐκ εἰς οἷός τε ἀγροικίζεσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν διακονούντων. Plutar. De dæm. Socr. ἀκολουθίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σεμνήν. ¶ Ἀκολουθίαν φόρτον ἀποσπώμενον. Philo De vita Mos. lib. 1, vbi exponitur Sectam. ¶ Ἀκολουθία, Consequentia, Cōsequutio. Philo De mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, id est, Bud. interprete, Continet dissolutionis consequentiā. Κατ' ἀκολουθίαν Herodianus dicit pro Per gradus quosdam, vt Polit. duobus locis interpr. quorum vnus est lib. 7, ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, per honores plurimos, quasi per gradus quosdam, ad imperii culmen ascendisset.

B ¶ Ἀκολουθία, Conuenientia, Congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, Cōgruenter, Conuenienter. Philo De vita Mosis, lib. 3, εἰ μὴ δ' ἄρα οὐδὲν ὄφελος τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα σημαινόντων, εἰ μὴ πράξεσιν εἰκυῖαν ἀκολουθίαν προσέξειεν, id est Nisi congruentes actiones ei respondeant.

¶ Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Sequor, Assector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος. interdum & κατόπιν τινός. Luc. in Dearum iudicio, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me non tardè sequimini.

C Aristoph. in Pluto, ὅπως ταχὺ ἀκολουθήσεις ποτέ. Dixerat paulò antè, ἀκολουθεῖ κατόπιν σοῦ. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, vt modò dictum est. Demosth. in Androtionem, χαίρεις ἀκολουθῶν μεθ' ἑαυτοῦ. Isocr. in Plataico, τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκαζόμεθα, ταῖς δ' εὐνοίαις μεθ' ὑμῶν ἦμεν. Apud eundem ἀκολουθεῖν μετά τινος, sequi alicuius partes in bello. Alii vertunt, Alicuius signa sequi. Isocr. De pace, οἷς ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus si quis ampliorem det mercedem,

D eius signa aduersus nos sequentur. ¶ Ἀκολουθεῖν exponitur etiā Famulari. Mallem vertere Pedissequum esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Consentaneum esse, Conuenire, Cōgruere. ἀκόλουθον εἶναι. vt ἀκολουθεῖν ἀλλήλοις, Inter se conueniunt & congruunt, siue consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro Consentaneum est, vel potiꝰ Consequens est. Arist. in Præd. δυεῖν μὲν γὰρ ὄντων ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι.

E Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formā eius sequi, Id imitari. Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, τοῖς γὰρ τύποις σχήματι φασὶ τὰς τοιαύτας ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμουμένους αὐτῶν τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, Sequi aliquem, pro alicuius exemplum, Alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristotele, ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητα, & exponitur, Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Assequi intelligētiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato in Phædro, καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ὑποθέσεις ἱκανά; δῆλόν γε, ὡς εἶ ἔφημεν, ἀκολουθοῦντι τῷ

F λόγῳ καλεῖται διὰ τὸ μάλιστα ἀνθρώποις ἐπακολουθεῖν. Vbi obserua ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simplici ἀκολουθεῖν modò significatum erat. Idem exprimitur & alio composito παρακολουθεῖν, de quo (sicut & de ἐπακολουθεῖν) dicam paulo post.

Ἀκολούθημα, ατος, τὸ, ET Ἀκολούθησις, εως, ἡ, (frequētius) Cōsequentia, Cōsequutio. Item, Assectatio, vel Consectatio. Aristot. in Præd. δεύτερον δὲ τὸ μὲν ἀντιστρέφειν κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολούθησιν. Gregor. Naz. ἀρχαῖος ἀπόθεσις, τοῖς ὅμως ἀκολούθησις.

G Ἀκολουθητικὸς, οῦ, ὁ, Sequax, Sequi solitus, vel Procliuis ad sequendum vel consectandum. Aristot. Rhet. 1, ἀκολουθητικοὶ τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια [ἐπιθυμίας]. Idem 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3, ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. q.d. Consectatiuus perturbationum, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem lib. 7. cap. 7, ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, Sequax rationis, Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationē, id est, rationi obtemperandum.

C. Ἀνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Inconsequens) Non respon-

H dens præcedentibus. Ἀνακόλουθον (inquit Erasmus) est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δέ. ¶ Ἀνακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Budæus. ET Ἀνακολουθία, ας, ἡ, q. d. Inconsequentia. vt ἀνακολουθία orationis

[illegible] sequentium non respondet [illegible] præcedentium: aut quum ea quæ dicuntur, non respondent illis quæ non dicta sunt. Demetr. Phaler. [illegible] Si fingerever [illegible] Incohæ[illegible] reddi existimo.

[illegible] Vicissim sequor, inquit Bud. Laertius in [illegible] Sic Hermogenes pro iis quæ mutuò consequuntur, vt, Si hoc est, et illud: [illegible] si illud, hoc etiam.

[illegible] Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plutarch. in Camillo, [illegible] qui iussit. [illegible] Alios ordinata acie sub [illegible] quod exponitur, [illegible] Plato in Apolog. [illegible] vacante ad[illegible] Dicitur & [illegible] apud Aristoph. in Vespis, [illegible] pro [illegible] Sic autem [illegible] Bud. [illegible] vertit Af[illegible] Matth. 10. [illegible] aduersus Timarchum, [illegible] Æschinis loco [illegible] de custode [illegible] Ibidem, [illegible] pro Assectari, tā[illegible] Addit autem Budæus in malam partem poni.

[illegible] in bonam quàm in malam partem poni, & apud Platonem, [illegible] vel [illegible] Persequi opus aliquod. [illegible] Persequi [illegible] seu rei agendæ. [illegible] exponitur Opem [illegible] perse qui dicitur, Quod etiam exponitur [illegible] Studium & o[illegible] non solùm [illegible] Cic. in fine [illegible] Persequi rem [illegible] quæreretur, viuendi [illegible] De fin. dicit, [illegible] perinde fructuo[illegible] similes respiciens, [illegible] ita reddi posse cen[illegible] relinqueret? Ad quem locum [illegible] Paulus ad Titum, ver. 10. [illegible] Sic autem eo [illegible] quod vertit Vetinterpres, [illegible] quum potius di[illegible] Non malè [illegible] postea [illegible] Si omne opus bonum [illegible] Persequens est. Non malè alii postea [illegible] Si omne opus bonum est sectata. Sunt & [illegible] reddiderunt, Si omne opus bonum Assiduè, cum participio Se[illegible] Nonnulli autem [illegible] mihi non displicet. At per[illegible] quæ interpretatio [illegible] verbum quandam assiduitatis si[illegible] habere videtur, & aduerbium [illegible] Sic autem [illegible] Gallicè [illegible] vel [illegible] dicit, A[illegible]

[illegible] Animaduersione & intelligentia consequi [illegible] Plato in Phædone, [illegible] In hac au[illegible] Latini non solùm Consequi, sed & [illegible] Assequi vsurpant.

[illegible] Quod consequitur ex alio. In vulg. lexicis [illegible] Appendix. Gall. dicitur, Ce qui est de la dependence. [illegible] Consequens, Consequutio, apud Cic. Plut. [illegible] Apollon. [illegible] Consequutio, Quod consequitur, Qui re[illegible] Consequitur. In vulg. lex. [illegible] Item, [illegible] spondet & refertur, [illegible] Consectarium, ex Cic.

[illegible] Sequor, Sectator, seu Assector. Item Sequor, [illegible] significatione qua dicimus Sequi aliquem pro As[illegible] opinioni eius vel Obsecundo, Obse[illegible] Accedere [illegible] Græce [illegible]

[illegible] Sequor, Assector, Comitor. Plutarch. Pericle, [illegible] Et apud Demosth. Pro corona, [illegible] Nec tantum personas, sed & res quæ[illegible] Aristot. Ethic. cap. 1. [illegible] libet dicitur [illegible] Alcyon [illegible] Idē in Anach. [illegible] Herodianus lib. 4. [illegible]

[illegible] Idem ibi. [illegible] Apud Dioscoridē in Præfatione lib. 6. [illegible] Et ibidem, [illegible] quod initio 2 cap. libri eo[illegible] duabus pagellis post, [illegible] Idem verò paulo post dixit [illegible] iisdem diceret [illegible] Ab Aristotele Rhet. [illegible] Ex Hermogene autem [illegible] quæ alicui adiuncta sunt, [illegible] pro Personæ attributa [illegible] sequantur. [illegible] vocari [illegible] Animaduersione & [illegible] adeo vt posito illo, & ipsa [illegible] vt inquit Budæus, [illegible] ad animum [illegible] intelligentia assequor dicere [illegible] pro Intelligentia cō[illegible] Sic ex Gal[illegible] quæ affert ex Æschine, [illegible] vt qui omnium [illegible] sequi. Demosth. De fals. leg. [illegible] legationis interpres [illegible] Demosth. verba, [illegible] arbiter fuerim & spectator, vt interpretatur, Qui[illegible] prete Bud. ibidem. Hac autem [illegible] ita quidnam esse a[illegible] ab initio, vt quæque res nata esset [illegible] comprehen[illegible] gereretur, compertum haberet [illegible] cap. 1. Euang. [illegible] Idem apud Lucam initio, [illegible] in hoc Lu[illegible] Ego autem [illegible] & [illegible] loco, sic [illegible] Demosthenem, (cum in loc[illegible] & in illo Demosth. loco [illegible] habemus in epistola [illegible] apud eundem Demosth. [illegible] modò citato, tum in hoc quem scripsit [illegible] ad Athenienses [illegible] quam in eiùs [illegible] studiosè perse[illegible] to dici [illegible] illarum cognitionem [illegible] consequutus. Sic autem [illegible] quutus est, ita vt [illegible] metaphoricam huius verbi, [illegible] significationem exprimere mihi videor. Vel [illegible] à primis non re [illegible] Omnia sum ita (eodem sensu) [illegible] nihil me fugerit vel præterierit. Qui e[illegible] perscrutatus vt [illegible] persequitur, cum nihil fugere ve[illegible] tum studiosè omnia persequitur [illegible] dici [illegible] simile est. A Luca autem [illegible] per[illegible] quem Demosthenes dicit [illegible] suasum habeo. Vide [illegible]

[illegible] pro [illegible] iitidem metapho[illegible] apud Platonem Politic. [illegible] disputationem in prose[illegible] re ctè atque ordine [illegible] quentur es.

[illegible] Quæ intelligētia facilè con[illegible] sequi possumus, Intellectu faciles. Dionys. Halicarnass. [illegible] Isocrate, [illegible] apud Aristotelem Ethic. [illegible] Ponitur & substantiuè [illegible] signif[illegible] Item [illegible] intelligentia consequendas, Quæ fa[illegible] Accurata ad res intelligentia [illegible] intellectu percipit [illegible] inquit Hesychius.

[illegible] oppositum præcedenti [illegible] causæ genus esse [illegible] lib. 4. cap. 1. [illegible] quod obscurum appellatur.

[illegible] Simul sequor, (sed malim, Eunte se[illegible] Comitor, Assector. Plat. epist. 7. [illegible] Id est, Sequere [illegible] nos ad Dionysium veni ad D. [illegible] ad Dionys. Vel, Nobiscum [illegible] Stultitia diuites comi[illegible] Sic Latinè etiam [illegible] ex Platone De leg. [illegible] In vulg. lex. etiam [illegible] Et ex eodem ibidem, [illegible] exponitur Correspon[illegible] hoc concedo. In iisdem exponitur [illegible] Apud Athenæum libro 1, [illegible] pro Exemplum alicuius sequi, Alicuius fa[illegible] in hoc loco libri 1, [illegible] Comes. Item Correspondens, vt [illegible] interpretantur. [illegible] Corres[illegible] dentia.

ἈΚΟΥ΄Ω, Futur. ἀκούσομαι, à passiua voce sumptum: (vt ἐπαινέσομαι ferè semper pro ἐπαινέσω dicitur, & alia multa.) Fut. 2, ἀκοῶ. Præter. ἤκουκα. Sed vsurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα, nã commune est ἤκοα. Aorist. 1, ἤκουσα. 2, ἤκουν, minus vsitatus. Aorist. 1. pass. ἠκούσθην, vnde futur. 1, ἀκουσθήσομαι, vt à 1, ἀκουσθῶ, ἀκουσθήσομαι: at fut. 2 medium ἀκοῦμαι. Est autem ἀκούω Audio. Quidam grammatici inter ἀκούω & ἀκροῶμαι hoc discrimẽ statuerunt, vt ἀκούω esset sensus, ἀκροῶμαι studii: sed hæc differentia nimium significationem verbi ἀκούω restringit. Iungitur autem personæ quidem genitiuo soli, rei autem genitiuo, vel accusatiuo. Nam quod grammatici quidam tradunt, ἀκούω, quando iungitur cum persona sola, vel re sola, genitiuum exigere: si autem cum vtroque simul iungatur, tunc personam in genitiuo & rem in accusatiuo poni, hoc nequaquam perpetuò obseruatum reperitur. Vsitata autẽ constructio ex iis quæ subiungã exẽplis patebit. ¶Primùm igitur personæ genitiuo, vt Iliad. τ, – ἀκούοντες βασιλῆος. Xenophon, καὶ ἀκούοντας αὐτῶν [τῶν στρατιωτῶν] κελεύσειε. Sæpe cũ participiis, Od. θ, – βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Od. β, – τοι δ' ἐπεμβαίνοντος ἄκουσεν. Od. θ, – πατρὸς ἐμοῦ εἰπόντος ἄκουσα. Dem. Epit. ἀλλὰ γὰρ λέγοντος καὶ γράφοντος ἀκούετε. Apud Ath. l. 12, αὐτὸς δὲ σοῦ διηγουμένου ἀκούων πέπεισμαι τὸ πλῆθος, Audiens te narrantẽ. Xenophon, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, Audiui ipsum de amicis etiam differentem. Qui genitiuus participii in verbale nomen resolui posset, hoc modo, ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλέξεως, Audiui eius dissertationem etiam de amicis. Demosthenes Pro corona, ἀκοῦσαί μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea quæ mihi obiecta sunt respondentem. vel, Meipsum defendentem aduersus ea de quibus accusatus sum. Possit autem hoc itidem participium in nomen verbale resolui tam Græcè quàm Latinè. vt ἀκοῦσαί μου τὴν περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογίαν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latinè autem, Audire meam defensionem aduersus &c. ¶Rei autem genitiuo iungitur pariter & accusatiuo, vti dixi: etsi frequentius genitiuo. Lucianus ἐν ἁλιεῖ, Καθήμεθα ἔτι ἡμεῖς ἀκούειν τῶν λόγων. Ibidem ἀκούσεσθε τῶν μύθων. Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύραις, Pro foribus tumultum & clamorem audiit. Xenophon, ἀκούων τὰ ἀκουστά, Audiens ea quæ sub auditum cadunt. Isocrates De pace, ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Lucianus in Somnio, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι διακαρτερήσετε ἀκούσαντες. Sic ἀκούειν φωνῆς τινος, Demosthenes Pro corona, item Isocrates. Apud Homerum quidem certè hunc casum habere solet, videlicet accusatiuum. vt Iliad. ω, Αὐτὰρ ἐπεί τό γ' ἄκουσε. & Iliad. ξ, – τὸ δὲ μάντις ἀκουσάμην. Odyss. γ, – ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας. Iliad. φ, – ἀμφίαχον δ' ὅτ' ἄκουσεν. Itidem Hesiodus in Theogonia, ἀλλ' οὐκ ἂν ὄπα ἀκοῦσαι. ¶At cum persona & re iunctum ἀκούω, genitiuum personæ & accusatiuum rei habet. Xenophon, τοῦτο πολλάκις ἔφη ἀκούειν, Hoc se ex multis audire dicebat. Plutarch. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Demosthenes Pro corona, ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ meritò de me vel ex me audietis. Plato Apologia, ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum verò interiicitur præpositio παρὰ vel πρός. vt τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου. Herodotus lib. 1, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accusatiuus in nominatiuum mutatur, posito videlicet verbo substantiuo. Plato epist. 7, αἳ δὲ ὅσας βουλήσεις, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, τὰς οὔσας βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et viciſsim Herodoto licebat ita loqui, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου ὅ ἦν τὸ πρῆγμα. Quũ autem ponitur ἀκούω cum præpositione περὶ, tunc non ad ipsum ἀκούω, sed ad genitiuum illa fertur: vnde etiam genitiuo postponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περί σου, Ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, & Ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι, Ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum verò genitiuo personæ iungitur ἀκούω, addito participio eiusdem casus ad quod præpositio περὶ tendit. vt apud Xenophontem, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum περὶ post ἀκούω, etiam non præcedente accusatiuo. Isoct. ad Philippum, οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phrasi & aliis huiusmodi, accusatiuus è re ipsa petitus, subaudiendus relinquitur. ¶Notandum est autem, vt quum dicitur ἀκούω σοῦ τοῦτο vel παρά σου, vel πρός σου, tunc ἀκούω σοῦ, quoniam addimus genitiuum personæ, simul & accusatiuũ rei, nõ vertitur Audio te, sed Ex te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamsi genitiuum duntaxat personæ habeat. Quibus in locis sequi solet ferè particula ὡς vel ὅτι: vt ἀκούω ἐκείνου ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν, Ad verbum, Audio ex illo quòd hæc ita facta sint. Sed Latinè per infinitiuum loquendum est, Audio ex illo ita hæc esse facta. Demosth. Ol. 1, ἤκουον δ' ἔγωγε ποτέ ὡς οὐδὲ δύναιτο. ¶Iungitur etiam participio verbum ἀκούω, vt ἀκούω σε ὄντα, posito ὄντα pro εἶναι, Audio te esse. vt videlicet dicitur, οἶδά σε ὄντα. Demosth. Pro corona, ὡς αἰ πόλεις ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ ὄντα. ¶Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω constructiones, notandæ potiusquàm imitandæ, vtpote rariſsimæ & licentiosius positæ: ἀκούω videlicet vno in loco cum datiuo personæ, in alio cum accusatiuo itidem personæ iunctum. Iliad. π, δυνάσαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ. vbi ἀντίπτωσιν agnoscit Eustathius. At apud Sophoclem in Electra, scholiastes vult ἔστιν ἀκοῦσαί μοι pro παρά τινος esse positum. Cum accusatiuo autem personæ, vt in opusc. de Herone & Leandro, (quod falsò veteri Musæo adscribitur) hoc in versu, Νηχόμενόν τε Λέανδρον ἐμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum est ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quasi dixiſset ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certè dura est illa constructio: durior etiam foret siquis diceret ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autẽ ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem Leandri: intellige pro Audio strepitum seu sonitum natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam posset etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationem Leandri. de qua significatione verbi ἀκούω paulo pòst dicetur. ¶Ponitur ἀκούω etiam absolutè nonnunquam. Il. σ, Οὐκ ἄρ' ἀκουέμεναι. Participium ἀκούοντες, auditores, apud Demosthenem. Item ἀκούω absolutè positum pro Audiendi sensu præditus sum, id est auditu.

Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Audio hæc ex te, pro Tu mihi hæc dicis. quo etiam modo Audio Latini vsurpant. Sophocles, Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Hæc nos audire à seruis: id est, Hæc nobis dici à seruis. Hes. Ergas, Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις. Id est, Si malum verbum alii dixeris, statim ipse aliud peius audies. id est, tibi dicetur. Homerus eandem sententiam & eadem forma exprimens, composito ἐπακούειν vsus erat. Sic enim Iliad. υ, Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic autem (vti dixi) Latini quoque suum Audio vsurpant. Terentius in Andria, Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in prouerbio quod tanquam triuiale refert Hieronymus, Quum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod sumptum esse atque adeo translatum ex his Alcæi verbis existimo, εἴ κ' εἴπῃς τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλεις. Vnde & Plutarchus, λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούουσιν ἃ μὴ θέλουσιν. Erasmus tamen hac forma enuntiatum prouerbium à Græcis originem habere non putauit. Sciendum est autem huc referri debere & illum Aristophanis locum, χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακὰ, & exponi, Gaudeo quum audio multa mala, id est, quum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούειν hic exponant quidam ὀνομαζόμενος, & referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστὸς, ἀκούω κακὸς, non intelligo: quum in his ἀκούω nominatiuum habeat: at in illo, accusatiuum: nec poſsit negare quisquam quin ἀκούειν κακὰ ita dicatur vt ἀκούειν κακὸν in illo versu Hesiodo citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen significatio ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale est. Interdum cum infinitiuo. Iliad. ω, Καί σε γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accusatiui casus. Lucianus aduersus indoctum lib. &c. Ἑλικῶνα μὲν γὰρ οὐδ' ἀκούσας οἶσθα, Heliconem nunquam fando accepisti, Helicõ ubi

...Nunquã fando tuas peri- A
nunquam fando auditus est, Nunquã fando enim hic dixeris
uenit ad aures Heliconis nomẽ. Durè enim hic dixeris
Latinè, Heliconem nunquam audisti. quasi videlicet
Heliconem facias hominem. At in huius interpreta-
tione, [illegible] possit verbum Audio solum vsurpari,
[illegible] ἀκούω, possit verbum Audio solum vsurpari,
vel ex senioribus audio, vel ex senioribus
vertendo, Vt ego de senioribus interpretando, Audio.
In hoc itidem Xenophontis loco [illegible]
non malè ponatur solum, Pæd. [illegible] sed participium in infinitiuum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum iam res viro dignas gerere audiuit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6, ἀκούετε μὲν οὖν [illegible] Fando auditis, Fando accipitis vos quoque (sat scio) Iasonis nomen. Idem participium [illegible] absolutè posuit pro eo quod est Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6, [illegible] Id est, Antea quidem ex iis quæ fando acceperam, ciuitatem hanc fortunatam esse dicebam quòd omnes &c. nunc autem non iam fando audio, sed præsens cerno. C

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laertius, [illegible] pro eo quod est [illegible] Idem & composito [illegible] interdum significatur: vt apud Plutarchum in Pericle, [illegible] Zenonis fuit auditor, siue discipulus. Idem in Themistocle, [illegible]

Ἀκούω, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto. Id est, Obtempero, Pareo. Demosthenes ad Lept. [illegible] D Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audientes esse assuefecit. Aristides in Panath. [illegible] Plutarchus in Lycurgo, [illegible] Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic apud Sophoclem in Aiace, [illegible] id est [illegible] vt inquit scholiastes, iis qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vertunt, iis qui mouentur, sed illi viderint. ¶ Huic E significationi finitima est quæ à Budæo annotatur, pro Iubeor. Themist. in primum Anal. poster. [illegible] Possit fortasse accipi & in ea significatione quæ paulo antè adnotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur. vt sit, Nullus famulus cui dictum sit vt adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo & interpretor, vt docet Budæus. Galenus in Methodo, [illegible] Themist. F in 3 De anima, genitiuo iunxit hac in significatione, [illegible] Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, id est Vocor, Appellor, Dicor. Item, [illegible] Feror esse. Cum nominatiuo, [illegible] apud Theocritum, Probus vocor, seu dicor. Demosthenes Pro corona, [illegible] nunc appellantur adulatores, & dis inuisi, &c. Lucianus, [illegible] neque recuso figulus appellari. Item cum nominatiuo participii. G Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristophane, [illegible] docui antea. ¶ Cum infinitiuo habentes nominatiuũ, apud Herodotum, [illegible] Gregor. Nazianz. De Filio, [illegible] ¶ Cum aduerbiis κακῶς & εὖ sæpe etiam vsurpatur, eodem modo quo dicunt Latini Malè audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω [illegible] ab [illegible] itidem etiam vt apud Latinos Malè audio ab hoc, pro Vitupero. Isocrates in Busiride, [illegible] Malè audite à ciuibus. Dicitur etiam [illegible] apud Lucianum, Malè audire in sermonibus alicuius. i. vituperari sermonibus alicuius. Apud Plutarchum in Pericle additur participium, [illegible] pro

A [illegible] ¶ Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plutarch. in Pericle, [illegible] Plato Dionysio, [illegible] vt celebretur eorũ memoria. Sic [illegible] apud Thucydidem, lib. 3, [illegible] Vbi quidam [illegible] iungũt cum [illegible] at scholiastes ita exponit, [illegible]

Ἀκούομαι passiuum, Audior vt ἀκούω, Audio, in prima & propria significatione. Iliad. [illegible] Plutarchus De audiẽdo, [illegible] ¶ Item Ἀκούομαι valde nouè vsurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere quo pro Appellor seu Dicor vsurpatur [illegible] Phalaris in fine epistolæ ad Messenios, [illegible]

Ἀκουστέον, aduerbium positionis, Audire oportet, Audiendum est. ¶ Ἀκουστέον Audiendum est, pro Obediendum, parendum, cum genitiuo, apud Euripidem. Sic apud Herodotum, [illegible] vbi [illegible] pro ἀκουστέον positum est.

¶ Ἄκουσμα, ατος, τὸ, Idem quod ἀκρόαμα, Res quæ auditur, vi- B delicet modo quo Spectaculum à Latinis appellatur res quæ spectatur, & à Græcis itidem θέαμα. Apud Xenophontem in Hierone, [illegible] (id est Laus) dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα. hoc est, res auditu siue ad audiendum vel audientibus iucundissima, Res cuius auditio summopere delectat & est iucundissima, vel Iucundissima auditio: accipiendo auditionem pro audimento, vt ita dicam. Sic ἀκούσματα [illegible] Auditiones delectabiles. Herodianus, [illegible] Lucianus in Nigrino, [illegible] tot spectaculis & auditionibus. Idem in Act. vocalium, [illegible] Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio huius rei mihi erat tolerabilis. Nam auditio propriè ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen & pro re quæ auditur, posse vsurpari, quemadmodum vsurpatus modò quum auditionem iucundissimam appellaui laudem, Xenophontis locum interpretans. nam quum dicant Latini fictas auditiones, falsas auditiones, non video quomodo quis auditiones aliter quàm pro rebus quæ audiuntur intelligere possit. Cicero tamen Græcam vocem vsurpauit, Epistol. ad Atticum lib. 2, epist. 3, Hoc ipsum tamen iis odiosum ἄκουσμα sit. ¶ Ἀκούσματα Auditio discipuli, & ἀκούσματα, Auditiones discipuli, id est, quæ audit discipulus ex præceptore. eodem videlicet modo quo auditor Platonis appellatus discipulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocratis ad Demonicum loco exponunt præcepta, [illegible] existima multa ex præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, [illegible] Quidam in illo priori loco disciplinas interpretantur, malè, meo quidem iudicio. Si autem præceptum interpretari velimus, accipiemus præceptum nõ præceptoris tantùm, sed latè cuiuslibet: vt videlicet sint ἀκούσματα quæcunque ad nos instituendos à quolibet viua voce nobis traduntur. ¶ Ἄκουσμα videtur accipi pro persona quæ auditur, apud Athen. lib. 6. Sic ἀκρόαμα.

Ἄκουσμα, Fama, Rumor. Hesychius, ἄκουσμα, φήμη. Eodem modo & Latinis Auditio vsurpatur. Interdum etiã copulantur Fama & auditio, Rumor atq; auditio. In plurali quoque auditiones pro rumoribus dicuntur, cum ab aliis tum à Cicerone.

Ἄκουσμα, annotatur à quibusdam significare etiam auditionem, id est audiendi actum: sed exemplum desidero.

D Ἀκουσμάτιον, Diminutiuum, Auditiuncula. quo diminutiuo Gellius vtitur. Exponitur etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucianus in Philopatride [illegible] Sermunculos [illegible] vbi explicatur cantiuncula, propter [illegible]

¶ Ἀκουστής, Auditor. Qui audit. Isocrates ad Nicoclem, [illegible]

ὥστε μὴ ἀκουσαὶ ὑμῶν ἀλλὰ καὶ θεαταὶ γεγῦ... ‖ Item Ἀκουστὴς, Auditor, id est discipulus. Dionys. Halic. de Isocrate, ἐγένετο ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου ἢ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auditu dignus: vt ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xenophon, ἀξιοθέατοί τι καὶ ἀξιάκουστοι, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exponitur etiam Memorabile, quia quod est memorabile, auditu dignum est.

Ἀκουστὸς, ὁς, ὁ, Audibilis, ad verbum, Sub auditum cadens, Qui audiri potest, siue auditu percipi. Xenophon Pædiæ 1, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γνώσῃ. Id est, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia & audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nicoclem, ὥστε μηδὲν ἀκουστὸν ὑμῖν ὄψιν καὶ θεατῆς γεγῦ... Cicero ἀκουστὸν οὐδὲ vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Ciceronianum Lex. Græcol.

C. Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exaudibilis, q. d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In vulgat. autem lex. exponitur Non auditus, vel Nō audiens. ‖ Ἀνήκουστον (ait B.) pro Non auscultandum, & idem ferè quod ἀπιστεῖν, Non perficiendum, Non concedendū, in hoc Antiph. loco, δεῖ πάντως ἀτίμητα καὶ ἀπιστα ἢ ἀνήκουστα ἢ θεοῖ καὶ ὑμῖν. In vulg. lex. citatur ex Epigramm. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. HINC Ἀνηκουστία, Contumacia, q.d. Peruicacia, Contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone De legibus 2, ταπεινώσεις ὑμπίπλασι καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ ποιητῇ τῶν τέλος. Citatur & ex libro 6. ET Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem Non audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum dicto audiens, Non ausculto. Iliad. ο, — οὐδ' ἄρ᾽ ἔγε πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. PRO QVO poetæ dicunt etiam Νηκουστέω, ῶ, vt Iliad, υ, v. 13. 14, — οὐδ' ἐνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς.

Ἀνάκουστος etiā & Ἀνακουστία, pro eadem signific. quæ ἀνήκουστος & ἀνηκουστία, habentur in vulg. lex. sed exemplum desidero.

Ἀκουστικὸς, ὁς, ὁν, Auditorius, Ad auditum pertinens, siue sensum audiendi. vt ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. Auditus sensus, siue audiendi, Auditorius sensus, siue auditiuus: si hæc Latinè dici possent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur foramen teres quod est in medio aurium, ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem ὄχημα ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodiseum. ‖ Ἀκουστικὸς exponitur etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. ‖ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant.

Ἀκουστιάω, ῶ, F. άσω, Audire cupio. q. d. Auditurio. Ἀκουστιᾶν Hesychius exponit ἀκουστικῶς ἔχειν.

¶ Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thucydides 7, ἔκπληξίν τι ἅμα καὶ ἀπιστίαν ἀκοῆς, perterrefactionem simul & auditus priuationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus, siue auditione, id est qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu noui, pro Fando audiui, vel accepi. Thucydides 1, Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodē dicitur & ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Sed & pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum (ni fallor) ἀκούσας οἶδα. Plutarchus De audiendo, ἅμα τῆς ἀκοῆς ἀπέρρει τὸ ἡδὺ, simul auditionis voluptas effluxit. id est, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ‖ Ἀκοὴ, Auris. Veplurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψεις, pro oculis. Lucianus in Philop. τὰς ἀκοὰς ἐπιφραξάμενος, μηδὲν ἔτι ἐκείνων ἀκούσω, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æschin. in Ctesiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. ‖ Ἀκοὴ singulari numero, Aures, Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ' ἀκοῆς ἐπιδεὲς ἦν. vertit, Nec auribus egebat. ‖ Ἀκοὴ, Auditio, id est rumor, siue fama. Plato in Timæo, ἡ δ' οὖν ὑμῶν λόγον οἴσομεν ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et hac in significatione numero etiam plurali vsurpatur à Thucydide lib. 1, τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum prætéritarum, siue de rebus præteritis.

Ἀκοὴ, Obedientia. vt ἀκούειν dixi mus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. cap. 16, ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴ, Ecce obediētia supra sacrificium bonum. id est, potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

Ἀκουὴ, apud Homerum idem quod ἀκοή. Auditus, Auditio. Il. π, — ὁρμαθεὶς ὁ, περὶ Οὖρος ἐν βήσσῃς. ἵκετο δέ τι ὑπ' ἀκουήν. vbi notat Eustathius ἀκουὴν Ionicum esse. nā linguæ communis esse ἀκοὴν, vt βοὴν, ῥοήν. Dicit etiam posse ἀκουὴ ex ἄκουα medio præterito esse formatū, ἀπὸ τοῦ ἀκούω. Od. α, ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν. profectus est ad auditionē de patre. Id est, vt audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

C. Ἀνήκοος, ὁ, ὁ & ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit, Expers auditionis. vt apud Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. In sentent. monostichis quæ Menandro adscribuntur, Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. Sic apud Plut. μὴ δεῖν μηδὲ τῶν ὄντων τῶν καλῶν ... παιδίον ... μηδὲ ἀνήκοον μηδὲν ... ἐᾶν. Interdum omittitur genitiuus: vt μὴ ἐάσῃς ἀνήκοον μ' ἀπελθεῖν, Non me sines priusquam te audiero, abire. ‖ Alicubi exponitur etiam Ignarus, vel Imperitus, vt apud Synes. De insomniis, ... φορτικῶς ... τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. Sic in hoc qui à Suida ex innominato autore citatur loco, λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audiuisse quicquam aliqua de re quàm eius ignarum esse. ‖ In vulg. lex. exponitur etiam Qui audire & auscultare monenti non vult, Immoriger. HINC aduerb. Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audiuisse. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiæ. ET Ἀνηκοΐα, Auditionis carentia, si barbarè loqui liceat: vt autem Latinè loquamur, esse puto necesse per infinitiuum vertere, Non audire. Sed & pro loco cui adhibetur potest alijs atque alijs modis verti. Plut. princ. lib. ri De garr. ... τὴν ἐχεμυθίαν κακὸν ἡ ἀγρία, τὴν ἀνηκοΐαν, Et non audire, primum malum est in quod incidunt qui non tacent. Vel, Hoc primum malum consequitur eos qui nunquam tacent, quòd non audiant. Idem circa initiū libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, τὰ ἀπὸ τῆς ἀνηκοΐας προσπεσόντα ...

C. Ἀξιάκοος, vide paulo pòst.

C. Δυσήκοος ET Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè audit, Qui acutè non audit. nam Pollux post ἀνήκοος & δυσήκοος ponit ὀξυήκοος, βαρυήκοος. Perottus δυσήκοος ex Catone interpr. etiam Qui auribus parū audit. Ponitur autem δυσήκοος & pro immorigero seu inobsequente: vt contrà εὐήκοος pro morigero vsurpari, mox docebitur. HINC Δυσηκοΐα, Difficultas auditus. A quibusdam exponitur etiam Aurium tarditas, ex Plinio. Item Inobsequentia. ET Δυσηκοέω, Difficilè audire. Item, Immorigerum esse. Εὐήκοος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Facilè audiens, Auditu valens. vt apud Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, id est Faciunt vt clarius seu liquidius audiant. Itē Εὐήκοος, Qui facilè auditur. Exponitur etiam Exaudibilis. Arist. in Probl. διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. vbi nox accipitur pro vocibus aut sonis qui noctu eduntur: quos videlicet facilius seu clarius exaudiri ait quàm qui interdiu. Alij exponūt εὐηκοωτέρα νὺξ, nox in qua voces clarius exaudiuntur. Accipitur & pro morigero seu obsequente: sicut ἀκούειν & nonnulla eius composita significant dicto audientem esse. Arist. Ethic. 1, ... λόγῳ ... εὐηκοώτερον ... σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. ... Σόλων. HINC Εὐηκοΐα & Εὐηκοέω, quæ contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοέω.

Αὐτήκοος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui ipsemet audiuit (vt dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit) Cum genitiuo, vt apud Thucydidē, lib. 1, αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἐγένοντο ἐπὶ Γ... ... id est, q.d. suis ipsi auribus audire. Plut. De lib. educ. αὐτοὶ τῆς ... μαθήσεως ... γίνονται ... αὐτήκοοι. Quo in loco, sicut & in alijs, sunt qui αὐτήκοοι interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπτας, spe-

[illegible] cultores essed [illegible] perinde est ac si dicas, Qui suis ipse auribus audit, vel audit sicut [illegible], Qui suis ipse oculis videt, aut vidit. [illegible], Qui est sui iuris, Qui nullius est subiectus imperio. q. d. Qui non alii sed ipse sibi est dicto audiens. [illegible], inquit Suidas, [illegible].

C. Βαρυήκοος, ΕΤ Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur à Polluce post [illegible]. Qui graui est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et Βαρυηκοΐη Hippocrati ab effectu, Obtundentes auditum & hebetantes. Contra Ὀξυήκοος, Qui acuto est auditu, Qui acutè audit. Sunt qui [illegible] interpretentur Cui teretes sunt aures: sed perperam. Basil. [illegible] ponitur pro [illegible]. ΕΣΤ autem Ὀξυηκοΐα Acumen audiendi, Facultas acutè audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα.

C. Εὐήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc compositum, secundum analogiam significationis quam habent quædam alia vocabula ex εὖ composita. Pollux ex Phrynicho citat [illegible], quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem malè [illegible] legerunt, quum Pollux antea loquutus est de [illegible].

C. Συνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, vt exponit Camerarius apud Platonem, quod Pollux dicat, [illegible]. At in vulg. lex. exponitur Coauditor, (atque ita non erit otiosa præpositio) & citatur hic locus, non nominato eius autore, [illegible].

C. Φιλήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. [illegible] (inquit Camer.) Cupidus multa audiendi. A Budæo exponitur etiam Qui libens recitationes audit. Quam significationem conuenire puto Plutarchi loco Sympos. 1, vbi dicit oportere in conuiuio [illegible]. Idem Bud. scribit apud Platonem esse φιλήκοος, musicæ cupidum. Sciendum est autem [illegible] per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum sequente genitiuo (vt si dicam [illegible], Qui libenter audit fabulas) interdum sine illo: sed pro loco tamen interdum restringi ad eum qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In vulg. lex. exponitur, Cui innata est audiendi cupiditas, & Disciplinarum studiosus. Cuius posterioris signif. exemplum desidero.

C. Ἀειπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde attentè audiens, vt apud Nonnum, [illegible]. Huius autem compositi locum postremum dedi, non seruato alphabetico ordine, quòd poeticum sit, præfixam habens particulam ἀρ intensiuam, quam & aliis multis præfigunt.

C. ἈΝΤακούω, Vicissim audio. Sophocles, [illegible]. Hoc vicissim audies. Id est, Hoc tibi vicissim dicetur.

C. Διακούω, Audio, vt discipulus loquentem præceptorem audit. (qua in signif. vsurpatur & simplex ἀκούω) Plut. in Cicerone, [illegible], Auditor fuit Antiochi, id est discipulus. Idem in Pericle, [illegible]. Idem in Themistocle, [illegible]. Interdum verò cum genitiuo rei quæ à præceptore docetur: vt [illegible] λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accusatiuo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitiuo: vt apud Laertium, de Eudoxo, [illegible]. Sic apud Platonem epist. 7, [illegible], exponitur Qui à Dione nonnulla fuerant edocti.

[illegible] Διακούω, Ad finem vsque audio. (q. d. Perau dio, significante præpositione quod in Perlego) Xenophon, [illegible]. Sed quamuis Budæus διακούειν hic exp. velit Ad finem vsque audire, videtur tamen posse & pro simplici ἀκούειν sumi, quum adiungatur [illegible]. [illegible], Exaudire vota, in vulg. lexicis.

[illegible] ἀκούω, Plato Polit. [illegible]. Hoc ex [illegible] aliquibus audiuisti, vel Auditu cognouisti. Xen. Pæd. 1, [illegible]. Rursum Plat. 1 De republ. [illegible] λόγων pro Sermonis audire. Et in pass. voce [illegible], pro Auditu parum.

C. Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, Exaudio (ea significatione qua dicitur à Cicerone, Vt idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam) Thucydides lib. 4, pag. 133 [illegible]. Sic lib. 5, pag. 180, [illegible]. [Ponitur [illegible] & pro Pareo, ab eodem Thucydide lib. 1, & alibi. [Εἰσακούω in Testamento Nouo, & apud LXX interpretes, pro Exaudio. Hoc etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic & p. ad Hebr. [illegible], Exaudior, Preces meæ exaudiuntur: [illegible] Matth. [illegible]. Dicit [illegible] & ipsa precatio [illegible], vt Luc. 1, [illegible]. [Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, apud Sophoclem, [illegible].

C. Ἐπακούω, Audio, Exaudio. Plutarchus in Fabio [illegible]. Quam vocem dicit [illegible] non extra dissent. [illegible] apud eundem in Numa, q. d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel eminus sonans ad aures peruenire potest.

C. Ἐπακούω, eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, vt [illegible], apud Plutarchum. Sic autem Lucianus in Timone, [illegible]. [Item pro Audio, id est Dicto audiens. (qua tamen in significatione [illegible] frequentius [illegible], ac præsertim hoc posteriore quorũ vtroq; mox dicã) Hesiod. [illegible]. [Ἐπακούω, Ex præceptore audio & disco: vt, [illegible] -quod exemplum à Budæo citatur.

Ἐπακούω pro simplici ἀκούω, Audio. Homerus Odyss. Ξ. v. 328 – [illegible]. Idem cum accusatiuo [illegible]. Lucianum autem cum accusatiuo rei & genitiuo personæ, in Caucaso, [illegible]. [illegible] autem cum rei etiam genitiuo, [illegible]. Apud Herodotum [illegible]. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, [illegible].

Ἐπακουσμός, Budæus ex Aretha affert, sed non addens significationem. Fortasse autem significat exauditionem, eo sensu quo dicitur Deus [illegible].

Ἐπακουστής ΕΤ Ἐπήκοος, Auditor. Hesiodus in Oper. [illegible]. In prosa autem Ἐπήκοος, vt Plato De legibus lib. 6, [illegible]. Dicitur tamen frequentius [illegible] pro auditore. Apud Xen. autem [illegible], in locum vnde exaudiri possent.

C. ΚΑΤακούω, Exaudio, Plato Euthydemo, [illegible]. Sic vtitur & Thucydides lib. 1. [Κατακούω, Dicto sum audiens, Obtempero. (vnde κατήκοος, pro morigero) Demosthenes Olynth. 1, [illegible].

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato Pol. lib. 7, [illegible]. Vicissim verò [illegible] dicitur [illegible] à Plutarcho in Fabio, Consilio prudentis obtemperans. Vbi obserua [illegible] cum genitiuo. [Κατήκοος, Subiectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicuius. Pausanias in Atticis, [illegible]. Idem ex Herodoto citatur, [illegible], pro Sum tibi subiectus.

Κατήκοος pro Attentus sit, Audi, [illegible] ex Epigr. citatur pro Attentus sis, Audi, vt [illegible]. Sic apud Platonem in Axiocho, [illegible] pro diligenter, Auditor.

C. ΠΑΡακούω, Perperam audio, vel Non rectè audio, Fallitur meus auditus, Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio [illegible] in hoc verbo quam in [illegible] & aliis multis [illegible]. [illegible] Plato in Theæteto, [illegible], id est ((Camerario interprete) In [illegible] mus eos oculi, aures, mens fru[illegible] (sequendo interpretationem [illegible]

quam modò huic verbo dedi, reddere, Eorum oculi, aures & mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leue est discrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non rectè audio, eundem Platonem sequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter se opponit, scribens in Protagora, εἰ τοίνυν σὺ ἐγχειρεῖν καὶ μὴ ἀλλ' ὀρθῶς ἀκούεις, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει τί μοι τοῦτο παρήκουσας. Lucianus in Anacharside, ἴσως γὰρ ἐγώ, εἰ μὴ κακῶς παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Nisi quis hic malit pro Perperam intelligo, vt Budæus pag. 649. apud Galenum παρακούοντες [illegible] διαγραμμάτων exponit κακῶς συνιείς, ἢ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Quæ expositio potius sequenda est quàm quæ apud eum præcedit, Perperam audio, Temerè exaudio. Porro ideo dicit Budæus se ita intelligere apud Galenum, tanquam non planè affirmans, quòd vidisset Linacrum (cui multum tribuebat) secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos qui illius interpretationem confirment (vt omittam mini mè nouum videri debere, παρακούειν sumi pro Perperā intelligere, vt ἀκούειν sumitur passim pro Intelligere) Sic igitur Synesius De insomniis dixit, ὅτι τοῦ [illegible] παρήκουσαν. Sic & Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. παρακούοντες ἀσεβείας [illegible] ὥσπερ [illegible] τοῖς ὁρμαῖς χρῆσθαι [illegible]. Exponitur etiam, Oscitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσαντες τῶν λεγομένων. Et, ἀλήθειας καὶ παραλογισμὸς αἰεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Quæ expositio in altera quodammodo inclusa est, quia qui negligenter audit, perperam audire solet. |Budæus παρακούω interpr. Audiens sic transmitto quasi non audierim, in hoc Syn. loco epist. 5, ἴσως ἀσεβῆ [illegible] ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi ego παρήκουσεν existimo verti etiam posse Se audisse dissimulauit: vt videlicet sit παρήκουσεν, Audiit quasi in transitu. (Qui enim aliquid quasi in transitu & tanquam aliud agens audiit, id à se auditum dissimulare facilè potest.) Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptissima videtur, initio orat. quæ inscribitur Iudicium vocalium, καὶ παρήκουον ἕνεκα τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire.

|Παρακούω, Audire nolo, apud Polybium, inquit Bud. Hinc & pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaso, ἀλλὰ δεῖ ἀπαγγέλλοντα [illegible] αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18. v. 17, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Vbi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commodè reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακουόμενος citatur ex Polybio, pro Inauditus & repulsam passus.

Παρακούω, Clàm & quasi furtim audio. Παρακούειν (inquit Cam.) Aristophani, Clàm sermonem sublegere significat, in Ranis, καὶ παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσι. Et in epigr. — παρακούσασα [illegible]. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακούων, Hæc clanculum audiendo cognouerat. Hactenus Camer. In vulg. autē lex. Παρακούω λάθρα [illegible], id est, Subauscultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cic. dixit De orat. lib. 2. Et Plautus, Clàm sublegere sermonem aliquorum. Quo sensu dictum à poeta ecloga 9, Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper. Arist. Ranis, καὶ παρακούων, &c. Id est, Et corycæū agens, quum loquuntur domini. Budæus vult παρακούειν in hoc Luciani loco esse itidem Furtim audire & Subauscultare, in lib. De merc. cond. pag. 101, ἢ ὁ μὲν [illegible] ὅπως οὐκ ἐπιλαβόμενοι παρακούσας τοῦ διακόνου. Sed & Eras. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu & non plenè. (quod nonnulli verbo Inaudire significari putarint: quum alii contrariam illi significationem tribuant. nonnulli autem verbo Obaudire sic vsi sunt, sed nescio quàm Latinè.) Sic autem fortasse & in illo epigr. loco accipi debet. Apud Aristotelem certè Ethic. 7, cap. 6, παρακούειν significationem habet quæ ad istam quam dico, proximè accedit, imò verò eadem videri potest. existimo enim παρακούειν in illo Aristotelis loco esse quod Gall. dicimus, n'entēdre qu'à demi. Verba Aristotelis sunt, ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς προστάξεως. Quæ in postrema interpr. ita fuerūt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorum præproperorum more, negligenter & confusè audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliūt, deinde ab actione aberrant. At verò quidam ex superiorum temporum interpretibus παρακούειν verterunt Non perfectè audire. Videat autem lector num aptius sit Non plenè audire, id est partem duntaxat eorum quæ dicuntur. Quod certè Aristoteles non videtur negligentiæ tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeūdum ministerium alacritati. Alioqui παρακούειν non malè etiam reddi potest alicubi Negligenter & oscitanter audire.

Παρακούω & προακούω ex Herodoto citatur, παρακούω ἐκείνου περὶ τέχνης, Audio de illius artificio. Item ex Plat. epist. 7, οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, ἀλλὰ μᾶλλον, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. Vide Παράκουσμα.

Παράκουσμα, ατος, τό, Praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὅντινες τυραννίας πρέπον, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, ἀλλοι παρακουσμάτων πλήρεις [illegible] φιλοσοφίας. Vide Bud. Comm. pag. 649. Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari doctrinam, seu documentum. Certè si παρακούω in bonam etiam partem aliquādo accipiatur, (vt in loco modò citato accipi videtur) itidem & παράκουσμα accipi poterit. In vulg. lexicis ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur ex Dioscor. lib. 1, in præfatione, pro narratione ex aliis auditu accepta: idq; turpi & crasso errore: quum manifestū sit legendum esse παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων.

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea significatione quæ modò exposita fuit. Plat. Epist. 7, [illegible] ὑπὸ τῆς ἄλλης παρακοῆς. Budæus C. 649. |Παρακοή, vsitatiore significatione, Inobedientia, Inobsequentia, quæ tamen vix satis Latina sunt. Exponitur & Contumacia. Synes. epist. 67, ἀκοὴ γὰρ ζωή, καὶ θάνατός ἡ παρακοή. Vide in Ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ & ὑπακοή.

C. ΠΡΟΣακούω, Insuper audio. Plutarchus in lib. De audiendo, οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί τι προσεπακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

C. ΥΠακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures subiicio loquenti ad excipiendum sonum. (qua periphrasi vtor ad exprimendam aliquatenus vim præpositionis ὑπό) Ausculto. Et Gall. I'escoute. Quod ita differt à verbo Ouir, vt Regarder differt à Voir. Dicimus enim interdum I'escoute si ie l'orray point: itidemque Ie regarde si ie le verray. Et similiter, I'escoute bien, mais ie n'oy rien. Quum tamen alioqui escouter interdum idem planè sit quod Audire, (siue ab ἀκουστικῶς, siue ab Ausculto sit deriuatū.) Hòc quidem certè verbum Auscultare, eadem etiam de re dictum reperitur de qua ὑπακούειν. vt enim apud Plautum legimus Auscultare ad fores, & Auscultare ab ostio, sic apud Græcos θυρωρός, id est ianitor, dicitur ὑπακούειν, vt apud Platonem in Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi qui eas pulsauit responsum, ὑπακούειν dicitur. Plut. in Symposio, Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ δι' ὃ κατάγεσθαι βούλοιτο. Eodem autem sensu atque adeo de re eadem vsus est Lucas hoc verbo Act. cap. 12, κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Vbi Erasmus ὑπακοῦσαι reddidit Vt subauscultaret. Alii simplici verbo, Vt auscultaret. Sunt autem qui malint Vt responsaret, quò Plautum legisse comperiantur. Quasi verò quicquid in antiquo illo poeta gratiam habet, id protinus ad vsum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullaque illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. ὑπακούειν certè in aliis itidē locis (id est in quibus alia de re agitur) exponitur Auscultare: vt apud Theocr. in Thalysiis, — ἀλλ' ὑπάκουσον. |Ὑπακούω,

Respondeo. (q.d. Aurem præbeo, deinde respondeo) apud Homerū & Theocritū enim Hom. Od. Δ. ἀκούειν [illegible] H' ἐξ [illegible] Νῦν μὲν [illegible], quod & Eustathius exponit [illegible]. Theocr. autem in Hyla, Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν [illegible]. Huc videtur posse referri & Luciani illud, [illegible]. Sic & in libro Iob aliquoties [illegible] ὑπακούσεταί μου [illegible]. Sic & in libro Iob aliquoties [illegible] sunt qui vocandi putant LXX interpretes, vt cap. 14. Et cap. 19, [illegible] ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et cap. 19, [illegible] καὶ οὐχ ὑπακούει μου. Sumpta est autem hæc significatio ex consequente. quia postquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quouis modo nos compellanti, respondere solemus. ¶ Ὑπακούειν (inquit Camer.) dicitur & accusator & aduocatus quum facta potestate dicendi & rogatus, in medium procedit. Demosthenes in orat. De falsa legat. [illegible] ὑπακούσονται [illegible] κατήγορον. Ibi deinde paucis interiectis, [illegible] ὑπακούειν [illegible]. Quam significationem hic posui quòd affinis proxime præcedenti esse videatur. C

Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero, Pareo, cum genitiuo & cum datiuo. Herodotus, [illegible] βασιλῆος [illegible] ὑπακούοντας. Thucyd. [illegible] Ἀθηναίων ὑπακούοντας [illegible]. Vbi Ἀθηναίων ὑπακούοντες non simpliciter significat Atheniensibus parentes, sed Qui in Atheniensium ditione sunt ac potestate, vel Atheniensibus subiecti. Pro quo dicitur & ὑπήκοοι. Et cum genitiuo rei, vt apud Theophr. De caus. pl. lib. [illegible] cap. 4, [illegible] ὑπακούουσι τοῦ ψύχους. Vbi ὑπακούειν τοῦ ψύχους ad verbum Parere seu cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori. Sic Gall. *Estre subiect* vtramque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. Frequentior est cū datiuo constructio, qua & ipse Thucyd. alibi vtitur: vt [illegible]. Sic Demosth. [illegible], & [illegible] ὑπακούειν. Sic & apud Aristoph. Nubibus. Iungitur & cum datiuo rei, necnon cum εἰς habente accus. vt apud Demosth. Pro Ctesiph. [illegible] ὑπακούειν [illegible]. Plut. in Lycurgo, [illegible] ὑπακούειν εἰς [illegible]. D

Dicitur & ὑπακούω [illegible], pro [illegible] & cum persona etiam datiuo. [illegible] vt [illegible], apud Thucyd. Citatur & ex alio innominato, [illegible] ὑπακούειν. Metaphoricè autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Lucian. [illegible]. E

Ὑπακούειν [illegible] apud Platonem De leg. 10, Orationis sensum assequi & mente comprehēdere: fortasse (inquit Cam.) translato à ianitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν, id est Cognoscere quis adsit & intromitti velit, & respondere quærentibus ab ostio, &c. De hac enim signif. modò dixi. ¶ Ὑπακούειν (inquit idē) Intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur, vulgo Subaudire vocant. Ptolem. [illegible] lib. 1, [illegible] ὑπακούεσθαι. Exēpla huius significationis & apud grammat. passim extant. F

Ὑπακούειν pro simplici ἀκούειν, apud Homerū, Il. Ξ, v. 4[illegible]. Καί νύ τ' [illegible] Ὀδυσσῆα [illegible], Ἀλκίνοος [illegible] ὑπάκουσεν. Vbi Eustath. [illegible]. Sic & in principio lib. [illegible] Iliadis, Αὐτὰς [illegible] ὑπάκουσεν ἀκούειν. Vbi idem schol. videri dicit esse pro simpliciter ἀκούειν. In vulg. lexicis ex Aristoph. citatur [illegible] ὑπακούειν pro Audire preces. Fortasse autē potius ponitur pro Exaudire.

Ὑπακοή, ῆς, ἡ, Obedientia: vt παρακοή est inobedientia. Quæ eleganter à Paulo inter se committuntur epist. ad Romanos cap. 5. v. 19, ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοὶ, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

Ὑπήκοος, ὁ, ἡ, [illegible], Moriger, Qui paret, Subiectus, Qui imperio alicuius subest. Aristoph. Pluto, [illegible] ὑπήκοος. Frequentius cum genitiuo: vt Plut. in Solone, [illegible], æquitati morigeram. Apud Herodotum ὑπήκοος τοῦ βασιλέος, qui est in ditione & potestate regis. Sic [illegible] ὑπήκοος Ἀθηναίων, Ciuitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Ciuitas Atheniensibus subiecta. Apud Xenoph. ὑπηκόους ἔχειν, habere in vel sub potestate, sicut [illegible] in potestatem redigere.

Ἀνυπήκοος, Inobsequēs. vt ἀνυπήκοος τῷ λόγῳ, Plat. Tim.

Προσυπακούω, Præterea subaudio, vt gramm. vtuntur.

Ἀκουσίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκούειν & θεὸς compositum, vnde φιλέει ἀκουσίθεος in Anthol. epigr. exponitur, Quod à deo auditur, Quod ad dei aures peruenit. [illegible], Suidas.

¶ Ἀκουτίζω (quasi ἀκουσίζω ex ἀκούω) F. ίσω, Audire facio, vt exponitur apud Græcos Bibliorum interpretes, à quibus potissimùm vsurpatur. Suidas ἀκουτίζω exponit διδάσκω, id est docere. Crediderim ego ἀκουτίζω propriè sonare Audibile reddo: & Audiri facio malim exponere quàm Audire facio. Cum accusatiuo, Psal. 50, ἀκουτιεῖς με ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulg. ò, Auditui meo dabis lætitiā. At cum genitiuo, Cant. Sol. cap. 2, ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Gregorius à passiuo themate Ἀκουτίζομαι vsurpauit ἀκουτισθεὶς, De baptismo, [illegible] ἀγγέλων [illegible].

Ἀκουτίζειν τῷ λόγῳ, Ex Aristotele citatur pro Obtemperare rationi.

Ἀκουστικός, ή, όν, Obtemperans, Obediens. Budæus ex Aristotele.

¶ Ἀκουάζω, vel potius Ἀκουάζομαι, in voce passiua, Idem quod Audio, in prima & propria significatione. Od. [illegible] [illegible] δαιτὸς ἀκουάζεσθον [illegible], pro vocari ad cœnam. Ad verbum, Audire cœnam, Πρῶτοι γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi enim cœnam auditis, pro Ad cœnam vocamini à me, consequenter scilicet.

Ἀ'ΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ,

ῶμαι, F. άσομαι, Idem quod ἀκούω, Audio. Quibusdam tamē placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, vt hoc esset studii, illud sensus: sed non obseruatur hæc differentia. Iungitur itidem vt ἀκούω, genitiuo personæ, accusatiuo rei. Demosth. Pro corona, [illegible] ἀκροᾶσθαι. Plato in Apologia, [illegible] ἀκροώμενοι, Me disserentem audient adolescentes. Cū rei autē accusatiuo, Æschin. contra Ctes. [illegible] ἀκροώμενοι; Idem ibidem, [illegible] ἀκροᾶσθαι. Lucianus, [illegible]. Iungitur verò interdum & genitiuo rei: vt apud Isocratem in Plataico, [illegible] τῶν λεγομένων. ¶ Interdum etiam absolutè (id est sine casu) ponitur ἀκροῶμαι, vt apud Isocratem. Et ἀκροώμενος, Auditor. Plutarchus De audiendo, [illegible] ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum genitiuo. Damascius, [illegible] λόγων [illegible] ἀκροώμενον. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν, vt ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto sum audiēs, Ausculto, Pareo. Cum genit. quā & ipsi ἀκούω significationē cum eadē constructione dedimus. Sic autem vsurpauit ἀκροᾶσθαι Antiphon, teste Suida. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τῶν [illegible], Parere imperāti. Arist. in Panathenaico, [illegible] ἀκροατὴν, Regi audientem dicto esse. Sic apud Thucydidem, [illegible] ἀκροᾶσθαι [illegible].

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ, Quod auditur, ἄκουσμα. Æschines in Ctesiphontem, [illegible] Δημοσθένης [illegible], Si Demosthenes in suggestum ascendens, seipsum laudabit, iam hoc acroama iis quæ passi estis grauius ac molestius fuerit. Reti[illegible] autem vocem Græcam in huius loci interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia poeta, Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, quum ex eo quæreretur quod acroama aut cuius vocem libentissimè audiret, Eius à quo sua virtus optimè prædicaretur. Xenophon quoque generali sententia docet nihil lubentius à quoquam audiri quàm suam laudem: vt contrà nihil molestius quàm [illegible] (id est laudem) ἀκρόαμα.

Digitized by Google

ἤδιστον: ac λωβείαν, id est conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. Qui alibi ἥδιστον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem sensu vt dictum est in hoc nomine ἄκουσμα. Athen. 12, περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ ἀκροαμάτων, id est, De spectaculis & auditionibus. Accipiendo videlicet auditiones pro iis quæ audiuntur. Qua in significatione & in modò citatis locis ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quàm Narratio, vel Recitatio, vt alii. Sic vero & qui tradant ἀκρόαμα esse festiuam & iucundam narrationem, manifesto errore: quum ἀκρόαμα generale sit nomen, & tam in malam quàm in bonam partē vsurpetur. vnde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα & χαλεπώτατον ἀκρόαμα in locis à me modò citatis. Sciendū est præterea Ciceronem τὰς δι' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatū esse apud Epicurum voluptates quæ auditu percipiuntur: vt videre est in edito à me Cic. lex. Græcol.

Ἀκρόαμα, ipsa persona quæ auditur, apud Athen. αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Κάνου γὰρ αὐλήσαντος αὐλῷ παρὰ δεῖπνον (ἀκρόαμα δ' ἦν Κάνος εὐδοκιμούμενον) ἐπαινέσας, &c. Ita & à Cicerone vsurpatur: vt pro Sestio, Ille ipse ludens non solùm spectator, sed actor & acroama. Sic & Verr. 6.

Ἀκροαματικὸς, ή, όν, Ad auditionem pertinens, vel In auditione cōsistēs. q. d. Auditorius, Auscultatorius. vt ἀκροαματικὴ διδασκαλία. Plut. in Alexandro, de ipso loquēs, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν (ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς) μετασχεῖν, id est, Sed etiam arcanarū & grauiorum disciplinarum (quas illi peculiari nomine acroamaticas & epopticas appellantes, non efferebant in vulgus) cognitionem aliquam habuisse. Ibidem in epistola Alexandri ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων, id est, Non rectè fecisti qui acroamaticos libros vulgaueris, vel in vulgus edideris. Vbi acroamaticos libros vocat (Budæo teste) de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quod & ex modò citato Plutarchi loco, & ex Auli Gellii cap. 10, lib. 1 (quò etiam te remitto) satis liquet. Sed vt omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ huius appellationis fuerit ratio explicat. Ego verò existimo dictas disciplinas acroamaticas quæ huiusmodi essent vt aliter quàm audiendo præceptorem & ex viua eius voce percipi non possent: libros autem acroamaticos, qui huiusmodi acroamaticas disciplinas cōtinerent, nominatos. Videntur autē meam sententiam vltima epistolæ ad Aristotelē verba confirmare.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, Auditio, Ipsa audiendi actio. Æschines in Ctes. κελεύσατε τὴν ἀκρόασιν, καὶ μεμνημένοι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντας. Item ἀκρόασιν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Audire (ad verbum, Auditionem facere) ποιεῖσθε τὴν ὑπὲρ λόγων ποιεῖσθαι ἀκρόασιν. Idem ibidem, τὴν ἀκρόασιν εἰ τις αὐτὸν ἔξω ποιεῖται ὡς τὸ νῦν. Isocr. De pace, οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιούμενοι, Facere auditionē eorū qui orationē habent apud vos. pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præstare iis qui, &c. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturam alicuius scripti (en faire la lecture) pro Legere. Vitruuius vltimi libri cap. vltimo dixit Acroasin facere, Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum quum venisset, acroasin fecit, exēplumque protulit muri, & supra id, &c. Vbi existimo acroasin facere paulo generaliori significatione vsurpari pro ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. neque enim video qui conueniat vt pro recitatione hic acroasin accipiamus. ‖ Gaza ἀκρόασιν passiue vsurpauit pro Audientia. nam hæc ex Catone maiore verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hic ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, est Facere se audiri: at ἀκρόασιν ποιεῖσθαι in locis modò citatis, est (vti dixi) ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, ex consequenti videlicet. auditur enim recitatio. Vnde ἀκρόασιν ποιεῖσθαι non pro Audire, vt in superioribus exemplis, sed pro Recitare: vt, ἀφυοῦς τινος πεποιημένου ἀκρόασιν ποιουμένου. Sic ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ, Recitatio ostētatoria, vel sese ostentans, vel ostentationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. &c. ἡμεῖς δ' οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν ἐρωτικήν. vbi exponunt disceptationem, sicut & in præcedente loco narrationem. Ego malim vtrobique recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi à Plutarcho pro ipso loco in quo fit acroasis, De discern. amico ab adulatore, ἤδη ὁρᾶν ἐστιν αὐτοὺς ἱδρῶτι τοὺς παρόντας ἐν ἀκροάσει καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας. Apud Ciceronem quoque Epist. ad Att. 19. lib. 15. sic accipio acroasin: aut certè pro consessu aut corona hominum, acroaseos ergò congregatorum, vbi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic & φιλοστόργως & πανικῶς scriptæ, vt eas vel in acroasi audeam legere. Quam vocis huius expositionē ignorantes quidā, grauiter lapsi sunt.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. De pace, αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς κελεύεις ἀμφοτέροις [τοῖς λόγοις] ἀκροατὰς παρέχειν. Ita enim lego apud Isocratem, ἀμφοτέροις corrigens & ex eo faciens ἀμφοτέροις: ex Demosthenis loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutuatus esse verba: in oratione Pro corona, τὸ δὲ ὁμοίως ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν. Iul. Pollux negat probum esse vocabulum apud Menandrum ἀκουστὴς pro ἀκροατής. ‖ Explicatur autem ἀκροατὴς à Suida μαθητὴς, id est discipulus. quemadmodum videlicet & Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo. quomodo & ἀκουστὴς vsurpatum antea vidimus. Isocrates tamen ἀκροατὴν & μαθητὴν distinguit, ad Nicoclem, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατὴς γίνου, τῶν δὲ μαθητής. vbi ἀκροατὴν accipit in generali significatione quam priorem posuimus, pro eo qui aliū audit, non tanquam discipulus & discendi causa, sed quouis modo.

Ἀκροατικὸς, ή, όν, Auditorius, Ad auditionem pertinens. ἀκροατικὸς μισθὸς apud Lucianum in Encom. Demosth. Merces auditoria, id est, quæ pro auditione datur. νομίζω τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plutarchus De audiēdo, οἱ δὲ τὰς ἔξωθεν φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις τῶν ἐπιτρεχόντων. Suggestū quidā, alii Pulpitum interpretantur.

C. Ἐπακροάομαι, ῶμαι, Ausculto. ‖ Ἐπακρόασις, Auscultatio, Auditio, in vulg. lex.

ἌΚΡΟΣ, ου, ὁ, Summus, id est Extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, prouerbialiter, Summis digitis attingere. quod etiam dicitur primoribus digitis. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, itidem prouerbialiter, Sūmis pedum vnguibus ingredi. Quod & ἐπ' ἄκρων ὀδοιπορεῖν dicitur, subaudito substātiuo, in hoc Sophoclis versu, Ὑψηλ' ἐφαίνετ', κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρει. Apud Apollonium Argon. 1, ἄκρα ἴχνη, Summa pedum vestigia, vel Summa pedum plantæ: vbi scribit, — οὐδὲ θοοῖς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις ἴχνεσι τεγγόμενος. ‖ Item Ἄκρος, Summus, id est Supremus, In summo positus, Altus: vt ἄκραι κορυφαὶ ὄρεος. apud Aratum (posito plurali pro singulari) Summus vertex montis, vel supremus. Id est, Summa pars siue suprema verticis: pro quo dicit Homerus superlatiuo gradu ἀκροτάτῃ κορυφῇ. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis. eodem videlicet sensu quo vulgò dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur à Nicandro ἀκρέσπερος. nam hanc vocem explicās scholiastes, ait esse τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός. quasi εἰς ἄκρας ἑσπέρας. ‖ Capitur & pro Celsus, Altus. atque ita Cic. exponit in Arati modò citatis locis.

Ἄκρος, metaphoricè, Summus, Summum siue supremum gradum obtinēs in re aliqua, Perfectus (&, vt Cicero, Summus & perfectus) Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis: vt τετραγωνιστὴς ἄκρος, summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sed allusio est in ἄκρος & Ἄκρων nomine proprio. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, id est excellentissimus. Qua in significatione Maximum quoq; vsurpant interdū Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τέχνην, subaudito nomine

[illegible], Summus in sua arte, Artis suæ peritissimus. Et cum præpositione εἰς. vt ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. De repub. 6. Præstantissimus in philosophia, Præstantissimus philosophus. Nec verò de persona tantùm vsurpant ἄκρος, sed etiam de re: vt [illegible], apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Basilium, ὅς καὶ ἐμοὶ εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν [illegible], Qui mihi summa iunctus est amicitia. A

Ἄκρος format etiam comparatiuum ἀκρότερος, & superlatiuum ἀκρότατος, qui apud poetas vsitatissimus est, quòd dactylum efficiat remanente vna syllaba. Habet autem ἀκρότατος positiui ἄκρος significationem. nam perinde est siue cum Arato dicas ἄκρῃ κορυφῇ ὄρεος, siue cum Homero ἀκροτάτῃ κορυφῇ, pro Summus vertex montis, vel Summum cacumen. Il. α, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. Hesiodus autem dixit ἀκροτάτῃ Ἑλικῶνος, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος. Sic & Il. β, Homerus de arbore loquens, — [illegible] ἀκροτάτῳ [illegible], In summa arbore, pro In summa eius parte. Idē ἀκροτάτην χροιὰν vocat summam & quasi superficialem corporis partem, [illegible]. B

Ἄκρον, ου, τό (substantiuè positum) Extrema pars, Extremitas. Et ἄκρα extremitates cuiuslibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. ‖ Est etiam Ἄκρον (iuxta alteram in adiectiuo ἄκρος positam significationē) Summitas, Summa pars siue suprema, Vertex, Cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης [illegible], Cacumē Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρεος. & in plurali ἄκρα [illegible] vt plurimum: (quod & composita voce ἀκρώρεια) reperitur tamen & per se positum ἄκρα, vt apud Herodotū. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. Summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας [illegible], Qui ad summum sapientiæ gradum peruenit. ‖ Item ἄκρα, pro [illegible]: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. Primas partes obtinere. ‖ Reperitur verò & cōparatiuus gradus Ἀκρότερα pro substātiuo positum. nam (vt Apollonii schol. tradit) τὰ ἄκρα τῆς κεραίας, id est Extremitates antemnæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus superlatiui, significat (sicut & Ἄκρα) Extremitates digitorum tam pedum quàm manuum. C

C. Ἔπακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In summitate angustus, In angustum desinens. ἔπακρα apud Hippocr. [illegible], Galenus. D

C. Ἀκροβατέω, ῶ, Summis pedum digitis gradior, Gradior summis digitis terræ insistēs, In digitos erigor. Lucianus Icaromenippo, [illegible]. Antiphilus in Anthol. epig. [illegible] ἀκροβατεῖ. Ex ἄκρος & βατέω inusitato verbo, facto a βάω. ‖ Item Ἀκροβατέω, pro Superbè incedo, apud Suidam.

C. Ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Summis pedum digitis ingrediēs, Erectus incedens. Propriè, erectus in summos pedum digitos, apud Basilium. ‖ Item Ἀκροβατικός, adiectiuum, quod exponitur Scāsorius à Budæo ex Vitruuio. E

C. Ἀκροβάζω, Idem quod Ἀκροβατέω. Nam Hesych. ἀκροβάζειν exponit ἄκροις [illegible].

C. Ἀκρόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summa parte cinctus. in Anth. epigr. Ex ἄκρος & ζώνη.

C. Ἀκροβολίς, ίδος, ἡ, Iaculi genus, vt ait Suidas: subiungens Ἀκροβολίζομαι, τὰ ἄκρα [illegible]. Ἀκροβολίζω Δ. Vbi suspecta esse potest scriptura. nam Hesychius ἀκροβολίδος tantùm meminit.

C. Ἀκροβηματίζομαι, Sto in summo suggesto vel tribunali. Hes. Ex ἄκρον & βῆμα. F

C. Ἀκροβλαστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Germen in cacumine habens. Ex ἄκρος & βλαστός.

Cætera ex ἄκρος composita vide in illis vocibus quibus præfixum est: vt Ἀκρόδετος in δέω, & Ἀκρογωνιαῖος in γωνία, & Ἀκρόδρυα in δρῦς, & Ἀκρόδρυον in δρῦς, &c. Sic & Ἀκρώρεια in ὄρος. Ea autem quærere nescientibus, monstrabit index.

[illegible], Aduerb. Summè, Perfectè. Gal. ad Glauc. 1, ὅταν ἄκρως ξηρὸν, Quum est summè siccum, Quum summā siccitatem habet. Diosc. lib. 5, ἄκρως [illegible], Adeo conducit vt nihil supra. G

‖ Ἄκρα, ας, ἡ, (substantiuum) Summitas, Culmen, Fastigium. Bianor in Anthol. epigr. [illegible] ἄκρης [illegible], Corruit tota domus à tecto, vel à culmine tecti

aut fastigio. Huc pertinet Κατ' ἄκρας, siue Κατάκρας, quod vide in Κατὰ. Item Summitas mōtis, Vertex seu cacumen. Gregorius, [illegible] ἄκρας [illegible]. Ἄκρα pro summitate, significatione generali: vnde ἄκρως [illegible], apud Dioscoridē lib. 5. cap. 77, Summitatem leuitatis habere, pro Summum gradum leuitatis. Quod etiam dici posset [illegible]. ‖ Ἄκρα, Promontorium. Pausanias, [illegible] ἄκρα [illegible]. ‖ Ἄκρα, Arx. Æschines, [illegible]. Hes. [illegible]. Plutarch. Coriolano, [illegible] ἄκρα & pro extremitate sicut & ἄκρον. ‖ Capitur & alicubi extremitas exponitur. Hesychius quoque ait ἄκρα poni pro ἀρχῇ vel πέρας.

Ἀκραῖος, ου, ὁ, Idem quod ἄκρος. vnde & τὸ ἀκραῖον substantiuè positum pro τὸ ἄκρον, id est extremitates corporis apud Galenum, [illegible]. Alibi pro eodē dicit ἀκρωτήρια.

Ἀκραῖος, Factum ab ἄκρα, significante peculiariter arcem. vnde Venus ἀκραία apud Pausaniam, Quæ est in arce, ἡ ἐν ἀκροπόλει. & Poll. ἀκραῖοι θεοί, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει οἱ καὶ [illegible]. Apud Euripidem autem Iuno ἀκραία, Quæ arcibus præest. Apud Hesychium tamen legimus Ἀκραία, Minerua, apud Argos, [illegible] ἀκραία [illegible], qua & Acrisius nominatus fuit. Addit autem, Iunonem quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quòd essent sitæ [illegible] ἄκρων. ita enim apud eum legitur, quum prius scriptum sit ἐπ' ἄκρας. Sed & ante [illegible] deesse puto apud illum.

D ¶ Ἀκρότης, ητος, ἡ, Summitas, Extremitas. Plutarchus De primo frigido, [illegible] vniuersanas extremitates. Plutarchus, [illegible], id est ad-[illegible]. Item Fastigium, Apex, metaphoricè. Philo, [illegible] φιλοσοφίας [illegible]. Philo-[illegible] autem, qui & ipsum philosophiæ [illegible], id est, Ad summum philosophiæ attigit fastigium, gradum peruenit.

¶ Ἄκρις, ιος, ἡ, Summitas montis, Cacumen. & in plurali ἄκριες apud Homerum. ‖ Ex hoc autem ἄκρις dictus est Iupiter cognomento ἀκραῖος: vt tradit Eustathius. Item ἀκραία Minerua, [illegible], vt scribit Hesych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρα, vt [illegible] ex [illegible], si Eustathio credimus. Ἀκρίς autem pro cicada, vide in Ἔρα. E

Ἀκραῖος, ου, ὁ, adiectiuum, In summo seu in cacumine positus. vnde ἀκραία Minerua, quod vide suprà in Ἀκραῖος post ἄκρα.

C. Ἐπάκριος, ου, ὁ, q. d. cacuminarius, à cacumine. (Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis & formationem, Latinitatis metas egredi) Ita cognominatus fuit Iupiter quòd in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hesych. & Eustath. Vide Ἀκρία & Ἀκραία. ‖ Ἐπακρία, Regio Atheniensium, & [illegible] dic vrbes, à Cecrope ita nominata, vide apud Etymol. F

C. Τρινακρία, Sicilia, sic dicta quòd tres habeat ἄκρας, id est promontoria, Pachynum, Lilybæum & Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Stephanus Siciliam dicit: addens & aliam etymologiam. dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel [illegible]. Apud eū tamen legitur [illegible] cum [illegible]. Cæterùm quum inueniatur ἄκρις, malo hoc & reliqua ab eo deducere: vt sint quidem ab ἄκρα, sed non immediatè, vt ita loquar.

C. Ὑπάκρια, Montium cacumina. Herodotus [illegible]. Qui locus ab Eustathio affertur, postquam dixit Herodotū pro ἄκρας dicere ἄκρια neutro genere: quum tamen hic sit ὑπάκρια.

Ἀκρίζω, F. σω, Summa loca seu editissima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα [illegible], inquit Eustathius, addens & ab Euripide hac eadem significatione dici. ‖ Ἀκρίζω, Summitatem vel extremitatem seco, In summa parte abscindo. τὸ ἄκρον [illegible], vt Euripidis scholiastes exponit in Oreste. ‖ Capitur etiam neutraliter apud eundem in OEneo, pro Summis pedibus ingredior, ut Hesychio. G

C. [illegible] [illegible] ὑπερακρίζω. [illegible]

κρίζω apud Euripidem pro Cacumina perambulo, vt A
modò dictum est. Ἐπακρίζω autem pro Ad summum perduco,& finem impono, quendam dixisse testatur idem grammaticus. At ὑπερακρίζω à Xenophonte etiam vsurpatur pro Per summum euado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico, καὶ πάροδος αἱ σφαλερὰς τάφρων, καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων κατ' ἀκραίρειν. Qua significatione alibi dicit τείχη ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀναπηδᾶν. In vulg. lex. citatur ex Euripide, ὑπερακρίζει δωμάτων pro Ædibus imminet desuper.

¶ Ἀκρωνύχιος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippiatria, ἄκρωνα χοίρειον πόσταιν καθεψήσαι δεῖ, Ruellius vertit B
Trunculum porci. vt sit ἄκρον hic membri truncati extremitas. Vertit autem trunculum, tanquam habeat ἀκρῶν diminutiui formam. At Ἀκρῶα Hesychio Viscera. Ἀκρόαμα autem quod exponitur ἄθροισμα, aliunde sit necesse est.

¶ Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, Summitas, Cacumē. Herodotus, ἀκρωτήριον τοῦ οὔρεος, Vertex montis. ‖Significat & promontorium. ‖Item ἀκρωτήρια dicuntur extremæ partes siue extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκρεῖα. Gal. ad C
Glauconem 1, ἡ τῶν ἀκρωτηρίων ψύξις. Sic Diosc. lib. 6, ἀκρωτηρίων ψύξις. & lib. 1, τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦμεν. Thucyd. ἄκρας χεῖρας & ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια.
‖Aristoteles (vt ait Budæus) ἀκρωτήρια vocat extremam partem digitorum sub vnguibus latentem, & extremas partes ossium. ‖Item ἀκρωτήρια (ait idem) Pinnacula & prominētiæ ædificiorum, apud Plutarchum in Cæsare, ἦν γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον. id est fa- D
stigiū, ex Cic. & Suet. ‖Vitr. tamē hæc distinguit. ‖Itē Ἀκρωτήρια sunt (vt tradit Hesychius) τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ἀνατιθέμενα ζῴδια: vel, vt alii, τῶν νεῶν. Budæus ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, lib. 5, vbi Philadelphi pompā describit, ἑξῆς ἐπεφέρετο κυλικεῖον ἀργυροῦν δωδεκάπηχυ, ὕψος πηχῶν ἕξ. ταύτης δὲ εἶχε ταῦτα ἀκρωτήρια ζῷα ἐν τῷ χείλει κύκλῳ, hoc est, animalia è summis labris prominentia. ‖Ἀκρωτήρια sunt etiam rostra nauium & ornatus (inquit Budæus) locos subiungēs non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτη- E
ριάζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc citat in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια (dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra) positum sibi videri: Xenoph. Hell. 2, ἀπῆγον τάς τε τῶν αἰχμαλώτων ναῶν ἀκρωτήρια.
‖Ἀκρωτήρια Vitruuius lib. 3 nuncupat angularia & mediana. videntur autem (inquit Cælius Rhodiginus) statuæ sic plerunque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruu. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proximè sequenti verbo, quod ab eo deductum est.

Ἀκρωτηριάζω. F. σω. Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. in 5, ἀκρωτηριάζειν δὲ καὶ φοβεῖν καὶ ὑβρίζειν παλαιῶς εἰς φθοράν. Athen. lib. 5. de Scythis loquens, εἰς τοσοῦτον ὕβρεως ἦλθον ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας, id est, Eò processerunt insolentiæ, vt ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim & apud Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet & nasus, vt à Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec verò desunt qui existiment ἀκρωτηριάζειν esse propriè aures mutilare, quasi videlicet vox ὦτα hoc in verbo inclusa sit: atque hoc placuit Etymologico, qui posito verbo Ἀκρωτηριάζω, subiungit morē fuisse apud veteres, eorum quos in flagitio aliquo deprehēdissent, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνειν, id est extremitates aurium amputare. Quam etymologiā, vt & alias multas eiusdē autoris, planè absurdam esse mecum fatebūtur, vt spero, qui mecum considerabunt quæ dicam. ἀκρωτηριάζω quin ab ἀκρωτήριον deductū sit, nemo ire possit inficias. Quòd si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, & significet τὰ
ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω: dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eandem subesse τῶν ἄκρων τῶν ὤτων significationem. At hoc dicere absurdum est, quum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quàm nasi, quàm manuum, quàm pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον sumatur (vt & ἄκρον, vel ἄκρα ἄκρας) pro montis vertice, item promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, & ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem planè ratione qua ab ἄκρον Euripides formauit ἀκρίζω, & vsurpauit pro τὰ ἄκρα πατέω.

Ἀκρωτηριάζω, metaphoricè, quemadmodum & apud Latinos Mutilo. Chrys. in epist. ad Rom. c. 1, δι' οὐδὲν δὲ ἕτερον τοὺς εὐνούχους τιμωροῦντες κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, id est, Imminuunt naturæ vim castratione. Demosthenes quoque ἠκρωτηριασμένος metaphoricè vsurpat, præteritum in actiua significatione positum ab ἀκρωτηριάζομαι, in orat. Pro corona, ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες, id est, Imperii & finiū patriæ circuncisores, Qui laceram patriam & mutilam flagitiosa proditione reddiderunt, vt Budæus interpretatur. Suidas ἠκρωτηριασμένοι (quod pro ἠκρωτηριακότες capitur) exponit λελυμασμένοι, id est qui labefactarūt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν siue ἀκρωτηριάζεσθαι fœdam quandam iniuriam significari: vt videlicet fœdum remanet corpus post mutilationem. ‖Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in passiua voce simul & significatione, eáque itidem metaphorica, apud Herodianū, de Alex. Mām. exercitu à Perside redeunte ita loquentem, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν διεχθρᾷ μέρει χώρᾳ. quod exponitur Labefactata fuerunt eorum corpora & attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herodotus in Thalia, καὶ τῶν νεῶν κατὰ πρώρας ἐχουσέων τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, id est, Rostra ademerunt, vt vertit Budæus, dicens ἀκρωτήρια inter cætera significare etiam rostra nauium & ornatus. Xenophon Hell. 6, ὁ μὲν δή τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμὸς, οῦ, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis. Diosc. lib. 7. c. 1, ὅτι ἢ δι' ἀκρωτηριασμοῦ.

ἈΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, (secundum Suidam autem ἀκρεμὼν όνος, ὁ) Ramus maior, Grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 17. Redditur & Stipes à Gaza apud Theophrastum De causis plantarum, τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, id est (Budæo interprete) Non enim quod auulsione & radice & ramulo prouenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, vt vitis & ficus. Sic autem Budæus reddit, Gazæ interpretationem sequens: qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponēs ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. Ab Etymologico ἀκρεμὼν exponitur ὁ κλάδος. à Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali significatione accipere. alioqui enim κλάδος propriè minorem ramum seu surculum significat. ‖Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ‖Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, id est fœniculi. lib. 3, cap. 81, ἔτι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλὼν & Πτόρθος. ‖Metaphoricè ἀκρέμονα ὀφρύος quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος Ἄρηος, vt tradit Eustathius.
‖Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etymologicus. fit autem κρεμὼν à κρεμάω, id est pendeo: vt ἀκρέμων ab ἄκρος, id est summus: quòd sit in sūma arbore, id est in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam autem subtilius (& quidem subtilius quàm par sit) ὁ ἐπ' ἄκρου μένων. quasi verò illa terminatio μων non itidem in multis huiusmodi deriuatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere nō possunt. Quod autem ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem eius facit Etymol. eiusque cæteri lexicographi nō meminerunt: ideoque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονικὸς, οῦ, ὁ, Adiectiuum formatum ab ἀκρεμὼν, vt si quis à Ramus formet Ramalis, vt ἀκρεμονικοὶ ἀποφυάδες apud Theophr. lib. 4, id est ramorum grandium.

ἈΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, Locusta. Theocrit., — βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥστε ἐρίσδω. Comicus quidam apud Athenæum οἴμοι τάλας ἄρ' εἰμι ἀκρίς. Apud D. Matthæū vbi dicitur Ioannes Baptista esitasse ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας acce-

pendum putauerint pro fruticibus, aut surculis qui- A
busdam delicatis, nouam huic voci tribuentes significationem: quum recepta optimè conueniat. Cõstat enim cum ex Aristophanis tum ex aliorum autorum locis, locustis vesci solitos veteres. vnde & ἀκριδοφάγοι, quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, & alii. Ponuntur autem variæ huius nominis etymologiæ: ex quibus vnica mihi placet (quam & sequor) [illegible] ἄκρα [illegible] καὶ τῶν φυλλῶν [illegible], quæ vocabula
Ἀκρίς, quæ & Phalena & Lampyris, vide. B

C. Ἀκριδοθήρα, Instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. In vulg. lex. Capsula ad venandas locustas. Theocr. Idyll. 1, [illegible]

C. Ἀκριδοφάγος, Locustarum esitator, Qui locustis victitat. Vide paulo ante in Ἀκρίς.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, diminut. Locustula.

ΑΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Exactus, Exquisitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de personis, sed frequentius de rebus, nisi me fallit memoria. Isocrates ad Nicoclem, ἀκριβεῖς [illegible], id est exactas explorationes, vel accuratas. C Quo sensu Chrysostomus De sacerdotio ἀκριβῆ [illegible] dixit. Aristot. Rhet. 3, [illegible]. Sic dicitur ἀκριβὴς [illegible], exacta amussis, pro Exactè ad amussim. Plutarch. in Praecept. de san. [illegible]. Ἀκριβὴς [illegible] apud Lucianũ, Exquisitus & exactus. Sic & ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosthenem Pro corona ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem significationem vocabuli retinendo, quàm vt alii Tenax memoria: Demosthenis D locus est hic, [illegible]. id est (vt quidem ego interpretor) Sed hæc accuratè & diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum & exploratum signũ. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quàm cum aliis Tenax memoria. ‖ Ἀκριβὴς, inquit Budæus, Plenus, id est iustus, apud Lucianum. Ἀκριβὴς [illegible], Gal. ad Glauconem. id est iustus, [illegible], inquit idem Budæus. Rursus idem in E pr. Annot. in Pand. Iustum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus identidẽ vtitur, ἀκριβὲς [illegible], id est iustum plenúmque erysipelas & huiusmodi alia appellando, lib. Therap. 14. Bud. ‖ Ἀκριβὴς quum de persona dicitur, non significat duntaxat generaliter hominem aliqua in re, siue aliquo in opere exactum, sed etiam eum qui ad rem est attentior, & quasi circa eius curam curiose exactus. Vno denique verbo, hominem tenacem, siue parcum. F quam tamen significationem nondum à quoquam annotatam reperi, & apud Plutarchum solum obseruare me memini: qui & ἀκριβεύεσθαι eodem vsurpat sensu, vt paulo pòst ostendam.

Ἀκριβὲς, substantiui locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucianus in Anacharside, τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς [illegible], id est, ἡ ἀκρίβεια τῆς [illegible], id est τὸ ἀκριβὲς [illegible], exacta consideratio, siue accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur [illegible] τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς. vt apud Eusebium, εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς [illegible]. Eodem planè modo dictum est illud G εἰς τὸ ἀκριβὲς [illegible]. vbi τὸ ἀκριβὲς, id est ἡ ἀκρίβεια, exactã quãdã expressionẽ significat, imaginis videlicet. Quare εἰς τὸ ἀκριβὲς [illegible], vel εἰς τὸ ἀκριβὲς [illegible], vertere possumus, Ad viuum expressam imaginem habens. Idem vnico vocabulo dicunt [illegible], quod est partici pium ab [illegible]. ‖ Item εἰς τὸ ἀκριβὲς, pro ἀκριβῶς, id est [illegible], verè. Thucyd. 6, καὶ εἰς τὸ ἀκριβὲς [illegible], οὐδὲ [illegible]. vbi schol. vult esse pro εἰς ἀληθὲς [illegible]. Cæterum huius nominis ἀκριβὴς quũ apertè ridiculas notationes ab Etymologico afferri viderem, H meo ipse iudicio vtens, hic collocaui post ἄκρος. præsertim quum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur qui aliquam artem ἀκριβῶς teneat: atque adeo Hesychius ἀ-

κριβὴς pro ἄκρος, ex Eurip. Philoctete afferat. Quòd si & A mihi tam audacter subscribere liceat quàm video in plerisque aliis vocibus veteres esse grammaticos, dixerim verisimile esse ex ἄκρος & βαίνω (à βάω) factum esse, videlicet [illegible] τὸ ἄκρον βαίνει. nam qui est ἀκριβὴς ad summum vsque peruadit.

Ἀκριβόω, ῶ, F. ώσω, Exactè cognosco, vel cognitum habeo, Compertum exploratũmque habeo, Probè calleo, aut Exactè disco, Exactè perquiro, Accuratè & diligenter exploro. Isocr. in Panath. [illegible] ἀκριβοῦντας, Qui res eorum diligenter inuestigant, vel Exactè cognoscunt. Iuxta Budæum, Iis qui diligenter scribunt vel indagant. Herodianus, [illegible] Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦντες, Qui res Romanorum non exactè cognitas habent. Lucianus in Piscatore, [illegible]. Itẽ dicitur aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro exactè callere, exactè peritum eius esse, exquisitam eius peritiam habere. Herodianus de Commodo, [illegible] ἀκριβώσαντες. Xenophon Pæd. 1, [illegible] ἀκριβοῦν ἐδίδαξε, Necessitas enim optima est horum magistra, quæ nos hæc pernoscere docuit, vel perdiscere. idem Pæd. 1, [illegible] ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις [illegible], Magister me, vt qui iam iustitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam iudicem constituebat. ‖ Ἀκριβόω, Exactè facio, Exactum & exquisitum reddo, Exacta cura & diligentia facio, Omnibus numeris absolutum reddo. quum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdũ verò ἀκριβόω significat Exactum reddo, non pro Exactè factum reddo, sed pro Facio vt quis fit exactus. Sic Dioscorides lib. 1, ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit pro Exactos sensus reddere, Facere vt sensus sint exacti. Quidam vertunt, Sensus exacuere, Aciem sensuum excitare.

Ἀκριβοῦν iungitur etiam cum [illegible] & [illegible]. Aristot. lib. 5 De generatione animalium cap. 1, [illegible], Exacta cura & diligentia vtor circa differentias colorum, Exactè colorum differentias perdisco, aut pernosco, siue percognosco. ‖ Cum [illegible] autem apud D. Matthæum, Exactè vel diligenter inquiro, aut inuestigo, Accuratè sciscitor, vel scrutor. cap. 2, ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hic ἀκριβόω volunt significare Diligenter disco. quæ interpretatio non æquè mihi placet.

Ἀκριβόομαι, οῦμαι, pass. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, id est Exactè fieri, Exquisita & exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exactè cognosci, Pernosci. [illegible] Suidas & schol. Aristophanis exponũt ἀκριβῶς [illegible], in hoc ipsius poetæ loco in Conc. — [illegible] ἠκριβωμένα. ‖ Hinc præteritum ἠκριβωμένος, Exactè factus, Accuratè elaboratus, vel Exactus & Exquisitus: accipiẽdo pro ἀκριβής: vt [illegible]. Et Ἠκριβωμένως aduerbium ab hoc præterito, Cum exacta cura & diligentia, Accuratè vel accuratissimè, ἀκριβῶς.

C. Ἀπακριβόω, et Διακριβόω, et Ἐξακριβόω, ῶ, Exacta diligentia aliquid facio, siue Exacta aut exquisita diligentia in re aliqua vtor, Accuratissimè & summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. In his enim præpositiones significationem simplicis augent. Apud Lucianum ἀπακριβοῦν exponitur etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria composita interpretentur & istis metaphoricis loquẽdi generibus, Ad amussim facio, Ad vnguem facio, & Affabre facio. Dicitur etiam ἀπακριβώσασθαι & διακριβώσασθαι, & ἐξακριβώσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. [illegible] ἀπακριβώσαν, Exactè seu exquisitè composuit. Ἀπακριβώσασθαι (inquit Budæus) pro eodem ponuntur hoc est Exactè compono & absoluo, Omni ope & exacta diligentia efficio, hoc est ἀπεργάζομαι. Aristot. Eth. 10, [illegible] Vtitur autem Aristot. verbo [illegible] eodem libro, [illegible] Pollux [illegible] eod [illegible] & ἀπακριβώσασθαι.

σθαι, & εἰς ἑαυτὴν αἱ ἀναδέξασθαι, vt synonyma ponit col. 300. A
& 310. Passiua sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. vsitatiora sunt, Ἀπηκριβωμένος, Διηκριβωμένος, Ἐξηκριβωμένος, Exactè factus, vel exacta diligentia, Ad amussim vel ad vnguem factus, Affabrefactus. A Cicerone ἀπηκριβωμένοι λόγοι redditur apud Plutarchum in Timæo Dilucidè & planè exornata oratio. quem locum vide paulo pòst. Plut. de fastis Cæs. loquens, διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διακριβῶσαι (inquit Budæus) Diligenter cauere & exactè stipulari, & διομολογεῖσθαι, Isæus pag. 38. Significat etiam (inquit) Exactè respondeo, id est statis horis euenio. Aristot. De historia anim. lib. 7, καὶ μετ' ἐνίοις δὲ αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων· οὐ μὴν διακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, non tamen exactè tricesimo die menstruæ purgationes redeunt omnibus. Cui exẽplo, quod affert Budæus, puto aptè adiunctum in hoc ex Platone, vbi itidẽ ἀπηκριβωμένους & ἀποδοῦναι habemus. Ita igitur ille in Tim. ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντῃ πάντως αὐτοὺς ἑαυτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cicero sic interpretatur, Quocirca si fortè de deorum natura ortúque mundi differẽtes, minus id quod habemus animo, consequimur, vt tota dilucidè & planè oratio exornata sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sanè erit mirum.

Ἀπηκριβωμένως, & Διηκριβωμένως, & Ἐξηκριβωμένως, aduerbia, quæ eandem itidem significationem habent, videlicet pro Exactè, vel Exacta diligentia. Vel, Ad amussim, Ad vnguem. Διηκριβωμένως pro Exactè, citatur ex Aristotele in Rhetoricis. Ἀπηκριβωμένως autem à Budæo in Annotationib. exponitur etiam Bona fide, Citra vllum figmentum.

¶ Ἀκριβάζω, Idem quod Ἀκριβόω. Sed Pollux hoc Ἀκριβάζω ait esse ἀπειρόκαλον: ac re vera nõ memini me apud vllũ ex antiquis scriptoribus hoc legere. Dicitur & Ἐξακριβάζω idem significans. quo Libanius vtitur in Epistola ad Basilium, ἴσθι τοίνυν ὡς τῆς μὲν χώρας τοὺς τόπους ἐξακριβάζων, id est, Diligenter indagans. | At ex Eccles. cap. 46, citatur ἠκριβάσθη (aor. 1, à passiuo Ἀκριβάζομαι) Probatus est. ἠκριβάσθη προφήτης. Magis vicina esset interpretatio, Examinatus est.

Ἀκριβασμὸς, Exquisita examinatio & perpensio, inquit Budæus. Dionysius De eccl. hier. καὶ τῆς ἀκριβείας κατὰ τάξεως ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιητικοῖς ἀκριβασμοῖς. Iudic. cap. 5, μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας. vbi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί.

Ἀκριβασμὸς, Exacta limitatio. Prouerb. Salom. cap. 8, ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ. Cuius significationis exemplum vt nimis alienæ non posuissem, nisi Budæus in suos commentarios eam retulisset, dicens significari hic terram certis & exactis finibus circunscriptam.

Ἀκριβαστὴς, οῦ, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud.

C. Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβόω: vt simplex ἀκριβάζω significat ἀκριβόω.

C. Ὑπερακριβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

C. Φιλακριβέω, ῶ, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In vulg. lex. φιλακριβεῖν exponitur Cum diligentia auscultare, Gnauum & sedulum esse.

C. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Substantiuum, ex ἀκριβὴς & δίκαιον, Ius summum, Ciceroni, Terentio, & aliis: quod iurisconsulti Strictum ius appellant. Propriè autem sonat Ius exactum. Ius autem (inquit Budæus) quod strictum iurisconsulti dicunt, Aristoteles ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi ius exactius duriusque.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summo iure vtens, vel stricto iure, Summo iure agens: cui opponitur ἐπιεικής. quem describens Aristoteles lib. 5 Ethic. ad Nicom. cap. 10 his verbis claudit, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Vbi ἀκριβοδίκαιος appellatur (Budæo teste) qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, id est summum ius, æquitati præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique deterioris iuris studiosus vsurpatórque: vt contrà ἐπιεικὴς, iudex bonus & æquus.

C. Ἀκριβολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκριβὴς & λόγος, propriè Exacto & accurato sermone vtens, Exacto vel exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia & curiosa circa quidlibet vtens, & in quouis seu dicto seu facto. Quam significationem & ab eo composita retinent. HINC Ἀκριβολογία, ας, ἡ, Exacta discussio, vel examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. ad Theodecten lib. 1, ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν. | Ab eodem Aristot. Ethic. 4, ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ & sumptuum examinatio. ET Ἀκριβολογέω, ῶ, F. ήσω, Exactè perpendo, Exactè examino. Chrysostomus in 8, ad Rom. τὸ φιλοσοφεῖς ἀκριβῶς, καὶ ἀκριβολογεῖς περὶ ταῦτα. | Frequentius multo in passiua terminatione vsurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exactè perpendo, vel Excutio, & (vt ait Budæus) pro Exactè discepto, Exquisitè disputo, & æstimo cõsiderόque. Æschines contra Timarchum accusatiuo iunxit, ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄγαν λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demosth. in Æschinem, καὶ ταυτὶ πάντα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol. 1, ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον (ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ) οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμ. &c. id est, quandoquidem tu quoque exactè rem examinas. Potest verò exponi illud Æschinis modò citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα, Exactè omnia dicendo persequor. Dicitur & ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, Vtor in hoc vel circa hoc exacta disquisitione: apud Demosthenem pro Ctesiph. ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, Me hæc exactè disquirente. Alii vertunt, Exactè de his disceptante. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est (inquit Budæus) Exactam sumptuum rationem subduco.

Ἀκριβῶς, aduerbium, Exactè, Exquisitè, Accuratè. secundum quas significationes (quæ eodẽ omnes pertinent) Isocrates non semel ἀκριβῶς & ἁπλῶς inter se opponit. potest etiam exponi per periphrasin, Exacta cura & diligentia, vel accurata cum diligentia. Demosth. aduersus Timocratem, τοῖς δὲ πάλαι καὶ μόνοις ἀκριβῶς χρῶνται. | Item ἀκριβῶς, Exactè, id est Plenè & perfectè, planè: vt Lucianus, λευκὸν ἀκριβῶς. Vbi stultè quidam interpretati sunt perpetuum candorem. Idem, ἀκριβῶς μέλαν, Plenè & perfectè nigrum, vel Planè nigrum. aut, Exactam, vel plenam & perfectam nigredinem habens, & ad quam nihil addi possit. Vulgò exponitur Vehementer nigrum: sed perperam. significantius est enim ἀκριβῶς quàm σφόδρα. | Item Ἀκριβῶς, Certò: vt ἀκριβῶς οἶδα. Demosth. ἀκριβῶς εἰδώς. Æschin. Isocr. Dicitur & ἀκριβῶς γινώσκω. Possumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certò scio, vel (quod idem valet) Pro comperto habeo: aut, Compertum exploratúmque habeo. | Ἀκριβῶς apud eundem Isocratem habet ἐπιεικῶς oppositum. vbi vertendum puto Summo iure. quasi dicas, Supramodum exactè, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicoclem, ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας dicat. at in Areopag. addit λίαν, dicẽs, πρὸς μὲν ἁμαρτήματα τὰ δίκαιον λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζουσι. Is autem (meo quidem iudicio) ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiam, qui (vt Cicero loquitur) ad viuum resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primùm sentio, nisi in bonis amicitiam esse nõ posse. neque id ad viuum reseco, vt illi qui hæc subtilius disserunt. Ἀκριβῶς affinem hanc significationem habet apud Thucydidem, lib. 1, οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον, id est seuerè. ἀπαραιτήτως, vt schol. exponit.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, Exacta cura, Exacta diligẽtia circa aliquid, Exactum studium, Accuratio: vt μετ' ἀκριβείας ἐξετάζειν. & apud Aristotelẽ, δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia, Exquisitè. Apud Isocratem plurali numero ἀκρίβειαι non semel: vt ad Philippum, ταῦτ' ὄντως γεγραμμένα τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις. Idem in Areopagitico, ἐπειδή γε πλήθει καὶ ταῖς ἀκριβείαις τῶν νόμων, ὑμᾶν ἀπὸ τοῦ καιροῦ οἰκήσειν πλεῖ πάλιν αὐτοῖς. Quem locum Bud. sic vertit in Ann. pr. in Pãdectas, Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet,

attinet, iudicium certè hoc ipsum est, parũ benè cum civitatibus illis agi. Idem Isocrates ibidem dicit [illegible] [illegible], id est, eodẽ Budæo interpr. Leges exquisitissima scribentium diligentia latæ. ‖ Ἀκρίβεια, Exa-

‖ Ἀκρίβεια, Rigor iuris, in Pand. Bud.

[illegible] cura qua vtitur homo nimium attentus ad rem, id est Tenacitas, Parcitas, Plut. in Pericle, [illegible] [illegible] μικρὸν αὐτοῦ [illegible] [illegible] ἀκρίβειαν, [illegible]. Obseruandum est autem eodem metaphoræ genere vtranque linguam vti in exprimendo homine tenaci. nam hunc Latini appellant Attentum vel attẽtiorem ad rem. qui autem est attentus ad aliquid, is certè est ἀ- B

κριβὴς, id est faciens ἀκριβῶς (hoc est exacta diligentia) id ad quod est attentus.

Quod vides, lector, deriuata ab Ἀκριβὴς non esse hîc collocata eo ordine qui in aliis nominibus obseruatus à me fuit, non [illegible] consilio, sed coactæ festinationi (quæ chartularum mearum ordinem confudit) imputato. Non talium autẽ dūtaxat, sed & aliorũ [illegible] veniam te mihi veniam polliceor.

ἈΛΑΌΜΑΙ, [illegible], Vagor, Erro, Sum vagus & erro: vt apud Hom. Il. ζ, Ἤτοι [illegible] [illegible] [illegible] οἶος ἀλᾶτο, id est, solus vagabatur. (Cic. interpr.) Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. Et Vlysses ἀλώμενος, apud eundẽ, Odyss. ‖ Ἀλάομαι metaphoricè apud Sophoclem pro [illegible], Vagor mente, Incertus sum quid agam, Animi pendeo. C

Ἀλάω, ῶ, vocem actiuam apud grammaticos duntaxat memini me legere: qui eam proferunt in tradẽdis quorundam vocabulorum etymis, & quidem volentes ea significari etiam [illegible], decipio. Vide ἀλαστὼρ. D

Ἄλημα, ατος, τὸ, Vagatio, Erratio, [illegible], vt ait Eustathi⁹, ita exponens & in hoc Sophoclis loco, [illegible] [illegible] ἄλημα [illegible]. vbi tamen [illegible] à scholiaste exponitur.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Erro, Vagus. Od. ρ, [illegible] [illegible] [illegible] ἀλήμονες [illegible], id est, Tales sunt mendici & errones. Vbi notandum copulare Homerum [illegible] ἀλήμονας. exponitur tamen ἀλήμονας etiam [illegible]: vt Anth. epigr. lib. [illegible] [illegible] καὶ ἀλήμονες. At vero apud Nonnũ [illegible] transfert pro Peccatores. nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt. ET Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἄλησις, Vagatio, Erratio. ‖ Apud Apollonium autem schol. [illegible] ait significare [illegible] τῶν τόπων, id est peritiam locorum. Quam significationem ex consequenti esse puto, quòd videlicet qui vagati sunt, eam habere soleant. E

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od. [illegible] [illegible] [illegible] ἀλήτῃ. & ξ, [illegible] ἀλῆται [illegible]. ‖ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον [illegible], apud Herodotum, Vagam vitam maluisti. ET Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, Vaga, Errabunda. ‖ Item, Festum quoddam Atheniensium, Hesych. F

Ἀλήτης, Mendicus, apud Basilium identidem. Propriè autem est Mendicus vagus, siue erraticus. Id est, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans ostiatim aut etiam oppidatim. Sic autem & in Herodoti loco modò citato ἀλητεύειν alii exponunt Mendicam vitam. ET Ἀλητοβίος comp. q. d. Mendicivorus, in vulgatis lexicis.

Ἀλητεύω, F. εύσω. Vagor, Erro. Od. ρ, Ξεῖνέ με [illegible] ἀλητεύειν [illegible] [illegible] [illegible]. G

Ἀλητεία, Verbale, Erratio, Vagatio, Ionicè ἀλητείη: at Doricè ἀλατεία, sicut ἀλάτας pro ἀλήτης.

¶ Ἄλη, ης, ἡ, Erratio, Vagatio. Od. [illegible], [illegible] [illegible] ἄλην τ' [illegible]. Od. ο, [illegible] [illegible] [illegible]. pro eo quod dicit eiusdem Od. [illegible], [illegible]. ‖ Item metaphoricè ἄλη pro anxietate animi, quæ est velut mentis vagatio. ‖ Ἄλη autem deducit ab ἀλάω [illegible] [illegible] formatur. Fortasse tamen malet aliquis contrà verba hæc deduci a nominibus: qua de re aliis etiam dicendi locus. Ἄλη autem à [illegible], & ἄλη à [illegible] sit necne, aliis cognoscendum relinquo. H

[illegible] [illegible] Eustathio, secundum aliam etymologiam.

C. Περιαλάομαι, Peruagor, Peragro: vt Od. [illegible], [illegible] [illegible]

καὶ νῦν [illegible], [illegible] [illegible]. Quod [illegible] fallò in vulg. lexicis ab [illegible] deducitur.

¶ Ἀλαίνω, Idem quod ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud Euripidem, [illegible]. Ad quem locum respiciens, aut ad [illegible] eadem Etymol. ἀλαίνειν exponit [illegible], [illegible], id est, Extra se positũ esse, Insanire. Atqui id per se nõ significat in hoc Euripidis loco, sed cũ adiunctione. Dicit autem ἀλαίνω ab ἀλῶ esse [illegible], vt [illegible] à [illegible] [illegible] à [illegible], atque alia itidem quæ profert. ET Ἄλαιρος (inquit) inde dictus fluuius, ὁ ἀπὸ [illegible] [illegible].

¶ Ἀλάομαι, Idem quod Ἀλάομαι, Vagor. Huius autem aoristum [illegible] [illegible], vnde [illegible], vt [illegible] à [illegible]. Il. [illegible], Ἀργεῖοι [illegible] [illegible] [illegible]. quem in Hesychius exponit [illegible] (sed hæc fert Etymologus corrige, reponẽs [illegible]). Magis tamen recepta est explicatio [illegible], vt sit pro [illegible], Congregari: sicut Ἀλέντες apud eundem poetam pro congregati: & ἀλέες apud eundem expositum [illegible] [illegible]. Vide Etymologicum in ἄλεν, de formatione horum. quæ tamen alia est apud Eust.

Ἀλάλημαι, ab ἀλάω, per reduplicationem. vnde passiuũ Ἀλαλήσομαι, Idem quod Ἀλάω siue Ἀλῶμαι, Vagor, Erro. Vnde ἀλάλησθε Od. ε, [illegible] [illegible] [illegible] ἀλάλησθε. & in [illegible] ἀλαλῆσθαι eiusdem Od. ε, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ἀλάλησθαι. Herodianus autem ἀλάλημαι præt. temporis esse putauit. nam ab ἄλημαι præteritũ passiuum esse ἄλημαι, & Atticè ἀλάλημαι: à quo per transpositionem ἀλάλημαι. Contrà Zenobius præsentis temporis esse tradidit, scribens ab ἀλάω ἀλῶ fieri ἀλῶμαι & ἄλημαι: deinde per reduplicationẽ ἀλάλημαι: vnde participium ἀλαλήμενος cum accentu in antepenultima: vt ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, secundum Æoles, qui penultimam præsentis producunt. Vide Etymol. & Eustath.

Ἀλαλύκτημαι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύσσω post Ἀλύω.

ἈΛΑΖΏΝ, όνος, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Ostentator, Gloriosus, Ventosus. [illegible], id est Pauo, dicitur ἀλαζὼν ὄρνις à Gregorio & ab aliis: id est ostentatrix auis. Ita enim commodissimè verti posse existimo ex hoc Ouidii versu, Laudatas ostẽtat auis Iunonia pennas. (nam ea potius exemplaria sequor quæ Ostentat quàm quæ Ostendit hoc in versu habent) Reperitur & genere fœm. apud Plut. in Pericle, ἀλαζὼν γυνή. Grammatici ab ἄλη deducunt hanc vocem & verbo ζῆν: vt propriè sit qui vagando victum quærit (veluti qui vocatur [illegible], id est circulatores) per consequens autem iactator, ostentator, vaniloquus, impostor. Ab Hesychio explicatur [illegible], id est superbus. & vulgò exponitur Superbus, Arrogans. sed ita nihil planè differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Ostentatorem aut Venditatorẽ aut Iactatorem seu Gloriosum interpretari malo. vt ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles gloriosus à Plauto redditur. Ventosum etiam non malè (meo quidem iudicio) reddiderimus, aut Vanum hominem: vt & Plutarch. [illegible] καὶ ἀλαζόνας copulat. Pro me facit & Xenophon, cuius hæc verba sunt Pæd. 2, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], id est, Nam mihi nomen ἀλαζὼν inditum videtur fuisse iis qui se & ditiores esse simulant & magis strenuos quàm sint: & ea quæ præstare non possunt, pollicentur. ‖ Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus. nam Plato ἀλαζὼν dixit pro ψεύστης, Suidas teste.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, id est Vagans, Errans. vel (exprimendo participium per nomen) Vagans, Erro. Sic autem vsurpari ἀλαζὼν ab Alcæo testatur Suidas, qui ἀλαζὼν non solùm [illegible] à [illegible] ἄλη ζῆν deducit, vt dixi: sed & aliam adfert etymologiam, vt videlicet sit ἀλαζὼν, ὁ ἀλαὸς ζῶν: id est [illegible], hoc est, Vanè & inaniter viuens.

Comparatiuus gradus [illegible], Superlatiuus Ἀλαζονίστατος. Plato in Phileb. [illegible] [illegible] ἀλαζονίστατον. Sic enim habet Achille[illegible] [illegible] [illegible] Eustath. ἀλαζονίστατον.

o. ii

C. Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, compositum nomen ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, & φλύαρος: vt sit ἀλαζοχαυνοφλύαρος qui simul est ἀλαζὼν & χαῦνος & φλύαρος, id est Qui simul est ostentator & animo remisso & nugax. Vide significationes τοῦ χαῦνος. Post ἀλαζὼν apud Suidam habetur καὶ ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ μάταιος καὶ λῆρος. Vtitur hac voce Archestratus apud Athenæum lib. 1, in hoc versu, Εἰ δέ τις σκώπτει με ἀλαζονοχαυνοφλύαρον.

C. Πτωχαλαζὼν, q. d. Mendicus ostentator. Alexis apud Athenæum lib. 6, οἶδα δὲ κἀγὼ πρὸ τούτων ἡμέτερον πτωχαλαζόνα. Quo verbo declaratur is qui quum pauper sit, diuitiis tamen fastum præ se fert.

C. Φιλαλαζὼν, Ostentationis amator, ex Budæo citatur in vulg. lex.

Ἀλαζονικὸς, ή, ὸν, Ostentatorius, Iactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, id est Ostentator, Iactator. Xenophon ἀπομν. 1, οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ' ἀμπεχόνῃ, οὔθ' ὑποδέσει.

¶ Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, Me ostēto, Me vendito, Iactantia vtor, vel ostentatione, Iactator sum siue ostentator. De me falsa prædico. Pro quo alii interpretantur, Ostentabunde mentior. Exponitur & Glorior: sed hoc verbum per se vix ponitur, itidem vt ἀλαζονεύομαι. Isocrates de sophistis, νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, &c. Idem in Panathenaico, ὑμῖν γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς ἦν, ὡς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, id est, Ostentatoribus aduersans, & de me modeste loquutus. Idē autē esse ἀλαζονεύεσθαι & ἀλαζονείᾳ χρῆσθαι videtur ex eodem loco patere. nam subiungit, εἴ τι μείζονα περὶ ἐμὲ εἴρηται τῶν λεχθέντων ὡς ἐγὼ πάσης τῆς ἀλαζονείας ἐγχειρήσαιμι. Xenophon, τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione auertere discipulos. Ἀλαζονεύεσθαι apud Aristophanem exponitur ψεύδεσθαι. Apud Galenum, Vaniloquenter dicere Budæus vertit.

‖ Ἀλαζονεύομαι cum accusatiuo, citatur ex Aristot. OEconom. 1, τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, & exponitur Mores mentiri & sibi effingere falsò. Qua in significatione tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem libri Sapientiæ cap. 20, ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν exponunt, Gloriatur patrem se habere Deum.

Ἀλαζόνευμα, ατος, τὸ, Iactatio, Ostentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Idē quod ἀλαζονεία. nisi quòd hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. ‖ Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiæ, Insolenter factum, à Budæo exponitur ex Æschine in Ctesiph. ἄξιον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, Iactantia, Iactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Ath. lib. 9, ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, vt ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocrate. Æschines in Ctesiph. ἀλαζονείαν & κόμπον copulat, ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Vlpianus Demosthenis enarrator ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quàm præstare possint pollicentium: atque huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Vlpiani annotationem eo lubentius recipio quòd repererim apud Plutarchum (si bene memini) itidem ἀλαζὼν & εἴρων inter se opposita. Et vt ἀλαζονείαν definit hic Vlpianus, ita & ἀλαζονεύεσθαι Xenophō in paulo antè citato loco definiit. Aristoteles quoque Rhet. 1, ἀλαζονείαν describens ait eius esse, sua prædicare, & de se quædam polliceri, item aliorum facta sibi adscribere. Vide eundē in Ethicis, variis locis. ‖ Ἀλαζονεία exponitur etiam Vaniloquentia: sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Vnde malè putant quidam ab Isocrate in hoc Areopag. loco, αὕτη γὰρ ἔστιν αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὰ γεγενημένης καὶ τῆς διαβολῆς, ψευδολογίαν poni pro eo quod dixerat ἀλαζονείας antea. hic enim ψευδολογία est mēdaciū aduersus aliū, & in eius dānū ac vituperiū, nō autē in suum commodum & in suam laudem. ‖ Exponitur etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio: sed nimis arctè. nam ἀλαζονεία est simulatio non prudentiæ tantùm, sed generaliter cuiuslibet virtutis, aut cuiuslibet

facti aut dicti laudabilis.

C. Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Iacto me hac de re, vel hac in re. Vulgata autem lexica interpretantur Insulto. Hesychius verò ἐπαλαζονευσάμενον (pro quo malè in vulg. edit. legitur ἐπαλαζονευόμενον) exponit καταθρασυνόμενον.

C. Καταλαζονεύομαι, Iactabundè aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter & vanè commemoro. Demosth. ἀναφύσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, id est (Bud. interpr.) Magnificè & insolenter iactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. περὶ ἀντιδόσεως alia constructione, καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, iactare se & gloriari de diuitiis. Bud. exponit simpliciter Mētiri, quod mihi non placet.

C. Εὐαλαζονεύτους, Ad iactandum apti, In vulg. lex. quod valde suspectum est.

ἈΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes. ab ἀλῶ (id est Decipio) & ὢψ ὠπὸς, Oculus: vt ita nominata sit à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῷ πλάνῃ παίζουσα. vtrunque etymum apud Etymologisten. Eustathius habet dūtaxat, παρὰ τὸ ἀλᾶν τὰ πλανᾶν. Vide Ἀλωπὸς & Ἀλωπὴς paulo pòst. Vocatur alio nomine κερδὼ à Græcis. ‖ Annotatur & masculino genere positum in Canticis.

Ἀλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Aristotele lib. 2, De anim.

Ἀλώπηξ, Piscis quidam, vide Ἀλωπεκίας paulo pòst.

Ἀλώπεκες, Partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex Polluce interiores lumborū musculos exponunt: licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocauerit, apud Athen. lib. 9, ψόας μυῶνάς κατ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νευρομήτρας καλοῦσι. Vbi legitur & ψύας.

Ἀλώπηξ, Genus quoddam saltationis. ὄρχησίς τις, inquit Hesych.

Ἀλώπηξ, Alopecia, Callimach. in hymno in Dianam, — ὡς ὅτι κόρσης φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. Vide Ἀλωπεκία, paulo pòst.

Ἀλώπηξ metaphoricè, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus & dolosus. Sic Luc. 13 vsurpauit Christus, πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic & Galli hominem astutum vocant renard, aliquando un fin renard, quasi dicas astutam vulpem. Horatius, Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. Ex vulpis autem astutia manarunt etiam prouerbia quædam. vt Vulpinari cum vulpe. &, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autē hæc verba ex Græcis Plutarchi translata, quæ adscribam in Ἀλωπεκῇ, paulo pòst.

Ἀλωπὸς, Idem quod ἀλώπηξ, Hesychius. ‖ Idem Ἀλωπὸς exponit ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, id est astutus, fraudulentus. ad verbum autem ἀλωπεκώδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit vsum hoc nomine ἀλωπὸς Sophoclem. Videri autem possit idem etymum conuenire nomini ἀλωπὸς quod & nomini ἀλώπηξ tribuitur: imò verò melius illi quàm huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ & ὢψ, quòd multa ab ὢψ deriuata hanc in ωπος terminationem habeant. Quòd si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, diminut. Vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ‖ Item, Canis è vulpe & cane progenitus (qui & composita voce κυναλώπηξ) teste Xenophonte in Cynegetico, vbi scribit, ἀλωπεκίδες κύνες, διότι ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. ‖ Hesychius scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse canum. In vulg. lexicis (certè in omnium primis) annotatum est, ἀλωπεκίδα significare pellem vulpinam: & ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῇ caperetur. Cuius significationis exēplum desidero. ‖ Ἀλωπεκὶς, Vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. cap. 3, vbi vitium genera describens, ait, Contrà damnantur etiam visu cinerea, & rabuscula, & asinisca, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesychium legimus ἀλωπέκιον, esse nomē cuiusdam vitis, & vini quod ea producit. Quam vocem apud illum deprauatam haberi manifestissimum est. fortasse autem post ἀλωπεκὶς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος. nam ἀλωπεκὶς com-

muneri viri & eius vino est nomen, mihi parum fit verisimile.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, id est, Vulpis astutiam imitans, Astutus & fraudulentus more vulpis, Dolis & imposturis vtens. nam ἀλωπεκώδης exponitur πανοῦργος ab Etymologista: apud quem tamé ἀλωπεκαώδης scribitur, legitur verò ἀλωπεκώδης & apud Varinum. Ita etiam habetur in vulgatis lexicis Græcolatinis: sed vnde formatum esse posset hæc in ωδης terminatio [illegible], verò [illegible] euidés médum in tam mul[tis] locis seruatū simile. Hesychius quidē ἀλωπεκώδης habet, quod tamen non explicat πανοῦργος: sed ἀλωπεκώδης & πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπός, vt [illegible] docui.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη per contractionem ἀλωπεκῆ, vt [illegible] ex [illegible], itidem λυνῆ ex λυνέη, [illegible] & non contractis. Herodotus, ἀλωπεκῆς [illegible]. Plutarchus in Apophthegmatis, ὅπου μὴ [illegible] τῇ λεοντῇ, [illegible] τὴν ἀλωπεκῆν. Vbi metaphoricè posuit [illegible] pro astutia seu fraudulentis artibus, sicut [illegible] pro aperta vi.

Ἀλωπεκῆν item [illegible] τὰς Ἀρνοχίδας φυλάς, Hesychius.

Hinc ἀλωπεκίζω, ἀλωπεκικός & ἀλωπεκιανός. Vide Suid.

Ἀλωπεκίας, [illegible] quis dicat Vulpinaris. nam ἀλωπεκίας paulo aliud sonat quàm vulpinus. In vulgatis lex. Græcolat. annotatum est ἀλωπεκίαν à Luciano dici quēdam signum vulpem in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, Vulpinor, Astutè ago, Fraudulentè ago, Artibus fraudulentis vtor, Fraudibus & dolis vtor. Prouerbium est, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel Aduersus vulpem vulpinari. Aristophanes in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν. vbi Scholiastes exponit πανουργεῖν, id est, Fraudulentè agere, Fraudibus & imposturis vti. item κολακεύειν, id est Assentari.

Ἀλωπεκιῶ, in vulg. lex. Græcol. exponitur Decipio. Videtur idem esse quod ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκία, ας, ἡ, Defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. Alexander Trallianus medicus sic orditur librū suum à patre meo excusum, Ἀλωπεκία [illegible]. Vide & aliam apud Galenum definitionem.

¶ Plurali numero ἀλωπεκίαι apud Dioscoridem, lib. 1 capite 19, vbi de auellanis loquens ait, ἀλωπεκίας [illegible] δασύνει. exponunt autem hic Defluuia capilli: Sed cur plurali numero vsus esset Dioscorides potius quam singulari? Malim ergo per ἀλωπεκίας intelligere loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiam loca glabra in quauis parte corporis non malè intellexeris.

¶ Ἀλωπεκίαι pro corruptionibus & imminutionibus seminis corporis, in vulg. lex. Græcol. ex Aristotelis in probl. sectione 38.

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, seu cauernula, [illegible] quare, vt Matth. 8, αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, quod vetus interpres vertit, Vulpes foueas habent. Ἀλωπεκίαι, inquit Hesychius, αἱ τῶν ἀλωπέκων κατὰ δύσεις. Eadem habet verba & Etymologistes.

Ἀλωπεκία à Suida exponitur etiam [illegible], id est galea.

Ἀλωπεκία, Insulæ nomen. Stephanus ex Strabone.

Ἀλωπεκισμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀλωπεκία. Habet autem ἀλωπεκισμός formam nominis verbalis, deriuati videlicet à verbo ἀλωπεκ[ίζω].

C. Κυναλώπηξ, q.d. Canivulpis, ET Πυργαλώπηξ, q. d. [illegible] q.d. Vulpanser, vide in Vulpisimia, ET Χηναλώπηξ, [illegible]. Quod & in aliis faciendum, si [illegible], in Χὴν. Quod & in aliis faciendum, si quæ occurrent huiusmodi.

C. Ἀλωπεκόννησος, ου, ἡ, Vrbs Hellesponticæ Chersonesi. Sortita autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium insula. Fuit enim ex oraculi iussu condita, quod [illegible] vbi vulpis catulos inuenerat ibi vrbem condere. sed error est apud eum, si [illegible], vt scribit Stephanus. sed error est apud eum, pro [illegible] enim Legitur [illegible].

C. Ἀλωπέκουρος, ου, ὁ, Vulpina cauda. Herba quædā Theophrasto, lib. 7. Hist. pl. cap. 10.

C. Ἀλωποχρώς, ῶτος, ὁ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens. Suidas. [illegible], Eust.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Piscis quidam (quem Plinius inter pisces mari peculiares nominat lib. 32, cap. 11) ex genere [illegible], de quo Athenæus lib. 8, ὁ δὲ ἀλωπηξ [illegible], id est, [illegible] similis est terrestri animali, vnde & nomen accepit. ET Ἀλώπηξ itidem piscis cuiusdam nomen apud eum, lib. 7, & quidem eiusdem pisces, vt opinor. Illo enim loco, quū inter Rhodios pisces mentionem [illegible], subiungit ex Archestrato, [illegible]. Ante illa autem verba quæ modò ex libro 8 protuli, præcedunt hæc, [illegible]. Ex verò illa, ὁ δὲ ἀλωπηξ [illegible] &c. Ex sequuntur verò illa, [illegible] colligo ἀλωπεκίαν siue ἀλώπεκα, esse vnam [illegible] speciem, sicut & [illegible].

Ἀλύω, (ex quo Latinum Allucinor factum Verrius scripsit, teste Gellio) Errabunda mente afficior & incerta, & impotentique consilio, Mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt interpretatur Budæus, citans hunc Plutarchi locum, de Antonio Cleopatram expectante [illegible] animi angore, veluti prurientis, [illegible]. & hunc Luciani de Tyr. [illegible]. atque adeo Homericum hunc Il. vltimo, de Achille Patroclū lugēte, [illegible] ἀλύων [illegible]. Item positum apud eundem Plutarchum pro Oberro & temerè expatior: vbi de eodem Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, [illegible] ἀλύων καὶ πλανώμενος. Cui loco non malè hic eiusdem adiungetur qui est in Romulo, [illegible], & hic quoque qui est itidem eius in Artoxerxe, [illegible]. Hanc autem significationem ex iis quas Budæus annotat, primam posui, quòd Etymologici autor duo huius verbi ἀλύω etyma tradat, quorum vnum est hoc, vt sit ab ἄλη, id est Vagor: quòd qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, vt ἀλύω sit ex λύω & α priuatiuo: sitque ἀλύειν, quasi Solutionem malorum non inuenio, id est Rationem nullam inuenio qua me exoluam & liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν & [illegible] synonyma esse voluit, vt tradit Erotianus, eum reprehendens. Fortassè tamen alicubi reperietur ἀλύειν, iuxta Erophilum, idem esse quod [illegible], aut saltem ei maximè vicinā significationem habere. Certè ἀλύειν & [illegible] copulat Plutarchus in loco paulo antè citato. nec fortasse idem dubitasset pro ἀλύων [illegible] dicere [illegible].

¶ Item Ἀλύειν apud eundem Plutarchum ait Budæus significare Animo concidere, & languere præ consilii inopia & mœrore, in hoc qui est in vita Ciceronis loco, [illegible] ἀλύων καὶ [illegible], quasi Spe deplorata confectus. Quam significationem existimo conuenire posse huic Euripidis loco, in Oreste, [illegible] ἀλύω, [illegible]: quæ verba Budæus citat, sed nullam Latinam interpretationem subiungens. Scholiastes autem in hūc locum annotat, poetas duobus modis ἀλύειν vsurpare interdum pro [illegible], id est mordeti & anxium esse: interdum pro [illegible] & χαίρειν, id est, Superbire & gaudere: quam significationem paulo pòst tractabimus. Sciendum est autem hanc annotationem (quo maiorem ei fidē tribuamus) mutuatum esse à Plutarcho interpretem (vt paulo pòst ostendemus) qui [illegible] ad verbum Morderi) videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo ferè modo quo dixit Ouidius, Mordeat ista tuas aliquando cura medullas. Huius porro significationis, videlicet [illegible], citat exemplum hoc Plutarchus, [illegible]. Est autem versus Homericus, vbi Erotianus in lex. in Hippocr. ἀλύουσι exponit [illegible]. Notandum est autem ab Hippocrate copulari ἀλύειν & [illegible], vt ἄλυς & [illegible] copulata à Plutarcho videbimus paulo pòst. ¶ Ἀλύων exponit Symmachus idem Budæus in hoc Homeri loco, Odyss. [illegible] Τὸ [illegible] χαίρειν ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Homerus Odyss. [illegible]

Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; An superbis quòd Irum mendicum superaueris? vel, An te gaudio efferts quòd, &c. Hunc enim versum citat Plutarchus in lib. De aud. poem. probare volens ἀλύειν poni interdum pro γαυριᾶν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba sunt, καὶ τὸ ἀλύειν, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ δυσφορεῖν καὶ ἀδημονεῖν τάσσεται (ὡς ἐν τῷ, Ἧ ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς) ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν καὶ χαίρειν, Ἦ ἀλύεις ὅτι, &c. vt modò citaui.

Ἀλύω, Inanio etiam significat, secundum veteres, vt tradit Eustathius. ‖Item, μηδὲν πράττω, id est Nihil ago. hoc est, Otiosus sum, Viuo in otio. quæ significatio consentanea est locis Plutarchi à me citatis, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, item ἄλυν καὶ σχολήν.

Ἀλύειν quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt, quum significat ἐκφέρεσθαι, id est Efferri, vel Efferre sese: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, hoc est Mœrore affici. Suidas quoque tradit pro χαλεπαίνειν aspirari, ἀπὸ τῆς ἅλας: pro ægrè ferre, tenuari. quanquam apud eum ἀλύειν tenuatum est. Alibi testatur idem Eustath. scribi solitum ἀλύειν cum ψ.

Ἀλυσμὸς, Idem quod ἄλυς, Anxietas animi, Mœror. Erotianus in Lexico in Hippocr. ἀλυσμὸν exponit ἀπορίαν, ἀμηχανίαν.

Ἄλυς, ὁ, Oberratio & expatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παρ' αἴσθας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐμποιοῦσαι ταῖς πόλεσι καὶ κατοχίας. Sic ἀλύων ὑπὸ σχολῆς & ἀλύειν σχολῆς οὔσης ex eiusdem Plutarchi locis paulo ante protuli. Et Budæus in his eiusdem verbis, ἀπολαύων ἐρημίας ἀδεῶς σὺν αὐτῷ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, exponit ἀλύων oberrans & temerè expatians. Fortasse tamen ἄλυς in illo Plutarchi Problem. loco non tam est Oberratio, quàm Remissio quædam animi vagi & nulli certæ occupationi addicti. Vel Remissus quidam & languidus animi status, vt est otiosorum. Nam Eustathius ἀλύειν ait inter cætera significare ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ τὴν ψυχὴν ἔχειν.

‖Est item ἄλυς Anxietas mentis, Mœror. Plutarchus πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. Αἱ τε ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος ἐμβάλλουσί τιν' ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. Vbi nota copulari ἄλυν & ἀδημονίαν, vt ab Hippocrate ἀλύειν & ἀδημονεῖν copulantur. Eustathius ἄλυς exponit ἄλη, ῥεμβασμός. sed ego Eustathii locū corrigendū puto, & reponēdū ῥιπτασμός. vt ἀλύουσα Erotianus exponit ἀπορεῖται καὶ ῥιπτάζεται.

¶ Ἀλυάω, factum ab ἀλύω, Anxius sum, vel Anxio sum animo, Indignor. ‖Aut, Rabie percitus sum, Insanio. ‖Ite, Tremo. Hes. Vide Eustathiū in hunc versum Homeri, Il. χ, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πίοιτε, ἀλυάοντες περὶ θυμῷ. HINC Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλυάω, interiecta syll. λα. Nisi dicamus esse præter. pass. ab ἀλύκτημι. Vide Eust. p. 792, vbi exponit ἀλαλύκτημαι apud Hom. διεχύθην & ἀδημονῶ. at Cic. interp. Non sum compos mentis.

¶ Ἀλυσθαίνω, itidē ab ἀλύω, Imbecillus sum, Viribus sum cassus. Hesych. Eustath. Sed apud Hesychiū ἀλυσθαίνειν legitur per τ, apud Eustathium ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lectionem esse existimo per τ. quum & ἀλυστάζω per τ scribatur.

Ἀλυστάζω, Idem quo ἀλύω. Hesych.

¶ Ἀλύσκω (vnde ἀλυσκάζω) deductū itidem ab ἀλύω quidā tradiderunt, quod negat Etymologicus: cui assentior, ideoque alibi ponendum censui.

ἈΛΔΕ'Ω, ῶ. F. ήσω. Augeo, Do augmētum siue incrementum. vnde compositum Ἐναλδέω q. d. Intrinsecus augeo. Nic. Δειλοῦ βρωμήεντος ἐναλδήσκουσι κορύνην. Eustathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω, vnde ἀλδήσκω.

C. Ἀναλδὴς ET Εὐαλδὴς, ex ἀλδέω & α priuatiuo. Ἀναλδὴς est Non crescens, Incrementum non capiens. Vnde ἀναλδέως apud Hippocratem, quod Erotianus exponit ἀναυξῶς. Nonnulli malè ἀναλδὴς cum ἄναλθὴς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδὴς contrariam significationem habet, videlicet pro Bene crescens & feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesychius εὐαλδῆ exponit εὐαυξῆ. ET Εὐαλδέως aduerb. apud Hippocratem, qui quod dicit εὐξίως καὶ εὐαλδέως Cornarius vertit, Feliciter & cum profectu.

Ἀλδήσκω, Augeor, Cresco, Incrementum accipio: vt Iliad. ψ, λήιον ἀλδήσκοντος. Vbi Eustathius vult ἀλδήσκειν propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam videlicet ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum sibi constat in huius verbi etymologia Eustathius: quippe qui alibi ἀλδήσκω ex ἀλδῶ deducat: ἀλδῶ autem ab ἄλλω siue ἅλλομαι, quòd ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. Legitur autem apud Suidam ἀλδίσκω per ι, sic & apud Hesychium ἀλδίσκοντος. Malo tamen ἀλδήσκω per η scribere, ab ἀλδῶ. vt & apud Homerum scriptum reperitur ἀλδήσκοντος, in loco modò citato. Quinetiam Ἀλδήσκος fluuius per η scribitur.

¶ Ἀλδαίνω, Augeo, Do incrementum siue augmentum. Odyss. σ & ω, — μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Nicander in Alexiph. — τὴν τε κίκλησκον Γρηεῖς ἀλδαίνουσαν ἀεὶ πολυμηνέα κίσσον.

Ἀλδαίνομαι, Augeor, Cresco. Ab Hesychio ἀλδαίνεται exponitur, Impletur, Crescit, Pullulat.

C. Ἀναλδαίνω, vacante tamen præpositione, apud Nonnum, σὺν ἀναλδαίνει χαρπόν.

ἌΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, vt tradit Eustathius. Hinc passiuum Ἄλθομαι, à quo ἄλθετο apud Homerum, pro ἤλθετο, Iliad. ε, ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατεπαύοντο βαρεῖαι. ‖Est etiam Augeo.

Ἀλθέω, ῶ, pro eodem. vnde passiuum Ἀλθέομαι, οῦμαι. ET Ἀπαλθέομαι compositum quo vtitur Homerus Iliad. θ, Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. Vbi Eustathius ἀπαλθήσεσθον inquit τὸ θεραπευθήσεσθαι, aut actiuè θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν.

Ἄλθος, εος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Hesychius. ET Ἀλθεὺς, Medicus, Idem Hesychius. ET Ἀλθήεις, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικός, Nicand. ET Ἀλθήστεια idem quod ἄλθος, Medela, Remedium: apud eundem Nicandrum in Theriacis, Τοῖς δὲ σε ἐγὼ φέρτατα πάντα καὶ ἀλθήστεια πιφαύσκω. ET Ἀλθαία, herba, Maluæ syluestris genus, quæ & ibiscus vocata fuit: vt scribit Dioscorides lib. 3 cap. 163. Appellata est autem ἀλθαία quasi quis dicat Medicamentosa, ob eam quam pollet medendi vim, vt ex Dioscoride referam mox in voce Πολυαλθής. Meminit & Theophrastus Hist. plant. lib. 9 capite decimoquinto. Sunt qui & ἀριστάλθειαν dictam tradunt.

C. Δυσαλθὴς, ET Εὐαλθὴς (quæ inter se opponuntur) ET Πολυαλθής. Est autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cuius sanatio difficilis est, Ægrè sanabilis. Sic apud Dioscoridem δυσαλθῆ ἕλκη, quæ non facilè sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι quæ vsitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaphoram in Epigr. δυσαλθὴς αἰδώς. Quidam autem δυσαλθὴς malè exposuerunt Insanabile, Incurabile, qui error in vulgatis etiam est lexicis. HVIC contrarium Εὐαλθὴς, Sanatu facilis. Εὐαλθέα (inquit Erotianus expositor verborum Hippocratis) εὐθεράπευτα. AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, seu varia, Varium ad medendum præbens vsum. Dioscorides lib 3, cap. 163, nominatam scribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς.

C. Δυσάλθητος Nonno, idem quod δυσαλθής.

¶ Ἀλθίσκω, idem quod Ἀλθέω, siue Ἄλθω, eodem modo quo ab Ἀλδέω habuimus modò Ἀλδήσκω. ET Ἄλθεξις, Sanatio, apud Hippocratem: vt annotant Erotianus & Galenus. apud quos animaduerte scribi ἄλθεξις vt hic posui cū ε, licet ἀλθίσκω scribatur apud ipsum etiam Galenum.

¶ Ἀλθαίνω, idem: vt ab ἀλδέω factum vidimus ἀλδαίνω Hesychius exponit non solùm Medeor siue Sano, sed etiam Augeo.

ἈΛΕ'Α, ας, ἡ, propriè Locus apricus, & sole calens, siue tepens. nam ἀλέα Doricè dicitur sol, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα & ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etymol. ‖Capitur tamen ἀλέα frequentius pro calore, siue tepore: propriè quidem eo qui est ex sole, in locis apricis: transfertur verò & ad quemlibet calorem. Apud Athenæum 7, χαίρει δ' ἀλέᾳ. διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προστρέχεται. Apud Theophrastum lib. 4 De causis plant. cap. 3, τὴν ἀλέαν δίωκει. Plutarchus de asino bal-

Digitized by Google

nectoris loquens, ... ubi Erasmus ἀλέας vertit leporem. Aristophanes ἀλέας calidum lectum appellauit. Dicitur autē ἀλέα, quasi ... à verbo ... (id est vro) sū Etymologico credimus, apud quem tamen alio in loco alteram illam etymologiam habemus modò à me relatam. Cæterū si ab ἀλέα esset, spiritu aspero notari deberet: quum tamen passim tenui notatum reperiatur, etiam apud Eusthathium: licet pag. 1636 ... ab Atticis scribi tradat cum aspero. A ... autem deriuatio, aliquātum violenta esse videtur. Quare neutrum me hac in controuersia seruās, hanc vocem illis scripsi literis quibus primitiua soleo.

Ἀλέα apud Homerū pro ... effugium. Sic Il. χ, ... Οὐδ' ἀλέη. Ita Eusthatius: quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuisse, ipsumque Homerum ἀλέην pro calore vsurpasse Od. ... hoc versu, ... Sed & ... mentionē nō facit, quæ ... solet pro diuersa signif. constituī, nam ... apud Hesiodum pro ..., siue ..., id est effugium, seu vitatio, accentum in vltima habet. Vide ...

Ἀλεεινός, ..., Calidus, Tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herodoto & Xenophonti. Apud eundem Xen. ... & ... opponuntur in Cyneg.

Ἀλεαίνω, Tepeo, ..., Calore fruor. Aristot. in Problematis sect. ... Apud eundem, in 2 De partib. ...

Ἀλεαίνω, Idem quod ... Caleo. Aristoteles in Probl. ... quia calens ventriculus celerius concoquit. ‖ Habet & significationem actiuam, pro Calefacio. ... Hesychius.

Ἀλεαίνομαι, pass. Calesio, ... Hes.

C. ΣΥΝαλεαίνω, Concalefacio, Calorem adiuuo, apud Plutarch. Exponitur & Confoueo, ex Catone.

ἈΛΕΓΩ, F. ξω. Curo, Rationem habeo alicuius. Cum genitiuo, Il. ..., — οὐ σεῦ ἔγωγε ... ἀλέγω. Apollonius Arg. 1, ... οὐκ ἀλέγω. Cum accusatiuo, Il. ..., — ... οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpositione ... iuncta genitiuo, apud Apollonium, ...

Ἀλεγίζω, F. ..., Idem quod ἀλέγω. Cum genitiuo passim apud Homerum, vt Iliad. ..., — ... οὐκ ἀλεγίζει ... Copulatur autem ab eo interdum cum ..., interdum cum ...

Ἀλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo: vt ἀλεγύνειν δαῖτα apud Homerum, non semel.

Ἀλεγεινός deductum itidem ab ἀλέγω. Curæ plenus, Molestus, vide in ἀργαλέος ab ἄλγος.

C. Ἀπηλεγὴς & Ἀπηλεγέως, vide in Ἀπηλεγὴς & Ἀπηλεγέως.

C. Ἀπηλεγὴς nomen & Ἀπηλεγέως aduerbium à verbo ἀλέγω deriuata. Exponitur autem ἀπηλεγὴς, ..., Atrox, Sæuus, quasi Nullius curam & quasi respectum habens. A Gregorio Nazianzeno datur hoc nomen morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ ... ἀπηλεγέος. Sed frequentior est vsus aduerbii ἀπηλεγέως, & quidem non solùm pro Atrociter, & Sæuè: sed & pro Apertè, Intrepidè. quia quos nullius cura seu respectus mouet, non trepidant, idemque apertè agunt. vbi Eusta. Hom. Od. α, — ... μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Apollon. Argon. ... καὶ ... ubi exponitur ... Veraciter. ... Simpliciter, Candidè, Veraciter. Nicander in Ther. ... ἀπηλεγέως posuit ... id est ..., Non curo, Contemno. ... ἀπηλεγέω verbum, ... Et Ἀπηλεγέω, Apoll. Argon. 2, ... legit. ... vbi Herodianus ἀπηλεγὲς pro eadē significatione, in vulgatis ἀπηλεγέως & Ἀπηλεγέως ... multo rariora esse ... habentur, quæ tamen ... ἀπηλεγὲς tantùm legitur, exponitur. Apud Hesychium ἀπηλεγὲς pro Ἀπηλεγέως positum ... Sed & Ἀπηλεγέω ... de quo modò dixi.

..., item aduerbium Νηλεγέως: vide apud eundem lexicographum, cuius expositiones quædam horum verborum deprauatæ esse videntur, vtpote inter se non consentientes.

ἌΛΓΟΣ, εος, τό, Dolor, Mœror, Tristitia, Molestia. A Cicerone exponitur Mœror, quum hæc Solonis, — ... interpretatur, ... Ut celebrent funera cum gemitu linquamus amicis Mœrorē: vt Solon hic ἄλγεα & στοναχὰς copulauit. Ita autem copulata reperiuntur aliquot locis, vt & apud Homerum copulata ἄλγεα & χάρματα (id est gaudia) inter se opponit, Od. ζ. Aristoph. in Pluto, ... ἄλγους ... Item Ἄλγεα, Calamitates, Mala. Od. κ, ... Il. α, initio, — ... ‖ Est denique ἄλγος tam generale quàm Dolor, corporis pariter & animi. Sed ἄλγημα ... frequentius quàm ἄλγος in prosa vsurpatur de dolore corporis, si benè obseruaui: ‖ Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω (id est Curam gero, vel Solicitus sum) vt vult Etymologicus.

Ἀλγίων, ἄλγιστος, Molestior, Molestissimus, vel Grauior, Grauissimus. Isocr. in Hel. Encom. ... ἄλγιον ἢ ζῆν ... Quid enim est molestius quàm viuere metuenter semper? Vel, Quid grauius? Vtitur & Homerus. Ἄλγιστον, Molestissimum, Tristissimum. Sophocles, ... ἄλγιστον, O omniū spectaculorū mihi grauissimum & acerbissimum. Thucydides, ...

Ἀλγεινός, ή, όν, Molestus, Acerbus. ... Nic. in Theriacis. Hesiodus, in Theogonia, — ...

Ἀλγύνω, F. υνῶ, Dolore vel mœrore afficio. & Ἀλγύνομαι, passiuum, Mœrore afficior, Contristor: oppositum τῷ εὐφραίνεσθαι. Apud Xenophontem autem ad dolorem corporis pertinet, vbi dicit, ... ἀλγυνόμενος. Ἀλγυντικός, item Ἀναλγὴς, Βαρυαλγὴς, &c. vide infrà.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω, Doleo, ad animum relatum. ‖ Cum datiuo, vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accusatiuo, Sophocles in Aiace, ... Propter quæ ... doleas, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me malè habuit. Iulianus in epistola ad Amerium, ... ἀλγοῦντι ..., Dolenti interitum eius, siue mortem, vel Dolenti interitu, aut morte. nam vtroque modo Latinè dicitur. ‖ Cum præpositione ἐπὶ, iuncta datiuo. Demosthenes Pro corona, ἀλγῶ ἐπὶ ... Sic apud eundem ἀλγῶ ... ‖ Citatur & exemplum constructionis cum genitiuo, apud Euripidem, ἀλγῶ παιδὸς, Doleo vicem filii. Quæ constructio defectiua est, subaudita aliqua præpositione. ‖ Ponitur ἀλγῶ & absolutè. Demosth. Pro corona, ... Sic apud Hom. ἀλγήσας, Il. β & ...

Ἀλγῶ, Doleo, ad corpus relatum: cum accusatiuo, apud Theocritum, ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic & Galenus, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ad Glauconem 1. Apud eundem Theocritum, ἀλγῶ τὸν ..., Mihi dolet digitus. Sic, ... apud Aristophanem.

Ἄλγημα, ατος, τό, Dolor, Ægritudo. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1.

Ἀλγησις, Idem quod ἄλγημα. Suid.

Ἀλγηδών, όνος, ἡ, Idem. A Cicerone vertitur Dolor apud Epicurum: qui & cruciatus corporis ἀλγηδόνας appellat. Ἀλγηδόνας ..., apud Plutarchum itidem exponitur Cruciatus perpeti. Et apud Xenophontem, ... καὶ ἀλγηδόνων, Cum doloribus & cruciatibus.

Ἀλγηρός, ά, όν, Molestus, Dolorem afferens. ..., Hesych.

Ἀλγεινός, ή, όν, (vsitatius quàm ἀλγεινός) Molestus, Asper, Grauis, Dolorē siue tristitiā afferens. Xenophon Pæd. ... καὶ ἀλγεινὰ ... Sic apud Plutarchum in Lycurgo ἀλγεινὸς ..., Vita acerba. ‖ Item pro substantiuo positum τὸ ἀλγεινὸν, Dolor: & in plurali τὰ ἀλγεινὰ, Dolores, Ærumnæ.

Digitized by Google

Ἀλγεινῶς, Aduerbium. Molestè, Cum dolore. vt ἀλγεινῶς ἀκούειν, apud Sophocl. schol. Cum dolore audire, Dolorē ex auditione capere.

Ἀλεγεινός, pro Ἀλγεινός apud Homerum sæpe: vt Il. σ, — πευθώ ἀγγελίης ἀλεγεινῆς, Cum graui nuntio, siue molesto. Vel, Tristitiam afferente. Apud eundem πυρὴ ἀλεγεινή exponitur Rogus luctuosus. ‖ Ἀλεγεινός, Difficilis. vt Iliad. ρ, — οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι, Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ. Sic ἀλεγεινὴ πολεμιστῆσιν & πολεμιζειν explicant nonnulli. ‖ Dicemus autem ἀλεγεινός esse pro ἀλγεινός interiecto ε, respiciendo deriuationem ab ἄλγος: at contrà ἀλγεινός, abiecto ε per syncopen factū dicem', respiciēdo deductionē nominis ἄλγος ab ἀλέγω.

Ἀναλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolentia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiens, vel Talis vt dolorem sentire nō possit. Sæpe absolutè, interdum & adiuncto accusatiuo: vt apud Lucianum in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Budæus hîc ἀνάλγητος vertit Torpidus. Sic ἀνάλγητος ἐπὶ ἰδόντες. Ἀναλγής etiam siue ἀνάλγητος dicitur qui nullum in animo dolorem concipit ex re vlla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thucyd. lib. 3, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφυγόντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι. Vnde capitur pro stupido & torpente. item pro crudeli & nullum commiserationis affectum habente: vt ἀναλγήτων Ἀτρειδῶν apud Sophoclem pro ἀνοικτιστῶν. Schol. Thucydidis in locum modò citatum annotat hæc inter cætera, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ἐκείνων ὀφθῶσιν εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναισθησίαν δόξωσι, μὴ ἀλγοῦντες ἐφ' οἷς ἠδικήθησαν. Gellius lib. 2. cap. vltimo, Summa autem totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idē esse existimauit ἀοργησίαν καὶ ἀναλγησίαν: aliudque esse non iracundū animū, aliud ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον. Suid. itidē aduerb. ἀναλγήτως exponit ἀναισθήτως, vt mox docebo.

Ἀναλγὴς siue Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, vt ἀνάλγητον πάθος apud Eurip. Prouerbium Φωκέων ἀπόνοια Stephanus ait dici solitum περὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων, Pausanias autem ἐπὶ πάντων βουλευμάτων ἀναλγήτων. vbi ἀναλγῆ & ἀνάλγητα vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolore coniuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notandum est autem Ἀναλγὴς accipere formationem & terminationem à nomine ἄλγος, at verò ἀνάλγητος à verbo ἀλγέω. Quod itidem dicēdum de βαρυαλγὴς & βαρυάλγητος.

Ἀναλγήτως, aduerb. Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cū sensu doloris in animo, vel Non concipiendo vllum dolorem in animo ex cōmiseratione. (Virgilius, Aut doluit miserans inopem) vnde pro Inhumanè & Crudeliter accipitur. Sophocl. μὴ τλῇς ἀτάφους ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. A Suida autē ἀναλγήτως exponitur ἀναισθήτως, itē ἀνοίκτως. Certè eadē ratione qua ἀνάλγητος dicitur pro Stupidus, eadem & ἀναλγήτως pro Stupidè.

Ἀναλγησία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plutarchus in Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστηκε τὴν ψυχήν. Gellius ἀναλγησίαν & ἀπάθειαν copulat, lib. 12. cap. 5. sicut ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον, lib. 2. cap. vltimo. Itē Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, siue Stolidus, vt qui dolore non tangatur ob ea quæ dolorem afferre debēt. Demosth. pro Ctesiph. οὐ μὴν ὑφίεμαι δὲ τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων. Lucianus, ἔτι καὶ συλκατασύρειν ἑαυτοὺς ἀξιοῦσι τῇ ἀμαθίᾳ, καὶ ἀναλγησίαν ἐσχάτην ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarēsibus, καταγνοὺς δ' ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι ἐπιβουλευόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι.

C. Βαρυαλγὴς ET Περιαλγὴς ET Ὑπεραλγὴς eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Est autem Βαρυαλγὴς, Graui dolore percitus, Qui grauiter dolet. ET Βαρυάλγητος pro eodem. quod à verbo formatur, vt βαρυαλγὴς à nomine, sicut modò dictum fuit. Interdum verò dicitur βαρυάλγητον quod grauem dolorem affert. Sophocles Aiace, πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ' ἐμοὶ δέ, &c. vbi scholiastes exponit βαρία καὶ ἀλγεινά. Alii aduerbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως.

AT Περιαλγὴς (quo vtitur Plato) & Ὑπεραλγὴς cum diuersa præpos. composita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet. significant enim Qui valde dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quàm dici possit. Item ὑπεραλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. VNDE Περιαλγέω ET Ὑπεραλγέω. Apud Thucydidem περιαλγεῖν τῇ πάθει, casum ægrè (vel potius ægerrimè) ferre. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐφ' οἷς ἀνιαθεὶς καὶ περιαλγήσας. Alterum verbum Ὑπεραλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo. quo videtur modo accepisse Aristoteles (inquit Budæus) Rhet. 2, καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπὶ ἀλγοῦσι, κόλακος σημεῖον ἐστι. Frequentius autem poni existimo in altera significatione, videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicuius dolere. q.d. Pro aliquo dolere. Appianus, ὑπεράλγει μάλιστα αὐτοῦ πεπονθότος.

Ἀπαλγέω, γῶ, Fut. γήσω, Dedoleo, Dolere desino. Suidas ex Thucyd. interpretatur παύομαι ἀλγεῖν, ea forma qua vsurpatur ἀπολοφύρομαι. Existimo autem, locum quem intelligit Suidas, esse hunc, lib. 2, ἀπαλγήσαντες δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Id est, Deposito dolore rerum suarum (vel, de rebus suis) communem salutem capessere. Scholiastes quoque habet, ἀντὶ τοῦ παυσάμενοι ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφυράμενοι. Notandum est autem ibi iungi accusatiuo. At in hoc Pauli loco, ad Ephesios 4, οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, absolutè ponitur, id est sine casu. pro Qui postquam dedoluerunt, vel omnem doloris sensum amiserunt [pungentis conscientiam videlicet] quasi dicas, ὥσπερ ἀνάλγητοι γενόμενοι. Hesychius ἀπηλγηκὼς exponit ἀναισθήτως, addens, παρὰ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες explicat μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναίσθητοι γενόμενοι. Item ἀπονενοημένοι. Quæ postrema expositio conuenit cum Suidæ expositione (aut certè ad eam accedit) ἀπαλγεῖν exponentis ἀπογινώσκειν apud Polybium, id est animū despondere vbi ille scribit, ἀπαλγοῦντες δὲ αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ φόβου ἐπιρρίπτουσιν. Et ἀπαλγοῦντες τὰς ἐλπίδας.

C. ΣΥΝαλγέω, γῶ (q.d. Condoleo) Vnà doleo. συναλγῶ σοι, doleo tuā vicē. Apud Soph. cū acc. τοῖς σοῖς ξυναλγῶ κακοῖς.

ἈΛΕΙΦΩ, Fut. ψω, Præteritum Atticum, ἀλήλιφα. vnde participium passiuum sæpe in vsu ἀληλιμμένος, & compositū ἐξαληλιμμένος. Vngo, Lino, Illino. ἀλείφειν μύρῳ, Vngere vnguento. quod Gaza vno verbo reddit Vnguentare. Sic ἀλείφειν μίλτῳ (vnde & apud Xenophontem in OEcon. ἀλειφόμενος μίλτῳ) possit quis vno verbo interpretari Miniare. Est autem generale verbum ἀλείφω, vt Lino Latinis. Nam & qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν. nam sic & Thucydides vsurpat ἐξαληλιμμένον τεῖχος, vacante præpositione ἐξ. Et Eustathius ἀλείφειν τοῖχον exponit τὸ κονιᾷν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum absolutè: vt Iliad. σ, Δμωαὶ δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι. Quum autem sic ponitur, subauditur vt plurimum μύρῳ. Potissimùm autem in voce passiua sic vsurpatur. Xenophon Hellenicῶn 4, πάντες μὲν ἐλούοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἠλείφοντο. Plutarchus in Apophthegmatis, ἐμὲ δὲ νενευκότα καὶ ἀληλιμμένον ἀποκτενοῦσιν. Interdum ἠλειψάμην in voce media, pro, Vnguento me vnxi. Aristophanes in Nubibus, ἀπηλείφετ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, neque se vnguento vnxit. Vnde participium ἀλειψάμενος, Qui se vnxit vnguento, Vnguentatus, Vnguento delibutus.

‖ Sed & de athletis dicuntur ἀλείφεσθαι & ἀλείψασθαι, qui se vnxerunt oleo, ad certamen: à quibus manauit & significatio quæ est in proximè sequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Instigo. Ἀλείψας, inquit Suidas, διεγείρας, ab athletis ducta metaphora. vt, εἰς καρτερίαν ἀλείφων ἐπὶ ἀδικουμένους. Budæus in Comm. Ἀλείπτης Aristoteli esse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi & exercēdi legē tradit. vnde ἀλείφειν poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere apud Basilium, Theodoritum, & Appianum. Potest verò & in hoc Plutarchi loco ita accipi (meo iudicio) in Themistocle, ἐπὶ τὰς ἀγῶνας ὑπὸ τῆς παιδείας ἤλειφε.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, Id quo vngimur, Vnguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Hesychius, qui etiam ἀλείμματα seorsum exponit ἐλαίου. Suidas autem, ἀλείφαρ, ἔλαιον, inquit, ὃ ἐστιν ἄλειμμα. Aliquoties vtitur hoc nomine Homerus: vt Il. ψ, Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφι-

Digitized by Google

[illegible] & Od. γ, [illegible] ἀλείφατος. Hes. in Theogonia, [illegible] ἄλειφαρ. Eustathius ait ἄλειφαρ esse aliquid suaueolens quo vngimur, [illegible].

Ἄλιφα, pro ἄλειφαρ vel ἄλειφαρ, Herodianus apud Eustathium.

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt Panis ἀλειφατίτης, cũ adipe commixtus. Eustath.

Ἄλειμμα, ατος, τό, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plut. in Alc. [illegible] ἄλειμμα [illegible] quo vngimur, (Vnctorium nescio an dici possit) apud Athenæum lib. 10. ὡς καὶ ἀλείμματα [illegible] vbi non rectè quis ἀλείμματα reddiderit vnguento.

Ἀλείμματα, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plutarchus in lo[illegible] dixit pro ἄλειψιν.

Ἀλοιφὴ, ἡ, Tectorium, [illegible] parietum, id quo oblinuntur & cooperiuntur parietes. ab ἀλείμματι factum itidem tanquam [illegible] præcedens, Eustath. |Apud Hesych. autem legitur ἀλείματα, [illegible] vngit. Potest quidem generaliter de quolibet vngente dici: peculiare tamen fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnasio. Plutarch. [illegible] ἄλειπτος ἐν τούτοις καὶ ἄπαλος, [illegible] καὶ [illegible]. Ex quo loco apparet non dunta[xat] vngendi officio fungi solitum [illegible] (sed quod ex Aristotele docet Budæus) fuisse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi leges dabat & exercendi. Vtitur voce Græca Cic. in epist. ad Lentulũ, & Iuuen. Vsurpatum etiam metaphoricè: vt apud Plutarchum in Pericle, [illegible] καὶ διδάσκαλος. Quin metaphoricè vsurpatur interdum & [illegible] pro Excitator, Cohortator. Budæus in Comment. ex Gregorio.

Ἀλειπτήριον apud autores mediæ comœdiæ, (inquit Pollux) quum [illegible] in vsu apud eos non esset.

Ἀλειπτήριον, ου, τό, ad verbum, Vnctuarium. Pars quædam balnei, inquit Pollux. Vulgò exponitur, Locus in balneo vnctui accommodatus. Et Ἀλειπτρον, ου, τό, Vasis vnctorium genus apud Athenæum.

Ἀλοιφὴ, idem quod ἄλειφαρ, apud Homerum sæpe, vt Od. [illegible] ἀλοιφῇ. Od. [illegible] ἀλοιφῇ esse oleũ, vbi Eustathius vult ἀλοιφὴν esse oleũ quod ad vnctionem adhibetur. Item pro adipe, vt ἀλοιφῇ [illegible] Ilia. [illegible] ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ [illegible], vt docet idem Eustathius. Tectorium Latinè dici possit fortasse. Et [illegible]. Eust. [illegible] Hes.

Ἀλοιφὸς, α, ον, Qui in vulg. lex. Græcol. scriptum etiam reperitur. Et Ἀλειπτοβίους apud Hesychium habemus (pen scripta secunda) expositum [illegible], id est paupertes. Fortasse quasi Adipe viuentes.

C. Ἀπαλείφω Et Ἐξαλείφω, q. d. Deungo, id est, Quod vngendo seu illinendo adhiberat abstergo. vnde pro Delendo seu Oblitero ponitur. In qua interpretatione præpositionum ἀπὸ & ἐκ præfixarum rationem habeo præpositionum: quod Vngo seu Illino sonat. Possumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω & ἐξαλείφω esse Dicere ἀπαλείφω. quod illini quædam solent, quasi vngendo seu illinendo. Pro qua interpretatione facit vt facilius deleantur. Pro qua, quod verbo Deleo & Oblitero, videtur verbum Lat. Interlino, vt Deleo & Oblitero interdum adiungitur. Cæterum, ita etiam ἀπαλείφω & ἐξαλείφω metaphoricè sumũtur, ita etiam quam illud. Hinc [illegible] & hoc quidẽ frequentius etiam [illegible] iudicium obducit [illegible] Phocyl. in Admon. [illegible] Vbi secundum illiteratum & circumductum [illegible] (ni fallor) l[illegible] [illegible] significationem sensus fuerit vindictæ memoriam metaph. significationem in iudicio, vt vindictæ memoria [illegible] eam eo transfigas quidam iniurias vertunt, Non iniuriis [illegible] (sed iure seu [illegible] quod quidam iniurias vertunt. Nam quod ad sensum [illegible] est non rependas iniurias placet quidem quod ad sensum [illegible] depellas: placet nullo modo significare potest [illegible] interpretatio, licet [illegible] iudicio eas [illegible] mea illa interpretatio mihi videntur: sed [illegible] aliquantum impedita mihi videtur. Quin etiam mea illa interpretatio [illegible] Depellere. Quin etiam [illegible] aliquantum impedita, pro ἀποvim verbi retineat, aliquantum impedita, pro ἀπαλείφω lubenter Theodoro Bezæ assentior, pro [illegible] [illegible] adeoque lubenter Theodoro Bezæ [illegible].

[illegible] legendum censenti [illegible]. Hellen. 1. [illegible] vsitatius est. Xenoph. Hellen. [illegible] Isocr. Panath. [illegible]. Apud eundem metaphoricè, [illegible] vt Lat. dicitur, Quod ea [illegible] ἐξαλείψειν, vt Euripide citatur [illegible] pro Oracula placare, [illegible] in vulg. lex. ex Euripide citatur [illegible] Oblitero, Deleo. Hinc Ἐξαλειπτός, Obliterabilis. Et Compos. [illegible] Ἀνεξάλειπτος, quæ opponuntur. Ἀνεξάλειπτος, Indelebilis. Qua voce Ouidius in metaphorica etiam vtitur significatione, quum scribit Metamorph. [illegible] — nomen que erit indelebile nostrum. [illegible] Difficile delebilis, Qui difficilè deletur seu obliteratur. Herod. lib. 2. metaphoricè, [illegible] Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facilè delebilis, &c. Xen. Hell. 2. οὐδὲν [illegible] γνώμη [illegible].

Ἐξαλείφω interdum & pro simplici ἀλείφω, Vngo, Illino. A cuius passiuo legitur apud Thuc. [illegible] τὸ τεῖχος quod exponitur [illegible]. Sic apud illos qui LXX interpretum nomen obtinent, [illegible] Leuit. 14. Suidas quoque [illegible] exponit ἀλειμμένος. Hinc Ἐξάλειπτρον, Vnguentarium vas, apud Pollucem, & Suidam quoque qui vocat etiam [illegible] atque [illegible] ex Aristophane affert, [illegible].

C. Ἐναλείφω, Inungo. Illino. quod Ammonius vult dici de oculis, [illegible] dici [illegible].

C. Ἐπαλείφω, q. d. Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐναλείφω, Inungo, Illino: vt [illegible] Philostr. in Heroicis. |Metaphoricè etiam ponitur (ducta videlicet metaphora ab iis qui certaturos vngebant) pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodoritus, [illegible]. Vide & alia exempla huius compositi, itidemque simplicis, apud Bud. Comment. pag. 810. Hinc [illegible] Inunctio, vel potius id quod ad inungedũ adhibetur, id quo inungimus.

C. Παραλείφω, Illino, ex Aristophane citatur in vulg. lexico.

C. Περιαλείφω, Circumlino, Circumungo, vt [illegible] Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod & in vniuersa constructione exponitur Illino luto. Citatur autẽ ex Theophr. De caus. plant. lib. 3. cap. 6. Et pass. [illegible], vnde [illegible], Illitus est, apud Aristot. De anim. hist. lib. 9.

C. Συναλείφω, (q. d. Coungo) Simul vngo, Collino. Frequenter autẽ metaphoricè ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In vnum contraho. Quam apud theologos præsertim significationem reperio. Greg. De theol. lib. 3. de trinitate loquens, [illegible] καὶ οὐκ [illegible] συναλείφειν. Pro quo ibidẽ dicit, [illegible] συναλείφειν. Et in significatione [illegible] ibidem dicit [illegible]. Idẽ συναλείφειν & [illegible] opponit, ita scribens, [illegible]. Et in iis quæ ab eodem subiunguntur, [illegible] est [illegible], sicut [illegible] dicit enim, [illegible]: Chrysost. comment. in epist. ad Cor. 1. fol. 192. a. [illegible] συναλείφω, [illegible]. Quemadmodum autem hic dicit Chrysostomus [illegible], sic [illegible] Damascenus dixit, vt paulo pòst docebo: vbi & grammaticorum [illegible], simulque quod sit eorum [illegible], exponam. Hæc autem tot exempla congessi, vt ostendam temere expuncta è nonnullis vulg. lex. fuisse paucula quædã quæ in præcedentibus de hac significatione habebantur.

Συναλείφω pro Ἐξαλείφω metaphoricè sumpto citatur ex hoc Aristotelis loco Rhet. [illegible].

O. iii. i.

Digitized by Google

κολακείας ἐξ τὸ πάχεθι μὲν ὑπεραπατεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, vitiosa verò obscurare, & quasi inducere & delere, seu obliterare. A

Συναλοιφὴ, q.d. Counctio. Frequenter autem commixtionem significat, & quidem apud eosdem potissimùm apud quos & συναλείφειν poni pro Commiscere & Confundere, docui. Damasc. De trinitate, ἑνοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρσεως. Suprà autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. ‖ Huc pertinet & illa significatio quam apud grammaticos habet συναλοιφὴ, pro duarum vocalium in vnam syllabā coalescentia. Quintil. lib. 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφαὶ dicuntur) etiam leniorem faciunt orationem. Autor libelli qui inscribitur περὶ τῆς παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, postquam dixit διαίρεσιν esse συναλοιφῇ contrariam, addit, ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διηρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, ὡς τὸ ὄνομα τοὔνομα. Addit etiam esse Atticorum propriam. At Tryphon (aut quicunque sub Tryphonis nomine ignoratur) συναλοιφὴν esse tradens δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσιν κατὰ τὸ βολῆ πάσαν, eius septem modos enumerat: quorum tres simplices esse tradit, κατ᾽ ἔκθλιψιν, & κατ᾽ κρᾶσιν, & κατ᾽ συναίρεσιν: quatuor cōpositos, κατ᾽ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, &c. At Eustathius συναλοιφὴν scribens sine ι, vult ea significari κρᾶσιν & συναίρεσιν, pag. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibusdam eiusdem grammatici locis. Sic & apud Suidam, cum alibi, tum vbi scribit, καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχ καλὸς καὶ ἀγαθός (quod ab eo falso tradi, alibi docui.) Sic autem & verbo συναλείφειν eiusque passiuo vtuntur iidem scriptores (de grammaticis loquor) vt quum dicunt τὸ ā καὶ τὸ ō εἰς ω συναλείφεται, pro κιρνᾶται. B C D

C. Ὑπαλείφω, Sublino, Subterūgo, & q.d. Subūgo. Ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς, Sublinere oculos, vt qui fuco vtūtur. Gr. De homine, οὐδὲ πρὸς μέλανος ὑπογραφὴ ὀφθαλμὼ τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Vnde & pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem apud Xenoph. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος αἰδρεικέλῳ. Sed & ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν apud eundem. Aristoph. autem iocans dixit in Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non αἰδρεικέλῳ, aut alia re huiusmodi, sed σιλφίῳ. ‖ Ὑπαλείφειν (vt de ἐπαλείφειν suprà dictum est) metaphoricè pro Incitare, Concitare, vt Deus martyres ad tormenta patienda, apud Aretham. E

Ὑπάλειμμα, ατος, τό, Quod sublinitur. In vulgat. lex. Sublitio, Inunctio.

Ὑπαλειπτὸν, ου, τό, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπαλειπτὸν exponit ἐγχριστὸν φάρμακον. Sunt qui ὑπαλειπτὸν apud Hippocratem περὶ γυναικείων esse scribant medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem specillum ὑπαλειπτήριον, vel potius specillum ὑπαλειπτηρίου nomine comprehenditur, vt mox docebo.

Ὑπαλειπτήριον, ου, τό, (q.d. Illitorium) Id quo ad illinendum vtimur, siue specillum, siue spathe, siue σπαθομήλη, vt scribit Gal. Qui & in sua Exegesi gloss. Hippocr. ὑπαλειπτήριον esse scribit ὑλασμάτιον ᾧ αἵ τις ὑπαλείφεται τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. De morbis mul. lib. 2, καὶ ὑπαλειπτηρίῳ ἅμα μαλάσσειν τὸ στόμα, καὶ ὑπαλειπτήριον καθιέναι. In vulg. lex. ὑπαλειπτήριον exponitur peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotianum ὑπάλειπτον legitur, mendosè vt opinor. F

C. Ξηραλοιφέω, ῶ, Siccè vngo, In sicco vngo, vt vulg. lexica interpr. Suidas & Eustath. ξηραλοιφεῖν esse volunt Vngi absque balneo, id est balnei vsu. quia (addit Eustath.) ξηρὸς ἱδρὼς (id est siccus sudor) vocatur qui non è balneo sed è laboriosis corporis exercitationibus prouenit. nā quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, laboriosas exercitationes interpretandum puto. Cæterùm Hesychius ξηραλοιφεῖ habet pro eo quod illi duo ξηραλοιφία, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν (inquit Budæus) Sub dio & ad solem vngi, vt fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in κεφ. Ῥωμ. p. 244. Idē Plut. in Sol. legem ab eo latam refert, qua vetabat seruos ξηραλοιφεῖν, sicut & παιδεραστεῖν: cuius legis mentionem ab eo factā & alibi reperio, videlicet in Symposio sept. sap. & in Erotico. Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exposuerunt quidā Ad palæstram vngi. HINC Ξηραλοιφία, q.d. Sicca vnctio, Suidæ & Eustath. Apud Hesych. autē ξηραλοιφὴς habetur, vti dixi. G H

C. Φιλαλειπτέω, ῶ, Alipta (id est vnctor) esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In vulgat. lex. exponitur, Delector pigmentis & vnguine: & afferuntur hæc verba (quorū autorem non nominat Etymol.) οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autē hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit ac si dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

C. Ἀνήλειπτος ET Ἀναπάλειπτος, item Ἀνηλιφής ET Πισσαλιφὴς apud Eustath. legimus. Est autem ἀνήλειπτον & ἀναπάλειπτον, indelebile: at ἀνηλιφὴς, Non vnctus: vt πισσαλιφὴς, Pice vnctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de naue. est enim nauis ἀνηλιφὴς, nauis nō vncta [pice] vt contrà πισσαλιφὴς vncta pice, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς (inquit) ἡ μὴ ἀλειφθεῖσα πίσσῃ, & πισσαλιφὴς ἡ πισσωθεῖσα. Quomodo autem hæc per ι solum scribantur (sicut & συναλιφὴ, de cuius orthographia ibi sermo est) illa autē per ει, ibidem docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hac de re, non vsquequaque vera esse docet συναλοιφὴ, quod alibi, & quidem passim ferè, cum οι scriptum reperitur. Ibidem & τοῦ ἀλοιφὴ ac τοῦ ἀλειμμὸς fit mentio. Vide paginæ 1561 principium.

ΑΛΕ΄Ω, F. έσω, Præt. εκα. Molo. Plutarchus, ὅτι μὲν βόλεται σφάγματα ἔχει ἀλήλεσται καὶ πέσσειν τὰ σιτία. Aristoph. in Nubib. κάχλης χυδαῖ ἀλέσαι. Ἀλέσαι, Aorist. 1, apud Dioscoridem. vnde & ἀλεσθεὶς, aor. 1 pass. apud eundē. Apud Aristotelem Probl. sect. 6, ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, id est mola frangitur & cōquassatur. Ἠλοῦ etiam reperitur apud Athenæum, tanquam ab ἀλέω, ἀλῶ. nam ab ἀλέω esset ἤλεον. Ἀλήσω quoque futurum, (sicut & ἄλησα aor. 1) quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius (meo quidem iudicio) ab ἀλήθω deducentur. Nisi fortè quis ab ἀλάω deducere vellet, vnde & ἦλων modò deduximus. Sic ἀλήλεσα & pass. ἀληλέσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω deriuant: vt ἀληλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, Herod. & Thuc. Item ἀληλεσμένος βίος metaphora prouerbiali, q.d. Molita vita, vide apud Erasmum.

Ἀλεστέον, Posit. aduerb. Molendum est, Molere oportet. Itē ἀλεστέος, τέα, τέον, Molendus, da, dum. Dioscorides lib. 5, cap. 95, ἀλεστέον ἐν χειρομύλωνι, trusatili mola terendum, vt vertit quidam.

Ἄλεσις, εως, ἡ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio. Plut. in Probl. Rom. μυλήφατον, inquit, Homerus appellat ἄλφιτον metaphoricè, quasi φονευόμενον ἐν τῇ ἀλέσει καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἄλεσις eadem forma qua ἄροσις ab ἀρόω. Apud Eustathium ἀλέσις scriptum reperio cum accentu in vlt. sic & in alio Plutarchi loco. Ἄλεσις autē vide post Ἀλήθω.

Ἀλεστὼν, ῶνος, ὁ, Pistrinum, apud Athenæum. nisi sit legēdū ἀλετρεὼν, inquit Budæus. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Eustathius, legens & ipse ἀλετὼν apud eundem Athenæum, & dicens esse nomen περιεκτικόν.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris vxor, Od. υ, Φήμην δ᾽ ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Alio nomine μυλωθρὸς, vt vult schol. Aristoph.

— Ἀλετρεύω, Idem quod ἀλέω. Od. η, Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. ET Ἐπαλετρεύω compositum, idem significans, Apoll. Rhod.

— Ἀλιτρείβανος, ου, ὁ, vide in ἅλς. nam deductum puto ἀπὸ τοῦ ἅλας τρίβειν, potius quàm ab ἀλέω & τρίβειν.

Ἄλευρ, ατος, τό, Farina, frumenti propriè: vt ἄλφιτον, hordei, Eustath. Ἀλείατα plur. numero est apud Etymol. qui & per syncopē ἄλητα ex eo format, addens posse & coctā farinam sic appellari. ‖ Dicitur (inquit) & ἄλημα.

¶ Ἄλευρον, ου, τό, (ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ, vt docet Eustath.) propriè idem esse volunt quod ἄλευρ, sic tamen vt illud longè sit vsitatius quàm hoc. Plato De rep. 2, θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herodotus, ἄλευρά τι καὶ ἄλφιτα ἐποίευν. Apud Dioscoridem 4, ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, vertitur à quibusdam. ‖ Constat tamen dici ἄλευρον, de farina etiam hordeacea. nec enim reperitur duntaxat τὸ ἐκ πυρῶ siue πυρῶν ἄλευρον, siue πύρινον ἄλευρον, vt apud Galenū: sed etiam κρίθινον ἄλευρον, apud

Aphrod. Probl. lib. 1. ‖ Neotericè dicitur ἄλευρον non duntaxat [illegible], vel [illegible], sed generaliter de qualibet farina: vnde ἄλευρον [illegible], Diosc. lib. 3. farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam interpres. Sic ἄλευρον [illegible], Farina lolii. Item ἄλευρον ὀροβίνων, Farina eruorum, apud Galenū. ἄλευρον τήλεως, Farina fœnigræci, Dioscor. lib. 2.

Ἀλευρώδης, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus. Ex farina frumēti confectas propriè. Apud Athenæum ἀλευρώδεις ἄρτοι in tertio genere ponuntur post [illegible] & χονδρίτας, vt annotat Budæus.

C. Ἀλευρο[illegible], Farinam facio, Molo, Pinso.

Ἀλευρότης, ὁ, Cribrum ex quo ἄλευρον (id est farina) cribratur. Nam ex [illegible] fit [illegible], mutato ε in τ, [illegible] Philone Etym. docet, exponens etiam κόσκινον, [illegible] duplici λ scribens, vt sit alterum ex pleonasmo. Apud Pollucē tamen vnico λ scriptum reperitur [illegible], quod quidem [illegible] distinguunt. [illegible] vulg. lex. Græc. ἀλευρότης exponitur Tenuissimum farinæ: cuius expositionis autorē Suidam duntaxat reperio.

ἈΛΕΘΩ, Fut. [illegible], Molo. Pro ἀλέω sæpius dicitur [illegible], Attico more. Vnde & [illegible] in infinit. in Anthol. epigr. lib. 2. Et participiū ἀληλεσμένος molitus, vt ἀληλεσμένον, apud Herod. & Thucydidē. Ex ἀλέθω est & [illegible] princip. aor. 1, apud Athenæum. De ἀλέθω autem & [illegible], vide paulo antè in Ἀλέω.

Ἀλείατα, τά, [illegible]. Erotianus in Lexico in Hippocratem. Etymol. Apud Hesych. autē ἀλεῖατα scriptum reperio cum accentu in vlt.

ἈΛΕ'Ω, vel potius eius passiua vox ἀλέομαι, Vito, Caueo, [illegible] ... Il. [illegible] ... ἀλεύομαι idem. Vnde ἐξαλέομαι, apud Apoll. Rhod. De deriuatione autem huius vocis ab ἀλέω, vide paulo pòst in Ἀλεείνω.

Ἀλεωρή, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. χ, v. 300, [illegible] ... ἀλεωρή, id est [illegible]. Hesiodus in Op. & D. [illegible] vocat ὑετοῦ ἀλεωρήν, ad verbum, Vitationem pluuiæ, id est Præsidium aduersus imbrē. At vero autor interpretationis ad verbum ineptè reddidit Pluuiæ tegmen. Hesiodi locus est hic, [illegible] ... id est Pelles consuito neruo bouino, vt humeris induas (illas) præsidium aduersus pluuiam & tutamen. (quod per appositionem dictum est) Pro quibus illa interpretatio habet, Vt super humerum pluuiæ arceas tegmē, perperam ἀμφὶ ... etiam reddēs. Scribo autem ἀλεωρήν potius quàm ἀλεῶν, (ad differentiam τοῦ ἀλέα pro ἀλέα, id est calor) licet vulg. Homeri exēpl. & ipse Eust. ἀλεή habeant. In duobus certè illius vet. exempl. ἀλεωρή legitur: sic & ἀλεωρήν in illo Hesiodi loco multæ etiam editiones vulgatæ habent. Nunc enim omnes consulere non licuit.

Ἀλεωρή (Ionicè pro Ἀλεωρά) idem quod ἀλεή, & ab ἀλέω itidem formatum, adiectione syllabæ ρη, vt vult Eust. Est igitur ἀλεωρή, Euitatio: vt Il. ω, — [illegible] ... Hes. in Ergois, — [illegible] ... ‖ Apud Aristotelem autem ἀλέωρα (nam ita scribitur cum accentu in penult.) est, vt ait Budæus, Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum & vestitus. Quarum significationum exēpla [illegible] addit: sed hæc esse possunt. De animalibus [illegible] ἀλεωρᾶς. Tutaminis vel [illegible] aduersus accipitres. Pro quo alii, Vi munienti gratia aduersus accipitres. Idem in 4 De part. [illegible] iniuriæ accipitrum gratia. Sic & apud Hesiodum ἀλεωρή [illegible] ἀλεωρᾶς. Sic & Tutamen, de pellibus corpori expositum Præsidium, expositum.

¶Ἀλεύομαι per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέομαι, (in primis circumposites, vnde ἀλευάμενος & ... Huius aoristus ἠλευάμην ... apud Homerum: vt Il. [illegible] ... Sed habemus præsens huius verbi apud eundem poetam: vt Odyss. ξ, [illegible] ... Et Il. π, Μῆνιν ἀλευόμενος. In tmpus apud eundem ... vnde apud Soph. [illegible] ... Et compos. ἐξαλεύομαι pro eodem.

Μῆνιν Βαρβάρων ... ἐξαλεύομαι [illegible]. Et compos. [illegible] ὑπαλεύομαι, apud Hesiodum, — βροτοῖς ... φύλαξαι.

Ἄλευ etiam reperitur apud Hes. quod exponit φύλαξαι, id est Caue. Est autē ἄλευ ab ἀλεύω. Sed suspecta esse potest in Hesychio scriptura τοῦ ἄλευ, tanquam locū occupans τοῦ ἀλεῦαι. Sic & in isto prouerbiali hemistichio, — ἄλευ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός, diphthōgum quis fortasse ablatam crediderit, non vocalem ε, vt sit pro ἀλεῦαι, non pro ἄλευε. Vel etiā Suidas ἄλευ habet & ipse, addens solitos vti eo pro φύλαξαι. Quibus illud prouerbiale hemistichium subiungit.

Ἀλεείνω (ex ἀλέω, vt opinor, factum, reiecto ε quod ex epenthesi accesserat) idem quod præcedens. Vitare, Cauere. Od. ι, [illegible] ... Et Il. υ, — [illegible] ... idem. Hesiodus, [illegible] ἐξαλέασθαι. Et compos. Ἐξαλέασθαι, idem. Apollon. Argon. [illegible] ... At cum genitiuo nōne apud Apollon. Argon. [illegible] ... Sed genitiuum hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ, vt sit ἐξαλέασθαι τῶνδε tanquam ἀλέασθαι ἐκ τῶνδε, pro Euadere ex his, Effugere ex his. Et compos. Ὑπεξαλέασθαι, quasi dicas, Furtim seu clàm euitare, aut effugere.

¶Ἀλύσκω, Effugio, Euito. Cum accusatiuo. Od. [illegible], — [illegible]. Od. υ, Ἀλεείνω ... Et cum infinitiuo, Il. ζ, [illegible] ... Etymologici autor) [illegible] ... Id est, Ἀλύσκω, Effugio, Euito, quasi A frigore ad calorem confugio. Idem & in Ἀλύσκω tradit. At contrà in [illegible] dicit esse Præter ex igne effugere. Ego hæc friuola esse cōmentaria existimo: quod & mihi comminisci aliquid liceret, dicerem ex α priuatiuo & λαὸς fieri [illegible]: vt sit [illegible], vel potius passiuū [illegible], Vito, Declino, Caueo, quasi à populo me subducens. Cæterùm quod ad formationem verbi ἀλύσκω attinet, Eustathius vult à themate ἀλύω esse [illegible] quidem, [illegible], at [illegible] verbum istud [illegible].

Ἀλυσκτέος, ὁ, ἡ, Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: & ex consequēti, Malus, Perniciosus. Phocylides [illegible] ... id est, Excessus autem eius rei sunt vt qui videlicet perniciosi sint.

¶Ἀλύξω (Fut. ξω, tanquā ab ἀλύζω) Euito, Effugio, Declino. — [illegible]. Od. χ, bis. & Od. [illegible] ... Od. κ, — [illegible]. Od. γ, — [illegible] ... Iungitur & genitiuo apud Sophoclem, [illegible]. ‖ Notandum vero est autem alicubi fugam non significare ἀλύξαι (Od. μ, [illegible] ... non significat vllam fugam (vt annotat Eustathius) sed simpliciter declinare & esse extra illorum conspectum, videlicet propter loci interuallum. Sed quomodo ἀλύσκω à themate ἀλύω ortum dicemus? Nō video quid vetet quin vt ab ἀλέω fit ἀλεύω, vnde ἀλεύω interiecto υ: quo vice versa reiecto, fit ἀλέω: sic ex [illegible] formemus ἀλύω, abiecto ε: ex quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certè, significāte [illegible] & [illegible], &c. non video quī deduci queat, licet ita censuerit Eustathius. Videat autem lector num alteram hanc coniecturam sequi malit, vt videlicet sit ἀλύω ab ἀλέω (pro quo potius dicitur ἀλέομαι, vt antea docui) sicut à [illegible] (mutato etiam ε in ι) & à [illegible] fit [illegible].

Ἄλυξις, εως, ἡ, Euitatio, Effugium, Fuga mali.

C. Ἐξαλύξαι, et Ὑπαλύξαι, et Ὑπεξαλύξαι, Subterfugere, Deuitare. Pro ἐξαλύξαι, Effugere, [illegible] voce media Sophocles in Aiace Mastigoph. At Ὑπαλύξαι (quod sonat Subterfugere) habemus Od. ι, [illegible]. Ex Phocylide citatur pro Deuito, Refugio. [illegible] ... Vnde Ὑπάλυξις, Effugium, Deuitatio. Ὑπεξαλύξαι autem apud Hesiodū, [illegible] ... Sciēdum est autem in vulg. lex. [illegible] duo poni themata, [illegible] & [illegible], quæ tamen inusitata puto: sicut & [illegible], pro quo ἀλύσκω. Eadē & in cæteris ratio. Et & Δυσάλυκτος comp. Vix euitabilis.

Ἀλυσκάζω, idem. Od. [illegible], [illegible] ἀλυσκάζων. Sic Anthol. epigr.

lib.1, Ἠλατ' ἀλυσκάζων κῦμα πελάγιον. Interdum verò absolutè ponitur ἀλυσκάζειν, pro φεύγειν, Fugere. vt Iliad. ε, Οὐ γάρ μοι ἐπιεικὲς ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν. Et Il. ζ, — νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Vbi ἀλυσκάζω habere genitiuum, annotatum est in vulg. lex. Græc. sed falsò: neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur, sed à νόσφιν. Vult autem Eustathius ab ἀλύω fieri ἀλύσκω, à quo ἀλυσκάζω. ‖Hesych. exponit etiam πλανῶμαι, id est Vagor, Erro.

ἈΛΗΘΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, Verus. ἀληθεῖς λόγοι, Dem. contra Mid. ἀληθεῖ λόγῳ, Xen. Pæd.1, Reuera. εἰρήσεται γὰρ τἀληθές, Dem. ad Phil. epist. Apud Athenæum poeta quidam, lib.5, Εἰ μὴ φράσω τἀληθὲς, οὐχὶ σ' ἂν φράσω. Æsch. in Ctesiphontem, πάντα τἀληθῆ εἶπεν, ἃ τἀληθὲς αἰσχύνομαι. Idem ibidem, τὰ ἀληθὲς ἐρῶ. nisi fortè & hîc malit quis τἀληθὲς legere. Sic dicitur & in plurali λέγειν τἀληθῆ, vera dicere, apud Isocr. Xenoph. Demosthenem. ‖Interdum τἀληθὲς pro substantiuo ἡ ἀλήθεια, Veritas. Demosth. ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, καὶ τὰ δίκαιά ἐστι λέγειν, ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δείξω. ‖ Ἀληθὴς possumus etiam interpretari Certus, sequentes Ciceronem, qui ἀληθέστερα vertit Certiora, in hoc prouerbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.

Ἀληθὴς pro iusto & digno videtur posuisse Demosthenes, quum ait, πῶς γὰρ καὶ ἀληθὲς ἐστὶ καὶ ὑπὸ τῶν ὁμωμοκότων καὶ ὑπὸ τῶν εὔορκα γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, πολὺ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, compar. Verior. ἀληθέστατος, superlat. Verissimus. ἀληθέστερον, Verius, nomen, vel aduerbium. ἀληθέστατον, Verissimum. At verò ἀληθέστατα, aduerbium, Verissimè.

Ἄληθες (accentu in antepenultima Atticè.) Aduerb. Reuera, Verè, Profectò. Aristoph. in Equitibus, Ἄληθες ὦ κρονιππαγετοϊ κάρταρον ἔτ. Apud eundem Nubibus, interroganti Phidippidæ, Τί δ' αὖ παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; respondet Strepsiades, Ἄληθες; ὅσαπερ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. ‖Est item ἄληθες nonnunquam aduerbium admirantis, vt apud eundem comicum in Pluto, dicenti Pluto, — ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, Chremylus subiūgit, Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. id est, Verène? Itane reuera? Budæus autem per nomen reddidit, Verúmne? At in vulg. lex. Græc. corruptè legitur hic locus & exponitur.

C. Ἀληθογνωσία, Veri cognitio. Dionys. Areop. religionem orthodoxam ita vocauit, quam & ἀλήθειαν.

C. Ἀληθοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cuius vera sunt verba. Ex ἀληθὴς & ἔπος. Hesychius ἀληθεπὴς exponit ἀψευδής.

C. Παναληθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino verus. Plato De rep. lib. 9, ὅτι οὐ παναληθὴς ἐστὶν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου.

C. Φιλαλήθης, εος ὁ καὶ ἡ, (non φιλαληθής. nam ἀναβιβάζει τὸν τόνον, vt loquuntur gramm.) Veri seu veritatis amator vel amatrix, Veritatis studiosus, vel studiosa. A Diog. Laertio φιλαλήθεις philosophi (sicut & ἐλεγκτικοί) numerantur inter eos qui ἀπὸ διαθέσεως nomen acceperūt. ET Φιλαλήθως, aduerb. Veritatis amore, vel studio, Euseb. ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis.

Ἀληθῶς, (Ionicè ἀληθέως, vt apud Herodotum.) aduerbiū. Verè, Reuera, Haud dubiè, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet. vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, apud Platonem in Apol. Id est (Cic. interprete) Eos qui verè iudices appellentur. Sic dictum est illud, Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς. Apud Demosthenem contra Midiā, ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλλομένη opponuntur.

Ἀληθεστέρως, compar. Verius. & cum ὡς, ὡς ἀληθεστέρως, Plat. De rep.1, itidem vt ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, Veritas, (Ionicè ἀληθείη, apud Herodotū) Opponitur τῇ ἀληθείᾳ, id est veritati, ψεῦδος, siue ψευδολογία. Plut. De poem. aud. αἰσχροτέρας ἡγοῦνται τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους. Isocr. in Panath. μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ & τῇ ἀληθείᾳ. Isocr. ad Nicoclem, καὶ βασιλέας τῷ μὲν λόγῳ δυναμένους, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντας. In eadem significatione sæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ & τῷ δὲ ἔργῳ. Vide λόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν, Μετ' ἀληθείας, Ἐπ' ἀληθείας, Τῇ ἀληθείᾳ, & frequenter in plurali Ταῖς ἀληθείαις, omnia idē significant, Verè, Reuera, ἀληθῶς. Philo, πρὸς ἀλήθειαν ὅτι, pro ἀληθῶς ὅτι, Reuera est. Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλά, quæ verè sunt honesta. Demosth. Olynth.2, καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποίη.

Ἀληθότης, ητος, pro ἀλήθεια. Dionys. Ar.

— Ἀληθίζω, Vera dico, apud Plutarchum. ἀληθίζειν, τὸ ἀληθῆ λέγειν, inquit Suidas. Idem valet & Ἀληθίζομαι. nam ἀληθίζεσθαι Hesychius exponit ἀληθεύειν: & ita vsurpatur ab Herodoto.

Ἀληθεύω, Verum dico, vel vera, Vera loquor. cui opponitur ψεύδομαι. Plato in Cratylo, τὸ μὴ ἕτερον τούτων, ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δ' ἕτερον, ψεύδεσθαι. Gregorius, τὸ δὲ ψευδόμενος ἀληθεύεις, ἢ ἀληθεύων ψεύδεται. Xen. Pæd.4, ἔχεις τοῦ οὖν λέγειν πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύεις; Aristot. De anima lib.3, νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἀεὶ ἀληθεύειν, nunquam aberrare à veritate & falli, vt Bud. exponit. Plut. in Themistocle, ἀληθεύων λέγεις, Vera narras. Cū accusatiuo, Xenoph. λέγειν πάντα, ἃ ἐμὲ ἀληθεύω. Et ante illum Homerus, Παῖς δέ, ἀλήθευσον.

Ἀληθεύειν, Verum esse. Aristot. Ethic.9, ἐφ' ὅσον ἂν ἀληθεύοιεν [λόγοι] καὶ πῶς ἀληθεύουσι, quatenus & quomodo veri sunt.

Ἀληθεύομαι, Pass. voce, pro ἀληθεύω, id est Verum dico, Vera loquor. Xenoph. Pæd.4, ἐπὶ τούτοις, ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί σοι τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. ‖Interdum passiuæ voce, ita etiam significatione, pro Verè dici, Verum esse. quod & ἀληθεύειν sonat interdū. Gregorius, δὶς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθευόμενον μόνον ἢ ψευδόμενον. Synesius, εἰ δὲ ἐπιγνοίης ἀληθευομένην κατ' σοῦ τὴν ὑποψίας τῆς λήθης, id est, Budæo interprete, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quod mei oblitus sis.

Ἀληθευτικός, ἡ, όν, Verax, Ad veritatem dicendam procliuis. Aristot. magnanimum describens, διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός. Ibidem παρρησιαστικὸς eodem sensu appellatur. vt sit Qui veritatē liberè profiteri amat.

C. Ἐπαληθεύω, (cum accus.) Verū esse declaro, Confirmo, Thuc. lib.8, p.279, τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπαληθεύσει ὁ Λίχας. Sic Lucianus in Lapithis, καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν προειρηκότων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Idem scriptor alibi, καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου λόγον.

C. ΣΥΝαληθεύω, neutrum, vt συναληθεύειν τὰς προτάσεις, apud Aristot. Simul esse veras propositiones.

¶ Ἀληθινός, ἡ, όν, Verus, Verax, vt ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plutarchum in Apophth. Veraces sermones, vel veri. ‖Item, Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens. in qua significatione & Verus capitur. vt ἀληθινοὶ φίλοι, Dem. Philipp.3. Ἀληθινός, inquit Budæus, In quo nihil fictitium est, sed omnia simpliciter facta. Dionysius Halic. in Isocrate, καὶ πανηγυρικώτερα μᾶλλον ἐστὶν ἢ ἀληθινώτερα. Artificii plus habent quàm veri & simplicis. Idem Bud. scribit, Ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνδιάθετος dicitur, & ex sententia animi proferri videtur, apud Hermogenem. ‖Ἀληθινὸς exponitur etiā Germanus, Genuinus. sic ἀληθινὴ πόλις, apud Platonem, & ἀληθινὴ σοφία, apud eundē. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. lib.1, cap.161. Apud Platonē in Pol.1, ἀληθινὸς ἄρχων exponitur Legitimus princeps. Apud eundem ἀληθινοὺς παῖδας, legitimos liberos quidam interpretantur, quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς, id est adoptiuis.

Ἀληθινῶς, aduerb. Verè, Veraciter. Isocr.

C. Ἀληθολογία, ας, ἡ, Veracitas. Platonicum est vocabulū, teste Polluce. Præcedit autem vox ἀληθολόγος hanc ἀληθολογία, in formatione.

ἍΛΙΣ, Aduerb. Satis, Satis superque, Abundè. Cum genitiuo: vt in prouerbio, ἅλις δρυός, Satis quercus. Aristophanes apud Suidam, ἅλις ἀφύης. ἀπέπνιγμαι γὰρ ἤδη. Apud eundem & hoc exemplum, ὃ δ' ἦν τὸ λέγειν αὐτῷ τῆς ἡμῶν τὸ γέρας ἅλις ἔχειν. Apud eundem, ὡς δ' ἅλις εἶχε τούτους τῆς τιμωρίας, Quum autem satiatus esset hoc supplicio. Sic ἅλις εἶχε βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis siue conuitiis. Animaduertendū est autem in his locis esse verbum ἔχειν cū ἅλις, quod

etiam interdum relinquitur subaudiendũ. Interdum A
autem verbum δεῖ ponitur cum ἅλις, aut subaudiendũ itidem relinquitur. Eustathius citato hoc loco, πύργον μὲ ἅλις, item hoc Euripidis, ἅλις ὀδυρμῶν ἐμῶν, subiungit, ἢ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ τοιαύτη σύνταξις. ¶ Nõnunquã sine genitiuo pro Affatim, Magna copia. Od. β, — ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι; Odyss. ι, Χηλόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τ' ὑφαντήν. ¶ Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. δεῖ, pro Non sat est. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, nisi etiam &c. vt Od. β, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά τε καὶ ἐσθλὰ Κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες; Et Il. ρ, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὕτως; Il. ι, Ἦ οὐχ ἅλις ὅ, τι χαμαὶ ... ἀναλκίδες ... B
Quorum versuum vnusquisque appellatur προκέφαλος, vtpote habens pleonasmum syllabæ ἐν κεφαλῇ, id est in capite.

Ἅλις, Confertim, Coaceruatim. Il. β, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Il. γ, — περὶ δ' Τρωαὶ ἅλις ἦσαν. id est ὁμοῦ πολλαί, Simul multæ. Il. χ, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν.

Ἁλίη, ας, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, apud Herodotum aliquoties, vt ἁλίην ποιησάμενοι, & ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coegit. C

Ἁλίζω, Congrego, Coaceruo. ex ἅλις factum (non ἅλις ex eo) vel potius ex ἁλία orto ex ἅλις, pro Confertim, Coaceruatim. ET ΣΥΝαλίζω compositum vsitatius quàm simplex ἁλίζω. Herodotus in Euterpe, de Pherone loquens Ægypti rege συναλίσαι & συναγαγεῖν apertè pro eodem ponit. nam quum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη &c. paucis interiectis verbis, subiungit, consueta sibi repetitione vtens, ἐς ταύτην συναλίσας, perinde ac si dixisset ἐς ταύτην συναγαγὼν τας. D
In cuius loci interpretatione Latina vtendum censerẽ particula Inquam: hoc modo, Quum inquam in vnam eas vrbem congregasset, vel coegisset. Vsus est hoc verbo & Xenophon Pæd. 1, ἐκάλει ἐπὶ θήραν καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας. Passiua vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucianus De luctu, p. 308, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί. At verò apud Lucam initio Act. Apost. καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς: Erasmus συναλιζόμενος accepit signif. actiua pro συναλίζων. vertit enim Congregans, (addens etiam, In idem loci) & in suis annot. Cyrillum ait in opere quo exponit dictiones sacrarũ scripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος: à voce ἁλία quæ cocilium seu congregationem significat. E
Quod autem ad veteris interpretis expositionem attinet, vertentis συναλιζόμενος, Conuescens, Chrysostomũ quoque (vel potius eum quicunque est autor commẽtariorum illi adscriptorum) ita intellexisse ostẽdit. Quæ sicui probantur, expendat (inquit) num συναλίζεσθαι dicatur à salis communione, iuxta prouerbium, Salem & mensam ne prætereas. Hæc Erasmus, & alia, quæ apud eum lege. Beza quoque cum illo interpretatur Congregans: quam certè & ego veram esse interpretationem puto huius vocabuli συναλιζόμενος, si veram in eo & germanam scripturam habemus: qua de re dubito, & magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas quas in illius expositione reddam rationes, post Αὐλή. F

¶ Ἀλέες, In vnum congregati. Item, Conferti, Frequẽtes, Multi simul, Densi. Herodotus, ἀλέες ἐς ἓν χωρίον συνεχέοντο. Eustathius ἀλέες apud Herodotum, pro ἀθροισμένοι ὁμοῦ. (quod Homerus ἀολλέες dicit) fortasse ab ἅλις. G

¶ Ἀλείς participium exponit Hesychius συναθροισθείς, id est congregatum: itidem ἀλέντων, ἀθροισθέντων. exponit verò & συστραφέντων, item συγκλεισθέντων. nisi fortè legẽdum est συγκλεισθέντων, vt ibidem ἀλέντες explicatur συγκλεισθέντες. Non video autem quid obstet quominus istud participium ἀλείς significans συναθροισθείς, ab ἅλις siue ἀλής originem habere dicamus. Quin & apud Homerũ ἀλείς exponitur etiã ἀθρόως συστρέψας ἑαυτόν. Sed & ἀλὲν συναχθὲν exponitur Il. ψ, in hoc versu, Γομφὸς ἐλεῖν χειρὸς, ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, id est collecta aqua, siue coaceruata. H
Scribitur tamen ἀλὲν & ἀλέντων cum tenui apud Homerum & Hesychium, atque Etymologicum, qui & a-

liunde deducit.

Ἅ Λ Ω Σ, ω, ἡ, Area, in qua teritur seu trituratur frumentum. Xen. in OEcon. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἶσθ' ὅτι σοι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. ἐντυχοῦσα γὰρ ἀγροῖς ἐν ἅλῳ ἄνω συνεπαθεῖτο. Potest autem in genitiuo dici etiam ἅλωος pro ἅλω, sicut dicitur κάλωος pro κάλω. quod tamen Etymologistes nõ vult esse κλίσιν, sed ἐπέκτασιν. Idem & accusat. ἅλωα ex hoc Callimachi versu in Hecale affert, (nam pro ἐκάζη repono ἐκάλει) Δινομένη περὶ βοῦν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα. Pono autem hic nomen istud, post ἅλις videlicet, quòd videam Eustathiũ velle ab ἅλις seu ἁλίζω deriuari, & quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controuersiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἅλως spiritu aspero notetur. Etymologistes quoq; ita scribit, Ἅλως, ἡ ἅλων καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν.

Ἅλως, Corona, Circulus siderũ, vt ait Seneca in Nat. Aristot. De mundo, ἅλως δέ ἐστιν ἔμφασις: σμαραγδίτης ἄστρου περιαυγής. διαφέρει δὲ ἴριδος ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄστρου. Quæ verba sic transfert Budæus, Area est edita imago sidereæ claritatis, vndique illustrata, hactenus ab arcu cælesti differens, quòd ille è regione solis ac lunæ visendum se exhibet, quum area sidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristoteles. Exponitur etiam à nonnullis ἅλως Circulus apparens circa solem & lunam.
Ἅλως secundum Hesychium, Solis aut lunæ circunferẽtia. Item, Clypei circunferentia & orbis, apud Æschylũ, vt idem scribit. Æschyli autem locus in quo ita vtitur, est in tragœdia ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, si bene memini. Ἅλως, Circulus in oculis inter στεφάνην & ἰριδα. Vide Iulium Pollucem.

Ἁλωΐς, ίδος, ἡ, pro ἁλωάς, vt annotant quidam: sed mihi suspecta est hæc terminatio.

Ἁλωεινός, οῦ, ὁ, Arealis, Cuius vsus est ad areas. ἁλωειναῖς ἵπποις, in Anth. epigr. Equabus arealibus, id est, Quæ in area frumentum terunt.

Ἁλωαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλωεινός. vt ἁλωαῖα ἔργα, apud Nicandrum, Arealia opera.

Ἁλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris (secundum nonnullos, Dionysii quoque) agi solitum ab agricolis, iam comportatis frugibus. Apud Suidã legitur, Ἁλῶα festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quòd illius festi tempore homines morarentur περὶ τὰς ἅλως, id est in areis.

Ἁλωάς, άδος, ἡ, Cereris epithetũ: quasi quis dicat Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, vnde & ἁλῶα festum in eius honorem, pagina proximè præcedente.

¶ Ἅλων, ωνος, ἡ, Area. Idem quod ἅλως. Suidas, ἡ δὲ ἁλωαὶ ἀπὸ τοῦ ἅλως αὐτὸ τῷ ι. λέγεται δὲ καὶ ἅλωνες, καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiã scriptum ἁλῶν ἁλῶνος, sed rectius ἅλων ἅλωνος: vt in hoc loco Matth. 3, διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, vetusta omnia exemplaria quibus vsus est ad editionem Noui Testamenti pater meus, (erant autem plus minus quindecim) habebant ἅλωνα non ἁλῶνα: Lucæ itidem cap. tertio vbi eadẽ habẽtur verba. quum tamen vtrobique libri omnes (quos viderim) excusi ante patris mei editiones, habeant ἁλῶνα circunflexa penult.
Ἅλων θερινή cap. 3 Danielis exponitur Area æstiua. ait tamen Tusanus se pro turbine venti existimare accipi.

Ἁλωνοτριβέω, Idem quod ἁλωνίζω. nam ἐπὶ τῆς ἅλωνος διατρίβω Suidas exponit.

Ἁλωνίζω, In area versor, siue commoror. Exponitur quidẽ in vulgatis lexicis Græcolatinis, In mari vel areis versor: verùm Hesychius ἁλωνίζουσι non ait aliud significare quàm ἐν ἅλωνι διάγουσι.

Ἁλωνία, ας, ἡ, ἅλων. Athenæus, εἰς ἁλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Suidas ἁλωαὶ exponit ἁλωνίαι ἢ περὶ ἀγρούς.
Ἁλωνία exponitur à Suida ἡ τῆς ἅλωνος, id est, Quæ areæ est, vel ex area. Secundum quam significationem fecit ἁλωνία adiectiuum nomen, habens in masculino genere ἁλωνίτης, fortasse tamen ἄχρηστον.

¶ Ἀλοάω, F. ήσω, vel άσω, Trituro: vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, 1 ad Tim. cap. 5, Non obligabis os boui trituranti,

Sic apud Xenophontem, ἀλοᾷν τὸν σῖτον. Et apud Demosthenem ἀπηλοημένος σῖτος, ab ἀπαλοάομαι passiua voce & composita. ‖ Vertitur etiã Tero, Contero, pro quo & compositum συναλοάω vsurpatur. nam συναλοᾶσθαι apud Plutarchum capitur pro Conterere. Apud Theophrastum in 4 De causis, ἀλοαθέντα σπέρματα Budæus exponit Trita semina: alii, Tritura excussa.

Ἀλοάω, Cõminuo, Frango. κλῶ, inquit Suidas. Idem ait, ἀλοῶν, per orbem circumagens, vt fit in areis in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaphora ab iis qui spicas contundunt. Aristophanes, ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἀνθρώπους ἐξ ἑωθινοῦ. Idem, ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν. id est, Aut matrem pulsauit, aut patris maxillam percussit. Videtur tamen propriè ἀλοᾷν esse variis ictibus quasi contundere. Apud Ælianum, οἱ μέν τινες ποιμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Vbi ἀλοῶντες est tundentes, percutientes. ‖ Ἀλοᾷν, Flagris cædere. Synesius, οὐ γὰρ δεῖν οὐδὲ τοὺς ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας ἀμαστιγώτους ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται.

Ἀλοάω, quum trituro significat, aspirãdum quidam tradiderunt, vtpote deriuatum à nomine ἅλως (est enim ἀλοάω, ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας) quum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero seu Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in vtraque significatione (id est in propria & in translata) tenuatum reperitur. ac memini in illo quem citat D. Paulus loco, βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnib⁹ manuscriptis codicibus ἀλοῶντα tenuatum non autem aspiratum fuisse. Sed neque grammatici antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suidam tamen habẽtur ἁλοάω & ἁλοητὸς aspirata, nescio temeréne an consultò.

Ἀλοητὸς, οῦ, ὁ, Tritura, apud Xenophontem. ‖ Item Trituræ tempus. ἀλοητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, inquit Suidas. Non videtur autem distingui accentu duplex huius nominis significatio, vt fit in ἄροτος, ἄμητος, & ἀροτὸς, ἀμητός.

C. ΑΠαλοάω, ῶ, ET ΚΑΤαλοάω, ῶ, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: vnde Eustathius apud Homerum ἀπηλοίησε exponit κατηλόησε. ΑΠαλοάω autem aliam etiam significationem habet. nam ἀπηλοημένος præteritum passiui Ἀπαλοάομαι, exponitur ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, id est Frumentum (vt subaud. σῖτος, vel tale quid) ex area conuectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suidas quoque habet. Vterquè autem (quod etiam obseruandum est) ἀλοηθῆναι exponit πατηθῆναι. Sed horum duorum testimonium pro vno & eodem habendum est, quum Suidam ex Harpocr. descripsisse minimè sit cõtrouersum. Vide etiam Ἀπαλοιάω & Καταλοιάω paulo pòst: item Συναλοιάω: sed pro quo fortasse συναλοάω legendum sit, vt ibi docebo. EST hinc deductum & Ἐπαλώτης, quod habetur apud Xenoph. in OEcon. pag. 503 meæ editionis. Exponitur autem ἐπαλώτης (in vulg. lex.) Triturator, quũ potius significet eum qui bubus terentibus moderatur, vt Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quòd hanc vocem mendi suspectam habet.

Ἀλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, vt in ἀγνοιῶ ex ἀγνοῶ. quanquam Eustathius non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Tundo, Il. ι, Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία (Verbi etiam Ἀλοίω barytoni meminit eo loco Eustathius) HINC Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, vnde ἀλοιητῆρες σιδήρου apud Nonnum. Et in Anthol. epigramm. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere & terere. ET C. Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας & Μητραλῴας, si Suidæ credimus. sed recentiores eius edit. πατραλῴας quidẽ rectè cũ ω, μητρολόας autem malè cum ο habent. vt omittam, in omnibus perperã scribi ω sine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, seu pulsator (vt dixit Virg. Pulsatusve parẽs) Item Parricida, Patris interfector. A Suida tamen & Hesych. exponitur simpliciter πατροτύπτης: quo vocabulo vsum esse Isæum testatur Pollux. A quo πατραλοίαν, μητραλοίαν, & πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Budæus. quod tamen ex Pollucis verbis certò colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μητροφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Apud Aristoph. autem in Nub. sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorẽ & ad patriæ perditorẽ: in qua posteriore significatione ex πάτρα & ἀλοιᾷν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem apud Eustath. malè scriptum esse μητρολῴας pro μητραλῴας pag. 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας & μητραλοίας, voluisse tamẽ & πατραλῴας intelligi credibile est. In vulg. autẽ lex. πατραλῴας etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. VERBA autem compos. ex Ἀλοιάω, sunt ΑΠαλοιάω ET ΚΑΤαλοιάω ET ΣΥΝαλοιάω, quæ Contundo & Confringo significãt. vt Iliad. δ, v. 522, Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Eustath. exponit κατηλόησεν. Ab Hesychio & Suida ἀπηλοίησεν (pro quo malè apud vtrũque ἀπημοίησεν) exponitur etiam ἀπέκοψε. ET ΣΥΝαλοιάω apud Athen. lib. 8, pro Contero, τὰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συναλοιῶσι. Nisi fortè legendum est συναλοῶσι, quum poetica esse videatur hæc literæ ι interiectio. De Απαλοιῶ autem & de Καταλοιῶ paulo antè dixi.

Ἀλωὰ, vel Ἀλωὴ, (si Ionicè dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.) Area in qua teruntur fruges, Vt — ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiodum in Ergois. Hom. Il. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Id est, Vt ventus paleas circumfert per sacras areas, dũ viri ventilant. Fit autẽ ἀλωὰ pro area, ab ἀλοιῶ, vnde & ι subscribendum esset ipsi ω: aut ab ἀλοῶ, mutando ο in ω. quinetiam secundũ hanc deriuationem tenuandum esset ἀλωὰ pro area. Quidam tamen pro area tradiderunt aspirandum, pro loco vitibus aut arboribus consito tenuandum, vt ex Eustathio paulo pòst docebo.

Ἀλωὰ, ᾶς, ἡ, Locus vitibus aut arboribus consitus, Vinea, Arbustum, Viridarium. Item, Campus frumentarius. Vel, Sata, Segetes, vt quidam exponũt. Il. ι, Χωσαμένη ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξε. Il. σ, Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. Odyss. α, — ὅθι οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ Ἐρριζωται. Iliad. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. vbique posito ἀλωὴ pro ἀλωά, Ionicè. Item Il. ι, — ὄρχατα ἰδὲ ἀλωάων ἱερὰ θαλέων. Citatur ex schol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος τόπος. Sciendum est autẽ me Ἀλωὰ post Ἀλοιῶ posuisse, sequendo Eustathium, qui illud ab hoc deduci putat: vel potius sequendo veteres grammaticos, quorum ille testimonio nititur, p. 1218 vbi & cum ῳ ideo scriptũ ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Appione & Herodoro, quum aspiratur, significare τὴν ἅλωνα: at quum tenuatur, signif. τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. Ego certè cum spiritu aspero scriptũm cũ alibi reperio, tum in hoc loco Anthol. epigr. lib 3, titulo Εἰς ναυαγήσαντας, — ἐκ δ' ἄρ' ἁλωὰς Κλῦσε: δ' ἐπέτρεψε κ' εἰς ὄθνας ἀνέμους. Ac certè vt aspiretur, sicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία, magis consentaneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia huius vocis ἀλωὴ quàm illarum quærenda sit etymologia: adeo vt dubitem an rectè post ἀλοιῶ ponatur. quod tamen & ipsum alicubi cum aspiratione scriptum reperire me memini.

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

ἉΛΙΣΚΩ, Capio. & in præt. imperf. ἥλισκον. Futurum autem est ἁλώσω tanquam ab ἁλόω. & præt. perf. ἥλωκα, pro quo Atticè ἑάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aoristum 2, ἥλων: vnde participium ἁλούς. Dicitur autem & ἑάλων Atticè pro ἥλων. Porro notandum est passiuam significationem habere etiam sub actiua voce, præsertim in præterito & aoristo. Xenoph. Pæd. 7, ἑαλωκυῖαν τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Apud eundem Hell. 1, ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας γράμματα. Idem Pæd. 8, τίς ἂν πόλις πολεμία ὑπὸ μὴ πειθομένων ἁλοίη; Et apud Homerum Iliad. β & δ, πόλις ἁλῷ-

τοῖ τι ἐφ' ἡμέρᾳ τι. Athen. πείσεσθ' οἱ μὴ χρόνῳ δοῦλοι, ἀλλ' πάλεμον δ' ἁλωκότες. Vſurpatur autē ſæpe ἁλοὺς eo modo quo à Latinis Captus, in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulchritudine. vt etiam Capi vſurpauit Tibull. in hoc verſu, Carmine formoſæ, pretio capiuntur auaræ. ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore apud Lucianum. Dicitur & cū genitiuo: vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, apud Philoſtratum in Heroicis. vbi ἁλῶναι αὐτοῦ exponitur Eius amore captus fuiſſe. Sic ibidem, ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuiſſe, quaſi ſubaudiatur datiuus ἔρωτι, & ſit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed iungitur ἁλῶναι non ſolùm cum genitiuo perſonæ, ſed & cum genitiuo rem ſignificante: vt apud Lucianum, τοῦ κάλλους ἁλούς. Syneſius autem paulo aliter dixit ἑαλώκειν τῷ πάθει, hoc loco, κἂν ἐγεγενόμην τι δεῖν ἐμαυτὸν οὕτως ἑαλώκειν τῷ πάθει. id eſt, Sic eram captus hoc affectu. hoc eſt ὕπτως ὑποκρατήμενος, ὕπτως ἔθελον ἐγνόμενος, inquit Budæus. Interdum verò ἁλῶναι vertitur Corripi, & ἁλοὺς correptus: vt apud Gal. ἁλῶναι τεταρταίοις, Corripi tertianis febribus. & ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. Correptus inſania. Itē pro Conuictus ſeu Deprehenſus, & pro Condēnatus. Dem. C

Ἁλίσκω, Deprehendo, Conuinco, item Reum perago, Damno. vnde ἁλωκὼς ſiue ἁλούς, Deprehenſus, Conuictus, Damnatus. Demoſthenes, ἀσεβείας ἑάλω κεν. id eſt (interprete Budæo) Conuictus eſt, Tenetur, Manifeſtus eſt impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Ariſtophanem, ἁλοὺς μοιχός. Demoſthenes, μιᾷ ψήφῳ ἁλῶναι, Vnica ſententia damnari. Idem, τὴν ἑαλωκυῖαν ἤδη τῇ ψήφῳ. Plut. in Publicola, ψήφους ἀπαίσους ἁλόντες ἐπετιμήθησ. Cæterùm vt dicitur ἀσεβείας ἥλωκε in loco paulo antè citato, ſic κλοπῆς ἥλωκε, itē κλοπῆς ἥλωκε. ſicut apud Plutarchum, ἁλόντες ὕβρεως. Interdū verò huic verbo iungitur præpoſitio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσει apud Herodianum, Damnatum ſeditionum, vel Damnatum ob ſeditiones. Sic Plut. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. Ab ἄλωμι autē vſitata ſunt etiā ἁλοίην & ἁλώω apud Hom. Od. ξ, ἢ κεν ἁλοίην ἠὲ φύγοι. Od. σ, εἴπερ ἁλώω. Eſt autē ἁλοίην pro ἁλοίην, quo alibi vtitur, vt Il. χ, -ἄλοιμι κτεῖνε κεν ἁλοίην. pro quo malè in quibuſdā edit. legitur ἀλοίμην. Præſ. autē tēpus & præt. imperfectū facta à terminatione in σκω, in proſa præſertim vſitata ſunt. Xen. Cyn. ἁλίσκεται δ' ἔσθ' ὅτε ὑπὸ θηρῶν &c. Idē in Hell. ζ, τῆς ὑπὸ τῶν Λακεδαι ἁλισκομένης. ET ΚΑΤαλίσκομαι cōp. pro Cōuincor, ex Herodoto citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τῶν μαρτύρων. E

Ἅλωσις, Captura, vel Captio (ſi & hoc ſatis Latinum eſt pro ipſo capiendi actu. illo autem vtitur in ea ſignificatione Plinius) Itē Expugnatio, vt Τροίας ἅλωσις apud Platonem & apud cæteros ſcriptores paſſim, Troiæ expugnatio, vel (vt alii) Troiæ euerſio, aut excidium. Ego tamen malim ſimpliciter captam Troiā (cum Horatio aliiſque nonnullis Lat. ſcriptoribus) quàm expugnatā dicere. Sed ſi (verbi gratia) mihi interpretandum ſit μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν, non vertam ad verbum, Poſt capturā aut captionem Troiæ, ſed Poſt captam Troiam. ¶ Ἅλωσις exponitur etiam Deprehenſio, vt in hoc Plat. loco, De leg. lib. 1x, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ τηνικαῦτα διπλασιάζων. F

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capi poteſt, ſeu expugnari, Expugnabilis. Plutarchus in Camillo, ὡς οὔσης ἁλωσίμου τῆς πόλεως. Apud Syneſium, Qui facilè capi poteſt. epiſt. 44. λίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὤν, Qui facilè capi poteſt à conſuetudine. Exponitur etiam, Propenſus ad cōſuetudinem.

Ἁλωτός, ου, ὁ, Idem quod ἁλώσιμος. Quidam comicus ἁλωτὰ πόνῳ πάντα eſſe dixit, id eſt quaſi expugnabilia eſſe labore. Philo De mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ dixit, Quæ morbis & ſenio facilè corripiuntur, id eſt Morbis & ſenio obnoxia. HINC compoſ. Ἀνάλωτος, Δυσάλωτος, Εὐάλωτος, Δορυάλωτος. Ex quib[9] Ἀνάλωτος, ου, ὁ & ἡ, eſt Qui capi vel expugnari nequit, Inexpugnabilis. Iſocr. Buſir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος ὑπὸ ἐπιβουλεύοντων. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus. vt apud Thuc. αἰσθόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι κατὰ τὰς ἀναλώτους. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrūpi. Inexpugnabilis, vel Inſuperabilis pecuniis. Plut. Pericle, ἰσχύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Malè autem apud eundem ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων exponitur Pecuniis inſatiabilis & inexplebilis, vt alibi docebo. Contrarium eſt Εὐάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi poteſt, vel expugnatu facilis, vt εὐάλωτον κλέπτης, Naz. Apud Gal. autē ad Glauconē, εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. AT Δορυάλωτος, Captus bello, q.d. Haſta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, ſuprà) Captiuus. Herod. lib. 1, ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὡς ἐν δαγηνεύσας ἐκ τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Id eſt (Pol. interprete) Quos vbi velut indagine armorum concluſos captiuoſq; habuit. δορυαλώτους πόλεις ἐποίησε, Iſocr. Vrbes ſubiugauit, In ſeruitutem redegit. B

ἈΛΚΗ, ῆς, ἡ, Robur, Vires. Hom. Il. τ, de pane & vino loquens, -τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ι, Ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Frequentius tamen apud eum ἀλκὴ eſt Robur animi, id eſt Animi fortitudo, Animi præſtantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim ſæpe θούριδος ἀλκῆς, interdum & θούριδα ἀλκήν. copulatque nonnunquā ἀλκὴν & σθένος, interdū μένος & ἀλκήν, vt etiā in modo citato hemiſtichio. Ac ipſemet oſtendere lectori volens (meo iudicio) de vtro robore intelligat, alicubi addit φρεσί. vt Il. υ, Εἰδ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν, Σμερδαλέα ἰάχων. quòd videlicet εἰμένον ἀλκὴν dicat etiā eum qui robore corporis inſtructus eſt. Vtuntur & proſæ ſcriptores hoc nomine. Apud Plut. aliquoties repetiuntur copulata ἀλκὴ & δύναμις: & pro virib[9], robore ac præſidio vſurpatur ἀλκὴ ab eo: item pro ſtrenuitate. Sic Thucyd. ἐς ἀλκὴν τρέπεσθαι. C

Ἀλκή, Auxiliū, Remediū. Hom. Od. χ, οὐδέ τις ἀλκὴ Γίγνεται, οὐδὲ φυγή. Heſ. in Ergois, -κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Idē in Theog. -κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque ſæpe vſurpatur pro remedio D

¶ Ἀλξ inuſitatus nominatiuus, cuius genit. ἀλκός, dat. ἀλκί, frequens apud Hom. vt Il. ρ, aper, & Od. ζ, leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii nō ſtatuunt hunc nominat. ἀλξ, ſed ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplaſmum deriuant.

C. Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Inſtrenuus, Ignauus, cui opponitur ἄλκιμος. Hom. Od. γ, ἦ εἶπε, ὦ φίλος, ἦ μάλα καρτερὸν ἦτορ ἔχουσ' ἄναλκις ἐοῦσα. Et Il. ν, -ἐπεί νύ μοι πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. Et Il. θ, κυνέας ἀνάλκιδας quæ natura ſunt imbelles, & quarū nō faciūt ad fera tela man[9], vt loquitur Naſo. HINC (vel poti[9] ab Ἀναλκὶς) fit Ἀνάλκεια, Ignauia, Il. ζ, Γλῖον εἰσαφίκηται ἀναλκείῃσι δαμέντες. Poſſit autem videri ἄναλκις ex ἀλξ ἀλκὸς potius q̃ ex ἀλκὴ ἀλκῆς deriuatum. E

C. Ἑτεραλκής, έος, ὁ & ἡ, vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, apud Hom. Il. η, Victoria ancipitē martē habens, & q.d. anceps robur. Volūt aūt appellatā ἑτεραλκέα victoriā, quia, (vt idē alibi ſcribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Euſt. vult ἑτεραλκῆ eſſe quæ alteri parti ſemper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatā quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & cōparat ἀλκήν. Affertur & alia expoſitio huius vocis, vt νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ τοῖς ἀλκίμοις διδομένη. ſed hæc nullo pacto mihi placet. Apud eundem autem Hom. -ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. B. interpr. Qui nobis victoriā reſtituat, vel Nos in priſtinas vires reſtituat. Greg. (vt teſtatur idē) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriā in alterā partē inclinare. ¶ Apud Nicand. in 1 verſu Theriacōn, -λύσιν δ' ἑτεραλκέα κήδευς ſchol. exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quaſi quæ ex altera parte præſidiū afferat. ¶ Ex Nonno autē citatur ἑτεραλκῆ νόμον ſimpliciter pro diuerſo. HINC Ἑτεραλκέως, aduerb. Ancipiti marte. vt apud Herod. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti marte pugnantes, Ita pugnantes vt nunc hi, nunc illi ſuperiores eſſent. F

C. Παναλκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnipotens. Παναλκής, ἰσχυρός, παντοδύναμος, Heſ.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ, Robuſtus, Fortis, Strenuus, Præditus robore corporis, vel robore animi, id eſt fortitudine. Ἀλκήεις Μελέαγρος, Apoll. Argon. 1. G

H Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ι, vt factum à datiuo ἀλκί: at ἀλκήεις per η, ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος idem quod proximè præcedens ἀλκήεις: eſtq; illud quàm hoc vſitatius. Il. λ, Τρῶες ἄλκιμοι. Il. π, -ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην. Iliad. ι & υ, ἄλκιμον ἔγχος. At Il. χ ἄλκιμον ἔγχος videtur dici haſta ſtrenua, pro Qua ſtrenuitas exercetur. Licet autē

sit ποιητικώτερον hoc nomen, vsurpatur tamen & in prosa, præsertim autem (si bene obseruaui) à Xenophonte, vt Hell.7, καὶ ἄλκιμοι διετέλεσαν ἐν τῷ πολέμῳ. Eodem libro, τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμωτάτους ὄντας, ἐγνωσαν. ‖ Apud Sophoclem legitur ἀλκίμα in fœminino, pro ἄλκιμος: & quidē Dorice pro ἀλκίμη: in Aiace, Ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Existimo autem hoc tantùm differre ἄλκιμος à proximè præcedente ἀλκήεις, quòd ἄλκιμος rarius quàm ἀλκήεις dicatur homo robustus, intelligendo de corporis viribus.

Ἄλκιμος, nomen proprium hominis, item loci. Vide Eustath. & Plutarchum in Themistocle.

C. Ἀλκιμάχος, ὁ, ὁ & ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenuè pugnans. quasi ἀλκὶ μαχόμενος. In Anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος, strenuæ Palladis. Potest vel à μάχομαι vel à μάχη deduci.

¶ Ἄλκαρ, ρος, τό, ab ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentū, Præsidium. Il. λ, ἄλκαρ Ἀχαιῶν, Præsidium Achiuorū. Phocyl. — κέντρα μελίσσαις Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεός, id est, aculeos apibus dedit deus, ingenitū tutamen & munimentū, siue præsidiū. Apoll. Arg. 2, — ὑετῷ ἔμμεναι ἄλκαρ, munimentū aduersus pluuiam. Oppian. Hal. 1. — ἢ πρὸς ἄλκαρ ἐπιμελεῖς φέροντες, munimen aduersus æstum.

¶ Ἄλκω, barytonū: F. ἄλξω. Vel Ἀλκῶ circūflexū, F. ἀλκέσω. nam vtrunque ponitur ab Etymol. qui ex posteriori tamē mauult deducere ἀλαλκῶ. An autem sint in vsu, nō dicit: quòd si reperiātur, significabūt idem quod ἀλάλκω, videlicet Auxilior, Propulso aliquod malum à quopiā, Depello malum. Pono autē hoc thema ἄλκω vt ab eo formē sequentia ἄλξις & ἀλκτήρ: quorū deductionem apud nullum reperio, sed quæ alia esse possit quam hæc ab ἄλκω, non video.

Ἄλξις, εως, ἡ, Defensio, apud Pol. l. 5, vt inquit B. Ἄλξιν, τεῖχον, Hesych. Vide Ἔπαλξις.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Propulsator, Depulsor. A Bud. exponitur & Vindex, Propugnator. Cū genit. Od. ξ & φ, — ὅξων ἀλκτῆρα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, propulsatorē canū. i. propulsatorē iniuriæ canū. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα apud eūdē Il. σ, & apud Hesiod. Itē φόνου ἀλκτήρ apud eundē Hom. Propulsator cædis, pro Vindex & vltor. ‖ Ἀλκτῆρες, Adminicula ad trāsiliendā fossā (cuius generis sunt hastæ, pali, aliáq; huiusmodi) apud Aristot. Probl. & Gal. Vide Ἀλκτῆρες in indice. HINC Ἀλκτηρία, Exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum, lib. 1, cap. 59.

Ἀλκτήριον, ου, τό, Remediū, Auxiliū, Propulsatorium (ad verbum) siue Depulsorium. ἀλκτήρια νούσων, remedia morborum, siue aduersus morbos, apud Nic. in Theriacis.

C. Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculū muri. παρὰ μαχήν. videlicet ἐφ' ᾧ δεῖ τοῖς αὐτόθι μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν. nā ab ἄλκω ἄλξω fit, vt Eust. annotat in hūc ver. Hom. q est 263, Ἀλλ' οἶγε ῥα σὺν βοὰν ἐπαλξ ἐπάλξεις. Polit. apud Herodian. πύργους καὶ ἐπάλξεις alicubi turres & propugnacula, alicubi turres & pinnas vertit: sed frequētius ἐπάλξεις pinnas interpretatus est. Idē & mœnia interpr. quodā loco. Valla apud Th. pinnas interpretatus est. apud quē aliquoties legitur hoc vocabulū: vt lib. 4, ἀπ' αὐτῶν ἐπάλξεις ἔχουσι. Et lib. 3, κατέβαλέ τις τῶν Πλαταιῶν ἀπὸ ... ἐπάλξεων κεραμίδα, deturbauit enim quidā ex Platæēsibus apprehēsam ex pinnis tegulam. Etym. nō illā solùm deductionē affert ab ἄλκω, cui⁹ sit fut. ἄλξω, à quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις: sed vult ἔπαλξις posse etiā dici tanquam quæ sit ἐπαλέξησις quædā. ‖ Ἔπαλξις (si eidem credimus) est etiā ἀψίς, item δικαστήριον τῶν φονικῶν.

Ἐπαλξίτης, vt ἐπαλξίτης λίθος, (q. d. Pinnalis lapis) Lapis qui est supra pinnam, Etymol.

¶ Ἀλάλκω, & interdū Ἀλαλκῶ, Depello, Propulso, Arceo. per anadiplasiasmū (id est, reduplicationē de qua Etym.) ex ἄλκω vel ἀλκῶ factū, Il. ψ, Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, canes arcebat. Il. φ, — Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, exitiū à Troianis depelleret. ‖ Ex ἀλαλκῶ autem circūflexo reperitur infinitiu⁹ ἀλαλκεῖν, Il. τ, Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, Depellere ab eo muscas.

Ἀλαλκτήριον, ου, τό, Idem quod ἀλκτήριον: & ab ἀλάλκω factū, vt ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi.

A Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ, Auxilians cum robore, & fortiter. ἡ ἀλαλκοῦσα μετὰ μένους, id est βοηθοῦσα. Epithetum Mineruæ apud Homerum, Il. δ, Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. In quo versu quidam valde imprudenter ἀλαλκομενηῒς Iunonis quoque epithetum esse dicunt. Etym. certè testatur, apud Homerum esse Mineruæ epithetū, apud alios verò Iunonis etiā: atque adeo reperiri ἀλαλκομενηῒς Ζεύς. ‖ Eustath. affert & alias τοῦ ἀλαλκομενηῒς expositiones, vt videlicet sic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroe. Etymol. post explicationes aliquot ductas ab ἀλάλκω & μένος, subiungit, Vel, Quæ in Alalcomenæis Bœotiæ vrbe colitur: vbi & Alalcomenium eius templum: aut Ab Alalcomeneio Bœoto educata.

B C. Ἀπαλάλκω, Propulso, Repello, Abigo. cum accus. Od. σ, Μνηστῆρας δ' ἀπαλάλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Interdū accusatiuo cum genitiuo, vt præpositionis. Il. χ, Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Ἀ Λ Έ Ξ Ω, vel Ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, Arceo, Depello, Propulso. & interdum, Opitulor, Auxilior. Ex Ἄλκω, interiiciendo ε eius futuro ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur esse simplicissima: nec intelligo qui apud Etymol. ἀλκῶ, ἀλξῶ scribatur, deinde ἀλέξω: quum sequatur, Quod ad præsens reductū Attici barytonū faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ (vti dixi) Arceo, Depello, cum accusatiuo. vnde ἀλεξίκακος, ἀλεξιφάρμακον, & alia. Il. ρ, — μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. Il. φ, — ἀλεξήσει κακὸν ἦμαρ, Arceat exitialem diem, vel depellat. Sic & Il. ι. Absolutè autē, Opitulor, Auxilior, Opem fero: vt Il. α, — ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Il. ο, — ἀλέξασθαι μεμαῶτες. Itidē ἀλεξῶ: vt Il. ζ, Φαν δέ τις ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Vsus est hui⁹ verbi & in prosa, licet rarior. Xen. Pæd. 4, τούτοις φασὶν ἀναγκαῖον εἶναι ... ἀλέξειν, id est, His opem ferre. Esset autem, sequendo Eustathium, subaudiendus accusatiuus in hoc loco Xenoph & in Homerico proximè præcedente, & similibus. Is enim ait ἀλέξειν, quū absque accusatiuo ponitur, ἀπλῶς siue ἐλλειπτικῶς poni. Diceret igitur fortassis Eustathius subaudiendum τὸ κακὸν vel τὰ κακά, vt esset, Arcere ab illis malum, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. in

E Lycurgo, ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἔφοδον, propulsemus impetum hostium. Apud eundem in Romulo, ἀλέξασθαι λησάς. Quem infinitiuum & apud Ionicè scribentes Hippocratem & Herodotum, habes aliquoties: apud Xenoph. quoque, vt Pæd. 1, Ὡ σοῦ ἔστιν ἢ τὸ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; sic & in ἀναβ. 1, πολὺ γὰρ διέσπειρεν ... τῆς χώρας ἐσμόντας ἀλέξασθαι, ἡ, &c. Quem infinit. quidam non à barytono themate, sed per syncopen factū putauerunt, vt πρίασθαι, atq; alia. Item pro Propulsare. Idem Xen. ἀναβ. 7, ἀλλ' ἐὰν ποιῆτε καλῶς τῆς ἡμετέρας χώρας, ὡς πολεμίους ἀλεξόμεθα.

F Ἀλέξημα, ατος, τό, Id quod arcet, Propulsamētum, aut Defensaculū, vno verbo, si hæc Latinè dici possēt. Syn. καύματος τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, i. Æstatis ardorē arcens, vt Bud. interpr. Posset etiā exponi (vt opinor) Remedium aduersus æstatē. Paus. in Phocicis, καὶ δίψο ὡς ἔσται τοῖς πολιορκουμένοις ἀλέξημα εἰς δίψαν, Nullū remediū sitis, vel aduersus sitim. aut, Nullum subsidiū ad sitim arcēdam.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, Propulsatio, Defensio, Opitulatio. Ἀλέξησις (inquit Hes.) βοήθεια καὶ ἀντίπησις. vbi ἀντίπησις exponitur

G Retaliatio.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, Qui arcet, Propulsator, Depulsor. Itē, Defensor, Auxiliator. Il. υ, Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱόν. Apoll. Arg. 2, λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Pestis depulsorem. Est etiam Defensor, Auxiliator.

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, Propulsatrix, vel Auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4, — ἀλεξήτειρα ...

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ & ἡ, Defensorius, Propulsatorius, Depulsorius, Remedium præstans, vt ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. lib. 15. q. d. Prouerbiū propulsatorium, i. amoliendi siue arcendi mali vim habens. Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, Radi-

H ces remedia præstantes, siue afferentes. Quidam exponunt Radices medicæ.

Ἀλεξητήριον autem substantiuum, Munimen. Quidā Amuletum verterunt: at Budæus munimen & integumētum esse potius quàm amuletū scribit. nā citatis his

Platonis verbis, καὶ τῷ φρονοῦντι, ὅτι μὴ ἀλεξητήριον ἦν ἐσ τὰς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια, subiūgit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse munimen & integumentum, quàm amuletum. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια περὶ τὸ ὄμμα appellat, & τὰ ὦτα asini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, vt in homine supercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur arcentia, submouentia, & amolientia. Galen. in x Therap. τὰ μὴ εἰς ἑαυτὸ συμβαίνει τὰ ἐν τῷ παρόντι ἀθετεῖται, καὶ τὰς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Budæus. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortasse non malè interpreteris Amuletum, præsertim vbi pro remedio aduersus venenum seu veneficium ponetur: sed generalior interpretatio fuerit per nomen Remedium, vt apud Nicandrum, – ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum. In hoc autem Theophr. loco, hist. plant. lib. 7, cap. 12, ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων, vel amuletum vel remediū interpreteris licet: quia est additum δηλητηρίων, alioqui enim (vti dixi) ἀλεξητήριον generale est, vt remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed (vt ex cōpositione apparet) de iis peculiariter dicitur de quibus & amuletū in propria significatione.

Ἀλέξανος, ὁ, ὁ & ἡ, Defensorius. Citatur ex Anthol. epigr. ἀλεξάνοις χοιράσι, scopulis defensoriis.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœm. ἀλεξιάρη, ad verbū, Depellēs imprecationes & diras. Apud Hesiodū, παῖς ἀλεξιάρη exponitur à scholiastis ἀπελαύνουσα τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς βλάβας, depellens damna vel noxas, id est, quæ facit vt noxam non patiatur agricola. Etymolog. quoque ἀρὴν exponit βλάβην, addens τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ, id est, damnum seu noxam ex fame. At quidam ἀλεξιάρην exponentes ad verbum, depellentem diras & imprecationes, hanc reddiderunt huius epitheti causam quòd agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blasphemiā (hoc nomen vsurpantes in hac significatione more Gallico potius quàm Græco aut Latino) prorumpere non soleat. Ego verò ἀρὴν malo in hoc nomine cōposito pro βλάβην accipere, quòd reperiam ἀλεξιάρην ῥάμνον dictam à Nicandro quam ἀλεξίκακον Euphorion appellat: in Theriacis, Ἢ καὶ ἀλεξιάρης ἔρνος ῥάμνου ἀπαμέργεο ῥάμνου. vt sit ἀλεξιάρη, remediū afferens noxæ, siue mali. Apud Hesych. est ἀλεξιάρης, cum σ in fine (quā si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est) expositū, βοηθικός, ἀλεξίκακος. Notādū est autē hoc cōpositū, sicut & sequētia, fieri à barytono ἀλέξω, non à circunflexo ἀλεξῶ.

C. Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt in Anth. epigr. ἀλεξιβέλεμνος χιτών, arcens sagittas, siue depellens, à corpore videlicet.

C. Ἀλεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mali seu malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur (inquit in Comm. Budæus) & ἀλεξίκακοι, quasi depulsores malorum & auersores, defensorésque pestium & calamitatum. Lucianus, ὦ ἀλεξίκακε Ἡρακλῆς, & Ζεῦ ἀποτρόπαιε, & Διόσκουροι σωτῆρες, O malorū depulsor Hercules, & tristium amolitor Iuppiter. Idem Budæus alio eorundem Comm. loco, ἀλεξίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, εἰ λύσιοι τῆς ἀράς. qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hactenus Budæus. Notandum est autem ἀλεξίκακον non tantùm dici personā, sed & rē: vt ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν ἰδεῶν δε κτίλων, apud Plutarchum, καὶ αὖ τὰ ἀλεξ. &c. malum auertentia seu diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, salutares aquas, eas videlicet quibus in regeneratione abluimur.

Ἀλεξικακία, ας, ἡ, Malorum amolitio, siue depulsio.

C. Ἀλεξίμορος, ου, ὁ & ἡ, Depulsor mortis, Auxiliās aduersus mortem. Soph.

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, Remedium aduersus pharmacum, Amuletum, Remedium aduersus venenum, seu veneficium. Theoph. De hist. pl. lib. 9, cap. 21, ἀλεξιφάρμακα & πειὰ θανάσιμα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω & φάρμακον: quum autem hoc nomen vtranque in partem sumatur, hac in compositione accipi in malum, videlicet pro veneno. Bud. in Annot. poster. in Pandectas, Ἀντιφάρμακα, antidota, quasi venenorum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quasi venenum amolientia, & vim veneni expultricem habentia, quæ quū ante venenū sumuntur, προφυλακτικὰ etiā appellātur. Hactenus B. Sed & ipse Nicāder titulū sui libri ἀλεξιφάρμακα exponens, dicit, Ῥεῖά κέ τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακοέσσης Αὐδήσαιμι. id est, Facilè tibi potionum venenatarum remedia dixerim. | Dicitur item ἀλεξιφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, adiectiuè, vt, ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. dec. 4, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὅταν μειγνύωσι τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφαρμάκους ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον. id est (interprete Erasmo in prouerbio Deorum manus) Quin multo magis quum regales illas & efficaces variorum remediorum mixturas conficiunt, quas deorum manus appellarunt: ἀλεξιφάρμακος λόγος apud Dioscoridem lib. 7, c. 1, Liber amoliens venena, pro, Tradēs amoliēdorū venenorū rationē. Eius verba sunt, ἡ ὁ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων, ὁ δὲ περὶ θηριακῶν, ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων ἀλεξιφάρμακος. vbi obserua obiter in scripsisse eum λόγον θηριακὸν & ἀλεξιφάρμακον, vt & Nicander suos libros inscripsit θηριακὰ & ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξιφάρμακον etiam per metaphorā ponitur aliquādo pro Præsidiū. vt Dem. cōtra Timocratē, dicit legem ab eo latā esse ἀλεξιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, id est præsidiū cōtra animaduersionē legū. & addit ὥσπερ, dicens ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον. Hoc etiā animaduertēdū est, interdū ἀλεξιφάρμακον, licet cōpositū, pro simplici ἀλεξητήριον sumi: vnde dicitur λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, remedium aduersus pestilentiam.

C. Ἀλεξάνεμος, ὁ, ὁ & ἡ, (in quo cōposito, sicut & in sequēte, perditur ι post ξ) Ventos arcens siue depellens. Od. ξ, χλαῖνα ἀλεξάνεμος, ventos arcens, vel adiuuans contra ventos.

C. Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ & ἡ, Æsculapii epithetū apud Aristoph. q. d. Adiuuans viros.

D C. Ἀπαλεξέω [ῶ], idē quod proximè præcedens ἀπαλάλκω, Propulso, Repello. vnde apud Homerū ἀπαλεξήσαιμι, Il. ω, Ἀλλ' ἐγὼ οὐδ' ἔτι σε ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Vbi notādum est, itidem vt ἀπαλάλκω habere accusatiuū vnā cum genitiuo, & quidem vi præpositionis, quasi ἀλεξήσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλεξεῖν est Opitulari, Auxiliari. ἀπαλεξῆσαι (inquit Hesych.) βοηθῆσαι. Idē ἀπαλέξασθαι exponit ἀποφυλάξασθαι, ex Soph. | Sed & nomē affert ἀπαλεξίκακον, quod exponit ἀθεράπευτον, id est Insanabile, Immedicabile. quare accipio præpositionē ἀπὸ in hoc nomine tanquā priuationis vim habētē. quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δυνάστῃ αὐ οὐδὶς ἀλέξασθαι τὸ κακόν.

E ἈΛΛΆ, coniunctio aduersatiua, Sed, At, Autē, in prima & frequētissima significatione: quū videlicet aduerbio οὐ (id est nō) subiūgitur. vt Xen. in OEc. οὐ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ὅλον τοῦτο τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, Non enim mihi videtur totū istud bonū humanū esse, sed diuinū. Idē in Apomn. 1, οὐ δ' ὑλοπρεπέστεροι εἶναι τὸ πόνων, ἀλλ' ὡς θεοσεβέστεροι νομίζοντες. Ibidē, οὐχ ὅτι ἀδικοῦσι τι ὑμᾶς, ἀλλ' ὅτι νομίζουσι ἥδιον αὖ μὴ, &c. Non quòd iniuria illos afficiā, sed quòd existiment. Idē in Hierone, οὐ γὰρ μᾶλλον πιστὸν θεραπεύειν, ἀλλὰ φυλακτικόν. Interdū verò præcedēte particula μὴ, æquiualēte ipsi οὐ, vt apud Dem. μὴ μόνον, sequēte ἀλλὰ μηδὲ. Aliquando præcedēte μὲν. vt apud Hom. Il. κ, Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, Qui deformis quidem erat, sed velox. ἀλλὰ in medio sententiæ nonnunquā pro Sed etiam, subaudito videlicet καὶ, vt dicetur in ἀλλὰ καί. Itē Sed potius exponitur interdū, tanquā esset ἀλλὰ μᾶλλον. vt in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, Οὐ τείχεσιν ἡ Σπάρτη πολίταις ἀλλ' ἀνδράσι ἀσκητοῖς καὶ σοφοῖς βίον ἔχουσι. Interdū itidem in medio sententiæ posita redditur ἀλλὰ per Autem, quum videlicet iungitur cum μὴ vel οὐ. Nam ἀλλὰ μὴ & ἀλλ' οὐ vertuntur aliquando Non autem: vt docebitur paulo pòst. Prius autē de ἀλλὰ per se posito, id est non habente adnexam aliam particulam in principio sententiæ.

Ἀλλὰ, At, Atqui. Dem. περὶ στεφάνου. Ἐὰν μὲν οὖν κατορθώσῃ τις, ἐμὲ μὲν ἐπαινεῖ· ἐὰν δ' ἀποτύχῃ, ἐκεῖνος, καὶ ἄλλως καὶ στεφάνοις ἔριν. ἀλλ' οὐ δίκαιον. Sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui iniquum est, At id iure fieri nō potest. Themistius in Physic. 2, Γίγνεσθαι οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ πῶς αὖ ἔσται τὸ ἄλλο ἀπὸ τύχης ἀναπλάσσειν; ἀλλ' ἐν τοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; ἀλλ' οὐδεὶς λέγει. Hic vltimum ἀλλὰ est pro At. vt sit, At nemo dicet. Est enim ὑπεναντιωματικὸν ἀλλὰ Hic, id est aduersatiuum. Vide Bud. Commentarios.

Ἀλλὰ significans Atenim, positum pro ἀλλὰ δή. Item significans At certè vel Saltem, positum pro ἀλλά γε, vide paulo pòst in ἀλλὰ γὰρ & ἀλλά γε. A

Ἀλλὰ, Imò verò. Demosth. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, At enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temeréque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, Imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Mineruam collocatæ sunt. Bud.

Ἀλλὰ interrogationibus etiam adhibetur, significans An, Verum. Demosthenes Pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μεταπέμπεσθ' αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. Quam tandem ob causam eos euocaretis? Ad pacem? at pax erat omnibus. An ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Ita Budæus interpretatur, qui & ἀπορηματικὸν appellat ἀλλὰ in hac significatione. B

Ἀλλὰ exponitur & Quamobrem à nonnullis. Plato De leg. 7, ἀλλ' ὅστις τὸ ζῆν ἡμῶν καὶ τὸ φρονεῖν μάλιστα ἐπὶ κηδεμών. C

Ἀλλὰ redditur & Nempe, quum est assentientis & approbantis quod dictum est. Plato Politicῶν 2, ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem, λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. ἀλλὰ χρή, ἔφη, Nempe sic oportet, vel sic decet. Existimo autem esse aut hoc ipsum, aut huiusmodi ἀλλὰ χρή, quod Suidas exponit ἔστω. At Hesychius dicit esse pro ἔξεστι vel ἔστω, Menandrũ citãs. sed apud eum corruptissimè legitur ἀλλ' ἄχρι pro ἀλλὰ χρή. qui tamen error in Lexica Græcol. dimanauit.

Ἀλλὰ exponitur etiam Tamen, vel Quanquam, in hoc Apollonii loco Argon. 2, — οὐδέ τις ἔτλη Μὴ ἐ λεύκα νίκ(?)ἀλλ' ἀπὸ πλοῦ ἐσκίας. D

Ἀλλὰ adhortantis aduerbium ait esse Corinthus apud Atticos, citans hoc hemistichium Homeri, Ἀλλ' ἄγε μενέωμεν ταῦτα λεγώμεσθα. quod & à Thucydidis scholiaste citatur, volente ἀλλὰ itidem παρακελευστικὸν esse in hoc eius loco, lib. 8, οὐ τὸ ἀπαλλάξειν ἔχειν ἐς ἐλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοῖς πεντακισχιλίοις ἔργῳ καὶ μὴ ὀνόματι χρῆσθαι τὸ ὀλιγαρχίαν. Sed in hoc Thuc. loco nõ video quid obstet quominus ἀλλὰ particula sit aduersatiua: licet id nolit scholiastes. E Nec verò intelligo quæ sit ista ratio adhortãdi per infinitiuũ. In illo autẽ Homerico adhortandi vim habet ἄγε potius quàm ἀλλά. Quòd si admittamus ἀλλὰ hic esse adhortatiuũ, erit & in aliis propemodum infinitis locis apud eũdẽ poetã, in quibus ἀλλ' ἄγε & ἀλλ' ἄγετε itidẽ cũ subiũctiuo vel cũ imperatiuo legitur. Ac miror cur vnũ illũ ex multis citauerint Corinthus & Thucydidis scholiastes: ex multis, inquam: quorum paucos hîc proferã. Cum coniunctiuo, Il. χ, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. Il. ω, & alibi, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα. Il. ψ, Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἄεθλον. Il. χ, & alibi, Ἀλλ' ἄγε δὴ σφῶϊ ἐρύκομεν ἠδὲ ἀλεξώμεσθα. Od. ι, Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι. Cum imperatiuo autẽ, Il. υ, Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. Il. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀρίστους Δαναῶν κάλει. Il. ι, & alibi, Ἀλλ' ἄγ' ἐμεῖο ἔχεσθε ἐπιπείθεο. Similiter autem & ἀλλ' ἄγετε passim cum imperatiuo aut coniũctiuo. in quib' omnibus locis eundẽ videtur habere vsum ἀλλά, qualẽ in eo quẽ citarũt illi duo. F Videndũ est autẽ annõ potius παρακελευστικὴ vis tribuẽda sit τῷ ἀλλά, quũ absq; ἄγε imperatiuo iungitur: vt in ἀλλ' ἴθι, & ἀλλ' ἴτω, itẽ ἀλλ' ἔρχευ. G quæ verba (sicut & illa ἀλλ' ἴθι & ἀλλ' ἴτω) in multorũ versuũ initiis apud Homerũ posita reperiuntur. Quibus tamen in locis cum vi adhortãdi, aliã simul videtur habere, sonãs, Verũ age. vt, ἀλλ' ἔρχευ, Verũ age, accedito.

Ἀλλὰ pro δὲ (id est autem) in hoc loco Od. π, Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε Αὐτοῦ τι ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eustath.

Ἀλλὰ pro δὴ sequẽte γὰρ, paulo pòst, vt Od. κ, Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηΐ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. Sic & paulo pòst, Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, &c. aliquanto pòst, — ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον. Vide Eustathium. H

Ἀλλὰ superuacaneum in principio sententiæ: vt Iliadis ψ, Ἀλλ' ὅς μὲν ἵπποισιν καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς, Eust.

Ἀλλὰ καὶ, Sed etiam, Verumetiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι: vt, οὐ μόνον ὑπερέξει, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophrastus, οὐχ ὅτι ἀνέφυ αὖ, ἀλλὰ καὶ ἀποξηροτέρας καὶ καλλίους ἐποίησεν. Hic enim οὐχ ὅτι idem valet quod οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ & quũ est solũ, interpretamur Sed etiam, videlicet subaudientes καὶ post eam. Isocr. in Areopagitico, οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σεαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ. Sic & apud Latinos Sed, pro Sed etiã vsurpatur nonnunquam. B Potest verò hoc genus dicendi aliter quàm per Sed etiam exponi. Verbi gratia si illum Isocratis locum sic vertamus, Tantum abest vt eos contemnerent, vt etiam illorum inopiæ subuenirent. At in quibusdã locis ita verti nequit, qualis est hic Plutarchi in Romulo, οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν, Non solùm periculum adiit, sed etiam passus est. Nisi quis malit ἀλλὰ hîc interpretari Sed potius. Reperitur verò & post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί. C

Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, Quinetiã. Xenoph. Ἀπομν. 2, ἀλλὰ καὶ κάμνοντι φίλον τι καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν ἰατροὺς ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c.

Ἀλλὰ δὴ καὶ, Atque etiam, Quinimo: vt ait Budæus, citans hunc locum Libanii, ἀποτίσαι ὅπου ἂν βούλωμαι, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους.

Ἀλλὰ γὰρ, Sed enim, At enim. Demosthenes Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν πλείω τινὰ ἀπεδόμην ἄν τις, Sed enim omissis quorum, &c. Aut, Verumenimuero iis omissis. D Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι: & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, At enim nequeo. Aristophanes, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nõnunquam in principio anthypophoræ ponitur, id est responsionis ad obiectionem, vt annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ἐγὼ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλου κατηγόρου ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ, &c. At enim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis criminis, aut, &c.

Ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. E Plato Politicῶν 11, ἀλλὰ γὰρ, ὅπως τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. | Notandum est autem, vt καὶ post ἀλλὰ subaudiri nonnunquam diximus, sic & γὰρ interdum subaudiri: aut (si quis mauult) vt ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ, sic & ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ aliquando vsurpari. Lucian', ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φῄς) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς. Atenim improbi quidam (inquis) sunt inter eos. Et vt Latinos quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus, itidem At pro Atenim aliquando accipere sciendum est. F

Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, Atenim, in interrogatione. Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν;

Ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, At verò, Atqui, Enimuero. Plato Pol. 6, ἀλλά τοι, ἦν δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπράξαιτο πρὶν ἀπαλλάττεσθαι, At verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit & confecerit. vt Budæus interpretatur.

Ἀλλὰ μὴν, At verò, etiam in consequentia orationis. G Idem Pol. 2, ἀλλὰ μὴν οἶμαί καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, At verò etiam illud notum est.

Ἀλλὰ μὴν, Atqui, siue At verò, in assumptione. Lucianus, Εἰ γάρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, id est, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ: sunt ergo etiam dii.

Ἀλλὰ μὴν, item pro Enimuero, in principio orationis. Nonnũquam etiam interpositis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúsue vocabulis: vt apud Plat. in epist. ἀλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα; H

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque verò, Sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τὸ γνωσθῆναι γε. Sic Gaza ex Cicerone, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πόθος γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

Ἀλλὰ μέντοι, Atqui exponitur in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μέντοι μὴν δή ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν,

πὸ μὲν τι ἢ τι ποτὶ λέγει ἄγροοι.

Ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, At certè, Saltem. Item, Sed tamē. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certè exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauconem, εἰ δὲ μὴ οἷόν τι περὶ τὴν ἡμέραν τὴν προτέραν, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρᾶσθαι ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Aristot. De mundo, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τοσόνδε μάθησιν λέγειν. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλέον ἔχουσι τῶν ..., ἀλλ' οὖν ἐλπίσιν σπουδαίαις ὑπερέχουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Apud Demosth. περὶ στεφάνου. Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως (id est tamen) vel potius pro ἀλλ' ὅμως, id est sed tamen: hoc loco, διδάσκων δ' ὁ πατήρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ Ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, Vt poterat quidem, sed tamē in hac vrbe viuebat. ‖Vt autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & pro ἀλλὰ γὰρ, sic & pro ἀλλά γε positum nonnunquam reperitur, id est At certè, Saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ πάσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Et vt Latinos vsurpare Sed pro Sed etiam, & At pro Atenim (vt Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & ἀλλὰ γὰρ) dictum est: sic etiam hic At ab iis pro At certè poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλά γε Græci ponūt. Talis autem vsus harum Latinarum vocum exempla paternus Thesaurus linguæ Latinæ tibi subministrabit.

Ἀλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. idētidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen. & pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

Ἀλλὰ νὴ Δία, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosthenes κατὰ Ἀνδροτίωνα, Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο αὖ ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι ῥᾴδιος ... τὸν νόμον, ... Id est, Sed scilicet hoc dicturus est. Vel, At fortasse ad hæc ipse obiecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστιν, Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temeréque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως, &c. Bud. Vide paulo antè in ἀλλὰ pro Imò verò.

Ἀλλ' ἢ, Nisi, Præterquam. Plato De rep. 1, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, Nihil volentes laudare, nisi diuitias, vel Præter diuitias, aut Præterquā diuitias. Aristoteles, γυναῖκα δὲ οὐ ῥᾴδιον τὴν ... καὶ τὸν ἄνδρα ἀλλ' ἢ τοῖς ... Idem Ethic. 5, οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, Non facit iniuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος. Xenophon, πῶς ἄλλοι αὐτοῖς καταλείποιντο χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἀδικοί τι καὶ ἀκρατεῖς; Plato in Apologia, τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσι βοηθοῦντα ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθόν τε καὶ δίκαιον; Lucianus autem sine ἄλλο, scribens, οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, Nihil aliud quàm. Sic & Isocrates, δόξαν καλὴν οὐκ οἶδέν τι ἀλλ' ἢ τοῖς ... pro ἄλλο οὐκ οἶδέν τι ἀλλ' ἢ, &c. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ.

‖Suidas ἀλλ' ἢ ait non solùm pro εἰ μὴ (id est nisi) sed & pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἆρα, & interdum pro ἆρα simpliciter, vt apud Platonē, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum est autem annon & huic Aristotelis loco, lib. 8 De animalibus, conuenire possit hæc expositio, ἀλλ' ἢ τοῦτο λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται. vt sit, Certè quidem sic fertur vulgò, sed verum esse non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quanquam sic interpretando, non tam esset pro ἆρα quàm pro μέν. Cæterum sciendum est, in illo Platonis loco vbi Suidas legit ἀλλ' ἢ in nostris exemplaribus haberi ἀλλ' ἦ cū ἢ circumflexo. Vnde Budæus interrogatiuum esse dicit, exponens ita locum, Sed nunquid transacto die festo venimus?

Ἀλλ' ἦ interrogatiuū apud Plat. vbi tamen Suidas legit ἀλλ' ἤ: vide in proximè præcedente annotatione.

Ἀλλ' εἰ μὴ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exponitur Nisi. Vide in εἰ μή.

Ἀλλ' ὅτι, Nisi quòd. Synesius, ὁ δὲ ... παῖδας ἐποίει τὸν αὐτὸν τρόπον, οὐχ ἕτερον ἦν ἀλλ' ὅτι πᾶσι ... Non aliud erat nisi quòd. vel, quàm quòd. Bud. in C.

Ἀλλὰ μὴ, interrogatiuum est pro Nunquid igitur? Sed nunquid? Idem quod ἆρα μή. Xenoph. in 4 ἀπομν. Ἀλλὰ μὴ ἰσχύος ἐπιθυμεῖς βουλόμενος; οὐκ. Οὐκοῦν ... Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς ... ἀγαθός; Hæc Budæus. ‖Ἀλλὰ μὴ absque interrogatione positum, Non autem. Isocr. τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Idem Pol. 2, δικαιοσύνην ... ἀλλὰ μὴ γελᾶν τῶν παρισουμένων ἀκούοντα.

Ἀλλ' ἆρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μὴ significat. Plato De leg. 10, ἀλλ' ἆρα τοῦ ... ἄρχειν, ἢ πῶς ... ὢν &c. Vtrū tandē similes sunt, &c.

Ἀλλ' οὐ itidem & ἀλλ' οὐχὶ interrogatiuè ponuntur pro Nónne, Annon. Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ ... οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο; Annon tu talis? certè quidem tute ipse nō negabis. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ αὐτίκ' ἂν ἡδέως εἴποιεν; Imo verò nónne statim hoc dicerent? B. ‖Ἀλλ' οὐ sine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item. & pro Non autem, vel Non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Non etiam sic fecit beatus ille vir. Idem, ὡς γὰρ ἐγγυητὰς ὅτι ... τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κρεῖττον ἐκδέχεσθαι. pro Non autē, vel Non potius. Bud.

ἈΛΛᾶΣ

ἈΛΛᾶΣ, ᾶντος, ὁ, (ex ἀλλᾶς ἀλλᾶντος per crasin factū. Vnde vbiq; circūflexū retinet) Farciminis genus, Lucanica, secūdū quosdā, seu Botulus, aut Botellus, ex Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta & intestina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14, σμικρὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Aristophanem in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' οὐκ ἐᾷς τὰς ... κοιλίας, πωλεῖν τε καὶ ἀλλᾶντας; Fiebat autē ἀλλᾶς (vt in schol. Græcis legitur) ex carnib⁹ & farina sub acta, quæ in φύσκην (id est intestinum crassum) coniiciebatur. Sic autem nos andouille pro farcimine dicimus, ex Græco ἀλλᾶντος (vt opinor) mutuati, inuersis syllabis, q. d. αντίλλα, pronunciando etiam τ per δ. Vnde satis apparet dici rectius andouille (vt Parisiis pronuntiamus) quàm endouille. ‖Ἀλλᾶς videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui postquam ἔντερον exposuit, hunc affert ex incerti nominis autore locū, ἀπὸ ... τοῦ στρατηγοῦ σημαίου, ἀλλᾶντας τε αὐτοῦ ἀποκριμάσαντες τοῖς πολεμίοις συγγέλωτι ἐπιτωθάζον. Obseruandum est autem apud Suidam ἀλλᾶς scriptum esse non ἀλλᾶς, & ἀλλᾶντας: quū circumflecti debeat, si sequamur eos qui ex ἀλλᾶεις per crasin factum voluerūt: quæ fuit & Herodiani sententia, vt refert Eustathius, p. 700.

C. Ἀλλαντοποιῶ, ῶ, F. ήσω. Lucanicas vel farcimina facio. ‖Vnde ἀλλαντοποιός, Qui facit lucanicas, Lucanicarius, Tucetarius, Fartor.

C. Ἀλλαντοπωλέω, Farcimina vel lucanicas vendo, Lucanicarum sum venditor, apud Aristophanem. Ex ἀλλᾶς & πωλέω.

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, Lucanicarum venditor vel farciminum. A Budæo exponitur Fartor, & Qui exta & intestina bubula & veruecina vendit. ‖Capitur ἀλλαντοπώλης prouili etiam & contempto atque abiectæ sortis homine: cuiusmodi metaphora etiam in nostrate lingua habetur.

ἍΛΛΟΜΑΙ

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. ἁλοῦμαι, Salio, Salto. Xenophon De eq. arte, ἀλλ' ἐὰν ... μόνον ὅπισθεν ... ἐπὶ λόφοντα, ἅλλεται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλοιτο, Vel in ignē saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucianum. Videtur autē huic dicto subesse prouerbialis figura, cuius tamen Erasmus non meminit, si bene memini. Arist. in Nubibus, ψύλλ' αὐ ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, Pulex quot pedes suos saltaret, id est, saltando emetiretur. Ἆλτο apud Homerum sæpe pro Saliit, ex ἅλατο (pro ἥλατο, ex ἡλάμην) factum per syncopen. Quamuis autem ἅλλομαι aspiretur, tamen ἆλτο tenuatur ob sequens τ, vt docet Eustathius. ἆλτο ἐπὶ, cū accusatiuo, pro Insilit, apud Homerum. ἆλτο κατὰ cum genitiuo, pro Desilit, apud eundem. & ἆλτο χαμᾶζε, in terrā desilit, vel prosilit, apud eūdē.

Ἅλμα, ατος, τὸ, Saltus. Odyss. θ, Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ‖Ἅλμα apud Hippocratem, Primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Hesychius. Talem autem agitationē & verbo σκαρίζειν ab eo significari quidam tradunt.

p. iii.

Ἄλμα, pro ἅλσος, Etymolog. Vide ἄλσος. ‖ Ἄλμα A item κλάδος, apud Æoles, id est ramus, vt ait idem Etymologicus, vel potius Orion apud eum: in vtraque significatione ἄλμα ab ἄλδω deducens: vnde & cum leni scribitur illic ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Aristot. De animal. 3, cap. 33, μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον. Sic exponitur à Gaza ἅλσις τῆς καρδίας hoc in loco, τὸ δὲ πρὸς τὴν ἅλσιν ἐστὶ τὴν πηδήματα τῆς καρδίας, οὐκ εἴρηται καλῶς. ‖ Itē in lex. Græcis Ἅλσις exponitur αὔξησις, id est Augmentum, Incrementum, itidem ab ἅλδω deriuando: vnde B & ἅλσος dixi Orionem deriuare apud Etym.

Ἁλτικὸς, ἡ, ὁ, Saltatorius, Ad saltationem siue ad saltum pertinens: vt ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, id est, Tripudium saltationem coniunctam habens. ἁλτικὰ μέρη, Plut. in Numa, ad verbum, Partes saltatoriæ, id est (vt quidam exponunt) partes quarum enixu saliunt. ‖ Ἁλτικὸς homo, Ad saltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8, καὶ γὰρ εὐρωστότερος σοῦ ἁλτικὸς εἰμί. Exponitur & Saltator: vt δρομικὸς, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstas erant δρομεῖς C & ἁλτικοί, sicut δισκοβόλοι, & πύκται.

C. Ἀνάλλομαι, Assilio, vel Insilio, & quasi dicas Supersilio (non Desilio, vt in vulg. lex.) Xen. De arte equestri, δεδιδαγμένοι ταχὺ ὑφαιρεῖν, καὶ ἐπ' ὀχήσεις ἀνάλλεσθαι. Bud. exponit Assilire. Sic dicitur & ἀναλλέσθαι ἐφ' ἵππον. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra.

C. Ἀφάλλομαι, Desilio, Ex vno loco in alium salio. Item, Resilio. Aristoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.

ET Ἄφαλσις, Resultatio, citatur ex Aristot. Probl.

ET Ἄφαλτος, Resiliens, ἀναπηδῶν, apud Hesych. D

C. Διάλλομαι, Transilio. In vulg. lex. tamen Salio. Ἐξάλλεσθαι (inquit Bud.) Xenophonti ἐκπηδᾶν, vt ἐξάλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, (id est Transilio) inuenio apud illum pag. 551.

C. Ἐνάλλομαι, Insilio. Apud Gregorium λὰξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere & ferire, Pedibus conculcare. quod præter plagā, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens, τοίων τὸ λὰξ δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἐναλλόμενος. Apud Aristoph. Vespis exponitur etiam Exilire. ‖ Metaphorica autem signif. dixit Synesius ἐναλλεσθαι τοῖς νόμοις, quod ad verbum respondet Lat. E verbis, Insultare legibus: epist. 73, τοῦτον οὖν ἄλλος ἂν τις γω γίνεται ... τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις.

C. Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio. Suidas ἐξαλλομένους exponit ἀπασκιρτῶντας in hoc Iosephi loco, οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ expositio minimè mihi probatur: qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos qui exiliūt patria (seu è patria) conflagrāte propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. HINC F Ἔξαλμα (q.d. Exultio siue Desultio) Eruptio, vt exponitur in hoc Naz. loco, ὡς ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος.

Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erūpens. Il. ο, Εἴ ποτέ του Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιεν. Citatur & ex Apollonio lib. 2, Argon. cum genitiuo. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in proximè sequente Ἐφάλλομαι.

C. Ἐφάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dicitur cum accusatiuo, ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et Ἐφαλλόμενος, aor. 1 medius, Qui insiluit. G

Ἐπάλμενος, apud poetas pro ἐφαλλόμενος, Insiliēs, Irruēs, per syncopē (vt de ἐξάλμενος modò dixi) Hom. Od. ξ, — ἐπάλμενος ἠχ' ὀλέσκεν. HINC & Καταπάλμενος, quod itidem insiliens exponitur in hoc Apoll. loco, Arg. lib. 2, πρὸς ὑπὲρ πάσης καταπάλμενον. SED & Ἀντάπαλτο inter hæc referendum esse videtur (licet Etymol. velit esse à πάλλομαι, pro ἀντεπάλλετο.) quod Il. θ, v. 85, de equo dicitur, Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Vbi Eustath. ἀνέπαλτο exponit ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, & Etymologisten mecum refellere vi- H detur participiū Ἀνάπαλμενος, quod apud Apollonium legitur, ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος. nā hoc à πάλλομαι nullo modo deduci queat. IDEM & de Ἐξέπαλτο dicendū fuerit quod de ἀνέπαλτο dixi. Exponit autē ἐξέπαλτο Hesychius ἐξεπήδησε. HIS addā & Μετάλμενος, quod ab Hesychio exponitur ἐφαλλόμενος. Ionicè porrò mutatur in his aspirata in tenuem.

C. Ἐσάλλομαι, Insilio: vt ἐσήλατο πρὸς κρατῆρας, in Anthologia epigr. Insiliit in crateras ignis. Dicitur & ἐσᾶλτο per syncopen à poetis.

C. Καθάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Idem, ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν, ἐπεὶ δ' ὅπου καθάλλεσθαι.

C. Ὑπεράλλομαι, Supersilio, Transilio, Vltra salio. Aristot. De animal. lib. 9. Et ὑπεράλμενος per syncopen apud poetas pro ὑπεραλλόμενος, vt de ἐξάλμενος & ἐπάλμενος dictum est.

¶ Ἐφιάλτης, siue Ἐπιάλτης (quod posterius, licet minus vsitatum, magis rationi consentaneam formationem habet, vt sit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι, vnde ἐπιαλόμενος, pro quo à poetis dicitur & ἐπιάλμενος per syncopen. At verò ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quàm ἐφιάλτης) q.d. Insultor, seu Insultator. Incubum tamen potius nōnulli & Incubonem vocant. Est autē quoddam malum quo correpti inuadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur. vnde & πνιγάλιον Themison eum appellauit, seu πνιγαλίωνα, vt alii referunt: quod mihi magis placet. Quidam (inquit Gorræus) dæmonem esse putauerunt, aut externā quādā vim quæ dormiētes inuaderet & pondere suo oppressos grauaret: quum contrà mali huius causa sit crassus & frigidus vapor (vt tradidit Posidonius) ventriculos cerebri implens, & prohibens spiritus animales per neruos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eóque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem quæ & apoplexia correpti, sed tamen D mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles: deinde verò multo labore & conatu tenuato discussóque spiritu, & meatibus obstructione solutis, derepente è somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimùm: ex quo verisimile est morbum in priori ventriculo præcipuè consistere. Ex his intelligi potest incubi differentia ab apoplexia & epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim & frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facilè degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, grauitas & immobilitas: & hæc rursus crapulæ & cruditates, ex quibus crassus ille frigidúsque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc rectè quidem sed imperfectè definierunt, τὴν εἰς κεφαλὴν ἀναπέμψουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, id est, vaporum in caput discursum, ex nimio cibo & cruditate. Hactenus Gorræus. Hoc malum describit Lucretius lib. 4, Tollunt clamorem quasi si iugulentur ibidem: Multi depugnant, &c. Existimatur autem & Virgilius huc respexisse Æneid 12, vbi canit, Ac velut in somnis oculos vbi languida pressit Nocte quies, nequicquam auidos extendere cursus Velle videmur, &c. Vide & Macrob. lib. 1 in Somn. Scip. Cæterùm pro eo quod à Dioscoride dicitur ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium vno in loco, Faunorum in quiete ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC Ἐφιαλτία vel Ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia quòd aduersus ἐφιάλτην valeat.

ἌΛΛΟΣ, ου, ὁ, Alius. ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο: alius, alia, aliud. Il. ζ, Ζεὺς, ἄλλοι τε θεοί, Iupiter, aliiq; dii. Od. ξ, Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, Alius enim aliis delectatur studiis. Od. 1, — ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν. In Bœotia, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Xenoph. Hellen. 6, ἄλλος ἄλλῃ διαπεφευγότες. Il. φ, ἄλλος Ἀχαιῶν, Alius Achiuorum, vel ex Achiuis. Demosth. contra Midiam, ἄλλ' δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος. Idem pro corona, ἀλλὰ μὴ πάντων τῶν ἄλλων ἔγωγ' ὁρῶ πάντων ἀνθρώπων. ‖ Et cum τὶς, τὶς ἄλλος, Quispiam alius: vt Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ γὰρ δοίην ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δὴ ποτ' ἔδωκε. Sæpe ει præcedente, εἴ τις ἄλλος, Siquis alius, Si quisquam alius. vt φρόνιμος, εἴ τις ἄλλος, Prudēs, si quisquam

alius. Interdum præcedit εἴ τις ἄλλος: vt apud Aristophanem, εἴ τις ἄλλος, μακάριος, Beatus, si quisquam alius. vel, siquis alius. Apud Isocratem, οἶς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερος, Haud scio an quisquam alius. Dicitur autem interdũ & ἄλλος τις & ἄλλος ὁστισοῦν, pro Quiuis alius, vel quilibet. Sic ἄλλο ὁτιοῦν, Aliud quiduis, apud Demosthenẽ. A
Ἄλλος παρ' ἐμέ, vel Ἄλλος ἢ ἐγώ, vel Ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. pro Alius à me, Alius quàm ego. Soph. Οὐκ ἄν τις αὐτὸ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος αὐτ' ἐμοῦ. Xen. Pæd. 3, ὁ δ' ἐλθὼν οὐκ ἄλλα ἢ τὰ χρήματα λέγοντα. Et in interrogatione autem τί ἄλλο ἢ vel ἄλλο τι ἤ, Quid aliud quàm: vt dicetur paulo pòst in Ἄλλον aduerbio. Hoc autẽ genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἤ, absque interrogatione, efferunt & aliter. Plato in Timæo, δι' ἄλλο μὲν οὐδέν, δεῖ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι' ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. &c. Propter aliud nihil, quàm, &c. Idem Pol. 2. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, id est, Hunc autem aliud nihil quàm annulum gestare. Ad verbum enim durè ita diceretur, Hunc autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est verò diligenter huiusmodi phrasis, C
quam apud Platonem potissimùm obseruasse mihi videor. Dicitur etiã interdum ἄλλο πλὴν pro ἄλλο ἤ. Plato in Timæo, θέμις δ' οὔτ' ἦν, οὔτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δρᾶν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον, id est, quicquam nisi pulcherrimum facere: vt Cicero interpretatur. Idem οὐδὲν ἄλλο vertit alicubi, Nulla res alia. Idem apud Xenophõtem ἄλλα τε φιλανθρωπεύεσθαι vertit, Cæteris in rebus comem atque humanum fuisse erga, &c. Idem ἀπ' ἄλλου reddit aduerbio Aliunde, in interpretatione cuiusdam loci Platonici, quem (sicut & præcedentes) vide in meo Cic. lexico Græcol. D

Ἄλλος pro ἕτερος, Alter: vt apud Aristotelem in Ethic. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτός, Est autem amicus, alter ipse. Paulo pòst ἕτερον αὐτὸν vocat. Quinetiam interdum in eiusdem periodi priore membro ἕτερον, in posteriore ἄλλο vel ἄλλον ponunt. Hom. Il. ι, ὑδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ ἐυερκέος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ. Vbi Eustathius annotat hoc genus loquendi frequens esse apud Atticos scriptores, nulla tamen exempla autorum proferens. Sed reperitur & alibi non semel apud eundem poetam: vt eodem libro, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, & in prosa itidem. Herodianus, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἑτέροις φίλοις, παρ' ἄλλοις ἐχθρόν. Plato, ὅσα δὲ ἄλλα πρὸς αὐτὰς ἢ ἀρετὰς ἀλλὰ τινα τις ἕτερος ἄλλο. Sic & Lucianus ἑκατέρας & ἄλλην dixit, ἀλλὰ ἰδὼν ἀγρός, ὁ πατήρ ἐστι καλλίων, καὶ δήμαρχος ἄλλος δὲ μάλλιος, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ πῆχυν. E

Ἄλλος, Reliquus, vt ἄλλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, id est, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλην κοιλίην apud Hippocratẽ Erotianus exponit ἡ λοιπή. vnde & τἆλλα passim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, F
Cætera. Scribitur verò & τἄλλα cum circunflexo, sed magis recepta scriptura illa quàm hæc.

Ἄλλα exponitur apud Euripidem οὐκ εἰκότα, Rationi non consentanea. Secundum quam significationem videri possit dictum ἀλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exponitur à nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hîc significationem ἄλλο, ei quæ proximè præcedit ex Euripide.

Ἄλλος τις (vel ἀλλός τις) Alius quispiã. Exponitur & Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὁστισοῦν, vt ἄλλος ὁστισοῦν, Alius quilibet. Ἄλλ' ὁτιοῦν (pro ἄλλο ὁτιοῦν) apud Demosth. Aliud quiduis. G

Ἄλλο aduerbiũ, aut aduerbialiter positum, Vtrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 1, ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρός, &c. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Et in 2, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, &c. Sæpe autem & sequentem particulam ἤ habens ἄλλον exponitur Nunquid. Idem Plato in Critone, τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν, id est, Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quàm fateamur? inquit Budæus, subiungens & hunc locum ex Phædone, H
ἀλλ' εἴπωμεν· ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι, ἢ τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; Vbi ἄλλον nomen esse ait significationem suam retinens, hoc

est, aliud quàm: vt infrà, ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τοῦτο ὁ θάνατος. Quòd si in his duob⁹ posteriorib⁹ locis in sua significatione positum, itidem esse poterit (meo iudicio) & in illo ex Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem quum est nomen, significationem suam seruans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλλο τι disiunctè, quàm ἄλλοτι coniunctè. Budæus tamen vtrobique ἄλλοτι coniunctè scribit, in exemplis omnibus quæ in suis Commentariis citat: quæ vide.

C. Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ καὶ ἡ, Ab alio ad alium se conferens, Nunc huic nunc illi adhærens, Qui est modò harum, modò illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum apud Homerum: vt Iliad. ε, legimus, — Θοῦρον Ἄρηα Τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον. & ibidem, Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε. Fit autẽ ἀλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interposita præpositione πρός: ita dictus (vt opinor) quasi ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος.

Composita autem, Ἀλλόγλωσσος, Ἀλλόγνωτος, Ἀλλοδαπής, &c. vide in γλῶσσα, in γινώσκω, in δαπέδον, itidémque in cæteris. At compos. Ἄπαλλος, Ἕταλλος, Ἔξαλλος, Παράλληλος, vide post aduerbia ex ἄλλος orta.

Ἄλλως, aduerb. Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. De mundo, ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀθέατος ὤν, Non aspectabilis aliter quàm animi ratione & iudicio. Isocr. Panegyrico, εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις, Si nullo alio pacto. Interdũ additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo: vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xenophon, ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plat. Apud Lucianum ἄλλως γέ πως exponitur Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plutarchus, ἄλλως αἰσχρὸν καὶ κακοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος. Hom. Il. ι, — ὁ δ' ἀγλαός ἐστι καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Sic planè apud Aristophanem in Ranis, Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται, Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται. id est, Naturæ alioqui præstãtissimæ, Naturæ iam ex se præstantissimæ, vt nihil accederet. Demosthenes, οὔτε γὰρ ἄλλως καλόν, οὔθ' ὑπάρχον ὑμῖν, neque enim alioqui honestum. Solet Ἄλλως reddi Alioqui, & in locis huiusmodi qualis est hic eiusdem Aristophanis, (præcedente videlicet μὲν, sequente ἄλλως δὲ) μειράκιον πενιχρὸν μέν, ἄλλως δὲ καὶ εὔμορφον. id est, Adolescẽs pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi verò ἄλλως δὲ exposuerunt quidam Sed tamen, Sed contrà, Quanuis. quæ sanè expositiones sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidã interpretantur etiã Præterea, vt apud Xenophontem, Hell. 6, τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος. & ita Budæus ἄλλως τε etiam verti alicubi posse docet in suis Cõm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpretatus est Et alioqui. nam hæc Thucydidis verba πέφυκε δὲ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura comparatum est. Sic & ἄλλως δὲ, Et alioqui, vel Alioquin autem, apud Chrysostomum sæpe significare tradit.

Ἄλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticũ particulæ τε pleonasmum, vt in οἷός τε, sicut docet Eustath. Xenophon, ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, præsertim si præter hoc sint etiam audaces. Luc. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, præsertim si amicus sit. Nec solùm ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ siue ἐὰν (vt in locis proximè citatis) sed & sequente ἐπειδή. Plato epist. 4, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὰν θεῷ θεὸν ῥᾴδιον ἔσεσθαι, Præsertim quũ (Deo fauente) facile id futurum sit. Ibidem, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ πολλοὶ λέγεται. Interdum verò ἄλλως τε καὶ sine vlla earum particularum, cum participio, vt apud Thucydidem, ἄλλως τε καὶ προειπόντων, Præsertim quũ prædixissent. ‖ Budæus ἄλλως τε non solùm Præsertim, vel Eo magis (vt Cic. loquitur in libro De offic. 1) significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quòd. vt apud Luc. & Areopag.

Ἄλλως, Frustrà, Incassũ. Il. ψ, Στῆθι, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἐπέεσσι Πηλεύς, Κεῖσε μενοῖς. &c. Plato in Phædone, ταῦτα μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Non frustra, Non abs re. ‖ Item Ἄλλως interdum pro Temere, Incõsultò. Luc. in Iudicio Paridis, φησὶ δ' οὕτω γε ἄλλως ἐπ' ἀλλ...

οὐκ ἐξεπίτηδες, ἀλλ' ἄλλως... μοι. id est, Quum ei temere in mētem venisset, vel in buccam potius, vt ait Budæus. Apud eundem Lucianum, ἄλλως ἠρόμην, Nulla de causa certa, Temere. Apud eundem alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temerè vagans. ‖ Hesychius Ἄλλως exponit etiam ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλῃ, aduerbium, interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Hom. Il. ο, Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Vbi docet Eustathius ἄλλῃ aduerbium esse significans ἄλλως: eodem planè modo quo ταύτῃ pro οὕτως ponitur. factum enim esse ἄλλῃ per ellipsin ex datiuo, vt sit ἄλλῃ, quasi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, id est, Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato De republ. 4, οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. Et in Euthydemo, ἢ πῶς, ἔφην ἐγώ, σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δ' ἄλλῃ ὑπολαβὼν ἀποκρίνομαι, &c.

Ἄλλῃ, aduerbium loci, Aliò, Ad aliam partem, Ad alium locum. nam motum ad locum significat. Hom. Il. φ, — ποτὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ φοβεῖτο πρὸς πεδίον Ἰλήϊον. Vbi Eustathius annotat, quanuis sit aduerbium significans ἀλλαχοῦ, tamen adscriptum habere ι, vt pote à datiuo factum. Pro Aliò vtitur & alibi idem poeta, vt Od. ρ, Ἔνθ' ἄλλος ξεῖνος κατήλυθεν, ἢ ἀπὸ τ' ἄλλῃ. Vtuntur verò & prosæ scriptores. Xenoph. Hell. 1, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, Aliæ aliò discesserunt. Idem Pæd. 1, ὥσπερ ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν. ‖ Interdum & ἄλλῃ aduerbium in loco, non ad locum, pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους (vbi animaduerte & genitiuo iūgi) Alia in parte muri. Vtuntur pro Alibi & Strabo ac Laertius. Sic & apud Sophoclem in Trachiniis, Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη. vbi scholiastes exponit, τῇδε κἀκεῖσε, id est Hac & illac. ‖ Adnectuntur autem aduerbio ἄλλῃ sæpe particulæ ποι & πῃ: illa, quando ἄλλῃ denotat ad locum: hæc, quū indicat in loco. sic ἄλλῃ ποι in loco Xenophontis modò citato. πῃ autem, vt in ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλῃ πῃ τῆς πόλεως, Alia in parte ciuitatis. Significat autem ἄλλῃ ποι, Aliò aliquò, Vsquā aliò: ἄλλῃ πῃ, Alibi alicubi, Alibi vsquam. sed in interpretatione sæpe omittuntur hæ particulæ ποι & πῃ.

Ἄλλην accusatiuus aduerbialiter itidem positus reperitur. Plato in Euthydemo, ὥσπερ ... διαλεγόμενοι ἀλλ' ἀλλοσ, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς. vbi interpres vertit, Hinc atque illinc. quasi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Aliàs atque aliàs.

Ἄλλυδις aliud aduerbium quod quidam ab ἄλλῃ volunt fieri: vt ἄμυδις ab ἅμα. significat autē Alibi vel Aliò, siue Aliorsum. Apud Homerū ἄλλυδις ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα non semel. Item ἄλλυδις ἄλλῃ aliquoties, pro Aliò atque aliò, vt vulgò exponi solet.

¶ Ἄλλοθι, aduerbium itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. ξ, — ἐπεὶ πως ἄλλοθ' ὄλωλεν. Vsus eius est & in prosa: vt ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, apud Demosthenem Phil. 3. Reperitur & cum genitiuo, vt ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cicero apud Platonem ἄλλοθι vertit In cæteris. vide meum lex. Ciceronianum Græcol. Apud eundem capitur pro Alia in re, in Hipp. minore, βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι: id est, Vis vt & in alia re id consideremus? ‖ Citatur & ex Aristotele hic locus, ἄλλοθι πορεύεσθαι. vbi si mendum non est, ἄλλοθι est aduerbium ad locum. nam ἄλλοθι πορεύεσθαι, est Aliò tendere. ‖ Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ apud Xenophontem exponunt Aliter nullo modo: sed ii viderint.

Ἄλλοθεν aduerbium è loco, Aliunde: (vt ἄλλοθι aduerb. in loco, Alibi) Od. ι, ἱκόμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. sic & Od. κ. Eiusdē Od. π, — εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Si etiam alicunde aliunde venerit. id est, Si peregrè venerit, si peregrinus sit, vt exponit Eustathius. Sic apud Demosthenem, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nusquam.

Ἄλλοσε, aduerbium ad locum, idem quod ἄλλῃ, Aliò, Aliū in locum, Aliam in partem. Thucydides, ὅπως μὴ ἀποβιβασθῶσιν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Aliò quopiam. Apud Hom. Od. ψ, ἄλλοσε θεῖναι pro μεταθεῖναι.

HINC (vt opinor) Ἀλλαχόθι, ET Ἀλλαχόθεν, ET Ἀλλαχόσε, videlicet ex Ἄλλοθι, ex Ἄλλοθεν, ex Ἄλλοσε. nam eadem est vtrorūque significatio, sed his potius quàm illis v-

A tuntur poetæ, prosæ autem scriptores contrà illis frequentius quàm his. SED & Ἀλλαχῆ ET Ἀλλαχοῦ interiecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῆ idem quod ἄλλῃ, Alibi, vel Aliò: Alia in parte, vel Aliam in partem. Xenophō, γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῆ ψαύουσαν τοῦ στόματος, διαρθροῦν τὴν φωνήν, id est, Linguam aliàs alibi (vel, alia in parte) os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Aliò autem sumitur, vt ἀλλαχῆ ῥιφθείς, Aliò proiectus.

B AT Ἀλλαχοῦ potius est Aliò quam Alibi: vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ πλανώμενος, Aliàs aliò vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurris. Et apud Naz. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον.

Ἄλλοτε, aduerbium temporis, Aliàs, Alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, Aliàs quàm nunc. Sæpe autem cum ἄλλος iungitur hoc aduerbium, vel cum ἄλλως quod itidem aduerbium est: vt ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Aliàs aliorū equorum, id est, nunc huius, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου ζῆλος. Sic & ἄλλοτε ἄλλοι φίλοι, Aliàs alii amicus. id est, modò huic, modò illi amicus. Et apud Galenum ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Aliàs alio vtimur. Solon in

C elegia, Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, id est, Pecunias autem habēt ex hominibus modò hic, modò ille. Et apud Luc. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam terram mutans. pro Subinde vel identidem terrā mutans. Pro quo dicit etiā, γῆν ἐκ γῆς ἀμείβων. Dicitur & ἄλλοτε ἄλλως, Aliàs aliter, id est, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem sign. dicitur & ἄλλοτε ἄλλῃ apud Platonem in Timæo, ἄλλοτε ἄλλῃ γίνεται, Aliàs aliter fit, id est, Nunc fit hoc modo, nunc illo. ‖ Inuenitur & geminatum ἄλλοτε, cum μὲν & δέ: & signifi-

D cat ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δέ, quod dicunt interdum, νῦν μέν, νῦν δέ, vel, ποτὲ μέν, ποτὲ δέ. Vtitur Homer. Od. ψ, Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν, &c. ‖ At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem: vt, ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐρωτώμενος.

Ἄλλοτι, aduerbium loci, Alibi, Alio loco. nam hæc Heracliti verba (quæ citantur à Diogene Laertio) ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήιστος ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτι καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpretatur, Nemo de nobis vnus excellat: sed siquis extiterit, alio in loco & apud alios sit. Haud temerè tamen (vt opinor) alibi reperiatur ἄλλοτι in hac

E significatione.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε (id est Interdum) Dores dicunt: vt ὅκκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc. Idyll. δ, Χ' ὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

C. Ἄτοπος, ὁ, ἡ, ὡ, vt apud Aristot. De anim. 9, ἀτάπους τόπους μισεῖ, Odit & fastidit identidē locos. Ita in vulg. lex. Sed hæc mihi suspecta sunt sicut & quod apud Hesyhc. legitur, Ἀπαλλόν, μόνον. SED & Ἀπαλλαγήν apud eundē habemus, exponentem, Θαυμαστόν, ἔξαλλον πολύ, παρηλλαγμένον. Vbi fortasse πολύ cum παρηλλαγμένον iungi potius

F debet.

C. Ἔναλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuersus & contrarius, Bud. interpr. Ego ἔναλλα puto aptè reddi posse Præpostera in hoc Theocriti versu, idyll. 1, Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, id est, Omnia sint præpostera, vel præposterè fiant. Aut, Inuertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus (vt opinor) πάντα δ' ἔναλλα φύονται. In vulg. lex. nullum affertur exemplū significationis huius vocabuli (quæ ibi esse dicitur, Varius, Diuersus, Contrarius) ex vet. scriptore, sed ex La-

G scaris epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλλ' ἐπ' ἔργ' ἀνθρώπων μερόπων. quod exponitur, Hominum opera à proprio vsu recedant. Verùm & hic malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad modò citatum Theocriti locum respexerit.

C. Ἔξαλλος, ου, ὁ, ἡ, Ab aliis diuersus, Inusitatus, Egregius. Item Ἔξαλλον, Peregrinum. nam Hesychius ἔξαλλα exponit διάφορα & λαμπρά, & ἀλλόφυλα, ἢ ἔξοχα. Quibus Hesychii expositionibus Budæus subiungit ex lib. 2

H Regum cap. 6, Δαβὶδ ὁ διδυμὼς πολλοῖς ἔξαλλον. Et Iudith cap. 3, de Iudæis dictum, καὶ εἰσόμενοι αὐτοῖς ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη.

Ἐξάλλως, aduerbium, Alio modo & planè inusitato, Inusitatè. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suidas post Ἔξαλλος (quod inexplicatū relinquit) ponit

καὶ ἔξαλλος, quod exponit κατ᾽ ἄλλων ὑπὲρ, & παράδοξος, afferens ex Polybio, τὸ δ᾽ ἦν προσκυνούμενα καὶ λιπαρούμενα τοῖς βωμοῖς ἐξάλλως. Deinde rediens ad ἔξαλλος, & exponens καθ᾽ ὑπεροχὴν, eundem locum affert, mutatis tamen quibusdam. A

C. Περίαλλος, ου, ὁ, ἡ, Altis præstans, Eximius. VNDE Περίαλλα adverbiale quod potissimum est in vsu, pro περιάλλως, & significat Eximiè, Suprà alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. in Panis hymno, circa finem, — πάντες δ᾽ ἄρα θυμὸν ἔτερψεν Ἀθάνατοι, περίαλλα δ᾽ ὁ Βάκχειος Διόνυσος, Id est, Præcipuè autem, vel Potissimũ, vel Supra alios. Sophocles in OEd. Tyr. pag. 200 meæ editionis, ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα ἰαχέων ἐκ στομάτων, vbi schol. exponit ὑπερβαλλόντως. Citatur & ex Apoll. Rhodio pro περισσῶς. Naumachius apud Stobæum, Μηδὲ κόμας περίαλλα πολυχροίας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro περιάλλα quod in vulg. editionibus legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Exquisito quopiam modo. B

Περίαλλος in alia etiam signif. vt περιάλλων γλωσσίσματα citatur ex Anthol. epigr. pro Osculorum in quibus linguæ mutuò conseruntur, q. d. in quibus linguæ altera alteri conseruntur. ET Περιαλλόκαυλος ex Theophrasto affertur De Hist. plantarum lib. 7, cap. 8, à Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. C

Hæc autem cõposita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, vt ἴσαλλος, verbo ἰσαλλάττω, & ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω: & ipse quoque id facere statuerã: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, quum etiam multo plura sint huiusmodi deriuationis verba quàm illius formæ nomina: & ita non sint quæ multis verbis præfigi possint. D

ἈΛΛΑΤΤΩ, (frequentius Attico more per ττ quàm Ἀλλάσσω communi lingua) F. ξω, P. χα, Muto, Immuto. Plato Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Suã faciem in varias formas mutare. ‖ Item Permuto, genitiuo cum accusatiuo iunctum: vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Euripidem autem in Hecuba ἀντιστρόφως dicitur, vt ait eius scholiastes, ἀλλάξας᾽ ἀΐδου θαλάμοις pro ἀλλάξασαν ἀΐδου τῶν θαλάμων. Ita enim legit ille (nec alioqui esset ἀντίστροφος constructio) non, vt in vulgatis editionibus ἀΐδα, vt sit datiuus. Quæ per datiuum constructio reperitur Exodi 13, πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, Omne quod aperit vuluam asinæ, mutabis oue. ‖ Apud Euripidem autem reperitur etiam ἀλλάττειν τί ἀντί τινος: vt, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν ἔσωσε, ἠλλάξατο τὴν, Talem gratiam mihi permutarunt his, id est Retulerunt pro his. E

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, pass. Mutor, Immutor: vt 1 Cor. cap. 15, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4, cap. 15, ἀλλασσόμεναι στολαὶ, Vestimenta quæ mutantur. Exponitur & Mutatoria vestiméta, quæ Homerus εἵματα ἐξημοιβὰ nominat. F

Ἀλλάττομαι, in actiua significatione, Muto, Immuto, apud Platonem. ‖ Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto: vt οὐκ ἀλλάξαιντο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apophth. Lac. pro Persarũ regnũ libertati nõ permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντὶ intericitur: vt ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunã fortunæ permuto. Aristides, ἡδονὰς ἀντὶ τοῦ δικαίου ἠλλάξατο. Voluptates cum æquitate commutauit, id est, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plutarchum autem poeta quidam cum participio iunxit, dicẽs, ἠλλαττόμεθ᾽ ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον (id est, ad verbum, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro) pro ἠλλαττόμεθ᾽ ἂν δάκρυα χρυσίου. ‖ Ἀλλάττομαι exponitur interdum Redimo: vt in illo Luciani loco in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem cæde à me perpetrata. G H

Ἀλλάττομαι (inquit Budæus) Permuto, Vendo, Emo, & datiuo iungitur. Aristot. Pol. 1, ἡ γὰρ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται ᾗ ὑπόδημα, id est, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget. ἀλλάττεσθαι enim est commercia exercere. Ἀλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato De rep. 2 τοῖς μὲν ἀντ᾽ ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, id est, Argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τι παρ᾽ αὐτῶν ἀλλάξασθαι. Sic & Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vẽdo Columella vsurpat, vt ostendit Budæus. Qui quũ dicit ἀλλάττομαι iungi datiuo, intelligere necesse est datiuum personæ, quem Latinè reddamus per ablatiuum iunctum præpositioni Cũ: vt sit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipsis permuto, pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quanquam obseruaui addi vt plurimũ ἀντ᾽ ἀργυρίου aut ἀντὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac significatione: vt apud Platonem, τοῖς μὲν ἀντ᾽ ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, licet in sequente statim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adiungens ἀντ᾽ ἀργυρίου. Sic in loco Aristotelis modò citato ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος. neque enim ante ἀντὶ distinguo (vt sit χρῆται ἀντὶ νομίσματος) sed ante χρῆται: vt sit ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος. tum quòd apud Aristophanem quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ νομίσματος: tum quòd absurdissimè mihi videatur, dici, quempiam vti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionem ante ἀντὶ non (vt ego volo) ante χρῆται, in omnibus esse editionibus, atque adeo cum tali distinctione citari etiam à Budæo in suis commentariis hũc locũ. quare de eo iudicẽt viri docti. Ἀλλάττομαι vt per Emo ita & per Redimo exponitur interdum: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem mea cæde, id est, cæde à me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Instauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato Pol. 2, ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται, id est, permutationis causa. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττειν, Permutationem facere, pro Permutare. ‖ Ἀλλαγὴ, Cõtractus & commercium, inquit Budæus. Aristot. Ethic. 5, διὸ πάντα δεῖ συμβλητὰ πως εἶναι ὧν ἐστιν ἀλλαγή· ἐφ᾽ ὃ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγὴ item κόλλυβος, teste Polluce. ‖ Ἀλλαγὴ apud Gregoriũ exponitur Vicissitudo: vt ἀλλαγὴ γωνιῶν, Vicissitudo angulorum. Apud eũdem ἀλλαγαὶ ὡρῶν, Vicissitudines temporum anni. ‖ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, vt docet Eustathius. Qui autem hoc nomine vsi sunt ἀπὸ τῶν σταθμῶν, à mutatione domiciliorum vidẽtur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pandectas ἀλλαγὴν exponit Mãsionem de mutandis equis destinatam, hoc in loco, ἐπί τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελαύνει, vel παραπέμπειν. Est tamen generale alioqui ad mansionem tam eius qui pedẽs iter cõficit, quàm eius qui eques, vt docet Eust.

Ἄλλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγὴ, Mutatio, Commutatio, Permutatio.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, Idem.

Ἀλλακτικὸς, ἡ, ὁν, Cõmercialis, Ex contractibus manans, vt exponit Budæus in hoc Aristotelis loco, Ethic. 5, ἀλλ᾽ ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθός. quum antea dixisset τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit commerciarium ius.

Ἀλλαντὸν, οῦ, τὸ, Lignum quo gestabãtur onera. ita dictum à permutatione gestationis ex vno humero in alterum. Vel (vt Cæl.) Lignũ vtrinq; cauũ quo gestabãtur onera: ita dictũ à tralatione quæ fiebat à fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφίκυρτον malũt appellare. quod signif. vtrinque gibbosum. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3, vnde sumpserit non indicans.

Ἀλλὰξ, aduerbium, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hesychio exponitur ἐναλλαγμένως. Frequentius vsurpatur compositum ἐναλλάξ.

C. ANTαλλάσσω siue Ἀλλάσσομαι, & sæpi⁹ Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι, Atticè, Immuto. Item ἄλλο ἀντ᾽ ἄλλου εἰσφέρω, Bud. Plutarchus, ἀντηλλάξατο δικαιοσύνῃ τὰ ὀνόματα ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosthenes Pro corona, τὰς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονὰς καὶ χάριτας τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλ-

κα πόδιμοι. Idem, τεμίζων οὐκ ἀπαλλακτέον μετὰ τῆς τῶν περὶ ὑμᾶς φιλοπμίας οὐδενὸς κέρδους. A

Ἀπαλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compensare, sicut & ἀντικαθαλλάσσεσθαι, inquit Budæus. Vide ἀλλάσσω, item ἀντικαταλλάσσω.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In vulgatis lex. Græcolatinis, ἀπαλλαγὴ exponitur etiā Conuentio, & citatur ex Gaza De senectute, ἐξ ἰσχόντων τι συνιωμένων καὶ ἀπαλλαγῶν.

Ἀπάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio permutatus. Suidas, ἀπάλλαγοι καλοῦνται οἱ ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένοι, οὐχ ἀπηλλαγμένοι. B

Ἀπάλλαγμα, ατος, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16, Marci capite octauo, τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; id est (vt quidam exponunt) Quid dabit homo cuius permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutationei vel, per commutationem aut permutationem? Alii compensationis vocabulo vtuntur, eodem sensu. C

Ἀντάλλαγμα pro reconciliatione, citatur ex Ecclesiastici capite 44. Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα.

Ἀπαλλαγματικὸς, ἡ, ὁ, Permutatorius, Commutatorius, vel (vt alii) Permutatiuus, Ad permutationem pertinens. Apud Gazā ἀπαλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiusmodi.

C. Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit, ἐς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, ἄνευ ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι, &c. Et Plutarchus ἀπαλλάξας εἰς ἡγεμονίας, abire à se iubens clientes & comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Dimisit creditores, vel Liberauit creditores, vt quidem vertit Budæus ex Vlpiano. Ego tamen magis Latinè & propriè dici puto Absoluit creditores, ex Terentio. Hoc præterea animaduertēdum est, quamuis dicat Budæus, ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittóq; creditorē, non tamen (quod sciam) ἀπαλλάττω per se id significare, sed adiecto nomine χρέους, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem per se potest significare: licet idē scribat, Et Libero accusatorē, i. ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire iubeo, A me dimitto. Ego verò addendū puto (atq; adeo addidi) Abire permitto. quæ signif. illi Thucyd. loco magis conuenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatum & munere corruptum (pro quo tamen Bud. dicit Placare & munere corrumpere, item Liberare) apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους. Nonnunquam Ἀπαλλάττω est Amitto potius quàm Dimitto, atque ad eo Summoueo, Expello (Suidas μετακινῶ) Thucyd. 1, καὶ κελεύειν αὐτὸν τὴν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet significatio quæ à Suida ponitur, videlicet pro φυγαδεῦσαι, in qua etiamvsi sunt interdum verbo Summouere Latini, addentes ablatiuū Patria. Sic illud paulo antè positum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Budæus putat exponi etiā posse, A se summouit. ‖ Aliquando verbum hoc Ἀπαλλάττω cum accusatiuo personæ genitiuum rei habet, dicitúrque, Ἀπαλλάττω τινά τινος, & tunc pro significatione genitiui vel sonat itidē Summoueo, Amoueo, aut Remoueo: vel (quod multo frequentius est) Libero. Herod. 4, ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, quum exercitum Mesopotamia summouisset. Plutarch. in Solone, ἀπὸ χειρῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab illiberalibus artificiis remouere. Pro quo malim inuersa constructione dicere, Illiberalia artificia à ciuibus remouere. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est & pro Libero frequentissimum: vt συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῆς ἀρχῆς, & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthenem Philipp. ἀπαλλάξαι αὐ τῶν παρόντων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Eodem modo dicitur & ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου. vt Apud Aristophanem Pluto, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ἐρημίας. Iā verò non tantùm dicitur ἀπαλλάττω τι, vel ἀπαλλάττω σε τινος, verumetiam ἀπαλλάττω σε D E F G H

περὶ τινος vt apud Isocratem in Paneg. καὶ μὴ πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλεύειν πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Vbi ἀπαλλάξαι nō est Liberare, sed (vt in locis paulo antè citatis) Dimittere, verùm nō simpliciter Dimittere, sed responso accepto. Hoc tamē exemplum non subiunxi superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est itidem Dimittere, propter diuersam constructionem: quam certè rarissimam esse puto. ac vereor ne abundet præpositio περὶ: quum absque ea sit & vsitatissima constructio, & eadem significatio. ‖Inuenitur ἀπαλλάττω & cum accusatiuo rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo. ac primùm vt dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον. vnde apud Dioscoridem, μελαγχολίας τοῖς χρονίοις ἀπαλλάττει. Hac constructione dicitur à Demosthene & Plutarcho ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, seu abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse & in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exponi ἀφανίζειν. quam etiam significationem illi verbo tribuit Suidas. Quod autē Xenophon apud eundem dicit τὰ σκῦλα ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre è conspectu. Interdum verò Ἀπαλλάττω sumitur & pro Tollo, id est E medio tollo, Interimo, vt Theophr. De hist. plant. lib. 9, de radicibus exitialibus loquens, αἱ μὲν ῥᾳδίως χρῆμα ἀπαλλάττουσι τοὺς προσενεγκαμένους. ‖ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo rei: sed qui genitiuus rei locum genitiui personæ quodammodo obtineat. vt apud Euripidem, Ἐπεὶ λώβην τὴν σῶν ἀπαλλάξετε χερῶν. In cuius loci interpretatione ad verbum Amitto redeundum fuerit. ita enim Latini Amittere è manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, (si Suidæ credimus) etiam pro πείθω ἀποστῆναι dixerunt Cratinus & Demosthenes: id est pro Ad defectionem impello. Quam expositionem alioqui duriorem & licentiosiorem molliri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho & alieno seu abalieno animum alicuius à quopiam: vnde ex consequenti sumatur pro ad defectionem impello. Non video autē quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eādē significationem verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριόω multis in locis habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. seu passiua, pro ἀπαλλάττομαι, Euado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. sect. 5, διὸ ἤ τι σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τι πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius euadunt è morbo, vel Facilius morbo liberantur, seu defunguntur, ex Liuio. Et sect. 3, διὰ τί μᾶλλον διψῶσι οἱ ἀγόμενοι τῶν γυμνασαμένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur & soluuntur, inquit Bud. Ego verò existimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliisque huiusmodi locis (præsertim verò similibus huic Xenophonteo Pæd. 4. καὶ πότερον οἱ μαχόμενοι ἡλωκότες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἑαλωκότες) id sonare quod Gallicè dicitur, Eschaper à meilleur marché, Vel, En estre quitte à meilleur marché. In vulg. autem lex. ῥᾷον ἀπαλλάττω exponitur etiam Meliusculè me habeo, & Mecum agitur facilius: sed exemplum huius significationis non affertur. Iungitur porro ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἢ ἄμεινον ἀπηλλάχασι. quod exponitur, Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, Maiore incōmodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω καλῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς (sed rectius πονηρῶς) pro Non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ᾧ ἂν συνέβουλος φανείη, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπαλλάττειν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpretatur, Exitum optimum controuersiarum referebat. Huius autem contrarium Æschines Demostheni obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, οὐ γὰρ οὐτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβουλεύσας, χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter & male incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor & cum genitiuo, vt ἀπαλλάξαι τῆς στρατείας, Defungi officio. Et vt hoc verbū Ἀπαλλάττω significare, Interitum affero, modò dictum est, ita & pro Intereo seu Morior poni interdum sciendum est: vt apud eundem

Theophr. (nam & ex illo alterius signif. exemplum petitum fuit) χρόνοις δ' ἀπαλλάττειν ἔξω, &c. In Axiocho autem qui Platoni adscribitur, additur τοῦ ζῆν loco genitiui, εἰς ἃ ἂν περὶ πλείστου ποιῶνται, ταῦτα ἀπαλλάττονται τοῦ ζῆν.

¶ Ἀπαλλάττω, Versor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exẽpla. Xen. ἀπήλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. Luc. De merc. cond. καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν, id est Viuere & degere, inquit ille. Sed hæc certè significatio durè huic verbo tribui mihi videtur. ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in hoc Luciani loco eodem modo quo ἀπαλλάττειν πονήρως in isto Polybii, κακῶς ἀπήλλαττε τῆς ἐπιπολαίου αἰτίας καὶ τοῦ σώματος ἀθεραπευσίᾳ, Sed & expositionis loci Xenophontis (nisi aliam scripturam sequamur) alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior. & quidem varia cõstructione, vt sequentia exempla docebunt. Xen. Pæd. 8, ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Quæ Cicero interpretatur, Animos dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quũ exissent ex iis, emori. Sic apud eundem Xenophõtem, ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Item, πολὺ τὰ ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδήμου. Interdum additur præpositio ἀπὸ, vt apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητι ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpositio ἐκ, vt apud Aristot. OEcon. 2, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocrate affertur, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere è vita. quod vno itidẽ verbo dicitur Decedere, id est Mori. De qua significatione scribetur paulo post. Ἀπαλλάττεσθαι cũ genit. aliis etiam verbis exponitur. A Cic. verbo Euadere: in hoc Platonis loco in Apologia Socratis, ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, quum ab his qui se iudicum numero haberi volũt euaseris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτερίας, redditur Effugere dementiam, apud Plutarchum in Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic apud Platonem De republ. lib. 2, λόγου ἀπηλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum signific. Defungi vita, seu fungi. Quæ significatio ad illam reduci potest qua pro Discedere accipitur. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, vt apud Lucianum ἀπηλλάχθαι τῆς χαρικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστάναι. Sic & apud Thucydidem exponitur Abhorrere, Alienum esse. Et ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι apud Herodianum Polit. interpr. Ab armis belloque remotissimi. ¶ Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare & Liberũ esse à re aliqua, de qua signif. vide in iis quæ sequuntur.

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Soluor: vt ἀπηλλαγμένοι δουλείας, Liberati sunt seruitute, Isocr. Sic Thucyd. lib. 3, πόλεώς τε αἰεὶ οὔσης πολεμίας ἀπαλλαγῶσι. Et φόβου ἀπαλλάξοντες, Xenoph. Pæd. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, Isocr. De pace. Et, πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. Olynth. 1. Ex Plut. autem in Numa citatur ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας pro Soluta sacerdotio. Et ex eodem in Quæst. Rom. pro eadẽ significatione, ἀπήλλακται τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Apud Isocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, Solutus his, vel potius, Qui hæc missa fecit. Ex Thucydide præterea affertur ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, pro Hæc sunt ab incommodis exempta. Sed malim, Hæc vacant incommodis: vt apud eundem lib. 3, καὶ οὐκ ἴσον αὐτοῖς τὴν χάριν ἀποτίσων, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacantem. Et lib. 1, τὰ δὲ ἡμέτερα, ὄντων τι αὐτῶν παρ' ἐκείνοις ἐμμεμψάμενοι, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem significatio ad proximè præcedentem reduci potest pro Liberari seu solui, si respiciamus ad quædam Latina loquendi genera: vt quum dicitur Solutum esse metu & Liberum esse metu, pro Vacare metu.

Ἀπαλλάττομαι, actiua signif. pro Dimitto, citatur in vulg. lex. ex Xenoph. Apud Euripidem certè inuenio cum accusatiuo etiam positum, in Medea, Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσω πόδα. vbi ἀπαλλάσσω πόδα puto esse (si exponatur ad verbum) Remoue pedem.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Discessus, Migratio. vt ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι apud Dionysium Halic. lib. 7, Migrare, Solum vertere. Apud Thucyd. autem ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, exponitur Alii ab aliis discesserunt, vel breuius, Dirempti sunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, apud Xenoph. Discessus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho (si modò is est illius.) Interdũ verò ἀπαλλαγὴ (vt apud Theophrastum) per se ponitur eadem signif. sicut & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάττεσθαι sine adiectione dicitur: & Latinè Decedere è vita, vel simpliciter Decedere. ¶ Ἀπαλλαγὴ, Liberatio, Exitus (metaph. signif.) Isocr. Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosth. Pro corona, οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. Vbi ἀπαλλαγὴ vulg. lex. ex Cic. interpretantur Perfunctio: quod mihi nullo modo placet: contrà verò voce Exitus aptè reddi posse videtur. Ibidẽ affertur ex canone 14 Concilii Antiocheni, ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως pro Decisio controuersiæ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγὴ, sed minus frequens.

Ἀπαλλακτικὸς, (q.d. Liberatiuus, seu Liberatorius) Liberãdi vim habens, Absolutorius, Plin. vt apud Dioscoridẽ lib. 3. cap. 83, στρόφων ἀπαλλακτικὸν, Vim habens liberandi torminibus. vel simpliciter, Liberans torminibus. Plinius lib. 28, cap. 6, Absolutorium eius mali dixit ἀπαλλακτικὸν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC aduerbium Ἀπαλλακτικῶς (q.d. Liberatoriè) quo vtitur Hesychius in expositione verbi proximè sequentis Ἀπαλλαξείω.

C. Δυσαπάλλακτος ET Εὐαπάλλακτος. Est autem Δυσαπάλλακτος, Quo vix seu difficilè liberari possumus. Εὐαπάλλακτος contrà, Quo facilè liberari possumus. Isocr. in Hel. encomio, τὴν δὲ πόλιν οὕτως αἰδουμένου ἤδη καὶ δυσαπαλλάκτου πράγματος ἠλευθέρωσεν. Ex Aristot. autem citatur De anim. lib. 7, δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων pro Difficilius partu liberantur. Idem in Problematis εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat quibus facilè liberamur, id est è quibus facilè expergiscimur. ¶ At verò Xenophon εὐαπάλλακτον ἵππον longè alio sensu dixit, ita scribens in lib. De arte equestri, ὁ γὰρ μικρὰ ἔχων γνώμονας, οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔτε ὁμοίως εὐαπάλλακτος γίγνεται. ea significatione qua dicimus Gallicè *une marchandise qui est de bonne despesche*. Quidam verterunt Reuendibilis, nec Latino verbo (vt opinor) nec tam generalem signific. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpretationem profero, quòd & in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum *despescher* aptissimè Græcum ἀπαλλάττειν & ἀπαλλάττεσθαι exprimat: vt quum ἀπαλλάττειν πρέσβεις dicitur pro *despescher les ambassadeurs*, id est, *leur donner leur despesche*. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δυσχερειῶν, *despesché & deliuré de fascheries*. Et vt ἀπαλλάττειν pro occidere quoque ponitur interdum, sic & Gall. *despescher*. Sic igitur & εὐαπάλλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certè eius verbali *despesche*. ET Δυσαπαλλακτία apud Platonem in Philebo, quod à Ficino vertitur, Difficultas reiectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίας esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν (neque enim dubiũ est quin hoc aduerbium aut dicatur, aut certè dici possit) id est Vix posse à se amittere [quod videlicet molestum est.] dixerat enim ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δὲ ἀπαλλάττεσθαι. Locũ, (quoniam altè repetendus esset) lectori ibi videndum relinquo.

¶ Ἀπαλλαξείω, (q.d. Liberaturio) Liberari cupio, Defũgi cupio. Thuc. lib. 1, ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Quum alioqui bello etiam Persico defungi cuperent. Idem lib. 3, πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα δ' ἂν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν, &c. id est, Alioqui à paupertate consueta liberari cupientes. Sed in edit. multis pro τινὲς legitur τινάς. quem errorem, licet crassum, non animaduertentes vulg. lexicorum consarcinatores, in crassiorem inciderunt: quippe qui annotauerunt dici ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Hesychius ἀπαλλαξείοντες exponit ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες (q.d. Liberatoriè se habentes) id est liberari cupientes.

C. Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. Hell. 1, ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis nauarchis, Quum alium alii subinde substituerent, successorémque alium aliũq;

Digitized by Google

mitterent, Bud. Et apud Suidam διαλλάξαι πόλεμα πρὸς A
ἀλλήλους. Et αἰτοῦ διαλλάξαι ζῆν. Plato De rep. lib. 10, Vitā aquilæ humana permutasse. Et lib. 2, ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pretio permutare & vendere. Ad quam signific. pertinere videtur quod ex Euripidis Alcest. affertur, ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρόν, vt sit Permutatione tribués. Vulg. lexica διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, à Plut. in Cicer. vita. Quæ expositio si vera est, ad illam mutandi significationem aliquo modo reduci poterit: vt videlicet sit q. d. Induere vestimentum ἐξημοιβὸν, vt Homerus loquitur: quod sonat mutatoriū. B
¶ Est autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cuius verbi aliam etiam significationem accipit διαλλάττειν, videlicet pro Præterire. Xen. Hellen. 4, ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν pro eodem dicit. Apertè autem verbo διαλλάττω in huiusmodi etiam locis subest aliqua mutationis significatio: quia quum præterimus locū vnum & in alium venimus, fit à nobis quædam locorum velut commutatio. Imò & Commutare in illa significatione aut certè illi affini videor mihi legisse. ¶ Διαλλάττω, Differo, Discrepo. Herodotus διαλλάσσοντες οὐδὲν οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thucyd. 3, ὁ γὰρ τοῦ διαλλάσσοντος τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, In discrepantia studiorum & voluntatum. Aristot. Ethic. 10, διαλλάττουσι δὲ οὐ μικρόν. Philo De mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animā à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν οἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel dissentimus. Hermog. διαλλάττει τινί, In aliquo differt. Porphyrius autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diuersa autem constructione à superioribus & paulum etiam diuersa significatione dixit Herodotus (vt habent vulgata lexica) διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi.

Διαλλάττω apud Xenoph. in Athen. pol. videtur significare Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαλλάττω, Reconcilio, καταλλάττω. Isocr. ad Philipp. καὶ διαλλάξαι τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus autem in Themistocle, pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττω σοὶ ἐκείνους. Fuerunt qui διαλλάττειν à καταλλάττειν ita differre putauerint, vt διαλλάττειν esset ad concordiā reducere opera tertii alicuius, at καταλλάττειν, absque illa etiam. Quod discrimen minimè obseruari scimus. Illam tamen esse causam addūt cur διαλλακτὴς quidem dicatur, non item καταλλακτής. Interdum διαλλάττω est Litem inter amicos dirimo ex compromisso, vt apud Demosth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρυνίωνα, testificantur se compromisso arbitros factos de Neæra quæ nūc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem & Stephanum. Bud.

Διαλλάττομαι signif. actiua pro διαλλάττω, Permuto. vt Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς πρήξιας. ¶ Et pro Differo: vnde διηλλαγμένος, Differens, Diuersus: vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς ἤθεσι διηλλαγμένα. ¶ Διαλλάττομαι, Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo: vt διαλλάττεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, Isocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττομαι πρός τι περὶ τούτων.

Διαλλαγὴ, Differentia. D. Halic. in Isocr. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκω. ¶ Διαλλαγὴ, Reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur. numero: vt ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est, quo & Isocrates vtitur. Διαλλαγὴ & διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro sententia compromissariorum iudicum. Bud. Cōment. pag. 239. G

Διάλλαξις, (minus vsitatum quàm διαλλαγὴ) Differentia, Discrepantia & Dissidium. Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles apud Plutarchum, in lib. Ad Col. ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων ἐστί. H

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Cōciliator. Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν: qua de re vide paulo pòst in Διαλλακτήριος. Demosth. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cuique arbitrium eius rei permittens. Vide Budæi Comment. pag. 238.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poeticum pro διαλλακτής. Vtitur autem hoc nomine διαλλακτὴρ Æschyl. in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ab Herodoto eadem signif. dicitur καταρτιστήρ.

Διαλλακτικῶς, in vulg. lex. εἰρηνικῶς, Composita discordia (ablatiuo casu) In primis autem lex. Conciliabiliter. Quædam verò διαλλακτῶς cum τ habent.

B Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, (q. d. Reconciliatorius, Pacificatorius) Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromissarios iurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, sed quasi amicitiæ iure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm. p. 238. Et διαλλακτήριος epithetum cuiusdam dei, Gregorius εἰς Ἀθανάσιον in fine, ζώγον, παρθένον, εἰρηνικὸν, καὶ διαλλακτήριον ἢ πομπαῖον.

c. 1. Ἀδιάλλακτος, ET Δυσδιάλλακτος, ET Εὐδιάλλακτος.

Ἀδιάλλακτος (q. d. Irreconciliabilis) Implacabilis, Cum quo rediri in gratiam non potest. vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demosth. Philipp. 4, & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, Capitalis hostis, & Capitales inimicitiæ, seu Capitale odiū. ET Ἀδιαλλάκτως, aduerb. q. d. Irreconciliabiliter, Implacabiliter, Capitali odio.

Δυσδιάλλακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Non facilè reconciliabilis, Difficilis reconciliatu. Non facilè placabilis. Cui opponitur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis.

c. 1. Ἀνταλλάττω, Contrà permuto, Muto in contrarium modum. Ἀνταλλάττεσθαι quidam exposuerunt etiam Variare, accipientes hoc Latinum verbum in neutra signif. D

c. 1. Ἐναλλάττω, Immuto. Bud. pag. 239. ex Aristot.

C. Ἐναλλάττω, Immuto, Permuto. Philo De mundo, ἀφεὶς μὲν οὖν ἐν ὁμοίοις τοῖς τόποις οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Sophoclem cum accusatiuo, in Aiace, ἐνήλλαξε δὲ τῷ τινὶ πρὸς ὑβρίζειν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. vbi exponitur Auertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno: & vsurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν & Ὑπαλλάττειν vide & Lucianum in Solœciste, pag. 435, in fine. Passiuum est Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Vnde participium Ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cuius ordo permutatus est, Inuersus. Et aduerbium Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato, seu commutato, aut Ordine inuerso. Naz. πολλὰ τῶν χειρῶν λεγομένων ἐνηλλαγμένως προφέρονται. Aliter accipitur apud Thucydidem, lib. 1. nam ὅσοι δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, exponitur. Ex nobis autem quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus. Pro quo Laurentius Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Atheniensibus dissociati sumus. Cuius erroris in mea Thucydidis editione admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam à me positam expositionem, sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem expositione facit & verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solùm exponatur Permutatio generali significatione, sed & pro Pretiū citetur ex LXX interpret. in lib. Reg. Differentiam præterea inter ἐναλλαγῆναι & καταλλαγῆναι vide apud Thucyd. schol. & Suidam.

Ἐναλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio, Commutatio. Ordinis permutatio, vel vicium. vt Budæus exponit. ET Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristoteles De part. animalium lib. 3, διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. ET Ἐναλλὰξ, Permutato ordine, seu inuerso. Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice versa, E contrario, vt interpretatur Budæus in hoc Aristotelis loco, ἐναλλὰξ τεθεῖσθαι τῶν ὑποκειμένων, τῆς μὲν, κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In vulgatis lexicis citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἐναλλὰξ τὸ πρὶν ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex Aristotele, qui de dentibus ita scripsit, ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύνωνται τρυβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. In iisdem lexicis habetur Ἀπαλλὰξ, quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum esse arbitror.

ET Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ loco Suidas συμπεπλεγμένως exponit, περιήγαγε δὲ εἰς τοὐπίσθεν ἐναλλάγδην τὼ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν συμπεπλεγμένας, κάτω δὲ τὼ πόδε συνδεδεμένους. Vbi significari puto quod Gall. dicitur *Les mains croisées.*

Ἐπάλλαγμα ET Ἐπηλλαγμένως aduerb. vide paulo antè in Ἐπαλλάττομαι.

C. Ἐξαλλάττω, Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, & ἐξαλλάττεται τὸ χρῶμα, passiua signif. Mutatur color. Apud Theophrastum Immutor & degenero, itidem absoluté. Vide Bud. Comm. pag. 600 & 601. |Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, sicut & διαλλάττω. Themist. in lib. 1 De anima, μάλιστα μὲν γὰρ μέρος ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, A pristina forma diuersum esse. |Ἐξαλλάττειν τῆς στρατιᾶς τὴν ἑαυτοῦ μοῖραν ex Thucydide affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, pro A naue huc abscedo. Ad quam signific. accedit quæ à Bud. datur ex Galeno τοῦ ἐξαλλάττειν, pro Transire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aiace, Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem seu variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, id est Cui sua mala semper in eodem statu manent. Scholiastes tamen exponit, ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in vulg. lex. exponitur, Ex malis non discedit, Malis non defungitur: sed constructio hanc interpr. nõ admittit. Ἐξήλλαγμαι, Immutatus sum, pro Diuersus sum, Differo. Dioscorides, ἐξήλλακται τοῦ κατὰ τὸ ἥμερον. Et particip. Ἐξηλλαγμένος, Diuersus, Differens, itidem cum genitiuo. Interdum verò cum πρός: vt apud Theophrastum De historia plant. lib. 4, καὶ πλεῖστα ἐξηλλαγμένα πρὸς ταῦτα. Interdum verò ἐξηλλαγμένος cum genitiuo, Abhorrens, Alienus. Isocr. De pace, καὶ πολὺ ἐξηλλαγμένοι τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένοι διανοίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος (sicut & παρηλλαγμένος) & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum. Vide Bud. pag. 601.

Ἐξαλλαγή, Immutatio, Diuersitas. A Budæo exponitur Immutatio & degeneratio apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, Comm. p. 601. ET Ἐξάλλαξις, itidem Immutatio, Diuersitas apud Strabonem.

C. Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum, Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες apud Aristot. dentes serrati, hoc est breuiores alternis & longiores. Quod ipse appellat etiã ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, scribens, οἱ χαυλιόδοντες δὲ πρὸς τὴν ἀλλήλων ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. |Ἐπαλλάττειν τῇ φύσει τῶν ἰχθύων apud eundem Aristot. De hist. an. lib. 2, Alternãtem naturam habere & quæ in piscium naturam quodãmodo transeat. Idem in Polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro eo quod est In vicinia esse & connnio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex eodem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις pro Inter se nõ cohærescunt. Et ex lib. 4 de gen. anim. συμφύεσθαι & ἐπαλλάττειν tanquã contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumpto: apud eundem Aristot in Pol. αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternãti potior sententia visa est. |Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, & loco alterius esse. vt apud eundem de vitæ breuitate ἐπαλλάττει τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. 600. 601 & 602. |Ἐπαλλάττειν item actiuum cum accus. vt apud Aristot. De animal. lib. 2, ἐπαλλάττει τοὺς καρχαρόδοντας τοὺς ὀδόντας τοὺς ἐξῆς ἰσοῦ. Quæ Gaza interpr. Quorum sunt dentes serrati, series acutorũ dẽtiũ mutua insertione pectinatim se cõstipat. Greg. καὶ ἡ μὲν ἀμβλεῖα ποιεῖ τὰς κοίλας τας ἐξαγώνια καὶ ἀπαντὰς συνεχεῖς ξυμβαίνουσα, καὶ τὰς δὲ τοὺς τῇ γωνίας ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis euarians. Bud. p. 600.

Ἐπάλλαξις, Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus, Alterius vicissim & alterius motio indiscreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις, Celerrimus motus duorum digitorũ, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. pag. 602. In vulg. lex. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exponitur etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati.

Ἐπαλλάξ pro signif. τοῦ ἐναλλάξ in iisdẽ lex. affertur ex Xen.

c. 2. Ἀνεπάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non alternans, Seriem continuam habens. Aristot. De anim. lib. 2, de dentibus loquens, ζῷα ἀνεπάλλακτα vocat quibus sunt dentes continui, vt bos, equus, &c. Vide paulo antè ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

C. ΚΑΤαλλάττω, Commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quam vide paulo póst. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum & pro Concilio. Aristot. OEcon. 1, καταλλάξει αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum datiuo personæ apud Paulum epist. 2 ad Cor. cap. 5, ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Quã constructionem sequens & Chrysostomus dixit, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Budæo καταλλάττειν exponitur etiam, Ad concordiam & contubernium adducere, in hoc Gregorii loco, καὶ οὕτως τοὺς βίους ἄρσενα καταλλάξειν ἀλλήλοις καὶ συνοικίζειν. |Pass. itidẽ voce & signif. Καταλλάττομαι, Recõcilior, Redeo in gratiã: diciturque itidem καταλλάττομαι πρός τι (quæ constructio citatur & ex Thucydide) & καταλλάττομαί σοι: vt καταλλαχθεῖσά σοι, Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autem in Aiace, — θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpositionem ἀπό.

Καταλλάττομαι, signific. actiua, Commuto, Permuto. Aristot. Ethic. 3, de militibus loquens, τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, B. interpr. Exponitur ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio. & subiungitur ex Dinarcho καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. |Ponitur (inquit) & pro Addico, Vendóque & A me alieno. Herodianus lib. 1, ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθε.

Καταλλαγή, Commutatio, Permutatio. Aristoteles OEconomicωn. 1, τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. |Item, Reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. |Apud Philonem καταλλαγὴ exponitur Redintegratio, in hoc loco De vita Mosis lib. 2, σώματα ὑπολειπόμενα πρὸς καταλλαγὴν καιρὸν τὸν αὖθίς ποτε ζωπυρουμένων. Sed vereor ne aliud hîc quàm καταλλαγὴν Philo scripserit.

Καταλλάγδην, Per commutationem seu permutationẽ. In vulg. lex. redditur Mutuò, Vicissim, E conuerso. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην suprà.

Καταλλακτικός, (q. d. Reconciliabilis) Reconciliatu facilis. qua in signif. idem sonabit quod εὐκατάλλακτος quod mox sequetur, & εὐδιάλλακτος quod paulo antè præcessit. Ex Aristot. citatur pro Placidus & Facilis. Fortasse autem καταλλακτικὸς significare etiam potest pro Ad reconciliationem seu ad reconciliandum aptus, seu efficax. q. d. Reconciliatiuus.

c. 1. Ἀκατάλλακτος, (q. d. Irrecõciliabilis) Qui recõciliari nõ potest, Quocũ rediri in gratiã nõ potest, Implacabilis. ET aduerb. Ἀκαταλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos prosequitur. Eadem signif. supra ἀδιάλλακτος & ἀδιαλλάκτως.

c. 2. Δυσκατάλλακτος ET Εὐκατάλλακτος, opposita, Difficilis reconciliatu, & Facilis reconciliatu, Placabilis, Implacabilis. Eadem significatione suprà δυσδιάλλακτος & εὐδιάλλακτος.

c. 1. Ἀντικαταλλάττομαι, itidem vt καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Iungitur autem præpositioni ἀντί. vt Aristoteles Ethicωn 8, ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Antiphon, τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Sed hi duo loci perperam in vnum confusi leguntur in Commentariis Budæi. qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpretatur Comparare in hoc Isocratis loco in Archid. καλλὸν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obstet quominus & hic Commutare interpret. Idẽ Isocr. cum ὑπέρ iũxit, ad Philippum,

ὑπὸ ἄλλου μηδενὸς ἀντὶ ζῆν ἀντικαταλλάσσεσθαι, &c. Iungitur & genitiuo sine præpositione, pro Compensare: vt ἀντικαταλλάσσομαι τὸν ἐκείνου, Hoc compenso cum illo. Item Mercari, apud Herodianum, ἀπὸ χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενοι τὴν ἀρχήν. Quæ huius constructionis exēpla à Budæo afferuntur. Reperio autem cum eadem constructione, & in illa commutandi significatione apud Demosthenem Philipp. 1, μηδὲ ἀντικαταλλάξασθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Vbi obserua idem planè loquendi genus quale illud ex Dinarcho paulo antè allatum, per verbum ἀντικαταλλάττεσθαι. Dicit enim, μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς χάριν τῆς νόμων, &c. Ex Maccab. autem lib. 1 affertur ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν pro Vitam pecunia redimentes. Afferturalia præterea constructione positum hoc verbum apud Aristotelem Magn. moral. lib. 1, πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ἢ τιμήν, &c. illius vice nanciscuntur aut honorem, &c.

Ἀντικαταλλάττομαι passiua etiam significatione in vulgatis lexicis citatur ex Aristotele Magn. moral. lib. 1, ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονή, Voluptas commodo rependitur, seu compensatur. Et ex lib. 1, τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τοῖς παρ' ἄλλοις, vt quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios.

Ἀντικαταλλαγή, Commutatio. Item, Commercium, Emptio, Mercatio: vt verbo ἀντικαταλλάττεσθαι mercandi etiam significatio data fuit.

c. 1. Ἀντικαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremptam & solutam sarcio, & amicitiam reduco. Vide Bud. Comment. pag. 598.

C. ΜΕΤαλλάττω, Muto, Immuto. Thucydides lib. 8, pag. 184, ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Isocrates autem μεταλλάττειν φίλους dixit ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, vt Latini Vitam cum morte commutare, pro Mori (relinquentes tamen subaud. illa Cum morte) vt Isocrates Archidamo, ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Euag. Sed sæpe subaudito illo etiā accusat. vt Polybius lib. 2, Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, Δημητρίου τῷ μετηλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plutarchus, τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, quod est ad verbum Mutare aliam regionem (quasi dicas Suam regionem cum alia commutare) pro Migrare è sua regione, E sedibus suis migrare. Antiph. εἰ δὲ προθυμοῦντο ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est Inuerso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλάττομαι, vide in proximè præced.

Μεταλλαγή, ET Μετάλλαξις, Mutatio, Immutatio. Xenophon Pædiæ 6, ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις τῶν σημάτων. Apud eundem Hellenicῶν 7, ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, οὐκ εἰρήνης ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athenæum citatur Anaximenis liber inscriptus βασιλέων μεταλλαγαί: vbi μεταλλαγαί significare puto Mortes (quo plurali vtitur & Cicero Tusculanarum 1) vt perinde sit acsi inscripsisset βασιλέων θάνατοι.

C. ΠΑΡαλλάττω, Alterno, Alternatim seu permutatim vario, Alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλοις τοὺς ὀδόντας apud Aristotelem, id est, Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Vbi obserua iungi accusatiuo. Habet autem rursus παραλλάττω & aliam verbi Alterno significationem, neutraliter positum, apud Isocratem in Euagora: vbi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Idem autem vsus verbi ἐπαλλάττειν suprà ostensus fuit. Vide Bud. pag. 603 & 604.

Παραλλάττω accusatiuo itidem iunctum, Prætereo, (locum aliquem videlicet) Pertranseo. Quibus verbis subest & aliqua mutationis significatio (vt in διαλλάττω antea dictum est, & in μεταλλάττειν pro Migrare) quum enim prætereuntes locum vnum venimus in alium, tunc à nobis loca velut commutantur. Xen. Hell. 5, ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic apud Synes. καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρημείψαμεν, Præteriimus, vel Superauimus. Sed & pro Superare id est Vincere, Aristot. Meteorol. 1, πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ significatio à prætereundi significatione non recedit: quum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longè à tergo relinquere. In vulg. lex. affertur ex Cebete Thebano, τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Præuertunt, Anteuertūt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττει τὸν τόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, id est, Auertit se ab eo, & mutat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τοὺς δὲ φρουροὺς κοιμωμένους, pro Vigiles fugiens. Ibidē citatur ex Plutarchi Romulo, παρήλλαξεν εἰς μοναρχίαν pro Demutauit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. in suo lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo & transeundi significatio inest. nam quum degeneramus, ex vno in alterū transimus. ‖ Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quàm constitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrauerunt. Plato in hac etiam significatione iunxit accusat. εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῆς αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positū pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario. Theophr. De hist. pl. lib. 6, ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπαίρου πολὺ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarch. in Dione, γυναῖκα μηδὲν ἡρωΐνης πραγμάτων παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει sine casu pro Refert, id est, Differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr. Vide Bud. pag. 604, vbi addit παραλλάττειν significare etiam κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν, id est, ex parte simile esse, ex parte differre: vel aliquatenus simile esse, &c. Nam κατά τι vtroque modo posse reddi existimo. Idem verò in hoc Theophr. loco lib. 6, πλεῖστον γὰρ εἶναι δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, & nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque in hoc libri septimi loco, τὸ δὲ πλεῖστον παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, verbum παραλλάττει est Variat (id est Variè enascitur) pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passiuum, à quo participium præteriti παρηλλαγμένος pro Differens, cum genitiuo: sed frequētius absque casu pro Inusitatus (sicut & de ἐξηλλαγμένος suprà dictum fuit) Diodorus, παρηλλαγμένοις τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo pòst ἐξηλλαγμένους dixit. Lucianus, ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον τὸ ἔθος. Apud Gregorium autem, τί, τί τῆς διαίτης σώμασιν ᾧ γεγονέναι συνῴσεται καὶ παρηλλαγμένον pro Alienū, abhorrens & incommodum, Bud.

Παραλλαγή, ET Παράλλαξις, Differentia. Theophr. de rosis loquens, τινὰ παραλλαγὴν τινὰ λειότητος καὶ ὀσμῆς, nonnullam diuersitatem habent. Sic apud Platonem in Politico, παράλλαξις, Differentia. Et apud Basilium παραλλαγαὶ & διαφοραὶ pro eodem. In vulg. lex. exponitur etiam Alternatio, id est per vices mutatio. ‖ Παραλλαγὴν Plato pro hallucinatione etiam & aberratione dixit, vt scribit Bud.

Παράλλαγμα, Idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας pro Vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλάξ, (quod & ἐναλλάξ) Alternis, Alternatim. Item Alternante, seu alternata serie, vt loquitur Seneca. Apud Thucydidem, πέντε παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aiace, ἔρωτι παραλλὰξ ταῦτα, hæc vicissitudinem habent. Vide Bud. Comm. pag. 604, 605.

c. 1. Ἀπαράλλακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Non differens, Non euarians, Per omnia similis, οὐ παρηλλαγμένος: vt apud Gregorium εἰς ἀδιάβλητα Christus dicitur τὸ ὁμοιωμάτου τοῦ ἀρχετύπου & ἡ μὴ κινουμένη σφραγίς, & ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών, id est Imago per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit Similitudo incommutabilis. ET Ἀπαραλλάκτως aduerb. Absque vlla differentia, Similiter per omnia, apud Damasc.

C. ΣΥΝαλλάττω, Paciscor cum aliquo, Contraho pactio- A
nes. (propriè autem paciscor, intercedente aliqua com
mutatione, seu permutatione) apud Aristotelem E-
thic. ἀλλ' οὔτως δεῖ εἰπεῖν ἐς τὰ πίστει συναλλάξαντας, qui
bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eun-
dem συναλλάττειν & διαλύεσθαι, contrahere pactiones &
contractas dissoluere. Συναλλάττω generaliori signi-
ficatione (vt apud Latinos Commercium habere cum
aliquo) pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque
adeo pro Verba facere, apud Sophoclem in OEdipo,
— μὴ ξυναλλάξαντά τῳ. Vide Budæum pag. 619: vide & B
Συναλλαγὴ paulo post. ‖ Συναλλάττω, Coniunctio-
nem cum aliquo concilio, vel simpliciter Concilio. So
phocles, Εἴ τις τι τῆς σῆς ἦν συναλλάχθεις ἐμοί. Et apud Euri-
pidem συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & pro Reconci-
lio: vt Thucyd. lib. 1, ἀλλ' ἐς τι φθάσαντες δύο μόνοι συναλ-
λάξαι σφίσι. Et apud eundem passiuũ Συναλλάττεσθαι, Re-
conciliari.

Συναλλαγὴ, Commerciũ: Item Conciliatio. Apud Soph.
— ἐν ξυναλλαγῇ λόγου exponitur. In cõmercio sermonis.
Sed malim ad verbum In commutandis verbis: Sic e- C
nim Latini dicũt Commutare verba cum aliquo. Quo
etiam modo συναλλάττειν malim interpretari suprà,
quàm cum Budæo, Verba facere. ET Συνάλλα-
ξις, idem. Citatur & pro commutatione, ex Platone De
legibus.

Συνάλλαγμα, Commercium, id propriè quod permuta-
tione exercetur. Itẽ, Contractus. Vlp. Contractũ autẽ;
id est vltro citróque obligationem, quam Græci συνάλ-
λαγμα vocant: veluti emptionem, venditionem: loca-
tionem, conductionem: societatem. Aristoteles Ethic. D
5, duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια & ἀκούσια, id
est voluntaria & non voluntaria: voluntaria esse tra-
dens, vt emptionem, venditionem, fœnerationem &c.
non voluntaria, vt furtum, homicidium, veneficium.
Vbi Budæus συναλλάγματα vertit Commercia, quum
potius (vt quidam annotarunt) generaliori voce a-
ctiones verti debuisset.

Συνάλλαγμα, peculiari significatione γαμικὸν συμβό-
λαιον, vt scribit Hesychius. nam repono apud eum γαμι-
κὸν pro σημικόν. Ad hanc autem significationem perti- E
net ille Euripidis locus paulo antè citatus, συναλλαχθεῖ-
σα γάμοις. Ab eodem Hesychio exponitur & συνάλλαξις.

HINC Συναλλαγματικὸς, q.d. Commercialis. Vel, Ad cõ-
tractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur. ET
Συναλλαγματικῶς, Per cõmercia, vel Per synallagmata,
id est contractus.

Συναλλακτὴς, Conciliator. A Basilio autem pag. 183 (inquit
Budæus) pro consorte & socio negotiationis poni vi-
detur, vel simul contrahente, id est paciscente.

ET Συναλλακτικὸς, Conciliatiuus, Ad conciliationem F
pertinens, vel Ad conciliãdum aptus seu efficax. Item
Commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος, commercialis
lex, id est ad commercia pertinens, vel ad contractus.
in vulg. lexicis malè vno in loco Συναλλκτὴς, in altero
Συναλλακτὴς ponitur: quasi vtrunque dici possit: quum
contrà illud prius ex manifesto errore prodierit.

C.a. Ἀσυνάλλακτος, Cum quo contrahi vel commercium
haberi non potest, propter morositatem videlicet vel
improbitatem. A quibusdam redditur Insociabilis ex
Liuio, non malè. Ἀσυνάλλακτος dicitur etiam Cui G
nihil est commercii cum vita ciuili, quales decet esse
τοὺς μοναχούς: vt inquit Budæus, citans ex Basilio, ἄοικον,
ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. ‖ Ἀσυνάλλα-
κτος exponitur etiã, Qui recõciliari non potest, Impla-
cabilis. (vt συναλλάττειν pro Reconciliare à Thucydide
sumi dictum est) atque ita fuerit idem quod ἀδιάλλα-
κτος & ἀκατάλλακτος suprà posita. ET Εὐσυνάλλακτος
(cõtr. τοῦ ἀσυνάλλακτος) apud Plutarchum, Cum quo fa-
cilè commercium haberi potest.

C. Ὑπαλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galenum pro Muto H
identidem: vt ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον. Gre-
gorius in Iulianum, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων εἰς εἴ-
δεα, id est In alias aliásque formas immutans. ‖ Ὑ-
παλλάττω sæpe etiam pro ἀντιπαλλάττω, id est Vnum loco

A alterius pono, seu exhibeo. Vide & in Ὑπαλλαγὴ proxi-
mè sequente.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur
schema per quod oratio immutata & inuersa vice seu
serie profertur, vt Dare classibus austros, pro Dare clas-
ses austris.

Ὑπάλλαγμα, Commutatio subsidiaria, Res succedanea
& quæ vicem alterius præbet, quasi τὸ ἀντιβαλλόμενον.
Aristot. Ethic. 5, οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέ-
γονε κατὰ συνθήκην, Est nũmus veluti pro indigẽtia succe-
B daneus, hominum instituto & ciuili consensu. quia suc
cedit loco rei qua nobis opus est.

Ὑπαλλακτικὸς, Permutatiuus, Alternatiuus. vt ὑπαλλακτι-
κὴ στάσις apud rhetores, Status causæ alternatiuus.

C.a. Ἀνθυπαλλαγὴ, Commutatio mutua: vt apud gramma-
ticos ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων, Mutua commutatio casuum,
Casus vicem inter se mutuã præbentes: vt si genit. pro
accusat. & vicissim accus. pro genit. ponatur.

Α'ΛΛΟΙ͂ΟΣ, ου, ὁ, Alius atque alius, Diuersus, Varius;
Homerus, Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, id est,
C Diuersus ab eo qui eras antea. Plato Apologia, εἰ μή τι
ἐπράττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, Nisi quid agebas diuersum à
vulgo.

Ἀλλοιότερος, comparatiuus apud Thucydidem, pro
positiuo ἀλλοῖος. lib. 4, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐ-
γένοντο τὰς γνώμας, alius voluntatis, vel alio animo fue-
runt quàm antea. μετεβλήθησαν τὴν προαίρεσιν, scho-
liastes.

Tradiderunt quidam ἄλλοιος etiam scribi, acuto no-
tata antepenultima: sed aliquod exemplar minimè fi-
D de dignum sunt sequuti.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, Diuersitas. Exponitur etiam Variatio à
Budæo.

¶ Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Diuersum reddo, Immuto, Va-
rio. Et Ἀλλοιοῦμαι, passiuum, Immutor. Xenophon
Pædiæ 3, γνώσεσθε ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι πολλάκις εἰς ἀρχὰς καὶ
τῆς κακῆς ἀνδρεῖας ἀλλοιοῦταί τι. Plato Politicῶn 2, πάσ-
χει ἀλλοιοῦταί τι καὶ κινεῖται. Budæus ἀλλοιοῦσθαι ait inter-
dum significare, Aliud atque aliud fieri. Sic & ἀλλοῖος
Alius atque alius à nobis antea expositum fuit. Thu-
E cydides lib. 2, ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari a-
nimo, Non esse eodem animo quo antea: vt ἀλλοιότεροι
τὰς γνώμας paulo antè ex eo citauimus. Sic μεταβάλλειν
interdum absolutè vsurpant Græci.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant
hanc esse inter ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, τροπὴν differentiam,
vt ἀλλοίωσις propriè dicatur Mutatio à meliori ad dete-
rius: μεταβολὴ contrà: τροπὴ verò è mediocri statu siue
ad potius siue ad deterius transitio. Sed hanc differen
tiam ratam non esse autorũm exẽpla probãt. Am-
F monius ἀλλοίωσις vult ab ἑτεροίωσις differre quòd ἀλλοίω-
σις sit non solùm μετασχηματισμὸς, sed etiam mutatio
vnius sententiæ in aliam: ἑτεροίωσις autem, vnius colo-
ris in alium mutatio dicatur. Intelligit verò per μετα-
σχηματισμὸν (vt opinor) formæ immutationem. Vide
Eustathium.

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, Mutabilis, Mutationis capax, Mutari
aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, Immutatorius, Immutatiuus, Ad immu-
tandum aptus. ἀλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria poten-
G tia, vt à Gaza vertitur, Problem. Aphrod. lib. 1. Facultas
illa (vt exponitur in vulgatis lexicis Græcol.) quæ cibũ
attractum aduocatúmque per virtutem quam vocant
ἑλκτικὴν, perficit digeritque.

C. Ἀναλλοίωτος, Immutabilis, seu Inuariabilis, Qui immu-
tari seu variari non potest, in quem non cadit immu-
tatio. ET Δυσαλλοίωτος, Qui vix vel difficilè im-
mutari potest, apud Alex. Aphrod. Huic opponitur
Εὐαλλοίωτος.

Α'ΛΛΟ'ΤΡΙΟΣ, ου, ὁ, Alienus. Æschines contra Ctesi-
H phontem, Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς
πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, sed
tanquam de propria ciuitate deliberare. Odyss. α, — ἢ ἔμ-
πορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In naui aliena, In naui
quæ alius sit nõ tua. Od. α, οἳ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδ-

δοκεῖν ἀλλήρος. Cicero ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res secundas: & ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ex malo alterius.

Ἀλλότριον, Alienum, id est abhorrens, Non consentaneum. Demosthenes Pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, Nihil agens alienũ neque à sua patria, neque à suis moribus: vel, Nihil dissentaneum, Nihil discrepans à suis moribus. Idem Philipp. 2, εἴτ' οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτῃ καὶ τῇ συνηγορίᾳ ἔχοντα. ‖ Ἀλλότριον, Diuersum, Diuersam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐρανίης ἀλλότριον, Aqua diuersam naturam habens à fonte terrestri, id est, A fontis terrestris aqua.

Ἀλλότριος, Alienus, eo sensu quo à Cicerone Alienus homo coniunctissimo & amicissimo opponitur: & Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 3, Εὑρὼν ἀλλότριον, παρορῶμεν συγγενεῖς. Plato in Symposio, ὥστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς [πατέρα καὶ μητέρα] ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ, καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Ex Herodoto autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotissimo est necessitudinis gradu. ‖ Apud Homerum ἀλλότριος φὼς exponitur Externus vir, à nonnullis hostis: Od. π, Αὐτίκ' ἔπειτ' εἰπεῖν ἐμοὶ κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς. & Od. σ, Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁμοιώμενος ἀλλότριος φώς. Quòd si accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, id est Hostis: finitimam habebit significationem ei quæ est apud Demosth. vbi ἀλλότριόν τι videtur sumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ volũtatis, aut (duobus verbis) Aliquid alienationis: Pro corona, οὐδὲν μὲν ἐπεπράχει πω τότε τοῦ πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας.

Ἀλλοτρίως, aduerbium, Alienè. ‖ Pro Alieno animo frequenter capitur, oppositum habens οἰκείως. Isocrates ad Philippum, πάντη τοὺς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχειν, πρὸς δὲ τοὺς ἀλλοτρίως διακειμένους. Idem in Panathenaico, ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Est igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo esse ab aliquo, vel Alienum animũ ab aliquo habere. Quorum loquendi generum vtroque vtitur Cicero.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, Alienitas, si Latinè dici posset. sumitur autẽ fere pro alienitate animi, vt ἀλλοτρίως pro Alieno animo. Sed à Latinis dicitur Alienatio animi, vel abalienatio: non alienitas. quum tamen ἀλλοτρίωσις respondeat potius nomini verbali alienatio, ἀλλοτριότης autem nomini alienitas, si dici posset. Plato ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρὸς σε, alienationem à te animaduertisti in me. Demosthenes Pro corona, ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβαλέσθαι κατέστησεν. Plutarchus in Alexandro, τῷ δὲ Καλλισθένει συνῆψε τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per se non addito genitiuo animi, siue abalienationem dicunt iidem Latini.

C. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ, Qui alienã procurationẽm sibi sumit, vt Budæus vertit apud Areopagitam. D. Petrus epist. 1, cap. 4, μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεύς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιός, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Vbi verti solet, Alienarum rerum inspector. quod & sonat, vtpote compositũ ex ἀλλότριος & ἐπίσκοπος.

C. Ἀλλοτριονομέω. F. ήσω. Alieno more viuo, id est, Alienas leges imitor, Theodoro in lib. De mensibus. Bud.

C. Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo, aut, Aliena negotia curo, vt ille apud Horatiũ. Est Dionysio (inquit in Comm. Budæus) ἀλλοτριοπραγεῖν, Aliena curare: cui opponitur οἰκειοπραγεῖν.

Ἀλλοτριοπραγῶ, Res nouas molior, Descisco, Fide decedo, inquit ibidem Budæus, citans Polybium.

– Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, Alienarũ rerum tractatio, siue curatio. A Budæo exponitur Aliena ab vnoquoque actio. Vtitur autem Areopagita.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, Apud Plat. De rep. 4, idem quod ἀλλοτριοπραγία.

C. Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliena comedens, Aliena viuens quadra. Poeta quidam apud Athen. lib. 4, μαστιγίας, κόβαλος, ἀλλοτριοφάγοι.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ, Aliena comedo, ἀπομύζειν δηπώ, Eustathius.

C. Ἀλλοτριοφθονέω, ῶ, Alienis inuideo. Bud.

¶ Ἀλλοτριόω. F. ώσω. P. ωκα, Alieno, Abalieno, Alienũ m reddo. Xenophon Pædiæ 6, ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν. Thucydides, ἀλλοτριοῦντες σώματα τὴν πόλιν. vbi vertunt quidam, Exterminantes è patria corpora. Fortasse ἀλλοτριοῦντες pro ἀποστεροῦντες simpliciter capi possit, vt ἀλλοτριῶσαι scholiastes alicubi exponit στερῆσαι.

Ἀλλοτριοῦμαι, passiuum, Alienor, Abalienor. ἀλλοτριωθῆναι Ἑλλήνων, apud Demosthenem. ἀλλοτριωθεῖσι τοῖς Ἀθηναίοις citatur ex Thucydide pro Alienata ab Atheniensibus. Sunt & qui Secedo exponant apud Demosthenem.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, Alienatio, Abalienatio. ‖ Thucydides lib. 1, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, Non similis est priuatio, sequendo scholiasten, qui ἀλλοτρίωσις exponit στέρησις.

C. Ἀπαλλοτριόω, ῶ, F. ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἀλλοτριόω magis ad verbum sit Alieno, ἀπαλλοτριόω, Abalieno. Aristoteles Rhetoricῶn 1, ὅρος δὲ ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐνταῦθα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι ὥστ' ἐφ' αὑτῷ εἶναι τὴν χρῆσιν τοῦ τι οἰκεῖον εἶναι, ὅταν ἐφ' αὑτῷ ᾖ ἀπαλλοτριῶσαι. Vbi ἀπαλλοτριῶσαι est abalienare vel alienare, id est Quod propriũ est facere vt sit alterius, Dominium rei alicuius à nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere & alienare copulauit, Verrina 7, Et pretio paruo ea quæ accepisset à maioribus, vendidisse atque alienasse. Aristoteles ἀπαλλοτρίωσιν, id est Alienationem, diuidit in vẽditionem & donationem. Ecclesiastici cap. 11, iungitur hoc verbum cum accusatiuo & genitiuo, accusatiuo personæ, genitiuo rei: in fine, ἐνοίκισον ἀλλότριον, καὶ διαστρέψει σε ἐν ταραχαῖς καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, id est, alienabit te ab iis quæ tua sunt. id est, te priuabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Passiua vox est Ἀπαλλοτριόομαι, οῦμαι, Abalienor, Alienor vnde ἀπηλλοτρίωται, Abalienatum siue alienatum est. In vulgatis lexicis exponitur Exoleuit. Ibidẽ ἀπαλλοτριόω explicatur, E natura pello, E statu moueo, Immuto, Remoueo. Sed harum significationum exempla desidero.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Aristoteles post illa verba quæ modò protuli, subiungit, λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν. id est, Appello autem alienationem, donationem & venditionem.

ἈΛΛΗΛΩΝ, genitiuus: ἀλλήλοις, datiuus, ἀλλήλους, accusatiuus. nam singulari numero caret hoc nomen, & nominatiuo atque vocatiuo pluralibus. Latinè interdum per aduerbia Inuicem aut Mutuò, interdum per nomina, Alter alterum: aut Altera alteram, si sit ἀλλήλας fœminini generis, vel ἀλλήλας vel ἀλλήλαις. Plato in Protagora, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβ. &c. id est (Cicerone interprete) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri. Ex qua interpretatione apparet etiam legisse ita Ciceronem hunc Platonis locum, ponendo καὶ post ἀλλήλοις, non ante. Iliad. ρ, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Alter alterius euitantes tela, & Odyss. χ, Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii super alios fusi erant. accipiendo fusi vt quum dicitur Fusus per herbam. Plato in Timæo, καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται, καὶ κατὰ ταὐτὸν ἀλλήλων, Cicero reddit, Alii alios vincunt vicissimque vincuntur. Sic ἀλλήλοις exponit scholiastes Thucydidis ἄλλος ἄλλῳ. Isocrates, οὗτοι μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις τὰς διαδοχὰς ποιούμενοι, Hi sibi inuicem succedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, Se inuicẽ intuentes, vel Mutuò se intuẽtes. Nõnũquã & per Inter se exprimitur hoc nomen: vt apud Isocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, Opinionibus inter se dissidere. Sic Cic. in Timæo Plat. κατὰ τὰ ἐναντία ἀλλήλοις ἰέναι interpretatur, Moueri contrariis inter se cursibus. Ibidem hæc, ξυνάψας αὐτοὺς τε καὶ ἀλλήλοις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς, ita vertit, Vt & ipsæ secum & inter se ex commissura quæ eregione esset iungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba

quibus iunctum hoc nomen his atque illis modis potest reddi. vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant se mutuò, vel inuicem, vel, Mutuo se amore prosequuntur, Amant inter se. Sunt etiam qui vertant, Amant se vicissim: sed hi viderint. ‖ Nonnunquam & per Vltro citróque vertimus hoc nomen, vt δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, vltro citróque mittunt munera. A

Iungitur hoc nomen sæpe etiam cum præpositionibus: vt σὺν ἀλλήλοις, Mutuò, Inter sese. Gregorius, καὶ πρὸς ἦλθεν ἄρτι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων. de se & Basilio loquens. Et μετ' ἀλλήλων, vt σὺν ἀλλήλοις. Aristoteles, ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶναι. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, vt τοὺς ἐξ ἀλλήλων παιδοποιουμένους Xenophon appellat coniuges. B

Ἀλλήλοις συναφαῖς pro ταῖς ἀλλήλων Aristoteles dixit, in lib. De mundo, ita scribens (si mendosus non est locus) μεγάλοις ἐκλαμβάνεται κόλποις ἀλλήλοις συναφαῖς.

Ἀλλήλους pro ἑαυτοὺς dixisse Thucydidē annotat eius schol. quum tamen alioqui diuersa significare soleant. nam aliud est ἀλλήλους ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, vt docet & Eustathius. C

Ἄλληλα etiam dicitur genere neutro, vt ἀλλήλους masculino, ἀλλήλας fœminino. Synesius, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Quid populo & philosophiæ inter sese? id est, Quid populus & philosophia commune habent? Vsurpatur & alio modo πρὸς ἄλληλα: vt quum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα, id est Mutuo respectu dici, Dici habito respectu vnius ad alterum. τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα Quintilianus exponit lib. 5. cap. 10, Quæ ex rebus mutuam cōfirmationem præstantibus ducuntur: Cicero Ex rebus sub eandem rationem venientibus seu cadentibus. D

C. Ἀλλέγγυοι, Duo rei promittendi, Budæus in Commentariis. At in lexico scribit, ἀλληλεγγύους ὑπευθύνους in Pandect. dicuntur duo rei promittendi. Ex ἀλλήλοι & ἔγγυοι.

Ἀλληλέγγυον, ου, τό, Substantiuè positum, Mutua fideiussio.

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fideiussione, Inuicem fideiubendo. ἀλληλεγγύως δανείζειν, Versuram ita facere vt vterque mutuantium vtriusque sit fideiussor, & ita vterque aut omnes in solidum nomen conueniri possint. Bud. in Comm. E

C. Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, Mutua scriptio. Ἀμείβεσθαι λόγοις, inquit Eustathius, apud poetas, vbi personæ singulis versibus aut etiam breuius sibi inuicem respondent. quod & ἀλληλογραφία dicitur.

C. Ἀλληλοκτονεῖν, (tanquam ab ἀλληλοκτόνω) Mutuò se interficere, Mutuis vulneribus perire. Potest dici & ἀλληλοκτονοῦμεν, ἀλληλοκτονεῖτε, ἀλληλοκτονοῦσι: & sic in plurali aliorum temporum. Potest autem nominis ἄλληλοι vis & significatio commodissimè exprimi Gallico sermone, in quo dicitur S'entretuer. Vtitur autem verbo Græco Hippocrates in epistola ad Demagetum, ἀλληλοκτονέουσι ἄδοξα, βίῃ φεύγοντες. F

C. Ἀλληλομαχεῖν, Inter se pugnare. pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallicè S'entrebattre, composito verbo eodem modo quo Græcè. In præsenti autem singulari ἀλληλομαχῶ non videtur posse dici, habita quidem significationis ratione: nihilo videlicet magis quàm ἀλληλοκτονῶ. G

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen & verbū præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Budæus in suo lexico, sed sine explicatione.

C. Ἀλληλοτομεῖν, Inuicem secare. Ex Budæo in epistolis prioribus hæc citantur verba, ἀλληλοτομούμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυρηδόν, quæ & explicantur ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes, secundum quam expositionem ἀλληλοτομούμενοι esset pro ἀλληλοτομοῦντες. Quanquā potius dicendum erat Sese inuicem secantes. vel (retinendo passiui participii significationem) Quæ inuicem secantur, vel inter se secantur. H

C. Ἀλληλοτυπεῖν, Sese inuicem ferire, Sese mutuò ferire. Exponitur vulgò, Mutuo occursu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occursus significatio subest. Est enim ex ἀλλήλοι & τύπτειν.

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio (vt vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuò se ferire) si Latina lingua verbale hoc admitteret. Philo De mundo, ὧν [κόσμων] φθορὰν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀναθέντες, Quæ verba sic reddit eius libri interpres, Quorū [mundorum] ortum attribuunt corpusculis indiuiduis inuicem offensantibus, in occursúque implicitis.

C. Ἀλληλουχεῖν, Connecto, Coaduno. OEcum. in epistolā ad Romanos, ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοῖς προειρημένοις. Id est Connectit, inquit Budæus. Idem ἀλληλουχεῖν explicat etiam Mutuò se continere, vt fit in serie rerum: citans hæc ex scholiis in Areopagitam verba, τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μὲν ἐστιν ἑνούμενα καὶ ἀλληλουχούμενα, τὰ δὲ διηρημένα ἐν ἑτερότητι ἀσύγχυτα.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutam connexionem habens, siue cohærentiam. Iulianus Serapioni, Θεόφραστος δὲ περὶ τῆς ἐπιφύσεως τῶν δένδρων γράφων ὀκνεῖ ..., καὶ ὅσα ἀλληλούχους ἔχει ... πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων, &c.

Ἀλληλουχία, ας, ἡ, (inquit Budæus) Cohærentia mutua, Series rerum inter se connexarum, Dioscoridi. Dionysius Areopagita, αἱ ξυμμιξίαι τῶν ἑνωθέντων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοταγῶν. Idem, καὶ ἐστὶν ἡ διαδικασία ἰσοτης καὶ συνδεσμός, καὶ συνοχὴ τὰ ὅμοια τῇ κατ' αὐτὴν κοινωνικῇ ἀλληλουχίᾳ. Apud eundem Compages exponitur: vbi scribit, ὁ θεὸς πάντων ἐστὶ πλήρωμα καὶ συνοχεύς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic quod Cicero in Catone maiore dixit Cōpages corporis, Gaza ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit.

C. Ἀλληλοφάγοι, Sese inuicem deuorantes. Ab Aristotele ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ simpliciter ponitur (quod annotat Budæus) De hist. an. 8, πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τὰ γένη τὰ οἰκεῖα, ὥσπερ οἱ ἰχθύες.

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, Mutua deuoratio. quo vtitur & Herodotus: sed apud eum ἀλληλοφαγίη Ionico more scribitur.

Ἀλληλοφαγεῖν, γῶ, Mutuò sese deuorare. De piscibus præsertim dicitur. Aristoteles De historia animalium 8, ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ ὁ γόγγρος.

C. Ἀλληλοφθορεῖν, Sese inuicem corrumpere, seu perdere. ET Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, Mutua perditio, Mutua consumptio. Plato ἀλληλοφθορίας dixit de animantibus quæ se inuicem conficiunt.

C. Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, Mutuò se interficientes, Mutua cæde percuntes.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, Mutua cædes.

C. Ἀλληλοφυεῖς, Ex se inuicem enascentes, Mutuum ortum habentes.

C. Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Alius super alium, vel post alium: aut Alter super vel post alterum) Creber & continuus, vt quidem exponitur à Budæo in hoc Alciphr. loco, Epist. 24, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πολλὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν crebrum & frequentem lapsum. Apud eundem, τὸ δὲ πλημμελὲς ἐπάλληλοι καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exponitur Altera super alteram pœna. Ἐπάλληλοι itē plurali numero, Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, vt Politianus eleganter vertit in hoc loco Herodiani, lib. 1, ἐδεδούλωτο δὲ πάσαις αὐταῖς τὴν ψυχὴν ταῖς αἰσχίστῃ ... καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί, Quippe quem die nocteque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates grauissimo seruitio premebant. Possumus etiam (vt opinor) interpretari Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Apud Philonem in eodem illo opere ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ interneciones, & ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

Ἐπαλλήλως, aduerbium, Serie continua, & sine intercessione. Diosc. lib. 1, cap. 167, loquens de malis quæ Medica vocantur, φασὶν γὰρ ἐπὶ καρποφορεῖν δι' ὅλου τοῦ ἔτους

ἐπάλληλος: id est, Ita vt fructus nouus veterē excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermolaus, Ita vt antecedentem fructum subnascēs identidem occupet nouus. A

Ἐπαλληλία, Series continua & sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. In vulg. lex. Æternitas.

c.1. Ἀμετάλληλος, Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀμεταλλήλοις κύμασι. Basil. Crebris fluctibus. ‖ Interdum Ἀμετάλληλοι, Alterni, ἐξ ἀμοιβῆς. Bud. ET Ἀλληλαμοιβία, q.d. Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud.

C. Κατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ordine consentaneo compositus, apud Aristot. Item Congruus, vel Congruens, Consentaneus, Sibi respondens. Bud. Apud Artemidorum, κατάλληλος Proportione respondens, γλῶσσαι σύμμετρον δὲ κατάλληλον ἔχειν τῷ σώματι, καὶ τραχεῖς ἀπηρτισμένας, πᾶσιν ἀγαθόν. Idem in Comm. κατάλληλα (inquit) sunt quæ sibi ordine consentaneo respōdent. Apud eundē Aristot. πρὸς κατάλληλον opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, id est euariantibus, & ordine sibi vel inter se non respondentibus. Apud Polybium κατάλληλα aduerbialiter, τοὺς κατάλληλα ἐφεδρείας τάξεις, serie consequenti & sese ordine excipientes. Quod per nomen etiā dicunt κατ' ἄλληλα: sic & κατ' ἀλλήλους. Quorum exempla vide pag. 248. B C

Κατάλληλα φάρμακα apud Diosc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exponitur Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidē apud Chrysostomum τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes & conuenientes.

Καταλλήλως aduerb. (pro quo & κατάλληλα Polybium posuisse modò dictum est) Congruenter, Conuenienter, Cū quadam ordinis velut consequentia, vel Congruenti serie. Citatur ex Naz. εἰς καταλλήλως συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter vnà cum suis nominibus enuntiantur. D

Καταλληλότης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinisque competētia & concinnitas, Bud.

c.2. Ἀκατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Dissentaneus, Non habens respondentes inter se partes. Item, Incōcinnus, Concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. De mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἐστιν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα [?], id est Infirma & concinnitatis sibi consentaneæ expertia, inquit Bud. Qui etiam ἀκατάλληλα καὶ πολλῆς μεστὰ ταραχῆς apud eundem interpr. Dissentanea. Moschopulus solœcismum definit ἀκατάλληλον συμπλοκὴν τῆς λέξεων. E

Ἀκαταλλήλως, Incongruenter, Inconcinnè. Exponitur etiam ἀναρμόστως, sicut Hesychius ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον.

C. Παράλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo vide infrà. Παράλληλοι & Παράλληλα, Inter se composita, vt quæ sibi mutuò respondeant. Aristot. De cælo lib. 1, ἀκριβέστερα γὰρ τὰ παράλληλα ἡ αἴσθησις, exactior sensus est rerum quum inter se componuntur. vt τὰ ἦθος παρὰ τὸ βελτίστερον. Isocr. ἀεὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων αὐτῶν εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuim⁹ quæ de rebus vtrorumque gestis bellisque susceptis diceremus, horum res gestas cū illorum componendo. Ex cuius imitatione Plutarchus παράλληλα sua vocauit, hoc est, vitas illustrium virorū, quos binos quasi paria componit. Hactenus Budæus. Qui paucis interiectis addit, animaduertendū esse autores ferè aut aduerbialiter vti hac voce, vt fecit Isocrates: aut dictionem compositā soluere, & per accusatiuū loqui quē poscit præpositio: vt in exemplo Aristotelico superius citato. Ex quibus Budæi verbis colligim⁹ eum in illo Aristotelis loco scripsisse τὰ παρ' ἄλληλα αἰσθήματα. Sic autem apud eundem Aristot. in Probl. sect. 17, παρ' ἀλλήλους dicit, διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὑτοὺς μόνοι. Cæterùm quæ vocat Budæus Plutarchi παράλληλα, sciendum est ab ipso Plut. παραλλήλους βίους etiam appellari, in Pelopida, p. 1, δι᾽ ὧν ἡμεῖς ἐποιήσαμεν τοὺς ὁμοίους, παραλλήλους ἀναγράφομεν αὐτῶν τοὺς βίους. Non malè autem (meo iudicio) παραλλήλους hic esse dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐξεταζομένους. Est autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere solet contendere, vt Rhet. l. 2, Primùm igitur oportebit leges cō F G H

tendere, considerando vtra lex ad maiores, hoc est ad vtiliores & honestiores, ac magis necessarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Isocrate. Quod autem ad παράλληλα attinet aduerbialiter positum, idem Budæus alibi scribit παράλληλα significare etiam Alternis, Vicissim, vt in hoc Aristotelis loco De iuuentute & senectute, ἐὰν δὲ παράλληλά τις ποιῇ τὸ ἀφαιρεῖν καὶ τὴν ἐπίθεσιν. In vulgat. lex. ex eiusdem Plutarchi Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro aceruis similibus & æqualibus. Et ex Thucyd. παράλληλοι τοῖχοι, pro parietibus eregione inter se collocatis. Item ex Diosc. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter se spatiis surgentes.

Παράλληλοι, Circuli. Plinius lib. 6, cap. 33, Plura sunt autem hæc segmenta mundi quæ nostri circulos, Græci παραλλήλους appellauere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli sphæræ qui ad eundem polum constituti finiuntur. Hæc Plinius. Vulgò autem παράλληλοι κύκλοι exponuntur circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παράλληλα in sphæra, lineæ rectâ paribusque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallela (inquit vetus quidā scriptor excussus cum iis qui de limitibus scripserunt) id est alternæ rectæ lineæ nuncupantur quæ in eadem plana superficie collocatæ, atque vtrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At verò apud Dioscoridem παράλληλοι γραμμαὶ quidam lineas inter se æquales, quidam discurrentes lineas interpretati sunt.

Παράλληλος æquidistans exponitur à Bud. in hoc Polybii loco, ἅμα γὰρ τῇ κεφαλαιγγίας παράλληλοι τῆς ἀσπίδος τῆς ὀφρύσι τῶν καὶ πετρῶν. Ibidem affertur ex Strabone, ἀπὸ δὲ τῆς αἰγιαλοῦ παράλληλος ὁ Ῥίνος τῇ Πυρήνῃ. vbi tamē aliter accipitur.

Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exponitur Ex altera parte, vel Altrinsecus, epist. 139, ἀλλ' οὖς ἔχει κατοπτῶν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ἐκ παραλλήλου grammatici poni dicunt voces synonymas quæ velut inter se componuntur, vt πυρὸς ἴσως, & apud Hom. βάλλ' ἴθι.

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exponitur etiam Compositè, Comparatè. Aristot. De mundo, vbi loquitur de Deo, καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem & Δία & Ζῆνα, coram compositis nominibus altrinsecusque sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν. Si enim eregione quasi ἐν τῇ συνεχείᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quasi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι.

C. Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, Spatium quod lineis parallelis cōtinetur, Bud. ex Boethio. Idem Bud. ex eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex aduerso anguli & latera constituta sunt inter se æqualia. Affert & παραλληλόγραμμον σχῆμα ex Strabone, qui de Narbonēsi Gallia loquēs, scribit, ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πως ἐπί. Et ex eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ tabula est oblonga forma, vt idē Bud. scribit.

Παραλληλία apud grammaticos, literarum in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias, vt quum dicunt in δίδοσθε esse παραλληλίαν τῶν δ, ideóque dici δίδοσαι.

Παραλληλίζω, Compono inter se & comparo. Eustathius παρ' ἀλλήλοισι πίπτον (quod est apud Homerum Il. Δ,) postquā exposuit, ἐγγὺς ἀλλήλων, subiungit. Vnde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως. Sed pag. 437, παραλληλίζει & ἀλλήλαις ἐπισυνάζει pro eodem ponit. HINC Παραλληλισμὸς apud eundem paulo pòst, qui & ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμὸς ab eo appellatur: qui vel sententias similes, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλοι aut σύζυγοι, inquit, aut παράλληλοι: quæ vel per ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμὸς, (q.d. per identitatem, id est eiusdem vocis repetitionem) is quidem qui est ἐν συνθέσει, id est compositione, vt πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, id est appositione, vt ναίω ναίω, & πάλαι πάλαι, apud comicum (id est apud Aristopha-

nem: quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet comicũ. quod quidam non intelligentes παρὰ τῷ κωμικῷ interpretati sunt Apud comicos) Per ὁμοιότητα autem (id est similitudinem) fit παραλληλισμὸς, ἐν συνθέσει quidem, id est in compositione, vt γεώπεδον, μυθολογεύειν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, id est in appositione, vt λίαν πάνυ, & τυχὸν ἴσως. Plura vide pag. 437.

C. Ὑπάλληλος, Subalternus: vt ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι apud Aristotelem exponitur Artes subalternæ. Vocãtur autem & αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστῆμαι ab eodẽ. Et ὑπάλληλον quodcunque sub altero locatur, & alteri subest. Porphyr. in Isagoge, τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰδικωτάτων ἄχρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα, vt Agamemnon locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, & ita deinceps.

C. Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, vel potius Μισάλληλοι & Φιλάλληλοι plurali numero, Mutui osores, Mutui amatores, vel Mutuo odio se prosequentes, Mutuo amore se prosequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuũ odium, Mutuus amor.

¶ Ἀλλαλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. ἀλληλίζειν, inquit Hesych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam exposuerunt etiam, Non sibi constare in sermone, sed eum variare.

Ἀλληλίζεσθαι est eidem τὸ ἀλλήλοις ἐπιχειρεῖν: pro quibus reponi solet ἀλλήλοις ἐπιχειρῆσαι: vt sit Insidiari sibi mutuó.

ἍΛΣ, ἁλός, ἡ, Mare. Hom. Od. μ, — πέρης ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Apud eundem variis locis, πολιῆς ἁλός, & ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, & ἁλὸς πολυβενθέος. Item datiuus ἁλί, & accusatiuus ἅλα. Est enim poeticum hoc nomen: carmini autem cum prosa commune est θάλασσα.

Ἅλες, ἁλῶν, ἁλσί, ἅλας. plurali numero, Sal: vt etiam pluraliter dicunt πυροί pro tritico, & alia nonnulla. Hom. Od. λ & ψ, — οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Apud Athenæum lib. 11, συναλίζεσθαι ὁμολογουμένως ἁλῶν. Plutarchus περὶ πολυφ. Τὸν θρυλούμενον ἐκεῖνον χρόνον τῶν ἁλῶν συγκαταδεδοκὼς μέδιμνον. Pausanias Atticis, μηδὲ ἁλῶν ὑπάρχειν τι χρῆσθαι. Vbi & Homeri locum modò positum citat, planè in eo intelligens ἅλεσι pro Sale. quod ideo dico quia nonnulli in eo per ἅλας marina edulia intelligenda putauerunt, vt docet Eustathius. Ἅλς autem numero singulari pro Sal, non memini me apud vetustum aliquem scriptorem legere: nisi quum dicitur ἅλς Ἰνδικός, sal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, flos salis. & siquæ appellationes huiusmodi. ‖Ἅλες, Sales, Sermonis lepos & vrbanitas. Plutarchus Sympos. ϛ. Vide Budæum.

‖Ἅλες, Conuictus & communio, & sodalitatis necessitudo. Æsch. De fal. leg. τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν ἔφη ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γὰρ) οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν, id est, Legationis societatem & sodalitiũ publicum (quale est eorum qui simul legationem obeunt) magni pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noster, nec indigena est. Hæc Budæus. Aristoteles Ethic. 8, κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι, id est, Nam iuxta prouerbium, alter alterum nosse nõ potest priusquam salem quem dicunt cõsumpserint. Hoc est (inquit Budæus) Ante diutius cõtractam exercitámque sodalitatem. Dicit autem Aristoteles, meo quidem iudicio, τοὺς λεγομένους ἅλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον, vt in modò citato Plutarchi loco legitur. Chrysostomus, ἁλῶν κοινωνοῦντες pro Sodales, Conuictores. Demosthenem autem imitatus videtur esse Chrysostomus, qui in oratione contra Midiam ita loquitur, εἰ δὲ ἁλῶν μὲν κοινωνήσας καὶ ὁμωρόφιος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένος ἐπιορκεῖ. ita enim legitur hic locus in optimis & vetustissimis codicibus, non autem vt in vulgatis editionibus, atque adeo in Aldina, εἰ δὲ ἀλλαχοῦ μὲν καὶ ὁμωρόφιος γενόμενος.

Ἅλοθεν & Ἅλαδε, Aduerbia, pro Ex mari, ἐξ ἁλός: & Ad mare, εἰς ἅλα: vt ἅλαδε προερύσσαμεν, apud Homerum.

C. Ἁλοσάχνη, Spuma maris, secundum Hesychium, apud quem diuisim scriptum habetur ἁλὸς ἄχνη. Aristoteles De hist. anim. lib. 9. cap. 14, de nido alcedinis loquens, ἡ νεοττιὰ παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ καὶ ταῖς καλουμέναις ἁλοσάχναις, πλὴν τοῦ χρώματος, id est (Gaza interprete) Nidus marinæ similis pilæ, & iis quæ à flore maris halosachnæ dicuntur. Idem Aristoteles statim pòst, καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ οὐ ταχὺ διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Vbi idem Gaza ἁλοσάχνην florem aridum maris interpretatur.

C. Ἁλοσύδνη, dicta vna Nereidũ, aut ipsa Amphitrite, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, apud Homerum. A quibusdam Mare, à nonnullis Aqua maris explicatur, quasi ἁλὸς ὕδωρ, non assentiente Eustathio, quem consule.

C. Ἁλιαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Per mare flans, In mari flans. vnde venti ἁλιαέες apud Homerum: vt Od. δ, — οὐ δὲ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.

C. Ἁλίβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari immersus, vel aspersus, aut madefactus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλίβρομος, ὁ καὶ ἡ, Marifremus, vno verbo. id est, Marinum quendam fremitum edens. Pan ἁλίβρομος, vt ait Sophoclis schol. ὅτι τῆς ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

C. Ἁλίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur. vt apud Apoll. Argon. 2, πέτραι ἁλίβροχοι.

C. Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari vicinus, Maritimus apud Nonnum.

C. Ἁλιγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Mari genitus. Venus ἐπιθετικῶς dicitur ἁλιγενής, quia est orta mari, vt canit Ouidius. Saligena vno verbo Erasmus vertit: hoc verbum fingens (vt opinor) ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena.

C. Ἁλιδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari versatur, Qui per mare circumagitur: vt ἐμπορίης ἁλιδινέος apud Dionysium De situ orbis. vbi tamen alii codices habent ἁλιμηδέος.

C. Ἁλιδύω, Submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonasmum. Ἁλιβδῦσαι, inquit Hesych. ἀφανίσαι, id est Abolere, Exterminare.

C. Ἁλίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare currẽs, Mariuagus. Apud poetas ναῦς (id est nauis) dicitur ἁλίδρομος epitheticé. Latini naues pontigradas dicunt, quod ad verbum respondet alii epitheto ποντοπόροι.

C. Ἁλίζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari cinctus. ἁλίζωνος Κόρινθος, in Anth. epigramm. quæ & ἀμφίαλος.

C. Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Euripidem ἁλιήρης κώπη, i. ἡ ἐρέσσουσα κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari.

C. Ἁλίκρας, Mari (i. marinæ salsugini) cómixtus, cum accentu in penult. vt ait Eustath.

C. Ἁλικρείων, Maris regnum obtinens, Regnans in mari. ὁ τῆς ἁλὸς κρείων: vt dicitur ἀρχικρείων.

C. Ἁλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exponitur apud Nonnũ, quasi habens fundamentum ad mare.

C. Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epithetum, cui synonymum est ποντομέδων.

C. Ἁλιμηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari agitans cõsilia, In mari sollicitus: vt ἁλιμηδὴς ἐμπορίη, negotiatio in mari sollicita, apud Dionysium De situ orbis.

C. Ἁλιμυρήεις, εντος, ὁ, In mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Odyss. ε, Καὶ τὸ μὲν εἰς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκε.

Ἁλιμυρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem Apoll. Arg. 1, Αὐτὴν ὑπὲρ ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

C. Ἁλινηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari natans: vt ἁλινηχὲς κύμα, in Anth. epigr. Ex ἁλί datiuo & verbo νήχομαι.

C. Ἁλινήκτειρα gen. fœmin. idem quod ἁλινηχής. vt ἁλινήκτειρα ἐλαία, in Anthol. epigramm. ad verbum, Olea in sale natans, id est (opinor) Olea plurimæ muriæ immersa. Hui⁹ autem epitheti terminatio videtur à νηκτής formata. nam à νήχομαι deductum νηκτὴς sonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens.

C. Ἁλιοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari alitur. In vulg. lex. ex Odyss. Homeri.

C. Ἁλίπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sale conspersus: vt ἁλίπαστον κρέας, & ἁλίπαστον χοιρίον, τὸ ἁλσὶ πεπασμένον, apud Eustathium.

‖Est etiam ἁλίπαστος, Mari seu aqua marina aspersus, in Anthol. Epigr.

C. Ἁλίπεδον, ου, τό, ad verbum sonat Marisolum, id est, Solum quod aliquãdiu mari coopertũ fuit, rursum autẽ campus esse cœpit, & aratum fuit. Propriè igitur ma-

titimus campus, sed per catachresin quilibet campus. Ita Suidas. Hesychius habet duntaxat, ἀλίπεδα τὰ παρὰ τῇ θαλάσσῃ πεδία, id est, Mari adiacentes cāpi. Secundū quosdam ἀλίπεδον quasi ἁλὸς πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι.

C. Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariuagus, Pontiuagus. apud Sophoclem in Aiace, ὦ παῖ Πανὸς ἁλίπλαγκτε. vbi scholiastes huius epitheti rationē reddens, ait, ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. id est, Quia in promontoriis colitur, vbi vagatur mare. Reddit & alias huius epitheti rationes, quas apud eum vide.

C. Ἁλιπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλίπλαγκτος, in Anthol. epigr. Illud fit à πλανᾶν, hoc à πλάζω: vtrunque præfixum habens datiuum ἁλί.

Ἁλιπλανία, ας, ἡ, Erratio, siue Error per mare, in Anthol. epigramm.

C. Ἁλίπλοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare nauigans. Apud Homerum ἁλίπλοα τείχεα, Muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi, ita vt illis mare supernatet. inquit Hesych. Locus est Il. μ, – ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Συνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.

C. Ἁλίπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens. Apud Musæum.

C. Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinæ purpuræ colorem habens, vt ἁλιπόρφυρα φάρεα apud Homerum, Vestimenta purpura marina tincta. aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide πορφύρω.

C. Ἁλίρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marifluus, Circa mare vel ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide proximè sequens ἁλίρροθος.

C. Ἁλίρροθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marifluus. πόροι ἁλίρροθοι Sophocli in Aiace dicuntur Fluuii in mare fluentes cum sonitu, vt ait scholiastes. Inuenitur & ἁλίρροθος ἀκτὴ, pro Littus quod fluctibus marinis agitatur. ‖ Videtur autē dici ἁλίρροθος pro ἁλιρρόθιος, ex ἅλς ἁλὸς, & ῥόθιον, id est fluctus. atq; adeo reperitur ἁλιρρόθια fœmininū genus habens seruatum ι, in Anthol. epigr. – ἁλιρρόθια ξεῖνε κέκευθε νῆσος. ‖ Verùm notandum est quum ῥόθος dicatur fluctus, itidem ῥόθιον diminutiui forma: ab vtroque substantiuum formatum. nam ἁλιρρόθους Hesychius exponit fluctus maris: Suidas ἁλιρρόθιον itidem fluctum maris. Dicemus ergo ἁλιρρόθους quasi ἁλὸς ῥόθους, & ἁλιρρόθιον quasi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Hesychium quidem certè ἁλιρραίθους cum αι habetur, sed non sine manifesto mendo.

C. Ἁλιστρεφής, ου, ὁ καὶ ἡ, Actus aut versatus in mari, Circūactus in mari. ναῦς ἁλιστρεφής, Nauis quæ circūacta est, aut circūmagi solet, vel potest. q. d. Nauis in mari versatilis.

C. Ἁλιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari voluitur, vel circumagitur, Qui in mari vertitur, seu versatur. ἁλιστρεφεῖς νῆσοι apud Musæum, insulæ mari circundatæ, vt vulgò exponitur: quum tamē propriè hoc epithetū sonet id quod dixi.

C. Ἁλιτενής, έος ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἁλιτενὴς τόπος maritimus vel mari adiacens locus, quasi ad mare extensus. ‖ Itē ἁλιτενὲς dicitur demissum & humile. ταπεινὸν, vt Hesych. & Etymologistes habent. Ex datiuo ἁλὶ & τείνω, vt opinor. Ideo autem humile puto significari per ἁλιτενὲς quòd soleant demissiora esse quæ mari adiacent loca. Ἁλιτενὴς θάλασσα, inquit Budæus, Vadis frequens & breuibus, vt in littore. Appianus, ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἁλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς, id est (Baysio interpr.) Propterea quòd mare illic esset vadosum minimèque capax magnarum nauium.

C. Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ, Mari cōterminus, vel finitimus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλιτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex mari viuit, Qui ex mari alitur. id est, vel esu piscium marinorum, vel etiam eorum piscatu: vt ipsi piscatores, qui sua arte victum sibi quærunt. Vtitur Nonnus.

C. Ἁλίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vertitur in mari, Qui versatur huc illuc in mari & iactatur. Phocylides, Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἁλίτροπον ἐσθ' ὑποδέξαι.

C. Ἁλίτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari educatus. In vulg. lex. Græcolat. exponitur Marinus, non expressa vi cōpositionis.

A C. Ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari vexatus. ἁλίτρυτος κύμβη, cymba mari vexata, in Anthol epigr. ἁλίτρυτοι χεῖρες apud Nonnum, manus in mari fatigatæ & labore vexatæ. de piscatoribus dictum.

C. Ἁλίτυρος, ου, ὁ, Caseus sale aspersus, in Anthol. epigr.

C. Ἁλιφθόρος, ου, ὁ, Perdens in mari, Prædo marinus. in Anthol. epigramm. Ibidem Ἁλιφθορίη ναυτῶν, Perditio nautarum in mari: accipiendo perditionem passiuè. Vno verbo Naufragium.

C. Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, Maricortex, ad verbum, aut Salicortex.

B Species roboris seu quercus, vt ex Theophrasti Hist. pl. lib. 3, cap. 9, adnotatur in vulgat. lex. Græcol. Sed habēt Salsicortex: ego malim Salicortex: vt ἁλιγενὴς vertitur vno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari.

C. Ἁλίχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex mari lænam habens. id est, vt opinor, lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ sanguine tinctam.

C. Ἁλουργὸς, οῦ, ὁ, Purpureus, vel (vt quidam loquuntur) Purpurisseus. A nonnullis & Violaceus exponitur. De purpuræ colore intellexit Etymologistes, secundum

C quem ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, id est maris opus: quòd videlicet ex marina concha fiat. Sed non dubium est quin ἁλουργὸς, à purpuræ colore ductū, longius postea significationē suam extenderit. Arcus cælestis primus color est φοινικοῦς: secundus autem, ἁλουργὴς & πορφυροῦς: vt Budæus tradit ex Plutarcho De philos. placitis. Idem in suo lexico scribit, Ἁλουργὸν, idem quod οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἁλουργὸς, omnium optimè docet Aristotelis locus in libro De coloribus: vbi ait vuarum botros habere colorem οἰνω-

D πὸν, dum maturescunt: quum autem nigrescunt, colorem φοινικοῦν in ἁλουργὸν mutari. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν esse rubrum cum albo nigróque permixtū. ἐρυθρὸν δὲ, inquit, μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἁλουργοῦν. Vbi notandum ἁλουργοῦν pro ἁλουργὸν, factum quasi ex ἁλουργέον.

Ἁλουργὸν pro substantiuo positum reperiri quidam tradūnt, subaudito nomine χρῶμα, vel ἱμάτιον: vt ἁλουργῆ pro ἱμάτια ἁλουργῆ inuenitur. Sed & ἁλουργοὶ ex Plutarcho citatur substantiuè positum, subaudito nomine

E ἐσθῆτες. Etymologiam autem huius nominis esse dixi à nomine ἅλς ἁλὸς & ἔργον: vt sit ἁλουργὸν quasi opus marium. vnde ἁλουργὰ Etymologici autor exponit πορφυρᾶ, & ἁλουργίδα vult esse πορφύραν. hæc autem fit ex marina concha. Hesychius quoque ἁλουργὲς ait esse πορφυροῦν.

Ἁλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλουργός. vt ἁλουργῆ ἱμάτια, Vestes purpurissæ. Athen. 11, ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχετο ἱμάτια. Aliquando ἁλουργῆ subaudito substantiuo ponitur per se: vt ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. ἁ-

F λουργὲς γὰρ (inquit Hesychius) τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας ὕφος.

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, Vestis certum genus, coloris purpurei seu violacei, vel potius coloris ἁλουργοῦ. nam quis sit is ex iis quæ diximus patet: quo autem nomine Latino appellandus, non constat. Etymologici autor ἁλουργίδα exponit πορφύραν, id est purpurā. Trabeam (inquit Lazarus Baysius) Græci ἁλουργίδα vocant. Plutarchus in Romulo, αὐτὸς δὲ φοινικίδα μετὰ τῆς ἀρίστου ἁλουργίδι κεκοσμημένος. ‖ In vulg. lex. Græcol. annotatur

G ἁλουργὶς pro phaleris purpureis positum reperiri, item pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργοειδὴς ab Hesychio exponitur πορφυροειδής. Videtur autem nihil aliud esse ἁλουργοειδὴς quàm ἁλουργὴς, quod modò explicatum fuit.

c. 2. Ἁλουργοπώλης, ου, ὁ, Venditor purpuræ. vt ἁλουργὰ transferre purpuram nobis permittamus. Aristot. in Mechanicis. ‖ Ἁλουργοπώλιον, Locus vbi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. ‖ Ἁλουργοπωλικὴ Isæo, quæ πορφυροπωλικὴ appellatur, inquit Suidas. In

H quibus subaudiri puto substantiuū τέχνη. q. d. Purpuræ venditoria ars.

c. 2. Παραλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Attextam habens purpuram. παραλουργὲς (inquit Pollux) τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένον ἔχον πορφύραν. Quod & πάρυφος, & Ionicè πεζοῦλις, vt idē scribit. ‖ Παραλουργὶς, muliebris vestis (sicut

ἁλιουργὶς virilis)apud eundem:ea nimirum quæ(vt credibile est)ita attextam habebat purpuram.

Γαρςαλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio.q.d. παραβαρεῖς, inquit Hesych.

c.2.Περιαλουργής, q.d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. in Lysistrata, metaph. περιαλουργὸς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς (inquit Suidas, qui & alterius expositionis est autor) id est (vt opinor) Qui profunda mēte mala excogitat. Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpurā: illa enim è profundo mari eruitur.

Alterum compositorum genus.

C. Αἰγίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (accentu in antepen.) Mari vicinus, Ad mare seu prope mare situs, Maritimus, Littoralis. vt δάφνη αἰγίαλος, Apoll. Argon.2, Χελιδὼ αἰγίαλον vocat Hom. Iliad. β, παραθαλασσίαν, Maritimam. quæ & αἰγιαλάτιος in prosa dici posset. Scribitur & αἰγχίαλος cum α habente superpositum spiritum asperum. de qua scriptura lege Athen. & Eustath.

Αἰγίαλος, proprium est nomen, inquit Hesych. Intelligit autem viri proprium, vt ex Eustathio liquet, qui αἰγίαλος proparoxytonè & nomen proprium esse ait, & nomen adiectiuum: item vrbem Thraciæ, quæ & αἰγιαλη. (Hoc autem αἰγιαλη legitur & apud Stephanum: sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας scriptum est.) Alibi tradit idem gramm. hanc vrbē à Philopono αἰγιαλὸν appellari ἀξυτόνως. Viri autē proprium nomen est apud Hom. Od. α, v.181, Μέντης Αἰγιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱός.

Αἰγιαλὸς, accentu in vlt. Funis nauigii, inquit idem Eustath. aut vrbs Thraciæ, quæ & αἰγίαλος, vt modò dictum est.

C. Ἀμφίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque habens mare, siue Vtrinque mare habēs (sicut ἀμφιθάλασσος Polluci, ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλασσαν, vt Corinthus) Circundatus vel cinctus mari, vt circundantur insulæ. Hesychius ἀμφίαλος exponit ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχομένη πάντοθεν. vnde νήσου(id est insulæ)epithetum est ἀμφίαλος, sicut & ἀμφίῤῥυτος. Sciendum est autem qui αἰγίαλος scripserunt cum ἁ(de qua scriptura modò dixi) eosdem & ἀμφίαλος scripsisse.

C. Ἔξαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extans mari(vt dicitur Extare aquis) Extra mare positus. Cui opponitur ὕφαλος: vt apud Lucianū, καὶ τὰ μὲν ὕφαλα τῆς νεὼς κατέχαρα, τὰ δὲ ἔξαλα, ἄμορφα. Idem, οἱ μὲν οὖν ἐρίται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, id est, A mari subductum, inquit Bud. Qui addit, à Strabone ἔξαλον appellari, pag. 131, Remotum à mari. Apud Polybium ἔξαλος πληγὴ, quæ extra aquā siue paulo supra aquam infertur, Baysio interprete in his lib. 16 locis, αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, &, ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. Vide infrà & ὕφαλος πληγή. | Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppianus de piscibus, ἐξαλοβάτοισι.

C. Ἔφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐφάλιος, Ad mare situs, Maritimus. Vtrunque enim dici volunt. sicut πάραλος & παράλιος. Il. β, Κρουνοί τ' ἔφαλον. | Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ: & ita idem fuerit quod ἔξαλος modò expositum.

C. Πάραλος, ου, ὁ & ἡ, ET Παράλιος, Maritimus. Soph. Aiace, πόροι ἁλίῤῥοθοι, πάραλα τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ apud Thucydidem(cuius locum proferam infra) παραθαλάσσιος, vt schol. exponit. At πάραλος στρατὸς ex Herodoto citatur pro classe. Παράλιος in soluta oratione vsitatius est.(vnde & illud per hoc explicari solet) Plut. De prud. anim. τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo De mundo, οὐ παράλιοι μόνον ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη Theophr. Maritima pinus. Et παραλία (sub. χώρα) maritima ora. Plut. Pericle, αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Aristoteles Rhet. 3, ἀποπνευσθεὶς πρὸς τὴν παραλίαν. Et παραλία(sub. χώρα) maritima ora. Thucydid. lib. 2, Πελοποννήσιοι ἐπέπλεον τῆς Ἀττικῆς ὄντες ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet quod annotauit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam. Παραλία (inquit Hesych.) ἡ Ἀττική. ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. Eodem modo παράλιοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen apud Suidā legi πάραλοι, & ita eum scripsisse manifestū est: quum tradat παράλους appellatos fuisse non eos solùm qui naue paralo dicta vehebantur, verumetiam eos qui maritimam Atticæ oram incolebant: cæteros autem, πεδιαίους & διακρίους. Sed apud Hesychium habemus παράλιοι: itidemque à Plutarcho eadem de re loquente παράλιον fit mentio, sicut & πεδίον, non πεδιαίων. Eius enim verba sunt in Polit. præcept. διὸ βέλτιστα Σόλων ἔλαβεν ἀρχὴν, διεστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων καὶ τὸ τῶν παραλίων. (Sunt autem qui πεδιαίων hic scribant, vt & alibi mihi legisse videor) habet tamen πεδιέων & Aristoph. schol. idem describens) Idem verò Plutarchus in Erotico παράλους, ὑπακρίους, & πεδιεῖς vocat, appellans τρεῖς στάσεις. Sed non dubito quin pro πεδίων, vel πεδιέων vel πεδιαίων apud eum reponendum sit. Thucydides autem πεδίον ea significatione dixit, & τὴν πάραλον γῆν, libro 2 ita scribens, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην. | Pro παραλία autem, id est maritima regio, dicitur interdum à poetis παῤῥαλία metri causa, seu παῤῥαλίη. | Παράλια, τὰ, Festi nomen, Athen. & Eustathio. | Παράλιοι ὄρνιθες apud Sophoclem Marinæ aues potius quàm maritimi.

Πάραλος, Nauis apud Athenienses, quā(sicut & altera cui Salaminiæ nomen erat) ad certos tantùm vsus adhibebant. Quod testatur Plutarchus in Politicis præceptis, ita scribens, ὡς γὰρ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεπέμπετο πράξεις. Hinc & Pitholaus apud Aristotelem Rhet. 3, τὴν πάραλον appellauit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Hesychio vocatur πάραλος nauis sacra: sicut & alibi Σαλαμίνιος(ita enim apud eum scriptum est) dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suidas hasce duas, triremes fuisse dicit (addēs itidem sacras) quæ celeritate præstarent, atque adeo velut celeres quædā ministræ essent. Scholiastes Demosthenis duabus hisce sacris triremibus (nam & ipse ita vocat) tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantùm recensentur quæ illis accesserint, Antigonis & Demetrias. Idem schol. Demosth. πάραλον à Paralo quodam heroe nomen accepisse tradit: quod & apud Suidam legimus. At Hesychius vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiam voluisse puto ipsum Dem. scholiasten, quum post etymologiam à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, (cui ille ὁμώνυμος) subiungit, διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, εἴ τι βούλοιντο σημαίνειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disiunctiua particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: vt dicat nomē inuenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, ostendunt quæ sequuntur, αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο &c. Cæterùm naue paralo vti solitos Athenienses tradit Suidas ad publica negotia: Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικὰ, id est, in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuisse putent.(& apud ipsummet Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putantur) illis autē Aristophanis schol. subscribit. Sed παράλῳ varios fuisse vsus, prout varia occurrebant publica negotia, ex multis autorum locis colligere possumus. Demosth. schol. & Suid. volūt ea vti solitos ad reuocandos domum è peregrina regione duces, vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda causa esset. quod sanè conuenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem & Aristophanis schol. testatur, scribens, ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ὑπευθύνους ἐκόμιζεν εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγε. Apud Xenoph. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Apud Demosthenem autē legimus, τῆς μὲν παράλου τὰ μὲν δύ' οὐ Κυζικηνοῖς τάλαντα πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα. | Fuerunt autem dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναύτας nauis parali vult appellatos, παράλους seu παραλίτας, sicut Salaminiæ nauis, σαλαμινίους. Hesychius autem παραλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς παράλου. Sic & schol. Thucyd. παράλους esse dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου.

Digitized by Google

Legitur autem hæc vox apud Thuc.cũ alibi tum lib. 8, τῶν μὲν παράλων τινὰς οἱ πεπραχότες δύο ἢ τρεῖς ἔδησαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεμβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὔβοιαν. Baysius in hoc eiusdem Thuc. loco lib. 6, ἀφικόντο δὲ ποτε οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpretatur παράλους propugnatores qui in naue paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum παράλων significatio, pro quibusuis remigibus. Aristoph. Ranis, – καὶ τοὺς παράλους αὐτίκα ἀντιλογεῖν τοῖς ἄρχουσι. Vbi schol. per παράλους scribit intelligi κωπηλάτας. Eius verba sunt, παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. πάραλος γὰρ ἡ Σαλαμινία, τριήρεις εἰρωνικῶς καλεῖ. κοινῶς δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας. ὁ γὰρ ἰδιῶν τι λέγει αἱ περὶ τῆς παράλου τριήρους ναύτας. ἅπαντες δὲ ὑποτίθεται. ‖Πάραλος & pro quodam tribuum iudicio, in vulg. lex.

C. Παραθαλάσσιος, ὁ καὶ ἡ, Maritimus, Mari vicinus. Idem quod αἰγιαλος apud poetas: vt ἄγχι & πλησίον idem significant. Hinc παράλιον substantiuum, Maritima ora, Posidonio apud Athenæum, ὤδευον κατὰ τὴν παράλιον νικῶντες τὴν μάχην. Quod vocabulum scribi etiam παραάλιον cum α, (sicut αἰγιάλιον) admonet Eustath.

C. Ὕφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (oppositũ τῷ ἔφαλος) Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Quiescit intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. saxũ sub mari latens. Quod & ὕφαλος sine adiectione dici annotarunt quidã gramm. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissũ & conditum. Hinc Ὕφαλος per metaphoram, Subdolus, Versutus. q.d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Vnde ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. Sic apud Gregorium, Οὐχ ἁπλοῦ τρόπος διελέγχει τοὺς Ἀρειανοὺς, ἀλλὰ κρυφίον ὂν καὶ ὕφαλον. ‖Ὕφαλος item pro Aliquantum salsus (q.d. Subsalsus) Diosc. lib. 3, c. 153.

C. Ὠκύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Nauis epithetum apud Homerum. dicitur enim ab eo ὠκύαλος νηῦς, quod à scholiaste exponitur ταχυπλοῦς.

Compositum sequens eiusdem quidem est formæ, sed ab altera tantùm ἁλὸς significatione, videlicet pro sale, non pro mari.

C. Ἄναλος, Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. διὸ τὰ ἄναλα ἧττον πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Marc. 9. versu vltimo, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε;

Composita autem in λιος terminata (vt ἐνάλιος) vide post Ἅλιος.

C. Εἰναλιφοίτης, ου, ὁ & ἡ, Mariuagus, In mari vagans, seu per mare, vt εἰναλιφοῖτα λίνα, retia per mare vagãtia, quasi ἐν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua νυκτιφοίτης. Est autem hoc diuersum ab illis quæ compositavocaui alicubi, qualia sunt ea quæ alibi à me ponuntur præfixum habentia c.a. non enim hoc ex alio fit iam composito, sed ex tribus simplicibus componitur. Ideóque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτης pro εἰναλιφοίτης.

¶ Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinus. θαλάσσιος, in prosa. ἅλιος γέρων, id est marinus senex, appellatur Proteus ab Homero. & ἅλιαι θεαί, marinæ deæ, ab eodem, Iliad. σ, & Iliad. ε, – μετ' ἀθανάτησιν ἁλίῃσι. Et Od. γ, – ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Sic Sophocles ἁλίαν πλάκα marinum temum vocat, scribens, ἁλίας ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάκας.

Ἁλία non solùm adiectiuum esse, significans Marina, sed vt substantiuum pro mari poni, in vulg. lexicis Græcol. habetur, cuius vsus exemplum desidero. ‖Ἁλία ibidem annotatur piscationem seu prædam pisciũ apud Gregorium significare. Sed videndum ne pro ἁλία legendum sit ἁλιεία, de quo nomine dicam post ἁλιεύς. Ex Hesych. præterea discimus esse vas in quo sal teritur, aut in quod reponitur. Meminit & Pollux, vt dicam in Ἁλιάς. ‖Ab ἁλία factum etiam ἁλίαρος, id est sale cõdit⁹. ἁλίαρον, inquit Eust. τὸ ἠρτυμένον ἅλατι ἔδεσμα.

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, id est vanum, ducta significatione à mari, constat inter grãmaticos: sed quàm potissimùm ob causam, de hoc verò certant. nam alii ἅλιον dici volunt vanum, quasi quod in mare iaciatur & extermineтur: Alii, quòd mare res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inuentas naues: Alii, quòd ad potum inutilis sit aqua marina. οὐχ ἅλιον βέλος apud Homerum aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. ω, & οὐχ ἅλιον ὄρουσεν, Il. ν. ‖Ἅλιον aduerbialiter etiam ponitur ab Homero interdum pro Frustrà, Incassum. vt Il. ν, Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. nam hic ἅλιον scholiastæ exponunt ματαίως. HINC Ἁλιόω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od. ε, Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι. vbi ἁλιῶσαι exponitur etiam μάταιον ἡγήσασθαι, id est, Vanum existimare, Pro vano & inani habere. Il. π, Οὐδ' ἁλίωσε βέλος. pro eo quod alibi dicit, οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος, vt ait Eustath. id est, non irritum emisit telum. ‖Ἁλιόω & pro In salis modum cõtero, Symmachũ vsurpasse Esaiæ cap. 52, annot. in vulg. lexicis.

C. Ἐνάλιος, ου, ὁ & ἡ, (interdum & Ἐναλία, f.g.) Marin⁹. vt ἐνάλια ζῶα, Aristoteli De mundo, Marina animantia. Sic ἐνάλια φῦλα à Sophocle appellantur pisces periphrasticè. Apud eundem verò ἐνάλιος λεὼς exponitur ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀναστρεφόμενος, in mari versans. At Plutar. ἐνάλιον ἔργον appellat rẽ in mari gestã. q.d. marinũ opus. Nam nauale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. ‖Ἐνάλιος, Maritimus. vt apud Aristot. De mundo, βρύουσα γὰρ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, id est maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, metri causa inserto ι, idem quod ἐνάλιος. vt εἰνάλιοι φῶρες (q.d. marini latrones) piratæ, in Anthol. epigr. In fœm. g. dicitur etiã εἰναλία, & Ionicè εἰναλίη, vt εἰναλίας κορώνας, Hom. in Od. & εἰναλίη κήξ, in eadem.

C. Ἐφάλιος, vide in Ἔφαλος.

C. Παράλιος, vide suprà post Πάραλος. nam & hoc illi subiungendum censui.

C. Ὑπεράλιος (& Ὑπειράλιος, metri causa) Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare. q.d. mari impositus, vel mari imminens. Dionys. Alex. Κεῖθι δ' αὖ ἀσπήεντας ὑπειραλίου πόλιν ἔθνων Κασσιόπων ποταμοῖο παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, Vne ville qui est sur la mer.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, vide post Ἁλιεύς.

¶ Ἁλιεύς, έως, ὁ, Piscator. propriè sonat Marinator. nam ἅλιος marinus sonat, vt modò dictum est. ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factum esse, in vulg. Lex. Græcolat. annotatur tanquam sit substantiuum nomen ἁλία pro mari. Etymologici autor ex Philone tradit ἁλιεύς à genitiuo ἁλὸς for mari, vt sit ἁλὸς, ἁλιεὺς, ἁλιεύς. Od. μ, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athenæum lib. 6, ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθοθήρας καὶ μαγείρους. Poeticè autẽ ἁλιῆες in nominat. plural. & ἁλιῆας in accus. dicitur. Od. χ, Ὥστ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες &c. ‖Est etiam piscis cuiusdam nomen ἁλιεύς, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, Piscor. Absolutè sæpe, interdum & cum accusatiuo. Basil. Homil. 7, ἀλλὰ γεωργοῦσιν οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἁλιεύοντες θάλασσαν, ἀλλ' οἱ τὸν Αἰγύπτιον ἀγρεύοντες κόλπον.

HINC Ἁλιεία, ας, ἡ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol. 1, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας [ζῶσιν] οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Verùm Ἁλεία etiam legitur apud eundem Aristotelem pro piscatione, aut malè pro ἁλιεία positum, aut certè retento ι, vt sit in ὑγεία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit verisimile, quòd apud Herodianum itidem ἁλεία reperiatur. ET Ἁλιευτικός, ή, όν, Piscatorius. Ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. ἁλιευτικὸς βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol. 1, ἁλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Ath. 6. Aliquando ἁλιευτικὴ per se ponitur, subaudito nomine τέχνη. Inuenitur etiã ἁλιευτικὸν & in plur. ἁλιευτικά, sine adiuncto, pro tractatu siue tractatibus de arte piscatoria. Tunc verò potest cum ἁλιευτικὸν subaudiri βιβλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιβλία. Athen. 7, Νουμήνιος δ' ἐν ἁλιευτικῷ. Idem ibidem, ποιητὴς ὢν τὰ ἐπιγραφόμενα ἁλιευτικὰ γέγραφεν. Sic & Oppiani ἁλιευτικὰ dicũtur quæ ad nostram ætatem peruenerunt.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè Piscatorum filii. Nomen est appellatiuum patronymici formam habens: capitur tamen pro ipsis piscatoribus. Soph. Aiace, Τίς ἂν δῆτά μοι τίς ἂν

φιλοπόνων ἁλιεάδων. vbi scholiastes ait ἅλιας esse piscatorū A navigium: ἁλιάδας autem, filii piscatorum. id est piscatores, vt Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem propriè Asclepiadæ, Asclepii filii. Dura tamen esse videtur horum nominum ἁλιὰς ἁλιάδος & ἁλιάδης ἁλιάδου deriuatio ab ἁλιεύς.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, Nauicula, Cymba. Quidam piscatoriam nauiculam interpretati sunt: & ipse Sophoclis scholiastes, si bene memini, ἁλιάδων πλοίων exponit. quasi ab ἁλιεὺς deriuatum sit ἁλιάς. Hesychius habet, ἁλιάδες, μικρὰ σκαφίδια, nulla piscatorum facta mentione. Tamen apud B Aristotelem lib. 4 anim. cap. 37, ἁλιεὺς βάτραχος exponitur itidem Rana piscatrix. vbi Gaza ranam vertit, vt annotatur in vulg. Lex. Græcol. ‖ Ἁλιάδες Vasa buxina in quib⁹ sal terebatur, vt ait Iulius Pollux. Reperitur autem & Ἁλίας in ea significatione, sed mendosè fortassis. Vocatur & ἁλία, quod vide paulo pòst.

¶ Ἁλυκός, οῦ, ὁ, Salsus. vt ἁλυκὸν ὕδωρ, salsa aqua, apud Aristot. & Theophr. ἁλυκὸς τῇ γεύσει, salsus gustu apud Dioscoridem.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salsugo, Salsedo. Theophr. ὅλως δὲ ἡ ἁλυκότης C φθόριμος.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, vt quidā adnotāt, idē quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamen apud Strabonē sibi videri appellatas salinas scribit Bud. Aliquando ἁλυκίδες (vt annotāt ex Hermolao) significat locum cum aut simili natura præditum, quem Antonius salsulas appellat.

Ἁλικὸς item & Ἁλικότης scripta litera ι non υ inueniuntur. Ἁλυκὸς, inquit Budæus, idem quod ἁλμυρός. vel Ἁλικός: variè enim apud Theophrastum legitur: sed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Budæus, at ego ἁλικὸς cum ι in D multo paucioribus locis reperiri scio.

Ἁλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophrastum exponitur Salsus: vt idem sit quod ἁλυκός. quanquam sequendo terminationem sonat Salsuginosus. Potius autem scribendum censeo ἁλυκώδης.

¶ Ἁλία, Vas in quo sal terebatur. Archippus apud Pollucem, ἁλία τρύβλιον. Et Strattis, ἐν ἁλίαις κεκομμένον. Fuisse autem & ἁλιάδα appellatum, dictum fuit suprà.

¶ Ἁλίζω, F. σω, Salio, Sale conspergo, Sale condio. Vnde ἁλισθήσεται pro Salietur, aliquoties in Euangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Aristotelem ἄναλοι ἄρτοι & ἡλισμένοι opponūtur: vbi dicit, ἔστι τὰ ἄναλα ἄρτου πλείονα σταθμὸν ἕλκειν τῶν ἡλισμένων. Apud eundem De animal. lib. 8, ἁλιζόμενα πρόβατα, oues quæ salem cum pabulo deuorauerunt. eius verba sunt, ... Hinc Ἁλιστός, Salitus, in Anthol. epigr.

Ἁλισμός, οῦ, ὁ, Salitura, Ipse actus saliendi seu sale cōdiendi. ‖ Item ἁλισμός, Maris iactatio. Bud. Diosc. καὶ πρὸς ... ἁλισμὸς καὶ ναυτία ... Ε Τ Συναλίζομαι, pro κοινωνεῖν ἁλῶν ... vt quidam interpretati sunt, vide suprà post Ἁλία, & in Συναλίζομαι, ab Αὐλή.

¶ Ἅλας, ατος, τὸ, Sal, vt in prouerbio quod à Suida refertur, ἅλας ἐν ὕει, quod ait solitum dici ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας, id est de summa fertilitate. H I N C Ἁλατοπωλία apud Aristot. OEc. 2, Salis venditio, Ius & potestas salis vendendi.

¶ Ἅλμη, ης, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa. Item Muria. Apud Hom. Od. ε, quidam exponunt mare; ego potius Aquam salsam exposuerim: vbi dicit ἅλμην. Sic Od. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. At rursus Odyss. ε, vbi habetur, — στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν, salsuginem interpretari malim. quia durè diceremus Salsam aquam amaram. quanquam hoc πικρὴν alii aliter explicant. Theophrastus, φαίνεται δ' ἡ ἅλμη ... ὅλως ἐπιπολάζειν, id est salsugo. ἁλμυρὶς pro eodē dicitur. ‖ Ἅλμη, Muria. Dioscorides de oliuis conditis, ... ἐν ἅλμῃ. Plinius vertere solet, In muria seruatur, vt ait Budæus. Accipi autem ἅλμην itidem pro muria in his Athenæi locis existimo. lib. 7, ... H ... Habetur & aliis locis. ‖ Ἅλμη, Ius quoddam ex piscibus. ὁ τῶν ἰχθύων ζωμός ait Hesychius. Eustathius ait ἅλμην θαλασσίαν vocari solitum edulii quoddā genus, cuius vilis erat apparatus. ‖ Ἅλμη, Morb⁹

quidam herbarum, vt cumini. Item, Terra sterilior. Quæ significationes annotantur in vulgatis lex. Græcolat. ‖ Ἅλμη, metaphoricè vt Latini dicūt Salem vel Sales, pro lepore, venustate & vrbanitate. Ita enim capitur in prouerbio quod Eustathius affert, ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, Sal illi non inest. Vnde (vt opinor) in hoc Eunuchi Terentianæ loco, Qui habet salem qui in te est, salem aptissimè interpretemur ἅλμην & hunc Catullianum, — nam nulla venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, commodissimè exprimamus ita, ἐν τηλικούτῳ σώματι ἅλμης ἔνεστι οὐδ' ὁπωσοῦν. Quinetiam videri possint Terentius ac Catullus allusisse ad Græcum illud prouerbium, cuius Erasmus nō meminit, aut me memoria fallit.

C. Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non salsus, ex Xenophonte citatur. Fuerit autem secundum hanc significationem idem quod ἄναλος. Apud Theophrastum τὰ ἄναλμα, Quæ non fuerūt in salsuginem immersa. q. d. Salsuginis expertia. In vulg. autem lex. ex ἄναλμα ab ἄναλμος, magno & crasso errore factum fuit ἄναλμα ἀνάλματος.

C. Ὕφαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel potius, Aliquantum salsuginis habens. E T Ὑφαλμίζω, vt ὑφαλμίζων ἐπίπαγος, Concreta salsilago, Gelata salsugo, apud Diosc. lib. 5.

C. Μυσαλμος, ου, ὁ, Auarus, quasi victitans è diuisione salsamentorum. Sic in vulg. lex. Quisquis autem fit huius expositionis autor, videtur à μυσάττω & ἅλμη deduxisse, sed nescio quo exemplo ἅλμην pro salsamentis accipiens.

C. Ὀξάλμη, Acida muria, vt apud Dioscoridem interpretatur Ruellius. At Hermol. Acetum salsum. Sic & à Plinio vocatur, & aliquando voce Græca Oxalme. Vide Athen. lib. 8. Habetur & apud Aristophanem Vespis, εἰς ὀξάλμην ἐμβαλεῖ θερμήν. E T Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, siue Confectio ex thymo trito & oxalme, id est acida muria. De qua confectione habes apud Diosc. lib. 5.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι (à singulari nominatiuo ἁλμάς) In muria conditæ oleæ. A quibusdam tamen ἁλμάδες ἐλαῖαι exponitur simpliciter Conditaneæ, vel Conditiuæ, siue Condititiæ. At nonnulli interpretati sunt, Oliuæ conditæ cum sinapi, duas expositiones in vnam confundentes. nam apud Hesychium legitur, ἁλμάδες, κολυμβάδες ἐλαῖαι· καὶ αἱ ἐν σινάπει γογγυλίδες. Athen. lib. 2, ex Aristophane, Οὐ ταὐτὸν ἐστὶν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα. Et paulo pòst, Θλαστὰς γὰρ ... ἐστὶν ἁλμάδας. Et lib. 4, ... ἁλμάδας. Dicuntur & κολυμβάδες ἐλαῖαι, quod nomen vide post Κολυμβῶ.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. Theophrastus, ... F ἐν τοῖς ἁλμώδεσι φυόμενα ... οὐκ ἄλογον.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη (id est muria) apud Dioscoridē. sæpe autem ἁλμαίας in plurali vsurpat: vt lib. 1, cap. 108 εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος βρέχονται, id est, In muriis lacti coniunctum asseruatur, vel conditur: vt quidam exponunt. Alii ἁλμαίας salgama interpretantur hic, vt & alibi, apud eundem: veluti lib. 3, cap. 78 & 79.

Ἁλμεύω, Muria condio, In muria seruo. Diosc. lib. 1, de cornis loquens, ἁλμεύονται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur vt oliua, vel In muria seruantur. Passiuū Ἁλμεύομαι, vnde G participium ἁλμευθεὶς apud eundem lib. 2. cap. 117, pro In muria seruatus. H I N C Ἅλμευσις, εως, ἡ, Muria, Dioscor. lib. 3, cap. 91, βρέχονται δὲ καὶ εἰς τὰς ἁλμεύσεις. vbi ἁλμεύσεις appellat quod alibi ἁλμαίας. Quanquam, si vim huius vocabuli spectemus, aliud potius significare debet. nam quum ἁλμεύω significet Muria condio, aut In muria seruo: ab eo factum nomen ἅλμευσις sonaret propriè ipsam actionem seruandi in muria: vt & ἁλμευτὴς eū significat qui ita seruat. E S T enim Ἁλμευτής, οῦ, ὁ, Qui conditurās quasdam facit in muria, Qui in H muria seruat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita seruandi profitetur. Salgamarius apud Dioscoridem vertitur, lib. 1, cap. 27, ξηραίνεται γὰρ αὐτὴν οἱ ἄλλοι οἱ ἁλμευταί, ... ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρός, οῦ, ὁ, Salsus, Salsuginosus, ἁλυκός: vt à πίκμη fit

Digitized by Google

ὑαλμυρὸς & ἀτρὸς ab ἄτω, sic ἁλμυρὸς ab ἅλμη, & verso η, A
in υ, ἁλμυρὸς, vt habemus apud Etymologicum. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, id est salsam aquam, appellat marinam aquam, Od. ι, -ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, id est maris: vt Od. μ, Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Apud Xenophontem ἁλμυρὰ ὄψα, salsa opsonia, Pæd. 6, ὄψα δὲ χρὴ συνεσκευάσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπιπλῆσαι, καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρά. ¶ Significat ἁλμυρὸν etiam amarum. certè ἁλμυρὰ δάκρυα secūdum Hesychium exponere possumus amaras lacrymas. ait enim, ἁλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Nisi fortè quis πικρὰ δάκρυα inter- B
pretari malit acerbas lacrymas. Antea locum Homericum protuli in quo ἁλμὴν πικρὴν dicit. Dicuntur itidem metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, vt Erasmus exponit. nam hæc Athen. lib. 3 verba, δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσι ἀποκλύζεσθαι νάμασιν, interpretatur, Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide prouerbium, Marinam auditionem fluuiali abluit sermone. Ab hoc autē ἁλμυρὸς, vel à fœminino ἁλμυρὰ, aut potius à deriuato ἁλμυρίς, fit vocabulū Gallicum *saulmure*. Et ita nos integrum retinuimus id C
ex quo (vt opinor) Latini per apocopen suum Muria fecerunt.

C. Ὑφάλμυρος, Subsalsus, Salsuginosus. ὑφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ, Ruellio. Diosc. lib 3, cap. 153, φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ ἀπαλίοις, γινομένῳ ὑφαλμος.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. vt ab ἅλμη fit ἁλμώδης.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, Salsugo, ἁλμυρότης. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem. vt ex ἁλυκὸς non solùm ἁλυκότης, sed D
& ἁλυκὶς dicitur. Theophrastus, ἐν τῷ καλόφει γὰρ ἡ ἁλμυρίς.

Ἁλμυρίζω, Salis saporem refero. ET Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua ex parte saporem salis refero. Plut. in Causis naturalibus, διὸ καὶ τοὺς ἰχθῦς & τοὺς ἀστέρας Ἀπολλώνιος ὀκ ἐλθεῖν μὴ γλυκεῖ μηδὲ χονδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς θαλασσίοις καὶ ὑφαλμυρίζουσι.

ΑἸΓΙΑΛΟΣ, οῦ, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλὸς vtuntur & poetæ & prosæ scriptores. vt ὁ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. ex Theophrasto. Schol. Sophoclis vult E
αἰγιαλὸν esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλὸν vocari τὸ ἐπίπεδον καὶ ὁμαλόν. Quod autē ad etymum huius nominis attinet, alii παρὰ τὸ τὰς ἅλας γείτονα εἶναι τῆς ἁλὸς, alii ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἅλλεσθαι deduxerūt: ex quibus etymis hoc quidem, ineptum & ridiculū videtur, si sensus spectetur: illud autem, nimis coactum, si ipsarum literarū ratio habeatur. ¶ In vulg. lex. αἰγιαλὸς exponitur etiam In litore habitans: sed falsó.

Αἰγιαλὸς, variorum locorum nomen, de quibus consule Strabonem, Stephanum & Eustathium. Item flu- F
uii Achaiæ nomen, & τῆς παραθαλασσίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου, apud eundē Eustathiū. Plinius libri 4, caput 5 ita orditur, Achaiæ nomen prouinciæ ab Isthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter vrbes in litore per ordinem dispositas. ET Αἰγιάλεια itemregio ab Ægialo fluuio dicta, eiúsque incolæ Αἰγιαλεῖς, vt scribit idē Eust. Fuit & vxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, & Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litore⁹, Litorea, vt αἰγιαλῖτις ἄμμος, litorea arena. Diosc. lib. 5. Et αἰγιαλίνδε χαίτην dixit Archias in Anthol. epigr. Exponitur etiam In G
litore habitans. ET Παραιγιαλίτης, pro eodem, vt quidem exponitur in hoc Athen. loco, κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις κηρυκίοις.

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. ET Αἰγιαλὸς, in vulgar. lex. ex Alciphr.

Αἰγιαλίδες, αἱ, (in vulg. lex.) Membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorū subalbidæ. Sed hæc significatio mihi suspecta est.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, Lucus, vt interpretatur Plutarchus in Romulo. quare quum dicit Hesiodus H
ἱερὸν ἄλσος, superuacaneum est ἱερόν. Od. ζ, -ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, id est, lucum Mineruæ. Od. ι, -ἄλσει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος. id est luco Apollinis. Plutarch. in Numa, ἐν ἄλσει σκιὰν καὶ λειμῶνα ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exponunt etiam Saltus, vel Nemorum saltus.

A C. Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, Saltuarius. vt Bud. exponit apud Pollucē, pag. 185. Vulg. autem lexica ἀλσοκόμους interpretantur etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubiū est quin ἀλσοκόμος ab ἄλσος & κομεῖν dicatur qui luci curam gerit, & eius est custos. A Budæo autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλση quosdam interpretari Saltus paulo antè à me dictum est. ET Ἀλσοκόμοι, apud Pollucem, ibidem.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι apud Athenæum libro 11, Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud
B Dioscoridē autem Ruellius ἀλσώδεις τόπους interpr. lucos. Dicūtur etiam ἀλσώδη, Quæ per lucos melius proueniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. Rhodio.

¶ Ἀλσίνη, Alsine, herba quæ ita vocata est quòd in lucis nascatur: διὰ τὸ συσκίους καὶ ἀλσώδεις φιλεῖν τόπους, inquit Dioscor. lib. 4, c. 87. vbi & μυὸς ὦτα (id est muris aures) appellari tradit. Meminit & Theophr.

ἌΛΦΑ, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem & pro eo qui primus sit seu
C primas teneat aliqua in re, vt à me initio huius libri dictum est.

¶ Ἄλφω vel Ἀλφαίνω, Inuenio. ab alpha deductum secundū nonnullos, secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφαίνω, vt in huius libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφαίνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & in hoc versu Euripidis in Medea, qui citatur ab Aristotele in Rhetoricis, φθόνου πλείω ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Altero autem ἄλφω vsus est Homerus Odyss. ο, -ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι. Vbi tamen Eustath.
D vult ad ἀλφέω factum esse eodē modo quo δεδύπτω habetur & ἴδυπτον, ἀντέτυπον & ἔκτυπον, item ἰσχαίσμενος & ἴσχαισμον. Habetur & Od. ρ, -ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. φ, -ἐπεπέρασεν δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω pro eodem dicitur, si mendum non est apud Hesychium.

Ἀλφαίω idem quod ἀλφαίνω siue ἀλφάνω. Hesych. Atque ab hoc verbo fuerit fortasse deductum Ἀλφαιὼν, quod ab eodem explicatur μαθήσεως τῆς ζωῆς, id est disciplina vitæ. quum tamen secundum deriuationem hanc videa-
E tur debere simpliciter significare εὕρεσιν, id est inuentionem.

Ἀλφαδέω, ῶ, Idem. Nam apud Hesychium legitur Ἀλφαδεῖν, διείσκειν, καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίνει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed suspectum fuerit alicui fortasse Hesychii exēplar, atque haud scio an immeritó.

Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus. quem citare cogor, quòd vnde hæc descripserit non inuenirā.

¶ Ἀλφέω, ῶ, Inuento. Idem quod ἀλφαίνω, & sequentia. vnde ἀλφηστὴς factū est, vt Etymol. & Eustathius aliique scho-
F liastæ tradunt. & hic geminum esse docet præteritum, ἀλφήσω & ἀλφέσω: ex ἀλφήσω deriuatum ἀλφηστὴς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idē ἦλφον vult esse aor. 2 ex ἀλφέω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἴδουπον dicitur & ἐδούπησα, vt modò dictum fuit.

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφηστής.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator. Fit à proximè præcedente verbo ἀλφῶ. Hesiodus aliquot versus his claudit verbis, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes & scientias excogi-
G tauerint atque inuenerint.

Ἀλφησταὶ item dicuntur (vt scribunt Etymol. & Hesychius) οἱ ἔντιμοι, id est honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini significationem quòd ἀλφὴ secundum eos sit idem quod τιμὴ, id est honor. an verò & hoc ἀλφὴ (à quo deducitur ἀλφηστὴς quum significat ἔντιμον) fit ab ἄλφω, viderint alii. Ab Hesychio certè exponitur nō solùm τιμὴ & ὠνὴ, id est honor, pretiumue, verùm etiā εὕρεσις, hoc est inuentio. Sed apud Hesychiū corruptè legitur τιμὴ, ὠνὴ, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim apud
H eum repono. Notandum est etiam ἀλφὴ scribi apud eū, non ἀλφή. & ἀλφησταὶ homines ab eo exponi non solùm honoratos, sed etiam reges. item ἀμείπτας.

Ἀλφησταὶ pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταί. Vide Athen. Etymol. & Eustathium.

C. Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boues inueniunt, ab ἀλφω & βοῦς. Apud Homerum dicuntur παρθένοι (id est virgines) ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inueniant, à quibus munera accipiāt boues potissimum. Fuisse enim boues præcipuas opes antiquorum, ex aliis eiusdem poetæ locis discimus. De formatione autem huius nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφέω, an ab ἀλφέσω futuro ipsius ἀλφέω, vide apud Eustath. Etymologistes vult ἀλφόβοια præcessisse ἀλφεσίβοια: quem etiam adi.

¶ Ἀλφεσίβοιος, ὁ, Nomē propriū pastoris apud Theocritum, itidem ab inueniendis bobus dicti, sequendo modò positam etymologiam.

Ἀλφεσίβοι, cum ι simplici in penultima exponitur ab Hesychio αἱ βίοις ἀλφάνουσαι.

C. Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Inuenio. ἐξάλφεις, εὑρίσκεις, Hes. Apud eūdē vide & aliā verbi ἐξαλφεῖς significat.

ἌΛΦΙΤΟΝ, τό, Farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. De rep. 2, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Hinc & πολυάλφιτος κριθὴ, apud Theophrastum, hordeum multam farinam reddens. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πολὶ βάλε παλαιὰς ἀλφίτου ἀκτῆς. Od. β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. | Budæus annotat ex Etymologiste & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: vt ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. Hæc Budæus. Ego existimo Hesychiū quoque tale quid significare voluisse: sed his eius verbis, ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφρυγμένον ἄλευρον, deprauationem subesse, ac pro πεφρυγμένον legendum esse πεφρυγμένον contendo. Scribit verò & Marcellus in Dioscoridem, medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro farina hordeacea aqua humoréve alio macerata: quæ polenta est. Cæterùm ἄλφιτον Pliniū vertisse Polentā comperio cum alibi, tum in interpret. his Dioscoridis verbis, de palustri lente ita scribentis, πάσαις φλεγμοναῖς & ἐρυσιπέλασι & ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος, καθ' ἑαυτὸν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. hæc enim ita reddit, Propter quod collectionibus illinitur, & maximè podagris, & per se & cum polenta. Huius autē vocis ἄλφιτον eam sequutus sum etymologiam quæ ab ἀλφῶ seu ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes apud Eust. pag. 868, & 1445.

Ἄλφιτα plurali numero, Victus, Ad victum necessaria. vt & ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubibus, Τί δέ με ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri (siue modi) ad quærē dum victum? Quem versum citat Erasmus in prouerbio τί πρὸς τἄλφιτα; id est, Quid ad farinas? annotans poetis esse familiare ἄλφιτα pro victu próque re familiari ponere. & de re aliqua quæ non sit de pane lucrando (vt vulgò loquuntur) dici rectè, οὐδὲν πρὸς τἄλφιτα. Hæc Erasmus. Sed sciendū est nō poetas duntaxat (intelligo autem comicos) ita vsos esse hoc nomine, sed & prosæ scriptores interdum. Luc. in Gallo, προσδεῖ ἔτι τινὸς ἐς τὰ ἄλφιτα πιπράσκειν. Sic autem Gall. dicimus Gaigner son pain item C'est mon gaigne-pain. Idem Erasmus in prouerbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄλφιτα vocasse. | Reperitur autē in alio loco Aristoph. ἄλφιτα pro οὐσία: vbi dicit, εἶτ' οὐ δύναμαι τῶν πατρῴων ἀλφίτων. nā hic πατρῷα ἄλφιτα (ad verbum paternas farinas) vocat τὴν πατρῴαν οὐσίαν, paternā substantiam.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur. Vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφιτεῖς, οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερείδης. Suidas.

Ἀλφιτεῖον, τό, Pistrinum. Bud. ex Polluce.

C. Ἀλφιταμοιβός, οῦ, ὁ, Venditor farinæ. ad verbū, Permutator farinæ. ex ἄλφιτον & ἀμείβω. Ab Hes. exponitur ἀλφιτοπώλης. Aristoph. Nubibus, Τὰ ἀλφιταμοιβοῦ παρελθόντι δέχοινικα. vbi sch. ait, ἀλφιταμοιβὸν dici de eo qui vendit farinas, aut farinas argento permutat. vt (inquit) ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀπὸ ἀργυρείου τὰ κέρματα ἀμείβοντες.

C. Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, Quæ è farina vaticinatur. Expono autē Quæ vaticinatur, quia & Hes. habet μαντευομένη, nō μαντευομένης. Ita eni apud eū legitur, Ἀλφιτόμαντις, ἀλφίτοις μαντευομένη. & paulo pòst Ἀλφιτοσκόπος exponit ἀλφιτομάντις, vbi Ἀλφιτοσκόπος legēdum existimo. Dicetur aūt ἀλφιτοσκόπος ille vel illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ. nā ad verbū ἀλφιτοσκόπος sonat farinæ inspector: vel inspectrix, si de muliere intelligēdū sit. vt vetula quædam memoratur apud Theocritum κοσκινόμαντις.

C. Ἀλφιτοποιός, οῦ, ὁ, Faciēs farinā, Cōfector farinæ. modò aūt ex Suida retuli ἀλφιτεῖς dictos ab Hyperide farinæ cōfectores. HINC Ἀλφιτοποιΐα, Farinæ cōfectio. Apud Xenophontem, Ἀπομ. 2. Molituram à Plinio dici volūt ἀλφιτοποιΐαν. | Item Ars conficiendæ pultis sic vocabatur, vt in vulg. lex. Græcol. annotatum est.

C. Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, Farinæ seu farinarū vēditor. quē ἀλφιταμοιβὸν etiā appellari, modò dictum est. Ἀλφιτόπωλις, gen. fœm. Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοά, farinæ venditrix porticus. quā ædificarat Pericles, vt tradit Aristoph. enarrator. Videtur aūt esse eadē ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Hesychio vocatur ἀλφίτων στοά. exponit enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο.

C. Ἀλφιτοφαγέω, ῶ, F. ήσω, Pulte pro pane vescor, vt interpretatur Bud. in hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοφαγεῖ, ὕδατι μεμιγμένῃ ἀεὶ τῇ μάζῃ χρῆται καὶ ὅστις ἀρτοφαγεῖ, ὕδατι διαδεδευμένον τὸν ἄρτον. Notandum est autem Xenophontem alibi quoque mentionem ἀλφίτων & ἄρτου seorsim fecisse: vbi ait, οἴκοι μὲν χρήματά γ' ἄλφιτα, ἢ δ' ἄρτοι;

C. Ἀλφιτοσκόπος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo antè.

C. Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ & ἡ, adverbū, Farinæ colorē habēs. Ab Hes. exponitur, λευκὴ, πολιά. i. Alba, Cana. Exponit autē per fœm. Hes. φ inuenisset de muliere dictum in eo vnde accepit loco.

C. Πολυάλφιτος, ου, ὁ & ἡ, vt πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. Hordeū multam farinam reddens.

C. Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. Nubibus, Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν καρδίαν.

ἍΜΑ, aduerb. tēporis. Vnà cū, Eodē tēpore. ἅμ' ἠελίῳ, Cic. interpr. Pariter cū sole, in hoc Arati versu, -ὑπὸ δ' ἐκ χείρας ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Idē alibi Simul vertit. ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. Mecū. ἅμα τῇ μητρὶ, vnà cū matre. Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Id est, Cæterùm postquā in aciē instructi fuerūt cū ducib^9 singuli. vel Vnà cū ducib^9. Quē versum Ammonius citat, ostēdere volēs ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. i. eodē tēpore: & ita differre ab ὁμοῦ, quod significat Eodem loco. Videtur & aliqua loci significatio subesse aliquando aduerbio ἅμα. vt quū ego de quopiā dico, ἅμ' ἐμοὶ τοῦτο ἐποίησε, Mecū hoc fecit: de eo quod fecerit nō solū eodē tēpore, sed quū esset eodē in loco quo ego: Quinetiam Eust. ἅμα esse ait aduerb. tēporale simul & locale in hoc versu Hom. Δμωίαις ἅμ' ὅσαι πέλον ἀμφιπόλοισιν. Certū est tamē interdū necessariō ad tēpus referēdū esse ἅμα, & quidē ad tēpus solū, nō itēad locū. Vt in exēplo quod affert ipse Ammonius & alii quoq; grām. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nā si hīc ὁμοῦ pro Simul. i. eodē loco, aliquis intelligat, meritò ridebitur. quomodo enim Anacharsis Scytha & Solon Athenīēsis eodē loco nati dicātur? Interpretari ergo necesse est dictū illud ita, Solō eodē quo Anacharsis tēpore natus est, vel Solō & Anacharsis eodē tēpore nati sunt. Citat verò Ammonius & hunc eiusdē Hom. versū, in quo ἅμα apertè pro Eodē tēpore capitur, casum nullū habēs, Εἴθ' ἅμα εἴημεν πρὸς ἀγορὴν πολλοὶ ἄνδρες ὀλιγότεροι καὶ ὀλιγώτεροι.

Ἅμα huic vel illi dat. iunctū, variè redditur Latinè. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatq; dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. Pæd. 2, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὶν ἡμέρας μὲν τὴν πρώτην ἔχειν. Plut. in Publicola, ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἤλαυνεν ἔμελλον. Eust. in Hom. ait eius posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι. i. ad verbū, Vnà cū sole oriēte. sicut ἅμα ἠελίῳ καταδύντι, apud eūdē Vnà cū sole occidēte. Addit verò & ἠῶθεν Hom. quod est aduerb. significās Mane, Hora matutina, Matutinò, aduerb. Il. σ, Ἠῶθεν γὰρ θωρηχθέντες ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Vbi Eustath. annotat, hæc verba ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι esse aduerbii ἠῶθεν epexegesin.

| Pro ἠῶθεν aūt dicitur potius in prosa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. Ad verbum, ἅμα ἕῳ, apud Thuc. Cum aurora, vel Vnà cum auroræ

Digitized by Google

Cum diluculo. Homerus dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. Odyss. ξ, — ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι ἦλθον. Et Il.ω, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι Ὄψεαι. ad verbum, Cum apparente aurora: sed aptius dicetur exoriente, vel, Simulatque exorta fuerit aurora. In illo autem loco Odyss. ξ, vertendum non Exorta fuerit, sed, Exorta fuit. ¶ Sic dicitur & ἅμα τῷ ἦρι, Ineunte vere, apud Thucydidem, vbi scholiastes supplet ἀρχομένῳ. ¶ Apud eundem scriptorem ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Vna cum muri ædificatione, exponitur, Dum murus fiebat. Sic & ἅμα τῷ συμποσίῳ προσκειμένῳ. Quanquam ἅμα Dum, siue Interim dum significat potius quando iunctum est participio, vt paulo pòst dicetur. Quòd si ita exponendum est ἅμα τειχισμῷ, talem habebit significationem ἅμα ibi qualem hic quũ dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ προσκειμένῳ. nam & in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpretantur, In ipso conuiuio. ¶ At ἅμα τομῇ, ad verbum, Cum incisione, pro Simulatque incisio facta est. atque hæc est frequentior huius aduerbii significatio, quum huiusmodi datiuis nominum actionem significantium iungitur. ¶ Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο apud Hom. Eustathius ait esse pro ὁμοίως ταῖς πνοαῖς, id est Similiter flatibus venti volare.

Ἅμα cum verbo, vt ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque visus est, Quũprimum apparuit. Chrysostomus, ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνειχόμην, Ego, simulatque rumorem hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui. vel Me, audito hoc rumore, corripuit statim timor & dubitatio. Itẽ ἅμα cum præsenti infinit. Pl. De poet. aud. ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσωμεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν. Item cum subiunctiuo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Platonem De legibus, Simulatque ad pubertatẽ venerit.

Ἅμα cum participio. Xen. Hell. 4, ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐπεδάκρυσεν, id est Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic Pædiæ 1, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παρέφερεν. Quod loquendi genus immutauit eodem libro, dicẽs, ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγεν, pro ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exponant: vt in hoc Luciani loco qui est in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ. exponitur ἅμα λέγων, simulatque dixerat. At ego interpretandum puto vt in præcedentibus locis, Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atq; à meis partibus stat Budæus, qui ἅμα διώκοντος vertit inter vehendum, in hoc Plutarchi loco in Cæsare, ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. At quum ἅμα iungitur cum participio præteriti temporis, vel aoristi, tunc verò quin per Simulatque reddatur non repugno. vt ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρόν, Simulatque igitur accepit, aliquantisper conticuit.

Ἅμα, aut ἅμα τε sequente καί, vno verbo interiecto, aut etiam pluribus. Demosthenes, ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, Simulatque audiuimus aliquid, cõstituimus. Tale est illud, ἅμα δὲ ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Ἀλκιδάμας, Hæc simulac dixisset Cleodemus, irruit Alcidamas. Chrysost. De orando Deo, ἅμα τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε. Simulatque ad pedes Christi procubuit, salutẽ est adepta. Aristides, ἅμα γὰρ οἱ ἐκεῖνοί τε ἐδέχοντο, καὶ ταύτην οὐκ ἐλελήθει, id est (Budæo interprete) Simulatque enim illi Herculem vt deũ admiserunt, hanc ciuitatem id non latuit. Itidẽ cum præterito imperfecto, apud Isocratem in Paneg. ἅμα γὰρ ἡμεῖς τε τὰς ἀρχὰς ἀπεστερούμεθα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγίγνετο. In loco autẽ Demosthenis paulo antè citato erat ἅμα cum præterito, καί cum præcedenti: ecce vtranque particulam cum præsenti, apud Plutar. De primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπέρχεται πολὺ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον. id est (Turn interpr.) Nam simulac magna vis eius excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. Sic Æschines, ἅμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simulatque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hic fortasse nihil necesse fuerit ἅμα vertere Simulatque: quum possit commodè verti Simul, Eodem tẽpore. Reperitur verò ἅμα sequente καί itidẽ cũ participio. Chrysostomus, διδάσκει δὲ καὶ ὁ κύριος, ἅμα τε προσποιῶν τῷ θεῷ καὶ καθαρῶς ἀκούσας. ¶ Ἅμα sequẽte δὲ in altera parte orationis, vide in versu Homerico qui est in proximè sequente annotatione.

Ἅμα geminatum, in hoc prouerbio, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον: id est ad verbum, Simul verbum, Simul opus, pro Simul & dictum & factum. Aut breuius & elegantius, Dictum, factum. quod ex Homerico hoc versu manasse aiũt, Il. τ, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Ἅμα otiosum alicubi notat apud Thucydidẽ scholiastes.

¶ Ἅμυδις, aduerbium Æolicum, idem valens quod ἅμα, pro Simul, Vnà, Pariter. & ex eo factum, vt vult Orus apud Etymol. Eiusdem autem esse formæ cuius ἄλλυδις, testatur Eustathius: qui & tenuari dicit (licèt ἅμα aspiretur) quòd sit Æolicum. Hom. Il. κ, — ἀμ' ἄμυδις καλέσκετο πάντας ἀρίστους. Il. υ, — τῶν δ' ἄμυδις μάχην ἦρος ἀπὸ δ' αὐτοί. Et Od. ξ, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Vbi obserua ἄμυδις sequente particula καί, sicut & alibi: vt Od. λ, Μνηστῆρες δ' ἄμυδις καλέουσι καὶ πεύσονται ἄεθλον. Itidem Od. ι, Μή μ' ἄμυδις στόμα τε κακὰ καὶ θῆλυς ἱέρη, &c. His autem in locis commodius redderetur per Pariter. ¶ Ἄμυδις ab Hesychio exponitur duntaxat ἅμα & ὁμοῦ, & à Suida ὁμοῦ solùm: sed quidam exposuerunt etiam ἐξαίφνης.

Ἅμαξα, ης, ἡ, Currus, Plaustrum. Reperitur etiam tenuatum. vnde πλάθειν ἐπ' ἄμαξαν, non ἐφ' ἅμαξαν. & αἱ δ' ἐπ' ἀμαξῶν. item κατημαξευμένον. pro quo postea dixerunt Attici καθημαξευμένον. Legitur verò & apud Hesiodum, δούρατ' ἀμάξης. item, ἐπ' ἄμαξαν ὑπὲρ ἄχθος ἀείρας. Nonnulli illam cum spiritu tenui scripturam, Æolicam esse dixerunt. Addit autem Eustathius, tenuari secundum hanc etymologiã, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμαώμενα, id est, Ab aduehendis messibus: aspirari autem secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in locis aspero spiritu notatam hanc vocem reperi: ac si mihi quoque meam afferre etymologiam liceat, ἅμαξαν dictam esse dixerim ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, quòd curru seu plaustro plures simul vehi possint. Quid autem me quoque diuinationem meam proferre vetat? Frequens est autem hæc vox apud vtrosque scriptores. Odysseæ ζ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὥπλεον ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. & Od. ι, ἅμαξαι τετράκυκλοι, id est Currus quatuor rotarum. Legitur verò & apud Herodotũ ἅμαξα τετράκυκλος. ¶ Prouerbium est τὰς ἁμάξας λαλεῖν, De plaustro loqui, de quo consule Erasmum.

Ἅμαξα, Septentriones. Gell. lib. 2. cap. 21, Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare quod ἁμάξας Græci vocant, nos septentriones vocamus? Paulo pòst, Itaque hoc sidus quod à figura posituráq; ipsa, quia simile plaustri videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν dixerunt, nostri quoque veteres à bubus iunctis septentriones appellarunt. id est à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurant. Præter hanc (inquit) opinionem, &c. Hæc ex Gellio. Seruius quoque subindicat axem dixisse Virgilium pro septentrione ex Græcæ vocis ἅμαξα imitatione. nam in hoc hemistichiũ Georgic. 2, — qua terga obuerterit axi, annotat, Axi, septentrioni. nam Græcè ἅμαξα dicitur. Idem verò & alibi ab eo annotatur. Hom. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

C. Ἁμαξόβιος, ου, ὁ, siue Ἁμαξοβίτης, In plaustro viuens. ἁμαξόβιοι siue ἁμάξοικοι dicũtur Scythæ, ἁμαξόβιοι, In plaustris viuentes: ἁμάξοικοι, In plaustris habitantes, vel, In plaustris domos suas habentes.

C. Ἁμαξοκυλισταί, quidam Megaris appellati quasi ἁμάξης κυλισταί, currus deuolutores, vt ex historia colligo quã Plut. in fine κεφ. Ἑλληνικῶν refert.

C. Ἁμαξοπηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Plaustri siue Plaustrorum compactor, Curruum fabricator. Ex ἅμαξα & πήγνυμι. Alio nomine ἁμαξοποιὸς siue ἁμαξουργός.

C. Ἁμαξοπηγία, Plaustrorum fabricatio.

C. Ἁμαξόποδες, ων, οἱ, Ad verbum, Plaustripedes. Vitruuius lib. 10, ait hoc nomine vocari arbusculas in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Apud Pollucem scriptũ est ἁμαξίποδες. Ait autẽ ὑποτίθεται δὲ αὐτοῖς [τοῖς ἄξοσι] ξύλα, ἃ καὶ καθαράξια ὀνομάζουσι.

οἷς ἐγχαρμιζόντων αἱ ἁμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἐλίττεται γραφόμενος. Apud Hesych. legitur ἁμαξίποδες per ι. A

C. Ἁμαξοποιός, ὁ, καὶ ἡ, Plaustri fabricator. qui & ἁμαξοπηγός. sed ἁμαξοπηγὸς sonat ad verbum, Plaustri compactor: ἁμαξοποιὸς aũt Plaustri factor, siue confector.

C. Ἁμαξουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ex ἅμαξα & ἔργον, Idem quod ἁμαξοποιός. HINC Ἁμαξουργία, Plaustri confectio, Plaustri fabricatio.

C. Ἁμαξόδενα, ων, τά, Clauiculi qui obstant ne rota currus exeat. alio nomine ἐνήλατα. Eustath.

C. Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via. Idem quod ἁμαξιτός. Fit ex ἅμαξα & ἐλαύνω Subauditur autem ὁδὸς cum hoc nomine, vt cum ἁμαξιτός. B

C. Ἁμαξήποδες, ων, οἱ, Vide Ἁμαξόποδες paulo póst.

C. Ἁμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis. vt ἁμαξήρης τρίβος apud Euripidem, via plaustraria: ἁμαξιτὸς etiam dicta & ἁμαξήλατος.

Ἁμαξία, vel potius ἁμαξιά, ᾶς, ἡ, Via qua plaustrum agitur. ἁμαξεία autem vide post ἁμαξεύς.

Ἁμαξιαῖος, ου, ὁ, Plaustralis, Plaustrum implens. vt ἁμαξιαῖοι λίθοι, saxa grandia & plaustrum implentia, apud Xenophontem Hellenicῶν 2. Possumus verò & ingentia saxa interpretari. sæpe enim subest aliqua hyperbole huiusmodi adiectiuo. Sic γόγγροι ἁμαξιαῖοι, apud Athenæum, lib. 7. | Ἁμαξιαῖα, inquit Erasmus, id est plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosáque: à plaustris ducto nomine. Hæc Erasmus. quæ sequẽs aliquis, ἁμαξιαῖα ῥήματα interpretetur verba magnifica & fastuosa: non malè etiam (Horatiano verbo vtens) sesquipedalia. Nisi fortè ἁμαξιαῖα dicta ob prolixitatẽ (id est quòd multarum essent syllabarum) potius quàm ob eũ quẽ præ se ferrent fastum. C D

Ἁμαξικός, ἡ, ὁ, Plaustralis, id est Ad plaustrum pertinens. | Exponitur etiam Plaustrarius siue Carpentarius.

Ἁμαξίτης, ου, ὁ, Plaustralis, Curulis. vt quidam in Anthol. epigr. ἁμαξίτην φόρτον vocat curule onus, siue pondus. id est quod curru vehitur.

Ἁμαξιτός, οῦ, ἡ, Via vehicularis, Via plaustraria, Via per quã agitur currus, vel agi potest. Apud Herodotum, Spatii quantum opus est ad agendum currus. Vnde & appellata sic fuit via publica, ὁδὸς δημοσία, Suid. Hesychius. Militaris via exponi potest. λεωφόρος à Græcis alio nomine dicitur. Euripides autem ἁμαξήρη τρίβον appellauit. Il. χ. Τεῖχος αἰεὶ ὑπὲρ κατ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Xenophon Hell. 2. ἐχώρουν κατὰ τὴν ἐς τὸν πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. Apud eundem Hellen. 7, ἁμαξιτὸν per ι legimus. & vtranque scripturam in vulg. lex. Græcol. annotatam habemus. quum tamen in Homeri loco dubia non possit esse scriptura, vtpote ι tantum admittente, quod possit corripi. In iisdem verò lexicis ἁμαξιτὸς exponitur etiam Orbita: quũ tamẽ orbita longè aliud significet, id videlicet quod ἁρματροχιὰν Græci appellant. Sciendũ autem, quũ dicitur ἁμαξιτός, subaudiri ὁδός. A Suida citatur locus in quo est ἁμαξιτὸς ὁδός. E F

¶ Ἁμαξεύς, έως, ὁ, Aurigator, Auriga ζευγηλάτης. Hes.

Ἁμαξεία, ας, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plaustro. ὁ τῆς ἁμαξῶν φόρτος. Suid.

Ἁμαξεύω, Plaustrum duco, Aurigor. Plut. in Eumene, τοὺς μὲν ἁμαξεύοντας δι' ἀπορίαν. Arrianus, καὶ τοὺς μὲν ἀροτριᾶν, τοὺς δὲ ἁμαξεύειν. id est, Et huic quidem arare, illi autem aurigari. | Philostratus ἁμαξεύοντας Scythas vocat qui in curribus degunt. G

Ἁμαξεύομαι, Plaustro vehor. In vulg. lex. Græcol. ἁμαξευόμενος exponitur etiam Plaustris habilis.

C. Ἀναμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt τόπος ἀναμάξευτος, locus per quẽ agi plaustra nequeunt. q. d. Plaustris impermius. Vtitur Herodotus.

C. Καθαμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, compositum ex κατὰ & ἁμαξεύω. vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaphoram καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triuiale, trãslatitium. Quæ expositio conuenit loco Suidæ in quo συνεχῶς exponit τὸ κατημαξευμένον ἢ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem κατημαξευμένον per τ, vt apud eum habetur. Alibi autẽ καθημαξευμένος (scribens per θ) exponit τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος. quarum explicationum posterior H

mihi parum probatur. minimè certè videtur perinde conuenire ac prior. neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, via trita. nec σκώμματα καθημαξευμένα (id est triuialia scõmata) poterit quis explicare σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec verò in hoc Æliani loco qui ibi à Suida citatur, γύναιον ἐκ Συελίας καθημαξευμένον ὑπὸ πολλῶν τῶν ἐραστῶν, poterit γύναιον καθημαξευμένον exponi γύναιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidem verò Latine fortasse publicum prostibulum vel publici prostibuli corpus (veluti publica via) dici possit tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in hoc Æliani loco, non malè (credo) interpretaretur aliquis Peruagatum.

C. Ἐξαμαξεύω, in vulgat. lex. Conuitior, Maledico, quasi De plaustro conuitia fundo. ET Ἐξαμαξευόμενος in iisdẽ, De curru delapsus: metaphoricè autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum autor non nominatur, quæ certè mihi suspecta sunt. Quũ autẽ ἐξαμαξωμένος in nonnullis scriptum sit (quod stare posse non videtur) in aliis peius etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξημαξωμένος scribi debuit.

Ἀμαξαία, Idem quod ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν. vt σελήναία pro σελήνη, & Ἀθηναία pro Ἀθηνᾶ. Eustath.

¶ Ἁμαξίς, ίδος, ἡ, Plostellũ, Plostellulũ, Paruus currus. Eustathius autem ait veteres scriptum reliquisse ἁμαξίδα esse plostellum quod fit ad lusum puerilem. quæ significatio minus esset generalis. conueniret certè huic Aristophanis loco in Nubibus, vbi Strepsiades dicit Phidippidæ filio, Τοῦτον ἐπλάττου οἰκίας ἁμαξίδας. Ibidẽ, Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. id est, Plostella autem coriacea conficiebat. Vbi esse puto ἁμαξίδα plostellũ puerile: cuiusmodi illud cuius meminit Horatius hoc versu, Ædificare casas, plostello adiungere mures. Ita tamen vt inde colligi non possit ἁμαξίδα generaliter de quouis plostello ad quemlibet vsum comparato dici non posse. Ipse quidem certè enarrator Aristophanis simpliciter ait ἁμαξίδα esse μικρὸν ἁμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισί. Hesychius quoque in ἁμαξίς, scribit, τὸ μικρὸν ἁμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσι. Plostellulum autem potius interpretarer quàm Plostellũ: quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἁμάξιον, quod Plostellum significat. Paruum enim plostellum est plostellulum.

Ἁμαξίς, Placentæ genus, in illum Aristophanis versum modò citatum, Τύπου ἐπλάττου οἰκίας ἁμαξίδας, annotat eius enarrator, ἁμαξίς, Paruum plostellum, aut Placentæ genus. Suidas quoque ait placentæ genus esse quæ suo tempore κοπὶς diceretur. At Hes. præter plostellũ significare scribit & vuæ gen' ἀπὸ ἀναδενδράδος.

¶ Ἁμάξιον, ου, τό, Plostellũ, apud Suidam, Hesychium, Aristophanis enarratorem, & Eustath. in expositione vocis ἁμαξίς.

Ἀμάω, ῶ, F. ήσω, Meto. Aristoph. in Equitibus, ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens messem. Ἀμᾶν Eustath. quosdam ab ἅμα deriuasse tradit, vt esset ἀφ' ἓν ποιεῖν ἰλκειν. Etym. autem addit, ἀμᾶν quasi ἅμα στᾶν. At Hesych. habet, ἀμᾶν, θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀπέχειν. Cæterùm φ aliο spiritu notatur hoc verbum quàm ἅμα, à quo deriuari putatur, id in aliis etiam nonnullis vsuuenit. Frequẽtiᵘˢ vsurpatur Ἀμάομαι vox passiua, in significatione act. Absolutè interdum. Hesiod. in Ergois, – γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι. cum accus. vt idem ibidẽ, – ἵνα' ὥρια καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Ἀμᾶν siue ἀμᾶσθαι (vnde nostrate verbũ amasser) Colligere, Accumulare. Il. ω, Ἀλλ' ἤτοι τρόφι λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Apollon. Arg. 1. ἄσπετον ἀμήσαντες φυλλάδα. quo in loco, sicut & in proximè præcedente Homerico, notandũ ἀμήσαντες prima longa. quum potius corripiatur, vt in aliis hic citatis locis videre est. Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. id est, Alienũ laborẽ in suũ ventrẽ cõgerũt. Od. ι, Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε. vbi annotat Eustathius ἀμησάμενος esse pro συλλέξας χερσὶ καὶ συναγαγών. vt (inquit) Vlysses φύλλα ἐπαμησάμενος ἐκαλύψατο, & Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο. Videtur tamen vtrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Quum accumulasset.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, Abscindere. quod & imitantes Latini (vt opinor) Demetere ita vsurparunt. vt Demeteret ferro, apud Horatium. Hesiodus in Scuto, — οἱ γὰρ μὲ ἦμων Αἰχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα. Hesychius ἀμήσαντα exponit simpliciter ἀποκόψαντα. At Eustathius in hoc loco Homeri Odyss. φ, — ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Ῥινάς τ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscindentes facilè, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, metaphoricè, Fructũ & vtilitatem siue cõmodum decerpere. Plutarch. αὐτοὶ ἴσως (ἔφη) τῆς διαίτης τῆς ἐλευθερίας ἀμώμεθα, id est, Fructũ libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionẽ. Sic & Latini suũ Metere interdum vsurpant.

Ἀμάομαι, ὦμαι, Significat. pass. Metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι ἀκμάζῃ ἡ σταφυλή.

Ἄμητος, ου, ὁ, cum accentu in prima, Messis. Ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipsa metendi actio. Hesiodus sic exorditur suum ἡμερῶν opusculum, Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. Idem ibidem, ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. id est, Tempore messis, quũ sol corpus arefacit. περὶ καιροῦ ἀμήτου, apud Lucianum, De metendi tẽporibus.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, Messis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, vt in Hesiodi loco: καιρὸς ἀμήτου, vt in Luciani loco modò citato. Sequor autem Hesychiũ, qui ita scribit, Ἄμητος, τῆς μὲν ἀρχῆς ὀξυνομένης, αὐτὸ τὸ θεριζόμενον· τῆς δὲ πληθυντικῆς, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. id est, Ἄμητος, prima quidem acuta, Ipsæ fruges quas messuimus: vltima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eustathius & Suidas in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi non ἀμήτου legitur, sed ἀμητοῦ, in citatis modò locis. Verùm nõ parũ apud me valet Hesychii autoritas, præsertim quum variorum autorum vetusta exemplaria obseruarim ita collocatos accentus habere, vt collocandos censet Hesychius. Cui vt assentiar facit & hoc φ ἄροτος itidẽ προπαροξυτόνως arationem, ἀροτὸς ὀξυτόνως arationis tempus significare comperiam: & quidem ea ipsa exemplaria quæ in loco Hesiodi ἀμητοῦ habent, nõ ἀροτοῦ tamen habere, sed ἀρότου. quòd videlicet prior ille genitiuus deprauatus fuerit in iis, posterior integer manserit. nam eadem planè ratione qua scriberetur ἀμητοῦ, scribendum etiam foret ἀροτοῦ pro ἀρότου ab ἄροτος. Est in τρυγητὸς ac τρύγητος eadẽ planè ratio. Quanquam existimarunt quidam hæc esse τῶν διχολογουμένων quod ad accentum attinet, quòd in eo variare comperirent exemplaria. sed ego planè librariorum incuriæ hoc imputo, quod in optimis quibusque exẽplaribus diligenter obseruatum hoc in accentu discrimen animaduerterim, eo quo præscribit Hesychius modo.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, Messor. Iliad. λ, Οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. ΕΣΤ ΕΤ ἀμήτειρα f. apud Etym. quod significat mulierem quæ metit.

¶ Ἄμη, ης, ἡ, Falx messoria, vt vulgò exponitur. Quæ significatio optimè cõuenit deductioni ab ἀμᾶν. Exponitur & Sarculum. Ἄμη (inquit Budæus in Comment.) Instrumentum fossorium, quod lingua vernacula luchetum vocant, quo fossores aggerarii vtuntur. Æschin. in Ctesiph. ἴσχοντες ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Plinium in epist. ad Traianum legitur hama aspiratum, Nullus in publico sipo, nulla hama. quod aliud instrumentum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro instrumento ad incẽdia compescẽda sumi existiment. Apud Suidã, ἄμαι ἀπήτων, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας, quod est inter Erasmica. Suidas ἄμην esse ait fabrile instrumentum: Etymologistes agricolarum aut architectorũ instrumentũ: dicens vel ab ἅμα aduerbio, vel ab ἀμᾶν posse deduci. Erasmus ab ἀμᾶν deducendũ cẽsuit. Apud Suidã ἄμη legitur tenuatum tanquã ab ἀμᾶν, & paulo pòst ἅμας aspiratũ tãquã ab ἅμα. & apud Plin. hama est cũ aspirationis nota, in modò citatis. Sic & apud Cat. vbi hamã rusticis instrumẽtis annumerat. quãquam & ἀμᾶν ipsũ quod tenuari cõstat, ab ἅμα deducũt gramm. | Apud Hes. legitur ἄμη tenuatũ, qui ait significare etiã σκάφην ἐς ἣν ἐμβάλλουσι τὸν πηλὸν ποδὸς τὸ μὴ βαίνειν.

A C. Ἀπαμάω, ῶ, vel potius Ἀπαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Ἀπαμήσαντες, ἀποθερίσαντες, Hesych.

C. Διαμάω, ῶ, & Διαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Et metaphoricè interdũ (sicut Demetere caput ferro apud Horat.) Il. γ, v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. pro abscidit. ῥᾶον διέκοψε, καὶ τὸ διεῖλε, inquit Eust. Polyb. autẽ διαμᾶσθαι dixit pro Euerrere & accumulare, vt Bud. scribit p. 356. vbi & ex duobus Arriani locis affert διαμᾶσθαι τὴν χάχληκα. quẽ existimo Thucydidem in hoc loquendi genere sequi voluisse: apud quẽ legimus lib. 4. p. 130, ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον δῆθεν

B οἷον ὕδωρ. Vbi schol. διαμώμενοι exponit διασκάπτοντες, id est effodientes. addens dictum esse ab ἄμη, significante σκαφίον πλατύ.

C. Ἐξαμάω, ῶ, & Ἐξαμάομαι, ῶμαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Sophocl. Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Vbi exponitur, Radicem habens exectam.

C. Ἐπαμάω, ῶ, vel potius Ἐπαμάομαι, ῶμαι, Colligo, Coaceruo, Accumulo metentiũ more. Hom. Od. ε, — ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Vbi Eust. pro συνέλεξεν

C inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic & κόνιν ac πέτρας aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Vtitur autẽ in Iliade quoq; hoc verbo. Sũt & qui (sensum explicantes) ἐπαμήσατο Εὐνὴν interpr. Ex cõgestis coaceruatisq; foliis sibi cubile strauit. Xen. ἐπαμήσαντο δ' αὖ μόνον τῆς γῆς, ἣ ἐς στάχυας αὖ οὐ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Vbi Bud. vertit Accumulare, ex quodã Plinii loco, quẽ affert, p. 356. Citatur & ex Herodoto ac Theophr. ἐπαμήσασθαι γῆν, itidẽ pro Terrã aggerere. Sed in vulg. lex. ἐπαμάω exponitur etiã Leniter superinitcio.

C. ΠΡΟΣαμάω, ῶ, vel potius Προσαμάομαι, ῶμαι, Insuper

D aggero, vel accumulo. ΕΤ c. ε. Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν.

ΑΜΑΛΛΑ, ας, ἡ, Manipulus, Fasciculus manipulorũ. Apud Hes. ἀμάλα legitur cũ vnico λ, & exponitur αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eũ ita voluisse scribere, hinc apparet quòd paulo pòst annotet, ἀμαλή, quũ ὀξυτονῆται, significare ἁπαλή: at quũ παροξύνεται, significare δράγμα. Athenæus quoq; ἀμάλας habet vnico λ, dicẽs ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. At Eust. duplici λ hoc nomẽ scriptũ habet, scribẽs ἀμάλλην esse τὸ ὑπ' ἀγκάλην συμ-

E πίεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim pòst, ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα εἰσὶ, παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἁμᾶσθαι. quæ & apud Etym. habes. ego posteriorẽ deriuationẽ hic sequor. Itidẽ apud Etym. ἀμάλλαι geminato λ legitur. Ab hoc nomine fortasse deriuata vox Gallica malle, significãs perã seu manticã in quã viatores sarcinulas quasdã cõiiciunt, eã extremo equi tergo superimponẽtes. Hinc verò eadem ratione deriuari possit & balle pro cuiuslibet rei sarcina: vt binæ sarcinæ quibus onerantur muli, vocantur balles.

F C. Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, Manipulorum ligator, siue colligator. Il. σ, Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε, Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν.

C. Ἀμαλλοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens, siue gestans. Δημήτηρ, id est Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, vt refert Eustath. παρὰ τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων.

Ἀμαλλεύω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cuius infinitiu' Colligare: vt sit εἰς ἀμάλλας δεσμεῦ-

G ω, seu δεσμεύειν. Eust. autẽ exponit δραγματεύειν eodẽ sẽsu.

¶ Ἀμάλλιον, ου, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, id est manipulos. Eustath.

ἉΜΑΡΤΑΝΩ, (pr. imp. ἡμάρτανον. at præter. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab Ἁμαρτέω. sic fut. ἁμαρτήσω. aor. 2, ἥμαρτον) Aberro: vt ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare à via, Rectam viam nõ tenere. vt dixit quidam, ἡμαρτήκαμεν τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, Prorsus à via aberrauimus. vel, Tota via errauimus (vt alii expli cant) forma prouerbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι πάσης δι-

H καίου, Aberrauisse ab omni æquitate, i. ab omni æquitate excidisse. quasi à via æquitatis aberrasse. Itẽ ἁμαρτάνω, Aberro, Nõ attingo scopũ, vel quicquid est ad quod tendo. In qua signif. sæpe est apud Hom. Od. ζ, Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. Iliadis θ, — βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.

Ἀλλ' ἄγε καὶ τὸ δ' ἅμαρτε. παρέτρεψεν γὰρ Ἀπόλλων. Iliad.ρ, — τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Sic vsurpatur & in prosa. vt apud Xenophontem Pæd.lib.8, ἵνα καὶ μάλιστα ἐθέλης, οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Et lib.4, ὁ μὲν ἄρχων τῶν ἀκοντιστῶν ἥμαρτεν ὡς μήποτ' ὤφελεν. Idem lib.5, καὶ χαιρείας μὲν πλήρης ἁμαρτάνει. ¶Item ἁμαρτάνειν τινὸς apud Hom. In aliqua re vel circa rē aliquā errare, aut Ab aliquo aberrare.i. A recto aberrare, & quasi à recta via, circa quidpiā. vt ἁμαρτάνειν μύθων, Od.λ, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi οὐχ ἡμάρτανε μύθων possumus etiam exponere, Non errabat verbis. sequentes Fabium, qui ait Homerum dixisse Menelaum non errare verbis: exponens quod ille dicit οὐχ ἀφαμαρτοεπής. Pro quo & ἀμαρτοεπὴς dicitur ab eodem poeta, vt infrà docebimus. Porro secundum eam quam dixi habere apud eum significationem ἁμαρτάνειν τινός, poterimus exponere apud eundem Iliad.ω, — ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων. Quia non à recto & æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus à recto non aberrabat, & quasi à recta via. Vel, A recto non discedebat in dandis muneribus. Nam dura esset interpretatio ad verbum, A donis gratis & acceptis non aberrabat. Huc etiam referre possumus & illud loquendi genus paulo antè positum, ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc, ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in sententia, vel Aberro à recto circa sententiam, Fallit me opinio, Fallor. quæ tamen loquendi forma & rara & dura est. ἁμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicuius. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua significatione iamiam dicam. ¶Vicina est huic significatio verbi ἁμαρτάνω, quæ per verbum Frustrari vertitur, passiuè sumptum: licet rarò à Latinis ita vsurpetur. vt δυοῖν θατέρου πάντως οὐχ ἁμαρτήσομεν, Duorum altero nequaquam frustremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, Frustrati sumus ambobus. vel accipiendo Frustrari in actiua significatione, Vtraque nos frustrata sunt. Ad verbum, Aberrauimus ab vtrisque. Sic sæpe dicitur, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, pro ἀποτυχών, Qui frustratus est sua spe, Quem frustrata est sua spes.

Ἁμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo. quam significationem in præcedente annotatione attigimus. Plato Politicῶν 1, ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, In hoc errant homines. Sic Isocrates iunxit cum περὶ, scribens, ἁμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare: vel falli, aut allucinari. Cum accusatiuo, Aristophanes in Pluto, ἅπαντα δ' ἁμαρτάνοντ' ἀποδείξειν. Galenus ad Glauconem 1, ἄμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Sophoclem, Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. Absolutè item ponitur. vt apud eundem Politicῶν 1, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ἐπιλειπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. Sic in Lamachi apophthegmate apud Plutar. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

Ἁμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatū admitto. Absolutè Iliad.ι, — ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Hesiodus Theogonia, Πεῖρ γ' ἀπὸ τῶν δαίμων καλῶν ἐστιν ὅς τις ἁμάρτῃ. Isocrates in Busiridis encomio, ἁμαρτάνουσι βελτίους καταφυγλιό. Idem in Paneg. ἵνα μή τις ἔργῳ ἰδίους ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Habet sæpe & accusatiuū rei, vt ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτά, Eadem peccata committunt, Vitiis iisdem obnoxii sunt. Sic Xenophon Pæd.3, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, Humana mihi videris peccauisse. Id est, Peccata commisisse ab hominum natura minimè aliena. Dicitur & ἁμαρτάνειν ἁμαρτίας, Peccare peccatum. vt νοσεῖν νόσον. Et accusatiuum personæ, sed qui regitur à præpositione εἰς. vt ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum vtrunque accusatiuum simul habet: vt apud Thucydidem, ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς. Multa in nos peccat. nam Latini quoque ita loquuntur. Dicitur & ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτόν, Peccare in seipsum. vt apud Isocratem ad Demonicum, δικαίως δ' ἂν τοὺς τοιούτους ὑπολάβοιμεν μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cicero dixit epist. ad Att. lib 3, In me enim ipsum peccaui vehementius. Item ἁμαρτάνειν cum aduerbio: vt ἁμαρτάνειν ἀνηλεγῶς, Demosth. in Midiam.

Ἁμαρτάνω, Priuor, στέρομαι. Vide inter significationes

A vocis passiuæ ἁμαρτάνομαι.

¶Ἁμαρτεῖν, pro ὁμαρτεῖν, id est sequi, iuxta Eustathiū & Hesychium. Ab ἁμαρτῆ (vt opinor) quod pro ὁμαρτῆ, id est Simul, legerūt quidam ex veteribus in hoc Iliad.ε loco, — καὶ τὸ μὲν ὁμαρτῆ δούρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἤιξαν. Censuit autem Aristarchus ἁμαρτῆ per syncopen esse factum ex ἁμαρτήδην itidem significante Simul.

Ἁμαρτάνομαι, passiuè, Peccor. nam pecco apud Latinos itidem passiuum format. ἁμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam seu improbè fit aut dicitur.
B Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt Latinè peccatur. Cic. De officiis 1, Quo in genere etiam in republica multa peccantur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xenophontem ἀπομν.1. ἀπολογία τῶν τούτοις ἡμαρτημένων, apud Demosthenem, Excusatio peccatorū. Thucydides ἔργα ἀγαθὰ ὄντα & ἁμαρτανόμενα inter se opponit, id est Res bene gestas & res malè gestas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα, Opera seu actiones quæ non succedunt, Actiones in quibus vel circa quas offensum est. Puto enim respondere illi Græco Latinum hoc vocabu-
C lum: & τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpretari nos posse Ciceronianis verbis Offensiones belli. Sic Plutarchus in Fabio, ἡμαρτημένα & ἀνδραγαθήματα contraria facit, scribens, τὰ μὲν σοῦ ἡμαρτημένα σοι κελεύω τοῖς ἀνδραγαθήμασι. Apud Aristotelem ἁμαρτάνεται & κατορθοῦται inter se opponuntur: quod facit pro mea interpretatione illius Thucydidis loci modò citati. ¶Ἡμαρτημένος, Deprauatus, Vitiatus. vt ἡμαρτημέναι γραφαί, apud Porphyrium, Deprauatæ scripturæ. Sic ἡμαρτημένον δρᾶμα, apud Athenæum, lib.7. Ibidem ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρα-
D σίᾳ exponitur apud Theoph. De caus.pl.3.c.18. aeris intemperantia deprauata.

Ἁμαρτάνομαι, Priuor. Odyss.ι, Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, id est, Manibus Vlyssis me priuatum iri oculis. Hesychius ἁμαρτήσεσθαι exponit δι' ἁμαρτίας στερήσεσθαι, id est, ob peccatum priuatum iri. Notat idē vocem actiuā ἁμαρτῆσαι itidem pro στερηθῆναι, id est priuari. Habetur & Il.χ, — φίλε ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών, pro Priuatus seu orbatus patre. id est ἀπὸ ἁμαρτών, pro ἀφαμαρτών, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω iūngitur cum
E præpositione ἀπό.

Ἁμάρτημα, ατος, τό, Erratum, Peccatū, Lapsus. μέγα ἁμάρτημα, Xen. Pæd.5, Magnum peccatum, vel Graue peccatū. ἐλάχιστα ἁμαρτήματα, Isocr. ad Nicoclem, Leuissima peccata. Cicero ἁμάρτημα vertit Erratum, epist. ad Att. l.13, Erratum esse meum, sed (vt aiunt) ἁμάρτημα μνημονικόν. Arist. Ethic.5 ἁμάρτημα distinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idē Rhet.1, ait ἁμαρτήματα esse quæ non cōmittuntur improbitate, & quæ non sunt παράλογα. Ego in hoc Ouidiano versu existimo ἁμαρτήματος & ἀδικήματος discri-
F men posse ostendi, In facto errorē non scelus esse meo. Puto enim perinde esse acsi dixisset factum suū esse ἁμάρτημα non autē ἀδίκημα. Plato hæc duo copulat, scribens ep.7, τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον τὸ χρὴ κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι, id est Peccata & scelera perpeti ab aliis in nos admissa, quā ipsos ea in alios admittere.

Ἁμαρτηρός, οῦ, ὁ, Erroneus. Bud. In vulg. lex. Græcol. habetur ἁμάρτητος expositum Peccans, quod per errorem positum suspicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nā ἀναμάρτητος quidē reperitur, & huius formæ sunt alia: at ἁμάρτητος forma
G planè noua diceretur.

Ἁμαρτητικός, οῦ, ὁ, Offēsator, Qui sæpe offendit in re aliqua, Errare solitus in re quapiā. Ab Aristot. opponitur τῷ κατορθωτικῷ, Eth.2, ἀεὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός. In vulg. lex. Græcol. mēdosè habetur ἁμαρτικός pro ἁμαρτητικός. at in Tusan. est vtrūq; nā prius ponitur ἁμαρτικός, deinde seorsū ἁμαρτητικός, eadē tamē cū interpretatione. quasi verò nō manifestissimū sit ἁμαρτικός nomē esse nō posse, nec idē quod ἁμαρτητικός significare. Tolerabilius esset ἁμαρτικός.

H ¶Ἁμαρτάς, άδος, ἡ, Idē quod ἁμαρτία siue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτάδα ἀζήμιον, apud Dionys. Hal. ἀρχ. lib.2. Suidas citat ex Procopio, αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ &c. ἁμαρτίας, inquit Suid. dicūt Attici. ἁμαρτάδας Herodot. & alii Iones.

¶Ἁμαρτωλός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Peccator vel Peccatrix. ἁμαρτωλοί, inquit Suidas, Qui prauum vitæ institutū amplectūtur.

Certè in Nouo testamento ἁμαρτωλοὶ exponitur Peccatores, (vsitato quidem & recepto passim nomine, non tamen Latino) pro Qui identidem peccant, Qui peccatis sunt dediti. Erasmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία apud diuum Paulum cap. 7 ad Rom. exponit peccans peccatũ, vel Peccaminosum peccatum: ego (si fingendum vocabulum esset) mallem Peccatosum ab vsitato nomine peccatum, quàm Peccaminosum ab insusitato Peccamen dicere. Hesych. ἁμαρτωλὸν exponit πανοῦργον, μοχθηρὸν, ἀμύλετ. A

Ἁμαρτωλία, ας, ἡ, ad verbum, Peccatositas: eodem modo quo ἁμαρτωλὸς Peccatosus diceretur. Erotianus in Hippocratem ἁμαρτωλίαν exponit τὴν τῶν ἁμαρτημάτων αἰτίαν. vbi fortasse accusatiuum αἰτίαν mendo non carere suspicetur aliquis. B

¶ Ἁμαρτία, ας, ἡ, Error, Peccatum, Delictum. Idem quod ἁμάρτημα. nisi quòd ἁμάρτημα sonat potius Erratum, ἁμαρτία, Error siue Erratio. Demosth. ad epistolam Philippi, αἱ γὰρ ἀρχαὶ τῶν πράξεων ἐὰν συγκρύψας ἦ συντεθῇ πᾶς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. Isocr. in Busir. encomio, ὁ γὰρ ἀπολύσας αὐτὸν τῆς ἁμαρτίας διὰ τὸν ἀποφαίνεις. Plutarchus περὶ δυσω. copulat ἁμαρτίας & πλημμελείας. D. Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν & παράπτωμα. Hieronymus tamen ita distinguit, vt dicat leuius esse παράπτωμα, quòd sit primus ille ad peccandum lapsus: ἁμαρτίαν autem, quum ad ipsum facinus peruentum est. C

Ex sequentibus compositis primùm quidem ab ἁμαρτία deductum videri possit, at cætera quæ ο habent non ι, ab aoristo ἥμαρτον aliquis fortasse deriuare malit.

C. Ἁμαρτίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente errans, Cuius mens est praua. Hes. Theogonia, — ὁ δὲ Προμηθεὺς Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα. D

C. Ἁμαρτοεπής, έος, ὁ & ἡ, Errãs verbis, vt Fabius interpretatur ἀφαμαρτοεπής. Il. ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε ποῖον ἔειπες; Vbi Errans verbis Aiax dicitur, pro eo quod est mendax, aut etiã propter inconditũ & insuaue genus sermonis: teste Eustath. atq; posse esse simile altero epitheto ἀφαμαρτοεπής, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit.

C. Ἁμαρτολόγος, ου, ὁ & ἡ, Idẽ quod ἁμαρτοεπής. Athen. ἁμαρτολόγους vocat voluptarios philosophos, quorũ coryphæus est Epicurus. Possunt autem Errantes verbis dici varias ob causas: sed fortasse respexit ad id quòd vocabulo vno pro alio vtebantur, vel vocabulis abutebantur. E

C. Ἀφαμαρτάνω, Aberro, ἀποτυγχάνω. vnde ἀφαμαρτούσῃ apud Suid. expositum habetur ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ. Antipho, ἐξαμαρτάνοντας ἐν αἷς ἐπινοοῦμεν πράξεσι. Est apud Erasmum prouerbium, τῆς πάσης ὁδοῦ ἀφαμαρτάνειν, Tota aberrare via. vbi verbum compositum, & quidem passiuæ vocis, pro simplici & actiuo ἁμαρτάνειν vsurpatur. Hoc verbum habet aoristum secundũ ἀφήμαρτον apud poetas pro ἀφήμαρτον, aberraui: sicut simplex ἁμαρτάνω habet ἥμαρτον. Sunt tamen ἤμαρτον & ἀφήμαρτον tanquam ab ἁμαρτῶ & ἀφαμαρτῶ. F

C. 2. Ἀφαμαρτοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aberrãs in verbis, vel Errãs in verbis, cum Quintiliano. Compositum ex ἀφαμαρτῶ & nomine ἔπος. Hom. Il. γ, de Menelao, — ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Quintil. lib. 12, cap. De genere dicendi. Nam & Homerus breuem quidem cum animi iucunditate, & propriam (id enim est non errare verbis) & carentem superuacuis eloquentiam Menelao dedit. quæ sunt virtutes generis illius primi. G

C. Διαμαρτάνω, Aberro. vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. lib. 1, pag. 34. διήμαρτον Φιδεων, Fidenis aberrarunt. id est à via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum genit. personæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A se inuicem aberrarunt, Haud sibi facti sunt obuii. Apud Plutar. rursum διαμαρτάνειν τῆς πάσης exponitur Tota errare via. Quo etiã sensu putatur dixisse Aristoteles dandi casu, Ethic. 1. διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις. Qui tamen locus mendi quibusdam suspectus est, tanquam τοῖς ὅλοις perperam scripti pro τῆς ὅλης. H

¶ Διαμαρτάνω, Aberro, Assequi nequeo, vel efficere quod conor. Excido. Isocrates ad Philippum, εἰ δ' οὖν ταύτης σε μὴ διαμαρτάνοιμι ἐπιθυμοῦντα. Idem Panath. διαμαρτάνειν τῆς δόξης ἧς προσῆκον τυχεῖν αὐτοῖς. Idem ibidem, εἰ μὴ ἄρα τις ὑμῶν ὡς φρενήρης ὢν ἐστὶ διαμαρτάνειν τῆς τιμῆς φέροντος. Huic interdum opponitur κατορθῶ. Plutarchus De aud. οὐ μόνον κατορθοῦντας ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντας. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, vt apud Lucianum, Qui excidit sua spe, Quem sua spes frustratur. pro quo Demosthenes dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισε. Quod & ἀποτυγχάνειν dicitur. Thucydides lib. 1, ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Quum hoc excidissent (quod sperabant videlicet) id est, Quum hac spe excidissent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνειν τούτου, Excido hoc, id est Nõ impetro hoc quod petii. Interdum exponitur & per verbum Fallere: vt apud Isocratem, διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν εἶχον περὶ σοῦ τυχεῖν, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non assequor, id est Non percipio: vt τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. Sine casu verò διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν (vt in exemplo paulo antè citato): interdum pro Erro, Allucinor: quo sensu γλώττῃ dicitur διαμαρτάνειν apud Isocratem. Huic autem verbo actiuo dari solet futurum vocis passiuæ διαμαρτήσομαι.

Διαμαρτία, Aberratio, Item Error. Plutarchus in Fabio Maximo, μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τῆς ἀπάτης. Et aliquanto pòst διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio à loco. Apud Thucydidem lib. 4 pag. 150, διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio à diebus, id est à certo dierum numero, intra quos vtrunque proficisci oportebat. Vel, Error in diebus commissus. Ipsemet statim post ἁμάρτημα appellat Luc. initio libelli De sacrificiis, οὕτως ἄρα βαρέως καθίκετο αὐτοῦ ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in vulg. lexicis exponitur, Adeo eam male habuit quòd sacris non interfuerit. Quæ expositio & inepta & falsa est. At Erasmus optime sensum reddidit, hoc modo, Vsqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius insederat quòd sacris epulis esset frustrata.

C. Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecco. Interdum sine casu, & quidem nonnunquam sequente participio, vt apud Xenophontem Pæd. 3, ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διδάσκων καὶ οὐκ ἄγων, &c. Dicebat eum peccare seu perperam facere in eo quòd, &c. Interdũ & cum accusatiuo, vt apud Latinos Pecco. vt Xenoph. Pæd. 3. πάντα δὲ ὅσα ἂν ἄνθρωπος ἐξαμαρτάνῃ, ταῦτα ἀκούσια πάντα ἔγωγε νομίζω. Sic apud Aristophanem Nubibus, ὅτι μοι, ὦ Σώκρατες, ἐξημάρτηκα ὑπὸ τῶν βελτίστων τρόπων. Dicitur & ἐξαμαρτάνω ἔν τινι, vt Plato De republica 1, ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Apud Antiphontem ἐξαμαρτάνειν pro σφαλλεσθαι, id est Lingua & verbo labi, inquit Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non assequor. vnde & τὸ κατορθοῦν illi opponitur, sicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo antè docui. Isocr. Areopag. ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας μέμφομαι. Idem ad Philippum, ἀλλὰ γὰρ ταύτης πλείω περὶ οὗ καλῶς ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic & apud Platonem accipio, vbi iungitur cum περὶ. De repub. lib. 1, ἵνα μὴ καλῶς οἱ νῦν ἐξαμαρτάνοντες περὶ τοῖς χάρισιν, κατ' αὐτὸ τοῦτο ἐξαμαρτάνειν.

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Iniuria afficio. Plato Minoe, μήτε εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lysiam ἐξαμαρτάνειν εἰς τινα & ἀδικεῖν τινα pro eodem, vbi dicit, μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἀδικεῖν. perinde ac si dixisset μήτε εἰς δήμους ἀδικεῖν, μήτε, &c. Interdũ additur accusatiuo rei, vt ταῦτα ἐξαμαρτάνειν εἰς τι. Et pro εἰς ponitur interdum περί. vt apud Isocratem Paneg. περὶ δὲ τοὺς αὑτῶν πολίτας ἀσελγείας ἐνδείξαντες ἐξημάρτανον. Idem in Areop. περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. Interdum etiam ἐξαμαρτάνειν sine adiectione, vt apud eũdem ibidem, ἵνα μὴ νῦν κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

: Ἐξαμαρτάνω, pro Peccare facio, apud eos qui vocantur LXX interpr. vt 4. Reg. 10, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι passiuũ; cuius potius vsurpatur præteritum ἐξημαρτημένος (q.d. erratus, seu peccatus) pro mendoso, & in quo erratum seu peccatum sit. Aristot. Polit. 4. de oligarchia & democratia loquens, ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας [illegible] φαμέν, pro Mendosas, vel Perperam constitutas. ET Ἐξημαρτημένως aduerbium, Mendosè. Item, Perperam, Pla. De leg.

c.2. Προσεξαμαρτάνω, Præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1, καί τι καὶ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες, Aliud peccãtes, In alium errorem delabentes. A

c.2. Συνεξαμαρτάνω, Vnà erro, Vnà delinquo. Isocrates, τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, Consuetudinẽ habere cum iis qui vnà vel simul delinquunt.

ΝΗΜΕΡΤΗΣ, Verus. q. d. In quo dicendo non erratur, (vt Gall. *sans faute*, & in quibusdam locis *sans faillir*, pro Verè) Homerus Il. α, v. 513, Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον. Vbi Eustathius tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον δηλ. τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Et Odyss. γ, Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸς ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Ponitur νημερτὲς aduerb. etiam pro Verè: vt & hic accipiunt quidam. B T Νημερτέως aduerb. Verè, vt Od. 1, Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπεῖν.

ἈΜΕΙ'ΒΩ, F. ψω, Commuto, Permuto, Muto. Iliad. ζ, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, id est, Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Debere autem verti hic ἀμείβω permuto, patet ex ipso prouerbio, ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis & Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι, in Phædro, καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermogenem, ἀμείβειν ὄνομα εἰς ὄνομα, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare. vbi notanda est alia constructio quàm apud Homerum, qui non dicit χρύσεα εἰς χαλκεῖα, sed χρύσεα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω & cũ vno accusatiuo, pro Muto. vt apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamæleontis more, vel Colorem subinde mutãs. Lucianus in Anacharside, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam regionem mutans. Vel sic Latinius, Subinde terram mutans. Poterat dicere & ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων. qua forma loquendi est vsus Plato, sed cum participio vocis passiuæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω pro Prætereo. ‖ Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum. vnde apud Apollonium lib. 1, σῖτον ἀμείβοντες βιοτήσιον, exponitur Merces esculentas permutant. C D

Ἀμείβω, Alterno. vt Il. λ, Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, id est alternis vel permutatis vicibus paulum mouens vnum genu post alterum. id est, paulatim & sensim progrediens. Mihi enim videtur sic explicari commodè posse hic locus. ‖ Huic signific. affinis est ea qua pro Succedo ponitur cum vnico casu, & eo quidem accusatiuo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ἐν χερσὶ γράφοι, Sibi inuicem succedentes librarii celeres. Qui ipsi se inuicem alternantes: vel, Scribendi ministerium alternãtes. Ἀμείβω exponitur itidem διαδέχεται à scholiaste Euripidis, in hoc eius versu, Καὶ μὴν ἀμείβει χωρὶς ἐκ χώρων τόδε. vbi absolutè ponitur. E F

Ἀμείβω, Prætereo, Pertrãseo: vt πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, & ἀμείβειν τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν. quod exponitur etiam Viam pergere. Apud Apollonium, γαῖαν ἄμειβον, præteribant, præteruehebantur. Aristides in Panath. καὶ διὰ τῶν μεσογείων ὑπὲρ ἑξακοσίων, δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἔστιν αὖ, id est, Prætereuntes binas ternásque vrbes. In hac autem significatione sæpe & composito διαμείβω vtuntur. ‖ Ἀμείβω pro relinquo apud Sophoclem, si eius scholiastæ credimus. nam ἀμείψας exponit καταλιπών in hoc eius versu ex Philoctete, Ἔξειμι δ' ἀμείψας, πόδα τηνδε στέγην. Fortasse tamen hic ἀμείψας exponere aliquis malit vt in proximè citatis locis. G

Ἀμείβοντες, Tigna ædificium sustinentia, vel Trabes ædificium sustinentes, quæ sese inuicem fulciunt. Il. ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τοὺς κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. Dicuntur verò ἀμείβοντες (vt opinor) quòd videantur alterũ cum altero ipsum sustinẽdi ædificii officium permutare, & quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere, quum vnum ab altero excipitur, vbi iungi incipiunt. Vel quòd à muro ad murum transeant. Quidam arrectaria tigna & tibicines interp. Subaud. autem δοκοί, aut quid simile. H

Ἀμείβομαι, Pass. voce, sed actiua significatione, Permuto, Commuto. Plutarch. De exilio, ἀμείβομαι γῆν τὴν οὐρανοῦ, Cælum cum terra commuto. Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Ad verbum, Aliam ex alia ciuitate mutãs. pro, Aliam atque aliam ciuitatem subinde mutans, aut etiam breuius & Latinius, omittendo nomen aliam, Subinde ciuitatem mutans. Posset etiam dici Græcè eadem significatione, ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, vt Lucianus dixit ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων. Item vt dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα in loco modò citato, Muto multos colores: id est, Subinde colorem muto: sic ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto vxores, pro Identidem vxorem muto, Vxorem aliam atque aliam duco, vel Vxorem vnam ex alia duco. In Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος exponitur In cycnum mutatus: secundum quam expositionem dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον, pro ἀμειφθεὶς εἰς κύκνον, posito aoristo verbi medii pro aoristo verbi passiui.

Ἀμείβομαι, absolutè positum, Alterno. Il. ι, Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigilias, vel Alternis seu vicibus agebant vigilias, id est vicissim. sic Od. 1, Ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβομένω, id est (inquit Eustathius) ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι ποικίλως. At Od. α, – ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους exponitur in breuibus scholiis, Alii alios per successionem excipientes. Erit igitur ἀμείβεσθαι hic positum pro διαδέχεσθαι eodem ferè modo quo in loco Euripidis paulo antè à me citato. Apud Gregoriũ ἀμείβομαι cum accusatiuo itidem pro Succedo: quum εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ita scribit, Ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν οἱ ὕπνος τῷ ἡδίστων ἀμείβεται, His vigiliis suo cedit, Has vigilias excipit, Has sequitur.

Ἀμείβομαι, Transeo, Pertranseo. Il. ι & κ, & alibi, – ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Pertransierit vallum dentium. Il. ο, cum alia constructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiam ἀμείβομαι μεταβατικῶς pro Traduco, Traiicio, quod est quasi dicas transire facio: vt in Anthol. epigr. πλώων φόρτον ἀμειψάμενος exponitur Quæ traieci, transuexi. ‖ Ἀμείβεσθαι exponitur etiam ingredi: vt apud Euripidem, ἀμείψασθαι πύλας, Ingredi ianuas. Alii transire hic quoque interpretari malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demosthenem, ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero. vel, cum Budæo, Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Basilio in quadã epistola. Dicitur verò & ἴσους ἴσα ἀμείψασθαι. At verò ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, est non esse contentum paria facere, sed cum fœnore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις apud Chrysostomum, id est Contraria rependere: vt quum malum beneficio reddimus. ‖ Interdum habet accusatiuũ solum ἀμείβομαι: vt τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur. sed vt plurimũ alium casum adiunctum habet. interdũ cum accusatiuo personæ datiuũ rei. Herodianus, δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. Donis eos remunerabatur. Chrysostomus De sacerdotio, πόσῃ τοὺς τιμήσαντας αὐτοὺς ἀμείψεται δωρεᾷ; Quãta eos remunerabitur munificentia? Interdum autem habet ἀμείβομαι accusatiuũ personæ cum genitiuo rei, non tamen eodem pertinentem quò datiuus nam per datiuum exprimitur id quo remuneramur, id est, quod pro remuneratione damus: at per genitiuum, id quod remuneratione dignum à nobis existimatur: vt ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Lucianum, Remunerabor te ob istam æquitatem, vel Remunerabor istam tuam æquitatem, Digna ista tua æquitate tibi rependam, Gratiam pro ista tua æquitate referam. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. ‖ Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur: vt ἀμείβεται εὖ δρῶν, Vices refert in conferendis beneficiis, id est Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis, vel pensat, Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices sermonis reddo, id est Respondeo, Responsum do, apud Homerũ sæpe: vt Od. μ, Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. β, – οὐδέ τις ἔτλη Τὸν ἀμείψασθαι μύθοισι χαλεποῖσι. Interdum absolutè ἀμείβομαι, vt Il. α, Μοῦσαι θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Pro eodem ἀπαμείβομαι sæpe apud eundem

poetæ:quo vtitur & Xenophon, ἀπημείψατο dicens pro Respondi. Est autem & simplex ἀμείβομαι in vsu pro Respondeo in prosa, Plutarchus in Coriolano, ἀπεδέχοντο αἱ κοιναὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item ἀμείβομαι cum accusatiuo rei. Idem Plutarchus in Othone, ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, Quum illi clamore bellico salutationi respondissent. vel, Quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Lucianū is qui salutatus resalutat: verbo hoc iuncto cum aduerbio. προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi respódeo similiter, id est, Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synesium autem ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Sibi inuicem respondere mittendo nuntia, id est, Sese mutuò certiores facere.

Ἀμείβομαι, passiua voce pariter & significatione: vt ἀμείβεται φόνος apud Euripidem, Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, id est Vicissim fit cædes.

Ἄμειψις, εως, ἡ, Mutatio, Permutatio, apud Dionysium Halicarnasseum. ‖ Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc vsitatius quàm illud.

¶ Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes (inquit in Ann. post. Bud.) sunt quæ à Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur & ἀμοιβαί. vt ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελθῃ vel παρελθοι, Siquis vel vnicam mutationem prætereuehatur, id est, mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβή & permutatio, mercatorum more: vt apud Plutarchum ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exponitur Permutatio decē minarum, Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam significationem quæ à Budæo ponitur, nequaquam priorem esse dixerim.

Ἀμοιβή, Vicissitudo: vt apud Platonem De legibus 2, αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, Festorum vicissitudines. Alii exponūt, Festorum varietates. Apud Plutarchum in Galba, ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Vicissitudines vehiculorū. Nisi quis malit mutationes interpretari: vt in proximè præcedente annotatione à Budæo exponitur, qui ei synonymum facit ἀλλαγαί.

Ἀμοιβή, Compensatio, Retributio, in bonam & in malam partem. Pro retributione in bonam partem, id est Gratiæ relatione, Remuneratione, Pensatione meritorum, vt Od. α, – σοὶ δ᾽ ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Od. γ, δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης, id est remunerationem. Luc. in Caucaso, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano apud Herodianum redditur etiam Præmium Dicitur & ἀμοιβαὶ plurali numero: vt Synes. epist. 31 ἠξίωσας σοι πρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ὑποδοχῆς τῶν ἐπεσταλμένων. ‖ Ἀμοιβή, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. μ, Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ᾽ ἀμοιβήν. vnde Apollonius Rhodius videtur sumpsisse, κακὴν τίσειεν ἀμοιβὴν Ἀμυκλαῖος. Hesiodus in Ergis, Ἔργων ἀντ᾽ ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντίχαρις. At verò ἀμοιβοὶ ἐπίκουροι variis modis apud Homerum exponitur, quos vide apud Eust.

Ἀμοιβαῖος, α, ον, Mutuus, Alternus: vt ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui siue alterni sermones, Vicissitudinem habētes sermones, Dialogi. Apud poetas autem dicuntur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι quum personæ singulis versibus sibi inuicē respondēt, aut etiam crebrius quàm singulis versibus & paucioribus verbis quàm versus integri. quod & ἀλληλοχαρία dicitur, vt tradit Eustathius. Dicitur & ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, siue ἀμοιβή, quæ explicata modò fuerunt. Dionysius Areopag. ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίας ἕξει τὴν ἀνταπόδοσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, id est, Noui pro meritis præmium & pœnam laturum esse quemque, vt vertit Budæus. Apud Nonnum ἀμοιβαῖος τοῖχος exponitur Paries respondens & è regione positus.

Ἀμοιβαίως, aduerb. Vicissim, Alternis. Bud.

¶ Ἀμοιβὰς, άδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria: vt apud Homerum, Odyss. ξ, χλαῖνα ἀμοιβάς, Permutatoria lævia, id est, quæ habetur ad cōmutādam aliquando aliam cum ea. Apud Nonnum ἀμοιβάδα βίβλον exponunt vulgò Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro aduerbio. Certè Alternum librum durè nimis interpretantur.

Ἀμοιβαδὸν, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apollonius lib. 2, ὣς οἵγ᾽ ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο, Sic illi se vicissim compellabant. Vtuntur hoc aduerbio interdum & prosæ scriptores. Ἀμοιβαδὸν, Sortitò, Per sortitionem, vide Ἀμοιβηδόν.

Ἀμοιβαδὶς, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαδόν. Sed magis est poeticum ἀμοιβαδὶς quàm ἀμοιβαδόν. Apoll. lib. Arg. 2, Ἀλλήλους δ᾽ ἐρέεινον ἀμοιβαδὶς, Sese mutuò interrogabant, vel vicissim.

Ἀμοιβηδὸν etiam dicitur & Ἀμοιβηδὶς, Ionicè pro ἀμοιβαδὸν & ἀμοιβαδίς. vsurpant autem illa poetæ vt producant penultimam syllabam, quæ cum α est breuis. Il. σ, – ἀμοιβηδὶς δ᾽ ἐδίκαζον, id est, Per vices, Vicissim. Vel (inquit Eustathius) κατὰ λαχμὸν τινὰ καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος. id est, Sortitò, siue Per sortitionem, modò hic, modò ille.

Ἀμοιβαδὶς etiam reperitur: vt apud Apollonium Argon. 1, – ἀμοιβαδὶς ἐλάασκον, Alternis remigabant.

Ἀμοιβεὺς nomen proprium citharœdi apud Plutarch. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς & apud Athen.

C. Ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, Vicissim respondeo. nam Hesychius exponit non ἀποκρίνομαι, sed ἀνταποκρίνομαι. & ἀπαμειβόμενος itidem ἀνταποκρινόμενος. Alii δὲ ἀμοιβῆς ἀποκρινόμενος. Potest tamen exponi etiam simpliciter Respondeo. Est autem freques apud Homerum hoc verbum, vtpote repetentem sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη: vt Il. α, Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ὀδυσσεύς. & Od. μ, Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. & Od. η, Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη δύσμορον ἀμειφθεῖσα. Et Odyss. η, initio, Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. Vsus est autem huius verbi in oratione etiam soluta, videlicet apud Xenophontem, ἀναβ. 2, Κλέαρχος μὲν οὖν τοσαῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη. D

C. Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto. vt Plutarchus in Aristide, 105, οἱ πρὸς δ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum. Id est, A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem in Cimone, 160, διημείβοντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Vbi obserua πρὸς αὐτὸν loco datiui αὐτῷ. Alicubi verò rei cum qua fit permutatio hanc dat constructionem: vt quum dicit, πάντα διαμείψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permuta pecunia. At verò Solon inuersa constructione dixisse videtur διαμείψεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, apud Basilium, & alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τῷ πλούτῳ. ita enim scripsit, Ἀλλ᾽ ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον. quum tamen nolit dicere, Non permutabimus diuitias virtute, sed contrarium potius. Ideóque rectè Budæus διαμείβεσθαι hoc in loco esse dixit Permutare, hoc est emere, vel pro alio accipere.

Διάμειψις, Permutatio. Plutarchus in Fabio, ὡς οὖν ὡμολογημένης τῆς κατ᾽ ἄνδρα διαμείψεως, δ᾽ ἔδει πλείους ἀπολαβεῖν Ῥωμαίους παρ᾽ Ἀννίβα παραλαβόντας καὶ διαμείψασι. Gall. dicitur Eschange des prisonniers. Et ab ipso eadem significatione dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύσασθαι.

C. Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicib⁹, Vicissim, Apoll. Rhod.

C. Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψῃ non solùm ἐξαλλάξῃ, sed etiam ἐκπλεύσῃ & περάσῃ. Imò verò illi expositioni ἐξαλλάξῃ tertium dat locum. Vereor autem ne verbo ἐκπλεύσῃ apud eum (pro quo ἐκπλεύσει repono) aliud subsit mendi genus.

Ἐξάμειψις, Immutatio. Item Vicissitudo: vt apud Plutarchum De def. orac. αἱ κατ᾽ οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι exponitur Cælestes vicissitudines & conuersiones.

Ἐξαμοιβὸς, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt εἵματα ἐξημοιβὰ apud Homerum, quæ permutatis vicibus induūtur, modò hæc, modò illa. Od. θ, v. 249, Εἵματά τ᾽ ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί. id est τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, inquit Eustathius. ex quo & Phæacum luxum declarari. Eodem autē sensu ἐπαμοιβοὺς χιτῶνας dixit, Odyss. ξ, Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

C. ἘΠαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. ζ, v. 230, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item Iliad. ζ, v. 339, – νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam liberè vtendo Latino Alterno, quàm ille Græco ἐπαμείβομαι vsus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certè significauit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα.

Ἐπαμοιβὸς, οῦ, ὁ, Alternans. In vulg. lex. exponitur Alternus siue Alternans in hoc Apollonii loco Arg. 1, – ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἀρήσει ἄλλῳ.

Ἐπαμοιβαδὸν ET Ἐπαμοιβαδὶς (q. d. Permutatoriè) Per vices. Apud Homerum autem Odyss. ε, circa finem, – ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exponitur ἐναλλὰξ & ἐπιπεπλεγμένως, in breuibus schol. Eustathius quoque, τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, παραδηλοῖ τὴν τῶν θάμνων ποιότητα. ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπημάλλαττον. Exponitur autem illud ἐπιπεπλεγμένως, Implicitè: ego malim Consertè. nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuò superincumbunt. Sunt & qui Alternatim intertexta interpretentur. Cæterùm admonet Eustathius ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at verò ἀμοιβαδὶς, poeticum, id (opinor) de his etiam compositis intelligens.

Ἐπημοιβὸς, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, vide paulo antè in Ἐξημοιβός.

C. METαμείβω, Transmuto, μεταλλάσσω, Hes. ET Μετάμειψις, Transmutatio.

C. ΠΑΡαμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. Arg. 2, – παρὰ χρῦν χουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. Vide suprà Ἀμείβω. ‖ Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Præteruehor, Transeo: vt κάλπιν παράμειβον, apud Apollonium. Et apud Nonnum, παραμείβειν δρόμον. Synes. παραμεῖψαι τὰς στροφάς. Sæpe etiam in passiua voce παραμείβεσθαι eadem significatione: vt apud Xenophontem Pæd. 5, παραμειβομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plutarchus παραμειψάμενος δὲ Λάκωνας. Apoll. Arg. 2, δεὶς παραμειβόμενοι. Interdum autem sine casu, vt παραμειβόμενοι ποταμοὶ, apud Luc. Sic apud Hesiodum, Ἡ δ' ὥρα παραμείβεται, μινύθει δέ τοι ἔργον. vt dicitur Tempus præterire, elabi: interdum & fugere. Eadē est autem ratio huius significationis verbi παραμείβω quæ & de verbo παραλλάσσω à me suprà fuit reddita. quia enim vnum locum prætereuntes & in alium venientes, locum loco commutamus seu permutamus, ideo hæc verba vtrunque significant.

ἈΜΕΎΩ, siue Ἀμεύομαι secundum quosdam ab ἀμείβω, licet aliunde deducat Etymologistes, capitur pro Trāseo, Pertranseo. Quam significationem & verbo Ἀμείβω dedimus, & eius quoque passiuo ἀμείβομαι. Nam Ἀμεύσασθαι Hesychius exponit, ἀμείψασθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι. Etymologistes ἀμεύω exponit περαιοῦμαι, id est Vado, Iter facio.

Ἀμεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pertransibilis: vt ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apollonium Rhodium, Quà transiri potest. vel, Quà iter fieri potest, Quà via patet. ὅπη καὶ ἀμεύσιμον inquit Etymologistes, pro ὅπη πορεύσιμον.

Ἀμευσιεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Compositum ex ἀμεύω & ἔπος, Respondens verbis, seu sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuò compellans. Etymologistes & Hesych. ἀμευσιεπεῖς exponunt, διαλλάσσοντα καὶ ἀμειβόμενον τοῖς λόγοις.

ἈΜΕΡΓΩ, Exugo. Propriè, Exugo oleas, & amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam huius verbi significationem probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem & μέργω, vt tradit Eustathius, addens, vtrum ab altero factum sit, non constare. Sunt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contrà. Exponit vero Eustathius & καρπολογεῖν, id est Fructum decerpere.

Ἀμόργη, ης, ἡ, vel potius Ἀμοργὴ (nam hæc scriptura & frequentior, & ad ponendum discrimen cum ἀμόργη herbæ seu coloris genus significante, melior) Amurca, Olei expressæ recrementum, apud Dioscoridem, & alios. Erotianus in lexico in Hippocratem, ἀμόργη, ὡς ἔστιν ἡ ὑπόστασις τοῦ ἐλαίου. Apud Theophrastum De caus. plant. lib. 2. cap. 13, & Galenum ad Glauconem, exponitur Fæx olei. Hesych. ἀμόργη, τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur apud Aristot. ὁ ἀμόργης.

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, Qui exugit. ἀμοργοὶ vt inquit Eustathius, dicebantur oratores qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur verò iidem & μοργοί.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, Placentæ genus. ἀμοργίτας Hesychius exponit πλακοῦντας. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur etiam Simila frixa oleo. Apud Athenæum lib. 14 legitur, Ἀμορβίτης, placentæ genus apud Siculos: vbi ἀμοργίτης repono pro ἀμορβίτης.

ΜΟΡΓΝΥΜΙ & ὈΜΟΡΓΝΥΜΙ, Fut. ξω. Præt. χα, tanquam à Μόργω & Ὀμόργω. Vsitatius tamen (præsertim apud Homeri posteros) Ὀμόργνυμι quàm Μόργνυμι vt in composito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Eustathio. Frequentia sunt autem & Ὀμόργνυσθαι & Ὀμόρξασθαι voce passiua & media, in signif. actiua. Abstergo exponitur hoc in loco Apollonii Arg. 1, δάκρυ δ' ὀμορξαμένῳ. Apud Homerum autem ἀπομόρξατο δάκρυ vult Eustathius esse potius Expressit lacrymam. nam verba quibus id exponit, aptè Latino isto (& quidem Terētiano, in hoc loquendi genere) reddi posse existimo. Sed & pro Imprimo & Inuro poni simplex Ὀμόργνυσθαι tradit Budæus, sicut & composita Ἀναμόργνυσθαι, & Ἐναπομόργνυσθαι, & Ἐξομόργνυσθαι, item Ἐπομόργνυσθαι, quæ mox sequentur. Suidæ est ἀπομάσσειν seu ἐκμάσσειν, item ἀποψήχειν, & ἀποψᾶν. Hesychio itidem ἀπομάξαι & ἀποψᾶν. quæ significatio datur & composito ἀπομόργνυμι, in illo etiam Homeri loco, vt paulo pòst dicetur.

C. ἈΝΑμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quasi Tergendo premendóque imbuo. Plut. in Cicerone metaphoricè τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere & inurere. Bud. pag. 655.

C. ἈΠΟμόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω. Fut. ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω. propriè Exprimo, ἐκπιέζω. si credimus Eustathio. is enim in hunc locum Il. β, ἀπομόρξατο δάκρυ, annotat ex μόργω fieri μόργνω, hinc μοργνύω, ab hoc μόργνυμι: vnde sit ἀπομόργνυται & similia. Sed & ex μόργω fieri compositum ἀπομόργω, vnde sit ἀπόμοργμα. At verò μόργω fieri ex ἀμέργω, quod est ἐκπιέζω, secundum veteres: vnde sit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑπόστασις. Fuerit igitur (inquit) ἀπομόρξασθαι & ἀπομόργνυσθαι propriè τὸ ἐκπιέζειν vnde ἀπομόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπιέσας ἀπέσχε τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde subiungit apud Homeri posteros esse frequentius ὀμόργω & ὀμόργνυμι cum pleonasmo literæ ο, quàm μόργω & μόργνυμι. Ponit & aliā sententiam, vt videlicet ὀμόργειν & ἀμέργειν idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quòd sic dicatur ἀσταφίδες & ὀσταφίδες: item ἀσπαλός & ὀσπαλός indifferenter. Ἀπομόργνυμαι (inquit Budæus) Exprimo, Informo. Paulo pòst, Significat etiam Abstergo. quia exprimendo fit abstersio. Plura in Commentariis. Cæterùm ἀπομόργνυμι, seu voce passiua ἀπομόργνυμαι, non solùm ponitur pro Exprimo (quod est ἐκπιέζω, vel ἐκπιέσας ἀπέχω, aut ἐκθλίβω) sed & pro Exprimo significante ἐκτυπῶ & ἀπομάττομαι. Budæus tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ locum in quo est aliud supercompositum ἐναπομόργνυται. ita enim ille scribit, καὶ γὰρ ἀπορίαν δεινὴν ἐναπομόργνυται ταῖς ἁπλοικωτέραις ψυχαῖς. vbi scholiastes exponit ἐναπομάττεται. Sed & ἀπομόργνυται inuenitur expositum Exprimit & repræsentat, apud Alexandrum Aphrodiseum, Probl. 1, τὸ ποθὲν ἀχρεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ τοῦ τίκτοντος χρῶμα. Vbi & Imprimit vel Imbuit nonnullis placet interpretari. ‖ Significat etiam Abstergo (inquit Budæus) quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc significatio quam Budæus notat. Hom. Il. ψ, Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας. Il. β, – ἀπομόρξατο δάκρυ. Sic Apollonius Argon. 2, ἀπομόρξαντο μετώπων Ἱδρῶ, Sudorē abstersērunt à facie. Vbi notandum est vsurpari aoristum medium. Aristophanes autem participio aoristi passiui vsus est, dicens τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς ad imitationem illius Homerici, modò citati, ἀπομόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς, Ira

abstersa: vel ad verbum, Abstersus irā. Sciendum est præterea ἀπομόρξασθαι absolutè positum exponi etiam δακρῦσαι, id est Plorare. ἀπομορξάμενοι, inquit Hesychius, ἐκδάκρυσα. Suidas autem citat etiam locum hunc in quo ita vsurpatur, ὥστ' ἐγὼ μὲν ἰδοῦσα κἀπομορξάμενοι, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς ξένου κοιμώμενον. deinde subiungit, habere hanc significationem ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, id est, à consequenti. abstersionem enim consequi lacrymas. Citat deinde ἀπομόρξαι positū pro ἐξεμάξατο, vel ἐξωμοιώσατο. Iā verò & hoc animaduertendū est in loco Homeri modò citato ex Il. β, legi & ἀπομόρξατο & ἀπεμόρξατο. Eustathius in suis commentariis ambiguam relinquit suam lectionem, quum priore in loco ἀπομόρξατο, in posteriore autem ἀπεμόρξατο habeat. De quo vide & pag. 1587. Sed & alibi idem grammaticus verbum ὀμόργω (vnde esset ἀπομόρξατο) posteris Homeri tribuit. Hesychius vno in loco habet ἀπομόρξατο, in altero ἀπομόρξατο, vtrobiq; expositum ἀπεψήσατο. Suidas participium quidem ἀπομορξάμενος, sed ἀπομορξάμενοι & ἀπομόρξαι duntaxat. Etymologistes autem ait ex ἀμέργω, mutato α in ο, fieri ὀμόργω: vnde sit ὀμόρξω: aoristus ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὀμόρξατο. & ἀπομόρξατο, inquit, συναρχομένως. Ita ille. Hoc autem constat, si ἀπομόρξατο apud Homerum legamus, vt habent quædam exēplaria, (non ἀπεμόρξατο) ab Ἀπομόργνυσθαι esse, habente simplex Ὀμόργνυσθαι, pro quo sit potius in vsu Ὀμόργνυσθαι.

Ἀπόμοργμα, τος, τό, Quod est expressum ex alio. Item, Quod est abstergendo expressum. Vel, Quod exprimitur & repræsentatur. vel Expressa forma & simulachrum. Exponitur etiam vno verbo Abstergimentum, vt & ἀπόμαγμα vertitur à Gaza: ET Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Expressio. Item Abstersio. Dionysius Areopagita ἀπομόργματα pro ἐκμαγεῖον vsurpat in hoc libri περὶ τῆς θείας θεολογίας loco, teste Budæo, ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς ἀρχετυπίας.

C. 1. Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Synes. Ioāni, θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προσβολήν, Nos enim tangens, inures piaculum. vel (vt Budæus interpretatur liberius) Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres & contaminares. ‖ Ἐναπομόργνυμαι, Abstergo, Detergo. nam ἐναπομόργνυσθαι exponitur non solùm ἐναποτυπῶσαι & ἀναμάξαι, sed etiam ἀποψῆσαι ex Polluce. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι est ἐναποψῆσαι & ἐναπομάττειν in quodam loco Aristoph. Sed & ἐναπομόργνυσθαι alicubi esse vult idem quod ἐναποπτύσαι.

C. Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξομόργνυμι seu Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo. vt Plato De leg. lib. 6, εἰς ταῖς τῶν ψυχῶν ψυχαῖς ἢ σώμασι ἐξομοργνύμενον ἐκ τοῦ τοιούτου, id est exprimentem & insculpentem. Vide Bud. Cóment. pag. 654. Sic idem Plato in Gorgia, ἀπ' ἐκάστου ἡ πρὸς ξυναυτὴ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται est ἀπομάττονται, item ἀφομοιοῦται. quod posterius vocabulum mendosum esse suspicor. Citatur autem ex Aristophanis Acharnensibus, ὥσθ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν δυσεντερίαν σοι, pro ἐναποψήσεται & ἐναπομάξει. quū Suidas ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui expositionem afferens.

C. Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. ex Greg. Carminibus. Vide Com. p. 655. Quæ significatio (inquit) ex eo manauit quòd in fricando & odor & color hærescit. quare etiam προστρίβεσθαι dicitur.

C. ΠΡΟΣομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Imprimo, Inuro. Exponitur & Abstergo.

Ἀμέλγω, F. ξω, Mulgeo. Prouerbialis est versus Theocriti in Cyclope, Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; Id est, Mulge eam quæ adest. quid eum qui fugit insequeris? Suidas & Eustathius ex ἀμέργω factum esse volunt, vnde & ἀμόργη.

Ἀμέλγειν (vt habetur apud Aristophanis enarratorem & Suidam) peculiari signific. capitur pro Extra legitimum tempus fructus immaturos auellere, quod fures facere solent. hæc autem annotantur in hunc Aristophanis in Equitibus versum, Ἡ σὺ τινῶν ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους. vbi ipse enarrator ἀμέλγεις exponit ἀποδρέπῃ, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς ἢ καρπίζῃ, id est Eos decer-

A pis tanquam fructum, Eos vindemias. In vulg. lex. Græ colat. annotatur hanc esse propriam significationem: quòd videlicet dicat Aristophanis scholiastes & Suidas ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ, &c. verùm ego ἰδίως non accipio pro κυρίως, id est Propriè, Propria significatione: sed pro Peculiariter, Peculiari significatione.

Ἀμολγεύς, έως, ὁ, Mulctra. Theocritus Idyll. 8, de capra, Κἠς τὸν ὑφ' κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ἀμολγίς, ίος, ἡ, itidem Mulctra, in vulg. lex. sed vereor ne potius Ἀμολγίς, ίδος, scribendum sit.

B Ἀμολγαῖος, adiectiuum: vt ἀμολγαῖος μαζὸς in Anthol. epigramm. Mamma quæ mulgetur. quasi quis dicat, Mulctraria mamma. Apud Hesiodum autem ἀμολγαίη μᾶζα, ex lacte facta, quod videlicet ex mulctu prouenerit, vbi dicit, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Athen. autem lib. 3 exponit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν. quòd ἀμολγὸς sit τὸ ἀκμαιότατον. vbi fortasse addendum est τῆς νυκτός, quum Eustathius pag. 838, exponens vocē ἀμολγός, scribat, ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτός, ὡς βούλονται τινές· καὶ ἡ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μᾶζαν ἑρμηνεύοντες.

C Ἀμολγός, οῦ, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autē mulgentur vesperi & extrema nocte, ideo pro vtroque tempore ponitur, inquit Eustathius. Dicitur autem vel ἀμολγὸς per se, vel cum genitiuo νυκτός: vt apud Homerum Il. ο & χ, item Od. δ, & alibi, — νυκτὸς ἀμολγῷ. Hesychius tradit Euripidem dixisse ἀμολγὸν νύκτα tenebricosam: alios autem ἀμολγὸν appellare partem noctis qua mulgent. Apud eundem legitur ἀμολγῷ expositum, Media nocte, ea hora qua mulgent. ‖ Idem exponit

D ἀμολγεῖς τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbum, qui mulgent publica. Intelligit autem (opinor) depeculatores. Vide Ἀμοργὸς paulo antè. HINC Ἀμολγάζω quod ab eodem Hesychio exponitur μυζᾶν ἐκθλίβειν.

ἍΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, Certamen, Concertatio, Contentio. Aristoteles Rhet. 1, ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστί, id est, Vbi enim est certamen, ibi est & victoria. Plutarchus Sympos. 5, πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις, Certaminibus aduersus feras, vel cum feris. Isocrates, δωρεαῖς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἀχθέντων.

E Apud Platonem De leg. ἅμιλλα ἀρετῆς exponitur Studium virtutis. ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere. Isocrates Panegyrico, περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendentes. Apud Demosthenem, τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς πρὸς τὸ δῆμον δωρεαῖς, Budæus reddit Certatim contendere.

Ἀμιλλητήρ, Contentiosior. nam ἀμιλλητῆρες Hesychius exponit ἐπὶ πλεῖον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel à nomine ἅμιλλα, vel à verbo barytono Ἀμίλλομαι fiat necesse est. nam à circunflexo ἁμιλλῶμαι nullo modo posse formari videtur.

F ¶ Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Certo, Contendo. Ἁμιλλᾶσθαι πρός τινα, Contendere cum aliquo: vt πρὸς ἀλλήλους ἁμιλλώμενοι, Luc. in Satur. ἁμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Aduersus fortunam contendere, Cum fortuna certare, Aristides. Citatur etiam ex Xenophonte ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία, pro Certare cum feris: vt sit ἐπὶ τὰ θηρία pro πρὸς τὰ θηρία. Interdum etiā dicitur ἁμιλλᾶσθαι ἐπί pro πρὸς ἐπί. Aliquando verò datiuus qui ponitur post ἁμιλλᾶσθαι, est instrumentalis: vt quum dicitur ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, Certantes equis, id est Cōtendentes equestri cer-

G tamine. ‖ Nonnūquam habet & præpositionem περὶ iunctam genitiuo, præter datiuum, aut præpositionem πρὸς accusatiuo iunctam: vt ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter se de victoria. Interdum pro περὶ ponitur ὑπέρ: vt apud Plutarchum in Numa, ἁμιλλᾶσθαι δὲ πλείστης ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. vbi notandum præter præpositionem ὑπὸ iunctam genitiuo nullam habere constructionem. Quinetiā accusatiuo iungitur ἁμιλλῶμαι: sed duntaxat quum certa adiunguntur verba: vt ἁμιλλᾶσθαι στάδιον, apud Platonem. Fortasse

H autem vtcunque tolerari posset Latinè itidem Certare stadium: ea forma qua dicitur Vincere olympia. Certè Currere stadium Latinis vsitatum est. Dicit verò Plato itidem ἁμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, & τὸ ἐφίππιον. Locus est lib. De leg. 8. Eodem autē libro, paulo post illū locum

genitiuo iungitur; πολλοὺς δ' ἔξεστιν ἐν βίῳ προσδοκᾶν ἀπομαζόντας ἀγρίων λευκοτέρας ὁδοῦ διαμιλλωμένους. Quo in loco Budæus aliquid subintelligendum existimabat, videlicet δρόμον, aut præpositionem διὰ, sicut paulò pòst sequitur, δι' ὀρθῶν τινῶν παντοίας ὁδοῦ ἁμιλλώμενοι. Fortasse tamen (quod Budæi pace dictum sit) præpositionē διὰ nihil necesse fuerit extrinsecus addere, quum in ipso Platonis habeatur loco, verbo videlicet iuncta. Scimus autem Græcos interdum præpositionem quæ seorsum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipsi verbo constructionem quam haberet si seorsum posita præpositio esset. quod tamen fateor fieri rarius in præpositione διὰ quàm ἐν aut ἐπὶ. Sciendū est præterea citari ex Euripide locum in quo ἁμιλλῶμαι itidem genitiuum habet, non significantem tamē certaminis genus, vt in præcedentibus ex Platone exēplis. Euripidis verba sunt, ἁμιλλῶμαι τῶνδε λόγων, quæ exponuntur in vulgatis lexicis Græcol. Hac contendo oratione.

Ἁμιλλῶμαι πρός σε, Certo tecum, id est Æquo te, Tibi non cedo, Te inferior non sum. Athenæus, ἡ πόλις δὲ πρὸς ἅπασαν ἡμιλλᾶτο περὶ τρυφῆς, id est, Vrbs autem illa cum qualibet certabat de luxu, vel cōtendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdū pro præpositione περὶ cū genit. ponitur: vt si in loco illo Ath. pro περὶ τρυφῆς diceres τρυφῇ. Sic Libanius dixit, ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ πρὸς τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum senibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum senibus.

Ἁμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim contendo ad hoc. Isocrates in Areopagitico, πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστι, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipsorū triginta improbitatem entendum vobis est. Videtur ἁμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti & in hoc Platonis loco, ἁμιλλήσεται ὡς ἂν πλεῖστα αὐτὸς λαβῇ, vt sit, Enitetur ad hoc vt omnium plurimum accipiat. Exponitur tamen vulgò, Certabit vt omnium plurimum habeat.

Ἁμιλλᾶσθαι (inquit Budæus) pro Æmulari id est Inuidere, poni videtur apud Gregorium, datiuo iunctum.

Ἀμίλλημα, ατος, τὸ, Certatio, Contentio: vt ἅμιλλα certamē. & vt ab ἅμιλλα fit ἁμιλλῶμαι, sic vicissim ἁμίλλημα ab ἁμιλλῶμαι.

Ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Sophoclem in Antigone, vbi dicit, — μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, scholiastes ἁμιλλητῆρας exponit τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους, id est qui inuicem sibi succedunt. Nec plura ille. Ego autem existimo Sophoclem periphrasticè τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου (ad verbum, rotas certatrices solis) appellare temporis spatia: quòd soli ex cuius cursu vicissitudinem temporum metimur, tribuatur currus. in curru autem vna rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea est opinio: fieri tamen potest vt aliò respexerit. Nonnus hoc nomen genitiuo iunxit: appellans μῦθον (id est sermonem) ἁμιλλητῆρα σιωπῆς, id est ἁμιλλώμενον πρὸς τὴν σιωπὴν, Certātem cum silentio, quasi certamine quodam silētium superantē. Exponunt vulgò apud eum, Silentii æmulum & aduersarium.

Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Certatiuus, Certatorius: vt ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Aristidem, Certatores equi. Ea formā qua dicuntur bellatores equi. Hesychius ἁμιλλητήριος exponit ὁ ἐρίζων πολύ. idem Multum contendens.

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, Locus in quo certatur, vt exponit Suidas. Secundum quam expositionem ita dicetur ἁμιλλητήριον vt ἀγωνιστήριον. Exponūtur verò ἁμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, id est Certamina.

¶ Ἀμίλλω, Certo, & Ἀμίλλομαι, barytona, pro circunflexis ἁμιλλῶ & ἁμιλλῶμαι: vt apud Syngelum Νειλῴοις ἁμιλλόμενος χεύμασι, si modò scriptura deprauata non est, ac ω pro ο reponi non debet.

ἌΜΜΟΣ, ου, ἡ, Arena. Hesychius ἄμμος exponit ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii verò ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7, ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διατριβομένων κογχιδίων. Prouerbium est, ἄμμον μετρεῖς, Arenā metiris, de quo vide Eras.

C. Ἀμμοβάτης, ου, ὁ, Per arenam incedens. Nomen est cuiusdam serpentis.

C. Ἀμμοδύτης. q. d. Arenam subiens. Serpēs quidam Aetio qui & cenchrias. ET Ἀμμοδυάτης, ου, ὁ, Arenam subiēs, Arenarius, in Anthologia epigr. Vide Ψαμμοδύτης paulo pòst.

C. Ἀμμοχωσία vide in Ψαμμισμός.

C. ΚΑΘαμμίζω, Arena obruo. Aristot. De anim. lib. 9.

C. Ὕφαμμος (q. d. Subtus habens arenam) Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. ὕφαμμα χωρία, Arenosa loca, Theophrasto, Gaza interpr. Idem, ἐὰν δὲ ἐν ἁλμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτευθῇ. sub. γῇ. In solo sabuloso, & (ex consequenti) tenui & exili. cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἀνύφαμμος γῆ, cōtr. Nō arenosa terra, vel Nō arenosus ager.

C. Χρυσαμμὸς, οῦ, ἡ, aurea arena.

Ἀμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus. τόποι ἀμμώδεις, loca arenosa.

¶ Ἄμαθος, ου, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit esse campi puluerem, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, id est litoralem. Ammonius ψάμαθον ait esse ἄμμον παραθαλασσίαν, at ἄμαθον, esse κόνιν: vt, — τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης. Hesychius autem scribit ἄμαθον esse arenam mediterraneam; ψάμμον autem & ψάμαθον esse maritimam. Sed apud hunc lexicogr. fœdissimū mendum est, aut ego valde fallor. nam μεσόγειος apud eum scriptum esse perperam pro μεσόγειος, contendo, atque ita repono. Eustathius autem scribit ἄμαθον esse terram arenosam, aut puluis genus: ψάμαθον autem, esse ἄμμον. Ait & videri Homerum κονίην & ἄμαθον pro eodem accepisse, quòd quum dixisset, — λευγαλέος ἔκειτο δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσι, subiunxerit, — τύχε γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω exponens ait veteres ἄμαθον dixisse significare κόνιν πεδιάσιμον. Secundum Hesychium quoque in alio loco ἄμαθος est ἡ κατὰ τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non ῥ' ἀμάθοιο habent omnia exemplaria hoc loco, vt legit Eustathius sed quædam ψαμάθοιο. & quidem in ipsa editione Romana, contextus ita habet, quum illi qui subiunguntur Eustathii commentarii habeant ῥ' ἀμάθοιο. Ammonius certè (vt apparet ex loco modò à me citato) eandem quam Eustathius scripturam sequutus est. legit enim & ipse ἀμάθοιο, sed non præfigens particulam ῥα habentem α elisum per apostrophum. ac certè vt iuuat dimensionem versus hæc particula, ita eius euphoniā multum lædit.

Ἀμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus. ET Ἀμαθόεις pro eodē apud poetas, in fœminino ἀμαθόεσσα, in neutro ἀμαθόεν. Sed in hexametro versu dici solet ἠμαθόεις. quòd cum ingredi non possit ἀμαθόεις, quum tres sint breues.

Ἀμαθύνω, In ἄμαθον redigo, id est In arenam seu puluerem redigo, Perdo, Destruo. Iliad. ι, — πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Vrbem autem ignis in puluerē redigit. vel potius in cinerem.

Ψάμμος, idem quod ἄμμος, Arena, Sabulum: vt ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Pindarus apud Plutarchum. Vtuntur & prosæ scriptores. Et ψάμμοι plurali numero apud Athen. ταῖς ἐν Λιβύῃ ψάμμοις. Cæterùm sunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, sunt qui contrà: ego illos potius sequor.

C. Ψαμμοδύτης, Piscis ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον sic dictus, id est, Ex eo quòd arenam subeat, in ea videlicet se occultans. vnde & ἀμμοδύτης. Nonnulli arenarium vocarunt. Alio nomine καλλιώνυμος appellatur. Quod autē habuimus paulo antè Ἀμμοδυάτης, citatum ex Anthol. epigr. versus gratia additum habere videtur ω. cōsule tamen locum.

C. Ψαμμακόσιοι, οἱ, ET Ψαμμακόσια, τὰ, Arenarum numerum æquantes, seu æquātia, id est Innumeri, seu innumera. Eupolis, ἀριθμεῖν ἢ κατὰ ψαμμακοσίους. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι & κόσια terminantur, vt τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, &c. Hinc autem dicitur quòd ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε (vt loquitur Pindarus) id est, in numerum non cadat. Inuenitur etiam scriptum ψαμμοκόσιοι & ψαμμοκόσια. sed quum exemplo illorum τετρακόσιοι & πεντακόσιοι hæc dicantur, quin itidem α habere debeant, minimè mihi dubium est. HINC & Ψαμμακοσιογάργαρα, Aristo-

Digitized by Google

phani Acharn. itidem pro innumeris. Quod ego (contra Eustathium) ad Ouidianum illud refero, Gargara quot segetes, &c. vt dicatur de illis quæ tam sint innumera, quàm & maris arena & segetes montis aut ciuitatis illius. Scribitur autem & ψαμμακοσιογάργαρα: sed quod de ψαμμακόσιοι & ψαμμακόσια dixi, idem & de hoc dicendum fuerit.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus, Sabulosus. ET Ψαμμωτὸς pro eodem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, vt τῆς ψαμμίτης (q.d. Arenacea) quidam apud Athen. lib. 7.

Ψαμμισμός, οῦ, ὁ, nomen verbale tanquam à ψαμμίζω, pro In arenam defodio. adeo vt ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam. In vulg. lex. ψαμμισμὸς ex Paulo Ægineta lib. 3, cap. 41, Vsus arenæ à sole feruefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Diosc. lib. 5. cap. de arena: Aetium lib. 10. cap. 28: Cornelium Celsum lib. 3. cap. 21. Dicitur & Ἀμμοχωσία.

Ψαμμίον, ου, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

¶ Ψάμαθος pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena. Il. ι. v. 385, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. pro quo dixerit aliquis Comicè ludens, οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμμακόσια. Apud Sophoclem pro ipso litore (vt & alicubi apud Homerum, si bene memini) vbi dicit ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος. quod schol. exponit, περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur & ψάμαθοι plurali numero ab Homero, in Bœotia, -φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν. & Od. γ, – ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Annotat autem Eustathius ψάμαθον quidem esse idem quod ψάμμον, at ἄμαθον videri esse κοινῶς τι εἶδος.

Ψαμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus. Idem quod ἀμαθώδης. Sunt tamen qui differre velint, vt ψάμαθος ab ἄμαθος.

¶ Ψαμάθη, Nereidum vna, Phoci mater, Hesiodo, in vulg. lex. ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen.

ἈΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, Agnus. quod Atticè aspirari scribit Eustathius. Vsitatum autem est vocabulum vtrisque scriptoribus. ἀμνὸς κεράστης à Nicandro dicitur: sed à schol. reprehenditur. De etymo autem huius vocis dicam paulo post in Ἀμνίς.

C. Ἀμνοκόπος, ου, ὁ, Pastor, ποιμὴν, Hesych.

C. Ἀμνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnum ferens, siue agnam. Ab ἀμνὸς siue ἀμνὴ, & φορεῖν.

Ἀμνοφόρος, apud Theocritum dicitur Cerua grauida, quasi gerēs in vtero ἀμνούς. accipiēdo ἀμνοὺς latius pro fœtibus ceruæ, i. hinnuleis. tāquam videlicet ἀμνὸς generale sit nomen, significans cuiuslibet animalis catulum. Locus habetur Idyll. 11, – τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς Πάσας ἀμνοφόρως. Sed alia est etiam lectio μαννοφόρως, de qua vide schol. qui ἀμνοφόρως exponit ἀμνίδας ἢ βρέφη φερούσας.

C. Ἀμνοκῶν, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus. Aristophanes in Equitibus, Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν. vbi schol. ἀντὶ τοῦ εὐήθης, ὅμοιος μωρὸς καὶ ἀήθης. Videtur ἀμνοκῶν dici pro ἀμνοκοῶν, ἀμνοκοῶν autē quasi ἀμνονοῶν. Scribit enim Eustathius, ἀμνοκῶν, ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν. παρὰ τὸ κοεῖν (ὅ ἐστι νοεῖν) ὡς ἀμνός. Vide in Erasmi Chiliadibus annotationem meam in prouerbiū Ouium mores: vbi & ex Æschylo protuli προβατογνώμων idem prorsus significans quod ἀμνοκῶν.

Ἀμνὴ, ῆς, ἡ, Agna. Inuenitur etiam scriptum ἄμνη, quum tamen passim scribatur ἀμνός. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Sed in nonnullis edit. ἄμνης. Quem accentum habet hoc nomen & in quibusdam edit. Anthologiæ epigramm. Apud Eustathium legitur ἀμνὴ, quem de hac voce consule.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, ET Ἀμνὰς, άδος, ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀμνὴ, id est agna. Theocr. Idyll. 5, in principio, Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρᾶνας σιγῆτ' ἀμνίδες; Vbi schol. annotat ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ πρόβατα, tanquam ἀμνία. Itidem verò Etymol. ἀμνὸς à μένος deducit, præfixo α priuatiuo, vt dicatur ἀμνὸς quasi ἄμενος. sed & aliam affert etymologiam, à μνοῦς significante mollem pilum, seu tenerrimam aut mollissimam lanam cum qua nascitur: vt sit ὁ ἐστερημένος τῶν νεαρῶν τριχῶν. Ego verò inter has de etymologia controuersias, tanquam primitiuum posui.

Ἀμνάδες appellari virgines quoque, tradit Hes.

Ἀμνειός, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνός, Agnus. Quidam autem volunt ἀμνειὸν dici agnum qui iam sit adultæ ætate. Etymologistes scribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρνειός. quod ἀρνειὸς fieri à genitiuo ἀρνός eadem forma qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφός, scribit Eustathius.

Ἀμνέα, Ouis, aut secundum alios, Agnus. Hesych.

¶ Ἀμνίον, ου, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens, Gorr. ex Galeno. qui Gorræus & alia ex eodem affert, quæ apud eum lege in Defin. med. Vide & Theophilum Anatom. lib. 5. cap. 18. Pollux quoque ex duabus tunicis quæ sint circa fœtum, eam quæ sit intrinsecus, tenuiorem & molliorē, ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit, sicut alteram χορίον. (scribitur & χορίον) Cæterùm hanc vocem ἀμνίον quidam ab ἀμνός, ab eius videlicet mollicie seu teneritudine, alii à μνοῦς deduxerunt (vnde & ipsum ἀμνὸς quosdam deriuare diximus) vt sit quasi τὸ αὐτοῦ μνῶδες.

Ἀμνίον dicitur & Agnellus, vt quidam volunt.

Ἀμνίον putauit Erasmus poni pro μνίον, quod muscū significat: vt esset α pleonasticum, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. de qua eius opinione vide meam annotationem in prouerbium Muscum metere: quæ est in libro Animaduersionum mearum in calce Chiliadum excuso à patre meo.

Ἀμνᾶν pro θερίζειν, id est Metere. de qua signif. eandem illam annot. consule.

ἈΜΟΡΓΗ, ης, ἡ, Herba quædam purpurea, vt scribit autor Etymologici, εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς. vnde ἀμόργινα indumenta dicuntur purpurea. Fortasse tamē flos herbæ potius purpureus vocandus fuit quàm ipsa herba. apud eundem ἀμόργην coloris genus esse scribit Methodius.

Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, est (teste Hesychio) καλάμη quædam est ex qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Vbi pro quanam re καλάμην accipiat, ambigi potest. præsertim quum Etymologistes in verbo ἀπαμόργξασθαι scribat, ἀμοργὶς δὲ, τὸ καλάμου τῆς αἰθάλης τὸ λεπτότατον μέρος: idem verò alio loco scribat, ἀμοργὶς δὲ καλάμη τίς ἐξ ἧς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα οἱ δὲ λεπτὰ ὑφάσματα· οἱ δὲ, &c. Suidas autem dicit esse λινοκαλάμην. In vulg. lex. Græcolatinis ἀμοργὶς scribitur esse lini species tenuissima, bysso non dissimilis: fortasse quòd Suidas scribat ἀμόργινον, simile bysso & pretiosum.

Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Colorem habens herbæ quæ dicitur ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel Ruber cū Etymologiste. Ἀμόργινος χιτωνίσκος, id est Amorgina tunicula, dicitur à nomine ἀμόργη, quod est coloris genus, simile bysso. Significat & pretiosam vestem. Sic apud Etymologisten Methodius. At Hesychius habet ἀμόργινα, λεπτοῦ ῥήματα, id est, Indumēta tenui filo contexta. pro qua expositione videtur facere locus Æschinis in Timarchum, ἐπ' δὲ πρὸς ἃς ὕπνος γυναῖκα κατίλυσιν ἀμόργινα ἐπιστάμενα ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐκφέρουσαν. Athen. lib. 8, πορφυροῦ ἀμφίεσιν ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον. Etymologistes postquam dixit Ἀμόργη δὲ, καλάμη τίς ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λεπτὰ ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ ἀμόργου τῆς νήσου. οἱ δὲ ἀμοργίνους ἐρυθροὺς τὸ χρῶμα. Quanquā in exempl. vulg. legitur ἀμοργοῦ, sed ego ἀμόργου repono. quum ita vocari insulam cum ex aliis constet, tum ex Stephano: qui postquā dixit ab ἀμοργὸς insula fieri ἀμοργῖνος eadem forma qua ἐρυκῖνος: (vt Simonides dicebatur ἀμοργῖνος) paucis interiectis, subiungit, At ἀμόργινος χιτὼν, coloris est propriū. Quod etiam facit cōtra eos quos ἀμόργινα indumēta ab insula Amorgo putauisse denominata, refert Etymologistes. At Pollux ita scribit, Amorgina autem fieri optima quidem in Amorgo, esse verò & has ex lino aiunt. Cæterùm ἀμόργινος χιτὼν vocabatur & μόργας. Suidas postquam scripsit, Ἀμόργινον, simile bysso & pretiosum, subiungit, Dicitur & ἀμόργινα fœminino genere.

ἈΜΟΣ, Vnus, Aliquis. vel, Vnus aliquis. Esse autē Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eustath. Ab hoc autem fiunt ista οὐδαμὸς & μηδαμός: à quibus aduerbia cum alia tum οὐδαμῇ & οὐδαμῶς: μηδαμῇ &

δαμῶ & μηδαμῶς. quæ hic omissa, in ὀ & μὴ ponam.

Ἀμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel ab vno aliquo. vt οὐδαμόθεν, Nullicunde (si fas esset hoc aduerbio vti) Ex nullo loco. Od. α, initio, Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, id est, πόθεν καὶ ἀπό τινος ἰδίας. Hesych. autem exponit Ab aliqua parte, vnde volueris. Apud Platonem pro Alicunde, lib. De leg. 7, μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐντεῦθεν ἀμόθεν γε ποθὲν, ὅτι τινὰ ἐστὶν ποτ' ἴσως τῇ πόλει.

Ἀμῆ, ET Ἀμῶς, ET Ἀμοῖ, aduerbia itidem ab ἀμὸς facta, sed quæ composita cum aliis particulis vsurpentur. Dicitur enim Ἀμῆγε, Ἀμηγέ πῃ, Ἀμηγέπου, Ἀμηγέπως, Ἀμωσγέπως, Ἀμοιγέπῃ.

Ἀμηγέπῃ, Quodammodo, Quadantenus, Quoquomodo, vel Quouis modo. vt Agathias apud Suidam, ἔδοξέν οἱ ἀμηγέπῃ ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου. Apud eundem (idem, vt opinor) ἀμηγέπῃ τῶν παρενθέντων ἀδελφῶν.

Ἀμῆγε, Hesych. exponit ἀμηγέπως, accipiens (opinor) vtrunque pro ἀμηγέπως, siue ἀμωσγέπως, quod habes hic in proximè sequentibus.

Ἀμωσγέπως pro eodem dicitur. Plutarchus in Pericle, ἐπολιόρκει τοὺς Σαμίους, ἀμωσγέπως ἔτι τολμῶντας ἐπεξιέναι καὶ διαμάχεσθαι πρὸ τοῦ τείχους.

Ἀμηγέπου autem & ἀμοιγέπου aliam habent significationem: & ἀμηγέπου quidem exponitur ab enarratore Aristophanis ἁπανταχοῦ, id est Vbique, Vbiuis: in hoc Aristophanis versu in Acharn. Υμᾶς μὲν οὖν δεῖ μ' εὐφορεῖν ἀμηγέπου. At ἀμηγέποι ab Hes. explicatur ὅποι ποτὲ, Quencunq; ad locū. At ἀμοιγέποι alibi scribit, per οι videlicet in secūda & vltima syllaba, & exponit In aliquem locū. aut Vno modo. Itidē verò ἀμηγέπου enarrator Aristophanis non vno illo modo explicat, videlicet per ἁπανταχοῦ, sed & ὅπως ἂν τύχῃ, καὶ ἢ εἰσελθόντι τόπῳ. Mirum est tamen his aduerbiis eodem scriptis pacto significationem vtrāq; tribui. ac merito fuerit alicui suspecta hîc exemplariū fides. Apud Suid legitur etiam Ἀμωσγέπῃ.

¶ Ἀμὸς Doricè pro ἡμέτερος, Noster: vt ἀμὸν πατέρα, Patrē nostrum, apud Sophoclem. Sic & πόλιν ὑμὴν dicit Homerus Vrbem vestram, & ὑμὰ κτήματα, vestras opes, tanquam ab ὑμός. Vide inter pronomina.

¶ Ἆμος, Quando, aduerbium temporis, pro ἦμος, cui respōdet τῆμος. Vide ἦμος.

ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, Vitis, Vinea. ἄμπελον φυτεύειν Vitem serere, Cicero interpretatur. Od. ι, — ἠδ' ἄμπελοι αἵτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον. Dioscoridi lib. 5, cap. 2, dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, i. vitis vinifera, ad differentiam (vt opinor) aliarum duarum, quarum vnam ἄμπελον λευκὴν, id est Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram ἄμπελον μέλαιναν, id est, vitem albam, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat.

C. Ἀγριάμπελος, (q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis syluestris) Labrusca. Vide οἰνάνθη secundum quosdam.

C. Ἀμπελόκαρπον, ου, τὸ, Herbæ nomen, quæ & ἀπαρίνη. Dioscor. lib. 3. cap. 183.

C. Ἀμπελόπρασον, ου, τὸ, apud Dioscor. lib. 2, c. 180 Marcellus vult esse agreste porrum quod in vineis nascitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, id est Vitis porrum, In vite nascens porrum.

C. Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ, Vinitor. ad verbum, Cuius opus est in vite, Qui operatur circa vitem, ex ἄμπελος & ἔργον.

Ἀμπελουργικὸς, ή, όν, Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. ἀμπελουργικὴ, Ars vinitoria, Ars vitium colendarū. subaudiendo τέχνη. Pla. Pol. 1. οὕτω δὴ ἔοικεν, ἆρ' οὐ τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ δικαιοσύνη χρήσιμος ἐν κοινῇ καὶ ἰδίᾳ ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική.

Ἀμπελουργία, ας, ἡ, Vineæ cultura, Vinitoris actio. Theophrastus alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν, alibi ἀμπελουργίαν & τομὴν pro eodem dixit, vt annotat Bud. in Comm.

Ἀμπελουργέω ῶ. F. ήσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto, siue amputo. quod est vinitorum. ἀμπελουργεῖν (inquit B. in C.) Vites putare, Sarmēta expurgare quæ vitem onerāt: citátq; Theophr. locū.

Ἀμπελουργεῖν metaphoricè. Æschin. Demosthenē hæc verba dixisse ait, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου. i. (Bud. interpr.) Quidā sunt qui sic ciuitatē vt vitē vinitores putāda susceperūt, hominesq; ex populo excidere quasi palmites instituerūt.

Ἀμπελουργοῦμαι, pass. vnde ἀμπελουργουμένη ἄμπελος apud Theophr. Vinea quæ amputatur. vel κλᾶται. nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

C. Ἀμπελόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitibus cōsitus: vt ἀμπελόφυτος γῆ, secundum Suidam, quæ vna voce ἀμπελών.

C. Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ καὶ, Vitis sator. vel potius Vitisator vna voce, vt apud Virgil. ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ, Vitisatori Baccho, in Anth. epigr.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viteus, Vitigineus, Vinealis. Exponitur etiā Vinearius, Vineaticus. ἀμπέλινα φύλλα, Aristot. De animal. lib. 3, Folia vitiginea, vt Columella vocat. Herod. lib. 2, οἶνος ἀμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herodotus ἀμπέλινος ad differentiam vinorum è frugibus confectorum. Apud eūdem ἀμπέλινος καρπὸς, Vitis fructus.

C. Ξηραμπέλινος, vt ξηραμπέλινος χιτὼν, Colorem habens vitibus arefactis simillimū. Certū enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thylesius. At alii, sumpta ex Suidæ verbis coniectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant pullum & atrum colorem, quē pulliginē Plinius, atrorē appellauerit Gell. quòd videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπελίνας appellatas etiam ἀτραβατικὰς tradiderit. Dictas enim esse atrabaticas ille putat à colore atro, vel à trabea qua simul vtebantur. Vide ἀτραβατικάς apud eum.

Ἀμπέλειος, idē quod ἀμπέλινος (sicut ἀνθρώπειος & ἀνθρώπινος pro eodē dicūtur) vnde ἀμπέλειος βότρυς, Viteus racemus. ‖ At ἀμπέλιος cum ι solo, nomē propriū, inquit Suidas.

Ἀμπελόεις, Vitifer, Vineas habens. Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. ἀμπελόεις, vt Etym. ait, εἶδος τῶν παραγώγων μετουσιαστικόν. Hes. ἀμπελόεσσαν exponit vites habētem. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exponitur ἀμπελόφυτος, i. Solum vitibus consitū. Quod & ἀμπελόεν πέδον vocāt poetæ, & vna voce dicitur ἀμπελὼν siue ἀμπελεών. At Hom. ἀμπελόεντα vocans Epidaurū, intelligit πολυάμπελον, iuxta quosdam. i. vitibus abūndantem. Secundū hanc autem signif. ἀμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus, si hoc adiectiuo vti liceret.

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra, quæ & φαρμακῖτις: vt citatur ex Dioscor. lib. 5. cap. 173. Sic autem dictā tradunt quòd aduersus innascentes vitibus vermes illini soleat.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, Dim. Viticula. vnde ἀμπέλια apud Aristoph. Viticulæ. quo diminutiuo nomine Cicero vtitur. Quidam ἀμπέλια vites exponunt.

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, Vinetū, Vitibus cōsitus locus. Vinea quoq; (secundum quosdā) pro loco vitibus cōsito vsurpatur.

Ἀμπελεὼν etiā dicitur tetrasyllabè pro eodē, more Attico, vt vult Eust. eadem forma qua ἀχαιθεών.

¶ Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, Auis quædam à vite dicta: vt συκαλὶς, à ficu, Latinè ficedula. de qua Martialis extat hoc distichū,

Quum me ficus alat, quum pascar dulcibus vuis,
Cur potius nomen non dedit vua mihi?

perinde ac si queratur poeta quòd ea quæ συκαλὶς vocatur, non potius ἀμπελὶς appelletur.

ἈΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo. vel Ab iniuria defendo. Hom. Il. φ, — αἴ κεν δή τι ἀμύνωσι θεοὶ αὐτοί. Il. π, — καὶ ἀμυνέμεν οἶσι τίκεσσι. Il. ι, — οὐδέ τι πάμπαν ἀμυνέμεν νηυσὶ θοῇσι. Il. φ, Τρωσὶ παραστάμεναι καὶ ἀμυνέμεν. Alibi quoq; hæc duo copulat: vt Il. ο, Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. οἱ δὲ πάντων τῶν δεινῶν ἀμελήσαντες, ἥκουσιν ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Venerūt vobis auxiliaturi, siue opem laturi. aut breuius, Venerunt vobis suppetias. Xenophon. Pæd. 3, μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Pla. De leg. 3, οὐ δ' ἤμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, Neque opē ferebat tēplis & sepulchris. vel Neq; propugnabat pro tēplis & sepulchris. Alii tamē, pro sacris & sepulchris interpret.

Ἀμύνω, Propello, Propulso, Arceo. passim apud Hom. cum accus. & dat. vt Od. θ, Ἄστυ τε καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ. Ab vrbe & liberis arcēs crudelē diē, vel propulsans. Sic Il. π, ὅς σφιν ἀμύνω Ἦμαρ ἀναγκαῖον. Il. δ, Ἥ τοι προέηκεν ἐχεπευκὲς βέλος ἐχεπευκὲς ἀμύνειν. Il. ι, — ἀμυνέμεν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐπιλέξεις, Arcere vis ignem à nauibus, Defendere naues ab igni, vel Defendere ignem nauibus. vt Virgil. dixit Solstitiū pecori defēdite, pro à pecore. vt idē alibi, — defēdo

à frigore myrtos. Aliquãdo pro dat. ponitur genitiu⁹, vt Il. δ, — καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. & Il. ο, Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdũ additur præpositio, vt Od. ρ, — δηίων ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic & apud Apoll. Arg. 1, ἀπὸ μηδὲ ἄμυνον λώβην. Nisi quis malit hic dicere ἀπὸ μηδὲ ἄμυνον esse pro ἀπάμυνον μηδὲ: & ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Vsus est autem huius verbi hac quoq; in significatione apud prosæ scriptores, sed cum illa priori construct. videlicet cum datiuo & accus. Crysost. De sacerdotio, καίτοι μὲν οὐδὲ τὸν σωματικὸν αὐτοῖς δυνατὸν αὐτοῖς ἀμῦναι θάνατον. id est, Mortem propellere, propulsare, Eos à morte defendere, vel tueri.

Ἀμυνάω, Vlciscor: vt ἀμυνάω περὶ σοῦ τεθνηκότος, Vlciscor te mortuum, Vlciscor mortẽ tuam. Videtur ad verbũ sonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμυνάσθαι περὶ τεθνηκότος. Vide exemplum ex Homero. Hesychi⁹ ἀμυνάειν inter cætera ἀντιποδιδόναι vult significare, id est Vices referre.

Ἀμύνομαι, Iniuriam propulso, Vim arceo, Resisto, Dimico, Propugno pro aliquo. Il. π, Ὅς κέ σου αὖτε ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Il. π, Αἶαν, σοὶ πρώτῳ ἀμυνέμεναι φίλον ἔστω. quibus in locis absolutè ponitur. Habet aliquando genit. vt νεῶν ἀμυνόντων, Il. μ. nisi quis extrinsecus aliquid subaudiat. Habet & accusat. vt Il. ρ, Ἀμφ' αὐτὸν βεβάασιν καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. Νῶιν δὲ ζωοῖσιν ἀμυνέτε νηλεὲς ἦμαρ. Vbi ἀμύνεσθαι στίχας, vel Iniuriam propulsare ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, seu defendere agmina potest exponi. De qua signif. dicam paulo pòst. Interdum verò habet præpos. περὶ cum genit. vt ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, apud eum aliquoties, Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il. ε. Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος. Apud oratores autẽ (vt ait Suidas) ἀμύνεσθαι dicuntur qui illatam iniuriam vlciscuntur. In qua signif. à Suida posita vsurpatur interdum absolutè (vt in illo Brasidæ celebri dicto) apud Plutarchum πῶς αὖ τις αὐτ. &c. ὡς οὐδὲν οὕτω μικρὸν οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνεσθαι) sæpe verò cum accusat. idque nõ solùm in prosa, sed & in carmine. Hom. Od. μ. Τὴν δὲ κ' ἀμυναίμην. Demosth. Phil. 3, ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, Tutissime & facillimè ipsum vlciscemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocrat. ad Philippum, ἡμεῖς δ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς. id est, Vlcisci eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel, Pœnas ab eis reposcere iniuriarum. Potest autẽ Lat. dici Vlciscor te pro iis iniuriis (vt Terentius dixit) Ego te pro istis dictis & factis vlciscar. ‖ Dicitur & ἀμύνομαί σε τούτου: vt apud Lucianum, ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος, Vlciscor te ob risum, vel Vicem reddo tuo risui. Ἀμύνομαι autem cum accusat. possumus aliter quàm per verbum Vlciscor interpretari. vt ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους Vlciscor hostes, aut Iniuriam ab hostibus illatam propulso. Aut breuius, Hostiũ iniuriam propulso: vel Defendo me aut tueor aduersus hostes. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας, Tueor me aduersus eos qui me adoriuntur. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, Habent arma quibus iniuriam inferentibus resistunt. vel, Iniuriam illatam propulsant. aut, Vim vi repellunt. Reperitur & ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα. notandum est autem eiusdem significationis accusatiuos esse in hoc & illo loco: sed in hoc accusatiuum rei, illic personæ esse.

‖ Capitur verò ἀμύνεσθαι in prosa in illa etiam significatione quam primam ei dedi, initio huius annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere. vel Propugnando tueri. Xen. εἰ δ' ἦλθε σοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Dem. ad epist. Philippi, μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ἡμῖν, ἐθέλειν ἐρρωμένως ἀμύνεσθαι, id est, Nec pro iis quæ illi iustè à se parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Apud eundẽ in Problem. ἀμύνομαι περὶ τῆς ἀδελφῆς, interpret. Pro sorore propugno, Sororem defendo. Dicitur & cum accus. vt ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Pla. De leg. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciã defẽdo. aut, Græciæ opem fero: vt ἀμύνομαι cum accusatiuo idem significet quod ἀμύνειν cum datiuo: id est, idem valeat ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι. Cæterùm omittendum non est, in Homeri loco paulo ante citato, in quo vtrunque habetur verbum, ἀμύνεσθαι στίχας, exponi posse per hoc verbum Tueri vel Defendere, vt illic admonui. Est verò & hoc obseruandum: vt Latinè duobus modis dicitur Vlciscor te: significando videlicet Vlciscor te pro iniuria mihi à te illata, vel Vlciscor alium pro iniuria quam tibi intulit: ita & ἀμύνομαί σε dupliciter vsurpari, sicut ex præcedentibus patet exemplis.

Ἀμύνομαι, Arceo, Propello. Propulso: vt ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Il. λ & ι. Sic apud Plutarchum in Publicola, οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, Hic stans pro ponte hostes arcebat. Sic apud eundem in Lycurgo, ἀμυνόμενοι τὴν ἔνδειαν exponi potest Arcẽtes vel propulsantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem: vt ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, Par pari referre, apud Aristotelem in Problem. Autor Budæus. Itidẽ apud Eustathium Aristophanes grammaticus docet ἀμύνεσθαι pro ἀμείβεσθαι simpliciter poni, citans Alcmanis hunc locum, οὐ γὰρ προφύλας πάσας κόρος ὥστ' ἀμύνασθαι. & hunc Thucydideum, ἀδικοῦντας τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Existimo autem ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις significare Par pari referre, itidem vt τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. Vt autem ἀμύνεσθαι in bonam etiam partem sumitur, sic & Gall. *Se reuenger* (quod propriè sonat ἀμύνεσθαι) & *Auoir sa reuenge*, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

Ἀμυνάθω Atticè pro ἀμυνάω. vt διωκάθω pro διώκω. Aristophanes Nebulis, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, Opem ferte mihi vapulanti.

Ἄμυνα, ης, ἡ, Vltio, Vindicta, Propulsatio iniuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulsandos qui nobis iniuriam inferunt, Ad propulsandam eam quæ nobis ab aliquibus infertur iniuriam.

Ἄμυνα, in bonam partem, vt & ἀμύνεσθαι, Gratiæ relatio, Beneficii compensatio, Retributio. ἄμυνα, ἀμοιβή, Suid. Eust.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, Hesychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Eustath. id est (vt opinor) Animus vltionis cupidus, vel vlciscendi. In vulg. lex. Græcol. legitur ἀμυντίας. Est autem & nomen viri proprium Ἀμυνίας. Suid.

Ἀμυντικὸς, οῦ, ὁ, Iniuriæ propulsatiuus, Ad iniuriam propulsandam aptus, vel Ad iniuriã propulsandam instructus, siue ad defensionem. ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πολεμίους, Plat. in Epist. Vis propulsatoria iniuriarum, Facultas iniuriæ propulsandæ. Animaliũ quædam φυλακτικὰ esse dicuntur (inquit Bud.) id est cauta & prouida: quædam ἀμυντικὰ, id est defensioni siue ad defensionẽ instructa, quæ tueri sese possunt & vim arcere. Idẽ annotat apud Aristotelem Ethic. quarto, ἀμυντικὸν opponi τῷ συγγνωμονικῷ, sed non declarant huius nominis eo in loco significationem. ego existimo ἀμυντικὸν ibi verti posse Cupidum vltionis, Deditum vltioni, Cupidum vindictæ. quem nostrates vocant hominem vindicatiuum.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ & ἡ, Auxiliator, vel Vltor. Iliad. ο, ἀμύντωρ Ζεύς, Od. π. Καὶ ῥ' ἐξόσῃ εἰ καί τοι νῶιν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει, ἠέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. vnde ἀρκεῖν & ἀμύντορα τι pro eodem accipi patet.

Ἀμύντωρ cum genitiuo, Propulsator, Expulsor: vt Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Propulsatorem mœrorum, vel expulsorem. Vinum autem quia Latini dicunt genere neutro, propulsator dici vix possit: videndum igitur an vinum propulsatorium aut expulsorium interpretari liceat.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀμύντωρ, Auxiliator, vel Vltor, vel, Propulsator.

Ἀμυντὴρ, Pars cornu ceruini, apud Aristotelem in 9 de historia anim. vt in suo lexico Budæus scribit. In vulgatis autem lexicis Græcol. habetur, Ἀμυντῆρες, Admi nicula, Rami in ceruorum cornibus, qui impendent ante frontem. Aristot. an. lib. 9. cap. 5.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, In vulg. lex. Græcol. exponitur Dentes execti serratiue. Sed ad verbum ἀμυντήριοι dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti.

Ἀμυντήριον, Tutamen, Munimen. Ἀμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria. hoc est φυλακτικά, vt thorax, galea, ocreæ. ἀμυντήρια etiã, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθρούς, ὡς σπάθη, ξίφος, id est, Quibus in pugna propulsamus hostium iniuriam, vt gladius. Quæ Budæus ex Græcis grammaticis sumpsit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, est dentes, vngues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἀμυντήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Budæus. Cæterùm cum ἀμυντήριον subaudiri semper existimo ὅπλον, & cum ἀμυντήρια itidem ὅπλα. quod substãtiuum exprimit Diodorus, ex cuius verbis manifestum esse potest quæ sint arma ἀμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια. ita enim ille lib. 3, pag. 130 & 131 meæ editionis, de Amazonibus loquens, ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις ὄφεων μεγάλων δοραῖς, ἐχούσης τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῷα τοῖς μεγέθεσιν ἄπιστα· ἀμυντηρίοις δὲ, ξίφεσι καὶ λόγχαις, ἔτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον, &c. id est, Armis autem eas vti σκεπαστηρίοις quidem serpentum grandium exuuiis, habente Libya huiusmodi animalia incredibili magnitudine· ἀμυντηρίοις autem, gladiis & lanceis, item arcubus, quibus nõ solùm, &c. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum seu tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando à poetis ipse etiam clypeus. Opertoria autem arma dicere non dubitaui: quod, quum Opertorium dicat substantiuè Seneca, videatur & Opertorius adiectiuè dicere, concessum esse. ἀμυντήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristophanis interpres ait fulmina esse præcipua Iouis ἀμυντήρια.

C. ἈΝΤαμύνομαι, Vicissim auxilior. In vulg. autem lex. exponitur Obsisto rursum, Me vlciscor.

C. ἈΠαμύνω, Propulso, Propello, Arceo. Cum datiuo & accusatiuo: vt Iliad. α, — ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic & apud Herodotum, ἀπαμύνειν σφι τὰ κακά. Inuenitur & cum genitiuo & accusatiuo, vt τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. Mala propulsabat ab aliis, id est ἤμυνε ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, Pass. Iniuriam propulso, Resisto, Vlciscor hostem, vel iniuriam mihi illatam. Od. π, Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. qui versus posterior & alibi habetur. Sic & Od. λ, de Tityo, vbi dixit vultures illi adstantes iecur tundere, subiungit ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί. Eustath. in hoc verbo vult otiosam esse præpositionem, & ἀπαμύνασθαι nihil esse aliud quàm ἀμύνασθαι. Cæterùm vsus est huius verbi in prosa quoque: vt apud Basilium in oratione ad iuuenes, ὥσπερ μὲν ἀδελφὸν ἐκεῖνο τοῦ παραγγέλματος, ἐν ᾧ τύπτοντα κατὰ τῆς σιαγόνος καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσήκει, τοσούτου δεῖν ἀπαμύνασθαι.

C. ἘΠαμύνω, Defendo ab iniuria, Auxilior, Succurro. Il. ρ, — μηδέ μ' ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθ', ἀλλ' ἐπάμυνον. Alibi. — ἐπεί σφι Κυνοσσέες ἐπαμύνειν. Et in oratione soluta. Isocr. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμυνούσας. Iungitur autem & dat. pers. vt ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ & ἐπαμύνειν τῇ ἐνδείᾳ apud eundẽ. ¶Ἐπαμύνειν accus. pers. iunctum, exponitur Vlcisci, in hoc epigr. loco, Τὴν δ' ὀλίγην ἐπάμυνον.

Ἐπαμύντωρ, Auxiliator, Vindex. idem quod ἀμύντωρ.

C. ΠΡΟαμύνω, vt προαμύνω σοῦ, q.d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod & simplici ἀμύνω significatur.

C. ΠΡΟΣαμύνω, vel προσαμύνομαι, Insuper auxilior, Insuper opem fero. Il. β, — ὄφρα ἴδωμαι Ἤ κέ τι χ' ἡμῖν προσαμύνετον. Citatur autem ex Plutarchi Romulo προσαμύνεσθαι voce passiua pro Propugnare, Protegere.

ΑΜΥΣΣΩ vel Ἀμύττω. Fut. ξω, Rado vnguib⁹. Vellico, Lacero, Discerpo, Carpo. eo sẽsu quo à poetis vsurpatur interdum hoc verbum, & (Seruio teste) in Leg. duodecim tabularũ scriptũ erat, Mulier faciẽ ne carpito. Quanquam apud Ciceronem legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide ἀμυχή, non multò pòst. Prouerbium est apud Suidam μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς, Probos ne spina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il. τ, — χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. Ab αἷμα, inquit Etymologistes, fit αἱμάσσω, & mutato α in υ, ἀμύσσω. vt μάθω, μάθος, μῦθος. significat autem αἱματῶ, & rado vnguibus. Ponit & aliam Etymologiam à μύζω siue ἀμύζω, prorsus friuolam & ineptã. Ideo rectè Eustathius non hanc sed illam sequutus est, ἀμύσσειν tenuari docens, quanuis quasi αἱμάσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant grammatici ἀμύσσειν esse propriè ξύειν τοῖς ὄνυξι, id est Radere vnguibus: interdum tamen datiuum illum addi ab autoribus: vt quidam apud Suidam, τοῖς ἐκ τῶν ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. ¶Ἀμύσσω exponitur etiam Lancino.

Ἀμύσσω (inquit Bud.) Scarifico. Pollux, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν ὃ οἱ νῦν καταχαράζειν.

Ἀμύσσω, metaphoricè, Animum exulceto; Saucio animum alicuius, apud Basilium. Æschines in epistolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, Quod mẽtem exulceret, dolorem videlicet refricando. Homerus Il. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autẽ hic reddi etiã Carpo. transfertur enim eodem à poetis Latinis. adeo vt ἀμύσσω tam in propria quàm in translatiua significatione hoc eodem verbo interpretari possimus.

Ἄμυξις, εως, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio.

Ἄμυξ, υχος, ἡ, idem quod proximè præcedens ἄμυξις, & quod ἀμυχή, sequens paulo pòst. ἄμυξ, ἀμυχή, Hesych.

Ἀμύξ, aduerb. q. d. Vellicatim, Discerptim. Malè autem apud Nicandri schol. & alibi ἄμυξ scriptum est pro aduerbio. Vide in Ἀμυχηδὸν alio aduerbio paulo pòst.

Ἀμυκτικῶς, Aliud aduerbium, Idem. Nicandri scholiastes ἀμὺξ ἐμφῦσα apud eum exponit, ἀμυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in hoc loco ipsius poetæ in Theriacis, Ἠΰτε θειρομένου ἔχις δολιχὸν κνώδοντα θυραίης ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμὺξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi malè legitur ἄμυξ paroxytonẽ.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, Idẽ quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, i. Lacerationes plangentiũ sustulit. hoc est, quæ fieri solebant à plangentibus. Est tamen in duodecim tabularum lege (quã Cicero ait ex Solonis legibus translatam) non verbum lacerare, sed verbum radere: ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto.

Ἀμυχαὶ Dioscoridis interpretes Patua hulcera siue Hulcuscula vertunt. quidam Hulcuscula cutis: vt lib. 7. cap. 3. οὐχ οὕτω δ' ἀλλαβεῖν τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λεοντοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Rectè autem videtur addi genitiuus cutis. quia & Græci lexicographi ἀμυχὴν exponũt ἐπιπόλαιον ἕλκος, id est Superficiale hulcus. vnde & ἀμυχῇ aduerbiũ, pro ἐπιπολαίως, id est Superficialiter. ¶Sunt & qui ἀμυχάς, Tubera liuentia interpretentur: vt in hoc loco, ἀμυχάς τινας ἐπὶ προσώπου. Apud Plutarchum autem De tranquill. τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς vulgò interpretantur aspera & caua loca, vel aspera tremulosáque loca, perperam, meo quidem iudicio.

Ἀμυχίς, apud Suidam reperitur in expositione nominis ἄμυξις. exponit enim, ἀμυχίς, σπάραξις, ξέσις. Vbi si non malè ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχή, certè diminutiui formã habere videtur ἀμυχίς, genitiuum habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχῇ, aduerb. Cum vellicatione, Superficialiter: Quasi radendo summam cutem. Vide proximè præcedentem annotationem.

Ἀμυχηδὸν, aduerb. quod ex ἀμυχὴ factum esse patet. ἀμυχηδὸν apud Etymologisten exponitur ἄκροις δακτύλοις, id est Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius significare, In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, & quasi quis diceret, Vellicatorie, seu Vellicatim, aut Discerptim. Idem videtur & ἀμύξ significare.

ἈΜΦΙ, Præpositio, Circa, De. quanuis autem eius frequentissima significatio sit Circa, cùm accus.

aut De,cum genitiuo vel dat.tamen à genitiuo ordien A
tes(vt ordinem casuum sequamur)quas illi iuncta habeat præterea significationes,dicemus.

Ἀμφὶ,cum genitiuo,De,περὶ.Od.θ.Ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc.in Astrol. vbi Ionica dialecto vtitur,ἀμφί τε ἀστέων ἡ γραφή. | Item Ἀμφὶ cum genitiuo,Propter. Apollon. Arg.1,— τῆς δ' ἀμφὶ δύ' ἐνὶ μέγηνε βαρεῖαν,id est,Propter hanc, Huius causa,vel gratia,Huius nomine. | Ἀμφὶ pro ὑπὲρ,Per. vt quum dicitur Oro te per Iouem.Idē Apollon. Arg.2,— Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι, Oro atque obtestor B
per Phœbum. | Ἀμφὶ cum genitiuo pro Circa,citatur ex hoc Herodoti loco,ἀμφὶ πόλιος οἰκοῦσι. exponitur enim,Circa vrbem habitant.

Ἀμφὶ,cum datiuo,itidem pro De,περὶ.Atticè secundum quosdam. vt apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ μὲν πόντιαι θῦ χρεῖ, id est περὶ πόντου. Ibidem ἀμφὶ σεῖβεα scholiastes exponit περὶ σοῦ. Sic vtitur passim & Herodotus, vt, ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ὁ φέρεται λόγος, De eius autem morte duplex vulgatur fama. Idem,ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ,πίσομαι,De meo autem discessu. vel C
Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι apud Homerum exponitur περὶ τῆς Ἑλένης,Pugnare de Helena:alii tamen pro Propter malunt accipere vt paulo pòst dicetur. At in hoc eiusdem loco Od.ξ,— κακὰ φρεσὶν ἰσόδαει βουλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ,manifestè ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ positū est. Sic & ἀμφὶ βουλαῖσι & ἀμφὶ γάμῳ apud eundem indubitatè pro περὶ βουλαῖς & περὶ γάμου. | Ἀμφὶ datiuo iunctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima & maximè recepta significatione præsertim apud poetas.He- D
siodus,Θῆκαν δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀ τις ἀλετηρα ἱ δηρον. Homerus Od.ξ,— ἀμφὶ πόδεσσι ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. Arg.1,Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, id est, Æreas autem galeas circum capita posuerunt. vel,Capitibus circumposuerunt.Sic & apud Theocritum ἀμφὶ στήθεσι,Circa pectus. | Ἀμφὶ, Propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem scholiastes exponit διὰ τὸν φόβον.Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli (vt modò dictum est) exponunt Propter Helenam pugnare,vel Helenæ causa.Itidem & in hoc versu,Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, exponitur ἀμφ' Ὀδυσῆϊ,propter Vlyssem. Posset E
etiam fortassis verti In Vlysse, id est In Vlyssis recordatione.nam In sic aliquando Latini vsurpant. Od.λ,Κασσιέπης,τῇσί κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοί.Id est, Propter me,inquit Eustath. vel,Super me. | Ἀμφὶ pro κατὰ,Contra. Soph. Aiace, Λόγους ἀΐσσω τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ. id est κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως,Aduersus Vlyssem.vt dixit Ἀτρειδῶν κάτα.

Ἀμφὶ, Circa, cum accusatiuo apud prosæ scriptores potius quàm cum datiuo. vt ἀμφὶ τὴν πόλιν,Circa vrbē. F
Lucianus in Prometheo,ἀμφὶ τὰς καμίνους ἔχω τὰ πολλά,Circa fornacem vtplurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus ex Xenophonte, vt opinor. nullus enim(si bene obseruaui)ex Græcis antiquis scriptoribus frequentius eo vtitur:vt Pædiæ 7,οὐκ οἶμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν.Sic lib. 8,ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν.Itidem lib.5,ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnam occupatus erat.ab eodem agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, vt Latinus quidam scri- G
ptor loquutus est. Dicunt verò eodem sensu nonnunquam,εἶναι περί τι,& γίνεσθαι περί τι.Notandum est autem Xenophontem dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse,id est, Occupatum esse in cœnando,in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo. at verò apud Thucydidem,τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari,quæ ad prandium pertinent,id est ad instruendum & apparandum prandium pertinentia. | Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον,ad verbum,Qui sunt circa Priamum vel erant(subauditur enim ὄντες)pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Homerus Iliadis γ, H
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος,pro,Priamus & Pàthous, & Thymœtes, &c. vt docet Eustathius. & ipse Homerus mutato hoc genere loquendi, subiungit Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, pro οἱ περὶ Οὐκαλέγοντα καὶ Ἀντήνορα,retinendo eandem sermonis formulam. Est autem non minus, imò etiam magis vsitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucianus, οἱ μὲν τε ἀμφὶ Ἀρίστιππον τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, Aristipp⁹ & Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur positum pro Socrates:οἱ ἀμφὶ Κορινθίους,Herod.pro οἱ Κορίνθιοι,Corinthii. Vsurpatur autem hæc phrasis & in obliquis casibus. Synesius, περὶ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον,pro περὶ τῷ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Vsitatum est verò & περὶ pro ἀμφὶ in huiusmodi formula sermonis, vt οἱ περὶ Ἀναξαγόραν apud Aristotelem, pro Anaxagoras. Sic apud Plutarchum in Demetrio,οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam verò(inquit Budæus) sub voce plurali singulos significat hic sermo, ideo singularis numeri verbo iungi potest figuratè. quomodo Herodotus lib.1 vsus est, his verbis,καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον,ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος, ἤισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐπὶ τοῦτο συνιόντες,ἀπικνέεται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρὸν, καὶ ἀντία ἔθετο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen(subiungit idem Budæus)pro homine & comitatu eius vel sodalitate accipitur,vt apud Plutarchum in Demetrio,οἱ δὲ περὶ τὸν Φιλωτέα,πάντες μὲν ὤοντο δέχεσθαι τὸν χρηματιστὴν, ὅμως δὲ πρέσβεις διεσθίους ἀπέστειλαν. Hactenus Budæus. Sciendum est autem in nonnullis locis ambiguum esse vtro modo intelligendus sit hic sermo. vnde & duplices extant in quibusdam locis interpretationes:vt apud Thucydidē, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis. vel, vt alii, ipse Pisander,nihil adiungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites. vel, secundum alios simpliciter,Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα,Orphe⁹ & eius sectatores. vel,vt alii,simpliciter, Orphei sectatores. | Ἀμφὶ itidem cum accusatiuo, Circiter. Lucianus, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, Quum annos esses natus circiter quinquaginta. vel(vt alii) Quū circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ,cum accus. positæ,ἐκ τῶν ἀμφιδημέλων, pro alterutra sola. Il.β,Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdū autem περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε,itémq; post ἀμφί.vt Il.ρ,— περὶ τ' ἀμφί τε τέφρη. Sic Apoll. Arg.1, — ὅφρα περὶ τ' ἀμφί τ' ἔρυμα Ἀθηναίας. Existimo autem hanc copulam ab vtroque inseri metri gratia potissimū. Suidas ἀμφὶ περὶ exponit ἐξ ἑκατέρου μέρους,id est, Ex vtraque parte:in cuius exēplaribus malè inter ἀμφὶ & περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ,pro περὶ & ἐν & ἐπὶ,& pro δύο,in compos. Eust.

Ἀμφὶ,aduerb. sine casu, vt & Circùm Latinè aliquando. Exponitur & Circumcirca. Apoll. Arg.1,— ἀμφὶ δὲ πάλιν. potest tamen subaudiri hic aliquis datiuus extrinsecus. Exponitur & Circumcirca, ibidē,— ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

Ἀμφὶς,aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpositione factū, addita litera σ:vt ex præpos. περὶ fit περιξ,additione literæ ξ. Vtrinq;, Ab vtraque parte. Il. ε, σιδήρεον ἄξονι ἀμφὶς,id est ἀμφοτέρωθεν,inquit Eustath. At Il.ν, Ἠχὴ ἵκεθ' ἑκατέρων, ἴ λαοὶ ἐρυχθέντες ἀμφὶς ἐόντας. vbi ἀμφὶς idem ait significare vel in circuitu, aut circumcirca:vel ἀμφὶς aduerb. pro præpositione ἀμφὶ(significante Circum) accipi : vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος ὄντα. Idem & alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod.autem ἀμφὶς,Circunquaq; aut secundū Hesych. Apertè significat in Ergois, Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών.at Il.β,itidem cum verbo ἰδών iungitur, sed genitiuū habet:hoc loco,Ἄρματος ἀμφὶς ἰδών:secundum hanc expos. πολὺ δ' ἐκφαίνομος τῷ ἅρματι vel περιβλέψας.

Ἀμφὶς,Sine,Seorsum, cum genit. vt ἀμφὶς Διὸς, pro Absque Ioue, vel Seorsum à Ioue, apud Homerum. Apud eundem Od.π,— πολλοὺ χρόνον ἀμφὶς ἐὼν ἀπὸ Φιλοπατρίδος id est χωρὶς inquit Eust. vel πόῤῥω. Hesych. in Διαμείς tradit & Æschylum in Prometheo vincto ἀμφὶς posuisse pro χωρὶς. Interdum cum verbo iunctū (non in compositione tamen)idē significat:vt ἀμφὶς φράζεσθαι, Seorsum deliberare vel cōsultare. pro Diuersa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν.

Ἀμφὶς, Extra, itidē cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην,id est ἐκτὸς,inquit Eust.

Ἀμφὶς, Inter, In medio. Iliad. γ, — ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς

ἀρούρης, Parum terræ erat inter vtrosque. vel In medio, A si non subaudiatur casus.

Ἄμφις ἔχω, pro περιέχω, Complector. Hes.

C. Διαμφὶς, Vtrinque. Item, Seorsim. κεχωρισμένως, & ἐξ ἑκατέρου μέρους. Vtitur Dionys. in lib. De situ orbis. ET

Διαμφίδιος (q.d. Seorsim positus, Separatus) Diuersus, Alienus. Διαμφίδιον μένος Hesychius exponit ἀλλοῖον & διὰ παντὸς κεχωρισμένον.

ἌΜΦΩ, Ambo. Il. ι, Ἄμφω ἀφ' ἡμέων, οἱ γρηῦ ὑπερός γε φύγησιν. Interdum etiam Ambæ, vt apud Hesiodum, – ἄμφω χάλυβ' ἐσθλαί. Interdū articulus præfigitur, vt Odyss. σ, – τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέχον. B

Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. ἐπ' ἀμφοῖν τῶν ὀφρύων. vbi notandus est dualis cum plurali coniunctus. (quod & in δυοῖν fit aliquando: vt δυοῖν ἀρρένων) ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus. ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est & fœm. gen. interdum, sicut ἄμφω: vt ἀμφοῖν τοῖν θεαῖν. ¶ Absolutè interdum ponitur ἀμφοῖν, subaudito nomine χεροῖν, idque more Attico: vt apud Homerum ἀμφοτέρῃσι & ἀμφοτέρῃφι, subaudiendo χερσί: vt si La- C tinè dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus.

C. Συνάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo. Vtrique, vel Vtraque. Polyb. lib. 1, ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Vbi obserua præfixum esse articulum. Philo De mundo, συνάμφω θεωρούμενος ἐπικρίνειν, vtrunque expendentes, de re statuere, Bud. interpr.

¶ Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Vterque, vtraque, vtrunque. Aphthonius, οὗτος γὰρ παισὶν ἐπ' ἀμφοτέροις κρίνεται βίος. qui locus citatur in vulg. lex. Græcol. Il. λ, Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Od. ο, Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ δειπνήσαντας ἰμεν. vbi ἀμφότερον ait Eusta- D chius significare δύο ταῦτα, id est hæc duo: τόδε καὶ τόδε, hoc & illud. Il. γ. – Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Vbi eodem modo positum est ἀμφότερον quo in præcedente loco: & Eustath. inter se eos confert vt similes: alibi tamē aduerbialiter positum hic censet ἀμφότερον, vt postea dicetur.

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. λ, Νῶϊ δ' ἀμφοτέρω ... Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. E

Ἀμφότεροι, in plurali, in quo & frequentius vsurpatur & ita quidem frequenter vt Budæus in eo solo vsurpari scripserit. Οὐδέτεροι etiam (inquit in Comm.) & οὐδέτεροι pluraliter dicitur, sed ἀμφότεροι semper pluraliter profertur. At singularis & dualis habētur in modò citatis locis. ac, si singularis in vsu non fuisset, iocatus ex vocis ambiguitate nō diceretur Philippus in illo dicto quod à Plut. refertur, ὁ μὲν ἑκάτερος ἀμφότερος, ὁ δὲ ἀμφότερος οὐδέτερος. nec traderent grammatici ἀμφοτερὸς scribi ὀξυτόνως quum est nomen proprium, ad differen- F tiam nominis appellatiui. quod tamen in illo Plut. loco obseruandum non videtur, ne discrimine posito per accentū, gratiam quæ est ex ambiguitate, amittat, sicut & in ἑκάτερος. Ponitur autē in plurali sicut & apud Latinos Vtrique pro vterque: vt apud Terētium Vtrique ab vtrisque deuincimini: pro Vterque ab vtroque. Gal. ad Glauconem, καὶ εἰ δι' ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέρεται, τοῖς σπλάγχνοις ἀμφοτέροις προσβάλλειν ... Per vtrasque nares, & vtrisque intestinis, pro Per vtranque narem, & vtrique intestino. Athen. de G Stratone & Nicocle, ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, vt Il. υ, Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες Σύμβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xenoph. ἰδόντες δ' αὖ ἀμφότερα ταῦτα, &c. Ἀμφότερα (inquit Budæus) de pluribus dicitur, sed vt duobus: hoc est, in duo genera diuisis. Aristot. in 2, De hist. anim. loquens de lacerta & crocodilo, τοὺς ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτουσιν εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

Ἀμφοτέραις, sæpissimè per se ponitur, subaudito sub- H stantiuo χερσί: & ἀμφοτέρῃσι Ionicè pro ἀμφοτέραις. Od. σ, – ὅτ' αὖ κατεμάρψατ' ... Κόνδυν ἀμφοτέρῃσιν. Sic alibi ἀμφοτέρῃσιν ἑλόντες. Non tamen semper hunc datiuum χερσί omittit: vt Od. ι, Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπαΐξαντες λαβέτην. Vsurpatur autē & in prosa ἀμφοτέραις interdū pro A ἀμφοτέραις χερσί ac fortasse sic accipitur hoc in loco, ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλελημμένος, id est Quū ambabus, vna quidē nares, altera autē oculū prehendisset. Quæ mea interpretatio valde discrepat ab ista quæ in vulg. lex. habetur, Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam subaudiendo ἀμφοτέραις pro Pariter posset accipi, & quomodo ἐπιλελημμένος (pro quo illic ἀπολελημμένος) mutilatum significare, viderint ii quibus ea placebit interpretatio. Notandum est autem, vt dicitur ἀμφοτέραις subaudiendo χερσί, ita & ἀμφο- B τέροιν dixisse Theocritum subaudientem ποδοῖν, in fine Idyllii 14, – ἐπ' ἀμφοτέροιν δὲ βεβακὼς Τολμασεῖς ... μένειν ... id est, Vtrique pedi insistens.

Ἀμφότερα, absolutè: vt ἀμφοτέρων ἕνεκα, Vtriusque rei causa. Et cū præpositionibus διὰ, κατὰ, ἐπί. δι' ἀμφότερα Propter vtraque, pro Propter duo, id est, Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ' ἀμφότερα. Quod tamē & aliter exponitur nonnunquā, videlicet In vtranque partem, Vltro citróque. Ac tum C subauditur substantiuum μέρη. Interdum & ἐπ' ἀμφότερα sonat In vtraque partem, subaudito eodem substantiuo. Exponitur & In ancipiti. quæ explicatio fortasse conuenire possit huic loco Thucydidis, ἐπ' ἀμφότερα γενόμενοι ταῖς γνώμαις. q.d. ad verbum, Habentes sententias in vtraque partem, id est (vt quidam interpretati sunt) Quum sententiis variarent. Aliud autem substantiuum quàm μέρη sunt qui subaudiendum alicubi putent. vnde hunc Platonis De legibus locum (vbi legitur ἐπ' ἀμφότερα sequente genitiuo) ἐπ' ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, interpretantur Ad vtranque ratio- D nem, corporis & animi. vel, Ad vtrunque tam animi quàm corporis cultum. Sed viderint quibus ea interpretatio probatur.

Ἀμφότερον aduerbialiter ponitur interdum, inquit Eust. vt Il. γ, Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. & Il. δ. Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. & Il. ν. – χόωσαν δ' αἰνῶς Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ συνέαξε. & Il. ι, Ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φαίης ... At ego in primo illo loco E ex Il. γ, & in similibus nō video cur ἀμφότερον esse non possit nomen: de cæteris autem nihil dico.

Ἀμφοτέρως, aduerbium, Vtroque modo, Vtraque ratione apud Plutarchum.

Ἀμφοτέρῃ, Vtrobique, Vtrinque, vt in vulg. lexicis Græcol. exponitur. Videtur certè eandē quā & ἀμφοτέραις significationem habere.

Ἀμφοτεράκις, Idem quod ἀμφοτέρως.

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, aduerbia loci, Vtrobique, Vtrinque, Vtroque: vel Vtraque in parte, F Ab vtraque parte, In vtranque partem. ἀμφοτέρωσε exponitur etiam Vltro citróque.

C. Συναμφότερον, q.d. Simul vtrunque. Item pro ἀμφότερον simpliciter, id est Vtrunque. Plato Epistola 8, ... συναμφότερον. Sic συναμφότερον apud Aristotelem & Galenū. Συναμφότερον (inquit Bud. pag. 527) numero singulari, licet ἀμφότεροι tantùm dicatur pluraliter. Quibus verbis ita refragantur vulgata lexica, vt nullum tamen afferant exemplum quod illis opponant. Thucydides ὁπλῖται καὶ ψιλοὶ, συναμφότεροι ἐς τετρακοσίους, id est, G Qui simul iuncti, ad quadringentos erant. Apud eundem, συναμφότεραι νῆες. Demosthenes, ἃ συναμφότερα οὕτω ... αἰσχρῶν.

Ἀμφοτερίζω, In vtranque partem vergo, Sum anceps. Item, Vtrinque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans hunc Strabonis locum, ex lib. 6, de Sicilia loquentis, ... δὲ πλευραὶ αἱ ἀμφοτερίζουσαι αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μὲν εἰσι κοῖλαι, τρίτη δὲ κυρτή. Nisi sit εἰς ἄλ.

C. Ἐξαμφοτερίζω, Vtraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes.

H C. Ἐπαμφοτερίζω, cum datiuo (inquit Budæus) Vtroque pertineo, In vtranque partem vergo, Ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo vt in nullo genere planè censeri possim. Aristot. De part. anim. lib. 3, φαίνεται γὰρ ἐπαμφοτερίζειν ... Idē Arist. De gen. an. lib. 4,

ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. id est, Cum omnibus generibus ambigit, vt Gaza vertit. Id est, Cum omnibus generibus æquè intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Liuius de hermaphrodito, lib. 7 De bello Punico, Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem & fœminam sexu infantem, quos androgynos vulgus appellat. Hæc Bud. Sunt autem & qui illud ἀμφοτερίζειν τοῖς εἴδεσι interpretentur, Ancipiti inter hæc esse specie. Sic apud eundem, De animal. lib. 2, ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Budæus ex eodem Aristotele, ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδέτερον τ' εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο, &c. Quæ interpretatur ita, Simia verò, ob id quòd in medio posita sit & bipedum & quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quòd controuersa sit inter bipedes & quadrupedes. Citat & ex Platone, De republ. lib. 5, καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, &c. id est (vt ibidem vertit) Hæc ambigi. id est, ambigua & controuersa esse in vtram partem magis vergant. Cæterùm pro anceps & ambiguum esse, construitur interdum & cum ἐπὶ vel πρὸς: sicut ἐπαλλάττει. vt Aristot. Ethic. 7, ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τὸ ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, id est Ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc significationē ponens. ¶Ἐπαμφοτερίζω, Vtrique sufficio, Aristot. De gen. lib. 4, τὸ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, idē Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζουσι τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. ¶Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes trāseo, Integrum me & medium præbeo, vt exponit idē Bud. in hoc Plutharci loco, τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

ἌΝ, Coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. Demosth. ad Aphobum, ἐπεὶ δέ τι μεγάλα ἂν διελέγξαι ζητοῦν, ἐζήτησεν ἂν με τὰς παῖδας τὰς χαίροντας τὰς ὑποτροπάς. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. vt apud Aristot. in 10 Ethic. μάλις ἂν τοῦτο δυνηθείη δέξεσθαι ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων τεμοθητικὸς γενόμενος. Et apud Aristophanem in Vespis, ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Quod sit autem ἂν δυνητικὸν, id est potentiale, & cur ita vocatum à grammaticis, ex iis quæ sequuntur eius vsus exemplis colligendum est. In quorum multis interpretandis verbum Posse assumemus. vnde & potentialem dictam volunt, quòd videlicet quædam τοῦ δύνασθαι significatio ea includatur. Cū præt. imperfecto indicatiui, Demosth. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, Essent enim omnium vtilissimi. Vel, esse possent. quum sine ἂν, significent hæc verba, Vtilissimi enim erant. ¶Cum præterito perf. Idem, ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Iam pridē periissetis. vel, Iampridem poteratis periisse. vel, Iampridem fieri potuisset vt periissetis. Ita enim resoluo, vt ostendam vim δυνητικὴν inclusam (vti dixi) huic particulæ. nam sine ἂν sonat πάλαι ἀπολώλατε, Iampridē periistis. Iunctæ autem cum præt. plusquamperfecto huius particulæ in vulg. lex. Græcol. ponitur hoc exemplum, ex Demosth. διὰ δικασμάτων ἂν ἐμεμίσθωτο τὴν ἑαυτοῦ, εἴπερ ἐβούλετο ἑαυτοῦ γε ἧς ἄρα, quo in loco Dem. οὐ κατὰ συνηθη ἀκριβῶς vsum συνὸ τῷ παρῳχημένῳ, sed qui vim habeat τοῦ παρατατικοῦ, annotat Bud. Cum aor. 1, μὴ ἂν οἰηθῆναι τιμωρήσειν Μειδίαν, Non putasset. Antipho contra Leocratem, τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος τότε ἢ μισαθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν, id est, Qui potuisset. Syn. τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὥστ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἂν τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἂν, id est (interpr. Bud) Hunc, ideo quòd etsi facinus non admisit, est tamen eiusmodi ingenio vt fecisse credi possit: hos, quòd etsi crimen non confinxerūt, idonei tamen sunt qui confinxisse existimentur. Cum aor. 2. vt, εἶπον ἂν, εἰ ἀκηκόειν, Dixissem si audiuissem. Obseruādum est autem, vt in interpretatione Latina indicatiuum modum non retineamus, nisi periphrasi vtamur.

Cum optatiui etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. Cum præsenti: Lucianus, καὶ ἐν τούτῳ πάντα ἂν σοι πολλὰ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φαῖνοις χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, τί ἂν λέγοιμεν; Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aoristo, οὐκ ἂν διακρίναις ἔτι ὁ φηβὸς ἐστιν ἐπὶ ἢ παρθένος, Non diiudicaueris, vel Diiudicare non possis. Nisi quis malit, Non diiudicares, aut Diiudicare non posses. Lucianus, δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosthenes, πῶς ἂν ἀμφότερος συκοφάντης γένοιτο; Homerus quoque optatiui indefinito aliquoties iungit istam particulam: vt Iliad. 4, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Non cognosceres, vel Non animaduerteres. siue Non animaduertas, aut Nō animaduerteris, aut Animaduertere nō possis. Il. ω, οὐκ ἂν τις τοιμαῖσιν ὀνοστείσθαι μαχέσαιτο. Il. 5, Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, id est, Qui nunc vel cum ipso Ioue dimicet, siue dimicaret. aut Dimicare posset, vel possit. Notandum est verò hoc in versu ἂν aliter collocatū quā in prosa collocare liceret. in ea enim dicendum foret, ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο ἂν, vel, ὃς νῦν γε μάχοιτο ἂν καὶ Διὶ πατρί. vel, νῦν γ' ἂν καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. α & β, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc postremùm Atrida conuitiareris. Aut potius Cōuitiatus esses. Sic Plato De repub. lib. 8, οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & τάχ' ἂν, pro τάχα τοι ἂν, vt apud Xenophontem, ἄριστον τάχ' ἂν εἴη ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optatiuo post relatiuum. Xenophon, λέγω ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Budæus in Comm. quum dixisset, ὁ δὲ ἂν ἀοριστολογικὸς plerunque cum subiunctiuo construitur: vt, ὅ,τι ἂν λέγῃς, ἕως ἂν διαφέρῃς, subiungit, Interdum autem & optatiuo: sed tum demum quum res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucydidis, de Antiphonte, ἐμαρτύρησε δὲ αὐτοῦ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητὴς, ὅτι ᾧ ἂν συμβουλεύσας γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demosth. Phil. 2, ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idem Pro corona, ἐν τίνι οὖν σὺ νεανίας; καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι χρὴ τούτων δέοι. quum oporteret. vel quum oportebat.

Cum subiunctiuo etiam collocatur. Isocr. in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμᾶς πεπείσθαι, ὥστε ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere possitis. Galenus lib. Meth. 10, ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἂν σοι γένηται διελομένω τὴν, &c. Consideratio exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si diuidas, &c. Plato in Phædro, καλὸν γοῦν ἂν ὦ Σώκρατες εἶδος ᾖ κατανοήσας ὁ τοῦτο λαβών, id est, Atqui bellam ô Socrates speciem is intellectu perceperit qui hoc assequi posset. vel, Intellectu perceperit qui hoc assequutus fuerit, vt Budæus interpretatur: qui & ᾖ pro εἴη positum scribit. Citat & Alcidamantis hunc locum vbi eadem periodus vtrunque modum habet: ὁ μὲν γὰρ ἄρας μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κουφότερα μεταλθὼν ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἂν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῆ δυνάμει διηκονούμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ᾖ φέρειν. Addit idem, Quum autem ἂν est ἀοριστολογικὸς, plerunque cū subiunctiuo construitur: vt ὅ,τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς. Quibus exemplis à Budæo prolatis videntur hæc esse similia. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, Qualiscūque sit, filius est Neptuni. Idem in Anacharside, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, Sed vbicunque tibi non rectè quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere. nam quanuis δοκῇ præsentis sit temporis, est ita vertendum tamen. Alii, Sed vbicunque non rectè quid dici videatur. Dem. ὦ λέγων ἀργαλεῶς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet verò coiunctiuū ἂν & quum annectitur aduerbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ & apud poetas εὖτε: vnde ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν, ἐπεὶ ἂν, & εὖτ' ἂν: vel potius coniunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, εὖταν: vt & ἐπειδὰν passim coniunctim scriptum reperitur, nō diuisim ἐπειδ' ἄν. Exempla vide cum vnoquoque aduerbio.

Ἂν cum infinitiuo tria tempora significat, inquit Budæus. Dem. ἆρ' οὐ γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῶν δοκοῦσιν, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἂν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel diuites modicas pecunias in id impendere voluisset? Vel modica pecunia emptum voluisse, ne iustā collationē præstare cogerētur? Quod etiā per futurū dici potest, licet sit rarius. vt Pla. De rep. 6, ἀνδρείας γὰρ ἦ, οἴ τις ὂν ὀρθῶς πεπαιδευμένος θεάσαιτο, αἰσθάνεσθαι μαθητός τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Simul iūxit νοήσειν ἂν & θεωρεῖν ἂν inquit Budæus (at ego ἂν cum ἡγεῖσθαι iungi existi-

mo) Iungitur autẽ cum futuro plerunq; in verbis quæ futurum poſcunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, οἶμαι, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & ſimilibus. Antiph. περὶ χορευτοῦ, Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἐλέγχειν περὶ ξένων. Iſocr. in Buſiride, νόμιζε γὰρ πᾶς μὲν τούτοις ὁλιγωροῦντας τυχεῖν ἂν καὶ τῆς μείζονος καταφρονήσειν. Idẽ in eodem, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν. Idem De pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æſch. περὶ παραπρεσβ. præteritum futuro coniunxit, τῶν τέξεν τῷ ῥήτορι. λέγει οὐκ ἂν ἔφη περιοψεσθαι, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί. vt ſit, οὐκ ἔφη ἐπιτρέψειν, negauit ſe permiſſurum. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: vt Thucydides, ἐλπίς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τῶν πάθην. Xenophon, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ὑμᾶς ὁδὸν πράττοιτο, σφόδρ' ἄν σε τῆς καλῆς καὶ σεμνῆς ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Iſocr. ſine illis etiam verbis per futurum extulit in Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ἐὰν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ οὐδὲν ἄλλο τὲ κακὰ πεισόμεθα. Hæc autem de ἂν iuncto cum infinitiuo, tradũtur in Comment. Budæi eodem modo, niſi quòd ex exemplis illic ſunt quædam paulo prolixiora. Notandum eſt autem, vt Demoſthenes dixit (in primo quod à Budæo citatur exemplo) δοκῶ ἀπαλλάξαι ἄν, ita & Xenophontem dixiſſe Hell. 6, δοκῶ πεποιῆσθαι ἄν. & eũdem Demoſthenẽ Olynth. 2, δοκεῖ ἰδεῖν ἄν. vnde colligẽdum eſt, ἂν cum verbo δοκῶ aut δοκεῖ (contrà quàm cum iis quæ paulo antè fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, &c. quæ affinem illi habent ſignificationem) potius aoriſto iungi quàm futuro. Hoc etiam obſeruandum eſt, præſens tempus itidem & aoriſtum infinitiui modi cũ ἂν potius per futurum reſolui in interpretatione, quàm per præteritum, vt à Budæo reſoluitur in Demoſthenis loco qui primus citatur. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐρέσθαι ἄν; Putas nos eſſe nauigaturos; Herodotus, οἱ δὲ οὐκ ἔφασαν εἵνεκεν ἑνὸς ἔρδειν ἂν τοῦτο, Illi negauerunt ſe vllius rei gratia id facturos. Demoſth. Olynth. 1, ἐπεὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας φανερὰν γιγνομένην τῇ πόλει. hic ἰδεῖν ἂν pro ὄψεσθαι, id eſt viſurus eſſe, perſpectur⁹ eſſe. Niſi quis malit, Videre poſſe, vel Valere perſpicere: aut etiã per futurum participii, valiturus perſpicere. ſed durius eſt hoc participium. Lucianus, οἴει δέ με ταῦτα πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν; Putaſne me talia omnibus eſſe dicturum? Animaduertendum eſt autem in hoc Luciani loco, vt & in proximè citato ex eodem, οἴει cum aoriſto iunctũ, licet ſynonymum verbis ἡγοῦμαι, & νομίζω, quæ futuris potius iungi, paulo antè dictum eſt. Exempla autem τοῦ ἂν iuncti cum præterito infinitiui vide in annotatione abhinc ſecunda.

Cum participio etiam iungitur (idque non rarò) particula ἄν. Cum præſenti, vt Demoſth. Pro corona, τῆς τότ' Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μεμψιμοιρεῖν καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Idẽ Olynth. 3, καὶ τοῦτο μὲν ἄξια ποιοῦντα, τίνα ἂν ἔχειν εἰπεῖν. Vt Iſocr. ad Philippum, διελόντες ὑπὲρ ὧν ἂν ἄλλως ἠσυχίαν ἄγοντας, πολὺ ἂν δόξειε &c. Nullo pacto videbã poſſe Græciam trãquillitate frui. Quòd ſi verbum ἐνόμιζον præceſſiſſet, ἄξειν vtique dixiſſet. ¶ Cum aoriſto etiã ſæpe. Demoſth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰπόντες, &c. id eſt Qui ſuccenſere poteratis. vt interpretatur Budæus. Ariſtoteles, πῶν δὲ τὸ ἔξωθεν καὶ τὸ συνέχον λέγεται ὃ συνέχει ἔχειν, ὡς διεχωρίσθη ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. Id eſt, Quod niſi foret, ſuopte quæque nutu ſeparata eſſent & diſſipata. vt vertit idem Budæus. qui & ſubiungit, Per præteritũque ſæpe loquuntur de futuro, vt in his ipſis exemplis, Quod niſi ita ſit, ſuopte quodque nutu vtique omnia diſſipatum iri. Demoſth. contra Midiam, τῷ δὲ μηδένα ἐξεῖναι τὸ λοιπὸν τὸ δίκαιον τὴν ἀεὶ λαβόντα ὧν ὑβρίζει διδόναι, μόνον ἄρ' οὐκ ἂν ἐφοβήθησαν; id eſt (eodem interprete) Ne autem in poſterum quiſquam huiuſmodi petulantia vti auſit, quis non videt hoc præſtaturum, ſi vt quiſque conuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam lueret. Idem Demoſthenes, οὕτω τοίνυν ὑμᾶς ἐπὶ αἰσχροῖς ἂν ὑπάρχοντας καὶ μιαρός, καὶ πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere ſuſtineat. hoc eſt ὑποστησόμενος. Idem, μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς οὕτω χαλεπῶς ἂν ὑμῖν, ὅτι ὡς ποτε ἔχει ὑμῖν, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, ſi liceret illis, ita de vobis ſtatuerẽt. Latini ſic loqui quodammodo videntur, quum per futurum ſubiunctiui efferunt quod dicunt: quod ipſum à præterito formatur. Cicero pro Cælio, Quare ſiquẽ etiam horum minorum aliquid offendit, iam iſta deſeruerit, iam ætas omnia, iam dies mitigarit. Hactenus Budæus. Sciendum eſt autẽ partic. in aoriſto cum ἂν aliã quoque admittere interpretationis formam. nam Budæus φυλάξει ἂν vertit per futurum in loco Demoſthenis paulo antè citato: ſed pro Hoc præſtaturum, dicere licebat Hoc præſtare poſſe: vt apud Thucydidem, lib. 6, καὶ ἄνδρες αὐτοὺς οὔτ' ὄντα, οὔτ' ἂν γενόμενα λογοποιοῦσι, licet οὔτ' ἂν γενόμενα interpretari, Ea quæ futura non non ſunt, vel, Ea quæ eſſe non poſſunt. ſi ſcholiaſtem ſequamur, qui exponit οὐχ οἷά τε γενέσθαι: ſecundum quam expoſitionem particula ἂν meritò & hic δυνητικὴ appellaretur. ¶ Reperitur verò ἂν & cum infinitiui futuro in nonnullis locis, ſed qui ſuſpecti eſſe poſſint. Plutarchus in Camillo, μαχεσομένων ἂν βέλτιον. Iſocr. De pace, καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suſpecti autem ſunt huiuſmodi loci, tum quòd pauci ſimiles reperiantur, tum quòd facilis fuerit deprauatio vnius literæ. nam mutato α in ο fieri potuit futurum μαχεσομένων ex aoriſto μαχεσαμένων, itidem futurum λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Iungitur etiam ὁ ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν, σὺν τῷ ἐλλειπομένῳ, quod tamen Theodorus Gaza negauit. Plato in Phædro, ἡ γοῦν ἄνευ τούτων μέθοδος ἔοικεν ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορεία. Demoſth. περὶ συμμορίων, Αὐτὸς δὲ τί ἐρχόμενος ταῦτ' ἐπισκεψαίμην ἂν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρασκευάσασθαι. Idem περὶ στεφάνου, Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. Pæd. 4, καὶ τίνων ἔγωγε οἶμαι πόνους εἰκὸς μάλιστα ταῦτα ἐν τῷ στρατῷ ἢ νῦν καταληφθῆναι ἂν ὡς ἀμφὶ σκηνὰς εἶχεν. Ponitur & σὺν ὑποστικτικῷ, vt idem in Œcon. dixit, ὅτι μὲν δὴ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν.

Ἂν conuenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æſchines contra Cteſiphontem, σὺ γὰρ ἂν πόλεμον ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσελθὼν μὴ ἐπὶ πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅποι εὐδίως προσῆς; Tu vt vicum vnum ad defectionẽ traheres? Quum autem ſine γὰρ ponitur non habet eandem vehementiam, vt illud Demoſthenis Pro corona, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς τοιούτους; Quid dicturos fuiſſe exiſtimatis, aut quid facturos? Et illud, τί χάριν ἂν τῆς ὑμετέρας αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὀλιγωρούντων, ἐκεῖνα διώκοντι.

Ἂν apud Iſocratem vim etiam habet verbi taciti ac ſubaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixè contenderunt, tam accuratè præſto fuerũt, quàm facere potuiſſẽt ſi ſuum agrum populantes vidiſſent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαιμι γ' ἂν τοῖς χωρεῖν, τι δ' ἔτι γε ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. Hæc Budæus exempla citat: quibus addere iſta mihi viſum eſt. Demoſth. contra Midiam, ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως δικαιώσαιμι, καὶ ἄλλος τις ἂν φαῦλα λέγοι καὶ συκοφαντίας. pro καὶ ἄλλος τις ἂν δικαιώσειε. Ibidẽ, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄν, ἀλλ' οὐ Μειδίας. pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατίδοι, niſi fallor. Fortaſſe autem particulam ἂν præcedente γὰρ, orationis compendio ſeruire non immeritò dixerimus in his Herodoti locis, & ſimilibus: ita enim ille, lib. 6, ὁ δὲ λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι ἄσπερμα παιδοποιεῖν οὐκ εἶναι. τέκνα γὰρ ἂν οἱ καὶ ἐκ τῶν προτέρων γυναικῶν, id eſt, Et magnus eſt apud Spartanos rumor prolificum ſemen Ariſtonem non habuiſſe. ſuſcepturum enim fuiſſe liberos ex prioribus etiam vxoribus. pro, Nam ſi fuiſſet ei prolificum ſemen, ſuſcepturum fuiſſe, &c. Idem, ὦ παῖ Καμβύσεω, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἂν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, id eſt, O fili Cãbyſis: te enim dii reſpiciũt. nõ enim ad tam proſperã fortunam euaſiſſes. pro, Niſi enim te dii reſpicerent, non ad tam, &c. Sic Il. β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, id eſt, At enim nihil eſt bilis in Achillis pectore, ſed eſt lentus. nam Atrida nunc poſtremũm conuitiatus eſſes. pro, Nam ſi aliquid bilis eſſet in ei⁹ pectore, nunc poſtremũm ô Atrida cõuitia iactaſſes. Aptiſſima verò eſt his locis par-

ticula Alioqui.itidem compendio seruiens. Vt si dicas hic, Alioqui enim ὦ Atrida nūc postremùm conuitia fecisses. Habetur autem & Il.α idem versus, Ἀλλ' ὦ Ἀτρείδη ... ὁ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Citatur & Platonis locus in quo οὐ γὰρ ἂν itidem accipitur pro Alioqui non. A

Græci (inquit Budæus) τὸν παρατατικὸν τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ(.i. d est cum coniunctione εἰ).ungunt,de præterito loquentes: túmque vim habet optatiui, vel optatiui certe loco ponitur, quum ἂν δυνητικὸς additur. Gregorius, εἰ μὲν ... ἐμεμνήμην ... Hic non παρατατικὸς, sed ἀόριστος vius est: quod idem est. Demosthenes, ... ἂν ἐμέμνητο ... Hic ὑποτακτικῷ vsus est σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habet τοῦ παρατατικοῦ. Hæc Budæus. Vsus autem particulæ ἂν, quum in posteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si iampridem rempubl. tractare aggressus fuissem, iampridē periissem. Æschines, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si saperetis,ne nominaretur quidem populi nomen. In hoc autem posteriore exemplo vtrunque verbum in eodem & modo & tempore ponitur: at in priore,in eodem quidem modo vtrunque, sed non & in eodem verbo. Alia de ἂν cum εἰ iuncto, commodius in εἰ dicentur. B C

Quædam sunt genera loquendi in quibus εἰ in priore parte periodi ponitur, ἂν in posteriore: vt modò dictum est. Sunt verò alia in quibus ἂν in priore εἰ μὴ in posteriore collocatur, vt apud Xenophontem lib. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum verò πλὴν εἰ, non εἰ μὴ. vt apud Isocratem, ... ἂν ... ἡσυχίαν ἄγοντας, πλὴν εἰ δόξειε &c. Sed & εἰ interdum solum(id est non habens annexū πλὴν aut μὴ)posteriorem locum occupat. vt Isocr. ... Ἐκείνως ὑμᾶς ἡγοῦμαι ... ἂν ... τῆς δόξης ... εἴ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε. Sed plura de his,quum ad tractationem coniunctionis εἰ ventum fuerit. D

Ἂν geminatum ait Budæus sibi magis παραπληρωματικὸν videri quàm δυνητικὸν in hoc Xenophontis loco, Pæd.ζ. ὅτῳ δ' ἂν κενότερον συντύχοιμεν ἄλλοις, πάνυ ταῖς ἐπιούσαις ἡμέραις ... ἂν ... Addit,& in superioribus exemplis idē esse posse. Sunt autem Isocratis ambo: prius ex Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ... ἂν ... &c. posteri*ex oratione ad Philippum, ... ἂν ... ἡσυχίαν ἄγοντας, πλὴν εἰ δόξειε ... Ex eodem Bud. attuli exempla τοῦ ἂν δυνητικοῦ & παραπληρωματικοῦ in eadem clausula, quum incept de hac tractare particula. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco, in Alcib.2, ... ἂν ... Caterùm existimo,qua ratione ἂν habebitur παρέλκον, ἀναλυτικὸν in duobus Isocratis locis modò citatis (ac præsertim in posteriori) eadē habitum iri & in his duobus Demosthenis, Olynth 3, ... ἂν ... Et Pro corona, ... ἂν ... Quinetiam cum præterito imperfecto indicatiui reperitur ἂν positum παραπληρωματικῶς apud Aristoph. si bene memini. In vulgatis lexicis Græcolat. hic Herodoti locus citatur, tanquam ἂν superuacaneum habens,cum eo tempore iunctum, ... ἂν ... E F G

Ἂν cum ὡς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς poni,vt dicam quum de ὡς ἂν tractabo, in ὡς.

Κἄν pro & & ἂν vide in Καί.

Ἂν iunctū cū aduerbiis ἐπεὶ, ἐπειδὴ, item ὅτι, ὁπότε, &c. (vnde ἐπάν, ἐπειδάν, ὅταν, ὁπόταν &c.) vide in singulis.

¶Ἂν pro ἐὰν, id est Si, vide post Ei. H

ἈΝΆ, præpositio, Per. Hom. Od.ξ, Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, Per locum syluosum. Apud eundem, ἀνὰ στρατὸν, Per exercitum, Inter milites. Et ἀνὰ δῆμον, Od.τ, Per populum ciuitatis, Per ciuitatem, Inter ciues. Item, Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ ... Incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη ... Palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita. & apud Dioscoridē, ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per singulos annos, Quotannis. Exponitur & Apud. vt πολλὰ δ' ἤγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Vertere etiam licet Inter: vt sit, Inter Ægyptios. Sed & hic possis interpretari Per: Ægyptum ponens pro Ægyptiis: vt sit, Collegi per Ægyptum. ‖ Ἀνὰ στόμα ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eustathius. (a quo dici obseruandum est ἐν στόματι ἔχειν, pro διὰ στόματος ἔχειν) Il.β, Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. Quem locum Homericum imitatus Xenophon dixit, ὥστε ... ἀνὰ στόμα ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Et post eū Lucianus, ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic & ἀνὰ μέσον exponitur ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: significāte tamen aliud præpositione ἐν hic, quàm illic. Inuenitur autem sæpe scriptum ἀναμέσον coniunctim, sicut & ἀναμέρος. quinetiam ἀνάμεσος adiectiuum habetur apud Herodot. De quibus tamen tractabo in Μέσος & in Μέρος.

Ἀνὰ apud poetas cum datiuo pro Cum. vt Il.α, Σκῆπτρ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Vnà cum aureo sceptro. σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Eustathius. subiungens, Vel, secūdum alios, ἀνὰ pro ἄνω· ἵνα τοῦτο τὸ στέμμα ... τοῦ σκήπτρου. Sūt & qui ἀνὰ pro Circa hic accipiāt. ‖ Significat & Super apud eosdem, sæpe quidem cum datiuo: interdum tamen & cū accusatiuo, vt apud Homerum, ἐπὶ ... ἀνὰ βωμοῖσι. &, ἀνὰ ... & in Odyss. ἀνὰ ... & apud Pindarum, χρυσέαις ἀνὰ ... Cum accusatiuo autem, vt — ἀνὰ τ' ἵππω ... Eustath. ‖ Idem in hūc locum Il.α, Ως εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβαινεν, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpositione vna pro alia: aut esse pro ἀνέβαινε νηὸς, subaudita ἐπί.

Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis, sequente etiā consonante, ita vt non sit locus apostropho. Cum datiuo, vt ἂν βωμοῖσι, apud Hom. Cum accus. autem, vt ἂν πύργους, & ἂν δώματα, apud eundem, hoc Od.ξ, illud Iliad. ε. Sic & apud Hesiodum, ἂν φυτὰ, vbi scribit, ... ἂν φυτὰ βαίνει. Vbi quædam exemplaria habent ἀμφυτὰ. Sic & ἀμπεδίον, pro ἂν πεδίον (id est ἀνὰ πεδίον) scriptum reperitur apud Homerū. quæ scriptura meliore ratione niti mihi videtur quàm illa altera ἀμφυτά. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compositis, vbi fit tmesis, ponitur ἂν pro ἀνά: vt Od.ξ, — ἂν δὲ ... pro ... Sciendū est autem ἂν etiam scriptum inueniri addito accentu, in superioribus exemplis, aliisque huiusmodi, multorum etiam codicum consensu: sed altera scriptura magis mihi probatur.

Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, aduersus flumē nauigare, vel aduerso flumine nauigare, apud Herod. exponitur.

Ἀνὰ cum accusatiuo habet & aliam significationē. declarat enim æqualem quandam distributionem: idque diuersis modis, vt sequentia exempla docebunt. Dioscor. lib.1, cap.91, ... καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν, ... καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. Id est(vt habet vna ex vulgatis interpretationibus) Et xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ: cinnamomi, cardamomi & nardi singulæ vnciæ. Aliæ, Singulorum vnciavna. Vel, Vniuscuiusque vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ, apud eundem, Singulorum drachmas duodecim. Eodem verò & apud cæteros medicos modo, vbi de medicamentorum compositionibus agunt. Dion histor. lib.55 καὶ ... ἀνὰ ... χιλιάδας ... Sic vsi sunt hac præposit. & Euagelistæ. vt Matth. c.20, ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt singuli denarium. Luc.9, μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Singuli binas tunicas, vel Binas tunicas, non adiecto nomine Singuli, vtpote quod sub Binas intelligatur. Ioann.2, ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capiētes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum Luc.9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite vt discumbant per singulos quosque discubitus quinquagenī. Sic autē & Plinium hanc particulam interpretatū esse comperio cum alibi, tum in hoc

Aristot.loco, μία δέ τις ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν. ἀνὰ πέντε τὸ ἔτεκε. Ita enim Plinius, Reperitur & in Peloponneso quinos quater enixa. Vbi quamuis eadem sit interpretationis forma, alium tamē distributionis modum hic significat ἀνά. Est enim quod Gall. dicimus *à chasque fois*. A

Ἀνά vacat etiam interdū (nescio tamen an & apud classicos scriptores) vt Apocalyps. capite 21, versu 21, καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. id est, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ: vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel, Et singulæ portæ è singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, quum tamen in interpretatione omiserim præpositionem ἀνά. vnde & superuacaneam esse eam apparet. At veteri interpreti videtur negotium exhibuisse hæc particula, non animaduertēti quod dico. Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: & singulæ portæ erant ex singulis margaritis. B

Ἀνά in compositione sæpe significat iterationem & velut redintegrationem: vnde & per syllabam Re Latinè exprimitur: vt βλαστάνω, pullulo: ἀναβλαστάνω, repullulo. βιόω, viuo: ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω, reuiuisco. Interdū & aduerbii Sursum significationem inclusam habet vt in ἀναβάλλω, quum significat Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet verò & alias significationes, quæ nisi cum ipsis verbis quibus præfigitur, considerari nō possunt. nam interdum simplicium significatio hac præpositione præfixa planè mutatur: aliquando verò eadem retinetur, sed velut augetur. vt in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat: vt ἀνὰ λῦσαι φρυγμένα apud Homerum, pro λῦσαι. Sed notandū est per dialysin apud eū poni, ἀνὰ φρυγμένα λῦσαι. vt in ἀνὰ κρατῆρα νέμεσθαι, pro ἀνανέμεσθαι, & in aliis. Hoc etiā nosse oportet, vtranque syllabam corripi in hac præpositione quum seorsum ponitur: at in compositione interdum producere posteriorem: vt Il. φ, Ὀρθὸς ἀναΐξας. λάτο δὲ ξίφος ὀξὺ δὲ τ' ὤμων. C D

ἈΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, Necessitas. vel ab ἀνάσσω, id est regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, vt vult Etymologistes: qui & deam esse scribit, aliásque præterea deriuationes affert, valde (meo quidem iudicio) friuolas. Sed & illam ab ἄγω non satis exactè tradit. nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syllaba αν tacet. in qua certè α epitaticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendū fuerit (vt opinor) sequendo eius explicationem: volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα, quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autē ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorem eius viam in ἀναγκάζω tradit: quum dicit ex ἄναξ ἄνακος, factum ἀνάσσω & ἀνάγκη. Aristoteles De mundo aliud etymon sequutus, dixit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τοῦτον, οἱονεὶ ἀνίκητον οὐσίαν ὄντα. Id est, Existimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, quum hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priuatiuo & verbo ἄγω, vt sit Quam quis non possit ἄγειν, id est ducere seu impellere quo velit. Ego verò inter has de etymo huius vocis controuersias, primitiuæ locum dandum illi censui. Xenoph. Pæd. 2, οὐ γὰρ ἔστι διδάσκαλος οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Non enim est magistra vlla horum melior quàm necessitas. Apud eundem ἀνάγκῃ πείθεσθαι, Necessitati parere. Plato Cratylo, δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν ὥστε μένειν ὁποτεροῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Apud Xenophontem in Laced. pol. ἐπιθεῖναι ἀνάγκην cum infinitiuo, Imponere necessitatem aliquid faciendi. Demosth. Olynth. 1, εἰς ἀνάγκην ἐλθεῖν ποιεῖν, Veniamus in necessitatē faciendi, vel Adducamur in necessitatem, Id est, Cogamur facere. Apud Euripidem, ἐς ἀνάγκην κεῖμαι, ad verbum, In necessitate versor, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocrates plurali numero dixit ἀνάγκας, in Archidamo, ταῖς εἰς τὰς δεσποτείας ἀνάγκας ἀφιξόμενος. Sic & apud Demosthenem in epistola Philippi, συμβαίνει καὶ ἡμᾶς ἰσχυ- E F G H

ρὰς ἀνάγκας ὑπομένειν, ἁπλούστερον πράττειν ἢ τὰ... Apud Plutarchum cum genitiuo, in Numa, ἀνάγκη ἀδικίας ἡ ἀπορία, Necessitas est iniustitiæ inopia, id est, Coactio ad iniustè agendum.

Ἀνάγκη, subaudito verbo ἐστί, Necessitas est: pro Necesse est. Plato in Timæo, τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. id est (Cicerone interprete) Illum autem qui intelligētiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessariò faciēdū est. Xenoph. οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι, Non cogūtur curam suscipere. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Gregorius Nazianzenus, εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύδεται, ὁ ψευδόμενος ἀληθεύσει, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, τούτων γὰρ ἦν πᾶσα ἀνάγκη. Cicero tamen πᾶσα ἀνάγκη apud Platonem, perinde vertit ac si ἀνάγκη simpliciter scripsisset. nam hæc ex Timæo verba, τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι, ita reddit, Ex quo efficitur vt sit necesse hunc quem cernimus mundum, simulachrum æternum esse alicuius æterni.

Ἀνάγκη, Causa necessaria, vt alicubi reddiderunt quidam, Cicero, pro eo quod Plato dixerat, ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, scripsit, Causam iustam deus ipse dederit. Sed vix ausim tamen dicere interpretationem esse verborum Platonis.

Ἀνάγκῃ, ET Ὑπ' ἀνάγκης, ET Πρὸς ἀνάγκην, ET Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessariò, Coactè, Inuitò. Sunt autem Homeri (& aliorum etiam poetarum) ἀνάγκῃ, & ὑπ' ἀνάγκης. apud quem scribit Eustathius datiuum illum ἀνάγκῃ aduerbialiter poni (sicut & alios plerosque datiuos aduerbiorum formam induere scimus) Hos autem ille locos affert, — δμῳὴ δαμάσαντες ἀνάγκῃ, & — σφίσι ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ: quibus similes sunt alii complures. vt Od. α, Ὅς ῥ' ᾔειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. & Od. χ, — καὶ δ' οὐκ ἐθέλων γε ἀνάγκῃ. Od. α, Τοὺς μὲν ἔχων ἐπὶ νῆας ἄγειν κλαίοντας ἀνάγκῃ. Sic & Xenophon vsurpat ἀνάγκῃ, Pæd. 4, ἀπ' οὐκ ἀνάγκης, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἑπόμενοι. Etiam ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Homerus vsurpat, Od. β, Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης. vbi καὶ οὐκ ἐθέλουσα superuacaneum est. Explicat autē Eustathius ἀνάγκῃ positum aduerbialiter, βίᾳ καὶ ἄκοντι. Erotianus quoque apud Hippocratem ἀνάγκην significare βίαν tradit. Sed & Πρὸς ἀνάγκην non solùm eadem forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed eadem significatione etiam, videlicet pro Coactè & Inuitò. Vide & aliam expositionem paulo pòst in Ἀνάγκαι, pro tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cicero per periphrasin interpretatus est apud Platonem. nam quod hic dixit in Timæo, ταῦθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταὐτὰ εἶναι ξυμβέβηκεν, ille vertit, Ita necessitas cogit vt eadem sint. Vbi tamen reponendum crediderim Coget.

Ἀνάγκη exponitur etiam Fatū: sed malim (periphrasi vtēdo, quæ vim vocis includat) Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plutarchus, εἰ δὴ καὶ Κέρκυραν κατέλαβεν ἀνάγκη φιλίᾳ Μακεδόσιν ξύμμαχον. Idem alibi, οὓς κατέλαβεν ἀπὸ τούτων ἡ αὐτὴ Λακεδαιμονίων ἢ Βοιωτῶν πταισμένοις. vbi subaudiri ait Budæus vel τύχη vel ἀνάγκη.

[Euripides plurali numero vtens ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates ex necessaria deorum voluntate euenientes, id est, Ex fatali quadam necessitate à diis impositas. Vnde ἀναγκαίας τῶν θεῶν, Cic. Philipp. 10 dicit necessarium & fatalem penè casum.

Ἀνάγκη, Iudicialis clepsydra, Hesychius. Pollux autem ἀνάγκην generaliter σκεῦος δικαστικὸν esse tradit, ex nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristophanis loco in quo τὸ ψήφισμα & τὴν ἀνάγκην coniungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo (quam significationem nōdum à quoquam annotatam reperi) vide in Ἀναγκαῖος.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet vsus est quum quæstio adhibetur. Citatur enim ex Polybii fragmentis τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα & τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα eadē significatione. Memini certè me in quibusdā versibus

legere βαιῶν ἀνάγκῃ. quorum ego exemplo, in poematio quod Nouo testamento præfixi, ita scripsi, Οὐχ ὑπὸ χρυσῷ βασιλεῦσι θρόνοισιν ἀνάγκῃ. Sed & ἀνάγκας sunt qui in eadem signif. accipiant in hoc Plut. loco in Public. ἀνάγκας τε οὐ ἐξῃρέθησαν, vt sit pro Ne quæstio quidem hoc illi expressisset. A

C. Ἀναγκοφαγέω & Ἀναγκοτραγέω, & siqua sunt hujusmodi, vide in verbis quibuscum hoc nomen compositum est.

C. Ἀναγκιππεύω, Necessitate equitare, id est Necessariò necessitatem equitandi habere. Eupolis (teste Suida) ἀναγκιππεῦ dixit pro μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν. B

C. Ἐπάναγκες, τό, Necesse, Necessarium. Demosth. ἃ δεῖ τοῖς ἐν τοῖς θεσμοθέταις ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τοὺς δὲ ἀστυνόμους χρήματα λαμβάνειν ἐπάναγκες. Sic ferè subaudito verbo ἐστί. Plutarch. autem in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι ὑφ' ἡμῶν τὸ κατάγειν, Necesse non esse. At in Act. Apost. cap. 15, v. 28, habetur cum genitiuo plurali πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria. vnde discimus esse nomen indeclinabile.

Ἐπάναγκες, aduerbialiter positum, Necessariò. Apud Demosth. κελεύουσι τὰς συγγραφὰς ἀποδιδόναι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. C

Ἐπαναγκάζω autem vide inter composita verbi Ἀναγκάζω.

C. Καταναγκη, Violentior amoris illecebra. vnde ἐρωτικαὶ καταναγκαι Synesio, (inquit Budæus) vbi scribit, ἀλλ' ἐγὼ τι καὶ ὑπὸ δαίμονος οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας. Sed quum hic addatur ἐρωτικάς, non habebit καταναγκας per se illam significationem. ¶ Κατανάγκη, Catanance, herba, cuius duæ species, quæ ambæ feruntur εἰς τὰ φίλτρα ἁρμόζειν, (inquit Dioscorid. lib. 4, cap. 134) id est ad amoris illecebras facere. Meminit & Plin. lib. 27, c. 8. Sunt qui eam nostro tempore ignorari putēt: alii eam esse cui bistortæ nomen est, arbitrantur. D

Καταναγκάζω autem vide inter composita verbi Ἀναγκάζω.

¶ Ἀναγκαίη apud Homerum & alios poetas, substantiuum, pro ἀνάγκη, vt Ἀθηναίη pro Ἀθηνᾶ, & γαληναίη pro γαλήνη, per παραγωγήν. vt Iliad. ζ, & Odyss. τ, -- ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Ἀναγκαίη, Necessitudo, id est Affinitas seu propinquitas. Herodot. Clione pag 14, in fine, Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν διαλῦσαι τὴν μάχην Ἀπρίησιν Ἀστυαγεῖ τῷ Κυαξάρεω παιδὶ αὐτὸν. γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν, vel (vt in quibusdam vet. libris legitur) συμβαίνειν. Hæc autem significatio nondum annotata fuit, vti dixi: ac certè rarissimam esse arbitror, quum tamen alioqui ἀναγκαῖος pro Necessario, id est Necessitudine coniuncto, & annotatum sit & frequentissimè reperiatur. E

¶ Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, Necessarius, Necessariò eueniens, vel Necessarius, id est Coactus. eodem ferè modo quo necessarium & voluntarium Cicero inter se opponit. Itē Ἀναγκαῖον, Quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes Pro corona, ἃ πλημμελεῖ τοὺς πόλεις πρόσεστιν ἀπείρους καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ necessariò consequuntur, Peccata quæ vitari nequeūt. Sic & ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι videntur appellari apud Athenæum. Et apud Homerum ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ sunt qui ex necessitate & coacti pugnant. Od. ω, Καὶ πολεμισταὶ ἔασιν ἀναγκαῖοι πολεμισταί. Apud eundem ἦμαρ ἀναγκαῖον Il. π, appellatur dies quo quis in seruitutem redigitur. quò respiciens Sophocles appellasse videtur seruitutem ἀναγκαίαν τύχην, in Aiace, -- τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. vbi scholiastes annotat ἀναγκαῖον duob' modis dici: aliquando de iis quæ secundum naturam consequutionem quādam habent, vt quum ita loquimur, ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμόν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. Aliquando autem de eo quod ex necessitate fit: quo sensu dictū esse à Sophocle ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Euripides dicit, πολλὰ τῶν ἀναγκαίων δοῦλοι. Fortasse tamen ἦμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de die intelligere quo fatis concedimus, id est fatorum necessitati. Apud Homerū μῦθος ἀναγκαῖος exponitur ἀναγκαστικός, id est Coactiuus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem & cogimus F G

aliquid facere. Od. ρ, Ὃς τὸν ξεῖνον ἀνώγας ἐπὶ μεγάροισι διώκειν Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Eodem ferè modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur à Platone dici quasi demonstrationes necessitatem imponentes credendi quod dicimus. Cicero certas probationes interpretatus est. ¶ Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, pro Necesse est, cum infinitiuo ἀνάγκη ἐστί, vt antea dictum fuit. vt ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐστι μελετῆσαι αὐτό. Lucianus in Caucaso, ὁρᾷς ἀναγκαῖον αὐτὸν ἔσεσθαι ταπεινόν. id est, Vides necessariò futurum vt sit humilis, sequendo quorundam interpretationem. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infinitiuo interpretati sunt alicubi Operæ pretium est. Annotatur & τὸ θεῶν ἀναγκαῖον apud Euripidem significare fatum deorum. Intelligo autem fatalem necessitatem à diis impositam. vt τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας dixi appellari res euenientes ex fatali quadam necessitate à diis imposita.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Cuius vsus est necessarius, Cuius tanta est vtilitas vt eo carere non possimus. vt πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thucydidem, τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum vsus singulis diebus est necessarius. Isocrates ἀναγκαῖα τῷ βίῳ dixit res ad vitam necessarias, in Panegyr. καὶ μὴν δὲ καὶ τῶν πλείστων τῶν πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμων, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας. id est Ad vsus vitæ necessarios. Alibi ἀναγκαῖα dicit non addito genitiuo βίου. in Busir. encomio, ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἐκ τῆς χώρας καὶ τῶν πλεόνων ἄρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. in qua significatione Demosthenes vsurpat etiam superlatiuum ἀναγκαιότατα: Pro corona, μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Ibidem, ἀπὸ πολλῶν καὶ φαύλων αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. ¶ Interdum ἀναγκαῖος exponitur simpliciter χρειώδης vel χρήσιμος, id est Vtilis, Fructuosus. Sic apud Homerum ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo quod est χρειώδεις, vt volunt scholiastæ. Et Thucydidis enarrator apud eum ἀναγκαῖον explicat χρήσιμον. ¶ Quidam apud Herodotum τὰ ἀναγκαῖα exposuerunt res graues & serias. qui ita exposuissent fortassis & in hoc Plutarchi loco in Apophth. πλὴν ὡς ἀμελῶ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸ λίαν φιλόδωρος. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα res necessarias, vel negotia necessaria interpretari. ¶ Ἀναγκαῖον, inquit Suidas, vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, id est Carcer. Callisthenes autem dixit ἀνώγεον, & ita potius dici debet. Hesychius tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. ¶ Item, Ἀναγκαῖον, mēbrum virile, quasi quod sit necessitatis cuiusdam signū. Suid. Eustathius.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, id est Necessitudine coniunctus. Eustath. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικόν, & ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον significare vult duntaxat, sed etiam τὸν προσήκοντα κατὰ γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Budæus, necessitudine & propinquitate coniunctus. Xen. Hell. 5, ἀναγκαῖόν μοι ἐστὶ καὶ ἐπιτήδειον. Cui exemplo à Budæo prolato addam hoc ex Isocrate, in quo euidentissima est hæc significatio, ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, εὐνουστέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον.

Ἀναγκαίως, aduerb. Necessariò. ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν & τὸ γάλα λευκόν, Necessariò ignis calidus est & lac candidum. id est, Ignem calidum esse & album lac necesse est. Philo De mundo, ἐξ ἀνάγκης δεῖ ἐπὶ μέρους ἀναγκαίως ἀεὶ προσδιαιτῆσθαι. Inuenitur non rarò ἀναγκαίως ἔχει, sequente infinitiuo, pro ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est. Isocrates, ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι. Cicero, ἀναγκαίως ἔχει vertit Sic iubet necessitas. vt videre potes in meo lex. Cic. Græcolatino.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, Necessitudo, Id est Propinquitas generis. Lysias, ἡγούμενος διὰ ταύτης τῆς ἀναγκαιότητος οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτροπεῦσαι.

H Ἀναγκάζω, F. σω, Cogo, Compello, Adigo. Isocr. ad Philippum, τῷ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων. Id est, Vtilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus. vbi subauditur infinitiuus, qui vt plurimum solet adscribi. Citatur in vulgat. lex. Græcol. hic

Xenoph. locus in quo accusat. rei inanimæ habet, τὰ δ' ἀφροδίσια περὶ τὸ δέεσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamē vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis: vt βιάζεσθαι τὴν ναῦν. sed confunditur hæc differentia. A

¶Budæus ἀναγκάζω interpretatur etiam Vrgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eodem modo quo σπουδάζω à σπουδὴ, & αὐγὴ ab αὐγάζω, vt Etymologistes docet.

Ἀναγκάζομαι, Cogor. Plato Symposio, ταῦτα δὴ ἀναγκαζόμενος αὐτοῖς καὶ οὐ σφόδρα ἐπιθυμοῦσι συνάζειν.

Ἀναγκαστὸς, οῦ, ὁ, Coactus, Non voluntarius. Thucydides, ἀναγκαστοὶ ξυνάπτεις, id est Non volūtarii, Inuiti. C V I O P P O N I T V R Ἀνανάγκαστος, Minimè coact⁹, Volūtarius. itē ἀναναγκάστως, Ex voluntate manans, Quod præter voluntatem non fit, Quod coactè non fit. Arrianus philosophus, ἀκώλυτον τὸ ἐθέλειν, ἀναναγκάστως, ἀπαραπόδιστον. B

Ἀναγκαστικὸς autem actiua significatione, Qui cogit, Qui necessitatē imponit. Quo sensu ἀναγκαῖον μῦθον Eustath. exponit ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικός, Coactiu⁹, Coactorius. id est, Vim habens cogendi.

Ἀναγκαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀναγκαστικός. secundum vulg. lex. Græcol. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exponitur Cogentia ad iustitiam. C

C. Ἐπαναγκάζω, Cogo, Compello, Demosth. & Andoc. Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor. vt δρῶν ἐπαναγκασθεὶς, Aristoph. Potest vehementiam quandam addere simplici, potest & eius significationem habere duntaxat.

C. Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, &c. Platoni: vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

C. Ἐξαναγκάζω, eiusdem significat. cuius ἐπαναγκάζω præcedens. Exponitur tamen & Excito, Vrgeo: item Instigo, vt in hoc Xenophontis loco, τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. D

ΚΑΤαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo: aut Vehementer cogo, vt in Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι pass. itidem pro ἀναγκάζομαι, vt Hist. eccles. lib. 4. in epist. cuiusdam Petri Alexandrini, ἐξ οἰκείων ταύτην διορθῶσαι καταναγκάσας. Thucydides autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri.

C. ΠΡΟσαναγκάζω, Insuper cogo. Itē pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, Budæus ex duobus Platonis locis. Vide Comm. p. 72.

C. ΣΥΝαναγκάζω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. συναναγκάζουσι τὸ σύνταγμα στρατευῶ. Et in pass. voce, & νόμοι συνηναγκασμένοι, Xenoph.

ἈΝΑΛΙΣΚΩ, (Fut. ἀναλώσω, Præt. ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, aor. 1. ἀνήλωσα siue ἀνάλωσα & ἠνάλωσα, à themate Ἀναλόω) Absumo, Insumo, Impendo. Aristophanes, εἰς οἷα ἀναλίσκω οἱ περὶ τὰ χρήματα. Xenophon, ἀναλώσαι χρήματα, & αὖ δαπάνας, opponit frater se, Hell. 6. Apud Aristophanem autem φειδόμενος & ἀναλῶν contraria sunt, in Pluto, Χαίρετε γὰρ φειδόμενος οἷς οὐδεὶς δέος, Πάλιν τ' ἀναλῶν ἕνεκ' αὖ τούτου δεῖ. Vbi notandum ἀναλῶν absolutè poni, pro Sumptus faciens, vel insumens pecunias, si subaudiatur accusatiuus χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τόπον, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τὴν οὐσίαν (aut tale quid) Xenoph. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plutarch. in Publicola, εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλώσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας. Aristophanes, εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς τὰς ἡδονάς. Budæus ἀναλίσκειν χρήματα apud Pausaniam interpretatur Suppeditare pecuniam. ¶Non solùm autē dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed & ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, item ἀναλίσκειν λόγον siue λόγους. Ponitur & cum aliis accusatiuis. ἀναλίσκειν χρόνον τι & πόνον ἐπὶ τούτου ἀπεργασθῆναι, apud Platonem Pol. 2, Tempus & laborē impendere siue insumere in, vel Tempus & operā ponere in &c. Demosth. Pro corona, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἔλαττω λόγον εἰς ἀνάλωσα. Idem ibidem, πολλοὺς λόγους ἀνηλωκότας. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Consumere tempus in rem aliquam, id est Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos & nostra ἀναλίσκειν, id est Absumere, cōsumere. vnde & tempus edax. Isocrates, κάλλος E F G

γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε.

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum, καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. Et ex eodem, ἐξ ἐμισθάρνει ὧ ὅλῳ ... ἀναλίσκειν. Id est Prostabat, Merebat. Plato De rep. lib. 8, ἀναλίσκοντες γυναιξί τι καὶ οἷς ἂν ἄλλοις δέοις. Themistius in Sophista, καὶ τὸ ὑπαρχὸν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς.

Ἀναλίσκειν, Consumere, Extinguere, Perdere. Xen. Pæd. 1, ἐγὼ δὲ πολὺ τῷ πυρὶ δέδοικα θηρία ἀνηλῶσαι. Demosth. in Epitaphio, εἰς φθόνον ... ἀναλῶσαι. Xenophon rursus Pæd. 2, πολὺ γὰρ ἂν θᾶττον εἰ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν περικυκλούμενοι ἀναλωθεῖεν. Et Suid ἀνήλωται pro πεφόνευται per catachresin positū testatur. A Latinis quoq; dicitur interdum Consumere morte. vnde Cōsumptus morte Tibullus, apud ipsum (si bene memini) Tibullū.

Ἀναλίσκομαι, pass. sequitur significationes actiui, Absumor, Insumor, &c. & pro Absumor, id est Extinguor, in loco proximè citato ex Xenophonte.

Ἀναλίσκομαι, in actiua significatione pro ἀναλίσκω, apud Platonem in Gorgia. ἀλλ' ἐὰν χρυσίον ἡρπακὼς ᾖ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται εἰς ἑαυτὸν καὶ &c.

Ἀναλόω à quo etiā dixi ἀναλώσω &c. format etiā ἀναλοῦν infinit. & ἀναλῶν particip. præs. temporis pro ἀναλίσκων in locis quos paulo antè ex Aristoph. citaui & apud Aristot. OEcon. 2, ἀναλουμένων pro ἀναλισκομένων, vbi scribit, καὶ τῶν ἀναλωμάτων τὸ μὴ ἀναλουμένων, ἵνα τι &c.

Ἀνάλωμα, ατος, τὸ, Impensa, Expensa, Sumptus. Apud Demosthenem ἀνάλωμα & δαπάνη pro eodem, sicut & ἀναλίσκειν & δαπανᾶν idem sæpe significant. Idem Pro cor. ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθελκύσας τὰς τριήρεις ἀπέδωκε ὑπηρεσίας, id est, Propriis impensis. Plutarch. in Coriol. ἀνάλωμα συμβαλόμενος παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. τὸ ἐπιβάλλον ἀνάλωμα φέρειν exponitur, Pro portione pecuniam soluere.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ, Insumptio, Consumptio. vt ἀνάλωσις χρημάτων, Insumptio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος apud Lucian. Consumptio virium.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, Consumptor, Absumptor, Impensor, apud Platonem.

Ἀναλωτικὸς, οῦ, ὁ, Cōsumptiuus, Absumptiuus, apud Greg. Apud Platonem autem ἀναλωτικὸς opponitur τῷ χρηματιστῇ, vt ait Budæus.

C. Πολυανάλωτος, ου, τὸ, In quod multa insumuntur, πολυτελὴς, Bud.

C. Φιλαναλωτὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter sumptus facit. q. d. Qui sumptus facere amat. Vnde opponi φειδωλῷ apud Plat. scribit Bud. In vulg. lex. exponitur etiam Consumptor, Sumptuosus: item Prodigus.

C. ἈΠαναλίσκω, Absumo, Insumo, Consumo, Erogo. Vnde pass. partic. ἀπαναλισκόμενα, Thucyd. Et Ἀπαναλόω, vnde ἀπαναλωκυίας apud Thucydidem pro ἀπαναλωκυίας. vbi dicit ἀπαναλωκυίας φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τὸ ὁπλιτικοῦ, quum murorum custodia consumpsisset. Id est, Quum in eam insumi necesse fuisset.

Ἐξαναλίσκω, Absumo. Item Exhaurio. Et Ἐξαναλόω pro eodem, sed parum vsitatū. à quo ἐξαναλῶσαι pro Exhausisse pecuniis & patrimonio, apud Athenæū, de meretrice amatorem spoliante. à cuius pass. est ἐξανήλωται, apud Phil. De mundo, τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη τοῖς τῶν ὑετῶν φοραῖς ἐξανήλωται; Chrysost. De sacerd. ἐξαναλωθέντων ὑπὸ πόνοις. Æschines, ἐξανηλωμένοι ἐν τῷ περὶ Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἄποροι ἐξαπολλύμενοι. pro Exhausti. Sic & Dem. ἀστεῖ συμμοριῶν dixit, ἐξηναλώκασι δὲ εἰς τὰ ἴδια καὶ τοῖς εἰκοῖ καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει.

C. 2. Δυσεξανάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè consumitur. In vulg. lex.

ἘΠαναλίσκω, Insumo. Et Ἐπαναλόω, vnde ἐπαναλωκὼς, Isocr. Areop. Ἐπανήλωσα Demosth. pro Vltra insumpsi.

C. ΚΑΤαναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. accusat. Isocr. καταναλίσκειν τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιλοσοφίαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plutarch. in Pericle, τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta insumentes. Et κατηνάλωσα apud Isocratem tanquam à καταναλόω: in Euagora, εἰς τὴν στρατιὰν πλείον ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσε. Sic Xe- H

Digitized by Google

nophon καταναλώσαντες χρήματα. Budæus per καταναλίσκειν & καταναλώσειν explicat τὸ καταχρῆσθαι,vt fit Consumere, Absumere, Profundere. Idē τῷ ἀναλίσκειν synonyma facit hæc verba, ἀναλίσκειν, καταναλίσκειν, τρύχειν. & interpretatur Accidere, quo sensu Liuius dixerit Accisæ à Camillo Volscorum res. Idem καταναλωμένον apud Isocr. exponit Accisum, Exhaustum. |Hesychio præter δαπανᾶν, est etiam ἰδέαν, generali significatione arctius constricta. A

C. ΠΑραναλίσκω, Obiter & præter destinatum impendo, Perperam consumo. Greg. De baptism. πόλεως παραναλωσιν. Idem or. 1 in Iulianum, καὶ τοῦτο ἔθος καὶ οὕτως ἱερὸν παραναλώσας. Bud.

Παρανάλωμα, ατος, τό, Sumpus superuacaneus & inutilis, quiq; frustra fit. τὸ ἀνωφελὲς ἢ ἀφελὲς ἀνάλωμα, ἢ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plutar. de Cethego loquens in Cicer. παρανάλωμα γέγονε τῆς τῶ πόρου κρίσει δόξῃ, id est Impensa superuacua. quia alter duorum corruptus satis erat. quod verbum hominis erat leges & iudicia ludibrio habētis. Ælian. De quadrigis tam pusillis factis vt à musca tegerētur, & opere simili opificio ad admirationem tantum facto, τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα; Quàm frustra tempus contereret? Synes. τὸ ἀλλος ἕτερον φθόνου γεγονὸς παρανάλωμα, id est, Obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim παρανάλωμα, Additamentū, & velut appendix impensæ destinatæ. vt Basil. ὁ χρὸς πόθων καὶ σώματος ἀμορφία, νόσων παραναλώματα. 1. (inquit idē Bud.) Quæ obiter à morbis consumuntur, qui alios esse ctus habent. febris enim hominem torrens, vnà etiam decorem & colorem delet. |Παρανάλωμα Suidas exponit προσάρτημα in quodam loco vbi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere solitus παρανάλωμα τῆς τρυφῆς. B C D

ἌΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄνακς, inserto τ per pleonasmū) Rex. Hom. Od. ρ, Γυναικίλιω, οἷσί τ' ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Interdum verò additur genitiuus ἀνδρῶν, vt Il. α, initio, Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et Iliad. ν, ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος. Tribuitur verò hæc appellatio diis quoque ab eodem poeta, fine vlla adiūctione. vt ibidem, Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Et Il. β, Ἑρμείας ἢ ἄναξ. Od. μ, θεῶν αἰχμῇ ἀνάκτων. In vocatiuo ἄνα. vt, Od. ρ, Ζεῦ ἄνα. Sed & Euripides dixit, ostendens diuinitatis significationem hac voce includi, Ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Isocr. in Euagoræ encomio, ὃ τὸ μέγιστον, ὅτι τῷ ἐξ αὐτῶν γεγενημένων οὐδένα καταλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸ μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας. Ὦ 'ναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Argon. Orphei, Ὦ 'ναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Vbi scribitur etiam Ὤναξ & Ὦναξ, tanquam coalescente α cū ω. Soph. εἴκοι περ δ' ὦ 'ναξ παῖδα τ' σὸν. Ita enim vulgò ibi scribitur, cum ' post ω non cum ᾽.

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. αἰεὶ. &c. Et Od. ρ, — δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α, οἴκοιο ἄναξ, domus dominus. Cæterùm ἄναξ secundum etymologistē dicitur quasi ἄνω τὰ ἄξιστα ἔχων, vel ὁ ἄνω ἄγων. Secūdum quosdam verò significatio τὸ ἄνω est inclusa huic nomini. quæ deriuatio Eustathio non satis videtur placere. mihi quidem certè nullo modo placet: sed nihilo magis illæ duæ priores. Non defuerunt & qui ab ἀνακοὶ siue ἄνακες (quod est Dioscuris tributum epitheton) deduci arbitrarentur. item qui ab ἀνακῶς aduerbio. Ego verò existimem potius ἄναξ primitiuum esse, à quo fiat ἀνακῶς aduerbium: in qua opinione videtur & Methodius esse apud Etymologisten. apud quem habetur etiā, fieri ἄνακτος ab ἀνάσσω, eodem modo quo φυλακὸς à φυλάσσω. Quin autē fit ἀνάσσω verbum à nomine ἄναξ factū, minimè dubium est. Vide Ἄνακες. E F G

Ἄνακτες, In Cypro nobiles quidam viri, suos habentes ὠτακουστάς. Vide Athenæum lib. 6. καί τι τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ὀνομαζόμενο, inquit Eustath.

C. Ἀμφιάνακτες dicti dithyrābici poetæ, quòd subinde his verbis vterentur, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβον ἄναξ ἄνακτα. Suidas. HINC Ἀμφιανακτίζειν, proœmio vti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Aristophanis enarrator: quòd proœmia dithyrambici poetæ ordirentur ab his vocabulis ἀμφί & ἄναξ. vnde apud Aristophanē in Nebulis proœmia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε. |Suidas ἀμφιανακτίζειν exponit etiam, Canere Terpandri νόμον (vel potius, secundum Terpandri νόμον. nam Varinus habet τὸ ᾄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, qui appellatur ὄρθιος. cuius proœmiū huiusmodi erat, Ἀμφί μοι αὖτε ἄνακθ' ἑκατηβόλον ἀειδέτω φρήν. Pro quibus tamen verbis habentur hæc duntaxat apud Aristophanis enarratorem, Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. post quæ subaudiēdum ait ἴσω, aut χέλυσαν, aut aliquid huiusmodi. Leguntur verò apud Suidam Periādri nomine hæc verba (seorsum ab illis quæ modò ex eo protuli) ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα. Sed Περίανδρος apud eum deprauatè scriptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος.

C. Χειρώναξ, pro χειρωνάναξ, vide Χείρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ, Regina. Filii & fratres τῶ βασιλέως (id est regis) vocantur ἄνακτες: sorores autē & vxores, ἄνασσαι, inquit Suidas. Sed apud Homerum ab Vlysse vocatur ἄνασσα regis etiam filia. ita enim compellat Nausicaam Alcinoi filiam, Od. ζ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. Vide in loco Isocratis paulo antè citato, ἀλλὰ τὸ μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας.

Ἀνάσσω, F. ξω, Regno, Impero, Regnopotior, fine imperio: tam cum genitiuo, quàm cū datiuo. Il. α, — Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ, Καδμείων ἤνασσε. Ibidē, Ζεὺς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. Hesiodus, ὃ ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Homerus tria hæc vno in loco posuit eodem pertinentia, κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Idem Il. π, priori loco ponit σημαίνειν. posteriore autem verbum ἀνάσσειν cū participio κρατέων. Idem ἀνάξασθαι dixit voce media, Τοὺς γὰρ δὴ τρὶς φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.

¶ ἈΝάκτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θεὸς, βασιλεύς, Hesych.

Ἀνακτορεία, ας, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium. δεσποτεία, vt à Suida & Hesychio exponitur. At verò ἀνακτορέησιν apud Hom. adiectiuum est, à nominatiuo singulari ἀνακτόρεος.

Ἀνακτόρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, siue ἀνακτόριος, Regius, vel Herilis. vtpote ab ἀνάκτωρ significante regem, vel dominum, siue herum. Odyss. ο, Δεσποίνας ἀμ' ὕεσσιν ἀνακτορέῃσιν ἐπὶ ἀνδρῶν. Citatur autem ἀνακτορέοιο θρόνου, pro Regiæ sedis, & ἀνακτορέῳ ἐχθρῷ, pro Regio inimico, ex Anth. epigr. |Dicta item fuit Miletus ἀνακτορεία, ab Anacte quodam Cœli & Terræ filio.

Ἀνάκτορον, ου, τό, Regia, Palatium. Et plurali numero pro eodem, ἀνάκτορα. nam exponitur à Suida τὰ βασίλεια. & ἀνάκτορον ab Hesychio οἶκος βασιλέων, seu potius βασιλείων. |Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας vocari diximus deos quoque: & ἀνάκτωρ ex Hesychio expositum fuit itidem, Rex & Deus. Suidas item ἀνάκτορα non solùm τὰ βασίλεια, sed etiam τὰ ἱερὰ significare tradit. Lucianus de seruo paulo antè manumisso loquens, ἐπὶ τὴν πύλην περιιὼν, καὶ τὸ μὲν ὅλον ὡς ἂν τὰ ἀνάκτορα προσκυνῶν. vbi pro ἀνάκτορα quidam poni volunt. Apud Dionysium Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις. vbi dicit. καὶ πῶς ἐστὶν ὅτι φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτόροις; vbi ait enarrator, ἀνάκτορα ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰς παρ' αὐτοῖς ἱερὰ τὰ ἅγια.

Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum Hesychium. atque ita crediderim sumi apud Athenæū, lib. 4. Ἐλευσῖνι τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῷ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον. Sed notādū apud Hesychiū legi, Ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δημήτρος ἢ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα πίπτει.

Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccles. hist. lib. 5, pro gradibus altaris magni ponere videtur. vel loco edito. aut pro adyto altaris, ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκάλει τὴν ἱερὰν τράπεζαν δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς εἰς τὸ ἀνάκτορον εἰσῆλθε. Idem, τοὺς δὲ πλημμῶντας τοῖς ἱερεῦσι παραγγέλλειν νόμους, ἐκτὸς εἶναι τῶν ἀνακτόρων ὀνομάζειν. |Suidas ἀνάκτορον explicat etiam ἱερατικόν.

Ἀνακτόρειον, Substantiuè, idem quod ἀνάκτορον, Templum. Citatur tamen ex Herodoto ἱρὸν ἀνακτόρειον.

¶ Ἄνακες, οἱ, vel Ἄνακοι, Dioscuri, Castor & Pollux. At Cicero

cero De natura deorum lib.3, scribit, Διόσκουροι etiam apud Graios multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur ἄνακες, Athenis ex Ioue rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi, Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis, Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cicero. Sciendũ est autem ἄνακας dictos secundum Plutarchum in Numa, ἀπὸ τῆς τῶν ἄστρων ἀνοχῆς. Secundum eundem autẽ in Theseo, vel διὰ τὰς ἀνοχάς, vel ab ἄνω, Atticè significante ἄνω. aut certè ab ἀνακῶς. nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Quam etymologiam cæteris longè anteferendam censeo: quæ ponitur etiam apud Etymologisten, sed cum falsa expositione huius aduerbii ἀνακῶς. scribitur enim ibi, ἄνακοι, Διόσκουροι, ὅτι ἀνακῶς (ὅ ἐστι φιλανθρώπως) ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cæterũ quod Plutarchus dicit, ἄνακτας appellatos reges fortassis ab ἀνακῶς, contrariũ est iis quæ leguntur apud eundem Etymologisten, ex Methodio, videlicet ἀνακῶς significare ἐπιμελῶς καὶ προνοητικῶς καὶ πεφυλαγμένως, idque ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, vtpote quibus φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων, id est curæ & solicitudines sunt de subditis. Certè vtrum prius fuerit, an ἄνακες, an ἄναξ, & vtrum ab vtro deriuatum sit, conicere non facilè fuerit. Eustathius, Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἄνακας τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς ἀνάκτορας καὶ κατεύχεσθαι, φασίν, ἀνάκοιν Διοσκούροιν. Apud Hesych. quoque habetur ἀνάκοιν, τοῖν Διοσκούροιν. | A B C

Ἀνακεῖον, Locus quidam Athenarũ, apud Lucianum. Budæus.

Ἀνάκειον, ου, τό, Templum ἀνάκων, id est Dioscurorum. Διοσκούρειον, inquit Hesychius: τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν, Suidas. | D

Ἀνάκεια, τά, Festum Dioscurorum. ἀνάκεια (inquit Pausanias apud Eustathium) ἑορτὴ Διοσκούρων ἀνακῶν. Apud Hesychium autem singulari numero etiam in ἑορτῆς significatione habetur. ita enim ibi legitur, ἀνάκειον, τὸ Διοσκούρειον, ἢ ἑορτὴ Ἀθήνῃσι.

¶ Ἀνακῶς, aduerbium, Cum cura & diligentia, Seduló. & ἀνακῶς ἔχειν τινός, Curam alicuius gerere, apud Herodotum & Thucydidem. Herodotus, ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πρηγμάτων. Thucydides lib.8, ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ὡς ἀπολοῦνται. vbi ἀνακῶς ἔχειν τινός videtur esse Obseruare magna cura quempiam. Scholiastes tamen exponit simpliciter πεφυλαγμένως. Hesychius ἀνακῶς exponit ἐπιμελῶς, προνοητικῶς. Suidas ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, rectè hæc duo aduerbia ponens: siquidem & Plutarchus in Theseo scribit ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. | E

Ἀνακῶς, Regiè, Regaliter. βασιλικῶς, Suidas. | Apud Etymologisten autem ἀνακῶς dicitur poni pro ἄνω. vbi ἀνακῶς est pro eo quod apud alios scribitur ἀνεκάς. | F

— ἌΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ventus. Ab ἄω deriuatum putatur, siue ἄημι, significante πνέω, id est Flo, Spiro: interiecto ν, facto videlicet prius ἄεμος, deinde ἄνεμος. Vox est tã poetis q̃ prosæ script. vsitata, sicut & apud Lat. Ventus. & quæ est inter Ventum & Auram differentia apud hos, eadem & apud Græcos inter ἀνέμους & αὔρας, secundum quosdam. Aristot. autẽ De mũdo, scribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. id est, Flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit siue ἄνεμος, siue πνεῦμα (idem enim valet vtrunque) docet his verbis, ἐκ τῆς ξηρᾶς [ἀναθυμιάσεως] ὑπὸ ψύχους ὠσθείσης ὥστε ῥεῖν· ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id est, A sicca verò [exhalatione] oriri solet ἄνεμος, quum à frigore ita protrusa est illa vt fluat. nihil enim est hic aliud quàm aer multus fluens & coaceruatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου siue ἀέλλας, pro ἀνέμου siue ἀνέμους simpliciter, vt Homerus Odysseæ β, — πίνοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. & Odysseæ δ, — ὡς εἶδον Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμοιο θύελλα siue ἄελλα, id est, ad verbum, Venti procella: Odysseæ κ, αἱ δὲ ἐφέροντο κακὴ ἀνέμοιο θύελλα. Aratus, — εἰ δέ κε καὶ τῷ ψιδῇ ἐπιπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, id est (Cicerone interprete) Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus. At Iliadis ν paulo aliter, εἶς δ' ὅ γ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων ἀτάρ χειμῶν ἀέλλας. | G H

Ἄνεμοι, filii Ἀστραίου & Ἠοῦς, Hesiodo in Theog.

C. Ἀνεμόδαρτα φυτά, vide paulo pòst in ἀνεμοτραφής.

C. Ἀνεμόδρομος, ου, ὁ, ἡ, Cursor cum vento currens. Vel, Cursor qui à vento impellitur. Lucianus, De vera historia lib.1.

C. Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam apud Corinthum, quasi sopitores venti, quòd incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedarent. φῦλος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, inquit Eustathius. ad quod solers fuisse narratur Empedocles, cuius etiam ars quædam ad hanc rem, memoriæ prodita est. hinc & κωλυσανέμας fuit vocitatus, seu κωλυσανέμας (vt inuenitur etiam scriptum) quòd videlicet ventos prohiberet, seu arceret. verùm secundum quosdam non incantamẽtis sed circumpositis Agrigentinorũ vrbi innumeris asinorum pellibus, auertit ab ea ventos quibus infestabatur. Meminit Laertius.

C. Ἀνεμοσκεπής, A vento tegens, A vento defendens. A Budæo exponitur liberius, Aduersus iniuriam ventorum factus. Hom. Il.π, — χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων. Apud eundẽ Od.ζ & ν, σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam grãm. ἀνεμοσκεπής esse à verbo σκέπω nõ autem à nomine σκέπας: & scribendum contendunt ἀνεμοσκεπής, non ἀνεμοσκεπτής. alioqui significaturũ, Qui à vento tegitur.

C. Ἀνεμοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ἀνεμοτραφής, A vento nutritus, A vento auctus & corroboratus. Suidas autem dicit ἀνεμοτρεφὲς esse quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus, vel quæ sint bene vento exposita. hoc enim solere esse & solidius & validius. Aut certè significare Quod à vento nutritur. Apud Homerum Iliadis λ, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exponitur Hasta corroborata à ventis antequam ex arbore abscinderetur. & Iliad. ο, ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum à vento sumens & incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo maior oritur fluctus. Dicũtur & φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Eustathius, Ἄλλως γὰρ (inquit) ἀνεμοτραφῆ λέγομεν φυτὰ τὰ ὑψόσε αὐξόμενα πνεύματι. Hæc autem (addit) idiotæ opifices ἀνεμόδαρτα appellant: quæ videlicet πνοαῖς δονεῖται παντοίων ἀνέμων. quæ verba, Homerica sunt. Videtur autem fuisse hoc vocabulum ἀνεμόδαρτα apud vulgus duntaxat in vsu.

C. Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ. A vento disperditus, A vento periens. σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita seu corrupta, Eustathio autore. Itidem verò ἀνεμόφθορα ἄσπαρα, apud Græcos Bibliorum interpretes, Oseæ cap. 8.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, Corruptio quæ fit à vento. ἡ φθορὰ τῶν ἀνέμων, Suid.

C. Ἀνεμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A ventis disiectus, A ventis dilatus, id est, in diuersas partes latus.

C. Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, siue celer. Venti celeritatem habens, seu velocitatem. ἀνεμώκεσι δίναις, Apud Aristophanem exponitur ταῖς τῶν ἀνέμων ὠκείαις στροφαῖς. Apud Suidam ponitur etiam ἀνεμώκεος (qui genitiuus est ab ἀνεμώκης) tanquam nominatiuus.

C. Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventosus, Vanus, Inanis, Friuolus, Futilis. A genitiuo ἀνέμου fit ἀνεμώλιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etymologistes: compositum esse negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος & ὄλλω conflatum esse, vt sit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod à vento rapitur, & ita perditur, Quod cum vento interit. Iliad.φ, Νηπύτιε, ὡς ἀνεμώλιον ἔπλεο (ut) ἄρτιος... Apud eundem Od. δ & λ, ἀνεμώλια βάζειν, id est ἀνεμοφόρητα, vt ait Etymologistes. Vide Eustathium de huius nominis formatione.

Ἀνεμώνη herba, vide Ἀνεμώνη.

C. Ἀλεξάνεμος, Ventos arcens: vt Odyss.ξ, χλαῖναν ἵνα μοι ἀλεξάνεμον.

C. Ἰσάνεμος, Par vento, velocitate videlicet, id est Velocissimus, apud Euripidem. Sic Homerus dicit ἶσα ἀνέμοισι ἵππους.

C.Καλυσαάνεμος, vide suprà in Ἀνεμοσαίται.
C.Λαιλαπάνεμος ὥρα vide in Λαίλαψ.
Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, Ventosus, ea significatione qua dicuntur loca ventosa. Est autem poeticum vocabulum ἀνεμόεις, quod vt ingredi versum hexametrum possit, mutat α in η interdum: dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν, Od. τ. — ῥίγχα δ᾽ ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας.
Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti naturam habens, ἀνεμιαῖος.
¶ Ἀνεμόω, ῶ, Ventilo, Vento agitari facio. Ἀνεμοῦμαι pass. vnde partic. ἠνεμωμένος. Luc. τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένην τὸν πέπλον συνεῖχε, id est, Ventilatum, vt vult Bud. Ἠνεμῶσθαι præterea est Suidæ, τὸ περὶ ἔρωτα ἐπτοῆσθαι, in hoc Æliani loco, καὶ ἰδέσθαι δεῖ τὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι. B
C.Διανεμόω, Idem. Exponitur etiam Ventis expono, in vulg. lex. Et διηνεμωμένας ἐθείρας, iubas vento expassas, in Epigr. pro διηνεμωμένας.
C.Ἐξανεμόω, ῶ, vel potius Ἐξανεμοῦμαι pass. vt ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, quum iam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur & quasi euentilatur. Theophr. De hist. pl. lib. 8, cap. 10, ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς ἢ κριθή, ὅταν ἢ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἢ ἄρτι ἀπηνθηκότα ἢ ἀδρυντα. μᾶλλον δὲ ἡ κριθή. πολλάκις δ᾽ ἤδη ἐν τῷ ἁδρυνεσθαι. οὐχ ἥκιστα δ᾽ ἐὰν πνεῦσαι μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται. ἐκ. αἴνει γὰρ ἢ ἀφανίζει. ὃ καλοῦσι τινὲς ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Euentari, sine autore (vt opinor) loquutus. Vide Plinii lib. 18, c. 17. Ἐξηνεμωμένος καὶ ἀπειζων ab Aretha dicitur pro In ventum euanescens, vt tradit Bud. Ab Aristotele autem equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, De hist. anim. lib. 6. ¶ Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι: Hesychio autem nō solùm μετεωρίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod conuenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo antè. C D
¶ Ἀνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, itē Ἀνεμώλιος, item Ἀνεμιαῖος, Vento plenus, Vanus, Euanidus: Subuentaneus, secundum quosdam: vt ἀνεμιαῖον ὠόν, Subuentaneum ouum, quod & ὑπηνέμιον dicitur. Ventosum hac in significatione sunt qui dici posse existimēt. Inuenitur & ἀνεμιαῖον κύημα expositum Fœtus euanidus. Plato ἀνεμιαῖον τίκτειν opponit τῷ γονίμῳ, i. fœcundo, in Theæteto. ¶ Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, Homo leuis, inconstans, & instabilis mēte. διὸ καὶ τις κατὰ νεαῦ ἀστάτους ἀνεμιαίους φασίν. Eust. E
Ἀνεμίζω, Vento impello siue agito. Ἀνεμίζομαι, pass. Vento impellor siue agitor. Iac. epist. cap. 1, ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.
¶ Ἤνεμος pro ἄνεμος, poet. Hes.
C.Ἠνεμοβάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Per aera vadens, Aerius.
C.Ἀνήνεμος, ὁ καὶ ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigr. ET Ἀνηνεμία, Ventorum expers tranquillitas. Aristot. in Probl. quod tamen vocabulum Luciano improbari scribunt.
C. Ἀπήνεμος, ὁ καὶ ἡ, Ventos non habens. aut, A vento procul remotus. Hes. F
C.Δυσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficiles & malos ventos habens. δυσήνεμος χώρα apud Dionys. De situ orbis, Ventis vexata regio. Est itē δυσηνεμος, Hesychio & vulg. lex. Græcol. Grauiter olens & fœtens. CVI contrarium Εὐήνεμος, Bonos & prosperos ventos habens. Et metaphoricè, Serenus, Pulcher, Suid. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμήν, A ventorum iniuria tutus portus.
C.Νήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventos non habens. Item Serenus, Trāquillus, & idem quod ἀνήνεμος: item & εὔδιος, Hesych. Hom. Il. νήνεμος αἰθήρ, id est χωρὶς ἀνέμου. Compos. ex νη priuatiuo & ἄνεμος, seu poetico ἤνεμος. HINC Νηνεμία, Ventos nō habēs serenitas. Et quemadmodū γαλήνη propriè de maris tranquillitate dicitur, sic νηνεμία de serenitate aeris. Annotatur autē Atticos νηνεμίας absolutè pro — νηνεμίας οὔσης dicere. ET Νηνεμώδης Quod à vētis nō amplius agitatur, Tranquillū. Vide Hes. G
C.Ποδηνέμος, υ, ὁ καὶ ἡ, q. d. Pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans, Pedibus celer. ποδήνεμος Ἶρις, Il. ε, & in Epigr. ποδήνεμος ἄεθλα apud Suid. qui interpretatur & ταχεῖα Hes. autem ὡς πνοὴ ταχεῖα: item ὑπόπτερος. H
C. Προσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vento expositus, Auræ patens. προσήνεμος ἄλως, Xenophon. προσήνεμοι καὶ θερμαντοί, Theophr. & ἐν προσηνέμῳ, In aura. Xenophon OEconomico, λικμῶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους φείλαιτο ἐκ τοῦ προσηνέμου. vbi προσήνεμος & ὑπήνεμος opponuntur. Sic & apud Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος.
C. Πυρήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ignem ventilans: vt πυρηνέμους ῥιπίδας, in Epigr.
C.Ὑπήνεμος, υ, ὁ καὶ ἡ (inquit Bud.) Auræ patēs, i. vēto expositus: vt ὑπήνεμος νεοττία, Vento expositus nidus, hoc est nō occultus & in terra defossus. Aristot. De hist. anim. Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, vt apud Xenoph. in OEcon. vbi περὶ τῶν λικμᾶν loquitur, Ἢν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγώ, ὅτι ἔσται ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἐπὶ τὰ ἄχυρα, id est, Ita ventilare incipiat, vt primùm id ventiletur quod ab aduerso vento longissimè distat: vt scilicet progrediatur ventilatio sursum versus & in aduersum ventum (ad eam partem videlicet quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur) Gallicè *au dessous du vent*. Hæc Budæus in suo lexico. addens etiam opponi sic & apud Theophrastum ὑπήνεμος & προσήνεμος: quod Theodorus non intellexerit. Idem certè Theodorus ὑπήνεμον τόπον apud Theophrastum De causis plant. lib. 3, vertit locum tranquillū. Soph. Antigone, Καθ᾽ ὧν ἄκραν ἐκ πάγων ὑπήνεμοι pro A vento auersi. Quam interpretationem quum locus apertè poscat, contrariam tamen vulg. interpres habet, sed à me emendatam in editione tragœdiarum selectarum Græcol.
C. Ὑπηνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventosus (Subuentaneus, si Latinè dici potest) Cui subest ventus. Vsitatissima signific. dicitur hoc vocabulum de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione cōcipiunt. Plin. libri 10, caput 58 ita claudit, Et ipsæ autē inter se (si mas non sit) fœminæ æquè saliunt, pariuntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur. quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plinius eiusdem libri cap. 60, itidem de ouis, Quidam & vento putant ea generari: qua de causa etiam zephyria appellantur. Vide & οὔρια ὠά, item κυνόσουρα ὠά. Aristoph. apud Athen. lib. 9, πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. Legitur & apud Aristotelem aliquoties. Huc autē Lucianus alludens in lib. De sacrificiis, dixit Iunonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis denique ouis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid est inane, vanum & futile. vnde ὑπηνέμιος λόγος, Plutarch. De audiendo, pro inani, & ex quo nullus gignitur mētis conceptus aut editur, quique audienti non prodest, vt inquit Budæus. Sic Lucianus, ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit futilia. ¶ At Græci poetæ ὑπηνέμιον variè vsurpat, eodem ferè modo quo Latini poetæ suum ventosum. vnde apud Nonnum ὑπηνέμιος ποὺς, & ὑπηνέμιον πνεῦμα.
Ἠνεμόεις, εντος, ὁ, Vētosus, Vētis perspirabilis. Inde metaph. Altum significat, quòd loca altiora ventis magis peruia sint: vt ἠνεμόεσσα Ἴλιος apud Homerum. Significat etiam Celerem & Ventos velocitate assequentē, quemadmodum apud Oppian. De venat. lib. 3, Πορδάλιές τ᾽ ὀλοαὶ καὶ ποσσὶν ἀελλόποδες ἠνεμόεσσαι.
Ἠνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ventosus. Ἠνεμῶδες item Hesychio ἠχῶδες significat, quòd venti vehementiores sonitum quendam & murmur edant. Hinc Virg. Ventosum auræ murmur.
Ἀνεμῶτις, Minerua fuit cognominata in Peloponnesi quodam loco, quòd ibi ventum perniciosum sedaret.
¶ Ἀνεμώνη, ης, ἡ, Herba sic dicta quòd vento flante aperiatur. Esse autem tradunt papaueris genus, cuius flos rosæ quidem speciem præ se fert, sed omni odoris gratia caret. Vnde ortum prouerbium, ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam fremium à Latinis appellari velint. Cæterùm ad huius nominis etymum respiciens Ouidius, ita clausit Metamorphoseωn librum decimum, Nanque malè hærentem & nimia leuitate caducum Excutiunt iidem qui perflant omnia venti. vel, vt in aliis codicibus, — qui perflant nomina. Sed legendum potius, vt in vetustis, — qui præstant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipso. In vulgatis lexicis scribitur, ἀνεμώνη Theophrasto lib. 7. historiæ plantarum cap. 10, idem esse quod ἀνεμώνιον, & Latinis fremium.
Ἀνεμωλία, metaphoricè, Vanitas. Luc. μηδὲ σὺ θαλάττῃ

αἱ ἀνεμώλιαι τῶν λόγων, id est (inquit Bud.) vana verba, friuola, nugatoria.

¶ Ἀνεμώρεια, siue Ἀνεμώλεια, Vrbs Phocidis, apud Homerum Il. β, cuius ciuis dicitur ἀνεμωρεύς. Sic autem appellata fuit à ventis eam perflantibus. Vide Stephanũ & Eustath.

ἌΝΕΥ, aduerbium, Absque, Sine. Ex α priuatiuo & verbo νεύειν, vt vult Eustathius: sed ridiculum videtur esse hoc etymũ. ἄνευ ἠχῆς, Sine sono, Cicero vertit, Sine vllo sono. Interdum redditur per Citra: vt, ἄνευ τῆς περὶ ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilem congressum. ἄνευ τῶν πραχθέντων, Factis procul, in vulg. lex. exponitur ex Gellio. Ibidem, ἄνευ κηρύγματος, Exceptis aliis. Cicero quoq; particulã hanc variis modis exprimit: vt quũ hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, vertit, Non posse iucundè viui, nisi sapienter viuatur. Idẽ hunc ex Timæo Platonis locum, in quo bis hoc aduerbium habetur, χωρισθὲν δὲ πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, Nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Possit tamen & his in locis ἄνευ verti Sine, vel Absque.

Ἄνευ, Præterquam quòd, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ὁ γὰρ πόλεμος, ἄνευ τῆς δόξης καλῶς ἐν εἰρήνῃ πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀσφαλεστέρους ἀπήλλαξεν ὑμᾶς.

Ἄνευ postponitur nonnunquam, vt Sine apud Latinos: vt ὧν ἄνευ, & τούτων ἄνευ, Quibus sine, His sine. Est autem ἄνευ in vsu tam prosæ scriptoribus, quàm poetis: vt Ἄλλων ἄνευ ἰσμεν.

Ἄνευθε & Ἄνευθεν, apud poetas tantùm pro eodem. Iliad. χ, Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Il. π, Μὴ σὺ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu. Etymologistes ait nullum extare aliud aduerbium illi simile in θεν desinens.

C. Ἀπάνευθε & ἀπάνευθεν etiã dicuntur pro Sine, vel Procul à, aut Seorsum. vt Il. α, ἀπάνευθε κιών. Il. ψ, Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε θέμεν ὀστέ' Ἀχιλλεῦ. Il. υ, Εἴσω ἔβη ἀπάνευθε θεοί ... Od. ζ, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἴτε.

ἈΝΕΨΙΟΣ, οῦ, ὁ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel sororis filius. ἀνεψιοί (inquit Hesychius) ἀδελφῶν υἱοί. Dicitur autem interdũ ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος δίδωσι τὰς κληρονομίας τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς. id est (vt Budæus in Comm. interpretatur) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim (inquit) accipitur ἀνεψιός. Idẽ in lexico suo scribit, Demosthenes fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione contra Stephanum. Plutarchus Theseum & Herculem appellat ἀνεψιούς. Homerus Il. ι, Ἦ καὶ ἀνεψιοὶ ... ὄντες. vbi Eustathius ἔτας ait vocari πάντας τοὺς ... ἀπὸ τοῦ ἔθος, dici autem ἀνεψιούς, τοὺς ... ἀπὸ ... ἀνεψιαδ. esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sunt ἐξάδελφοι. Cæterùm ἀνεψιὸς vult Etymologistes esse dictum παρὰ τὸ ἀνεῖσθαι, vt sit ὁ ... τοῖς συγγένεσιν. sed viderit.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xenophon, συνεπλάγησαν οἱ ... καὶ ἀδελφαὶ καὶ ἀνεψιαί. Citatur ex Plutarcho in Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. ... ἀνεψιαῖς συνοικεῖν. vbi quidam ἀνεψιὰς vertunt neptes, alii rectius consobrinas.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, Filius consobrini, siue consobrinæ, siue patruelis, vel amitini. Demosthenes (vt paulo antè ex Budæo retuli) fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorũ filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduersus Stephanũ. ἀνεψιαδεύς (inquit Hesychius) ὁ ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιὸς eadem forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός.

Ἀνεψιαδῆ, Filia consobrini, vel consobrinæ, siue patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιάδης, vide apud Poll. & Suidam in vita Hesiodi.

C. Αὐτανέψιος pro ἀνεψιὸς putat poni Bud. afferens hunc

Ἀνεμώλιον, metaphoricè. Vanitas. Luc. μηδὲ τὸ θῆλυ πως Platonis locum in Euthydemo, ἔστι δὲ οὗτος Ἀξίοχος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανέψιος ὢν τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed & à Polluce ἀνεψιοὺς & αὐτανεψιοὺς pro iisdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in αὐτανέψιοι restringi signif. puto. Idem & de Ἀνταν... dico.

C. Ἐξανέψιος, Ex patre consobrinus. Ἐξανέψιοι, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοί, aut matres inter se ἀνεψιαί. Iul. Poll. 3, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοι καὶ ἐξανεψιαί.

ἌΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, Anethum, herba nota, quæ & apud nostrates Græcum nomen ex parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etymologisten, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quod citò crescat. Aristoph. in Nub. καὶ ἀνήθου τῶν ...

C. Ἀνηθοειδής, έος, ὁ, ἡ, Anethi speciẽ seu formam habens, i. similis anetho. Ex ἄνηθον & εἶδος.

Ἀνήθινος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: vt ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, citatur ex Theocrito. Et ἀνήθινον μύρον, ex Dioscoridis lib. 1, cap. 61. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiusdem lib. 5, cap. 67.

ἈΝΗΡ, Vir, in genitiuo ἀνδρός, & itidẽ in cæt. sed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poetæ, & interdũ etiã ἀνδρός, ἀνδρὶ ἄνδρα. in prosa autem vsurpantur hæc, non item illa. Vocatiuus est ἄνερ: vt πάτερ ὦ ... Vt autem Vir apud Latinos variè sumitur, sic ἀνὴρ apud Græcos. Ἀνὴρ simpliciter pro ἄνθρωπος, vt Vir pro Homo. καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eustathius, vt in ἐσχάτοι ἀνδρῶν. & in compositis ἀνδραποδιστὴς & ἀνδροφόνος. nam in his & similibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Possunt autem alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, huius significationis, ex Homero, quinetiam ex prosa: vt quum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγοραῖοι à Demosthene: & passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte viri appellationem potius quàm hominis vsurpamus, Latinè ea interpretantes: vt quum Thucydides de captiuorum permutatione loquens, dicit, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν. Sic & quum dicitur κατ' ἄνδρα pro In singulos viros, vel Per singulos viros, aut potius aduerbialiter Viritim. ¶ Vsurpatur itidem pro ἐκεῖνος, vt ἄνθρωπος, cum apud alios, tum apud Gregorium identidem: vt ὅ, τι γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν. pro Erat enim ille. Item, ζητεῖ τις περὶ τὸν ἄνδρα διαφορεῖ, pro Aduersus illum.

Ἀνήρ, Vir, id est mas, non fœmina, Masculus. Plato De legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, Carens liberis maribus, Masculã prole carens. Huc pertinet istud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. iidem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι, videlicet agnati & gentiles, vt ait Budæus. De tauro etiam dicitur in Anth. epig. vt Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper.

Ἀνήρ, Vir, id est Non euiratus, Virilitatem suam habens, id est sua virilia, Non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθα τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδών, &c. Nec malè tamen in Actis Apostolicis ἀνὴρ & εὐνοῦχος coniunguntur, cap. 8, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης, &c. hic enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ iungitur, & simpliciter pro ἄνθρωπος vsurpatur, de quo vsu modò dictum est. ¶ In epigrammate quodam incerti autoris quod est Anthol. epigr. lib. 1, ἀνὴρ & μαλακὸς opponuntur. vbi à quibusdam ἀνὴρ exponitur Nõ effœminatus. videtur etiam exponi posse Non eneruatus, ex Ouidio. Secundum quosdam autem ἀνὴρ hic dicitur Non obscœnus, & μαλακὸς contrà Obscœnus. Confer epigramma illud in fontem Salmacin cum iis quæ de eo scribit Ouidius Metamorph. 4. Huius vndas appellat obscœnas idem, lib. 15.

Ἀνήρ, Vir, id est Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα ὄντα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάση σπουδῇ ... τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquẽdi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, item εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας ἐξελθεῖν. vbi ἄνδρας (id est viros) solemus virilem ætatem interpretari. dicimus enim, Ad virilem ætatem peruenire, vel Ætatem virilem attingere, siue attigisse. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας

ἐλθεῖν & προσελθεῖν ab Aphthonio, item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι ad verbum, Ad viros peruenire, id est Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἐξελθεῖν dicit Demosthenes. Citatur & εἰς ἄνδρας συντελεῖν ex Isocrate, pro εἰς ἄνδρας τελεῖν. Idem εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit, in Areopagitica τελεῖν δὲ εἰς ἄνδρας δοκιμασθεὶς. Sed & δοκιμασθῆναι per se significat idem quod εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι, in hoc Demosthenis loco aduersus Midiam, εἰσφέρων ἀπὸ τῆς οὐσίας ἣν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ἣν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι. vbi δοκιμασθέντα Budæus exponit εἰς ἄνδρας ἤδη τελέσαντα, & εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, & εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani enim dicebant virilem togam sumere. quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Aristoteli. Ἄνδρα γεγονέναι etiam est Maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, id est, Rationem reposcebant & reliqua tutelæ administratæ. Non solùm autem dicunt ἄνδρα γεγονέναι, sed etiam ἄνδρα τέλειον. Xenophon Pæd. 8, τελέως τε ἀνὴρ ἠμφιεσμένος, πρὸ τοῦ ἀνδρεῖον. Nec solùm inuenitur ἀνὴρ τέλειος, sed & ἀνὴρ μέσος, quem sequitur προσβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. hunc autem ἀνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

Ἀνήρ, Vir, id est Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Iliad. ε. Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. aliis quoque multis in locis sic vtitur. & apud Thucydidē scholiastes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Sic & Latini virum vsurpant in certis loquendi generibus. Horatius autem nouè dixit, Nam siquid in Flacco viri est, pro Siquid virilis animi, meo quidem iudicio. |Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicūque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non esse ἄνδρες, qui seruile quidpiam & abiectum facere sustinent: vt Xenophon in Hierone, de iis qui laudis & gloriæ cupiditate ducuntur, ait, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem esse homines, paucos autem viros. Cicero lib. 5 epistolarum ad fam. in epistola ad Publium Sestium, Vt & hominem te & virum esse meminisses. Rursus Xenophon Pæd. 4. οὐ. ὁ τοῦτο ποιῶν, οὐκ ἀνὴρ ἐστιν, ἀλλὰ σκευοφόρος. Idem Hellenicωn —, ἀντιφυσῶντά τε καὶ ὑπερφιλοῦντα τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγούμενοι. Æschines in Ctesiphontem, πράξειν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις.

Ἀνήρ, Vir, id est Maritus. quæ significatio vnà cum præcedente habetur in apophthegmate cuiusdam Lacænæ quod commemoratur à Plutarcho in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Homerus Odysseæ ζ, Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν Ἐσθλήν. & subiungit, nihil potius esse ac præstantius quàm quum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, id est maritus & vxor. Iungitur cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus illius. Athen. 12, ἔφη τὸν δὲ αὐτῆς οὐ περὶ τῆς ἀνδρείας τῆς ἑαυτῶν. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis. quod genus loquendi aptissimè (vt opinor) exponere possumus Horatianis verbis, Tēpestiua viro. Planè enim Græcorum imitatione videtur ei loquutus fuisse. Odyss. α, — καὶ ἀνέρα μητέρα δοίη. Iliad. τ. Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Possumus tamen in huiusmodi loquendi generibus, ac præsertim in hoc vltimo, ἄνδρα accipere simpliciter pro viro, non pro marito. sicut & quum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτική. q. d. capax viri, Latinè viripotens.

Ἀνήρ ancipitem habet vocalem α, id est quæ produci vel corripi possit. His in locis producitur, Iliad. ν, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Odyss. α, — καὶ ἀνέρα μητέρα δοίη. Iliad. ν. Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες αἰζηοί. Iliad. σ. — μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. & alibi frequenter. Corripitur autem hic, Iliad. ρ, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Il. π. Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης Ἡγεμόνων. qui versus habetur etiam Il. ο. quanquam in editionibus quibusdam particula δὲ non additur eo in loco: sed legitur ἔνθ' ἀνήρ, & ita longam haberet priorem ἀνήρ. Sed obseruaui particulam hanc in iisdem editionibus non solùm temerè omissam, sed & additam nonnunquam: vt in versu quem modò ex Il. ν protuli, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, &c. nam cum in aliis quibusdam editionibus, tum in Florentina ibi legitur, Ἀσπὶς δ' ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, non sine manifesto errore.

C. Ἀνδροβασμός, οῦ, ὁ, Angusta via, vt quæ vni duntaxat viro sufficiat, quæ vnum tantummodo virum capiat. στενὴ ὁδὸς, Hesychius. Dici puto quasi ἀνδρὸς βασμός.

C. Ἀνδροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viriuorus, Virorum deuorator, Homines vorans: vt ἀνδροβόροι κύνες. & in Anthologia epigrammatum, Ἀνδροβόρε, ὁμόπηχυ κυνῶν, αἴλουρε κακίστη.

C. Ἀνδρογένεια, ας, ἡ, Virorum genitura, Virilis sexus genitura, vel propagatio, vt exponitur apud Hippocratem. Secundum quosdam tamen ἀνδρογένεια est generaliter Hominum genitura, siue propagatio. Male autem scribitur in quibusdam libris & in vulgatis lexicis ἀνδρογένεια cum accentu in antepenultima. ita enim esset nomen ἐπιθηλυκὸν: vt ἀφρογένεια, κυπρογένεια.

C. Ἀνδρογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Hesiodum ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, dies, in Diebus, μάλα σύμφορός ἐστι φυτεύειν, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorū generatrix. Fortasse virisatrix possemus interpretari, ex virisator (eadem forma facto qua vitisator) deducentes fœmininum virisatrix: sed asperius est fœmininū quàm masculinum. A quibusdam ἀνδρογόνος ἡμέρα apud Hesiodum exponitur dies viripara. A Nonno ἀνδρογόνος χθὼν vocatur humus ex qua formatus fuit Adam, quasi virigeneratrix. Vide γόνος, ex quo & ἀνὴρ componitur hoc nomen.

C. Ἀνδρογύνης, ου, ὁ, vel Ἀνδρόγυνος, ad verbum (si ita dici posset) Marisfœmina, pro Mas & fœmina, Vir pariter & fœmina, Vtrunque habens sexum, vel Vtriusque naturæ, vt loquitur Plinius: ex cuius libro 8 citantur hæc verba, ἀνδρογύναι appellabantur populi quidam in Aphrica, vtriusque naturæ, inter se vicibus coeuntes: quibus dextra mamma virilis erat, sinistra verò muliebris. Plato in Symposio, ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. Augustinus de androgynis loquens, In his (inquit) sic vterque sexus apparet, vt ex quo potius debeant accipere nomen incertū sit. Hi alio nomine γυνάνδροι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii & Veneris filio, qui cum nympha Salmacide confusum sexum habuisse perhibetur.

Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. qui & ἀπόκοποι, & γύννιδες, item ἡμιγύναικες, item ἡμίανδροι, id est Latinè ad verbum, Semiuiri. Vide Pollucem. |Ἀνδρόγυνος ab Hesychio exponitur non solùm ἑρμαφρόδιτος, sed etiam ἀσθενὴς & ἀνίσχυρος, id est Debilis & imbecillis, Inualidus. quæ significatio videtur manare ex proximè dicta. nam ferè cum virilibus exciditur etiā virile robur, & vigor virilis. Est item ἀνδρόγυνος ex Suida Effœminatus, Muliebri & molli animo præditus, ἄνανδρος. In Parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, ac non virili, vt scribit Budæus.

Ἀνδρόγυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuum: vt ἀνδρόγυνα λουτρὰ ex Anthologia epigr. citatur pro balneis vbi promiscuè viri & fœminæ lauantur. |Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen esse.

C. Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, Gemma quædam, sic dicta quòd impetus hominum domet, Plin. nam δαμάω (pro quo & δαμάζω) sonat domo.

C. Ἀνδρόδημος, apud Hesychium (si mendum nō est) ὕπανδρος γυνή.

C. Ἀνδρόδομος, ου, ὁ, quasi ἀνδρὸς δόμος, Triclinium. τρίκλινος, Suid. Hesych. Idem quod ἀνδρών, secundum quosdam.

C. Ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ, A viro interfectus. Sophocles in Aiace, — ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν. vbi scholiastes, σιδηροκμῆσι, τοῖς σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσι. Vide κάμνω.

C. Ἀνδροκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A viro elaboratus, A viro

constructus: vt ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Il. λ. Sic & Hesychius ἀνδροκμήτας ἀγωνίας dixit certamina à viris laborata, cum labore peracta. Sed Hesychius ponit & aliam expositionem apud Homerum, vt ἀνδροκμήτῳ possit significare, In quo vir mortuus iacet. Vide κάμνω.

C. Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator. κακοῦργος, Suidæ. Hesychio κακοῦργος & πανοῦργος, scribenti etiam duplici λ.

C. Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, Hominum vel hominis cædes, Homicidium. Il. ψ, – ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. λ, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Aliquãdo etiã pluralem numerum vsurpat: vt Iliad. ω, – μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Item Iliad. ε, Παύσαιτε βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων. Possumus autẽ ἀνδροκτασίας simpliciter interpretari Cædes, vel Homicidia. Vide verbum κτείνω, quod significat Interficio.

C. Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominis vel hominum interfector, Homicida. ἀνδροκτόνου γυναικός, Plutarch. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. VNDE Ἀνδροκτονία idem significans quod proximè præcedẽs ἀνδροκτασία, & ab eodẽ verbo κτείνω, sed ab alio eius tempore deriuatum.

C. Ἀνδρολήμα, ης, ἡ, Virilem habens animi elationem. ἀνδρολήμων, ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα. Hesych.

C. Ἀνδροληψία, ας, ἡ, vel Ἀνδρολήψιον, ου, τὸ, Corporum pigneratio. hæc autem dabatur non contra eos qui profugos suscipiebant, sed contra eos apud quos facinus perpetratum fuerat. Itẽ, Corporis prehensio, vt docet Budæus in Comm. Eundem in Annot. posterior. consule, & inde vocis huius excẽpla pete. Si (inquit Suid.) extra Atticam vir Atheniensis interfectus fuisset, & ciuitas in qua perpetratum id homicidium erat, eum qui eius autor esse videretur, ad pœnam poscentibus non daret: tres licebat ciues illius ciuitatis capere, & pœnã homicidii daturos Athenas abducere. atque hoc appellabatur ἀνδρολήψιον. Citat deinde hũc Demosthenis locum in oratione aduersus Aristocratem, ὅσοι δὲ τούτοις, ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπέχωσι παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. Subiũgit idem Suidas paulo aliam interpretationem nominis ἀνδροληψία, ex Harpocratione descriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδροληψία forma eadem qua προσωποληψία. A λαμβάνω enim fit λῆψις nomen verbale, pro quo in cõpositione ληψία.

C. Ἀνδρολογέω, ῶ, F. ήσω, Viros lego vel colligo, ad militiã videlicet, Delectum habeo. Alciphron, ἀνδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν. Sic dicitur vt ξενολογῶ & στρατολογῶ. Hesych. ἀνδρολογεῖ explicat στρατολογεῖ.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem. sed ab Hesychio ponitur duntaxat præcedens.

Ἀνδρολογία, ας, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet quæ fit viritim: vt Maccab. cap. 2, ποιησάμενός τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας, ἀπέστειλεν, &c. Vbi exponitur Præparationes viritim collectas.

C. Ἀνδρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Insaniens viris, Insaniens virorum amore, Viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà vir dicitur γυναικομανής, insaniẽs amore mulierum.

Ἀνδρομανία, ας, ἡ, Virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg. ἀλληλοφθονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις.

C. Ἀνδρομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum viris vel cum viro decertãs, vt θηρομάχος, Cum fera vel cum feris decertans. In Anthol. epigr. ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀνδρομάχη, ης, ἡ, Nomẽ proprium mulieris. ita enim vocabatur vxor Hectoris, secundum quosdam grammaticos, παρὰ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ μάχιμον. Sed eleganti & apto ioco potest ex proprio nomine fieri appellatiuũ, & vocari ἀνδρομάχη quælibet mulier litigare & rixari cum viro solita. Hoc sensu, dii boni, quàm multæ sunt hodie per totum orbẽ Andromachæ: sed ibi præsertim abundant ἀνδρομάχαι vbi viri sunt γυναικοκρατούμενοι.

C. Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilem altitudinem seu staturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων. est tamen μῆκος propriè longitudo: sed hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Nostrates itidem dicunt De la hauteur d'un homme. nam hauteur est altitudo. Xen. Hell. 3, σταυρώματι ἀνδρομήκει ὄντι. Et apud Athenæum lib. 5, σὺν ἀνδρομήκεσι λαμπάσιν χρυσῶν πλήμασι. Itẽ ἀσπὶς (id est clypeus) dicitur ἀνδρομήκης, qui & ποδηνεκὴς apud Homerum. Vide Eust.

C. Ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatẽ tendens, Puer iam grandior. |Vel, Puer virilem prudentiam præ se ferens, Puer aliquid virilis prudentiæ resipiens. Hes. vtranq; ponit expositionẽ, Suidas priorẽ duntaxat. Ego posteriorẽ malo: nisi ἀνδρήϊδρος accipiatur potius pro eo qui virilitatẽ quãdã præ se ferat. Affertur autẽ ex Soph.

C. Ἀνδροπλήθεια, ας, ἡ, Hominum multitudo, Hominũ amplus cœtus. ἀνδρῶν πλῆθος. Suid.

C. Ἀνδροποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viros faciens. In vulg. lex. Græcolat. ponitur hoc vocabulum, sine autore.

C. Ἀνδροπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Virum vel viros decẽs, Viro seu viris conueniens, Viro siue viris dignus: vt ἀνδροπρεπὴς μορφή, Digna viro forma, Virum decens forma. Compositum cum verbo πρέπω.

C. Ἀνδροπόσθων apud Suidam & Eustathium, Ἀνδροπόσθης apud Hesychium, Virilia grandiora habens, Membrosus, eo sensu quo de obscœno deo dicitur. Sed Hesych. vult ἀνδροπόσθης posse etiã intelligi ipsum virile mẽbrũ.

C. Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel Ἀνδρόσαιμος, ου, ἡ, Ruta syluestris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quòd eius flores, si digitis terantur, sanguineo succo manẽt. αἷμα enim est sanguis. Vide Dioscoridem. Oribas. alio nomine ascyron vocari dicit: Aetius atractylida.

C. Ἀνδρόσακες, κος, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros sine foliis habens. de qua lege Dioscoridem. Fortasse ita dicitur quasi ἀνδρὸς ἄκος.

C. Ἀνδρόσινις, ὁ καὶ ἡ, Hominibus noxius. in Anthol. epigr. σίνομαι est noceo: vnde σίνις.

C. Ἀνδροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, seu Homiuorus, Humana carne vescens. idem quod ἀνθρωποφάγος. Philostratus in Heroicis.

Ἀνδροφαγέω, ῶ, Humana carne vescor. idem quod ἀνθρωποφαγέω.

C. Ἀνδροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homicida. Il. ω, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Vnde Horatius homicidam Hectorem nominauit. Apud eundem Homerum Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Hesiodum ἀνδροφόνος μελίη. In Anth. epigramm. ἀνδροφόνος ἐρωτὶς. Vsurpatur autem non solùm in carmine, sed & in prosa. φόνος est cædes, sed in cõpositione capitur pro cædem perpetrante.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, Homicidium. pro quo ἀνδροκτασία apud poetas, præsertim heroicos, quòd ἀνδροφονία versum heroicum ingredi non possit. Apud Homerum ἀνδροκτασιάων exponitur ἀνδροφονιῶν. Dicitur vero & ἀνδροκτονία interdum in prosa, pro eodem.

Ἀνδροφονέω, ῶ, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω simpliciter, vt apud Hippocratẽ in epistola ad Demagetum, βασιλῆας ἀνδροφονέοντας, γῆν ὀρύσσοντας ἄργυρον ζητοῦντας.

C. Ἀνδρόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam apud Athenæum lib. 9, ἡ δ' ἀνδρόφωνος Γνάθαινα γελάσασα. Compositum cum φωνή.

C. Ἀνδρόφιλος, ου, ὁ, Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis speciẽ præ se fert, quàm appellatiui: sicut δίφιλος ex quo per syncopẽ factũ fuit δίφιλος.

C. Ἀνδρειφόντης, ου, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il. ρ, ἐνυάλιος (id est Mars) hoc epithetum habet. scribitur tamen ἀνδρειφόντης potius quàm ἀνδριφόντης. Eustathius vtriusq; scripturæ meminit, ex cuius verbis colligimus, ἀνδρειφόντης scribendo, dici primùm ἀνδριφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epenthesin ipsius ε, ἀνδρειφόντης.

Composita in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amissa. ἀνδράποδον tamen pro diuersa etymologia, vel retinuisse α, vel amisisse videri potest: vt ibi dicetur.

C. Ἀνδραγαθία, ας, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro. quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. accipiẽdo ἀγαθὸν pro strenuo & forti. Quidã apud Plut. in Apoph. ἀνδραγαθίας ἢ παραγγελίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. Vsurpatur

aliquoties à Xenophonte. Significat autem ἀνδραγαθία potius ipsum habitum ad fortitudinem, quàm ipsam actionem: sed tamen interdum hanc quoque significationem habet, idem valens videlicet quod ἀνδραγάθημα. vnde & ἀνδραγαθίαι plurali numero pro ἀνδραγαθήματα. Diodorus Siculus lib. 15, pag. 487 meæ editionis, τῶν γὰρ ὑπὸ λέκτων ὑπερβαλλομένων τὰς ἀνδραγαθίας.

Ἀνδραγαθία, inquit Budæus, apud Dem. Officium viri boni, Probitas. κατόρθωμα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Fortem virum me præsto, Fortiter me gero, Strenuè me gero, vel Strenuè rem gero. vnde Ἀνδραγαθίζω.

Ἀνδραγαθίζομαι, Probum virum me præsto. Ex Thucydide Bud. in Comm.

Ἀνδραγαθέω, ῶ, Idē, Fortiter vel Strenuè me gero, Strenuè seu fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortē virū me præsto, Præclarū aliquod facinus edo, & viro forti dignū. Idem ἀνδραγαθεῖν & ἀνδραγαθίζεσθαι. sed illud frequentius quàm hoc: & illud voce actiua, hoc voce passiua enuntiatur. quod puto voluisse significare Suidam, quum scribit, ἀνδραγαθιζομένη, ἀνδριζομένη. ἀνδραγαθῶ δέ. Plutar. in Eumene, ὁ δ᾽ ἰσχυριζόμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν, ἀπηξίωσεν. Interdum cum accusatiuo. vt apud eundem in Apophth. καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἀνδραγαθήσαντας ἀνεδήσατο.

Ἀνδραγαθεῖν dicuntur viri, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, id est fortiter geri, vel præclarè. vnde participium ἀνδραγαθηθέν, cui opponitur ἡμελημένον, in hoc Plutar. loco, τὰ μὲν οὖν ἠμελημένα λελύσθαι τοῖς ἀνδραγαθηθεῖσιν.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ, Facinus viro forti dignum, Factū virile, vel forte, aut strenuum, Actio viri fortis, Res fortiter gesta, vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητής, οῦ, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem se præstans, Fortiter se gerens. A Budæo ponitur hoc nomen sine exemplo.

C. Ἀνδράγρια, τὰ, Præda ex viris capta. τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Apud Homerum, Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis. Iliad. ξ, 999, Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ᾽ ἀνδράγρι᾽ Ἀχαιῶν Ἥρατ᾽. ἐπεὶ &c. eadem forma dicitur qua ζωάγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια. Videntur autem hæc potius à nomine ἄγρα quàm à verbo ἀγρέω deduci.

Ἀνδράγχης, ου, ὁ, Virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων. Carnifex, Tortor. | Tradit autem Eust. δήμιον appellari solitum etiam carnificem minus inuidioso nomine, quàm postea ἀνδράγχην.

Ἄνδραγχος, Idem, vt vult Eustathius.

C. Ἀνδράφαξις, ιος, ἡ, Atriplex, apud Theophrastum. sed ἀνδράφαξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur secūdū quod possit ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς deriuari.

C. Ἀνδραχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Viro ponderosus, Viro grauis, Virum grauans siue onerans, aut sufficiens ad onerandū, Virum, id est virile robur, desiderans. Od. κ, Οἵ ῥ᾽ ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον. & ἀνδραχθεῖς γόγγρους quidam dixit apud Athenæum, γόγγρους πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἀλίσκεσθαι. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς siue χερμάδιοι, siue γόγγροι, ἀνδρὸς ἄχθος ὄντες, vel quorum vnusquisque possit esse ἀνδρὸς ἄχθος. Exponitur etiam ἀνδροβαρεῖς à βάρος, idem significante quod ἄχθος.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ, vide in ἄνθρακος, ex Eustathio.

Ἄνδραχλος, Herba quædam hortēsis, dicta sic quasi ἀνδρείκελος, id est viro similis, facta videlicet syncope, & mutata tenui in aspiratam.

C. Ἀνδράχνη, Portulaca. Huius duæ species, quarum vna ἀνδράχνη ἀγρία appellatur, quæ eiusdē est cū ἀειζώῳ, (id est sedo) generis.

C. Ἀνδρείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἀνδρὶ εἴκελος, Viro similis. Eadem forma dicitur qua θεοείκελος.

Ἀνδρείκελον, substantiuum, Simulachrum, Statua. in statua enim similitudo viri apparet. Anth. epigr. lib. 4, ὅπως ἀνδρείκελα πύξῃ.

Ἀνδρείκελον, Coloris genus, χρώματος εἶδος, inquit Hes. Ab Hermolao Purpurissum exponitur. Xen. in OEcon. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφομένους ἀνδρεικέλῳ. Ibidem, οὔτ᾽ ἀνδρεικέλου χρῶμα ὁρῴην ἥδιον ἐστίν.

A Ἀνδρηλατέω, ῶ, ad verbum, Virum seu viros expello. Capitur pro In exiliū pello, In exiliū mitto. Plato Polit. 8, loquens de delatoribus, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ. Est ἐλαύνειν Pellere, sed in cōpos. sæpe dicitur ἐλατεῖν, & mutato ε in η, ἠλατεῖν. ante ἐλατεῖν autē est ἐλάτης. vt in θηλάτης, χρυσηλάτης.

Ἀνδρωνυμικός, οῦ, ὁ, ea forma qua dicitur πατρωνυμικός. Est autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. à patre denominatiuū nomen. quomodo & ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα esset nomen à

B viro denominatiuum. grammatici tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα simpliciter dicunt esse virorum nomina, vt Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος.

Aliud compositorum genus.

C. Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non se præstat virum, Parum virilis, Minimè fortis, Instrenuus, Ignauus. Item Effœminatus, Mollis. Isocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικούς. Æsch. in Ctesiphontē, τὸν ἄνανδρον καὶ λιποτάκτην τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον substantiuè, Ignauia. Thucyd. lib. 3, τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. | Ἄνανδρος secundum quosdam dicitur & Qui est euiratus: de

C qua significatione vide in Ἀνανδρόομαι.

Ἄνανδρος γυνή, Innupta mulier, Viro carens mulier, id est marito. (vt ἄνδρα diximus maritum etiam significare, sicut Latinis virum) apud Platonem. Ἄνανδρος γυνὴ (inquit Bud.) ἡ ἄζευκτος, Quæ innupta est. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chrysost.

Ἀνάνδρως, aduerb. Non viriliter, Ignauè. Isocr. ὅπως μηδὲν ἀνάνδρως φανησόμεθα διαπεπραγμένοι.

Ἀνανδρία, Ignauia, Instrenuitas. Demosth. Phil. 1, ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦμεν

D δικαίως. Ex Plat. De leg. affertur ἀνανδρίας δειλία.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, Ignauus reddor. A Gregorio poni videtur pro Euirari seu Virilitatem deponere, vbi de Gallis sacerdotibus loquēs, dicit, ἡ Φρυξὶ τὰ κατατεμνόμενα ὑπ᾽ αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ὑπὸ ἄλματος. Bud.

C. Αὔτανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt nauis capta αὔτανδρος, id est cum ipsis hominibus. Sic Polyb. lib. 16, συνέβη τὴν μὲν ἑπταήρη αὔτανδρον καταδῦναι. Αὔτανδροι (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. quod malè pro aduerbio acceperunt vulg. lexicorum consarcinatores. quum ille intelligat

E αὔτανδρον id significare cum πλοῖον aut σκάφος, aliòue conuenientem significationem habente nomine. Ex Greg. ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν, pro Ne vnà cum ipsa naui submergamur. Quæ expositio planè mihi suspecta est. Illam enim sequendo, αὐτάνδρῳ nihil aliud fuerit quàm αὐτῇ. In iisdem αὔτανδρος πόλις affertur ex Dion. Halicarn. lib. 7, pro vrbe populosa. De qua etiam expositione dubito.

Αὐτανδρί, aduerbium, Vnà cum ipsis viris. Polyb 55, à tergo, τὸ ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὔτανδρον, aduerb. itidem dicitur in vulg. lex. sed perperam, vt paulo antè docui.

C. Ἔπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerua, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν.

C. Εὔανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt εὔανδρος πόλις, Strenuos seu fortes viros habēs ciuitas. Quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. Nubib. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος.

Εὐανδρία, ας, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum

G præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. | Εὐανδρία, Virilitas, vt εὐανδρεῖν Virilem esse & vegetum.

Εὐανδρέω, ῶ, Bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρέομαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδροῦσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον ἦν τὸν πλεῖστον τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. | Εὐανδρῶ, Vigeo & virilis sum. Suidas. Et Plutarchus in Camillo, ἐλέγοντο δὲ τρεῖς ἄνδρας ὄντες τῶν ἀρίστων θεωρούς, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντα

H πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν.

C. Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semiuir (non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur semiuir ab Ouidio, sed quo sacerdotes Cybeles vocantur semiuiri) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

C. Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, Ignauia. Soph. Aiace δειλίαν & κακανδρίαν coniungit, timiditatem & ignauiam: τὴν δειλίαν προὔδοντα καὶ κακανδρίᾳ σε φίλτατ' Αἶαν.

C. Μονανδρέω, δρῶ, Vnicum maritum habeo. Suid. ex quopiam cuius tacet nomen, οὐκ ἤθελον Αἰγύπτιαι αἱ γυναῖκες ἔτι πολλοῖς μονανδρεῖν.

C. Ὀλιγανδρέω, δρῶ, F. ήσω, Virorum paucitate & penuria laboro. oppositum τῷ πολυανδρῶ. Plut. ἀναπληρώσει τὴν βουλὴν ὀλιγανδροῦσαν, Ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθόνοι ἐδόκουν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ ἐκεῖ παρατῶν, ἀπολομένων εἰς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρεῖν κατέπεξαν.
HINC Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur πόλιν γανθρωπία.

C. Πολύανδρος, ου, ὁ & ἡ, Multos viros habens, vt apud Nonnum πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, Multos viros habeo, Viris abundo. cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo lib. 8, οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε ποτέ, ὥστε καὶ ἀποικίας τῶν Ἰώνων ἐστάλκει. Et Πολυανδρέομαι, idem, cuius vsum vide suprà in Εὔανδρος.

Πολυάνδριος τάφος, adiect. Hesych. pro πολυχώριτης. Qui multos capit. Et substantiuè apud Suidam πολυάνδριον τὸ, τάφος, μνῆμα, Cœmiterium, & κοιμητήριον. Locus sepulturæ C destinatus, Quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Æl. τὰς ἄλλους δὲ τοὺς νεκρούς, εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. οὐ ταφὰς ἀθέσμους ἁγίων αἵματι, ἢ τῶν ψυχῶν ἐρίοις αὐτὸ τοῖς πολυάνδρια.

C. Ὕπανδρος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ sub viro est, Viro subiectus, Viro obnoxius: vt ὕπανδρος γυνή. Paul. Rom. 7, ὕπανδρος οὖσα ἀφροδίσιος.

C. Φίλανδρος, ου, ὁ & ἡ, Amans viri, vt Φίλανδρος γυνή, Quæ mariti amore tenetur. In malā quoque partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχευτεία à Platone dicitur in Sympos. Virosa & impudica, quemadmodū ecōtra ἀνδρόγυνοι & φιλογύναικες. HINC Φιλανδρία, ας, ἡ, Amor mariti, quod Plutarchus De Penelope in Vita Homeri dixit. Bud. Comm.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent & æquiparandæ, aut aduersatiæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Latini Viragines dicunt. Compositum ex ἀντὶ & ἀνέρος genitiuo nominis ἀνήρ: cui ι per ἔκτασιν poeticè inseritur.

C. Βωτιάνειρος, ου, ὁ, Alens & educans viros. vnde Φθίην βωτιάνειραν apud Hom. vbi significare videtur non tam virorū quàm virorum strenuorum & fortium educatricem. Comp. ex βόσκω & ἀνήρ.

C. Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium vxoris Herculis. Compositum ex δήϊος & ἀνήρ, διὰ τὸ καινοτερῶς γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eustath.

C. Κυδιάνειρος, ου, ὁ, Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens, vt κυδιάνειραν ἀγορὴν, apud Homerum. & alibi μάχης κυδιανείρης.

C. Μεγάνειρα, mulieris nomen proprium apud Pausaniam.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀγάνωρ, ορος, ὁ. Hesych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. quæ tamen expositio potius conuenit τῷ ἀγαπήνωρ. Vide Ἀγήνωρ. Addit esse quoque nomen proprium filii Ancæi.

C. Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, Semiuir. idem quod ἡμίανδρος. nisi quòd alterum poetis, alterum solutæ orationi familiarius est.

C. Μεγάνωρ, ορος, ὁ, Magnos viros faciens, & ex consequenti superbos. epithetum diuitiarum apud Pindarum. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

C. Πολυάνωρ, ορος, ὁ, Multos viros habens. Eurip. θρόνον πολυάνορα, Frequenti viris. Idem quod in prosa oratione πολύανδρος.

C. Στυγάνωρ, ορος, ὁ, Odio prosequens viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat. Comp. ex στυγέω & ἀνήρ.

¶ Ἠνορέα, seu Ionicè ἠνορέη, Virilitas. idem quod ἀνδρεία, nisi quòd poeticum est. Hinc ἠνορέηφι datiuus poeticus, per παραγωγὴν τοῦ φι. Factus est fortasse à genitiuo ἀνέρος. Cæterum hic positū fuit ἠνορέα, propter sequētia composita in ηνωρ, quæ ferè omnia deducunt inde

A grammatici, licet multa ex ἀνὴρ deduci posse videantur, sicut & præcedentia composita in ανωρ.

C. Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, Virilitatis & fortitudinis amans. ex ἀγαπάω & ἠνορέη. Est etiam nomen proprium apud Homerum, nempe filii Ancæi. Quare constat mendum esse apud Hesychium in ἀγάνωρ, cui ibidem tribuitur quod huic tribui debet.

C. Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, Admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. Vel, Superbus, Ferox, Præfidens. q. d. Nimium virilis. Nam quemadmodum (inquit Eustath.) aduerbiū B ἄγαν (ex quo & ἠνορέη hoc nomen compositum esse dicit) tam in bonam partem quàm in malam partem capitur, sic etiam ἀγήνωρ modò in laude modò in vituperio ponitur. ita vt aliquando strenuum & fortem significet, interdum præferocem. vt sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος (vt alibi scribit idem) sicut ὑπέροπλος dicitur ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς ὅπλοις χρώμενος, διὰ θρασύτητα. Aliam etymologiam affert idem Eustathius vt videlicet compositum sit ex ἄγω & ἠνορέη, Qui virilitatem admiretur, aut Qui aliis ob virilem animum admirationi sit. C Tertia etymologia apud eundem est ex ἄγω & ἀνὴρ, Qui viros ducat, Qui viris præsit & imperet. Sed ἀγήνωρ in vitio potius poni sciendum est. sic Il. ι, in fine, ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. υ, proci dicuntur ἀγήνορες. Apud eundem tamen θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur Od. λ, — κραδίη & θυμὸς ἀγήνωρ. ‖ Est etiam nomen proprium vnius Phoronei filiorum: vnde patronymicum Ἀγηνορίδης. HINC Ἀγηνορία nomen substantiuum, Virilitas, Strenuitas. Et interdum Audacia, seu potius Præfidentia, Superbia. Hom. Il. χ, D Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plurali numero, ἀγηνορίαι, Il. ι, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. ET Ἀγηνορέω verbum, quod pro Superbio poni solet.

C. Εὐήνωρ, ορος, ὁ, Bene virilis, seu Bene viriles & strenuos faciens. Epithetum apud Homerum τοῦ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, vt ait Eustathius, non quòd virile per se & forte æs sit, sed quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant muniti, viriliores & animosiores simus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes E conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: & οἶνον εὐήνορα: vt item οἴνοπα.

C. Ῥηξήνωρ, Viros frangens. Vel, Virilitate & strenuitate frangens & perrumpens [hostium agmina] videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἀνέρας. Vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὴν ἠνορέην. vtranque formationem apud Eustath. habes. Ex qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Homerus Il. η, Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. HINC Ῥηξηνορία, Fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ, — θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν & Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην.

C. Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, Supramodum virilis, Fortis. vt ὑπερήνορες ὥς Ἀχαιοί. & apud Hesiodum βασιλῆες ὑπερήνωρ. Annotat Eustath. in ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ & ἀγήνωρ idem aliquando esse, & sicut ἀγήνωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπερήνωρ, vt sit Qui supra modum & supra quàm viros deceat, robore vtatur, Superbus, Ferox. HINC ὑπερηνορέω, Fut. ήσω. Supramodum virilis & fortis sum, Suprà quā viro di- G gnum sit, robore vtor, Ferocio, Superbio: modò in bonam partem interpretando, modò in malam.

C. Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, Alta seu celsa Virilitate præditus, Celsos viros faciens, id est, Faciens vt Celsi & quasi elato capite ingrediantur: vt apud Nonnum ὑψήνορα τιμὴν (eodē modo quo Homerus εὐήνορα χαλκὸν & οἶνον dicit, & Pindarus μεγάνορα πλοῦτον) non quòd per se honor talis sit, sed quòd tales efficiat eos qui præditi eo sunt.

Ἀνδρόθεν, aduerbium poeticum, Ex viro, vel A viro. In Anthol. epigr. Accipit enim formam aduerbiorum quæ H ex nomine locorum formantur: vt Ἄνδρος Andros insula, vnde Ἀνδρόθεν, ex Andro insula.

Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Hom. Il. π, in fine, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. vbi Eustathius ait quosdam accipere ἀνδροτῆτα simpliciter pro ἀνδρὸς φύσει καὶ

Digitized by Google

ἀνδρωπόπης. Hesych. explicat ἀνδρείας. Legitur & ἀνδρεῖπα, ficut & in aliis huiufmodi locis Hom. A

¶ Ἀνδρόμεος, ν, ὁ, Humanus. ἀνδρόμεος in profa, ἀνδρόμεος in carmine. Iliad. υ, – χρὸς ἀνδρομέοιο. Odyff. ι, – ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

¶ Ἀνδρακάς, Aduerbium poeticum, pro Viritim. pro quo in profa dicitur κατ' ἄνδρα. Hom. Odyff. ν, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς.

¶ Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, Virilis, id eft Ad virum pertinens, non ad mulierem. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontem, Indumentum virile, id eft ad virorum vfum accommodatum. vt ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumentum muliebre. Idem Pæd. 8, ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Plato in Alcibiade priore, ἐστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14, ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα σχήματα. Inuenitur etiã τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili apud Lucianum, εἶδέ σου τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀτεχνῶς. ‖ Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenfes, ficut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5, Ἐν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα μετὰ πάσης ἐπιμελείας αἱ πόλεις συνῆγον. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, fed ἀνδρεῖα, ficut & Cretenfes, vt inquit Ariftoteles Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα fodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd foli viri huiufmodi epulis intereffent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. Itidem verò ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους vbi conuiuia virilia folent effe, quòd eò mulieres non accedant, vt fcribit Vitruuius lib. 6, cap. 9. B C

Ἀνδρεῖος, Virilis, id eft Strenuus, Fortis, Virum fe præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in Epitaphio, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. id eft (vt vertit Cicero) Hic eft ille moderatus, hic fortis, hic fapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. vt ἀνδρειότατος ἂν τοῖς χρήμασι πρὸς ἅπαντα, Strenuiffimus eft ad omnia. Ἀνδρεῖον, τὸ, fubftant. apud Thucydidẽ vulgò exponitur Virile robur: in hoc loco lib. 2, καὶ ἐν ταῖς παιδείαις οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, &c. Sunt qui vigorem virilem fint interpretati: ego τὸ ἀνδρεῖον pro τῆς ἀνδρείας accipiens, expofuerim vno verbo Fortitudinem. D

Ἀνδρεῖα abfolutè, vt Latinè Virilia. ἀνδρεῖον μόριον pro eodem ex Luciano paulo antè annotaui. E

Ἀνδρείως, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Vt virum decet. Ariftoteles Rhet. 2, τὸ τὰ ἀνδρείως καλλίω καὶ αἱρετώτερα ἢ τὰ σωφρόνως.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, Virilitas, id eft Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præftantia. Ariftot. Rhet. 2, καὶ σώφρονες μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Ab eodem Rhet. 1, fic definitur, ἀνδρεία δὲ, δι' ἣν πρακτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις, καὶ ὡς ὁ νόμος κελεύει καὶ ὑπηρετικοὶ τῷ νόμῳ. Secundum eundem Pol. 1, ἀνδρεία eft quæ facit θάρσος. At verò apud Thucydidem fcholiaftes quodam loco per ἀνδρείας ait ipfum fignificaffe θάρσος. Inuenitur autem fcriptum modò ἀνδρεία, modò ἀνδρία. quæ fcripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen fequendo videtur potius fcribendum ἀνδρία, vt differat ab ἀνδρεία adiectiuo, veluti quũ dicitur ἀνδρεία ψυχή. ac fanè in emendatis codicibus paffim occurrit fcriptum ἀνδρία. F

Ἀνδρεία, Virilitas, id eft Virilis ætas. Harpocratiõ ex Antiphonte. G

¶ Ἀνδρικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνδρεῖος, Virilis, id eft ad virũ feu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6, χορὸς ἀνδρικός, Ex viris conftans.

Ἀνδρικός, Virilis, id eft Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μάλακες dicuntur effe ἀνδρικοί, id eft fortes, ftrenui. Obferuandum eft autem quod tradit Euftathius, quantuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, nõ ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid eft viro forti dignum. vt dicuntur à Latinis fortia facta, forti viro digna. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianũ, Labor virilis, id eft Virum fortem decens, Viro forti dignus. vel fimpliciter, Viro dignus. H

Ἀνδρικῶς, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Fortiter. Aliquando etiam pro Validè, Robuftè. vt apud Ariftophanẽ Equitibus, πάνυ ἀνδρικῶς. ‖ A Budæo exponitur Vehementer in hoc Diofcoridis loco, vbi de ebeno loquitur, ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ πρὸς τὰ παλαιὰ ῥεύματα. id eft Vehementer confert.

Ἀνδριστί, itidem aduerbium, & itidem fignificans Viriliter, Strenuè, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως. Vtitur autem hoc ἀνδριστὶ Ariftophanes.

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam & robuftam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit Vir fum. Apud Lucianum in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exponitur Corpore corroborari, Robur virile affumere corpore.

Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago & fortiter, Viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδρίζου, καὶ προθυμοῦ περὶ ὅτου ἔχει. Eft ἀνδρίζομαι (inquit Budæus) Ago more viri: vt ἀνθρωπίζομαι, Ago more hominis, vel more humano. Item, Ad fortitudinem me comparo. vt Ariftot. Ethic. 3, ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἀλκή, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrẽ fortibus factis fuperantes, quales à Latinis appellantur viragines. Admonui autem paulo antè ex Euftathio, ἀνδρικὴ γυνὴ non dici, fed ἀνδρικὴ, pro forti.

Ἀνδρίζω, inquit Suidas, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ: id eft Virile quippiam ago. & ita ἀνδρίζω idem fuerit quod ἀνδρίζομαι. fed exemplum vocis huius actiuæ nullum adfert. verùm actiuè dici poffit ἀνδρίζω, vt γυναικίζω Hippocrates dixit.

¶ Ἀνδρῷος, ν, ὁ, Virilis, Ad virum pertinens. Leo imperator conftit. 20, pag. 445 noftræ editionis, τῶν τε γυναικείων καὶ τῶν ἀνδρῴων.

Ἀνδρόω, ῶ, Virilem reddo, Virile robur miniftro. Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, Virile robur, vel ætatem virilem affumo. Virilitatem attingo, id eft viriles annos, Ad virilẽ ætatem peruenio, Vir fio, Togam virilem fumo, fi Romano more velimus loqui. Herodotus, τὸ δὴ ἀνδρωθέντες δίζηται τίνες. Ariftot. Ethic. 10, οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτά. Vide paulo antè, εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος, & alia eiufmodi.

Ἀνδρωθεῖσα etiã dicitur quæ cũ viro confueuit, cui virginitatem vir eripuit. ἀνδρωθεῖσα, ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα, Hefych. Idẽ ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

c. 2. Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, Vir fio, In virum euado. Λόγος ἐξανδρωμένος. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perueniens, ex Ariftoph. citatur.

¶ Ἀνδρυνόομαι, Augeor, Robuftꝰ euado, in vulg. lexicis. Et fecundum quofdam, idem quod ἀνδρόομαι proximè præcedens. Sed ego corruptum effe exiftimo pro ἀδρυνόομαι.

¶ Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus. aut Virili & forti animo præditus. Magnanimus. Plut. De non irafcendo, ὡς οὐκ ἄλυπος, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδ' ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθος ἐστιν. Idem in Confol. ἡ δὲ Μυρτοῦ λόγους ἀνδρώδεις προσφερομένη. Ariftot. Pol. 5, ὅπως ἀνδρώδης τις ὢν, μὴ μετέχῃ τῶν τιμῶν. Idem Rhet. 2, εὐελπιστότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροι εἰσὶ τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων.

Ἀνδρῶδες, τὸ, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, Aduerb. Viriliter, Fortiter, Vt virum decet, vel fortẽ virum. Ifocr. in Panath. τῶν δὲ συμφορῶν μὴ λίαν ὑποπεσόντες, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐταῖς διαγενόμενοι.

¶ Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, Domus pars in quam viri feorfum à mulieribus fe recipiunt. Ariftophanes, τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Citatur autem locus hic à Suida, apud quem legitur, ἀνδρών, οἶκον ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Notandum eft autem hic ἀνδρῶνα dici οἶκον, vt ἀνδρῶνας à Vitruuio οἴκους: fcribente lib. 6, cap. 9, Græci enim ἀνδρῶνας appellãt οἴκους vbi cõuiuia virilia folẽt effe, q̃ eò mulieres nõ accedãt. Hæc Vitr. Ego pro loco in quo conuiuia celebrãtur, reperio in hoc Xenophontis loco, μέλλω γὰρ ἑστιᾶν Αὐτόλυκον. οἶμαι οὖν τῆς κατεσκευασμένης ἂν μοι λαμπρότερον φανῆναι, εἰ ἀνδρὼν ἐκκεκαθαρμένος τοιούτοις ἀνδράσιν ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρὼν κατακοσμηθείη. Apud Athenæum lib. 12, αὐτὰ τὰ πινάκια τῶν ἐν ἀνδρῶσι κατακειμένων.

Ἀνδρεὼν etiã dicitur pro ἀνδρὼν, itẽ ἀνδρεὼν in carmine, per epenthesin literæ ι, metri causa. Habetur autem ἀνδρεὼν apud Herodotũ in Thalia: sic secundum Suidã ἀνδρεὼν apud illum significat μέγας οἶκος, id est domum magnam.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, Idem quod ἀνδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem, Domus pars in quam mulieres seorsum à viris se recipiunt. τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν χωρίσαι, apud Suidam. Plutarch. De non irascendo, δι' ὧν ἔνιοι τ θυμὸν ὡς τὰς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐκ εὖ μετοικίζουσι.

¶ Ἀνδρίον, ου, τὸ, diminut. Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μὴ φθονερὸν ἦ̃ ἀνδρίον. Aristoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδράσι.

Ἀνδράριον, aliud dimin. Homululus. Synes. ἀνδράρια πονηρά. Vsitatius autẽ est hoc diminutiuũ ἀνδράριον (teste Eustathio) quàm proximè præcedens ἀνδρίον.

Ἀνδρίσκος, diminut. itidẽ Homuncio. Dicitur eadem forma qua ἀνθρωπίσκος pro ἀνθρώπιον.

ἈΝΔΡΑ'ΠΟΔΟΝ, ου, τὸ, Mancipium. secundum quosdam deriuatur ἀπὸ τοῦ ἀποδίδοσθαι, quod est vendere, vel ἀπὸ τῆς πέδης, quod significat cõpedes quibus vinciri solebant mãcipia. Sed vide an rectius alii à nomine πούς. φ videlicet dominus sit velut caput, seruum tanquam pedes habens. Nisi quis spectet quod Latini dicunt Seruũ à pedibus. Demosth. Philipp. 3, ὅτι οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν ὠνήσασθαι πρότερον. Plut. in Apophth. ἀνδράποδα χρὴ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις. Obseruandum est autẽ generali significatione ἀνδράποδον dici quemlibet hominem in bello captum, & seruituti mancipatum, siue seruus alioqui, siue liber & ingenuus natura sit. vnde ad discrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα & ἀνδράποδα ἐλεύθερα. Xenoph. Hell. 1, καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπέδοτο. Hoc autem, quanuis compositum, seorsum tamen posui, tum quòd eius etymum sit controuersum, (quod ad alteram compositionis partem attinet) tum quòd significatio paulo à simplici remotior.

Ἀνδραπόδεσσι pro ἀνδραπόδοις apud Homerum, Il. η, per metaplasmum, sicut in χείρεσσι. Legitur ibi & ἀνδραπόδεσσιν, vt ait Eustathius.

C. Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ, Mango, Venalitius, Venalitiarius, Mancipiorum venditor. Ad verbum, Caupo mancipiorum. Dicitur & σωματέμπορος, vt Suidas docet, qui tamen καπηλεύειν in hoc nomine simpliciter exponit πωλεῖν, id est vendere.

¶ Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. ἀνδραποδώδης τρίχες, apud Eustathium. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conueniens, Mancipio dignus, Seruilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minimè ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Seruili ingenio præditus, apud Xenophontem. Aristot. Rhet. 2, διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀσθενεῖς, οὐ μεγαλόψυχοι. Nec solùm ἀνδραποδώδεις, sed & βοσκηματώδης appellatur à philosophis qui mancipiorum seu pecudum more trahitur ab affectionibus prauis & perturbationibus. quinetiã voluptates prauæ vocantur à Platone ἀνδραποδώδεις.

Ἀνδραποδωδῶς, Aduerb. Mancipialiter, (si dici posset) Seruiliter, Illiberaliter, Seruili more, Mancipiorum more. Plato Symposio, οὐδ' ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακείμενος.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, Mancipialitas, (si dici posset) Seruilitas, contraria ingenuitati. Ab Aristotele ἀνδραποδωδία, sic dicitur vt μελῳδία, (inquit Bud.) Polit. 7, ἀτιμίας αἰτία δίκαιος ἀνδραποδωδίας χάριν.

¶ Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quasi ἀνδράποδον reddo, id est Mancipium reddo, Mancipium esse facio. Exponitur vsitatiore loquendi forma, Mancipio capio, In seruitutem redigo. Item Captiuum duco, vel In captiuitatem abduco, vel in seruitutem. Thucydides, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Plato De rep. 1, καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσωνται.

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι vrbes, quas subigimus & in seruitutem redigimus, siue subiugamus. Thucydides, καὶ ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν.

A Demosth. Olynth. 3, Φίλιππον δ' ἐᾶν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eodem dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polybius, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι passiua voce dicuntur itidem homines pariter & vrbes, (vnde ἐξανδραποδισθεῖσα πόλις apud Demosthenem) Mancipari, In seruitutem redigi, In captiuitatem siue in seruitutem abduci. Metaphoricè verò vsurpatur & in hac voce, assumpta etiam aliquando præpositione ἐξ: vt apud Plutarchum in Antonio, καὶ

B ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ ταῖς μεγάλαις ἐλπίσιν, id est, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatum, vt vertit Bud.

Ἀνδραποδίζειν, & Ἀνδραποδίζεσθαι præter significationem receptam significant etiam generalius Vim alicui afferre. βιάζεσθαι, Hesych.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ, Mancipatio, Redactio in seruitutem, Subiugatio. A quibusdam Captiuitas alicubi exponitur, ab aliis Captiuitatis seruitus. De vrbibus quoque dicitur, sicut & ἀνδραποδίζεσθαι. Demosth. Olynth. 1, ἀλλ'

C ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος.

Ἀνδραποδισμός, per se positum, Plagium, Plagiarium crimen: sicut & ἀνδραποδιστής, Plagiarius. Plato De leg. lib. 9, ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικος ἔστω τῷ ἐγκαλοῦντι μετὰ τοῦ δούλου.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, Mancipator, Quisquis aliquem in seruitutem redigit. Apud Xenophontem vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipsis seruitutem imponentes tanquam mancipiis, Seipsos in seruitutem redigentes, libertatem suam vendendo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ

D vocantur plagiarii, qui videlicet liberos homines in seruitutem redigũt. Intelligimus enim plagiarios, tam eos qui liberum hominem vendunt pro seruo, quàm qui seruum alienum vendunt, tanquam suum. ἀνδραποδισταί, inquit Eustathius, οἱ τῶν ἀνδραπόδων πωληταὶ ἢ ἔμποροι. Erántq; ἀνδραποδισταὶ plurimi in Thessalia, vt ex eodem, item ex Suida, discimus apud quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Dictus est autem ἀνδραποδιστής (vt apud Suidam & enarratorem Aristophanis legitur) παρὰ τὸ τὰ ἀνδράποδα ἀποδίδοσθαι,

E id est à venditione ἀνδραπόδων, hoc est mancipiorum. Sed miror vtrique horum in mentem non venisse, non posse aliam dari nominis ἀνδραποδιστής quàm nominis ἀνδράποδον etymologiam: & ἀνδράποδον esse primam vocemã qua factum sit verbum ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμός & ἀνδραποδιστής.

C. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod simplex ἀνδραποδίζομαι, In seruitutem redigo, apud Herodotum, Plat. Plutarch. Vide suprà metaph. significationem in Ἀνδραποδίζεσθαι.

F HINC ἐξανδραπόδισις, In seruitutem redactio, Mancipatio.

¶ Ἀνδραπόδιον, ου, τὸ, diminutiuum, Mancipiolum, apud Athenæum.

¶ ἈΝΔΡΙΑ'Σ, άντος, ὁ, Statua, Simulachrum. Est autem propriè Statua viri, vtpote ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδριάς. In epistola Phil. apud Demosthenem, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέθηκεν εἰς Δελφούς. Aristot. Polit. ς, ἀνδριάντα ποιεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες & γραφαί. vt apud Plutarchum in Fabio, καὶ γραφαὶ τοῦτο

G προσαγορεύουσι ἀνδριάντες. Idem περὶ δεισιδαιμονίας, ποιήματα ἀνάκειται, καὶ γραφαὶ καὶ ἀνδριάντες.

C. Ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, Statuarius, Statuarum artifex. Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, apud Athenæum lib. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, ας, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipsa faciendi statuas. Exponitur etiam Ars statuaria, Ars faciendi statuas. quod tamen magis propriè significatur nomine ἀνδριαντοποιητική, subaudito nomine τέχνη. Xen. ἐπὶ δ' ἀνδριαντοποιΐᾳ Πολύκλειτον τεθαύμακα.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Statuas facio. VNDE Ἀνδριαντοποιητική,

H Ars faciendi statuas, Ars statuaria. Subauditur enim τέχνη.

C. Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, Statuarum fictor. quasi ἀνδριάντων πλάστης, à πλάσσω. HINC & ἀνδριαντοπλαστική, Ars fingendi statuas. Idem quod ἀνδριαντοποιητική.

¶ Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, Statua parua. Syllaba σκος diminutio-

nem denotat.

ἌΝΘΟΣ, εος, τό, Flos. secundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, ex eo quòd sursum ascendat dum crescit. Od. κ. – γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Il. ρ. – ἄνθεϊ λευκῷ. Il. β. – ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τῶν ἀνθῶν, item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. In Atticismis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plut. in Præc. de san. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Apud Athenæum lib. 11, κατὰ τὴν ἀνθέων χρόαν. Theophr. De caus. plant. ἵνα δὲ τῶν ἀνθέων ἐξ ὑποφάνσεως &c. Et poeta quidam apud Plutarchum, αἱρόμενος ἄχθεσιν αἱ ἀνθέων ἡδυπνόα ψυχά. Reperio tamen frequenter etiā ἀνθῶν apud eosdem, vt apud Athenæum lib. 1, καὶ τῶν ἀνθῶν ᾠδὴν. Apud Theophrastum lib. 1, ἵνα τῶν ἀνθῶν νέκταρ μετ' συμμένει. Et 3, ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν ταῖς ὀσμαῖς.

Ἄνθος dicitur & aliarū rerum quàm herbarum & stirpium. vt ἄνθος ἁλὸς, flos salis, quem deferri aiūt à fluuio Nilo, Diosc. lib. 5. & apud Iulium Pollucem ἀδάμας χυσοῦ ἄνθος. Apud Plutarchum πυρὸς ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος.

Ἄνθος capitur etiam metaphoricè, vt flos apud Latinos. vt ἥβης ἄνθος apud Homerum Il. ν, Καί οἱ ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. vnde apud Platonem ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. ‖ Item ἄνθος per se positum, Decor corporis, vt Budæus exponit in hoc Platonis loco in Symposio, καὶ αὖ ἐπειδὰν ἐν τῷ ψυχῇ τις καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. ‖ Ἄνθος pro κόσμος. vt apud Æschylum initio Promethei, Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας. vbi scholiastes exponit τὸν σὸν κόσμον.

C. Ἀνθοβάφος, in vulg. lex. Græcol exponitur Tinctor, sine autore. ἀνθινὸν quidem Hesychius exponit βαπτόν. Vide βάπτω.

C. Ἀνθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Flores iaciens, vel Flores emittens. ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exponitur etiam Florulentus. Quidam ἀνθοβόλοι τοῖχοι dixit in Anth. epigr.

Ἀνθοβολέω, ῶ, Flores iacio, ad verbum, Spargo flores. ἀνθοβολεῖν (inquit Budæus) est flores in aliquem iaculari, floribus respergere, quod fit honoris causa ciuitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc ex Plutarcho, in quo tamen passiua vox non actiua vsurpatur, in Pompeio, πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον.

Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In vulg. lex. Græcol. exponitur etiam Fragrare, Redolere, cuius significationis exemplum desidero.

C. Ἀνθοβοσκοὶ, vt refert Hesych. idem est quod ἀνθοφόροι, Sophocl. Æthiop.

C. Ἀνθοπλοκεῖον, Textum floridum, Chordula filo floridulo contexta, vt annotatur in vulg. lex.

C. Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florilegus, vt apes florilegæ dicuntur à Latinis. ‖ Vnde & Ἀνθολογία, Florum collectio, & Florilegium exponitur apud Luc. ‖ Inuenitur & Ἀνθολόγιον apud Suidam. ita enim vocat librum collectaneorum Iohannis Stobæi, quasi in quo sint autorum Græcorum collecti flores. At Græcorum epigrāmatum volumen extat inscriptum non ἀνθολόγιον ἐπιγραμμάτων, sed ἀνθολογία ἐπιγραμμάτων, à Planude, vt vulgò creditur. ‖ Ἀνθολογικὰ, Libri de florum collectione, seu de legendis floribus scripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά.

Ἀνθολογέω, ῶ, siue Ἀνθολογέομαι, οῦμαι, Flores lego, Flores decerpo, siue carpo. Aristot. De hist. anim. lib. 9, αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται, id est, Viuunt autem anthrenæ non flores decerpendo, sicut apes. ‖ Apud Hippocratem ἀνθολογεῖν cum accusat. simpliciter pro Legere vel Decerpere, in epist. ad Crat. καὶ παρὰ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι.

C. Ἀνθοποιὸς, οῦ, ὁ, Florificus, Flores producens.

C. Ἀνθοπωλέω, ῶ, ad verbum, Flores vendo. Hesychius tamen exponit (si apud eum mendum non est) Vinū vendere, Pharmaca vendere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud verbum quàm ἀνθοπωλεῖν puto explicare voluisse Hesychium hisce duobus.

C. Ἀνθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florifer, Florigerus. vt mensis Maius

A est ἀνθοφόρος. Pro quo ex epigrām. & ἀνθηφόρος citatur in vulg. lex.

Ἀνθοφόρια, Proserpinæ festum, sic appellatum ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intētam. Scribitur etiam ἀνθεσφόρια. Dicitur autem eadem forma qua & ὠσχοφόρια, aliud festum.

Ἀνθοφορέω, ῶ, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores cōporto, seu conueho. Citatur ex Diosc. in præfatione libri primi.

C. Ἀνθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Flores emittens seu producens, Flo-

B rulentus. vt in Anth. epigr. ἀνθοφυεῖ πῆρον ἐν exponitur Ala florulenta. Vide φύω.

C. Ἀνθεσφόρια, ων, Festū Proserpinæ, inde dictū quòd eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. Cæl. lib. 14, cap. 10. Hoc festum esse quidam putant quod Romani Florifertum vocabant, autore Festo. Pollux lib. 1, Κόρης παρὰ Σικελιώταις ἑορτάσματα καὶ ἀνθεσφόρια.

C. Ἀνθοσμέω, ῶ, Flos odoratus, Floris odor. Theophr. in 4, φύλλα δ' ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρὰ, καὶ ἀνθοσμὸν ἔχοντα. id est Florem odoratum habere, vel Flore odo-

C rato esse. Bud. ὀσμὴ enim est odor.

C. Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferum vinum, Odoratum vinum: eo modo quo dicitur odorata cedrus à Virgilio. Ex ἄνθος & ὀσμή. vel ἀπὸ τοῦ ἀνθοσμίου, vt ait Suidas. Sunt & qui non à loco, sed à certo vuæ genere sic appellatum existiment. At Hesychius habet duntaxat, ἀνθοσμίας οἶνος, ἀπὸ τόπου, καὶ ἄνθος ἔχων. Legimus apud Plautum Florem vini veteris. Aristoph. in Pluto, οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suidam, item Athenæum & Eustathium, ex quibus disces vinum hoc

D fuisse factitium.

Ἀνθοσμίαι λειμῶνες apud Luc. Odorifera prata, Floribus variis fragrantia, siue redolentia.

C. Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, Apis sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν, ex eo quòd edat flores. ‖ Est item vrbs Bœotiæ & Palæstinæ, apud Hesychium. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide Stephanum.

C. Ἀναθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Flore carens. vt apud Theophr. hist. plant. l. 1, ἀνανθῆ δένδρα. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι & ψυχῇ, Plato Symposio. Exponitur etiā Floris infœcun-

E dus, Florem non proferens.

C. Διανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Duplicem florem habens. vt exponitur apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, Hist. plant. libri 1, capite 11. de rosa & lilio. Sed mirum ni pro hac signif. scriptum fuerit potius διανθῆ.

C. Εὐανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè floridus, ὡς θαλής. Inuenitur & superlat. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venusto: vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, scriptor quidam apud Plut. in Solone.

F C. Κολοβοανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In vulg. autem lex. exponitur minutulum florem edens. Vbi etiam additur ononin herbam flore pumilo esse & in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐμβοανθῆ dici à Theophr. lib. 6, cap. 5. ET Κολοβοανθεῖν verbum (pro quo ibi Κολοβανθεῖν) Florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 8.

C. Λευκανθὴς, Florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. Canum caput, per catachresin. ET

G Λευκανθίζω, Albi floris more candeo. λάμπω, Hesych.

C. Πολυανθὴς, Multos habens flores, Floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poetis. Sic ὕλη πολυανθὴς apud Homerum Od. ξ, vbi admonet Eustathius non esse perpetuum epithetum, sed intelligi quæ πολυανθὴς sit ἐν καιρῷ τῶν ἀνθῶν.

C. Πρωϊανθὴς, Maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco, de narcisso loquentis, ὀψιανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψὲ βλαστὶς, ἢ πρωϊανθὴς ὁ ποιητὴς τις λαμβάνει τὴν ἀρχήν.

H C. Μηνανθὸς, οῦ, ἡ, Mensiflora, vt Gaza interpretatur apud Theophrastum hist. plant. lib. 4, cap. 11, vbi tamen & μήνανθος scribitur.

C. Χάλκανθος, ου, ὁ, & Χαλκανθὴ, ῆς, & Χάλκανθον, τὸ, Atramentum sutorium. vt interpretatur Celsus. quod (vt inquit Gorræus) est succus concretus, ex chalcitide genitus &

efflorescens. Secūdum quam definitionem ex χαλκίας & ἄνθος compositum esset. Cuius colores varii quum sint,(nā & candidū est albæque violæ simile,& pallidū & viride & cæruleum,& omne præterea perspicuum & nitens) à superiori ætate vitriolum appellatum est. De eo vide quæ idē Gorræus scribit prolixius in suis definitionibus medicis,& Diosc.lib.5,cap.114.

C. Φάλανθος, ου, ὁ, Caluus, φαλακρός. ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρίξ. Suidas.

C. Μηλάνθη, ης, ἡ, (vt Eustath.annotat ex quodam vet.autore) ζῶον μεῖζον σφηκὸς ὃ ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς μηλέας γινόμενον, ἢ ἀρχομένης αὐτῆς ἐκπετάννυσθαι. οὗ παῖδες λίνον περὶ τὸν πόδα δήσαντες, εἶτα πέτεσθαι ἐφιέμενοι δι' ἀέρος ἑλικοειδῶς, ἀδόμενοι τῇ θέᾳ παρίενται, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες. Atticis autem μηλολόνθην vocari scribit, & non ab ἄνθος sed ἄνθος compositum esse: alio verò nomine χρυσαλλίδα quoque appellari. Vide plura in Χρυσαλλίς.

¶ Ἀνθηρός, οῦ, ὁ, Floridus, Florulentus. Dicuntur ἀνθηραὶ nō solùm herbæ & stirpes, sed & aliæ res metaphoricé: vt colores. Plut. De adul.discer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Lucianus, ἀστείως πάνυ τι ἀνθηρὸν ἐπιπολάζοντος τοῦ χρώματος. Rursus apud Plutarchum περὶ εὐθυμίας, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποικίλαις χρόαις. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum est & iucundum aspectu. vnde ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam, vt apud Plutarchum in Pericle, τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam ἀνθηρὸν dicitur quod est iucundū auribus. vnde apud Isocratem ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Sicut & apud Aristophanem ἄνθος tribuitur λόγοις. Xenoph. Pæd. 1, νέα & ἀνθηρὰ copulat, καὶ σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Denique ἀνθηρὸν dicebant generaliter iucundum & aliquo modo amœnum ac delectabile. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, De adul. discer. ἀεὶ παρέχων ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιβαίνοντα μηδ' ὑπεναντιούμενον ἑαυτόν.

Ἀνθηρὸν substantiuum est interdum, pro Floriditas, Amœnitas.

Ἀνθηρῶς, Aduerb. Floridé. Item, Amœnè, Iucundé. vt ἀνθηρῶς λέγειν. Isocr. aduersus sophistas, ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας.

C. Ἀνθηρογραφεῖσθαι, Floridè scribi. Cicero ad Att. lib. 2, epist. 6. Et hercule sunt res difficiles ad explicandum, & ὁμοειδεῖς: nec tam possunt ἀνθηρογραφεῖσθαι quàm videbātur.

¶ Ἀνθινός, οῦ, ὁ, vel Ἀνθινός, Floridus, Floreus. vt ἀνθινοὶ στέφανοι apud Plutarchū, Floreæ corollæ, id est factæ ex floribus. Vocatur mel ἀνθινόν, (quasi floreum) quod vere factum est: (quia videlicet ex floribus faui construuntur) ὡραῖον autem, quod æstate. Homerus Od. ι, lotū appellat εἶδαρ ἄνθινον.

Ἀνθινὰ dicuntur etiam vestimenta. ἄνθινοι χιτῶνες apud Athenæum lib. 12. ἀνθιναὶ στρωμναὶ apud eundem, lib. 4. στολὴ ἀνθινή, Plut. in Hellen. Pictas verò vestes (inquit Bayfius) ni fallor, ἀνθινὰς appellant, quarum multa mentio apud Athenæum, Strabonem, & alios. ‖ Sciēdum est autem & ἄνθινα dici nonnunquam per se: vt apud Athen. lib. 12, Syracusis lege prohibentur mulieres ornari auro, & ἄνθινα φορεῖν.

¶ Ἀνθικός in vulg. lex. Græcol. exponitur Florib' addictus, sed absque vllo exemplo. Citatur ibidem ex Theophrasti lib. 4, cap. 12 De caus. pl. ἀνθικὰ σπέρματα pro florū semina. Verùm de scriptura hac non constat.

¶ Ἀνθηδονίς, ίδος ἡ χαὶ ἡ, vulgata lex. interpretantur Floridus in hoc Theophr. loco. hist. plant. l. 7, cap. 12, ἐν δὲ τοῖς ἀνθηδόσι προσίσταται σκώληξ ὃς εἰς ὀλίγο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθηδονίδος. de quo mendo vide in ἀνθηδών. Annotant etiam esse Gallicā mespili speciem, Theodoro.

¶ Ἄνθιμος, ου, ὁ, Floridus, in iisdem vulg. lex.

Ἀνθώδης, Flore plenus, Florulentus. Theophrast. hist. lib. 1, cap. 21.

¶ Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, poetis Floriditas. Citatur ex Anth. epigr. pro herbis luxuriantibus.

¶ Ἀνθέω, ῶ, Fut. ήσω, Floreo. Vsurpatur sæpe metaph. sicut apud Latinos Florere. ἀνθοῦσαι παρειαί, Florētes genæ, vel Floridæ genæ, quæ & χλοάζουσαι. nam barba velut efflorescere videtur in mento, vnde & hoc quidam appellatū volut ἀνθερεῶνα. Hom. Od. λ, – πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Hinc & ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, apud Platonem, & ἀνθοῦντες ἀκμήν, citatur ex Dioscoride, lib. 1, cap. 151, pro Florētes ætate, Vigorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam. Apud Hippocratem autem ἀνθοῦντες sine adiunctione, pro ἀκμάζοντες, vt ait Erotianus. ‖ Ἀνθεῖν, Florere, Splēdescere, Nitere: eo modo quo nitent & splēdescūt colores. Xenoph. Pæd. 6, ὡς ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. ‖ Item Ἀνθεῖν, Florere, id est Inclarescere, Celebrari, & illustrem esse, In pretio esse, Vigere, In honore esse. Aristoph. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν. Idem, ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ δίχα τούτων. Demosth. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ &c.

Ἀνθεῖν cum datiuo Scatere, Exuberare. Lucianus, τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γινόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τό, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, Florum emissio, Florum productio, vel floris. Efflorescentia, Florescentia, si ita dici posset ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius vsurpatur plurali numero pro ἐξανθήματα, quod explicabitur suo loco.

Ἀνθητικός, οῦ, ὁ, Ad florendum aptus, siue idoneus, Florendi vim habens. Exponitur etiam Floribus fœcundus. Eadem forma dicitur qua βλαστητικὸς à βλαστῶ.

¶ Ἀνθήλη, ης, ἡ, ab ἀνθήσω futuro verbi ἀνθῶ, vt vult Etymologistes. Est flos euadēs in lanuginem, πάππον à quibusdam appellatam. Dioscor. lib. 3, ἄνθος ἐκπαππούμενον, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλην. A quibusdam Panicula exponitur, & dicitur esse in frugibus certis (vt in panico & milio) item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eūdem Dioscoridem ἀνθήλη καλάμου. Ruellius Lanuginem paniculæ, Hermolaus Paniculæ florem reddit.

Ἀνθήλιον, ου, τό, Diminutiuum, Flosculus. Dioscor. lib. 3, περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, vbi flosculi exponitur. sic & in hoc eiusdē loco, lib. 4, καυλίον ἔχει ἐφ' ᾧ ἀνθήλιον σφόδρα ὀδῶδες. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt esse diminutiuum, non ab ἄνθος.

¶ Ἄνθη pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Legitur enim apud eum, ἄνθης, ἀνθήσεως. Theoph. Hist. pl. lib. 7, καὶ ἔνια τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται. vbi videtur ἄνθην pro ἄνθησιν dixisse. ‖ Ἄνθη tamen pro ἄνθος, Flos, vt docet Nicādri scholiastes. eadē significatio in vulg. lex. Græcol. ex Philostrato citatur: & in loco illo Theophrasti ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται exponitur, Florē vniuersum profundunt.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, ad verbū quasi dicas Floralia. ita dicebātur Bacchanalia, Διονύσια, Hes. Etym. ‖ Ἀνθεστηριών, ῶνος, Mensis octauus apud Atticos, quo videlicet ἀνθεστήρια celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologistes scribit: siue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum mensem fuisse Aprilem. Aprilis (inquit Macrob. Satur. lib. 1 cap. 14) ἀνθεστηριὼν vocatur, ab eo quòd eo tempore cuncta florescant. Quidā etiam ex Philostrato Aprilem esse tradunt, quo & pueri Athenis floribus coronarentur. Gaza tamen Nouembrem esse censuit. Vide Erasmum in prouerbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια. Idest, Cares foras: peracta enim sunt anthesteria. Sed in quibusdam codicibus ἀνθοσήρια & ἀνθοστηριὼν mendosè legitur, nec non ἀνθεσήρια & ἀνθεσηριὼν in vulg. lex. ‖ Hesychius præterea ἀνθεστηριάδας à Rhodiis ait appellatas puellas nubiles.

C. Ἀναθηλέω, ῶ, Refloresco. Exponitur tamē in vulg. lex. & Floreo, item Diu floreo. sed compositio ex ἀνὰ has signif. non admittit.

C. Ἀπανθέω, ῶ, Defloresco, Florem seu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπηνθηκότες, Prata quæ flores amiserūt, vel quæ florere desierunt. Quod dixerat Theoph. εἰ δὲ τὰς πλείστας ἡμέρας λέγοντες, ἐν ταῖς ἑπτὰ φασὶν ἀπανθεῖν. Plinius interpretatur, Hordea deflorescunt, quum tardissimè, septem diebus. Plato Sympos. metaph. vsus est, ἀπανθοῦντι γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνιζάνει ἔρως. Vbi mirum videri possit quòd τῷ ἀπανθοῦντι addatur

ἀπηνθηκότα. VNDE Ἀπάνθησις, Floris seu florum amissio, Ipsa deflorescendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de caus. pl. lib. 5, ὅταν ἐπιτιθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo deflorescit. Plin. dicit In vitibus deflorescentibus, hac de re loquens.

Ἀπάνθησις, q. d. Deflorescentia. Vulgò exponitur Defloratio: quod si diceretur, actiuam non pass. significationẽ haberet.

C. Ἐξανθέω, θῶ, Effloresco, vt in hoc loco qui ex Num. 17 cap. affertur, ἐξήνθησεν ἄνθη καὶ ἐβλάστησε κάρυα. ‖ Ἐξανθῶ interdum contrà pro Defloresco, ἀπανθῶ.

Ἐξανθεῖν in metaph. significatione multo frequentius est, interdum pro Scateo. Vt apud Thucydidẽ lib. 2, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός, Pustulis paruis & vlceribus scatens. Vnde (vt opinor) mutuatus Lucianus, ταῖς φλυκταίναις ὅλας ἐξηνθηκώς. Gregorius autem cũ aduerbio vsus est hac in significatione, dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde acsi quis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσιν: vbi de leproso scribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exponitur autem apud eum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare. Ἐξανθῶ, vt Pullulo, metaph. signif. vel Emergo. Plutar. in Theseo, ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Aristot. Metaph. 3, οὐκ ἐκ γὰρ ἐν [illegible] τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ [illegible] δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro Per summa emineo & erumpo. ‖ Ἐξανθῶ interdum & accus. iungitur pro Emitto, Plutarch. in Alexandro, 224. b, de naphtha loquẽs, ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ [illegible] ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ τινὰ κατηχέθη [illegible]. Sic vsus est in lib. qui inscribitur γυναικῶν ἀρεταί.

Ἐξάνθημα, ατος, τὸ, Quod effloruit. Vel Ἐξάνθημα (inquit Budæus) Quod effloruit. Et subiungit ex Laertio in Diogene, ἔλεγε τὰς στρατείας δόξης ἐξανθήματα. Vel q. d. Efflorescentia. ‖ Ἐξάνθημα, vel potius plur. numero Ἐξανθήματα dicuntur Pustulæ seu Papulæ, per metaphoram. Ἐξανθήματα (vt quidam scribunt) Eruptiones leues humorum per cutem, diuersorum generum: adeo vt φλυκταίνας & ψυδράκια & ἐπινυκτίδας & λειχῆνας & alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones interpretari: quũ tamen ille non omnes papulas ita vocet, sed eas demũ quæ à pituitoso humore fiũt. In vulg. lex. ex Aristot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεῖχην, De animal. 3.

C. Ἐπανθέω, θῶ, Superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret seu superflorescit, id est quasi in superficie efflorescit. vt Aristoph. Nubibus, ὅτε μαλακὸς ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis superflorescebat. ‖ Ἐπανθεῖν metaphoricè frequentius vsurpatur, pro Enitere, Effulgere, Existere, Conspicuum esse. Ac primùm de colore. Lucian. de facie muliebri loquens, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, id est ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synesius, καὶ ὥσπερ ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Et Gal. ad Glauc. lib. 2, καὶ ἱδρῶτος ἐπανθεῖ [illegible] τῆς λευκοφλεγματίας [illegible] πυρὸς [illegible]. vbi Bud. interpr. Existit, vel Per summa scatet. Exponitur etiã Emicat. Apud Herodotum ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur Exudans salsugo. Bud. rursum ἐπανθεῖν interpr. Per summa eminere & conspicuum esse in his locis. Strabo 11, ὕστερον δ' ὀρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Basil. de Iulitta loquens, ἐκ τοῦ ἐπανθοῦντος φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Hoc verbum ad alia etiam multa transfertur. vt apud Aristoph. καὶ τῶν [illegible] ἀπαρχὰς ἐπανθεῖ. Luc. de narratione dilucida loquens, ὅπως τὸ σαφὲς ἐπανθείη τῇ λέξει. Idem, [illegible] ἐπανθοῦσι τοῖς Ἕλλησι. Plato De leg. lib. 4 ἅπερ ἰδίως παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς. id est (Budæo interprete) Quod elucet, Quod apparet in illis. vel, Quod præ se ferunt. vt dicitur indoles hoc vel illud præ se ferre, vel indoles talis aut talis elucere.

Ἐπάνθησις, q. d. Superflorescentia.

C. ΠΑΡανθέω, θῶ, idem quod ἀπανθῶ, Defloresco, Theophr. de cichorio, συμβαίνει δὲ καὶ τὸ παρανθεῖν αὐτὸ μόνον [illegible] καὶ [illegible] ἄχρι τοῦ μετοπώρου. Idem, [illegible] δὲ καὶ ἡ [illegible] καὶ γὰρ αὕτη τὸ ἔαρ ἀνθεῖ, καὶ [illegible] τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Budæus, qui & alium affert eiusdem locum: addens deceptum esse in hoc verbo Theodorũ. Locus ille est ex lib. 8, De histor. plantarum, παρεγχέοντα γὰρ ἡμέραν αὐθεῖν λέγουσι. τὴν δὲ ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι. κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν. In quo verbo (inquit) Theodorus deceptus est, qui Florere interpretatur semper. In vulg. lex. Παρανθῶ exponitur Adfloreo. Sciendũ est autẽ eodem modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρηβηκὼς pro ἀφηβηκώς. ‖ Παρανθεῖν metaphoricè apud Plut. in Bruto, ὅπως παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Quum consenuerit ira & deferbuerit. B.

¶ Ἀνθίζω, Floridũ reddo, Floribus conspergo. Quidam ἀνθίζειν exposuerunt Floridare, ad verbũ quidem, sed duriusculè. Ἀνθίζω, inquit Budæus, Varietate distinguo, Multiplici materia & venustate exorno. Halic. in Isocrate, ἀνθίζειν βουλόμενοι τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorẽ orationi addere. Paus. El. 1, τῇ δὲ ἀριστερᾷ τὸ θεοῦ χρύσεον [illegible] σκῆπτρον, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον.

C. ἈΠανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaphoricè pro Decerpo seu colligo, apis more flores legentis. Lucianus, αὐτὰ γοῦν ἅ φημι [illegible], πόθεν ἂν ᾔσθετο ὁ παρ' ὑμῶν παραλαβών, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος. Plutarchus de audiend. poem. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων. ‖ In vulg. lex. adnotatur capi ἀπανθίζω pro Floreo etiam, id est pro neutro ἀπανθῶ. sed exemplum huius significationis desidero.

C. ΔΙανθίζω, Floridis coloribus pingo, inquit Budæus. vnde χλαμύδας διηνθισμένας, Plut. in Philopœmene, 110, in poster. pag. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter & variè concinno, item Elegantia & varietate distinguo, & cõcinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. Ad diuites, ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, Vermiculatum pauimentũ. Sic Greg. περὶ φιλοπτωχίας dixit, ἡμεῖς μὲν οἰκοῦμεν οἰκίας ὑψηλὰς [illegible], λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego existimo διηνθισμένος alicubi reddi posse Eleganter intertextus, vt in illo Herodiani loco.

Ἐξανθίζω, Tingo: sequendo Suidam, qui exponit βάπτω, afferens hunc locum, [illegible] ἐξηνθίκασι τὰς βαφάς. Sed ἐξανθίζω puto esse propriè Floridis quibusdam coloribus tingo. In vulg. lex. malè exponitur & βλαστάνω, quod ab eo ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iisdẽ malè citatur ex Leuitico, ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fuluus capillus: quum manifesto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. ET Ἐξανθισμὸς in iisdem, Eruptio pustularum. In qua signif. ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν posito pro ἐξανθεῖν: vnde & ἐξανθήματα, quod itidem exponi Eruptiones pustularum, seu papularum, diximus.

C. ἘΠανθίζω, Floridum reddo, id est Colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Budæus. Vtitur autem Lucianus cum alibi, tum hic, εἰ δὲ [illegible] ἐπέχρισε [illegible] καὶ ἐρυθραίνοι καὶ ἐπανθίζοι χρώμασι. Idẽ Budæus ἐπανθίζω esse vult Floridis coloribus illustro, vel Floribus spargo, hunc afferens Gregorii locum, in lib. De homine, [illegible] τὸ καλὸν [illegible] καὶ κακοῦ συγκεκραμένον ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δι' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπανθιζομένην.

Ἐπανθισμὸς, Exornatio seu Illustratio quæ fit adhibendo floridos colores. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. pro flore.

C. ΠΕΡΙανθίζω, Floribus vndiq; orno, vel floridis quibusdam coloribus. Greg. (teste Budæo) περιηνθισμένον dixit τὸ περιηνθισμένον iucundo colore. In vulg. lex. περιανθίζω exponitur Flores colligo. Item translatè, Orno. in qua signif. citatur ex Cyrillo, περιανθίζειν λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

¶ Ἄνθεμον, ου, τὸ, pro ἄνθος, Flos, κατὰ γλῶσσαν, vt vult Eustath. vnde fit ἀνθεμόεις. Suidas quoque ἄνθεμα rosas interpretatur in hoc Aristoph. loco, ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

Ἄνθεμον, herba quædam, Latinorum nigella, secundum Gazam. & ἄνθεμον φυλλῶδες, Nigella foliosa, apud eundem. Plinius quoque huius herbæ nomen agnoscit: attamen anthemum lib. 23, cap. 8, aliter describit quam Theophrastus lib. 7, capite 13. quod enim eo loco Theophr. anthemo adscribit, id Plin. lib. 21, cap. 17, anthemidi tribuit.

Ἄνθεμα, Saltatio quædã plebeia, vt refert Athen. lib. 14. Dipnosoph. quam saltantes hæc verba pronuntiabant, Vbinam mihi rosæ? vbi violæ? vbi apia pulchra? Hesychius

ſychius quoque annotat eſſe mazæ quoddam genus, & itidem ἀνάθημα: quod ab ἄνθος originem non habebit, ſed ab ἀνατίθημι.

Ἄνθημα, ης, τὸ, Heſychio herba eſt quæ alio nomine amaracus vocatur.

C. Ἀνθεμόῤῥυτος, ὁ καὶ ἡ, A flore fluens. vt ἀνθεμόῤῥυτον γάνος apud Euripidem, de melle.

C. Ἠράνθεμον, τὸ, Anthemidis ſpecies ſecundum Dioſc. l.3.c.154. Plinius quoque lib.21, cap.21, anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: vt compoſitum ſit ex ἦρ (contracto ex ἔαρ) & ἄνθεμον.

C. Κηρίνθεμον, τὸ, vt in vulg. lex. annotatur, Dioſcoridi lib. 5, id eſt quod Ariſtot. l.9 hiſtor. cap.40, ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus & ſandaraca, Gazæ & Marcello cerago, Hermolao & Fuchſio vernigo. Compoſ. ex κηρὸς & ἄνθεμον. Vide Κήρινθος.

C. Λευκάνθεμον, τὸ, Anthemidis ſpecies, vt tradit Dioſc. l. 3, capite 154. Plinius etiam lib.21, cap.21, anthemidem ab aliquibus leucanthemum & leucanthemidem vocari ſcribit.

C. Μελάνθεμον, τὸ, Plinius eo. l.21, anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit.

C. Χρυσάνθεμον, & Χρυσανθέμιον, τὸ, Herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putatur, vt annotatur in vulg. lex. De qua vide quæ ſcribat Dioſc. lib.4, cap.57.58. Plin. l.21, c.6, & 15. ‖ Χρυσάνθεμον quoque Heſychio adiectiuũ eſt, & ſignificat aureũ florẽ habẽs.

Ἀνθέμιον, τὸ, Herba quæ & g th, vt in vulg. l. annotatur. Heſych. eſt τὸ ὀκάλειον χρυσοῦν, ἢ χαμαιμήλινος ἐπὶ ..., & τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει. Bud. in ſuo lex. annotat in illo Eccleſ. loco, capite vltimo, ἕως οὗ συνθλασθῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, Suidam interpretari τὸ ὀκάλειον χρυσοῦν, Olympiodorum autẽ οἶονεὶ ἀναθήματος, ἢ ..., Repoſitorium: Hieronymum verò Vittam.

Ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, pro ἄνθος capitur, ſicut & ἄνθεμον. Suid. enim verſum citat in quo ἀνθεμίδων exponit ἀνθέων. Habet tamẽ ἀνθεμὶς formã dimin. ‖ Itẽ Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquib' argemona vocatur, vt tradũt vulg. lex. Plin. l.21, c.21, ab aliquibus leucãthemida, ab aliis leucãthemũ, ab aliis eranthemũ quoniã vere floreat: ab aliis chamæmelum, quoniã odorẽ mali habeat: ab aliis melanthemũ nominari ſcribit. Quẽm vide & in c.17. l.21. item Dioſc. l.3, c.154. Orib. quoque in Collect. calliã & chryſocalliam appellari ſcribit.

Ἀνθεμόεις, εντος, ὁ, Floridus, Vernans. ἀνθεμόεις. Il. β, λειμὼν ἀνθεμόεις dicitur pratũ floridũ. Ab Euſtathio exponitur θαλερὸς & ἀνθηρός. Heſiodus itidẽ γαῖαν ἀνθεμόεσσαν dixit. At verò λέβης ἀνθεμόεις, ſecundũ gramm. aut Variegatus & veluti florũ coloribus pictus: aut pro ἀναθηματικός, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod quidẽ ſit ἀνάθημα. Vide Euſt.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Floridus. Idẽ quod ἀνθεμόεις. Heſych. ἀνθεμώδη, ἄνθος ἔχοντα.

Ἀνθεμίζομαι, Fut. ισομαι. vnde ἀνθεμίσασθαι ex Æſchylo citatur in vulg. lex. pro eo quod Liuius Deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι.

ἈΝΘΙΑΣ, ου, ὁ, Piſcis quidã à floriditate dictus, alio nomine ἱερὸς ἰχθύς, id eſt Sacer piſcis, item αὐλωπίας. Citatur ex Ariſtotele lib.6. Anim. cap.17. Vide Athenæum.

ἈΝΘΡΗΣΚΑ, τὰ, Flores. & ἄγρια λάχανα. τὸ ἀνθρήσκιον ἄνθος, vt in vulg. lex. annotatur. Apud Etym. ſcribitur ἄνθρυσκα per υ, qui poſtquã dixit eſſe Flores, ab ἀναθρώσκειν deducit, additque, aniſum quoque à Cretẽſibus ſic appellari. Heſych. autem, Ἀνθρίσκον, (inquit) λάχανον ἄγριον ἄνθος, ὡς ἀθήνησι, ἢ τὸ ἄννησον.

ἈΝΘΥΛΛΙΣ, ιδος, ἡ, Herba quam ſalſolã vocat Ruellius, vt in vulg. lex. annotatur. De qua vide Gal. 6. Simpl. Dioſc. l.3, c.153. Plin. lib.21, c.29, anthylliõ vocat, & anthyllida lib.26, cap. 8. ab aliis autem & anthycellion nominari ſcribit. Ἀνθύλλιον, τὸ, idem, Plinio. Gorræus addit. ἀγρίδιον à quibuſdam dici, autore Dioſcor. Ideo in quibuſdam lex. Auricula muris exponitur.

A ἈΝΘΕΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Mentum, (licet propriè ἀνθερεὼν eſſe quod ſub mento carnoſum eſt, quidam cum Polluce ſcripſerint, γένειον apud eum interpretantes Mentũ) Sic autem dictum putatur ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd in eo barba efflorefcat, ſeu quòd pilorum quaſi flore veſtiatur. Nam & Latini poetæ florem hac ſignif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquieſco, reiiciens duo reliquã quæ ab Etym. afferuntur, quorum vnũ eſt, ὅτι τὸ δι' αὐτοῦ φέρει τὸ πνεῦμα, alterũ, vt ſit ἀνθερεὼν quaſi ἀθερεών. quia (inquit) χαλᾷ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, id eſt dum imponitur

B ori cibus, καθίεται ἐν τῷ καταπίνειν. Sed primam illam etymologiam particularius etiam (vt ita loquar) docet Euſtathius, pag.141, vbi ἐκ τοῦ ἀνθηροῦ deductum eſſe tradit ἀνθερεών, mutato per ſyſtolen η in ε, & addito per pleonaſmum altero ε. ac eiuſdem eſſe formæ cum ἀκαλαρείτης, χρυσάορεων, &c. Hom. Il. α, — καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Λισσομένη προσέειπε Δία. Vbi obſeruare poſſumus quod & à Plinio traditum eſt, mẽtum in ſupplicando attingere, moris fuiſſe antiquis. Idẽ Hom. Iliad. ε, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς

C ἀτειρής, Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Vbi Euſtathius annotat ἀνθερεῶνα eſſe apertè τὸ ὑπὸ τὸ πρυμνὸν τῆς γλώττης, &, apertius loquendo, τὸ τέλος τῆς ὑπὸ γενείου. Idem verò grammaticus in alium locum Iliad. γ, p.425, putat ἀνθερεῶνα & ἀπαλὴν δειρὴν pro eodem poni. Suidas certè & Heſych. eſſe dicunt τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τόπον. addit verò Suidas & λάρυγγα. Rufus Epheſ. eſſe dicit τὸ ἄκρον τῆς κάτω γνάθου. Cæterùm Euphorionem ſcribit Etymol. de muliere etiã dixiſſe ἀνθερεῶνα in hoc verſu,

D Τίκτει μὲν σύ γε μαζὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος ἄνευθε, ſed reprehenſum fuiſſe ab iis qui primi illius etymi autores eſſent, videlicet ὅτι τὴν ἄνθησιν τῆς τριχὸς. Cælius Aurelianus Chron. lib.1, cap.4, Gutturis atque rumæ partes, quas ἀνθερεῶνας appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem quam ἀνθερεῶνα vocant. ‖ Ἀνθερεὼν à Nonno ponitur pro ore, (pars pro toto) vbi ſcribit, — ἐπὶ χείλεσι διψάδι ἀνθερεῶνι.

Ἀνθερεών, Herbæ etiam cuiuſdam nomen, ſi Etymologiſtæ credimus.

ἈΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, Carbo. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι apud Athenæum libro tertio. Apud eundem lib.8, οἱ ἐξ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ τηγάνου opponũtur. ἄνθρακες ἡμμένοι, Carbones accenſi. i. prunæ. Interdũ tamen ἄνθρακες ſine adiectione dicuntur prunæ.

Ἄνθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. ἄνθρακος σφραγὶς, Eccleſ. cap.35.

Ἄνθραξ, Carbunculus, hulcus quoddam, ſiue exhulceratio ſimilis iis quæ vſta ſunt, vt Paulus Ægin. poſt Galenum docet, addens fieri ſanguine in atræ bilis naturam conuerſo, quum inferbuerit. ‖ Ἄνθραξ quoque Suidæ piſcis genus eſt quòd ſuper carbones aſſatur. vide Ἀπανθρακίζομαι.

C. Ἀνθρακοπώλης, Qui carbones vendit, Carbonarius. Pollux lib.7.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, Pruna, Ignis ex congeſtis carbonibus, vt ſcriptum eſt in vulg. lex. Græcol. ſed ſine autore. Suidas autem ἀνθρακίδας dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos. qui idẽ erunt quos & ἀπανθρακίδας ipſe vocat, & Heſych. ἐπανθρακίδας.

Ἀνθρακιά, Carbonum ſtrues, Carbonũ congeries ſeu pru-

d narum. Hom. Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν. Athen. lib.8, ἀπ' ἰχθύων τινὰ ἀποπτῶντα ἐπὶ ἀνθρακιᾶς. Apud Dioſc. lib.5, ἀνθρακιὰν ...

Ἀνθρακιά, Carbonaria fornax. Theophr. in 5, τέμνουσι καὶ κατάγουσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ ... ξύλων ... Idem, εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν ... ζητοῦσι. Gaza Carbonem vertit.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, Ater vt carbonarius, Titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τὴν ἰδέαν, καὶ ἀπὸ τοῦ πυρὸς καὶ κατεσποδωμένος, Bud.

Ἀνθρακώδης, ὁ καὶ ἡ, Carbonum nigrorem habens, Niger

E vt carbo, Colorem carbonis habens.

Ἀνθράκινος, Poeticum. vt ἀνθράκινος πυρσός, apud Nonnũ, Ignis ex carbonibus factus. q.d. Carboneus ignis.

Ἀνθρακώδης, Carbonem referens, Carbonis more ardens,

Ibid.

vel rutilans.

Ἀνθρακεύς, έως, ὁ, Carbonarius, eadem forma qua dicitur κεραμεύς pro laterario. Hinc Ἀνθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Discrimen inter φλογοῦν & ἀνθρακοῦν notat Arist. Meteor. 4. | In vulg. lexicis exponitur etiam Titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τὸ, Carbunculus, Paruus carbo. Et vt apud Lat. sic & apud Græcos interdum Gēma per hoc nomen diminutiui forma positum significatur.

Ἀνθράκιον, Paruus caminus. Item μικρὸν πυραύνιον. Itē χυτρόπόδιον, Hesych.

¶ Ἀνθρακόω, F. ώσω, In carbones redigo, In carbones conuerto, Torreo, Asso. Et Ἀνθρακοῦσθαι, pass. In carbones redigi. Sæpe etiā vsurpatur compos. Ἀπανθρακοῦσθαι, vt apud Luc. pro Torreri seu Cōburi. In vulg. lex. pro eodem scribitur & ἀνθρακάω, sed vitiose, vt puto.

C. Ἀπανθρακόω, ῶ, Fut. ώσω, In carbones verto, seu redigo, Incendo, ita vt in carbones redigam. Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, pass. In carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπανθρακοῦμαι ἔλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. Verba sunt Xanthi fluuii apud Lucianum.

C. Κατανθρακόω, ῶ, Fut. ώσω, Idem. vnde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. citat B. in suo lex. Pro eodē in vulg. lex. habetur & Κατανθρακέω. Hes. addit, κατανθρακῶσαι esse etiam κατοπτῆσαι.

Ἀνθρακίζω, Idē quod ἀνθρακόω apud Aristoph. Apud eūdē ἀπανθρακίζω, eadem significat. vt βοῦν ἀπανθρακίσας ὅλον, πλακοῦντας ὀπτά. Apud eundem ἀπανθρακιζομένη exponitur ἀνθρακιαῖς ζωπυρουμένη, vel ὀπτὰ ἐσθίουσα.

Ἀνθρακίζων apud Arethā in Apoc. Carbonis seu carbūculi speciē præ se ferēs aut colorē habēs, πυρρὸς ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων. Eadem forma dicitur qua χρυσανθίζω.

C. Ἀπανθρακίζω, Torreo, Asso. Attici (inquit Eustathius) pro ὀπτᾶν dicunt ἀπανθρακίζειν, vt etiam indicat comicus. Athen. lib. 7, τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτεν. Idem, φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, &c. Suid. ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἀνθρακίας piscium genus quod assum editur: itē ὀπτὰ ἐσθίειν, vel ἀνθρακιαῖς ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθράκισμα, ατος, τὸ, Quicquid tostum est in prunis, teste Bud. ITEM Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, Piscis cui conuenit assatio, adeo vt quos Athen. dicit in illo priore loco τοὺς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς, dicere quis possit vno verbo ἀπανθρακίδας, quos pisces Hesychius ἐπανθρακίδας quoque nominat. scribit enim, ἐπανθρακίδες τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in lex. Græcol. legitur Aristoph. ἐπανθρακίδας vocasse pisciculos in prunis assatos. | Est vero & placentæ genus, secūdū eundē Hes. ἀπανθρακίδες (inquit) οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. Item, ἀπανθρακίς, πέμματος εἶδος. Athen. lib. 3, περὶ λαγάνου loquens, τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ ἄβρωτον, καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἔτι ἡ ἀπανθρακὶς καλλίων. Et paulo post Diocles Carystius apud eum scribit, ἡ δ' ἀπανθρακὶς ἐστι τῶν λαγάνων ἁπαλωτέρα. ἔοικε δὲ καὶ αὕτη ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι οἷον σποδίτης ὁ παρ' Ἀθηναίοις ἐσχαρίτης. Intellige autē ἐσχαρίτης ἄρτος: nā ibi varia enumerat ἄρτου genera.

ἈΝΘΡΗ΄ΝΗ, Crabro, Vespa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Aristoph. Nubib. τὸ σῶμα μου κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poetas abuti pro ape. Hes. ait esse genus apis.

C. Ἀνθρηνοειδής, έος, ὁ & ἡ, Speciē habens ἀνθρήνης, Referēs crabronem seu vespam, quæ ἀνθρήνη dicitur. Theophr. hist. pl. l. 7, c. 12, ἐν δὲ τῷ ἀνθερικῷ γίνεται σκώληξ ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῷον πτηνὸν ἀνθρηνοειδές· εἶτα ὅταν ὁ ἀνθέρικος ἀνθήσῃ, διαφαγὸν ἐκπέτεται. Quæ sic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur qui in aliud animal volatile floridūmq; trāsfiguratur; quod, quū herba florere incipit, eroso statim operculo euolat. In qua interpretat. non dubiū est quin Gaza vulg. lectionē sequut' sit, videlicet ἀνθηνοειδές, pro ἀνθρηνοειδές, quā tamē verā esse lectionē nemo mihi (vt opinor) negauerit. Sed & aliud legisse idē Gaza q ἀνθήσῃ, alioqui non ita fuisse interpretaturus, videtur.

¶ Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, Fauus vespæ quæ dicitur ἀνθρήνη. Suidas, Hesychius.

A ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Homo. Apud Platonē in Cratylo ἐτυμολογεῖται vox hæc ἄνθρωπος, vt sit ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Ab Etymologistę dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. i. à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiā pertinebit illud Ouidii, Pronáq; quū spectēt animātia cætera terras, Os homini sublime dedit, cælúmque videre. Iussit, & erectos ad sidera tollere vult'. Est & aliud ἔτυμον apud Theophrastum παρὰ τὸ διαθρεῖν τὴν ὄπα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς apud Platonem in Minoe. Ἄνθρωπος πίνει μέν τις καὶ

B ἀπράγμων, ἄλλως δὲ οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demosth. aduersus Midiam, Latinè Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον & ἄνδρα tale esse discrimen quale inter hominem & virum, docuimus in voce ἀνήρ. Æschines tamē ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens ἄνθρωπος & γυνὴ, pro ἀνὴρ καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον Hominis naturā aliquādo vertit. vt διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου, Quū hominis natura morte dissoluitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. Vide lex. Cic. Græcol. à me editum.

C Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demosth. περὶ τὸν ἐπιτρ. de matrona loquens ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον.

C. Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homiuorus, seu Homiuorus, Homines vorās. Vnde ἀνθρωποβορέω, Homines voro.

C. Ἀνθρωπόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam humanam habens.

C. Ἀνθρωπογονία, Hominum generatio. quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπογονία eadem forma qua θεογονία. Gregorius ἀνθρωπογονίαν dixit libri γενέσεως.

D C. Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, ex Euripide citatur pro De' ex homine factus. Suidas autem scribit ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

C. Ἀνθρωποδιστής, οῦ, ὁ, in vulg. lex. exponitur Captator seruorum, Plagiarius. quod vocabulū, si suspectū non videatur, propriè significabit eū qui hominē ligat: ex ἄνθρωπος & δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδιστής, vt ἀνδραποδιστής.

C. Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ & ἡ, Ab homine morsus, apud Dioscoridē, vt κυνόδηκτος à cane morsus. Dioscorides de

E iuglādibus loquēs, μετὰ δὲ κρομμύων πρὸς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα ποιεῖ. i. Cōferūt ad ea quæ à cane vel homine morsa sunt. Exponitur tamen illic ad morsum caninum & humanum. Vide δάκνω.

C. Ἀνθρωποειδής, έος, ὁ, καὶ ἡ, Humana specie præditus, Humanam formam habens. Apud Athenæum lib. 11, κόραι ἀνθρωποειδεῖς. Apud eundem ὦτος dicitur esse ἀνθρωποειδὴς τὴν μορφήν. Apud eundem lib. 8, dicuntur veteres τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι.

F Ἀνθρωποειδῶς, aduerbium, Humana specie, Secundum humanam formam. Exponitur etiam Humané.

C. Ἀνθρωποθυτέω, Hominem vel homines sacrifico ἀνθρώπους θύω. VNDE ἀνθρωποθυσία apud Athanasiū Sacrificatio hominis vel hominum, Hominum immolatio. Plut. de Herodoto, Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

C. Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In vulg. lex. Græcol. exponitur Homini in furore similis. Vide θυμός.

G C. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida, apud Euripidem. Vsurpatur verò & in prosa. HINC ἀνθρωποκτονέω, ῶ, Hominē vel homines interficio, Homines iugulo. Vtitur idem Euripides in Hecuba. Apud Gregorium Nanz. ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς δαίμοσιν, Homines sacrificare. Vide κτείνω.

C. Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ, καὶ ἡ, De hominibus libenter verba faciens, apud Aristotelem in Ethic. Bud.

C. Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Humanam formam habēs, ἀνθρώπου μορφὴν ἔχων. Apud Strabonem ἀνθρωπόμορφος θεός, qui apud Athenæum ἀνθρωποειδής.

H Ἀνθρωπομορφόω, ῶ, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφόω ex ἀνθρωπόμορφος. Compositū autē est ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος & μορφή.

C. Ἀνθρωποπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanæ naturæ cōditioni obnoxi'. Ad verbū Humanis passionib' siue affectionib'

obnoxius. vt Hom. apud Eustath. deos fingit ὁμοιοπαθεῖς καὶ ἀνθρωποπαθεῖς. id est, Patientes eadem quæ & homines. Est etiam ἀνθρωποπαθὴς, vt ait Bud. Humanitatis affectu præditus, vel Humano more affectus. A

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, Humanus affectus, Conditio humanæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud. in Comm.

Ἀνθρωποπαθῶς, Aduerb. Humano affectu. Hermogenes hunc citans versum, Ἦ ῥα καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων πῶς ἂν προσδέξαιτο, dictũ hoc esse ait ἀνθρωποπαθῶς & ποιητικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ, Humanum quippiam patior, Humano more afficior. Bud. in C.

Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ, Hominum factor seu fabricator, id est, humanarum formarum. Apud Lucianum ἐν Φιλοψευδεῖ ex statuariis alii sunt ἀνθρωποποιοὶ, qui homines fingunt, alii θεοποιοὶ, qui deos fingunt.

Ἀνθρωποποιΐα apud eundem, Hominum fabricatio, seu humanarum formarum.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homines comedẽs, Homines deuorans, Humana carne vescens. ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. ‖ Ἀνθρωποφάγοι peculiariter appellãtur populi quidam humana carne victitantes.

C Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ, Hominum deuoratio, Esus carnium humanarum.

Ἀνθρωποφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanam habens naturam, Ortũ humanum habens, vel ex hominibus. Herodotus ait Græcos existimasse deos esse ἀνθρωποφυεῖς, id est (vt Valla exponit) Ex hominibus esse ortos.

Compositum autem Ἀνθρωπάρεσκος non seruat ο, sicut præcedentia. Est autem ἀνθρωπάρεσκος, Hominibus placere studens, Hominum fauorem aucupans. Dicitur etiam ἄρεσκος citra compositionem, Gratiæ aucupator & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit. Paulus ad Corinth. 6, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ. Cyrillus, οἱ κενόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι. D

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur & ἀρέσκεια citra compositionem.

C. Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ, Hominum pernicies, Hominibus perniciem seu exitiũ afferens, Homicida. ὁ φονεὺς, Suid. Vide ὄλεθρος.

C. Ἀνθρωπουργὸς & Ἀνθρωπουργία apud eccl. scriptores, idem quod ἀνθρωποποιὸς & ἀνθρωποποιΐα. E

C. Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ & ἡ, Inhumanus, Immanis, Crudelis. vnde & verbum Ἀπανθρωπεύομαι, aduerbium ἀπανθρώπως, & nomẽ ἀπανθρωπία. Est autem ἀπανθρώπως, Inhumaniter, Citra vllã humanitatẽ, Crudeliter. ‖ Hesych. postquam ἀπάνθρωπος apud Soph. dixit significare Durus, Immisericors, addit quoque αἰόνητος, ἄγριος.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, Crudelitas. Apud Lucianũ misanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc, δυσκολία καὶ τραχύτης, καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem ἀπανθρωπεύομαι, Inhumanus sum, vel A consortio hominum abhorreo, μισανθρωπῶ. Hippocr. in epist. ad Philopœmenem, σημεῖοί τι γὰρ ἐνίοτε καὶ μονήρεες καὶ φιλέρημοι τοὺς χαρίεντας, ἀπανθρωπεύονται τι ξύμφυλον ὄψιν ἀλλοτριουμένην νομίζοντες. id est, Homines auersantur, Hominum consortiũ fugiunt. Pollux tamen ἀπάνθρωπος & ἀπανθρωπία & ἀπανθρώπως dicere permittit, at ἀπανθρωπεύεσθαι prohibet. ἀπανθρωπεύεσθαι δ' οὐκ ἐρεῖς, inquit. Est etiã Suidæ κακία, ἢ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ. F

Ἀπάνθρωπος, Carens hominibus, seu hominũ frequẽtia. vt ἀπάνθρωπος πόλις apud Pollucẽ, quæ & ὀλιγάνθρωπος. Luc. in Caucaso, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

C. Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, Homo ipse per se, Hominis idea. Arist. Eth. 1. αὐτὸ (inquit Suid.) ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι, τὸ κυρίως λεγόμενον κατὰ τὴν ἰδέαν διὰ τὸ Αὐτὸ ἰδίως ὡς αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν.

C. Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω & Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, Inter homines versor & ago. Hoc συνανθρωπίζειν, (ait Bud. in C.) ἐνανθρωπεῖν etiã dicitur & ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Christi inter homines conuersatione loquentes: pro quo Eus. etiã dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, vt ibidẽ annotat B. Gẽnadius, καὶ περιλαβέσθαι σάρκα, ἐνανθρωπῆσαι. HINC Ἐνανθρώπησις (vt in C. habet Bud.) apud Dionys. & Greg. quæ significat cõuersationẽ vitámque Domini nostri hominis inter ho- H

mines: seu (vt annotat in suo lex.) Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolat⁹, De⁹ per ora hominũ ærũnosè traductus sub integumẽto & persona iustæ humanitatis: ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ λόγου, Damasc. 74. 75.

C. Ἐξάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athenæũ de spasmo loquentẽ, Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominũ numero tollat. VNDE ἐξανθρωπωθῆναι, à verbo ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliã quasi naturã verti, Ex hominũ numero eximi, Hominem esse desinere.

B Ἐξανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, In vulg. l. exponitur, Ad humanũ cultũ traduco. Plut. De Socr. dæm. θαυμάζοιτο Σωκράτης ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπίσαντος, Qui mãsuetam reddidisset & plenam humanitatis philosophiam.

C. Ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ, Semihomo. Luc. idem quod ἡμίανδρος.

C. Μισάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Osor hominum, Inhumanus. quo nomine Timõ dictus est, de quo Luc. dialogũ scripsit.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, Odium hominum, Inhumanitas.

Μισανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Odi homines, Alieno in homines a-
C -nimo sum. Bud. in C. scribit μισανθρωπεῖν esse id quod Hippocr. ἀπανθρωπεύεσθαι dicit. quibus oppositum est τὸ φιλανθρωπεύεσθαι.

C. Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, Paucitas raritásque hominũ. Thuc. lib. 3, τὰ πράγματα τι ἐφθείρετο καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστη. Idem significat quod ὀλιγανδρία.

C. Πολυάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus. Aristot. Pol. 7, ὅτι χαλεπὸν, ἴσως δὲ ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, Multitudo & frequentia hominũ. con-
D trarium ei quod proximè præcessit ὀλιγανθρωπία.

C. Συνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Cũ hominibus conuersor & consuesco. Plut. in Polit. præc. ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὲς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, τῷ ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis (vt B. scribit in C.) significat hominem plebicolã & ad popularitatẽ se componentem. Συνανθρωπεύω & συνανθρωπίζω quæ idẽ cum hoc significãt, vide in Ἀνθρωπεύω & Ἀνθρωπίζω.

C. Ὑπεράνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est supra hominem, Qui hu-
E manam conditionem excedit. A Bud. exponitur Humanum fastigium excedens: dicitque accipi interdũ pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

C. Φιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans hominum, Studiosus hominũ, Humanus. Syn. epist. 14, προσδέχεσθαι ἡμᾶς εἰς τὸ τῆς μὲν ἠδικηκότι φιλάνθρωπος. Herodian. l. 4, χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι. Hinc compar. φιλανθρωπότερος apud Theoph. in Ep. & φιλανθρωπότατος apud Dem. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolè præstatur, φιλάνθρωπος dicitur, vt apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσαις.
F & φιλάνθρωπα λέγειν, apud eũdẽ. ‖ Est etiã herbæ nomen apud Diosc. l. 3, c. 104, & apud Plin. l. 27, c. 5 (quæ alio nomine aparine vocatur) inde dicta quod hirsuta quũ sit, vestib⁹ hominũ adhærescat: vt tradit idẽ Plin. lib. 24. c. 19.

C. 2. Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanitati non studens, Inhumanus. VNDE Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, & Ἀφιλανθρώπως aduerb. Inhumaniter.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, Amor hominum, Humanitas, & (vt Gell. interpr. l. 13, c. 15) Dexteritas quædam beneuolẽtiáq; erga omnes homines promiscua. Philo l. 3 De vita M. τοῖς
G δὲ χάριτος καὶ φιλανθρωπίας ἡ γέρως ἠξίωσεν. Itẽ l. 1, τοῦτο μὲν διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν.

Φιλανθρωπεία, ας, ἡ, idẽ quod φιλανθρωπία, vt citatur in vulg. lex. ex schol. Hom. Il. π.

Φιλανθρώπως, aduerb. Humaniter. Plutar. Symp. sept. sap. εὐφροσύνη οὕτως ἔχουσιν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ἀποβάντας. Macc. l. 2, c. 9, ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει.

Φιλανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Human⁹ sũ, Humanũme præbeo. Pol. l. 1, οἷς ἐὰν μὴ συγγνώμην τινὰ προσνείμῃς καὶ φιλανθρωπίαν, ἐπιεικὲς
H λὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. Actiuã etiã signif. habet, & personæ accus. admittit, vt apud eũdẽ Pol. l. 3, καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τῶν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσχωροῦντας ἐφιλανθρώπει, Humanũ se gerebat erga, Humaniter tractabat.

Φιλανθρωπεύομαι, F. εύσομαι. Idẽ. Gregorius de Constantino

magno qui Iulianum educauerat, καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς φιλανθρωπεύσατο. Hinc participiũ φιλανθρωπευόμενος apud Dem. περὶ παραπρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς, In comitatẽ benignitatẽmq; cõpositus, vt B. in C. interpr. VNDE φιλανθρώπευμα, ατος, τό, Liberale facin^9 & benignitatis plenũ, vt ibidẽ B. exponit. Pl. in Demet. Ἔχαιρον δὲ νικῶντες, οὐχ οἷς ἔλαβον ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε. καὶ τὴν νίκην οὐ τὴν πλοῦτον ὄντως, ἀλλὰ τὴν δόξαν, ὡς τὴν διάλυσιν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν, ἡγάπησεν. Idẽ in l. Vtra anim. prud. ἀπομιμνησκόμενοι τὸ πρός τοι ἡμίονον φιλανθρώπευμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων.

¶ Ἀνθρωπότης, Humana natura, Humanæ naturæ conditio, pro quo à theologis Latinis vsurpatur Humanitas. Vt in hoc loco, Τίς δὲ τῆς ἀνθρωπότητος ἦν δι' ἡμᾶς ὑπέστη, αἰτίας; Apud Gẽnadium ἀνθρωπότης & ἀνθρωπεία φύσις pro eodem, vbi scribit, οὐ γὰρ ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ λόγου προσέλαβε τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν.

¶ Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, Humanus, Ad homines pertinens, Ad humanum genus pertinens: vt Ἀνθρώπειον αἷμα apud Athenæum lib. 13, Humanus sanguis. Ἀνθρώπεια πράγματα apud Pl. in Apol. Res humanæ. Ἀνθρώπειον γένος, apud Luc. Hominũ genus vel Humanũ genus. | Ἀνθρωπεία τέχνη apud Thuc. Ars humana. Apud eũdẽ Thuc. schol. exponit ἀνθρώπεια Humanæ naturæ conuenientia, l. 7 καὶ ἀνθρώπεια δράσαντες ἀνεκτὰ ἔπαθον. Citatur ex eodem ἀνθρώπειον pro humano ingenio. Itẽ ex Herod. κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, pro Quãtus est hominũ captus. Sed videndũ est ne fortè accipiendũ sit vt apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον pro, Vt sunt res humanæ. Reperitur etiã interdũ τὰ ἀνθρώπεια, pro τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, Res humanæ. vt apud Xenoph.

Ἀνθρωπείως, Humano more, Hominũ more. Vel, Vt homines decet, Humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν apud Aristoph. Thuc. l. 5, ὡς παρὸν ἀνθρωπείως ἐπισπάσαι. Vbi schol. exponit κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει.

Ἀνθρωπήιος Ionicè pro ἀνθρώπειος, Humanus. Vnde ἀνθρωπηίη apud Herod. sine adiectione, Pellis hominis, vel Coriũ hominis (vt Plaut. dixit, Meus herus elephanti corio cõtectus nõ suo est) Locus Herod. est in Terps. σφάξας ἀπέδειρε τὸ σῶμα ἀνθρωπηίην: sed hoc in loco Eust. legit ἀνθρωπηίην. secũdũ quẽ ἀνθρωπηίη erit pellis hominis, subaudiẽdo δορά: eodẽ modo quo dicitur βοείη, λεοντέη, λυκέη, hircina, leonina, lupina, subst. pellis. κατ' ἔλλειψιν τοῦ δορά, inquit ille. Dicitur verò & per contractionem, ἀνθρωπῆ, sicut illa τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ.

¶ Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ. Humanus, Ad homines pertinens. idẽ quod ἀνθρώπειος. Apud Plat. ἀνθρώπινον γένος, idem quod ἀνθρώπειον γένος. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Apud Plat. rursum ἀνθρωπίνη ἀμαθία. Dicitur etiã interdũ ἀνθρωπίνη in fœm. gen. Ἀνθρωπίνη σοφία apud Xen. Pædiæ 1, ἀνθρωπίνη φύσις apud Plat. Humana natura. A Cic. etiã exponitur Humani generis natura, & φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominẽ esse. | Dicitur etiã ἀνθρώπινον, Humanæ naturæ conueniens, Quod est secundum conditionẽ humanæ naturæ apud Xen. Pæd. 5, ἀνθρώπινον μέν τι γεγενημένον πάθος. Et apud Plut. in Cor. ὡς δ' ἀνθρώπινόν τι γεγονός. Apud eundẽ Xen. Pæd. 3, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, Ab humana natura non aliena.

Inuenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro eo quod est Conditio humanæ naturæ, vel Res humanæ. Plato in epist. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. i. Res enim humanæ non valde sunt stabiles. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Vt sunt res humanæ, vel Vt fert humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρωπινώτατος superl. gradu vsurpatur à Strab. lib. 15, pro ἀνθρωπινώτατος. Appellat enim simiam animal ἀνθρωπινώτατον, quasi Humanæ naturæ maximè particeps, vel, Ad humanum ingenium proximè accedens.

Ἀνθρωπίνως, aduerb. Humanitus, Hominum more, Vt fert humanæ naturæ conditio. Apud Athen. l. 9, dicit comicus q dã, ἀνθρωπίνως λαλεῖν, pro Humano more loq, quod Aristoph. dicit ἀνθρωπείως φράζειν. | Videtur etiã interdũ accipi ἀνθρωπίνως pro φιλανθρώπως. i. Humanè Vt decet humanã naturã. Dem. in Arist. ἀνθρωπίνως ἐπικουφίζειν τὰς συμφοράς. Ibidẽ, νόμος ἀνθρωπίνως & καλῶς κείμενος. Vbi ἀνθρωπίνως à quibusdam exponitur Clementer.

¶ Ἀνθρωπικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνθρώπινος siue ἀνθρώπειος. Aristot. Ret. 1, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἀνθρωπικάς. Plut in Consol. ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἀνθρωπικώτερον παρῳδήσας. Greg. Nanz. ἀνθρωπικωτέρας φωνάς dicit ad naturam humanam magis accedentes.

Ἀνθρωπικῶς, aduerbiũ, Idẽ quod ἀνθρωπείως vel ἀνθρωπίνως, More hominũ. Luc. in Zeuxide, καὶ βλέπει ἀνθρωπικῶς.

¶ Ἀνθρωπέη, ης, ἡ, Humana pellis, subintellecto nomine substãtiuo δορά: vt & in λεοντέη, ἀλωπεκέη, κυνέη. quæ tamen & per cõtractionem dicũtur λεοντῆ, ἀλωπεκῆ. vt & Pollux lib. 2, ἀνθρωπῆ. Herodot. Varinus pro eadem ἀνθρωπίνην quoq; apud Herodotũ legi, scribit: in quo idem substant. δορά subintelligendũ erit. Vide suprà Ἀνθρωπήιος.

¶ Ἀνθρώπιον, diminutiuũ, Homuncio, Homunculus, Homulus. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν ἐστιν οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Dem. Pro corona. Apud Xenophontem τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια. Idem significat Ἀνθρωπάριον, ου, τό, & Ἀνθρωπίσκος, ὁ. Apud Aristophanem in Pluto ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονι.

Ἀνθρωπεύομαι, More hominum ago, Ea quæ sunt hominis vsurpo, vt Bud. exponit apud Aristotelẽ Ethic. 10. Quidã verò interpretãtur Ex natura humana ago. Vel Ea ago quæ ad hominẽ spectãt. Nõnulli etiã, Humanè ago.

C. Συνανθρωπεύω, F. εύσω, & Συνανθρωπεύομαι, F. εύσομαι, Cũ hominibus consuesco & couersor. Theophr. 3 de Plãt. καὶ τὰ μὲν ἄγρια τὰ δ', ἥμερα, ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσευσιν. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conuersationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur, sicut & eo quod paulo antè præcessit, ἐνανθρωπῆσαι. Synes. κατ' Ἀνδρονίκου, καὶ εἰ δυνατόν ἦν ἀγγέλοις πλεῖν ἢ πελάγει πλεῖν ἐν ἑαυτοῖς συνανθρωπεύοντας, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης καλὸν εἰς προσπελάσαι, τοῦ δοῦ καταβλῶμαι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ; Συνανθρωπίζω & συνανθρωπέω huic synonyma sunt: quorũ alterũ vide in ἀνθρωπίζω, alterũ in ordine suo post πολυάνθρωπος.

¶ Ἀνθρωπίζω, Homines imitor, Humano vel hominũ more ago, aut Humano ingenio præditus sum. Suid. exponit τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. | Archytas in epistola sua ad Dionysium ἀνθρωπίζειν dicit pro Humaniter agere, Humanũ se præbere, Humanitatis officia exhibere.

Ἀνθρωπίζομαι apud Theologos Græcos, Homo fio: vt apud Gregoriũ & Damascenũ Christus dicitur ἀνθρωπισθείς. i. Homo factus. ἐνανθρωπῆσαι pro eodẽ de Christo itidẽ, sæpe dicunt. | At Ἐξανθρωπίζομαι significat Homo esse desino, vel in hominum numero esse, Ex hominibus abo.

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, Humanitas, i. Humani & cõpositi mores, nõ efferi: vt in illo dicto Aristippi, οἱ μὲν γὰρ ἐπαιτοῦσι, τῶν χρημάτων, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται. Bud. in Lex. Idẽ in Cõmẽtariis, Quòd si literarum elegantia & ea quæ humanitas à moribus excolendis dicta est, καὶ ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam aduersa veritati sunt atque sapientiæ, vt &c.

C. Ἐνανθρωπίζω, vide in Ἐνανθρωπέω.

C. Συνανθρωπίζω, F. ίσω, Cum hominibus versor, Idẽ quod συνανθρωπεύω & συνανθρωπέω. Athen. de canib^9 loquẽs, τί, τὸ συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρόν.

¶ Ἀνθρωπεύεσθαι, verbũ fictitiũ apud Plut. in hoc ad Colotẽ. loco, ὥσπερ κωμῳδῶν, Οὐ μοί, φησίν, ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τεῖχος λέγουσιν, αὐτὸς δὲ τειχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

ἈΝΊΑ, ας, ἡ, Mœror, Tristitia. Secundũ Etymolog. ab ἰῶ quod est Sano, fit ἴα: & præfixo α priuatiuo interiectóq; ν, ἀνία. Ideóq; ι producitur in hoc nomine. Ponit & alias duas etymol. quarũ posteriorẽ videtur ex Platonis Cratylo sumpsisse. Hom. — αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτῷ. Et Od. μ. Σκύλλην δ' οὐκέτι μυθεόμην ἄπρηκτον ἀνίην. Soph. Ὅσοις ἄλλας μὲν κατεστέρξας φθίνεις.

C. Ἀνάνιος ET Δυσάνιος. Est ἀνάνιος, seu ἄνιος, Nõ habẽs ἀνίαν, i. mœrorẽ, seu tristitiã, Mœrore carẽs. Sed ab Hes. (vt & ab Etym.) exponitur etiã ἀβλαβής, i. Innocu^9, Innoxi^9. Quã signif. ex cõsequenti puto sumi. nã quod est innocuũ tristitiã nõ affert. Sed ponitur ab vtroque & tertia signif. cuius ratio nõ facilè reddi possit. volũt enim ἀνάνιον dici etiã Superbum. AT Δυσάνιος, qui & Δυσανιής, is dicitur qui mœrorem leui de causa concipit. vel (vt inquit Gal.) Cui res paruæ tristitiã afferũt, vel magnæ vehemẽtiorẽ aut diuturniorem quàm aliis hominib^9. Vtitur Hippocratẽ Antiphõ, teste Suida, apud quẽ mẽdosè

legitur δυσαλυτ. Ab Aristot.in Physiogn. δυσανίας oppo- A nitur τῷ ἀδύμῳ. Iridem verò Gal. δυσανίους & ἀθύμους opponit, scribens, δυσανίους τε γὰρ ἔτι σωσῶν ὅτι τὴν μέζα τι ἄλλως διάγειν, καὶ ἀθύμους ἀθύμους λυπηθῆναι. Exponitur δυσανίας & Anxius. ET Δυσανιάω in vulg.lex. Anxium reddo, Sum mœstus.sed fine autore.

Δυσανίως apud Gal.in exposit.vocab.Hippocr.contraria signif. ὁ μὴ ἀπόλως ἀνιώμενος.sed abundare existimo particulam μή. Apud Erotianum certè δυσανίως expositionem habet cum ea conuenientem quam τῷ δυσανίως dedimus quòd in genitiuo ponitur. Scribit enim, B δυσανίως, δυσθύμως καὶ δυσανίως τῆς αἰτίας φερόντες. quod φερόντας mendosè positum puto pro φέροντα, aut φέρων. neque enim posse videtur δυσανίως esse genitiuus.

Ἀνιαρός, ὁ, ὁ, Mœrorem afferens, Tristis, Mœstus. Itē, Ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Aristophanem, Hostibus grauis & molestiam afferens. Xen. Pæd.1, ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ἂν αὐτῷ διάγῃ. Apud eundem Pæd.8, ἡδὺ & ἀνιαρὸν opponuntur. Apud Dem. Pro corona, τὰ ἀνιαρὰ sine adiectione, Res aduersæ, ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔχει τὴν ὀργήν.

Ἀνιηρὸς pro ἀνιαρὸς apud Herodotum & poetas. vt Ἀλλ' C αἰνηροὶ, Od.ρ. Herodot. ἦσαν δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά. HINC comparat. ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς, Aduerbium, Mœstè, Acerbè, Cum mœrore. Apud Xen. ἀνιαρῶς ζῆν, Vitā acerbā ducere, Insuauiter viuere.

Ἀνιγρὸς, idem quod ἀνιαρὸς, & ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasmū literæ γ, si Etym. credimus. Sed pro pernicioso potius accipitur. Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης, ὁ, ἡ, Molestus, Iniucundus, ἀνιαρός. Theophr.

¶ Ἀνιάω, ῶ, Molestia afficio, Mœrore afficio, Contristo, Tristitiam affero. Xen. Pæd.1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Pyth. in Carm. aur. Ἀλλὰ πρὸς ἐκπλέειν ἅ σε μὴ μετόπισθ' ἀνιήσει. Apud Aristoph. πεῖρα ἀνιάσεις.

Ἀνιᾶν item pro Lædere & dolorem inferre corpori, apud Gal. vt ait Bud.

Ἀνιάομαι, ὦμαι, pass. Mœrore afficior, Contristor, Doleo. Xen. διὰ τοῦτο αὐτὴν ἀνιᾶσθαι. Et Pæd.8, cū part. ἀνιᾶται καὶ πληγὰς ἰσχυρὰς ἀνιᾶται, pro τῷ ἀνιῶν, vel τῇ ἀνίᾳ. Apud Hom. Od.ο, cū dat. οὔ τις γάρ τι ἀνιᾶται παρεόντι, Nemo offenditur te præsente, i. tua præsentia, Nemo contristatur ob E tuam præsentiam. Sic dicitur ἀνιάομαι τῷ πράγματι, Grauiter rem fero, Res est mihi dolori.

C. Ὑπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et Ὑπανιάομαι, Doleo, Indoleo. Aristoph. Neb. ὥστε ὑπανιαρὸν τῇ γνώμῃ.

¶ Ἀνιάζω, Idem quod ἀνιῶ, Od.τ, πᾶσι ἀνιάζων. Capitur & pro pass. ἀνιάζεσθαι, vt θυμὸν ἀνιάζων, Il.φ. & Od.χ. Itē Od. σ, ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

ἌΝΤΑ, aduerb. poeticum, Coram, Palàm, Ante oculos, In conspectu. Item, Apertè, Manifestè. Ἄντα ἰδών, Il.ρ & χ. Item Il.ω, ἦν γὰρ ἄντα ἰκέσθαι. vbi F ἄντα accipio eodem modo quo ἄντην apud eundē poetam, in hoc ipso loquēdi genere, vt Od.β, θεοῖς ἐναλίγκιος ἄντην. Et Od.γ, ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Sic autem ἄντην Eustathius exponit ἀντικρὺς & αὐτόχρημα. Dicitur autē etiā ἐς ἄντα ἰδών. vt Od.ε.

Ἄντα cum casu, videlicet cum genitiuo, Antè, ἔμπροσθεν. vt Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. id est Ante genas, vel Eregione genarum. Dicitur etiam ἄντα στῆναι, vel εἶναι, Esse ex aduerso alicui, pro Esse ex aduersa parte, Stare ex aduerso, Stare contrà, Esse aduersus aliquem, Aduersari alicui. Il.ρ, Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας Στήμεναι ἄντα. Il.υ, Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Il.θ, Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι; G id est, Au debis aduersus Iouem hastam attollere. Eustathius ἄντα ἵστασθαι ait esse ἀξιόμαχον ἀνθίστασθαι. ET cōpos. Ἐσάντα, quod & Ἐς ἄντα diuisim scriptum inuenitur, pro simplici ἄντα. vt Iliad.ρ, ἔγνω ἐσάντα ἰδών, & Odyss. ψ, Γνοίη ἐσάντα ἰδών. EST aliud compositum Ἔναντα, quod Hes. exponit φανερῶς, id est Manifestè.

Ἄντην etiam pro ἄντα vsurpatur, vt in locis modò citatis ex Homero. Apud eundem Iliad.σ, δεῖμα μάλ' ἄντην Στήμεναι. Et Iliad.τ, οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν. Eustathius autem ἄντην εἰσιδέειν ait esse idem quod ἀντιπρόσωπα apud Homeri posteros. Idem vult ex ἄντην fieri ἄντα, sicut ex κρύβδην fit κρύβδα. Sed legitur apud Etymologisten esse ἄντα barytonum, ex quo mutato in circūflexum ἀντῶ fiat ἀντάω, & ex ἄντην deinde ἄντιος. Apud eundem habetur ἄντα fieri per syncopen ex ἄντια, sicut ὄκα ex ὀκία & σάφα ex σαφία: aut certè ἄντα ex ἀντῶ, sicut σῖγα ex σιγῶ. vnde priúsne sit ἄντα an ἄντην, incertum manet. Ad ἄντιος autem quod attinet, à præpositione ἀντί Eustathius deducit. Ego autem non video quid obstet quin ex ἄντα deducamus ἀντάω, ex quo fiat barytonum ἄντω, vnde sit ἄντην, nisi quis malit ex ἄντα formare. Ex ἄντην autem videndū est an esse possit ἄντιος; quod ex se formet ἀντάω, sicut ἄντα format ἀντάω.

Ἄντα E contrario in vulg. lex.

C. Ἀνάντης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἀνάντες, Accliuis, Arduus, Sursum tendens. vt ἀνάντης ὁδὸς, quod in vulgatis lexicis citatur ex Platone: & ἀνάντη ξύλα, τὰ ἄνω φερόμενα, apud Varinum. Sic ἄναντες in neutro genere & veluti substantiuè positum: vt πολλὰ δὲ ἄναντα κάταντα, & ὡς ἄναντες ἔπαινον τὴν ἐπὶ τὸ σύνεγγυς. quæ duo exempla apud vulgatos lexicogr. reperiuntur. Annotat Suidas, quicquid sit ἀνάντης, id etiam esse ἀπότομος, at non viceuersa. id enim quod ἀπότομος sit, abruptum esse & inaccessum, quódque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κάταντες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ accliuia sunt & in arduū tendunt, accessum habeant difficilē, eidē Suidæ significat δυσχερῆ, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quódq; opposita habeat ῥᾷστα, ῥᾴδια, πρηνῆ. Hesychio est etiā ὑψηλὸς ἀνάντης. Cæterùm de ductione huius cōpositi & sequētiū nō ponūt grāmat. Sed ab ἄντα seu ἄντην deriuata esse videtur (licet ab illis significat. recedāt) vel ab Ἀντάω, quod ex ἄντα factū esse puto.

D C. Ἐπάντης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Accliuis, Suid. interpretatur ὀφρυώδης, in hoc Thuc. loco, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βιαζόμενοι ὑπὸ πολλῶν ὄντι τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος (δυσκινοῦσι γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνω ὄντες) οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν.

C. Κατάντης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Decliuis, Procliuis, Deorsum vergēs: oppositum τῷ ἀνάντης & ἀπότομος, vt Suid. testatur. vt κατάντη ὁδὸν apud Aristoph. & κάταντες, Eregione, sicut exponitur in vulg. lex. apud Hes. autē ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Hellen.3, ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικυλινδεῖν πέτρας εἰς τὸ κάταντες. Itē metaph. Pronus, Facilis, Vel καθ' κρημνόν, apud eūdē Hesychium.

C. Παράντης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Accliuis pariter & decliuis, Obliquus, vt habent vulg. lex. Vide Πάραντα paulo pòst.

C. Προσάντης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Arduus, Aduersus, Prærupt⁹. Suid. enim intepr. ὑψηλὸν καὶ μὴ παρῆκον μηδὲ ἀποδεχόμενον τὴν ἀνάβασιν βουλόμενον. vt προσάντης χωρίον. Metaph. etiā à locis difficilib⁹ transfertur ad personas, res aut verba. quāobrē Suid. δυσχερὲς & ἐναντίον interpr. & Hes. σκληρόν, ἐχθρόν, ἀηδές. in quē sēsum in vulg. lex citatur ex Xen. in Apol. Socr. οὐκ ἦν ὡς πάντα εἶχε τὰ προσάντης: itē λόγος προσάντης, itē προσάντης ex Eur. Oreste. VNDE aduerb. προσάντως, Asperè, Hostiliter, Infestè. vt apud Suid. μήτε ἀγρίως μήτε χαλεπὴ μήτε προσάντως. Sic apud Diod. προσάντως λέγει.

C. Ἄναντα, τὰ, poet. pro ἀνάντη, Accliuia, Ardua, Alta. Suid. etiā δυσχερῆ interpr. & Hes. τὰ μὴ βεβρεγμένα. apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ κεκλημένα, παρὰ τὸ ἀντίον ὅ ἐστι κατακείμενα πίονα.

C. Κάταντα, τὰ, itidē poeticè, καταφερῆ, Suid. & pro κατάντη, à κατάντης. Κάταντα, aduerb. Sursum deorsum, ἄναντα κάταντα. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν περιτρέχων, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν ἱδρώκας καὶ πνευστιᾷς, id est, Sursum deorsum cursitans, vt Terent. Bud. Sic apud Hom. Il.ψ, Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

C. Πάραντα τὰ, poeticè & ipsū pro παράντη, & (vt Hes. exponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, ἢ τὰ πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς ἀληθείας ὁδοῦ.

Ἀνταῖος, α, ὁ, Aduersus, Itē Aduersarius, Cōtrarius, Infestus, Hostis. Citatur ex Eur. ἀνταία πληγὴ pro Aduersū vuln⁹. & ex Apol. Rhod. ἀνταίη δαίμων. Vide Hes. Ab ἄντα velā⁹.

H ἈΝΤΑ´Ω, ῶ, Occurro, Obuius fio, Obuiā eo, In occursum eo. pro quo in prosa vsurpantur potius composita ἀπαντῶ vel ἀπαντάω. Sophocles, Μὰ σοὶ γὰρ σου δ' ὑστάτως ἀντήσας θάνοι, id est Tibi obuius factus. Homerus autem genitiuo iungebat. vt Iliad. π, Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Apud eundem exponitur

τυχεῖν, id est Consequi, Nancisci: iunctum itidem genitiuo: Od. γ. Τοῦ γὰρ καὶ ἄισης ἀντήσετε. Item Od. ρ, Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον πῶς ἤντησας ὅπωπῆς. pro ἔτυχες ὀπωπῆς. & ἔτυχες ὀπτῆς per periphrasin pro εἶδες, Vidisti. Sic & apud Herodotum ἤντησας pro ἔτυχες, vbi scribit ἤντησας ξεινίων μεγάλων. At vero in malam partem apud eundem, ἀπαλλάξειν τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησαν. vbi ἀντᾶν exponitur Perferre: sed verterim potius Nancisci. nam Latini non solùm bonum sed & malum nancisci dicunt.

A Ἀντιάομαι, ῶμαι, pass. voce apud Hesych. idem.

B Ἄντησις, εως, ἡ (ab ἀντάω, non ἀντέω, vt modò docui) Occursus, Obuiam itio. ‖ Item ἀντήσεις, Supplicationes, Supplices preces. λιτανεῖαι, ἱκετεῖαι, Hesych.

Ἄντησις etiam legitur, cum pleonasmo literæ τ, in hoc versu quem Etymologistes citat, Ἢ ἀντήσεις ... δ' ἔρευ.

C. Δυσάντητος, ὁ, ἡ, Cuius malus seu sinister est occursus, Cui occurrere malum & periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est. vt δυσάντητον πόλεμα apud Lucianum. ET Δυσάντης (vel Δυσαντής, vt alii scribunt) pro eodem apud poetas. vt Opp. De venat. lib. 3, Φράζεο δυσάντητα φῦλα δυσάντα καρχαρόδοντα, id est Sinistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno. Δυσάντη, δυσάντητον. Hesych.

C. Εὐάντητος, ὁ, καὶ ἡ, contrarium proximè præcedenti Δυσάντητος. Hesych. quoque interpretatur καλὸς ὑπαντῆσαι, & vulg. lex. Obuius, Expositus, Propitius. Suidas nomē etiam proprium esse scribit. Etymologistes annotat esse & Rheæ epitheton, pro ἐυάντης per ἀφαίρεσιν.

Ἀντιάδην, Aduerb. Suppliciter. ἱκετευτικῶς, Hesychius. Fortasse autem & alteram significationem sequendo verbi ἀντᾶν potest accipi aliquando pro Per occursum, vel In occursu, siue Occurrendo.

C. ΑΠΑΝΤάω, τῶ, (fut. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xen.) Venio obuiam, Obuiā procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντῶ τινι, vel ἀπαντῶ τινι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Thucyd. lib. 2, ἐπειδὴ ... αὐτοῖς εἰς Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον ... ἀπήντησαν. Et 3 καὶ ἰδίᾳ αὐτοῖς ... ἀπαντήσαι τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὴν ... Ibidem, ἀπὸ σημείου ... Dicitur & οἱ ἀπαντῶντες sine adiectione, Obuii, Qui occurrunt. vt apud Lucianum in Nigrino, βλέπων τοὺς οἰκέτας καὶ συγχαρεῖν τοῖς ἀπαντῶσι. ‖ Ἀπαντῶ exponitur etiam Me confero, Me offero, Præsto sum, cū εἰς vel πρὸς varia accusatiuorum genera habentibus. Aristoteles Ethicor. lib. 9, καὶ εἰς τὰ κηδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοῖς συγγενέσιν ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre, Bud. interpr. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν esse officii gratia obuiā ire, vel deducere & comitari. Quibus Budæi verbis addi potest quod nonnulli annotarunt, ἀπαντῶντας δούλους eos esse quos Donatus aduersitores vocet, in illud Terētii in Adelphis, Neque seruulorum quisquam qui aduorsum ierant. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, Obire diē vadimonii, eodē Bud. interpr. Exponitur verò & Adesse ad iudicium die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, Demosth. in Midiā. Sed & discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur, in Theophr. vita, ἀπήντων δ' εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους. Huc autem referendam puto & illam signif. quæ à Budæo ponitur pro Conuenire, Coire, Cogi, ex Aristotele. quem vide Comm. p. 691. ‖ Ἀπαντῶ pro Ruo, Euado & Erumpo, idem Budæus in hoc Greg. loco, ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. In vulg. autem lex. citatur ex Reg. lib. 1, cap. 22, ἀπάντα εἰς αὐτούς pro Irrue in hos. In iisdem citatur & ex Plat. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν. Ex Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνησίαν. Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν ζημίαν pro Obuiam ire & deprecari pœnā. Ex Aristot. autē Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος pro Contendere ad finem.

Ἀπαντῶ, Contingo, Euenio. Alex. De fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐν τῷ σκάφει ... πρὸς ἄρτους, Bud. 690. Et ἀπαντῶντα idem p. 691 exponit apud Xen. Oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. In loco tamen Xenophontis quem affert, malit fortassis aliquis genitiui ἀπαντώντων facere nominatiuum ἀπαντῶντες: nisi alio loco illa interpretatio comprobetur. ‖ Ἀπαντῶ de persona dictum pro Incido (vt proximè præcedens ἀπαντῶ, de re, pro Euenio, Cōtingo) eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librū aliquem, ex quo intelligitur & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τῷ δράματι. Bud. ibidē.

Ἀπαντῶ, Respōdeo, quod est Occurro (sensu eo quo dicitur occurrere obiectioni) Isocr. Busiride, ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει ὅτι &c. Plut. πρὸς οὓς ὁ χαλκοῦς ἀπαντῆσαι. Philo De mundo, πρὸς ἐκείνην τὴν εὑρησιλογίαν ἀπαντῆσαι, tantæ argutiæ respondere. Sunt autem qui in huiusmodi locis ἀπαντᾶν exponant etiam Pedem cōferre, Obsistere, Resistere. Quò pertinet ἀπαντῆσαι quod citatur ex Aristoph. pro ἀντιστῆναι & μάχεσθαι. Sed & ἀπαντᾷ μοι τοῦτο ex Æschine citatur pro Hoc mihi obiicitur & respondetur. ‖ Ἀπαντῶ ponitur & pro Respōdeo significante Euentu conuenio & congruo. Synes. ᾧ τὴν ἐν λόγοις τραφέντι ... τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona vt par erat non respondent.

Ἀπαντᾷ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, in vulg. lex. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ sophia: sed mendosè.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, ET Ἀπάντησις, εως, ἡ, (frequentius) Occursus, Obuiam itio, vt Cic. ad Att. dixit. ‖ Item respōsio, Plut. in Pol. præc. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τοῦ λόγου ... ἔχειν.

C. 2. Προαπαντάω, (q. d. Præoccurro) Obuiam præcurro, ET Προαπάντησις, Obuiam itio qua præuenitur aliquis. Est etiam προαπάντησις (vt in vulg. lex. annot.) Quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est.

C. 2. Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in vul. lex. ex cap. 4. lib. 2 Macc. affertur pro Humanitas omnibus promulgata: sed mēdosè. In iisdem εὐαπάντητος exponitur Obuius, Comis. Quarum expositionum prior falsa est: posterior ferri potest, si intelligamus εὐαπάντητον dici comē, eo comitatis genere quæ obuiis exhibetur.

C. ΚΑΤαντάω, τῶ, Deuenio, Euado, Polyb. in 4, πλείους τὸ πλῆθος ... εἰς αἰτίαν ἢ εἰς τὸ ... καταντᾶν ἔδοξεν. pro καταστρέφειν, inquit Bud. Comm. 691. Vbi & καταντήσαντες εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. cap. 21 vult esse Deuenimus. Ibidem καταντήσαντες εἰς Βαβυλῶνα ex Diodoro affert pro Tandē peruenire. Idē Bud. alibi ex Greg. affert in primis illis significationibus, Deuenire & euadere: in Epitaph. patris sui, καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόναμεν, καὶ ποῖ καταντήσομεν. Idem καταντήσαι in hoc Basilii loco aliòqui simili exponit Desinet, Exibit. p. 151, ὅτι σοι τὸ εὖ εἰς πονηρὸν καταντήσει τέλος.

Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ... pro Retorquere in seipsum, in vulg. lex. citatur ex Macc. lib. 2, cap 4.

C. ΣΥΝαντάω, Occurro, seu Obuius fio, Incido in aliquem. Hes. οἱ ... συναντῶν. Et Συναντῶμαι voce pass. pro eodē. Herodian. lib. 1, κατ' ... συνήντησε τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciā. ‖ Συναντῶ & Συναντῶμαι pro Euenio. Laert. in Diogene, ... συναντῆσαι ... &c. Item συναντήσεται ex Ecclesiastæ cap. 2, vide in Συνάντημα.

Συναντιάω etiam dicitur, vt apud Nonnum, ... συναντιάων.

G Συνάντημα, ατος, τὸ, Occursus, Euentus. Eccles. 2, ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεταί, id est (ad verbum) Euentus amentis mihi eueniet. Vide Bud. Comm. p. 690.

C. ΥΠΑΝτάω, τῶ, vel Ὑπαντιάομαι, ῶμαι, Obuiam procedo. Herod. ὑπήντων δὲ δορυφοροῦντες. Idem, ἢ ... πρὸς ... ὑπαντιώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, Honoris causa obuiam procedo. Quæ expositio conuenire illi priori Herodiani loco possit, & nónullis illi similibus, sed aliis plurimis nequaquam. Imò & generalius esse puto ὑπαντῶ seu ὑπαντιῶμαι, quàm Obuiam procedo. licet Bud. pro illius significationis exemplo addat & hunc eiusdem scriptoris locum, qui libro tertio habetur, ... δὲ φοβεροὺς ... μή τι πρὸς ... καὶ τοὺς ὑπαντιωμένους ἀναιρεῖσθαι. nam hic ὑπαντιώμενος nequaquam esse dixerim Obuiam procedentes, sed po-

tius Qui fortè illi obuii fierent.

Ὑπάντησις, εως, ἡ, Occursus. ET Ὑπαντὴ, ῆς, ἡ, in vulg. lex. pro eodem.

c. 1. Ἀντιπαντάω, ῶ, F. ήσω, Occurro, in vulg. lex.

Ὑπαντιάω pro ὑπαντιάω, vnde ὑπάντιασεν Ἡρακλῆϊ, in Anthol. epigr. Occurrit Herculi.

¶ Ἄντω, barytonū, idem quod ἀντάω circunflexum, Occurro, Obuius fio. Sed magis in vsu est passiua vox Ἄντομαι. Il. ο, Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ‖ Verùm non significat duntaxat Occurro, sed etiam Supplico, vt docet Etymologistes cum Hesych. SIC & Ἀντιάζεις ab eodē exponitur ἱκετεύεις. ET Ἀντιάδην aduerbiū, ἱκετευτικῶς. quæ tamen fiunt ab illo circunflexo verbo ἀντιάω, non ab hoc ἄντω, quod est barytonum.

C. Ἀπαντάομαι, Resisto: vt in vulgatis lexicis ex Euripide citatur.

C. Συναντομαι, Occurro. idē quod συναντάω in prosa oratione.

C. Ὑπάντομαι, Occurro. Herodian. οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβανος ὑπαντήσειν αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ.

¶ Ἀπαντίζω, vnde & Συναπαντίζω, F. ίσω, Concurro. Themist. 32, διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἀρχῶν, εἰς μίαν ἅπαντες δόξαν συναπαντίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀπείρου. Citat Budæus.

ἈΝΤῚ, Præpositio, idem valens quod Latinis Pro. vt Il. ν, τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, Tres pro vno interfectos esse. ἓν ἀνθ' ἑνὸς, Vnum pro vno, id est, Vnum vni conferendo, seu componendo, Plato De leg. 4. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 12, Γυναιξὶ δουλεύειν ἀντ' ἐλευθέρων. Xen. Hell. 7, ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, Alium quēpiam amicum quærere pro rege, vel Alium amicum quàm regem. Sic ἄλλος ἀντὶ apud Hesiodum in Theogonia, – ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων. Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιέβαλε πτερά, Pennas pro vestimentis. id est Pennas vestimentorum loco, aut vestimentorum vice. Hom. Il. ι, – ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Instar multorum populorum. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, Multorum instar fueris. vel esse possis. Ab Hesychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς.

Ἀντὶ cum infinitiuo, articulo τοῦ interiecto, per circūloquutionem verti solet: vt apud Isocratem in Panegyrico, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἐκείνους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐντὸς τειχους πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται, id est, Pro eo quod bellare deberent. Gall. Au lieu qu'ils deuroyent.

Ἀντὶ cum verbo αἱροῦμαι sæpe iungitur, nōnunquam & cum δέχομαι, item ἀγαπῶ, & tum per Pro solet itidē reddi, transferendo ad verbum. Demosth. initio Olynthiacæ 1, ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. Isocr. in Encom. Euagoræ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνῄσκειν εὐκλεῶς αἱρούμενοι. Synesius, πολλοὺς ἂν θανάτους ἀνθ' ἱερωσύνης εἱλόμην. Xen. Pæd. 7, οὐ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου. Rursus apud Demosthenem Pro corona, ἀγαπᾶν τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. Videtur tamen in huiusmodi loquendi generibus posse ἀντὶ exponi etiam Præ. Ponitur verò & cum ἀλλάττεσθαι: vt ἀντὶ πάντων ἀλλαξαίμην. quod Budæus exponit Nihil magis mereri velim.

Ἀντὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablatiuum Gratia. Aristoph. in Nubibus, – ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διηγριτώσω συγκύκλῳ τὴν κάρδοπον. id est, Huius præcepti gratia, vel Propter hoc præceptum. Demosth. Pro corona, εἶτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιοῖ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exponitur Cuius rei gratia, Quamobrem. ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demosth. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Nescio cuius rei gratia, Nescio cur, vel quamobrem, Nescio qua de causa. Lysias, πῶς ἡ αἰτία τις περὶ τὴν πόλιν ἔχθρα ἀνθ' ὅτου τοιοῦτοι ἐπολέμησαν εἰς αὐτὴν ζημιοῦν. Sic autem dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτου Græcè, vt Causa est quamobrem Latinè, sicut annotat Budæus. qui etiam docet ἀνθ' ὅτου & ἀνθ' ὧν pro eodem dici nonnunquam: sicut Quamobrem & Quas ob res à Cicerone dictum est. Exponit autem Budæus ἀνθ' ὧν, Pro eo quòd, Propterea quòd, Idcirco quòd. Isocr. in Helene, νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνταυτιθέναι. Lucianus, ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διατεθρίμμαι

ἀσμένην. Aristoph. Pluto, – δικαίως εἶναι ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητοῦσιν οἱ θεοί ἀφανίσαι.

Ἀντὶ in compositione æqualitatem indicat, vt in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίχειρ. Sed & apud Homerum Il. θ, – γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, hic Eustathius ait ἀντὶ γυναικὸς φανῆσαι, significare ἴσον γυναικὶ φανῆσαι. ‖ Sed multo plura sunt composita in quibus ἀντὶ significet Contra siue Aduersus.

¶ Ἀντίος, ου, ὁ, Aduersus, Ex aduerso stans, E regione positus, vel ex aduerso, Qui est in cōspectu. Exponitur etiā Obuius. Aliquando sine casu. vt Il. α, – ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες. & Il. λ, Ἀτρείδη δὲ μάχη σὺν δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι τὸ ἐναντίον πεζὸν προσφερόμενον, ἀντίος ἐν αὐτοῖς. Aliquando verò cum casu, & quidem genitiuo, apud Homerum: vt Il. ε, – ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ, Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem apud Hesiodum in pugna dicitur aliquis ἵστασθαι ἀντίος alterius: in Aspide, Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Ibidem, Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μεμαώτος. Inuenitur autem in prosa ἀντίος Λέσβου, pro Qui est è regione Lesbi. Apud Plutarchum ἀντίος cum datiuo, in Camillo, ἔχων ἵππον ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, id est, Tēdens aduersus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, arma illis contraria siue aduersaria, id est aduersum eos.

Ἐκ τῆς ἀντίης ex Herodoto citatur pro Ex aduerso: eo videlicet modo quo dicitur ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίος autē ponēdū fuisset post ἄντην Etymologistē sequēdo, qui scribit ab ἀντῶ fieri ἄντην, ab ἄντην autē ἀντίος. Sed Eustathius ab ἀντὶ putat deductum esse ἀντίος: qui tamen videri possit significationis præpositionis rationem minus habuisse.

Ἀντία Rhea dicta ex eo quòd Telchinibus aduersaria fuit. Sed Etym. ab ἄντην, deducit.

C. Ἀντίφρων, ονος, ὁ, Contrarium sentiens, ἐναντία φρονῶν, Hesych.

C. Ἀντιοχέω, ῶ, Fut. ήσω, Aduersor, Renitor. ἐναντιοῦμαι. Hesych.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντιάδες, Tonsillæ, vt Celsus vocat: quæ & παρίσθμια dicuntur. Esse autem partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1 De part. corp. hum. quum ait, παρίσθμια δὲ καὶ ἀντιάδες καὶ μῆλα τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ φάρυγγος ἔθρου ἀδενώδη καὶ ἀδενοειδῆ. easque quatuor esse tradit. nec dissentit Pollux, quum scribit, Τῶν δ' ὄπισω ἐντὸς ἀπὸ τῶν μὲν τὴν ἐπιγλωττίδα τόπων, αἱ μὲν ἑκατέρωθεν προσέχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται. Vnde autem dictæ sint, testatur idē Ruffus lib. 2, παρίσθμια δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν στενῷ πόρῳ κεῖσθαι (οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ στενὰ ἰσθμοὺς ἐκάλουν) ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν διοίγην τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paulus autē Ægineta lib. 3 cap. 26, ἀντιὰς in singulari numero pro morbo ponit. dicit enim, ἔστι δὲ ἀντιὰς ὄγκος σκληρώδης τῶν παρισθμίων.

Ἀντίας verò, ου, ὁ, nomen historici apud Plut. De fortuna Alexandri.

Ἀντίον, Aduerbium, Ex aduerso, E regione. αὐτὴ δ' ἀντίον ἦεν Ὀδυσσῆος. id est ἀντικρὺ, ἐξ ἐναντίας. Capitur & pro Cōtra, Aduersus: vt in ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾶν, & ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾶν Od. ο explicatur vno verbo Respōdere: & Il. α, ἀντίον εἴπω, contradixerit: ὅς τις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, qui tibi contradixerit. At verò ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam est ἀπαντῆσαι Eustathio, id est obuiā venire. Ἀπαντίον pro eodem ponitur in vulgatis lexicis, vt ἐς τὴν ἀπαντίον, In vlteriorē s. continentem. ITEM ET Καταντίον pro eadem significatione citatur ex Epigramm καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Ἀντία, aduerbium aliud significationem eandem habēs. Herodotus ἀντία ἵζοντο τούτοις. vsurpans datiuum pro genitiuo Homeri, in loco modò citato, ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poetæ eiusdem est ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Odyss. ο. vbi quidam exponunt Coram domina, alii Aduersus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Il. υ, &, στήμεναι ἀντία σεῖο, Il. χ.

¶ Ἀντιάω, ῶ, Idem quod ἀντάω, Occurro, Obuiam eo vel Obuiā venio, Obuius fio. Apoll. Arg. 2, ἀντιάασιν ἀνδράσιν

ἀξένοις, Occurratis hominibus hospitum amantibus. vel, Incidatis in homines. vel, Incurratis in homines. Gregorius, Ἤ πυρὸς, ἢ θεοῦ φασγάνου ἀντιάσοντας. pro Vel in ignem, vel in Deum incursuros. ‖ Capitur item ἀντιάω (sicut & ἀντάω, vt modò dictum fuit) pro Assequor, Consequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω. vt in Anthologia epigr. ἀντιάσας γήραος, Senectutem consequutus. Ibidem λυγαίαν τέρματος, Assequutus sum finem. Sic Il. α, — ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας, id est, Consequutus nidorum, Adeptus nidorem. Idem Od. φ, Αἰ γὰρ δὴ τοιοῦτοι ὀνήμενος ἀντιάσειε. Sophocles, οὔτε τῆς σοῦ ἀντιάσας, οὔτε γόον παρ' ἐμοῦ. Sunt qui ἀντιᾶν itidem pro μεταλαβεῖν vel κατατυχεῖν accipiendum tradiderint, in hoc loco Homeri vbi iungitur accusatiuo, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Alii pro ἐπιτρεπίζουσαν siue ὑποστρωννύουσαν intelligunt. Vide Hesychium & Eust.

Ἀντιάω, item Precor supplex, Supplico. Soph. Aiace, Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός. Eandem significationem & verbo ἀντῶ dedimus suprà.

Ἀντιάομαι etiam inuenitur, passiua voce. Apoll. Arg. 3, καὶ ὑπ' ἔγχεσιν ἀντιάασθαι, Occurrere armatus, Contrà tendere, Tendere aduersus eum. In altera autē significatione Il. ω, Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου.

C. Ὑπαντιάω, F. άσω, Occurro. idem quod in prosa ὑπαντάω.

¶ Ἀντιάζω (idē quod ἀντιάω, & in prosa etiam aliquando locum habens, non item ἀντιάω) Obuiam procedo, vel Obuiam prodeo. Plutar. in Dione, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις ἀντιάζοντες, καὶ δεόμενοι ὑπήγοντο τὸν Δίωνα. Apud Lucianū quoque pro Occurro, Obuiam prodeo, cum datiuo, sicut & ὑπαντιάζω. At verò apud Herodotum cum accusatiuo pro Obuiam procedo infestus, Tendo aduersus aliquem: vt ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item, ἀντιάζομεν τὸν ἐπιόντα. Apud eūdem habet accusatiuum à præpositione εἰς rectū, vt ἀντιάζει εἰς πέλαγος. quod exponitur, In pelagus obuiam contendit.

C. Συναντιάζω, F. άσω, Occurro. idē quod συναντάω in prosa. vnde συναντιάζον apud Sophocl.

C. Ὑπαντιάζω, Fut. άσω, Occurro, Obuiam eo. idem quod ὑπαντάω & ὑπαντιάζω. Lucian. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπαντιάζει ἡμῖν, ἀσπάζεται κατὰ δακρύει ὡς ἐώρων. Est etiam, Hostiliter occurro, Incurro. in qua significatione accusatiuū admittit, sicut & ἀντιάζω: vt apud Plut. αἱ δὲ ἐπὶ τὰ τεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, At subsidiariæ cohortes cursim circunductæ, in aduersos hostes incurrunt. vt Bud. in Cōmentariis interpr. Synesius de fluctu idē hoc verbum vsurpauit, itidem pro Occurrere. γίνεται γὰρ τὸ ἐνίοτε ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συνκαταπαύσῃ κύματα, ἀλλ' ἰσχὺν ἔχει τὸ ὡς δοκοῦν τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντιμβαλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς.

¶ Ἀντιόω, ῶ, vel potius, Ἀντιόομαι, οῦμαι, Aduersor, Sto contrà, Tendo aduersus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, Tendo aduersus barbarum. vt dicit ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Citatur etiam ἀντιούμενοι pro Occurrentes prælio, & ἀντιόομαι pro Obuius fiam. Denique ἀντιοῦσθαι generaliter pro Aduersari, Contrarium esse: in quo significatu frequentius est in prosa ἐναντιοῦσθαι.

C. Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, Aduersus, Qui est in conspectu seu coràm, Qui est eregione, Oppositus. Il. ζ, v. 251, Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Vbi Eustath. ἐναντίη scribit non significare ἐναντίωσιν, sed poni pro ἀντιπροσώπως. sicut & paulo antè dictum sit, τὸν λαμοι κουρέων ἐπίρρωθεν ἐναντίη. Sic autem & apud Xenophontem, ἐναντία τὰ ὅπλα τοῖς πολεμίοις inuenio pro Obuertere hostibus. q. d. Aduersa hostibus ponere, seu Ex aduerso hostium: Pæd. 3, vbi pulcherrima est sententia, μακρὸν γὰρ τὸ κράτος βουλομένοις, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thucydides lib. 1, δύο τὰς ἁμάξας ἐναντίας ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Diosc. dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, lib. 4, quidam ex Plinio interpretati sunt, Aduersa inter se folia. Xenoph. Pæd. 1, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Ἐξ ἐναντίας aduerbialiter, pro Ex aduerso, Eregione, Aduersa fronte. quod & vna voce scriptum inuenitur Ἐξεναντίας. Aristot. De mundo, ἢ μὴ ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τι καὶ σελήνης. Sic Ἐξεναντίας, vel Ἐξ ἐναντίας προσιών, Ex aduerso prodiēs, seu Aduersum. Ponitur Ἐξεναντίας & pro Econtrario, Contrà. de qua significatione infrà dicetur. ‖ Ἐναντίον aduerbium itidē pro Ex aduerso, Aduersum, Coram. Hom. Od. ζ, Αὐτὴ δ' οὕτω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. α, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον exponitur Obuiam suo patri. — θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii vnà omnes consurrexerunt è sedibus obuiam suo patri. In soluta etiam oratione frequens est pro Ex aduerso, Coram. Thucydides lib. 6, pag. 206, ἀλλ' ἐναντίον ἀπάντων ἤδη λέγω. Plato in epistola, καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram istis interrogasti, vel istis præsentibus. Sic ἐναντίον ὁρώντων, apud eundem De legibus. Et ἐναντίον βλέπειν, Demosthenes.

Ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. Theogonia, Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, quod exponit Hesych. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Homericum autem exemplum huius signif. non itidem occurrit (mihi quidem) vt alterius. Thucyd. lib. 4, pag. 141, καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν ὥστε αὐτοὺς ἐς πλείω βλάπτεσθαι. Xenoph. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον εἶναι πρὸς τινα dicitur quod fit aduersus aliquem: vt apud Demosthenem Pro corona, ἅπαντ' ὅσα πώποτ' ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις. Et ἐναντίος pro Aduersus. In qua significatione videtur & ab Homero poni, vt Il. θ, Τρώεσσι δ' ἔπειτα κελεύοντες, Ἔκπεσε καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa autem dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thuc. 3, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ὑμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem, ἐπελθεῖν ἐπὶ τοὺς Ἐπιδαμνίους, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντας. ‖ Ἐναντίος, Aduersus, Contrarius. Luc. in Herc. οὐχ ὅλως ἀπίθανον, ἢ τοῖς πάλαι ἀπεοικὸς, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐκβιάζοντες. Cic. apud Platonem κατὰ τὰ ἐναντία & κατὰ τἀναντία, Contrariè & Contrariis cursibus, vertit, vt videbis in meo Ciceroniano lex. Xenophon Hellen. 4, ἀπεφαίνοντο τὰ ἐναντία λέγοντα τῷ συμφέροντι, contraria vtilitati. Sed frequētius dicitur ἐναντίον, sicut & ὑπεναντίον. Æschines τὰ ἐναντία τῶν καλῶν. Plato De republ. 1, τὸ γὰρ ἄδικον πᾶν τοὐναντίον τοῦ ὑπάρχει. Dicitur & cū datiuo τἀναντία τοῖς ἄλλοις. vt Aristot. Pol. 5, ὥσπερ οὖν γὰρ ἄλλοι, τὰ κέρδος καὶ τιμή, καὶ τἀναντία τούτοις. Sic & cum datiuo personæ, Isocr. τοὐναντίον δὲ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Sed & cum genit. interdum, vt τἀναντία τούτων, Xenophon, Contra quàm isti. Interdum verò sequentem habet particulam ἢ, vt Latinè Contrà habet partic. Quàm. Plat. Sympos. ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον δεῖ τοῦ ἢ ὃ ἔλεγον. Sic Demosthenes, ἐναντία ἢ ὡς ἔδει. Aristoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκε. Obseruandum autem in illo Platonis loco τὸ τοὐναντίον (quod & apud alios non infrequens est) eodem modo dici quo Gall. tout le contraire. Habet verò hoc nomen & comparatiuū ἐναντιώτερος, & superlatiuū ἐναντιώτατος. Aristot. Ethic. 2, cap. 8, τὰ γὰρ ἀπὸ πλεῖστον ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων ἐναντία ὁρίζονται. Apud Thucydidem autem lib. 3, δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xenophon, πρὸς τὸ ἐναντιώτατον ἐπί. Plut. De frat. am. ταῖς ἐναντιωτάταις ἔχοντα δυνάμεις. Aduerbialiter autē ponitur τοὐναντίον pro Econtrario, Contrà: vel τἀναντία. Xen. ὡς τἀναντία τούτων, ἐκράτησε μὲν ἐπὶ τῶν ἐξ τοῦ σώματος εἴδεσιν. pro Contrà quàm isti. Sed & κατὰ τὰ ἐναντία exponitur etiam per aduerbium Contrariè, vel Contrario modo. At ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι ex Aristot. Pol. affertur pro In contrariam partem vti. De ἐναντίως autem infrà dicetur.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Ἐναντιόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Contrariam vocem habens.

C. Ἐναντίβιος, ου, ὁ, Aduersarius, q. d. Vim & potentiam contrariam habens. ἐναντίαν βίαν ἔχων. vnde esse puto ἐναντίβιος dictum quasi ἐναντίοβιος. Vsitatius est aduerbium Ἐναντίβιον, Aduersus, Contra. Od. ξ, — οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον. Il. υ, Δεινὸν ἐπεὶ δή οἱ καὶ ὡς ἐναντίβιον θεὸς ἦλθεν Ἐν πολέμῳ. Et eodem libro cum genitiuo, Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas, apud philosophos.

Ἐναντίως, aduerbium, Contrariè, Contrario modo, cum genitiuo. Aristot. in Probl. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. Et apud Hermogenē, ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demosth. autem ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς dixit Olynth. 1, pro

ἐναντίον ἐστι ταῖς καταλλαγαῖς, Contrarium est, Vel, Aduersatur. A

¶ Ἐναντιόομαι, οῦμαι, Aduersor, Repugno, Obsto. Thucyd. lib.5, καὶ οὐδεὶς τὸ καθ᾽ αὑτὸν εἶναι τῇ πόλει ἠναντιοῦτο. Isocr. ὅστις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦτο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί τινι τι, Thucyd. lib.1, καὶ ἅμα αὐτοῖς μὴ ἐκείνων χρείας ἕνεκα καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σφίσι δεῖν ἐναντιωθῆναι. Dicitur & cum πρὸς, & quidem non solùm cum accusatiuo rei, sed & interdum cum accusatiuo personæ: vt ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, Huic rei aduersatus, Plutarchus Pericle. Et apud eundē in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Sed & cum infinitiuo dicitur ἐναντιοῦμαι: vt apud Platonem Apologia, μόνος ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exponitur etiam Intercedebam ne faceretis. Ex eodem libro affertur, ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret à republica capessenda. Sed malim simplicius, retinendo propriā signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicā capessam. ¶Sed & res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo apud Thucydidem, lib.8, ὡς δὲ αὐτοῖς τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο. ¶Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est Contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse. B C

Ἐναντίωμα, Quod aduersatur, seu obsistit. Thucyd. lib.4, γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμα τι ἐγένετο. Vbi Valla interpretatur Impedimentum. Animaduertentes autem (inquit) Athenienfium duces huic rei impedimētum intercessisse. Demosthenes Pro corona ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua aduersata sit. Sunt qui offensionem reddant. ¶Ἐναντίωμα, Repugnantia in factis aut dictis, Quum alicuius facta seu dicta inter se discrepant. Athen. lib.5, τὰ δὲ ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ὑπ᾽ αὐτοῦ τὰ ἐξελέγχων ὁ βουλόμενος εὕροι. D

Ἐναντίωσις, εως, ἡ, Repugnantia, & q.d. Contrariatio. vt ἐναντιότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plurali numero ἐναντιώσεις aliquoties dixit, vt in Panath. λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστόν, Quo multa repugnantia loquitur. E

C. Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, Ex aduerso, Eregione. Contra, (vt Virgil. dicit Italiam contra) Et Coram, In conspectu. Matth.21, πορεύθητε εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et cap.27, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου. At cap. eodem, pro Coram, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marcus κατέναντι τοῦ κατέναντι dixit quam Matthæus τὴν ἀπέναντι. Sic autem & ex Luc. affertur κατέναντι Ὀλυμπίων pro Ex aduerso Olympiorum. ¶Sed & pro Aduersus apud Plutarchum legitur. Quo dixit modo Gregorius quoque, κατέναντι Κυρίου πραχθείσης, pro aduersus Dominum. Ἔναντι etiam in eadem significatione habetur in vulg. lex. sed sine autore. F

Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Κατεναντία, eandem cum proximè præcedentibus significationem habent. Vsitatiora tamen sunt κατεναντίον & κατεναντία quàm ἀπεναντίον & ἀπεναντία. Pro quo dicitur & ἀπεναντίας. Chrysostomus, λόγος ἀπεναντίας τῆς εἰρήνης ἱστάμενος. q.d. Stans aduersus, id est Aduersans, Repugnans. Sed scribitur etiam ἀπ᾽ ἐναντίας, sicut ἐξ ἐναντίας quoq; scribi diuisim, antea docui. Κατεναντίον autē (vti dixi) frequentiore est in vsu. Pro Ex aduerso, seu Eregione, Apoll. Arg.2, κατεναντίον ἄρχετο. Ibidē, κατεναντία νόσφιν. Sic Dionysius Alexandr. κατεναντία κεῖται. In Anthol. autem epigr. cum genitiuo, alia significatione, nam κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exponitur simpliciter Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro Aduersus, cum datiuo: Hesiod. —τίς κεν ἐκείνῳ ἔλθῃ θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι. Sic autem lib. 1 eiusdem Anthol. epigr. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν ἔλθοντες. G H

C. Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem & ex Xenophonte, οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes. Sic autem & Polyb. τὴν πάλαι αὐτοῖς καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. ET Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναντίως Sibi mutuò aduersantur, Inter se repugnant. A

ET Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plutarchus in Pericle, Aduersans illis. Ex eodē autem & Budæus affert ὑπεναντιωθεὶς, pro Refragatus, Obsistens. Sed non semper tamen vacat in his compositis præpositio. nam idem Budæus ὑπεναντίος vertit Subcontrarius in hoc Aristot. loco, Polit.2, ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν πανοπλίαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpretatur Subcontrariè opposita. Iam verò & in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de significatione remittat: vt sit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua ex parte aduersor, seu Aliquantum aduersor: Nisi quis malit, Clanculum seu occultè aduersor. B

ἈΝΤΙΚΡΥ, aduerbium, Ex aduerso, Eregione. Item aduersum. Ex ἀντὶ & κάρα fit ἀντίκαρα, deinde ἀντικαρὺ, & per syncopen ἀντικρὺ, inquit Etymologistes. At ego simplicius ex ἀντὶ deriuo, cætera pro syllabica adiectione habēs. Quidam grammatici circunflectendam vocalem υ putauerunt in hac voce: passim tamen acuto non circunflexo accētu notata reperitur. Genitiuo iungitur tam in prosa quàm in carmine: vt ἀντικρὺ Χίου, Eregione insulæ quæ dicitur Chios. Il. θ, Ἕκτορος ἀντικρὺ, Aduersus Hectorem. Ponitur etiā sine casu pro Eregione, vel Coram, In conspectu. item Palam. Il.ε, Μή τι σύ γ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. vbi notandum est υ correptum in hoc aduerbio, quod alibi producitur. HINC compos. Ἀπαντικρὺ & Καταντικρύ. Pausan. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ἐστιν ὀνομαζομένη κολώνα. Aristot. De mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur & apud ipsum Homerum Odyss.ξ, in fine, Ἀλλὰ καταντικρὺ τοίχος πέσεν. vbi schol. exponit κατευθύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ & ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ & καταντικρύ. C D

Ἀντικρύ, Penitus: vt Il. ρ, Ἀντικρὺ δ᾽ ἀπαλοῖο δι᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή. Item Il.γ, Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διήλασε χαλκὸν, id est διόλου siue διαμπερὲς, vt docet Eust. E

Ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, id est Apertè. Il.π, Ἀντικρὺ δ᾽ ἀπόφημι, id est φανερῶς, Hesych. Eust.

Ἄντικρυς, aduerb. pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, id est Eregione, Ex aduerso. vt apud Thucydidem in 2, οἰόμενοι τὰς πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς διόδον ἐς τὸ ἔξω. vbi schol. annotat hîc ἄντικρυς idem esse quod ἐξ ἐναντίας, semper tamen alibi significare φανερῶς. Suidas quidem certè putauit ἀντικρὺ duntaxat, non item ἄντικρυς, accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen ex Plutarcho in Lycurgo ἄντικρυς itidem pro ἐξ ἐναντίας: vbi legitur ἄντικρυς καπηλείας. F

Ἄντικρυς, frequentius ac ferè semper pro Apertè, Planè, Palàm, Propalam. Lucianus, ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία, Iniuria est manifestè. vel Iniuria est manifesta. Idem, φθόνος ἄντικρυς τὸ ποιοῦν. Plutarchus in Pericle, Κρατῖνος δ᾽ ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκε. Idem in Fabio, οὐ στρατηγικὰς, οὐδὲ παραγγελίας, ἀλλ᾽ ἄντικρυς ἔφη πρὸς ἡλικίαν. Idem, πρὸς Γερμανοὺς ἄντικρυς ὑπὸ Κελτῶν ἐπολέμησε, id est Apertè, siue Aperto marte, vt Budæus vertit. Apud eundem Plutarchum in Lycurgo ἡ ἄντικρυς ἀφαίρεσις, Manifesta ablatio. A grammaticis exponitur φανερῶς, itē διαρρήδην. Demosthenes ἄντικρυς & σαφῶς copulat in Aristocrate. Suidas vult significare ἀληθῶς hoc in loco, ὑπὸ Ἕλληνας εἶναι ἐπί τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους ἄντικρυς. G

Ἄντικρυς, Ferè. cuius significationis exemplum hoc citatur ex Gaza in Somnio Scipionis, ὅτε ὁ ἀριθμὸς, συνελθόντες ἄντικρυς ἀπαιτοῦσι τῶν ὄντων ἐστί.

C. Ἀπαντικρὺ, Eregione, ἐκ τοῦ ἀντικρὺ. Ex aduerso. Vide suprà.

C. Καταντικρὺ, Eregione, Ex aduerso. καταντικρὺ τῆς ὄψεως ἐστί. Thuc. lib.7, Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ᾽ ἔχθος [μετὰ Συρακουσίων ἐμάχοντο.]

ἈΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, vel Ἄντλον, ου, τὸ, Sentina. Dicitur & Ἀντλία. Hom. Od.ο, Ἄντλῳ δ᾽ ἐσδύντα πεσοῦσ᾽ ὡς εἰναλίη κήξ. vbi Didymus exponit τῇ ἀντλίᾳ τῆς πλοίου. ἄντλον (scribit Eustath.) ὁ τόπος ἔνθα τὸ ὕδωρ συρρέει τι, τὸ αὐτόθι καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. quod (inquit) ἀντλία etiam dicebatur, vt ostendit is qui scripsit, ἄντλος ἀντλία, δεξαμενή. Obseruandum autem est hîc ἄντλον priore loco neutrum, posteriore ἄντλος masculinū H

Digitized by Google

ab Eustathio poni: si modò ipse ita scriptum reliquit, ac non potius ἄντλος vtrobique. A ‖ Cæterùm ἄντλον Hesychius vult secundum quosdam significare etiam mare, pro qua significatione citatur hic Euripidis locus in Hecuba, Ἁλιδρόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχρις. ‖ Item Ἄντλος, Aceruus manipulorum, σωρὸς δραγμάτων, Hesychio. Secundum Suidam, ὁ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

C. Κάταντλος ET Ὑπέραντλος, vt κάταντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exūdat, inquit Budæus. Poll. ὑπερκατέβη [τὸ κῦμα] εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσῄει. κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. B Vsitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eodē alibi ponitur. Transfertur autem ὑπέραντλος & ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circunfluens. vnde ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucianus, exuberantem improbitatem hominum, & quæ omnem modum supergreditur. Apud eundem dicit Plutus de prodigo, φυλάττειν βουλόμενος τὴν ἀπορροήν, μὴ ὑπέραντλος γενόμενος ἐπικλύσω αὐτόν. Sed & cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, Cui calamitas exuberat, & maior est quàm vt ei ferendæ par sit. ET C Ὑπεραντλεῖσθαι apud Lucianum pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Ἀντλίον, ου, τὸ, Vas quo aqua sentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, Ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Onirocr. συνέβη δὲ, τὸν ἰδόντα τὸ ὄνειρον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

C. Ἐπάντλια, τὰ, Vasa ærea, Cadi. Hesych.

¶ Ἀντλέω, ῶ, Haurio, Exhaurio. Propriè Exhaurio sentinā, vt vsurpatur à Luciano. Aristot. OEcon. 1, τὸ γὰρ ἤθμῳ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. D D. Ioannis cap. 2, ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. ‖ Reperitur ἀντλεῖν positum etiā pro Infundere, in hoc ex Anthol. epigr. disticho, Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἀπάσας Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Ἀντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare (quod vulgus dicit Exanclare) Æschylus in Prometh. vincto, pag. 27 meæ editionis, ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, Ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρῶν πολιτῶν δουλείαν ἠντληκότων. In vul- E gatis lex. Græcol. scribitur Ἀντλάω quasi idem significās quod ἀντλέω. quū tamē nō possit ἀντλάω aliud esse quàm ἀνατλάω, ex eo factum per syncopen. & ita accipit hoc verbū Etymologistes, quū scribit, Ἀντλῶ, παρὰ τὸ ἄντλον. τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντλεῖν ἢ καρτερεῖν ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐστερημένων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, Haustus, vel Haustio, si dici posset. Exponitur etiam Perfusio à Ruellio in hoc loco Dioscoridis, lib. 4, cap. 64, in fine, καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑπνοποιόν ἐστι. Interpretatur enim, Eorundem fotu & F perfusione somnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infusio: quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotauimus paulo antè. ‖ Est etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Haustoriū, vel Haustrum, vt ex Lucretio interpret. Valla. D. Ioann. cap. 4, ἄντλημα οὐκ ἔχεις. pro ἀντλητήριον.

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, VEL Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, Haustor. Sed ἀντλητήρ exponitur etiam κάδος ναυτικός ab Hesychio, id est, Cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητήρ Vas quo aqua sentinæ hauritur. & scribit quendam ex veteribus tradidisse ἀντλιαντλητῆρα non κάδον appellandum esse. ‖ Est verò & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστήρ dicitur.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, Idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion, ἔτι γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

C. Ἀπαντλέω, τλῶ, F. τλήσω, Haurio alicūde, Exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro Hauriendo minuo: vt apud Æschylum in Prometheo vincto, pag. 10 meæ editionis, — Τί σοι Θεοί τι θνητοὶ τοῦδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Vbi Scholiastes malè ἐκθεραπεῦσαι, quum dūtaxat sit ἐπικουφίσαι. vt apud Euripidem, ἀπαντλήσαιμ' ἂν βάρος ψυχῆς, id est H ἐπικουφίσαιμι, Alleuarim, Alleuare possim. Vel Lenierim. ἀπαντλήσαιμ' ἂν Hesychius exponit ἐπικουφίσαιμι ἂν, ex hoc Euripidis loco, aut simili quopiam verba illa sumens. Sunt & qui exponāt hic Exhaurire possim. sed

A exhaurire est plus quàm ἐπικουφίζειν. nam qui exhaurit aquam loci alicuius, nihil prorsus in eo relinquit: qui simpliciter ex ea haurit, eam minuit, non locum prorsus euacuat. Passiua vox est Ἀπαντλέομαι, οῦμαι, Haurior. Citatur autem in vulg. lex. ex Dioscoride lib. 5, cap. 13 ἀπαντλούμενον νομὰς ἵστησι, pro Nomas fotu cohibet. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, sed καταντλουμένη, statim initio, Ὀξάλμη ἡ ὠφελεῖ καταντλουμένη πρὸς νομὰς, &c. & exponitur à Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et sic passim apud Dioscoridem partici- B piū hoc vsurpatur. item verbale κατάντλημα, vt eiusdem libri cap. 21, non semel. Vide paulo póst.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, Haustio, Exhaustio. ET Ἀπάντλημα, Quod haustum est. Eodem modo quo à καταντλεῖν dicitur, κατάντλησις & κατάντλημα.

C. Ἐξαντλέω, τλῶ, Exhaurio, Haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν. vnde Ἐξαντλοῦμαι passiuū. Idem in Hermotimo, ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ ῥεῦμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἐμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem dicitur in Timone, C πρὸς ἐνίων μετ' ἀτιμίας λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος & ἐξαντλούμενος. Naz. autē dixit ἐξαντλεῖν ἃ εἶχεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν εἶχεν.

Ἐξαντλεῖν, Exantlare & perferre, inquit Budæus, citans hæc Basilii verba de homine loquentis, ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἑσμὸν ἐξαντλοῦν, id est exantlans. Sic autem Euripides ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus, id est perferre.

C. 2. Μεταξαντλέω, τλῶ, Haustum transfundo. Athen. lib. 5, D μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις, quod Bays. interpretatur, Rursusque aquam marinam extraxit machinis.

C. Ἐπαντλέω, τλῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo (nam exponendo simpliciter Infundo, non puto proprietatem huius verbi exprimi) Luc. ὥσπερ ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορῶ σοι μάτην, καὶ μάτην ἐπαντλήσεις, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic & alibi, εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro Impleo. vnde apud Plutarchum, ὅσα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, id est Refertum, E Abundans. Quò pertinet quod in vulg. lex. habetur sine autore, ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. Sed & τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio, vt videlicet Lat. Funditare verba. Budæus tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait esse apud illum Fundere verba: sed malim frequentatiuo Funditare vti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc iambico sumpsisse Synesium, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. qui affertur à Plutarcho περὶ ἀδολεσχίας, in principio. Sed Synesius F (vt videmus) genitiuo vsus est. Philo De vita Mosis libro 1, ἀναπιμπλαμένοις αὖθις τῶν πάντοθεν μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν.

Ἐπαντλεῖν apud medicos, quod & καταντλεῖν, & ἐπιβρέχειν, & καταιονᾶν, Infundere ad fouendum, vel Infusione fouere. Gal. ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τὸ ποσὸν τῆς καταιονήσεως τὴν εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἔπαρσιν τῆς σαρκός. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: vt apud Dioscor. lib. 2, cap. 99, οὖρον ἀνθρώπου πρὸς δήξεις ἁρμόζει ἐπαντλούμενον, deinde, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, id est, si pars foueatur illa.

G Ἐπάντλημα ET Ἐπάντλησις, apud medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fouēdi potissimùm gratia. Vel, Ipsa actio perfundēdi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. vnde Fotus etiam redditur, & Fomentum. Diosc. lib. 2, ἐπάντλημα γαγγραίναις ἐστὶ χρήσιμον, Eius fotus gangrænæ vtilis est, vel Eo fouere gangrænam vtile est. Sic in loco qui paulo antè cum ἐπαντλεῖν citatus fuit, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις [ἁρμόζει] Si illo foueantur, vel Si illis infundatur. Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui H lauatur, Budæus ex Galeno. Vide Κατάντλημα & Κατάντλησις.

C. ΚΑΤαντλέω, τλῶ, Hausta aqua perfūdo, & propriè cum magna quadam abundantia. Alioqui simile est τῷ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem

A Vespis, ἀλλ᾽ ὅταν ξυνήγορος ταυτί σου καταντλῇ, His accusationibus te asperget, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Risu obruere (inquit Budæus) vel Ridendum exponere. Plato De rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Maiore ludibrio philosophiam afficiemus.

Καταντλεῖν vsitatum medicis, vt de ἐπαντλεῖν modò dictum est. Sed vt ex Galeno modò habuimus, ἐπαντλεῖν τόδε ὕδωρ θερμόν, ita sciendum est ab eodem dici inuersa illa constructione καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: vt καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν, ἐξαφορῆσαι ἕως πόνους ἰχῶρας. Sic idem dixit, ἐλαίῳ χλιαρῷ ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς θεραπείας συχνῶς ὕδατι καταντλεῖ τὰ πεπονθός μέρη, id est, Perfundo oleo, seu foueo. Sic apud Dioscoridem, καταντλεῖν τὰ ἀλγοῦντα ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, id est eo foueri pars ægra. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον. quod in vulg. lex. redditur Calidum oleum perfusum prodest.. Quum potius dicendum fit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infunda-

C tur. Aut, Si calido oleo pars foueatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic καταντληθέντα θερμῷ ἀμόργῃ ποδάγραις ἀφελεῖ, Diosc. Idem, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κατάγματα πωροῖ τάχιον, Si ossa fracta eorum decocto foueantur, celerius solidantur. Sed & καταντληθέντα exponitur apud eundem ex Barbaro & Marcello, Calens imposita, lib. 3, cap. 11. ‖ At Καταντλήσας τὸν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eodem Dioscoride dicitur: vbi καταντλήσας quidam interpretantur, Ex alto fundens: alii, Trasferens.

Καταντλημα ET Καταντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, sed illa his vsitatiora, & quidem de perfusione quæ fit fotus gratia, potius quàm de alia vlla. In vulgatis lex. exponitur κατάντλημα, Fomētum quod cum infusione fit, Fotus. q. d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Dioscor. lib. 1, κατάντλημα ποδάγραις ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foueri vtilissimum est. Apud eūdem eodem libro, ἐν καταντλήμασι ἢ πυελίσι redditur, In liquidis & siccis fomentis.

E C. Περιαντλέω, τὸ, Circunfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχίας in principio, ὥσπερ ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους, μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγους ἀκρίτως λαλοῦσιν μὲν πρὸς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντα δὲ τῶν καλουμένων. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον de quo modò dictum fuit. Dioscor. lib. 2, περιαντλούμενοι κνησμοὺς θεραπεύει.

C. Προσαντλέω, ῶ, F. ήσω, Haurio, idem quod ἀντλέω. Addunt vulg. lex. esse etiam Fouere apud Alexandrum Trallianum.

ΑΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, Antrū, Locus subterraneus aut profund⁹. Hes. Luc. De hist. scr. ἢ ἐς τὸ ἄντρον καταφυγὴ αὐτοῦ καὶ μυρρίνης καὶ δάφνης ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων. Ammoni⁹ inter ἄντρον & σπήλαιον ita distinguit, vt ἄντρον cauerna sit sua sponte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiā Hesych. non obseruat qui αὐτὸ esse dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. Vulgatis lexicis significat etiam Cuniculos, & Atramentarium in Anthol. epigrammatum ἄντρα τῆς ἀοιδῆς.

C. Ἀντροειδής, έος, ὁ ἢ ἡ, Antri formam habens.

G C. Ὑπάντρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui sub antro est vel in antro degit: vt ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα. quod vulg. lex. Saxum cauū interpretātur. item ὕπαντροι apud Hesych. Qui in antris latitant aut degunt.

Ἀντριάς, άδος, ἡ, Quæ libenter in antris versatur, ἡ τοῖς ἄντροις φιλοχωροῦσα, Suid. cuius hoc exemplum affert ex quodā quem non nominat autore, Ὄφρ᾽ εἴην ἀντριὰς πάγρην ἀνεπάλλην.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Antris plenus, Cauernosus, σπηλαιώδης, Hesych.

ΑΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, Ambitus & Circunferentia, propriè quidem currus: sed transfertur & ad alia. Idem autem valere dicit Eustathius ἄντυγα & ἴτυν & κύκλον (mascul. vel neutro genere) & ἁψῖδα seu ἀψῖδα ἄντυξ (inquit Hesychius, περιφερεία. Alii, ἡ περιφέρεια ἀδεια τοῦ ἅρματος δίφρου. Item ἄντυγες pluraliter αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων, secundum Suidam citantem hunc versum, Ζεύξας ἱππείης ἐπὶ κυκλώσας ἐξ ἄντυγος. Hesiodus, Κόμματα δ᾽ ἵπποισι καὶ ἄντυγας ἀμφὶ κέβισον. Homerus, — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. Idem Il. λ, — καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον, Ambitus qui sunt circa sellam curulem. In vulg. lex. Græcol. ἄντυξ exponitur Summa curuatura rotarum, Semicirculus ante currū amplectens ambas rotas, Gyrus rotæ superior. Ponitur etiam interdum ἄντυξ siue ἄντυγες pro toto curru:

B vt etiam potest accipi in versu quem citat Suidas, ἱππείης ἐξ ἄντυγος. & in lib. 1 Anthol. epigr. ἄντυγα quidam vocauit currum, à parte totū. Est & ἄντυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: vt Il. ζ, Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. Dicitur & ὁ ἐπίζυγος τῆς καθέδρας, inquit Eustathius. vnde & ἄντυγα χερσὶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν dixit quidam in Anthol. epigr. pro circunferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. ‖ Dicitur verò ἄντυξ etiam de cælo, videlicet οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut & οὐρανοῦ ἁψίς: quasi dicas Fornix cæli. à poetis Latinis dici-

C tur itidem metaphoricè Axis cæli. Eustathius, ἡ μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ὑγρωσαν, vt ostendit illud, ἐξ ἄντυγος οὐρανίων. ‖ Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi gyrum tēporis seu circulum. quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

C. Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchram circunferentiam aut orbem habens. ἀδαξον, Suid.

C. Θραυσάντυξ, υγος, ὁ & ἡ, Frangens canthum seu orbē currus. vt apud Aristoph. in Nebulis, Ὦ σκληροὶ δαίμονες, ὦ τύχαι θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν. vbi tamen interpres non ma-

D le legit θραυσάμενος, propter sequens ἵππων.

C. Ὑψάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Altè cameratus, Altos fornices habens.

Ἀντυγωτής, οῦ, ὁ, Colligatus, Alligatus in modum τῆς ἄντυγος. A verbo ἀντυγῶ deductum, inquit Suid. qui ἀντυγωτής exponit συνδεδεμένος, Hes. συνδεδεμένος.

ΑΝΥΩ, item Ἀνύτω vel Ἀνύθω, (rhema illud magis poeticum, hæc magis prosæ orationis) Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. ἀνύσας τὸ ἔργον, Quum opus confecisset, seu perfecisset. Od. π, — ἀνύσασθαι ἔργα. Inuenitur etiā ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν, pro

E Quum viam longam confecisset. Sic & δρόμον ἀνύειν, Cursum conficere seu exigere. & Odyss. ο, — ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσῃ θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, id est, Conficeret cursum per mare. Alii exponunt Trāsmitteret. ἄνυε πικρὸν ἔρωτα apud Theocritum, Peragebat amorem acerbum. id est, Transigebat tempus in acerbo amore. Citatur item ἀνύω εἰρεσίας, ex Anthol. epigr. pro Expēdio remigationem. Ibidem, ἤνυσεν ὑμέναιον, Peregit nuptias. Cæterùm Homerus, teste Eustathio, dixit ἀνύειν,

F sexta coniugatione: qui autem post eum fuerunt Attici, ἀνύτειν, tertia coniugatione. quemadmodum ἀρύτεσθαι dicitur & ἀρύτειν. Vbi notandum & ἀνύτειν & ἀρύτεσθαι scribere Eustathium vnico τ. Scriptum tamen reperitur ἀνύτειν cum τ in certis quorundam autorum locis: vt apud Aristophanem & Thucydidem, & Platonem. & Suidas ἀνύτειν itidem habet. (Sed apud Xenophōtem non semel cum simplici τ habetur) Verùm suspecta esse possint in hac scriptura exemplaria. Hoc constat, si ἀνύτειν dicatur Atticè, lingua cōmuni dici ἀνύειν: cuius

G tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea Scholiastes Thucydidis scribit Atticos pro ἀνύτειν dicere ἀνύτειν. Plato De rep. 6, πράττειν ἂν ἄλλων τι πράττειν, ἢ μόνης σμικρὸν ἀνύτειν; Suidas ex quodam historico citat, ὁ δὲ Νίνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν διαδόχοις ἀνύτειν, id est πράττειν, inquit. Ibidem, ἐπεὶ οὐδὲν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ βάρβαροι. Latini dicūt Nihil promouere. Dicunt etiam interdum Nihil agere, eodem modo quo dicitur οὐδὲν ἀνύειν, pro Nihil promouere, Nihil proficere, Frustra in re aliqua laborare. vnde ἀνύσας οὐδὲν quidam exposuit

H Re frustra tentata. Demosthenes, ὡς δ᾽ οὐδὲν ἤνυε, id est, Quum autem frustra conaretur, vt Budæus exponit. Iungitur & participio, pro Prosum, Confero. Thucyd. lib. 2, ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. Scholiastes autem exponit πλεονεκτεῖν περὶ ὕλης. Apud Homerū ἀνύω cum parti-

Digitized by Google

cipio. Il. δ, Οὐκ αἰνύω φθονέουσ᾽, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί ἐστι. ‖ Ἀ-
νύω exponitur etiam Impleo: vt ἄνυσε γῆρας, in Anthol.
epigr. Impleuit senectutem. Et apud Sophoclem, ἀνύειν
τὸν αἶδαν, Implere fata. Sed potest & hic ἀνύω accipi vt in
ἀνύω ὁδόν, vt sit ἤνυσε γῆρας, Exegit senectutem. & ἀνύειν τὸν
αἶδαν sit ἀνύειν τὴν πρὸς τὸν αἶδαν ὁδόν. ‖ Est præterea
ἀνύω idem quod ἀναλίσκω, Consumo: vt Od. ω, Αὐτὰρ ἐ-
πειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro Perdo,
Destruo, vt docet scholiastes Sophoclis. ‖ Quibus
significationibus vicina est hæc, qua ponitur pro Occi-
do. vnde ἀνυσθεὶς participium passiuum pro φονευθείς
apud eundem scholiasten. Idem verò & compositum
ἐξανύω significat apud Homerum, Il. λ, Ἤ θην σ᾽ ἐξανύω γε
καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. ‖ Iunctum autem ἀνύω cum
accusatiuo & præpositione ἐκ significat Impetro, vel
Obtineo, aut Consequor: vt in Antholog. epigr. ἠνυσά-
μην τοῦτ᾽ ἐκ μοιρῶν, Hoc à Parcis impetraui. Sed & cum
accusatiuo solo: vt apud Aristophanem in Pluto, ἀνύειν
τὰ πάντα. Sic & apud Theocr. ἀνυσσάμενοι τὸν ἀμητόν.

Ἁνύω cũ spiritu aspero (vt docet Suidas, Eustathius
item ex Ælio Dionysio) pro σπεύδειν, Festinare, Propera-
re. Tamen cum apud alios, tum apud Aristophanem
in hac etiam significatione tenuatur, vt hoc in loco, v-
bi ei μέλλειν opponit. in Pluto, ἀλλ᾽ οὐ μέλλειν χρή σ᾽, ἀλλ᾽
ἀνύειν, vel ἁνύειν, vt alii ibi legunt ei. Sæpe item parti
cipium ἀνύσας hoc sensu vsurpatur, pro Festinatione
adhibita, vel Cum festinatione. quod aptius redditur
aduerbio Properè, vel Confestim: vt in Nubibus, αἴρεσθ᾽
αἴρεσθ᾽ ἀνύσας τι φροντιστήριον. Idem, λέγ᾽ ἀνύσας ὅ, τι φὴς ποτέ.
Dicitur etiam ab eodem ἀνύσας τι, pro ἀνύσας simplici-
ter. τὶ enim vacat: vt, ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ ταχύ-
τατα. Item, ἀνύσας τι κατάβηθι. Idem inuertens hanc loquen
di formam, dicit ἄνυε περαίνων pro περαίνε ἀνύσας.

Ἀνύομαι, passiua voce, Perficior, Efficior, Conficior.
vnde ἤνυσται tertia præteriti singularis, Effectum est. &
participium ἀνυσθεὶς apud Sophoclem. ‖ Ἀνύεσθαι
autem pro ἀνύειν, & ἠνυσάμην, paulo antè citata pro ἀ-
νύειν & ἤνυσα, sunt ab ἀνύομαι significationem actiuam
sub voce passiua habente.

Ἀνύμενος participium pro ἀνύμενος, vide paulo pòst in
ἄνυμαι.

Ἄνυσις, εως, ἡ, Perfectio, Effectio, seu Effectus. Il. β, – ἄνυσις
δ᾽ οὐκ ἔσσεται αὐτῆς: vbi exponitur ἀνυσὶς πρᾶξις in paruis
scholiis. Apoll. Argon. 2, Πείρατα ναυτιλίης ἀνύειν ἄνυσίν τι
κελεύθου, id est, Viæ confectionem. eo modo quo ἀνύειν
ὁδὸν interpretamur Viam conficere. ‖ Item ἄνυσις,
Profectus. Od. δ, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, Quia nõ nan-
ciscemur aliquid commodi ex fletu. Alibi πρῆξις pro
eodem ab ipso dicitur, in eadem sententia exprimen-
da, Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Est autem πρῆ-
ξις pro πρᾶξις. Possemus tamen ἄνυσιν effectum inter-
pretari hoc etiam loco.

Ἀνυσίμος, ου, ὁ & ἡ, Efficax, Effectum magnum habens. Itẽ,
Conducibilis, Vtilis. Xenophon Pæd. 1, εἰς τὸ πείθεσθαι
ἔχει οὐδὲν εἶναι ἀνυσιμώτερον τοῦ, &c. Plato De leg. 4, τὰ δὲ
κάλλιστα καὶ ἀνυσιμώτατα πρὸς τὸν βίον τὸν ἀληθινόν. Apud
Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, id est Præ sentissimũ,
vt Budæus exponit.

Ἀνυστός, οῦ, ὁ, Qui effici potest, Efficibilis, si dici posset. ἀνυ-
στὸν καθέστηκε, Effici potest. & ὡς ἀνυστὸν ἐστι, pro κατὰ τὸ δυνα-
τόν, vel κατὰ δύναμιν, Quoad fieri potest, Pro viribus. Plu-
tarchus in Lycurgo, ἐπιδείκνυσιν ὡς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης δι-
ανοίας ἀθάνατον πολιτείαν καταλιπεῖν. ‖ Item ἀνυστόν, Prõ-
ptum, Facile, Bud. ex Phalaridis epistolis.

C. Ἀτέλεστος, ου, ὁ & ἡ, Qui perfici nequit, Qui ad finem per-
duci nequit, ἀτέλεστος. Od. π, ἀτέλεστος ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνυστικός, οῦ, ὁ, vel Ἀνυτικός, Efficax, Effectum magnum ha-
bens. Xen. ἀνυστικώτατοι χρηματισμοὶ ἀπὸ γεωργίας, Efficacissi-
ma & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἀνυστέα positionis aduerbium pro ἀνυστέον, apud Atticos,
vt βαδιστέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus. Efficere opor
tet, Perficere oportet.

C. Ἀνήνυτος, ου, ὁ & ἡ, Idẽ quod ἀνήνυστος: nisi quòd illud ma-
gis poeticum sit. Eustathius dicit ἀνήνυστος esse regula-
rius formatum. ἀνυστὸς enim dici, non ἀνυτός. attamen
sicut γνωστὸς in simplici dicitur, ἀπόγνωτος autem in com

A posito (sicut & in aliis) ita etiam ἀτελεύτητος dici abiecto σ.
vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, Ad finem non perducitur. Et
ἀνήνυτος αἰών, in epist. Phalar. Hesychio etiam est ἀτέ-
λεστος & ἀκατόρθωτος. Significat etiam Inanis, μάταιος. ea
enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, va-
na sunt: vt Philo De mundo, ἔοικεν ἀνήνυτον καταπονεῖσθαι
ζητεῖν εἰς τὴν τοῦ ἰσοῦ εὕρεσιν. Suidæ significat etiam Mul-
tus, Innumerabilis, Infinitus, Immensus. Polyb. μεγίστης
προφαινομένης δυσχερείας περὶ τὰς ὁρμάς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνή-
B νυτον ἔχει δαπάνης τῆς ὁδοῦ. Cui simile exemplum aliud ci
tat, ὅπλα τε χαλκεύομεν, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατα-
σκευάζειν προστάττει.

C. Παντάνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui omnino effici potest. πάντη δυ-
νατός. Suid.

C. Δυσάνυτος, ου, ὁ & ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος. Suidas
& Hesychius. Sed Suidas habet δυσήνυτος. Hesychius au-
tem vtrunque.

C. ΔΙανύω, seu Διανύτω. F. ύσω. Conficio, Perficio: vt διανύειν
τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. ἵνα τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ πορευόμενοι δι-
ανύσωσι. Xenophon, ἃ πόδας διανύειν. Διανύσασθαι in voce
C passiua & significatione actiua citat Budæus, ex Ptol.
τὰς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διαστάσεις τελείως ἀπαρτίσαι ἢ τάχιστ
διανύσασθαι. In passiua quoque significatione reperiri
Hesychius & Suidas testantur, quum διηνυσθῆναι per τε-
λεσθῆναι explicant. quomodo & βίος διανυόμενος in vul
gatis lexicis citatur.

Διάνυσις, εως, ἡ, Iter. vt Bud. interpr. in hoc Ptolem. loco τὸ
ἐμπαλιν δὲ τῷ πλήθει τοῦ τόπου πέρατος διαστάσεως διὰ φαινομένων
πόλεων καὶ διὰ τῶν ἱστορηθεισῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ
θάλασσαν.

D C. ΕΞανύω, F. ύσω, Perficio, ἐκπληρόω, κατεργάζομαι, πληρόω, εἰς τε-
λευτὴν ἄγω, Hesychius & Eustathius. vt apud Sophoclẽ,
πάνθυτα θύμασι ἐξήνυσαν. Et ἐξανύσαιμι ἔπος, & τὸν βίον ἐξανύσαι.
quæ in vulgatis lexicis citantur. Ἐξανυέτω αἷμα eadem
lexica apud Euripidem interpretantur Eliciat sangui-
nem. & apud Herodotum, ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης
ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenẽt super Sepiadem.
quæ expositio suspecta meritò esse possit. In iisdem
ἐξανύω neutraliter cum infinitiuo positum reperitur, vt
ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio vt cohibeam.

C. 2. Δυσεξάνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effectu difficilis. δυσεξάνυτος δεσμός
E Inenodabilis nexus, Euripides. vt habent vulgata
lexica.

C. ΕΠανύω, F. ύσω, Perficio, ἐκτελέω. Hesychius enim ἐπήνυ-
σεν per ἐπετέλεσεν exponit. vnde passiuũ ἐπανύομαι, à quo
ἐπηνύσθη apud Hesiodum, cuius hoc in vulg. lex. citatur
hemistichium, Νίκη ἐπηνύσθη, id est ἐπληρώθη, vt Varinus
annotat.

C. ΚΑΤανύω, F. ύσω, Cõficio, Perago. συντελῶ, Hesychius. vt
κατανύειν τὴν πορείαν, & κατανύσαι δρόμον. Plutar. in Dio-
F ne, σταδίους πεντακισχιλίους κατηνυκὼς ἐπλανώμενος. Apud Synesium
epist. 73. quidam interpretantur Consumere in hoc lo-
co, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὕτω πᾶν ὅσον ἦν κατηνύκει. sicut
& Hesychi⁹ κατανύσαι per καταδαπανῆσαι explicat. In hoc
autem Sophoclis loco, – φίλης γὰρ προξένου κατηνύκασι, cũ
genitiuo construitur, duplicémque (vt annotat inter-
pres) admittit expositionem. nam vel significat Nacti
sunt, ἐπέτυχον (qui enim aliquid peragit, idipsum adipi-
scitur postquam perfecit) Vel κατ᾽ ἐκείνης ἤνυσαν, Contra
illam peregerunt id quod volebant: vt Ægistho intelli
gendum relinqueret, id in ea seu in eam perpetratum
G esse quod ipsi de Oreste nuntiarant, cædem videlicet.
Neutraliter quoque & absolutè reperitur: nisi quis & i-
bi accusatiuum πορείαν aut ὁδὸν aut simile quid subintel
ligere malit: vt κατανύω εἰς λιμένα, Peruenio in portum:
sicut κατάρω & κατάγω, vt Bud. annotat. Et in vulgatis
lexicis κατανύει ναῦς, Nauis meat. & κατανύσας νηΐ, ex He-
rodoto, Naue delatus.

C. ΠΡΟανύτω, F. ύσω, Antè vel citius perficio. Xenophon
Pæd. 2, οὕτω γὰρ ὁρμώμενος εἰκὸς πλεῖον προανύτειν ἂν χειρίζεσθαι.

H C. ΥΠανύω, F. ύσω, Ministro: vnde ὑπανύσθαι quod Hesych.
ὑπουργεῖν interpretatur. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἄνω, poeticè pro ἀνύω: imò, vt Eustathius vult, prototy-
pum est τοῦ ἀνύω. Homerus Odyss. γ, – ἵνα δ᾽ ἄνετο ἦλθον
ὁδόν, id est ἤνυον καὶ ἐπεραίνοντο. Eustath. Inde & apud Ari-
stophanem partic. ἄνων, Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστ᾽ ἄνοντος
ἐς ὁδὸν.

ἐς συντελείας. id est, ἀνύοντες τὰ περὶ συντελείας & διοίκησεις, A
inquit interpr.

Ἄνομαι, pass. idem quod ἀνύομαι. vnde illud quod Aristoph. interpr. citat, μάλα γὰρ τοῖς αὐτὸ. Il. σ, Ὄφρα Ἥφαιστος τ' ἔπειγε καὶ ἔργον ἄνοιτο. i. ἀνύοιτο, πληρῶτο. Hesych. Apoll. Argon. 3, νέον ἤματος ἀνομένοιο, quod exponitur Recens deunente die. id est in crepusculo. Citatur verò ex alio eius loco ἀνυομένοιο, sed fortasse legendum itidem ἀνομένοιο. Sic pro ἀνυομένου quod codices excusi habent apud Arat. alicubi, in manuscriptis reperi ἀνομένου. Extat autē & apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, i. Exactus annus, Bud. B

Ἄνησις, ἡ, Hesychio ἀνύσις, πρᾶξις, Effectus, Actio. Sed Hes. habet ἀνίη, quũ ἄνησιν legam apud Callim. hymno in Iouē. Ἄνη verò adiect. quod Hes. δήμη interpr. quódq; pro αὐτὸ ab aliquo poeta vsurpatũ videtur, locum hic nō habet.

C. Ἀνητος, ἡ, ὁ & ἡ, Qui perfici nequit, οὐ πλατουμένος, inquit Hes. Ἄνητος autem cum accentu in penult. eidem Hesychio χύνηνος significat.

C. ΚΑΤανύω, Eust. in hoc Hom. versu Od. ρ, — πίνοντί τ' αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, interpretatur C Absumere, & εἰς ὄλεθρον πλείστου, καθ' ὁμοιότητα τῷ καταφαγεῖν. ita vt sit εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. Sic etiã κατανύω Δάματρι Hesychio significat: cuius exēplũ ex Syn. vide in κατανύω.

ΑΝΩ, aduerbium loci, Suprà, vel Sursum: oppositũ habens κάτω, id est Infrà. atque vt hoc à κατὰ, sic illud fit ab ἀνά. Significat autem tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, Qui sunt supernè, vel in superioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Itē à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Ath. 3, καλεῖται περὶ Πέρσαις τὰ ἐς τοὺς ἄνω τόπους περὶ χρυσίου. Hom. Od. λ, Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, id est Sursum. Cũ articulo ὁ ἄνω, vel ὁ ἄνω, Superior: τὸ ἄνω, Superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes superiores domus: apud Xenophontem De arte eq. ὥσπερ γὰρ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος αἱ εἶεν, εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχοι. Habet interdum genitiuum ἄνω: vt ἄνω τῶν πραγμάτων apud Æschinē περὶ παραπρ. Καὶ μικρὸν προσαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, Quum altius repetere res cœpisset, vt interpretatur Budæus. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω, aliquando interiecta coniunctione καὶ, aliquando sine ea. Lucian. ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι περιφερόμενοι, ἄνευ αἱ λαβόντες ἀπορίαν, id est ad verbum, Sursum deorsum vagor. At verò apud Platonem in Hippia minore ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse, Toto cælo errare. Et apud Chrysostomum in 1 ad Cor. ἄνω καὶ κάτω positũ pro Vbique & passim. Plato rursus in Gorgia, οὐκ οἶσθ' ὅτι περὶ φεῖς ἑκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω ὦ Σώκρατες. Sic ἄνω & κάτω τοῖς νόμοις στρέφειν dixit Demosth. in Midiam. Plato autem, ἄνω καὶ κάτω μεταπηδῶσι τοῖς νόμοις, in Minoe. Et apud Demosth. Pro corona. τίς ἦν ὁ τοῦ λόγου ὃς ἔστιν ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγγελμάτων νόμων. Idem in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiā ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι. Gal. Therap. 1, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλοντες. Apud Dinarchum, ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, Homo varius & inconstans. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, ad verbum, Sursum deorsum facere, pro Miscere, Turbare. Demosthenes, πάντ' ἄνω & κάτω πάνυ ποιεῖ. Idem Philipp. 3, ἀπάντες ἀλλήλοις, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω ποιοῦντα τὸ τῆς Ἑλλήνων πραγμάτων. Nostrates dicunt eadem planè loquendi forma, *Mettre tout ce que dessus dessous*. Vide Erasmum in prouerbio Sursum ac deorsum. D E F G

Ἄνω, Aduerbium etiam temporis, non tantùm loci. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demosthenem, Superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens est apud Diodorum Sicul. qui etiam τοῖς ἐπάνω opponit τοῖς ὑστερουμένοις. Apud Philostr. οἱ ἄνω περὶ αὐτοῦ, Eius maiores.

Ἀνώτερος (pro quo & Ἀνώτερον) Cōparatiuus gradus ab ἄνω. Superius, Altius: vt μικρὸν ἀνώτερον σώματος. Et pro Superioribus temporibus, vel Altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνώτερον οὐδὲν πραγμάτων ἐπισκοπεῖσθαι. Ab ἀνώτερον fit nomē Ἀνώτερος, Superior. vnde & Ἀνωτερικός: vt ἀνωτερικὰ μέρη, Superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. H

Ἀνωτάτω autem superlatiuus est gradus, i. In supremo loco. Philo De mundo, ἀνωτάτω εἶναι περὶ αὐτοῦ τῷ αἰθέρι. & ὁ ἀνωτάτω, Summus, Supremus, Qui est in supremo vel summo loco. Apud philosophos τὰ ἀνωτάτω γένη, Sūma genera. Galenus, ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γενῶν ἀρξάμενος. Laert. in Zenone, τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω εἶναι γένη τέτταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. Dicitur etiam τὰ ἀνωτάτω sine substantiuo γένη: vt Dioscorides, κατὰ δὲ τὰ ἀνωτάτω μερίζεται διχῆ, id est, In summa duo genera diuiditur. Philo, φθορὰς τὰ πάρας εἶναι τὰς τοῖς ἀνωτάτω συμβέβηκε, id est, Summaria diuisione, vt vertit Budæus. Et apud Naz. πρὸς αἱ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία, id est Generalissimæ. Nisi quis malit ἀνωτάτω ad tempus referre: vt sint αἱ ἀνωτάτω antiquissimæ, quasi ex altissimo repetitæ.

Ἄνωθεν, aduerbium ab ἄνω deductum, significationem habens è loco, propter additā syllabā θεν. Exponitur Desuper, Supernè, E superiori loco, E superioribus vel supernis locis. Ab alto. Ponitur interdum sine casu, interdū cū genitiuo. ὁ ἄνωθεν, Superior, Qui est è superiori loco. & τὰ ἄνωθεν, Superiora, vel Quæ sunt à superioribus locis. Apud Herodotum, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, E loco qui supra exercitum. Ἄνωθεν pro Cælitus, E cælo, non semel in sacris Noui testamenti libris.

Ἄνωθεν significationem quoq; temporis habet, sicut & ἄνω. quemadmodum tam Superiorem locum quàm Superius tempus, vel Superiora tempora Latini dicūt. Demosthenes Philipp. 3, ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις, quũ pro eodem dixisset antè ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Vnde οἱ ἄνωθεν, Qui superioribus fuerunt temporibus, id est Maiores, Aui. Nazar. ἐκ τῆς ἐκ αὐτοῦ φίλων καὶ τῆς ἄνωθεν συνηθείας, id est, Ex antiqua amicitia, vt Bud. vertit. Synesius, Λάκων γὰρ ἄνωθέν εἰμι. ‖ Capitur etiam pro A principio, vt in hoc Nazazeni carmine, ἐκ τοῦ μὲν τῆς ἄνωθε (vbi obiter notandum est literā ν metri causa ablatam) Sic & apud Demosth. Capitur verò & pro Altius repetendo (vt docet Budæus ex eodem Demosth. & ex Themistio. Demosth. in Midiam, ἐγὼ δὲ ὑπὸ διδάξω, ἄνωθεν δὲ βραχέως περὶ ὧν ὁ λόγος ὃν λέξω, κἂν ἄνωθεν δὲ χρόνων δοκῇ. Apud eundem idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν περὶ τινος. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpret. Ab ipso exorsus capite. Budæus apud eundem Demosthenem ἄνωθεν διεξιέναι τὸ γένος exponit, Genealogiam repetere, & aliis verbis Græcis, ἄνωθεν διεξελθεῖν τὰ περὶ τὸ γένος. ‖ Capitur etiam pro Denuo, De integro, sicut annotat Budæus. & sic accipiunt quidam apud D. Paulum ad Galat. cap. 4, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε. & apud D. Ioan. cap. 3, ἄνωθεν γεννηθῆναι, Denuo nasci, vt Bud. vertit. Alii malè ἄνωθεν hic accipiunt pro Ex alto, id est Cælitus. Notandū est autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eodem modo quo ἐξ ἀρχῆς, quod propriè sonat A principio. Et fortasse in illo Pauli loco ἄνωθεν exponi non debet Denuo (ne sint πάλιν & ἄνωθεν posita ἐκ τοῦ παραλλήλου) sed Ab initio, vt etiā in Theodori Bezæ interpretatione habetur: qui & πάλιν Retrorsum vertit. ‖ Hoc autē scire oportet, ἄνωθεν quoq; reddi aliquando Retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, id est, Retro principes, inquit Bud.

C. Ἐπάνω, cum genit. Supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω τούτου δὲ. sic ἐπάνω ἐστιν εἰμὶ. Interdum significat Supra quàm, Amplius quàm, 1 Corinthiorum 15, ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14, ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1 Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθε, cum genit. Idem: vt in Epigr. Τῆς κύλικος δ' ἐπάνωθε τὰ φορτία ταῦτα πέπηγεν.

Ἐπάνωθεν, Desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ ἄλλα ἔσται ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis.

C. Ὑπεράνω, cũ genit. Suprà. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν ἀρθρων χρείαν ἔπιδήσαι ἀγγεῖον. Paul. Ephes. 4, ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit Longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro Sursum in cælis.

Ὑπεράνωθεν, De loco superiori, Desuper.

ΑΝΩΓΩ, Præt. imperf. ἤνωγον, Fut. ἀνώξω, Aor. ἤνωξα, Præt. medium ἤνωγα seu ἄνωγα absque augmēto. Iubeo, Hortor, Suadeo, Instigo. Od. ε,

ξύρί του, εἴ μιν κεῖνος ὑποσχωμένει καὶ ἀνώγῃ. Od. τ, Αὐτὰς τὸ κτηνίου ὄις τ᾽ ἄλλους πάντας ἀνῶξα. Od. χ, Δὴ τότ᾽ ἐπεὶ δ᾽ ὑπέσχετο ὑποσχωμένει ἢ ἀνῶξαι. Præteritum autem medium ἄνωγα sæpe pro præsenti accipi solet. vt Odyss. γ, Ἀλλ᾽ ἐς δὴ Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiua quoque significatione reperiri testatur Hesychius, qui ἀνώγεται exponit κελεύεται. licet τῷ ἀνώχθι & ἀνώχθω actiuã signific. tribuat: etiam κέλευε & κελευέτω interpretatur. Eustathius hoc verbum ab ἄνω, id est ἀνύω deriuatum esse scribit vt ex πρό, προΐσσω.

Ἀνωγέω etiam pro eodẽ dicitur, vt Od. ξ, ἀλλ᾽ ἐμέ μ᾽ ἀνώγει πέμψαι βασιλῆϊ. item in eodem libro, Αἰγύπτονδ᾽ μοι θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, id est προτρέπει. Il. β, — πὰρ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populũ iubebat silere. Hesych. ἀνώγεσκε etiam ponit, quod interpretatur ἐκέλευεν. vulg. autem lexica ἀνώγη.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, Iussum, Adhortatio. παρακέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, Idem. Item βούλευσις, Hesych.

Ἀνώχυμον, τό, παρακελευστικόν. Hesych.

ἈΞΙ´ΝΗ, ης, ἡ, Ascia, Dolabra. Exponitur etiam Securis. quum tamen securim constet esse πέλεκυν, & ita constituenda sint duo diuersa securis genera. quum Homerus & Xenophon distinctè hæc duo ponant ἀξίνας & πελέκεις, Il. ο, Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Homerus Il. ν, Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. Vult autem Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, id est Frangere, deriuatum esse ἀξίνη. intelligens videlicet à futuro ἄξω sumendam esse deductionem. Quòd si vera est hæc etymologia, non satis commodè videtur reddi nomine Securis: si quidem à secãdo dicta est securis, ἀξίνη à frangendo.

C. Ἀξινομαντεία, ας, ἡ, Diuinatio per securim seu asciam. Plin. lib. 36, cap. 19, Hoc dicuntur vti magi in ea quam vocant ἀξινομαντείαν.

Ἀξινάριον, ου, τό, item Ἀξινίδιον, diminutiua forma, Parua ascia, Dolabella, Securicula, secundum quosdam.

ἈΞΙΟΣ, ου, ὁ, Dignus. cum genitiuo, & tam in bonam quàm in malam partem: vt ἄξιος ἐπαίνου, Dign⁹ laude: ἄξιος μέμψεως, Dign⁹ reprehẽsione. Xen. vno eodémque in loco vsurpat in vtranque partem: Pæd. ς, οὐκ ἂν ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἢ μέμψεως. Vbi notandum poni datiuum σοὶ eodem modo quo in hoc eiusdem loco, ἀξιοῖ ζῆν ἑαυτόν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος ὤν. Est autem ἄξιός εἰμι τούτου σοί, Dignus sum hac re tibi pro Mereor hoc à te. Ponitur verò datiuus hic cum ἄξιος & in malã partẽ: vt ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, Dignus erat morte ciuitati. pro Iudicio ciuitatis. id est Dignum morte censebat ciuitas. Verùm sæpius sine hoc datiuo personæ ponitur, cum solo genitiuo. Demosth. in Midiam, δίκας πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Idem ibidem, μῖσος καὶ φθόνος καὶ ὀργή. τούτων γὰρ ἄξια ποιεῖς. Xen. Pæd. ς, ἄξια ἐπιμελείας, Digna studio & cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plutarchum, & ἄξια λόγου πολλοῦ, apud Thuc. Xen. Pæd. 4, οἱ δὲ τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ἂν διαπονούμενοι, Res plurimo dignas, id est, Res maximi pretii, Res plurimi æstimãdas, hoc est Pretiosissima quæq;. Dicitur etiã vir aliquis πλείστου ἄξιος, sicut & ἄξιος τοῦ παντός apud Aristophanem. q. d. quantiuis pretii. cui opponitur ἄξιος οὐδενός, Nullius pretii. λόγου δὲ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν, apud Demosth. id est, Nullius autoritatis. Aliquando verò additur datiuus rei in hoc loquendi genere, vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, id est, Maximi faciendus tum nomine diuitiarum, tum nobilitatis. Interdum & datiuus personæ, vt ἄξιος πλείστου πᾶσιν, Maximi faciendus ab omnibus. vel Qui maximi fit. sic ἄξιος πολλοῦ πᾶσι, Magni faciendus. vel, Qui magni fit, Qui magno est in pretio apud omnes. Itẽ πλείστου ἄξιον pro Operæpretiũ, vt apud Andocidem, ὅπερ μοι πλείστου ἄξιον ἐγένετο, Quod mihi fuit operæpretium fecisse. Apud Xenophontem autem, πλείστου ἄξιοι κατέστησαν videtur dici pro εἰς πλείστου ἀξίαν ἦσαν καταστάντες. Vtitur autẽ Budæus hac voce operæpretium in exprimenda etiam hac loquẽdi forma ὅσου ἄξια γυνὴ παροῦσα: ex hoc Demosthenis loco, ἴστε δὲ που καὶ αὐτοὶ ὅσου ἀξία ἐστὶ γυνὴ ἐν ταῖς νόσοις παροῦσα κάμνοντι, id est (inquit Budæus) Quantum operæpretium afferat ægroto, Quàm vtilis sit ægroto, Quanti æstimetur opera & cura muliebris circa ægrotum. Dicitur etiam aliquid esse παντὸς ἄξιον, vel ἄξιον τοῦ παντός: vt παντὸς ἄξια χρήματα, apud Thucydidem. Xenoph. ἀπομν. 2, ἃ δὲ καὶ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε πωλεῖ τις. Synes. ἄξιον τοῦ παντὸς τὸ χρεῖον. Alicubi ἄξιος cum οὐκ commodius redditur Indignus, quàm Non dignus: vt apud Platonem epistola 7, οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, pro Indignus fuit dedecore. Aristot. Pol. 2, ὡς οὐκ ἴσων ἄξιοι ὄντες, Tanquam qui indigni sint qui æquam cum cæteris portionem accipiant. vel, Tanquam indignum sit eos accipere. Alicubi ἄξια verti potest vtroque modo, vel Digna, vel Non indigna: vt ἄξια σαυτοῦ φρονεῖς, Te digna, vel Te non indigna, aut Quæ te decent. ‖Ἄξιος autem cum infinitiuo, vt apud Isocratem in Paneg. οὐδεὶς γὰρ ὅ, τι τῶν πάντων τις ἄξιός εἰμι μὴ παθεῖν. & apud Platonem in Apologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. & apud Sophoclem, ἄξιος θρηνεῖν τυχεῖν. Hom. Iliad. ξ, Ἦ ῥ᾽ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι Ἄξιος. ‖Dicitur etiam ἄξιόν ἐστι, cum infinitiuo, pro Dignum est, Æquum est. Decet, Par est. Aristot. Ethic. 3, ἄξιον ζῆν τὸν ἀνδρεῖον, Æquum est vt vir fortis viuat. Xenoph. οὐκ οἴει σοὶ ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διαφανῇ. Idem, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν. Decet me eum odisse, Par est vt eum oderim.

Ἄξιος cum genitiuo pro ἀντάξιος, Æquiparandus, apud Homerum: vt Il. θ, — νῦν δ᾽ οὐδ᾽ ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. & Il. ο, Νῦν δ᾽ ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Νῆας ἑλεῖν.

Ἄξιον, Æstimationem habens & pretium, Æstimabilis. Bud. interpret. Plut. οὐσίαν δισχιλίων ταλάντων ἀξίαν. Idem, οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κατηγορεῖ, Valentia tribus talentis, Quæ æstimari possent tribus talentis. Xenophon Hell. 4, Φαρνάβαζος ἥκει ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes autem dat nomini ἄξιος hac in significatione præpositionem εἰς cum accusatiuo: vt ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. Idem, κατέλιπε δὲ ξύλα κείμενα εἰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἄξια.

Ἄξιον, Pretiosum, Magni pretii, τίμιον. Xenophõ Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ὅσα ἕκαστος ἄξια εἶχε. id est πολυτελές. ‖Habet verò & contrariam significationem apud Atticos. capitur enim pro εὔωνον (vt discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, & aliis) id est Vile. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, Vilius, Vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνεῖσθαι. Idem, ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν ὡς ἀξιώτατον τούτους ὠνουμένους, ὡς ἀξιώτατον τούτους πωλεῖν. δεῖ γὰρ αὐτοὺς ὀβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον. Aristoph. Equitibus, Οὐ πώποτ᾽ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

C. Ἀξιοβίωτον, Dignũ viuere. οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, apud Xen. Hell. 4, Indignũ esse viuere. μὴ ὀνόμασιν οὕτω μὴ οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, id est, Vitã acerbam fore. Sic dicitur vt ἀβίωτον.

C. Ἀξιοζήλως, aduerb. Dignè æmulatione, id est Egregiè. Exponitur etiam Laudabiliter. Vide ζῆλος.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non spernendus, Non negligendus, Bud. Ab ἐζήλωται tertia persona præteriti τοῦ ζηλοῦμαι, fit ζηλωτός.

C. Ἀξιοθαύμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Xen. Athen.

C. Ἀξιοθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Visendus, apud Lucianum. Herodian. lib. 1, πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος. Herodotus Ionicè vsurpat ἀξιοθέητος. A τεθέαται tertia singulari τοῦ θεάομαι fit θεατός.

C. Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu dignus, apud Euripidem. θρῆνος enim est luctus.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui admittatur in societatem, Dignus cum quo societas contrahatur. Plato De republ. 2, διαφέρουσι τῷ μὴ τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι εἶναι.

C. Ἀξιόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui quæratur & possideatur, Digno pretio quæsitus, vel Quærendus iusto pretio, Bud. Xen. Pæd. ς, καὶ δυνάμεις τὴν σὺν καὶ θεραπείαν ἀξιοκτήτους ἐγχειρίσαιμι. Theodor. in Eccles. hist. ἡ δὲ βασιλὶς τῆς θεραπείας μισθὸν ἐξαιτούμενον ὃν ἐνόμιζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Fit ex ἄξιος & κτητός, quod à κέκτηται tertia præteriti τοῦ κτάομαι formatur.

C. Ἀξιόλεκτος, Dictu dignus, Laudabilis. pro quo perpe-

ram apud Hesychium ἀξιώλεκδον scriptum esse manife- A
stum est.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Memorabilis, Laudabilis. Item, Non aspernandus, Non pœnitẽdus, Alicuius pretii. Xenophon, τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα πεφροντικέναι τὸν ἀξιολογώτερον. Thucydides lib. 3, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐγκλήματα ἔχοντες ἐπιδρομήν τινα περὶ πράγματα πεποιῆσθαι, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δικαιοῦντα εἶναι. id est, vt scribit scholiastes, ἁπλῆν τινα καὶ ψιλήν.

Ἀξιολόγως, aduerb. Memorabiliter, Ita vt res sit commemoratione digna, Egregiè, Præstanter.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui felix prædicetur, Dignus qui inter felices annumeretur. & ἀξιομακαριστότατος superlatiuus gradus apud Xenophontem in Apologia Socratis, Dignus qui inter felicissimos annumeretur.

C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par cõferendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum datiuo vel præpositione πρὸς habente accusatiuum. Thucydides, ἀξιόμαχοι δικαιοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Pausanias in Achaicis, καὶ Λακεδαιμόνιοι συνιέντες οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι. Idem, ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εἴη. Notandum est verò & hostem hosti dici ἀξιόμαχον & eius δύναμιν (id est exercitum) dici itidem ἀξιόμαχον: vt apud eundem Pausaniam ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς πολεμίζοντας. Fit autẽ ἀξιόμαχος à nomine μάχη, vnde & alia multa composita. Alii malunt à verbo μάχεσθαι. C

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dignus odio. Plutarch. περὶ φθόνου, Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν. Μισῶ est odisse. tertia sing. præt. à passiuo μισεῖσθαι est μεμίσηται. D

C. Ἀξιομνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus cuius fiat mentio, Memorabilis. Xen. Hellen. 4, καὶ τῶν πράξεων τὰς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράψω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Vbi notadũ ἀξιομνημονεύτους & ἀξίας λόγου, pro eodẽ poni, & ἀξίας λόγου idẽ valere quod ἀξιολόγους compositũ. Verbi pass. μνημονεύομαι tertia singularis præteriti est μεμνημόνευται, vnde μνημονευτός.

C. Ἀξιόνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat. Vel, Idoneus ad victoriam adipiscendam, Vincere idoneus: Vel Qui victoriam emeruit & ea dignam fortitudinem præstitit, seu dignum robur. Xen. Pæd. 1, καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διαγένοιτο. Herodotus, ἀξιονικότεροί εἰσιν Ἀθηναίων. Idem ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος. Iulianus imperator in quadam epistola, οὐκ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἀξιονικοτέρου πρὸς τὸν τοιοῦτον γίγαντα καλεσάμενος. Verbum νικᾶν est vincere, nomen νίκη est victoria. E

C. Ἀξιοπενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, apud Euripidem: qui & ἀξιόθρηνος pro eodem vsurpat. nam & πένθος significat idem quod & θρῆνος, videlicet luctum. F

C. Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habeatur, Dign⁹ cui credatur. Refert in suis Apophthegmatis Plutarchus quendam dixisse de eo qui caput & barbam tingebat, τὸν ἄπιστον ἐν θριξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Exponũt gramm. ἀξιόπιστος, ὁ πιστεύεσθαι ἱκανός: sicut ἀξιόχρεως, ὁ ἐπιλύσαι τὸ χρέος ἱκανός. cui definitioni consentaneum est hoc quod aiunt dixisse Lycurgum, τὸ μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τοῖς τρόποις κεῖσθαι. Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἴς τινα: vt apud Xenophontem, ἀξιόπιστον εἰς ταῦτα ἡγησόμεθα. quod exponitur, Dignum cuius fidei hæc committantur. ¶ Accipitur G etiam ἀξιόπιστος (sicut & ἀξιόχρεως interdum) pro ἱκανός, & αὐτάρκης, Idoneus, Sufficiens. Plutarchus, καὶ ναύλοχα πρὸς ἐπιστόλην ναυτικὴν ἀξιόπιστα. Est πίστις fides.

Ἀξιοπίστως, aduerbium, Cum fide sufficiente. In Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, vt ait Budæus, est Idoneis sponsoribus cauere. quod de stipulante melius dicitur, vt H Latinè Cauere sibi stipulantẽ dicimus aut emẽtem.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, Fidei sufficientia, Fides idonea. Nazianz. μὴ ζήτει ἀξιοπιστίαν τοῦ κηρύσσοντος ἢ τοῦ βαπτίζοντος.

C. 1. Καταξιοπιστεύομαι, F. εύσομαι, (cũ genit.) pers. Fide indignũ [aliquẽ] iudico. Aut, Dico aduers⁹ [aliquẽ] quæ si de indigna sint. Nã alterã harũ signif. habere videtur in hoc loco quẽ Suid. affert. ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν πλειόνων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς πράξεως.

C. Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus pœna, Qui pœnam meruit, vel Qui meritas dedit pœnas, Qui dignè punitus est. Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo sumens, Dignè aliquẽ puniens. Apud Spartanos erat Minerua ἀξιόποινος, teste Pausania. ποινὴ Græcis, est pœna Latinis.

C. Ἀξιοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui dignitate præditus est, id est dignatione, Quem honor decet, Honore dignus (vt interpretatur Budæus) censens ex ἀξία (meo quidem iudicio) & verbo πρέπω compositum, non ex ἄξιος. Xenophon in Symposio. καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγραμμένων· καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Exponitur etiam Dignitatem præ se ferens. ET subst. hinc factũ Ἀξιοπρέπεια, Dignitas, Amplitudo. ET aduerb. Ἀξιοπρεπῶς, Cum dignitate. vt idem valeant quod simplicia ἀξία & ἀξίως. Obseruaui tamen non pauca cum πρέπω composita nomina pro simplicibus accipi.

C. Ἀξιοσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cõsideratione seu animaduersione, Cõsiderandus. Xen. Hell. 5, ἐγὼ ἀποκρινάμενος ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ἀξιοσκεπτα λέγει.

C. Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cura & studio, Dignus quem studiosè consectemur. Pro eodem dicitur σπουδῆς ἄξιος & ἀξιοσπούδαστος, sicut ἀξιόλογος & λόγου ἄξιος. Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος & σπουδή, sed ex ἄξιος & ἐσπούδασται tertia singularis præteriti à σπουδάζομαι.

C. Ἀξιοτέκμαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sufficientibus argumentis probatus. A tertia singularis præteriti verbi τεκμαίρομαι.

C. Ἀξιοφίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, apud Xenophontem. A πεφίληται tertia singularis præteriti τοῦ φιλοῦμαι.

C. Ἀξιόχρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui soluendo est, Sufficiens ad soluendum debitum. Locuples, id est, Qui satisfacere potest. Vnde per translationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς vt apud Latinos Locuples testis, pro Fide dignus. Apud Demosthenem ἀξιόχρεως ἐγγυητής, Philipp. 4. Plato in Apologia, ἀξιόχρεων ὑμῖν παρέξομαι τὸν λέγοντα αὐτόν, id est, Dignum cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiã generaliter pro Sufficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum per se, interdum cum infinitiuo, interdum cum præpositione εἰς accusatiuo iuncta. Xenophon Pæd. 7, ὁπόσοι ἐπιχειρήσειν ἔσονται καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτοῦ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Demosthenes Olynthiaca 3, τὸν δ' ἄλλον οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν συμφερόντων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Idem, οἱ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένους προσαγορεύεσθαι. Herodotus, ἀξιόχρεως δοκεῖ ἀναρτῆσαι. Pausanias, ἁρμονίας δὲ ἢ κάλλους ἕνεκα ἀρχιτέκτων ποῖος ἐς ἅμιλλαν φαίνοιτ' ἂν ἀξιόχρεως; Ex ἄξιος fit & χρέος quod est debitum. Vide Ἀξιόπιστος paulo antè.

Ἀξιόχρεως, Satis amplus, Non aspernandus, Non pœnitendus. Apud Athenæum, ὀξυτάτα μέγεθος ἀξιόχρεων ἔχουσα, id est Iustã magnitudinẽ, quod est ἀξιόλογον. Sic παρασκευὴ ἀξιόχρεως apud Thucydidem exponitur Iustus apparatus. secundum scholiastem ἀσφαλής. Idem alibi apud eundem ἀξιόχρεων exponit μεγάλην.

Ἀξιόχρεον cum ο in fine Suidas barbarum esse ait. citatur tamen pluralis ἀξιόχρεα ex Luciano, à singulari ἀξιόχρεον.

Ἀξιοχρέως, aduerbium, Sufficienter. ἱκανῶς, vt habet Hesychius. Nisi fortè legendum est apud eum ἀξιόχρεως & ἱκανός.

Composita autem in quibus perditur a nominis ἄξιος, sunt hæc.

C. Ἀξιάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. θέαματα ἀξιάγαστα apud Syn. Ex ἤγασται tertia præteriti ab ἀγάζομαι fit ἀγαστός. Est autem ἀγάζομαι Admiror.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audiatur. Xen. ἀξιοθέατοι καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur pariter & audiantur. ¶ Sonat ἀξιάκουστον etiam Memorabile. quod enim est memorabile, auditu dignũ

est. Ex ἠκούσται tertia sing. præter. ab ἀκούομαι fit ἀκουστός. A
C. Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, Dignus auditu. Xenophon
Lacedæmoniorũ politia, χορεὺς ἀξιακροατοτάτους καὶ ἀγῶ
νας ἀξιοθεατοτάτους. Ab ἠκρόαται tertia sing. præteriti ab
ἀκροῶμαι fit ἀκροατός.
C. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Di-
gnus qui commemoretur, Memorabilis, Commemo-
randus. Herodotus non semel vtitur, sed Ionicè scribẽs
ἀξιαπήγητος: vt ἀξιαπηγητότατα ἔργα, maximè memorabi
lia. Fit ex ἀφήγηται tertia præteriti ab ἀφηγοῦμαι. Pro eo-
dem dicitur ἀξιομνημόνευτος. B
C. Ἀξιέπαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀξιεπαίνετος, Laude dignus, Lau
dabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xenoph. Pæd.
3, ἐνόμιζε γὰρ, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσῃ, τὸ ὅλον αὐ-
τῷ καλῶς ἔχειν. Fit autem ἀξιέπαινος ex ἄξιος & ἔπαινος: at
verò ἀξιεπαίνετος, ex ἄξιος & ἐπαινετὸς formato ab ἐπῄνη
ται tertia præteriti verbi passiui ἐπαινοῦμαι.
C. Ἀξιεπιθύμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui expetatur. ἐπέραστος,
Varin.
C. Ἀξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis, qui à
Xenophõte dicitur ἀξιοφίλητος. nam ἀξιοφίλητος est ἄξιος C
φιληθῆναι, vt ἀξιέραστος est ἄξιος ἐρασθῆναι. ab ἠράσται ter-
tia singularis præteriti à passiuo ἐρῶμαι. Apud eundem
Xenophontem, τέκνα ἀξιέραστα. & apud Plutarchum in
Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι, Dignam visam
deo quæ ab eo amaretur, vel dei amorem emeruisse.
C. Ἐπαξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Philon. De V. Mos.
C. Ἀντάξιος, ου, ὁ, Æquiparandus, Æqualis pretii: vt χρυσὸς
οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, Aurum non est æquiparandum
cum virtute. Hom. Il. ι, ψυχῆς ἀντάξιον, Cum anima æ-
quiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Idem, D
Il. λ, Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenophon, πολ-
λῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, Existimo multorum ser-
uorum instar esse. Rursus apud Homerum Iliad. α, ἀντά-
ξιον ponitur sine genitiuo, pro Æqualis pretii, ἴσον τῇ τι-
μῇ, τὸ ἰσότιμον.
C. Ἀπάξιος, ου, ὁ, Indignus. Plato Epist. 7, οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι
νέῳ καὶ μὴ νέῳ, Non indignum est iuuene & non iuue-
ne, audire. Eodem vtitur in lib. De leg.
Ἀπαξία, ας, ἡ, Indignitas, in vulg. lex.
C. Ἐπάξιος, Dignus. vt ἐπάξιος γάμος apud Sophoclem, Gre E
gorius, ποιεῖ τῆς ἀοιδίμου ἐκκλησίας καὶ ψυχῶν τῷ ἀνδρὸς ἐπάξιον,
Dignius & magnificentius. Bud.
Ἐπαξίως, Dignè, Pro dignitate & merito. Nazianz. τῷ κελα-
ζοντος ἐπαξίως.
C. Καταξίως, Dignè, pro Dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud
Sophoclem, Pro mea dignitate.
Ἀξίως, aduerbium, Dignè, Pro dignitate. Ponitur inter-
dum sine casu: vt apud Isocratem in Panegyrico, ἐπὶ μὲν
γὰρ ὑμῶν ἀξίως δυνηθῆναι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν. Demo
sthenes Philipp. 2, πάντες μὲν αἰεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δὲ F
εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius autem cum genitiuo
vt apud eundem Isocratem κατὰ σοφιστῶν, in eadem senten
tia exprimenda, ὅς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Idem
in Panegyrico, ἐγὼ δὲ ἐὰν μὴ καὶ τοῦ πράγματος ἀξίως εἴπω
καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ. Vnde existimare possit aliquis
in locis illis prioribus post ἀξίως subaudiendum reli-
quisse Isocratem & Demosthenem genitiuum τῶν πρα-
γμάτων. Capitur autem tam in bonam quàm in ma-
lam partem, sicut & ipsum nomen ἄξιος. Isocrates in
Archidamo, σκέψασθε δ' ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσο-
μεν. Demosthenes Olynth. 3, πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν. Ci G
tatur item ex Platonis Apologia, πράττων ἀξίως ἀν-
δρὸς ἀγαθοῦ, pro Faciens vt decet virum probum, Viri
probi fungens officio. Nisi fortè πράττων aliter hic ex-
poni potest. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων, Pæd. 5. In ma-
lam autem partem, vt ἀξίως τοῦ ἀδικήματος apud AEschi
nem, Pro dignitate sceleris, id est, Vt meretur scelus.
Quidam vertunt Pro magnitudine sceleris. ¶ Quum
autem dicunt ἀξίως λόγου, non debet ἀξίως verti Pro di
gnitate. sed ἀξίως λόγου, Dignè commemoratione, id
est, Ita vt res sit vel fuerit vel esset digna commemo- H
ratione, aut memoratu. vt, ἀξίως λόγου μαχόμενοι, Pu-
gnantes ita vt res foret memoratu digna, id est Pugnã
memoratu dignam edentes. Dicunt pro eodem ἀξιολό-
γως vno verbo.

Ἀξίως pro Εὐώνως, Vili pretio: vt ἀξίως πωλεῖσθαι, apud Pollucem.

Ἀξία, ας, ἡ, Dignitas eo sensu quo dicitur Pro dignitate rei, id est, Vt res meretur. Demosthenes aduersus Midiam, τὴν κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν. κατὰ τὴν ἀξίαν, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Isocrates in Areopag. τὴν δὲ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ τιμῶσαν. Sic apud Platonẽ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι. Dicitur & πρὸς ἀξίαν: vt τῷ πρὸς ἀξίαν διαιρέτης, id est, eius quod pro cuiusque dignitate est. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Vltra quàm meremur, Quæ merito nostro maiora sunt, apud Areopagitam. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, Præter dignitatẽ, id est Indignè, Immeritò: vt παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶ. & cum genitiuo apud Demosthenem Olynth. 1, ὡς οἱ παρὰ τὴν αὑτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θετταλοί.

Ἀξία, Dignitas, id est Dignatio (inquit Budæus) ἀξίωμα. Demosthenes Pro corona, τὸ φρόνημα ἀφεῖσαι καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Cui significationi vicina est ea quæ dicuntur οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus. Lucianus, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντες. Sic dicitur vt οἱ ἐπ' ἐξουσίας.

Ἀξία, AEstimatio. Xenophon Pæd. 8, τὸ γὰρ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελοῦντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν. Apud Basiliũ in epistolis κατ' ἀξίαν ἀτελής exponitur AEstimatu vile. Plato De leg. 9, τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, εἴτε διπλῆν, εἴτε τριπλασίαν οἱ δικασταὶ τιθέντων. Citatur & ex Xenophonte ἀξίαι plurali numero, εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, pro Sunt quædam amicorum æstimationes & valores. Sed non satis Latinum est vocabulum valor.

Ἀξία, Iustum pretium. Xenophon, οὐδενὶ ἂν μὲν ὅτι πωλοῖ κα δεῖ, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβεῖν, id est Minus iusto pretio, inquit Budæus. Et apud AEschinẽ τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iusto pretio vendere, vt ait idem. Et apud Aristotelem Ethic. 9, τὴν ἀξίαν τάττειν pro Indicare, quod institoris est & venditantis merces. Dicitur pro eodem ἀξιοῦν vna voce. Itẽ ἀξία, Iusta merces, Digna merces, Aristot. Ethic. 9, οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ ἀξία μετρεῖται, pro Neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur, Budæo interprete. Sciendum est autem ἀξία in huiusmodi loquendi formulis posse pro substantiuo nomine accipi (sicut in locis modò citatis in quib[us] Æstimationẽ interpretati sumus) vt ἀξία sit pro ἀξία τιμή vel subaudiri nomen τιμή, vt ἀξία censeatur adiectiuũ. At verò in hoc loquendi genere quod est apud Lucianum, ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν, constat ἀξίαν non esse substantiuum nomen, sed adiectiuum, & substantiuum τιμωρίαν debere subaudiri post ipsum, vel δίκην. Dicitur autem τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, vel ὑπέχειν à Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, quibus dignus est. Est defectuosa loquutio (inquit Budæus) τὴν ἀξίαν ἀνταποδοῦναι ἢ ἀντιλαβεῖν. hoc est, ζημίαν τὴν ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. Exemplum autem τὸ ἀξίαν ἀνταποδοῦναι, item τὸ τὴν ἀξίαν ἀντιλαβεῖν non ponit Budæus: sed eadem esse videtur ratio in hoc genere loquendi, ἀξίαν ἀποδιδόναι, quæ est in isto Xenophontis loco, Pædiæ 4, ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπειδὰν παρ' ὧν προσήκει πύθωμαι, τότε τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, ῶ, Dignum esse censeo, Dignor. Cum genitiuo, vt apud Sophoclem ἀξιώσας scholiastes exponit ἄξιον ἡγούμενος: & apud Thucydidem ἀξιῶ scholiastes itidem explicat ἄξιος ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αὑτοὺς πάντων, Omnia sibi vendicant, Dignos se existimant qui accipiant omnia. In malam etiam partem, vt apud Demosthenẽ Pro corona, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύσαντι ὑμῖν παραπέμψαντες, τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσαντε, id est, Dignos ea censueritis. vel potius, Ea affeceritis vt dignos. Plato in Apologia, οὐκ ἤδειμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infinitiuo, pro Dignum esse iudico (eo modo quo dixit Virgilius, – si credere dignũ est) AEquũ esse cẽseo. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ ἀξιοῖς τὰ κάλλιστα πράττων ἔχειν. Xen. ἀξιοῦσι αἱ πόλεις τοὺς ἄρχοντας, ὥσπερ ἱππέας οἰκέτας, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοὺς τοιούτους πόνους καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. vbi ἀξιοῦμεν quidã non vertũt AEquũ existimamus, sed Operæpretium esse existimamus,

Nonnulli, Volumus. Sic & ἀξιοῖς quidam vertunt Vis A in illo Aristophanis loco quem proximè citaui, item in hoc Isocratis (& in similibus) in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος. At μὴ ἀξιῶ est Indignum censeo, Indignor. Aristot. Pol. 5, de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροὺς πρὸς τὴν ἀρχήν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, id est, Quòd indignum censeant se dominico imperio parere: pro διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Pausanias in Messenius, οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰσ[illegible], Indignabatur. Thucydides, ὑμεῖς οὐκ ἀξιοῦτε τὰ μὴ δρᾶν ἐν ὁμοίῳ δ᾽ ἔχειν. Item ἀξιῶ (inquit Budæus) Perhi- B beo, Existimari volo, Talem me esse prædico. Arrian. ἀναβ. α, αὐτὸς δὲ αἰεὶ λόγους τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic fere Thucydides, καὶ τὰ ἐνθάδε παλαιὰ καὶ μέγιστα ὄντα ἠξιώσαμεν εἶναι, Dignos nos esse censuimus qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Budæus affert. Videtur autem ἀξιῶ itidem pro Existimari volo, & Talem me esse prædico sumi in hoc quoque Plutarchi loco, οὐ πλούσιοι μόνον καὶ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλ᾽ εἰ μή, &c. Exponitur ἀξιῶ & per verbum Peto, seu Postulo, quæ significatio fini- C tima est supradictæ, pro Æquum esse censeo. quum enim ἀξιῶ vertitur Peto seu Postulo, intelligendum est Peto vt rem quam æquam esse iudico: vt, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ obiecta ipsis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ & παρακαλῶ, item ἀξιῶ & δέομαι. Demosthenes Pro corona, εἴ τινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς αἰτίας. Idem ibidem, ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκοῦσαί μου. Idem rursus ibidem; ἀξιῶ δὲ καὶ δέομαι τότε μνημονεῦσαι ὑμᾶς. D

Ἀξιῶ, Existimo, Puto. Plato in Apologia Socratis, ἀξιώσατε καὶ ὑμᾶς διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur item ex Herodoto, ἀξιῶ ἀδικεῖσθαι pro Iniuriam mihi fieri arbitror. Item apud philosophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo, vel ὑποτίθεμαι. quod nostrates dicunt, Ego id pro vna maxima pono. quasi pro vno axiomate. Ita Budæus, citans hunc Aristotelis locum in problematis sect. decimaseptima; τὸ μὲν δὴ τῷ ἀριθμῷ τοὺς αὐτοὺς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοὺς γινομένους, εὔηθες. E

Ἀξιῶ. Indico, quod institoris est & venditantis merces. Plato De legibus lib. 11, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον. Aristoteles autem τὴν ἀξίαν τάξασθαι dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιοῦμαι, οῦμαι, passiuum, Dignus censeor, Dignus existimor vel habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, Dignus habitus senatu, id est, Dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωκὼς τούτων, Qui hæc emeruit, Qui hæc est consequutus tanquam iis dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς, Affectus F honore, Quo dignus est habitus, Quem dignati sunt alii honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, Donatus muneribus quibus dignus censebatur. Sunt autem necessariæ hæ aut similes periphrases ad exprimendam vim Græci verbi: non solent tamen semper adhiberi. nam ἀξιωθεὶς δωρεῶν vertitur breuius à quibusdam, Muneribus honestatus. & ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Ad communis mensæ honorem admissus. Itidem ἀξιωθεὶς τιμωρίας (vbi notandum ἀξιοῦμαι in ma- G lam partem capi) Affectus supplicio. pro Dignus iudicatus qui afficeretur supplicio. Cicero Dignari posuit passiua significatione, Græco ἀξιοῦσθαι planè respondens. De oratore lib. 3, Res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ὅμως δὲ ἐπαίνῳ παραπλησίῳ ἀξιούμενα.

Ἀξίωμα, ατος, τό, Dignitas, Autoritas, Amplitudo. Demosthenes, οἷς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τὰς ἀμφικτυονίας. Euripides, Τὸ δ᾽ ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σόν, πείσει. Vnde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur (vt & οἱ ἐπ᾽ ἀξιώσεως & οἱ ἐπ᾽ ἀξίας) Magistratus, Qui honores gerunt. H vel Primates. vnde & εἰς ἀξίωμα προάγειν, Honoribus augere, Ad honores prouehere. ‖ Huic significationi est affinis hæc quam ponit Budæus ex Constantino in Grammatica, vt capiatur pro autoritate, id est A dicto vel scripto magni alicuius autoris. locus Constantini est, πολλὰ γὰρ προσάγει ἀξιώματα τῶν πιστῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro senatus autoritate Gazam vsurpasse annotat.

Ἀξίωμα apud dialecticos, Enuntiatio vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cicero interpretatur hoc Græcum vocabulum, vt videbis in meo lexico Ciceroniano Græcolatino. Gellius proloquium vocat. Donatus in Terentium annotat ἀξίωμα esse sententiam B vel enuntiationem quæ vno verbo nexam contineat & perfectam intelligentiam, eamque à veteribus Verbum appellatam. Verba ipsius Donati proferam. enarrans enim hunc Terentii locum in Andria, Quin tu dic vno verbo, Vno verbo, ἀξιώματι, vna sententia. Nam ἀξίωμα sententia est, vel enuntiatio vno verbo nexam continens & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim constat ex nomine & verbo. Itẽ in hunc Eunuchi locum, Vtinam istuc verbum ex animo ac verè diceres. Verbum, inquit, pro dicto. Sed propriè ἀξίωμα, id C est sententia vel enuntiatio quæ vno ligatur & astringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Item in locum illum Adelphorum, Non meum illud verbum facio. Nũc verbum inquit, pro ἀξιώματι posuit, quod vno stringitur verbo. Idem alibi, Completæ, inquit, sententiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plutarchus in Platonicis quæstionibus, τὸ δὲ ῥῆμα καὶ πτῶμα ποιεῖ τὴν πρότασιν, ἣ τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευσεν. Cicero itidem dicit, Itaque contendit omnes neruos D Chrysippus vt persuadeat omne ἀξίωμα aut verum esse aut falsum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falsum esse non vereri, &c. Notandum est autem Plutarchum in loco quem modo citaui, πρότασιν generaliter dicere ἀξίωμα esse πρότασιν, non certum genus προτάσεως. quidam tamen προτάσεις ἀπίστους siue ἀναποδείκτους appellari putarunt ἀξιώματα potius quam τὰς ἀποδείξεως δεομένας. sed Alexander in librum Topicorum 8, Aristotelis, ostendit vtrasque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autẽ thesis ab E axiomate differat, vide apud Budæum in prior. annot. in Pandectas ex Ioanne Grammatico.

Ἀξιωματικός, ή, όν, Habens ἀξίωμα, id est Autoritatem. Autoritate præditus, Autoritatis plenus, vel autoritatis & dignitatis, Plenus maiestatis, Augustus. Dionys. Halicarn. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Plutarchus De musica, ἐπεὶ ἡ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωματικόν, ἡ δὲ τὸ παθητικὸν ἀποδίδωσι. Itẽ, Dignatione & maiestate venerãdus, Dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum F de Pompeio loquentem. ‖ Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantiuè pro Amplitudine & dignitate, vt ait Budæus. Idem in Commentariis scribit, Autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικόν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, vt autoritas instrumenti.

Ἀξιωματικοί, Qui in dignatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, aduerbium, Cum autoritate, Cum dignitate. ‖ Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid vt axioma ponere, quod nostrates dicunt Ali- G quid pro vna maxima ponere. Bud.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, Idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐν ἀξιώσει iidem sunt, videlicet Primates vel Magistratus. ‖ Est etiam Amplitudo, vt ait Budæus. A Suida exponitur τιμή in quibusdam locis quos citat. ‖ Et ἀξίωσιν Plutarch. in Cæsare non semel vocat postulatum, vt ait idem. ‖ Apud Thucydidem autem ait ἀξίωσιν esse Existimationem vel præsumptionem & fiduciam sese non spernentis. Locus Thucydidis est hic, καὶ εἰ κρατήσαντες οὐκ πολλοῦ ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην H εἰληφότες, μηδενὶ ὀχλεῖν Ἀθηναῖοι ὅτι Πελοποννησίων ὑποχωρεῖν. Schol. autem ἀξίωσιν hic exponit πεῖραν. Quidã verò ἀξίωσιν λαμβάνειν hic vertũt Sibi tribuere vel assumere: vt & apud Plut. in Pericle, οὐκ ἦν ἀδίκως ἀξιώσεως αὐτοῦ, pro Non iniuria id sibi assumebat. Citatur ex eodẽ Thuc. ἀξίωσις τοῦ ὀνόματος pro σημασία. Præterea ex Hermog. pro

pœna, ex Æschine pro instituto. sed alii aliter accipiūt apud vtrunque. Æschinis locus est hic in Ctesiphōte, καὶ τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰσαγγέλλειν ἡμᾶς.

Ἀξιωτέον, aduerb. positiuum, Existimandum est.

C. ἈΝΤαξιόω, ῶ, Vicissim peto, Vicissim postulo, Bud. At in vulg. lex. Græcol. ἀνταξιῶ τὰ ὅμοια citatur ex Thucyd. pro Paria rependo. sed locus examinandus est.

C. ἈΠαξιόω, ῶ, F. ώσω, Dedignor, Non dignor, Indignū iudico, Contemno. poniturque interdum absolutè, vt, μηδέ τις ἀπαξιούτω ἡ τύχη πταῖσμα νομιζέτω, ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7, τὸ δὲ δὴ νῦν ἑκάστοτε εὔξεται, τὸ μὴ τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντας ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accusatiuo, vt apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάριον μενόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. De defect. or. καὶ τὴν ἀνωμαλίαν ἣν περὶ τὸν θεὸν ποιεῖ, τῇ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, Auersantem & aspernantem vitia. vt Turn. interpretatur. Interdū cum genitiuo rei & accusatiuo personæ, vt apud Aristot. De mundo, οὐδ' αὖ τὴν τῶν καλλίστων ἀπαξιῶσι. Ἀπαξιῶν, Renuens, Inuitus, Dedignans. Plut. αὐτοῦ τῆς Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος. vbi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi posse existimat, & Indignari apud Lat. sic etiā accipi annotat. Ἀπαξιόω Hesychius exponit quoque ὑπερφρονοῦμαι.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, Dedignatio, Plin. Contēptio, Despicientia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κορινθίων ἀπαξιώσει.

C. ἘΞαξιόω, ῶ, F. ώσω, Postulo, Rogo: vt vulg. lex. apud Sophocl. interpretantur.

C. ΚΑΤαξιόω, ῶ, Dignor, Dignum iudico. τιμῶ, ἀξιῶ. Suid. οἱ δ' οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέναι τὰς ἑαυτῶν, οὐ προσεδέξαντο. In pass. signif. plerūq; cū genit. cōstruitur, & significat Dignus iudicor aut sum qui &c. vt Lucæ 21, καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiusdē 20, οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdū cum genit. vt 2. Thess. 1, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

ἌΟΡ, ορος, τὸ, Ensis, vel Ἄορ: cum ᾰ vel ᾱ. nam etiā producitur. Od. κ, Σπασσάμενος παλάμης ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. Eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. In eodem, Ὄφρα Τυδείδης ἄορι πλῆξεν περὶ χαλκῷ. Quibus in locis corripitur α, sicut & in aliis multis. Sic apud Hesiod. — ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. At producitur cum alibi, tum Il. υ, Τὸν μὲν δουρὶ βαλών, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. Sic autem & in compos. producitur α, vt in proximè sequente χρυσάορ. Cæterūm ab ἀείρω deducit ἄορ Etym.

C. Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiodus, — Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi (intelligendo ex parte totum) pro eo qui splendida arma gestet. ‖ Suidas habet etiam accusat. χρυσάορον, quem exponit non solùm χρυσοφάσγανον, sed etiam χρυσοκίθαρον.

ἍΠΑΞ, aduerbium, Semel: vt οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρίς, Non semel tantùm, sed bis atq; adeo ter. Od. μ, — ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, id est, Quum alii homines semel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in significatione cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Semel in die. Herodotus autem dixit ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, Semel in vita. ‖ Item, vt dixit Horatius, Quem semel arripuit, tenet occiditque legendo, sic Isocrates in Panathenaico, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι. Apud nostrates *Vne fois* (quod propriè significat Semel, vt *Deux fois* Bis) sic etiam capitur. Ita enim redderemus Isocratis verba, *Et garder ce qu'ils auront une fois empoigné.* Quidam ὅπως ἅπαξ interpretati sunt Simulatque, in hoc loco, ὅταν ἅπαξ ἐκτέκωσιν, αὐθὺς δέονται, Simulatque semel pepererint. Posset etiam exponi, Si semel pepererint. Gall. *Depuis qu'une fois ils auront.*

Ἅπαξ, Semel. quod vernacula lingua dicit, *Tout en un coup*, vel *Tout à coup*. Hom. Od. μ, Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. Potius enim ἅπαξ cum ὀλέσσαι quàm cum χανὼν iungendum est. Eodem modo videtur accipi & in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ ἰδόντας ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους. vbi scholiastes exponit παντελῶς. Videri etiam possit dixisse ἅπαξ περὶ ἁπάντων, pro περὶ ἁπαξαπάντων, de quo composito dicemus paulo pòst. Vt verò ἅπαξ exponit Thucydidis scholiastes παντελῶς, ita & Semel accipi solet pro Omnino siue Prorsus (quod est παντελῶς) in hoc Tullii loco, in Orat. pro Deiotaro, Cum facilè exorari Cæsar, tū semel exorari soles. Gall. *Vne fois pour toutes.*

Εἰς ἅπαξ (quod & Εἰσάπαξ) apud Demosthenem, quod dicitur Gallicè, *Pour une fois, Pour un coup*: barbarò autem Vna vice. Olynth. 2, τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει· καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται καὶ περὶ αὑτὰ καταρρεῖ. Fortasse nō malè εἰς ἅπαξ & βραχὺν χρόνον redderemus, Ad certum aliquod tempus, idque breue. Aut vtendo aduerbio Semel, videtur opus esse particula Duntaxat, vel huiusmodi alia, Semel duntaxat & ad breue tempus.

C. Εἰσάπαξ, vide proximè præcedens Εἰς ἅπαξ.

C. Ἐφάπαξ, idem quod εἰσάπαξ & καθάπαξ.

C. Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus. συλλήβδην, Hesych. Demosthenes in Midiam, ἄτιμος ἔσται καθάπαξ. Idē pro corona, οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοὺς Ἀθηναίων κρίνουσι φίλους. In vulgatis lexicis exponitur etiam Per omnia, Denique. Et citatur ex Dioscoride ἐν τῷ καθάπαξ, itidē pro Omnino.

C. Ἁπαξάπας, αντος, ὁ, Semel omnis. Vsurpatur potius in plurali ἁπαξάπαντες: vt apud Aristophanē in Pluto, vbi dicente Chremylo, — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί, respondet Plutus, Μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες, id est ὁμοῦ πάντες (vt inquit scholiastes) Simul omnes. Dici etiam posset Semel & Simul omnes. Budæus apud Lucianum ἁπαξαπάντων exponit Omnium omnino.

C. Ἁπαξαπλῶς, Aduerbiū, In vniuersum, Omnino. Exponitur etiam Sine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων. Compositum est ἅπαξ cum ἁπλῶς.

ἈΠΕΙΛΗ, ῆς, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Latinos dicitur plurali tantùm numero Minæ: apud Græcos vtroque numero vsurpatur. Apud Homerum frequens est in plurali: vt Il. ν, — ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν; Odyss. ν, οὐδ' ἐκλάθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ Πρῶτον ἐπηπείλησε. Iliadis ξ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἀπειλάων ἀκόρητοι. Demosthenes in Midiam, πολλὰς δὲ δίκας καὶ χαλεπὰς καὶ νὴ Δία ἀπειλὰς ὑπομείνας. Plutarchus in Coriolano, πολλάκις γὰρ ἐν ἀπειλαῖς καὶ συμπλοκαῖς κατὰ τὰς μάχας ἀγωνιζόμενοι καὶ κομπάσαντες.

Ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ apud Alexandrum Aphrodiseum eodem ferè modo dicitur quo τὸ φθορᾶς ἀπειλεῖν τεῖχος. sicut videlicet Latinè dicitur minari ruinā paries, quū ei periculū impendet à ruina. Vnde & ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ à quibusdam non Minitatio strangulationis, sed Periculum strangulationis exponitur.

Ἀπειλὴ est etiam Gloriatio, καύχησις, inquit Eustath.

Ἀπειλέω, ῶ, Fut. ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum solo datiuo personæ, aliquando cum datiuo personæ & accusatiuo rei. Homerus Iliadis α, — ἠπείλησεν δέ τοι ἤδη. Odyss. υ, — μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xenophon Pædiæ 6, καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπῄνει, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rursus Homerus Iliadis ο, Ἄλλο δέ τι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Alicubi verò ne datiuus quidem personæ ponitur, sed subaudiendus relinquitur. Iliadis φ, — ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν. Demosthenes Philipp. 1, ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidē nonnunquam cum solo accusatiuo rei, subaudito videlicet datiuo personæ, vt ἀπειλέω θάνατον apud Herodotum, Mortē minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι sequente εἰ μή. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τῷ πεμπομένῳ δὲ ἀπείλησεν εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγείλαι. Apud Aristophanem autem ἀπειλῶ sequente ὅτι, in Pluto, ἠπείλησ' ὅτι ὡς τοὺς κοσμίους μόνους βαδιοίμην. Et cum infinitiuo, vt apud Æschinē, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum etiā pro datiuo personæ ponitur genitiuus cum præpositione κατά: vt apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, id est, Ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. Ex quo loco apparet perinde esse siue dicas, ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ ἀπαγγείλῃς, siue ἀπειλῶ σοι μὴ ἀπαγγείλαντι. ‖ Dicitur

etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minari, in hoc genere loquendi, Ruinam minari.

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, pass. vox, pro Minis terreor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco in Symposio, οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Potest etiam exponi Minas perfero. ‖Eustathius autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

Ἀπειλεῖν pro εὔχειν siue καυχᾶσθαι, id est gloriari. vt Il. θ, Ὡς ποτ' ἀπειλήσει. Od. θ. Ἢ μὲν ἀπειλήσας ἐνὶ φρεσὶν ἐξ ἀέθλους. Vult autem Eustath. verbum ἀπειλεῖν pro hac significatione aliam habere etymologiam, quàm pro altera. Sed neutra satis certa est, imò nec satis verisimilis dicet vtraque nitatur etiam Etymologistæ autoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi & pro εὔχεσθαι vt εὐχὴν ἀπειλήσαντ' ἀπαιτεῖ. cuius significationis meminit & Eustathius.

Ἀπειλητικός, ή, όν, Minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Platonẽ De legib. Minaces leges, vel Plenæ minarum. vt Plena minarum verba vocat Horatius ἀπειλητικοὺς λόγους.

Ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, Comminator, seu Minator, Qui comminationibus vti solet, seu minis, Minax. Et in fœm. gen. Ἀπειλήτειρα, Comminatrix. vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud Nonnum, Vox cõminatrix, Vox minitabunda. HINC & adiectiuum Ἀπειλητήριος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπειλητικός, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot. Verba minacia, Verba minarum plena.

Ἀπειλητήρ, Iactator vanus. ὁ μάταιος καυχώμενος ἢ εἰς κενὸν αὐχῶν. ita enim accipit ἀπειλητῆρες Eustathius in hoc loco, Il. η. Ὤ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Sed potest & in altera significatione accipi. Cæterùm sciendum est ἀπειλητικός & ἀπειλητήρ à verbo ἀπειλῶ potius esse deducta quàm à nomine ἀπειλή. quod quidem secundum quosdam itidem ab ἀπειλῶ deriuatum dicemus, secundum alios contrà hoc verbum ab illo nomine.

Ἀπειλητήριος vide paulo antè cum Ἀπειλητήρ.

C. Ἐπαπειλέω, λῶ, Minor, Comminor. Nam ἐπὶ in hoc verbo vel vehementiam addit, vel vacat. vt præp. in Cõminor. Il. α, Ἀπηπείλησεν ὃ ἐπαπείλησεν Ἀχιλλεῖ. Soph. Aiac. ἐμοὶ δὲ δεινὰ ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbũ, Mihi asperaverba cõminat⁹ est. quod poti⁹ per ablat. Mihi asperis vel acerbis verbis cõminat⁹ est. Vide Ἐπαπειλεῖν apud Suidã.

ΑΠΛΟΟΣ, & per contractionem ἁπλοῦς, in genitiuo ἁπλοῦ, Simplex, Non inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non inuoluta oratio, vel Nulla inuolucra habens. Isoct. in Paneg. ἔστι δὲ ἁπλοῦς καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων. Ab eodẽ in Panath. ἁπλοῦς λόγος & χαλεπὸς inter se opponuntur. Euripides, Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ἐκλέγειν χρεών. Vbi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλοῦς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, id est simplicem orationem, intelligunt orationem non inuolutam, nullasque ambages habentem, sed & apertam & breuem, nihilque fuci habentẽ. Dicunt etiam sæpe ὡς ἁπλῷ λόγῳ, pro Vt apertè breuiterque loquar & sine vllis ambagibus. Videtur autem mihi Liuius duo hæc Græca verba voluisse ad verbum exprimere, quum dixit, Simplicem suam orationem esse. ea enim se dicturum, quæ ni fiant, nulla sit pacis cõditio. De via itidem vsurpauit hoc nomen Xenophõ Pæd. 1, ἁπλουστέρα δὲ ἐδόκει εἶναι παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός, quasi minus ambagiosa via.

Ἁπλοῦς ἀνὴρ etiã dicitur sicut apud Latinos Simplex vir. A quibusdam tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exponitur etiã Vir candidus. Plato De rep. 1, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς τρόπους opposuit dolo Aristophanes in Pluto, Οὐ γὰρ δόλου νυνὶ ἔργον ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. ‖Sed ἁπλοῖ vocati etiam fuerunt qui mente carerent, id est stulti. Isocr. ad Nicoclem, ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro εὐήθης, stultum, Bud. citat ex Aristotele Meteorol. 1.

Ἁπλοῦν, Planè verum & sine controuersia, vt ait Budæus, citans hæc Platonis in Phædro, εἰ μὲν γὰρ ἦν ἁπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν τοῦτο ἐλέγετο· νῦν δὲ, &c. Huc autem facit fortasse quod ait Euripides, Ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiam potest vt ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον sit ita accipiendum. vt quum dicit Demosthenes in Androtionem, ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδέν. & Xenophon Pæd. 3, οὐδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἐγὼ ἁπλούστερον εἶπον, οὐδὲ δικαιότερον. Nisi quis malit ἁπλοῦν hic esse simplex, id est minimè fucatum. cui interpretationi non magnopere repugnabo.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas, Synes. εἰδὼς ἁπλότητα τῆς πολιτείας. Opponitur & τῇ διπλόῃ in propria significatione sumpto.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas. vt ἁπλότης τῶν τρόπων, sicut ἁπλοῦς τρόπους dicit Aristophanes. Æsch. in Ctesiphontẽ, ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἁπλότητα καταφεύγει.

Ἁπλῶς, Aduerb. Simpliciter, Simplici modo, Simplici via & ratione, Non accuratè. Versus est comici cuiusdam apud Athenæũ, Ἀγροικότερός εἰμ' ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου. q.d. Crassa minerua. Ita enim interpret. dum puto hic ἁπλῶς, quòd hæc interpretatio conuenire optimè videatur cum ἀγροικότερος. Sic vsus est Aristoteles, scribẽs, λίαν οὖν ἁπλῶς εἴρηται. Isocr. ἁπλῶς & ἀκριβῶς (id est accuratè) inter se opponit: ad Philippum, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Itidem in Panegyrico, τὸ δ' ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖσθαι λέγειν, ἁπλῶς οὐκ ἂν μὴ δυνηθεῖεν εἰπεῖν. Quibus in locis videtur ἁπλῶς posse etiam exponi Inelaboratè. Præsertim quum alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat quæ μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inscitè, Imperitè, Stultè, ab eodem Isocrate alibi poni ait. Sunt qui itidem apud Plutarchum in Solone ἁπλῶς exponant Nullo habito delectu, vbi iungitur cum ἀδεῶς. ‖Aliquam cognationem habet cũ præcedentibus ἁπλῶς, quum pro Leuiter ponitur. Euripides, οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leuiter fero, id est, Maiorem in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi non vulgariter. Budæus in hoc loco Isocratis paulo antè citato, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς esse Leuiter, vel Tenuiter. Idẽ ait Areopagitam οὐχ ἁπλῶς vsurpasse pro Non de nihilo, Non abs re.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Vno modo. sicut dicitur interdũ Simplex & vnius modi. Plut. De poet. aud. καὶ πρότερον ἔστιν τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐπὶ παρ' αὐτοῖς.

Ἁπλῶς, Simpliciter, id est Per se, Sine adiectione, quod & Absolutè dicit vulgus, præsertim quum tractatur grãmatica.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Candidè, Sine fuco. Demosth. Pro corona, ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. Non malè etiam verterit aliquis (meo quidem iudicio) ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter & amicè: vt dixit Plinius iunior in quadam epistola, Simpliciter & amicè reprehenderunt.

Ἁπλῶς, Omnino, Prorsus. Theoph. De caus. lib. 3 ἁπλῶς δὲ τό γε λίθοις ὀκλάζειν καὶ ὅλως γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. Pro eodem dicit paulo pòst ὅλως δέ. Quidam comic⁹ apud Athenæũ lib. 9, ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς, ὧν λέγω συνίημι. Idem sonat ἁπλῶς & in hac phrasi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Isocr. ad Philippum, πάντες, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμήσουσι πρὸς τὸν πόλεμον. id est Omnino, vel Vt in vniuersum loquar, inquit Budæus. Exponitur etiam, Vt summatim dicã, Vt vno verbo eloquar. Iungitur verò ἁπλῶς cum πάντως siue πάντα, & extra hoc loquendi genus. Demosth. Phil. 1, νυνὶ δὲ τι ἀγγέλλεται πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, παρρησιάσομαι. vbi ἁπλῶς itidem verti potest Omnino, siue Prorsus.

¶ Ἁπλοϊκός, ή, όν, Simplex, Candidus, Apertus, Nõ fucatus, Homo minimè malus, Non versutus. Lucianus, πρὸς ἄνδρα οἷον σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κατακοινόν. Idem, ὡς ἄρα ἦν ὁ παῖς ἐπιεικὴς καὶ ἁπλοϊκός. Apud eundem in superl. gradu, ἁπλοϊκώτατος ἄνθρωπος. Huic opponitur πανοῦργος, id est Vafer, Versutus, Versipellis. ‖Dicitur etiam de rebus: vt ἁπλοϊκοὶ λόγοι. Vnde illud, τῷ ἁπλοϊκῷ τῶν λόγων αἰτιάσεται τὸ εἰκαῖον τε καὶ ἐμπεσόν.

Ἁπλοϊκῶς, Aduerbium, Cum simplicitate, Candidè, Sine fuco.

¶ Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, Vestis simplex, cui opponitur διπλοΐς. Vt plurimũ dicitur ἁπλοΐς sine ἐσθής. Homerus tamen dixit ἁπλοΐδας χλαίνας, Od. ω, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας.

Pollux lib. 7, cap. 13, ἁπλοΐδες, ἀπηγίδες, διπλοΐδες, & διβολοι quid sint, his verbis indicat. Lænæ quædam sunt ἁπλοΐδες (de quibus Homerus, Χλαίνας τ' ἀνθήσαι ἁπλᾶς καθύπερθεν ἕσασθαι) quædã verò διπλαῖ: vt Διπλῆν ἀμφ' ἀντιθεῖσαν, has autem Attici ἀπηγίδας & διπλοΐδας & διβόλους no-

minabant.

C. Ἀπλοΐζομαι, Simplicem & candidū me exhibeo. Simplicitate vtor. Xenoph. ἀπομν. 4, λέγε, ἔφη, σὺ δὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖ ἀπλοΐζεσθαι. id est, Sine calliditate loqui. Bud. interpretatur Sine cautione loqui & agere, & apertè animi sententiam iudicare.

¶ Ἁπλόω, ῶ, Expando, Explico, Extendo. & passiuū Ἁπλόομαι, οῦμαι, Expandor. Vnde præteritum ἡπλωμένος, Expāsus. Capitur etiam à Dionysio Areopagita pro Singularis & simplex, & ἡπλωμένος, inquit Budæus. quòd, si quis expansa & explicata conuoluat, ex simplicibus faciet duplicia, aut etiā multiplicia. ἁπλώσας τὸ λαῖφος, Her.

C. Ἀναπλόω, ῶ, F. ώσω, Explico, Expando, Diosc. lib. 1. cap. 189, ὅταν [πίσσα] κατὰ τὰς οἰκείας χώρας ἀναπλουμένη βότρυς αὐξάνει, id est, Dehiscens, pandénsque sese. vt Ruell. interpretatur. Reperitur & ἀναπλούμενος, Explicatus, Expassus.

C. Ἐξαπλόω, ῶ, F. ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, hoc in loco, Ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς ἐξαπλᾶ κακά. id est, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Vbi notādum est scribi in editione Chalchondylæ ἐξάπλαδ, cum ᾱ in medio dictionis: in Sophocle autem autē diuisim ἐξ ἁπλῶν. Est enim versus iste in Aiace Μαστιγοφόρῳ, qui integer sic habet, Ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά. ita vt à Suida locus iste malè sit citatus & expositus.

¶ Διπλόος, & contractè διπλοῦς, ῆ, Duplus. vt apud Paulum 1. Tim. 5, οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, & διπλοῦν ὄνομα, nomen compositum. διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exodi 25: vt habetur in vulg. lex. Eustathius inter διπλοῦν & διπλάσιον sic distinguit, vt διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν.

Διπλοῦς cum genit. Duplo maior quàm. cuius exemplum cum Gazæ interpretatione in vulg. lex. hoc adfertur, τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίσσης, Duplo maior quàm apes frugi. In qua significatione Matthæus Euāg. cap. 23, vsus est comparatiuo, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῦς (vt referunt vulg. lex.) Marcello interdum significat non Duplex, sed Latus & grandis, vt apud Dioscoridem lib. 2, cap. 113, quemadmodum etiam Duplex apud Lat. vt apud Virg. in Georg. — duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo pòst, Duplex per lumbos agitur spina.

Διπλοῖ in plurali numero accipitur etiam pro Duo. vt διπλοῖ βασιλῆες. item διπλόα ἅμαξα. quorum prius ex Sophocle, posterius ex Apollonio Rhodio citatū reperitur in vulg. lex.

Διπλοῦς duplicem etiam & versipellem significat: vt contrà ἁπλοῦς hominem simplicem. διπλοῦς ἀνήρ, Euripides.

Διπλῆ nota est & σημασία in comœdiis atq; tragœdiis, cui⁹ vna species dicitur ἔσω νενευκυῖα, altera ἔξω νενευκυῖα. figura est trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & scholiast. Aristoph. in Pluto. Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούματος.

Διπλόη, ης, ἡ, Duplicitas. Themist. De anima lib. 2, ὅς γε ἐν τοῖς ἠθικοῖς δι' ὅλον τὸ τέλος ἐλέγχει, ὅτι δεῖ καὶ ἐν τῇ φύσει ζητεῖν τὴν διπλόην ἐκείνην. Bud. Comm. Pisides apud Suidam, ἐπιχαίρουσι τὴν βολὴν ὑπηρετεῖν ἡ τοῦ χειρὸς ἐμπεσοῦσα διπλόη. Gregor. ὁ τῆς φιλοσοφίας λόγος διπλόην appellat varium & multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria Legis loquens, εἰ μὴ τις καὶ ἄλλο κρύφιον ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον (ὡς ἡ ἐκ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης) οὐκ ἔχει ὑπονοεῖν. Διπλόη etiam (sicut διπλόος de versipelle dici paulo antè indicaui) vafritiā versutiámque ac fraudem significat hominis aliud in ore aliud in corde habentis, opponitúrque τῇ ἁπλότητι, id est ἀφελείᾳ. Gregor. alter frater Basilii, in libro De homine, τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδὲς ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ τῆς πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν, ποικίλον τι καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suidas, ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας· ὡς οἱ φίλοι μὲν ὑποκρινόμενοι, ἐχθραινόμενοι δὲ αὐτοῖς πολεμοῦσι.

A Διπλῆ, aduerb. Dupliciter. Synes. epist. 98, διπλῇ τιμώμενος, ὧν μείζων τὸ χαριζόμενον καὶ τὸ σπουδαζόμενον. Διπλῆ ἤ, Duplo magis quàm, sicut etiam διπλάσιος ἤ. Plato lib. 1 De rep. διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, Duplo amplius quàm cæteri ea amplectuntur.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ, Læna duplicata, διπλοῦν χλαῖνα ἐν τῷ φορεῖσθαι. Hesychius. Vulgata lexica de hac intelligi dicunt quod Horat. lib. 1 epistol. dixit, Contrà quē duplici panno patientia velat. item Tunicam & Pallium in sacris Bibliis exponi, & Chlamydem 1. Reg. 24.

B Διπλοΐζω, F. ίσω, Duplico. Hesych.

Διπλόω, ῶ, F. ώσω, idem quod Διπλοΐζω, Duplico. Plutarch. Camillo, κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari.

C. Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, Figura apud grammaticos, q. d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλόω. Vide Ἀναδιπλασιασμός.

Δίπλωμα, ατος, τὸ, Vas (vt Gorræus tradit in suis Defin. medic.) duplex. id quod patet ex scriptis Galeni libro 7 τῶν κατὰ τόπους, vbi Critonis arteriacas describit. eas enim ipse

C ἐν διπλώματι coquendas præcipit: quo modo vnguētarii vnguenta sua præparare solēt, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, & in eum alterum statuētes qui medicamentum quod coqui debet contineat: deinde suppositis carbonibus aut lignis quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idē habet libro etiā quinto, vbi coquendi olei lentiscini rationem instituit. Verùm non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, & διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum vsitatius, à quibus & Duplex vas & Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt

D etiam διπλώματα (vt annotat Bud. in Pand.) quas literas patentes nunc appellamus: cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta, & quas bullas pontificias vocant. Cic. in Epist. Diploma statim nō est datum. de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, vel linteum quod πτύγμα dicitur. Paulo pòst scribit appellari à Macrobio Chartulas complicatas & lino traiectas obsi-

E gnatásque, eóq; in loco Codicillos etiā Latinè ab eo vocari. vnde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur codicillos chartulasve signo principali obsignatas, vel tesseras, quibus agnitis qui ὕπαρχοι dicuntur, hoc est præsides & alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat eius Annot. post. in Pand.

Τετραπλόος, οῦς, Triplus, Triplicatus. τριπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum, τετραπλᾶ κνεία, Triplices fauí, Aristot. lib. 5 Animal.

F Τετραπλῆ, aduerbium, Tripliciter, Triplicatò. Il. α, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τετραπλῇ ἀποτίσομεν. id est, vt exponit Hes. τετραπλασίονα ἢ τετραπλάσια.

Τετραπλόος, οῦς, Quadruplus, Luc. 19, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Reddo quadruplum.

Τετραπλῆ, aduerb. Quadrupliciter. cuius exemplum vide in præcedente Τετραπλῆ.

Πενταπλόος, πλοῦς, eodem modo dictum esse videtur. vnde sit πενταπλόος calix apud Athenæum lib. 11, cui nomen inditum quòd in eo quinque rerum species essent cōmixtæ, vinum, mel, caseus, farina, & paulúlum olei. Præ-

G mii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certantibus. Vide Athenæum lib. 11, & Eras. in Chiliad. Sed & πενταπλᾶ φλιᾶς ἐπῶνα legitur 3 Reg. cap. 6, pro Quincuplicia limina.

Ἑξαπλόος, οῦς, Sescuplex, vt Bud. exponit. Vnde & Ἑξαπλῆ aduerb. quod ex Areopag. citat. SIC Ἑπταπλοῦς, & cætera huiusmodi, siue à denario numero, siue centenario, siue millenario, siue alio formata fuerint, iuxta eandem analogiam exponi poterunt. quæ singulatim omnia hic inserere prolixum nimis esset.

H ¶ Διπλάσιος, ου, ὁ, ET Διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Duplo maior, cum genit. vt apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo maior apparet quàm sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. διπλασίαν ποιήσειαν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς οὔσης. Aristot. De mundo, ἐν διπλασίοσι πᾶσιν χρόνοις. Interdum

Digitized by Google

cum ἤ. vt Isocrates De pace, διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνοντας. Plato Epist. 7, διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ποιεῖν, Duplo maiorem reddere. Vel, vt alii, Duplicare. A

Διπλάσιος, (& interdum etiam Διπλασίων) Duplex, διπλοῦς. Thuc. lib. 2, διπλάσιόν τι τὸν πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit idem lib. 3. Isæus, διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, interpr. Bud. Idē apud Demosth. ἀποδιδόντων διπλάσια τὰ χρήματα, interpr. Esto dupli persequutio. Sic apud Plat. De leg. διπλασίας ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. Apud eundem, πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in vulg. lex. pro Cum olei partibus duabus. B Διπλάσιοι plur. num. apud Plut. in Apoph. 106, pro Bis tot, vt annotat Bud.

Διπλάσιοι ἐσθῆτες, Anthol. epigramm. lib. 1, Duplicata vestis.

Διπλασίως, aduerb. Vt διπλασίως ἐλάττω, Platoni De leg. Duplo minora.

C. Διπλασιολογία, vt γνωμολογία, verba sophistarum, apud Plat. in Phædro, Bud.

Διπλασιάζω, Duplico, Duplo maiorem facio. Plutar. De Socr. dæm. διπλασιάσαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De vita Mos. lib. 1, διπλασιάσας τὰς χρείας. HINC Διπλασιασμός, Duplicatio. Plut. περὶ αὐξήσ. C

C. 2. Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω, & ἐπιδιπλόω. Reduplico. VNDE Ἀναδιπλασιασμός, Reduplicatio. quæ & ἀναδίπλωσις. Cuius exēpla sunt hæc, δέδω. δαρδάπτω. & καμω κεκάμω. sic λάζω λελάζω, sic λάχω λελάχω. Tryphon exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀπαρτηρὸς pro ἀρτηρὸς, & ἐτήτυμος pro ἔτυμος. D

C. Τριπλάσιος, Triplo maior, seu amplior. ET Τριπλασίων, pro eodem. Item pro Triplus, τριπλοῦς. ET Τριπλασιάζω, Triplico. vel Triplo maiorem facio.

C. Τετραπλάσιος, Quadruplo maior, seu amplior. ET Τετραπλασίων, pro eodem. Plato De rep. lib. 1, τετραπλάσιον χρόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impēdere. Aristot. Probl. ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla proportione. Diosc. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase quadruplo capaciore. Vel, Quadruplæ capacitatis, vt alii reddunt. Idē libro 1, τετραπλάσιον σμύρνα πρὸς τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomū proportio. E

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, eadem forma qua διπλασιάζω, & τριπλασιάζω. Sed & τετραπλασιασμὸς verbale.

C. Πενταπλάσιος, Quincuplo maior seu amplior. Vel Quincuplus. Exponitur & Quinquies tantus. ET Πενταπλασίων, pro eodem. SIC Ἑξαπλάσιος, ET Ἑξαπλάσιος, Sescuplo maior, vel Sescuplex. Exponitur & Sexies tantus. vt ἑξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος (quod Herodoti esse puto) Sexies tantus quàm crater. SIC Ὀκταπλάσιος, Octuplus (& Octuplicatus etiam, ex Liuio) sic deniq; & reliqua huiusmodi, secundum eandem significationis analogiam, vt suis locis dicetur. ET Πενταπλασιάζω, Ἑξαπλασιάζω, itidem. F

¶ Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοΐς, ὡς τὸ διπλῆ χλαῖνα, inquit Hesych. Il. γ, — ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Δίπλακα μαρμαρέην. vbi Eustathius dicit subintelligēdum ἱματίον aut ὕφασμα, aut tale quid. quosdam autem subaudire χλαῖναν, & intelligere per δίπλακα, magnam, quæ dupla indui possit. & paulo pòst, ὡς δὲ ἰωνικῶς εἰπεῖν, δίπλακα τοσοῦτοι τινες. Alibi verò scribit non solùm de læna dici, verum (vt & τρίπλαξ) de aliis quoq;. Ac certè Il. ψ, legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliā autem habere originem hæc duo δίπλαξ & τρίπλαξ quàm διπλοῦς, τριπλοῦς, videtur existimasse idem Eustath. G

Τρίπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, τρίπτυχος, τριπλῆ, Hesych. Iliad. σ, — περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν τρίπλακα μαρμαρέην. i. τρίστοιχον ἤγουν τρεῖς πλάκας, inquit Eustath.

ἈΠΌ, Præpositio solum genitiuum regens, Abs, vel A. Il. π, Οὐ γάρ πω Τρῶες ὑπερφίαλον νέφος ἀμφὶ Ἀχαιῶν Παντάπασιν ἐφόβηθεν μελαινάων ἀπὸ νηῶν. id est Fugiebant à nauibus. Il. υ, initio, — θεοὺς ἀγορήνδε καλέσαι Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, Conuocare deos à vertice olympi. ἀπὸ autem differre hoc modo à παρὰ dicit Ammonius, vt ἀπὸ inanimatis iungatur, vt ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab H

Athenis: παρὰ animatis, vt παρὰ Σωκράτους, à Socrate. Homerus autem, inquit, permutato præpositionum vsu dixit παρὰ νηῶν αἰπεινῶν pro ἀπὸ τῶν νηῶν. sicut alibi vsurpans ἀπὸ in propria significatione, scripsit, Οὐδέ τι προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. Eustathius quoque in hunc versum Il. σ, Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis propriè dictum esse παρ' Ἡφαίστοιο quàm παρὰ νηῶν. nam παρά τινος, conuenire animato, ἀπό τινος, inanimato. Vsurpant verò ἀπὸ cū in aliis loquendi generibus in quibus Latini A vel Abs, tum verò in his. vt ἀπὸ πάντων σχολὴν ἄγειν, Naz. Ab omnibus feriatus Plut. Alcibiade, οὐδὲν ἐλπίσαι τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγεται, Nihil commodi sperasse ab illa expeditione. Vel ex illa. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cicero A memoria exponere dixitquodam loco pro Memoriter. ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι apud Xenophontem, A seipso vtilitatē afferre valens. Isocr. De pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, Calamitates quæ ab ipsis procedunt. Item, vt Latini dicunt Ab illo tēpore, sic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, & sæpius omisso genitiuo χρόνου. Isæus, ἀπ' ἐκείνου ἀφῆκα ζ' δέκα ἐτῶν ἐκ ἀφίκτο. Ex illo etiam dicunt Latini, subaudientes itidem ablatiuum tempore. ἀπὸ τοῦ νῦν, & ἀπὸ τοῦδε, Ab hodierno die. Sed exponitur ἀπὸ τοῦδε (sicut τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν & τὸ ἀπὸ τοῦδε) aliis etiā modis. Apud Thucydidem ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, subaudito itidem χρόνου. Itē ἀπὸ in hac significatione cum aduerbio vt ἀπὸ πέρυσι, ab anno superiore. Inest verò tēporis significatio, & in aliis loquēdi formulis cum ἀπό. vt ἀπὸ γενέσεως, A primordio. ἀπὸ γενετῆς, A natiuitate. Item ἀπὸ sequente μέχρι, vt ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A principio vsq; ad finem. Bibliorum autē Græci interpretes post ἀπὸ posuerūt ἕως. vt 3. Reg. cap. 13. ἀπὸ πονηροῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησεν. Sed & ipsam ἀπὸ sine μέχρι Cicero vertit Vsque à, quum ἀπὸ πρύμνης apud Aratum interpretatur Vsque à prora. Apud eundē πρῶτος ἀπὸ νυκτὸς reddit idem, Prima confestim à nocte. ¶ Quinetiā vt A in lingua Latina sumitur pro Post, sic & ἀπὸ in Græca, vt ἀπὸ δείπνου, à cœna, vt Il. θ, Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί Ῥίμφα κατὰ κλισίας ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. vbi annotat scholiastes ἀπ' αὐτοῦ esse μετ' αὐτό, sub. τὸ δεῖπνον. & ita vsurpari alibi ἐκ. Sic dicitur ἀπὸ δείπνου εἶναι, Cœnatū esse. Eodem verò modo vsurpatur γίνεσθαι & participium γενόμενος cum ἀπό. vt apud Plutarchum in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, Post munera militaria peracta. Postquam munera militaria obisset. Budæus vertit Post munera militaria quiescens. Est item apud Diodorum Siculum passim obuiū hoc loquēdi gen⁹, ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος, pro Post hæc à se peracta. vel His peractis, His finitis. Et sic rursum Plutarchus in Othone, ἀπὸ τούτων γενόμενος, μετὰ μικρὸν ἤκουεν θορύβου. Idem in Cæsare, γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, τρίτην ἠγάγετο γυναῖκα Πομπηΐαν. Quod tamen & aliis modis exponi potest, sed eodem sensu. Vt autem capitur ἀπὸ his in locis, ita & quum dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, & ἀπὸ παραγγέλσεως, secundum quosdam. Exponunt enim ἀπὸ σάλπιγγος, Post tubam, id est Post auditam tubam, vel Post tubæ sonitum, Quum tuba insonuerit. & ἀπὸ παραγγέλσεως, Post imperium quasi per manus traditum, vel Post denuntiationem. Quidam etiam verterūt, Ex imperio. sed ego mallem Per imperium, quàm Ex imperio, vel Post imperium: vt paulo pòst docebo. ἀπὸ σάλπιγγος autem nō video quo alio possit verti modo quàm per Post. Xen. in Hipparchico, καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὐτὸ δοῦναι θᾶττον ἐπελαύνειν, καλόν. ¶ Item quod dicitur Græcis ἀπὸ πράγματος (vel potius ἄπο) Latinis est ad verbum, Abs re, ex imitatione Græcorum, vt quidem creditur. Vide ἄπο.

Ἀπό, E. vt ἀπὸ τοῦ τείχους μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νεῶν, Pugnare è muro, Pugnare è nauibus, potiꝰ quàm A nauibus. Xenoph. Hell. 1, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. Potest etiam verti Ex muro.

Ἀπό, Ex. Apud Xenophontem. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, id est Nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Vbi obseruandum in priori parte periodi ἐκ, in posteriori autem, ἀπὸ Xe-

nophontem posuisse indifferenter. Posset verò tã ἀπὸ A
quàm ἐκ per præpositionem A reddi, si λαμβάνομεν ver-
teremus Accipimus. Sic & in hoc Isocratis loco De pa-
ce, ταῖς συμφοραῖς ταῖς ἀπ' αὐτῆς γεγενημέναις, possumus ἀπὸ vel
per Abs vel per Ex reddere, prout hoc vel illo vtemur
verbo in exprimendo participio γεγενημέναις. Itidẽ verò
ἀπὸ & ἐξ indifferenter vsurpant, quum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου
vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut sine articulo, ἐξ ἴσου, id est Ex æquo, pro
Æquo iure. Thucydides, καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγούμεθα,
προθύμως εἱπόμεθα. Sic & ἀπὸ τῆς ἴσης dicitur ab eodem
pro Ex æqua conditione: vel potius præpositione omis- B
sa, Æqua conditione. Item vt Græcè ἀπὸ μέρους, sic Lati-
nè Ex parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, vt Latinè Ex
composito, Ex compacto & constituto. Sic dicitur ἀπὸ
κελεύσματός τινος & ἀπὸ ἑνὸς σημείου apud Thucydidẽ. Ἀπὸ ver-
titur Ex & in huiusmodi loquẽdi generibus, ἀπὸ δικαστη-
ρίων ζῆν, item ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Pæd. 3, εἰθισμένοι
ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti ex bello viuere, id est, victum
quærere. vt dixit Ouidius, Viuitur ex rapto. Sic apud
quendam, Victus ex rapina. Est autem apud Isocratẽ
ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν apud C
Aristophanem. Citatur etiam ex Thucydide, ἀπὸ πολέ-
μου ἐφθάρησαν pro Ex bello sunt attriti. sed Latinius di-
ceretur Bello attriti, præpositione omissa. At in hac lo-
quutione, ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, potest ἀπὸ verti Ex,
vel Præ: vt sit, In somnum conuersus ex mœrore, vel
Præ mœrore.

Ἀπὸ, De, Matth. 15 καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει,
Canes de micis comedunt. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, apud I-
socratem, Absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν
σῶν δειπνῶ, Cœno de tuo. vt apud Terentium, Olet vn- D
guenta de meo. pro Meis sumptibus. Aristoph. in Plu-
to, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δαπανῶν. Plut. in Publicola, ἀπὸ τῶν οἰκείων
πολίταις εἰς πόλεμον εἰσφέρειν χρήματα, De suis facultati-
bus. Quidam tamen exponunt Pro suis facultatibus,
id est Pro modo seu proportione suarum facultatum.

Ἀπὸ, Per. vt Il. θ, τόξῳ ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φά-
λαγγας. Sic apud Thucydidem scholiastes quodam loco
ἀπ' αὐτῶν exponit δι' αὐτῶν. Sic ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσι-
μος εἶναι vertitur, Per se valens prodesse. Plut. De Alex.
fort. lib. 1, ἡ γὰρ φύσις ἀρχὰς ἔδωκεν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. id B
est Per se. Potest tamen aliis modis verti. Budæus inter
pretatur Suapte sponte. Apud Chrysostomum, κατελύθη
πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum est, seu
cessauit. Nisi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Post pre-
ces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programma-
te. Xenophon, ταῖς ζημίαις διαγράψαι τῷ ἱππικῷ ἢ ἄλλαι αὐτοῖ πο-
λέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ
κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic apud eundem ἀπὸ παραγγέλ-
σεως malint vertere Per denuntiationem quàm Post
denuntiationem. quia ipsemet διὰ παραγγέλσεως alicu- F
bi dicit quod aliis in locis ἀπὸ παραγγέλσεως. | Itẽ
ἀπ' ἐμοῦ, A me, id est Per me. hoc est Nõ obstabo. Xen.
Pæd. 3, καὶ ὅτι τούτοις ἔλαβον καὶ ἔδοσαν παῖδας τὰ τοιαῦτα καὶ
ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνέθεντο, & vtros-
que liberos per vtrosq; esse placuit. hoc est παρ' ἀλλήλων
& ἀλλήλων ἕνεκα, inquit Bud.

Ἀπὸ, Absque. Thuc. lib. 6, ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζε-
σθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει. id est χωρὶς ὅπλων, inquit
scholiastes. Sic & quum vidua vocatur ἡ ἀπ' ἀνδρὸς νοσ-
quasi ἡ ἄνευ vel χωρὶς ἀνδρὸς οὖσα. Itidem ἀπ' ὀμμάτων di- G
citur ὁ ἄνευ ὀμμάτων, Qui est sine oculis, Qui caret ocu-
lis, Oculis captus. ὁ τυφλωθεὶς, inquit Eustathius: vt Δί-
δυμος ὁ ἀπ' ὀμμάτων. Similem significationem ha-
bere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ὑπάρχων, ὁ
ἀπὸ βασιλέων. Manasse autẽ hæc ex Homerico ἀπὸ θυμοῦ,
pro ἔξω ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt,
sed ἄπο θυμοῦ, scribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic
& ἄπο τῶν ὅπλων apud Synesium pro Procul ab armis, vt
postea dicetur.

Ἀπὸ cum genitiuo suo aliquando nomine vno red- H
dendum: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laertium, Mathe-
matici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philosophi & lite-
rati. vel Studia literarum tractãtes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoi-
ci: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Athenæus, εἰς τὸν ἀπὸ
τῆς στοᾶς. id est εἰς τὸν στωϊκόν. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, Concio-

A natores: & οἱ ἀπὸ σκηνῆς, Comici vel tragici, vt vertit
Budæus apud Plutar. in Demetrio. Quidam verò οἱ ἀπὸ
τῆς στοᾶς vertunt, Qui sunt è philosophorum numero.
& οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Qui sunt è Stoicorum numero. vel Qui
sunt Stoicæ factionis. vt οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Qui sunt Pe-
ripateticæ factionis. qui sectæ potius dicere debuerant,
quàm factionis. Sed rectius hic est quod breuius, Stoi-
ci, Peripatetici. | Eadem autem interpretationis
ratio tenenda est & in his loquutionibus, ὁ ἀπὸ τηγάνου,
ὁ ἀπ' ἀνθράκων. nam ὁ ἀπὸ τηγάνου idem aliter dicitur vno
B verbo, ὁ τηγανιστὸς, id est, In sartagine frixus. Athenæus, ἡ
δὲ ἀπὸ τηγάνου, βαρεῖα καὶ δύσπεπτος. Idẽ, ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων, ἐλα-
φρότερος. Alibi dicit pro eodem ὁ ἐξ ἀνθράκων.

Ἀπὸ cum genitiuo suo per aduerbium redditur in-
terdũ. vt ἀπὸ ταὐτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuitò, vel For-
te fortuna. ἀπὸ μνήμης vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memori-
ter exponere. quod etiam dixit Cicero alicubi ad ver-
bum, A memoria. Sic & quũ dicitur ἀπὸ τοῦ προφανοῦς,
pro προφανῶς seu φανερῶς, vt apud Thucyd. & ἀπὸ σπου-
δῆς pro σπουδαίως, vt apud Homerum. & ἀπὸ τοῦ παραχρή-
C μα, pro παραχρῆμα vt apud Xenophontem.

Ἀπὸ cum genitiuo suo interdum per nomen ablati-
ui casus redditur: vt apud Aristophanem in Pluto, ἐγώ
σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπράξαι. id est Parua im-
pensa, Paruo sumptu, vel Paruis sumptibus, Cum par-
uo impendio. Sic & ἀπὸ σμικροῦ positum reperitur. Iti-
dem in hoc loco Demosthenis, στεφανοῦσι Ἀθηναῖοι τὴν
βουλὴν χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, quidam ver-
tunt ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, impendio sexaginta talẽto-
rum. Sed videtur posse verti simplicius στεφάνῳ ἀπὸ ταλάν-
D των ἑξήκοντα, Corona è sexaginta talentis: Vel sine præ-
positione, Corona talentorum sexaginta.

Ἀπὸ in quibusdam loquendi generibus vix potest
reddi Latinè sine alicuius vocabuli adiectione: vt apud
Thucydidem lib. 2, οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Athenien-
sibus in coloniam deducti Iones, οἱ ἄποικοι τῶν Ἀθηναί-
ων, inquit scholiastes. Puto verti etiã posse, Ab Atheniẽ-
sib⁹ oriũdi. | Apud Plutarchum in Othone, ἀπ' ἐλαττό-
νων θαρροῦσι exponitur, Audent quum sint pauciores.

Ἀπὸ per tmesin etiã ponitur, sicut & aliæ præpositio-
E nes. nec verò in carmine dũtaxat ita vsurpatur, sed inter
dũ & ab Herodoto. Iliad. ε, Πρώτης ἐμοῦ ἀπὸ δειρὴ τυπεὶς
ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Aristoph. in Pl. Εἰ μὴ ἀπολέσῃς γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ
κακὸν κακῶς. Herodot. καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσεν, ἀπὸ δὲ ὤλεσε
Κῦρον. Quum autem in tmesi postponitur præpositio-
ni, tum & accentum in priorem reiicit, aliarum præ-
positionum more quæ sunt dissyllabæ. vt, — βλεφάρων
ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὸ superuacaneum interdum apud poetas, cum ad-
uerbiis νόσφιν, οὐρανόθεν, & aliis huiusmodi. Nam dicunt
F ἀπὸ νόσφιν & ἀπ' οὐρανόθεν pro simplicibus νόσφιν & οὐρα-
νόθεν. | Contrà autem defectum præpositionis
ἀπὸ notat scholiastes Thuc. in hoc eius loco, lib. 3, ἐπει-
δὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖσθαι τὸν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινα.
¶ Ἄπο, aduerb. retracto in priorem syllabam accentu. ἀπὸ
θυμοῦ (inquit Budæus) vel potius ἄπο, pro ἀποθύμιος, Nõ
ex sententia, Non cordi. vt ἄπο θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ὁ ἄρχων, id
est μισητὸς, inquit Suidas. Sũt qui velint ἄπο tam in hoc
loquendi genere, quàm in istis ἄπο γνώμης, ἄπο πράγμα-
G τος, ἄπο καιροῦ, aliisque eiusmodi, propriè sonare ἄπωθεν,
id est procul. vt apertè apud Homerũ cum alibi, tum in
hoc versu Il. β, Καί κέ τις ὧδ' ἵνα μεῖζον φάμεν ἄπο τῆς ἀπόχοιο
Ἀχαιΐδα. Sic ἄπο πατρίδος, Procul à patria. Il. β, ἀπολέσ-
θαι ἄπο πατρίδος αἴης. Alicubi χωρὶς exponitur eodem
sensu, vt Od. α, — ἄπο τῶν ἐπιφοιτώντων ὕφαινε, seorsum ab
his. Sed pro Procul in multo plurib⁹ locis apertè po-
situm reperitur. Sic & in illo dicto, ἄπ' οὔατος ἐν ἵππῳ. Itẽ
in ἄπ' ὀφθαλμῶν γενέσθαι. Sic & ἄπ' ἐλπίδος dicitur Procul à
spe. Apoll. Argon. 2, — μάλα πολλὸν ἄπ' ἐλπίδος ἔκλυον τό-
σης. Aliter tamen ἄπ' ἐλπίδος quidam exponunt in hoc
H Plutar. loco in Pericle, ἣν καὶ Τυῤῥηνία καὶ Καρχηδὼν ἐνί-
οις ὄνειρος ἦν ἄπ' ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulgata ἀπ'
ἐλπίδος habent non ἄπ' ἐλπίδος, sed perperam. Huc per-
tinet & ἦν ἄπο δόξης, quod Eustathius exponit ἢ πόῤῥω τῆς
περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, in hoc versu Il. κ, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλλος
σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης. Scribitur tamen in vulgatis

Homeri editionibus non ἄπο sed ἀπό. Itidem in hoc A Synesii loco, συνιδεῖν Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων φησί δεῖ, Budæus legendum censet ἄπο, interpretans Procul ab armis. Exponitur tamē ἄπο non solùm per Procul, seu Longè, sed & per alias voces in huiusmodi formulis sermonis. Afferam autem Budæi interpretationes. ἄπο γνώμης (inquit) Longè à sententia animi. Pausanias, καὶ τοῖς ταῦτα ἐστὶν ἐκβέβηκεν οὐκ ἄπο γνώμης, Satis è sententia euenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀποθύμιος, Non ex animi sententia, Displicens. Themistius, ἐπεὶ πολὺ μᾶλλον αὐτοῦ ἄπο θυμοῦ καὶ δυσχερεία ἡ μάχαιρα ψῆφος, id est οὐ κατὰ θυμόν. B Item ἄπο pro ἔξω vult sumi Budæus in ἄπο τρόπου, quam significationem Eustathius dat huic præpositioni in ἄπο θυμοῦ (vel ἀπὸ θυμοῦ, vt apud illum scribitur) quum ἄπο θυμοῦ exponit ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Budæus, idem propemodum esse ἄπο τρόπου quod ἄπο σκοποῦ. Plato, οὐκ ἄπο τρόπου πάντως δεῖ διαρρήδην λέγειν, Satis consentaneum erit, Non alienum erit. Nazianzenus, τόδε λέγεται ἀπὸ πάντων καὶ πιστεύει οὐκ ἄπο τρόπου. id est Non abre est, Satis consentaneum est eius moribus. Item οὐκ ἄπο τρόπου pro Non immeritò, citat ex Galeno. & huic ἄπο C τρόπου opponi docet κατὰ τρόπον & κατὰ τρόπον. At verò ἄπο σκοποῦ (quod idem ferè esse cum ἄπο τρόπου putat, vt modò dictum est) exponit Præter propositum, Præter intentionem & consilium. Item Non absurdè. Vertit & per Procul in hoc Dionysii Halic. loco, δοκεῖ δέ μοι μὴ ἄπο σκοποῦ ἂν εἰκάσαι τὴν ἀπὸ Ἰσοκράτους ἑρμηνείαν τῇ Πολυκλεί του & τῇ Φειδίου τέχνῃ. id est (inquit) Non absurdè, Non procul à cohærenti & congruenti coparatione. Huc pertinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur aduerbialiter pro ἀκαίρως: interdum verò præfixo articulo præbet vsum adiectiui nominis. dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ quod D intempestiuum est. Item ἄπο καιροῦ subaudito ὄν, vt apud Platonem, ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν εἰς τὸ ἴχνος μετελθεῖν. At verò ἄπο στοχάσματος est apud Latinos ex Græcorum imitatione, Abs re. de hac autem loquendi formula dicetur in στόχασμα. Cæterùm sciendum est reperiri in variis autorum locis iunctum cum supradictis genitiuis, γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, & reliquis, seruato accētu in posteriore: sed tamen tanti refert alicubi vtro modo scribatur, vt sit etiam contrarius pro diuersa scri- E ptura sensus. In exemplū proferam hoc loquendi gen' ἀπὸ γνώμης, cui planè contrarium est ἄπο γνώμης. Dion historicus, p. 60 nostræ editionis, ὁπλίτας γὰρ πέντε ἢ οὐκ ἀπὸ γνώμης σφαῖς τε πεποιηκὼς εἰδώς. Vbi ἀπὸ γνώμης prorsus ita dicitur vt ἀπὸ ψυχῆς apud Demosthenem. Si igitur ibi ἄπο scripseris cum accentu in priore, planè contrarium sensum & alienum loco illi dederis. Vicissim si in loco Pausaniæ paulo antè citato pro ἄπο γνώμης scripseris ἀπὸ γνώμης, contrariam sententiam illius loci & minimè ei consentaneam habueris.

Ἄπο cum σφι, vacante σφι: vt ἄπο cum οἴκοι vacante vicissim ἄπο. vt apud Homerum ἄπο σφεῖο οἴκου, Procul ab ædibus. Apoll. Argon. 1, νοσφ' ἄπο σφεῖο μεθέντες. Il. ε, ἐμεῦ ἄπο νόσφι τέτυκται. vbi exponitur vel Procul vel seorsum. & legitur ἄπο in vulgatis exemplaribus: (quòd positum sit per anastrophen, vtpote præcedente genitiuo ἐμεῦ) at non item in præcedentibus locis cum σφεῖο. ac certè non satis commodè scribi videtur cum accentu in priore, sequente illa præpositione. quare ad vitandam incommoditatem hanc satius est ἀποσφεῖο coniunctum scribere. Vide igitur suo loco ἀποσφεῖο sicut & ἀπὸ σφεῖο & ἀπὸ σφεῖο. G

Ἄπωθεν vel Ἀπωθεν, E longinquo, Eminus, Procul. πόρρωθεν. Aristot. De mundo, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας εἰκὸς τῆδε ἀπωτέρω οἰκεῖν ὑπολαμβάνειν. Plut. in Romulo, ἄπωθεν τῆς Ἄλβης, Procul ab Alba. Sic ἄπωθεν per ω cum genitiuo. Thucyd. l. 4, στρατευομένοις δὲ οὐδ' ἄπωθεν τῆς ὅλης, ἀλλ' ἀπὸ χώρου. Aristoph. in Pluto, καὶ δεῖ ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur & ex Æschine, ἄπωθεν τοῦ πράγματος. Et sine casu, ex Apoll. Arg. 1, ἄγχι δ' ἄπωθεν ἰόντες. Et ex eodem libro H ἔβαν ἄπωθεν ἀλᾶσθαι. Thucyd. lib. 4, εἰ καὶ ἄπωθεν ἰσχυρῶς. ET Ἀπώτερος καὶ Ἀπώτατος, Remotior, Remotissimus. quibus vsitatiora sunt aduerbia Ἀπωτέρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maximè procul. Æschin. contra Ctesiph. εἰς ὅσον ἀπωτέρω οἱ νεοττοί, A quibus periculo longius aberant. Sic ἀπωτάτω φυλάττει ὁ τρόπος, Longissimè ab ignauia absunt hi mores. Quæ aduerbia cum nominibus per articulum coniuncta, nominum vim habent, vt οἱ ἀπωτάτω φίλοι apud Suidam, Qui quidem amici sunt, non tamen affinitate aut familiaritate proximi & coniunctissimi.

¶ Ἄπιος, Longinquus, Procul remotus. vt ἀπία γῆ, apud Hom. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. vbi tamen Eustath. aliā quoque expositionem affert. vult enim ἀπίαν dici vel τὴν ἀφεστῶσαν & μακράν, ex ἄπο: vel Peloponnesiam ab Apide. hūc autem Phoronei filium fuisse tradunt. Meminerunt & alii vtriusque interpretationis.

Ἄπιος, Pirus, secundum quosdam ita dicta quòd primùm ex illa Apia regione de qua modò dictum est, allata fuerit. Sic autem appellatur non solùm Pirus arbor, sed & Pirum fructus, apud Athenæum & Dioscoridē. Ita enim hic auspicatur 1 libri caput 168, Ἄπιοι δὲ πολλὰ εἴδη, πάσαι δὲ στύφουσι. & sequens caput ita, αἱ δὲ ἀχράδες εἶδός ἐστιν ἀγρίου ἀπίου. Eustathius in Homerum, ὄγχνη δέ καὶ κοινῶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀχεμάτιος, ἄπιος ἡ ἀχράς, ἀλλὰ τὸ ἀπίη πολυσπέρμων. subiungit & etymologiam: ἄπιος, (inquies) dicitur, vt non habens πίονα. Refragantur Eustathio quidam, putantes ab Apia regione deductum nomen ἄπιος vt dixi. ἄπιοι πέπειροι, Pira matura, Diosc. lib. 5. Apud Theocritum, ἀπίου πεπαίτερος, Piro maturior. A quibusdam ἄπιος appellatur Pirus satiua, vt ἀχρὰς Pirus agrestis. sed Eustathius autor est ἀχράδα dici etiam ὅταν ἐστὶ ἡμέρων. & ex Plutarcho in Probl. citatur ἀχρὰς positum pro ἄπιος.

Ἄπιος ex Theophrasto affertur pro herba quæ alio nomine ἰσχὰς dicitur. ‖ Fungi etiam species esse putatur ἄπιος.

Ἀπιοειδής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Piri formam seu speciem habens. & ἀπιοειδῆ φύλλα exponitur Folia velut piri.

Ἀπίτης οἶνος, Vinum ex Piris factum. Quod Normandi vocant Peré: vt vinūm ex malis factum, Pommé.

ΑΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. ex Luciano, locum tamen non proferens. Sed habemus Anthol. epigr. lib 1, in hoc satis vulgato Statyllii Flacci disticho, Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον. id est, laqueo collum nodauit, vt Naso loquitur. vel alligauit. Intelligēdum est autem in priore versu (vt de hoc obiter admoneam) non simpliciter ἔλιπε βρόχον, sed ἔλιπε βρόχον quē ἄψειεν ἄλλ. At verò Ἁψάμενη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, Od. λ, est κρεμάσασα, vel ὁ δήσασα ὑψόθεν, Eustath. Suidæ quoq; ἅπτειν est δεσμεῖν (addenti & κρατεῖν) Sed & Plato Cratylo, τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν, ταὐτόν ἐστι. Sunt qui ἅπτειν sumi etiā putēt pro συνάπτειν. Cæterùm multo frequentiusest hoc verbū in cōposit. quib' verò cū præpo- F sit. componatur, ex sequentibus patebit. Passiua item participia ἁπτόμενος & ἡμμένος inueniuntur posita, pro Annexum, & quod Cicero vocat Aptum. vt quum ab eo dicitur sapiens totus esse aptus ex sese. Aristot. De part. an. lib. 1. ὅτι οὐ ταῦτα ἔστι αὐτὰ καθ' αὑτὰ τοῦδε, ἀλλ' ἢ μόρια τῆς συστάσεως ἡ ἁπτόμενα ἢ συνηρτημένα. Budæus postquam ἀπηρτημένος esse dixit Aptus, id est Consertus & Cōpositus, hoc ipsum exemplum affert. Idem, Aptus etiam est, inquit, ἐξηρτημένος καὶ ἀπηρτημένος, dependens ex aliquo. Citatur autem & ex Plut. λοιμὸς ἐμπίπτει ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας. Quod exponitur, Pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Et ex eodem, τῷ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πολιτικὸς ἅπτεται, pro Cum rationali animi parte coniungitur. Sed Budæus ἅπτομαι pro συμφύομαι etiā affert ex Theophr. id est Hæreo, Cōglutinor, p. 567. Inuenitur ἡμμένος (sicut & ἐξημμένος) etiam pro Suspensus, Appēsus ‖ Ἅπτομαι autē pro Tango, Capesso, &c. eiusque composita, seorsum ponere decreui.

Ἅπτω autē pro Accendo, tanquā aliud thema, ab illo ἅπτω separaui.

Ἅμμα, ατος, τό, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum, vt Bud. ex Hesychio scribit. Dionys. Alex. de Apolline, pag. 73, edit. paternæ, —χρυσείης αἰαλύτου ἅμμα φαρέτρης. id est λύσιν τὴν τῆς φαρέτρας δεσμόν, inquit Eustathius. Qui in alio eiusdem poetæ loco ἅμμα πέζῃ exponit τὸν συν

δεσμόν. Vulg. autem lex. apud eundem ζώνην etiam significare tradunt. Xenophō (inquit Bud.) ἅμματα pro maculis retium accipere videtur: vnde dicit ἀνεῤῥομμένοις ἀναμμάτοις, enodes. Pollux autem dicit βρόχους (id est maculas) ἐκ πλεόνων ἀμμάτων συντίθεσθαι. inde δεκάμμματος λίνα. Hæc Bud. Legimus certè & apud Plutarchū ἅμματα τῶν βρόχων, sed de arundine piscatoria: scribit enim in lib. De prud. anim. ἔνιοι τὴν ὁρμιὰν οὐ ποιοῦσι πολύπλοκον ἐκ ἅμματα τῶν βρόχων, οὐδὲ ταχεῖαν. quæ Grynæus interpretatur, Et funiculum ipsum nodorū vinculis nec multiplicibus nec asperis faciunt.

Ἅμμα metaph. vt ἅμμα παρθενίης, vinculum virginitatis, in Anthol. epigr. Et ἅμματα παρθενίης, ibidem.

C. Ἀνάμματος, ὁ, ἡ, τό, Vinculo seu nodo carens. vt ἀνεῤῥομμένοις ἀναμμάτοις, dicit Xenoph. pro Enodes, interprete Bud. ‖ Δεκάμματος, apud eundem Xenoph. decem ἅμματα habens: vt Τριακοντάμματος, apud eundē, cōstans triginta ἅμμασι. Nam δεκάμματος δίκτυς ab eo dicitur, δίκτυα autem τριακοντάμματα. Vide ἅμμα quod proximè præcedit.

¶ Ἁψίς, ῖδος, ἡ, vel Ἀψὶς (cū a habēte spiritū asperū aut lenē) Cōnexio, vt quidē apud Hom. ἁψῖδες λίνου exponitur ab Hesychio, videlicet συναφαί, item ἅμματα. Etymol. quoque significare ait δεσμόν. Locus est Il. ε, Μήπως ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Vbi Eustathius exponit ταῖς καμπαῖς καὶ ἀγκάλαις. In vulg. autem lex. hæc leguntur, Ἀψὶς, Testudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Cōstructio arcuatim facta, Plinio, Arcatum curuamen, Ouidio. Sic ἀψὶς ἐπινικοφόρος, arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi consueuerat. Qui honos concessus est etiam Liuiæ Augusti vxori, & antea nulli fœminæ: sed tamē non fuit extructus. Dion, καὶ εἰκόνες αὐτῇ ἐπ' ἀψῖδος ἐν τῇ τῷ Τιβερίῳ γεφύρᾳ ἐπιτιθέναι, &c. Item, ἀψὶς τε ἐπινικοφόρος ᾠκοδομήθη. Cicero huiusmodi arcus appellat fornices. & Liuius Dec. 4, lib. 1, Fornicibus signa aurata instituit. Ἀψὶς est etiam curuatura rotæ, id est lignum supra rotas tenēs scalas, seu in quo figuntur radii: videlicet ligneus rotæ circulus. ἀπὸ τῷ ἅπτεσθαι, id est à tangēdo: quòd rotæ quum voluuntur, terram contingant, Hesiodus τρισπίθαμον δ' ἀψῖδα τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ. Vbi accentu acuto notatur prior. Significat etiam vinculum, παρὰ τὸ ἅπτειν, quod est δεσμεῖν. Dicuntur item ἁψῖδες circuli in stellis, teste Plinio. Apud Homerum ἁψῖδες λίνου per periphrasin pro δίκτυα, id est retia, plagæ, ἅμματα καὶ συναφαὶ τῶν δικτύων. Hactenus vulg. lexica. His autem addo, primùm quod ad ἁψῖδα attinet, de rota dictam, hoc exemplum ex Plut. in Consol. ad Apollonium, τροχοῦ γὰρ περιστρέφομένος ἄλλοθ' ἑτέρα ἁψὶς ὕπερθε γίγνετ', ἄλλοθ' ἑτέρα. quæ puto prouerbialia esse alicuius poetæ verba. Hesychio quoque ἁψῖδες sunt τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμπαί. Suidas habet duntaxat ἀψῖδες, καμπαί. Quod autem ad etymum attinet, nō dubium est quin omnibus huius vocis significationibus accommodatius sit deducere eam ab ἅπτω, id est connecto, quàm ab ἅπτομαι, id est tango. nam etiamsi missam faceremus expos. Hesychii συναφαὶ & ἅμματα in illo Homeri loco, & Eustathium sequeremur, καμπαὶ exponentem, id est curuaturas, scimus omnem curuaturam & arcuatam figuram ἅπτειν inter se partem vnam cum altera. De iis autem qui ἀψῖσι scripserunt in illo Homeri loco, notantes α spiritu tenui, quanuis alioqui hæc vox ab ἅπτω deducatur: de ἀψὶς item quod in versu Hesiodi modò citato legitur, consule Eustath. & Etymologisten. In illo certè Plutarchi loco ἁψὶς reperio cum α spiritum habente asperum. sic & apud Hesychium ἁψῖσι bis, cum ἁ itidem: sed idem habet ἀψῖδες cum ἀ, sicut & Suidas. In Dionis tamē loco quem initio protuli, videmus ἐπ' ἀψῖδος nō ἐφ' ἁψῖδος scriptum esse. Sed in ea Homeri editione quam octo ab hinc mensibus dedi, ἁψῖσι legitur cum α habente spiritum asperum, quòd eam scripturam antiquissimum & fide dignissimum bibliothecæ meæ exemplar comprobet.

¶ Ἅψος, εος, τό, Membrum. Od. δ, Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. id est, Soluta ei sunt omnia membra [dormiēti.] Esse autem hic ἅψεα idem quod μέλη, ostēdit epithetum quod somno tribuitur, λυσιμελής. perinde ac si hîc diceremus λύθεν δέ οἱ μέλεα. Vnde etiam refelli posse existimo alteram illam τοῦ λυσιμελὴς expositionē, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα seu τὰς μελεδῶνας. Cæterùm vult Etymol. ἅψεα propriè esse iuncturas membrorum, per catachresin autem pro membris accipi, ab ἅπτω, ἅψω. & dici ἅψεα, quasi τὰ ἀλλήλοις συνειλημμένα καὶ συνηρμοσμένα. Hesychius verò negat etiam planè aliud quàm iuncturas membrorum significare. Sed Suidas Etymologistæ assentitur. (qui tamen quod ad etymū attinet, deducit ἀπὸ τοῦ τὰ μέλη ἅπτεσθαι ἀλλήλων) Præterea illud epithetum λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quāquam siquis in illo Homeri loco ἅψεα iuncturas mēbrorum interpretaretur, sensus idem maneret. Affert autem Etym. hunc Nicandri versum, Τῶν δ' ἤτοι καμνόντων ὀλίγος περὶ ἅψεα θυμός.

C. Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspēdo ad. Hom. Od. γ, Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Vbi Eustathius ἀνῆψεν vult esse ἐξέδησεν, vel ἀνέθηκεν, aut ἐξήρτησεν, vt quum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀναφθῆναι ἔκ τινος τόπου dici πείσματα χονίων, pro ἐκδεθῆναι, exponens hoc Od. μ hemistichium, — ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Apoll. Arg. 1, τῇ καὶ τε πρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed & ἀναψόμεσθα act. signif. pro Religabimus, ex Euripidis Medea citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. Et ex Philostrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. ‖ Ἀνάπτομαι, Circumiicio, Induo. vt Epigramm. lib. 6, — στέρνοις γ' εἴδεσιν ἀνάπτομαι. vnde metaph. ἔργος ἀνάψομαι Apollonio, pro περιθήσομαι. in quo eū arbitror imitari illā Homericā metaphora ἐπιειμένος ἀλκήν, aliaque huiusmodi. ‖ Ἀνάπτομαι ὀ καμάτοισι citatur ex eodem pro κάμνω.

D ἈΝάπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alligans. vt μέμψιν ἀνάπτειν τινί, lib. Epigramm. 1. quod videtur dictum ad imitationem huius Homericæ phrasis, μῶμον ἀνάπτειν, Odyss. β, — ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. quod quidam exponunt Notam inurere. sicut & apud Apollonium Argon. 1, — τί νυ τόσα κάδε' ἀνῆψας; Cur tibi tot dolores sunt insuti? Budæus scribit ἀνάπτειν μῶμον sibi videri dictum trāslatione sumpta ab iis qui ridiculū quid suspendunt iis quos ridere volunt. Sequendo autē hāc Budæi expositionem ἀνάπτειν propriè esset Appendere, id est Ad aliquem suspendere.

E ‖ Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. in Probl. τὸ μὲν πλεῖστον τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibidem, Μεταίρου τὴν χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic & alibi vtitur eodem modo. Alex. De fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, id est Sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ in huiusmodi locis Referre ad aliquem. id est Referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem.

F Existimo autem, qualē habet metaphoram ἀνάπτω in huiusmodi loquendi genere, talem habere propemodum verbum Pendere apud Latinos: vt quum dico, Salutem meam ex tua pendere humanitate existimo: perinde est acsi ita loquerer, τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἀνάπτειν τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ. vt hic ἀνάπτω propriè sit Appendo, sicut in præcedenti loquutione ἀνάπτειν μῶμον. Viderint tamen viri docti an bene iudicem.

C. Ἐξανάπτω, cum genit. & accus. Appendo aut Suspendo ad vel ex. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἀγκύρας ἐξ ἐπωτίδων, Anchoras ex epotidibus

G suspendebant. Alii autem interpr. Anchoras de epotidibus demittebant.

C. Ἀφάπτω, Suspendo. vnde ἀπημμένος, pro Suspensus, Herodoto, ab eius pass. voce. Idem, ὁ δ' ἀπῆψεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκόν, demisit vel afflixit in vtrem cruore plenum. Ἀφάπτω item Applico, Admoueo, Sud. Hactenus Bud. Suidas tamen ἀφάπτειν exponit προσάπτειν in Appiano, dicente, ξύλα δ' ἴμμενον ἐς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐκλείποντας ἀφάπτειν.

H C. Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suidas ἐνάψαντες exponit ἐνδεσμοῦντες (id est alligantes) hoc in loco, τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω χεῖλος περιαψάμενοι τῆς δίφρου ἐνάψαντες. Basilius de vipera illa cuius mentio fit Act. Apost. capite vlt. οὐχ ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένου τῷ Παύλῳ ἐναψαμένην ἔχις, οὐδεμίαν ἐναπέλιπε βλάβην, Quum se illigasset Paulo. Ἐνάπτει

πλειν Bud. exponit etiam Innectere, Committere, Adiungere. ‖ Et pass. ἐνάπτομαι pro Alligor, Annector. Itē Committor, Coagmentor. vnde δαίμονος κώπη ἐνημμένον apud Aristoph. Commisso, Coagmentato. Est ἐνημμένος & Indutus. vt apud eundem comicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic & ἐνάψασθαι apud Lucianum, καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνάψασθαι τὴν τοῦ λέοντος. Sed & ἐναψάμενος eadem signif. in eius dem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γῆν ἐργάζομαι. Ἔναμμα, Vinculum. Ἔναμμα τῆς αἰχύλης apud Plutarchum in fine Philop. Amentum iaculi, vel Nodus amenti iaculi.

C. ΕΞάπτω, Adnecto, Innecto, Alligo. Item, Appendo. Lucianus in Hercule, οὐδὲ ἔχοι ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψῃ τὰς σειρὰς τὰς ἀρχάς. id est (Budæo interprete) Quū enim pictori reliquum iam nihil esset vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alexandrum Aphrod. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In vulg. lexicis citatur ex Plutarcho Themist. τὴν γῆν ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adiunxit. quæ interpretatio mihi non placet. Ex Euripide autem affertur in iisdem, ἱκετείας γόνασιν ἐξάπτομαι σῶν, pro Tuis genibus supplex aduoluor. Ἐξάπτομαι passiuum hanc etiam actiui signific. retinet. nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areopagita dicitur pro A summitate dependens. vt annotat Budæus: qui & ἐξημμένος τὴν πίστιν eodem dici modo tradit quo ἐξηρτημένος τὴν πίστιν. Idem ex Synesio affert, ὡς τῆς σωματικῆς ζωῆς ἐξάπτεται ψυχικῆς αἰτίας, pro Dependent à &c. Idem ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων ex Polybio & Plutarcho affert pro Hærere vestigiis. hoc est E vestigio sequi & assequi. Vide C. p. 78.

C. ΕΦάπτω, Alligo. Ἐφάψας (inquit Hesych.) δήσας ἱμάντι. Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo (vt quod supra caput alligatum est, illi impendet.) Hom. Il. β. – Τρώεσσι δ' ἐκ Διὸς ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, impendent, Bud.

Ἔφαμμα, vide statim post cum Ἐφαπτίς.

Ἐφαψις, Vinctura, vt exponitur à Bud. in hoc Galeni loco, ἔνυχες τοῖς δέρμασιν ἐφαψις.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, Vestis militaris genus. Vtebantur & Græci equites (inquit Bayfius) eo genere vestis quam ἐφαπτίδα appellat Athenæus in quinto: his verbis, πάντες δ' ἐφεστηκότες εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Budæus quoque ex eodem loco vestem militarem fuisse probat. Hinc fit vt ἐφαπτίς Sagus aut Paludamentum à nonnullis reddatur Polluci certè est περιβλήματος τι στρατιωτικοῦ ἡ πορφυροῦ ὁ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ ἱππεῖς. Vbi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi quale est quod vocamus escharpe. In vulg. lex. citatur ex Iosepho De antiq. ἐφαπτὶς pro ἐπωμίς, id est superhumerale. Cæterum apud Strabonem ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum inuenio, lib. 7. p. 119. ἐφαπτίδας ἱερείας, πολιότριχες, λευχείμονες, καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. ΑΤ Ἔφαμμα generaliter significare videtur quoduis indumenti genus. A Suida certè exponitur generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: apud quem ita legitur lib. 2 (nā à Suida paulo aliter scribitur) οἱ δὲ Γαισάται, ... τοὺς ... ἐφάμμασι ... ἀπορρίψαντες. Vbi obseruādum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Cæterum ἐφαπτὶς & ἔφαμμα hic posui, quòd maiori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci signi ficante Annecto & vincio, aut ab eius passiuo, quam ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat. nam ea quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur.

C. ΚΑΘάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. epigramm. lib. 4. – τῇ δ' ψύσας συγγὰ καθῆψα μάτην. Nam hic esse puto καθῆψα pro καθῆψα, sicut μάτην pro μάτην. Xenophon, ιμάντας τε ... εἰς τὰς ὁδούς, καθάπτουσι τὰς ... ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτω ... ὑμᾶς ... τῆς ... id est Copulo & inuicem deuincio. At vero Act. Apostolicorum capite vltimo καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exponitur Inuasit manum eius: sed ego duram esse hāc interpretationem arbitror, quū nec in verbo ἅπτω nec in aliis eius compositis, vllum huius significationis addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigauit se eius manui. vt sit καθῆψε pro καθῆψε ἑαυτήν. quod tamen & ipsum rarum esse fateor. Sed eodem modo Basilius dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας ἑαυτήν, in hoc loco, φρυγανίζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὄφις. vbi eandem refert historiam. Nisi fortè & hic ἐνάψας dixisse Basilium pro Inuasisse, dicat aliquis. verùm is (quicunque sit) hoc dicto linguæ Græcæ rudem se ostendet. Fateor tamen ad sensum aut nihil aut parum interesse vtro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpretemur. In vulgatis certè lexicis citatur etiam καθάπτουσι εἰς τὸ ὀστοῦν, pro Os attingunt, ex Aristot. De anim. lib. 5.

Καθάπτω & pro Induere. Soph. Trach. καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ἐριννύων ὕφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen simpliciter hic est Induit, sed Induit velut illaqueando me illa & irretiēdo. vnde aptissimè vertit Cicero, vel poti9 Accius, Quæ me irretiuit veste furiali inscium. Vide Καθαπτός.

Καθαπτός, ὁς, ὁ, Ligatus, Vinctus, Astrictus. Hesychius καθαπτὸν λύεις prouerbium esse ait de illis qui nodum aliquem solutu difficilem soluere conarentur. Sed alii pro καθαπτὸν in hoc prouerb. κάθαμμα legunt. cuius tamen locum perperam occupauit apud Suidam vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν (inquit Erasmus) id est Nodum soluere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. ‖ Aristophanes in Ranis, θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτός pro ἐνδεδυμένος, Suidæ, id est Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut & verbo καθάπτω, hanc etiam significationem dari quòd (vt antea dixi) ea quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίβλημα, vt infrà dicetur. ‖ Καθαπτοὶ ὄρχαται, vide in Καθάπτομαι, significante Tango.

Κάθαπτος, accentu in antepen. pro alia signific. vide apud Hesych.

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἅμμα, vide paulo antè in Καθαπτός.

C. 1. Περικαθάπτω, Alligo. apud Dioscoridem, περικαθάπτουσι ἀμβικα Operculum alligant. Ita Bud. Ego malim Circumalligant, si vtriusque præpositionis vis exprimenda sit. In vulg. autem lex. περικαθάπτω exponitur Apto, Pertracto, Cooperio. qui postremus error natus est (vt opinor) ex eo quòd alligandi operculi mentio fiat à Dioscoride.

C. ΠΕΡΙάπτω, Circūnecto, Circūappēdo, Adalligo, vt περιάπτειν βραχίονι λίθος, Diosc. lib. 2. Et pass. voce περιάπτω eadē signific. vt Lucianus περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν τῇ αἰγίδι. Sic Plut. in Pericle, περιαπτόμενον λίθους πολυτελεῖς. ‖ Sed (vt Budæus annotat) περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam significationem à Budæo poni intelligēdum est tanquam peculiarem, sicut & hanc qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568.

Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτει τι ἀγαθόν. Et, μεγάλας δὲ ἡμᾶς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Iniungo. vt Plato Apologia. τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristoph. in Pluto, ποῦ τῆς πόλεως ... ζημίαν αὐτῷ περιάψει. Vide Bud. ibidem.

G Περίαμμα, ατος, τὸ, Quod circumnectitur & circumalligatur alicui: sed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur. vnde Amuleta interpr. Budæus. Dioscor. de hippoglosso λέγεται δὲ ἡ ῥίζα περίαμμα ... κεφαλαλγοῦσι. Plinius tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sūt qui περιάμματα differre velint ab iis quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ ex superstitiosa magiæ vanitate proficiscūtur: quū περιάμματα ex natura proprietate agāt, cùque Galenus non improbet. Nazianz. autem περιαμμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, vbi dicit, οὐδὲν δεῖσαι περιάμματος ἢ ἐπασμοῦ ... Anth. epigr. l. 1. Οἱ ἀπ' ... ἢ περίαμμα φέρων. Ita enim legendū, licet vulg. exēpl. habeat ... ἕρμα.

Περιάπτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Circũnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proximè præcedente περίαμμα. Citatur ex Dioscor. lib. 5. cap. 167. ἐστὶ περίαπτον δυστοκούσαις, pro Alligatur pendétque ex collo iis quæ difficulter pariunt. Et ex alio eiusdẽ loco, φασὶ δὲ ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτοῦ θεῖα ἀνύει, pro Gestatum ex eo amuletũ. Ex Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. lib. 1. cap. 8, οὐδὲν δὲ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτου τινός, ἀλλ' ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Vbi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit.

A

B

C. ΠΡΟΣάπτω, Alligo, Appẽdo, Affigo, προσδέω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάπτοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cicero certè in Platonis Timæo προσάπτειν vertit Affigere, vt videre potes pag. 20 mei lexici Ciceroniani. ‖ Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμάς, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed & in malam partem interdum: vt apud Isocratem in Busiridis encomio, τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος διαβολὴν προσῆψας. Budæus ἀνάπτω tribus tanquam synonymis interpretatur, Attribuo, Contribuo, Assigno. in hoc Aristotelis loco De mũdo, τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσι. Quod & προσνέμουσι dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam autori, Huius te autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σιμωνίδῃ ἢ ἄλλοις προσάπτουσι τὴν προσμάθησιν ταύτην.

C

Προτιάπτω, pro προσάπτω, poeticè. Προτιάπτω, προσάπτω, Suidas. At Hesychius habet Προτιάπτω, προσπίπτω, sed puto reponendum esse προσάπτω, quod tamen suo loco non erit.

D

C. ΣΥΝάπτω, Colligo, Coniungo. Synesius epist. 57, ὁ δὲ συνάπτει πυρὰ τῷ υἱωνῷ ... τῷ ... Plutarchus in Lycurgo, συνάπτει τὴν αἰδοίαν τῇ μνησ... Idem in Othone, αὐτοῖς συνῆψε ... περὶ Καπίνναν. Plutarch. De puer. educ. ... Coniungam, Contexam: vel Adiungam, Attexam. Et metaphoricè συνάπτειν ... in Philostratis epist. Sed & συνάπτειν per se pro συνάπτειν εἰς εὔνοιαν. Xenophon, ... ἡ φιλία ... συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Sic Latinè Coniuncti homines, & Coniunctio. Quinetiam vt Coniunctio de affinitate dicitur interdum, sic & συνάπτειν interdum ad eam pertinet. vt συνάπτω γάμον, Euripides. & κῆδος σοι συνάψαι, apud eundem. ‖ Συνάπτω Budæus non solùm Coniungo & Consero exponit (addunt vulgata lexica & Copulo, Coagmento) sed etiam Coalescere facio, Ferrumino, Conglutino, apud Theophrastum. Sed exemplum significationis Conserẽdi nullum affert Budæus. quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τὴν μάχην, apud Plutar. quod Latini Conserere prælium, Manus conserere. Eadem autem forma συνάπτοντες ἐπιμαχίας Ἀμαζόσι, apud Aristidem. Sic & συνάπτω σοι πόλεμον dicitur, vel πρός σε, Euripides. Thucyd. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plutarchus in Pericle. Sed & συνάπτω σοι sine adiunctione, eadem signif. videlicet, pro Prælium consero, Confligo tecum, Congredior. Plut. in Antonio, ... συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ ... In quibus loquendi generibus videri potest subaudiendus accusat. μάχην, aut alius huiusmodi. at quum dicitur συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, tunc vix possit accusat. itidem subaudiri, ideóque συνάπτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optimè autem respondet συνάπτω hac in signific. Gallico verbo attaquer, quum dicitur s'attaquer. (nam vt hodie proferatur & pronuntietur s'attaquer, pro s'attacher, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit) Iam verò vt συνάπτω πόλεμον est Prælium committere, id est Confligere, sic etiam συνάπτειν τινάς est Committere aliquos ad prælium, vt apud Plut. Alcibiade, Περικλῆς συνάψαντος αὐτοῖς, vbi exponitur etiam, Quum Pericles eos ad bellũ excitasset. ‖ Συνάπτω exponitur etiam Contraho, nõ solùm in supradictis illis loquẽdi generib⁹, συνάπτω γάμον & συνάπτω κῆδος, sed & in aliis, vt in συνάπτειν κακά τινι apud Eurip. (vbi tamẽ exponitur etiam Inuehere, item Cumulare) item in quodam Theophrasti loco συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. ‖ Quinetiam Συνάπτω neutraliter (Bud. tamen dicit Passiuè) pro Hæreo, apud eundem, ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret solo. Idem verò Theophr. συνάπτειν cum eodem datiuo pro Contingere dicit. Sic Aristot. De hist. anim. lib. 3. αὗται δὲ συνάπτουσι πρὸς τὰς ἴνας τὰς ἐπὶ ... φλεβός. Et apud Herodotum, συνάπτει τῷ πεδίῳ, pro Planitiei contiguus est. Aristot. De animal. 1. συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Iungitur hypogastrio. In vulg. lex. τύχη δέ μοι συνάπτει ποδός ex ponitur Fortuna me pede contingit. Exponitur συνάπτειν & Coire. vt apud eundem Aristot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, Meatus in vnum coeuntes. Sed & cum accusat. ὅρκους, redditur hoc eodem verbo. nam συνάπτειν ὅρκους interpr. Iureiurando coire.

E

F

G

H

Συνάπτω, Conuenio, Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaphys. 7, τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ εἴδει ἢ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. Vide Cõm. pag. 615. Καὶ εἴ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν αἰτίαν ταύτην, Theophr. De caus. pl. 4, Siquid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. Qui y attouche. id est eam attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Aduento, Appeto, Polyb. lib. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν. Vide Bud. Comm. p. 614.

Συνάπτομαι voce pass. Colligor, Connector, Coniungor. vnde & συνημμένος, Coniunctus, Connexus. Synes. epist. 19, ἀλλ' εἰ δύναιο χάσμασι τοῖς συνημμένοις τῇ γῇ ... Apud Greg. λόγος πᾶσι συνημμένος, Ratio omnib⁹ cõiuncta & quasi inhærens. Ex Anthol. epigr. affertur, ἄρτι γὰρ Ἥλιος συνάπτεται pro Congruit: ex Aphthonio autem, συνῆψα Λητοῖ pro Congressus sum cum Latona. q. d. Commistus sum. Apud Herodotum, συνῆπτο μοι ἔχθεα πρὸς ἐκείνους, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, Attacher une querelle. pro quo dicitur Attaquer, vt paulo antè admonui. ‖ Συνάψασθαι voce media itidem pro Contrahere. vt συνάψασθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τὰς θυγατέρας τινὶ γάμοις, Luc.

Συνάμμα, ατος, τό, Copula, Vinculum. Plut. Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Vtitur & Aristot.

Συναφὴ, Coniunctio, Connexio. A Bud. exponitur Cohærentia in hoc Aristot. loco in fine lib. 10 Metaph. ... ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἡ τὶ πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν συναφήν. Quod Plato dixit in Timæo, ὕπο τῆς συναφῆς. Cicero reddidit, Quũmque inter se penè contingant. vt videbis pag. 19 mei lexici Cicer. In vulg. lex. συναφὴς τῶν χειρῶν ex Bud. in epist. prior. exponitur Consertio manuum: sed & συναφὴς sine adiunctione, Prælium.

Συναπτὴς, οῦ, ὁ, Continuus. vt συναπτὴς ἐνιαυτὸς, Continuus annus, in Pand. sæpe, vt inquit Bud. Apud Aristoph. autẽ in Concion. χαλᾷ συναπτὰς ἱμάς Λακωνικάς, schol. exponit τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, id est Quæ colligant & connectunt.

Συναπτικὸς, ἡ, ὁν, Colligatorius, Colligandi vim habens. cui opponitur χωριστικός.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, Συνάφεια, idem quod σύναψις, Coniunctio, Connexio. & q. d. Coalescentia. cui opponitur διάζευξις. vt apud Plut. De frat. am. καθάπερ ... διαζεύγματα μουσικοῦ φθόγγοι διαζευχθεὶς ... συναφὴν τοιοῦσι. Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, Voluptas quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem, vti dixi. quod Basilius vsurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφθέντες κατὰ τὸν βίον. Chrysostomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè loquens, ... τῶν ... εἰς ... ἀδελφοῖς συνάφειαν ... μέλους ... id est (inquit Bud.) vt reuocemus ad ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum.

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Contiguus, συναφὴς ἔχων.

¶ Ἅπτομαι, Tango, Attingo. vt ἅψασθαι τινός, Iliad. β. Lucill. Anth. epigr. lib. 2, Εἶπε, καὶ ὁππότας μόνον ἥψατο. Matth. 14 ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου. Vbi obserua additum μόνον, sicut in præcedente, ad maiorem emphasin. Apud Paulum, 1 ad Cor. cap. 7, initio, γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, Mulierem non attingere. quo declarari existimatur viri cum muliere congressus. Plut. autem in Themist. ἅψασθαι Πελοποννήσου, pro In Peloponnesum peruenire. Exponitur & In Peloponnesum appellere. Sed malim, verbum Attingere retinendo, Cæsarem imitari, qui Britanniam attingere, eodē planè modo dixit, De bello Gall. lib. 4. Sed & Tangere hac in signific. Cicero dixit post Plautum. |Ἅπτομαι in alia etiam significatione metaphorica possumus ad verbum interpretari Tango: videlicet quum pro Taxo ponitur, seu Increpo. Herodot. in Terpsich. ἐσεινῆς ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀγγέλων ἅπτονται καταγνοῖσθαι. Sic Terentius Tangere vsurpauit, in Eunucho, Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio. Hoc & Perstringere dicitur. |Sed ἅπτεσθαι ἀνθρώπου non tantùm dicimur quum eum tangimus verbis, sed & quum manum in eum iniicimus. in qua signif. ex Plut. citatur. (& ex Plat. De leg. ἅπτομαι βιαζόμενος, pro Manus infero) Possumus autem ἅπτεσθαι ἀνθρώπου, & Inuadere hominem interpretari alicubi. vt quum pestis apud Thucydidem lib. 2, πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, Inuasit homines. Quæ interpretatio verbo ἅπτεσθαι conuenit cum aliis etiam genitiuis iuncto. vt quum dicitur à Plutar. in Publicola ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς, fames inuadere ciues. (In vulg. autem lex. ἅψασθαι τῶν κτημάτων, Pignora capere, exponitur ex autoritate Budæi) At quum Dioscorides ἐπὶ ἄγρου scribit, ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρων, possumus quidem & hic Inuadit caput, interpretari: sed magis tamen propriè cum Budæo, Tentat caput. Huius autem signific. verbi Tento, exempla vide cum apud Budæum, tum in Thesauro linguæ Latinæ quem pater meus edidit. Cæterùm in vulgatis lexicis affertur & ἀψάμενος αὐτῆς ex Plutarcho, pro Eius amore vecors, quod mendosum puto. |Ἅπτομαι (inquit Budæus) Attingo & tracto artem aliquam, & illi studeo. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato, ἅπτεσθαι μουσικῆς, Athenæus. Cum huiusmodi autem genitiuis ἅπτεσθαι exponitur & aliis modis, videlicet Vacare, Operam dare, Animum adiicere. vt ἅπτεσθαι γυμνασίων, apud Galenum: ἅπτεσθαι τῆς τέχνης, apud Plutarchum. Interdum tamen ἅπτεσθαί τινος μαθήματος est simpliciter Attingere & degustare. pro quo itidem γεύεσθαι dicunt. Sic Plato De rep. 3, τί δ' αὖ ἂν γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται; Et paulo pòst, ἅτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενός. |Ἅπτομαι λόγων in vulg. lex. citatur ex Euripide, pro Vtor rationibus, non reddita verbi ἅπτεσθαι significatione. Ex eodem, ἅπτομαι τῆς τύχης ἄριστα, pro Res mihi succedit prosperrimè. Afferuntur & hæc (ex Plutarcho, vt opinor) ταχὺ καὶ νεανικῶς ἔδοξεν ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα, pro Celeriter & audacter visus est rempublicam attigisse Themistocles. Quasi verò ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα dictum esset inuersa costructione pro ἅπτεσθαι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Sæpe autem & per Capesso redditur: vt Plutarchus, τῶν δὲ Καίσαρ ἀλθεῖν ἥψατο πολιτεύματος. Apud eundem verò in Publicola, ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας quidam exponunt Animum ad capessendam rempublicam appellere. Rursum ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων, Arma capessere, apud eundem. Ἅπτομαι cum nonnullis genitiuis vertitur & per Aggredior, quod verbo Capesso affine est. vt ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur à Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, apud eundē lib. 5, Bellū aggredi, vel Bellum capessere. Apud eundem Thucydidē lib. 1, ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Capessere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum quæ &c. Apud Plutarchum tamen ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellum, si Budæo credimus. In loco tamē quem affert, malim ἥψαντο πολέμου vertere, Prælium aggressi sunt, vel Prælium committere cœperunt. Nam prælium cōmittere duo significat.

Ἅπτομαι, Gusto, Edo. Budæus ex hoc Plutarchi loco, ἐβρώθη δὲ καὶ σχολῆς, ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἄγευστον οὐδενὸς ἥψατο. Alibi autem ex Laertio affert in Pyth. Porph. 419, ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς καὶ ἱκέτης. Idem, τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι ὅσοι ἱεροί. Sed multo antiquioris scriptoris addo testimonium, Thucydidis videlicet, lib. 2, in illa sua descriptione pestilentiæ, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅπτομαι pro Annector, vide cum Ἅπτω, Annecto.

Ἅπτομαι, pro Accendor, vide cum Ἅπτω, Accendo.

Ἅψις, εως, ἡ, Tactus, Tactio. Item Contrectatio & Attrectatus, quidam Ciceronianè posse reddi volunt. Ἅψις (inquit Budæus) Tactus, pro ἁφή, apud Aristotelem Meteorol. 4, κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος ἢ ἐγγίστου διὰ τῆς ἅψεως. Citatur ex eodem De animal. l. 4, ἅψεις χειλῶν.

C. Ἀψίκορος & Ἀψιμαχεῖν & Ἀψιμαχία, vide in Κόρος & in Μάχομαι, & in Μάχη.

Ἁπτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Tangibilis) Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cicero ἁπτὸν Εἶναι vertit alicubi, Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed & Tractabile dixit quod Plato dixerat ἁπτὸν in Timæo. Harum autem interpretationum testimonia ex meo Cic. lexico petere potes. Plut. De primo frigido, ὅτι ὁρατὸν, ὅτι ἀκουστὸν, ὅτι ἁπτόν, ὅτι τῇ ἄλλῃ αἰσθήσει γνωστόν.

C. Ἄαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Intangibilis, vel Non tangendus, apud Homerum. Cuius tamen vocis controuersa est apud gramm. deriuatio, vt ex his patebit quæ olim ex illis annotaui. Ἄαπτος, q. d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, & Euitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui noceri non potest. ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Hesiodū aliquot locis, ἃς οὔ δύναταί τις ἰάψαι οὐδὲ βλάψαι, Quas nemo potest lædere, Lædi nescias. q. d. Inuiolabiles. Nam ab ἴψ fit verbum ἰάπτω, vnde nomen ἴαπτος: cui præfixo α priuatiuo, αἴαπτος, & sublato ι, ἄαπτος. Aut (si α primū sit ἐπιτατικὸν) exponetur, Quæ valde possunt lædere. Etym. & Suidas ex Herodiano. Idē Etym. ponit & aliā deriuationē, ab ἅπτω pro ἅπτομαι, i. tango. ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, i. Quas nemo possit attingere. quasi ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους, i. Inaccessas, Ad quas propè accedi non possit, aut accedendum non sit. Hesych. explicat & ἀπτοήτους, i. Interritas, Imperterritas. quæ expositio est Aristarchi, vt testatur Eust. Idē ait Aristoph. scripsisse ἀέπτους per ε, quasi ἀρρήτους, i. Ineffabiles. Vel, Quas sequi nemo possit. Ego illam deductionem ab ἅπτομαι, vt simplicissimam, ita tutissimam esse existimo.

Ἁπτικὸς, Tangēdi vim habēs, Tāgēdi facultate præditus. Et ἁπτικὴ αἴσθησις, q. d. Tactiuus sensus aut tactorius. & ἁπτικὴ δύναμις, Tactiua vis. Et ἁπτικώτατος, pro Tāgēdi vim præcipuè seu præ cæteris obtinens. vt lingua est ἁπτικωτάτη μόριον. nā gustus est quædā tactus species.

C. Ἀνθάπτομαι, Viciſsim aliquid aggredior, Viciſsim manus iniicio, Bud. ex Herodoto. Exponitur ab eodē Capesso: & citantur hæc exempla. Plato De rep. 7, ἐπιτήδειον δὴ λογιστικὴν εἶναι, καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in epistolis dixit ἔργου ἀνθάψασθαι. Itidem Arrianus, ἐπὶ μαλθακῶς ἀνθήψατο τοῦ ἔργου. Thuc. lib. 8, ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων, id est ἀντιλαμβάνεσθαι, Capessere res, id est rerum administrationē. Huiusmodi autem in locis vacat præpositio. |Capitur etiā pro Attingo, Attactu lanio. Aristoph. in Ran. ἰχὼ δὲ τὰ θ' ἑκατογκεφάλους ὑπ' ἔλξεται, ἀνθάψεται, σπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. |Dicitur etiā ἀνθάπτεσθαι φρενῶν (vt Latinè Tangere animū) res quæ tristitiā nobis affert apud Eurip. in Medea. |Ἀνθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, siue Reprehēdere (sicut ἀντιλαμβάνεσθαι interdū.) Thuc. l. 8, p. 279, διότι δὲ καὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀνθήπτετο. Vbi quidam significare putant Increpabat. Nam Vallæ certè interpretationis nulla iniri ratio potest. ita enim vertit, Eóque libentius ferebat stipendium non esse persolutum.

C. Ἐνάπτομαι, Tango, Attingo. Aristoteles Metaphysices l. 1, οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσί. pro Attigerunt huiusmodi genus causæ. Et paulo pòst, ἥψαντο pro eodem dicit, οὗτοι μὲν οὖν δύο ταύτας τὰς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud.

C. Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Budæus. subiungens ex Aristotele Ethicōn 3, ὑγεῖ.

ὑπὲρ δὲ τῶν ἀπηρτισμένων, τὸ τέλος ὑπάρχει, τοῦτο ὅτι ἐφάπτεται τοῦ τέλους. Attinet ad finē bonorum. Interdum pro simpliciter, Tangere, vt τῆς κεφαλῆς ἐφῆψατο. Et apud Soph. ἐφάψασθαι. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare sumi testatur Bud. ‖ Ἐφάπτομαι, Capesso, vel rursus Attingo significare putat Budæus in hoc Plat. loco De legib. lib. 10, ὅπως ... ἐφάπτεται. Idem Budæus ἐφάπτομαι, inquit, Capesso: vnde συνεφάπτομαι, Simul suscipio & aggredior. Plutarch. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Alloqui: vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. Videtur autem à Plutarcho in Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει, sensu eodem quo à Platone ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: vt sit Deum alloqui mente, seu intellectu. Exponitur tamen & Deum intelligere, vel percipere. ‖ Ἐφάπτομαι (addit Budæus) Vindico, id est ἀντιποιοῦμαι. Plato De legibus ...

c.1. Ἀνέφαπτος, Intactus. Vide exemplum apud Suid. qui tamen ἀψηλάφητον exponit.

c.2. Συνεφάπτομαι, Simul capesso, Simul suscipio & aggredior, vt modo dictum fuit. Sic Plut. initio Philopœmenis, παρακαλεῖ ... συνεφάψασθαι. Sic apud eundē in Pericle, συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου, vbi scribit, τὴν ... διὰ συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελεῖν. Subauditur autem datiuus personæ. nam proprie dicitur συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exponitur etiam Adiuuo te in opere. Chrysost. ... συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν, Nostros labores subleuat. Luc. ... συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Plut. in Galba, ... συνεφαψάμενοι, Qui cæteris in perpetranda cæde adiutores non fuerat. Vel, Qui operam suā in perpetranda cæde non præstiterat. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim quum ἐφάπτεσθαι sit manuum. ‖ Συνεφάπτεσθαι paulo aliter apud Athenæum, vbi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, simul cum aliis voluptatem capessere, vt eius fautores. Budæus tamen simpliciter Simul capessere & suscipere exponit. Athenæi autem locus est hic, καὶ τῆς ... συνεφάψασθαι ... ἡδονῆς.

Συνεφάπτομαι (inquit Budæus) minus est quàm συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo: non etiam Tollo & in humeros suscipio. Hæc quidem ille. sed egō & συναίρεσθαι & συνεφάπτεσθαι & συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diuersis metaphoris indifferenter à Græcis scriptoribus pro Adiuuare seu Opitulari poni obseruaui.

c.2. Παρεφάπτομαι, Leuiter attingo (inquit Bud.) Stringo, hoc est προσψαύω. Plut. De fato, ... καὶ δημιουργία τὴν ... εἶναι, καὶ πως καὶ ... παρεφάπτεσθαι ... Et addit, Minus est παρεφάπτομαι quàm συνεφάπτομαι apud eundem, p. 753.

C. ΚΑΘάπτομαι, Tango animū alicuius meis dictis. Hom. Il. α, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν. Vbi exponitur etiam Demulce, Delinito. Quin etiam sunt qui καθάπτεσθαι interpretentur Perstringere, Lacessere. At ego, quum videam καθάπτεσθαι tam in bonam quàm malam partem sumi in veteribus poetis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpretationem illa, Tango animum alicuius verbis meis. quod & ipsum in vtranque sumi potest partem. Nam Eustathio certe nequaquam subscripserim scribēti in hunc versum Odyss. β, 39, ... καθαπτόμενος προσέειπεν, esse καθάπτεσθαι simpliciter τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι λόγον πρός τινα. Et in alio eiusdem poetæ loco, καθαπτόμενος ... esse pro ... (de quo loco postea dicam) Addit autem, apud Homeri quidem posteros esse τραχύτερον ... λόγοις προσομιλεῖν, cum genitiuo. Sed & apud Hesiodum habemus χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι, sicut in illo Hom. versu, & rursus Il. κ, μαλακοῖς ἐπέεσσι. in quo Hesiodi loco καθαπτόμενος redditur Incessens, habita videlicet illius loci duntaxat ratione. Sed & apud Hom. Il. ο, v. 127, ... ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, licet nō addatur χαλεποῖσι, aut huiusmodi quidpiam, talia tamē esse videmus quæ sequuntur, vt nō male hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At quum dicitur Odyss. υ, ... ἐπέεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum

Eustathio dixerim esse simpliciter, Se ipsum alloquens vel Seipsum compellans, sed Tangens animum suum his dictis & afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum eius tetigere, eiusque motum compressere. sequitur enim, ἐν πείσῃ μένε.

Καθάπτομαι apud Homeri posteros in malam partem pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. lib. 6, pag. 202, ἐπεὶ δὲ μου Νικίας καθήψατο. Luc. οἱ δὲ Ἐπικούρειοι, ὦ θεοὶ, οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, ... μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες ... θεοὺς &c. Plut. De Herod. ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια ... καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ ... μᾶλλον, ὥσπερ &c. Idem alibi, καθήψατο πικρῶς ...

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) est Testari, Testes laudare & vocare citareque. Herodot. in Vrania, ταῦτα μὲν Κλεάδης ὁ Θεσσαλίδης ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων καθαπτόμενος. Id est, eorum quæ dicebat, gnaros esse aiebat & testes. Hæc Bud. Ex quo vulg. lexica afferunt præterea καθάπτεσθαι παρόντος apud Herodotum esse verbum iuris, pro Præsenti manum iniicere. id est Manu prehendere & proficiscenti obstare. ‖ Καθάψομαι σῶμα in iisdem citatur ex Euripide pro Induam corpus. item, Καθάψασθαι τυραννίδος, ex Plut. Solone, pro Tyrannidem inuadi. Item, ex eiusdē Plut. Numa, καθάψασθαι ... ἀκράτῳ καὶ ἰσχυρᾷ pro Cui tinctura vehemens & acris inusta est. ‖ Gal. καθαπτόμενοι vult Hippocrati esse etiam ... σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον (q. d. tactionale) Quod tangitur, seu pulsatur. Sic dicitur apud Athen. vt ... ὄργανον ... A Budæo καθαπτὸν exponitur tactionale.

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

C. ΠΡΟΣάπτομαι, Leuiter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. Xenoph. προσαψάμενοι μόνον τῷ στόματι, quæ solùm attigerint ore. vbi στόματι datiuus est instrumenti. Diosc. προσάπτεται τῆς τριχός, pilu attingit. Capitur etiam metaphorice: vt προσαψάμενοι ... τῶν πραγμάτων apud Æschinem. Philo De vita Mosis lib. 2, ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίως προσάψασθαι. quod Turn. exponit, Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat.

¶ Ἁφὴ, ἡ, Tactus, Sēsus qui manuum ministerio fit, Cōtrectatio. vt ἁφὴν ἐνδίδωσι Tactum [sui] præbet, Tangi potest. ‖ Ἁφὴ significat etiam generalius manuū functionem: vt Plat. Axiocho, καταλαμβάνουσιν αὐτὸν ἤδη τὴν συνεσταλμένας τὰς ἁφάς, ... σώματι ..., ... δὲ τὴν ψυχήν. Offendimus eum recuperata manuum functione & viribus, ... καὶ ... ἀθροίσαντα καὶ συναγείραντα. vehemens enim morbi impetus vires prosternit vt manus nihil sustinere queant: quarum functio quum recuperatur, dicimur συνειλέχθαι τὰς ἁφάς. Ita quidam vir doctus exposuit. ‖ Ἁφὴ est etiam Ictus, Percussio, πληγή. Ἁφὴ annotant vulg. lex. esse etiā puluerem quo palæstritæ post vnctionē inspergebantur, vt corpora ceromate & sudore lubrica, mutuas luctantiū prehensiones admitterent. Vel potius illū tactum pulueris intelligo, quo luctator vtebatur vt antagonista apprehensum facilius supplantaret: deque eo intellexisse Plinium lib. 35 cap. 13: Ouidiumq; Metam. 9, Ille cauis hausto spargit me puluere palmis, Inq; vicem fului tactu flauescit arena. Martialē itē pro Latina voce vsurpasse lib. 7 in Philænin: Perottumq; malè apodyteriū exposuisse. Eadē lex. scribūt esse etiā Cōmissurā, Iūcturā. ¶ Ἁφὴ præterea ab ἅπτω, Incensio, Accensio, vt apud Herod. lib. 7, περὶ λύχνων ἁφάς, Circa lucernarū accensionem, Sub crepusculū noctis. Ἁφὴ est etiā χροιὰ λέπρας Hesychio & Suidæ: quæ tamen ἀλφὴ, vel potius ἀλφὸς dicitur (i. vitiligo) vt in vulg. lex. habetur. Cæterùm ἁφὴ pro tactu hic posui (post composita ab ἅπτομαι) propter illa quæ à se deriuata habet verba.

C. Ἀναφής, έος, ὁ, καὶ ἡ, apud Nazianz. Intactilis: quod Lucretius Intractatus vocat, & Gratius Intactus: vt annotant vulg. lex. Hes. interpretatur ἀψαύστους, ἀψηλαφήτους, ὁ μὴ ... λαμβανόμενος. Plut. De primo frigido, τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρουν, καὶ ὅλως ἄποιον, οὐκ ἔχει διαφοράν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστι. Id est (Turn. interp.) Quod autē intractabile est, quod coloris

& qualitatis penitus est expers, differentiam nullã habet, sed semper simile est. A

C. Εὐαφὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè tangi potest, Facilè contrectabilis. Hesych. & Suidas interpr. etiam ἁμαλακτης, quod vulg. lex. exponunt Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς aduerb. apud Luc. Decet tactu, vt habent vulg. lex. vt ἐπιβάλλειν ταῖς ἐκ χειρὸς ἁφαῖς.

Ἀφάω, F. ἁσω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ. Il. ζ, — εἰ κόνα τοῦ ἀφόωντα. id est ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα, &(vt habet Eustath.) χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Dicitur autem ἀφόω poeticè pro ἀφάω vt κομόω pro κομάω. nam verba in άω desinentia in όω ipsi interdum uniunt. B

Ἀφάσσω, Palpo, Cõtrecto. ψηλαφῶ, ἀπτομαι τῆς ἁφῆς. Idẽ quod præcedens ἀφάω. Apoll. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Est etiam Demulceo. item & Solicito cũ accus. vt scribunt vulg. lex. nullo tamen addito exemplo.

C. Ἀμφαφάω, Contrecto, & q. d. Circumattrecto. τὸ ἀφῶ ἐπιφέρω, vt Eustathius exponit in hoc Odysseæ θ loco, Καὶ κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Sic apud Apoll. Rhod. Argon. 2, Τοίχους ἀμφαφόων. Idem quoq; in pass. voce significat: vt Od. δ, — χόωσεν ὅρμον Χρυσέου ἀμφαφόωντο. At Od. θ, Εὖ μὲν ἔχει οἶδα τὸ ξύλον ἀμφαφάασθαι. Eustathius exponit μεταχειρίζεσθαι. Addunt vulg. lex. reperiri quoque in Epigr. pro ἀφάω. C

C. Ψηλαφάω, F. ήσω, Tango, Contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἀφάω & ψάω, seu eius deriuatiuo ψάλλω, cuius aor. 1 est ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dici, ὡς ἐπὶ τῶν ψαλτηρίων ἁφῶν. Etymologicus ex μῆλα (id est oues) deducit, & ἀφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. De arte equestri, καὶ ἀπολαύσῃ ἐκ χειρὸς τῶν ψηλαφωμένων εἶναι μάλιστα ἥδιστα. Metaphoricè etiam accipitur pro Perscrutari, sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt. vt apud Polyb. ἐπ' ἀρχὴν φύσει παῖδος τοῦ σχήματος ἰδιάζει καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Iosephus in Antiquit. καὶ ὅπως ἐκ τοῦ πολέμου ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, attentata. Plutarch. de Socr. τοῦ γὰρ ὄντι ταῖς μὴ ὁρῶσιν τυφλοῖς ὥσπερ ὑπὸ σκότῳ, ψηλαφωσὶ ἐπὶ φωτὸς ψηλαφάλης γυμνάζεσθαι. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφίω in vulg. lex. & à Suida Ψηλαφίζω. D

Ψηλάφημα, ατος, τό, Cõtrectatio. Polyb. de turpi amatore loquens, ἀπὸ τῶν τοιούτων, ὁ φιλήματος ὃ ψηλαφήματος κεκοινωνηκὼς.... Bud. Sed puto hæc esse Xen. E

Ψηλάφησις, εως, ἡ, Contrectatio, Palpatio. Plut. .... copulat .... & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφία etiam reperiri apud Hipp. scribunt vulgata lexica. ibique interpretem exponere frictionem.

Ψηλαφητὸς, ὁ, ἡ, Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest.

ἈΠΑΛΟΣ, ή, όν, Tener, Delicatus, Mollis. A nomine ἁφὴ secundum Etymologisten & Eustathium. nam ab ἁφὴ tactum significante fit ἀφαλὸς, deinde mutata in tenuẽ aspirata ἀπαλός. vt sit ἀπαλὸς quasi Tactui cedens. quæ enim mollia sunt, tactui cedunt. vnde contrà quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur autem ἀπαλὸς tam de persona, quàm de re. & tã de re quæ ad animum quàm de re quæ ad corpus pertinet. aut etiam tam de re incorporea & intellectuali, quàm de habente corpus, & tãgibili, vt vulgò loquuntur. Homerus Odyss. φ, dixit χέρας ἀτρίπτους ἀπαλάς. Et Il. τ, — ἁπαλοὶ πόδες, id est Molles pedes. quo in loco σκληρὸς contrarium est τῷ ἀπαλός. Sic & τυρὸς ἀπαλὸς, Caseus mollis, in Anthol. epigramm. Item ἀπαλος οἶνος, Vinum molle seu tenerum, apud Dioscoridem. cuius vini meminit & Eustathius, sicut & contrarii σκληροῦ. ait autem vina Tarentina & omnia sub hoc climate esse tenera. Quidã tamen apud Dioscoridem οἶνον ἀπαλὸν pro nouo vino, id est musto, accipiunt. Addit autem Eustathius, metaphoricè appellari vinũ vel σκληρὸν vel ἀπαλόν. Dicuntur & σιτία ἀπαλὰ, cibi delicati. Itẽ γνωμαι ἀπαλαὶ pro μαλακαί. Apud poetas Græcos ἔρως est ἁπαλὸς, sicut apud Latinos Amor seu Cupido mollis, seu tener. itidẽ omnia ἐρωτικὰ, id est amatoria seu Cupidinea (id est ad Cupidinem pertinentia) dicuntur ἀπαλά. Plato Symp. τοῦ αὐτοῦ δεῖ καὶ ἡμῖς χρησάμενα τεκμηρίῳ περὶ Ἔρωτα, ὅτι ἁπαλός. Huc pertinet quod est apud Hesiodum in Theogonia, ἀπαλὰ φρονέοντα. F G H

Ἀπαλὸς, Mollis, id est Non vehemens, Lentus. vt ἀπαλὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus apud Athenæum lib. 7, exponens quomodo assauerit pisces quosdam, ait, Οὕτως ἀπαλὸν ὑφῆκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ. In Anthol. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἀπαλὸν aduerbialiter positum pro ἀπαλῶς, Odyss. ξ, Καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι. id est Molliter ridere.

Ἀπαλότης, ητος, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. τεκμήριον δὲ ἐπιδείξει ἂν ἀπαλότητα.

Ἀπαλύνω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xenoph. Lacedæm. pol. ἀπαλύνειν & διαθρύπτειν posuit pro Emollire, & quasi deliciis frangere, οἱ μὲν παῖδας ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. ¶ Capitur etiam pro Delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Budæus, citans hunc Xenophontis .... locum, ... ἐν τῷ ῥάκει τούτῳ ... ἀπαλύνειν, ... χερσὶ ... καὶ ἀπαλύνειν, ... φύσει ....

C. Ἀπαλόσαρκος, ὁ καὶ ἡ, est compositũ primum ordine alphabeti, ex ἀπαλὸς & σὰρξ σαρκός. Vnde significat Teneram carnem habens, aut cutem.

C. Ἀπαλοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Molliter nutrit[9], Cibis delicatis nutritus. Apud Homerum ἀπαλοτρεφὴς σίαλος à quibusdam exponitur Porcus saginatus. Eustathius vult appellatum ἀπαλοτρεφῆ ad differentiam τῶν συάγρων. Il. φ, Κνίσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο. Notum est τρέφω significare Nutrio, Alo.

C. Ἀπαλοφόρος, ὁ καὶ ἡ, Mollifer, ad verbum, Mollia ferẽs, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, vt est apud D. Matthæum, cap. 11. φορέω, ῶ, sonat Fero seu Gesto.

C. Ἀπαλόχροος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀπαλόχροος, όου, Tenerã cutem habens. vt apud Hesiodum in Ergois 1, Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν. Inuenitur & ἀπαλόχροον σῶμα καὶ λεπτόδερμον. ¶ Potest etiam significare Mollẽ colorem habens, vt χροιὰ pro colore capitur: sicut in his compositis, μελάγχρους, ποικιλόχρους, πολύχρους.

C. Ἀπαλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod præcedens ἀπαλόχρους. Nam χρὼς pro χροιὰ in multis compositis accipitur.

¶ Ἀμαλὸς, Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἀπαλός. Hesych. ἀμαλὸν exponit ἀπαλὸν, ἁπαλόν. Odyss. υ, Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Iliad. χ, Ἁρπάζων ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. ¶ Eustathius tamen vult ἀμαλὴν ἄρνα posse etiam intelligi, secundum veteres, τὴν μαλλωτὴν καὶ δασεῖαν, id est villosam. esséque & aliam scripturam, videlicet ἄρνα μαλλήν pro ἄρν' ἀμαλήν. Vnde & apud Theocritum legi μαλλοφόρος significans idem quod ἀπαλοτρόφος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur verò & ἁμαλὸς cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, (licet ab ἀπαλὸς aspirato deductum putetur) quam & deducta ab eo verba ἀμαλάπτω & ἀμαλδύνω retinent.

Ἀμαλῶς, Aduerb. Molliter, Imbecillè. Exponitur etiam μετρίως, ἠπίως, ab Etymologiste & Hesychio: ab hoc verò & ἁπαλῶς (sed habent eius exemplaria mendosè scriptum ἀμαλλῶς duplici λ.) Quid autem ἀμαλὸν significet Hippocrati, vide in Gal. lexico.

Ἀμαλέω, ῶ, Aboleo. Ἀμαλεῖ, ἀφανίζει. Hesychius. Sed scribendum potius existimo ἀμαλέω vnico λ, si quidem fit ab ἀμαλός.

Ἀμαλάπτω, Perdo, Corrumpo. Propriè autem Corrumpo velut tenerum quiddam & molle. Lycophron, — ὁ μάλαψε πάρχοντ' εἶναι.

Ἀμαλδύνω, Idem quod ἀμαλάπτω: itidem ab ἀμαλὸς deductum, vt vult Eustathius. ¶ Capitur & pro Demolior, Euerto, Solo æquo. vt Il. μ, Τεῖχος ἀμαλδύνας. & passiuum Ἀμαλδύνομαι in eadem significatione. Il. η, Ὡς εἰς τὸ μέγα τεῖχος ἀμαλδύνωνται Ἀχαιῶν. ¶ Secundum Hesychium ἀμαλδύνειν est non solùm Abolere, sed etiã Tabefacere. ¶ Exponitur & Deleo, Oblitero, in vulg. l. Gr.

Ἀμαλδύνομαι, Pass. Corrũpor. ¶ Item Euertor, Destruor. vt τεῖχος ἀμαλδύνεται, in loco Homeri modò citato. Apud Aristoph. in Pace, tanquam tragicum verbum vsurpatur ἀμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: in hoc versu, Ἀλλ' ἐν μέλει ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι. Gal. & Erotianus apud Hippocr. ἠμάλδυνται ἀμάλδυνται exponunt ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

C. Ἀπομαλδύνω etiam dicitur (præfixa videlicet huic verbo præpositione ἀπό) Itidem pro Perdo, Corrũpo, Aboleo, Greg. in Carm. Ἄσβεσεν ὁ ἥλιος, ἠελίῳ ἢ γῆρας Κάλλος ἀπημάλδυνε.

Ἀμάλδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω primùm fit ἀμάλδυνον, Euanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάλδαλον quo vtitur Alcæus. Ἀμαλδύνω (inquit Etymologistes) ἀμάλδυνον, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ καθαιρέσιμον ἀμάλδαλον. Vbi καθαιρέσιμον manifestum est esse deprauatum. fortasse ὑπερβατὸν est reponendum, vt sit ὑπερβατὸν pro ὑπερβιβασμοῦ. Ab ἀμάλδαλον autem fit Ἀμαλδαλόω, ῶ, id est Aboleo, Lædo. nam ἀμαλδαλοῖ exponit Hesychius ἀφανίζει, βλάπτει.

ἍΠΤΩ, Accendo. Aristoph. ἅπτε τοῦ λύχνου. Sic λύχνον ἅπτειν Luc. 8, & 11, & 15. Et pass. ἅπτομαι, Accendor. vnde ἡμμένος partic. Accensus, vt ἡμμένος σφηνίσκος, Palus accensus, vel ignitus. Aristoph. de Cyclope excæcato loquens. Idem, ὁ δ᾽ ἀνεσκάπτε τὸς ἡμμένῳ. Metaphoricè etiam ponitur interdum ἅπτεσθαι. vt ἁπτομένης τῆς μέθης, in vulg. lex. pro Quum accēderetur ebrietas. q. d. Quum incalesceret ebrietas. In illis tamen exponitur, Inter initia ebrietatis.

C. Ἀνάπτω, Accendo, Incendo. Plato in Timæo. φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων. id est (Cicerone interprete) Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitũ. Ἀνάπτομεν itidem exponitur Incendimus siue Adolemus in hoc Nonni hemistichio, - ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, apud Plutarchum in Camillo. Item ἀνάπτω, Incendo, metaphoricè, Suscito, Exuscito. Chrysostomus, μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πάθος ἀνάψαι πάλιν. Æschines, καὶ ταῦτα ἀναρριπίσας τὸ δήμου καὶ πάλιν ἐγείροντας.

Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex Aristot. Probl. in vulg. lex.

Ἀνάπτομαι, Incendor. Itē metaph. Exuscitor, sequendo significationes actiuæ vocis. Exempla etiam quædam cũ exemplis actiuæ vocis habes.

C. Ἐνάπτω, Idem. A cuius pass. ἡ χεὶρ α[illegible] ἐνημμένη, apud Aristophanem.

C. Ἐξάπτω, Accendo, Succendo. Plato epist. 7 ἐξάπτει τὸ χειμών. Synes. epist. τοι ὄντα σμικρὸν ἐπὶ τῆς ὑφηδοξίας ἀνεθέσθαι [illegible] τε καὶ ἐπιπλεῖον ἐξάψαι. Et ἐξαπτόμεθα καὶ σβεννύμεθα, apud eundem.

Ἔξαψις, εως, ἡ, Accēsio, Inflāmatio. apud Alexād. in Probl.

C. Ἐφάπτω, Idem. A cuius pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardēs, Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit. Il. φ, Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

C. Ὑφάπτω, Succendo. Xenophon Pæd. 5, τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει· οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι. vbi metaphoricè accipitur.

ἌΡΑ, Vtique, Profectó. Item pro Itaque, Igitur. Apud Homerum autē pro expletiua habetur, magna ex parte. Sed ego ita mihi apud eũ obseruasse videor, subiunctam quidem particulæ δὲ aut alii, ferè esse expletiuam: at quum sola ponitur, non itidem. vt Iliad. ι, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ibidem, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν. Ibidē, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ᾽ ἐπίθοντο. Sic Od. ξ, Πὰρ δ᾽ ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. Et statim pòst in tribus membris quæ duobus versibus continentur, primo datur δ᾽ ἄρ, vel (vt alii scribere malunt) δ᾽ ἄρ: secundo δ᾽ ἄρα tertio αὐτὰρ. ita enim legimus, Νὺξ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ᾽ ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. His certè omnibus in locis aliisque huiusmodi nemo mihi (vt opinor) negauerit eundem planè sensum cum sola particula δὲ manere. Alicubi tamen δ᾽ ἄρα aliter reddenda videtur Latinè quàm δὲ sola, vbi videlicet in priore parte illæ duæ, in posteriore autē hæc dũtaxat ponitur, vt Odyss. γ, Ἡμίσεες δ᾽ ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες Αὖθι &c. Ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Hic enim ἡμίσεες δ᾽ ἄρα &c. reddiderim, Ac dimidia qdē pars &c. at in ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες, δὲ per Autē, seu Veró. Vt autem post δὲ vacat frequenter ἄρα, sic & post ὡς vacare videri possit: vt Od. ζ, quum dixisset in principio comparationis, Ὡς δ᾽ ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ, duobus interiectis versibus, subiungit in accommodatione, Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε &c. Itidē verò alibi. Sic & post articulum postpositiuũ ὅς abundare meritò iudicetur. vt Il. σ, — δρῖμος τινι, τὸν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι. Denique apud Homerum vacare vt plurimum particulam ἄρα existimo, eodem planè modo quo ῥά. (Imò verò hanc ipsam eandem esse cum illa puto, ablata litera α ex principio, vt contrà in ἄρ aufertur ex fine.) Sunt & qui post οὐκ vacare existiment ἄρα: vt apud Hesiodum initio Ergωn, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. Sed hic οὐκ ἄρα videtur esse Haud equidem: vbi Equidem emphasi non caret. Sic autem ἄρα vacat & post ἦ: vt Il. σ, Ἥρας, ἦ ἄρα δή τις ἔσαι θεοὶ εἶν᾽ ἐν ὀλύμπῳ, vbi annotat Eustathius quoque περιττὴν particulam ἄρα, quum sola ἦ ad interrogationē sufficiat. Sed addit, quod ad accentum attinet, Homeri posteros fuisse etiam hic scripturos ἆρα cum circunflexo. Sed simul intelligit (vt opinor) fuisse ipsum producturos. Inuenitur tamen ἄρα quoque priore longa: vt infrà docebo. Alicubi certe ita vacat vt interim quādā vinciēdæ orationis & quasi cōtinuandæ vim habeat, & quidem cum affirmatione eorum quæ dicuntur. vt Il. η, quum dixisset Homerus, Νῆες δ᾽ ἐκ Λήμνοιο παρέσταν οἶνον ἄγουσαι, interiectis quatuor versibus subiungitur, Ἔνθ᾽ ἄρα (vel ἔνθεν ἄρ, vt in aliis cod. legitur) οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ &c. Sed qua Latina particula reddi commodè possit, hoc verò non facilè fortasse dici possit. Budæus certè δή significare ait in illo: sed δή variis Latinis particulis, pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa quoque παραπληρωματικὸν, docet idem: afferens ex Demosthene, καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε χαλκῶμενοι εἴη[illegible] &c. Sed in quibusdam locis videtur velle aut παραπληρωματικὸν esse omnino, aut debere reddi per tandem. vt apud Xenoph. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἵους ἄρα ἐχθροὺς ἐπαίρομεν. Sic apud eundem, ὁ πόσις ἄρα, & ποτηρές ἄρα. At post εἰ vel ἂν vult reddi per Forte. vt Demosth. εἴπερ ἄρα ὅλως ἄξιος. Idem, ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσι. Greg. ἂν ἄρα δύνωνται, si fortè possint. Sed & Thucydidem ipsum sic sæpe vti scribit. Sic & apud Xenoph. post ἐὰν μὴ, itidem pro Forte. ἐὰν μὴ ἄρα, Nisi forté. Alicubi verò particula Nā subiũctiua ad interpretationem Græcæ ἄρα adhibetur. vt quum τίς ἄρα vertitur Quisnam. Sic apud Xenoph. καὶ τί ἄρ᾽ οἴει παθεῖν, καλὸν φιλοῦντα; Quidnam.

Ἄρα, Vtique, Nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς ἐστὲ ξένοι. ac si diceret, δηλονότι Ἕλληνές ἐστε ὑμεῖς. Bud.

Ἆρα, vel Ἆρα οὖν, aut Ἆρα γε, Igitur, Ergo, interdũ præpositũ, interdũ postpositũ. Plat. De rep. lib. 5, ἆρα οὖν οὐδὲ τὸ τοιόνδε γίγνεται. Xen. Œcon (non autem Synes. vt in vulg. lex & in Comm. Bud.). κἂν ἄρα γε ἵππον τις πελάσας μὴ ἐπίσταιτο &c. Siquis igitur, Vel, Ita siquis equum emerit. Sic enim legendum in Bud. Comm. Qui alibi tradit hîc ἄρα adiunctam vim interrogationis habere. Idem hoc in Plut. loco, μίαν ἄρα Κορνηλία Κορνηλία τύχην οὐδὲ τῶν ἀμείνονα: ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ indignationē includat. Idem Bud. in alio rursum Xenoph. loco, οὐδ᾽ ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Inuenitur ἄρα postpositum etiā particulæ οὖν, iunctæ cum ποτέ. vt apud Phil. De mundo. ὅπου ποτ᾽ οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, vbinā igitur radices egerit considerandum.

¶ Ἆρα interrogatiuum (cum ᾶ nō ᾰ) An, Vtrũ, Aristoph. ἆρα παύσει φενακίζων; desinésne imponere? Sed frequēter adiũctam habet aliquam particulā. Idē Aristoph. Neb. ἆρά γε ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ ποτ᾽ ὄψομαι; vbi ἆρα exponitur Vtrũ, ἄρα autem δή.

Ἆρά γε & Ἆρ᾽ οὖν pro Vtrum. Ἆρά γε ponitur & pro Nũquid: de qua signif. vide paulo pòst in ἆρα μή. Interdũ verò Ἆρ᾽ οὖν pro Nónne igitur? Ἆρα ποτε, Vtrum tādem? Synes. vt docet Bud.

Ἆρα μή, Nunquid & Vtrũ. quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μή dicitur. Bud. Sic & ἆρά γε exponitur Nunquid in hoc Aristoph. loco in Pluto ἆρά γε ἀποφαίνω &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰσθάνει &c. Citatur & ex Theocrito ἆρά γε τι pro Nunquid forsitan?

Ἆρ᾽ οὐκ, Nónne. Interdum verò ἆρ᾽ οὖν οὐ, pro eodem.

Vide exempla apud Bud. Citatur autem ex Sophocle οὐκ ἄρ᾽ (inuerso harum particularum ordine) itidem pro Nónne, Οὐκ ἄρ᾽ Ἀχαιοῖς αὖθις εἰσὶ πολλοὶ, &c. A

Ἆρα pro ἄρα significante δὴ, aut etiam prorsus vacante, affertur ex Sophocle. vt Τίνος ποτ᾽ ἆρ᾽ ἔπραξε χεὶρ δύσμορος; Et, Οἴμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque huiusmodi locis ἄρα scribunt, etiamsi α producatur.

ἈΡΑ, ἀς, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. ο, — Ἐπεὶ δή οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. vbi Eustath. εὐχὴν significare existimat. Il. ο, — Θέτιδος δ᾽ ἐξαίσιον ἀρὴν Πᾶσαν ἐπι- B κρήνειε. id est τὴν ἱκεσίαν, inquit idem Eustath. Sed & Herodotum ita vsum hac voce comperio: vt quum dicit in Eratone, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. Sic autem & plurali numero ἀραί, vt Lat. dicitur Preces, & alio nomine Græco in prosa vsitato εὐχαί. vt ἀράων αἴων, Il. ο, & ἀράων ἀΐουσα, Il. ψ. Et apud Hes. in Ergois, Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἂν κλύουσιν, ἀποτίνυσιν δέ τ᾽ ἀράς. Est autem suprà ἀρὴ Ionicè pro ἀρά.

Ἀρὰ, Imprecatio, Diræ. Cui significationi primum locum non dedi (vt vulgò solet) quòd habeatur apud C Homeri posteros potius quàm apud ipsum Homerū. Æschines, καὶ πρὸς τούτῳ γε ἀραὶ ἰσχυραὶ ὑπὸ ποινῆς ἐπιτίθενται. γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, φησὶ, παραβαίνοι, ἐναγὴς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem, εὔχεται τῷ ἱεροῦ καὶ ἐναγὴς ἔστω καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρὰ Διὸς ἔνοχα ἔστω. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι qui diris imprecationibus deuotus est, ob idque detestandus: vt docet Budæus, illum Æschinis locum afferens. Ex Plutarcho citatur in Solone, ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἀγόντων. Et ex eiusdem Theseo, ἀρὰς θέσθαι κατ᾽ αὐτοῦ. Et ex Camillo, ἀρὰς θέσθαι ἐπὶ τῆς πό- D λεως, Ciuibus mala imprecatus. Legimus verò apud eundem in Amat. narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀράς: & ἐπαρᾶσθαι κατά τινος τὰς χαλεπωτάτας ἀράς: item ἐπαρὰς δεινὰς καὶ φρικώδεις ἀρᾶς, apud Appianum in Parthico, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, θεοὺς πάντας καὶ ἀλιτηρίους ἐπ᾽ αὐτοὺς καλῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀρὰ, Noxa, Damnum, apud Homerum, vt Odyss. ρ, — ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. At Iliad. ω, copulat ἀρὴν & λοιγὸν, itidem cum ἀμῦναι. & Il. μ, dicit ἀρῆς ἀλκτῆρα. E

C. Ἔπαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diris deuotus. ἔνοχος & ἐπικατάρατος ab Hesych. exponitur. Sed repono apud eū ἀρᾷ ἔνοχος.

Ἀραῖος, ου, ὁ, Imprecationibus diris deuotus, vt accipi dicit Budæus à Sophocle, non afferens tamen locum. Sed ego hunc esse puto ex Antigone, πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἀλλ᾽ ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Vbi scholiastes exponit ἐπικατάρατος. Obseruādum est autem ἀραῖος fœminino etiam genere ibi poni. Citatur & ex Euripide in vulg. lexicis, Εἴθ᾽ ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος. qui versus ibi exponitur, Vtinam liceret hominibus deos execrari. quum F contrà dicendum fuerit (sequēdo illam nominis ἀραῖος expositionem) Vtinam liceret diis homines execrari. ‖ Sed ἀραῖος act. etiā sumitur pro eo qui imprecatur, & diris deuouet: vt in alia Sophoclis tragœdia, videlicet in Trachiniis, — εἰ δὲ μὴ, θέλω σ᾽ ἐγὼ Καὶ τέρθεν ὢν, ἀραῖος, εἰσαεὶ βαρύς. Planè enim reiicio hic schol. expositionem ἐπάρατος. Accipitur autē actiuè ἀραῖος in hoc itidem loco qui in vulg. lex. affertur. — ὡς ἀραῖα δύναμαι γεγώνομαι.

Ἀραῖος, Noxius (vt ἀρὰν significare etiam noxam dixi) nam ἀραίας pro βλαβερὰς à Sophocle poni autor est Hesych. At Etym. ἀραιότερος exponit βαρύτερος: addens, ἀ- G ραῖος, ἄτυχος, ἄλλις.

¶ Ἀράομαι, ῶμαι, F. ἀσομαι, Precor, Vota facio. Il. α, Πολλὰ δ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ᾽ ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Ibidem, Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ, Δαίμοσιν ἀρήσασθ᾽, ἐπὶ δὲ κήδεα πολλοῖσιν ἐφῆπται. Cum infinitiuo apud eundem voi exponitur etiam Optare: Od. τ, Καὶ δή μ᾽ ἀρᾶται πάλιν ἦλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Et Od. σ, Πάντες δ᾽ ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. At Sophocles iungens itidem infinitiuo, addidit & datiuum θεοῖς, scribens, ἢ σὺ πολλάκις θεοῖς ἀρᾷ τοιούτων σὲ δόμοις μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. H ἀρᾶσθαι ἀγαθά.

Ἀρᾶσθαι, Imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀράς apud Euripidem Imprecari diras. Odyss. β, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ᾽ ἐριννῦς Οἴκου ἀπερχομένη. Quod minus vsitatè dicetur Imprecabitur erinnyas, pro Precabitur & innocabit aduersus me. Eustathius tradit ἐπιθεάζειν hoc sensu dictum fuisse. Demosthenes, ἀρᾶσθαι μὴ ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ.

Ἀρημένος, Læsus, Damnum passus. Od. ι, Τίπτε τόσον Πολύφημ᾽ ἀρημένος ὧδ᾽ ἐβόησας. id est βεβλαμμένος: vt exponitur ab ipso etiam Eustathio. in qua significatione (licet ipse hoc non addat) necesse fuerit ab ἀράομαι deducere quod sit ab ἀρὰ significante βλάβην, non autem ab illa significatione ἀρὰς qua pro εὐχὴ ponitur. Hesychio autem ἀρημένος confusè est βεβλαμμένος & εὐχόμενος. Quod autem de ἀρημένος illius loci Odyss. ι, idem & de ἀρημένος huius loci Odyss. σ, dicendum censeo, Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον. At in isto eiusdem poetæ loco in 2 versu lib. ζ Iliadis, Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur expositio, & quidem multo (meo quidem iudicio) aptior: videlicet κεκρατημένος. sed ita vt ἀρημένος scribatur, cum α habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere quæ ab Etymologico scribuntur, videlicet, Ἁρημένον, τὸ καταπεπιεσμένον καὶ παραπεπονθηκός. deinde dicit, Forrasse ab ἀρὰ, ἀρᾶται. nequaquam enim ab ἀρὰ deductum esse. Quibus hæc addun tur (nullo tamen vinculo cum præcedentibus iuncta) αἱρῶ, αἱρήσω, ᾕρημαι, καὶ ᾑρημένος. Intellexit autem (vt opinor) sicut non placeat illa deriuatio ab ἀρᾶσθαι (vt certè nullo modo mihi placet) posse hanc alteram sequi ab αἱρῶ. Sed secundum hanc deductionem malè apud eum ἀρημένον cum spiritu tenui scriptū est. Cæterùm in illo loco δύῃ ἀρημένον, scribi etiam ἀρημένον cum accentu in antepenultima (vt ἀκαχήμενον) tradit Eustathius.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, (ad verbum Precator) Sacerdos. Il. α, initio, Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα Ἀτρείδης. In hoc autem vocabulo manifesta Etymologistæ futilitatem perspicere operæpretium est. (vt eum eiusdem in aliis etiam multis quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus) Nam quum ἀρητὴρ verbale esse τοῦ ἀρῶμαι luce clarius sit, vt si à Precor deducamus Precator, ille tamen quasi planè nescius in quam se partem vertere debeat, scribit Ἀρητὴρ, ἱερεὺς, vel παρὰ τὰς ἀρὰς ἀεὶ τίθεσθαι, vel παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῷ, vel παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρᾶς, ἀράσω, ἀρατὴρ & ἀρητὴρ Ionicè.

E T Ἀρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, fœmina, in poematio quod antiquo Musæo falsò tribuitur.

Ἀρητὸς, οῦ, ὁ, Precibus expetitus. Item, Eiusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris deuotus. Nonnunquam & Perniciosus. Vide Eustath. Pro Perniciosus, id est βλαβερὸς, citatur etiam ex Sophocle.

C. Δημάρητος, seu Δημάρατος, ου, ὁ, Populi votis expetitus. Id nomen Ariston Lacedæmoniorum rex filio suo indidit (vt narrat Herodotus Eratone) quia οἱ Σπαρτιῆται πανδημεὶ αὐτῷ ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

C. Πολυάρητος, ου, ὁ, Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus: vt Od. ζ, Ἤ τις οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν Οὐρανόθεν καταβάς. id est πολύευκτος.

C. ἈΝαράομαι, ῶμαι, F. ἀσομαι, Imprecationem aut votum factum reuoco. ἀναρᾶσθαι citat ex Callisthene Suidas, exponitque λύειν τὴν γενομένην ἀράν.

C. Ἐξαράομαι, ῶμαι, F. ἀσομαι. Ἐξαράσασθαι (inquit Suidas) est vota persoluere, hoc est vota quæ in templorū fundationibus fieri solent.

G C. Ἐπαρὰ, ᾶς, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα. accipiturq; in malam partem, vt apparet ex Il. ι. nam quum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ᾽ ἐπεκέκλετ᾽ ἐριννῦς, mox addit, — θεοὶ δ᾽ ἐτέλειον ἐπαράς.

Ἐπαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecor. Construitur cum datiuo personæ & accusatiuo rei: vt Appian. in Parth. ὁ δὲ Ἄτιος ἀνεβόα μὲν ἐπὶ τὴν πύλην, ἐθύμια ἐπήρεδα καὶ μηνίων ἐπὶ τὴν πύλην. καὶ τῷ Κράσσῳ γενομένῳ κατ᾽ αὐτὸν, ἐπιθυμιῶν καὶ καταστένδων ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, θεοὺς πάντας καὶ ἀλιτηρίους ἐπ᾽ αὐτοὺς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. ἐπαρώμενος αὐτῷ ἐξώλειαν. & ἐπαρώμενος Πέρσαις πολλά.

Ἐπαράσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Execrabilis. Phocyl. Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Diris deuotus. Thucy-

dides lib.1, τό, τε Πελαργικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. Æschines contra Ctesiphontem, καὶ λοιμὸν ὁ πῶς ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος γενόμενος. Hinc & superlat. ἐπαρατώτατος apud Synes. Budæus in Comm. scribit idem significare ἐναγής, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, & quo Apostolus vtitur ἀνάθημα, & μιαρός, quod poetæ sibi vendicant. A

C. Κατάρα, ας, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. περὶ φιλαδελφ. Εἰς ἀφρόνα πραγμάτος πρὸς κατάρας ἐπὶ τῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic apud Herodot. κατάρας ποιεῖσθαι, vt ἀρὰς ἐπεύχεσθαι idem ipse autor dixit, contrario tamen sensu. B

Καταράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Exector, Diris deuoueo, Imprecor. Repeturque interdum sine casu, vt apud Aristophanem Vespis, – καὶ μὴ μεθιῇς Εἰς ἐν βλέψαι καὶ τὴν ταμίαν ὅπως ἄξειεν τῷ δεσπότῃ Καταρωμένους ἢ νουθετοῦσας. Interdum cum datiuo personæ solo, vt apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum datiuo personæ & accusatiuo rei sicut præcedens ἐπαρῶμαι: vt lib.2. epigr. Ἣν τι ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσι, μὴ καταρᾶσῃ Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφιάραον, Ne impreceris. Interdum cum accusatiuo rei aut personæ solo: vt καταρᾶσθαι τὴν χάριν apud Aristidem. Matth.5, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. C

Καταρῶμαι quoque in passiua signif. reperitur. vnde illud Matth. 25, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Κατάρατος, ου, ὁ, Diris deuotus, Execratione dignus. κατάρας ἄξιος. Demosthenes Pro corona, οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὡς τῷ ἔργῳ μοι προσβαλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν εἰς ὑμᾶς εὔνοιαν, Sceleratissimos homines, Budæus Comm.p.453. vide Ἐπάρατος. D

C.2. Δημοκατάρατος, ου, ὁ, A populo diris deuotus, Populo execrabilis & inuisus. Citatur ex Naz.

C.2. Ἐπικατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis: vt Ioann. 7, ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. vide Ἐπάρατος.

¶ Ἀρειά, ᾶς, ἡ, & apud poetas Ionicè etiam Ἀρειή, Comminatio, Minæ, Verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Vnde apud Homerum Il. υ, λώβαι ἐνίπῃ & ἀρειὴ copulatur. At Il. ρ, μειλιχίοις [ἔπεσι] ἀρειὴ opponitur, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Vbi Eustathius, ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀπειλήν, ὅτι ἀπειλήν. Et addit, ἀντίκειται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως οἱ μειλίχιοι λόγοι. Idem ibidem (sicut & aliquot aliis locis) fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasmum diphthongi ει scribit. Apud Hesychium autē legimus ἀρειὰ expositum non solum ἀπειλὴ, sed etiam βλάβη. Idem verò & pluralem numerum ἀρειαὶ habet expositum ἀπειλαί. Sed in vulg. editionib. legitur ἀρεῖαι cum accentu in penult. sicut & in ἀρείας quod exponit πόλεις Περσικάς. E

Ἀρειάς, ᾶς, pro ἀπειλὰς, Minor, Etym.

ἌΡΗΣ, Mars. ab αἴρω signif. βλάπτειν: si Eustathio credimus, afferenti tamen alicubi & aliud etymum, videlicet παρὰ τὴν εἰρεσιν τοῦ εἴρειν. Etymologicus autem alia quædā addit. Ἄρες, Mars: vt Il. ο, – Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. In Bœot. – φόβον Ἄρηος φορεοῦσας. Et Il. δ, vbi dicitur Ἔρις esse Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. Et Il. ε, Ἄρες, ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα (vbi obseruaa huius nominis diuersam habere quantitatem syllabicam eodem in loco) Et aliis denique plurimis in locis cum apud hunc poetam, tum apud alios, Ἄρης pro deo Marte. F

¶ Ἄρης, Prælium: vt & Mars accipitur à Latinis. Il. β, Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. quod alibi ἔριδα Ἄρηος συνάγειν, & συνάγειν ὑσμίνην, vt Il. ξ. Et Il. σ Αἴκέν πως σφὶ παισὶν ἀρήιος ἀλκτῆρες ἵκωνται, id est ἀποτρεπταί τοῦ πολέμου, vt inquit scholiastes. Sic & apud Sophoclem Antigone ἄρης pro πόλεμος. Nec solùm generaliter πόλεμον significat, sed & peculiari significatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμὴν, inquit Eustathius: vt Il. ρ, – δὴ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Vbi tamē exponit idem gramm. εἶδος γόητα πλανήσεις Ἄρεος. Schol. Sophoclis in quodā Aiacis loco vult ἄρης accipi pro λύσσα siue μανία. G

¶ Ἄρης, Vulnus, Plaga, Il. ν, – ἔνθα μάλιστα Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν, id est πληγὴ καὶ τραῦμα, inquit Eustathius. Nec solùm pro vulnere sed & pro cæde ipsa quæ H

fit vulnerando. Qua in significatione vsus est etiam Sophocles in Aiace, πρόκειμαι λιβάλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετ' ὑμῶν δὴ τυπείς. Vbi scholiastes exponit θάνατον (sed aptius exponetur φόνον) afferens illum Homeri locum, modò citatum, ἄρης ἀλεγεινός, quasi ibi ἄρης mortem significet: quum pro vulnere accipiatur, vt dictum est. ¶ Ἄρης item pro ferro. de qua signif. vide Eustath. A

Ἄρης in communi sermone genitiuum habet ἄρεως, inquit Eustathius: & vt dicitur Σωκράτης Σωκράτεος & Σώκρατες, eodem modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At verò genitiuus Ἄρεως per ω est à nominatiuo Æolico Ἄρευς, quo vsus est Alcæus. Sed in hoc Homeri versu Il. σ, Αἴκέν πως σφὶ παισὶν ἀρήιος ἀλκτῆρες ἵκωνται, Aristarchum legisse Ἄρεω, qui genitiuus esset similis τῷ Μενέλεω & Πετέωο. Ionicè autem ἄρηος ab eodem nominatiuo Ἄρης. Sed & genitiuum illi datum fuisse ἄρεω, vnde per extensionem Ionicam dixisse Archilochum τοῦ δ' Ἄρεω μιαιφόνου. Quinetiam habuisse genitiuum ἄρητος, vt ostendit Ἀρηϊάδης patronymicum apud Homerum, & Ἀρητιὼν diminutiuum. Vide Eustathium. Reperitur certè in prosa genitiuus ἄρεος, datiuus ἄρει, vel potius cum contractione ἄρει. Accus. ἄρην. Apud Aristophanem autem etiam ἄρη sine ν. B

C. Ἀρηΐθοος, ὁ, ἡ, Bellicosus, Egregius bellator. Q.d. Celer seu agilis in prælio. Il. υ, ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Vide Hesych. & Eustath. C

C. Ἀρηΐφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, In prælio occisus. Il. τ & ω, Μήτας αἱ μέν τι φῶτας ἀρηϊφάτας κατέδουσι. Et Od. λ, Ἄνδρες ἀρηΐφατοι.

ET Ἀρείφατος pro eodem. Sed ἀρείφατοι φόνοι ex Euripide affertur, vbi ἀρείφατοι fuerit simpliciter pro ἄρειοι, vel à Marte perpetrati. ¶ Hesychius autem ἀρείφατον λῆμα exponit ἰσχυρὸν, pro ἄρη ἴσαιος, inquit, citans Æschylū. Etymol. quoque ἀρείφατος vult significare non solùm τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον, ex quo intelligi πολεμικόν. D

C. Ἀρηΐφιλος (q.d. Marti carus, vel Cui carus est Mars) Bellicosus, Strenuus bellator: vt ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Il. γ.

C. Ἀρειμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀρειμάνιος (q.d. Marte furens, Bellandi amore insanus) Martius, Bellicosus. Dionys. Alex. – ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν, vbi Eustathius ait vocatos Arimaspos ἀρειμανίας vel ἀρειμανίους, ostendens se legere vel ἀρειμανίων vel ἀρειμανέων. Sed ἀρειμανέων certè regularius esse nemo mihi negauerit: atque adeo sic etiam legimus in epigrammate cuiusdam Simyli poetæ apud Plutarchum in Romulo, Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν. Apud Etymol. perperam (vt opinor) ἀρειμανέους cum ει in penultima. Ἀρειμανής (inquit Bud.) Bellicosus & pugnax. Strabo de Gallis, & Plutarchus. Laert. 188. Idem Plutarch. in Themist. 39 in fine pro Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plutarchū certè ἐν κεφ. Ῥωμ. inuenio copulata πολεμικὸς & ἀρειμανής. ¶ Persis autem ἀρειμανὴς est ᾅδης, teste Hesychio. E F

AT Ἀρειομανής, Arianus, ab Ario, in Ecclesiastica historia. ET Ἀρειομανίτης, pro eodem, apud Theodoritum in Eccles. hist. vt annotat Budæus.

Ἀρειοπάγος perperam in vulg. lexicis scribitur, de quo vide in πάγος.

C. Ἀρείτολμος (q.d. A Marte audaciam sumens) Martius, Bellicosus, Citatur ex Epigr.

Ἄρειος ET (apud poetas) Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Hom. Il. δ, Παυρότεροι καὶ ἀγαγόνδ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον id est Martis, τὸ τοῦ ἄρεος (inquit Eustath.) vel κρεῖττον τοῦ ἐν πεδίῳ ἐκ τῶν Τρωϊκῶν τείχους. Et ἄρειος pro Martius, in Ἄρειος πάγος, Martius collis, propriè. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus & composita voce Ἀρεόπαγος, à quo & iudices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρεοπαγῖται. Vide in Πάγος. Alterum adiectiuum Ἀρήϊος (poeticū vti dixi) Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conueniens: vt τεύχεα ἀρήϊα, item ἔντεα ἀρήϊα, apud Homerū: vt & Lat. Martia arma. Hesychius tamen ἀρήϊα exponēs πολεμιστήρια, ad hos locos Homeri respexit, vt opinor. Sed & ἀρήϊος bellicosum significat, vt Lat. Martius. Il. π, ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. Et Il. ν, ἄνδρες ἀρήϊοι. Cæterùm scribit Eustath. pag. 894, τὸ δὲ ἀρήϊος παράγωγόν ἐστι τοῦ ἄρεος: quibus tamen repugnantia scribere videtur pag. 117. G H

Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illius hæretici, vnde Ἀρειομανῖς & Ἀρειομανίτης, de quibus paulo antè dixi. Eustath. de ἄρειος loquens, ὃ τοῦ (inquit) καὶ εὐφεῖν περὶ τὰς ὕστερον, Ἄρειος δὲ διφθόγγου, ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας στρατευόμενος αἱρετικός. Sed & psaltes quidam olim dictus fuit Ἄριος cum solo ι.

¶ Ἀρείων, Præstantior. Propriè autem Marte præstantior, Præstantior armis, vtpote ab ἄρης. Homerus Odyss. υ, χείρονα & ἀρείονα inter se opponit. Ἀρείων exponitur alicubi & Melior. Sic & ἄρειον interdum Præstantius, interdum Melius. Hesiod. Erg. διαφράσσαι καὶ ἄρειον. Phocyl. τὰ γὰρ ἴδμεναι ἐστ' ἄρειον.

¶ Ἄριστος, Præstantissimus, Optimus. superlat. gradus: vt ἀρείων, comparatiuus. Propriè Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, seu prælio: sed generaliter accipitur. vnde cum ἄριστος additur τὰ πολεμικὰ (sub. κατὰ) vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς (vt à Plut. in Publicola) pro eo qui sit præstantissimus in rebus bellicis. Hom. Il. τ, ἴσον τοῦ Ζηνὸς περὶ τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Od. ξ, Ἀλλ' ἔτι ὑμῶν πάντων ἄριστον. Interdū cum accusat. interdū & cum datiuo: vt Il. γ, Δυσπάρι εἶδος ἄριστε. At Il. ψ, Αἶαν νείκει ἄριστε. Interdū verò huic nomini præfigitur ὄχα, sicut & aduerbio Ἄριστα, de quo paulo post. Sed & πολλὸν ἄριστος, Il. α. Et μέγ' ἄριστον, pro Longè præstantissimus, Il. β. ‖ Apud Thucyd. autem cum infinitiuo, ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, lib. 3, maximè idonei qui fallamini. Schol. ἐπιτήδειοι καὶ ἱκανοί.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui & Summates Plauto. In vulg. lex.

Ἄριστον de re etiam dicitur, non solùm de persona. vt ἄριστα σώματα, Xen. Hell. 5, ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, ἀλλὰ πεπηγότα καὶ ἀσκητὰ τοῖς. Præstantissima corpora, vel Robustissima, Firmissima. Apud Homerum ἀρίστη βουλή, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodianus libro secundo, συμβουλεύσαντα γὰρ ἡμῖν αἰεὶ τὰ ἄριστα καὶ βέλτιστα.

Ἄριστα, aduerb. Præstantissimè, Optimè. Odyss. ν, Αὐτὰρ ὁ φραζέσθω ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Cum genitiuo interdū, vt ἄριστα πάντων ἔχει, optimè moratus est. Sed hic genitiuus possit & verbo ἔχει tribui. ‖ Ἄριστα pro ἄριστον etiam, notat apud Homerum Eustath.

Ἀριστίνδην, aliud aduerbium, Præstātissimos vel optimos quosque deligendo. Eadem forma dicitur qua πλουτίνδην. Aristot. Pol. 2, ταύτας δ' αἱροῦνται τὰς ἀρχὰς ἀριστίνδην, id est (Bud. interpr.) In hunc magistratum optimum quenque legunt. Affertur ex eodem libro, ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, optimos & ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucianus, πλουτίνδην καὶ ἀλλ' ἀριστίνδην κα... αὐτοῖς. Sic οὐκ ἀριστίνδην τῶν ... Isocr. Paneg. Et apud Plat. De leg 9, ἐκ τῶν ... ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον exponitur, Optimus quisque ex eorum numero electus qui anno proximè præterito functi magistratibus fuerunt.

¶ Ἀριστεύω, F. σω, Præstātissimus sum omnium & maximè strenuus, Omnium fortissimè me gero. Hom. Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Quoniam autem à superlatiuo fit, (sicut καλλιστεύω à κάλλιστος) genitiuo itidē iungitur interdum, vt Il. ζ, Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων. Vbi obserua & infinitiuum: vt & Il. π, — ὃν ῥ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. pro ἐν τῷ μάχεσθαι aut κατὰ τὸ μάχεσθαι. Perinde acsi dixisset, ἀριστεύεσκε μάχ... aut κατὰ τὴν μάχην: aut certè ἐν τῇ μάχῃ: vt apud Greg. in alleg. ἐν γὰρ τῇ περὶ τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδίδονται ἀριστεῦσαι ἡ Ἀθηνᾶ. Nam & in soluta oratione frequens est huius verbi vsus. Xenoph. cum genitiuo vsurpat (sicut Homerus) vbi scribit, ἐν οἷς πολεμίοις ἱκανοὶ δόξειεν πάντων ἀριστεύσαντες τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Sic Plutarchus in Numa, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, vbi exponitur Bellicosissimus barbarorum. Sophocles autem accus. rei iunxit in Aiace τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ. Quæ vide vt interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenuè vel fortissimè dimicare. Plutarch. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Nazianz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortissimè pugnare aduersus aliquē. Lucianus, ἐν ὅσῳ τούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης ἠρίστευε τῷ Ζηνοθέμιδι

A συμμαχῶν.

Ἀριστεύειν de alia etiam præstantia dicitur quàm quæ est in rebus bellicis: vt apud Theocritum ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano Bell. ciuilium lib. 2, dicitur territorium optimum ἀριστεύειν: vbi scribit ἀριστεύουσα γῆ ἡ περὶ Καπύην.

Ἀριστευτικός, οῦ, ὁ, Qui quasi ita comparatus sit natura vt omnium fortissimè se gerat. Vel, Fortitudine cæteros superare solitus. In vulg. lex. exponitur Strenuus, non expressa vi vocabuli.

B Ἀριστεύς, έως, ὁ, Qui omnium præstantissimè & fortissimè in bello se gerit, Omnium fortissimus. Addo autem genitiuum Omnium, vt ostendam vim habere superlatiui. Sic Homerus ἀριστῆας Δαναῶν & ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plutarch. in παρ. Ρωμ. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἰδόντες. Rursus apud Homerū paulo etiam generalius pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarii sint inter alios. vt Odyss. ζ, ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. Et Od. ο, μνηστήρων ἀριστῆες.

Ἀριστεία, ας, ἡ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis specimen. Exponitur etiam Præclarum militiæ facinus. C Et simpliciter Fortitudo, Strenuitas. Sophocles, κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. Et ἀριστείας ἀγωνιστὴν φῦναι. Et in Anthologia epigramm. — ἀριστείας σύμβολα δεικνύμενοι. Herodianus lib. 7, ταύτην τὴν μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ (eadem forma dictum qua καλλιστεῖον) Fortitudinis præmium, Præmium seu honorarium quod datur fortitudinis ergò. propriè quod datur ei qui omnium fortissimè & strenuissimè se gessit. Xenophon D Hellen. 1, κρατίστοις ... ἀριστεῖα ἔδωκαν. Isocrates Pāegyrico, καὶ περὶ ... πάντας τοὺς κινδύνους διατελέσαντας, ἀξιοῦσθαι τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Æschin. in Ctesiph. ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. Ex Plutarcho autem in Theseo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον simpliciter. ‖ Ἀριστεῖον generalius pro alio etiam præmio: vt σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle.

ἈΡΉΓΩ, fut. ξω, Auxilior, Opem fero. (propriè autem in bello, quum ab ἄρης deducatur) Il. α, Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Vsus est & Xenoph. hac voce, licet alioqui poetica: vt Pæd. 1, τοῖς φίλοις ἀρήγειν. & in OEconom. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed & Dioscorides vsus est, vt E quum dixit ἀρήγει ποδαγρικοῖς. Ex quo affertur & iuncta accusatiuo, ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας, sed manifesto errore pro ἐπιληψίαις. ‖ Euripides cum accusatiuo rei & datiuo personæ dixit, ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις. pro arcere cædem à filiis, vel propulsare. Sic ἀμύνειν & pro Propulsare & pro auxiliari accipi docui antea, quorum alterū ex altero pendet.

Ἀρηγών, όνος, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defen-F sor. Iliad. δ, Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων.

Ἀρωγός, idem quod ἀρηγών, & apud eundem Homerum eodem libro, Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. Apud Sophoclem ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος exponitur Curatores nauis & adiutores: ab aliis, defēsores. Apud eundem Aiax Ἐρινῦς inuocat ἀρωγούς, id est auxiliatrices, vel vindices. Dioscorides vt verbo ἀρήγειν vtitur, ita & hoc nomine quod ab eo deductum est: vt δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέρας παθῶν, pro Vim auxiliarem habet. Citatur & ex Epigramm. ἀρωγὸς βροχετῶν pro Arcens G pluuias: & rursus ex Sophocle τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα id est quæ prosunt. Vide & ἐπαρωγὸς post Ἐπαρήγω.

C. Ἀρωγοναῦται δαίμονες in Anthol. epigr. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exponitur etiam, Dii fauentes & propitii nautis.

Ἀρωγή, Auxilium. Hom. Il. δ, Ζηνὸς ἀρωγή. Vtitur & Il. ψ.

C. Ἀπαρήγω, vide post Ἐπαρήγω.

C. Ἐπαρήγω, idem quod simplex ἀρήγω, Auxilior. Il. α, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσίν. id est βοηθεῖν.

HINC Ἐπαρηγὼν ET Ἐπαρωγός, pro Ἀρηγὼν & Ἀρωγός, Au-H xiliator, Auxiliatrix. Item Adiutor: vt apud Apoll. ἐπαρηγόνες exponitur Adiutores. Itidem Epigr. lib. 6, τὸ ζωᾶς ἐπαρωγόν, Vitam adiuuās. Et Apoll. Arg. 1, τοῖον ἐὸν ἐπαρωγὸν ἀέθλου. SIC Ἐπαρωγὴ pro ἀρωγή, Auxilium, apud eundem Apoll.

Ἀπαρήγω in vulg. lex. quod si non est perperam posi-

tum pro ἐπαρήγω, significabit Auxiliando propulso.

C. ΣΥΝαρήγω, Simul auxilior. At in vulg. lex. simpliciter Auxilior.

ἈΡΕΤΗ', ῆς, ἡ, Virtus, sed propriè virtus bellica. Ex variis enim etymis huius vocis, sequor illud quod ab ἄρης eam deducit. Qua in re etymo Latinæ vocis Virtus iuuari me posse existimo. hanc enim à Vir deriuari notum est, & quidem ab ea significatione qua pro forti & strenuo (& quasi habente aliquid ἄρεως, id est Martis) vsurpatur. Cæterùm & nomen Arte fuerūt qui ab hoc Græco ἀρετὴ ortum putauerint: quæ & Donati fuit opinio. Hom. Il. ν, Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Il. ψ, – αὐτὸς δ' ἐκρέισσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Od. ρ, Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι. Et Odyss. ω, πάσης πόθεουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετήν. Sic & alibi dicit παντοίην ἀρετήν: sed & plurali numero παντοίας ἀρετάς: vt Il. ο, Παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι. vbi obserua ἀρετὰς tribui ποσὶν eodem modo quo dicit Iliad. υ, – ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Cum quibus optimè conuenit ἀρετὴ ἵππων apud eundem poetam, Il. ψ, quum ea in optimè currendo sita sit. Eustathius in hunc Odyss. locum, lib. θ, Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ τοι ὀπηδεῖ, annotat hic ἀρετὴν non dici solùm ἀνδρείαν, vt alibi, sed simpliciter τὴν περὶ τοὺς ἄθλους δεξιότητα. At ἀνδρείαν peculiariter significare vbi dicit, Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι. item in illo loco, Παιδὸς ἀρετῆς μιμνήσκετο. Addit idem Eustath. ἀρετὴν significare & eam quam εὐδαιμονίαν posteri huius poetæ appellarint, id est beatitudinem. Vt quum dicit Odyss. σ, Ὅς ῥ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρη. Et eodem lib. vbi dicit Penelope, – ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν ἀθάνατοι. Hinc autē esse verbum ἀρετᾶν, vt ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego (quod tam docti grammatici pace dictum sit) ἀρετὴν existimo potius vocari in illis locis vigorem corporis quàm felicitatem. quum præsertim in priore subiungatur καὶ γούνατ' ὀρώρῃ: quod simile est illi Theocritico, ἐς γόνυ χλωρόν.

Ἀρετὴ apud prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, vt & apud philosophos, oppositam habens κακίαν (quam Hesiod. appellat κακότητα, ei itidē opponit) interdum peculiarius, prout hoc vel illud ei adiūgitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. apud Platonem ἀρετὴν vertit virtutem. Ab eodem autem alibi ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Apud Isocratem ad Demonicum, ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ exponitur Virtus morum. Apud Plut. in Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ Ciuilis disciplina. Sed & apud Platonem in Apologia Socratis, δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετή, Hoc enim iudicis est officium. Quæ interpretationes à vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. ‖ Ἀρετὴ in prosa etiam tribuitur aliis quàm hominibus, vel brutis, vt ἀρετὴ τῆς χώρας, Plat. De leg. Regionis præstantia, aut bonitas. id est feracitas.

C. Ἐνάρετος, ου, ὁ & ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, vt exponit Bud. in hoc loco Damasceni, καθαρεύοντα γὰρ τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῆς κακίας συνιζόμενα. Herodianus lib 1, ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν dixit imperium gloriosum & commendabile virtutis ergò, eodem interprete. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen (si Eustathio credimus) quum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitāt, & potius ἐπιρρημάτως appellant σπουδαῖον.

C. Φιλάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virtutis studiosus. Aristoteles libro 1, Ethic. cap. 8, καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ [ἡδέα ἐστί.]

C. Ἀναρέτης, vide suprà in Αἰνός.

Ἀρετάω, ῶ, Virtutis felicitatem assequor. id est, quæ virtutem comitatur. Hom. Od. θ, Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Vbi vulgò exponitur, Non rectè succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perueniunt. At mea illa expositio aptius vim verbi exprimere mihi videtur: vt hic sit sensus, Quem successum habet virtus eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamē Eustathius aliam expositionem: sed quæ conuenire nō possit cum hoc altero loco, Odyss. τ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, (vel ὑπ' αὐτοῦ, vt in aliis) quod ille exponit ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῶσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequuntur. Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiūt. Possint tamen & aliæ expositiones vtriusque loci afferri.

Ἀρετηρὸς apud Eustath. videtur idem esse.

ἘΝΑΙ'ΡΩ, Occido, Interficio. Iliad. θ, Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρει. Et Il. ν, Ἀλλήλους κατὰ δ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο voce media apud Hesiodum pro ἐνῆρεν, Occidit, Καὶ τὸν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. Cæterùm ἐναίρω quidam ab ἄρης, alii ab ἔναρα deduxerunt, id est spolia, vnde τῷ ἐναίρειν (sicut & τῷ ἐναρίζειν) nōnulli spoliandi significationem perpetuò includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in locis, tum in hoc Iliad. φ, Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere spoliandi significationem scripserunt, sicut & interdum occidendi. Ego verò, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit spoliare (cuius tamen significationis exemplum non affertur) multo magis rationi consentaneum esse iudico, vt postquam ἐναίρω ab ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα deriuemus, à quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ‖ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo. qua in significatione vtitur Homerus passiuo ἐναίρεσθαι, Od. τ, Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hic vtor, quòd Plautus & post eum Ouidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit.

C. Ἐναροκτήτης dicitur φονεύς id est interfector: vt sit θάνατος ἐναροκτήτης, Mors interfectrix. ex ἐναίρω & κτείνω alioqui synonymis, vt μυθολογεύω ex duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eustathium pag. 437.

C. ἘΞεναίρω, Interficio. Hesiod. in aor. post. vsus est, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν. ET KATεναίρω. idem, in Epigr. Hes. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit.

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuuiæ. σκῦλα, λάφυρα. Il. ζ & θ, ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonides appellat λάφυρα αἱματόεντα Epigr. lib. 1. Il. ζ, – φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα. Il. θ, Χαλκοῦ δ' ἐόντες, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. Sic Il. ρ, Χάζεσθαι δ' ἐκ νεκρόν, ἵνα δ' ἔναρα βροτόεντα. Hesiodus quoque hoc epitheto est vsus in Aspide, λοιπὸν ἔναρα βροτόεντα. Hesychius ἔναρα exponit etiam ὅπλα. sed restringendum id esse puto ad arma quibus spoliatus hostis fuerit.

C. Ἐναρφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (per syncopen pro ἐναροφόρος) Spolia ferens, Exuuias ferēs. q.d. Exuuifer. Ex consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etymol. ET Ἐναρηφόρος pro eodem in Epigr.

Ἐναρίζω idem quod ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio & interfectum spolio. Il. ρ, Νωλεμὲς ἐγχείῃσιν ἐπ' ἀλλήλοισι, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Il. φ, Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. ET compos. ἘΞεναρίζω, Idem. Il. λ, – Σιμοείσιον ἐξενάριξε. ITEM KATεναρίζω, Idem: vt apud Sophocl. Aiace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χερός.

Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, teste Hesychio.

ἊΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hesych. ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπος non tam asperum significare sonitum quàm ἄραβος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀραβεῖν: in hoc versu qui Il. ε & alibi habetur, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiodus, Δεινὴ δ' ἐν ἰαχῇ, ἄραβος δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stridor dentium, vt in frigore & consternatione. Quo modo Hom. Iliad. κ. vsus est hoc vocabulo, quum de Dolone dicit, – ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologistæ ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοή, vt sit ἄραβος quasi ἄρεβοος. Vel, ὁ ἐν ὄρει βοή, quasi ὄραβος. Vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή, quasi ἔραβος. Et quanuis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοή, subiungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici.

Ἀραβικὸς, οῦ, ὁ, quoque hinc deriuatum videtur. nam ἀραβικὴ πνοὴ Hesych. interpretatur τυφωνική: vt sit vētus repentinus & procellosus. ET Ἀραβίδες, Venti puluerem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί, vt idem Hesych. exponit.

Ἀραβέω, ῶ, F. ήσω, Strepitum seu fragorem edo. Il. ε, Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, id est, ἐψόφησεν, ἤχησε

ων, Hes. Reperitur etiam cum accusatiuo: – vt μάτην ἀράβευν ὀδόντας, apud Apoll. Argon. 1. A

C. Ἀμφαραβίζω, ὁ, F. ήσω, Circunstrepo. Il. φ. Ἐπὶ δ' ἐπήγα πλημμυρὶς ποτὶ [illegible] ἢ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαραβέει. Apud Hesiodum autem in Scuto Herc. ἀμφαραβίζον scribitur à verbo ἀμφαραβίζω. sic enim in omnibus habetur exemplaribus, Ἅρματα δ' ἐπόντα καὶ αὔτυγες ἀμφαράβιζον.

ἈΡΆΣΣΩ, vel Ἀράττω, F. άξω, Eustathio propriè est τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν, τοῦτ' ἔστι πλήσσειν. Amputo, Abscindo. sic enim Homerus & Herodotus vtuntur. Il. 9. Δοὺ μὲν σφὰρ δ' Ἐλατος ξίφει χαλκῷ ἤλασε κόρσην Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δ' ὕψαμωναι ἄραξεν. Item Pulso, Tundo. Gregorius, τὴν θύραν ἀράσσω ἰδμεν. Syn. de quodam supra modum superbo & elato, [illegible], inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Ἀράσσειν est etiam Illidere, συγκρούειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, id est, Collidi inter se & cōflictari. Alciph. in Epist. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι. Metaphoricè item de verbis probrosis ἀράσσειν dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, Conuitiis impetebant. Hesychio C præterea ἀμέλγειν significat. Notandū verò est, ἀράξαι scribi & ἄραξαι: sicut & ἀπαράξαι, καταράξαι & cætera.

Ἀραγμὸς, οῦ, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus. ἀραγμὸς δεσμῶν apud Euripidem, Fragor vinculorum. ἀραγμὸς τῶν στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, apud Sophoclem in OEdip. Col.

C. ἈΠαράσσω, F. άξω, Deiicio, Deturbo, Depello. ἀποκαταγνυμι, Hes. Il. ξ. – ἀπαράξει δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Vrania, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδύσεως τοὺς βαλόντας ἀπαράξαι.

C. Διαράσσω, F. άξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. in scuto Herc. τὸ δὲ πέτραν, ἤλασε μηρὸν, Παντὶ βίῃ [illegible] διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε. quod per tmesin dixit pro διήραξε, videlicet διεῖλε.

C. ἘΝαράσσω, F. άξω, Illido. Pausan. Messen. οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν [illegible] καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, [illegible]. Bud.

C. ἘΞαράττω, F. άξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω. Suid. hæc verba citans, καὶ ἐπὶ μᾶλλον [illegible] εἰς ὀργὴν καὶ [illegible] ἐξαράξειν, hoc est συντρίψαι, καταβαλεῖν. Metaphoricè etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ dicitur sicut ἀράττειν ὀνείδεσι paulo ante habuimus, pro verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristophanes Nebulis, Ἐγὼ δὲ τοῦτ' [illegible] ἀλλ' ἀλλ' [illegible] ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς κἀσχροῖσιν, id est κρούσω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς: vt Schol. exponit. E

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, Fractura, σύντριμμα, vt Gal. apud Hipp. exponit.

C. ἘΠαράσσω, F. άξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: vt Bud. in Comm. exponit: afferens hoc ex Synesio exemplum, ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. vide paulo pòst ἐπιρράσσω. F

C. ἘΞαράσσω, F. άξω, Repello. vnde illud quod in vulg. lexicis citatur, ἐξαράξαντες ἐς τὰς νῆας.

C. ΠΡΟΣαράσσω, F. άξω, Allido. προσκρούω. Suid. προσβάλλω, συγκρούω. Bud. Alciphr. [illegible] πρὸς ταῖς πέτραις προσαράττει, τὰ δὲ εἴσω [illegible] ἐρρήγνυνται. Greg. de homine, τοῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενοι [illegible].

C. ΣΥΝαράσσω, F. άξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Luc. οὐ [illegible] συναράξαι ἐπὶ ὀδοῦσι. Sic in passiuo, πολλοὶ μὲν οὖν συνεκρούοντο συνηράσσοντο ἀλλήλοις, id est, Inuicem G vel mutuo collidebantur & confringebantur. Arrian. lib. 5. ἐπωκείλαντες πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων. quo in loco Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendandum censet. Huc pertinet etiam συναράσσεται apud Hesych. pro συνθλάται. Συναράττω est etiā Confligo, vel confligor, Bud. Comm. Aristot. De mundo, συναράττοντα [illegible]. Est autem hoc verbum (vt Budæus in Comm. annotat) τῶν διθελογουμένων. συναράσσω enim & συρράσσω reperitur. H

C. ὙΠαράσσω, F. άξω, Succutio, κινῶ, πλήττω, Suid. apud quē hoc citatur exemplū, [illegible] χειμαζόντων, τῆς γῆς ἐπὶ πολὺ [illegible].

ῬΑΣΣΩ, F. άξω, Idem quod ἀράσσω, vt Bud. in Comm. scribit, annotans verbum esse διθελογούμενον. vnde ῥάξαι quod Suidas ex Apollodoro citans exponit καταβαλεῖν. Demosth. in orat. contra Conon. [illegible] καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε, &c. Allisserunt, Deiecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9. ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτὸν, id est Elidet, vt Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥαχθεὶς quod Hesych. exponit ἀποραχθείς. Ῥάσσειν significat etiam Eustathio τὸ ἐρρωμένως καταπίπτειν: indéque dicit esse καταράκτης. ῥάσσω autem deriuari à ῥῶ, vt à φῶ φάσσω.

B Ῥάξις, εως, ἡ, τὸ σύρραξις, Conflictus acierum. Budæus ex Plutarcho.

Ῥακτήριος, ου, ὁ, ψοφώδης ἢ θορυβώδης, Strepitum multum edens. Hesych. qui hunc ex Philoctete versum citat, Μέλη βοᾶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον verò eidem Hesychio est saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plurali numero substantiuè itidem posita exponit idem τύμπανα, item κύπτρα αἷς τῷ κώπη, διὰ τὸ ἀράσσειν. ET Ῥάκτρια, τὰ ῥαβδία ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀποράσσουσι. Hesych. Ῥάκτης quoque huc pertinere videtur quod Hesychius C exponit λόφος, & Ῥάκται, quod eidē significat φάραγγες, πέτραι, χαράδραι.

C. ἈΠΟρράσσω, F. άξω, Amputo, Auello. ἀποκόπτω, Suid. qui hoc prouerbium citat de iis qui vi aliquid faciunt, ἀπορράξαντες [illegible] τὸ καλώδιον. INDE est ἀπόρραξ quod Hesychius ἀπόρρωγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exponit. Ἀπόρραξις autem modus ludendi pila, quorum præter hunc tres adhuc alii à Polluce recensentur, ἐπίσκυρος, φαινίνδα, οὐρανία. hunc autem sic describit lib. 9, ἡ δὲ τὴν σφαῖραν ἔδει πρὸς τὸ ἔδαφος ὀρθῆν ἐξάραντα, ὑποδέξασθαι τὸ πήδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀπορράξαι & τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἠριθμεῖτο. D

C. ἘΠΙρράσσω, F. άξω, Irruo, Incumbo, & idem quod ἐπαράσσω, vt Bud. in Comm. docet, hoc ex Diodoro citās exemplum, οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιρράξαντες τοῖς πολεμίοις ἐδίωκον αὐτούς.

Ἐπιρράκτης, ου, ὁ, Incumbens hiatu. vt ἐπιρράκτη θύρα apud Plutarchum, πρὸς [illegible] Κλεισθένης ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπόγειον οἴκημα [illegible] θύραν ἔχον ἐπιρράκτην τῆς ὑποπίπτουσης, [illegible] τῆς ἑταίρας, id est, Quæ in E modum portæ cataractæ claudebatur, hoc est incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comment. vulgata lexica interpretantur Porta pendula & recidens, ex Liuio.

C. ΚΑΤΑρράσσω, F. άξω, Frāgo, Rūpo. Herod. & Καταράττω, ἔστι δὲ ὑποφαίνει τὸ διάζευκτικὸν μέρος, καταρραχθέντος τε ἐν αὐτῷ ἰσθμοῦ. ἀπὸ τοῦ καταρραγῆναι, καταρρωγάς, inquit Budæus Comm. Est etiam Impetuosè deturbo, καταρρίπτω, καταβάλλω, Hesych. Demosthenes κατ' Ἀριστοκράτην, F Καταρράξει δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Neutraliter aliquando significat Erumpo. Diodor. εἰς ἣν τὸ χάσμα καταρράττοντό ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Aristot. De mundo, νέφη συνίσταται, καὶ ὄμβροι καταρράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. In qua significatione etiam passiue vsurpatum reperitur, vt ὄμβρων καταρραχθέντων μεγάλων apud Herodotum. Aliquando Defluo & casi to more salientium aquarum. quod & καταρροιζεῖν dici Bud. in Comm. autor est. Gal. Method. 8, ἐν δὲ μᾶλλον ἀκριβῶς ὕδατος ψυχροῦ καταρράττει τὸ ἀγγεῖον. vbi genitiuo iunxit ἀπὸ τοῦ ἀρράττει ἐκ τοῦ ἀγγείου. Idem, εἰς οὓς καταρράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πολλοί. Idem Method. 13, transitiuè vsus est, ἐχεῖν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, [illegible] τοῦ βλεφάρου, δύναται δὲ καταρράσσοντα καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Hesychio est etiam G ἀνατρέπειν.

Καταρράκτης vel Καταράκτης, ου, ὁ, Cataracta. qua voce & Latini vtuntur. Locus est (vt Bud. in Comm. scribit) abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quàm fluit: vt cataractes Nili apud Strabonem lib. vltimo. καταρράκται (inquit Eustathius in Comment. in Dionys. De situ orbis) ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ περιοδῶς τόποι, οἷς ὃν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνει οἱ ποταμοὶ ἀπαγαινίζοντες τὸ ῥεῖον ὕδατος, ὑποβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῷ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες, ὅτι αὐτόθι βιαίως καταπίπτει. ἐξ οὗ ἡ οὐρανοῦ καταρράκτης φασί. Vide & Suidam in Καταρράκτ), vbi Istri cataractas describit. Καταρράκτης est etiam H

vectis quo porta obfirmatur, ὁ κατ' πύλας ἐπιβλής: vt Eust. exponit in illum Homeri locum, Il.ω, — θύρων δ' ἐχ μνηστῆρας ἐπιβλῆς Εἰλάπινος. Dionys. Halic. lib. 8, καταρράκτας τῶν πυλῶν ἐξελόντας. Significat etiã ipsam portam cataractam (vt Liuius vocat) & idem quod θύρα ἐπιρράκτη paulo suprà. Eustathius verò adhuc specialiùs dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συγκλειούσης ἐν πολεμίᾳ πόλεως: alibi autem θύρας καταρράκτας vel κλιμάκων ait, eandémque esse videri quam Homerus Od.χ, ὀρσοθύρας nominat. Plutarchus in Antonio, καὶ τὰς καταρράκτας ἀφῆκε κλεῖθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροῖς ὄντας. Apud Sophoclem autem καταρράκτην ὁδὸν (id est ὑδὸν) schol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς ᾅδου, quem antè nominarit χαλκόπουν ὀδόν. Quidã verò lexicographi Græcolat. καταρράκτην ὁδὸν hic legunt, vt sit à καταρράκτης: sicut & apud Aratum scribunt [illegible] θύρα καταρράκτα κλειόμενα: quo modo dicitur & θύρα ἐπιρράκτη. ‖ Est præterea nomen auis rapacis. καὶ τι ὄρνεον αἰθυιῶδες (ait Eustathius in Dionys. De situ orbis) καταρράκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταρράσσον ἐν τῷ θηρᾶν τὰ ἔργα. Plinius aues quas cataractas à Iuba vocari tradit, Diomedeas nominat. De quibus quid ipse scribat vide lib. 10. cap. 44. & Aristotelem lib. 2. anim. & lib. 9. cap. 12. Leuit. 11. Iudæis huius auis esu interdicitur: vbi Mergulum interpretantur. Notandum autem est & καταράκτης scribi vno ρ, & καταρράκτης, ρ duplicato.

C. ΠΡΟΣρήσσω, idem quod προσρήγνυμι. nam Suid. προσρῆξαι exponit προσαράξαι. HINC Πρόσρηξις, εως, ἡ, quod Bud. interpretatur Conflictus, citãs hoc ex Philone exemplum, τῶν κόσμων φύσει ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀναπλέκει· τὴν δὲ φθορὰς, αἰτιᾶται τῆς καὶ προσρήξει τῶν γεγονότων.

C. ΣΥΡράσσω, F. ξω, Confligo, συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Hesych. Xenoph. Hellen. 7, ὡς εἶδον ταχεῖς τοῖς πολεμίοις, συνέρραξαν. Philo De mundo, γίνεται γὰρ τῶν κουφοτάτων καὶ βαρυτάτων ποτὲ τῆς φύσεως ἀντιπάλων σύλληψις συρράξαντων ἄρμα χαι. id est (Bud. interprete) Siquidem tunc necesse est vt leuissima natura & grauissima, quæ sunt aduersariæ, inter se confligantur. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodor. μεγάλοι δὲ ῥεῦμα εἰς ἕνα τόπον συρραγέντων, ἑλιγμοὺς πολλοὺς καὶ φοβερὰς συνίστασθαι. Vulg. lex. interpretantur etiam Conuenire inter se, in hoc Thucydidis loco, συρράξουσι σφίσιν αὐτοῖς. qui locus suspectus tamen esse possit.

Σύρραξις, εως, ἡ, Conflictus, συμβολή, συνάψις. Plut. τὴν κατὰ δρόμον καὶ φοβερὰν γενομένην σύρραξιν. Idem De fortuna Alex. addidit etiam genitiuum ὅπλων, Ἐπεὶ ἵν γε πληγαῖς καὶ σπασμοῖς καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συρράξεσιν ὅπλων ἀκίνητος ἦν.

Ῥ ΗΣΣΩ (pro quo tã in prosa quàm in carmine dicitur potius Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι) F. ξω. P. χα, Frango, Rũpo, Dirumpo. Hom. Il. ψ, Ἀτὰρ πρὸ χεῖρα τὸ ῥῆξε, σὺν τ' ὀστέ' ἄραξε. Et Il. μ, τεῖχος τε ῥῆξαι. Hesiodus in Aspide, Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Rursus Hom. Il. ζ, Ἡ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο vbi Eustath. ῥῆξαι esse ait βίᾳ ἐλκύσαι [illegible] τὸ συνεχές. Idem ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, Il. o, item ῥήγνυσθαι φάλαγγας, Il. v, eo modo dixit quo Latini Perrumpere aciem. hac enim interpret. (quum etiam sit ad verbum) nullam aptiorem reperiri posse existimo. Et Ῥήσσομαι (pro quo Ῥήγνυμαι) Aor. 1. pass. ἐρράχθην. vnde particip. ῥαχθείς. Xen. Pæd. 1, ὡσπερ ἱμάντων ῥαχθέντων εἰσὶ πῆς ἀνίσχει. Item Hellen. 5, ῥηγνυμένου ὁ παιδὸς φλέψ.

Ῥῆξαι φωνὴν, Aristoph. & Demosth. vt Virgil. Rũpere vocem: videlicet Post silentium loqui, & quasi vocem gestientem edere, id est, Sinere vt erumpat. Sic Bud. Comm. pag. 781. vbi vide plura. Ibidem ῥῆξαι φωνὴν de elephante à Plut. dictum interpretatur Stridorem vocis emisisse. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. Pericle: & ῥῆξαι δάκρυα, Epigr. lib. 3, In fletum erumpere, In lacrymas erũpere. Vel, ἔρρηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖ Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio: vt Plut. ῥήγνυσι πηγὰς τὰ μὲν ποταμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud. Qui & subiungit ex Homero Iliad. v, ἔγειρε ῥήγνυσιν, pro Excitauerunt, Ediderunt.

Ῥήγνυσθαι fluctus & vndæ dicuntur, hoc est rumpi &

diuidi. Est etiam Diuelli. Plato Pol. 2, ῥαγῆναι τῆς γῆς. pro quo Cicero Offic. 3, cum locum interpretans, scribit, Quũ terra discessisset. Greg. de Basilio, καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμον, Diuelli, Abstrahi, Abripi, Bud. ‖ Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia & fragore elidi, & supernè decidere, vt procellosa pluuia & grando solet. Aristot. ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαιφνης. ‖ Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Aristot. ὥς δὲ θέλει ῥήγνυσθαι τὰ καταμήνια, inquit Bud.

Ῥήσσω, pro Vehementer ferio, apud Homerum Il. σ, — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Hic enim Eustath. ῥήσσοντες esse ait σφοδρότερον τὴν γῆν πατοῦντες. Exponitur & κροτοῦντες. Hesychius ῥήσσει exponit τύπτει & χέζει: item τύπτει, κροτεῖ. Cæterùm quum vulgò soleant ῥήξω & cætera tempora à ῥήσσω inusitato deduci, malui à ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Homerum certè ἔσχιζε ῥήγνυον exponitur ἔρρηξαν. Itidem Suidas ῥήγνυσκε exponit διέρρησε, & ῥηγνύμενον, διαρρηγνύμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exponitur προσρησσόμενον. quæ expositiones sũt tanquam à ῥήσσω vsitato. Sed & in Lucæ Euangelio legimus, cap. 8, διαρρήσσων τὰ δεσμά. Vide & καταρρήσσω.

Ῥῆγμα, ατος, τὸ, Quod ruptum est. Item Ruptio. ῥήγματα γῆς Aristot. Ruptiones terræ, Vbi terra rupta dehiscit. Budæus Discessiones terræ, item Salebras interpretatur. ‖ Ῥῆγμα peculiariter apud medicos est etiam Ruptum, seu Ruptio, vt Gorræus vertit, qui addit, esse carnosæ partis solutionem citra vulnerationem. nec in musculis tantùm sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, ex Galeno de sanguinis reiectione differente. vnam enim eius causam τὴν ῥῆξιν (hoc est rupturam vasis) ab eo constitui, quam peculiari nomine Celsus lib. 4, cap. 4. ῥηγμοχασμὸν (q. d. hiantem rupturam) vocauerit. Omnem autem ex ictu vel graui casu vel alio quopiam valente motu, vel ex distentione excitari: cum ecchymosi quidem omnino, aliquando verò & cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Gal. ἡ δὲ διαίρεσις τῆς συνεχείας, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· κατὰ δὲ τὰς σαρκοειδεῖς ἕλκος, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demosth. in orat. Pro corona, ῥήγματα & σπάσματα copulat. Olynth autẽ 2, & in or. ad Philippi epistolam ῥῆγμα & σπάσμα.

HINC Ῥηγματίας (seu Ionicè apud Hippocratem ῥηγματίης) Qui ruptis laborat, id est τοῖς ῥήγμασι, vt Budæus in Commentariis exponit: seu ὁ ῥαγείς τι τῶν ἔσω ἔχων: vt Galenus explicat ἐν ταῖς γλώσσαις. Dioscorides ὠφελεῖ ἴαμα δυκαὶς, σπασμάδεις, ῥηγματίας. Pro eodem Ῥηγματίαι etiam apud Hippocratem reperitur vt Galenus tradit.

Ῥῆγμα Hesychio est etiam τὸ ἐπὶ ἀνέμου κατὰ μῆκος, σπάραγμα.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, Hians ruptura. De qua Celsus lib. 4. cap. 4. in hunc modum scribit, Autoresque medici fuerũt, vel excesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel ore alicuius venæ patefacto. primam, διάβρωσιν, secundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorræus tamẽ dubitat nũ legẽdũ sit ῥῆγμα aut χάσμα: quum Galenus & reliqui medici ῥῆξιν simpliciter dixerint, & nemo alius eam dictionem videatur vsurpasse.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. Ruptura. Quidam ex Plinio Fracturam interpretantur. Aristot. De mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud medicos autem ῥῆξιν Gorræus idem esse tradit quod ῥῆγμα: quosdam tamen ex veteribus etiam ῥαγάδας sic vocasse. In vulg. verò lex. dicitur esse etiam exulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionẽ tunicarum oculi adferat, ac humores per quos videmus, diffluere compellat.

C. Μονόρρηξ, Defractus, Abscissus. ἀπερρηγμένος, ἀποτεταμένος, Hesych.

Ῥήκτης, ου, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. De mundo, quum terræmotuum species recenset, etiam στομάτης ῥήκτας cõmemorat, nimirum τοὺς χάσματι ἀνοίγοντας καὶ τὴν γῆν ἀναρρηγνῦντας. vbi Bud. effractores interpretatur, quòd hiatum vi eruptione facta patefaciant.

Ῥηκτικὸς, ή, όν, Ruptorius, Rumpendi vi præditus.

C. Ἄρρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus, Infragilis (quo vtitur Ouidius) ἄθραυστος, στερεὸς, ἰσχυρός. vt ἄρρηκτος τεῖχος apud Hom. Iliad. ψ.

Il. ψ, id est (vt exponit Eustath.) πολυσχιδῆ, δι' ἧς οὐκ αὖ πάλιν διαθραύσαι, vt alibi poeta dicit. Sic φωνὴ ἄρρηκτος, Il. β, Vox frangi aut debilitari nescia. Philo De mundo, δεσμὸς οὐκ ἄρρηκτος ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος. Greg. quoq; πλάκας θεοῦ ἀρρήκτους dixit. A

Ῥηγὰς, ῆς, ἡ, Ruptio. Galenus apud Hippocr. exponit σχίσμα, ῥῆγμα.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Diosc. lib. 1. cap. 95, πρός τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει. Peculiariter autem Ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. sic enim Scribonius Largus cap. 223 interpretatur. Celsus B autem lib. 6. cap. 18 Ῥαγάδας vocat, quum nimirum in ano cutis exciditur: & Nicol. Alex. (vt referunt vulg. lexica) ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse ani hulcuscula oblonga, vocariq; etiam rimas, quibus ani musculus veluti proscissus sit, non aliter quàm labra quandoque & manus ex vehementi frigore. Dici verò etiam ῥώξεις à quibusdam veteribus, à Plinio Fissa. Ῥαγὰς Hesychius exponit, σύλυξ, ἢ σταφυλὶς, ῥωγάς.

C. Ἀρραγὴς, έος, ὁ & ἡ, Infractus, Infragilis, & idem quod suprà ἄρρηκτος. Hesych. exponit στερεὸς, ἀκαταπόνητος. Chrysost. τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀρραγές. Theoph. De plant. lib. 5. cap. 5, τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ τῶν κέδρων, κυπαρίττου, λωτοῦ, πύξου· τὰ δὲ ἐλάττω, καὶ ἐκ τῶν ἐλαΐνων ῥιζῶν. ἀρραγεῖς γὰρ αὗται καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις, Fissuris carent, Integræ sunt. Ἀρραγὲς autem ὄμμα Hesych. exponit, οὐ δακρύον, Non lacrymās: quo pacto dici etiā soleat κατερράγη μοι δάκρυον. C

C. Δυσραγὴς, έος, ὁ & ἡ, Difficilis ruptu. vt δυσραγέστερα ἑαυτῇ apud Lucianum.

C. Πυρορραγὴς, έος, ὁ & ἡ, Igni fractus. vt πυρορραγῆ κεράμια apud Suid. ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι, Lateres vel testæ quæ in igne, dū coquūtur, rūpūtur. citat autē Suid. ex Cratino hūc locū, Ἴσως πυρορραγὴς καὶ κακῶς ὠπτημένος. Quoniā autē fictilia quæ ignis vi crepuerint σαθρὰ ἤχεῖ, vt Suid. habet, & inutilia sunt, metaph. πυρορραγὴς significat σαθρὸς, ἄχρηστος. vt apud Aristoph. in Acharn. — ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορραγὲς, καὶ ἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν. D

Ῥαγόεις, εσσα, εν, Rimosus, Lacer. Nicand. de salamandra οὐδέ τι οἱ φλὸξ δάπτεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος, ἄκρα τε γυῖων, i. (vt schol. exponit, τὸ διερρωγός. διέρρηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ κατασβέννυσι. E

Ῥαγόω, ῶ, F. ώσω, Seco, τέμνω: Suidas & Etym. in Ῥάγος.

Ῥάγδην, aduerb. Abruptè. Plut. De def. orac. τὸ δὲ τοὺς δαίμονας ὄντως, μονονουχὶ ῥάγδην λαμβάνοντας ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Ἐμπεδοκλείους, ἁμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτους ἐπιφέρειν, i. Abruptè ex Empedoclis versibus capientes. HINC Ῥαγδαῖος, α, ὁ, Impetuosus, Vi perrūpēs. ὀξὺς, ὁρμητικὸς, μανιώδης, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, σκληρὸς, Hes. ταχὺς, κακινηθρος, βίαιος, Suidas: qui dicit metaphoram esse ab imbribus. Theophyl. epist. 24, καὶ ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπιδήμησε. F Plut. περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετ. ῥαγδαῖον & σφοδρὸν coniūngit. De homine præcipiti & impetuoso dici apparet ex his exemplis quæ Suidas affert. Antiphanes Ἀρχεστράτῳ, Ῥαγδαῖος ἅμα χρ. Diphilus Πολυπράγμονι, Τί ποτ' ἐστὶν ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν. VNDE Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, Impetuositas. pro quo in vulg. lex perperā scriptū est Ῥαγαδαιότης.

¶ Ῥάκος, εος, τὸ, Lacera vestis, διερρωγὸς ἱμάτιον, inquit Eust. distinguens illud à τρίβων, quem dicit esse ἱμάτιον ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας, quod idiotæ τριμμένον vocēt. Aristoph. Ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα χεῖρον. | Apud medicos autē Panniculū interdū signifi G cat, interdū linteolum. Gal. ἀναλαμβανέσθω διπτύχῳ ῥάκει τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detritæ. Diosc. ῥάκος λινοῦν sæpe dixit, ἀντὶ τοῦ ὀθονίου, vt λινῷ ῥάκει πωματίσαντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm. ῥάκη λινᾶ apud Diosc. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorū lacinias, vt annotant vulg. lex. | Ῥάκος in hoc Aristoph. loco in Ranis, Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, quidā (vt schol. scribit) Laruam exponunt, quidam τριβώνιον. Apud eundē in Pluto vulg. lex. exponunt Cicatricem, H seu Ruga & laciniam faciei, hoc in loco, Εἰ δ' ἐκκλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη, ῥυτίδας, vt habet Bud. | Transfertur etiā (vt eadē vulg. lex. tradūt) in hominē nihili, apud Lucian. in Tim. à veste detrita reiculaq; sumpto cōuitio. Æolicè verò Βράκος pro Ῥάκος dicitur pleonasmo literæ β, vt βράδιον, βρόδον, βρίζα, pro ῥάδιον, ῥόδον, ῥίζα, sicut docet Eustath.

C. Ῥακοδύτης, ου, ὁ & ἡ, Pannis laceris obsitus. ῥακοδύτας στολὰς apud Euripid. in Rheso. VNDE Ῥακοδυτέω, ῶ, F. ήσω, Pannis laceris obsitus sum. Chrysost. in epist. ad Rom. 6, αἰχμάλωτα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα.

C. Ῥακοφορέω, ῶ, F. ήσω, Laceram vestem gesto. VNDE Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος, Pannosus, Bud.

C. Ῥακένδυτος, Lacera veste indutus. κακοείμων.

Ῥακόεις, εσσα, εν, Pannis laceris plenus, Pannosus. citatur ex Epigramm.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacer. ῥυσαλέος καὶ διερρωγός. vt ῥακῶδες σῶμα in Epigr. Gal. 2 ad Glauc. συμβαίνει πολλάκις ὥστε τὸ περὶ τοῦ κώλου ἀπόστασιν ἀθροισθέντος πύου δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς φυλάξαι καθάπερ τι ῥάκος. ἔθος ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τῶν ἰατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ῥακῶδες. Vbi Linteosum reddi posse B. in Cōm. existimat, ad hunc locum explicandū hæc ex Celsi lib. 2 De sudore adducens, Si minore vi opus est, etiā solum linteū: si maiore, extincti titiones, inuolutique pāniculis & sic circūdati. ῥακώδης κόλπος (vt habent vulg. lex.) sinus quibus tenuis cutis & attritis vestium fragmentis similis superiacet.

Ῥακώλιον, ῥάκος, Hesych.

Ῥακόομαι, οῦμαι, Laceror, & in modum detriti panniculi rumpor. Plutar. in Symposio περὶ τῶν λυκοβρώτων προβάτων loquens, τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ πελιδνοῦται, καὶ τὰς δέρματι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται. Bud. Comm. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 102, ἕλκη ἀποτρεπτικά, ἐρρακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεα, Rugosas facies & cicatricosas laceratásque vertit Ruell. Rugosos vultus Marcell. sic etiam ῥάκος superius ex Bud. ῥυτίδα exposui.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ, Ex attritis panniculis cōsuta vestis. Budæo idem est quod ῥάκιον, citátque in Comm. hunc ex Aristoph. Acharn. locum, Ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα. Plinio verò lib. 27 cap. 12, Rhacoma aliud est, videlicet idem quod Rha ponticum, vt Gorræus docet.

Ῥάκωσις, εως, ἡ, Vocabulum medicum est. quid autem sit ostendit Paulus Ægin. lib. 6 cap. 67, his verbis, χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται: quum scroti cutis laxatur absque iis quæ intra ipsum sunt.

Ῥακιάζω, Vestimenta desicco. ἱμάτια ξηραίνω, Hesych.

Ῥάκιον, ου, τὸ, dimin. à Ῥάκος, Vestis vilis, detrita & pertusa, Bud. Aristoph. δός μοι ῥάκιον παλαιοῦ δράματος. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in Dial. Diog. & Poll. πρεσβύτην ἔχον πολύθυρον, ἄποτε ἀθλίως ἀναπεπταμένον, καὶ τὰς ἐπιπτυχὰς τῶν ῥακίων ποικίλον. Aristoph. Vesp. — ὑμᾶς δ' ἐν ἐμῷ περιπατεῖν, Ἐνδύόμενον ῥακίοισι, κατατετιμένον.

C. Ῥακιοσυρραπτάδης, ου, ὁ, τὰ ῥάκια συρράπτων. Eurip. (vt docent vulg. lex.) ab Aristoph. sic cognominatus fuit quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis, se ornauerit: vel quòd ferè pannosos reges in scenā produxerit.

Ῥακίδες, Surculi, Rami. ῥόδαμνοι, κλάδοι, Hesych.

¶ Ῥαχὸς, & in plur. ῥαχοὶ, in vite dicuntur (vt in vulg. lex. annotatum est) flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plinius. quæ in nouellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitū est. Sicque apud Theophr. legendum est, lib. 3, De caus. pl. cap. 9, ὅταν δὲ φυτὸν, ὅταν ἐκβλαστάνῃ ἢ ὑπερβάλλῃ, ἐὰν ῥιζωθῇ, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω. καθάπερ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχούς.

Ῥάχος, εος, τὸ, à quo ῥάχις Hesych. exponit ἀπορραχίσματα & ἀποσχίσματα. Et ῥαχὸς, οῦ, ὁ, Spinosus palus, Etymol. & Eustath. Apud eundem Hesych. habetur ῥαχοὶ, cuius expositiones ibi vide.

Ῥαχία, ας, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quòd circū illam fluctus collidantur. Vide Etymol. & schol. Thucyd. pag. 125 in hunc ipsius Thucyd. locum, καὶ ἀμυνομένους παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suidas à Thucydide ῥαχίαν appellari scribit locum cui allidumtur fluctus (dicens etiam esse ἀκτήν) Iones autem sic appellasse τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, id est (vt Cam. interpr.) maris gurgites & recessum. Idem meminit prouerbii, ῥαχίας καλλίστρος. Hesychius ait ῥαχίας nominari πάντα πετρώδη αἰγιαλόν. Vide Eustathium, item Etymologisten.

Valla apud Herodotum in Euterpe ῥηχίην vertit Vadosum æstuariũ. Quidã addũt, Reciprocationẽ fluctuum siue aquarum æstum ita dici. ‖ At Etym. vult & terram quandã in metallis ῥαχίας appellari: & apud Soph. ῥαχίας de monte dici. Quinetiam locum arboribus consitum, à quibusdam ῥαχίας fuisse nominatum.

Ῥάχις, ιως, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam à metaphora τῆς ῥαχίας, quæ significat rupem in mare excurrentem, vt modò dictũ fuit. Alii alias huius appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. Ῥάχις pro dorso folii citatur in vulg. lex. Item pro dorso terræ, citatur ex Epigr. Et pro dorso montis (vt Lucianus loquitur) apud Herodot. habemus in Melp. & in Epigr. Gall. itidẽ dicitur *la coste d'une mõtagne*. In iisdem lex. ῥάχις est pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, apud Aristot. De anim. lib. 4. HINC Ῥαχίτης, vt ῥαχίτης μυελὸς, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. ET Ῥαχίζω, Per spinam disseco: Quidam autem generalius exponunt, Concido ingẽti plaga. quod optimè respõdet nostrati verbo *eschiner*. Sophocl. Aiace, – ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et in alio eiusdem tragœdiæ loco, ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε. Vide scholiasten. A quo verbo deductum Ῥαχιστὴς significat virum perditum, & qui grauia mala perpetrat, si eidem schol. credimus (sed apud eum legitur hæc vox sine ε) Hesychio autem Ῥαχιστὴρ non solùm hoc significat, sed etiam mendacem & ostentatorem.

¶ Ῥάξ, αγὸς, ἡ, Acinus. Plato 8 De leg. ἐὰν δὲ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σῦκον συκῆς, ἰσαρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω. id est, Iuxta acinorum in racemo numerum. Nõ tantùm verò de vuæ acinis ῥὰξ dicitur, verùm etiã de aliarum plantarũ acinis. nam Diosc. trago ῥᾶγας tribuit, & Theophr. (sicut & idem Dioscor.) allio: quas allii ῥᾶγας Plin. nucleos interpr. lib. 19 cap. 6. Vide & Ῥὼξ paulo pòst. ‖ Ῥᾶγες vocãtur etiã (vt Ruff. Eph. testatur) τὰ ἔσωθεν πέρατα τῶν δακτύλων (quæ & κορυφὰς nominat) Extremitas nimirũ digitorũ introrsum vergẽs, quæ rotũdior est. vbi pulpulæ teretes digitos terminãt q. d. vuas. Cam.

C. Ῥαγοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅτι (vt scribit Ruff. Eph.) ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorræus inde dictã vult, quòd vuæ folliculo à quo pedunculus auulsus est, quam simillima sit. vt enim illum, ita & hãc tunicã parte sui anteriore leuiter cõpressam esse, & in medio ad pupillã, perforatã. Hanc lib. 7 c. 7 sic describit Celsus, Huic [κερατοειδῇ] interior adiuncta est media parte qua pupilla est, modico foramine concaua, circà tenuis, vlterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς à Græcis nominatur. Pollux lib. 2, hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat. sed mendosè, vt opinor.

C. Ῥαγολόγος, ου, ὁ, Acinorũ collector. epithetũ est echini in Epigr. vt testatur Suid. VNDE Ῥαγολογέω, ῶ, F. ήσω, Acinos lego. quo Theocr. schol. vtitur, accus. ei iungẽs, vt videre potes in Ῥαγίζω paulo pòst.

C. Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Paruos acinos habẽs. μικρόῤῥαξ σταφυλὴ citat Bud. ex Plat. lib. 8 De leg.

C. Ὀμφακόῤῥαξ, ᾶγος, Acerbos & immaturos acinos habẽs. Epigr. lib. 1, εἰς ἄμπελον, vnico ρ, Ἡ τὰς ὀμφακόραγας ἐγκύους Τοὺς ἀπειραίους Βότρυας.

Ῥαγικὸς, ῦ, ὁ, q. d. Acinalis. ῥαγικοὶ μίσχοι apud Theophr. Plãt. lib. 3, cap. vlt. Acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, Acinus paruus. ‖ Est etiã phalangii species (vt Aetius Tetrab. 4, Serm. 1, cap. 18 testatur) figura rotunda, colore verò nigra, acini vuæ nigræ similitudine: vnde etiam appellationem accepit. Ῥὼξ verò à Nicandro dicitur, vt inferius videbis.

Ῥαγίζω, F. ίσω, Acinos carpo. Theocr. Idyll. 1, Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰν τρωξίμην ῥαγίζοντι, id est, vt schol. exponit, τὰς ῥᾶγας ἀπολέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτάς.

¶ Ῥαγὴ, ῆς, ἡ, Fissura. ῥῆξις, ἀποῤῥαγὴ, ἀπόῤῥηξις, Hes.

Ῥαγαλέος, α, ὁ, Rimosus, Fractus. κατεῤῥηγμένος, διεῤῥωγὼς, διεσχισμένος κατατετριμμένος, ῥακώδης, Hes. πολύσχιστος, Eust. Od. ν, Ῥαγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶς μεμορυγμένα κατ' ἀ. Item paulo pòst, πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην.

A Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adiect. Lacera, Fracta, Rimosa. διεῤῥωγυῖα, Suid. citãs hoc exemplũ, ἐν τῇ δ' ἑκάστῳ ῥωγὰς αἰπόλου πέτρα, ἄρτων ἰώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Ther. Ἠ ὀφιώδη ὀλμοκλάσαις, ἢ ῥωγάδι πέτρα, i. (vt schol. tradit) τῇ λιθίνῃ γῇ. Hesych. exponit etiã κρημνὼς διεσχισμένας: ita vt idem sit quod Rupes Latinis, aut Saxũ hians. Nicander Ther. Οὐ γὰρ ὅτ' αὖ χαλεπὸν ἔλυτρα λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην, i. (vt à schol. exponitur) ἐσχισμένην, τουτέστι τὸ φωλεόν. Ῥωγὰς Hes. in plurali num. significat etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ. quod Marcellum quoq; in Diosc. lib. 4 tradere annotant vulg. lex. Idem Hesych. scribit ῥωγὰς significare etiam aliis ὀρσοθύρας, aliis ὀπτμαίδας, aliis θυρίδας, aliis κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων.

Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, Rima, Bud. C. citãs hoc ex Aristot. exẽplum, καὶ ὁ πελεκᾶνος δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθεὶς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. Interpretatur etiã Salebram ibidẽ. Ῥωγμὴ quoq; apud medicos est (vt Gorr. habet) diuisio caluariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus vt fractũ os loco non moueatur. Differentia est fracturæ capitis, vt habetur apud Paulum C lib. 6, cap. 9.

Ῥωγμὸς, ῦ, ὁ, Rima. ῥῆξις, ὄλκος, κοῖλος τόπος, Hes. ῥῆξις γῆς, Suid.

Ῥωχμὴ, ῆς, Rima.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, Scissura, Rima. ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς, Hes. ῥῆγμα γῆς, Suid. Propriè verò Scissuram in genere significare, ostendit locus ille Il. ψ, Ῥωχμὸς ἔην γαίης, & Eust. ῥῆγμα exponit. & schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliorẽ explicationẽ, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Budæus Comm. Terræ discessionem reddit & χάσμα. Vulg. lexica Terræ labem ex Cicerone inter-D pretantur.

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, Fissura. ῥῆγμα Eust. χάσμα, Varin. VNDE Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, adiect. Vndiquaque ruptus, λελωγμένος. Suid. vt in Epigr. κλωβοὺς τ' ἀμφιῤῥῶγας, & apud Apoll. ἀμφιῤῥῶγας πέτρας. ET Ἀῤῥὼξ, ῶγος, Infractus. idem quod suprà Ἄῤῥηκτος & Ἀῤῥαγής.

Ῥὼξ Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo caret eius exempl. Apud Hom. verò Odyss. χ. Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Eust. exponit διόδους, ῥήγματα, θυρίδας: dicens quosdam in neutro etiam genere ῥῶγας E accepisse vt κῶας.

Ῥὼξ idem quoque significat quod Ῥὰξ paulo antè, & κόκκος vt Hesych. & Suidas habent. ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, Acinus in racemo. Esaiæ 68, ῥωγῶν μείζους θύλακοι, Acinis maiores folliculi. Eust. tamen ῥὼξ pro acino sumptum, barbarũ esse scribit. Hesych. verò, in Ῥάγα, scribit, λέγομεν ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα. HINC comp. Πυκνόῤῥωξ, ῶγος, Densus acinis. epitethum vitis. ET Φιλόῤῥωξ, ῶγος, Amans acinorum. itidem vitis epithetum in epigr. de Soph. ET Εὔρωγος, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Bene acinatus, Aci-F nosus. Ἀβρώγεα πιπράσκει σταφυλῆς.

Ῥὼξ (inquit Gorr.) ὁ ῥαγοειδὴς χιτών. sic dicta est tunica vuea, quæ tantam habet cum vua similitudinem vt vuæ etiam nomine donata sit.

Ῥὼξ quoque dicitur phalãgium quoddã ab acini similitudine, quod ipsum & Ῥάγιον ab Aetio dictũ fuisse paulo antè indicaui. (Etymologicus tamẽ scorpii speciem esse vult) De quo Nicander in Ther. – αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, μαίης ἐναλίγκιος ἀκὶ ἕρπων. Vbi notandũ est, quum animalculum id significat, ῥὼξ à fœminino G genere in masculinum transire.

¶ Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, Littus. Eustathius idem esse dicit quod θὶν & αἰγιαλὸν, παρὰ τὸ ἐν ῥήσσονται καὶ θραύονται, ὃ ἔστι συνθλῶνται, τὰ κύματα πλήττοντα. ideóque & περικλύζειν ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφαίνεται, ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον θαλάσσης, quam & ἀραιὰ τῶνπε θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κατ' αὐτὰς ἤ ἐπὶ κύματα ῥήγνυται καὶ ἐκεῖ. Et βαθεῖαν in Od. μ addi propterea quòd ῥηγμὶν ἡ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθὴς, hæc autem βαθεῖα. dicit enim Homerus Odyss. μ, Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε. Budæus verò scribit ῥηγμῖνα propriè esse H τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσαρηγνύμενον, citans hunc ex Aristotele Meteor. 2 locum, τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ. ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ στενοὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρυσιν, λεπταί εἰσι καὶ ἀθρόαι.

Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, Littus. διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ. Hesych. A

¶ Ῥήσσω, ῥῆξαι antiquis significabat etiam βάπτειν, Tingo.

Ῥῆγος, εος, τὸ, Stragula tincta. Eustath. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ στρῶμα, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν χρωμάτων: alibi verò dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιβλήματα καὶ πάντα τὰ βαπτά. παρὰ τὸ ῥῆξαι ὃ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Odyss. π, 12. οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. Hes. verò exponit etiam ῥάκος, περίζωμα, πτέρυγωμα, προσκεφάλαια. HINC

Ῥηγεὺς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεύς. Hes. Pro eodē apud Etym. legitur Ῥαγεὺς, & apud Hes. Ῥεγεύς. Ῥεγεὺς quoq; vulg. lex. idem significat (quemadmodū ῥέγος etiā apud Hesych. exponitur βάμμα, ῥάκος & ῥάμμα, cuius exēplum Etymol. affert ex Anacr. πλεκταλίπορφυρον ῥέγος: & ῥέγμα ab Etymol. pro eodē ponitur, citante hunc ex Ibyco locū, ποικίλα ῥέγματα) at apud Hesych. scribitur etiam Ῥεγεὺς eadem signif. B

C. Ἀναρρήγνυμι, vel Ἀναρρηγνύω, Diffringo, Disrumpo Item, Disseco, Diffindo. Aristot. De mūdo, σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέρρηξαν. Sophocl. in Aiace, Ταῖς δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνέρρηγνυ.

Ἀναρρήγνυμι, Erūpere facio, Erūpo, actiuè sumptū, pro Emitto cum eruptione. Ἀναρρήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Enitor. Gregorius εἰς Ἀθανάσιον, de Iuliano tyranno, καὶ ὃν ὠδίνει πόρρωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναρρῆξαι ἀθρόως. C

Ἀναρρήγνυμαι, Diffringor, Disrumpor. Item, Dissecor.

‖Paulo Ægin. ἀναρρηγνύμενα hulcera sunt quæ præprope rè cicatricē duxerunt & postea φλεγμαίνοντα ἀναρρήγνυται, vt scribit Bud. non addens quomodo ἀναρρήγνυσθαι sit in huiusmodi locis interpretandū Ego autē existimo posse exponi Disrumpi, vel Rūpi: vt Tibull. dixit pustula ruptā, lib. 2, El. 3, Læderet & teneras pustula rupta man⁹ D

Ἀναρρήγνυμαι, Erūpo: vt ἀναρρήγνυνται πηγαί, Erumpūt fōtes, apud Greg. Apud eundē, ὡς τὸ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλαις, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιτο, ἀναπλεῖσθαι καὶ ἀναρρήγνυσθαι φιλοῦσι. vbi ἀναρρήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, sicut ἀναπλεῖσθαι ad πῦρ referre. Plut. ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναρραγέντων. Idem in Cic. ἀλλ' εἰς ἅπαν ἀναρραγησομένης τόλμης, in omnem erupturos audaciam. Apud eundē in Theseo, ἀναρραγείσης κακίας. Sic dicitur aliquando ἀνερράγη πόλεμος, Erupit bellum. E

Ἀνέρρωγα (vt ἔρρωγα à simplici ῥήγνυμαι) Disrupt⁹ sum, Apud Aristot. De anim. 2, ἀνερρωγὸς σῶμα exponitur à quibusdā Os rescissum: at secundū Bud. exponendū fuerit Hiās vel patēs. est enim ἀνερρωγὸς interdū Apertus, Hians, Patens. cuius signif. exēpla citat duo ex Aristot. Est tamen ἀνερρωγὼς propriè Disruptus siue Discissus, aut Dissectus. sed quia quæ disrupta siue dissecta sunt, hiant, ideo rectè illo modo exponitur.

Ἀνάρρηξις, εως, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. ἐμβολαὶ νεῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ ἀναρρήξεις. F

Ἀναρρῶγες, αἱ, Nomen ex præterito ἀνέρρωγα formatum, Ruptura siue Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, seu Hiatus. Grāmatici exponētes illum locum, ἀναρρῶγας μεγάροιο, aiūt esse τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους ἤτοι τὰ ἀναρρήγματα τοῦ τείχους. ἢ τὰς ῥαγάδας. οἱ δὲ τὰς ἀναβάσεις. Sed melius ἀναρρῶγας, de quo in Ῥὼξ.

C. Ἀπορρήγνυμι, vel Ἀπορρηγνύω, F. ἀπορρήξω. Aor. 1 ἀπέρρηξα, à themate ἀπορρήσσω (quod etiam vsurpatur, sicut & simplex ῥήσσω) Abrumpo, Disrūpo, Frango. Vt autē dicunt Latini Abrumpere vitā, sic & Græci ἀπορρῆξαι βίον. dixit enim Euripides ἀπορρήξειν βίον. Sed & ψυχὴν ἀπορρῆξαι dicunt, id est Animā abrumpere: vt in epigramate, Ἐνθάδε ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Itidem apud Suidā ita loquitur prosæ scriptor nescio quis, ἀπορρῆξαι τὴν ψυχὴν διὰ τὸ μόλις καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ τυχόντα. Quum autē Latini dicant Abrūpere silentium, Græci ἀπορρῆξαι φωνὴν dicunt, quod est ad verbum, Vocē abrumpere. Pisides apud Suid. οἱ λίθοι δίχα φωνὰς ἀπορρήξουσι. Latinis autē Vocem alicuius seu sermonē abrumpere est idē quod interrumpere. ‖Aliquando ἀπορρῆξαι præter accus. habet genitiuum, & tum significat quasi abrumpēdo diuellere: vt apud Æschin. οὐ γὰρ ἦν δεινὸν ἀπορρῆξαι τῆς εἰρήνης τῆς συμμαχίας. Neutra etiam signif. vsurpatur ἀπορρῆξαι à Luciano pro Erumpere. Sic & in Anthol. epigramm. G H

ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, Quum erupisset è vinculis. Vel, Quum se proripuisset.

Passiua vox est Ἀπορρήγνυμαι, Abrumpor, Disrūpor, Frangor: vt ἀπορρήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xenoph. φοβούμενοι μὴ ἀπορρηγνύωνται τοὺς ὤμους. Sic poetæ Latini dicunt Fractus brachia. id est, Cui fracta sunt brachia, vel Fracta brachia habens. Aor. 2 est ἀπερράγην tanquam ab ἀπορρήσσομαι. Participium aor. 2 ἀπορραγείς. Plutarchus, ἀπορραγέντος αἰθέρος ἐφάνη σέλας φλογοειδές. id est Hiatu cæli velut per abruptionem facto. ad verbum, Abrupto cælo. Apud Thucydidem ἀπορραγῆναι est auulsum, lib. 5, καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς νότια, ὅπερ δὴ καὶ περιεχώρησεν, εὐθὺς ἀπερράγη ἔφυγε. id est, ἀποσπασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως, inquit schol. Præteritū ἀπέρρηγμαι minus est vsitatū, & pro eo vsurpatur potius præteritum med. ἀπέρρωγα, de quo iamiam dicam. Secundum Poll. ἀπορρῆχθαι & ἀπεσχίσθαι dicuntur interdū ἐπὶ τοῦ σχιάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. medium est ἀπέρρωγα, vnde participium ἀπερρωγώς. nam vt in aoristo mutatur η in α, ita in hoc præterito medio η in ω, præter consuetudinem. ἀπέρρωγεν, inquit Suidas, non ἀπέρρηκται. Significat autem ἀπέρρωγα, Abruptus sum, vel Auulsus, cum genitiuo, præfixam habente præpositionem ἀπό. Pausanias in Atticis, ἀπερρώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς παῖδες. Aliquando sine ἀπό. vt, τῆς φίλης ἀπερρωγὼς συζυγίας apud Nazianzenum. id est ἀποχωρισθεὶς teste Suida. secundum quem ἀπερρωγὼς interdum est etiam κατεσχισμένος.

Ἀπορρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Abruptus, Præruptus. Polyb. in 5, κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀπορρῶξιν περιεχόμενα. Budæus præruptas petras interpretatur. Plut. φάραγγος ἀπορρῶγι κρημνῷ περιεχομένου. in Alexandro, πρὸς πέτρας ἀπορρῶγας ἐλαύνων. At verò ἀκταὶ ἀπορρῶγες sunt Homero αἱ διερρωγυῖαι, si Eustathio credimus, ὡς ὑπὸ στόμα εἶναι τοῦ λιμένος δι' αὐτῶν. Locus Homeri est hic Odyss. 13, – δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. Est autem διερρωγυῖαι ad verbum Interruptæ. ex quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eustathius alibi ἀπορρῶγας πέτρας esse vult τὰς ἀλλήλων ἀπερρηγμένας, id est quæ sunt aliæ ab aliis abruptæ & auulsæ. ‖Substantiuum etiam est ἀπορρὼξ aliquando pro Fragmentum auulsum, vel Pars auulsa. ἀπόρρηγμα, inquit Hesychius. A scholiaste Nicādri exponitur simpliciter μερίς (id est pars seu portio) in hoc loco Theriacωn, – ἠδὲ ἀπορρὼξ Δερχμαία μίσγοιτο ποτῷ ἐνὶ κεγχραίδος οἴνης. Sed exponitur præterea ἀπόρροια, item ἀπόσταγμα ab Hesychio. quam significationem non dubium est quin ei dare voluerit in his duobus Homeri locis, qui sequuntur. Prior est Odyss. 9, Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ: posterior habetur eiusdem Odysseæ libro proximè sequēte, videlicet libro 10, Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Eustathius quoque ἀπόρροιαν exponit in priore loco, in altero autem ad eam explicationem lectores remittit. At certum est vt vno in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem ἀπόρροια ad verbum Emanatio. Ab Hesychio exponitur etiā ἀπόσταγμα, quod est stillamentum seu distillamentum, si verbum verbo reddatur. quæ interpretatio videtur præsertim loco priori esse accommodata. In hoc autem Arati loco, – οἴη ποταμοῖο ἀπορρώξ, scholiastes afferens illum priorem Homeri locum, νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ, exponit τὸ ἀπόρροια καὶ ἀπόσπασμα. tanquam videlicet etiam pro significatione ἀπορροίας eandem habeat deriuationem. Ac certè Eustathius quoque vult hoc nomen in significatione ἀπορροίας esse deriuatum, non minus quàm quum est adiectiuum, vt quum dicunt ἀπορρῶγα πέτραν vel κρημνόν. Videtur autem posse ἀπόρρηγμα seu ἀπόσπασμα etiam de fluuio dici, sicut ei tribuuntur brachia: vt sit ἀπορρὼξ tanquam brachium ab eo auulsum. Sed quum in priore illo Homeri loco non agatur de flumine, ei quoque vix conuenire possit.

C. ΔΙΑρρήγνυμι, vel Διαρρηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαρρήγνυμαι, Diffringor, &c. Item Dehisco, vt interpr. Plin. apud Aristot. Interdū διαρρήγνυσθαι est Rūpi, crepare. Xen. Pæd. 8, ὅτι ἰδιῶται πλείω ἢ δύνανται φέρειν

διαῤῥαγῆναι γὰρ ἄν. Sic Lucian. De hist. scrib. ὑφ᾽ ἡμιν πλάτας ἔτνοις ἐκεῖνος ἢ πειρᾶσθαι, ἐς τ᾽ ἂν διαῤῥαγῇ ἢ ἐσθίων. Et vt inuidia rumpi dicitur Latinè, & Gall. quoque Creuer d'enuie, sic & διαῤῥήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου dici solet. Luc. in Timone, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur & διαῤῥήγνυσθαι sine adiectione: vt apud Demosth. Pro corona, κἂν διαῤῥαγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαῤῥήγνυμι itidem dici pro Rumpo, id est Stomachum moueo, Disrumpo, Dolore & indignatione impleo: sed exemplum non affert. At Latini verbi Rumpor metaphoricè positi exempla vide apud eum, pag. 784.

Διαῤῥήσσω, Idē. vt διαῤῥήσσων τὰ δεσμά, Euang. Luc. c. 8.

Διαῤῥηκτὸς, Qui dirupit. Præt. med. διέῤῥωγα, Diruptus sum. vnde partic. διεῤῥωγὸς, Diruptus. vt τὸ διεῤῥωγὸς ῥάψαι, Chrysost. Suere quod diruptum est. ἱμάτια διεῤῥωγότα, vestes scissæ, lib. 1 Reg. cap. 4. Et διεῤῥωγότα χείλη, apud Diosc. lib. 1, exponitur Fissa labia, Rimosa labia.

Διαῤῥήκτης, ου, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hesych. si mendo carent exemplaria.

Διαῤῥὼξ, Abruptus. vt διαῤῥὼξ κυμάτων ἁρμὸς, in vulg. lex. citatur ex Euripide pro Compages fluctibus abrupta, id est anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt.

C. ἘΚρήγνυμι, vel Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Sophoclem ἐκρήξει neutraliter positum, Erūpet, in Aiace, ἐκρήξει μάχη. Itidem verò ex Aristot. Meteorol. 2. p. 192 Bud. affert ἐκρῆξαι pro Erumpere. Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1, κενουμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, αὖθις ἐκρήγνυται [τὸ αἷμα], Erūpit, Profluit: vt antea dixerat ῥεῖν de eadem re loquens. Sed ἐκρήγνυσθαι maiorem quandā vehemētiam habet. Et apud Aristot. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, itidē pro Erumpūt. Apud Herodot. ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν pro Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. pag. 783. Ibidem, νόσος ἐκραγεὶς ex Aristot. pro Coortus. Idē Bud. in lex. ἐξεῤῥάγη ὁ πόλεμος affert ex Themistio pro Bellū exarsit, vel excitatum fuit, in Exploratore, καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξεῤῥάγη Ἀκαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς.

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum vt Gal. apud Hipp. ἔκρηγμα exponit ἀπόσχισμα ῥάκους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. ex Theophr. Suidas autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἐκ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἔκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. In vulg. lex. Effractura, ex Paulo iurisc. Item, Vociferatio: sed sine autore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνὴν, & interdum ῥῆξαι quoque sine adiectione (si vel ipsi Hes. credendū est) pro Vociferari.

Ἐκραγὴ Suidæ idē quod ἔκρηξις. nā hoc per illud explicat.

C. ΚΑΤΑῤῥήγνυμι, vel Καταῤῥηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo. Et Καταῤῥήγνυμαι, Confringor, &c. vt ἐσθὴς καταῤῥήγνυται Luciano, Vestis dirumpitur. Sed actiua etiam voce καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους dixit Xen. Pæd. 3. ‖ Καταῤῥήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Deiicio. Gal. ἡ δὲ γαστὴρ αὐτῶν κατέῤῥηξε χολώδη, Venter deiecit biliosa. Bud. Apud Plut. in Fabio, κατέῤῥηξεν εἰς χάραγα τοὺς πολεμίους, Cōpulit, Fecit vt se proriperent, vel vt ruerent. Et Καταῤῥήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. ex Strab. εἰς κρημνὸν καθ᾽ ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ. In vulg. lex. καταῤῥήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exponitur Ad terrā discissum labi. Item, ἄνεμος καταῤῥήγνυται, ex Plut. in Fab. exponitur Vētus cū fragore incidebat. Et ex Aristoph. κατεῤῥάγη πόλεμος pro Erupit bellum. A Budæo p. 784, καταῤῥωγὸς exponitur etiā Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. ET Καταῤῥήσσω, idem. καταῤῥήσσει κοιλίαν, ex Dioscor. citatur pro Turbat ventrem. Exponitur etiā Cōstrepo, Insono, ex Hesychio.

c. 2. Περικαταῤῥήγνυμι itidē pro Diffringo, Lacero, in vulgatis lex. Et Περικαταῤῥήγνυμαι ex Xenoph. Pæd.

C. ΠΑΡΑῤῥήγνυμι, vel Παραῤῥηγνύω, Disrumpo, Diffringo, in vulg. lex. Παραῤῥαγεὶς, Disruptus. Et παρεῤῥωγὼς, idē.

C. ΠΕΡΙῤῥήγνυμι, vel Περιῤῥηγνύω, Circūfringo. ‖ Περιῤῥῆξαι, Circunfundere flumē & circundare. Isocr. in Busiride, τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε. Et περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς exponitur, Fluuius diuortia facit, Fluuius diffusus circumiectos rigat cāpos, ex Curtio. Et περιῤῥαγῆναι ex Aristot. De anim. lib. 8 pro Circumruptum esse.

A C. ΠΡΟΣρήγνυμι, vel Προσρηγνύω, Allido. Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, ἀλλήλοις συῤῥήγνυνται. Bud. p. 784. Exponitur προσρήγνυμαι & his verbis, προσκαταπείρομαι, προσκόπτω, προσκρούω.

C. ΣΥΡῥήγνυμι, vel Συῤῥηγνύω, Confringo. ‖ Item, Cōmitto, Irrito: vt πόλεμον συῤῥήγνυσι, Plut. ex Chrys. apud Bud. 784. Et Συῤῥήγνυται πόλεμος, Committitur bellū. Thuc. οὐ μέντοι ὁ πόλεμός που συνεῤῥώγει, Haud dū tamē cōmissum erat bellū. Συῤῥήγνυσθαι dicuntur & qui inter se cōfligunt & pugnant. Bud. ex Chrysost. Comm. p. 784. Idem in
B lex. ex Plut. in Alex. πότου δὲ νεανικοῦ συῤῥαγέντος, pro, Feruente iam conuiuio.

Σύῤῥηξις νεφῶν, Conflictus nubium, σύῤῥαξις: ab aliis autem exponitur, Nubium fragor, ex Greg. Naz.

ἈΡΑΙΌΣ, οῦ, ὁ, Rarus, Tenuis, Spongiosus. cōtrariū ei quod dēsum est. Il. π, Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. at Eust. στεναῖς. Diosc. lib. 5. c. 191, ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. De mūdo, ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud me
C dicos, Puls⁹ rar⁹: & ἀραιὸν πνεῦμα, Spirit⁹ qui logo tēpore trahitur, apud Hipp. lib. 1 τῶν ἐπιδημ. Gorr. Hes. in Erg. Τετράδι δ᾽ ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς, Leues, Agiles. κούφας, ἐλαφράς. ἀπὸ ξύλων ἀνικμάτων δηλονότι καὶ οὐ παλαιῶν ἀπὸ φύσεως, ait schol. Significat etiā Tenuis & angustus apud Hes. in hoc hemistichio, — ἀραιὴ δ᾽ εἴσοδός ἐστιν. Cōtrà in vulg. lex. ἀραιὸς πόρος, Amplū foramen exponitur. ‖ Est etiā Imbecillis, ἀσθενὴς, Hesych. Il. σ, de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Hesychio βραδύτερος significat.

D Ἀραιά, ᾶς, ἡ, significauit apud veteres, vt scribit Ruff. ventrē & vniuersa intestina, quanquā Hes. tenuia tantùm interpretatus sit. Pro intestinis vsurpasse videtur Nic. in Ther. loquēs de viperæ fœtibus, — διὰ μητέρος ἀραιὴν Γαστέρ᾽ ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο. VNDE etiā μεσάραιον appellatur quod idē est atq; μεσεντέριον. Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas spōgiosa: cui opponitur πυκνότης, Densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungositas, Bud. De placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ, secundum Columellam.

E Ἀραιῶς, aduerb. Rarè, Raris interuallis. Leuiter. Item μὴ κρημνοὺς ἰδρῶος, apud Suid. qui hoc citat exemplum, θύρα δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην.

Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. τῶν μὲν πυκνούντων ἰσχυρῶς χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τῶν δὲ πιλούντων τοῖς χέουσι, id est Rarefaciētibus. Aphrodis. lib. 1, Probl. πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, Ad finē prandii relaxamur. Sic ἀραιοῦν ἱδρῶσι πόρους. Huic opponitur στεγνοῦσθαι & θλίβεσθαι καὶ συγχωρεῖσθαι.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, Interstitiū, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. ex Luciano.

F Ἀραίωσις, εως, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. De mūdo, γίνεται δὲ [ἡ ὁμίχλη] ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑπολείμματος, id est, vt Bud. interpr. Gignitur vel ex nubis primordiis rarescentibus, vel ex reliquiis nubis.

Ἀραιωτικὸς, οῦ, ὁ, Rarefaciendi vim habens. Ἀραιωτικὰ φάρμακα (inquit Gorr.) relaxantia medicamenta. sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt. quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικὰ, hoc est condensantia.

ἈΡΆΧΝΗΣ, ου, ὁ, Araneus vel Aranea. Hesiodus in Ergois — νήματ᾽ ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas distinguit inter Ἀράχνης & Ἀράχνη, ita vt ἀράχνης sit animal-
G culum ipsum, ἀράχνη autem tela. quæ tamen differentia non semper obseruatur, sicut videre est apud Plutarchum in lib. Vtra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήρας σαγηνευτικοῖς ἀρχέτυπον. Dictam autē volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνη, ης, ἡ, Araneæ tela propriè, vt volūt gramm. itē Aranea. sicut ex præcedēt. patet, & ex Diosc. lib. 2, c. 68. vbi & ὄλκον & λύκιον ab aliquibus eā vocari scribit. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τάχ᾽ ἂν ἐῤῥάγητο δι᾽ αἰθέ-
H ρος εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπνος ἐκράτησε. Ἀραχνία pro Ἀράχνη Atticum esse Hesych. autor est: Ἀράχνιας autem exponit ἀράχναι.

C. Ἀραχνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aranei formā habēs, vel Telæ araneæ formā habēs. vnde ἀραχνοειδὴς χιτὼν, oculi tunica

Digitized by Google

à medicis propter tenuitatem dicta, quæ & ὑαλοειδὴς & ἀμφιβληστροειδὴς vocatur, vt scribit Ruff. Eph. A

C. Ἀραχνοϋφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ab aranea contextus.

Ἀραχναῖος, α, ὁ, Ad araneā pertinens, aut Ab aranea factus. vt ἀραχναῖος μίτος in Epigr. & ἀραχναῖα νήματα. ET Ἀράχνειος pro eodē: vt testatur Suid. Ἀραχνικὸς quoq; idem Suidas ex Callia citat: quod quidē non exponit, eandē tamen cū præcedētibus signif. habere videtur.

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Araneosus. Citatur invulg. lex. ex Aristot. lib. 5 Animal. cap. 23, exponitúrque Araneæ speciem imitans. B

Ἀράχνιον, ου, τὸ, Araneæ tela. Od. π, — Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. ‖ Ἀράχνιον, Araneus & Aranea. Arist. τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Bud. vt Ἀράχνιον, sicut & Ἀράχνη, sit non solùm tela sed & animal. Ἀράχνιον etiam (vt apud Latinos Araneū) vitium est oliuis & vitibus peculiare. Theophr. Hist. pl. lib. 4 cap. 17, statim ab initio, γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον. φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπόν. Plinius lib. 17, cap. 24 araneam vocat, quum veluti telæ inuoluunt fructum & absumunt. C

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Araneosus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω, Et pass. Ἀραχνιοῦμαι, quod Araneis squalere, Araneis vitiari significat, vt annotat Bud. citās hoc ex Aristot. exēplum, de apibus, ὅπου γὰρ μὴ ἔχουσιν ὅσον ἂν προσεργάζωνται, αἱ προσκαθίζουσιν. ἐπὶ ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία. Araneari Gaza interpretatus est. Ἀραχνιόω vulg. lex. est etiam Aranei speciem refero.

ἈΡΓΟΣ, οῦ, ὁ, Albus, vt Il. α, initio, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. i. λευκοὺς, & alio nomine hinc deriuato ἀργινόεις. vt & gymnasiū quoddam Atheniensium dictum Κυνόσαργες à cane albo, inquit Eustath. qui tamen & alias duas expos. affert: videlicet per antiphrasin ὡς ταχεῖς ὄντες, vel reuera ἀργοὺς, i. pigros seu desides, vt qui βραδεῖς dicūtur. Sic & equus πόδαργος ab Hom. appellatus, vel quasi Pedes habens albos, vel quasi Pedes habens celeres. Sed & χῆνα ἀργὴν apud eundem poetam, alii album anserē interpretantur, alii pigrum seu desidem. quam posteriorem interpret. sequitur Eustath. nullam alterius mentionem faciens. Denique in aliis etiam plerisque locis vtroque modo hæc vox exponitur: quum tamen multa ab ea deriuata sine controuersia albedinis signif. habeant. D E

C. Ἄργυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albus. Il. ω, Η, καὶ αἶγας ὄϊν ἄργυφον οἶκας Ἀχιλλῆος σφάξ. Vbi Eustath. notādū esse scribit, ὑφὴ non solum de vestibus, sed etiam de animalibus dici. Od. κ, Τὴν μὲν βοσκομένην, τὴν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύειν. HINC Ἀργύφεος, α, ὁ, idem significans. Od. ε, Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, id est λευκὸν ὑφὴς, inquit Eustath. Suidas etiam μέγας exponit, respiciens forsan ad ἀργύφεον σπέος, Il. σ. Ἀργυφος, ύος, vulg. lex. pro eodem ponunt, nullo tamen addito exemplo. F

C. Αἰγίπυργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albus. λίπαργος θεὸς (inquit Eust.) γὰρ λαπάρας ἔχων λευκάς. ἀλλὰ καὶ λίπαργος, φασὶ, ὁ χὴν, παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λίπος.

C. Πόδαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albos vel celeres pedes habens, quēadmodum Eust. accipi quoq; posse tradit. Est verò etiā nomen proprium equi, vt Podarge nomen harpyæ.

C. Πύγαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nates albas habēs. vnde & pro effœminato accipi queat. Substantiuè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quam apud Aristot. Theod. ait Albicillam Latin. dici posse. quæ & νεβροφόνος dicitur; & à Theodoro Hinnularia vertitur. Apud Eustathium est vna ex tribus ἰχνευτῶν speciebus. G

Ἀργάεντες ταῦροι, Albicantes tauri, apud Pindarum, vt refert Eustath. οἱ διὰ λίπος ἢ πιμελῇ λευκοί.

Ἀργεννὸς, οῦ, ὁ, Albus, Candidus. Il. 3, — ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Oppian. lib. 3, Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἀρπακτῆρα. candidorum hœdorum. Sic lilia ἀργεννὰ dicuntur in Epigramm. Ἀργὴς etiam reperitur in eadem significatione: sicut κελαδεινὸς dicitur, & apud Pindarū κελαδεννός. H

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, Albus. Noti epitheton, quem Eustathius λευκόνοτον quoque à sophis vocari tradit.

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, Velox. Quidam vt tradit Eust. volunt epithetum noti esse, nō autem ventū aliquem specialē, quum quatuor tantùm ventorū mētio fiat apud Hom. noti, euri, boreæ, zephyri. dicit enim Hom. Il. λ, — ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Aristoteles tamen & Strabo ac cæteri scriptores hunc etiam ventū agnoscunt. Sed notandum est tunc accentum in penultimam retrahi, qui in vltimā reiicitur quum epitheton est, non autē propriū: vt Eustath. annotat. Gellius lib. 2, cap. 22 Caurum Latinè vocat, dicitque ab occidēte aduersus aquilonē flare. Aristot. De mūdo, καὶ τῶν ζεφύρων ἀργέστης μὲν ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων, ὅν τινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν, οἱ δὲ ἰάπυγα. Hesych. exponit ἀργέσται, οἱ ἰταμοί.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, — κατὰ χειρὸς ἑλὼν ἀργῆτι φαεινῷ. Sic ἀργῆτα κεραυνὸν Hesych. exponit λευκὸν ἢ ταχύν. Tradunt vulg. lex. declinari & ἀργῆς ἀργέος. vnde illud apud Homerum sit, ἀργέτι δημῷ. Etymol. verò cum Eustath. συγκοπὴν esse tradit.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Velox etiam significare colligi queat ex hoc loco Aristot. De mūdo, τῶν δὲ κεραυνῶν (inquit) οἱ μὲν ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες λέγονται, i. Ex fulminibus quæ raptim emicant, ἀργῆτες vocātur. Quo sensu apud Hom. ἀργῆτι κεραυνῷ dictum videri possit.

Ἀργέτις quoque in vulg. lex. pro Albus ponitur, sed sine exemplo. forsan pro genitiuo ἀργέτος: quem per συγκοπὴν ab ἀργῆς fieri Eustath. tradit. vt modo dixi.

Ἀργεστὴρ, ῆρος, ὁ, Albus, Splendidus, & idem quod ἀργῆς, vt Hesiodus annotat.

Ἀργήεις, εντος, ὁ, Alb⁹. Luc. ὁ μὴ θαλέεις καὶ ἀργήεις ἢ ἀμφιδαλέος κεραυνός. Ἀργήεις quoq; Suid. exponit λευκός.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, Albus, Splendidus. Il. β, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον, i. λευκόγεων. Apoll. Argon. 2, ἀργινόεσσαι ἀεὶ περιτρέφεται πάχνῃ. Hesychio est etiam αἰγιαλώδης.

Ἄργιος, ου, ὁ, Albus, Celer. Hesych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, Albico, λευκαίνω, Eustath. ex Euripidis Alcmæone. & Opp. De ven. lib. 3, Γαστέρα δ' ἀργαίνουσιν ἰσῃ δέ τε πολιῇ ῥαθάμιγξι.

¶ Ἄργεμον, ου, τὸ, seu Ἄργεμος, secundum Poll. ν, ὁ, seu Ἄργεμας, ατος, τὸ, est oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem quidē aliquam candidi, partem verò etiam nigri cōprehendens. Id extra quidem iridem rubicundū, intra verò candidum apparet. Gorr. Eos autem qui illo vitio laborant Ἐπαργέμους vocat Pollux lib. 2. Aristot. lib. 9 De anim. ἐπάργεμος δὲ καὶ πήρωσις ὡς ὀφθαλμούς. Ἐπάργεμα ὄμματα (inquit Hesych.) Oculi qui à leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, καὶ τυφλὰ ἢ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. ET Ἀργεμώνη herba, quòd argema & nubeculos sanare à Dioscoride dicitur, Gorræo hinc vocata videtur: quàm inguinariā à quibusdam appellatā esse scribit Plinius, Marcellus autē empiricus à Græcis sarcocollā nominari tradit. cuius descriptionem vide apud Dioscor. lib. 2 cap. 208. Plin. lib. 25 c. 9.

Ἄργεμοι, οἱ, quid sit tradit Poll. lib. 2 his verbis, μετ' αὐτοὺς [ταλαγγας] ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νύγμα παιδίων λέγεται. ἀπὸ τὸ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι, χρυσᾶ τὰ δὲ ἀνωθεν, ἄργεμοι, Album illud quod supra vnguem est.

C. Διάργεμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Aliqua ex parte albus, & aliqua ex parte niger. Ita Suid. citans hoc exemplū, Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες, οἱ δὲ πυρσοὶ, ἕτεροι, ξανθοὶ καὶ διάργεμοι τινές.

¶ Ἄργιλος (seu Ἄργιλλος, vt apud Hesych. scribitur) ν, ἡ, Terra alba & pura. Ita Suid. qui hoc epigrāma citat, Ἀχρίδα Δημοκρίτου μαλλοὺ φέρον ἀλλὰ πατοῦσαν Ἄργιλος διεσχαι ἀμφιπιλάδιον ἰχὰ. Plin. lib. 17, cap. 7, Λευκάργιλλον vocat [Græci] candidam argillam, qua in Megarico agro vtuntur, sed tantùm in humida frigidáque terra.

C. Ὑπάργιλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Subargilus, vt Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. lib. 9, cap. 4, γῆν ὑπάργιλον καὶ μαργώδη dicit.

Ἀργιλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidas exponit etiam ψαμμώδης. Item Ἀργιλλώδης γῆ, λευκὴ, ἢ καθαρά.

C. ἘΝΑΡΓΗΣ, έος, Clarus, Euidens. De persona aut re quæ oculis cernitur. Od. π, — χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. De cal. κατηγορῶν οἱ φαίνεται ἐναργῆ τι ὂν ἀποσπάσαι. Polyb. περὶ τῶν ἰσῶς ἐναργῆς, ἀσπίδας δὲ κυκλώδης, id est (Turnebo interprete) Interdum stans ante

xaii.

Digitized by Google

omnium oculos, ratò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. τὰ πράγματα καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργῆς ἡ ὕβρις φαίνεται, id est (vt Budæus interpretatur) Est iniuria reipsa conspicua omnibus numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικαὶ πρᾶαι καὶ πανκαλαί. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, Euidentia, Illustratio, vt Cicero & Quintilianus interpretantur. Demetr. γίνεται δὲ ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν.

Ἐναργέως, ET Ἐναργῶς, Euidenter, Perspicuè. Plut. καὶ τὸ σκέλος ὤφθη ἐναργῶς παρεῖναι, Luculenter.

ἌΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, Argentum. Od. ζ & ψ, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Et Od. ω, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Hoc commation alicuius poetæ a Timotheo citatum refert Plutarch. in Apophth. Σὺ δὲ τὸν γηγενέτας ἄργυρον αἰνεῖς. Xen. Pæd. 8, τὸ δ' ἴσως οὐδὲ παῖδες, ὅτι πλουτοῦσι, μήτε ἐν χρυσῷ, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6, ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. Et ἀργύρου πεποιημένα ἀγάλματα (cum genit. sine præposit. ad declarandam materiam) apud Pausaniam in Atticis Ex argento facta. At quum argenteum nummum significare volunt, seu pecuniam, ἀργύριον dicunt.

C. Ἀργυρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neruum arcus habens argenteum. ἀργυρότοξος. factum vocabulum ex illo Homeri, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

C. Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, Argenti spectator (vt Bud. in ann. pr. in Pand. interpretatur) Qui argentum ad Lydium lapidem probat. τραπεζίτης, δοκιμαστής, Hes. Lucian. in Hermot. καὶ ὑπάρχει σοὶ καὶ ὥσπερ τοῖς ἀργυρογνώμοσι, διαγινώσκειν ἅ τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα. Hos & κολλυβιστὰς & ἀργυραμοιβοὺς, inter minutulos nummularios (id est căpsores vulgò dictos) ponit Budæus, publicam que causam non habere dicit.

C. Ἀργυροδίνης, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteos vortices habens. ἀργυροδίναις δίναις, ὅ ἐστι ῥεύμασι, διειλούμενος, Eust. Il. β, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. id est, λαμπρῷ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι. δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

C. Ἀργυροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argenti formam habens. Argenteus, Camer.

C. Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteos clauos habens, Hesych. Il. β, Ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, id est (vt schol. exponit) ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον. Eustath. ἀργυρόηλον dictum esse tradit διὰ τὰς ἀργυρέας κώπας, cuius meminit Homerus Il. α.

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo seruatur pecunia. Pollux ἀργυροθήκην ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatā fuisse, & γραμματεῖον Βοιωτικόν, tradit lib. 4, cap. 2.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Qui argentum seu argēteos nummos cudit, Qui pecuniam signat. Vulg. lex. exponunt, Argentarius, Mensarius, Opifex & faber argentarius. Plutarchus De non fœner. χρυσοχόοις καὶ ἀργυροκόποις.

HINC Ἀργυροκοπέω, ῶ, Argenteos nummos cudo, vel (vt Cicero loquitur) Argentum signo. Chrysost. τὸν ἔμπροσθεν ἄξιον εἶπε τις, κατὰ ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ. hoc est, concionator concionatur. ad Thessal. 42. Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, Locus cudendo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Vbi moneta percutitur. Athen. lib. 5, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπείοις διείλοντο καὶ χρυσοχοείοις, διεπεπλεγμένοι καὶ φιλοτεχνοῦσι πρὸς τοὺς θεράποντας καὶ τὰς ἄλλας τέχνας. Bud. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὅ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσι. Suidas ex Harpocr. apud quem scribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπιστῆρες λόγοι, quod Pollux ex Cratini Trophonio affert, per iocū & metaphoram dictum, non enim verba aut orationem cudere propriè dicere possis. Propriè verò nihil aliud significabit quàm Ἀργυροκόπος. Varinus exponit τραπεζίται καὶ οἱ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενοι.

C. Ἀργυρολόγος, ου, Qui argentum, i. pecuniā, colligit. Coactor, vt Bud. interpr. qui Susceptores, ὑποδέκτας & ἀποδέκτας & πωλητὰς dictos fuisse tradit. Thuc. καὶ ἐπὶ τὰς ξυμμαχίας ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesych. πλωτῆρας exponit.

Ἀργυρολογία, ας ἡ, Argenti (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen. ἐπὶ τὸν πλοῦν τὸν παραπλεῖσαι ἐπὶ ἄλλας ἀμφ' ὦ χρόνῳ ἐπ' ἀργυρολογίαν.

Ἀργυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Pecunias posco & exigo, εἰσπράττω. Bud. Costruitur cum accus. Polyb. de Lacedæmōnijs, καὶ ἐθῆκε φόρους μὲν τοῖς νησιώταις ἐπιτιθέναι, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, ἐπὶ τοῖς ξένοις ὑπὲρ ὧν αἰσχρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολόγητος, Ad pecuniam colligēdam institutus. 2. Maccab. 11, ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσειν, Templum in pecuniæ quæstum habiturum esse.

C. Ἀργυρομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argento mixtus.

B C. Ἀργυρόπεζα, ἡ, Argenteos pedes habens. Il. α, Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. λαμπρόπους. ἀπὸ μέρους ὅλη καλὴ. πέζα γὰρ ὁ πούς. vt habet schol. Eust. allegoricè dictā ait, quoniā αἱ πέζαι maris, i. extremitates propè littus, ἀργύρεαι sint ὡς διαλευκοί: interiora verò nigriora. vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. vel κόσμοι λαμπροὶ περὶ τὰς ὥας τῶν ἱματίων ἔχουσα.

C. Ἀργυρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Argentipes) Argēteos pedes habens. Ath. lib. 5, πομπὰς δ' ἐκείνης ἐπέμπουσιν χρυσόποδες μὲν φορεῖα ὀγδοήκοντα γυναῖκας, ἀργυρόποδα δὲ πεντήκοντα, Lecticis cū pedibus argenteis. Cam. Sic & κλίναι ἀργυρόποδες.
C Ἀργυρόπους δίφρος (inquit Harpocr.) ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμαλωτισθεὶς ἐκαλεῖτο. ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν· ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

C. Ἀργυροπράται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπρᾶκται fortasse, ab exigendis venditarū rerū pretiis, dicti nummularii, vt Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicēs eos non tā pecuniarum permutationē quàm maiorē negotiationē exercuisse: pecunias etiā eis custodiēdas dari solitas, fœneratò interdū, interdū gratuitò: Romæ autē etiā auctio-
D nibus interuenisse, & pecunias ibi à licitātibus stipulātes, auctionantibus repræsentasse: & huiuscemodi argētarios publicā causam habuisse. Horum instar nunc ferè esse apud nos qui vinarii venditores pecuariiq; dicūtur, & cetarii piscariique, operā negotiātibus præbentes identidē cōmeantibus, ne in foro diu sedere cogantur & à singulis emptoribus pretia expectare.

Ἀργυροπρατικός, οῦ, ὁ, Ad argentū elaborandū faciēs. Hinc Ἀργυροπρατικὴ, videlicet τέχνη, Argētaria. ἀργυροπρατικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, vt ex Cic. interpretatur Bud. in Comm. Ἀργυροπρατικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias absolutè vocat Plautus.

E C. Ἀργυροπωλέω, ῶ, F. ήσω, Pecunia numerata vendo. Bud. ex Polybio, lib. 5, ἀργυροπωλήσαι δὲ τὰς πόλεις, καὶ κυριεῦσαι πολλῶν χρημάτων.

C. Ἀργυρότοξος, ὁ, Argenteū arcū habēs, καλλίτοξος. Hes. λαμπρότοξος, Eust. Il. α, Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος.

C. Ἀργυροφάλαρος, ὁ καὶ ἡ, Argēteis phaleris ornatus. Athen. lib. 5, in Antiochi pōpa, [ἵπποι] οἱ μὲν πλεῖους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

F C. Ἀργυροφεγγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argēto splendēs. Epigr. lib. 2, — ἐν ἀργυροφεγγέϊ λιμῷ Fame quam afferebant lances argento splendentes (i. argenteæ) vtpote cibo vacuæ.

C. Ἀργυροχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteis frenis ornatus.

C. Ἀργυροχόος, ου, ὁ, Argenti fusor, Faber argentarius.

C. Ἀργυρωνήτης, ἀργυρολόγος, ὁ, ... Hesych.

C. Ἀργυράγχη, ης, ἡ, Argentangina. Argentaria angina. Bud. Ea Demosthenē, quum pecuniis corruptus in cōcione synanchen excusasset, laborare quidā dixerunt. Vide Gell. lib. 11 cap. 9. & Bud. in Pand. & Eras. in Chiliad.

G C. Ἀργυραμοιβός, οῦ, ὁ, Nūmulari*, Argētari*. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλυβιστής, Suid. HINC Ἀργυραμοιβικῶς, adu. Nūmulariorū more.

C. Ἀργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis insignes. Bud. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Hesych. Horū mētionem facit Athenæus lib. 12, in nuptiis Alexandri magni.

C. Ἀργυρώνητος, ὁ, Argenti cusor. ἀργυροκόπος, Hes.

C. Ἀργυρίππη, ης, ἡ, (q. d. Argēteos equos habens) vrbis nomen à Diomede conditæ. Suid.

C. Ἀργυρώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēto emptus, Venalis, Venalitius*, Emptiti*. οἰκέτης ἀργυρίου ἀγορασθεὶς, Hes. δοῦλος Suid. apud
H quē legitur etiā ἀργυρώνητος. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat emptitias. At ἀργυρώνητός σου apud Eurip. est Mancipium tuum, Emptitius tuus seruulus.

C. Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēto carens, Pecuniis destitutus, Pecunias non habens, etiamsi ei aliarum facultatum

Digitized by Google

copia suppetat. Suid. Plato De leg.3, πλούσιοι δ' οὐκ ἄν ποτ' ἐγίγνοντο ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Sic Athen.lib.6, καὶ περὶ τῆς τούτου βασιλείας, ἀνάργυρος, ἦν δὲ ἄχρυσος ἡ Γαλατία. A

C. Ἐπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, vt Plinius loquitur. ἐπαργυροειδής, vt apud Athenæum legitur. κλίνας ἐπαργύρους dixit Herodotus de Delphicis donariis loquens. Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός.

C. Κατάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen.l.4, Dipnos. καὶ κατὰ τὴν ἄφοδον τῆς ἐν ᾗ ἐν ἀξιώματι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους, id est, Bud.interprete, Partim equos instratos argenteis ephippiis referebant. B

C. Παμάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Totus argenteus, Hesych. Ex solido argento constans.

C. Πολυάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum argenti habens.

C. Ὑδράργυρος, ου, ὁ, Argentum viuum. Metallũ est (inquit Gorræus in Definit.med.) in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum, & valde mobile. paulo pòst quum duo eius genera posuisset, addidit, Nomẽ enim ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentum vno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. ob id ab Aristotele ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrodiseus ὑδράργυρον interpretatur. Verùm Plinius purum illud & natiuum nominat argentum viuum: factitium autem illud ex minio, hydrargyrum, diuersis verbis diuersas res significari putans. Hæc ille. apud quem plura reperies, & apud Dioscor.lib.6, cap.29, Theophrastum, περὶ λίθων, Plin.lib.33.cap.8. C

C. Ὑπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtum est, Bud. Euripid. ὑπάργυρος χθὼν, propter metalla. Polluci vero κίβδηλος est. At Hesych. ὑπάργυρον τὸ πεπραμένον exponit. D

C. Φιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Auarus. Plut. De irac. ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος apud Xenoph.

C.2. Ἀφιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non amans pecuniæ, Non auarus.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Auaritia. φιλοχρηματία, Hesych. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. ἐξελκύσας ἐκ τῆς ψυχῆς τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν φέροντι κατωθοῦσιν. E

Φιλαργυρέω, ῶ, Pecuniæ auidus sum. 2. Macc. οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, id est (vt Budæus interpretatur) Cupiditate pecuniæ ducti.

C. Ψευδάργυρος, ου, ὁ, Adulterinum argentum, quod iustam bonitatem non attingit. Vulg.lex. ex Strabone.

¶ Ἀργύρεος, οῦς, ὁ, Argẽteus (vt χρύσεος ex χρυσοῦς) vt ἀργύρεος κρητὴρ apud Homerum Od.η & ο. Iliad.ε, – ἀργύρεος ῥυμὸς. Il.γ, Καλαῖς ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. At in prosa per cõtractionem dicitur ἀργυροῦς (sicut & χρυσοῦς) & in plurali ἀργυροῖ, ἀργυραῖ, ἀργυρᾶ. Sic apud Athen. ἀργυροῦν ποτήριον, & ἀργυροῦ πίνακος, & ἀργυραῖς θυσίαις, & ἀργυρᾶ ἱερεῖα: apud Plutar. ἀργυροῖς ἥλοις, & ἀργυρᾶς λεκανίδας. Reperio tamen apud eundem Athenæum ἀργύρεον etiam sicut & χάλκεον: lib.2, καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος εἰσχεόμενον, οὐ ποιεῖ τὸ ἰῶδες. ‖ Hesychius vult ἀργύρεον significare etiam Splendidum & pulcherrimum, item Splendidũ & nitidum. F

Ἀργυρέα λιμὸς, ad verbum, Argentea fames, pro argẽti penuria, sequendo Hesychium, qui exponit ἀργυρίου σπάνιν. At in Anthol. epigr. Argentea fames significat famem quam famelico relinquunt apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certè minimum cibi habentia. Locus est Anthol. epigr. lib.1, pag.186 meæ editionis. G

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις, apud Suidã versus hexameter prouerbialis, id est ad verbum, Argẽteis hastis pugna, & omnia superabis. Vide quæ Erasmus post Suidam de hoc prouerbio scribit, in horum verborum expositione, Argenteis hastis pugnare. H

¶ Ἀργυρόω, ῶ, F. ώσω, Argento, Deargento (vt χρυσόω, Deauro, Inauro) Budæus ex Plutarcho in Philopœmene affert καταργυρωμένον θυρεὸν κλάδος καὶ χαλινόν. ΑΤ Ἀργύρωμα quanuis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen significationem habet. nam ἀργυρώματα Bud. esse ait vasa argentea in hoc Laertii loco in Arcesila, καὶ ποτέ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idẽ alibi ex Polyb. & Athen. affert ἀργυρώματα pro vasis argenteis, seu ornatu vel supellectile argẽtea. Quidam argentum mensale ex Vopisco interpretantur. Lysias ἀργυρώματα itidémq; χρυσώματα dixit, teste Polluce.

ἈΠαργυρόω, F. ώσω. In argentum verto, hoc est Argẽto muto sicut Ἀποχρυσόω, significat Auro muto. Bud. ex Artemidoro.

C. ἘΞαργυρόω, F. ώσω, Adæro, id est ære æstimo. Bud. in Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας vulg.lex. apud Herodot. interpret. Qui in pecuniam redegit.

C. ἘΠαργυρόω, F. ώσω, Inargento, Argẽto obduco. Athen. lib.8, – ἐπίπασσε δέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ.

C. ΚΑΤαργυρόω, Vide in Ἀργυρόω paulo antè.

B. ΠΕΡΙαργυρόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen.lib.11, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) Argentum effodio, id est μεταλλεύω. Strabo, τὴν δὲ ἀργυρεύοντων ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξεχώρησαν. HINC Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, Argentifodina, (inquit Bud.) Strab. & Alciphr.182, in fine. Sic & Xenophon, Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exponitur etiam Argentarii officina, & Argẽtaria, ex Plauto.

Ἀργυρικός, ἡ, όν, Pecuniarius, Ἀργυρικὴ ζημία, Mulcta, Plut. in Solone. ἀργυρικὸς ἀγὼν, apud Athenæum lib.12. Ἀργυρικὸν Argentatum etiam vulg. lex. ex Liuio interpretantur.

Ἀργύριον, ου, τὸ, γραμματεῖον ὁ καὶ βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται. Hesychius idem quod Ἀργυροθήκη Polluci.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ, Argentea phiala: vt χρυσίς aurea phiala. Χρυσίς δὲ καὶ ἀργυρίς, (inquit Pollux) ἐκπώματα ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχοντα. Citatur & ex Athẽ. lib.11, pro hac signif. ‖ Ego autem apud eum reperio lib.3, Alexarchum quendam noua finxisse vocabula, ex quibus fuisse ἀργυρίδα pro drachma. ‖ Apud Suidam ἀργυρὶς θήκη. Hesychio est etiam λιθάργυρος.

Ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ, vt ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioscorid. Sic ἀργυρίτιδες φλέβες, venæ argenteæ, Aristoteles. Ἀργυρῖτις, sicut χρυσῖτις (inquit Suidas) ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν ἢ ἄργυρον. In vulg.lex. ἀργυρῖτις terra ex qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, à candore quasi argentea dicta.

Ἀργυρίτης autem, ἀργυρίου (id est pecuniæ) significationem habens, vide post Ἀργύριον.

¶ Ἀργύριον, ου, τὸ, Argentum, id est Nummi argentei. Et generaliter Pecunia, ex quocunque sit metallo. Vnde ἀργυρίου πωλεῖν, & πωλῆσαι vel παρέχειν πρὸς ἀργύριον, vt in prouerbio παρέχει δ' ὁ καλὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xenophon Pæd.3, χρήματα δ', ἔφη, σὺν τοῖς θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἔστιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, πλείω τῶν τρισχιλίων. Plutar. in Galba, πρώτοις αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου. Ἀργύριον pro Pecunia quæ debetur, Demostheni sæpe in orat. aduersus Timocratem, vt annotat Bud. Plurali etiam numero ἀργύρια pro sing. ἀργύριον, apud Aristophanẽ & Eupolidem inuentũ à se testatur Pollux. ‖ Ἀργύρια, Argentei nummi. Matth. cap.26.

C. Ἀργυριοθήκη, ης, ἡ, Argenti, id est pecuniæ theca, q.d. Repositorium argenti. Vide ἀργυροθήκη.

C. Ἀργυριοπώλης, ου, ὁ, Argentarius. Pro hac signif. affertur ex lib.4 Reg. cap.12.

Ἀργυρίζω, Flagito, vel aufero argentum. Exponitur & Cõcutio à Bud. in Comm. Et pass. Ἀργυρίζομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. ex Demosth. Eodẽ sensũ (ni fallor) dicimus *Faire argẽt de tout.* Et Ἀργυρισμὸς, Capturarum consectatio, Idem Bud. Dicitur autem eadem forma qua χρηματισμός.

ἈΠαργυρίζω, F. ίσω, Ære muto, id est vẽdo, Themist. in Sophista, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam Exigo pecuniam, in Pand. & Ἀπαργυρισμὸς, οῦ, ὁ, ibidem.

Digitized by Google

Ἀργυρίδιον, Pecuniola. Aristoph. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι.

ἌΡΔΩ, F. σω, Irrigo. Et Ἄρδομαι, Irrigor, vt Ibycus apud Athenæum lib. 13, κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν. | Ἄρδω, Potum præbeo, Aquor, vel Adaquo, Aquatum duco, vt Bud. interpretatur, apud Herodot. καὶ ἄρσαι τὸν ἵππον. Et Eustath. ex eodẽ affert ἦρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν.

Ἀρδμὸς, Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμὸς, Aquatio. Iliad. π, Ἐν ποταμῷ, ἵνα τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν. Et Odyss. ν, – ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι. Sed vult Etymologistes ἀρδμὸς esse ab ἀρδῶ circunflexo, fuisse enim ἄρδμος scribendum ab ἄρδω barytono. ET Ἀρδηθμὸς pro eodem, Nicander apud Etymologicum: quod certè commodiùs ab illo ἀρδῶ circunflexo deduci constat, à quo & ἀρδεύειν apud Herodotum.

C. Νεοαρδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper irrigatus. Iliad. φ, v. 352, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἀγξηράνῃ. Videtur autem & hoc compositum esse potius ab ἀρδῶ circunflexo.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, Vas in quo pecudes adaquãtur. Vel potius, certa pars vasis quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege Pollucẽ, Eustathium, Hesychium, Suidam. apud quem pro κεράμιον, γάστρα, reponendum puto κεραμίου γάστρα, ex Hesychio & Eustathio. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδειν deriuari.

C. ΔΙαρδω, ΕΤ ΕΠαρδω, ΕΤ ΚΑΤαρδω, pro simplici ἄρδω, Irrigo. Vtitur Arrianus verbo ἐπάρδω, quod & cæteris vsitatius est. Κατάρδω autem ex Aristophane citatur & metaphorica signific. pro Perfundo laudibus: in Acharnẽs. οὔτε πανουργῶν, οὔτε καταρδων, ἀλλὰ βέλτιστα διδάσκων. ITEM ΠΡΟΣαρδω. vnde pass. Προσάρδομαι in vulg. lex. exponitur Irrigor & Alluor.

¶ Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, Irrigo. Item Adaquo. In vulg. lex. citatur ex Theophrasto ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, pro Adaquata frigidis. Et ἀρδευόμενος τῷ ὕδατι, pro Aqua subactus, ex Gazæ interpr.

Ἄρδευσις & Ἀρδεία, Irrigatio. vel Adaquatio. Vsitatiora hæc (ac præsertim ἄρδευσις) quam ἀρδμός.

ἈΡΚΕΩ, κῶ (à quo Latinos suum Arceo sumpsisse facilè crediderim) Propulso. vt Il. ζ, Ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic & Il. ο, Ὅς οἱ ἐπὶ παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Dixerat autem paulo antè, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Vbi meminisse oportet eius quod ab Eustathio scribitur pag. 611, videlicet vbi additur accus. ὄλεθρον vel θάνατον, aliusve huiusmodi, tum esse plenum loquendi genus: at quum non additur, habere ellepsin: vt quum dicitur ἐπλεύσαμεν pro ἐπλεύσαμεν τὸν βίον. Soph. Aiace, Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. propulsare ab illo mortem. ἀποσοβῆσαι τοῦτο, videlicet τὸ θανεῖν. hãc enim schol. expositionem sequor potius quàm alterã, εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τῷ παιδὶ ὑπηρετῆσαι. Huc autem pertinet & illud ἀρκέσει quod ibidem à schol. exponitur κωλύσει, in hoc loco, – ὡς οὐκ ἀρκέσει Τὸ μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At vulg. lex. interpretantur, Vt non par esset futurus quin lapidibus totus discerptus interiret. | Ἀρκῶ, Auxilior, βοηθῶ. (quæ significatio ex præcedente quodammodo pendet. nam qui malum aliquod à quopiam propulsat, ei opitulatur) vt Soph. Aiace, ἀρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον, quod est βοήθησον (inquit schol.) id est Opitulare. Sic ἀρκῶν φίλοις, apud eundem. | Sed & apud hunc ipsum ibidem, Οὐδ' ἔργα μείζω χειρὸς ἀρκέσαι ἐμῆς, à schol. exponitur non solùm δεῖξαι & ποιῆσαι, sed etiam βοηθῆσαι. quarum expositionum nullã probare possum. nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferunt, sed inusitatam huic verbo dant signific. At postrema vult ἀρκέσαι esse pro βοηθῆσαι, sed cui nouã & inusitatã μεταβατικοῦ naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditaui. vt ex ἀρκῶ significante Sufficio, fiat ἀρκῶ, eiusdem quidem significationis, sed μεταβατικόν. nã qui aliqua suppeditat, facit vt illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum huiusmodi accusatiuo: ideoque malim interpretari simpliciter, (extendẽdo paulo latius significationẽ) Qui præstiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare apud ipsum etiam Dem. sumi putat Budæus.

Ἀρκῶ apud posteriores scriptores, Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio. cum ὥστε, vel πρὸς, habentibus accusatiuum: vel cum datiuo. Plato De rep. 2, πῶς ἂν πόλις ἀρκέσει ὥστε ποιεῖν τὴν παρασκευήν. Chrysostomus, οὐκ ἀρκεῖ πρός τι τῶν πραγμάτων εἶναι. Synesius, κλέψας σοι τὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, Quantum satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud eundem cum datiuo, πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Par esse potero solicitudinibus, vel Satisfacere solicitud. Sed & cum participio ex Chrysost. affertur οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, pro Non suffecissent ad respõdendum. Sed & ex Soph. citatur ἀρκείτω μένειν, pro Sit satis eum manere. | Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. lib. 4, ἀπὸ γὰρ ἀλέσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὡς ἤρκει μόνον. Demosth. In Timocr. πότερον τίνος εἵνεκα ἔστιν ὁ νόμος καινὸς, ἢ διότι οὐκ ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Vnde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiũt, Quæ satis sunt. Xenophon Pæd. 8, ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται. Sic dictum est illud, τὰ ἀρκοῦντα ἐχόμενοι. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exponitur etiam His contentus sum. Thucyd. καὶ οὐδὲ ταῦτα σοι ἀρκεῖ. Frequenter autem in hac signific. additur infinitiuus, vt Isocr. De pace, οὐκ ἤρκεσεν αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum verò additur & μόνον, quod vacat. vt Xenophon Pæd. 1, οὐ γὰρ χρεία μόνον ἀρκεῖ σοι ἐλθεῖν. Quamuis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, propriè tamen sonat Sufficiunt mihi ista, vel Satis sunt. quæ idem valent. At quum dicit Dioscorides τοῖς ἐπὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de persona dictum, necessariò vertendũ est Contenti sunt. Sed rarum est ἀρκοῦσι ita positum (nisi me memoria fallit) potiusque dicitur ἀρκούμενοι, de quo mox tractabo.

Ἀρκῶ, Duro, Permaneo. Thucyd. lib. 1, καὶ σῖτον ἡσυχίαν οὐ τοῦτο τῶν ἀνθρώπων ὥστε πλεῖστον ἀρκεῖν οἴονται &c. Quam significationem esse potius compositi διαρκῶ, docebo vbi composita recensebo.

Ἀρκέομαι, οῦμαι, Sufficio, Par sum. Thucydides lib. 2, οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες. Sed frequenti est pro Contentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc particip. ἀρκεσθεὶς apud Plutarchum, ἀρκεσθεὶς τούτοις. Et partic. præsens apud Apostol. ad Hebr. cap. 13, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, vt ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδικασμένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

Ἀρκούντως, Aduerb. Sufficienter, Satis. Abundè. Thucyd. lib. 1, pag. 8, ὁ φίλιππα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἔχει Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum esse. Apud Xen. tamẽ ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, exponitur Qui rebus inuentu difficillimis contentus vtitur. q. d. Qui ita vtitur vt sit contentus.

Ἄρκεσμα, ατος, τὸ, Auxilium. Hesych. in ἀρκός.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Vtilitas, vt exponitur in hoc Soph. versu in OEdipo Coloneo, Τίς τοῦ γὰρ ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

Ἀρκέσιον, Antrum Idæ Creticæ, sic à Curetibus nominatũ ab ἀρκέσαι significante βοηθῆσαι, quòd opem tulerit illis, quum Saturnum fugerent: eos videlicet occultando. Vide Xenionem apud Etymologicum. Ex cuius Xenionis verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

Ἀρκετὸς, οῦ, ὁ, Sufficiens. ἀρκετὸν, Sufficit, Satis est, in Anth. epigr. Habes etiam Matth. 6, & 10. Item 1 Pet. c. 4. ET Ἀρκετῶς, aduerb. Sufficienter, Satis. Hesych.

¶ Ἀρκὸς, Auxilium, Hesychius. Apud quem vide & alias significationes.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habẽs. (cui significationi primum do locum, sequendo ordinem quem tenui in exponendo verbo ἀρκῶ) Nicand. Theriacis, Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων. id est ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At in fine Alexipharm ἄρκιον exponitur βοηθητικὸν, item ὠφελιμώτατον. Suidas certe ἄρκιον exponit & ipse nõ solùm ἱκανὸν, sed & ὠφέλιμον. Cui significationi affinem habet in hoc Oppiani loco, De venat. lib. 3, Κἀν δ' ὅτ' ἐν ἰλυσιν τανυσθεῖσα σκέπας ἄρκιον ἄγει. Hic enim ἄρκιον σκέπας exponitur Idoneum tegmen.

Ἄρκιος, Sufficiens. Anth. epigr. lib. 1, Ἄσταφὶς σιτοπότης ἄρκιος ἢ Βρομίου. Sic exponitur & in hoc versu Hesiodi in Ergois, Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed potest & alia afferri, vt paulo pòst docebo. Ἄρκιον Eustathius appellari etiam scribit τὸ μέτειον. | Ἄρκιος dicitur & de persona, estque ἄρκιος ποιεῖν qui sufficit ad faciendum, id est cui sufficiunt vires: & breuius, Qui facere potest. Apollon. Argon. 2, πάσῃ χρεὼ ἄρκιός εἰμι. Sed & ἄρκιον apud Homerum itidem licebit sumere pro ἱκανὸν, Il. β, – οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς. Eustath. tamen exponit οὐδέν οἱ ἔσται ἄρκιον, id est ἐπαρκέσει εἰς τὸ φυγεῖν &c.

Ἄρκιος ab Hesychio exponitur etiam ἕτοιμος. quæ significatio fortasse conuenire possit illi Hesiodi versui quem paulo antè citaui: vt promissam mercedem iubeat esse ἄρκιον, id est ἕτοιμον, paratam. hoc est, non differri. Sic & isti eiusdem libri versui, Εἰς ὃ κε χρηίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς, aliquis fortasse illam Hesychii expositionem accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simplicius sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidem fortasse fuerit simpliciter Merces quæ satis sit, & qua contētus esse possit. Moschopulus dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ.

Ἀρκιον, tanquam compar. gradus, ab eodem Hesych. exponitur etiam ἀρεστότερον. quæ expositio vide an conuenire possit huic loco, ex lib. 2 Epigramm. – πολλ' ἐπ' ἀοιδοῖς ἠδὺ τὸ Χιῶται Μίτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

C. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigramm. lib. 1, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. vbi ἐπάρκιον lubenter exposuerim μέτειον (quam significationem τοῦ ἄρκιον etiam dat Eustath.) vt sit quod dixit Alph. Mitylenæus, αὐτάρκους ἔραμαι βίου.

C. ΑΝΤαρκέω, κῶ, Sufficiunt mihi vires ad resistendum, Par sum ad resistendum. Hoc propriè sonare puto ἀνταρκῶ, sequendo signific. τοῦ ἀρκῶ. Sed & simpliciter pro Resisto videtur sumi. Sic apud Suidam quidam non nominatus scriptor, πρὸς τὰς παρ' ἀξίαν ἀντήρκουν μόλις. vbi ille exponit ἀντέσχον & ἠδύναντο. Budæus autem vult ἀνταρκεῖν esse Ad vltimum vsque obsistere, & non cedere, in hoc Platonis loco in epist. ad Dionysium, καὶ περὶ σοῦ διηγορεύομεν ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

C. ΑΠαρκέω, κῶ, Sufficio. vnde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. Et Ἀπαρκὴς, Sufficiens. Hesych. ἀπαρκῆ exponit non solum αὐτάρκη, sed etiam ἁρμόζοντα.

C. ΔΙαρκέω, κῶ, Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, Luc. De luctu, διαρκεῖν πρὸς τὸ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui. Apud eundem, διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον ἢ πλάνης. Rursus apud Luc. cum præpos. ἐν, διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem cum datiuo, διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem & simplex ἀρκῶ cum πρὸς habente accusat. item cum solo datiuo eadem in significatione, antea annotatum fuit. | Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Luc. De hist. scrib. ἐπέπτατο δὲ καὶ ἑπτὰ [ἡμέρας] διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Et Plutarchus in Fabio, οὐ διήρκεσε τοῦ βίου πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Nō permansit in vita. Vita ei vsque ab belli exitum non superfuit. Ex Luc. rursum affertur, διαρκῶ λέγων pro Pergo dicere.

Διαρκῶ, pro Suggero. vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι citatur ex Plut. in Solone, pro Suggerere victum agricolis. Et ex Æsopi fabulis, διαρκεῖν εἰς τροφὴν pro Suppeditare. Itē ex Isocrate, ἵνα δόξης τε ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Vt pariter laudem consequaris, & facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt δόξης, hoc sensu, Vt tibi gloriam compares, & partam quamdiutissimè conserues.

Διαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, Abundè instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. De caus. plant. lib. 1, διαρκὴς εἰς ἀμφοτέρας ἡ φύσις, vtrique parti natura satisfacere potest. Plutarch. in Solone, πρὸς ὕδωρ οὔτε ποταμοῖς ἐστὶν ἀενάοις ἡ χώρα διαρκής. Item, τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plutarch. in Fabio, ὀχυρὰς δὲ καὶ παμπληθεῖς σφαγὰς ἐπίδων καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. | Et pro Durans, Perdurans. Gal. ὅσῳ σφοδρότεραι καὶ διαρκέστεραι τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος ἡ σύμμετρος ἔσται παρέχει. Sic apud Luc. διαρκέστερα καὶ διαρκέστερα, quæ diutius durāt. Ex Hermogene affertur & τὸ διαρκὲς substantiuè pro Continuatio.

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseueranter. Ælianus, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xenoph. ῥᾷστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In vtroque autem horum locorum perseuerandi & perdurandi signific. habet: ideóque malè in vulg. lex. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissimè exponitur.

Διάρκεια, vt πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος apud Hermog. Id est tempus quo durare vnus spiritus potest eius qui aliquid pronuntiat. Sunt qui continuationem interpretentur.

C. ΕΞαρκέω, κῶ, Sufficio, Sum satis. Xenoph. Ἐξαρκέσει μοι ὅτι τοῖς ἀγαθοῖς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Et apud Euripid. τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. (In vulg. lex. tamen, Hæc probātur marito.) Cum πρὸς autem εἰς Aristid. οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μέρος. Dioscor. lib. 5. εἰς πιαλίαν ἐξαρκεῖ. Et cū infinit. vt ἀρκῶ. Antipho, καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Nō cōtentus fuit. | Ex Xenoph. autē affertur, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, pro Hæc amicus amicis abunde suppeditauit.

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantum satis est, Abundè. Isocr. ἐξαρκούντως δεδήλωται. Vbi Bud. interpr. Plenè.

Ἐξαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαι, Hesych.

C. ΕΠαρκέω, κῶ, Propulso, Hom. Iliad. β, – οὐδέ τι οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 1, ἐπαρκέσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Sophocl. σέ τοι μόνον δέδορκα πημάτων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Euripid. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste, cum accus. loco datiui, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. | Ἐπαρκῶ, Suppedito, Suggero (quibus verbis subest auxiliandi significatio) Aristot. Ethic. 6, εἰ δ' ὁ τοιοῦτος οὐ δύναται ἐπαρκεῖν τοιαῦτα ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xenoph. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico genitiuo apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκεσε τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Ethic. 9, ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdū cū solo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subuenire egenis, vt Aristoph. Pluto, Isocr. & Demosth.

Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ, Alex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet. Et breuius, Non potest.

Ἐπαρκούντως, Sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Sophocl.

Ἐπάρκεια, Auxilium, Eurip. Hecuba, Καὶ δεῖ τιν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖν. | Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione, vt lib. 5, καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας ἀποκλεισθησόμενον, Exclusum iri commeatu qui inde suppeditabatur.

Ἐπάρκιος, Auxiliator. Sed ab Hesychio ἐπάρκιοι exponitur non solùm βοηθοὶ, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. | At ἐπάρκιος cum solo ι, pro sufficiens, vide post Ἄρκιος

C. Ἐπαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐπαρκές, αὔταρκες, Hesych.

C. ΠΡΟΣαρκέω, κῶ, Auxilior, Opem fero, in vulg. lex. Sed quū exponatur per προσβοηθῶ, inclusam habebit motus signific. vt sit Auxilio venio, Ad opē ferendam venio.

C. Αὐτάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, (q. d. Sibi sufficiens, vel Per se sufficiens) Sufficiētes ad aliquid vires habēs. Aristot. De mundo, ὅταν τὸ πνεῦμα γῆν σείειν μὴ ᾖ αὔταρκες, Quū spiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infinitiuo apud Herodot. lib. 8, αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι. Et Thucyd. lib. 2 pag. 64, dixit, σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας: declarans nullum corpus resistere morbo potuisse (Quod Valla non intellexit, vt ego in mea editione Latina docui.) Eadem construct. dixit Basil. in epist. ad Naz. κάλυμμα τὸ σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες, Frigori & æstui obsistere valens. q. d. Satis virium habens aduersus frigus & æstum. Rursum Thuc. illo eodem libro dicit, καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, Rebus omnibus instructissimam, vel Ita vt ei abundè suppetant omnia. Sic & αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exponitur Satis instructus ad virtutem suopte ingenio. Quo etiam modo exponitur apud Xenophontem, μηδὲ ἄλλου προσδέεσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν.

Αὔταρκες dicitur de re, Quod satis est, Quod sufficit, Quo quis contentus esse possit. Sed & de persona dicitur αὐτάρκης: estque αὐτάρκης Qui contentus est eo quod habet, Qui sufficere sibi putat quæ habet. De re dictum: vt Herodot. lib. 8, ὅτι τῆς μὲν πάντα αὐτάρκη ἦν, ἡ καὶ ἐπὶ πλεῖον πολιορκεῖσθαι. Idem lib. 7, ἃ δὴ μικρὰ καὶ ὀλίγα τοῖς αὐτάρκη τῇ αὐτοῦ βουλήσει ἔσται. id est, minora quàm vt ipsius cupiditati satisfacerent, Pol. interpr. Apud Gal ὅσον αὔταρκες, Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρκης significat (vti dixi) eum qui suis contentus est, Qui est sua sorte contentus. vt quum dicitur, μόνος ὁ ἄνθρωπος πλούσιος ὁ αὐτάρκης. quod vulgò nostrates dicunt, Il n'est richesse que de contentement. Sed αὐτάρκης dicitur etiã Qui habet quo contentus esse possit, Qui habet quæ sufficiant. Vnde opponitur αὐτάρκης & ἐνδεής. vt apud Aristot. Eth. 10, οὐδεὶς γὰρ ἐνδεὴς ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic apud Philonem De mundo, αὐτάρκης & ἐνδεὴς opponuntur. Ex Xenoph. affertur, ὃς τὰς δὲ πατρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ἐστι, pro Copias non habet sufficientes. Sed & cum genitiuo, vt αὐτάρκης τῆς χώρας. Aristot. OEcon. 2, Satis habens agri. ¶ Verùm αὐτάρκης Bud. interpretatur etiam, Qui sibi satis esse potest, in hoc Laertii loco in Aristippo, τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκης interpr. Modico contentus, in hoc eiusdem Laertii loco, de Socrate loquentis, αὐτάρκης τι ἦν καὶ σεμνός. Et hoc eiusdem de Xenocrate, ἦν δὲ καὶ αὐταρκέστατος.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, mediocre. Ac certè ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu, libro 1 Anthol. epigramm. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου Μακρίνε. quem conuenire existimo cum eo quod in alio eiusdem libri loco dicitur, πᾶς πνεῖ χεῖ ἐθέλω τὸ ἱκάρκιον. Sed & τὸ αὔταρκες substantiuè pro mediocritate seu frugalitate alicubi me legere memini. Budæus autem, postquam dixit αὐτάρκη significare μέτριον, id est eum qui sit frugi, siue eũ qui sibi sufficere nouit, ex Luciano affert hunc locum, (vbi τὸ αὔταρκες substantiuè itidem ponitur pro αὐτάρκεια) Ὁρῶ δ' ἐγὼ τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τῷ πολὺ [illegible].

Αὐτάρκως, Aduerb. Satis, Sufficiẽter. vt αὐτάρκως ἔχω, Tantum quantum mihi sufficiat. Herodian. l. 3, ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτοῖς τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἀπηρτίσθαι.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exponitur & Frugalitas, (quam significationẽ & τοῦ αὔταρκες substãtiuè posito dedi paulo antè) in hoc Polybii loco, ἄξιος γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπισημειώσεως τι καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου.

Αὐταρκέω, κῶ, Sufficio, Satis sum, vt in vulg. lex. exponitur. Αὐταρκῶ, Duro, id est Non deficio, Budæus ex Gaza. Fortasse autem significat etiam Animo sum sua sorte contento.

C. Ζωαρκής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ auxilians, & vitam adiuuans, Vel, Ad vitam sustentandam sufficiens. vnde ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonnum exponitur Vitalis spiritus: & ζωαρκὴς μῦθος, Viuifica oratio, Alma oratio.

C. Ὀλιγαρκής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Vnde etiam exponitur Frugalis, vel Homo frugi. Et τὸ ὀλιγαρκὲς substantiuè, Contentum esse paucis, Animus paucis contentus. Luc. τῶν ἰδεῖν τὸ χαιρόντων καπνῷ ὁρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινούν. ET Ὀλιγαρκία siue Ὀλιγάρκεια, idem. Greg. θαυμασθεὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in vulg. lex. mendosè ὀλιγαρκία redditur Penuria cibi, quum hæc significatio sit vocabuli ὀλιγωρία.

C. Παναρκής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suidas autem παναρκέος exponit. Magni & potentis: & ἠελίου παναρκέος vult esse τοῦ παντὶ χρῆ λάμποντος. quæ expositio vim afferre verbo ἀρκῶ mihi videtur.

C. Πολυαρκής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis vsus, inquit Bud. afferens ex Luciano, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς τειχίσεως. In vulg. autem lex. πολυαρκέστατα τῶν ἄλλων γυμνασίων ex Galeno citatur pro Vberrima omnium exercitationum. Quæ interpretatio non placet. ¶ AT Πολυάρκης, proprium nomen cuiusdã Lacedæmonii Plut. in Pericle.

C. Ποδάρκης, non Ποδαρκής (ideóque à superioribus separaui) Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens [videlicet ad euadendum aut ad persequendos hostes, vt scribit Etym.] Vnde exponitur etiam, Pedibus celer, ab Hesychio. Vox est poetica.

Ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infrà) Vrsus, vel Vrsa. Luc. in Demonact. τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. Est etiã nomẽ piscis apud Aristot. & Oribas. quem interpretes Latinè Vrsam vocant. ¶ Est præterea signum cæleste quod Latini Septentrionem, Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiã, i. currum, vocant. Eustath. dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto: eámque ob amoris cum Ioue commercia à Iunone in vrsam conuersam, atque à Diana iaculo confectam, à Ioue eius miserto inter astra relatam. Aliter fabulam narrant Arati & Hesiodi scholiastæ, quos consule. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. Duæ autem sunt vrsæ: quarum maior Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur verò etiam pro parte orbis septentrionali: vt apud Herod. lib. 2, διέπιψε καὶ εἰς τὰ χθιοδοτα ἔθνη, ἐς ὅσους πάντας τοὺς ἄρχοντας τὸν ἐπὶ ἄρκτον Ῥωμαίοις δουλεύοντας ἐθνῶν.

C. Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Vrsæ custos. De quo Aratus, Ἀρκτοφύλαξ τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην, Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Quos versus sic Cicero reddidit, Arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, Quod quasi temone adiunctam præ se quatit vrsam. Arati scholiastes dicit hunc esse Ἀρκάδα (quem & Eustath. ab ἄρκος, pro ἄρκτος dictum vult) Callistûs ex Ioue filium: qui vnà cum matre à pastore cui nutriendus tra ditus fuerat, interfectus, à Ioue vnà cum matre inter sidera sit collocatus.

C. Ἀρκτοῦρος, ου, ὁ, ad verbum, Vrsæ cauda. Stella est (inquit Seruius) post caudam maioris vrsæ posita. vnde Arcturus dicta est, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκτου. Arat. — ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ [ἀρκτοφύλακι] αὐτὸς ἐξ ἄλλων ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ. quod Cicero sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic scholiastes Hesiodi tribuit quod Arctophylaci attribuit scholiastes Arati. ¶ Est etiam herbæ nomen quæ alio nomine ἄρκιον dicitur. de qua Dioscor. lib. 4, cap. 6, Gal. l. 6 Simpl. Plin. lib. 27. c. 5.

C. Ἀπαρκτίας, vide in Ἀπαρκίας post Ἄρκος.

Ἄρκτειος, ου, ὁ, Vrsinus. ἄρκτειον στέαρ, Vrsinus adeps.

Ἀρκτῆ, ῆς, ἡ, Vrsina, videlicet pellis. Subintelligitur enim substantiuum nomen δορά, vt in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, & similibus.

Ἀρκτικός, οῦ, ὁ, Septentrionalis. vt πόλος ἀρκτικός. AT Ἀνταρκτικός, septentrionali oppositus.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, Arctous, Septentrionalis. Herodot. lib. 1, ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσα δίεισι.

Ἄρκτυλοι, vide paulo pòst in Ἄρκυλοι.

C. Ἀρκτεύω, F. σω, In vrsæ occisæ honorẽ (vel simpliciter in eius memoriã) virgines Dianæ cõsecro. Et ἀρκτευόμεναι παρθένοι, virgines quæ ita cõsecrabantur. Nã pestẽ quæ ob interfectã vrsam Dianæ sacrã in Attica grassabatur, nõ priuscessaturã respõdit oraculũ, quàm compellerẽt virgines τὴν παρθενεύσεως ἄρκτου ἀρκτεύειν. Sed & ipsæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suidã & Hesych. itẽ Pollucem: necnon Cælium lib. 16 cap. 19, qui & Libanii testimonium affert. HINC Ἀρκτεία, Illa consecratio virginum Dianæ. ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων πλεῖστη, Hesych. sed posito πλυντή pro πλειστή. ET Ἐξαρκτεύειν Occidere, in vulg. lex.

¶ Ἄρκος pro Ἄρκτος non dici, quanuis ex cuiusdam grammatici autoritate tradat Eust. & alicubi afferat exemplũ ex quodã comico, qui vt risũ moueret, τ exemerit: φυλλὸν ἐπὶ, καὶ καλεῖ τὸ ἄρκτον ἄρκον: in multis tamẽ deriuatis abiectũ esse τ ostẽdit. Etym. verò ἄρκος primariò ab ἀρκῶ deriuatũ vult, deinde τ insertum: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῇ, & hyemem transigit sine congesto victu.

C. Ἀπαρκίας (sic enim euphoniæ gratia scribi ex Rhetorico lexico docet Eustath.) seu Ἀπαρκτίας, ου, ὁ, Ab vrsa seu septentrione flans ventus. Gell. l. 2, cap. 22, Latinè Septẽtrionarium vocat, obiectum directũmque in Austrum. Aristot. De mundo, τῶν βορέων ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου τοῦ κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

ed by Google

Ἄρκιος, ὁ, καὶ ἡ, Septentrionalis. vt ἄρκιος πνοή, Eusthathio ἡ τῶ ἀπαρκτίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat verò hoc ex quodam exemplum, ἢ μὲν πλάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ὡς, ταύτην ἀσκεύοις μολεῖν.

Ἄρκειος, α, ὁ, Vrsinus. idē quod Ἀρκτῷος. vt λίπος ἄρκειον, Vrsinus adeps.

Ἀρκίλοι, οἱ, Vrsorum catuli, τὰ τῶν ἄρκτων ἔγγονα ἄρκοι νεογνά. ita Eustath. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum verò est, apud Pollucem scribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ.

ΑΡΚΥΣ, υος, ἡ, Rete. Xenoph. Cyneget. τὰς ἢ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου καὶ τὰ ἐνόδια ἢ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, Retia seruantes, vt Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυς magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα & ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. Eustath. ex Pausaniæ autoritate ab ἄρκος proximè præcedente deriuatū vult, addens ab Atticis aspirari. Suidas verò vel ab εἴργω, verso λ in ρ, vel ab ἀρκέω, vel ab εἴργω τὸ κωλύω. Ἄρκυς Hesychius exponit etiam μεσαύλους: & in plur. Ἄρκυα δίκτυα, λίνα.

B

Ἄρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Hesych. γυναικεῖον κεκρύφαλον vocat. Vulg. lex. interpr. etiam Caliendrum, Vitta.

C

C. Ἀρκυστασία, ας ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, Pollux. Ἀρκυστάσιον autem, ου, τὸ, vel ἀρκυστάσιον, Locus in quo tenduntur retia, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵσταται [ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα,] Pollux. Xenophon Cyneget. ἵνα ἐὰν ᾖ πλάνον τὸ ἀρκυστάσιον τῆς ζητήσεως, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸ ψόφον· ἀλλ' ἢ ὁ ἀπ' ἀλλήλων πολὺ, ἢ ποι κωλύει περὶ κατὰ δρόμους τοὺς ὁδοὺς ταῖς ἀρκυστασίαις. Quo in loco notandum est Florentinam editionē habere ἀρκυστάσιον pro ἀρκυστάσιον. Bud. tamen ἀρκυστάσιον legit in Comm.

D

C. Ἀρκύστατος, υ, ὁ, q. d. Retium tensiuus. Euripides Oreste, Τοῖς δ' ἰδοῦσι [ἀρκυστάτοις] Μηχαναῖ ἐμπλέκειν Παῖδα Τυνδαρεί. ὁ μέλεος ἐγώ ἐς δράκων, Irretientibus machinis. περιβλήματι λίνου ἐμπλέκειν ἢ ἐμβάλλειν τὴν Ἑλένην, ὥς εἰς ἀρκυστάτην μηχανὴν ἢ ὡς περίβλημα λίνων, vt schol. explicat. ΑΤ Ἀρκυστατα, τὰ, Loca vbi retia figuntur, vt Hesych. exponit. Vulg. verò lex. ex Sophocle pro ipsis retibus ponūt.

C. Ἀρκυωρὸς, οῦ, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Eustath. & Suid. Xen. Cyneg. τὸν ἢ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξιέναι ἠμελημένην ἐσθῆτα, ὅτι ἐπὶ κυνηγέσιον, καὶ ὑποδήματα, ἐν τῇ χειρὶ ῥόπαλον τὸ ἢ ἀρκυωρὸν ἕπεσθαι. Vbi notandum accentum collocari in υ sicut & à Bud. in Comm. HINC Ἀρκυωρέω, ῶ, F. ήσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginem. Accus. iungitur apud Eupolidem, vt citat Eust. σὺ δὲ τὰς καλοῦς τάδ' ἀρκυωρεῖ. ex quo loco ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari: quod etiam in Florentina Xenoph. editione videre est.

E

ΑΡΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Recuso. Itē Nego, Inficior, Od. α, Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. θ. Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. τ, Ἀνασσόμενοι δ' ἠρνήσατ' ὁ δ' ἤρνητο στενάχων videtur iungi cum infinit. videlicet ἠρνήσατο repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apud Demosth. quoque cum accusat. in orat. Pro corona, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χειροτονίαν vbi exponitur non solùm Recusans, sed & Detrectans. ‖ Apud eundem cum infinit. & particula μὴ, pro Nego, Inficior. Philipp. 3. νῦν δ' ἂν ἀρνήσαιντο εἶναι ὡς οὐκ εἰσὶ πάντες. Apud eundem, ὑπὲρ οὗ ἠρνήσατο μὴ λαβεῖν. In epigr. autem nouè dictum, Ἀνέρες ἠρνήσαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες. pro Negauerunt se viros esse. Itidem verò cum accus. ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς. ex Aristoph. scholiaste affertur pro Reiicere & repellere fœneratores. Hesychius ἄρνας ait Clazomeniis significare iusiurandum, vnde esse ortum ἔξαρνος.

F

C. Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησίθεος, Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud ex Chrysostomo, posterius hoc ex Cyrillo est.

G

Ἄρνησις, εως ἡ, Recusatio. Item (& frequentius) Negatio, Inficiatio. Luc. De salt. ἀρνήσεί τι τῶν ἰδεῖν, ἢ μηδὲ τὴν ἄρνησιν, ὁ μακεδνὸς τι παντὸς προσέρχεται καθ' ἡμᾶς.

H

Ἀρνητικὸς, ή, όν, Negatiuus. vt apud gramm. ἀρνητικὰ μόρια, Negatiuæ particulæ, id est quibus vtimur ad negandū, οὐ & μή.

C. Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Pernego: quia est significantius quàm simplex ἀρνοῦμαι. nam & ἀρνοῦμαι καθόλου exponitur, & apud Suidam ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accusatiuo, vt apud Plutarchum in Pericle, τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, Cædem pernegantes, vel Prorsus inficiantes. Thucydides, τὸν δ' αὖ Ἀμφίδιον ἀπαρνήσαντα τὴν πίεσιν, ὥσπερ δίκαιον ἐστι συμπλάκειν. Apud Plat. epist. 7. ἀπηρνήθην absolutè ponitur, ἐπειδὴ οὖν οἴκαδε τι ἐσώθην καὶ τὰ λοιπῶς τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθά τῶν εἶπον, νῦν δὲ &c. id est Planè denegaui ad eum vocātem accedere. Citat Budæus ex eodem Platone, μὴ ἀπαρνηθεὶς γένῃ. pro Noli mihi negare, id est recusare.

Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui pernegat. ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suidas. Sic dicitur vt ἔξαρνος ab ἐξαρνοῦμαι: atque adeo à Polluce cōiungūtur hæc duo ἔξαρνος & ἄπαρνος.

C. Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, Idem, & interdum pro simplici ἀρνοῦμαι. Æsch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι τὸ δρᾶν. VNDE Ἐξάρνησις, Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνητικὸς Aristoph. Nub. Inficiandi peritus, Νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς Κἀντιλογικός. A Budæo tamen exponitur Inficiator, sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiādo exercitatus.

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior, Herodotus lib. 3. δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demosth. ἔξαρνος ἦν μὴ πεπεῖσθαι. Plat. Hippia. πῶς γὰρ ἂν θαυμαστὸν ἔξαρνοι εἶεν τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; Luc. ἔξαρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτά. Apud eundem cum duplici negatione, νῦν μὲν γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur & cū ὡς: vt apud Aristidē, ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, vt ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, apud Isocr. Sed & cum genitiuo sine περὶ, hoc in loco qui in vulg. lex. affertur sine autore, τοῦ πείθου τὰ λαθοῦ ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certè & ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. Demosth. in Aristocr. τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. Isæus, θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰς ὁμολογημένα. Idem, ἔξαρνος τὴν μαρτυρίαν. Et ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Isocr. Paragraphico. Hesychius (vt suprà docui) scribit ἄρνας Clazomeniis esse iusiurandum, vnde factum esse ἔξαρνος.

ΑΡΟΩ, ῶ, F. ώσω, Aro. vt ἀρόῃς χθόνα, Hes. Erg. Hom. Odyss. ι, Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν. vbi Eustath. ἀρόωσι videri ait esse coniugat. secundæ. Vtuntur & prosæ scriptores. Ἀρηρομένος, Aratus, Hesych. Suid. ET Ἄρωμα, Aratio, eidem Hes. ITEM Ἄροσις, Aratio. Iliad. ι, Ἐν δ' ἄροσις λείη, vbi schol. ἀροτριάσεις. Et in plur. γῆς ἀρόσεις apud Aristot. Ἄροσις schol. Homeri etiā pro χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία. vnde exponitur quoque Ager frumentarius. ET Ἀρόσιμος, Arabilis, Ἀρόσιμος γῆ exponitur etiam Aratus seu cultus ager, & Seges. ET Προηρόσια, Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Προηροσία, Sacrificium apud Athen. Item Προηροσία, Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria apud Hesych. tribus diuersis locis habentur: sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide apud Suidam Προηρόσια & Προηροσίαι.

Ἄροτος pro præcedente Ἄροσις, Aratio. Hesiodus initio Dierum, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. sub. ἄρχεσθαι. Apoll. Arg. 2. Βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. (vnde & βόες ἀροτῆρες dicūtur) Apud Hom. Odyss. ι, plur. ἀρότοισι, v. 122, οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν. Et tragica allegoria ἄροτος παίδων pro procreatione liberorum. Vsus est autē & Lucianus, νόμῳ γυναῖκα παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ‖ Ἄροτος, Annus, Soph. secundum Eustath. vide Ἀροτὸς quod proximè sequitur.

Ἀροτὸς, οῦ, ὁ, Arandi tempus. (quod Aratus appellat ἀρότοιο ὥρην) apud Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri apud eū, scribit Bud. ‖ Itidem verò ἀροτὸν pro anno, non ἄροτον, apud Sophoclem quidam scribendum putant, nullum tamen eius locum proferentes. At ego contrà in duobus eius locis ἄροτον non ἀροτὸν pro anno scriptum inuenio, assentiente ipso etiam scholiaste. vterque est in Thrachiniis, τὸν κλυτὸν παρελθόντ' ἄροτον, Et δωδέκατος ἄροτος. Eodem ferè modo Latini poetæ messes pro annis dicunt. Quod autem ad differentiam illam attinet, va-

Digitized by Google

nam esse puto. præsertim quum dicat Eustath. ἄροτον proparoxytonū significare non solùm τὸ διὰ ἀροτριασμοῦ ἔργον, sed & ἐνιαυτὸν Sophocli. Sic & differentiā quæ inter ἄμητος & ἀμητὸς statuitur confundi, antea docui. Bud. in C. ἄροτον, segetem & terrā subactam significare tradit: ἀροτὸν autem, sementem, id est tempus & ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi. Vide pag. 846.

Ἀροτὸς, τὴ, τὸν, Arabilis, Qui arari potest.

C. Ἀνήροτος, ET Εὐήροτος. Est autem Ἀνήροτος, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. ι, Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, id ipsum est quod ab Horatio scribitur, Reddit vbi cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibidē, Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα. Abiit autem in prouerbium prior ille Homericus versus. AT Εὐήροτος, est Aratu facilis, Vel Bene aratus. Ἀνήροτον, καλῶς ἠροτριωμένον, Suid. ET Εὐάροτος apud Arch. in Epigr. εὐάροτον αὔλακα.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, Arator. vt βοῶν ἀροτήρων apud Hesiod. Lat. itidē bouem aratorem dicunt: quem Ouidius appellauit etiā ruricolam. πωλεῦ, χ' ὁ δ' ἀροτὴρ, Il. ψ.

Ἀρότης, του, ὁ, in prosa, idem quod poetis ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arabilis, in Epigr. ET Ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Aratum autem ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus.

Ἀρόασιν apud Gregor. pro ἀροῦσι, Arare. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόασιν Μόσχος.

Ἀρόθλαι dicti serui à Syracusanis; inquit Eustath: At verò ex Polluce affertur ἀρόσται, ex Syracusanorum itidem lingua, pro iis qui quum alioqui liberi essent, propter inopiam seruiebant.

C. Ἀφαρόω, ῶ, Aro, idem quod simplex ἀρόω. vt Suidas testatur. Ἀφαρότης autem, quod Etym. exponit ἀναροτριάτης deducens à φάρος significante ἄροτος, (vnde & φαροῦν pro ἀροῦν Hesych. affert) & pro quo Hesych. ἄφαρος in eadem significatione ponit, locum hîc non habet.

C. ΚΑΤαρόω, ῶ, Idem quod simplex Ἀρόω, Aro. vnde κατηρῶσι, Arant, vulg. lex. afferunt ex Aristoph.

C. ΠΕΡιαρόω, ῶ, Circumaro, vt Plin. loquitur. vnde περιαρόσαι citatur ex Plut. in Publ.

¶ Ἄροτρον, ου, τὸ, Aratrum. Hom. Od. σ, εἴκοσι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Et πηκτὸν ἄροτρον, aliquoties apud eundē. Plut. Hell. ἄροτρα & σπόρου ἀρχηγόν.

C. Ἀροτρεὺς, Vomer. Iudic. cap. 3, in fine, ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur vsitatius ὕνις.

C. Ἀροτροφορέω, ῶ, Aratrum fero. Archias lib. 1 Epigr. titulo εἰς ζῶα, qui est 33, — καὶ σὺ θάλασσα Δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. vt ἀροτραῖον θάλαμον ex Epigrām. affertur pro Thalamus agrestis.

Ἀροτρεὺς, έως, ὁ, Idem quod ἀροτὴρ seu ἀρότης, Arator. ET Ἀροτρεύω, Aro, apud Nonnum, ἄγος ἀροτρεύειν ἀπόρον.

VNDE Ἀροτρευτὴρ, ῆρος, ὁ, Arator, in Epigr.

Ἀροτριάω, idem quod proximè præcedens ἀροτρεύω, sed vsitatius. Et pass. Ἀροτριάομαι, vnde ἀροτρίασις, & ἠροτριαμένος. ET Ἀροτριόω, vnde ἀροτριοῦν. Et pass. particip. ἠροτριωμένος. ITEM Ἀροτριάζω, vnde ἠροτριασμένος apud Suid. HINC Ἀροτρίασις, Aratio.

¶ Ἄρουρα, ας, ἡ, Aruum, Arata terra, Ager. Exponitur & Cāpus. Il. σ, Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον. Idem Il. ζ, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης copulat, vbi φυταλιὰ Eustathio est ἡ φυτοφόρος γῆ, at ἄρουρα, ἡ ψιλὴ ἄροσις. Et plur. numero ἄρουραι, Il. ψ, Αὐτὸ δ' ἀφθόνητος ἐπὶ ζείδωροι ἄρουραι. Idem Hom. Il. φ, de lapide loquēns, Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε. Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Vbi obserua, quod dixerat πεδίον, vocare ἄρουραν. Sic Il. γ, — ὀλίγη δ' ἀμφὶς ἄρουρα exponitur Exiguus campus. Sophocl. χαὶ ἀρούρας βάλλεν dixit. Ab Aristot. pro segete poni ἀρούρας scribit Bud. | Sed ἄρουρα generaliter etiā pro γῆ, Terra, Tellus. vnde illud Homero cum Hesiodo commune ζείδωρος ἄρουρα. quo etiam sensu dicitur Il. ζ, — βροτοὶ οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. Sic accipitur ἄρουρα & Il. ψ, — ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. Et plerisque aliis locis. | Ἀρουρας Cyprii σωρὸς ἀπὸ τῶν ἀχύρων, inquit Hes.

Ἄρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodoto. Budæus autem apud Herodotum ἄρουραν idem ferè esse scribit quod iugerum. Idem B. hæc scribit, Ἄρουρα, Iosepho contra Appionem & alibi, est mensura. ἄρουρα πόδας ἔχει, inquit Suid. id est vlnas (ὀργυιάς) octo, & trientē (est enim vlna sex pedū) vel passus decē: vt passū pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud.

C. Ἀρουροπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricola. q. d. In aruo laborans.

C. Ἐπάρουρος, Qui circa aruum opus facit, Agricola. Exponitur etiam Hortulanus mercenarius, ex Hesychio, qui habet θῆτος, vel κηπουρὸς θητικός. At Eustathius ὁ γλεῶν ἐργαζόμενος, vel (inquit) ἁπλῶς θῆτος. Affertur autem hoc nomen ex isto Homeri versu Od. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit & alius lectionis Eustathius, videlicet πάρουρος (nimirum legendo κε πάρουρος) vt ita vocetur ὁ εἰς φυλακὴν τινα ἐπικείμενος μισθωτικῶς.

Ἀρουραῖος, α, ὁ, Ad aruum pertinens, In aruo nascens, Ruralis. In vulg. lex. etiam Arualis & Aruensis, ex Gaza apud Theophr. ἀρουραία θεὸς ab Aristoph. iocosè vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quòd olerum venditrix esset: vt & apud Hesychium legitur. A Demosthene autem Æschines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quòd Æschines OEnomaum in Tragœdia perperam egisset: vt habetur in vulg. lex. Meminit & Hesych. sed ad prauam actionem non referens.

Ἀρούριον, ου, τὸ, diminut. Rusculum, Agellus. In Anth. epigr. Εἰ σὺ ἐπιμεμφθῇς τὸ ἀρούριον ἔστιν ἀπέχειν.

ΑΡΠΗ,

Falx. Hesiodus, Δεξιτερῇ δ' ἔπελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα. φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμησε. Vbi & pro ense falcato sumi potest: (& quidem aptius fortasse) quæ etiam significatio huic vocabulo tribuitur.

Ἅρπη, auis quædam aquilæ similis, siue ex aquilarum genere. Eustath. ait esse vel ἰκτῖνον, vel aliud animal αἰετώδες, in hunc Homeri locum Iliad. τ, Ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον esse putauit, id est miluum.

Ἅρπη, Stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in summa Persei dextra manu notantur (vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην κατασκεύζονται) nam harpē poetæ Perseo affinxerūt. Vnde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucianus de eodem in dialogo Tritonis & Nereidum, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. videlicet τῆς Μεδούσης. | Ἅρπη (vt in vulg. lex. annotatur) significat item apud medicos humorem quendam ex flaua bile totum corpus latè corripientem. | Ἅρπην Hes. vult esse etiam αἷμα.

Ἅρπης, Cretensibus ἰκτῖνος, miluus, teste Hesychio. quæ in significatione quosdam ἅρπην etiam accipere apud Homerum, modò dictum est.

Ἁρπῶ, Rapio, Etymol. Ἁρπάομαι, Falce vtor. Rapio. Hes.

¶ Ἁρπάζω, F. ἁρπάσω (& mutatione Dor. σ in ξ, ἁρπάξω, inquit Eust.) Rapio. Hom. Il. ε, de leonibus loquens, Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. Ita enim legendum est (sicut & mea editio habet) nō ἁρπάζοντα, vt in multis exempl. legitur. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἢ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; | Ἁρπάζω, Corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατηξίωσεν τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιούς, correpto arcu. Et metaphoricè pro Citò intelligo & mēte percipio, quasi Mente corripio, ex Sophocle citatur. De qua signif. vide in Συναρπάζω. | Ἁρπάζων σε τὸ πυρὸς, Eripio te ex igne.

Ἁρπάλιμος, pro ἡρπασμένος, nouè dictum (mihi quidē certè nouè) a Macedonio Epigr. lib. 1, — ἁρπαλίμης ἴχνια Φερσεφόνης, raptæ Proserpinæ vestigia.

Ἅρπασμα, ατος, τὸ, Rapina, Platoni De leg.

Ἁρπαστὸς, ου, ὁ, q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, εἶδος σφαιριστικῆς, Eustath. Vulg. lexicis est genus pilæ grandioris, dictum ꝙ quisque arripere nitatur. vnde Martialis, Siue harpasta manu puluerulenta rapis.

Ἅρπαγμα, ατος, τὸ, Idem quod ἅρπασμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Iosephus, ἅρπαγμα καὶ λάφυρον γεγονότων. | Ἅρπαγμα Æschini, Furtum, Concussione quæsita pecunia, inquit Bud. Locum autem Æschinis hunc esse puto, in Ctesiph. τὰ δ' ἀπὸ τοῦ τελώνους καὶ τὰς τελευταίους ἁρπάγματα. AT Ἁρπαγμὸς, ου, ὁ, Raptus, Ipsa

Digitized by Google

Ipsa rapiēdi actio, Direptio. (in qua signif. vsitatius est Ἁρπαγὴ, de quo postea) ET Ἁρπαλέως apud poetas Rapaciter. Itē Raptim. De quo Lat. aduerb. vide paulo pòst in Ἁρπακτικῶς. ET Ἁρπακτὸς (eadē formatione) Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Hes. Erg. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω. Ibidē verò ἁρπακτὸς πλοῦτος exponitur παράβολος καὶ ἐπικίνδυνος à Tzetze. ITEM Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Raptor, (pro quo in prosa Ἁρπακτὴς, vt apud Greg. ἁρπακτῶν καὶ ληστῶν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν) Il. ω. Ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Fœmin. autē Ἁρπάκτειρα, Raptrix, in Epigr. HINC & Ἁρπακτικὸς, Rapiendi peritus, Rapax. Et aduerb. Ἁρπακτικῶς, Rapaciter, Cū rapacitate. Itē Festinanter: vt Latini quoque suū Raptim vsurpāt.

Ἁρπαγὴ, ῆς, ἡ, Raptus, Ipsa rapiēdi actio, ἁρπαγμός. vt quū dicūtur milites à Th. & Xen. ἐς ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι apud Thuc. Apud Xen. autē etiā ἁρπαγὴν ποιεῖν. Apud Plut. in Othone ἁρπαγὴ τοῦ κρατῆρος exponitur Interuersus crater. Itē ἁρπαγαὶ in plur. vt, ἐπὶ ἁρπαγαῖς χρημάτων, οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων. Isocr. in Pan. καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. apud Herodian. τὰς δὲ ἐπιδρομὰς ἁρπαγὰς vertit Incursus & populationes. HINC Ἁρπάγιμος, Rapto quæsitus. Itē Abreptus, vt ψυχὴ ἁρπαγίμη, in Epigr. Vbi tamen exponitur etiā Rapax.

Ἁρπάγη, Harpago, instrumentum vncos habens quo vasa ex puteis retrahūtur, vt inquit Hes. addēs λύκον ab Eurip. vocari. (qua metaph. Liuiū itidē lupū appellasse videmus) Prius autē dixerat, ἁρπάγη, ξυστήρ. Polluci, est etiam κρεάγρα. scribit enim col. 232, coquinaria instrumenta enumerans, κρεάγρας, ἣν καὶ ἁρπάγην ὀνομάζουσιν, καὶ λύκον καὶ [illegible]. Vide eundem & col. 373, vbi malè ἁρπαγῆς pro ἁρπάγης. ET Ἁρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, id est vasa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphrodiseus Problematum libro 1. διὰ τί τὰ λεγόμενα ἁρπάγια ἀγγεῖα ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐπιτιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τοῦ πυθμένος. quæ verba ita redduntur, Vasa quæ harpagia nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἁρπάγιον Aphrodiseo in Probl. vas esse ait clepsydræ simile.

Ἁρπάγη dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, si Eustathio credimus. IDEM locus Ἁρπάγιον appellatus fuit, vt scribitur apud Athenæum lib. 13. & in alio ipsius quoque Eustath loco, vbi nullam ἁρπάγης mentionem facit: adeo vt pro illa ἁρπαγίου significatione suspicione apud me non prorsus careat. Cæterùm & Ἁρπάγιον apud eum scribitur p. 986.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, Rapax, (traiectis literis) Interdum cum genitiuo. vt Aristoph. in Nebulis dicit ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur & ἁρπαγίστατος superlat. | Ἅρπαξ subſtant. etiam, Rapina, ἁρπαγή. Hesiod. Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή.

Ἅρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo antè.

C. Ἁρπαξίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, E rapto viuens. Propriè sonat, Rapiens victum, vt Μιλησίων ἁρπαξίβιον ἐκ ἀνὴρ στρατιώτης, poeta quidam apud Athen. Subiungo autem hanc vocem illi ἅρπαξ, non quòd ab ea deducatur, sed quòd eādem cum ea formationem habeat.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδεα apud Homerum, Odyss. θ, Lucra quæ auidè rapiuntur. Ex quo intelligitur, Quorum cupidissimi & studiosissimi sumus. ἁρπαλέα (inquit Eustathius) τὰ πάνυ ἐφελκυστικά. Ἁρπαλέων autem δίκη apud Plutarch. in Polit. Repetundarum actio exponitur. Quam expositionem falsam esse alii eiusdem & aliorum scriptorum loci ostendunt. ET Ἁρπαλέως, aduerbium, Raptim, Cum festinatione, Promptè. Item, Auidè. Odyss. ζ, Ἤσθιε καὶ πίνε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς Ἁρπαλέως. q. d. Cibum & potum auidè rapiebat, vt solent famelici. Subiungit enim, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. ITEM Ἁρπάλιμος, quod idem videtur esse Hesychio cum præcedente Ἁρπαλέος. ET Ἁρπαλίζομαι, Lubenter accipio. ADDO autem Καρπάλιμος & Καρπαλίμως. nam Hesychio καρπάλιμος est Celer & καρπαλίμως itidem Celeriter. pro quo Latini eodem metaphoræ genere Raptim dicunt. Sequor autem longè breuiorem viam & tutiorem, deducendo καρπάλιμος & καρπαλίμως ab ἁρπάλιμος, quàm sequutus

sit Etymol.

¶ Ἁρπεδὼν, όνος, ἡ, Funiculus. vt Suid. exponit, addēs significare & ἶνα in hoc hemistichio, ἀράχνης ἄπλετον ἁρπεδόνα.

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ, Funis, Laqueus. Pollux quum ποδάγρας siue ποδοστράβην describit, inter cætera addit, καὶ ἀπὸ τοῦ κύκλου τῆς στεφάνης βρόχος σπαρτίου τις ἐκ[illegible], ἣν καὶ σειρίδα καὶ ἁρπεδόνην καλοῦσι. πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στρεπτὸν ἢ σειρά. Xenoph. δηλοῦσι ἐξ ἀγκίστρων πλέγματα καὶ ὀρύγματα, ἐλάφοις τε ποδάγρας καὶ ἁρπεδόνας. Lascari in Epigr. (vt vulg. lex. annotant) est etiā instrumentum quo filum rotando glomeratur. Pollux verò ἁρπεδόνας Herodot. νήματα dixisse testatur: Critiā autē ἁρπεδόνην τι λέγειν [illegible]. Accipi etiā potest pro chorda arcus in hoc Epigramm. quod Suid. citat, καὶ πολιῆς δίστοις τόξα παρθυρίας ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης. ab ipso tamen exponitur ἡ διὰ σπάρτου θήρα.

Ἁρπεδονίζω, F. ίσω, Illaqueo. διὰ σπάρτου θηρῶ, vt Hes. exponit, addens, esse etiam λωποδυτεῖν, spoliare.

¶ Ἅρπις, Amor, apud Æoles vt Hesych. tradit. Etymol. rationem addit, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, citans hunc ex Parthenio in Crinagora versum, Ἀμφοτέρους ἔβαλεν ἅρπις ἐλαύνουσα.

¶ Ἅρπυιαι, αἱ, Rapaces quædā deæ, quas Zetes & Calais Boreadæ profligarunt. Hesiod. Theog. Ἠϋκόμους δ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε, Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι. Eust. scribit fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent. vnde siquis ex hominum oculis abreptus esset, ab harpyis dilaniatus dicebatur. | Scribit idē esse etiā ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς, vt & Hesiodi schol. ἁρπακτικὰς πνοάς, τὰς ἐκ τῶν [illegible] γινομένας. & Hesychi ἀνέμων συστροφὰς καὶ δυνάμεις. Ἅρπυια Hesychio est etiā ἁρπαγὴ διὰ [illegible]. Etym. ab ἅρπω (i. ἁρπάζω) deriuari dicit, vt ab αἴθω, αἴθυια, ab ἄγω, ἄγυια: alibi scribens Ἀρέπυια etiam per pleonasmum τοῦ ε pro eodem dici.

C. Ἀναρπάζω, Abripio, Sursum rapio. Il. υ, —ὅτε μιν ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων. vbi Eustath. ait superuacaneam esse præpositionem in ἀνήρπασεν, aut significare τὴν ἀνω[illegible]. Ego hic existimo aptè interpret. nos ἀνήρπασεν Sublimē rapuit. vt Virg. dixit Æn. 5, Sublimē pedibus rapuit Iouis armiger vncis. Sic apud Plut. in Rom. ἀναρπασθεὶς εἰς θεούς, sublimis raptus ad deos. At Od. δ, Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν θύελλαι, possit videri potius superuacaneā habere præpositionē verbū ἀνήρπαξαν. | Interdū Subitò è medio tollo. Iulianus imperator Amerio, γυναῖκα νέαν καὶ σώφρονα τῷ γήμαντι πρὸ ὥρας ἀναρπασθεῖσαν, id est, De medio subito tolli, Bud. interpr. Sic Lucianus, πρὸ ὥρας ἀναρπασθέντες. Latini eadem vtentes metaphora dicunt Immatura morte præripi, & interdū & simpl. Rapi. Celeritatē autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι ex Plutarcho apparet. ita enim scribit in παραμυθ. ad Apollonium, de iis loquens qui amicorum deplorant mortem, ἐὰν δὲ ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται, λέγοντες, ἀνηρπάσθη. ἐὰν μακρὰν, μέμφονται ὅτι κατεφθινήσαν καὶ τιμωρηθέντες ἀπέθανε. Existimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetum etiam denotare vtplurimum: ideóque videndum est annon ἀναρπάζειν alicubi verti possit Transuersum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, vel De medio tollo. Demosth. Phil. 4, οὐκ ἀναρπασθέντος αὐτὸν ὁ ἑαυτοῦ χαλεπῶς. Idem contra Midiam, κελεύοντα τὴν δίκην, φάσκοντα δεῖν με ἀναρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus euello. Æschines, πόλεις ἀστυγείτονας καὶ συμμάχους ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασεν. Significat etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus euelli, hoc est ἀνάστατον, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Passiuum, Abripior, Sursum rapior. | Itē Subitò è medio tollor. | Itē, Ad pœnam rapior. | Præterea Sedibus euellor. Exempla autem passiui verbi in actiuo posita sunt. Cæterùm interdum futurum Ἀναρπάσομαι, ponitur pro ἀναρπάσω, vt apud Plutarchū in Othone, ἀναρπαζόμενοι τοὺς ἐναντίους, pro ἀναρπάσοντες.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abreptus, Sursum raptus, Sublimis raptus. vt ἀνάρπαστος dicitur Ganymedes, id est sublimis raptus. Ac fortasse Virgilius vim huius Græci verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Iouis armiger vncis. | Item ἀνάρπαστος, Repentè aut subitò raptus. Lucianus, καὶ τὸ μα-

παχὺ ἐλπίδων οὐχ ἥκιστα αἱ ἁρπάσιμοι ἡγεμονίας ὑπὸ τῶν ξυστάσεων. A
¶ Sunt etiam ἀνάρπαστοι, vt ait Budæus, Qui de medio tolluntur, & qui sic reuocantur è prouinciis. Herodianus, lib. 3, ἐκέλευε γνώμῃ τῶν ἐκεῖ καὶ στρατοπέδων πεπιστευμένων ἀναρπάστους εἶναι, hoc est, Rapi ad se iubebat, abrogato imperio.

C. Ἀφαρπάζω, Abripio, Rapio. Aristoph. in Pluto, — ὁρᾷς τὸν ἱμάτιον ὅτι οὐκ ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Et passiuũ Ἀφαρπάζομαι, Abripior, Rapior. vnde ἀφαρπαγή apud Plut. & ἀφαρπασθεὶς φλοιός, Xenoph. Raptus cortex ex ligno, vt inquit Bud.

C. Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xenoph. Pæd. 7 pag. 107, διαρπάσαι πόλιν, Diripere vrbem. Paulo antè dixerat πόλεως ἁρπαγήν. Apud Platonem autem De rep. lib. 1, διαρπασθεὶς actiua signif. pro Discerpturus. B T Διαρπαγή, Direptio. Σ T Εὐδιάρπαστος, Direptu facilis, Direptioni expositus.

C. Ἐξαρπάζω, Eripio, cum genit. Plut. in Fabio, ἐξαρπάσας Ἀννίβου Μινούκιον, Eripiens Annibali Minucium, q. d. Eripiens è manibus Annibalis. Exponitur etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrysost. ἐκ τῆς διαμαρτίας φύλακα τὰς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior. vnde ἐξήρπασα, apud Demosth. Pro corona, sine casu, ἐξήρπασαι ἀκινδύνως. Homerus autem ἐξήρπαξε dixit Il. γ, — τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη.

C. ΠΡΟαρπάζω, Præripio. Gregor. in Macc. encomio, προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripientes cruciatus, tanquam thesauros.

C. ΣΥΝαρπάζω, Corripio. Aristoph. in Nubibus, ταχέως τινὰ ξυναρπάσει. Apud Sophoclē initio Aiacis, ξυναρπάζειν φρενὶ, ad verbum, Corripere mente pro Statim mente percipere. Quæ significatio vereor ne falsò in vulg. lex. tribuatur verbo ἁρπάζω per se posito. D

C. ΥΦαρπάζω, Subripio, Clam rapio. Aristoph. iocosa metaphora dixit in Nub. ὑφαρπάζειν σοφόν τι. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, pro Sermonem interpellare, apud Herodot.

ΑΡΡΗΝ, vel Ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Mas seu masculus. de sexu dictum. vt apud Aristoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν τι δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Nec tantum de animantibus dicitur, sed etiā de plantis: cū apud alios, tū apud Theophr. vt quū dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικας ἄρρενας itidē apud Athenæum. Ἄρρενα verò ὠά, Masculos edētia. ¶ Metaphoricè significat Strenuum, Fortem, & Qui effœminatus non sit. Synesius, ἐγὼ γάρ τοι καὶ μετὰ ἄρρεν εἰμί. Vir sum, Sum forti & virili animo. Epigramm. lib. 2, — ἄρσενες υἷες Ὁμήρου, Masculi Homeri. id est qui fortia ducū facta cecinit. Plutarchus ... Παρασκευάζειν αὐτὸ τὴν ὑπομονὴν ἄρρενα καὶ ἀήττητον. Et ἄρσεν βοή, ἄρσεν ῥεῦμα, ἄρσεν αἰχμή. ¶ Ἄρρενα vel ἄρσενα Hesychio significat etiam τῶν κινδύνων τὰ ... εἰς κοινότητα ... Eustath. ab ἄρδω deriuat, (sicut ab ὕω ὑιός) διὰ τὴν σπερματικὴν ἰσχύν. E

Ἀρρενικὸς vel Ἀρσενικὸς, οὐ, ὁ, Masculinus. vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. ¶ Ἀρρενικὸν verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit) Latinis Auripigmentum vocatur, τὸ τῶν χαρίτων φάρμακον, vt tradit idē Eustath. addens ex Ælio Dionysio, ἀρρενικὸν nō ἀρσενικὸν dicendum esse: quod tamen apud scriptores non obseruatur. De hoc Diosc. lib. 5, cap. 121. Plin. lib. 33, c. 4. Gorr. in Defin. med. Pro hoc legitur apud Hesych. Ἀρσικόν quod tamen exponit χρώματος εἶδος χλωρόν.

Ἀρρενώδης, Virilis, Fortis. vnde Ἀρρενωδῶς, aduerb. Mascule, Fortiter.

Ἀρρενόω, ῶ, F. ώσω, Masculum reddo. Syn. epist. 146, ἐνθυμήσαι ἀρρενῶσαι τὴν ἱεράν σου ψυχήν. Et in Pass. Ἀρρενοῦσθαι, quod Masculescere dixit Plinius.

C. Ἀπαρρενόω, ῶ, F. ώσω. Idem. Fit autem ab ἄρρην, vt à θῆλυς & θηλύνω ἀποθηλύνω, Effœmino.

ΑΡΣ, ἀρνός, ὁ vel ἡ, Agnus, vel Agna. Il. γ, Οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Il. α, Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Vbi Eust. dicit addi τελείων, vt poeta significet agnos grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. Aliud autē significat Ἄρνες apud Theoph. l. 8, c. 7, [βλαστάνει δὲ] καὶ εἰσέχεις μικροὶ, καὶ πάντες ὑς καλοῦσιν ἄρνας. vbi Theod. Agnos vertit. H

Notandum verò tradere Eustathium ἀρὴν non habere nominatiuū monosyllabum, sed Ἀρὴν ένος, & per syncopen ἀρνὸς, eumque vel ab ἀρὰ esse, quòd in votis faciendis precibusve agni sacrificarentur: vel à ῥὴν vt ἀσπὶς à σπὶς, & similia.

Ἀρνός, οῦ, ὁ, Agn⁹ qui annū excessit. scribitur enim apud Pollucem lib. 7, ... ἐπέτειον ἀρνα, εἴποις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα ἡμίτομος ἀρνὸς, ὁ δὲ καὶ ἀρνεὺς ... Vbi tamē Ἀρνειὸς aliquis fortasse legere malit. quamuis apud Etymol. Horus ex Herodiano dicat ... ἀρνός prorsus ...

B C. Ἀρνοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnos deuorans.
C. Ἀρνοθοίνης, ὁ, Agnis vescens. citant vulg. lex. ex Epigr.
C. Πολύαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, Multos agnos habens. Il. β, Ἀτρεῖ δ' αὖτε Θυέστ' ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. id est πολυβοσκήμονι, Pecoribus abundanti, Diuiti, à parte totum intelligendo: vt docet Eust.

C. Ὕπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnū sub se habens. vt ὕπαρνος ποίμνη apud Hes. & ὑπαρνοτόκους, quod vulg. lex. ex Eurip. afferūt.

C. Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, Agnina lingua, seu plantago. Dioscor. lib. 2, cap. 153. Addunt vulg. lex. reperiri etiam ἀρνόγλωσσος in fœm. gen.

C. Ἀρνόφυλλον, ου, τὸ, q. d. Agnifoliū, herba qua agni delectātur. Hesych. Cytisū exponit, addēs herbā esse θαμνώδη.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Agnina pellis vnà cum lana. vt Suid. exponit. Aristoph. — οἴμοι τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; vbi schol. ad ἀρνακίδας allusisse poetā dicit. Poll. ἐνέδυν δὲ αὐτοὺς περιβάλλουσιν ἀρνακὶς, ὡς μάλιστα ὑπὸ τοῦ δέρματος ἡ θρὶξ τοῦ κωός. Potest etiā Calceamēti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti exponi in hoc Plat. Symp. loco quem Pollux citat, Ἐνειλιγμένοι τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè Locus vbi agninæ carnes vēduntur, Macellū agninarū carniū. κρεωπωλεῖον τῶν προβάτων, Hes.

Ἄρνειος, ου, ὁ, Agninus. ἄρνεια κρέα Luc. ἀρνεῖος φόνος, Agnina cædes Soph. vbi Tricl. dicit esse synecdochē partē pro toto grege: & Eust. exponit τὴν τῶν κτηνῶν ἁπάντων ... συμμίκτων.

Ἀρνειός, οῦ, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse ... ἄρρεν, καὶ πλεῖον, οὐκ ἁπλῶς κατ' ἄρνα καὶ τὸ ἀρνίον. Est itaque ἀρὴς vnius anni, deinde ἀρνίον seu ἀμνὸς, tum ἀρνειὸς, & deinceps κριὸς τυγχάνει, vt Pollux annotat, licet apud eū ἀρνὸς scribatur: vt videbis in ἀρνός. Ἀρνειὸς autem cum ῥ mensis nomen est, vt tradit Eust.

Ἀρνίον, ου, τὸ, Agnell⁹. vt Ἀρνίον χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Eust. dicit esse ... ἀργύριον, χρυσίον ... ἀρνίον ... τὸ τῆς μυθικῆς μύθου.

¶ Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Vrinator. κυβιστητὴρ, δύτης, κολυμβητής. Il. π, ὁ δ' ἄρ ἀρνευτῆρι ἐοικὼς Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου. vbi Eust. annotat, ἀρνευτὴρ ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας οἱ κυβιστῶντες, ὡς μὲν ἐπὶ τὸ θάλασσαν ἄλλεσθαι, τῇ δὲ κεφαλῇ τὴν γῆν πλήσσειν. HINC Ἀρνευτήρια, ὡς, Vrinatorum exercitia, vt exponunt vulg. lex. κυβιστητήρια, Hesych. F

Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piscis alio nomine ἵππουρος & ἱππουρὶς dict⁹, διὰ τὸ συνεχὲς ἅλλεσθαι. Eustat. ex Athen. Plin. etiā Hippuri piscis meminit. Frequenter (vt habent vulg. lex.) subsilit, ac desilit, caprarū modo, quæ posterioribus innixæ pedibus saliunt & terræ caput impingunt.

G ΑΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Cōsequor. Propriè autem volunt esse, Dādo ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel breuius, ἄρνα re quapiam permutare. & (vt loquitur Eust.) ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀνταλαμβάνειν τι τῶν χρησίμων: per catachresin verò ἐπὶ πάντων λαμβάνεσθαι. sic verò & à πῶλος esse πωλεῖν, & ab ὦνος secundum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia consisterent. Hinc certè μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedē capere, apud Aristot. & Plat. De rep. l. 1, φαμὲν δὲ γε τοὺς μισθὸν ἀρνυμένους ἀργυρίου ... δημιουργούς. Et in Protagora, σεαυτὸν ἀποφήνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Idem cōposita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo & ipse in illo priore loco vtitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν in Epigr. Consequor victum è manibus, id est è labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. Consequor gloriam. Sic autem vulgò exponitur ἄρνυμαι apud Homerum quoque: sed illi (meo quidem iudicio) potius significat Capio & Consequi seu adipisci conor, quàm Capio & Cōsequor. Il. χ, — ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην

Ἀρτύεσθαι, Non captabant, Non conabantur adipisci. Sic τιμὴν ἄρνυμαι videtur esse potius Conor pœnas sumere, quàm Pœnas sumo, tā Il. α, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα Πρὸς Τρώων, quàm eiusdem Il. ε, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ ἀρνυμένω. Ideóque vertetim vtrobique, Ad sumendum pœnas, non Sumētes pœnas. Fortasse etiā cōmodè reddetur τιμὴν ἀρνύμενοι ἐκ Τρώων, Pœnas expetētes à Troianis. Nam alicubi apud Cic. qui expetit pœnas ab aliquo, dat operā vt sumat, nōdū autem sumit. Sic autem & Odyss. α, in principio ἄρνυσθαι conatum significat, Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, Consequi conās vitam suam [id est vitæ suæ incolumitatem] & sociorum reditum. At schol. breuium autor ineptè mihi videtur vbiq; verbo ἀντικαταλλάσσεσθαι hoc exponere. | Ἄρνυμαι pro αἴρομαι apud Plat. De leg. lib. 12, ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τέχνης μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

C. Ἀπάρνυμαι, Aufero. ἀφαιροῦμαι, Hes.

B

ἈΡΤΗΡΙ΄Α, ας, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritus cōceptaculū, Gell. vt & apud Soph. πνεύμονος ἀρτηρίας Acci⁹ vertit Pulmonū spirit⁹. Philar. dicit esse corp⁹ in lōgū porrectū, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tunicis contextū, ex corde propagatum, & in singula corporis mēbra distributum diffusū, aeris & spiritus naturalis abūdātioris receptaculū, mixti cū pauculo admodū sanguine. Ruffus verò Ephes. tradit arterias à vetustis Græcis φλέβας (i. venas) vocatas fuisse: item ἀορτάς, πνεύματος ἀγγεῖα, σήραγγας, καρωτίδας & τόνους. Earū cōplura genera ponit Gorr. in suis Def. med. quē cōsule. Volūt aūt dici à τοῦ ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiā Philar. vel ab ἀείρειν quasi ἀερτηρία, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis huius notatio vt multo receptior, ita & longè verisimilior est, siquidē pro primitiuo habendum non est hoc nomen.

C

C. Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, Arteriæ dissectio. Est remedii genus quod arteria secta adhibetur. Gorræus.

D

Ἀρτηριακός, οῦ, ὁ, Arteriacus, Ad arteriā pertinēs. vt ἀρτηριακὸν πάθος, idē quod βράγχος, i. Raucitas, vt scribit Paulus lib. 3. c. 28. Gorr. | Ἀρτηριακὸς verò de homine intellectū, idē est quod βραγχώδης, Raucus. Est enim raucitas proprius asperæ arteriæ affectus. | Ἀρτηριακὴ nō addito vel τὸ ἀντίδοτος vel alio quopiā nomine, dicitur à recentioribus med. (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arteriosus, vt anatomici interpret.

Ἀρτηριώδης φλέψ, Arterialis vena, Gorræus.

E

ἈΡΤΙ, aduerb. Modò, Paulo antè πρὸ μικροῦ ἐξ ὑπογύου. Plat. ἦν ἄρτι ὅτε σοὶ οἱ τῇδε ἐπιεικεῖς, Nuper vel Nuperrimè. Sic ἄρτι Thuc. dicit lib. 6, p. 106, quod p. 101 dixerat νεωστί. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντες, in Epigr. recens nati. i. ἄρτι γεγονότες. Coniungitur etiā cū verbis præs. temporis, & tunc solet verti Nūc, Iam, Primum. Soph. Aiace, ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύεις; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύῃ), Quū primùm emergit. Sic apud Herodian. l. 1, ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. vbi Polit. vertit, Primas nunc adolescentiæ metas ingredientē. Sic Iohan. 9, πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Notandū tamen Isocr. ἄρτι in præs. cū alio præt. tēporis verbo copulasse, in or. cōtra sophistas, οἱ μὲν οὖν ἄρτι τῶν σοφιστῶν ἀναφυόμενοι, καὶ νεωστὶ προσπεπτωκότες τῇ ἀλαζονείᾳ. Vbi pro Modò, vel Recens accipi possit. Ἄρτι μέν, ἄρτι δέ, Bud. apud Luc. sæpe significare scribit Tum hoc, tum illud. Ἄρτι genitiuo etiam iungi tradit idem Bud. vt παρακμῆς, citans ex Greg. 139 ἄρτι τοῦ ... τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ...: & exponens Commodum.

F

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in posterū. copulat enim tempus præs. vel paulo antè præteritum cum fut. Frequēs est in Nouo Test. vt Ioan. 1, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidem Matth. cap. 26, οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος.

G

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Vsque in tempus præsens. Vtitur Paulus 1 Cor. 4.

H

Ἕως ἄρτι, Idem, Vsque in præsens. Ioan. 5, ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

C. Ἀρτιβλαστής, Qui nuper germinauit. Ἀρτιθρεγχής, Nuper rigatus. Ἀρτίγαμος, Qui modò vxorem duxit. Sic Ἀρτιγενής, Ἀρτίγονος, Ἀρτιδαής, & alia multa huiusmodi vide in

A

nominib⁹ aut verbis quibuscum compositum est hoc aduerbium. At Ἀρτίπους, Ἀρτίστομος, Ἀρτίφρων, & huiusmodi composita quibus integritatis & velut incolumitatis cuiusdam significatio includitur, vide post Ἄρτιος: hoc autem post Ἄρω.

Ἀρτίως, aliud aduerb. Modò, Paulo antè, Nuper. Idē enim significat quod ἄρτι, licet Suidas & Ammonius distinguant. Demosth. παρέχω φάσκων, ὡς ἡμεῖς πάντα ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Aristoph. ὅν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschinem cum præt. plusquamperfecto exponitur Recēns seu Recenter. ὅτι ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, Quum recēns rediisset, vel Quum paulo antè rediisset. | Ἀρτίως apud Aristoph. exponitur Iam, vel Iamdudum, in hoc Nub. loco, vbi dicenti ἀπολεῖ κακῶς, respondet alter ἀλλ' ὦ 'γαθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

B

ἈΡΧΗ, ῆς, ἡ, Principiū, Initiū, Exordiū. Il. λ, — κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Hes. ἀρχὴ δέ τι ἥμισυ παντός. Plat. Pol. 2, ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, seu πέρας vel τελευτή, vt apud Dem. Pro corona, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ παντὸς ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθεν. Idē in Epit. ἔστι γὰρ ἔστι ἀληθὴς ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία. Apud eundem ἀρχὴν ὑποθέσθαι, Ol. 3, ἀρχὴ δ' ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς ὁντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιεῖσθαι, vt & Latinè dicitur interdū Initiū facere, pro Incipere. Isocr. Panath. ποιήσασθαι πρόσθεν τὴν ἀρχήν. Idē in Hel. encomio, τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τῆς φύσεως αὐτῆς. Sed & ἀρχὴν λαμβάνειν (vt rursus Lat. Initiū sumere) apud Plat. De leg. A quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. θείας ἀρχὴν ἦρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου. Quæ Cic. interpr. Diuinæ, sempiternæ sapiētisque vitæ induxit exordiū. Et ibidē, ἢ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινος ἀρξάμενος, pro An ortus sit ab aliquo temporis principatu, eodē interpr. Sed & ἀρχὴν ibidē ab illo redditū Causam, vide in meo Cic. lexico: simúlque & alios locos in quibus hāc vocē interpr. | Ἀρχὴ exponitur etiā Fundamētum, vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in epist. Fundamēta iacere. Et Demosth. Olynth. 1. dixit τὰς μεγίστας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ὑποθέσεις. vbi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpret. Sic autem ἀρχὴν ὑποθέσθαι paulo antè ex eo attuli. | Herodian. lib. 1, ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς appellauit ingressum fori, vt Ang. Polit. interpretatur. At de ἀρχῇ posito ab Aristotele pro τὸ οὗ ἕνεκα, lege Bud. Comm. pag. 130. Itē de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἴτιον & τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι. vide pag. 142. 143. | Iungitur genit. ἀρχῆς cum præpos. ἀπὸ & ἐξ. & dicitur ἀπ' ἀρχῆς (quod & coniunctim scriptum inuenitur ἀπαρχῆς) vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui à Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, & signa non simul omnia sed carptim singula, vt inquit Sulp. Victor. Vide exempla apud Donatū in Andr. Consule & Hermogenem. Appellatur hic locus & ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam Noui testamenti locis (non alibi, quod sciā) ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpliciter pro A principio, sed pro A principio mundi (& quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, & ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως) vt Ioannis 8, de diabolo, ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad hunc enim locum & alios huiusmodi respexisse puto eos qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt significare etiam Ab æuo, vel Ab æuo condito. At ἐξ ἀρχῆς vsitatius est itidem pro Ab initio (accipiēdo simpliciter) inuenitúrque & ipsum coniunctim scriptum. Demosth. autem non solùm ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed & τὸ ἐξ ἀρχῆς pro eodem, vt in orat. Pro corona, τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ὀρθὴν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἱλόμην. Aliquādo ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: vt ὁ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus seu primæ originis ordo. Vel simpliciter, Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiā Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, & pro Denuo, Ab integro. quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum verò iungitur cum πάλιν vel αὖθις, ὡς τὸ ὑφηγήσασθαι, vt ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristophanes. Dicitur & ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodianus libro 8, ὁ δὲ στρατὸς ἦχθετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πιεζόμενος. Idem lib. 5, δεῖν ἐν ἀρχῇ τοῦτο ποιῆσαι, quod Polit. interpret. Quod statim à principio facere oportuerat,

C

D

E

F

G

H

&c. Ἀρχὴν quoque aduerbialiter positum (vt πέλος aduerbii locum habere videmus pro Denique, Postremò) significat Principio, Antè omnia. Quidam verò interpr. etiam Primò, In primis, In Axiocho qui Platoni adscribitur, ἀρχὴν γὰρ ὦ Ἀξίοχε συνυποτιθέμενος δίχως γέ πως μίαν αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀπεστημένον, Principio enim, nisi vnà supponeres &c. ἀρχὴν (inquit Bud.) apud Lucianum, Principio, Vel Primùm, hoc est Imprimúm. Et τὴν ἀρχὴν eadem signif. vt Nonnus pro eo quod apud Iohannem legitur τὴν ἀρχὴν (cap. 8, v. 25, τὴν ἀρχὴν ὅ,τι καὶ λαλῶ ὑμῖν) dixit ἐξ ἀρχῆς, id est Ab initio. Alias tamen variashuius loci Iohannis expositiones habes in Annot. Bezæ. Ponitur certè τὴν ἀρχὴν & in alia quadam signif. quam à paucis intellectam puto (quod ostendunt variorum interpretum lapsus) à nemine verò Latinè expressam inuenio, ac nō facilè quidē certè exprimi posse existimo. Eius autē exēpla sunt. Xen. Pæd. 1, pag. 2, οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται ὥστε πονηροῦ τινος ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι, pro eo quod est (vt præcedentia ostendere videntur) Dant operam vt ne vllo quidem modo tales sint. Vel, Vt prorsus etiam non sint tales. (iungendo Prorsus vel Omnino non cum Tales, sed cum Sint) Sic eodem libro pag. 18, τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν. Tibi danda est opera vt prorsus nō ægrotet, Vel vt planè non ægrotet. Vel, Danda tibi est opera vt ne ægrotet quidem. Quæ tamen interpretationes mihi ipsi non satisfaciunt: & memini me alias afferre olim quæ magis satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrunt. Interpres certè vtroque in loco τὴν ἀρχὴν vertit Initio. Apud Thucyd. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν exponitur Ne tantulū quidem conantur. Idē in 6. λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγέλλειν τὴν ἀρχήν.

Ἀρχαὶ, Initia, Cicero interpr. vt quum hæc Stoicorū verba, ἀρχαὶ τῶν καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpretatur, Officia proficiscuntur ab initiis naturæ. Vtitur & Aristot. & alii hoc plurali. Quo differant ἀρχαὶ & στοιχεῖα vide apud Suidam. Iunctus autem & hic pluralis cum præpositione, aduerbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρχὰς vel τὸ κατ' ἀρχὰς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth. in Philipp. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ Φίλιππος ηὔξηται. Scribitur etiam καταρχὰς coniunctim, & παταρχάς. Sed & τὰς ἀρχὰς aduerbialiter ponitur sine κατὰ: vt apud Polyb. lib. 16, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀμφισβητεῖν ἐφιλοτιμοῦντο, πέλος δὲ &c. ‖ Ἀρχαὶ τῶν δεσμῶν à quibusdā exponitur Summæ ansæ vinculorum, in hoc Luciani loco, in Herc. ὁ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος οὐκ ἔχει ὅποι ἄψαι τὰς ἄκρας τῶν δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenularum. ‖ Ἀρχαὶ, Primitiæ, in vulg. lex. Hesych. autem ἀρχὰς exponit ὑποδέσεις & βαθμίδας.

Ἀρχῆθεν, aduerb. poeticum, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Vtitur Herodot. in Thalia, φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ. Vtitur & Philo, καὶ ἡ τῶν καταπονδυλασάντων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια.

Ἀρχὴ autem pro magistratu, vide post deriuata ab ἀρχὴ significante Principium.

C. Ἀρχοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Principii formam habens. Budæus ἀρχοειδὴς interpr. Primigenium, Primarium, vbi scribit Aristot. οὐδεν ἐστιν ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωμάτων. Affert ex eodem in 3 De part. anim, hæc de iecore dicta, καίτοι γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδὴς ἐστιν.

C. Ἀρχέτυπον, ου, τὸ, Exemplar primigenium, Vel Forma primigenia, Bud. interpr. Latini quoque archetypū dicunt, vocem Græcam retinentes. Exponitur & Forma princeps. Aristot. De mundo, τὸ ἀρχέτυπον τῶν χρόνου καὶ παράδειγμα. Existimo autē ἀρχέτυπον dici quasi ἀρχὴ τοῦ τύπου. (vt principiū typi appelletur typus initio factus & omniū primus. ideóque hic post ἀρχὴ non post ἄρχω posui. Fateor tamen posse etiam significationē verbi ἄρχειν hoc composito, sicut & similibus, inclusam videri, eodē sensu. Non malè autē ἀρχέτυπον verti Primam formā, ostendit synon. πρωτότυπον. Cæterùm huius vocis primum & propriū vsum esse arbitror in imaginibus. vt apud Luc. habetur in Zeux. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀπέγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβῆ τῇ στάθμῃ μεταπεποιημένη· τὸ ἀρχέτυπον δὲ αὐτὸ &c. Dicitur & ἀρχέτυπος χαρακτὴρ vt apud Phil. De vita M. l. 3, πρὸς αὐτοῖς, καθάπερ ἀπ' ἀρχετύπου γραφῆς καὶ γεγονότων ἐκείνων αἱ ἔπειτα μιμήματα ἀπεικονισθῆναι. Per metaph. autem tam ἀρχέτυπον subst. quàm ἀρχέτυπος adiect. de a-

liis etiam rebus dicitur. ET Ἀρχετυπία, Exēplar, Idea, vt interpr. Bud. in hoc. Dion. Areop. loco, De cæl. hier. καὶ δυνατὸν ἐστι αὐτῶν ἀναγωγὰς πρὸς τὰς αὐλους ἀρχετυπίας.

C. Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Principio carens, quod de Deo solo dicitur. Exponitur etiam Æternus, ex consequente. Greg. ὁ δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος, (ἀρχὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος) ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν, καὶ ἄναρχος. ET Συνάναρχος, Vnà cum alio carens principio. vt Christus dicitur τῷ Πατρὶ συνάναρχος, Patri coæternus. ‖ At Ἄναρχος, Principe seu duce carens, vide post alterum Ἀρχή.

¶ Ἀρχαῖος, α, ον, Pristinus, Antiquus (nam & Latini Antiquū aliquando pro pristino dicunt) vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. pro In pristinum statum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις dicitur In pristinum statum restitutio. Et πάλιν ἐς τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In pristinam formam vel priorem restituere. Sed & ἀρχαῖος ἑταῖρος apud Xen. vt apud Ouidiū Antiquus amicus. In vulg. lex. annotatur etiā οἱ ἀρχαῖοι, Maiores: vt τὰ ἀρχαῖα, Auita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, pro Ab initio. Hesychius certe ἀρχαῖον inter cætera vult esse πρότερον, sed accipiens πρότερον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς. vt si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστῆσαι interpreter In priorem statum restituere, hæc vox Priorem significabit Pristinum, & qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, id est Initio. Ex his autem patet cur hanc significationem præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, ου, τὸ, Sors vsurarum. Isocr. καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Dem. in Dionysod. καὶ δὲ οὐχ ὅπως πρὸς τὰ τόκα ὁ λόγος ἐστιν, ἀλλ' οὐδὲ τἀρχαῖα ἀποδοῦναι ἐστιν δυνατὰ. Dicitur autem ἀρχαῖον subaudito substantiuo δάνειον, siue δάνεισμα, quod alibi additur. Inuenitur & ἀρχαῖον κεφάλαιον apud Demosth. κατ' Ἀφόβου: sed κεφάλαιον synonymum irreptitium esse putatur. Vide Bud. p. 132 & 133. Ἀρχαῖον (vt ibidem docet) dicitur etiam de bonis alicuius pro sorte & capite vnde fructus & reditus manat, adeo vt τἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, Auita bona, quorum accessio ἔργον & πρόσοδος & ἐπικαρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον signif. (cuius exēpla ibi habes) videlicet pro sorte bonorum, priore loco ponit, ego posteriore: sed vtracunque prior sit, existimo, sicut in illa subauditur δάνειον, vt sit ἀρχαῖον δάνειον: sic & in hac subaudiri ἀγαθὰ cum ἀρχαῖα, vt sit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minimè autem recedit ab ἀρχῆς significatione hic vocum istarum vsus: quum possimus (meo quidem iudicio) & ἀρχαῖον δάνειον exponere τὸ ἐξ ἀρχῆς, & ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico autem ἀρχαῖα tantùm in hac posteriore sortis significat. quum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Budæus vllo exēplo comprobet.

Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetustus, παλαιός. Nam cum apud alios, tum apud Æsch. ἀρχαῖον & παλαιὸν pro eodē legimus. Dem. Phal. (aut quicunque est autor libri qui illi adscribitur) ὅθεν τὸ ἀρχαῖοι αὐτὸ τοῖς παλαιοῖς σεμνότερον. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνδρες σεμνότεροι. Apud eunde τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. apud Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, & ὁ ἀρχαῖος βίος. apud Luc. ἀρχαῖα παραδείγματα. apud Synes. ἦθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Deniq; vox hæc generaliter de persona & re in vsu est. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, & εἰς τὸ ἀρχαῖον, substantiuè. Thuc. lib. 1, καὶ νῦν ἐν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem codē libro, ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, iā inde vsque à prima antiquitate. Ad verbum, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et ἐς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum: pro In antiquum morem, seu priscum. Dicitur etiam τὸ ἀρχαῖον aduerbialiter pro Antiquitus, Olim, cum ab aliis, tum à Pausania. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes apud B. p. 131. Quid autem huic significationi metaphoricæ occasionē dederit, exposui in ea quam scripsi pro Herodoto apologia. Vide & Ἀρχαϊκός.

C. Ἀρχαιόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Antiquus origine) Primigenius, Primordialis. Aristot. De mundo, διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχεγόνον αἰτίαν, propter principem causam & primordialem, B. interpr. Alii eodem sensu, Primā causam & primigeniā. In vulg. lex. ἀρχαιόγονος vertitur Primigen⁹ ex Varr. Primigenius & Principialis, ex Lucr. Primitiuus, ex Colum. Primitius, ex Ouidio. Dicitur & ἀρχέγονος pro eodem. ET Ἀρχαιογονία, Antiqua origo. A Basilio autem sæpe pro antiquitate ponitur, teste Bud. In Græcis autem Pand. simpliciter pro origine, vt idē scribit.

Digitized by Google

C. Ἀρχαιολογέω, γῶ, De rebus antiquis dissero, Res antiquas seu priscas scribo. Luc. AcTh. lib. 7, ὡς πρὸς τὸ δοκεῖν τινὰ ἀρχαιολογεῖν, id est (Camer. interpr.) Vetera quædam declamitãdo ingerere. ‖Itẽ, Antiquo sermone vtor. ET Ἀρχαιολογία, Historia de rebus antiquis, vt Iosephi, & Catonis origines, inquit Bud. Dicitur & plur. ἀρχαιολογίαι. Plut. De Herod. αἱ γὰρ ἐμβολαὶ καὶ παρεκβάσεις τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις.

C. Ἀρχαιοπλούτης, vide in Πλούτης cum παλαιοπλούτης.

C. Ἀρχαιότροπος, ὁ καὶ ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, Thuc. l. 1, Instituta quæ mores antiquos resipiũt. Id est, Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpretandum hoc nomẽ: non (vt in vulg. lex.) Antiqui mores. ET Ἀρχαιοτρόπως, Antiquis moribus, Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν, ex Isocr. Paneg. affertur pro, Antiquo loquendi more vti, seu antiquis vocabulis. ET Ἀρχαιοτροπία, Antiqui mores, vt Bud. interpr. apud Plut. in Phoc. ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exponitur etiam Prisca viuendi forma.

C. Φιλάρχαιος, Antiquitatis amator, Antiquarius. Athen. 3. Νίκανδρος δὲ τι θαύμαστόν ἐποίει ὡς φιλάρχαιος καὶ πολυμαθής.

Ἀρχαίως, Antiquè, Antiquo more. Antiqua morum simplicitate, Absque malitia. Interdũ pro Stultè. Demosth. Philipp. 3, οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, Antiquitas, Pausan.

C. ἈΠαρχαιόω, χαιῶ, F. ώσω, Antiquum reddo, Obsolescere facio. Ἀπαρχαιόομαι, οῦμαι, Antiquus fio, Obsolesco, vnde ἀπηρχαιωμένον ὄνομα, vel ἀπηρχαιωμένη λέξις, Obsoleta vox. Dionys. Hal. de Thuc. loques, καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Isocr. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πάνυ φυλάττει τὴν ἀπηρχαιωμένην τῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν. Antiphanes apud Athen. l. 11, Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων περαίνειν, τὸν τε Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Notandum est autem hoc cõpositum non præcedente (quod sciã) simplici Ἀρχαιόω.

¶ Ἀρχαϊκός, & Atticè ἀρχαϊκός, Antiquitatem seu antiquã simplicitatem aut rusticitatẽ præ se ferens, siue in moribus, siue quod ad artem attinet. Plut. in Publ. ἀπλοῖς ἀνδριὰς καὶ ἀρχαϊκὸς τῇ ἐργασίᾳ. Exponitur etiam τὸ ἀρχαϊκόν, Simplex, Imperitũ, Stultum. Et ἀρχαϊκὰ φρονεῖς, apud Aristoph. μωρὰ & ἀπλᾶ & ληρώδη. ET Ἀρχαϊκῶς, Antiquo more, Antiqua simplicitate seu rusticitate, Pingui quadam Minerua. Item Stultè.

Ἀρχαΐζω, Antiquitatem seu antiquos imitor. vnde Ἀρχαϊσμὸς à grãm. (& nominatim à Donato in Terent.) vocatur loquẽdi genus in quo priscũ sermonem imitamur. ET Ἀπαρχαΐζω, cõpos. quod aliter exponitur, videlicet Antiquũ reddo, Antiquo nomine appello. Itẽ, Antiquitatis formam tribuo, vt in hoc Athen. loco, δειπνοσ. l. 1, ὅθεν ἰδίως, φησί, φιλόσοφον ὄρχησιν Μέμφιν ἐκάλεσαν, ἀπαρχαΐζοντες τὴν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ κίνησιν τῆς πόλεως ἀρχαιοτέρως καὶ βασιλικωτέρως.

¶ Ἄρχω, Incipio, Initiũ facio. Od. γ, & alibi, -μύθων ἦρχε. Od. χ. Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. Et Il. α, -ἦρχ' ἀγορεύειν (pro quo alibi μύθων ἦρχε) Verba facere cœpit. Sed illud Græcum loquendi genus melius respondere puto Gallico, Il commença à dire, pro Il se mit à dire, vel Il vint à dire. (quo tertio vtitur Herod. vt alibi docebo) Interdũ ἄρχειν exponitur etiã Principiũ esse, seu originẽ, vel Autorẽ esse. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Et ante eũ Herod. eodẽ verbo in re simili exprimẽda vsus erat, ἄρξειν ἐπιρρώτησε ταύτην Λακεδαιμονίοισι μνείας κακοῦ ποτε. Pl. epist. 3, τὸ δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς χαμαὶ τὰ ἦρχε, caput erat. ‖Et ἄρχειν, Priores partes occupare, vt docet B. quẽ vide p. 130. Apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, Prior pugnã capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem, & ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχειν & cũ genit. χειρῶν, quũ dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων (vt apud Dem.) qui prior lacessiuit aut rixa aut bellũ, & qui prior percussit, vt interpr. Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας apud Pausan. vertit Principiũ & causam scelerũ dare. Obseruandũ est autẽ, ἄρχειν in hac posteriore signif. multo esse vsitatius prosæ scriptoribus quàm in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Homerus autem pro genitiuo posuit participiũ in hoc loquendi genere Il. β, 380, - ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, id est (vt doctè exponit Eustath) ἐγὼ κατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non (vt imperitè redditur in vulg. lex.) Incipiebam irasci.

C. Ἀρχέκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui initium dedit malorum, Autor malorum, Causa & origo malorum. vt ἀρχέκακοι νῆες, apud Hom. Il. ε, v. 63, Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο. vbi ostendit Eustathius esse velut etymon, q. d. αἱ κακῶν κατάρξασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι. Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductũ tradit. Quod ideo dico nequis miretur hic à me positũ potius quàm post ἄρχω.

C. Ἀρχέστρατος, Ἀρχέπτολις, vide in Στρατὸς & in Ἔπτολις.

C. ἘΞάρχω, Incipio, Auspicor. vt Odyss. δ, μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exponitur etiam, Cantũ præeuntes & auspicantes, Vel, Cantus auspices. Idem Il. σ, & ω, ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut. Romulo, ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος: & in Lycurgo, ἐξῆρχεν ἐμβατήριον παιᾶνος. Luc. itidẽ de cantu, sed sine casu, ὅταν αὖ ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαγάζοντες. Dicitur & de aliis rebus, vt Plut. in Galba, πάντως ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interpr. Autorem fieri & confirmatorem senatusconsultorum. Iungitur ἐξάρχειν accusatiuo quoque. vt Hom. Il. β, Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, vbi ἐξάρχων βουλὰς exponitur Autor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens cõsilia, aut aliquid huiusmodi: sensu tamen non valde diuerso. Xen. quoque accusatiuũ dedit huic verbo, Pæd. 3. ἐξῆρχε δ' αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Et in 7, παιᾶνα ἐξάρξαι. Sic ab eodem dictum est, ἐξάρξομαι σὺν ὑμῖν αὐτὸς ὁ παιᾶνα. Vide pag. 141 & 142. In vulg. lex. affertur ex Euripide, ἐξάρχω ὀρχεῖν pro Iurare incipio. Et ex Sophocle, εἰ δέ μ' ὧδ' ἐξῆρχες λόγοις pro Si me huiusmodi verbis aggressa fuisses.

Ἐξάρχομαι etiã dicitur: vt apud Apoll. ἐξάρχομαι φιβλίων. Xen. Hellen. 3, ἐξάρχομαι παιᾶνα. quod exemplũ miror à Budæo proferri quum paucis antè lineis scripsisset ἐξάρχω tantùm dici actiua voce. Sed & ἐξάρχου κανᾶ apud Eurip. pro Primus auspicare canistra, Primus coronam è calatho carpe, vt vertit Erasmus.

Ἔξαρχος, Inceptor. (vt dixit Terẽt. O mearũ voluptatũ omniũ inuẽtor, inceptor, perfector.) Itẽ Dux, Princeps, vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. in Numa. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος Naz. Itẽ Princeps alicuius rei cõficiendæ. Basil. ἔξαρχοι τῶν καθηκόντων αὐτοῖς. Exponitur etiam Præcẽtor.

C. ΚΑΤάρχω, Prior (vel primus) facio, vel dico. Plato in Sym. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed (quod bonũ faustumq; sit) Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. Sic Basilius, ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. cum infinit. interiecto articulo τοῦ, lib. ἀπομν. 2, κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum inuitarem. Q. d. Anteuerterẽ illum inuitare. Ex Phalaride autẽ affertur cũ infinit. sine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. ‖Item, Autor sum alicuius rei, Exemplũ præbeo. Athen. ὥστε τὴν ὅλην χώραν παραλαβεῖν ... καὶ τῆς φιλοτιμίας ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. Idẽ Athen. lib. 12, addidit ... scribens de Omphale, ἥτις ... κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς ... τιμωρίας, Quæ exemplum vltionis præbuit, Vel, Quæ initium dedit vltionis. Vel (inuerso genere loquendi) A qua vltio initium sumpsit. Vel, Quæ prima fuit vltrix. Nam quomodo hic κατάρχω per Lacesso aut Prouoco cum Budæo interpretari possimus, non satis intelligo. ‖Item, Princeps sum alicuius artis aut facultatis. vt Bud. exponit in hoc Chrysostomi loco, διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Sed κατάρχειν hic Chrysostomus dixit simpliciter pro eo quod Act. Apost. cap. 14, est ἡγούμενος, vbi id narratur. Rursum Bud. apud Laer. τὸν τῆς Ἀκαδημίας κατάρξαντα vertit Academicorũ principẽ & cõditorẽ. ‖Κατάρχειν simpliciter etiã pro Incipere, Inchoare (vt quidẽ interpr. vulg. lex.) cũ genitiuo itidẽ, vt κατάρχω μάχης, apud Eurip. κατάρχω τοῦ πολέμου, Plut. in Thes. Inuenitur autẽ κατάρχω & accus. iunctũ: vt apud Plat. in Euthydemo, θαυμαστὸν γάρ τινα αὖ κατῆρχε λόγον. ‖Κατάρχειν pro ἐξάρχειν, Aristot. καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. Vnde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præsultor.

Καταρχή, ῆς, ἡ, Initiũ, Exordiũ. Polyb. μείζονος πολέμου καταρχή. Athen. ὅπου ἐστὶ τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud. 139. ‖Καταρχή, Libatio, Primitiæ, in vulg. lex.

c.2. Προκαθάρχω (q.d. Præexisto) Anteuerto, Antegredior: A
Gal. ἅπαντα τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. | Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeróque habeor. Areopag. apud Bud. 140. ꜱ ᴛ Προκατάρξις, Principium, Origo. ꜱ ɪ ᴄ Προκαταρκτικός, Principalis, Originalis, Primarius, apud Basil. Idem pagina 141. At προκατάρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est à προκαθάρχομαι, potius quàm à προκατάρχω. Dicitur enim τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκαθάρχειν, quod sciam.

C. Ὑπάρχω, Initium do [rei,] Primus facio, aut dico. vt apud Thucyd. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse (si simplex quæratur interpretatio) in hoc eius loco, lib. 1, p. 25, ὑμεῖς αὖ πρότεροι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες. Bud. tamen rectè & ipse ὑπάρχω interpr. Autor sum, Meum est hoc institutum & exemplum. Vel, Initium rei do. vt Andoc. οἱ ὑπάρξαντες τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam quàm in malā partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior est: at ὁ ἀντιποιῶν & ἀντευεργετῶν, posterior, apud Aristotelem. Demosth. Pro cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολαβοιμεν ἣν περ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Vbi obserua, sicut & in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, quū alioqui dici etiā possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, apud Æsch. De fals. leg. καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑμᾶς ὑπῆρξεν Ἀμύντᾳ. Plut. autem pro illo vel accus. dedit genitiuum, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν, Iamdiu occasionem quærens materiámque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exēplis consentanea est participii pass. ὑπηργμένον significatio, de quo infrà. Cæterum ὑπάρχω eadem in significatione, sed in malam partem, à Budæo exponitur Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Dem. ὥστε αἰτιώτερον αὐτοῦ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνομένους opponit τοῖς ὑπάρχουσι in Gorgia, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus exēplis immiscet Bud. & hoc Dem. τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν. Vbi tamē ὑπάρχω nō significat per se Excito contentionem aut simultatem, quum addatur genit. ἔχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Autor sum. Possit etiam (meo iudicio) τῆς ἔχθρας πρότερος ὑπῆρξεν aptè verti, Ab illo simultas profecta est. (vbi vacare πρότερος obseruandum est.) Sic autem ὑπάρχω cū aliis gen. vt ἀδικίας & βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίας apud Herodot. non est simpliciter Infero iniuria: nec ὑπάρχω βίας apud Plutarchum est simpliciter Infero vim (vt in vulg. lex. habetur) sed Prior infero iniuriam, Prior vim infero.

Ὑπάρχω, Sum, Aristot. De part. an. l. 1, πολλὰ ταὐτὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cuius signif. & hæc afferuntur exēpla: Dem. ὑπάρχω προειδὼς ἐπὶ ὑμᾶς: & ὑπάρχω ὑμῶν μάλιστα & ὑπάρχει δῆλος. Idē initio or. Pro cor. τοσαύτην [εὔνοιαν] ὑπάρξαι μοι παρ᾽ ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, ὑπάρχει μοι πρὸς σὲ ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5, ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, pro In tyrannos odium existit. Apud Herodian. ἐπὶ ξένους αὐτοῦ ὑπάρχοντι. Iungitur & cum præt. vt Dem. ἐν τῷ περὶ τῶν Ῥοδίων dixit, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Idē Ol. 3, ὑπῆρχεν Ὀλυνθίοις δύναμίν τινα κεκτημένοις. Dicitur etiā ὑπάρχω ὤν, vt τυγχάνω ὤν, sed longè rarius. Herodot. ὑπῆρξεν ἐόντα ταῦτα. Dem. in Mid. οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. | Ὑπάρχω exponitur etiam Suppeto. vt Demosth. ὑπάρχει σοι ταῦτα παρ᾽ ἐμοῦ. Idē, ἃ ὑπάρξει δὲ παρ᾽ ὑμῶν. Et ὑπάρχει παρ᾽ ὑμῶν τὰ δέοντα. Idem, ὑπάρχοντα ἀγαθά, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsētia bona. Pro quo dicitur & vno verbo, (sed præfixo articulo) τὰ ὑπάρχοντα, apud Demosth. Et cum genit. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ apud Matth. Luc. & Paulum. Theopompus apud Athenæum ὑπάρχοντα & ἀπόντα inter se opponit, lib. 6, καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato in Tim. τούτου δ᾽ ὑπάρχοντος, pro Quū hoc sit, vel Quū hoc ita sit: quod tamē Cic. vertit, Hoc posito. Et ibidē, τούτων δὲ ὑπαρχόντων, Ex quo posito & constituto &c. Vide mei Ciceroniani lexici pag. 13 & 15. | At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, id est faueo, Sto à tuis partibus, apud Demosthenem. Vide Budæū pag. 135.

Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, (sed accipio Cōtingit, vt apud Horatium, Non cuius homini contingit adire Corinthum) Mihi facultas est. Ὑπάρχειν (inquit, Bud.) est etiā Licere, Contingere, Euenire. Demosth. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα. Et Plat. Sympos. ὡς ὑπάρχον μοι ποτ᾽ ἀκοῦσαι, tanquam mihi liceret. Plut. τότε διαναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαύσασθαι οὐχ ὑπῆρξε, non licuit. Thucyd. ὡς ἔτυχεν ὑπῆρχε. pro Vt licuit, Vt tempus tulit. Vide Bud. p. 136. His autem subiungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατά, & ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, vt apud Thuc. exponit schol. In vulg. autem lex. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exponitur, Pro præsenti copia, Ex præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerū conditione, Pro præsentis temporis ratione. ἐκ τῶν παρόντων. ex Plat. epist. 7, τίνες οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀφειλόμεναι γίγνοιντ᾽ ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; | Item ὑπάρχει σοι ταῦτα, hæc tibi obtingunt & obueniunt, apud Polyb. Et, ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμήν, diuinitus delatū honorē. Basilius, καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ [sub. ἐκ τοῦ μηχανήματος] πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obuenit ex eo. (puto enim & hic posse verba illa retineri) q. d. Nihil commodi vel vtilitatis ei fuit ex ea re. | Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι ἐγκαταληφθέντα, Æschin. in Ctesiph. pro Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo hoc ex Demosth. in Midiam, ταῦτα γὰρ ἐμοῦ γ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει idem significare puto Necesse erit.

Ὑπάρχουσα τιμή sic dicitur vt γεγενημένη τιμή, pro iusto rei pretio, Bud. ex Demosth.

Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, pro Quod mouetur, superat vires eius quod mouet, in vulg. lex. affertur ex Aristot. De gen. anim. lib. 5. Et ex eodem, De part. an. 3, ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ὑπάρχομαι, vnde ὑπῆργμαι, & partic. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον (sequendu eam significationem quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. εὐεργεσίαν) esse dicit beneficium quod paria meretur & gratiam postulat repēdendam. Vide exempla ex Aristot. & Demosth. pag. 135. At ex Herodoto ὑπηργμένον citatur pro iniuria vltrò illata.

Ὑπαρχή, ῆς, ἡ, Principium, Initium, Ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς idem quod ἐξ ἀρχῆς. vt Aristot. De part. an. lib. 4, πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Luc. κατ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεβίωσεν, deinde denuo reuixit. | Significat etiā beneficium vltrò collatum, id est priorem beneficentiam, quæ & προϋπαρχή dicitur Bud.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q.d. Existētia. A Budæo exponitur Substātia & Vita: vnde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ pro interitu. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide apud eundem pag. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpretatur subsistentiam in quodam loco vbi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exponitur Constat habitu temperato hominis corpus. Et apud eundē λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Ex sanguine prouenire. Et διδόναι τῇ θριξὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere seu producere capillū, τρίχα φύειν. Inuenitur & ὑπάρξεις plur. numero. Ammonius τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ῥήματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. | Ὕπαρξις, Substantia (vt Quintil. loquitur) id est Bona, Facultates. Polyb. ὕπαρξις χρημάτων κατ᾽ οἴκους ἦν ἀργύριον καὶ χρυσός. Sic Apostol. vtitur ad Hebr. 10. ᴇ ᴛ Ἀνυπαρξία contrarium. q.d. Inexistentia. Apud Areopagitā pro interitu, vt modò dictum fuit.

Ὑπαρκτός, Existentiam habens. (Suidas autem ὑπαρκτά exponit μόνιμα & ὑπάρχοντα) ᴄ ᴠ ɪ opponitur Ἀνύπαρκτος, Non existens, vel Qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. De prud. anim. ἀσυνέτου καὶ ἀνυπάρκτου γενομένης. Idē, ἀνύπαρκτος ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν ἀπάθεια. Philo De mundo, ἀϊδιότητα & τὸ ἀνύπαρκτον inter se opponit.

Ὑπαρκτικός, vt ὑπαρκτικὸν ῥῆμα apud grammat. Substantiuum verbum, quale est εἰμί, Sum. Eustath. cum alibi sæpe, tum pag. 75.

c.1. Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: vt οἱ προϋπάρχοντες τῶν ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præueniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eodem sensu apud Isocratem προϋπάρχειν cum genitiuo: vt προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc προϋπηργμένα, apud Demosthenem beneficia in quempiam antea collata. Vide Budæi Comment. pag. 138. Rursus apud Isocratem πρὸς Φίλιππον ponitur προϋπάρχειν in malam partē, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας. vt antea habuimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας.

Προϋπάρχω, Sum ante, Præcedo tempore: vt οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Pausan. ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes. id est, An præcesserit cædes ab illo perpetrata. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosthenes Pro corona, οὐ κατηγορίας μὲν δι' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Eodem vocabulo eadem in re vtens Aristot. Rhet. lib. 1, dixit, ὅτι καὶ τὰ προϋπηργμένα [ἐπαινοῦμεν] ὡς εἰ ἄξια τοῦ προγόνων καὶ τῶν προϋπηργμένων.

Προϋπαρχή, ῆς, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficētia qua quis præuenit alterum. Aristot. Ethic. 9, ἐπεὶ δ' οὐκ ἔστιν ἴσον τῇ ἐπὶ προϋπαρχῇ ἀμείψασθαι.

Προΰπαρξις, q.d. Præexistentia. Damasc. τῶν τῆς Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀπότομα, προϋπάρξιν ψυχῶν δογματισάντων, Qui animas ante corpora creatas iam olim fuisse prodidit. Propriè autem προΰπαρξις Deo tribuitur, vt qui sit & ante ipsam ὕπαρξιν & ante τὰ ὑπάρχοντα, vt Dionysii Areopag. schol. scribit. Vide Bud. p. 139 & 141.

c.1. Συνυπάρχω, Simul sum, vel Vnà sum. Philo De mundo, ἡ τῇ φύσει συνυπάρχοντα, δηλοῖ ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας.

¶ Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initiū sumo. Od. ο, & aliis locis, ἦρχε τῶν μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. Hell. 6. ἀρχόμενοι ἀπ' αὐτοῦ ὡς χολάζοντα. Sic ἄρχομαι συζητῶν. Et ἀρξάμενος τοῦ μὴ φαύσματος. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Demosth. Luc. Sic apud Plutarchū Apophth. τὸ μὲν ἀπ' ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. At Homerus præpositionem omisit, quum dixit Il. ι, Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem & ex Platone De leg. ἀρχόμενος τέχνης, pro Qui initium sumit ab arte. Vt sit perinde acsi legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpretationem sequendo. Xenophon vsus est & præpositione ἐκ pro ἀπό, dicēs ἄρχομαι ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς. Ponitur & cum aduerbio è loco: vt Isocrates Nicocle, ὅθεν περ καὶ ὑποθήσεσθαι προειλόμην. Sed & ἄρχεσθαι ἀρχῆς ex Platonis Timæo affertur pro Rationem principii inire. Præteritum est ἦργμαι: à quo participium ἠργμένος, quo vtitur Greg. sæpe, vt annotat Bud. Interdū autē sine casu, vt ἀρχομένης τῆς νυκτός, Aratus: quod Cicero interpret. Prima de nocte. & θέρεος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia. Ad verbūm, Incipiente nocte, Incipiente æstate.

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. ξ, — ὁ μὲν θεοῖσιν ἐπεύχετο... πάντεσσιν ἀρχόμενος μελέων. Vide ἀπάρχομαι.

Ἄρχομαι pro Initium habeo. Greg. De theolog. lib. 1, οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὃ χρόνων δεσπότης. Vide Budæum pag. 134 & 135. Fortasse autem potest ἄρχεται hîc aliter etiam exponi.

Ἄργμα, ατος, τὸ, vel potius plur. ἄργματα, Primitiæ, pro ἀπάργματα (vt modò dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι) Od. ξ, Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς.

Ἀρκτέον, Incipiendum est. Soph. Aiace, ἀλλ' ἀρκτέον τι πρᾶγμα. Philo, ἀρκτέον τῆς αἰτιολογίας.

C. Ἀναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullius imperio subditus. Hesych. ex Soph. Vtitur & Thuc. lib. 5 p. 194.

C. Ἀπάρχομαι, (inquit Bud.) Primitias soluo & decerpo, cum genitiuo Herodot. πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θύσιας οἱ ... Item, Libamenta facio, ex eodem in Melpomene. Vide Cōment. pag. 141. Plut. Symp. sept. sap. τί δὲ ... ἢ ... ἢ τίνος ἀπαρξόμεθα; Sed & hæc afferuntur huius signific. exempla. Idem Theseo, ἀπάρχεσθαι τῆς κόμης, De coma primitias dat deo, seu offert. Ibidem, ὡς καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato De leg. ... ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἵνα δικαστήν, velut quasdam deo primitias offerentes, vnum iudicem deligere è singulis magistratibus. Idem, ἀπάρχομαι τῷ θεῷ, Pro primitiis aurem præcido. Hactenus vulg. lex. Reperio autem & cum præpositione ἀπὸ, apud Philonem De vita Mosis lib. 5, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπάρχεται καρπῶν. At Homerus accusatiuo iungit: vt Iliad. τ, Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. & Odyss. ξ, ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν.

Ἀπάρχομαι pro ἄρχομαι. Aristides, ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, Placuit delibanda iam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, vt apud Aretham, Χριστὸς πρῶτος ἀπῆρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ ἐλπιζομένης παλιγγενεσίας. Et apud Gregorium idem Christus ἀπῆρξατο τῆς ἀναστάσεως, pro Edidit primordium resurrectionis. Vide p. 141. ‖ Suidas addit, ἀπάρχεσθαι esse τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν: apud quem plura vide. ‖ Et apud Eustath. ἀπηργμένον αὐτῷ τὸ διονυσιάζειν, pag. 1183.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ, & frequentius Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plutarch. De Rom. fort. ὥσπερ πυρὶ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσιν. Theophylact. epist. ἡ γὰρ τῆς ἀμέλων αὐτὴν ἀπαρχὰς ἐπιμάσθαι. Apud Platonem De leg. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaphoricè, vt apud Philonem De vita Mosis lib. 3, ψυχικοὺς καλοὺς ἀπαρχὴν ... ἀπήρξατο. Vbi ἀπαρχὴ exponitur Libamentum. ‖ Ἀπαρχὴ apud Paulum 1 Cor. cap. 15, redditur Initium ab Ambrosio. Hesychius autem hunc peculiariter locum exponit ἀπαρχὴ Χριστός, significare dicens πρῶτος Χριστός. sed mendosè legitur apud eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχή.

Ἀπάργμα idem quod ἀπαρχή, in vulg. lex.

Ἀπαργμα, ατος, τὸ, vel potius Ἀπάργματα plur. numero, idē quod ἀπαρχαί, Primitiæ. Gregorius De baptismo, τὰ τῶν ἀπαργμάτων οἰκείων κημελιώτερον, id est Anniuersariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. ‖ Ἀπάργματα quæ à tragicis appellantur μασχαλίσματα, videlicet τὰ τῷ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. Vide Etymol.

C. Ἐνάρχομαι, Incipio: vt Plutarchus in Cicerone, καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Idem ἐνάρχεσθαι sine adiectione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Quum dicendi initium facturus esset. ‖ Ἐνάρχομαι σπλάγχνων ex Philostrato citatur pro Libationem facio extis. Et ἐνάρχεσθω τις κανᾶ, ex Euripide pro Ritè quis auspicetur canistra, id est Auspicetur tollere è corbe frondes, Erasmo interprete. ‖ Ἐνηργμένος particip. passiua significatione, apud Synesium, τοῖς ἐνηργμένοις ... ἐπικαλουμένοις.

c.1. Προενάρχομαι, Antè incipio, in vulg. lex.

C. Ἐπάρχομαι, (inquit Bud.) Auspicor, Cœpi. Il. α, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, id est τὸ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπονδὰς ἐπιβαλόμενοι. At Eustath. aliter exponit, quem consule.

C. Κατάρχομαι, Incipio, Inchoo. vt κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polybium. Sic Plutarchus Symp. sept. sap. κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, sæpe apud Demosth. Auspicari sacra. Ex Plutarcho in Publicola affertur κατάρξασθαι τῆς πράξεως, pro Quæ rei autor & hortatrix fuit. ‖ Κατάρχεσθαι (inquit Budæus) est etiam victimam ferire. & ad alia transfertur. Luc. in vita sua, σκυτάλην τινὰ κινδύνῳ ... λαβών, οὐ μετρίως οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατῆρξατο, Capiti meo validè incussit, vt sacrificantes solent. Plutarchus de nece Cæsaris, ἔδει γὰρ ἁπάντας κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Luc. de Oreste & Pylade, in Taurica, ἤδη δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, id est, Cultrum iam adigit. Quod & καθοσιοῦσθαι dicitur. est enim καθοσιοῦσθαι ferire. ‖ Κατάρχομαι, Hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam feriret. Herodotus de Hercule loquens, ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατάρχοντο. Apud Homerum autem cum accusatiuo Od. γ, Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. Vide Bud. p. 140. ‖ Κατάρξομαι θρήνοις ... ἐπ' ... in vulg. lex. affertur ex Herodoto pro Prosequar luctu mortuum herum.

c.1. Προκατάρχομαι, Auspicor. Synes. Vide Budæum 140. Apud Thucydidem autem lib. 1, pag. 10 in principio, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpretatur, Neque in suis sacris virum Corinthium præficiebant, quum hoc aut simili modo interpretari debuerit, Neque rem diuinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. ‖ Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand.

Contestari litem. Et ἡ δίκη προκατήρχεν, ibidem.

Ὑπάρχομαι, Incipio. Gal. χάριν ὑπηρξάμην, Scribere cœpi. Idem, ὡς ὑπήρξατο, pro Vt cœperat. ‖ At quum scribit idem, καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσαι τέ εἰσι καὶ ὁποῖαι, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται, interpretor cum Budæo, Præiuisse posteritati & præmonstrasse, vt sit pro εἰσηγήσασθαι. Existimo tamen posse etiam verti, Prima eius scientiæ velut elementa tradidisse.

¶ Ἀρχὴ in altera signif. cum suis deriuatis, partim iisdem, partim diuersis.

Ἀρχὴ, Principatus, (vt ἀρχὴ in altera significatione Principium) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magistratus. vt in prouerbiali dicto Biantis quod Aristot. refert in Ethicis, ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Thucydides lib. 1, μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, qui in ditione Athenensium erant. Idem lib. 2, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, Dominatu [Athenensium] liberari cupientes. Idem lib. 1, ὅτι τῆς ἐκείνου ἀρχῆς ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, In illius magistratu. Plurali etiam numero dixit ἀρχὰς lib. 2, καὶ καταλύσας τὰ τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, id est Conciliabula & magistratus. Pro imperio seu dominatu, cum genitiuo: vt ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato De republ. Sic ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος exponitur Qui militibus præfuit. Et ἐν ἀρχῇ γενόμενος, sine genitiuo, Summam potestatem adeptus. ‖ Ἀρχαὶ in vulg. lex. pro principe parte seu sede, ex Alex. Aphr. citatur, ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἱδρῦσθαι τὸ θερμὸν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι.

C. Ἀρχοσλυπιάδης, ου, ὁ, Magistratus ambiens. quasi τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. & Eust.

C. Ἀρχολάβος, Magistratus susceptor, ad verbum. In vulg. lexicis exponitur Quadrupiator. Habetur apud Hesychium in Ἀρχώνης.

C. Ἀρχολίπαρος, Magistratus ambiens. quasi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ. Vel, ὁ ἐκ τῆς ἀρχῆς λιπαινόμενος. Etym. & Eustath. Potest & ab ἀρχὸς esse.

C. Ἀρχώνης, ου, ὁ, Magistratuum emptor. Aliter tamen Etymol. Rursus aliter Hesych. Vtrunque vide.

C. Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, & plur. Ἀρχαιρεσίαι, item Ἀρχαιρέσια, ων, τὰ, Comitia. Ita enim Charisius interpretatur ἀρχαιρεσίας. Ad verbum, Electio seu electiones magistratuum. Aristot. Pol. 3, ὅτι τε τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plutarchus autem ἀρχαιρέσια dixit neutro genere, vt testatur Bud. Comm. pag. 142. Ἀρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ionicè, affertur ex Herodoto.

HINC Ἀρχαιρεσιάζω, Comitiis intersum, Ad comitia eo. Item, Creo & designo in comitiis magistratum, Bud. ibidem, ex Plutarcho. Ἀρχαιρεσιάζω exponitur etiam Magistratum ambio, Prehenso, Liuio: Sum magistratuum cādidatus. Plutarchus in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. ET ΣΥΝαρχαιρεσιάζω, In petitione adiuuo, Candidato faueo & adsum: vt ibidem scribit.

C. Ἄναρχος, Principe seu duce vel dominatore carens, Qui nullius dominatui subest. Il. β, Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν. Plato De leg. lib. 12, μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι. ET Ἀναρχία, Status eorum qui principe seu dominatore carent. (q.d. Principis aut dominatoris carētia) Philo De vita M. lib. 3, ὥσπερ ἀναρχίας γενομένης, ἄφνω πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν, quasi tum imperium nullum esset. Ἀναρχία, inquit Bud. dicitur de republ. quum carent magistratibus. Xen. Hell. 8, de statu Atheniēsium dixit sub XXX tyrannis. ‖ Ἀναρχία, Contumacia aduersus eos qui nobis præesse debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua vnusquisque pro libidine omnia agit. Sumitur autem ex consequente hæc significatio. licentia enim est vbi vel nullus est qui imperet, vel imperium detrectatur. ἀναρχία δούλων καὶ παίδων Bud. ex Aristot. Polit. pro licentia. Sic exponitur & in hoc Platonis loco, lib. 12 Leg. τὴν δὲ ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου, &c. (vbi tamen videndum num & in altera signif. sumi possit) Philo De vita Mosis lib. 1, ὅταν εἰς ἀναρχίας ἐκδιαιτῶνται, quum imperium detrectantes insolescunt.

C. Πολύαρχος, ου, ὁ, & Πολύαρχον, substāt. pro πολυαρχία, Multorū dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, Vbi multi dominantur, ibi seditio esse solet. ET Πολυαρχία, idem quod Hom. πολυκοιρανίην appellat.

C. Φίλαρχος, ου, ὁ & ἡ, Imperii seu imperandi cupidus.
ET Φιλαρχία, Imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Composita autem cum præpositionibus nomina quære post verba, vt ἔξαρχος post ἐξάρχω, & ὕπαρχος post ὑπάρχω, &c.

C. Μόναρχος, ου, ὁ, vel Μονάρχης, Monarcha, Qui solus dominatur, seu imperat. Æschyl. Prom. vincto, — ὁρῶν ὅτι Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Thucyd. lib. 1, τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλει, τοὺς δ' ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. Sic & apud Herodot. in Thalia μουνάρχους, Ionicè inserto υ. Apud Aristot. & alios μονάρχης. ET Μοναρχία, Solius dominatus, Vnius imperium, Monarchia. Herodot. in Thalia, κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι ἀνευθύνως ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικὸς, Ad monarchum pertinens, seu ad monarchiam. μοναρχικὴ δύναμις, Monarchæ potentia. Et apud Platonem τὸ μοναρχικὸν quod peculiare est monarchiæ. ‖ Μοναρχικὸς, (inquit Bud.) Monarchiæ fauens. Appian. Ciuil. bell. 5, ἐχθρὰ δὲ Φουλβίας ἡδομένη μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, χῶ, Solus impero, seu dominor. Et pass. Μοναρχοῦμαι, vt regio dicitur μοναρχεῖσθαι quæ vnius duntaxat dominatui subest, quæ ab vno solo regitur. Interdū autem μοναρχεῖν genit. habet, vt apud Strabonem lib. 5, ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων.

C. Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6. pag. 211, φήσει τις, δῆμον ξύνετον οὐκ ἴσον εἶναι, ὀλιγαρχίας δὲ μέρος. Idem lib. 8, p. 291, ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. Sciendū est autē ὀλιγαρχίαν dici etiā peculiarius paucorum eorumque diuitum dominatum. Ὀλιγαρχία (inquit Bud.) Pla. De rep. lib. 8, 104 & 10—, ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικὸς, Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autē lib. 8, p. 285, ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, i. Statu oligarchiæ. Idē lib. 6 p. 216, ὅτι συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. ‖ Ὀλιγαρχικὸς, Oligarchiæ fauens, Paucorū dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, χῶ, vnde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinētes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, apud Platonem. & Aristot. Ciuitates dominatui paucorum subditæ.

C. Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, Præses, Dux, Autor. Isocr. Panath. δικαίως ἐκείνους μὲν ἅπαντες εἰκάζοιμεν ὡς ἀρχηγοὺς γεγενημένους καὶ διδασκάλους τῶν τοιούτων ἔργων. Tale est ἀρχηγὸς τοῦ κακουργήματος quod exponitur Princeps & architectus maleficii, ex Cic. pro Cluentio. Idē Isocr. Nic. Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Autor generis, vel Princeps generis, vt Ouid. loquitur. Ita vsus est & Plut. in Alcib. τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἴαντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. epigr. Τόλμα ναυτιλίης ἀρχηγὸς, audacia autor nautū. ET Ἀρχηγικὸς (vt inquit Bud.) Principalis, Præcipuus: vt ἀρχοειδής. Areop. τούτων γὰρ εἰκότως τῶν ἔργων ἀρχηγικώτεροι ὡς ὄντες ὅσιοι, οὐχ ὥσπερ πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεὰς ὑμῶν εἶναι.

C. Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præses, Princeps, Dux, apud Herodotū. Quā signif. ἀρχηγὸς quoq; habet interdū. Ἀρχηγέται Hesych. nō solùm ἄρχοντες, sed & peculiariter ἥρωας ἐπωνύμους τῶν φυλῶν, οἳ ἦσαν ἐν Ἀθήναις. Xen. Hell. 6, Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτις fœm. gen. Plut. Alcib. ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. quod quidā ex Cic. exponūt etiā Patrona. ET Ἀρχηγετεύω, Principatum obtineo, Præsū. AT Ἀρχηγετέω, τῶ, apud Soph. Electra, pro Incipio, Auspicor. ITEM Ἀρχηγετέω idē quod Ἀρχηγετεύω.

C. Ἀρχαγέτης cum α in secunda syllaba, Dorico sermone (aut etiā peculiariter Spartano) apud Plut. in Lycurgo, qui ἀρχαγέτας appellari reges scribit. ἀρχαγέται δὲ, inquit οἱ βασιλεῖς λέγονται.

Ἀρχικὸς (inquit Bud.) Imperitandi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη, Isocr. dixit in Panegyrico. Idem alibi hunc locum afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare solitum, vel Ad imperitādum aptum. Sed inuenio ἀρχικὸς simplicius etiam positum: vt apud Synes. ἀπὸ τῆς αἰτούσης τε τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et apud Aristot. Polit. 4, τὸ γὰρ ὅπλα τὸ ἐν

itized by Google

ἀρχιώτερόν ἐστι, exponitur ἀρχικώτερον Imperiosius. Plutarchus autem genitiuo iūxit ἀρχικός, in opusc. De lib. instit. καὶ ὁ μὲν τοῦ ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi Bud. ex Paus. Idem pro ἀρχὴ id est pro ipso magistratu ex Aristotele affert. Vide pag. 131. Ἀρχεῖον exponitur etiam Archiuum, (quam vocem ex illa sumptam esse constat) item Tabularium ex Cicerone. Est autem Seruio (in illud Virgil. – nec populi tabularia vidit) Armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asseruantur. Quod optimè conuenit cum iis quæ de ἀρχεῖον ab Hesychio & Suida scribūtur. ‖ Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modò τὰ βασίλεια (id est regiam) sed etiam in castris prætorium & principia significare apud Xenophontem sæpe. Sic Plut. in Galba, ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισήγαγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διεφθείρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Suidas (si eius exemplaria mendo carent) apud Xenoph. legit ἀρχαῖα.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q.d. Imperiolum) Paruum imperium. Itē, Paruus magistratus, Magistratus pedaneus, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ὑποχαμματεύειν καὶ ὑπηρετεῖν ἀρχιδίοις. Aristophanes in Auibus, λαχόντες ἀρχίδιον.

Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo, Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, seu Magistratu fungor. Il. α, Ἀτρείδη σὺ δ' ἄρχε. σὺ γὰρ βασιλεύτατος ἐσσί. Idem datiuo alicubi iungit: vt Il. π, Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Sed in prosa genitiuo potius iungitur: vt Xenoph. Pæd. 1, circa initium, ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἶναι ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. Et paulo antè, ἄρχοντες εἶναι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν. Apud Thucydidem lib. 2, ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, Ducem esse, seu imperatorē. Cum accusatiuo autem dicitur ἄρχειν ἀρχὴν, Magistratum gerere, Magistratu fungi. ‖ Ἄρχομαι pro ἄρχω, id est Impero, Imperium obtineo, in vulgatis lexicis perperam ponitur, ex Il. β, Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἄρχευ non est pro ἄρχου, sed mendosè scriptum est ἄρχευ pro ἄρχ' cum apostropho, id est ἄρχευε, ab ἀρχεύω, quo alibi vtitur Homerus.

Ἄρχων, Principatum obtinens, seu imperium, Qui præest, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. De mundo, ὅσῳ στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At ex Plutarchi Fabio citatur, ὑμῶν τῶν ἄλλων ἄρχων ἐστὶ, pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe sine genitiuo. Polyb. οἱ καθιστάμενοι μὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἄρχοντες, προσαγορευόμενοι δὲ PRAEFECTI. ‖ Sed ἄρχων priuato nomine peculiarique dicebatur Athenis qui ita præerat iudicibus, iudiciorumque moderator erat vt Romæ Prætor. Vide Bud. pag. 130. Hinc sæpe apud Demosthenem ἐπὶ ἄρχοντος, addito nomine huius vel illius: vt ἐπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, & ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος, &c. in orat. Pro corona. Cicero Græcam hanc vocem retinuit.

Ἄρχομαι, Sum sub principatu seu dominatu, Sum sub imperio (dicitur etiam Subesse imperio) Mihi imperatur. Herodianus lib. 6, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπίσκωπτον ὡς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀρχόμενον. Vbi Politianus interpretatur, Quod sub matris autoritate adhuc esset. ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχὴν apud Aristotelem in Pol. redditur Seruile iugum fero. Sæpe verò redditur Ἄρχομαι verbo Pareo vel Obtempero: vt ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plutarchus in Apophth. Obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plato De legibus, In his pareo. Sic verò & Cicero ἄρχεσθαι vertit apud hūc ipsum, (vt videbis in meo lex. Ciceroniano) lectorem tamen admoneo vt diligenter attendat quibus locis hæc interpretatio cōueniat: quæ alioqui multis non conuenit, & qua in plerisque abusos esse interpretes comperi. Non enim quicunque ἄρχονται, dici possunt parere: quum rebelles non desinant propterea ἄρχεσθαι. Obseruandum est autem ἀρχομένους sæpe dici sine adiectione pro iis qui sunt sub imperio vel dominatu, seu ditione alicuius: & qui alio nomine ὑπήκοοι appellantur: Latinè (vel potius nō satis Latinè) subditi. Xenophon Pæd. 7, τὸ βελτίστους ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8, οἱ ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐτίμων.

‖ Ἄρχομαι, pro ἀρχὴν ἔχω, vide post ἄρχομαι significans Incipio.

Ἀρχόμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχός, οῦ, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux. Vox est poetica pro qua in prosa ἄρχων. Il. β, – οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Interdum cum genitiuo, vt eodem libro, Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. ‖ Ἀρχός, Podex. Item Intestinum rectum, apud Aristot. in 4 De gen. animal. vt habent vulgata lexica. Suspicor autem huic significationi (podicis inquam) occasionem præbuisse eiusmodi aliquem iocum qualis est in Anthol. epigr. in eo quod incipit Πορδὴ ἀποκτείνει πολλούς, &c. ET Ὄρχαμος itidē pro ἀρχὸς, id est princeps: & ex eo ortum. nam ex ἄρχω fit ἀρχὸς, deinde ἄρχαμος (ea forma qua πλόκαμος ex πλόκος) & mutato α in ο, ὄρχαμος. Scio tamen & aliam deductionem afferri. Cæterùm ὄρχαμος ab Homero iungitur genitiuo, Od. ξ, – συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. vbi Eustathius ait ita vocari subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δούλων ἑτέρων. Ego vero existimo ita dici vt Gall. *C'est le roy des hommes*. Quo etiam modo iocatus est autor opusculi quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissimo heroe.

C. ἘΠάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Pæd. 4, χώρας ἐπάρχει πολλῆς. Sic Εὐφράτης ἐπάρχων, Isocr. Paneg. Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, apud eundem. ‖ Ἐπάρχειν, vt inquit Budæus, significat etiā Præesse, Præfici (malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen) vt Herodianus, ἦσαν δὲ αὐτοῦ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο.

HINC Ἔπαρχος, Præses, Præfectus: vt ἔπαρχος πόλεως apud Herodianum. item ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus vrbis, vel Præfecturam vrbis gerens, & Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, vt Politianus alicubi vertit. Plutarchus in Galba, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibidem, τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. Ponitur etiā interdum ἔπαρχος sine adiectione. & sic vtitur Herodianus quoque, vbi Politianus interpretatur Præfectum. Quidam ἔπαρχον per se positum significare aliquando putant Præsidem prouinciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, Præfectura, Prouincia. Plutarchus, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας.

ET Ἐπαρχιώτης, Prouincialis, Qui est ex prouincia. Et fœm. genere ἐπαρχιῶτις in Pand. (vt scribit Bud.) Prouincialis mulier.

C. ΚΑΤάρχω, Imperito, Dominor, Præsum, Plato in Protagora, σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου. Sic Basil. οἱ τῶν ψυχῶν ὑπεροψίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικοῦσι.

C. ΣΥΝάρχω, Vnà impero, seu dominor, Vnà magistratu fungor, Collega sum in magistratu. Dem. ITEM Συνάρχος idem quod συνάρχων, Collega. ET Συναρχίαι συνιοῦσαι, Collecti magistratus. in vulg. lex.

C. ὙΠάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem postquam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, id est ἀρχὴν τινὰ ἄρξαι, ex Synesio affert, ὥστε ἄρξαι ποτὲ προσδοκᾶν, ἢ ὑπάρξαι μεγίστῃ ἀρχῇ. Vbi tamē videtur Synesius compositum à simplici voluisse distinguere. ET Ὕπαρχος, Præses, Præfectus. Herodotus in Terpsich. καὶ καταστησάμενος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων. Xen. Pæd. 8, pag. 128, διδάσκειν τὸν ὕπαρχον τινὰ ὅ, τι τις βούλοιτο· ἐκείνους δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem Hellen. 7, pag. 372, καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. Budæus de huius vocabuli significatione in Comm. ita, ὕπαρχος rector prouinciæ dicitur à Strabone de Ægypto loquente. Apud Lucianū significat etiā legatum in exercitu. Apud Aristot. & Herodotum significat σατράπην. Hæc ille, qui in lex. scribit ὕπαρχον pro præside & præfecto à Gregorio sumi. Locum autem Luciani in quo pro legato poni ait, hunc esse arbitror, in Dialogo Alex, Annibalis, &c. vbi dicit Annibal, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. In vulg. lex. ὕπαρχος exponitur etiam Proprætor. Hesychio autem ὕπαρχος est οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός. ‖ Ὕπαρχος tamen propriè (addit Budæus) τὸν ἀρχόμενον significat, hoc est τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ὕπαρχος

Digitized by Google

verò τῷ ἐν ἀξιώματι. Sophocles Aiace, Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπελθὼν, οὐχ ὅλων Στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε. Hactenus ille. At ego discrimen hoc apud scriptores Græcos obseruatum non reperio: qui (vt opinor) itidē quum ὕπαρχον vocant præfectum seu præsidem, præpositioni ὑπὸ subiectæ alii potentiæ significationem includunt: vt sit ὕπαρχος quasi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, vt ὕπαρχος quum pro satrapa ponitur significat τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo vt aptissimè reddi posse videatur Gallica voce *lieutenant*. quæ certè & ipsa vtrunque itidem significat. nam qui sub rege alicuius loci imperium obtinet, dicitur *lieutenant du roy*: quòd si cōtingat aliquē in eius locum ad tempus suffici, hic eius legatus dicetur itidem esse *le lieutenant du lieutenant du roy*: vt ὕπαρχος dicitur priore significatione ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at posteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχῳ. In illo tamen Sophoclis loco & similibus ὕπαρχος ἄλλων, fateor resolui aptius in ὑπὸ τινὰ ἀρχόμενον. B

¶ Ἀρχεύω, idē quod ἄρχω, Dominor, Impero. Il. ι, Ἀρχεύειν Τρώεσσι κ. κρατερὰς ὑσμίνας. Sic & Il. β, Ἀρχεύ' Ἀργείοισι κ. κρατερὰς ὑσμίνας. ita enim legendum ἀρχεύ' cum apostropho (vt sit pro ἄρχευε) sicut editio mea habet: non ἄρχευ, vt superiores. quod esse pro ἄρχου, tanquam ab ἄρχομαι, falsò annotatum fuit in vulg. lexicis, vt admonui antea. C

C. Ἀρχίατρος, Princeps medicorum, Ἀρχιβουκόλος, Princeps pastorum, Ἀρχιγραμματεὺς, Princeps scribarum, Ἀρχιερεὺς, Princeps sacerdotū, &c. vide in Ἰατρὸς, in Βουκόλος, & ita de cæteris. Verùm sciendum ἀρχι non semper in his compositis verti Princeps, sed interdū Præfectus, vel Qui præest: interdū etiam aliter. Sic ἀρχίατρος vertì etiam potest Qui medicis præest. D

ἌΡΩ, Apto, Adapto. Vel neutra signif. Cōgruo. Vix dici potest quàm multa vocabula ab hoc themate deriuent grammatici, alioqui tamen inusitato, (vt ego quidem arbitror) licet ab eo formata quædam tempora non rarò apud poetas sint in vsu. Ego hic ex Etymologico & Eustathio quædam quæ ad sequentia viam nobis velut sternāt, proferam: quibus & mea adiungam.

Ἄρσαντες κ. θυμὸν exponit Etymol. ἁρμόσαντες κ. ψυχήν. Sunt autem ista verba ex hoc loco Iliad. α, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες κ. θυμὸν ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Vbi ἄρσαι κ. θυμὸν volunt esse Congruum animo & desiderio alicuius reddere: vt videlicet id in quo alicui gratificamur & in quo satisfacimus, animo eius id animo eius velut congruū est. Sed quod attinet ad deductionem, ponitur hæc, vt receptissima, ita & simplicissima: vt sit ἄρσαντες ab ἄρσω futuro Æolico verbi ἄρω. Sic & Od. α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν. vbi ἄρσαι νῆα est munire & instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Arg. ι, δώσειν τε ξεινήϊα καὶ ἀσσέα ἄρσαι νῆα. At Od. β, Ὅ πλωτῆρι τ' ἦια καὶ ἄξιον ἄρσον ἅπαντα Eust. exponit quidē γέμισον, sed dicit esse ἐκ τοῦ συνάγεσθαι τὰ ἁρμόζοντα, quia ἥρμοσαι τὸ πληρούμενον τῷ πληρουμένῳ. Apud Hesiodum habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, vbi canit, Ἥφαιστος τοίνυν σάκος μέγα τε στιβαρόν τε Ἀρσάμενος τεχνήσατο, id est Aptè fabricatus, vt quidam interpretantur. sed vide infrà alio sensu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur & compos. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάρω, Il. ξ, — πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, id est ἐφήρμοσε, inquit Eustath. ab ἄρω ἄρσω, Æolicum barytonum. vnde & illud, ἄρσαντες κ. θυμόν. Inuenitur & ἄρηρε in actiua signif. pro ἥρμοσε, de quo paulo pòst. G

Ἄρθεν pro ἄρθησαν, id est συνηρμόσθησαν, apud Homerū Il. π, v. 210, Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. Pro συνηρμόσθησαν, inquit Eust. ab ἄρω τὸ ἁρμόζω. Affert tamen & aliam expositionem, sed quam minus probat.

Ἄρηρα, præt. medium, de cuius formatione ita Etym. Ἄρω, id est ἁρμόζω, futurum ἀρῶ: præteritum medium ἦρα. Est & ἀρῶ circunflexum, futurum ἀρέσω, præteritum ἤρεκα, medium ἦρα, & per ἀναδίπλωσιν Atticam, (id est per reduplicationem Atticam) ἄρηρα, participium ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad formandum participium ἀραρυῖας quod apud Homerum habetur, addit, Et mutatione Dorica vocalis η in α, fit me- H

dium præteritum ἄραρα, participium ἀραρώς. Ab hoc ἄρηρε est ἀρήρῃ in modo subiunct. Odyss. ι, Ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. At Iliad. γ ἀρήρει legitur, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi exponitur ἥρμοσε, hastam quæ eius manui quadrabat. q. d. quæ mensuræ manus congruebat. Ex consequenti autem intelligendum est, Quam facilè vibrabat. Puto enim quod Homerus dicit ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, perinde esse ac si in soluta oratione quis dicat ἔγχος τὸ ἁρμόζον χειρὶ αὐτοῦ. Sic idem poeta Il. π, Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Apud Apoll. ἄλλος ἀρήρει ἄλλῳ exponitur Cohæret. Ex Hesiodo autem citatur ῥίζῃσιν ἀρηρὼς pro Hærens radicibus. Et ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, Odyss. ι, Munita, κατασφαλισμένα. vt ἄρσαι νῆα ἐρέτῃσι antea expositum fuit Munire & instruere. ‖ Ἄρηρε affertur etiam pro Decretum & statutum est, ex Euripide & Epigramm. Quæ significatio affinitatem habebit cum θυμήρης, quod τὸ ἀρέσκειν significationem habet. ‖ In actiua autem significatione ἄρηρε pro Compegit, Od. ι, Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. ET compos. ΣΥΝάρηρα, vnde participium συναρηρὼς, apud Apol. lib. ι, γόμφοις συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. ET Ἤραρα atque Ἄραρα (vnde illud ἀραρυίας paulo antè memoratum) mutato η in α, metri causa, vt videlicet corripiatur syllaba quæ producenda alioqui esset. Hom. Il. δ, Καὶ τὸ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, id est ἥρμοσε, Adaptauit. At Odyss. ι, Αὐτὰρ ἐπὶ δείπνῳ καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam ἤραρε interpretantur Confirmauit, vel Corroborauit, aut Instaurauit: alii, Exhilarauit, alii, Composuit & quasi compegit. Sed non dubium est quin hic ἤραρε inclusam habeat τὸ ἀρέσκειν (quod & ipsum hinc deriuatur) significationem, quam & vocabulo θυμήρης includi modò dictum fuit: vt sit Satisfecit animi sui desiderio. Possit tamē fortasse & sic exponi, Animum, id est animi desiderium, reddidit aptè & cōuenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quòd tribuat θυμῷ huiusmodi desiderium, quum Xenophon τῇ ψυχῇ idem tribuat. Cæterùm ἤραρε sunt qui per metathesin factum esse volunt ex ἄρεσε.

At ἄραρε (vt in Epigr. ἄραρε ποδί) exponitur Accommodauit pedem) participium habet ἀραρὼς quod passiuè accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus. vt Il. γ, Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. Alibi, σανίδες ἀραρυῖαι. Sed & passiua vox ἀρηρέαται ex Apollonio affertur, itidem pro ἁρμόζεται. ITEM Ἀράρω præsens ab hoc præterito formatum, vt πεπλήγω à πέπληγα, & πεφύκω à πέφυκα. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. ET Ἀραρίσκω ab hoc ἀράρω, Od. ξ, Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. vbi ἀραρίσκειν est adaptare. SED ET Ἄρηρα formauit præsens ἀρήρω, ex cuius pass. est ΠΡΟΣαρήρεται addita præpositione, apud Hesiodum in Ergois, Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Sic autem ex præt. ὄρωρα factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι (vnde fit ὀρώρεται apud Hom. Od. τ) docet Eusthath.

Ἄρθμιος, Congruens, Aptus. Ex ἀρῶ (inquit Etymol.) fit ἄρθμος: vnde ἀρθμήϊον, & per syncopen ἄρθμιον. Od. ι, Ἐν δ' ἱστὸν τίθει καὶ ἐπίκριον ἄρθμιον αὐτῷ. Hesiodus in Erg. μάλα γὰρ τοίγ' ἄρθμιος οὗτος, id est ἁρμόδιος. Idem in Aspide aliquoties, μάλα γάρ τοι οἱ ἄρθμια εἶπε, Valde apta & opportuna, & quæ animo eius satisfacerent. Apud eūdem autem iungitur cum infinitiuo, in Diebus, Οὐδέ νύ οἱ ἔτι ἦεν χεῖράς τε ἐφιέμεν ἄρθμιος. ‖ Ἄρθμια sunt qui interpretantur Necessaria apud eundem in Aspide, Οἵ ῥά μιν ἐσπείοντο καὶ ἄρθμια πάντα παρεῖχον. Quod loquendi genus habetur & in Theogonia. Sed malim vtrobique (retinendo vsitatam signif.) ἄρθμια interpretari Ad eius vsus accommoda. Idem in Erg. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρθμια ποιήσασθαι, vbi exponitur Parata. At Tzetzes exponit ἁρμόδια καὶ μὴ τῷ ποιήσαντι ἀποδέοντα. ET Ἐπάρθμιος pro ἄρθμιος, ex Hesiodo itidem affertur.

Ἄρθμιος, ου, & Ἄρθμιον, ου, τὸ, Velum, Carbasus. quam significationem Eustath. ex isto Homeri loco sumptā putat, Od. ι, Ἐν δ' ἱστὸν τίθει καὶ ἐπίκριον ἄρθμιον αὐτῷ. Sed ἄρθμιον Eustath. habet neutro genere. ‖ Ἄρθμια

τέχνας generaliter, pro instrumentis artis, ex Epigr. affertur. ET Τετράρμενος ναῦς (ab ἄρμενον significante Velum) Trinis velis instructa nauis. Itē τετραρμένα πλοῖα exponitur Robustissima nauigia apud Lucianum, scribentem, τετράρμενα καὶ ἀκύλλεστα πλοῖα.

Ἄρος, Vtilitas, ὄφελος, apud Æschylum: ab ἄρω. Eust.

C. Πήραρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, apud Theocr. Vide Eustath.

C. Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpe, Apti socii, Sodales quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis conuenit (vt demus verbo ἄρω eam metaphoram quam habet & verbum Conuenire.) Exponitur etiam, Qui amicitia inter se apte iuncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se iuncti.

C. Ἐρίηρος, vt ἐρίηρος ἀοιδός, Od. α, Cuius cantus harmoniā habet (nam & ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω) ὁ ἐν ἁρμονίαις ᾄδων, inquit Eust.

C. Ἀνάρσιος, ου, ὁ, Hostis, Cui cum altero non cōuenit (verbo ἄρω & verbo Conuenire eandem metaphoram tribuendo) Il. ω, v. 365, Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic & Od. ξ, hæc coniungit. ET Ἀνάρσια, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. & Hesych. cui Ἄρσιον itidem est δίκαιον. ET Ἄναρσις, Rixa, Bellum, in vulg. lex.

ἈΡΜΟΣ, & eius deriuata hic omissa vide aliquāto pόst.

ἈΡΘΜΟΣ, οῦ, ὁ, Amicitia. Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam esse soleat. Ἄρω, ἄρμαι, ἀρμός, & epenthesi τοῦ θ ἀρθμός. Hæc Etymol. qui & affert ex Apollonio, ἀρθμὸν ἔθεντο μετ᾽ σφίσιν. In vulg. lex. legitur & ἀρθμὸς ὁμοφροσύνης, expositum Fœdus cōcordiæ.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, Amicus. Herodotus, Ἀθηναίοισι μὲν ἐόντας ἀρθμίους, τοῖς δὲ βαρβάροις συμμάχους. Ex eodem affertur, ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἀρθμία, ας, ἡ, Amicitia, Concordia.

Ἀρθμέω, ῶ, Amicitiæ vinculo iungor cum alio. vnde ἀρθμήσαντες exponit Eustath. εἰς ἀρθμὸν ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, in hoc Il. η, v. 301, Ἠδ᾽ αὖτ᾽ ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντες. vbi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε sine σ. quæ lectio & apud Etymol. extat.

¶ Ἀριθμός, οῦ, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς. Od. δ, — πέντε δ᾽ ἄρ᾽ ἰὼν ἐχ᾽ ἦν, λέκτο δ᾽ ἀριθμόν. Od. π, Ἀλλὰ πολὺ πλείονες. τάχα δ᾽ εἴσεαι ἐνθάδ᾽ ἀριθμόν. Xenophon Pæd. 6, ἀριθμὸν ἔλεγον τὰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accusatiuū in quibusdā loquēdi generibus vbi nos dicimus Numero per ablat. vt δέκα, vel δώδεκα εἰσὶ τὸν ἀριθμόν, numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, γομοφύλακας πεντεκαίδεκα ἀριθμὸν τελάκοντα καὶ πέντε. Xen. Hellen. 3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, &c. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, & ὁ δώδεκα ἀριθμός, &c. Εἰς ἀριθμὸν ἥκειν, Censeri in numero, Annumerari, vt quidam apud Athenæum lib. 14, κ᾽ εἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν. Obseruaui autem sæpe copulata ἀριθμὸν & σταθμὸν, (interdum etiam ἀριθμὸν & μέτρον) in re pecuniaria. Xenophon in Symposio, σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλεῖστον πλοῦτον ἐπιδεικνύμενοι πωλοῦμαι. Ibidem, οὔτ᾽ ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπαρκεῖ μοι, ἀλλ᾽ ὁπόσον ἂν δυνώμαι φέρειν, τοσοῦτόν μοι παραδίδου. Plutarch. Apophth. ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἐποίει. Quem alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον quod hic σταθμόν. Idem Pericle, πάντας μὲν ἀναλώματα ... τοῖς λήμμασιν δι᾽ ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντας. Sic infrà ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες ex Xenophonte proferam. Plurali numero ἀριθμοὶ, Numeri: vt ἀριθμοὶ στρατιωτικοί, Numeri militares, Budæo interprete, apud Xenophontem Pæd. 3, οὕτω γὰρ ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et vt dicitur Latinè Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocrates in Busiride, ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀπολαβὼν ἐξ ὧν ἄριστ᾽ ἄν τις τὰ κοινὰ διοικήσειε, ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ταῖς αὐταῖς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. |Ἀριθμὸς affert Erasmus ex Aristophane pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus apud Horatium, Nos numerus sumus, & fruges consumere nati.

C. Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innumerus. ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι, vt Suidas explicat, citans Heracliti dictum, εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος πεντακισμύριοι, οἱ δ᾽ ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xenophon Cyri Pædiæ 7, πολλοὺς μὲν ἵππους ἄγοντες, πολλοὺς δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς καὶ σφενδονήτας δὲ ἀναρίθμους. Ἀνήριθμος apud poetas idem, α in η metri causā mutato. Sophocl. Trach. Ἥ κἄστι ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον Χρόνον βεβῶτ᾽ ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον; |Accipitur verò etiā pro homine qui in nullo numero est, vt Cicero loquitur. vt apud eūdē Soph. Aiace, Ἐγὼ δ᾽ ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ᾽ οὗ χρόνος Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποιᾷ μήλων ἀνήριθμος, id est (vt scholiastes exponit) ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ τεθειμένος, ἀλλὰ περιερριμμένος.

Ἀνάριθμον autem Hesychio est ἐχθρόν, sicut vicissim Ἐνάριθμος, φίλος.

C. Ἐνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, τὸ δ᾽ ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ᾽ ἐνάριθμον, ἅτ᾽ οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα.

Ἐνάριθμος, ου, ὁ, Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hesych. Il. β, — σὺ δ᾽ ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτε ποτ᾽ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ᾽ ἐνὶ βουλῇ, neque numeratus in bello neque in consilio. Od. μ, — ἄλλην ὄϊεσσι πατὴρ ἐναρίθμιον ἦεν, quæ in numerum illum sufficiatur. Apollon. Argon. — ... τοῖς ἐναρίθμιος. Basil. ἐναρίθμιον ἔχει τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, σπουδαῖος, vt ἀναρίθμιος ἐχθρός.

C. Ἰσάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numero par. Herodianus lib. 6, ὡς σχεδὸν ἰσάριθμον γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plurali verò numero significat Totidem. Gregorius, ἐν τοσαύταις ... τὴν τελοῦσαν ἡμέραν ... τὸ αὐτὸ τὴν ἰσάριθμον ... χαλάσει ἐπικλινεῖ. Alibi ἴσον pro eodem ponit, Ἐλκουσίους τὰς ἴσας δέξαμένη ... τοῦ παιδὸς τῆς Σαμαρείτιδος, Totidem inclinationes & incuruationes, quasi totam, vt totam quotam: hoc est τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ ἀνακάμψεις, vt idem ipse loquitur. Bud.

C. Μεταρίθμιος, ου, ὁ, Annumeratus, Cōnumeratus. citatur ex Apollon.

C. Συνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem numero continetur & eum auget. citatur ex Phalar.

Συνήριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, in Epigr.

¶ Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, Numero. vt φώκας ἀριθμήσει, Od. δ, & μνηστῆρας ἀριθμήσω, Odyss. π. Xenophon Pæd. 8, τὰ δὲ ἀριθμοῦντας καὶ μετροῦντας, τὰ χρήματα ἔχουσι eo modo quo antea ἀριθμὸν & μέτρον copulata ostendimus. Et pass. Ἀριθμέομαι, οῦμαι, Numeror. (vnde infinitiu⁹ poeticus apud Homerum ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. vt Il. β, v. 124, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω) vt ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, apud Lucianum. μακάρων ἀριθμοῦμαι, Theocr. Inter beatos numeratur. Apud Gregorium, εἰς Θεοῦ παράταξιν ἀριθμήσῃ, In Dei acie connumereris. Idem, εἰς ἓν ἀριθμουμένους, Qui numerantur in vnum (vt Vnum sit neutr. gen.) pro Qui vno numero copulantur, vt ibi exponitur. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι signif. etiam actiua pro ἀριθμῶ, apud Thucydidē & Aristotelem, vt docet Budæus pag. 314. |Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, Demosth. in Midiā Numerare aliquid in beneficii loco, vt etiam Cic. loquitur.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, Numeratio, Enumeratio. ET Ἀριθμητός, Numerabilis. CVI Ἀναρίθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, vt Soph. Aiace, ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος. Et in plurali Ἀναρίθμητοι, Innumerabiles. AT Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et ex consequenti, Paucus. εὐαρίθμητοι, Plato in Apol. & in Symposio. ET Ἀριθμητικός, Numerandi peritus. Plutarchus Apophth. καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, &c. Item Ἀριθμητική [sub. τέχνη] Numerandi ars, Arithmetica. Interdum autem additur illud substantiuum τέχνη, vel ἐπιστήμη. vt Plutarchus De prudent. an. τὴν ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην αὐτῶν. Interdum Ἀριθμητικός, ή, όν, Ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία apud Aristot.

C. Ἀναριθμέω, ῶ, Enumero, Dinumero. Et Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem, affertur ex Demosthene. In Axiocho qui Platoni inscribitur, νυνὶ δ᾽ ἠρέμα κατ᾽ ἐμαυτὸν ἀναριθμούμενος

μαι ἐν λεχθέντα, Apud me tacitus recenſebo, vel repetā.

C. Ἀπαριθμέω, ῶ, F. ήσω, Pernumero, Percēſeo (vt exprimatur aliquo modo vis præpoſitionis ἀπὸ) (vel ſimpliciter, Numero, Enumero, Recenſeo. Xen. in Œconomico, ἐὰν ἀπαριθμήσαντες ἢ χαλάσωμεν ἕκαστα. Iſocr. ad Philippum, ὅταν ἀναγιγνώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐμποιῶν, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν. Vſurpatur interdū vox paſſ. ἀπαριθμοῦμαι actiuè: ſicut & ἐξαριθμοῦμαι, itē καταριθμοῦμαι. Et ἀπαριθμησάμενος participium vocis mediæ apud Xenophontem, ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, Quum recenſuiſſet vniuerſum exercitum. Paſſiuè autem Ἀπαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenſeor. vel Numeror, Enumeror. vnde participium ἀπαριθμημένος apud Iſocr. in Archidamo, καὶ τοσούτων ἀπαριθμημένων κακῶν, πολὺ πλείω τὰ παραλελειμμένα τῶν εἰρημένων ἐστίν.

Ἀπαριθμῶ τὰ χρήματα, Numero pecuniā, id eſt Repræſento pecuniam. vnde apud Iulium Pollucem coniunguntur καταβαλεῖν, καταθεῖναι, ἀπαριθμῆσαι: itidem, καταβολή, κατάθεσις, ἀπαρίθμησις. Suidas quoque ἀπαριθμησάμενος exponit ἀποδόντες, item καταβαλόμενος, hoc in loco, ὁ δὲ Γέτης αἰτεῖται ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ὀφειλομένων χρημάτων πρὸς τὸ στρατηγὸν τῶν ῥωμαίων. Sed præſtat habere Xenophontis teſtimonium, ſic vtentis Pæd. 3, ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, εἴ μοι δοίης, ἀντ' ἂν αὐ ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια ἀπεργάσασθαι, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἣν δυνώμαι. Suidas addit, ἢ ἀπαριθμῶν ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν, ſed exemplum non affert.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, Pernumeratio, Percenſio. vel, Numeratio, Enumeratio, Recenſio. Item pro καταβολή: vt ἀπαρίθμησις χρημάτων, idem quod καταβολή, κατάθεσις, vt modò ex Polluce docuimus.

C. Διαριθμέω, ῶ, F. ήσω, & paſſ. voce Διαριθμέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Dinumero, Diſtinctè numero, Numerando diſcerno, Enumero. Plato lib. 7, De leg. μὴ ἀριθμοῦντα τὰς ἡμέρας ... καὶ ἡμέρας διαριθμοῦντα ... Eſt etiam διαλογίζεσθαι, Heſychio.

Διαρίθμησις, εως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio, Vitr.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τό, Articulus, ſeu Artus (vt Virgil. Et magnos membrorum artus, magna oſſa) Compages. Plinius nodos corporum vocat, articulos Celſus: vt annotat Camerarius. Eſt naturalis oſſium σύνταξις, vt definit Galenus libro De oſſib. Vel, eſt oſſium coniunctio ad motum comparata. Hippocrati eſt oſſis caput, ſeu oſſis proceſſus aut finis rotundus, qui in alterius oſſis cauitatem inſeritur. Gorr. Soph. Trach. Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, Vbi lenteſcit vinculum compagis. Camer. Eurip. ἡ λύει ἄρθρων συστηθεῖσα, de Hecuba foras prodeunte. Sic apud Dioſcor. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. ❡Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocauit, quòd membrum hoc ſine obſcœnitate ſuo nomine minus exprimi poſſe videatur & generis appellatione notari ſoleat. Camer. Herodot. Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Idem Melpomene, ἔσθητι [ἐναντίας ὁ σῖνος] ἐσθῆτας ἐς τῶν ἡλίου ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσῶσι διὰ σίφων. ❡Ἄρθρον metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Ariſtot. lib. 4. Anim. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνή, Vox explanata, Gaza. quemadmodum apud Latinos Cicero etiam Articulatim diſtinctèque dicere, Lucr. Articulatim diſcerni, & Articulatè ſalutem dicere, itidem Cicero dixit. Epicharmea autē ἄρθρα φρενῶν Quint⁹ Cic. interpretatus eſt Neruos & artus ſapientiæ. Ἄρθρον eſt etiam (vt articulus apud Latinos) vocabulum grammaticum, omnibus ſatis notum. Etymologiſtes deducit ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab ἄρω verſo τ in θ.

C. Ἀρθρέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui membris iniicitur. Et plur. numero ſubſtant. τὰ ἀρθρέμβολα, Inſtrumēta tormentorū, quæ artubus in quæſtionibus ad confeſſionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. δαμαστήρια, βασανιστήρια, ὄργανα βασάνων εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα τροχιαστικά ... ἐξαρθροῦσι οἱ δήμιοι τὰ τῶν κακούργων μέλη. Heſych. Gregorius in Encom. Maccab. ... οὐκ ἀρθρέμβολα συντριβόμενα, ... τροχοὶ περιελαυνόμενοι, οὐ ... ſχαστῆρες.

C. Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articuloſus, Plin. Articulis carens aut Malè articulatus. Opponitur (vt Bud. docet) τῷ ἀρθρώδει ἢ διηρθρωμένῳ. Ariſtot. in Phyſiogn. de pardo loquens, καὶ ὅλον ἄναρθρόν τι καὶ ἀσύμμετρον. Oppian. 3. De venat. Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀειστον ... Idem ἄναρθρον ... βρέφος dixit quod Heſychius ἄσημον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaphoricè eſt etiam ἄπνους, ἀδύνατος, Heſych. Debilis, Artuum beneficio deſtitutus, Eneruis, Plin. Soph. de Philoctete, — ... ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος. Eurip. Oreſte, — ὅταν με ... Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀδύνατος μέλη. id eſt ἀδύναμος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις. ſchol. ❡Dicitur etiam vt ἄναρθρος, de voce. Plut. De Socr. ... καὶ ἀφιέναι φωνὰς ... ἀνάρθρους, indiſtinctas. ❡Eſt etiam ἀμέριστος, ... Heſychio, & τραύλος Suidæ: apud quem accipitur etiā grammaticè ἐπὶ συλλαβῆς ... στοιχείων, ἢ λόγου ... συλλαβῶν. HINC Ἀναρθρία, ας, ἡ, Articulorum ſeu artuum debilitas, & q. d. Eneruitas.

C. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodiſque diſtinctus, vt pedes elephantorum. ... ἀδιαρθρώτους ἔχει τῶν ποδῶν, id eſt Leuiter diſcretos vt Gaza reddidit. Bud. ἀδιάρθρωτος δάκτυλος, Indiuiſus digitus, idem Gaza.

C. Ἔναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulatus. Athen. lib. 8, τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ἵππος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρα ἐστίν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Metaphoricè etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur. vnde Heſychius exponit ἀρθρῶσαι, ἡ ἀπὸ χαλάσματος ... φωνή. HINC Ἐνάρθρως, aduerbium, Articulatè ſeu Articulatim, quibus Cicero vtitur. ...

C. Ἔξαρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex articulis ſuis emotus, Luxatus, ἐξεστηκὼς, ... Suid. ❡Hippocrati ὁ τὰ ἄρθρα ... ſignificat etiam eum cui extant iuncturæ ... φύσει ἔχει, id eſt abſque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant & prominent, Gorr. ex Galeno.

Ἐξαρθρέω, ῶ, F. ήσω, Articulis (ſeu artub⁹) emotus ſum, Excido. Galen. πάντα τὰ ἐξαρθρήσαντα ... ἐξαρθρήσας κῶλον, Luxatum mēbrum, Cam. Ἐξαρθρεῖν, & ὀλισθαίνειν ita à quibuſdam diſtingui tradit Gorræus vt ἐξαρθρεῖν vſurpetur ad ea oſſa ſignificanda quæ toto loco mota ſunt: ὀλισθαίνειν verò ad ea quæ paululum, non autem ex toto naturali ſede exceſſerunt. hanc tamen differentiam ab Hipp. ... ἄρθρων non obſeruari.

Ἐξάρθρημα, ατος, τό, Luxatio, ... ἄρθρου ... , Bud. Eſt poſitio articuli deprauata & præter naturā, vt definit Gorræus, addens eſſe qui per ἐξάρθρημα non omnem luxationem intelligant, ſed eam tantùm in qua totus articulus à ſua ſede omnino receſſit. paruam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ægineta ἐξάρθρημα intelligi dicit ... ἄρθρου παντελῶς ἐξστάσεως. παράρθρημα vero ... μόνον, ...

Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, Idē. ἀρθρῶν κώλου, Luxatū mēbrū, Bud.

C. Παραρθρέω, ῶ, F. ήσω, Ex articulis parum dimoueor aut dimotus ſum & detortus, Paululum luxatus ſum. Galenus 12 De vſu part. de ſpina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuiſſe ſi fabricata hanc eſſet natura de vno continuo oſſe, ... παραρθρήσαι ... διαστρεφομένης αὐτῆς.

Παράρθρημα, ατος, τό, Parua luxatio, per quam ſcilicet articulus paululum à ſuo loco naturali exceſſit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectáque luxatio eſt. Dicitur & alio nomine ... Gorr. Galen. 2 De comp. med. ... πρὸς παραρθρήματα ... ῥεύματα. quæ tantùm ... ſunt.

Παράρθρωσις, εως, ἡ, Idem.

C. Συνάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulo copulatus. Apud Heſych. vocabulum eſt grammaticum, μετὰ ἄρθρου συντασσόμενον ὀνόματι.

Ἀρθρικός, ή, όν, Articularis, Articulis quadrans & conueniēs, Gorr. ex Hippocr. Ἀρθριτικός, Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus. Cicer. ad Pætum Latinè dici poteſt Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus eſt nec articularius, Bud. Notandum tamen, apud Ciceronem in Epiſt. lib. 9. epiſt. 23, Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, vt legit Bud.

Ἀρθρῖτις

Ἀρθρῖτις, ἡ, Artuum seu articulorū dolor, vt Cic. vocat: Articulorum morbus (vt Scrib.) Vel (vt Plin.) Morbus articularis seu articularius. Est (vt Gorr. docet) Articuli tumor dolorificus, quē fluxio in eum decūbēs excitauit. Aretæus, ξυνὸς μὲ ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ τὸ δὲν μὲ, ποδάγρη καλέεται ἰσχιάδα δὲ, ἰσχίων· χειράγρη δὲ, χειρῶν. Herodian. lib. 3, ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου καμνων.

Ἀρθριτικὸς, ὁ, Articulorum morbo laborās, Articularius, vt Plautus vocat: Cicero vocabulum Græcum retinet. Aretæus μάλιστα μὲ οὖν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυνὰ ἅμα. Diosc. lib. 1. cap. 101, ἀρμῇ ἐστὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Articulosus, Plin. & Quintil. Xenophon Cyneg. τὰς κεφαλὰς ἐλαφρὰς, σιμὰς, ἀρθρώδεις, ἰνώδη τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Aristot. de leone, ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες. alibi διηρθρωμένον dixit. Xen. opponit τῷ ἄναρθρος. Bud.

Ἀρθρωδία, ας, ἡ, est διάρθρωσις in qua ossis cauitas articulū excipiens superficiaria est, capútque quod in eam inseritur, humile atque depressum. Ita Gorr. apud quē, si desideras, plura reperies.

¶ Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulo (vt Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua) Fingo, Formo. vt ἀρθροῦν τὴν φωνήν. ‖ Est etiā Articulatim distinctéque formo & explico, Explano, σαφῶ. Hesych. vt ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκότα.

C. Διαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulis suis distinguo. Apud medicos (vt Cam. annotat) est Iungo: vt διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, annectitur seu articulatur. Sic costas singulas singulis vertebris διαρθροῦσθαι scribit Galen⁹, quod συναρθροῦσθαι dixit Hipp. Cam. Est etiam Effingere & conformare, Camer. ἀναπλάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere, Bud. διατυπῶ, Suid. vt Plato Sympos. de Apolline homines iussu Iouis fingente, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato resonātem διαρθροῖ, Fingit. Cam. ‖ Est præterea Membratim & artuatim absoluere, cōponere, Exactè fingere. Itē Explicare. Ita Bud. citās hæc ex 1 Ethic. 7, δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Vltimam manum imponere. Ponitur & pro Explanare, lib. 1 Metaphys. 9. & in 1 De gener. anim. συγκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον. Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod διασαφεῖν Hesych. exponit. διαρθροῦν τὰς λέξεις, Articulatim vocabula reddere, vt ex Gaza interpretantur vulg. lex. Hesychio præter ἀκριβοῦν, est etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio (vt Plinius vocat) Membratura, Artuum commissura. vt διάρθρωσις κεφαλῆς Camer. Vbi ceruix committitur cum capite. Διάρθρωσιν Gorræus scribit à Galeno sæpe accipi generatim pro omni ossium compositione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam speciatim sumi, esséque alteram τῆς ἄρθρου (id est articulationis) differentiam: alio verò nomine συνάρθρωσιν ab Hippocrate vocari, esséq; ossium connexionem omnino laxiorem: sic vt euidens facilis magnúsque motus sit, cuiusmodi in cruribus, brachiis, manibus & pedibus habeatur. Eiúsque tres differentias à Galeno statui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον. Accipitur pro artuum agilitate in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, αἱ γὰρ συγχύσεις δίαιται μᾶλλον ἕξεις ἐμποιοῦσι τῆς διαρθρώσεως. Est etiam explanatio, Bud.

Διαρθρωτικὸς, οῦ, ὁ, Articulandi & membra committendi vim habens.

C. 1. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulis membrísque suis non distinctus. ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον, Fœtus informis, Camer. σῶμα ἄγαλμις καὶ ἀδιάρθρωτον. Lucian. ἀδιάρθρωτος γλῶττα τῶν ἰχθύων, Inexplanata, Theod. Item ἄσημος, ἀδιάρθρωτος, Hesych. ἀσαφῶς, Suid.

C. Ἐξαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Artus suis locis emoueo. Hesych. de organis στρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν κατακρίτων μέλη. Aristot. Physiogn. ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes dixit. Camer.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, siue Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, dicitur ab Hippocrate, quum os citra fracturam suo loco mouetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἔκπτω-

A σις appellatur. Gorr.

C. ΠΡΟΣαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Per articulos annecto. Costas singulas singulis vertebris προσαρθροῦσθαι scribit Hippocrates, pro quo διαρθροῦσθαι dixit Galenus: vt refert Camer.

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, Hippocrati idem est quod διάρθρωσις, hoc est, ossium motorum commissura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις paulo antè.

C. ΣΥΝαρθρόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1.

B Συνάρθρωσις, εως, ἡ, Compages ossium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, vt Cicero vocat. Συνάρθρωσις (inquit Gorr.) est compositio κατ' ἄρθρον ossium quæ nec validè nec manifestò, sed obscurè & difficulter mouentur. Cuius species tres sunt, ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo antè scribit σύμφυσιν & συνάρθρωσιν apud Hipp. idem esse.

ἈΡΤΑ'Ω, τῶ, F. τήσω, Appēdo, Suspēdo. Et Ἀρτάομαι, ῶμαι, Appendor, Suspendor. vnde ἠρτῆσθαι, Suspensum esse: vt apud Synes. ep. 4. ὅτι οὖν ἐκ τοῦ μικροῦ πλέοντι λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, Illis è tenui filo vitā esse suspensam aiūt. Gr. Naz. ἐξ ἤρτηται τῷ ἑνός, Vnum ex altero pendet.

C ‖ Ἀρτῶμαι metaph. est etiā Pendeo animi, & Spem meā in aliquo collocatā habeo, vt inquit Bud. afferēs ex Herodiano lib. 4, ἤρτηται γοῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ὑμῶν ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. At Polit. interpr. Nūc totū Romanū imperium in virtutē vestram recūbit & fidem. ‖ Ἀρτῶμαι ἔκ τινος (addit Bud.) Adiunctus sum alicui, Socius vel comes sum alicui, & assecla. Xen. Hell. 6, ἐκ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων. In vulg. lex. ἀρτᾶσθαι τὰς ἀρχὰς exponi-

D tur originē ducunt. Et ex Philostr. ἤρτητο ἐκ Φοινίκων στρατός, Ex Phœnicibus exercitus constabat.

Ἄρτημα, ατος, τὸ, Quod suspensum est, vel appensum, Item Appendix. Sed ἄρτημα peculiari signif. Lorum ex quo marsupium dependet. Vide & Hes.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, Laqueus. Item, Suspendiū. Soph. Antig. Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον. ‖ Polluci lib. 10, Ἀρτάνη est σπαρτίον ὃ λαμβάνει ὅστις αὐλεῖ τὸν ζυγόν.

C. Ἀναρτάω, Suspēdo. ἀναρτᾶν ἑαυτὸν βρόχῳ, Suspendo me laqueo. ἀναρτήσας, ἀνακρεμάσας, Hes. Suid. ‖ At ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα metaph. dicitur pro Spē suā & præsidiū in ali-

E quo locare, & cū eo vitæ subsidia sociare. Dem. ὑπὸ τῶν Λυκούργου παίδων dicit, εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτούς. pro Qui populo se adiungūt & populares esse volūt, vt exponit idē Bud. Ego autem suspicor, ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα perinde esse ac si diceretur ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας εἴς τινα, i. Suspendere suas spes ex aliquo, hoc est, Suspēsas ex aliquo vel pendētes ex aliquo suas spes habere. Dicitur etiā ἀναρτᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι. Procopius apud Suidā, ὁ δὲ ἐπαινῶν ἐπ' ἐλπίσιν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρ-

F τήσας, id est, Suspendentē simili spe. vt dicitur aliquē vel alicuius animum suspendere expectatione: pro Suspēsum habere, vel tenere, seu detinere. Et apud Suet. Ambiguis responsis & calida cunctatione suspendere. Et apud Plaut. Suspendere alicuius animum, non addito ablatiuo.

Ἀναρτάομαι, ῶμαι, in voce & signif. passiua, Suspendor. vt ἀναρτώμενος τοῦ ἅρματος apud Philostratum, Suspensus è curru. ‖ In metaph. quoq; signif. vt vox actiua. Demosth. ἀναρτωμένους τῆς ἐλπίδος. Præt. autē ἀνήρτημαι exponitur Suspēsus sum, vel Pēdeo: vt εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι τὴν ἐλπίδα τὴν Νυμφαῖ. Sed & vice versa ἐλπίδες dicun-

G tur ἀνηρτῆσθαι, vt Latinè Spes pendere. Chrysost. De sacerdotio, ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδέν, Salutis spes nō aliūde pēdere. Inuenitur & ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, apud Luc. pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbū verbo, E nutu meo pendentes. Interdū & alii datiui quàm ἐλπίσι huic verbo adiūguntur. vt ἀνηρτημένος τῆς ἐπιθυμίας, Suspensus è cupiditatibus, vel potius Pendens è cupiditatibus. Plutarchus autem dixit ἀνηρτημένων τοῖς ὄμμασι, in Othone, πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτη-

H μένων τοῖς ὄμμασι. id est, interprete Budæo, Quum omnes eum oculis designarent, ex eo suspensi, Quum omnes in eum versi essent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. Quod autem Plato dixit ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέ-

φέρει, vertit Cicero, Nam cui viro ex seipso apta sunt omnia quæ ad beatè viuēdū ferūt. Quo in loco præpositionē *εἰς* habet hoc verbū, sicut & in paulo antè citatis locis. At in loco Plut. proximè præcedēte, iungitur præpositioni *πρός*. A

Ἀνηρτημένοι τῆς ψυχῆς, Suidas exponit *ἐπηρτημένοι*, citans hunc locum, *οἱ δὲ τὰς ψυχὰς ἀνηρτημένοι, καταφρονήσαντες τῶν κοινῶν τῆς ἡλικίας νόμων, παρ᾽ οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενῶν ἀριθμούμενα τῶν ἀπειλῶν.*

Ἀνήρτημαι cum infinit. familiare Herodoto, pro Suspēsus sum deliberatione aliquid agendi: vt *ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι*, & *ἀναρτημένος ἔρδειν καλῶς*. Item, *ἀναρτημένον σοῦ χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν*. In vulg. tamen lex. *ἀνήρτημαι* in huiusmodi locis redditur Animatus sum. B

Ἀναρτῶμαι, voce pass. signif. act. idipsū declarat quod *ἀναρτῶ* declarare diximus. Habet verò & aliā signif. de qua sic Bud. Ἀναρτῶμαι voce pass. tantùm, Concilio mihi & Ascisco, Amicitiáq; deuincio. Xen. in Pæd. exordio, *ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν*. Idē alibi, *τοὺς δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο*, Amicos & bene cupientes reddidit suo congressu, ita vt diuelli ab eius amicitia nō possent. Hactenus Bud. Nō dubito autē quin *ἀνήρτητο* sit eodē modo accipiendū in hoc Philostrati loco, *ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ*. Alii tamē vertunt, Oratione Troianos suspendebat. Cæterùm notandum est Bud. addere in præcedētis loci interpr. verba hæc, ita vt diuelli ab eius amicitia non possent, ad exponendā metaphorā. Fortasse autē eam sine periphrasi possimus exprimere si *ἀναρτῶμαι* reddamus Mihi obstringo. Nā qui alicui est obstrict^9, ex eo veluti suspēsus est. adeo vt sit mihi Obstrīgo vel Deuīcio, quasi Ex me suspēdo. C D

Ἀνάρτησις, εως, ἡ, Suspensio, *ἀνακρέμασις καὶ ἡ ἀπὸ ξύλου καθόλωσις*, Suidas.

Ἀνάρτησις, Metaphoricè, Obstrictio, Deuinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

C. ἈΠαρτάω, τῶ, Suspendo, Appendo: vt *ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου*, Suspendo spes ex hoc, id est, In hoc spem meam colloco. Ex eo autem pendere spes nostra dicitur in quo illam collocamus. Luc. in Timone, *ὡς αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασα μοι τοῦ βίου*. Ex Euripide autē affertur *ἀπαρτήσαι δέρην* pro Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι pro Suspēdor. vt apud Dioscor. *βοτάνιον ἐκ μόσχων ἀπηρτημένον*, Herbula pēdiculis annexa. q.d. Ex pediculis suspensa. Tale est *ἀπηρτημένος ἐκ χειρῶν*. ‖ Ἀπαρτῶ (q.d. Seorsum suspendo) pro Dirimo, Distraho, Dissocio. Luc. De hist. scrib. *οὐκ ἄγαν ἀφεστῶτα καὶ ἀπηρτημένα*. Et Ἀπαρτῶμαι, itidem pro Dirimor, Separor, Disto. vt Philo De mundo, *ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας*, Dirimuntur sua coniugatione. *ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον*, Aristot. Magno inter se distāt interuallo. Gaza autē, *ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύει*, vertit Procul radicib^9 erūpunt. Ἀπαρτῶμαι apud Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. p. 733. E F

C. ΔΙαρτάω, τῶ, Diduco, Dirimo, Interuallo quodā intercipio. Plut. Timol. *καὶ διαρτῶντες οὐδὲν ἧμαρον ἐκ τοῦ πλῆθος διαιρεῖν ἀπὸ τῶν συγκειμένων*. Et apud Philone De mundo, *διαρτηθὲν* pro Diductum & non cohærens. Bud. p. 739.

C. ἘΞαρτάω, τῶ, Suspēdo, Alligo, Annecto. Herodian. *ἐξαρτήσας ἐκ τῆς φέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ*. Et *ἐξαρτᾶν χρυσίον*, Suspendere de collo aurū. Synes. epist. 109, metaph. *τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν ἢ ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες* (q.d. Ex tot iudicibus nos suspendunt, Vel Tot iudicibus nos alligant) pro Pendere nos ex tot iudicibus volunt. Budæus doctè, Pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ex Plut. autem Themistocle affertur, *ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσι τινες*, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. ‖ Ἐξαρτῶ, eodem metaphoræ genere quo apud Lat. Deuincio. pro Amicitiā alicuius concilio, quasi eum ex me suspendendo, i. ex meo nutu. Synes. epist. 98, *ἐξήρτησα σεαυτὸν καὶ ἐποίησας τοῦ σοῦ*. Idem *ἐξήρτητο* eadem signif. dixit, & quidem itidem actiua, epist. 10. Alibi autem passiua, *δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ἡμᾶς ἐξηρτῆσθαι*. G H

‖ De Ἐξαρτῶ, autē pro Tollo sursum, vide in Ἐξαρτῶμαι.

Ἐξαρτῶμαι, τῶμαι, itidem Dependeo. Aristid. in Panath. *ὁ δὲ τούτου ἐξήρτηται*, Ex hoc dependet, Huius est appendix. Apud eundem, *ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι*, E viri vnius gloria pendentes. Tale est *ἐξήρτηνται τῶν ἀποβησομένων*, pendent ab euentu. In vulg. lex. affertur ex Xenoph. Pæd. 5, *ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος* pro Pendebit è viribus & sustentabitur. Rursus ex Plut. in Galba, *ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα*, ab vno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exponitur Pendeo in alia etiam signif. videlicet pro Magnopere deditus sum: vt apud Athenæum 11, *οὗτοι δὲ ἐξήρτηνται τῆς ἡδυπαθείας οἱ πότε*. ‖ Ἐξήρτημαι, Coniunctus sum, Adhæreo. Plutarchus in Antonio, *τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται*, Ingens planicies his collibus coniuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus continuò subiacet, vt Bud. interpr. Itē Ἐξήρτημαι, Cōiunctus & connexus sum, Coniunctā m habeo rationē, Idem Bud. ex Plat. ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sū assectator. Cingo & *δορυφορῶ*. Plut. *ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος*, videntes plebem eum cingentem & consectantem. ‖ Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, apud Strab. pro Assurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem verò & Ἐξαρτῶ interpret. Eleuo, Tollo sursum. *μετεωρίζω*. sed exemplum non addit.

C. ἘΠαρτάω, τῶ, Suspendo desuper, (vnde *ἐπαρτᾶσθαι* dicitur quod impendet) *ἐπικρέμαμαι*. Suidas ex Æliano, cuius locos apud eū vide. Æschines in Tim. *καὶ φόβους ἐπήρτησε τοὺς ἀκροωμένους* pro Metum inieci. Et pass. *ἐπηρτημένος κίνδυνος* apud Herodianum Impendens periculum. Vide Bud. p. 740.

C. ΚΑΤαρτάω, τῶ, à quo *καταρτήσαι* affertur in vulg. lex. ex Herodoto, sed quod videtur esse malè scriptum pro *καταρτίσαι*. Sic & *κατηρτημένον* apud eundem pro *κατηρτισμένον* legi puto in Thalia.

C. ΠΑΡαρτάω, τῶ, Suspēdo è cingulo, vel Succingo vt ensem. Luc. De Herc. *καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται*. ΕΤ Παράρτημα, Quicquid ita suspensum gestatur, Quicquid ab alio dependet & annexū est vt appendix, Quicquid applicatur & admotum suspenditur. Luc. *οἶδας γὰρ (ἐγὼ) ἐπιτεθεῖς πως τὰ τοιαῦτα παθόντας ἢ τὰς ἔξωθεν παραρτήμασι*.

C. ΠΡΟΣαρτάω, τῶ, Appendo. A cuius pass. voce est partic. *προσηρτημένος*: vt *προσηρτημένον χύτρᾳ* apud Diosc. quod exponitur Appēsum ollæ. Et *προσηρτημένα* Bud. ex Theophr. pro Adhærentia. ‖ Et metaph. *ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ* [*τῇ ἡδονῇ*] *προσηρτημένους*, Deditos huic voluptati & ex ea pēdēntes. Plut. Pōp. *προσαρτᾶσθαι μειρακίοις*, sociare se iuuenibus factiosis & ab eis nō discedere, vt inquit Bud. Alii, Et iis adhærescere. ΕΤ Προσάρτησις, q.d. Appensio, Additamentum, In vulg. lex.

C. ΣΥΝαρτάω, τῶ, Appēdo, Annecto. Pro qua signif. affertur in vulg. lex. *συναρτήσαι φίλος*, ex Eurip. Medea. Et Συναρτῶμαι pass. itidē pro Appēdor, Annector, Cōnector. vt *συνήρτηται τῇ φλεβί*, Venæ cōnectitur, Aristot. De an. lib. 1. Itē *συνηρτῆσθαι* pro Adhærere. ‖ Συνηρτῆσθαι pro *ἀλλήλων*, Bud. ex Plut. p. 734. ΕΤ Συνάρτησις, Connexio rerū & colligatio, quū vna ab altera dependet. Bud. *ἀκολουθίας* exponit apud Plut. Vide p. 734.

Ἄρτιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Integer, Incolumis, Non læsus. Quòd si afferēda sit interpr. quæ huius vocis originem ostendat (si quidē fides illis habēda est qui ab *ἄρω* deducunt) hāc aut aliquā huiusmodi afferri posse existimo, vt *ἄρτιος* sit Cōpagem suā habēs, seu retinēs. Quia quæ integra sunt, veluti cōpacta & coagmētata sunt: contrā eorū quæ nō integra sunt, & quib^9 aliquid deest, partes velut dissolutæ esse videtur. Sed (vt ingenuè fatear) nec mihi satis hæc satisfaciūt, nec aptiora tamē excogitare me posse arbitror, ad tuendā hāc etymol. ab *ἄρω*, quā tamē sequatur & breuiū schol. autor, quū *ἄρτια* exponit *ἡρμοσμένα*, necnō Hesych. exponēs *προσηρμοσμένα*. sed ille habet etiā *ὑγιᾶ*, & quidē priore loco: apud hūc autē præcedūt explicationes duæ, *ἀπηρτισμένα* & *τέλεια*. Idē paulo pòst *ἄρτιον*, *ὑγιές*, *ὁλόκληρον*. Et quod ad deriuat. illā attinet ab *ἄρω*, ipse quoq; Eust. *ἀρτιῶειν* (quo pri^9 est *ἄρτιος*) ab *ἄρω* deducit: quod *ἄρτιον* ab *ἄρτιος* esse, sicut & *ἀρτίζω*, nemine inficiaturū existimo. Quinetiā idē p. 839, *ἄρτιον* & *ἀσφαλὲς* copulat, scribens, *ὑποτίθεται δὲ μάχην λέγει τὸ τοὺς στρατιώτας, ὡς ὑφεστᾶναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀσφαλὲς γίνεσθαι τὸ στρατό. τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἄρτιον, ἀλλὰ φυλὴν ἔχει καὶ δίωξιν*. Quæ quum ita sint, ego quoque hoc etymum vocabuli *ἄρτιος* ab *ἄρω* siue *ἀρῶ*, sequendum putaui, dum melius aliquod se offerret. Alioqui certè, si cum bona grammaticorum venia potuissem, primitiuū locū ei (*τῷ ἄρτιος* inquam) dedissem. Cæterùm

Digitized by Google

mihi nunc aliud in mentē venit, quod illud etymum adiuuet: vt nimirū ἄρτια apud Hom. interpretemur Cōsentanea, & quum φρεσὶν ἄρτια ᾔδη dicit Il. ε, & alibi (vnde & cōpos. ἀρτίφρων) & quum ἄρτια βάζειν Od. θ. Quidni verò ἄρτια βάζειν interpretemur Cōsentanea loqui, quum hæc Latina vox aliquā τοῦ ἄρω signif. includat? Illud autē φρεσὶν ἄρτια ᾔδη conferre possumus cū eo quod Latini dicunt Mentē bene cōpositam, & Incompositos animi motus, οὐκ ἀρτίους, οὐκ ἁρμοζόντας. Hæc sunt quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meam verò coniecturā de ratione propter quā ἄρτιος Integrū significet, paulo antè protuli. Igitur ad exēpla venio. Luc. de Vulc. loquens in lib. De sacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε. χωλεύει δὲ οὕτως γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος. Paulus apost. 1. ad Tim. in fine cap. 3, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. Vt perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfectè instructus. Sunt autem qui hāc πληρότητος signif. à numero sumptā putāt qui ἄρτιος appellatur, id est par, & impari opponitur. ‖ Ἄρτιοι ποιεῖν ταῦτα ex Herodoto affertur pro Huic rei faciendæ sufficiētes. sed suspectus est locus. ET Ἀρτίως, aduerb. Integrè, Perfectè, Hesych. Item pro ἁρμοδίως, i. Cohærenter & aptè. vt in hac expos. quam ex nescio quo schol. affert Bud. ἀπαρτίζω esse τὸ ἀρτίως συμπληροῦν, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ ἡρμοσμένως. SED & Ἀπαρτίως apud Hipp. legimus quod exponitur ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. AT Ἀπάρτιον συγχωρεῖν ex Plut. pro Auctionem bonorum facere & auctionari, vide apud Bud. C. p. 736. ET comp. Ἀπαρτιλογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herodoto, pag. 736. Consule & Eustathium de hac voce.

Ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, cui opponitur περιττὸς, Impar. Plut. De def. orac. τοῦ περιττοῦ τὸ ἀρτίου κρατοῦντος. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι, vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autē qui existiment ἄρτιον suā πληρότητος significationē hinc accepisse, quòd videlicet ἄρτιος ἀριθμὸς, i. Par numerus, à geometris τέλειος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστι. & hinc ἄρτιον appellari quod omnibus suis partibus cōstat, ita vt nihil neque desit neq; supersit. HINC copos. Ἀρτιοπέριττος, ὁ καὶ ἡ, Parimpar. vt ἐκ τῆς ἀρτιοπεριττοῦ φύσεως. In vulg. lex. ITEM aduerb. Ἀρτιάκις, Pariter, i. Pari numero. Plut. De def. orac. ἡ δὲ πεντὰς αὖ εἰ ἀρτιάκις λαμβάνεται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν, i. At quinarius si pariter sumatur, decem perfectum numerū edit: sin impariter, se rursum procreat. ET Ἀρτιάζω, Ludo par impar, Gall. Ie ioue à per ou non. Aristoph. Pluto στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζουσι χρυσοῖς. A quo Ἀρτιασμὸς, Lusus eorū qui ludunt par impar. vt exponit Bud. in hoc Aristotelis loco, Rhet. 3, τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς ἄρτια ἢ περιττὰ εἰπών.

C. Ἀρτιεπής, Ἀρτιμαθής, Ἀρτίπους, (pro quo apud Luc. ἄρτιος τὼ πόδε) Ἀρτίφρων, &c. priorem illam ἀρτίου signif. seruantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, & sic in cæteris.

¶ Ἀρτίζω, Cōpono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, pass. voce, sed signif. actiua, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντι. Sed vsitatiora composita, Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω.

C. ἈΠαρτίζω, Perfectū & absolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, vt apud Basil. in Hexaem. κόσμος ἀπαρτισθεὶς, Mundus omnibus suis partibus absolutus. Ἀπαρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. ex Chrysost. p. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in ἀπαρτιλογία. ‖ Ἀπαρτίζω (addit Bud.) ferè absolutè ponitur: & affert ex Aristot. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpret. Vt æquare prudentia & grauitate morū possit magnitudinē dignitatis & principatus. ‖ Quare & pro Quadrare ponitur (subiungit idē) vt apud Aristot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, vt alibi loquitur. Ex eodē Aristot. affert pro Adæquare, vt à Cic. dicitur, Equitum vrna adæquauit. Vide Comm. pag. 734 & 735. ‖ Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Diuidere. vnde apud Ioseph. De antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἕνδεκα κεφαλαί. ET Ἀπαρτιζόντως, aduerb. Perfectè, Expleto numero, Ita vt nihil desit, nihilq; supersit, inquit Suidas. quem adi. ET Ἀπαρτισμὸς, Perfectio (eo sensu quo dicitur aliquis Perficere opus, quum extremam ei manum imponit) vt Euang. Lucæ c. 14, v. 28, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν, An habeat quæ ad perfectionem operis requiruntur. HINC & Ἀπαρτὶ, quod exponitur ἀπηρτισμένως, id est Plenè, Omnino. & q. d. Expletè. Vide Suidā. Apud Hesych. ἀπαρτιζῶ, mendosè (vt opinor) explicatur ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς.

C. 1. ΣΥΝαπαρτίζω idem quod ἀπαρτίζω. Bud. 735, ex Themistio, συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua esse magnitudine. Chrysost. τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τοῦ βίου τούτῳ συναπαρτίζεται.

C. ἘΞαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absoluo, Expleo. vt Act. Apost. cap. 21. v. 5, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, id est, Expleuisse dies illos, vel Peregisse. ‖ Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfectè instruo. vnde 2 ad Tim. 3, in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, instructus, vt vetus etiam interpres reddit. Rectius tamen alii, Perfectè instructus.

C. ΚΑΤαρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absoluo. Bud. Καταρτίζω (inquit idem) Absolutū reddo: (vt apud Gregorium Nazianz. καταρτίζειν εἰς ἐπιστήμην, Absoluere & cōsummatos reddere) Itē, Omnib' numeris partibúsq; absoluo, & absolutè compono. vt Luc. 6, κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. ‖ Interdū καταρτίζειν, Accommodare & concinnè aptare, Coagmentare. vt epistolæ ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, Compositum animo & veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basilius, ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus & absolutus. Sic ad Cor. cap. 1, v. 10, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, participium κατηρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati & compacti, vt totum quippiam quod suis omnibus partibus aptè inter se cohærentibus componitur. Idem ad Rom. 9. v. 22, σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν vertit Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad huius autem annotat. te remitto pro aliorum etiam locorum noui Testamenti expositione in quibus hoc verbum habetur. Cæterùm vt hîc κατηρτισμένοι quidam vertērūt Aptata (quorum primus fuit vetus interpres) ita & Budæus καταρτίζει vertit Aptat & accommodat, in hoc Basilii loco, διὰ τῆς παραγγέλσεως ταύτης τὸ πνευματικὸν γένος τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiā, Fingit, Format. addens & Græcam expositionem, ἀρτίζει ποιεῖ καὶ ἁρμόζει. Καταρτίζω, Ex multis vnum compono. vt Diosc. in præfat. libri 6, τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Edulia è multis rebus concinnata & composita. ‖ Καταρτίζω hinc ducta metaphora, Ad concordiam atque vnanimitatē reduco, Perturbatos & seditionem agitantes sedo & compono, Herodot. Terpsich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, Dirēptos consociarunt, Dissidentes conciliarūt. Hæc Bud. qui huc refert signific. illius etiā καταρτίζετε quod ad Galat. c. vlt. legitur, vt sit pro Cōponite: & addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, quum luxati artus sibi restituuntur. nam καταρτίζειν pro Reponere in artus mēbra luxata, dicit Ægineta. (sic autē & Galli metaphoricè dicunt Remettre un homme, pro Commotū & immodicè perturbatū sibi restituere, seu mentis suæ potestati, è qua exierit) sed videtur & aliā ille locus interpretationē admittere: de qua in proximè sequentibus. ‖ Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Resarcio, Instauro. vt apud Polyb. ναῦς καταρτίσαντες ἀνήχθησαν. Sic Matth. 4 καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eodem autem modo quidā illo in loco c. vlt. ad Gal. καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, interpr. Instaurate huiusmodi hominē. Quæ interpret. magis mihi placet quàm altera: quæ tamen eundem ferè sensum efficit. Vetus interpres vertit, Instruite. Vide Budæi Comm. p. 737 & 738.

Κατάρτισις, εως, ἡ, Perfectio, Absolutio. Item Instauratio: vt 2. ad Cor. cap. vlt. v. 9, τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν. vbi vet. interpr. Consummationem vertit: alii Instaurationē. sicut & v. 11, καταρτίζεσθε idē interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. Ex Plutar. in The-

bb. ii.

mist. affertur ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις pro Cura & institutio. ET Καταρτισμός, idem. Apud Æginetam Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimúmque. Basil. de animo dixit, ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῆς ψυχῆς ἡ τῶν χαρισμάτων οἰκονομία... vbi vertunt Instructionem. ‖Καταρτισμός, Reconciliatio, seruando metaphoricam signif. ipsius verbi. ‖Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. ET Καταρτιστήρ, Reconciliator. quo sensu Herodot. in Terpsich. καταρτιστῆρας dixit, sicut & καταρτίσαντα pro Reconciliatore.

¶Ἀρτύω, & Ἀρτύνω, interiecto ν, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. υ. v. 241, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ἤρτυον. Et Od. τ. v. 448, – τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξυλόχοι ἤρτυον ἀρτυνάντες i. παρασκευάσαντες vel συνάξαντες, Hesych. Apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, Insidias struxerunt. Iliad. ο, v. 303, Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀγείραντες καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. quod Eustath. exponit ἀθροίσαντες εἰς μάχην. Et Ἀρτύνομαι, pass. voce pro eodem, vt Il. β, v. 55, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ‖Ἀρτύω, Condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. A cuius passiuo ἠρτυμένος, Conditus: vt Athen. 2, ... ἠρτυμένων. HINC Ἄρτυσις, Ipsa actio condiendi. AT Ἄρτυμα, Condimentum. vt in Batrachom. Κνισσοτρώκτης χύτρας ἀρτύματα παντοδαπὰ... Plut. De lib. instit. ... τὸν πόνον ἄρτυμα εἶναι. A QVO Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, In condiendis cibis vsum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἀρτυτὴς aliud verbale, quod exponitur Códimentarius ex Plinio, apud Diosc. lib. 2, ἀρτυτικὸς ἅλς, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. Ἀρτυτικὰ autem pro fructibus citaræ, qui vulgò artichaux, ex Alex. Tralliano affertur. ITEM Ἀρτὺς & Ἄρτυνος. Ab Hesychio ἀρτὺς exponitur φιλία, id est amicitia: item σύνταξις. (sed φιλίαν habēt eius exemplaria, non φιλία, & quidem expositum non solùm φιλίας, sed etiam σύμφωνον ἢ κρίσιν: at ἀρτὺς, σύνταξις) Ἄρτυνος autem, ἄρχων. Sed tradunt alii, ἀρτύνους fuisse ἄρχοντας Epidauriorum peculiare nomē. At Ἀρτῦναι pro quibusdam Argiuorum magistratibus ex Herodoto affertur. Sic ἁρμοσταὶ à Lacedæmoniis appellatos fuisse antea docui, cuius significationis eadem est ratio. AT composita Ὀψαρτυτὴς & Ὀψαρτυτικὸν vide in Ὄψον.

C. ἈΝαρτύω, Adorno, Struo, Molior, in vulg. lex.

C. ἘΞαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, καὶ τἆλλα ἐξήρτυον ἢ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον εἶναι. Polybius 5, & ταῖς τε ἐξήρτυε ταῖς παρασκευαῖς. Sic Herodianus, ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν. Idem, ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Idem, ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Vtitur & alibi sæpe. Interdum autem & ἐξαρτύεσθαι signif. act. dicitur: vt lib. 1, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς. Pass. autē signif. ἐξαρτύεσθαι apud eundem, vt lib. 1, & τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυντο, καὶ ἰδίᾳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίᾳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. Sic lib 6, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. Et ἐξηρτυμένος πόσεις. Plut. in Per. ‖Ἐξάρτυσις est etiam παρασκευή, Hesych.

Ἐξάρτυσις, Apparatus, vt ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid.

C. ἘΠαρτύω, Apto, Adapto. Od. θ, v. 446, Αὐτὰρ ἐπήρτυε πῶμα, id est συνήρμοσεν, inquit Eust.

C. ΚΑΤαρτύω, Cópono, Coagmēto, Instruo. Pro παρασκευάζω citatur ex Plat. De leg. Et κατηρτυμένος apud Alciph. 123. b. pro Instructus, vt scribit Bud. q. addit, Greg. εἰς ... dixisse pro κατασκευάζειν Astruere, i. Affirmare & tueri argumētando, ἐπειδὴ ἀποσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Apud Plut. autē in Sertorio φρένας κατηρτυμένας pro Mentis stabilis & compositæ, vt vult idem Bud.

c. 1. Παρακαταρτύομαι, Compono, Ex multis vnum facio. In vulg. lex.

C. ΠΑΡαρτύω, Compono, Accōmodo. citatur ex Bas. epist.

C. ΣΥΝαρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apol. Arg. 2, ... συναρτύσαντες ἔριψαν, exponitur Instruentes. Legitur autem & συναρτύναντες.

¶Ἀρτέω, τῶ, F. τήσω, Et Ἀρτέομαι, οῦμαι, Apparo, Paro. vt ἀρτέεσθαι νέας, & ἀρτέετο πόλεμον, & ἀρτέοντο πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. quæ exēpla ex Herodoto afferūtur. ἀρτέοι) Hes. exponit

A ἑτοιμάζοι). ET Ἐπαρτής, έος, ὁ καὶ ἡ, Paratus, Qui est in promptu: vt Od. θ, – καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. & ξ, – καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπαρτέας νῆας, & ἐπαρτέα πάντα, apud Apoll. ITEM verb. cōp. ΠΑΡαρτέομαι, οῦμαι, Præparo, Struo, apud Herodotum. Et παραρτέετο στρατιὴν, pro Comparabat exercitum, apud eundem.

ἈΡΤΕΜΗΣ, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Incolumis, Integer. Il. ε, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. ET Ἀρτεμέω, ῶ, Incolumis sum. Vel, Valeo, Sum integris viribus. Vel, Virib' prædi-
B tus sum. Hes. Ἀρτεμία (inquit in illū locū Eust. p. 577) pro ὑγεία, quasi ἀπημία, vel ἄρτιον. VNDE & Ἄρτεμις secundum quosdam (Lat. Diana) ἡ ἀρτεμέας ποιοῦσα ἤγουν ὑγιεῖς. -

ἌΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autē à dissecandis carnibus nomē habent. Apud Lycophr. Interfector, vt πρὸς ἄρταμος κληθήσεται. Vide Eustath. qui ἄρταμον dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα. HINC Ἀρταμέω & Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido. ἀρταμοῦσιν ἄνδρας, Eurip.

ἈΡΕΣΚΩ, F. έσω, P. εκα. Apud Hom. ἀρέσαι (sicut & ἀρέσασθαι) pro Placare, seu Amicum reddere. vt Il. ι & τ, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autē ἀρέσσαι
C nō solùm accipere fut. verbi ἀρῶ, videlicet ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eustath. Vtitur autē Hom. eadē sign. voce media Ἀρέσασθαι: vt Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. θ, Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At Il. δ, – ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται. vbi schol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσομεν. Quæ posterior expositio cōuenit cum ea quæ ab Hes. datur infinitiuo ἀρέσασθαι, videlicet ἱλάσασθαι. Eustath. tamen vult in illo etiā loco esse συναρμόσασθαι φιλικῶς. sed
D mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι iunctū accus. personæ, & ἀρέσασθαι habēs accus. rei. Cæterùm Xen. quoq; dixit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσασθαι pro Placare. ‖Ἀρέσκω (apud Hom. posteros) Placeo. Xen. ὦ γύναι βούλει σὺ ἀρέσκειν; Isocr. De pace. ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, ὥστε μηδὲν ἀρέσκον λέγειν. Iūgitur & accus. & dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινά, Placere alicui. Thuc. 1, εἰ σοι τι τούτων ἀρέσκει, Si quid horū tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. Ἀρέσκω σε exponit ἀρεστὸς φαίνομαι, & Probo me tibi: vt apud Syn. ἀλλ' ἐπεὶ
E τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam nosmet vobis nō approbamus, Quoniā vobis his non satisfacimus. Pla. De rep. 8, ὅπως αὐτὸν ἀρέσκοι, Quàmaximè ipse probet. Hæc & alia exēpla Bud. p. 730. At Cic. ἀρέσκειν cū accus. vertit simpliciter Placere, in Plat. ep. ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Hic enim Cic. interpr. Vita illa beata quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Iungitur & infinit. vt ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere. vel libet. Herodian. 2, καὶ πρῶτον ἀρέσκει προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
F ET particip. τὸ ἀρέσκον, Placitū: & τὰ ἀρέσκοντα, Placita: vt Plut. inscriptis lib. περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις. ET Ἀρεσκόντως, aduerb. Grate. Xen. μὴ τὸν ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita vt hora mihi placeat. Budæus C. Vbi nota, casum cum quo verbum construitur, in aduerbio retineri. Euripides, ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re (nā prorsus ad verbū reddi nō potest): i. Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Luc. δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι.
G Aristot. Eth. 4, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, In hoc Simonidi non assipulatus, Simonidis sententiā non probās. Vide Bud. p. 730. Redditur ἀρέσκομαι & aliis verbis, codē tamē sensu: vt apud Herodot. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Inuisam habens sententiā. Et apud Thuc. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κατοικίᾳ quidā reddunt, Exosus domiciliū: alii, Grauatus habitare. Apud eundē Thuc. lib. 1, λόγοις τοῖς σοῖς ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo. quæ interpr. habetur & in vulg. lex. Sed distinguit Aristot. χαίρειν (quod est gaudere) ab ἀρέσκεσθαι, quū scribit Eth. 9, μήτε ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

H Ἀρεστός, ή, όν, Placitus, Gratus. ὅπως αεὶ ἀρεστὸς ᾖ τῇ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plutarch. τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστός. Et in Cæsare ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Cōm. Sic τὸ δὲ αἱρετὸν, ἀρεστόν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendū. Ἀρεστὸν autem Budæus in Annot. in Pand. idem esse ac

quod Græci aliàs ψήφισμα & δόγμα appellant, Latini autem Decretum & Placitum. indéq; esse quæ vulgo Aresta dicuntur, quum potius pervnum r Aresta dici debeant. & sicut Placita Plin. appellarit maximè ratas opiniones medicorũ, sententiasq; constantes inter medicos de ratione medicinæ, (quales sunt Aphorismi Hippocratis) ita populi scita & senatuscõsulta, & Curiæ Gallicæ aresta, i. placita, intelligi posse. nam Placere verbo pro decernere & statuere senatusconsulto, antiquos vti solitos. Ἀρεστὸς etiam in vulg. lex. pro eodẽ ponitur, eique oppositum Δυσάρεστος: sed sine autore & exemplo. B

C. Αὐτάρεσκος, ου, ὁ, Sibiipsi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Hesych. αὐθάδης, Bud.

C. Δυσάρεστος, ου ὁ καὶ ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσκολος ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eurip. Oreste, δυσάρεστοι οἱ τοιοῦτοι. Δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægrè ferentes rem domesticã, Non contenti re familiari: vt interpr. vulg. lex. apud Lucianũ. Δυσάρεστον, τὸ, substantiuè vsurpatũ Morositatẽ & offensionẽ significat: vt apud Chrys. τὸ δυσάρεστον τῶν τοιούτων. Sic apud Plut. διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idẽ in Cõuiuio sept. sap. pro animo offenso posuit, ἀλλ' οἷος εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον. C

Δυσαρέστως, aduerb. Morosè. δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo: vt Bud. in C. exponit; dicẽs idem esse quod δυσαρεστεῖν.

Δυσαρεστέω, ῶ, F. ήσω, est (vt Bud. in C. tradit) Non hilariter affectus sum, Implacidè me habeo, Morosum me præbeo, vt ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & iactantur. Synes. ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων δένδρων σκιάν καὶ δυσαρεστοῦντες, ἐστὶ ἀμείψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliã trãsire aliamque. D

Aristot. de columba, in 6 De hist. an. ἐὰν γὰρ ὀχεύειν ἐπὶ πρὸς τῷ προτέρῳ, ἡ πίπτει ... δυσαρεστῇ ..., ἢ ἢ πλητ ... Eadem signif. habet in pass. voce. Gal. Ther. 8, ἐπὶ δ' ... τοῖς ... ἐκταραχθεῖσι καὶ τῷ ... δυσαρεστουμένων. hoc est (vt Bud. ibidẽ interpr.) Qui iam morbo cõflictãtur, vt Celsus loquitur: & qui iam implacidi sunt à mala valetudine Aduentante & ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. τὸ, ... τὸ ἐσόμενον ... δυσαρεστοῦνται. Addit, apud Polyb. quoq; ... in pass. vsurpatum non semel reperiri. At notandũ, in illo Hipp. loco construi cum datiuo, quum in cæteris exẽplis nullus ei casus sit additus. Δυσαρεστεῖν etiã (vt addit) est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2 Hist. μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς ... βασιλέως ... ἐπὶ τῷ μη ... αὐτῶν ἀρχῇ ... Idem voce pass. 3. Hist. ... ἀρχῆς δυσαρεστουμένη ... Ἀντιόχου ... ἐπειδὴ ... Basil. ταῦτα ... δυσαρεστουμένος τῆς θείας οἰκονομίας. E F

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, Displicẽtia sui & tædiũ, vt Seneca dixit: seu Displicina, quo vocabulo Plaut. vsus est. Pla. Axiocho, κλαυθμυρίζ ... δυσαρεστήσεως ... Polyb. τῶν τοιούτων ... δυσαρέστησις. vbi interpres vertit, Talium rerum detestatio.

C. Εὐάρεστος, ου, ὁ & ἡ, Bene placens, Gratus, Placitũs, Bud. C. Basil. ... εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

Εὐαρεστέω, ῶ, F. ήσω, Libens acquiesco, & hilaritate cõprobo. vt Bud. in hoc Plut. ... loco vertit, ... εὐαρεστεῖν ... Aretha in Apocal. 11, ... εὐαρεστοῦ ... G

In passiuo quoque idem significat: vt apud Diodorũ, ... εὐαρεστουμένους ... hoc est (vt Bud. Comm. exponit) ... Bene secum actum esse & comiter existimantes, Nihil quicquam succensentes aut ægrè ferentes dimisit. Chrysost. in 7 ad Hebræos, ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός, Quibus placatur, Quas libẽter admittit, εὐαρεστεῖται. Bud. Reperitur verò & cum accusatiuo constructum, vt apud Epicurum, τὸ ... εὐαρεστεῖν ... quem locum Cicero (vt in H

meo Ciceroniano lexico Græcolat. annotaui) sic vertit, Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eáque gaudere vt summo bono: dolorem aspernari, vt summum malum. Εὐαρεστεῖν significat etiam Placeo. vt apud Basil. ὁ ... εὐαρεστήσας Ἄβελ, ... & ad Ambros. Mediol. ... εὐαρεστοῦντας.

Εὐαρέστησις, εως, ἡ, Placabilitas. Aristot. ... εὐαρεστήσεως, quasi Placabilitas, Animus non æger, & Placidè composita mens, vt in Comm. Bud. exponit. Vulg. lex. apud Naz. interpretantur etiã Gratiæ reconciliatio.

Εὐαρεστήριος, ν, ὁ, Placatorius.

Ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ, Libum. εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ... Etymol. vel ... Eust. ex Ælio Dion.

Ἀρεστήριον, ου, τὸ, ἱερεῖον καὶ θῦμα. ... θυσίας.

C. Ἀπαρέσκω, F. έσω. Displiceo, Nõ placeo, Improbor. Thucydides, καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ... οὐ μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plutarch. in Cæsare, ... ἀπαρέσκειν. Dicitur etiã ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displicet mihi istud. Itẽ cum infinitiuo, vt ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displicet mihi ludere. Qui infinitiuus mutari potest in nominatiuum in interpretatione, vt si dicas, Displicet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infinitiuo, vt apud Laertium in Platone, καὶ τὸ ... ἀπήρεσεν αὐτῷ. ‖ Iungitur etiam accusatiuo personæ interdum, sicut & simplex ἀρέσκω. Plato, ... ἀπαρέσκει. ‖ At verò iunctum accusatiuo rei significat Improbo, Repudio: sed id quidem non itidem apud classicos. sic vsi sunt Bibliorum Græci interpretes, Ecclesiastici cap. 21, ἤκουσεν ὁ ... καὶ ἀπήρεσεν τὸν λόγον, Et improbauit sermonẽ. Vel, Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægrè fero, vel implacidè: oppositum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Datiuo iungitur. Herodianus lib. 5, ἀπαρέσκοντο τῷ αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ... μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιώτην. Item Improbo: vt apud Philoponum, ἀπαρέσκεται ὁ Ἀσκληπιάδης τῇ ... δόξῃ. In Pandectis, οὐδεὶς ... ἀπαρεσκόμενος ... μέτρῳ ... Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, Eius vitam improbo, Displicet mihi eius vita. Sed & dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ οὕτω βιοῦντι. Iungitur enim hoc verbum datiuo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, pro Tu mihi displices: sicut ἀπαρέσκω σοί pro Displiceo tibi. Citatur ex Nazianzeno, τῷ ... οἷς ἀπηρέσκετο, ... vbi tamen non existimandũ est esse aliã cõstructionẽ quàm cum datiuo. nam intelligendũ est ita, τῷ ... ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, id est, ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor. Aorist. medius huius verbi sic vsurpatur apud Homerum, cum accusatiuo, Il. τ, — οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, id est, εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo antè, Αὐτάρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Eustathius per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσασθαι. Idem annotat ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι imperfectum videri esse sermonem: at ἀπαρέσασθαι δαιτὶ vel δώροις, integrum. Cæterùm quod attinet ad illam expositionem τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσασθαι, si rationem habuisset loci quem exponebat, vt posset cum eo illa explicatio accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι. vt & Hesychius actiuè explicat: & accusatiuus cui iungitur, euincit ita exponendum.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingratus, Iniucundus, Talis vt placere non possit. Contrarium τῷ ἀρεστός, quod fit ab ἀρέσκω simplici.

C. ΔΥΣαρέσκομαι, Displiceo. ἀπαρέσκομαι, Hesych. & Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, apud eundem.

C. ΕΞαρέσκομαι, Placo. Xenoph. (vt Bud. Comm. annotat) datiuo ferè semper iungit. OEcon. καὶ γὰρ ἡ ... τέχνη ... τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι ... Demosth. accusatiuo copulauit hoc in loco, ἐὰν τοὺς κυρίους δώροις ἐξαρέσηται.

C. ΕΠαρέσκομαι, Placo, Reconcilio. in vulg. lex.

C. ΣΥΝαρέσκει, impersonaliter, Complacitum est, vt Terent. & Plaut. loquuntur. Dem. καὶ συνήρεσκε ταῦτά μοι, καὶ

συνήρεσεν αὐτοῖς, id est (Bud. interpr.) Etiã mihi complacita sunt. Xen. νῦν γε τὸ φρουρεῖν μισθῶσαι συναρέσκει μοι. A

¶ Ἄρεσκος, ου, ὁ, Blandus, Gratiæ aucupator & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibúsque gratiam inire: vt Budæus interpretatur, addens Aristotelem. Eth. 9, huiusmodi homines, amicos ciuiles vocare, non priuatos. οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic. 4, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλ' οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Budæus ibidem dicit hos vulgò Curiales vocari. B

C. Δυσάρεσκος, ου, ὁ & ἡ, Contrariam præcedẽti habet significatiõnẽ. vnde vitio vertitur adulatori in Parasito Euripidis apud Athen. lib. 6, Οὐ δεῖ παράσιτον ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

C. Εὐάρεσκος, Blandus, Placere cuilibet volens (vnde Εὐαρέσκως ἔχειν Budæus exponit ἀρέσκον εἶναι, Dare se alicui) Item, Placidus, Obtemperans: pro qua significatione Bud. hunc ex Xen. locum adducit, Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι ἡδὺ ἡ πόλις εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι. C

Ἀρέσκεια, ας, ἡ, Comitas assentatrix, vt Bud. interpret. in hoc Theophr. Χαρακτήρων loco, ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μὲν ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Athen. 6, ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς, εὐτρέποντες τοὔνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Est eidem Bud. Facetosa vrbanitas, χαριτισμὸς, κομψότης, αἱμυλολογία, Lepos in sermone. Laert. in Pythag. ἀπεῖχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων. Interpretatur etiam Gratiam in hoc Diodori loco de Hephæstionis funere, τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, διεπλάσατο εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις, id est, Hoc maximè spectãs quomodo regis gratiam ea ratione iniret. D

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago & blandior, Bud. φιλοφρονοῦμαι, Hesychius. Plutarchus περὶ τοῦ κόλακος, Οἱ μὲν τοῖς τῶν ἀρεσκευομένων πάθεσι κολακείαις. HINC Ἀρέσκευμα, ατος, τὸ, Blanda appellatio & adulatoria, vt Bud. Comm. vertit in hoc Plutarchi in Demetr. loco, ἐπεὶ γὰρ ἦν ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος ... τῶν κολακευτῶν ἀρεσκευμάτων. E

C. Ἐξαρεσκεύομαι, F. εύσομαι, Placo, Diis sacrifico. in vulg. lexicis.

Quæ ab ἄρω deriuata spiritum eius tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certè hoc vocabulum ἁρμὸς cum suis deriuatis huc non reiecissem: imò nec diuerso literarum genere scripsissem, vtpote simplicem verbalis formam habens.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἁρμὸς (inquit Budæus) pro compage in hoc Xenophontis loco, loquentis de corpore leporis ad celeritatem compacto, οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομεγεθὲς οὕτως ἡρμοσμένον ἐστὶ πρὸς ἁρμόν. In Hippiatria (addit idem Bud.) pro luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro lapidis commissura citatur ex schol. Aristoph. Ἁρμοὺς, (vt inquit Pollux) quidam appellant tam summi humeri quàm cubiti articulum (q. d. compages) alii κορώνας, alii κονδύλους. Eidem Polluci ἁρμοὶ sunt interstitia dentium. F

Ἁρμοῖ, aduerb. Congruenter, ἁρμοδίως. ‖ Ἄρμοῖ autẽ cum tenui, Nuper, νεωστὶ, ἀρτίως. Sic Etym. & schol. Theocr. in hunc eius locum, Idyll. 4, — ἃ γὰρ ἄκανθα Ἄρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Æschyl. Prom. vincto, Ἄρμοῖ πέπαυμαι τοῖς ἐμοῖς θρηνῶν πόνοις. Nam secundum hæc quæ modò dixi, fuerit ita scribendum ἄρμοῖ cum tenui. Sed Eust. contrà ait magis receptũ esse vt ἁρμοῖ cum aspero scribatur pro νεωστί. Existimari autẽ vocẽ esse Syracusanorum. dici enim ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, ex quo per systolen ἁρμοῖ, vt ἔξοι pro ἔξω, & ἔνδοι pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym. Hesych. vult ἁρμοῖ non solùm significare ἀρτίως & προσφάτως, sed etiam ἡσυχῇ & ἐξαίφνης. Erot. in Expos. vocum Hipp. ἁρμῷ (nam ita legitur apud eum) ait significare ἡσυχῇ, & μικρῶς. G H

C. Ἁρμολογέω, ῶ, Cõgruenter coagmento, Aptè cõmitto, Cõcinno, Aptè cõpingo. vt ἡρμολόγησε ξίφει, in Epigr. Et ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ expon. Structura coagmẽtata. in Epigr. ET Συναρμολογέω, pro eodẽ. quod etiã exponitur, Congruente proportionũ ratione construo. Paulus ad Eph. 2, v. 21, de Christo loquens, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Idem cap. 4, versu 16, itidem de Christo, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον, &c. vtrobique pro cõgruenter coagmentato.

¶ Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, F. σω, Quadro, Congruo, Conuenio, vtpote aptè cohærens. (ἁρμόζειν autẽ actiuum cum suo pass. postea exponã) Xen. Pæd. 1, p. 7, ἔχων βέλτιον ἐπαισμὲ φοτέρους τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα, vtrunque habere sibi congruentẽ tunicã, seu conuenientẽ: i. (vt præcedentia ostendunt) magnum magnam, paruũ paruam. Habetur autem eo ipso in loco ἁρμόττον pro eodẽ, ὁπότε μὲν κατασταθείην τοῦ ἁρμόττοντος κριτής. Diosc. lib. 6, c. 1, ἁρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, exponitur Congruentia iis qui venenũ biberunt. Malim tamen Conducẽtia: vt sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur præpositioni πρὸς iunctum, τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accõmodum est. Et ex eodem in Paneg. πρὸς δὲ τοὺς οὐκ εἶναι ἁρμόττοντας λόγοι. Ex Theophr. De caus. pl. lib. 3, ἁρμόττει εἰς ψυχροῖς τόποις, Frigidis locis conuenit. Sæpe verò & infinit. iungitur: vt apud Isocr. De pace, εἰ μὲν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ νόμους διαιτᾶν πρέπειν. Et cum infinit. pass. apud eundẽ in Euag. encomio. ἁπάντων τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν εὖ γινομένων ῥηθῆναι φύσει μάλισθ' ἁρμόσειε. Plat. epist. 8, βασιλέας ἁρμόττει γίνεσθαι κυρίους ἱερῶν, &c.

Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, act. signif. Apto, Adapto, Aptè coagmento. (cui actiuæ ideo posteriorem locum dedi quòd & minus vsitata esse videatur quam altera, & passiua vox inter hanc & illam non tam incommodè interiecta fuisset) Homerus Odyss. ε, Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Dicitur & ἁρμόζεσθαι in hac act. signif. vt — ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρύλοχ' εὔξεστον, in eodem libro: vbi redditur Apta, vel Concinna: sed malim Aptè compinge. Sed & in prosa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, vt Plut. Solone, τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, Leges accõmodat ciuibus. Et Philo De mundo, τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τοῖς αὐχέσι, capita cum ceruicibus cõpegit. Qui duo loci ita exponuntur in vulg. lex. additur autem & hic ex eodem Plut. in Themist. ἁρμοττόμενος τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, & redditur, Ciuitatis animos ad rem marinam disponens. Suidas ἁρμόζεσθαι cum eadẽ construct. exponit ἐπιτηδείως διατιθέναι in hoc loco autoris anonymi, ὁ δὲ νυκτὸς ἐτήρει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην χρείαν. Rursus in vulg. lex. ἁρμόζεσθαι σύριγγας, (cuius exempla habes & apud Bud. pag. 314) Componere fistulas. Et ἁρμόσασθαι αὐλὸν ex Luciano, itidem Componere. ‖ Ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Luc. Cõstituere & temperare ciuitatem, Budæo interpr. vnde & ἁρμοσταὶ dicti. Quod harmostarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἁρμόζειν in Laced. polit. vbi dicit ἁρμόζοντας ἐν τῇ πόλει, & ἁρμόζοντας ἐπὶ ξένης. ‖ Ἁρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, autore Budæo, Iungere connubio, Nuptui dare. (addẽdum autem & Despondere, vt paulo pòst docebo) Appianus, ἥρμοσεν δ' ἐν τῷδε τῷ Πομπηίῳ θυγατέρα Μαρκίαν. Chion Matridi, ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χρηστοῖς Ἀθηναίοι. Sed & ipse vir dicitur sibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, vt apud Herodotum Terpsich. ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα. Et ἥρμοσαι τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα. Paul. autẽ ad Cor. 2, c. 11, in principio, dixit ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ. vbi vet. interpres ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adiũxi, Beza Præparaui. Fortasse autem Despondi retineri possit, sic interpretando locum, Vos vni viro despõdi [nimirum Christo] quos sisterem illi [tanquam] castam virginem. Possumus autem dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquẽ sibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi postea nõ sistatur & connubio detur. vt in illo Herodoti loco qui est in Terpsichore, post ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα, sequitur ψευσθεὶς δὲ τοῦ γάμου. Quare hîc despondendi verbo vti possumus, in interpret. at nullo modo Iungere connubio, aut Nuptui dare, interpretari. Sciendũ est autẽ Lat. quoq; non solùm patrem puellæ vel adolescẽtis dici Despondere, sed ipsum etiã adolescentem Despõdere sibi puellam.

Ἁρμόζομαι vel Ἁρμόττομαι, pass. Aptor, &c. Chrysost. αἱ ψυχαὶ ἤδη τῶν ἁγίων πρὸς τὸν χοῦν ἁρμόζονται καὶ συμπήγνυνται. Vbi exponitur Compinguntur. Fortasse autem commodius exponetur Stat firma earum compages. A Platone autem De rep. 8, ἡρμοσμένη ψυχὴ, vocatur Animus compositus & sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatibus, vt vult Bud. p. 314, vbi vide locum. Idem ἥρμοσται exponit Aptus est, in hoc Polybii loco, πῶς γὰρ Ῥωμαίοις ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιφάνειαν. A

Ἁρμοζόντως, aduerb. Congruenter, Conuenienter. vt ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Conuenit. B

Ἁρμογὴ, ῆς, ἡ, Apta iunctura, Compages, Coagmentatio, Luc. in Zeuxide, καὶ ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ συνάπτεται καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, &c. Herodianus lib. 3, διέκοπτε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον αὐτοῦ τὰς ἁρμογάς. | A Suida ἁρμογὴ exponitur ἀξία in hoc loco μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. | Eupolis autem ἁρμογὰς etiam (musicam videlicet) appellauit ἁρμογὴν, Polluce teste, lib. 4, cap. 8. | Ἁρμογὴν vocari etiam volunt quidam colorum transitum, in pictura. C

Ἁρμοσία, ας, ἡ, Gubernatio: vt vulg. lex. exponunt. Ἁρμόσυνοι, Moderatores. Ita dicti apud Lacedæmonios magistratus qui mulieres in officio continebant. Vide Hesychium.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, Moderator, Temperator. vt quos suis vrbib' Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quòd eorum munus esset omnia bene componere & quasi concinnare: quod est ἁρμόζειν seu ἁρμόττειν. quo etiā sensu ἁρμόττειν τὴν πόλιν & ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xenophon Hell. 1, καὶ ὁ Λακεδαιμόνιος ἁρμοστὴς Ἐτεόνικος. Demosth. Pro corona de Lacedæmoniis loquens, καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς δὲ φρουραῖς. Plutarch. in Lycurgo ἁρμοστὰς & σωφρονιστὰς copulauit. Ab eodē De Alex. fort. lib. 1, ἁρμοστὴς & διαλλακτὴς coniunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ significationem. Sic autem & Pollux lib. 1, scribit διαλλακτὰς, (id est reconciliatores) ab Herodoto dici καταρτιστῆρας. posse autem & ἁρμοστὰς appellari. | Ἁρμοστὰς Dionys. Areopagita appellauit episcopos etiam, vt tradit Bud. in Comment. pag. 315. quos adi: simul & eius Annot. in Pand. | Ἁρμοστὴς, Cui desponsa est puella (vt ἁρμόζειν pro Despondere) Polluci μνηστὴρ. Sed hunc nominis ἁρμοστὴς vsum probare non videtur: quū scribat, ὁ δὲ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἁρμόζει. εἰ δὲ τις τῶν παλαιῶν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ὀνόμασε. D

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesychio idem qui & ἁρμοστὴς. Bud. in Comment. hæc (ex aliquo, vt opinor, grammatico sumpta) scribit, ἁρμοστῆρας ἐκάλουν τοὺς πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Id est, ἁρμοστῆρας olim Athenienses appellabant qui statum ciuitatis ita ordinabant & componebant vt bene honestequeviueretur. | Eidem ἁρμοστῆρες sunt λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς θύρας τοῖχοι. antepagmenta Vitruuio, vt quidam annotarunt. E

Ἅρμοστος, ου, ὁ, Conueniens, Congruens. Philemon apud Athen. lib. 13, Καί μοι λέγειν τοῦτ' ἐστιν ἁρμοστὸν, Σόλων.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconueniens, Minimè conueniens, Non quadrans, Non habilis. Xenoph. scutū inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait Bud. Luc. De hist. scribit. ὁρᾶν τις τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ διεστῶτα τοῦ πράγματος. Plut. in Pericle, ῥῆμα μηδὲν ὀνομάτων ἀποτυχὼν αὐτοῦ πρὸς τὴν ὑποκειμένην χρείαν ἀνάρμοστον. Hesychius ἀγόμφωτα exponit ἀνάρμοστα. F

Ἀνάρμοστος sine adiectione, Inconcinnus, Incompositus, Ineptus. Aristoph. in Nub. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo est σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπροσκαλὸς, μάταιος.

Ἀναρμόστως, aduerb. Incongruè, Inconuenienter, Inconcinnè, Ineptè.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ, Incongruentia, Incongruitas, Inconueniētia. A Platone in Phædro, τῇ ἁρμονίᾳ & κατακοσμήσει opponitur. Plut. περὶ ψυχογον. τῷ δὲ τὴν ἀναρμοστίαν ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, id est (Turn. interpr.) Animi proportione carentis non apta & incōmoda comparatio. | Apud Lucianum ponitur pro ineptia, Budæo teste. G

Ἀναρμοστέω, ῶ, Sum ἀνάρμοστος, id est Incongruus, Non congruo, Non conuenio, Non quadro. Plato De leg. 4. ἐν δὲ H

ζήμασι τούτοις ἀναρμοστοῦν λεγόμενα. Apud eundem ἁρμόττειν & ἀναρμοστεῖν opposita, De rep. lib. 5, δεῖ ἃ μὲν δὴ εἰς μὲν τὸ ἀγαθὸν ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὰ δὲ τῷ κακοῦ ἀναρμοστεῖν;

C. Εὐάρμοστος, ου, ὁ & ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans. τὸ συμφέροντος στοχαζόμενος, vt Suid exponit, addens hoc exēplum, ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι. Sic de puero Basil. ἅμα θεὶς δὲ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Et Isocr. ἔχειν ψυχὰς πρὸς ἅπαντα εὐαρμόστους dixit. Bud. interpretatur etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὐστροφον ἔχων. Εὐάρμοστον quod harmonicè cōpositum est. εὔρυθμον, vt Bud. interpr. apud Halicarnass. in vita Lysiæ. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. HINC Εὐαρμόστως, aduerb. Aptè, Concinnè. Isocr. ἴσασι γὰρ τὸν ἰδιώτην τόπους οὐκ ἐν καιροῖς ὄντας εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας.

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Cōm. Plut. in Pomp. ἄσκησις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Plato 3 De rep. εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ. (Bud. interpr.) Honestus igitur sermo & congruentia & condecentia & concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum.

C. Ἀναρμόζω, seu Ἀναρμόττω, Fut. όσω, Adapto, Copulo. Halicarn. lib. 4, πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας. quēadmodum ἁρμόζειν de coniugali etiam copulatione dici suprà docui.

C. Ἀφαρμόζω, vel Ἀφαρμόττω. Non cōuenio. Bud. Cōm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζειν, esseque ἀπᾴδειν, Dissonus sum, & ἀπηχεῖν, citans ex Basil. hom. 10, ἐκβάλε σὺ τὰ ἀφαρμόζοντα τῷ μιμήσει τοῦ θεοῦ. Vulg. lex. exponūt etiam Accommodo apud Lucian.

C. Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, F. όσω, Disiungo, Disgrego. sic enim interpretandum esse (non, cum vulg. lex. Compono, Coapto, Dispono,) patet ex hoc Eurip. in Oreste loco, Ἐκλιπὼν δ' ἄλλοσ' ἄλλοσε Στέγης· τὰς μὲν, ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς· τὰς δ', ἐν ἐξέδραισι. Τοὺς δ' ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἄλλοσ' ἄλλοσε διαρμόσας ἀπὸ τῆς δεσποίνας. id est (Phil. Melanchth. interpr.) Auellens procul à domina. at schol. exponit διαχωρίσας καὶ συγκλείσας.

C. Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, Fut. όσω, Concinno, Coapto. Halicarn. de Isocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam Adiūgo, Adapto, id est Cum aliis apto, vt Bud. exponit in his locis qui sequuntur. Synes. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσαις, ὡς συχνοὺς ἡμερῶν ἔχοιεν αἱ ὑπομνήματα. Luc. πηχυς γὰρ τῇ χελώνῃ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας. Paus. ἀλσία δὲ ἐν ἡρμοσμένα πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῷ ἕκαστον ἁρμόζειν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Item Apto, Accommodo, Synes. Τοῦτο σοι δρᾶμα ἐκ βασιλικοῦ κωμικὸν, ὅ, τι δύναμαι νῦν ἐναρμόσαι, κἀγὼ τῆς πρὸς σε χάριτος. Neutraliter quoq; vsurpatur. vnde Bud. exponit etiam præter ἐφαρμόττειν & ἐπιβάλλειν, Cōuenire, Cohærere, Quadrare, ἐνστρέφειν. ex Greg. Sic apud Plutarch. περὶ Ἡροδ. κακ. Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον αἱ ἐναρμόττει ἀθρεῖν.

C. Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In vulg. lex. ἐξαρμόζω exponitur Auello, Disiungo. Et subiungitur, ἐξαρμόσαι, id est τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, sociatam neruorum concordiā (vt loquitur Fabius) dissoluere. vt sit quod Gall. dicitur Desaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur.

C. Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hes. Πάντα δὲ οἱ χρυσέοισι κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Phil. De vita M. lib. 1, ἄλλοτε ἄλλως ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesiū exponitur Inserere vel Adiungere, epist. 4, ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσαις. | Ἐφαρμόζω, neutrum pro Congruo, Conuenio, Cohæreo, Quadro & Cōsentaneus sum, cum datiuo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accusatiuum. Vide Bud. pag. 439. ET Ἐφαρμογὴ, Conuenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. τὰ πρὸς αὐτὸν [τὸν κανόνα] ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει. Vide Bud. ibidem.

C. Καθαρμόζω, Adapto, Compono. ET comp. 2, Συγκαθαρμόζω, apud Sophoclem, Πῶς οὐκ ἀδελφὸν τῷδε συγκαθαρμόσαι. quod exponitur συνθάψαι.

C. Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando

Digitized by Google

aliter. Interdum etiam vertitur simpliciter Apto, Accōmodo: & ita Budæus in hoc Basilii loco, ὥσπερ ἤμελλον τῆς τέχνης ὡς ἰατροὶ κέχρηνται, κατὰ καιρὸν ὥσπερ ἀντὶ ἀνέσεως πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum simpliciter Commuto, Verto, Transfero. Philo De mundo, μεθαρμοσάμενος ἐκ δὴ δόξας εἰς ἀληθείας. Idem De vita Mos. lib. 1, εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζεσθαι διενοεῖτο. Idem ibidem De vita M. lib. 1, πρὸς τοὺς τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων μεθαρμοζομένη τρόπους, subinde se commutans. ¶ Μεθαρμόζω apud Luc. pro Emēdo & castigo, id est Meliorem reddo, inquit Bud. Sic Suidas μεθαρμόσαι exponit ἐπανορθῶσαι. Idē Bud. tradit μεθαρμόζομαι in malam partē poni à Greg. pro In deterius formo, vel In peius digero, vbi scribit, οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθών, ἐξαίφνης μεθαρμόζεται τι καὶ μεταβάλλεται. **B**

C. ΠΕΡΙαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Aptè circūpono. Pl. Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν.

C. ΠΡΟΣαρμόζω vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato in Timæo, ἐξ μέσον μέσῳ ξυνάγων προσαρμόττειν. quæ Cicero interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Pl. in Sol. πράγματα νόμοις προσαρμόζων. **C**

C. ΣΥΝαρμόζω vel Συναρμόττω, (q. d. Coapto) Coagmento, Concinno, Aptè compono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. pass. vox, Apomnem. lib. 1, τὸ σῶμα συνηρμοσμένον. Plut. in Solone, συναρμόσασθαι πρὸς ἀλλήλους τὴν πόλιν. Ex Euripide autem affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, pro Coniunxit oculos. ¶ Συναρμόζω, neutrum, Congruo, Conuenio, Quadro. Xenoph. ἔδ᾽ αὖ τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ πῶς συναρμόσαιεν εἰς φιλίαν. Συναρμόσθαι apud Plat. in Timæo. Cicero vertit Copulantur. ET Συναρμοστής, οῦ, ὁ, Coagmentator, Concinnator. Ex Naz. autem affertur pro Conciliator, ἐγὼ τούτου συναρμοστής, ἐγὼ νυμφοστόλος. At ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστήν, pro reipubl. moderatorē. Sed exponitur etiam Συναρμοστής, Simul præfectus, Collega illius magistratus quem ἁρμοστὴν vocari dictum est. Sed exemplum huius significationis non additur.

¶ Ἁρμόδιος, ου, ὁ, Cōgruus, Conueniens, Aptus. & idē quod ἄρμενος apud Hesiodum, vt Tzetzes exponit. ¶ Ἁρμόδιοι Hesychio sunt etiam Domestici seu familiares, Cognati, Amici. Itē Suidæ ἀρεστοί. ¶ Ἁρμοδίου autē μέλος, prouerbium est de lugubribus ac tristibus, vt Erasmus annotat. erat autem cantilena in Harmodium & Aristogitonem qui Athenienses Pisistratidarum tyrannide liberārunt. Vide Eras. Chil. & Aristoph. schol. **E**

C. Ἁρμοδιότατος, ἴσος, ὁ καὶ ἡ, Concinnus, Congruus, ὁμοίως ἢ ἴσως διηκριβωμένος, Hesych.

C. Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō idoneus. Quod è Theoph. lib. 1 Instit. tit. 25 citant vulg. lex. Exponūt etiā Inconueniēs, è Quintil. & Incongruens, è Plinio.

¶ Ἁρμονία, ας, ἡ, Idem quod ἁρμός, Compages, Coagmentatio, Apta cōmissura. Hom. hoc nomine plur. num. vsus est Od. lib. ε, de asserū apta compage, γόμφοισιν δ᾽ ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν. &, ὄφρ᾽ ἂν μέν κεν δούρατ᾽ ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocylides de homine dixit, id est de hominis corpore, οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο. Quidam ἁρμονίας τοῦ σώματος compactionem membrorum corporis ex Cic. interpretantur. Aristot. De mundo, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσα ἐν τάξει τὸ τοῦ σχήμα τῆς φαλίδος. vbi exponitur, In cohærente coagmentatione. Aristoteli (inquit Bud.) de fornicato opere loquenti, ἁρμονία est coagmentatio & compages, siue cohærentia. ¶ Ἁρμονία autem (concentum quidam vertunt) apud musicos quæ sit, declarat Aristot. De mundo, his verbis μουσικὴ δὲ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν. i. (Bud. interpr.) Musica autē acutis & grauibus sonis, longisq; & breuibus vnà permixtis in diuersis vocibus, vnum ex illis concētum absolutum reddidit. Sic & Plato De leg. lib. 2, pag. 213. τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη. τῇ δ᾽ αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο. Quò respexisse puto Quintilianum quū ἁρμονίαν esse dixit dissimilium concordiam. Ciceronem autem de hoc verbo consule in meo Cic. lexico. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ δὲ Γαλλίδος [λύρα] τοῖς μαλακοῖς ποικίλοις καὶ θηλείας ἁρμονίας ἐρωτικοῖς ἔψαλλε μέλεσι. Existimo autem, quum ἁρμονία de musicis sonis dicitur, ἐλλειπτικῶς poni, ac subaudiri genitiuum φωνῶν, aut alium huiusmodi. Cæterùm particularius etiam loquentes musici ἁρμονίας esse quatuor dicunt. de quibus Luc. in Harm. ita, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autem p. 166, sunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολίς, (ἣ καὶ ὑποδώριος λέγεται) ἡ ἰαστί. **F** **G** **H** HINC Ἁρμονικός, ή, όν, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum verò Ἁρμονικὸς dicitur Harmoniæ musicæ peritus, vel simpliciter Musicæ peritus, aut Musicus. Plato in Phædro, ὥσπερ αὖ μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι, ὅτι δὴ τυγχάνει ἐπιστάμενος ὡς οἷόν τε ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. De Aristoxeni sectatorib' qui ἁρμονικοὶ vocabantur, quòd auribus plus tribuerent autoritatis quàm rationi (contrà quàm ii qui κανονικοὶ vocabantur) lege Cælium Rhod. VNDE compositum Ἐναρμόνιος, ου, ὁ, Ad harmoniæ musicæ modulos compositus. & Ἐναρμονικὴν melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrob. lib. 2, cap. 4 in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab vsu recessisse scribit: ex reliquis verò duobus (nam tria cōmemorat) chromaticū infame esse mollicie: medium autem. i. diatonum, mūdanæ musicæ doctrina Platonis adscribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plutarchus, Vitruu. lib. 5, c. 4, & Cæl. Rhod. lib. 9, cap. 3. SED ET Ἁρμονίδης, nomē proprium fabri apud Hom. ab ἁρμονία deductum esse puto, quum ille ἁρμονίας duobus locis dicat de compage nauis.

Ἁρμόνιος, ου, ὁ, Quod aptè cohæret. Vulg. lex.

D C. Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἔμμουσος, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, & significat Cōcinnus, Aptè compositus. Philo De mundo, τὴν ἐναρμόνιον τῶν τοῦ κόσμου μερῶν ἀλληλουχίαν, id est Continuam digestionem & cohærentem. Sic Plut. De def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. ET Ἐναρμονίως, aduerb. Compositè ad musicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ᾄδων, Eustathius.

C. Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus. παντὶ θεῷ ἡρμοσμένος. Suid. Παναρμόνιον autē Hesychio est εἶδος ὀργάνου τὸ ὅλον τῆς χώρας. ἁρμονία γὰρ ἡ ἔκτασις ἀκολουθία. **E**

C. Πολυαρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas harmonias habens. πολυαρμόνια ὄργανα, vt πολύχορδα καὶ παναρμόνια. B. ex Plat.

¶ Ἁρμαλιά, seu Ionicè Ἁρμαλιή, Cibus. παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἱκανοῦσθαι τὰ μέλη, Hesychius. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τῷ σώματι, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὸ σῶμα. Etym. Hesiod. Τῆμος δ᾽ ὠμοτέρων βοῶν, ὅπη δ᾽ αἰέι τὸ πλεῖον ἐπὶ ἁρμαλιῆς. Apud Suid. ἔδει αὐτὸ παντοίην εἶναι ἁρμαλιήν. Et apud Hes. ἁρμαλιᾶς ὄχος, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat. ἢ θεράπων καὶ ὑπηρέτης. & ἁρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σκευοφόρος. Etymol. Vulg. lex. exponunt etiam Velum nauis. quæ expositio mihi suspecta est. **F**

ἍΡΜΑ, ατος, τὸ, Currus, Quadrigæ. De equis propriè dici annotat Eustathius Odyss. ρ, ἵπποις ἐζευγμένοις καὶ ἅρματι κολλητοῖς. Xenoph. Pæd. α, Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. ἅρμα ἐξάπωλον, vbi Polit. vertit, Seiuges equi. Athen. tamen ἐλεφάντων ἅρματα dixit, & Etymol. ζεῦγος βοῶν itidem exponit. Ἅρματα plur. numero ab Homero pro singulari sæpe vsurpari σημείωσιν ἄξιον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Eust. addens, in singul. numero rarò apud eum reperiri. Ἁρμάτων ὄχοις pro ἅρματι dixit Eurip. Phœniss. ἐξήλαυνεν ἁρμάτων ὄχους Ἰσμηνὸς ἐπιλόγως. **G** ¶ Ἅρμα accipitur etiam (vt annot. vulg. lex.) pro pondere & onere, Hierem. cap. 24. ¶ Est etiam nomen proprium pagi Bœotici prope Mycalessum, nomen sortiti à fracto ibi Adrasti curru, aut à curru Amphiarai eò cōfugientis: item locus Atticæ in Parnethe, vt scribit Eustath. addens prouerbium, ὁπότ᾽ ἂν ἀστράψῃ δι᾽ Ἅρματος, de rebus rarò euenientibus & longo tempore interiectio. ait enim, ὅτι σπανίως ὀφθεῖσα καὶ διὰ χρόνου ἐδήλου. Vnde gētile nomen Ἁρματεύς. **H** Ἅρμα autem ab ἄρω deriuari docet Eustathius ex Aristarcho, dicens eum quēadmodum ἄρμα aspiratur, etiam ἄρμενος aor. 2 ab ἄρω aspirare.

C. Ἁρματοδρομία,ας,ἡ,Curule certamen,Bud.Quum cursu currus certant.

C. Ἁρματομαχέω,ῶ,F.ήσω,Ex curru pugno. Vtitur Eust.dicens vsitatum id certamen fuisse Achæis vtentibus ἐσχαιρωμένοις δόρασι.

C. Ἁρματοπηγὸς,ῦ,ὁ,Currus fabricans, Qui currus compingit,Carpentarius,vt Valla exponit. Il. δ, Τὴν μὲν τ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ'. id est ἅρματα συμπηγνύων,τέκτων.scholiast. VNDE Ἁρματοπηγέω,ῶ,Currus fabricor.

C. Ἁρματοποιὸς,οῦ,ὁ,Qui currus fabricatur.Camer.

C. Ἁρματοτροφέω,ῶ,F.ήσω,Curules equos alo,ἅρματα τρέφω. Diog.Laert.in Polemone,τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι.sic enim ibi legendum pro ἁρματοτροφῆσαι. Vnde Ἁρματοτροφοῦντες,quos ex Ælio Dionysio Cælius Rhod.lib.18,cap.25, ab Athenienſibus ἡνιόχους,(q.d.aurigas)vocatos fuiſſe tradit & ditiſſimos atque ἀξιολόγους habitos.

Ἁρματοτροφία,ας,ἡ,Curulium equorum nutritio.Bud.apud Xen.ἱπποτροφίαν exponit.

C. Ἁρματοτροχία,ας,ἡ,Curriculi orbita.Bud.ex Æliano. Pro eodem Homer.ἁρματροχία dixit propter verſum.Il.ψ,-ὑπὸ δέ τε πολλὴ Γίνετ' ὀπισθοτέρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ. vbi notandum eſt accentum poni in vltima,licet alibi in penultima reperiatur. Differunt autem Ἁρματροχιὰ & Ἁμαξοτροχιὰ,vt Euſtath.docet: quòd ἁρματροχιὰ ſit τῶν τροχῶν [ἁρματείων] ἡ χάραξις, ſeu ἴχνος τροχῶν ἅρματος, id eſt veſtigium à currente curru impreſſum: ἁματροχιὰ autem ὁμοδρομία, ἢ μᾶλλον ἡ ὁμοῦ συμβολὴ τῶν τροχῶν, aut ſecundum veteres ἡ εἰς ταυτὸ σύνοδος τῶν τροχῶν.

C. Ἁρματηλασία,ας,ἡ, Currus agitatio, Aurigatio,Curule certamen. Xen.Pæd.6,καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσεν.

Ἁρματηλάτης,ου,ὁ,Auriga.ἡνίοχος,Heſychio.Xen.Sympoſ. Χοὶ τοὺς οἰνοχόους μιμείσθωσαν τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας,θᾶττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας. ET per ſyncopen Ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω,ῶ,F.ήσω,Aurigo,Certo aurigatione in curuli certamine, vt B. exponit, adducens hunc Xen.Sympoſ.locum,ἁρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι. Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἐυξέστου ἐπὶ δίφρου. ET Ἁρμηλατέω,idem.

Ἁρματήλατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per quem currus agi poteſt aut actus eſt.vt ὁδὸς ἁρματήλατος.id eſt,(vt Bud.exponit) ἁμαξιτὸς, ἁμαξήλατος (vt ἱππήλατος)λεωφόρος. Via vehicularis & curulis. Plauſtraria via, Militaris via. ET Ἁρμήλατος,idem.

C. Ἁρματωλία,ας,ἡ, Aurigatio. Ariſtoph. Pace, Καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας. vbi ſchol.annotat poetā, quum dicere debuiſſet ὑπὸ ἀμαρτίας,ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, dixiſſe ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, aut τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας.

C. Ἁρμάμαξα,ας,ἡ,Carruca,Carpētū. Sūt qui putēt differre ab ἅρμα,quòd illa eſſet vilior. Herodot.l.7, ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν,E curru in eſſedum. apud Xen.tribuitur plerunque mulieribus.Pædiæ 3. ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν.Item 7,ἐν δὲ μιᾷ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ᾗ περ αὐτὴ ὠχεῖτο.Idem,ὡς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν αἱ ἄγουσι τὰς γυναῖκας. Lib.6, tamen σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν meminit,& Athenæus lib.5,Alexandri corpus ἁρμαμάξῃ portatum ſcribit:& ex Ariſtide citant vulg.lexica,οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν περιιόντας ἀλλ' ἐφ' ἁρμαμαξῶν νομάδας τοὺς βασιλεῖς.

C. Ἁρμαξοικοι.Bud.ex Strab.lib.7, de barbaris nomadibus loquente,citat,& paulo pòſt ἁρμάξοικοι Σκύθαι. pro quo legēdum videtur Ἁμάξοικοι,aut certè ἁρμαμάξοικοι. (ſicut in Ἁρμάμαξα legimus nomades reges non in ἁμάξαις,ſed ἁρμαμάξαις circumiiſſe.) qui ita dicti fuerunt ꝙ in plauſtris domicilia haberent,quæ quò vellent circumducere poſſent.

Ἁρμάτειος,ου,ὁ,Curulis.vt ἁρμάτειον μέλος apud Eurip. Oreſte,inde dictum(vt Etymologicus ex Didymo & Alexandro docet) quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum,vel in matrem deûm curru à Phrygib.circūduci ſolitam,vel in nubentes virgines quas iidem curru antiqui vehebant.(vnde & πάροχοι dicebantur.) Vel ἀπὸ τοῦ συντόνου καὶ ἐπισπευδομένου δρόμου τοῦ ἅρματος: Vel ab

A Harmateo inuentore. At ἁρμάτειον φθόγγον apud eundē Eurip.dicit eſſe ὀξὺν καὶ λεπτόν. Plutar.De fort. Alexan. Ἀντιγενίδου ποτὲ τὸν ἁρμάτειον αὐλοῦντος νόμον. Sic apud Suidam ἁρμάτειοι τροχοί,& Eurip. ἁρμάτειοι στρόφιγγες.

Ἁρμάτιος,ου,ὁ,idem. vt ἁρμάτιος νόμος & ἁρμάτιον μέλος apud Suidam. Compoſitū (vt vulg.lex.è Valgio in Plutarc. muſicam, referunt) ab Olympo Marſyæ diſcipulo de Hectore bigis raptato. Xenoph.Cyri Pæd.6, τοῦτα εἰπὼν,κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματίου δίφρου ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Fortaſſe autē ἁρμάτειος his in locis ſcribendum eſt.

B Ἁρματῖται οἱ,Bigales, Bigarii, Vulg.leg.

Ἁρματόεις,εντος,ὁ,Curulis. Athen. lib.1 ex Critia, Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη.

Ἁρματεύω,F.εύσω,Aurigo. Eurip.in Oreſte de Pelope, Ποντίων σάλων ἠϊόσιν ἁρματεύσας, Aurigans in littore marinorum fluctuum. Eodem verò ſenſu paulo antè dixerat Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε. ſcholiaſtes tamen exponit ἐκ τοῦ ἅρματος βαλών.

Ἁρμάτιον,ου,τὸ,diminut.Curriculum,Curr.Paruus currus.

ἌΡΩΜΑ,ατος,τὸ, Aroma, Odoramentum. θυμίαμα,ἥδυσμα,ἥδυσμα μυρεψικὸν,Suid.Plut.Alex.

C ὀδώδει δὲ θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος.

¶ Ἄρωμα autē apud Ariſtoph.pro ἀροβίωμα,& apud Eupolidem pro ἄλφιτον,huius loci non ſunt, ſed ad Ἀρόω pertinent.

C. Ἀρωματοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aromata ferēs. Plutar. Alex. ὅταν, ἔφη,τὸν ἀρωματοφόρου κρατήσῃς Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις.

Ἀρωματικὸς,ῦ,ὁ, Aromaticus, Odoratus. Plut. ἡδυδίστερον τὸ

D ἀρωματικὸν ἴσχει.

Ἀρωματίτης,ου,ὁ, Aromatites. quo etiam Plin. vtitur. nam quod Dioſc.lib.5,cap.64, ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites eſt, id eſt Vinum ex aromatis confectum. lib. 14,cap.16. Aromatites etiam gemma à Plinio cōmemoratur lib.37 cap.10.

Ἀρωματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen.lib.1, οὗτος ὁ ταρμιωτικὸς, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι,ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες.

Ἀρωματίζω,F.ίσω,Aromata reſipio. Aphrod. Probl. lib.1,

E ἡ τῶν σαρκῶν κάκωσις ἀρωματίζει. Act.etiam ſignificationem habet,ſignificátque Aromatis ſeu Odoramentis imbuo. Dioſc. ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον,ἔτι δὲ ἐλάφειον,καὶ μυελὸν τὸ δὲ τοῦ ζώου,τὸν τρόπον τοῦτον. pro quo paulo poſt ἡδύσματίζειν act.ſignif.dixit.

C. Ὑπαρωματίζω, Subodoratus ſum, Aromata aliquatenus redoleo. Dioſc.

ἌΣΙΣ,ιος,ἡ, Limus. Euſt.dicit eſſe ῥύπον ἐν ὕδατι ξηρὸν,ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιοὺς,τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν,ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύς. παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω. addēs

F quibuſdam ſynonyma eſſe hæc, ἰλὺς, ἄσις, χέραδος. Il.φ, -πόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. Ther. -ὅσα τε πολύσπορος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλημμύρων κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ᾆσις cum ι ſubſcripto eſt ab ᾄδω,Cano.

Ἄσιος, ου,ὁ,Limoſus, ἰλυώδης, vt Euſtath. inter alias multas expoſitiones, hunc Il β locū, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

¶ Ἄσιος verò λίθος(qui & σαρκοφάγος) Celſo lib. 4 cap. vlt. ab Aſia dictus eſt, Galeno autem & Plinio lib. 36 cap.17, ab Aſſo Troadis, vnde & Aſſius ſcribitur.

ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ,ου,ἡ,Solium balneatorium, Peluis, ἡ κατὰ

G λουτρῶν πύελος, λεκάνη, Euſt. λουτήρ σκάφη, ſchol. Od. δ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο. Euſtath. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν ſeu ἄσην(in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulū ſcribi teſtatur) μινύθειν, à ſordibus diminuēdis, hoc eſt eluēdis. Eſt verò & poculū, inquit Pollux, ὡς Ὅμηρός τε μηνύει, Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεῳ δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείρωσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. Alibi tradit quoſdam in Cratini Heroibus pro κιβωτὸς accipere, quoſdam pro poculo.

ἈΣΒΟΛΗ,ης,καὶ Ἄσβολος,ου,ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ πυρὸς,ἡ σα-

H κνὴ,Suid. Gorræo idem eſt quod λιγνὺς, tradenti ex Galeno, eſſe vaporem terreſtrem ex materiis immodicè aſſis vſtiſque. Adhæreſcit non tantùm caminis, ſed etiam fornacibus & lucernarum roſtris, vt ex Plinio patet. Athen.l.13, Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει ὡς ζωγραφοῦσι ἀσβόλῳ. Aphr.lib.2 Probl. ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀστράκων. Euſt. dictam vult quaſi τὴν ἄσιν(ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν κατὰ ὄψεις,

Ἀσβολώδης, εος, ὁ, Fuliginosus, apud poetas.
Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem in prosa.
Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, Fuligine inficio. Athen. lib. 13, Ἄνθρωπον ἄχρι τῶ σώματος ἀσβολωμένον. Ἀσβολάω etiam reperitur. vnde Ἀσβολᾶν apud Hesych. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.

C. Ἀποσβολόομαι, οῦμαι, F. ώσομαι, Fuligine excutio, vt Ruellius interpr. in hoc Diosc. loco, lib. 5, c. 87, de ære vsto, ἔνιοι δὲ δίχα τῶ θείου καὶ τῶ ἁλὸς συνόπτῆς ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀποσβολουμένου μᾶλλον. Vbi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio, Nonnulli solo sulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigrescit. Apud eundem alibi, ἀποσβολωθῇ vertitur In fuliginem euanescat seu transeat.

ἈΣΚΈΩ, ῶ, F. ήσω, Exerceo. Xen. Pæd. 1, ὅτι τά τε σώματα ἐξεπονοῦντες ἀσκῶσι. Sic Luc. De saltat. ψυχῶν τὰ μὲ τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα. Rursum Xen. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχὺν, dixit eodem illo libro. Apud Herodotum ἀσκέων πεντάεθλον, Exercens pentathlon, vel Exercens se pentathlo. vtroque enim modo exponitur. Interdum cum accus. personæ, itémque accusat. rei, vt Xenoph. Pæd. lib. 8, p. 136, καὶ ἀσκεῖν αὐτὸν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Idem in lib. De arte equestri ἀσκεῖν τὴν ἱππικήν, & τὴν ἱππικὴν μελετᾶν pro eodem posuit, videlicet pro παιδεύεσθαι, vt annotat Bud. Apud Isocr. ἀσκεῖν ὅσα τις αἰτήσεται. ‖ Ἀσκῶ interdum etiā redditur Colo. vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xenoph. colere virtutem. Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam vertitur Operam dare, vel Vacare, vt λέγεις ἀσκεῖν, & ἀσκεῖν τὴν τέχνην. In qua signif. iungitur etiam infinitiuo, vt ἀσκῶ ποιεῖν, apud Xenoph. Sic & apud Luc. Act. Apost. cap. 24, sequendo vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν (quod Bud. interpr.) Meditor habere. sed in nonnullis vetustis libris lego ἔχων, interpungendo post ἀσκῶ. Ex Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κιθαρίζειν. ‖ Ἀσκῶ pro Doceo (inquit Bud.) apud Plat. Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον λόγον. Item ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens. Huc pertinet Ἀσκῶ pro Instruo, apud Chrysost. De orando Deo, δεῖ δι' ὧν ἡμεῖς καθ' ἑαυτοὺς ἀσκῶμεν τὸν πονηρόν. Vt autem Ἀσκῶ pro Doceo, sic Ἀσκοῦμαι pro Doceor, Studeo, ponitur. Vnde apud Greg. οἱ λόγοις ἀσκούμενοι, καὶ οἱ μαθηταί. Sed & Plut. ἀσκούμενος cum μανθάνοντες copulauit. Sic apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά, pro πεπαιδευμένος, eruditus & exercitatus in reb' bellicis. (Sic autem & actiuum ἀσκεῖν pro παιδεύεσθαι modò fuit annotatum) Ita dicitur ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. Atcū accus. ἄσκησιν in hoc loco, qui in vulg. lex. affertur, ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ. vbi exponitur, Cynicā disciplinam sequutus sub Rhodio. Ἀσκεῖσθαι apud Lucian. præpos. πρὸς iunctum, πρός τινα ἀσκούμενος.

Ἀσκέω, ῶ, Elaboro, Concinno, Elaboratè concinno, Orno. vt ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. α, v. 440. Vtitur & Philo De vita M. lib. 3, οἷς δὲ τῆς ἐσθῆτος ἡ ἄσκησις αὐτοῖς. Herod. in 4, κόμας περὶ τῇ κεφαλῇ ἐπάνω ξανθὰς, καὶ εἰς κορυφὴν τῷ Γερμανῷ ἠσκημένας. Qui loci diligenter obseruandi sunt. nam simplicis hac in signif. rarus est in prosa vsus, nisi me memoria fallit. ‖ At ἀσκεῖν ὑπήνην magis nouè pro Nutrire barbam, apud eundem Herodian. lib. 5, Polit. interprete.

Ἄσκημα, ατος, τό, Id in quo nos exercemus. Xenoph. γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. Α τ Ἄσκησις, Ipsa actio se exercēdi, Exercitatio. Xen. Pæd. 8, πολεμικὴν ἄσκησιν & πολεμικὸν ἄσκησιν pro eodem dixit. Et ἄσκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut. Lycurgo. ‖ Sed apud Lucianum aliósque nonnullos ἄσκησιν peculiari signific. poni animaduerti pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur. vt ἐν Βίων πράσει, de Diogene philosopho, καὶ τινα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται (vbi interpr. vertit Artem, perperam, meo iudicio) Sic in illo quem antea protuli loco ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖ Ἄσκησις apud Basil. pro exercitatione mentis in rebus diuinis, & earum meditatione, vt scribit Bud. vnde Ἀσκητὴς & Ἀσκητήριον & Ἀσκητικὸς βίος peculiaria ecclesiasticis scriptoribus: de quibus vocabulis paulo pòst. Sed & μοναδικὴ ἄσκησις le-

A gitur in hist. de Iuliano cæsare, τὴν κόμην ἀποκειράμενος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑποκρινάμενος.

Ἀσκητὴς, (aliud verbale itidem à tertia persona formatū) q. d. Exercitator. Cum genit. apud Xen. Pæd. 1, ἀσκητὰς ὄντας τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Sine adiectione autem, pro athleta, apud Plat. De rep. lib. 3, ἡ τῶν ἀσκητῶν ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς apud eccles. scriptores, Qui se in rerum diuinarum meditatione exercet, vt apud Damascenum, τοὺς θεοφόρους ἀσκητάς. id est monachos, inquit B. Vtitur & Theodoritus, scribens, ἐν μὲ οὖν ἀσκηταῖς ἦ τῆς ἀρετῆς φροντιστὰς αὐτὸν κατ' ἐκεῖνον διέλαμπε τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτρια, Puella

B aut quæuis mulier quæ meditationi rerū diuinarū se dicauit. Ἀσκήτρια (inquit Bud. Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκήτρια (vt in vulg. lex.) inter sacras mulieres nominantur in Pand. quū de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. Ε τ Ἀσκητικὸς, (q. d. Exercitatiuus, vel Exercitatorius) Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exponitur etiam Exercitationi vacans: (Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis) vt ἀσκητικὰ πολιτεία apud Theodor. Et Ἀσκητικὸς βίος, & ἀσκητικὴ παλαί-

C στρα, apud eundem Theodoritum. Ε τ Ἀσκητήριον (q. d. Locus exercitationis seu meditationis) Secessus exercitatorius, Secessus quē incolebāt hi ἀσκηταί, apud Basil. Cœnobium, Monasterium. Greg. tamen vtrunque posuit, videlicet ἀσκητήρια & μοναστήρια, quum in orat. in Basil. scribit, ἀσκητήρια ἢ μοναστήρια διαμώμενος.

Ἀσκητὸς, ή, όν. Dicitur ἀσκητὸν quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Eth. 1, πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xenoph. ἐμοὶ γε δοκεῖ πάντα τὰ κα-

D λὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At ex Plut. Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro viro exercitato & experiente. ‖ Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabrefactus. vt Od. α, ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, apud Theocr. Ἀσκητὸν πῖλον τε ἄμμιν. Apud Hesiodum autē πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum habilem.

C. Διασκέω, ῶ, Exorno, (sequendo illam simplicis signif. quæ ex Homero posita est) A cuius pass. voce est particip. Διησκημένοι apud Athen. pag. 217, διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. Compti, Compositi, Ornati.

E C. Ἐξασκέω, ῶ, Exerceo. A cuius pass. voce est ἐξησκημένοι apud Athen. ὄντες ἐξησκημένοι πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpret. Sic eruditi & docti erant in luxu. Xen. ἐξησκημένοι ὅσα οἱ ἱππεῖς. In vulg. lex. ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plutar. Pericle, ἐξασκήσας ἐξ ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας εἰς ἀπειρίας καὶ ἀσχολίας. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, (sicut & de διασκῶ modò dictum fuit) Item Elaboro, Affabrefacio, vide ex Athen. & Luc. apud Bud. p. 318.

C. Σωμασκέω, ῶ, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exer-

F citationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Satyrus apud Athen. lib. 12, de Alcibiade loquens, ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. apud Herodianum lib. 7 σωμασκουμένων interpr. Exercitatissimorum. Ε τ Σωμασκία, Corporis exercitatio. in qua signific. affertur ex Xenoph. Bud. autem σωμασκίαν interpr. Curationem corporis (eo sensu quo Curare cutem dixit Horat.) in loco quem Suidas affert.

Φωνασκῶ, vide in Φωνή.

G ἈΣΚΌΣ, Vtris. Iliad. γ, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. In vtre caprino. Vtitur Luc. de Tomyri loquens, quæ caput Cyri in vtrem sanguine plenum merserit. Apud Homerum. ἀσκὸς βοὸς, Pellis bouis. ‖ Ἀσκὸς de hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Eust. ‖ Ἀσκὸς de homine obeso & vinigurgite (eo ferè modo quo Gallicè Vn sac à vin) Antiphanes apud Athen.

C. Ἀσκοπήρα, Marsupium, vt Suidas exponit. Ex ἀσκὸς & πήρα. Vsus est autem hac voce Ascopera & Suetonius.

C. Ἀσκοθύλακον, Vas vinariū, Poll. Affertur & ex lib. Iudith.

C. Ἀσκοφλαυλίζειν, pro quo Eustath. ἀσκῷ φλαυλίζειν, quem vide pag. 1552.

C. Ἀσκοφόρος, Vtres ferens in sacris Bacchanalibus. Ε τ Ἀσκοφορεῖν, Vtres ferre in illis sacris. Etymol.

Ἀσκίτης ὕδρωψ, Hydropis species in quo humoris aquosi siue serosi copia cum paucissimo spiritu in membrana

Digitized by Google

abdominis interiore inter peritonæū & intestina continetur,& veluti in vtre quodam (vnde nomen habet) conclusa est.Gorr. ‖Et ἀσκῖται, cuiusdam populi nomen,de quo lege Eustathium.

Ἄσκωμα, Pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt,vt ex Hesych.Suida & Aristoph.schol. annotatur. Sed eidem schol.alibi est lorum quo remus scalmo alligatur. Aristoph.Acharn.Ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.Vide & alia de hac voce apud Pollucem.

¶ Ἀσκώλια, Festum Bacchi Athenis in quo super ἀσκοὺς(id est vtres) inflatos & vnctos vnico pede saltabāt,vt delabentes risum excitarent. HINC Ἀσκωλιάζειν, Super vtrem salire.Quò pertinet quod dixit Virgil.Georg.2,Mollibus in pratis vnctos saliere per vtres. ‖Ἀσκωλιάζειν generaliore etiā significatione pro Saltare vnico innitentē pedi. Aristoph.in Pluto, ἀσκωλίαζ' ἐν ἀλῶ θεσ περὶ τὴν αἰθρίαν. At Plato Symp.148, ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ὄντες σκέλους ἀσκωλιάζοντες. Gal.ad Glauc.lib.2, καὶ ἀσκωλιάζειν δὲ κατὰ θατέρου σκέλους ἐπιόντα τὸ παιδάριον, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλέον τῆς ῥοπῆς. Exponitur etiam Claudicare.Vide Pollucem,Hesych.& Eust. ET Ἀσκωλιασμὸς,Saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

¶ Ἀσκίον,ου,τὸ,(diminut.) Vtricul⁹,Paruus vter,Plut.in Artoxerxe, ἐν ἀσκίῳ φαύλῳ διεφθαρμένον ὕδωρ. ET Ἀσκίδιον,aliud diminut.apud Aristoph.

–ἈΣΠΆΖΟΜΑΙ, Amplector, seu Amplexor,Comiter accipio, Amicè excipio, Amāter cōplector.Itē Saluto.Iliad.κ,v.542, τοὶ δὲ χαίροντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. vbi Eustathius scribit esse περιπλέκεσθαι, & quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Idem poeta Od.γ,v.35, Χερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.vbi idem schol.exponit ἐπῄνουν καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς: addens & talem quendam ἀσπασμοῦ morem suo tempore apud nonnullas gentes receptū.Scribit etiam,pro Osculari solitos veteres addere datiuum φιλήματι. Xen.Pæd.6, ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσπραγιῶν.Eodem libro,ὡς δὲ χοῦσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως αὖ ἀσπάζεται αὐτὴν,καταφιλοῦσα τὸν δίφρον. Aristoph.Nub.Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.vbi exponitur Saluere iubeo. Synes.ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι vbi pro Salutare ponitur, non esse simpliciter pro Salutare, sed osculo & complexu. Verum meminisse oportet eius quod modo ex Eustath.protuli,de addito datiuo φιλήματι. Pro hoc autem inuenio etiam additum μετὰ τοῦ φιλεῖν à Plut.in Pericle, ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed & ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι ex eodem affertur pro Osculari.Quinetiā quum scribit in Fabio, περιβαλὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο,hic ἠσπάζετο quidam interpr.Osculabatur.In nonnullis verò aliorum quoque autorum locis,vbi sine adiectione ponitur hoc verbum,ita redditum à quibusdam interpretibus fuit. ‖Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eodem modo quo Lat.Salutare imperatorē, Salutando appellare.Plutarch.ἀσπασάμενοι αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν. Sic apud eundem in Fabio,οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας, πατρῶνας ἠσπάζοντο. Ex eodē in Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἐρωτικῶς,pro Adamare.

Ἀσπάζομαι, Amplector,id est Amo.vt ἀσπάζομαι χρήματα apud Plat.De rep.lib.1, (vbi ἀγαπῶ pro eodem ponitur) Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν. Amo quietem, vel Delector quiete. Ἀσπάζομαι(inquit Bud.) Amplector: pro Cupidè apprehendo aliquid. Xen.de canibus fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψεύδη,id est Fallax vestigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τοῦτο(addit idem Bud.)Huius rei cupidus sum. Hermog.vbi περὶ δριμύτητος differit, dicit Sophoclem φίλανδρον appellasse Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι τὸν ἀνδρεῖον εἶναι.

Ἀσπασμὸς,οῦ,ὁ, Amplexatio,Salutatio. Paulus Apost. 1 ad Cor.c.16,& alibi,ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.Matth.23, & Mar.12,& Luc.11,τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT Ἄσπασμα, Res quam amplexamur. Plut.in Consol.ad vxorem,πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρέχουσαν ἑαυτήν.In vulg.tamen lexicis huic voci ἄσπασμα significatio τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat tribuitur.

Ἀσπαστὸς,οῦ,ὁ, Quem quis amplecti velit, Amplectendus, Optatus, Acceptus.Od.ψ,ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορόωσῃ.Et ἀσπαστὸν apud eundem Res grata, Digna quam amplectamur.Herodianus lib.3, προσποιούμενος καὶ ἀγαπητὰ καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν.id est,Quasi hæc ei conditio sūmopere amplectenda videretur,Bud.interpret. At Politianus ita,Quum se optata ac lubentia simularet audire. Herodotus comparatiuo ἀσπαστότερος vsus est,itidem pro gratiore. Apud Hesiodū ἀσπαστὸν aduerbialiter etiam. ET Ἀσπαστῶς aduerb.Libenter. Herodian.lib.2,οἷς πιστώσας ὁ Ἀλβῖνος τὴν τιμὴν ἀπεδέξατο ἀσπαστῶς. ET Ἀσπαστὺς,ύος,ἡ, Salutatio, apud Callimach.

Ἀσπάσιος,ου,ὁ,poetis idem quod ἀσπαστὸς poetis pariter & prosæ scriptoribus.Odyss.λ, Ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι.Et vt dicitur Lubens hoc facio,pro Lubenter,ita & ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdū ponitur ab Homero. ET Ἀσπασίως,aduerb.Il.φ,— ἀλλ' ἀσπασίως ἐσάωσεν Ἐς πόλιν.

C.Ἀντασπάζομαι, Resaluto, Vicissim amplector. Budæus ex Plut.

ἈΣΠΙ'Σ, ίδος,ἡ,Clypeus.Is autē rotūdus erat,(vt Virgilio autore intelligi potest, qui pergrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico) scutum verò,formæ oblongæ,maiúsque clypeo: vndē quod θυρεὸς,quià similitudine forū denominatur,vt ostēdit Turnebus in suis Aduers.lib.11,cap.27.Il.ν, ἀλλ' ἄρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. Item ἀσπὶς ταυρίνη,Il.π. πανδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρον,Il.λ.Et φαεινὴ ἀσπὶς,Il.χ.Et ἀσπίδας εὐκύκλους,Il.ξ.Plura ἀσπίδος epitheta & quæ eius sint partes,Vide apud Pollucem. παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum se locare, apud Xenoph.idem est quod Ad sinistram. ‖Ἀσπὶς ponitur etiam pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis, Herodot.ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη.Lucian. ἀσπίδας τοσαύτας ἄγειν.Apud Xenoph.verò Hellen.2, καὶ ἰσχύοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Birclzheimer⁹ interp. Ordine lato nō minus quàm quinquaginta hominum instructo. Suidas etiam τάξιν esse vult in hoc Aristoph.loco, ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδα ἥξειν apud Euripidem Phœniss. hoc in loco, Ἥκουσι τέκνα μονομάχου μέλλοντ' ὁδοῦ Εἰς ἀσπίδα ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπο, schol.exponit εἰς μάχην,εἰς συμβολήν,In certamen. Ἀσπὶς Eustath.deriuat ab α στερητικοῦ,& σπίζω,id est ἐκτείνω,ὡς μὴ πλέον τοῦ μέτρου μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. verò schol.etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον [τὸ ζῶον τοῦτο] καθεύδειν. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν.ὡς Αἰσχύλος, Ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

C.Ἀσπιδεπηγεῖον,ου,τὸ, Vbi clypeus figitur.Suid.

C.Ἀσπιδοποιὸς,οῦ,ὁ,Qui clypeos fabricatur.Poll.lib.7. Ἀσπιδοποιΐα,ας,ἡ,Clypeorum fabricatio. Itē Clypei descriptio quæ apud Homerum habetur: vt Eustath. vocat.

C.Ἀσπιδοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Clypeum gestās, Clypeatus. ET Ἀσπιδηφόρος apud Euripidem pro eodem,seu vt Suidas exponit) πολεμιστής.

C.Ἀσπιδοθρέμμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Qui clypeo se alit,Qui ex clypeo (& per consequens ex bello)viuit.Eurip. Phœniss. Σπαρτῶν γένος ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον.i.vt schol.exponit,ἀσπιδοθρέμμονα.(φέρβειν γὰρ τὸ θρέψαι)τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα,τουτέστι τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸν πολεμικόν.Eustath.ἀσπιδοφέρμονα θίασον exponit ἀσπιστάς.

C.Ἀσπιδαποβλὴς,ῆτος,ὁ,Qui clypeum abiicit, Desertor militiæ.ῥίψασπις Aristoph.Vespis,Εἶτ' ἄναλκος χὼ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

C.Ἀσπιδοῦχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Clypeum tenens,Clypeatus.Eurip.

C.Ἀργύρασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Argenteum clypeum gestans. Vide Ἄργυρος.

C.Λεύκασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ,Album clypeum habens.Il.χ,Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας.vbi Eustath. annotat,οἷα ἐπίσημον,ὡς εἰκός,ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται.

C.Ὁμάσπις, ιδος,ὁ καὶ ἡ, Vnà [cum alio] clypeum gestans, Commilito,Epigr.

C.Ῥίψασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ,Clypeum abiiciens, [& fugiens,] Ignauus, Suid.idem quod paulo antè Ἀσπιδαποβλὴς, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. Pollux ex Platone,Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἂν πάνυ ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως,ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων.

C. Φέρασπις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, Clypeũ ferẽs, Clypeat⁹. Itẽ Bellico- A
ſ⁹. In Epigr. Πικρῶ ἀμϐλαδες Ἕκτωρ χαίρει ϗ ϛ̃ φέρασπις Αἴας ἐκ πολέμου μεθ' ἔριν φιλίης. Item φέρασπις Α'θήνη. Epigr.

C. Χαλκάσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Æreum clypeum geſtans, Bellicoſus. Eurip.

C. Ὑπασπίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clypeo tectus. Il. Κῦρε ποδὶ προϐιϐὰς ὑπασπίδια προποδίζων. id eſt ὑπὸ τῆς ἀσπίδος βαίνων, ϗ ὡ προβάλλων τὸ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, vt exponit Euſtath. addẽs aliis eſſe ὑπόκλιμ ϛ̃ ὀρχοῦμενος: quomodo & Sophocl. ſcholiaſtes in Aiace, — τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φορεῖτε exponit ὑπόκλιμ. Eurip. ὑπασπίδιον κοῖτε ἰαύει. Sub clypeo dormit. B

Α'σπιδιώτης, ου, ὁ, Clypeatus. ἀσπιστής. idem quod Miles, à parte totum intelligendo, quemadmodum & αἰχμητής, λογχητής, θωρηκτής, κορυνής, ἱπποκορυστής, & ſimilia. Euſt.

Α'σπιδὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερὴς δίκην ἀσπίδος πάντοτε ἴσος: vt Euſtath. exponit in hoc loco Od. λ, ἐπὶ μέσσῳ δ' ἀσπιδὲς πεδίον. addens, ſicut hæc expoſitio non ſatisfaciat, legendum ἀσπιδὲς, vt ſit ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ϗ πλατὺ ἀπὸ τῆ ἀπεῖρ τὸ ὀπτίνω. Heſychio eſt etiam ἀσπιδὲς ἴχον. ſed male apud eum ἀσπίδες legitur, & interpungendum eſt poſt πεδίον. Qui errores vulgatis lexicis falſæ expoſitionis occaſionem dederunt. C

Α'σπιδῆα, ἀσπίδες, Heſych. Reſolutum forſan Ionico more ex Α'σπιδῆα, quod ἀσπίδων πτυχὰς exponit, dicens eſſe etiã partem nauis περὶ πρύμνα.

Α'σπιδὸν, aduerbiũ, q.d. Clypeatim, Teſtudine facta, δίκην συνασπισμοῦ. Suid.

Α'σπίδιον, ου, τὸ, Paru⁹ clypeus. Sic etiã dictũ à veteribus eſt ἄλυσσον, ꝙ fructum ferat duplicium ſcutorũ effigie. Gorr. D

Α'σπιδίσκος, ου, ὁ, aliud dimin. Paruus clypeus. Α'σπιδίσκοι verò Heſych. ſunt etiam τὰς κεφαλὰς ἔχοντες ἥλους τοὺς χάλκους. ET Α'σπιδίσκη itidem Paruus clypeus, Heſych. (apud Pollucem verò eſt etiam τὸ κοσμούμενον τῆ ἀξονι in curru: & apud eundem Heſych ἀσπιδίσκος κόσμος ὅπλοις ἴσος.) vt & Α'σπιδίσκιον apud Euſt. quod πλαίσιον exponit.

¶ Α'σπίζω, F. ίσω, Clypeo protego & defendo.

Α'σπιστὴρ, ῆρος, Clypeatus, Φυλακτικὸς, vt Suid. in hoc Soph. Aiacis loco exponit, Α'λλ' ἄνδρας ἀσπιστῆρας εἰσάγεις λεώς.

Α'σπιστὴς, οῦ, ὁ, Clypeatus, Miles, à parte totum intelligendo, vt αἰχμητής, θωρηκτής, κορυνής, ſicut docet Euſt. Il. Δ, — ἀμφὶ δέ μιν κρατεροὶ ϛίχες ἀσπιστάων Λαῶν. E

C. E. Συνασπίζω, F. ίσω, Simul dimico. vulg. lex.

C. ΠΑΡασπίζω, F. ίσω, A latere ſtãs clypeo munitus pugno. Παρασπίζειν (inquit Bud.) dicitur qui quaſi παρασπιστὴς & ſocius eſt certaminis & periculi in prælio, à latere non diſcedens. Plutar. in Pelop. 91. HINC Παρασπιστὴς, οῦ, ὁ, Qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat. περιστὰς ὁπλίτης, Heſych.

C. ΠΡΟασπίζω, Clypeo obiecto protego, Propugno. Προασπίζω καὶ προΐσταμαι (inquit Bud.) κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν, Sum inter principes & anteſignanos. Herodian. καὶ τὰ ἐπιλέγμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos qui imperii fines tuentur. VNDE Προασπιστὴς, οῦ, & Προασπιστὴρ, ῆρος, Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init. πρόμαχος, Βοηθὸς, Heſych. F

C. ΣΥΝασπίζω, Confertis clypeis pugno, Teſtudine facta pugno, Teſtudine ſuccedens pugno, vt Bud. ex Liuio exponit. Luc. πάντες ἅμα συνασπιοῦμεν ἐπ' αὐτόν. VNDE Συνασπισμὸς, οῦ, ὁ, Quum confertis clypeis pugna initur. ὅταν ἕκαστος αἴρῃ τὴν φάλαγγι πάντη ἀσπίδα ἵνα, Suid. Συνασπισμὸν B. vult eſſe apud Cæſarẽ hoc in loco, Confertiſſima acie phalange facta ſucceſſerunt. Et apud Liuium, quum ſcribit, Sublatis ſuper capita ſcutis, continuatis ita inter ſe vt non modò ad cæcos ictus, ſed nec ad inferendũ quidem ex propinquo telum, loci quicquam eſſet: teſtudine facta ſubibant. Sic apud Hom. Il. ν, Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Α'σπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ET Συνασπιστὴς, οῦ, ὁ, Qui vnà ſic pugnat, Commilito. G H

C. ΥΠασπίζω, F. ίσω, à Bud. ponitur, ſed ſine expoſitione & exemplo. VNDE Ὑπασπιστὴς, οῦ, ὁ, Clypeatus, Satelles, δορυφόρος, Suid. q etiã hæc affert, τῷ δὲ Ξέρξῃ ὑπασπισταὶ ϗ δορυφόροι ϗ ἄλλοι τὰ ὑπῆρχον. Eſt etiam Βοηθὸς, Heſychio, Adiutor, Defenſor. vt apud Eurip. Phœniſſ. — ὑπασπισμὸς τοῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν. id eſt ἀσπιδηφόρου. vt ſchol. exponit. A

C. ΥΠΕΡασπίζω, Clypeo protego, Propugno. Βοηθῶ, ὑπερμαχῶ, Heſ. Polyb. ὑπερασπίζοντες ϗ σώζοντες παιδίων. Naz. orat. ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Baſilius, ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ Θεοῦ. VNDE Ὑπερασπισμὸς, οῦ, ὁ, Defenſio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστὴς, οῦ, ὁ, Propugnator.

C. ΕΝασπιδόω, ῶ, Clypeo armo. vnde ἐνασπιδόομαι, apud Phauor. ἐνασπιδόσομαι, ἀσπίδι περικαλύψομαι. ET ΣΥΝασπιδόω, ῶ, idem quod συνασπίζω. Xen. Hell. 7, οἱ δ' Α'ρκάδες ἀθρόοι συνασπιδοῦντες. B

¶ Α'σπὶς, ίδος, ἡ, Aſpis ſerpentis genus. Paulus Ægineta lib. 5, cap. 18, Τρία τῆς ἀσπίδος εἴδη φησὶν ὁ Γαληνὸς τὰς μὲν, χερσαίας καλουμένας, τὰς δὲ, χελιδονίας, τὰς δὲ πτύας, Αὐτόδες.

C. Α'σπιδόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aſpide morſus ſeu ictus.

C. Α'σπιδοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aſpidibus veſcitur. Galen.

Α'ΣΤΗΡ, έρος, ὁ, Stella. Il. λ. v. 75, Οἷον δ' ἀστὴρ εἶσι Κρόνου παῖς ἀσκυλομάτου, Η'ταύτην σέγαι. vbi annotat Euſtath. (quod & ab aliis traditur) ἀστὴρ vnum eſſe corpus: at ἄστρον eſſe ζώδιον multos habens ἀστέρας. quæ tamen differentia in Epigr. cõfunditur, vbi ἀστέρα pro aſtro legimus, vt in vulg. lex. ſcribitur. Vbi & affertur ex Homero Iliad. ε, Α'στέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro ſydere quod canicula dicitur, Græcè κύων, & alio nomine σείριος. | In iiſdem ἀστέρων ζώνες, pro quibuſdam aquatilibus marinis, ex Ariſtot. & Plinio. | Α'στὴρ Α'ττικὸς, Aſter Atticus, Herba quæ & βουβώνιον (q.d. Inguinalis) appellatur. A ſtellæ quidem ſimilitudine, ἀστὴρ, quòd autem in Athenienſi agro optima & frequẽs naſceretur, ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. | Α'στὴρ pro collyrio quodam, item pro ſtomachico medicamento, item pro paſtillo, vide apud Gorræum. | Α'στὴρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ ἀστὴρ, vel Σάμιος ἀστὴρ, Gorr. ex Galeno, Paulo Ægin. Aetio & Celſo. | Α'στὴρ, Gemma, quæ & βολβὼ, vulgò *rabi balley*. vt in vulg. lex. annotatur ex Plutar. De flum. | Α'στὴρ, vrbis nomen: item cuiuſdam viri Olynthii qui Philippum altero oculo priuauit. | Α'στὴρ Heſychio Pharetra etiam eſt. C D E

C. Α'στεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Stellæ formam habens. ἀστεροειδὲς τὸ σῶμα. Eurip. ſchol. VNDE Α'στεροειδῶς, aduerb. Stellæ in modum.

C. Α'στεροσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellarum contemplator.

C. Α'στερωπὸς, οῦ, ὁ, Stellatam faciem habens, Stellatus, κατάστικτος. Eurip. Phœn. Γίγαντι γηγενέτα προσόμοιος ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν. id eſt ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα χαλκῆς τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων δίκην ἀστέρος. Schol. F

C. Ε'ξάστερον, Pleiades, à 6 ſtellis, licet 7 videatur. Euſt. ex Arat.

C. Κατάστερος, ου, ὁ ϗ ἡ, Stellatus. Naz. Or. de cauda pauonis.

Καταστερίζω, F. ίσω, Stellis diſtinguo, vt Bud. interpr. apud Procl. De ſphæra. καταστερίζει τὴν σφαῖραν. & καταστερισμένα ζώδια. Apud Proclum etiam eſt καταστερίζονται εἰς δρέπανον. Cum ſtellis ſuis in falcem formantur, ſeu diſtinguuntur. Et apud ſchol. Hom. καταστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exponitur etiam In ſtellarum numerũ refero, hoc in loco, Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὴν κατηστέρισε. | Α'στερίζειν quoque reperitur. vnde ἀστερισμένας apud Plut. In ſtellam vertiſſe.

Α'στέριος, ου, ὁ, Stellans, Sydereus, Suid.

Α'στέριος, ου, ὁ, Stellans. Α'στέριος λίθος, Aſteria gemma, Plinio: quæ vnde hoc nomen inuenerit, vide apud eum lib. 37, cap. 9. | Α'στερία verò ſeu Α'στερίη, Perſæ vxor apud Heſiod. Theog. Itẽ vna ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et vrbs Lydiæ, quæ & Aſteris, (licet Aſteris Euſtathio ſit inſulæ nomen) cuius ciuis Α'στεριώτης & Α'στέριος. Et ἀστερίας βατὶς, piſcis quidam apud Athen. lib. 8. | Α'στέριον, phalangium apud Nicand. Ther. Plin. l. 29, cap. 4. Item vrbs Theſſaliæ, Il. β, de qua Euſt. G

Α'στερίας, ου, ὁ, Stellaris. ἀστερίας ἐρωδιὸς, Aſterias Plinio, l. 10, c. 60: auis ex genere ardeolarum. Vide Ariſtot. lib. 9 Anim. c. 1. ἀστερίας ἱέραξ, apud eundẽ l. 9, c. 36. ἀστερίας γαλεὸς, Athen. l. 11, piſcis ex muſtellorum genere. H

Α'στερίσκος, ου, ὁ, Stellula. Aſteriſcus. Erat nota (vt Euſtath. refert) literæ X ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis. ſolebat addi locis inſignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις: aſteriſcus autem & obelus ſimul, iis quæ optimè expreſſa eſſent, ſed non

non posita suo loco. Est etiam herbæ nomen apud Theophr.l.4,c.13,quam Inguinalem vertit Gaza.

Ἀστρόεις, εντος, ὁ, Stellatus. ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχων. Suid.

¶ Ἄστρον, ου, τό, Astrũ, Sidus, Signũ seu ζώδιον ex multis stellis constans, vt docui in Ἀστήρ. sed vt ἀστὴρ pro ἄστρον sic etiam (& quidẽ frequentius) ἄστρον pro ἀστὴρ ponitur: sicut Lat. Sidus pro stella. Il.χ. Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ. Hes. Theog. ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Aristot. De mundo, τῶν γὰρ ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. Luc. De salt. in propria signif. vsus est, scribẽs, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ Κηφεὺς οὓς ἐς ἄστρα ἐνεκατέλεξεν ἡ τῶν μετ' ἐκεῖνα πίστις. | Ἄστρον peculiariter appellatur astrũ Canis seu Canicula. vt Alcæus apud Athen. τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Sic apud Xen. τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Theophr. in 6 De causis pl. περὶ ἥλιον καὶ περὶ ἄστρον. Sic idẽ l.1 De hist. plant. ὑπὸ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστρόβλητα δένδρα, de quib⁹ infrà. Ἄστρασι pro ἄστροις apud poetas, vt ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplasmum. Vsi sunt tamen hoc dat. Greg. etiam & Damascenus.

C. Ἀστρίβακος, ου, ὁ, Astronomus, Suid.

C. Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ & ἡ, Sidere [caniculæ] percussus, Siderat⁹. Propriè dicitur de plãtis nouellis quum siccata tellure humorẽ trahere nequeũt, aut sidere quocũq; modo afflantur. vnde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, & Latinè Siderati dicuntur. vt Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. & Ægineta σφακελίζειν etiam dici. Ἀστροβλὴς γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καρεῦται. Et ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, Eustath.

C. Ἀστρόβλητος, ου, ὁ & ἡ, idẽ, ἀστροβολούμενος, σφακελίζων, B. Theophr. l.5 De caus. pl. c.10, scribit ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ φυτὰ & μόσχους (i. siderari plãtas nouellas ac surculos) suæ causa imbecillitatis: quod accidit quũ siccata tellure humorẽ trahere nequeunt. quapropter plurima pereunt sub sidus. Arist. De iuuẽt. & sen. εἰ τῷ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ ἀναλίσκον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμόν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα.

C. Ἀστροβολία, ας, ἡ, (q.d. Sideris percussio) Sideratio. Theophrast. De caus. plant. lib.5, cap.10, ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἰλλώσεις. Vide præcedentia ἀστροβλὴς & ἀστρόβλητος, & paulo post ἀστροβολισμός.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, Sidere [caniculæ] percellor. Theophr. De caus. pl. lib.5, c.11, ἔνια δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hesych. tradit esse etiam morbum quendam puerorum.

Ἀστροβολησία, ας, ἡ, idẽ quod ἀστροβολία & ἀστροβολισμός. Theophr. l.5, c.11 De caus. pl. κοινότατος δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων τοῦτό τι καὶ ἡ ἀστροβολησία.

Ἀστροβόλητος, ου, ὁ & ἡ, Sideratus. ὑπὸ τοῦ κυνὸς βεβλημένος, Hes.

Ἀστροβολισμός, οῦ, ὁ, q.d. Sideris percussio, quã Sphacelismum quidã appellant, vt inquit Theophr. l.5, c.11 De caus. pl. Sideratio Plinio dicitur, morbus nimirũ arborũ afflatarũ sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autẽ nomen siderationis est sub ortũ canis, siccitatẽ vapor, quum insitæ ac nouellæ arbores emoriuntur, præcipuè ficus & vites. Bud. in Pand.

Ἀστροβόλιον, ὡς Ἰταλιῶται· εἶναι δὲ τὸ δίδυμον εἶδος, ἢ ἀστρόβιλον. Hes.

Ἀστροβολίως, vel (vt Hesych. habet, ἀστροβίλως) ὀρθοτρίχως, Πλάτωνες δὲ τρίχας. Varinus.

C. Ἀστροβόχος, τρίχες, συνεστραμμένος, ὀρθοτριχής. Hesych.

C. Ἀστροθεσία, ας, ἡ, Plures stellæ simul positæ quæ sidus faciunt. Constellationem quidam vocant. Ath. ἀστροθεσία τῶν πλειάδων. Bud. ἀστροθεσίαν interpr. Astri posituram, vt Arcturi & Virginis, atque aliorum, ex schol. Arati.

C. Ἀστρόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad stellarum positum pertinens, ἀστροθέτας καλύβας, in Epigr.

C. Ἀστροθύτης, ου, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorũ cultor. Planetarios & venerarios tales vocari à Tertull. tradũt vulg.

C. Ἀστροκύων, Canis sidereus, quem Ægyptii solechyn vocant, vt tradit Cæl. Rhod. dicens inde Cynicum annũ vocatum esse.

C. Ἀστρολόγος, ου, ὁ, Qui ex astrorũ supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nũcupabantur & genethliaci. Augustini tẽporib⁹ mathematici & planetarii, nũc astrologi passim vocantur, quãdoq; & in sacris literis diuini. Cæl. Rh. HINC Ἀστρολογία, ας, ἡ, Sciẽtia illa astrologorũ. Hes. γενεθλιαλογίαν exponit. Vide Epigr. l.1, tit. εἰς ἀστρολόγους. ET Ἀστρολογικός, ή, όν, Ad astrologiã pertinẽs. Plut. De an. prud. μηδὲν ἀστρολογικῶν κανόνων δεόμενοι. ET Ἀστρολογέω, ῶ, F. ήσω, Circa astrologiã versor, Astrologiã tracto. Athen. l.9, ἰδὲ δέδοικεν ἡμᾶς περὶ τὸ ἀστρολογεῖν.

C. Ἀστρομάντις, Stella quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo: dicẽs inter reliqua sidera principatum obtinere videri, vt quæ, dum oritur, nunc maior sit, nũc minor, interim splendidior, interim verò secus.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ, Astrorũ scientiæ peritus. Plato Epinom. σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα, ἢ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμαί τε καὶ ἀνατολὰς ἐπεσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἐκ τῶν περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους. Cõsule locũ. HINC Ἀστρονομία, ας, ἡ, Astrorũ sciẽtia, ἡ τῶν ἄστρων ἐπιστήμη. Suid. Plato Symp. ὧν ἐπιστήμη περὶ ἄστρων τε φορὰς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας ἀστρονομία καλεῖται. ET Ἀστρονομικός, Ad astronomiã pertinẽs, itẽ Qui astronomiã tractat. Philo De mundo, ἧσαν μὲν γὰρ Χαλδαῖοι, πάντες δὲ ἀστρονομικοί. ET Ἀστρονομέω, ῶ, F. ήσω, Astronomiã tracto. Aristoph. Nub. Τί δαὶ ὁ στρεψιάδης ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Respondet discipulus Socratis, Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

C. Ἀστροπολέω, ῶ, F. ήσω, Circa astra (seu astrorũ scientiã) versor. ἀστροπολοῦντες, περὶ τὰ ἄστρα ἀναφέροντες τὴν ἔννοιαν. Varin.

C. Ἀστροφαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Stellis (aut stellarum in modũ) resplendens. λαμπρός, λαμπρός, Hesych.

C. Ἀστροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellifer, Stelliger.

C. Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ & ἡ, Stellis velut tunica indutus, Stellis amictus. Orph. Arg. Νὺξ δὲ τότ' ἀστροχίτων μέσσην περιδίνεται τροχιάν.

C. Ἄναστρος, ου, ὁ & ἡ, Astris carẽs, Nõ stellat⁹. Damasc. ἀνεσπέρα σφαῖρα ἀνάστρος σφαῖρας ἔλεγον. Exponitur etiam ἀφεγγής, Obscurus.

C. Ἔναστρος, ου, ὁ & ἡ, Astris apertus, vt exponitur in vulg. lex. Theophr. De caus. pl. l.5, c.18, κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρον [γῆν.]

Ἀστραῖος, ου, ὁ, Crii & Eurybiæ filius, quem Aratus ἄστρων ἀρχαῖον πατέρα vocat.

Ἀστρικός, ή, όν, Sideralis, Plin.

Ἀστρῷος, α, ον, Sidereus, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων, Suidas. vt ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphrod. Problem. ἀστρῴων αἰθέρων, Epigram. Ἀστροφόρος autem ἀετός, Aquila quæ ad sidera volando ascendit, Sublimipeta.

ἈΣΤΡΆΠΤΩ, Fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Eust.) ex quo ἀστραπή, videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἅπτειν, i. ἀστεροειδῆ ἀποπέμπειν. Secus Etym. quẽ adi. Il.ι, Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il.ρ, Ἀστράπτων δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Arist. Rhet.1, ὅτι ἀστράψαι καὶ βροντῆσαι. | Ἀστράπτειν, Fulgere, Coruscare, Micare. καὶ ἀστράπτουσιν ὀφθαλμοί, Opp. De ven. l.3. Idẽ ibidẽ, Καὶ πυρὸς ἀστράπτουσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί. Sic Xen. Cyn. ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασιν. Arist. De mũdo, περιβολαὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου καὶ ἐλέφαντος ἀστράπτουσαι. Pass. etiã voce vsus est Xen. Pæd.6, p.109, ὥστε ἠστράπτετο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Sed suspicabitur aliquis fortasse mendosè scriptum esse ἠστράπτετο pro ἤστραπτε.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ, Fulgur, Fulgetra, seu Fulgetrum. Aristoph. Nubibus. βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. Vnde autem oriatur ἀστραπή, ita docet Aristot. De mundo, κατὰ δὲ τὴν τῶν νεφῶν ἐκρῆξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται, id est, Fulgetra est spiritus ignitus & coruscans, dum nubes disrumpuntur. Eadem de re & Alex. Aphrod. Problem. lib.1, ὅτι τῆς περιεχομένης τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἀντιπεριστάσεως τίκτεται ἡ λεγομένη ἀστραπή. id est, In attritu nubium, ἀντιπεριστάσεως gignitur, cui nomen ἀστραπὴ inditũ est. Plurali etiam numero dicitur ἀστραπαί. vt apud Xenoph. Hellen.7, ἐξ αἰθρίας ἀστραπαί τε καὶ βρονταὶ λέγονται αἴσιοι αὐτοῖς φανῆναι. | Ἀστραπὴ metaph. Fulgor, Splendor, vt ὅπλων ἀστραπή. vnde quidam tragicus dixit, κατῆγεν ἀστραπὰς πεδίον ἀστραπαῖς. HINC Ἀστραπαῖος, q.d. Fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. Symp. Aquæ fulgurales. i. quæ cadũt quũ fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος. Arist. Meteor.2, (q.d. Vẽtus fulguralis) Vẽtus qui fulgura ciet. At ἀστραπαῖος Ζεύς, Fulgurator Iuppiter, apud Aristot. De mũdo

C. Ἀπαστράπτω, Fulguro, Corusco. Vel Circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum fit, & accusatiuo

iungitur, ſicut ἀποκάμπτω. Lucianus, χειρὸς εἶδον πελώριος αἰεὶ καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀντιστράπτων, Qualem fulgorem eiaculans. Ad verbum, Qualem ſplendorem effulgurās. ſi ita loqui fas eſſet. A

C.2. Ἀντιπαραστράπτω, ſiue Ἀντιστράπτω, Cōtrà fulguro, E contrario fulguro, vel Ex aduerſo, Fulguro aduerſus fulgurantem. vt Salmoneus dicitur τοῖς εὐδίοις κεραυνοῖς ἀντιπαραστράπτειν. & apud Lucianum idem ἀντιστράπτων τοῖς κεραυνοῖς, ſicut ἀντιπαταγῶν ταῖς βρονταῖς.

C. Διαστράπτω. Fulguro. Propriè ſonat. q.d. Diffulguro.

C. ΕΝαστράπτω, (q.d. Infulguro, Intra fulguro) Interno ſplēdore radio. In vulg. lex. B

C. ΕΞαστράπτω (q.d. Effulguro) Fulgur emitto.

C. ΚΑΤαστράπτω, Fulgore vel fulgetra illuſtro, inquit Bud. qui & paſſiuam vocem affert ex Gregorio, καταπληξόμενον τε τὸ ὄρος βλεπέτω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam interpr. Montem fulgure coruſcantem. Idem, καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν. |Κατήστραψε impersonaliter poſitum ex Plut. in Galba affertur pro Fulgurauit.

C. ΠΕΡΙαστράπτω. Splēdore circū do, Illumino, Illuſtro, vt interpr. B. citās ex Greg. De nat. Domini. καὶ τὸ φῶς τὸ περιλάμψαν περιαστράψαι. Act. 9, v. 3, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. vbi περιήστραψεν αὐτὸν verti ſolet Circumfulſit eum. quod tamen verbum cum hac conſtructione non ſatis Latinum eſſe creditur. Alii igitur reddūt, Lux eum circumfudit. quod non placet. Alii, Lux eius oculos perſtrinxit. Ego malim, Fulgor oculos eius perſtrinxit. non quòd φῶς fulgorem ſignificet: ſed vt interpretatio nominis huius compenſet quod alioqui deeſſet interpret. verbi περιήστραψεν. Hoc autē ex alio eiuſdem libri loco, videlicet cap. 26 (vbi Paulus ipſe eadem de re loquēs inducitur) περιλάμψαν exponere poſſumus. Baſil. homil. 2 in Hexaem. τῷ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τὰς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, pulchritudine ſupramodū magna oculos noſtros perſtringentia. |Περιαστράπτω, alia etiam conſtructione, tanquam neutrum, Act. cap. 22, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ. C D

C. ΠΡΟΣαστράπτω, Affulgeo. vt προσαστράπτειν τοίχῳ, Affulgere muro. Naz.

C. ΣΥΝαστράπτω, Pariter coruſco. Ex eodem Naz. affertur.

¶Ἀστροπὴ poetis idē quod ἀστραπὴ, Fulgur. VNDE Ἀστεροπητὴς Iuppiter Hom. Fulgurator. Il. α, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. E

Στεροπὴ pro eodem, ET Στέροψ apud Sophoclem. |Item Fulgor, Splendor. vt χαλκοῦ στεροπὴ Homerus. HINC Στεροπηγερέτης (eadem forma qua νεφεληγερέτης) Qui fulgur ſuſcitat. Iouis epithetum Heſychio. Cæterùm ſi ἀστεροπὴ ex στεροπὴ factū dicamus, non contrà, στεροπὴ aūt dici velimus παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, ſiue παρὰ τὸ στερεῖν τὰς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, alibi collocādū fuerit: ſed quid vetet ab eadē origine à qua & ἀστραπὴ, deriuare, nō ſatis intelligo.

ΑΣΤΥ, Vrbs, Aſtu, apud Terēt. in Eun. Hom. Il. β, v. 311, πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et in eodē, Πέρσας ἄστεα πολλά. Thuc. l. 6, p. 212, τῶν μὲν πλείστων δὲ χωρίων αὐτοὺς ἀγορᾶ, τὸ δ' ἄστυ, οὐδέν τι ἦν καὶ ἔρημος. Idē l. 1, καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Ariſtoph. Nub. ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους Ἀδελφιδῆν ἀγροῖκος ὢν ἐξ ἄστεος. At Il. ρ, vbi Hom. dicit Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Euſt. dubitat an ἄστυ Hom. vocet arcē, πόλιν autē, reliquā vrbis partē in inferiore loco ſitā, aut viceuerſa: an ἐκ παραλλήλου hæc duo pro vno poſuerit. Addit etiā, πόλιν veteres hic intellexiſſe πολίτας, ἄστυ verò τὰ τείχη. |Ἄστυ peculiare fecerūt Athenienſes vrbis ſuæ nomē: ſicut & poſtea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexādria. Hinc & ἀστοὶ & ἀσταὶ ciues Athenienſes. Sed & ἀστικὴ ἐλαία, quæ inde erat: præſertim verò quæ ex arce. quam etiam pro ſacra habebant. Euſtath. 249 & 1383. F G

C. Ἀστυγείτων, ονος, ὁ & ἡ, Vrbi vicinus, propriè: ſed generaliꝰ ponitur pro Finitimꝰ, Cōterminus. Thuc. l. 1, κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, vrbs noſtræ finitima. Plut. in Romulo, ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua. Apud Ariſt. aūt Pol. 7, ἀστυγείτονες πόλεμοι. ET Ἀστυγειτονικὸς, adiect. vt ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι, Bellā finitima. in vulg. lex. Videtur aūt intelligi de bellis quæ inter finitimos geruntur, vt & ἀστυγείτονες πόλεμοι apud Ariſtot. H

C. Ἀστυνόμος, ου, ὁ, (q.d. Vrbis adminiſtrator) Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. Ἀστυνόμοι (inquit Bud.) Curatores decoris vrbium, viarū & ædificiorum commodè ædificandorum. cuiuſmodi decem Athenis fuiſſe perhibentur. Demoſth. in Timocr. εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ νόμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς Ἀθήναις ἑάλωκεν. ET Ἀστυνομία, Ædilitatis munus, aut ei ſimile. Vide Ariſtot. Polit. 6, pag. 183, & Plat. De leg. lib. 6, pag. 261. At inter ea munera quæ maximè neceſſaria ſunt (inquit Bud. in Annot. poſt. in Pād.) prima eſt ἀστυνομία, quaſi quædam lex vrbica quæ de rebꝰ ſtatuit. Quo ſub genere multæ formæ continētur, &c. Sed miror Budæum ſcripſiſſe, ἀστυνομίαν dici quaſi quādam legē vrbicā, quū ἀστυνομία eā forma dicatur qua οἰκονομία & alia multa: & vt οἰκονόμος dicitur quaſi Adminiſtrator ſeu Diſpenſator domꝰ, à νέμω, deinde οἰκονομία Adminiſtratio domus: ita & ἀστυνόμον quaſi vrbis adminiſtratorem, & ab eo ἀστυνομίαν quaſi vrbis adminiſtrationem appellari, minimè obſcurum ſit.

C. Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vrbem tuens ſeu protegens (verbo ἔχω eam habente ſignific. quam & in πολιοῦχος multiſque aliis) vt in Epigr. ἀστυόχου τείχεος. Et ἀστυόχου μερίμνης, Vrbem tuentis curæ. Id eſt Curæ qua quis vrbē tuetur.

C. Ἀστυπολεῖν, In vrbe verſari, Per vrbem incedere. Athen. 217, Θεόπομπός φησι χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἁλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. Euſtathius autem πολλαχοῦ ἐρχόμενον (quod eſt Odyſſ. α) ait eſſe ἀστυπολεῖν. |At Heſych. ἀστυπολεῖ exponit ἀγλαοφορεῖ & ἰχθυοφορεῖ.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, Ciuis. Et Ἀστὴ, fœm. Xen. in Athen. pol. ἰσηγορίαν τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, ἑταίρας ξέναις καὶ ἀστὰς συνών. |Ἀστοὶ peculiariter vocati ciues Athenienſes, vt modò dictum fuit in Ἄστυ.

Ἀστικὸς, (pro quo & Ἀστυκὸς ſcriptum inuenitur, ſed rarius, niſi me fallit memoria) Vrbicus, Vrbanus, Qui in vrbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ & ἀγροιώτῃ. Apud Luc. in Dearum iudicio, πῶς ἂν οὖν δυναίμην ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι, &c. Statim pòſt, ὡς γὰρ ὅσα γε ὡπτὸ κρίνειν, τῶν ἀγροίκων μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic apud Theocritum in Bucoliſco, ὦ μιαρὰ τὰ Ἄγροικος φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. (ita enim ibi ſcribitur ἀστυκὰ cum υ) Syneſ. autē ἀστικῷ & ἀγροιώτῃ inter ſe opponit, in lib. De inſomn. |Ἀστικὸς, Scitus, Feſtiuus. Item Prudens, Circunſpectus. VNDE aduerb. Ἀστικῶς, Feſtiué. Et Prudēter. nā ἁρμοδίως & ἐμφρόνως Suid. exponit in quodā quē affert loco. ITEM Ἀστιανικὸς eadem ſignif. ex Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιανικάς. id eſt Vrbicas.

Ἀστεῖος, idem quod proximè præcedens ἀστικὸς, propria ſignif. Euſtath. Heſych. |Ἀστεῖος, Vrbanus (metaphoricè) Feſtiuꝰ, Lepidus. qui & χαρίεις dicitur. Item Comis. Iſocr. ad Nicoclem, ἀστεῖος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός. τὸ μὲν γὰρ τυραννίδι πρέπει, τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει. Idem ibidem, τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ἐπιεικεῖς φαινομένους. A Xen. Pæd. 2, ἀστεῖοι & εὐχάριτες copulantur. Apud Athen. lib. 11, cum infinit. mulier quædam dicitur ἀστεία ἀποκρίνασθαι. Sed & dictum ipſum vocatur ἀστεῖον ab Ariſtophane. Vnde etiam ἀστεῖα apophthegmata apud Ariſtot. Rhet. 3. Apud Luc. autem ἀστεῖα πέπονθας, ſine adiectione. Quale eſt, ἀστεῖα πάρεστιν ἡμῖν. |Ἀστεῖος generaliore ſignif. Cui aliqua gratia ineſt, Venuſtus, Elegās, Honeſtus. Act. Apoſt. 7, v. 20, de Moſe, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, pro Fuit venuſtus diuinitus. Ita enim malo cū Beza interpretari, quàm cum aliis, Gratus Deo. Imò verò nō dubitē ἀστεῖον hic ex Philone (quū aſſentiatur Bibliorū textus) exponere ἀστεῖον ὀφθῆναι. Qui etiā ſcribit de eodem, γεννηθεὶς οὖν ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην. id eſt Indolem liberaliorem & honeſtiorem. Vel, generoſiorem. Quinetiā Plut. De Socr. dæm. αἰσχρὰ & ἀστεῖα inter ſe oppoſuit, ἐγὼ καὶ πάνυ χαίρω τι καὶ κτῆμα εἶναι νομίζω τὴν μὲν αἰσχράν, τὴν δὲ, ἀστείαν. Vbi animaduerte de re dici hoc nomē. Sic & ἐσθῆτα ἀστειοτέραν legimus apud Herodianū lib. 4. & ἀργυροῦν ποτήριον ἀστειότατον τὴν ὄψιν, apud Athen. lib. 3. Apud Syneſ. epiſt. 57, ἀστεία ἀπολογία, Honeſta excuſatio. |Ἀστεῖος (ſi Bud. credēdū eſt) pro eo qui iuſtæ ac quadratæ eſt magnitudinis, Ariſtot. Ethic. 4. Vide Cōm. p. 173. In vulg. autē lex. ex

Plat.Pol.1,affertur ἀστεῖος καὶ εὐήθης pro probo & simplici. Item ex Plutarch. Themist. ἀστεῖος ἄρχων pro bono principe. ET Ἀστείως aduerb. Vrbanè, Festiuè &c. Plut. De præcept. sanit. τὸ παιχθὲν ἀστείως ὑπὸ Φιλίππου, μετὰ σπουδῆς μεμνῆσθαι. ITEM Ἀστειότης, ητος, ἡ, Vrbanitas, Festiuitas. ET Ἀστειοσύνη pro eodem, vt quidã annotarũt. SED ET Compos. Ἀστειολογία, apud Luc. ET Ἀστειοῤῥημοσύνη idem signif. Verùm in vulg. lex. Ἀστιλογία scriptum est vno in loco, in altero Ἀστυολογία, vtrobique perperam. Et Ἀστειοῤῥημονέω, ῶ, Facetè loquor, vel Festiuè, Festiuo sermone vtor.

Ἀστίζομαι, vrbanitate sermonis vtor, Facetè loquor, Facet[9] sum. Plut. περὶ πηγῶν καὶ πηγαίων ἀστιζόμενος, Vrbanè disserens, vt interpr. B. Idẽ apud sch. Aristoph. ἵνα ἐκ αὐτῆς ἀπὸ τῆς παλαίστρας δοκῇ ἀστίζεσθαι vertit Facetè & dicaciter loqui. Idẽ B. hũc Iosephi locũ, l.2 in Apionẽ, ὑπὸ γὰρ ἀστιζόμενος γέγραφε interpr. Sic enim scripsit facetus videri volens. Ab Hesych. ἀστίζεσθαι (apud eũ tamen ἀστείζεσθαι) exponitur etiã παίζεσθαι. ET Ἀστισμὸς, Vrbanitas, Festiuitas. Apud Suid. autẽ Ἀστεισμὸς scriptũ est, quod exponitur πολυλογία. ITEM Cõp. Ἐναστίζομαι, quod Hes. est ἐνσκώπτω, nõ retinẽs simpl. sign. AT Προσαναστιζόμενος Suid. exponit ἀστεῖον τι προστιθείς. Ita enim apud eũ legitur, nõ προσαναστεϊζόμενος.

Ἀστυδίζομαι (idẽ quod ἀστίζομαι) à B. annot. sed sine autore.

¶ Ἀστυλὶς, vel Ἀστυτὶς, Lactucæ genus rotundum ac minimæ radicis & latis foliis. Eã Athen. à Pythagora ἄστυχον appellatam scribit quòd veneri refragetur. vt Plin. etiã loquitur de ea scribens l.19, c.8. Sed habet Astylida quũ apud Athen. l.2 ἀστυτίδα legamus. ‖ Ἀστυλὶς præterea Hesychio planta est ἰξὸν producens.

ἈΤΑΛΌΣ, ή, όν, Tener. eo præsertim sẽsu quo puerilis ætas tenera appellatur. vnde apud Hes. παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, exponitur Puerũ puerilia sapiẽtẽ. Sic & Hom. Vide cõpos. Ἀταλάφρων, quod proximè sequitur. De etymo autem τοῦ ἀταλὸς lege Etym. & Eust.

C. Ἀταλόφρων, siue Ἀταλάφρων, Tener. Ad verbũ, Tenera sapiens, seu cogitans, Nondũ per tenerã ætatẽ de laboriosa re vlla cogitãs: iuxta illud, Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Hom. Il. ζ, v.400, Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. Idem Il. σ, v.567, Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες. vbi Eust. ex ἀταλὰ φρονέοντες cõpos. esse dicit ἀταλάφρων. Hes. tamẽ ἀταλόφρων habet. quæ scriptura analogiã aliorũ huiusmodi cõp. magis retinere mihi videtur.

C. Ἀταλόψυχος, Molli animo præditus, Qui est pusilli & angusti animi. Affertur ex Epigr.

Ἀτάλλω, (vel Ἀτιτάλλω) Delicatè nutrio, tanquã videlicet tenellũ puerũ, Magna cura educo. Soph. νεαρὰν ψυχὴν ἀτάλλων. Exponitur & Adolesco, Cresco. & ita quidã interpr. apud Hesiod. in Erg. Ἀλλ' ἰκανὸν μὲ παῖς εἴη πατρῷον οἶκον φέρβειν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισιν· Ἐπὶ δ' ἤδη τῷ Ἐπιγόνῳ ἀτάλλων μέγα νήπιος ἐν οἴκῳ. Est etiã neutrũ apud Hom. Il. ν, - ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ. Vbi B. interpr. Lusitabant. Pono autẽ Ἀτάλλω post Ἀταλὸς (nõ cõtrà) vt Ἀταλάλλω post Ἀταλαλὸς. Sciẽdũ est porro Ἀτιτάλλω à nõnullis ideo scribi quòd producat primã. Nec verò tantùm aliã scripturã, sed & aliã etymologiã ei dederunt. quorũm ego neutrũ rationi consentaneũ esse puto.

ET Ἀτιτάλλω, idẽ. Od. σ, Παῖδε γὰρ αἰδροιεῖνας ἐν ἱ μεγάροις ἀτίταλλον. Apud eundẽ verò eiusdem Od. ξ, σύας σιάλους ἀτιτάλλω, nutriendo sagino. At verò apud Theocr. Ἁ μὲν τὸν πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν exponitur δεξιοῦται. Hes. habet etiã præt. ἀτίταλκα, quod exponit ἀνέθρεψα.

Ἀταλμάτα, Pueriles lus[9], Saltus pueriles: σκιρτήματα, παίγνια, Hes.

ἈΤΆΩ, ῶ, Fut. ήσω, Lædo, Noceo, Noxam seu damnum infero. Et passiuum Ἀτάομαι, ῶμαι, Lædor, Damno afficior. Sophocl. Aiace, - ἀτώμενον τινά. Idem in Antigone. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Vtitur & aliis aliquot locis: vtuntur verò & alii. Sed vult Eustathius ἀτάω esse posteriorum Homeri, ἀάω autem ipsius Homeri. quod annotat in hunc v. 331 Il. ν, Ἀτωμένα τίς σ' ὧδε θεῶν ἀέκοντα καλύπτει &c. vbi exponit pass. signif. βλαπτόμενοι, addens etiã εἰς φρένας. Verùm Hesych. ἀτώμενα vult esse ἀπραξίας, de hoc ipso loco fortasse intelligens.

Ἀάω, & per pleonasmum τοῦ α, Ἀάω, idem quod ἀτάω, Lædo. Od. λ, Ἆσαν μὲ δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος. Et Iliad. τ, Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἄσατο τόνπερ ἄριστον &c. Ita enim legendum est, vt etiam vetustiss. meus codex ha-

A bet. Et Odyss. λ, Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη. Sed receptior est lectio μέγ' ἀάσθη. Sicque Homerus alibi passim in hoc verbo α geminat. vt Odyss. κ, Ἆσάν μ' ἑταῖροί τε κακοί. quasi ab Ἀάω. Et Il. θ, - τῇδ' ἄτῃ ἄασας. Itẽ Odyss. φ, Ἄασεν ἐν μεγάρῳ. Et in voce media, Il. ι, ἀασάμην, & ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. In quib[9] locis accipitur vox media pro passiua: quæ tamen & ipsa in frequenti est apud eum vsu, vt Il. τ, - ἐπεὶ τὰ δὲ πολλὸν ἀάσθη. Et Il. π, - καὶ μέγ' ἀάσθη Νήπιος. Sic etiam Hesiodus dixit in Erg. ἐν δὲ δίκας βλάψας, νήπιος ἀάσθη. Legimus verò & ἀᾶται in præsenti apud eundem Homerum, Il. τ, v.91, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. & v.129, Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται. Vnde & Ἄω thema videmus quosdam constituisse. Cæterùm Eustathius vult in ἆσε & ἄσατο & similibus esse α per synæresin seu crasin, pro ἄασε & ἀάσατο, atque adeo ἄτη quoque pro ἀάτη eodem modo dictum esse. Vide pag. 1173, vbi inter cætera scribit, ἀάσασθαι cum vnico α in principio, esse potius κορέσασθαι. Item, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίγνεται. Ei tamen hac in re assentiri nequeo, α ex pleonasmo esse potius existimans. ‖ Ἀασάμην apud Apoll. Arg. 2, schol. exponit ἐλυπήθην.

C C. Ἀασίφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἄσιν φέρων (id est ἄτην) Damnũ afferens, Damnosus. Nam & sequendo Etymol. ex ἄσι factum fuit ἄτη, mutato σ in τ.

C. Ἀασίφρων, Læsus mente, Læsam mentem habens; id est Demens, φρενοβλαβὴς & φρένας ἀασθείς, vt Homerus loquitur. Vide Hesych. Ab Eustathio autẽ ἀασίφρων quoque ita exponitur, sed malè (vt opinor) diuersas signific. & à diuersis etymis ortas confundente. Cæterùm hoc ἀασί-

D φρων à verbo ipso factũ dicere possumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄσι posito pro ἄτη, vt proximè præcedens ἀασίφορος.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innocuus, Innoxius, & Ἀάατος, vide post Ἄτη.

¶ Ἄτη, ης, ἡ, Noxa, Dãnũ, Clades, Il. τ, Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Item Il. β & ι, Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Quò respicientẽ Soph. dixisse puto ἄτῃ συγκατεζεῦχθαι κακῇ. Est enim eadem vsus metaphora. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. ‖ Ἄτη apud Hom. dea quædam damna & infortunia ho-

E minibus immittens, cuius descriptio est Il. ι. Sed & Il. τ, - ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται, Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod. Apud Eurip. autem ἄται vocantur Erinnyes in Oreste, Ἄται γὰρ αὐταί πλησίον βρέχουσί μου. HINC Ἄατος, Innocuus, Innoxi[9], ex α priuatiuo, & ἄτη, vt sit ἄτης expers, i. noxæ, seu dãni. (licet alii ab ipso verbo ἀάω deducẽdũ putauerint) Vel cõtrà, Valde noxius, vt α non sit priuatiuum, sed intensiuũ, sicut apud Apoll. Arg. 1, ἄατος ὕβρις pro ἡ ἄγαν βλαπτικὴ, vt ibi scribit schol. DE Ἀάατος autem hæc sunt quæ olim scripseram. Ἀάατος, Inno-

F xius, vel contrà, Non innocuus, Noxius. Il. ξ, Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Vbi annotat Eustath. ex tribus α duo esse priuatiua. nam secundum α esse priuatiuum ἄτης, at primum tollere hanc priuationem. vnde ἀάατον appellari τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους. i. quod nõ priuet noxa periuros, sed maximè causa sit noxæ illis. & eadem forma dici ἀάατος qua ἀνάπηρος, ἀνάπυστος, ἀνάγνωστος. de quibus suo loco dicemus. Addit, Quidam autem, eo quòd ἀάτη appelletur βλάβη. i. noxa, ἄατον quidẽ exponunt ἀπηρόν. i. noxium: ἀάατον autem, τὸ πολυβλαβές, i.

G valde noxiũ. Item Od. φ habetur, - νῦν αὖτε δὴ ἄεθλον ἀάατον ἐκτετέλεσται, Μνηστῆρσιν ἄεθλον ἀάατον. vbi idẽ schol. scribit, ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀτηρὸς, ὁ ἔχων τὴν ἄτην. id est, noxius, ab ἄτη, quod noxam significat. nam ab hac voce per priuationem ἄατος, innoxius, & per secundam priuationem ἀάατος, non innoxius, sed noxius. Potest verò & pro Multum noxius accipi, tanquam ab ἀάω, quod est nocere. Vnde ἄατος simpliciter Noxius, & per ἐπίτασιν. id est intensionem, ἀάατος, Valde noxius. Item Od. χ. v.5 legimus, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. v-

H bi idem scribit, ἀάατος posse hic esse Carens noxa, vel contrà, Valde noxium, per ironiam. Hæc Eustathius. Ab Apoll. Rhodio lib.2 Argon. κράτος ἀάατος videtur appellari ἀβλαβὲς. q. d. robore inuiolabilis. Qua voce nõ malè fortassis vtamur & in illo Hom. versu quem primum citaui, vt sit ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Inuiolabilis aqua Stygis. vnde Virgilius dixit, — Stygiamque paludem,

cc.ii.

Dii cuius iutare timent & fallere numen.

Ἄατος etiam apud Hesych. Innoxius, Damnosus. exponit enim ἀβλαβής. Reperio autem hanc vocem apud Soph. in Œdipo Colon. vbi κακῶν ἄατος τῶνδε schol. exponit ἀβλαβής vel ἀναίτιος. HINC Ἀατεὶ aduerb. Sine damno, Impunè. (pro quo Hesychius Ἀατὶ cum solo ι, exponens αὐδ ἄτης καὶ βλάβης) apud eundem tragicum in Antigone, Εἰ τοῦτ' ἀατεὶ τῇδε κείσεται κράτη. vbi schol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque De leg. l. 9. ἀατεὶ κτεινέτω. & lib. 11. ἀατεὶ τυπτέτω dixit, vtrobiq; pro Impunè. Suid. quoque Ἀατὶ habet cũ nudo ι, & exponit ἀβλαβῶς, ἢ αὐθυπόπτως & τιμωρίας. Citatur aũt & ex Isæo.

C. Ἐξάτης, Indemnis (quasi ἔξω ἄτης) Qui incolumis euasit, Qui defunctus est malo. Plato in Phæd. ἐξάτην ἐπιλέγει τὴν αὐτὴν ἔχοντα. Et cum genit. κακῶν, item νόσου, necnon θόρυβος, apud Suid. ‖ Ἐξάτης Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. ‖ Etymologico est etiã Mente motus, Furens.

Ἀτηρὸς, ά, όν, Noxius, Damnosus. Ἀτηρὸν, βλαβερὸν, inquit Hesych. VNDE Ἀτηρτηρὸς, pleonasmo syllabæ τηρ, pro eodem: vt apud Hesiodum ἀτηρτηρῶν ἀμβλυθέντος. Homerus autem ἀτηρὰ ἔπη appellat contumeliosa verba seu aspera. Il. α, Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε. ET Ἀταρβᾶται, Nocet, Fatigat, Cõtristat. Hesych.

C. ΑΤΑ´ΣΘΑΛΟΣ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, (de cuius compos. lege Etymol. & Eust.) Damnorum magnorum autor, Perniciosus, Improbus, Scelestus. Item Vecors. Od. θ, Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Od. π. Et ἀτάσθαλοι μόθος, Il. ν. Rursum Od. π, ἀτάσθαλα μηχανάασθαι. quo loquendi genere vtitur & Hesiod. in Erg. ET Ἀτασθαλία, Improbitas damna inferens, seu damna inferre gaudens. Item Proteruia, Petulantia. Exponitur & Temeritas, item Vecordia. Sed apud Hom. hanc vocem in plur. numero passim inuenio, in singulari autem vbi legerim nõ satis memini. Od. ψ, -ἀτασθαλίας δὲ οἱ οἴω Ἐχθραί ἔσαν. Od. μ, - μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν Ἠ' βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ. Il. Ν, Κεῖνοι γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. χ, Τοὔνεκα γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Et Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Et eodẽ sensu Od. ψ, Τῷ δ' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Heliodus quoque dixit in Erg. - ὅππ' ἀπ' ἀνέσι δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων. ET Ἀτασθάλλω, atque Ἀτασθαλέω. Priore vtitur Homerus pro Improbè ago, Proteruè me gero. Od. σ, Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ ἀτασθάλλων. Posteriore vsus est Greg. in Carm. Καὶ σέ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἕλκει πρὸς ζωήν.

ΑΤΕΜΒΩ, Contristo, Tristitia afficio: (quod qui facit, damnum infert) Od. β, Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Itẽ sæpè pro Priuo. Atque adeo in illo etiam loco Eustath. exponit στερίσκει. quam expos. sequendo, significabit (vt opinor) Priuat animum illorum sua spe, id est Frustratur. Sic & Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι & pro στέρομαι, Hesych. Cuius posterioris signif. exempla sunt apud Homerum frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀπέμβειν quasi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

ΑΥ̓͂, Rursum. Item Retro, seu Retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & coniunctim αὐερύειν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdũ verò αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. 145, καὶ τούτων ἐπ' αὖθις αὖ πεπρακότων. Idem, καὶ ἀπεσείσατ' αὖθις αὖ τὰς πρέσβεις. Ponitur etiam pro Viceuersa: & pro Contra. vt Dem. ὁ μὲν ἔστιν ὁ ἀεὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν ἔργα πράττων οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν πεπονθώς, ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 112, αἵ δ' ὧν αὖ καὶ πρὸ τῶν ἄλλων πόλεων τὸ δ' ἐπίμασιν ὅπειν τοῖς τῶν ἡλίων τιμαῖς. At αὖ præcedente καὶ in hoc Plat. loco videtur sumi pro Tum verò: ἔφη γὰρ δὴ καὶ οἱ ἑπτὰ σοφώτατοι γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλευθεριώτατον. Item δ' αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, ποιοῦσι μὲν πρὸς τὰς δόντας ... δ' αὖ καὶ τοὺς ἄλλους ὁμιλοῦντας αὐτοῖς. Et δὲ pro δ' sæpe (quod & Hesych. annotat) item πληρωματικὸν non raro. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. Vespis.

¶ Αὖτε pro αὖ, Rursus. Apoll. Argon. 1, - πῶς αὖτε νόον ἄψορρον κέλευθον; Exponitur autem πάλιν id est Rursus, in his etiam locis Homeri Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θέστ' Ἀτρεῖ ποιμένι λαῶν, &, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγα-

A μέμνονι λεῖπε φορῆναι. sed malim interpretari Vicissim, aut eius interpretationem omittere. At Iliad. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε, accipitur pro δέ. quod etiam confirmat interlinearis expositio mei vet. exemplaris, quæ est huiusmodi, ἀδελφὸς δὲ ἐμοῦ τῆς ἀναιδεστάτης ἦν ὑπῆρχε. Sic & Il. α puto accipi, - τοῦ αὖτε μετ' Ἀχαιοὺς Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι. Sic autẽ & Il. χ duobus in locis vicinis positum, in posteriore
B pro Autem ponitur, in priore autem superuacaneũ esse videtur. Ita enim ibi legitur, Ἕκτορος ὅς μοι πολλὰ βόεσι' ἐπὶ μηρί' ἔκηεν Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει. ‖ Αὖτε ab Hom. pro Posthac in hoc loco poni censeo, qui est Iliad. ι, Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι, Νῆα ἅλις, &c.

ΑΥ̓´ΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν (vt πόσιν & πόσιν) si Eustathio credimus. Sed & Αὖτις pro αὖθις apud Homerum frequentissimum est. quod tamen αὖτις Ionicæ linguæ adscribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὖθις, & ἐκ παραλλήλου dicitur αὖθις, vt Il. β,
C Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις (vel αὖτις) ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita & apud Aristoph. Sic etiã Dem. αὖθις αὖ, pag. 145. Rursum autem Hom. dixit Iliad. α, ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem sæpe cum verbo simplici ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo iunctæ. vt αὖτις ἵκωμαι, Odyss. ξ, pro ἐπανίκωμαι. Et αὖτις ἰέναι apud eundem exponitur ἀναχωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Identidem in vulg. lex. Αὖθις in posterum, Posthac, Postea. Odyss. ξ, Αὖθις δ' ἐκπίομαι. Plato in Apol. ἐάν τι νῦν, ἐάν τι αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, pro In posterum. Et ὁ αὖθις χρό-
D νος, Posterũ tẽpus, Sequens tẽpus, apud Philonẽ. Itẽ οἱ αὖθις, Posteri, in vulg. lex. ex Isocrate. ‖ Αὖθις pro Retro etiam, vt tradit Eustath. In hoc autem loco Il. γ, vel Retro vel Rursus interpretari possumus, v. 36, ὣς αὖθις (vel αὖτις) καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

C. ΕΙ´Σαυθις, (vt αὖθις) In posterum, In futurum, Posthac. Plat. De rep. lib. 1, τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις ἀνοίας πηγή. Plut. ὁ πλείω μὲν αὐτοῦ χάριν ἐς τὸ πρόσθεν καὶ εἰσαῦθις λύπην. Sicut dicitur etiam εἰσαῦθις. At Xenoph. in Symposio dixit, τοῦτο μὲν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Vbi
E malim εἰς αὖθις disiunctè scribere, vt in planè simili Thucyd. loco, lib. 4. pag. 141, τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα.

C. ἘΞαυθις, pro αὖτις siue αὖθις, Rursus, Denuo. Il. γ, ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. ἐξαῦθις ἀμείβεται. Et Apoll. 1, ἐξαῦθις ἀμείψαν. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμειβόμενοι. quidam interpretantur Vicissim respondere.

ΑΥ̓ΤΑ´Ρ, siue Ἀτάρ, Autem, Sed, Verùm, Item, Cæterùm. Odyss. γ, Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες Ὤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Vbi pro Autẽ accipitur, sicut & alibi sæpe. Non rarò etiã eas quæ modò positæ fuerunt signif. habet, necnon & alias, in locis qui passim apud hunc poetam occurrunt, & qui alioqui citare volenti altius repetẽdi essent, vt structura orationis perspici & inde huius particulæ vis cognosci posset: ideòque ad eos lectorẽ remittẽdum censui. SED ET Ἀτὰρ pro eodem dicitur. Quam particulã Eustath. vult sumi pro coniunctione δὲ (& quidẽ δὲ locum obtinẽte coniunctionis δὴ) in hoc loco Il. χ, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ
G ἔφης, Πατρόκλῃ' ἐξεναρίζων, Σῶς ἔσσεσθ', vt sit pro Ἕκτορ, σὺ δ' ἔφης. Sed ἀτὰρ nõ in carmine duntaxat, verùm & in prosa vsurpatur: vt videbis apud Bud. pag. 916. Cæterùm quũ Eustathius αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interiecto υ, ego contrà αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo esse αὐτὰρ quasi αὖτε ἄρ. quod quidem si verũ nõ est, at multo verisimilius esse contendo quàm infinita quæ passim apud grammaticos leguntur.

ΑΥ̓ΓἨ, ἡς, ἡ, Splendor, Lux. Il. χ, Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur: vt Od. ζ, - ἡ δ' ἧστ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, id est τόπῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Odyss. ψ, Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ. ἤγουν ὅπου φέγγει τὸ πῦρ. ‖ Αὐγὴ ἡλίου (vt apud Lat. Lux) accipitur etiam pro die. vt apud Nicandr. Ther. -

Digitized by Google

δ' αὐγὰς Ἡελίου μεγάλου ἐπιδόσσεται οἷον κεράστης Οὐλόμενον κατεχεσσατο τεχναμένη κινεόοντα. ‖ Αὐγαὶ plur.numero(vt apud Lat.Lumina)oculos quoque significat.Nic.Alex. Ἢ ὅθ' ὑπὸ ζοφόεις νυκτὸς κακαλομμένος αὐγάς, id est ὀφθαλμούς,vt schol.explicat. ‖ Αὔγη verò cum accentu in penult.nomen proprium Haleæ filiæ apud schol.Soph. A

C. Αὐγοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ(q.d.Splendoris formā habēs)Splendidus.vt apud Suidā:ὡς ἔχει ἡ ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον,ἀστροειδές τι ἢ ἀίδιον.Philo De mundo,φῶς αὐγοειδὲς ἐστι πυρός.

C. Ἀνταυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Lucis seu splendoris reflexionē habens. VNDE verbū Ἀνταυγέω,ῶ,Lucē reflecto,vel splēdorē.à quo nomen Ἀνταύγημα,apud Plut. Lucis seu splēdoris reflexio, Lux reflexa.q.d.Oblucentia, vel Offulgentia. Bud. B

C. Ἀπαυγή,ῆς,ἡ,Splendor lucis.Effulgentia,Fulgetra,inquit Bud. HINC Ἀπαυγάζω,Splendorem relido,vt corpus splendidum,vel Lucem edo.Et pass.Ἀπαυγάζομαι. vnde Συναπαυγάζομαι.Basil.ἀλλ' ὁμοῦ τε φλὸξ αἰ ἰλαμψε,καὶ συναπαυγάσθη τὸ φῶς.Ab hoc verbo fit verbale Ἀπαύγασμα,ατος,τὸ,Effulgentia,Relucentia. Gregorius,μεγάλου φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα.vbi quidam exponunt,Ingentis luminis exiguus radius. Videtur autem Gregorius ex cap.1 Epist.ad Hebræos hoc verbum sumpsisse, vbi legitur de Christo,ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης,καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα &c.

Ἀπαυγος,ν,ὁ καὶ ἡ,Fulgidus,Lucidus,apud Hesych. Est autē ex ἀπαυγή factum.

C. Διαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Pellucidus,Trāslucidus,Quintil.Limpidus,λαμπρῶς φωτεινός,Hes.διαφανής. vt διαυγὲς ὕδωρ,in Epigr.Philo De mundo,μηδεμιᾶς ἑτέρω ἰδέας διαυγοῦς λίθου.Et διαυγὲς νᾶμα,διαυγὴς πηγή. Itē ὄμματα διαυγέστερα τῶν ἐν πτωχῷ,ὡς δυνάσθαι δι' αὐτῶν ἢ ψυχὴν ἰδεῖν. HINC Διαύγα,ας,ἡ,Perlucens splēdor. ET Διαυγία pro eodē vt Διαύγιας λίθου, qu od Suidas ex Naz.citat,exponens ἔκλαμψις.

C. Κυαναυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Cæruleum splendens. κυαναυγέσιν ὀφρύσι,Eurip.Nigris superciliis,vt quidam exponunt.

C. Ἀπαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Splēdore seu lumine defectus,Obscurus. Orph.hymno in Plutonem,Ταρτάρεον λειμῶνα ἀβύσσοιον ἠδὲ λιπαυγῆ.

C. Μελαναυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Atrū splēdens,Ater.Eurip.Hec.-φοινίσσω ὦμας Αἵματι σταθέντα ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμοὶ μελαναυγεῖ.id est μέλαιναν ὄψιν ἔχοντι.schol. E

C. Παναυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Omni ex parte splendidus.

C. Περιαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ, Circūquaq; splendens, Perlucidus. Plut.ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φαινεται ἐκ εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας ἀντιφαντασίας. AT Περίαυγος,ν,ὁ καὶ ἡ, Vndiquaq; splendidus. Arist.De mūdo,ᾧ δι' ὅλου ἔμφασις λαμπρῶς ἐστὶν ἀστρο περιαυγές.i.(Bud. interpr.) Area est edita imago syderεæ claritatis vndique illustrata. F

C. Συναύγεια,ας,ἡ, Cotradiātia, Bud.interpr.apud Plut.De plac.phil.Πλάτων τὸ συναύγειαν τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν οὖτ.]

C. Τηλαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Lōgè splendorē suū spargēs, aut Eminus splēdēs.τηλεφανής. ‖ Est & nomē propriū apud Suid.

Τηλαυγῶς,Splendorē suum lōgè spargendo. λαμπρῶς.Hes.

Τηλαυγέω,ῶ,F.ήσω. Longè splendorē spargo,Eminus splendeo. VNDE Τηλαύγημα,ατος,τὸ,& Τηλαύγησις,εως,ἡ, Splendor longè dispersus aut eminus apparens.Τηλαύγημα verò Suidæ est etiā ἀρχὴ λέξεως ἐν τῷ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ:pro quo Hesych.habet ἀρχὴ λαμπρά. G

C. Χρυσαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ, Auri in modū splendens.Citatur ex Naz. & Dion. De morbis.χρυσαυγεῖ πεδίῳ,in Epigr. VNDE Χρυσαυγέω,ῶ,F.ήσω, Auri in modū splendeo.Χρυσαυγοῦσα verò Hes.præter ἐλλοῦσα exponit etiam ἀστράπτουσα.

C.Ὑπαυγος,ν,ὁ καὶ ἡ,Qui est sub luce.Compositum ex Homerico ὑπ' αὐγὰς ἡλίου,Od.β,quod(vt Eust.docet)idem est ac ὑφ' ἡλίῳ,aut ὑφ' ἥλιον.

C. Σκιαυγέω,ῶ,F. ήσω,Cæcutio more eorū qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes,ad lucis aspectū caligant.ἀμβλυώττω.Gal.ἐν Γλώσσαις Ἱππ. ἐξηγήσει. H

Αὐγήεις,εσσα,εν,Splēdidus. Accipitur etiā pro eo qui oculorum acie valet: vt apud Nicād. Ther.de serpente qui verno tēpore è latibulis prodiens cæcutit, μάραθον δὲ

τόκνας ὄρπηξ Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι.id est ὀξυδερκῆ παρέχει.schol.

Αὐγής,Dilucidus, Perspicuus.vulg.lex.

Αὐγάζω,F.άσω,Illustro. Naz.in or.De pascha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων.Et in pass.Illustror,apud eundē in Or.αὐγαζόμενος ὑπὸ λίθων σαπφείρων. ‖ Αὐγάζω voce tā act.q pass. significat etiam Video, Aspicio,Intueor. Actiua,vt apud Soph.Phil. ταῖς ἀξένοις αὐγάζων ὅρμοις.i.δυσόρμοις τῶν λιμένων ὁρῶν.schol.Philo De vita M.3,ἵνα καὶ αὐτὸς ἐξ ἴσης πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς αὐγάζῃ τὰ ἴδια τῶν,Inspiciat,Contēpletur. Pass. Il.ψ,v.458,Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι.i.θεωρῶ,schol.Epigr.l.2,Τρεῖς γὰρ θεοὺς χελιδόνιον,ὅτι ἀπὸ πυκινῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο,Plures soles vidit.Hesiod.Erg.-τῷ δέ κ' ἀδήλως Αὐγάσσαι. Apoll. Arg.2,-ὁ δέ τις ἔτλη Ἄντην αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο. ‖ Αὐγάζω,Neutraliter etiā reperitur pro Splendeo, Illucesco, vt apud Paul.2 Cor.4,εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγῶ,αὐγάζομαι, Hesych.

Αὔγασμα,ατος,τὸ, ET Αὐγασμός,οῦ,ὁ,Splendor.

Διαυγάζω,F.άσω,actiuè,Illustro,Illumino. φωτίζω exponit Hes. ‖ Est etiā Diffulgeo, Transpareo. Plut.de fulg.τῇ δὲ πλαγίᾳ καὶ τῷ μορφῇ διαυγάζει,Diffulget.Bud.Alex.Aphr. πλέον διαυγάζει, Magis resplendet.sic etiā διαυγάζειν pro Splēdere Bud.ex Theodoro profert. ‖ Διαυγάζω neutraliter quoque est Diluceo, Dilucesco.B. Polyb.3,ἅμα δὲ διαυγάζειν,Quū diluculasset,Bud.Sic 2 Petri 1, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγίζεσθαι, διοράσθαι,Hesych. C

Διαυγασμός,οῦ,ὁ, Transiucens splendor. Plut.De plac.phil. de fulgure,ἡ δὲ ἀστραπὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit,Bud.

D ΑΥ'ΤΟΣ αὐτὴ,αὐτὸ(pronomen)Ipse,Ipsa,Ipsum.Refert interdum personam, interdum rem. Il.θ,Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,Λύσας ἐξ ὀχέων,κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert personam. est enim αὐτὸς videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proximè sequuntur est αὐτοῦ referens rem. Subiungit enim,Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας,ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, videlicet τοῦ δείπνου. Sed hic magis necessarius fuit relatiui vsus quàm in illo priore loco. poterat enim copulatiua particula verbo καθέζετο iuncta idē efficere. Sed obseruaui,vt alicubi relatiuum duntaxat esse, ita etiam alicubi cùm relatione emphasin quoque aliquam inclusam habere. Sic eodem libro,& quidem paulo pòst,v.69,Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. at versu 75,Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic Iliad.α, circa principiū,αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.Fortasse autem de hoc etiam loco(plurimi autem alii quærentibus occurrent) dici idem possit, vbi fœmininum habetur αὐτή: Iliad.ζ,ἡ δ' ἐς ἔβη. ἡ δὲ μολοῦσα τοῦ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι Κέκλετο·ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα. At simpliciter relationem rei indicat in illo loco quem modò protuli,-ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Itidem verò in isto. Iliad.κ,-μηδὲ δαμείη Ἐμμεναι δμωσὶ νέκροις ἀμείβοντες·ἄηθέσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν. De αὐτὸς autem quod in principio Il.habetur lege Eust. Cæterùm in prosa multo frequentior est huius pronominis vsus quàm in carmine. poetæ enim aliis particulis sæpe loco eius vtuntur.Xen.Pæd.1,pag.11,σημαίνεται δὲ τῷ Ἀσσυρίῳ ὅτι πολέμιοι εἶεν ἐν τῇ χώρᾳ,ὁ κἀκεῖνος καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅπλα σὺν τοῖς περὶ αὐτόν,καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως. Thuc. lib.4,καὶ ἀπ' αὐτοῦ δυνάσθαι,pro Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla passim occurrent. In vulg.lex.annot.hoc pronomen αὐτὸς in sacris libris nonnunquam abundare,figura Hebraica,vt quum dicitur ὃν ἔχεις αὐτόν.quod quidem hic ἀπροσδιόνυσον est:quum in huiusmodi opere in quo de lingua Græca agitur, Hebraismi tractandi non sint. At ego exemplum αὐτοῦ abundantis (nisi ego valde fallor)ex ipso Thucydide proferam. Is libro 4.p. 151 ita scribit,τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον,ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται,πέμπει τὸ στράτευμα,&c. E F G H

Αὐτὸς non semper relatiuum est,sed & quandam demōstrationis significationem habet. Luc.in Hermot. αὐτὸ ἔφασκε ὁ Λυκῖνε τὸ γεγενημένον. Tale ferè est,ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖν ἐρρώμενον. Interdum verò pronomini demon-

ſtratiuo additur. vt Ἀθηναῖοι αὐτοὶ ὄντες, Thuc. lib. 6. Idem libro 1, καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὧν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι &c. Sed & αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Luc. De ſalt. οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται. Syn. epiſt. 4, ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ ὠφελήσωσιν. Alio autem modo dicitur αὐτὸ τοῦτο ἀφραίνομαι, ſub. præpoſ. pro Hoc ipſo nomine lætor. ‖ Iungitur αὐτὸς & cum ἐκεῖνος, & dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος αὐτός. vt apud Plut. De Socr. dæm. ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησι. Sed & cum ἐγὼ iungitur ab Homero, & cum σύ. (nam αὐτὸς per ſe etiam verbis primæ quoq;, & ſecũdæ perſonæ iungitur) vt Odyſſ. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι. Idem Odyſſ. φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. Vbi tamen maiorem quandã emphaſin habere videtur quàm in præcedente loco, præſertim quum addatur ὅδε. Et cum pronomine ſecundæ perſonæ σύ (id eſt Tu) vt Od. ρ, Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπιμεμάμεν, ἤ τινα τῶνδε. Interdum verò σε, ſicut & με, longiore interuallo ab αὐτὸν ſeparat. Xen. verò Pæd. 3, αὐτοὺς ἡμᾶς dixiſſe videtur pro Noſmetipſos. Cæterùm vt iungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, ſic & ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα apud Eurip. Quod Latini imitantur, quum dicunt, Meum ipſius negotium.

Αὐτότατος Ariſtoph. vt apud Plautum Ipſiſſimus.

Αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, vel σεαυτοῦ, vel ἑαυτοῦ: itidémque in cæter. caſibus: & αὐτῶν pro ἑαυτῶν &c. Vide in Ἐμαυτοῦ, in Σεαυτοῦ, in Ἑαυτοῦ, poſt Ἐγὼ, poſt Σὺ, poſt Ἕ. Sed ſciendũ eſt αὑτοῦ potius ſcribi quum pro ἑαυτοῦ vel σαυτοῦ ponitur. Sic & apud Soph. Aiace, τοὺς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θανεῖν. (vbi ponitur pro τοὺς ἐμαυτοῦ πολεμίους) ſunt qui αὐτοῦ ſcribere malint cum ſpiritu aſpero.

Αὐτὸς cũ numeralibus nominibus, eo ſenſu quo Gallicè dicitur Luy troiſieme, Luy quatrieme. Thucyd. lib. 8, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. Sic lib. 1, πέμπτος αὐτός. & alibi ſæpe. Sic autem & Homerus vſus eſt, ſi bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος, vide in Ἕκαστος. Αὐτός τις, vide in Τίς.

Αὐτὸς, Ipſemet. Il. γ, Ἄξειν δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Ita enim puto hic accipi αὐτὸς, quum ſequatur, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Sic autẽ exponẽdum puto & Euang. Iohãnis cap. 4, in principio, καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, non baptizabat ipſemet. Sic autem poſitum in aliis etiam noui Teſtamenti locis obſeruaſſe mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχὴν, vt quum de Pythagora dicebatur αὐτὸς ἔφα. Sic & apud Homerum. Vide Euſt.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, pro Sponte mea hoc facio, Vltrò, vt Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις.

Αὐτὸς pro μόνος, Solus, Aliorum ope non adiutus. vt apud Hom. — αὐτοὶ γὰρ ἰδὲ σπέρμα χοάνοισι ἐμίχθη.

Αὐτοῖς pro σὺν αὐτοῖς, vt αὐτοῖς ὅπλοις, & αὐτοῖς ἀνδράσι. vide Bud. p. 989. ‖ At quum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐταῖς λέξεσι. (quod & per aduerb. αὐτολεξεὶ) ſignificat His ipſis verbis, vel Illis ipſis verbis, Ad verbum. Liban. in vita Dem. εἴρηται γοῦν οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι. Plut. ad Col. τοῦτο γὰρ ὁ Κολώτης αὐταῖς λέξεσιν ἐκπεφώνηκεν.

¶ Ὁ αὐτὸς, Idẽ. qua in ſignif. (& αὐτὸς ſine ὁ apud Eurip. & Soph.) Athen. lib. 12, τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί. Cum dat. vt ποιῶ τὰ αὐτά σοι, Eadem tecum facio, Eadem quæ & tu facio. vt & Horatius datiuo iunxit Idem in hoc verſu, Inuitum qui ſeruat, idem facit occidenti. Sed & Lucretius ante illum ita loquutus fuerat, ſcribẽs, -eadem aliis ſopitus quiete eſt. Thuc. τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, pro Eoſdem quos & Athenienſes. Sic Xenoph. Hell. 5, τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic & alibi paſſim apud hoſce hiſtoricos in deſcribenda fœderum formula. vt Gall. dicitur Ami des amis, ennemi des ennemis. Iſocr. Ad Philipp. cum ἐ iunxit, hoc modo, ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν. Idem verò cum τὴν αὐτὴν addidit & ταύτην ibidem, ὅτι ἔγραφεν τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Thucyd. ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ dixit, Idem ſum ſententia, pro Eiuſdem ſum ſententiæ cuius & antea fui. Vel, In eadẽ permaneo ſententia. Et εἰς τὸ αὐτὸ, vel ἐπὶ τὸ αὐτὸ, pro in vnum & eundem locum. Et apud Thucyd. ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, exponitur, Sententiæ in idem conuenire. Scribitur autem & ἐπιταυτὸ, vna voce. At κατὰ τὸ αὐτὸ, Vno & eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur: vt κατὰ τὸ αὐτὸ ἐχώρησαν.

ITEM ταὐτὸ vel ταὐτὸν (ſicut & τοιοῦτον neutro genere) pro τὸ αὐτὸ, Idem. Ariſtoph. κατὰ ταὐτά. Plato epiſt. 7, ταὐτὸν δὲ καὶ Δίωνα ἐσφηλε. Idem De leg. ταὐτὸν δικαστέον. Ibidem εἰς ταὐτὸν συνελθεῖν. Et Iſocr. in Helene, εἰς ταὐτὸν συνήγαγε. Philo De mũdo ἓν καὶ ταὐτὸν ὑποκείμενον. Chryſoſt. ταὐτὸ cum aduerb. ὥσπερ iunxit, ſequente εἰ, ſcribens ταὐτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Cum datiuo (de qua conſtructione modò dictum fuit) vt οὐ κατὰ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem & ταὐτὰ ταῦτα. Demoſth. ταὐτὰ δὲ ταῦτα Ἀργείοι ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato ταὐτὰ οὖν ταῦτα, Eadem hæc. Sciẽdum eſt autem ταὐτὸ etiam ſcriptum inueniri (ſed rarius) ſicut & τοιοῦτο ſeu ταὐτόν. HINC Ταυτότης, q. d. Idẽtitas. Ariſtot. Ethic. 8. Et pro ταυτολογία, vt in vulg. lex. annot. ET Ταυτίζω pro εἰς ἓν τίθημι, apud Philoponũ. id eſt, Tanquam vnum & idem cẽſeo & pono. Ita Bud. qui & Ταυτίζεσθαι ex eodem affert, μετάλλαξε δὲ τοὺς ὅρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι. ταὐτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ διπνοου ἀποστατικοῦ τῷ ὑγιαίνειν. Euſtath. pag. 1512, ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadẽ ſignificatione. Suidas autem ταυτίζομαι exponit ἰδιοποιοῦμαι. AT compoſ. à ταὐτὸ, vt Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοπαθεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vocabulis cum quibus ταὐτὸ compoſitum eſt.

C. Ἐξαυτῆς, vel Diſiunctim Ἐξ αὐτῆς, Continuò, Statim, q. d. Ex hac ipſa hora (vt Gall. ſur l'heure) Omnino enim puto ſubaudiri ὥρας. atque adeo huius vocis ſignificationẽ illis etiam aduerbiis includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα & Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen eſt huius aduerbii ἐξαυτῆς vſus, cuius exẽpla duo affert Suid. Habetur etiã Marci cap. 6, & apud Paulũ in epiſt. ad Philem. cap. 2.

C. Αὐτάγαθος, Αὐταλήθεια, Αὐτάνθρωπος, &c. item Αὐτογνώμων, Αὐτοδίδακτος, &c. (αὐτὸς in his aliud ſignificante quàm in illis) vide in vocabulis ipſi pronomini adiunctis. Quod & de altero cõpoſitorum genere dictum puta, vt Φίλαυτος, Περιαυτολογία, &c.

C. Παραυτίκα (quod & παρ' αὐτίκα) vide in Αὐτίκα, & Παραυτόθεν poſt Αὐτόθεν.

Αὐτοῦ (aduerb. in loco) Ibi, Illic. Interdum etiam pro Hic. Odyſſ. ε, Μή με πάρεξ ἄγε νῆα διοπτεύει, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ. Apud Thucyd. & Xenoph. αὐτοῦ pro Illic, & pro Ibidem, teſte Budæo. Ex Plat. affertur τῇδε αὐτοῦ poſitum ἀντὶ τοῦ παρ' ἀλλήλου, ſicut ex Ariſtoph. ἐνθάδ' αὐτοῦ, in Pluto, κ' αὐτός μοι δοκῶ ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

Αὐτόσε, (aduerb. ad locum) Illuc, Huc. Item Eodem, vt exponitur in hoc Plat. loco, De rep. lib. 2, σκεψόμεθα αὐτόσε πορευθησόμεθα.

Αὐτόθι (itidem aduerb. in loco) Ibi, Illic, Vel Iſtic. Odyſſ. ξ, Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα. Et ο, — ἀλλὰ μάλ' αὐτόθ' ἐλέσθαι. Syneſ. epiſt. 20, τὸ δὲ μὴ βαρείας αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, ὑμέτερον ἔργον, pro Iſtic, Apud vos. ET Αὐτόθεν (aduerb. è loco) Illinc, Inde, Vel Iſtinc. Thuc. lib. 2, αὐτόθεν ὁρμώμενοι. Idem in 7, ὑπὸ τῶν αὐτόθεν τε ξυμβοηθησάντων. Apud Baſil. pro Iſtinc, in epiſt. ad Leontium, χρόνια μέν σοι τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. Xenoph. Νῦν μὲν γὰρ αὐτόθεν φαινόμεθα. Vbi redditur, Ex hoc ipſo loco. ‖ Αὐτόθεν Apud eundem exponitur Ab hoc tempore: vbi ſcribit, κρεῖττον ἐστὶν αὐτόθεν τοῖς ἐναντίοις τῶν ἔργων ἐπιτιθέναι. Sic & Latinis Dehinc & Abhinc ſunt temporis aduerbia. ‖ Αὐτόθεν autem, teſte Budæo, eſt etiam Ex tempore, apud Hermogenem. Vide Comm. pag. 886. ‖ Αὐτόθεν pro Confeſtim, Protinus (vt idem Bud. ſcribit) vel Iam inde, apud Polybium 90, in fine. In vulg. etiam lex. Plato De leg. 11, αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω, pro E veſtigio pecuniam numero. Donatus certè in illa Terentii verba in Andria Actus 3 ſcena 2, Miſſa eſt ancilla illico, Quod (inquit) Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci ſignificatio eſt, etiam breuitatem temporis notans. ‖ Αὐτόθεν, Primore ſpecie, Bud. ex Baſilio, 231. ET C. Παραυτόθεν itidem pro Confeſtim, & quaſi Iam hinc

ex hac ipsa hora. Arrianus, παραυτόθεν ὡς ἔχε ἀδύνατος τιμή.

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per syncopen factum. Od. ο, — παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες. Apud Apoll. est etiam aduerb. ad locum, pro Huc, lib. 2, ἡμέας αὖθι πέλασσαν.

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimùm, Extemplo, Illico. vt αὐτόθεν quoque Donato esse Illico, modò dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. α, Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται. Odyss. ε, — αὐτίκα δ' ἐχρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. Et Il. β, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε. Alicubi autē iungit cum ἔπειτα: vt Il. β, Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε. Alibi autem iungit cum νῦν, vt Od. ι, καί μοι τὸν οἴκαδε εἰπὲ Αὐτίκα νῦν. Sic & Od. υ vsus est. Apud Herodotum, αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀφῆκα, pro Quumprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum vtuntur (vti dixi) seu Statim. Iungitur autem in prosa quoque cum illis omnibus temporibus. Quum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo futuro sæpe adiunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα. vt apud Aristoph. ἔσομαι μὲν νῦν αὐτίκα μάλα. Demosth. ἀγανακτήσει εἰπὼν αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, ὅπως ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato De rep. 1, εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in vulg. lex. Quācelerrimè, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum genitiuo, vt αὐτίκα νυκτός, Statim nocte, Simulatque nox aduenit.

‖ Αὐτίκα, In præsens, In præsentia. Hom. Odyss. ξ, — ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθε. Sic autem est vsus Thuc. præfixo articulo τὸ (vt solet præfigi aduerbio παραυτίκα, & aliis) libro 2, οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὸ αὐτίκα πρᾶξαι. Hanc autem significationem frequentius habet in prosa, quum αὐτίκα interiicitur inter articulum & nomen ad quod ille pertinet. vt apud eundem Thucyd. lib. 3, ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ, in præsenti metu. Idem lib. 1, ἐπεὶ καὶ τὰ δίκαια χεῖρον ἔδοξε τῆς φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα. Idem lib. 3, ἡγοῦμαι ἧσσον τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπονεῖν. Sed alicubi τὸ αὐτίκα non solùm Præsentem sed simul etiam Breuē vel Momentaneum interpretatos esse quosdam videmus. Idē Thucyd. lib. 1, μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινόν, τῆς δ' ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες, Præsentem belli asperitatem eamque breuem. Idem lib. 6. pag. 220, τὸ μὲν αὐτίκα & τὸ δὲ μέλλον inter se opponit. Apud eundem lib. 4. p. 156, legimus ἐν τῷ αὐτίκα. ‖ Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δή, aut Αὐτίκα γε τοι seu δή που, alium etiam habet vsum quem à nemine annotatum reperio. Is autem est, quū nobis ad eius quod diximus confirmationem, in promptu esse exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus. q. d. Ne longè abeam, Ne longè exempla petam. At sic vtuntur non Xenophon duntaxat & Plato, sed & reliqui omnes (vt opinor) Græci scriptores. Vsus autem est & Callimachus in hymno Apollinis, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἥφαιστον. Apud Aristoph. in Pluto, Αὐτίκα ita positum, sequente γὰρ (αὐτίκα γὰρ ἄρχει ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν); redditum fuit à nonnullis Principio, ab aliis Inprimum, de quibus interpretationibus alibi dicam. ET Παραυτίκα compositū, pro eodem, nisi quòd augere videtur simplicis αὐτίκα significationem: vt sit non solùm In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. Sæpe tamen simpliciter pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. Pæd. 2 & 8, αἱ παραυτίκα ἡδοναί, & Demosth. Philipp. 2, ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥαστώνη, cui opponitur τὸ ποτὲ ὕστερον συνοίσειν μέλλον. Et ἐς τὸ παραυτίκα, & ἐν τῷ παραυτίκα pro ἐς τὸ αὐτίκα & ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paulum autem 2. ad Cor. cap. 4, v. 17, τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exponitur, Momentanea leuitas oppressionis nostræ. ET Παραυτά pro eodem apud Polybium. vt scribit Bud. Interdum autem genitiuo iungitur παραυτά pro Simulatque. vt apud Gregorium παραυτὰ τοῦ συμβαίνοντος, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. pag. 242. Dubium est autem sitne παραυτά ex παραυτίκα per syncopen factum, an eodē modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς & αὐτόθεν ac παραυτόθεν.

C. ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ου, ὁ & ἡ. & interdum Αὐτομάτη in fœm. Ex seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, Spontaneus, Vltroneus. Hom. Il. β, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte sua venit, aut Vltrò venit. Id est, Non inuitatus. Sic & apud Aristoph. αὐτόματος ἥκει. Et apud Thucyd. lib. 6, τὰ δ' αὐτόματα ἥξει. Et morbi apud Hesiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, Non accersiti. Rursum Hom. Il. ε, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. pro quo Latinus quidam poeta dixit, Sponte sua patuere fores. Ita & Xen. Hellen. 6, ὡς οὔτε νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴχθησαν. Athen. 12, ἐλαίαν ἰσχάδα αὐτομάτην ἀναφῦναι. Quinetiam terra quæ sponte sua & inarata, cū Horatio, vel (vt Virg. loquitur) nullo cogēte, fert fructū, dicitur ab Hesiodo φέρειν αὐτομάτη: in Erg. — καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος in Epigr. Labor non coactus, sed vltro susceptus. At verò αὐτόματοι βόες apud Apoll. exponitur, Iniussi, Qui à nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autē μηχαναὶ dicūtur αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum quæ per se moueri & aliquid efficere videntur: qualia sunt horologia. Vide Eust.

Αὐτόματος γίνεται exponitur etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuitò oritur. Et (vt inquit Gell. in fine capitis libri 13) quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo antè Demosthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος quasi naturalis & fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. At quod Demosthenes dixit Olynth. 1, νυνὶ γὰρ ὁ καιρὸς ἥκει μόνον οὐχὶ λέγων αὐτόματον, redditur potius Fortuitò euenit. Sic & Æschines in Ctesiphontē, ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quibus locis addi hic possit, qui rursus est Demosthenis Olynth. 1, τὰ μὲν παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι σχήσειν καλῶς. Sed & ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, & ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exponuntur, Sponte naturæ, Fortuitò, Casu quodam, Temerè. (Cicero quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuitò interpretatur) Plato in Apologia, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἀν ἐμοὶ τοῦτο ἐγγέγονεν, ἀλλὰ πεπεῖσθαι δεῖ. Xenoph. ἀπ' αὐτομάτου παραγίγνονται. Et ἐκ ταὐτομάτου apud Plutarchum De orac. μηδεμίᾳ λόγου θείου κυβερνωμένους ἔχουσαν, ἀλλὰ πάντας ἐκ ταὐτομάτου καὶ γεγονότας καὶ συνισταμένους. vbi exponitur, Fortuitò & temerè. Interdum verò αὐτόματον (siue ταὐτόματον) & τύχη copulantur. vt in eodem libro, ἀλλὰ χρωμένη πρὸς πάντα τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ. vbi exponitur Fortuna & temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Casus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo quod τύχη appellatur, docet Aristot. Physic. 2, & Plutarchus in lib. De fato, pag. 649. Vide & Themistium. Item Alex. περὶ ψυχῆς, 159. 160. ‖ Dicitur autem & Ταὐτόματον pro eodem, (quod etiam ταὐτόματον inuenitur scriptum, cum apostropho in prima syllaba, sed rarius) pro τὸ αὐτόματον. Sic ἐκ ταὐτομάτου in loco Plutarchi paulo antè citato. In vulg. tamen lexicis affertur ταὐτομάτου præcedente etiam τοῦ, in hoc loco, ἀπὸ τοῦ ταὐτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, Testis fortuitò interueniens. Budæo ταὐτόματον (ita enim scribit) est Casus temerarius, in hoc Polybii loco, ἔστι γὰρ ὅτι καὶ ταὐτόματον ἀντιπράττει ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, ex autoribus ad quos modò te remisi, eam petere poteris. item ex Eustathio: cui tamen in eo assentiri nequeo quòd huic voci αὐτόματος pro vna significatione vnū dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in vna earum, αὐτόματος ex αὐτὸς & μάτην componit, in hoc certè autorem habet ipsum etiam Aristotelem in illo quem modò citaui loco. ET Αὐτομάτως, aduerb. Sponte, Vltrò, Sine alieno impulsu. Item, Fortuitò, Temerè. Plut. De Pyth. orac. ἔπειτ' αὐτομάτως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦ, &c. Et αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθά, Vltrò, Spōte sua, non autem Temerè vel Fortuitò, vt in vulg. lex. redditur. Sæpe autem αὐτομάτως & ἀπὸ τύχης seu κατὰ τύχην copulantur (q. d. Temerè & fortuitò) vt à Plut. De Pyth. orac. & in Fabio. ET Αὐτοματία, (q. d. Spontaneitas) Fortunæ temeritas, Euentus rerum fortuitus. Plut. in Polit. præc. Timoleontem αὐτοματίας templum struxisse tradit.

c. 2. Αὐτοματουργοί, Artifices operum quæ αὐτόματα vocari, paulo antè dictum est.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xenoph. Pæd. 4, ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πῶς ἐστιν ἄξιοι ὄντες τοιούτοις ἐκεῖνοι, καὶ δὲ ταῦτα αὐ-

ματίσαντες; id est (inquit Bud.) Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. De gen. anim. lib. 1, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ σπέρματος γίνεται, τὰ δ᾽ ἐκ τοῦ ὥσπερ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν. id est (inquit idem Bud.) Sponte naturæ. ET Αὐτοματισμός, Actio quæ sponte fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte. A

C. Ἀπαυτοματίζω, Spõte subministro. Philo De vita M. lib. 1, εὔφοροι ὄντα καὶ εὔχορτα, καὶ πρὸς ἅπαντα μὲν ἄφθονα πάντα ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥΧΗΝ, ένος, ὁ, Ceruix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. vel (vt idem alibi) τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. Hom. Il. Θ, Αὐχένα τὸν παρ᾽ ὦμον ὅθι κληῖς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε. Idem Il. Π, — ὁ δ᾽ ἀπ᾽ οὔατος αὐχένα θεῖνε. Aristoph. Nub. ὥσπερ φιμώσητε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem & de brutis, vt apud Homerum de bobus & anseribus, apud Xenophontem de equis. ‖ Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus, vt Latinis metaph. Fauces. Atque adeo Ceruix apud Melam, vt in vulg. lex. annot. Sic Herodotus τὸ ἀρύτατον τοῦ αὐχένος dixit de faucibus Thermopylarum quà illæ maximè paterent. Sic apud eũdem αὐχένα Βοσπόρου, in Melpomene, & αὐχένα χερσονήσου in Erat. legimus. Aristot. De mundo, loquens de mari, κατὰ στενὸν τε & ἐπιμήκη διήκουσι αὐχένα. Et Basil. ὅροις αὐχένα dixit. ‖ Αὐχὴν pars claui & gubernaculi in quam gubernator incumbit, vt ex Polluce annotatur. Quò pertinere hũc Chrysostomi locum existimo, in 1 ad Cor. 78, τοὺς ναύτας πρὸς τοὺς αὐχένας ... κατὰ θέμενος. At Eustathio Αὐχὴν & Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον, pag. 1533. De etymo autem huius vocis dicam in verbo Αὐχῶ. B C

C. Ἀναύχην, Ceruice carens. vt Empedocles κόρσαι ἀναύχενας vocat capita sine ceruicibus, apud Aristot. de anima lib. 3. D

C. Βυσαύχην, Qui humeros adducens, ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt vtres βυσαύχενες. Camer. ex Polluce.

C. Γυλιαύχην, Qui collo est gracili & prælongo. Vide & alias expositiones apud schol. Aristoph. in hunc eius locum in Pace, γυλιαύχενας ὀρχηστὰς γαστροφυεῖς.

C. Δολιχαύχην, Ceruicem prælongam habens. De cygno dicitur ab Euripide, vt δουλιχόδειρος ab Homero de eodem. E

C. Ἐριαύχην, Ceruicem elatam & arduam seu proceram habens, vt ἐριαύχενες equi apud Homerum, ὑψαύχενες ἢ γαῦροι. Vide Eustath.

C. Κυρταύχην, Cui incurua est ceruix.

C. Μακραύχην, & Μακραύχενος (in vulg. lex.) Cui collum est prælongum. Eurip. Phœnissis μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellauit altas scalas.

C. Μεσαύχην, In vulgatis lexicis μεσαύχενες, Media ceruice ligati. F

C. Σκληραύχην, Qui dura est ceruice. Cui indomita est ceruix, vt Horat. loquitur. Vel, Cui ceruix est rebellis, cum Claudiano. σκληροτράχηλος, ἀκαμπής, Suid.

C. Στεναύχην pro στεναύχην, Arctæ ceruicis seu angustæ. vt στεναύχην λάγυνος in Epigr.

C. Ὑψαύχην, (q.d. Alticeruix) Elatam ceruicem habens. vt ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος apud Nazianz. Caput erectis ceruicibus altum ferens. qui ab Homero ἐριαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epithetum in Epigr. ‖ Ὑψαύχην metaph. Superbus. quòd superbi elata ceruice incedere soleant. Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam vsurpatur: vt quum Nonnus φωνὴν ὑψαύχενα appellauit vocem altam. HINC Ὑψαυχενία, ἡ, & Ὑψαυχενίζω, & Ὑψαυχέω, ῶ, Ceruicem effero, Ceruice erecta incedo. de equo propriè: (vt ὑψαυχενίσας ἵππος apud Pollucem) metaphoricè autem & de superbis hominibus dicitur. Plutarchus autem in libro De propria laude non odiosa, ἀηδεῖς καὶ κενοὺς esse dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, scribens, ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, ἀηδεῖς ἡγούμεθα καὶ κενούς, id est (Camer. interprete) Quemadmodum eos qui inter deambulandum sese efferunt, & ceruicem extendunt, stolidos & leues esse dicimus. Ὑψαυχεῖν autem dixit Pho G H

cylides, Ὑψαυχεῖ δ᾽ ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχενίζω pro eadem signif. ex Epigr. citatur. Superbit, Fastu turget. q.d. Ceruicem attollit. Plut. σεμνοῦσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν ἢ μεγαλοφρονεῖν.

C. Ὑψιαύχην, Idem. VNDE Ὑψαυχενία de equo, Bud. ex Polluce.

¶ Αὐχένιος, ου, ὁ ἢ ἡ, (q.d. Ceruicalis) Ad ceruicem pertinẽs. vt αὐχένιοι τένοντες, apud Hom. Odyss. γ. Et αὐχένιος ζυγός, iugum quod ceruici imponitur. In vulg. lex. αὐχένιος καρπὸς exponitur Iugum. Αὐχένιον autem substantiuum vide in Αὐχὴν. HINC C. Διαυχένιος, & Ἐπαυχένιος, item Παραυχένιος, necnõ Περιαυχένιος, & Ὑπαυχένιος. Apud Platonem διαυχένιος μυελὸς exponitur Ceruicis medulla, q.d. Ceruicalis medulla. At ἐπαυχένιος ζυγός, iugum quod ceruici imponitur. quod & αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impositus & aptatus. vt παραυχένιον φαρέτρην, in Epigr. Et Περιαυχένιος: vt περιαυχένιος ὁρμίσκος, torques quæ ceruici circumponitur. Apud Nazianz. autem in orat. De Basil. περιαυχένιον ῥάκος ... pro sacerdotali veste, vt Volaterranus interpr. At Budæus cucullum significari suspicatur. At Ὑπαυχένιος, Ceruici subiectus, Qui est sub ceruice. Et Ὑπαυχένιον substantiuum, Luc. in Gallo, Ceruical. Quod ceruici supponitur, vt ὑπαγκώνιον, quod cubitis supponitur. At Ὑπαυχένιον apud Aratum (quod nonnullis mendi suspectũ est) vide in meo Cic. lexico.

¶ Αὐχενίζω, Ceruicem incido, Ceruicem frango. Gall. vno eodem verbo Esgorger. Soph. in Aiace, Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων Ἔσφαζε. ‖ Αὐχενίζειν in Hippiatria (inquit Bud.) Loro caput equorum complecti & astringere, ad hoc vt venæ intumescant, & sanguis detrahatur scalpro. ET Αὐχενιστήρ, Lorum quo id fit.

C. Ἀπαυχενίζω idem quod αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Heroicis ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. ‖ Apud Phil. De mundo ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid.

C. Διαυχενίζομαι, Ceruicẽ attollo seu erigo. Vel quod Gall. dicitur Se rengorger. quod vt de equis primùm, deinde per metaphoram de superbis dicitur, sic & διαυχενίζεσθαι. Vide Poll.

C. Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμὸς quod exponitur Exceruicatio (ex Hieron. in cap. 3 Nahum prophetæ) & Contumacia peruicax.

C. ΠΑΡαυχενίζω, Ceruicem demitto, Propẽdeo collo deuexo, vt in vulg. lex. exponitur. At Hesych. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

ΑΥΧΕΩ, ῶ, Glorior, Iacto me. Thucyd. lib. 1, κρατήσαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι. id est, Superatis aliquibus ex nobis, gloriantur omnes pulsos esse. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἢ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὁρᾶν. Luc. μόνος οὖν αὐχήσεις πρεσβεῖα παλλαδίου. Et cum accusat. Aristid. μόνοις ὑμῖν ὑπάρχει καθαρὰν ἀψευδῆ τε ἢ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. ἔγκρατείαν αὐχοῦσι. At in Batrachom. Ξεῖνε λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. In vulg. lex. habetur & pass. Αὐχοῦμαι, sed sine autore: quem etiam reperiri non posse existimo, sicut & Budæus putauit. scribit enim, Αὐχεῖν (vt opinor) actiua voce tantùm dicitur. Cæterùm quum inter alia τοῦ αὐχὴν etyma ponatur vnum quo ab αὐχῶ deducitur, ego contrà non dubito quin αὐχῶ ab αὐχὴν deriuatum sit, vt αὐχῶ idem significet quod præcedentia verba cõposita ὑψαυχῶ & ὑψαυχενίζω. Quòd si aliquod quærendum sit vocabuli αὐχὴν etymum, nullum magis rationi consentaneũ esse arbitror quàm vt ab αὐχμὸς deducatur, ob siccitatem & duritiem, dicaturque αὐχὴν quasi αὐχμήν. De quo vide Eustath. p. 1917.

Αὔχη, Gloriatio, Iactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, in vulg. lex. Apud Hesych. autẽ habetur αὔχη, καύχησις. ET Αὔχημα, idem: sed vsitatius. Vtitur Thucyd. lib. 1. Accipitur autem & in bonam partem à Damasceno. ITEM Αὐχηματικὸς, q.d. Iactabundus, Gloriabundus, vel Ad iactantiam comparatus. ET Αὐχήεις, Idem, in Epigr. Apud Nonnum autem pro alacri & cui ceruix est erecta, vt annot. in vulg. lex.

C. Κενεαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Vanè iactabundus, Vana iactans, Iliad. Ψ.

C. Μεγαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Magna iactans, in Epigr.

C. Μεγάλαυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magna iactans. Vel simpliciter, Iactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ iactantiæ plenæ. Ita enim exponendum puto in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλας ἐν τῷ Θεαιτήτῳ τοιαῦτα μεγάλαυχα καὶ σοβαρὰ ἀπειλεῖ ἐκ τοῦ Σωκράτει. ET Μεγαλαυχία, Iactantia. ET Μεγαλαυχέω, χῶ, vel Μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, Magna iacto, seu grandia, Vel, Iacto me de magnis rebus. Aut simpliciter, Iacto. Vtriusque vocis exempla sunt apud Bud. pag. 356, eas tamen non interpretantem.

C. Ἐξαυχέω, χῶ, Glorior, vel Valde glorior. In vulg. lex. ἐκπορθῶ, σεμνύνομαι.

C. Ἐπαυχέω, χῶ. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις. Glorior ob ea quæ dicis, vel Efferor. nam ἐπαυχεῖς ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις apud Aristophanem exponitur μεγαλοφρονήσεις διὰ τῶν σῶν λόγων. ¶ At ἐπαυχῶ λάμψειν apud Sophoclem explicatur βεβαίως οἶδα & πέποιθα, vt Gall. dicitur *Ie me vante de cela*, de re quam nobis certò pollicemur, vtpote quæ omnino in nostra sit potestate.

C. ὙΠΕΡαυχέω, χῶ. Valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρήμασι.

¶ Καυχάομαι, χῶμαι, Glorior, Me iacto. Item Exulto. Lycurgus apud Suidam, ἐφ᾽ οἷς καυχᾶται ἄλλοι οἱ ζῶντες. Apud Aristot. Pol. 5, διὰ τὸ καυχᾶσθαι ὡς εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ expo nitur Quia iactasset se eius abusum esse ætate. Paulus apostolus aliquoties hoc verbo vtitur: qui & τὴν ὑπόστασιν ταύτην καυχῶμαι dicit 2 ad Cor. cap. 9, v. 2, pro Iacto, vel Iactans prædico.

Καύχημα, ατος, τό, Gloriatio, Iactatio. Item, Id de quo quis gloriatur. (q. d. Gloriamentum) vt apud Lesbonactem, καὶ κατὰ τὸν δὴ φέρεσθαι καυχήματι ἀρετῆς. οὔτε γὰρ [illegible] &c. Sic & apud Paulum ad Rom. cap. 4, καύχημα ἔχει, vertitur, Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας, Gloriosus, Iactator: vt φροντιματίας, φρυαγματίας, in schol. Aristoph.

Καύχησις, εως, ἡ, Gloriatio, Iactatio. Vtitur sæpe Paulus apost. apud quem epist. ad Rom. cap. 15, v. 17. ἔχω καύχησιν (sicut & de καύχημα ἔχει modo dictum fuit) exponitur Habeo quod glorier. Exponi autem eodem sensu potest, Gloriandi occasionem habeo. ET Καύχη ex Pindaro affertur pro eodem.

C. ἘΓκαυχάομαι, ῶμαι, Iactor, Glorior, (pro quo in vulgatis lexicis habetur Ἐγκαυχάομαι) q. d. Insuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire diuitiis.

C. ἘΠΙκαυχάομαι, χῶμαι, (q. d. Glorior aduersus aliquem) Insulto [alicui.] VNDE Ἐπικαύχησις, Insultatio, apud Hermog.

C. ΚΑΤΑκαυχάομαι, ῶμαι, Idem. Paul. cap. 11. ad Rom. Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In vulg. lex. ponitur & aliud verbum pro eadem signif. videlicet Καζαυχῶμαι, & affertur ex epist. Iac. cap. 2 καὶ καζαυχᾶται ἔλεος κρίσεως. quæ omnia falsa sunt: quum ibi non καζαυχᾶται sed κατακαυχᾶται legatur.

ΑΥΩ, (potius quàm Αὔω cum tenui, vt ostendit Ἀφαύω) Sicco, Arefacio. Item Accendo. vt Od. ε, in fine, — ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι.

Αὖος, ου, ὁ, Siccus, Aridus. vt ξύλα αὖα, Od. ε & σ. Sic Pausan. in Achaicis, τὰ αὐότατα τῶν ξύλων: quibus χλωρὰ opponit. Hesiod. Ergοις, Αὖον καὶ διερὸν ἀρόων, siccam & humidã. Et apud Plat. De leg. lib. 6, ὑλώδη καὶ ξηρά. Item αὖον ἀΰειν, Sonum acutum edere. vt Il. μ, — κόρυθες δ᾽ ἀμφ᾽ αὖον ἄϋσαν. Vide Eustath. Obseruandum est autem hoc nomen cum tenui scribi, licet αὔω aspiretur à quo deriuatum esse creditur. HINC Αὐότης, Siccitas, Ariditas.

Αὖις, Fluuius, cuius accolæ dicti Παραυᾶται, vt scribit Steph. in hac voce.

Αὐαλέος, Idem. vt Hesiodus, αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ET Αὐσταλέος, Idem. Nonnunquã & pro Squalidus, Squaleus. Apoll. Arg. 2, αὐσταλέος κονίησι. Et αὐσταλέης ὑβαλίης, in Epigr.

C. ἈΝαύω, Accendo. In vulg. lex. sine autore.

C. Ἀφαύω, Idem. Et pro Exarefacio (sicut ἀφαυαίνω) apud

A Aristoph. Vide Bud 549.

C. ἘΝαύω, Accendo: vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Luc. τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Et ἐναύειν ἀπὸ ἑτέρου πυρός, Plut. in Numa. Vide Bud. Comm.

HINC Ἔναυσμα, Id quo ignis accenditur. Igniariũ, item Suscitabulum quidam interpret. ex Nonio. ¶ Item metaphoricè Fomes, Fax, id est Incitamentum. Herodian. ὥσπερ ἔχοι ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίας. Vide Bud. ibidem.

C. Ἐξαύω, Accendo, Torreo. ὀπτῶ, Eustathius ex Platone comico.
B

C. ΚΑΤαύω, Torreo. Item ἀφανίζω, Eustath. ex Alcmane, pag. 1547. vbi & hanc scripturam notat cum τ, licet ab αὔω aspirato.

¶ Αὐαίνω, Arefacio. Et Αὐαίνομαι, Arefio. ET Αὔασμος, Exiccatio. Item, Siccitas. ET Αὔανσις, Arefactio. Item Senium & tabes plantarum. Bud.

ITEM Αὐαντικὴ νόσος.

C. Ἀφαυαίνω, Idem apud Theophr. Et pass. Ἀφαυαίνομαι, apud Athen. lib. 7, vbi dicuntur Sirenes fecisse ἀφαυαίνεσθαι suos auditores, cibi obliuiscentes. Ita enim legendum non ἀφαραίνεσθαι, vt in quibusdam codicibus.
C

ET Ἐξαυαίνω, item ΚΑΘαυαίνω, pro eodem. Vide Budæum 549.

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, οῦ, ὁ, (ab αὔω enim fit αὐός, deinde αὐστηρός) Austerus: vt αὐστηρὸς χυλός, Austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Austerum vinum, apud Diosc. ¶ Αὐστηρὸς de homine dictum, Austerus, Seuerus, Rigidus: vt in hoc eleganti dicto illius qui interrogatus, cur, quum alioqui esset αὐστηρός, inter pocula se exhilararet (ita enim
D interpretor hæc verba, διὰ τί αὐστηρὸς ὢν, ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται) respondet, καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες, βρεχόμενοι γλυκαίνονται. Diog. Laert. in Zenone pag. 363, καὶ ἄλλοι δὲ εἶναι αὐστηρὸν [illegible] πλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτήριον τοῦ Θεοῦ appellauit. Plutarch. αὐστηρὰν καὶ λιτὴν τράπεζαν τοῦ Φωκίωνος dixit mensam frugalem & tenuẽ, vt inquit Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in hoc Galeni loco, ὥσπερ τὸ μὲν ἔλαιον ἀπαλὰ θεῖν, αὐστηρὸν δέ.

Αὐστηρῶς, aduerb. Austerè, Seuerè. Item Tenuiter. vt apud
E Plut. ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτώμενος. quod conuenit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, quod ex eodem relatum modò fuit.

Αὐστηρότης, Austeritas, Item Seueritas. Quid autem αὐστηρότητα gignat, Vide apud Alexandr. Aphrod. in Probl. In vulg. lex. Αὐστηρία etiã affertur ex Theophr. sed mendosam esse vocem puto.

C. Ὑπαύστηρος, Subausterus, apud Diosc.

ΑΥΧΜΟΣ, οῦ, ὁ, (ab αὔω pleonasmo literæ χ) Siccitas ex vehementi æstu. Siccitas aeris à Bud. vertitur, in hoc
F Theophr. loco, τὴν μεγάλην ἐπαρκοῦσιν οἷς δύναμιν καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Apud Aristoph. Nub. τῷ αὐχμῷ opponitur ἐπομβρία. Thucyd. lib. 1, αὐχμοί τε ἔστι παρ᾽ οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν καὶ λιμός. Philo De vita Mos. lib. 1, τοῖς δ᾽ αὐχμόν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι [ἐπαγαγεῖν.] Αὐχμὸς exponitur etiam Squalor: vt αὐχμοῦ πλέως, Squalore oblitus. Apud Synesium autem De insomniis αὐχμὸς νοῦ pro penuria mentis. ¶ Αὐχμοὺς etiam afferunt vulg. lexica ex quodam Theophrasti loco pro lucernarum luminibus: sed eum mendosum
G esse constat.

Αὔχμη, idem quod αὐχμός, in vulg. lex.

Αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æstuosus, Aridus præ æstu. Itẽ Squalidus. τοῖς αὐχμώδης φαινομένοις οἴκοις, Synes. In vulg. lexicis, αὐχμώδης ἔτος, Squalens annus. αὐχμώδης πυρετοί, & ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα, ex Gal. ad Glauc. Item αὐχμώδες ὄρος, Mons opacus. ex lib. 1 Regum cap. 23.

Αὐχμήεις, ήεντος, ὁ, apud poetas, Squalidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρός, Squalidus. Luc. in Somnio, ἣν δὲ τῇ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. Idem De salt. βίον αὐχμηρὸν συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος.
H

Αὐχμάω, μῶ, Areo præ æstu. Synes. αὐχμάσῃ τῇ φορᾷ, quod ex consequente exponitur Sterili. Est etiam Squaleo.

Αὐχμέω, μῶ, Idem.

ἈΦΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Imbecillis, Debilis. Hesiod. ἀφαυρότατος

δέ τι αὔδηες. Hom. Iliad. π, Ὅς σε πολλὸν ἀφαυρότερος χεί- A
ρεσσί τε μένεσί τε. Sequor autem Eustathium in hac deriuatione τοῦ ἀφαυρός ab αὔω.

ΑΥ͂Ω, Clamo, Resono, Reboo. Il. υ, circa principium, αὖε δ' Ἀθήνη. & paulo pòst, αὖε δ' Ἄρης. Apollon. Arg. 2, αὖε δὲ πόντος Σμαράγδιον. vbi exponitur Reboabat. ‖ Item pro Flo. vnde Αὔη quod proximè sequitur.

‖ At Αὔω Dormio vide in Ἰαύω verbo.

Αὔη, Flatus, teste Hesychio, qui exponit πνοή. Vnde & Αὔω danda fuerit τοῦ πνέω significatio.

C. Ἄναυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocis expers, & propriè Clamoris expers. Item Mutus. Vide Ἄνεως quod proximè sequitur. B

C. Ἄνεως idem quod ἄναυος, ex quo deducitur. Nam ex αὔω fit ἄναυος: ex quo, ἄναος: ex hoc autem, Atticè ἄνεως. Il. γ, — οἱ δ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ ... Et Il. β, Τὴν δ' ἄνεῳ ἐγένοντο. At τοῦ ἄναυος exempla non reperio. Sequutus autem sum in formatione deductionem quæ mihi præ cæteris placuit.

¶ Ἀΰω per dialysin, Idem quod αὔω. vt Il. β, v. 334, — ἀΰσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Sic Il. ο, v. 183, — Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας. ET compos. Ἀναΰω, Exclamo, vnde ἀναΰτας, C Theocr. HINC Ἀϋτέω, τῶ, Idem. vt Il. μ, v. 160, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Sic Hes. — πῆμαι μέγ' ἀΰτευν. VNDE Ἀϋτή, Clamor, Vox. vt Od. ρ, 434, — ἔκχεα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή. pro quo in proximè sequenti versu dicit βοή. Et Il. λ, v. 312, — ὦρτο δ' ἀϋτή Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. ‖ Ἀϋτή interdum ex consequenti pro ipso bello: vt Od. λ, v. 382, Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν. Alioqui ἀϋτήν à bello interdū separat, vt Il. α, v. 492, — ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.

ΑΥΔΗ, ῆς, ἡ, Vox. Eustath. αὐδὴν putat esse potius τὴν ἀνθρωπίνην, at φθογγὴν esse φωνὴν simpliciter, & generaliore signif. sed quod ab αὔω & δέω volunt fieri αὐδὴν, vt ita dicatur διὰ τὸ ἐναρμονίως συνδεδέσθαι, hæc verò subtilitas nimis longè petita mihi videtur. Il. α, v. 249, de Nestore, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Hesiodus in Theog. — γλυκερὴ δ' ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rursum Hom. Il. τ, in fine, Ὥς ἄρα φωνήσαντα προσηύδα ... ἔσχεθον αὐδήν. HINC Αὐδήεις, Voce præditus, Vocalis: vt Il. τ, v. 407, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε. Et αὐδήεσσα γυνή, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Eustath. ET compos. Ἄναυδος & Ἔναυδος (pro quo & Ἐναυδής) Voce carens, Mutus: & Voce præditus, Vocalis. Od. ι, ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. Epigr. lib. 5, χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον apud Sophoclem Aiace, Nefandum factum. in qua interpr. ad vocis Lat. etymum respicio. Oppositum autem Ἔναυδος, quod non solùm φωνῆες ab Hes. exponitur, (id est vocalis) sed & ἔμπνους, id est Spirās: vt vicissim in loco quem modò ex Homero protuli, copulātur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. D E

¶ Αὐδάω, δῶ, F. ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum absolutè, interdum cum accus. Il. α, — καὶ οὐδὲ μάντις ἀμύμων. Et Il. σ, Αὐδᾷ ὅ, τι φρονέεις. Et Il. ε, Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον &c. de Stentore. ‖ Αὐδῶ affertur & pro Alloquor ex Od. ε, — ἦ δὲ φίλον αὐτὸν ηὔδα. F

Αὐδάομαι, ῶμαι, signif. etiam actiua, vt πολλάκις αὐδώμενον, apud Eustath. Sic & in hoc Soph. loco actiua signif. exponitur, Ηὔδα τ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φονίαν τρέπειν. Dicebat vt verteret, pro Hortabatur vt, &c.

Αὐδᾶσθαι autem ex Herodoto citatur pro Loqui.

C. Ἀπαύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Apud Soph. Aiace, κ' οὐδὲν ἀπαύδητον φαίημ' ἄν, ἀλλ' ἐξ ... &c. Vbi schol. ἀπαύδητον exponit ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. Ego puto significare, Nihil est quod dici non queat, vel Nihil est quod dicere non liceat [fieri posse] quū hoc quod alioqui incredibile habitum fuisset, euenisse videamus. ‖ At Nicander ἀπαύδητον pro ἄναυδον posuit hoc in versu Alexiph. Αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀπαύδητον ... ἰοῦσαν. G

C. Ἀπαυδάω, δῶ, F. ήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Sophocles in Aiace, Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τόνδε ... ἔνδοθεν στέγης Μὴ ἔξω παρήκειν. Sic apud Euripidem, ἀπαυδῶ Ἄδραστον ... εἰς τήνδε γῆν. Itidem apud Aristophanē, ἀπαυδῶ μὴ διδόναι. Idem in Nebulis, Τούτοισιν ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ, κ' αὖθις μάλ' ἀπαυδῶ Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Quem locum citat Suidas postquam dixit ἀπαυδῶ H

significare ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι. quum tamen neutrum significet hoc loco, sed potius Denuntio, vt Budæus tradit. A quibusdam exponitur Iubeo: & ita ἀπαυδῶ duo prorsus contraria significaret.

Ἀπαυδῶ (sicut & ἀπαγορεύω) Deficio. Theophr. De historia plant. lib. 4, σημεῖον δὲ ὅτι οὐδέποτε ῥήγνυνται, καθάπερ ἐλαία καὶ δρῦς ἀλλὰ ... ἀποπίπτει ἢ ἄλλως ἀπαυδῶσι. Apud Lucianum, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκώς, Triduana fame confectus. vel Qui deficit præ fame. Exponitur item Enectus fame. Suidas ἀπαυδῶ exponit etiam ἀπολέγομαι, vti modò dixi. In fabulis Æsopicis ἀπαυδῶ pro Lassesco, teste Budæo. Itidem in Anthol. epigr. ἀπαυδήσας, Fessus, Defatigatus.

Ἀπαυδῶ, Loquendi facultate deficior. ἀπαυδῆσαι enim Erotianus apud Hippocratem vult esse τὸ ἄφωνον γενέσθαι.

C. 2. Προαπαυδάω, δῶ, Prius deficio, vel defatigor.

C. ΕΞαυδάω, δῶ, Eloquor. Iliad. α, Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ.

C. ΜΕΤαυδάω, δῶ (q. d. Interloquor) cum dat. Od. α, ἐπ' ἀθανάτοισι μετηύδα. pro ηὔδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, & q. d. in medio deorum cœtu. Sic Od. ι, Φαιήκεσσι μετηύδα. ‖ Μεταυδᾶν cum accus. etiam personæ pro Alloqui, Apollon. Argon. 2, Αὐτὰρ ὅ γ' ... ὑπερφιάλως μετηύδα. Vbi quidam putāt esse pro Alloquebatur pòst.

C. ΠΑΡαυδάω, δῶ, Alloquendo cōsolor. Od. ο, Καί μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψη. At Odyss. λ, cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Vbi Eust. nimium generali exposit. (meo quidem iudicio) παραυδᾶν explicat παραμυθεῖσθαι. Sed vt durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem. (vt habet vulg. interpr. ad verbum) quo fit vt interpretandum putem, Ne me de morte cōsoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas, id est, afferre coneris.

C. ΠΡΟΣαυδάω, δῶ, Alloquor, Compello. vt Od. ξ, Ὀδυσσῆα προσηύδων. Aliter autem construit in hoc versu Iliad. α, (qui & alibi sæpe repetitur) Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

C. 2. Ἀπροσαύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non compellatus. Item Insalutatus. In vulg. lex. exponitur etiam Colloquii expers. & subiungitur, καὶ τὰ συναλλάγματα ἀπροσαύδητοι, Commercia habent citra colloquii vsum.

C. ΣΥΝαυδάω, δῶ, (q. d. Simul loquor) Cōsentio, Assentior. eadem forma qua & σύμφημι pro Assentior ponitur. Item apud Sophoclem pro Confiteor.

ἈΦΡΟ͂Σ, οῦ, ὁ, Spuma. Luc. in Pseud. ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. sic ἀφρὸς ἀργύρου, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου.

‖ Ἀφρὸς etiam piscis quidam est, vt videbis in Ἀφύη.

C. Ἀφρογενής, έος, ἡ, E spuma genita. ET Ἀφρογένεια, ας, ἡ, Idē. Sūt autē epitheta Veneris. Hesiod. Theog. τὴν δ' Ἀφροδίτην Ἀφρογενέα τε θεὰν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη.

C. Ἀφρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumantes capillos habens, aut Spumans in capillis. Musæus, ἀφροκόμοις ῥαθάμιγξιν.

C. Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aet. lib. 1, cap. 60, Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ἐπεὶ ὁ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραντικώτερος ἐστι φαρμάκων, ... ἀφρόνιτρον δὲ οὐκ ... οὐδὲ ... ἀλλὰ πηγαῖος. Gorræus ἀφρόνιτρον scribit esse genus nitri fossile, ἀφρὸν verò νίτρου, nitrum factitium. quamuis Dioscorides vtrunque sub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur. aphronitrum verò ab aphrolitro tantum differre quantum hoc ipsum aphronitrum à sale: esse enim aphronitrū mediū aphrolitri atq; salis. Cæterùm Phrynichus Atticos hac voce non vti scribit, sed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere.

C. Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomē est lapidis qui alio nomine σεληνίτης dicitur, διὰ τὸ ... νυκτὸς ... ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει: vt Dioscor. lib. 5. c. 169 tradit. Plin. lib. 37. cap. 10, Seleniten & ipse vocat, dicens ex candido translucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, reddereque eam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcellus Lunarē Latinis nominari scribit.

C. Ἀφροσκόροδον, ου, τό, est Allii prægrandis genus, sic dictũ quòd eo trito in oleo & aceto, mirum in modum excrescat spuma. Sic Gorræus, addens appellari etiam αἰγισκόροδον. Colum. lib. 11 cap. 3, Vlpicum, quod quidam alliũ Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον.

C. Ἀφροφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Spumam innatam habẽs. sic enim exponitur ἀφροφυῆ πέταλα in Epigr.

C. Ἀφρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumilegus. vulg. lex. ex Epigr.

C. Ὕπαφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus. sic vulg. lex. citantia ex Euripide ὕπαφρον ὄμμα. Varino est ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, Spumosus, ἀφρώδης, ἀφρόεν ῥόθιον, Epigr. ET Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Spumosus. ἀφρῶδες ἔλαιον Polluci lib. 4. est ᾧ ἐπαιδεῖ λευκότης τις ἢ μαδαρία.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, Spumo. vnde ἄφρεον apud Hesychium, ἤφριζεν, ἵδρουν. Ἀφρῶντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγοῦντα vt exponit Gal. apud Hipp. ET Ἀφρίζω, F. ίσω, idem. Spumesco. Spumam excito. vulg. lex. VNDE Ἀπαφρίζω, F. ίσω, Despumo. ET Ἐπαφρίζω, idem, in vulg. lex.

¶ Ἀφρύη, seu Ἀφρίτης, seu Ἀφρός, (quod nomen esse Ionum tradit Archestratus) Apua piscis, qui ita dictus est quòd è spuma nascatur: vnde & Veneri dicatus est, vtpote quæ & ipsa ortum è spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam & Ἀφύη, & quidem vsitatiore vocabulo. Athen. lib. 7, καὶ τὸ Φαλαρικὸν γένος, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, εἰ δὲ ἀφρόν. Sed eidem ἀφρίτης est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athenæum, etiam Plinium, lib. 31. cap. 8. Existimatur autem esse is vilis pisciculus qui Gall. *menuise* appellatur, nomine collectiuo: vt & ἀφύας Atticos plurali nũ. potius quàm sing. ἀφύην dicere, quidã tradiderũt. Ἀφύη autem dici putatur quasi μικροφυής. De quo lege Eustathium. AB Ἀφύη deducitur Ἀφυῶδες χρῶμα, quod Erotianus exponit λευκοπέλιον. ET Ἀφύω verbum, quod Gal. apud Hippocr. esse ait ἀπολευκαίνομαι. SED & Ἀφύδιον diminut. apud Athen. legitur.

¶ ΑΦΡΟΔΙ'ΤΗ, ης, ἡ, Venus. ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (quem & Plato atq; alii in hoc etymo sequũtur) οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ θρέφθη. Hinc & Ἀφρογένεια. Aristot. autem ita vocatam tradit quòd seminis natura sit ἀφρώδης, id est spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens, ἀφροσύνην dici ait quòd sit ἀφροσύνης θεά, vt ann. in vulg. lex. Fingitur autẽ Iouis filia: vnde apud Hom. Il. ε, — Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Et Il. υ, — Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. | Ἀφροδίτη pro Venerea libidine (quam & Ἀφροδίτης ἔργα vocant poetæ) interdum ponitur. Quidam apud Plutarchum in lib. qui περὶ εὐθυμίας inscribitur, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τοῖς χαίρειν. Sic accipitur (ni fallor) & in versibus quos ex Mimnermo vertit Horati⁹. Ex Euripide citatur pro vehementi ardore & cupiditate. | Ἀφροδίτη (vt & Latinè Venus) Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Luc. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος εἶχε. Sic in isto Æliani loco, δηλαδὴ τῶν λόγων φιλοτιμούμενός τι καὶ οὐκ ἀφροδίτη οὐ μάλα πείθει. Hanc autem signif. retinent ἐπαφρόδιτος & ἀνεπαφρόδιτος. ET Ἀφρώ apud Nicandr. pro Ἀφροδίτη.

C. Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A venere alienus, Inuenustus. Plutarchus, περὶ δὲ χλευάζειν ἀκολάστους ἀδοιμοῦνα, τοῖς μονολεχέσι καὶ σώφροσι ὡς ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀποσκώπτοντας. Et ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά, Lucian. quod quidam exponunt Aduersa Venere natus.

C. Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ & Ἐπαφροδίσιος, ου, ὁ, Venustus, Iucundus. ἐπίχαρις, ἡδύς. Xenoph. Symp. ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν. & mox, διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. | Ἐπαφρόδιτος, est etiam nomen proprium.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ, Venereus. Sophocl. Inacho, ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν ἐπεκτύπει δόμοις. Theophyl. ep. 66, φιλοπόνως· οὐδὲ λογισμοῦ βίαιος ἀφροδίσιος δ' ἔχω αὐτῆς. Pla. Sympos. ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι ἐμπόνιμον. Prouerbium id est, ὅτι τὰ δ' ἴσως ἃ ὀμνύονται πολλάκις καὶ ἐπιορκοῦνται, vt tradit Suid. Ad quod videtur respexisse Ouidius Amor. lib. 1, quum inquit, Nec, si quem fallas, tu periurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus. AT Ἀφροδίσια, ων, plur. num. Res venereæ. Luc. De sacr. ἐρωτικὸς δὲ ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχηνώς. Athen. οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, ἀκρατὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

| Ἀφροδίσια item Festũ Veneris. (Veneralia quidam interpretantur) Athen. lib. 5, initio, Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δειπνοῦν Ἀφροδίσια ἐπιτελοῦντος Ἀθήνησι. Idem lib. 13, ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἰδίᾳ ἄγουσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησίν, Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plutarch. An seni administr. resp. πότερον ἀφροδίσια ταύταις ἄγουσι πάντα τὸν λοιπὸν ὅλον χρόνον οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἔχουσιν. sic enim legendum pro ἀφροδισίαν αὐτῆς. | Ἀφροδίσιον autem sing. numero forma diminutiua (vt Budæus scribit) Venuscula, Statua seu signum Veneris. Athen. lib. 13, φιλάργυρος δέ τις ἱερεὺς ἀποκεκλεισμένος αὐτήν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον ἐκ Πραξιτέλους. Exponitur item Veneris sacrificium Bud. verò apud Athen. lib. 5, ἑξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατασκευαστὸν τρίκλινον, interpretatur, Ab his erat Aphrodisium (i. conclaue Veneri deæ dicatum) instrumentum etiam ipsum triclinari lectisternio. Philostr. epist. 11, καὶ ὁ χρυσοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον ὡς ἀφροδίσιον.

C. Ἀναφροδισία, ας, ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Itẽ Inuenustas, Inelegantia.

C. Ἐπαφροδισία, ας, ἡ, Venustas, Lepos, Elegãtia. Appian. & τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπερβαίρων ἱσμολογῇ περὶ ἑαυτοῦ. Athen. 6, τοῦ ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος μεστόν.

Ἀφροδισιακός, οῦ, ὁ. vt Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiace gẽma Plinio lib. 37. quæ ex candida rufa est.

Ἀφροδισιάς ab Apuleio vocatur Acoron, quam ab Italis Veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, F. άσω, & Ἀφροδισιάζομαι, F. άσομαι, Venerẽ exerceo, Vtor rebus venereis. Xenoph. οὕτω δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν ἐπιτηδεύσας. Ἀφροδισιάζεσθαι passiuè acceptũ, Bud. est Muliebria pati apud Ath. Subiũgit autẽ ex Aristot. hist. anim. 7, loco, αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. VNDE Ἀφροδισιασμός, οῦ, ὁ, Rerum venerearum vsus. Aristoteles. ἀλλὰ τοῖς πλείστοις συμβαίνει ἐκ τῶν ἀφροδισιασμῶν ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ET Ἀφροδισιαστικός, οῦ, ὁ, Salax, Libidinosus. Bud. Aristot. in 7 De hist. anim. γνωρίζει πολλοὺς τῷ σώματι τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀρρένων. Athen. ζῷον κακόηθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. Idem de gallo, ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνεον. | Ἀφροδισιαστικὸς apud medicos est etiam Venerem ciens, vel Libidinem mouens, vt in vulg. lex. habetur.

ἌΧΟΣ, εος, τό. Dolor, Mœror, Tristitia. ἡ ἀφωνὸς αἰτία κατὰ τοὺς παλαιούς. παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίρειν: vt Eustath. tradit, afferens tamen alibi aliam expositionem & etymologiam, dicens videlicet esse τὸ ἄγαν συγχεῖν, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. β, — ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Odyss. λ, Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poetarum magis proprium hoc vocabulum est: reperitur tamen (vt & alia poetica nonnulla) apud Xenoph. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Pæd. 6. & apud Plutarch. Cato, τὴν δὲ βουλὴν ἄχος εἶχε καὶ κατήφεια δεινή.

Ἀχνηρός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Dolorificus, Molestus, λυπηρός. Suid.

Ἀχέω, F. ήσω, Doleo, Ægrè fero, Tristor. δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. λ, Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄεξε. Interdum cum accusatiuo iungitur, vt Doleo apud Latinos. Hesiod. in Clypeo Herc. — μετεστενάχιζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eodem ponunt vulg. lex.

Ἀχεύω, idem quod ἀχέω. inde enim & deriuatur, interiecto υ. Odyss. φ, — τὸ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Odyss. λ, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ, ἢ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἰαίνειν ἄχνυμαι. Eustath. ab ἄχω deriuat, à quo παράγωγον ἀχέω, & Doricè ἀχεύω: vnde per metathesin ἀχνύω, à quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. HINC, Ἀχεύνιον, τό, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχλυόεις etiam ab Hes. λυπούμενος exponitur: quod mutato ν in λ, ab ἄχνυμαι deductum fuerit.

¶ Ἄχω, primitiuum præcedentium verborum, secundum grammat. ideóque & idem significans. à cuius voce passiua est ἄχεται, quod Hesychius exponit στυγεῖ, μέμφεται.

Ἀκάχω, Dolore afficio. λυπέω, Odyss. ο, — ἣ ἐ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, id est, Mœrore & tristitia affecit. ἐλύπησε. Hesiodus Theog. Τίπτε δέ μοι θυμὸν ἀκάχεις. Et in passiua voce Iliad. ψ, Λυπεῖ κ' εἴτ' ἀκάχοιτο, id est λυποῖτο. & apud

Theocr. Idyll. θ, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο. Hinc etiam est Ἀκαχμένος, vt docet Eustathius Odyss. λ, – ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. i. τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου. quo tamen in loco aliam etiam expositionem affert, videlicet ἔχον ἀκὴν καὶ ἀκωκὴν δι' ὀξέος σιδήρου, aut (vt alii exponũt) ἠκονημένον, ἐστομωμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius (vt referunt quidam gramm.) Homerum Æolicè his vti tradit ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος & per syncopen ἀκαχμένος.

Ἀκαχέω, ῶ, F. ήσω, ET Ἀκάχημι, Tristitia afficio. λυπέω. vnde passiuum ἀκάχημαι, Tristitia & mœrore afficior. λυποῦμαι. Od. θ, – ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι. Il. μ, Νηυσὶν ἠμυνόμενοι· θεοὶ δ' ἀκαχείατο πάντες, id est (vt Eustath. exponit) ἤχθοντο, Dolore & tristitia afficiebantur. Est autem ἀκαχείατο tertia persona præteriti plusquamperfecti, ex communi ἀκάχηντο, dialysi Ionica facto ἀκαχέατο, & ι postea inserto propter versum. Iliad. τ, – οἴομαι ἤ τι που ἤδη Πάμπαν τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζωόντ' ἀκαχῆσθαι. Od. υ, Ἤματα μὲν γὰρ κλαίει πενθοῦσ' ἀκαχημένη ἦτορ.

Ἀκαχίζω, F. ίσω, Idem. vnde in passiuo Il. ζ, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ. Et Od. λ, – τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

Ἀκάχημαι, Tristor. ἀδημονῶ. Il. ι, Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Hinc etiam sunt Ionica illa ἀκηχέατο & ἀκηχέδαται. quorum prius est præteritum plusquamperfectum, factum dialysi, vt indicaui in ἀκαχέω: alterum perfecti temporis est, interiecto ι & δ ante αται penult. Ionum more formatum: sicut ex πίφρασται, πεφράδαται, ex ἐλήλαται, ἐληλάδαται: vt tradit Eust. HINC Ἀκαχεδὼν, όνος, ἡ, Tristitia, Mœror, Angor.

ἈΣΧΑΛΛΩ, Mœreo, Doleo, Tristitia affectus sum. Item, Indignor, Ægrè fero. Vt ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, Demosth. in Midiam. Sic Plutarch. Pericle, ἀσχάλλοντας ἐπὶ τῷ πολέμῳ. Interdum verò cum solo datiuo, id est præpos. non interiecta: vt apud Xenophontem De re equestri, ἀσχάλλοντι τῇ τραχύτητι. Chrysostomus autem dixit ἀσχάλλειν πρὸς τὴν συμφοράν. ET compos. Συνασχάλλω, Cõdoleo. Cæterùm ἀσχάλλω ab ἄχος deducunt Etymol. & Eustathius: vt sit ἄχω, ἀχάλλω, deinde interiecto σ, ἀσχάλλω. Quod mihi probatur: at non item quod addit Eustathius, (vtpote vanæ subtilitatis plenum, meo iudicio) videlicet ἀσχάλλειν esse ἄχος ἅλις ἔχειν. Scribitúrque ibi (pag. 224) ἀσχάλειν vnico λ, nescio an de industria, vt melius cum ἅλις conueniat, an ex errore.

¶ Ἀσχαλάω, ῶ, Idem significat, sed magis est poeticum. præcedit autem barytonum ἀσχάλλειν hoc ἀσχαλᾶν, sicut μενοινᾶν prius est quàm μενοινᾷν. Hom. Il. β, Ἀσχαλάᾳ σὺν νηὶ πολυζύγῳ. Et ibidem, Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσί. ET cõpos. Συνασχαλάω, ῶ, Condoleo. Et Atticè Ξυνασχαλῶ. Æschyl. in Prom. vincto, pag. 19, Θέμις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ Μόχθοις.

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. Ran. Μηδ' ὅτι δὲ τοῦτο τοὔχθος ἐπ' ἐμαυτοῦ φέρων, Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. Il. ε, Ἀλλ' ἡμεῖς παρὰ νηυσὶν ἔκειτο ἄχθος ἀρούρης. Ἄχθος γῆς prouerbialiter de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἄχθεα γαίης Nicander vocat etiam serpentes & venenatas bestias: pondera videlicet noxia & detrimentosa. βλάβας schol. exponit. ¶ Metaphoricè significat etiam λύπην βαρύνουσαν, (seu vt Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διοχλοῦσαν τὸν νοῦν ἐπ' ἀβουλήτοις συμβεβηκόσιν.) vnde & ab ἄχος factum esse Eustathius docet, πλεονασμῷ videlicet τοῦ θ. Soph. ἄχαρ γ' ὑπερβεβηκότες ἄχθος ἤνεγκαν, Dolorem & molestiam intulerunt.

C. Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, Baiulus, Vectarius, Sarcinarius, vt ex Varrone & Cæsare exponitur. Pollux lib. 7. cap. 29, οἱ ἐξ ἀγορᾶς ἢ λιμένος κομίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σταθμοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, ξυλαγοὶ, φρυγανοφόροι, φορτηγοί. HINC Ἀχθοφορία, ας, ἡ, Onerum portatio. ET Ἀχθοφορέω, ῶ, F. ήσω, Baiulo. Luc. μᾶλλον πλείω ἀχθοφορεῖς ὑπὸ πολυτελοῦς τε ἐσθῆτος. SEV Ἀχθοφορέω. Philo De mundo, ὡς ἀχθοφορεῖν τὸν κόσμον ἰσχύσαι.

C. Ἀπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. ET Ἀπαχθίζω, Grauo, vt habent vulg. lex.

C. Ἐπαχθὴς, Onerosus, Grauis. Item Molestus, Inuidiosus: vt Bud. apud Hermog. hoc loco interpr. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθὲς ὄντως καὶ ἀμούσιον. Sic Æschines De falsa legat. πολιτῶν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plutarch. Themist. τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. ἐπαχθέστερος ἐκείνοις ἔσομαι. VNDE Ἐπαχθῶς, aduerb. Molestè. ET Ἐπάχθεια, ας, ἡ, Molestia, Offensa. Chrysost. περὶ ἱερωσ. ET Ἐπαχθίζω, F. ίσω, Onero. Philo πρεσβ. πρὸς Γάϊον, Τί αὖ κακὸν μεῖζον ἀγαθῶν, ἢ τὰ τοιαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπαχθίζεσθαι; Sic apud Æsopum senex lignis cæsis in humerósque sublatis, πολλὴν ὁδὸν ἐπαχθιζόμενος ἐβάδιζεν.

C. 2. Ἀνεπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non onerosus, Non molestus. VNDE aduerb. Ἀνεπαχθῶς, Non molestè, Non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω, Non grauatè fero. Thuc. ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. Item Non inuidiosè. vt apud Hermog. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθὲς ὄντως καὶ ἀμούσιον, ἀνεπαχθῶς ποιεῖ ἡ μέθοδος πρώτη.

C. Μολυβδαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Plumbigrauis. Vulg. lexic. ex Epigramm.

C. Σεισάχθεια, ας, ἡ, q.d. Onus excussum. Plutarchus in Cæs. καὶ σεισάχθειαν ἐποίησεν τοῖς ὀφείλουσι. Cui similis est χρεωκοπία. nam χρεωκοπεῖσθαι, debito fraudari significat, decocta videlicet pecunia. Ita Bud. Cõm. Antea verò dixerat χρεῶν ἀποκοπὰς, hoc est Nouas tabulas (q.d. æris alieni decisiones) idem esse quod σεισάχθειαν. Hanc in Atheniensium rempublicam Solon primus inuexit, vt Diogenes Laert. in eius vita ab initio testatur, addens, τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ [Σόλωνι] πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι. καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια. videlicet παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, vt Hesych. tradit.

C. Σπειραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cui spira [caudæ] grauis & ponderosa est. Nicander περὶ ἑρπετῶν βασιλέως loquens, Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Ἰυγὴν μίμνουσιν. Vbi scholiastes, σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν.

Ἀχθεινὸς, ού, ὁ, Onerosus, Grauis, Molestus. λυπηρὸς καὶ ἐπίπονος, Suid. Xenophõ Apomn. 4, ἀχθεινότατον τοῦ βίου senectutem vocat. ἀχθεινὰ πάθη, Tristes affectus, Plut.

Ἀχθηρὸς, ός, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. λυπηρὸς, Hesych. VNDE Ἀχθηρῶς, Grauatè, vel Grauatim, vt Cicero loquitur, aut (vt Liui⁹) Grauiter. λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀνιαρῶς, ἐπαλγῶς. Poll. lib. 3.

¶ Ἄχθομαι, F. έσομαι vel ήσομαι (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι) Grauor, Pondere premor. Ingemo sub pondere. Od. ο, Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὴ νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. id est ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, vt schol. exponit. Theophyl. αἱ ἄμπελοι ταῖς βότρυσιν ἄχθονται, αἱ ἀχράδες βρίθουσι. ¶Item eadem metaphora qua Lat. Grauatè fero, pro Molestè fero, Ægrè fero. In qua significatione aliquãdo cum genitiuo construitur. Plut. in Publ. ἄχθομαι τῆς οἰκίας (vbi tamen & ἕνεκα subintelligi potest) Aliquando (& quidem frequẽtius) cum datiuo, Aristophanes Nub. Ἦ μὴν σὺ πάντως τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. Aliquando cum præpositione ἐπὶ datiuo iuncta. Xenoph. ἐπὶ τοῖς εἰωθόσιν ἀχθομένους. Interdũ cum accusatiuo Atticè, vt ἄχθομαι τοῦτο. vt & Il. ε, Ἀλλ' ὦ ἄχθομαι ἕλκος ὅμως βροτὸς ὅ ποτ' ἀνήρ. Nonnunquam cum participio. Aristoph. οὐκ ἀχθέσῃ παθὼν ἃ νῦν πέπονθας. Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ ἄχθομαι στρέφων ὑμᾶς. Quandoque cum ὅτι. Xenophon Pæd. 3, ἀχθόμενος ὅτι στρέφοις ἡμᾶς. Plato verò Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος dixit, id est, Vicem poetarum dolens. ¶Item Succenseo. Plato Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ. Sic etiam Xenophon Pæd. 7, ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eodem posuit. ¶Ἄχθεταί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi graue est, Hoc tibi molestum est. Budæus ex Gregor. carm. – ὅ σοι πλέον ἄχθεται ἄλλων.

Ἄχθομαι autem pro Inuisus sum, falsò annotatur in vulg. lex. ex hoc loco Homerico, Odyss. ξ, – ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quũ hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι sit sed ab ἔχθομαι.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, Dolor, Tristitia, λύπη, ὀδύνη, βάρος, Hesych. μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, Ne graue tibi sit me audire. Bud. apud Platon. 5 De legibus αὐτὶ τοῦ λύπη poni annotat. Plato Crat. Ἀχθηδὼν δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τῷ

τον τὸ ὄνομα τοῦ τῆς φορᾶς βάρει. Et λυπηρὰς τῇ ὄψει ἀχθηδόνας dixit Thucyd.lib.2.

C. ἘΠαχθομαι, & ΚΑΤάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. AT ΣΥΝάχθομαι est Condolesco, Vicem[que alicuius] doleo. Isocrates, ἀτυχοῦσι φίλοις συναχθεσθαι. Idem, συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων.

ἌΩ, vel Ἀῶ, F. ἀήσω, Flo, Spiro. vt apud Apoll. Argon.1, ἀκραὴς ἄεν οὖρος. At ἀήμεναι (quod tamen tãquam ab ἄημι afferri solet) μάρτυρεῖ circunflexo verbo ἀῶ, vt scribitur apud Eustath. Vide etiam de ἄει in Ἄημι. Legitur autem & ἄηται apud Apoll. Arg.1, – ἐπ' ἄλλυδις ἄλλος ἄηται, sed obserua ἄηται, & confer cum iis quæ Eustath. de accentu verbi Ἀῶ differit. HINC Ἄημα, ατος, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyrus in Epigr. Ἠδη μὲ ζεφύροιο πολυπνόου ὑγρὸν ἄημα. Sic Sophocles, δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων. ET Ἄησις itidem pro flatu, Eurip. ET Ἀήτης, Flatus, Ventus. (quum alioqui debuisset ἀητὴς scribi ab ἀῶ ἀήσω, eadem forma qua ποιητὴς & μιμητής) Apud Hom. interdum ἀνέμοιο ἀήτης (vt Iliad.ο,) & Odyss.δ, ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Interdum verò ipse ἄνεμος, id est ventus: vt Od.ι, – καὶ ὑπεπνείουσιν ἀῆται; Hesiodus autẽ fœm. gen. ἀήτας dicit, tanquam ab Ἀήτη, vt in Erg. – οἵ κ' ἀνέμοιο κακαὶ ἀντιχαιν αἰήται. Idem, νότιοί τε δραεῖς ἀῆται.

¶ Ἄημι idẽ quod Ἀῶ, sed multo vsitatius. A quo ἄημι est ἄη, pro Flabat, Od.μ, v.325. Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος (vel ἄλληκτος) ἄη νότος. Vbi scribit Eustath. legi etiam ἄει, idque in multis exempl. sed ἄη comprobari & duali ἄητον, quo vtitur in Θρηκηθεν ἄητον, Il.ι, in principio. Addit & Heraclidem, qui βαθὺς cognominatus fuit, ita legendum cẽsuisse: scribentẽ, vt ex φιλῶ fit φίλημι Æolicè, ita etiã ex ἀῶ fieri ἄημι. & vt ex φίλη fit φίλητον, eodem modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat esse ἄητον pro ἀήτων, vt τὸ ζητεῖν. Et partic. ἀεὶς ἀέντος (vt θεὶς θέντος) apud eundem poetam. Ἀήμεναι autem quod ex pseudonymo Musæo affertur, Eustathius μαρτυρεῖν dicit τοῦ Ἀῶ περισπωμένου. Item Ἄημαι pass. voce pro eodem. vnde ἄητο Apoll. Arg.1, – μέγας ἐπὶ οὖρος ἄητο. Et Ἀήμενοι, Flantes, Hesych. ET Διάημι, comp. Perflo, Hesiod. in Erg. cum genit. – ἀλλά τε καὶ διὰ τοῦ χροὸς ἐστιν διάησιν διασυρισμῶν ὁδόντων. Alibi cum genit. itidem, sed cum præpos. διὰ in eodem opusc. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν. Ibidem cum accus. πόλλα ἡ διάησιν.

Ἀίσαι etiam annotat Hes. pro ἀῆσαι, id est flare. Eust. ἀΐσσαι scribit esse πνεῦσαι ἴσως, item ἀναπνεῦσαι. EX HOC certè (quæcunque sit eius formatio) fieri existimo Ἀισίμαχα, ET Ἀιόφρων. Dicitur autem ἀισιμάχα θάλασσα, Vẽtis furens mare, ἡ ἐκ πνευμάτων τῶν ἀνέμων μαινομένη, inquit Hes. apud quem ἀεσίμαχα scribitur cum ε. AT Ἀεσίφρων ponitur pro leui & incõstanti. item pro temerario, atque adeo pro stulto. Sonare autem puto ad verbum (licet Eustath. aliud dicat) Ventosa mente præditus. Il.υ, v.182, – ὁ δὲ ἤματος οὐκ ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν apud Hesiodum. HINC Ἀεσιφροσύνη, Leuitas, Stultitia. cuius pluralis est Odyss.ο, ἐνόμεν ἀεσιφροσύνῃσι.

C. Δυσαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Εὐαής & Ζαής, Item Ἀκραής. Hom. Od.ν, ἀνέμων δυσαέων dicit pro δυσαέων, Pernicioſè strepentiũ vel Grauiter spirantium, id est Grauiter strepentium in spirando. Quidam Grauiter strepentium interpretantur. At δυσαεῖς ζέφυρος, aut δύσαεις, aut ἐκ δυσαέος πνεῖον. Vide Eust. HVIC Εὐαής opponitur, Vtiliter spirans (ad verbum Bene spirans) Salubriter spirans. Herodot. Euterpe, εὐαεῖ τε πνεύματι χρεώμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, id est Vento molliter spirante. Sed in omnibus edit. typogr. εὐαγεῖ hic perperam legitur pro εὐαεῖ. De quo errore & in εὐαγὴς admonui, vbi vulg. lex. exemplum illud afferunt. Apud Hesiodum autem χώρῳ ἐν εὐαεῖ, In loco qui vento salubriter spiranti est expositus. AT Ζαής, Vehementer flans, seu impetuose flans. Hom. Il.μ, ὅς τ' ἀνέμοις ζαὴς, ῥίψα σκιόεντα δοκεῖς. id est βίαιος. ob particulam ζα quæ vehementiam seu vim indicat in iis quibus est præfixa vocabulis. DE Ἀκραὴς autem non consentiunt inter se grammatici. Nam Ἀκραὴς ἄνεμος Hom. Odyss.β, v.421, secũdum quosdam est ὁ ἄκρως ἀεὶς (quod exponitur Flans in superficie, Flans per summa (secundum alios est ὁ ἄκρατος, & ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρός, seu ἀκραέσις. Vide Eust. qui & ἀκραὴς ibi scribi testatur. Animaduerte autem Eustath. ἀκραὴς à participio ἀεὶς deducere. est enim eadem & cæterorum compositorum ratio.

Ἀίωαι item legitur apud Hom. Oyssd.γ, v.182, 183. – οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι. Cuius ἀῆναι thema inusitatum esse tradit Eustath. videlicet ἀαίνω, sicut φαραίνω, & ὑδραίνω, ac talia.

¶ Ἄσθμα, ατος, τὸ, Flatus, Anhelatio. φύσημα, συνέχον πνεῦμα, Hesych. item τὸ ἐκ δρόμου γινόμενον φύσημα. Apoll. Argon. 1, οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέροις ἰδρώματα. Est etiam vocabulũ medicũ: apud Lat. Anhelationẽ & Suspiriũ appellãt Scribonius, Plinius, Seneca: & Cels. lib.4, c.4, difficultatem spirandi vehementiorẽ nominat, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit. Gorr. ex Gal. cõm. in Aphor.46, lib.4, scribit Hipp. eam solùm spirãdi difficultatem ἆσθμα nominare in qua multum creber anhelitus est: quum tamen Hippocrate posteriores medici affectionem quancunque pectoris diuturnã, simpliciter ἆσθμα nũcuparint, suóq; tẽpore respirationẽ quæ in cursu & vehementi exercitatione fit, ἆσθμα vulgò vocari solitã esse scribat Gal. Aret. εἰ ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίου καὶ παντὸς ἔργου δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοή, ἆσθμα καλέεται, ἡ νοῦσος δὲ ὀρθόπνοια, ἢ ἔτι καλέεται ἆσθμα. HINC Ἀσθματικός, Ad anhelationem seu suspirium pertinens. vt ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοί, Anhelatores Plinio, Suspiriosi Marcello. ET Ἀσθμάζω. F. άσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid. ITEM Ἀσθμαίνω, pro eodẽ. Aret. ἐν γὰρ τῇσι παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι ἢ εἴδη. VNDE Ἐπασθμαίνω, Idem.

¶ Ἀτμός, οῦ, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus. ὁ ἐξ ὑγροῦ ἀναθυμίασις, Hes. Idẽ quod apud poetas ἀϋτμή. Plut. δακρυρροοῦσι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνισταμένης τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι τῷ σώματι. Diosc. de pisselæi cõfectione, ὅπως ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ τῶν ἐρίων βρέχεται [τὸ ἔλαιον] quod Plin. vertit. Velleribus suprà halitũ eius expansis. ET Ἀτμή, ῆς, ἡ, VEL Ἀτμίς, ίδος, ἡ, Idẽ. ἀναθυμίασις, ἀτμός, ἀναδόσις, Hes. A QVO Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, apud eundem Hesych.

C. Ἀτμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Fumi seu vaporis speciem gerens.

Ἀτμώδης, εος, ὁ & ἡ, Vapores multos emittẽs, Vaporiferus. vt ἀτμώδη ἀναθυμιάματα.

Ἀτμίζω, F. ίσω, Vaporo, Exhalo, ἀναθυμιάζω, Hes. VNDE Ἀτμισμός, οῦ, ὁ, Vaporatio.

C. ἈΠατμίζω, Exhalo vaporẽ. Emitto in vaporis modũ, actiuè. Capitur & pass. seu neutraliter, sicut ἐξατμίζειν. nã vtrunque pro Euaporari seu expirare dixit Aristot. nõ semel, teste Bud.

C. Ἐξατμίζω, Exsorbeo exponitur in vulg. lex. Est tamen potius Vaporẽ elicio. Bud. exponit Exhalationẽ subduco, citãs Aristot. probl.1, segm.2, ἐπιπεπηχθῆν πάλιν τῷ ἐξατμίζειν τὸ συγκαθαχθέντα ὑγρά, καὶ τὸ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνειν, ἐξάγειν τοῦ πνεύματος. Et ἐξατμίζεσθαι, Euaporari, Exuctum reddi, Arescere, q. ἐξικμάζεσθαι, Expirare. idẽ quod ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli. B. Arist.4 Meteor. διὸ μὲν τὸ ὑγρὸν ἔστι μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος ἔστι δὲ μή, ἡ κατὰ γῆς καὶ ὕδατος, &c. Vnde Ἐξατμιστικός, In vaporem euanidus, vt vulg. lex. exponunt: alii Vapidè se habens è Suetonio interpretantur.

C.2. Συνεξατμίζω, Mecũ exhalando aufero, vt Bud. exponit. Aristot. Meteorol. ὥσπερ ἱματίου ἐστὶ τὸ κεχωρισμένον αὐτὸ καθ' αὑτό, ὑγρόν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντος τὸ ὑγρὸν ξηραίνεται.

C. ὙΠατμίζω, Vaporem subduco. ὑπατμισθείς, Suffitu euaporatus vt exponitur in vulg. lex. VNDE Ὑπατμισμός, οῦ, ὁ, Suffitus vaporẽ eliciendo factus. Diosc. lib.3 cap.16, καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος. vbi Ruell. vertit Decoctum saporis suffitu.

ἈΫΤΜΗ', ῆς, ἡ, Halitus, Spiritus. Il.ι, – εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. Vbi Eust. ἀϋτμὴ ἐστὶ (inquit) ἁπλῶς μὲν ἡ πνοή, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα ἐκ τοῦ ἄω. Itẽ Vapor, Fumus. Od. enim α, ἔσσι πυρὸς ἴκετ' ἀϋτμή, Eust. exponit ὁ καπνός, ὡς ἀναθυμίασις, παρὰ τὸ ἄω ἢ αὔω τὸ πνέω. ἐπεὶ πνεῦμά τι ἡ ἀναθυμίασις γίνεται. Sic apud Hesiod. Theog. v.861, – καίετο γαῖα ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. vbi tamen quidam ardorem significare volunt. nam & Hesychio φλὸξ est. Fit autẽ ἀϋτμὴ tanquã ab αὔω pro ἄω: αὔω per dialysin fit ἀύω: deinde interucitur μ, ...

Αὐτμὴν, ένος, ἡ Idem quod ἀϋτμή. Ιλ. ψ. Καὶ δ' ἄρα οἱ κυρα-λῆς χεῖ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς Ῥίμφα θέων. Οδ. γ. λιγέων δ' ἀνέμων ἐσσ' ἀϋτμένα χεύας.

ΑΥ͂ΡΑ, ας, ἡ, Aura, Ventus leuior. ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἀναπνοή, Expiratio ex humido prodiens, vt Aristot. in lib. De mundo definit. Theodor. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic autem Aristoph. in Ranis Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Et poeta quidā apud Athen. λευκὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρα. Inuenitur tamen. & αὖρα post. breui. Xenoph. Hell. 6, εἰ μὴ αὖρα φέροι, θέοντες Idem ἐξαπτούσης αὔρας dixit Sympos. Et αὔρας θερμῶν apud eundem. Athen. lib. 2, Κατάσχοντες αὔρας, ἐλπίδας στησάμενοι. & lib. 9, Παραπεσὼν δ' ὁδίτης ἔξω αὔρας Ἀττικῆς. ‖ Αὖρα verò πρόσωπον Polluci lib. 4. cap. 9, tractanti de personis comicis, θεράπαινιδιον ἐστὶ περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sed legendum puto ἄβρα.

C. Ἄγχαυρος, ου, Diluculum, Crepusculum. ὁ παχεῶδης ὄρθρος. παρὰ τὸ ἀπὸ χροὸς ὥσπερ καπνὸν ἔχει τὴν αὔραν. vt Suidas exponit citans ad hunc locum explicandum, Homeri illud hemistichium, αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

C. Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auræ expers. ‖ Item substātiuè Torrēs, χειμάρρος. νῦν οἱ ἐξ ὑετῶν συστρεφόμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται, vt Apollonii schol. ab initio libri primi exponit hoc in loco, Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν ἀναύρου. Phil. epist. 21 de eadem re loquens, λέγεται γὰρ (inquit) ὡς τὸν Ἄναυρον διαβαίνοντος αὐτοῦ (τοῦ Ἰάσονος) τὸν ποταμὸν, ὃν ἐξ ἄρα κρηνῆς τῷ ῥεύματι. Vbi tamen proprium nomen esse videtur, vt fortitan & apud Apoll. nam & Hesiodi schol. sub finem clypei Herculis Ἄναυρον Thessaliæ flumen commemorat. Apud Nicandr. verò Alexiph. quum dicit, Κεῖνο φυτὸν Κρήτηθεν ὃ δὴ ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι, schol. exponit αἱ ὄχθαι τῶν ποταμῶν.

C. Μαψαῦραι, αἱ, Leues auræ, Leues venti. Hesiodus Theogon. quū de quatuor ventis loquutus esset, addit, Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. vbi schol. exponit, αἱ ἄλλαι αἱ μάταιαι πνοαί, πλὴν βορέου, νότου, ζεφύρου, εὔρου, vt alibi admonui. Fortasse tamen in illo Hesiodi loco diuisim μάψ αὖραι legi posset.

Η͂ΤΟΡ, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἄω, vt pluribus locis tradit Eustath. Sunt qui declinent ἤτορος, ἤτορι: ille tamē indeclinabile esse tradit. Il. ι, Ὦ φίλοι, αἰδὼς ἐστέ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Il. β, Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Il. ψ, Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ. Od. ε, — μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ, vt Il. ε, — μάλιστα φίλον ἦτορ ἐλάσσεις. Ibidem, — μαιμώωσι δέ οἱ φίλον ἦτορ. Il. κ, — καὶ ἀπέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed & hoc obseruatione dignum, sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ vel ἦτορ ἐν στήθεσι. vt Il. τ, Θαρσαλέον τοι οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Sic Odyss. ψ, — ἦ γὰρ τοῖγε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ. Et Od. υ, Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσιν, vt Od. ρ, — μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε. Et Il. χ, ἐν δέ μοι αὐτῷ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ. Sed & ἦτορ dicit ἐν κραδίῃ, Il. υ, — ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.

C. Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, Magnanimus. Il. π, Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. At μεγαλήτορα θυμὸν (Od. ι, — ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε μεγαλήτωρ θυμόν) tautologiam habet, vt si dicas μεγαλόψυχος ψυχή.

Αὐλὸς, οῦ, ὁ, Tibia. Hom. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autē quod Hom. αὐλῶν ἐνοπὴν dicit, legimus apud Athen. αὐλῶν βόμβον, lib. 8, αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές. Idem ἐμφυσᾶν pro ἐμπνεῖν dicit in eodem Harm. φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν ὡς ἀπέπνιξεν τῷ αὐλῷ. Idē Ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλόν. Sæpe autem αὐλοῦ & κιθάρας simul fit mentio, seu λύρας. vt idem De salt. αὐλοί, αἱ ᾠδαί, καὶ κιθάραι. Plutarch. in opusc. Vtrum Athenienses &c. ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, id est flo (sicut & αὐλὴ) vel ab αὔω id est Clamo. Videtur tamen Eustathius ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid est angustum & in rectitudinem productum. In vulgatis lexicis annotatur ex Athenæo hoc nomine significari figuram quamlibet in rectitudinem productam, vt est stadium, & sanguinis è naribus torrens. Sed (vt cætera omittam) κρουνὸν αἵματος ab Athenæo generalius accipi existimo pro sanguine quē ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. Hom. Od. χ, — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Hinc & Αὐλὸς, Iaculum omne prolixū, vt quidā annotarunt. Bud. autem scribit Xenophontem vocare venabuli αὐλὸν qua sunt illius velut aures. καὶ δὲ μέσον ὁ αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. vbi eum αὐλὸν pro καυλὸν dixisse existimat, nisi sit mendū. Et subiungit, αὐλὸν partē esse hastilis quæ ferro induitur. Sic verò & Eust. αὐλὸς, inquit, ὁ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Vnde Hom. αἰγανέας δολιχαύλους appellat Od. ι. Addit autē Budæus, αὐλὸν in telis etiā esse apud Ægin. Αὐλὸς (vt idem inquit, Annulus fibulæ, in hoc loco Hom. Od. τ, — αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Vbi Eustathius scribit αὐλοὺς appellari ῥαβδοειδεῖς τινας σωληνίσκους ἐν οἷς καταλείονται αἱ περόναι. quas etiā ob hanc causam paulo antè κληῖδας εὐγνάμπτους appellauerit. ‖ Item Αὐλοὶ pisces, vide in Σωλῆνες.

C. Αὐλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tibiæ formam habens. Bud. est Tubulatus, Cauus, apud Theod. in Eccles. hist. καὶ τῆς ἐλεφάντων προνομίας αὐλοειδεῖς πεφυκυίας ἐπαίρου.

C. Αὐλοπηγέω, F. ήσω, Fistulas compingo.

C. Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui fistulas conficit.

C. Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, Idē, Qui tibias perforat. Poll. ex Comicis.

C. Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, Tibicen. Differre ab αὐλητὴς annotat Bud. ex hoc Ath. loco lib. 12, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Ὑπέρβολος Κυζικηνός· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταί, οἳ προσηύλησαν τὸ πυθικὸν πύλυος. VNDE Αὐλῳδία, ας, ἡ, Tibiarū cātus. ET Αὐλῳδικὸς, οῦ, ὁ, Ad tibiarū cantū pertinēs. vt αὐλῳδικὸς νόμος. At αὐλῳδικὸς ποιητὴς, Tibiarū cāt⁹ perit⁹.

C. Αὐλωπὸς, οῦ, ὁ, Fistulæ instar oblōgos oculos habens. Est piscis nomē apud Opp. ex genere τῶν ἀνθίων, qui cur ita dictus sit, explicat ipse his verbis, Ἄλλοις δ' ἄνθιας τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν Οὕνεκα οἱ καθύπερθεν ἐλισσομένη κατὰ κύκλον Ὀφρὺς νεφρόωσα περίδρομος ἐστεφάνωται. Αὐλωπίας apud Aristot. Hist. an. lib. 6. c. 17, idē esse videtur piscis. nam ἀνθίας etiā vocari scribit. Αὐλωπίας vero Hesychio est κοιλόφθαλμος. AT Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, epithetū galeæ est apud Hom. quū quasi in fistulā abit, hoc est, in angustū & oblōgū, vel ὅταν λήγῃ εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ ὡς ἐν ὁ λόφος ἐνίεται, vt docet Eust. vel ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν ἀνατείνῃ, vt tradit Ath. Il. λ, — ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια Τρίπτυχος αὐλῶπις.

C. Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, Quæ sine tibiarū cantu fierent. VNDE Ἄναυλα, aduerb. Sine tibiis. Idē Plut. κεφ. Ρωμ. Καί τις ὤφθη δημοσίᾳ μαντικὴ τῶν ἱερέων ἄναυλα θύοντων. ‖ Ἄναυλος est etiā Imperitus artis tibicinariæ Budæo in hoc Luc. loco, ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τόπον αἰδέσιμον.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειον) ου, τὸ, Aristophanis schol. esse dicit, quū [in scena] tacētibus omnibus, intus tibicen caneret. Hesych. verò Διαύλιον esse dicit ὅταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παρεμβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπῶντος τοῦ χοροῦ: apud musicos verò hæc μεσαύλια vocari. AT Διαυλία, quum duo canunt. Hes.

C. Δύσαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infelix ob tibias. sic δύσαυλος ἰεὶς in Epigr. exponunt vulg. lex.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiis personās, ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν. Hes. Metaph. etiā capitur pro eo quo veluti post tibiarū cantū aures adhuc personāt. vt ἔναυλοι λόγοι apud Eust. οἱ περιηχοῦντες, καὶ ἔτι κατακηλοῦντες τὴν ἀκοήν. quemadmodum Suid. etiā apud Pisidem, ἀεὶ γὰρ ὡς ἔναυλοι, αἱ περὶ σοῦ ὁδοὶ τῶν ὁπλιτῶν ὀρθῶν μένουσιν τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων, exponit, οἱ περὶ πολλοῦ μνημονευόμενοι, ἔτι ἐνηχούμενοι. Sic apud Luc. ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι. Plut. verò De aud. poem. dixit ἔναυλον ἔχειν ἔτι. scribit enim, πρὸς ταῦτα δὲ πάλιν παραγγελτέον ἔχειν ἀνδρὸς καὶ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι, &c. Ἔναυλον Hes. exponit etiā νέαν ἔχοντα ἀκμὴν ἀπὸ πολλοῦ. ‖ Ἔναυλος Eustathio est item χειμάρρος, καὶ ταῖς πηγαῖς, συνδιαρρεῖ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χειμάρρος, παρὰ τὸ αὐλὸν, ὅς ἐστιν ἐπιμήκης πόρος. Et Il. π, — ταχέας φθίζοντες, ἐναύλους Πλήσεται νεκύων, sunt ἔναυλοι illi ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, ἢ αἱ κατὰ τὰ ὄρη τόποι παρὰ τὸ εἶναι ἐπιμήκη αὐλόν.

C. Ἔξαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui tibia exempta aut effracta est. Qui tibiæ sonum amplius nō edit. Poll. lib. 4, ὁ δὲ φαῦλος

αὐλὸς καὶ ἄγλωττος ἢ ἄφθογγος, ἀραιός, διάβροχος, ἔκαυλος. A
VNDE Ἐξαυλέω, ῶ, Fut. ήσω, q.d. Extibio. Ἐξηυλημέναι γλῶτται, videlicet τῶν αὐλῶν apud Pollucem, seu γλωττίδες (vt Etymol. vocat) Lingulæ tibiarū inueteratæ, & quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sunt. Quod vocabulum Ἐξηυλημένος metaphoricè de aliis inueteratis rebus dicitur, vt docet idem Etymol. ET Παρεξαυλέω, ῶ, idem, nisi præpositio aliquid immutare simplicis significationem putanda sit. vnde παρεξηυλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eustath. inter scōmata in senes hoc etiam refert, addens, ὅθεν ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ἀπὸ ὑπερβιασμένων (seu, vt Aristoph. schol. habet, διερρωγμένων) γλωσσίδων αὐλοῦ. Est autem vocabulum hoc sumptum ex Aristoph. Achar. Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς, ἢ παρεξηυλημένους. Sic etiam Suidas, τὸν παρεξηυλημένον exponit τὸν διεφθαρμένον ἢ ἀμαυρὸν ὑπὸ γήρως. B
C. Καλαμαύλης, ου, ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος.
C. Κάπαυλον, καπνοπωλεῖον, καπηλεῖον. Hesych.
C. Κεραύλης, ου, ὁ, Qui cornu in tibiā aptato canit. Cornicē. C nam ex cornu etiam tibias fieri solitas Pollux docet.
C. Μεσαύλιον. vide in Διαύλειον.
C. Μόναυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, Tibialem quendam cantum vnicum & simplicē edens, vt quidam interpr. μόναυλος κάλαμος apud Eustath. qui Osiridis inuētū esse dicit, vocarique à Doriensibus in Italia πτύσμον, seu σπονδειακόν. (Φώτιγγα enim Doriensibus esse πάτριον) Μόναυλος etiam qui eiusmodi organo vtebatur, quem ibidem Eust. καλαμαύλην & ῥαπταύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον apud Athen. lib. 4. Vnius tibiæ concentus. D ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείων κατέβρεχες ὡς ἄμουσον, καὶ τὸ μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις. VNDE Μοναύλιον, ου, τό, Organum quoddā tibiale vni⁹ & simplicis cātus. Athen. l. 4. φωτίγγια καὶ μοναύλια, τῶν μὲν οὐ πολέμων ὄργανα. ET Μοναυλέω, ῶ, F. ήσω, Tibia vnius cōcentus cano. Plutarch. Cæs. ἔπειτα γὰρ αὐτοῖς αὐτὸ Λίβις ἐπιδεικνύμενος ὀρχεῖσθαι ἅμα ἢ μοναυλῶν θεάματος ἀξίως.
C. Ὅμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cōsonus. Soph. OEd. tyr. παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. i. ἐμμελής, ὁμόφωνος, schol.
C. Πάραυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, A tibiæ sono discrepans, Absonus. ἀπῳδός, vt Eustath. exponit, hoc in loco, ὑπὸ ἐμφύτου γεωργίας καὶ ἐθελοντίας ἀπημπλῶν μέλη πάραυλα. quemadmodū & apud Soph. Aiace Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους exponit ὁ ἐξωνυμένη αὐλοῦ ἢ ἐξ ἐναντίας ἢ ἐξ ὑπὸ τῆς φάσεως. Vbi tamen (vt schol. annotat) intelligi etiam potest ὁ συγκειμένη ἐγγύς, vt τῶν αὐλῶν: sicut Œdip. Colon. Ἥκεις ἐμ' ἄξων ὑχῖν εἰς δεσμοὺς ἀγῆς, Ἄμ' οἱ πάραυλοι οἰκέτες. id est ἐν ἀγροῖς, vt itidem schol. ibi explicat.
C. Πλαγίαυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui obliquis tibiis canit. VNDE Πλαγιαυλέω, F. ήσω, Obliqua tibia cano. Lust.
C. Προαύλιον, ου, τό, Præludium in tibiarum cantu. Aristot. F Rhet. 3. τὰ μὲν οὖν προοίμια, ὅτι ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, ἢ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια (sic enim scribendum) sunt τὰ προαυλήματα, ὡς τὸ προάμβουλα, τὰ προενδόσιματα. VNDE Προαυλέω, ῶ, F. ήσω, In tibiarum cātu præludo. Aristot. Rhet. 3. ἢ ὥσπερ οἱ αὐληταί ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ.
C. Πυθαύλης, ου, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit: id est pæana vt tradunt vulg. lexica. Cælius verò Πειθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Καμπταύλας apud Vopiscum quosdā intelligere ait qui flexili tibiarum cantu vtantur. G
C. Ῥαπταύλης, ου, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.
C. Σύναυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exponunt, vt ξύναυλος βοά, apud Aristoph. VNDE Συναυλία, vel Ξυναυλία, ας, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hesych. id est Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento coniūctus. Aristoph. schol. ξυναυλίας vocat quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia ξυμφωνεῖ. Athen. lib. 14, ξυναυλία δ' ἐστὶν ἀγὼν συμφωνίας αὐλοῦ τε καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσᾳδομένου. Ibidem, περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπεί ποτε καὶ αὕτη ἡμᾶς συναυλία εὐφρανεν. Transfertur etiam ad fletum & lamēta. vt apud Aristophanem Equit. δεῦρο νῦν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν οὐλύμ- H
που νόμον. Et Synesius epist. ad fratr. νῦν περὶ ἐρήμης ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα.
C. Φίλαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans tibiarū cātus. Aristoph. Ran. ἦν ὁ φίλαυλος ἐπειδὴ λαφίς. Aristot. Ethic. 10. οἱ γὰρ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph.
Αὐλικός, ῦ, ὁ, Fistularis, Tibialis. sic enim Plinius calami quoddam genus αὐλητικόν Græcis dictum, interpretatur. Αὐλικοὶ verò Suidæ sunt κιθαρῳδοί, Tibicines.
Αὐλίσκος, ου, ὁ, Parua tibia aut fistula. Nec tantum de tibia musica dicitur, sed de quauis fistula & tubulo generaliter. αὐλίσκος enim in galea apud Eustathium est fistula in quam conus seu crista inseritur: in fontibus verò salientibus, id è quo aqua effunditur: canaliculus seu canalicula vt Gellius loquitur. Apud medicos etiā vsitatum vocabulum est: de quo Cæl. Aurel. Acutor. lib. 3. Clysteris αὐλίσκον, quem nos tibiam dicere poterimus.
‖ Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ἐνώτια, Hesych.
¶ Αὐλέω, ῶ, Tibia cano. Athen. αὐλεῖν καὶ συρίζειν, Plutarchus Alcibiade, αὐλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες, οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι. Idem in Apophth. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum verò additur accusatiuus: vt καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Plutarchus in Lycurgo. Nonnunquam datiuus instrumenti, vt αὐλεῖν αὐλῷ, apud eūdem Plutarch. in Galba. Quia & alio organo quàm αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, vt αὐλεῖν κέρατι, quod ex Luciano citatur.
Et Αὐλέομαι, οῦμαι, passiuum Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio, Mihi canitur tibia. sic Xenophō in Pæd. Vide Bud. Comm. pag. 1078. VNDE Αὔλημα, ατος, τό, Carmen ad tibiarum sonum. vt αὔλημα χαρίεν apud Pollucem. ET Αὔλησις, εως, ἡ, Ipsa tibiæ inflandæ actio. ET Αὐλητήρ, ῆρος, ὁ, Tibicen. A QVO Αὐλητηρία, Theca tibiarum, Hesych. ET Αὐλητρίς, ίδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit.
Αὐλητής, ῦ, ὁ, Auletes (vt Cicero etiam vocat) Tibicēn. ψιλὸς αὐλητής ab Atticis dici, non αὐλωδός lex. vulg. ex Phryn. docēt. αὐληταὶ ἄνδρες, Demosth. Exponitur etiā ἀκροατὰς αὐλοῦ. VNDE Αὐλητικός, Ad tibicinem pertinēs, vt αὐλητικοῖς παιδίοις, & αὐλητικοῖς σχήμασι. Αὐλητικὸς κάλαμος apud Theophr. à Plinio Tibialis redditur. Αὐλητική s. τέχνη, Ars tibia canendi. αὐλητικὴς εὑρετὴς ὁ θεός, Aristot. Rhet. Αὐλητικός etiā Tibiarū inflādarū peritus.
C. Ἐπαυλέω, ῶ, F. ήσω, Incino seu Præcino. Budæo idem est quod προσαυλέω, i. Accino. Aristophanis tamen schol. manifestè distinguit, his verbis, προσαυλεῖ γὰρ τοῖς τραγικοῖς ἢ τοῖς κωμικοῖς ἐπαύλειον δὲ προσᾴδουσι τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Luc. de sacr. ζῷον ἄρξασθαι καὶ ὑμέσθαι ὅθεν τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦσι.
C. ΚΑΤαυλέω, ῶ, F. ήσω, Tibiæ sono permulceo: vt Bud. C. exponit, dicēs genit. iungi, citansq; Plat. locū, vbi matres pueros κατεπᾴδουσι dicūtur ἀτεχνῶς ὥσπερ καταυλοῦσαι. Idē tamen in lex. annotat καταυλεῖν τινος dici κατευφραίνειν cuiusmodi constructionē videbis paulo pòst ex Greg. Καταυλοῦμαι verò in pass. est Tibiæ cantū audire, aut Tibiis personare. Luc. de tauro Phalar. ἡ βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλος ἀποτελεῖ ὡς τὸν μὲν κωκύειν, ἡ δὲ τρώσας μεταξὺ καταυλούμενον. Strabo lib. 17. πᾶσα γὰρ ἡμέρα ἢ πᾶσα νὺξ τῶν διὰ τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων ἢ κατορχουμένων ἀναιδῶς. Plut. μία τινὸς ἐφ' ἡμέρας πολλὰς καταυλεῖται ἢ καταψάλλεται. Καταυλεῖν nōnunquā metaphoricè non tatūm de oblectatione ex tibiarū cantu, sed etiā generaliter de quibusuis mollioribus auriū titillationibus dictum reperitur: vt apud Greg. μὴ ἀκοὴν καταυλούμενον, μὴ ὄσφρησιν θηλυνόμενον, μὴ γεῦσιν καταπορνευόμενον: vbi notandū accus. casui iunctū esse. ‖Καταυλεῖσθαι est quoq; Exsibilari & Derideri, seu (vt Suid. explicat) χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert, ἀφηρέθη δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸν πηχὸν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι.
Καταύλησις, εως, ἡ, Tibiarū inflatus seu incentio, vt Cic. & Gell. loquūtur. Theophr. de calamo tibiali (sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit) lib. 4. c. 12. γίνεσθαι δέ φασιν ἐνίους τι χρήσιμον, ἢ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπασμάτα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plinius sic reddidit, Et fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum linguis ad flectendos sonos. VNDE compositum Προκαταύλησις, εως, ἡ, Quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur indicta &

exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. explicat. A Theophr. ibidem, τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον χρήσιμον γίνεσθαι, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς. Et Plinius, Sic præparatæ, aliquot post annos vtiles esse incipiebant: tunc quoque multa domādæ exercitatione, & canere tibiæ ipsæ docendæ.

C. ΠΡΟΣαυλέω, ῶ, F. ήσω, Accino tibia: vt vertit Bud. citans hunc Athen. locum, ἵν᾽ ἡ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω paulo antè.

B C. ΥΠΑΥλέω, ῶ, F. ήσω, Succino tibia. Luc. De salt. ἀνὴρ γὰρ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας. Ath. lib. 6, Ἱέρακα φασὶ τὸν Ἀγνοχάρους προσέταξεν λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα.

Sequuntur composita ex αὐλὸς aliud quàm tibiam significante.

C. Δίαυλος, ου, ὁ, Circūactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent, flectentes, eò rursus recurrerēt vnde cursum inierant. i. Curriculū duplex. Ita Bud. in Pād. addens, Vitruuiū δίαυλον vocare duorū stadiorum ambulationis circuitionē. Suid. exponit, ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autē deriuat Eust. quod vocabulū Ath. exponit C inter alia etiā περὶ τὸ διπλοῦν ἰδρὼς εἰς Ἀδύνατα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etymologias si desideres, reperies apud Aristoph. schol. ¶Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς σύντονος ἀνάκαμψις (vt Eust. tradit) aut (vt Suid.) ἡ μακρὰ περίοδος. vt διαύλοις κυμάτων φερομένους, Reciprocis fluctuū cursib⁹. Phil. De mundo, ἴξεως ὁ στενὸς ἐστὶ δίαυλος. quo sensu paulo antè dixerat, ἴξις δὲ ἐστὶ πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ᾽ ἑαυτῷ: itē, ἀνακάμπτει πάλιν ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀφίκηται τόπον ἀφ᾽ οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. ¶Est etiam mensura duorū stadiorum, hoc est mille & ducentorum pedum. tantum enim continebat diauli cursus, eundo videlicet & redeundo. D

C. 2. Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. δίστάδιον. Bud. C. VNDE Διαυλοδρομέω, ῶ, F. ήσω, quod Bud. C. interpr. Quum ad calcem perueneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. De gen. anim. 2. ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὅθεν ἦλθεν.

C. 2. Καμψίδιαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. In diaulo reciprocans. ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος, Eust. exponit E ταχὺ ἀναστρέφουσαν ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδάς.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, Canaliculus in diopetris quo visus dirigitur, vulgò la mire: vt vulg. lex. exponunt in hoc Polyb. loco, ὁ δὲ ἐπὶ μὲν προσώπου διόπτραν ἔχει διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τὸ μὲν ὄντος ἀποτρέπειν τῷ μὲν τὸν δεξιὸν τόπον, τῷ δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν.

C. Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas tibias seu fistulas habēs: vt δολίχαυλοι αἰγανέαι, sunt (vt scribit Eust.) μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι, id est κοιλότητας ἐπὶ δέχεσθαι τὸ δόρυ, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ἐντίθεται: aut (vt alibi exponit) αἱ μακρόξυλοι: aut (vt alibi) F μακρὰ δόρατα. αὐλὸς γὰρ (φασὶ) νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.

ΑΥΛΑΞ, ἡ, Sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή. vt explicat Eust. dicens, διὰ τὸ συνεπίπεδον εἶναι ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθη. Hesiod. — αὔλακ᾽ ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Philo, ἣν ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας, ἀροῦσι καὶ σπείρουσι. PRO quo Doricè dicitur & Ὦλαξ, ακος, ἡ. (VNDE Ὁμαῦλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, q.d. ὁμοαύλαξ, Qui eodem sulco comprehēditur, Vicinus. Apoll. 2, Βύζηρες δ᾽ ἐπὶ τοῖσιν ὁμαύλακες. id est ὅμουροι schol.) ET Ἄλοξ, οκος, ἡ. (SEV per metathesin Eustathio Ὦλξ, G quo & Homerus vtitur, dicens, νειοῖο κατ᾽ ὦλκα) quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. Phœniss. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. quemadmodum apud Soph. etiam ἄλοκες, αἱ σποραί, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι. Itē γλυφὶ διάλοπου, Hesych. qua metaphora etiam Latini Exarare & Perarare literas dicunt. A QVO verbū Ἀλοκίζω, F. ίσω, Sulco, ἀρότρῳ τέμνω αὔλακα, vt exponit Suid. citans Aristoph. hunc locum, ἐγὼ δ᾽ ἀλοκίζειν ἐδιδόμην τὸ χωρίον. item τῷ ὄνυχι γράφω ἐν πινακίῳ τιμητικῷ, Vngue noto in tabellis cēsoriis. ET Comp. Καταλοκίζω, idē. vnde H per tmesin apud Eurip. κατ᾽ ὄνυχι ἠλοκισμένα.

C. Αὐλακοεργάτης, ου, ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. αὐλακοεργάτης σίδηρος. In Epigr.

Αὐλακίζω, F. ίσω, Sulco. VNDE cōp. Διαυλακίζω, q.d. Per- A sulco, Peraro. ET ΚΑΤαυλακίζω Sulco. vulg. lex.

Αὐλή, ῆς, ἡ, Area, Locus apertus & vacuus ante magnas ædes, quem vulgò une court appellamus. q. d. cortem. Quoniam autem apud Homerum oues & alia animalia ἐν αὐλῇ stabulantur, ideo αὐλὴ redditur Caula, Ouile, Hara. Il. δ, — ὥστ᾽ ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Od. ξ, in principio, Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ προδόμῳ εὗρ᾽ ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. vbi dicitur de loco B in quo erant porci. vnde Haram quidam interpretantur: alii generaliore vocabulo Septum. At pro corte in qua sunt aues, Odyss. ο, — χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. Synesius, ὑπερβαίνει δὲ τὴν οἰκείαν αὐλήν, vbi quidam interpretantur Impluuium. Ath. lib. 5 non solùm tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum qui à ventis perfletur (seu qui vtrinque ventum excipiat) sed addit, Homerum αὐλὴν semper ponere ἐπὶ τοῦ ὑπαιθρίου τόπου. Sic Philo De vita Mosis lib. 3, τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. Sed tamen tam apud Homerū quàm alios αὐλὴ exponitur etiam Atrium, in quibusdam locis. Αὐλὴ (inquit Budæus) apud Athenæum C pro triclinio prægrandi, id est œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie salam dicimus. Apud Greg. 181, idem Bud. Atrium interpretatur, vbi scribit ille, ἕως εἰ κατηχούμενος, ἐν προθύροις εἶ τῆς εὐσεβείας· εἴσω γενέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν διαβῆναι, τὰ ἅγια κατοπτεῦσαι. Quin & Ζηνὸς αὐλὴ apud Homerum legitur Odyss. δ, v. 74 Ζηνός που τοιήδε γ᾽ Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. vbi Aula Iouis, vel Regia Iouis, vertitur. quem tamē locum aliter etiam scriptū fuisse tradit idem Athenæus. Sed ipse Æschylus ex illo Homeri loco mutuatus dixit in Prometheo vincto, ὅσοι τὴν D Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. ¶Αὐλὴ apud Homeri posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine adiectione, Domus principis. Legimus autem apud Athenæum αὐλὰς fuisse vocatas hasce domos, vel quòd ante illas essent ampla loca subdialia, vel quòd satellites iis solerent προσαυλίζεσθαι. Hac autem in signif. Menandri etiam & Diphili autoritatem affert. Polyb. μέγα τι καὶ διαχερὲς αἴτημα περὶ τὴν αὐλὴν ἦν, id est in aula [Philippi.] Sic & alii nonnulli vsi sunt. At Herodianum obseruaui non αὐλὴν simpliciter sed βασίλειον αὐλὴν passim dicere. Eodem autē E modo & Galli vna eadémque voce significant locum ὕπαιθρον qui est ante ædes, & ipsam aulam: sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, eiúsque simul comitatu habitante illam regiam domum, quàm pro ipsa domo. Quæ cum dico, non ignoro interim posse duas harum duarum significationum afferri deriuationes, vt videlicet court illum ὕπαιθρον locum significans (quem nonnulli aream dici volunt) sit à corte: at court pro aula regis, atque adeo ipso rege vnà cum suo comitatu, sit à curia. vnde & potius cour sine t scribendum F sit, vt & pater meus scribere solebat. ¶Αὐλή, Locus in quem capite damnati ducebantur, postea dictus ὀρύγιον, Suid. Vide αὐλαία. ¶Αὐλὴ item in significatione ἰσθμοῦ ponitur, teste Polluce.

C. Ἔπαυλος, ου, ὁ, Stabulum, & Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hes. Γείνατο δ᾽ οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφάων. ¶Ἔναυλος etiam ὁ ἐν τῇ τῆς αὐλῆς. Vide Eustath.

Ἔναυλος autem deriuatum ab αὐλὸς, vide in illo nomine.

G C. Ἔπαυλος, ου, ὁ, Stabulum. Item Casa. Iliad. ψ, circa finem, — εἴσω καὶ πάντας ἐπεκλάσσειν ἐπαύλοις. ¶Sophocl. autem ἔπαυλα dixit.

C. Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, Locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse ianuam quæ sit inter duas αὐλάς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Vide Eustathium. Apud Euripidem legitur & μέσαυλος adiectiuè, vbi dicit θύρας μεσαύλους. ¶Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

H Μεσαύλιον in eadem significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur κρουμάτι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, inquit Eustathius. ¶Μεσαύλιος autem nomen serui apud Homerum hinc ductum.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat.

VNDE Μονααυλία, ας, ἡ, Vita solitaria, i. cælibatus. Plato A
De leg. vt Συναυλία, Coniugium.

C. Πρόαυλον, seu Προαύλιον, ου, τό, Aulæ vestibulum. Poll. Suidas. | Item, Προαύλια plur. num. Dies qui nuptias anteit: sicut Ἐπαύλια Dies qui eas sequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι.

C. Συναυλία, ας, ἡ, Cohabitatio. ἡ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. συναυλίαν ἄγει τις, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud. in Aristot. Polit. Contubernium coniugale exponit. Sic Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν.

C. Ὕπαυλος, ου, ὁ, Qui in aula est. (q.d. Qui est sub aula) A- B
pud Sophoclem in Aiace exponitur Qui est intectorio.

Αὔλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἕζετ᾽ ἐπ᾽ αὐλείου, Hom. Od. α, vbi malè quædã exẽplaria habent coniunctim ἐπαυλείου. quem tamen errorem sequuntur vulgata lexica. Et ἡ αὔλειος θύρα, Atrii ianua, vel Atriensis. Bud. αὔλειον θύραν apud Plat. in Sympos. Ianuam vestibularem & atriensem, apud Lysiam autem atrium interpretatur, pag. 1066. quam vide. Inuenitur & plur. numero, αἱ αὔλειαι θύραι apud Herodotum & Aristoph. in Vespis. Sic & epigr.
lib. 1, Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέξαντα θύρας. vbi exponi- C
tur Fores atrienses.

Αὔλειος etiam per se dicitur, vt Plutarchus in Pompeio, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἀποκλείσας τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ᾤχετο αὐτῶν. ET Προσαύλειος, Ad aulas pertinens: nisi mendosè in vulg. lex. affertur ex Eurip. τὰς προσαυλείους τύχας, Fortunas aularum.

Αὐλικός, οῦ, ὁ, Aulicus, Qui est ex alicuius principis aula. Plut. in Polit. Præcept. οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. Et apud eundem in Demetrio αὐλικὴ προσεργία. | Αὐλικός in
malam partem, vt & nostrum courtisan aliquando. Plut. D
ὁ δὲ φοβηθεὶς μὴ ὁ αὐλικὸς καλλωπισθῇ καὶ θρασύνηται.

Αὐλαία, ας, ἡ, Aulæum. item Tentorium, vt Bud. interpr. in hoc Plutarchi loco in Alexandro, de deliciis contitum eius loquentis, Φιλώτᾳ δὲ σταδίων ἑκατὸν αὐλαίας πρὸς θήρας γεγονέναι, id est Tentoria, inquit. Apud eundem Plut. accipi ait pro velo quod currui matronali prætenditur. Αὐλαῖαι quæ Lat. Aulæa. Athen. αὐλαίαις φοινικίναις περιέχεται. Idem, αὐλαῖαι ζωωταὶ καὶ διάχρυσοι καὶ διάλιθοι. Philo De vita M. lib. 3, χρόνον δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπε-
τάσματα εἰσιν. Et numero quoque singulari apud Plutar E
chum in Themist. ἐγγὺς προσιόντα τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον. Curtius Aulæam Latinè itidem dixit genere fœminino. | Αὐλαία Hesychio est etiam ἡ ἐν αὐλῇ διατρίβουσα, vt sit adiectiuum. | Αὐλαία item dicitur pro αὐλή per παραγωγήν. Eustath.

¶ Αὔλιον, Stabulum. Et generaliter Domicilium, sed potius quod est ruri. Apoll. Arg. 2, σταθμούς τε καὶ αὔλια. Dicitur autem ab αὐλή vel ὑποκοριστικῶς, vel κατὰ παραγωγήν. Vide Eustath. Αὔλιον antrũ dictum, quod in eo Bac-
chus stationem habuerit, seu pernoctarit. Var. F

Ἐπαύλιον vide post Ἔπαυλις.

¶ Αὖλις (ad differentiã Αὐλίς, quæ est vrbs Bœotiæ) Domicilium, Locus vbi pernoctatur. Item Tentorium, Castra. Hom. Il. ι, Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο. Ex Herodoto etiam affertur τὴν αὖλιν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιέοντο. vbi tamen legitur & αὐλήν. | Αὐλίδα etiam Bœotiæ vrbem inde nomen habuisse volunt quòd in ea Græci castrametati sint.

Αὔλιος ἀστήρ, Qui ad αὖλιν ducit animalia, Vesper. Eustath.

Αὐλίτης, Villicus, vt sit ab αὖλις significante ἔπαυλιν. Vide
Var. Hesychius autem Αὐλίτην habet cum ι vtro- G
bique, & exponit τὸν τῆς κώμης ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων.

C. Ἔπαυλις, εως, ἡ, Villa, Casa. Plut. καὶ εἰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξέπεμψεν. Idem in Pericle, τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδέδωκε τῇ πόλει. Philo De vita M. lib. 1, καὶ αἱ κατ᾽ ἀγρὸν ἐπαύλεις. Ἔπαυλις est etiam Stabulum, vt lex. Gr. tradunt.

Ἐπαύλιον, itidem pro Villa, vt Bud. interpr. Diminutiui tamen speciem præ se fert. Æsch. in epist. ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ
μάταιον, ἀλλὰ πάντα ἱππικά. Plut. De garrul. ἐπαυλίῳ τινὶ H
προσιόντι.

Ἀπαύλια autem & Ἐπαύλια, item Προαύλια vide in Ἀπαυλίζομαι.

¶ Αὐλίζομαι, Stabulor. vt Od. μ, αὐλιζομενάων οἰῶν, & συῶν αὐλιζομενάων, eiusdem Odyss. ξ. Sic apud Aristot. De hist. animalium lib. 9, αἱ πτωχοὶ quoque dicuntur αὐλιζόμεναι. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare, Pernoctare. Thucyd. lib. 4, pag. 126, in principio, & alibi sæpe. Xenophon Pæd. 4, ἰὼ αὔριον ἴτε πρωΐ, τὴν ἑσπέραν αὖ αὐλίζοισθε παρ᾽ ἡμῖν. Sic & Hell. 1, Τὸ πλοῖον δὲ εἰσπαρὶς, αὐτοῦ ηὐλίζοντο. Ex libro Regũ cap. 11 affertur, ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς pro Iacuit super terram. | Αὐλίζομαι à Budæo exponitur etiam Stationem habeo, item Excubo. vide Παραυλίζομαι. ET Αὐλισμός, Pernoctatio, διανυκτέρευσις, Hesych.

Ἀπαυλίζομαι, Fut. σομαι, Seorsum stabulor, Seorsum stationem habeo. VNDE Ἀπαυλόσυνος in Anthologia epigrammatum, Seorsum stabulans, vel A stabulo discedens. Ἀπαυλίζομαι est etiam Seorsum pernocto, de hominibus dictum. VNDE τὰ Ἀπαύλια, Dies in quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat, ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, inquit Pollux. At autor Etymologici habet Ἀπαύλια festum quoddam apud Athenienses. quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, i. seorsum à patre pernoctare, seu cubare. vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλιστηρία χλαῖνα apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur. Iam verò & dona quæ sponsæ dantur vocabant ἀπαύλια, teste Polluce. Cæterùm notandum est, quosdam ἀπαύλια & ἐπαύλια vnam eandémque diẽ facere. Nam ita Hesychius, Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διχῶς λέγεται, ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἡ ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη. vbi ponitur etymologia non τοῦ ἀπαύλια, sed τοῦ ἐπαύλια. Etymologistes vtriusque vocis etymum ponit. nam postquã dixit Ἀπαύλια dici festum, ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, subiũgit, ἢ ὅτι ἐπαυλί(ζε)ται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή. vnde cõiicere est, illum quoque scripsisse Ἀπαύλια ἢ Ἐπαύλια, vel καὶ Ἐπαύλια; vt Hesychius: quum priore loco etymum illius, posteriore autem etymum huius vocabuli ponatur. Dicitur autem sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, id est Pernoctare apud maritum, vel Cubare iuxta maritum. Iulius Pollux contrà etymum ponit non τοῦ ἐπαύλια, sed τοῦ ἀπαύλια, atque an hæc duo eadem faciat, an diuersa, vix certò statui potest. nam Προαύλια facit diem præcedentem nuptias. προαύλια δὲ, inquit, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. deinde subiungit, ἐπαύλια δὲ, ἡ μετ᾽ αὐτήν. καὶ ἀπαύλια δὲ, ἐν ᾗ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται. Sic certè intelligi potest locus Pollucis, quasi dixisset, ἐπαύλια, autem quæ eam sequitur: quæ & ἀπαύλια dicitur, ea est autem in qua spõsus, &c. Sed hic scrupulus manet quomodo possit idẽ esse dies ἀπαύλια & ἐπαύλια, quum secundum etymologias quas attuli, contraria significent. nam contraria sunt ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, id est χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, & ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acron certè videtur ἀπαύλια (ea signific. qua apud Poll.) repotia nominare voluisse quippe qui dicat fuisse diem quo nupta ad parẽtes redire solebat. Nam certè illam domo sua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non contrà ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animaduertendum est Acronem dicere fuisse diem septimum. quòd si hac quoque in re velimus illi cum Polluce conuenire, dicendum fuerit Pollucem diuersos dies statuere ἐπαύλια & ἀπαύλια. nam scribit ἐπαύλια fuisse postridie nuptiarũ: quum Acron septimo demum solitam nouam nuptam ad parentes redire dicat. Hesych. tamen rursum in ἐπαύλια, ait esse diem secundum nuptiarum, in qua propinqui munera sponso & sponsæ afferant: & fortasse dici ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην. vbi videtur deesse τῷ ἀνδρί: quod & in altero loco habetur. Suidas quoque scribit quosdam putasse ἐπαύλια dici eum diem, vt pote ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν (id est, Secundum à nuptiis diem) accipio tanquam impropriè dictum pro eo quod dicit Hesychius τὴν δευτέραν τῶν γάμων. vt videlicet non dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους, quasi alia sit interiecta: nihilo magis quàm quum dicitur aliquis esse secundus à rege. Pausanias autem apud Eustath. vult esse diem καθ᾽ ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται. i. Diem in quo primũ spõsa in ædibus spõsi pernoctauit.

vt sit ἐπαυλίζεσθαι pro simplici αὐλίζεσθαι: non autem ita accipiatur vt in superioribus locis, quum dicitur νύμφη ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί, quasi αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνδρί. (A) Addit præterea idem Pausanias, vocari ἐπαύλια munera etiam quæ postridie nuptiarum à patre sponsæ afferuntur ad sponsum & sponsam, cum quadam velut pompa. Sed an eadem sit dies τὰ ἐπαύλια & τὰ ἀπαύλια, & an Repotia vocari debeat, sequendo Budæum: quòd si eadem dies esse dicatur, quomodo fieri possit vt contrariæ sint etymologiæ, aliorum esto iudicium. (B) Vnum addam, me in citando Hesychii & Etymologistæ loco scripsisse ἀπαύλια & ἐπαύλια, προπαροξυτόνως, non ἀπαυλία & ἐπαυλία, vt habetur in vulgatis illorum exemplaribus: quòd & apud Suidam & apud Pollucem non hoc sed illo modo scribatur, videlicet ἐπαύλια: & apud Pollucem sit etiam ἀπαυλίοις in datiuo: adeo vt quin ἀπαύλια scripserit, & voluerit plurali numero neutro genere efferri, dubiũ nemini esse possit. magis autem idoneum huius rei autorem desiderare religio mihi est, & aliis debere esse videtur. Nec verò (C) me mouet quod Eustathius ait, Pausaniam vocare ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ, &c. Nam (vt taceam, Suidam qui eadem Pausaniæ verba citat, ἐπαύλια scribere, non ἐπαυλία) scimus non ἐπαυλίαν scripsisse Pausaniam in suo lexico cum ν, sed sine ν, vt esset in nominatiuo. Fieri autem potest vt in exemplari quo vsus est Eustathius, ἐπαυλία scriptum esset ὀξυτόνως, sed contrà quàm tamen scriptum ipse Pausanias reliquisset. inde & is accentus mouerit Eustathium vt ἐπαυλίαν ἡμέραν ex Pausania nobis proferret. Imo verò ne hoc quidem constat, an ἐπαυλίαν scripserit Eusta- (D) thius, ac non potius ἐπαύλια, ex quo aliquis παραδιορθωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen vtut sit, Pollucem sequens, ἀπαύλια & ἐπαύλια scribo, sicut προαύλια. Oblitus eram præterea te admonere, non videri sequendum etymologisten in eo quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuisse apud Athenienses. De quo tamen ἐπέχω.

C. ἘΝαυλίζομαι, Stationẽ habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. lib. 3, καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt.

HINC Ἐναύλισμα, Domicilium, ἐνοίκισμα, Suidas. (Hesychius autem dicit νεωστὶ ᾠκοδομημένον τι οἴκημα) ET Ἐναυ- (E) λιστήριον ἄντρον, Stabulare antrum, Lustrum, in vulgatis lexicis.

C. ἘΠαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad vrbem pono, Plut. in Sylla.

C. ΚΑΤαυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor. Plutarchus Publicola.

C. ΠΑΡαυλίζομαι, Iuxtà cubo, vel excubo. Athen. lib. 5, ἀπὸ τοῦ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, ob id quòd excubent ad regias principum.

C. ΠΡΟΣαυλίζω, In aula sto. Vulg. lex. (F)

C. ΣΥΝαυλίζομαι, Vnà cubo, (propriè) Vnà commoror, Cõtubernalis sum, Eodẽ vtor contubernio. Luc. Act. cap. 1, in principio, καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, &c. vt quidem in nonnullis veteribus codicibus legitur, & apud Epiphanium quoque, necnon apud quosdam alios eccles. scriptores Græcos. Multo tamen frequentior est altera lectio συναλιζόμενος, de cuius duplici expositione dixi in ἁλία post ἅλις. Ego verò nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quòd συναλιζόμενος pro συναλίζων, id est Congregans, nimis durum sit, atque (G) adeo vix vllis auribus tolerabile: deinde quòd hoc verbo ne in voce quidem actiua videatur vsurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: postremò quòd non satis aptè hic Christus congregare eos dicatur quum præcesserit ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων, &c. imò quoddam hic esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναλιζόμενος pro συνιὼν accipiamus, multo etiam maius dixerit aliquis in illius verbi vsu esse τὸ φιλόκαινον & minimè Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen vtatur quisque iudicio. | Συναυλίζομαι quoq; accipitur & (H) pro Congregor, Conuenio. Propriè Cõuenio ad idem habitaculum. Luc. ἐπὶ συναυλίσθησαν ἅπαντες. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 3, in fine, ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exponitur, Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Viro- (A) rum perfectorum contubernales esse. Vsus est autem & voce actiua Συναυλίζω, itidem pro Congrego, Hell. 1, συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

ἌΩ, significat etiam Splendeo, Fulgeo. (teste Eustathio) ideóq; ab eo fieri vult cum alia, tũ Αὔριον & Αὼς pro quo Ἠώς. Exemplum tamen huius significationis τοῦ ἄω nullum (quod sciam) affert. Etymolog. quidem certè ἠὼς ab αὔω (non ab ἄω) deducit, significante itidem λάμπω. vt sit αὔως, & abiecto υ ἄως: deinde ἠώς, verso α in η. Idẽ aduerbii αὔριον alias etymologias af- (B) fert: ex quib⁹ vna est, vt ab αὔρα deducatur: iuxta illud, Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

ΑΥ"ΡΙΟΝ, (aduerb. temporis) Cras, Crastino die. Od. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν καθίσαντες ἥρωας Ἀχαιούς. Hesiodus in Erg. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφι. Dicitur interdum ἡ αὔριον sub. nomine ἡμέρα, & sic vsus est Xenophon. Et Pæd. 4, ἣν αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ὑστεραίᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Hic enim subiungit τῇ ὑστεραίᾳ, tãquam αὔριον idem significãte quod τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. ἐκέλευσε τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. (C) Sed & εἰς αὔριον, sine τὴν, eadem signif. ponitur. Athen. lib. 4, καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν ἕκαστον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων. id est, In diem posterum cœnã ei condixit, vt Bud. interpr. Scribitur autem & coniunctim Εἰσαύριον, vt in proximè sequentibus dicetur.

C. Εἰσαύριον, siue Εἰσαύριον, ET Ἐπαύριον, ET Μεταύριον. Est autem Εἰσαύριον (quod & disiunctim Εἰς αὔριον, vt antea ostendi) Cras, vel In posterum diem, Postridie. Ἐπαύριον quoque pro Postridie. At Μεταύριον, Perindie, vt scribit Bud. Eodem autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, (D) & ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα.

Αὐριάζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere. Etymol.

ΗΩ"Σ, ἠόος, & per contractionem ἠοῦς, Aurora. vt Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, sæpe apud Homerum. Et Il. ω, — ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in locis loquitur tanquam de dea: quã tamen magis propriè describit cum alibi, tum Il. β, Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo vtũtur & solutæ orationis scriptores, vnde ἅμα ἠοῖ, apud (E) Herodotum, Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἕως. | Ἠὼς pro die toto, per synecdochen, vt Iliad. α, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. | Ἠώς, Oriens. Od. κ, — οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς, Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic & in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales.

Ἠῷος, vel Ἠῷος, Matutinus. Hom. Odyss. δ, Πᾶσαν δ' ἠοίην φθέγγομαι, Gallicè planè ad verbum, Toute la matinee. ἠῷος ὀλολυγμός, Matutinus ploratus, in Epigr. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Hesiod. ἠῷος (F) χέει αὐδὴν, Matutinus fũdit vocem, pro Mane. Sic Matutinus & Vespertinus, in carm. pro Manè & Vespere. | Ἠοῖος vel Ἠῷος, Orientalis: vt ἠοίη θάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, aduerb. In aurora, Diluculo, Mane. Et ἠῶθι πρὸ apud Homerum, Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, inquit Bud. Eustathius tamen habet ἐκ πρωΐας. AT Ἠῶθεν, q. d. Ab Aurora, pro ἕωθεν. Od. ξ, Ἠῶθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις.

¶ Ἕως in soluta orat. pro ἠώς. Vnde ἅμα ἕῳ, Thuc. (sicut & ἅμα ἠοῖ) Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatq; illuxit. Dicitur verò & ἅμα ἕῳ γιγνομένῃ eadem signif. ab (G) eodem. Dicitur & πρὸς ἕω ἐστι, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀπ' ἕω & τὸ ἀφ' ἑσπέρας inter se opponit. | Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectãt, Partes orientales. Aristides autem dixit βαδίζουσαν εἰς τὸ πρὸς ἕω pro Ad orientem. Xen. Pæd. 8, πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν.

Ἑῷος, Matutinus. Et ἑῷος Apollo, Eous Apollo q in Thyniade insula colebatur, q sub diluculũ in eã Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, vocat ἑώϊον Ἀπόλλωνα. | Itẽ ἑῷος, Orientalis. Et ἑῴα sine adiectione pro Orientali tractu. Greg. ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν πρωτεύουσαν ὁρμώμενος τῆς ἑῴας (H) πόλιν. Idem in Athan. ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδύνατο. Et κατὰ τὰς ἑῴας apud Aristot. De mundo, pro In partibus orientis, vt scribit Bud. Sed ἑῴα pro diluculo etiam ponitur. vt apud Synes. ἀφανὴς ἐκ φιλονείκους ἑῴας ἀρχομένης, subaud. ἡμέρας, inquit idem Bud.

Ἑωθεν,(q.d. Ab aurora) Diluculo, Mane. ἕωθεν ἀεὶ, Aristophan. A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. Pæd. 7, ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, νὺξ καταλαμβάνει προσιόντας. Athen. 12, τὸ μὲν πρῶτον ἕωθεν τι ἢ πρὸς ἑσπέραν ψόφος ἀφροδίσιος ἦν. ET Ἑωθινός, Matutinus. Μεχρὶ δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad vesperam. (ab ἑωθινὸν substantiuè posito: nisi subaudiatur cum ἑωθινοῦ aliquod substantiuum) Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. φυλακὴν subaudire voluit. Quidam apud Athen. 3, πότοις ἑωθινοῖς πίνει δίχα τινῶν.

Βῆτα B Bβϐ

BA'ZΩ, (verbũ omnino poeticum) F. σω, & ξω, Pr. αχα. Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationẽ habeo. Interdũ absolutè & sine casu, interdũ cum accus. rei, vel rei simul & personæ. Quarũ omnium constructionum ex Hom. & Hesiodo exẽpla proponã. Igitur sine casu, vt Od. λ, v. 510, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi interpretari possumus, Orationem habebat. Et Odyss. γ, v. 127, Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Et Od. σ, v. 168. Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. Cum casu autem: & quidem cum accus. rei, vt Odyss. λ, v. 463, – κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. Sic Od. ξ, 127, – ἀπατήλια βάζει. Et Od. θ, v. 240, – ἄρτια βάζειν. Itidem Hesiod. in Erg. – φιλέει δέ τι νήπιον βάζειν. At cum accus. rei & accus. personæ, vt Il. π, v. 207, Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. Sed & diuersa ab his omnibus constructio apud Hesiodũ habetur, videlicet cum dat. rei, cũ quo accus. personæ subauditur: in hoc versu Ergων, Μέμφονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι (ita enim lego, aut certè βάζοντ' ἐπέεσσι, pro βάζοντες ἔπεσσι) id est, eos verbis asperis alloquentes. Sciendum est autem & tertiam personã præt. pass. vocis reperiri apud Hom. Odyss. θ, v. 407, – ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Vbi annotat Eust. ex vet. gramm. sententia, βέβακται nõ esse simpliciter εἴρηται, quod sonat Dictum est, sed esse πεφλυάρηται, id est Nugaciter dictum est, & q.d. Deblateratum est. Vel, Siquid per vaniloquentiam nobis excidit. His enim modis vim verbi πεφλυάρηται exprimi posse arbitror. ‖ Βάζω esse etiam Vaticinor, in vulg. lex. annot. sed sine autore & exemplo: ego quid de hac signif. sentiam, in nomine Βάξις (quod ab hoc verbo deriuatum est) aperiam. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, non vnum sed varia grammatici afferũt. Etymologistes tradit à βοῶ fieri βῶ, deinde ab hoc βῶ formari βάζω (vt à φῶ deduci videmus φάζω, cuius fut. φάσω: deinde pleonasmo literæ κ, præsens φάσκω) sed posse etiam esse βοάζω à βοῶ, deinde per syncopen βάζω. Heraclides autem celeberr. gramm. scribit, Primarium thema est φῶ, significans λέγω (id est dico) à quo partic. aor. φάσας, & per syncopen φάς. A φῶ autem fit φάζω, à quo φράζω. Quibus addit, Facta deinde & alia mutatione verbi φῶ, videlicet mutato φ in β, idque ex Macedonica dialecto (vtpote cuius est Βίλιππος pro Φίλιππος, aliáque huiusmodi) fit βῶ, ex quo βάζω, ea forma qua στάζω ex στῶ, & αὐάζω ex αὐῶ. Hæc fere Heraclides apud Eustathium. At ego (quod Heraclidis aliorúmque grammaticorum pace dictum sit) verbi βάζω aliam esse originem censeo, & quum à βάζω deducant βαβάζω, ego cõtrà βαβάζω præcedere persuasum habeo. βαβάζω autem tam antiquum esse credo quàm est πάππα & μάμμα seu μαμμᾶν, atque adeo κακκᾶν apud Aristophanem. Vt enim hæ voces prima sunt & naturalia balbutientis puerulorũ linguæ velut rudimenta (quæ in nostratibus quoque puerulis aliísque nonnullis manent) ita etiam βάβα inarticulatam quandam vocem ex balbutie sumptã esse arbitror, hoc modo syllabas geminare solita (vnde habent illi in nostro sermone suũ etiam *dada* pro equo, & *dodo* pro dormire, aliáque huiusmodi) vnde formatum sit verbum βαβάζω, pro quo postea per apocopen dictum fuerit βάζω, & quod peculiare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem & viri articulatè loquentes cõmune cum illis habuerint. Sic autem & alia multa vocabula primum vsum valde mutasse, obseruare poterit qui diligenter grammaticos, ac præsertim Eustathiũ, leget. Cæterùm quũ hæc ita sint, non erit quòd lector multas multarũ vocum etymologias (id est multas otiosorum grammaticorum nugas) silentio à me præteriti miretur. Hoc vnũ addo, minimè dubium esse quin nostrum *bauer*, & item *bauard* & *bauarde*, à βάζω vel potius à βαβάζω manarint.

Βάξις, εως ἡ, Sermo, Oratio. Soph. Electra, p. 110, Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προστατήριε Κεκρυμμένην μου βάξιν. Et paulo post, Σπεῖρε ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν. ‖ Βάξις, Rumor, Fama. quæ signif. (quantũ meminisse possum) frequentior est. Eurip. Oreste, Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλείς. Ἤγγειλέ μοί τις. Soph. Aiace, Ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, id est Fama de te excitata. Ibidem, Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Sed & in illo posteriore loco Electræ hanc ei significat. dare malim. ‖ Βάξις, Vaticinium, Oraculum. vt exponitur in hoc Apollonii loco, Arg. 1, – Γλαυκοῖό τι βάξιν. Hinc autem factum esse existimo vt & verbo βάζω vaticinandi data sit significatio. Cæterùm notandum est quod Heraclides apud Eustath. dicit, ὅτι δὲ τὸ βάζω καὶ ἡ βάξις ὀνειρικώτερον.

Βάβαξ & Βαβάκτης, à βάζω deducunt Etymol. & Eustath. at ego à Βαβάζω, vbi & illa posui.

C. Ἀβακέω, F. ήσω, P. ηκα. Ignoro, Taceo, Ob ignorantiam quod dicam non habeo. Hom. Od. δ, Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν. οἱ δ' ἀβάκησαν Πάντες. Formatur autẽ sic. βάζω significat Loquor. præteriti passiui tertiam personã habet βέβακται, vnde nomẽ βακτὸς, à quo verbum ἀβακτῶ (vt à τέτακται ταχτὸς, deinde ἀτακτῶ) & sublato τ ἀβακῶ. Itẽ ἀβακησαν pro ἐσιώπησαν, Etymol. Suidas. id est, Desipuerunt, Stulti fuerunt, vel Stultè egerunt.

Ἀβακής, έος, ὁ καὶ ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus, Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω, id est, ἡσύχιον καὶ πρᾶον, inquit autor Etymologici. Suspicor autẽ legendum τὰν φρένα pro ταμφρένα. Hesychius habet ἀβάκην: sed mendosum puto esse exemplar. ἀβάκην autem exponit ἀφελῆ, ἀσιώπητον, ἡσύχιον. id est, Simplicem, Inconsultum, Quietum vel placidum. Addit & ἄπειρον, ἀδύναδδυναι.

τον, ἄκακον. Item ἀβάκης explicat ἄβαξ, ἄψιστος, σιωπη-ρός. Eustathius quoque docet ex Rhetorico Lexico, ἄβαξ significare τὸν ἄλαλον καὶ ἀσύνετον καὶ ἄπειρον. A
Ἀβακῶς (Aduerbium ab ἀβακής) Quietè, Placidè. Etymol.
Ἀβακήμων, ονος, ὁ, ἡ, Mutus. Item Stultus. Hesychius ἀσύνετον: , Suidas μωρὸς exponit.
Ἀβακίζω, idem quod ἀβακέω. Habet etiam passiuum Ἀβακίζομαι, cuius participium ἀβακιζόμενος apud Anacreontem, pro Quietus & non tumultuosus. Etymolog.
¶ ΒΑΒΑΖΩ, Inarticulatè loquor, Inarticulatam vocem edo, id est τὸ μὴ διηρθρωμένα λέγειν, vt scribit Hesych. Sed addit quosdam exponere Vociferor. ‖ Gaza autē quod Cic. in lib. De senect. dixit, In cunis vagire, interpretatus est, ἐν κοιτίσι βαβάζειν. Quæ certè significatio magnā cum illa priore affinitatem habet: quum vagitus quoque sit ἀδιάρθρωτος. B
Βάβαξ & βαβάκτης, (Gall. Bauard) Loquax. Item Nugator. ‖ Accipitur & pro eo qui furore a Cybele, aut à Libero patre aliove dæmone immisso percitus est. Vide Eustathium. Cæterùm quanuis à βάζω hæc deducat Etymol. (vt videlicet ex βάξω futuro verbi βάζω fit βάξ, ex quo per reduplicationem βάβαξ: at βαβάκτης fit à βέβακται, cuius suprà memini) & Eustathius quoque dicat βαβάκτης ὁ ἐκ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi & iis quæ paulo antè hoc de verbo disserui, consentaneam deductionem à βαβάζω existimaui. C
ΒΑ΄ΚΧΟΣ, ου, ὁ, Furore à dæmone quopiam immisso percitus. Eustathius pagina 1494. postquam dixit βάβαξ esse μαινόμενος, ἄνους, χάλκος, κατὰ τοὺς παλαιούς, eundem βαβάκτην dici addit, ὁ ἐκ τοῦ βάζειν, vnde (inquit) etiam βάκχος appellatur ὁ μανιώδης & ἀκρατής. Idem verò p. 431 (vnde meam illam τοῦ βάκχος interpretationem excerpsi) scribit, ἡ [Ῥία] φασὶν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονι, κατὰ τὸ χρηστικὸν Κύβηβος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος καὶ Βαβάκτης, καὶ Βάβαξ καὶ Βημαρὸς καὶ Φλεδών. Quod autem ad formationem huius vocis attinet à βάζω, idem pag. 493 scribit, βάζω, βέβακα, βάκος, & pleonasmo τοῦ κ, βάκχος. qualem pleonasmum ex simili formatione in ακχος etiā esse tradit. Hact. ille. Existimo autem βάκχος (sicut & βάβαξ ac βαβάκτης) à βάζω deduci significante φλυαρεῖν (quemadmodum βέβακται expositum fuit πεπλανῆσθαι) vt sit βάκχος qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Nisi q̄s ad immanē bacchātiū vlulatū seu boatū referre malit: & tū optimè conueniet verbi βάζω etymologia tanquā a βοάζω. ‖ Sed & ipsum Liberum patrem seu Dionysum βάκχον appellari notissimum est. ET Βάκχη fœm. vt Cassandra βάκχη apud Eurip. quasi furore percita. quòd vates esset, vaticinatio autem non absque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ & Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. ET Βακχίδες pro eodem Aristot. & Plut. D
Βάκχος, Ploratus: κλαυθμὸς, inquit Hesych. Phœnicū lingua. ‖ Est & nomen piscis apud Athen. & Plinium. Vide & alia de hac voce apud eundem Hesych. ET Βάκχη, Piri genus. Item, ἄμπελος ἢ μυρρίνη, apud schol. Nicandri. E
C. Βακχέβακχος, Acclamatio quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. ᾄσατε τὸ παιῶνα δὶς βακχέβακχον ᾄσαι. Vide Eustath.
Βακχεῖος, Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bacchum pertinens. vt βακχεία ὄρχησις, Plat. Et βακχεῖος ῥυθμὸς, Plutarch. ‖ Βακχεῖος autem sine adiectione dicitur quidam pes ex breui & duabus longis constans, vt μαθήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis esset vsitatissimus. ‖ Βακχεῖον, templum Bacchi. Plural. autem Βακχεῖα, sacrificia Bacchica, Aristoph. ET Βακχεσιδέστατος, Qui maximè Bacchum imitatur, In vulg. lex. G
Βακχικὸς, κή, κόν, Bacchicus. ET Βακχιακὸς, pro eodem, in vulg. lex. H
Βακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, seu rapior, Bud. apud Plat. in Ione. Arrian. lib. 6, φιλοθεοι γὰρ, εἴπερ τινες ἄλλοι, οἱ Ἰνδοὶ καὶ φιλορχήμονες, ὑπὸ Διονύσῳ ἔτι καὶ τῷ ἅμα Διονύσῳ βακχευσαντες. ‖ Interdum generalius pro Furo

bacchantium more. vt Theodor. Hist eccl. lib. 1, οἱ κορυβαντιῶντες καὶ ἀεὶ τὴν τῷ εἰδώλων νεκρουμέων βίβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror. vt βακχεύεις ὑπὸ ἐξουσίας. ‖ Βακχεύω interdum transitiuè pro Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Vnde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. Hist. eccl. 3, ὑπὸ δὲ τῶν πνευματων βακχευόμενοι διεμόνων, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες τὰς ἀγυιὰς περιῄεσαν. HINC Βακχεία, Bacchatio. Plutar. Sympos. 4, εἰκὸς δὲ βακχείας τὸ ποίημα. Herodian. 5, βακχείαις καὶ ὀργίοις τοῖς τῇ θείας ὀργιαις. ET Βάκχευμα, itidem Bacchatio. & Βακχεύματα plur. num. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plutar. in Consol. ad vxor. οὐ γὰρ ἐν βακχεύμασι δὴ μόνον τῶν σωφρονα μένειν ἀδιάφθορος. ITEM Βακχευτὴρ, Dionysi epithetum in Epigr. ET Βακχευτὴς ῥυθμός, in iisdem epigramm. Bacchicus. Sed βακχευτὴς exponitur etiam Ebrius. ET Βακχευτικὸς, κή, κόν, q. d. Bacchatiuus, Ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.
C. Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut Malè bacchans. Euripides Oreste, ἀβάκχευτον θιασον dicit pro κακοβάκχευτον, vt exponit schol. Baccho non conuenientē, Alienum à Baccho, vtpote tristem. Idem ἀβάκχευτοι Valde bacchantem explicari posse ait: aut ἀβάκχευτον ad abstemia sacrificia esse referendum, quæ deabus illis offerebantur: videlicet Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. ‖ Ἀβάκχευτοι τράπεζαι appellat Nonnus vino carentem, hoc in versu, Οἰνοχόοι δρυστῆρες ἀβακχεύτοιο τραπέζης. ‖ Habemus præterea apud Hesych. Ἀβακχεύτων, λιπαροῦ ὕδατος εἰσχεομένων. Sed deprauatum suspicor esse locum.
C. Ἐκβακχεύω, pro Vehementer bacchor, Debacchor. Ἐκβακχεύω. Vel transitiuè, In bacchicum furorem impello. Quæ significat. & simplici βακχεύω suprà tributa fuit. Pass. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor.
C. Συμβακχεύω, Vnà bacchor. Vel, Vnà cum aliis bacchanalia celebro.
ΒΑΜΒΑΙ΄ΝΩ, Inarticulatè loquor, Confusum quendam sonum edo. Balbutio. Bion in quodam idyllio, βαμβαίνει μοι γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ᾽ ἀείδει. Pro quo tamen βαμβαίνει mendosè legitur καμβαίνει. Primam autem potiorhanc signif. quòd magis etymo à βάζω fit cōsentanea. à quo istud etiam verbum deduci arbitror, sequendo ea quæ de propria illius signif. dixi. Itali certè hodiéque puerulum bambino vocant. ‖ Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif. in qua ponitur ab Homero Il. κ (pro Dentes quatere præ metu, seu Crepitare dentib.) non repugno quin per onomatopœiam factum dicamus: & ita hic locum non habebit. Sed & aliam exposit. huius vocis affert Eust. p. 812. ET Βαμβαλύζω, Præ frigore tremo. Vide Eustath. ibidem.
ΒΑ΄ quoque ET ΒΑΒΑΙ΄, ITEM Βαβαιάξ, hic ponenda censui: non quòd ex βαβάζω orta esse putem, sed quòd vt βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita & hæc vocabula esse inarticulatè loquētium, & velut ab eodem balbutiei genere ortū habere, dicere possimus. Adde quòd nullus aptior illis locus se offert. Βᾶ igitur apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Hæc eadem particula βᾶ est etiam eorum qui se mutuò inclamant. Ei autem inter aduerbia locum dare non dedignatur Eustathius, quem vide pag. 855. AT Βαβαὶ est quod Latini Papæ dicunt, alteram synonymam vocem Παπαὶ vsurpantes. Est enim βαβαὶ admirantis aduerbium. Plato, βαβαὶ, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως &c. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς ἀδημονίας. Nonnunquam etiam geminatur, quo vtitur modo quidam apud Athen. lib. 4. AT Βαβαὶ βαβαιάξ schol. Aristoph. ait esse θαυμαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖν Μεγαρέοιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. ADDO Παπαὶ (synonymum τοῦ βαβαὶ) quo & Latini vtuntur, vti dixi. Luc. cum genit. παπαὶ τῶν ἐπαίνων Ὁμήρου. quæ verba sunt admirantis laudes quibus Homerus vtitur. Ex eodem autem Luc. affertur Παπαὶ παπαιάξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαὶ παπαιάξ scripsit Lucianus, imitans Aristophanicum illud βαβαὶ βαβαιάξ, de quo

modò dictum fuit.

ΒΑ'ΘΟΣ, εος, τὸ, Profunditas. Xen. Pæd. 7, p. 111, ποταμὸς πλάτος ἔχων πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια. & paulo pòst, καὶ βάθος γε ὡς οὐκ ἂν δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν. Ab eodem verò scriptore τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrsus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, vt in hoc Polybii loco, de castrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cuiusque. Βάθος sæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. Ad Glauc. lib. 1, ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exponitur Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdum etiam Profundè, Altè. Sed & ἐξ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους per aduerbium sæpe redditur. vt apud Synes. ἐνίζει σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, valde altè inhæret. ‖Βάθος, Scrobs. vt exponitur in hoc Theophr. loco, De caus. plant. 4, καὶ διὰ τοῦτο εἰς βάθος καταβάλλουσιν vbi tamen Gaza reddidit simpliciter Alte demittunt. Politianus certè βάθος Aggerem interpr. apud Herodianum. In vulg. lex. exponitur etiam Gurges altus. ‖Βάθος metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere vsurpatur βάθος à Plut. in l. De aud. σὺ δὲ βαρύτητα καὶ τὸ πλάσμα καὶ σχηματισμῷ προσποιούμενος δόξαν ἀγαθοῦ καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Vbi βάθος interpres Luscinius vertit Grauitatem, alii Autoritatem & maiestatem reddiderunt: at ego potius βάθος pro recondita quapiam doctrina, vel profundo iudicio, accipio. Huc pertinent quæ sermone Gall. dicimus *Vn homme qui ha du fons*. Item, *Enfoncer une matiere*. Vide Ἐμβαθυνὸς.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, Profundus. vt βαθὺς ποταμὸς (sicut βάθος ποταμοῦ ex Xenoph. annotauimus) ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤθελον, inquit Synes. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adiectiui huius significatio partim per metaph. partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ χαλεπὸς πληγὴ à Luciano. Eodémque modo apud medicos βαθεῖα τομὴ, sectio altè adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, id est profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. esse ait pacem certam & omni belli suspicione carentem. Et ὕπνος βαθὺς, apud Lucam & alios scriptores, Somnus profundus. Vnde illud ὡς βαθὺν ὑπνώσαντες. subaud. accusat. ὕπνον. Virgil. itidem altam quietem dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτὸς, Alta iam nocte, seu profunda. Quod exponitur etiam Multa adhuc nocte, & Concubia nocte. Sic apud Lucam in Euang. initio cap. 24, ὄρθρου βαθέος, diluculo profundo. Interdum verò vox Profundus seu Altus in aliam mutāda est: vt βαθὺς πώγων, prolixa barba, seu promissa. itidēque βαθεῖα χαίτη. Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, apud Synes. & Bal. Apud Greg. autem ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς exponitur etiam In extrema seu summa senectute. Apud Aristoph. itidem in Nub. προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. ‖ Βαθὺς, Crassus, Plenus, vt inquit Bud. ex Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺ interdū sumi dicit pro vasto & amplo, subiungens ex Aristotele De mundo, τὰ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην τόπον. Et ex eodem loco, κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου. At de ὕλη βαθεῖα & de βαθὺ χιὼν apud Hom. consule Eustathium.

Cōpar. Βαθύτερος, Profundior. Βαθίων, superl. Βαθύτατος, & Βάθιστος, Profundissimus, quo vtitur Homerus Il. θ, – ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.

Βαθέως, aduerb. Profundè. ‖ Βαθύτης, Profunditas.

‖ Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio. Profundè excauo. Hom. Il. ψ, v. 421, – βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. Anacreon, Ποτήριον δὲ κοῖλον ὅσον δύνῃ βάθυνον. vbi vacat κοῖλον. Citatur autem ex Nonno pass. partic. βαθυνόμεναι χεῖρες pro Cauatæ manus seu cauæ.

C. Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quod sapientes profundas habere soleāt cogitationes, & res quasi altè introspicere. Quod etiam facit pro illa expositione quam attuli paulo antè loci Plutarchi in quo ἀγαθοῦ καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνεῖς, inquit Hesych. φιλοσοφοῦντες, σοφούς.

ΒΑΙ'ΝΩ, Fut. βήσομαι. Pr. βέβηκα, à Βάω, Aor. 2, ἔβην à Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo. vt Il. ρ, initio, Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodā oraculo, Βαῖνε δίκης ἄσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις. In prosa quoque ita sumitur: vnde μεγάλα βαίνειν & ἁβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli Luc. ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. At ἁβρὰ βαίνειν exponitur à Suida θρύπτεσθαι, κολακεύειν (quam posteriorem expositionem erroris occasionem vulg. lexicis præbuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari) sed Budæus ait posse quoq; significare, Magnificè sese & lautè inferre. Huc autem pertinet & illud loquendi genus quod prouerbiale habetur ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de superbo dictum apud Demetr. Phal. & apud Athen. lib. 5. Sed & aliter ἴσα βαίνειν vsurpat Dem. quum scribit, ὅτε ἐκεῖνα συνέβαινεν ἀτυχεῖν Λεωσθένει, ἴσα βαίνων ἐβάδιζες Πυθοκλεῖ ὑποπτήσσοντας ἐκείνῳ. Est autem propriè ἴσα βαίνειν Passibus æquis ire. Βαίνω hanc primam significationem habet & in isto loquendi genere βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. quo ita vsus est Lucianus, ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Platonē, qui De leg. lib. 2 scripserat, ὅσοι πρὸς ᾠδὴν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι δι' ἀναγκασμῶν. Bud. apud Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numerosè incedere, vt (inquit) Lacedæmonii ad pugnam. ‖Quanuis autē βαίνειν & ἰέναι pro eodem ab Homero ponantur, interdum tamen infinitiuum ἰμὲν verbo βαίνω adiungit, vt βῆ ῥ' ἰμὲν ἐς χαλκεῶνα, Od. θ, v. 273. & βῆ ῥ' ἰμὲν ἐς θάλαμον, v. 277, & βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, v. 287. Quibus in locis (sicut & in similibus) βῆ ἰμὲν seu ἴμεναι exponitur Ingressus est ire, ab aliis Cœpit ire, ab aliis Festinauit ire. At ego interpretor Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, ex Liuio, cui hoc loquēdi genus aliquando significat non continuare iter, sed ingredi iter. Possimus autem (vt opinor) interpetari etiam Ingredi iter. vt βῆ ῥ' ἰμὲν ἐς θάλαμον, Ingressus est iter ad thalamum. q. d. Profectus est ire. vt Gall. *Il partit pour aller*. Animaduertendum est autem poetas & Homerum præcipuè hoc verbo sæpe vti in compositione, disiuncto tamen à sua præpositione: ac tum ad simplicis significationem respiciendum amplius non esse. Quare in vul. lex. malè in βαίνω tales loci ponūtur. ‖Βαίνω, Abeo, Il. β, – οὐ μὲν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Ibidem, Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Ibidē, Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Abierūt anni nouē, Vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. ‖Apud Homerum πρὸς καμπύλα βήσατο δίφρον, pro Conscendit currum. Et βῆσε apud eundem, pro Imposuit & quasi Conscendere fecit. vt Iliad. α, – ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ. Sed videtur vtrobique iungenda præpositio verbo: vt ibidē ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem & Herodot. actiuè dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτοὺς ἔβησε, pro Viros illis imposuit. At βῆσεν ἀφ' ἵππων Hom. pro κατέρριψεν, vel ἐξ ὀχημάτων ἀπῶσε. Vide Eustath.

Βέβηκα, Situs & fixus sum, Fūdatus & firmatus sum, vt βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν ἀσφαλεῖ, Xenoph. Sic ἐπὶ μέσου βεβηκέναι, Plat. in Parm. Super punctum medium fixum esse. Βεβηκέναι Plut. & pro Basin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, stataria pugna, eidem Plut. in Philop. 110. Et βεβηκὼς pro firmo & constanti, vt βεβηκυῖα ἐξουσία eidem Plut. & βεβηκὼς ἀνὴρ, Greg. ad Basil. Quorum exēpla vide apud Bud. p. 94 & 95. His additur ex Philostr. in Heroicis, ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput ceruici innixum erat, Vel, In ceruicē recūbebat. Et τὸ βεβηκὸς ex Plut. pro firmitate & securitate. Cam. δὲ βεβηκὸς dici tradit firmum & illabefactatum: afferens ex Herodoto in Polym. παραδεξάμενος παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν τυραννίδα κοίλην δὲ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum à patre regnū bene constitutum. ‖ Βαίνω accus. iunctum apud Euripidem signif. hāc retinere videtur. nam βαίνω πόδα quod ex eo affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exponitur tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν & Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire & iniri. Aristot. De animal. lib. 5, ἡ μὲν ἐλάφος ἄρχεται βαίνεσθαι δίχα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πρὶν ἐτῶν ἢ ἐξ ἄν.

Βάω autem quanuis in vsu non sit, nec Βῆμι, (nulla saltem eorum vsus exempla afferant nostri grãm.) ab illis tamen variè formata tempora reperiuntur apud poetas. quorum nonnulla hìc subiunxi, eorum formationem ex grammaticis petendam tibi relinquens. Pro βέβηκα dicunt βέβαα, vnde partic. βεβαώς. Quinetiã pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν per syncopen factum. At βεβάμεν est infinitiuus. Præterea futurũ βήσομαι in præsens transit interdum, (quod & in aliis verbis vsuuenit) vnde est βήσετο δίφρον apud Homerũ. Theocritus autem Dorica vtens dialecto, βασεῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, vt annotat schol.

A βῆμι autem pro ἔβη dicitur sæpe βῆ, & βάν pro ἔβαν, quod ipsum est pro ἔβησαν. Et βάτην pro ἐβήτην. vt τὼ δ' αἴκοντι βάτην. Et in imperat. βᾶ pro βῆθι, vnde κατάβα pro κατάβηθι. Apud Theocritum autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, eamus. Cætera ex grammaticis pete.

Βῆμα, ατος, τὸ, Gressus. Passus. vt κατὰ βῆμα, Inter eũdum. βήματα βάλλειν, i. κατὰ βῆμα πορεύεσθαι, Eust. Xen. Pæd. 7, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὀλίγα βήματα προϊόντες, μετεβάλλοντο ἐπὶ ἀσπίδα. Vnde & passus mensurã significat, vt Bud. ex Plutar. Demetr. exponit. quomodo etiã accipi posset Act. Apost. cap. 7, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ [τῇ γῇ] οὐδὲ βῆμα ποδός. licet alii vestigium ibi ex Hebræo idiomate interpretentur. A QVO Βηματίζω, F. ίσω, τὸ τοῖς ποσὶ μετρεῖν. vt Hesych. exponit, dicens, vocabulum esse Macedonicum. quod Budæo est Per passus metiri, vt quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, vt inquit Polyb. in 3. VNDE Βηματιστὴς, οῦ, ὁ, Qui per passus metitur. Athen. Βαίτων γνώριμος τῶ Ἀλεξάνδρου βηματιστής, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. ‖ Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut iudicio, vt Bud. in Comm. exponit. Tribunal: in castris verò suggestum vocant. Vnde apud Plutar. in Demetr. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores, Bud. Demosth. ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίνω, hoc est δημηγορῶ, Bud. Æschin. contra Ctes. εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴπῃς. Paulus Rom. 14, πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. lib. 6, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, ἀνελθὼν τε ... εἰς τὸ συνήθες πεδίον, ἐπὶ βήματος αὐτοῖς διελέξατο. VNDE Βηματικὸς, οῦ, ὁ, Qui sedet pro Tribunali, Iudex: vt exponitur in vulg. lex.

¶ Βάσις, εως, ἡ, Gressus. βάδισις, πορεία. Soph. Aiace, Τί δῆτα ποιμνίοις ... ἐπεμπίπτει βάσιν; apud eundem Philoctetes pedes veneno putrefactos habens, οὐκ ἔχων βάσιν. Herod. τραχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἀσφαλῆ καὶ τὴν πορείαν ἀσφαλῆ παρεῖχεν. Sic etiam κατὰ πόδα βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. ‖ Item Pes, vt Pollux apud Platonem interpretatur hoc in loco, τοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πάσας. ‖ Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo cõstãt, pedem quoque significat, seu (vt Bud. vocat) Clausula rhythmi, & rhythmum ipsum, & partem rhythmi, τὸ τέλειον τοῦ ποδὸς ἐν ῥυθμῷ, vt Pollux explicat. Plato lib. 3 De rep. ἑπόμενον δ' αὖ ταῖς ἁρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. Aristot. 2 Polit. ὥσπερ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν ὁμοφωνίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Vnũm pedem, vnã semper & eandem clausulam, hoc est ἀκίνητον. Hermogenes de clausulis grauis orationis loquens, δεῖ γὰρ ἱστᾶσθαι τὸν λόγον ἐπί τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῷ σεμνότητι, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἀρτηθῇ ὁ ῥυθμὸς, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ. id est, Ne clausula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere & claudi, seu clausula stabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo pòst exponens rhythmi positionem. Βάσις ὁ βεβηκυῖα in vulg. lex. apud Hermog. exponitur Clausula hærens & firma quæ à Trapezuntio constans & impedita dicatur. Βάσιν item eadem vulg. lex. annotãt ab Hermogene dici partem exordii quæ colligat eius propositionem cum redditione, id est comprobationẽ, quum βάσις sit ἡ τῶν κώλων τελευταία λέξις, id est Clausulæ: & βάσιν forsan esse quæ ab Aldo Depositio dicitur: cómode verò exitum exponi posse. Βάσιν ἰαμβικὴν eadem vulg. lex. ex Aristoph. scholiaste interpretantur versum monometrum iambicum, vt, τί πείσομαι; βάσιν ἀναπαιστικὴν, versum anapæsticum monometrum, vt, κλύετ' ὦ μακαρές: βάσιν δακτυλικὴν, versum dactylis duobus constantem, vt ἄξια σᾶ φρενί. ‖ Est etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, Basis centri, Punctum medium. ‖ Item apud architectos nota vox est, qua & Latini vtuntur: fulcimentum videlicet & quidam veluti pes columnarum, statuarum seu fabricarum quæ à fundamento consurgunt & superpositæ fabricæ sustinent pondus. quò spectat phrasis illa ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, Penitus & ex ipsis fundamentis excisum esse. Apud Vitruuium in catapultæ descriptione, Βάσις sedes est in qua statuitur columella quæ machinam sustinet. Βάσεις etiam vasorum, dicuntur ea quæ eorũ collocandorum causa parata sunt: vt sunt orbiculi. HVIC oppositum Ἀντίβασις, εως, ἡ, Vitruu. in catapultæ descriptione, Est & posterior columna quæ Ἀντίβασις dicitur, sustinetque etiam catapultam.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peruius. Galen. καὶ πάντα ἄπορα βάσιμα καὶ πόριμα. Id est Commeabilia, Transmissu facilia. Bud. ‖ Item, Stabilis, Fixus, Constans. ἑδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Hesych. vt βάσιμος πῆξις apud Naz.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur seu incedit. ὁ βαίνων, βαδιστικὸς, Hesych. ‖ Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, apud Pollucẽ, qui hunc Ameipsiæ locum citat, Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ‖ Item in πεντάθλῳ δρομικῷ est vnde cursores desiliebant. τὸ ἄκρον (seu ἡ ἀρχὴ, vt Eustath. habet) τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων ἀφ' οὗ ἄρχονται τὸ πρῶτον: vt Hesych. explicat. vnde illud, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. id est πρῶτον καὶ ἐπιχειρούμενον, vt Eustath. explicat. ‖ Item Meta apud eundem Pollucem lib. 3, cap. 30. in titulo enim περὶ δρόμου γυμνικοῦ scribit ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ. ‖ Apud Nicandrum verò Theriacis hoc loco, – ὀροιτύποιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο, scholiastes exponit βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ. mox addit, alios esse τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον μεθ' ἧς βαίνουσι: Demetrium verò Chlorum tradere βατῆρα dici ἐπειδὴ τὸ βάθος ἐλαύνει: Antigonum autẽ παρὰ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν.

Βατήριος, ου, ὁ, Scansorius. Phocyl. Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἔλθῃς.

Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης τῆς ἵππου, Hesych.

Βατὸς, οῦ, ὁ, Peruius. βάσιμος, πόριμος. vt βατὸν τεῖχος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς: & βατὴ γῆ, apud Nazanz. Sic Arrian. αὕτη δὲ Ἀλεξάνδρῳ βατή τε καὶ ἐξαιρετή ... ἰδόντι.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus, pro Inaccessibilis, Inuius, Imperuius, Auius. Iulianus in quadam epistola, ἡ δὲ, ὥς φασιν ἐν θαλάττῃ πετρώδης ἄκρα, αἴγιλιψ, ἄβατος, ὀλίγου δεῖν φαίνει, καὶ αὐτῆς ἔρημα. alludens, vt opinor, ad πέτραν quæ ἄορνος appellata quondam fuit. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suidas, id est, Via per quam iter facere non possumus, Via inuia: vt dictum fuit, Inuia virtuti nulla est via. Huic opponitur βατὸς, item βάσιμος. à βατὸς tamen fit hoc ἄβατος, præfixo α priuatiuo: ab illo non itidem ἀβάσιμος, quod sciã.

Ἄβατος Ἑλλὰς, Isocr. ad Nicoclem. i. Inaccessa Græcia: non propter viæ difficultatem, sed propter bellum, Liberum & tutum accessum seu aditum non habens.

Ἄβατος, Accessu vel aditu difficilis, Accessum siue aditum difficilem habens. pro δύσβατος. Ait enim Hesiodi scholiastes quidam ἄβατον ὁδὸν dici aliquando τὴν δύσβατον, eodem modo quo ἀτρύγετος θάλασσα vocatur ἡ δυστρύγετος. Sic Æschylus initio Promethei videtur dixisse ἄβατον ἐρημίαν, pro δύσβατον. Sic Herodianus in Commodo, διὰ τραχείας καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρελθόντα. Id est, per compendiaria & auia itinera: vt loquitur Salustius in Iugurtha, Ipse cum delectis militibus Metellum sequitur nocturnis & auiis itineribus. Quanquam hic fortasse auiis intelligetur rectius pro deuiis. At Tacitus apertè in illa significatione auia vsurpat, quum dicit, Per auia & derupta præibat eum. Item, Dimisso equo per derupta & auia, sequentes frustratus est. id est, διὰ τῶν ἀποκρήμνων, καὶ ἀβάτων. Herodotus, ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἄνθα ἀναβαίνειν ἀνθρώπῳ οὐδαμῶς εἶναι. quod Eustathius explicans duobus verbis, dicit ἀβάτοις κρημνοῖς.

Ἄβατος, Sacer, Nõ adeundus. Suid. ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον. id est, ἄβατον, Sacrum, Non adeundum, vel inacces-

sum. Quidam tamen aliter intellexerunt hæc Suidæ verba. nam quum ἱερὸν ἀπρόσιτον legerent non interposita distinctionis nota, putarunt substătiuum esse cum adiectiuo, ἱερὸν interpretantes sacrificium. vnde ita scripserunt in quibusdam Lexicis, ἄβατον, autore Suida, sacrificii genus ad quod non cuiuis aditus patet. At Suidas intelligit (vt dixi) ἄβατον significare sacrum. quòd videlicet ad sacra loca cuiuis aditus non pateat. vnde Isocr. in Hel. encomio, ὅσοι δ' αὖ τὸν αὐτῆς οἶκον διαφυλάξωσιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς, ὥσπερ ἱερὸν, φυλάξαντες. Plutar. in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης. circa finem ἱερὸν ἃ μὴ θέμις ὁρᾶν γίνονται θεαταὶ, τόπους ἀβάτους πατοῦσι. Sic & Dei templum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius apud Theodoritum, quod ipsis etiam seruis atque adeo mendicis esset βατόν. vbi notandum est opponi βατὸν & ἄβατον. Interpretatus sum autem suprà in hac significatione, Sacer, Non adeundus: respiciens ad hunc versum, Sacra bonæ maribus non adeũda deæ. id est, ἱερὰ τῆς ἄρρεσιν ἄβατα. |Hinc & ἄβατον substantiuè positum reperitur apud Plutarch. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. & apud Diodorum Siculum, lib. 3, pag. 102 meæ editionis, παρῆλθε μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα loca etiam quædã fuerunt cognominata, vel quasi proprio nomine appellata, quod ad ea impossibile aut certè difficillimum esset accedere. De quibus vide in Thesauro propriorum nominum.

Ἄβατος, Desertus, Desolatus. Suidas postquam ἄβατον exposuit ἱερὸν & ἀπρόσιτον, addit ἔρημον. Vt autem ex eo quòd sacra loca sint ἄβατα, id est, ad ea nõ cuiuis pateat aditus, siue ad ea quẽlibet accedere fas nõ sit, ἄβατον pro sacro positum fuit: ita etiam quòd loca ἔρημα, id est deserta, plerúque sint ἄβατα, hoc est, aut imperuia omnino, aut vix peruia, (vnde Æschylus, ἄβατον εἰς ἐρημίαν) pro deserto ἄβατον vsurpatum fuit.

Ἄβατος ἔλαφος, Non inita cerua. Lucianus, ἐλάφου ἡ θηλείας, ἔτι παρθένου & ἀβάτου. Idem mulierem ἄβατον dixit hoc sensu in Lexiphane. At ἵππους ἀβάτους vocat quibus nondum quis insedit, quæ nondum conscenduntur. id est μήπω ἀναβαινομένας. Cæterùm quãuis ceruam, item mulierẽ ἄβατον dixerit pro τὴν μὴ βαινομένην. vix tamen mulier dicatur βαίνεσθαι (opinor) nisi καταχρηστικῶς, sicut nec Latinè Iniri. Possit autem dici ἵππος ἄβατος (itidem vt ἔλαφος ἄβατος) etiam ὁ μήπω βαινόμενος.

C. Δύσβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Imperuius. Herodian. lib. 4, μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῆς συμμίξεως ... , Vix peruio aggere. Idem lib. 2, ἐρύματι τῇ γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξαι τὴν ἀρχὴν ... ET Δυσβατον, τό, neutro genere substantiuè vsurpatum, Adeundi aut transeundi difficultas. vt apud eundem Herod. lib. 2, ... ὁ χῶρος νομίζων ... ἐν τῇ ἀναπνεύσει ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους, vbi de Tauro monte loquitur. HINC Δυσβατοποιοῦμαι, F. ήσομαι, Difficilem aditum vt transitum aut receptum facio. Xen. μεμνῆσθαι δὲ χρὴ ... μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνοντα ... τοῖς ἵπποις δυσβατοποιουμένην. hoc est, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm.

C. Εὔβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè adiri aut transiri potest, Peruius. Xen. Hell. 4, εὐβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις.

C. Ἠλίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tam altus aut profundus vt ab eius accessu aberres. παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Eust. Vel Ἡλίβατος, Tam altus vt soli vni peruius sit. Hom. Il. θ, — ἀπὸ πέτρης ἠλιβάτοιο μεγάλης. Sic ἠλίβατον ὄρος apud Apoll. lib. 2. Et apud Eurip. Hippol. ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι ... AT Ἠλιβάτης, ου, ὁ, paronymum est τοῦ ἠλίβατος, vt Eust. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ἠλιβάτης, αἲξ οὐρανία, κριὸς τομίας.

C. Λειοβάτος, ου, ὁ, q. d. Læuigradus. Apud Athen. lib. 7, piscis nomen est, quem alio nomine ῥίνην vocari scribit, esse verò λειόκρανον. Vulg. lex. Læuiratam interpretãtur.

C. Ὑψιβάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Altigradus, Altus. vt ὑψιβάτας τρίποδας Soph. Aiace, i. ὑψηλὴν βάσιν ἔχοντας χύτρας. Schol.

C. Κερεβάτης, ου, ὁ, Qui cornuum adminiculo scandit. Hes.

C. Ταχυβάτης, ου, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eurip.

C. Τετραμβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigis conscensis iter facit, Qui quadrigis vehitur.

C. Χαλκοβατής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui æri seu æreis fundamentis insistit. ἰσχυρῶς βεβηκώς, στερεός. vt χαλκοβατὲς δῶ, Il. α.

Βατέω, ῶ, F. ήσω, Vado. |Βατεῦνται verò, quod pro βατοῦνται Doricum est, ἐπὶ ζώων μίξεως, de coitu animantium à Theocrito dici, Eustath. autor est. |Βατέω est Itẽ Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plutarch. in Hell. τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι. AT Βατεύω, F. εύσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. Idyl. α, Ὡ 'πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται. vbi volũt βατεῦνται pro βατεύονται positum esse: regulaliter tamen Doricè pro βατοῦνται poni, dicendum esset.

C. Ἀκροβατέω, vide in Ἄκρος.

C. Ὀρθοβατέω, ῶ, F. ήσω, Rectus seu erectus incedo.

C. Σκηνοβατέω, ῶ, Fut. ήσω, act. In theatrum produco. Bud. C. exponit, Peruulgo, Traduco, Omnium oculis expono: dicens, tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata sic traducebat, hoc est ἐκπόμπευε, περιδειγμάτιζε. Heraclit. ad Hermodor. ἵν' ἔχοντες δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσονται, καὶ ... σκηνοβατοῦσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, id est, Et suam ipsi flagitiosam vitã infament & insigniant. Qui enim in scenam prodeũt, omnibus noti sunt. VNDE Εἰσκηνοβατέω, ῶ, Et pass. Εἰσκηνοβατέομαι, οῦμαι, In proscenium prodeo. Vide Bud. 868.

C. Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eurip.

C. Ταχυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Celerigradus, idem quod ταχυβάτης. vnde ταχυβάμονες ὄρνεις, de quibus vide Suidam.

C. Τετραβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quadrupes. Eurip. Phœniss. ἅρμασι τετραβάμοσι. Quadrigis, Curribus quatuor rotarũ. alii Quadriiugis curribus.

¶ Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lẽto gradu. B. Il. ν, Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. Xenoph. βάδην πορεύεται. Athen. 9, τότε δὲ πολὺ σπονδῇ ἐπαγαγεῖν, καὶ τότε βάδην. Xen. ὅτι ἀσχολίας προυφασίζετο, ὅτι βάδην ἀπῄεσαν. Idem, ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἐχώρει. Et βάδην ἀποχωρεῖν, καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενον, Pedatim discedere. Bud. Xen. Hell. 5, ἰδόντες αὐτούς, θᾶττον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plutar. Caio, κατὰ βάσιν θᾶττον ἢ βάδην. Gall. Plus tost que le pas. Nã βάδην πορεύεσθαι est ad verbum, Aller le pas. Latini dicunt Accelerare gradum.

Βαδέω, F. ήσω, Vado. à quo Eustath. teste, deriuantur βάδος & βαδίζω, quod vide infrà.

Βάδος, ου, ὁ, Iter βάδισις, ὁδός. Aristoph. Auibus, Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

¶ Βασμός, οῦ, ὁ, seu Βαθμός, Gradus. Hesych. Phrynichus Atticè βασμὸς dici, Ionicè βαθμός, autor est. Quod quamuis à Phrynicho tradatur, passim tamen vsitatius esse βαθμὸς, notissimum est. |Βαθμὸς metaphoricè accipitur etiam pro gradu dignitatis seu gradu honoris. Greg. de Athanasio, καὶ γὰρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἧττον ἢ βαθμῶν ὁ ... Exponitur etiam οὐδός, id est Limen. Nomẽ quoque militare est, ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις. vt Etym. docet. |Βαθμοὶ præterea Hesychio sunt ἴχνη, πόδες, καὶ δίφροι ... βασιλικοί. AT Ἀναβασμὸς seu Ἀναβαθμὸς vide post Ἀναβαίνω & Καταβαθμὸς post Καταβαίνω, &c.

C. Ἔμβαθμος δικαστής in Pand. Ordinarius iudex, vt inquit Bud. qui ex Authent. etiam affert.

Βαθμίς, ίδος, ἡ, Grad[us] [vt in scala] Tricl. explicãs βάθρα apud Soph. Œdip. Tyr. ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμίδας ἔχων κύκλῳ διειλημμένας, ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθεζόμενοι ... ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ. Βαθμίδες Hesychio sunt etiam ἀρχαὶ λόγων, forsan metaphora à cursorum certamine sumpta. nam ... Suidas exponit inter alia βαθμίς, ... σταδιοδρόμοι. Sed si Hesychii explicatio vera est, βαθμὶς in σταδιοδρομίᾳ idem foret quod βατὴρ & βαλβίς. |Βαθμίδες sunt etiam bases quædam ac sinus in brachii siue humeri osse, vtrinque singulæ, in quas quum extenditur flectitúrque tota manus, vlnæ ipsius coronæ siue processus ingrediuntur: vt docet Gorr. addens paulo pòst, nihil aliud esse quàm summæ extensionis inflexionísque terminos: propriè autem in brachio siue humero: licet Hippocr. non hos modò, sed cæteros omnes sinus in quibus recipiuntur ossium tubera siue processus, eo nomine appellarit. Polluci est συμβολὴ τοῦ

πήχεως ϖρὸς βραχίονα.

Βαθμηδὸν, Gradatim, Bud.

¶ Βάθρον, ου, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. ἐκατέρωθεν δὲ βάθρα ποιεῖ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Gradus scalari similitudine. Bud. ‖ Item, Sedes, Scamnum, Subsellium. ἐφ' οὗ καθέζονται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. Sic Dem. ϖερὶ στε. Τὰ βάθρα στρογγύλων, καὶ τὸ ταῖς δᾳδουχίοις καρυῶν. Lucian. οὐ μὴν ἐξαρεῖ τὰ βάθρα, καὶ ϖαρασκευάζει τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plutar. βάθρον ἀνασπάσας. Soph. Œdip. tyr. παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων ἵστασθε. Ad quam significationem referendum est βάθρον Hippocratis, vt recentiores medici appellarunt (hoc verò Hippocrates ipse aliàs ξύλον, aliàs χελώνην vocat) quo, affixis ei cruribus, & pro organo & pro scāno vsi sunt. de quo vide Gorr. & Oribas. in lib. De machin. ‖ Item Fundamentum, Basis. Plato Phædro, ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, In sancta basi nixam vel fundamento. Budæus. Plutar. ἱδρυμένος ἐν βάθροις ἁγίοις, ὥς φησι Πλάτων. Sic apud Soph. Aiace, Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀμφιάλου, id est θεμέλιον, ἵδρασμα· δι' ὧν ἵσταται ἡ Σαλαμίς, schol. Pausan. τοῦ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον, παρέχεται βωμοῦ σχῆμα. id est βῆμα, βάσις, ὑποπόδιον, vt Bud. ex Hesychio exponit. ‖ Βάθρα Hesychio & Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. ‖ Βάθρον quibusdam est etiam πέδον, Solum. quò referunt illud Soph. Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et apud Eurip. ςυνόπτρ' Αὐλίδος βάθρα. A T Ἀνάβαθρον vide post Ἀναβαίνω, & Ὑπόβαθρον post Ὑποβαίνω.

C. Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, Qui in primis subselliis sedet, aut Qui in subselliis iudicialibus primus sedet. vnde Pollux ϖερὶ δικαστῶν loquens, ϖρῶτον δὲ ξύλον, ἡ ϖροεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν ἐφ' ὧν καὶ ὁ ϖρῶτος καθίζοντα, ϖρωτόβαθρον Εὐπράτης φησὶν ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος. Quò respexit Aristoph. in Vespis, dicens, Ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ ςένει Ἢν μὴ 'πὶ τοῦ ϖρώτου καθίζηται ξύλου. V N D E Πρωτοβαθρία, ας, F. ... In primis subselliis, aut in subsellis primum collocō. in lib. Esther de Amano, ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit eius solium super omnes amicos quos habebat, vt vulgò exponitur.

C. Α'ΜΦΙβαίνω hîc omissum, vide pag. seq.

C. ΑΝΑβαίνω, F. ἀναβήσομαι, Præt. ἀναβέβηκα. aor. 2, ἀνέβην, iuxta formam simplicis βαίνω. Ascendo, Conscendo. Il. α, ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. Pro cor. ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην. Xenophon Hellen. 6, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν νεών, καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Item ἀναβαίνειν ἅρμα apud eundem Pæd. 6. & apud Homerum antè, Od. ο, – ἀνὰ δ' ἅρματα ποικίλα βαῖνον. Sic Aristot. De mundo, ὁ δὲ συνωρίδα ἀναβαίνει. Dicitur & ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Conscendere equum. Xenoph. Pæd. 7, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. Iungitur & genitiuo apud Homerū ἀναβαίνειν pro Conscendere. vt Od. β, Ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'. vbi Eustath. ait aut deesse præpositionem ἐπὶ, aut esse ἀνέβαινε τῆς νηὸς dictum pro ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. Apud eundem poetam iūgitur & datiuo, Il. κ, – νεκροῖς ἀμβαίνοντες. vbi itidem accipi vult Eustathius pro βαίνοντες ἐπάνω τῶν νεκρῶν. Apud eundem poetam ἀναβαίνειν dicitur absolutè pro Conscendere nauē. vt Il. α, Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. vbi ἀναβάντες in paruis scholiis exponitur ἀναχθέντες, ἐπιβάντες. Eustathius autem in hūc locum annotat ἀναβῆναι esse ἀναπλεῦσαι. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν & ἀνάγεσθαι esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν (id est è portu soluere) quibus opponi καταπλεῖν & κατάγεσθαι, tanquam videlicet supra terram stet aqua, & ita conscendatur in nauigādo. In Imperatiuo dicitur ἀνάβα pro ἀνάβηθι, Ascende. vt, κατάβα pro κατάβηθι.

Ἀναβαίνειν, Inire. vt τὴν ἵππον ἀναβαίνει. Equā init. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, Admissarii equi.

Ἀναβαίνειν, Peruadere, Perambulare, Incedere per: vt Od. ζ, Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή. pro ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor. id est Peruadit hominum aures.

Ἀναβαίνειν Thucydidis schol. exponit ἀναχωρεῖν. id est Retrocedere.

Ἀναβαίνειν, D. Matth. cap. 13 exponitur Emergere, Succrescere: ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, Emerserūt spinæ, vel Succreuerunt. alii, Increuerunt.

Ἀναβήσασθαι apud Homerum in significatione actiua cum accusatiuo pro Imponere in nauem: quasi A-

A scendere facere in nauem, ἀναβιβάσαι εἰς τὴν ναῦν. Hesych.

Ἀναβαίνομαι, Ascendor, Conscendor. v. ἵππος ἀναβαινόμενος, Equus qui conscenditur, apud Xenophontem. Apud eundem ἀναβεβαμένος ἵππος, Equus conscensus: οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, οὐ πολλὰ ...

Ἀμβαίνω etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω. vt Νεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. κ. Vnde & ἀμβάσῃ apud Eurip. pro ἀναβάσῃ. & ἀναβάσῃ pro ἀναβήσῃ, ascendes. ab ἀναβήσομαι.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, Ascensus, Ascensio. Xenoph. Hell. 6, καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως. Scripsit & libros septem quos Κύρου ἀνάβασιν inscripsit, eadem ratione qua ϖαρὰ βασιλέα

B ἀναβῆναι Hell. 1 dixit. Inuenitur & ἄμβασις pro ἀνάβασις, præsertim apud poetas.

Ἀναβατὸς, ὁ, ὁ, Ascensibilis, Qui conscendi potest, Scāsilis. ‖ ET Ἀμβατὸς per syncopen. vt Il. ζ, – ἔνθα μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις. Hesiodus. – οὔτε οἱ ἀμβατός ἐστι θάλασσα. H I N C ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατός, Equus q cōscendi non potest, vt à quibusdā annotatur. Sed (vt doctè Bud. scribit) ἀνάμβατος ἵππος Xenophonti est Qui sessorem non habet, qui caret equite.

C Ἀναβάτης, ου, ὁ, Ascensor, Cōscēsor. Peculiariter Cōscensor equi, Qui conscēdit equum. Xen. De ar. equestri, ὀφελεῖ ἐπιφορᾷ μία τῷ τε ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν καὶ τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι ἰσχυροτέραν τὴν ϖρόσοψιν παρέχεται. id est Sessori, vel equiti. Ibidem, ϖῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. ‖ Dicitur & Ἀμβάτης per syncopen apud eundem, & eius exemplo apud Arrianum.

Ἀναβάτης equus, ὀχευτής, inquit Hesych. Latinis Admissarius equus. Antea quoq; dictum est τοὺς ἀναβαίνοντας τὰς θηλείας ἵππους appellari equos admissarios.

D Ἀναβαδὸν, aduerb. Scansim. Aristot. De hist. an. 6, αἱ δὲ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, ὥσπερ ... ἔρπεται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατακειμένοι ἐπὶ τῆς γῆς. vbi ἀναβαδὸν Budæus ait significare Supergrediendo & scansim. dicens ita formari vt ἀναβλυδὸν & ὑποβλήδην.

Ἀνάβαδην cum accentu in penult. Pedibus in altum exporrectis siue extensis. ἀνάβαδην καθῆσθαι, inquit Pollux, pro ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν. id est, Sublimes habens pedes Aristoph. Pluto, Νυνὶ δὲ πίνεις ἀνάβαδην ἀναπαύομαι. vbi scholiastæ explicatio conuenit cum illa Pollucis. Idem poeta in Acharn. – αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίας.

E vbi idem enarrator ἀνάβαδην exponit In alto loco sedens. Est & apud Suidā ἀνάβαδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι. id est Sublimem sedere. Sequitur apud eundem Aristophanem non multo pòst, – ἀναβάδην ποιεῖς, Ἐξὸν καταβάδην. ‖ Quidam ἀναβάδην existimarunt etiam contentionem & impetum significare: & illud Aristophanis modò citatū ἀναβάδην ποιεῖ τρυγῳδίας, interpretati sunt, Totus est in cōponenda tragœdia. Sed viderint.

Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, Idē quod ἀναβαθμὸς, inquit Hes. accipiēs, (vt opinor) eā τοῦ ἀναβαθμοῦ significationē qua pro sca-

F læ gradu ponitur. ita enim Pausanias ἀναβασμὸν vsurpat. scribēs in Phocicis, ἀναβασμοὶ δὲ ἀπὸ τῶν κιόνων ἀνήκουσιν ἐς ἑκάτερον τοῖχον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν θῶκοι οἱ συνιόντες τῶν Φωκέων καθίζονται. Ibidem, ἀλλ' εἰσὶν αἱ κεφαλαὶ τοῦ σιδήρου ζῶναι ὥσπερ ἐν κλίμακι οἱ ἀναβασμοί, id est, Sicut in scala gradus.

¶ Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, Ascensus. ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις, Suidas. Itē Gradus scalæ. ‖ Interdum & sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Pollux, τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς, καὶ βάθρα, καὶ ἕδρας, καὶ ἑδώλια.

G Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, Diminutiui formam habens, significat gradum scalæ, sicut & ἀναβαθμός. Ex. 20, ἀναβαθμίσιν οὐκ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, Gradib' nō ascendes ad altare.

Ἀναβαθμικὸς, οῦ, ὁ, Gradualis, ad verbūm, Gradatim factus, id est per gradus, quales sunt in scala.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, Scala nauis, & Ἀποβάθρα pro eodem: inquit Budæus, citans hunc Luciani locum, ὥσπερ λύε τὰ ἀπόγεια. ἡ ἀποβάθρας ἀνελόμενοι τὰ ... ἀνάγειν ... ἐπὶ ...

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus superior scansilis. Item Subsellium. Quæ significationes huic nomini

H dantur in vulg. lex. Græc.

C. 1. Ἐπαναβαίνω, Superascēdo. Item Supergredior. Aristoph. ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον. Herodian. lib. 7, ἐπαναβαίνοντες τοῖς οἰκήμασιν, Ascendētes supra domos. Ἐπαναβεβηκώς, Superior: vt ὑποβεβηκώς, Inferior, B. ex Areop.

Et

Et ἐπικαταβαίνειν δὲ κατὰ φυσικὴν αἰτίαν Diosc.l.7, Suprema & vniuersalis causa. | Ἐπικαταβαίνω, de coitu animalium, pro Post alium ineo, ἐπιοχεύω, inquit Bud. afferens ex Aristot. De animal. 6. ὁ μὲ οὖν οὗτος ἐπικαταβαίνει ἐφορμᾶν τὸ σχῆμα. HINC Ἐπικατάβασις, quo Synes. vtitur, simpliciter pro ἀνάβασις, epist. 11, & 96, & quidem eadem de re loquens.

C. ἈΜΦΙβαίνω, Præt. ἀμφιβέβηκα, Circumambulo, Circueo, Obeo, Circumgradior, Circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θάρσος, Fiducia me circumit, vel potius circuit. Latinè, Incessit me fiducia. Il.ζ. – πένθος φρένας ἀμφιβέβηκεν, mentem meam inuasit, vel occupauit. Item nubes dicitur montem ἀμφιβαίνειν, id est περικαλύπτειν (inquit Eustath.) circumtegere.

Ἀμφιβαίνω, Metaphoricè, Protego, Tueor, Defendo. in compositione quidem, cum accusatiuo, vt Il.α. – ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum fit dialysis, cum datiuo vt Il.θ. – ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνε. Sumpta est autem metaphora (inquit Eustathius) à brutis animantibus quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia. ET Περιβαίνω pro eodem. vt Il.ε, Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, ἀλλὰ μάλα περίβη. Sic Il.ρ, Πάτροκλῳ περιβὰς, Τρώων ... Ibidem ... At Il.ε, Οὐδ' ... Eustath. ... esse dicit τὸ ἐπαγειν τῷ νεκρῷ ... χεῖρας.

Ἀμφίβασις, εως, ἡ, Circumuentio. Il.ε, Δεῖσε δ' οὐ ἀμφίβασιν Τρώων ἀγερώχων, Timuit Troianorum circumuentionem, id est, Timuit ne circumueniretur à Troianis. Est etiam ἀμφίβασις (iuxta significationem quã verbo vnde formatur dedimus) Protectio, Defensio. atque ita Eustathius in illo Homeri loco intelligit ἀμφίβασιν. Hesychius ait, ἀμφίβασις est ἡ περὶ νεκροῦ μάχη. quæ expositio peculiaris esse videtur eidem Homeri loco. quod aūt scribitur in vulg. lex. Græc. Varinũ annotasse, Propriè ἀμφίβασιν esse τὴν περὶ τὸ νεκρὸν μάχην, apertè falsum est. neque enim apud eum est κυρίως. sed ita legitur, Ἀμφίβασις, κύκλωσις, ὁρμὴ ἡ περὶ νεκροῦ μάχη ... &c. sunt autem ex Hes. ab eo descripta hæc verba, ἡ περὶ νεκροῦ μάχη, &c. licet apud illum sit ὑπὲρ, non περί.

Ἀμφίβασις exponitur etiam Disceptatio, Contentio, Altercatio, ἀμφισβήτησις, apud Herodotum. Dicitur verò & Ἀμφιβασίη pro ἀμφίβασις. vnde apud eundem, ἐς ἀμφιβασίην λέγοντες ἀπικέσθαι.

ἈΝΤΙβαίνω, Cõtrà eo, In cõtrariã partem gradior, Cõtrà tendo. Capitur pro Aduersor, Refragor, Renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα τῷ ... Et cum πρὸς habente accus. Plut. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiã ἀντιβαίνειν (teste Bud.) Resistere, quũ videlicet homo impulsus, tamen renititur. Luc. ... Ἑρμοῦ, ... ἀντιβαίνοντες ... Sed & res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν. i. Obstare, vel Male cedere, vt idẽ scribit, hunc citans Paus. locũ in Arcad. ... ἐς πεῖραν, ... τῇ Ἀρτέμιδι ...

Ἀντίβασις, ET Ἀντιβάτης ET Ἀντιβατικός sũt ab ἀντιβαίνω. Est autẽ Ἀντίβασις, q.d. Contrà itio, vel Ex aduerso itio. vnde etiam Occursus exponitur. Capitur & pro Refragatione. Ἀντιβάτης ad verbũ sonat Cõtrà gradiens. sed capitur pro repagulo ianuæ, quod veluti renititur & obsistit. Ἀντιβατικὸς autem vulgò exponitur Obuius: cuius signif. exemplum desidero.

C. ἈΠΟβαίνω F. ἀποβήσομαι. P. ἀποβέβηκα. Aor. 2. ἀπέβην. vide licet ... vt simplex βαίνω. Descẽdo. Il.γ. Ἐξ ἵππων ἀποβαίνει ἐπὶ χθόνα. & δ, Ἐξ ἵππων δ' ἀποβὰς ἐπὶ χθόνα ... & Il.ω. Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε. Eust. ... ἀποβῆναι ait esse ... ἅρματος καταβῆναι. Alicubi aũt Hom. supprimit hæc verba ἐξ ἵππων. vt Il.λ. Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν. pro ἐπιβῆναι, inquit idẽ Eust. Legitur & ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, sine præpos. apud Luc. pro Descendere ex equo. Dicitur etiam de descensu ex naui, & quidem frequentius, præsertim in prosa, vnde ἀποβάθρα, scala nauis. Plut. Alcib. ... ἀπέβη τῆς τριήρους, ... &c. Sic & ἀποβαίνειν νεώς, & interdum ἀπὸ τῆς νεώς. vt & ἀποβῆναι ἀπὸ τοῦ πλοίου, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν. à Thucyd. Descendere in terrã. i. è naui in terram.

A Xen. Hell. 1, Ἀλκιβιάδης δὲ ... ἀπέβη ἐς τὴν γῆν. ... ὁ Μίνδαρος ... ἀποβὰς, ... ἐς τὴν γῆν ... ἀποβαίνειν εἰς ..., aut in aliquam vrbem. Thuc. l.2, καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες τῷ τείχει προσέβαλον, Et quũ Methonã descendisset Id est, copias ad Methonã exposuisset. Pro quo & ἀπόβασις ... dicit statim post. Bud. alicubi apud Isocr. ait significare Appello: sicut & ἀπόβασιν appulsum. Nõnunquã ἀποβαίνειν ponitur sine adiũctione, pro Descendo in terrã ex equo, vel è naui. Sic in loco Xen. modò citato, ἐξ αὐτῆς ἀποβὰς, pro ἀποβὰς ἐς τὴν γῆν. sed ibi facilè subaudiri possunt ea verba ex præcedente versu.

B Ἀποβαίνω, Discedo, Abeo, apud Hom. positum sine adiectione. vt Il.ζ, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ. & Il.β, voce media, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο. | Et vt οἴχομαι & ἀπέρχομαι (quæ propriè significant Abeo) capiuntur pro Morior, sic & ἀποβαίνω interdum. nam ἀπέβη, exponit Suidas ἀπέθανε.

C Ἀποβαίνω, Euenio, Contingo, Accido. Isocr. De pace, ὧν μὲ γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Eorum enim quæ sperabamus nihil euenit. Idem alibi, καὶ ταῦτα τέλεος ἀποβέβηκε. Xen. Pæd. 7, ... ἀποβέβηκε ... ἐν ... Δελφοῖς χρησθέν. Philo De mundo, παρ' οὗ τὸ εὖ καὶ τὸ χεῖρον φασὶν ἀποβαίνειν. quæ sic reddit interpr. Quorũ vi quod rectè, quódque secus contingat, euenire cẽsent. Et ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ad verbum, Ex euenientibus. i. prout res feret, inquit Budæus. ἀπέβη τι κατὰ γνώμην, apud Theocritũ, Ex animi sententia euenit. vel vnoverbo Successit. Interdũ etiam ἀποβαίνειν sine adiunctione est succedere: vt apud Phalarin, ἀπέβη τὰ δόξαν. Contrà de eo quod non successit, & cuius euentus nostris votis non respondit, dicitur

D οὐκ ἀπέβη. Notat & Budæus ex Polluce, τὸ ἀποβησόμενον & τὸ ἐκβὰν dici τὸ τέλος ... .

Ἀποβαίνω, Euado. Lucianus. ἀπέβη ὅμοιος τῷ πράγματι. Idem, ἄρισται ἄνδρες ἀποβαίνουσι. Isocrat. in Areopagitico, ... ἀποβαίνειν ... καὶ ... παιδευθῶσι. Iungitur etiam cum præpositione εἰς. Theocritus in Hyla, – ἐς ἀληθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Plato, καὶ τί ... ἀποβαίνειν ... ὁ ἀγαθὸς ὁ καὶ παιδευθείς. Plutarchus,

E in Probl. Græcis, ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς. Vbi planè videtur vsurpari ἀπέβη vt verbum euadet in hoc loco Ter. in Andr. Profectò euadet in aliquod magnũ malũ.

Ἀποβαίνειν, Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, ὅπως ὁ ποταμὸς ἀπέβη.

Ἀποβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, Descensus. Interdum sine vlla adiunctione est Descensus è nauibus, vt apud Thucydidem lib. 8, ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς ... τῆς Μιλησίας. Id est, (in-

F quit scholiastes) ἀπόβασις τῶν νεῶν. Idem scriptor l.2, ... ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ... &c. Ibidẽ, καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, ... ad verbũ, Quũ descensus seu descensiones fecisset. i. Quũ è nauib' vnà cũ suis descendisset. Elegantius & breuius, Quũ suas copias exposuisset. Hoc autem nomen in hac significatione Thucydides frequenter vsurpauit. | Apud Isocratem est Appulsus, teste Budæo.

G Ἀπόβασις, Euentus, Exitus. Plut. in Sol. ... τῆς τυραννίδος χωρίον, οὐκ ἔχει δὲ ἀπόβασιν. Quanquam pro descensu etiam accipi hoc loco posse tradit Bud.

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Descensor. Sed ita vocatum fuit quoddã certaminis equestris genus (teste Suida) quod qui certabat, dicebatur ἀποβάτης, si eidem credimus. ET ἀποβατικοὶ τροχοὶ hic dicebãtur, vt idẽ scribit: vt siquis ab apobate certamine dicat rotas apobaticas. Plut. in Pho. Φώκῳ δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι ... ἀποβάτην, ... Lego autẽ Φώκῳ (vet. codices sequens) nõ Φωκίων. | Apud Athen. ἀποβάτης vna ex Alexidis comœdiis inscribitur.

H Ἀποβατήριος, ὁ, ἡ, ad verbũ, Descensorius. Est & Iouis cognomentum. vnde & sacra quædã ἀποβατήρια. Hesych. ἀποβάθρα exponit ἀποβατήρια, vt mox videbimus.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, Scala naualis, qua videlicet è naui descenditur. ἀποβάθρα (inquit B.) Scalæ quibus in nauem ascẽ-

ditur & è naui descenditur. Luc. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὴν ἀπο- A
βάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαί-
νειν ἀναγκάζων. Propriè tamen ἀποβάθρα est scala qua de
scenditur, sicut ἀναβάθρα scala qua ascenditur: sed quo-
niam vna vtrunque officium præstat, ideo significatio
nē vtranq; accepit. Thuc. l. 4, ὁ μὲν περὶ τὰ ἔργα τοιοῦτος ἐ-
πεσ... καὶ τὴν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ἐχώ-
ρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν. vbi schol. tradit ἀποβάθρας appellari
... à nauibus in terrā. Iul. Pollux. ἀποβάθρα (inquit) &
διαβάθρα, quā scalā vocant. Hesych. item ἀποβάθρας esse
... ἀποβατηρίας, vel κλίμακα νεώς. B

Ἀποβάθρα, Olla pedes habens. ἀποβάθρας (inquit Sui-
das) τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χύτρ. πόδες. Vide Χυτρόποδες.

ΔΙαβαίνω, Trāseo, Traiicio. Hesiod. Theog. διαβαίνει πόρον ὠ-
κεανοῖο. Herodian. 6, διαβαίνειν τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι sine
huiusmodi adiectione. Thuc. l. 1, καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος
ἤδη Περικλέους. Et 2, ὅπως μὴ διαβαίνῃς εἰς βασίλεια... ∥ Δια-
βαίνειν διὰ τῆς ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solē in-
gredi & iter facere. Et ex Luc. Anach. ὑμῖν οὕτω μεγάλα
διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς, vobis tā magnis gradib⁹ eūtibus C
in eos. Ex Aristoph. itē in Vesp. οὕτω διαβάς, pro Sic ince
des. Vide proxime sequētē sign. ∥ Διαβαίνω (inquit B.)
Diuarico, Artem. Onirocr. 1, Sto cruribus diuaricatis.
Plut. Ad præs. indoctū, εἰ νομίζουσι μεγάλοις καὶ ἀδροῖς φαί-
νεσθαι, ἐὰν καλ... διαβεβηκότες σφόδρα καὶ διατεταμένοι καὶ
κεχηνότες πλάττωσι. Xen. De re eq. ὅπου γὰρ πάντη ἔργον ὅρα-
... διαβαίνοντας πάντας μᾶλλον ἢ συμβεβηκότας αὐτούς.
Arist. De animal. l. 5, de elephātibus loquens, ὀχεύει δὲ ἡ
θήλεια συγκαθεῖσα καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύ-
ει. (quod Theodorus nō intellexit). Idē in Phys. de leone, D
βαδίζει δὲ βραδέως τῷ ποδί... καὶ μεγάλα διαβαίνων, ὥσπερ τα-
λεύει ἐν τοῖς ὤμοις ἕκαστος πρ...). Quæ ego tot exēpla protu-
li, vt in iis diligēter cōsiderata hæc signif. iudicari pos-
sit annō & alicui ex proximè præcedentibus locis ea cō
uenire possit. Cam. διαβαίνειν esse dicit etiā Prodire &
consistere, afferens ex Tyrtæo, Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προ-
μάχοισι μένῃ. Ego εὖ διαβὰς in alio eiusdem versu de il-
la diuaricatione crurum intelligi scio: an autem & in
isto, aliorum esto iudicium.

Διάβασις, εως, ἡ, Transitus seu Transitio, Traiectus seu Tra E
iectio. διαπεραίωσις, vt Thuc. schol. explicat. Xen. Hell. 1,
πεσόντας ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισοῦ. Ipsos etiā pontes δια-
βάσεις vocari Cam. docet.

Διαβάτης, ου, ὁ, Traiector. Διαβάτας Pollux è Demosth. citat,
sed non explicat.

Διαβατὸς, οῦ, ὁ, Qui trāsiri & traiici potest. διαβατὸν fluuium
Cam. interpr. Vadosum. Apud Greg. verò, αὐτοῖς δὲ ἀπορ-
ρητότερον ... καὶ βαθύτερον τὸν ἐν ποταμοῖς τούτοις νοῦν, καὶ διαβα-
τὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων. Bud. Intellectū & perceptu in-
terpr. CVI contrariū Ἀδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trāsiri & F
traiici nequit. AT Διαβατικὸς, οῦ, Transitiuus, Qui
transeundi item & penetrandi vim habet. φιλοσοφώτατος
νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa semper tēdens, vt Bud.
apud Greg. exponit. ∥ Et διαβατικὸν ῥῆμα, apud gram-
mat. Transitiuum verbum. vide Μεταβατικός.

Διαβατήριος, ου, vnde plur. num. neut. gen. Διαβατήρια, Sacri
ficia pro transitu, seu (vt Cam. declarat) Sacra ante expe
ditionem, propriè Lacedæmoniorum. sic dicta vt νικη-
τήρια, χαριστήρια. Thuc. τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transitu
sacrificantes. Plut. Lucullo, ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια.
Thucyd. ὡς οὐδὲ ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίγνετο. id est G
(Camer. interpr.) Quum ne ibi quidem sacra addice-
rent vt expeditio susciperetur. Xenoph. ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ
τὰ διαβατήρια.

Διαβάθρα, ας, ἡ, Scala nautica, Pons. Idem etiam Ἀποβάθρα
significare, Camerar. ex Luciano Toxaride docet. Item
Scala qua scanditur in muros, vt Budæus ex Strabone
refert. AT Διάβαθρον, ου, τὸ, ὑπόδημα, Calceamen-
ti quoddā genus. Athenæus libro 13, ex Alexide Co-
mico, μακρὰ πεσ... διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ. paulo antè verò di- H
xerat idem Comicus, τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς
ἐν ταῖς καττύσιν ἐγκεκάττυται. Pollux Calceamentum
hoc & viris mulieribus commune fuisse tradit. Festus
vero Diabathra esse scribit genus solearū Græcanica-
rum: à quo Diabathrarius apud Plautū, qui huiusmo-
di soleas conficit.

A Διάβημα, ατος, τὸ, Transitus, seu Transitio. Item Gressus. τὰ
κατὰ θεὸν διαβήματα. Nazianz.

Διαβητιάω, q.d. Transiturio. Trāsire cupio. Suid. ex Aga-
thia, ὁ δὲ πορευθεὶς ἐπεῖχεν ἀπορούσιν τοῖς Ῥωμαίοις διαβητιῶντας.

Διαβήτης, ου, ὁ, (vt citat Bud.) στάθμη, ὅ περ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς
ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολυβδίδου τιθέμενον. Plutar. in
polit. præcept. pro perpendiculo ponere videtur, 581, de
oratione Demosth. ἐνθυμήματα πικροῖς καὶ ἀκριβέσι πρὸς
κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένοις. Bud. ∥ Est item Cir-
cinus, à diuaricatis cruribus. Aristoph. interpres instru
B mentum esse dicit ad literæ A similitudinem, cuius (vt
Cam. habet) duo brachia ita disponūtur vt vnum figa-
tur in superficie quacunque, alterum ad certum inter-
uallum extendatur, & ita circumactum describat περι-
φέρειαν, i. lineam quæ in planicie ambiat circulum. Ari-
stoph. Nub. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν, &c. ∥ Est præte-
rea Sipho, vt Colum. lib. 3, cap. 10 scribit, Naturali enim
spiritu omne alimentum virentis, quasi quædā anima
C per medullam trunci veluti per siphonem, quem dia-
beten vocant mechanici, trahitur in summum. Ad cu-
ius similitudinem dictus etiam morbus ille quem su-
bitam potus omnis per vrinas cum magna siti persu-
sionem Gorræus definit: eo nomine appellatum quòd
humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de
loco in locū διαβαίνει, hoc est pertransit, nō aliter quàm
per siphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδερος εἰς
ἀμίδα, & διάῤῥοια εἰς οὖρα, & διψακός. Latini nullū illi pecu
liare nomē dederunt. Aretæus σαρκῶν καὶ μελέων ἐς οὖρον
D ξυντηξιν definit. Etymologiam verò idem affert, τοῦ δὲ
μοι δοκέει καλέεσθαι διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖον τι διαβήτην ἐόντα,
ὅτι οὐκ ἐν τῷ σκήνεϊ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλ' ὅκως διαβάθρῃ τοῦ
ἀνθρώπου ἐς ἔξοδον χρέεται. Vide Galen. de loc. affect. lib. 6.
Paul. Æg. lib. 3 cap. 45.

c.1. Ἐπιδιαβαίνω, Post aliū qui transiit, etiam ipse trāseo:
Eum qui transiit sequor. Xen. Hell. 5, καὶ διέβησαν πάλιν τὸν
ποταμόν. οἱ δὲ ἠκολούθουν μάλα θρασέως, & ὡς φεύγουσι, διώξαν-
τες, ἐπιδιέβαινον.

C. Προδιαβαίνω, Prior vel Prius transeo. Xenoph. De re e-
E questri, προδιαβὰς αὐτὸν τὴν τάφρον, Prius ipsum equi-
tē trāsire fossam, & ita adducere equū nondum assuefa
ctum ad saltus. Camer.

C. ΕΙσβαίνω, vel Ἐσβαίνω, Ingredior. ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, He-
rodot. Apud poetas autem Εἰσβῆσαι actiua etiam signif.
pro Impono, & q.d. Ingredi facio. vt Il. α, ἐς δ' ἑκατόμβην
βῆσε θεῷ, Imposuit naui (vt contrà eodē libro, de eadē
hecatombe, Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro
Exposuerunt è naui in terram, Eduxerunt è naui.) Sic
Apoll. Arg. Αὐτίκα τ' εἰσβήσαντες ὅσοι χρειὼ ἦεν ἄγεσθαι. HINC
F Εἴσβασις, Ingressus. ET Εἰσβατὸς τόπος, Locus quem
ingredi possumus.

c.1. Ἐπεισβαίνω, Etiā ipse ingredior. Sæpe etiā pro Εἰσβαί-
νω. Xen. Hell. 3, ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν μα-
χομένοις συνεπιβοηθῶν, de Pharnabazo suis in prælio nauali suc-
currente.

c.2. Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Vnà cum aliis ingredior.
συνεισέβησαν σκάφος, Eurip.

C. Ἐκβαίνω, Egredior, Exeo. Hom. Od. ι, Μήπως μ' ἐκβαίνον-
τα βάλῃ. Idē disiuncta præpositione, Il. α, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖ-
νον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Et vno versu interiecto, Ἐκ δὲ Χρυ-
G σηὶς νηὸς βῆ ποντοπόροιο. Thucyd. addit ἐκ, scribens, μηδένα
ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Hom. Il. γ, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί. vbi exponi-
tur Descenderunt [de curribus] vel Desiluerunt. In
vulg. lex. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura discedo. Et ex Plat.
Pol. 2, τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. Et ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας ex
eodem, A ferendis legibus me vindico, Leuor, Defun-
gor. At ἐκβαίνειν τὸν ὅρκον ex eiusdem Symposio Bud. in-
terpr. Non sto iureiurando, Fidē promissam non præ-
sto. Ἐκβαίνω, Digredior. Dionys. Halic. l. 6, ἐπάνειμι δὲ
H ὅθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην τὸν λόγον, redeo vnde digressus fui. Sic
autem ante illum loquutus fuerat Xenoph. Hell. 7, ὅθεν δὲ
εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. ∥ Ἐκβαίνω cum aduerbio ad lo
cum, aut præpos. εἰς, Eurip. Iphig. Taurica, ἐξέβην γὰρ ἄλ-
λοσε, Aliò digressus eram, vel abieram. Plutarchus De
oraculorum defectu, καὶ γὰρ οἱ περὶ ἄλλας πολλὰ πλανώμενοι καὶ ζό-
μενοι ... ἄλλους, εἰς ἕτερον αἰῶνα δεύτερον ἐκβαίνουσιν. ∥ Ἐκ-

βαίνω cum accus. vt ex Platone Polit. 1, profertur, τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι. In eum qui hoc transgreditur, animaduertunt. ‖ Ἐκβαίνω, Exitum habeo, Euenio. Itē Euado, Dem. Olynth. 1, πρὸς γὰρ τὸ πῶς ἂν ταῦτ' ἐκβαίη, ἕκαστον τῶν πραγμάτων παρόντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. A

Ἐκβῆσαι, Hom. act. sign. pro ἐκβιβάσαι, Educere q. d. Egredi facere. Od. ω, v. 299. 300, ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; Qui autem te eduxerunt è naui, vel, Qui è naui in terram te exposuerunt. Vide aliud exemplum suprà in Εἰσβαίνω.

Ἔκβασις, εως, ἡ, Egressus. vt Od. ε, v. 410, Ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. Itē Exitus, Euentus, apud Areop. Et Euasio, Apoll. 2, -οὐκ ἔλπονται ἰοῦσι Τοῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν εἰς ἔκβασιν, Ad euadendū. ‖ Ἔκβασις ex Seru. affertur pro figura quæ à Lat. Excursus dicitur. At Quintil. ἐκβάσεις aliter accipit, quē vide l. 5. ET Ἐκβάσιος Apollo (q. d. Egressiu*) cōsecratus ab Argonautis ad Cyzicū, apud Apoll. l. 1. sicut vicissim Ἐμβάσιος in littore consecratus, quū nauē cōscensuri essent. ET Ἀνέκβασις, Ex quo no est egressus. B

c. 2. Ἐξεκβαίνω, Egredior. idem ferè quod Ἐκβαίνω.

c. 2. Μετεκβαίνω, Trāscēdo, Migro. vt exponitur in isto Herodoti loco, μετεκβαίνετε ἐκ τῶν ἁρμάτων ἐς ἁρμάμαξαν. Bud. μετεκβαίνω exponit E naui in nauē transeo, in hoc Antiph. loco, ὅπου τὸ πλοῖον ὥρμει τοῦτ', εἰς ὅ φασι μετεκβάντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. C

c. 2. Παρεκβαίνω, Digredior, Abscedo. Hesiod. -καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δίκαιοι. Vbi exponitur etiā Deflectūt. Apud Polyb. pro Digredior [à proposito] l. 4, ἀπὸ τούτων παρεκβῆναι. ‖ Itē Παρεκβαίνω, Excedo. vt Cam. interpr. in hoc Plut. loco, Symp. 4, ὃν τὰ πολλὰ καὶ μετρίως ἡδοναῖς ὁ παρεκβαίνῃ τὸ μέτρον ἡ λέξις. Sic autē exponitur & apud Arist. Eth. 4, ὁ γὰρ μικρὸν παρεκβαίνων οὐ ψέγεται. Et cū acc. in eadē sign. παρεκβαίνειν τὸ μέσον, apud eūdē. Cū eodē casu pro Trāsgredi, παρεκβαίνειν τὰ νομιζόμενα. Pl. in Numa. Arist. Pol. 5, αἱ μὲν τῆς τυραννίδος κατὰ τὴν ὀλιγαρχίαν τῶν βασιλειῶν παρεκβαίνουσαι τὰ πάτρια. ‖ Παρεκβαίνω, Degenero, Aristot. Vide B. 475. D

HINC Παρέκβασις, Digressio. Itē, Trāsgressio, Excessus. Theophr. ὅταν παρέκβασις γένηται. τὸ μὲν παρέκβασις τὸ μέτρον. Arist. Ethic. 8, παρέκβασις δὲ βασιλείας μὲν, τυραννίς. Et Hermogeni ac cæteris rhet. παρέκβασις, Digressio à proposito, & quasi euagatio. A QVA Παρεκβατικὸς λόγος, Quæ dicitur per digressionem. Ad verbū Digressiua oratio. Naz. μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo lōgius per digressionem euagatur nostra oratio. ET Παρεκβατικῶς, Per digressionem. q. d. Digressiuè. E

C. Ἐμβαίνω, (vsitati*, si bene memini, ᾗ ἐσβαίνω seu εἰσβαίνω) Ingredior. vnde part. ἐμβεβαὼς apud Hom. Il. ε, ἵππων μ' ὀκέλευσεν καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα. vbi annotat Eust. ἐμβεβαῶτα hic cum dat. ἵπποις dici vt qui sint pars ἁρμάτων. alioqui non dici ἐμβαίνειν ἵπποις, sed potius ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵππους, vel ἵππων ἐπιβαίνειν. Apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς τὰς φρένας. Et ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον, Xen. Pæd. 1, Ingredi idē periculū. i. Subire. Quod & Adire dicitur. ‖ Ἐμβαίνω pro Ingredior. i. Gradior, vel Gradum facio, apud Luc. (inquit B.) vbi dicit πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. Apud Dem. autē Pro cor. legitur, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις τοῖς φοβεροῖς ἐμβεβηκώς. Plato autē cū dat. in Phæd. 278, ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιστήμονι. Vbi etiam obserua ἐμβεβῶσι quod est in subiūct. ‖ Ἐμβαίνειν ἐς τὸν πόλεμον pro ἀρχὴν λαμβάνειν, vide Suid. ‖ Ἐμβαίνειν τινὶ, Insultare alicui (accipiēdo Insultare in propria sign.) Od. κ, v. 164. Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἰρυσάμην. Legim* aūt apud eūdē λὰξ ἐν στήθεσι βαίνειν pro ἐμβαίνειν λὰξ στήθεσι, vt Terēt. dicit Calcib* insultare. Sed & Il. π. Μή τις ἄρ' ἐμβαίη τῷδ' αἴσχεα ἵπποιν Εὐνῶν, Eust. esse vult ὡς ἐφάλλεσθαι: sicut & in proximè præcedēte loco. At Suid. exponit κατέλθῃ. Hes. aūt ἐμποδὼν γένηται & ἀντιστῇ. At pro Insultare, metaphorica significat in hoc iambico, Μὴ ἐμβαίνειν δυστυχοῦσι κοινὴ γὰρ τύχη. F

Ἐμβῆσαι, Intrudere, Inicere seu Conicere. vt apud Herodot. l. 4, circa finem, ἐνέβησε εἰς φροντίδα, In solicitudinē coniecit, Cura affecit. G

Ἔμβασις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. A QVO Ἐμβασικοίτας poculi cuiusdā nomē inde dicti ꝙ potantes faceret ἐμβαίνειν ἐκ τὰς κοίτας. ‖ Itē, Soliū, in quo nos lauamus. ex Diosc. l. 6, τὸ σῶμα λύειν τὰ πολλὰ εἰς ἔμβασιν. Citatur & ex Alex. Aphr. ET Ἐμβάσιος Apollo, de quo suprà in Ἔκβασις. H

ET Ἐμβατὴ itidē pro solio. exponitur π. πύελος. A T Ἐκ βάσεως ex Eur. affertur pro sessore, ἐμβάτας ἀρμάτων (sic ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα modò ex Hom. habuimus) Ἐμβάται aūt (pro quo annot. & ἐμβάδα neut. gen.) dicuntur calcei quidā, vel cothurni (secūdū quosdā: quia legitur etiā οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) vel cothurnis similes. Apud Poll. tamē ἐμβάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα (vt κόθορνοι sunt τὰ τραγικὰ) & ita ἐμβάται fuerint potius socci. Βὶ ἐμβάται calceos prææltos fuisse scribit: hunc (vt opinor) Luc. locū sequēs De salt. p. 189, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος. aut certè hūc, καὶ τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἀνδρὸς, καὶ κατάβας ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud eundē Luc. alibi, ἐμβάται χρυσοῖ. Xen. aūt ἐμβάτας equitibus quoque tribuit. Sed ἐμβάτης pro modulo ex Vitr. affertur l. 4. ET Ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine (quod & περίτρητον) ex eodē Vitr. citatur. Vnde & apud Hes. vbi habem* ἐμβατὴρ, τρύπημα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, pro τῆς quidā reponūt ὀπή. A T Ἐμβατὸς, adiect. Qui ascēdi potest. HINC & Ἐμβατήριος, q. d. Ingressiuus. vt ἐμβατήριος ῥυθμὸς & ἐμβατήριος παιὰν, Plut. in Lycurgo (vnde apud Lucianum πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν) ad quos prælium cōmittebatur. Quò pertinet quod suprà annotaui ex Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Apud Pollucem autem ἐμβατήριον ᾆσμα legitur. Ἐμβατήρια autem seu ᾄσματα seu αὐλήματα dicebantur (teste Cam.) ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, cōmittere prælium solebant, vt ostendit Thuc. l. 5. Et ἐμβατήρια μέλη apud Athen. l. 14, quæ & ἐνόπλια vocari solita scribit, vsitata apud Lacones.

Ἐμβαδὸν aduerbiū, Pedestri itinere, vt Bud. interpr. in hoc versu 505. Iliad. ο, Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Vide Eustath. Idem Budæus affert & ex Pausania, pag. 166, οἱ δὲ αὐτῶν μικρὸν διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἰδυνήθησαν, id est Pedibus gradiendo.

Ἐμβαδὸν autem, apud Hom. posteros nomen est, & significat τὸ τῆς ἐπιπέδου σχήματος χώρημα. Boetio (inquit B.) τὸ ἐμβαδὸν est area. Et Gal. i. quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, vt area trigoni.

Ἐμβὰς, άδος, ἡ, vel potius pl. Ἐμβάδες, iidem qui & Cothurni, Poll. Cui subscribit hic Luc. locus in Gallo, de tragicis histrionibus loquentis, καὶ τὴν ἐμβάδα τὴν ὑπόδεσιν ἀμφιεσάμενος, καὶ ὀλίγα λέγων τῶν παθῶν. Quare malè vir quidā doctus ἐμβάτας & ἐμβάδας eiusdē sign. esse scripsit. Sed Poll. sciendū est, licet vno in loco dicat calceamenta tragica vocari cothurnos & ἐμβάδας, in alio κοθόρνοις βαπτικοῖς similes dicere. Ἐμβάδας αἰτεῖ ἃ κεκραγὼς, Aristoph. 208, vt Calceos poscere & Soleas poscere Latinè. quod faciebāt è mēsa surgentes. B. ET Ἐμβάδιον (diminutiui forma) Calceus vel Solea, Aristoph. 33. B.

Ἐμβὰς (addit Hes.) μέρος τι τῆς χλαίνης. In vulg. autē lex. ἐμβὰς ex Polybio affertur pro spatio quadrato circa signum quod ponebant vbi castrametaturi erant.

Ἐμβαδαρία, calceamenta quædam, ab ingrediendo dicta, vt ἐνδρομίδες à cursu. Camer.

c. 1. Ἐπεμβαίνω, Ingredior. vt νηὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnū. & apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicūtur nautæ & remiges. Ἐπεμβαίνω, Insulto, Premo. Soph. Electra, Ἐχθροῖσιν αὐτοὶ ζῶντ' ἐπεμβαίνειν ποδί. Exponitur etiā ἐφάλλομαι, quod & significat interdum Insulto in metaph. signif. VNDE Ἐπέμβασις, ἡ, Incursus. ET Ἐπεμβαδὸν, Ascendendo, in Epigramm.

c. 1. Προσεμβαίνω, Insuper insulto. Soph. Electra, Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβαίνειν χρή; ‖ Ex Diosc. autem affertur προσεμβαίνειν εἰς ὕδωρ pro Descendo in aquam.

¶ Κενεμβατέω, ῶ, F. ήσω, (compos.) Per inane gradior. Plut. Flamin. ὅπως γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρηται, ταραττόμενος ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ ὥσπερ κενεμβατοῦσι, id est Euntibus per inane: de auibus quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud.

¶ Ἐμβατεύω, F. εύσω, Pedem infero, Pedem pono. Cōstruiturque aliquando cum accusatiuo, aliquando cum dat. aliquando cum εἰς. Greg. εἰς Καισάριον, Σὺ δέ μοι τοῖς οὐρανοῖς ἐμβατεύσεις ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem, καὶ μέχρι τούτου τοῖς λογισμοῖς ὑμῶν ἐναποτείνεσθαι, τοῖς δὲ τῆς θεωρίας λόγοις μὴ ἐμβατεύειν. Idem, Σολομῶν ὁ σοφιστάμενος πλέον ἐμβατεύων τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ. Idē quoq; οἱ τοῖς ἀπορρήτοις ἐμβατεύοντες, dixit. Iūctum verò cum præp. εἰς, plerunq; possessionis alicuius aditionem aut inuasionē declarat,

apud oratores frequens vocabulum. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν vel εἰς τὴν οὐσίαν, Cernere & adire hæreditatē. vel Immiscere se hæreditati & bonis. cui⁹ signif.exēpla vide apud B.p.98. Itē,Ire in possessionē bonorū:vt ἐνεβάτευον ἐς τὴν ναῦν, In possessionē nauis ibant. Ἐνεβάτευον ἐς τὸ χωρίον, Possidere vt suū cœpit. Bud. Apud Paulū Apost. etiā in eadē sign. vsitatū vocabulū,epist.adCol. 2, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, Bud.interpr. In eorum quæ nō vidit possessionē pedē ponēs, vel In eorū quæ nō vidit possessionē ingrediēs. Sic Œcum.in Act. Apo. κύριος ὁ τὰ καρδίας ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς ταῖς ψυχαῖς apud Chrysost.& Gregor. A B

Ἐπιβαίνω, Cōscendo. Itē Ingredior. vt ἐπιβαίνειν ἵππων aliquoties apud Hom. Conscēdere cubile. Sic ἵππων ἐπιβήσεσθαι. Il.ε. Et δίφρου ἐπεβήσατο μάστιγα... Il.ψ. Et πυρῆς ἐπιβαινέμεν, Od.ι. Quo etiā modo Plut.in Them. ἐπιβαίνει τῆς αὐτῆς τριήρους. Et Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Itē Herodian.l.4, ... ἐπιβαίνων. Sed & aliā constr.habet in hac sign. Thuc. 1, ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβαίνης. At ex Herodoto affertur cū ἐπὶ habēte genit. ἐπιβὰς ἐπὶ νεώς. Itē cum accus.sine præpos.& interdū pro Cōscendere, interdum pro Ingredi. vt Κολχίδα γῆν ἐπιβαίης, Apoll.2.pro Ingredi. vt Πηλείων ἐπιβάς, apud Hom. Ingressus. Sic λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. Aiace. Sed & cū dat. vt Il.β, v.355, ... ἐπιβαίνειν. Et ἐπιβὰς τοῖς σχήμασιν, ex Pl. Apoph. Et ex Thuc. ἐς τὰς ἄλλων ναῦς ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο, Alii in aliorum naues trāsgredi conabantur. Legitur & Act. Apost.c.25, in principio, ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ pro Ingressus prouinciā. Quod tamen quidā interpr. Suscipiens prouinciam. Ἐπιβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente suum accusat. ex Platone citatur, ἐπιβαίνειν εἰς λόγον. C D

Ἐπιβαίνειν cū genit. interdū alio verbo redditur q̄ Ingredi, eodē tamē sensu: vt apud Herodian.l.7, ἅμα δὲ τῆς Καρχηδόνος ἐπέβαινε, Polit.reddit Simulatq; Carthaginē attigit. Sic quū de ætate dicitur apud eūdē, l.5, τοῦ δωδεκάτου [ἔτους] ἐπιβαίνοντα, q. 12 annū attigisset. Sic aūt & Plato De leg. dixit ἐπιβαίνειν τῆς ... ἡλικίας. Potest tamē verti etiā Ingressus esset. sicut & alibi, vbi dicit ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exponitur etiā Ingredi hostiliter, Inuadere, Incursare. vt Od.ξ, εἴτ' ἐπιβαίης ... pro ἐπιβῆναι. Bud.aūt apud Dem. ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi posse Inuadere Atticā. Sed & cū dat. ex Xen. ἐπιβῆναι affert pro Inuadere, Pæd. 5, ἐπιβῆναι δὲ Ἀσσυρίῳ. Et ex Arr.l.6, ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσῃ Ἀλέξανδρος. Cū acc. quoq; in hac sign. apud Soph. Aiace, ... ἐπιβῇ. At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον Matth.21 redditur Insidēs asinæ, & à vet.interpr. Sedēs super asinam. Sic & Plut. οἱ ἐπιβεβηκότες pro Insidentes, Vecti. E

Ἐπιβαίνω cū gen. exponitur & Peruenio, in hoc Xen. loco, ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, Ad telorū iactū peruenerūt. Aliq̄d tale sign.& in hoc Phil. loco videtur in l. De mūdo, ὁπότε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς ... ὕλης ὀφθαλμοὶ ... ἐπιβαίνουσι, ὡς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς χωρίων ... τὰ μακρὰν ὄντως ἀφεστῶτα ἀναβλέπειν οὐρανόν. Bud. tamen vertit, Oculi eo vsque sursum tollantur vt ad cælum excursent. F

Ἐπιβαίνω, Ingredior. i. Gradior, Incedo. Hesiod. in Erg. ... ἐπιβᾶσα ... Pl. Lyc. ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, quod Luc. ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβῆσαι εὐφροσύνης Hom. Supremū gaudii gradū attingere, & ἐπιβῆναι ἀναιδείης, Supremū impudētiæ gradū attingere, vel Ad supremum gradum imp. peruenire, vel poti⁹, Ad gaudiū perueni re, & Ad impudētiā peruenire. vel apti⁹, Ad impudētiā prorūpere. Nūc.n.nullæ aptiores interpr. horū loquēdi generū in mētē mihi veniūt q̄ istæ, quæ tamē alioq; parū satisfaciūt. At ἐπιβῆσαι act. voce, vt ἐπιβῆσαι κλέος, Il.θ, Facere vt quis ad gloriam perueniat, seu gloriā consequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere.

Ἐπιβήματα, τὰ, εἴδη χορικῶν ὀρχήσεως, Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, Qui inscēdit, Inscēsor, vt Lāpr.loq. tur. Od. σ, v.262, Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. Ἐπιβήτωρ πάτρης ex Nōno vulg. L. interpr. Qui patriā adit. Pro ἐπιβάτης etiā, seu ἀναβάτης: item pro mobili & agili vsurpari, eadem lex. tradunt. Accipitur verò & pro ὀχευτής, vt Od. λ, ... ἐπιβήτορα κάπρον.

Ἐπίβασις, εως, ἡ, Scāsio, ἀνάβασις, βάσις, Hesych. ἐπίβαθρα, Suidas. Greg. ... ἐπίβασιν. Philo, De mūdo, vbi creationē animaliū describit, ὡς ἂν ἐπίβασιν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἔχειν. Quod Bud. vertit, Vt pedes anteriores scāsionis vicē obtineant. Exponitur etiā Basis, Fundamentū, Id cui res aliqua insistit, seu innititur. AT Ἐπιβασίας Hyperidem appellasse actionē [in iudicio,] esseque occupationem alienæ domus seu familiæ, ex Polluce tradit Camer.

Ἐπιβατήριος, ὁ, ἡ, Scansorius. vt ἐπιβατήριοι μηχαναί, Machinæ scandendis muris accommodæ: citant vulg. lex. ex Iosepho: exponūntque Pontes vel tollenones obsidionales. Ἐπιβατήρια absolutè etiam ponitur, pro ἐπιβατήρια μηχανήματα. vt apud Suid. ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπιστῆσαι, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα πρὸς τειχῶν ἐπιβατήρια. Quo vocabulo Synes. 17 metaphoricè vsus est pro honoribus & iis rebus quibus ad maius fastigiū ascēditur, vt Bud. explicat. ὅτι πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, de electione sua in episcopum loquens, post quā omnia sibi incommoda obtigerunt.

Ἐπιβάτης, ου, ὁ, Inscensor seu Vector, Eques equo insidens, Bud. ὁ ἐπὶ νηὸς βαίνων, Hesych. Greg. ... ἵππῳ ... καὶ ... ἐπιβάτην λεγομένων ἀπορρίψαντος. Ἐπιβάτην à recētioribus dictū esse etiam eū quē Hom. ἔμπορον vocat, ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς ἐπὶ μισθῷ πλέοντα, Bud. tradit. i. eū qui naue aut sua aut conducta vteretur, Cam. VNDE Ἐπιβατικὰ τὰ, Hesych. ... exponit, ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς πλέοντα. Plerunq; verò pro classiario milite capitur, & qui nō remigandi causa sed tantùm pugnādi, nauē cōscēdit. Attici (vt inquit Eustath.) ... vocant ἐπιβάτας: ἐπιβάτας autem, μαχητάς. pro quo aliquando & ἐπιβάται νεῶν dicūtur. Polyb. l. 16, καὶ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν. vbi Propugnatores Bayf⁹ vertit. Thuc. l. 8, εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. Ἐπιβάτην Hes. exponit etiā τὸν πλέοντα ἐπὶ τῆς νεώς. VNDE Ἐπιβατικός, ἡ, ὁ, Ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικόν Milites classiarii, vt Bud. interp. apud Aristot. τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. AT Ἐπιβατικὰ ῥήματα apud grām. Theod. Gaza vocat τὰ διαβατικὰ ... vt ... διαβατικὰ δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα. Bud.

[Ἐπιβατός, ἡ, ὁ, Qui cōscendi potest. vt ἐπιβατὸν τεῖχος, Murus ascensu facilis, vt Bud. apud Plutar. interpr. Idem ἐπίβατον (alio accētu) interpr. Subditus, Obnoxi⁹, in hoc Arethæ in Apocal. loco, ἐπιβάτας τοῖς ... χερσὶ ...

Ἐπίβαθρον, ου, τὸ, Naulū, Merces pro conscēsa naui, μισθὸς ἐπιβάσεως νεώς, Eust. Od. ο, Καὶ δὲ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἑλοίατο ... Apoll. Arg. 1, Νῦν δ' ἴτε, καὶ ... ἐπίβαθρα ... AT Ἐπίβαθρα, ας, ἡ, Pons qui machinis admouetur ad muros vrbiū scādēdos, vt Bud. apud Arrian. ex Vitruu. interpr. Quē Camer. pontem oppugnatoriū, γέφυραν πολιορκητικὴν vocat. sicut suprà ἐπιβατήριοι μηχαναί & ἐπιβατήρια. [Quod vocabulū metaphoricè etiā capitur pro gradu & via ad rē aliquā. ἐπίβασιν Suid. exponit Ioseph. ... ἐπίβαθραν τοῖς ... βουλομένοις, Patefactū aditū ad peccandū, Rudimenta ad peccādū, vt ex Cic. quidā interpr. Sic apud Suidam ... ἐπίβαθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ καταχρῆσθαι.

Ἐπιβατεύω, F. εύσω, Sum epibates vel vector. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ νεώς, inquit schol. Aristoph. Item Ascendo, vt apud Lucian. ... ἐπιβατεύειν τῆς ... Sic ἐπιβαίνειν τείχους & ἐπιβατεύειν Camer. pro eodem ponit. Itē Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. de Basilii libris loquens, ὅταν δὲ ἐντύχω τοῖς ... λόγοις, ... ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7, De trinitate, ... ἐπιβατεύουσι. Hact. Bud. [Itē Inuado, & Occupo, Mihi vsurpo, vt apud Plutar. Anton. Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλεν, i. Hostiliter ingredi, Bud. intepr. Sic ἐπιβατεύουσι χωρίων apud Suid. Herod. Thal. ἐπιβατεύων τῷ Σμέρδιος οὐνόματι, Smerdis nomē sibi vendicās. [Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictū, vide schol. Arist. in Ran. in illa verba, ἐπιβατεύει ...] Xen. verò in Sym. ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐμβατεύει τι, Cam. interpr. Siquādo in vno eodémq; li- G H

bro percurritis aliqu id, Vel lectioni insistitis.

C. ΚΑΤΑβαίνω, Descẽdo. oppositum τῷ ἀναβαίνω. Il.ω, Οἱ δ' ἐπεὶ δὴ πόλιος κατέβαν, τοὶ δ' ἄρ' ἵκοντο. Et alibi, ἐς πεδίον καταβῆναι. Apud Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut & ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν dicitur. Dem. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ βήματος. Apud Aristoph. κατάβα pro κατάβηθι. | Καταβαίνειν, Descẽdere. i. Demittere se. Basil. Lib. ... Ad nostram mediocritatem descẽdere, Bud. | Καταβαίνω pro Incurro, Cõpeto, Cõgruo (inquit idẽ) apud Aristot. Pol. ... καταβαίνειν ... | Καταβατέον γ' ἐπ' αὐτὰς Camer. interpr. Aggrediendi sunt, apud Aristoph. in Vespis.

Καταβαίνομαι pass. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος (inquit Bud.) quum ἀναβάτης descendit ex equo, vt ἀναβαίνεται quum ascendit. Xen. ... καταβαίνεται καὶ ἀποχαλινοῦται.

Καταβαθμός, οῦ, ὁ, Descensus, In vulg. lex.

Καταβάδην, aduerb. q. d. Descensim. Id est, Tanquam descendendo. Apud Aristoph. autem καταβάδην ... exponitur κατὰ τοὺς πόδας ἰχνῶν.

Κατάβασις, Descensus. vt ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις, Descensus ad inferos. ET Καταβάτης, q. d. Descensor. Ab Hesychio exponitur ἀπὸ τοῦ βήματος ἀποβάτης. ET Καταβάτης vide paulo post in Καταιβάτης.

Καταιβάτης etiam dicitur, sed à poetis metri causa. Itidem Καταιβάτης: quod peculiariter Ioui etiam tribuitur, itẽ fulmini. dicitur enim καταιβάτης Ζεύς, itẽ καταιβάτης κεραυνός. de quib' lege Eust. At καταιβάτις fœm. gen. Apollon. apud quem καταιβάτις κέλευθος exponitur Decliuis via. Sic καταιβάτης οἶμος apud Nonn. Dicitur & Καταιβατός pro καταβατός. vnde fœm. καταιβαταί. vt καταιβαταὶ ἀνδράσιν αἱ ... per quas descendere possunt homines. δι' ἧς κατάβασις ἐστὶν ἀνθρώποις.

c.2. Ἀποκαταβαίνω, ET Ἐπικαταβαίνω, ET Προκαταβαίνω, ET Προσκαταβαίνω. ITEM Συγκαταβαίνω, ET Ὑποκαταβαίνω. Ἀποκαταβαίνω exponitur Descẽdo, Contẽno: sed sine testimonio. Ἐπικαταβαίνω itẽ & Προκαταβαίνω exponitur simpliciter Descẽdo, & quidẽ sine autore: quũin Ἐπικαταβαίνω præpos. ἐπί videaturesse pro ἐν aut εἰς, at Προκαταβαίνω, Antẽ descẽdo. Προσκαταβαίνω autẽ pro Descẽdo ex hoc Cebetis loco affertur, αὐτοὶ ἀπὸ τῆς κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbũ sonat Insuper descẽdo. Συγκαταβαίνω autẽ illis duobus multo vsitatius est, quod propriẽ sonat Vnà descẽdere vel Simul descẽdere. A Polyb. ponitur pro Descẽdere in locũ hosti æquũ, vt, εἰ ἀνάγκη τοῖς ... ἐπὶ εἰς ... φάλαγγος καιρούς ... τὸ πῶς συγκαταβαίνειν. | Itẽ Συγκαταβαίνειν (inquit idẽ B.) apud Aristot. Coire, Conuenire, Incurrere. i. Cõpetere, Pol. 7, de cõiugib' loquens ... συγκαταβαίνωσι τῇ ἡλικίᾳ ... τὸν αὐτὸν καιρόν, ... αἱ δυνάμεις. Et paulo pòst, ... ἀκμάζουσι ... τοῖς σώμασι ... τῷ ... τῆς τεκνοποιίας συγκαταβαίνειν ... | Συγκαταβαίνειν respõdens ad verbũ Gall. condescendre. Diod. Sic. in hist. Alex. ... μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ ... μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον ... λόγοις ... Addit B. συγκαταβαίνειν à Polybio l. 5 & alibi poni pro Demittere se, Dedere se. Flectere animũ suũ. Sic autẽ συγκαταβαίνειν de Deo dictũ in cuiusdã demissionis signif. ex Chrys. citat in ep. ad Tim 99. ET Συγκατάβασις quoq; de re eadẽ dictũ scribit. itẽ plur. num. συγκαταβάσεις τῷ ... Syn. autẽ 29 συγκατάβασιν appellauit demissionẽ animi ad res seculares. Addit & ex Greg. 195, ... τὸ ... συγκατάβασιν. i. (inquit) Descẽdere in humilẽ familiaritatẽ. ET Συγκαταβατικῶς aduerb. vt συγκαταβατικῶς ... apud Areth. in Apoc. i. Cũ demissione sui (vt exponit idẽ B.) p. 903, ... ἀπὸ τοῦ ... ὦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ... καταβάσει ... AT Ὑποκαταβαίνειν ad verbũ quidẽ est Subdescẽdere, vel Clã descẽdere: exponitur autẽ in vulg. lex. Aliũde subingredi. Citatur ibidem ex Thuc. ... ὑποκαταβῆναι, pro E muris descẽderũt. At Cam. ista Hippocr. in Aph. ... ὑποκαταβῇ αἴρειν ... μαλθακοτέρη ... τὴν ἔσχατην ..., interpr. Tãtum à tenui victu paulatim recedere, quantũ remiserit morbus, vt ab extremo periculo absit.

A C. ΜΕΤΑβαίνω, Digredior, Trãsgredior, Trãseo, Arist. Pol. 7, ... μεταβαίνειν. Gal. ad Glauc. 1, ... μεταβαίνω ἐπὶ τὸν ... λόγον. Quod autem apud Hom. legitur Od. θ, v. 492, Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, Eust. à quodã per parodiã mutatũ ait in Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ... quod prouerbialiter dicatur ἐπὶ τῶν ... τῷ διηγήματι. Idẽ Od. μ, μεταβαίνειν ἄστρα esse dicit τὸ μετακινεῖσθαι, ad occasum videlicet. HINC Μετάβασις, εως, ἡ, Transitio. Peculiariter autem vocatur μετάβασις schema quoddam apud rhetores, quod vulgò Transitio. De hoc vide Fab. & Rutilium Lupum. ET Μεταβατικός, q. d. Transitiuus. Et ita Bud. interpr. apud Phil. μεταβατικὴ κίνησις, vbi dicit, τὰ μεταβατικῶς κινεῖσθαι χρώμενα ... ζῶα. Apud grammat. autem μεταβατικὰ ῥήματα quorum significatio in aliã personã transit quàm ei' qui loquitur. AT verò Ἀμετάβατα ῥήματα illis opponuntur, q. d. Intransitiua: quorum videlicet significatio in aliam personam non transit: & casum nõ regunt. Quidam Lat. gramm. neutra vocarunt. vt πλουτῶ, Sum diues, est ἀμετάβατον: quòd si dicere liceret πλουτῶ σε, pro Dito te. i. Diuitem facio: tum esset μεταβατικόν. sed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγιαίνω est ἀμετάβατον, at ὑγιάζω est μεταβατικόν. In vulg. tamen lex. ζηλῶ vocatur μεταβατικόν, quòd in eo fiat μετάβασις (id est transitus) ab accusatiuo ad genitiuum, vt ζηλῶ σε τῆς ἀσφαλείας. ET aduerb. Μεταβατικῶς. vt μεταβατικῶς κινεῖσθαι apud Philonem, quæ transitu moueri & quasi locali motu vti queunt. Addit Budæus μεταβατικῶς esse perinde ac siquis dicat Trãsibunde vel transeunter, aut Prætoribundẽ, seu Promouenter.

D C. ΠΑΡΑβαίνω, Transgredior, Transcendo. Qua in signif. metaphoricè vsurpari solet. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Lat. Violare leges, Violare iusiurãdum. id est Peierare. In Anthol. epigr. Τὸν παραβάντα νόμους ... Sic Dem. in Mid. ... παραβαίνειν τοὺς νόμους ... πεντήκοντα δραχμάς. Quæ Bud. interpr. Quòd si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animũ induxisset, &c. Antipho, ... ὅρκους οὐκ ἂν τολμήσειας παραβαίνειν. Sic Thuc. l. 5, παραβεβηκέναι ... ὅρκους. Apud Dem. Pro cor. p. 167, παραβαίνειν τὰς ... καὶ τὰς ..., Bud. interpr. Aliquid contra sodalitatem & fœderum communionẽ admittere. Habet & pass. παραβαίνομαι hãc signif. Thuc. 3, παραβαινομένων ... Idem, ... σπονδὰς ... παραβεβάσθαι. Sic παραβαθεὶς νόμος in argumento orationis κατ' Ἀνδροτίωνος. Hunc autem Syn. locũ, ... ἀνάγκη ... ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι. B. interpr. Sed necesse est remitti multũ de exacta iustitia. | Παραβαίνειν exponitur etiam Præterire: vt Aristot. Œcon. 2, παρίβη τὰς ἡμέρας. Apud Aristoph. autẽ in Vesp. παράβαινε Cam. exponit Procede. nã πρόβαινε, παράβαινε κύκλῳ reddit, Verte & circũquaq; procede. Alii reddũt Versa te (seu volue) & prodi in orbẽ.

Παράβασις, Transgressio. vt παράβασις τοῦ νόμου. Interdum autem παράβασις sine adiectione pro παράβασις τοῦ νόμου seu τῶν νόμων, ponitur, quæ & παρανομία. Atque ita illo nomine vtitur Paulus, qui & παραβάτας plur. num. dicit epist. ad Gal. c. 3. Autor autem epist. ad Hebr. cap. 2, παράβασιν & παρακοὴν copulauit. | Παραβῆναι χαμαὶ in vulg. lex. exponitur Prodeo in medium, ex Aristoph. Quum tamen in iisdem ex illius schol. annotetur παράβασιν in comœdiis appellatam, quum chorus ad populum conuersus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur. Quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀνάπαιστος nominatam fuisse. Esse autem παράβασιν πολλὰς quæ quasdam versuum cæsuras haberet. at eius partem nomen habuisse κομμάτιον. Bud. annotat duntaxat παράβασιν esse comœdiæ partem, remittens ad hũc sch. HINC Παραβατικὰ μελύδρια, pro versiculis quib' hæc parabasis cõstat, citatur ex schol. Aristoph. in Vesp.

H Παραιβασία poetis idem quod παράβασις, vnde παραιβασίαις apud Hesiodum pro delictis (ad verbum, transgressionibus) in Theogonia, de Parcis, Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσι.

Παραβάτης, Transgressor, Violator legis. Hoc autem

cc.iii.

Digitized by Google

nomen ecclesiastici scriptores peculiariter dederunt Iuliano Imperatori, παραβάτην eodem sensu quo & ἀποστάτην vocantes. | Παραβάτης (pro quo apud Homerum παραιβάτης) Qui è curru pugnat, Dominus currus, vt inquit Bud. citans ex Xenoph. Pæd. 7. ἐκ μὲν [ἅρματα] καὶ ἀναλαβόντες τοὺς παραβάτας, ἐκ δὲ καὶ ἀπολιπόντες. Apud Poll. legitur παραιβάτης, quem à Platone ἀναβάτην μικρὰ ἀνθα nominari tradit.

Ἀπαράβατος, ο, ὁ καὶ ἡ, vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetū, Lex quam nemo transgreditur, vel Lex quam nemo transgredi potest. | At verò ἀπαράβατον ἱερωσύνην in epist. ad Hebr. cap. 7 exponitur Sacerdotium quod præterire non potest: & ex sequenti Sacerdotium perpetuum. | Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος apud Gal. κατὰ τόπους, & apud Paulum Ægin. Compositio cuius facultas non fallit. In vulg. lex.

C. ΠΕΡΙβαίνω, Circumeo. Et apud Homerum Circumeo protegendo, Vel Circumeundo protego. Vide quæ dixi in Ἀμφιβαίνω. AT Περιβάδην ex Polluce exponitur Pedibus alternatim motis.

C. ΠΡΟβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Aristot. οὐ προβαίνει τὸ ἀριστερὸν τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖ. Nisi fortè pro τοῦ ἀριστεροῦ legendum est τὸ ἀριστερόν. Et Προβαίνω metaph. Antegredior, Anteeo, id est Antecello, Supero. vt Il. ζ, v. 125, — ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει. Et Il. ψ, in fine, — ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος. vbi Eustathius exponit προέχεις. Ab Hesiodo autem accipitur & pro Præsum, Imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε.

Προβαίνω, Progredior, Prouehor. metaph. etiam Polyb. καὶ τότε εἰς τοῦτο προβαίνειν ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε &c. id est προελθούσης. Et προβεβηκώς, Qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur. vnde προβαίνοντος χρόνου, Progressu temporis Ad verbum, Progrediente tempore. Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, Qui est ætatis prouectæ. Vsitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adiectione. Luc. ὅπου ἰδὼν τούτων τινὰ μάλιστα προβεβηκότων. Plut. in Camillo, καὶ τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας. Plato epist. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. At nouè dictum à Luca Euang. cap. 1, προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. | Item Progredior, id est Prodeo. vt προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost. De sacerd. | Ex Aristoph. autem affertur προβαίνειν & cum accus. πόδα, pro Prodire.

Πρόβασις, Prægressio, vel Progressio, sequendo signif. verbi: sed exponitur & βοσκημάτων κτῆσις ab Hesychio. de qua signif. vide in Πρόβατον. ET Προβάδην aduerb. apud Hesiodum pro Inter progrediendum, Inter eundum: Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. vbi (vt tradit Cam.) vetat meiere procedentem. quia hoc fieri vult à subsidentibus, aut applicantibus se ad parietem. AT Πρόβημα, exponitur Progressus. à Suida autem πήδημα (id est saltus) in isto iambico Aristoph. in Pluto, ἐν τοῖσι δὲ Εὐβοῖς γερόντων ἀρύθμοις προβήμασι.

C. ΠΡΟΣΒαίνω, Ascēdo, Coscendo. Hom. Il. β, Ἥρη μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον. Cū dat. autē in soluta or vt Plut. προσβὰς τῷ τειχίῳ. & προσβαίνειν μεγάλῳ. | Est etiā Accedo. vnde πρόσβασις pro accessu apud Polyb. sæpe, vt tradit B. | At Il. λ, λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, Calcibus insultans. HINC Πρόσβασις, Ascensus. Itē Accessus, vt modò dictū fuit. ET Προσβατὸς, vt χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸς θανάτῳ ex Xen. Locus quē mors cōscendere nequeat, vel Ad quē accedere. AT Ἀπρόσβατος cōtrà Inaccess?. vt Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.

C. ΣΥΜβαίνω, Congredior, Pedem confero. Soph. Aiace, p. 70, Ὅν δ' ἐθέλω μολεῖν οὐδ' συμβῆναι ποδὶ. vbi schol. exponit συνελθεῖν.

Συμβαίνω, Cōuenio, Transigo, Paciscor, Fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσιν σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα. Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς iungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν ἐπὶ τούτοις ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κατὰ ξυνέβημεν, pro Inter nos cōuenit. Idem in Ranis, Οὐ γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, Non cōueniebat Atheniensibus cum Æschylo, Vel, Non conueniebat inter Athenienses & Æschylum. Cam. Rursum Thucyd. συνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, pro Deditionem fecerunt. Vel, Tandem composuerunt, & in fidem recepti sunt. Vsurpatur & pass. hoc verbū in signif. paciscendi vt apud eundem Thuc. lib. 4, ἕως ἂν τι περὶ τῶν πλειόνων ξυμβαθῇ. Συμβαίνω, Consentio. vt apud Synes. epist. 58, ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lingua cum mente cōsentiebat. Sic in hoc adespoto loco qui à Suida affertur, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοὺς λόγους τοῖς πράγμασι. Et Συμβαίνει, Conuenit, Cōsentaneū est, Aristot. sæpe. Itidem συμβαῖνον, Consentaneum, Conueniens, Aristot. Polit. 106.

Συμβαίνω, Contingo, Euenio, (cui signif. immeritò primus dari solet locus) vnde τὸ συμβαῖνον quod contingit, τὸ συμβὰν seu συμβεβηκὸς quod contigit. Interdum verò τὸ συμβαῖνον seu τὸ συμβὰν redditur Euentus. Demosthenes, συμβαίνει παρὰ τοῦτο τὸ χεῖρον. Thucyd. lib. 2, καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ. Idem ibidem lib. 1, ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, Hoc Atheniensibus vsu venerat. Demosth. εἰ γὰρ ἔφη μοι συμβαίη ἡ ἀτυχία. Synes. ἐπὶ συμβαίη, pro Si quid secus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infinit. Thuc. 1, ξυνέβη δὲ τοὺς τῶν Ἐπιδαμνίων πολιτευομένους παραγενέσθαι ὁμολογίᾳ. Plut. in Fab. ὥστε κακῶς ἀκούειν καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον, contigit vt malè audiret & contemptui esset Fabius. Demosth. Phil. 1, συμβαίνει καὶ νῦν σκοπεῖν. Idem Olynth. 2, βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖσθαι, Contingit vt nobis opus sit. In quibus Demosthenis locis paulo aliter accipitur συμβαίνειν quàm in illo Plut. possumúsq; & per Fit in illis interpretari. Interdum verò additur infinitiuus qui abūdat: vt apud Thucyd. 3, αὐτὸ δὲ ἐναντίον ἂν μοι δοκεῖ τὸ παθὸν ξυμβῆναι γίγνεσθαι. Hic enim sine γίγνεσθαι eadem manet sententia. At Plato iunxit aliquoties hoc verbum cum participio, vt epist. 7, ξυνέβη γιγνόμενος. Ibidem, τὸ σμικρὸν τῶν μεγάλων καὶ μειόνων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γιγνόμενον. | Συμβαίνει & συνέβη cum infinitiuo Bud. accipi ait non solùm pro Contingit & Euenit, sed & pro Conuenit: afférque ex Philone, διὸ καὶ ταῖς ὀσφύσιν αὐτῶν αἰσθητὸν ὅτι μὴ χρόνῳ πολλῷ μόλις τὸ συνέβη. Sic & alibi itidem. Vel (inquit) Conuenit, id est constat, vt alibi De mundo 232. Sic Aristides 110. | Συμβαίνειν pro Succedere apud Thucyd. me legere memini.

Συμβὰν particip. impersonalis verbi significationē retinet aliquando. vt apud Syn. epist. 66. συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ὑπέρῳον τι πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, Quòd si videre contigerit. Συμβὰν alicubi exponitur etiā Quum acciderit.

Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Euentus. Philo De vita Mosis lib. 1, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὑπόμνημα αἰσθητὸν, Ex euentu. Et τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, Quæ temere & casu eueniunt, in vulg lex. Item τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iisdem. Et κατὰ συμβεβηκὸς apud Aristot. cæterósque philosophos quod vulgo dicitur Per accidens. ET Συμβεβηκότως pro eodem, affertur ex Nicomacho Arithm. lib. 1.

Σύμβαμα, ατος, τὸ, Euentus, Casus fortuitus. vt quum dicit Eustath. ὅτι τυχὸν σύμβαμα. ET Παρασύμβαμα: sicut dicitur σύμπτωμα & παρασύμπτωμα. Luc. in Vit. auct. ὁ πάντως ἔχει μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσειλαφέτω.

Σύμβαμα (inquit Suidas) Propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddēs. Stoici (inquit Priscian.) ἀξιώματα & συμβάματα, id est dignitates vel cōgruitates, vocabant has constructiones quæ per nominatiuum absoluuntur: vt, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illas verò quibus trāsitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominatiuo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebāt, hoc est, minus quàm cōgruitates. vt, Cicero patriam seruat. Vide Ammonium, vbi σύμβαμα & κατηγόρημα, itidémque παρασύμβαμα & παρακατηγόρημα copulat.

Σύμβασις, εως, ἡ, Compositio, Pacificatio. Thuc. lib. 1, πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν. Idem ibidem, καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον ἢ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν. Et ξύμβασιν ποιησάμενοι lib. 1. Et lib. 3, ἵνα ὡς ἀποστῆσαι πόλις ἔλθῃ ἐς ξύμβασιν. Eurip. Phœnis. καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου παισὶν δότε. Σύμβασις Iose-

pho sæpe Fœdus, Pactum, Cōuentum, inquit Budæus. Plurali etiam num. συμβάσεις dicitur. vt apud Synes. τὰς ἀδελφὰς τὰς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν, vbi exponitur Reconciliationes. HINC Συμβασείω, Compositionis desiderio teneor, apud Thucyd. ET Συμβατικὸς λόγος, apud Thucydidem & Plutarch. itidem Sermo de pace componenda, Sermo ad compositionem seu pacificationem pertinens, aut de ea tractans.

ET Συμβατικῶς, q.d. Pacificatorié. Plutarchus in Cicerone, ὁ δὲ Κλώδιος προσποιεῖτο συμβατικῶς ἔχειν, q.d. Se pacificatorio animo esse. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Gregorium autem in epistola ad Basilium, πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τι καὶ φιλικῶς, Concorditer. ITEM Συμβατήριος pro συμβατικός, vt συμβατηρίοις λόγοις apud Thucydidem. AT Ἀσύμβατος, ὁ καὶ ἡ, Qui compositionem non admittit, Qui à pacificatione est alienus. Theophyl. epist. ἀσύμβατος γὰρ ὁ Ἔρως ἐπιτήμενος βέλος. Plut De primo frig. ἡ μὲν γὰρ κατὰ σύμπασαν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις, πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, id est (Turnebo interprete) Priuationis enim & habitus repugnantia hostiliter infesta est & implacabiliter dissentit. Thucyd. lib. 3 διὰ τὸ ἀξύμβατον, Quòd res ad compositionem nō perueniat, vel peruenire nequeat. τὰ ἀσύμβατα, Greg. Quæ dissident. ET Ἀσυμβάτως, Alieno à compositione animo. Plutarchus, Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος, Quum Antonius pacisci recusaret. ‖Ἀσύμβατος pro Non conueniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσύμβαντος scripserunt. vnde & Ἀσυμβάντως ἔχει citāt ex Gazæ gramm. lib. 4. Sed eadem paulo pòst non ἀσυμβάντως sed ἀσυμβάτως scriptum habent.

C.2. Ἐπισυμβαίνω, q.d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω (inquit Bud.) Postea accido, Accedo, vt qualitas substantiæ. Basil. in Hexaem. 45. Vide Themistiū. Apud Hermog. τὰ ἐπισυμβαίνοντα τοῖς πράγμασι exponitur τὸ ἐπιγινόμενα.

C. ΥΠΕΡβαίνω, Trāsgredior, Prætergredior, Trāscēdo. Herodot. ὑπερέβησαν τὸ τεῖχος, Turrim trāscenderūt. lūgitur tamē potius acc. vt Chrys. ὅτις νόμους ὑπερβῆναι. Apud Arr. autē l. 6 cū κατὰ habetur, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὸ τεῖχος (inquit Cam.) Muros trāscendisse, & ita peruenisse in vrbē. Et peculiariter pro Ascendere suggestū. ex Aristoph. Cōc. ‖Est etiā Excēdo, Supero. vt ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν. Pl. in Numa, Omnē absurditatē excellit. Sed genit. etiā habet pro Supero, Antecello, Præsto, vt τὶς τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἀνθρώπους, Arist. 11. De mun. ‖Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. ex Macr. Idē B. ὑπερβαίνω exponit etiam Prætereo, ex Æschine. Cum qua signif. conuenit & ὑπερβαίνομεν quod Cicero reddit Omittimus apud Epicurum. Pro his enim Epicuri verbis ἀλλ᾽ ὅτι πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται, Cic. dixit, Voluptates omittimus maiorum dolorum effugiendorum gratia. Sed & ὑπερβαίνω pro Trāsmitto, id est Non dico, ab Isocrate poni idem Bud. scribit. Vide Ὑπερβατῶς.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία apud poetas, Trāsgressio, & metaph. Delictum. Hesiod. ὑπερβασίας ἀλεείνων. ET Ὑπερβατός, Qui transcendi seu transiri potest. Sed ὑπερβατὸν à rhetor. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. ὑπερβατὸν (inquit Camer.) vocant grammatici longiorem sententiæ transitum interrumpumque contextum illius. Fabius transgressionem verbi interpretatur: quē vide & cæteros rhetores. ET Ὑπερβατῶς, aduerb. quod ex Fabio redditur In trāsitu, ex Plinio In transcursu. vt sit idem quod ἐν παρόδῳ: id est, Defunctoriè, seu Perfunctoriè. Hippocr. De arte, ὅμως ὑπὸ τοῦ ἄγχι μᾶλλον ἢ τοῦ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, ἰδὲ ὑπερβατῶς. Respondet autem hoc aduerbium Gallicis verbis, En passant pardessus. Tale ferè est & Saltuatim apud Sisennam. Conuenit autem cum huius aduerbii significatione ea quam postremam ipsi verbo dedi.

Ὑπερβάδην, Supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. ‖Ὑπερβάδην πόδα τίθησιν, Non iusto passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Aristot. Categ.

A C. ΥΠΟβαίνω, (q.d. Subgredior.) Descēdo. vnde ὑποβαίνειν pro Subesse & Inferiorem esse, ponitur, inquit Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. 107, 108, & 179, pro Subest, Secundarium est. Id est, Minus præcipuum est: Vel, Tāquam species est sub genere. Vel, Est tanquam fundamentum. Et ex Platone, ὑποβεβηκέναι, pro Descēdere, id est Decrescere, Inferius esse. Et ex Suida, Inferiore conditione esse. Item ex Dione Areopagita, ὑποβεβηκὼς cum gen. Inferior. cui opponit ἐπαναβεβηκώς.

B ‖Ὑποβαίνειν pro Retrogradi ex hoc Gal. loco affertur, ὅτις γὰρ προσιοῦσι ἐπεγκλίνεια, τὸ ἐπὶ τὰ μύες, ὅτις δὲ ὑποβαίνουσι ἐπεγκλίνεσθαι πλεῖον. HINC Ὑπόβασις quod Bud. affert (sed non exponens) ex hoc Greg. loco in Epitaphio in patrem suum, 127, βαθμοῖς μετρούμενον καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit, ὑπόβασιν in schol. in Areopag. tanquam pro basi poni. Hesychius autem ὑπόβαθρα exponit per ὑποβάσεις. cuius vocis & aliam apud eum signif. vide. ET Ὑποβάθμιον apud eundem, ὑπόβαθρον, de quo in proximè sequenti.

C Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum, vt inquit Cam. subiungens ex Xen. Apomnem. 1. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις, id est (eodem interpr.) Mollia stragula, & lectuli molles, & ea quæ lectulis supponūtur, vt mollia sint curas. ET Ὑπόβαθρα, Idem. Cyrill. ταύτην ὑπόβαθρον προκαταβαλλόμενος. Hoc fulcrum & quasi sustentaculum. Ita vulg. lex. vbi ὑπόβαθρα exponitur etiam Fundamentum, & Scabellum. Quidam verò & Subsellium interpretati sunt. Vide Hesych.

¶ Βάσκω apud poetas pro βαίνω, vt Il. α, βάσκ᾽ ἴθι οὖλε ὄνειρε. quæ posita sunt ἐκ τοῦ παρακελεύου, q.d. Proficiscere, vade.
D HINC Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exponitur περιέρχομαι (id est Circumeo) & περιπατῶ. ET Ἐπιβάσκω quod actiua signif. sumitur Il. β, — κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium. q.d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis. ET Παραβάσκω apud eundem poetam, pro παραβάτης εἰμί. nam παραβάσκει Bud. exponit παραβάτης ἦν, id est (inquit) Dominus currus: cui subseruit ἡνίοχος.

E ¶ Βιβάω, βῶ, ET Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poetica. vnde Iliad. γ μακρὰ βιβῶντα: at Il. ν, v. 113, Aiax ὕπι μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, id est magnis passibus gradiens, διὰ τῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη. cui opponitur, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. quod & ἐπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Eustath. Citatur & ex Luciano βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσί, sed hæc tamen (vt opinor) tanquam ex Homero sumpta vsurpante, quæ alioqui soluta oratio non admittat.

C. ΠΡΟβιβάω, βῶ. Progredior. Idem quod προβαίνω. Od. ο, Τὸν δ᾽ ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον.

F C. ΠΡΟΣβιβάω, βῶ, Accedo. Plato Phædro, οἷς εἴ τις ἀπιστεῖ προσβιβῶ. vbi Cornarius vertit, Quibus siquis fidem nō habeat. Apud Aristophanē verò Auibus, καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, scholiastes exponit συναρμόζει.

C. ΣΥΜβιβάω, βῶ, Vnà eo, Comitor. συμπροβαίνομαι. Hesych. ‖Item Συμβιβῶ σε pro συσσάλω σε, διδάσκω σε apud eundē. Suidas verò συμβιβῶ in futuro exponit διδάξω, ἐπιστήσω, νοῆσαι ποιήσω.

¶ Βιβάσθω idem quod βιβάω, vt μακρὰ βιβάσθων, Il. ν.

G ¶ Βιβάζω, F. άσω, Admitto, Admissario admoueo. vt Bud. exponit. Admitto animalia ad coitum, Camer. Aristot. histor. anim. 6, de sue, θᾶττον δ᾽ οὐ δεῖ δὶς βιβάζειν· εἰ δὲ μή, πάλιν ἀναθεῖ. ἂν δὲ ὀργῶσαν βιβάσῃ μία ὀχεία ἀρκεῖ. Plinius lib. 8, cap. 51, Ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plutarch. Lyc. καὶ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι. Et Βιβάζομαι Admissario admoueor, Ineor. Aristot. de asina, ὀχεύεται δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πλήρωμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβαζομένη. Plut. Hell. Διὰ τί πρὸς τὰ τῶν Ἀργείων ὄρια τὰς ὄνους προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι.

H ‖Βιβάζω Budæo est etiam Ineo: & Varino πηδῶμαι, ἐπιβαίνω.

Βίβασις, εως, ἡ, erat (vt ex Polluce Camerarius refert) Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas: & in hac victoribus præmia proposita, nō modò pueris sed

Digitized by Google

virginibus etiam. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur saltus. Et refertur de vna huius generis saltatione inscriptio, χίλια πέντε βιβάσεις παρὰ βιβάσιν, ὧδ' ἐπικαλιβάζω. vbi Pollux addit, οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. ‖ Hesychio est etiam κοίτη, στιβάς. A

C. ἈΝΑβιβάζω, ab ἀναβιβάω: vt à βιβάω fit βιβάζω. Ipsum autem βιβάω à βάω, pro quo dicitur βαίνω. Est autem ἀναβιβάζω, Ascendere facio, Impono, vt Ἀναβαίνω ἐφ' ἅρμα, Ascendo currum: Ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, Aliquem ascendere facio in currum, Impono currui, Tollo in currum, vt Cicero loquitur. Sic ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν πύργον, & ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν ἵππον. Apud Herodotum, ἀναβιβάζω ἐπὶ τὴν πυρὴν, Super struem impono. ‖ Apud Xenophontem ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, Instruere equo, Dare equum: quod vulgò dicitur Monter, inquit Budæus. Apud eundẽ in Pæd. 6, σκοποὺς ἀναβιβάζων exponit Exploratores præmittens & præcurrere iubens. ‖ Metaphoricè vsurpauit Plutarchus ἀναβιβάζειν, dicens ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν pro Ornare honoribus. quasi Ascendere facere ad honores, Excitare & erigere ad honores, Vel Promouere, seu prouehere ad honores. B C

Ἀναβιβάζειν τὸν τόνον Gaza vsurpat pro Reiicere accentum in præcedentem vocem, & quasi retroiacere.

Ἀναβιβάζω, & frequentius in voce media Ἀναβιβάζομαι, Ascensurum produco, Prodire facio, Produco. Budæus quum παραστήσασθαι interpretatus esset In mediũ producere & excitare, atq; exẽpla huius significationis attulisset, subiunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur. id est excitare. Andocides, τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Citat alibi ex Demosthene τὰ παιδία ἀναβιβάσηται (pro ἀναβιβάσηται) & exponit In iudicium & in locum editum scandere faciet, vt sint conspicui coronæ populari, hoc est παραστήσηται. Exponit idem ἀναβιβάσασθαι, In iudicium proferre vel in concionem. Possumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem aliò producamus quàm in iudicium & concionem, vt opinor. Lucianus in Anacharside, ῥήτορας ἀναβιβάζοντες ὡς ἐροῦντάς τι ὑπὲρ αὐτῶν. vbi malè interpretati sunt quidam ἀναβιβάζοντες Conducunt. quasi verò ἀναβιβάζοντες idẽ esset quod μισθοῦντες. D E

Ἀναβιβάζομαι, pass. Imponor, Attollor. ‖ Item In equum tollor, idem quod ἀναβαίνομαι, apud Xenophontem. ‖ Item Producor in medium.

c. 2. Ἐπαναβιβάζω, simpliciter pro ἀναβιβάζω. Sonat autem Superascendere facio: Thuc. ζ, καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus.

C. ἈΠΟβιβάζω, Descẽdere in terram facio. ἀποβαίνειν ποιῶ, vt exponit Thucydidis scholiastes, hoc in loco libri 7, ἐς τὴν Ταύχειραν ἀπεβίβασαν αὐτούς. Latinè dicitur, Expono in terram. Xenophon, Ἀλκιβιάδης δὲ ἀποβιβάσας τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Γαύρειον. Idem, ὡς ὁπλίτας ἐς τὴν Κορωνείαν ἀποβιβάσαι. Aliquãdo vnico accusatiuo, vt apud Plutarchum, καὶ ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Synes. autem dixit, τὴν τε ναῦν ἐνορμίζει μεθυστικὴν ὑπὸ χαρίεντα, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κώνος ἀπεβίβασε. Sunt qui exponãt etiam, Traiicio, Transmitto. F

C. ΔΙΑβιβάζω, F. άσω, Traiicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Budæus. Xenophon, καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herodot. διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per põtes traducere exercitum. G

C. ΕἸΣβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. De pace, καὶ τότε μὲν τοιούτους πληροῦντες ἐπὶ δούλους ναύτας εἰσβιβάζειν.

C. ἘΚβιβάζω, E naui educo & emitto, Exire facio. sic dicitur vt ἀποβιβάζω, vtraque enim pro eodem vtitur Xenophon in 1 Hellen. Budæus. Plato in Gorgia de gubernatore, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ὧν ἐνεβίβασε. Sic Diodor. ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, προσῆγε ἐπὶ τοὺς ἰδίους, Naui educens. ‖ Ἐκβιβάζειν vero τὸ πρᾶγμα, idem Budæus in Pand. exponit Exequi. paulo antè verò annotarat ex iisdem Pand. ὁ μετὰ τὴν ἀπόφασιν παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα. quod eodem modo exponi posse videtur. VNDE Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei iudicatæ, Exequutor sententiæ, Apparitor, Viator qui in ius vocat. H

C. ἘΜβιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opponitur ἐκβιβάζω. Bud. Pla. ἐμβιβάζω εἰς πλοῖον. Dem. ἐμβιβάζειν αὐτὸν εἰς τὰς ὑπὲρ τούτου λόγους. Sic apud Xenophontem dici quidam, πειρώμενοι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς συνόντας. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἐμβιβάζω τῷ ὕδατι. Et Dioscorides. lib. 1. capite. 189, ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ.

C. ἘΠΙβιβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. Plato ep. 7, σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως, In nauiculam impositum eiecit cum ignominia. Lucæ 10, de Samaritano, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositum suo iumento. Act. Apost. 23, κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Vt impositum Paulum saluum perducerent.

C. ΚΑΤΑβιβάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. Plutarchus De virt. mulierb. καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ὁμαλοῦ, ὅπου δεῖ οἱ φορεῖν ἢ καθιζάνειν ἰλυσπάσθαι τὸ χωρίον. Idem Themist. καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς θάλατταν. Idẽ Camillo, καταβιβάζειν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας παρὰ τὸ τεῖχος περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atque sese exercendi, produci. Synes. cum accus. & genit. dixit, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τῆς φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Diosc. vero καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum.

C. ΜΕΤΑβιβάζω, Trãsfero, Auerto, Aliò abduco, Budæus. Plato lib. 7 De rep. μετὰ γὰρ τὸ μεταβιβασθεὶς ἔσονταί σοι εἰς τὸ ἀνάπαλιν ἐκεῖνο. Idem Gorg. μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πείθοντα καὶ βιαζόμενον ἐπὶ τοῦτο ὅθεν ἀμείνους ἔσεσθαι. Aristoph. Pace, ὑπὸ γὰρ δαίμονος φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. quod Referre in melius Virgilius dicit. Est etiam Ab opinione deduco, καταπείθω, vt Bud. ex Alex. Aphrod in Top. interpr.

C. ΠΡΟβιβάζω, Produco. Act. Apost. 19, ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, Ex turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Iudæis. In quo significatu metaphoricè etiam capitur, pro Propono, Ob oculos pono: vt Deut. 6, προβιβάσεις αὐτὰ τοὺς υἱούς σου. ‖ Item Produco, id est Impello & porro ire facio, Promoueo, hoc est augeo & ad ampliora proueho. vt Bud. interpr. in hoc loco Gregor. δεῖν κατὰ μικρὸν προσάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἡμερώτερον, καὶ προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. Item Proficere facio & progredi. Xen. Apomnemon. 1, εἰ γὰρ δὴ ἡ ἐγκράτεια καλὸν τι κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμά ἐστι, ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προεβίβαζε λέγων εἰς ταύτην τοιάδε. id est, Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æsch. τῷ λόγῳ προβιβάζων ὑμᾶς. vbi προσβιβάζων legitur. Hactenus Bud. Quo sensu Produco etiam apud Lat. nos vsurpari quidã tradunt, vt Ad Herenn. lib. 4, Vt productus studio & viribus vltrà facilè procurrat. Et Plinius lib. 9. cap. 35, Penè histrioni comparatus, & quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem & litigator (vt tradunt vulg. lexica) patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eodem sensu Herodias Matth. 14 dici potest προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. ‖ Προβιβάζειν etiam (vt eadem lex. docent) dicuntur perorigæ qui equas submittunt equis, aliáque id genus iumenta. Apud Aristotelem verò neutraliter pro Prius inire capitur in 5 De hist. anim. de apro, ὀχεύει δὲ εἰωθὼς χωρισθεὶς καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλων.

C. ΠΡΟΣβιβάζω, Admoueo, Adiungo, Accedere facio, Promoueo, Sisto, Statuo, Loco, Bud. Plut. Põpeio, οἱ μετὰ τοῦ τε παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἐγγύτατα. id est, Proximum facientes, vt Bud. exponit. Item Incito, Impello, Adduco, verbis videlicet. Lucianus Anacharsi. εἰ γὰρ οὕτω λέγοι αὐτοὺς προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων. Sicut etiam apud Aristophanem Bud. interpretatur Adduco, πείθω, qui in Equitibus dicit Εὖ προσβιβάζεις μ'. vbi tamen schol. habet præter πείθεις, παραπείθεις, etiam σοφίζει.

C. ΣΥΜβιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdusque adduco. Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Hesychius. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. hoc est συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξεν vt Budæus ex Gregorii quodam loco exponit. Damasc.

ed by Google

de elementorum concordia, εἰ μὴ ὡς πανταδυνάμεως δυνά- A
μις ταῦτα συνεβίβασε. Apud eundem Thucyd. συνεβιβά-
σθησαν, Pacti sunt, Conuenerunt. Item συμβιβάσθαι ἐπὶ
τούτοις, De his conuenisse atque transactum esse. In qua significatione neutraliter etiam reperitur apud Platonem De rep. lib. 6, μνημονεύεις ὅτι τελεά πάλιν ψυχὰς διεσπασμένοι, συμβιβάζεσθαι διηγουμένοις τι περὶ καὶ ζωγρουνος. id est, Inter nos conuenit, vt Bud. interpr. ‖ Item Compingo, Coagmento. Bud. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι quum illa inter se committendo aptandóque coire faciunt. Sic apud Paulum epistola ad Coloss. cap. 2, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συν- B
δέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ. vt & ad Ephes. 4, ἐξ οὗ [Χριστοῦ] πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. ‖ Item Accómodo & ad cohærentiam adduco, Conuenire facio, Confero, Bud. ex Gregor. contra Iul. ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τῶν πολλῶν. hoc est, συμβαίνειν ἀποφαίνων, Ex variis prophetarum oraculis canticū vnum cōponens & coagmētans. At Act. Apost. 9, συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι C
οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, eidem Budæo significare videtur Ex collatione sacrorum vaticiniorum docens & probans: quemadmodum apud Platonē Hipp. min. διερωτῶ τε καὶ ἐπανασκοπῶ καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, Mente recolo quæ dicta sunt, eaque inuicem confero, vt, si consentanea siut, intelligam. ‖ Item Conicio. sic enim capi Act. Apost. cap. 16. Bud existimat, ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis quæ nobis acciderant, conicientes. συμβάλοντες. ‖ Item Doceo, In- D
struo, vt Bud. apud Esaiam 40 exponit: & Suid. itidem διδάσκω, διαλέγομαι. 1 Cor. 2, τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν;

Συμβιβασμός, οῦ, ὁ, Pactum, Transactio, Concordia. Διάλυσις ἐπὶ ἀμφιβαλλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Budæus ex Pand. ET Συμβίβασις, εως, ἡ, πίστις, διδαχή, πίστις. vt Hesych. explicat. In hoc verò apud Suidam loco εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίας ἐλθεῖν περί τινος, idem videtur significare quod συμβιβασμός. ET Συμβιβαστικός, οῦ, ὁ, Pacificatorius, Bud. Plutarchus in Alcibiade, καὶ πρὸς E
πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορας ἥκειν λέγοντες, Ad quanuis pacificationem, seu (vt vulg. lexica exponūt) Ad quodcunque fœdus.

ΥΠΕΡβιβάζω, Traduco, Traiicio, Transfero, Transcendere facio, vt vulgata lexica exponunt. VNDE Ὑπερβιβασμός, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos: vt quum vel accentus vel litera ex vna syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔργῳ, quod fit ex ἐρῷ, in κραδία pro καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat quum κάρτος ponitur pro F
κράτος.

ΥΠΟβιβάζω opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. scribit. Pol. διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι, ἵνα δὴ τὰ σκέλη ἐγκαθιεὶς τι καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ὥστε ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur quum se submittit sessori. ‖ Est etiam Subduco. Diosc. lib. 3 cap. 35 de tragorigani speciebus, ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. VNDE Ὑποβιβαστικός, οῦ, ὁ, Subducendi vim habens. ‖ Ὑποβιβάζω Hesychio est quoque ὑπο...ῶ, ὑποκαταβαίνω.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, Pecus. Πρόβατα (inquit Camer.) placet grāmaticis appellatas esse omnes pecudes, eo quod priores βάσεις, id est gradus, alii sequantur. Sed propriè oues πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quàm autē latè pateat hoc vocabulum, & vnde hanc significationem acceperit, vide apud Etymologisten & Eustathium. Cæterùm Hipp. quoque in lib. De artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα autor est Galenus. AB eadem autem origine est πρόβασις apud Homerum pro prouentu seu reditu quem ex pecoribus aliquis habet. Odyss. ζ, v. 75, Ἡ μάλα τις ὁ ἄνθρωπος κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi Eustathius κειμήλια esse ait τὰ κείμενα, addens, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτὸ... at πρόβασιν, inquit, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτόμ..., videlicet τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. vnde peculiariter per excellentiam vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certè hodiéq; biens meubles & immeubles itidem nuncupant, paulo tamen aliam huius appellationis rationem sequentes.

Πρόβατον, Ouis. Theophylactus epist. 1, ὁ ταξίαρχος τοῦ προβάτου ὁ θαυμαστὸς μοι κριὸς ἀπώλωλε. Et apud Lucianū passim, itémque apud alios. ET Προβάτιον diminutiuum, Ouicula. Aristoph. Pluto prouerbialiter προβατίου βίον λέγει, pro μωροῦ, id est stulti. De qua metaph. lege Erasmū. Hippocr. generali itidem signific. in libro De sacro morbo, οὐ γὰρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ὁ αἶγες καὶ βόες. Nisi fortè πρόβατον ibi reponendum est.

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, ET Προβατοπώλης pro eodem apud Hesychium, Ouium venditor, vel Pecudum venditor. Vtitur autem sæpe Chrysostomus nomine προβατοπώλης.

Προβατικός, ή, όν, Ad oues seu pecudes pertinens. q. d. Ouitarius, seu Pecuarius. Eupolis impropriè προβατικὸν χορὸν appellauit τὸν ἐξ αἰγῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα (vt legūt Ioh. 5, Cyrillus, Chrysostomus & Theophylactus) pecuaria piscina, id est, Ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Vide plura in Bezæ annot.

Προβάτειος, Ouillus. vt Aristot. De animal. 3, προβάτειον γάλα, Ouillum lac. Sic προβάτειον ἦθος, Ouilli mores, prouerbialiter pro simplicibus seu fatuis.

Προβατώδης, Oues imitans: vnde προβατώδης exponitur ἀνόητος, item μωρός, inquit Bud.

Προβατεύς (SEV Προβατευτής, apud Poll.) Ouium pastor, Opilio. ET Προβατεία, Pecuaria, vel res pecuaria, inquit Bud. subiungens ex Plut. in Solone, τοὺς ἐπὶ τὰς νομάς τι καὶ προβατείας ἐξηγείσθαι, quos ἀπὸ τῶν γεωργῶν distinguit. Aristot. νομαδικὸν πλῆθος appellat. Idē, προβατεία, inquit, & κτηνοτροφία, Plutarcho in Publicola, Res pecuaria, vel potius Fœtura ouilli pecoris. ET Προβατευτικός, ή, όν, vnde προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria ars, Xen. Œcon. ET Προβατεύσιμος, vt apud Philonem προβατεύσιμος πόα vel προβατευσίμη (nam vtroque vtitur) Ouibus aptum gramen, seu vtile. q. d. pecuariū gramen.

Προβάτημα, ατος, τὸ, idem quod πρόβατον. Hesychius plur. προβατήματα exponit πρόβατα.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, tanquam ἀμφισβατέω, quod & Suidas habet. (ἀμφισβατεῖν autem sine σ apud Hesych. legitur, cui τὸ ἀμφισβητεῖν significationem tribuit) Ἀμφισβητεῖν inquit Suid. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit & Etymolog. huius etymi, licet alia ponat: quæ non refero, quod planè iudicem futilia. Ἀμφισβητεῖν, Controuersari, Cicerone interprete. nam hunc Platonis in Protagora locum, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις, καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή: ita ver- F
tit (vt Priscianus refert) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri: & inter vos de huiuscemodi rebus controuersemini, non cōcertetis. Dedit autē fortassis hic Plat. locus occasionē grāmaticis huius distinctionis, ἀμφισβητεῖν, ἐπὶ φίλων: ἐρίζειν, ἐπὶ ἐχθρῶν. Ἀμφισβητῶ σοι vel πρός σε, Tecū cōtendo. & ἀμφισβητῶ σοι τι, vel τούτου, vel περὶ τούτου. sed vsitatiores hæ duæ posteriores cōstructiones. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητοῦσι τῆς τῶν πραγμάτων ἰσότητος, De rei æqualitate inter se contendunt. Alibi autem dicit ἀμφισβητοῦντα τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, De im- G
perio tecum contendo. Idem, ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου. Idem, περὶ ὧν αἱ πόλεις ἀλλήλαις ἀμφισβητοῦσι. Budæus autē, ἀμφισβητῶ σοι τούτου, καὶ δικάζομαι, ait significare, Contendo, Ambigo, vt Cicero loquitur. hoc est, ἐγκαλῶ, Certo, Litigo. Et addit, Ἀμφισβητῶ περὶ τούτου, & πρός τι, Non admitto, Non concedo. Hæc Budæus. Sed videndum est quomodo & significationes & cōstructiones huius verbi (quod frequentissimè apud Græcos scriptores occurrit) sint distinguendæ. quam rem tractauit nemo, H
quod sciam. Dico igitur ἀμφισβητεῖν aliquando significare Contendere de re aliqua, id est disceptare, aliter videlicet de ea sentientem quàm alii: id est, vno verbo, Controuersari: eóque sensu ἀμφισβητεῖν vsurpari in loco Platonis primùm hic citato: & hic apud Aristotelem, vbi ei opponit ὁμολογεῖν, Rhet. 1, ἐπὶ δὲ πολλάκις ὁμολο-

Digitized by Google

γραφῶντες ἀμφω συμφέρειν, περὶ τῷ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσι. Habet verò in hac significatione alias cõstructiones præter iam à nobis positas. Nam & datiuo rei iungitur. vt Aristot. Ethic. 6, ἀμφισβητοῦσι τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, Controuersatur de iis quæ euidentia sunt. vel, Adducit in controuersiam ea quæ, &c. aut, Vocat in cõtrouersiam. vel Contendit de iis, &c. Idem verò significat ἀμφισβητῶν πρός τι apud Platonem, in hoc quem Budæus citat loco ex eius Philebo, ἐρῶ σοι, ὦ Πρώταρχε, πρός τινα λόγον τὸν παρ' ἡμῖν μάλλεις ἀμφισβητεῖν. licet hic Budæus velit ἀμφισβητεῖν πρὸς τὸν λόγον, significare, Non admittere, Non concedere. Sed qui de re aliqua controuersatur, eam non admittit nec concedit, eique refragatur, & reclamat. vnde ἀμφισβητεῖν quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Iungitur verò ἀμφισβητεῖν & cum infinitiuo, ac tum per verbum Contendo aptissimè interpretari possumus. vt apud Demosthenẽ in Paragr. ad Apat. ὅτι ἠμφισβήτησεν ὅτι μὴ ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτοῦ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, Contendo te non vera dicere: si modò rectè legitur hic locus in vulgatis lex. Græcol. vbi & hic Chrysostomi De sacerdotio locus citatur, in quo ἀμφισβητῶ cum infinitiuo itidem iungitur, sed loco genitiui posito, præcedente articulo τῷ. ita enim legitur, ἀμφισβητήσεις ἡμῖν τῷ μὴ καλῶς πεποιηκέναι.

Ἀμφισβητῶ, Contendo in iudicio, Litigo, Ambigo. Isocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, Noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre. vel de quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4, οὐ γὰρ που κρίσεις γίγνονται ἀμφισβητούντων περὶ τῷ ὀνόματος.

Ἀμφισβητῶ τούτου, vel τούτῳ, aut περὶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vendico. vt apud Themistium, εἰ τῷ πράγματος ἠμφισβήτουν, pro Si rem vendicarem mihi, vt Budæus in lexico interpr. apud Demosthenem in epist. Phil. ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τῷ χωρίου. Idem, τῶν δὲ κατακλεισθέντων πλῆθει ἀμφισβητήσουσι. Idem in Euagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητοῦσι τῆς τῶν πραγμάτων ἰσότητος. qui tamen locus & aliam admittit interpretationem. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exponitur etiam, Dubito de tuo principatu. sed hæc expositio mihi planè videtur reiicienda. Notãdum est autem affinem esse hanc significationẽ proximè præcedenti, qua ἀμφισβητῶ ponitur pro Contendo in iudicio, Litigo. nam ferè fit vt de iis litigemus, & apud iudicem contendamus, quas nobis vendicamus, & de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβητῶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, non quòd verba hæc, Tanquam ad me pertinente, sit necesse adiungere, quum ipsos autores interpretamur: sed vt distinguam hanc verbi Contendo significationem à præcedentibus. Occurrunt verò multi autorum loci in quibus hoc facilè subauditur. verbi gratia, in hoc quem Suidas ex autore non nominato profert, ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν κοίλην Συρίαν, παρεσκεύας ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβητῶν ταύτης, id est, Ptolemæus autem sciens suos maiores cauam Syriam tenuisse, magnos apparatus faciebat, de hac contendens. Hic nihil opus est dicere, de hac contendens tanquam ad se pertinente: quum id facilè subaudiatur ex eo quod præcessit, Sciens suos maiores eam tenuisse. Iam verò & ex eo Demosthenis loco quem paulo antè citaui, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, videtur posse colligi, ἀμφισβητεῖν nos solere (certè debere) τῶν ἡμῖν προσηκόντων. Perinde acsi dictum fuisset, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, ὡς προσηκόντων. Sæpe autem in hac significatione genitiuum habet. Ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου, vide apud Suidam in ἀμφισβητεῖν, & apud Budæum in Comm. in παρακαταβάλλειν.

Ἀμφισβητῶ, Dubito, Ambigo. Aristot. Rhet. 1, καὶ ἀμφισβητοῦντες περιεῖναι ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Possit ἀμφισβητοῦσι accipi pro dubitant & in illo eiusdem loco, mo dò citato ex Rhet. 1, ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἀμφω συμφέρειν, περὶ τῷ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν.

Ἀμφισβητοῦμαι, Ambigi, In controuersiam venire, In cõtrouersiã adduci, aut vocari. vt τοῦτο ἀμφισβητεῖται, Hoc controuersum est, De hoc est controuersia, De hoc cõtenditur. Demosth. contra Timocratem, εἰ δὲ ἀμφισβητοῖτο, τούτων διαδικασίας, Siquid autem in cõtrouersiam veniret, disceptationem in iudicio constitueres. Vt autem ὁμολογεῖν & ἀμφισβητεῖν ostendi apud Aristotelem opponi, sic ὁμολογούμενα & ἀμφισβητούμενα apud Isocratem tanquam contraria ponuntur in Archidamo non semel. ἀμφισβητούμενα, Res quæ in controuersiam fuerãt adductæ, Res controuersæ, vel De quibus disceptatum fuit. Ἀμφισβητούμενα κατὰ σπονδὰς apud Thucydidẽ exponitur, Res quæ ex fœdere repetuntur. Sed vt diximus ἀμφισβητεῖν etiam verti aliquando Vendicare sibi quidpiam, ita hic ἀμφισβητούμενα posset reddi, Quæ sibi quidam vendicant ex conditionibus fœderis.

Ἀμφισβητοῦμαι, Controuersiam patior: vt inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum in paragr. ad Apaturium, ὁ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητηθεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀποστερηθεὶς αὐτοῦ, οὐδὲν ἧττον τὴν ἀπόφασιν ἐποίησαν. Vbi veteres codices non ἀποστερηθεὶς habent (vt legit Budæus, sequẽs vulgatas editiones) sed ἀποστερηθείς: quæ lectio in alterius locum reponẽda est. Cæterùm malim ἀμφισβητοῦμαι interpretari Controuersia mihi mouetur, quàm Controuersiam patior.

Ἀμφισβήτημα, ατος, τὸ, Controuersia, hoc est Res de qua disceptatur iudicio, inquit Budæus: restringens controuersiæ nomen, & id accommodãs ad locos eos in quibus ἀμφισβήτημα de re ea dicitur de qua in iudicio disceptatur. quum alioqui ἀμφισβήτημα tam latè pateat quàm Latinè controuersia.

Ἀμφισβήτημα, Quæstio inter disputantes agitata.

VNDE Ἀναμφισβήτητον, Non controuersum, Quod constat & conuenit.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controuersatio, Disceptatio, Contentio, item Dubitatio. Isocr. in Archidamo, περὶ μὲν ἄλλων πολλῶν ἀμφισβητήσεις ἐγένοντο. Idem in Panath. λόγοις ἐπαμφοτερίζειν δυναμένοις, καὶ πολλὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντας. Idem Ad Nicoclem ἀμφισβητήσεις & ὁμολογίας inter se opponit.

Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, καὶ ἡ, Controuersus, In controuersia positus, De quo controuersia est, De quo disceptatur. vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. A Budæo exponitur Cõtentiosus, Cõtrouersiosus: sed malim Cõtrouersus cum Cicerone dicere. τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας, Xenoph. Hell. 3. Apud Demosthenẽ Pro corona, ἐν ἀμφισβητησίμοις τοῖς πράγμασιν ἦν, In controuerso erãt, pro In controuersia positæ erant. vt si dicas In ambiguo esse, vel in dubio, pro Ambiguum esse, vel Dubium esse.

Ἀμφισβητητικὸς, οῦ, ὁ, Cõtentiosus, id est Cõtentionibus deditus. Ἀμφισβητητικὸς (inquit Budæus) dicitur ὁ ἐλεγκτικὸς, ὁ ἀντιλογικὸς, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, Acer & Argutus in disceptationibus.

ἈΜΦΙΣΒΑΙΝΑ, ης, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quasi vtrinquegrada. dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere: geminum habẽs caput. Hesychius tradit illã cauda etiam iter facere: adeo vt quibusdam dubium sit num duo habeat capita. Verùm Nicander ἀμφικάρηνον vocat, id est bicipitem: scribens in Theriacis, Τὴν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν Δείσεις ἀμφικάρηνον, αἰεὶ γλήνῃσιν ἀμυδρήν. Eustathius, ἀμφίσβαινα, ὄφις ἐκατέρωθεν βαίνων, ex aduerbio ἀμφίς. Hesychius tamen ait scribi etiam ἀμφίσμαινα, cuius scripturæ Nicandri scholiastes nõ meminit. Apud Etymologicum legitur & ἀμφίσβαινα.

ΒΑΔΙΖΩ, Vado, Eo. Demosth. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idẽ, βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Aduersus nos tendere. Plutarchus Publ. βαδίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα. Et cum πρὸς, item εἰς, apud eundem, vt in Lycurgo, βαδίζειν πρὸς οἰκίαν. Idem in Fabio, βαδίζειν εἰς τὸ πολίτευμα, Ad rempub. se confert. βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in vulg. lex. Gressus ad numeros glomerare: cui opponitur apud Athenæum, βαδίζειν ἀρρύθμως. In iisdem βαδίζειν πρὸς φῶς, præuio lu-

mine iter facere. ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, ex Xenoph. Et ὁδῷ βαδίζειν ex Luciano: quod tamen aliter sumitur. Sed & βάδιζε δεῦρο pro Huc ades, ex Aristophane. Et πόδι βαδίζειν, sed sine autore. Dicitur autem & de brutis βαδίζειν. Xenophon de lepore, ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Vt autem βαδίζω, licet neutrum, in βαδιοῦμαι exit, ita & aliis verbis idem vsuuenire docet Budæus pag. 835. Cæterùm perperam Suidas βάδος à βαδίζειν deducit, quum, contrà βάδος, sicut & βάδην præcedere, & hæc à βαίνω deduci, ab his autem βαδίζω, manifestissimum sit. nam sicut à τείνω fit τάδην, sic à βαίνω fieri βάδην, Etymol. quoque fatetur. At Eustathius à βάδος vult factum esse βάδην, ex quo deriuatum sit βαδίζω. Suspicatur autem βάδος vocabulū esse ab Aristophane iocose fictum, vbi dicit πόδα τὸν βάδον βαδιζόμην. Quod perinde esse puto ac siquis Latinè dicat, Hanc viam viamus vel (minus licenter) Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus.

Βαδιστέον, Vadendum est, Eundum est. Plutarchus Galba, εἶπε γὰρ αὐτοῖς πρός· Καί ῥα βαδιστέον. Et βαδιστέα Atticè pro eodem, Aristoph. Acharn.

Βάδισμα, ET Βαδισμός, ET Βάδισις, Incessus, Gressus. Luc. τὸ σχῆμα ἁπαλὸς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα. Addit Bud. accipi βάδισμα à Demosthene pro modo ingrediendi. Pro Βαδισμὸς autem in vulg. lex. affertur ex Nazianzeno, βαδισμὸς, ἡ ἀπ᾽ ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Aristoph. in Pluto, βάδισιν ποιεῖται, id est Graditur. Ex eodem citat Bud. δῆλος γὰρ ἐστὶ τῇ βαδίσει καὶ τῷ τρόπῳ. vbi βάδισιν ingressum seu gradum esse tradit.

Βαδιστὴς, Cursor, δρομεύς. ex Euripide.

Βαδιστός, ET Βαδιστικός. Exponitur βαδιστὸς in vulg. lexicis Per quem incedi potest, sed sine exemplo. Βαδιστικὸς autem apud Aristophanem habetur in Ranis pro eo qui ferendo ambulationis labori est idoneus. Gallicè, *grand chemineur.*

C. Ἀποβαδίζω, Abeo. Discedo. vt εἶμι, Eo: ἄπειμι, Abeo. Exponitur tamen Eo, tanquam significationem simplicis habens.

C. Διαβαδίζω, Pertranseo. Bud.

ΒΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, Paruus, (Etymologistes à βαίνω deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint) Βαιὸς ἰδεῖν, Paruus aspectu. βαιὸς πέτρος, paruum saxum, id est corrosum, vt exponunt vulgata lexica, & κατὰ βαιὸν id est κατὰ μικρὸν apud Dionys. De situ orbis. Oppian. in cōparat. dixit βαιοτέροισι τ᾽ ἐφοπλίζονται λαγωοῖς, In minores lepores armantur. Βαιὸς pro Modicus, Paucus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) Vnus, accipitur in hoc Sophoclis loco, πότερα ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων λοχίτας ἄνδρας; Idem Aiace, Ὁ δ᾽ εἶπε πρός με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνούμενα. Et aduerbialiter apud eūdem, Τί βαιὸν οὕτως ὀντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid tam parum curas?

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradūt vulgata lexica ex grammaticis, τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἀβαιὸν & ἢ: vel per πρόσθεσιν τοῦ η à βαιὸς factum. Alias etymologias vide apud Hesychium & Etym. Il. β, ἔσσεται οὐδ᾽ ἠβαιὸν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, Glans. Propriè quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. (imò Marcellus tradit fructus lōgiores hoc nomine contineri: quemadmodum glandis appellatione apud iurisconsultos Latinos omnes ferè fructus, vt quidam tradūt) vnde βάλανοι δρύϊναι, φηγιναι: & Σαρδιαναὶ quæ castaneæ (vt Plinius docet) dicuntur, & Εὐβοϊκαὶ, pro iisdem: itē βάλανοι φηγοῦ, & φοινίκων (quæ compos. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι, quásque balanos etiam populari nomine vocari autor est Plin.) & Διὸς βάλανοι, quas Diosc. castaneas vocat, Hermonax autē & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψική, quam Plin. & Aet. μυροβάλανον voce composita dicunt: Glans vnguentaria: fructus arboris myricæ similis, magnitudine auellanæ nucis: quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam nascatur, Αἰθιοπική, Θηβαϊκή, Ἀραβική, Πετραία, Συριακή, & Αἰγυπτία dicta est (vt Gorr. testatur) addens falsò quosdam opinari esse eam quæ hodie nux muscata nominatur. Βαλάνου πίεσμα huius glandis succus, vel eiusdem expressæ retrimentum, vt idem autor docet. VNDE Βαλάνινος, Qui è glāde hac fit. vt βαλάνινον ἔλαιον, Oleum è glande vnguentaria seu myrobalano factum. Βάλανος est etiam Glans, id est, arbor ipsa glandifera: & specialiter arbor quædā apud Theophr. lib. 4, cap. 2, quam à fructu nomen obtinuisse scribit. De qua apud ipsum plura reperies.

Βάλανος est etiā ex aquatilium animantiū genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, vt Athen. indicat: quem consule lib. 3, & Aristot. lib. 4 anim. Plinius quoque balani meminit. Est præterea medicamentū quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad deiiciendam aluum. quo significatu collyrii voce abusum esse Columellam lib. 6. cap. 6, Cæliúmque Aurelianum medicum βάλανον transtulisse collyrium, id est glandem quæ podici subiicitur, tradunt vulg. lex.

Est item extremi penis carnosa substantia in glādis similitudinem facta, vtrunque penis meatum, quem natura vrinæ & seminis communem effecit, complectens & ambiens. Gorr. VNDE Βαλανοβόρον, Glandiuorum, Diogenes cinædum quendam appellasse fertur: quo sensu Martialis quoque Pastas glande nates dixit. ET Βαλανίζω, F. ίσω, Glandem sedi subiicio, vt medici loquuntur. ἐστὶ γὰρ τοῦ ὀνομάσαι καὶ κλύσαι πεσσοὺς ἐπιθεῖναι πλάσματος, ᾧ αὐτὶ κλυστῆρος χρῶνται, βαλανῶσαι Ἱπποκράτης εἶπε. Poll.

Βάλανος, Obex, Pessulus, μοχλός: propriè verò Aristophanes & Thucyd. schol. esse vult τὸ βαλανάγραν τὸ εἰς τὸν μοχλὸν ἐνιέμενον, quod & μάγγανον vocetur. Ferrū quod init μοχλὸν, & à claue ducitur ac reducitur. vulg. lex. Thucyd. τὰς πύλας ἔκλεισε, στρογγύλον ἀκόντιον ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A QVO Βαλανάγρα, ας, ἡ, Clauis dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xenophon Hell. 5, παραδοὺς αὐτοῖς τὰς βαλανάγρας τῶν πυλῶν. ET Βαλανόω, ῶ, F. ώσω, Obice traiecto obsero. βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. vt Aristoph. schol. annotat in hunc Auium locum, Καὶ νῦν ἅπασαι ταῖσι πυλίσι πόλεις Καὶ βεβαλάνωται.

Βάλανοι sunt etiam Hesychio τὰ ἐμπηγνύμενα τῶν ὅρμων περὶ τὸν βάχηλον. ψίμια Suid. exponit.

C. Βαλανηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiuorus, Qui glandibus vescitur. Plutarchus Caio, μάλιστα ὑμνοῦσι δι᾽ Ἀρκάδας τῶν δρυῶν, βαλανηφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμῷ προσαγορευθέντας.

C. Βαλανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiferus. βαλανηφόροι φοίνικες apud Athenæum.

Βαλανικά, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur, vt σιτικά, σιτώδη, καρπικά, βοτρυικά, σταχυικά, Theophr. & ὀσπρεικά, Aristot. Ita Bud.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura est, vt ex Gaza exponunt vulg. lex. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes.

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasmus in Prouerbio, Aliam quercum excutere. Epigramm. lib. 2, Ἄλλην δρυῶν βαλάνιζε Μενέδημε. Vide βαλανίζω suprà, alia signif.

ΒΑΛΑΝΕΙ͂ΟΝ, ου, τὸ, Balineū, Balneū. dictū volūt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earúmque putamina succendisse. Plut. οὔτε γὰρ βαλανείου (φησὶν ὁ Ἀρίστων) οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. Athen. lib. 8, αἰτιῶνταί σε ἀπολωλεκέναι οἴκοθεν ὃ πάλαι πιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ.

C. Βαλανειόμφαλος, ου, ἡ καὶ ὁ. Athen. lib. 11, epithetū hoc esse dicit φιαλῶν apud Cratinum, inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πύελοις: vel διὰ τὸ τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ τῆς σκευῆς ὄντα μέσους ἔχειν τοὺς ὀχετοὺς κατὰ μέσον, ἐφ᾽ οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Has easdem ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, Balneator. Plato Pol. 1. Est etiam πλινθουργὸς μέτοικος, Hes.

Βαλανεύω, F. εύσω, propriè Aquam in balneo ministro: deinde de quouis ministerio dicitur. Aristoph. Pace, Ἀλλ᾽ εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ μαυτῷ βαλανεύσω, Ipse mihi ministrabo. διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. ἀπὸ τῶν λουτῶν ἐπιχεόντων ὕδωρ

ἢ ἐκ βαλανείου χρωμένων. vt ibidem schol. explicat. Hesychio est etiam λαμποφωνεῖ ὁμαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν περιάγωσι τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι.

Βαλανείτης, ου, ὁ, Balneator. quem παραχύτην vulgò dictum fuisse Suidas indicat. Item πλυνεγχύμων, ἀλείπτης, vt tradit Hesychius. ET Βαλανειώτης, pro eodem, Suidas.

Βαλανὶς, ίδος, ET Βαλάνισσα, ης, ἡ, Balneatrix.

ΒΑΛΛΩ, Iacio, Iaculor. Quod posterius existimo primæ & primariæ verbi βάλλω significationi respondere. vt enim dicitur Iaculari saxa, Iaculari ferrum, Iaculari fulmen, & Iaculari aliquem saxis, ferro, fulmine, eodem modo βάλλειν λίθον & βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci. Sed posterior hæc constructio verbi βάλλω nihilo est infrequentior altera, imò verò & frequentior: quod contrà in verbo Iaculor vsuuenit. Adde quòd Iaculor poeticum est potius quàm oratoriũ, quum βάλλω contrà vtrisque scriptoribus peræquè sit in vsu. Sic autem & verbum ἀκοντίζω (cui ad verbum respondet Iaculor) vtroque modo construi, docui suo loco. Sed exemplum huius constructionis βάλλειν λίθον aut τὸ ἔγχος pro Iacere lapidem, simpliciter, vix puto apud Homerum reperiri posse, præsertim quum scribat Eustathius pag. 451 quosdam negasse Homerum ponere βάλλειν pro ἀφεῖναι simpliciter: quibus & ipse subscribere videtur. atque adeo in hoc loco Il. ι, Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, exponit βαλὼν non simpliciter ἀφεὶς sed ἐπιτυχὼς ἀφείς. ita enim eius verba intelligo, pag. 551. Sunt tamen qui Iliad. γ, – προΐει δολιχόσκιον ἔγχος Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, (qui versus repetitur statim pòst, mutato duntaxat Ἀτρείδαο in Πριαμίδαο) interpretentur, Et iecit seu coniecit [hastam] in clypeum. Sunt & qui reddiderint, eodem sensu, Et iecit tragulam per clypeum. (notandum est autem eos repetere accusatiuum ἔγχος) Sed Eustathius videtur censuisse exponendum ἐπέτυχε τῆς ἀσπίδος, id est, Ipse attigit clypeum, vel (vt quidam) Confixit. Quod Latinum verbum non probo, quum ἐπιτυγχάνειν opponatur simpliciter verbo Aberrare. Videtur autem illa costructio cum κατὰ, similis esse nostrati; quum dicimus, *Il a frapé contre le bouclier*: Cæterùm exempla certissima huius significationis verbi βάλλειν, videlicet pro ἐπιτυγχάνειν, proferam paulo pòst, vbi de eo loquar solum personæ accusatiuum habẽte. Vt verò dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod iaculari possumus, sic & metaphoricè βάλλειν λόγον. vt apud Gregorium in Basil. epit. οὐδ' ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον. Inuenitur & βάλλειν τὸν σκοπὸν, de quo postea. Alterius autem constructionis non desunt apud hunc quoque poetam exempla. nam vt Xenoph. dixit βάλλειν βώλοις, & Euripides βάλλειν πέτροις, Iaculari aliquem saxis, id est Iaculari saxa in aliquem (pro quibus frequentius est Petere lapidibus seu Impetere, aut Incessere) sic & ille, Iliad. γ, Γοῦνοί τε ἀπτοεπὲς λάεσσι τ' ἔβαλλον. Sic apud eundem Il. ω, legimus, Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. Et Il. χ, – ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἢ βαλών. Sed & βέλεσιν βάλλειν legitur Odyss. π: Tale apud Theocritum, Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον. Et βάλλε σε στρατιὰς, in Epigr. Dicitur etiam metaphoricè λόγοις βάλλειν, & κακοῖς λόγοις βάλλειν, vt apud Latinos Maledictis incessere. Soph. autem dixit κακοῖς, subaudito nomine λόγοις, in Aiace, κακοῖς βαλεῖτέ που ἡμᾶς, Maledictis nos incessetis; Probra in nos iactabitis. Eustathius τῷ βαλεῖν per se etiam posito, videtur calumniandi significationem dare: vt docebo in Ἐκβαλεῖν. ‖ Sciendum est autem interdum βάλλω per se poni vt Iaculor, Demosth. Philipp. 3, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xenoph. Hell. 2, ἠκόντιζον, ἔβαλλον. Sic & apud Thucydidem lib. 3, οἱ ἐπιβοηθοῦντες καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἴργον βάλλοντες, Iaculantes, vel Missilibus petentes. Itidem in prouerb. quod à Suida refertur, βαλὼν φύλαξαι δῆθ' νῦν, per se ponitur βαλὼν, quòd alii interpretantur Emisso iaculo, alii Infixo aculeo. De quo prouerbio consule Erasmum. ‖ Βάλλω τι, pro Attingo, item Ferio, Figo, Saucio. Il. ε, – οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. vbi Eustath. scribit βάλλειν apertè pro ἐπιτυγχάνειν accipi. Sic & in ænigmate quodam Clearchi quod ab eodẽ grammatico post Athenæum refertur, pag. 713, λίθῳ τε καὶ λίθον βάλλει τε καὶ βάλλω. vbi docet, βάλλει priore loco esse pro αἴρουσι, πέμψει, ῥίψεται: at posteriore pro οὐκ ἀστοχεῖ sed siue οὐκ ἐπιτυγχάνει. Hoc autem sensu dicitur & βάλλειν σκοπὸν videlicet pro Attingere scopum. Greg. καὶ τοῦ σκοποῦ βάλλειν ἂν οὐκ οἶδ' ὅπως βέβληται, ἤδη τῷ λόγῳ στοχαζόμενος. Dicitur autem & βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, à Xenophõte. Ex Thucydide autem citatur & βάλλειν cum ἐπὶ habente accusatiuum personæ, βάλλειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ὁρμῶντας. Vbi βάλλειν fuerit Petere, sicut & in locis antè prolatis. At βάλλω pro Ferio, Vulnero, Il. β, Βέβληαι κενεῶνα κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Volunt autem grammatici βάλλειν esse vulnerare è lõginquo, at οὐτάζειν è propinquo. vnde esse illud in fine libri δ Iliad. Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ.

Βάλλω, Iacio, Proiicio, ῥίπτω: vt Odyss. ι, Οὔτ' ἐκβαλέειν, i. ἐκκόψαι κατὰ βυθοῦ ῥῖψαι, Eust. Sic Il. β, – ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, sceptrũ in terrã proiecit. id est ἔρριψε seu κατέρριψε. Et Il. α, Τὴν μὲν ἐπὶ πλεῖστον ἰδὼν χαμάδις βάλε. Et Od. ζ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. Apud eundem ἐν κονίῃσι βαλεῖν, in puluerem proiicere: quod periphrasticè dicitur pro Interficere. Il. θ, Τόσσους ἐν κονίῃσι βάλεν Τελαμώνιος ἀρχὸς (?). Apud Apoll. Arg. 2, ῥῖψεν εἰς ἅλα βάλλει, Iacit, Deuoluit. Vide & βάλλειν ἅμματα. Βάλλω autem pro Abiicio, vt βάλλειν εἰς ὁδόντας, vide in Προσβολαῖς. ‖ Βάλλω, Emitto, vt Hom. βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sic Eurip. Hippolyto, – αἴτ' ἔσοπτρον δ' ἡ δ' ἥμυς βαλῶν δάκρυ. Latini quoque non solùm Emittere lacrymas & Profundere, sed & Proiicere lacrymas, interdũ dicunt, sed frequẽtius, Profundere. ‖ Βάλλω, Pono, Immitto. Il. ρ, Παιδὸς ἐν χείρεσσι βάλοι καὶ φροντίσαι ἄλλῃ. Et Il. ε, κονίῃ βάλε (omissa præpos.) pro ἐν κονίῃ ἔθηκε. Et Il. δ, – φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Et εἰς οἶνον βάλλειν, Od. δ, Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον. quod Eustathius exponit ἐνέβαλεν, ἐνέθηκε. Apud eundem poetam aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι. vt Odyss. φ, Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει. q. d. Posuit manum circa ensem. Pro quo potius diceretur Apposuit manum ensi, vel Circumiecit. Quod nihil aliud est quàm Cepit. pro εἷλεν, vt inquit Eustathius. Qui tamen in loco simili vult βάλλειν significare ῥίπτειν vel πλῆξαι: in hoc videlicet versu, qui est 137 Od. π, Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in his locis præpositionem verbo iungendam existimo, vt docebo in Ἀμφιβάλλω. (vbi & de βάλλεσθαι πέρας ἀμφ' ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι) Sic porro idem scholiastes Iliad. ι, Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, vult esse vel θεὶς, vel ἀφεὶς, vel ἐπιρρίψας, & quidem ἐπιτυχῶς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν στήθεσσι puto esse Immittere, vel potius Intrudere. Nec verò dubito quin hic itidem iungi debeat verbo præpositio, vt sit pro ἐμβαλὼν στήθεσσι. Itidem apud Euripidem Oreste, ἐν πύλαισιν ἀκοαῖ βάλλω, quod exponitur, Apponam aures foribus, videtur accipiendum pro ἐμβάλλω ἀκοαῖ πύλαισι. In vulgatis lexicis citatur ex Herodoto, ἔμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ pro Collum laqueo circundedit. ‖ Vsurpatur βάλλειν pro Ponere in metaphoricis etiam loquendi generibus: vt apud eundem poetam βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Versare in mẽte, seu In animo cogitare: vt Odyss. α, v. 201, 202, – ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω. id est ἐνθυμοῦνται, vno verbo, vt scribit Eustathius: addens etiam, βάλλειν significare vel τοῦ ἐπιτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιβάλλειν, vel ἐνθεῖναι. Quam posteriorem expositionem admitto, priorẽ vt nimium subtilem atque adeo commentitiam reiicio. neque enim βάλλειν per se declarare potest τοῦτο, sed iunctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ, aut alio huiusmodi. vt si dicas ἐν νῷ seu ἐν νοῒ βάλλειν, nõ dubium fuerit quin βάλλειν sit simpliciter θεῖναι, quũ habeamus inde factã vocem compositam νουθετεῖν. Qua forma dicuntur à Virgilio, Mente alta repostum, & Sensibus imis reponas. Cæterùm frequentius voce passiua βάλλεσθαι vtitur Homerus (si bene memini) quàm actiua, in hoc loquendi genere. Sic Il. ο, v. 566, Ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος, vel δ' ἐβάλοντο. Et Odyss. μ, v. 217, Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ) ἐπεὶ νηός &c. Itidem Iliad. ξ, v. 50, Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, atque alibi. Aliquando autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eodem dicitur. vnde illud non

semel apud hunc poetam & apud Hesiodum quoque, — σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et apud Homerum rursus, τεῶν κατὰ φρεσὶ βάλλε. Possumus verò (& commodius fortasse) in his omnibus locis præpositionem verbo sũgere, vt sit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ aut φρεσί. Vtuntur autem hoc verbo, & quidem in pass. voce, prosæ etiam scriptores, in simili vel potius eodem loquendi genere, mutantes duntaxat præpositionem: dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Homerus βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, & βάλλεσθαι ἐν φρεσί (Herodotus autem etiam ἐς θυμὸν βάλλεσθαι dixit) quod exponitur Animaduerto, Intelligo. Item, Animum appello: vt apud Plut. in Theseo, βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, ἡ μὲν δὲ τὴν μὲν ὅσως αἰτίαν οὐκ ἤδεις εἰς νοῦν ἐβαλόμεσθα, i. (Bud. interpr.) Non statim causam intelleximus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commodè etiam exponi, alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, vt apud Plutarchũ, μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. Apud Chrysost. βεβλημένος εἰς νοῦν (vbi obserua βεβλημένος signific. act.) Bud. interpr. Qui in animum induxit, & vt faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eurip. inuersa ista constructione dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν, in Theseo, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην, quod Cic. interpr. Mecũ futuras commentabar miserias. Quem locum vide p. 110 & 111 mei lex. Cic. Iam verò & βάλλεσθαι per se positum, eandem signif. habet apud Herodot. qui βάλλεσθαι ἐς ἑωυτὸν nõ semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et apud eundem βαλόμενος ἐπ' ἐμεωυτοῦ εὗρον, Re apud me perpensa, seu considerata, vel Meo ipse vsus cõsilio. Qui loci nobis Homericum istum exponunt, Od. α, v. 135, Νῶϊ δ' ἑτέροις ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες; nec de eius lectione dubitare sinunt: ac dicere cũ Eustathio, meliorem esse hanc lectionẽ ἐβάλοντο quàm alteram ἐβόλοντο: quasi verò hæc ferri vllo modo possit. Sed nec probo ei⁹ expositionem, vt sit ἐβάλοντο positũ pro ἐποίησαν, metaphora sũpta ἀπὸ τῶν κύβων. Planè enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, vt dicat, Aliud apud se statuerũt, Vel (cũ Ouid.) Dis aliter visum. Cæterũ in vulg. lex. falsò citatur ex eodẽ Herod. βαλόμενοι ἐπ' ἑωυτῶν pro Cõtracti, item βαλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτέων pro Inter se colloquuti: quum ad proximè præcedentẽ signif. cõmodius referri possint. Videtur autem βάλλειν poni pro τιθέναι in oratorijs etiã quibusdam dicendi formulis: vt in βάλλειν τινὰ ἐν αἰτίᾳ, quod ex Platone citatur pro Culpam in aliquem reijcere. Βάλλω affinem verbo δίδωμι significationem habet in hoc Eurip. loco, in Ione, Οὐκ εἰς ἀνοίας ἐκ τοῦ ... βαλεῖς φρενί, id est Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem cap. 25, v. 27, ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committere, aut Ponere apud mensarios. nam verbo Ponere vtitur Horatius hac in re. In illa autem tradendi significatione optimè conuenit Gall. bailler cum Græco βάλλειν.

Βάλλω cum σύν, vt Iliad. π, v. 768, Αἵ τ' ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, pro cõposito συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, seu Flecto interpretor apud Homerũ, vbi dicit βάλλειν κάρη ἑτέρωσε, Il. θ, v. 306, Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Aliò caput vertit, seu flexit. Nam quod Eustathius βάλλειν hic quoque ad significationẽ τοῦ ῥίπτειν vel τοῦ ἀφιέναι reducere vult, nimis coactum atq; adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit posterior hæc expositio, videlicet per verbũ ῥίπτω, in altero illo genere loquendi huic simili, Odyss. π, v. 179, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα μὴ θεὸς εἴη. Nam hic possimus interpretari, Aliò vertit oculos, (pro quo breuius Auertit oculos) vel Aliò coniecit oculos, eodẽ sensu.

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔρρ' ἐς κόρακας, q. d. Facesse, vel Abi ad coruos. Sed Latini pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Erasmum. Quanuis autem hoc βάλλ' verbo neutro reddatur, (sicut & quum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίαν) quidam tamẽ pronomen σεαυτὸν subaudiri tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

Βλῆμα, ατος, τό, Iactus vel potius Ictus, apud autorem paruorum schol. Homeri, vt videbis in βολή. Ego tamen apud classicos scriptores inueniri non arbitror. | Seleucus autem apud Athen. lib. 3, βλῆμα dici ait τὸν ἀποθρυπτόμενον ἄρτον ὃ ψωμόν. HVC βλωμὸς pertinere videtur (quod & ipsum à βάλλω deducit Eustath.) Bucella, Offella. Vel, Fragmẽtum, vt exponitur ab aliis ex Hesychio. VNDE ὀκτάβλωμος ἄρτος apud Hesiodum, Panis octo bucellarum, seu, Octo turũdarum, vt alii. ET βλωμιαῖοι ἄρτοι, Panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati. Philemon quidam apud Athen. lib. 3.

Ἄβλης, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Nondum iactus, Nondum coniectus. A βέβληται, tertia persona præteriti verbi βάλλομαι præfixo α priuatiuo. Hom. Od. Δ. — ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα, id est, Extraxit sagittam nondum coniectam in quenquam. Ex hoc autem intelligimus nouã. ὡς ἀβλής, inquit Eustath. ὁ μήπω βληθεὶς, ὃ ἐστιν ἀρτίως καινός. Vel (vt alibi exponit) ὁ μήπω βαλὼν ἔτι ἐπιτυχὼν τινος. Autor Etymologici ἀβλῆτα exponit τὸν κακῶς βληθέντα, id est Malè iactum: aut Nouum & nondum iactum, sed nuper fabricatum, & integrum adhuc venenum in se habentem. Hoc enim puto significari his verbis, ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Quidam tamen ἰὸν hic interpretati sunt cuspidem: quo exemplo, viderint.

C. Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus. Theophr. Hist. pl. lib. 3. cap. 9, λέγουσι δὲ καὶ κεραυνόβλητος αὐτὴ μόνη γίνεσθαι, καὶ τῷ ὕλῳ τὸ ξυμφερὸν.

Βλητός, οῦ, ὁ, Ictus. Item Attonitus, Apoplecticus. ὁ ὑπὸ τοῦ ὀξέων νοσημάτων ἤδη ... , Var. Citatur ex Hippocrate De morb. lib. 1. Apud Hesych. verò βλῆτες legitur.

ET Βλητοί apud eundem Hesych. οἱ τὰς ἀμάξης ἔχοντες, ἐμβλήματα. item χόμφοι καὶ συμβολαὶ ἀξόνων.

Ἄβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem à βέβληται, & idem quod ἀβλής. vt ἄβλητα βέλη, nondum missa tela, nondum iacta ad vulnerandum, quæ nondum vulnerarunt. τὰ μὴ τιτρώσκοντα εἰς τραῦμα, inquit Suidas. Et Hesychius ἄβλητα exponit καινά, ἄβροτα, ἤτοι ἄπειρα βεβλημένα. sed non addit substãtiuum βέλη, ad quod si referatur ἄβροτα (vt Varinus existimauit) significationem actiuam habebit, pro, Quæ non vulnerarunt.

Ἄβλητος, Non ictus, vel, Non ictus sagitta, Quem sagitta seu telum non ferit. Hesychius explicat ἄτρωτος ὑπὸ βέλους, id est Nonvulneratus sagitta, seu telo. non, vt vulgus exponit, Non vulnerabilis, seu Inuulnerabilis, Ab omni telorum incursu tutus & inuiolabilis. Nam accommodat hic lexicographus expositionem suam loco huic Homerico, Il. Δ, in fine, Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ. vbi ἄβλητος eum significat qui ictus nõ sit, aut non vulneratus, non qui ici non possit, seu vulnerari. Sicut & ἀνούτατος nõ capitur pro ὁ οὐ δυνάμενος οὐτᾶσθαι, sed simpliciter pro ὁ μὴ οὐτασθείς. Obseruandũ est autem hanc constitui à grammaticis differentiam inter hæc duo nomina ἄβλητος & ἀνούτατος, vt illud dicatur de eo qui nullũ emin⁹, hoc de eo qui nullũ cõminus vulnus acceperit. Sunt qui in illo Homeri loco exponant ἄβλητος illæsus: sed nimiũ generali vocabulo.

C. Διόβλητος, ου, ὁ, A Ioue ictus, id est Fulmine tactus. Διὸς βλητοῦ βλαβεῖς, Eust.

Βλητικός, οῦ, ὁ, Ictibus seu (vt est in vulgatis lexicis) vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τό, Clauus ferreus. Suidas eponit σύμβλημα: Eustathius verò alicubi συμβολαίω: Il. autem ο, in illum versum, Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, exponit κύκλον σιδηροῦν δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλοντες δύο ναύμαχον. Fit autem à βάλλω βλῆτρον vt à πλήσσω πλῆκτρον. HINC Βλητρόεις deriuari possit quod Hesychio est ἐμβαλών.

Βλήδην, aduerb. Iaciendo. q. d. Iactim, κατὰ τὸ βάλλειν. Hesychius.

Βολή, Iactus, Coniectus, Coniectio. vt ἐξ ἀκοντίου βολῆς, Xen. Hell. 4, & ὑπὸ βολῆς ἐν τῷ, Plut. (vt Lat. teli iactũ dicũt. Sed & cõiectionẽ telorũ Cic. dixit) Sic βολαὶ βελέων apud Opp. De venat. lib. 3. Itẽ λίθων βολή, Herod. lapidũ iactus, vel cõiectus, ex Lucr. & Cic. Et in plur. λίθων βολαί apud eundẽ. At verò ἀνθέων βολαί apud Herod. lib. 1 & 4 Pol. vertit florũ sparsiones: quia videlicet iaciẽdo sparguntur. Idẽ apud eũdẽ ὀφθαλμῶν βολαὶ πυρώδεις lib. 1 interpr. Et. i.

oculorum faces. Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν sine adiectione, possumus reddere ad verbum, Coniectus oculorum, ex Cic. Bud. autem apud Homerum Od. δ, ὀφθαλμῶν βολαὶ interpr. Oculorum fulgorem & vegetam aciem. ‖ Βολὴ, Ictus, Plaga. vt Od. ω, v. 160, Ἀλλ' ἐπεί τι κακοῖσιν ἐνίπτομεν ἠδὲ βολῇσιν. id est πληγαῖς, inquit Eust. At scholiastes exponit βλήμασι. Sicut & Od. ρ, v. 283, Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων, itidē βλημάτων exponit. AT verò ἡλίου βολαὶ apud Apoll. & Sophocl. aliósque poetas, aptè (vt opinor) ex Lucretio, Verbera radiorum interpretari possumus, (sub. solis) imò non dubito quin hisce Latinis Græca illa exprimere voluerit. ‖ Βολὴ pro ἀποβολὴ, Abiectio, Amissio, ex Theophr. De caus. plant. αἰθῶν τινὶ βολαῖς. Vide Ἄβολος & Φυλλοβολὴ, &c.

Βολαὶ olim dicebantur etiam dolores qui sentiuntur in partu, vt tradunt vulg. lex.

Βόλος, ου, ὁ, Iactus, vt Valer. Max. vocat. Bud. C. exponit Retis iactum, Rete piscatoriū, i. fundam. Suid. τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Exēpla vide apud Bud. C. p. 431. Quod verò Plut. βόλον ὠνεῖσθαι dicit, id Valerio (vt B. in Pand. annotat) est Iactum emere. Reperitur tamen & βόλος δικτύου apud Aristoph. ‖ Item βόλος πλειστος, ἢ παιστικός, ἢ κυβευτικός dicitur pro aleæ iactu, vt ibidem B. tradit. quo vocabulo Plautus quoque vsus est, apud quem in Rud. quidam dicit, Profectò nimis lepidè iecisti bolon.

Est etiam βόλος τῶν ὀδόντων (vt ibidē addit B.) in veterinis, quum dentes pullinos amittunt. Aristot. 6. De hist. an. ἀκμάζει δὲ ἢ ἵππος ἢ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ‖ Et βόλοι δρόσου, Stillæ roris, vt vulgata lex. exponunt apud Naz.

Composita quorum alia ad βάλλω, alia ad βολὴ, quædam & ad βόλος commodius referri possunt.

C. Βολοκτυπία, Sonitus ex iactu tesserarum, dum mouētur, Sonitus in ludo fritilli: de quo Mart. lib. 4, Dum blanda vagus alea decēber Incertis sonat hinc & hinc fritillis.

C. Ἄβολος, ου, ὁ, Qui nondū amisit dentes ætatis indices, i. γνώμονας. sic enim appellātur à Xen. Ita Budæus in suis Cōm. citato Aristot. hoc loco, in quo de equis & mulis loquitur, ἀκμάζει δὲ ἵππος ἢ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους· ὅταν δὲ πάντας ἀποβάλωσιν, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγουσι γνώμονα ἔχειν ὅταν ἄβολος ᾖ· ὅταν δὲ βεβλήκῃ, οὐκ ἔχειν. Citat & Aristot. hæc ex Anim. l. 6 verba, ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ‖ Ait autem Suid. ita etiā dici pullū qui nōdum habeat dentē γνώμονα. ‖ Est porro dens dictus γνώμων, quoniā ex eo pullorū equinorū, item vitulorū, ætas γνωρίζεται, i. cognoscitur, vt inquit autor Etymol. Pollux quoq; ait γνώμονα dici dentē ætatis indiciū præbentem, qui decidere solet. Apud quos obserua γνώμονα sing. numero, non γνώμονας plurali. At verò apud Suid. legitur, ὀδόντας ἐξ ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία. quæ lectio stare nō potest: sed aut ὀδόντα ἐξ οὗ, aut ὀδόντας ἐξ ὧν legendū, vt quiuis perspicere potest. Fit autē ἄβολος à nomine βόλος (quæ vox dētis indicis, seu dentium indicum aut pullinorum amissionem inter cætera significat) præfixo α priuatiuo.

Ἀβολήτωρ & Ἄβολος, idem quod ἄβολος. Suid.

C. Δεξιοβόλος, ὁ καὶ ἡ, Qui dextra manu iacit [telum.]

C. Δευτεροβόλος, ὁ καὶ ἡ, Qui secundùm [dentes indices] iacit. Pollux δευτεροβόλους equos inter pullos & equos τελείους, medios statuit.

C. Δίβολος, ὁ καὶ ἡ: vt δίβολος ἄκων apud Eurip. quod alii exponunt Telum anceps, Lascaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hesych. ab aliis διπλᾶς exponi scribit, ab aliis διπλᾶς: sicut & Poll. Atticè ἀπληγίδας & διπλοΐδας ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Homero ἁπλοΐδες & διπλαῖ vocentur. VNDE Διβολία apud Plut. Erotico. quod idem ac διπλῆ seu δίβολος χλαῖνα esse videtur. εἰ δὲ φιλεῖ καλὸς καλοὺς ἐν τῇ χλαμύδι ἢ τῇ διβολίᾳ πεπαρφάναντα... de quodam peregrè abituro.

C. Διόβολος, ὁ καὶ ἡ, A Ioue missus, vt vulg. lex. ex Eurip. exponunt. Possit tamē esse etiā idem quod διόβλητος, A Ioue ictus, id est fulmine tactus.

Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ, Verba [probrosa in aliquem] iaciens, Verbis [probrosis] impetēs, Conuitiator, Blatero, vt Gell. vocat. ὁ ἔπεσιν ἢ λόγοις βάλλων, & βλάσφημος, vt Eust. explanat. Homer. Il. β, de Thersite, Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. VNDE Ἐπεσβολία, ας, ἡ, Conuitiū, Nugæ. Od. δ, Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅρα τὸν ὀν, ... ἀλλ' ἀποπαύεο τῆς ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἅπασι οὕτω. Vbi Eust. dicit esse vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐκβολὰς & ῥήξεις, vel τὰς κατὰ τῶν βασιλέων μνηστήρων ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας & βλασφημίας. ET Ἐπεσβολέω, ῶ, Verbis probrosis impeto. à quo Ἐπεσβολέων apud Gr. in Carm. quod Budæo idē est ac ἐπεσβόλος.

C. Εὐθυβόλος, ὁ καὶ ἡ, Appositus. Metaphora sumpta ab arte iaculādi, Rectā ad scopū ad quē iactus dirigitur, tendens, ἢ εὐθείας βάλλων, Suid. Philo De mūdo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι. vbi Bud. vertit, Moses apposito nomine vsus. Idē, καὶ τοῖς εὐθυβόλοις στοχασμοῖς ἁμαρτοῦσα [τῶν πάντων,] Cōiecturis sagacibus orbatam. VNDE Εὐθυβόλως aduerb. Recto & destinato iactu, Rectè. Idem Philo, οἱ δὲ ἀτέχνως ἢ εὐθυβόλως, οὐκ ἐπιτρέποντες μακρηγορεῖν. Et Bas. ὀρθῶς καὶ εὐθυβόλως ἐξετάζειν. ET Εὐθυβολία, ας, ἡ, Rectus iactus, Recta cōiectura. ET Εὐθυβολέω, ῶ, F. ήσω, Directè cōiicio. Idē Philo, ὁ γὰρ τοῦ σκοποῦ αἴτιος ἀσκόπως εὐθυβόλησεν, id est, Ictu certo & destinato collimasset.

C. Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petēdas instrumētum, vt est funda. Vulg. lex. ex Epigr.

C. Κεραυνοβόλος, ου, Fulminis iaculator. vulg. lex. ex Lucian. VNDE Κεραυνοβολία, ας, ἡ, Fulminis iaculatio. ET Κεραυνοβολέω, ῶ, F. ήσω, Fulmen iaculor, Fulmine peto.

C. Παλίμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veteratorius. τρίβων καὶ πολλάκις ἐμπεπτωκὼς, ἴσως ἐκ τοῦ γεγονὼς ὅθεν καὶ ὁ μεταβολεύς, i. Mercator. ἐπεὶ ὁ δοῦλος ὃς πολλάκις εἰς μεταβολὰς ἤλλαξεν, q. in nūdinis sæpe permutatus & addictus, diuēditatus, emptitatus, dinūdinationibus cōtritus veterator, Veteratorius. Plut. Themist. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Veterator. Pla. lib. 4, De leg. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτήν, ἤθη παλίμβολα ἢ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. Hæc B. Exponitur etiā Incōstans, Mutabilis, Qui facilè in diuersum resoluitur. Eras. in Chil. putat sumptū ab instrumētis sic arte confectis vt facilè recurrāt in diuersum, atque hinc detortū in hominē lubricæ fidei. sic παλίμβολος ἢ παλίστροφος γνώμη. Et apud Suid. τὸ γὰρ Σκυθικὸν ἔθνος παλίμβολον. Idē Suidas ait posse exponi etiā ἀνατρεπόβολος, ἀναλογιζόμενον. VNDE Παλιμβολία, ας, ἡ, Dolus, Incōstantia, Fluctuatio animi. Ἀμεταβλητος γνώμη, vt Suid. explicat in hoc Agathiæ loco, πολλαὶ δὲ φροντίδες καὶ ἀγρυπνίαι, καὶ αἱ τὰ πάντα ἀλεξιποτίσεις, ἐλπὶς καὶ δέος καὶ παλιμβολία.

C. Πετροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides eiaculans. vt πετροβόλοι apud Xen. σφενδονῆται. Lapidum iaculatores. Polyb. lib. 5, τῶν δὲ πρὸς τὴν πολιορκίαν διά τε τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους. Et apud Ioseph. Antiq. lib. 9, πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, s. ὄργανα, machinæ quæ lapides eiaculātur, seu (vt ex Paulo Diacono citant vulg. lex.) Petrariæ machinæ: vt sunt balistæ, catapultæ, scorpiones: quibus lapides saxa & silices emitti testantur historici. App. Libyc. καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους. VNDE Πετροβολικός, ή, όν, Idē, vt πετροβολικὸν ὄργανον apud Polyb.

C. Πλειστοβόλος, ου, ὁ, Qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. Vulg. lex. ET Πλειστοβολίς παιδιά, de qua Pollux lib. 9. ET Πλειστοβολίνδα apud eundem eodem lib. pro eodem. οὐ μόνον ἡ διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ὅταν τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. ET Πλειστοβολεῖν apud Suidam quod quidem non explicat, videtur tamen huius esse signif. AT apud Hesychium legitur & Πλειστοβάλειν, vno λ, forsan pro πλειστοβολεῖν. exponit autem παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis.

C. Πρωτοβόλος, ου, ὁ, Qui primus iaculatur. Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος (ita enim apud Eustathium quoque scribitur cum accentu in penult.) exponitur à Budæo ex Hippiatria, Qui primos dentes emittit. Vult autem Eust. βάλλω in hoc cōposito significare ἐκβάλλειν & ῥίπτειν: sicut & quum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert autem & ex quodam comico, γνῶμα γνωῦ βέβληκεν, ὡς ὁ ὄνος ἔφη. vbi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. ET Πρωτοβολέω, ῶ, Primus iaculor. Plut. Apophth. φησὶ ... πρωτοβολεῖν ἐκέλευεν τῶν πολεμίων τοὺς ... καὶ βελεμνοὺς. At Ezech. cap. 47, πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in vulg. lex. exponitur, Lignum frugiferum afferet primitias.

C. Ῥιζοβόλος, ου, ὁ & ἡ, Qui radices emittit & quasi eiacula-

tur. ΥΝΔΕ Ῥιζοβολέω,ῶ, Radices mitto, Radices ago.vt ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω,in Epigr.

C.Ῥινοβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ.vt ῥινοβόλῳ πατάγῳ,Sono naribus edito & impulso,vt vulg.lex.ex Epigr.interpr.

C.Σιδηροβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ferrum iaculans. vt σιδηροβόλος μηχανή,Bud.

C.Σκιμβολος,ου,Conuitiatorius,Impostorius. Item Conuitiator,Impostor.Callim.σκίρβολα μυθεῖσθαι. ΕΤ Σκιρβόλος, Conuitior, Cor impeto verbis mordacibus. est enim apocope ex σκιρὰν βάλλειν, vt tradit Eustath. Item Πονηρεύομαι,vt Aristophan. schol.exponit.in eius Equit. τοῦ αὐτοῦ, καὶ μὴ σκίρβολα πονηρά. ΕΤ Σκιρβολέω,ῶ,Idem. Hesych.

C.Τηλεβόλος,ὁ,ἡ,Longè seu procul iaculans, Eminus feriens.Strabo lib.4. ... ἡ χέρσος ἰσχυρὸς ξύλον, ὡς χρὴ ὡς ἐκ ἀγκύλης ἐξιέμενον, τηλεβολώτερον βέλους. Et τηλεβόλος legitur lib.6 Epigr.Quo etiā modo Lascaris bombardā τηλεβόλον dixit,κατ' ἐξοχὴν τηλεβόλον.

C.Τρίβολος,ὁ,ἡ, Tribulus. Herba hæc inter eas quæ secundum spinam folia habent, à Plinio numeratur. Eius duæ species commemorantur, altera terrestris, altera in aquis nascens. Terrestris,inimica frugibus est, & à Plinio inter terræ pestes numeratur. Vnde & Apostolus ad Hebr.6, de terra infrugifera, ἐκφέρουσα ἀκάνθας καὶ τριβόλους. Vide Theophr.hist.plant.lib.4,cap.11.Dioscor. lib.4,cap.15.Plin.lib.21.cap.15,lib.22.cap.10.

¶Τρίβολοι sunt etiam(vt B.in Pand. annotat) machinulæ ferreæ,dolosæ,trigona aut tetragona forma,quæ in quamcunque partem incubuerint, vnum aut plures aculeos infestos protendunt. Latinè Murices dicuntur. Plut.Apophth.de Scipione, Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ κατασπεῖραι τριβόλους σιδηροῦς, ὅπως μὴ ἐξελαύνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι. Pro quo Valer.Max. Suadentibus quibusdam vt circa mœnia vrbis quam obsideret, ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos Vegetius etiam vocat,à seminis tribuli figura triquetra: quem consule lib.3. Budæus lingua vernacula, vt & herbam ipsam,calcitrappas nominari scribit.

¶Τρίβολος vulg.lexicis est etiam Tribula seu Tribulum (de quo Varro lib.1 cap 52, E spicis in aream excuti grana:quod fit apud alios iumentis iunctis ac tribulo. id fit è tabula lapidibus aut ferro asperata: quo imposito auriga aut pondere grandi, trahitur iumentis iūctis,vt discutiat è spica grana: aut ex assib.dentatis cum orbiculis.Idémque Plostellum Pœnicum etiam vocari scribit) & huc referunt illud 2 Reg. cap. 12, de Dauide qui Ammonitas iussit serris secari & tribulis ferreis prꝰ teri, cultrisq; subiici, ἔθηκεν αὐτοὺς ἐν τῷ πρίονι, καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. ¶Τρίβολοι item in frænis sunt quæ lupatis adduntur vt sua asperitate equos oris durioris coerceāt. Poll.lib.1. τὸ δὲ τῶν αὐτῶν [τῶν χαλινῶν] δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίβολοι, ἐκ τῶν μασώντων ἵππων.

C.Φυλλοβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Qui folia amittit,(ab ea verbi βάλλω signif.de qua in φυλλοβόλος dictum fuit.) ΥΝΔΕ Φυλλοβολία,ας,ἡ, Foliorum amissio. Theophr. lib.1. cap. 15,ἐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσι. ΕΤ Φυλλοβολέω,ῶ,F.ήσω,Folia amitto,vt Varro loquitur. Theophrast.ibidem,φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τὰ μετόπωρον ἢ ὑπὸ τὸ μετόπωρον. Est etiam Folia spargo. Herod. ἐσάγουσιν ἐς τὸ καπιτώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου ἀνθηρολογούμενοι & φυλλοβολούμενοι, i. (vt Bud.interpr.)Frondibus cōspersum præ lætitia τῷ συγκλήτου χαίροντα ὑπεδέξατο.Idem,ἀφθόνως τι καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μαξιμον.

C.Ὠκυβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Celeriter feriens, Bud. Pernix,Gazæ apud Arist.⟨t⟩.de aquila qua λαγωφόνος dicitur.ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ ἀ ... καὶ ἄφθονος. Sic ὠκυβόλους χεῖρας & ὠκυβόλων ἰῶν in Epigr.Quæ subito ictu impetunt.

Βολαῖος,ὁ,ὁ,Impetuosus. vt βολαῖος δῖνος apud Eust. qui à βολὴ deducit: eodem modo quo apud Athen. ὁ μαινὰς esse dicitur. Vulg.lex.exponunt etiam Irretitus.

Βολὶς,ίδος,ἡ,Iaculum,Suidæ. Quò pertinere etiam potest βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5, Quo vocabulo & Plin. lib.2 cap.26 vtitur, dicens ita differre à lampadibus, id est facibus, quòd faces vestigia longa faciant, priore ardente parte: bolis verò perpetua ardens longiorem trahat limitem. ¶Item, Funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris: Nauticum perpendiculum dici potest. καταπειρατηρία alio modo dicitur.Bud. ΥΝΔΕ Βολίζω,F.ίσω,Bolidem demitto, Bud.Bolide fundum maris exploro. Eustathius exponit βάθος θαλάσσης μετρεῖ μολιβδίνῃ καθέτῳ ἢ τινὶ ἄλλῳ. Alibi verò σημειοῦσθαι δι' ἧς καθιέντες βάλλει εἰ βαθύ τι ὕδωρ. Act. Apost.27,καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· καὶ βραχὺ διαστήσαντες,καὶ πάλιν βολίσαντες,εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

Βολέω,ῶ,F.ήσω,Iacio.Idem propè quod βάλλω. vnde apud Homerū, πέτρῃσι ἀτάρτηρα βεβολήατο, Eustathius exponit βέβληνται,addens,κατὰ συγκοπήν:innuens videlicet βεβλήαται ex βεβολήαται (pro quo Ionicè βεβολέαται) factum esse. Sic Il.ι,ἀχεῖ βεβολημένος ἦτορ. ¶Alibi verò scribit τὸ δὲ ποιεῖ βολεῖν,siue βολίζειν, ὁ βάθος θαλάσσης δηλοῖ μέτρημα διὰ τοῦ μολύβδου βάλλειν πως, respectu simplicis βολεῖν esse ἐπιβολεῖν.

C.ΑΜΦΙβάλλω,Circumiicio,Circūpono,Circundo. Od.ξ, Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophē pro ἀμφέβαλον ἐμοί,Mihi circumposuerunt, Mihi circundederunt. sic & Od.ψ,Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄλλων βάλε. Sic & Odyss. π, Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε χρυσέας χεῖρας Ὀδυσσεύς. ¶Ἀμφιβάλλω, Comprehendo, Amplector,Complector. Od.ρ,Καὶ κρέας,ὅσσ' αἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.vbi ἀμφιβαλεῖν exponit Eustathius περιλαβεῖν,ἵνα περιέχειν.Idem explicās hūc eiusdē poetæ locū,τὸν δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν πάλαμον δέχομαι, ait ἀμφιβαλεῖν esse περιλαβεῖν & περιελθεῖν.

Ἀμφιβάλλω,Induo. vt ἀμφιβαλοῦσα κάρα συμφορὰ δούλοσύνας,apud Euripidem, Induens capiti tristem seruitutē. quam significationem habet & in voce passiua,vt paulo pòst dicetur.Existimo autem & in hoc versu Homeri,Il.ρ,in fine,Οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, nihil aliud esse ἀμφιβαλόντες quàm ἐνδύντες,id est,quā induerint, vel postquam induerint. eodem videlicet modo quo ἐπιειμένος ἀλκὴν dicit.Scio tamen aliter illud ἀμφιβαλόντες in scholiis Græcis exponi.

Ἀμφιβάλλω,Dubito, Ambigo.Greg.De homine,ὅτι γὰρ ἄλλο τι πάθος καὶ αἱ λῆξεις ὁ νοῦς ἐστιν, ἐκ ἂν οἶμαι τινὰ τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν.Eustath.ait in hac significatione ab Homero nusquam vsurpatum fuisse.

Ἀμφιβάλλομαι,pass.Circūiicior,Circūponor,Circūdor.

Ἀμφιβάλλομαι, Accingor, Induor,vel Accingo me, Induo mecum accus.significante (vtplurimū)aliquod armorum genus. vnde Hes. ἀμφιβάλλομαι exponit etiam ὁπλίζομαι.Od.χ,Καὶ κυνέην πολύχαλκον ἐπὶ κροτάφοις θέτο ... Αὐτὸς τ' ἀμφεβάλλετο μαχαίραν. Phocylides, Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον,ἀλλ' ἐς ἄμυναν.id est Præcingere ense,vt loquitur Ouidius.

Ἀμφίβλημα,ατος,τὸ,Indumentū,Vestimentum.ἀναβόλαιον, Hes. Apud Eurip.in Phœn.παντελῆ ἀμφιβλήματα, Indumenta armorum omnis generis, vel Indumenta cūcta quibus quis armatur: in hoc versu, Ἐκφέρετε τεύχη, παντελῆ τ' ἀμφιβλήματα.i.(inquit schol.)Indumenta omnia hominem armantia:vt thoracem,galeam,ocreas.

Ἀμφίβληστρον,ου,τὸ,Circūdatorium,ad verbū,Omne instrumentum ad circundandū.sit enim ab ἀμφιβάλλειν significante Circundare. ¶Peculiariter autē ἀμφίβληστρον appellatur rete. nā exponitur δίκτυον à Suida & Hes. est autē generale nomē δίκτυον. at quidam volunt certum retis genus ita vocatū. Verriculū à nōnullis exponitur, ab aliis Retiaculum. Funda etiā ab aliquib*. Hoc certè constat esse rete piscatorium. Hesiod. — ἔχε δ' ἐν χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον. & quidā apud Athen. lib.10, Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ ταμεὶ ἐπιβαλεῖν. Habetur & Matth.4, item Marci 1. Dicitur autem ex eo quòd vndique complectatur,vel circundet.

Ἀμφίβληστρον,metaph.appellatur à Soph.tunica(quasi videlicet inuoluens & irretiens more retis quod ἀμφίβληστρον dicitur)in Trachiniis, Καὶ φαρος ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ἐνειμένον ... Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, i. (Accio interpr.) Hac me irretiuit veste furiali inscium.

Ἀμφιβληστροειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Formam habens retis quod ἀμφίβληστρον appellatur. vt ἀμφιβληστροειδὴς ὀφθαλμοῦ χιτὼν,apud Pollucem.

Ἀμφιβληστρευτικὴ,ῆς,ἡ,Ars piscatorū qui vtuntur reti quod appellatur ἀμφίβληστρον.Sic dicitur vt ἀσπαλιευτικὴ, subaudiendo τέχνη,apud Iul. Pollucem.

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, Piſcator. ἀμφιβολεῖς Heſychius exponit ἁλιεῖς. Apud Eſaiam quoque cap. 19. ἀμφιβολεῖς inter piſcatores numerantur. Videtur autē propriè de iis dici qui vtuntur retis genere quod appellatur ἀμφίβληστρον. A

Ἀμφίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vndique feritur. Thucydides lib. 4, οὔτε τι ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, εἶχον ἀντέχειν, Hique quum vndique ferirentur, non iam hoſti reſiſtere poterant. Vel, Quum ab vtraque parte ferirentur. Arrianus apud Suidam, οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπιθεόντων ἐκπλαγέντες ἀπέθνησκον. Plutarchus in Camillo, ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων. vbi quidam exponunt Circundati ab hoſtibus. Videtur autem in loco Arriani modò citato abundare aduerbium ἑκατέρωθεν, quum ἀμφίβολοι per ſe ſignificet ἑκατέρωθεν βαλλόμενοι. B

Ἀμφίβολος, metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius: vt λόγοι ἀμφίβολοι, Iſocrat. in Panath. ἀμφίβολος φήμη, Plutarchus in Othone, Ambiguus rumor. ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, Qui eſt ancipiti facie. Itidem ἀμφίβολοι κάμακες, in Anthologia epigr. Ancipites. ‖ Ponitur ἀμφίβολον ſubſtantiuè etiam. vt ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι apud Thucydidem, In ancipiti eſſe. vſurpando ancipiti ſubſtantiuè: vt præcipiti, quum dicitur Eſſe in præcipiti, vel Stare in præcipiti. Idem Thucydides, ἐς ἀμφίβολον τίθημι τὰ ἀγαθά. ‖ Interdum ἀμφίβολος dicitur ipſa perſona. vnde ἀμφίβολός ἐστι, pro Ambigit, In dubio eſt. Suidas ἀμφίβολοι exponit Qui vndique feriuntur. aut Conſilii inopes, Quos variæ inceſſunt cogitationes, incertos quid potiſſimū eligere debeant. Deinde ſubiungit locum Arriani à me modò citatum, rurſum illi hunc attexens, ὁ δὲ Γαμψήμενος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς, βραχὺ προσωμίλησε. Vtrique tamen loco prior tantùm expoſitio conuenire videtur. C D

Ἀμφιβόλως, aduerbium, Ambiguè. Athenæus 12, ἀμφιβόλως δ᾽ αὐτὸ εἴρηκεν ὁ Ἰσόμαχος. Et lib. 9, ἀμφιβόλως δ᾽ εἴρηται τὸ ἄγρα, &c.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ, Ambiguitas in ſermone, Ambigua dicti alicuius ſententia. vnde & vni ex vitiis orationis nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam ἀμφιβολία, Vox anceps, vt apparet ex Suida.

Ἀμφιβολία, Incertitudo conſilii de re quapiā, Hæſitatio hominis ambigentis quid ſit agendum, vel vtrum ex duobus ſit agendum. vt ἐν μεγάλῃ καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, Valde ambigebam, Valde conſilii ambiguus eram, vt Tacitus loquitur. Ad verbum, In magna ambiguitate conſilii conſtitutus eram. ſi modò ambiguitas conſilii dici poſſet ἀμφιβολία: vt Ambiguus conſilii dicitur à Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ἐν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκώς, aut ἀμφιβολίᾳ ἐχόμενος. nam inuenitur & hoc loquendi genus. E

C. ἈΝΑβάλλω, quaſi ἄνω βάλλω, Surſum tollo, Attollo, Erigo. ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xenophontem, idē quod ἀναβιβάζειν, Tollere in equum. Apud Ariſtotelem in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponūtur pro Attollere oculos & Demittere oculos. Euſtathius ait eum qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, id eſt ſurſum iacere: cui contrarium ſit καταβάλλειν. Alibi ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κάτωθεν χοῦν. Eſt & apud Xenophontem Pæd. 7, ἀναβάλλειν γῆν, Egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν pro Erumpere aquam quaſi ſub ſilientem. Bud. ex quibuſdam ſcholiis annotat & hoc, ἀναβάλλει τὸ χαλκίον, id eſt, Bullat, Efferueſcit, Redūdat. F G

Ἀναβάλλω, Sterno & excutio, vt equus ſeſſorem, inquit Budæus. Xenophon, ὅπου γὰρ ἂν καὶ ὑποδύνῃ ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλῃ τὸν ἀναβάτην.

Ἀναβάλλω (inquit Budæus) Remoror, Protraho, Prolationibus implico. Demoſthenes, τοὺς λόγους οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, i. Quibus nos remorātur & differre cogunt.

Ἀναβάλλω, Differo. vt in prouerbio, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. exponitur enim, Echinus partum differt. Sic ab Homero vſurpatur Od. τ, Μνηστῆρες δ᾽ ἐμὸν ἀναβάλλετε δόμον εἰς ὅ κε φᾶρος ἐκτελέσω... ἀέθλων. Vſitatior eſt tamen hæc ſignificatio in voce paſſiua ἀναβάλλομαι. H

Ἀναβάλλομαι, Surſum tollor, Attollor, Tollor. ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον, Tollor in equum: vt ἀναβάλλειν εἰς ἵππον diximus à Xenophonte poni pro Tollere in equum. Idem ἀναβάλλεσθαι abſolutè pro eodem vſurpat, in Hipparchico, τοὺς γε μὴν πρεσβυτέρους τῶν Περσικῶν ἵππων ἀναβάλλεσθαι προσεθίσαι, καὶ τούτους προσεθίσαι αὐ. A

Ἀναβάλλομαι, Induor, Amicior. Ariſtoph. Veſpis, οὐκ ἀναβαλεῖ; Non amicieris? ἀναβάλλομαι, inquit Budæus, Amicior, ἐνδύομαι. vnde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, ſignificat Induere in modum amiculi, Amictim circumiacere, In Pſal. 103, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chryſoſt. De ſacerdotio, ἀναβεβλημένη στολίδας. Suidas ait Atticos dicere ἀναβάλλεσθαι ἱμάτιον non autem περιβάλλεσθαι.

Ἀναβάλλομαι, Reſupinor, ὑπτιοῦμαι. Dionyſ. Halicar. de quadam Iſocratis oratione loquens, τὸ μὲν ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀναγωγῆς. id eſt, Supinū & deliciis affluens. ‖ Videtur autem huic ſignificationi quam annotat Budæus, eſſe affinis iſta quæ ab Euſtathio ponitur, vt ſit idem quod Pigror aliquid facere, Tardus ſum ad aliquid faciendum, Detrecto facere. Sed notandū eſt, hac in ſignificatione nō paſſ. accipi ἀναβάλλομαι, ſed actiuè. B

Ἀναβάλλομαι, actiuè poſitum (vt & in proximè annotata ſignificatione) capitur & pro Differo, Prorogo, Procraſtino. Ἀναβάλλομαι (inquit Budæus) vt & ἀνατίθεμαι, Reiicio, Cunctor, Prolato, Procraſtino. quod & ὑπερβάλλομαι dicitur, Dilationes quæro, Diem de die duco. Baſilius, μὴ ἕως ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic Plutarchus in Cæſare, τὴν σύγκλητον ἀναβαλέσθαι, Senatus diem diſtuliſſe. Hæc ille. Xenophon Hell. 6, ὅπως μὴ ἀναβάλοιντο τὴν ἀπόκρισιν. Idem Pæd. 8, ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν, πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν, Auditis autem illis in lōgum tempus differebat iudicationem. Æſchines in Cteſiphontē, ἀλλ᾽ εἰς τινὰ καιρὸν ἀναβάλλου καλλίω; Sic Plut. in Themiſtocle, τοῦ ἀναβάλλεσθαι εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Cum infinitiuo, Xenophon Hellen. 1, ἀεὶ ἀναβάλλεται τό μοι διαλεχθῆναι. Ammonius vult ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι ita differre vt ἀναβάλλεσθαι ſit præterire tempus idoneum agendæ rei cuipiam: ὑπερτίθεσθαι autem illud idoneum tempus expectare. ‖ Vſurpatur & paſſiuè in hac ſignificatione pro Differor. Iſocrates, οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. C D

Ἀναβάλλομαι, Ad iudicium alterius reiicio, Arbitrio alterius permitto. Luc. ἀλλ᾽ ἐπεί σοι τὸ πᾶν ἀναβαλλόμεθα, καὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποίησον τέλος τῆς δίκης. Bud.

Ἀναβάλλομαι idem quod προοιμιάζομαι, ſiue ἀνακρούομαι, aut προανακρούομαι: vt exponūt Gr. lexicogr. Ἀναβάλλομαι, inquit Bud. τὸ προοιμιάζομαι, id eſt Præfationem dico, vel Præludium cātus facio. quod etiam ἀνακρούομαι dicitur. Iſocr. in Panath. ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ οἱ χοροὶ, προαναβαλέσθαι, ταῦτ᾽ ἐστίν. id eſt, Quæ præfari ſtatueram eo modo quo chori quædam præcinere ſolet. Hæc ille. Notandum autem iungi accuſatiuo hic ab Iſocrate: vt & iunxit is qui dixit ᾠδὴν ἀναβάλλεσθαι, pro Cantus præludium facere: & Aphthonius, μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι σιώπησιν. at cum infinitiuo apud Homerum, Od α, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. vbi ſciendum & aliam proponi verbi ἀνεβάλλετο explicationem ab Euſtath. vt videlicet ſignificet idem quod alibi ἀνέπνευσε. id eſt ſpiritum reduxit, & quaſi ſurſum attraxit, vt faciunt videlicet qui ad cātum ſuam vocem præparant. Apud Suidam autem eſt annotatio ineptiſſima, videlicet ἀναβαλλόμενος, cum λλ eſſe ὑπερτιθέμενος: ἀναβαλόμενος autē per λ, προοιμιασάμενος. quaſi verò in vtraque ſignificatione non vſurpetur & Præſens & Aoriſtus poſterior huius verbi. E F G

Ἀναβάλλομαι, Suſcipio. vt apud Herodotum, ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Aduerſus Meſſenios prælia ſuſcipere. Ita quidē in vulg. lex. Græcol. ſed ego ſic interpretari nolim.

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, Dilatio, Prorogatio, Procraſtinatio. Iliad. β, οὐκ ἔτ᾽ ἔπειτα Τρώων ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ᾽ ἠβαιόν. Ibidem, Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.

Ἀναβληδὸν, aduerb. In modum amiculi, Amictim. vt ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Amictim circumiacere. Herodotus, ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι, hoc eſt quaſi circuniectim & obuolutim, Bud. H

Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, Egeſtio. vt ἀναβάλλειν γῆν interpretati ſumus Egerere terram. Capitur & pro ipſa terra egeſta. nam Euſtathius ἀναβολὰς τάφρου eſſe vult τὸν ἐκ τῆς τάφρου ἀναβαλλόμενον χῶμα.

Ἀναβολή, in prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine. Isocrat. De pace, μηδ' ἀναβολὴν ἀλλ' ἀπαλλαγὴν εὑρήσομεν τινα τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Nec dilationem sed liberationem inueniemus præsentium malorum. vel, Nec intermissionem inueniemus, &c. ἀναβολὴν ποιεῖσθαι pro ἀναβάλλεσθαι, Differre, Procrastinare. Plut. in Camil lo, ἔγνω μὴ ποιεῖσθαι τῆς τιμωρίας ἀναβολήν, Statuit vltionē non differre. apud Thucydidem, ἀναβολὴν τοῦ κακοῦ ποιεῖσθαι. Vsurpatur interdū & pluralis numerus pro singulari, vt apud Plutarchum, ἀναβολὰς τῶν γάμων ποιεῖσθαι, pro ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, Nuptias differre, vel procrastinare, vel Moram afferre nuptiis. Dicitur verò & alia forma, ποιεῖσθαί τινος ἀναβολάς, pro ποιεῖσθαι ἀναβολάς τινος. vt apud Thucydidem, ἐς ἀναβολὰς ποιεῖσθαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem dixit, ἐς ἀναβολὰς ἀγαγεῖν. Plato autem dixit ποιεῖσθαι αὐτὴν ἐπ' ἀναβολῇ, pro Dilatione data. quod vulgò dicūt Ad terminū. De leg. lib. 11, μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ ἀγαγεῖν μηδὲ αὐτὴν ποιεῖσθαι μαθητάς. Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Causari, προφασίζεσθαι apud Demosthenem, inquit Budæus. Dicitur etiam ἐν ἀναβολαῖς εἶναι. quo genere loquendi sæpe vtitur Philostratus. Ἀναβολαὶ νοσηλαί, Dilationes propter sonticum morbum aut aliam legitimam causam impetratæ. Bud. A B C

Ἀναβολή, vt vult Eustathius, capitur & pro ἀνάπαυσις, id est (inquit Bud.) μέλλησις, Cunctatio.

Ἀναβολή, Amictus. vt τὴν ἀναβολὴν ἠμφιεσμένος. Synesius, οἱ τὴν χεῖρα περί ποτε καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τῆς ἥβης.

Ἀναβολή, Procemium carminis, siue initium. Aristophanes in Pace, ξυνελέγετ' ἀναβολὰς ποτὲ ᾠδῶν, vbi scholiastes exponit τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων, id est Initia canticorum, subiungitque versum Homericum paulo antè à nobis citatum, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβ. &c. D

Ἀναβολεύς, έως, ὁ, Id in quod imposito pede conscēdimus equum. Item ἀναβολεύς, Homo cuius ministerio vtimur ad hoc ipsum. Sic Eustathius. Budæus autem quū ἀναβάλλειν εἰς ἵππον docuisset significare Tollere in equum, subiungit, Inde ἀναβολεὺς qui huiuscemodi munere fungitur. Plutarch. in Crasso, ἅμα δὲ ἵππος τῷ Κράσσῳ παρῆν χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιβίβασαν, καὶ παρέπεμπον πλησίον τῷ ἵππῳ ἐπιτηδεύοντες. de stratoribus Parthorum regis loquēs. siquidem stratores à sternendis equis dicti sunt. Addit aliquanto pòst, Ἀναβολεῖς etiam sunt subices ephippiarii è cremasteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos scandimus. Plutarchus in Graccho, ἄλλους δὲ λίθους ἐλάττονας ἀπ' ἀλλήλων ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέστησεν. ὡς ᾖ ῥαδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτούς, ἀναβολέως μὴ δεομένοις. E

Ἀναβόλαιον, ου, τό, Amictus, Pallium. Hieronymus in cap. 4 Esaiæ, Mutatoria & pallia (quæ significantius Symmachus transtulit ἀναβόλαια) ornamenta sunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur. F

Ἀναβολάδιον, ου, τό, Dimin. Amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores eleuetur. vt scribitur in vulgatis lexicis Græcol.

C. ἈΝΤΙβάλλω, Contra iacio, Ex aduerso iacio. ‖Item, In alterius locum iacio, Vnum pro alio iacio, vel inicio. vnde dicuntur ἀντιβαλλόμενα, quæ in aliorum locum iniciuntur in medicamenta: vtpote æqualia, id est æquales vires habentia. quæ recentiores medici vocant Quid pro quo, vt ait Marcellus Virgilius in Dioscoridem. Quidam ἀντιβάλλειν putarunt hoc sensu exponendum Permutare: & ἀντιβαλλόμενα Quæ permutantur. G

Ἀντιβάλλω, Vicissim iacio. vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Lucæ Euang. cap. 24, Qui vicissim iaciunt sermones inter se. id est, conferunt sermones inter se, vt vulgò interpretantur. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιβάλλειν. Strabo lib. 17, ἐὰν γὰρ ὑποκρούμενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιβολήν, οὐ ἐστάτερον ἐντέρου ἀντιβάλλοι. H

Ἀντιβολή, ῆς, ἡ, Collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων, Collatio sermonum inter duos, quasi vicissim iaciantur sermones. ‖Ἀντιβολὴ ἀντιγράφων, Collatio exemplarium. Strabo in loco modò citato. Citatur ἀντιβολή etiam pro ἀντιπαραβολή, ex Plat. Vide ἀντιπαραβολή. A

ἈΠΟβάλλω, Abiicio, Reiicio, Repudio, Respuo, apud Platonem. Hinc & nomen ἀπόβλητος, Abiiciendus vel Reiiciendus, aut Repudiādus. Aut, Dignus qui reiiciatur, seu respuatur. ἀποβάλλειν (inquit Eustathius) τὸ ἀπορρίπτειν. vnde ἀπόβλητος. Pro hac tamen significatione tradunt grammatici quidam vsurpari verbum istud in passiua potius significatione quàm actiua. Lucianus, εὕρισκον γὰρ τοὺς ἀποβαλλομένους τὴν δόξαν, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιοῦντας. Id est, Comperiebam enim eos qui gloriam respuerent nihil non eius causa facere. Aut, Qui gloriam reiicerent, seu aspernarentur. Hoc est, Qui gloriam se respuere seu abiicere dicerent. Vel, respuendam esse dicerent. B

Ἀποβάλλω, Amitto. Plutarch. in Fabio, εἰ μὴ γὰρ σὺ τὴν πόλιν ἀπέβαλες, οὐκ ἂν ἐγὼ παρέλαβον. Polyb. lib. 1, πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέβαλον. Plutarchus in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑφ' ἑπτακισχιλίους ἀπέβαλον. Sic & imperator apud Latinos amittere milites dicitur. Thucyd. lib. 4, ἄνδρας τι ἀποβάλωσι. Opponitur autem ἀποβάλλω in hac significatione verbo σώζω, propriè. interdum tamen & verbo ἔχειν, item κτᾶσθαι. Apud Xenophontem enim, vt victores τὰ ἑαυτῶν σώζουσι, victi καὶ τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Idem in 8 scribit non ita iucundum esse pecunias ἔχειν, vt est acerbum eas ἀποβάλλειν. Isocrates autem in Archidamo, ἀποβάλλω videtur opponere verbo κτῶμαι ita scribens, ἣν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, ταύτην ἡμᾶς ὑπὸ λόγων πεισθέντες ἀποβάλλωμεν. Sed & ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput. Id est, Capite plecti. Eodem planè modo dicunt nostrates Perdre la teste. hæc enim duo verba sonant ad verbum Amittere caput. Notanda est autem verbi ἀποβάλλειν constructio similis verbo ἀποθνήσκειν, & ἀπολέσθαι. nam vt dicitur ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος: sic ille dixit ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων, ad verbum Amiserunt à Cimbris, id est, lacturam illius passi sunt à Cimbris. Interpres tamen in alia videtur fuisse opinione, vt qui verterit à Cimbris victi. quasi legeretur ὑπὸ Κίμβρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt præterea ex grammaticis nonnulli ἀποβαλὼν esse ὁ ἀπολέσας, at ἀποβαλλόμενος esse ὁ ἐκρίψας. C D E

Ἀποβάλλομαι, voce & significatione passiua, Abiicior, Reiicior, Respuor. à qua voce formatur ἀπόβλητος, Reiiciendus, Respuendus. Capitur etiam pro Amittor.

Ἀπόβλημα, ατος, τό, Quod abiicitur, seu reiicitur. Quasi quis dicat Reiectamentum. Et ἀποβλήματα plur. num. exponitur Reliquiæ quæ abiciuntur.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abiiciendus, Reiiciendus, Repudiandus, Respuendus, Spernendus. Fortasse potest etiam verti Reiectaneus. Il. β, Οὔ τι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω. Il. γ, Οὔ τι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Quem versum accommodans suo proposito Lucianus dixit, οὐ τι ἀπόβλητα εἶναι τὰ δῶρα τὰ τοῦ Διός. A b hoc adiectiuo fit aliud, videlicet Ἀποβλητικός, quod exponitur Qui amittit, sed videtur exponendum potius Qui amittere potest. vel, Qui est eiusmodi vt amittat, Qui est obnoxius huic infortunio vt amittat. Cum genitiuo, sicut contrarium eius κτητικός & alia huius formæ. F

Ἀποβολή, ῆς, ἡ, Abiectio, Reiectio, Repudiatio. Pro abiectione apud Platonem, De leg. lib. 12, καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. ‖Item Amissio, Iactura, vt χρημάτων ἀποβολή. G

Ἀποβολεύς, έως, ὁ, Abiector, Reiector. vt ἀποβολεὺς ὅπλων apud Platonem lib. 12. quem differre ἀπὸ τοῦ ῥίψασπιδος ostendit.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεύς, apud Aristophanem De pace, — Κλέων ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο. Est autem factum hoc ad exemplar τοῦ ὑποβολιμαῖος, data opera. nam (vt scholiastes docet) ἀποβολιμαῖος dictus est quidam à poeta ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, καὶ ὅτι δὴ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι. Vt autem ὑποβολιμαῖος propriè sonat Subiectitius, ita ἀποβολιμαῖος (si quis formæ rationem habeat) sonat Abiectitius. H

C. ΔΙΑβάλλω, Traiicio, Trāsmitto, Transfreto. Herodot. ἐς διαβάλοι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. ἐκ Ῥίου τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἐς Ἄντιρρ.

αἰσπίπρας ὕπερον διαβαλλόντων. Plutarchus cum accusatiuo, διαβαλεῖν τὸν Ἰόνιον. Ἀπολλωνίας αἰρεῖ. Ex Herodoto autem citatur & διαβάλλειν τὰς νέας. Interdū διαβάλλω alteram traiiciendi significationem habet pro Transfigere: (vt Linguam traiecit arundine, apud Nasonem) sic enim Dioscorides lib.4, cap. 76 dixit, καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπείρειν λίνῳ dicit. Vt igitur in hoc postremo exemplo διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro διαπορεύω sumitur.

Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed propriè significat (vt opinor) Calumnior, traiiciēdo culpam in alium, vt ab vna traiiciēdi significatione ad alteram quæ metaphorica est, trāseat hoc verbum διαβάλλω. Extat Luciani libellus inscriptus περὶ διαβολῆς, id est De calumnia, in quo sæpe reperiuntur διαβάλλειν & διαβάλλεσθαι. In eo scribuntur & hæc, ἐπειδὴ δὲ ὅπου προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τό, διαβάλλοντος καὶ τὸ διαβαλλομένου καὶ τὸ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Sed διαβάλλω sæpe etiam sonat generaliter Criminor, Inculpo, Insimulo. vnde & ψευδῶς additur ab Isocr. Ad Nicocl. Dicitur autem διαβάλλω vel cum accus. personæ (& quidem frequētius) vel cum accus. rei. Cum accus. personæ, dicitur διαβάλλω τινὰ ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεύς ἐστι, vel φαρμακεία τῇ. Dicitur & διαβάλλω τινὰ ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω τινὰ εἰς τινα, nonnunquam verò & πρὸς τινα, necnon περὶ τινα. Quarū constructionum exēpla (cæteras lectori obseruandas relinquens) eodē ordine proferā: sed quædā in actiua, quædam in voce pass. Luc. De cal. ἤδη, τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν εἰς φαρμακεία, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον. Plato in Epist. Διονυσ... διαβεβλημένοι ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. Thucyd. 5. ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλεῖν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. Plutarch. in Sympos. sept. sap. pag.1, ἀλλ᾽ ὅπως ἐμὴν διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herodot. lib.1, ἐν γὰρ τῷ ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένον. Idem lib. 3, ἀφ᾽ οὗ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο. Luc. in Macr. τὸ ἀδελφὸν πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ γὰρ διαβληθείς. Cum εἰς autem idem scriptor alibi, si bene memini. Denique cū περί, vt διαβαλλεται περὶ τὰ χρήματα, in v.l. At cum accusat. rei, vt διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετεώριαν, Plut. in Othone.

Διαβάλλω exponitur etiam Inuidiam conflo, In inuidiam adduco, Odiosum reddo. vnde & τῷ συνιστᾶν opponunt Basil. & Chrysost. apud Bud. p.500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum qui propter illam malè audit. Herod. lib.6, καὶ διέβαλεν ὕδε ἐπὶ τὴν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notā attulit, vt vertit Polit. Sic apud Plat. in Epist. exponitur διεβλήθην, vbi scribit, ἅλις γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis inuidiæ mihi conflatū est apud, &c. Ibidem, ἀπαγγέλλον ὅτι διαβεβλημένος εἴην ἐν τοῖς πελτασταῖς. Hinc & Διαβεβλημένος, Qui inuidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominiosus. Quod participium de re etiam dicitur. vt ὁ διαβεβλημένος βίος, Herod.7. Sic ἡ μωρεία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp.4. Sed & generalius interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est. vnde apud Herod. lib.7, τεθρύληται γὰρ πᾶσι καὶ διαβέβληται, redditur, Tritū iam vulgatumq; apud omnes erat. ‖ Διαβάλλω (inquit Bud.) pro συνεχθρεύω, Inimicos reddo. Plato De rep. lib.6, p.83, μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in Symp. circa finē, 165, opponitur enim τῷ συμβάλλω. Itē pass. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius in præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plat. in Phæd. 35, de philosophis loquēs, εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι & pro Inuisum esse alicui poni existimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. Terpsich. καὶ διαβάλλων αὐτὸν εὖ. Et pass. voce, Aristoph. Auibus, διαβάλλεταί σ᾽ ὁ θεός.

C. Ἀδιάβλητος, ὁ καὶ ἡ, Quem calumniari nō possumus, In quem calumnia non cadit. AT Εὐδιάβλητος, Quem facilè calumniari possumus, Qui calumniæ patet.

Διαβολή, ῆς, ἡ, Calūnia, Criminatio, Obtrectatio. Herodot. in Polym. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. Apud Plat. in Apol. Socratē ἐμὴ διαβολὴ pro Calumnia qua premor. Quod exponitur etiam, Id ex quo mihi conflata est inuidia. Sic autem ex eodem in Epist. ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calūniis premi: & ex Isocr. διαβολὰς ἔχειν eadē signif. Et singul. διαβολὴν ἔχειν, ex Plut. Ex quo etiā εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν, & διαβολῇ περιπίπτειν pro In calumniam incidere, seu incurrere. At ex Thucyd. διαβολὴν φέρειν τινὶ πρὸς τὴν πόλιν.

A Apud quem legitur & διαβολὴν διαλύειν, lib.1, & πεῖσαι χρήμασι διαλῦσαι τὴν διαβολήν. Item διαβολὰς πρὸς ἑαυτοὺς ἀπολύω apud Plat. ‖ Sed quum dicit Isocr. ἀπολυσοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, vertēdum existimo Accusationes, quòd addatur ψευδεῖς. Neque enim calumnia quædā vera est, quædā falsa. Quod & de διαβολὴ in propria signif. sumpto dicere possumus. Vide Thuc. p.291.

B Διάβολος, (ET Διαβολεὺς apud Eustath.) Calumniator, Criminator, Obtrectator. vt apud Athen. plerique ex Platonis discipulis dicūtur fuisse τυραννικοὶ & διάβολοι. Et superlat. διαβολώτατος Aristoph. in Equit. ET Διαβόλως aduerb. Calūniatoriè, Criminatoriè. Thuc. pag.202, καὶ ἐν αὐτῷ διαβόλως ἐμνήσθη.

Διάβολος, Diabolus, in sacris literis: qui Satā ab Hebr. dicitur. Vocatur autem διάβολος ille plusquam capitalis humani generis hostis quòd Deū apud homines

C calumnietur, vel potius (sequendo alteram huius verbi signif.) quòd hominibus Deum infensum reddat. Sic Arethas satanam vocari διάβολον scribit, ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ κατήγορος ἡμῶν Apocal.12. vbi etiam habetur, ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος & ὁ σατανᾶς. Hebræis certè Satan aduersarium sonat: vnde ita per antonomasiam appellari constat. HINC Διαβολικὸς adiect. Ad diabolum pertinens, Vel, Diabolo conueniens, Vel A diabolo prodiens. Chrysost. homilia quadam in Genesin, ἀλλὰ ἁπλῶς αὐξεῖ τις μικρὰ διαβολικὴ ἔνδυσιν.

D Διαβολία, ας, ἡ, Pilum. vt interpr. Polit. in isto Herod. loco, lib.2, τὰς διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπιφέρειν.

C.2. Ἐνδιαβάλλω videtur calumniādi signif. habere, sed auctā. nā ἐνδιαβαλεῖν (sicut & simplex βαλεῖν) Eust. exponit τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συνεκφαντικῶς. ET Προδιαβάλλω, Ante calūnior, Anteuerto in calūniādo. ET Ἐπιδιαβάλλω, Insuper calūnior, Calūniā augeo. Vnde Προσδιαβάλλομαι, Plut. Pericle, ὡς προσδιαβληθεὶς μᾶλλον εἰς τὸν λακωνισμόν.

C. Εἰσβάλλω, Inicio, Immitto, oppositum videlicet τῷ ἐκβάλλω. Sic Herodot. εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον dicit, vt Hom. citra comp. εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. quoque εἰσβάλλειν accusat.

E iunxit, sed qui regatur à præpos. quum dixit βοῦς πόντῳ εἰσεβάλλομεν, Boues ad mare ducebamus, vel agebamus.

Εἰσβάλλω vsitatius in neutra signif. pro Ingredior, Introeo. cum præpos. εἰς. Theophr. εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τὸν Ἅιδην ἡ ὁσμὴ προσεβάλλετο. Sic fluuii ipsi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, id est influere. vt Polyb.4, τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασι εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdem dicitur & ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæ duo contrariæ signif. verba

F dici de re eadem possint, docebo in ἐκβάλλω. ‖ Εἰσβάλλω, Ingredior hostiliter, Inuado, Aggredior, vt εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν, Thuc. (quod & ἐμβάλλειν, & quidem frequentius) Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præpos. apud Galen. Febris inuadit, seu adoritur.

Εἰσβολή, Ingressus, Introitus. Sed frequentissimè de hostili ingressu: vnde & Incursus, & Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. καὶ δὴ τὴν εἰσβολὴν κατασκευαστευσάντων, &c. Herod.7, τῆς ἐπ᾽ Ἰταλίας εἰσβολῆς ἔσχατη. Est etiam Aggressio: vnde & εἰσβολὴ τῆς πορείας. Et Locus ad aggrediendum seu inuadendum opportunus. Polit. apud Hero-

G dianum lib.3, φρουρήσοντα τὰς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς vertit, Qui aditus Italiæ obsideret. ‖ Εἰσβολή, Ingressus fluminis & ostium. Pausanias, ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἁλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed & εἰσβολή, & plur. numero εἰσβολαὶ sine adiectione sæpe dicuntur. ‖ Εἰσβολή (inquit Bud.) Ingressus & principium, Procemium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τῶν λόγων. D. Halic. in Lysia, φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic apud Quint. Ingressus operis. Sic

H autem à Dionys. Longino accipi puto εἰσβολὴν, vbi dicit, ὁ δ᾽ Ἅιδης ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα πάντα. ET Εὐείσβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingressu facilis, Ingressum facilem habens. vt δυσείσβολος χώρα. quæ & δύσεμβολος, vsitatius.

C.2. Παρεισβάλλω, Latēter inuado, Clam aggredior. Talem autem significationem præpositioni παρὰ dat Bud. &

in παρεμβολῇ.

c.1. Συνεισβάλλω (ea significatione qua εἰσβάλλει περιττῶς, vt modò dictum est) Simul aggredior, seu inuado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ὄγκημα συνεισβάλλει.

Ἐκβάλλω, Eiicio, Expello. Plut. in Polit. præc. πολλοὺς ἐκβαλόντων, ὑμεῖς δέξασθε. Demosth. Olynth. 1, πῶς μὲν ἐκβαλών, πῶς δὲ κατασκήσας τοὺς βασιλέων. Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Isocr. Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo & ἐκβάλλειν interdum per se ponitur: vt apud eundem Demosth. in or. περὶ Ναυσιμ. Οὐκ ἔτ᾽ ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτὸν ἐστί. id est, Finibus patriæ expellere eum non possit, Bud. At ἐκβαλεῖν τέκνον apud Eurip. Ione, non Expellere, sed Ex ponere Camer. interpr. Item ἐκβάλλειν, Excutere. vt ἐκβαλὼν τὴν θύραν Demosth. Excusso ostio. ‖ Ἐκβάλλειν δάκρυ, Eurip. Ione, Lacrymas profundere. ‖ Ἐκβάλλειν peculiari signif. dicuntur & mulieres quæ abortum faciunt, pro Partum eiicere, seu Fœtū abigere aut expellere. (Quod Vlpianus quoque dixit Eiicere, subaudito itidem accusatiuo) Theophr. εἰ δὲ θηλυτέρῳ εἰς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμων, ἐκβάλλει ῥᾳδίως. Interdum additur accus. vt Plut. πάντας γὰρ αἱ τότε κυοῦσαι ἐξέβαλον ἀτάκτως. ‖ Ἐκβάλλω, Reiicio, Repudio. Plato De rep. lib. 2, ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. ‖ At ἐκβάλλειν in Euang. Luc. redditur Proferre, cap. 10, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλάντιον.

Ἐκβάλλω, Exeo, Erumpo. vnde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Ostia fluuiorum. q. d. Exitus Plato Phædone. τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eodem ἐκπίπτειν dicit. Sic apud Polyb. ἐκβάλλειν & ἐκβολή. Dicitur autem pro eodem εἰσβάλλειν ποταμὸς & ἐκβάλλειν, ingredi & egredi, seu exire, i. Influere & effluere: sed diuerso respectu: ἐκβάλλειν videlicet quatenus ex vno loco exit antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem quatenus ex vno egressus, alium ingreditur: quorum vtrunque in οστίων etiam & ostiorum significatione consideramus. Sed ἐκβάλλειν Homer. dixit, at posteri eius εἰσβάλλειν potius & εἰσβολαί.

Ἐκβλητος, Eiiciendus, vel Reiiciendus, Reiectaneus, Reiiculus, Dignus qui reiiciatur, ἀπόβλητος: vt apud Heraclitum, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον apud Euripidem, Maris eiectamentum, vt loquitur Cornel. Tac. ‖ At βρέφος ἔκβλητον, infans expositus, ἐκθετόν, Eustath.

Ἐκβολή, Eiectio, Expulsio. Item ἐκβολή, Eiectio mercium in tempestate, Iactura. Bud. ex Demosth. 434. Aristot. autem ἐκβολὰς dixit plur. Ethic. 3. Ἐκβολή, Eruptio. vt ἐκβολὴ σίτου, Thucyd. Eruptio frumenti è terra. Erumpentia seu enascentia frumenta Camer. vertit. Apud Diosc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exponitur Eruptio caulis. Sed & ἐκβολαὶ ad artem naualem pertinens ab eodē Camer. redditur Eruptiones, apud Thuc. lib. 7. Ἐκβολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium. Sæpius autem plural. ἐκβολαί. Thuc. 2, τοῦ Ἀχελώου τὰς ἐκβολὰς οὐδὲ ἀπέχουσαι. Politian. apud Herodianum interpr. Fauces. Nec tantùm exitum fluminis significat ἐκβολή, verumetiā quemcunque exitum. Plut. in Demetr. ἅμα δὲ ταῖς εἰς Συρίαν ἀπαντήσειν ἐκβολαῖς. Sed ductā ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐκβολῶν metaphora vocari ἐκβολὴν ἔπους finem versus, tradit Eustath. pag. 900. ‖ Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. lib. 1, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. ‖ Ἐκβολή, Luxatio artuum in Hipp. quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud.

Ἔκβολος, ὁ καὶ ἡ, vt ἔκβολον οἴκων βρέφος. Eurip. Phœniss. pro ἐκβόλιμος, Expositus infans. Item ἔκβολος apud Eurip. ἐξώ ἀκρωτήριον, vt tradit Eustathius.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος.

Ἐκβόλιμος, ὁ καὶ ἡ, Eiectitius. Cui opponitur ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434. qui & affert ex Aristot. ἐν ταῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exponunt etiam Abortiuum: & addunt ex Plinio, Ægyptus ecbolimam habet [vuam] abortus facientem. Quidā tamen libri ἐκβολάδα habent: quam etiā lectionem admittit Bud. In vulg. autem lex. annotatur & ἐκβολὰς pro purgamento argenti ex Strabone.

Ἐκβολιμος ET Ἐκβολιμαῖος, Expositus. ea signif. qua dicitur Expositus infans. Cam.

A Ἐκβόλιον, ν, τό, q. d. Eiectorium. id est Eiectrix medicina. Nā hoc nomine vocatur à Dioscoride & aliis medicamentum eiiciens seu abigens ex vtero fœtus enectos. vt lib. 2, ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων. Alibi autem sine adiectione, vt in 4, ἐκβολίοις χρώμεθα. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus eiicitur.

c.1. Διεκβάλλω, Traiicio, Per medium emitto & traiicio. Bud. pag. 537 ex Galeno. In vulg. lex. citatur ex Iosue cap. 15, διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. ET Διεκβολή, Traie-

B ctio. Item, Eruptio & exitus per locum angustum & intereeptum. Idem Bud. 434, ex Diodoro

C. Ἐμβάλλω, Iaculor in [aliquem] Inicio, Immitto. Hom. Odyss. ξ, ἔμβαλε τοῖς κεραυνόν. Apud Thucydidem ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem inicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Inicere frænum equo: vnde passiuè apud Xenophontem De arte equestri, ἐμβάλλεται ὁ χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγάς, Inicere plagas (vt & Cic. loquitur) quod vide infra in Ἐμβάλλω significante Impono. Exponitur Immitto in hoc loco Xen. Œ-

C conomico, ὅτῳ δὲ δὴ σκελίας τινὸς ἔνεκα ἐμβάλλειν πρέποι; & in metaphoricis loquendi generibus, pro Inicio [animo] Immitto [in animum,] Inspiro. vt ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τῷ στρατιώτῃ, apud eūdē. Et ἐμβάλλειν προθυμίας στρατιώταις, dixit idem, Alacritatem militibus inicere. i. eorū animis indere. Et Plutar. voce passiua ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eodē modo Demosth. Philipp. 1, τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur & εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι ἐστί, apud Demosth. & Plutar. pro In animum inducere, A-

D nimo concipere. Tale & ἐμβαλέσθαι Homericum quod vide infrà. Sic & in aliis loquutionibus: vt apud Isocr. οἷς γὰρ τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς ἔδοσαν ἀδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Indidit vel Iniecit. Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Inicere seu inferre sermonem aliqua de re, vel Inicere mētionem. Plutar. in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. Sic apud Plat. De rep. 1, ἐμβάλλειν λόγον, vbi exponitur etiam In medium afferre. Ex Xenoph. autem citatur, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου λόγον, & ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον pro Rem ad populum referre, Rem consulta-

E neam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου pro In suffragia mittere. Bud. 437. Ex eodem scriptore affertur & ἐμβάλλειν sine adiectione, ἔμβαλε περὶ τούτου pro Referto de hoc, id est Pone in consultationem, Disquirendum propone. sub. accus. λόγον, vel potius ψῆφον. ‖ Ἐμβάλλω, Cōicio, Impello, Intrudo. vt ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xenoph. ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. Itidem ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀπορίαν, apud Æsch. Sic Dinarch. in Philocl. ἃ εἰς ἔσχάτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur & ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίας, Conicere in suspi-

F cionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquem in suspicionem. vel inuersa constructione, Inicere alicui suspicionem.

Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Luc. Hist. veræ l. 2, καὶ τὴν ναῦν ἐπισκευαζόμεθα, ὕδωρ τε ὅτι πλεῖστον ἐμβαλόμενοι καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια. Et lib. 1, ὕδωρ ἐντίθεσθαι pro eodem dicit: & ibidem, σιτία ἐμβάλλεσθαι. Hinc etiam ἐμβάλλομαι seu ἐπεμβάλλομαι pro Deuoro, cibum videlicet auidè ingerens in ventrem, apud Basilium. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum & illud Demosth. loquendi genus, ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίας, vt hoc videlicet verbum ex Pono cōpositum interpretemur, Interponere testimonium, vel Interiicere. Nam Proferre testimonium Latini quidem, sed minus ad verbum. ‖ Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam sensu quo dicitur à Cicerone Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, seu infligere, aut vulnus infligere, dici solet. Plut. in Cæsare, Βρούτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Inicere plagam (redeundo ad primam illam significationem) interpretari etiam possis, & quidem

H ex Cicerone.

Ἐμβάλλω, Insero, Intersero. Item Intercalo. Demosth. ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν. Aristoph. ἐμβάλλει τὴν χεῖρ᾽ ἁπαλὴν τῶν δημοσίων κωλακρετῶν. Inserit dextram [dextræ.] Nam alteram Bud. interpretationem, Porrigit dextram, non probo, si vis verbi exprimenda sit. Ab interserendi au

tem seu intercalandi significatione dicitur ἐμβόλιμος ἡμέρα, & ἔμβλημα, de quibus infrà. |Ἐμβάλλω, Insero [arbores] ἐμφυτεύω. Demosth. ὅσα αὐτῶν φυτὰ ἐμβεβλημένα.

Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cũ impetu, Irrũpo. (neutraliter quidem, ita tamen fortasse vt subaudiri etiam possit accus. πόδα, vt Lat. dicitur Inferre pedẽ in aliquem locum, & Efferre pedem pro Ex eo egredi) Plutar. in Antonio, ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτοῦ δίεσι, Postquam cedente turba in forum irrupit. At in hoc Themistii loco in Sophista, ἐμβάλλειν accipi potest simpliciter pro Ingredior. καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συχνοὺς ὄντας. Sic & flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, id est Influere in mare. Ἐμβάλλω exponitur etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabundè percurro. hoc est ἐπιστρατεύω. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν & εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. & Xenoph. Bud. 435. Ἐμβάλλειν (ibidem) Impetum facere, Incurrere, Offendere, vt ἔστι τι ἐμβάλλοντι τῷ ἀπαντῶντι, Plato De rep. l. 8.

Ἐμβάλλειν κώπῃς, Incumbo remis, apud Homerum exponitur: Ἐμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγωμεν. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κρούειν τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facilè crediderim ἐμβάλλειν κώπῃς dici subaudito accusat. χεῖρα: sicut in proximè præcedentibus exemplis πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri subaudiendum dixi.

Ἐμβάλλομαι signif. actiua in aliquot exemplis paulo antè citatis. vt in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν ex Demosth. Quò pertinet illud Homericum, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et illud Hesiodi, Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, id est Impono, vide suprà. Sed & ἐμβεβλημένος pro ἐμβεβληκώς apud Dinarch. in Demosth. τὸν εἰς τὰς δυσκολωτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν. |In vulg. lex. affertur & ἐμβάλλετε λαγωῷ ex Aristoph. pro Aggredimini lepores. Quæ constructio mihi suspecta est.

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, Emblema, Quod operi cuipiam iniicitur & inseritur [ornatus gratia.] Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inserebantur, vt quoties libitum esset reuelli possent. Hoc nomine comprehendi existimãtur, & quæ in parietibus vermiculata, in pauimentis tessellata, in lignis segmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. & Cælium. Emblemata (inquit Cam.) dixere etiã Latini Græca voce opera tessellata, & ad varietatem transtulerunt. |Ἔμβλημα, Insitio mitioris surculi in syluestrem. v. l.

Ἐμβολὴ, ῆς, ἡ, Iniectio, & q. d. Insertio. pro qua signif. affertur ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. |Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, (inquit Bud.) Inuasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολὴ, Aristot. Pol. 2. ἐμβολὰς ἐποιοῦντο, ex Plut. in Cam. pro Aggressi sunt. Dicitur autem & de aliis rebus, vt ἐμβολὴ χαλάζης ex Aristide. Synesius quoque τὰς ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. Et ἐμβολὴ τῶν νεῶν, Conflictus classis. Thucyd. 2, οὔτε γὰρ αἱ ἐπιπλεύσεις ὡς χρὴ ἐς ἐμβολήν. |Sed & ἐμβολὴν quidam interpr. Rostrum nauis. vt Xen. Hell. 4, ἐμβολὰς ἐχούσας τριήρεις. Sic & Bays. apud Polyb. Bud. autẽ ἐμβολὴν esse ait caput arietis machinarii hoc in loco Thucyd. lib. 2, ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. |Ἐμβολαὶ, Ostium fluminis, vt ἐκβολὴ, Bud. ET Δυσέμβολος AC Εὐέμβολος, ab ἐμβολὴ significante irruptionem. Nam δυσέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7, In quam non facilè irrumpere hostes possunt: contrà εὐέμβολος, in quam facilè.

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, vt ἐμβολάδες ἄπιοι Aristoph. Pira insititia, vel (vt Horat.) insitiua.

Ἐμβολεὺς, q. d. Iniector. vt quidam ἐμβολέα κράμβης appellauit παίσαλον in epigrãm. Palum seu stipitem acutum brassicæ depactorem. id est quo fit scrobis in quam brassica iniicitur & depangitur. Vide Ἔμβολον. Item Aggressor, Inuasor. v. l.

Ἐμβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. (q. d. Iniectitius) Intercalaris, Bud. interpr. Insertus, Intercalatus. vnde Plut. menses & quidã dies ἐμβολίμους. Macrobii autem quædam exempl. ἐμβολιμαίους habent perperam pro ἐμβολίμους. Et ἐμβόλιμα, intercalaria carmina, Aristot. De poetica. Vide B. p. 436. ET Ἐμβόλια (mendosè fortasse pro ἐμβόλιμα) dicta parua quædam retia Poll. testatur ὡς προεμβαλλόμενα τῶν τῶν σαγηνῶν στομάτων. ET Ἐμβολίσματα, Panni diuersi hinc inde consuti. q. d. Iniectamenta seu insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila & Theodotione Hieronymus, quem vide in Ezech. cap. 16. |ET Ἐμβολισμὸς, Intercalatio. v. l.

Ἔμβολον, (q. d. Iniectorium) Instrumẽtum rusticum ad iniiciendum in terram & depangendum. Exponitur Pastinum, vel Paxillus quo semina depanguntur, in hoc Theophr. loco De hist. pl. l. 2, φακοὺς ὥστε ἀθρόους γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ. |Vectis, Repagulũ. vt χαλκόδετα ἔμβολα, Eurip. Phœn. sunt (inquit Cam.) vectes reuincti ære, vel trabes quædam æratæ, quæ solebant de muro ante portas demitti.

Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Rostrum nauis. Polyb. de Romano foro loquens, πρὸς τοῖς χαλκώμασιν ἐμβόλοις ἐν τῇ ἀγορᾷ. At verò apud Pindarum (vt scribit Cam.) anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem eminentem in rostris quæ anchoram sustineret. |Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. Quam significationem habere puto in hoc Plut. loco in Fabio, ἐμβόλῳ τούτῳ προσέχοντα τὴν τῆς ὅλης φάλαγγος χρησάμενος. vbi tamen vulg. lex. Rostrum interpr. Bud. postquam ἔμβολον esse dixit aciem cuneatam, subiungit, ET Ἐμβολοειδὴς προσβολὴ est impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati & compositi. Quod autem subiungit, Et pars machinæ qua machina ingruit, aliam esse ἐμβόλου non ἐμβολοειδοῦς προσβολῆς (vt malè in vulg. lex.) expositionẽ necesse est. Vide p. 436. Quid autem sit ἔμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege apud Vitruuiũ. |Ἔμβολος præterea, siue ἐπίβολος vel προσαξόνιος, in curru dicitur (vt in vulg. lex. ex Polluce annot.) illud quod axi insertu rotam continet ne excidat. ET Ἐμβολοδέτης eius vinculum vocatur.

C. Κυανέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cæruleum rostrum habens. Aristoph. Equit. καὶ κυανέμβολοι θοαὶ μισθοφόροι τριήρεις. Et Ranis, τριήρεις κυανεμβόλοις. vbi schol. exponi ait vel αἱ τὰς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, vt μιλτοπάρῃοι, αἱ μεμιλτωμέναι. vel αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν, cuius aqua est κυανῆ.

C. Προέμβολος, ου, ὁ, Hesychio, ET Προέμβολον, ου, τὸ, Suidæ, ET Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, Lignum quoddam (vt vulg. lex. habent) eminens ad proram nauis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Προέμβολα Suidas exponit τὰ πρὸς τῇ πρώρᾳ τῆς νεὼς ὑπὲρ ἀκρωτήρια. Et Polluci Προεμβολὶς est τὸ καταλῆγον ἐπὶ τὴν πρῶραν.

C. Χαλκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æreum seu æratum rostrum habens. Χαλκέμβολοι νῆες, Rostratæ naues, B. Appian. Mithridat. νῆες ἑάλωσαν χαλκέμβολοι ἑκατὸν τεσσαράκοντα. ET Χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, Idem in fœm. gen. vt χαλκεμβολάδων νεῶν apud Eurip.

C. Κοιλέμβολον, ου, τὸ, vocabulum militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δ' ἡγούμενα διαστήσῃ.

C. Συριγγοέμβολος, ου, ὁ, vel Συριγγέμβολος (vtroque enim modo apud Eust. scribitur) Canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur, δι' οὗ ὡς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ πορίζονται οἱ πολιορκούμενοι, vt Eustath. tradit, quem (vt addit) ἡ παρακμάσασα ὁμιλία τζιρέμβολον παραλαλεῖ. Compos. ex σῦριγξ & ἔμβολος idem significantibus. ET Συρίμβολος, ου, ὁ, per syncopen τῆς καθολικωτέρας idem est, vt Eust. alibi docet.

C. I. Ἀντεμβάλλω, Vicissim iniicio, vel In locũ alterius iniicio seu repono. A Budæo exponitur Refundo, Rependo, Vicissim repono: ex Theophrasto in 9, vbi de herbis legendis loquens, scribit, τὸ πολλάκις τὸ ἀσκληπιὸν τέμνοντα, ἀντεμβάλλειν κελεύουσι τῇ γῇ παγκαρπίαν καὶ μελιτοῦτταν. |Apud Galenum & Æginetam (vt idem tradit) ἀντεμβαλλόμενα sunt succidaneæ medicinæ.

Ἀντεμβαίνω, Cõtrà irruo, Contrà facio impetũ. ἀντεμβαίνειν ταῖς ἐμβολαῖς apud Synes. (vt inquit Bud.) Impetũ ex aduerso moliri.

Ἀντιμβολὴ, ῆς, ἡ, Iniectio seu repositio vnius in locum alterius. | Item ἀντιμβολαὶ, (inquit Budæus) Summæ cardinis partes quæ in cauum induuntur. vel, Eæ partes ossium quæ in vertebras prominent. | Itē Ἀντιμβολὴ, Incursus seu incursio quæ fit vicissim, Impetus qui fit ex aduerso. eo sensu quo verbum ἀντιμβάλλω à Synesio accipi dictum est. A

Ἐμβάλλω, q.d. Superinicio. A Bud. exponitur, Alium super aliū immitto, Intercalo, Intersero, Plat. Crat. περὶ τοῦ δὲ τὸ ὄνομα, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δὲ ἐξαιροῦμεν, παρ᾽ ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. Luc. πολλὰ ἡμεῖς τοῦ μέτρου ἕνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa intexim⁹ numerorū & vocalitatis causa, Camer. Plato Tim. οὔτ᾽ ἐπὶ μακροὶ λόγου πάρεργον ἄλλο μακρὸν ἐπεμβλητέον, Nec rursus hic locus est vt disputationi per se longæ obiter aliam æquè longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβολὴ rhetorum vocabulū, quod est In modum parentheseos aliquid in medio periodi interere & intexere, sicut ἐπὶ πέρατι, in periodi fine aliquid attexere. | Item ἐμβρυόω, vt ἐμβάλλω, hoc est ἐξωθεῖν, ἐμβρυονέω, Id: B. VNDE Ἐπεμβολάδες ἄμπελοι apud Athen. l. 4. id est αἱ ἐξωθούμεναι, vt B. explicat. | Et Superadiicio, seu (vt Bud. exponit) Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. καὶ τὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον ποιήσας. | Ἐπεμβάλλω, Vrgeo, Impello, Bud. exponit in hoc loco Xenoph. de venatore venabulo aprum conficiente, κατὰ τοῦτο γὰρ ὁ μὲν ὀρθὸς αὐτὸς τῷ σώματι, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. | Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω: vt fluuius in alium fluuium incidens. Bud. p. 437. B C

Ἐπεμβάλλομαι, Deuoro. Bud. ex Basil. hom. 9. ἀφέλκων γλώσσης ἐς πάντα λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπὶ πολλὰ ἑλκυσθεὶς τὴν μαλακότητα ἐνδύναι. D

Ἐπεμβολή, ῆς, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesi. De qua Hermog. & Bud. C. p. 437.

c. l. Παρεμβάλλω, Interiicio latenter, Intersero, Clām immisceo, vt interpr. Bud. subiungens ex Gal. παρεμβάλλοντες τὰ ὀρθὰ ἄρθρα σκαμμωνίας ὀλίγην. Et ex Theophr. σκίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσί τι. Item Παρεμβάλλω, Intercalo, vnde παρεμβεβλημένον Cic. in Epist. intercalarem transtulit. Et pro inculco extra rem. vt Demosth. in Tim. ἀρχαῖς ὑπὸ ἰδίας παρεμβάλλει. Vide Bud. 589. | Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ τινος, in Pad. Intercedere, Fideiubere. Bud. | Præterea παρεμβάλλειν dicitur imperator quū in acie instruenda milites ordine certo locat. vt Polyb. hist. 1. παρεμβάλλει τοὺς πεζούς, &c. Bud. 588. At in vulg. lex. παρεμβάλλειν hic exponitur Diuersi generis milites certo ordine interserere & collocare. & additur, id esse quod Cæs. De bello Gall. l. 7. dixerit Intericere: scribens, Galli inter equites, raros sagittarios expeditosque leuis armaturæ intericcerant. Vbi tamen simplicius accipi existimo. | Παρεμβάλλειν, Tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Ita Bud. ex Polyb. pag. 589. HINC & Παρεμβάλλειν generalius pro Castra locare. quo sæpe L X X interpr. vsi sunt. E F

Παρεμβολή, Interiectus, Interiectio (vt Fab. vtitur) Item, Intercalatio. A Bud. exponitur etiam Intersitio subdola, & Interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosth. in Ctesiph. ἐν παρεμβολῇ τῶν πραγμάτων. Vide Bud. p. 589. Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere, in hoc Chrysost. loco, οὐ γὰρ ἁπλῶς εἴρηκεν, ἀλλ᾽ αὐτὴν μαρτυρίαν ἔχοντα ἀληθῶς τὰ ὑπὸ ἡμῶν παρεισβάλλει. | Παρεμβολή, Tentoriorum positus & metatio ordinatione castrensi constās. Et Παρεμβολή, Intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. à qua quomodo παρεμβολὴ & ἔνταξις differant, lege Bud. eadem pag. & Ælianum. | Παρεμβολή. Castra, στρατόπεδον. Plut. in Galba, εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφίκοντο. HINC Παρεμβολικός, Castrensis. vt idem Plut. Sympos. ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν διατριβῶν. | Et Παρεμβολικὸς geometricum vocabulū affertur ex Capella lib. 6. G H

Παρεμβόλιον, Intercalatio reticulorum. verbum venaticum. Bud. ex Poll. 185.

c. l. Προεμβάλλω, Prius inuado: vt exponunt vulg. lex. ET Προεμβάλλειν εἰς τὴν γῆν iisdem est Offenso in terram ad est impingo.

c. l. Προσεμβάλλω, Insuper adiicio. Impello. v. lex.

c. l. Ὑπερεμβάλλω, Intermitto. v. l.

C. ἘΠΙΒΆΛΛΩ, Inicio, vel potius Superinicio (hāc enim omnium primam significationem esse puto) Thucydides lib. 1. οἱ τι ἐπιβάλλοντες, ὥσπερ αὐτῷ, ὥστε γενέσθαι αὐτοῖς ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ χῶμα [illegible]. Herodianus autem ἄνωθεν addidit, lib. 8 φρυγάνων τι ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. vbi vacat illud aduerbium, vel ipsa præpositio. Pro Inicio autem, vt ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα, siue εἰς χεῖρας, pro Inicere manum alicui, apud Lucianum. (quod loquendi genus ex illis Homericis verbis manasse existimatur, Odyss. 1, — ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε. hoc enim δίδωσιν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίας τι, χεῖρας ἐπιβαλεῖν, vt inquit Eustath.) Interdum etiam pro Inicere manus, vt fit vendicando sibi rem aliquam & asserendo. Aristoph. Nub. τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβάλλεις; Manum inicis, [tuum asserens?] Polyb. ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας εἰς τὴν κοίλην Συρίαν [illegible]. Hic enim Bud. interpretatur Inicere manus, id est ἀντιποιεῖσθαι. verùm haud scio an & pro Manus admouere rebus, id est Res capessere, accipi possit. Vt autē dicitur ἐπιβάλλειν εἰς χεῖρας, sic & ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Inicere oculos, vel potius Adiicere oculos. Synes. epist. 67, ἐδίδου ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ πίνακι. Sic Herodianus, ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι εἰς ὄψεις ἐπιβάλλοντες. | Ἐπιβάλλειν πορφύραν, Inicere purpuram. Herodianus lib. 6, πορφύραν ἐπιβάλλοντες βασιλικήν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν. vbi Polit. interpr. Purpuram circundant. Ego libenter reddo Inicere purpuram, tum quòd ordine persequi velim omnia loquendi genera in quibus ἐπιβάλλειν aliquam inijciendi significationem habet, tum quòd ita ipse Cicero dixerit Inicere pallium, De nat. deorum lib. 3, Eique laneum pallium iniecit: quum paulo antè dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. Vide Ἐπιβάλλομαι. Hinc pertinet illud ἐπιβάλλειν quod Inicere siue Supersternere exponitur. vt apud Aristoph. τίς αἱ δεῦτ᾽ ἐπιβαλεῖ ἀρχαϊκὴν χλαῖναν τὴν ἀνωτάτω; | Ἐπιβάλλω πληγὰς (sicut & ἐμβάλλω) Inicio plagas. In qua interpretatione, quæ planè est ad verbum, Ciceronem rursum sequor. Scimus autem alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἀλισκομένῳ. Dicitur autem & Imponere plagas ab eodem Cicerone. Quam imponendi significationem habet ἐπιβάλλω cum aliis nominibus. vt Gal. ad Glauc. lib. 2, ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, visceribus ipsis medicamenta imponere. Aphrod. in Probl. τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχναίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτήν, oleum impositum. (quod magis propriè Infusum) ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, apud Aristotelem Polit. 1, Imponere notam (vel poti⁹ Apponere notam, cum Cicerone) itidémq; ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, apud Herodotum. Licet Bud. postquam ἐπιβάλλω dixit significare Addo seu Adiicio, illum etiam ex Aristotelis Polit. locum in exemplum afferat. Dicitur & τέλος seu φόρον ἐπιβάλλειν (nō enim pono ἐπιβάλλειν per se, vt ponitur à Budæo) .i. Vectigal imponere & statuere. Aristot. OEcon. 2, τέλος δὲ τοῖς [illegible] ἐπέβαλε. Idem, ὅτι ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν [illegible] ἐποίησεν. Plut. in Antonio, τέλος δὲ τοῖς πᾶσιν δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Vbi & Indicere tributum exponitur. Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον. quod exponitur Mulctare pecunia (quū fit propriè Imponere pecuniā. id est Imponere mulctam pecuniariā) Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν: de quo vide in ἐπιβολή. At signif. propè contraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα, citatur ex Maccab. pro Suppeditare sumptus. | Ἐπιβάλλω, Insero, vel Impono, (vt ἐμβάλλω supra.) Xenoph. in Cyneg. ἐπιβάλλοντα εἰς βρόχους ἐπὶ [illegible] σχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ. id est (Bud. interpr.) inserētem amenta vel ansulas plagarum in stipites syluæ bicipites. | Ἐπιβάλλω ἐμαυτόν, Obiicio me. vt Camer. vertit in hoc Luc. loco De domo, ἔνθα τὴν διψάλεις ἑαυτὸν ἐπὶ φόρον ἐπέβαλε. | Ἐπιβάλλω, Adiicio, Addo. Plut. in Apophth. ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ πρὸς τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας. Quòd quatuor mēses tēpori præfixo addidisset. Aristot. de Thalete loquēs, Polit. lib. 1, ἀρραβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ᾽ οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretiū

quod ille statuerat. Id est (vno verbo) Licente. Ἐπιβάλλω sunt qui itidem exponant addo, Matth. cap. 9, ἐπιβάλλει ἐπίβλημα. id est Addit, vel assuit, Budæus. Alii tamen vertunt Immittit, cum vet. interpr. ‖ Vt autem ἐπιβάλλω hic reddunt Immitto, ita Bud. apud Theophrast. ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide pag. 441.

Ἐπιβάλλω, Tēdo aliquò vel Aliquò peruenio felici recto'q; cursu, & quasi collimādo. Quā ego expos. ex multis Eust. in vnam redactis colligo. Hom. Od. ι, v. 195. Ἡ δ' ἐπέβαλλε Φεράς (nauis videlicet) id est ἀπίχως καὶ ἐπιτυχῶς ἤλαυνε siue ἦλθεν. Idem Eustath. alibi, ἐπιβάλλειν γνωμῶ πῷ νοήματι ἢ ἔργῳ (inquit) ἤγουν ἀκριβωσαμένως εἰς χεῖρας καὶ ἐπιτυχῶς ποιεῖν. vnde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ esse dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad scopum collimans. Cui meæ interpretationi addo & hanc, quæ est Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitaui assequor & percipio. Plut. πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; Idem Bud. hæc Dionysii Areop. ὁ κατ' ἰδίαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων [ὁ θεὸς νοῦς] interpretatur, Non per formam singulis rebus incumbens, ac sese applicans & admouens. Quod etiam προσβάλλειν dici posse tradit. (Hic autem reponendum existimo κατ' ἰδέαν pro κατ' ἰδίαν, licet hanc lectionem ipse Bud. sequatur) Affert ex Basilio cum accus. τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ἐπιβάλλειν μαθήμασι, id est (inquit) quasi Sese addicere & animum appellere. Et ex eodem, sine casu, δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Assequi & contingere. ‖ Ἐπιβάλλω capitur & pro Incumbo in propria signific. sumpto, siue Ingruo. Plato in Phædro, παύσεται καὶ ἀμείνους ἐπιβάλλουσι. Plut. in Aristide, ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, in quā partem incubituri erant. Plura exempla à Bud. ponuntur p. 439 & 440, inter quæ vnum Dionysii Hal. quod minimè conuenire existimo. Ἐπιβάλλω in ingruendi itidem signific. seu potius irruendi, Marci 4, v. 37, καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, id est, Et irruebant fluctus in nauigium. At Vetus interpr. malè, Et fluctus mittebat in nauim, faciens videlicet ἐπέβαλλεν actiuum, & dans ei nominat. λαῖλαψ. Sciendum est autem in vulg. lex. ἐπιβάλλειν citari ex Apoll. Rhodio cum eodem nomine, sed alia construct. & pro alia signif. videlicet ἐπιβάλλειν κύματα pro Fluctib' infestare & inuadere. Idem Budæus, interiectis aliquot aliis signif. Ἐπιβάλλειν etiam (inquit) sol dicitur in ortu quum irradiat & incumbit suis radiis & ingruit. Exemplis autem quæ affert, addi hoc potest ex Synesii epist. 148, πρώτης δὲ ἀκτῖνος ἐπιβαλλούσης. quod quidam interpr. Primo autem radio appulso. ‖ Idem Bud. alibi, postquam ἐπιβάλλω dixit significare etiam E vestigio sequor, & Vestigiis hæreo, exemplum hoc affert ex Plutarchi Æmylio, οὕτως ἐπέβαλλε τῷ δρόμῳ τοῦ βασιλέως, vbi tamen ἐπέβαλλε addit esse quasi Incumbebat. Denique verbo ἐπιβάλλω significatio impetus subest & in hoc Marci loco, cap. 14, in fine, καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bezæ enim assentior interpretanti Et quum erupisset, id est foras se proripuisset. Magis tamen ad verbum (id est respiciendo primā verbi βάλλω significationem) nec minus cōmodè reddi posse existimo, Quum se foras proiecisset. Quo loquendi genere ipse etiam Cicero vtitur. ‖ Exponitur & Incido. vt apud Aristot. ὅταν ἐπιβάλλῃ ὁ καιρὸς τῆς παιδείας. & apud Plut. τὰ ἐπιβάλλοντα Quæ incidunt. ‖ Ἐπιβάλλω, Aggredior, Capesso, Incœpto. vt τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. Ptol. Geogr. l. 1, καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam suscepisse. Fortasse autem in his loquendi generibus subaudiri possit accus. χεῖρας.

Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα. Hæc res ad me pertinet. Herodot. τὸ ἐπιβάλλον τῆς κτήσιος ὑπολαβόντες, Portionem quæ ad ipsos pertinebat, Portionem quæ ipsos contingebat, vt alii interpr. In quibus Herodoti verbis nomen μέρος subaudiendum esse docent cum alii loci, tum hic Euang. Lucæ cap. 15, vbi itidem fit portionis bonorum mentio. πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, id est (inquit B.) Da mihi attinentem ad me partem bonorū vel facultatum. Aut (vt vet. interpr.) Quæ me contingit. Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Demosth. τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Ratam quādam partem ad nósque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortaliū fortunæ. Idem, εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Aristot. Pol. 3, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, veruntamē cōmunis vtilitas ciuitates cogit pro ea parte vtilitatis quæ ad vnūquenque attinet ad cōmodius viuendum, Bud. Dicitur autem & τὸ ἐπιβάλλον σοι, sub. μέρος, pro Quantum in te est vel fuit. Et ab Aristotele τῶν μετὰ τὰ φυσικά lib. 9, ᾧ τινι τύχῃ ἐπὶ ποιοῦντι οἷς ἐπιβάλλει, pro Pertinere, vel Pertingere. Cæterùm quod ad contingendi signif. attinet, illis exemplis addo ex Synesio istud, epist. 19, μέλλει ἄξιον ἡμῶν τι καὶ ὧν αὐ ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν, vbi ἐπιβάλλειν cōtingendi quidem signif. itidem habet, sed paulum diuersam, significat enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate & necessitudine contingunt. Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo conuenit hoc facere, & Res ipsa poscit vt vt hoc faciam. Cui formulæ simile exemplum affert B. ex Basil. Sic Aristot. τῶν δ' ἄλλων ἑκάστῳ ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, id est, Quatenus functioni eius congruit & conuenit. (sic grammatici ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντα, ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Conuenire, Cohærere, Quadrare.) Affert tamen ille & proximè præcedentem signif. verbi Attineret vt sit Pro eo quantum est quod ad functionem eius attinet.

Ἐπιβάλλω signif. passiua pro Claudor, Operior, B. affert ex hoc Aristot. loco, lib. 3 De part. anim. πέφυκε δ' ὥσπερ τοῖς συνάγεσθαι. καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅταν τὸ ἔχον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τι καὶ ἀναπνέοντι, τῷ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπνεόμενος, Quemadmodum illis quæ arteria habent & pulmonem, clauditur & aperitur pulmo aspirādo & respirando. Inde ἐπιβλής, Pessulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Budæus. Mihi verò ἐπιβάλλειν in passiua illa signif. durum videtur. nec verò ἐπιβλής secundum illam dicitur, sed secundum actiuam, videlicet ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν (non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται) i. simpliciter, Quem nos iniicimus, vel obiicimus, aut obdimus ostio, verbis Terentianis.

Ἐπιβάλλομαι, Superiicior, Iniicior. vnde ἐπιβληθείς, Iniectus. Herodian. lib. 8, φρυγάνων τε αἰωρὴν ἐπιβληθέντων. Interdum etiam actiuè pro Iniicio. vt Hesiod. in Op. & D. de aratris loquens, Εἴχ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. Et pro Induor, vel Induo, sicut ἐπιβάλλειν antea protuli eo sensu quo Cic. dicit Iniicere pallium. Galen. μὴ γυμνὸς κομίζεσθαι, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα. pro quo apud Marc. περιβεβλημένος σινδόνα) Indutus sindone. Quod & Indutus sindonem dici posset. Aristot. πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. vbi potest etiam exponi Induentes, vel [Sibi] induentes. Ad verbū, Iniicientes [sibi.] ‖ Ex Homero ἐπιβάλλεσθαι citatur & pro simplici Iacere, Od. ξ, — καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Et sortes iecerunt, seu miserunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam mittendi vel potius emittendi sign. habet (eo sensu quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel emittere) vt apud Theophr. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. quos βλαστούς nos Gall. iettons à iaciendo itidem appellamus. Budæus tamen nullam significationis iaciendi mentionem faciens, exponit Denuo orditur & instaurat.

Ἐπιβάλλομαι, Capesso, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdum pro Manum admoueo, in propria signif. vt — βοῶν ἐπιβάλλεο ἐχέτλης. Sed metaph. frequētius. Polyb. μηδένα ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει. Idem lib. 5, οὐκ ἀναιρέσει δ' ἐπιβάλετο πόλεμον ἢ πρᾶξιν. Et vt Aggredior interdum casui, interdum infinitiuo iungitur, sic ἐπιβάλλομαι. Apud Demosth. Pro corona, in quodam psephis. καὶ τοὺς ὅρους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ ἀφελεῖν. Ibidem ἐπιβάλλεται καταπαῦσαι (vbi ἐπιβάλλεται verti etiam potest Conatur.) Iungitur etiam accus. it. eadē signif. Plato Timæo, ὡς ὀρθῶς ἐγχειροῦμεν αἱ ποιοῦντες ἐπιβαλλόμενοι ἔργον. vbi obserua ἐγχειρεῖν & ἐπιβάλλεσθαι pro eodem poni. Idem De leg. l. 10, καὶ δεξόμενοι μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυχεῖν. Plut. Theseo, ἐπιβάλλετο

τὴν ναυπηγίαν. Quod vulg. lex. interpr. Animum ædificandis nauibus adiecit. A In iisdem affertur ex Thucyd. ἐπιβαλεῖται δουλείας αὐθαίρετον, pro Sua sponte seruituté suscipiet. |Interdum etiam ἐπιβάλλομαι genitiuo iungitur pro Cupio: vt Il. ζ, Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε μιμνέτω. id est ἐφιέμενος καὶ ἐπιθυμῶν. Vel (eodem sensu) ἤλιον ἐπιτυχεῖν. vt ἐπίβολος pro ἐπιτυχής, inquit Eustath. qui etiam admonet, cum alios, tum Aristotelem verbo ἐπιβάλλεσθαι vti itidem pro ἐφίεσθαι. Budæus autem & exemplum ex illo (Aristotele dico) hoc affert, Polit. 1, ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβαλλονται. B

Ἐπίβλημα, ατος, τό, Quod adiicitur seu additur. A Bud. Additamentum & auctarium exponitur, Matth. 9, οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Vbi vide & Bezam. |Ἐπίβλημα, Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, (sicut & ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est) vt idem apud Galenū interpr. Vide pag. 444 |At ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν pro ornamentis domus, vt sunt tapeta, ex Esaiæ cap. 3 affertur in vulg. lex.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, vel superiiciatur, seu obdatur. Il. vlt. —θύρην δ' εἶχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος. C ET Ἐπιβλῆτες apud Hesych. Idem. Itē Trabs, seu Tignum.

Ἐπιβλητικῶς, ab ἐπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. δεῖ τὸ μὴ δύνασθαι ὁμοῦ ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῇ φύσει πλανᾶσθαι. vbi ἐπιβλητικῶς Bud. vertit, Ita vt in eam incumbat intellectus.

Ἐπιβλήδην, q. d. Iniectim, vel Superiectim. Apoll. Argon. 2, ἐπιβλήδην ἐλάοντες. vbi exponitur, Adigentes & iniiciendo committentes. D

Ἐπιβολή, ῆς, ἡ, Iniectio. vt χειρὸς vel χειρῶν ἐπιβολή, Iniectio manus, in Pand. Plut. Sympos. lib. 4, αἱ μὲν γὰρ παρ' αὐτῶν ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κατὰ τὸ δέον. vbi itidem iniectiones manus seu manuum exponitur, alio tamen sensu. Sic apud Thuc. λευκῶν ἱματίων καὶ σινδόνων ἐπιβολαὶ interpr. iniectiones. Sed videtur Thucydides de induendis illis loqui (vt suprà ἐπιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone, vel Qui induit sindonem: vnde & ἐπιβόλαιον & ἐπίβλημα, indumentum) cui etiam significationi conuenire verbum Iniicere, antea docui. Apud eundem Thuc. E ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum seu laterculorū, vt quidam interpr. (pro quo mallem, inuersa orationis forma, Lateres alios alios impositos, vel superpositos) alii structuras: alii, coagmētationes. Sic autem Budæus ἐπιβολὰς apud Galenum (vbi dicit περὶ τῶν προβάτων ὀστῶν λεπιδοειδῆ ἔχειν ἐπιβολάς) ait posse exponi Coagmenta, vel Commissuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliisque super alias sedentibus rebus & imbricatis (vt Vitruuius loquitur) habere locum ἐπιβολή, id est ἐπιθῆκαι καὶ ἐπίθημα καὶ ἐπίπτυξις: quæ apparet in laterū F positura in tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica conserta, & id genus. Budæus rursum ἐπιβολὰς (in loco Galeni citato) appellat applicamenta squamatim incumbentia, seu in modum squamarum insidentia. nā quod Celsus dixit, Inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id Græcè esse ἐπιβαίνουσι. Et Thuc. ἐπιβολὰς πλίνθων appellat (vt idem scribit) structurā lateritiam, quia laterculis constat aliis super alios incumbentibus. Hactenus ille. |Ἐπιβολή pro impositione ponitur alia etiam signif. nam vt diximus ἐπιβάλλειν τέλος seu φόρον G esse Imponere tributum, ita ἐπιβολὴ τέλους seu φόρου, Impositio tributi. Sed & per se positum reperitur ἐπιβολή, id est sine adiectione, in eodem significatu, quo modo & Gall. imposition vsurpatur. Interdum verò & generalius accipitur. Ex Esdræ lib. 1, citatur pro indictione, μηδεμία φορολογία μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γίνηται. Et ἐπιβολή, Mulcta, quasi quis impositionē dicat. sicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, perinde acsi dicamus, Imponere impositionem: ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, Imponere mulctam (vt loquitur Li- H uius) q. d. Imponere impositionem. Lysias, ἐπιβολὴν ἐπιβαλόντες ἢ ζημιοῦντες.

Ἐπιβολή, Incubitus. (eo sensu quo mens dicitur incūbere in rem quampiam) Themistius De anima l. 3, ὥσπερ γὰρ τῷ αἰσθητῷ τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ἐπιβολήν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος τῇ στερήσει, &c. vbi ἐπιβολήν vocat (Bud. teste) applicationem intellectus & incubitum in rem intelligibilem, vel ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum: quem etiā ἐπέρεισιν appellat ex Platone, quasi impressionem. Hinc ἐπιβολή & pro notione ac conceptu mentis, qui & ἔννοια dicitur. Et πρώτη ἐπιβολή, Gal. Prima notio Cic. vt docet Bud. Et sicut ἐπιβάλλειν ponitur ac pro Incumbere in propria significatione sumpto, & Ingruere, sic ἐπιβολή hanc etiam incubitus significationē habet. Est item Infestus & hostilis accessus, Impetus & incursus aciei. Plut. in Cæsare, ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων ῥοθιζούσης, id est προσβολῆς, & ἐπιδρομῆς. Bud. Sic & Polyb. τῆς μὲν ἀρχῆς ἀπέσχοντο τῆς ἐπιβολῆς, Ab inuasione temperarunt. Sic Galeno ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους est inuasio frigoris in febre: vel accessio. vt Bud. interpretatur.

Ἐπιβολή, Aggressio, Inceptatio, (vt ἐπιβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare) Ptol. Geogr. ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. Exponitur & Inceptū, Propositum, Institutum. Diodorus, μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχών. Polybius, ταχέως καθικέσθαι τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et in plurali ἐπιβολαί Incepta, seu conatus. Diodorus, ἐστὶ μὲν γὰρ ὅτι ἡ τύχη πολλάκις ἀντιπράττει ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. in Alexandro dixit, ὑπὸ γὰρ τύχης ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπακούουσα, appellans ἐπιβολὰς inceptas & susceptas res agendas. Vide Bud. Comm. p. 440 & 444. Cicero quoque ἐπιβολήν interpr. conatum, vbi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, esse dixit conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis specie: vt habes pag. 60, mei Cic. lexici.

Ἐπιβολή in vulg. lex. exponitur etiam Defensio, Propugnaculum, apud Theophr. De caus. lib. 3 cap. 22, vt ille dicat προσβολὴν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι. deinde ὥστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, eadē de re. |Ἐπιβολή in iisdē illis exponitur & Transitus, in his Polybii verbis, διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. |Apud eundem verò redditur & Dignitas, Amplitudo. vbi dicit μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et ταχέως καθικέσθαι τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam peruenit amplitudinem. Quæ expositio ei repugnat quam Budæum eidem loco dare modò dictum fuit, & quæ illi optimè (meo quidem iudicio) conuenit. Quum verò in hoc loco ἐπιβολήν falsò interpretatos esse Amplitudinem comperiam, similis & in altero interpretatio mihi suspecta est. Itidem verò & proximè præcedens, qua pro transitu accipi volunt.

Ἐπίβολος, Compos, vide in Ἐπήβολος. ET Ἐπίβολος in Ἐπήβολος. |Sed ἐπίβολος ex Poll. affertur & pro Fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat: ab ea verbi ἐπιβάλλειν signif. quam & in ἐπιβλής habet.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ἐπίβλημα, in vulg. lex. ibi enim exponitur vestimentum, item Additamētum: & citatur ex Ezech. cap. 13.

Ἐπήβολος, ὁ, καὶ ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπίβολος. Propriè autē ἐπήβολος dicitur qui compos factus est rei alicuius, & ad eam veluti collimauit. sed generaliter apud Homerū pro eo qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Hom. Odyss. β, —οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Vbi ineptè redditur Nauis compos, pro possessore nauis. Possit etiam reddi fortasse nō malè, Nauem enim non obtineo. Qui enim nauem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eustathii expositiones respiciens, ἐπιτυχής, ἐγκρατής. Sed quod ad formationē attinet, illis nequaquam assentior ex quorum sententia scribit, à βάλλειν significante τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος, ἢ βολος, deinde ἐπίβολος: nec rursum iis qui ἐπήβολος dici putant quasi ἐπίβολος, sed ἐπήβολος licentia poetica atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ἐπίβολος: qui autē postea hanc vocis huius signif. retinuerunt, (nisi quod de aliis rebus eam vsurparunt) scripturam quoque sibi retinēdā putauisse atque adeo retinuisse. Soph. Antigone ὡς δ' ἐπήβολον φρενῶν. vbi commodè vti possumus voce Compos, reddentes Compotem mentis. Aristot. Ethic. ἀλλ' οἱ τοῦ ζῆν καλῶς κἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes & adepti. Et Plat. Euthydemo, ἐπειδὰν

τας περὶ ἐπιστήμης ἐπιβόλους, Compotes & peritiam ade- A
ptos. Ita enim & hic interp. Bud. quem vide p. 1449.
Item Eustath. 1448, aliquot significationis nominis hu
ius exempla proferentem. Apoll. Arg. 2, Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπήβολος ἐς ἀλεωρὴ Εἴ κεν ἐπιβρίσῃσι, &c. vbi schol.
exponit ἐπιτυχής: (afferens tamen & alias exposit.) Idē
in fine eiusdem libri, Εἴ τι καὶ ἄλλοιϊν τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή. vbi schol. ἀσφαλής. Reperitur & superlat. ἐπιβολώτατος apud Synes. ET Ἐπιβόλως aduerb. quod Eusta-
thio est ἐπιτυχῶς. Fortasse autem & συνετῶς explicari
possit, id est prudenter: & quidem aptius quàm ipsum B
nomen ἐπήβολος ab eo exponatur συνετός, p. 1406. vix e-
nim ἐπήβολος ita sumi crediderim sine adiectione, &
non addito genitiuo φρενῶν, vel alio huiusmodi. ET
Εὐεπήβολος idem quod ἐπήβολος, Suidæ: AT Εὐεπηβόλως eidem est Manifestè, Rectè, σαφῶς & ὀρθῶς.

c.2. Προεπιβάλλω, (q.d. Præiniicio) Polyb. 16, μὴ γὰρ ἐκείνου τολμήσαντος προεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖρας. i. (Bay-
fio interprete) Nisi enim ille anteuertisset impetum
facere in Philippum. Ad verbū, Prius iniicere manus
in Philippum.

c.2. Συνεπιβάλλω, Competo, Incurro eodem. Pol. 1, ὅσα δὲ C
συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, Quæ incurrūt
in ea tempora de quibus ego scribo. Bud. At Συνεπιβάλλομαι, Vnà aggredior, cum genit. rei & dat. personæ.
Luc. συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, Vnà mecū opus aggredi.

C. ΚΑΤΑβάλλω, Deiicio, Deturbo, Prosterno, Euerto.
Thuc. lib. 3, κατέβαλε τείχη [illegible]. Plut. Pericle, ὅταν, εἶπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ.
Vbi obserua dici πεπτωκέναι de illo quem quis καταβάλλει. Dicitur & metaphoricè pro Euertere, vt καταβάλλειν D
τὰ πάτρια τῆς πόλεως δίκαια, apud Synesium. Et cū ἀπό:
vt dicitur Deiicere ex aliquo loco. Xen. Hell. 5, καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου (At καταβάλλειν cum solo genit. vide in
Καταβάλλομαι.) Itē cum εἰς, vt Deiicere in aliquem lo-
cum, seu Proiicere. Hesiod. in Theog. Κάββαλ' ἐνὶ πόντῳ.
vbi κάββαλ' est per syncopen pro κατέβαλ'. & ἐνὶ πόντῳ,
pro εἰς πόντον. In quibusdā autē metaph. loquutionib' καταβάλλειν, sequente itidē præpos. εἰς, commode verti posse
existimo per Coniicio, vt καταβάλλειν εἰς φόβον, quod vno
verbo redditur Terrere: sed & totidē possis verbis, expres- E
sa vi verbi καταβάλλειν, interpr. Coniicere in terrorē, vel
Cōiicere in metū: vt loquuti sunt cū aliis, tū Liui'. Eodē
dixit modo idem Plato, καταβάλλειν εἰς φθόνον. quod ex-
ponitur Subiicere inuidiæ. At ego malim Coniicere in
inuidiam. Sed & Euripid. dixit καταβάλλειν εἰς συμφοράν,
quod itidem verti potest Coniicere in calamitatem. At
καταβάλλειν εἰς μηδὲν rectius redditur, Redigere in nihi-
lum, quàm Coniicere in nihilum. Interdum καταβάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa præposi-
tione εἰς habente accusatiuum: vt quum dicitur καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, & εἰς τὴν γῆν. quod est Iacere in F
terram semina, potius quàm Coniicere. & vsitatius etiā
per verbum Mandare, eadem constructione, Mandare
terræ semina. Sæpe autem & καταβάλλειν τὰ σπέρματα si-
ne adiectione dicitur. Basil. αἰεὶ δὲ ζητεῖ μὲν ὁ γεωργὸς μόνῳ σπέρματι καταβαλεῖν. Alicubi etiam καταβάλλω reddi
debet Abiicio aut Proiicio (vt modò interpret.) potius
quàm Deiicio. vt apud Xenoph. Pæd. 2, p. 27, καταβάλλει ὃ ἔλαβεν. At in metaph. loquutionibus, potest & Abiice-
re & Deiicere reddi. vt Plut. καταβαλὼν ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν G
παραμελουμένων, Se abiiciens, vt vnum quempiam ex cō-
temptis hominibus. Vel, Se deiiciens. Vel, Se demittēs.
(Cicero certè Abiicere se & Prosternere hoc sensu di-
xit in Parad. Sic te ipse abiicies atque prosternes vt ni-
hil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes in-
teresse.) Sed & pro Demittere, extra metaphorā: vt a-
pud Homerum Argus canis οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

‖Καταβάλλω, Telis peto & obruo, Sterno, inquit Bud.
subiungens hæc exempla. Polyb. in [illegible] τῶν μὲν Γαλατῶν
οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idē, [illegible] κατέβαλον τῶν Μυσῶν. H
Plut. in Cimone, καὶ [illegible] [illegible],
[illegible] καὶ κατεβαλεῖν. Xen. [illegible] καὶ [illegible],
καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλον. Ita quidem Bud. verùm
ego existimo καταβάλλειν non esse simpliciter Telis pe-
tere & obruere, sed Telis petitum atque adeo obrutum

prosternere. (nisi quis his verbis Obruere telis, proster- A
nendi etiam signific. includat.) vt καταβάλλειν breui-
tatis gratia sit quod alibi dicitur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἀκοντίζοντα καταβάλλειν. vt Pæd. 1, καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. ‖Apud Isocr. & Athenæum
ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpliciter Prosternere,
sed Conficere, seu Interficere interpret. Sic autem apud
Xen. Pæd. 4, καταβάλλει τὴν ἄρκτον. Cam. vult significare
vel Sternit vel conficit.

Καταβάλλω, Soluo, Persoluo, Pendo. vt καταβάλλειν τὰ
πορθμεῖα, Luc. Naulum soluere. εἴκοσι τάλαντα καταβαλεῖν, B
Plut. Themistocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. τὰς ἐκ τῶν νόμων προστεθείσας ζημίας καταβάλλειν, Legibus irrogatas mulctas persoluere. Idē
καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menstruas pē-
siones vectigalium soluere, Vel Pendere mēstruas sum-
mas. Bud. interpr. Dicitur autē καταβάλλω ἀργύριον ὑπὲρ
τούτου, pecuniam soluo pro hoc: vel τούτου, subaudita præ-
pos. ὑπέρ. Luc. in Vit. vend. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; respō-
detur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem constructionis quā
dixi, exemplum est apud Philostr. in Heroicis, καταβάλλω σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων. Sed non omnino suspicione C
mendi apud me caret hic locus, & siqui sunt similes:
omissámque in illis esse præpositionem mihi fit veri si-
mile. Cæterùm καταβάλλειν de aliis etiam rebus dicitur
quæ exhibentur, quàm de pecunia, vt apud Herodotū,
καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ. quod vulgò exponitur
Commeatum exercitui comportare: ego autem inter-
pr. existimo Commeatum subministrare: aut Pecuniā
ad commeatum pendere.

Καταβάλλω habet & aliam significationem (& quidem D
neutraliter positum) quam Budæus itidémque lexicor-
raphæ prætermiserunt. Herodianus l. 1, ἐπεὶ δὲ κατέβαλλον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο. pro Post-
quam autem spectaculi dies adfuit. Eadem prorsum me-
taphora dicitur à Latinis dies appetere, sed pro Adfutu-
rus propediem esse, & Propinquus esse, non autē pro
Adesse. Quæ tamen diuersarum linguarum loquendi
genera inter se conferenda sunt.

Καταβάλλομαι, Deiicior, Prosternor. vnde καταβεβλημένος, Deiectus, Prostratus. Et metaphoricè etiam pro E
Abiectus, Despectui habitus, Neglectus. Sed & καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abiecti & demissi,
de eo qui καταβάλλει ἑαυτόν, abiicit seipsum, vt Ciceronē
loqui, ostendi paulo antè. Alicubi verò καταβάλλεσθαι cum præpos. ἀπό, habente suum genitiuum: interdū
& cū solo genit. vt καταβέβληται τῆς ἄνω δόξης apud Greg.
Naz. pro De superna gloria deiectus est. Qui locus su-
spectū mihi reddit hunc eiusdem scriptoris, καταβαλῶ δὲ αἰσχύνῃ τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia nota-
bo, vt quidem in v. lex. exponitur. Καταβάλλεσθαι & F
pro Coniici seu Retrudi, citatur ex Theophr. De caus.
pl. l. 3, καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, Coniicitur in loca
frigida, seu reconditur. Aut, Locis frigidis committi-
tur. vt καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ. Latinè dicitur etiam
Committere terræ semina. ‖Καταβάλλομαι freque-
ter actiua etiam signif. vt καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro
καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito. (id est Iacere semi-
na) habes apud Bud. p. 447. Dicitur & καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Iacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαί τι pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, & G
(vt alii) Ab integro texere, quasique ab elementis or-
diri: denique pro Præstruere aliquid & quasi fundamē-
ta eius iacere. vt quum Greg. de Athanasio dicit, ὁ μεγάλη Θεοῦ βουλὴ καὶ προγνώσεως πόρρωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Vide alia exempla apud Bud. pag.
447. & 448. Alicubi autem dictum reperitur πρὸ τοῦ κόσμου καταβληθῆναι passiuè pro πρὸ τοῦ καταβληθῆναι
τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια, accipiendo in propria signific. vt
Them. in Ph. 6, ἐγὼ γὰρ ὅτι τὰ θεμέλια καταβάλλεται ἔγνων οἰκίας.

H Καταβλημα, ατος, τό, Quicquid exterius parti superiicitur,
siue fimbria, siue aliud quid simile: vt Gorr. apud Hip-
pocr. exponit. (pro eo verò Galen. habet, ἐπίβλημα δὲ
ἐπιμελείας ἕνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα.) Athen. lib. 12,
μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καὶ ὕφασμα ἄλλο, ... ἐπὶ τὰ ...
... φέρεται τὰ πολυτελῆ καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων, At
in

in theatro seu scena καταβλήματα dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent, ὑφάσματα (inquit Pollux l.4, c.19,) ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους.

Καταβλητικὸς, ἡ, ὁ, Deiiciendi & prosternendi vim habens. Xen. De re equ. ἀγαθὸν δὲ καὶ αἱ συμπίπτουσαι, ἐλκύσαντες ἐφ' ἑαυτοὺς τὰς πολεμίους, ἐξαίφνης ἀπῶσαι. τοῦτο γὰρ καταβλητικόν. vbi interpr. Hæc enim est ratio prosternendi.

Καταβολὴ, Iactus qui fit ex alto deorsum. vt Chrysost. verba illa epist. ad Ephes. cap.1, πρὸ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβληθέντος μεγάλου αὐτὸν δείκνυσι. Exponit autem Budæus πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ante iacta mundi fundamenta. Vide p.447 & 448. Item vt καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur Iacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, & interdum καταβολὴ sine adiectione, Iactus seminis, Sementis. Et in epistola ad Hebr. de muliere dicitur, πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad iaciendum seu emittendum semen accepit. Nam καταβολὴν interpretari cōceptionem, violentum esse videtur. ‖ Καταβολὴ, Pēsio. vt καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. Pendere pensiones. Et καταβολὴ apud Plat. & Aristot. vocabulum est per metaphoram ductum ab eorum similitudine quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sunt αἱ καταβολαὶ τῶν πλουτούντων. Bud. ibidem. ‖ Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Demosth. & post eum Gal. Bud. ibidem. ‖ Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. ex Polyb.1, τὰ μὲν ἐπεσκεύαζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐναυπήγουν. ‖ Καταβολὴ pro calumnia in v.l. citatur ex hoc Cleobuli iambico, ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Καταβόλας, ά, ό, ὁ, Ramus, Hesych.

Κατάβολον, ου, τὸ, (inquit Thucydidis scholiastes) vocat nūc vulgus quoduis emporium & maritimū oppidū: quod olim dicebatur ἐπίνειον.

c.2. Ἐγκαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in hoc Xenophōtis loco de canibus, ἐμποδίζουσι μὲν πρὸς τὸ ἴχνος, ὅτι καταβάλλουσι δὲ τὰ ὦτα, scribit idem esse quod καταβάλλω. Habere verò etiam significationem oppositam τῷ προσκαταβάλλω.

c.2. Παρακαταβάλλω, Depono aut abiicio aliquid prope suū locum. τὸ δὲ πλησίον καταβάλλειν (inquit Eust.) ἐγγὺς τοῦ οἰκείου τόπου. vt Il. ψ, Αὐτὰρ ἔπειτα παρακάββαλεν ἄσπετον ὕλην. In illo autem eiusdē libri loco, Σῆμα δὲ οἱ προθέοντι παρακάββαλεν, exponit πρὸς τὸ αἰδοίῳ ... ‖ Est etiā vocabulum forense. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur ii qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, quum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret: quæ erat decima pars rei controuersæ in causis priuatis, in publicis autem quinta, vt tradit Pollux. vt παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod B. ex Isæo interpr. Sacramento vel sponsione tecum de hæreditate cōtendo. Scribunt v.l. Latinè id dicendum potius Sacramento q̄ Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantùm stipulatione & satisdato de pecunia mulctatitia causse: in sacramento verò ipsam vtrinque deponere necesse fuisse: vt ex Varr. lib.2 De ling. Lat. ostēdunt: sicque Ciceronem dixisse Sacramento contendere, & Iusto sacramento contendere. Exempla verò huius significationis habes apud Bud. Comm. pag.17.18. HINC Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, Actio hæc, qua (inquit Bud. C.p.17) qui experiri volebant, hoc est tam actor quàm reus, apud acta decimam partem æstimationis litis deponebant, mulctam scilicet futuram temere litigantis. ita dicta (vt alibi docet) propter pignoris intercessionē, quemadmodum sponsio apud Latinos, quòd solenni verborum conceptione & satisdato fieret. Huic enim apud Athenienses παρακαταβολῇ similem fuisse sponsionem apud Romanos, idem B. in Pand. annotat: quāquā sponsio fieret interposita tantùm stipulatione certæ pecuniæ quam perderet is qui spōsione vinceretur, παρακαταβολὴ verò paratæ pecuniæ depositione. Aristoph. schol. συνωνύμως πρυτανεῖα etiam vocari scribit. & Latinè quidā Sportula vocant (accipiuntque παρακαταβολὴν

pro ipsa deposititia & mulctatitia pecunia) vt quæ in translatione atque prouocatione ad aliud iudicium, ab appellatore tātùm deponeretur. Dem. cōtra Pant. καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ ἀπῆλθον, ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς, Post hæc prouocat & lacessit me iudicio rursus, simulatq; deposita pignora in spōsione sustulit.

c.2. Προκαταβάλλω, q.d. Præiacio. Chrys. προκαταβαλλόμενος τὴν πίστιν τοῖς ἀκούουσι. ‖ Itē Repræsento, Ante diē soluo. Bud. C. VNDE Προκατάβλημα, ατος, τὸ, Quod sic soluitur. sic verò appellabatur Athenis Repræsentatio pēsionis vectigaliū. (AT Προσκατάβλημα, vt ibidē B. addit, est προστίμημα, & quod ob morā mulctæ nomine dependebat οἱ ὀφλόντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γενόμενοι, publicani scilicet & alii qui altero tāto mulctabātur. Exēplu habes p.447. Pro eodem Suid. habet προσκαταβόλημα. Significat etiā, vt v.l. tradūt, Accessio, Corollariū, Quod sensim accessit, Accessio sortis: apud Dem. κατ' Ἀριστοκρ.) ET Προκαταβολὴ, idē quod προκατάβλημα. Τῶν πλοίων προερχομένων (inquit Suid.) προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ὡς εἰς ἐξῆς εἰσπραχθῆναι τὸ ἀργύριον. ὅπερ οὖν μέρος πρὶν ἀρξασθαι τὸ ἔργον εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται. (quod quidā ex Sen. exponūt In antecessū soluere) τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προσκατάβλημα.

Προκαταβάλλομαι, Præstruo, προπαρασκευάζομαι, B. Greg. In Iul.1, τὴν μὲν ἔχθραν διὰ τὴν ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος. i. (B. interpr.) Odiū quidē interfecto fratre quasi fundamentū ponens, primordialémque causam atque occasionē, Vel, Occasionē præmoliēs. Sic Chr.1 ad Cor. 15, μεγάλην τὴν κρηπῖδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενος τῷ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγῳ. Et προκαταβεβλημένον, Antegressum & fundatū, & Præexistēs, προϋπάρξαν. Cuius signif. exēpla habes apud B. C. p.449. vbi præter alia dicit Alex. Aphr. προηγούμενα & προκαταβεβλημένα αἴτια pro eodē ponere, hoc est pro causis antegressis & iā existētibus: & προκαταβεβλημένον non multum abesse à signific. τοῦ προηγουμένου καὶ προϋφεστηκότος καὶ προϋποκειμένου.

C. METαβάλλω, Inuerto, vel Obuerto. Il. θ, v.94, Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὥς, ἐν ὁμίλῳ; i. μεταβαλόντες νῶτα. Qui autē fugiunt, inuertunt, seu potius obuertunt terga. Latini tamen simplici vtentes, Vertere terga dicunt. Greg. Homerū imitatus, μεταβάλλειν τὰ νῶτα dixit. X. autem Œcon. μεταβάλλειν τὴν γῆν, pro Vertere solum arando. Bud. Affertur autē & ex Theophr. l.3, c.25. μεταβάλλειν τὴν γῆν, pro Inuertere terrā, cespites refringendo: sicut ex alio eiusdem loco γῆν περιστρέφειν eadem signif.

Μεταβάλλω vel Μεταβάλλομαι, Muto. Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς. Xen. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλοιντο. Isocr. De pace, ἐὰν δὲ μεταβαλώμεθα τὸν τρόπον. Sic Aristoph. Vesp. μεταβάλλοντα τοὺς τρόπους. Aristot. rursus cum ἀπὸ vsus est, De part. anim. l.5, τὰ μὲν γὰρ διὰ μίαν ἔχειν βοήθειαν, καὶ μεταβάλλειν ἀπὸ ταύτης ἑτέραν οὐκ ἔστι. ‖ ET Μεταβάλλειν, sicut & Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Aristot. Politic.5, ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν, Mutata est. Thuc.2, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Vos autē mutamini. Sic Animi mutauerant, pro Animi mutati erant, ex Liuio B. affert. Μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, Plut. Sertorio, pro In omnes facies se vertere. Sic idem Bud. qui & μεταβάλλεσθαι pro Conuerti ex Arriano affert. Rursum verò sign. actiua pro Transferre, ex Xen. καὶ τὸ δῶρον εἰς τοῦτον ἂν μεταβαλλόμενος.

Μεταβάλλω τὴν τροφὴν, pro Concoquo cibum, affertur ex Gazæ interpr. apud Alex. Aphr. in præf.1 libri. Sed & hic tamen mutationis signif. retinetur: nā cibus in concoctione mutatur. ‖ Μεταβάλλω de comutatione merciū vide in Μεταβολεύς: & Μεταβάλλειν pro παραφυλάσσειν, vide in Μεταβολή.

Μεταβάλλω, Muto sedē, Migro, In aliā regionē cōmeo; de auibus apud Aristot. De hist. an.8, μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου. Hinc & μεταβολὴ pro migratione. Vide B. p.469. Vbi & μεταβαλλόμεναι anguillæ εἰς τὰς ἐσχατιὰς, interpr. Translatæ vel Cōmeantes. Μεταβάλλομαι, Trāseo. i. Sū transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Et μεταβάλλομαι Gal. pro Trāseo & Degenero de vna specie in aliā. ‖ Itē μεταβάλλομαι, Me pœnitet, Muto mentē seu sententiā, vel

mutatur mihi mẽs. μεταπεσ & μεταβουλεύομαι, quæ sign. (vt notat B.) pd illã accedit quẽ de trãsfuga dicitur. ὁ δὲ τὸ αἰτιατὸν εὐθὺς μεταβάμενος. Sic Thuc. l. 8, p. 285 & 291. A

Μεταβάλλομαι pro Vendo & permuto, apud Aristot. in Œcon. inquit Bud. qui etiam μεταβαλέσθαι, πωλεῖν affert ex Poll. 127. In v. l. citatur ex Plat. De leg. μεταβαλλόμενος οἴνου πρᾶσιν pro In vino vendendo cauponariam exercens. Et μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ à Xen. de mercatoribus dictum, pro In foro permutantes.

Μεταβλητικός, ή, όν, Mutabilis, vt B. in hoc loco Theophr. lib. 6 De causis pl. exponit, δεῖ γὰρ εἰ, ὅ τι μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικὸν εἶναι τὸ δὲ ἁλμυρὸν, ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον. Et μεταβλητικὰ ζῶα, Gaza apud Aristotelem vertit Anima lia sede mutabili & vaga degentia. Μεταβλητικὸν B. est etiam Quod mutationem facit, apud Aristot. Metaphys. 4, αἴτιον δὲ ἢ ὁ πατὴρ τοῦ ..., ἢ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Sic μεταβλητικὰ eidem B. est Permutatoria; (vt κτητικὰ & χρηματιστικὰ) δι' ἧς καταλλάττονται. Aristot. 1 Pol. 101. Idem 103, τῆς δὲ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορία. B

c.2. Ἀμετάβλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Immutabilis, Incommutabilis. vt φωνὴ ἀμετάβλητος, Vox immutabilis, pro μονότονος, Semper eadem. Et ἀὴρ ἀμετάβλητος apud Alex. Aphrod. Aer non alteratus, Aer purus. C

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, Immutabilitas, Incõmutabilitas. Theophr. De caus. pl. l. 6, c. 28, τὸ ἔλαιον τὰς ὀσμὰς ἐπανεῖξειν δύνασθαι διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

c.2. Δυσμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis mutatu. Pl. De primo frig. τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον. Vbi Turn. At contrarium vix commutabile est.

c.2. Εὐμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilè mutabilis. Et τὸ εὐμετάβλητον, Mutationis facilitas. D

Μεταβολή, ῆς, ἡ, Mutatio. vt in prouerb. Eurip. μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Apud Thuc. μεταβολὴ ἐμπεσοῦσα. Et ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ ex Cic. exponitur, Loci mutatio & Loci commutatio. Item μεταβολὴν seu μεταβολὰς ποιεῖσθαι Aristot. Budæus μεταβολὴν migrationem interpr. vide pag. 469. ‖ Μεταβολή, Paraphrasis. vt Dionysius Thrax μεταβολὰς Odysseæ appellauit quam scripsit eius paraphrasin. Eustath. Sic & Nonni μεταβολὴ Euangelii Iohannis. ‖ Μεταβολή, Figura quædam per quam res diuersæ coniunguntur: vt vult Quintilianus lib. 9, cap. 3. vbi & exemplum vide. E

c.2. Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ, Ex aduerso mutatio. figura qua verba declinata repetuntur. v. l.

c.2. Ἀμετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immutabilis, Incommutabilis. Idẽ quod ἀμετάβλητος.

c.2. Εὐμετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilè mutabilis. ῥευστὸς, ὀξύρροπος, εὐμετάβολος, Fluxus, Bud.

Μεταβολεύς, έως, ὁ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidã tamen minus esse generale putarunt. Propolam, ex Cic. Bud. interpr. Μεταβολεὺς Aristoph. schol. propriè est ὁ κατὰ τὸ κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ (inquit) εἰώθασι λεγόμενοι κάπηλοι. Διὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλεσθαι. Quomodo autem ab αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος & παλιγκάπηλος differat, apud eundem reperies. Eust. verò simplicius exponit, dicens μεταβολεῖς ὀβολῶν καὶ ἀρίστων καὶ τῶν τοιούτων, οἱ αὐτὰ καταλλάσσοντες. F

Μετάβολος, ου, ὁ, Negotiator, B. Propola. πραγματευτής, Hes. μεταπράτης, Suidæ. Idem quod μεταβολεύς, quanquam μεταβολεὺς multo vsitatius esse constat. Aristophanis verò scholiastes μεταβόλους suo tempore vocatos fuisse scribit eos quos Aristoph. προπώλας nominat. hoc est, τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προπωλοῦντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος. G

Μεταβολικός, ή, όν, Mutabilis, Cõmutabilis, vt q dã exponũt.

c.2. Συμμεταβάλλω, Vnà mutor, vt v. l. interpr. At Συμμεταβάλλομαι eadem v. l. ex Æsch. exponunt ἀφίσταμαι.

C. ΠΑΡΑΒάλλω, Obiicio. (eo sensu quo dicitur Obiicere edẽdum brutis) Od. 4, Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Plato Phædro, παρέβαλε [τοῖς ἵπποις] τὴν ἀμβροσίαν. Et παραβλητοὶ ζῶοις apud Athenæum, vt Lat. Obiectus bestiis. Itẽ Παραβάλλομαι, Obiicio & ostento, quasi προβάλλομαι, vt apud Dionem, πρόρρωθεν ἀρχῆς τὰ θείας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. B. 450 & 451. ‖ Παραβάλλω, Proiicio, vel Coniicio: vt exponitur in his Thucydidis locis, lib. 2, φορμοῦντες δὲ ὕλης φακέλλους παρέβαλλον ἀπὸ τοῦ χώματος ἐς τὸ μεταξὺ τοῦ ..... τῷ τείχους καὶ τῆς προσχώσεως. Et lib. 6, οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον. Cæterùm quod verbi iacio compositum aptius horum locorũ interpretationi esse quàm illa duo possit, nõ perspicio. sed nec ea tamẽ mihi satisfaciunt: cui visus est alioqui hic verbi παραβάλλω vsus inter maximè proprios collocandus, licet à Budæo prætermissus. Sciendũ est autẽ & pass. παραβεβλημένους λίθους apud eundem Thucyd. legi, quod exponitur παρερριμμένοι. ‖ Παραβάλλω, Flecto, Detorqueo. vt Παραβάλλω seu Παραβάλλομαι τὸν ὀφθαλμὸν, Oculos intorqueo, Vel, Limis oculis toruisque aspicio. Ita Bud. ex Luciano & Aristoph. Sed addo, παραβάλλειν videri hic dici quasi Per transuersum iacere. Qui autem per transuersum oculos iacit, transuersim aspicit. Quæ significatio apertior est in his eiusdem Aristoph. verbis in Equitibus, ἵνα τοῦ τὸν ὀφθαλμὸν παραβάλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα. Quinetiam illam meam expositionem adiuuat hic Xenoph. locus, παραβάλλειν τὸ ἕτερον εἰς πλάγιον pro In latus conuertere. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν de eo qui auscultandi gratia conuertit caput & admouet. Budæus tamẽ simpliciter interpr. Admouere, quem vide p. 451. Ad illum autem Plat. locũ pertinet hic qui ex Prouerb. Solom. cap. 5, citatur, ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. Pro Admouere legitur item in hoc quem ex Suida affert loco, ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθενίου ἵππῳ. Eodem certè modo Plut. dixit τὰ φορεῖα παραβάλλοντες. Et Theophr. ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν dixit Radicibus fimum admouere. Bud. 449. Sed & in hoc loco quem idem Suidas habet, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, pro Admouere accipi posse ait: tradens tamen & aliã expositionem, videlicet Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego verò quid hoc de loco sentiam, mox dicam. ‖ Παραβάλλω, Committo. vt Aristid. παραβαλόντες μάτην ἐπὶ τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πάλιν. (de quo loco vide & in Παραβάλλομαι pro Audacia præcipiti periculum adeo) Sic & in hoc quem v. l. afferunt loco, παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. Sed cum παραβάλλοντες quod in illo Aristidis loco legimus, non malè conuenire videtur παραβαλεῖν quod modò ex Suida protulimus, videlicet ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, vt sit Viro ignoto seipsam cõmittere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exponi etiam possit Liberos deposuit apud eos. vt apud Herodotum ἡ μὲν ἀμφοτέρων παραβαλλομένη τὰ τέκνα, redditur, Deponente vtroque liberos suos. Sic & apud Plut. in Cat. 114, Deponere, id est Depositum dare, παρακαταβάλλειν. Ponitur & pro Apud sequestrem deponere. ‖ Παραβάλλω, Accedo & appropinquo, Ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς, Aristot. Applicare se ad voluptates. Bud. p. 450. Sed & παράβαλε pro Accede, pag. seq. ex Aristoph. affert. ‖ Παραβάλλω, Trãsmitto, Traiicio. Thuc. ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Traiecturas esse, Vel potius, Appulsum iri. Aristot. De animal. 8, ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσιν, Quum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et τὰς ναῦς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν in epist. Phil. apud Demosth. Sic in v. l. ex Herodoto affertur, παρέβαλε νηυσὶ δέκα ἐς Σικελίην. At ex alio Thuc. loco, ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν pro Appellere naues. Et παραβαλοῦ quoque in illo Aristoph. loco non solùm pro Accede, verumetiã pro Appelle nauem, sequendo schol. accipi posse tradit Bud. ‖ Παραβάλλω, Confero, Comparo. (quæ signif. non malè præcedenti subiungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admouere plerunq; soleamus) Dicitur autẽ παραβάλλω τοῦτο & πρὸς τοῦτο. Luc. ὡς οὐδὲν, φασὶν, ἐνὶ παραβαλεῖν. Isocr. Euag. εἰ πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς Εὐαγόρου πράξεις παραβάλλοιμι. Et pass. voce Παραβάλλομαι, Conferor. X. πρὸς πάντων κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. ‖ Παραβαλλόμενοι ἄρτους ἐπὶ τὸ καλαμόν τινα ex Platone De rep. 2, affertur pro Collocantes: ex Herodoto autẽ οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse. ‖ Παραβάλλομαι signif. Audacia H

proiecta periculum adeo, & ῥιψοκινδύνως, (vbi meminisse oportet eius quod ex Aristide attuli, παραβάλλοντες κινδύνοις) ex Homero manauit, apud quem legimus Il. ι, Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, pro Discrimini intrepidè obiiciens, vt Bud. interpr. Sic autem & Thuc. dixit lib. 2, οἱ αὐτοὶ καὶ περὶ τῆς ἐς τὸ ὁμοῖα παραβαλλόμενοι κινδυνεύσωσιν. Idem παραβαλλόμενοι τῷ κινδύνῳ lib. 3 dixit. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι εἰς τι, vt Plut. De virt. mul. παραβάλλοντες εἰς ῥεῦμα πολύ. Sic dixit Synes. καὶ εἰς κῦμα παραβαλλόμενος. Quod non malè redderetur, Cum fluctu dimicans: quum verbum Dimicare inclusam habeat periculi significationem. Sæpe etiam sine adiectione ponitur, vt Plut. Pericle, στρατηγὸς οὐκ ἐκ τοῦ παραβάλλεσθαι χρηστὸς ἦν τῇ τύχῃ λαμπρά. Vnde autem manasse hanc verbi παραβάλλομαι signific. existimē, dicam in Παράβολος. ‖ Παραβάλλομαι, Decipio. Suid. ex Thuc. cuius tamen locum non profert, sed hic esse creditur. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν τοῖς πρὸς βασιλέα διαφοραῖς παραβάλλοιτο. Sed ego hic Suidæ nequaquā assentior, & pro Conficere in discrimen, accipere malo. quum & exempla eiusdē cum eadem construct. significationis apud illum scriptorem habeamus. & optimè huic eius loco conueniat. SED ET Παραβαλλέταιρος à παραβάλλω factū esse significante Decipere, apud Eust. legimus p. 1476, pro eo qui sodales suos decipit.

Παραβαλεῖν pro Laxo, Suid. ex Aristophane. ‖ Idem παραβάλλοντα ex Æschine in Ctesiph. citat.

Παράβλημα, ατος, τό, Quod animantibus comedendū obiicitur, τὸ ζώοις εἰς βρῶσιν παραβληθέν, (vt Eust. explicat) Pabulum. At Xen. Hell. 7, ταῦτα δὲ παρακελευσάμενος εἰς τὰς ... παραβλήματα παραβαλών, Plut. ... D

Παράβλητος, ου, ὁ, ἡ, ET Παραβλητικός, ή, όν, Adiectitius, Comparabilis.

C. Α Ἀπαράβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comparari cum alio non potest, Dissimilis. Apud Theophr. l. 1, c. 4 De hist. pl. Gaza vertit Insociabilis.

Παραβλήδην, aduerb. Per comparationem, ἐκ παραβολῆς & συγκριτικῶς, vt Eust. exponit. Nonnus, Νεῦσε σιωπῶν ἔνιπταν παραβλήδην ἀγορεύων. Apud Apollonium verò Rhod. Argon. lib. 1, Ὧς τὸν γ' ἀγανοῖσι παραβλήδην ἀγόρευεν. Et 3, Ἦκα δὲ μειδήσασα παραβλήδην προσέειπε. scholiastes exponit παραβάλλουσα, ... Palamedem verò scribit exponere ἐξ ἀντιβολῆς ἢ παραλογιστικῶς. ‖ Item Simulatè, Dolosè, Obliquè, vt vulg. lex. interpr. ἀπατητικῶς ἢ παραλογιστικῶς, Eust. Quo modo accipiunt illud Il. δ, Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Quanquam Eust. ibi in prima signific. vocabulū hoc capit, dicens, λόγοι τῆς παραβολῆς, ... ibi esse, ... Μενελάου ... Η. ET Ἀρχὴν, καὶ Ἀπαλλα... Schol. verò aliter etiam explicat, παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ... F

Παραβολή, Comparatio, Collatio. Fabius lib. 5, cap. 11, Parabola (quam Cicero collationem vocat) longius res quæ comparantur repetere solet. vt &c. Volunt autem grammatici quatuor eius esse genera: fieri enim collationem vel in similitudine πάθους, vel διαθέσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura apud eos de hac figura, & exempla passim apud autores vide. Sed hoc sciendum est (quod Beza non prætermisit) παραβολῆς nomine in Euangelio passim non tam comparationem aut collationem quàm allegoriam & ænigma intelligi. ‖ Παραβολαί, Concursio. Plato Tim. χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, id est Lusiones autem deorum, & inter eos ipsos concursiones. Vbi Lusiones scribens, non dubito lectionem à me olim ex coniectura repositam sequi, quod eam à viris doctis comprobatam esse videam. Quanuis autem hæc vocis παραβολὴ significatio ad vnam earum quæ verbo παραβάλλω dantur, accedere videri possit, vereor tamen ne aliter legerit Cicero. ‖ Παραβολή est etiam sectionis conicæ appellatio. Item παραβολή apud arithmeticos & geometras, qui & μερισμὸς dicitur, Partitio seu Diuisio, contraria ratio multiplicationi. C. ‖ ET Παραβολικός, Coparatiuus. vt παραβολικὰ ἐπιρρήματα apud gramm. aduerbia coparatiua, i. quibus in comparatione vtimur: & apud Eust. παραβολικὰ ἢ ...

Παραβολάδην, ET per syncopen metri causa Παρβολάδην, Homeri scholiastæ idem est quod παραβλήδην. Apud Apollonium verò lib. vltimo, de delphinibus circum nauem gregatim cursitantibus, Ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ἄλλοτε παρβολάδην, schol. exponit παραβόλως ... παραθέοντες. Quod autē Aratus dixit, τὰ δ' οἱ περὶ πίσυρες κατὰ γλήνεα, παρβολάδην δύο, παρ' δύο πεπτηῶτα, Cicero vertit, Præter quadruplices stellas in fronte locatas, Quas interuallum binas disterminat vnum. Et pro illo Arati, Τοὺς μὲν παρβολάδην ἐρθὸς ... ἄξων, Cicero, Hosce æquo spatio deuinctos sustinet axis. vbi schol. ... παραλλήλους καὶ παραβόλους, seu ... B

Παράβολος, ὁ, καὶ ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. Ita Bud. qui tamen exempla affert in quibus hoc nomen rei non personæ tribuitur. Plut. in Cæs. ... παράβολα ... μηδὲν ... ἀλλὰ μὴ βουλεύσασθαι. Cui loco subiungit, Et παράβολον ἔργον dicitur audax facinus in bonam quoque partem. Polyb. ... παράβολον καὶ καλὸν ἔργον ... πολλοί ... Synesius pro hoc πλησίον ῥιψοκίνδυνον dixit. Et paucis interiectis, Pro hoc Cicero protectum dicere solet: vt pro Cluëtio, Quorum eminet audacia atque proiecta est. Hactenus Budæus. At ego illas interpret. Confidens & Temerarius periclitator, exemplo quod subiungit minimè conuenire dico: sed iis locis in quibus παράβολος personæ tribuitur. vt apud Aristoph. Vespis, ... πόρρω τέχνης καὶ παράβολος. Cui loco & similibus vtcunque accommodari posse illam Bud. interpretationem non nego, sed hanc multo aptiorem ex Cicerone affero, Ad audendum proiectus, vel Ad audaciam proiectus. Sed multo frequencius de re dicitur, vt in prioribus illis exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, proiectæ audaciæ facinus interpretari quam simpliciter Audax facinus, cum Budæo. nam παράβολον esse multo plus quàm θρασύ, ostendit παράβολος θρασύτης apud Plut. in Numa. id est (vt Cic. loquitur) Eminens & proiecta audacia. Sed παράβολον sæpe etiam redditur Periculosum: vt παράβολον ... Polyb. Et παράβολον ... Plut. in Publ. Sed παράβολον plus esse quàm Periculosum, ostendit hic Plinii locus in epist. Sunt enim mirabilia quæ maximè inspectata, maximè periculosa, vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. ET aduerb. Παραβόλως. Dicitur autē παραβόλως fieri quod cum proiecta quadam audacia fit. Plut. in Galba, παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι. In vulg. tamen lexicis παραβόλως exponitur Temerè & periculosè, item Insperatò, in his Pol. verbis, ... παραβόλως. ET Φιλοπαράβολος, Qui proiectæ audaciæ facinora amat. Plut. in Phil. ... παράβολον καὶ ... κινδύνοις. Cæterùm παράβολος à verbo παραβάλλομαι deduci constat (quod malui interpretari Audacia proiecta periculum adeo, quàm cum Bud. Audacia præcipiti) παραβάλλομαι autem inde hanc signif. accepisse credo, φ qui eminente & proiecta quadam audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac siquis vltra metas omnes iaculetur. (Quod autem Latini dicunt Aleam iacere, aliam originem habet) Fortasse tamen malit quispiam παραβάλλομαι dici quasi παραβάλλω ἐμαυτὸν κινδύνῳ.

c. a. Ἀντιπαραβάλλω, Confero inter se, seu comparo. Plato Apol. ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, Casus meos cum illorum casibus conferenti, id est ἀντιπαραθέντι, vt idem alibi loquitur. Habet autem & dat. ἀντιπαραβάλλειν, pro accusatiuo cum præpositione πρὸς, sicut ἀντιπαρατιθέναι. Plut. in Themistocle, ἀντιπαραβάλλει τῇ ἑαυτοῦ τὰς ἐκείνων πράξεις. Ἀντιπαραβάλλομαι pass. Comparor, Conferor. ET Ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ, Comparatio, Collatio, ἀντιπαράθεσις.

c. a. Ἐμπαραβάλλομαι pro Inijcio, Indo. B. ex hoc loco affert Phalar. ep. μηδὲ ἐμπαραβάλῃς τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀνιάσεται ... λάσθαι.

c. a. Προπαραβάλλομαι, vt apud Thuc. προσπαραβάλλοντο ... λίθους, Aggerunt in suum vsum lapides. H

ΠΕΡΙβάλλω Circunijcio, Cingo, Circundo, vt περιβάλλειν τὸ διαμὰ τοῖς σκέλεσι, Galenus ad Glauconem. Et ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτῷ τοὺς τραχήλους, Plutarch. Publ. Et

περιβάλλειν χεῖρε πέπλοις, Circumiicere manum peplis, vel Circumponere. (quod exponitur etiam Amplecti peplos manu) Sed & περιβάλλειν πτέρυγας, Plut. in Themistocle, videtur exponi itidem posse Circumiicere vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. ξ, in fine, ita interpretari possumus (pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι) Sic Od. χ, δῖος περιβαλομένους ἴδε πύργα, i. περιτιθεμένους, seu περιπτῆναι. Et actiua voce, Iliad. σ, περιβάλλειν ἄντυγα [ἀσπίδι] i. περιθεῖναι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot. Circundare mœnia vrbi. Vel, mutata construct. Vrbem mœnibus cingere. Dicitur & περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, vt περιβάλλεσθαι ὅρον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι τείχεσι, apud Xen. Alia autem construct. ex Herodoto, περιβάλλεσθαι τεῖχος τῇ πόλει. ‖ Metaph. item vtuntur hoc verbo: sed inuersa construct. vt Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινά (vel συμφοραῖς περιβάλλειν τινί) q. d. Cingere aliquẽ calamitatibus vel Circundare. Sed exponitur potius Irretire, vel Implicare, vel Inuoluere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς apud Xen. & Æschin. & ὀνείδει περιβάλλειν, Demosthen. & πίστει περιβάλλειν, Plat. epist. 7. Eodem autẽ modo Diosc. περιβάλλειν κινδύνῳ τὸν θεραπευόμενον dixit. Sic & Plutar. in Fabio ἐνέδρᾳ περιβαλὼν ἔκτεινε. quod aptè redditur Insidiis circumuentum occidit. Sic autem Bud. περιβληθέντες vertit Circumuenti vel Oppressi, in hoc Basilii loco, ῥᾳθυμίας καὶ φλυαρίας καὶ ἀπάτης ὀνείδει περιβληθέντες. Idem illud Cic. in Verrem, In quot laqueos se induit, vertit ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide pag. 466. ‖ Περιβάλλομαι etiã vertit Induo, vel Assumo, Capesso, in hoc Plut. loco, ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Et subiungit exẽplũ ex Liuio, Iuuenis longè alius q̃ cuius simulationẽ induerat. Huc autẽ pertinẽt & hi loci quos addit (sed interiectis aliis sign.) Luc. de Baccho, δύναμιν οὐ μικρὰν περιβαλλόμενος. Isocr. δύναμιν περιβάλλεσθαι καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Vtrobiq; autẽ περιβάλλομαι δύναμιν (nam malè ibi περιβάλλομαι solùm habetur) esse ait Cingo me & circundo sepióque potentia & copiis. Et ex Liuio affert, Succinctus armis legionibúsque. Iungitur autẽ περιβάλλομαι & cũ aliis nomin. vt περιβαλέσθαι σχῆμα πομπικὸν (l. σχῆμα) pro Habitũ sumpsisse, ex Pl. in Numa: & περιβέβλημαι τὸ σχῆμα pro Personam indui, ex Xen. Affertur verò & ex Luciano, περιβεβλημένος νεφέλην, pro Cinctus nube. Legitur itẽ & περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, vt Act. Apost. cap. 12. Sic Greg. περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον. ‖ Vt autem περιβαλέσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, id est, qui amicitur veste: sic & περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ Induere alium veste, id est Amicire. Herodianus, χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Sed & περιβάλλειν sine adiectione: vt Greg. ὃν ἰδὼν γυμνὸν, περιέβαλε. Hinc περιβολὴ & περιβόλαιον pro amictu.

Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. in Sympos. sept. sap. περιβάλλειν τὸν Βιάντα καὶ φιλεῖν. Syn. epist. 4. περιβάλλομεν ὥσπερ ἄψυχον οὖσαν μητέρα. Xen. autem de lepore dixit metaph. περιβάλλειν καὶ ἀγαπᾶν πᾶς τις ἂν ἐρασθείη. Et περιβάλλειν τῷ νῷ dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. ‖ Περιβάλλομαι, Amplector, id est Colligo, Comparo, Quæro. τὸ δόξαν περιβάλλεσθαι, Xenoph. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla apud Budæum p. 466.

Περιβάλλειν τὸ τέρμα apud Homerũ q. d. Amplecti metam, pro Ad metam peruenire. Nam Eustath. apud eũ Il. ψ, v. 461. Ἠ γὰρ τὰς ἴδον πρῶτα περὶ τέρμα βαλούσας expo nit τὸ τέρματος ἐπιτυχούσας. Hesychius. περιβαλούσας τὴν καμπήν: autor breuium scholiorum, περιελθούσας τὴν καμπήν. ‖ Περιβάλλειν apud eundem poetam pro ὑπερβάλλειν, Superare. Il. ψ, εἰ γὰρ ὅσον ἐμοί ἀρετῇ περιβάλλειν ἔοικε. Sic & Od. σ, — εἰ γὰρ περιβάλλει ἁπασῶν Μυκηνίδων ἀρετῇ. Sic περιβολὴ apud Basil. pro ὑπερβολὴ, vide paulo pòst. Περιβάλλειν autem pro περιαποβάλλειν. vide in Περιβολή.

Περίβλημα, ατος, τὸ, Quod [corpori] circumiicitur, Indumentum, Amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharsi epist. ἐμοὶ μὲν περίβλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui est Scythicum tegmen, vt Cic. 5 Tusc. interpr.

Περιβλητικός, ἡ, όν, Vox rhetoribus vsitata. vt περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τῷ λόγῳ facit. Exẽpla habes apud Bud. C. p. 467. CVI opponitur Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog. εἰ μὴ κομματικῶς τις ἀπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τι καὶ καθαρὸν ἐστι.

Περιβολὴ, Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, vt à Bud. exponitur apud Basil. plur. num. περιβολαί: & apud Herodianum, οὔτε ταῖς πλείοσι περιβολαῖς λαμπρούς, vt signif. Opulento amictu, vel Gestaminibus sumptuosis. Sed in Comm. pro copia etiam sumi posse tradit, sicut & περιβολὴ alibi sumitur. (vide pag. 467.) Quam posteriorem interpretationem malim. Idem περιβολὴν Luciano ἀναβολὴν, id est habitum, significare in suo lex. scribit. ‖ Περιβολὴ, Amplexus, Fotus. Idem eadem p. 467, ex Xen. Sic Plut. in Rom. ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus & gratulatione. ‖ Περιβολὴ, Comprehensio & summa rei: Isocr. ad Phil. ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου ταύτης. Item, Ambitus orationis & periodus, Isocr. Et περιβολὴ Hermog. schema quoddam orationis & sententiæ. In v. l. λέξις περιβολὴ exponitur Variegatus & inflexus sermo. B. ex Hermog. docet περιβολὴν oppo ni τῷ καθαρότητι, id est (vt ipse interp.) puro sermoni nudóq;. HINC & Εμπερίβολος λόγος, cui itidem opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός. Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare & locupletare orationem, Fusam & amplam orationem facere, & omnia adiuncta complectentem. vnde etiam περιβάλλοντα λόγον & περιβεβλημένον eundem vocat quem & ἐμπερίβολον. Eustath. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιττὰ πλέκειν, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. ET Περιβόλαιον, Amictus, Amiculũ, Indumentum. In Herc. furente sunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, i. περιβλήματα, Incrementa iuuenilis carnis seu corporis. Camer.

Περίβολος, (non Περιβόλον) Ambitus, Septum. Thucyd. 1, de ambitu mœnium loquens, ὁ γὰρ περίβολος ... Et lib. 2, ... ὁ ἄλλος περίβολος. Et lib. 3, ... περιβόλοις. Synesius epist. 72, ... περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra claustra & septa sacra.

Προσπεριβάλλω, Insupercircundo, idem propè quod Περιβάλλω, Circundo, Circumplector, Circumuallo. Thucyd. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, Vrbi murum circundo, vt Valla reddidit. In qua significatione passiua etiã vox vsitata est, actiuè tamẽ sumpta. quẽadmodũ apud Isocr. Euagora reperitur, τείχη προσπεριβάλλειν. & apud Plutarchum Themist. προσπεριβάλλειν τὸ πλῆθος στρατιωτῶν ταῖς ναυσί.

Προσπεριβάλλομαι, Vltra modũ ãplector, B. Demosth. Phil. 1, ... καταστρέψαται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεὶ τι προσπεριβάλλεται. Pausan. Atticis, ... Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαι τι ἤθελεν, Vltra iustos fines prorogare imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Basil. de auaritia & cupiditate immodica loquẽs, ἀλλ' ὅσῳ ἂν πλεῖον προσπεριβάλλωνται, τι ἴσον δέονται ἢ καὶ πλείονος.

ΠΡΟβάλλω, Proiicio. Aristoph. Pluto, ... προβάλλειν. Et Diosc. phlegma ex ore proiicere, προβάλλειν vocat l. 7. Est & Proiicio eo sensu quo dixit Cicero, Diogenes proiici se iussit inhumatum. ita enim Plut in Pericle, προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Hom. voce etiam media οὐλοχύτας προβάλοντο dicit Il. α: & alibi pro ... vt scribit Eustath. At Odyss. ι, v. 331, ... προβάλλεσκε θύραζε, puto esse Protrudebat, licet aliter exponatur. Vult autẽ Eust. προβάλλω esse etiam προαφίημι, id est Antè iacio. Et προβαλεῖν ἡμίονα pro προπαραβάλλειν, ex eodem Eustath. annotatur. ‖ Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Obiicio (eo sensu quo dicitur Obiicere telum) vide paulo pòst cum Προβάλλομαι mediæ vocis. ‖ Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco. vt αἶγες προβάλλει, Diosc. lib. 1. Idem lib. 4, cap. 50, προβάλλει τράγου ὀσμὴν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem. Id est, hircum olet. Quo etiam modo Alex. Aphrodiseo αἱ δυνάμεις dicũtur τὰς οἰκείας προβάλλειν. Cui signif. emittendi & producẽdi affinis est ea qua pro Promere ponitur seu Depromere, quod & Proferre. vt Matth. 12, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθά. Aristoph. autem προβαλεῖς est Proferre, alio sensu: vbi dicit ἔχουσι προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀν τις, Proferes man⁹ &

extendes. Et apud eundem τὸν μηρὸν ἔξω προβαλέσθαι, femur proferre & protendere. ‖ Προβάλλω, Propono. Aristoph. Nub. ἐπειδὰν σοι προβάλω τι δέξιον. Sic ἐρώτημα προὔβαλε, Plut. Lyc. Quæstionem proposuit. Idem ἀπορίας προβάλλειν dixit in Symp. sept. sap. Bud. προβάλλειν τι apud Plut. exponit Quæstionem proponere. Itē προβάλλειν apud eundem esse ait Differentem interrogare. At Alex. Aphr. dixit προβάλλειν εἰς ζήτησιν, scribens, χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσον ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ προβαλλόμενα, Quæ proponuntur & in quæstionem adducūtur: quæ & προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήματα ex Naz. citatur pro cogitationibus dubiis. Ex Luc. autē affertur προβάλλω ἐς μέσον, pro Sisto, Repræsento. Et ex Sophocle, προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀράς, pro Obiicio me imprecationibus & facio obnoxium. Itidem verò προβεβλημένα κτίσματα apud Naz. exponitur Creaturæ nostris oculis obiectæ & propositæ. Sed & quū dicitur προβάλλω σοι δέος, obiiciendi signif. retinet hoc verbū. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incutio. Apud Homerum autem Od. ε, v. 331, ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι Eust. προβάλλειν exponit.

Προβάλλομαι quoque (vt de προβάλλειν modò dictū est) Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam προβάλλεσθαι μάρτυρας est proferre testes, apud Isocr. & Demosth. Vel Producere testes, vt Bud. interpr. quem vide p. 453 & 455. Et τοὺς νόμους προβάλλεσθαι apud Naz. Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. Item προβάλλομαι, Designo, Creo. (quod aliquam proferendi seu proponendi signif. inclusam habet.) Et προβάλλεσθαι itidem pass. signif. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. Idem p. 463 interpr. προβάλλεσθαι Eligendos proponere & nominare ex Plat. De leg. 6. ‖ Προβάλλομαι vt Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat. vt Demosth. Pro corona, ἔσχατον μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Quo dixit modo Basilius, εἰ τὴν δορὰν τοῦ προβάτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡμερον προβαλλόμενοι ἐκ πραότητος. Et Greg. itide, ἐκ λεόντων μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, Leoninam speciem præ se ferenti.

Προβάλλομαι, Obiicio, Obtēdo. Et Protendo, seu Prætēdo. has enim signif. quas Bud. disiunxit, ego cōtrà vt affines coniungendas arbitror. Προβαλλόμενος τὴν σάρισαν, Obiiciēs sarissam & porrigens: eo sensu quo dicitur Infestum telum obiicere. Sic autē & pugiles pugnos plagásque intendentes aut pugnos infestos prætendētes, προβαλλόμενοι à Naz. dicuntur. Æsch. προβάλλονται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, Prætendunt saltē aliquid turpitudini. Dem. Pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ vel prætendi (vt Virg. dicit segeti prætendere sepē). i. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticum agrū circūmuniui. Chrys. De prec. sine præp. τὸ μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος. Sic & προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας apud Naz. Defēsor seu propugnator Ecclesiæ, Qui videlicet tanquā propugnaculū obtēditur seu prætenditur, vel potius obtentus & prætētus est Ecclesiæ. Xen. autem addit & ipse præpos. πρὸ, dicens προβάλλεσθαι πρὸ ἑαυτῶν ὅτῳ ἂν μὴ πλησιάζῃ. vbi tamē malim Opponere. (nā q aliquid obtendit seu prætēdit, id ei opponit à quo tueri vult illū cui obtēdit. i. pro quo obtendit.) Bud. tamen apud Naz. vbi προβάλλεσθαι κεφαλὰς dicitur hydra, nō adiecto gen. vertit Protēdere & prætendere. Eū vide p. 454 & 455. Vt autē in illo Xen. loco προβάλλεσθαι interpr. Opponere, sic & in hoc Nazīazeni, προβαλεῖν τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. Simile verò est προβαλεῖν τὴν θυρεὸν τῆς πίστεως. Sed & cū κατὰ apud Naz. προβάλλεται τὰς νηστείας κατὰ τῶν πειρασμῶν, Opponit ieiunia tentationibus. Cæterum ideo alicubi verbo Opponere vti malo, q quū dico in illo Dem. loco Obtendi Atticæ, significat Pro Attica & in illius defensionem: at si vertā Obtendere in illo Xen. loco, & similib^9, erit Obtēdere illi pro Aduersus illud. Dicitur etiā προβέβλημαι τοῦτο, Hoc mihi obtentū est vel prætētū. προβέβλημαι (inquit B.) Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. Pæd. 6, προβεβλημένοι δὲ τοὺς θωρακοφόρους μένουσι γε. Interdū Προβάλλεσθαι exponitur etiā Obducere. vnde προβεβλημένος pass. voce. & signif. apud Naz. καὶ πάχει τούτῳ δερμάτων προβεβλημένος, Crassa hac obductis caruncula. ‖ Προβάλλομαι eadem item metaph. quā Lat. Obtendo & Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι, apud Basil. Vide Bud. 455. & Eustath. p. 1405.

Προβάλλομαι, Insimulo, Postulo, Reū defero, Diē dico. Dem. ἐμὲ προὐβαλόμην αὐτόν. Itē Προβάλλομαι, Despuo, Abominor, Auersor, Execror, Plut. Vide Bud. 454 & 455. Exēplis autē ab eo prolatis addi potest aliud ex Plut.

Προβάλλομαι habet apud Hom. & aliā sign. à B. & cæteris prætermissa, videlicet pro ὑπερβάλλομαι. Od. η, v. 218, ἐγὼ δέ κε σῆσιν ὀνείδεσι καὶ προβαλοίμην Πολλὸν δ. Te superauero.

Πρόβλημα, τος, τό, Obiectaculū (de qua voce dicā in Προβολή) Quod obiicimus pro munimento seu tutamine. vt Obiectæ vallo munitiones, Liuio: Oppositum & obiectum hostib^9 propugnaculū, Cic. Exponitur igitur πρόβλημα, Munimen seu Munimentū, Tutamē, Propugnaculum, Tegmen. Plato p. 174, προβλήματα esse dicit ὅπλα, τείχη, προβλήματα γήϊνα καὶ λίθινα, & omnia προβολῆς ἕνεκα εἰργασμένα. Xen. P. 6, τοὺς δ' ἵππους τοὺς ἁρμάτων χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσθαι. Plut. προβλήματα ποιοῦσι τὰς δόρας. Idem militarem testudinem πρόβλημα στρατιωτικὸν esse ait. Sæpe aūt genit. iungitur, vt πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Vesp. Propugnaculū aduersus mala. Sic πρόβλημα χειμώνων, Platoni Tim. Propugnaculū aduersus hyemē. i. hyemis iniurias. Et apud Soph. Aiace, μηδὲν φόβου πρόβλημα ἔχειν, Nihil quod metū propulset. Nec tamē inficior genit. aliquādo aliter accipi, eo videlicet modo quo dicit Cic. Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculū. Ita enim Herodian. l. 2, πρόβλημα ἔχειν τὴν ἐν τῷ αἰγιαλῷ ὁδόν. Et πρόβλημα τοῦ σώματος. At de genit. personæ dubitari non potest: vt, si dicam πρόβλημά μου. constat enim esse pro τὸ ἐμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur (vt ab Hom. ἕρκος) Propugnator & defensor: vt apud Luc. τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, Columē Atheniensiū, Salus & tutela Græciæ. ‖ Πρόβλημα Cam. Prætextū interpr. in hoc Soph. versu in Phil. λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε. dicit enim (inquit) Vlyssem tibi quasi prætendisse illum puerum.

Πρόβλημα, Quod explicandum proponitur, Quæstio, Propositū etiā reddit B. ex Cic. in Part. Idē Bud. Cōtrouersiam etiā apud Hermog. interpr. Aristot. Polit. 1, ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν. Idē De poet. περὶ δὲ προβλημάτων καὶ λύσεων. Differentiā aūt quā geometræ inter πρόβλημα & θεώρημα constituunt, vide apud Bud. 460. 461. Eādem tamen sign. his duobus à Plut. dari, in Marc. vbi de Archimede loquitur, 97 & 98, idem testatur. HINC Προβληματώδης (inquit idē) In quæstione & disceptatione positus, Addubitatus. Plutar. τοῦτο τὸ μέρος προβληματῶδες γέγονε καὶ ἄπορον.

Προβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Proiectus, (vt apud Ouid. Proiectus in æquor) Prominens. vt Il. β, προβλῆτι σκοπέλῳ. Apud eundē Od. ε, ἀκταὶ προβλῆτες, Eminētes rupes in littore maris, Cam. interpr. Et Il. μ, σκόλοπες προβλῆτες, Eminentes seu extantes pali, eodem interpr. Vide Eustath.

Πρόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proiect^9 (vt dicitur Foras proiici.) Soph. ῥιφθεὶς κυσὶ πρόβλητος.

Προβλητικός, Producendi vi præditus. Bud. ex Gregorio, πηγὴ φυτικὴ καὶ προβλητικὴ τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ.

Προβολή, Obiectus: vt in exemplo quod modò ex Platone protuli in Πρόβλημα. Accipio autem vocem Obiectus eo modo quo Tacitus, quū dicit, Obiectu montis quo sæua ventorum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλημα id est obiectaculum. nam προβολὴν intelligo ipsam velut actionem obiiciendi & opponendi aliquid, seu prætendendi: at πρόβλημα id quod obiicitur. quam aut cui assimilem signif. Obiectaculum apud Varr. habere videtur. Sed προβολή pro πρόβλημα sæpe accipitur, vt quūm Sophocles δείματος προβολὰς vocat quod alibi φόβου πρόβλημα, modò à me prolatum. Euripides Oreste, ὁ δὲ λισσόμενος θανάτου προβολάν, Petens vt mortem effugere liceret. Ad verbum, Aliquid morti obiicere. A Budæo προβολή exponitur Munimentum tutelare, Tutela, Integumentum, Lorica. quarum significationum exempla vide pag. 462. At pagina 456 tradit προβολὴν dici etiam Propugnaculum & castellum, ambitúmque, mœnium hostilem impetum arcentem. vt Xenoph. τὰ ὄρη τῆς Ἀσίας προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας.

Προβολὴ, Proiectura & protectum, (vt idem tradit) Pro A minentia, Pars prominens vel tecti vel suggrundæ, vel rei cuiuscunque: vt palpebrarũ pili προβολαὶ sunt τῶν ὀφθαλμῶν. Vide pag. 456 & 461. Προβολὴ metaph. pro eo quod prætenditur & prætexitur (vt Lat. dicunt prætextum) Tertull. aduersus Praxean, Siquis putauerit me προβολὴν aliquam quærere.

Προβολὴ, Status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currumque sustinentis, id est τοῖς ἵπποις καὶ τὰ ἅρματα ἐπέχοντος ἄχρις αὖ ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξίωσιν. B Ita Bud. p. 457, qui & ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ apud Plut. interpr. In procinctu atque in vestigio stantes. Aliã huius vocis expos. vide ibidem.

Προβολὴ, Intentio & obiectio iudicii dictati, quasi petitio digladiantis. Ita ex Hermog. Budæus p. 456. Ibidem προβολὴν ab eo vocari ait intentionem accusatoris: & ab Isocrate actionem quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντησάντων. Ex Vlpiano in orat. Demosth. contra Mid. annotatur, προβολὴν fuisse etiam actionem Athe- C nis aduersus eos, qui aliquam iniuriam die festo & solenni intulissent.

Προβολὴ, Nominatio & proditio. Bud. ex Greg. Vide pag. 454.

Προβολαὶ αἰχμῶν Eustath. apud Dionys. Alex. exponit ἐκβολάς, sed admonens legi etiam προμολάς.

Προβολὴ perperam apud Plutar. pro προσβολὴ, vide in Προσβολή.

Προβόλαιον, Tutamen, vt habetur in vulg. lex. A τ Προβόλαιον (inquit Camer.) dicitur in oraculo de hasta (vt vide D tur) directa quasi ad pugnam, Εἶσαι τὴν προβόλαιον ἔχων πεπυκασμένος ὥσον. Est autẽ oraculum hoc apud Herodotum Polymn.

Πρόβολος, ὁ, ὁ, idem quod προβλὴς λίθος apud Homerum, vt Eustath. scribit, hoc est (Bud. interprete) Scopulus eminens qui æstum maris frangit. exempla apud eum habes Comm. pag. 461. Tropicè verò (vt Eustath. annotat) apud Homeri posteros accipitur, i. (inquit Bud.) pro tutore, propugnatore, defensore, securitatis conciliatore & præsidio. cuius significationis exempla ibi- E dem apud eum reperies. Apud Aristidẽ verò de vrbe Athenarum loquentem, quum dicit, καὶ θρύψας ταὐτοῦ διὰ γῆς ἁπάσης διαρραγέντος, αὐτὴ γὰρ ὥσπερ ἔρυμα καὶ πρόβολος, interpretatur Propugnaculum. Alibi verò & Scutum exponit. Hesychio verò præter πρόμαχος & προμαχός, est etiam προστάτης, κυβερνήτης, ἱερεύς. Πρόβολοι v. lex. sunt etiã in pontis constructione trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti: quas Sublicas à Cæsare, à Liuio Sublicia vocari scribunt. Plut. Cæs. ἅμα τοῖς προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ ῥόου πεπηγότων. Πρό- F βολος est quoque τὸ τῶν σπίων ἀρχεῖον, Suidæ & Hesychio.

Προβόλιον, ου, τὸ, Venabulum. δόρυ ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται, Bud. ἀβουλῖ Hesych. Xen. προβόλιον προβάλλεσθαι χρή, Venabulum prætendere. Bud. Idem Cyneg. τὰ δὲ προβόλια ἔχειν προθῆναι μὲ λόγχας ἔχοντα.

Προβολεὺς, έως, ὁ, Productor, vt Budæus Comm. exponit. vt apud Dionys. Ar. τὸ μὲ γὰρ αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ ἀποτελεστήρ, vbi causam productricem & προβολέα pro eodem dixit. Sic Gregor. Patrem cælestem γεννήτορα καὶ προβολέα vocat: vt Damascenus eundem Patrem nomi G nat λόγου γεννήτορα, καὶ διὰ λόγου προβολέα ἐκφαντορικοῦ πνεύματος. Vbi notandũ est eum facere discrimen inter γεννήτορα & προβολέα. Vide Bud. p. 461 & 463.

c. 2. Ἀντιπροβάλλομαι, Contrà propono & nomino designãdum. Plat. De l. 6, ἐὰν δέ τις ἄρα ἀρχῇ τινι τῶν μὴ προβεβλημένων ἀμείνων ᾖ τῶν προβεβλημένων τινὸς, ὁ προβαλλόμενος αὐτὸν ὄνομα ἀντιπροβάλλεται, τοῦτ᾽ αὐτὸ ὀμόσας ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον. VNDE Ἀντιπροβολὴ, ῆς, ἡ, Comparatio in nominando, quæ & ἀντιβολὴ dicitur. vulg. lex.

c. 2. Ἐπιπροβάλλω, Superinnicio. Sic v. l. ex Plut. Romulo. H

ΠΡΟΣβάλλω, Adiicio, (eo sensu quo dicitur Adiicere oculos, vel Adiicere mentem. Vnde & Adiectæ voces ex Cic. aliquãto post) προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Adiicere oculos, Obtutũ figere. Nazianz. καὶ φησὶ σαφεστέρας ἔτι προσβαλόντος τὴν ὄψιν. Plutarchus Sympos. sept. sapient. ὁ μὲν οὖν Νειλόξενος, ἀτενίσας, εἶπεν, ἀπιστεῖν φαμὲν τὴν ὄψιν· ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ Νειλοξένῳ πολλῷ χρόνῳ. id est, oculum obtutumque fixit, vt vertit Bud. Sed non malè etiam reddiderit quis, Attẽtius curiosiusque intuitus est, vel spectauit. Obseruandũ est autem accus. ὄψιν ex præcedent. repeti: quẽ tamen aliquando prorsus omitti existimo. Προσβάλλω pro Adiicio etiam significante Addo sunt qui accipi velint: afferentes hunc Diosc. locũ lib. 1 cap. 54, προσβαλε ῥόδα. Vbi tamen à Ruellio exponitur Immittito. Προσβάλλω, Admoueo. Gal. σικύας μεγίστας τοῖς τιτθοῖς προσβάλλειν. Cic. Accõmodo ex Plat. Timæo vertit. At προσβάλλειν ἀτιμίας τινὶ verti non potest Admouere infamiam alicui, sed reddi debet Irrogare infamiam seu ignominiã, vel Inurere infamiam. Budæus interpr. etiam Infligere infamiã. Dicitur & προσβάλλειν τινὰ ἑτέρῳ pro Incitare in eum & irritare, Stimulare & impellere. Bud. ex Demosth. exemplum affert. p. 453. Προσβάλλω, Allido, Collido, Impingo, Confligo. Plut. de Bruto loquens, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τῷ στόμα ἀπέθανε. Ita Bud. qui rursus προσβάλλειν interpr. Impingere, item Intorquere, Illidere: & affert ex Æsch. in epist. ad Philocr. ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὴν νόσον τοιαύτην ὑπελάμβανον. Vbi tamen reddere malim Infligere. Προσβάλλω neutraliter positum, Irruo, Adorior, Inuado, Impetum facio, Irruptionem vel Impressionem facio. In qua signif. apud nullum scriptorẽ frequentius quàm apud Thucyd. esse puto. Dicitur autem & προσβάλλειν πολεμίοις, & προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, seu ἐρύματι, &c. vt ex sequentibus exemplis patebit. Igitur lib. 1, ἐπεὶ γὰρ προσβάλλοντες ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. Et lib. 3, προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At lib. 1, προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ. Et 3, καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες. Rursum lib. 3, item 1, προσβάλλειν τῷ τείχει dicit. Sed & cum præpos. πρὸς, lib. 1, καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Huius autem exemplo vsurpãt & cæteri, sed potius cum dat. Προσβάλλω dicitur & de accessu minimè violento & infesto. vt Luc. τίς ὁ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; Quæ vox aures nostras incessit? Quæ vox auribus nostris incidit? Sed vsitatiore loquendi genere, (præsertim ea mẽ apud poetas) Quæ vox pepulit aures nostras? Cic. Adiectæ voces vsurpat. lib. 1, De nat. d. tanquam προσβαλούσας. Dicitur & ὀδμὴ προσβάλλει, seu ὀσμή, à Theophr. i. Incidere, Incurrere, Appelli, vt Bud. interpr. Quem miror, postquam scripsit προσβολὴν de incursu & accessu violentiore dici, exemplum illud subiungere.

Προσβάλλομαι, Adiicior. vt προσβάλλεσθαι ὄψις, Oculi qui adiiciuntur, Obtutus qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, Inici, Imponi. vt Diosc. lib. 8, προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit & appellitur: & id quod oppugnatur. Bud. 452.

Προσβολὴ, Adiectus seu Adiectio (si vti liceat hoc verbali in in ea signif. qua dixi paulò antè Adiicere oculos) Coniectus. vt προσβολὴ τῶν ὀμμάτων Plat. Theæteto. Sic προσβολὴ τῆς ὄψεως, apud Phil. De vita M. l. 3, σημεῖον γὰρ ὡς τοιαύτη τοῦ παντὸς ἱεροῦ φαντασία κατὰ τὴν τῆς ὄψεως προσβολήν. Dicitur autẽ & Cõiectus oculorũ à Cic. Προσβολὴ, Admotio (sequor autem in his quem in ipso verbo tenui significationum ordinem) vt σικύας προσβολὴ, Diosc. lib. 7. Dicitur autem ab Euripide in Medea & de admotione oris quæ fit osculando. ex quo affertur etiam προσβολαὶ προσώπων φίλιαι. Apud Plut. autem Sympos. 4. exponitur Contago, ἢ τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταδίσεσθαι πάθη τοῖς ἀνθρώποις οἴονται. Προσβολὴ, Commissura, Cic. interprete. Vide Bud. p. 453, & meũ Cic. lex. p. 13. Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας. q. d. Inflictio ignominiæ. vt προσβάλλειν ἀτιμίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. Προσβολὴ, Appulsus eo sensu quo Cic. appulsum solis, item appulsum caloris & frigoris dixit. Προσβολὴ, Appulsus nauis. Item, Impressio ruentis aciei impetusq; militum cuneatim incurrentium. Plut. φάλαγξ χαλεπὴν προσβολὴν ἔχουσα, id est Quæ perrumpi impressione non poterat. Apud eundẽ verò alibi pro τὴν προσβολὴν κρατυνάμενοι reponit Bud. προσβολῇ, vt sit, Impressione valida irrumpentes. Itidem verò Valla apud Thucydidem non ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, sed ἐν προσβολῇ τῆς

Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominētibus Siciliæ locis. Vt autem προσβολὴ est hostium, ita & athletarum, quum inter se aggrediuntur. & Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exponitur, Primo statim impetu, apud Philostratum. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pro pugna quæ in vrbis aggressione circa muros committitur, ex eodem Plutarcho affertur. Rursum ex eodem in Publicola, προσβολῆς ὀξείας τῷ τείχει γενομένης, pro In murum impetu acerrimo ab hostibus facto. Ita vulg. lex. Sciēdum est autē Thucydidem ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties vsum fuisse, & in eo προσβολὴν (vel potius προσβολάς, nā plurali vti solet) Oppugnationem verti. vt lib. 1, προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιούμενοι μηχανὰς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Ibidem, πῶς τι οὐ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Idem lib. 5, καὶ προσπαθούμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πρῶτον ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic & Bud. hæc Polybii verba, de quadam vrbe loquentis, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολάς, interpr. Quum statim adueniens oppugnare adortus esset. Apud eundem Thuc. alicubi προσβολαὶ exponitur (& rectè quidem, meo iudicio) Pugnæ tumultuariæ. vt lib. 3, καὶ προσβολαί, ὡς ἐν εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, τῇ παρακλ. Idem lib. 7, προσβολὰς & ξυστάδην μάχας inter se opponit, pag. 261. A scholiaste autem προσβολὴ alicubi ἄσπιστος, atque adeo μάχη (item προσβολαί. συμπλοκαί) alicubi verò & προσόρμισις ac ἀποβατήριον exponitur. In vulgatis autem lexicis illud eiusdem Thucydidis antea citatum, ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exponitur Dum in Siciliam transmittunt. Affertur ibidem ex Polybio, ὅσας οὐ μόνον στενὰς καὶ τραχείας τὰς προσβολὰς pro itinere nō solùm angusto sed etiam aspero. quum tamen προσβολὴ iter simpliciter significare nullo modo possit. Rectius igitur Bud. (meo iudicio) προσβολὰς in simili Plutarchi loco interpr. Aditus ad aggrediendum: in Cæsare, ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφανεῖς ἔχον τας ἀμηχάνω τέχνῃ διελθὼν ὁ Καῖσαρ, ὥς φησιν, &c.

Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολὴ exponitur Violentia & impressio præpotentis, aut tyranni: & affert ex Gregorio in Iul. καὶ πολλαῖς πληγαῖς καὶ χαλεπαῖς ὑβριστοῦ προσβολαῖς. Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quod inuidia velut irruptionem faciat in animum eius quem incessit. Aggressionem quidā verterunt: Bud. appulsum. Et πυρετοῦ προσβολὴ Galen. ad Glauc. pro accessione febris, sed ita vt impetus significatio includatur. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. ‖Προσβολή, Noxa, Offensio, vt idem vertit in hoc Synesii loco, ἐδόκει δὲ ἄρα χαλεπωτέρας μοι γενέσθαι τι πάθος τὴν προσβολήν. Vbi tamen alii προσβολὴν cum πάθος iungentes interpr. Aggressionem, Insultum. Itidem tamen προσβολὴ exponitur Noxa [ob læsum numen] apud Aristophanem, Χαῖρε πατὴρ δαιμόνων ἡ προσβολή. verùm & hic de irruentis impetu commodè intelligi posse videtur. Sic enim & Synes. εἰ δαιμόνων εἶεν προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' ἀνθρωπίνων.

Προτιβάλλομαι pro Προσβάλλομαι apud Homerum (præfixa præpositione Dorica προτὶ, aut certè facta ex Dorica ποτὶ, pro πρὸς) Adorior, Aggredior. Itē Coerceo, Castigo: vel simpliciter Increpo. Hom. Il. ε, v. 874. Τοῦτον δ' οὔτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ. id est ὀνειδίζεις, Eust.

C. ΣΥΜΒΑΛΛΩ, Conicio. vt apud Theophr. De causis pl. 3, exponitur, συμβάλλει τὰ χόνδρα εἰς τὰς γύας. Sed frequentius est pro Conicio metaph. vnde Coniectura. Plato Crat. εἰ οὖν τι ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem ex Dioscoride citatur, συμβάλλειν τὰς φύσεις pro Cōicere, id est coniectura consequi. Sic pass. συμβάλλομαι. Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβαλεῖν τὸ εἰσημένον. At Budæus apud Herodotum in Polymnia vbi dicit συμβαλλόμενος εὑρίσκω, vno in loco vertit Coniectura assequens, in altero autem Subducta ratione. de qua significatione postea dicam. Vt autem συμβάλλω pro Conicio, & cōiectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor. (quam significationem, vt affinem proximè præcedenti, subiungendam ei putaui) vt apud Cebetem, δι' ἑρμηνείας συμβαλομένῳ τὰ γεγραμμένα. Sic apud Plut. in Amat. narr. συνεῖδ ἔχειν ἐν προξενίᾳ, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem & συμβαλεῖν in loco Platonis modò prolato aliquis ita accipiendum putauerit. At συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῆς φιλοσοφίας, Plut. in Fabio, quidam interpr. putant Animo voluens. His addendum cēseo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem subduco. vt apud Herodotum in Polymnia à Budæo verti dixi; aliam tamen similis loquendi generis quod ibidem habetur, interpretationem afferentis. Atenim in Erat. vbi scribit idem Herodotus συμβάλλεσθαι ὅτι δακτύλοι πεζ μιῶνας, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Coniungo. vt συμβάλλειν τὰς δεξιὰς apud Euripidem eo modo quo Virgilius, Dextræ coniungere dextram. Sic & apud Xenoph. Pæd. 2, συμβαλεῖν φασὶ Γαδάτην. Sed & pro Connecto, Contexo, ex Philostr. Heroicis, συμβάλλειν στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item Commisceo. vt quum ab Arriano fluuii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo & Homerus modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, Il. 4. Sed & sine accus. ponitur συμβάλλειν hac signific. vt apud eundem historicū, αὐτὸς δὲ ὁ Ἀκεσίνης ἐς τὸν ξυμβάλλει τῷ Ὑδραώτῃ. Hinc & συμβάλλοντες ποταμοί, Confluentes. Dicitur verò & de aliis rebus neutra signif. pro Coeo (vt quæ inter se coniunguntur & commiscentur) & ita exponitur apud Aristotelem Problem. sect. 3, συμβάλλει εἰς ταυτὸ τῷ ἐπιφανεῖ. Itē in hoc eiusdem loco, de venis loquentis καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις. Hinc etiam pro Cōgredior, & Occurro. vt apud Appianum, ἵνα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et apud Arrianum, ξυμβαλεῖν αὐτῷ, pro Cum eo coniungi & ei occurrere. Hinc apud Homerum σύμβλητο pro Occurrebant & participium συμβλήμενος apud eūdem Od. ο, pro συμβεβλημένος. Ab hac autem significatione est σύμβολος pro obuio. ‖Συμβάλλω, Committo (vt committimus aliquos ad certamen) Iliad. γ, Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ'. Sic συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plutarchum. ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν apud Xenoph. & Æschinem: & πόλεις συμβάλλειν apud Paus. Sed hic addit μάχῃ συμβῆναι. Interdum verò & pro Committo aliquos, id est sibi inuicem inimicos reddo. vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xenoph. Pæd. 6. Iungitur autem συμβάλλειν & cum accus. vt Lat. Committere (veluti quū dicimus Committere pugnam vel prælium) & quidem addito interdum personæ datiuo. vt συμβάλλω εἰς μάχην, vel συμβάλλω σοι εἰς μάχην. Sic συμβάλλω σοι ἀγῶνα apud Euripidem. At συμβάλλειν ἔριν apud eundem exponitur Contentionem inter se exercere. Soph. autem (hinc, vt opinor, ducto loquendi genere) dixit συμβαλεῖν ἔπη κακὰ pro Maledicta regerere, veluti quandam verborum pugnam committendo. Sed & συμβάλλειν sæpe per se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior. vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, apud Polybium. Cum πρὸς autem iunxit Isocr. ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προσγόνους τοὺς ὑμετέρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero. & quidem tribus diuersis significationibus, (quam etiam ob causam eā quæ sequuntur, huc reseruāda existimaui) Primùm vt Cōfero dicitur pro Cōtribuo, sic & συμβάλλω, vel potius συμβάλλομαι. Χρήματος ἄρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῖν. Vtque sumpta hinc metaphora Confero dicunt Latini pro Prosum, Adiuuo, sic & Græci suū συμβάλλομαι. Dicunt autem συμβάλλομαί σοι, & συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, siue εἰς τοῦτο. quorum exempla sunt apud Herodotum, Xenophontem, Plat. qui & De rep. 1, nomen μέρος addit, scribens, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, quemadmodum Confero sermonem vel sermones cum aliquo, sic συμβάλλειν λόγους apud Eurip. legitur. (pro eadem autem significatione affertur & συμβάλλειν ἔπη εἰς λόγους) Tertiò, vt Confero pro Comparo interdum sumitur, sic & συμβάλλω apud Herodot. cum dat. apud Aristotelem cum πρὸς, Ethic. 1, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Vtendum do, Commodo. Item, Fœneror. Suidas enim μεταδιδόναι & κιχρᾶν exponit in hoc loco (qui est ex Aristoph. Concion. licet ille taceat) Ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη τὰ ματία, &c. Et συμβαλόντα in quodam Arriani loco pro δανεισάμενον accipi ait.

gg. iiii.

Poterit autem fortasse & in hac signif. ad verbũ Confe A
ro reduci.

Συμβάλλομαι, Paciscor, Contractus conuentáque ineo. Bud. pag. 619, ex Isocr. & Demosth. Et συμβάλλω ταῦτα, Hæc stipulor, ex eodem Isocr.

Σύμβλημα, ET Σύμβλησις, Commissura. In vulg. lexicis σύμβλησις pro Compago, ex 26 Exodi affertur: & σύμβλημα pro pessulo, item solidatione, ex Esaiæ cap. 41.

ITEM Συμβλητὸς, ού, ό, Conferendus, Qui conferri & comparari potest. Theocr. Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα Πρὸς ῥόδα. Alia exempla vide apud Bud. p. B
610. inter quæ vnum ex Aristotele in quo συμβλητὰ vult esse comparabilia & commutabilia. Quam duplicem significationem ibi non admitto. AT Ἀσύμβλητος, Non conferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar. Idem Bud. ibidem ex Aristot.

Συμβολὴ, Ipse actus conniciendi. Item, (sequendo metaph. verbi conicio signif.) Coniectura. Qua in significatione Plutarchum vti testatur Bud. | Συμβολὴ, Coniunctio, Iunctura, Commissura. vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, ossium C
iuncturæ, Plat. Tim. Et ex Aristot. 1. De part. an. affertur, συμβολαῖς τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολὴ, Locus vbi confluũt fluuii, velut aquas cõiungentes, Cõcursus confluentiũ, Bud. Sic Arr. ξυμβολὴν τῶν τε Ὑδάσπου καὶ τῶ Ἀκεσίνου dixit, & alibi sæpe plur. ξυμβολάς. | Συμβολὴ, Commissio (vt dicuntur aliqui ad certamen committi) seu Parium comparatio ad pugnam. Quam interpr. addit Bud. subiungens ex Herodiano, δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Item Commissio prælii (si ita dicere liceat, vt dicitur Committere prælium) Cõflictus, D
Congressus, apud Herodotum & Xenoph. | Συμβολὴ, Collatio quæ fit à singulis in commune. vt quum Athenæus dicit lib. 7, τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Et ex Canone 54 Concilii Laod. affertur, ἐκ συμβολῆς συμπόσια ἐπιτελεῖν. Et plural. συμβολαὶ, vt apud Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quisque conferebat, Collectæ (vt quidam ex Cicerone interpr.) Sic quidam comicus apud Athen. Ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς εἰσπράξατο. Et συμβολαὶ, Auxilia seu adiumẽta ad bellum quæ à E
quopiam conferuntur. Sic apud Plutarchum in Antonio dicitur iniquum esse à bello mulierem reiicere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. | (Item συμβολὴ pro pacto, vide in Σύμβολον.) HINC Ἀσύμβολος, Qui symbolam non confert. Gellius lib. 6, cap. 13, Ne omnino immunes & ἀσύμβολοι veniremus, coniectabamus ad cœnulã non cupedias ciborum, sed argutias quæstionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo conuiuæ symbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud. pag. 610 ex Plut. F
Coriol. ET Ἀσυμβόλως aduerb. Sine symbola. vt Ctesibius interrogatus quid illi ex philosophia superesset, respondit, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. ET Βραχυσύμβολος, in Epigr. Qui paruum symbolum ad conuiuium confert.

Σύμβολον, τό, τὸ, Nota. Cic. interpr. vt verbum nota est & signum rei animo conceptæ. Aristot. De sensu, τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον, σύμβολόν ἐστι. Etymologiam (inquit Cicero) notationem appellamus, quia sunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Aristot. σύμβολον appellat, quod Latinè G
est Nota. Hæc Cicero. Accipi autem σύμβολον pro signo ab ea verbi συμβάλλειν signif. qua pro Conicio accipitur, Budæo assentior. Vt autem Nota seu Signum latè patet, déque variis rebus, deinde & de quibusdam peculiariter dicitur, sic & σύμβολον: vt sequẽtibus exemplis docebo. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ περιεῖναι ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, Magnum est signum præstãtiæ huius ciuitatis. Id est indicium. Plutarchus Romulo, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπιχρήσεως σύμβολον. Herodian. 3, τὰ κηρύκεια πάντα καὶ τὸ σύμβολον νομίζοντες. Demo- H
sthenes, σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς εὐνοίας, pro indicio & argumento salutis habere. | Σύμβολον peculiariter pro signo militari (sicut & σημεῖον à generali significatione ad hanc particularem transit) Herodian. 4, τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Hanc tamen significationem raram esse puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam sensu dicitur, pro eo videlicet quod potius Insigne appellatur, vt apud eundem Herod. 1, τάς τε ζώνας καὶ ἐσθῆτας καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαιρήσαντες, 1. (Politiano interprete) cæteris militiæ signis. At βασιλείας σύμβολα seu βασιλικὰ σύμβολα aliquot apud eundẽ locis Insignia imperii, Insignia imperatoria, Insigniæ principatus idẽ interpr. Sed annulũ peculiariter vocatum fuisse σύμβολον ex Plinio discimus, lib. 33 cap. 1, videlicet, vt certæ cuiusdam dignitatis signũ seu insigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur quod alio nomine σύνθημα, id est Tessera, signum bello, vt dixit Virgil. — vt bello tessera signũ: (vbi lege Seruium) Et Silius eũ imitatus, — tacitũ dat tessera signũ. Ab hu' autem signif. similitudine Symbolum apostolicum appellatum fuisse existimatur, vt videlicet velut tessera ad internoscendos veros Christi milites esse posset: sed aliam & quidem certiorem huius appellationis rationem vide paulo pòst. Recentiores autem theologi symbola vocarunt in sacramentis visibilia signa, vt aquam in baptismo, panem & vinum in cœna Domini: quæ symbola ad rem significatam referũtur, vt in cœna ad corpus & sanguinem Domini. Quidam tamen symbolorum appellationem generaliter ad ipsa etiam sacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam signum quoddam, vel (magis propriè) tessera quam publicè dabant ciuitates quibusdam hominibus sibi amicis, vt hospitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, vt scribit Bud. afferens ex Lysia, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Et paulo pòst, πολλοὶ γὰρ ἀγαθὸν καὶ ἄλλων χρημάτων ἀπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie (inquit) vocari possunt tesseræ collybisticæ, quas literas collybicas vocãt, quasi ad permutandã pecuniã externam institutas. Hodie *lettres de change*, vel *lettres de banque*. Sed & priuatus vsus hospitaliũ tesserarum fuit, vt ex Plauto in Pœnulo & Cistellaria liquet. Hinc autẽ Tertull. lib. De præscrip. Contesserationem hospitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris (inquit Bud.) tesseram dari hospitibus dimidiatam, quam quicunque attulisset ad hospitem, continuò agnosci posset, & hospitio accipi, tanquam anticus & vetus hospes. | Σύμβολον præterea apud Pollucem lib. 9 accipi putatur pro ea tessera quam numariam Suetonius appellat, quæ Gall. *vn mereau* vel *vn bulletin*. Meminit autem hic & tesseræ frumentariæ, cuius & Plinius, ac Iuuenalis: Vlpianus item & Paulus. De his lege Bud. annot. prior. in Pandect. | Σύμβολον, Tessera theatralis, quæ (vt in vulg. lex. scribitur) in congiariis iaciebatur à principe, largitionisque speciem numerúmque notis ostendebat. quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion, σύμβολα δι' ἃ τε εἰς τὸ θέατρον κατ' κορυφὴν ἔρριψε, τὰ μὲν ἐδώδιμον, τὰ δὲ ἐσθῆτα.

| Σύμβολον autem pro omine (quòd videlicet rei futuræ signum sit) vide in Σύμβολος. Exponitur autem & Præsagium, item Augurium, vt ibidem dicetur. | At συμβολα Pythagorica apud Plutarchum & alios, non simpliciter signa sunt sed occultæ cuiuspiam rei signa. vnde & Ænigmata quidam interpretati sunt. | Σύμβολον (inquit Budæus) significat etiam similitudinem & quandam naturæ communitatem. Aristot. De gen. & interitu, lib. 2, τὸ μὲν γὰρ πῦρ ἐστι καὶ ὕδωρ καὶ γῆ καὶ πῦρ ἔχει γὰρ ἀμφοτέρων σύμβολα. Volũt autẽ quidã conuenientiã naturæ & cõmunitatem sic appellari, ducta ab hospitalibus symbolis metaphora, vt sit velut societas quædam & necessitudo ex hospitio contracta. Ab hac autem συμβόλου signif. est Gall. verbum *symbolizer*: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus est receptum. ET Συμβολικὸς (ab hac συμβόλου significatione) Ænigmaticus, Allegoricus. & συμβολικὴ θεολογία. de quibus vide Bud. p. 611 & 612. Eidẽ verò alibi Συμβολικὸς est Significatiuus. & subiũgit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, id est ἐπινεύειν. ET Συμβολικῶς aduerb. Ænigmaticè, Allegoricè. At in v. l. Coniecturaliter. id est, Per comparationem præteritorum & futurorum. Hesych. συμφωνούμενως.

Σύμβολον, Commissura, à συμβάλλω signif. Committo. Plato Symp. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi ἡμιτόμιον dixit. Σύμβολον commissurã vocare videtur: inquit Bud. qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον esse αὐτὸ τὸ τμῆμα, quasi tesseram & frustum abscissum. Hæc ille, respiciẽs (vt opinor) ad id quod paulo antè ex eo retulim⁹, tesseram videlicet solitam dari hospitibus dimidiatam (quæ Gall. *taille*) vt huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuisse, ob idque nunc virum & mulierẽ tanquã B tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle.

Σύμβολον, Quod confertur, à συμβάλλω significante Confero. Collecta, sicut & συμβολή, quidam interpret. Ego tamẽ nullum ex classicis scriptoribus exemplum citatum inuenio nominis σύμβολον hac in signif. positi. at genitiui plur. numeri συμβόλων suppetunt mihi nonnulla: sed quæ non immeritò alicui suspecta fuerint, quum facilis accentus lapsus esse potuerit, ex συμβολῶν à συμβολή, in συμβόλων à σύμβολον. Legimus tamẽ apud Gell. lib. 6, cap. 13, in fine, Talia symbola. Et apud C Plaut. ac Terentium, non solùm symbolam, sed & symbolũ. Verùm hoc ne ibi quidẽ apud quosdã suspicione caret. Vtut sit, σύμβολον Apostolicũ potius ab hac τῆς συμβάλλω significatione quàm ab altera (ad quam id nonnullos referre dixi) appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest. is enim Serm. de temp. 115 collationem interpretatur, quia (inquit) collata in vnum totius catholicæ legis fides symboli breuitate colligitur. Hæc ille. σύμβολον tamen est potius quod confertur, aut collatum est quàm collatio, si quidem D hæc pro ipsa conferendi actione accipiatur.

Σύμβολον, Pactum, Conuẽtum, à συμβάλλω significante *Paciscor*. Pro qua significatione ex Aristotele affertur, *Polit. 3.* εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex eodem autem Rhet. 1, συμβολαί (non σύμβολα) cum συνθήκαις copulatum: vbi scribit, καὶ περὶ τῶν ἐξαγωγῆς δέοντας & περὶ τῶν εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς τούτους καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται. In quibus locis paulo aliud σύμβολα & συμβολὰς quàm συνθήκας esse videmus. Harpocr. tamen συνθήκας E interpretatur, sed peculiari significatione. ait enim σύμβολα esse συνθήκας ἃς ἂν πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια.

HINC Εὐξύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum quo facilè paciscimur, Facilis in commercio, Xen. (Item Εὐξύμβολον σημεῖον Bud. Signum fausti ominis, Signum faustum.)

CONTR. Δυσξύμβολος, apud eundem, πολλοῖς χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel Σύμβολον, ου, τὸ, Omen. (quòd signum sit rei futuræ) Synes. ἵνα μὴ τῷ τυμβίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. F Greg. ὡς ἐπαγγελία τὸ σύμβολον. Exponitur & Auguriũ, Auspiciũ. & affertur ex Plutarcho in Pericle, τὰ πυχνὰ τῶν συμβόλων ἀθυμοῦντες. Apud Xenophõtem autem dat. συμβόλοις ab vtroque nominatiuo esse potest, Apomn. 1, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. | Σύμβολος Hesych. est non solùm οἰωνός, sed etiam quod datur forum iudiciale ingredientibus. | Σύμβολος exponitur etiam Obuius. VNDE Συμβολεῖν & Συμβολῆσαι apud Hesychium pro Obuium fieri, Occurrere. G

c. 1. Συμβολοκοπέω, ῶ, Symbolas do in conuiuia, vt Bud. interpretatur in hoc Ecclesiastici loco, cap. 18, in fine, μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. Ex alio autem eiusdem libri loco affert, μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς ἐν οἴνῳ. pro Ne des symbolum vel annulum.

c. 1. Ἀποσυμβολέω, λῶ, Occurro, si mendosè non legitur apud Hesychium, ἀποσυμβολεῖν, συναντᾶν.

Συμβολατεύω, Paciscor, Contraho. Hesych.

¶ Συμβόλαιον (multo frequẽtius quàm σύμβολον) Pactum, Conuentum, & quidem generali signif. Demosthenes, H καὶ συμβόλαια ποιοῦσι συμβάλλοντες. Plato, συμβολαίων πέρι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Isocr. in Panegyrico, ἴδια συμβόλαια, Priuati contractus, Bud. interpr. Qui etiam addit συμβόλαια & δικαιώματα in Pand. pro eodem accipi, videlicet pro instrumẽtis & indiciis, ac probatoriis syn A graphis, vel scriptis quibuscunque, vt testamento. Συμβόλαιον exponitur etiam Commercium, item Negotium. Synesius, μανθάνουσι δὴ παρὰ τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸ συμβόλαιον γίγνεσθαι πρὸς ἄνθρωπον ὑπόβολον. Basil. ad Candidianum, συμβόλαιόν τι πρὸς αὐτὸν εἶπεν ἐγκεκλῆσθαι. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν apud Plutarchum in Romulo, est Communis societas & commercium, in vulgatis lexicis.

HINC Συμβόλαιος δίκη, Controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Bud. ex Thucyd apud quem tamen ipsemet legit συμβολαίαις δίκαις, nõ συμβολαίοις. ET Συμβολαιογράφος, Tabularius, Qui cõtractus scribit. Bud. ex B Pandectis.

¶ Συμβολίη, Occursus, pro συμβολία. Item casus, vel Successus, vt exponit Camer. in hoc Apoll. versu, — δρηστῆρες δὲ συμβολίῃ κεχάροντο. Est autem σ pleonasticum.

C. Ὑπερβάλλω hic omissum, vide post Ὑποβάλλω.

C. ΥΠΟβάλλω, Subiicio, oppositum τῷ ἐπιβάλλω. vt in hoc Athenæi loco (qui mihi propterea ad indicandam primam huius verbi significationem visus est aptissimus) κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα. Sic pass. ὑποβάλλεσθαι τῷ τείχει, ex schol. Ari- C stoph. pro Supponi vel Subiacere. At signif. act. ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Luc. Subiicere toralia, vel potius Substernere, vt Bud. interpr. Ex eodem Luc. ὑποβάλλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ ταῖς συμφοραῖς apud Isocr. Seipsos calamitatibus subiiciũt. Vel, ad verbũ, Seipsos sub calamitates subiiciunt. Atq; ita malim, quum apud Cic. inueniam, Virtus sub varios incertósque casus subiecta. Huc pertinet apud Æsch. in Ctesiph. D ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις. q.d. Subiecit se Thebanorum imperio. | Ὑποβάλλω, Suggero, videlicet commonefaciens. Xen. ὑποβάλλειν δυνάμενος ὧν τι ἐπιλανθάνοιτο. Vbi & verbum Subiicere retineri possit. vt Terent. Phorm. Si meministi quod olim dictum est, subiice. Et ὑποβάλλοντός τινος, Herodian. Cuiusdam admoniti, id est ὑπομιμνήσκοντός τινος. Vide Bud. 464. | Idem ὑποβάλλειν esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, & præproperè excipere. vt Æsch. in Ctesiph. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Sic autem Hom. ὑββάλλειν Il. τ, dixit. Vtrum E que locum affert p. 463. Sed addo, hîc quoque verbo ὑποβάλλειν aliquã verbi Subiicio signif. includi. Sic enim apud Varr. Subiicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico, &c.

Ὑποβάλλω, Suppono, (quod & ipsum verbo Subiicio interdum significatur) vel potius Ὑποβάλλομαι. vt mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, Basil. apud Budæum 464. Item Ὑποβάλλομαι, Falsò quippiam mihi ascribo, Mihi quasi subdititium assumo. Strabo, ἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Consule eundem B. p. 463. Ex Soph. autem Aiace, F ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, pro ὑποσπείροντες, Verba clàm ferentes fallunt. Additur autẽ, ὑποβάλλεσθαι. signif. etiam Per interpretem loqui.

Ὑποβάλλομαι pro προβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Budæum pag. 463.

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, Substramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑποβλητος, ου, ὁ, Suppositítius, Camer. Subdititius, Bud. νόθος, Suid. ὑποβολιμαῖος. vt ὑπόβλητα βρέφη. & apud Suidã, ὑποβλήτους αἱ ἔσπειν αὐτοὺς καὶ νόθους αὐτίκα. Metaphoricè etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς ἀλλὰ πεπλασμένος. Sopho- G cles, Οὐδεὶς ἐρεῖ ποτ' ὡς ὑπόβλητον λόγον Αἴας ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, id est γνήσια τῆς σῆς διανοίας οὐχ ὑπόβλητα ἀλλ' οἰκεῖα σαυτοῦ. Sic idem Soph. Œdip. Colon. dixit, Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Vbi quidam exponunt Subornatum & ab alio instructum. Et apud Platonem, ὑπόβλητος ἄνθρωπος, Homo subdititius. Bud.

Ὑποβλήδην, aduerb. Subiiciendo. (eo sensu quo Virgilius dixit, — vix pauca furenti Subiicio, & raris turbatus vocibus hisco) vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, vt v. l. exponunt. Obstreperè, Camer. Interfando, Bud. Il. α, Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς, id est ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν ἀφορμῇ τοῦ διεξοδικοῦ λόγου, Eust.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ, Subiectio, & (si dici posset) Substratio. Plato apud Athenæum 1, νῦν δὲ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν ἐν περιβολῇ χωρίζουσι καὶ ὑποβολῇ. | Item Subiectio rei

falsæ pro vera, Fraus. Basil. epist. ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, Accersita persona vsus, vt vulg. lex. interpr. In quibus huc refertur iste etiam Polybii locus, αὐτόπτης ἐμοὶ ἐκ ἐξεληλυθόντων ὑποβολή. Apud Plutarchum vero Romulo, ὑποβολὴ τῶν κλειδῶν Bud. vertit Adulteratio. ‖ Admonitio. Xenoph. Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ὑποβολῆς δυνάμενοι ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Præclarè cum eis agitur si moniti etiam proficiant, vt Camer. interpr. Eo sensu Liuius verbo Subiicio vsus est, Quæ ipsis sua sponte non succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subiiciunt. ‖ Item Subiectio eo modo quo interfando & interpellando alicuius sermonem aut respondendo, subiicere dicimur. vnde ἐξ ὑποβολῆς. Diogenes Laertius, Σόλων δὲ τά Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon statuit vt Homeri versus alternis accinerentur, ita vt vbi vnus desiisset canere, alter inde auspicaretur.

Ὑποβολιμαῖος, ὁ, ὁ, Suppositiiius, Subdititius. Cui apud Demosth. γνήσιος opponitur. Luc. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτίθημι ἐκείνῳ, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου γεγονώς. Metaphoricè etiam capitur. Plutarchus, τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἀπὸ μισθοῦ φιλοῦσι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, Monitor, Qui admonendo atque hortando subiicit & suggerit. Plut. Pol. præc. μιμούμενοι τοὺς ὑποκριτάς, πάθος μὲν ἴδιον καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντες, τῷ δὲ ὑποβολέως ἀκούοντας καὶ μὴ παραβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς. Et Philo, ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum subiiciente. ‖ Item Interpres, ἑρμηνευτής. Eust.

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pignerationi obnoxius, & Obiectus pro pignore: quam hypothecam verbo Græco iurisconsulti sæpe vocant. Est enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, siue domus, siue prædium, siue res mobilis sit. Hæc Bud. Vnde apud Pollucem ὑπόχρεων χωρίον & ὑπόβολον pro eodem ponuntur. Eust. ex Pherecyde citat, ὑπόχρεως τὴν οἰκίαν τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον. Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά: vt Bud. tradit. D

Ὑπόβολον etiam apud Suidam reperitur pro ὑπόβολον, in priore signif. id est ὑποκείμενον πρὸς δάνειον.

c. 1. Καθυποβάλλω, Subiicio. Magentinus, ἔτι δ' ὅπη τὰ ὁμοίγνια τῷ δεσμῷ καθυποβάλλονται. Et καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula coniectus. Bud. E

c. 2. Προϋποβάλλω, q. d. Præsubiicio. Budæo Comm. est ferè idem quod Præstruo, Præmolior, & Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themist. De anima 2, εἰς γὰρ τὸ σπέρμα ἡ φύσις ἐνδίδωσι λογισμὸν, ὥσπερ καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τῷ λόγῳ προϋποβάλλεται. Idem inferius, εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβέβληται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδέδωκε τῶν ἐνεργειῶν, οὐδὲν θαυμαστόν. Id est (Bud. interprete) Quòd si natura cōparatū est vt prius insint potentiæ in homine quàm actus, Ingenerentur & insint quasi inchoamenta animæ. F

ΥΠΕΡβάλλω, (q. d. Superiicio: vt Quint. ὑπερβολὴν superiectionē reddidit) Exupero, Excello. Item Supero. Cum accusatiuo personæ, & datiuo rei, ὑπερβάλλειν τινὰ τούτῳ: & tam in bonam quàm in malam partem. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλοτιμίᾳ apud Xenophontem. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθίᾳ, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους πλεονεξίᾳ καὶ μιαρίᾳ, rursus apud Xenophontem Hellen. 7. Sic Demosth. Pro corona, Αἰσχίνης δ' εἶναι πονηρὸν ὑπερβέβληκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὁμοίως. Sæpe autem accus. personæ omittitur. Aristoph. Pluto, ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. Pæd. 1, ὡς δὲ εἶδον τὸ προσάγειν τῷ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον ἀγαθόν. Isocr. in Euag. ὑπερβάλλοντας & καταδεέστερον ὄντας opponit. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, & contrà ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, & ὑπερβάλλον ἄλγος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφὴ apud Athenæum 12. Sæpe autem in exuperationis signif. vtitur Xenophon τῷ ὑπερβαλέσθαι (sicut & alii nonnunquam) Sed & participio ὑπερβαλλόμενος actiuè vsus est Pæd. 5, τοὺς δ' ἄρ χοντας τοὺς ἀγαθοὺς ὑπερβαλλόμενοι. vbi accipitur pro superantes, Vincentes. ‖ Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiā peculiari superādi significatione, qui in auctione superat, id est pluris licetur. Bud. pag. 464. ex Andocide. Sed G H

& alteram superandi signif. obseruauit in verbo ὑπερβάλλειν, & quidem propriam. Thucyd. lib. 8. pag. 296. ὑπερβαλόντες ἄκρας ἤδη τὴν ἄκραν. Bud. quoque ex Aristotele affert ὑπερβάλλοντας τοὺς ἰσοὺς de delphinis, pro Saltu superant. emēdatius tamen legi existimans ὑπεράλλοντας, ex alio eiusdem scriptoris loco. Qua in re libenter illi assentior: hoc tamen addo, Plinium verbo Superiecto, quod planè respondet τῷ ὑπερβάλλειν seu ὑπεράλλεσθαι, ita vsum esse. A

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opponitur ἐλλείπω, & ἀπολείπω. Hesiod. Erg. Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ἀπολείπων. Aristot. autē in Ethic. ὑπερβάλλειν, (vel ὑπερβάλλειν τὸ δέοντος) & ἐλλείπειν inter se opponit. Sed & vocē pass. ὑπερβεβλημένην opposuit Plato ἐλλειπούσῃ. Hinc ὑπερβολὴ & ἔλλειψις itidem opponuntur. B

Ὑπερβάλλομαι apud Lucianum In aliud tempus reiicio, Differo: vnde ὑπερβολὴ χρόνου apud Herodot.

Ὑπερβεβλημένως, Supra modum.

Ὑπέρβλητος, ὁ καὶ ἡ, Excellens. Demosth. ὑπέρβλητον ποιεῖ λόγῳ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter legendum & exponendum puto. C

C. Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui superari non potest, Quem nihil antecellit. Itē Nimius. Dem. Olynth. τὴν φιλοτιμίαν πάνδεινόν ἀνυπέρβλητον ἦν. Isocr. Paneg. τὸ συμμάχων ἀνυπέρβλητον ἡγουμένων ἔχειν τὴν ἀρετήν. Athen. 3, ἄνθρωποι ἀνυπέρβλητοι εἰς πονηρίαν. VNDE Ἀνυπερβλήτως adverb. Vltra modum. Aristot. Rhetor. οἱ δ' ἐργαζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ τιμωρούμενοι.

Ὑπερβαλλόντως, Exuperanter.

Ὑπερβολή, Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo vtendū est in reddendis loquendi formulis nomē istud habentibus: quæ & elegantes & valde vsitatæ sunt. Isocrates in Busir. enc. εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἥκουσι. Quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perueniunt. Sed reddi potius debent verbo quàm verbali: hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas. Vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur. Vel, Adeo autem quosuis alios felicitate superant. Sic & quum dicunt πρὸς οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει: (quod loquendi genus frequentissimum est) vt apud eundem Isocratem in Euag. λείπεται οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν τοιούτων. Luc. σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν αδικίας ἀπολελοίπασι, Considerate an aliquem aliis ad maiorem nequitiam locum reliquerit. Vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, quod Budæus interpr. Vt maius esse non possit. Cic. in epist. Epicuri πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῖς ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους interpr. morbos ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meum Cic. lexicū. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολήν. vt Demosthenes in Midiam, τοῦτο γὰρ τοῦτο οὐκ ἔχει δεῖν ὑπερβολὴν ἀσελγείας, id est (Budæo interprete) Hoc flagitium nullo scelere superari potest. Vel, Sūmū est hoc scelus. Ego autem existimo huiusmodi phrasibus Latinè exprimendis accommodatum esse & illud loquendi genus, Nihil magis sceleratum dici aut fingi potest. At de illo Paulino loquendi genere 1 ad Corinth. 4, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν lege Bezam. ‖ Et ὑπερβολὴ peculiari appellatione figura quædam apud rhetores, à Fabio dicta Ementiens superiectio. Exponitur etiam Exuperatio, Item Superlatio & Verba superlata. & definitur, Oratio superans veritatem, alicuius augendi minuendiue causa. Vide Cic. & Fab. D E F G

Ὑπερβολή, Excessus, sæpe apud Aristotelem: cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Pla. Protag. ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Isocr. Nic. αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἔνεισιν. Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod est nimium: à nōnullis & Nimietas, ex Colum. Et quod Cicero dixit in Orat. Magis offendit nimium quam parum, quidam esse putant ὑπερβολὴν & ἔλλειψιν. H

Ὑπερβολή, Transmissio (vt Transmittere ardua loca dicimus) apud Polybiū exponitur, ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν apud eundē, Cacumina montium, Iuga, vt quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed & ὑπερβολαὶ sine adiectione dicitur, vt Plut.

Fab. τῆς ὑπερβολῆς εἰκραπὴς ὄντος. Ibidem, βοῦς ἐλαύνειν δεῖ τὰς ὑπερβολάς. ‖ Ὑπερβολή, Dilatio. Herodotus, ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit. ‖ Ὑπερβολή, sicut & παραβολή, sectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede.

Ὑπερβόλαιος, Superlatus. Plutarchus De defectu orac. καὶ συνημμένων καὶ διεζευγμένων καὶ ὑπερβολαίων. id est (Turn. interpr.) Coniunctarum, disiunctarum, superlatarum.

Ὑπερβολικὸς, ή, όν, Excedens, Nimius. VNDE Ὑπερβολικῶς, Supra fidem, Plutarch. Sympos. οὐχ ὑπερβολικῶς ἀλλ' ἀληθῶς πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορεῖν ἔοικεν.

Ὑπερβολὰ εἰς ἀνίαν, Supra modum. in carm. Theogn.

Ὑπερβολία, Excessus, Iniuria, ὕβρις, κόρος, Hes.

Ὑπερβολιμαῖος, ου, ὁ, ἡ, ἐν ὑπερβολῇ ὢν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer.

Ὑπέρβολος, (scil. λίθος) Saxum quod iniici solebat iis qui in mare demergebantur. Ad quod Aristoph. allusit, Ἐκ τῶν λαρύγγος ὄστρακα σοῦ ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam insigniter improbus, interfectus in Samo, vt scripsit Thuc. Hæc Camer.

C. Ὑπερβάλλω, quod hic esse debuit, vide ante Ὑπερβάλλω.

ἈΚΡΟΒΟΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Propriè qui e summitate loci alicuius iaculatur, vel summitatē versus. Ex ἄκρον & βάλλω, sic formatum vt ἰοβόλος, ἐλαφηβόλος, & alia multa. Ex hoc autē ἀκροβόλος fit proximē sequēs verbū ἀκροβολίζομαι. ET Ἀκροβολὸς pro ἀκροβόλος, vnde in Anthol. epigr. ἀκροβολεῖς ἀκίδες. quod tamen explicāt Mucrone ferientes. hoc autem comp. ἀκροβόλος, vnà cum verbo quod ab eo deducitur, siquis inter præcedentia eiusdem formæ composita reponere malit, non magnopere repugnabo.

Ἀκροβολίζω, & frequentius Ἀκροβολίζομαι, Iaculor. Propriè è summitate alicuius loci iaculor, vel Ex edito quopiā loco iacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω. Aut Summitatē aut Cacumen aliquod versus iaculor, & iaculationem dirigo. videlicet quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdum verò & latius patet, nec significat tantùm Iaculor iaculis vten do: sed dicitur etiam λίθοις ἀκροβολίζεσθαι. Item generaliter, pro Missilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnā ineo. Exponitur etiam, Certaminis præludia facio, Ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui explicent, Pugnam lacesso. Lucianus in Timone, πάνυ οὖν δεῖ πάλιν ποτὲ αἰσθέσθαι ἀπελαύνειν αὐτούς. ὧδε λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος. Xenophon Pæd. 8, ἐπεὶ δὲ ὑπ' ἀκροβολίζοντας οὐκ εἰς χεῖρας τῷ νῦν τῆς μάχης ἦλθον. Thucyd. lib. 3, χρόνον μὲν οὖν τινα ὀλίγον οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἠκροβολίσαντο. vbi scholiastes, εἶπεν πόρρωθεν ἔβαλλον αὐτούς. ‖ Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι, itidem vt Velitor apud Latinos. ἀκροβολίζεσθαι (inquit Budæus) Velitari verbis & certamen lacessere, apud Chrysost. in epist. ad Corinth. 1. Legitur verò & apud Herodianum, lib. 8, ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι.

Ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, Iaculatio. Plato De Leg. lib. 7, γυμνάσια τὰ καὶ ὀρχησεῖα τοξικῆς τε καὶ τῆς ἄλλων ἀκροβολισμῶν ἕνεκα διδασκαλεῖα. Item, Velitatio, Velitaris pugna, Præludium pugnæ. Luc. in Timone, ὡς ἀστραπὴ συνεχὴς ἀπὸ τῆς ἀκροβολισμῶν προσκοπίζεται. Xenoph. Hell. 1, πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοῖς καὶ προσβολαῖς ἐποιοῦντο. Politianus apud Herodianum ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & velitares. ‖ Sumitur item metaphoricè pro velitatione e quæ fit verbis: vt ἀκροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exponitur ἀκροβολισμὸς etiam ἐρεθισμὸς à Suida.

Ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, Iaculator, Veles, Ferentarius, apud Ælianum. ET Ἀκροβολιστικὰ, apud eundem Velitum tela.

ἈΝΤΙΒΟΛΕΩ, λῶ, Occurro, cum datiuo. Il. ω, Ὅς μοι ἐπειδὴ πρῶτον ὁδοιπόρον ἀντεβόλησας. Et Il. π, Τοιούτῳ δ' ὑπὲρ μοι ἀνέρι ἀντιβολήσω. Et alibi sæpe. Sed iungitur etiam genitiuo, pro μετασχεῖν & ἐπιτυχεῖν. vt Il. λ, — ὅτε μάχης καυστείρης ἀντιβολήσῃ. vbi Eustath. τυχεῖν exponit, at breuium schol. autor, μετασχεῖν. Et Od. φ, — ὅ πρῶτον ἐγὼ τοῦ ἀντεβόλησα. vbi Eustathius scribit hic ἀντεβόλησα esse ἐπιτυχεῖν, alibi autem συναντᾶν. apud posteros autem Homeri ἱκετεῦσαι significare. Idem in illum priorem locum annotat ἀντιβολεῖν esse quasi ἀντίον βάλλειν & ἐπιτυγχάνειν, Aliā tamen deriuationem quidam attulerunt.

Ἀντιβολῶ, Supplico, Oro, Obsecro, apud Homeri & Hesiodi posteros. in qua signif. videlicet pro παρακαλεῖν, vel (vt alibi) ἱκετεύειν, ait Eustath. ἀντιβολεῖν dici παρὰ τὸ ἀντίον πόδας βάλλειν τοῖς ἱκετεύουσι, id est ῥίπτειν. Iungitur autem accusatiuo. Aristophanes Nub. ἀντιβολῶ σε. Idem, ὁ δὲ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ὡς πρὸς θεὸν ἀντιβολεῖ με. Demosthenes in Midiam pro Obtestari & obsecrare, ἀντιβολοῦντος οὕτω καὶ λιπαροῦντος οὐκ αἰτεῖν. Luc. καὶ σε ἀντιβολοῦμεν πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. Plutarchus cum infinitiuo, de supplicibus loquens, συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντος. In præt. imperfect. ἠντιβόλει apud Athen. lib. 11, κἀντιβόλουν προσπεσόμενοι. Item passiuū Ἀντιβολοῦμαι, Obsecror, Aristoph. ET Ἀντιβόλησις, Supplicatio, Deprecatio. Pla. Apol. οὐ περὶ τὸ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως. ET Ἀντιβολία, quod Eustath. apud Eupolidem δέησιν exponit. ITEM Προσαντιβολῶ, Vltra supplico, vel obsecro.

ΒΕΆΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Melior, Præstantior. βελτίων, κρείσσων, ἀμείνων, καλλίων. Hesych. Hom. Il. φ, Ἦ τι βέλτερόν ἐστι κατ' ὄρεα θῆρας ἐναίρειν Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. Sic Hesiodus Erg. v. 367, Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi esse melius est. Phocylides, Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σοφὸς ἄλκιμος ἀνήρ. Aristoph. tamen scholiastes in positiuo gradu exponit φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος quod proximè sequitur.

¶ Ἀβέλτερος, ου, ὁ, Stolidus, Amens, Stultus, Vecors, Vesanus. Ex α priuatiuo & comparatiuo βέλτερον factum esse Suidas & Hesychius videntur indicare velle, quum exponunt, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, id est, Qui quod melius est non cognoscit. At Simplicius in Epictetum, ex α priuatiuo & βελτίων compar. mascul. gen. vult fieri: sed alia ratione. ait enim ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι οὐκ ἔχει πῶς συγκρινόμενος, βελτίων φαίνηται, id est, Quum nō habet cui collatus, melior videri possit. Suidas tamen aliam quoque affert etymologiam: dicens βέλτερον significare prudentem, & à βάλλω fieri, vt à φέρω φέρτερος. Aristophanis scholiastes itidem βέλτερος significare dicit φρόνιμος. De qua significatione si constet, ego hanc etymologiam vt magis propinquam recipio: vt videlicet ἀβέλτερος ex α priuatiuo & nomine βέλτερος fiat. Alteram autem sequens, dicerē potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, id est τὸ βέλτιον. Ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur apud Athen. lib. 13, — οὔτ' ἀβέλτερος, Οὔτ' αὖθις ἔμφρων. Ἀβέλτερος τοῖς, Suid. Vide χαῦνος.

Ἀβελτέρως, Aduerb. Stolidè, Stultè. Plut.

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλτερος, vt ἡμετέρειος pro ἡμέτερος. Eust. ex Herodiano quem appellat τὸν τεχνικόν.

Ἀβελτηρία, ας, ἡ, vel potius Ἀβελτερία, Stoliditas, Stultitia, Amētia, Vesania. Hes. Suid. apud quē Menāder, ὡς τῆς ἀβελτηρίας ἡ λαλεῖ αὐτῆς ὁ νοῦς οὗτι, &c. Apud eūdem paulo antè habetur, ἀβέλτερος νοῦς. Plutarch. πῶς αὖ τις διακρ. &c. Ἔτι δὲ δεισιδαιμονίας ἀδιότητα, καὶ πανουργίας ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιεῖ). Idem in Fabio, ἀβελτηρίας ἄπειρος καὶ νωθρότητος ὑπόνοιαν εἶχε παρὰ τοῖς ἐκτός. Sequens autem Aristotelem (vt opinor) ἀβελτηρίαν & νωθρότητα copulat. sic enim ille lib. Rhet. 2, τὰ δὲ σχήματα εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα. οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους.

Ἀβελτηρία Demostheni sæpe pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur. B. in Lex.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, Idem quod ἀβέλτερος. Suidas. Idē exponit & κενός, id est, Vanus, vel Ventosus, præsertim quum de homine dicitur.

ΒΕΛΤΙΏΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præstantior. Dem. περὶ Συντάξ. Οἱ νέοι γὰρ ἡμῖν δι' ἐκείνων ἔσονται τὰ ἀγαθὰ βελτίους, Ad frugem morum meliorem redigentur. Thuc. lib. 8. Ἔφασαν γοῦν οὐδὲν βέλτιον ἅμα καὶ χεῖρον ὁ Ταμὼς, ὡς πεπύσθαι.

Βελτιόνως, Melius.

Βελτιόω, F. ώσω, Meliorem seu Melius reddo. Philo De vita Mos. lib. 3, μὴ ὥσπερ ἀγαθὴν ἄρουραν φιλοσοφία παραλαβοῦσα, δόγμασιν ἠθικοῖς παγκάλως ἐβελτίωσεν, In melius prouexit. Idem, τὴν μὲν διάνοιαν τὸ πρῶτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ψυχῆς ἐβελτίωσεν, Animus primùm, deinde per animā corpus proficiebat. Plut. νέῳ δὲ ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος, Qui melior fit. VNDE Βελτίωσις, εως, ἡ, In meli' prouectio.

Philo De vita Mosis lib.2, ἐξ ὧν μεγαλουργίας καὶ ἄμα βελτιώσεως ἠθῶν, Tum ad vitæ morúmque disciplinam.

Βέλτιστος, η, ον, Optimus. οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, Optimates. Plutarch. βελτίστους γίνεσθαι ἑαυτῶν ἀνθρώπους ὅτου ἐστὶν εἰς θεοὺς βαδίζειν, Tum denique longè optimos fieri homines. Thuc. lib.4, Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα συμβαίνουσι ἰσχυρίζοντο.

ΒΕΛΟΣ, εος, τό, Telum, Iaculum, Sagitta, Hasta missilis. παρὰ τὸ πέρρω θεν βαλλόμενον, vt Eust. explicat. licet alibi scribat βέλος propriè esse τὸ τοῦ οἰστοῦ σιδήρεον: indéque ipsum totum βέλος nominari, vt & αἰχμὴ quum pars δόρατος sit propriè, per synecdochē pro δόρυ accipitur. Odyss.υ, Οὐκ ἴσαιλις τὸν ξεῖνον ἀλθόαπο γὰρ βέλος αὐτῆς. Et Il. ρ, — μετὰ παυόμενοι δὲ μιὴ χοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Πολλοὶ ἀφεσταότες. Et Iliad.λ, — ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. Vbi Eustathius annotat βέλος pro δόρυ accipi, vtpote μακρόθεν ἀφιέν. Antè enim de eodem dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Athen. ἐφ' ὧν λιθοβόλος ἐφεστήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος. id est, Saxa tritalētaria teláque missilia duodeuiginti pedum facilè eiaculās, Bud. De asse. Ἐντὸς βελῶν ἐστι dicitur qui intra teli iactum est, vt idem Budæus Comm. exponit. Contrà verò apud Luc. De hist. scr. ἢ ἔντος ἀσφαλὲς μαθεῖν τοῦ πολέμου αὐτῆς ἔξω βέλους ἑστώς. ¶Quum verò peculiariter deo tribuitur, Fulmen est: vt apud Herodot. βέλος ἐνσκήψας θεὸς, Deus fulmen iaculatus est. At Soph. Trach. addidit & κεραυνοῦ, dicens Ἐνσεισον ὦ ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος Πάτερ κεραυνοῦ. ¶Eundem verò Sophoclē gladium quo interiit Aiax, ἐξ ἐχθίστου βελῶν audacter dixisse, autor est Eustath. Aristoph. tamen schol. in hoc Acharn. loco, Ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν ἀλλὰ καὶ τὸ βέλος pro ξίφος etiam poni scribit. ¶Βέλος Eustathio est etiā ipse ictus & dolor ex ictu illatus, vt Il. ξ, καὶ δέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. Id ipsum etiam tradit schol. Eurip. βέλος dici scribens καὶ τὸ τραῦμα καὶ τὸ τραῦμα ὑπὸ τῆς βολῆς τοῦ βέλους. ¶Βέλος ὀξὺ Homerus metaphoricè dixit etiam extremum dolorem parturientis. vt Il.λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι. Βελῶν verò differentiam qui scire desiderat, consulat Paul. Æg. lib.6 cap.88.

C. Βελίαιον, quasi Telorū remediū, à quibusdam dicitur δίκταμνος, vt habetur apud Diosc. quòd tradat vulneratis capris mederi, à pastu eius statim decidentibus telis. Gorr.

C. Βελοθήκη, Theca ad reponenda iacula, Pharetra. Hes.

C. Βελομαντία, ας, ἡ, seu ῥαβδομαντία, genus est vaticinationis, quum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ siue signatæ nominibus singulorū, vt videatur cuius sagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari. Vulg. lex. ex Hieron. in Ezech. cap.21.

C. Βελοποιὸς, οῦ, ὁ, Telorum fabricator. Camer.

C. Βελόστασις, εως, ἡ, dicitur vt ἱππόστασις, Budæo autore. Legitur Ezech.4 in principio, & 1 Maccab. 9, βελοστάσεις καὶ μηχανὰς καὶ πυροβόλα. vbi exponitur Balista.

C. Βελοσφενδόνη, ης, ἡ, Phalarica, vt habent vulg. lex. Apud Plut. verò in Sylla βελοσφενδόνη καὶ χέρσοι, interpres vertit Sagittæ & glandes.

C. Βελουλκὸν à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioscoridem, quòd & sagittarum & partuum remedium sit. Gorr.

C. Βελουλκὸς, οῦ, ὁ, Tela missilia extrahens. Βελουλκὸν Bud. interpr. Ferramentum chirurgi ex Celsi lib.6 cap.16. Paulus Ægin. lib.6. cap.88, ὁ καὶ πλείονος δὲ δι' ὀδόντας ἢ ῥάμφεις ἢ βελουλκοῦ ἐπὶ τῆς ἑνὸς ἐξαίρειν. VNDE Βελουλκία, ας, ἡ, Teli infixi extractio: cuius tres ex Homero species tradit Eustath. Il. ἀπόσπασμῷ, quum telum educitur discissa latius carne, vt in Eurypylo: διωσμόν, quum protruditur ac propellitur, seu encitur, vt Celsus loquitur: vt in Diomede: ἐξολκήν, quum extrahitur, vt in Menelao. ET Βελουλκικὸς, ή, όν, Ad telorum extractionē pertinens. vt apud Ægin. lib.6 cap.88, ὅτι τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος ἀναγκαιότατον ἐστί. ET Βελουλκέω, ῶ, Tela extraho. Ægin. ibidem, εἰ χρὴ γὰρ βελουλκοῦντας ἡμᾶς τὰ βέλους χεῖρον ἐργάζεσθαι κακόν.

C. Βελεσιχάρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Iaculis gaudens, Iaculator. Apollinis epithetum in Epigr.

C. Ὀξυβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutam habēs cuspidem. Id enim propriè significare vult Eustathius, dicens βέλος esse τὸ τοῦ οἰστοῦ σιδήρεον. Il.δ, ἀπὸ δ' οἰστὸς Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Ὀξυβελὴς Suidæ est etiam ὀξὺ βέλος ἔχων. quo propemodum sensu echinus ab Empedocle (vt Plutarchus περὶ τύχης refert) ὀξυβελὴς dictus est, quippe qui aculeis armatus sit admodum acutis. Etymologico autem ὀξυβελὴς est Qui celeriter iaculum mittit, aut Qui celeriter iaculo ictus est. Ad priorem significationem pertinet hoc Diodori lib. 10, ἐπέστησε [εἰς τὰς λέμβους] τὰ τελειότατα ὀξυβελῆ τῶν πρόσωπον βαλλοντας, καὶ τὰς αὐτοῖς κατὰ τούτων χρησαμένους. Id est (Baysio interprete) Imposuit machinas quæ tela quamlongissimè emittere valerent, eósque homines qui illis machinationibus exactè vti possent. Ὀξυβολῶ autem, quod Suidas exponit ταχέως ἀναιρῶ, hîc locum non habet.

C. Τριβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tres cuspides habens. τριβελὲς δόρυ vulg. lex. citant ex Epigr. pro τρίαινα.

C. Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, Eminus iaculans, ὁ ἑκάθεν βάλλων. Sic enim exponendum esse docet Eustathius, dicens Simonidem parum πιθανῶς de Apolline scripsisse quòd ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. nisi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Iliad.α, Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. PRO eodem ab ἑκὰς & βολή (mutato α in η metri causa) dicitur Ἑκηβόλος. Il.α, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

A QVO Ἑκηβολία, ας, ἡ, Iaculatio è longinquo. Il.ε, Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο.

¶ Βέλεμνον, ου, τό, idem quod βέλος, Hesych. Suidas. Il.ο, Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα.

¶ Βελεμνίτης, ου, ὁ, Lapis qui sagittæ effigiē repræsentat, ex ampla radice desinens in tenuissimā aciem: in cuius intimo corpore aurea quædam armatura interdum est, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis. quæ omnia in acutum æquè ac βελεμνίτης ipse, turbinata sunt. De quo Gorr.

¶ Βελόνη, ης, ἡ, Acus. Eupolis apud Pollucem, Ἐγὼ δὲ σίξω σε βελόνῃ τινί. ¶Est etiam nomen piscis qui ab Aristotele, Speusippo, & Dorione (vt refert Athen. lib.7) alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis ἀβλεννής: à Plinio autem Acus, Aculeati, (plurali numero) & Belone etiam Græco nomine seruato. Gaza verò & ipse Acum vocat, necnon Aciculam, vt habent vulg. lex.

C. Βελονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur processus vnius ossis ἀθηρώδης, ab interiori eius parte exoriens, solidus, oblongus & subtilis instar styli, graphii vel acus, quem proinde veteres appellarunt στυλοειδῆ, γραφοειδῆ & βελονοειδῆ: & quidam à gallinacei calcaris similitudine πληκτροειδῆ, vt tradit Gorræus.

C. Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, Qui acu vestes variegat & ζωγραφεῖ, vt Hesych. exponit. Qui acu [vestes] pingit, vt Latini etiam loquuntur. Phrygionem verò vno verbo iidem nominant.

C. Βελονοπώλης, ου, ὁ, Qui acus vendit. Est etiā nomen proprium apud Aristoph. Pluto.

Βελονὶς, ίδος ἡ, Acicula.

¶ Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, Veru, vt Od.ξ, — καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε. Sunt & qui subulas interpr. Sic autem vocari putatur quòd simile sit βέλει. Apud Herodot. legimus ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Apud Aristoph. autem in Ach. ὀδελὸν Bœoticè pro ὀβελόν. HINC Πεμπώβολον, Veru quinque cuspides habens, Veru quinquefidum. Il.α, — νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσί, tenebant manibus quinquefidum quisque veru. Eustathius autem fuisse instrumentum coquinariū πεντεδάκτυλον, & cæteros quidem ὀβελούς, at solos Cumæos, gentem Æolicam, πεμπωβέλους vsos fuisse tradit. Ab illis autem & hanc vocem profectam esse: vt Æoles πέμπε pro πέντε dicunt. Quod siquis πεμπώβολον dicat (inquit) quinque obolos significabit. Ibidē tamen πρὸς ὀβελοὺς posse πεμπώβολα nominari scribit.

AT Ὀβελίας ἄρτος, Panis veru assatus: Vel, Qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν. ET Ὀβελιαφόροι, qui panes illos in Bacchi pompa impositos humeris ferebant. Vtranque autem expositionem ὀβελίου ἄρτου affert Athen. sed Pollux (quem vide) ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων deducit.

d by Google

σκον deducit. HINC & Ἀκροβελία, Extremitas panis qui ὀβελίας dicitur, id est ὁ ἐν ὀβελοῖς ὀπτηθείς, Verubus tostus. Quanquam apud Eustath. legitur ἀκροβελίας cum σ in fine. Sed quum velit esse substantiuum (vt & proximè sequēs apud eum ἐπωβελία) apparet eum scripsisse ἀκροβελία. Alioqui enim ἐπιθετικῶς dicendum esset ἀκροβελίας ἄρτος. Apud Hesychium autem legitur Ἀκροβέλια (per ε & tanquam à nominatiuo singul. ἀκροβέλιον) expositum, τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου καὶ τοῦ ὀβελιαφόρου. quā vltimam vocē corruptā esse suspicor, & legendū, ὀβελίου ἄρτου, aut ὀβελίαου ἄρτου, pro quo apud Eust. ὀβελίας.

Ὀβελός, Nota quædā, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita. Dicitur obelus (inquit Hieron.) quòd obelo, id est veru, sit similis: vel quia tanquā veru superflua iugulat & confodit. Hæc ille. Vide Ἀστερίσκος, & Eust. HINC Ὀβελίζειν, pro quo Lat. dicūt Expungere. Cic. Epist. ad fam. lib. 9, Alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Vide Erasmum. Hermog. tomo 2. περὶ ἰδεῶν quædam ὠβελισμένα apud Demosth. profert. Basil. in Hexaem. 31, ὀβελὸν esse dicit ἀθετήσεως σημεῖον, & ὠβελισμένα exemplaria dicit quæ obelum notatum habent. ET Ὀβελισμός, Obeli appositio, Notatio quæ fit apposito obelo.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, Veruculum, qua voce vtitur Plinius. Apud Xen. βουπόροις ὀβελίσκοις Suidas exponit σούβλα, id est subula. | Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: qui & apud Latinos nomen seruarunt. Imò & multo vsitatius apud illos nomen hoc fuisse constat. | Ὀβελίσκος pro lamina ensis (quæ vulgò etiam *lame*) ex Pol. affertur, κάστυμα διάφορον καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. HINC Ὀβελισκολύχνιον (q.d. Verulucernū) Lucerna (inquit Bud.) vel Laterna obelisco præfixa, qualis est qua prælucere solent viatoribus nocturnis. apud Aristot. Polit. 4, ὥσπερ τὴν ἐν Δελφοῖς μάχαιραν ἀνελεύθερον τὰ δοχεῖα ὥσπερ τὰ ὀβελισκολύχνια ποιεῖν. Vbi quidā Luminaria obeliscis imposita, alii Lychnia candelabris imposita interpr. ET Ὀβελισκολύχνος apud Athen. 193, quem similem vult esse ξυλολυχνούχῳ. Bud.

¶ Ὀβολός, Obolus. Nummus minutus, vtpote sexta pars drachmæ (quæ ὀβολῶν ἑξάς dicitur Eust.) Sed oboli temporis progressu multū imminuti fuerūt, & mutati in eos qui φόλλεις dicti fuerunt. Chrysost. λεπτὰ δύο apud Marcū c. 12, exponit ὀβολοὺς δύο. Vide Eras. in prouerb. Obolo dignus, & Obolis quatuor non emam. Cæterùm vt ὀβελός à βέλος, sic istud ὀβολός ab ὀβελός deriuatū putatur, quòd ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen vt non prorsus in acutū desineret. De huius autē nominis deriuat. lege & Plut. in Lysandro. HINC Διώβολον, ET Τριώβολον. Significat autem διώβολον duos obolos, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc nomine est Diobolaris Lat. de contempto & parui pretii. Vide Erasmum. Solebāt & ori defunctorum duos obolos imponere, quò allusisse putāt Aristoph. (inquit Budæus) in hoc Ranarum loco, vbi de nauta loquens, dicit, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. ET Τριώβολον, Tres oboli. Thucyd. Hanc autem fuisse iudicialem mercedem scribit schol. Aristoph. Et πεμπώβολα ab ὀβελός vide in Πεμπώβολον paulo antè. AT Ὑπόβολος adiectiuè dicitur res quæ in vsuras sextantes oppignerata est, vt Bud. ex Eustath. tradit. Ὑπόβολος autem cum ο in secunda, est simpliciter quæ oppignerata est. ET Ὀβολιμαῖος, q.d. Obolaris. vt ὀβολιμαῖον κέρδος in epistola Theanûs, ἐπεὶ ὀβολιμαῖον κέρδος προστιθέμεναι, μεγάλοις ζημιοῦνται. Et ὀβολιμαῖος τόκος apud Eustath.

C. Ὀβολοστάτης, Fœnerator. vt Bud. apud Aristoph. in Nubibus interpr. κλητεύω ὀβολοστάτας, αὐτόν τι καὶ τἀρχαῖα καὶ τοὺς τόκους. Item Ὀβολοστάτις fœm. gen. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Aristot. Pol. 1, Fœneratoria [ars.] ITEM Ὀβολοστατέω τῶ, Fœneror. Sed de turpi & sordido lucro dicitur. Vide Poll. 115. Luc. in Menippo, ἁρπάζουσι, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσι, ὀβολοστατοῦσι.

BAABIΣ, ίδος, ἡ, Est locus vnde ii qui cursu certant, emittuntur. vt docet Pollux: (licet idem cursus etiā terminum à quibusdam βαλβῖδα nominari scribat.) Carceres Latini vocant. Græcis verò aliis nominibus dicitur ὕσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Aristophanis scholiastes dicit esse τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, quod paratis ad cursum cursoribus ablatum fuerit, indéque & ἀφετηρία vocatum: vel τὴν ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένην γραμμήν. Dictum verò hoc vocabulum esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβαίνειν βάδην (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἅλλομαι quasi ἄλβις, & facto πλεονασμῷ, βαλβίς. Eustathius etiam à βάλλομαι deducit, quamuis nominis rationem non addat. Apoll. Arg. 3, Τίς σοι δὲ προτέρω πέλεν ἄστος αἰπυτάτη Ὀσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἄρματι νύσσα Γίγνεται, ὁππότ', &c. Aristoph. Equit. Ἄρξαι ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τι καὶ τουτονί.

| Metaphoricè accipitur pro Initio. vt apud eundem Aristophanem Vespis, Καὶ μὴν ἀθρεῖ γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω Τῆς ἡμετέρας, id est ἀπ' ἀρχῆς, vt schol. explicat. | Apud Sophoclem verò Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, schol. exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora sumpta à cursoribus. | Βαλβῖδες Eustathio sunt etiam αἱ ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐκκοπαὶ καὶ ἐξοχαὶ δι' ὧν καταβαίνουσιν εἰς αὐτά. | Apud Hippocratem verò βαλβὶς est κοιλότης προμήκης, id est, Cōcauitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, vt Hesychius scribit. | Est etiam βαθμός, ἔρεισμα, eidem Hesychio.

BAAANTION, seu Βαλλάντιον, Crumena, Marsupium. Plato De republica 1, τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν. (quod & vna voce βαλαντιοτομεῖν) Herodian. 5, βαλάντιά τε χρημάτων μεστά, δέλεαρ προδοσίας. Hæc vox (vt ego arbitror) si vnico λ scribatur, ab aoristo 2 βαλεῖν deducēda fuerit: si duplici, à præsenti βάλλειν. Ita autem scriptum habet Florentina editio lib. 7, epigr. in hoc Simonidis hemistichio, — τὸ σὸν βαλλάντιον εἶδεν. Atque adeo apud Lucam quoque ita scriptum in aliquot vetustissimis exemplaribus legere me memini. Alioqui in illo Simonidis loco metri causa geminata videri possit consonans. Vt vt sit, quin ab illo quod dixi verbo deducatur, minimè dubitandum puto. Plutarchus certè velut ad eius etymum alludens in lib. περὶ φιλοπλ. scripsit, ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποσφαλίζειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττῃ τὰ εἰσβληθέντα. Quibus subiungitur, καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Fortasse tamen & ad alteram significationem τοῦ βάλλειν ἀργύριον hanc vocem respicere, non immeritò quis dixerit: videlicet pro Soluere pecuniam, seu pendere. Quo dixit modo Libanius βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. cap. 25, est simpliciter quod Gallica voce hinc ducta dicitur *bailler*. Adiuuat tamen & ille locus nostram nominis βαλάντιον etymologiam. Adiuuat autem & quod Lucæ cap. 10 legitur, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ. vbi ἐκβαλὼν est ἐκ τοῦ βαλαντίου ἐκφέρων. Sed pro eo quod Libanius dixit βάλλειν δύο ὀβολούς, multo vsitatiùs est καταβάλλειν. quod compositum pro illa etymologia & ipsum facit. Cæterùm ad ea quæ de orthographia huius nominis dixi, addo, in illo Plutarchi loco βαλλάντιον primo scribi cum λλ, deinde βαλάντιον cum λ. HINC Βαλαντιοτόμος, Crumenarum incisor, vno itidem verbo Gallico *Coupebourse*. Exponitur & Saccularius, ex Vlpiano & Asconio. Apud Aristophanem legitur & βαλαντιοτόμος. ET Βαλαντιοτομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλαντίδιον, Crumenula. Eupol. apud Poll.

BOΛΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium. κοπρὼν seu κοπροβολεῖον, οὗ κόπρος ἤγουν ἀφόδευμα ζῴων βάλλεται ἤγουν ῥίπτεται, vt Eustath. declarat, dicens Atticū esse & à βολὴ deriuari, eique ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου ποιμένων.

BOΛITON, ου, τό, (secundum Eust.) seu Βόλιτος, ου, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) Stercus bubulum, vt Pollux ostendit: licet Aristoph. schol. ὄνου ἀποπάτημα propriè esse tradat: quum tamen alioqui tribus in locis apud Aristophanem vbi hoc vocabulum explicat, βοῶν etiā mētio fiat, & ipse alibi βοῶν ἀφόδευμα esse dicat. Theophr. lib. 5. cap. 7, ἐὰν ἐν βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα, Si semen stercore bubulo inuolutū seratur. At apud Aristoph. Equit. Κἄγωγ' ὅτι δὴ γέρων ὢν βολίτοις ἐπληκτος, ἐπαιδευόμην βοών

ὠφρυώπτα,ſch.exponit τῆς τ̃ βοῶν ἐπαγγελίας. A QVO A
Βολίτινος, η,ὁ, Stercoreus, propriè Qui eſt ex vaccino ſter core. Apud Ariſtoph. Ran. Io δ᾽ ἐπροσ σκέλος βολίτινον habere dicitur. vbi ſchol. exponit ὄνειον, dicens ideo à quibuſdam ὀνόκωλον nominari.

Βόλβιτον,ου,τὸ, ſeu Βόλβιτος,ου,ὁ, idem quod Βόλιτον. niſi quòd βόλιτον Atticum eſſe tradit Ariſtoph. ſchol. Dioſc. lib.2, cap.98, ἰδίως δὲ ἄῤῥενος βοὸς βόλβιτον ὑσίρας προπιπτούσας ἐπιθυμιώμενον ἀποκαθίστησι. Ex hoc βόλβιτον, ſignificare Fimũ, Feſtus Imbulbicare apud Latinos dictum eſſe ſcribit, quod Pueriſi ſtercore inquinare exponit.

ΒΟΛΒΟΣ, οῦ, ὁ, Bulbus. ἄγριον τὶ κρόμμυον, vt Euſt. explicat, addẽs ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Ariſtoph. verò ſchol. exponit οἷόν τι .i. Tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρον. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus eſculentus: βολβὸς ἐμετικὸς, Bulbus vomitorius: βολβὸς ἄγριος, Bulbus ſylueſtris, quem ἐφήμερον quidam vocãt & Colchicum: venenata autem herba eſt. Bulborum plura genera vide apud Theophr. Hiſt. pl. lib.7, c.13, Plin. lib.19, c.5, circa finem. ‖Omnes etiã radices rotundæ & tunicatæ, vt lilii, croci, ſquillæ, arundinum & ſimiles aliæ βολβοὶ dicuntur. Apud Dioſc. verò lib.1. c.114, βολβοὺς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerint eam partẽ vnde ſoboles quotannis naſcitur. ‖Βολβὸν etiã ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib.6, cap.17, de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν περί τι κωλύει τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

C. Βολβοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Bulbi formam habens, Bulboſus.

Βολβίνη,ης,ἡ, Bulbine, Bulbi quædam ſpecies, vt Theophr. lib.7. c.13 docet, & Plin. lib.19, cap.5, circa finem, quam lib.10, cap.9. idẽ Plinius dicit herbam eſſe porraceis foliis, rubicundo bulbo. Athen. lib.2, αἱ δὲ βολβῖναι καλούμεναι χλωρόπραι μόνον εἰσὶ τῶν βολβῶν. D

Βολβώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Bulboſus. Theophr. βολβώδη δὲ πάντα ὅσα στρογγύλα τῆς ῥίζαις.

Βολβάριον,ου,τὸ, Bulbulus. Epict. ET Βόλβιον,ου,τὸ, Idẽ, vt habent v.l. Hippocrati verò lib.2 γυναικείων aliud eſt. ſcribit enim de hoc, conſpici ἐν πυροῖς, Αἰγύπτιοισι δὲ μάλιστα, δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. Vide Galen. ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει. E

Ἀμβλύς, έος, ὁ, Obtuſus, Hebes. propriè de ferro cuius acies eſt obtuſa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις αἰαιρεθὲν τ̃ ἄνθρωπον ἀνῄρηκεν. id eſt, Quo tanquam obtuſo pugione interfecit. ‖Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum. vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν, ad verbũ Obtuſum cernere. id eſt viſu hebeti. ponitur autem hic ἀμβλὺ aduerbialiter. ‖Per metaphorã ἀμβλὺς, Languidus, Remiſſus. vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eur. Ad curſum remiſſus, Non acer. Plut. in Alcib. τοῦτο τὸ κήρυγμα τοὺς μὲν ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, Fecit vt F animo eſſent minus alacri & prompto ad pugnam, Fecit vt remiſſiore eſſent animo. Poteſt etiã (meo quidẽ iudicio) exponi Tardiores ad pugnã. id eſt ὀκνηροτέρους. nam Heſych. ἀμβλύτερον exponit ὀκνηρότερον. Idem ibidẽ φοβεῖσθαι μὴ πρὸς τ̃ κρίσιν ὁ δῆμος ἀμβλύτερος αὐτοῖς ᾖ γένηται. Cicero hunc Eurip. verſum, Νῦν δ᾽ ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν, transfert, Sed iam ſubiectus miſeriis obtorpui. ‖Ἀμβλὺς, Debilis. Thucyd. ſchol. in quodam eius loco ἀμβλύτερος explicat ἀσθενέστερος. Quomodo autẽ ἀμβλὺς ad βάλλω vel potius ad eius compoſitum ἀναβάλλω G pertineat, docet Euſtath.

Ἀμβλύτατα, aduerb. ſuperlat. gradus, Obtuſiſſimé. Pla. De legib. δι᾽ ἃ ταῦτα ἀμβλύτατα αὐτὸς αὐτὸ ὁρᾷ. Ἀμβλὺ ὁρᾶν, Obtuſum cernere, paulo antè expoſui, admonens ἀμβλὺ aduerbialiter accipi.

Ἀμβλύτης,ητος,ἡ, Obtuſitas, Hebetudo. ‖Item Tarditas, Remiſſio animi, per metaphoram, quam & adiectiuo ἀμβλὺς dedimus.

¶ Ἀμβλύνω, Obtundo, Retundo, Hebeto, Obtuſum reddo & hebes. ‖Ἀμβλύνειν, præter nota ſignificata (inquit H Bud.) Tardare & impetum frangere & retundere ſignificat. Plut. in Cæſ. de Bruto, τοῦτο μὲ ἐξ ἑαυτοῦ ὁρμήσαντα πρὸς κατάλυσιν τ̃ μοναρχίας ἤμβλυνον αἱ παρὰ Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Et alibi ſæpe itidẽ vſus eſt. Hactenus Bud. Idẽ Plutarchus in Pericle, καὶ τ̃ δύναμιν ἀμβλυνόντα.

Ἀμβλύνομαι, Paſſ. Obtundor, Hebetor. ‖Item metaphoricè, ſicut & actiuum. Thuc. lib.2, τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ ἀπροσδοκήτῳ ἀμβλυνθεῖσα. id eſt (vt exponit ſchol.) ἐκπεπλῆχθαι τῇ ἀπροσδοκήτῳ συμφορᾷ. quanquam in vulg. exempl. legitur ibi ἀποπιπτεῖν, ſed repono ἐκπεπλῆχθαι, quum ἀποπιπτεῖν nullo modo conueniat: & ſequatur apud eundem ſcholiaſten, γνώμην μὴ ἐκπεπλῆχθαι τῆς ὀργῆς.

Ἀμβλυντικὸς,οῦ,ὁ, Hebetatiuus, Hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam. Athen. lib.2, ἐπὶ δὲ σμηκτικοὶ καὶ ἀμβλυντικοὶ ὄψεως. Dioſc. lib.7, cap.1, ἀμβλυντικὰ τῶν δριμυτήτων, B Hebetatiua acrimoniarũ, Hebetantia acrimonias. Idem lib.5, cap.165, ἀμβλυντικὴν τοῖς αἰσθητηρίοις δύναμιν ἔχει.

Ἀμβλυώττω, Cæcutio, Caligo, Allucinor, Sum luſcioſus, Non cerno acutum, Hebetem habeo aciem oculorum. Plato Pol.6, ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν. id eſt Caligant, interprete Budæo. Lucianus, οὕτω κἀγώ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Cæcutio, καὶ βαρύνομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, inquit Budæus. Idem Lucianus in Timone, λημᾶς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, Cæcutis & lippus es ad ea quæ fiunt, In iis quæ fiunt non es per- C ſpicax, vel ad ea quæ fiunt. Aliquando τὸ ἀμβλυώττειν ponitur tanquam nomen ſubſtantiuum pro caligatione & cæcutientia. Ἀμβλυώττω autem non eſſe compoſitum (vt putauit autor Etymologici, & cum eo viri noſtræ ætatis doctiſſimi) alibi probare conabor.

Ἀμβλυώσσω etiam dicitur pro ἀμβλυωπῶ, inquit Heſychius. Eſt autem ἀμβλυωπῶ idem quod ἀμβλυώττω, Cæcutio. Factum ergo exiſtimo ἀμβλώσσω ex ἀμβλυώσσω, ablato per ſyncopen υ. Nam quin ἀμβλυώσσω dici poſſit ſicut & ἀμβλυώττω, minimè cuiquam dubium eſſe debet. Vtitur autem hoc verbo ἀμβλώσσω Nicãder in Theriacis Ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ‖Eſt etiã ἀμβλώσσω ſiue ἀμβλώττω, Abortor, Abortiuum pario, ἀμβλόω, de quo poſtea.

Ἀμβλυωπὸς,οῦ,ὁ, vel Ἀμβλυώπης,ος,ὁ καὶ ἡ, Obtuſam habẽs aciem oculorum & hebetem, Qui eſt oculis hebetibus. vnde ἀμβλυωποὶ κριταὶ apud Lucianum, Iudices non acutũm cernentes. Theophr. lib.3 De cauſis plant. καὶ ἀμβλυωπὶς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ibidem, ἀμβλυωποὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀμπέλου. id eſt Excæcati oculi, vt Budæus interpretatur. Dicitur autem ἀμβλυωπὸς ex ἀμβλὺς & ὢψ ὠπὸς, eodem modo quo dicitur ὀξυωπὸς (quod illi opponitur) ex ὀξὺς & ὢψ ὠπός.

Ἀμβλυωπὸς, in actiua ſignificatione, Obtuſam reddẽs aciem oculorum & hebetem, Oculorum aciem hebetans. vt apud Dioſcoridem lib.2, cap.174, ἀμβλυωπὸς οἶνος. Apud eundem, ἀμβλυωπὸς φακὸς, eadem ſignif.

Ἀμβλυωπότερος, Comparat. Qui eſt hebetioribus oculis, apud Athenæum. In vulg. lexicis ἀμβλυώπερος legitur, itidem verò in Luciani loco modò citato ſcribitur ἀμβλυωποὶ non ἀμβλυωποί. quam ſcripturam vtrobique eſſe mendoſam perſpicuum eſt.

Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, Viſus obtuſus, Hebes oculorum acies. Budæus viſum obtuſum apud Gregor. interpretatur. Vtitur & Plutarchus Sympoſ.4.

Ἀμβλωπὸς etiam reperitur & ἀμβλωπὴς apud Theophraſtum, lib.3, cap.20. vbi ſi mẽdum non eſt, ἀμβλωπὸς & ἀμβλωπὴς per ſyncopen perdidiſſe υ dicemus, vt ἀμβλώσσω pro ἀμβλυώσσω. ‖Citatur verò & ἀμβλῶπες αὐγαὶ ex Euripide, id eſt hebetes oculi, vel cæcutientes. quæ ſcriptura ſi mendoſa non eſt, ab ἀμβλὼψ eſſe dicemus pluralem ἀμβλῶπες. ſiquidem à ſingulari ἀμβλωπὸς pro ἀμβλυωπὸς, pluralis eſſet ἀμβλυωποὶ, de quo modò dictum eſt. ‖Iam verò & Heſychius habet ἀμβλωπὸν, quod exponit τυφλὴ, id eſt cæca. apud quem nemo dubitare poteſt quin ἀμβλώπη mendoſe ſcriptum ſit παροξυτόνως pro ἀμβλωπὴ ὀξυτόνως, vt ſit ἀμβλωπὸς, ἀμβλωπὴ, ἀμβλωπὸν, pro ἀμβλυωπὸς, ἀμβλυωπὴ, ἀμβλυωπόν.

¶ Ἀμβλόω,ῶ, F. ώσω, Abortior, Abortiuũ pario, vel Abortum pario. Ἀμβλῶσαι (inquit Euſtathius) τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρί, id eſt, Interimere infantem in vtero. Vſurpantur frequentius COMP. Ἐξαμβλόω & Ἀπαμβλόω, quorum hoc apud Plutarchum extat, illud apud Ariſtoph. & Platonem. ſed pro ἀπαμβλῶσαι apud Plutarchum legitur etiam ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, ſecũdum eundem Euſtathium mulier ἀμβλῶσαι, quaſi ἀναβάλλειν

ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. Ego autem pono post ἀμβλίζ, A
eos sequens qui inde deducunt.

Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Idem quod ἀμβλωώω. nam Obtundo & Hebeto vertitur à Gaza.

Ἀμβλόομαι, οῦμαι, pass. Hebetor, Hebesco. Theophr. in De plant. ἔτια δὲ καὶ ῥιζώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλυοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὀπωροπώρου. id est Hebetantur. Alibi autem vocat ἀμβλωτὰς κλῆμα cuius ὀφθαλμοὶ ἀμβλοῦνται.

Ἄμβλωμα, ατος, τὸ, vel Ἄμβλωσις, εως, ἡ, Abortio, Partus abortiuus, Partus abortiui infantis, vel potius simpliciter abortiui. ἀμβλώσεως κινδύνους, apud Greg. Abortionis pericula. In v.l. vertitur Partus pericula, non sine manifesto errore. ‖ Dicitur autē ἄμβλωμα nō solū pro ἀμβλωσις, sed etiā ἀμβλωθρίδιον, i. Abortiuus fœtus. vt docet Eust. B

Ἄμβλωμα & Ἄμβλωσις, Obtusio & Hebetatio. vt ἀμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Hebetatio oculorum. Apud Theophrastum autem, vbi de vitibus loquitur, ἄμβλωσις ὀφθαλμῶν est excæcatio oculorū. Alii hebetationē vertūt.

Ἀμβλωθρίδιον, ν, τὸ, Idem quod ἄμβλωμα, Fœtus abortiuus. C
A quibusdā vertitur Partus abortiuus. sed partus abortiuus est ipsa ἄμβλωσις, nisi quis partum intelligat pro ipso fœtu, non pro ipsa pariendi actione. Videtur præcessisse ἀμβλώθριον, deinde addita syllaba δι, dictum fuisse ἀμβλωθρίδιον diminutiui forma. Quidam cum ἔκβρωμα confundunt: alii distinguūt, ex quibus est Eust.

Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum quod abortum prouocat, vel, ad prouocandum abortum, Medicamentum ad partum abigendum, siue elidēdum, vt loquitur Celsus. Ἀμβλωθρίδιον, inquit Suidas, αὐτό τι φθορεῖον φάρμακον, καὶ δίκη κατὰ τὸ ἐξαμβλοῦν. D

Ἀβλωθρίδιος etiam legitur apud Hes. idem significans quod ἀμβλωθρίδιος. Quanuis autem scriptura illa sine μ planè videatur ab omni etymologia verbi, à quo deducitur hoc nomen, aliena: tamen apud eum suo loco, secundum seriem alphabeticam, posita est.

Ἀμβλώσκω, Idem quod ἀμβλόω. Suidas.

Ἀμβλίσκω, Idem. Dicitur autem ἀμβλόω & ἀμβλίσκω eodē modo quo ἀναλόω & ἀναλίσκω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι. Iulius Pollux, ἀμβλίσκουσι δὲ (inquit) τὸ ἀμβλίσκειν ποιεῖν, φησὶ ὁ Πλάτων. Id est, Plato autē ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν. hoc est, Faciunt abortiuum parere, Faciunt abortiri. E

Ἀμβλώσκω etiam legitur apud Hes. in eadē signific. itémq; de vite dictum, fortasse in excæcationis significatione. nam mendo carere non videtur hic eius locus, Ἀμβλώσκει, ὅταν πλεῖν κινεῖν διὰ τὸ ἀμβλύν.

Ἀμβλυσκάνω, Idem apud Pollucem.

ΒΑΠΤΩ, Mergo, Immergo. vt apud Arat. ἐξ ὕδατι κεφαλὴν μάλα τοῖσι βάπτων ὑπ' ὠκεανοῖο. Pro quo Cicero, Hic caput & superas potis est demergere partes. Item Tingo (quod fit immergendo) Hom. Od. ι, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. In Epigr. — ἐς ὕδατα κρατὸς ἔβαψε, Immersit. Diosc. lib. 1, βάπτειν τρίχας. Sic apud Lucill. Epigr. 2, τὰς τρίχας βάπτειν & τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Apud Soph. βάπτειν ἔγχος, Inficere, Imbuere. Apud Luc. autē nota constructi. Euang. c. 16, v. 24, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Vt intingat extremū digitum suū in aquam. ‖ Βάπτω, Lauo, πλύνω. Suid. ex Aristoph. Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. pro ἔμφαλος γίνεσθαι. Is enim in Oreste sic habet, Καὶ ναῦς γὰρ ὀπτηθεῖσα πρὸς βίαν πόδι Ἔβαψεν. ‖ Βάπτω schol. Nicandri exponit etiā ἀρύομαι & γεμίζω, i. Haurio, Impleo [hauriendo sub.] in hoc loco Alexiph. Ἢ σὺ γυρώσαιο καθελκομένα βώλακα γαίης Ναιομένων, ἐν κοίλοισι δὲ πόσιν ἀμοιβαῖα τεύξαις Ἠὲ αὐτὴν ἅλα βάψε. Sed melius cōuenire videtur posterior expositio loco Eurip. in Hecuba, Βάψασ' ἰοῦσα, &c. G
Pass. Βάπτομαι. vnde βεβαμμένος, & βάμμα.

Βάμμα, ατος, τὸ, Tinctura, seu ipsum quod tinctum est. χρῶμα, inquit Hesych. Plato 12 Leg. βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cicero De legib. 2, Tincta verò absint, nisi à bellicis insignibus. Βάμμα Σαρδιανικόν, i. τὸ φοινικοῦν, à Sardo insula in qua purpuræ celebres fiebant. prouerbialiter accipitur pro plaga, de quo apud Suidam. Est etiā idem H

quod ἔμβαμμα, hoc est Intinctus, quo Plinius vtitur. i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Salsamētum vertunt vulg. lex. Diosc. lib. 3, cap. 94 de radice laserpitii, εὔστομος δὲ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ εἰς ἅλας. vbi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus in sculentáque. Nicand. Alexiph. — πηγαῖόν τι πίοις ὀξὺ βάμμα ἀμβλύον. vbi schol. annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν: &, si solū sine adiectione ponatur, significare acetū.

Βάψις, εως, ἡ, q. d. Tinctio, Ipse tingendi aut mergendi actus. βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris & ferri. Citat Pollux ex Antiphonte.

Βαπτός, ή, ὁ, Tinctus, Infectus, s. colore aliquo. Aristoph. Pluto, Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῶν αὐτὸν ποικιλομόρφων. Sic ex Platone citatur βαπτὰ χρώματα, Colores. Et ex Eurip. βαπταὶ κάλπισιν πηγαί, Fontem hauriendum situlis. nam & βάπτω in ea signif. suprà habuimus. ‖ Βαπτὸς est etiam nomen proprium apud Plut. ‖ Βαπτὸς etiam lapis est seu gemma bituminosa, molli odore prædita. sic dicta ex tinctura, quanuis Plinius non explicet quo colore fuerit tincta. sunt qui existiment anchusæ radice intinctam fuisse. Gorr. ET Βάπτρια, ας, ἡ, Tinctrix. Pollux ex Eupolide. AT Βάπται, οἱ, in v.l. Fucati. Item, sacerdotes quidam apud Aristoph. Suid. & Politian. Misc. Item nomen Comœdiæ Eupolidis. Polit. cap. 10 Miscell.

Ἄβαπτος, ὁ καὶ ἡ, vt ἄβαπτος σίδηρος, Non temperatū ferrū, ab α priuatiuo, & βάπτω, id est Intingo. Nam ferrum intingendo in aquam, temperatur. ἄβαπτος, ἀστόμωτος, inquit Suidas. i. (vt opinor) οὐκ ἔχων στόμωμα, quod de ferro dici solet. Apud Hesychium legitur, ἄβαπτος, ἀστομώτης. malè, meo quidem iudicio: ac legendum credo ἄβαπτος, ἀστόμωτος: ἀβάπτιστος, ἀστομώτης: vt & apud Suidā. Varinus hæc habet præterea, nescio vnde descripta, λέγεται καὶ ὅτι τῇ ἀργυρῷ λουτῆρι.

Βαπτικός, ῦ, ὁ, Tinctilis, in v.l.

¶ Βαφή, ῆς, ἡ, Immersio. Sophocl. Aiace, Κάγω γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, Βαφῇ σίδηρος ὥς. Item Tinctura, Color. Philostratus Epist. ἵνα ἀγαθὸν τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς. Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 14, βαφὴν ἀποβάλλειν. At Plut. τὴν βαφὴν ἐκ κακίστης τῆς τυραννίδος, ὡς πολλῷ χείρω δυσέκπλυτον ὕδωρ, metaphoricè dixit pro macula. Item color fucatus. Philostr. epist. 39, ζωγραφίαι περιεσχ καὶ γλῶσσαι βαφαί. Sic Herodian. φύσει δὲ τὸ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἠσκημένον. Simili ferè modo Plutarchus Pericle dixit, βαφὴ ῥητορική.

C. Ἄβαφος, ὁ καὶ ἡ, Non tinctus.

C. Δίβαφος, ὁ καὶ ἡ, Bis tinctus. vt δίβαφος πορφύρα. qua voce & Plinius vtitur lib. 9, cap. 39, Dibapha tunc dicebatur quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes penè commodiores purpuræ tinguntur. Cicero quoque ad Cælium scribens, eleganti ioco, Curtius (inquit) noster δίβαφον cogitat: sed eum infector moratur.

C. Ὀξύβαφος, seu Ὀξύβαφον, & Ὀξυβάφιον, Acetabulum. ἀγγεῖον δεχόμενον ὄξος, vt Athen. exponit lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos: Pollux verò ἐμβάφια, κυλίκια, λεκάνια, τρυβλία & ὀξύβαφα inter ἀγγεῖα quoque ἐδεσμάτων ἢ βρωμάτων commemorat: addens mox, ὀξύβαφα olim vocata etiā τὰ ἐξ ὧν ὁ ξύλον χρῶμα τὰς λάτας, seu (vt quidam emendant) τὰς λατάγας: & alibi scribens ὀξύβαφα non solùm dici τὰ τῷ ὀξυβαφῷ, verùm etiam τὰ πρὸς τὴν ἐν ὕδατι μίαν χρείαν, sicut in Aristoph. Auibus, Ὀξύβαφον ἐντεῦθεν λαβὼν ἢ τρύβλιον. & in Phrynichi Musis, Καὶ ὀξύβαφον πρὸς χοίνικας ἢ δύ' ἀλφίτων. Hinc ad mensuræ nomen translatum est quæ quartam heminæ partem contineret, τέταρτον κοτύλης, vt Græci loquuntur: hoc est (vt Budæus de asse scribit) 24 drachmas, id est quadrantale. Ὀξύβαφον vulg. lex. scribunt vocari etiam, similiter vt κοτύλην & κοτυληδόνα, ab anatomicis sinus profundiores ossiū capita excipientes: obseruari autē eiusmodi cauitates atq; acetabula in coxēdicis osse maximè, & in eo qui cymbā refert figura: vnde ei & nomē.

C. Κοκκόβαφος, ET Κοκκινόβαφος, ὁ καὶ ἡ, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus. erat autem coccum rubens Galatiæ granum, Plinio teste. Citatur ex Athenæo.

hh. ii.

by Google

C. Μελαμβαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Niger ex tinctura, vt in v.l. exponitur. seu Nigro colore imbutus.

Βαφικός, ῦ, ὁ, Tinctorius. Vnde Βαφική, ῆς, ἡ, s. τέχνη, Tinctoria ars.

Βαφεὺς, έως, ὁ, Tinctor.

C. ἈΠΟβάπτω, Intingo, Immergo leuiter. Dioscor. lib. 5, ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel immergens in aquam.

Ἀποβάπτομαι, Pass. vnde ἀπεβάφθη apud Athen. lib. 7, ἕσπερ ἐν ἅλμῃ [illegible] πεχίδων ἀπεβάφθη.

C. ἘΜβάπτω, Immergo, Intingo. Aristoph. Nub. ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Xen. Pæd. 2, ὄψον δ' ἐπ' αὐτοῖς λεπτὸν [illegible] ἐμβάπτεσθαι. Athen. lib. 9 ex Aristoph. καὶ πῶς ἐγὼ [illegible] φάγοιμ' ἂν ῥῆμα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκὰς ἅλας. Vbi actiuè in pass. voce sumitur. VNDE Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, Intinctus. Embāma etiā Colum. & Vlp. vocant. Xen. Pæd. 1, [illegible] τὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. ET Ἐμβάφιος, Bibulus, vt v.l. exponunt. AT Ἐμβάφιον, ου, τὸ, Vas in quod intīgitur. Galeno apud Hipp. idē est quod ὀξύβαφον. sicut Nic. quoq; schol. κύμβον scribit appellari & κυμβίον & ἐμβάφιον & ὀξύβαφον. Pollux verò inter ἀγγεῖα ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, vnà cum [illegible], λεκανίσι, [illegible] & ὀξυβάφοις connumerat. AT Ἐμβάφια, αἱ λεκανίδες [illegible], ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει. Hesych.

C. ἘΠΙβάπτω, Immergo, Intingo.

C. ΚΑΤΑβάπτω, Demergo, Obruo.

¶ Βαπτίζω, Mergo, seu Immergo (vt quæ tingēdi aut abluēdi gratia aquæ immergimus) Plut. De superst. [illegible] καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον. Sic apud Alex. Aphrod. βεβαπτισμένος pro Immersus. Bud. βεβαπτισμένος exponit etiam Intinctus. ‖ Βαπτίζω, Mergo, id est Submergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo lib. 6, de lacu Agrigenti loquens, οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι. Basil. 256, τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτιζομένοις [illegible]. Naz. orat. De sancto bapt. ἵνα μὴ [illegible] τῷ [illegible] βαπτιζομένῳ. ‖ Vt autē Latini aliquē aquis obrutū dicunt, significantes submersum, itidémque vino obrutū pro Bene appotū & ad ebrietatē vsque, necnon Obrutū aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno: sic & Græcos suo βαπτίζεσθαι metaph. vsos esse cōperio. Plato in Sympos. καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Idē in Euthyd. [illegible] βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτὸ μὴ ἀποδειλιάσειε. i. Argumentis sophisticis obrutū. Plut. in Galba de Othone loquens, [illegible] ὀφλήμασι βεβαπτισμένος.

Βαπτίζω, Abluo, Lauo. Marc. 7, v. 4, καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, v. 38, ὁ δὲ φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. ‖ Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictū qua Christo initiamur, nomen suum retinet. nā Baptizare dicim⁹. & qui Lauare seu Abluere, pro Baptizare, itidémque Ablutionē seu Lotionē pro Baptismo seu Baptismate, dicere ausi sunt, explosi iure optimo fuerunt. Cyprian. tamē cum alibi, tū in quadā ad Cæc. epist. (certo, vt opinor, cōsilio) pro βαπτίζοντες dixit Tingentes. nā hæc Matth. in fine cap. vlt. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, interp. ita, Docete omnes gētes, tingētes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Sequitur autem in hac interpr. Tertullianum magistrū suum, qui non solùm Tingere sed & Intingere interpr. Quibusdam tamen verbum Græcū hac de re dictū Latino Mergere interpretari magis placuit. Atque adeo idē Tertullianus De corona militis, magis propriè interpretatus est Mergitare, seruata propter trinā in baptismo immersionē, forma quam frequentatiuā grāmatici vocant: sicut à βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur.

Βαπτισμὸς, ET Βάπτισμα, Mersio, Lotio, Ablutio, id est, ipse mergendi item lauandi seu abluendi actus. Marci 7, v. 4, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν. Item Baptisma seruato nomine apud Christ. scriptores. ET Βάπτισις ex Luciano affertur pro lauacro. ET Βαπτιστήριον, Lauacrū. Plin. Iunior, Cella frigidaria in qua baptisteriū amplū & opacum. Habetur apud eūdem in epist. ad Gallum. Vide & Vitruuium.

Βαπτιστὴς, Qui immergit, Qui abluit. Pharisæi à Iust. Martyre βαπτισταὶ dicti sunt peculiari epithetô ab illa consuetudine de qua Mar. 7 agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Euang. q.d. Baptizator. ET Ἀναβαπτιστὴς, q.d. Rebaptizator. Est autē hodieq; diabolica anabaptistarum secta passim nota. ET Καταβαπτιστὴς, de quo in Καταβαπτίζω.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immersabilis, Qui vel quæ mergi nequit. nam βαπτίζω est mergo, præteriti passiui tertiam personam habens βεβάπτισται: vnde ἀβάπτιστος, præfixo α priuatiuo. Pindarus hoc epithetum suberi tribuit. Plutarchus, σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἐλαφροῦ.

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, Substantiuè Terebella, chirurgorū instrumentum, sic dictum quasi quod non mergatur. Nam ita confectum fuisse aiunt vt altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.

C. ἘΜβαπτίζω, Immergo. Apud Synes. metaphoricè, epist. 57, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μυρίοις πράγμασιν. Idē in lib. De insomn. καὶ ὁ νοῦς αἰ ἐμβαπτισθεὶς [illegible].

C. ΚΑΤΑβαπτίζω, Submergo. Itē Obruo. vt exponit Bud. apud Alex. Aphrod. Probl. 4. AT Καταβαπτιστὴς à Gregorio βαπτιστῇ opponitur.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ. Barbarus, Pronūtiatione vitiosa & insuauiter vtens literísq; malè exprimens, blæsorū balborúmque more. Hāc enim primā vocabuli huius signif. fuisse Strabo l. 14 scribit, per onomatopœiam factum esse addens: Quum autē Græci (inquit) hoc vitiū in peregrinis linguis animaduerterent, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues seu durilingues: tādem verò omnes qui diuerso ab illis sermone vterentur, hoc nomine appellarūt. De Caribus autem dictis βαρβαροφώνους vide paulo pòst. At quidā scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βαρβαρ subinde incidere solitos. Sed mihi magis rationi consentaneū videtur vt vox hæc ab iis qui irridere illos volebāt, ficta fuerit, tāquā eorū βατταρισμὸν imitās. Cæterùm βάρβαροι opponūtur Græcis (sequendo quæ modò ex Strabone protuli) vt apud Plut. in Consol. γυναῖκες γὰρ [illegible] φιλοπενθέστεραί εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείρους τῶν ἀμεινόνων. Sic Philostr. epist. οἱ μὲν βάρβαροι ὅπλοις, οἱ δὲ Ἕλληνες κρατεῖν. Dicitur autē βάρβαρος & pro Barbaricus. vt βάρβαρος γλῶττα, Soph. βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. Bellū barbaricū, i. a barbaris illatū. βάρβαρον στράτευμα, X. Pæd. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος στολή, Æsch. βάρβαρος χθών, Luc. Sed & βάρβαροι ἔμπλαστροι pro barbaricis emplastris. Interdū autē ἡ βάρβαρος, sub. subst. γῆ vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud Thuc. legitur & superl. gradu, lib. 8, λαβὼν κατὰ τάχος πεζόν τινας [illegible] βαρβαρωτάτους.

Βάρβαρος apud Paulum cuius est peregrinum & ignotū idioma. ad Cor. 1 cap. 14, v. 11, ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος. vel potius (vt habebat vnum ex nostris vet. exēplar) ἐμοὶ βάρβαρος, sine ἐν. Tale est omnino quod dicit Ouidius, Barbarus hic ego sum, quia nō intelligor vlli.

Βάρβαρος, Qui barbarè loquitur, Qui barbarismum cōmittit (de quo vide in Βαρβαρισμός.) Luc. in Solœc.

Βάρβαρος, Agrestis, Qui agrestibus moribus est præditus. Item, Inhumanus, Ferus. Sæpe autem & de re dicitur: vt Theophylact. epist. τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον. Sic autem & Plut. μανικὰ & βάρβαρα coniunxit, sed βάρβαρα tamen potius simpliciter pro barbaricis accipiens: De Alex. fort. μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης.

C. Βαρβαροστομία, ας, ἡ, Barbara loquēdi prauitas. Strabo 14.

C. Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Barbariloquus) Barbarā vocem habens. Il. β, Cares βαρβαρόφωνοι appellantur quòd sermone Græco minimè puro vterentur, sed corrupto. ET Βαρβαροφωνέω, ῶ, Barbarè loquor. Item, Barbaro sermone vtor, vt qui Græco sermone vtens, cum corrumpit. κακῶς ἑλληνίζων, Strabo.

C. Φιλοβάρβαρος, Barbaros amans. Item, Barbariem amans, & ex consequenti Osor elegantiæ.

Βαρβαρόω, ῶ, Barbarum reddo, id est agrestem & ferum, vel ferocē. Vel, Effero, Efferatū reddo. Exponitur etiā Barbarorū potestati subiicio. Pass. Βαρβαροῦμαι, Eur. Or. βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic & in Maccab-

ET Ἐκβαρβαρόω, ῶ, Idem. sed vsitatius. Isocr. in Euag. τὴν δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, ibidem, Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit.

Βαρβαρίζω, Barbaris faueo, A barbarorum partibus sto. Xenoph. Hell. 5, pag. 326. Primam autem hanc signific. pono quòd conueniat cum vsitatissima signif. multorum verborum huiusmodi, vt μηδίζειν, λακωνίζειν, &c. ‖ Alioqui βαρβαρίζω est etiam Barbaros imitor, vnde βαρβαρίζειν à Theodorito in Eccles. historica Budæus positum suspicatur & pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum. Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur (& quidē frequentissimè) de iis qui barbaros in suo sermone imitātur, eum videlicet corrūpentes. Hoc autē Barbarè loqui appellatur: sed ego & hic ad imitationem respici puto. Strabo βαρβαρίζειν (sicut & βαρβαροφωνεῖν) exponit κακῶς ἑλληνίζειν. Distinguūtur autem βαρβαρίζειν & σολοικίζειν à Plut. περὶ δυσωπίας. sic & à Lucillio lib. 2 Epigr. HINC Βαρβαρισμός, Barbarismus. quem quidam à solœcismo distinxerunt, quidā autem confuderunt. vt docet Eust. sed ex iis quæ in Βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse constat. ὁ μὲν βαρβαρισμὸς, inquit Eustathius, ἁμαρτία ἐστὶ περιττοεργὰς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμὸς, περὶ σύνταξιν ἐν τοῖς ὅλοις λόγοις ἀνιχνεύεται. ET Βαρβαριστί, Barbaros imitādo, Barbaricè, Barbarico more. Plu. De Al. for.

Βαρβαρικός, κή, κόν, Barbaricus. vt dicitur Ἑλληνικός. Xen. Hellen. 5. λέγει & Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βαρβαρικὰ ἔθνη, pro quo & βάρβαρα. Item vt τὸ βάρβαρον pro barbaris dicitur, sic & τὸ βαρβαρικόν. Interdum βαρβαρικός, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens. vt βαρβαρικὰ πάθη, Plut. in Consol. ad Apoll. ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbarè.

ΒΑ'ΡΟΣ, τος, τὸ, Pondus, Onus. Xenoph. Pæd. 3, καὶ ἔχει τὸ βάρος τῆς πόλεως. Idem Pæd. 7, ἐκ γὰρ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Apud Sophoclem, βάρος πλούτου, Pondus diuitiarum, pro abundātia. ‖ Βάρος Xen. metaph. Molestia: vbi scribit, χρὴ τὸ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Hanc autem metaphoram pulchre declarat hic Aristot. locus Ethic. 9, cap. 11, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. διὸ κἂν διαπορήσειεν ἄν τις πότερον ὥσπερ βάρους μεταλαμβάνουσιν, &c. Sūt autē correlatiua hæc βάρους μεταδιδόναι & βάρους μεταλαμβάνειν. ‖ Βάρος alia etiā metaph. vt Pōdus apud Lat. Plut. Pericle, οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσοῤῥοποῦν οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἰσχὺν ἡγεμονίας ἐφαίνετο. Item βάρος, Grauitas, metaph. Plut. Demetrio 283, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριεν καὶ βάρος ἐκ τῶν ὥρας εἶχε. Paulo pòst μικρόν τινα βασιλικὸν eadē de re dicit.

C. Ἀβαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nō onerosus, Minime grauis, Leuis. Aristoteles in 1 De cælo, τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος. Sic apud Lucianum, ὥστε ἅπαντα ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autem aliquis ab α priuatiuo & nomine βαρὺς deduci, mutato υ in ε. sed Eustathius repugnat, qui in hac terminatione ad βάρος dicit respici, vt in ἀνώδης, ad ὄδος: in ἀηδής, ad γλεῦκος. sic in ἐμβριθής, ad βρίθος.

Ἀβαρής, per metaphoram. Non molestus, Non grauans. D. Paulus 2 ad Cor. cap. 11, ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, Omni in re me vobis minimè onerosum seruaui. Sic & Latinè dicitur aliquis esse oneri alii.

Ἀβαρής, Stultus, per aliam metaphoram. ἀσυνέτης, Hes.

Βαρέω, ῶ, Grauo, Degrauo, Deprimo pondere. Luc. βαρεῖ γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et Βαρέομαι, οῦμαι, Grauor. vnde ὕπνῳ βεβαρημένος, In Epigr. Et Plat. Symp. βεβαρημένος εὕδειν, quod ex aliquo versu sumptum est. Apud Homerum autem βεβαρηότες οἴνῳ. Od. γ, pro βεβαρημένοι. Sic Od. τ, — βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Greg. βαρηθεὶς ταῖς πέδαις. Apud Herodianū βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι significante Grauari (id est grauiter ferre) seu indignari cum accus. ἐβαρύνοντό τε αὐτῶν τὴν ὑπεροψίαν. Quæ quamuis ita sint, Lucianus tamen quendam Socratem τὸν ἀπὸ Μιλήτου cuipiam vtenti verbo βαρεῖν, dixisse ait, οὐκ ἔστι τὸ βαρυνεῖν ἢ νενόμικας. Thucyd. itidem scholiastes βαρύνομαι dicendum esse tradit, non βαροῦμαι. Ex ipso tamen Luciano βαρεῖ modò protuli.

Βαρύλλιον, Ponduseulum, B. ex Synes. 14.

Βαρὺς, εῖα, ὺ, Ponderosus, Grauis. Cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe. Et vt Gallicè dicitur *homme pesant*, cui opponitur agilis, sic & βαρὺς sumi videtur à Plutarcho in Cor. ὑπό τε καμάτου βαρὺν ὄντα καὶ τραυμάτων. Apud Lucianum autem legitur in Tim. βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν. At βαρὺς ἀνὴρ apud Nicandr. exponitur Robustus in Alexiph. — ἐν δὲ μογέρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν καταναίρεται ἄνδρα. Cuius significationis hanc esse puto rationem quòd robusti soleant magis esse πάχεϊ & βεβριθότες. quam ad rem pondus requiritur. Huc autem referendam puto & βαρεῖαν χεῖρα apud Homerum: vt videlicet ita vocet robustam seu validam, aut τὴν βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, vt paulo pòst dicetur. ‖ Βαρὺς de sono etiam dicitur. Xenophon Cyneg. πρὸς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα & βαρεῖα συλλαβὴ opponuntur: sicut & à Latinis acutus & grauis sonus. Sed & in βαρὺ στενάχων eadem vox Latina retinetur, sed mutata in aduerb. exponitur enim Grauiter suspirans, Od. θ, - βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Scribitur autē & coniunctim βαρυστενάχων. Huc porro referenda sunt βαρυηχὴς & βαρύβρομος & βαρύδουπος, & βαρύκτυπος, ac similia. ‖ Βαρεῖαι χεῖρες apud eundem Homerum sunt etiam manus violentæ, Il. α. ‖ Sed βαρεῖαν ἄτην possumus eadem metaphora seruata reddere Graue incommodum, vel Grauem noxam. ‖ Βαρὺς etiam dicitur Grauis, id est Molestus, Odiosus. vt Herodian. 7, εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγεγόνει ἢ φοβερώτερος. Dicitur & de re: vt idem lib. 2, οὐδέν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτῃ. HINC Βαρέως, Grauiter. Sæpe pro Molestè, vt Latinè Grauiter. Xenophon Pæd. 2, οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος. Idem alibi, ἔοικας βαρέως φέρειν τι, grauiter ferre & iniquo animo. Et βαρέως ἔχω cum πρὸς, vt ex Aristot. affertur Pol. 5, c. 10, βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν.

Βαρύτης, Grauitas. Βαρύτης ναρκώδης, Plutarchus De prud. animalium. Apud Hippocratem βαρύτητες & κόποι copulantur, qui ab iis νοῦσον φράζεσθαι scribit. ‖ Βαρύτης exponitur etiam Morositas. Quò pertinere videtur hic Isocratis locus in Panathenaico, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας ἀλύπως καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Demosthenes autem Thebanis ἀναλγησίαν & βαρύτητα tribuit in orat. Pro cor. ‖ Βαρύτης est etiam schema orationis apud Hermogenem, vt annotat Budæus. Quidam onerosum sermonem interpr.

Βαρύνω, Grauo, Premo. Hom. Od. ε, Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. Et Il. τ, γυῖα βαρύνεται. Apud Athenæum 2, βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, Capitis grauedinem afferre. Sic βαρύνεσθαι τὴν κεφαλήν. At βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα dicitur quæ est grauida. Redditur & Ingrauescere: vt in βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, apud Galenum ad Glauconem. vbi tamē Grauari malim. At βαρύνεσθαι καμάτοις, Non malè Ingrauescere, vt Cicero dixit corpus exercitationum defatigatione ingrauescere, in lib. De senectute. Sed & quod Polybius dicit βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur vt Latini ingrauescentem ætatem appellant senectutem. ‖ Βαρύνω, metaph. Molestia afficio. vt βαρύνειν τοὺς δικαστὰς, Xenophon. Βαρύνομαι autem Molestia afficior, seu dolore, vel potius Graui dolore afficior. Sic vtitur Thucydides initio lib. 8. Idem lib. 2, ἐβαρύνοντο & χαλεπῶς ἔφερον copulat. Apud Xenophontem, τοῖς πολεμίοις βαρυνόμενοι. Sic Plutarchus Numa, βαρυνόμενοι τὸ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem & cum accusatiuo pro Grauiter fero, sicut apud Latinos Grauor. Plutarchus, ὄχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος συνάγειν. Sic in Camillo, βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν. Et in Thes. βαρύνεσθαι τὴν θυσίαν. Poterit autem (vt opinor) & verbo Indignor reddi, accusatiuo itidem alicubi iuncto, in soluta etiā orat. vt Indignari imperia apud Quintil.

Βαρύθω, pro βαρύνομαι, Grauor, Premor. Hesiodus Erg. — βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. Arg. 2, καμάτῳ τε καὶ νούσῳ βαρύθοντα.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, Lapis quo probatur aurū, Lapis index, Lapis Heraclius, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius, libri 33, capite 8. Athenæus Dipnos. 13 ex Pindaro affert, ἐν δὲ δέξατο χρυσὸν κηλεῖσα βασάνῳ. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. ‖ Βάσανος, Probatio,

Exploratio, Inquisitio, Examen. Synes. epist. 44, τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μαθόντα καὶ ἐπιμαθόντα τὴν ἀλήθειαν. A Philo De vita Mos. lib. 3, ὁ δ' ἦν ὥσπερ βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, Index certissimus. Iungitur autem & verbis correlatiuis διδόναι & λαμβάνειν. Xenoph. Pæd. 7, τῷ δὲ πιστεῦσαι, ἐν τῇ φθορᾷ τῇ διακοσίων μάλα βάσανον ἐδίδοσαν, q.d. fidem certissimam fecerunt, probare volentibus, vel periculum facere: vt & βάσανον λαμβάνω τούτων apud Plutarch. Periculum facio. ‖Βάσανος peculiariter Inquisitio quæ per tormenta fit, Quæstio. Item Tormenta. Isocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν. Bud. αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. B Postulare seruos ad quæstionem. Pro tormētis autē sæpius plur. numero ponitur βάσανοι. vt quum Demosthenes dicit (iisdem verbis secus vtens quàm Isocrat. in loco quem modò citaui) οἱ εἰδότες ἤδη ὅτι διὰ βασάνων ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο. Herodot. 4, ἔνεστι ἡμῖν καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι μαθεῖν. Sed βάσανοι generaliter de quibusuis etiam cruciatibus dicitur. vnde βάσανοι Matth. 4, etiam morbi appellantur, sed ii demum qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehendere apud Lucianum videtur, vt paulo pòst docebo. C

Βασανίζω, Exploro, Probo, Examino, Periculum facio. Aristoph. Ranis, κατ' ἔπος βασανιεῖ φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato, βασανίζειν τὰς ἐμπειρίας ἕκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eundem Platonem βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quasi quodam examine ad iustitiam probatus, Ficino interpr. Tale ferè est apud Chrysost. De sacerdotio, ἀκριβῶς καὶ βεβασανισμένως ἔρευνα. ‖Βασανίζω, Torqueo ad eruēdam veritatem, Quæstionem habeo de aliquo. Plut. De garrul. βασανίζεσθαι καὶ τρίβολον τὸν ἐλάσσονα. Thucyd. lib. 8, ληφθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελευσάντος εἶπεν. Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Affligi, (idem autem & de actiuo intelligendum) & quocunque modo vexari, apud Matth. & Marcum. Quinetiam à Matth. nauigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autē nouè ab eodem dicitur παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nouè, inquam, quia de ægrotis dici solitum, apertè ostendit (meo iudicio) quod apud Lucianum legitur in Soloec. videlicet alicui dicenti puerum suum ægrotantem βασανίζεσθαι, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου respōdisse, ἐπὶ τίνι; ἢ τί βουλόμενος ὁ βασανίζων; Cuius ioci hunc esse sensum existimo, vt iste ad veram huius verbi significationem respiciens interroget, Quânam de re quæstio habetur? Is qui de eo quæstionem habet, cuius rei veritatem ab eo elicere conatur? Quasi videlicet βασανίζεσθαι hoc significet, non item illud quod alter eo significare voluerat. D E

Βασανισμός, ὁ, Exploratio, Quæstio seu Tormenta. ET Βασανιστής, Explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autē apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæstionis habendæ moderatorē & arbitrum. Itē Βασανίστρια fœm. eadē signif. ET Βασανιστήριον, q.d. Exploratoriū, Instrumentū ad explorādū, vt βασανιστήριον χρυσοῦ est lapis Lydius. Themist. in orat. quæ βασανιστὴς inscribitur, καὶ διὰ τὴν ἐξέλεγξιν ἡμῖν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑαλίνων βασανιστήρια. καὶ βασανισταί τινες ἐπὶ τούτοις καθήμενοι. Itē Βασανιστήριον, Locus in quo habetur quæstio. Item generalius, Locus cruciatus. Citatur ex Synesio. F G

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. Non examinatus, vel Nō exercitus, & non probatus. Erasmus pro adagio ponit ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, Inexploratus homo, quem autorem sequens nescio. Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἀφῄρηται. Heracl. Pont. in Alleg.

Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormētis nō examinata, De qua quæstio nō est habita, Cuius veritas tormētis non est inquisita. Antiphon, ὥστε ἀποστερούμενον ἐξ ἀβασανίστου αὐτοῦ θανάτου συνειδέναι. à βάσανος enim, quod quæstionē & tormenta significat, fit verbum βασανίζειν, Lat. Torquere, id est Tormētis admotis aliquem examinare, Torquere hominem ad extorquendam ab eo veritatem. Eius passiuum est Βασανίζεσθαι. Idem orator paulo antè, ἐκ μὲν γὰρ τῆς τῶν ἀνδραπόδων βασάνου ἤδη ὅτι οὐχ οἷόν τ' ἦν αὐτῷ ἐπ- H

ιθυμεῖν δὲ τοὺς μὴ βασανισθῆναι γνῶναι τὴν ἀπολογίαν εἶναι. A

Ἀβασάνιστος, Expers doloris, apud Ælian. in lib. De prouidētia, inquit Suid. à dolore videlicet qui sētitur ἐν τῇ βασάνῳ, i. in quæstione, in tormētis. Vlpian. Quæstionē intelligere debemus & tormēta & corporis dolorē ad eruendā veritatē. ‖Apud Hes. exponitur etiā μὴ κολαζόμενος, i. Qui non punitur: Itē ἄτρωτος, hoc est inuulnerabilis. Cuius significationis exemplum desidero.

Ἀβασανίστως, Inexploratè, Re non examinata, vel non discussa. Sine certa probatione, Absq; examine, aut examinatione. Thuc. lib. 1, οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. Vbi schol. quoq; annotat à lapide dicto βάσανος ductam esse metaph. Plut. πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημ. Τοῖς γὰρ μείζοσιν ἀβασανίστως παραδέχονται τὴν πίστιν. B

ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, ὁ, Rex. Hom. Il. α, Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Et Il. β, pulcherrimo epitheto insignit (sicut & alibi) dicēs διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi ἀνὴρ addit: vt Il. ζ, — βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἐοικεν: & Od. ω, — βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας: vtrobiq; simpliciter pro βασιλῆϊ. Apud eū tamen βασιλῆες & ἄνακτες dicuntur non solùm reges, sed quilibet ἔνδοξοι, & βασιλικοί, vt inquit Eust. Qui & à Soph. in Iocaste quorquot ex Thebanis nobili genere nati erāt, χώρας ἄνακτας vocari scribit: ab Hesiodo autē βασιλέας iudices etiam appellari. Apud eundē Eust. de huius vocis signif. plura vide. ‖Sciendū est autē βασιλέα μέγαν à Græcis scriptoribus regem Persarū intelligi: (sicut hodieq; Turcarū imperator appellatur *le grand seigneur*. quod & Itali imitantur) item βασιλέα interdum simpliciter à Dem. & aliis eundē nūcupari. Cæterùm βασιλεὺς quidā à βάσις & λαός deduxerunt, vt qui sit βάσις τοῦ λαοῦ, quòd in eo velut fundata sit populi salus. Alii βασιλεὺς quasi ἄσυλος dici putarunt, vt qui sit inuiolabilis. Alias deductiones apud Etym. vide. ‖Βασιλεὺς, Aristot. Regulus, auis. C D

C. Ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ (Prorex) Qui regis locum obtinet.

C. Παμβασιλεύς, Omniū rex, Sūmus rex. Aristot. 1 Polit. 3.

C. Φιλοβασιλεύς, Regis amans. Plut. Apophth. Κρατερὸς μὲν γὰρ φιλοβασιλεὺς Ἡφαιστίων δὲ φιλαλέξανδρος.

Βασιλεύτερος, Qui regiā maiestatē magis præ se fert quàm cæteri, Augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. Regno dignior, vel aptior, vt Bud. interpr. Il. ι, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστι. Iliad. ι, βασιλεύτερός εἰμι. Od. ο, Ἡ μητέρι οὐκ ἔστι φέριος βασιλεύτερον ἄλλο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ET Βασιλεύτατος, Regno dignissimus. Il. ι, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. E

Βασίλειος, ὁ καὶ ἡ, Regius, Regalis. Herod. lib. 3, αὐτὸν ἐπὶ τὸν βασίλειον θρόνον. Plut. καθίσας βασιλείους δικαστάς. Herod. lib. 4, τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν. Et lib. 1, μή τις ἰκέσθαι πρὸς κατακλάσει τὴν βασίλειον ἐστίαν. Et apud Athen. lib. 3, εὐγενὰ βασίλεια, quæ comp. voce συκοβασίλεια quoq; dicuntur. ET Βασιλῆος, Ionica dialysi, idē. vt apud Apoll. δόμος βασιλῆϊος: apud Nonn. βασιλήϊος αὐλή. & in Epigr. βασιλήϊος αὐλή. VNDE Βασιληΐς, ΐδος, ἡ, fœmin. gen. Regia, adiect. Iliad. γ, Δμῶαι δ' οἱ πμῶς βασιληΐδες ἤμισυ πάσης. Et Hesiod. Theog. ἔχε βασιληΐδα τιμήν. Et βασιληΐς ἀρχὴ apud Eurip. F

Βασίλειον, τό, Regia s. domus: vt in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7, πάντας τῶν ἄλλων αἱ πεσόντος πᾶσι τὸ βασίλειον φύλακας λάβοι. Et in plurali apud eundem, ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ὄργια ποιήσεις. & apud Platonem Axiocho, ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος, οὐχ ἧττον τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. 5, νυνὶ δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. ET Βασιλήϊον, Ionicè pro eodem. G

Βασίλεια, ας, ἡ, Regina, seu (vt apud antiquos Eust. vsurpatum fuisse tradit) Domina. Od. η, Ἀρχαλέει βασίλεια δίδωσι κάρη κάπρου Κύπι. VNDE Comp. Παμβασίλεια, Omnium regina, Summa regina. Aristoph. Nub.

Βασιλείδης, ου, ὁ, Regis filius. Suid.

Βασινὴ pro βασίλεια Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικός, Regalis, Basilicus Plauto. Isocrat. Panath. ζητεῖς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Idem, βασιλικὸν βίον στρατιωτικῶς ζῆν. Athenæus, βασιλικὴ ἐσθής, & βασιλικὸν συμπόσιον. Plutarchus Alex. τὸ νικᾶν τοὺς πολεμίους τοῦ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idem, δουλικώτατον μὲν εἶναι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Sic etiam metaphoricè βασιλικὸς ἀστήρ, Regia stella, βασιλικὸν κάρυον, Regia seu basilica nux. quod genus Plinius etiam H

itized by Google

Basilicon & Persicon vocat. βασιλικὴ ἄμπελος, ex qua vua basilica apud eundem Plin. Necnon herbæ aliquæ huius nominis sunt. βασιλικὸν enim à recentioribus appellatur ocymum: item genus satyrii quod palmam Christi vocant: & ἄμμι apud Hippocratem, vt multi volunt. βασιλικὸν autē ἄγριον dicitur à quibusdam ἄκινος, vt habetur apud Diosc. Gorr. Est verò & emplastri nomen apud medicos quod aliàs τετραφάρμακον appellatur. ET Βασιλικὴ, ῆς, ἡ, Regia domus. Et Basilica peculiari sign. Domus ampla & spatiosa causarum cognitioni destinata, quod principes eò ad ius dicendum venirent. Vnde Subbasilicanos Plautus dixit qui ibi deambularent. Plut. Publ. τὴν μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομιτιανοῦ στοᾶν, ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον. Idem in Galba, Παύλου βασιλικὰ. Itē τὸ βασίλειον, Regia domus, vt citant ex Plat. v. l. Et Regia potestas, vt in iisdem annotatur. ET Βασιλικῶς, Regiè, Regaliter. Isocr. ad Phil. αἱ βασιλικῶς ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ὑπάρχεις.

Βασιλίνδα, Polluci lib. 9, cap. De conuiualibus ludis, ludi genus est in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat: cui verò seruum esse sorte obuenit, imperata facit.

Βασίλιννα, ας, ἡ, Regina, apud Menandrum.

Βασιλίς, ίδος, ἡ, substantiuè sumptum, itidem reginā significat, vt apud Athen. Ἀπολῆξαι βασιλίδα: adiectiuè verò dicuntur βασιλίδες ἐγχέλεις apud Eustath. αἱ ἐκ τῆς βασιλίδων σύγκων. Et βασιλιδες calceamenti genus quod Poll. à regibus Atheniensium gestari solitum testatur.

Βασίλισσα, ας, ἡ, Regina. Plutarch. Apophth. ἡ τῶν Καρῶν βασίλισσα.

D Βασιλίσκος, ου, ὁ, Regulus. βασιλίσκους αἰτὶ βασιλέων τῆς Σπαρτιατῶν χώρας ἐχειροτόνησε. Citat Tur. ex Athen. ¶ Βασιλίσκος item dicitur stella in corde leonis: & auicula quædam, & serpens de quo Plin. l. 8, c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdū absolutè ponitur, vt apud Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Apud Xen. βασιλεύειν ἐν Πέρσαις. & apud Platonem ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι. pro quo Cicero, Si docti & sapientes homines resp. regere cœpissent. Apud Homerum verò cum dat. cōstruitur, Il. 8, v. 106, — ἐδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσι βασιλεύῃ. E Sed apud prosæ scriptores plerunque cum genitiuo. Plutar. Alex. ἀρξάμενος τῆς ἀρχῆς ὧν ἐβασίλευσε. Apud eundē βασιλεῦσαι τῶν Ῥωμαίων. Et apud Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Peculiari verò & raro vsu in sacris literis significat Regem creo. vt Regū 8, βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. In pass. Βασιλεύομαι, est Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio sū. Plut. Alex. πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ. Syn. χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. VNDE Βασιλευτικοὶ φύσει ἄνθρωποι, Qui ferre regnum apti sunt natura: vt F vt Bud. interpr. apud Aristot. 3 Polit.

C. Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regem non habens, Sub rege nō viuens, vt apud Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non solent reges habere, sed duntaxat præfectos & magistratus. Sic Θρᾶκες ἀβασίλευτοι apud Xen. 5 Hellen. Formatur autem ἀβασίλευτος à βεβασίλευται tertia persona sing. præteriti verbi βασιλεύομαι, adeo vt Θρᾶκες ἀβασίλευτοι perinde sit ac Θρᾶκες οἱ μὴ βασιλευόμενοι, id est Qui non regnantur: (si ita loqui liceat eo modo quo dicitur terra regnata.) propriè tamen sonare deberet, μὴ βεβασιλευμένοι, Non regnati. Herodianus, ἔμειναν δὲ δύο ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manserunt duos dies sine rege. vel, In interregno.

Ἀβασιλεύτως, Aduerb. Sine rege, Sine regio imperio.

C. Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. ο, Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Hesiod. Erg. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

C. ΣΥΜβασιλεύω, Vnà regno, Simul regno.

Βασιλεία, ας, ἡ, Regnum, Regia potestas. Xen. Pæd. 8, οὐ τὸ ὅτι χρυσοῦ σοι πλείονα τὴν βασιλείαν διαφυλάττειν. Idem, κάλλιστα καὶ μεγίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐγένετο. H Plato Epist. τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τυραννίδος εἰς βασιλείας μεταστῆσαι. ET Βασιληίη resolutione Ionica pro eodem. Herodot. ἀμείψαι ἐς τὴν βασιληίην ἐς Ἀλέξανδρον ἀπίκετο. Βασίλειον pro aula regia etiam poni, scribunt v. l.

A C. Παμβασιλεία, ας, ἡ, Regia potestas plenissima aut summa, Merum seu summum imperium. αὐτοκράτεια, κράτος αὐτοκράτορος. Citatur ex Aristot. l. 3 Pol. c. 11, 12.

C. Φιλοβασίλευς, ως, ὁ, ἡ, Regiæ potestatis amans. φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, apud Plut.

Βασιλειάω, F. άσω, q. d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλειᾶν ἐπιχειρῶμαι, Eustath.

¶ Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam speciem præfero. Appian. Mithr. αὐτὸν τὸ πρὶν Μιθριδάτην τῶν πάντων ἀπεγνωκότα, ἐθέλοντά τι δρᾶσαι καὶ βασιλίζόμενον, ἢ δι' ἀργίας ἀποθανεῖν, (vbi locus corruptus esse videtur) Existimātes eum B in extrema desperatione quippiam experiri velle dignū rege poti⁹ quàm ignauè mori. Idem 3 Ciuil. bell. φασὶν αὐτὸν ἔτι οὐκ βασιλιζόμενον οὐχ ἡγούμενον ἔτι, Non iā ducis munera sed regis obeuntem, Non iam ducis aut imperatoris speciem sed regiam præ se ferentem. Hæc Budæus.

C. ΔΙΑβασιλίζομαι, Idem, nisi præpositio aliquid significationi addere videatur. Eustathio certè βασιλειᾶν & διαβασιλίζεσθαι idem sunt.

C ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, Porto, vt baiuli onera portantes. Aristot. De mundo, βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui baiuli Cic. Geruli, Gellio. Scribit tamen Suidas βαστάζειν Atticis non esse φέρειν, sed rem aliquam manu contrectando eius pond⁹ explorare. Miror autem ab eo in huius significationis exemplum non afferri istum Homeri locum, Odyss. φ, v. 405, Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ. Hic enim (vt opinor) significat eum manibus versauisse arcum, aut eius pondus videlicet aut aliud explorantē. D At Eustath. ἐβάστασε dictum esse tradit κούφισεν, aliud non addens. Suidas βαστάζω exponit etiā δοκιμάζω, (nō solùm in βαστάζω, sed & in ἐβάστασε) quam signif. ab illo quem dixi explorationis modo ad alios translatā existimo. Vide Διαβαστάζω. ¶ Βαστάζειν pro Sepelire ex Sophocle affertur: sicut & συγκομίζειν hac in signif. ab eo poni scribit schol. HINC Βάσταγμα, ατος, τό, Onus quod portatur. Gall. La portee.

C. Ἀβάστακτος, ου, ὁ, ἡ, (q. d. Importabilis) Portatu impossibilis, vt ἀβάστακτον φορτίον. Et aduerb. Ἀβαστάκτως, Ita vt E portari non possit. Hesych. δυσβαστάκτως. AT Δυσβάστακτος, Portatu difficilis, vt Matth. 23, φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. ET Δυσβαστάκτως (quo Hesych. exponit ἀβαστάκτως) Cum difficili portatione, Ita vt vix portari possis. CONTR. huic Εὐβάστακτος.

C. ἈΝΑβαστάζω idem quod βαστάζω, vel Porto sublatum in altum, seu Tollo in altum ad portandum. Luc. in Anarch. ἐς ὕψος ἀναβαστάσας τὸ αἰτίπελον.

C. Διαβαστάζω eandem habet significationem quam modò τῷ βαστάζω ex Suida dedi, & ex Homero comprobaui. Affertur autem in v. l. hoc exemplum, διαβαστάσαντες τὸ ὀκτώματος βάρος.

ΒΑΥ'ΝΟΣ, Fornax, Caminus, Eustath. & Aristophanis schol. At Hesych. βαύνους exponit etiam χυτρόποδας. Hinc autem βάναυσος & κρίβανος (pro quo & κλίβανος) deduci, idem Eustathius aliique nonnulli scripserunt. Sed & hoc ipsum nomen βαῦνος aliūde deduci putat Etymol. videl. ab αὔω, significante καίω, vt antea dictum est. Quidam autem Peloponnensium vocabulum esse putarunt istud βαῦνος.

Βαύνη itidem Caminus apud Hesych. Item χυτρόπεζον.

G ¶ Βάναυσος, ου, ὁ, ἡ, (quasi βαύναυσος) q. d. Qui caminū accēdit, [ad conficienda sua opera] Qui igne ad conficienda sua opera vtitur. Vel, Qui ad fornacem seu fornaci assidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, id est eorum operum quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, Siue Qui manibus sibi victum quærit. Exponitur & Artifex illiberalis, vel sordidus. Itē, Sedentarius artifex, ex Plauto: seu Sellularius, ex Liuio. Luc. De sacrif. ἀλλὰ βάναυσον ἢ χαλκέα καὶ τινὰ τῶν. Alibi autem coniungit βαναύσους & χειρώνακτας, & ἀποχειροβιώτους. Legitur & βάναυσος τέχνης. Dicitur autem & de re: vt βάναυσος τέχνη Aristot. Ars mechanica, Ars sedētaria, vel Ars illiberalis & sordida. Et βάναυσον ἔργον apud eundem, Pol. 8. Apud Luc. βίος βάναυσος. Et superlat. βαναυσότατος. vt apud

Digitized by Google

eundem Aristot.Pol.1, βαναυσότεραι δ' ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα. | Βάναυσος φιλότης ex Plat. Triuialis amicitia. | Βάναυσος pro inepte magnifico, apud Aristot.Ethic.4, inquit Bud. ET Βαναύσως aduerb. vt βαναύσως βαδίζειν citat Bud.ex Chrys.in epist. ad Col.54. Quod esse ait q.d. παχυμερῶς.

C.Βαναυσουργία, Opus quod ad caminum cóficitur, Opus mechanicum, seu eius qui quampiam artem mechanicam profitetur. Idem Polluci quod βαναυσία.

Βαναυσία, Ars quæ ad caminũ exercetur. Vel, Opus quod ad caminum conficitur, vel (generalius) ad ignem. Exponitur & Ars illiberalis, &c. sequẽdo analogiã sign. positarũ in βάναυσος. B.interpr. sordidam & turpem professionem apud Plat. | Βαναυσία, Inepta magnificentia, & aliquid prodigalitatis habens. Aristot.Eth.4, τῆς μεγαλοπρεπείας ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δ' ὑπερβολή, βαναυσία ἢ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀκολασίην & βαναυσίην copulauit.

Βαναυσικὸς, Ad eos pertinens qui βάναυσοι appellãtur, vel ad eorum artem. Sed βαναυσικαὶ τέχναι X.Œc. eædem sunt quæ & βάναυσοι. Aristot.autem Pol.6, βαναυσικὸν μέρος, pars ea ciuium quæ artes illas exercet.

¶Κρίβανος, seu Κλίβανος, Clibanus, propriè in quo ordeum coquitur. dicitur enim quasi κριθῆς βαῦνος. Quidam vt ἰπνὸν, furnum, (quo & Athen. modo exponit, lib.3) ita κρίβανον seu κλίβανον esse volunt qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certè non esse (quanuis Linacer apud Gal. ita reddiderit) ostendit vel hic eiusdẽ Gal. locus in lib. De antidotis, περὶ πάντων ἄζυμος τε καὶ καλῶς τεθλιμμένος ὁ ἄρτος ἔστω, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autẽ & apud Athen. panis ἰπνίτης (q. & καμινίτης) ab eo distinguitur qui κλιβανίτης nomen habet. Sed & Plin. ac Colum. clibanum à furno distinguunt. Sunt qui μαγειρικὸν instrumentum esse putent eiusmodi quale est quod Gall. tourtier dicimus: cuius & in Italia ad conficiendas quas tortas appellant magnus est vsus. Dioscorides aliquid de eius forma scribit, vt in Κριβανοειδὴς videbis. Cæterùm quanuis longè vsitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam quam attuli etymologiam, ex Eustathio petitam. cui & Etymol. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ ex linguæ Atticæ proprietate, pro λ quam habet ex linguæ communis vsu. Sed his repugnans Etymol. κλίβανον Doricum esse dicit.

Κριβανίτης, seu Κλιβανίτης, ET Κριβανωτὸς, Testuaceus, In testu coctus. vt κριβανίτης ἄρτος apud Athen. Aristoph. autem κριβανωτὸς pro eodem dixit.

Κριβανοειδὴς, seu Κλιβανοειδὴς, Clibani seu testu formam habens. Diosc.1, πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν στενοτέρῳ ἢ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι.

ΒΔΑ'ΛΛΩ, Fut. βδαλῶ, Mulgeo, Sugo. Plato, ἀδυνατοῦσι δ' ἐξ ὑπερ... βδάλλοντα. Nic. in Alex. Ἠὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πίνας. vbi obserua vocem mediam. Aristot. autem pass. Βδάλλομαι, vt βόες βδάλλονται γάλα. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα. q.d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte implet. Ab Aristotele βδάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. HINC Βδάλσις apud Gal. De Sympt.4, Mulctus. item Suctus, quo vtitur Plin. ET Νεόβδαλτον γάλα, Lac recenter mulctum. DE Βδέλλω autem vide in Βδέλλα.

¶Βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga. Theocr. Idyll.2, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur hæc vox & in Salom. parab. Cæterùm Etymol. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At sch. Theocr. βδέλλω esse dicit, significans ἀμέλγω & ὀχμάζω: vnde βδέλλα dicta sit ἡ ὀχμάζουσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα: Atticè autẽ βδάλλω pro βδέλλω dici. Idẽ tamen schol. alibi τῷ βδέλλω duntaxat mentionem facit.

Βδέλλα est etiam Bdellium, Hesychio teste. Sic & apud Arrianum, Diosc. Galenũ. De bdellio autem consule & Plinium.

ΒΔΕ'Ω, Flatũ ventris emitto. In v.l. exponitur etiã Pedo. quam signif. habere mihi non videtur in locis quos ex Aristoph. subiungam. Quin & Suid. in βδεῖν pro me facere videtur. Aristoph. μὴ βδεῖν, μηδὲ χέζειν. Idem in Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accus. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. | Sũt qui βδεῖν accipi etiam pro Fœtere putent, ex consequẽti: atque ita apud Gal. κατὰ τόπους lib.2, & Aetium l.8, c.33, σίλφης βδεούσης interpretentur, tanquam videlicet de tertio blattarum genere, quod & Plin. odoris tædio inuisum esse testatur, l.29, c. vlt. circa finem.

Βδόλος, Flatus ventris. Exponitur & Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Etymol. postquam exposuit πορδὴ, subiungit hunc locum adespotum, τὸν βδόλον οὐκ ἂν ὅπως ῥὶς ὑποστῆναι δύναται. De deriuatione autem huius vocis illi non assentior.

¶Βδέεσθαι, apud Suid. Hesych. Βδεῖσθαι, Flatum ventris emittere, vt βδεῖν. Illi tamen exponunt ὀχετεύεσθαι seu κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab hoc autem verbo fuerit fortasse Gall. bedaine.

¶Βδύλλω, idem quod βδέω. Hanc enim signif. quam Suid. omittit, Hesychius autem vltimo loco ponit, primam esse existimo. Quod autẽ & pro Timeo atq; adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto qui præ timore flatus ventris emittunt. quod exprimit & Luc. verbo composito vtens, ὑποβδύλλει ὑπὸ τοῦ δέους ὁ τρισάθλιος ἐκεῖνος. At βδύλλειν cum accus. pro Timere apud Aristoph. Eq. legitur, καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅ,τε πένης βδύλλει λεώς. Suidas exponit etiam ἀπειλεῖν, item μισεῖν. ET Ὑποβδύλλω, vide in loco Luciani modò citato. AT Hesych. Βδύλλον etiam habet, quod exponit, τρέμον, ἢ βδέον.

ΒΔΕΛΥ'ΣΣΟΜΑΙ & Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. Pluto, cum accus. Ἥκω τι δῆτ' ἀπὸ σοῦ ἐβδελυττόμην. Exponitur etiam Formido. in qua signif. (vel potius pro Exhorreo) videtur accepisse idem comicus in hoc loco qui est in Nubibus, Εἶτ' ἐὰν ἐγὼ μὰ λογιζόμενος ἡμερῶν δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι. Sed dici de summa formidine ostendunt præcedentia: ideóque Exhorreo malim interpretari. Potest tamen (opinor) & pro Execror accipi. Greg. infinitiuo iunxit, περὶ φιλοσ. scribens, φαίνειν αὐτὸ βδελυσσόμεθα. In Apoc. cap.21 ἐβδελυγμένοις pro Execrabilibus. Affertur & vox actiua Βδελύττω ex Can.9 Conc. Antiocheni. De propria autẽ huius verbi signif. quid sentiam, dicam in Βδελυρός.

HINC Βδελυγμὸς ET Βδέλυγμα, Execratio, Abominatio. Item, Res execranda seu abominanda, Quod est execrabile seu abominandum. Luc. Euang.16, v.15, ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστι. Sed Etym. βδέλυγμα est etiã fœtor. quæ signif. τῷ βδελυγμὸς quoq; datur. ET Βδελυγμία, itidem Execratio, Abominatio. A Chrysostomo accipi puto pro execranda quadã fœditate seu turpitudine, vbi scribit. δείξομεν τῆς ἐπιμελείας ... γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν. | Xenoph. pro nausea posuit. nam & Pollux eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ ὑπὸ τοῦ κόρου δυσχεραίνειν, de hoc (vt opinor) loco intelligens, κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Hesych. Fœtorem quoque exponit. ET Βδελυγμίας apud Etymol. quod in v.l. exponitur Fœtidus. ET Βδελυκτὸς, Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit.1, βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς ἀτιμίας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, id est (Bud. interpr.) Abominabiles ob errorem cultus deorũ, abominabiliores propter vilitatẽ eorũ quæ ab ipsis colũtur & adorãtur. CONTR. Ἀβδέλυκτος apud Æschyl.

¶Βδελυρὸς, Qui est frontis prostitutæ, Proteruus, Flagitiosus, Impurus. Aristoph. in Ranis, Ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σύ. Et Nub. βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής. Dem. in Mid. ὄντων ἀεὶ καὶ πάντα χρόνον ἐχθρῶν καὶ βδελυρῶν. Hoc nomen de eo propriè dici qui perdita quadam impudentia præditus sit, ex nullo loco apertius ostendi posse existimo quàm ex hoc Theophr. in Charact. vbi dicit esse eiusmodi qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plutar. De lib. instit. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέως μάλα καὶ βδελυροῦ. ET Βδελυρῶς, Flagitiosè, Impurè. βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. ET Βδελυρία, Summa & perdita impudentia, Ingens proteruia. Plut. in Demetr. 285, de Stratocle adulatore perditissimo loquens, καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέ

αὐτὸς ἀπομιμνῄσκεσθαι δοκῶν βωμολοχία καὶ βδελυρία τῶν περὶ τὸν δῆμον ἄρχεσθαι. Itē Flagitiosa & impura vita. Æschin. de eo vsus est qui stuprum in se admiserat, in Timarchum, ὅτι δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχειν. Ibidē, οὕτω κακῶς καὶ αἰσχρῶς διεφθαρμένος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης καὶ βδελυρίας ὥστε τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας. Ibidem, τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; i. Flagitiosa vita. Budæus βδελυρὸν, itémque βδελυρίαν dici etiam putauit de summè atque adeo perditè auaro ac sordido: sequutus (vt opinor) Etymologisten, qui à βδέλλα nomen hoc deducens, exponit, ὁ αἰσχρὸς, καὶ παντὰχόθεν βδάλλειν καὶ ἁρπάζειν βουλόμενος. (repono enim apud eum βδάλλειν pro ἄλλειν) verùm ego contrà à βδέω deduco, multo simpliciorē & significationi τοῦ βδελυρὸς accōmodatiorem hanc deductionē iudicans. Quinetiā quod idem Etymol. βδελύσσω à βδελλόω, hoc autem à βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι à βδέω deriuo, ideóque propriè esse puto Auersor ob fœtorem. Hesychius certè βδελύσσεσθαι exponit etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν.

-BEΒΑΙΟΣ, ου, ὁ, & ἡ, Stabilis, Firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. Firma pax. Ex Plut. Fabio, βέβαιος ἀσφάλεια. Ex Thuc. βέβαιος χάρις. Rursum apud Plut. δόξα βέβαιος, certa & firma persuasio. Sic Thuc. εἰ βέβαιον ὑμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι. Et apud eundem, l. 2, μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam & certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Aristoph. qui Ennio Amicus certus. Id est, certæ vel firmæ fidei: vt rursus apud Thuc. l. 5, οὐ βεβαίους ὄντων τῶν Λακεδαιμονίους, interpr. Nō firmæ fidei. At βεβαίους τὰς πύλας apud eūdē 143 exponūt Tutas portas. | Βέβαιον, Securitas. vt Plato in ep. ὅπως ἂν ἦ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρέχοι, Securitatē præstet, Fidē suā firmet. Aut Fiduciam afferat. | Βέβαιον pass. signif. Certum & cōpertum, & de quo fiduciam habemus. Sed & βέβαιος de persona dictum, Is de quo fiducia concipitur, Is de quo nobis aliquid certò persuademus. vnde βέβαιος εἰμὶ ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturū me esse. Thuc. 3, καὶ εἰ μὴ αὐτόνομοι ὄντες ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν μηδὲν νεωτεριεῖν. quasi quis dicat, Nobis essent certiores nihil rerum nouarum molituri esse. id est Certiorē spē de iis conciperemus, fore vt &c. Alii, Maiore securitate confideremus. Ego autem illas expositiones attuli ad facilius declarandū passiuū huius vocis vsum, quē certè non minus durum existimo quàm esset Latine vsus vocabuli Cert⁹ de persona dictū, pro eo videlicet cui certó creditur. Sic Gall. asseuré vtroque modo accipitur. Cæterùm à βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etymol. Sed inter deriuata à βαίνω prætermissum, hic ponendum censui, præfixa tamen nostra lineola.

Βεβαιότερος, compar. Stabilior, Firmior. βεβαιότατος superl. Firmissimus. ET aduerb. βεβαίως, Firmè. vnde βεβαίως ἔχειν dicitur à Plat. De leg. quod firmum est. Et compar. βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius. Sed βεβαίως exponitur etiam Certò, Explorato.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Ethic. 1, c. 10, περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης ὡς περὶ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thucyd. videtur poni pro ἀσφάλεια, pag. 143. In v. l. βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibidē βεβαιότης exponitur etiam Constantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, Stabilio, Firmo, Firmū reddo, Tutū reddo. Itē Cōfirmo. Thuc. l. 6, τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodian. τὴν ἀρχὴν βεβαιοῦν. Aristid. Pan. οἵ τε πάντες βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, id est Ratam faciūt. Bud. Et vt βεβαία εἰρήνη, sic & βεβαιοῦν τὴν εἰρήνην dicitur. Herod. 4, καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιοῦν, id est Sancire, Polit. interpr. Sic autem & νόμους βεβαιοῦν, Bud. apud Demosth. in Aristog. 13, Sancire leges interpr. Idem apud Polyb. in 3. βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promissa præstare. | Βεβαιοῦν pro eo quod iurisconsul. dicunt Præstare vt habere liceat ei cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. Vide B. 745. Idem p. 746, βεβαιοῦμαι, pro Fidē facio, Pro comperto habeo, Affirmo, Confirmo, ex Platone & Paus. affert.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Apud Thucyd. exponitur Firmamentum lib. 1, τὸ γὰρ βραχύ που τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne vestræ autoritatis firmamentum. In iure autem βεβαιώσεως δίκη actio ob euictionem, vt scribit Bud. 746. Vide & Pollucem de hac lib. 8. item Hesychium & Suidam: sed apud hunc pro ὁριστάμενοι reponunt quidam ὠνησάμενοι, sicut & apud illum ὠνησαμένοις pro ὁρισαμένοις.

Βεβαιωτὴς, Confirmator, Sancitor. Plut. Camillo refert à Numa institutos fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν ἃς σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάψουσι. ET Βεβαιωτικὸς, Cōfirmatiu⁹. vt βεβαιωτικὰ ἐπιρρήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδὴ, &c. Eustath.

C. Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Instabilis, Inconstans, ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητος, Suidas. Id est Instabilis & facilè mutabilis. Plut. De superst. ἡ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος. Exponitur etiam ὁ μὴ πάγιος, id est, minimè firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priuatiuo & βέβαιος.

Ἀβέβαιος de re vsurpatur vt plurimum. Plutarchus, χάριν ἔδειξεν οὐ μόνον ἐφήμερον καὶ ἄψικορον καὶ ἀβέβαιον οὖσαν ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν. Aliquando & de persona. sic apud Athenæum vtitur Aristoteles, ex oculorum differentiis morum ostendens differentias, τῶν δὲ εἶναι καὶ σκαρδαμυκτικούς· καὶ τοὺς μὲν, αἰδήμονας τῶν, ἀβεβαίους δὲ τῶν τοὺς ἀτενεῖς.

Ἀβεβαίως, Aduerb. Inconstanter.

C. ΔΙ Αβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo, Bud. ex Phal. Ex Plut. autem in Fab. affertur διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων.

C. ΕΜβεβαιόω, ῶ, Constabilio, Confirmo. vt ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νόημα, Plut. Lyc. ET Ἐκβεβαιόω pro eodem in v. l. si mendo caret.

C. ΕΠΙ βεβαιόω, ῶ, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Cōfirmationem addo. q. d. Post confirmo.

C. ΚΑΤ Αβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo. Bud. ex Plut.

-ΒΗΛΟΣ, Limē dom⁹. Il. α, ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A diuino seu cælesti limine, i. limine domus cælestis. Imperitè autē interpr. hic βηλὸν exposuerūt Cælū: qui error & in v. l. seruatus fuit. HINC Βέβηλος τόπος, Quē (q. d. cui⁹ limē) ingredi cuilibet fas est, ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι. AT Ἀβέβηλος cōtrà ὁ ἄβατος καὶ ἱερὸς, Eust. Sed dicitur ambo nō solùm de re sed & de persona. Et ex consequenti redditur Βέβηλος Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Musæus apud Iustinum Martyrem, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. (ita enim rectius quàm βέβηλοι) eodē sensu quo Virg. —procul ô procul este profani. Et apud Callim. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. At Ἀβέβηλος Non profanus, vti dixi: & interdum etiam sacrosanctus. vt ἀβέβηλα χωρία. Plut. de superst. ἔστι δούλῳ φύξιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Nō vulganda dicta. Suid. ET Βεβηλόω, ῶ, Profano, Cōtamino. μιαίνω, Hesych. & Suid. Quod autem à βαίνω deriuatum putetur βηλὸς, nostrā illi lineolam præfixi.

ΒΗΞ, χὸς, ἡ, Tussis. In prouerb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Fœm. gen. frequenter ponitur, vt & Dioscor. βῆχα χρονίαν dicit lib. 1. Thucyd. autem mascul. etiam gen. lib. 2, καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. Ex Gal. affertur plur. περὶ βηχῶν. HINC Βηχικὸς, Ad tussim pertinēs, Tussicularis. vt βηχικὰ φάρμακα Cælius Aurelian⁹ Medicamēta tussicularia vocat. Dicitur autem & βηχικὰ sine adiect. à Diosc. Inuenitur & βηχικαῖς δυνάμεις. Sed & βηχικαὶ apud Dioscor. vbi de ladano loquitur, subaudito nomine antidoti, vt putat Budæus. ET Βήχιον, herba Tussilago dicta, & Tussicularis eidem Cælio Aureliano. Item Hesychio est νόσος ἐν φάρυγγι.

Βήσσω, Tussio. Xenoph. Pæd. 2, ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, συγκατακλιθεὶς μὴν βήσσειν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οὐ δυνάμην κατέχειν τὸν γέλωτα. ET Ἀναβήσσω, Extussio, Tussiēdo expuo seu excreo: vel simpliciter, Expuo, Excreo. vt apud Galenum ἀναβήσσων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος. Itē Ἀναβήσσομαι, pass. apud eundē, ἀποπτύσαντα αἷμα μηδέποτε ἐκ θώρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήσσεσθαι, id est (ait Budæus) Reiici, Expui, Excreari, Extussiri, Retussiri, hoc est, Per os sumptū, per pulmonē reiici. ET Ἐκβήσσω, quod B. apud Gal. interpr. Extussio,

BIA, Vis, Virtus, Robur. Hom. Il. β & λ, item Od. ξ, Εἰ δ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Idem alibi, βίην & κάρτος copulat. Sed & βίην Ἡρακλῆος periphrasticè pro Ἡρακλῆς, itidémque Πελάμαιο βίην & Παφλαγόνιο βίην apud hunc poetam, sicut & apud alios alia huiusmodi habemus. Rara est autem hæc significatio in prosa: imò verò non temerè eius exemplum reperiri posse existimo. Videtur tamen Xen. hoc vocabulo in bonam partem vsus esse Hellen. 6, p. 350. sed hunc scriptorem ποιητικώτερα quædam vsurpare, aliàs admonui. Sciendum est autem ab Æschylo in Prom. vincto κράτος & βίαν nominari Iouis satellites. Meminit & Callimach. hymno in Iouem, Σὴ τι βίη, τό τι κάρτος ὃ καὶ πέλας εἴσαο δίφρου. Vtriusque autem & ab Hesiodo (si bene recordor) fit mētio. At in illo Soph. Aiace, Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν, schol. exponit ἐξουσία, vt sensus sit, μὴ ὑπὸ τῆς ἐνδείξασθαι ἐξουσίας, τὴν ἐξουσίαν, ... τὸ δίκαιον.

Βία, Vis, id est violentia. Item, Violentus impetus. Hes. Ergois, Καὶ τῦ δίκης ἐπέκλυεν, βίης δ' ὑπερίσχετο πάμπαν. Hom. Il. α, — τὴν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Et Od. ο, Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Et Il. ο, Ἤ ἐπὶ μοι μέμαας κατὰ ... ἄλλον ἱέναι Ἢ ἵνα, ἢ βίη, q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι. ita enim (vt opinor) loquutus fuisset solutæ orationis scriptor. Sciendum est autem βίαν hoc posterius significatum frequenter in illa quoque habere. Demosth. ὅθι πολὺ ... τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. Sic autem & Herodianus βίαν & ὠμότητα copulauit. Polybius autem βίαν & θυμὸν, scribens, ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, In violentia & iracundiæ furore educatus, eodem Bud. interpr. Dicitur autem & βίᾳ & πρὸς βίαν, pro Per vim. Thuc. 3, αἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν βίᾳ κατείχοντο. At πρὸς βίαν vide paulo pòst. Tribuitur porro βία & rebus inanimatis: vt quum βίαν τῶν πνευμάτων dicit Synesius. Sic Aristides. ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρει ... βία. ‖ Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. 1, Nobis inuitis. Sic βίᾳ Θηβαίων. Isocr. in Helene, Ἄδραστος δὲ ... ὑπὸ τῶν Καδμείων ... βίᾳ Θηβαίων ... Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Inuita multitudine, apud Demosth. βίᾳ θεῶν, Diis inuitis, Eurip. Et πρὸς βίαν ἐπίνομεν, pro Inuitè bibebamus, vel Coacti bibebamus, seu Cogebamur bibere, (q. d. per vim) ex Aristoph. affertur. Et tamen πρὸς βίαν χωροῦσι apud eundem in Vespis est Prehendunt per vim, & impressionem in eū facientes.

Βίαι, Iniuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiunt. Od. Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεται ἐλθών. Et Odyss. π, — βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

C. Βιομάχος, Vi & robore [non arte] pugnans. Epigr.

C. Ἄβιος, ὁ, ἡ, Valde robustus, Ex α augente, & βία, i. Robur, pro πολύβιος, i. πολυδύναμος. & ita nonnulli in loco Homeri qui infrà citabitur, exponebant ἀβίων, vt Eustath. docet. Quòd si α sit priuatiuum, ἄβιος significabit Inualidum, Minimè robustum, Imbellem, ἀπόλεμον.

‖ Aut ἄβιος, Non violentus, Violentia non vtens: vt βία significet violentiam, sitque ἄβιος, οὐ βίαιος. vnde colligatur & hæc expositio, οὐκ ἄδικος. vtranque habent Hesychius & autor Etymologici. Quòd siquis cum Eustathio explicet οἱ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim non norunt, tunc passiuè accipiat βία, de vi quæ infertur: vt sit, Quibus vis non infertur. vel, Qui per vim & coacti nihil agunt. nam alioqui non conueniret quod subiungit, ἐλεύθεροι, id est, Liberi enim. Apud autorē Etymologici in voce γαλακτοφάγος, inter alias declarationes est hæc, vt ἀβίων capiatur pro μὴ βιαζομένων. quod itidem pass. intelligendum puto, vt perinde sit ac τῶν βίαν οὐκ εἰδότων: potius quàm actiuè, pro ἢ βιαζόντων.

C. Ἀντίβιος, ὁ, καὶ ἡ, Idem quod ἀντίος quod fuit antè expositum. Aduersus, Contrarius, Aduersarius. Il. α & ζ, ἀντιβίοις ἐπέεσσι μαχέσασθαι, Pugnare verbis inter se aduersantibus. Il. γ, — ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, εἰ δὲ μάχεσθαι. Est autem ἀντίβιος quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων. secundum Etymol. autem, ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ. id est δυνάμει. itidem verò Eustath. ἀντιβίαν exponit ἐναντιοδύναμα.

Ἀντίβιον & Ἀντιβίην, & Ἀντιβίη aduerbia, Cōtrà, Econtrariò, Ex opposito. Item Ex aduerso, E regione, Corām, In cōspectu. quia qui aduersatur alii, stat ex aduerso eius in altera parte. Habetur apud Homerum hic versus, Il. γ. itē Il. ε, bis, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Apud eundem Il. φ, — καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην.

C. Ὑπέρβιος, ος, ὁ, Modum excedens vis, Iniuria. ἀδικία. Suid.

C. Ὑπέρβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi superior, Violentus. vt Il. σ, θυμὸς ὑπέρβιος. Od. α, Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Hes. Erg. β, — ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας. Idem Theog. — κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας.

Ὑπέρβιον aduerb. sumptū pro ὑπὲρ δύναμιν, Vltra vires, Per vim. ὑπερβίως, Suid. Il. ρ, — ἢ μὴ κακὸν ὑπέρβιον ἀγλαὸν ... Od. π, Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἔπι φειδώ.

C. Αἰνόβιος, ου, ὁ, Immani robore & vi præditus. πολεμικός, Suidæ, qui ex Simonide epigr. citat τ' αἰνόβιον Ἀγάθωνα.

Βίαιος, α, ον, (& interdum etiam ὁ) Violentus, Iniurius. vt ἔργα βίαια, quod ex Hom. Od. affertur. Apud Plat. De leg. τὰ βίαια quæ vi aguntur. Apud Thucyd. aliquoties βίαιοί τι πάσχειν dicuntur quibus vis aliqua & iniuria infertur, siue, Qui aliqua afficiuntur iniuria. Plurali etiā numero dicitur βίαια πάσχειν, vt Plut. Pericle, Αἰγινῆται δὲ κακοῦσθαι δοκοῦντες, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βιαιόν τι πάσχειν respondet atq; adeo præcedit βιάζειν τι ποιεῖν, (vnde apud Luc. βίαιον μηδὲν ποιεῖν) pro quo Xenoph. βιαιότερόν τι dixit Hell. 1, ὅσοι μὲν ... ἐπιτιμῶσι τι βιαιότερον, καὶ ... nisi βιαιότερον extenuantis esse quis velit. Hinc autem & βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Luc in Herm. καὶ ... δίκην ... βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis reb. vt βίαιος πολιτεία, Plut. De leg. βιαία δίκη, Synes. Violentū supplicium. Et βιαία χείρ apud eundem. Et βίαια πνεύματα dixit Philo. In illis autem sicut & in seq. exemplis obserua & βίαιος & βιαία fœm. gen. Apud rhetores autem βίαιος ὅρος, & βίαιοι schema quoddam rhetorum, vide Hermog. apud Bud. p. 113. Sciendum est porro βίαιον de persona etiam dici: vt Thuc. 1, καὶ [ὅτι] οὐδὲ βίαιος καὶ πλεονέκτης εἰσί. Et in eodē, ἤδη δὲ καὶ βιαιότατος αὐτοῦ. Et lib. 3, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Vbi redditur etiam Vehementissimus, Acerrimus: à schol. autem exponitur ἰσχυρός. quem tamen ἰσχυρότατος scripsisse credibilius est.

‖ Βίαιος, Coactus. vt βίαιοι φωναὶ apud Gregor. exponitur Coactæ voces. Sed & βίαιος φυγὴ pro Effusa fuga ex Thucyd. affertur.

¶ Βιάω, ῶ, Fut. ήσω. Et Βιάομαι, ῶμαι, Vim affero, Vrgeo, vel Violenter urgeo, Opprimo. Il. λ, v. 171, Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς. Idem eodem lib. v. 145, itidémque Il. π, v. 22, Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. vbi βεβίηκεν exponitur Impulit. item Inuasit: at ego malim Oppressit. nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco verbum Vrgere magis conuenire arbitror. Admonet autem Eustathius thema τοῦ βεβίηκε esse βιάω, cuius deriuatiuum sit βιάζω. Voce autem pass. vtitur Od. λ, Οἳ κεῖνον βιόωνται: & Od. φ, — βιόωντό τε παῖδα. At de illa construct. Il. φ, — ὅτι ῥά βίοντο μισθὸν ἅπαντα, lege Eustathium. Ex Hesiodo autem affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio. Hesiodus, οὐδέ μιν Κρονίδης ἐβιήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα, quod exponitur, Nihil ab ea per vim ademit. Bud. ex Herodoto etiam citat βιάομαι.

Βιάζω, idem quod βιάω, & ab eo deriuatum. Od. μ, v. 297, Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. Et pass. voce ac signif. Il. ο & π, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. βιάζετο γὰρ βελέεσσι. id est Opprimebatur. Sic Il. λ — πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι. Vtuntur autem hoc passiuo & solutæ orat. scriptores, licet βιάζω (vt opinor) non vsurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι signif. pass. Cui vis affertur, vel Qui cogitur [aliquid facere.] Thuc. 1, ἀδικούμενοι δὲ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. Ibidē, βιαζόμενοι ὑπὸ βίαν ... Et Plutar. Othone, βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro cogi autem cum infinit. Dem. ὅπως μὴ βιασθῇ ἀναμεῖναι.

Βιάζομαι tamen act. signif. frequentius est apud prosæ scriptores quàm in passiua. quod non illis tantùm modis redditur, sed interdum etiam Violo. Item Eluctor. Item Exprimo (vt Cic. dixit Expressit hoc necessitas) aliisque nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, Quibus potestas est vim afferendi, vel, Vim faciendi] non est quòd iudicia morentur. Plato De rep. 1, βιά-

σταθῆναι τοῦ λόγου. Apud eundem, βιαζόμενος ἢ κλέπτων exponitur Vi aut Clàm agens. Cum accus. autem iungitur, interdum personæ, interdum rei, sed diuersa signif. Nā βιάζομαί σε est Vim affero, Vi adigo, Cogo, &c. qua in signif. oppositum ei πείθω passim legitur. (sicut apud Lat. Vi & Precario opponuntur) Xen. Pæd. 6, βιάζεσθαι μὲν μὴ βουλομένην γυναῖκα, πείθειν δὲ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plutar. Amat. narrat. ἐπειδὴ πείθειν ἀδυνάτως ἦν, ἐπεχείρει βιάσασθαι. Demosth. autem dicit δυνάμει καὶ πλούτῳ, μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πεφυκότα. At βιάζομαί τι est Vi efficio, Peruinco, vel Vi efficere conor. Demosth. μηδὲν οὖν βιασθέντες Αἰσχίνην, μηδὲ βιάζου βοῶντα μηδέν. Thuc. βιαζόμενοι τὴν ἀπόβασιν, Vi in terram descendentes, B. Tale est apud eundem Thucyd. βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν. Et βιησάμενοι λαῖτμα apud Apoll. Rhod. Fluctum eluctati. Ita enim malo quàm vt in v.l. Fluctui vim inferentes. Alioqui fateor & cum accus. rei eodem sensu iungi sæpe quo & cum accus. personæ. (considerandum est enim interdū eandem esse vtriusque rationem) Thuc. lib. 1, ἡμῶν δ' αἰσχρὸν ἦν βιάσασθαι τὴν βοῦν μη πεισάντων. Idem 8, οἱ νόμοι βιασθέντες: vbi βιάζομαι exponere possumus Vim infero, vel Violo. Habet autē βιάζομαι & aliam construct. vt βιάζομαι εἴσω, quod exponitur Vi perrumpo intró. (Sic autem & apud Thuc. cum accus. lib. 7, pro Perrumpo, βιασάμενοι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Quum perrupissent [obstantes] Atheniensium naues. Schol. autem exponit νικήσαντες. At βιάσασθαι τὴν φυλακὴν à Bud. exponitur non Perrumpere, sed Sūmouere) Reperitur & cū πρός, vt apud Luc. De luctu, καὶ μόρον τοῦ καλλίστου χέουσαι τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον (quem locum Erasm. perperam interpr.) Id est, corpus ad graueolētiam prorumpens, vel magna vi contendens. (Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo cursu ex Thucyd. affertur. quæ etiā constructio obseruāda est) At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόφον, in v.l. falsò citatum, de quo vide paulo pòst. Item cum præpos. εἰς, in Euang. Luc. c. 16, v. 16, ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adiungere huic verbo necesse est. Sed & cum διά, apud Thuc. rursus l. 7, οὕτω δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Quum vi pertransissent. (at de βιάσασθαι τὴν φυλακὴν modo dictum fuit) Quibus locis addo, non propter constructionis sed propter significationis similitudinem, hūc eiusdem scriptoris, lib. 3, καὶ ὑπερβαλῶσι τὰ τείχη, ἢν δύνωνται βιάσασθαι, pro Exitū per vim moliri. ‖ Βιάζομαι, Cogo. (vt autem βιάζομαι, à βία fit & hanc & alteram habente signif. ita fit à Gallico nomine *force* (quod est βία) verbum *forcer*, vtrāque & ipsum signif. habens: hanc quidem in communi vsu, illam autem in certis quibusdam loquendi generibus) cum infinit. Luc. pag. 37, ὑμεῖς δ' ἦν ἀπόκρημα δέ τις καταστὰς βιάζηταί με μάτην ποιῆσαι. Idem alibi, βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, ὁ δὲ βιασθεὶς προσελθεῖν. Interdum omittitur infinit. vt Luc. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὅ τι νῦν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic & βιάζεσθαι pass. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, suprà. ‖ Βιάζομαι, Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infinit. vt Thuc. 7, καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸ ἀποτειχισμένον. (at in v.l. perperam omisso infinit. βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, ex Vallæ interpr. Vi peruadunt ad tumulum) Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plutar. in Numa. Demosth. καὶ τοὺς μηδὲν προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους εἶναι παρὰ πάντας τοὺς νόμους, id est (inquit Bud.) Externos ciuitate donare contendit & nititur. ‖ Βιάζομαι, Stupro, Stuprū infero. (pro quo & Latini peculiari signif. dicunt vim inferre: sicut & Galli suum illud *forcer*) Plut. Amat. narr. οἱ δὲ, καταλαβόντες τρεῖς τὰς κόρας, βιάζονται. ‖ Βιάζομαι, pro διὰ τὸ βίαιον contēdo (quod est schema rhetoricum) vide apud Bud. p. 223.

Βιάζομαι quamuis τῷ πείθειν opponatur, (vt paulo antè docui) dixit tamen Lucianus, nouè quidem, sed eleganter tamen, πειθοῖ βιάσασθαι, in Herc. καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certè perinde esse crediderim ac siquis dicat Violenta quadam suadela pleraque effecisse. Budæus tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari peruincereque solitum. Erasmus verò sic, Persuadēdo pleraque sibi subegisse. At mihi mea interpretatio Græcæ formulæ energiam pariter & elegantiam multo melius reddere videtur.

Βιασμὸς, οῦ, ὁ, Violatio, Vis adhibita seu illata. Citatur ex Dioscor. lib. 3. cap. 108, οἱ λεγόμενοι βιασμοί, vbi Ruell. Affectus quæ violētiæ dicūtur. Barbarus, Lymphationes.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. v.l. VNDE Βιαστικὸς, ῆ, ὸν, Qui vim afferre potest. βιαστικὸς νόμος, Lex quæ cogit, ex Plat.

C. Ἀβίαστος, ου, ὁ & ἡ, Non factus violentè, seu per violentiā, Non violētus, Absque violentia. Itē, Non coactus. Damascenus, διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, sed spontaneus, ex α priuatiuo, & βιαστὸς, quod à βεβίασται formatur tertia præteriti persona verbi βιάζομαι.

Ἀβίαστος, Inexpugnabilis, Ineluctabilis, Robustus. Bud. in Lex.

Ἀβιάστως, Aduerb. Sine violētia, Non violentè, Nō coactè.

C. ΑΝΤΙβιάζομαι, Reluctor vim adhibens, Obsisto vi. Philo de mundo, διὸ καὶ ἀφαιρούμενος δ' ἄλλα πρὸς γῆν καταφερής, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάζεται, Nihilo secius flamma reluctans sursum illico resilit. Non fit autē ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, sed ex βιάζομαι præfixa præpositione ἀντί.

C. ΑΠΟβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plutarch. in Coriol. ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἱστορία πολλοῖς ἀποβιάζεται καὶ πιθανοῖς μάρτυσι. Citatur autem ex Xenophonte, ἀποβιάζομαι τοὺς ἐπιμαχίους. Passiuè verò etiam capitur apud Plutarch. De primo frig. ὥστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ καὶ συνθλιβόμενον. Vbi Turneb. Vt aqua contracta in se atque compressa naues elidat.

Ἀποβιάζομαι (inquit Bud.) Enitor vt mulier in partu. Aristot. De hist. anim. 7, δυστοκοῦσι δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μεταξὺ ἀποπνιγῶσιν, ἀποβιαζόμεναι τῷ πνεύματι.

C. ΔΙΑβιάζω, F. άσω, Per vim cogo. Vi adigo. Vnde διαβιασάμενος apud Varin. id est παραβιασάμενος.

C. ΕΙΣβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio, Demosth. τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc B. Item, Vi ingredior, B. q.d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo. Basil. εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plutarch. Numa, εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους.

C. ἘΚβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex vno loco seu statu in alium. Plutarch. Symp. 4. αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν δίαιτας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos & deiiciunt à recta [via] ad sanitatem. Idem, ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Passiua voce in actiua tamen significatione capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. libr. 3, ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυρικοί, Imminentibus à tergo Illyricianis, vt Polit. vertit. Idem 2, ἵν' οὖν αὐτοὺς ἐκβιασάμενοι ὑπακούσωσι, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plutarch. De Socr. dæm. εἰ γὰρ δεῖ φάναι ἐκβιάζεται καὶ πιέζει ἡ προσβολὴ τὴν αἴσθησιν τοῦ λογισμοῦ. Budæo est etiam Exprimo, Extorqueo.

C. 2. Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla potest, Inuiolabilis. Plutarch. Ἔσται δυνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην ἀνίκητον καὶ ἀνεκβίαστον καὶ περιέχουσαν πάντα τὴν εἱμαρμένην δύναμιν ἀπόλλυσιν. Id est (Turneb. interpr.) Multa profectò numerabūtur in iis quæ fieri possunt, quæ non insuperabili, non omniū victori domitorique fato obnoxia erunt, vel fati ius omne subuertit. VNDE Ἀνεκβιάστως abuerb. Inuiolabiliter.

C. 2. Δυσεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui non facilè vis afferri potest, Quem non facilè eluctari possis. Plut. de Coriolani corpore, ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro pertinace ab eodē poni tradit.

C. ΚΑΤΑβιάζω, Vi compello, Opprimo, Vrgeo. Plutar. Theseo, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου, Ab illo opprimitur, v.l. Καταβιάζομαι etiam actiuè idem significat. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Τίς οὕτως ὁ λόγος ὁ ἐρωτικὸς καὶ καταβιαζόμενος.

C. ΠΑΡΑβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. μύθων οὓς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Idem Lyc. ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων. Est etiam Vrgeo, Cogo. Plutarch. περὶ ψυχογον. Πάντα μηχανῶνται καὶ παραβιάζονται καὶ στρέφουσι. id est (Tur-

nebo interp.) Omnia moliuntur, vrgent, torquent. Act. Apost. 16, παρεβιάσατο ἡμᾶς.

C. ΠΡΟσβιάζομαι, Antè vim infero. Citatur ex Æsch. Itē cum infinitiuo ex Plutarchi Camillo.

C. ΠΡΟΣβιάζω, Adurgeo, Instando cogo. Thuc. καὶ τὸ αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθέν, Eorúmq; pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι verò etiam actiuè in eadem significatione capitur. Plutar. Symp. 4. αἱ δ' ἐξ τῶν ὄσπρίων βοήθειαι, μόλις καὶ κατὰ μικρὸν αὔξουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. De vocal. ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται.

C. ΣΥΜβιάζω seu Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Vnde συμβιασθεῖσα apud Demosth. quod exponitur Simul occupata.

C. ΥΠΕΡβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thucydides libr. 2. ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται, Nam exuperante malo quum non haberent quid agerēt.

C. ΥΠΟβιάζω, Violenter depello. vul. lex.

ΒΙΟΣ, Vita. (apud poetas frequentius βίοτος) cui opponitur θάνατος, mors. Dem. Epitaph. θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον esse hominum, at ζωὴν brutorum potius existimēt: sed hæc differentia non obseruatur. Quinetiam ζωῆς βίος ex Plut. affertur, ὡς αἱ ἐκπλήσσουσι τὸν ὅλον τὸν τῆς ζωῆς βίον, & exponitur Vitæ cursum. Frequentiora sunt βιοῦν seu βιῶναι βίον & ζῆν βίον. Dem. Pro cor. λαχὼν βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Et διαπλεῖν τὸν βίον, Trāsigere vitā seu degere, vel simpliciter Degere, Viuere. Isocr. Busir. εὐδαιμόνως αὐτὸν βίον διαπλεῦσαι. Idem Archid. τυραννεῖν δὲ τὸν βίον διαπλέομεν. Et βίον διέρχεσθαι, q. d. vitam pertransire, Plato Polit. 2. Et διατρίβειν τὸν βίον, apud eundem. At διεξάγειν τὸν βίον, Polit. l. 2, est Vitam tolerare, Victitare. sed ibi legimus plur. num. βίους. qui obseruandus est: οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες, &c. Quum autem Per totam vitam signif. volunt, dicunt διὰ βίου. de quo vide in Διά. Vitam finire, est τελευτᾶν τὸν βίον (vel καταστρέφειν τὸν βίον, vel καταλύειν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἐκλιπεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον, Isocr. Paneg. ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. Sed & sine accus. βίον hoc verbo vtuntur eadem signif. sic & cæteris præterquam illo ἐκλιπεῖν. Cic. apud Eurip. βίου ἐκ τέρμα Ad supremū vitæ diem peruenire interpr. Vide p. 147 mei Cic. lexici. Dicitur verò itidem πέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xen. Pæd. 8. (alioqui frequentius τελευτὴ solum) pro fine vitæ. Hegesander autē apud Athen. audaci metaphora δυσμαὶ βίου appellauit (q. d. occasum vitæ) vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem & Empedocli illud loquendi genus. Contrà ἀκμὴν τοῦ βίου. Xen. Pæd. 8. Apud quem Apomn. 2, Cicero ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον vertit Viuendi viam ingredi. vt videbis p. 43 eiusdem Cic. lexici. Sic autem Isocr. ὁδὸν βίου dixit, Ad Demon. ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν. Apud eundem βίον τάξιν legimus in Panath. ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rursus ad Demon. δεῖ γὰρ τὸν βίον τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν ὑπόθεσιν. Idem βίον στήσαι pro Vitam instituere dixit. In qua significatione afferunt v. l. & βίον οἰκονομεῖν. Item ex Æschine, βίον ποιεῖσθαι πρὸς παράδειγμα, pro Vitam fingere & formare ad exemplar. (at βίον ποιεῖσθαι alio sensu vide infrà in Βίος pro victu) Præterea ex Plut. Pericle, ὁ καθ' ἡμέραν βίος pro Vitæ quotidiana consuetudo. Et ὁ μετὰ ταῦτα βίος, Acta deinceps vita: & βίος ἴδιος, Vita priuata, ex Demosth. Apud Hom. Od. & τὸν βίον ἀμφιπολεύειν eodem ferè modo quo apud Lucr. Vitam gubernare. ‖ Βίος (inquit Bud.) Vita, id est Mortales & humanum genus. quem mundū literæ sacræ vocant: qua voce & Lucanus vsus est, Nec sic horret iners scelerum contagia mundus. Aristot. De mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς θεῷ. id est Assentiuntur mortales omnes. Idem Bud. à Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit controuersias ciuiles & forenses.

Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam necessariæ. Hes. Erg. ᾧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται ὡραῖος. Idem ibidem, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν. Ibidem, — ἵνα τοι βίος ἄρμενα πάντα. Ibidem, τὸν φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον. Ibidem, Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι. vbi exposueris cōmodius Facultates quàm Victum. At Homerus βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem & in soluta orat. hic nominis βίος vsus. Aristoph. βίον δ' ἔχοντες ὀλίγον. Isocr. Paneg. οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίου δεομένους. Xen. Hell. 7. ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Luc. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opponitur ἄφθονος βίος apud Xenoph. & Isocr. Dicitur autem βίον πορίζεσθαι & συλλέγειν & κτᾶσθαι & ποιεῖσθαι, pro Victū quærere seu comparare. Æschines in Ctesiph. τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. Dem. in Neæram, συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτου. Herodotus, βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀσθενεστάτων. Xen. Œc. ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι. quæ phrasis cæteris rarior est: citatur autē & ex Thucydide. ‖ Βίος etiam τὸν βίον interpr. Annonā, in hoc Demosth. loco, ἐν τῷ τοὺς κατὰ τὸν βίον ὠνητοτέρους ἀναγαγεῖν ἡμᾶς. Et Facultates, in hoc Aristot. loco qui est Eth. 9. καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτῆς τῷ προελθεῖν. Inuenio autem plur. num. βίους in hac quoque signif. nam Posidonius apud Athen. τοὺς σφόδρα ἀκληρουμένους τοῖς βίοις appellat rebus ad vitam necessariis instructissimos. Vsus est & Synes. ep. Tzetzes apud Hesiodum βίον sex habere significationes tradit. Pro arte, vt βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ἔζη: Pro moribus, vt βίον χρηστὸν ἔζη: Pro hoc mundo, Pro tempore vitæ cuiusque, Pro fortunis, vt πολὺς ἦν αὐτῷ ὁ βίος: Pro alimentis quibus vita sustentatur.

Composita partim à βίος, vitam, partim à βίος victum significante.

C. Βιοδώρος, Victum largiens, Almus. vt Plat. 2 De rep. βιοδώροι παῖδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ. Sic etiam terra βιόδωρος dicitur.

C. Βιοδώτης, ου, ὁ, ET Βιοδώτωρ pro eodem, in Epigrām. & Nonno. Apud Plat. verò & Βιοδότης reperitur.

C. Βιοθάλμιος ἀνήρ, Diuturnæ vitæ vir. Hom. Hymn.

C. Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vitā alens & sustentans. Almus. Aristoph. Nub. αἱ Νεφέλαι σεμνόταται βιοθρέμμονα πάντων. Gaza verò apud Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus.

C. Βιομήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ad vitā sustentandā & victum parandum nihil non machinatur. Aristot. 9 Hist. anim. χλωρεὺς δὲ μαθεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, (quo sensu εὐμήχανος πρὸς τὸν βίον etiam reperitur. & apud eundem Aristot. de vlula βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος, pro quo Budæus εὔβιος etiam dici testatur) Docilis & ad vitæ munera ingeniosus, vt vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis. VNDE Βιομηχανία, ας, ἡ, Industria in vita sustentanda & victu comparando. Citat Pollux ex Antiphonte.

C. Βιοπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc. id est Mendicus. At βιοπλανέες ἤθεα apud Nonn. interpr. Mores lubrici & inconstantes.

C. Βιοπορισμός, οῦ, ὁ, Victū parans & suppeditans. ex Euseb.

C. Βιοσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ seruator. vt Ἰησοῦς βιοσσόος. & βιοσσόος ὥρη, Hora salutifera. Nonn.

C. Βιοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus.

C. Βιόχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ & victui vtilis.

C. Βιαρκής, έος, ὁ & ἡ, Ad vitā sufficiēs, Vitā & victū suppeditans. Non. υἱέα πατρὸς βιαρκέος υἱέ θεοῖο. Almi Dei Patris.

C. Βίαρχος, ου, ὁ, Victui seu commeatui præfectus.

C. Βιώνης, ου, ὁ, Qui victum, seu ad victum necessaria, emit. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων. Suid.

C. Βιωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ vtilis, seu Vitæ humanæ vsib^o idoneus. Gell. l. 1, c. 22 ex Varr. quadā satyra refert, in cōuiuio legi nō omnia debere, & ea potissimùm quæ simul sunt βιωφελῆ & delectent potius.

C. Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inops, Cui non suppetunt ad victum necessaria, ex α priuatiuo, & βίος. i. βίοτος, victus. Luc. in Dialogo Achillis & Antilochi, οἱ οὐκ ἄν, οἶμαι, δέξαιντο αὖθις, εἴπερ αὐτοῖς ἀναπεμφθῆναι ἐπὶ ἄβιος καὶ ἀκλήροις ἀνδράσιν. Vbi respicit ad versum Homericum, Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Ἄβιος ἀκτήμων, inquit Bud. citans hunc Greg. locum, de martyribus loquentis, ὁρᾷς ἀβίους ζῶντας καὶ ἀοίκους, καὶ ἀσθενεῖς μικροῦ καὶ ἀναίμονας. Sonat autem ἀκτήμων, Nihil possidens, Nullas possessiones habens. Basilius tamē hæc duo distinguit, scribens, Ἄβιος, ἀκτήμονα

ἀιτήματα, ἀσχήματα, ἀπολακτικ ζῆ. Apud Homerũ item ἀβίους sunt qui pro ὀλιγοβίους accipiant in hoc versu Il. ν, circa principium, Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. & ita α non esset priuatiuum, sed duntaxat μειωτικόν, id est diminutionis significationem habens: de qua diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους qui parco aut tenui ac vili vtuntur victu. Eandem autẽ aut huic affinem habebit significationem α, si cum Strabone ἀβίους explicemus, Mulieribus carentes, quasi videlicet degentes ἡμιτελῆ βίον. Sed tunc βίος non victum sed vitam declarabit.

Ἄβιος, Diues, apud Antiphontẽ, Suid. Hes. ab α augẽdi vim habente, & βίος: accipiendo itidem hic βίον pro victu, vt sit ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, inquit Suidas. At qui in loco Homeri modò citato ἀβίων intelligebant μακροβίων, id est longæuorum, α quidem accipiebant itidem ἐπιτατικόν, verùm per βίον non victum, sed vitam significari volebant. Illi item qui ἅμα βίῳ πορευομένων intelligebant, vt potè ἁμαξοβίων, id est In plaustris viuentium. Item qui exponebant Domo carentium. At qui explicabant βίους μὴ κεκτημένων (quæ explicatio est apud autorẽ Etymol.) βίους, id est vitas, pro legibus vitam hominum gubernantibus accipi posse credebant.

C. Ἀμφίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀμφὶ & βίος, quasi Vtrinq; vitã habens, Ancipitem vitã habens, id est Modò in aqua, modò in terra viuens. Columella lib. 8, cap. 13, Venio nunc ad eas aues quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tantùm terrestria sed aquatilia quoque desiderant pabula: nec magis humo quàm stagno consueuerunt: eiusque generis anser præcipuè rusticis gratus est. Varro l. 4 De lingua Latina, Græci ea quæ in aqua & in terra possunt viuere, vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino explicatur hæc vox ab Hesychio & Suida, vt hic à Varrone. habetur enim apud illum, ἀμφίβιον, τὸ γῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενον. apud hunc autem, ἀμφίβιον, τὸ ἀμφοτέροις δυνάμενον βιοῦν, καὶ θαλάσσῃ καὶ γῇ. Exponit tamen ἀμφίβια ζῶα & ita, (redit autem ferè eodem vtraque expositio) τὰ ἔνυδρα καὶ χερσαῖα, id est Aquatilia & terrestria. Plutar. Sympos. 1. διὰ καὶ τίνα φυτὰ καὶ τινὰ ζῶα καὶ χερσαῖα ποιεῖ, καὶ ἀμφίβια προσαγόρευσις. Basil. Hom. 7 in Hexaemeron, καὶ ὑπερβολὴ δὲ καί τι διπλοῦν ὑπάρχει περὶ τὴν ἔνυδρον, μάλιστα μὲν ἀμφίβια τοιαῦτα ὄντων εἶδη, αἱ φῶκαι καὶ κροκόδειλοι καὶ οἱ ποτάμιοι ἵπποι. Interpretatus sum autẽ ἀμφίβιος Ancipitem vitam habens, vt sic interpretando ostenderem hoc nomine contineri etiam nomen βίος, non ignorans Ciceronem ἀμφίβια ζῶα vocare bestias ancipites. quanquam nouitatem aliquã in hac appellatione videtur animaduertisse, quòd particulam Quasi præfigat. ita enim scribit De nat. deorum lib. 2, Bestiarum autem terrenæ sũt aliæ, partim aquatiles, aliæ quasi ancipites, in vtraque sede viuentes. || Batrachomyom. autor, Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὸν Κρονίων. vbi ἀμφίβιον non ancipitis vitæ, sed ancipitem duntaxat interpretari oportet, vt posito nomine composito pro simplici. nam pastum ancipitem, vel pascua ancipitia dicere possumus, at pastum ancipitis vitæ, nequaquam: nisi pastum ancipitis vitæ intelligamus pastum eorum animalium quæ ancipitem vitam habent.

Ἀμφίβιος, Luciano iocosè appellatur Tiresias, qui vtrunque sexum habebat, quasi Ancipitem vitam habens: quòd anceps esset eius sexus. vel, Cuius sexus anceps vitam quoque redderet ancipitem.

C. Βραχύβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breuis est vitæ, Cui breue viuendi tempus concessum est. Athen. 7, βραχύβια φασὶν εἶναι τὰ πολλὰ καὶ τὴν ταχεῖαν. Vnde Βραχυβιώτερος, comparatiuum Qui vitæ est breuioris. ET Βραχυβιότης, ητος, ἡ, Vitæ breuitas.

C. Ἔμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vita seu vitalis aliqua vis inest, Qui vitam intùs habet, Viuidus, Viuax. vt Theophr. ἐμβιωτέρων Synes. De insom. τὰς δὲ ὄντων, ἀπὸ ἐκείνων ἔτι, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀμυδρότερα. Magis viuacia. Idem epist. 146, ὁ μὲν κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνσκήψει μοι, Viuũ quendam animi affectum mihi infudit.

C. Εὔβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & commodè viuens. Aristot. Anim. hist. lib. 9, οἱ δὲ φρυνολόγοι ἀβιώτεροι καὶ χαμαιλεόντες, A

A vndè viuunt, vt Gaza vertit.

C. Κακόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè, i. duriter viuens. Apud Plut. de Britannis qui ægrè viuũt & in egestate, inquit B. qui & exponit Ignobiliter viuẽs. X. Pæd. 7, παῖδας σου Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτέρους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονωτέρους δὲ ζῶντας, διὰ τὴν δὲ χώρας τραχύτητα καὶ διὰ πάντας ἐργάζεσθαι. Plut. Artoxer. ἄνθρωποι κακόβιοι καὶ ἄποροι. Opponitur proximè præcedenti, item τῷ ὀλβίοις & βιομάχοις & βιωτικός.

C. Κοινόβιον, ου, τό, q. d. Vitæ communicata societas. Gell. lib. 1, cap. 9, Qui à Pythagora in cohortem illam disciplinarum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque

B habebant, in medium dabant. & coibatur societas inseparabilis: tanquam illud fuerit antiquum consortium quod in re atque verbo Romano appellabatur κοινόβιον.

C. Μακρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longam vitam degit, Longæus, Lucianus in Macrob. ὅτι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν καὶ κατὰ πάντα ἔθνη μακρόβιοι γίγνονται ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγείαν χρώμενοι. Vnde Μακροβιώτερος apud Aristot. & apud Luc. ἔστι μακροβιώτατος. ET Μακροβιότης, ητος, ἡ, Vitæ longitudo.

C C. Μελάμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigram (id est obscuram) vitã degit. v. l.

C. Μικρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exiguæ vitæ est.

C. Νυκτίβιος, ET Νυκτιπρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noctu viuens. id est Noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitãs: vt noctuæ & vespertiliones. Vel (vt Νυκτίβιος ab Hesychio exponitur) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων.

C. Οἰόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solitariam vitam degit, Qui in solitudine versatur. Suidæ est αὐθαίρετος, μονότροπος, μεμονωμένος τοῦ λογισμοῦ, ὀκνηρὸς φρενῶν.

D C. Ὀλιγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauco (id est breui) tempore viuens.

C. Παλίμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediuiuus.

C. Πυρίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, In igni viuens.

C. Σύμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alicui conuiuit, Contubernalis. Aristot. 9 Ethic.

C. Ὑγρόβιος, Qui in locis humidis viuit, Qui in aquis degit. Apud Nonnum est epithetum piscatoris.

¶ Βιόω, ῶ, F. ώσω, (& sæpe f. pass. vocis βιώσομαι) Viuo. Dem. Pro cor. ἀπ' αὐτῶν δὲ ὧν αὐτὸς βεβίωκα, ἄρξομαι. Luc. Macrob. τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. Plato

E Axiocho, εἴ σε ἡ κατὰ τὸν αἰῶνα ἀδικίαν οὐκ, Ἀξίοχε, βεβιωκότα ὁσίως, Quum sanctè & castè vixeris. In passiua etiam voce verbum hoc vsurpatum reperitur, idque in significatione tã actiua quàm passiua. Actiua, vt apud Plutarchum ad Col. ἡμεῖς βίον βιωσόμεθα. Herodian. lib. 5, ὑμεῖς δὲ ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε. Aristot. Ethic. 10, cap. 9, ὥστε δὲ γίγνεται αἱ βιουμένοις κατὰ τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. || Apud Homerum verò Odyss. θ, — σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη, transitiuè positum est pro Viuificasti.) In passiua autẽ significatione vsus est De

F mosthenes contra Midiam, ὥστε βίου καὶ ἔστω ἴστων ἃ τῷ βδελυρῷ τούτῳ καὶ ἀναιδεῖ μάλα βεβίωται. Sic Cicero ad Atticum, Quare stomachor omnia, sed mihi βεβίωται, viderint iuuenes. Hoc est (vt Budæus exponit) Mihi vita acta est. Athen. 6, ἐμοὶ μὲν σοῦ χεῖρος ἱκανῶς βεβίωται· σὺ δ' ἔτι νέος εἶ. Et βεβιωμένος in particip. vt apud Demosthenem Pro corona, ἐξέτασον ὅπως τὰ βεβιωμένα σοί τε κἀμοί, id est Vitæ tuæ & meæ instituta.

Βιώσκομαι, Viuesco, seu Viuisco. Aristoteles Meteorolog. 1, ἔτεροι δὲ τόποι πάλιν ἀναβιώσκονται καὶ ἔνυδροι γίνονται κατά μέρος, quibus verbis aliquanto ante opposuerat γηράσκειν καὶ

G ξηραίνεσθαι.

Βιῶναι etiam reperitur, & Βιοὺς & Ἐβίων (frequentius tamen apud poetas & Herodotum) quorum thema in vsu nõ est. Odyss. ξ, — ἐπὶ ἰδεῖν μοι αἶσα βιῶναι. Æschin. cõtra Ctesiphontẽ, τοὺς πάντας βιοὺς λέγει, καλῶς βιῶναι· VNDE in passiua voce βιώτω apud Homerum Iliad. θ, Τοὺς ἀμφὶ μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω. quanquam Eustath. Doricũ esse vult pro βιούτω.

Βίωσις, εως, ἡ, Vita, id est ipsa viuendi actio. Act. Apost. cap. 26, τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος. Id est, Itaque vitam quidem meam actam à iuuentute. Exponitur e-

H tiam Vitalitas in v. l. ex Plin. VNDE Βιώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Plin. & Celso: i. Qui viuere potest, aut super viuendi spem habet, vt Suid. exponit hoc in loco, ὁ δὲ ἤδη

ἀνέβλεψέ πως, καὶ ἦρη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος (inquit B. C.) ὁ ἀνασωζόμενος dicitur qui victurus videtur & euasurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans. & βιώσιμος βίος. Sic Herodot. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere nō possent homines, vel nollent. At in illo Synesii loco qui est Epist. 47. νομίσαι οὐκ εἶναι βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, exponitur, Ratus viuendum non esse. A QVO Βιωσίμως, aduerb. Vitaliter. vt Βιωσίμως ἔχω, Vitalis sum, apud Naz.

Βιωτέον, Viuendum est, Plato De leg.

Βιωτὸς, οῦ, ὁ, Viuendus, seu Vitalis. (eo videlicet sensu quo Cicero in Lælio, Cui potest esse vita vitalis, vt inquit Ennius, qui non amici mutua beneuolentia conquiescat) Plato Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Nō est vitalis homini. vel, Talis homini putanda est acsi nō vixisset. Aristoph. Pluto. Τί παραβάλλεσθαι βούλεται, ἤ φασιν οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. οὐδὲ βιωτὸς ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vita non est. Aliquando etiam neutro genere βιωτὸν solum vsurpatur eodem sensu quo βιωτὸς βίος, pro Viuendum. Plato Sympos. εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ. Idem alibi, οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστι μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Demosth. contra Mid. οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν ταῦτα ποιήσαντι. id est, (B. interpr.) Neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa superesset cur vitam propagarē. q. d. (vt in Lexico scribit) Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8, ὡς οὐ βιωτὸν ἔστιν, οὐδ' ἀνασχετόν. Luc. οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, Viuendum sibi non putauit.

C. Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō viuens, Suid. Non vitalis, ab α priuatiuo & βεβίωται, tertia persona singulari præt. ab inusitato themate βιόομαι. ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, vt loquitur Ennius. Dem. ἀβίωτον εἶναι τὸν βίον ᾤετο αὐτῷ. Synes. ὡς χωρὶς ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Aristoph. Pluto, ἀβίωτον εἶναί μοι ποιήσεις τὸν βίον. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xenoph. 7 Cyri Pædiæ, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀχρεῖος καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπαναγκάζεται. Quod Cicero libri primi epistol. ad famil. epist. prima Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptissimè interpretari possumus, vt opinor. Hesych. ἀβίωτον exponit κακὸν, ἀηδῆ, ὀδυνηρόν. subaudiens fortasse βίον, vt sit Malam, vel potius Miseram, Iniucundam, Luctuosam vitam. Sic in loco Xen. modò citato ἀχρεῖος & ἀβίωτος coniunguntur. Idem autem valent ἀχρεῖος & ὀδυνηρός. Apud Suid. tamen non ἀηδῆ legitur, sed ἀηδές, quæ scriptura si mēdosa non est, cum alio substantiuo iūgere voluit ἀβίωτον: aut certè exponere voluit ἀβίωτον absolutè positum, vt in locis sequentibus.

Ἀβίωτον substantiuū absolutè positū, pro ἀβίωτος βίος. Æsch. in Ctes. ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσοιτο δωροδοκίας. Plato l. 11 De leg. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωή. signif. aūt ζωὴ idē quod βίος. eius verba sunt, ἢ δυνατὰ δεινὰς σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφορὰς, ἀβίωτον ζῆν κεκτημένοι. Huic autem loco & aliis huiusmodi accōmodare possis illa Suidæ adiect. in neut. gen. posita pro explicatione, κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Pro eodē dictum οὐ βιωτόν. vide suprà. Luc. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Atticè, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι τοῦ ἀποθανόντος. Id est, Viuere nolebam. Bud. in Lex.

Ἀβιώτως, Aduerbium, Cum tædio vitæ, Ita vt tædeat aut tæderet vitæ. Plutar. in Solone, ἔνιοι δὲ καὶ κυνὸς θανάτῳ καὶ ἵππων αἰσχρῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως ἔχειν hoc in loco quem Suidas affert, ὁ δὲ ἀβιώτως ἦχεν εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως. Id est, vt loquitur Terētius, Ille autem nullam sibi vitam expetendam existimabat, nisi, &c. Vel, Vitam sibi minimè vitalem fore putabat, nisi, &c. Nam ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ, &c. id esse puto quod dicit Demosthenes, ἀβίωτον ᾤετο εἶναι τὸν βίον αὐτῷ εἰ μὴ, &c. In vulgatis autem lexicis ἀβιώτως ἔχειν exponitur, Periclitari de vita, Esse in discrimine vitæ: sed testimonium desidero.

Ἀβιωτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Acerbam vitam reddēs, apud schol. Eurip. nam explicans hunc ex Hippolyto Coronato versum, Κατακτενεῖ σ' οὐμὸς ἀβίωτος βίος, ait, καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατείληφέ με.

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, Ad vitam sustentandam & victum cōparādū industrius aut intētus. Itē, Ad vitā sustētādā & victū conquirendum pertinens. Aristot. hist. anim. l. 9, de ægolio aue, τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος. vbi Gaza, Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi (vt Bud. docet) βιομήχανος & περὶ τὸν βίον εὐμήχανος dixit: alibi τὰ ἀλλότρια βιβλία. At Luc. 21, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis huius vitæ. Et 1. Cor. 6, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, id est, Itaque si iudicia habeatis de iis quæ ad huius vitæ vsum pertinent. Accipitur peculiariter apud Theologos pro Secularis, itē, vt Bud. ex Basil. annotat, pro eo qui laicus est, id est profanus, non monachus. seu pro eo qui huius vitæ secularis curis & negotiis addictus est, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vsum tātummodo spectat. Chrys. De sacerd. ὡς δὲ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τῶν βιωτικῶν κλυδώνων. Id est, Vbi tandem emersi à fluctibus seculi, Bud. Idem, Chr. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι.

Βιωτικῶς, Vt fit in cōmuni vita. Item, Popularirer, Bud.

C. ἈΝΑβιόω, ῶ, F. ώσω, Reuiuisco, ἀναζῶ. Vnde est ἀναβιοίην Reuiuiscerem: & apud Suidā, ὥσπερ δέ τινές φασιν ὡς ἐσοῦντο ἄρα τὸν Αἴσωπον Δελφοὺς ἀδικῆσαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν. & apud Athen. l. 9, de Hercule à Typhone occiso, Ἰόλαον δὲ αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος, ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. ET Ἀναβεβιωκὼς, Qui reuixit, Rediuiuus, vt Bud. interpr. AT Ἀναβιώσκομαι & ipsum Reuiuisco significat: vt apud Plat. Phædone, ἐπειδὰν δὲ ἀποθάνοι, ἀξίως ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὸ τεθνεὸς, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο. quemadmodum alio in loco dicit τὸ ἀποθνήσκειν ἐναντίον τῷ ζῆν ἐστιν esse τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Interdū tamen est Reuiuiscere facio, Vitæ restituo, Exsuscito, vt apud eundem in Critone, μὴ ὡς ἀληθῶς τούτων σκέμματα ἦ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἰ οἷοί τ' ἦσαν. Et alibi ἀναβιώσκεσθαι τὸν τελευτήσαντα, id est Exsuscitare. Vide Bud. C. p. 579. VNDE Ἀναβίωσις, εως, ἡ, q. d. Reuiuiscentia, Reditus ad vitam, Resurrectio à morte, ἀνάστασις.

ἈΠΟβιόω, ῶ, F. ώσω, Morior, Viuēdi finem facio. nam βιόω est viuo. Videtur autem mihi talem quandam signif. habere præpositio ἀπὸ in hoc verbo, qualē habet præpositio Ex in verbo Expiro. Ἀπεβίω, Mortuus est, apud Artemidorum. Hinc Ἀποβίωσις nomen verbale, Interitus, Obitus.

C. ΔΙΑβιόω, ῶ, F. ώσω, Vitam produco, Vitā dego, vt διάγω & διαγίνομαι Bud. Ego tamē malim Vitā transigo seu traduco (vide Καταβιόω) X. τὸν χαλεπὸν ἀπείρως διαβιώσῃ. Isocr. in Euag. διαβεβιωκὼς ἄριστα βίον. Luc. ὅπως δ' αὐτοὺς ἀθλίως ἐν σκότῳ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cuiusdam epistolæ, ἔρρωσθε ἀβρὸς & δυσδαίμων διαβιῴης τῷ κεχαρισμένῳ. In pass. voce etiam siue à διαβιόω siue à διαβιώσκομαι apud Plutar. Public. reperitur, ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt.

C. ἘΜβιόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Inuiuisco. Theophr. de plātis quæ comprehenderunt terram & radices agunt, ὁ δὲ χρόνος γὰρ ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθίεται τὰς ῥίζας. Idem, τῷ δὲ κεκλυμμένα πολύρριζα ἐμβιῶναι δεῖ. Idem in 1 De causis plant. τὸ ἐμβιῶναι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod (vt Bud. explicat) non est exuctum & enecatum. Et in pass. voce ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. VNDE Ἐμβίωσις, εως, ἡ, q. d. Inuiuiscentia.

C. ἘΠΙβιόω, ῶ, Superuiuo, Vltrà viuo, Superstes sum, ἐπιζῶ. Plato Epist. ὡς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσονται οὐκ ἔτι προσηκόντως, pro ἐπιβιώσει.

C. ΚΑΤΑβιόω, ῶ, Vitam transigo, vt Bud. interpr. in his locis: Athen. καὶ εἵλοντο αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Herodian. προσέταξεν ἐς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν ἐν ταῖς οἰκίαις καταβιῶναι. Plut. καὶ περὶ Γέλων καὶ Γοργίαν συμβιώσαι κατεβίωσε. At ego τὸ διαβιῶναι potius Græcos vti existimo pro Vitam traducere, at τὸ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, vt Cic. loquitur.

C. Συγκαταβιόω, ῶ, Vnà vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea quæ modò in καταβιόω dixi.

C. ΠΕΡΙβιόω, ῶ, Incolumis viuo, vel Superuiuo, Superstes sum, vt ἐπιβιόω. Ita Bud. subiungens hæc ex Plut. in Antonio, ἀπελαυνομένων δὲ τούτων, μὴ περιβιώσεσθαι.

C. ΣΥΜβιόω, ῶ, Conuiuo. Luc. in Vitarum vend. συμ-

βιῶναι δεξιῶς καὶ συμπεσεῖν ἱκανῶς. vbi obseruandam puto A horum duorum verborum copulationem, ex quorum posteriore suum συμπότης deducunt Graeci, quum Latini vocem ei respondentem Conuiuium ex Côuiuere deducât, quod priori illi videlicet τῷ συμβιῶναι omnino respondet. Iungitur autem συμβιόω dat. vt praepositionis nimirum. vt Demosth. 129. ἐγὼ μὲν δὴ ταύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem Pro cor. ἀγαθῇ δὲ (τύχῃ ἐρεῖς.) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς σὺ φαύλης κατηγορεῖς. Quibus in locis eleganter iungitur hoc verbum dat. rei, sed tanquam datiuo personae. nec verò hic Latinè necesse est verbo Viuendi significationem habente reddere, sed possumus & hoc lo- B quendi genere, cum Budaeo, (aut simili quopiam) vti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autē esse necesse, alioqui posse & ita reddi non negans. nam & ipse Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egisti. Illa autem eiusdem Demosth. ταύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego sortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearchus apud Athenaeū de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν. ibi enim ita scribitur, πέρὶ φησὶν ὁ Κλέαρχος ὅτι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν, σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε. i. Constanti mente & nunquam delirante C vixit. Sic autem & verbo συζῆν Graecos vti obseruaui: vt quum (verbi gratia) dicunt συζῆν τῇ πενίᾳ.

Βίοτος, ου, ὁ, Vita. Il. ε Ἔνθα κε τοι Μενέλαε φαίη βιότοιο τελευτή. Od. α, Εἰ κεν μὲν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic apud Eur. Or. Electra ait, ἵνα σ' ἄπνουν ἀπὸ βιότου ἃ μέλεος εἰ. τὸν αὐτὸν χρόνον. ‖ Itē Victus, Id vnde viuitur, Res ad vitā sustentandā necessariae, Bona, Fortunae. Od. α, Οἳ δ' ἀμφ' ἀλλότριοι βίοτον κατεδουσι νηποινί, Κτήσιν Τηλεμάχου. Od. α, ἀνδράσιν οἳ βίοτον κατέδουσιν ἀπόινοι. Il. γ, Ἀφνειὸς βιότοιο. Hes. D Erg. — βιότου δὲ πολὺ πίμπλησι καλιήν.

Βιοτή, ῆς, ἡ, Vita. vt in his vers. ὑγιεία πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτῆς. X. Paed. 7, τῆς δὲ οὐκ ἔχων μακαρίαν βιοτήν. Et βιοτὴ ἀσκητική, Vita monastica.

C. Εὐβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commodè viuens, Liberaliter & prolixè viuens, Qui strenui & industrii victus est, Qui in vitae officiis ingeniosus est. idem qui βιωτικὸς & βιομήχανος. cui opponitur κακόβιος. Bud. Aristot. Anim. hist. 9, περὶ ἰκτίνου, ἐν τῷ δὲ ὄρνιθας ἀδίκως, ἀβίωτος. Idem, τὴν δὲ διάνοιαν ἀβίοτος.

C. Ὁμοιοβίοτος, ου, ὁ, ἡ, Qui simili victu vtitur.

Βιοτεία, ας, ἡ, Vita. Theodor. in 1 Eccl. hist. τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιοτείας ἄδηλον ἐπισταμένος, τὸ θεῖον βάπτισμα τὸ δῶρον ἐδέξατο.

Βιοτήσιος, ου, ὁ & ἡ, Vitalis. vt βιοτήσιον ὕδωρ. & δαὶς βιοτήσιος apud Nonn. Et apud Apollon. Argon. 2. Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, de Chalybum gente quae ferrum rebus ad vitam necessariis permutat.

Βιότιον, Victus exiguus & modicus. est enim dimin. à βίοτος. Aristoph. Pluto, Οὕτως γὰρ ἐξεῦρον ἂν ὑμῖν βιότιον.

Βιοτεύω, Viuo, Vitam dego, Victum quaero. Xen. Paed. 4, ἀγαθῶν παίδων βιοτεύειν, νῦν ἐξαρκέσαι ἡμῖν. Idem Paed. 4, εἰ οἱ ἐπιτηδείως βουλοίμεθα καὶ ἀπονῶς καὶ ἀνευ πόνων καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τῶνδε. Idem Paed. 3, εἰ δὲ ἀναμένοιεν ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plutar. de Amazonibus, ἀλλὰ καθ' αὑτὰς ἀπαλλαγεῖσαι βιοτεύουσι. VNDE Βιοτεία, ας, ἡ, Vitae institutū, Vita, vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco de agricultura, δοκεῖ ἐμοὶ ἡ ἐνδοξοτάτη εἶναι ἐπιστήμη καὶ πόλει αὕτη ἡ βιοτεία, ὅτι ἡ πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ.

ΒΛΑ'Ξ, ακός, ὁ, Qui summissus est aut abiectus prae luxu vel prae fatuitate. Quibus verbis reddere conor haec Eustathii, pag. 1405, ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ ἀνοίαν. sed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem à βλαξ per syncopen facto ex βλακός esse βλάζω, vnde fiat βλάξ βλακος. Alterum autem etymū à μαλακός, ex Etymol. pete. ego certè de huius nominis deriuatione ἐπέχω: (praesertim quum Erotianus aliam & ipse huius significationis rationem afferat, quam tradam in βλάξ significante quendam piscem) sed quantū ex diuersorum locorum collatione conijcere possum, in quibus eos classicos scriptores comperio, puto dici βλάξ de eo qui sit imbecillo remissóque animo praeditus, miniméque industrius, sed iners: idéoque nullo Latino vocabulo aptius reddi posse arbitror quàm Supinus. praesertim quum eadem & ipsum metaphora dicatur qua βλάξ, id est eadem qua vult Eustathius dici βλάξ (nam Supinus dicitur quasi Supinus iacens) & Supinas etiam delicias dicant Latini, vt ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν. At in v. l. βλάξ exponitur Mollis, item Delicatus. Et Lasciuus. Itē, Qui se inaniter iactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. Ex quibus omnibus vocabulis potissimùm placent haec duo, Socors & Hebes: sic tamen vt alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum censeam. Xen. Paed. 1. pag. 10, ὡς δὲ ποιῶν ταῦτα ἀεὶ διδῶ, δέδοικα ἔφη, μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος φανῶμαι. Vbi cur timeat Cyrus ne tandem βλάξ euadat, praecedentia ostēdunt. Democritus apud Plutarchum, in lib. De aud. ὅσοι μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ὑπὸ ἀσθενείας ἐξ ὧν λέγονται, οἱ δὲ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸ Ἡρακλείτου οὐκ ἐλέγχουσιν, ὅτι βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plutarchi edit. perperam hic legitur παιδεύεσθαι pro ἐπτοῆσθαι. Pro quo apud eundem Plutar. hunc ipsum locum afferentem (sed tacito autoris nomine) mendosè itidem legitur πτοιεῖσθαι: videlicet in lib. De aud. poemat. ἀλλ' ὀρθῶς ἔχει νομίζειν τὸ βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. quum vulgatae editiones habeant πτοεῖσθαι. Dicitur autem & βλάξ ἵππος à Xenoph. & opponitur τῷ θυμοειδεῖ. Budaeus Socordē & ignauū interpretatur. Apud Xenoph. legitur & superlat. βλακίστατος, in Apomnem. ὁ φορτικώτατος τε καὶ βλακίστατος ἐστι. Caeterùm Festo βλάξ est qui Latinè Stupidus. Quinetiam idem scribit, Blaterare, est stultè & praecupidè loqui: quod à Graeco βλάξ originem ducit.

Βλάξ, Piscis quidam omnino inutilis, & qui nulli animanti est esui. Etymol. autem dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesychius eum foetidum esse tradit. Caeterùm an posterius sit piscis nomen, an contrà prius, grammatici certent. ET Βλακὸς idem piscis apud Erotianum, (qui & βλέννον dici ait) ab eo autem deriuatū βλακεύειν significare ἐπὶ πλεῖον διαρρεῖν quia ille ἐν τῷ συντακῆναι διαπλυτικὸν ἔχει. ET Βλακίας Hes. sed eum scripsisse puto βλακίας.

E Βλακικὸς, Socors, Ignauus, Iners, Piger. Apud Xenoph. (inquit Bud.) Iners: apud Luc. Stolidus. Ex Platone affertur τὸ βλακικὸν, pro Ignauia nostra. Erotianus apud Platonem Polit. lib. 2, βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος exponit νωθρὸν & ὀλίγωρον. ET Βλακικῶς, Ignauè, Ignauorum & inertium more. Aristoph. Auibus. ὡς βλακικῶς διεξέρχει. vbi schol. βραδέως. Affertur & βλακικώτερον pro Ignauius, Stolidus. ET Βλακώδης ac Βλακωδέστερον ex Polluce idem significat quod βλακικός & βλακικώτερον.

F Βλακεύω, Socordiae me dedo & inertiae, Socorditer me gero, Pigritia vtor. Xenoph. in Lacedaem. Polit. οὐ καὶ ὅτι τὸ πολὺ δέ ὁ βλακεύων, ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει. Damascius apud Suidam, καὶ περιέλκων τῷ λόγῳ τοῖς ἐν ἔργῳ βλακεύοντα. οὐδεμιᾶς γεῦσιν ἰδεῖν κακίας ἔλαττον τὴν ῥαθυμίαν. Erotianus ait βλακεύειν esse ἐπὶ πλεῖον διαρρεῖν, (eam huius significationis rationem afferens quam scripsi in βλάξ cuiusdam piscis nomine) itē ὀλιγωρεῖν & νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι ποιεῖν. Quum autem Hippocr. verba explicet, illam tamen significationem non addit quae in v. l. huic verbo datur apud Hippocr. videlicet pro Contemnere. [Βλακεύειν (inquit Bud.) Per G delicias consumere bona, τρυφᾶν, Per nequitiā viuere: cui contrariū σπουδάζειν. ex hoc Luc. loco in Gallo, μήτε ὁ οἰκονόμος βλακεύων ἢ ὑφαιρούμενος λάθῃ. Dicitur & βλακεύομαι. Eustath. βλακεύεσθαι ait esse μωραίνειν, apud Xenoph. autem νωθρεύεσθαι. HINC Βλακεία, Socordia, Inertia, Ignauia. Xen. Paed. 7, circa finem, καὶ ἡ σεσωσμένη αὐτὴ ὅτι πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας δίκης κολάζειν. ET Βλάκευμα. Quod per socordiam fit. βλακεύματα (inquit Eustath.) αἱ ἀνοῆσαι.

H C. ΚΑΤΑβλακεύομαι, idem quod βλακεύομαι, seu βλακεύω, nisi quòd praepositio signif. auget. Hinc Καταβλακευμένοι καὶ κατὰ μέσοντες, Gregor. in oratione De theol. Socordiae dediti. A quibusdam exponitur In molliciem inertiámque effusi. à Budaeo, Otio dediti, item Lu

ii. ii.

xui addicti, item In deliciis vitam agentes. ET A
Καπβλακευμένως, Socorditer, Per socordiam, Remisso animo. Ex Aristoph. autem affertur pro βραδέως & πρυφερῶς, & συμπεπηγμένως illi opponitur.

ΒΛΑΠΤΩ, F. ψω, (quod à Βλάβω factum putatur, ex quo apud Hom. βλάβεται, vt paulo pòst docebo) Lædo, Damno afficio. Cic. apud Plat. in Apol. οἰόμενοι βλάπτειν τι interpr. Quòd mihi nocere se crediderunt. Quem locum vide in meo Cic. lexico. Apud eundem Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xē. Pæd. 5, ὅτι δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι. Apud Thuc. βλάπτεσθαι B schol. exponit ἀδικεῖσθαι, i. iniuria affici. Redditur etiā Damno affici, vel Detrimētum aut cladem accipere. In v. l. βλάπτεσθαι βλάβην ἐλαφράν, Leui dāno affici. Obseruaui autem de diis cladem seu noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eodem, cum alibi, tum hoc Symposii loco, ἐὰν μὴ θεὸς βλάπτῃ. Sed & apud alios hunc peculiarem istius verbi vsum me obseruare memini. Soph. certè aut Eurip. (non enim satis recordor vter) dicit ὀργὴν δαιμόνων βλάπτειν τινά, in hoc versu, Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. Quin autem hanc signif. ex Homero C sumpserint, minimè mihi dubium est. apud eum enim variis illam in locis annotaui. ex quibus sunt hi: Iliad. ψ, Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Et Od. ψ, Οἵ σε περ ἔβλαψαν· περὶ δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. Est autem θεοὶ nominat. τοῦ ἔβλαψαν, ex præcedente repetendus. Hic autē quamuis ἔβλαψαν sine adiectione ponatur, possit tamen ex seq. intelligi φρένας: atque adeo ex isto eiusdem poetæ versu, Od. ξ, Τὸν δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Et Il. ο, Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας ἀργέστα Ζεὺς Ἡμετέρας (vnde colligo βλαψίφρων, sicut & θεοβλαβής, D dici de eo cuius sanæ menti damnū diuinitus infertur) At Il. ψ rursū, paulo post illa verba, — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur eadem de re dictum, & tanquam epexegeticè, Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Sed & βλάπτειν cum genit. vt βλάπτειν κελεύθου, Od. α, pro Ab itinere quempiam impedire, seu Itineri alicuius impedimentum afferre. Et βλάπτειν γούνατα quasi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro προσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι, vide apud Eustath.

Α βλάβω apud Homerum legitur Il τ, βλάβεται δ' ἀγορητής, quod & alibi repetitur. Et rursum Il. τ, — βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Cæterùm prius esse βλάβω qui E dam putarunt, (vti dixi) alii tamen vtrum prius sit, in dubio reliquerunt.

Βλάμμα, ατος, τό. Cic. 3 De fin. Emolumenta & detrimēta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato De leg. 11, τῶν δ' ἄλλων περὶ βλάψεων εἴτε τις ἄρα πώμασιν ἢ καὶ βρώμασιν ἢ ἀλείμμασιν ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει.

Βλαπτικός, οῦ, ὁ, Nociuus, Lædendi & damnū inferēdi vim habens. F

C. Ἄβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicand. Non nocens, Innoxius. Formatur à βέβλαπται, tertia præter. persona verbi passiui βλάπτομαι. vnde & passiua magis ei conuenit significatio.

C. Εὐβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Βλάβη, ης, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato 8 De legibus, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γείτονι γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta. Idem De leg. 11, ὁ κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. Ibidem, ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ὢν δίκης. Thucyd. lib. 5, καὶ αὐτὴν ἂν βλάβην πιέζοιεν. Aristoph. G Vespis, προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων. Id est (B. interp.) Heus tu, quisquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη (inquit B.C.) Actio damni dati. Actio verò ob pauperiem à quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων: quam legem Solon tulit, autore Plut. in eius vita. ET Βλάβος, εος, τό, Idem Plat. De leg. 8, τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum restituat, Pauperiem factam restituat. Aristoph. Ran. σὺ δ' ἀποτίσεις τὸ βλάβος. H

C. Ἀβλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, in actiua significatione, Innocuus, Innoxius, Nō nocens. vt ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plato 2 De rep. Voluptates innoxiæ, non damnosæ. Cic. Stoicum hoc dogma, ἀβλαβεῖς εἶναι τοὺς σοφούς, interpr. Alienū esse à sapiente nocere. Poterimus verò, vt opinor, eundem sequentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, vt ἀβλάβεια vertit Innocentia.

Ἀβλαβὴς in pass. signif. Incolumis, Illæsus, Inoffensus, Damnū seu detrimentū nō accipiens. Noxæ expers. Xen. 5 Cyri Pædiæ, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πειθεσθαι παρέχεται. id est, Illæsos præstat. Sic apud Platonē ἀβλαβὴς & ἀκέραιος copulantur.

Ἀβλαβῶς, Aduerb. Innocuè, Innoxiè, in actiua significatione. In passiua autem, Inoffensè, Illæsè.

C. Ἐπιβλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Noxius, Damnosus, Detrimētosus.

C. Θεοβλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cui à Deo damna & pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abstulit intelligentiā. Bud. exponit Aduerso numine agens. Item ex Aretha, à Deo reprobatus. Herodot. Clione, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μήδους τε ὥπλισε πάντας, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν, ὥστε θεοβλαβὴς ἐών, Ἅρπαγον ἀπέδεξε, inimicum videlicet suum. HINC Θεοβλάβεια, ας, ἡ, quod ab eodem Bud. exponitur Dira stoliditas in hoc Æsch. loco, τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην. Vide suprà βλάπτειν φρένας deo tributum.

Βλαβερός, οῦ, ὁ, Noxius, Damnosus, Detrimentosus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ αὖ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδὲς ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε καὶ ζημιῶδες. Idem De leg. 11, βλαβεροὶ γὰρ γονεῖς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἑτέροις, δικαιότατα. X. Pæd. 8, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῶνται, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο.

C. ἈΠΟβλάπτω, Lædo, tanquam simplex βλάπτω. Aut enim planè pro simplici capitur, aut (meo quidem iudicio) tale quid sonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale ob in Oblædo, quo vtitur Plautus.

Ἀποβλάπτομαι, Pass. Lædor, Damnum accipio. A Sophocle vsurpatur cum genitiuo pro Priuor, Iacturam facio. In Aiace, Τοῦ δ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, id est Priuatam tali amico, vel orbatam, aut Priuatam cum suo damno.

C. ἘΠΙβλάπτω, Insuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3, καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλό τι ἐπιβλάπτωσι.

C. ΚΑΤΑβλάπτω, Lædo, Detrimētis afficio. Naz. in Orat.

C. ΠΑΡΑβλάπτω, Oblædo. Chrysost. τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; Quid hominum generi nocet?

ΒΛΑΙΣΟΣ, Valgus. Bud. Cui distorta sunt & praua crura, & cui genua ac tibiæ conuersæ sunt, inquit Cam. qui & affert ex Gal. De causis morborum, καλεῖ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Cui loco subiungit, Detorta & intorta fortasse dicere possumus. Et Xenophōti sunt equi βλαισοί, quod vitium est tale vt interius atterantur pedes quando gradiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Autor etymologici affert ex quodam quem etymologum appellat, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, & addit, Qui literæ λ similis est (referens videlicet ad tibiarum distortionem) vnde & Cypseli mater, Corinthii tyrāni, Λάμβδα vocabatur. Et subiungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in prior. annot. in Pand. Vari sunt pedibus incuruis & in se cōtractis, &c. Iis contrarii sunt valgi, qui altrinsecus prominentes suras habent, & in diuersum actas: quales cancri habent & lacertæ, autore Aristot. qui Ægyptios huiusmodi esse tradit in Probl. eadem ratione qua capillum crispum habent, & à calore intortum. Hi à Græcis βλαισοὶ dicuntur, vt illi ῥαιβοί. Aristot. διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσι; Cur Æthiopes & Ægyptii blæsi sunt cruribus? Sic enim transtulit interpres, qui blæsos Græcè protulit quos Festus valgos Latinè appellatos esse dixit. Blæsitas autem non modò vitium est linguæ sed eorum etiam vitiū qui oblæsum gressum habent: quæ ratio est vocabuli apud Græcos, παρὰ τὸ βλάπτω. Hactenus Budæus. Idem alibi affert, Θρᾶκες κυρτοὶ τὴν ῥάχιν, βλαισοί, κακοσκελεῖς. Et ex Hippiatria, σκέλη ἔχέτω ὀρθά, ἄστραβα καὶ ῥαιβὰ δὴ μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 14, l. 2, vbi quærit cur eunuchi sint βλαισοί. In v. l. βλαισὸς est etiā qui literā aliquam exprimere nō potest: vt Dem. qui literā λ proferre nō poterat: sed hoc sine exemplo. Latinis certè blæsum dici scimus qui impeditæ est linguæ. HINC Βλαισόπους, Qui distortos habet pedes. ET Βλαισόπους apud Etymologicū eadem significatione. (si mendo carent eius exēpl.) ITEM Βλαισώπης

by Google

Distortio, de qua dictū est. Aristot. Probl. ἡ δὲ βλαισότης ἐστὶν ὥσπερ ἀλλότης τῶν σκελῶν. ET VERB. Βλαισόω, ῶ, vide Βλαισόομαι. Aristot. De hist. animal. ὁ δ' ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς τὸ ἔσω, καὶ κάμπτει, καὶ μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια τὰ ὀπίσω. id est (inquit Bud.) Brachia flectit extrorsum. VNDE Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, Fut. βλαστήσω, à βλαστέω. 2 aorist. 2, ἔβλαστον, Germino, Fruticor vel Frutico, de plantis. Sed & generaliter pro Nascor, Originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀρίστου δ' ὑμῶν βλαστών. Idem, ἴσπερ αὐθις τις φύσει βλαστῶν. Æschylus, Ἀγ. ἢ. τὰ καὶ τὰ βλαστάνει βελτίωματα. Philo De mundo, ἀνθεῖν & βλαστάνειν copulauit. |Βλαστάνειν actiuè, Produco. Alex. Aphr. καὶ ταχὺ χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει.

Βλάστημα, ατος, τὸ, Germen, Idipsum quod germinando prodiit Greg. in encom. Macc. μητρὸς ἀγαθῆς ἀγαθὰ βλαστήματα. Matris generosæ nobiles stirpes.

Βλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. Theophr. φανερὸν δὲ γίνεται πάλιν ἅμα τῇ περὶ τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin. Quod quum euenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. φασὶ δὲ καὶ τὴν ἐλάτην περὶ τὴν βλάστησιν, ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι. Pro quo itidem Plin. Tradunt & abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non solùm germinum frondiúmque productionem, sed etiam fructuum inchoationem.

Βλαστητικὸς, ὴ, ὸν, Germinādi vim habens. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 3, τὸ γὰρ καὶ πανταχοῦ ἀεὶ βλαστητικόν.

C. Ἀβλάστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Germinare nō valens. Theophr. ibidem, ἀβλάστητα γὰρ τὰ ἄνευ δεῖ τῆς αὐτῆς αἰτίας.

Βλαστὸς, ὁ, Germen, Propago. Theophr. τοὺς δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τοὺς βλαστούς. Nicand. Ther. de echio, ὀλίγῳ δὲ μεταξὺ φύλλα, ὅτῳ αὐτὸς βλαστὸς ὡς ἔχιος ... ἰσοφαρίζει καρήνοις. vbi schol. exponit στίχος. Βλαστὸν autem ζώων metaph. Plato incrementum vocat, Bud. teste. Et Plut. de Niobe, βλάστας τέκνων βελτίστων. Apud Soph. verò Trach. ἵν' ἄλλη καλῶν, τῆς οἰκείας ἀνδρῶν βλάστας ... schol. dicit esse γονὰς ἀφ' ὧν ἐβλάστησαν. ET Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem. Nic. Alex. circa finem, Κύπρου τι βλαστεῖα νεοθηλέα. vbi schol. tradit κύπρον quibusdā esse εἶδος φυτοῦ, i. plantæ speciem: quibusdā verò Κύπρου βλαστεῖα esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα.

Βλαστὸς, οῦ, ὁ, Germen. Theophr. βλαστὸν ἵησιν ἀφύλλον μικρὸν, ἀφύλλον, ὥσπερ ῥίζαν. Pro quo Plin. de fico Cypria, Hæc germina emittit sine vllis foliis, radici similia. Idem hist. pl. l. 3, c. 6. ἔτι δ' ἅμα τῇ πάντων ἄκρων βλαστοῦ. Et paulo pòst, γίνεται ... ἅμα τῷ ... βλαστοῦ καρύου.

C. Βλαστοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Germina aufero & quasi amputo. Theophr. ὅταν ἀπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin. Vi tempestatum germinibus ablatis.

C. Βλαστολογέω, q. d. Germina carpendo lego. Theophr. De caus. pl. l. 3. ἔοικε δὲ ὅμοιον τῷ ... καὶ ὥσπερ ... ἡ βλαστολογία, δεῖ γὰρ ... καὶ βλαστολογεῖν ὅπως ... τὸν καρπόν. Idem, ἔτι ... βλαστολογεῖν ... αὐτῶν. Vbi Budæus, Columella Pampinare dicit. &locum penè ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamē qui scribant Cacumina defringere & Decacuminare propriè esse ἀκρωτηριάζειν.

VNDE Βλαστολογία, ας, ἡ, Pampinatio, à legendis pāpinis vt herbis: quemadmodum B. ex Colum. refert. Theophr. Ibidem, διόπερ δὲ καὶ ... ἡ βλαστολογία. καὶ γὰρ ... συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ... ἀφαιρεῖν. vbi decacuminationem Gaza vertit.

C. Ἄβλαστις, ιος, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Sine germine, Nō pullulans, Infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστικός. Plut. ἄκαρπος ὅλος καὶ ἄβλαστος ... ET Ἄβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Theophr. ἄβλαστον καὶ ἀκαλλὲς.

C. Ἀειβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Semper germinans. HINC verbū ἀειβλαστέω, ῶ, Semper germino. VNDE nomen verbale ἀειβλάστησις, Semper germinatio, Perpetua germinatio.

C. Ἀναβλαστάνω, vt ἀναβλαστάνειν ἀφίησι, Germen emittit. vulg. l. ex Theophrasto.

C. Ἀρτιβλαστὴς, ιος, ὁ ἡ, Recēns germinans. Theophr. ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστὴς ᾖ καὶ ἐν αὐτῇ λαμβάνηται.

A C. Δυσβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter germinans. VNDE Δυσβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Difficulter germino.

C. Εὐβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Bene germinans. Theophr. εἰ τὸ εὐβλαστὲς καὶ εὔκαρπον μᾶλλον ... VNDE Εὐβλάστεια, ας, ἡ, Copiosa germinatio, vt Gaza vertit hoc in loco, ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς. ET Εὔβλαστος, idem quod εὐβλαστής. Theophr. εὐβλαστότερα γίνεται καὶ αὔξει μᾶλλον. VNDE Εὐβλαστία, ας, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. ὅταν γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, τοιαῦτα ἡ εὐβλαστία καὶ ἀκαρπία γίνεται. ET Εὐβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Bene germino. Idē, συμβαίνει δὲ, ὅπως μὴ εὐβλαστοῦσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον.

B C. Κακοβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Malè germinans. Theophr. δεῖ γὰρ μήθ' ὑπερβλαστὴς μήτε κακοβλαστὴς ᾖ τὸ καρποφοροῦν. ET Κακόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. VNDE Κακοβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Malè germino. Theophr. l. 4 De caus. pl. c. 8.

C. Λεπτοβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenuia germina edens.

C. Νεόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nouissimè germinauit.

C. Ὁμοβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Simul germinans.

B. Ὀψιβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, ET Ὀψίβλαστος, ου, Serò germinans. Theophr. ἔστι δ' ἔνια τὰ μὲν πρωϊβλαστῆ, τὰ δὲ ὀψιβλαστῆ, ταύτης αἵ τις ἀποδοίη τὰς αἰτίας. Idē, τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE Ὀψιβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Serò germino.

C C. Παλιμβλαστὴς, ιος, ET Παλίμβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterū germinans. Theophr. De caus. pl. l. 1. 10, σαθροὶ καὶ μικροὶ καὶ ἀπαλεῖς, ἅτε παλιμβλαστεῖς ὄντες. Vbi Gaza, Vtpote quæ secunda emerserit. Quod verò quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστής, non omnibus probatur, quum Restibilis ager dicatur qui tulit segetē, ac rursus seritur.

C. Πολυβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Multum germinans. VNDE

D Πολυβλαστία, ας, ἡ, Vberrima germinatio.

C. Πρόβλαστος, q. d. Prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat Cæl. Rhod. quià ègerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quā easdē forēt putaturi.

C. Πρωϊβλαστὴς, ιος, ET Πρωΐβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maturè germinās. Theophr. l. 1 De c. pl. c. 10, ὡς τὴν μεγάλην καὶ σμικρότητα τὴν πρωϊβλαστὴς καὶ ὀψιβλαστὴς ἀφορίζειν. Idē De hist. pl. l. 3, c. 6, πρωϊβλαστὴ δὲ καὶ κάρυα καὶ δρῦς. VNDE Πρωϊβλαστία, ας, ἡ, Matura germinatio, seu Præcox germinatio, vt Plinius vocat. apud eundem Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 15.

E ET Πρωϊβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Maturè germino.

C. Πυκνόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Densè germinans.

C. Συμβλαστὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, Congerminans. Item Germinationem iuuans. sic enim exponitur in hoc Theophr. loco lib. De c. pla. c. 4, ὥσπερ γὰρ ὁ ἀκρατὴς ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, δρόσος τοῖς δένδρεσι συμβλαστὴς ἂν καὶ εὔκαρπος.

C. Ταχυβλαστία, ας, ἡ, Celeris germinatio, seu Germinandi celeritas. Theophrast. τὴν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χαλεποῖς ἀποδοίη τις.

Βλαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad germinandum prouentus. Theophr. l. 1 De caus. pl. cap. 15 βλαστικώτατα δ' οὖν, ὡς εἰπεῖν τὰ μάλιστα αὔξει τὰ φυτά.

F C. ΑΝ Αβλαστάνω, Fut. ἀναβλαστήσω, tanquam ab ἀναβλαστέω, Repullulo, Regermino, Renascor. Interdum capitur pro simplici βλαστάνω. Plato De leg. lib. 8, ξυνδὲ ὕβρα τῆς ἐν γῆς ἀναβλαστανόντων. HINC Ἀναβλάστημα, ατος, τὸ. quod vide in Παραβλάστημα.

C. 1. Συναναβλαστάνω, Fήσω, Vnà germina protrudo. Theophr. hist. plant. lib. 3, c. 6, αὐτῷ δὲ τῷ καθ' ἕκαστα δένδρων τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, τὰ δὲ αἰθρίαν ... Vbi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum vrbanis germinare incipiunt.

G C. ἈΠΟβλαστάνω, ῶ, Germino, vel potius Ègermino, ad exprimendā vim præposit. Vtitur autem Colum. verbo Egermino. AB HOC Ἀποβλαστάνω vel potius Ἀποβλαστάνω fiūt ἀποβλάστησις & ἀποβλάστημα. i. Germinatio, Germē. nā ἀποβλάστημα potius est Germē, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Diosc. quidā verterunt Capillamentum, quod de radicibus à Latinis metaph. dicitur. Capitur autē ἀποβλάστημα per translationē generaliter pro prole. Plato in Symp. ἵνα δὴ ... τὸ αὑτῆς ἀποβλάστημα φύσει ... vt si dicas Latinè Suū germen, pro Suam prolem.

H C. ΔΙ Αβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. l. 4 De c. pl. c. 9, συμβαίνει ... τὸ ἔαρ καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur & celerius enascuntur. Gaza. VNDE Διαβλάστησις, εως, ἡ, Germinatio.

C. ἘΚβλαστάνω, Egermino. Theophr. De caus. pl. cap. 3, l. 1, τὰ μὲν οὖν πάντα παρ' αὐτὸ τὸ στέλεχος ἐκβλαστάνει. Et in v. l. citatur ἐκβεβλάστηκε τῆς σαρκός. VNDE Ἐκβλάστημα, ατος, τὸ, Germen, Id quod egerminauit. ET Ἐκβλάστησις, εως, ἡ, Egerminatio, vt apud Dioscor. lib. 1, ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio. & ibidem ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

C. ἘΠΙβλαστάνω, Supergermino. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 7, διὸ καὶ ὀλίγως οὐκ ἐπιβλαστάνει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Vbi Gaza, Qua de causa ratione optima nullum germen superuenit. VNDE Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibidem, καὶ τοῦτο ἀεὶ περὶ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαστήσεις, Post quenque germinationis superuentum. Gaza. ET Ἐπιβλαστικός, ού, ὁ, Supergerminandi vim habens. Idem De caus. pl. l. 1, c. 15, καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαστικώτερα. Vbi Gaza, Et omnino quæ iuuenescunt, quàm vetera, fertiliori prouentu sua germina duplicant.

c. 1. Προσεπιβλαστάνω, Incrementum germinum accipio.

C. ΠΑΡΑβλαστάνω, Circumpullulo & renascor, seu (vt alii exponunt) Adnata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 8, ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους τὰ μὲν ἄλλα πάντα, ὡς εἰπεῖν, παραβλαστάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τύχωσι πεπονηκυῖαι. Vbi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes penè recrescunt. VNDE Παραβλάστημα, ατος, τὸ, Quod ita circumpullulat & renascitur. Pollux l. 7, ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τῶν δένδρων, αἱ παραφύσεις (ἃς εἴποις ἂν παραβλαστήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναβλαστήματα) αὐτομολίαι καλοῦνται. Quidam τὰ παραβλαστήματα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ex Plinio lib. 17, c. 10 interpr. Radicibus pullulantem sobolem: & ex Colum. lib. 4, cap. 24, Sobolem repullulascentem: & ex Catone cap. 51, Pullos qui ab arbore ex terra nascuntur. ET Παραβλάστησις, εως, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, καὶ ὅλως οὐδεὶς ἔτι παραβλάστησις, οὐδὲ πάχος γίνεται.

ET Παραβλαστὶς, ίδος, ἡ, Ramulus nepos, vt Gaza vertit. Quibusdam verò παραβλαστίδες sunt Adnata, Aliis adnascentia, siue appendices, atque ramuli qui iusto germini adnascuntur & succrescunt, quasique proles noua atque ascititia, è caule sponte pullulant. quos, si ab radice pullulent, Stolones potius Latinè dici iidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 4, αὗται δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶν ὅμοιαι τῇ ἰτέᾳ, μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλαστὰς ἔχουσαι καὶ ὑγρότητας. Vbi Gaza, Et ramulos humorémque habentes. Quo in loco quidam pro αἱ παραβλαστῶν paulo antè præcedēte, reponūt αἱ παραβλαστῶν, licet apud Athen. quoque legi illud confiteantur. ET Παραβλαστικός, οῦ, ὁ, Qui sic adnascitur & circumpullulat. Παραβλαστικὰ Bud. exponit Quorum germine caulis brachiatur, &, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant & renascuntur. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 5, ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulat, Vel Sobolescunt ab radice & fruticantur, vt quidam ex Virgil. & Cic. interpr. CVI CONTR. Ἀπαράβλαστος. Theophr. ibidem c. 9, εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὲν παραβλαστικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥόα· αἱ δὲ ἀπαράβλαστοι, καθάπερ ἐλάτης, κυπαρίττου, πεύκης. Vbi Gaza, Quædam prolis sursumuersus procreandæ vim habent, vt vitis, vt punicæ: quædam nullam penitus proferre sobolem possunt. Idem l. 7, c. 4, de Laconica lactuca, ὀρθὴ δὲ καὶ ἁπλαυξὴς, καὶ ἀπαράβλαστος ἐκ τοῦ καυλοῦ.

C. ΠΡΟβλαστάνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 16, καὶ προανθεῖ καὶ προβλαστάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. VNDE Προβλάστημα, ατος, τὸ, Quod prægerminauit, Præcedens germen.

C. ὙΠΕΡβλαστάνω, Germinationis modū excedo. Theophr. De caus. pl. lib. 1, cap. 15, ὥστε τῶν φύσει ἀσθενῶν, καθ' ἥκιστα ὑπερβλαστάνει, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὡς αὐτὴν ἡ ὑπερβλαστία γίνεται πρὸς τὴν καρποφορίαν. Vbi Gaza, In arbores debiles germinum lasciuia minimè cadit. VNDE Ὑπερβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Germinationis modum excedens. Cui oppositum est Κακοβλαστής: at medium inter vtrunque εὐβλαστής. Theophr. ibidem, δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον. Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere neque deficere in germinando oportet. Gaza.

C. ὙΠΟβλαστάνω, Suppullulo.

ΒΛΕ'ΠΩ, Fut. ψω, Aspicio, Intueor. Cū præpos. εἰς & πρὸς, vt Dem. & Æsch. βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. De def. orac. εἰμὴ τι σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito aduerbio, βλέπω φιλοφρόνως πρός τι. Dicitur & εἴς τινα βλέπειν, & quidē interdū alia signif. vt paulo pòst docebo. Βλέπεσθαι pass. vt Luc. De luctu, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Βλέπω interdū etiā cū aduerb. vt ἄνω βλέπειν, & κάτω βλέπειν .i. Sursum vel deorsum intueri. Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos (Ouid. addidit etiā ablat. humo) & Demittere oculos vel Deiicere oculos in terram. Dionys. Long. ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ouidius, de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Iungitur autem alius etiam generis aduerbiis: vt ὀξὺ βλέπειν, Aristoph. pro quo Horat. dixit Cernere acutùm. (Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit) Item cum nominibus interdum, quorum quædam per aduerbia exponuntur, vt apud Aristoph. (qui præ aliis his loquendi generibus vtitur) βλέπειν κάρδαμα, item βλέπειν ὑπότριμμα, necnon βλέπειν ὀπὸν, explicatur βλέπειν δριμὺ vel δριμύτατον. Apud eundem autem βλέπειν πυρρίχην & βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasmus inter prouerbia retulit. Sed & κλέπτον βλέπειν in Vespis dixit pro κλεπτικὸν, id est Furaci aspectu esse. At ἀστραπὰς βλέπειν ex eodē affertur, pro Ex oculis quādam velut coruscationē emittere, seu Coruscante aspectu esse. [Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum esse, & opponuntur βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Pluto circa princ. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. Sympos. τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος.] Βλέπω denique sine adiectione interdū pro Viuo, apud Soph. & Eurip. apud hunc in Aiace, — ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν: apud illum in Hecuba, βλέποντα φίλον, cui itidem opponitur mortuus. Hoc autē loquēdi genus ab Homero mutuatos esse illos existimo, apud quem legitur Il. α, Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cæli conuexa tueri, id est viuere.

Βλέπω πρὸς τοῦτο, pro Rationem huius rei habeo. B. ex Aristot. Dicitur autem & βλέπειν πρός τινα vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid sibi de eo polliceri. Quo sensu dicūtur Lat. oculi in quempiā cōuersi. Horatium autem puto Græcam phrasin imitari voluisse, quum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xenoph. certè memini me legere βλέπειν εἴς τινα pro Spem in eo suam collocare. Vide in Ἀποβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsum vergere, Aristot. De animal. lib. 2. Sic Lat. Spectare, & Gall. *Regarder*.

Βλέπω pro Caueo, apud Euang. vt βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης & βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. *Regarder*, sed cum alia constructione. Spectare etiam ita dixit Plautus, Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τοῦ ἰδεῖν pro Oculos aduerto vt videam, Ecclesiastæ 2.

Βλέμμα, ατος, τὸ, Aspectus, Intuitus, Vultus. Demosth. contra Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Id est (vt Bud. interpr.) Obtutu truculēto, Vocis atrocitate. Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἐστὶν ἐπιδηλόν τι πεπανουργηκότι, Aspectus indicat eū aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. lib. 4, βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, δείμωνας τε καὶ αἰσχυνθέντας τοὺς πλείστους. Lucian. τὸ βλέμμα ἵμερος. Idē in Zeux. τὸ βλέμμα, καί τι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι καὶ ἀτίθασον. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ βλέμμα ἔτι θυμοῦ φειδόμενον, οὔτε μαλακώτερον τῇ ὄψει, ... χρόνῳ τινί, ἀλλ' ἀνδρεῖον καὶ θρασὺ ὁρῶ. Varia autem huius vocabuli epitheta habes apud Cam. AB HOC est Βλεμεαίνω (Trucibus oculis circunspicio) vt tradit Eust. audēs leonum proprium esse hoc vocabulum, significaréque Terrere vel solo aspectu, aut Huc & illuc conuersis oculis circunspicere, aut (vt alibi scribit) ἀγριοῦσθαι καὶ ἀγαυροῦσθαι, κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψει βλοσυρότητι. aut ἀποβλέπεσθαι καὶ περιβλέπεσθαι, seu γαυριᾶν περιβλεπόμενον. Quosdam tamen esse qui à βρέμω deriuent, eique

προσῦ πῖναι τὸ βρεμαίνω: vnde βλεμεαίνω factum sit, sicut A à κρδαίνω κλείδαινω. Nonnullos à φλέψ deducere q. φλεβιαίνω, pro αναφρώνυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι. Il. μ, Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων. Il. θ, Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. verò, Εἰ δὲ σὺ κάλλει πονεῖ ἐπιπλάστῳ βλεμεαίνεις, Bud. exponit, Si fucata facie tantùm efferris. HINC Ἀβλεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, quod eidem Eustath. est ἀόργητος, ἀόρμητος, ὁ πρᾶος, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Alibi autem vbi βλεμεαίνειν à φλέψ deducit, exponit νωθρός, quasi ἀφλεβής τις ὤν. B quemadmodum Hesychio quoque est ταπεινός: item & ἀπρεπής & κακός. Nicander, Ξηρὰ δ' ἐπιπλίζων ὀλοὸν χαλάζαν ὕπνου ἀπ' Ἀβλεμές. vbi schol. explicat ἀσθενές. VNDE aduerb. Ἀβλεμέως, Ignauè, Remissè. Iulius Pollux velut eodem pertinentia ponit, μαλακῶς, ἀβλεμέως, βραδέως. Suidas explicat ἀφροντίστως, id est negligenter. A μέλω fit ἀμελέως, vnde per metathesin literarum, ἀλεμέως, & addito β ἀβλεμέως. Sic autor Etymologici, & Suidas, ex Orione. C

Βλέψις, εως, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. VNDE Ἀβλεψία, ας, ἡ, Cæcitas. Theophylact. epist. 10, Ἐοίκασι πεπονθέναι τὸ ἴδιον ἀβλεψίας γὰρ αἴτιον ἐκείνη δοκεῖ τοῖς πάσχουσι ἡλίου ἐκλάμψις. Item, Inconsiderantia. AT Βλεψίας, ὁ, piscis nomen est apud Athenæum lib. 7, quem alio nomine κεφαλῖνος vocari scribit. Item nomen proprium viri.

C. Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, Non video, Non intueor, Oculos auerto, ab α priuatiuo, & βέβλεπται, tertia persona singulari præteriti verbi βλέπομαι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι ἀπόφημα μαῖοι πρὸς τὸν Φίλιππον, ὑ[illegible]. D

Ἀβλεπτία, Cæcutio. Euseb. Ἀποδ. 8, ἀβλεπτοῦντες τὴν διάνοιαν ἐσκοτωμένοι.

Ἀβλεπτέω, Pecco, Delinquo. vnde ἀβλέπτημα, Peccatum.

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, Delictum, Peccatum. Apud Suidã, ὁ δὲ φίλων ἐκαστος τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα τὰ διὰ τῆς λογικῆς πεσὸν αὐτὸν ηδεῖα.

C. Ἀβλεπτής, idem quod ἀβλεπτῶν. Hes.

Βλέπος, εος, τὸ, Idem quod βλέμμα (vt tradit Suidas) qui in E hoc Aristophanis Nubiũ loco, Ἐστι τὸ βλέπος τ' [illegible] Ἀττικὸν βλέπος, exponit κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικόν, quod Attici ob impudentiam infames essent.

C. Ἀβλεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Despectus, Vilis, Nihili, Malus. Indignus qui videatur. Ita invulg. lex. Græcol. Ab Hesych. autem ἀβλεπής exponitur φαῦλος, quæ vox tam pro vili, quàm pro malo sumitur. Sed pro malo dixisset potius κακός, ad vitandam ambiguitatem.

C. Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, Retortis oculis horrificóq; aspectu intuens, vt vulg. lex. exponunt: vt verò Cam. Strabus, F quasi attonitus. Eustathius in explicatione τοῦ στραβός, dicit esse διεστραμμένον τὰς ὄψεις καὶ ὑπὸ δαίμονος πεπληγμένον: Pausaniamque tradere in Socraticos hoc vocabulum dictum fuisse. Pollux tamen in titulo περὶ ἀνθρώπων aliter accepisse videtur. nam quũ dixisset, ὁ δὲ [illegible], δεισιδαίμων ἢ ἐρείδης, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπεδαίμων. sic enim ibi scribitur.

Βλεπιτύζω, Nicto, Conniueo. παραβλεπόντων. Hes.

Βλέπησις, εως, ἡ, Aspectus. Βλέψις, vt Etymologicus explicat. Eustath. à fut. 2 τοῦ βλέπω deducit, vt à τυχῶ τύχησις. G

C. ἈΝΑΒλέπω, Suspicio, Sursum aspicio, Oculos sursum attollo. quasi ἄνω βλέπω: vt dixi antea ἀναβάλλω in prima significatione sumi pro ἄνω βάλλω. Xen. Pæd. 6, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύξατο. Idem Pæd. 1, οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ὅτι ἔτι ἔχω δύναμαι. quod dici etiam potuisset ἀντιβλέπειν πρὸς τὸν πάππον.

Ἀναβλέπω, Rursum cerno, vel video, Visum recupero. Plato de Stesichoro, ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψε. Chremylus apud Aristophanẽ cæco Pluto dicit, ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον. H Matth. 20, ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Budæus ἀναβλέπω exponit Post cæcitatem oculis restituor.

Ἀνάβλεμμα, ατος, τὸ, Aspectus vel intuitus in sublime. Xenophon in Cynegetico loquens de canibus, καὶ τὰ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Quod Philelphus rectè vertere videtur (inquit Budæus) Acie tam reflexa quàm directa in leporis cubilia.

C. ἈΝΤΙΒλέπω, Obtueor, Cõtrà aspicio, Ex aduerso intueor. Quidam exponunt Aduersis oculis intueor. Apud Lucianum in Piscatore, ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, Contra lumen aspicere. Sic dicitur ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, Contra solem aspicere, Aduersus solem oculos attollere. Xen. Hellen. 5, Ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐκ ἀντιβλέπειν δύναμαι. Reperitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Synesium, πῶς ὀφθαλμοὺς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται, id est, vt exponit Budæus, Nos rectà aspiciet? Vel, Aspectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ, Obtutus.

C. I. Ἀναντίβλεπτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, In quem defigendi non sunt oculi, Contra quem oculi non sunt attollendi, vel Contra quem non ausit quisquam oculos attollere. præfixo α priuatiuo.

C. ἈΠΟβλέπω, Respicio, Intueor, Oculos conuerto ad. X. πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. Aristoph. Nebulis, — δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε. Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον. Sic cum πρὸς aduerbio ad locum iungitur hic, ἀποβλέπουσι πρὸς τὸν Δία εἰ ὕσειεν. Æschines dixit τοῖς διανοίαις ἀποβλέπειν, vt Latini dicunt Oculis animi contemplari. or. contra Ctesiphontẽ, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασι γ' παρῆσθε, ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατε αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφορὰς, καὶ νομίσατε ὁρᾶν, &c.

Ἀποβλέπω, Suspicio, id est admiror & colo (teste Bud.) Demosthenes, ἀπέβλεπεν, ἐζήλουν, ἐτίμων. Alicubi θαυμάζειν τινὰ & πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν copulatur: vt in hoc Luciani loco, De Peregrini morte, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύναντο ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιεῖν. Budæus postquam dixit ἀποβλέπω esse Suspicio, hoc est admiror & colo: subiungit, Construitur & cum πρὸς præpositione, & significat Oculis designo, In eo spem meam colloco. quale est illud Virgilianum, Turnus vt infractos aduerso Marte Latinos Defecisse videt, sua nunc promissa reposci, Se signari oculis. Citat deinde ex Xenophontis lib. ἀπομνημ. 4, ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δέοιτο. Deinde ex Hellen. 6, locum in quo nõ præpositioni πρὸς, sed εἰς iungitur, καὶ χρήματά γε δὴ που εἰκὸς ἡμᾶς ἄλλοθι πρὸς χρῆσθαι, μὴ εἴς τινα ἄλλα ἀποβλέποντας, ἀλλ' ὑπ' [illegible] ἤδη καὶ πονοῦντας. Hactenus Budæus. Idem Xenophon eodem libro, ἡ δὲ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, Patria tua te respicit. Id est, A te vel de te pendet, In te spem suam collocat, Te freta est. Citatur & ex Platone locus vbi ἀποβλέπειν priore loco vsurpat cum εἰς in propria signif. posteriore autem cũ πρὸς, in ea de qua nunc agitur: in quadam epistola, εἰς ἕνα τινὰ ἀποβλέπειν, καὶ ὡς [illegible] μάλιστα πρὸς ἕνα. Citatur & ex Plutarcho in Theseo, ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην, pro De vno domino pendere, vel Vnum dominum colere. Sophocles vsurpat simplex verbum βλέπω, in Electra, εἰς σὲ δὴ βλέπω. Cæterùm quum ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα vel εἰς ἕνα in locis proximè citatis verto, Pendere de aliquo, vel Respicere aliquem, Horatium sequor. quem voluisse Græci verbi metaphoram imitari persuasissimum habeo, in hoc loco, qui est in fine libri 1 Epist. 1, — & prauè sectũ stomacheris ob vnguem De te pendentis, te respicientis amici. Dicitur quidem certè & in oratione soluta aliquis Oculos omnium in se cõuertere pro eo quod Lucianus dicit (vt initio huius annotationis vides) ποιεῖν πάντας πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν, videlicet præ admiratione. Sed & (secundum proximè explicatam verbi ἀποβλέπω significationem) dicuntur conuerti in aliquem oculi ab iis qui aliquid ab illo sperant & expectant. Cicero in Catilinam, Video P. C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. Manat autem vna significatio ab altera. nam ferè fit vt in eo spem nostram collocemus quem admirationi habemus. Sic & apud Latinos eum iubemus nos spectare, quem volumus nobis fretum esse. Vnde est illud, Nihil pericli est: me specta.

Ἀποβλέπω, Rationem habeo. Quod Lat. dicitur eadem metaphora, Respectum habeo: eadẽ Gallicè quoque I'ay regard, vel I'ay esgard. Isocrates ad Philippum,

ἀποβλέπω εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ἣ δικαίως ἂν ἅπαντες A
συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Vel Respectū habere ætatis meæ. Vel, In me ætas spectanda est. quo potius modo (vt opinor) Cicero loqueretur. Demosthenes aduersus Midiam, καὶ ἀποβλέψας εἰς τὰς οὐσίας τὰς πάντων. Rursum Isocrates ad Philippū, οὐ πρὸς τὰς ἄλλων κλέος ἀποβλέψας πειθόμενος τοῖς λόγοις.

Ἀποβλέπω, Specto, eo sensu quo Cicero dixit, Quid in iudicando spectare oportet. Item, Ad suam gloriam magis quàm ad cuiuspiam salutem spectare. Æschines in Ctesiphontem, ζητῶ πόθεν ποτὲ πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφήν. Id est, Quò spectantes, vel Qua ratione moti. vel Quid vobis ante oculos pro ponentes. Gal. ad Glauc. ἀποβλέπειν εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. B

Ἀποβλέπω, Specto, ea significatione qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem spectare. id est prospectum habere: citatur ex Plutarcho, ἀποβλέπει πρὸς θάλατταν, Ad mare spectat. Vt Cicero dixit, In ea parte quæ ad fretum spectaret. Horatius Prospicere sic vsurpat, in isto versu, Laudaturque domus longos quæ prospicit agros. C

Ἀποβλέπω, Specto, id est pertineo. Galenus, τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα, id est Spectantia, inquit Budæus. Citatur & ex Luciano, πρός σε τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortassis aliter exponendum est.

Ἀποβλέπομαι, voce passiua, significatione actiua. Lucianus, εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes respicient, Omnes ad te cōuertentur, inquit B. Suidas ex Æschine citat ἀποβλεπόμενοι pro θαυμαζόμενοι.

Ἀπόβλεμμα, ατος, τό, Respectus, Plautus, Et me respectu terruit. Citat Pollux hoc nomen ἀπόβλεμμα ex Phrynicho comico. D

Ἀποβλεπτος, ὁ, ἡ, Idem quod περίβλεπτος, Conspicuus, Celeber. Omnium oculos in se couertēs. præ admiratione videlicet. Scriptor nescio quis apud Suidam, ἄνδρα τῷ Περσικῷ πλούτῳ ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

C. ΕΜβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Epist. 7, ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. lib. 8, εἶτα χαλεπὸν ὁ ἐμβλέπει αὐτῷ. HINC Ἔμβλεμμα Xen. Intuitus, Rectus aspectus, apud Xen. ad differentiam τῷ ἀνάβλεμμα. Bud. E

C. ΕΠΙβλέπω, itidem pro Intueor, sed alia construct. videlicet cum accus. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Luc. ἐπιβλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. Item ad animi oculos translatum vt ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidā Lat. poeta dixit, — similes aliorum respice casus.

C. ΠΑΡΑβλέπω, Limis aspicio, straborum more. Vel, Obliquis oculis aspicio. Quidam & Obliquare oculos ex Ouidio exponunt. & Transuersa tueri, ex illo Virgilii, — transuersa tuentibus hircis. Aristot. παραβλέπειν opponit τῷ ἀτενίζειν, (quod est Fixis oculis & irretortis ac immotis aspicere, seu Acrioribus oculis intueri, vt Fabius loquitur) Meteor. 1, de cometa, ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν γίνεται τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, id est (inquit Bud.) Intuitu leuiter limo aspicientibus. Iidē παραβλέπω exponit etiam Malè video, Negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω Toruè aspicio, ex Aristoph. Vide pag. 647 & 648. HINC F

Παράβλεψις ET Παράβλεμμα pro aspectu qualis est straborum. vnde στραβισμὸς etiam exponitur. ET

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, Strabus vel Straba, Limis aspiciens. Il. παραβλῶπες τ' ὀφθαλμώ, Strabæ oculis. (abundat autē ὀφθαλμώ) Et παραβλῶπες ὀφθαλμοί, Strabi oculi, Luc. de Thersite. G

C. ΠΕΡΙβλέπω, Circūspicio. Luc. πάντη περιβλέπων. Περιβλέπω, metaph. pro Affecto, in hoc App. loco, Bell. ciuil. 3, ἐπὶ δυναστείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιέβλεπε, id est (inquit Bud.) Affectabat, Circunspiciebat vnde pararet. Apud eundem verò eodem libro, χρήματα ἀγείρειν ἄρας καὶ στρατιὰν περιβλέπειν, interpr. Lustrare, Recognoscere: vel, Vndique comparare. Περιβλέπω est etiam Admiror. Bud. autem à Synesio & pro Complector poni scribit. HINC H

Περίβλεπτος (q. d. Qui circunspicitur) Conspicuus, Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. Xen. Sympos. καὶ ἅμα πάντα περίβλε-

πτός τι καὶ ὀνομαστὸς ἔσοιτο καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις. Idem Pæd. 6, ὁρῶ δὴ σε ὑπερεπιθυμοῦντα ἐν Πέρσαις περίβλεπτον γενέσθαι. Apud Plut. autem cum ὑπό, in Lycurgo, ἦν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem & apud Isocratem, qui etiā in malā partem eo vtitur, in Archid. αὐτοὶ μὲν τὰ πράγματα καταπροϊέμενοι, αὐτοὶ δὲ τὰ περίβλεπτοι ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν ὄντες, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῷ ἔστι κακίᾳ φρονοῦντας. Xenophon de equo etiam vsurpauit, comparatiuo vtens, De arte equestri, ἵππος μεγαλοπρεπέστερος τε καὶ περιβλεπτότερος ἐν τῷ ζῆν. Dicitur præterea aliquis esse περίβλεπτος ἐπί τινι. vt περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ γενομένους, Isocr. De pace.

C. ΠΡΟβλέπω, Prospicio, Præuideo. Et προβλέψασθαι voce media, epist. ad Hebr. 11, in fine, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam gramm. tradunt dici (diuersa significatione) προβλέπω σοι & σε, & πρός σε, sicut Lat. Prospicio illi, & illum, & in illum: sed exempla nō afferunt.

C. ΠΡΟΣβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accusat. vi præpos. πρός. est enim προσβλέπω τι pro βλέπω πρός τι. Aristoph. Pluto, προσέβλεψέ μέ τις. Plut. in Publicola, προσέβλεψεν αὐτὸν ἵλεω προσώπῳ. Theocr. autem in Hodœporis, ὀρθοῖς ὄμμασι ποτιβλέπειν (Doricè pro προσβλέπειν) Rectis oculis intueri, seu obtueri, aut Aspicere contra aliquem. vt Plautus loquitur. quod confidentiæ esse putatur, & in manifesto facinore impudentiæ, inquit Cam. At Lucianus non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, seu ὀφθαλμοῖς, nec φιλίως καὶ εἰρηνικῶς προσβλέπω, sed φιλιόν τι καὶ εἰρηνικόν, tanquam aduerbialiter his nominibus vtens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: in lib. De luctu, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φιλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Sophocles accus. rei iunxit, προσβλέπειν δ' ἔχει σοι τὸ δ' ὄμμα. Greg. autē datiuū personæ pro accusatiuo huic verbo dedit, quum dicit, ἡλίῳ προσβλέψαντα.

C. ΥΠΟβλέπω, (q. d. Subaspicio) Deiectis oculis aspicio. A Budæo autē pag. 648 vertitur Limis oculis aspicio, sicut & παραβλέπω, non solùm apud Aristot. vbi de strabis dicitur, sed in hoc quoque Luciani loco, ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον ἤρξατο. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hic esse Clam obseruare. Apud eundem interpretatur (eadem pag.) Improbè vel toruè aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus, & auersamur, ideo & his etiam modis exponitur. Plato Critone, ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. id est Suspectabunt te, inquit Bud. At Camer. interpr. Auersabuntur te. sicut & in hoc Lucianici Conuiuii loco, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν ὁ δῆλος ὑπέβλεπον οἱ Στωϊκοί, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παρρησίαν καὶ ἀγανακτοῦντες. Quam interpr. & Bud. affert istius loci. Sed & quendam apud Aretham 1005 ὑποβλέπειν accepisse dicit pro Auersari & Fugitare. Idē Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere. Vel, Per simultatem & minaciter aspicere, hoc in loco Platonis, οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui & hunc Luciani adiungit, ᾧ ἀπηνὲς ἂν τι καὶ χαλεπὸν ὑποβλέπει. Verùm in cōment. ὑποβλέπειν illud interpr. simpliciter Limis oculis aspicere: hoc autem Improbè vel toruè aspicere, vt dixi. Vt autem quod sentio dicam, hic quidem ὑποβλέπειν neutram harum interpretationum per se admittere mihi videtur, quum ei adiiciatur ἀπηνές τι καὶ χαλεπόν: at illic (videlicet in illo Platonico ὑπέβλεπον, quod nihil sibi adiunctum habet) non improbem eam interpretationē quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, videlicet Toruè aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certè oculorum significatio paulo latius extenditur, quum etiam Subridere oculis limis dicat Ouidius. Sūt qui & illa Virgiliana, — auersa tuetur, &, Illa solo fixos oculos auersa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint: sed hoc posterius exemplum parum illi conuenire puto. HINC Ὑπόβλεψις ET Ὑπόβλεμμα, Aspectus qualis est limis oculis vel toruè intuentium. ET Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel toruis. pro quo dicit Homerus ὑπόδρα, & pro eodē apud Aristoph. legitur etiā ταυρηδόν. Bud. ab Œcumenio in Acta, pag. 38, ὑποβλεπτικῶς accipi scribit pro Oculis inuidis & maleuolis.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, Palpebra, i. (vt ex Poll. tradit Cam.) A Pellis oculis obducta & hos tegēs, quæ & κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Dioscor. lib. 1 cap. 82, Βλέφαρα exponit Cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudentia. At Gorr. ex Plinio genas etiam interpretatur, dicens partes esse membranosas, pilis ornatas, supra infráque oculos ambientes & claudentes. Etymolog. dictum vult hoc vocabulum quasi τῶ βλέπειν φάρος. vnde à poeta quodam Græco non illepide ὀμματοφύλλον appellatur, perinde ac si oculi folium diceres: & à Cicerone tegumentum oculorum, B vt Camer. declarat. Od. ψ, βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκε. Od. υ, καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philostr. epist. 50, ὁ ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλινθίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσας. At βλέφαρα συμβαλεῖν & ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν: itémque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere & claudere. Cam. Apud Sophocl. verò Antig. Ἡ δ' ὀξύθυμος νῦν βαρεῖα τέρξει λύει ἐκλαπτὰ βλέφαρα, schol. exponit ἀπόλλυται.

C. Βλεφαροξυστόν, οῦ, τὸ, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandísque palpebris aptum. Gorr. C

C. Αἰγιλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celso lib. 7 cap. 7 dicitur quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescūt. Id vero Aetius lib. 7 cap. 66, distinctè πρόσφυσιν βλεφάρων nominat, & αἰγίλωσιν. πρόσφυσιν, quum palpebræ vel cum albo vel cum nigro oculi, vel ipsæ inter se coalescunt: αἰγίλωσιν verò peculiariter ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἡ πρόσφυσις τῶν βλεφάρων γίγνηται, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν ἐμποδίζηται ὁ ὀφθαλμός.

C. Καλλιβλέφαρον, ου, τὸ, (s. φάρμακον) Calliblepharū. sic enim D & Plin. vocat, id est medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα (inquit Marcellus Diosc. interpres) vna appellatione & malorū remedia & formæ lenocinium in palpebris Græci appellant. ideóque Plinius quale erat malum in quo remedio opus esset, sic eam vocem variè vertit, modò glutinandis, modò replicandis, modò honestandis, modò circūliniendis palpebris dicens. Hermolaus verò & Ruellius Circumlitiones dicunt quibus palpebras ornant colorémque mentiuntur. E

C. Σοβαροβλέφαρος, Superciliosus, Superbus. à magnis superciliis & adductis. In v. l.

C. Χαριτοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laertius Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Cam. ‖ Est etiam eiusdem nominis frutex apud Plin. lib. 13, c. vlt. efficax in amatoriis.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ, seu Βλεφαρίδες in plurali frequentius, Cilia, vt Gorræus exponit, scribens Celsum non aliter quàm pilos palpebrarum dicere, Plinium verò Palpe- F bras etiam vocare. (quod ex hoc loco patet. Eadem, inquit Plinius de capno herba, reuulsas palpebras renasci prohibet: pro quo Dioscorides dixerat, τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐπαναφύεσθαι) esse autem pilos ad extremū vtriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cicero vallum vocat, vt & Galen. χάρακα. ‖ Βλεφαρίς (inquit Camer.) Aristoteli est & Palpebra, vt De partib. animal. 4, οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῷα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. Nisi & hoc loco pilus significatur. nam in 11 περὶ μορίων planè dicitur, βλεφαρίδας δὲ ὅσα τῶν βλεφάρων ἔχει ὅσα τρίχας ἔχει. in G primo tamen ἱστορίας ζώων dicit non coire scissam βλεφαρίδα, id est omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem vsu, & quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant, si scire cupias, apud eundem Camerarium reperies, ex Polluce & aliis scriptoribus multa de ea re afferentem.

Βλεφαρίζω, F ίσω, idem quod σκαρδαμύττω, Nicto, id est Crebro cōniueo. quod timiditatis indicium putatur. Cam.

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Terribilis, aspectu, Truculentus. ὁ τὸ βλέμμα ὑπόσυρον, vt Eustathius qui & ait habere H quandam similitudinem cum τὸ γοργωπός. nam vt ille τὸ γοργὸν βλέπει τοῖς ὦψι, ita hunc τὸ βλέμμα τὸ γοργόν. non tamē vt τὸ γοργωπός, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonā quàm in malam partem. Il. η, de Aiace, Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. vbi Eustathius σεμνότητα προσώπου significare dicit. (fortasse intelligēs terribilē aspectū cū quadā grauitate. Plato l. 7, De repub. τοὺς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους. πρὸς τε τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυρούς, ἀλλὰ καὶ, &c. vbi pro ἀξιωματικὸς & σεμνὸς ponitur, id est (vt Budæus exponit) Censorius. Huc pertinet etiam illud quod ex Nicostrato affert Eustath. τὴν Ἀφροδίτην ὀξεῖαν βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi potest apud Hesiodū in Clypeo Herc. — ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ Ἔρις πεπότητο. Item, Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. Item, Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας Δεινωποὶ βλοσυροί τε. (vbi obiter annota cum nomine fœminino hanc vocem mascul. copulari) Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus seu vultus trux siue truculentus. & apud Nicand. βλοσυρὸν δάκος, id est καταπληκτικὸν θηρίον. Metaphoricè etiam ad alia transfertur. Theophr. in 9, καλλίστη δὲ πίττα γίγνεται καὶ καθαρωτάτη ἐκ τῶν προσείλων καὶ προσβορρῶν ἐκ δὲ τῶν παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Fetior, Tetrior, vt Bud. exponit. Plinius verò lib. 16, c. 11 ita interpretatus est, Pix optima vbique ex apricis aquilonis situ: ex opacis horridior virúsque præferēs. Sic lib. 6 De caus. plant. cap. 11, ὅσα δὲ ἐν τροφῇ πλείονι βλοσυρώτερα, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὀσμὰς ἔχει τραχυτέρας, βαρείας τινὰς καὶ θολεράς. Idem c. 18, εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλάσται. Apoll. Argon. 2, Σχῆ δ' ὅ ποτι τυτθὸν κατὰ βλοσυρὴν ἔχεν ἀκτήν. vbi schol. annotat significare fortassis λαμπράν. Horridam verò ex Plinio non ineptè exposueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicūtur in Epigr. Et apud Nicandr. βλοσυροῖο κυδωνος, id est, συνθλασθ, vt schol. exponit. Itē βλοσυρὸν δ' ἐκ αἷμα χέαδε, id est μέγα, κακόν.

ΒΛΗΧΑΌΜΑΙ, ῶμαι, F ήσομαι, Balo. vnde βληχὴ οἰῶν apud Homerū, Balatus ouium. Theocritus de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed composita voce vtens, vt mox docebo. Quin & Aristoph. commune vtriusque facit in Pluto, quum dicit βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κινναβρώντων μέλη. Et schol. Theocriti scribit itidem esse βληχὴν tam caprarū quàm ouium. Sed falli eum existimo: & quod Theocritus καταβληχῶντο de ouibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristophanem autem syllepsin esse censeo: sicut vicissim μηκᾶσθαι Homerus non solùm capris sed & ouibus tribuens, illa figura vtitur. Aristophanes ad puerulorum vagitū transtulit in Vespis, τὰ δὲ παιδάρια συγκύπτοντ' ἅμα βληχᾶται. Metaphoricè autem & in altero illo loco vsus est. Cæterùm Eustathius vult à βῆ deriuatum esse βληχή, includens ei & nomen ἦχος, vt βληχὴ sit ὁ τοῦ βῆ ἦχος. Affert autem istud exemplum huius βῆ ex Cratino, ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Ex quibus videri possit Eustathius existimasse βληχὴ prius esse quàm βληχάομαι.

Βλήχημα, ατος, τὸ, ET Βληχή, Balatus. Od. μ, οἰῶν τε βληχήν. Æschyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. βλαχαὶ (Doricè pro βληχαὶ) vagitus infantium appellauit.

Βληχώδης, εος, ὁ & ἡ, (q. d. Balatiuus vel Balatorius) Mente similis ouibus. πρόβατα τὸν νοῦν ὅμοιος, inquit Suidas, subiungens hunc adespotum locum, μωρὸς δὲ τιμὴν & τὰ πάντα βληχώδης τέμπειν ἔμελλεν. ET Βληχεμὸς itidem Stultus, in vulg. lex. Apud Hesych. autem βλήχωμα magis etiam suspectè legitur pro μωρός.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

¶ Βληχρός, οῦ, ὁ, Debilis, Imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βληχροῖο μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῒ νύγμα. Et apud Gal. βληχροὶ πυρετοί. quo & Alex. Aphr. vtitur. ET Ἀβληχρός, aut (vt alii) Ἄβληχρος, itidem pro Imbecillus, Inualidus, Infirmus. Hom. Il. θ, Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. Vbi Eustathius ἀβληχρὰ exponit ἀσθενῆ, addens, hanc vocem multis in locis positam esse, ac potissimùm ἐπὶ σαρκῶν, id est, de carnibus. (vsurpando carnes etiam de viuis) Idem in hoc loco Il. ε, Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μεταλμένος ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀβληχρήν, ait alios ἀβληχρὴν sinistram, alios infirmam seu debilē exponere. Cæterùm in hac voce quidam α priuatiuum, quidam superuacaneum esse putauerunt, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. Qui autem α priuatiuum esse censuerunt, βληχρὸν pro valido & robusto

accepérunt : ex quibus fuit Heraclides Milesius, cui & ἄβληχρον scribere placuit, non ἀβληχρόν.

Ἀβληχρὸς θάνατος, pro ἀβληχροποιός, i. Inualidos reddẽs mortuos, autore Eustathio : vt ἀβληχροποιὸς idem sonet quod ἀσθενοποιός: qua voce vtitur scholiastes Apollonii Rhodii, exponens hæc eius verba, — ἀβληχρὰ δ' ἐπὶ κύματι κέκλετ' ἀναυδος. Dicit enim ἀβληχρὰ intelligendum ἀσθενοποιὰ, vel ἀσθενῆ. Idem exponit ἀσθενῆ & ἠρεμαῖον, ἤγουν τὸ ἄνοσον. vt videlicet intelligatur de morte qua quis perimitur, morbo non conflictatus. tunc enim lenis & non vehemens, tranquilláque & quieta mors videtur esse. Atque ita propemodum putarim intellexisse Ælianum, cuius hæc sunt apud Suidam verba, καταστρέψαι οὖν τὸν βίον πράως καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ τοῦτο ὅπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ. Hesychius ἁπαλὸν exponit, id est mollem: eodem, vt opinor, sensu.

Ἀβληχρὰ νόσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remissus & quasi languidus. Plutarchus in Pericle circa finem, ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινι νόσῳ καὶ μῆκος ἐν ποικίλαις ἐχούσῃ μεταβολαῖς διαχρωμένην τὸ σῶμα χρονίως. vbi quidam exposuerunt ἀβληχρὰν νόσον remissum & longũ morbum, quum tamen hac voce longitudo temporis non significetur, & ideo Plutarchus addiderit καὶ μῆκος ἐχούσῃ. Hesychius ἀβληχρὸν explicat etiam ἀμβλὺ καὶ ἀμαυρόν.

Ἄβληχρος in cõtraria significatione pro Robustus, ex Pindaro affertur ab Etymol. vt videlicet sit tanquam à βέβληκα, quum in altera signif. sit potius tanquam à βεβληχρόος. Quòd si quis plura de etymo hui⁹ nominis scire velit (videlicet τοῦ βληχρὸς) ipsum Etymol. itémq; Eustath. adeat. Subiunxi autem hoc nomen verbo βληχᾶσθαι & nomini βληχή, illam etymologiam sequens quæ παρὰ τὴν βληχὴν esse vult, de illa tamen alioqui ἐπέχων.

Ἀβληχρεύς, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem apud Nicandrum.

Ἀβληχροποιός, οῦ, ὁ, vt θάνατος ἀβληχροποιὸς apud Eustathium, ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας. id est Imbecillos reddens morientes.

¶ Βλῆχρον, ου, τὸ, Filix herba, schol. Theocr. Apud Hesych. Βλῆχρα. At Nic. habet βλῆχρον, pro filice: & eius schol. addit etiã βλάχρον. In v. l. Βλῆχρος herba affertur ex Theophrasto De c. pl. l. 1, cap. 8, Βλῆχρος (inquit Gorr.) à quibusdam dicitur ὁ γλήχων, vt habetur apud Dioscoridẽ.

Βληχρὸν seu Βλήχρον, Leguminis quoddã genus apud Hippocratem. vt à Galeno exponitur. Sunt qui & βληχρὸν scribant.

ΒΛΥΖΩ, F. ύσω, ET Βλύω (quod prius esse videtur, est tamen rarius) Scaturio, Mano. Epigr. lib. 2, Ἀλλ' ἵνα μοι βοχέτευσε κύλιξ βλύσασα λυαίῳ, Scateat & manet multo vino. Nonnus actiuum facit adiuncto ei accusatiuo, ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ, sicut Plinius dicit Arborum manantium picem resinámque. Apud Euripidem metaphoricè, λέγουσι μύθους οὓς βλύουσι δεσπόταις. Βλύζω autem sæpe accusatiuo iungitur, pro Mano, Effundo. Gregorius loquens de Deo populum in deserto sustentante, ὥστε καὶ ἄρτον ἐμβροντῆσαι καὶ βλύσαι ὄρτυγας. vbi Bud. exponit, Emisisse abundanter, quasi aquam è fonte vel herbã è solo, hoc est ἀποβλύσαι. Idẽ in isto iambo, ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει σωμάτων. Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. ‖ Βλύζειν de latratu canum etiam dixisse quosdam refert Pollux lib. 5, in cap. περὶ φωνῶν ζώων. ET Βλύσαι, Profundo, Scatere facio. vulg. lex. ex Nonno.

Βλυστείς, ίδος, ἡ, q. d. Scaturitrix. vnde in Epigr. Βλυστείδι χειρί, Manu scaturiente & fluente. Abundante.

C. Ἀείβλυω, Perpetuò scaturio. ἀείῤῥοῶ, Hesych.

C. ἈΝΑβλύζω, Sursum erumpo scaturiendo, Scaturio sursum. vel simpliciter pro Scaturio. Propriè dicitur περὶ πηγῆς, id est de fonte. Athenæus, ἀνέβλυζον δι' αὐτοῦ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. Aristoteles tamẽ dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύζουσαι, Flãmæ quæ è terra erumperant. Ἀναβλύει apud Hesychium legitur, (à themate Ἀναβλύω) expositum non solùm ἀναβρύει, sed & ἀναζεῖ, id est Efferuescit, Ebullit. Fit autẽ à themate ἀναβλύω sine ζ participium ἀναβλυσθεὶς apud Strabonem. nam is de Ætna loquens, ita scribit, πολλάκις γὰρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυσθείσης.

Ἀνάβλυσις, εως, ἡ, Scaturigo. Aristoteles De mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, Fontes. Hes.

Ἀναβλυστάνω, Idem quod ἀναβλύζω. Hesychius, ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι. sed eum aliter scripsisse suspicor. Theodor. Eccles. hist. 3, de Tigri fluuio loquens, ἔστι δὲ ἐκ τῶν Ἀρμενίων ἀναβλυστάνων ὀρῶν. ET Ἀναβλυσθῆναι ex Rhet. lexico ponit Eustathius itidem pro ἀναβλύζειν. Suidas autem Ἀναβλυστῆσαι habet, idque nõ solùm exponit ἀναβλύσαι sed & ἀναβλαστῆσαι, id est, Repullulare, Regerminare.

C. ἈΠΟβλύζω, Scaturio, Emitto aquas. vt fõs dicitur ἀποβλύζειν, sicut & simpliciter βλύζειν.

Ἀποβλύζω, Euomo, Per vomitum effundo. Homerus Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἴνου ἀποβλύζων. Suidas ἀναβάλλειν exponit, item ἀπειπεῖν. In v. l. Græcol. nulla ponitur alia explicatio verbi ἀποβλύζειν, quã hæc, Singultio comedendo, vt pueri faciunt.

C. ἘΚβλύζω, Excaturio (B. ex Plut.) Emano.

C. ΠΑΡΑβλύζω, Scaturiginis instar refundo & reiicio, Euomo. vt apud Suidam, εἴ ποτε πλησθεὶς οἴνου καὶ παραβλύσας τι ἀπέστη, εἶτα ὕπνου μετέχοι ἡμέρας, id est (vt ipse exponit) παραβάλλειν, ἀποπτύσαι.

C. ΠΕΡΙβλύζω, Scatebris affluo, Vbique & passim scateo, vt B. exponit in hoc Aristot. De mundo loco, ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιερχομένη ζώοις.

C. ὙΠΕΡβλύζω, Supra modum scateo, seu (vt Bud. exponit) Exundo, Redundo, Exubero, Circunfluo. Areopag. φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. Chrysost. De sacerd. ὑπερβλύζουσιν αὐτῷ αἱ λῖμναι. Greg. εἰ δέ τινι τὸ ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερβλύσῃ. HINC Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, Exuberantia. B.

ΒΟΑΩ, ῶ, F. ήσω & sæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. ι, Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾶν. & Il. β, μακρὰ βοῶν. & Il. ο, σμερδνὸν βοόων. Thuc. lib. 7, οἱ νῦν βοῶσιν ὡς ἐν δήμῳ ὄντες, ἔμελλον ἀποσοβεῖν τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apolog. ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε. Plut. An sen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. pro quo Homerus vtitur illo μακρὰ βοᾶν. ‖ Interdum βοᾶν pro Clamando seu clamans dico, Vel, Cum clamore dico. Thucyd. 8, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Et cum μὴ, vt Lucill. lib. 2 Epigr. — οἱ δ' ἐβόων τοῦτο μὴ στρατεύειν. Aliquando autem pro infinitiuo ponitur ὡς cum præsenti. Demosth. Pro corona, βοᾶν ὁ βάσκανος ἔστω καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δρᾷ τινά. vt accipiamus ὡς cum vtroque verbo. ‖ Sæpe & cum accusatiuo rei, eadem significatione: cuius constructionis exemplum est in Thucydidis loco quem modò protuli, τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Sic Naz. βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν. Soph. autem βοᾶν μέλος, Clamore sublato cantare. ‖ At cum accusatiuo rei, βοᾶν, Inclamo, Clamãdo voco. vt Luc. βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. τί με βοᾷς; Apud eundem cum præpos. πρὸς, scribentem, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δύναται βοᾶν. vbi exponitur Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore vti.

Βοᾶν, Celebro, Herodot. vnde βεβωμένος, Celebrat⁹, Celeber redditus. vt quũ dicitur βεβωμένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Pro eodem ἐκβεβωμένος apud eundem Herodot. vt infrà dicetur.

Βοᾶν ad inanima etiam transfertur. vt κῦμα βοᾷ, Il. ξ, & ἠιόνες βοόωσιν, Il. ρ. Sic Latini verbo Reboo hinc sumpto vtuntur.

Βοητύς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio. ea forma qua dicitur ἐδητύς. Od. α, — μηδὲ βοητὺς ἔστω.

C. Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens.

Ἀβοητί, Aduerb. Tacitè, Sine clamore. At Hesychio, Facilè. nisi fortè legendum est apud eum ἀβοηθητί, id est Citra auxilium. Nam ad ea quæ facilè fieri possunt, auxilio minus est opus.

C. Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. epigr.

Ἀμφιβόατος etiam reperitur pro eodem. Citat Hesychius ex Ione in Teucro.

¶ Βοή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Il. π, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Od.κ, Αὐτὰρ ὁ πῦχα βοὴν ἀγαθὸς ἀϋτεῖ. At Il.σ, Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Thuc.4, οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσπίπτουσι. Luc. καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. Rursum apud Thucyd.8 legitur, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα εἰρῆσθαι τοῖς ἐπαινοῦσι. Vbi scholiastes exponit ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἀληθῶς. Idem verò loquendi genus (alioqui rarissimum) apud Xenophontem reperio Hell.2, ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη ἑκὼν ἀφιεὶς αὐτούς. vbi exponitur Clamore tenus. | Βοὴ, Pugna, ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, & Ἕκτωρ, &c. Bello strenuus. Quidam tamen exposuerunt hic quoque κραυγήν. vide Eustathium. | Βοὴ pro auxilio, affertur ex Æschyli schol. in illũ locum Supplicum, Ὅμως ἀμύνων, οἱ βοηδρόμοι μὲν βοῇ, Ἄλκης λαθοῦσαι.

Βοής, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gallicè criard. Luc.in Symp. ἐδεδοίκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην. ἐπιχωρίως ὄντα καὶ κρατοῦντα τῶν κατ' αὐτὸν ἁπάντων. Pro quo βόην in v. l. perperā βοὴν legitur.

C. Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, Loquax, Blatero, q.d. Qui intempestiuè clamat. Sed exponitur simpliciter λάλος.

C. Καλαμοβόας, ου, ὁ, q.d. Calamostrepus.

C. Αὐτοβοεὶ, q. d. Cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεὶ quæ statim capitur & quasi primo impetu seu incursu. Thuc.2, αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον [Ἀμπρακίαν.] Ibidem, δεισαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τοῦ τειχίου κρατήσειεν ἐπελθών. Pausan. ὀλίγου μὲν ἦλθεν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν. Redditur autem, Primo statim clamore.

C. ΑΝΑβοάω, F. ήσω, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo est enim epitaticum ἀνὰ hac in voce. | Interdum accusatiuo iungitur, & significat Clamando profero, Magna voce dico, vel elata voce, Declamo. vt ἀνεβόα ταῦτα. & apud Platonem Epist.7, παμμέγα ἀναβοᾶν. Item Clamando voco, vel clamore, Inclamo. vt capitur apud Aristophanem ἀναβόησον: licet exponatur simpliciter κάλεσον.

Ἀνάβοησις, Exclamatio, Vociferatio, vel Inclamatio.

C.2. Ἐπαναβοάω, Acclamo. vulg. lex. ex Aristoph. Pluto.

C. ΑΝΤΙβοάω, ῶ, Contrà clamorem edo, Clamando respōdeo, vel Vicissim clamo. Item Reclamo.

C. Αὐτοβοάω, Ipse me mea voce prædico, Ipse mei præconem ago: vt Erasm. Chil. interpr. dicens αὐτοβοᾶν simile esse alii prouerbio, αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ, & οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Αὐτοβοᾶς (inquit Suidas) ὅμοιος ἐν τῷ εἶ, id est αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶ τῷ δεῖ. VNDE Αὐτοβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sua voce de se testatur. At αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn. exponitur Digitus vocalis.

C. ΔΙΑβοάω, Diuulgo, Rumorem dissemino. Et q.d. Per clamorem huc illuc spargo. Thuc. 8, στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα. vbi scholiastes exponit διὰ τοῦ στόματος ἐβόων. Herodianus lib.2, διαπέμπουσι δή τινας τῶν στρατιωτῶν διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, qui passim rumorem dissemiēt. In pass. vsus eius creberrimus est tam in bonam quàm in malam partē, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato epist. ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama & hominū sermone celebrata. Ioseph. lib.7, πόλει διαβεβοημένῃ. Vrbi famosissimæ. Plutarchus Pericle, διεβοήθη πρὸς τοὺς ὀκνοῦντας αὐτοὺς. Synes. epist. διαβεβοημένος Σπάταλος. Sic διαβεβοημένοι συνεῖσι. VNDE Διαβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. lib.4, ἤδη δὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata passim per eos cæde. Sic lib.5, διαβόητον ἐποίησαν τὴν φήμην. Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian. Pseud. αὐτίκα μάλα τὸ ὅτι κακιᾳ διαβόητον ἀκροατὰς ἀπαλλάξειν.

C. ΕΚβοάω, Exclamo. Basilius, εἰ ὅσα παιδία ποτὲ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber. Budæus ex Herodoto. | Apud Thucydidē verò lib. 1, ἐκβοάω est Cum clamore erumpo, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοηθήσαντες ἐκ τῆς Μεθώνης, δείσαντες τὸ στρατόπεδον ἐπὶ τὰς διεφθείρουσι, id est (vt scholiastes exponit) μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. VNDE Ἐκβόησις, εως, ἡ, Exclamatio. Synes. epist. 67, καὶ ποιοῦντες ἱκέτιδας φωνὰς παρόντι ταῖς ἐκβοήσεσι καὶ ταῖς ὀλοφύρσεσι πανύμενοι.

C. ΕΜβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thucyd. lib. 4, p. 133, καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil. ἐπὶ τούτοις προσφέρεται ἐμβοῶντες οὐκ ἀποκρινόμενοι. Luc. μεῖζον ἐμβοᾶν τοῦ Στέντορος.

C. ΕΠΙβοάω, Inclamo, vt Camer. interpretatur Thucyd. lib.5, τῆς Λυδῆς ἐπιβοήσαι. In passiua voce significatione actiua capitur pro Inuoco, Imploro auxilium, Deûm fidem hominúmque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. Thuc. lib.3, ἡμεῖς δ' αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πείσαι τάδε, communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes. Camer. Et lib.8, pag.191, καὶ ἐπιβοώμενοι μὴ περιορᾶν ὑποκειμένους ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα. Citat idem Budæus & ex Basil. 67. | Ponitur & pro Celebro, In ore habeo, id est ὑμνῶ, vt idem Bud. tradit, apud Alex. περὶ εἱμαρμένης. 161. Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thucyd. lib. 5, καὶ διὰ πάντα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος. quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum sermones incurrant. nam laudem hoc loco nequaquam significari putat. HINC Ἐπιβόημα, ατος, τό, Acclamatio, vt Camer. in hoc Thuc. loco lib. 5 interpr. ὁ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, ὃ καὶ αὐτοῖς ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν, ἐξελθόντες τὸ στράτευμα ἀπῆγε. Quod vocabulum durum esse testatur Pollux. ET Ἐπιβόητος, ου, ὁ & ἡ, Celeber, Diffamatus, & in bonam & in malam partem. quanuis Pollux in deteriorem partem capiens, cum ἐπίρρητος & ἐπίψογος copulet. Thuc. lib.6, καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα. verùm ibi & περιβόητος legi indicatur. Et apud Anacr. Καί μ' ἐπιβώσει κατὰ γείτονας ποιήσεις.

C. Καρηβοάω, Præ sonitu & clamore vertigine capitis laboro, ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ. Hesych.

C. ΚΑΤΑβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus insector, Camer. Thucyd. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Inuehebantur in ipsum. Philo lib. 3 De vita Mosis, συστάντες καὶ ἀθροιζόμενοι κατεβόων τοῦ προφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. καὶ τῆς ὀχλοκρατίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Aristoph. Acharn. κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In eadem significatione media vox etiam vsurpatur apud eundem Aristoph. Equit. At in passiua καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5 Ciuil. καὶ καταβοώμενος ἐπιεικῶς ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων, ἔφερε τὴν ὕβριν. de Augusto loquens cōtra quem oppidani Italicarum vrbium clamitabant ob agros ereptos & militibus datos. | Καταβοάω exponitur etiam Imploro, in hoc Plutarchi loco Amat. Narrat κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν.

HINC Καταβόησις, εως, ἡ, Conuitium, Incusatio, vt militum in imperatorē: Bud. ex Plut. ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν ὡς οὐ καλῶς στρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν. Idem De defectu oracul. ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε καινῶν καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philosophorum clamoribus exagitatus & vexatus est. Volunt autem esse Atticū hoc vocabulū, pro καταβοὴ, vt ἀγάπησις pro ἀγάπη. EST autem Καταβοὴ, ῆς, ἡ, idē quod καταβόησις, seu (vt Bud. exponit) Reclamatio, Inuectio, Querela. Thucyd. lib. 8, περιορώμενος ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μᾶλλον. Et, καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαιμονίους. Idem lib. 1, αἰσθόμενοι δὲ καταβολὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν. Quum autem intellexissemus conuitium nobis non exiguum fieri.

C. ΠΑΡΑβοάω, Acclamo. v.l.

C. ΠΕΡΙβοάω, Celebro, Diuulgo, Decanto. Greg. κατὰ Ἰουλ. 1, τὰ ἐφ' οὗ πρόσθεν περὶ Χριστιανοὺς αὐτοῦ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβοώμενα, ταῦτα. id est Famigerata, vt διαβοώμενα. Bud. HINC Περιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam quàm in bonā partem. Philo lib. 1, De vita Mosis, διέφαινον καὶ περιβόητον ἐποίησε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem & celebrem vatis pietatem ostendit. Lysias, ἐπιθυμοῦντα περιβόητος γενέσθαι. Plutarchus in Themist. περιβόητος νίκη. At in malam partem apud Demosthenem pro Ctesiphonte, αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου πίστεως,

Turpis famosissimæque seditionis. Et apud Lysiam in Apolog. aduersus Sim. ἢ πῶς μὴ ἅμα ... ἀπεδείκνυεν ..., ἡσυχίαν ἄγειν. ET Περιβοήτως, Clarè, Manifestè. v.l. ex Demosthene.

C. ΠΡΟβοάω, q.d. Præclamo. Cohortor. v.l.

¶ Βώσας quoque reperitur & Βώσομαι ac Βώσαντες apud poetas & Ionicos scriptores, pro Βοήσας, Βοήσομαι & Βοήσαντες per contractionem facta. Il. μ, — ἀλλ᾽ οὔ πως οἱ ἦεν βώσαντι γεγωνεῖν· Τόσος γὰρ κτύπος ἦεν. Et βωστρέω, quod Suid. exp. καλέομαι, & μάχομαι. Apud Herodot. in Thalia βεβωμένη, Fama celebrata, Celebris. (AT Βώστρ apud Cratinum est βοηθόον, vt idem Suidas docet.)

HINC Ἀναβῶσαι apud Herodotum pro ἀναβοῆσαι, id est Exclamare. is enim in Clione, ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε. Et in Thalia, οἱ δὲ ἀμβώσαντες μέγα ἀφηκαν μιν ἐκέλευον. ET Ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι apud Homerum Od. α, ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. Il. κ, — οὐ γὰρ περὶ τὴν ἐν ... Πάντων ... ἐπιβωσομένου ... ἄλλα ἢ αὐθις.

¶ Βωτῶ quoque idem quod βοῶ, facto videlicet βοητῶ à βοάω, deinde per contractionem βωτῶ. VNDE Ἐμβωτᾷ apud Herodotum. Hæc Eust. ITEM Βωστρεῖ, eiusdē est significationis, quod ab illo βωτῶ deriuat idem Eustath. quemadmodum ex Ἐλατῶ (quod fit ab ἐλάω seu ἐλαύνω) Ἐλαστρεῖ. Exponit autem βωστρεῖ, ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι, addens apud Theocritum poni pro ψιλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοῶμαι πάντα. Od. μ, Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιὶν Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τίκε πῆμα βροτοῖσιν. Theocr. Idyll. 1, τὸν ... βωστρήσομεν.

ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ, ET Βοαδρόμος, Doricè, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Opitulator, βοηθός. Eurip. Phœn. ὦ τέκνον, ὑστέρα βοαδρόμος Πάρειμι. Et in Oreste, τοῦδ᾽ βοαδρόμου. VNDE Βοηδρομέω, μῶ, Auxilior, βοηθῶ. Eurip. Oreste, βοηδρομήσαι πρὸς δρόμους τυραννικούς, id est, ὡς ἐπὶ βοήθεια δραμεῖν, inquit schol. Vtuntur autem hoc verbo non solum poetæ, sed & prosæ scriptores interdum. Plut. ἐπεὶ δὲ ὁ ... Σύλλας ... σῶμα, Πομπήιον δὲ κατ᾽ ... βοηδρομοῦντας ἐπ᾽ αὐτὸν, id est Suppetias contra se venientes, vt B. interpr. Idem affert ex Luc. ὁ ... γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοῖς συλλάβοιεν, id est (inquit) Tumultuose accurrentes. De etymo autē harum vocum vide in βοηθός.

Βοηδρόμιος, ὁ, ὁ, Auxiliaris. Callimachus in Apoll. ... πολλοὶ σε Βοηδρόμιον καλέουσι. ET Βοηδρόμια, ων, τά, Festum quoddam Athenis celebrari solitum, ob prælium à Theseo aduersus Amazones feliciter gestum, QVIA Βοηδρομιὼν nomen est mensis eius quo illud gessit. Ita quidam ex Plutarcho, cuius tamen hæc sunt verba, in Theseo, ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς, ἐφ᾽ ᾗ τὰ βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Apud eundem verò in lib. De frat. char. legimus, ... γὰρ δευτέρας ἀπονέμουσιν ἀεὶ τοῦ Βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. Est autem Græcorum tertius mēsis, quem Augustum quidā, alii Iunium, Septembrē nonnulli esse volunt.

ΒΟΗΘΟΟΣ, ET Βοηθός, (sed prius illud apud solos poetas est in vsu) Auxiliator, Opitulator. Ex βοὴ & θέω; id est Curro: sicut βοηδρόμος ex βοὴ & δρομέω (à δρόμος) quod in compos. τρέχω significat: ita vt propriè de eo dicatur qui ad clamorem alicuius accurrit, periclitantis videlicet. Quidam tamen à βοὴ significante μάχην deducere maluerunt. quo fit vt Eustathius βοηθόον exponat μάχιμον: vnde esse dicit βοηθόον ἅρμα in Iliade. Xen. Pæd. 5, μὴ χείρους βοηθοὶ παρέσονταί σοι. Et βοηθὸς ὁρμώμεθα, ex eodem. Apud Plutarchum Themist τριήρεις ἡμῖν παρίστανται βοηθοί (vbi obserua iungi cum eodem verbo cū quo & Xen. iungit) exponitur, Triremes nobis præsidio adsunt. Et Thucyd. βοηθοὺς πέμπω, Subsidia mitto. ‖ Item Βοηθόος nomen proprium apud Homerum. Sic & Βόηθος (retracto accentu in primam) nomen propriū cuiusdam philosophi apud Plutarchum De plac. phil. VNDE Ἀβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui succurri non potest. vt ἀβοήθητον φάρμακον, Immedicabile venenum, apud Theophrastum lib. 5, Hist. pl. Et apud Polyb. lib. 16, ἀβοηθήτους ἐποίησαν πληγάς: id est (vt Bayf. interpretatur) Vulnera inflixerunt quibus arte nulla mederi quis posset.

ET Δυσβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. ET Συμβοηθός, ὁ, ὁ, Qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit, Auxiliaris.

Βοήθεια, ας, ἡ, Auxilium, Subsidium. τῆς ἀπορίας βοήθειαν εὑρεῖν, ex Xenophōte. (vt ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν Isocr.) Et βοήθεια χρημάτων ex Demosthene. Sæpe autem de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Xen. Hellen. 7, ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια. Demosthenes, βοήθεια εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι Isocrat. in Archid. Item βοήθειαι plurali numero apud eundem & cæteros. Et βοηθείας πέμπειν ex Æschine pro Auxilia suppeditare.

C. Ἐκβοήθεια, ας, ἡ, Eruptio, vt apud Thucydidem exponitur lib. 3, καὶ ἐκ βοηθείας ... , ... quæ expositio simile quid habet cum illa verbi ἐκβοάω pro ... βοῆς ἐξέρχομαι.

C. Ἐπιβοήθεια, ας, ἡ, Auxilium.

C. Παραβοήθεια, ας, ἡ, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Polyb. in 5, πραγμάτων οὐδὲν δυνάμενος δρᾶν τι τὴν ὀχυρότητα τῶν τόπων καὶ τὴν περὶ τὸν Νικόλαον παραβοήθειαν.

C. Συμβοήθεια, ας, ἡ, Ad auxilium ferendum concursus, Suppetiæ.

¶ Βοηθέω, θῶ, (q.d. ἐπὶ βοὴν θέω, Ad clamorem accurro) Suppetias eo. Auxilio venio, seu ad auxiliandum. Budæus βοηθῶ interpretatur Suppetias eo, item Occurro hostibus: & subiungit ex Isocrate in Paneg. καὶ βοηθήσαντες ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντες, ... Idem Bud. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα apud Xenophontem interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. (Sic autem in v. lex. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium) Tale est βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα Thucyd. lib. 4, & βοηθεῖν ἐπὶ τὴν θάλατταν, Xen. Hellen. 1. Demosthen. autem ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τοῦ ... οἰκίαν. Interdum cum ἐς, vt idem Xenoph. ibidē ἐλθὼν ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας ex Demosthene. Sed interdū & sine his præpositionibus motum indicat, habens solum datiuum: vt Thucyd. 3, οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβοήθησαν. Ibidem, ... τοῖς βοηθοῦσιν αὐτοῖς. Sic autem & alibi vtitur: vbi βοηθεῖν est Auxilio venire, vel Subsidio venire. Sed & simpliciter pro Occurro hostibus (vt Budæus interpretatur) vel Propugnatum accurro, apud hunc scriptorem legitur. In vulg. lexicis ex Herodot. affertur βοηθέειν ὑπ᾽ αὐτήν pro Ad se defendendos et obuiam tendunt.

Βοηθῶ, sine motu, Auxilior, Opem fero: vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, Isocr. Idem Panath. ἐκ δὲ τῶν μετὰ ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων. At Xenophon addit accusat. rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δυνατός. Ex Demosthene autem βοηθεῖν τι πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur & βοηθῶ τινι τούτῳ, cum datiuo instrumenti, Hac re te adiuuo & tibi opitulor. q.d. Per hanc rem. Sic Xenoph. Hellen. 6, ἢ ὅσοις εἶχε ἱππέας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale est βοηθεῖν χρήμασι. Interdum verò vterque datiuus ponitur, vt Æschines in Ctesiphontē, βοηθῶ καὶ τῷ νόμῳ καὶ τῷ ... καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν οἷς δύναμαι.

‖ Βοηθῶ, Patrocinor, Bud. ex Æsch. in Tim. μὴ βοηθῶσι τῷ τι πλεῖν ... καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν ... Sic Isocr. ἄξιον δ᾽ ἐστὶ καὶ τῷ νόμῳ βοηθεῖν καθ᾽ ὅ, &c.

Βοηθοῦμαι, pass. Auxilio iuuor, Mihi feruntur suppetiæ. vnde βεβοηθημένος. Pla. epist. 7, ... βεβοηθηκέναι ... φιλοσοφία ... φίλοις, Hac ratione latum à me erat auxilium. Ex Hermog. βοηθούμενοι τὴν ... . Interdū βοηθεῖσθαι dicitur qui re aliqua vt remedio iuuatur. Ath. 1, βοηθοῦνται δὲ ἀπὸ ὑδρομέλιτος πόσεως. Diosc. autem dixit lib. 4, cap. 83, περὶ μυκήτων loquens, id est de fungis, βοηθοῦνται δὲ πάντες ... νίτρῳ ... , &c.

Βοήθημα, ατος, τό, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur & Medicamentum apud Galenū ad Glauconem. HINC Βοηθηματικός, Auxiliatorius, Auxiliādi vim habēs. Βοηθητικός, Auxiliaris, Qui auxiliari potest, Vel, Qui libenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. *secourable*, à nomine *secours*, quod βοήθειαν significat. Aristoteles Rhet. 1, βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone, βοηθητικὸς ... τοῖς ...

C. Ἀβοήθητος, Auxilio carens, Auxiliatorem non habens, Ope omni destitutus. Formatur à βεβοήθηται, tertia persona præteriti verbi βοηθοῦμαι, præfixo α priuatiuo. Epictetus,

Cretus, ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται.

Ἀβοήθητος, Remedio carens, Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος. Polyb. lib. 1, καὶ τινα τῶν ἐν αὐτοῖς φλεγμονωδῶν ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει, καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν immedicabilem morsum Dioscor. appellat lib. 9.

Ἀβοηθητί, aduerb. Citra auxilium.

C. Δυσβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægrè auxiliũ ferri potest. Vix medicabilis. CVI CONTR. est Εὐβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui facile est opitulari. Facilè medicabilis.

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est. Vel, Remedium adhibendum est.

C. ἈΝΤΙβοηθέω, Vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7, ἀντιβοηθεῖ δὲ αὐτοῖς οὐδείς.

C. ἘΚβοηθέω, Ad opitulandũ procurro, Auxiliũ fero, Plut. Amat. narr. 8, καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων.

C. 2. Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. lib. 8, ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ Μυτιληναίων ἐς Χίους. id est (vt scholiastes exponit) ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῇ συμβάσει.

C. ἘΜβοηθέω, Auxilium fero.

C. ἘΠΙβοηθέω, Ad auxilium ferendum superuenio. Thuc. lib. 3, ἐπειδὴ τι ὁ στρατὸς ἐπεβεβλήκει, πολλῷ χεὶρ ἐπιβοηθεῖν πάντες. Idem eodẽ libro, ἐπιβοηθεῖν ἐπὶ τῶν Ἀμφιλόχων. Et lib. 1, ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν. Auxiliũ ferre alii aliis aduersus ingentẽ classem. Herodian. lib. 1, ἐπιβοηθοῦντες τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt.

C. ΠΑΡΑβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. lib. 1, εἶχον δὲ οἱ Κορίνθιοι ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὺς τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότας, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. lib. 5, πάντα βουλόμενος ἐπιτελεῖν, καὶ πάντα τὸν δεόμενον παραβοηθεῖν. Et lib. 16, παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι.

C. ΠΡΟΣβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. l. 8, Λέοντα γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσβοηθήσαντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Et lib. 1, οἷ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει. Quò eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant.

C. ΣΥΜβοηθέω, Ad auxilium ferendum conuenio. Thuc. 3, οἱ χαλεπῶς ἀπεχώρουν πρὶν ξυμβοηθῆσαι, κατεστρατοπέδευσαν. In eodẽ lib. ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων καὶ φρουρῶν τινων ὀλίγων. Et lib. 7, ἀξιοῦντες συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖς. βοήθειαν πέμπειν, vt schol. exponit.

ΒΟ'ΑΞ, ακος, ὁ, Piscis qui à Plin. Box vocatur. Aristoph. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βοάκων ἀποβάδιζε οἴκαδε. Ath. lib. 7, παρὰ τὴν βοὴν dictum esse hũc piscem scribit. Vnde Pherecrates, quum scripsisset, ἄλλοι φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθῦν φασὶ τὸ παράπαν, subiungit, τὸ τοὺς θεοὺς οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς οὐδεὶς ἢ βόαξ. ET Βόηξ pro eodem. Numen. in Halieut. Ἠλακάτην σινόδοντα, βόηκάς τε, τρίγλας τε. ET Βῶξ quoq; per contractionem pro eodem, vt docet ibidem Athen. citans ex Aristot. & Epicharmo. HIC idem piscis βώψ ab Aristoph. Byzantio (contendente nõ rectè βῶκα appellari, vt eodẽ in loco testatur Ath.) dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, Rana, dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum & βότραχος pro βάτραχος apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοᾶν τραχεῖαν ἔχειν, vt Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑψίστους οἰχεῖν δέμας ὕδατι λευκῷ. ¶Est etiam piscis nomen quem Plinius modò Batrachum modò Ranam vocat, Aristot. autem inter σελάχη recenset. ¶Βάτραχος etiam dicitur διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, vt Aet. tradit. Tumor (inquit Gorr.) phlegmonodes partiũ quæ sub lingua sunt, sed maximè venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interpr. modò Ranam modò Ranunculum vocant. ¶Hesychio est etiam ἱματίου εἶδος.

C. Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, Ranarum & murium pugna. cuius nominis poemation Hom. adscribitur. Plutar. De Herod. ὡς τῆς Βατραχομυομαχίας γινομένης. sed in vulg. exempl. legitur βατραχομαχίας, quod significat simpliciter ranarum pugnam.

Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Ranalis. vt βατράχειος μοῖρα apud Suidam. At βατράχειον, ου, τό (s. χρῶμα) Coloris species quo facies illinebatur antequã personæ repertæ fuissent: vt tradit Aristoph. schol. VNDE Βατραχίς (vt idẽ Aristoph. schol. docet) ίδος, ἡ, Vestis eo colore tincta. εἶδος (inquit) ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ σώματι ἔχουσα τὸ χρῶμα, Vestis florida ad ranarum colorẽ accedens. Hesychio verò est ἱματίου χρῶμα ὃ βάπτεται ἀπὸ βατραχίου τινός. Dion lib. 58, ἰσχυρῶς γὰρ τὴν βατραχίδα ἐνδεδυμένη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ στρατιώτῃ καλουμένῳ, συνεγίγνετο. AT Βατράχιον, ου, τό, herba est quæ Latinis Ranunculus dicitur: de qua Diosc. lib. 2 cap. 26, Plin. lib. 26 cap. vlt. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta & πολυάνθεμον apud eosdem autores.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, Pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. l. 37 cap. 10, Coptos & batrachitas mittit: vnam, ranæ similem colore: alteram ebori, tertiam rubentis è nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, quum de luxatione membrorum agitur. ὅπως βατραχίζων ὀλισθήσῃ καὶ ποιῶν διαστροφήν, καὶ ὃ λέγουσι βατραχίζειν. v. l.

ΒΟΜΒΟΣ, (per onomatopœiam, seu ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ) Bombus, Sonus quẽ edunt apes. Vnde βομβήτειρα μέλισσα in Epigr. & βομβηδὸν κλονέονται, itidem de apibus dictum ab Apoll. Latini quoque bombum apibus tribuerunt. Reperitur autẽ & Bombitatio seu Bombizatio, de quibus vide in verbo proximè sequente. Transfertur βόμβος & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus.

Βομβέω, βῶ, F. ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, vt loquitur Varro de apibus (Fortasse autem & Bombitare seu Bombizare dicere possumus, prout apud Festum legendum censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio. sed prius illud magis mihi arridet) Apud Aristoph. Pluto, φάσαι etiam βομβοῦσι περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν. Transfertur autem & ad alios longè diuersos sonos. nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δοῦπος, necnon remi, quũ pulsant æquor aut verrũt, seu sulcãt, vt loquũtur poetæ. Odyss. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά. Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. Arg. 2, Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, id est ἤχουν. ¶Quod autem Sappho dixit βομβεῦσι δ' ἀκοαί μοι, Catull⁹ interpr. — sonitu suopte Tinniunt aures: vt videbis inter Græc. poetarum Lyricorum fragmenta à me superioribus annis excusa.

Βομβήεις, εντος, ὁ, Bombum edens, vt in Epigr. βομβήτειρα μέλισσα. Exponitur etiam Stridulus.

Βομβητής, idem quod βομβήεις, in iisdem Epigr.

Βομβηδόν, aduerb. Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. Arg. 1, de apibus, Αἳ δή τε σίμβλοιο περὶ μέγα βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβάξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbii βαβαί, inquit Eust. ET Βομβαλοβομβάξ apud eundem Aristoph.

C. ΔΙΑβομβῶ. vt διαβομβοῦσι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud.

C. ἘΠΙβομβῶ, Bombo seu bombis assono. In v. l. Bõbos edo & strepitum facio.

C. ΠΕΡΙβομβῶ, Bombo circumsono. Et generalius pro Circumstrepo. Simocates apud Suidam, ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει βαρβαρισμόν. Et passiuum Περιβομβοῦμαι, pro Persono apud Nazianz. περιβομβοῦνται τοῖς τοιούτοις λόγοις πᾶσαι ἀκοαί.

¶Βομβαίνω videtur esse Sonum bõbo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶Βομβύλη, ης, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ¶Item Poculum quoddam angusti oris. Vide schol. Apoll. ET Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιός, idem quod βομβύλη. Sunt autem qui culicem interpret. apud Isocrat. vbi scribit quosdam βομβυλιῶν laudationẽ scripsisse. Vide Athen. & Suidam. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam poculum angusti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, vt ille ait. Et βομβυ-

lιὸς. ἡ

λιός ἄνθρωπος prouerbialiter de inutili, Suidas. HINC Βομβυλιάζω, quod apud Aristot. redditur Ventris murmur edo, in hoc Probl. loco, διὸ ϗ βομβυλιάζουσιν οἱ δηνοὶ διδότες.

Βόμβυξ, Bombyx, Vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxúmque fœminarum, quæ bõbycina appellãtur. inquit Plin. quem vide lib. 11 cap. 22. itẽ Aristot. Poll. & Athenæum. ET Βομβύκιον, diminut. Idẽ, ex Aristot. De animal. 5. |Item Βομβύκια, quæ & Plinio Bombycina, in loco proximè præcedente.

BOPA', Pabulum, Esca, Cibus, [sed propriè brutorũ] Aristot. Ethic. 3, ὁ ἢ λέων βοῤῥᾶ ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγειον αἶγα, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. οἱ ἥρωτες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνιδεῖ͂ν, ἐπὶ τοῖς κυσί τι καὶ ὄρνισι βοραί. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. Hinc Lat. Voro.

Βορὸς (vel βόρος, vt alii) Edax. Vnde superl. βορώτατος, Luc. γυναῖν ἁπάντων βορώτατε ϗ ἀνθρώπων ὀλιγωρότατε. quibus nominibus parasitum quendam insignit Timon.

C. Ὠμοβόρος, Crudiuorus. θυάδες ὠμοβόροι, Apoll. At Αἱμοβόρος, & Δημοβόρος, & Σαρκοβόρος, aliáque multa, vide in substant. cum quibus componitur βόρος.

BO'PBOPOΣ, Cœnum, Limus. Plut. De Socr. dæm. αἱ ἀπαντῶσαι ἀθρόοι βορβόρου πεπλῆσθαι. Sic & in prouerb. βόρβορος datur suibus, ὗς ἐν βορβόρῳ κυλινδεῖς, apud Naz. Et 2 Petri c. 2, ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. Lexiph. ἐπὶ τοῦτοι βόρβορον συνταράξας κατηνάγκασέ με. Propriè autem ὁ ἐκ τῆς βορᾶς χόρτος: quam expositionem sequens subiunxi nomini βορά.

C. Βορβοροκοίτης, In cœno cubans.

C. Βορβορόπη, In meretricem iactatũ ab Hipponacte, quasi videlicet βορβορώδη τινὰ ὀπὴν ἔχουσα. AT Βορβορωπὸν Hesychio est Quod cœni speciem refert, vnde & pro fœdo ponitur.

C. Βορβοροτάραξις, ό, Aristoph. Equit. (q.d. Qui aliquid turbidũ reddit tanquã cœnum) pro eo qui fœdum & turbulentum ciuitatis statum reddit, ὦ βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀναπτυρβάσας. Dicitur autem βορβοροτάραξις quasi βορβοροταράκτης, inquit B.

C. Ὑποβόρβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, Cœnosus, q.d. Cui subest cœnum.

Βορβορώδης, Cœnosus, Cœno plenus, vel Cœnum referẽs. Pla. πηλοῦ βορβορωδεστέρου.

Βορβοριανοὶ dicti quidã hæretici quasi cœnosi, quòd turpissimas libidines sacris suis immiscerent. In v.l.

Βορβορόω, ῶ, Cœno obduco, In cœnum conuerto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, pass. Aristot. ὕστερον ἢ δι' ἰδίαν ὑγρὸν τὸ τόπου βορβορωθέντος ἐξῆλθε λιπόστρια. Apud Chrysost. autem pro Cõtaminor cœno. in epist. ad Coloss. 83, ταῦτα τὰ σπιλωμένα ἱμάτια ἀπλίσσεται φαίνεται ῥανίσιν βεβορβορωμένα.

Βορβορίζω, Cœnum refero. vt apud Diosc. lib. 5, βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in sapore, id est, Cœni saporẽ referens. Est etiam Cœno inquino. Ab Hesych. tamẽ exponitur simpliciter μιαίνω (id est Inquino) Cypriorũ linguæ tribuẽre. Sed dicit etiã esse γογγύζω, id est Murmuro. ET Ἀναβορβορίζω ex Aristoph. pro Exclamo, in v.l. ITEM Διαβορβορίζω pro Strepitum edo, vt ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα apud Hipp. Bud. Vide Βορβορυγμὸς quod proximè sequitur.

¶ Βορβορύζω, Strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. VNDE Βορβορυγμὸς: vt apud Diosc. lib. 6, βορβορυγμοὺς τε ϗ ψόφους μετὰ λεπτοθυμίας ἐπιφέρει. quod quidã interpr. Intestinorũ tumultus & strepitus. ET Βορβορυγή, Strepitus ille. ITEM Ἀναβορβορύζω, ex Aristoph. pro Exclamo. quod alii cum ι scribunt Ἀναβορβορίζω. Crediderim autẽ βορβορύζειν hãc signif. accepisse ex strepitu quem edũt qui per βόρβορον incedũt. ITEM Κορκορυγὴ idem quod Βορβορυγὴ apud Hes. scribit enim βορβορυγὴν esse certũ quendã sonũ qui & κορκορυγὴ appelletur. Sed vox hæc κορκορυγὴ ex Æschylo annotatur generalius pro strepitu. ET Κορκορυγεῖν de ventre dictum apud Aristoph. pro Strepere, Latrare. A QVO Κορκορυγμὸς, Strepitus ille. ET Διακορκορυγεῖν compos. apud eundem Aristoph. pro Strepitum edere cogo. ex Aristoph. Nub. ἔπειτ' ἐπαρέχθης τὴν γαστέρα, ϗ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε.

A BOPE'AΣ, Boreas, Aquilo. Od. ε, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Od. ξ, Ἢ δ' ἔθει βορέη ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ. Hanc vocem à βορᾷ deductam fuisse, apud Etym. legimus, & quidem duabus rationibus: vel quòd nos βορᾶς auidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens, βορὰν, id est alimentum, nobis ministret. Affert autem & alia etyma: sed quum nunc illud sequar quod βορέας à βορᾷ deducit (quippe qui nomini βορᾷ id subiũgam) ex duabus huius etymi rationibus priorẽ illam rationi magis consentaneam mihi B videri dico. Cæterùm βορέας dicitur etiam pars à qua flat βορέας, Pars aquilonaris, i. septentrionalis. vt apud Thuc. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur Ad septentrionalem vrbis partem.

Βορέηθεν apud poetas A parte septentrionali. Ad verbum, A borea.

Βορειάδες ἀκταί, Aquilonaria littora. ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Borealis, Aquilonaris. vt βόρεια πνεύματα, Theophr. βόρειος θάλασσα, Ad boreã spectans. βόρειον κλίμα, Aristot. Et τὸ βόρειον (sub. illud κλίμα aut μέρος) Aquilonaris pars seu septentrionalis, Septentrio. Et pro eo- C dem τὰ βόρεια plur. quod exponitur Septẽtrionales partes. |Item βόρειον herba seu frutex, alio nomine ἰξόβοον, in v.l. ET Βορεαῖος idem, vt βορεαίης πεδάδος, in Epigr.

C. Προσβόρειος, vide Πρόσβορρος.

Βορῆος, apud poetas pro βόρειος. Apoll. Arg. 1, βορῆϊα ῥήγεα.

Βορεάδαι, filii Boreæ, Zethus & Calais, Apoll. schol.

C. Ὑπερβόρειος, q.d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia D supra eos (id est vltrà) flat boreas, vt Seruius etiam testatur. Sed & pro iis qui ex remotissima quapiã regione adueniunt, apud Luc.

¶ Βοῤῥᾶς, idem quod βορέας. VNDE Βοῤῥᾶθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo aduerbio vtitur & Theodor. Hist. Eccles. 4. ET Κατάβοῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boreæ expositus, Boreæ obuersus, Bud. vt κατάβοῤῥος οἰκία, Aristot. OEcon. 1. AT Παράβοῤῥος, Qui transuersò Borea perflatur, Qui à latere aut in orbẽ perflatur à Borea, Bud. apud Theophr. ET Πρόσβοῤῥος siue Προσβόρειος, Qui à E Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex eodem Theophrasto.

BO'TPYΣ, υος, ὁ, Botrus seu Botryo, Vua. Marcell. Diosc. interpr. docet, βότρυν esse non acinum, sed in racemum confertas coaceruatásque plures vuas. Theophr. De caus. plant. lib. 3 cap. 22, τὴν δὲ ὑποκάτω τὰ μὲν ἐν τοῖς πρὸ τῆς καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾶν ἄχρις ἂν πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. Aristophan. Ranis, βότρυος ἕλικα παυσίπονον. |Est & herbæ nomen, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nomi- F ne Artemisia, à Cappadocibus Ambrosia dicitur. cuius descriptionem vide apud Diosc. lib. 3, cap. 130, & apud Plin. lib. 27 cap. 8. Nominis verò rationem affert Plin. eodem lib. cap. 4, de Ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semen est vuis dependentibus, odore vinoso: qua de causa botrys à quibusdam vocatur. Marcellus verò ita dictam esse vult non quòd vuarum acinis aliquid simile habeat, sed quòd plura eius semina totis caulibus sic cõferta pendeãt vt racemi in vua imaginem faciant. |Βότρυν etiam dictas fuisse Pleiades, testatur Eustath. ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται.

G C. Βοτρυόδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, Botrorum largitor. Aristoph. Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epitheton, à rusticis ei impositum, quòd ea vigente vineæ colantur.

C. Βοτρυοσταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, E botris distillans. Athen. lib. 1, Οἶδε ἢ κατ' ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔρνη.

C. Βοτρυοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sertis ex botryonibus confectis redimitus.

C. Βοτρυηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Racemifer. Eust. à Βοτρυοφόρος factũ scribit τροπῇ τοῦ ο εἰς η.

H C. Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, Botros crinibus implicatos habẽs. Bacchi epithetum est lib. 1 Epigr.

Βοτρυηρός, ῦ, ὁ, Qui è botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur. vt βαλανηρὸς, σιχυηρὸς, καρυηρὸς, ὑσρακηρός. Et τὰ βοτρυηρὰ pro ipsis botris.

Βοτρυΐτης, ου, ὁ, & Βοτρυΐτις, ιδος, ἡ, Botrytes & Botrytis,

sicut etiam Plin. vocat. vt βοτρυίτης λίθος, Botrytes gemma: cuius (vt docet idē) alia nigra est, alia pāpinea, incipienti vuæ similis. Βοτρυΐτης καδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Diosc. lib. 5 cap. 84. Interior (inqt Plin. l. 34, c. 10 de Cadmia) optima, cameris depēdēs, & ab eo argumēto botrytis cognominata.

Βοτρυόεις, όεσσα, όεν, Racematus, Racemosus, Racemi in modū collectus & intortus. Ath. lib. 10, Ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' εἶναι ὑποχθόνιον Περσεφόνη ἀναχρειδίη. Et βοτρυόεις κισσὸς in Epigr. Metaph. autē apud Apoll. Rh. Arg. 1 πλοκάμοις βοτρυόεντες.

Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Racemosus. Ath. lib. 14. de pistacio, ὁ δὲ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λευκόχλωρον ὄντα καὶ μακρὸν, παραπλήσιον τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Diosc. de Cadmia, ἡ ἔχουσα τὴν ἐπιφάνειαν βοτρυώδη.

Βότρυον, όνος, ὁ, Botryo, Martial. Βοτρυώνες, Vuæ, Condititii racemi. v. l.

Βοτρυμός, Vindemia. τρυγητὸς, Hes.

Βότρυχος, Botri acinorum pediculus, seu Radix è palmite prodiens, vnde acini ipsi dependent: vt tradunt v. l. citantia Gal. 2, De alimentis.

Βοτρύδιον, ου, τὸ, Acinus. Diosc. de hippophae, ἔχει αὐτὴ κορύμβους ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια προσπεπηγμένα ἀλλήλοις, μετὰ τὸ λευκοῦ φοινισσόντα ἐκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis & ex parte rubentibus acinis.

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. Il. β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Vbi Eust. ἐν τούτῳ γὰρ αὖ (inquit) ἰδεῖν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπί τι καθεσθῶσιν, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν. ἐξηρτῶνται γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες.

Βοτρυίζομαι, οῦμαι, Racemor, vt Gaza vertit. Theophr. lib. 1 De caus. pl. cap. 22, ἔνιοι δὲ τῶν ἀμπέλων τὰς μαινομένας καλουμένας, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσιν, ἀλλὰ καὶ πέπτουσι καὶ ἀνθοῦσι καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Quò videtur respexisse Plinius, quum scribit, Vites quidem & triferæ sunt, quas ob id insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent.

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ,

in 2 pers. βούλει cum ει. F. ήσομαι. P. ημαι (tanquam à βουλέομαι, οῦμαι) Volo. vt βούλομαι εἰπεῖν ἅπαξ, item βούλομαι ποιεῖν, item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Pla. De rep. βούλομαι θεάσασθαι. Et cum præterito ex Luc. in Somn. βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic & part. cum infin. vt βουλομένων δυνατῶν φυλάξαι, Xen. Interdum sine infinit. cum εἰ, vel articulo postpositiuo. Syn. De insomn. καὶ παρατίθεται τράπεζαν, εἰ μὲν βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο Μηδικήν. Cum articulo autem (vt Lat. Quiuis, cuiusuis, &c.) Luc. ὁ δὲ τρίβων ἐστὶν ὃς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Sic Plut. in Gryllo, ὃς βούλει κοραίνης τῶν συμφρονεῖν ἀπολείπεται. Sic dicitur ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, vt ὡς βούλονται, Vt volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. Œcon. 2, εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμήν, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. interpr. In his autem & huiusmodi locis potest etiam subaudiri infinit. Cæterùm iungitur βούλομαι & cum coniunctiuo, sicut Lat. Volo. Luc. βούλει σκοπῶμεν; Idem, βούλει ἐπιμέσωμαι; Et per periphrasin, ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel ταῦτα, q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et οὐκ ἐστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, ὡς γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένοις ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem, βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Idē αὖ βουλομένοις οὐ τούτοις. Greg. ἰδοὺ ζῆ, ἀπειλεῖ, ποίει ὅ, τι αὖ ᾖ βουλομένῳ σοι, Quidlibet, Quodcūque libuerit. Aliquātum ab his diuersum est illud Eurip. τὸ θεοῦ οὕτω βουλόμενον ἔσται. Ex eodem affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas eius vel Sententia. At ex Plat. De leg. βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro nolle autē dicunt βούλομαι præfixa particula οὐ vel μή. vt Dem. μὴ βούλεσθε δοκεῖν, Nolite videri. Et οὐ βουλόμενος interdū Inuitus exponitur.

Βούλομαι, eo modo quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit: Luc. 4. καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεταί ἐστιν ὁ Προμηθεὺς, πάνυ ἀδίκως ἀπεπνίγη εἰσάγεται, Quòd si huiuscemodi esse vis Prometheum. Quòd si ita intelligis Prometheum. Ita Bud. qui & addit ex Greg. ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτὸν ἱκανῶς ἔχειν ἄχρι τὸν νοῦν δημιουργὸν. i. His verbis significabat Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in v. l. (sed absque infinit.) τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα καὶ τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; At in hoc eiusdem Greg. loco, τί σοι, φησὶν, ὦ οὗτος, βούλεται τὸ κατὰ τοσούτου κράτους θυμαίνειν; Bud. interpr. Quid tibi vis & minātis verba esse tradit.

Βούλομαι cum accusat. rei, redditur & verbo Cupio, aliisque item modis. Greg. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, i. (Bud. interpr.) Omnia tua causa cūpio. Fortasse autem non incōmodè verterimus, Opto, seu Exopto. Ex Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων pro Studiosum esse Syracusanorum. Et in simili eiusdem loco, βουλόμενοι ταῦτα, Qui huius sunt factionis. Cæterùm vt βούλομαι dico cōmodè verti posse in illo Gregor. loco, sic & in isto Homerico quidam vertunt, vbi tamen βούλομαι non cum accus. sed cum infinit. iungitur: Il. α, — ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. ‖Βούλομαι apud eundem pro Malo, Præopto: cum alibi, tum Il. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Sic ex Plut. affertur De fort. mul. εἶπεν ὡς ἐβούλετο ἂν γῆν φέρειν ἢ ῥυφεῖς συμμετέχειν Ἀριστοδήμῳ, pro Mallet. Sic Chrys. in epist. ad Ephes. 165, & alibi non semel.

Βούλομαι, Censeo, vt Lat. Volo. Themist. Phys. 4, βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. Huc pertinet illud paulo antè citatū, καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεταί ἐστιν ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita intelligis.

Βούλομαι (sicut & θέλω) pro Possum, vt Aristot. Pol. 2, καὶ βούλεταί γ' ἤδη τότ' εἶναι πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι. In hoc autem eiusdem loco & eodem libro, vbi de Plat. politia loquitur, ἡ δὲ σύνταξις ὅλη βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν. Bud. ait βούλεται esse itidem pro Potest, vel pro Tendit eò. Idem βούλεται interpr. Debet in hoc eiusdē Aristot. loco, Pol. 5, βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσι.

Βούλημα, ατος, τὸ, Voluntas. Synes. τοῦτό περ σοι τῶν ἐπιστολῶν τὸ βούλημα. Et Βούλησις, idem. Xenoph. Pæd. 5, δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν εἶναι. Thucyd. 3, καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minora tamen voluntate, vel minora voto. Apud eundem βούλησις exponitur Sētētia, lib. 1, τῆς μὲν τι βουλήσεως ἁμαρτόντες, ἀδήλως ἤχθοντο, Quòd eos sententia fefellisset.

Βουλητὸς, Sub voluntatem cadens. Apud Aristot. Ethic. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo quod alii minus Latinè dixerunt Affectabile voluntate, nonnulli verò prorsus barbarè Volunrabile, pro eo quod quis velle potest aut debet. Aristot. Ethic. 3, ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν τοῦ τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibidē hac de voce. Plat. De leg. 5, τὸ βουλητόν τι καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τι καὶ ἀκούσιον ἰδόντα.

C. Ἀβουλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Nolo, aut Non consulto, vt inquit Suidas, Platonem citans, sed non ipsum eius locū. Vtitur autem Plato pro Nolle, variis locis, vt De rep. 4, τί δὲ τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν. Et epist. 7, ἀβουλεῖν ἐμὲ ὀκνεῖν. Sic vtitur & Demosth. epist. 3. Fit autem à verbo βούλομαι, præfixo α priuatiuo.

Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non vult, vt ait Suidas. Potius tamen passiuam significationem habet, sonans, Non volēdus, si Latinè dici posset. ἀβούλητον, Quod nolumus, Præter voluntatem accidens, A voluntate non manās, seu proficiscens, Inuoluntarium. Ἀβούλητον κακὸν Suidas exponit ἀθέλητον. Latinè fortasse Malum inuolūtarium appellari possit: vt casum inuolūtarium dixerit aliquis eadem ratione qua Cicero dixit casum voluntarium, De finibus 1. quod Græcus vocaret συμφορὰν βουλητὴν, vel ἑκούσιον. Nam Plato De leg. 5, βουλητὸν & ἀβούλητον opponit, vt ἑκούσιον & ἀκούσιον. Fortasse tamē apud Suidam putet aliquis κακὸν non iungendum cum ἀβούλητον, sed interponēdā esse distinctā, vt κακὸν ἀθέλητον sit pro exp. vocis ἀβούλητον. Vide paulo pòst ἀβούλητα πράγματα.

Ἀβούλητος πρᾶξις, Factum non volūtarium, Quod fit præter voluntatē, vel fortuitò. ‖Sunt qui exponant etiā, Res incōsideratè siuè imprudēter gestæ, ἀβουλήτους cum ἀβούλους incōsideratè & imprudēter cōfundentes.

Ἀβούλητα πράγματα, Aduersæ res, Res contra votum cedentes, Quæ ex animi sententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contrà quàm vellemus. Dion. Hal. ἀρχ. 11, ἃ οὐ γίνεται ἐν χαλεποῖς καὶ ἀβουλήτοις πράγμασι.

Ἀβούλητος βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ inuito accidit. Bud. ex Alexandro Aphr. περὶ ψυχῆς.

Ἀβουλήτως, aduerb. Inuolũtariè, Non ex animo, Præter voluntatem. Basil. in epist. ad Eust. medicũ, Ἐγὼ δὲ τὸ μὲ γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεσθαι καταδέχομαι, τὸ δὲ ἀβουλήτως εἶναι ποιῆν τι τῶν ἀσυγκρίτων, οὐκ ἀποδοκιμάζω. Huic opponitur ἐκ βουλήσεως apud Demosth.

C. ΠΡΟβουλέω, ῶ, inusit. à quo tamen præt. medium προβέβουλα in vsu est apud Hom. pro Malui, vel potius Malo (habet enim signif. præs.) Il. α, – καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα κουριδίης ἀλόχου, eam malo quàm Clytæmnestram (q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra) pro Antepono Clytæmnestræ. Vt autẽ μέλω (inquit Eustath.) μεμέληκα, μεμβλήκα, deinde μέμβλε, & vt ex πεθέληκα fit πέθηλα, & δέδουπα ex δεδούπηκα, sic βέβουλα ex βεβούληκα.

¶ Βουλή, ῆς, ἡ, Consilium. Hes. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opponitur ἐσθλὴ βουλὴ apud Homerũ, qui & νηκερδέα βουλὴν dicit, quæ videlicet ἐσθλὴ non est. Sed & βουλὰς ἀγαθὰς eadem signif. dicit Il. β, & ἀρίστην βουλὴν multis locis. Apud eundem Διὸς βουλὴν legimus, itémq; plur. Διὸς βουλάς, sicut & θεῶν βουλάς. Exponitur autẽ βουλή, γνώμη (id est sententia) initio Il. – Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt & qui voluntatem interpr. Ego malim Consultum seu Decretum. Quo interpretor modo & hic, Il. β, – ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. & alibi. Cæterùm aliis scriptoribus commune est cum poetis hoc vocabulum, & quidem in frequenti vsu. Demosth. βουλὴν ἀγαθὴν cum Homero appellat (qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eodem dicit) Bonum consilium, Salutare consilium: Philipp. 3, φημὶ ἔργου γε καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, Dare consilium de re aliqua. Xenoph. Pæd. – βουλὴν μοι δὸς περὶ τούτου ὦ Κροῖσε. ¶ Alicubi autem βουλὴ exponitur Consultatio, vel Deliberatio, vt apud Plut. in Galba, προθέμενος βουλὴν τοῖς φίλοις. Quæ interpr. conuenire huic etia Dem. loco videtur, βουλὴν περὶ τούτου προθεῖναι. Sed & apud Xen. βουλὴν verto consultationem: vbi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit quod Dem. & Plut. βουλὴν προθεῖναι. Ita enim ille Pæd. 2, p. 29, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸ στράτευμα, &c. Quod Phil. interpr. Sententiam hac de re inijcere in exercitum: at ego, Consultationem [vel deliberationem] hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eodem dicit paulo pòst, ἐμβαλεῖν λόγον & ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad vocis huius deriuat. attinet, scio Eustath. velle dici βουλὴ quasi βολή, sed non video quid obstet quin à propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλή, Concilium seu consessus eorum qui cõsilium dant, Senatus. Item Locus in quem cõueniunt, Curia. Il. β, Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. (vbi obserua vocabulũ γερόντων, quod cum senatus appellatione conuenit, eiq; originẽ dedit) Ibidẽ, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autẽ & apud Homeri posteros βουλὴ has signif. habet. Dem. Pro cor. εἰ μὲ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Idem in Mid. ἀγνοεῖτ', ἔφη, τὸ πρᾶγμα ἡ βουλή. vbi non mirũ est dari pluralẽ huic nomini, quum sit collectiuum, & perinde sit acsi dictũ esset ἀγνοοῦσιν οἱ βουλευταί. Sic autẽ & alibi plurali iungit. Apud eundẽ oratorẽ, Atheniẽsium τῆς βουλῆς & τοῦ δήμου sæpe fit mentio. A Plut. βουλῆς μετέχων appellatur senator. Sed recẽtiores σύγκλητον βουλήν, interdũ etiã σύγκλητον per se, eadem signif. videlicet pro senatu, dixerunt: sumpta (vt ait Eust.) ex isto Hom. versu occasione, Il. β, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. præcedit enim Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. (vide Σύγκλητος in Συγκαλέω.) Sed & τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς apud Herod. legimus, lib. 1, pro τὴν βουλὴν simpliciter, & quidẽ potius in signif. loci quàm ipsorum βουλευτῶν. scribit enim, ἡμέρας σὺν καταλαβὼν κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, i. In curiam se contulit, vt vertit Polit. Dici autẽ & de loco βουλήν, modò docui. cuius signif. manifestũ exemplum esse hoc puto ex Xen. Hell. 7, οἱ μὲν τοι ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν.

C. Βουλαρχέω, ῶ, Consilii vel curiæ sum princeps. Bud. ex hoc Aristot. loco, Polit. 4, ἵνα δ' ἥκιστα ὦσι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι.

C. Βουληφόρος, (q. d. Consilium ferens) Cuius consilio resp.

A gubernatur, Il. β, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

C. Ἄβουλος, ου, ὁ, ἡ, Cõsilio carens, Consilii expers, Inconsultus, Incõsideratus, Nõ circũspectus, Imprudẽs. Item Stultus, Amens. ¶ Significat & κακόβουλον, i. malo cõsilio vtentẽ, vel malo cõsilio præditum. Soph. Trach. Τίς ὧδε τλήσεται ζῆν ἄβουλον εὐλαβεῖ. δύσβουλον ἢ κακόβουλον, vt ait schol. non vtilia suis liberis agitantem cõsilia, vel capientem. Sic apud Thucydidem ἀβουλοτέρων pro κακοβουλοτέρων ponitur, vt vult eius schol.

Ἀβουλότατα Hesych. exponit ἀπροαίρετα, i. Non spõtanea, Inuoluntaria. Est autẽ ἀβουλότατα superlat. gradus,
B ideóque addenda foret particula Valde aut Maximè, & dicendum Valde inuoluntaria, vel Maximè inuoluntaria: sed vereor ne mendosè scriptũ sit apud Hes. ἀβουλότατα pro ἀβούλητα: de qua voce modò dictũ fuit. de ἀβουλότατα autẽ aduerbio superlatiui gradus mox dicetur.

Ἀβούλως, aduerb. Sine cõsilio, Inconsultò, Incõsideratè, Nõ circunspectè, Stultè. Hes. exponit ἀφρόνως, ἀμαθῶς, i. Imprudẽter, Imperitè. Item Basil. in epist. ad Simplíciam, ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας καὶ φιλοῦσι τοὺς
C χείρονας. Hinc ἀβουλότερον cõparatiui gradus, pro Inconsultius, Imprudentius: ἀβουλότατα superlatiui, Inconsultissimè. Suidas in ἀβουλεὶ citat hoc exemplum, ex quo, non dicẽs, ὁ δὲ οὐ σφόδρα τυχαζόμενος τῷ βασιλεῖ ὡς γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεί, idem quod ἀβούλως, Suid.

Ἀβουλία, ας, ἡ, Consilii inopia, Incogitantia, Temeritas, Imprudẽtia. Item Amentia, Stultitia. Isocr. τὸ βουλεύεσθαι & ἀβουλίαν inter se opponit, ita scribens in Par. ad Demonicum, ὅτῳ δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παρέξωσιν. εἰ τὰς
D ξυμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψας. Suidas ἀβουλία exponit ἄνοια καὶ μωρία, i. Amẽtia & Stultitia: exponit & ἀπαιδευσία, i. Inscitia seu Imperitia, aut Ignorantia.

Ἀβουλία pro δυσβουλία seu κακοβουλία, id est Malum cõsilium. Soph. Electra, Καλόν γε ἰδεῖν μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν. Vbi schol. διὰ κακοβουλίας. Sic ἄβουλος pro κακόβουλος apud eundem, vide paulo antè in Ἄβουλος.

C. Ἀριστόβουλος, ου, ὁ, ἡ, Cuius optimum est consilium. ¶ Et nomen proprium.

C. Δίβουλος, ου, ὁ, ἡ, Qui duplicis est cõsilii. Hes. in δίβουλος.

E C. Δυσβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malũ vel infelix est cõsilium. ET Δυσβουλία, Malum consilium, Infelicitas consilii. Aristoph. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

CONTR. Εὔβουλος, Cuius bonum est consilium, seu felix. Item Consultus, Prudens. ET Εὐβούλως, Prudenter. ITEM Εὐβουλία, Bonum consilium seu prudẽs, Consilii felicitas. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, iambicus est, cuius vetus interpretatio apud Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia.

F C. Εἰκαιοβουλία, Vanum consilium, Temeritas in capiẽdo consilio. Hesych. ματαιότης, Suidæ ματαιοφροσύνη.

C. Κακόβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malum est consilium. Apud Aristoph. exponitur Stultus ET Κακοβουλία, Malum consilium, Consilii peruersitas.

C. Κοινόβουλοι, Senatores. συνέδροι, Hesych.

C. Μεταβουλος, vide post βουλεύω.

C. Πολύβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cui multum est consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens. vt πολύβουλος Ἀθήνη, Iliad. ε, & Odyss. π.

C. Ταχύβουλος vide infrà in Μεταβουλος.

G Βουλαῖος Ζεύς, Consiliarius Iupiter, vel Iupiter consilii præses. Itidem, Βουλαία Θέμις. vtrunque Plut. Apud Harpocrat. autem Βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed & Ioui βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ἐπὶ τῆς βουλῆς. Vide Demosth. in Mid. Antiphon autem εἰ facies & Mineruæ βουλαίας mentionem, scribit, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι.

Βουλεία, Functio eorum quæ ad senatoria munia pertinẽt & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

¶ Βουλεύς, Senator, Thuc. 3, ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλεὺς ὤν. Declina-
H ri autem βουλῆς βουλεῶς autor est Suidas. SED & ναὸν βουλῆς Ἀρτέμιδος apud Plut. legimus in lib. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro βουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo antè.

¶ Βουλεύω, Cõsilium seu consilia agito, Cõsulto, Delibero. Il. β, – ἢ κεν Ἀχαιοὶ Νόσφιν βουλεύωνται. Ibidem, Εἰ δὲ ποτ' ἐς

γε μίαν βουλεύσομεν. Et Il. α, Τώγ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν, Re ita deliberata discesserunt. ‖ Βουλεύω cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od. ξ, ψεύδεα βουλεύσας. & Od. ψ, κακὰ φρεσὶ βουλεύουσι. Od. χ, αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσομεν. Et Sophocl. βουλεῦσαί τινι φόνον. Pro quo apud eundem Hom. βουλεῦσαί τινι περὶ φόνου, Od. π, Ὄφρα κε δειδιότες φόνου πέρι βουλεύσωμεν. Et cum infinitiuo, Od. ι, βούλευσα νοήμεναι. In soluta quoque oratione βουλεύειν saepe accus. iungitur: vt βουλεύειν δρασμὸν apud Herodot. sicut βουλεύειν δρασμὸν & τὴν ἀπόδρασιν apud Luc. Sic & Xen. Paed. 2, λελήθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας. Idem Paed. 8, μήτε αὐτοὺς μηδὲν μήτε αἰσχρὸν μήτε ποιοῦντι, μήτε βουλεύοντι. Dem. 145, ἀλλὰ περὶ Θηβαίων τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ, id est (Bud. interpr.) Qui autores fuerant & consuluerant. Sic ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλὴν, Huius consilii autor fui, Hoc consilium dedi (vide Bud. Comm. 743.) Hesiod. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, id est (etiam Salustio interpr.) Malum consilium consultori pessimum. βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optimè tibi cõsulo, Optimè tibi consultum esse volo. Thuc. 4, βουλεύειν δὲ τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non rarò & cum περὶ. Thuc. 8, καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλεύειν βασιλέα ὅπως βούλεται. Idem περὶ Μιτυληναίων βουλεύσαι ὅτι ἂν τι βούλωνται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. ‖ Βουλεύομαι pass. signif. Demosth. βουλεύεσθαι καλῶς δοκοῦντα. Plut. Apophth. τὶ περιχαρεῖς, ὦ οὗτοι, ἔφη, παῖδες, βεβουλεῦσθαι τὰ ἄριστα. Et in partic. τὰ ἐπιβουλευόμενα. Itẽ τὰ βεβουλευμένα, Demosth. τὰ ἐψηφισμένα, Consulta, Decreta. Bud.

Βουλεύω, Sũ senator, βουλῆς μετέχω, vt Plut. loquitur Lys. 162, ὅτε βουλεύοντα, ὅτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. Sic Dem. περὶ παραπρ. dicit γράφω ψήφισμα βουλεύων.

Βουλεύομαι idem quod βουλεύω, Consilium agito, Delibero, &c. sed in prosa βουλεύομαι nõ solũ sine casu, sed & sine eo ponitur potius quàm βουλεύω. Thuc. 1, δυνατοὺς δὲ δοκεῖν εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Isocr. βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plat. Rectũ ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opponitur βουλεύομαι κακῶς. Et Thuc. 3, χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius consulere. Ex Demosth. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, Gloriosissimum ineo consilium. Xen. βουλεύομαι περὶ ἀποδρασ. Idem cum εἰ, βουλεύεσθαι εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. βουλεύονται οἱ καταπεφευγότες. Cũm περὶ etiam non rarò. vt Aristot. Pol. 4, ἀρχὰς definit ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαι τι περὶ τινῶν, & κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσαμένοι, Qui malè de suis reb. cõsuluerũt. Bud. At Gr. In Iul. nomine vsus est loco aduerb. τοὺς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους, Qui pessime de se consuluerant & statuerãt. Et περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι ὅ,τι ποτ' ἂν τοῦ δέοντος, ex Plat. epist. Sic Synes. ἐμέμψω τὴν τύχην ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Et βουλεύεσθαι περὶ τῆς ἐπισιτίσεως, Cogitare de commeatu, Cogitare de [comparando] commeatu. Cum accusatiuo autẽ (vt iam in loco illo Gregor. τὰ κάκιστα βουλευσαμένους) Hom. Il. β, Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Dolum improbum cogitauit, seu Cõmentus est. Thucyd. βουλεύσεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα. Idẽ lib. 6, καὶ εἰδὼς πολλὰ τῶν ἡμῖν δέον ἂν βουλεύσασθαι. Apud Herod. βουλεύεσθαι ἀπόστασιν. Idem, βουλεύομαι στρατηίας τρεῖς φασας, Animo agito tres expeditiones, Tria bella mouere cogito. Cum infinit. autẽ, vt βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo.

Βούλευμα, Consultatio, Deliberatio, Vel potius, Consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpliciter Consilium. Sic in isto iambico, Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ. Thuc. βούλευμα χρηστόν. ET Βουλευμάτιον, diminut. ex Soph. & Aristoph. q. d. Cõsiliolum.

Βούλευσις (nomen rarum) Consultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr.

Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Consultabilis) In consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. Ethic.

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, Senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitae à Luciano.

Βουλευτικὸς, Consultus, vt à Bud. exponitur in hoc Aristotelis loco, Ethic. 6, ὥστε καὶ ὅλως ἂν εἴη φρόνιμος ὁ βουλευτικός.

Βουλευτικὸς, Senatorius, Ad senatum seu ad curiam pertinens. βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. βουλευτικὴ ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. interpr. ‖ Βουλευτικὸν, τὸ, Senatorum concilium. Synes. ὅτι τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἰσόρροπα εἶναι δεῖ ποιεῖν. ‖ Βουλευτικὸν, Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. Vide eius schol. & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, Curia. Cic. Verr. 4, Vt in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant.

C. ΔΙΆβουλος, Vide post διαβούλιον.

Διαβούλιον, Cõsilium apud Polyb. saepe, inquit Bud. In hoc tamen Polybii loco, lib. 5, ἐν ἐδίδου τοῖς φίλοις διαβούλιον περὶ τῆς χορείας ἐπὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius consultationem, seu deliberationem. Sic ibidem, μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐδίδου. Et Διαβούλιον, pro temerario consilio, seu temeraria cogitatione ex LXX interpr. affertur: item simpliciter pro consilio, seu cogitatione. Vide Suidam.

ET Διαβουλία ex iisdem citatur pro eadem significatione. Apud Hesychium autẽ Διαβουλία est ἀμφιβολία. ITEM Διάβουλος apud eundem Hesychium δίβουλος, Qui est duplicis consilii.

C. ΜΕΤΆβουλος, Qui citò mutat consiliũ. Exponitur enim apud Aristophanem ὀξύβουλος, quod signif. eum qui celeris est consilii, id est qui citò & repentè consilium capit: aut qui citò ex vno consilio ad aliud transit.

ET Μεταβουλεύομαι, Muto consilium, Me poenitet. Lucian. Ad dic. Prometh. &c. ὅπου τί γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Fortasse autem illud μετάβουλος ponitur simpliciter pro μεταβουλευόμενος.

C. ΕΠΙβουλὴ, (q. d. Consilium aduersus quẽpiam initum) Insidiae. Luc. De cal. τὸ διαβαλλόμενον δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian. 3, ἄνδρα ἀνεπιβούλευτον, σοφόν τι πρὸς ἐπιβουλήν. Ex Iustino Mart. ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ passiuè, Ioui structae insidiae. ‖ Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Thucyd. 8, πανταχοῖς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. Ex Plat. De rep. 1, ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi struendo insidias, Insidiatoriè. Ex eodem in v. l. μετ' ἐπιβουλῆς & τῇ ἐπιβουλῇ Consultò.

Ἐπίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insidiosus. Xen. Paed. 1, ὁ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν. Herod. 4, ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτοῦ σκέψασθαι Ἀντιπάτρου ἐσάγγελλον. ET Ἐπιβούλως, Insidiosè, Dolosè. Cuius superl. ἐπιβουλότατα apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. Consilium aduersus quempiam ineo) Insidior, Insidias struo. Item, Insidiosè molior. Cum accusat. Herodot. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionẽ moliri, in v. l. Ego malim insidiosè moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Et ἐπιβουλεύειν τὴν καταλύσιν τυραννίδος, Idem. Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν, apud eundem: quod exponitur Furtiuam abitionem moliri. Demosth. 129, εἰ γὰρ ἐν ὡς ἐπιβουλεύει καταπορθῆσαι, ἀπέστην αὖ ἀπιστεῖν ἐγώ. Vbi Bud. ἐπιβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiosè apparo. Itẽ cum accus. & dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι. Herodot. ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. Et Andocides 29, καὶ τῷ κηδεστῇ θάνατον ἐπιβουλεύσας. Et cum infinit. οὗτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Aristoph. Pluto. Sic ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. in Agoratum. Et ἐπιβουλεύσειν λαβεῖν, Demosth. Et ἐπιβουλεύειν διαφθεῖραι, Idem. Et ἐπιβουλεύειν τὸν Πορσίναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. Sic ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato in epist. Non malè autem (vt opinor) Imminere occasioni vertemus in nonnullis eorum locorũ in quibus infinitiuo iungitur. Cum datiuo item iunctum, non solùm Insidior significat, & Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: vt à Bud. exponitur apud Lysiam 169, οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν ὅστις τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Non enim debebat qui talia moliretur, interpr. eodem Bud. qui & exponit ἐπιχειροῦντα. Sic Herodot. ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοισι, vbi tamen exponitur Mente agito. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. apud Synes. Inhiare diuitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato epist. 7, Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Quum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politianus apud Plutarchum in Amat. narr. ...

Κορινθίοις interpr. Dolum primò Corinthiis intendit. Sed & accuſatiuo iungitur hoc verbum pro Inſidiari. vt Dem. ἀλλ' ἄλλοις ἐπιβουλεύουσί με. ‖ Ἐπιβουλεύω alicubi exponitur etiam ſimpliciter Cõſilium ineo, ſeu capio, Delibero, vt apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, Inſidiis petor, ſeu appetor, Mihi ſtruũtur inſidiæ. Dem. De falſa leg. περὶ ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπὸ σοῦ τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, inſidiis huiuſcemodi à te petitus, B. interpr. μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chryſoſt. Alicubi autẽ per nomẽ redditur: vt apud Herod. 7, ἐπιβουλευθεὶς ἀπήχθη, Ex inſidiis occiſus eſt, vel Per inſidias. Philo De vita M. lib. 1, καὶ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarũ ſibi inſidiarũ non immemores.

Ἐπιβουλευτικῶς, adv. Inſidiatio, Inſidiæ. Plato De leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γιγνόμενος φόνος. pro ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex inſidiis. Alii autem interpr. Conſultò, Certo conſilio.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Inſidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui inſidiatur.

Ἐπιβουλευτικός, Inſidiatorius, Inſidioſus. vnde ſuperlatiuus ἐπιβουλευτικώτατον φάρμακον καὶ ἔχθιστον, vt loquentem Cyclopem inducit Lucianus.

c. 2. Ἀνεπιβούλευτος, Cui inſidiari nemo poteſt, Inſidiis non obnoxius, Ab inſidiis tutus. Vnde τὸ ἀνεπιβούλευτον ſubſtantiuè, q.d. Immunitas ab inſidiis. AT Εὐεπιβούλευτος, Cui facilè ſtrui poſſunt inſidiæ.

c. 2. Ἀντεπιβουλεύω, Viciſſim inſidior, Inſidiãti inſidior, Cõtrà tendo inſidias.

c. 2. Προεπιβουλεύω, Inſidiis præuenio, ſeu præuerto, Inſidias anticipo. Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, inſidiis præuenior, Prior incido in inſidias. Thuc. μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι.

C. ΠΡΟ'Βουλος, (q.d. Præcõſultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio conſultat & in eius commodum) Primarius in conſilio, Bud. interpr. apud Herodotum. Quidã πρόβουλον, primorem cõſilii eodem ſenſu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in vrbe conſulem, & prouiſorem, ex Horatio. Plutarch. in Rom. vult Conſules ſonare προβούλους. Apud Ariſtotelem πρόβουλοι ſunt qui conſiliis ſuis populo proſpiciũt, ne quid perperã ab eo decernatur, aut aliàs incõmodo afficiatur. Ariſtot. οἱ καλοῦνται πρόβουλοι ἢ νομοφύλακες. Vide B. p. 283.

Προβουλεύω, Conſilio proſpicio, vel prouideo, Vel ſimpliciter, Proſpicio, Prouideo. Thuc. 3, προβουλεύοντα δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῶν δέωνται, id eſt προνοούμενος. Luc. in Caucaſo, ἀεὶ σύ τι προβουλεύων εἰς τὸ κοινόν. Ariſtot. cum genit. Polit. 4, ἂν ἐπὶ τοῖς ἴσοις τοῦ δήμου προβουλεύσωσιν ὅπως ἀρχαίων ἴσον. Vbi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici qua προνοεῖν. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τῷ δήμῳ, exponitur Conſilio ſeu deliberatione populũ præuenire, Conſultare de re quapiã priuſquã populo conſultatio proponatur. Bud. autem hæc Demoſth. verba De fal. leg. ὑμῖν δὲ πάτριόν ἐστι περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autem rem ipſam curiæ innoteſcere moris eſt, déque ea re ſenatuſconſultũ fieri. Idem ſcribit προβουλεύειν dici ſolitam curiã Athenis, quando ante comitia populi ea res conſulendo cẽſendóq; in curia agitabatur qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον q.d. Prædeliberatum. Polybius De pol. Romanorum, ὧν μὴ ἀντιπαρεχομένου τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Ariſtot. autem Ethic. lib. 5, cap. 8, generaliore ſign. προβουλεύσας ſeu προβουλευσάμενος aliquid facit, qui certo conſilio id facit, & præcedẽte deliberatione. Xen. hoc verbũ cum προνοεῖν cõiunxit, ἀφ' ἑαυτοῦ χρὴ μὲν τὸν καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύειν. HINC Προβούλευμα, Decretũ quod ex conſultatione conſequitur, & q.d. præcõſultatione. Dionyſio Halic. Senatuſconſultũ. Sic etiã Athenis προβουλεύματα (inquit B.) curiæ decreta quæ in concione populi promulgabãtur, vt eius ſuffragio cõfirmarẽtur. Dem. In Timocr. προσῆλθε τῇ βουλῇ προβούλευμα ἐξενεγκεῖν τοῦτο γιγνομένης ἐκκλησίας συγχωρῆσαι ὁ δῆμος. ITEM Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non cõſultatum eſt in curia antequã ad populũ referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Harpocr. ex Dem. in Andror. At ſequendo generaliorẽ illam verbi προβουλεύω ſignif. quã ex Ariſtot. attuli, Ἀπροβούλευτον eſt apud eundem in

A Ethic. quod fit nõ præmeditatè, & nõ præcedẽte cõſultatione, ſeu deliberatione, vt quod fit quodã iræ impetu. Sed & ἀπροβούλευτος act. dicitur vt Lat. Inconſultus, Qui res inconſultè agit. Vnde & ex Cebete affertur pro temerario. ET Ἀπροβουλεύτως, Nõ præmeditatè, (ſi vti hoc aduerb. liceat) Abſq; præmeditatione, vt apud Pla. De leg. l. 9, φονεὺς ἀπροβουλεύτως παρῳξυμμένος. Ex eodẽ affertur, ἀπροβουλεύτως τὸ ἀποκτεῖναι, Abſque deliberatione interficiendi.

B C. ΣΥΜΒουλή, ῆς, ἡ, (ET Συμβουλία ex Xen.) Conſilium quod alicui datur. A Bud. exponitur Conſilium, Cõſultatio, Admonitio. Pla. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴν ἥκει φίλοις αὖ παρακαλεῖς καὶ αἰτίαις. Apud Ariſtot. Ethic. lib. 4, συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus cenſendi poteſtatem, eodem Bud. interpr. ET Σύμβουλος, Qui conſilium dat, Conſiliarius, Conſultor. Dem. ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ τῶν παρεληλυθότων οὐδεὶς μοι δοκεῖ τὴν βουλὴν τὸ μὲν ἐν τῷ παρόντι τὸν συμβουλὸν τάξιν ἀπαιτεῖ. 1. (inquit B.) Officium & partes conſiliarii ſunt de futuro aut de præſenti ſtatuere: quia in præteritũ non valet conſiliũ. Apud eundem Dem. Pro corona σύμβουλον ποιοῦμαι, In conſilium

C adhibere. Dicitur & σύμβουλος εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. ET Συμβούλιον, Conſilium quod aliqui ſimul ineunt, Simul initum conſiliũ. Sic Matth. 12, συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ, & Mar. 3, συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ.

Συμβουλεύω, Conſilium do, Conſilio, Horat. Suadeo, Hortor, Autor ſum vt hoc vel illud facias. συμβουλεύω σοι ποιεῖν, & συμβουλεύω μὴ ποιεῖν Dem. Itẽ συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Pla. Xen. Conſilium tibi do hac de re. Apud Iſocr. autẽ cum dat. perſ. & accuſ. rei, ἃ τοῖς ἄλλοις συμβουλεύεις τοῖς ἑαυτοῦ αὖ συμβουλεύσεις. Et συμβουλὴν συμβουλεύειν in Dionis epiſt. ad

D Perdiccã, inter Plat. epiſt. Vnde συμβουλευθεὶς, Cui cõſilium datum eſt, Bud. ex Œcum. in Acta, 43. Συμβουλεύομαι autem Conſilium peto, In conſilium adhibeo, Conſulo. Xenoph. ἀνάβ. 1, συμβουλευσόμενόν σοι ἃ χρὴ ποιεῖν. Sic Herodotus, συμβουλεύεσθαί μοι. Iſocr. ὅπως ὑπὲρ τῆς σεαυτοῦ μὴ πρὸς ἄλλον τινὶ συμβουλεύῃ. Et cum μετὰ ex Ariſtoph. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ. Bud. συμβουλεύομαί σοι. interpr. etiã Tecum commentor de re agenda. quæ interpretatio verbo συμβουλεύομαι, quum iungitur illi præpoſitioni, magis cõuenire videtur. Ex Plat. autem affertur paſſiuum

E συμβουλευθῆναί τι τῶν συμφόρων pro Conſilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.

Συμβουλεύω pro ἐπιβουλεύω, id eſt Inſidior, affertur in v. lex. ex hoc Lyſiæ loco in peroratione De public. bonorum Niciæ fratris, καὶ ἄρχοντα λιμένος δὲ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῇ πόλει.

Συμβουλευτὴς, Idem quod σύμβουλος ſed parum vſitatum.

F ET Συμβούλευμα, Conſilium quod datum eſt, Conſiliatio (à Conſilio quo vtitur Horat.) & q.d. Conſiliamentum. Xen. κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄγαν συμφέρον μὴ καὶ ἐπὶ εἰς πολεμεῖν.

Συμβουλευτὴς, vide in βουλευτής.

Συμβουλευτικὸς, κή, κόν: vt συμβουλευτικὸς λόγος, Oratio quæ cõſilium dat. Vel, Oratio ad conſilium dandum apta. Vel Oratio ſuaſoria, ſeu hortatiua. Apud Ariſtot. Rhetor. 1, τρία γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων, videlicet, συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, ἐπιδεικτικόν. Et apud Hermog. συμβουλευτικὴ ἰδέα. Lat. Genus deliberatiuũ dicunt, voce vicinam ſignif. habente. ET Συμβουλευτικῶς, Poll. παραινετικῶς, Dando conſi-

G lium, Hortatiuè.

c. 2. Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Diſſuadeo. Contrariũ τῷ συμβουλεύω, vt ἀποτρέπω contrariũ ſimplici τρέπω, & alteri compoſito ἐπαινῶ. Citatur ex Phalaride in Epiſt.

ΒΟΥ̃Σ, οὗς, ὁ & ἡ, ET ΒΩ̃Σ, Doricè, Bos, Vacca. Il. ψ, ῥέζουσι βόας ἀργοὺς ἐρίσχυτον ἀμφὶ πυρὴν Σφάζοντες. Od. ε, βοῦς ἀγελαίας. Od. ο, ἔλασαν βοῦς ἐριμύκους. ‖ Synecdochicè partem pro toto capiendo in fœm. gen. capi pro pelle bouina, Euſt. tradit, id eſt δέρμα, βύρσα, ut ὡς ἐλέφας pro oſſe elephãtino hoc eſt ebore: indéq; apud Hom. βοῶν ταυρείων & βοῶν αὔων dici clypeos ex bubulo corio, ἀσπίδας ἐκ βοείας βύρσης πυκνῶν ταυρείας. Il. μ,

H Οἱ δ' ἐπὶ ἀλλήλοισ' ἔχον τῶν βόας. Il. η, Οἱ δ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. Vnde & Heſychio eſt μάστιξ, Flagellũ, ſub. ex bubulo corio factũ. quo ſenſu & Boues à Plauto vſurpatũ tradũt nõnulli. ‖ Me-

taph. dicitur de homine stupido & ἀναισθήτῳ, vt Eust. docet, dicens inde esse βοίδιος apud Menandrum pro ἀγροῖκος, ἀνόητος, simile comico vocabulo ἀμνοκῶν. vnde & βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, prouerbium ἐπὶ ἀχρείων. ‖Est & piscis nomen quem bouem Plin. etiam appellat, referens eum inter pisces planos seu cartilagineos, id est inter σελάχη, quemadmodum Aristot. quoque lib. 5 De histor. animal. & lib. 6, cap. 11. ‖Item πέμματος species apud Eustath. vnde ἕβδομος βοῦς, qui post sex σελήνας, id est placentulas latas rotundasque, septimus conficiebatur, cornua habens in modum nouæ lunæ. Aliter verò expositum βοῦς ἕβδομος habes apud Suidam & Camer. ‖Olim erat etiam numisma Atticum, bouis nota percussum, didrachmum alio nomine dictũ: vnde ἑκατόμβοια arma apud Homerum: & βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, prouerbiũ in eos qui pecunia corrupti, aut metu multa dicenda reticent. de quibus Bud. in libro De asse, & Pollux lib. 9. ‖Et χυτρόπους apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ‖Item in vestibus futurarum cõmissuras, seu τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ῥαφῶν συμβολάς, βοῦς vocatas fuisse, idem autor testatur.

C. Βουάγορος, ὁ, Armenti ductor, ἀγελάρχης. ET Βουαγόριον, τὸ, ἀπὸ βοῶν τίλλειν μέρος ξύλου. vt tradit Hesych. dicens Laconica hæc duo vocabula esse.

C. Βουβόσιον, τὸ, Locus vbi boues pascuntur. vt Callim. sch. exponit. Callim. hymno in Apoll. Ῥεῖά κε βουβόσιον πλήθοιτο. Strabo, χώραν ἐπιτηδείαν βουβοσίοις, Solum pascẽdis armentis peraccommodatum.

C. Βουβότης, ὁ ἡ, Bouibus pascendis aptus. Od. ν, de Ithaca, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

C. Βουγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E boue genitus seu ortus. Apibus hoc epitheton tribuitur, vt refert Hesych. quòd ex bouinis ossibus nascantur. Bacchum etiam βουγενῆ & ταῦρον vocari tradit Plut. in Hell. quærens cur Eleæ mulieres eum βοέῳ ποδὶ ad se venire precentur.

C. Βούγλωσσον, Boum linguæ similis herba, vt Plinius docet. Diosc. neutro genere βούγλωσσον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. ‖Item piscis nomen quem Latinè Soleam ex Plinio, & Lingulacam ex Plauto & Varr. quidam vocant, Hermol. à βου particula epitatica dictum scribit.

C. Βουδαίνων, ὁ, Buprestis, Hesych.

C. Βουδέψιον, τὸ, Bouinum corium.

C. Βουδόρος, ὁ καὶ ἡ, Boues excorians. βουδόρας autem pass. significatione habet, vt tradit Eust. βουδόρα ἤματα apud Hesiodum exponens Dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Hesiod. in Op. & Dieb. de brumalibus diebus, μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα. id est δυσχερῆ καὶ τὰ δέρη ἀποδέροντα, vt schol. explanat. Hesych. verò βουδόρα exponit μοχθηρὰ ὡς καὶ δέρειν, vel, secundum alios, ψυχρά. At βουδόρῳ νόμῳ apud Suidam de iis qui vt in modum boum excorientur digni sunt. ‖Βούδορος seu Βουδόρειον est & fluuii nomen prope Cerinthum Euboicam ciuitatem. at Βουδόρον promontorium apud Thucyd. Salamini oppositum.

C. Βούζυγον, τὸ, Boum iugum. ‖AT Βουζυγία (vt scribunt v. l.) appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta à Buzyge quodam heroe qui omniũ primus iunctis bobus arasse terram creditur, de quo apud Hesych. AT Βουζύγιον, locus qui & Peltis vocatus, vbi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem: vt eadem vulg. l. tradunt ex Plut. Nuptial.

C. Βουθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui à bobus depascitur. ἀπὸ βοῶν θερίζομενος τοῖς ἰδοῦσιν, hoc est βοῦς τρέφων, seu à particula βου epitatica, πολυφόρος καὶ πολυθερής, hoc est πολλάκις θεριζόμενος, vt Sophocl. scholiast. in hoc Trach. loco explicat, Ἐν βουθερεῖ λειμῶνι. quod Hesych. exponit, ἐν ᾧ βόες ἤρεμα νέμονται.

C. Βουθοίνας, seu Βουθοίνης, ου, ὁ, Boum vorator, Herculis epithetum. Βουθοίνης Ἡρακλῆς, in Epigr. Greg. ὁ Βουθοίνας δ' γεωργοῦ τοιαῦτα ἐπὶ τ' ἀρότρου βοῶν λαφύξας, καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς πράξεως.

C. Βουθύσιος, ὁ καὶ ἡ, Ad boum mactationem pertinens. βουθύσιος νύξ, Noctem in qua boues mactati sunt. VNDE Βουθυσία, ας, ἡ, Boum immolatio seu mactatio. Buthysia, vt Sueton. etiam vocat. hoc est sacrificium ma- A gnum & solenne. Athen. lib. 4, ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσίαν μεγάλην γίνεσθαι, ἣ ἑστιᾶν πάντας μετὰ τῶν δούλων.

Βουθύτης, ου, ὁ, Qui boues mactat. Athen. lib. 14, περὶ μαγείρου καὶ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων loquens, οἶδα γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπιτέχνων ὄντων. sic enim ibi Budæus legit pro βουτύπων. AT Βουθύτης, ὁ καὶ ἡ, idem esse dicitur quod Βουθύσιος: vt βουθύτου ἑστίας apud Eurip. & βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις. HINC Βουθυτέω, F. ήσω, Boues macto & immolo, Æsch. contra Ctesiph. πρὸ τοῦ τὴν βοὴν καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. De quo Cicero Tusc. 4. Æschines in Demosthenem inuehitur quòd is septimo die post filiæ mortem hostias immolasset. Athen. loco paulo antè citato, ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες. ‖Abusiuè pro Sacrificare capitur, vt apud Aristoph. Pluto, ὁ δεσπότης μ' ἔνδον βουθυτεῖ ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος. At βουθυτῶ ἐπινίκια quod ex Phalaride affertur, simile est illi Dem. τὰ ἐπινίκια θύειν, Victimas post seu ob partã victoriam immolare: nisi quis ad Lucianicũ illud, ἐπινίκια εἱστίων, referre velit.

C C. Βουθυρέω, F. ήσω, idem quod βουθυτέω, Boues sacrifico. Βουθύρουσιν, βοῦς θύουσιν, Hesych.

C. Βουκάπαι, αἱ, Boum præsepia: τῶν βοῶν αἱ φάτναι. Hesych.

C. Βουκάρδιος, ὁ ἡ, ἡ. Βουκάρδιος λίθος, Bucardia gemma, bubulo cordi similis, vt tradit Plin.

C. Βουκέντης, ὁ, Qui boues stimulo impellit. idem quod βουπλάγης. vt Πομποὶ βουκένται, πάροι δὲ γε γῆς ἀροτῆρες. AT Βούκεντρον, τὸ, Stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

C. Βούκερως, ω, ὁ ἡ, Bubulis præditus cornibus, vt βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. ‖Βούκερως, ET Βούκερας, ET D Βουκέρας dicitur etiã Fœnũgræcũ. Plin. l. 14 cap. vlt. Nec fœnograeco minor autoritas, quod τῆλιν vocant, alii τῆρφος, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis semen est simile: nos siliciam. Columella siliquam vocat quia, vt siliqua arbor, siliquatur. Nicand. Alexiph. Ἄλλοτε βουκέραος σπερμεῖα μέλανος ἅμα μυρσίνης τε καὶ βούκερως ἐκτήξεις. Ex hoc autem βουκέρας per contractionem βούκερως factum est.

C. Βουκέφαλος, ου, ὁ, dictus Alexandri equus siue ab aspectu toruo, siue ab insigni taurini capitis armo impressi: vt E tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Doricè vocatur, autore Camer. Vnde Bucephala dicta vrbs, Asenorum caput, (apud Steph. Βουκεφάλεια) à Bucephalo ibi sepulto, vt idem Plin. docet. cuius incolæ Βουκεφαλεῖται.

C. Βουκλεπτέω, F. ήσω, τοὺς βοῦς κλέπτειν. Varin.

C. Βουκλώψ, Qui boues furatur.

C. Βουκόλος ET Βωκόλος, Doricè, ὁ, Bubulcus, Armentarius, à βοῦς & κόλον, id est τροφὴ apud veteres, vt tradit Eustathius ex Athen. lib. 6. Philostr. epist. 38, Ἀπόλλων ποιμένων ἡγεμὼν, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ F Δάφνις ὁ βωκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ἐν σεληνῶν (vt Eustathius annotat) βουκόλος βοῶν. VNDE Βουκόλιον, τὸ, Armentum boum. Philos. βουκόλια γὰρ & αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Philost. epist. 77, ἐμβρεφῇ ῥάκη τὰ βουκόλια διετείχισε. (PRO QVO Βουκολία etiam in fœm. genere citatur ex Apoll. Rhod. Βουκολίας βοῶν. At apud Hesiodum Theog. v. 346, βουκολίας τ' ἀγέλας καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, dubitatur an sit adiectiuum quasi à βουκόλιος. ET Βουκολικός, ὁ, Pastoralis, Pastoritius, Cic. Pastorius, Varr. (PRO QVO Βωκολικός, G Doricè. Theocr. Idyll. 1, Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. & alibi, Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε) ET Βουκολίς, ίδος, ἡ, quod idẽ esse videtur cũ βουκολικὴ, adiect. In v. l. exponitur Bobus pascẽdis apta. ET Βουκολέω, F. ήσω, Boues pasco. quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. φ, Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. quod Ionicum est pro ἐβουκόλεις: additumque habet βοῦς κατ' ἐπαναληψίαν, vt & οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. Ἀκυρολόγως autẽ accipitur simpliciter pro Pasco, Alo. Sic Philostr. Heroic. H dixit βουκολεῖσθαι τοὺς ἵππους, Equitatũ ab eis pasci. Cui simile citat Varinus ex quodã poeta, τρισχίλιαι ἵπποι ἐβουκολεῦντο. Vnde comp. voce ἱπποβουκόλος apud Eurip. Aristoph. Vesp. Τὸν κύνα ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς σιωπῇ; ubi schol. exponit τρέφεις. ‖Vnde metaphoricè capitur etiam in ea significatione qua apud Latinos Pasco &

A Lacto. Quò pertinet id quod Hesych. annotat, βουκολεῖσθαι χρηστῆς ἐλπίσι, Pasci bona spei vt Ouid. dixit, – spes est quæ pascat amantes. & Virg. – vana spe lactat amantem. ‖ Item pro Demulceo, Delinio, item & Decipio. Lucian. ἀλλὰ βουκολοῦσι τι τῆς φύσεως ἀπορίας βουκολοῦσι, Mitigant & leniunt. Aristoph. Pace, Μὴ βδύσῃ μηδὲ χέζ᾽ ἕως ἂν ἡμέρα γένηται, ἀλλ᾽ εἰ μή τι σοι ἄλλο ... βουκολήσω. id est (vt schol. exponit) ἀπατήσω. Philostr. Epist. 61, οἴμοι βεβουκόλημαι ὁ δῆλαος.

B VNDE Βουκόλημα, ατος, τό, Lenimen, Lenimentum, Solatium. id est θέλγητρον, vt Suid. hoc in loco exponit, ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ... θέλγεις ... ζώων. ET Βουκόλησις, εως, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. Polit. præc. αἱ δὲ ... τὴν βουκόλησιν, ... ζώων ἀγελας καὶ βουκολήσεως ... ET Βουκολητής, οῦ, ὁ, Deceptor. ἀπατεὼν v. Hesych.

C ΑΠΟβουκολέω, ῶ, Abgrego, A grege abduco, Aberrare & euagari facio. (propriè Aberrare facio à grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν propriè dici bubulcũ scabiosos boues à grege seu armento abducentem) ἀποπλανάω, ἀφίστημι. Vnde & Ἀποβουκολοῦμαι, pass. Abgregor, Abducor à grege, Aberro à grege. Lucianus, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν ὁδὸν ... καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀποπλανηθεὶς ἀποβουκοληθῇ. id est, Ne aberret à grege, Ne abgregetur, inquit Budæus. Idem ait ἀποβουκολεῖν significare Ex alieno grege elicitum abduco: citans hunc Luciani locum in Δὶς κατηγορουμένῳ, vbi dicit Mercurius, ἢ τοῦ χάριν τὰς ... αἰτίας, ὅτι τὴν ... ἐκ ... αὐτῆς Διονύσιος ἀπεβουκόλησε. Capitur autem hic grex metaphoricè. Apud eundem Lucianũ ἀποβουκολεῖν cum accusatiuo & genit. simpliciter exponit Abduco, in hoc loco qui est in Amoribus, ... καὶ μικρὰ ... ἑαυτὸν ἀποβουκολήσῃ ...

D Ἀποβουκολῶ, In errorem induco, Decipio. nam exponitur etiam ἀπατάω. vt apud Varin. ex incerto autore, ... ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολεῖ. vnde ἀποβουκόλημα, Impostura, Deceptio. vt paulo pòst docebitur. In v. lex. annotatur ἀποβουκολεῖν sumptum etiam pro Mitigare seu Lenire, vt in hoc loco, ... κόσμον τι τῆς φύσεως ἀπορίας ἀποβουκολεῖν. & Fallere itidem Latinè aliquando id significare: vt in hoc versu Horatiano, Iam vino quærens, iam somno fallere curas. Vide Βουκολῶ.

Ἀποβουκόλημα, ατος, τό, Impostura, Deceptio, propriè tanquam abducendo ex alieno grege: sed capitur pro quolibet imposturæ genere. Damascenus de virgine Maria loquens, ἡ δὲ μνηστεία, φυλακὴ τι τῆς παρθένου ... καὶ τοῦ ... ἀποβουκόλημα. Per id velamentum in errorem abductus est diabolus. ita Bud.

E C. ΔΙΑβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipsos & vana spe pascit.

F ¶ Βουκολίζω, F. ίσω, idem quod Βουκολέω, vt tradit Eustath. VNDE Βουκολισμός, οῦ, ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoritiũ carmen. ἡ τῶν βουκόλων ᾠδή.

C. ΑΠΟβουκολίζω, Idem quod Ἀποβουκολέω. Suidas ἀποβουκολίζω exponit ἐξαπατήσας, item ἀπελάσας, item ἀποδιώξας, item ἀποπλανήσας, subiũgitque exemplum hoc, οἱ δὲ ... ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζοντες τι τῶν ...

Βουκολιάζω, & Βουκολιάσδω, Doricè, Fut. άσω vel άξω, Pastoritium carmen modulor, βουκολικὴν ᾠδὴν λέγω. Theocr. Idyll. ε, Ἀλλὰ γὰρ ἐρῶ ... καὶ ... βουκολιαξῇς. In passiua etiam voce eãdem significationem retinet: vt apud eundem Idyll. ϛ, Βουκολιάσδεο Δάφνι, τὺ δ᾽ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος.

G VNDE Βουκολιασμός, οῦ, ὁ, Pastoritii carminis modulatio. Genus (vt scribunt v. l.) modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu & tripudio. ET Βουκολιαστής, οῦ, ὁ, Qui eiusmodi carmen modulatur. Theocr. Idyll. ε, – ... ἐγὼ ... βουκολιασταί ...

H C. Βούκρανον, ου, τό, Caput bubulũ, apud Proclum De sphæra. Item Galea facta ex capite bouis. v. l. AT Βουκράνιον (inquit Gorr.) dicitur à quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, autore Dioscoride. scribæ autem Galenῷ ... sic etiã appellari.

C. Βουλυτός, οῦ, ὁ, Tempus pomeridianum seu vespertinum quo boues soluuntur, & à laborum onere liberantur, vt tradit Eust. seu, vt Hesych. ἡ δειλινὴ ὥρα. Il. π, Ἦμος δ᾽ ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε. Arrian. γίνεται μάχη καρτερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν ... Luc. ἀμφὶ βουλυτόν ...

A C. Βούμαστος, ου, Bumastus, vt Cato, Colum. & Plin. vocant. & Virg. in Georg. – tumidis bumaste racemis. Genus est vuæ crassioris instar mammæ cuiuspiam, quam Cam. vuam bumammam interpr.

B C. Βουμέλιος, ου, & Βουμελία, ας, ἡ, Bubula fraxinus, vt Gaza interpr. Fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Theophr. De pl. hist. lib. 3, cap. 11, μαλίζεται δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία. Et l. 4, cap. 9, πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος [ἐν τῷ Νείλῳ φύεται.] Plinius lib. 4, cap. 9 de fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimámque.

C. Βουμολγός, οῦ, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget. Epigr.

C. Βούμυκοι, οι, q. d. Bomugi. Voces quædam mugitũ taurorũ imitantes (vnde & illæ pro tauris deo sacris habentur) quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. Probl. sect. 25. ET Βουμυκαί, αἱ, – φωναὶ ... ταυρώδεις. Hesych.

C C. Βούνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus depastus: vt Aristoph. schol. in hoc Ran. loco exponit, Σοβαρὰ ... βούνομοι ... τροφαί. addens, ex Æschyli Philoctete desumptum hoc esse. Sed Βουνόμος cum accentu in penult. est βουβοτικός, Bobus pascendis accommodus. vt Soph. schol. declarat in hoc Electræ loco, ἡ τοὶ Κρίσσας βουνόμους ἀκτὰς ... Ατασίλας βουνόμους, quod vulg. lex. ex eodem Soph. afferũt, significabit tantùm (si bene locus citatur) Boum gregibus, vel Boum more pascentibus gregibus.

C. Βούπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Bouis filius, Boue natus. idé quod βουγενής suprà. Αἰεὶ ... βουγενέες ... ζωντὶ ... [illegible]

D Τμηθεῖσαι ... μέλισσαι, quoniã è tauris apes, ex equis vespæ nascuntur.

C. Βουπάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Boum possessor, Diues pecoris.

C. Βουπλάνης, ου, (q. d. Qui accedit prope boues) Bubulcus. βουκόλος, ... ὁ πελάζειν ταῖς βουσί, ... ταῖς. vt exponit schol. Nicand. Alexiph. ... αἰγονομῆες. Apollon. Argon. vlt. de rugitu leonis, ... καὶ ... ἀγραυλοι ... βόες μέγα πεφρίκασι ... βοῶν ... est.

C. Βουπλάστης, ου, ὁ, Qui boues fingit. Epigr.

E C. Βούπλευρον, ου, τό, Bupleurum, quod Plin. lib. 22, c. 22, inter sponte nascentia olera à Græcis numerari scribit: cuius ibi descriptionẽ habes. Nic. Ther. Σπέρματα βουπλεύρου τι καὶ ...

C. Βουπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Boues feriens aut pungens. id est ipse stimulus quo boues punguntur. βούκεντρον, ὅ ἐστιν ... βοῶν ... ἡ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης. vt Eust. explicat. Il. ζ, de Bacchi nutricibus, ... ὑπ᾽ ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. At Βούπληξ accentu in antepen. A bobus percussi. v. l. in quod βουπλὴξ citatur ex Epigr. ET Βουπλῆγος, ου, τό, idẽ

F C. Βουποιμήν, ενος, ὁ, Boum pastor. In Epigr.

C. Βουπόλος, ου, ὁ, Qui circa boues versatur, Bubulcus.

C. Βουπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boues trãsfigendos aptus. Herod. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους, E ferro verua ad boues torrendos. Eurip. βουπόροι σφαγαί.

C. Βούπρηστις, ιος, ἡ, Buprestis, animal (vt scribit Plin. lib. 30, cap. 4) simillimum scarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bouem maximè, (vnde & nomẽ inuenit) deuoratumque, tacto felle ita inflammat vt rumpat. Etymo

G logiam autem huius vocabuli Nicander tradit in Alex. Ἢ καὶ ποῦ (inquit) δαμάλας ... νέμονται ... πιμπρᾶσι, ὅτ᾽ ... ὀνομαζόμενοι ... Τύψατε ... ὀνομῆες. De symptomatis quæ eius haustũ consequuntur & item remediis, idem Nicand. tradit. Dioscor. & cæteri medici tum Græci tũ Latini. ‖ Est & oleris syluestris species, vt Galen. in Hippocr. gloss. tradit, cuius & Theophr. meminit Hist. pl. lib. 7, cap. 8. Quod non intelligẽs Plin. scribit lib. 22, cap. 21, Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidémque remedia tanquã contra venenũ prodiderunt. Et ipsum nomen indicio est boum certè venenum esse, quos dissilire degustata fatentur.

H C. Βούπρωρος, ου, ὁ & ἡ, Qui bouem in prora habet. Βουπρώρους, Hesych. Βούπρωρος ... (vt docet Eust.) apud antiquos τρίπρωρος quoque dicebatur, quòd ex tribus constaret, duabus ouibus & boue, secundum Epicharmũ: aut

boue, capri & oue, aut apro, ariete & tauro. βουσφαγεῖν à Hesych. ἡ πᾶσα quòd taurus eis, vt in naui prora, præterea. Hesych. tradit sacrificium esse centum ouium & bouis v-nius, tanquam proratillarum esset. Quò pertinere videtur etiam ἡ βουσφάγος apud Plut. Symp. 4.

C. Βουστάθμον, τὸ, Boum stabulum, Bubile. ᾗ οἱ βόες ἵστανται. Pollux. idem quod βουαυλιον. ET Βύστασις, εως, ἡ, eodem. ET (apud Suidam) Βουστάθμον, ου, τὸ, pro eodem.

C. Βουστροφηδὸν, Vertendo & flectendo se more boum arantium. γράφειν ὡς οἱ ἀροτῆρες βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιοῦσι. B Helychius.

C. Βουθυτεῖν, Bouem immolare. θύειν, Hesych. Βουθυσία.

C. Βουτίμητος, ον, Bouis pretium æquans. Βοωνήτης, Hes.

C. Βουτόρος, ον, Boues penetrans & transfigens, seu Boues perforandis & transfigendis aptus. idem quod Βουπόρος. Suidas citat hunc locum adespotum, Μαυρούσιοι ἔχρα βουτόρα δορατια.

C. Βουτρόφος, ου, ὁ, Qui boues alit & pascit, Bubulcus.

C. Βουτύπος, ου, Bouem cædens, Qui boues mactat. Athenæus lib. 14. ἐν γαμοις ὁ βουτύπων ἐστὶ χορ τέχν. | Hesy c chio est etiam ἀβουτυπος ἀρνησις.

C. Βούτυρον, ου, τὸ, Butyrũ. Spuma lactis, (vt scribit Plin.) cõcretiusque quàm serum. unde dictum quòd è bubulo lacte plurimum fiat. VNDE Βουτύρινος, ου, ὁ, E butyro factus. vt βουτύρινον μύρον, Butyrinum vnguentum. Diosc. lib. 1. c. 66.

C. Βουφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus aratus.

C. Βουφθαλμον, ου, τὸ, Buphthalmos herba, similis boum oculis, vt tradit Plin. alibi scribens aeizoon maius buphthalmon & zoophthalmon aliis nominibus vocari, D à Latinis sedum magnum & oculum.

C. Βουφόνος, ου, ὁ, Qui boues cædit, Qui boues mactat & immolat. ita dicebantur quidam sacerdotes. Pauf. Att. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ πολιέως ἀπὸ βουφόνου ὁ βουφόνος. Ἀθηναῖοι ... Athen. autem lib. 10 Διονύσου βουφόνον ... ponit πολλά. HINC Βουφόνια, ων, τὰ, Boum cædes seu mactationes: festum apud Athenienses antiquum & celebre. De quo Aristoph. Nub. Quo in loco plura de hoc schol. annotat, & Suidas in suo lexico. ET Βουφονεῖν, Boues mactare idem quod Βουθυτεῖν. Il. η, Βουφόνεον δ' E ... ὥσπερ ἱλεστο.

C. Βουφορβὸς, ὁ, Qui boues pascit, Bubulcus. Plato Polit. de βουφορβοῖς loquens, ... ὁ βουφορβὸς ... VNDE Βουφορβία, Armentis ... ET Βουφορβέω, Boues pasco. Euripid. Alc. ... βουφορβοῦντ' ἔστω.

C. Βοῶπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Bubulas pupillas habens. i. pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus, ... bo ...

C. Βοόζυγον, ου, τὸ, Boum iugum.

C. Βοοθυτης, ου, ὁ, Qui boues immolat. Βουθύτης.

C. Βοοκτασία, ας, ἡ, Boum cædes seu mactatio. Epigr.

C. Βοοσφαγία, ας, ἡ, Boum mactatio. Epigr.

C. Βοοτρόφος, ου, ὁ, Qui boues nutrit seu pascit. Βουτρόφος.

C. Βοάγριον, ου, τὸ, Clypeus è boum agrestium pellibus, vt docet Eust. Od. π. δύο βοάγρια καὶ δύο δοῦρε ...

Etymolog. exponit τὰ σκῦλα, βοῶν ἀγρίων δέρματα. λάφυρα. i. Manubiæ, Spolia. Βοάγρια ἀχθόμενα ... | Itẽ fluui Locroru. Il. β.

AT Βραχίων, Stultus, Stupidus. Item fluuius Locrorum. Il. β.

C. Βοηδρόμιος, ου, ὁ, Galenus apud Hippocr. exponit Βοηδρομ... ... quoque appellari.

C. Βοηθεία, ας, ἡ, epitheton Mineruæ, ... ἀπὸ τοῦ συναρμόσαι τῶ ζεύξαι εἰς ζυγὸν τοὺς βόας.

C. Βοαύλιον, ου, τὸ, Boum stabulũ, Bubile. idem quod βούσταθμον & βούστασις, vt tradit Pollux.

C. Βούγενης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Boue prognatus. idem quod βουγενής. Epigr. βουγενέων μελισσῶν.

C. Βοηλασία, ας, ἡ, Boũ abactio. Il. λ, ... Qui boues abigit, Abactor. ET Βοηλάτης, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui boues agit. ET Βοηλάτης Mercurius dicitur pro Boum abactor. signif. etiam Qui boues agitat. Cuius fœmin. est Βοηλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix. Βοηλάτις ... Epigr. i. Βουπλανίη ... Ars agitandi boues, seu bucolica. VNDE Βοηλατικὴ, ῆς, ἡ, Ars vel ... ET Βοηλατέω, ῶ, ... vt à Ficino exponi scribunt v. l.

Fur. ... Boues agito seu impello. quod Poll. citat ex Aristoph.

C. Βοώνης, ου, ὁ, Boum emptor. Hoc nomine appellatus fuit magistratus quidam Athenis, fortasse qui hostias emebat, vt scribit Bud. Demosth. contra Mid. μαντείων ὁπόσα ἔθυσαν ... καὶ βοώνην ... AT Βοώνητος, ου, ὁ, ἡ, Boue seu bouis pretio emptus. Βοώνητος Hesych. exponit ὁ ἐπ' ἀνῇ βοῶν δοθέντα.

C. Βοῶπις, ιδος, ἡ, Bubulos oculos habens, id est μεγαλόφθαλμος, vt tradit Eustath. Alii exponunt ἀφθαλμους, & καλούς quòd boum oculi pulchri videantur. alii εὐμεγέθης μεγάλους. Fœmin. est Βοῶπις. Iliad. α, Βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter apud Hom. deabus hoc epitheton tribuitur, cui Eustath. simile esse dicit ἁβρώπιν. AT Βοῶψ Vide in Βόαξ.

C. Βοώτης, ου, ὁ, idem quod Βοηλάτης, Boum agitator, Bubulcus. (nam bubulcus à Paulo iurisc. dicitur etiam qui bobus arat.) Est item eius nominis signum cæleste quod Arctophylax etiam dicitur & à quibusdam Auriga: Οὐκ ὦχ (vt scribit Aratus) ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Latini quoque Booten vocant.

C. Βοώκλεψ, idem quod Βουκλέψ, Boum fur. Athen. lib. 9. à Sophocle Mercurium sic appellari scribit: quo sensu in Epigr. Βοηλάτην dictum paulo antè docui.

C. Βόσπορος, ου, ὁ, Bosporus. (q. d. Bouis traiect^9) Duo huius nominis freta sunt, quorum alterum Bosporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur: hac causa Bospori vocati (vt scribit Ammian. Marcell. l. 22,) quòd per eos quondam Inachi filia mutata (vt poetæ loquuntur) in bouem, ad mare Ionium permeauit. Quod & Æschyl^9 in Prometh. indicat. Apollon. Arg. 2, Πονῳ ... VNDE Βοσπόριος, ου, ὁ, Bosporius. Sophocl. Βοσπορίων ... ἐδρας.

C. Ἀβούτης, ου, ὁ, Bobus carens. Hesiod. Dieb. — κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, de gruum clangore arationis signũ dante & hyemis aduentum nuntiante. | Etymol. vero exponit ... ἄπορος, deducitque à ... ac si esset ἀβόσκος, Egenus, Non habens vnde pascatur, seu Non habens pecora. βοτὰ enim pecora sunt. CVI CONTR. Πολυβούτης, ου, ὁ, Multas boues seu multa pecora habens. Πολυβούτης, id est πολύρρηνες. Il. ι, Ἐν ... ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται ... ET Πολυβος Od. θ, ab eodem Homero sumpta ... AT Πολυβος Od. θ, ab eodem Homero sumpta, τὸν quidam eo nomine dictus est quòd multas βοῦς (id est βύρσας seu pelles bouinas) haberet, vt scribit Eust.

C. Δεκάβοιος, ου, ὁ, Decem boum (id est eius nominis nummum) pretio æstimabilis. Plut. Theseo, εἶχον δὲ καὶ τὸ νόμισμα βοῦν ἐγκεχαραγμένον, ἢ διὰ τὸν Μαραθῶνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγὸν, ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν. ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον. Quò referendum est & quod ex Draconis legibus citat Pollux, ... ἀποτίνειν δεκάβοιον. SIMILE huic est Δωδεκάβοιος, Duodecim boum, seu eius nominis nummũm, pretio æstimabilis. ET Εἰκοσάβοιος, SIVE Εἰκοσάβοιος, per pleonasmum τοῦ ι, & ἔστι τὸ ι εἰς α; Viginti boum, seu eius nominis nummûm pretio æstimabilis. Odyss. α, de Laerte qui Eurycleam emerat, — ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν. vbi Eustath. exponit, σταθμός τις ἦν ... ET Ἑκατόμβοιος, ου, ὁ, Centũ boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Bud. in lib. De asse vbi de βοῦς monetam quandam significante tractat, Quare ἑκατόμβοιον (inquit) dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, id est ducẽtis drachmis. Inde Hecatombœa arma apud Homerum Il. ζ, (vt quidam volunt) vbi Homerus permutationem armorum Diomedis & Glauci scripsit. Vide præcedẽs δεκάβοιος, ἐννεάβοιος sequens. Il. & β, — ἑκατόμβοιος δέ ἕκαστος, id est, ἑκατὸν βοῶν. i. ζώων ἄξιος, Eustath. Et Iliad. φ, — ἑκατόμβοιον δ' ... vbi exponit idem Eustath. ... quam expositionem pleniorem habes in Ἑκατόμβοιος proximè præcedente. ET Ἐννεάβοιος, Nouem boum, seu eius nominis nummûm pretio æstimabilis. Il. ζ, de Glauco, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων id est (vt in Pandectis archetypis legitur) Aurea æreis, centenaria nouenariis. ET Τεσσαράβοιος, Quatuor boũ seu eius nominis nummûm pretio æstimabilis. Cu-

iuſmodi & alia reperiri poterunt aut fingi.

C. Ἐπίβοιον, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπίβοιον θῦμα, Sacrificiũ poſt ſeu præter bouis immolationem factum. apud Lycurgum, ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. De quo Harpocrat. ex Philochori lib. 2 affert, ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ ὄϊν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον.

C. Ἐχέβοιον, ου, τό, [Lorum aratro] bouem adiungens & applicans. Pollux lib. 1, ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ προσδεδεμένος πλάτος, ἐχέβοιον ἢ μεσόβοιον καὶ μεσάβοιον καλεῖται.

C. Μεσάβοιον, ET Μέσαβον, poeticè, ου, τό, Medium inter boues iũctos lignum, vt Suid. exponit: vt alii, ἡ τοῦ ζυγοῦ διαφορὰ, ἔνθα αἱ αὐχένες τῶν βοῶν δίδενται: vt alii, λῶρον τὸ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ᾧ προσδίδεται ὁ ἱστοβοεύς, Lorum quo temo iugo alligatur. Polluci verò idem eſt cum ἐχέβοιον, vt modò ex eo annotaui. Heſiod. Erg. βοῶν ἐπὶ νώτῳ ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. Vbi Tzetzes, Μέσαβοι δὲ (inquit) οἱ λῶροι, οἱ μέσοι ὄντες τοῦ ζυγοῦ, καὶ συνδέοντες τὸν ῥυμὸν τῷ ζυγῷ. VNDE Μεσαβόω, ῶ, F. ώσω, quod Varin. propriè eſſe dicit Iungo boues, βοῦς ζευγνύω, abuſiuè verò ad alia quoque animalia transferri.

C. Ἱστοβοεύς, ῆος, ὁ, ET Ἱστοβοεύς, έως, ὁ, Lignum aratri longius quod inter vtrunque bouem medium eſt, & cui boues quaſi aſſiſtunt, Temo. quod enim in curru & ἀπήνῃ eſt ῥυμὸς, id in aratro eſt ἱστοβοεύς, vt tradit Euſt. addens, barbarè dici σταβάρειν quaſi ἱστοβοάριον. Polluci eſt τὸ μετὰ τὴν γύην [ξύλον.] At Tzetzi ἱστοβοεὺς, ἔνδρυον, & ῥυμὸς, idem ſunt. Heſiodus Erg. quum docuiſſet πρίνινον γύην eligendum eſſe, eúmque firmiſſimum atque ſolidiſſimum, addit, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.

C. Ἑκατόμβη, ης, ἡ, Sacrificium centum boum, (quale Conõ Lacedæmoniis deuictis apud Cnidum, obtuliſſe diis ſcribitur) ſeu pecorum. (partem capiendo pro toto. nã in ἑκατόμβῃ Homerus complectitur etiam ἄρνας & αἶγας.) quomodo & Pindarus dixit, ταύρων ἑκατὸν θυσίαν. Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id eſt ποδῶν, in qua immolarẽtur animalia quadrupeda vigintiquinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerũ pro infinito acceperunt, vt ἑκατόζυγοι νῆες pro πολύζυγοι, & ſimilia: Vnde Euſt. & χιλιόμβην fingit. Iulius Capitolinus in vita Maximi & Balbini impp. paulo aliter deſcribit. Hecatombe autem (inquit) tale ſacrificium eſt: Cẽtum aræ vno in loco ceſpititiæ extruuntur, & ad eas centum ſues, centum oues mactantur. nam ſi imperatorium ſacrificium ſit, centum leones, centum aquilæ, & cætera huiuſmodi animalia centena feriuntur. VNDE Ἑκατόμβαια, τά, Feſtum quo hecatombe peragebatur, celebrari ſolitum antiquitus in Laconica ſingulis annis, eo quòd ἑκατὸν πόλεις eſſet: vt Euſt. autor eſt. ET Ἑκατομβαιὼν, ῶνος, ὁ, Menſis cuiuſdam nomen ab iſtis ſacrificiis fieri tum ſolitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari ſcribit Plutarchus. Etymolog. κρονιῶνα ante appellatum fuiſſe: Gaza verò ſolſtitium æſtiuum in hunc incidiſſe, primúmque Atticorum fuiſſe, autor eſt. Interpretum Plutarchi alii Maium & Aprilem, alii Iunium, quidam & Auguſtum dixerunt.

Βοάγειον, ου, τό, Ad boues pertinens, Boarium. v.l.

Βόειος, ου, ὁ, ET Βόεος, poeticè, Bubulus, Bouinus. Odyſſ. ξ, – δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus abſolutè βόεια etiam, ſubintelligendo κρέα, Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Ariſtoph. βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, vt ſchol. explicat, ὑψηλὰ καὶ ὑπέρογκα, Grandia verba, Seſquipedalia. Il. ψ, – βοέοισιν ἱμᾶσιν, Bubulis loris, id eſt λώροις. Nonn. βοέης μίμημα φέρων ἔλικας Ἀνδρα βοοκτασίων, Hominem vt bouem mactans. βοέη ἀγέλη, Armenta bucera, vt Ouid. vocat, & Bucera ſecla, Buceriósque greges, vt Lucret. At quòd Eleæ mulieres Bacchũ precabantur vt βοέῳ ποδὶ ad ſe veniret, Plutar. exponit μεγάλῳ. cuius loci explicationem fuſiorem apud eum in Problem. Hellen. reperies. HINC Βοέα, ſiue Ionicè Βοέη, ET poeticè exẽpto ι, Βοέη, ſub. δορά, Bubula pellis: item Clypeus è bubulo corio factus. Il. χ, – ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην. vbi Euſt. exponit ἢ τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοός, ἢ τὴν ἀσπίδα. At in illo Odyſſ. χ, – βοὸς δ' ἀπέδυσε βοείην, περιττὸν additum fuiſſe βοός, idem Euſt. annotat, vt in βουκόλος βοῶν, βουπλάκτης βοῶν. Od. υ, Κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ'. HINC COMP. Ἑπταβόειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ſeptem bubulis pellibus factus. ἑπτάβυρσος, ἑπτάπτυχος, vt Euſt. declarat. Il. η, – σάκος αἰόλον ἑπταβόειον. Metaphoricè capitur pro Impenetrabilis & infractus. quo modo Ariſtoph: Ran. θυμοὺς ἑπταβοείους dixit, id eſt μεγάλους. (PRO QVO Ἑπτάβοιος apud Soph. reperitur, à βοῦς ſignificante βύρσαν, vt ſuprà docui. ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.) ET Ὠμοβόειος ſiue Ὠμοβόεος, ſiue Ὠμοβοΐνος, ſiue Ὠμοβοῖνος, E crudo bouis corio factus. Epigramm. lib. 2, Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοεινότερα, Quum miſcueris mihi tres cyathos multo crudiores. metaphoricè enim hîc pro Crudus accipitur. Herodot. ὠμοβοέων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. Ὠμοβοΐνους verò & ὠμοβοΐνας metaphoricè vocari eos qui in prima iã ſenectute ſunt, tradunt v.l. Ὠμοβοείη autem ſubſtantiuè ſ. δορά, pro cruda bouis pelle citant eadem lex. ex Herodoto: ſicut & Ὠμοβοΐνας Suidas exponit βύρσας. ET DERIV. Βοεικός, & Βοεικός, οῦ, ὁ, E bubula pelle factus: itẽ ſimpliciter Bubulus. Thucyd. lib. 4, ζεύγη βοεικά, Iuga boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, vt Galenus, Bubula, Suida, Bud.

Βοεύς, έως, ὁ, Lorum è bubulo corio factum. βόειος ἱμὰς, vt Hom. etiam vocat. Odyſſ. β, Εἷλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι. id eſt, ταῖς ἐκ βοείων δερμάτων κατεσκευασμένοις, vt Euſtath. declarat.

Βοϊκός, οῦ, ὁ, Bubulus, vt & βοεικός.

Βοΐδιον, ET Βοϊδάριον, ου, τό, Bucula, Virg. Buculus, Colum. Athen. l. 12, θύεται ἤδη βοΐδια Λεωτρεφὴς λέγει ἐν Ἐπιγρ. Βοΐδιον etiam reperitur tribus ſyllabis. In Epigr.

Βούβαλα, Bubulæ carnes. κρέα βόεια, Heſych.

Βούβαλος, ου, ὁ, ET Βούβαλις, ιδος, ἡ, Bubalus. Æſchyl. λαγχέρσαι βούβαλον νεάπηχυν. Soph. γονῇ δ' ὥσπερ βουβάλῳ. Euſtath. βουβάλων δὲ [νεογνά,] πῶλοι. De hoc animali Ariſtot. lib. 3 Hiſt. anim. & Herodot. ¶ Heſ. eſt etiam ἀστράγαλος.

Βουθυσία, ου, ὁ, Bubulcus, βουκόλος, βουνόμος, Suid. Adiectiuè verò capitur βούτυπος φόνος, quod tragicè dici poſſe pro ἑκατόμβῃ tradit Euſtath. id eſt Bubulam cædem, ſeu Boum mactationes & immolationes. ¶ Eſt etiam nomen proprium.

Βοῦκος, ET Βουκαῖος, ου, ὁ, idem. Theocrit. Idyll. ι, Ἐργατίνα Βουκαῖε. Nic. βουκαῖος ὀρεσσινόμος, i. ἀγροῖκος, Euſt. Βουκαῖος Doricè dicitur pro eodem. id eſt Bubulcus, Meſſor, apud eundem Theocr.

Βωρίτης, ου, ὁ, Bubulcus, Ruſticus. Heſych.

Βολίτης, ου, ὁ, ἀγροῖκος, ἀνόητος. Euſt. ex Menan. Βοῦς enim metaphoricè pro homine ſtupido & ἀναισθήτῳ accipi ſuprà declaraui.

¶ Βοο quoque particula cũ nominibus multis & verbalibus componitur, vbi non bouem ſignificat, ſed potius ſignificationem eiuſmodi dictionum auget. vt in Βουβάραξ, Qui inſtar bouis grauis (id eſt tardus & ſtupidus) eſt, μέγας καὶ ἀναίσθητος, quemadmodum Euſt. ex Herodiano explicat. Et βούβαρα, μεγάλα, apud Heſ. Ab eodem exponitur etiam μεγαλοπαίτης. deducit enim à βοάεις, quod pro naui apud Herod. ſæpe vſurpatum reperitur. Huiuſmodi ſunt Βούβοσις, Βούβρωστις, Βουγάϊος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βουλιμιᾶν, Βούπαις, Βουπόλις, Βούπρησις, Βούπεινα, Βουφαγος. quorum ſingula ſuis locis vide.

ΒΟ'Ω, ῶ, F. ώσω, & ώσω, (vt tradit Euſtath. deducẽs inde βόσις & βοτὴρ, itẽ βώτωρ.) Paſco. Thema inuſitatum, pro quo in vſu eſt βόσκω.

Βόσις, εως, ἡ, Paſtus, Cibus. Il. τ, Τὸν μὲν Τηλεμάχοιο περιπλόμενον ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ἰχθύσι ἐπιδινήσουσι βόσιν ἰχθύσι. VNDE Cõpoſ. Βύβοσις, εως, ἡ, Voracitas. πολυφαγία. Heſych. ET Εὐβοσία, ας, ἡ, Pabuli bonitas ſeu vbertas, Bonum nutrimentum. εὐτροφία. Theophraſt. hiſt. plãt. l. 1, cap. 18, ὅσα δὲ εἰσι δι' εὐβοσίας καὶ χώρας ἀρετὴν ἁδρότεροι τοῖς καρποῖς.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, Paſtor. νομεύς. Odyſſ. ο. Soph. βοτοὶ καὶ βοτῆρες ἱππονόμοις. Plut. Camillo, ποιμένων καὶ βοτήρων. Idẽ Soph. Aiace κύνας βοτῆρας adiect. vſurpauit pro paſtoritiis canibus, ſeu ποιμενικούς. HINC Fœm. Βότειρα apud Euſt. A QVO com. Πουλυβότειρα, Quæ multos paſcit

— ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Βοτηρικός, ή, όν, Pastoralis. Βοτηρικὴ ἑορτή, Pastorium festum. Βοτήρια, Casæ pastorū, Gurgustia. Plur. De f. Rom. βοτήρια, ... Gurgustia pastorū, armētarumque stabula. Sed mēdi suspecta est illa scriptura. Βοτεῖον, Suid. AT Βοτόν, οῦ, τό, Pecus, idem quod βόσκημα, propriè Pecudes quæ pascuntur. Soph. ... βοτὰ καὶ λείαν. Aristophan. ... Sic poeta quidā βοτὰ ... .

C. Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ, Capris pascendis aptus. Od. δ, de Ithaca, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. Diod. Sardianus in Epigr. Αἰγίβοτον ... πέδον.

C. Βούβοτος, ὁ, ἡ, Bobus pascendis aptus. Vide in Βοῦς.

C. Εὔβοτος, ὁ, καὶ ἡ, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus. Od. ο, — ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν Εὔβοτος, εὔμηλος. id est, ... ut Didym. exponit. Plutarch. Cam. ... χώρα, Pecoribus pascendis peraccommodata regio. Item, Bene pastus. ... Theocr. Idyl. ... τὸν εὔβοτον ... .

C. Ζάβοτος, ὁ, ἡ, Admodum abūdans pascuis. Item, Abundans pecoribus. ... πολύχλοος. Hesych.

C. Θηρόβοτος, ὁ, καὶ ἡ, A feris depastus. Item, Feris pascendis aptus.

C. Πολύβοτος, Pastu seu cibo superabundans. ut ... apud Nonn.

C. Πολύβοτος, ὁ, ἡ, Multis pascendis aptus. πολλοῖς τρέφειν, ... Suid.

C. Σύμβοτος, ὁ, ἡ, Compascuus.

C. Ἀγρόβοτος, ὁ, Qui in agris pascit. Sophocl. ... ἀγρόβοτος. D

C. Αἰγιβότης, ὁ, Caprarum pastor, Seu adiect. Capras pascens, ut in Leonidæ epigr. ... αἰγιβότῃ ... Πανὶ ... .

C. Οἰοβώτας, ὁ, Solus seorsum ab aliis pascens. Soph. Aiace, Ναὶ δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας, ... μέγα ... id est, ut schol. exponit, ... Βόσκων, ... seu ... φρένα, ut simile sit illi Homerico, Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Seu ... metaphora sumpta ab bobus quæ huc illuc vagantur, & solæ seorsim pascuntur. E

C. Ὑοβότης, ὁ, Qui sues pascit, Subulcus.

Βοτάνη, ης, ἡ, Pascua. Thucyd. ... Pascuorum nomine.

Βοτήρ, ῆρος, ὁ, Pastor, idem quod βοτήρ præcedens. Od. ξ, Βώτορες ... ἀυτοὶ βώτορες ἄνδρες.

Βώτης, ου, ὁ, Pastor. Cuius fœm. Βῶτις. Eust.

C. Παμβώτις, ιδος, ἡ, Omnes pascens, Omnium altrix simile Homerico illi πουλυβοτείρῃ. Soph. Phil. Ὀρεστέρα παμβῶτι γᾶ. id est ... πρόσφορε. F

¶ Βόσκω, F. βοσκήσω, (à βοσκός) Pasco. Od. ξ, — ... Item Alo. sub. more pecudum, ut in quodam Odyss. loco, ... Cui simile est Odyss. α, — ... Βόσκειν ... ἄνδρας ... id est (ut Eust. exponit) ... Aristoph. Neb. ἄνδρας ... ζῶντας ... βοσκήματα. In pass. quoque ... frequenter vsurpatur in iisdem significationibus. Od. ... Soph. ... Aristot. De mundo ζῶα ... ἐν ... καὶ ... Βοσκήματα.

Βοτήρ, ῆρος, ὁ, Pastor, ... v. l.

Βοσκή, ῆς, ἡ, Pastus, Pabulū. ... Hesych. Apud Athen. lib. 12, poeta quidam, ... Βοσκὴ ... Μίλητον ... .

Βοσκάς, άδος, ἡ, Pascens, Pastui indulgens. Nicand. Ther. ... Apud eundem βοσκάς ... ut schol. exponit. VNDE ... id est νομάς ... .

Βοσκάδιος, ὁ, Pascua carpens, Altilis. sic enim interpr. quidam apud eundem Nicand. Βοσκάδιος χηνὸς ... .

Βοσκὰς est & auis marinæ seu palustris nomē, ... similis anati, minoris tamen: ut scribit Aristot. Hist. anim. lib. 8. cap. 3. quam videtur intelligere Columella l. 8. cap. 15. scribens, Clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similésque volucres quæ stagna & paludes rimantur. | Est etiam piscis aridæ species quædam, de qua Diosc. l. 2. c. 98, ... βοσκάς καλουμένη ... .

C. Πυροβοσκός, Πορνοβοσκός, Ὑοβοσκός, & similia, vide suis locis.

C. Προβοσκίς, ίδος, ἡ, Promuscis, ut Plin. vocat. Cicero elephantorum manū appellat. Græcè ... alio nomine dicitur. Aristot. ... χεὶρ ... τὸ σῶμα. Aret. ... ἐπὶ ... τῷ ζῴῳ ... Tribuitur & muscis, item sepiis, loliginibus, & loliis piscibus ab Aristot. Anim. lib. 4.

Βόσκημα, ατος, τό, Pecus, Animal quod pascitur. Xenophon Hellen. 4, ἔλαβεν ... καὶ βουκόλια, καὶ ἱπποφόρβια, καὶ ἄλλα ... βοσκήματα. Et βοσκήματα θαλάσσης apud quendam poetam. VNDE Βοσκηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut βοσκηματώδεις ἄνθρωποι, apud Eustath. & quod v. l. interpretantur Pecuarius.

Βόσκησις, εως, ἡ, Pastio.

Βοσκητέον, Pascendum. Aristoph.

C. ἈΠΟβόσκομαι, Depasco. Aristoph.

C. ἘΚβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphrod, ... ἐκβοσκηθείσης ... ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα. In pass. quoque voce eadem significatione vsurpatur apud eundē, ... ἐκβοσκόμενος ἥλιος. id est ... Exhauriens.

C. ἘΠΙβόσκω, Pasco, seu Pasco super. Homerus Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, Non pascor betis virentibus. In pass. voce capitur etiam pro Depasco, Absumo. Herodian. l. 1, πάντα ἐπιβοσκομένου τοῦ πυρὸς ... VNDE Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, Depastio. Theophr. De caus. pl. lib. 5 cap. vlt. ... ἐπιβοσκήσεις, ... ἅμα ... . ET Ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ, Promuscis, ut tradunt vulg. lex. ex Arist. lib. 4, de partibus animal.

ET Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βώτωρ & βοτήρ, Pastor. Od. ν, ... ἐπιβώτορι μήλων.

C. ΚΑΤαβόσκω & Καταβόσκομαι, Depasco.

C. ΠΕΡΙβόσκομαι, Circumpascor. Item Circūhabito apud Dionys. De situ orbis.

ΒΡΩΣΚΩ, ET Βιβρώσκω, F. ώσω, Comedo, Depasco. Il. χ, Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' ... ὄφις. Pro quo Virg. — coluber mala gramina pastus. Callim. hymno in Iouem, ... βρῶσις. Il. δ, ... ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας. Vnde in pass. Βεβρωμένα, Comesa, Adesa.

Βρῶμα, ατος, τό, Cibus, Eduliū, Esca. Xen. Pæd. 4, ... καὶ βρώματα. Apud eundem ... βρώματα ... . | Itē ... Athen. l. 7, ... βρώματα ... . Quod exesum & erosum est. Diosc. lib. 1 cap. 141, ... ὀδόντων ... βρῶμα.

Βρώμη, ης, ἡ, Cibus. ... Od. κ, Ἀλλ' ἄγε τ' ... βρώμης ... .

C. Ἔμβρωμα, ατος, τό, Ientaculum, ... ut quidā exponunt. | Item Erosio, seu Idipsum quod erosum est. ut ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioscor. Cauernæ dentium.

Βρωματίζω, ET COMP. Ἐμβρωματίζω, Cibum do. ... Greg. de Christo ... βρωματίζεται.

Βρῶσις, εως, ἡ, Cibus, & ip sa comededi actio. Odyss. α, ... βρῶσίν τε πόσιν τε. Hesiod. Theog. ... βρώσιος ... Xen. ... βρώσεως καὶ πόσεως ... . | Item Adesio & Erosio. ut apud Matth. cap. 6, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις, vbi exponitur Tinea & ærugo. VNDE Βρώσιμος, ὁ, καὶ ἡ, Edulis, Esculentus, Qui comedi potest. τὰ βρώσιμα, Edulia, Esculenta. ET Βρωσείω, Esurio, Edere cupio. βρωσείως ἔχω, seu ... βρώσεως, ut Eust. exponit.

C. Ἀβρωσία, ας, ἡ, Cibi penuria. ἀσιτία, Pollux.

C. Βούβρωστις, εως, ἡ, Magna fames. Item, Tristitia, Acerbus dolor. Il. ω, Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. Nic. in Ther. de quinta specie scorpionum, ... βούβρωστις ... . Eustath. annotat esse & dæmonis cuiusdā nomen apud Iones. At v. l. pro quadam volucri à Nic. accipi testantur.

Βρωτήρ, ῆρος, ὁ, q. d. Comestor, Qui comedit. ut βρωτῆρες ὀδόντες apud Nic.

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, Qui comedi poteſt, Veſcus, Edulis, Eſculentus. A
Poeta quidam apud Athen. lib. 7, de ſalpa, βρωτὴ δ᾽ ἥκιστα ἐπὶ θέρεος ἐστίν που. Βρωτὸν verò frequentiſſimè genere neutro pro edulibus ſeu eſculentis capitur. Xen. ἀσκοῦν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. Pythag. Aur. carm. Ἀλλ᾽ εἴργειν βρωτῶν ὧν εἴπομεν. VNDE Βρωτικὸς, οῦ, ὁ, Edax, Cibi auidus. ET Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Eſca. Od. σ, — καὶ οὐκ ἔτι κεῖθι θυμῷ βρωτύος οὐδὲ ποτῆτος. Il. τ, Ὑμεῖς δ᾽ ἐς βρωτὺν ὀτρύνετε. AT Βρωτόμη quod Athen. l. 3, pro pane furfuraceo, i. αὐτῷ πιτυρίας ἄρτου à Philemone poni ſcribit, quem σύγκομον ſeu πυκνὸν Amerias & Timachidas vocent, huius loci non eſt. B

C. Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exeſus, vel Qui exedi nõ poteſt, aut non ſolet, Cariem & teredinem non ſentiens. Dioſc. Vt autem ἀβρὼς fit à ſecunda perſona βέβρωσαι, ita hoc à tertia βέβρωται.

Ἄβρωτος, Non eſculentus, Non aptus eſui, In cibos nõ admittendus. Plut. Symp. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν. ‖Ἄβρωτος, pro ὁ νῆστις ex Soph. citat Pollux lib. 6.

Ἄβρωτος, aut Ἄβροτος, ἡ ὁ βεβρωσκόμενος. Sic apud Heſychium non ſine manifeſto mẽdo. Crediderim legendum, ὁ μὴ βιβρωσκόμενος, i. Qui nõ comeditur. Et niſi præcederet ἄβρωτος, putarem ἄβρωτος ſcribendum. C

C. Εὔβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comedi facilè poteſt, Veſcus, Edulis. Athen. l. 3 εὔβρωτος πρὸς χυλογωγίαν.

C. Ἡμίβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semieſus, Semiadeſus. vt ἡμίβρωτοι χιῶνες apud Xen. Anab. 1.

C. Ὠμόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crudus comeditur. Nic. Alex. ἄλλοτε δ᾽ αὖ Νεμέας ὠμόβρωτον ἄβλυ, σὰ φύλλα τ᾽ ἀμάλξας.

C. Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Non exeſus, Non adeſus, in Anth. epigr. Fit à βέβρωσαι ſecunda perſona præter. paſſ. τοῦ βρώω, eodem modo (vt opinor) quo ἀτρὼς à τρώω, præfixo illic, vt hic, α priuatiuo. D

C. Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Semieſus, Semiadeſus. Epigr.

C. Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Modò paſtus, Qui non ita dudum cibum ſumpſit. V. l. ex Hippocr.

ΑΝΑβρώσκω, (pro quo & Ἀναβιβρώσκω dicitur) Corrodo, Exedo. Futurum habet ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω. vt & βρώσω dicitur tanquam à βρώω, non βρώσκω. Heſych. ἀναβρώσκων explicat κατεσθίων. E

Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor. ἐσθίομαι. vnde & ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicũtur à Galeno qui & κατεσθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, Corroſio, vel Exeſio, vt Gaza interpr. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab ἀναβέβρωσαι ſecunda perſona præteriti ab ἀναβρώομαι inuſitato pro ἀναβρώσκομαι.

Ἀναβρωτικὸς, οῦ, ὁ, Corroſiuus, Exeſiuus, Corrodendi ſeu exedendi vim habens. vt apud Alexand. Aphrod. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corroſiuus cancer, vt Gaza interpr. F

C. ἈΠΟβρώσκω, Comedẽdo abſumo, Adedo. Vnde ἀποβρωθεὶς, Exeſus, Eroſus. Epigr.

C. ΔΙΑβρώσκω, ſeu Διαβιβρώσκω, Peredo, vt Cic. & Virgil. loquuntur. Vnde in paſſ. διαβεβρῶσθαι, Pereſũ eſſe. A QVO Διάβρωσις, εως, ἡ, Pereſio, Eroſio. id eſt (vt Gorr. definit) Exulceratio à re acri & mordaci facta. Fit tum intrinſecus à vitioſo ſucco, tum extrinſecus medicamentis valentibus aut igni. Aetius, ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. ET Διαβρωτικὸς, οῦ, ὁ, Peredendi ſeu erodendi vim habens. vt διαβρωτικὰ φάρμακα, Eroſiua medicamenta, media inter ἐμφρακτικὰ & καυστικά. G

C. ἘΠΙβρώσκω, Inſuper comedo, Præterea comedo. Callimach. hymno in Ioue, — ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. poteſt enim ibi eſſe tmeſis, vel ἐπὶ ſeorſum accipi.

C. ΚΑΤΑβρώσκω, ſeu Καταβιβρώσκω, Deuoro, Deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβεβρωκώς. Apud Athen. Οἱ καταβεβρωκότες ἔτι ἐμοῦ τὰς οὐσίας. Simile eſt quod Bud. ponit, καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium vorauerat, Helluatus erat. VNDE Κατάβρωμα, ατος, τὸ, Eſca, Cibus.

C. ΠΕΡΙβρώσκω, Circũcirca adedo, Circumrodo, Horat. H
Vnde paſſ. περιβεβρωσκόμενος, Exeſus, Eroſus. A QVO Περίβρωσις, εως, ἡ, Eroſio in ambitu, Circumroſio.

C. ὙΠΟβρώσκω, q. d. Subedo. Aliquantulum adedo. Vnde paſſ. ὑποβέβρωται, Subroſus eſt.

¶ Βρωμάομαι, ῶμαι, Eſcam appeto, Eſca indigeo. Vel potius, Eſcam appetens & famem ſentiens rudo. Aut brutus, Præ fame rudo. de aſinis enim propriè dicitur. Vide Pauſaniam apud Euſtathium, vide & Etymol. Suid. Schol. Ariſtoph. At in v. l. legitur Βρωμᾶσθαι eſſe Fœteo, Rudo: & propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus dici.

Βρώμημα, Ruditus, Poll. ET Βρωμήσις, εως, ἡ. ITEM Βρωμητὴς, οῦ, ὁ, q. d. Ruditor. Nic. ἀγλαὰ βρωμήτορος ἐναλδήσαντα κορύμβων. q. d. Ruditoris, id eſt aſini. Alibi de fœmina dicit βρωμήτειρα γάλα. AT Βρωμητὴς apud Etym. habetur. PRO eodem & Βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nicandro.

¶ Βρῶμος, ου, ὁ, Graueolentia, Fœtor, apud Dioſc. Idẽ ſignific. & in hoc Cyrilli loco, οἱ δίκαιοι ἀλλάσσονται τὴν ἀνόσιον δυσωδίαν καὶ δυσωδίαν. ET Βρωμέω, ῶ, Fœteo. Idem Cyrill. πῶς βρωμοῦσι τὰ ἀκάθαρτα τὰ σώματα τῆς λογικῆς τοῦ Θεοῦ. ET Βρωμώδης (interdum verò & Βρομώδης cum ο in prima ſyll.) Graueolens, Viruſus redolens, Fœtidus, apud Dioſc. ſæpe. item apud Athen. cum alibi, tum lib. 3, ſed cum ο. In v. l. Βρωματώδης etiam afferrur pro eadem ſignif. ex Dioſc. SED ET ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. 136, qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαν Dioſc. ἄβρωμον γίνεσθαι dicit pro Viruſs deponere & ſalſuginẽ, vt Bud. interpr. hoc in loco, ἀπήμων δ᾽ ἡ ἀκύμων θάλασσα καὶ ἀμιγὴς πηγαίων ὑδάτων, ἄβρωμος γίνεται. Cæterùm in v. lex. Phrynichus Βρῶμον pro fœtore dici negat. Quod autem in iiſdẽ annotatur, Βρωμᾶσθαι propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus dici, huc pertineret, ſi adeſpoton non eſſet: manente tamen alioqui dubitatione de huius ſignificationis origine. Adeſpoton verò eſt & quod ibidem legitur, Βρῶμον dici ſonitum inteſtinorum præ fame crepitantiũ. ET Βρῶμος pro quadam auenæ ſpecie: ſed rectius Βρόμος.

ΒΡΑΒΕΥΣ, έως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. Βραβεὺς (inquit Bud.) pro iudice certaminum. Plat. De leg. l. 12, γυμνικῶν ἀγώνων ὁ βραβεὺς τῆς βραβείας. Soph. Ὅσον γὰρ εἶπον κήρυκες βραβῆς δρόμον. Transfertur autem ad eum qui aliarum rerum ſit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. Oreſte, δίκας βραβῆς, q. d. Cauſæ rectores, id eſt iudices. Idem ibidem, Πυλάδη σὺ δ᾽ ἡμῖν τοῦ φόνου ξυμβραβεὺς, Καὶ κατθανεῖν σοὶ καὶ ξυνέσχε δέμας. Volunt autem gramm. à ῥάβδος deriuari hoc vocabulum. fit certè à Plut. in Antonio γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentio. Quin etiam βραβευτὴν & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. ſcribit Bud. Ab hac autem voce ſunt Gall. braue & brauer.

Βραβὴς, idem quod βραβεύς. vt in epigr. antiquo apud Demoſthenem, — οὐκ ἐπαίνεσαν τύχας, ἀλλ᾽ αἵδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆν.

Βραβεύω, Præmium do certaminis. Itẽ, Certaminis ſum arbiter & moderator, ἐπιστατῶ, Poll. Cũ accuſ. ἅμιλλαν iunxit Plut. in lib. De prud. anim. παρέχειν οὐκ ἄμουσον ἅμιλλαν, ἣν σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. Βραβεύειν pro Præmium diſtribuere citat ex Œcum. in Acta. Et ex Greg. πρὸς φιλοτιμίας cum dat. βραβεύων δικαίως γάμοις καὶ ἀγαμίᾳ, id eſt (inquit) Vtriſque ſuum ius tribuens. Apud Paul. ad Col. 3, v. 15, ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Eraſm. ad præmium refert: alii autẽ interpr. Regat & moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Diſpenſo, (ſub. more eorũ qui brabeutæ dicuntur) vel Moderator ſum & diſpẽſator, Sum arbiter, Sum præſes. Syneſ. de amoribus loquens, ὧν δὲ ὁ ἔρωτος βραβεύει θεὸς, id eſt (Bud. interpr.) quorum Deus arbiter eſt & moderator diſpenſatorque. Iſocr. Areopag. ἐν γὰρ τῷ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύσειν id eſt (inquit Bud.) Statuere pro ſuo arbitrio, Arbitrari. At in v. l. redditur Diſtribuere præmia. Cum accuſ. iterum Demoſth. ἐξὸν ὑμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et apud Athen. εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἷον εἰ δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τὰ πράγματα, id eſt Diſpenſans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τὴν δίκην, idem ex Plut. in Pompeio, & in Cic. pro Iudicio præſidere ſeu præeſſe, Cauſæ iudicem eſſe. Ex eodem Plut. in Rom. affertur βραβεῦσαι τὴν ἔριν pro Diiudicare litem ambus. Item, πολέμοις ἐβράβευσε καὶ στάσεις κατέπαυσε. Bud.

Bud.βραβευτὴν ibidem poni testatur pro Dispensatore esse. Et pass. Βραβεύεσθαι, Dispensari, Regi tanquam à brabeute. Polyb. οὐδὲ μὴν πάσης ὀλιγαρχίας, ἀριστοκρατίας τὸ λοιπὸν ᾗ πᾶς ὁ κατ' ἐκλογὴν ὑπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύηται. Plut. Cam. τῶν δ' ἄρχειν τὸν βραβευθῆναι ὑπὸ Καμίλλου.

Βραβευτικός, idē quod Βραβευτής. Et metaph. vt Aristot. Rhet. ὁ γὰρ δικαστὴς βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστής. q. d. iuris moderator. Vult autem Etymol. vocari βραβευτὰς τοὺς τοῖς βασιλικοῖς ῥάβδοις κατέχοντας.

Βραβεία, Actio ipsa moderandi certamen & de eo statuendi. Exponitur & Diiudicatio seu Disceptatio, ex hoc Euripidis loco in Phœnissis, ὅπως καλοῖμι συμβατικὰς βραβείας. quod redditur in vulg. lex. Tuas de communi iure decisiones.

Βραβεῖον, εἶον, τὸ, Victoriæ præmium. Paulus 1 ad Cor. 9, πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. ||Item, Sceptrum regium, si Etymol. autori credere dignum est.

C. ΚΑΤΑβραβεύω, q. d. Sententiam aduersus quempiam fero qua brabio indignum pronuntio, quum tamen alioqui dignus sit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim præposit., in mentem mihi venit interpretatio. alioqui breuius reddi potest, Debito brabio priuo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul. ad Col. 2, v. 18, μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω. vbi huius verbi alias interpr. varias vide in annot. Eras. & Theodori Bezæ. Sic autem pass. Καταβραβεύομαι pro Debito brabio fraudor. & c. sequendo analogia interpretationis vocis actiuæ. Sed generalius interdum vtraque vox vsurpatur: vnde καταβραβευθέντα Bud. simpliciter vertit Damnatum (vt & Hesych. καταβραβεύεται exponit κατακρίνεται) in hoc Demosth. loco in Midiam, vbi testium verba referuntur, καὶ ἐψηφίσατο τὸ ψήφισμα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀτιμωθέντα. Sed male in vulg. edit. omissa hic est præpos. κατά. ET Παραβραβεύειν, idem esse Hesychio scribit Erasmus, quum tamen ille secus exponat. Ego certè eundem esse huius verbi sensum crediderim, sed sonare perinde acsi quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire.

ΒΡΑΔΥ´Σ, έος, ὁ, Tardus (quod opponitur celeri) Odyss. θ, — κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Et alibi, βραδέες δέ τοι ἵπποι. Plato Apol. βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xen. πολυκάστατοι & βραδύτατοι contr. Item, Βραδύς, Tardus, id est segnis: cui opponitur ὀξύς. Thuc. 8, διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro segnitie apud eundem libr., καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, Segnitiem & cunctationem. ||Item, Tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. A βαρύς quidā deduxerunt, vt docebo infrà in Βάρδιστος.

Βραδύτερος, comparatiuū. Βραδύτατος, superlat. vide in Βραδίων.

Βραδέως, Tardè, Serò. Item segniter, Cunctanter, μελλητικῶς, Hesych. βουλεύεσθαι βραδέως Bud. interp. Lentè & remissè, Ethic. 6, καί φασι πράττειν μὲν δεῖν ταχὺ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. βουλεύεσθαι οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων. quod Gall. dicitur penser-y à loisir. Com. βραδύτερον, Superlat. βραδύτατα (sicut à nomine sunt βραδύτερος & βραδύτατος) vt βραδύτερον ἥκειν apud Plat. sed additur βράδιον (licet τὸ βράδιον non itidem exemplum afferatur) ex Hesiodo, — βράδιον δὲ φανεῖται. Et ex Alex. Aphrod. βράδιον. Plut. in Fab. τάχιον μὲν ἢ ὥς τις ἐπεδόκησε, βράδιον δ' ἢ πολλοὶ ... αὐτῶν ... Quidam tamen apud Luc. reprehendēs eum qui hoc βράδιον vsus erat, dixit, οὐκ ἔστιν ... ET Βράσσων ... apud Hom. Il. κ, pro ... βραδίων, vel secundum alios, βραχίων, & ex alterutro factum. Habes tamen & aliam expos. apud Hesych. & Eustath. huius βράσσων.

Βραδυτής, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. τ, ἡμετέρῃ βραδυτῆτι νωχελίῃ τε. Herodian. 3, μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος δεῖς ...

Βράδος pro eodem, vt dicitur τάχος. Xen. De arte eq. μήτε τῷ ... μήτε τῷ ... βράδει.

Βραδύνω, Tardo, Cunctor. Philostrat. in epist. ὧν οὐ μέλλειν ... & cū μέλλειν καὶ βραδύνειν ... Herodian. cum ... lib. 2, ... ἐμοὶ Κόμμοδος. sed diuersa ratione: lib. 3, ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ τοσοῦτον καὶ ... βραδύνοντα.

... τον βραδύνων.

C. ΕΜβραδύνω, Immoror. vt ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo.

C. ΕΠΙβραδύνω, Immoror, Vltrà moror. Lucian. ... μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα ... Id est, Termum nisi hinc citò abieris. Bud. interpr.

¶ Βάρδιστος pro βράδιστος (& hoc ipsū pro βραδύτατος) Tardissimus. vt Il. ψ, — ἵπποι βάρδιστοι θείειν. Est autem metathesis in hoc βάρδιστος: ad quam tamen recurrendum non fuerit si cum Etymol. βραδὺς à βαρὺς deriuari dicamus.

ΒΡΑ´ΖΩ, item Βράσσω, Ferueo, Bullio. Hesychius enim βράσσω exponit ζέω. Sed ἔβρασεν in quodam loco quem Suidas affert, de mari dictum, significat Æstuando expulit, aut, Vi æstus & agitationis eiecit. Sic & βέβρασται Epigramm. 3, — ὀστέα δ' αὐτὴ βέβρασται ψυχὴ τῇδε παρ' ἠιόνι. Scholiast. Nicand. βράζειν apud eū interpret. βράσσειν. Apud Apollon. autem Argon. 2, ὕδωρ βρασσόμενον redditur Efferuescens. Budæus βράσσεσθαι interpretatur Agitari, Iactari, Concuti. in hoc Basilii loco 333, θάλασσαν ἀγρίαν ... βρασσομένην τῷ κλύδωνι: & in isto versu Gregorii, Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενοι μεγάλοις. vbi eum de vita quasi de pelago loqui admonet. Idem, βρασσόμενός τι πόθοισιν καὶ ... Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Risu concuti, vel quati. vt βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος ... quod Bud. ex Luc. affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum est autem pro Ferueo dici potius βράζω.

Βράσμα & Βρασμός, Ebullitio, Feruor. Itē Agitatio, velut aquæ bullientis, vt inquit Budæus, subiungens ex Gregorio, ... βρασμός τις καὶ ζέσις αἵματος. Et ex eodem, οὐδὲ γέλωτος ἀκρατοῦς, ... βράσματα διεμφαίνει.

HINC Βρασματώδης, vt Greg. de Iul. γέλως ἀκρατής τις καὶ βρασματώδης, Risus immodici quibus ita concutimur vt venter doleat, sicut modò dictum fuit in Βράσσω.

C. ΑΝΑβράζω, actiuè, Feruefacio, Bullire facio. Dioscor. lib. 1, καὶ ἀναβράσσων ὑποκαίων, Et bullire facito, igne succenso. Passiuum est ἀναβράζομαι, vnde participium ἀναβραχθεῖσα apud Apollonium Argon. libro 2, — ὥστε δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβραχθεῖσα. vbi ἀναβραχθεῖσα exponitur Æstu & feruore maris elata.

C. ΕΚβράζω, (potiùs quàm Ἐκβράσσω) Bullire facio, seu feruere facio. Vnde Ἐκβράζομαι, Ebullio, Efferuesco. Chrysostomus, ... ἐξεβράσθησαν. ET Ἐκβρασμός, Ebullitio, ἔκζεσις, Suidæ. ITEM Ἐκβράσματα, quod erumpit quasi bulliendo. Vnde ἐκβράσματα pro papulis ardentibus, ex Galeno & Ægineta.

Ἀναβράσσω, & Atticè Ἀναβράττω, Feruefacio. B. ex Aristoph. in Ranis, κρέα ἀναβράττειν ὀρνίθια.

Ἀνάβραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Feruefactus. vt ἀνάβραστον ὕδωρ apud Dioscoridem. Apud Aristophanem in Ranis, ἀνάβραστα κρέα, Carnes elixæ, Carnes coctæ bulliendo.

ΑΠΟβράσσω, vel Ἀποβράττω (& secundum quosdam etiam Ἀποβράζω, vt ἐκβράζω) Feruendo seu æstuando expuo, siue eructo, Peræstum expuo. Budæus interpret. etiam Exæstuo ex Iustino. Ἀποβράσσομαι passiuum, Peræstum expuor, seu euomor: aut simplicius, eiicior. Philo De mundo, ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἰσαεὶ ἀποβράττεται. id est, inquit Budæus, Ab æstu eiici ad littora. q. d. Exspumari, vno verbo: sicut & Ἀπόβρασμα Spuma exponitur. Greg. de igne Ætnæo loquens, ... ἀποβράζει.

Ἀποβράζω, pro Deferuesco etiam capitur, Budæo teste.

Ἀποβράσσω, secundùm Hesychium est etiam διηθμῷ πυροὺς ἢ ἄλευρα σήθειν. vbi διηθμῷ quidam exponunt Discerno vel Secerno. Callimachus, — οὐδ' ἀπέβρασε φαῦλον ἄλητον. HINC Ἀπόβρασμα, ατος, τὸ, Furfur tritici. Ἀποβράσματα, inquit Hesychius, τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Suidas ponit simpliciter τὰ πίτυρα. ||Item Spuma.

¶ Ἐκβράσσω, Æstus impetu eiicio, seu expuo. Vnde Ἐκβρασσομένη. Chrysostomus, ... αἰγιαλοὺς ἐκβρασσόμενος. Dioscorides, τῇ ... ἐκβρασσομένη ... εἰς τοὺς αἰγιαλούς. Athenæus, ἐξέβρασεν ... Ἐρυθραῖς ...

C. Ἐκβρασμὸς, Ipsa eiiciendi actio, quæ fit ab æstu.

Ἐκβράσματα θαλάσσης ex Tacito redditur Eiectamenta maris. Apud Dioscoridem autem lib. 5, αὐτόματως γίνεται οἷονεὶ ἔκβρασμα ἐν Ἰνδικῷ καλάμῳ, redditur, Spumæ modo erumpens.

ΒΡΑΧΥ͂Σ, έος, ὁ, Breuis, Paruus, Exiguus. Propriè autem Breuis: vnde βραχύτης apud Platonem opponitur μήκει. Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuisse, id est breues enses. Et apud Athenæum 14. Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. Tucydides autem βραχεῖαν & μεγάλην ἐσβαλεῖν opponit, lib. 1: idem lib. 4, πλείονες & βραχυτέρας γῆς. Apud eundem ἐκ βραχέος, subaud. διαστήματος, lib. 3, ὥστε ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι. quod exponitur Vt breuis traiectus esset. Sic ab eodem dicitur διὰ βραχέος. Item, βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. Item, ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, lib. 1. Vtuntur enim hoc vocabulo sæpe in breuitate temporis significanda. vt quum Hippocr. scribit, ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. Dicunt item ἐν βραχεῖ & περὶ βραχέος, subaud. χρόνῳ & χρόνου. Chrysostom. περὶ βραχέος ἀποστὰς τῶν βιωτικῶν φροντίδων, Qui ante breue [tempus] curis secularibus valedixit, id est Paulo antè, Non ita pridem. ἐν βραχεῖ autem apud Luc. exponitur Breui tempore, item Paulo momento, Subitò, Repentè. Sed ἐν βραχεῖ sæpius ponitur pro eo quod Latini dicunt Paucis, sub. verbis: vt apud eundem Anachars. ἐμοὶ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere subaudiri posse existimo λόγῳ: at in hoc Euripidis loco (& similibus) ἐν βραχεῖ συνάψω λόγον, datiuum βραχεῖ substantiuè accipio, nisi quis aliud substantiuum quod commodè subaudiri possit, ostendat. Dicitur itidem plural. ἐν βραχέσι (sed rarius) pro Paucis. Et ἐν βραχυτάτοις, Synes. τὰ γὰρ κατ᾽ αὐτὴν ὡς ἐν βραχυτάτοις ὧδε ἔχει, Vt breuissimè complectar. At διὰ βραχέων non minus frequens est quàm ἐν βραχεῖ. Demosthenes, διὰ βραχέων δεῖξαι. Lucian. ὥστε ἐρῶ διὰ βραχέων ὡς οἷόν τε. In quibus locis subaudi ῥημάτων: quum ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι alicubi dicat Demosthenes. Alioqui & aliud quodpiã substantiuum huic synonymum subaudiri possit. At βραχὺ præfixa præpos. κατὰ, redditur aduerb. Paulatim, Sensim, (sicut & κατὰ μικρὸν) vt κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι, Galenus ad Glaucon. lib. 1. Thucydides tamen in vulg. lex. πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἀπετείχισε, pro Præter aliquantulum spatii. Redditur autem illa voce Latina & cum comparat. vt βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato De republica, Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thucydides 1, βραχὺ μέν τι προσῆλθον ὡς βοηθήσοντες. Gregor. βραχύ τι τὸν λόγον ἀναχαιτίσας. Et de tempore: vt βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plutarch. in Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum & Paulisper, vt Act. Apostol. cap. 5. Nonnunquam verò βραχὺ aduerbialiter positum per Parum redditur, vt βραχὺ φροντίζειν, Aristophani & Demostheni, Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ quod est paruum, id est parui momenti, seu parui pretii. vnde βραχέος ἄξιος apud Platonem De legib. pro contemnendo. Thucydid. autem dixit βραχύ τι ὂν καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Apud eũdem verò βραχὺ, Paruum, id est Parui laboris. lib. 3, βραχὺ γὰρ τὸ ἡμέτερον σώματι διαφθεῖραι, ὅτι πονεῖ ἢ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι.

Βραχέα, τὰ, Breuia. vt Virgil. In breuia & syrtes. ET Βράχεα tanquam à βράχος, vt apud Plutarch. De anim. prud. ὅπου οὐκ ἐστὶ θάλαττα βράχεσιν, οὐδέ τις πέλαγος. Et Polyb. ἡ τοῖς βράχεσι περιπίπτειν. ita enim scribit Budæus, non βραχέσι, licet ex alio eiusdem loco afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βράχη à Polluce nominari inter nauigandi offendicula, & subiungit ex Herodoto, ἐπειδὰν ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλείω ἐστὶ βραχέων.

C. Ἀμφίβραχυς, Vtrinque breuis, Vtraque ex parte breuis. Pes est in carmine sic appellatus à Græcis quòd primã & vltimã habeat breuẽ, lõgã autẽ mediã. Huic opponitur ἀμφίμακρος. nã βραχὺς est breuis, vt μακρὸς, Longus. AT Τρίβραχυς, pes in carmine tribus breuibus syllabis constans.

Βραχέως, aduerbium, Breuiter, Paucis. Exponitur & Modicè, Leniter: vt in his Gal. ad. Glauc. 2, βραχέως διῆται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, Breuitas. Schol. Thuc. est etiam αἴσθησις.

Βραχύνω, Breue reddo, Corripio. Apud grammat. syllabam βραχύνεσθαι & ἐκτείνεσθαι contraria sunt, vt apud Latinos Corripi & Produci.

¶Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eurip. Hecuba, — ὡς γὰρ φέρειν ὅπλα Οὔτ᾽ ἔγχος οἷός τ᾽ ἦν νέῳ βραχίονι. Etymol. vult dici quasi βραχύνιων, vel quòd sit βραχύτερον (i. βραχύτερος) τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς χειρός. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. & Cam. ex vet. HINC Λευκοβραχίων, ονος, ὁ & ἡ, Cãdida brachia habẽs, pro Quæ est pulchra, signif. à parte totũ, eodẽ modo quo dicitur λευκώλενος. ITEM Βραχιονιστὴρ, ET Βραχιόνιον AC Περιβραχιόνιον, Xen. Pæd. 6, Ornamentum brachii, Armilla.

ΒΡΕ´ΜΩ, Fremo, Murmuro. Il. θ, — κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει. Et Il. ξ, βρέμεται pro eodem. Sic autem Lat. Fremere, & frequentius etiam fremitum de mari resonante dicunt, sicut & Murmurare. Transitiuè apud Nonnum πάνδημον βρέμον ἠχώ, q. d. Vocem cum fremitu edebant. Quin & propter πολύστομον non dubitem reddere, Multifremam vocem edebant. ¶Βρέμω, Fremo, id est fremebundè minor: vt Bud. interpr. in his Greg. τούτων βρεμόντων τὰς ἐκκλησίας καὶ λεόντων βρυχωμένων, ὁ ποιμὴν ἀδεῶς ἵσταται, & in his eiusdem in Epitaph. patris, περὶ ἐμοῦ δὲ ἐκεῖνοι βρέμον χειμάρρους.

C. Ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus, Grandistrepus, vt Iupiter ἐριβρεμέτης apud Hesiod. Magno cum strepitu seu fragore tonans. ET Ὑψιβρεμέτης, idem Iupiter ab eodẽ Hesiodo & Homero dicitur, q. d. Altifremus, Altistrepus. Redditur & Altitonans. est enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto seu in alto strepit tonãdo. Significatius tamen est ὑψιβρεμέτης, quàm Altitonans.

C. ἘΜβρέμω, & pass. voce Ἐμβρέμομαι, Infremo.

C. ἘΠΙβρέμω, q. d. Adfremo. Sed in isto Homeri versu qui est 739, Il. ρ, Ἐν αἰθαϊ μεγάλῳ, τὸ δ᾽ ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, actiuè sumitur ἐπιβρέμει de flamma quam vẽtus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Βρόμος, Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οὐκέτι χειμώνος αἰέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. Aristot. De mundo, εἰλεῖται δὲ τὸ ἐν νέφει πάχει τι καὶ ποιεῖ βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργασμένον. Idem de terræ motu βρόμον & μύκημα (id est mugitum) pro eodem dixit, vt tradit Bud. Sic autem mugientem fremitum dixit Catullus. De ignis etiam crepitu dicitur, (atque adeo hanc propriã esse signif. vult Suidas: quod si verum esset, de βρέμω quoque, vnde illud deducitur, dicendum idem foret) atque ita vtitur Strabo (vt inquit Budæus) de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, & similium, cum alibi, tum pagina 121.

C. Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitũ vel strepitum magnum edens, Valde perstrepens. Itẽ Valde vociferans, Multũ clamans, Clamosus, Tumultuosus: vt sit à βρόμος, præfixo intensiuo α. Hom. Il. ν, de Troianis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, Ἄβρομοι, αὐΐαχοι, id est, πολύβρομοι & πολυηχεῖς, vt habetur in paruis scholiis. At Eustathius exponit ἅμα βρέμοντες, ἅμα ἰαχῇ. Sic & Porphyrius in Quæst. in Homerum. Hesychius quoque in Ἀβρομοαύταχοι (quæ vox deprauatè conflata est ex his Homeri verbis, ἄβρομοι, αὐΐαχοι, aut ego fallor) vult esse pro ὁμόβρομοι, vt ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις: aut pro πολύβρομοι. q. d. multifremi: vt α sit intensiuum, sicut initio dixi.

Ἄβρομος, ου, ὁ & ἡ, Fremitum seu strepitum nullum edens, Non vociferans, Non tumultuosus. Sic Hesych. apud quẽ habetur & ἄβρομον, Origanũ. VNDE Ἀβρομία, ας, ἡ, Tenebræ. Hesych. Pono autẽ post ἄβρομος quòd suspicer tenebras ita vocatas quia nox strepitu carere solet, & omnia in ea cõticescunt.

C. Βαρύβρομος, ου, ὁ & ἡ, Grauifremus, Grauistrepus, sed Latinis, Horrisonus. Aristoph. πόντου κελάδοντα, βαρυβρόμου. Et βαρύβρομον βροντὴ apud Luc. poetico epitheto iocosè vtentem in Timone.

C.Ἐπιβρεμέτης, idem quod præcedens ἐπιβρεμέτης, q.d. Grandi strepitus. A

Βρομέω, idem quod βρέμω, Fremo. Apollon. Arg. 2. – ἀμφὶ ... βρόμεον. ET Περιβρομέω, idē quod Circumfremo, apud eundem.

Βρόμιος, Bacchus, Dionysus. à βρόμος enim deducit Etymol. at Suidas à βρέμω. vide vtrunque. Et Βρομίου χάρις ad id hoc ex Aristoph. affertur pro οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες. id est (aduerbium) Dionysia certamina. ET Βρομιάζω, ... ex Epigr. pro Bacchor.

ΒΡΟΝΤΗ, Tonitrus, vel Tonitru. Iliad. φ, Δεινὴ δὲ βροντή. Aristoph. Nub. – βροντὴ δ' ἐρράγη δι' αἰθέρος. Et Βρονταὶ plur. numero apud eundem, item apud Xenoph. & ceteros.

Βρονταῖος Ζεὺς, q.d. Tonitrualis Iuppiter, Tonitruū autor. C.Βροντησικέραυνος, Aristoph. q.d. Tonitrufulminans nubes.

C.Βροντοποιός, Qui tonitrum facit.

C.Ἐλασίβροντος, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus. vt ἐλασίβροντα ἔπη apud Aristoph. exponitur οἷον ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα. C

Βροντεῖον, (q.d. Tonitruarium) Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, id est fragor tonitrum imitans. coniiciebantur enim in ænea vasa lapides, vt in v.lex. (in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuisse locus in scena in quo strepitus ille edebatur) annotatum habes ex Poll. & schol. Aristoph. quos vide: item Eust.

Βροντία, Lapis quidam à tonitru nomē habens. Vide Plin.

Βροντάω, τῶ, Fut. ήσω, Tono. Od. ξ, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε & Βροντήσας ... Et βροντᾶ impersonaliter. Tonat, in v.lex. Item Βεβροντῆσθαι pro Attonitum esse. qua tamē signif. dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι.

C.ἈΝΤΙβροντάω, ῶ, Contra tono, Obtono, Aduersus tonāntem tono, vt Salmoneus apud Lucianum dicitur ἀντιβροντᾶν ipsi Ioui. Datiuum habet, sicut ἀντιβοᾶν, & cæteraque huius generis.

C.Ἐμβροντάω, Attonitum reddo. (intelligo Attonitum in propria signific.) Vnde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus est attonitus.) Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitū esse, id est stupidum, quasi fulmine stupefactum. Bud. Apud Luc. item, ... δὲ ὅμοιος ... καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. HINC Ἐμβροντησία, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est a tonitruum. Vnde pro vesania ponitur. Hesychio est μανία & φρενοβλαβεία. ET Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Vesanus. Dem. Pro cor. ἐμβρόντητε ... λέγεις.

C.ἘΠΙβροντάω, ῶ, vnde Ἐπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam Vecors, Vesanus.

C.ΚΑΤΑβροντάω, ῶ, Aduersus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

ΒΡΈΧΩ, Madefacio, Intingo, Macero. Item Irrigo: vt Antiphan. arbores quæ sunt ... βρέχεσθαι χειμάρρους dicit die noctéq; βρέχεσθαι, id est irrigari. ¶ Item βρέχειν pro Bibere, Athen. ex Antiph. ... ¶ Et vt Lat. Madidus dicitur qui est appotus, siue qui plusculum se inuitauit, sic & βεβρεγμένος vsurpatur, id est ad verbum Madefactus. Nonnulli autē βεβρεγμένος Ebrius interpret. perperam, quum Hesych. quoque non exponat μεθύων, sed ὑπομεθύων, q.d. subebrius. ¶ Βρέχω, Pluo, apud Matth. Luc. Iac. constructione diuersa. Et Apoc. ἔβρεξεν ὑετός. D

C. Ἄβρεκτος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβροχος. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno, Manus non madefacta. à βέβρεκται tertia persona præteriti verbi βρέχομαι, præfixo itidem α priuatiuo.

C. Ἀρτιβρεχής, Nuper madefactus, Nuper irrigatus, in Epigramm.

Βροχή, Madefactio. Item Pluuia.

C.Ἄβροχος, ὁ καὶ ἡ, Non madidus, Nō madefactus, Siccus. Athena., ... ἤδη ... χλωρά ... καὶ ... βεβρεγμένα ... ἄβροχα. Sic ἄβροχα ... ἀβρόχως. Luc. Ap. i. anchora adhuc sicca, nondū madefacta. Huic opponitur διάβροχος. ¶ Significat etiam interdum ἄνομβρον, id est imbre siue pluuia carentem: quòd βρέχειν pro pluere ponatur aliquando. ET Ἀβροχία, ας, ἡ, Siccitas, Humoris penuria, aut imbrium.

C.Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, Vndique madefactus, Omni ex parte madidus. ¶ Dicitur etiā ἀμφίβροχος, Vndique madidus, id est vino madens. vt Lat. quoque madidi dicuntur qui sūt ebrii. In Anth. Ep. Ἡδὺ μὲν ... βεβρεγμένον ... Βάκχῳ. Suid. ET Ἡμίβροχος, Semi madefactus. ET Πολύβροχος, Multum madefactus. ET Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare immersus. Item, In mari submersus, ex Macc. 3.

C.Δίβροχος, Bis madefactus, Bis intinctus, seu immersus.

C.ἈΝΑβρέχω, Madefacio, in v.l. B

C.ἈΠΟβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, vt ... τὴν γλῶτταν τῆς ... ἀποβρέξας ... Pass. ἈΠοβρέχομαι, Perfundor, Madesio, Aqua diluor, vel maceror. Vnde participia ἀποβεβρεγμένος & ἀποβρεχής, Madefactus, Dilutus. Dioscorides lib. i, cap. 152, ἀποβρεχὲς ... ἐμβαλὼν ὕδατι αἱμοπτοϊκοῖς ...

Ἀπόβρεγμα, ατος, τό, Dilutum. Budæus ex Plinio. Est (inquit) aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit. vt in Hippiatria, ἡ τροφὴ δὲ αὐτοῦ χλωρὸς ἔστω χόρτος, ἢ ἐρέβινθος ... ἀποβρέγματι ἐρεβίνθων ... Frequens est vocabulum hoc apud Dioscoridem, & variis modis redditur. vt ἀπόβρεγμα σμύρνης, Myrrhæ dilutum, Maceratæ vel madefactæ myrrhæ liquor, Aqua in qua myrrha madefacta vel macerata fuit. sic ἀπόβρεγμα ... apud eundem, item ἀπόβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχή, ῆς, ἡ, Perfusio, Madefactio. Citatur ex Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro perfusione capitis.

C.2. Ἐναποβρέχω, vt ἐναποβρέχειν τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero. D

C.ΔΙΑβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. ἄλφιτα διαβρεχῆ quod Columella vocat maceratum far. ET Διαβροχή idem quod ἀποβροχή. ET Διάβροχος, (oppositum præcedenti ἄβροχος) Madidus, Vuidus, Madefactus.

C.ἘΜβρέχω, (q.d. Immadefacio) Immergo. Budæus. ἐμβρεχόμενα μύρα, apud Dioscoridem interpret. Inspersa vnguenta.

C.ἘΠΙβρέχω, Perfundo. vt ἐπιβρέχει τὸν θώρακα ... Sic Dioscorides ἐπιβρέχει τὸν στόμαχον ... ¶ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, Pluere super peccatores, apud Nazianzenum, πῦρ ... ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. ET Ἐπιβροχή, Perfusio, Gal. E

C.ΚΑΤΑβρέχω, itidem vt ἐπιβρέχω, Perfundo. Item, Mergo. Theophrast. ... καταβρεχομένη ... ὕδατι καταβρεχομένη, ἀσαπής. VNDE Προκαταβρέχω, Antè perfundo.

C.Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Vnde Προβρεχής, Præmadefactus, Antè maceratus.

B.ὙΠΟβρέχω, q.d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. vnde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Aliquantulum appotus. Bud. ex Luc. Sympos.

¶ Βρεχμός, οῦ, ὁ, Et Βρέχμα, itē Βρέγμα, Sinciput. Homerus Iliad. ε, Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους ... μάλ' ... Vbi Eustathius scribit hanc partem ita vocari quòd in infantibus sit non solùm tenera, sed & valde humida, vt videri quodammodo possit βεβρέχθαι, id est madefacta esse. Alex. Aphrodiseus Problem. lib. 1, ἐπὶ τὸ φαλακρὸν τὸ μὲν βρέγμα ... οἱ δὲ κρόταφοι ...

¶ Βρύχιος, Submersus, Suidas. Apud Apollonium autem βρυχίης ἁλὸς exponitur βυθίοιο, q.d. submersorii maris. ET Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed vsitatius. Apoll. Arg. 1, ... ὑποβρύχιος ... ὕδατι ... Ex Herodoto ὑποβρύχιον φέρεσθαι, pro Submergere. ET Ὑποβρυχής pro eodem. AT Ὑπόβρυχα sunt qui aduerbialiter positum putent apud Homerum Odyss. ε, Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. Vide Eustathium, qui & per onomatopœiam factum esse hoc vocabulum scribit, probans ex illis eiusdem poetæ versibus, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. Sed ego hic Etymol. sequi malui à βρέχω deducentem: alioqui certè βρέχειν dici putarem quasi βύθιον à βυθός.

ΒΡΌΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inusitatum thema, sicut & composita ἀναβρόχω & καταβρόχω, quum tamen ἀναβρόξειε & καταβρόξειε reperiantur apud Hom. vt mox docebo. A

C. ἈΝΑβρόχω, Fut. ξω, Idem, vel potius Resorbeo. Odyss. μ, Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ibidem ἀναβρόξασα χάρυβδις, id est καταπιοῦσα, inquit Eustathius. & Oyss. λ, Ὁσσάκι γὰρ κύψῃ ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν. id est, ἀναποθὲν, ἀναρροφηθὲν, vt exponitur in breuibus scholiis. Apud Hesych. habetur simplex ῥοφηθέν: sed malim ἀναρροφηθέν. vt ἀναβροχὺ ὕδωρ sit aqua resorpta. Eustath. ait in ἀναβροχέν aut abundare præpositionem ἀνά, aut significare eandem actionem sæpius repetitam. Sed quomodo ἐξεμέσαι & ἀναβρόξαι Charybdin apud Homerum sint vertenda, docet Ouidius quum scribit, Quæque vomit totidem fluctus toti démque resorbet. nam quin ad Homeri locum respexerit, hæc scribens, mihi non est dubium. Est autem thema inusitatū ἀναβρόχω, vt ait Eustathius: à quo formatum etiā ἀναβέβροχε exponit καταπίνεται. B

C. ΚΑΤΑβρόχω, Idem. Od. δ, Ὅς τὰ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. C

¶ Βρόχθος, ου, ὁ, Guttur. Theocritus, Ὡς μέλι τι γλυκὺ τῆνο κατὰ βρόχθοιο ἀφύσσω. Et βρόχθος pro Lagena, ex lib. 2 Epigrām. VNDE Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, vt inquit Bud. subiungens ex Aristot. βροχθίσαι pro Sorbere, in Problematis, σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίνειν πολὺ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit significationes, sequenti cōposito magis conueniunt. NAM dicitur & Καταβροχθίζειν pro Deglutire, seu Vorare: Gallicè *engueuler* (pro quo tamen pronuntiatur potius *engouler*) q. d. ingutturare. Lucianus, ὅλον ὠμὸν ἀποπνίξας τὸν κρεῶν καταβρόχθισε. Sic apud Athenæum θερμὸν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν. AT Βροχθώδης λίμνη Nicand. scholiastæ est caua, vel sicca, aut parum aquæ habens. vnde (inquit) βρόχθος significat etiam ὀλίγον πόμα. Quasi verò (vt dem illi, sicut & Etymol. autori, βρόχθος hoc quoq; significare) βροχθώδης prius esse possit quam βρόχθος. D

¶ Βρόγχος, ου, ὁ, Guttur. Galenus tradit Hippocrati βρόγχον esse vel totam asperam arteriam, vel guttur duntaxat. Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit. sed quum Eustathius ponat thema βρόχω, & ab eo deducat βρόχθος, malui & hoc quod eiusdem est significationis, & ο itidem retinet, ab eodem deriuare. Geoponic. autor βρόγχον appellat in hirco quod Varro gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus sit ceruice & collo breui, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geoponic. τοὺς τράγους ἐκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρότερον. HINC Βρογχοκήλη, Tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. (quo qui laborat, Gutturosus Vlpiano) Celsus lib. 7, cap. 13, At in ceruice inter cutē & asperam arteriam tumor increscit. βρογχοκήλην Græci vocant. ET Βρόγχια (diminutionis forma) Asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuisæ. Gorr. In v. lex. Βρόγχια, Pulmonis concauitates, ex Alex. Aphrod. ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνεύμονος, καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μορίου οὐσίαν, φθισιν τὸ πάθος. Inuenitur & Βράγχια pro βρόγχια. E F

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura qua collum inseritur inter induendum. Sic v. lex. ex Iosepho De antiq. Iudæorum, in descriptione sacerdotalis amictus, λαγαρὸν δὲ παρέχει τὸν βρογχωτῆρα τοῦ αὐχένος. vbi reponitur βροχωτῆρα. G

¶ Βράγχος, ου, ὁ, vel εος, τό, Raucedo, Raucitas, (quòd faucibus accidat) Aristot. Problem. βράγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, διὸ καὶ βράγχοι τοῖς παιδίοις γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὃ ἀκριβολογούμενοι βράγχον προσάγουσι. HINC Βραγχώδης, Raucus. Et φωνὴ βραγχώδης, Aphrod. ET Βραγχαλέος, idem quod βραγχώδης. ITEM Βραγχάω ET Βραγχιάω, ῶ, Raucesco. Aristot. Probl. διὸ καὶ οἱ βραγχῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud Poll. autem βραγχᾶν. AT Βραγχιάζεσθαι Hesychio est πνίγεσθαι. H

Βράγχια, Branchiæ quibus pisces spirant (inquit Budæus) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, vt scribit Aristoteles De respir. 378. Apud Theocr. Cyclops cōquerēs φ non esset natus piscis, dicit, ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. ¶ Βράγχια apud Aristot. & pro faucibus porci, inquit idem Bud. Qui & βραγχίων πνεύμονος συνηρίθμουν, apud Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. ET Βραγχιοειδής, έος, ὁ & ἡ, Branchiis similis. A

¶ Βρόχος, Laqueus. Thucyd. 2, βρόχους τε ἐφέλκοντες. Sed propriè esse volunt laqueum signif. restim ad suspendium, quia circūponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Et Od. λ, Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7, ἐξάψασα ἑαυτὴν ἐκ τῆς ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τὸν θάνατον εὗρεν. Bud. exponit etiā Transenna & Tendicula. Idem βρόχος ex Polluce interpr. maculam retis quatuor modis constantem: & apud Xenoph. in. βρόχους maculas. HINC Βρόχιος μόρος, q. d. Laquearis mors, apud Nonnum, θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον. ET Βροχίς, ίδος, ἡ, in Epigr. idē quod βρόχος. B

ΒΡΙ'ΘΩ, Fut. σω, & Βρίθομαι, Sum grauis, Ingrauesco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præ pondere, Propendeo. Hesiod. Erg. — Ἐκπλέα βρίθῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, id est βαρείῃ ἔσται, inquit Tzetzes. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών, vt scribit Eustath. πολλὴν ἐπομβρίαν significari, ὅτε βαρυτέρας πιεσθείσης γίνεται ἡ γῆς. B. autē vertit, Quum terra grandine procellosa obtecta est & obruta. In prosa quoque locum aliquādo habet hoc verbū. Philo De vita M. lib. 3, ἀπαρχὰς δὲ τῆς βλάστης ἐξέφυσε, καὶ ὥσπερ ἄρτι τοῖς ὥραις βρίθειν, Ingrauescebat. Synes. De insomn. ὅταν γὰρ ὑπὸ κάκης συγκαταπατῆσαι ἐφεστῶσα αὐτῇ — Βαρυνομένη ἐκ τοῦ βρίθειν. Et pro Deorsum vergo, Inclino. Aristot. Probl. sect. 15, ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo De mundo, τὸ μὲν δὴ περὶ ὅλης συναινίσσει τὴν, ὑπὸ τῆς ... βρίθειν ἀναγκάζεται, Deorsum vergere, vel Pessum ire. Sed adiungitur sæpe κάτω huic verbo quum Vergo significat. Lucill. Ep. lib. 2, οὐχὶ κάτω βρίθον βαρύ. Philo De v. M. l. 1, ὁ πῆ δὲ κάτω βρίθειαν [αἱ χεῖρες,] ἰσχύειν οἱ ἀντίπαλοι. Greg. ὅσον τὰ ὑπὸ θεοῦ ἡμῶν ὑπεραίρει τὸ σωθῆναι καὶ ἀποπνιγῆναι καὶ κάτω βρίθοντας χρήματος. ¶ Interdum autem βρίθω non simpliciter est Inclino, sed cū impetu, ideóque redditur Incumbo, Ingruo, Impressionem facio. atque ita Bud. in hoc Plut. loco in Cæsare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἀπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβριθον. Videtur autem ab Homero profecta esse hæc signif. Il. μ, — οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βέβριθον Ἔσσυντο Θύρας ἀναχάζοντο. Vbi crediderim βρίθειν tale quid esse quale apud Virg. magna se mole ferre. Qui dixit alibi — densāq; ad muros mole feruntur. ¶ Βρίθω interdum exponitur etiam Onustus sum, Plenus sum, Abundo. vt Il. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Od. τ, — βρίθουσι δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionys. Alex. βεβριθὼς ἀμάλλαις. Et βεβριθυῖαι ὀλκάς in Epig. Ibidem, ναοῖς βρίθοντα. Ibidem, βεβριθὼς λωτῷ metaph. quod fortasse dictum est eadem forma quā à Virg. Pietate grauem ac meritis. Admittit autem alicubi βρίθω vtranque expositionem, videlicet & pro γέμειν & pro βάρος ἔχειν, quemadmodum & his in locis vbi genitiuo iungitur: Od. ι, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. nam Eustath. vult βρίθειν esse vel γέμειν, vel βάρος ἔχειν, vt sit βάρος ἔχειν ὑπὸ τῶν τυρῶν. Sic Od. ο, εὗρεν δὲ τράπεζαν σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβριθυῖαν. De hoc enim (vt opinor) loco intelligēs Hesychius βεβριθυῖαν exponit duobus modis, vel βεβαρημέναι εἰσὶ vel πεπληρωμέναι. Vtuntur autem & voce pass. in iisdem signif. & cū vtraque construct. Hom. Il. θ, Καρπῷ βρίθομαι τε ὀπώρῃ τε εἰαρινῇσι. Et ποδῶν βριθομένα δάμαλις in Epigr. Grauida. Hesiod. Aspide — πτύλα βριθόμενα σταχύων, ὥς τε Δημήτερος ἀκτήν. Chrysost. quoque βρίθεσθαι dixit pro Ingrauescere & propendere: cuius locum & alios vide apud Budæum pag. 360. Idem Chrysostomus, ἀμπέλοι τοῦ καρποῦ βριθόμεναι. Cæterùm βρίθω à βαρὺς deductum esse arbitror, vt ex βαρύθω factum sit βρύθω per syncopen, deinde βρίθω, mutata vocali in ι. Quoniam autem primitiuum non esse puto, lineolam illi præfixi. quòd si ab omnibus receptum iri putassem illud etymū, post βαρὺς hoc verbū posuissem. C D E F G H

Βρίθω metaph. Polleo, (vt apud Latinos Pondus habere tali metaphora dicitur) Soph. Aiace, Μηδ' οἷον ἄρας

μεῖον ἤ ὥσπερ πρὶν ἔτ᾽ χεῖρ βελίσε, ὁ μακρῷ πολὺ βάσκ.
Βρῖθος, Pondus, Grauitas. Aristot. ET Βριθοσύνη, apud Hom. Il. ε. & μ.
Βριθύς, Ponderosus, Grauis. Vt Il. ε, ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. ET Βριθύνοος, Apollo, Grauem mentem (id est prudentem) faciens. In v. l. ex Epigr. ET Βριθυσωπήτης, in eodem Epigrām. volumine, lib. 2, βριθυσωπήτου ἀσπίδας ἔμπαλιν, Diogenis Sinopensis seueri (philosophi seu seueram quandam grauitatem præ se ferentis. Cæterùm autem (sicut Ἐμβριθής, & Ὑπερβριθής) cum μ, non ν. Est autem Ἀβριθής, Pondere seu grauitate carens, Lexicon apud Eurip. Ἐμβριθής, Ponderosus, Grauis, vt Plut. De orac. def. ἐμβριθὴς καὶ πολυμερής. Idem in Romulo, ἐμβριθὴς καὶ ἐμμελὴς αἱ ἀθυμίας. De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Grauis. vt Plato epist. 7, ἦθος φύσεί ἐμβριθὲς, Mores natura graues. Et Plut. Pericle, φρόνημα ἐμβριθὲς ἔχων. Idem, An sen. administr. resp. ὥσπερ οἷς ἐστί ... ἐμβριθέστερον ... αἰδὼς καὶ ... πεπλεγμένον, ἀλλ᾽ ἐμβριθὲς πάντη καὶ αὐστηρόν. In v. l. legitur & ἐμβριθὴς ἡλικία. Sed & personæ tribuitur, sicut in hoc eiusdem Plut. loco, vbi à B. redditur Grauis, item Constans: in Demetrio, καὶ πάθος ... ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, καὶ χρωμένου στρατηγήματι ... Idem Plutarch. alibi, ὅθεν ἐμβριθέστερον ... ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος. At Politian. apud Herodianum lib. 3, ἐμβριθὴ καὶ θερμουργὸν interpretatur ferocem & audacem iuuenē. Apud Philonem autem, ἐμβριθέστερον ... redditur, Asperius insurgendum fuit. ET Ἐμβριθῶς, Ponderosè, Cum pondere. Item metaphoricè, Cum grauitate, Grauiter, Constanter. Item, Asperè. Herod. 4, ὁ δ᾽ Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἐποίει, quod interpr. Polit. Antoninus cuncta asperius ferociusque gerebat. ET Ἐμβρίθεια, Grauitas, Ponderositas. Item metaph. Grauitas, Constantia.

C. Ὑπερβριθής, Præponderosus, Grauissimus. Ex Soph. ὑπερβριθὲς ἄχθος, Grauissima molestia.

C. ΕΠΙβρίθω, Ingruo magno cum pondere. vt Iliad. ε, ὅτ᾽ ἐπιβρίσει Διὸς ὄμβρος. Et Apollon. Argon. 2, πόντῳ ἐπιβρίσειεν ἄεις ... Rursum apud Hom. de bello, Il. η, Μή ποτ᾽ ... ἐπιβρίσειε πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in hoc App. loco, De bello ciuili l. 4, ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων ... πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem vna impressionem facientibus oppressus. ἘΠΙΒΡΊΘΩ actiue, Degrauo, Prægrauo. Chrysost. ... αὐτὴν ἐπιβρίθειν ...

C. ΚΑΤΑβρίθω, Ingrauesco. Item, Onustus sum. vnde καταβεβρίθασι. Hesiod. ... μαλοῖς καταβεβρίθασι. Sed βρίθω exponitur etiam actiue, Onero, Degrauo.

C. Βριθάρματος, Currum grauans, apud Hesiodum exponitur in Aspide, Τίς ἐστι ... ἰαχῇ βριθάρματος ... Ἄρης ...

ΒΡΙ pro Βριαρὸς & Βριαρὸν ab Hesiodo dici (sicut κρῖ pro κριθὴν Homerus dixit, Sophocles ῥᾶ pro ῥᾴδιον) autor est Strabo. Eustathius autem vult ex hac particula βρὶ (quā ἐπιτατικὴν appellat, vulgò intēsiuam interpret.) esse nō solùm βριαρὸν, sed & ὄβριμον: item βριμάομαι siue βριμάζω, atque alia. Ego, quanuis non minus verisimilē existimem nominis βριαρὸν deductionem à βία (vt dicatur βιαρὸν quasi βιαρὸν) & cæterorum quoque aliam afferri deriuationem sciam, illum tamen hic sequi statui, vt ad vnum eundémque locum diuersa illa vocabula referre possim.

¶ Βριάω, Robustum reddo. Robur indo: item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potēs sum. Vtranque autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Ergon, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. In Theog. autem βριάειν dixit pro Augēre reddere, (sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, quū propriè vis robur significet) in hoc versu, Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, vbi redditur, Ex paucis multiplicat.

Βριαρὸς, ἡ, ὁ, Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etymologistes, ex quo fit βριαρὸς: sed debuit potius ex βία deducere βριάω, ex quo deinde fiat βριαρὸς, vt existimo. ET Βριάρεως ... HINC Βριαρόχειρ, Robustus seu validus manibus, Cuius manibus robur inest.

¶ Βρίμη, ἡ, Robur, Potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μαδίης ποτὲ βρίμην φαρμάκων. Hesychio autem βρίμη est ἀπειλὴ, item ἡ γυναικεία ἀρρητοποιία. Hesychio autem βριμὸν eidem Hesychio sunt ἰσχυρὰ, Valida. ET Βριμὸς ... Item βριμὸς est μέγας & χαλεπός.

¶ Ὄβριμος, (vel ὄμβριμος) Robustus, Validus, Prævalidus. Item, Impetuosus. Il. γ, — ὄβριμον ἔγχος, vt & Lat. Valida hasta. Iliad. λ, — ὄβριμον ὕδωρ, Impetuosa aqua, vel rapida. Sed in malam partem sæpe ponitur pro violento, seu eo cuius violenti sunt & furētes impetus. ita enim ex Cic. aptè reddi posse existimo. Hesiod. Theogonia, Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Vbi legitur & ὄμβριμοι. Sic autem passim tam apud eum quàm alios poetas (ac præsertim apud Homerum) quædā exemplaria ὄβριμον, quædam ὄμβριμον habent: quæ varietas itidem in compos. inuenitur. Eustathius certè à βρὶ deducens, ὄβριμος dicit per pleonasmum & πρόσθεσιν fieri, alterius scripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionē τοῦ ὄμβριμος ab ὄμβρος, quam sequendo non dubium est quin potius scribendum sit ὄμβριμος cum μ. Verùm ego in antiquioribus & fide dignioribus diuersorum poetarum exēplaribus scriptis ὄβριμος potius quàm ὄμβριμος obseruasse mihi videor.

C. Ὀβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia vtens, vel Cuius est effrænata violentia. (Vtor autem & hîc Cicer. verbis, quum effrænatam violētiam dico) Il. ε & φ. Obserua autem, in hoc composito posteriorem signif. τοῦ ὄβριμος retineri.

C. Ὀβριμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, apud Hesiod.

C. Ὀβριμοπάτρη, Minerua apud Homerum, Prævalidum patrem habens, seu præpotentem. Odyss. γ, Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ γλαυκῶπις ὀβριμοπάτρης. Apud Hesych. est etiam Ὀβριμοπάτηρ & Ὀβριμοπάτρις. At in v. l. Ὀβριμοπάτρης ponitur à quo fit illud ὀβριμοπάτρη.

Ὀβρίκαλα, (quasi ὄβριμα καὶ καλά) Leonum catuli, Æschylo. Secundum quosdam autem & luporū catuli, vt addit Eustathius. ET Βρίκελα, vel Βρίκελοι, Laruæ. Vide eundem Eust.

¶ Βριμάομαι, οῦμαι, Fremo ira, Excandesco. Xenoph. Pæd. 4, ἐνταῦθα δὴ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι. id est (inquit Budæus) Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum. & quod postea dicitur ὠργίζετο. Hæc Budæus. Sed quanuis de eadem re feratur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat quatur ὠργίζετο. Pausanias autem dicit βριμοῦσθαι esse μετὰ τοῦ βρίμου ... δρᾶν, & Ælius Dionysius exponit ἀπειλεῖν, τὸ ἀπειλῆς ὀργῆς ... Quum autem τὸ βρίμειν signif. hoc verbum retineat, fortasse & deductum ab eo videri possit. Ego tamen (vti dixi) Eustathium sequi volui.

Βριμάζειν etiam dici, ex quorundam sententia refert Eustathius. VNDE Βριμαδὸν ET Βρίμαμα deducere malo quàm ab altero. Signif. autem Βριμαδὸν Cum fremitu, & q. d. Fremebundè, in hoc Nonni versu, Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀύει. At Βρίμημα ab Hesychio exponitur ἐπίπληξις.

C. Ἐμβριμάομαι τινι (q. d. Fremere in aliquem) apud Matthæum & Marcum illam comminationis significationem inclusam habet quam à Pausania & Ælio Dionysio dari τῷ βριμοῦσθαι modò dictum fuit. Vet. interpres Comminari vertit, Beza Grauiter interminari. At Ioh. cap. 11, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν, vertitur Infremuit. Ego hîc aliquam horroris significationem eo includi existimo.

Βριμώ, Proserpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι, ita dicta, vt tradit Etymologus. Eustathio autem βριμώ est πλασμένη δαιμόνιον τι φοβερόν.

Βριμαίνω, & apud Hes. Βριμαίνομαι, Excādesco, βριμοῦμαι.

Βριμάζω, Leonis voce vtor. Item, ὀργᾶν εἰς συνουσίαν, Cypriorum lingua, Idem Hesych.

ΒΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus. vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Act. Ap. 7, ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ᾽ αὐτόν. At Epigr. lib. 4, cum singul.

Illud.

num. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Apud Apoll.autē Arg. A 1, βεβρυχὼς absolutè pro Frendens. HINC Βρυγμὸς Suidæ, Stridor dentium. ET Καταβρύχω pro βρύχω de leone dictum in Epigr. ET Περιβρύχομαι in v.l.Circumfrendo.

Βρύχειν (aut cum Etym. βρύθειν) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. ET hinc Βρυχετὸς, Febris. Apud Hesych.est βρυχετὸν, πυρετόν. Fortasse autem occasionem huic signific. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt.

¶ Βρυχάομαι, ῶμαι, Rugio, propriè de leonibus. sed dicitur & de nonnullis aliis feris. B HINC Βρύχημα & Βρυχηθμὸς, Rugitus. ET Βρυχὴ, idem apud Apoll. ET Βρυχηδὸν, Cum rugitu. Item Cum fremitu, in Epigr. ET Βρυχαλέος, Rugiens.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, apud Nic. vbi schol. exponit Eiulare.

ΒΡΥ΄Ω, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Aristot. De mundo, ἐξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς. id est Scatens, inquit Budæus. Vt autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν & πηγαί. vt βρύουσιν C αἱ πηγαὶ apud Basil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu significat & Circumfluo, Diffluo, Plenus sum. vt exponitur in his Aristoph. βρύων μελίτταις καὶ σφηξίν. Sic πάλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Basil. Et Chrysost. ἐξ πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς ἀσεβείας βρύειν. Sed & in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliisque multis refertur) ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem & Latini verbo Scatere vtuntur. Sed & accus. iunctum reperitur βρύω. vt apud Greg. εἰ λέγοιμι ἔβρυσε πῶς τὴν ἄμορφον ποικιλίαν ἀπεξέδυσε δὲ τῆς κακῆς ὕλης. Sic in Iac. epist. D c.3, πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ (sicut & Lat. Mano accus. interdum habet: ποικιλώτερον tamē.) Absolutè etiam ponitur βρύει, id est sine casu: vt quum βρύειν terra dicitur, germina emittēs, ex interpr. B. in hoc X. loco, ὅταν ἡ γῆ βρύῃ μᾶλλον δὲ ἔργα ἔχει ὅσα ἔχουσι. Et βρύουσα ἄμπελος apud Dioscor. Pubescens virilitatē φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundā sententia tradit Eust. Vult aūt & Poll. βρύειν dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν.

Βρύας, q.d. Scaturitio, apud Eust.

C. Γηγενόβρυτος, ὁ, ἡ, E fonte scaturiens. in v.l.

C. ΕΠΙβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphr. ἀμυγδάλη καὶ μῆλον, μυρσίνας ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαι.

¶ Βρυάζω pro βρύω, sed formā habens quā (vt opinor) frequētatiuam dicere possumus. Vtitur quidam apud Eustathium p.1631.

¶ ΒΡΥ΄ΟΝ, Muscus. Plin. lib.12, cap.23, Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur. alii βρύον vocant. Et paulo pòst, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi quales in quercu maximè videmus, &c. Vocari aiunt & σπλάγχνον à Galeno & Dioscor. | Βρύον θαλάσσιον, Muscus marinus, Alga. E | Βρύον, Herba lupus salictarius dicta, officinis autem Lupulus. | Βρύον, Herba quæ & λειχὴν, quæ super saxa nascitur & roruletis petris adhærescit. | Βρύον, Vua, id est Fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. | Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καυκαλίς, teste Diosc. Vide Gorr.

C. Βρυοφόρος, ὁ, ὁ & ἡ, (q.d. Muscifer) Musci fertilis, Theophr. De caus. pl. lib.2, cap.5.

Βρυώδης, Muscosus. Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Galen. ad Glauc. lib.2, βρυώδη καὶ ἀσθενοῦσαν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamētis vel sanguinis missione. Hæc Bud. Affert autem & Gorr. ex ipso Gal. 3 Meth. Med. βρυώδης dici quod molle nimium est, & more algæ (quæ βρύον dicitur) fragile, vel potius in morē algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q.d. Musco oppleo. A cuius pass. est participium βρυωθεὶς, id est Musco oppletus, Musco obsitus. Aristot. De color. 386.

ἜΜΒΡΥΟΝ, τὸ, (q.d. τὸ ἐν τῆς τῆς γαστρὸς βρύον) Infans vtero conclusus, Infans qui gestatur in vtero. Item generalius, Fœtus qui est in vtero. Dicitur enim & de H brutis. Lucianus, οὐ γὰρ ὁπόσον εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Diosc. vt quum dicit ἔμβρυα κτείνει, & ἔμβρυα ἄγει vel καταστρῆσαι, item πέμπει τῆς ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plinius autem Partus etiam interpretatur. vt quum pro his Diosc. de anthemide dictis, πτυρμὸν δὲ καταμήνια A ἄγει καὶ ἔμβρυα καὶ λίθους καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partus, item menstrua, in potu, & vrinam calculosque. De brutis autem vtitur Aristot. vt quum ἐμφαινόντων ἔμβρυα dicit. Cæterùm Gal. De sympt. causis lib. 1, tradit fœtū duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. | Apud Homerum autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu videlicet qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Od. ι, de brutis, ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Sed B & Aristot. de auibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit, vt habent v.l. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, vt videbis in Βρέφος.

Ἔμβρυος adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatris, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον καταζέσον μετὰ ἐλαίου.) Itē Genitalis, vel Prolificus, vt B. vertit in hoc Theophr. loco, De caus. pl. lib.1 cap.1, pag.120, ἀεὶ γὰρ τὸ μᾶλλον βλαστάνειν ἔχει τι δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταχέως τὴν δύναμιν ταύτην. id est (inquit Bud.) Humorem prolificum, vel ... Ab eodē Theoph. eiusdē libri cap.4 ... esse dicitur ... C λος ἔμβρυος, (vel ὅλως, vt alii legunt) vbi à quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis seu Fœcūda, (non autē viuax, cū Gaza) quòd Plinio etiam teste, hedera, vt rubus, ex sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcunditate propaget.

C. Ἐμβρυοθλάστης, Vncus seu spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, in v.l. Sciendum est tamē, hoc instrumentum (quod æneum spiculum Tertullianus vocat in lib. De anima) non ab educendo fœtu, sed potius à cōfringendo seu cōtūdendo, ἐμβρυοθλάστην appel-D lari eóque respexisse puto Tertullianum quum de infanticidii officio sic nominatum scribit, & addit, Vtique viuētis infantis peremptoriū. Quæ etiā refragatur iis qui ἐμβρυοθλάστῃ ad educendos præsertim mortuos fœtus vsum fuisse volunt. Sed apud cum ἐμβρυουλκὸν τὴν habent vulg edit. pro ἐμβρυοθλάστην, vt multi admonuerunt. Putatur autem idē esse instrumentum quod aliis nominibus ὄνυξ & πτέρον, item ἑλκυστήρ, θλαστήρ, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitetur.

Ἐμβρυοτομία, ας, ἡ, Vmbilici sectio in fœtu recens in lucē E edito. Vide Poll.

ΒΥ΄ΒΛΟΣ, ου, ἡ, Papyrus, S. Eust. Ex hoc est prou. βύβλον δὲ καρπὸς οὐκ ἀπεῖ σῖτον μάχαι, de quo lege Suidam. Ex hoc funes fiebant, vnde βύβλινον σχοινίον dicebatur: quod tamen alii volunt esse cannabinū, alii ex philyra. Vide Eustath. qui & calceamenta βύβλινα in vsu fuisse testatur. Quoniam autem & chartæ ex byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur: sed scribitur & βίβλος. Theophr. καὶ ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτας τινας, καὶ στρώματα, καὶ σχοινία, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία. Herodotus dicit διφθέρας Iones vocasse τὰς βίβλους, quòd penuria βίβλων vterētur διφθέραις (id est pellibus) caprinis & ouinis. | Βύβλος Phœnices vrbs antiquissima. Steph.

Βύβλινος, Papyraceus. Exponitur & Cannabeus, item Scirpeus, vt βύβλινα ὅπλα apud Herodotum. AT Βύβλινος οἶνος apud Hesiodum, Vinum ex regione Thraciæ quæ Byblia dicitur. Alii autem ab vrbe dicta Byblia, alii à Byblo fluuio Naxi insulæ, alii aliunde deriuari putant. Scribitur autem & Βίβλινος.

G Βυβλίον, Papyracea charta in qua nihil scriptum est: at Βιβλίον in qua scripsimus, vt vult Etymol. sed Hesych. βυβλία exponit βιβλία, eandem vtriusque scripturæ significationem esse ostendens. | Item Βύβλιον, Funiculus nauticus, non tamen ex byblo (id est papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili. Sic in v.l. at Eustath. habet βύβλινοι χοινίοι.

Βυβλάριον, diminut. Chartula ex papyro. In Epigr. βυβλαρίων σκεπάσματι, vbi Lascaris ait intelligi papyrū pertusam instar trabeæ quæ tundit glebas segetis & frumētorū. Sic v.l. de quorū suspecta fide dicetur in Σκυτάλη.

¶ Βίβλος, ου, ἡ, Liber. Demosth. Pro cor. τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Luc. in Herodoto, de libris eius loquens, ἄχρι τοῦ καὶ μούσαις κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ.

C. Βιβλιοφόρος vide paulopòst in Βιβλιοφόρος.

Βιβλιδάριον, ET Βιβλαρίδιον, Libellulus, in Apocal. A
(Βιβλίον) Libell' diminut. forma. Sæpe autē pro βιβλίοις, Libri. (vide locum Theophrasti paulo ante citatum.) De hist. scrib. πλὴν μάλιστα ὑπομνήματα ἔχων ἄγραφον ἐν βιβλίῳ ἐπιγράψαι. ET λεπτόχαρτα βιβλία, apud eundem. Quidam comicus apud Athenæum, Ar... τὰ βιβλία. Itē Βιβλίον idē quod χαρτίον exponitur & Tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

C. Βιβλιογράφος, Librorum scriptor, Librarius. ET Βιβλιογραφία, Librorū scriptio (ab ea significatione quā dici librarius) Dioscor. lib. 1, ἄλλος δὲ συνεγγίας πλήρεις, ... βιβλιογραφίαν ἐπιτηδείως. B

C. Βιβλιοθήκη, Bibliotheca, Libraria, Gell.
C. Βιβλιοκάπηλος, vide in Κάπηλος.
C. Βιβλιοπώλης, Bibliopola, Librorum venditor.
C. Βιβλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferens, Tabellarius. ET pro eodem Βιβλιαφόρος ex Polyb. citatur.
C. Βιβλιοφυλάκιον, Locus vbi seruantur libri. ea forma qua dicitur γραμματοφυλάκιον.

Βιβλιοκύλιστης, Librorum volutator, In librorum lectione versatus. Plut. in Romulo de Varrone, ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον, vbi Ald. editio βυβλιακώτατον habet, cum alibi sit, Qui summam historiæ cognitionem ex plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non simpliciter (vt alii reddunt) In historia versatissimum. C

Βιβλίον, Libellus. Demosth. ἐν χαμαιλεοντίῳ δυοῖν χαλκοῖν ... βιβλίδιον μικρὸν πάνυ πλὴν ἐμμελογίαν καταλείπων ... ET Βιβλιδάριον apud Eust.

ΒΥΘΟΣ, οῦ, ὁ, Fundum, vel Profundum (substant. accip.) Imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν ποντ. Et ἐκ βυθοῦ, Funditus. Plut. in Fab. metaph. ἐν τῷ βυθῷ ... τῆς ... D

C. Βυθότροφος, In profūdo nutrit'. At v. l. ex Maccab. ... In profundo vtero nutriens.
C. Ἄβυθος, ου, ὁ, ἡ, Profundissimus. Propriè Fundo carēs. à βυθὸς quod fundum significat, præfixo priuatiuo α. Plato in Parmenide, δείσας μή ποτε εἰς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ita enim legitur in vetustissimis & fidedignissimis exemplaribus: (non ἄμυθον, vt in vulgatis editionibus) & eleganter dicitur, Ne in carētem fundo garrulitatem incidens, peream: tāquam in puteum aliquem, aut flumen aliquod fundo carens. E

Βύθιος, Qui est in profundo, Profundus. Luc. de Alpheo vrinatores imitante, οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ἰουλαρίζει ... Et apud eundem pro Summerso, & non emergente, vt inquit Bud. Et βύθια ... in Epigr. Quæ sunt sub fluctibus. Ibidem τὰ βύθια, Aquatilia, vt habent vulg. lex. HINC Βυθίως, Sub fluctibus, ibidem.

ET Ἐμβύθιος idem quod βύθιος, vt ἐμβύθια ... in Epigrammat. quæ & ὑγρὰ λος. Et ἐμβύθια ... apud Athen. In alto mersæ, Bud. interpr. qui & addit τῷ ἐμβυθίῳ ... opponi τὸ ἐπιπολάζειν καὶ ἀνωφερές. F

Βυθίζω, In profundum iacio, Demergo. Polyb. 1, μίαν δὲ ... ET Καταβυθίζω, idem, & quidem magis in vsu.

¶Βυσσός, idem quod βυθός. vt ἐς βυσσὸν χωρεῖν pro Pessumire, q. d. In imum gurgitem delabi. Βυσσὸς apud Herodotum pro βυθός, inquit Suidas. Vide in Ἄβυσσος quod proxime sequitur. HINC Βυσσόθεν, Ex profundo, Ex imo. G

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυσσὸν dicunt pro βυθὸν (vt inquit Suidas, subiungens tamen aliam etymologiam, quæ & apud autorē Etymologici habetur. à δύω quod significat Subeo, Ingredior, per mutationem fit βύω: hinc δύσσω, βύσσω, Ingredior, ... vnde βυσσὸς & ἄβυσσος, Quò nemo ingreditur ob profunditatem. At Etymolog. in voce ... βύω dicit, à βύω, quod significat Tego, Operio, ... βύσσα, βύσσομαι, βυσσὸς καὶ ἀκροβυσσός. hinc etiam ἄβυσσος (nam ex ἄβυσος fit ἄβυσσος, mutando τ in σ) dando ipsi α vim intendendi, Locus qui à multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etymologiam, vt longè simpliciorem, sequi quam modò ex Suida protuli: qui etiam exponit ἄβυσσος, Quam ne βυθὸς quidem H

(id est Fundus) capere possit. Sequendo autem hanc simpliciorem (vt dixi) etymologiam, simplicior mihi videtur hæc explicatio, ἄβυσσος, Fundo carens, ex α priuatiuo, & βυσσός, Fundum. Eustathius autem ait, βυσσός, quod epitasi (id est intentione) aut per pleonasmum, fit ἄβυσσος. At si in ἄβυσσος pleonasticum (id est superuacaneum) esset α, nihil aliud significaret quā in βυσσός, id est Fundum) cuius significationis exemplum desidero. Sed vtrouis modo formetur hoc nomen, cōstat vt adiectiuū passim vsurpari, sic λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. Ranis, Lacus seu palus fundo carens, in immensum patēs, immensæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, Fundo carens profunditas, id est immensa. Strabo lib. 17, ... τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου ..., καὶ βάθος ἄβυσσον ἔχειν ... No tat autem hic locum Herodoti, qui est in Euterpe, vbi ait, τὰς δὲ δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου εἶναι ἀβύσσους. Ibidem βυσσὸν habes pro βυθὸν, more Ionico, vt modò dictum est. Sic ἄβυσσον χάσμα dicit Euripid. Phœnissis, sic ἄβυσσον πέλαγος Æschylus: sic idem ἀβύσσω πλούτω metaphoricè, diuitias fundo carentes, in trag. ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας. Sic ὀργίας ἄβυσσος, apud Aristoph. A

Ἄβυσσος substant. positum Suidas profert ex Dauide (vt videlicet Græci cum interpretati sunt) ἄβυσσος ἀβυσσον ἐπικαλεῖται. Aliquoties extat in Nouo testamento, præsertim in Apocalypsi, vbi Arethas tradit ἄβυσσον vocari magnam profunditatem primi elementi, aut per priuationem τοῦ βύσσεσθαι (quasi dicat, quæ non βέβυσται, non operta, nec obturata est, sed magno hiatu semper patet) aut ex eo quòd magnam profunditatem habeat, vt α accipiatur ἐπιτατικῶς. Latinè Vorago aquarū hoc sensu dici possit. Videtur tamen aliquam emphasin habere Abyssus in Sacris literis, ideóque retineri solet etiam à Latinis interpr. hoc vocabulum.

Ἄβυσσος, Proserpinæ templum. Vide Suidam. Est itē nomen lacus apud Argos, inquit Hesych. B

C. Βυσσοβαρής, έος, ὁ & ἡ, In profundum delabens præ pondere. Vide Hesych.

C. Βυσσοδομεύω, Profundè cogito, vel in animo verso. Ad verbum, Profundè struo & molior. nam δομεῖν (vnde δομεύειν in compos.) est ædificare. vnde & à fundamentis ædificiorum quæ profundè iaciūtur, sumpta putatur metaphora. Gallicè quoque dicimus, Bastir quelque chose en son esprit. Od. ρ, Ἔνθ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύειν. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. Vtitur eo & Luc. sed tanquam poetico, in lib. De calumnia, μισεῖ δὴ καὶ λάθρα ὡς ... ἐχθρὸς ... καὶ ... φησι βυσσοδομεύει ... C

C. Βυσσοφρονέω, ὁ & ἡ, In profundo [pectore] cogitans. Vide Hesych.

Βύσσωμα, ατος, τό, Profunditas (tanquam à βυσσόω, ῶ) v. Lex. Epigramm. D

ΒΥΡΣΑ, ης, ἡ, (vnde Bursa) Corium, Pellis. vt βόειαι βύρσαι Diosc. Bubula coria. Plut. Alex. βύρσας ... καὶ ... Idem, ... id est, In culeum, Budæo interpr.

C. Βυρσοδέψης, ου, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Aristophan. ET Βυρσοδεψικός, Quo vtuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens. vt βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio Coriarius frutex, à Colum. Rhus sutorius, vt in vulgatis lexicis. At Theophr. βυρσοδεψικὰ ..., Spurcitiæ pellium dum concinnantur. ET Βυρσοδεψέω, ῶ, Aristoph. Coria concinno. E

C. Βυρσοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vt βυρσοπαγὴς ναῦς, Nauis corio cōtecta, q. d. Corio compacta. F

C. Βυρσοποιός, Coriarius, Poll. Q. d. Qui coria facit.
C. Βυρσοπώλης, Coriarius, id est, Qui coria vendit. Schol. Aristophanis.

Βύρσινος, Coriaceus. Apud Aristoph. autē βυρσίνην ἔχω exponitur ..., Flagellum. G

Βυρσεύς, Coriarius, Act. 10. VNDE Βυρσεύω, Corium concinno, seu apparo. EX QVO Ἀβύρσευτος δορά, Non concinnata pellis.

Βυρσόω, Corio contego. HINC Καταβυρσόω, ῶ, eadem signif. apud Thucyd. 7, ... H

ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωται.

ΒΥ'Ω, Obturo, Obstruo. Pro qua signif. Bud. affert ex Athenæo, ἔβυσα διὰ τοῦ στόματος. Diosc. τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, Foramen lino obstruatur. Bud. exponit etiam Infarcio, Constipo, & ex Luc. affert (non addens an ad hanc, an ad obturandi signif. referat) ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. ‖Item Impleo: vnde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. ‖Est etiam Tego, vt ostendit ἀκρόβυστος. ‖Ex Herodoto autem ἐβέβυστο τὸ στόμα pro Os turgidum erat.

Βύσμα, q. d. Obturamentum. Ex Poll. tamen annotatur pro genere quodam marsupii seu peræ. ET Βύστρα pro eodem.

C. Ἀκρόβυστος, ου, ὁ, (q. d. In extremitate tectus, id est, Extremam colis partem tectam habens) Præputiatus, Præputium habens. Cui opponitur περιτετμημένος, Circuncisus. ἀκρόβυστος & ὁ μὴ ἐμπερίτμητος Bud. ex Chrysost. 21 affert. Et ex Iosue cap. 5 (in vulg. lex.) ἀκρόβυστοι ἦσαν.

ET Ἀκροβυστία, Præputium, cui opponitur περιτομή, Paulus ad Rom. 2.

Βυστιὸς pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Aristoph. ἐκ βυστιός.

C. Ἐμβύω, Idem. VNDE Παρεμβύω, q. d. Interobturo. Item, Interfarcio & per media spatia inculco, vt Bud. interpr. in hoc Luc. loco, εἶτα μεταξὺ οὕτως ἁπλῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πολιτικὰ παρεμβέβυκε.

C. Ἐπιβύω, Obturo, Obstruo. Aristoph. τὸ στόμ' ἐπιβύσας κύρμασι τῶν ὀπτηρίων.

ΒΩ̃ΛΟΣ, ου, ἡ, Gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται, ὥστε ἐπιχείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, Quum omnis gleba refringitur & resoluitur in puluerem. Theophr. lib. 5 cap. 19, διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. Pæd. 8, ὡς βάλοι γε ἑαυτῷ τῇ βώλῳ ἀντιλαβεῖν. ‖Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos Gleba Armenia, seu Bolus Armenia, lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aster Samius, non tamen similiter asteri Samio leuis. De qua Aet. lib. 2 cap. 12. Vide & Βωλίτης. ‖Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epistola 38, τὴν πατρῴαν βῶλον ἣν παρὰ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. ‖Metaphoricè Massam significat, vt βῶλος σιδήρου, Eccles. cap. 22. Quò pertinet & βῶλος χρυσία quod Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ‖Πρῶτος autem βῶλος & δεύτερος, & sic deinceps, in naui quid sit, tradit Pollux lib. 1.

C. Βωλοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Glebæ formã habẽs, Glebæ similis, Glebosus.

C. Βωλοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Glebas scindo vel frango, Occo. Sic enim Gazá apud Ciceronẽ vertit. Citat Pollux ex Aristophane. ET Βωλοκοπία, ας, ἡ, Glebarum fractio, Occatio.

C. Βωλοστροφία, ας, ἡ, Glebarum inuersio, Repastinatio. Gaza De senect.

C. Βωλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebas secans. βωλοτόμοι μύρμηκες in Epigr. Vbi quidam vertunt Glebicidæ, Glebisecæ.

C. Ἁδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crassis seu grandibus glebis est. Vel, Plenis glebis, vt Bud. exp. Diosc. lib. 1 cap. 81 de bdellii quadam specie, ἐυπερὸν καὶ μέλαν, ἁδρόβωλον.

C. Βραχύβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paruas seu paucas glebas habens. Epigr.

C. Ἐρίβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebosus, Admodum glebosus. Il. φ, Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης.

C. Μικρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruis est glebis. Budæus opponit τῷ ἁδρόβωλος. CVI CONTR. Μακρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ.

Βωλώδης, εος, ὁ, Glebosus.

Βῶλαξ, ακος, Gleba. idem quod βῶλος. VNDE compos. Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐρίβωλος, vt Eustathius tradit, ab illo hoc deriuari scribens. Il. α, ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, id est ἀρίστῳ, λιπαρᾷ. ET Dimin. Βωλάκιον, ου, τὸ, Glebula. seu vt Hesych. exp. χωρίον βώλους ἔχον.

Βωλάριον, ου, τὸ, Glebula. Bud. ex Strab.

Βώλιον, ου, τὸ, Idem. Aristot. De aud. mirab. φασὶ δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὦξον ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρυσία πολλά.

Βωληδὸν, Glebæ modo, seu (vt vulg. lex. ex Plin. exponunt) Assulatim.

Βωλίτης, ου, ὁ, Boletus. Fungi genus sic dictum quòd conuolutum sit & quasi globosum: (voluam enim, vt scribit Plinius, terra prius gignit, ipsum postea in volua, ceu in ouo est luteum) vel à colore τῆς βώλου, hoc est rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt. Gorr.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Basis, seu (vt Eustathius explicat, à βαίνω deducens) κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα ἐφ' οὗ ἔστι βῆναί τι καὶ παγῆναι. Iliad. θ, Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, id est ἐπὶ τὰ ἄνω βωμοῖς. Odyss. η, Χρύσεοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad quem locum respexisse videtur Lucret. quum canit, — aurea sunt iuuenum simulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt suppeditentur. ‖Item Ara, propriè (vt ex Neāthe tradit Eustath.) dæmonum, vt ἐσχάρα heroum: quæ tamen differentia non obseruatur a Sophocle & Euripide, vt ibidem Eustath. annotat. Il. β, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. vbi Eustath. ἱερούς discriminis caussa additum scribit. Eurip. Hecuba, Ἀλλ' ἢ ναοὺς, ἴδε πρὸς βωμοὺς ... μένοντες ἱκέτας γονάτων. Plut. De superst. ... βωμός, ἐστὶ καὶ λῃσταῖς ἀσύληα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herodot. βωμοὺς ποιέεσθαι, Aras erigere. ‖Synecdochicè accipitur pro ipso templo, vt Eustath. docet, & Sophocl. schol. in hoc Œdipi tyran. loco, Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

C. Βωμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aræ formam habens, Aræ similis.

C. Βωμολόχος, ου, ὁ, Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ περιμένων ... τοὺς βωμοὺς ἐπὶ τὸ ἁρπάζειν τὰ ... ‖Item Improbus, Scelestus. κακοῦργος, ... Aristoph. Equit. Ὦ θυμὲ νυνὶ βωμολόχον ἐξεῦρέ τι. ‖Item Scurra, Assentator. Aristot. Ethic. 4, οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Ibidem, ὁ δὲ βωμολόχος ἥττων ἐστὶ τοῦ γελοίου. Poll. l. 6, ὁ δὲ κόλαξ καὶ βωμολόχος ... In qua significatione adiectiuè etiam ponitur. Aristoph. Ran. βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plutarch. De discr. am. ab adul. οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτο τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, ὥστε ... τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. ‖Est & huius nominis monedularum species apud Aristot. Anim. libro 9 cap. 24. VNDE Βωμολόχως, aduerb. Scurriliter. ET Βωμολοχία, ας, ἡ, Scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας apud Aristot. 2 Ethic. Plutarch. ἵνα δοκοῦσιν εὐτραπελίαν μὲν ἀναισχυντίαν ... ἀρχαιότητα δὲ βωμολοχίαν. Idem Lycurgo, παίζειν εἰθιζον καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας. Damascius apud Suidam, ἐπιχαρις ἦν, ἀλλὰ ... εὐτραπελίας ... καὶ βωμολοχίας ... ET Βωμολοχικὸς, ου, ὁ, Scurrilis, B. interpr. Luc. ... βωμολοχικά, καὶ οὐ κατὰ σέ. ET Βωμολοχεύομαι, F. εύσομαι, Scurram ago. Athen. lib. 13, ... βωμολοχεύεσθαι. Sic Synes. pass. voce. A QVO Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, Scurrile factum aut dictum. Aristoph. Pace, Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ ... καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ, Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν. id est (vt schol. exponit) βωμολόχα σκώμματα. ET Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι. Plutarch. ... ἄγροικον ... καὶ ... τὰ μέτρια καὶ ... βωμολοχεῖν καὶ ...

C. Βωμονίκης, ου, ὁ, Qui ad aram contendit. Βωμονῖκαι dicebantur adolescentes Lacones qui verberibus ad aram Dianæ contendebant qui plura verbera sustinerent.

C. Ἀπόβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aris alienus seu remotus, Profanus. ἀσεβής, Hesych. AT Ἀποβώμια ἱερὰ, Eust. sunt ἃ μὴ ἐπὶ βωμοῦ ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους καθαγιζόμενα. Pro quo ἀπόβωμοι θυσίαι apud Hesych. ab ἀπόβωμος.

C. Ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, Ignem super ara accendens. Idem in Theophan. καὶ Λακεδαιμονίων ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Et ἐπιβωμίους ξαίνεσθαι quod citat Bud. ex eodem Greg. 118, & Pausan. Lacon. ἐπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras: quod Polluci idem est cum προσόδιον.

C. Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ara [cum alio] communis est. idem quod σύμβωμος. Thucyd. lib. 3, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, id est (Camer. interpr.) Communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes.

Ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui apud aram est, Qui ab latere aræ est. Soph. OEd. tyran. πολλαί τ' ἐπὶ μακροῖς ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσι. [illegible] ὡς βωμοῖς ἐξοχλοῦ, vt schol. exponit. [illegible] A

Περιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum aram est.

Συμβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in eadem cum alio ara colitur, Eiusdem aræ particeps. vt σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Budæus adespoton in suo lexico afferat.

Βώμειος, α, ον. Euripides, Βώμειοι γὰρ ἐσχάραι πύλας Παρνασσίας [illegible] q.d. Foci altares. Apud eundem βώμιος ἑστία, Aræ præfecti. Et βωμίαν ἔλαφον [illegible] in Iphig. Aul. Aræ destinatam ceruam. Sophocl. Antig. Ἡ δ' ὀξυθήκτῳ βωμία περὶ ξίφει λύει κελαινὰ βλέφαρα. id est [illegible]. Euripides, γεραιὰ βωμίαν ἐφημένην, Anus ad aram sedens. B

A Βωμίς, ίδος, ἡ, dim. Arula, si ita dici posset. Herodot.

Βωμιστρίας, ου, ὁ, Quæ ad aras sacra peragit, Sacerdos seu Sacerdotissa, Gell. Nicand. Alexiph. — ἢ πυροφόρος ζείας βωμιστρίας Ῥείης, vbi schol. expon. ἱερείας. ¶ Pro eodem ponitur & βωμιστείας in v.l. Famulæ ab aris) quasi à βωμίζω. NAM Ἐπιβωμίζω etiam reperitur pro Ad aras sacrifico, vnde Ἐπιβωμίζοντα ab Hesychio exponitur, θύοντα.

Βώμωσις, εως, ἡ, Aræ extructio, βωμοῦ ἵδρυμα. Hesych.

Βώμαξ, ακος, ὁ, Idem quod βωμολόχος, id est ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς [illegible], αἴροντα, vt Etymol. exp. addens dici etiam de μαλακιζομένοις. VNDE Βωμακεύματα, quod Hesychio est βωμολοχεύματα, [illegible] κολακεύματα. ¶ Βώμαξ forma dimin. capitur etiam pro parua ara. ¶ Eo nomine quoque dictum fuisse Eurotam tradit Etymolog. [illegible] βοὸς [illegible].

Γάμμα Γ Γ γ Γ

ΓΑῖΑ, ας, ἡ, siue Γαῖα, (poet. vtrunque) Terra, Tellus. Vt autem prius esse γαῖα quàm αἶα existimem (quum & alioqui hoc αἶα ex poetarũ licẽtia profectum esse, metri causa literam primã abscindentiũ, credibile sit) faciunt cum aliæ synonymæ voces literam γ itidem habentes, tum varia ex vnaquaque earum composita, quum ex αἶα vix vllum me legere meminerim. At γαῖα (sicut & γαῖα) prius esse quàm γῆ, probare videtur, primum quidẽ frequentissimus illarum vocum apud poetas vsus, huius contrà rarissimus: deinde verò formatio huius γῆ ex γαῖα cum solo ι, quam affert Eustathius. C Cæterum quamuis Etymolog. vocis huius γῆ etymum afferat, ex γῶ significante Capio, id est Capax sum, ego tamen γῆ ex γαῖα (vt dixi) at γαῖα ex γαίω formatũ dico. γαίω autẽ (si vllam alia in tota Græca lingua) primitiuã esse vocẽ persuasum habeo: ideóque hic, sicut & aliis propè innumeris locis, ridiculum esse etymologici autorem non dissimulo. D Est autem vel in eo reprehendendus quòd non solùm etymologiam, sed etiam illud ipsum verbum vnde eam petere vult, fingat, ex χῶ videlicet γῶ faciens. E Ideóque in huius grammatici lectione (sicut & aliorum, plerisque in locis) magnam adhibendam esse cautionem moneo. Nihilo autem magis mouere nos debet quod scribit Eustathius ex suorum [illegible] sententia, ex γῶ significãte χωρῶ & [illegible] fieri γαῖα, vnde fit γῆ per crasin: fieri itẽ γαῖα, vt μαῖα à μάω.

Γαῖα seu γαῖα (sicut & γῆ) nõ solùm terrã generali appellatione signit. (vt quum dicit Hesiodus in Erg. Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα: & Homer. Od. ε & ι, γαῖαν [illegible], & rursum Od. ε, — [illegible] F appellat, Il. ν, simili epitheto vtens) sed & regionem, χώραν. vt Odyss. ν, v. 233, [illegible] γαῖα [illegible] δήμου [illegible]. Sed & insula Creta ab eodem γαῖα nominatur. sicut & Odyss. μ, — οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων exposuerunt νήσων (obseruandus est autem pluralis numeri vsus) quam expositionem affert & Eustathius, sed ego latius accipere malim. Theocr. certè hunc locum imitans, non γαῖας sed pro eo [illegible] & ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ, Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virgil. ad verbum γαιάων interpr. terras Æn. 3, Postquam altum tenuere rates, nec iam amplius vllæ Apparent terræ: cælum vndique & vndique pontus. Ouid. autem dixit, Quocunque aspicio, nihil est nisi pontus & aer. Cæterùm possumus fortasse in illo Homeri loco γαῖαν τὴν exponere etiam Patriam tuam: quam significationem habet cum alibi, tum in hoc versu 18 Od. ι, — οὔτοι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe verò & πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eodẽ dicit, vt videbis in Πατρίς. ¶ Alio etiam modo significationẽ nominis γαῖα restringit Homerus, & eo quidem cæteris etiã linguis vsitatissimo, vt quum In terram cadere dicimus, & Terræ procumbere, & Premere terram posito genu (quo sensu frequens est aduerb. Humi, vt Iacens humi, Fusus humi, Procumbit humi, Prosternit humi) quamuis enim qui in elemento degit quod terra nominatur, in aliud quàm in terram cadere nõ possit (etiam si in terram immediatè non cadat, id est in aliquid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum aut ferreum, aliusve materiæ) additur tamen In terram. Tum igitur ipsum terræ solum & illam quasi terræ superficiem quæ à nobis calcatur, intelligimus, quacunque re sit strata. Talia sunt autem apud Homerum, Iliad. φ, [illegible] ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο [illegible]: & Il. χ, — [illegible]: & Il. α, [illegible] βάλε γαίῃ. Huc pertinet & illud, Od. ο, — [illegible] γαῖα [illegible]. Et Il. π, — [illegible] γαῖαν [illegible], quod dicitur de illis qui in bello morientes procumbunt terræ. Iidẽ & γαῖαν ὀδὰξ λαζέσθαι non rarò ab Homero dicuntur (quẽ imitatus Virg. canit, Æneid. 11, Procubuit moriens, & humum semel ore momordit) item αἵματι γαῖαν ἐρεύθειν, necnon δεύειν interdum verò & subaudito datiuo αἵματι. Considerãtus porro hic nominis istius γαῖα vsus, mirũ cuiquam

videri non sinet(vt opinor)huc eiusdem poetæ locum vbi γαῖαν à montibus distinguens, canit, Il.υ, Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην,ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hic Virgilius ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpretatur (mihi certè interpretari videtur) Ardua terrarū,at γαῖα Campi. ita enim Æneid.5, — tonitrúque tremiscunt Ardua terrarum & campi. Puto autem & alibi apud Virgil. aliquid huc pertinens legi, sed id mihi in præsentia memoria non suggerit.

At de γαῖα χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς post Χίωτιδem de γαῖα κωφή,in Κωφός.

Composita à Γαῖα.

C.Γαιήοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Terram continens,ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. Od.α, Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Vbi tamen Eustath. alias quoque etymologias addit,videlicet ὁ ἐπὶ γαίης ὀχούμενος, Qui super terram vehiculo inuehitur. (tertia verò etymologia huius vocabuli quam ibidem adducit, παρὰ τὸ γαίειν ὄχοις, locum hic nō habet) Nonn. γαιήοχος αὐγὴν. Doricè pro eodē Pind. Olymp. ode 1, dixit γαιάοχος Ποσειδᾶν. Sic apud Sophoclem,γαιάοχος Ἄρτεμις. PRO eodem contractè Γαιῆχος.seu(vt Suidas exponit)ὁ τὴν γῆν ἔχων.

C.Γαιοφάγος,ου,ὁ καὶ ἡ. Terriuorus, Qui terra vescitur. Poeta quidam apud Athen.7, — ἰουλοὺς Κίκλης τε μῆρας γαιοφάγους,ἵππεγε γαίης.

C.Γαιογράφος,ου,ὁ,Qui terrestria seu terræ situm describit. τὰ ἐν τῇ γῇ γράφων. Hesych.

C.Γαιοδότης,ου,ὁ,Terræ dator.ὁ ἀπὸ μετόχων γῆν. Suid.

C.Γαιωμορεία,ας,ἡ, Agricolatio. v. l. ex Epigr.

C.Ἀγάγαιον vide in Ἀνώγεων paulo pòst.

C.Ἔγγαιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui in terra est. Plut. De primo frig. ἢ τὸ ἔρεβος τοῦτο λῦ ἀρχὴ τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Vbi Turnebus vertit, Ac profectò erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas.

C.Ἐπίγαιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui super terram est. ἐπιχθόνιος.

C.Ἰσόγαιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Terræ æqualis.

C.Μεσόγαιος, ET Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Pausan. νέμονται δὲ οὗτοι τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου. Et in fœm.gen. Μεσόγαια, Mediterranea regio. Thuc.lib.6. τὴν μεσόγαιαν ἔχοντες.

C.Ὑπόγαιος,ου,ὁ καὶ ἡ. Subterraneus. Herodian.lib.1, λέοντας δὲ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναφυεῖντας. Vbi Polit. Leones centum cauea eductos. AT Ὑπογαίδιον Hesych. exponit ὑπόγαιον τύμβον.

C.Ἀπογαιόω,ῶ, F.ώσω, In terram verto. Vnde ἀπογαιοῦσθαι citat B. ex Artemid.

Γαιήϊος,ου,Terrestris, Terrenus. γαιήϊος αἰὴρ,Nonn.

Γαιώδης,εος, ὁ καὶ ἡ, Terrenus.

Γαιηθεν,E terra.

Γαῖος,ὁ ἀπὸ γῆς αὔξιμος, & γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικός, Eustathius. AT Γαῖος,idem Eustath. Tarentinis scribit significare μέθυσος. nonnunquā esse & ταχὺς καὶ ἀναίσθητος. ET sic Βουγάϊος quoque exponi posse apud Homerum Il.ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, particula βου significationem vocabuli intendente & augente.

Composita à Γέα,quod extra compositionem inusitatum est.

C.Γεωγράφος,ου,ὁ,Qui terram seu terræ situm describit. VNDE Γεωγραφία,ας,ἡ, Terræ descriptio. ET Γεωγραφικὸς,ού,ὁ, Ad terræ descriptionem pertinens, Terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epist.ad Atticum, De terrarum descriptione commentarii. ET Γεωγραφέω,ῶ, F.ήσω, Terram describo. Aristot. De mundo,ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

C.Γεωδαισία,ας,ἡ, Terrarum diuisio seu partitio. Aristot. Metaph 2,ἅμα δὲ οὐδὲ τοῦτο ἀληθὲς ὡς ἡ γεωδαισία τῶν αἰσθητῶν ἐστι μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν.

C.Γεώλοφος,ου,ὁ καὶ ἡ, E terra instar collis seu tumuli eleuatus,E terra eminens. Philo De mūdo,οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψάμμους γεωλόφους αἰρόμενοι. Vbi Bud. Qui circa littora interdum ludibundi arenam cumulant altiusculè. Dioscor. lib.1 cap.17, de poterio, φύεται ἐν ὑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. lib.27 cap. 12, Inuenitur in aquosis collibus. Et cap. 53, φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ ἀγρίοις χωρίοις. Huc pertinet γεώλοφος ἅμαξα

A eadem significatione capitur, videlicet pro colle seu tumulo. Philo in eodem libro, χθαμαλὰ μὲν τὰ ὄρη πάντα ἐγένετο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι, Collésque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. ¶ Metaphoricè verò apud veteres dicebatur de homine crasso & ἀναισθήτῳ, vt ex Ælio Dionys. Eustath. tradit, εἶτα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ ἐκεῖνα σπείρεσθαι τοῖς μεγαλεσμαῖοις. VNDE Γεωλοφία, ας, ἡ, Itidem Collis seu Tumulus. Strabo de Campania loquens, προσκειμένη δὲ ταῖς πεδιάσι γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τῶν Σαυνιτῶν.

B C.Γεωμέτρης,ου,ὁ,Qui terrā seu terræ spatia & fines metitur, Geometra, vt Latini etiā vocāt Græcā vocē retinētes. At decēpedator, Agrimēsor, & Finitor (quibus vocabulis Latinè quidā hoc Græcū reddunt) specialiora sunt & agrorū propria. Plutarc. Erot. γεωμέτραι παῖδας οὔπω δυναμένους ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μυηθῆναι τῶν ἀσωμάτων & ἀπαθῶν οὐσιῶν εἴδη πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι. HINC Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi scientia. Luc. in Nigr. σπουδῇ ... τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων.

C ET Γεωμετρικὸς,ού,ὁ, Ad geometram seu geometriam pertinens. Aristot. Ethic.5, ἀναλογία γεωμετρική. Et γεωμετρική, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. Athen. 7, γεωμετρικὸν δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα ... ¶ Γεωμετρικὸς est etiā Geometriæ peritus. Plut. De Socr. dæm. Ἀθλίαν Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λῦσαι χρησμὸν αὐτοῖς. VNDE Γεωμετρικῶς, aduerb. Pro portione, vt ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. ex Plut. Sympos. ἀριθμητικῶς ἢ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. ET Γεωμετρέω,ῶ, F.ήσω,

D Terram dimetior. Item Geometricè metior. Xenoph. Sympos. ἀλλ' ἐπεί μοι τοὺς ψύλλης πόδας ... γεωμετρεῖν. Et pass. voce, vt γεωμετρεῖσθαι ... πρὸς αὐτόν. Item Geometriæ præcepta disco, seu calleo. Quò pertinet adespoton illud, ... μάθημα, εἰ μουσικῆς ἀπειρέσιος. VNDE Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad geometriam non attinens, vt ἀγεωμέτρητον πρᾶγμα apud Aristotelem. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale est Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

E C.Γεωμιγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Terræ mixtus. Terrenus.

C.Γεωμόρος,ου,ὁ, Colonus. Γεωμόροι (inquit Bud.) Coloni inter quos ager diuiditur. Plato De leg.8, μηδεὶς γὰρ γειτόνων ὅρια κινείτω γῆς ὅρια ... ἂν αὐτὸς ... μηδὲ βουλέσθω τοὺς τῶν γεωμόρων. Callimachus in Iouem, — οὐ δ' ἄξιον πολιάρχους Λύκτου, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, id est ὁ γεωργός, vt scholiastes exponit. ET Γεωμορεία, ας, ἡ, Agricultura. vulg. lex. ET Γεωμόριον,ου,τὸ,Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μέρος. Hesych.

C.Γεωνόμος,ου,ὁ,Qui terrā distribuit. ὁ ἐν ταῖς ἀποικίαις διαιρούμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν. Hesych.

F C.Γεωπείνης, ου, ὁ, Terram esuriens, id est ὀλίγην γῆν ἔχων, (cui amplius ager non est) vt Etymolog. & Suidas apud Herodot. exp. ¶ Præterea idē quod γεωπόνος, ὁ γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος, vt idem Suid. declarat. & Eustath. ὁ περὶ γῆν πονούμενος.

C.Γεωπόνος,ου,ὁ,Qui in terra colenda laborat, Agricola. VNDE Γεωπονία,ας,ἡ, Agricultura. Phocyl. Εἰ δὲ γεωπονίην μάθῃς ... μακραὶ δ' ἀρούραι. ET Γεωπονικὸς, οὗ, ὁ, Ad agriculturam spectans. γεωπονικά, idem quod γεωργικά, Commentarii rei rusticæ. ET Γεωπονέω,ῶ, Fut. ήσω, Terram colo.

G C.Γεωπέδιον, Agricolæ, vt Valla exponit apud Herodot. Polymn. αὐτοὶ δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπέδων ἐστὶ βίος. Vbi Bud. suspicatur legendum γεωπείνων. In antiquis verò libris pro eo γεωπέδων scribitur.

C.Γεωτόμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui terram scindit. In Epigr. accipitur pro Agricola, Qui terram findit [aratro.]

C.Γεωρύχιον,ου,τὸ,Locus in quo metallum, vt Suid. exponit. Hesychio autem est μέταλλον τῆς κεραμίδος ἢ ἄμμου ἐργασίας. ¶ At Nicādri schol. herbam quæ Nicādro phyllis dicatur & aliis μυρόφυλλον, in Samothracia appellari γεωρύχιον annotat.

H C.Γεωργὸς,οῦ, ὁ, Agricola. VNDE bicomp. Συγγεωργὸς,οῦ,ὁ, Agricolationis socius. Aristoph. Pluto. ET Φιλογέωργος,ου,ὁ καὶ ἡ, Agricolarum seu agriculturæ stu-

colas & amans. Vnde apud Xenophontem OEcon. φιλογεωργέω. (A QVO Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas seu agriculturam amo.) ET Γεωργικός, ή, όν, Qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. lib. 4 De caus. Plant. cap. 8, γεωργικὰ ταῦτα. Vbi Gaza, Hæc opera agricultura delegandа. Sic apud Aristoph. γεωργικὰ σκεύη, Rustica instrumenta. Apud Platonem, γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, seu agricolarum. apud eundem γεωργικοί, & γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. Et γεωργικά subaudiendo συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica. vt οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες, apud Athen. 14. ‖ Γεωργικὸς est etiam Rei rusticæ peritus. vnde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Apud Plutarchum verò γεωργικὸς dicitur Ianus, pro Rusticis fauens, seu Qui rure delectatur, Ruris studiosus, quum in cap. Ῥωμ. scribit, πολιτικὸς καὶ γεωργικὸς μᾶλλον ἢ πολεμικός.

ET Γεωργία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. Plato Sympos. ... δὲ καὶ γεωργία. Isocr. Areopag. ἔπεμπον τοὺς ἐνδεεῖς, ... Luc. ... Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro cultura qualibet ponitur. vt apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ... γεωργία. Thuc. lib. 1, ἐπὶ γεωργίαν Χερρονήσου ..., ad colendam Cherronesum. Quò pertinet quod metaphoricè Gregorius dixit, ... τῆς πονηρᾶς τῆς ψυχῆς γεωργίας ..., Prauι cultus animi. ‖ Exponitur etiam simpliciter Ager. vt apud Platonem De legibus 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et apud Demosth. γεωργίας ...

ET Γεώργιον, ου, τό, Veruactum, Aruum, Seges. Budæus ex parab. Solom. Sic Greg. De natali Dom. ... τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exponit etiam fructus, in Vita Lucæ 1010, ... τὸ γεώργιον; ET Γεωργιώτης ... Ad agricolā pertinens. Plut. Pol. præc. ... γεωργίας, Mores agricolarum.

Γεωργέω, ῶ, Γεωργῶ, Agrum colo, Agricolor. in qua significatione casum non habet. Demosth. Pro cor. γεωργεῖν & ... Plutarch. Alex. γεωργεῖν ... Herodian. lib. 2, ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἄπλετον, Libertatem agricolis concessit. ‖ Cū casu autem generali significatione pro Colo. Demosth. Pro corona, ... καὶ γεωργεῖν ... Herodian. lib. 7, ... τὴν γῆν γεωργοῦντας. Idem 6, ... Sic γεωργίας. Et metaph. apud Theoph. epist. 32, ... γεωργοῦσι. Et in pass. γεωργουμένη γῆ, terra quæ colitur.

‖ Transfertur hinc ad alia, significatque Excolo, φιλοπονέω, καρποῦμαι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud apud Theodor. in 4 Eccl. hist. ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν ... τὰς Καρίας, Excolere, in Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. ... γεωργήσαντες, Qui studiose coluerūt & amplificarunt. Greg. ... Qui exercuit. Basil. ... γεωργοῦμεν, Quam colimus & qua fruimur in secessu. Idem, ... γεωργήσετε, Metite & eo fruimini. Hipp ad Demag. de hominis miseria, ... γεωργέοντες, Temporibus vitæ per stultitiam & incuriam fruens, non alium inde fructum legens. ... Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes èque fame & penuria lucrum captantes, dicit ... ἐκ τῶν συμφορῶν ..., ex calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. pag. 309, & 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν dicitur. Greg. in Basil. ... id est (vt Bud. exponit) ... Enasci faciunt & quasi producunt. Idē de apibus, ... καὶ γεωργεῖ ... id est (vt idem Bud. exponit) ...

VNDE Γεώργημα, ατος, τό, Terræ seu agri cultura. Plato De leg. 8, in fine, ... γεωργήματα, καὶ ... ET Γεωργητός, ή, όν, Qui coli potest. ET C. 2. Ἀγεωργησία, ας, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermissio.

A sio. Theophr. De caus. plant. lib. 2. cap. 10. ET Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Minimè cultus, Incultus. Plutarchus Cor. ... καὶ ἀγεώργητον ...

C. Γεωργός, ὁ γεωργός, Suid.

C. Γέωροι, οἱ, Terræ seu agrorum custodes. γεωφύλακες, ... vt Hesych. exponit. Apud Suid. ... scribitur ... at in v. l. ... Vide Γεωροί.

C. Γεώρυχος, ου, ὁ, Qui terram fodit, Suffossor.

B Γεωρυχέω, ῶ, Suffodio, Cuniculos fodio. VNDE ... apud Herodot. Bud. exponit. Sic enim γεωρυχεῖν ...

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Qui terram seu agrum colit, Agricola. VNDE Γεωπονία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. idem quod γεωργία.

C. Γεωνόμος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, Hesych. At γεωνόμον Suidæ est ...

C. Γεωμόροι, οἱ, Coloni, propriè qui agrum inter se diuidūt. idem quod γεωμόροι paulo antè. At γεωμόροι ... apud Apoll. Arg. lib. vlt. (sic enim ibi scholiastes legit,

C quanuis vulg. editiones habeant γειομόροι) exponitur, οἱ περὶ τὴν γῆν ...

C. Γειοπόνος, ου, ὁ, Agricola. γεωπόνος.

C. Γειοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram secans. Apollon. Rhodius Argon. lib. vltimo, Γειοτόμοι ... vbi schol. legit γεωμόροι, vti modò dixi. AT Γειοτόμον, ου, τό, Suidæ est ἄροτρον, Aratrum.

C. Γειαρότης, ου, ὁ, Qui terram arat, Agricola, in Epigr.

C. Γειῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt. Suid. Idem quod γέωροι præcedēs. Γειώρας Hesych. exponit ... qui Israeli vocentur ... item ...

D ... Exodi 12, ... Aduenis & indigenis terræ.

C. Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terram est ἄνω τῆς γῆς. vt ... apud Suidam. CVI CONTR. Κατώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ. AT Ἀνώγεον, ου, τό, vel Ἀνώγεων, cum ω vtrobique, Cœnaculum, ... Mar. 14, & Luc. 22, ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, quidam triclinium vertunt, sed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγεων, tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem. quòd veteres in superio-

E ri ædium parte cibum sumerent. Quidam verò scribūt sic vocatum quòd subductius sit à solo: eodem quidē sensu, sed aliter expressa vi aduerbii ἄνω quod in hoc nomine inclusum est vnà cum nomine γαῖα. vt etiam docet Etymologistes, scribens, ἀνώγεων, ... τὸ ἄνω τῆς γῆς ... Notandum est autem quod addit ... significat enim esse & aliam scripturam quæ idem valeat, posita ... pro ἄνω, & ... pro ι. Ac reuera in illo Lucæ loco, cap. 22, ... ἀνώγεον μέγα, memini quum exemplaria vetera (quibus

F pater meus in editione Noui testamenti vtebatur) inter se conferrem, reperisse triplicem scripturam, ἀνώγεον cum ο in fine & ἀνώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic & Hieronymus apud Danielem ... vertit cœnacula. Scimus autem ... pro ἄνω etiam in aliis quibusdā compositis reperiri. ‖ Ἀνώγεων Callisthenes posuit etiam pro ..., vt tradit Suidas.

C. Βαθύγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. Βαθύγειος Theophr.

C. Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Fertilis. ...

G C. Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue est & non pingue. Hesych.

C. Μελάγγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum nigrum est. μελάγγειος. Theophr.

C. Ὑπόγεων, ω, τό, Locus subterraneus. Suid.

Hæc autem sunt tanquam à γαῖα.

C. Ἀμφίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicinus, Finitimus. quasi Circumterraneus. ... Sic apud Dionysium De situ orbis ... exponitur ...

C. Ἀπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, A terra remotus. Plutarchus De primo frigido, ... Id est (Turnebo interpr.) Quum hyemē procul à terra in sublimes cœnationes fugiam. Lucianus. Lex. ... A ristot. De mundo ventos etiam ἀπογαίους vocat. οἱ μὲν (inquit) ἐκ ... ἀπόγαιοι λέγονται. Vbi Bud. Venti qui è terra vlt.

ginosa & humida prodeunt, ἀπόγαιοι, quasi terra oriundi. De quibus Plin. lib. 2 cap. 43. Et alios quos vocant Altanos, e terra consurgere. qui quidem quum è mari redeunt, tropæi vocantur: si pergunt, apogæi. Idem Aristot. de iisdem ventis in Probl. sect. 26 quæst. 4 ὅτι οἱ ἀπόγειοι καὶ μὴ διεώνται ἐκ τῶν ἀπογαίων ...... τὸ μὴ ἰσχυρὰ ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς. Vide Ἀπογεία paulo post.

Ἀπόγεια vel Ἀπόγαια, plur. num. Retinacula nauium, Funes quibus nauis alligatur in littore, πρυμνήσια. vnde ἀπόγεια λύειν, quod Latini dicunt Oram soluere. Lucianus, ὡς γὰρ ἀναπρύσας ἐπ᾽ ὀρθόν, ἤδη ἅπαξ ἐπὶ τῇ πλεούσῃ πρὸς αὐτήν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος. Idem, ὥσπερ ἤδη τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμενα, ... τὸ ἱστίον, ἐθέτης ἐν πορθμεῖῳ ...... Homerus dicit πρυμνήσια λῦσαι.

Ἀπογεία, ας, ἡ, Venti nomen cui contrarius est qui dicitur ἐγγαία. Aristot. in Probl. ὅτι ...... ἡ ἐγγαία. καὶ ἔστιν ἡ ἐγγαία ...... ἀνάστροφὴ ἀπογείας ...... τὸ ἐκ τῆς γῆς ...... τὴν θάλατταν πνεῦμα ...... ἡ δὲ ἐγγαία, ἡ ἐκ τοῦ πελάγους. Gaza ἀπογείαν vertit ventum abterraneum, id est à terra spirantem.

Ἀπόγειον vocabulum mathematicum vide in Ἐπίγειον.

C. Βαθύγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. Philo De vita Mosis, lib. 2, χώραν εἰ βαθύγειός ἐστι καὶ πίων, Num ager sit soli feracis & pinguis. Et lib. 1, πεδιὰς βαθύγειος. Idem De mundo, ὥσπερ βαθύγειον χωρίον σῶμα τὸ ἀμήτριον λαβεῖν. Vbi Budæus, Tanquam in agro quodam soli fœcundi.

C. Ἔγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipso solo est. vt ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, est possessio quæ in terra est, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, vt Suidas explicat, non ἡ ἐπὶ τῇ ἐγγείῳ, vt quosdam intellexisse annotat. Sic accipit & illud Demosth. contra Apatur. οὐκ ἔστι ...... ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. Et apud Lysiam, τὸ νόμον καλεύοντος ...... τοὺς ὀρφανοὺς ἐγγείου τῆς οὐσίας καθίστασθαι ...... Sic apud Pisidem ἔγγειος δρόμος exponit χερσαῖος, ξηρός, Qui terra fit. Ἐγγαῖος eidem Suidæ est etiam ἀσφαλής.

HINC Ἐγγειότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipsa terra nascitur, Athen. lib. 2, ex Theophr. ...... ἐγγειοτόκον ...... ἅμα καὶ φύσις, ... καὶ τὸ ...... Κυρηναῖον ...... καλοῦσι μίσυ. ET Ἐγγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humi habens serpentia folia. Gaza exponit Humilifolium, apud Theophr. Hist. plant. lib. 6 c. 6.

C. Ἐπίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terræ superficiē est, Humi repens. vt ἐπίγειοι μύκητες, Athen. & ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem. Et generalius, Qui est supra terram. & χθόνιος, Suid. Ἐπίγειον, ου, τό, apud Ptolemæum (vt tradunt vulg. lex.) dicitur apsis ima planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cuius curuatura atq; margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, vt remotissimus cum euagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit. vulgò augem vocant.

Ἐπίγεια iisdem vulg. lex. Rudentes etiam dicuntur, & πρυμνήσια, Funes quibus nauis littori alligatur. In qua tamē signif. paulo antè habes ἀπόγεια. HINC Ἐπιγειόκαυλος, Cuius caulis humilis est, nec à terra eleuatus. Humicaulis (vt Gaza vertit) seu, vt Bud. Qui caulem rectum non habet sed humi stratum, nisi aliud apprehenderit, qui ob id ...... cui contrariū ὀρθόκαυλος. quasi dicas Sessilis. vt ἐπιγειόκαυλος θύμος apud Theophrastum Hist. plant. lib. 9. ET Ἐπιγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius folia humilia sunt nec à terra eleuata. Humilis & sessilis, vt Bud. exponit, addens ab ἐπιγειοκαυλόφυλλος differre.

C. Εὔγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Diosc. lib. 3 cap. 53, de ruta, φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus & læto solo prouenit, vt Ruell. exponit.

C. Λεπτόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue & minimè pingue est, Athen. ...... λεπτόγειον τὸ πεδίον, Tenue & macilentum seu macrum, vt Plin. loquitur.

C. Μελάγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum nigrum est. Theophr. ἀλλὰ δεῖ μελαγγείους ...... καὶ πιείρας ......

C. Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Philo De mundo, ... ἠπείρους οὐ ...... μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσογείους μοίρας καταπέπωκε, Non oras tantum maritimas sed etiam mediterraneas. ET Μεσόγεια, ας, ἡ, Mediterranea regio. Thuc. lib. 1, τοὺς δὲ μεσογείας μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, Qui mediterranea non autem ad mare incolunt.

C. Περίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum terram est, Qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. διατί ὁ ...... τὸν περίγειον ...... ἀέρας. ‖ Item, Qui circum terram est nec in altum eleuatus, Terræ proximus, Circū terram hærēs. Theoph. in ep. ...... μαιζηλοῦ ...... καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον. Philo De vita Mos. lib. 1, ... τὴν ἡγεμονίαν ...... περιγείων ...... ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium & principatum obtinet.

C. Πρόσγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terræ propinquus & contiguus, Humilis. Aristot. De mundo, loquens de sideribus errantibus, ὥσπερ αὐτοῦ ...... προσγειότερον, τὸ δὲ ...... Vt eorū aliud propius terram accedat, aliud sit altius. Philo De vita Mos. lib. 1, ... προσγειοτάτῃ ...... Humili volatu capturam adeuntes. Theoph. ...... ἐπὶ τὴν ...... διατριβὴν ...... ἐπὶ ...... δύναμιν.

C. Υπέργειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terram est. ὑπέργεια animalia vocat v. l. quæ per summa telluris degunt, ... τὰ ζῳογονούμενα.

C. Υπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Theoph. apud Athen. l. 2, ... ὑπόγεια.

Γηϊκός, ου, ὁ, Terrenus, γήϊνος, Suidas.

Γηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terreus, Terrenus. Plutar. De garrul. ...... εἰς τὴν γῆν ...... γεώδες ἀποχωρεῖν ...... Plato in Axiocho, τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum & rationis expers, non est homo. γεώδη χωρία ex agrorū partes dicuntur quæ nullos terræ mixtos habent lapides. ...... γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis & cultis. Et γεώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt quòd terram in se complectatur.

Γεΐτης, ου, ὁ, Agricola, γεωργός, Suid.

Composita a γῆ.

C. Γηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E terra natus seu ortus. Cui genus è terra est. Athen. lib. 2, ... δὲ οἱ ...... γηγενεῖς, ... Eo modo γηγενεῖς Suidas vocat Adam & Euam è terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Callimachus in hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος, — ...... Aristoph. Neb. ...... γηγενεῖς. Et γηγενῆ συστήματα Suidas exponit μεγάλα ὥστε ...... quod antiqua opinio esset, ... γῆν. ‖ Γηγενὴς eidē Suidæ est & ὁ ...... Itē ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, seu (vt Hesych.) ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ...... ET Γηγενέτης, ου, ὁ, idem quod γηγενής. Plut. Apophth. ...... ἄργυρον αἰτεῖς.

C. Γήσειος, SEU Γάσειος, Doricè, ου, ὁ, Qui terrā quatit seu cōcutit. ET Γάιωρος (inquit Etym.) ὁ σεισμὸς ...... ITEM Γαιήτας, ου, ὁ, Terræ motus, σεισμὸς apud Eustath.

Γαιασία, ας, ἡ, Terræ motus. γῆς σεισμός, Hesych.

C. Γηλεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans. idem quod χαμαιεύνης apud Hom. vt Callim. schol. docet in hoc hymni in Delum versu, Γηλεχέες ...... de Dodonæis. id est χαμαικοῖται, Hesych.

C. Γήλοφος, ου, ὁ, Tumulus è terra exurgens. Colliculus. idē quod γεώλοφος paulo antè.

C. Γαιήοχος, ου, ὁ, Qui terram continet. idem quod γαιήοχος supra.

C. Γήπεδον, ου, τό, Ager, Fundus, Solum, vt Bud. apud Aristotelem Polit. 2, p. 108, exponit: seu, vt Eustath. τὸ ἐν ...... οἰκίας, ... Quod soli adiacet prædiis vrbanis, vt sunt hortuli: ...... verò destructarum ædium area. Plato De leg. 5, ... γήπεδον ...... ἢ γηπέδιον.

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, γηπόνος, Hesych. idem quod

...& γειώριος supra. ET Γειωπία, ας, ἡ, Agricultura, γεωργία. A

C. Γειωτόμος, ὁ, Qui terram scindit seu findit. VNDE Γειωτομέω, F. ήσω, Terram scindo seu findo. Apoll. Arg. 2 de Chalybum gente ferrum eruente, [illegible] ubi perissologia est.

C. Γειοφάγος, ὁ, Qui terra vescitur, [illegible]. Hesych. ex Callim.

C. Γειωπεδή, Gorr. apud Hipp. ex Gal. interpr. Exterior pars terræ quæ mollis est & minimè lapidosa. [illegible] Hesych.

C. Γειώναι, idem quod γήμαι supra. [illegible] Suid.

Γεῖος, ἡ, ET Γήϊος, Terrenus.

Γειωρός, ὁ, Agricola, Rusticus. [illegible] γεωργός, Hes. ET Γήϊον, contract. pro eodē. Soph. Trach. [illegible] Σπείρων μόνον [illegible]

Γήδιον, ου, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. Xen. Pæd. 8, [illegible] μικρὸν γήδιον, [illegible] Luc. [illegible] Aster. γήδιον.

Γῆ, Terra. ET Δημήτηρ, ερος, & contract. Δήμητρος, ἡ, Ceres (apud Latinos autē Ceres quasi Geres dicta quasi γῆ μήτηρ, ut scribit Cic. 4 De nat. d.) Dea frugum, filia Rheæ & Saturni, si Hesiodo credendum est. Hom. hymn. Δήμητρ' [illegible] ἄρχομ' ἀείδειν. Orph. hymn. [illegible] Eurip. Δημήτηρ θεά [illegible] Herodot. [illegible] καρπός. ¶ Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, ut apud Opp. [illegible] ἄρτος, pani, ut Eust. exponit. Sic apud Latinos Sine cerere & baccho friget Venus. HINC comp. Δημητρίουλος, ὁ, [illegible] nomen hymni in Cererem, ut tradit Eust. ET derivat. Δημήτρειος, ου, ὁ, Cerealis. ut [illegible] καρπός, & [illegible]. (¶ Est & nomen proprium. Vnde Δημήτρια, festū in Demetrii poliorcetæ honorē. Eust.) A QVO Δημητριακός, idem quod ipsum Δημήτρειος, Cerealis, ut [illegible] καρπός, apud Alex. Aphrod. ΑΤ Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus, [illegible] Eust. autore, qui urbis etiam nomen esse tradit.

ΓΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, Vel Γεῖσσον, Suggrunda seu Suggrūdium, i. pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcētur: seu [illegible] ut Poll. exp. seu (ut Etym.) [illegible] vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, [illegible] Deducit autem a γῆ idem Etymol. ad [illegible] Eur. Or. [illegible] Vbi Schol. dicit γεῖσα idē esse [illegible] quod [illegible] ¶ Metaph. capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur [illegible] Et γεῖσον [illegible] (ut Cam. ex Polluce exp.) ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt, [illegible] quem Plinius ambitū dixit genæ superioris. (Quo pertinētia habes in Γείσωμα. Γεῖσα etiā in fœmin. gen. apud Hesych. reperitur. ET Γεῖσος apud Suidā, pro eodem [illegible] οἴκου, quā expositionē cum aliis vide apud Hesychiū. Γεῖσα verò idem à quibusdam tradit exponi etiam [illegible]

C. Γεισηπόδισμα, Suggrundiorum fulcrum, cui illa quasi pedi innituntur. Camer. vide γεισηπόδισμα paulo post.

VNDE Γεισηποδίζω, F. ίσω, Suggrundia fulcio, [illegible] suis fulcris munio quibus infiſtant. A QVO Γεισηπόδισμα, ατος, τὸ, Quod suggrundiis fulcri loco suppositum est, [illegible] ut Suid. tradit. Pollux [illegible] ET Γεισηποδισμός, ῶς, ὁ, Suggrundatio, [illegible] Camer.

C. Ὑπογείσιος, ὁ, καὶ ἡ, Qui sub suggrundiis est. Vnde ἀείζωον [illegible] Plin. magnum, seu sedum magnum, præter alia nomina Plin. [illegible] etiam vocari scribit, quoniam in suggrundiis fere nascitur.

Γείσιον, ου, τὸ, Suidæ idem est quod γεῖσον. Γείσιον autem v. l. exponunt Septum, Lorica.

Γεισόομαι, οῦμαι, In suggrūdæ modū cōformor, Bud. Grūdis imbricor, Gaza. VNDE Γείσωμα, ατος, τὸ, Suggrundatio, ad verbum Suggrundamētum: quod tamē verbum Gaza ex Aristot. Grundam & imbricamentum transtulit, B. Aristot. De part. anim. 2, [illegible] Idem quod γεισηπόδισμα paulo antè. ET Γείσωσις, εως, ἡ, Imbricatio, Suggrundatio, [illegible]

C. Ἀπογεισόω, F. ώσω, Imbrico, Imbricatim vel suggrundiorū modo facio vel tego. Aristot. De gen. anim. 5, [illegible] Aures longæ imbricatæque amplis suggrundiis. B
X. de superciliis etiā verbo ἀπογεισόω usus est lib. 1. Memorab. dict. Socr. [illegible] Et quasi suggrūdia superciliorum supra oculos protendisse, ne illos sudor de capite posset lædere. Camer.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Vicinus. Hesiod. [illegible] Plutarch. [illegible] Demosthenes [illegible] Hoc vicinum mihi prædium. Lucianus [illegible] Idem, [illegible] ¶ Accipitur etiam pro Vicinus, i. Affinis, Similis. Lucian. [illegible] Spectā num inter se affinia sint & consentiant. Volūt autē deductū à γέα quasi γέτων, vel à γῆ quasi γηΐτων. C

C. Ἀγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Vicinio carens, Cui vicinus non est.

C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Mari vicinus.

D C. Ποταμογείτων, ονος, ὁ, ἡ, Fluuiis vicinus. ¶ Huius nominis herba est de qua Diosc. lib. 4 cap. 101, [illegible] Pro quibus Plin. lib. 26 c. 8, Similis betæ, foliis minoribus tantùm hirsutioribusque, paulatim supereminēs extra aquam.

Γείτανα, ας, ἡ, Vicina. ut [illegible]

Γειτονία, ας, ἡ, Vicinitas. Apud Plat. lib. 8, Legū, de Vicinia duorum hominum [illegible]

Γειτονέω, ῶ, Fut. ήσω, Vicinus sum. Plat. Phocyl. [illegible] (PRO eodem & Γειτονεύω dicitur, Fut. [illegible] quo utitur Alex. Aphrod. lib. 2 Probl.) E

VNDE Γειτόνημα, ατος, τὸ, Vicinitas, Plato lib. 4 De leg. [illegible] de mari urbi vicino. Bud. ET Γειτόνησις, εως, ἡ, pro eodem, [illegible]

Γειτοσύνεος, ου, ὁ, Vicinus. Epigr. [illegible] E vicino tugurio.

Γειτνία, ας, ἡ, idem quod γειτονία. Vicinia. VNDE Γειτνιάω. ET Γειτνιάζω, Vicinus sum. Herod. lib. 6, [illegible] Aduersus vicinos & eiusdem corporis barbaros. Polit. interpr. Ibidē, [illegible] Conterminæ vicinæque Italiæ. Et γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. ¶ Itē metaph. Vicinus, affinis seu cognatus sum, quo ad similitudinē. Luc. De hist. scr. [illegible] A QVO Γειτνίασις, εως, ἡ, Vicinitas, Plut. Pericle, [illegible]

ΓΑΙΩ, Glorior, Superbio, Efferor: quod à γῆ Eustathius deriuat. Iliad. α, v. 405, [illegible] Sic & Il. λ, v. 81, [illegible] Hesych. [illegible] exponit [illegible] Γαίεται apud eundem Hesych. [illegible]

C. Βουγάϊος, ου, ὁ, Qui valde se iactat, Magnus iactator. Il. ν, v. 824, [illegible] Vtitur & Od. σ. Vide varias huius nominis expositiones apud Eustathium pag. 961, in principio. A Plutarcho in Quæst. Gr. exponitur μεγάλαυχος.

H ΓΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, Superbus, Arrogans, Ferox. Item Qui elatus est & exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. Ferox leo. Plut. in Antonio, [illegible] opponit [illegible] Euripides, γαῦρος [illegible] Lucianus, γαῦρος [illegible] Plutarchus Apophth. [illegible] Dicitur aliquis

γαῦρος τὸ φρόνημα, vt apud Aristoph. Itidémq; ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον per se pro animi elatione, apud Plut. in Ant. Cæterū γαῦρος à γαίω deduco, vt videlicet à γαίω fiat γαύω (sicut ἀγαύω fit ab ἀγαίω) deinde γαῦος, & interiecto ρ, γαῦρος. Alii ab ἀγαυὸς deriuant ἀγαυρὸς, vnde fit γαῦρος, abscisso α.

C. Γαυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Superbus. Suid.

Γαυρόω, ῶ, & Γαυρόομαι, οῦμαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ. Plut. in Cor. γαυρούμενοι ἀνδρείᾳ καὶ αὐχοῦντες.

Γαύρης ET Γαύρηξ, Hesych. idem quod γαῦρος.

¶ Γαυριάω, ῶ, Superbio, Glorior, Efferor, Me iacto. Dem. Pro corona, οὐδὲ πλείω ἦσθα, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ σίγειν σε ὦ κατάρατε ἔδει πᾶσιν. At Plut. Lyc. cum ἐπὶ iunxit, γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συλλήψαι τὸν παιδαγωγόν. Et γαυριᾶσθαι de equo exultante apud Xen. De arte eq. HINC Γαυρίαμα, Gloriatio, Exultatio. ET Γαυριακός, Elatus, Superbus, in v. l.

ἈΓΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Superbus, Insolens. Apud Hesych. αὐθάδης, καυχώμενος. vbi legendū puto, κομψὸς, καλός. nam & Suidas has duas signif. huic nomini tribuit: addēs, ab Ionibus inopē, ab Atticis deditū deliciis sic appellari. Etym. autē nō βαρυτόνως ab Atticis ita dici, sed καῦρον, ait. i. leuē. Nic. Ther. Τὸν δ' ἤτοι δίψας αἰεὶ πέλει ἀγαυρός. Fit autē ἀγαυρὸς potius (meo quidē iudicio) à γαῦρος, præfixo α intensiuo, quàm ab ἀγαυὸς, interiecto ρ, vt antea dixi. vtriusq; etymologiæ meminit Eust. Alias affert autor Etymol. remotissimas.

Ἀγαυριάω, ῶ, Valde insolesco, Valde me effero, μεγάλως γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι, Etymol. ex Methodio.

Ἀγαυρίαμα, ατος, τὸ, Insolentia, Elatio animi. Hes.

Ἀγαυρίαμα, Genus luctæ esse tradit Eustath. & se an ab ἀγαυρὸς deducatur, aut aliquid cum ea voce commune habeat, dubitare dicit.

ΓΑΛΑ, κτος, τὸ, (tanquam à γάλαξ) Lac generali signif. Hom. Il. δ, de ouibus, — ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Athen. 13, ὅτι οὐ τὸ τυρὸς ἐμφαίνεται αὐτὸ τοῦ γάλακτος. Prouerb. ὀρνίθων γάλα, vide apud Suid. & Erasm.

C. Γαλακτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens.

C. Γαλακτονόμος, Pastor, vt exponit Hes. ἀπὸ τοῦ νέμειν τὸ γάλα.

C. Γαλακτοπότης, ου, ὁ, (q. d. Lactibibus) Gal. de Scythis, lib. 2, ad Glauc. VNDE Γαλακτοποτέω, ῶ, Lac bibo. καὶ πολλοὶ δὲ ἤδη γαλακτοποτοῦντες, Athen. 2.

C. Γαλακτοτροφέω, ῶ, Lacte alo.

Γαλακτουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacticiniorum confector, vel (vt alii) dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios, item Dulciarios, apud Athen. 13.

C. Γαλακτοῦχος, Lac habēs, & ex cōsequēte Lactās. VNDE Γαλακτουχέω, ῶ, Lacto. Idem quod θηλάζω, Poll. DICITVR & Γαλουχέω, ῶ, per syncopen, itidē pro Lacto, Educo. Vnde metaph. in Eccles. hist. τοῖς τῆς ἀσεβείας γαλουχηθέντες δόγμασι, Quasi cum lacte illis imbuti. ET Γαλουχία, Lactatio. Item ipsa lactendi actio. (à Lacteo) Alciphr. ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τιθασεύων, ἄλλος δὲ γαλουχίας ἐπιμέλεια. Sed ibi cum ει scribitur γαλουχεῖας.

C. Γαλακτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactiuorus, Lacte victitās. apud Hom. autem γλακτοφάγοι per syncopen, Il. ν. gentis cuiusdam epithetum.

C. Γαλακτόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactis colorem habens.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priuatiuo, & γάλα, i. lac, Carens lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. ὅταν χυμὸς παιδίου, ὡς δὲ ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυμβαίνει καὶ ἀγάλακτος ἐστι πάντας τὰς γυναῖκας τὰς ὀλίγα τὰ ἐπιμήνια μᾶλλον. Apud Nōn. ἀγάλακτος, Qui nōdum gustauit lac. Sic enim de illo cæco à natiuitate in Euangelio Ioannis loquitur, Τυφλὸς ὢν ἀγάλακτος. i. Cæcus antequam lac gustasset.

Ἀγάλακτοι νομαί, Autore Galeno, Pascua quæ lacti inepta sunt, Pascua quæ lac malum producunt iis animalibus quæ illis pascuntur. Bud.

Ἀγάλακτος pro πολυγάλακτος, i. Lacte abūdās: vt sit α epitaticū. vide Erot. in Hipp. Lexicū à me excusum, p. 17.

Ἀγάλακτες, ων οἱ, ex α sūpto pro ὁμοῦ, & γάλα, Fratres, quasi qui sint collactanei: aut qui idē lac suxerint. Hæc Etymol. ex Orione. Hesych. autē exponit, σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτες, hoc est, Fratres, vel cōsanguinei, Æquales [i. ætate pares] Collactanei. apud quē & nominat. sing. habetur ἀγάλαξ, & explicatur ὁμόστηθος. Apud eundem legitur, Ἀγάλακτον, ὁμόσπλαγχνος. Hoc vocabulum, eiusdem vberis, illud, eiusdē nutricis participem significat, tamen dosum non est. Suidas addit & τοὺς ἱερείων κοινωνούς, i. victimarum participes. HINC & Ἀγαλακτοσύνη pro συγγένεια, inquit Hesych. i. Consanguinitas.

Ἀγαλακτία, ας, ἡ, Lactis penuria. accipiēdo α priuatiuū vt in γυνὴ ἀγάλακτος, apud Hipp. at si ἐπιτατικῶς sumatur (vt in ἀγάλακτος pro πολυγάλακτος) Lactis abūdatiā significabit.

C. Ἔγγαλον θηλάζειν, Lac habens ouis, Hes. apud quē tamē interpunctio habetur inter Ἔγγαλον & θηλάζειν. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma qua γαλουχεῖν pro γαλακτουχεῖν.

C. Εὐγάλακτος, Bene lactari.

C. Ὁμογάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collactaneus. ET Ὁμογάλακτες apud Aristot. lib. 1 Pol. cap. 1. Hesych. ὁμογάλακτας exponit τοὺς ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφούς.

C. Πολυγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, & apud poetas Πουλυγάλακτος, Lacte abundans.

C. Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus. Item Albidus, in v. l. In quibus additur τὸ γαλακτῶδες, apud Dioscor. Lac, Ruellio, at Marcello Serum lactis.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, Lactesco, In lac vertor, Ad lactis naturā aut colorē transeo, seu Degenero in naturā, &c. Theophr. ET Γαλάκτωσις, Degeneratio illa. ET Ἐγγαλακτοῦμαι, Theophr. pro eodem.

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero.

C. ἈΠΟγαλακτίζω, Ablacto, A lacte depello. Virg. A matre depello, Varr. ET Ἀπογαλακτισμός, Ablactatio.

Γαλακτιάω, ῶ, Lacte plenus sum, vel plena. Hesych.

Γαλακτικός, Lac referés, Lacteus. vt γαλακτικὸν ἄνθος. Diosc. lib. 1 cap. vlt. Lacteus flos, Marc. & Ruell.

Γαλάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde τὰ γαλάκτινα, Lacticinia, v. l.

Γαλακτίτης, Lapis ita dictus quòd lacteum quēdam succū emittat, Diosc. lib. 5 cap. 150.

Γαλαξίας κύκλος, Lacteus circulus in cælo. A Cic. Lacteus orbis. ‖Γαλαξίας, Lapis qui & μόροχθος dicitur, item λευκογραφίς Diosc. lib. 5 cap. 152.

Γαλαθηνός, οῦ, ὁ, Lactens. vt νεβροὶ γαλαθηνοί, Od. δ. Sic χοῖροι γαλαθηνοί, Athen. Porci necdum delici, Porci subrumi, ex Varr. Dicitur & de lactentibus puerulis.

¶ Γλάγος etiā dicunt poetæ pro γάλα, vt Il. β, γλάγος ἄγγεα δεύει. VNDE Γλαγόεις ET Γλαγερός, Lacteus. ITEM Γλαγόων in Epigr. de semine. pro Lactescens, & nondum satis adultum. In v. l.

ΓΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, Mulctra, quæ & Mulctrum, & Mulctrale. Od. ι, ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τῇσιν ἐνάμελγεν. Legitur & apud Plautum Gaulus pro quodam vase.

Γαῦλος autem priore circumfl. Nauigii genus. Aristophan. Auib. γαῦλοι κτώμαι καὶ ναύκληρος. In quem locum schol. affert ex Callimacho Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος (sed lego Κυπρόθι ob versū) vbi scribit etiam esse Φοινικικὸν σκάφος. ‖Eust. sentinam quoque γαῦλον vocari tradit. ET Γαυλικὰ χρήματα Hesych. τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Eundem & de γαῦλος consule.

ΓΑΛΩΣ, ὡ, declin. Γαλως, γάλω, vel γάλως, γάλωες: ET Γαλόως, γαλόῳ, Glos, Soror mariti, vel Vxor fratris. Deriuat autē à γάλα vel à καλεῖν Eustath. quē vide, item Poll. Vtitur autem Hom. ET Γαλαοίη Suid. pro eodem.

ΓΑΛΕΗ, λῆ, (sed in prosa γαλῆ) Feles, Catus. In Batrach. Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et γαλέαι apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν. Aristoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους δ' ἔδεισα δριμύτερον γαλῆς. Luc. ἁρπακτικώτερος τῶν γαλῶν. Plut. De curios. καθάπερ ὁ ὄφις γαλῆς τὸ σχῆμα δραμούσης ἀκούσαν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In quibus locis de fele intelligi manifestum est. At γαλῆ κατοικίδιος v. l. apud Diosc. Mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Syluestris mustela. Sed in multis autorū locis γαλῆ redditum fuit Mustela in quibus alii Feles interpr. Γαλᾶ ἀγρία qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. ex Strab. 61 & 462. ‖Γαλέα vide γαλεός.

C. Γαλεάγρα. Bud. scribit Athenæum videri pro decipula accipere, vel potius pro cauea ferrea & quodam carceris genere: p. 262, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐμβαλὼν εἰς γαλεάγραν αὐτὸν σιδηρᾶν—

[illegible] vel dicitur [illegible] Laert. in Diog. itidem [illegible] id est [illegible] Idem pag. 116 [illegible] meminit [illegible]. At Pollux lib. 10 [illegible] numerat. Quod si [illegible] inter [illegible], & vni cū [illegible] idem quod [illegible] significaret, huius signif. [illegible] hanc esse crederem quod [illegible] in propria signi[illegible] felis ad mures capiendos præficit. [illegible] Mustellus, piscis, de quo dictum supra. [illegible] v. l. [illegible] (male pro [illegible] seu [illegible]) ab [illegible] dicti pisces, qui & [illegible], id est canicula, ex Ari[illegible] Animal. 6. Et [illegible] differentiam. Et [illegible], Mustellus spinax, ad [illegible], Athen. 8. ET [illegible] Mustellus lævis. Et [illegible] Suidæ idem piscis qui [illegible]. Vocari autem Aristot. De animal. 2. [illegible] inter pisces mustellinum genus, videlicet cartilagineūs [illegible] vt annot. l. In iisdem [illegible] pisces qui sunt è mu[illegible] stellino genere. Mustellinum genus piscis, in v. l. [illegible] Galeno, piscis qui Pastinacam, qua nihil est [illegible] vsquam in mari venenatius, persequitur, antipathia quadam. Galeos Plinio, lib. 32 cap. 2. In v. l.

[illegible], Stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Aristoph. Nubibus [illegible]. Vide Plin. [illegible]. Dicitur & [illegible] in v. l. ‖ [illegible] Athen. Pro fele apud Phi[illegible] & [illegible] dicitur in iisdem. piscis qui [illegible] item

ΓΑΜΕΩ, [illegible], Vxorē duco, vel Duco in vxo[illegible] rem, [illegible], qui vxorē duxit: [illegible], qui non duxit. [illegible] Hesiod. [illegible] Aristo[illegible] phan. [illegible] Thuc. [illegible] Aristo[illegible] Filia Theagenis duxerat in vxorē, vel Sibi duxerat ma[illegible] trimonium. [illegible] è patribus orta. Et [illegible], Plut. Ducere vxorē inge[illegible] tem matrimonium. Aesch. [illegible] At Eur. cū genit. [illegible] Idē, [illegible]. Quale cōtrahe[illegible] filiā virginem vxorē ducere. In vsu est & [illegible] pro [illegible] simpliciter. quod expon[illegible] cū apud Athen. lib. 13. [illegible] quo dicit modo Eubulus comi[illegible] [illegible] dicitur quæ nubit. Od. α. [illegible] autem [illegible] &c. Plut. De Herod. [illegible] Idē Lycurgo [illegible] (quo & Dem. vtitur) [illegible] Pollux tamen lib. 3 [illegible] Idē in Thes. [illegible] in signif. futuri (sicut & [illegible]) dici vult [illegible] hoc Athen. loco, lib. 13 [illegible] Cæterum obser[illegible] [illegible] Luc. affer[illegible] [illegible] est vxorem dare, vt [illegible] vxorē accipere, [illegible] Eust. probās ex hoc versu 394 Il. [illegible]

C. [illegible], Qui vxorem non duxit, vel Quæ non nupsit. Poll. recētiorum comicorū vocabulū esse dicit [illegible].

[illegible], Nuptur[i]o, Nubere cupio. quū de muliere dici[illegible] tur. At quum de viro, Vxorem ducere cupio. Alciphr. [illegible]

[illegible], Nuptialis, Coniugialis, aut Cōiugalis, Cō[illegible] [illegible] Genialis lectus. Et [illegible], Nuptialis lectus, qui ab Hes[illegible] [illegible] Poll. Et [illegible], Nuptialis placēta, Hel. Scribe [illegible] [illegible] comici versus, (atq; adeo supra [illegible] [illegible] At vero Eust. est [illegible] [illegible] nuptialis, vt Bud. interpr. apud Dem. [illegible] ‖ [illegible] Inter alia [illegible] esse dicit. [illegible] Celebritas nuptialis, seu conuiuia, aut fing. Fe[illegible] [illegible] vel Epulū nuptiale. [illegible] ET [illegible]

celebratione nuptiarū dictus mēsis, October, vel Ianua[illegible] rius, vt vult Gaza.

[illegible], Maritus. (à fut. [illegible]) Est autem [illegible] hoc vocabulū, sed quo tamen vsus est Xen. Pæd. 4. (eā autē pro [illegible] libroū eius editione docui) [illegible] in mea [illegible] quod & in soluta oratione frequens est. Sæpe autē ad[illegible] ditur [illegible], sic apud Athen. [illegible] & [illegible] & statim post [illegible] opponūtur. Apud Lysiā 88 [illegible] (inquit [illegible]) ad differentiā [illegible] Et apud Isæum idē quod [illegible], vt idē scribit. Heliod. in Epig. dicit [illegible] ITEM [illegible] pro [illegible] in Epigr.

C. [illegible] Superduco vxorē, vel Insuper duco v[illegible] xorem. Andoc. [illegible] Et pass. a[illegible] pud Plut. [illegible] Ex secunda vxore natus, in v. l. In iisdē [illegible] ex Soph. At Bud. ex Plut. citat [illegible] per se pro Superducere nouercā filiis. Idem [illegible] ex Eurip. affert, pro Su[illegible] perinducere marito maritum.

C. [illegible], Lucri gratia vxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda vxore.

¶ Γάμος, ου, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Odyss. ζ, [illegible] Et Odyss. α. [illegible] Sic Plut. in [illegible] Athen. [illegible] vnde & [illegible] puel[illegible] la apud Xen. Pæd. & alios. Huic autem opponitur [illegible] Plut. in Lyc. Et [illegible] Athen. A[illegible] pud Xen. Lac. pol. [illegible] V[illegible] xorem ducere. At in v. l. [illegible] ex Plat. De leg. nō solùm pro Nuptias celebrare, sed & pro Consuescere cum vxore. Item ex Plut. in Numa, [illegible] Tatiam accepit vxorem: & ex eodē in Romulo, [illegible] Nuptui datur. ‖ [illegible] pro celebrita[illegible] te nuptiali, & epulo. Od. α, v. 226, [illegible] Ego festas nuptiarum dapes lubenter verterim.

C. [illegible], ου, ὁ, Nuptiarum fur, Adulter, in Epigr. ET [illegible], Nuptias furor, Phocyl.

C. [illegible], Qui nuptias apparat & instruit. In poem. quod Musæo adscribitur, [illegible] Nex pro[illegible] nuba, prònubæ officio fungens. ET [illegible], Nu[illegible] ptias appar[o].

C. [illegible], Hesych. Nuptias celebro, Nuptiarum so[illegible] lennia celebro, Facit.

C. Ἄγαμος, Qui vxorem non duxit, Cælebs. Vel, Fœmina innupta. Il. γ, v. 40, [illegible] Xen. Sympos. [illegible] &c. Et [illegible] Soph. Oedip. tyr. vt Lat. Innuptæ nuptiæ. HINC [illegible] ET [illegible] Hesych. Cælibatum.

C. [illegible], ου, ὁ, [illegible], Infelici matrimonio.

C. [illegible], ὁ καὶ ἡ, Qui nuper vxorem duxit, vel No[illegible] ua nupta.

C. [illegible], ὁ καὶ ἡ, Nuptui proximus vel proxima, Nu[illegible] bilis. Herod. Clione, [illegible] Dem. ad Leocrat. [illegible] ET [illegible], Affinitas, vt [illegible] Xen. Et Ius cōtrahendi affinitatem, apud eun[illegible] dem Pæd. 3.

C. [illegible], Festa Proserpinæ, in v. l.

C. [illegible], Nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

C. Κακόγαμος, [illegible], Nuptiæ malæ, i. in quibus cōtrahendis nō habita fuit quarū haberi debuit ratio. atq; ita nō vereor reddere Nuptiæ malo cōsilio contractæ. Hāc autē meā expos. cōfirmare videtur quod apud Poll. le[illegible] gitur, Fuisse videlicet apud Laced. [illegible] existimo af[illegible] [illegible] in exemplū suum [illegible] ferret postea quod Plut. in principio lib. [illegible] scribit, Archidamū a Laced. pecunia mulctatum fuisse quod paruā vxorē duxisset, perinde ac si regulos nō re[illegible] gem illis procreare vellet. (legendū est enim [illegible] ex vet. cod. & ex Ath.) Huic autē [illegible] [illegible] puto quod Ouid. dicit Aptè nubere. ET [illegible] oppositum ferè nuptiæ, vt illius de quo dictū fuit, [illegible] quod apud Athen. [illegible]

gere memini. Fuisse autem & ὀψιγαμίου δίκας apud Laced. ex Polluce modò retuli. A

C. Λυσίγαμος, ου, ὁ & ἡ, Soluens, vel qui soluit, nuptias. λυσιγάμοις ἀμβολίαις, ex Epigr.

C. Μελλόγαμος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ breui nuptias cõtrahet.

C. Μονόγαμος, ου, ὁ, Qui vnicas nuptias contraxit, Vnicam habens vxorem. ET Οἰόγαμος pro eodem, ex Epigr. Sed hoc exponitur & de fœmina vnũ habente virum.

C. Νεόγαμος idem quod ἀρτίγαμος.

C. Ὀψίγαμος vide in Κακόγαμος.

C. Πικρόγαμος, Cui acerbæ nuptiæ cõtigerunt. Od. α, v. 266, Πάντες τ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε. B

C. Πολύγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui multæ sunt nuptiæ. id est, Qui multas vxores duxit, vel Quæ multis viris nupsit. nam & de muliere dici tradit Pollux. ET Πολυγαμία, q. d. Nuptiarum multitudo, id est, Matrimonia cum multis cõtracta. Vel, Ipse actus multas nuptias cõtrahendi.

C. Προγάμια, Dona quæ ante nuptias dabantur. Item Sacrificium quod ante nuptias celebrabatur, dictũ & προτέλεια, teste Polluce.

C. Σύγγαμος, ου, ἡ, Vxor. q. d. Nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, Inter quos est affinitas: & σύγγαμος pro riuali apud Eurip. vt ann. v. l. C

C. Τελεσσίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptias perficiens, Nonn.

Γαμικός, ή, όν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens. χιτὼν γαμικὸς apud Pollucem, cui addit & aliam dictam ἀνάβολον. Apud Plat. γαμικοὶ νόμοι. Et Plut. liber inscriptus γαμικὰ παραγγέλματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc. lib. 2, Nuptiæ.

Γάμιος poet. pro γαμικός, vt γαμίη ᾠδή, Opp. De venat. 3.

Γαμίζω, Nuptui colloco, Iungo matrimonio. Greg. ὁ δὲ τὰς νέας γαμίζεις χάριτι ἐξὸν τὸ τῆς ἡλικίας ὥριον, Παῦλος δὲ τῶν ἐνόντων. Pass. Γαμίζομαι, Nuptui collocor, seu dor, Nubo. ET Ἐκγαμίζω, idem: vnde ἐκγαμίζοντες, Matth. 22. ITEM Ἐγγαμίζω eadem signif. in Pand. τότε ἀπαιτεῖν ἄρχονται οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τὰς ἰδίας παῖδας. DICITVR & Γαμίσκω pro γαμίζω: vnde γαμίσκονται, Mar. 12, quo vsus est Aristot. in Polit. p. 2. ET Ἐκγαμίσκω idem quod ἐκγαμίζω: vnde ἐκγαμίσκονται apud Lucam pro eo quod γαμίσκονται Marcus, ἐκγαμίζοντες Matth. habet. D

ΓΑΜΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, Gener. Et nõnunquam Socer, πενθερός. Item Frater vxoris: necnon Maritus sororis, secundum quosdam, vt inquit Bud. Sed & generalius pro affini. Eust. enim in hunc versum 469 Od. θ, Οἷος σοῦ γαμβρὸν καὶ συγγενῆ τινα, scribit hic quidem esse eos qui κηδεσταὶ ita nominantur, at verò in his tragici verbis κηδεύσας καλῶς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos qui alio nomine πενθεροὶ dicantur. Quin & Sophocleum Œdipum Iocastæ fratrem Creontem vocare γαμβρόν, tãquam ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγενῆ. Apud Herodotum quoque pro affini poni testatur Bud. Vide & Poll. de signif. harum vocum γαμβροὶ & πενθεροί. Cæterùm volunt quidam gramm. à γαμῶ fieri γαμβρός, vt sit γαμερός deinde per syncopẽ & per epenthesin literæ β, γαμβρός. E F

C. Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, Qui breui futurus est gener, id est, ductũrus est vxorem, μελλονυμφίος, Hesych.

Γαμβρεῖα, τά, vnde γαμβρεία, Dona aut cõuiuia generi. Ita exponitur ex Hesych. qui tamen simpliciter δῶρα dicit non συμπόσια.

Γαμβρεύω, Cõnubio iũgo. Item Cõnubia iungo vel socio, vt exponunt v. l. in hoc loco Deut. c. 7, οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addũt & ex Ios. De antiq. ἐγγαμβρευθεὶς ἤδη καθ' ἑαυτὸν τῇ Τιμάου θυγατρί, pro Iam gener per sponsionẽ ascitus erat, καλῶς ἐπίσχεται ἤδη γαμβρός, vt alibi dicit. ET Ἐπιγαμβρεύειν ex LXX interpr. affertur pro generũ esse, (qua in sign. & ἐπιγαμβρεύσεις citatur ex Reg. lib. 1) itẽ Generũ facere, dãdo filiã. Et ἐπιγαμβρεύσειν τοῖς λαοῖς τῆς γαίας ex Esdra, pro Cum pop. terræ iũgere matrimonia. Et ἐπιγάμβρευσαι αὐτὴν ex Gen. pro Duc eã vxorẽ. Rectius tamen Beza Matth. cap. 22, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit nõ simpliciter Ducet vxorẽ, sed Ducet affinitatis iure. ET Ἐπιγαμβρεία, Cõnubiorũ iũctio. At Eust. ἐπιγαμβρείαν cum solo 1, in loco modo citato appellare videtur affinitatẽ quæ est ex iuncto matrimonio. G H

ΓΑ΄ΝΟΣ, εος, τό, Lætitia, Gaudiũ, Oblectamentũ. Itẽ Splẽdor, Fulgor. Vide Hes. HINC Γανόω, Lætitia afficio, Voluptatẽ affero. Et pass. ἐγανώθην ex Aristoph. pro ἐχάρην, Lætitia affectus sum. Itẽ Splẽdeo, vt γανόωσα ἀσπίδας in Epigr. Splẽdẽtes clypei Eust. tamẽ γανόωντες θώρηκες in hoc versu Il. ν, Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, exponit γάνος ὁ μετοχὴ τῆς βλέψεως. quod nõ probo, ac potius Hes. sequor, qui γανόωντες significare ait λάμποντας, id est, vt opinor, sumptũ significare ait λαμπρὸν φαινόμενα de, vt opinor, sumptũ significare. ET Γάνωμα, AC Γάνωσις, Lætitia. Itẽ Splẽdor, Nitor. ET Γανώδης & λίπαρα γῆ redditur apud Theophr. Plenũ & lætum solũ. SED & Γανὸς ἂρ est Splẽdere Hesychio. Cæterùm γάνος Eust. à χαίρω alicubi deriuat, alicubi cõtrà χαίρω ab hoc γάνος. At Etym. scribit παρὰ τὸ γάω γῶ γαίω, τὸ διάχυσιν τῆς φυσικῆς. ego primũ ei locum dandum ei censui.

Γάνυμαι Gaudeo, Lætor. (licet inueniatur & γάνυμαι cum ν) Est autẽ propriè γάνυμαι, Læto quodã vultu aduentũ tẽ prosequor. vt Od. μ, τῷ δ' ὑπὸ χειμὼν ἔφη γάνυται Odyss. ... οὐδὲ γάνυται. Sic Il. ξ, Ἀνδρὶ φίλῳ γάνυται ... Hinc Gannire de canibus gestiẽtibus, ducũ esse credibile est. Vide & de Ganeo paulo pòst. ITEM cõp. Ἐπιγάνυμαι, Insulto. Hes. tamẽ simpliciter χαίρω. Apud Apoll. cũ dat. vt Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, Arg. 2, — οὐδὲ γάνυται ... ET Γανύσκομαι pro eodem, vnde γανύσκομαι apud Hom. Il. ξ. A QVO fit Γανύσκομαι, vnde γανύσκοντα apud Eust.

Γαυρός, Hilaris, itẽ Iucũdus, Hes. ET Γανύμαται eidem sunt ἀρτύματα. ET Γανεῖται eidem (vide num malis pro γάνυται) sunt ἄσωτοι & ἄσωτοι. id est prodigi. vnde Ganeones dictos crediderim.

ΑΓΑΝΟΣ, ἡ, ὁ, acc. in vlt. Comis, Mitis, Lenis, Placidus, Mansuetus. Hom. Od. α, Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς. Apud eundem Od. ... Eust. exponit ἡδέα, εὐφροσύνη, 1. Iucũda tela, lenia. quanquã hic per ἡδέα, 1. iucũda, nõ videtur cõmode exponi. Ab eodẽ ἀγανὰ ἔπεα blãda verba dicũtur. Il. β, Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. 1. Lenibus verbis: quæ alibi vocat μειλίχια, alicubi etiã μαλακά. In hunc autẽ locũ annotat Eust. ἀγανοῖς deduci a verbo γανῶ, præfixo α epitatico. q. d. verbis quibus quis γάνυται gaudet: vnde & γάνος, Gaudiũ. Addit, in Rhet. lex. ... Pulchrũ, & Iucundũ, & Lene. nõnunquã autẽ per antiphrasin, Sæuũ. At verò autor Etym. scribit, Ἀπὸ τοῦ ἄγω (quod est miror) fit ἀγανός, quod ab ἄγαν fit & verbo ... ἀγαθή, 1. Bona. Itẽ ... significare dicit bonas & ... 1. venerabiles, ... bum. Notandum est autem ab eo hic contundi duas etymologias in vnam, quum dicit, ab ἀγάζω fit ἀγανός: quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι.

Ἀγανῶς adu. ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

C. Ἀγανόφρων, ονος, ὁ & ἡ, Animo leni præditus, Animũ mitẽ vel mansuetũ habẽs. Ex ἀγανός & verbo φρονῶ q. d. Lenia seu mitia cogitãs. Hes. exponit ἀγαθόφρων, 1. Bonus: itẽ ἀγαθὰ φρονῶν, 1. Bona cogitãs. Itẽ εὐφρονῶν ... 1. Mansuetus animo, seu mẽte. Sciendum est tamẽ à verbo φρονῶ potius deduci (vt κακόφρων, σχολιόφρων: & à substantiuis incipientia, ἄλφρων, ἄφρον, δαΐφρων) quàm à φρὴν φρενός. Sic Hom. Il. υ, Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων. Exponitur præterea ἀγανόφρων, λίαν φρόνιμος, ab eodẽ Hes. 1. nimis prudens, aut valde prudens. Quæ expos. Hesychii omnino falsa est, vtpote falsam etymologiam sequẽs: quasi videlicet ex ἄγαν & φρονῶ vel φρὴν positum. Quorsum enim o interiiceretur? certè dicẽdum esset ἀγάφρων, eliso etiam ν ob κακοφωνίαν.

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Comitas, Hom. Il. ω, Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. ab Hesychio exponitur etiam Bonitas.

C. Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ & ἡ, Blãda supercilia habẽs, Hoc epitheto dea Pitho ornatur à poeta quodã apud Athẽ. l. 13. A parte totũ, Blãdos oculos habẽs.

C. Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, Blando aspectu intuẽs. Ex ἀγανὸς & βλέφαρον. ... Hes. exponit ἀφιλάλεα, πραείας, καλῶς βλεπούσης. ... tribuitur poeticẽ quod est oculi, quũ dicitur καλῶς βλέπουσα, 1. pulchrè intuens. Suidas habet, ... βλεπούσης, id est aduerbium, Mitia seu blanda intuentis, vel Blandũm intuentis, aduerbialiter.

ΓΑ΄Ρ, (Gall. car) Enim. Eodẽmque modo semper subiungitur. Il. α, — μηνιν ... γάρ ῥα Τρώων ... Luc. in dial. Amorum &

[illegible] Ζεὺς, [illegible] ἄριστα. Iungitur & cum aliis particulis, quæ præcedunt vel sequuntur: vt μὲν γὰρ, & καὶ γὰρ, & γὰρ δὴ, [illegible] & γάρ τοι, & γάρ τοι. Xenoph. Pæd. 7. [illegible] οὐδὲν αὖ ἐστὶ [illegible], καὶ γὰρ [illegible] Ubi obserua non tantùm vsum particulæ γὰρ initio orationis, (Latini autem suo [illegible] respondente vtuntur vtroque modo) sed [illegible] sequente commate longiusculè traiectum. [illegible] apud eundem Xen. καὶ γὰρ δὴ [illegible] Sed multo frequentius est γὰρ δὴ sine καί, vt idem, [illegible] Plato in Apol. ἐγὼ γὰρ δὴ [illegible] Et [illegible] λέγει: [illegible] (vbi obserua obiter vnũ γὰρ [illegible], sicut & in illo Hom. loco, cuius [illegible] & apud Homerũ exempla, p. 940 & 941. A[illegible] & tertium inuenire me memini) Et [illegible] apud eundem, [illegible] &c. At [illegible] præfixam habet copulatiuam partic. [illegible] καὶ γάρ τοι [illegible] idem, καὶ γάρ τοι [illegible] pro γάρ τοι αὖ, (vt [illegible] pro [illegible] Κῦρε. Apud poetas autem γὰρ [illegible] pro γὰρ δὴ aut [illegible], vbi tamen [illegible] pro [illegible] potest. At γὰρ αὖ vix puto reperiri positũ [illegible] accipi etiam [illegible] pro [illegible] ideóque minime (cum Budæo) illis simpliciter pro [illegible] censeo. Sed nec in γὰρ οὖν retinet γὰρ suã signi[illegible] quum γὰρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. [illegible] item οὐ γὰρ, potius ad [illegible] & [illegible] At [illegible] De [illegible] autem & γάρ [illegible] pro Alioqui [illegible] pro Alioqui enim non, (vel potius pro [illegible] sine part. Enim) vide apud Bud. pag. 932. Item Alioqui, sine part. Enim [illegible] pro Nam si, pag. 932.

[illegible] interrogationibus etiam adhibetur significatio[illegible] amittens. Exempla autem habes apud Bu[illegible] 931, & 932: quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Homero, Iliad. ρ, [illegible] &c. Odyss. ξ. [illegible] &c. Sic autem apud Latinos, non solum Enim sed & [illegible] Sic autem apud Latinos, Nam interrogationi seruit. vt Virgilius, Nam quis te iuuenum confidentissime nostras iussit adire domos? Sic autem Sophocles, [illegible] interrogationi duntaxat ser[illegible] & Matth. 23. particulam γὰρ [illegible] ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ [illegible] ideoque vertere existimo, [illegible] Verùm nunc est, sine enim. De [illegible] autẽ vertere malim Verùm nunc est, sine enim. Item de γὰρ vacante cum [illegible] & [illegible] γὰρ pro Nonne, vide in [illegible] &c. Item de γὰρ vacante cum [illegible] Atque præterea de γὰρ obseruaui, [illegible] Bud. pag. 931. alibi à me tractantur.

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, [illegible], Gurgulio. Esse autem à sono fictum hoc vocabulũ tradunt Alex. Aphr. & Etymol. & Eustath. qui & [illegible] pro Idæ promontorium itidem à sono nomen accepisse tradit. Scribit autẽ Gorr. gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, à palato iuxta narium meatus in os propendẽtem, superiori quidem parte latiorem, inferiori verò, in modum pyramidis acutam, eámque ad vocis modulationem facere: vnde & [illegible] à quibusdam nominatam fuisse.

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. vnde [illegible] Dios[illegible] cor. lib. 1. Dum gargarizatur. Hinc Γαργαρισμός, Ipsa gargarizandi actio, Gargarizatio Plin. Dicitur & Ἀναγαργαρίζω eadẽ significatione, quod [illegible] dicebant veteres, vt didicimus ex Iulio Polluce. Verũ [illegible] inuenitur [illegible] vel [illegible], sic & [illegible] Est autẽ [illegible] Aquã [illegible] Colluere os aqua: [illegible] in ore gargarizare, i. circumducere colluendo os fauces. [illegible] apud Athenæum lib. 1. Os quod aqua calida colluitur. Dicitur etiam [illegible] id quo fauces colluuntur. [illegible]

[illegible] Collutio faucium. [illegible] vel Ἀναγαργαρισμός, ὁ, Gargarizatio. [illegible] Aphr. [illegible] Titillo. vnde Γαργαλίζομαι, Titillor. A[illegible] Γαργαλισμὸς [illegible] Qui in aliis titillare [illegible] metaph. pro Titillare id est Lætitia [illegible] Bud. ex Cebete. [illegible] Idem Bud. [illegible] ex Plut. citat in Philebo p. [illegible] pro Leniter [illegible] ex eodẽ in Phædro [illegible] Prurire, [illegible] dixerat de pueris dẽtientibus. Et Γαργα[illegible] Titillatio, Plato. Cic. Voluptatũ etiã titillatio[illegible] dixit. Et Γαργαλος Pro [illegible] apud Luc. [illegible] deduci possit, si significatio spectetur, aliis considerandum relinquo. Cæterùm quomodo [illegible]

ΓΑΣΤΗΡ, [illegible], Venter, [illegible] Ventriculus. Od. [illegible] & μ. [illegible] Apud eundem Odyss. [illegible] Et Odyss. [illegible] de Furis, [illegible] Odyss. ζ, de leone, [illegible] Dicitur autem mulier grauida [illegible] rodotum & Pausaniam: (vnde locus cuiusdam nega[illegible] Hesio[illegible] ἐν γαστρὶ ἔχειν illam [illegible] ἐν γαστρὶ ἔχει, vt apud He[illegible] vt Pla. De leg. Et [illegible] quæ triduo nihil edisset) vel [illegible] in Epigr. Possumus verò γαστὴρ [illegible] quæ concepit, vt (in ea signif. qua dicitur aliquis gulæ etiã interpreta[illegible] nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Xen. [illegible] Possumus autem opponi ab eodẽ arbitror [illegible] & γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere. Duci ventre. Sed & γαστρίμαργος videtur idem Xen. γαστρὸς nomine si[illegible] gnificare, quum dicit Hell. 5. [illegible] reddit cibi. Sed Pæd. 1. [illegible] Γαστὴρ, id est Ventriculus, os geminum habet, vnum supernum, quod [illegible] proprie dicitur & στόμαχος, alterum inferum, quod [illegible] esse qui γαστρὸς nomine appellatur. Hæc Gorr. qui & addit [illegible] quæ sæpius transuersò designari dicat totam eam regionem circumscribitur: sed eam [illegible] hypochondriis & pube videri: γαστέρα autem peculiari nomine Galenum appellare ventriculũ in quem cibi ingeruntur & cõcoquuntur. Γαστὴρ à Laced. dicta fuit etiam [illegible] Bœotis autem [illegible], vt Eustath. ex Athenæo refert. At Γαστρὶς apud Hesych. ambas hasce signif. habet: exponitur enim ab eo [illegible] &c. Eadem est [illegible] nomen apud Lacones.

C. Γαστροβόρος, q. d. Ventriuorus. A Polluce ponitur cum [illegible] ideóque puto significare Qui ventre vorat. Et Γαστ[illegible] trem habet. (nam Qui vẽtre vorat, nõ satis significanter de hellone diceretur) ad verbum tamen sonat omnino illud Ventriuorus à me hîc positum.

C. Γαστρίμαργος vide paulo pòst in Γαστροχάριος.

C. Γαστρόχειρ, vide in Γαστρόχειρ.

C. Γαστροειδὴς, [illegible], Formam ventris habens. Exponitur & Ventrosus ac Ventriosus. Vide [illegible] apud Eustathium.

C. Γαστροκνημία, et Γαστροκνήμιον, Cruris pars posterior (vt prior [illegible]) quæ est pulpa quasi ventricosa cruris, Latinis Sura. Cam. ex Polluce.

C. Γαστρολόγος, Qui de rebus ventri gratis differit, & eas exponit. Et Γαστρολογία, Liber quo hæc exponuntur, vt quidã ab Archestrato scripto, cui cognomẽ [illegible]

C. Γαστρομαντεύομαι Alciphr. q. d. Ventre diuino: vide [illegible]

C. Γαστρονομία, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere γαστρονομίαν pro libro illius Archestrati memorato ab Athenæo, γαστρολογίαν etiam nomine inscripto.

C. Γαστρόφιλος, Vẽtris amans, Vẽtri deditus, Gulæ deditus.

C. Γαστρορραφία, Ventris vulnerati connexio, vt Cam. hæc verba interpr. [illegible]

C. Γαστρόχειρ, Ex manibus viuens, id est manuum labore. Apud Etymologisten γαστρόχειρες. Vide [illegible] paulo pòst.

C. Γαστρίμαργος, ου, ὁ, Gulosus, Lurco, Helluo, Ventri supramodum deditus. Sed sonat q. d. Insanè ventri deditus, vel Ad insaniam vsque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, vt vis eius exprimatur: quod minimè faciunt qui simpliciter Ventri deditus interpr. (γαστρίμαργοι, inquit Hes. τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι.) q. d. Gall. *Enragé apres son ventre*. Puto verò ex Homericis γαστέρι μάργῃ ortum esse. Eadem verò forma dicitur γαστρίμαργος qua λαίμαργος, vnde apparet nugari strenuè Etymologisten in iis quæ de hoc nomine scribit, sicut & in aliis plurimis. Aristot. Ethic. 3, ἐν μὲν οὖν ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις ὀλίγοι ἁμαρτάνουσι ... διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. ET Γαστριμαργία, Ingluuies, Immensa gula, (vt Cicer. in Salust. si modò Ciceronis illa oratio est) Helluatio. ET Γαστριμαργέω, ῶ, Helluor, Immensæ gulæ indulgeo, Chrysost. Cæterùm Eustathio γαστροπλὴξ est idem qui & γαστρίμαργος sine γάστρις: non afferenti tamen huius significationis rationem. at ego crediderim hoc quoque τὸ μαίνεσθαι significationem habere, vt videlicet dicatur γαστρόπληξ (ita enim collocatus est apud eum accentus) ea forma qua φρενοπλήξ.

C. Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, ET Ὁμογάστωρ, ET Ὁμογάστριος, Frater qui ex eodem ventre prodiit, Vterinus. Iliad. φ, v. 95. – ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Alibi autem addidit κασίγνητος, Il. ω, v. 47, Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν. Ἀγάστωρ autem pro ὁμογάστωρ seu ὁμογάστριος ita dicitur vt ἄλοχος quasi ὁμόλοχος, atque adeo ipsum ἀδελφὸς (quod itidem fratrem significat) quasi ὁμόδελφος. Hesych. ἀγάστορες interpr. ἀδελφοί, δίδυμοι. sed malè interpungi inter hæc duo nomina existimo.

C. Ἐγχειρογάστωρ, ET Χειρογάστωρ (sicut & Γαστρόχειρ paulo ante) q. d. Manuiventer, id est, Cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, Qui manuum labore viuit. ἐγχειρογάστορες (inquit Hesych.) οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Eosdem & γαστρόχειρας appellari tradit.

C. Ἐριγάστωρ, Ingentem habens ventrem. nam ἐρι epitatica est particula. Exponitur vno verbo Ventrosus, Ventriosus.

C. Μεσογάστωρ, Medio ventre incinctus, Hesych. ET Ζωογάστωρ apud eundem, quo illud μεσογάστωρ exponit, ab aliis tamen secus expositum esse tradens.

C. Πλατυγάστωρ, ET Πλατυγάστωρ, Qui est lato ventre. Varro, Fur, qui vocatur ab aliis fucus, ater est, lato ventre. Pro quibus Aristot. ὁ δὲ φὼρ καλούμενος, μέλας ἐστὶ καὶ πλατυγάστωρ.

C. Προγάστωρ, Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenso sesquipede extat, vt loquitur Pers. Ventriosus. AT Προγαστρίδιον, Ventrale, Tegumentum, ventris, affertur ex Luc.

C. Ἐπιγάστριον, ου, τό, (q. d. Superuentrale) Quod est à pectore ad pubem vsque, Cam. Vel (inquit) ἐπιγάστριον, pars supra vmbilicum: vt ὑπογάστριον, pars infra vmbilicū. Pollux ἐπιγάστριον circum vmbilicum nominat, impositum hepati & lieni: & quicquid infra vmbilicum sit vsque ad pubē, ὑπογάστριον vocat. ἐπιγάστριον (ait Gorr.) tota ea caro quæ ab imis costis ad pubem vsque protenditur, quasi ἐπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, quòd ventri incumbat. Idem ὑπογάστριον interpr. Abdomen, addens, ex Celso, esse partem humani corporis quæ à coxis & pube sursum versus ad præcordia peruenit. Reprehenditque eos qui ἐπιγάστριον esse putarunt eam tantùm partem quæ supra vmbilicū est quæq; iecinori & lieni incumbit. AT Ὑπογάστριον (de quo & modò dictū fuit & in γαστὴρ quoque, q. d. Subuentrale) Imus venter. A quibusdam redditur Pubes. Dicitur (vt ait Pollux) Pars ea ventris quæ ab vmbilico ad pilosas vsque genitalium partes pertingit. Alio nomine ἦτρον vocari idem autor est. A Latinis Imus venter rectius fortasse dicetur quàm pubes, quo nomine peculiariter ἥβην appellant. Hæc Gorræus.

C. Ἐγγαστρίμαντις, ET Ἐγγαστρίτης vide in Ἐγγαστρίμυθος quod proximè sequitur.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Vētriloqu⁹. quæ interpr. ex Augustino & ex Gratiani decretis affertur. Sic autē vocatur qui vel quæ in vētre dæmonem habet responsa interrogantibus dantē. Act. Apost. c. 16, v. 16, legitur, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, id est, Ancillulam quandam quæ habebat spiritum Pythonis: vbi annotat Beza Græcos interpretes aliquoties in Bibliis pro hoc spiritu dixisse ἐγγαστρίμυθον, quòd ex obsessarum mulierculorum ventre oracula soleret edere, & Hebræos videri non prorsus dissimili ratione אוב & אובות vocasse, quòd earum ventres vtris instar intumescerent. In vulg. lex. annot. ex iisdem interpretibus γαστρίμυθοι & γνώσται pro magis & ariolis, & iis qui Pythones in ventre habebant. Sic & ἐγγαστρίμυθος γυνὴ, ... pro Diuina mihi in Pythone. Item ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοί, Magi & arioli. Ἐγγαστρίμαντις & ἐγγαστρίμυθος (inquit Camer.) vaticinatrix quæ πύθων postea dicta fuit, vt illa euocatrix animæ Samuelis. Galenus tamē in expos. vocab. Hippocr. ... apud eum ἐγγαστριμύθους appellari qui clauso ore loquatur, quòd ventre loqui videantur. At Suidas non reddens huius appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον esse qui & ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem (inquit) nunc quidam Pythonem vocant: Sophocles autem nominauit στερνόμαντιν: Plato philosophus Euryclem, ab Eurycle tali vate (sed Εὐρυκλείτην seu Εὐρυκλέους pro Εὐρυκλέα reponendum apud illum arbitror.) Quibus subiungit locum Aristoph. in Vespis, Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. vbi vide & schol. Fuerunt denique (vt in vulgatis lexicis habetur) qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γαστρὸς, id est vase quodam è quo vaticinia caperentur. ET Ἐγγαστρίτης affertur pro eodem.

C. Ἐγγαστριμάχαιρας appellauit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ Hippomedontē quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον. Camer. At Hesychius ἐγγαστριμάχαιραν exponit τὴν ἐν γαστρὶ κατατιμνοῦσαν.

Γάστρις, Gulosus, Lurco, Venteri deditus, Venter. (vt apud Lucillium, – viuite ventres) Vetitur Aristophanes Auibus. Et Γαστρίστερος compar. Poll. ex Plat. comico.

HINC Γαστρίζω, Ventrem expleo, Vētrem saburro. Itē, Opiparè & lautè accipio. Luc. ἐγχέω δὲ ἄριστα γαστρίσαι τὸν δρόμωνα. Vnde Γαστρίζεσθαι, Ventrem suum saburrare, Helluari. Athen. 4, δεῖ τὸν ... εἰς ἀνανείας ... γαστριζόμενον ... χάριν. Sic Basil. ... γαστριζόμενοι καὶ ... μαλακῆς κοίτης ... τοῦτον ἄξιως ... In Hippiatria dicitur & de equis γαστρίζειν (inquit Bud.) pro Farragine distendere, id est χορτάζειν. ‖ Γαστρίζω, In ventre cædo, Aristoph. Vespis: & γαστρίζομαι, In vētrem cædor. Idem Aristoph. Equit. – ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι. contra Phrynichum qui negat ab Atticis hac in signif. dici. ET Ὑπογαστρίζομαι, vnde ὑπογαστρίζει quod Poll. exponit ὑποχορτάζει.

Γαστρίδες, Quos infestant vermes dicti ἕλμινθες, Hesych. Apud Suid. autē legitur nomin. singul. γαστρίς hac significatione.

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, Gulosus, Lurco, &c.

Γαστρώδης, ους, ὁ, Ventrosus, Ventriosus.

Γαστρίδιον, ου, τό, dimin. Paruus venter.

Γάστριον, Eduli quoddam genus ex sesamo, Hes. Etym.

Γαστραία dicta γογγυλὶς à Laced. teste Hesych. id est Rapa.

Γαστρίς, Rapa, vel Crambe, Hesych.

Γάστρη, ET Γάστρα, Fundum vasis. Eustath. γάστρην πείρωσε apud Homerum exponit τὸν πυθμένα, alibi autem τὴν κοιλότητα. Athenæus de cratere prægrandi loquēs, pag. 60, ... ἄχρι τῆς γάστρας ... dicitur & de naui γάστρα teste Polluce, significátque eius fundum, id est carinam. vel (vt alii vocare ex Salustio malunt) aluēum. ‖ Γαστὴρ ET Γάστρον esse genus vasis quidam post Hermol. scripserunt.

ΓΕ, Quidem, Certè, Vtique. Xenoph. Pæd. 1, ... Sæpe autem vacat, præsertim aliis vocibus adiūctum, articulo autem ὅς frequentissimé. Luc. De sacr. καὶ πολύ γε, οἶμαι, ... τὸ γελᾶν. & paulo pòst, ... &c. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui solo. Hom. Od. ν, – οὐχ ἡμῖν ... πόλιν γε ... , pro

[illegible] γε pro αὐτὸ apud Xen. ... At τί γε ut Lat. Si quidem ... Saltem (sicut & Lat. Certe à Quidem) ... interdum accipiunt) ... saltem partem ... & Xen. ac Plat. exemplis ... potius pro ... reddi ... nonnullis alicubi reddi ... Plut. Pericle ... interpretatione ita reddere. Etiamsi ... vel ob idipsum ... Vero, vel Atqui, Bud. ... Sciendum est autem γε ... [illegible]

ΓΕΛΑ'Ω, ... & γελάω, ... Rideo. Odyss. ... Huic autē ... apud eundem Il. ... qui Sardonium risum imitantur. At ... Dicit autem Homerus ... cum datiuo personæ, vt Il. β. & Iliad. ... id est de alicuius facto vel dicto ... dicit εἰς ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐν ἐχθροῖς ... de infortuniis inimicorum. Quod ... inimicos, id est irridere. Apud eundem ... Ridere ob mala ... vertitur autem verbo γελᾶν & ... Vtuntur autem ... modis. Xen. Pæd. ... Apud eundem ... Quid rides? Apud eundem ... scribēda ... sine adiectione, ... forma dicitur pro Risum ... quod dicis, vt ... Cum ... autē iuncto ... Ridiculum ... ita Bud. Cum ... interdum ... Lat. ... Rideo de te, licet ... hac re, quàm Rideo de te, At Gall. ... hominum de terra ... γελᾶν cum acc. ... pro Irrideri ... Et passi... ... Euripid. ... afferetur γελᾶν ... pro ... Ridere, Irrideo ... autē Nub. ... quam Cui hæc arridet, est ... Arridere. Apud Aristoph. ... Hi gaudet ... non tam est Qui his arridet, ... oblectatur, His gaudet ... pro Splendere, ... etiam dicunt Poetæ ... Vide Hesych. & Eust. ... Nitere, Renidere, Floridum esse. Vide ridere argento, sicut & ... Horatius itidem dixit domum ridere ... aureum lacunar renidere. Apud Æschylum metaphoricè in ... Risus. ... De primo ... Renident. Hanc ... Prometheo ... Plut. ... Turn. interpr. Renident. Hanc ... de schol. Simili metaph. ... id est, Turn. interpr. ... & quidam Latinus poeta. ... metaph. imitatus est ... Risu dignus. Luc. ... Ridiculus, ... Phrynichus tamen in v. ... non ... dicere. ... Ρisor, & q.d. Risitor. Qui velut quandam ... Atticos ... Sic autem interpretotin ea sign. ... ridendi artem faciunt. ... dicti sunt ... in quo de Democrito dicitur. ¶ Γελασῖνοι, quasi renidentes, ... & dentes qui in risu nudantur, ... Pollux. Γελασῖνοι rugæ & ... velut sulculi qui à ridentibus in ore fiunt. Vnde Mart. ... Nec grata est facies cui gelasinus abest. ... Odyss. ... idem, Risu dignus, vt ... Risus minime dignus. ¶ Actiua significat. ... CONTR. ἀγέλαστος, ... Suidas. ... inquit Suidas. ... vt ἀγέλαστοι ... opponuntur. Sic appellati fue- ... indignatione, ... Risus expers, ... sæpe sumitur pro ... apud Athen. ... qui nunquam risisset, Heraclitus. A- ... runt ἀγέλαστοι, vt qui nunquam risissent, ... Vetitus Lucilius ... naxagoras Clazomenius, Aristoxenus.

... apud Cic. De fin. 5. Et ἀγέλαστος petra cui insedit ... Ceres dum filiam quæreret, de qua lege He- ... & Suidam, ac schol. Aristoph. HINC Ἀ- ... aduerb. Sine risu, Citra risum. Plato in Euthyd. ... Risus abstinentia. Vel, q.d. Carētia risus. ... Ἀγελαστέω, Nō rideo, Risus expers dego, Risu ... Heracl. in Epist. Sciendum est autē Eustath. ... & ἀγέλαστος ab inusitato themate γελάζω deduce- ... deductio & in cæteris eiusdem formæ deriua- ...

... Risor, vel Irrisor, ὁ ὅστις γελᾷ, Suidæ. ... Risus. Callim. in fine hymni in Delum, ... καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν. vbi inuersam puto ... καὶ, vt sit παίγνια καὶ γελαστὺν Ἀπόλλωνι ...

... Ridendi facultate præditus. q.d. Risibilis, ... Sic homo dicitur esse ζῶον γελαστικὸν apud ... Phil. & Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, Risus. (& γέλως, ω, ... Vnde accus. γέλων, apud ... Hom. sed & dat. γέλῳ ἔκθανον, Od. σ. Præ risu mortui sunt ... vt hyperbole Gall. Mourir de rire. Alii autem volunt γέ- ... per apocopen esse à γέλωτι). Od. θ. ... Alibi autem ... γέλω (pro quo in ... prosa dicitur γέλωτι ...) Et Od. σ. ... Risum mouere, Risum præbere. Dicit & γέλωτα ... (vnde hausit Xen. ...) So- ... phocl. autē ... γέλωτα ... pro Ridere. Est porro in soluta ... orat. vsitatissimum illud γέλωτα παρέχειν, pro Risum mo- ... uere, Risum præbere. Xen. Pæd. 8. ... Sic Luc. Dicitur etiam (sed rarius) ... quod ad verbum respondet Latino Risum ... mouere. Item γέλωτα ... Plat. Necnon γέλωτα ... eidē in Char. ... γέλωτα ... Xen. autem ... Pæd. 2. paulo aliter dixit, γέλωτα ... Sed & ... cum de quo rident, seu quem irrident, & derisui ac lu- ... dibrio habent, dicunt γέλωτα ..., sed frequentius ... Herodot. γέλωτα ... Sic γέλωτα ... interdū verò ... Dicitur & ἐν γέλωτι ..., ... Et εἰς γέλωτα ..., ad verbum In risum ver- ... tere. ... Thucyd. lib. 6. ... γέλωτα ... Pro eodē ... autem in v. l. legitur εἰς γέλωτα ... Apud Xen. ... Pæd. 2, est arte aliqua risum elicere, q.d. Ri- ... sum moliri. Altantὶ ... γέλωτα Xen. quod est ad verbū ... Risum concipere. Aristoph. autem γέλωτα ... pro Risum compescere, dixit: ad verbum Risum abi- ... gere. γέλωτα καταγελᾶσθαί τινος vide in Καταγελάω. Demo- ... sthenes autem minus vsitata loquendi formula dixit ... Philipp. 4, ... γέλως ... ὡς ... τὰ πράγματα. ... vt si Gallice dicamus, C'est pour rire (vel, C'est une moque- ... rie) comme nous menons les affaires. ¶ Γέλως Σαρδόνιος ... Vide apud Eras. in Prouerb. At γέλως ... Risus Sardonius ... Synesio est Risus effusus. ¶ Γέλως transfertur ... etiam ad maris serenitatem: de qua metaphora lege ... Eustathium.

Γελωτοποιός, ὁ, (q.d. Risus artifex.) Qui risum ciet, Qui ... facit aut dicit quibus risum eliciat. vt Philippus γελω- ... τοποιὸς in Sympos. X. & apud Athen. γελωτοποιὸς ... qui à Bud. exponitur Scurra. Idem γελωτοποιὸς red- ... dit Festiuū acroama, ex Cic. ET Γελωτοποιέω, Risum ... cieo, seu excito, Dictis aut factis risum capto. Vtitur ... Xen. ibidem. Et Plato De rep. 10, ... γελωτοποιεῖν ... Bud. Γελωτοποιεῖν interpr. etiā Agere Scur- ... ram, vel Scurriliter agere. quam signif. habere puto in ... hoc Plut. loco in Pol. præceptis, vbi de iocis loquitur, ... γελωτοποιοῖς ... Artificium excitandi risus, apud eundē ... Et Γελωτοποιία ...

Xen. in Symp. ... ὁ, Placidum ridens, Placido vultu ridēs. ... Zephyri epith. etiā in Epigr. Risus a- ... C. Φιλογέλως, ωτος, ὁ, Qui lubenter ridet. Aristot. Rhet. 2, ... manas, Qui ... ¶ Γελοῖος, ὁ, Ridiculus, Risu dignus. Athen. 6, ... Plat. Sympos. ... ὅτι ... γελοῖα ... Et vt Lat. additur interdum Dictu cum ... mum. ...

Ridiculum, quum dicimus Ridiculum dictu: sic & εἰπεῖν cum γελοίου addidit Plato in Apol. Dicitur autē γελοῖος & de personis: atque γελοῖος (id est ridiculus) qui aliquid risu dignum facit aut dicit. ‖ Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra, Iocosa. vnde & γελοῖα opponuntur σπουδαίοις, vt apud Xen. Pæd. 2. Sic Isocr. σπουδαῖος γελοίοις χαίρων. ‖ Interdum & γελοῖον substantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plut. in Polit. præc. & alibi. Quinetiam vt γελοῖον dicitur aliquando iocus, ita γελοῖος Qui est iocosus, Facetus. Dion. Long. ἔστι δ' ὁ τοιοῦτος γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, ὁ γελοῖος πάθος μᾶλλον ἢ καταγέλαστος. Suid. tamē γέλοιος proparoxytonè vult scribi pro γελωτοποιός. ‖ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est: atque ita videtur & Homerus suo γελοίιον vsus esse Il. β, Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Bud. apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου interpr. Risus excitandi gratia. Sic & in vulg. lex. τὸ γελοιότερον redditur Ad risum magis concitandum. ET Γελοίως, Ridiculè, Luc. ITEM comp. Σπουδογέλοιος q. d. Cuius studium est ridiculum, ex Strab. ET Φιλογέλοιος, Qui iocos & facetias amat, Qui libenter iocis vtitur. Aristot. Rhet. 2.

Γέλοιος proparox. vide in proximè præced. Γελοῖος: ET Γελοίιος, ibidem.

Γελοιάζω, Ridicula seu iocosa dico, Iocor. Pl. Apophth. Lac. [illegible] γελοῖα λέγοντες, οὐ φυλάξῃ [illegible] συνεχῶς γελοιάζων, [illegible] γελοῖος [illegible]; VNDE Γελοιασμός, Iocatio, apud eundem Plut. ET Γελοιαστής, Iocator. Item, Facetus. Basil. [illegible] γελοιασταὶ ἄνθρωποι. Greg. [illegible] γελοιαστοῦ [illegible]. Vide & Athen. p. 83. ET Φιλογελοιαστής apud Poll. Qui iocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur. Vel, Qui iocationem amat, Qui libenter iocatur.

¶ Γελῷος, pro scurra in v. l. affertur ex Epigr. sed cum ω non habente ι subscriptum, ex Gazæ sententia.

C. ἈΝ Αγελάω, ῶ, Rideo, in v. l. Videtur tamen ἀνὰ intendēdi vim habere.

C. ΔΙΑ γελάω, ῶ, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. Et διαγελώμενος, Qui deridetur. ‖ Διαγελᾷ metaph. de serenitate & tranquillitate. Plut. in Cæsare, [illegible] θαλάττης [illegible] διαγελώσης, [illegible] Καίσαρι, &c. Theophr. De hist. pl. 8, p. 94, διαγελώσης δὲ τῆς ὥρας, itidem ad tranquillitatem referēs: i. Vere iā adulto & tēpore mitescente, inquit Bud. Idē De c. pl. lib. 2. διαγελάσαντα ἡμέρας dixit. Idem alibi, διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος. vbi Gaza, Cælo iam indulgente. Vide & in Γέλασμα.

C. ΕΓγελάω, ῶ, Irrideo, Illudo. cum dat. ἐγγελᾶν τινι, Illudere alicui. Eurip. Medea [illegible] ἐγγελᾶς. SED Ἐπεγγελᾶν, vsitatius & significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aiace, Φιλοῦσι πάντες κειμένῳ ἐπεγγελᾶν. Sic Plut. ἐπεγγελᾶν τῆς [illegible]. Itē cum præpos. κατὰ habēte suum genit. apud eundem Soph. ibidem.

C. ἘΚγελάω, Risum effundo seu emitto, In risum erumpo. Hesiod. [illegible] ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Et Odyss. σ, de Antinoo, Ἡδὺ δ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστήρεσσι.

ἘΠΙγελάω, ῶ, Arrideo. Xen. Apol. Socr. [illegible] ἐπιγελάσαι. Itē pro Illudo, Insulto. vt apud Luc. De Vulcano qui Martē & Venerem in adulterio deprehenderat, [illegible] ἐπιγελᾶν αὐτοῖς [illegible]. Apud eundem ἐπιγελᾶν τῷ Σαρδάνῳ. ‖ At ἐπιγελᾶν τὸ κῦμα apud Aristot. Problem. redditur ex Gazæ interpr. Fluctus superfringitur.

C. ΚΑΤ Αγελάω, ῶ, Irrideo, Derideo cum genit. vi præpos. κατά. Xen. [illegible] καταγελᾶν. Herodot. tamen cum datiuo. Et Καταγελῶμαι, Irrideor, Ridiculus sum. Plato in Dial. [illegible], Ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελᾶσθαι [illegible] σχῆμα. Idem De rep. lib. 1, καταγελώμενοι μῦθοι, Ridiculæ fabulæ. ET Καταγέλως, Irrisio, Derisio. Xē. Et Aristoph. [illegible] καταγέλων [illegible] δημότας καὶ [illegible]. Synes. [illegible] καταγέλωτι [illegible] Nō animo irridendi.

C. ΠΡΟΣγελάω, ῶ, Arrideo, cum accus. vi præpos. Euripid. Medea, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, Arridens imagini in speculo.

ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, Serenitas, Tranquillitas. Odyss. κ, Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et Od. κ, [illegible] γαλήνη. Et κύματα τῆς γαλήνης, Plutarch. Γαλήνη Eustath. apud Hom. accipit etiam adverbialiter pro γαληνῶς, Od. ε, — οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Cæterùm nō probo illius deriuationem à γάλα: malóque à γελάω, vt dicatur γαλήνη quasi γελαλήνη. Sic Ouid. risum vultui sereno tribuit, — ridet vultu fortuna sereno. Sciendum est autem γαλήνην metaphoricè etiam dici de serenitate vultus & hilaritate: quo vtitur modo Plut. ‖ Γαλήνη, Plumbago. Vide Hesych.

Γαληνός, Serenus, Tranquillus. vt γαληνὸν πέλαγος apud Luc. vbi tamen veretur Bud. ne legendum sit γαληνόν. ‖ Γαληνός, metaph. Eccl. hist. l. 2, γαληνῷ βλέμματι, vultu sereno. ET Γαληναῖος itidem Serenus. Bud.

Γαληνιάω, ῶ, Serenus sum, Tranquillus sum. vt [illegible] γαληνιώσῃ in qua est γαληνιῶν. Gregor. metaph. γαληνιῶντι νόῳ.

Γαληνίζω, (q. d. Serenesco) Serenus fio, Tranquillor. [illegible] γαληνίζω τὴν θάλατταν [illegible]. ET Διαγαληνίζω active & metaph. signif. Sereno, Tranquillo: Aristoph. [illegible] διαγαληνίσαντα.

Γαλήναια poet. pro γαληνή, vt σελήναια pro σελήνη, Eust.

Γαληναῖος, α, ον, idem quod γαλήνιος, (& frequentius) Serenus, Tranquillus. Luc. γαληνιαῖα [illegible]. Et metaphor. Plato Axiocho, γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος. Sic Plut. εἰς γαληνότερον [illegible] βίου μεταθεῖναι. Ad hilariorem vitam transiens, vt Bud. interpr. HINC Γαληνότης, Serenitas, ex Luc. ET Γαληνόω, ῶ, Sereno, Tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσαντος τὸ [illegible].

Γαληνὸς item pro γαληνός, ea forma qua σιγηλός, Budæus citat ex Arist. (incertum autem an ex Aristophane an ex Aristotele.)

Γαληρὸς idem quod γαληνός, Etymol. Hesychio, item Eustath. ex Pausaniæ lexico. ET Γαληρωπός, Etym. Serenum & hilarem vultum habens. ITEM Γαληρὸς in signif. τοῦ γελαρός. Hesych.

ΓΕΙΝΩ, Gigno, Procreo. Sed quum hoc γείνω inusitatū sit, ab eius media voce Γείνομαι deductum ἐγεινάμην in frequenti vsu est, idque apud vtrosque scriptores, nec tantùm de viro dicitur, sed & de muliere: vnde sunt qui & Pario interpretentur. Exempla ex multis pauca sunt hæc. Il. ε, Ἡ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Odyss. ο, Γείνατο δ' Ἀντιφάτην [illegible]. De matre autem dictum, vt Il. ε, Ἐκ σέο γὰρ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην. Sic Iliad. α, [illegible] τέκνον ἐμὸν [illegible] γείνατο μήτηρ. (vbi abundat μήτηρ) Hesiodus, — Ἀμφιτρύωνος [illegible] γείνατο Ἀνταί. Xenophon autem de vtroque parente simul dixit in Apologia Socratis, τοῖς οὖν πιστεύειν σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Alibi autem, nimirum in Apomnem. τὰς γειναμένας appellauit matres, scribens, ἀμφοτέρας δὲ τὰς γειναμένας ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. At verò in γείνεσθαι & γεινόμενος (quæ significant Gigni, Nasci, & Qui gignitur, Qui nascitur.) solis poetis vsitata esse arbitror. Od. η, — τῶν μὴ [illegible] ὄφρα [illegible]. Il. ω, — [illegible] Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. Γεινόμεθ' οὔτε φρένας [illegible]. Idem, Εὖτ' ἂν γεινόμενοι [illegible]. sed hic γεινόμενοι pro γενόμενοι accipi aiunt, id est Nati, vt illic γείνωνται pro γένωνται accipi aiunt.

Γέγαα, Natus sum: interdum & simpliciter pro Sū. vnde γεγαὼς particip. vtraque solis poetis in vsu. Apoll. Argon. 2, [illegible] γεγάασιν. Od. ζ, — [illegible] γεγαυῖα ἐκὼν [illegible]. Et in infin. Dorico γεγάκειν. vnde ἐκγεγάτην apud Apoll. & ἐκγεγαώς. ITEM Ἐκγέγαα, [illegible] ἐκγεγαῶτας. Et Hesiod. Διὸς ἐκγεγαυῖα, pro γεγαυῖα ἐκ Διός. sic & in cæteris exemplis. Variè autem hoc γέγαα formarunt grammatici. Aliqui enim itas γείνω, γενῶ, præter. γέγαα, medium autem γέγονα: deinde per syncopen & pleonasmum literæ α, γέγαα. Alii altius repetentes huius γέγαα originem, volunt à γάω prorsus inusitato (ex quo esse aiunt ipsum γείνω) fieri γέγακα, vnde fit γέγαα Ionicè, eodem modo quo βέβαα à βέβηκα.

¶ Γίγνομαι, & Γίνομαι, (sed esse γίγνομαι rationi magis consentaneum, Heraclides apud Eustath. docet, scribens, vt

[illegible] per duplicationem, deinde [illegible] secū [illegible], per metathesin vocalis e in ι, sic ex [illegible] esse [illegible], ex quo fieri γίγνω, vnde γίγνομαι) Fut. [illegible] Aor. 1. [illegible], tanquam à [illegible] quod inusitatum est. Aor. 2 medius [illegible] Præt. [illegible], tanquam à γίνω. Significat autem Nascor, [illegible] Item, Fio, Sum, Contingo, & alia quæ ordine [illegible] sequar.

Γίγνομαι, Nascor, Orior. (cui signif. primum [illegible] du locū [illegible] Γίνομαι præcedens, quod hanc eandem habet) Od. [illegible] Hesiod. Erg. [illegible] Hac quoque in sign. prosa aor. 2 [illegible] medium frequentius quàm alia tempora vsurpat. [illegible] Phil. [illegible] Plato Epist. 9, [illegible] pro quibus Cicero dixit, Non nobis solum nati sumus. Apud eundem idem Cic. [illegible] non solum Nasci, sed etiam Oriri, Gigni: vt videbis [illegible] in meo Ciceroniano lex. Plut. Consol. ad Apoll. [illegible] ponitur potius [illegible] vel φθείρεσθαι [illegible] Timæo [illegible], id est (Cic. interprete) Quod gignitur & interit. Aristot. Ethic. 2, [illegible] γίγνεται καὶ φθείρεται. Plato [illegible] compositio vsus est: in Epitaph. [illegible] id est (Cic. interpr.) [illegible] cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime libe[illegible]. Et nasci [illegible] Natum esse tyranno patre [illegible] Sæpe & cum annorum numero, vt [illegible] Xen. Natus annos viginti. Isocr. [illegible] Apud eundem cum [illegible] (si mendo caret locus) in Panath. [illegible] Et cum numero ordinatiuo, [illegible] Nat. Sæpe verò & cum aduerb. vt [illegible], pro Honesto loco nasci, vel Claris parentibus nasci, seu Claros natales habere. Demosth. Epitaphio, [illegible] &c. Sic [illegible] pro Nobiliori genere natum esse quàm cæteri. Iungitur autem aduerbio & in alia signif. vt paulo post docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio, vnde γέγονα, Fui, vel Factus sum. Aristoph. [illegible] Sæpe autem pro Sum. In sequent. autem exemplis pro loco redd. vel hac vel illa voce potest. Dem. Olynth. 2 [illegible] Idem in fine Ol. 1 [illegible] Thucyd. [illegible] (Ex eodem, [illegible] pro Inter[illegible] esse) Xen. initio Pæd. [illegible] periphrasti[illegible] pro [illegible]. Obseruanda est autem & constructio. [illegible] Plut. Publ. Idem in Numa, [illegible] Interdum verò & cū præpos. [illegible] Idem. [illegible] Qui sunt in imperio. Ex eodem. [illegible] Ex eodem. [illegible] Sum in hac opinione. [illegible] Thucyd. [illegible] Demosth. [illegible] Aristoph. Sum tibi [illegible] cui. Cum eadem præpos. [illegible] Plu[illegible] Ex eodem in Sol. [illegible] (quod exponitur etiam verbo motus, In spem adducor) Apud [illegible] autem in Ctes. [illegible] Sciendū est autem pro loco variè verò hoc [illegible], habita ratione præpositionis cui adiungitur. [illegible] pud Theophr. De caus. pl. 5, [illegible] Et [illegible] Ad Rom. 7, quid [illegible] (vt in tradu[illegible]) Ab [illegible] Thucyd. [illegible] in spem collocare. Et [illegible] cum [illegible] dum remm Constitutus. Sed & sine præposit. [illegible] interpret. admittere, pro loco, vt [illegible] Nomen vbis inditum est, vel datum est. Xeno[illegible]

Pæd. [illegible], Idem sibi dari. Frequen[illegible] autem redditur γίνεσθαι & verbo Accidere, seu Euenire, aut Contingere, aliisque huiusmodi. vt [illegible] Quid accidit Xen. Hell. [illegible] Apud Isocr. nouè (mihi quidem certè) cum [illegible] sicut Latinè Accidit vt, vel Contigit vt, in Archidamo: [illegible] &c. Cum infinit. apud eundem. [illegible] Aristot. autem De mundo, [illegible], Commodè cedere, Feliciter euenire. Redditur & aliis verbis: vt [illegible], Obortus est rumor. [illegible], Quum ortus esset rumor. Vel Quum rumor increbruisset.

Γίνομαι [illegible] vel [illegible] vel [illegible], Versor in hac re, Incūbo in hāc rem, Occupatus sum hac in re. Demosth. [illegible] Plut. Artax. [illegible] & [illegible] Isocr. [illegible] In portu versari. Hermog. [illegible] Isocr. [illegible] Plat. [illegible] Affertur autem & cum [illegible] ex Demosth. [illegible] Contrariam autem signif. habet cum præpos. [illegible], vt [illegible] Plut. in Themist. Quū in illis negotiis occupatus esse desiisset. Idē De aud. [illegible] Ac cum genit. personæ, [illegible], Ab aliquo disiunctus.

Γίνομαι sæpe & verbis motum signif. redditur, Venio, Peruenio, Accedo, &c. vt Herodot. [illegible] Vbi venit vel peruenit. Idem, [illegible] (Sic autem & Gallicè dicitur, Quand il fut là, pro Quand il fut venu là.) Thucyd. [illegible] Idem in Caur. [illegible] Cebes Theb. [illegible] pro [illegible] Iohan. euang. cap. 6, v. 21, [illegible] Peruenit ad regionem. Redditur autem & aliis verbis in alio loquendi gen. vt [illegible] Veniunt in potestatem, vel [illegible] Plut. Fabio, Veniunt in potestatem, vel Rediguntur in pot. Sic Chrys. [illegible] Plut. in Rom. [illegible] Ex eodem in Sol. [illegible], In crimen adduci. Ex Thucyd. [illegible] pro In spem adducor. Ex Thucyd. [illegible] Mittitur subsidium. Redditur [illegible] verbo motus & in hoc loquendi genere, [illegible] videlicet Ad se reuersus. Sed & Homerus verbo γίνομαι motus signif. dedit: vt Il. [illegible] v. 383, [illegible] inquit Eustath. Et Il. [illegible] v. 925, [illegible] De quo in [illegible]

Γίνομαι cum aduerb. vt [illegible], Bene tecum agitur: contrà, [illegible], Dem. Malè tecum agitur. Et pro his quæ apud Cicer. dicit Timotheus Platonem alloquens, Vestræ quidem cœnæ nō solūm in præsentia, sed etiam postero die iucundæ sunt, legitur apud Athen. [illegible] apud Plut. autem, [illegible]

Τί γέγονεν sequente ὅτι mira quadam phrasi dicitur. Ioh. 14, v. 22, [illegible] pro Quid est cur, vel Quid causæ est cur &c. Sic autem Lat. Quid factum est quòd, dixerunt Petronius Arbiter, & Martialis.

Γίγνεσθαι cum genit. personæ Seruitium esse exponitur à Bud. in hoc Demosth. loco, [illegible]

Τὰ γεγενημένα, Quæ proueniūt, Prouēt⁹, Fructus. Thuc. [illegible] Plut. Solone, [illegible] Interdū dicitur [illegible] cum ἐκ, vt [illegible]

Γεγενῆσθαι [illegible], & [illegible], Item [illegible] Leg. termæ vsuræ & ciuiles: denique [illegible] pro [illegible] (vnde & [illegible] pro absurdis expectationibus) vide apud Bud. pag. 54 & 103. Et [illegible] p. 237.

C. Ἀειγενής, [illegible], Qui semper fuit & erit, Sempiternus. Plato Sympos. [illegible]

C. Ἀειγενής, [illegible], E mari ortus. Vide in Ἀφ.

C. Ἀρτιγενής, έος, ὁ & ἡ, Recèns genitus, Modò ortus. idem quod ἀρτιγέννητος & ἀρτίγονος.

C. Αὐθιγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena. αὐτόχθων, Hesych. vt apud Luc. in Hermot. ὡς ξύμπαντες μὲ ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. Plut. De prud. anim. ἰδίως δὲ ἡ αὐθιγενής. ‖ Item, Perennis, vt αὐθιγενὴς ποταμός, Perennis fluuius: quod perennes fluuii eo ipso in loco nati sint vbi conspiciuntur, non autem torrentium more sint aduentitii. Philo De vita Mosis libro primo, καὶ ποταμὸς οὐδείς, οὐκ αὐθιγενής. Eodem libro ὅτε τοὺς ἄλλους φασὶ μειοῦσθαι, χειμάρρους τε καὶ αὐθιγενεῖς, ἐπιβαίνων τε ἡ αὐχμώδης, πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει τὰς ἀρούρας. Vbi Turn. Quo tempore fluuios alios aiunt decrescere, torrentes & perennes, auctis aquis exundans superfunditur aruis stagnanti gurgite. Idem De mundo, αὐθιγενῶν ποταμῶν καὶ χειμάρρων, οὐ πλημμυρούντων μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ καθ᾽ ἑαυτοὺς ... τῆς ἐπιβάσεως. Vbi Bud. Quum interim amnes atque torrentes expatientur. Hesychio est etiā ἰθαγενής, γνήσιος.

C. Αὐτογενής, έος, ὁ & ἡ, Sponte sua natus, αὐτογένεθλος, Qui ipse ex se est, non ex alio. οὐκ ἔκ τινος γεννώμενος, Hesych. Epitheton hoc Deo ab Orpheo tribuitur.

C. Ἀφρογενής, έος, ὁ & ἡ, E spuma ortus. Vide in Ἀφρός.

C. Βουγενής, έος, ὁ & ἡ, E boue ortus seu genitus. vide in Βοῦς.

C. Γηγενής, έος, ὁ & ἡ, E terra ortus. γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, vt Actius interpret. apud Sophocl.

C. Διογενής, έος, ὁ & ἡ, E Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὴς πόνος apud Soph. de Pall. διογενὲς φῶς, apud Eurip. Et διογενὴς Πατρόκλεις. Il. α.

C. Ἠεριγενής, έος, ὁ & ἡ, Manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γενόμενος. Vel, Aere genitus, Aere natus. Sunt qui exponant etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, actiuam ei significationē tribuētes. à quibus merito Eust. dissentit. Apoll. Arg. 2 de aurora, ἠριγενὴς ... ET Ἠριγένεια, ας, ἡ, pro eodem, Il. α, Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

C. Θεογενής, έος, ὁ & ἡ, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

C. Θηλυγενής, έος, ὁ & ἡ, E fœmina ortus. Muliebris. Plato De leg. contrarium τοῦ ἀρρενογενής.

C. Ἰθαγενής, έος, ὁ & ἡ, Rectè id est legitimè natus. Γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ᾽ ἰθὺ ὄντος κατ᾽ εὐθύτητα νόμου γεννηθείς, καὶ μὴ νοθαγενὴς ... ἐπιπεπλεγμένος, vt Eust. exponit Od. ξ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι υἱέες ἐν μεγάρῳ ἠμὲν τράφεν ἠδ᾽ ἐγένοντο Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δ᾽ ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς· ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. Et ἰθαγενὴς πολίτης, Indigena ciuis, αὐτόχθων, vt idem Eust. tradit. Ἰθαιγενὴς verò etiam scribi, annotat idem Eust.

C. Κυπρογενής, έος, ὁ & ἡ, In Cypro natus. ET Κυπρογένεια, ας, ἡ, fœmin. generis pro eodem. Epitheta sunt Veneris, quòd ibidem & nata esse credatur, & religiose colatur. Hesiod. Theogonia, Κυπρογενέα δ᾽ [τὴν Ἀφροδίτην κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες] ὅτι γέντο περικλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

C. Μεσογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui mediæ est ætatis. ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hesych.

C. Μονογενής, έος, ὁ & ἡ, Vnigena, pro quo vulgò Vnigenitus. Plato Timæo, ἵνα οὖν τόδε κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ᾽ ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ᾽ εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς ἔστι τε καὶ ἔσται. Quæ Cicero interpr. Vt hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quòd solus atque vnus esset, idcirco singularem Deus hunc mundum atque vnigenā procreauit. ET Μουνογενής poeticè υ metri causa inserto, pro eodē, Μουνογενὴς δὲ παῖς, apud Hesiodum.

C. Νεογενής, έος, ὁ & ἡ, Nuper natus, Recèns natus. Plato Theæt. νεογενοῦς παιδίου. Idem quod Ἀρτιγενής, ἀρτίγονος, νεογιλός, νεογνός. ET Νηογενής, έος, ὁ & ἡ, pro eodem apud poetas.

C. Ὀφιογενής, έος, ὁ & ἡ, Serpentigena. Ὀφιογενεῖς Straboni gens Proponticæ, quæ familiaritate quadam cum serpentibus, mortiferis eorum ictibus præsentem opē ferebat. v. l.

C. Παλιγγενής, έος, ὁ & ἡ, Renatus. Nonn.

C. Παντογενεῖς, ῶν, οἱ, E diuersis [parentibus] nati. οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ... ἀδελφοί.

C. Πρεσβυγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Priscus. (q. d. Antiquus natu) ET Πρεσβυγένεια, Antiquitas, Plut. Sympos. 1.

C. Πυλοιγενής, έος, ὁ & ἡ, In Pylo natus, Cui è Pylo genus est. Il. β, Πυλοιγενέος βασιλῆος. Il. ψ, Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. nam sic etiam scribi testatur Eust.

C. Πρωτογενής, έος, ὁ & ἡ, Primigenius, Primigenus, Primiuus: vt Cic. Lucret. & Columella loquuntur. id est quod πρωτόγονος. Cuius comp. est πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contr. ὑστερογενής.

C. Πυρογενής, έος, ὁ & ἡ, Ex igne genitus. Item, Ex frumento ortus. vtrunque enim reperitur. prius ex Antholo de Baccho citatur: alterum ex Epigr.

C. Συρογενής, έος, ὁ & ἡ, Syrus origine seu genere, In Syria natus, Syr⁹. Συρογενὴς ἄργιλλος, in quodā carm. apud Herod.

C. Τριτογενής, έος, ET Τριτογένεια, ας, ἡ, Mineruæ epitheto, ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit (cuius accolas ei sacrificare tradit Herodotus.) Vel quòd è Tritone id est Neptuno orta sit, vt Libyæ incolæ opinantur. Vel quòd è capite videlicet Iouis progenita existimetur. τριτὼ enim caput est, Cretensium lingua. Vel quòd tertia mensis die, id est τῇ τριταίᾳ nata esse credatur. Vel (actiuè hoc vocabulum accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, τὸ νοεῖν, τὸ μνημονεύειν: seu (vt Empedocles vult) τὸ λογίζεσθαι, λέγειν καὶ νοεῖν, ... vel quòd τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς. quas etymologias affert Eust. Heliod. Theog. Αὐτὸς δ᾽ ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν. Tritoniā Virg. appellat. ‖ Τριτογένεια apud Aristoph. Neb. (vt schol. tradit) est etiam ἐνόπλιος ὄρχησις. i. genus saltationis in armis, in Mineruæ honorem institutum.

C. Ὑστερογενής, έος, ὁ & ἡ, Posterior natu seu ortu. Synes. ep. 105 ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore posteriorem esse ortu. Contrarium est τοῦ πρωτογενής, & simile τοῦ μεταγενής.

¶ Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. ξ, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν. Plato Timæo, ταύτην δὴ γενέσεως καὶ κόσμου μάλιστ᾽ ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ᾽ ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Pro quo Cicero De vniuers. Hæc nimirum gignendi mundi causa iustissima. Plato ibidem, γένεσιν ἔχον οὐδεμίαν. pro quo itidem Cic. Nullo generatus ortu. Plato ibidem, τί τὸ ὂν μὲν ἀεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; Pro quo itidem Cicero, Quid est quod semper sit neque vllum habet ortum? Ibidem, περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr. De deorum natura ortúque mundi. Metaphoricè etiam de inanimatis rebus dicitur in eadem signif. vt apud Plat. 2 De rep. καὶ αὕτη δὴ ἡ γένεσίς τε καὶ οὐσία τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem & essentiam iustitiæ. Philo De mundo, ἔστω ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Sic γενέσεις πολέμων, & πολιτειῶν γενέσεις apud eundem Platonem in libris De rep. ‖ Γένεσις est etiā idipsum quod ortum est. sic enim apud Plat. Timæo, ὅ τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cicero reddidit, Quantum n. ad id quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. ‖ Item, Genitura, Natiuitas. Epigr. lib. 1, Εἰπεῖν ἑλλυχνίοισι τὸ ... Τὴν γένεσιν ... Αὖλος ὁ ἀστρολόγος. Quum ordinasset & digessisset genituram seu ortum suū. Genituram enim eo sensu Suetonius dixit, Gell. & Iul. Firm.

C. Γενεσιάρχης, ου, ὁ, Ortus seu originis autor ac princeps. Sapient. 13, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτά. i. Deus. Aretha ὁ πάντων γενεσιάρχης Θεός.

C. Γενεσιουργός, οῦ, ὁ, Ortus seu originis autor ac causa. Areopag.

C. Θεογενεσία, ας, ἡ, Vocabulum theologicum, idem significans quod Regeneratio, Baptismus, apud Dionys. Areop. (παλιγγενεσίαν τῆς θεογενεσίας τελετήν.) quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio. Et θεογενής pro baptisato apud eundem. B.

C. Παλιγγενεσία, ας, ἡ, q. d. Renascentia, Secundus ortus, Instauratio. Philo De mundo, μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν ἀναιρεῖν, sed etiam natalem eius instaurationem tollere. Ibidem, ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuò mundus nasci non potest. Idem De vita Mos. lib. 2, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἡγεμόνες ἐγένοντο καὶ δευτέρας ἀρχηγέται περιόδου, Sed & reficiendi recreandique generis duces & principes extitere. Plut. περὶ ... ὅτι χρῶνται κοινῶς αἱ ψυχαὶ σώμασιν ἐν ταῖς παλι-

... Sic etiam (vt Bud. annotat) Cic. ad Attic. appel... suæ instaurationem post exilium. | Est ... (eodem B. teste) apud Dionys. Areop. ... est Baptismus: & interdum ... resurrectio. Sic ... Naz. Lauacrum quo antiqua nostra origo in... [illegible]

Γενέθλια, Dies festus natalitius, vt Budæus... Matth. ... Item apud Herodot. ... idem quod ... Bud.

... Genitor. Aristot. ... Opp. De ven. l. 3. ... Genitrix.

... Genitor, Hesych. vt apud Plut. De Socr. ... cum in loco ad versum ... quod aliud signat ... Omnium genitor, ... | Item est ... vt Heſ... Soph. ...

... Qui semper extitit vel est, sempiternus. ... pro eodem, versus ... Iliad. ... idem quod ... Oriundus, Ortus ... ex. Vt apud Eurip.

C. ... Præstanti genere ortus, Generosus. ...

Γένεσις, Ortus, Natiuitas, vnde frequens illa phrasis ... est Ab ortu, Bud. interprete. Od. ... Aristot. ... Ex ... &c in Prob. ... Luc. ... vt ibidem ...

Γενετυλλίς, Ortus & generationis antistes dea. ... vt apud Aristoph. Nub. schol. exponit, seu (vt Suidas) ... Ἀφροδίτη ... vel ... Aristoph. ...

Γενέτωρ, Genitor. Aristot. De mundo, ...

¶ Γεννητός, ... Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus est. Plato Tim. ... Cic. De vniuersit. ita vertit, Omnia autem talia sensum mouent: sensus autem mouentia quæ sunt, eadem in opinatione considunt, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo antè, ...

C. Ἀγέννητος, ... Ortum non habens, Cuius origo nulla est. Plato in Phæd. ... Quod Cic. Tusc. qu. lib. 1. ita interpr. Principii autem nulla est origo. Plato ibid. ... Cic. Quod si nunquam oritur, ne occidit quidem vnquam. | Ἀγέννητος est etiam Non factus, Infectus. Plato Georg. ... Agathon ... Ἀγέννητος (inquit idem Bud.) differt ab ... apud Damasc. 101, ... Dei Filius ἀγέννητος est, & tamen ...

C. Θεογέννητος, ... A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud Theologos & Dionys. Areop. est Baptizatus, sicut ... est Ba... ptismus.

C. Διογενής, ... A Ioue ortum habēs, A Ioue genitus, ... idem quod ... paulo ante. Hesiod. ... Est autem per syncopen metri gratia factum ex ...

C. Νεογενής, ... Recens natus, Recens ortus, ... Infans modò natus. Citat Pollux ... ex ... non tamen probat, sed ... licet Ion ... Νεογνός ... pro eodem ... Eustath. enim dictum vult quasi ... vnde ... mutata ... (vt in multis) factum sit ... Od. ... hinc deinde ...

... pro eodem. Pollux tamē hoc ... (sic. ... & ...) ab Iſæo vſurpatum, reiicit.

C. Νεογνός, ... Recens natus, Recens ortus, q.d. ... inde enim per syncopen factum esse tradit Eustath. Plutar. Symp. sept. sap. ... Voce autem quemadmodum pusiones nuper geniti vagientem. Idem in Hellen. ... Xen. Cyneg. ...

C. Ἀπογίγνομαι, Absum, vt ... ex Herodoto, Qui abest à prælio. Thuc. 1. ... Qui à maleficiis abstinuit. | Apud eund. ... Decedo, quā signif. Terent. De summa nihil decedet: cui opponitur προσγίγνομαι, Accedo lib. 1. ... | Apud Aristot. autem Physiognom. ... opponitur ... pro Accedere seu aduenire, & abscedere. | Item pro Desum. Bud. ex Andocide p. 20. | Ἀπογίγνομαι, Morior, Thucyd. sæpe Sic lib. ... Vide suprà in Γίγνομαι.

C. Διαγίγνομαι, Intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut. ... ducentis annis interlapsis. Bud. | Διαγίγνομαι, Duro, Permaneo, Peręno. Plat. Apol. ... Plut. Fab. ... per totā ... vitam totus fuit. Et pro Tolero vitam, apud Plut. Et pro Euado apud Synes. ... V ide Bud. 1055.

C. Ἐγγίγνομαι, Insum, vel Innascor. Plat. De rep. ... A- pud Xen. fine ... vbi scribit ... Apud eundem ... pro Innascitur, vel Natura comparatum est, vt Bud. interpr. hic. ... At ... redditur Excitatur odium: sed malim (innascitur (vel ingeneratur) odium. Et ex Thucyd. affertur ... vbi videtur accipi pro ... | Item pro Intersum, Intercedo, de tempore dictum: vt ... Thucyd. 1. ... Idem l. ... Et ... apud Demosth. idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschines p. 80, de lōgo tempore. Rursus apud Demosth. ...

Ἐγγίγνεται cum infinit. Licet, Facultas est. Æsch. ... Sic Plut. ... Et ... eo modo quo dicitur ... & ... apud Iſæum p. 48, ... Interpr. autem Bud. ... (Sic Isocr. ...) Quum in potestate esset, Quum occasionem nacti essemus.

C. Ἐκγίγνομαι, Enascor, Oriūdus sum, vt in hoc hemistichio, ... Qui è terra nati sunt. Plut. in l. De virtutib. mul. ... In vteros matrū vnde editi estis. Sic Artemid. Oniroct. ... | Ἐκγίγνεται cum infinit. pro Licet, &c. vt modò dixi de ἐγγίγνεται. Æsch. in Ctes. ... Et apud Herodotum, ... Facultas detur, Contingat mihi in Athen. ...

C. Ἐπιγίγνομαι, Supernascor, seu Postnascor. vnde ... dicitur posteri, Isocr. in Helene, ... Sic apud Thuc. non semel. | Est itē Adnascor, vt Theophr. De caus. ... | Ἐπιγίγνομαι, Succedo, Subsequor, Sequor, apud Thucydidē sæpe. vt ... Idem ... id est Ipsum subsequi, vt interp. Bud. qui & pro In rectum venire sumi ait. Pro Superuenio certè cum alibi apud eundem Thucyd. accipitur, tum hic, ... Philo De mundo, ...

Idem De vita M.l.1, περιπαθῆ δὲ μυνήττων, σημεῖον ὅτι ἐγί-A γνεται περιπαθῆ σαμαν, Superuenit. Magis tamē propriè, Accidit. Ἐπιγίνομαι Budæus reddit etiam Exorior, Existo: vt in hoc Xen. loco, ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν αἰτίαν γενέσθαι. Sed potest & hic reddi Superuenio. ‖ Ἐπιγίνομαι oppositum τῷ ἀπογίνομαι, vide suprà.

C. ΚΑΤΑγίνομαι, Versor & sum occupatus. Cuius signif. exemplum hoc affert Bud. γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποιὸν καταγεγονυῖα, ὥσπερ χεῖρ, αἴτιον. Idem Bud. postquam καταγίνομαι dixit esse Occupor, Immoror, Versor, Intentionem fixam habeo, Hoc tracto & commentor, subiūgit ex Gregor. in Epitaph. in patrem suum, θαυμάζειν ὅτι περὶ μὲν ἐκεῖνα τούτῳ καταγεγόνασιν οἱ μόνα περὶ ἀρετὴν ἔχοντες. B ‖ Apud Demosth. autē in Midiā 218, in testiū quorundā verbis, καταγίγνομαι pro Moror, id est habito.

C. ΜΕΤΑγίνομαι, ET Μεταγενής, vide in Προγίνομαι.

C. ΠΑΡΑγίνομαι, Adsum, Intersum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Æschin. Et cum dat. personæ, Pl. De rep. Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adfui Sophocli quum interrogaretur, pro Adfui quum Soph. interro- C garetur. Vel, Interfui interrogationi propositæ Sophocli. Vel, Me præsente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Interesse iudicio, sed Sisti iudicio. Addidit & Isocr. ὡς ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις παραγενομένους. ‖ Dicuntur autem παραγίνεσθαι & qui adsunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato De rep. 2, παραγενόμενοι δικαστηρίῳ κατηγοροῦσιν. A Budæo exponitur & Præsidio esse, apud eundem Pl. De rep. 10, pag. 132. ‖ Παραγίνομαι, Superuenio, Xen. παραγενόμενον [ὁ Γωβρύας] τῷ Σωκράτει λέγοντι πρὸς τινας. ‖ Sed magis D nouè apud Synes. pro Euenio, in lib. De insomn. τί, τι ἐλθοῦσαν παρὰ τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς παραγινομένοις ὕστερα μέλλουσα χεῖσθαι. ‖ Παραγίνομαι, Aduenio, Venio, Accedo, Eo. vt in hoc Xenophontis loco, Pædiæ 8, in principio, ἐγὼ μὲν ὅπως ἤδη παραγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὴν ἀγορὰν, Æsch. Rursus Xen. l. 4, [ἡ ἀπορία] ἡμῖν ὑμῖν παραγίνεται. A Thucydide autem ferrum etiam dicitur παραγίνεσθαι, vt Gall. *il leur vint du fer*, pro *On leur apporta du fer*. ‖ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur sata quæ è terra erumpunt & germinant, id est, τὰ ἀναφυόμενα & ἀναβλαστάνοντα, vt inquit Bud. afferens ex Theophr. De caus. lib. 4, διὸ ταχύ τι παραγίνεται καὶ πρὸ τῶν τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum vti scribit. Galli certè eandē metaphoram suo *venir* tribuunt, quo Venire significatur.

C. 1. Συμπαραγίνομαι, Simul adsum, Simul aduenio. Affertur ex Chrysost. in epist. ad Philipp.

C. ΠΕΡΙγίγνομαι, Supersum: vt apud Aristoph. Pluto, περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur, sicut Lat. Superesse & Deesse. Sic autem & apud Plat. De leg. lib. 5, p. 250, περιγίγνεσθαι & ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro Superesse, id est F Reliquum esse, Restare. Demosth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγίγνετο, Et quæ inde superfuissent. Bud. interpr. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον in v. l. ex Isocr. ‖ Itē περιγίγνομαι pro Supersum, id est Euado, Saluus euado, Incolumis sum, Seruor à morte. Demosth. ὅτι οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτῷ περιγενέσθαι. Thuc. 1, ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι. Plut. in Romulo, περιγενόμενος αὖ ἐκ ξένων. ‖ Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam Superesse, Promptum esse, Integrum esse, ταῦτα τί, vt, Aristippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, id est (inquit) τί πλέον ἔχοιεν, & τί πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων. G Latinam autem interpretationem non addit, quæ videtur esse posse, Quid emolumēti percepisset. Quod autem subiungens hæc Thucydidis, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, &c. interpretatur, Ita sunt res nostræ constitutæ vt nobis nequaquam laborandum sit ante &c. in eo minimè illi assentior; quod hæc interpretatio nouam planè verbo περιγίγνεσθαι det signif. quum alioqui vsitatissima illa cuius proximè mentionem feci, optimè loco illi conueniat: vt videlicet sit hic H sensus, Illud bonum consequimur, vel Hoc commodi percipimus, quòd expectatione rerum asperarum non antè debilitemur. Existimo autem aptissimè reddi posse verbum περιγίγνεσθαι (in illo præsertim loco de Aristippo & in similibus) verbo Redire (sicut & alia quædā τοῦ γίνομαι composita conuenientem cum nonnullis verbi

A Eo cōpositis signif. habent) & quidem vtendo sermone Ciceroniano: nimirū si τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipsū ex philosophia rediisset. Sed & verbis Obuenire & Cōtingere commodè alicubi verti posse existimo, vt apud Thuc. 4. ὅτι ἀμαχεὶ ἂν αὐτοῖς περιγένοιτο ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8, ἐπεὶ καὶ ἐλπὶς ἦν περιγενέσθαι αὐτοῖς … ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Sed vtitur & in malam partē (quod obseruandum est) eodem libro, ὅθεν αὐτοῖς περιγίνεται … μῖσος τε καὶ ὀργή. ‖ Περιγίγνομαι item, εἰς ἐναντίον συμβαίνειν. Bud. ‖ Περιγίγνομαι, Sum su-B perior, Vinco. Odyss. θ, v. 102, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων πύξ τε, παλαιμοσύνῃ, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. lib. 4, p. 186, περιγενέσθαι τῶν πολεμίων. Et alibi sæpe, non solùm genitiuo. Frequens verò est & apud cæteros scriptores, ac interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαι σοι τῷ ἔργῳ. Sed & cum accus. ex Plutarcho affertur περιγίνεσθαι τὰ ὀλύμπια. VNDE Περιγεννητικός, Vincendi vim habens. ἐνθύμημα … περιγεννητικὰ … Plut.

C. ΠΡΟγίγνομαι, Sum antè, Antecedo, Præcedo (vnde & προγενόμενοι vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur maiores, sicut C οἱ ἐπιγενόμενοι, posteri) Thuc. initio lib. 1, καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, Et omnium superiorū maximè memorabile. Aristot. προγίγνεσθαι & ἐπακολουθεῖν opponit Ethic. 3, cap. 1. ‖ Προγίγνομαι in v. l. vertitur Simul venio, in hoc loco Hesiodi, τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντο, sed cum manifesto errore (quomodo enim πρὸ significare possit Simul?) veram autem interpr. esse puto, προῆλθον, id est Procedere: sicut & apud Hom. Il. ε, v. 515, Οἱ δ' ἄρα προγένοντο. pro quo alibi, προέλθεμεν. Eo autem lubentius verbo Procedo vtor, quòd & antea quædam D verbi γίγνομαι composita quibusdam verbi Cedo compositis reddiderim. HINC Προγενής, Qui antè natus est, Qui ætate antecedit, Maior natu. In qua signific. Hom. addit datiuum γενεῇ. Il. ι, Ἠδ' ἄρα γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro Antiquior, vt προγενεστέρα ἡμέρα, Synes. De insomn. Apud Plut. autem in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι redditur Prisci. Et superl. προγενέστατος, Antiquissimus. A Budæo redditur etiam Autor gentis in hoc Polybii loco, loquentis de iis qui orationem funebrē habent in pompa imaginum, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων. E CONTR. Μεταγενέστερος, Qui pòst natus est, Minor natu, Qui tēpore est posterior alio. Fiunt autem hæc tāquam à Προγενής & Μεταγενής, (& Μεταγενής fiunt vt à Μεταγίνομαι signif. Sum pòst) quæ habet Hesych.

C. ΠΡΟΣγίγνομαι, Adnascor, item Accedo, Bud. ex Basil. Intelligit aūt Accedo in ea signif. à qua dicitur Accessio. vt quū opponitur verbo ἀπογίγνομαι in loco Thuc. ibi citato. Apud eūdē προσγεγενημένου ναυτικοῦ redditur Accessione classis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. Accedere, p. 34 Cic. lex. Idem Plato De rep. προσγενέσθαι τῷ μαθηματικῷ F … προσγίγνεται τοῖς δημιουργοῖς. Bud. προσγίνεσθαι vertit etiam Accessionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ ex Plutar. Themist. redditur in v. lex. Regis societatem sequuti.

C. ΣΥΓγίγνομαι, Simul sum, Conuersor. Synes. θεωρεῖν δὲ καὶ … συγγίνεσθαι. Herodian. 7, τὴν τε θεραπείαν … συγγενόμενος τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe autem dicitur pro Conuersor, eo sensu quo dicitur & Congredior, vel Cōsuetudo mihi est cum aliquo, & Venio in colloquium. vnde apud Plat. De rep. 1, χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, red-G ditur Difficilis est eorum consuetudo. Xen. Pæd. 7, πρὶν τοῖς φίλοις αὐτοῖς σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur verò & συγγίνεσθαι λόγοις ex Aristot. Rhet. Necnon συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Aristoph. Nubib. q. d. Venire in colloquium cum aliquo, sicut & alia quædam à γίνομαι composita motum significare dictum fuit. Sed & cum dat. rei, vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ pro Versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. Versari in penuria. vt siquis dicat Versari in Paupertate, pro Paupertate H premi, Pauperem esse. Affertur & συγγίνεσθαι ὑδροποσίᾳ ex eodem Platone De leg. ‖ Συγγίγνομαι, Concumbo, Coeo. (ad quam signif. transfertur & illa, Congredior, Consuesco, Consuetudinē habeo) Plato De rep. 1, οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; ‖ Συγγίγνομαι, Simul sum, id est adsum, Auxilior. Soph. οἱ θεοὶ συγγίνεσθε. In qua signif. & apud Thuc. legisse mihi videor.

Γίνος

Genus, Progenies. Il. [illegible] Od. [illegible] Il. [illegible] Il. Ξ, [illegible] Thucyd. lib. [illegible] [illegible] deæ vocati sunt, atque adeo ipsorū stirps. [illegible] Rhet. [illegible] At [illegible], Minor natu, Bud. ex Il. γ. [illegible] Polybius [illegible] Attod enim [illegible] propinquus aliquis adsit, vt Turneb. interpret. [illegible] nos autem, sanguine. [illegible] Heros [illegible] superiores fuerit ea quæ de gentilitate [illegible] [illegible] gradu aliquem contingunt. De [illegible] stigma Ex eo filio [illegible] cui proximi [illegible] intercedebat [illegible] Demosthenes, [illegible] Cui contr. [illegible] Sic apud eūdē [illegible] propinquitate aut ex testamento. Aut vnde [illegible] tabulis. B. Γένος exponitur etiā [illegible] Syrus natione. [illegible] Italicum hom [illegible] Metaphoricè etiam capitur, vt apud Plat. epist. [illegible] Pro quo Cicero alibi Philo [illegible] familiam [illegible] alibi gentem, alibi nation[illegible] [illegible] pro quo Cicero De Vniuers. Vtrunque causarum genus. Huc referri etiam potest apud eundem Plat. ibid. [illegible] Mortalium genus, vt Cic. interpr. Est etiam artis vocabulum, cui respondet [illegible] Quò pertinet [illegible] Genere differre. Et apud Aristid. [illegible] vt genere distinguam. Et apud Plut. De primo frig. [illegible] Omne terrigenas. Et [illegible] Generatim, Per generis complexum. [illegible] Sexus. Plato Symp. 48, [illegible] vocat. Bud. [illegible] Liberi. Bud ex Hermog. [illegible] At quid in Atheniensium resp. γένος esset, vide paulo post in [illegible].

C. Γενάρχης, ου, ὁ, Generis princeps, Gentis & familiæ autor. A quo gens (familia aliqua) originem & initiū sui sumpsit: Generis alicuius proautor, vt Sueton. in Claud. vocat. [illegible] Nobilium posteritati familiarū proautores, B. [illegible] Pollux synonyma sunt. ET Γεναρχέτης, ου, ὁ, Idem, in v.l.

C. Ἀγενής, έος, ὁ & ἡ, Cui γένος, i. liberi nō sunt. [illegible] Suid. ex [illegible]. Itē [illegible] (Poll. & hoc inter [illegible] recenset titulo [illegible]) Minime generosus, Degener. simile [illegible] & contr. [illegible] Herod. l. [illegible] Timidum ac degenerē. Idē l. [illegible] Audacissimū corpore, vt Pol. vertit. Plut. Symp. [illegible] neq; [illegible] deterior. [illegible] ad Gl. [illegible] VNDE Ἀγένεια, [illegible] Suid. ET [illegible] Hesy [illegible]

C. Ἀλλογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ est alius generis, Alienigenus habens. Cui contrarium [illegible].

C. [illegible], ὁ & ἡ, Indigena, vide paulo ante post [illegible]

C. [illegible] Qui claro genere [illegible] vt Soph. loquitur. [illegible] Degener, Minimè generosus. VNDE [illegible] Ignobilitatis [illegible] vel [illegible] Obijcere ignobilitatē vndere vel mordere. B. ex Pl. Idē De poem. [illegible] Item, Aus [illegible] degener, Ignauia. Philo De mundo, [illegible] Conuincere & demōstrare po[illegible] degeneris animi ignauiā. Pl. De lib. ed. [illegible]

[illegible] ὁ & ἡ, Indigena, B. Inquilin⁹, Cōsanguine⁹ [illegible] v.l. Æschin. [illegible] Soph. [illegible] (vt v.l. interpr.) Per deos penates, vel per deos gentilitios. Itē, Innatus, Ingenitus, vt B. apud Soph. El. interpr. [illegible] vbi schol. [illegible] VNDE [illegible] apud eundem Soph.

C. [illegible], ὁ & ἡ, Qui alterius est generis. cui contr. [illegible] Ammon. ex Aristotele, [illegible]

C. Εὐγενής, έος, ὁ & ἡ, Claro & nobili genere ortus, Generosus. Aristot. l. 2 Anim. [illegible] Idem Rhet. [illegible] Herodian. l. 2 [illegible] et conscientia nobilitatis potiorem. Sic dicuntur [illegible] Generosæ stirpes à Phil. & [illegible] à Gal. ad Glauc. Et neutro gen. [illegible] Nobilitas. Herodian. l. 5, [illegible] paterna principū nobilitas. Itē, Generosus, i. Strenuus. Aristot. loco paulo antè citato, [illegible] Soph. Phil. [illegible] Philo 3 De vita M. [illegible] strenua & prōpta animi præstātia præ[illegible] Itē, Ingenuus. Aristot. loco antè dicto, [illegible] Philo De vita M. 1, [illegible] Honesta specie & generosa decorum. [illegible] Εὐγενῶς, Generosè. Plut. [illegible] Generosè & honestè. ET Εὐγένεια, ας, ἡ, Nobilitas. [illegible] Aristid. Pan. [illegible] Gloriari nobilitate natalitū. Herod. lib. 1, [illegible] Generis claritate impar habebatur. Item, Ingenuitas. Syn. epist. [illegible] Ingenuitatis patrona.

[illegible] Idem quod [illegible] pleonasmo [illegible] Eustath.

C. [illegible] Latas generationes habens. vt [illegible] apud Nonn. v.l.

C. Ἰδιογενής, έος, ὁ & ἡ, Proprium & priuatū genus habens. Sui generis. Diosc. [illegible]

C. Ὁμογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui eiusdē generis est, Propinquus genere, Cognatus. cōpositum ex Homerico illo, [illegible] vt Eust. tradit. Eurip. Phœn. [illegible] ([illegible] apud Poll. reperitur in eadem signif. Sic enim apud eum lib. 3 scribitur, [illegible] aliquis legendum [illegible] nisi fortè [illegible] censeas: ET [illegible] quod per syncopen ex præcedenti factum videtur pro [illegible], eiusdem est significationis, vt modò ex Polluce declarauimus. Epigr. lib. 3, [illegible] Et [illegible] id est soror. [illegible] Penates dii apud Plat. De leg. At [illegible] Gentilitius Iuppiter, vt ex Synesio Bud. interpr. Plut. Symp. [illegible]) VNDE [illegible] Cognatio.

Ὁμογενής, apud philosophos & logicos est Qui eodem genere comprehenditur. Aristot. Rhet. 1, [illegible] Gaza apud Theophr. De caus. plant. lib. 2, cap. 9 vertit Congenera. At [illegible] febris à Galeno dicitur [illegible], vt tradunt v. lex. [illegible] (inquit Bud.) à quibusdam [illegible] vocantur, vt autor libri Sphæræ (in cap. quòd aqua sit rotunda) aquam corpus [illegible] esse dicit. Sic [illegible] apud Galen. dicuntur partes corporis similares. VNDE Ὁμογενῶς, aduerb. Eiusdem generis complexu. Eiusdē generis ratione.

C. Ὁμοιογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui similis & propriè eiusdem est generis. VNDE [illegible], ας, ἡ, Generis similitudo.

C. Παγγενής, έος, ὁ & ἡ, Qui omniū generū est. VNDE aduerbiū [illegible], Per omnia genera, Generaliter.

C. Συγγενής, έος, ὁ & ἡ, Generis propinquitate coniunctus, Co[illegible]

gnatus. παρὰ ὁ συγγενὴς ἡμῶν ἐξ οἰκειότητος, vt Pollux scribit. Plato De leg. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Plutar. Fab. συγγενὴς τοῦ Φαβίου. Thuc. lib. 1, ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ συγγενές, ab eis postulabāt sui duces vt essent pro cognatione. ¶Metaphoricè etiam capitur. Thuc. lib. 5. τὸ δὲ χρόνιμον τοῦ ξυγγενοῦς πιστότερον εἶναι ἐν αὐτῷ. Philo De vita Mos. lib. 1, γνησιωτάτη ἡ ἀδελφὴ καὶ συγγενὴς τὰ παρὰ ταῦτα. germana & affinia. Plut. Sympos. τὸ οἰκεῖα τοῖς συγγενέσιν ἐστί. Idem De primo frig. ἐκεῖναι δὲ συγγενέστεραι δυνάμεις ψυχρότητος εἰσιν, illæ magis affines sunt frigoris potestates. Et συγγενὴς τοῦ πράγματος, Cognatione quadam cum re coniunctus, apud Plat. Epist. 7. VNDE Συγγένεια, ας, ἡ, Cognatio, Affinitas. Plato Char. τοῦτο τὸ καλὸν ὑμῖν ἀπ' ἀρχῆς ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, ab ipsa iam Solonis cognatione emanauit. Aristot. περὶ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲ ἄλλας συνδυαζόμενον, piscium diuersa genera coire visum non est. Et metaph. apud Plat. Epist. συγγένεια ψυχῶν. Lucian. εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν, qui linguæ auriumque cognationem noris. Philo De mūdo, συγγένειαν ἀνθρώπου πρὸς αἰθέρα συνῆψαν, Cognationem hominis cū æthere copularunt. ET Συγγενικός, ἡ, ὁ. Philo De vita M. l. 1, τὴν συγγενικὴν & προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, gentilē maiorumq; suorū disciplinā æmulatus est. Plut. Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, Propinquorum crimina. Idē. Per. συγγενικὸν νόσημα, gētilis & hæreditarius morbus. Idem Symp. ἀσπάσας μὴ μόνον φιλικῶς, ἀλλὰ καὶ συγγενικῶς. At συγγενικαὶ τρίχες apud Aristot. Pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρύς, & βλεφαρίς. alii enim sunt ὑστερογενεῖς, vt ὑπήνη & ἥβη. ET Συγγενίς, ίδος, ἡ, Cognata. Syn. epist. 155, συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν καὶ τὸ θρεμμάτιον ἀπὸ μητρὸς ἀναφέρουσαν, quū propinqua sit mea. Pollux tamen hoc vocabulum ἐσχάτως barbarum esse scribit.

C. Τριγενής, έος, ὁ & ἡ, Tertia perfectus generatione, vt vermes insectorū. Bud ex Gaza. AT Τριγένεια, ας, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo l. 11, εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντος τοῦ γένους, ad tertiam vsque progeniem.

Γεννῆται, οἱ, Qui eiusdem generis & familiæ sunt, Gentiles, Bud. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κεκοινωνηκότες, seu οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, vt Suid. ex Isæo docet. ¶Γεννῆται etiam in Atheniensiū rep. dicebātur qui eiusdem γένους essent. τέσσαρες (inquit Poll. lib. 8) ἦσαν αἱ φυλαί. εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία. ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γεννῆται. Hos postea ὁμογάλακτας etiā nominatos fuisse, ex Philochoro tradit Suidas. apud quem notandum est vocabulum hoc scribi cum νν.

Γεννικός, ή, όν, Generalis. vt γενικαὶ ἀρεταὶ τέσσαρες apud Suid. ¶Item Genitiuus, vt γενικὴ πτῶσις, Genitiuus casus apud grammaticos. Pro γεννικός autem quod exponitur Generosus, scribendum potius γεννικὸς à γέννα, de quo paulo pόst. At Γεννικῶ Hesychius exponit γενναῖς. ET Γενικῶς, Generaliter. Apud Suid. verò pro γενικῶς exposito γενναίως, ἰσχυρῶς, emendandum γεννικῶς.

C. Γενικοφανής, έος, ὁ & ἡ, Genitiuo similis. v. l.

Γεννεῖς, ἔκγονοι, Hesych. si mendo carent exempl.

Γεννήτης, ου, ὁ, idem quod γονεύς, συγγενής, ἔκγονος, vt Suidas exponit. Plato Philebo. τοὺς δὲ γεννήτας τοῦ παντὸς αἰτίου λεχθέντος. Ibidem verò dicit etiam, μεμνήμεθα δὲ ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενής. Notādum autem apud Suidā scribi νν.

¶Γενεά, ᾶς, ἡ, Genus, Progenies. Il. υ, Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. α, γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. Xen. τίς γενεάν; quo ortus genere? Philo De vita M. καταλιπὼν μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον, genus suum. Plut. Timol. χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, Familiam & liberos, Bud. interpr. ¶Γενεά, Generatio, Genitura. Il. γ, Οἵη περ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ὁπλότερος γενεῇ, Od. τ, natu minor: & γενεῇ φιλοσόφοις, Il. ξ, eodem modo quo γένει νεώτερος paulo antè ex eodem habuimus. Et γενεῇ προγενέστερος. i. γενεᾷ. Et ἀπὸ γενεᾶς, ab ortu. ¶Exponitur etiam Ætas, Sæculum. quod temporis spatium Eustathius triginta annis includit. (sequutus forsan Herodotum in Euterpe dicentem, τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν, ἑκατόν ἔτεά ἐστι: & Plutarchum De defectu orac. qui γενεὰν & ipse triginta annorum facit, quòd iam pater esse possit qui triginta annos natus sit, vt docet Cam.) Il. α, de Nestore, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίαθ'. Demosth. ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Nostro sæculo, Nostra memoria, Bud. interp. Thucyd. l. 1, ἀπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον, Multis ætatibus. Philo, τοσαύταις ὕστερον γενεαῖς. Plut. κατὰ τὰς γενεάς. Et apud Luc. ἐς γενεὰς ἄλλας. Fuerunt etiam qui facerent τὴν γενεὰν annorum septenūm, quibus illud & ante secūdam γενεάν, id est ante annos quatuordecim, dicerent medicos sanguinem mittere, prohibere. Cam.

C. Γενεαλόγος, ου, ὁ, Qui originem & genus alicuius narrat, Genealogiæ scriptor, vt B. apud Laert. interpr. VNDE Γενεαλογία, Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. ET Γενεαλογικός, οῦ, ὁ, Ad generis recensionē pertinēs. vt γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui canūt alicuius genealogiam. Philo De vita M. l. 2, ἔστι οὖν τὸ ἱστορικὸν τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικόν, partim in generis per seriem deductione. ET Γενεαλογέω, F. ήσω, Generis seriem deduco, Seriē generis memoro, Cam. Herodot. γενεαλογήσαντι αὐτῷ τὴν γενεάν. Et γενεαλογήσας ἑαυτὸν apud eundem, Sui generis originem recensens. Sic γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς apud Iustin. & γενεαλογοῦντες Λυκοῦργον apud Plutar. Cum gen. etiā construitur, vt γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumāte genus duco. Et apud Athen. Ἀνθηδόνος καὶ Ἀλκυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, ex Anthedone & Alcyone genitum tradit. vt B. interprē. Sic ὡς ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, à quo se maternum genus ducere prædicabat. Metaphoricè capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriē deducere: vt Luc. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, & ὄρχησιν γενεαλογεῖν. VNDE Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui natalia non habet, Cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, Bud. Cuius progenies non enarratur, Cam. Ad verbum sonat, Cuius origo generis tradita non est, aut memoriæ prodita. vt in epist. ad Hebr. Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Sic Greg. Christum appellat (vt è cælo delapsum, non vt hominem) ἀπάτορα τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀγενεαλόγητον τὸ ἄνω. B. ET Ἀντιγενεαλογέω, Contrario modo genealogiam deduco, Contrariam generis seriem recenseo. Herodot. Euterpe, Ἑκαταίῳ δὲ γενεαλογήσαντι ἑωυτὸν καὶ ἀναδήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντεγενεαλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει, Quum Hecatæus memoraret seriem generis sui, & illud ad decimum & sextum deum deduceret, contraria enumeratione & ipsi sui generis seriem exposuerunt. Cam. ET Συγγενεαλογέω, apud eundem ibidem, paulo antè, συγγενεαλογήσαντί μοι, Quum & ipse simul referrem generis mei seriem, Cam.

¶Γενέθλη, ης, ἡ, Genus. Od. ν, Τοὶ δὲ τοι ἐμῆς ἐστιν γενέθλης. Il. β, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Argēti ortus, Origo. Apoll. Arg. 2, τοὶ γὰρ Λυκάονος εἰσι γενέθλης. Soph. El. ὦ δειλαία γενέθλα, i. γενεά. ET Γένεθλον, Progenies, Γέννημα. Opp. De ven. 3, φῦλον Σαρκοφάγων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα. Soph. Elect. ὦ γένεθλα φονίων πατέρων.

C. Ἀγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui γενέθλη aut γένεθλον non est. Abortiuus in v. l.

C. Ἀριστογένεθλος, ου, ὁ & ἡ. ἀριστογένεθλος χῶρος in Epigr. Locus in quo nascuntur optimi, Qui optimos generat.

C. Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Recèns genitus. ἀρτιγενής, ἀρτίτοκος.

C. Αὐτογένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui ipsi ex seipso genus est. Nonn. Καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἀείδομεν. αὐτοτόκος.

C. Προγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Origine aut natiuitate antecedens. Antè genitus. Nonn.

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Natalis, Natalitius. γενέθλιος ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri testam. γενέθλιος βίβλος, in Epigr. γενέθλιος ἀρχή, Nonn. Item γενέθλιοι θεοί apud Plat. 8 De leg. Apud Eurip. verò Oreste, Ἐξ ὕπο αἷμα γενέθλιον ναίων, exponitur μητρῷον, Sanguinem quo natus est. Γενεθλία, ἡ, fœm. gen. Natalis. sub. ἡμέρα, vt apud Lat. sub aud. dies. Philo De vita M. lib. 2, ζητοῦντες γὰρ οἱ πολλοὶ τίς ἀρχὴ τοῦ κόσμου γενέθλιος, quis esset mundi natalis. Et Γενέθλια, τά, pl. num. gen. n. Natalitia, vt Cic. vocat. id est conuiuia solennia in honorem natalis. Lucian. γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶν, quum filiæ natalitia daret. Idem Macr. τοῖς γε τῶν γενεθλίων τῶν μακρῶν. Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ γέννησις, quæ & θεοφάνεια. v. l. ex Naz. VNDE comp. Γενεθλιαλόγος seu Γενεθλιολόγος, Qui notationes & prædictiones facit ex natali die. B. ex Cic. (A quo

Γενεθλιαλογία, ας, ἡ, Prædictio ex natalibus, Natalitia præ-dicta, Notationes ex sideribus natalitiis, Cic. ET De-nuit. Γενεθλιακός, Ad natalē diem pertinens. vt γενεθλια-κοὶ λόγοι. Itē idem quod γενεθλιαλόγος. Genethliacus Gell. eum vocat: alii Planetarios & Venerarios. ET Γενε-θλιακὸν εἶδος, fœm. gen. idem quod γενέθλιος. [illegible] Natalitia. ET Γενε-θλιαστικός, ilis, Natalitius. Ex epigr. ET Γενεθλίδιος, ου, ὁ, Na-[illegible]

Γενεά, ας, ἡ, Progenies, Genus. Cam. ex Xen.

Γενεάρχης, ου, ὁ, A quo progenies initium sumpsit. Sic γενεάρχαι dicuntur Adam & Eua ab Œcum. & Aretha, vt annotat Bud.

Ἀγενής, έος, ὁ, ἡ, Ignobilis, Ignobili loco natus, vt [illegible] Luc. ‖ Ἀγεννής, Degener, Ignauus, Mini-me generosus. vt degeneres animos dixit Virg. X. Pæd. [illegible] ψυχὴν [illegible] ἀγεννεῖ [illegible] Luc. [illegible] opponuntur apud Plat. Accipitur etiam pro [illegible] Vilis, Humilis, i. ταπεινός. & nonnunquam co-[illegible] ἀγεννῶς [illegible] Arrian. in Epict. [illegible] Pol. [illegible] [illegible] βίον & ἀγεννῆ appellat [illegible] Arist. Illiberalē & cum mē ingenuā. vel ingenuis hominibus vitam indignā. Aristotelis verba sunt hæc, ἀγεννής [illegible] Quæ confer cū his eiusdem li. [illegible] proxime præcedentibus verbis, [illegible] maxime seruiles. Quare [illegible] ab Ari ponitur à quibusdam ἀγεννής, seruilis. quum his [illegible] Aristotele ista duo nomina distinguantur. Citat Suid. hunc ex quopiam historico locū, [illegible] οἱ Ῥωμαῖοι [illegible] vide tur appellasse, ingenuis hominibus minime dignas, vel [illegible] ingenuis hominibus. ‖ Habet idem Suidas ἀγεννεῖ etiam de imbecilli & infirmo dici. Idē tradit & Hesychius.

Ἀγεννές, τό, Substantiuē aliquando pro ἡ ἀγέννεια: de quo mox.

Ἀγεννῶς, aduerbium, Ignauē, Parū viriliter, Remisse, Re-misso vel abiecto animo. Dem. ad Phil. epistola [illegible] [illegible] ‖ Item ἀγεννῶς [illegible] i. deest Imbe-cilliter, Infirmē. Hes.

Ἀγέννεια, ας, ἡ, Ignobilitas generis. Aristot. Pol. [illegible] [illegible] Mollities animi. Exponitur & Timiditas à Suida, [illegible] Copulauit autem hæc duo Polyb. lib. [illegible] Sed apud Suidam ἀγεννία malè legitur pro ἀγέννεια.

C. Ἀειγενής, έος, ὁ, ἡ, Sempiternus, Cuius genus sempiter-num est. Plato 6 De leg. [illegible] &c.

Γενναῖος, α, ον, Generosus. γενναῖος, ὁ γενής. Aristot. Ethic. [illegible] [illegible] Luc. De cal. [illegible] Naz. [illegible] ‖ Item, Ingenuus. Aristo-ph. Ranis, [illegible] Quæ verba sunt heri [illegible] uum collaudantis ob egregium obsequium, ac si diceret, Frugi bonæ es, & probus vir. Bud.

Γενναῖος, [illegible] (secundum antiquos) [illegible] Sic enim Eust. exponit in Homer. hoc verbū [illegible] Item Ingenuus. Plato 3 De rep. [illegible] Simplicem & ingenuum [illegible] Illum, Nobili & generosa stirpe ortus. Thucyd. lib. [illegible] [illegible] Sic [illegible] apud Lysios vocari scribit Eust. non [illegible] sed [illegible] Quò referenda sunt [illegible] apud Plat. [illegible] apud Plutar. [illegible] apud Herodian. [illegible] & [illegible] Plat. De leg. 8. ‖ Item, Generosus, id est Strenuus, [illegible] Herodian. lib. [illegible] Et lib. 4. [illegible] Et lib. 1. [illegible] Quò pertinet quod Thucyd. dicit lib. [illegible] esse animi magni & fortis.

tis. Et γενναῖον neutro gen. substantiuè positū. vt τὸ [illegible] γενναῖον, Laborū tolerātia, vt quidē Polit. apud Herod. vertit. ‖ Item, Validus, Vehemens. ἰσχυρός. vt γενναία [illegible] apud Soph. Aiace. [illegible] καὶ γενναίαν apud Herodian. l. 3. Et [illegible] γενναίας [illegible] apud eundem. Sic γενναῖος λόγος apud Hermog.

Γενναίως, Generosè, Fortiter. Herodianus lib. 3, [illegible] γενναίως [illegible] Athen. l. 11, γενναίως [illegible]

Γενναιότης, ητος, ἡ, Generositas. Eurip. Phœnissis, Γενναιότης [illegible] Polyb. [illegible] Pro quo Plinius, Virtute & multitudine oppidanorum.

Γεννικός, ἡ, ὁ, Generosus, γενναῖος. Plato in Phædro, [illegible] Pro quo Cicero, Ad virtutem maior indoles. Vide p. 6 mei lexici Cic. VNDE Γεννικῶς, Generosè, Strenuè, Fortiter. ‖ Item, Ingenuè.

Γέννας, ου, ὁ, Auunculus, Frater matris, Hesych. AT Γεννῆται, vide paulo antè in Γεννήτης post Γένος.

Γεννάω, ῶ, Genero, Gigno. Plat. Symp. [illegible] Theophr. [illegible] Pro quo Cic. In igne inest procreādi vis & causa gignendi. Plut. [illegible] Xen. [illegible] Tuos parentes. De mulierib' etiā dictū reperitur. vt Luc. 1, [illegible] Sic γεννῶσα dicitur genitrix. ‖ Metaph. quoq; capitur vt Pario apud Lat. Is. Panath. [illegible] Pl. Epist. [illegible] Γεννᾶσθαι in pass. Nasci. [illegible] Simulatq; natū sit, vt Cic. ex Plat. vertit. p. 42 lex. Cic. Sic [illegible] Isocr. Athen. l. [illegible] Mediæ etiam vocis hoc verbū est: vt apud Plat. Tim. [illegible] Pro quo Cic. Hunc perfectè beatum Deum procreauit.

Γέννημα, ατος, τό, Quod natum seu procreatum est, Progenies. Quod editur & enatum est. vt apud Gennad. interpr. [illegible] ‖ Γεννήματα, plur. num. dicuntur Liberi apud Plat. De leg. [illegible] & alibi. B. ‖ Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum, i. genus, B. ex Eccles. ‖ Γεννήματα Bud. interpr. etiam fructus & fœtus terræ ac enascentia germina, sicque appellari ait fruges & vina à Chione in epist. 14. Polyb. in 3, [illegible] VNDE Comp. Πρωτογέννημα, quod primum enatum & editū est. [illegible] Exodi 23, Messis primitiuæ fruges. Et [illegible] Eccles. 45. ET Deriu. Γεννηματικός, ἡ, ὁ, Generatiuus. v. l.

Γέννησις, εως, ἡ, Generatio, Procreatio. Plato Sympos. [illegible] VNDE Compos. Ἀγέννησις, εως, ἡ, Ingeneratio. Naz. 10 orat. De Filio, [illegible] Suida. Vbi Ingeniti rationem quidam vertunt.

Γεννητής, οῦ, ὁ, Generator. B. ex Cic. γεννηταί, Parentes, idē B. ex Plat. ET Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato De leg. 10, [illegible] ET Γεννήτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γεννητός, ἡ, ὁ, i, Generatus, Genitus. Plato De leg. 5, cui opponitur [illegible] Adoptiuus. [illegible] Inter natos è mulieribus. Naz. de Ioanne Bapt. ‖ Accipitur etiam in ea signif. qua Mortalis apud Lat. Luc. Icar. [illegible] At [illegible] idem quod γενητός, apud Phil. De mūdo. v. l. HINC Γεννητῶς, aduerb. q. d. Genitè, In modum geniti seu generati. Naz. [illegible]

C. Ἀγέννητος, ὁ, ἡ, Non genitus, Non generatus. Naz. in orat. de Filio, [illegible] ‖ Ἀγέννητος in actiua significatione, Non generans. Theophrast. De caus. plant. lib. 6, [illegible] ‖ Ἀγέννητος, Ignobilis, Ignobili loco natus. Hesych. [illegible] exponit [illegible] accipiens (vt opinor) hunc genitiuum, ex isto Sophoclis loco, in Trachiniis, [illegible] In hac autem significatione α non declarabit priuationem, vt in duabus præceden-

nti,

tibus, sed κακῶς, meo quidē iudicio: vt sit ἀγέννητος quasi κακογέννητος, malè generatus. A

C. 2. Φιλαγέννητος, ου, ὁ, Cui τὸ ἀγέννητον placet φιλαγέννητος Nazianzeno dicitur qui ἀγέννητον solum Dei proprium esse dicit. v. l.

C. Ἀρτιγέννητος, ου, ὁ & ἡ, Modò natus. idē quod νεογνός. Luc. βρέφος ἀρτιγέννητον.

C. ΑΝ Ἀναγεννάω, ῶ, F. ήσω, Regenero, Regigno. 1 Pet. 1, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς. Vnde in pass. ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ibidem. HINC Ἀναγέννησις, εως, ἡ, Regeneratio, id est Baptismus. Gregor. πρὸ μὲν τοῦ πνεύματος ὑμῶν ἡ ἀναγέννησις· πρὸ δὲ τῆς ἀναγεννήσεως ἡ ἀνάπλασις. Bud. Apud Philon. idem B. ἀναγέννησιν vertit Instauratitium natalem. B

C. ΑΠ Ὀγεννάω, Genero, Produco, v. l.

C. ΕΠ Ἐπιγεννάω, Adgenero, Insuper genero. VNDE Ἐπιγεννηματικός, ή, όν, Agnatus, id est ἐπιγενόμενος, Postea natus. Bud. ex Gregorio de homine. AT quod Cicero 3 De finibus scribit, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiose, posterum quodammodo & consequens putandum est: quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant: ab ἐπιγέννημα (id verò ab ἐπιγίγνομαι) deductum est. NAM Ἐπιγέννημα, ατος, τὸ, est Quod ad aliquā rem quasi superaccedit, vt ἐπιγέννημα in morbo dicitur affectus ille qui ex primario affectu consequitur. Suidas verò id particularius exposuit, τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς πράγμασιν ἀκολουθοῦν, apud Polyb. δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις, μηδὲν ἧττον τὰ ἐπιγεννήματα πολλάκις λόγον ἢ τὰς ἐξ ἀρχῆς ὑπολαμβάνειν παθῶν. C

C. ΠΡ Ὀγεννάω, ῶ, Antè genero. VNDE Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, Progenitor. (eo sensu quo Ouid. vsus est) Euripid. Hippol. coron. παλαιῶν προγεννητόρων ἐξοκέλλεται κακόν. id est προγόνων, Maiorum. D

C. ΣΥ Γγεννάω, Congenero. VNDE Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, q. d. Congenitor. vt συγγεννήτωρ παίδων, Qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato De leg.

¶ Γονή, Genitura, Fœtus seu Fœtura, Proles. Il. ω, — ὅτι οἱ ὕπ' Πριάμου ἐν μεγάροισι γονὴ ἦεν ἀφαυροτάτη. Vbi exponitur γέννησις, id est generatio. Vt autem hic periphrasticè γονὴ παίδων pro παῖδες, sic apud Eurip. γονὴ τέκνων pro τέκνα, vt διπλοῦν τὴν γονὴν δίπτυχον vocat geminos filios. ¶ Γονή (inquit Bud) Genitura, Fœtus. i. infans editus. τὸ ἔκγονον. & subiungit ex Luc. de Latona loquente, πάντα ἡ γῆ ὑπ' αὐτοῖς ἀπεδέξατο τοῦ αὐτῆς γονάς. Sic certè & Eurip. Antig. γονὰς κατθανουμένας morigeros natos vocat. ¶ Dicitur & de brutorum fœtura. vt apud Æsch. in Ctes. μηδὲ βοσκημάτων κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. Item γονὴ τῶν ᾠῶν in fabulis Æsopi, Fœtura, Budæo interprete. ¶ Extenditur & ad fructus. vt in Platon. Axiocho pseudepigrapho ἀφθόνοις μὲν ὥραις παγκάρπου γονῆς βρυούσης (quæ puto ex aliquo poeta sumpta esse) id est Abundant fructuum omnis generis fœtu. ¶ Γονή exponitur & Genus: vt in quodam epigramm. apud Athen. 8, Πολυκράτης δὲ πάτρη γονῇ Ἀθηναῖος. Et apud Sophocl. ὁ μηδὲν ὢν γονὴν, infimo genere prognatus. ¶ Γονή à Camer. redditur Partus in hoc Phœnissarum Euripidis loco, — πρὶν εἰς σὰς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. ¶ Item γονή, Natiuitas, vulg. lex. in Ἀπὸ νεαρᾶς γονῆς. ¶ Γονή, Semen prolificum, Genitura. Hesiodus, Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Hippocrates autem (vt Gorr. ex Galeno annotat) γονὴν appellat non ipsum modò semen recens emissum, vel in suis vasis contentum, sed quandiu à concepto etiā fœtu species seminis adhuc apparet, siue per abortum, siue per dissectionem. ¶ Γονὰς ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inseruiunt, tradit Galen. cōm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Γονὴ præterea nomen est pessi ad conceptum perutilis, qui ab Ægin. describitur lib. 6, cap. 14. E F G H

Γόνος (itidem vt γονή) exponitur γέννησις apud Hom. i. generatio, Od. λ. — εἰδῇ ἐκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. Et Od. τ, Οὐκ ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. Sed vtrobiq; nō solùm γέννησιν, verùm & φύσιν posse exponi scribit Eust. Atque adeo in hoc posteriore loco scribit γόνον esse quod Penelope vocauerat γένος (quū diceret, Ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὁππόθεν ἐσσί) i. inquit φυλὴν vel γέννησιν. Videtur certè Eustath. γόνον pro ipsa procreatione accepisse in hoc versu Iliados υ, Οὕνεκά οἱ μετ' παιδὶ τιμὴν ἕσσεται γόνος, id est, inquit, παίδων τῶν τοῦ Πριάμου γόνου. (nisi quis pro semi ne accipere malit.) at vulgò minimū natu interpr.

Γόνος, Qui Generatur, Fœtus, Proles, sæpe apud Homerū. Sic dicitur Achilles Θεᾶς γόνος, Il. ω, Talia sunt Ζηνὸς γόνος & Διὸς γόνος, alibi. Plin. quoque apud Aristot. γόνος & Διὸς γόνος, alibi. Plin. quoque apud Aristot. γόνον interpr. Fœtū, de vespis. Quòd si autori breuiū schol. in Hom. credimus, γόνος contrà significat τὸν σπόρον in hoc versu Odyss. α, — οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Eustathii mollior mihi videtur esse expositio, γόνον πόθεν γέγονεν. Idem verò in loco paulo antè citato, γόνον ἐξαγορεύειν, dicens γόνον esse τὴν γέννησιν vel τὸ γένος, addit hunc vsum vocis γόνος pro loco illo facere de quo nūc agitur, ὅτι οὐδείς τις ἑὸν γόνον &c. ¶ Γόνος, (sicut & γονή) Semen, quod Genitura etiam dicitur. Vsus est autē Aristot. & de apibus, τὸν δὲ γόνον ἔστι ἀφιᾶσι, ὥσπερ αἱ μυῖαι. Ab hac autem signif. petitum existimat Bud. illud loquendi genus, ὁ γόνῳ γεγονὼς παῖς (apud Demosth. & alios) qui opponitur τῷ ποιητῷ & εἰσποιητῷ.

Γονὸς autem oxytonum (pro quo γονιμὸς Ionica epenthesi apud poetas) γόνιμος, Fœcundus. Sed substantiuum est apud Homerū, quū dicit γουνὸν ἀλωῆς, id est Fœcundū seu fertilē locū (vel solū) aut fertilissimū, vt alii interpr. Sic & γουνὸν Ἀθηνάων idem dicit. Et Hesiod. Theog. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσαι. Si autem γονὸς adiectiuū faciamus pro fœcūdo, idem mihi videtur fore huius vocis vsus qui & Latinæ Fœtus. nam vt γόνος fœtum seu fœturam significat, sic & γονὸς oxytonum significabit idem quod Fœtus, quū est adiectiuū: vt -loca fœta furentibus Austris, Virgil.

Γονοειδής, Genituræ similis. Γονοειδὲς οὐρεόμενα, Hippocr.

C. Γονοποιία, ας, ἡ, Fœtificatio. Aphrod. lib. 2, probl. 68.

C. Γονόρροος, ET Γονορρυὴς, οῦς, ὁ, Qui genituræ effluētia seu profluuio laborat, Qui seminis fluxum patitur. ET Γονόρροια VEL Γονορρύα, ας, ἡ, Genituræ effluentia seu profluuium, Plin. Nimia profusio seminis, Celso. ET Γονορρυέω, ῶ, F. ήσω, Genituræ effluentia seu profluuio laboro. Vnde γονορρυὴς Leuit. 15.

C. Ἄγονος, ου, ὁ & ἡ, Nō natus, Cui γονὴ vel γόνος nō est, Infœcūdus, Sterilis. Il. γ, Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Vbi Eust. exp. μὴ γεννηθῆναι, vel μὴ φῦναι. EURIP. Phœn. de OEdipo, Ὃν γε πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν Ἄγονον. Aristot. ἅμα καὶ ἄγονοι ὅσαι καὶ αἱ ἡμίονοι. Pro quo Plin. Pubescit homo solus: quod nisi contingat, sterilis in gignē do est. Luc. ἄγονος ἐς ἀεί. Est enim ἄγονος hic oppositū τῷ γόνιμος. quo modo & semē quod in γονορροίᾳ effluit, ἄγονον ab Aretæo dicitur. Interdum additur ei & genit vt apud Theophr. ἄγονον ὕδωρ τῶν φυτῶν. Et apud Aristot. ἄγονος ὕδατος ὁμιχλη, Quæ aquam generare nequit. Sic apud Philon. ἔρημον καὶ καρπῶν ἄγονον τίω. Et apud Plat. Axiocho metaphoricè ψυχὴ ἄγονος κακῶν. Apud Soph. verò OEd. tyr. τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν schol. exp. κακογόνοις. Ἄγονοι γεαὶ dicūtur quæ vita functis prohibantur, vt quorū esse sterilitas agnoscatur propria. Cœl. lib. 10 cap. 3. VNDE Ἀγονία, ας, ἡ, Sterilitas, Infœcūditas. vt γῆς ἀγονία. i. ἀφορία, σιτοδεΐα. ET Ἀγονέω, ῶ, F. ήσω, Sterilis & infœcūdus sum.

C. 1. Ἀγονομιξίας exponitur ab Hesych. Mulus seu Mula, forsan à sterilitate, cui hoc animal obnoxium est.

C. Ἀμήτορος ὑός, Priuignus. ὁ ἐκ προτέρας γυναικός, inquit Hesych. Qui ex priore est vxore. Idē & Etymol. scribit.

C. Ἀμφίγονος, ου, ὁ, Duabus matribus genitus. Sonat ad verbū, Quorū diuersa est genitura, vel Diuerso semine geniti. Hesych. exponit ἑτερόγονοι. Apud Varinū explicatur ἑτερομήτριος.

C. Ἀπόγονος, ου, ὁ, Ortus, Oriūdus, seu Nepos, Posterus, Bud. Herodot. πλησίος ἀπόγονος αὐτοῦ, vbi Valla Atnepos. Isocr. Euag. τῶν ἐκ Διὸς ἀπογόνων; quibus ortus maioribus. Pauſ. Mess. Θεοπόμπου ἦν Ἀρίστων ἀπόγονος ἕβδομος. Idem. ἀπόγονος πέμπτος, Abnepos, vt πρόγονος τέταρτος, Abauus, B. Et πρόγονος ἀπόγονος, Pronepos. Idem B. ex Pauſ. Adiectiuè etiā capitur, & ad res inanimatas trāsfertur. vt ἀπόγονα φυτὰ τῶν δένδρων, hæc è cōuiuiis oriūtur. Sic apud Luc. ἐκ τῶν ἀπογόνων. Apud Hipp. verò Ἀπόγονα (vt Gal. annot.) sunt qui exponāt ἔκτομα, nōnulli ἄφορα. AT Ἀπογονή, ῆς, ἡ, Posteritas. B. ex Pand. Græc.

C. Ἀριστόγονος, ου, ὁ, Optimæ prolis parens. v. l. ex Nōno. secūdū quā signif. tamē scribēdū potius videtur ἀριστογόνος.

C. Ἀρρενογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Masculos procreans, Mares generans. Dioscor. lib. 3, c. 140 de phyllo, λέγεται δὲ τὸ ἀρρενογόνον [illegible] Plin. lib. 26, cap. ult. Arsenogonō [illegible] vocat, & addit, Huius potu mares generari perhiben[tur]. VNDE Ἀρρενογονία, ας, ἡ, Masculorum generatio seu procreatio.

C. Ἀρτιγενής, ους, ὁ καὶ ἡ, Modò genitus, Modò natus. Oppian. De venat. lib. 3, de Ioue ἀρτιγενὸν μὲν ἐόντα [illegible]

C. Ἀρχαιογονος, Antiquus. [illegible] καὶ ἀρχέγονον [illegible] ex Aristot. interpr. Principē causam [illegible] primordium, B. VNDE Ἀρχαιογονία, ας, ἡ, Antiqu[itas]. Bud. DICITVR ET Ἀρχέγονος pro [e]odem, ut [illegible] Bud. vt ἀρχέγονος [illegible] πάντων dictus est qui [illegible] primordium, primariam, ex quo [illegible] Sic Gregor. in 1 [illegible] B. C. p. 114.

C. Αὐτογενής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ipse per se genitus, Ipse à [se] ortum habens. Idem quod αὐτοφυής & αὐτοφυὴς [illegible] De filio, quatenus homo. Idem αὐτόγονος [illegible] Spiritum sanctum vocat, quem Greg. quoque [illegible] à Patre procedere dicit.

C. Δεκαγονία, ας, ἡ, Generatio ad decimū vsq; gra[dum]. Luc.

C. Δίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Geminus. seu Bis genitus. Ba[cchus] [illegible] in Epigr. At δίγονος [illegible] metaph[oricè] à Suid. dicitur pro [illegible], vel ὁ καὶ [illegible], vt Hesych. exponit. secundum quam expositionem [illegible] δίγονος legisse videtur. ET Διγονία, ας, ἡ, Partus geminus, seu Partus geminatio vel iteratio.

C. Διγονέω, ῶ, F. ήσω, Bis pario. seu Bis pario.

C. Ἔγγονος, ου, ὁ, Nepos. [illegible], Hesych. Vt Orpheus & Musæus à Plat. De rep. 2 dicuntur [illegible] Herod. lib. 4, [illegible] θυγατέρων καὶ ἐγγόνοις, Cū liberis nepotibusque suis, vt Polit. vertit. ET Ἐγγόνη, ης, ἡ, Neptis. VNDE Δισέγγονος, ου, ὁ, Abnepos. ET Δισεγγόνη, ης, ἡ, Abneptis. ITEM Τρισέγγονος, ου, ὁ, Trinepos. ET Τρισεγγόνη, ης, ἡ, Trineptis.

Ἔκγονον, ου, τό, Fœtus, Fœtura, B. ex Synes. [illegible]

C. Ἐκγονος, idē quod ἀπόγονος. apud Antiphōt. [illegible] B. Et Plato Tim. [illegible] ἐκγόνοις [illegible] i. Liberos. B. Idem Pl. Ep. 7, [illegible] Apud eūdem in Timæo [illegible], Cic. vertit Progeniem deorum. Ibid. pro verbis illis, [illegible] Idē Cic. vertit, Reliquos quos fratres inter se agnatosque vsurpare atque appellare solemus, & eorum (vt vtamur veteri verbo) prosapiam. Isocr. Euag. Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Adhibuit etiā [illegible] vt apud Plat. De rep. ἔκγονος [illegible] τραχείας. O[riu]ndi regione aspera. Apud eundem, ἔκγονος [illegible] idem dixit. Εὐγενὴς [illegible] pro Disciplinis imbutus, & literarumquasi alu[mnus], apud eundem.

C. Ἐπίγονος, ου, ὁ, Pòst natus, B. ex Plat. De leg. 5. Poll. οἱ δὲ [illegible] ἐπίγονος [illegible] Ex secundis nuptiis natus. AT Ἐπιγονή, ῆς, ἡ, [illegible] generis, Subsidium generis. Luc. de di[illegible] secundū gene[illegible] Plut. [illegible]

C. Εὔγονος, ὁ καὶ ἡ, Fœcundus, Ad generandum & procreandum habilis. VNDE Εὐγονία, ας, ἡ, Fœcunditas. Xeno[phon] [illegible] ET Εὐγονέω, ῶ, F. [illegible] Theophr. De c. pl. l. [illegible] Quum partus primi bene [illegible] ætate & facultas adhuc fructificandi superfuit. Gaza.

C. Θεογονία, ας, ἡ, Deorum generatio, Deorum ortus.

C. Θηλυγόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fœminam procreans, vt [illegible] apud Aristot. Θηλυγόνον à Dios[coride] dicitur phylli species quædam, quod faciat [illegible] De quo Plinius, Thelygoni potu fœminam co[ncipi] [illegible] ET Θηλυγονία, ας, ἡ, Fœminarū pr[ocreatio]. Itē Cognatio ad est propinquitas, à ma[illegible]

Herodian. 1, [illegible] Bud.

C. Ὀλιγόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucos generās aut procreans, Infœcundus. Aristot. [illegible] ὀλιγόγονα [illegible] Pro quo Plin. Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habēt vngues. Videtur potius scribendū ὀλιγοτόκος.

C. Ὁμόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Germanus. Plato 8 De leg. [illegible] ὁμογόνους [illegible] Bud. Idem valet ὁμογενής. At ὁμογόνα, Quæ eiusdem sunt generis, [illegible]

C. Ὀψίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò genitus. Philo De mundo, [illegible] ὀψίγονοι [illegible] ἀνθρώπων [illegible] Vbi Bud. Serò genitos homines appare bit. ‖ Ὀψίγονοι dicuntur etiam Posteri, Qui serò, i. longo pòst tempore nascuntur. [illegible] seu ὕστερον, vt Eust. exponit Od. α, [illegible] Vnde & Ὀψιγονία, ας, ἡ, pro posteritate capitur.

C. Πολύγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, (forsan malè pro πολυγόνος) Fœcūdus. Oppian. lib. 3 De venat. [illegible] Πολύγονος [illegible] Herod. lib. 8, [illegible] πολύγονος [illegible] ‖ Πολύγονον etiā herba est de qua Diosc. l. 4, c. 4, & Plin. l. 27, c. 12, quā Latini Sanguinariam vocant seu Sanguinalem, Marcell. empiricus Tintariam etiam & Verbenacam. Sic dicta (vt Plin. loco citato scribit) à quibusdā ob multitudinem seminis: vt autem Scribonius Largus vult, quia multa est & vbique nascitur. ET Πολυγονοειδής, Polygonoides, quo nomine clematidem Ægyptiam vocari scribūt Plin. & Diosc. HINC Πολυγονία, ας, ἡ, Fœcunditas. Bud. ex Areop.

C. Πρόγονος, ου, ὁ, Progenitor, idem quod [illegible], vt Bud. ex Plat. 10 De leg. p. 346, adfert. [illegible] Abauus, eidem Bud. [illegible] id est Auus, Plat. [illegible] Autor gentis alicuius πρόγονος dicitur. vt apud Isoc. [illegible] Αἰακὸς [illegible] Διὸς ἔκγονος. Πρόγονοι in plurali dicuntur οἱ [illegible], Maiores, Prædecessores, vt vulgò vocant. Thucyd. lib. 1, [illegible] Ex maioribus & nobis ipsis. Herodian. lib. 1, [illegible] Synes. [illegible] Metaphoricè verò πρόγονος dicitur pro ἀρχή, vt apud Soph. Aiace, [illegible] Et apud Aristid. [illegible] ‖ Πρόγονος adiectiuè etiā capitur, vt [illegible] VNDE Προγονικός, ή, όν, Auitus. Philo De vita M. lib. 1, [illegible] προγονικὴν [illegible] Auitum genus. [illegible] gentilē maiorumq; suorū disciplinā. Herod. lib. [illegible] Patrimonio atq; auitis bonis. Plut. Alex. [illegible] προγονικὴν [illegible]

Πρόγονος, ου, ὁ, Priuignus, i. [illegible] Cuius loci adespoton exemplum Bud. affert, [illegible] VNDE Προγόνη, ης, ἡ, Priuigna. Theoph. in Instit. ciuil.

C. Πρωτόγονος, ου, ὁ, Primigenius, Primigenus, Primitiuum vt Cicero, Lucr. & Colum. loquuntur. Il. ψ, [illegible] Metaphoricè verò Naz. dixit πρωτόγονος [illegible]

C. Σύγγονος, ου, ὁ, Cognatus, idem quod συγγενής. Item, Germanus, Hesychio. Eurip. Hipp. cor. [illegible]

C. Τελειογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perfectū pariēs. VNDE Τελειογονία, ας, ἡ, Perfecta generatio. AT Τελειόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perfectè generatus, Vitalis. Et Τελειόγονα, Perfecti fœtus.

C. Τελεσιγόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fœtum perficiens, Prolificus.

C. Τριγονία, ας, ἡ, Tertium genus, vt nepos. B. ex Dem. [illegible] Strabo l. 4, [illegible] nisi pronepos hominis ciuis, B. Herodian. l. 1, [illegible] Ῥωμαίων, tertióque iam gradu imperiū nobilitatemque complectentem.

Τριγονέω, ῶ, F. ήσω, Tertiò genero vel pario, B. Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 9, [illegible] Vbi Gaza, Pòst tertium partum similitudinem perfectè repræsentare incipiunt. Alii contrà, Hæc enim in tertia sobole sunt dissimilia, volunt enim in [illegible] esse [illegible] Pro cuius interpr. confirmatione Virgilianum illud citāt Georg. 1, Semina vidi equidē.

A Γόνιμος, ου, ὁ & ἡ, Genitalis, Prolificus, Fœtificus. Plato De leg. γόνιμος δημιουργός. Apud Theophr. autem γόνιμος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud. interpr. Plin. autem fœtificum humorē dixit. In Epigr. γονίμη φλέψ, Genitalis vena, pro membro virili. Sic μόριον ἀνδρὸς γόνιμον, Plut. De fort. Rom. Et γόνιμον πῦρ, quidam poeta apud eūdē Pl. de facibus nuptialibus. ¶Γόνιμος, Fœcūdus, Fertilis. Philo De vita Mos. lib. 1, γλῶ πεδιάδα καὶ βαθεῖαν καὶ πάντα γονιμωτάτην. Et γόνιμος τῷ σώματι, ex Plut. Itē metaph. apud Aristoph. γόνιμος ποιητής. Sic & apud Aristidem pro eo qui est fœcundo ingenio, vt Bud. interpr. 105, ὡς γόνιμος καὶ ἐνθυμηματικός. Idem, τῷ γονίμῳ τῆς φύσεως χρῆται. Interdum cum genit. (sicut & Lat. Fœcundus & Fertilis) vt Aristot. De mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος, Nubes est crassamentum fœcūdum aquæ (quod tamen redditur etiam, Vim habens gignendæ aquæ) Tale est γόνιμος ὑγρᾶς.

Γονεὺς, έως, ὁ, Genitor, Pater. At γονεῖς, Pater & mater, Parētes (licet in vulg. L. γονεὺς quoque reddatur Parens, Pater & mater) Hesiod. Τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Aristoph. Nubib. καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν. Plut. De frat. charit. ὡς δὲ αὖ τις παραφυλάσσει θεραπεύειν γονεῖς.

C Γονόω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. ex Theophr. De caus. plant. lib. 1, καὶ τὰ δένδρα παραιτεῖσθαι τῶν προτέρων καρπῶν, γονοῦν πάλιν ἑτέρως. Idem De caus. lib. 3, γονοῦσθαι τοῖς νέοις καρποῖς. ET Γονεία, Fœtificatio.

¶Γνήσιος (quod dici puto quasi γενήσιος) Originem habēs legitimam, & minimè spurius. Propriè enim γνησίους παῖδας dici puto τοὺς γόνῳ γεγονότας παῖδας, vt Demosthenem loqui dictum est. Vide suprà ex Hom. ὡς γνήσιον ἐξ ὄχου in Γίγνομαι. Sed tamē γνησίους παῖδας quidam annot. vocatos eos quoque qui legitima adoptione filii essent. Dicitur & γυνὴ γνησία à Xenoph. Vxor legitima, ad differentiam concubinæ. ¶Γνήσιος exponitur & Germanus. Quò pertinet quod scribit Strabo, Germanos à Romanis vocatos esse quasi γνησίους Γαλάτας. (vide locum apud Bud. pag. 998) Sic γνήσιος ἀετὸς, Aristot. Aquila germana, Vera aquila & incorruptæ originis, Bud. Exponitur γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. Apud Lucianum autem γνήσιος cum genit. γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exponitur Proprius philosophiæ. vbi tamen alii vocem Germanus retinent. Sed & Genuinus, quod ῷ γνήσιος ad verbū respōdet alicubi in eius interpr. locū habet. ET Γνησιότης, quæ dicitur de eo qui legitimus sit & germanus. ET Γνησίως, Germanè, Legitimè, Non adulterinè.

ΓΕΜΩ, Plenus sum, Onustus sum. Xen. de naui onerraria, γέμει φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Et hanc quidem propriam esse signif. existimo, sequendo eos qui γόμος hinc deriuant: de aliis tamen multis dici γέμειν, ostendent quæ sequuntur exempla. Idem Xen. Anab. 4, οἱ δὲ καταβάντες ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato, θαυμασιώτατα γέμουσι καὶ μύρων καὶ στρατιᾶς. Idem in Apol. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutar. de exercitu Pompeii in Pharsalia, τῆς ἐλπίδος διαθαρρήσας, καὶ γέμοντας αὐτὸν θράσους. Sed & πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντας dixit Isocrates. ET Καταγέμω, Idem.

Γέμος, Plenitudo, in v. l. ex Plinio & Columella. Hesych. γέμισμα, πλήρωμα.

G Γεμίζω, Impleo. Item, Onus impono. Iohann. 2, γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Eadem signific. & in aliquot aliis Euang. locis. HINC Γέμισμα, q. d. Impletio vel potius Implementum. ET comp. Ἀπογεμίζω exponitur γεμίζω.

¶Γόμος, ου, ὁ, Onus nauis, Merces quæ sunt in naui. Pollux enim τὰ ἐν πλοίῳ ἀγώγιμα cū aliis nomin. tū hoc appellari dicit. Athen. lib. 5, ὅλον δὲ ἐπαρὼς τὸ ἐκ τῆς καταστρώματος ἐπιμελῶς τετράποδος δι' ὧν κατασκευάζει τὸν ἄνω γόμον. HINC Γομόω, Onero, in v. l.

H ΓΕΝΥΣ, υος, ἡ, Mentum. Eurip. Phœnissis, ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμὸν σκιάζεται. Et apud Theocr. canities ὡς γένυι ἕρπει. ¶Aristot. autē superiorē γένυν (i. maxillam seu malam) nominat γένειον, inferiorē autem γένυν. In Physiognom. tamen legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς, vt annotat Camer. Sed & τὴν κάτω δὲ γένυν

ad differentiam alibi dicit, vt quum scribit, καὶ δὲ μόνα τὰ ζῷα τὴν κάτω δὲ γένυν. Ex Ægineta item γένυς pro maxilla affertur: & rursum ex Aristotele De animal. l. 2, ᾗ συμβάλλουσιν αἱ γένυες pro Qua maxillæ cū faucibus coeunt. Apoll. Arg. 2, καὶ γένυες κτύπεον, Maxillæ, seu (vt alii) mandibulæ. Xen. γένυν lepori etiā tribuit, recubat enim lepus (vt ille scribit) ἐπ' ἄκροις ταῖς γένυσι κατιοῦσι.

B Γένυς, Acies, vt acies gladii. Epigr. 6, καὶ ξιφέων ἄκριτα γένυς. Sed & Securis seu Bipēnis, & Gladius, hoc nomine significantur, teste Hesych. Sic πελέκεων γένυς apud Soph. Electra de bipēni intelligitur. Suspicor autem hanc esse huius metaphoræ rationem (nec enim dubito quin præcedat altera signif. propriaque dici debeat) quòd vt γένυες, id est maxillæ, mandendo absumunt & profligant, ita & ferrum ictus inferendo.

C. Ὀξυγένυς, Id quod infra labra in maxilla inferiore eminet: vt interpr. Cam. ex Polluce addens & γένειον ab eo vocari.

C. Χαλκογένυς ἄγκυρα, Ærata anchora. q. d. Æreas malas habens. Sic & Χαλκογένεια ἔμβολα ex Epigr. Rostra æreas malas seu maxillas habentia, pro rostris æratis.

¶Γένειον, ου, τὸ, Mentum. Od. λ, v. 581, de Tantalo, Ἐστεῶτ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ. Xen. Symp. περὶ αὖ τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσας. Plut. in Camillo, ὑφῆκε τὸ γένειον καὶ κατὰ πήγωνα ὑπέχειν. ¶Γένειον alicubi exponitur & γνάθος Maxilla, Mala. HINC Λεπτογένειος, Qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza. ET Λειογένειος, Læue mentum habens. Quem λειογένειον à Tibullo ita describi puto, -iuuenis cui læuia fulgent Ora, nec amplexus aspera barba terit. Hāc enim veram esse huius vocis signif. apud Herodotum arbitror, in Terpsich. ἄνδρας λειογενείους vocantem. Quod autem quidā interpr. λειογένειος eum cui tenuis & mollis est barba, vel qui est in prima lanugine, minimè probo. ET Μακρογένειος, Qui longo est mento. Bud. ET Ὀξυγένειος, Qui acuto est mento, Idem. ET Προγένειος, Cui mentum prominet. Aliam tamen interpr vide post Γένειον significans barbam. ET Χαλκογένειος vide paulo antè in Γένυς.

E HINC quoque verbum Ὑπογενειάζω, Mentum prehendo eius quem rogo. (vide Hesych.) At Bud. in hoc synesii loco de Vlysse & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὁ Ὀδυσσεὺς, ἱκέτευε, μὴ δρᾶσαι περὶ τὸν ἄνθρωπον [illegible], interpretatur γενειάσας, Mentum eius demulcens, vel erigens, & vellicans, vt fieri solet. SED ET Γενειαστήρ hinc deriuatur, quod ex Polluce exponitur, Lorum circa mentum equorum.

F Γένειον, Barba. Il. θ, v. 371, Ἡ οἱ γούναθ' ἔκυσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Il. χ, v. 74. Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος. Vbi tamen pro mēto accipere videtur Eustath. quippe qui hūc in locū ex Ælio Dionysio annotet, γένεια esse pilos, at γένειον locum in quo illi sunt. Sed & Od. π, Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες (siue γενειάδες) ἀμφὶ γένειον, vulgò interpretantur barbam, vbi malim reddere mentū. Dicitur autē & de brutis, vnde λὶς ἠϋγένειος, item leonis dixit in Cynico, ἐπὶ γένεια. Sic Lucian. quoque γένειον leonis dixit in Cynico, sicut πώγωνα in Philopl. Cæterùm obseruandum est γένεια plur. numero sæpe inueniri pro γένειον singul. id est barba. Pausan. Eliac. 1, ἔχει δὲ ἄγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον τὰ γένεια αὐτῷ. Plut. in Phoc. γενείων ἀπαλῶν ἄρτι ψαύοντες. Idem in Cic. τῷ γένειον. Idem, καὶ ὡς ξύρων μόνον περὶ τὸ γένειον. Sic & alibi passim.

C. Ἀγένειος, ὁ, ἡ, Imberbis. vt πρόσωπον ἀγένειον, Lysias. Et τὸ ἀγένειον q. d. Barbæ carētia. vide illud, τίς ὁ ἀγένειος, Scommate impetitus de eo quòd barba careret. ET Ἀγενείως, aduerb. q. d. Imberbiter. Philostr. in Phauorino, ἀγενείως γὰρ ὁ ἀρσενόθηλυς εἶχεν.

C. Ἀρτιγένειος, Qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et ἀρτιγενείους χνόος in Epigr. q. d. Lanugo barbæ nuper enatæ.

H C. Βαθυγένειος, q. d. Profundam barbam habens.

C. Εὐγένειος, Pulchram barbam habens. Et simpliciter Barbatus. Item Villosus in v. l. ET Ἠϋγένειος idem, dissoluta particula εὖ. dicitur autem leo ἠϋγένειος ab Homero, vt antea dictum fuit: item pardalis.

C. Ἡμιγένειος, Semibarbatus, in v. l.

C. [illegible]γένειος, (q. d. Malè barbatus) Qui est tenui barba. A
C. [illegible]
C. [illegible]γένειος, Qui est fluxa & rara barba. Cam.
C. [illegible], Raram habens barbam, Hesych. Ita v. l. [illegible]
[illegible]
C. [illegible]γένειος, Promissam habens barbam, in vulg. lex. Sic autem & Hesychio [illegible]γένειος est [illegible]. ¶ Credideri tamen alteram expositionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco convenire, Idyll. 3. Ἠ ῥά γέ τοι [illegible] [illegible] [illegible], καὶ [illegible]γένειος;

Γ[illegible], Barbatus. Luc. οἱ δὲ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Et [illegible] [illegible] in Epigr.

[illegible], Barbatus sum, Barbam gesto. Ar[illegible] [illegible] [illegible]. Opponitur autem ἀγένειος huic. Et T[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] eiusdem quod [illegible], vel proximè seque[illegible] [illegible] Eust. [illegible]. Αὐτὰρ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] incertum est an huius [illegible] [illegible] [illegible] præfe[illegible] [illegible] huius derivativum [illegible]. Barbam emittere incipio, vt Xenoph. Pæd. [illegible]

Γ[illegible], Cui prima lanugo erumpit, qui Virgiliano hoc versu describitur, Ora puer prima signans intonsa iuventa. Et Γ[illegible], quod qui dam exponunt τὸ [illegible] [illegible] [illegible].

Γ[illegible], ἡ. Lanugo prima qua genæ vestiuntur. Barba prima, [illegible] & generaliter pro barba. Theocr. Τὰν [illegible] [illegible] [illegible]. Naziann. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Soph. Trach. [illegible] [illegible]. Densa barba. ¶ Et [illegible] Pili ipsius barbæ: vt [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Od. π. Sed hic legitur & [illegible] quum tamen alioqui [illegible] sint pili capitis. ¶ [illegible] exponitur & Mentum.

ΓΕΡΑΣ, [illegible] & [illegible], Præmium, Munus, Honorarium, Honor. γέρας & ἀγέραστος in vno eodemque loco ponuntur ab Hom. Il. α, Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας [illegible] [illegible] [illegible] Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Vbi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut & alibi sæpe. Frequens autem est apud eundem poetam, [illegible] γὰρ γέρας ἐστὶ [illegible], pro honore quo munerantur mortuos. Quidam simpliciter honorem, alii vero honorarium interpr. nonnulli & officiosum honorem. Thucyd. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Ibidem, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Et γέρας [illegible] ex eodem Thuc. Plut. Cam. γέρας [illegible] [illegible].

C. Γερηφόρος, Præmium vel præmia ferens seu capiens. [illegible] Hesych.

Γεραρός, ά, όν, Honoratus, Nic. Ther. Honore & præmio dignus. Et Honorificus. [illegible] [illegible], Orph. ¶ Γε[illegible] pro senili ex Eurip. affertur.

Γεραρός, Honorādus, Venerandus, Augustus. Il. γ, Καὶ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Οὐ γὰρ [illegible] γεραρὸν [illegible] [illegible] [illegible]. Ibidem, Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Γεραίρω, Præmio dono [aliquē.] Muneror honoris causa. Orus Od. ξ. [illegible] [illegible] [illegible] γεραίρων, Ibidem, [illegible] [illegible] [illegible]. Xenophon Pæd. 8. [illegible] [illegible], καὶ ἀρχαῖς καὶ [illegible] καὶ [illegible] [illegible]. Et Ἐπιγεραίρω, Insuper muneror, vel Honoro, ex Xen.

Γεραίω, Præmio dono, vel Honoro. Vnde ἀγέραστος, Præmio carens, in loco Homeri modò citato. Volunt autem gramm. vel à γέρας esse vel à γεραίω: sed de [illegible] [illegible] ἀγέραστος esset pro ἀγέραστος.

¶ Γέρων, Senex vir, Homero sæpe. Et Γεραιός, Senex [illegible], Item apud eundem. vnde compar. γεραίτερος, [illegible] [illegible] pro γεραιότερος & γεραιότατος. Vtitur autem [illegible] Aristoph. & Xen. ¶ Γεραιός, Senilis, [illegible] Euripides. Et Γεραιός, Senex, Honoratus [illegible] Epigramm.

Γέρων, οντος, ὁ, idem quod γεραιός, Senex vir. Od. λ. [illegible] [illegible] [illegible]. Plato Pol. 2, καὶ γέροντας [illegible] [illegible] [illegible]. Et de rebus inani[illegible], vt [illegible] [illegible] in vulg. l. ¶ Γέροντες, Se[illegible], Cœtus Laced. constans ex senat. XXVIII, Plut. [illegible]

vel ex XXVIII. Vide Plut. Lycurg. & 17.18. Et in Agesil. 196. Herodot. quoque numerū XXVIII ponit, in Erat. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Cæterū variè ridiculus est in variis huius nominis etymis autor Etym. quū vicina & rationi maximè consentanea sit hæc vna, à γέρας, ob honorem qui senectuti defertur. Nec enim Plutarcho assentiri possum contrà γέρας à γέρων deducenti, pag. 570.

C. Γεροντ[illegible], οῦ, ὁ, Qui senem instituit, seu erudit. Vnde Γεροντ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], Aristoph. Instruere & mores seniles formare, Bud. & Plut. in Polit. præcept. 418, [illegible] [illegible] [illegible], componentem se ad gratiam populi aucupandam, Bud.

C. Γεροντ[illegible], ου, ὁ, Senis vel senum præceptor. Apud Plat. Euthyd. Qui docet senes discipulos. Et Varronis satyra hoc nomine, apud Nonium in Lautus.

C. Γεροντ[illegible], ου, τὸ, Locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur. In vulgatis lexicis, In quo senes tractantur.

C. Τριγέρων, q. d. Trisenex in Epigr. de Nestore qui tres ætates seu tria secula vixerat. q. d. Trisæculāris. Athen. 171, Νέστωρ ὁ τριγέρων.

C. Τυφογέρων, Fatuus senex, Aristoph.

C. Ὠμογέρων, Cui cruda & viridis senectus. Vel (vt alii) Cui licet seni caput non est canum. Hom. Il. ψ.

Γεροντικός, Senilis. vnde γεροντικὸν [illegible] ex Polluce.

Γεροντικός, Senilis (vsitatius quàm γεροντικός) vt γεροντικὴ [illegible] [illegible], & γεροντικὰ [illegible], Plato Leg. 6. Vnde Γεροντικῶς, Seniliter.

Γεροντικαῖος, in carm. Senilis.

Γεροντίας, Patruus, apud Laced. Vide Eust.

Γεροντ[illegible], ἄω, Senium & delirium resipio, Bud. Malim Senile delirium resipio. Laertius in Plat. 159, [illegible] [illegible] γεροντ[illegible].

Γερούσιος, Ad senes pertinens, vel Qui est senum. Item, Qui senibus pro honorario datur. Vt senes decet. Item, Qui senibus pro honorario datur. Vide Eust. & cæt. schol. de γερούσιος οἶνος & γερούσιος [illegible] [illegible]. Et Γερουσία subst. Senatus. Plut. Apud Hom. At Γερουσία [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], senatus administr. resp. [illegible] [illegible]. Et Γερουσιαστής, Senator, Polyb.

C. Ἀγέρωχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Superbus, Insolens. aut, Valde honoratus. [illegible] [illegible], Hes. Exponit idem [illegible], item [illegible] [illegible]. Quod nomen cum ἀγέρωχος coniungens Polyb. dixit aduerbialiter, lib. 4, ἀγερώχως & [illegible] [illegible]. sed obseruandum addi [illegible]. Plut. in Artoxerxe, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], ἀλλὰ [illegible] καὶ ἀγέρωχον [illegible]. Idem in Fabii vita, de Claudio Marcello loquens, eum dicit manu promptum fuisse, & talem natura quales Homerus appellat [illegible] & ἀγερώχους. Eustathius in hunc Homeri versum Iliad. γ, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Τρώων [illegible], id est Superborū: & addit ἀγερώχων, exponit [illegible], vt ἀγέρωχος dici quasi [illegible] ἄγαν γέρας ἔχων, vt ἀγέρωχος in ἀγέρωχος contractum fuerit. Idem in hunc ex Il. versum, Ἐν Πύλῳ [illegible] [illegible] [illegible] ἀγερώχων, ponit primum eandem etymologiam: dicens esse οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, quasi valde honorati. Significat enim ἀγέρωχοι (inquit) [illegible] [illegible], vt vult Alcman. At Alcæus (vt aiunt) item Archilochus hominem incompositis moribus (sic enim interpretor [illegible]) & ostentatorem appellare solent ἀγέρωχον vt sit translatio ab eo quod elatū est & leue: vt sit ἀγέρωχος, quasi ὃς ἄγαν [illegible] [illegible] ὄχος, id est, quem facilè vehat currus. Idem Eustath. in Od. λ, ait Periclymenū ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], quòd videlicet in quodlibet animal & quamuis arborem se transformare posset. Hactenus Eustathius, si eius verba bene interpretatus sum. At Hesychius reddit aliā quandam huius epitheti ἀγέρωχοι rationem, cur Rhodiis tributum sit: simul etiam vocis etymum ostendens: Rhodios nimirum dictos esse ἀγερώχους, quòd quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντες [illegible] (id est, congregantes cibaria) vitam tolerabant. Idem paulo ante dixerat ἀγέρωχοι posse etiam accipi pro [illegible], indocti, imperiti. Apud autorem Etymologici habetur, [illegible] [illegible] [illegible], aut [illegible] [illegible] [illegible]. Ego verò ἀγέρωχος (quodcunque sit eius etymum) pu-

pp.iiii.

to Latinè vertendum Ferox, in prosa potius quàm Superbus. Nazianzenus, [illegible] ἀγέρωχος. A
Et Agathias apud Suidam, [illegible] ἀγερώχου. Itidem apud Philostr. ἀγερωχία, Ferocia, apud Polyb. ἀγερώχως Ferociter potius verterim. Sed non temerè vocem hanc apud veteres oratores aut historicos reperias, (si me non fallit memoria) apud recentiores contrà sæpe tibi occurret.

Ἀγερώχως, aduerb. Superbè, Ferociter. Polyb.1, ἀγερώχως & [illegible] αὐτῶν [illegible].

Ἀγερωχία, ας, ἡ, Superbia. Ferocia. Philostratus in [illegible] vita, [illegible] ἀγερωχίας [illegible] Budæus ἀγερωχίαν apud eundem pro strenuitate poni ait, locum non proferens. B

ΓΗΡΑΣ, αος, τὸ, Senectus. Il.1, Γῆρας [illegible]. Et [illegible] apud eundem aliquoties. Xenoph. Laced. pol. [illegible] τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας [illegible] est (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni tam debili & arido. ‖ Et γῆρας ὄφεως [illegible] apud Herodotum, Serpentes exuuiæ senectutem. Redditur & Spolium ex Plinio. Sic autem & Aristoteles nomine γῆρας vtitur. Quanuis autem à γέρας deduci constet, sicut & γέρων, Aristot. tamen De animal. gen. 5 hoc nomine indicari [illegible] tradit, nimirum inde deducens. C

C. Ἀγήρατος, ὁ & ἡ, Senectutis expers. Aristot. De mundo. Sic τὸ ἀγήρατον [illegible] dixit Hyperides, teste Polluce. ‖ Et Ἀγήραος, pro eodem apud poetas, vt Hesiod. [illegible] νύμφη καὶ ἀγήραος. Sic & Xen. [illegible] dixisse refert Poll. Vide Ἀγήρως. D

C. Ἀγήρως, ω, ὁ & ἡ (à nomine γῆρας, in genitiuo γήρεος γήρως, præfixo α priuatiuo) Non senescens, Senectutis expers. Vno verbo, Insenescibilis, si Latinè dici posset. Hom. Il. [illegible] ἀγήρως τ' ἀθανάτω τε. It idem Hesiodus in Theogonia, — ἀθάνατος καὶ ἀγήρως, id est, Immortalis & senectutis nescius. ἀγήρως ἔπαινος, Thucyd. 2, Immortalis laus. Scribit Suidas Ἀγήρω, quæ non senescunt: & cum ν ἀγήρων: alii absque ν, fœmininum vocant esse: alii cum ν accusatiuum esse dicunt, ac si nec genitiuum & datiuum. Et autem quod hic à Suida dicitur, ἀγήρω absque ν fœmininum esse, (intelligit, opinor, in singulari accusatiuo) consentanea sunt exempla hæc: Hesiodus in Theogonia, Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρων [illegible] Κρονίων. Aristot. De mundo, [illegible] ἀγήρω [illegible]. Sic ἀγήρω ψυχὴν, apud Plut. in Pericle. In accusatiuo autem masculino variant exemplaria, vt apud Thucyd. quædam ἀγήρων [illegible], quædam ἀγήρω habent. Apud Platonem in Timæo ἀγήρων masculi cum ν, [illegible] (sic apud Proclum, non [illegible]) [illegible] ἀγήρω ὄν [illegible] Quod [illegible] id est (Cicerone interprete) [illegible] omni morbo seniòve careret. At apud Plut. [illegible] ἀγήρω βίον. Denique vtriusque scripturæ exempla reperiuntur, prout diuersa sunt exẽplaria. In genere neutro dicitur ἀγήρων: vt apud Platonem paulo ante locũ proximè citatum, [illegible] ἀγήρων καὶ ἄνοσον [illegible] verba Cicero his Latinis reddit, Postremò nequis morbus cum possit aut senectus affligere. Thuc. 2, [illegible] ἀγήρων μόνον. Vidi etiam veteres codices in quibus ἄγηρων accentu in prima notatum esset: quæ scriptura [illegible] plus defendi potest. In quibusdã Græco-Lat. lexicis scriptum est, ἀγήρως, ἀγήρατος, quasi idem significaret quod ἀγήρως: sed hoc omnino falsum est, vndecunque sumptum fuerit. Quod autem attinet ad ἀγήρως quod aduerbialiter accipi eadem tradunt: penes [illegible] & fide digna Hesychii exemplaria sit fides: nam [illegible] vulgaribus eius editionibus ἀγήρως, [illegible] legitur: at Varinus ex [illegible] fecit [illegible] nescio imprudens, an consultò, quod veterem aliquem codicem sequi vellet. E

C. Βαθύγηρως, ω, ὁ, Profundam senectutem agens, Decrepitus.

C. Ἐσχατόγηρως, Extremam senectutem agens, Decrepitus, Plut. in Pompeio.

C. Ὑπέργηρως, q.d. Supramodum senex, vel Plusquam se-

nex) Decrepitus. Luc. in Dial. Terpsionis & Ditit. [illegible] Pla. Pol. 1, [illegible] A

Γηραιός, Senex. Hesiod. [illegible] Vtitur & Xen. & Theophr.

Γηραλέος, idem apud poetas, quod tamen & ex Philone affert Bud. ‖ Et Γεραλέος Hesych.

Γηράω, ῶ, ἄσω, idem. vtitur autem Homerus vtroque. Sic & Xenoph. [illegible] Cyn. & Γηράσκω, Senesco. ‖ Et Γηράσκοντες [illegible] Plut. Timol. Senis. Et [illegible] Pæd. 4. [illegible] Plut. Timol. Senis. Et Γηράσματα pro exoletis seu obsoletis, in vulg. lex. ‖ Et Γήρασμα pro eodem apud Aratum, q.d. Senescentia. ‖ Et Γήρειον (vbi poeta pappum vocat γήρειον, nam scholiastes γήρειον (vbi poeta pappum vocat [illegible]) exponit γήρεια. Sic autem Nic. Alexiph. [illegible] idem. ‖ Et Ἐγγηρ[illegible] COMP. Ἀπογηράω idem. VNDE Ἐγγηρασκω, seu Ἐγγηράω, ῶ, q.d. Insenesco. Plut. Catone, [illegible] Διονυσίου [illegible] Id cui insenescimus. Plut. Catone, [illegible] τυραννίδα, καὶ [illegible] ‖ Et Καταγηράω [illegible] Βοιωτοί καταγηράσκω, Senesco, Hesiod. [illegible] ‖ Et Καταγηράω [illegible] Βοιωτοί [illegible] Delibro præ senectute, [illegible] ‖ Et Παραγηράω, ῶ, Deliro præ senectute, tem Senectute conficior, in vulg. lex. nõ addito harum signif. exemplo. At Bud. istum locum affert (sed signif. non adiungens) [illegible] παραγηράσκεις, ἢ [illegible] HINC Παραγήρασμα, Deliramentum [illegible] ‖ Et Συγγηράσκω, Consenesco. in vulg. lex.

Γηρᾶναι pro γηράσαι, Hesych. Vnde & γηράντας quidam formant apud Hesiod. Sed Eustathius tradit posse & γηράς esse pro γηράσας per syncopen. Vide eum & Hesych.

Γῆρας quoque multa deriuata habet, cum quibus videlicet componitur: quum tamen alioqui illius per se posito nullum exemplum afferatur. ‖ AB hoc est Γηροβοσκοί [illegible] in senectute alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοί à Xen. in Œcon. Qui [aliquem] in senectute alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen. in Œcon. [illegible] γηροβοσκοὺς [illegible] Dionys. Halic. dixit, q.d. gratiam altricem senectutis referre. VNDE Γηροβοσκία, Actio illa nutriendi, Plut. ‖ Et Γηροβοσκέω, ῶ, In senectute alo. Bud. 812. Et pass. Γηροβοσκοῦμαι, Plut. An seni administr. resp. Sed scribitur & γηροβοσκέω cum ο in secunda, de qua scriptura dicam paulo post. ‖ Et Γηροκόμος, Qui curam alicuius in eius senectute gerit, Aliquem in senectute alens, & ei necessaria subministrans. licet Hesych. simpliciter exponat γηροβοσκός. VNDE Γηροκομία, Actio illa alendi, &c. ‖ Et Γηροκομικός, Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος medicinæ Galeno, Pars ea quæ de tuenda senum valetudine tractat. ‖ Et Γηροκομεῖον, Locus in quo senes aluntur, &c. ‖ Et Γηροκομέω, ῶ, Alicuius curam in senectute gero, &c. Greg. [illegible] Idem pass. [illegible] Senectutis alter. idem apud eundem Γηροβόσκειν: Idem pass. [illegible] Senectutis alter. idem apud Plutarchum quod γηροβοσκός. ‖ Et Γηροτροφία, Actio illa alendi, &c. ‖ Et Γηροτροφεῖον, Locus in quo illud fit. ‖ Et Γηροτρόφος, ὁ, Isocr. idem quod γηροβοσκός. Item, καὶ [illegible] excogitatum, pro Tanquam senem iámque senescentem apud Galenum, [illegible] ‖ Et compos. Ἀγηρο[illegible] alens. Vide Bud. 812. Ibidem ex Lesbonacte, [illegible] fimalo in senectute, Ibidem ex Lesbonacte, [illegible] rùm omnia hæc composita inuenies & cum ο secunda in secunda syllaba sciendum est: sed apud Sophoclem γηροβοσκὸς scriptum est cum ο, & quidem ita postremo versu: vbi tamen schol. altero etiam modo scribi admonet, esse enim γηροβοσκὸς à γῆρας, at γηροβοσκὸς à genitiuo γήρως, cuius nominatiuus γῆρας. F

¶ Γραῦς, αος, ἡ, ‖ Et Γραῦς, αός, ITEM [illegible] Anus, Vetula. Odyss. [illegible] Hom. ‖ Et Γρηῦς per dialysin, Anus, Vetula. Od. [illegible] Εἰ μή τις χρηῦς [illegible] Apud eundem illud [illegible] Od. [illegible] Ὡς ἄρ ἔφη. [illegible] dialysin Od. β, Ὡς ἄρ ἔφη. [illegible] In prosa autem γραῦς γραὸς dicitur, vel [illegible] men & poetæ vtuntur. Archilochus apud Plut. in Pericle, Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς [illegible] Athen. [illegible] Machon apud eundem Athenæum lib. [illegible] G

[illegible] γραῦς [illegible] pro eo quod γραὶς dixerat. [illegible] Item γραῖαι deæ quædam [illegible] Φόρκυος & Κητοῦς filiæ, [illegible] quo figmento respicit quidam [illegible]

mam, quæ caua est. est enim Phorcys è deorum mari- A norũ numero. Cæterùm non ignoro harum vocum χῶν & χαῖς varias etymologias afferri, videlicet à χαίω quid significante ἐκδέω & φθίνω, item à ῥαίω, & à χαίρω: sed quum vnam & vicinam & facilem & rationi maximè consentaneam habeamus: ea autem est ex γηραιὰ faciendo γραῖα per syncopen. Vult autem Eust. χαῖα communis esse linguæ, at χαῦς Atticæ.

Γραῦς, Crustula rugosa quæ concreuit & innatat polentæ, vt inquit Budæus, afferens ex Aristotele De gen. anim. lib. 2, pag. 313, [illegible] γραῦς. Aristoph. Pluto, [illegible] ἡ γραῦς ἐπὶ [illegible] olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247, [illegible]. Item de melle, vt scribit Eust. Eodē nomine dici aiunt & [illegible] δυσοσμίαν. Sed & alias signif. apud Hesych. vide. Γραῖα autem vocatur & cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot. in loco paulo antè citato, [illegible] ἡ [illegible] γραῦς.

Γεραί... ίτις, ἡ, Anus. vt γραῖα apud Homerum Il. 7, schol. exponit γραῖα. ET Γραΐδιον, Anicula, Aristoph. Pluto: Et γραΐδιον aniculum, Demosth. Pro cor.

ΓΕΥΟΜΑΙ, F. γεύσομαι, Gusto, Degusto. (putarũt autem quidam etymologi γεύω verbale hinc factum, dici quasi [illegible]) Thuc. 2, [illegible] Cum genitiuo sæpe iungitur. Ex Sophocle, [illegible], pro Deglutire vniuersum exercitum. Ex Plat. [illegible] τῆς διαίτης. ‖Metaphoricè item pro Experior. Bud. ex Platone De Leg. 104 & 145, 146. Sic γεύσασθαι [illegible], Herodot. Et γεύεσθαι πένθους, Eurip. Sic Luc. [illegible] κακῶν. Frequens est autem & apud Homerum, vt γεύσῃ ἀκωκῆς δουρός, Il. φ. & γεύσῃ [illegible], Od. φ. Et γεύσεαι [illegible], Il. υ. Apud Pindarum autem Pyth. 4 [illegible]. Sed & cum genitiuo personæ Iliad. υ, [illegible] ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείαις, Experiamur alter alterum, id est alter alterius robur & vires.

At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato Pol. 7, γεύσαντες αἵματος [illegible]. Et cū accusat. in Cycl. Eurip. [illegible]. Metaph. autē signif. Plut. in Numa, [illegible]. ‖Sed & pro γεύομαι intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γεύσει [illegible].

Γεῦμα, Gustus, & q. d. Gustamentum. Eurip. Cyclope, [illegible] γεῦμα [illegible], gustus emptionē prouocat, vt Camerarius interpretatur, qui & addit γεῦμα esse propriè specimen potus venalis. Apud Hippocratem autem γεύματα videntur dici quæ gustantur. Epidem. [illegible]. VNDE Γευματίζω, Gusto: ET comp. Προγευματίζω, Antè gusto: Aristot. De anima lib. 2, [illegible] ἰσχυροῦ χυμοῦ, [illegible] est (Camerario interprete) Siquis quæ in prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam.

Γεῦσις, εως, ἡ, (ET Γευθμὸς apud Nicandr.) Gustus, Gustatus. Arist. in Ethic. 3, τῆς [illegible] γεύσεως [illegible].

Γευστὸς, q. d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis, id est, Qui percipi seu sentiri gustu potest. Item Quem gustare & quo vti pro cibo possumus. SICVT Ἄγευστος contr. Qui gustari non potest, vel Qui gustatus non fuit: vt Plut. Sympos. 8, [illegible] ἀγεύστων καὶ ἀθίκτων [illegible]. Sed ἄγευστος actiua significatione sæpius ponitur, pro eo qui non gustauit, vt ἄγευστος [illegible] apud Suidam, pro quo dicit Homerus [illegible]. Et metaph. pro expers [illegible], vt exponit Suidas: idque non malè (meo quidem iudicio) quum X. hæc duo pro eodē ponat, vbi scribit [illegible] ἄγευστοι [illegible]. Luc. autem dixit ἄγευστος, deinde ἄπειρος in Nigrino, [illegible] ἐλευθερίας, ἄπειρος δὲ [illegible]. Sic autem & Gustare à Latinis metaph. dicitur. Sed & voce Lat. Ieiunus reddi posse crederim ἄγευστος in illis exemplis, vt Cic. dixit ieiunitatem bonarum artium. Inuenitur etiam [illegible] ἀγεύστων apud Soph. Antig.

Γευστικὸς, Gustatorius: vt γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. Gustatoria facultas. Et γευστικὸν [illegible], ex eodem, Problem. lib. 1. ET Γευστήριον q. d. Gustatorium, Gustandi instrumentum. vel (vt alii interpretantur) Indicium gustus. Dicitur & de poculo quo vinum degustatur. [illegible] Pherecr. apud Athen. lib. 11. Vsus est & Aristoph. Vide Poll.

C. Πρωτογεύστης, vide in Προγεύστης post Προγεύομαι.

C. ἈΝΑγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. Nub. metaph. [illegible] pro Specimen vobis præbere.

C. ἈΠΟγεύομαι, Degusto. Plato De rep. 1, οἱ λίχνοι [illegible] ἀπογεύονται.

C. ΠΑΡΑγεύω, Gustum aliquē præbeo, q. d. Obiter gustare facio, vt quidam exponunt, afferentes ex Plut. in Lycurgo, [illegible]: Ego interpr. malim Leuiter degustare facio.

C. ΠΡΟγεύομαι, Prægusto. Anaxilas apud Athen. 4, [illegible] ἡ γραῦς [illegible]. HINC Προγεύστης, Prægustator, apud eundem Ath. ibidem. At Προγεύστης in vulg. lex. pro eadem signif. Ibidem scribitur esse nomen animalis cuiusdam Indici in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua est, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 1.

ΓΗΘΕ'Ω, F. ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. ω, οἱ [illegible]. Il. α, γηθήσουσι & [illegible]. Sic alibi sæpe [illegible]. Et datiuus additur, vt Hesiod. [illegible]. Sed & iunxit Homerus Il. [illegible]. Interdum autem cum accusatiuo qui regitur à præpositione & accusat. dicta, vt Il. [illegible]. Interdum autē præpositionem alicubi addit cum accusatiuo [illegible] subauditur. Est autē aliquis vsus & [illegible] autem præteriti γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) [illegible] vt Il. [illegible] apud Demosth. Pro corona, [illegible] prosa præ[illegible]. Vnde γεγηθώς [illegible] Læto animo. HINC Γεγηθότως aduerb. Cum gaudio, Bud.

Γῆθος etiam dicitur barytonē, vnde est [illegible] dit Eustath.

Γῆθος, εος, τὸ, Gaudium. [illegible], Hesych. pro eodē. Il. φ, [illegible] apud Apoll. ITEM Γηθόσυνος, ET Γηθοσύνη. Et plur. tus, Lætabundus. vt [illegible], Il. ν. Alicubi addit [illegible], alicubi datiuum [illegible]. ET Γηθοσύνως, aduerb. Lætè, Lætabundē. (per syncopen ex [illegible])

C. ἈΜΦΙγηθέω, vnde ἀμφιγηθής, Valde gauisus sum. verbum, Circunquaque gauisus sum. Ad

C. ἘΠΙγηθέω, vt ἐπιγηθήσαι [illegible], Lætatus super his, vel de his.

C. Πολυγηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde lætus, [illegible], Hesych.

C. Πολυγηθὴς, Multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. [illegible] Διώνυσον πολυγηθέα.

ΓΛΑ'ΦΩ, vel Γλάφω, Cauo, Excauo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. in Aspide, de leone loquens, [illegible] Οὖρῃ μαστιόων, [illegible] γλάφε. vbi exponitur Fodit. Hesych. certè vult γλάφειν esse γλύφειν, item ὀρύσσειν & κοιλαίνειν. ET compos. Διαγλάφω seu Διαγλάφω, vnde διαγλάψασα, in hoc versu Homeri, Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' exponitur κοιλάνασα, [illegible].

Γλάφυ, Antrum, Spelunca, Cauerna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πέτρης, & cauernam petrosam. Itidem enim Cauerna à cauando dicta videri possit, id est ἀπὸ τοῦ γλάφω.

‖Γλαφυρὸς, Cauus, Profundus, vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη, Hom. ‖Γλαφυρὸς, Scitus, Elegans, Venustus. (q. d. Scitè & eleganter sculptus, Vel, Cui elegans quædam sculptura inest, & perpolita) Apud Plutarchum cinnus & varietate oblectans. Et Lautus apud eundem, vt [illegible] καὶ γλαφυρὸς [illegible]. Sed & γλαφυρὸν puerum vocat scitè & eleganter formatum. Cum hac autem signif. cōuenire videtur quod alibi idem ex Aristotele affert, De anim. lib. 9, εἰσὶ δὲ [illegible] οἱ γλαφυρώτεροι, καὶ [illegible] neorum autem ii qui elegantissima facie sunt & cor-

pore strigosissimo, etiam maximè artifices. Apud eun- A
dem γλαφυρώτατον interpretatur lautissimum, vbi scri-
bit, ἄλλο δή ἐστι τέχνη ἡμῖν καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον.
Luc. autem cum μουσικῷ iunxit, scribens, καὶ γλαφυρὸς καὶ
καὶ ... ἐμμελῶς. Idem, μελῳδὸν γλαφυρόν.
Greg. ad orationis elegantiam transtulit, in Epitaphio
ad Gorg. τὸ περὶ τὴν λέξιν γλαφυρὸν καὶ ... ἐξησκημένος.
Vbi politum sermonem reddo, & aptissimè ita reddi
existimo, quòd ita seruetur Græca metaphora. Sed &
politam elegantiam dicunt Latini, quod loquendi ge-
nus ad eandem metaphoram facit. |Cæterùm Ari- B
stoteles γλαφυρὸν vocat etiam Aptum & appositum
(Bud. interpr.) scribens lib. 3 De part. an. auibus quibus-
dam ῥύγχος esse γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ
τὰς συλλήψεις τῶν ζωδαρίων. ET Γλαφυρῶς, Scitè, Elegãter,
Venustè. vnde γλαφυρωτέρως. Aristot. De anima lib. 1, Δη-
μόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. ET Γλαφυρία, Ele-
gantia, Venustas, Concinnitas.

C. Ἀγλάφυρος, Inelegans, Inuenustus. VNDE Ἀγλαφύ-
ρως, Ineleganter, Inuenustè, Athen. lib. 10.

ΓΛΥΦΩ, Scalpo, Sculpo. Aristoph. ἔγλυψεν ἔνδον οἰκίας C
ταῖς τ' ἰσχάσιν. Et Γλύφομαι pass. vt γλύφεσθαι ἀδυνάτως,
qui præ duritie scalpi nequit, qui scalprum respuit.

Γλύμμα, Sculptura, Cælatura. Vel, Quod sculptũ est. Poll.
ET Γλύπτης, ου, ὁ, SIVE Γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. Scul-
ptor. AT Γλυπτὸς, Qui sculpi potest. Sed pro sculpto
apud LXX interpr. quum de idolis dicitur. COMP.
Εὔγλυπτος, Bene sculptus, in Epigr.

Γλυφή, Sculptura. Itẽ, Quod insculpitur. Plut. De prud. a-
nim. in fine, ὅτι ἐπίσημον [δελφῖνα] γλυφὴν τῆς σφραγῖδος,
καὶ τῆς ἀσπίδος εἶχον. COMP. Εὐγλυφὴς, Bene scul- D
ptus, Bonam sculpturam habens. ET Γλυφεὺς, Scul-
ptor. ET Γλυφεῖον, Scalprum. Luc. De vita sua, καὶ γλυ-
φεῖα καὶ κοπίας ἢ κολαπτῆρας. ET Γλυφανος, Sculptorius,
vt quidam interpretantur in Epigr. γλυφάνου καλάμου.
At in v. l. γλύφανος, Sculptura.

Γλυφίς, autem apud Hom. & Herodot. Crena, Sagittæ inci-
sura in quam neruus inseritur. At γλυφίδες καλάμων
in Epigramm. Cultelli calamorum incisorii & velut
sculptorii.

C. Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, ET Ἑρμογλύφος, (ad verbum Mercu- E
rii sculptor, id est, qui Mercurii statuas sculpit) Statua-
rius, Qui lapideas statuas conficit. Luc. De vita sua, λί-
θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συγχρωστικὸν καὶ ἑρμογλυφέα. Et
paulo antè, ἄριστα ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς
μάλιστα εὐδόκιμος. ET Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars,
seu statuariorum. ET Ἑρμογλυφεῖον, Statuarii officina.
Plato Sympos. φημὶ γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σιληνοῖς
τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις.

C. Τρίγλυφος (q. d. Trisculptus) Tres sculpturas habens. Sũt
qui in columnis sculpturam canaliculatam & striatam F
triplici sulco, τρίγλυφον dictam putẽt. Vide Vitruuium.
Dicitur & τὸ τρίγλυφον. Bud. apud Athen. 6, αἱ ὅλκοις
ἐπιπλήρωσιν τοῖς ἀνωτάτω καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Conti-
gnationes & pluteos superiores sculptura insignes. A-
pud Euripidem in Oreste δωρικά τε τρίγλυφα, nomi-
natiuo τρίγλυφα, sed schol. legit τριγλύφοις, quem vide.

C. ΑΝΑγλύφω, Sculpo. VNDE Ἀνάγλυφον ποτήριον,
Sculptum poculum, Asperum sculptura, vel Asperum
signis poculum, vt dixit Virg. ET ΔΙΑγλύφω, Vndi- G
que sculpo, Vel q. d. Persculpo. ET ΕΓγλύφω, Insculpo.
ET ΠΕΡΙγλύφω, Circunsculpo.

ΓΛΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, Mustum. Theophy[l]. epist.
44, ἐχαίρετε πολλαί, καὶ γλεῦκος ... καί ...
λυθοῦντα, καὶ τὸ ... AT Γλεῦξις, Mustum decoctum,
Defrutum. Apud Hesychium exponitur οἶνος ... ἕψημα,
sed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ... ex
Pausania.

C. Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Minimè dulcis. Propriè, M[...]
dulcedinem non habens. Luc. Lexiph. οἶνος ἤδη ... ἀγλευ-
κὴς, ἄποτος δὲ ἦν. Metaphoricè pro insuaui & in[iucun- H
do, apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ... ἀγλευκής
... Suidas ἀγλευκὲς ex Xenoph. OEco[n]. ... affert
pro ἀηδὲς, item ἀγλευκέστερον ex eiusdem Hierone, ... ta-
men ἀγλευκέστερον habemus. ET Ἄγλευκος, Idem, vnde
ἄγλευκον ... apud Nicandrum in Alexipl[harmacis] legi-

mus. Hesychius quoque ἄγλευκον habet (mendosè pro A
ἀγλευκὴς, vt opinor) quod exponit ἀηδές.

C. Πολυγλευκὴς, ὁ καὶ ἡ, Musto abundans.

Γλευκινον μύρον, q. d. Musteum vnguentum, de quo Diosc.
Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. Musteum oleum, id est expres-
sum antequam oliuæ calcentur. in v. l.

ΓΛΥΚΥΣ, εῖα, ὑ, Dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ
γλυκέα σιτία καὶ φυτὰ ... καὶ μάλιστα τὰ ἰσχάδας. Et γλυκὺς
γλυκεῖα ... in γλυκὺ significante pa-
ssum, de quo dicam paulo post in Γλυκὺ. Plut. ad Col. ei
οἶνος, de quo dicam paulo pòst in Γλυκὺ significante pa-
ssum. Huic voci γλυκὺς opponitur πικρός. Plut. ad Col. εἰ
γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θυμός. Idem, De discern. adul.
ἢ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ αὐστηροῖς ἡδύσματα χρῶνται, τῶν γλυκέων
τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ ... |Transfertur ad multa, pro sua- B
ui seu iucundo. vt γλυκὺς ἵμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκε-
ρὰ ... Dicitur autem & γλυκί-
ων μῦθος. Et Il. 1, ... γλυκίων in superlat.
γλυκύτατος in comp. eidémque γλυκύτερος in superlat.

Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Passum, & apud Plin.
interdum etiam Dulce. Dioscor. ἐπιδιδόντας οἶνον ἢ γλυκύ.
At γλυκὺς οἶνος apud
Idem, οὐ γλυκὺ ἢ οἶνον γλυκάζοντα. At γλυκὺς οἶνος apud
eundem & Athen. (id est vinum dulce) generaliorẽ si-
gnif. habet, omnis videlicet vini cui dulcedo aliqua
inest, siue natiuum sit siue factitium. |Γλυκὺ, Fel, per
antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib. 3, cap. 1. C

C. Γλυκύπικρος, (q. d. Dulciamarus) Dulciter amarus, seu a-
cerbus, Dulcedinẽ amarori permixtam habens. vt γλυ-
κύπικρος ἔρως.

C. Ἔγγλυκυς, Cui aliqua dulcedo inest. vt οἶνος ὁ ἔγγλυκυς quod
affertur ex Diosc.

C. Ὀξύγλυκυς, Dulciter acris. vt ὀξύγλυκεῖα ῥοιὰ apud Aristo-
phanem Dulciter acre punicum Erasmus interpreta-
tur. Apud medicos autem ὀξύγλυκυ est potus qui para-
tur dulcissimis fauis maceratis & decoctis. ET Ὀξυ-
γλυκὺ apud Gal. comm. 3 εἰς τὸ περὶ διαίτης, vbi scribit nõ
aliud esse quàm ἀπόμελι, fierique ab aliis ex melle & ace-
to, ab aliis autem ex fauis & aceto. Gorr.

C. Ὑπόγλυκυς, Subdulcis, Aliquantum dulcis.

C. Φιλόγλυκυς, Qui dulcia amat. Apud Aristot. Problem.
Qui dulci vino gaudet. Item γλυ-

Γλυκύτης, Dulcedo. vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item γλυ-
κύτης, schema orationis.

Γλυκερὸς, οὗ, ὁ, poetis idem quod γλυκὺ, Dulcis. vt μέθυ γλυ- E
κερὸν, Od. ξ. & σῖτον γλυκερόν, Il. λ. Item metaph. γλυκερὸς
φάος, Od. ρ. Et compar. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκυόεις, εντος, ὁ, Dulciusculus, Subdulcis, Vel, Dulcis. vt γλυ-
κυόεντα ..., Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiũt.

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco ex Nonio, & Dul-
co ex Sidonio interpr. Xen. OEcon. ... γλυκαίνου-
σιν ... ITEM Ἀναγλυκαίνω ET Ἀπογλυ-
καίνω idem. (nisi quis ἀναγλυκαίνομαι interpr. Iterum red-
do dulce) Pass. Ἀναγλυκαίνομαι & Ἀπογλυκαίνομαι. vnde
ἀναγλυκανθῶσι in v. l. Dulcedinem ceperint: ἀπογλυκανθεὶς, iterum F
Dulcis euasit. DICITVR & Καταγλυκαίνω
pro Dulce seu suaue reddo. Apud Greg. & pro Mulceo,
vt Bud. in hoc eius loco interpr. ... SEV Im-
καταγλυκαινόντων ... [Μ]ετ...

Γλύκανσις, q. d. Dulcificatio. ET Γλύκασμα
... in vulgatis lex.
Γλυκασμὸς, Dulcedo, Dulcitudo, in vulgatis lex. ... ὄξος ... καὶ χολὴν ...
Christo quidam dixit, ὄξος ... SED & Γλυκὺ ... apud Athen. G
... ὁ γλυκασμός.
legitur, ... ἑψήματα ... (Id
est (inquit Bud.) Vt reliqua vina dulcescerent. Sic enim
videtur intelligendum ex sequentibus pag. 60.

Γλυκάζω, Dulcesco, Vel, Subdulcis sum. vt γλυκάζων οἶνος,
Diosc. & Athen.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè Γλῶττα, Lingua. quæ poë-
ticho epitheto ab Eurip. in Supplic. di-
citur λόγων ἄγγελος, id est sermonum nuntia. Hom. Il. ...
... Isocr. ad De-
Τεῦ ... ἀπὸ γλώσσης μάλιστα γλυκίων ... Apud He-
mon. ... γὰρ ἡ γλῶττα ... Apud He-
rodot. ἀπὸ γλώσσης εἶπεν, eodem (vt opinor) modo quo H
Gall. Dire de bouche, pleonasmo quodam emphatico. Sic
& Thucyd. pag. 236, ... ἀπὸ γλώσσης ... quas testis
videlicet ad differentiam eorum quæ in ... pro ...
literis perscripta erant. At γλῶσσαι ... pro ...
λόγοις, ex schol. Apoll. annotatur. | Aristoph. Vesp.
... γλῶτταν βασάνιζε, Excute omnẽ linguã, ...

dicendi facultatem. ‖ Γλῶσσα, Sermo vnicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma, γλώσσης χαρακτὴρ, Herodot. Latinè itidem Lingua. Gall. autem vel Langue vel Langage. Il. β. Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνοοῦντες τὴν γλῶσσαν Thucyd. 3, Maximè ignoto sermone vtentes. Plut. De defectu oracul. γλώσσῃ χρῆσθαι, ... Sic autē & Latini linguā & plur. quoq; linguas dicunt. ‖ Γλῶσσα, Peregrinum vocabulum, vel Vocabulum obsoletum, vt vult Gal. cui tamen in hac expositione nō assentior, vt nimis restringente huius vocabuli signif. Sed & à Polluce dissentio vt eam latius extendente, quum poetica vocabula nominari γλώσσας tradit. aliōqui enim bona pars Græcæ linguæ γλωττῶν appellatione comprehendi possit. Nec verò ex Aristoph. loco quem profert, illa expositio probari videtur. Sed & Aristoteles γλῶτταν esse dicit vocabulum ξενικὸν (idest peregrinum, vt interpretatus sum) De poet. 42, ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφοράν. Sic & De Rhet. 172, & 185. Eidē vero in illo lib. De poet. 39, γλῶττα est vocabulum alicuius gentis seu populi proprium, quod alii vsurpando ad se transferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen istud σίγυνον, Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. Cæterùm multi (vt ex Athenæo discimus) libros περὶ γλωσσῶν scripserunt, ex quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo & Diodorus quidā ὁ Ἰταλικὸς γλώσσης, & quidam Hermon ὁ Κρητικὸς γλώσσαις; & Philemon περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. Ac Galenus magis peculiariter Hippocratem suas habere γλώσσας dixit, earum expositionem libello hunc titulū præferente complexus. Cæterùm Quintil. γλώσσας linguam secretiorem interpret. qui & glossemata eadem signif. dicit, interpretans Voces minus vsitatas. Quo posteriore vocabulo vsus est & Varro De lingua Latina lib. 6. Qui glossemata (inquit) interpretati sunt.

VNDE Γλωσσογράφοι, Qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. vt apud Athen. lib. 4. ET Γλωσσημάτιον vocabulum, Peregrinum vocabulum, &c. Glossa, vt dictū modò fuit. Vtuntur autē hoc vocabulo non solùm Suidas & Aristophanis schol. verumetiam Dionys. Halic. in vita Lysiæ, item vbi de Thucydide agit. Pro quo apud Eustathiū legitur γλωσσηματικὸν cum ι, sicut & apud Moschop. Quanuis autem γλωσσήματα tanquam à γλώσσημα formatum sit, & apud Latinos Glossema reperiatur, ex nullo tamen Græco scriptore γλώσσημα affertur.

Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua seu lingula tibiæ. Theophr. & Diosc. alio nomine γλωττὶς siue γλωττίς. ‖ Γλῶσσαι præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, vt scribit Pollux: γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Camer.

C. Γλωσσαλγέω seu Γλωσσοχαρίζομαι, ... Qui lingua victum quærit, Qui linguæ ministerio venerem alit. VNDE comp. Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, pro eodem: ea forma factum qua ἐγγαστρίμυθος. Aristoph. Auibus, Ἔστι δ' ἐν Φαναῖς πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζουσί τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε.

C. Γλωσσοχαρίζω, ὁ, Fut. ίσω, Fello, Lingua morigeror: eo sensu quo Suetonius dicit ore morigerari. γλωσσοχαρισία, αι...

C. Γλωσσοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, Lingulæ similis. Aristot. ἔχουσι δ' ... καὶ εἰς μέγα... τοῦ δὲ γλωσσοειδές. Bud.

C. Γλωσσοκάτοχος, ὁ καὶ ἡ, Linguam continens. γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt comparatum ad linguam continendam. Camer.

C. Γλωσσοκολάκευτος, ... Qui lingua & verbis iniuriosis demulcet. ὁ γλώσσῃ κολακεύων... Eustathius ex antiquis comicis.

C. Γλωσσόκομον, seu Γλωττόκομον, ου, τό, propriè idem signif. quod γλωσσοκομεῖον, id est arcula seu theca tibiarum lingulis reponendis idonea. Gorræus ex Galeno de glossocomio instrumento tradens, scribit significare arculam in qua homines recondunt res pretiosas, & quam multi iter facientes portant: esse autem oblongam & angustam. Huc referri potest illud Ioannis 12 de Iuda, κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε. vbi marsupium seu nidulum Camerarius interpret. alii loculum. Videtur signif. care etiam Loculamentum seu capsam aut tale quid apud Dionys. Longinū, quum scribit, γλωσσόκομα ... οἱ κολοσσοὶ ... καὶ ἡ δικαιοδοσία, ψυχῆς γλωσσόκομον, item, ... δεῖν ... πάθη ... Hesychio est etiam ζωρὶς ξυλίνη ἡ ... λείψανα, id est Loculus, eo sensu quo Plinius quendam mortuum crematumque, conditum loculo in templo dixit. Quò referendum est illud Theodor. in 3 Eccles. hist. ... γλωσσόκομον ... ‖ Idem est machina quædam chirurgica caua & oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata. de qua Orib. in lib. De machin. & Gorræus in suis Defin. med. γλωσσοκομεῖον id etiam appellatur.

VNDE Γλωσσοκομεῖον seu γλωσσοκόμιον, Lingularum vasculum, Cam. Vasculum ad recōdendas tibiarum lingulas seu ligulas. Pollux & Hesych. Item Arcula scriniumque scriptorum, Galenus. ‖ Est etiam Γλωσσοκομεῖον, id est, quiddam ad fracta ossa accommodatum, eo maximè tempore adhibēdum quo solidari illa incipiunt in ea quæ ... dicitur. Cuius descriptio, & quid inter illud ac Γλωσσόκομον intersit, exponit Galen. in 2 comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Camer. Idē γλωσσόκομον paulo antè nominari dixi. ‖ Item pro muliebri pudendo capitur, vt tradunt vet. Lex Epigr.

C. Γλωσσοκρατέω, ῶ, F. ήσω, Linguam coerceo, Taceo.

C. Γλωσσοποιὸς, ὁ, Qui lingulas tibiarum conficit, Lingularum fabricator. Camer. ex Polluce.

... ὦ, F. ... Fut. ήσω, Lingua patro. ... Aristoph. Lingua morigeror. vt Suet. Ore ... at Γλωττοσ... dixit de ... Bud. ex ...

C. Γλωσσοστροφέω, seu γλωττοστροφέω, ῶ, Fut. ήσω, Lingua morigerari ... guliter verso, Blatero. Aristoph. Neb. ... Linguam a... μαθεῖν γλωττοστροφεῖν. id est, ... de linguæ enim agilitate & versutia hoc vocabulum dicitur. Camer.

C. Γλωσσοτομέω, ... ὁ καὶ ἡ, Cui lingua amputata seu exsecta est.

C. Γλωσσοτομέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam alicui amputo. Accusa iungitur. Maccab. 7. Bud. Vnde & γλωττοτομ... Plut. Elinguatum esse, Plaut.

C. Γλωσσοχαρίζομαι, F. ίσομαι, Linguam ad gratiam alicuius compono, Blandior. Prouerb. Solomonis ... apud ... ἕξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος. ... Χαρίζεσθαι τῇ ... etiam inuerso ordine dicitur, id est Ad gratiam & voluptatem loquor. ... Athen. lib. 4, de cynicis loquens, ... vt Erasmus exponit. ... Quod (inquit Budæus) significare videtur lingua gratiam quærere, id est ... vt parasiti faciūt. hoc enim ex præcedētibus colligitur. & ... pro eodem statim accipit, id est assentari. Apud Æschylum verò Prom. vincto, ... sunt qui velint non ... significari secundum Athenæum & alios quosdam, sed linguæ gratiam fictam (quod appellat Persius, —picta tectoria linguæ) notari. esse enim (vt exponat Comm. Æschyli) ... καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factisque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Sallustius: seu, Verbo tenus obsequiosum atque officiosum esse.

C. Γλωσσαλγία, ας, ἡ, ad verbum, Linguæ dolor seu morbus. Capitur verò pro Linguæ prurigine, vt quidam interpret. seu Petulantia verborum & loquaci maledicētia, vt Camer. in hoc Eurip. Med. loco exponit, ... γλωσσαλγίαν. Philo De vita Mosis 3, ... Petulantia linguæ. Gregorius pro Nugis. Bud. ET Γλωσσαλγέω, ῶ, F. ήσω, Lingua prurio, Linguæ veneno commoueo, vt quidam exponunt. Naz. orat. ... Nugentur, vt vertit Bilibaldus.

C. Γλώσσαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Garrulus, Loquutuleius, Blatero, Gell. Linguax, Nugo. ... Hesych. VNDE Γλωσσαργία, ας, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex

Athenæo, διὰ τὴν ἀχαριστοτάτην γλωσσαλγίαν. Apud Luc. A
autem Lexiph. σωπὴν καὶ γλωσσαργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, Mi-
cyllus interpr. Linguæ ignauiam.

C. Γλωσσασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Qui se lingua vt clypeo defendit. Cui lingua clypeus est. Qui se facundia tuetur, Bud. ὁ γλώττῃ παραβύζων, vt est in prouerb.

C. Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam non habens, Elinguis. vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. lib. 10 dicitur ὁ ... τις, Elinguis blaterο. Sic κροκόδειλος Aristoteli ἄγλωσσός est, id est sine lingua. Camer. Item, Qui loqui non potest, Qui obmutuit. cuiusmodi est ἀδέσποτον illud apud Suidam, Νεκρῶν εἰς γὰρ ἀγλώσσους αἰαῖ ... τε ... id est, ἀναύδους, ἀφώνους. Eo sensu Cicero dixit, Conuicit & elinguem reddidit. Item, Dicendi imperitus, Camer. ἄγλωττος ... apud Aristophanem. Item, Barbarus, ἀλλόγλωσσος, κακόγλωσσος. vt Soph. schol. in hoc Trach. loco exponit, — ... ὁ ... Σηρὰν ... ὑπερήφανος βία, Οὔθ' Ἑλλάδ', οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara. Ἄγλωσσος αὐλὸς etiam dicitur, Tibia lingulam non habens. A Polluce alibi ἔξαυλος dicitur, & φαῦλος, & cuius γλῶτται sunt ἀπωλεσμέναι. HINC Ἀγλωσσία, ας, ἡ, q.d. Elinguitas, Obmutescens taciturnitas. ἡσυχία, σιωπή. Suid. C
AT Ἀγλωσσέω, ῶ, Hesychio est ἀφωνῶ.

C. Ἁδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suauem & iucundam linguam habens. vnde ἁδυγλώσσῳ βοᾷ κάρυκος, apud Pind. Olymp. ιγ, de iucundo præconio victoriæ. Cam. Est autem Doricum pro ἡδύγλωσσος.

C. Ἀθυρόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀθυρόγλωττος, Atticè, Loquax, Garrulus. Cuius lingua nulla ianua coercetur, nullis foribus cohibetur. Effrænem linguam habens (vtendo alio metaphoræ genere) id est, habēs linguam quæ nullo fræno compescitur. sic & ἀχάλινον στόμα dicunt. Euripides Oreste, Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει, id est, ἀνήρ τις ᾧ θύρα οὐκ ἐπίκειται τῇ γλώσσῃ. sic enim Theognis, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται, quasi compositū nomen ἀθυρόγλωσσος dissoluens. quanquam non ex θύρα & γλῶσσα, sed ex ἄθυρος (quod à θύρα est) & γλῶσσα conflatum est: vt sit, Habens linguam ἄθυρον, id est ianua non coercitam, foribus non obstructam. HINC Ἀθυρογλωττία, ας, ἡ, Garrulitas, Linguæ licentia, Linguæ incontinentia. vt ἀθυρόγλωσσος exponitur ab Euripidis scholiaste ἀκρατόστομος, id est, ad verbum, Qui habet os incontinens, vel, Qui os non continet, Qui ori temperare non potest. A Suida ἀθυρογλωττία exponitur ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, id est effrænata lingua. D

C. Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia lingua vtens, seu diuersa, Externus, Peregrinus. nam peregrinorum alia est lingua quàm lingua regionis in qua sunt. Qui ab Hom. ἀλλόθροοι vocantur, à scholiastis exponuntur ἀλλόγλωσσοι. E

C. Ἀμφοτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtranque linguam habens. Vocatur Zeno ἀμφοτερόγλωσσος à quodam poëta apud Plutarchū in Pericle, id est (vt quidam exponunt) In vtranque partem disputans. F

C. Ἀνθρωπόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humana lingua loquitur. Aristot. καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπόγλωττον τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη. Pro quo Plin. Super omnia humanas voces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes.

C. Βαθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Cam. εὔγλωσσος, ἐλλόγιμος, Suid.

C. Βαρύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua grauis est. Maledicus. vulg. lex. G

C. Βραδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua tarda est, Tardiloquus, Senec. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Linguæ debilitas, Cic.

C. Δίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bilinguis, Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, vt Anacharsis Scytha, percepto sermone Græco. Camer. Thuc. lib. 8. Et Plut. Alex. ἐχρῆτο δ' αὐτῷ διγλώσσῳ ἀνθρώπῳ. ¶ Item, Interpres, Bud. ex Plut. Themist. 36. ¶ Hesychio est etiā διχόθυμος, quo apud Latinos modo Bilinguis fallaciloquentiam notat. H

C. Διττόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplicis linguæ. διττόγλωττος παιδεία, Budæus. VNDE Διττογλωττία, ας, ἡ, Duplex lingua.

C. Ἑτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alterius & diuersæ linguæ est. 1. Cor. 14, ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, per diuersæ linguæ homines.

C. Εὔγλωσσος, seu Εὔγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Facundus, Camer. εὔστομος. Aristoph. βατράχοις, εὔγλωττος ... VNDE Εὐγλωττία, ας, ἡ, Rectè loquendi facilitas, Facundia, Suauitas sermonis, ... vt ἀφωνία. Bud. ex Chrysost. ... Facundus seu disertus ... B

C. Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Rectilinguis. idem quod εὐθύρρημον, quo Cicero vtitur, Verax & liber. Camer. ex Pind. Pyth. β.

C. Ἡδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in Ἁδύγλωσσος paulo ante.

C. Θρασύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Audacilinguis, Audax verbis. VNDE Θρασυγλωττία, ας, ἡ, Linguæ audacia. Audacia verborum, Camer.

C. Ἱερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram linguam habens. In Epigramm. exposito à Pausania Ἠλιακῶν β, est ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος, Genus Clytidarum qui vates fuerunt. Camer.

C. Κακόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ & ominosæ linguæ. κακόγλωσσοι βοαί, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. Hecuba. Camer.

C. Μελίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellitam linguam habens. μελίγλωσσον vocarunt eum cuius suauis esset oratio, quo cognomento appellatum fuisse Ælianum accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, Mellitorum carminum in Auibus Aristoph. Camer. Poetica mella dixit Horat.

C. Ὁμόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem linguæ est. Xenoph. Pæd. 1, τῶν ἐθνῶν ἦρξεν οὔθ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτ' ἀλλήλοις. Camer. VNDE Ὁμογλωττέω, ῶ, ..., Eadem lingua vtor. Bud.

C. Παγγλωσσία, ας, ἡ, Clamores. Camer. ex Pind. Olymp. β.

C. Παλίγγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est abhorrente lingua, i. sermone, Pindaro Isthm. ς, οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Sed Nem. α, diuersum & contrarium notat, id est ἐναντιόφημον. Hæc Camer. Idem ex Polluce interpretatur Malè ominans, Leuis, Maledicus.

C. Πρόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eloquens. Camer. ex Pindaro Pyth. α.

C. Πλατύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam linguam habens. Aristot. ὀρνίθων τὰ μάλιστα φθεγγόμενοι πλατυγλωττότεροι τῶν ἄλλων εἰσί. Id est, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maximè est similis. Camer. E

C. Πολύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum linguarum est. Plut. Sympos. τῆς καλῆς ταύτης καὶ ποικίλης καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ huius præclaræ & multorum animalium sermocinatione distinctæ. Item, Multarum linguarum gnarus. Apud Sophoclem est πολυγλώσσου δρυός, de quercu Dodonea, in Trachin. Et πολυγλώσσους βοὰν, Electr. Multilinguis, si ita facete liceat vt sit elinguis. Camer. Item, Multiloquus. F

C. Τανύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam extensam seu protēsam habens. τανύγλωσσοι κορῶναι, quæ linguis prolixioribus sunt, Od. ε. Camer.

C. Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q.d. Sublinguium. Aristot. lib. 2 anim. de ceruorum vermibus, ὑπὸ τὸ ὑπογλώττιον ..., Sub lingua, Gaza interpr. AT Ὑπόγλωττον Dioscorides nominari ab aliquibus laurum Alexandrinam autor est: pro quo apud Plinium lib. 15 cap. vlt. scribitur Hippoglottion. Idem tamen & hypoglossam agnoscit, lib. 27 cap. 11. quam scribit folia habere figura syluestris myrti, concaua, spinosa, & in his ceu linguas, folio paruo exeuntes de foliis. Quæ à Dioscoride lib. 4 cap. 131, ὑπόγλωσσον vocatur. verba eius hæc sunt, ὑπόγλωσσον θαμνίσκος· ἔχει μυρσίνῃ ἀγρίᾳ καὶ λεπτῷ τὰ φύλλα ὅμοια, κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρου ὥσπερ γλωσσίδια ... ὡς φύλλα. Ita scriptura horum vocabulorum apud Plinium & Dioscoridem variat & inuersa est. Apud Galenum certè Simpl. lib. 8, ὑπόγλωσσον scribitur: quod ita nominatum tradit, ὅτι ... ὑπ' ἄκρας ... γλωσσοειδεῖς. Obiter verò hoc addendum, in verbis Plinii pro Concaua, spinosa, legendum videri Coma spinosa, vt exprimatur illud Diosc. κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει. H

C. Ἐπιγλωσσίς, seu Ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ, Lingula siue Ligula. Plin. lib. 11 cap. 37, Græcum hoc vocabulum minorem linguam

linguam interpretatur. Est autē ὑπογλωττὶς Polluci (vt Cam. interpr.) caruncula palato annexa interius iuxta radicē linguæ, similis folio hederæ: cuius acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculū resultet. Gorræo est membrana cartilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita. quæ eius definitio ex Gal. 7 De vsu partium petita videtur. Κλεῖθρον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Camer. & à Cic. operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. lib. 7 cap. 15. Hippocr. imitatus, scribit, impositam esse arte quadam & ope naturæ quasi claustrum mutuum vtriusque fistulæ. De eius duplici officio scribit Plin. & Macrob. locis antè citatis, & Gorræus: quos consule.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Inuolucrum linguæ, Camer. [illegible] τῆς γλώττης, Suid. Athen. lib. 1, Γίδωλλον [illegible] φορεῖν, ἀλλὰ καὶ [illegible] τὸ [illegible], membraneum linguæ inuolucrum atque opertorium.

C. Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, Linguæ extrema pars acuta.

C. Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, Ima lingua. i. ortus ac radix illius, qua parte ad imā maxillam annectitur. Cam. ex Poll. ‖ Ὑπογλωσσὶς etiam morbi nomē est, i. (vt Pollux tradit) abscessus sub linguam. ‖ Item, genus arteriaci medicamenti, constans ferè iisdem ex quibus & arteriaca medicamēta inflammationes arcentia. Hæc Gorræus, apud quem plura inuenies. ‖ Et coronæ genus quoddam, Camer. ex Poll.

Γλωττίνος, ου, ὁ, Ad linguam pertinens. γλωττίδα [illegible], Aculeus ad gustandum accommodatus. v. l.

Γλωσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lingulatus, Vitruu. Linguæ specie & forma. ‖ Itē Linguax & loquutuleius, Gell. Lingulax, Bud. ex Eccles. cap. 8. Linguaculus, Cam. qui & lingulacam à Plauto vocari mulierem loquacem, annotat.

Γλωσσάριον, ου, τὸ, Lingula, seu ligula, Parua lingua.

Γλωσσὶς, seu Γλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingula seu ligula tibiæ. Luc. Hermot. [illegible] ‖ Γλωττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. ‖ Est etiam γλωττὶς, Lingulaca auis, dux coturnicum, v. l. ex Aristot. lib. 8. Anim.

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, Osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuò, quod Catull. oscula columbatim iuncta dixit, v. l. ex Epigr. Videtur esse q. à verbo Γλωττίζω. NAM Καταγλωττίζω etiam dicitur pro Susurro lingua ori inserta, vt testatur Pollux, Comicos [illegible] de osculis dixisse scribens. Collabellare osculum, & Oscula iungere colūbatim, Laberius & Catullus vocant. VNDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, eiusmodi osculum, Aristoph. Nub. [illegible] Vbi schol. καταγλώττισμα esse dicit [illegible] quod [illegible] etiam nominari scribunt v. l. ET Καταγλωττισμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. ‖ Καταγλωττίζω est quoque Elinguē reddo, Cic. Obturo os, Camer. Aristoph. Equit. [illegible] id est (B. interpr.) Loquacitate tua personantem plenamque tacere, & verbositate tua attonitam & perturbatam. Idem Acharn. [illegible] In me deblaterauit, eodē B. interpr. qui apud Greg. In Athanas. [illegible] appellari dicit disputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres consectantem, Facundia exornatum & expolitum. VNDE Καταγλωττισμένος, quod idem Bud. exponit [illegible], Obtundēs loquacitas. CVI Ἐπιγλωττίζομαι simile est, quod Camer. interpr. Conuitium facio. Aristoph. Lysist. [illegible] i. [illegible] λοιδορήσομαι, vt Poll. exponit: seu [illegible], vt Suid. Apud quē ἐπιγλωττίσομαι per σ bis scribitur, quasi ab ἐπιγλωσσίζομαι. Ἐπιγλωττισμὸν etiam apud Pollucem reperitur, quod itidem exponit conuiciandi verbo [illegible]. Quò pertinet & [illegible] apud Hesych. id est [illegible], quasi ab [illegible]. Cuiusmodi (in diuersa tamen signif.) est & [illegible], quod idem Hesych. ex

Æschyl. Heraclidis citat, pro [illegible].

ΓΛΑΥΣΣΩ, Cerno, Intueor, [illegible] Eustath. Hesych. autem est Splēdeo, [illegible] φαίνω. sed nullum affertur vllius harum signif. exemplum.

Γλαυκὸς, Glaucus, Cæsius. Sed Eustath. γλαυκὸς ab illo [illegible] deriuans (quod facit & Etymolog. addens exemplū similis deriuationis, λευκὸς à λεύσσω) propriè vult γλαυκὸν esse [illegible]. Aristot. de mantichora fera, [illegible] pro quibus Plinius, Oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, pro oculis esse cæsiis, vt apud eundem in Probl. sect. 10 [illegible]. Alioqui dicitur γλαυκὸς [illegible] vel [illegible], vt apud Basil. pro quo & comp. [illegible] & γλαυκόμματος. Vide γλαυκώπις. ‖ Γλαυκὴ θάλασσα apud poetas Cæruleum mare. Sic autem vocatur (vt inquit Eustath.) [illegible] la videlicet eius pars quæ est [illegible]. Quinetiam [illegible] sine adiectione appellauit Hesiodus mare (sicut & [illegible] dicitur) in Theog. [illegible]. Sed & [illegible] γλαυκῆς & [illegible] ab eo fit mentio.

C. Γλαυκόμματος (q. d. Cæsioculus) Cæsius. Plato in Phædro, de equo.

C. Γλαυκόφθαλμος, Idem apud Diosc.

C. Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, Minerua, apud Hom. passim, Cæsios oculos habens. Ita enim Cic. Cæsios oculos Mineruæ, cæruleos Neptuni. (Dixit tamen autor obscœni carminis, Minerua flauo lumine est, Venus pæto) Quidā de oculis terribilibus voluerūt intelligi, aut etiam terribilem ipsam significari, earum ferarum more quæ glaucos habent oculos, præsertim verò leonum & draconum. Sic & Hesychius dicit [illegible]. ‖ [illegible] tamen & λαμπρόφθαλμος, item [illegible] addens autem ita dictam scribit ob cæli colorem. Diodorus quod mihi videtur optimè cum etymo conuenire, quod Cæsium à Cælum deduci Latinæ vocis dicatur quasi Cælium. ET Glaucum, Cæsii sunt oculi, vt γλαυκῶπες δράκοντες. [illegible] idem, vt [illegible] vt Cælium Cuius ET Γλαυκώπιον, antiqua appellatio arcis Athenarum (aut etiam [illegible] generaliter) propter Mineruam dictam γλαυκῶπιν. Eust.

C. Ἑτερόφθαλμος, Altero oculo cæsius, in v. l.

C. Ὑπόγλαυκος, Subglaucus, Aliquantum glaucus.

C. Γλαυκότης, ητος, ἡ, Glaucus color, seu cælius. Aristot. [illegible]

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, SEV Γλαύκωσις, εως, ἡ, Glaucedo (vt vulgus vocat) Glaucoma Plinio, Vitium in oculo quum præter naturam glaucescit. Vel (vt alii definiunt) Trāsmutatio humoris crystallini in glauceum. Vide Gorr. ex Galeno, Rufo, Ægineta, &c. Dicitur & [illegible].

C. Ἀπογλαυκόω, ῶ, Cæsium reddo. Vnde passiuum Ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. [illegible] ET Ἀπογλαύκωσις. Vide paulo antè in Γλαύκωμα.

Γλαυκιάω, ῶ, Glaucis oculis terribiliter intueor: vt Hom. & Hesiodo γλαυκιόων leo, à Catullo dictus cæsius. Vide Hesychium & Eustathium. Ex Dionys. Alex. γλαυκιάω affertur pro Glaucesco.

Γλαυκίον, Auis à glaucis oculis nominata, Eustath. ‖ Item Herba quædam & eius succus eodem nomine, qui ossi cinis mentha, HINC [illegible], Collyrium, Vide Gorr. Sciēdum est autem pro herba inueniri potius γλαύκιον quàm γλαυκίον.

Γλαυκίσκος, Piscis quidam apud Athen. & Plinium.

¶ Γλαὺξ, Vlula, Noctua, vt in prouerb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, Noctuas Athenas. ‖ Et genus numismatis nō quam impretiam habētis. Sunt qui à γλαυκὸς (quod ab illo γλαύσσω deduci diximus) deriuādum putent. ‖ Et herba quædam apud Dioscor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. ‖ Item Saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ & ἡ, Noctuæ speciē gerens, Gaza interpr.

ΓΟΑΩ, Fut. ήσω, & Γοάομαι, Gemo, Deploro, Defleo. Od. χ, [illegible]

ναι. Et cum accusatiuo, Od. λ, σὸν πότμον γοόων. Sic Il. π, Ὃν πότμον γοόωσα. Verbum est poeticum: Xenophon tamē eo in voce pass. vsus est Pæd. 4. πολλὰ γοηθείη. Sed & signi ficatione passiua γοηθεὶς affertur ex Epigr. pro Defletus. A
AT Γοήμεναι Il. ξ, vel tanquam à γοάω, vel tanquam à γόημι. Esse autem à sono fictum verbum γοάω arbitror.

Γοήμονες, ὁ καὶ ἡ, Gemebundus, Flebilis. in Epigr.

Γόος, Luctus. vt στυγερὸς γόος & κρυερὸς γόος apud Hom. Et μάλα μοι γόον ὤρορε θυμῷ, Od. ρ. In epigr. γόον ἀχλύοντα.

C. Γοοπλανής, έος, ὁ & ἡ, q. d. Luctiuagus. Ex Nonno, γοοπλανέος φερονύμου. B

C. Ὀρθρογόη χελιδών, Manè lugens hirundo, Hesiod.

Γοώδης, εος, ὁ & ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. ET Γοερός, idem, sed magis poeticum. quo tamen & Luc. vsus est, καὶ γοερὸν τι μωκᾶσθαι.

ΓΟΗΣ, ητος, ὁ, Incantator, Præstigiator, Qui præstigiis aliisue malis & dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam impostor. Herodot. in Melpom. de Neuris & Budinis loquens, κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Vbi γόητας suos incātatores atque adeo qui magicis artibus vtuntur. Addit enim illos se vertere in lupos. (vt legimus in Virg. Pharmac. His ego sæpe lupum fieri & se condere syluis Mœrim) Ab Æsch. in Ctes. μάγος & γόης copulantur. Demosth. Pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Vbi tamen malim abesse copulam καὶ inter δεινὸν & γόητα, vt legatur δεινὸν γόητα. quam meā coniecturam confirmat hic Plat. locus in Sympos. δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Latè denique pro quouis etiam impostore capitur, vti dixi. Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. De Sibyll. orac. Quo Plato modo γοητεύοντας cū ἐξαπατῶντας coniunxit Pol. 2. D
Cæterùm à γόος deriuo γόης cum Eustath. dicente γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα. cuius etymi rationē aptā reddere videtur ex Soph. Θρηνεῖ ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Γοητικός, Incantatorius, Præstigiatorius, Ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione seu præstigiis decipio, Illicio, Pellicio. vt γοητεύειν τὸν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. De def. orac. At Bud. interp. apud Plat. Stupore affectū decipere: apud quem plura vide p. 728. HINC Γοήτευμα, Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallaciæ, Plat. in Phil. ὥστε καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι. ET Γοητεία, Idem, vel Ipsa actio incātandi & præstigiis decipiendi, &c. Plut. De prud. an. ... δὲ τὸ μὲν δι' αὐτῶν ὄνομα κήληθμός ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. ET Ἀγοήτευτος, Qui fascinari non potest. ET Δυσγοήτευτος, Qui nō facilè fascinari potest. Et apud Plat. Qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur, B. ibidem. VERBA autē comp. Ἐκγοητεύω ET Καταγοητεύω, idē valet quod γοητεύω, nisi quòd præp. sign. auget. E

ΓΟΓΓΥΖΩ, Murmuro, Matth. Luc. Io. ET Διαγογγύζω, Luc. 15, Idem. AT Καταγογγύζω, Murmuro aduersus [aliquem,] Obmurmuro. F

Γογγύζειν, teste Poll. dicuntur & columbæ.

Γογγυσμός, Murmuratio. ET Γογγυστής, Murmurator. ET Γογγυστικός, Murmuratorius, Ad murmurationem propēsus, vt φθονερᾶς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz.

ΓΟΜΦΟΣ, Cuneus, Clauus. Od. ε, de rati, Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. Aristot. Metaph. 9, pro clauo, μάλιστα δὲ ἔτι φύσει τοιαῦτα καὶ μὴ βίᾳ, ὥσπερ ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφους cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius signif. videtur, quum sic appellet ... τοῦ σώματος. G

C. Γομφοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuneis seu clauis compactus. Et metaph. apud Aristoph. ῥήματα γομφοπαγῆ. ET Γομφόπηκτος, Clauis transfixus, ex Nonno.

Γομφόω, Clauis cōpingo. Item simpl. Cōpingo, Coagmēto. Epigr. lib. 1, nauis γομφωθεῖσα. Aristoph. Eq. γεγομφωμένα γε ταῦτα πάντα καὶ κεκολλημένα. VNDE Γόμφωμα ET Γόμφωσις, Coagmentum, Coagmētatio, B. ex Plut. Exponitur & Cōpages, Cōtabulatio. Itē γόμφωσις apud medicos species συναρθρώσεως, qua os ossi claui modo infigitur, vt inquit Gal. ET Γομφωτήρ, Coagmētator, Qui compingit [nauē.] ET Γομφωτός, Coagmētatus, Cōpactus. ET Γομφωτήριον, q. d. Coagmentatoriū, i. id quo fit coagmentatio. Vnde exponitur & Clauus. H

¶ Γομφίος, Molaris dens. Xen. anteriores dentes cibū dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autē vocātur γομφίοι, q. clauorū modo genis infigantur. HINC Γομφιόδουπα χάλινα in Epigr. Circa molares dentes strepentia frana. ET Γομφίασις, Morbus dentiū, vel gingiuarū. Molarium vel (secundū alios) maxillarū à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpr. apud Diosc. vbi decoctū cornu ceruini dici ... γομφιάσεις, quòd Plin. scripserit, cornu ceruini cinerē dētes mobiles cōfirmare. ET Γομφιασμός, Cōfractio dentium, vel Stupor dentium. Vide Hesych. & Suidam.

ΓΡΑΦΩ, Scribo, insculpendo literas (vel notas, literarū loco) in lapidem aut lignū. Hom. Il. ζ, πόρεν δ' ὅ γε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Vbi legūtur apud Eust. multa de antiqua inscribēdi, i. insculpēdi literas, cōsuetudine. Fortasse autē Exarare & Perarare (quæ Lat. de literis etiā dicūt) ad hoc γράφειν exprimendū cōmodiora fuerint. Sed apud eūdem Hom. γράφειν dicitur & hasta corpori plagā infligens, quasi videlicet insculpendo. Quā significationis cōmunionē nō magis mirā existimo quàm est Incidere pro Insculpere: (vt quū dicitur Incidere in æs) aliqui tamē cōmunem ex parte habēs cum cæteris quæ à Cædo deriuantur, signif. Locus est Il. ρ, γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις ἀκωκὴ Πουλυδάμαντος. Vbi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράψε reddendū potius verbo Discerpsit, quàm Rasit, aut alio quoquā. (nam Conscribillare Catullianū habet quidē & ipsum inclusā insculpēdi signif. sed ita insculpendi vt cutis velut radatur duntaxat, nō autē in eā penetretur) Verùm vter istorū Hom. locorū primam ac propriā habeat verbi huius signif. aliis inuestigandū relinquo. Apud eius posteros saltem γράφειν generaliter pro Scribere in vsu fuit, vt ex locis seq. patebit. Æsch. in Ctes. περὶ τοῦ συμμαχίας μίαν μόνην συμμαχίαν γράψαι Δημοσθένην. X. Pæd. 8. γράψαντας δὲ καὶ κατὰ ... δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κύρου ... φέρειν. Herodot. γράφειν εἰς διφθέρας. Dem. autē, γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. Sol. ... νόμους ἔγραψε. Diosc. 3, τὸ μέλαν ᾧ γράφομεν. Et γράφειν εἰς τάχος, ex Procopio pro Celeriter scribere, vnde ταχυγράφος. quo dicitur modo & γράφειν εἰς κάλλος, vnde καλλιγράφος & καλλιγραφία. Apud Luc. γράμματα γράψαι. Dem. γραφεῖσα ἐπιστολή. Dicitur autē & γράφομαι pro γράφω: vnde & γεγράμμαι pro γέγραφα apud Dem. μᾶλλον δ' ἀναγνώσομαι ὑμῖν ὡς ἡμῖν γέγραμμαι ταῦτα ... Sic γράψου pro γράψον in his, γράφου δ' ἐν φρεσὶν ... quæ Eust. affert. Vbi obseruanda est metaph. qualis apud Æschyl. in Prom. (sed verbo cōposito vtente) Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Et apud Pind. Olymp. Od. 10 in princ. τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andria, Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoq; In animo inscribere orationē dixit. Apud eundē legimus, Acad. 4, Itaq; vt literis consignamus quæ monumentis mādare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autē velut opponitur ἐς τέφραν γράφειν, in cinerē scribere, & εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege Eras. ‖ Γράφειν apud Luc. pro Scribere literas, i. epistolā, Bud. Apud Isocr. ποιεῖν ἢ γράφειν, in orat. ad Nic. vbi ποιεῖν est carmen cōponere, at γράφειν soluta orat. aliquid scribere. Et γράφειν περί τινος, Aristot. De re aliqua scribere, pro De ea tractare. ‖ Γράφειν ex consequenti redditur & aliis verbis. vt γράφειν πόλεμον, Dem. Decernere bellum: & γράφειν πρεσβείαν, decernere legationē, apud eundē. Bud. γράψαι interpr. Decernere plebiscito in hoc Dinarchi loco in Dem. ... ταῦτα αὐτὸν γράψαι Δίφιλον τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; Et cū infinit. γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιοῦσθαι, Æsch. Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, in Mid. εἰ γὰρ εἴ τις ἐκείνων ... σὺ ... οὐκ ἂν ἔγραψας, vt enim siquis illorum antehac damnatus esset, tu hæc ad populū nō tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. Quod & passiuè apud Plutarchum in Solone, διὸ δὲ φασί τι ... τὸν νόμον. Sed & γράφειν per se ... apud Demosthenem in Aristocr. interpr. Legem ferre. Item in orat. Pro cor. γράφειν ψήφισμα, rogationem ferre.

Apud Hermog. γράφειν etiam simpliciter, pro eodem cum infinit. καὶ γράφει τις αὐτὸν κατηγορεῖν. Et γράφειν παράνομα apud Dem. Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. At διαδικασίαν γράφειν, apud Æsch. Iudiciū dictare, Controuersiam constituere. Sic & γράφειν δίκην τινί, Iudicium dictare, Intendere actionem: & (vt Terēt. interpr.) Dicam alicui scribere. Aristoph. passiuè, in Nub. ἤσου γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Dicitur & γράψασθαι γραφήν, item γράφεσθαι. vt γράφεσθαι ὑμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ Παλαμαίδους. Sed & γράφομαι sine adiectione pro Accuso frequentissimum est. γράφομαί σε ἀσεβείας ἐπὶ τῷ Παλαμαίδους, Luc. Sic γράφομαί σε ψευδοδοξίας, Plut. Themist. γράφομαί σε τῆς αἰσχροκερδείας, Plato De leg. Sed & γράφω actiua voce pro γράφεσθαι, Accusare, Bud. ex Synes. affert. Vnde & γράφεσθαι passiua vt voce, ita signif. Accusari. ἐγράφη παράνομον τὸ ψήφισμα, Æsch. Et Dem. Pro cor. καὶ γραφεὶς πρὸς τὰ τοῦτον ἀπέφυγον.

Γεγράφθαι, Adscribere, Annumerare. Xen. Pæd. 4, ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἐν τούτοις ἀπεληλυθότων.

Γράφειν, Describere, Lineam ducere. Item Pingere. Aristot. in Probl. ἐὰν τις ἀφ' κυλίνδρου περιειλήσας εἰς ἄλλο φέρῃ, καὶ γράφει ἄλλας ὡς ἐσχίσθαι αὐτὸν κύκλοις, id est, Describit lineas rectas, vel ducit, Bud. interpr. Pro Pingere autem, vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. vnde γεγραμμένον εἰκών. Apud Athen. comicus quidā dicit pictorem fuisse qui norat duntaxat χελιδόνας γράφειν. Plut. Ad præfect. imperitum, ὡς ἐπιπλάττουσιν ἑαυτοὺς καὶ γράφουσι: & in Pol. præc. διὸ μὴ δεῖν χαλκοτύπων γραφὴν ἢ πλαστῶν ἢ χαλκοτυπουμένων.

Γράφω, ω, (Atticè pro γράφω) vnde γεγράφηκα. Synes. καὶ τοὺς πρὸς Πρόκλον γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Et ἐγεγράφηκα apud eundem. Sic τεθνήκω, Atticè, à quo tempora sunt apud Aristoph.

¶Γράμμα, ατος, τό, Scriptū, (substant. accipiendo) Liber. vt Callim. — εἶπε Γαλάτινος ἕν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. Libri Sibyllini. Et liber septimus cuiusdam operis, Galeno est ἕβδομον γράμμα. ¶Plurali autē numero γράμματα (& alicubi singul. etiā) ad scripti genus quod epistola seu literæ appellatur. Vtroque numero hac in signif. Basil. Vno eodémque in loco vsus est, scribens ad Eustathium, εἰ δὲ ἔδει τὸ γράμμα, τὸ δὲ δύνασθαι ὑπὸ τὸ σοῦ σοι ἐμπεσὸν συνάντημα, οὐ δὲ χεῖρον ἐστι εἰς γράμμα. Sic apud Thuc. πέμπειν γράμματα & ἐπιστολήν. Et regis quoque γράμματα, Xen. Hell. 7, ὁ Πέρσης εἶπεν τὰ γράμματα δεῖξας τοῦ βασιλέως σφραγῖδα ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4, ταῦτα τὰ γράμματα ἀποπεμπόμενος. Obseruaui autem γράμμα etiam dici magis peculiari signif. certam aliquam eorum quæ epistolā aut alius generis scripto continentur, partem. Thuc. 1, τὸ γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τοὺς Πελοποννησίους διεθρύλλει. (meā enim obseruationem proximè præcedentia illius verba confirmant) Pla. epist. 3, περὶ δὲ ὧν ταῖς ἐπιστολαῖς γράμμασιν ἤκεν. At Herodian. ἐπιστολάς dixit in re lætas inter γράμματα, latè extendens γραμμάτων significationem, vt quum dicimus Parmi mes papiers. Non minus autem latè patere videtur apud Lat. Chartarū appellatio, pro iis quæ in illis scripta sunt. Nisi quis scripta vocare malit. Aristot. γράμματα leges scriptas vocat Pol. 3, & alibi artem scriptam, vt docet Bud. 186. ¶Sed γράμμα alicubi non tam scriptum, quàm scriptionem, i. ipsam scribendi actionem significat: vt apud Basil. ἑαυτοῦ καὶ παρέχειν τὸ γράμματος αὐτοῦ.

Γράμμα, Litera, vt quum Plut. σίγμα & σίγμα dicit differre ἑνὶ γράμματι. Et παῖς ἔχων γράμματα ἐμπεπλεγμένα, apud Plut. Sic Luc. παιδίον μαγειρικοῖς γράμμασι λέγει. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut & Ῥωμαϊκά, &c. Ἀσσύρια γράμματα Thuc. & ἀμυδρὰ γράμματα apud eundē. ¶Γράμματα, Literæ, id est doctrina quæ literarū monumentis continetur. vt in hoc senario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident (id est duplici videndi facultate prædiri sunt) qui literas didicerunt. Hinc γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagister: & ἀγράμματος, Illiterati, qui & γραμμάτων ἄπειροι dicuntur à Plat. in Apol. ¶Γράμματα, Literæ & Acta publica, seu Tabulæ publicæ, & Tabellæ iudiciales. Item, Rationes argentariorum & similium hominum. Item, Exempla & ἀντίγραφα, id est Indices, quæ inuentoria & repertoria à iuriſc. vocantur. Hæc Bud. Qui & alibi δημόσια γράμματα pro actis publicis ex Æschine & Demosth. affert: & γράμματα τραπεζιτικά ex eodem Demosth. pro rationibus mensæ & argentariorum. Et διὰ ἔξω τὰ γράμματα pro Rationes edere. ¶Item γράμματα apud Aristoph. Pluto pro δικαστήρια vt annotat. in vulg. lex. quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. vnde ibidem esse, ἐν τῷ βήτα... λαχὸν τὸ γράμμα δικάζειν. Item, ἀλλ' οὐ λαχεῖν ἔπειτα ἐν τῷ γράμματι.

Γεγραμμένα, Pictura. Gregor. καὶ πᾶσι σώμασιν ὑφάσματι ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac signif. multo frequentius est γραφή.

Γραμμάτιον, Scrupulum in Hippiatria, B. Alii Scripulū.

C. Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ & ἡ, Qui literas docet, Ludimagister. Et Γραμματοδιδασκαλίδης apud Timonem Phliasium. At Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius, Plut. in Sympos. 876, & alibi: Et Luc. γραμματοδιδασκαλεῖον αὐτὸ ἄξει.

C. Γραμματεισαγωγεύς, έως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, vel Literarum introductor. γραμματεισαγωγεῖς LXX autem interpr. dixerunt pro voce Hebraica quam alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt, Deut. 16.

C. Γραμματοκύφων, quo nomine Æschinem taxat Demosthenes, qui alii scribā vocant, inquit Bud. [illegible] φων (inquit Camer.) appellatur per conuicium Æschines qui pueros literas docuisset in paterno [illegible]. Hæc illi. Rationem autem huius appellationis [illegible]tarem ab obstipo capite eorum qui vel [illegible] ministerio instituunt pueros, dum in librum ex quo [illegible] caput inclinant, nisi Suidas exponens [illegible] esse putida, ad ligni tam dictum κύφωνα referret.

C. Γραμματοφόρος, vel Γραμματηφόρος, Literarum lator, Tabellarius. Polyb. Luc. Plut.

C. Γραμματοφυλάκιον, ου, τό, Vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum [illegible] asseruantur. quod Tablinum Latinè appellatur.

C. Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illiteratus, Literarum rudis, sue indoctus, aut Qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Apud Athen. 10, βοτὴρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος [illegible]. Lucianus, [illegible] ἀγράμματος γραμματικόν [illegible]. Vsus est hac voce & Vitruuius.

Ἀγράμματος φωνή, Literis carens, Literis non cōstans. Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, Animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod. autorē non profetēs.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, Literarum imperitia, aut, Literarum penuria, aut carentia, si Latinè dici posset. Vtitur Ælian.

C. Ἐγγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

C. Ἑπταγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui septem literarum est. ¶Ἑπταγράμματον Hesych. exponit & ἱερὸν κληρόν.

C. Πολυγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum literarum est. Admodum literatus, ex Plut. Pericle.

C. Τετραγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor literarum est, Quatuor literis constans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

C. Φιλογραμματέω, ῶ, F. ήσω, Literas amo. B. ex Plut.

Γραμματικός, οῦ, ὁ, q. d. Literarius. γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. lib. 11, est Literis insculptū, B. Et γραμματική subaud. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. Luc. Alc. γράψω γραμματικὴν τέχνην, more grammatico. ¶Γραμματικός est etiā Qui literas docet, Literator, Grāmaticus. Plut. γραμματικός [illegible]. Vnde Γραμματικῶς, Grāmaticè. Et Γραμματίζομαι, F. ίσομαι, Grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, Scriba. Thucydides libro 7, ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθών, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις. Demosthenes Pro corona, ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æschines cōtra Ctesiph. ἀναγνώσεται ὁ γραμματεύς τὸ ψήφισμα. ¶Γραμματεῖς in nouo Testamēto dicuntur (vt Beza annotat) Legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularū custodes erāt, sic penes istos, tanquā scri-

questres, libri legis essent velut depositi. ‖Γραμματεὺς vulg. lex. est & Literator, Literatus. Apud Phalar. autem in epist. Aretin. vertit librarium. VNDE Γραμματεῖον, ου, τὸ, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα. Plut. Lyc. ἔχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ἐπεσημήναντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον (inquit Bud. Comm. p. 185) apud Demosthenem quodcunque volumen & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est, vt tabularum apud Latinos latè significatio patet. γραμματεῖον χαλκοῦν Pla. de tabula ærea legum, in Minoe, 192. Et testamentum & testamenti exemplum sic appellatur à Demosth. ἀνοῖξαι τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas testamenti. Alibi apud eundem pro tabella vel idiochiro testificationis. Γραμματεῖα significãt & acta publica & documẽta literaria, & syngraphas, (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudiciarias. B. ibid. Γραμματεῖον idem B. exponit Chirographum, Cautionem, ex Pand. Item Rationes argentarii. Γραμματεῖον κοινὸν idẽ quod τὸ ληξιαρχικὸν, eidẽ B. ex Dem. πρὸς Εὐβουλ. 216, Isæo 559. Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν, idem quod γραμματεῖον κοινὸν, eidẽ B. ex Isæo 6. ‖Γραμματεῖα in Syria τὰ κατὰ τῶν συνεδρίων idẽ. B. ex Athen. 66. ‖Γραμματεῖον (inquit Poll.) Atticis dicebatur etiã in quo pecuniæ reponerẽtur, quod & γραμματεῖον βοιώτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ‖Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, hoc in loco, προσηγορευμένος αὐτοδίδακτος ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τοὺς ἰδιώτας ἀγαθοὺς, πολὺς ἐστί. (VNDE diminutiua forma Γραμματείδιον, ου, τὸ, quod Suidæ idẽ est cum γραμματεῖον in prima signif. Scribitur tamen pro eodẽ & γραμματίδιον.) ET Γραμματεύω, F. εύσω, Scribã ago. X. Hell. 5, ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. Dem. Pro cor. ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον. ET Γραμματεία, ας, ἡ, Literatura, ἐξαιρέσιμος, vt Suid. in hoc Dauidis loco exponit, ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

C. Ὑπογραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba, in v. l. vt sit idẽ quod γραμματεύς. ET Ὑπογραμματεύω, Sũ scriba, in iisdẽ v. l. Sũt tamẽ qui otiosam nolẽtes esse præpos. ὑπογραμματεὺς interpr. Qui scribæ velut administer est. B. autẽ ὑπογραμματεύω interpr. Facio scriptũ (ex Liuio & Gell.) in hoc Antiph. loco, λαβόντες ὑπὸ γραμματέων οἳ τούτοις ὑπεγραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, Epistoliũ. Antiphon, καίτοι εἰ ἔδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτοῦ συνειδότος τοῦ τὸ γραμματίδιον φέροντος. Bud. ‖Dem. appellat συγγραφὴν τοῦ δανείσματος ἐν βιβλίδιον μικρὸν, κατὰ Διονυσοδώρου 202. Et alibi pro schedula testificantis. B. ‖Ponitur simpliciter etiam pro γραμματεῖον, i. Tabella, Libellus. Plut. παραμυθ. ad Apoll. ὀρύξαι οἱ γραμματίδιον. ἀνεκλίνατο τε οὖν αὐτὸ, ἰδίᾳ ἐγγεγραμμένα πέρατα ταῦτα. Γραμματίδιον etiam pro eodem scribitur per ει, apud Suid. de quo suprà.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid. Item Epistolium, B. ex Luc.

Γραμματίζω etiã dictũ fuisse videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo: vnde est γεγραμματισμένος δοῦλος, Literatus seruus, quod ex Pand. citat B. ET Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, Grãmaticæ præceptor, Ludi literarii magister. Plut. αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστὴς, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Dem. patrẽ Æschinis sic appellat, quia ludũ puerilẽ obtinuerat. B. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet: οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι. Hos literatores Martian. appellat. B. Idem B. apud Plat. Euthyd. ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; prælectorẽ & recitatorem exponit. ‖Pla. in Philebo pro librario accipit vel scriba, 223. & B. γραμματεῖα etiã exponit. VNDE Γραμματιστικὸς, ή, όν, Literatorius, Grãmaticus. Themist. 107, ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά.

Γραμμάριον, ου, τὸ, Scrupulũ, seu Scrupulus, i. 24 pars vnciæ.

¶ Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, Scriptor. Epigr.

Γραπτὸς, ή, όν, Scriptus. γραπτὸς λόγος, Alcid. γραπτὸς νόμος, Nazianz. VNDE comp. Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ scriptus. At ἀγράπτου δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, Rugositas; ῥυτίς καὶ ἀμυχαὶ κατὰ τὸ γεγραμμένος, ἤγουν χαραγμαί· τινὰς ἔχων οὐκ ἀπὸ ῥυτίδων, Quasi rugis inscriptus est, vt Plaut. dicit corpus vulneribus inscribere.

Γραπτῶς, aduerb. q. d. Scriptim, Depictim, Expresse, v. l.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, Inscriptio, (eo videlicet sensu quo iã ex Plato citaui, Corpus vulneribus inscribere) vel Laniatio, seu (vt Eust. explicat) ἡ ἀπὸ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν ξύλων, ἢ λίθων, ἢ ἄλλων γραφὴ τουτέστιν ἀμυχὴ, ξυσμός. Od. ω, περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.

¶ Γραφὴ, Scriptura, Scriptio. Luc. De hist. scrib. πρὸς ὃν ἐπιτήδειον μᾶλλον συγγράφειν, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖ μαθεῖν τὴν γραφήν. Item Scriptum. Thuc. lib. 1, τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου, de epistola loquens. In Euangelicis & eccl. libris ἡ γραφὴ & αἱ γραφαὶ de sacris scriptis quæ vulgò sacræ scripturæ nomine appellantur. Sed γραφὴ peculiariter interdũ in N. Test. de certo quopiã scripturæ loco dicitur. ‖Γραφὴ, Accusatio. vnde ἀποφέρειν γραφὴν, quod Terent. Dicã impingere: & γράφεσθαι γραφὴν. De quibus vide B. Item γραφὴν δοῦναι in v. l. Actionẽ dare, ex Dem. Et γραφὴν ἀργίας ἁλοὺς, otii damnatus. ‖Γραφὴ, Pictura. Item Picta tabula. Luc. De cal. ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ κατὰ τὸ ἐπὶ ζωγράφου γραφῆς. Herod. 3, τὰς μάχας τε καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. Dicitur & de fucata facie, tanquã & ipsa picta sit. in qua signif. eleganter lusit Theophyl. ep. 2, μὴ καὶ γράψωμαί σε γήρως ὅτι τῇ παρούσῃ σου γραφῇ.

Composita partim à γραφὴ, partim à γράφω.

C. Ἄγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄγραπτος, Non scriptus. Aristot. Ethic. 8, δίκαιον ait esse duplex, vnum κατὰ τὸ ἄγραφον, alterum, κατὰ νόμον. Apud eundem ἄγραφοι νόμοι, leges nõ scriptæ: quibus opponuntur γεγραμμένοι. Poll. 6, ἐπαινοῦμεν δὲ τοὺς τοιούτους νόμους καὶ τοὺς ἀγράφους καὶ τοὺς γεγραμμένους. Dicuntur & πάτριοι νόμοι, à Platone lib. De leg. 7, Leges patriæ, i. patrio more receptæ: πάτρια ἔθη. vt & Aristoteles Ethic. 3, facit νόμους τοὺς κατὰ τὰ γράμματα & τοὺς κατὰ τὰ ἔθη. Dem. ἄγραφα νόμιμα appellat ius non scriptũ, sed quod est à natura inditum.

Ἄγραφος νόμος, Lex quæ publicè fixa non est. Bud. ex Andocide & Xenophonte.

Ἄγραφα ἀδικήματα, Crimina de quibus lex scripta nõ est, vt ait Hesych. & Suid. apud quos malè distinguitur inter ἄγραφα & ἀδικήματα, quasi ἄγραφα per se significaret Crimina de quibus, &c. quæ expositio est & in v. l.

Ἄγραφα Iudæi vocabãt quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce. Eadẽ appellabãt & traditiones. Hæc Erasmus ex Chrysostomo. Puto autẽ esse quæ apud Euseb. παράδοσις ἄγραφος dicũtur.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, Substantiuum: vnde ἀγραφίου δίκη vt inquit Harpocration, Actio aduersus eos qui quum publico debitores essent, eóque in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expũcti. Apud Suidam latius etiam explicatur. Vide Demosth. in oratione κατὰ Θεοκρίνου. Autor Etymologici addit dictam etiam fuisse ἀγραφίου δίκην aduersus eos qui inscribebãt eorum nomina qui nihil deberent. Hesychius autem dicit, Aduersus eos qui quũ mulctam pecuniariam publico deberent, quia tamen gratiosi erant, inscripti nõ essent. vel, gratia tamen qua valebãt, effecissent vt non inscriberentur. Nam Hesychii κατὰ λέξιν ad verbum interpretari non possum.

C. Αὐτόγραφον, ου, τὸ, Scriptũ manu propria exaratum. Plut. ad Col. αὐτόγραφον ἐξελέγχειν ἀμαθίας ἔλεγχον κατ' αὐτοῦ.

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Causarum scriptor. Budæo idem est quod δικασπόλος. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Causarum scriptio seu concinnatio. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

C. Δολιχογραφία, ας, ἡ, Scriptorum prolixitas. Epigr.

C. Ἔγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus, Scripto constans, In literas relatus. contr. τοῦ ἄγραφος. Plut. Pericle, ἔγγραφον δόγμα ἐκέλευσεν ἀπελθόντα πάλιν τοῦ ψηφίσματος. ἔγγραφος νόμος apud eundem Lycurgo. Lucian. ἔγγραφος μαρτυρία, scripto testata. Apud Naz. autem, ἔγγραφος ἡ πολιτεία σου, est Sacris literis testata.

C. Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. ‖Item Bene scribens seu pingens. vt εὐγραφὴς καλάμου, Epigr.

C. Ζωγράφος, ου, ὁ, Qui animalia depĩgit, Pictor. Epigr. lib. 4.

Ζωγράφοι καὶ μορφὰς [illegible] μόνον. Luc. ζωγράφοι συνεγέγραπται Ῥοξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Plut. Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων. VNDE Ζωγραφία, ας, ἡ, Pictura. Philostr. ep. 59. ζωγραφίας [illegible] καὶ χιλίων δαρεικῶν. ET Ζωγραφικός, ού, ὁ, Pictorius. Et Ζωγραφική, scil. τέχνη, Pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικά, quæ pingi solent. [Ζωγραφικός est etiam Qui pingendi peritus est, Qui valet arte pingendi. Bud. ex Polyb. [illegible] ζωγραφικός [illegible]. ET Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, Officina pictoris. ET Ζωγραφέω, ῶ. F. ήσω, Pingo. Plato, [illegible] ζωγράφος ζωγραφεῖ [illegible]. Ibid. [illegible] pro eodẽ dixit. B. Athen. lib. 3. [illegible] ζωγραφοῦσι [illegible]. VNDE Ζωγράφημα, ατος, τὸ, Pictura, id est idipsũ quod pictum est. εἰκών. Plato Phil. Et Plut. De def. orac. [illegible] ζωγραφήματος [illegible], Qui fabulæ priscæ tanquam tabulæ pictæ manus adferebat. ET comp. Διαζωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Depingo. Philo 3 De vita M. [illegible] καὶ [illegible], Quæ expingebantur.

C. Ἰδιόγραφον, ου, τὸ, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9, Qui scripserunt idiographum Virgilii sese inspexisse.

C. Καλλιγράφος, ου, ὁ, Qui eleganter scribit aut pingit. Gregorius, [illegible] καλλιγράφος. VNDE Καλλιγραφία, ας, ἡ, Elegans scriptura, Scribendi pingendive elegantia. Plutarchus, [illegible] ἡ καλλιγραφία [illegible]. ET Καλλιγραφέω, ῶ, Eleganter scribo, καλῶς γράφω, Pollux. Et Fuco, Bud. qui ex Laertio [illegible] λέξις interpretatur Oratio elegans & compta. Sic Iosephus 2 contra Ap. Platonis [illegible] dicit [illegible] καλλιγραφηθέντας. Phrynichus tamen hoc verbum Atticum esse negat: pro eo autem dici ait [illegible] γράφειν.

C. Κηρογράφος, ου, ὁ, Qui cera seu ceris pingit. VNDE Κηρογραφία, ας, ἡ, Pictura quæ ceris fit. Athenæus lib. 5 de naui Philopatoris, [illegible] κηρογραφίας [illegible]. Cui picturæ similis est ἡ [illegible]. ET Κηρογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ceris pingo, vt Plinius loquitur. Athen. lib. 5, [illegible] κηρογραφ[illegible], Ceris versicoloribus depicta, vt Vitruuius dicit Cera cærulea depingere.

C. Λεπτόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc. [illegible], λεπτογράφους βιβλίους [illegible] καὶ [illegible] συναγείροντα.

C. Λευκογραφέω, ῶ, Albo colore depingo. Aristoteles De poet. [illegible] καλλίστοις φαρμάκοις [illegible] λευκογραφήσας εἰκόνα. ET Λευκογραφίς, ίδος, ἡ, Leucographis, Plinio. Est autem lapis in Ægypto nascens, qui quum subuiridis appareat, tamen si ad cotem affricetur, aut asperum pallium, locum dealbat: quo etiam lintea illustriora redduntur. Gorræus ex Aetio. Leucographiam etiam Plinius commemorat, quo nomine galactitem lapidem vocari scribit.

C. Μεσόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semiscriptus. v. l.

C. Νυκτογραφία, ας, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio, Compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Demosth. [illegible] νυκτογραφίας. ET Νυκτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Noctu scribo.

C. Ὁλογραφέω, ῶ, F. ήσω, Integrum scribo. Plut. in Probl. [illegible] ὁλογραφοῦσι, [illegible] Τίτον, Τ. καὶ Μάρκον, Μ.

C. Ὀρθογραφία, ας, ἡ, Recta scriptura, seu Rectè scribendi scientia, vt Quintilianus interpretatur. Orthographia autem in architectura (vt Vitruuius tradit lib. 1 cap. 2.) est erecta frontis imago, modiceque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pandect. ET Ὀρθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Rectè scribo.

C. Πλαστογράφος, ου, ὁ, Qui scripturas fingit, seu Qui falsa scribit, Falsarius. Artemid. [illegible] πλαστογράφους [illegible] καὶ [illegible].

C. Πολιτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ciuium numero adscribo, Ciuitate dono. Heraclitus Hermodoro, [illegible] Ἑρμόδωρον. Iosephus 2 contra Apionẽ, [illegible] γραμμάτων [illegible], Sacra

peregrina in ciuitatem plebiscito asciscere. Et in pass. voce apud Laertium 11, [illegible] ἐν Μιλήτῳ, id est, [illegible] ἀνεγράφη seu [illegible].

C. Ῥυπαρογράφος, ου, ὁ, Sordidarum humiliumque rerum pictor. Quo nomine vocatus est Pyrrhicus, quòd tõstrinas, sutrinas & asellos pictura exprimeret. vulgata lexica.

C. Σκηνογράφος, ου, ὁ, Qui scenas pingit. VNDE Σκηνογραφία, ας, ἡ, Scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. De qua Vitruuius, Vti de incerta re certæ imagines ædificiorum in scenarum picturis redderent speciem, & quæ in directis planisque fint frontibus figurata, alia abscedentia, alia prominentia esse videantur. Budæus in Pand. Plutarchus, [illegible] σκηνογραφίαν. ET Σκηνογραφικός, ού, ὁ, Strabo de operibus & pulchritudine campi Martii 104, [illegible] σκηνογραφικὴν ὄψιν [illegible]. B.

C. Σκιαγράφος, ου, ὁ, Qui vmbrã rei alicuius describit, i. Qui rem aliquã adumbrat. VNDE Σκιαγραφία, ας, ἡ, Adumbrata descriptio. idem nonnullis quod præcedẽs σκιαγραφία. propriè [illegible]. Plato lib. 2 De rep. 19. σκιαγραφίαν ἀρετῆς [illegible], Adumbratam quidem virtutem præ se ferre oportet, vt videantur iusti qui non sunt. Non expressam virtutem verámque. Et [illegible] imaginem, pro inani specie virtutis, οὐδὲν ἀληθὲς ἐχούσης. Phædone [illegible]. B. ET Σκιαγραφικός, ή, όν, Ad vmbratilẽ descriptionem pertinens, Vmbratilis. Dicitur & [illegible]. ET Σκιαγραφέω, ῶ, F. ήσω, Adũbro. Greg. [illegible]. apud Philo str. [illegible] σκιαγραφηθεῖσιν [illegible]. Et in pass. σκιαγραφηθεῖσαν, i. [illegible], sed inani & ludibrio constans. B. ex Plat. lib. 9 De rep. Sic & imagina[illegible].

C. Στηλογραφία, ας, ἡ, Inscriptio in columnam seu cippum. ET Στηλογραφέω, ῶ, F. ήσω, In colũna seu cippo inscribo.

C. Ταχυγράφος, ου, ὁ, Exceptor, Actuarius, scribendi celeritate dictus: Synes. [illegible]. Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. B.

C. Τερατογραφέω, ῶ, F. ήσω, Monstrosa scribo, Monstra describo, portentosa scriptis trado, Plin. seu (vt B. exponit) Monstrifica describo, vt Hom. cyclopes, Scyllam, Læstrygones. Eratosth. apud Strab. lib. 9, de Homero, [illegible].

C. Ὑμνογράφος, ου, ὁ, Hymnorum scriptor.

¶ Γραφεύς, έως, ὁ, Pictor. Plato Pol. 1, [illegible] γραφεὺς [illegible] γράφω. [illegible], Stylus, Penicillus. Athen. 13, de Eurip. [illegible]. Plut. De prud. an. [illegible]. Idem De Herod. [illegible]. VNDE Γραφεῖον [illegible]. A QVO Γραφείδιον forma dim. pro eodẽ.

¶ Γραφικός, ή, όν, Scriptorius. Γραφικὸν μέλαν, Atramentum scriptorium, vt Celsus vocat, seu vt alii, Librariũ atramentum cuius ad scribendũ vsus est. Idem & γραφικὸν [illegible] in Anthologia Epigr. dicitur. Γραφικὴ [illegible], Scribendi facultas, cui opponitur [illegible]. Comm. p. 886. Γραφικὴ [illegible], Scribendi materia, vulg. lex. Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex scripta, in vulg. lex. [illegible] Herodotũ à Plutarcho vocari existimo tanquam scribendi peritum, vel qui arte scribendi valet, atque adeo pollet. Id est, Qui singulari quodam in scribenda sua historia artificio vtitur. Locum tamen aliis attentè expendendum relinquo, (quod mihi facere non licuit) in fine libelli περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. [Γραφικὸς Budæo est etiam Arte pingendi valens apud Luc. [illegible]. Et [illegible] exponitur ab eodem Picturæ apud Aristotelem Rhet. [illegible]. pro quo & [illegible] dicitur. Γραφικὸς aduerb. quod Budæus vertit Graphicè, in hoc Plutarchi loco, [illegible]

¶ Γραφὶς, ίδος, ἡ, Stylus, Penicillus. Bud. apud Platonem Protag. οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theod. in 3 Eccles. historiæ, εἰργασμένοι αὐτὴν κατακευτᾶν γραφίσι κυλινδομένοις. Graphium id Ouidius vocat, id est instrumentum quo in pugillaribus scribitur. ¶ Γραφὶς Budæo in Pand. est & Lineamentorum ductus & vmbratilis pictura. quo vocabulo & Vitruuius vtitur lib. 1 cap. 1. Deinde (inquit) graphidis sciētiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autē 32 de vitulo conflatili ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formauit opere fusorio.

Γραφεῖον etiam dicitur in eadem signif. quo & Ouid. vtitur. VNDE Γραφιοειδὴς vocatur apophysis ossis petrosi quæ alio nomine γραφοειδὴς & βελονοειδὴς appellatur. Gorr. Vide βελονοειδής.

Γραφίσκος Διοκλέιος, Ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. cuius descriptionem habes apud Cels. lib. 7 cap. 5. & Gorr.

C. ἈΝΑΓΡΆΦΩ, Conscribo, Scribo, Perscribo, Literis mando siue prodo. Itē Perscribo, quod est Ciceroni, In acta refero. Item Inscribo. Harum autem significationū exempla sigillatim proferemus. Ἀναγράφειν, inquit Bud. Literis mandare. Dioscorides in præfatione identidem, & alibi. Athenæus quoque identidem sic vsurpat: vt Μιθριδάτην δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον. id est prodidit. Sic & Libanius. Item ἀναγράψαι βιβλίον apud Galenum.

Ἀναγράφειν, Proscribere, Vulgò edere, vt in programmate, inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στήλῃ. & ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. Antiphon, καὶ πάσας τὰς στήλας, εἰς ταύτην ἐψηφίσαντο ἀναγράφειν τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς προδόντας. καὶ αὐτὸς ὁ ὕπαρχος ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται.

Ἀναγράφειν, In acta referre, quod est Perscribere apud Ciceronem, vt docet Bud. hoc exemplum passiui ἀναγράφεσθαι subiungens ex Aristot. Pol. 6, ἑτέρα δ' ἀρχὴ πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων. & vocis actiuæ ἀναγράφειν hoc ex Æschine aduersus Timarchum, καὶ τοὺς τοιούτους νόμους ἀναγράψαντες ὑμῖν παρακαταθέσθαι. Id est, Quum in acta retulissent, Quū perscribenda in tabulario publico mādassent. Quibus addi possit istud Isocratis, in Panath. τὰς πολιτείας συνταξάμενοι αὐτοὶ τὰς τοῖς ἱεροῖς τοῖς κοινοτέροις αὐτῶν ἀνέγραψαν. Sed fortasse huic loco & duobus quoque proximè præcedentibus possit ea etiam conuenire significatio quæ in proximè præcedente annotatione posita est.

Ἀναγράφειν, Inscribere, vt apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, In tripode vrbem inscribere. id est nomen vrbis. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον apud Isocratem. ¶ Ἀναγράφειν κληρουχίας apud Plutarchum in Pericle exponitur Educere agri sortitiones.

Ἀναγράφειν, Adscribere. vt apud Dionem historicum ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Adscribere aliquem amicis. id est amicorū numero, Referre in amicorū numerū.

Ἀναγράφειν, Pingere. ἀναγράφειν (inquit Bud.) plus est quàm ὑπογράφειν. nam ἀναγράψαι τὰ ὑπογεγραμμένα est pingere & effingere ea quæ delineata sunt. Idem alibi ἀναγράφειν exponit Colores addere formis vel imaginibus delineatis: citans hunc locum Aristotelis Ethic. 1, περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. δεῖ γὰρ ἴσως ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι. δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ.

Ἀναγράφομαι, Perscribor. Aristot. De mundo, νόμος βεβαιότερος τῶν ἐν κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, lex stabilior illis quæ in tabulas perscriptæ fuerunt. Lucianus in Anacharside, νόμους μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένους, Leges grandibus literis perscriptæ, vel simpliciter, Leges scriptæ. Item, Literis mandor, Literis prodor. Luc. in Anach. ἀρετὴν ἀρίστους ἡμῖν ὁ αὐτὸς ἀναγεγράφθαι, Literis mādetur, Literarū monumentis prodatur. Arrianus in 6, ἀλλὰ καὶ ταῦτα οὐ πάντη ἔξω τοῦ εἰκότος ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖ, id est, Ab historicis scriptum esse. Et identidem sic eo verbo vtitur, vt ait Budæus. Dioscorides, ἀναγράφεται δὲ ἐν τοῖς φαρμακοῖς, id est (vt ait Budæus) Adscribitur, Censetur, Proditur. ¶ Ἀναγράφομαι, Perscribor, id est, In acta referor. vide paulo antè in Ἀναγράφειν, pro In acta referre.

Ἀναγράψασθαι, aor. 1, medius in actiua significatione pro ἀναγράψαι, In acta referre. Aristot. Œcon. 2, ἀναγράψασθαι τὴν τιμὴν ἣν ἀνέγραψαν.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præscriptus, Literis proditus, Literis vel memoriæ mandatus. vt ἀνάγραπτοι λόγοι apud Theodoritum lib. Eccles. hist. 2. Thucydides, καὶ ἔσονται αἱ ἀδικίαι ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσται αἱ ἀνάγραπτοι. ¶ Item Perscriptus, In acta relatus, vt ait Bud. subiungens ex Basilio, καὶ αἱ εἰκόνες τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι πρὸς ἀειδεῖ μνήμῃ εἰκόνες τοῖς ἐμψύχοις.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, Scriptio vel Perscriptio. Menodoti liber apud Athenæum lib. 15, titulum hunc habens, τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή, id est Rerum Sami memorabilium perscriptio. Apud eundem lib. 8, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς πεποιημένοι. Plut. in Pericle, τῷ περὶ τὰς βίους ἀναγραφῇ ἐνδέξασθαι. Ἀναγραφὴ, inquit Budæus, Commentarius, Breuiarium, Descriptio, Enumeratio. Laertius in Stilpone, καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολειπομένων ἀναγραφὴν λαβεῖν. Diodorus de Alexandro, αἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Et liber cēsus peracti. Plut. πλῆθος δὲ τῶν ἀνδρῶν τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχοντα, προσέδωκε καθόλου. In præfatione Dioscoridis (vt scribit Bud.) ἀναγραφὴ non semel pro commemoratione rerum & historica traditione.

Ἀναγραφὴ, Perscriptio, Acta, inquit Budæus, citans hunc Aristotelis locum, ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀναγραφὰς καὶ συναλλάγματα καὶ ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ φυλακάς, ἀπολογισμούς τε καὶ εὐθύνας. Et ἀναγραφαὶ δημόσιαι, Acta publica.

Ἀνάγραφοι, In quo docetur quomodo concludendum sit reliquum schema quod imperatum est: vt annotatur in v. l. sine testimonio.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, Perscriptor, Scriba. ἀναγραφεῖς τῶν νόμων apud Lysiam Magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumē vnū redigendas creatus, vt tradit B.

C. Ἀντιγράφω hic omissum, vide pòst Ἀπογράφω.

ἈΠΟΓΡΆΦΩ, Ab exemplari describo, Id est Exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Vnde ἀπόγραφον dicitur exemplum libri vel tabulæ. Idem quod ἀντιγράφω, Exscribo vel Describo, Ciceroni. Bud.

Ἀπογράφω, In tabulas refero, Perscribo, Expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὑτοῦ ἐξετάσαι τὰ ὀνόματα. Dem. aduersus Aphobum, ἀπεγράψατο ταῦτα πρὸς Θεογένην ... ἔχοντα ταῦτα, i. se habere scripsit. Idem, ἔχειν τὴν οὐσίαν ἀπογράψαι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Inde Ἀπογραφὴ, Actorum tabulæ & perscriptio. Bud.

Ἀπογράφω, Enumero, Indicē facio. Laert. de Aristot. συνέγραψε δὲ παμπλεῖστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ὑπογράψαι, διὰ τὴν περὶ πάντας λόγους τἀνδρὸς ἀρετήν. Bud.

Ἀπογράφω, Proscribo. Pollux lib. 8, δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι.

Ἀπογράφω, Defero. & ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. De mysteriis, πρῶτος μὲν οὖν ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. Lysias aduersus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐψηφίσθη, μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ ἀπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. Citat hæc exēpla Bud. & alia in suis comm. Est autē in hisce duobus animaduertendū μηνύειν & ἀπογράφειν cōiungi, quia Hesych. ἀπογραφὴν exponit μήνυσιν. Est etiā Eos defero, qui quum non sint rerum domini, tamen litis se offerentes, cōtendunt res ad se pertinere: ne scilicet creditores pignerentur bona sibi obnoxia, vel vt remp. alioqui fraudent, bonáq; prædia sponsionum nexu eximant. Hæc Bud. & alia, hunc Dem. locum ex oratione πρὸς Ναυσίμαχον citans inter cæteros, ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα ἀπέγραψε ... ἀπογράψασθαι, ἵνα ἀποδείξω τὰ ἀνδράποδα Ἀρεθουσίου ὄντα ἃ ἀπέγραψα, τὰ μὲν μέρη ἃ ἐκ τῶν νόμων τῷ ἰδιώτῃ τῷ ἀπογράψαντι γίγνεται, τῇ πόλει ἀφίημι. Ideo autem hoc dicebatur ἀπογράψαι quòd is qui deferebat, in libello delationis res delatas recensebat, & eorum quasi enumerationem faciebat.

Ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus de [illegible] ἀπογράφεσθαι [illegible] scribens, καὶ τὸ μὲν [illegible]. Alibi pro ἀπογράφεσθαι [illegible] τὰ ὀνόματα. Et inferius voce pass. vtes dixit, ἀπογεγραμμένοις τὰ ὀνόματα. Cæterùm notandum est non debere hoc in loco vbi dicitur [illegible] τὰ ὀνόματα, exponi ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, verùm simpliciter Profiteor vel Adscribo.

Passiua etiam voce vsurpatur sæpe hoc verbum, & aliquas actiuæ vocis significationes retinens, & peculiares etiam habens, vt pro Nomen do & profiteor (de qua significatione dictū est in proximè præcedēte annotat.) ἀπογράφομαι vsurpatur sicut & ἀπογράφω. Plut. in Antonio, ἀπογράφονται γὰρ οἱ φίλοι [illegible]. Simile est, ἀπογράφομαι εἰς τὰς [illegible]. Est autem potissimùm in vsu aoristus medius. Xen. Hell. 6, καὶ τὸ μὲν [illegible] ἀπογράψασθαι [illegible]. Id est, Nomina ad delectum sponte dedisse. Idē eodem libro, ἀπογραψάμενοι δ᾽ ἂν [illegible] καὶ οἱ Θηβαῖοι. Id est, Quum autem Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas. Vel, Quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. ¶ Et ἀπογράφεσθαι, Ad nomina vltro respondere in delectu militum. Plutar. in Agesilao [illegible] ἀπογράφεσθαι [illegible]. ἀπογραψαμένων δὲ [illegible].

Ἀπογράφομαι, Nomen do seu profiteor, non solùm dicebatur de militibus (cuius significationis exempla sunt in proximè præcedente annotatione) sed & de athletis. vide ἀπογεγραμμένος [illegible], Pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, Qui se adscripsit numero reliquorum. Æschin. in ea epistola ad senatum populúmque Atheniensem, cuius initium est, [illegible], circa finem, [illegible].

Ἀπογράφομαι, Nomen do seu profiteor in censu, vel Censum profiteor. Aristot. Œcon. 2, [illegible] ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, [illegible]. Citat Bud. ἀπογράφομαι pro Censum profiteor, & ex hoc eiusdem Aristotelis loco, Polit. 4, [illegible] ἀπογραψαμένοις [illegible]. Vsurpatur à Luca Euangelista cap. 2, [illegible] ἀπογράφεσθαι [illegible]. Vbi ἀπογράφεσθαι alii Censeri, alii Describi vertūt, vt Cicero dicit Descriptus populus censu. Et alibi, Decuriatio tribulium, Descriptio populi. Sed fortasse capturā Lucæ significatione actiua, sicut in superius citatis locis: vt sit ἀπογράφεσθαι idem quod ἀπογράψασθαι. In ea populi recensione edicto Augusti facta omnes (inquit Budæus) nomina dabant in tabulis perscribenda & ciues se profitebantur, vnusquisque in sua ciuitate. Citat & locū ex Isæo in quo ἀπογράψασθαι iunctum accusatiuo [illegible], vertit simpliciter Profiteri, [illegible].

Ἀπογράφεσθαι, Scripto denuntiare, & quasi proscriptione (id est programmate) promulgare. Isocr. in Areopagitico, [illegible] ἀπεγραψάμην, id est Denuntiaui & programmate edito professus sum concionem me habiturum. Quare apud Demosthenem [illegible] sic intelligi posse illa verba, [illegible] δίκην, [illegible]. Et quum adesset in iudicio quando publico nomine cui [illegible] eo iudicium constituebat ob ea vasa, nusquam autem defensionem exorsus est, aut notam sibi cō trouersiam cuipiam denuntiauit si apud alium ea vasa esse diceret, nec ad se eorum restitutionem pertinere. Hæc Bud. in suis commentariis, in quibus non multo antè exposuerat hoc genus loquendi paulo aliter. Ἀπογράψασθαι δίκην alicui, (inquit) Est litē alicui mouere, vt δίκην ἀπογράψασθαι, Iudicium scripto ac libello dictare. Demosth. aduersus Euergum, [illegible] Θεοφήμῳ [illegible] Ἀφαρεύς [illegible] ἀπογράψασθαι [illegible] Id est, Experiri non instituit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Inde [illegible] ἀπογράψασθαι, idem pro Repudium marito remittere, dixit.

Ἀπογράφεσθαι, Adnotare. Basil. Homil. 6, in Hexaem. de genethliacis loquens, [illegible] ἀπογράφεσθαι. Est præterea, In rationes & calendariū referre. vt [illegible] Demosth. scribit, [illegible]. Est etiam in acta referre. Basil. De ieiunio orat. 1, [illegible] ἀπογεγραμμένους [illegible]. Significat etiam In actis profiteri & promulgare, quod nūc iurisperiti insinuare vocāt. Arist. Œcon. [illegible] ἀπογράφεσθαι [illegible] Bud.

Ἀπογράφεσθαι, (inquit Budæus) est etiam petere, vt qui iudicium dictant. Plato De legibus 8, [illegible] ἀπογραψάμενος, Damnum ita aliqua certa pecunia æstimans. ¶ Ἀπογράφεσθαι etiam dicūtur petitores & candidati. Plutar. [illegible], Præturam vrbanam petere [illegible] Bud.

Passiua autem voce & significatione est Describor, Deferor, Annotor, In rationes & calendarium vel in acta referor, &c. sequendo signa actiuæ. Hinc participium ἀπογεγραμμένος [illegible] & calēdaphonteem [illegible] pud Xeno [illegible] vocis Demosthene citat [illegible] Et 6, [illegible] Bud. ex tatis. Pollux lib. 8, [illegible] Bona adno [illegible].

Ἀπόγραφος, ου, ὁ, ἡ, adiectiuum, Ab exemplari vel ad exemplar est [illegible] Laert. in Onesicrito, [illegible] Bud.

Ἀπόγραφον, ου, τό, substantiuum, Exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè Descriptum vel Exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémque tabularum appellat in actione 5 in Verrē, [illegible]. Idem lib. epist. ad Att. 12, circa finem libros suos Philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla. Hæc Bud. in suis Commentariis. Alibi ἀπόγραφα hoc in loco Ciceroniano ait significare libros è Græcis transcriptos. Et annotat à Caio descriptum vocari exemplar cautionis, in L. si q. famil. herc. At Pro exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat ex Plinio, lib. 35 cap. 10.

Ἀπογραφή, ῆς, ἡ, Actorum tabulæ & perscriptio. Demosth. [illegible] Item ἀπογραφή [illegible] dicitur calendarium & ephemeris publicanorum apud eūdem. Est etiam ἀπογραφή commentarius quicunque & index, in quo res enumerātur. (Significat verò & ipsam reiū enumerationem seu recensionem, sicut ἀπογραφή)Idē, [illegible] ἀπογραφή [illegible]. Inuentarium & repertoriū iurisconsulti vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Verbum quoque ἀπογράφειν est Enumerare, Indicem facere. Bud.

Ἀπογραφή, Descriptio vel Conscriptio verti potest in hoc loco Lucæ Euangelista, initio capitis 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ [illegible] Κυρηνίου, καὶ [illegible] ἀπογράφεσθαι, [illegible] εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Est enim descriptio, partitio & digestio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Hæc &

plura Bud. in Comm.

Ἀντιγραφή, Pictura, teste Budæo, qui citat hũc Polybii locum, τὸ δὲ εἰκὸς ἦν σχεδὸν τῶν ἐπ' ὄψιν ἀμφισβητουμένων κατά τι τὴν πλάνην καὶ τῆς ἀντιγραφῆς.

C. ἈΝΤΙγράφω, Rescribo, Vicissim scribo ad eũ qui ad me scripsit, Scripto respondeo. Sic vtitur Plutar. sic & Iulianus imperator, in quadam epistola, καὶ δὴ ἀντιγράφειν ἰδοὺς οὐ πρὸς σὲ μόνον ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Σύνοδον.

Ἀντιγράφομαι (inquit Bud. ex Polluce) Obseruo, Refero in commentarios. vulgò Contrarotulo. Pro eodem dicitur ἀντιγράφομαι.

Ἀντιγράφομαί σοι, Præscribo tibi, Exceptione te ab accusatione repello, apud Æschin. in Timocratem. Isæus, ὡς τοσαύτης δ' ἀπειρίας κατέστησαν ὅ,τι ἀντιγράψονται περὶ τῆς ἀμφισβητήσεως ὥς τι &c. id est, Quid contendent, Quid libello affirmabunt & astruent, Bud.

Ἀντίγραμμα, ατος, τὸ, Contrarium scriptum, Contraria scriptio, Contrascriptum.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ, Rescriptio, Ipse actus rescribendi, Responsum quod datur per scriptum. Athen. 14, Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Λεσβίων ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλική, Rescriptum regium, Rescriptum imperatorium. Item, Rescriptio & quasi Cõtrascriptio, Refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris.

Ἀντιγραφή, pro ἀντωμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσας ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem.

Ἀντιγραφαὶ plur. num. apud Aristophanem in Nub. ἀνακοινοῦσθαι προσκλήματα κἀντιγραφαί. vbi scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemplum descriptum continens. Demosth. ὥσπερ δ' ἐκεῖνοι στήλας ἀντιγράφους ἱστᾶσι ὑμεῖς τε κἀκεῖνος. Vbi significare videtur (inquit Bud.) cippos eodem exemplo sculptos. Sic alibi, εἶδε δὲ αὐτοὺς [illegible] διαθήκας ἀντιγράφους ὄντων, exemplum illarum tabularum. Alibi ἀντίγραφα dixit.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, Exemplũ libri & descriptio, B. Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiuslibet, vt ἀντίγραφον epistolæ apud Plutar. in Alexandro, ἐπιστολῆς ἐστὶν ἀντίγραφον ὅδε, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει &c. Nostrates copiã epistolæ appellant. ¶ Dicuntur etiam ἀντίγραφα vt Latinè exemplaria sine adiunctione, pro exemplarib. scriptorum huius vel illius autoris. Apud Athenæum lib. 1 & 6, ἐν παλαιοῖς ἀντιγράφοις. Apud Eusebium, ἀντίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendosa.

Ἀντίγραφον, Custodis commentarius, qui vulgò Contrarotulatus. Vide finem proximè sequentis annot.

Ἀντιγραφεύς, έως, ὁ, Obseruator coactorum. id est eorũ qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis ἀποδέκται, & in Cod. titulo De defensoribus ciuitatum, eodem modo Susceptores, à nostratibus itidem Receptores appellantur, vel Receptores particulares. & horum obseruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, à nostratibus Contrarotulatores vocantur. nos antigrapharios vocare possumus, vt inquit Bud. & custodes, cum Cicerone in oratione Pro lege agraria contra Rullum, & De reditu suo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi Contrascripta. Pollux, ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα. Dem. contra Androtionẽ, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων.

C. Ἀπογράφω, vide ante Ἀντιγράφω.

C. ΔΙΑγράφω (inquit Bud.) Describo, Delineo. vt apud Platonem De rep. 6, διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, id est Pictores. Gregor. De theol. ἐπεὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ προαγέσθω πόλις, Informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum. ¶ Διαγράφω, Conscribo, Deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας & διαλέγειν τοὺς ὁπλίτας, Delectum habere militum. Bud. ¶ Διαγράφω, Distribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Λευκανίας μὲν διέγραψε χώρας τοῖς αἰχμαλώτοις. ¶ Διαγράφω, Deleo, Expungo, Induco. Plut. in princ. libelli, Vtrum Athen. in bello an, &c. ἢ Θουκυδίδης ἂν διαγραφῇ, deletus à te fuerit Thucydides, id est libri Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circunducere. vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circunducere actionem & ex actis eximere. Liban. pro eodem ἀπαλείφειν τὴν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & scribarum in quibus litium & actionum contestationes perscribebantur, vt hodie fit. Vide Bud. p. 161 & 150. At nouè fortasse dictum est in Dial. qui Axiochus dicitur, & Platoni adscribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horatius certè mortem rerum vltimam lineam vocauit.

Διάγραμμα, ατος, τὸ, Descripta forma in scientiis demõstratiuis. Vide Bud. p. 161, 162. A quibusdã διάγραμμα apud geometras exponitur simpliciter figura. γράφεται τε διαγράμματα à geometris (inquit Cam.) i. describuntur figuræ: ideóq; διαγράμματα hæc nominãtur. Plat. Pol. 7, ἐξειργασμένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. ¶ Διάγραμμα, Perscriptio & breuiariũ, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. Ita B. ex Suida, apud quẽ & διαγραφεύς est qui hoc describendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulo post in διαγραφή. ¶ Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. hinc εἰσηγεῖται διάγραμμα apud eũdẽ, pro Edicere. Vide B. 161.

Διαγραφεῖσα δίκη, Interlita lis & inducta, Bud.

Διαγραφεύς, έως, ὁ, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ, Descriptio, Delineatio, B. ex Plat. Διαγραφὴ (sicut & διάγραμμα) est etiam quod Cic. scripturam vocat, hoc est publicanorũ acta & perscriptiones. Bud. p. 161. Item, Antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ. Idem B. p. 161. Vide & Hes. ac Suidam.

Διαγραφικὴ pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

C. ΕΓγράφω, Inscribo, i. Intrà scribo. Χ ἐγγεγραμμένος ἐν κύκλῳ. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα quod intra ita cõprehẽsum est vt tamẽ angulis lineã cõprehendentẽ stringat. Vide B. 587. Itẽ ἐγγράφω, Inscribo. quo vtebãtur in liberorũ professione. Et pro Inscribo, i. In rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, κελεύω γὰρ αὐτὸν τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀπέδωκα. Apud eundem Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράφω apud eundẽ cũ alibi, tum in orat. contra Aristog. pro Inter ærarios referre. vnde exponitur & Mulctare: & ἐγγράφεσθαι, Mulctari. nam ἐγγεγραμμένοι Polluci quoque sunt ὀφείλοντες καὶ ἐζημιωμένοι. Demosth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τοῦ τιμήματος, altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Latinis In æraria relati. Vide eundem Bud. in Annot. ¶ Ἐγγράφω pro προσγράφω, Adscribo, Addo. vt Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. οὐ δ' ἐγγράφεις ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγραφῆναι εἰς ἄνδρας seu ἐγγεγράφθαι, Demosth. 172, In album virorum referri. quod Lat. Togam virilem sumere. ¶ Ἐγγράφω, Inscribo, seu Cõscribillo, (ex Catullo) Scarifico. B. ex Theophr. τὴν ὑπὸ τὴν φλοιὸν ὑποδεδυκότων σκωλήκων, ἐπιπολῆς ἐγγεγραμμένη.

C. 1. Μεταγράφω, Transcribo, Quod vno loco scriptum est, aliò transfero. Vel, Professionem muto. Ita Bud. afferens ex Greg. De sancto baptism. εἰ μὲν ἄγγελος ἐπιγέγραπται ὁ ἐμὸς ἀπὸ τοῦ λόγου, δέδοικα μὴ μεταγράφηται. Citat & pro Scribo alterius loco, ex eodem, ἵνα μὴ ἔχοι ὅθεν [illegible] γράμματα [illegible], ἀλλὰ καὶ μεταγραφῇ τὰ βιβλία.

C. 1. Παρεγγράφω, Falsò inscribo vel adscribo, Subdolè intersero interponóque. Plut. in Antonio, de actis Cæsaris loquens, καὶ τούτοις παρενέγραφεν ὡς ἐβούλετο. Budæus. Vnde Παρεγγεγραμμένος, item Παρέγγραπτος et Παρέγγραφος, Adscriptitius, Non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganymedes à Luc. dicũtur inter deos παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et παρέγγραφος πολίτης apud Athen. Factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

C. 1. Προσεγγράφω, Insuper adscribo, B ex Dem. αἰσθόμενος δ' ὁ προσεγράψατο τὴν τιμὴν τῇ [illegible].

C. ἘΠΙγράφω, Inscribo, Superscribo Luc. De hist. scrib. ὅπ

... βιβλία. Et ἐπιγραφή ... apud Synes. Epistola inscripta (hoc vel ... nomen) (vt Flores inscripti nomina regum) pro Inscriptum habens. Thucyd. ... Plut. ... solebant tamen talia subscribi potius quam superscribi. ‖ Ἐπιγράφω (inquit B.) Epigrammata scribo. Plut. ... Epigrammata ... ‖ Ἐπιγράφω, (subiungit idem) Inscribo virgis, id est Conscribillo, Scarifico, Perstringo, Leuiter vulnero. Quibus posterioribus expos. conuenit hoc exemplum ex Homero, Il. Λ, v. 139, ... Hinc aduerb. Ἐπιγραβδην. ... Virium collationem describo & indico. Aristot. Œcon. 2, ... ‖ Ἐπιγράφομαι ... ‖ Ἐπιγράφω ζημίαν, Inscribo pœnam, Mulctam irrogo &c. vide apud eundem p. 592.

Ἐπιγράφομαι, Adscribo mihi, Titulum hunc mihi vendico, Hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ... Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, pro Hunc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. pag. 593. ex Chrysost. Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur, Omnium verbo Inscribo, eodem aut simili modo vti. Talis autem verbi ἐπιγράφεσθαι signif. est & apud Luc. ... Πλάτωνα. Ex Plut. autem Themist. affertur, ... ἐπιγράφεσθαι, pro Legationis titulum sibi adscribere: Legationem simulare. ‖ ... εἰσφορὰν μεγίστην, Mihi ipse descripti, Mihi statui & imperaui. Bud. ‖ Ἐπιγράφομαι, Testium nomina edo quos sum producturus, Bud. ex Demosth. ... μάρτυρας. ‖ Ἐπιγράφομαι, De scripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. ... dixit, ... Tanti damnauerunt quanti eam litē æstimauerant. Plura Bud. p. 591. 593.

Ἐπίγραμμα, ατος, τὸ, Inscriptio, ἐπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. ... τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν à Victorio redditur Litis inscriptionem non concedunt: id est, Rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ‖ Ἐπίγραμμα peculiari signif. idem quod & Lat. Epigramma. VNDE Ἐπιγραμματοποιός apud Diogenem Laertium, Epigrammatum scriptor. ET Ἐπιγραμματίζω, apud eundem, pag. 143. Epigrammate noto vel mordeo. Bud. interpr. ET Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, Inscriptio, Titulus. Athen. 13, ... ἐπιγραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. ... vbi Bud. interpr. titulum & honorem. ‖ Ἐπιγραφή, Indictio, Isocr. Item, Descriptio tributi, & munus ipsum publicum. SICVT Ἐπιγραφεύς, Qui hoc munere fungitur describendi tributum. B. p. 591. Vide & Poll. 8. ET Συνεπιγραφεύς, Qui vnà fungitur eo munere.

Ἐπιγραβδην, aduerb. apud Hom. Strictim, Perstringendo.

ΣΥΝεπιγράφω, Simul inscribo (id est simul autorē esse dico) Plutarch. in Polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι ... συνεπιγράφουσι. id est (Bud. interpr.) Consortem laudis faciunt, Laudem impertiunt.

ΚΑΤΑγράφω, Perscribo. vt νόμους καταγράφοντας ... Plut. in Solone. ‖ Item Καταγράφω στρατιώτας, Conscribo milites, vnde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Diodorus, ... Dicitur verò & de aliis quorum numerus perscribitur, vt apud Plut. ... Assignare seu tradere scripto, exponitur in hoc loco lib. De frat. char. ... Vbi ego suspicor id esse quod Latini vno verbo Transcribere dicunt per metaph. licet verbo καταγράφειν magis hac sign. cōueniat. ‖ Καταγράφειν, Delineo. Pausan. ... σφαῖραν, Procl. De sphæra.

Καταγραφή, Perscriptio. vt καταγραφὴ ... quidam Plut. liber vocatur, & καταγραφαῖς ... apud eundem. Et Cōscriptio. vt καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ...

Polyb. Milites conscribere. ‖ Est item Delineatio. Plat. in Syr. Pol. ET Κατάγραφος, Perscriptus. Item, Pictus, Notis & punctis distinctus. ITEM Καταγράφος in hac posteriore signif. apud Luc. vt testatur Bud.

ΜΕΤΑγράφω, τὸν νόμον, Muto scriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, Abrogo, Refigo, Idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. Arbitrium inducere & circūducere, hoc est sententiam arbitrorum antiquare, pag. 596. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ... Iam probatum arbitrium inducere, vt alibi vertit idem Bud. ‖ Μεταγράφω, pro ἀπογράφω, Exscribo, Describo. Apud Thuc. autem nō solùm describo, sed simul etiam in aliam linguam trāsfero: ... ‖ Μεταγράφω, Trāscribo, vt μεταγράφω τοῦτο εἰς ..., Pausan. Vide Bud. p. 597. HINC Μεταγραφή, Descriptio libri & exemplarium. Iulian. ibidem.

ΠΑΡΑγράφω, Adscribo, Iuxtà scribo. Synes. 6 ... Sic redditur apud Aristoph. in Vespis, ... vbi tamē vacabit aduertetiam Annoto in margine: de qua signif. vide in παραγράφω. Et pro Appingo, Bud. 590. ‖ Παραγράφω, Prascribo, Exceptione summoueo: pro quo dicitur & ... scribo. Demosth. Pro cor. Itē παραγράφω νόμον legi iā latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. Vide Bud. ibidem. ‖ Παραγράφω pro ὑπογράφω, ... bo & Me esse profiteor, in v. l. Vide Bud. ... ibidem. ‖ Παραγράφειν v. l. exponitur etiam Prætexere, apud Polybium ... humanitatis specie prætexitur. Sed aliter ... pungere dū & intelligendum crediderim. ... in alia etiam signif. vide apud Hesych. ‖ Παραγράφομαι, Præscribo, Excipio, Exceptione submoueo per actionem. Demosth. ad Pant. ... ‖ Idem transcribere & transferre. Vel, Demosth. ... accusare, & in eum, præterito alio, accusationem intendere. Vide Bud. 54 & 55. ... Præscribere finem, vt ... apud Ios. Sua manu vitæ finem sibi præscribere, id est Sibi mortem consciscere. ‖ Et ... pro Spernere & reiicere ex Nonno affertur, ...

Παραγραμματικός, Quod adscribitur vltra solitum & iustum, B. ex Dem. ‖ Παράγραμμα, ET Παραγραμματισμός, ... Scripturæ inuersio, q. d. Alliteratio. B. autē παράγραμμα vult esse scripturæ inuersionē: cuius exēpla affert ex Aristot. Rh. 3, vbi tamē & παράγραμμα diuisim alii legunt. Vide præter Budæum, p. 65 & 655. Victorium quoque in eum locum. Dicitur & τὸ παράγραμμα. Cic. De orat. lib. 2, At vtrunque genus continet verbi ad literam imitati immutati similitudo. Vbi Turn. Ad literam imitati (inquit) libri veteres habēt quod etsi nō dāno, quū in paronomasia, quæ annominatio dicitur, & in eo quod παράγραμμα vocatur, similitudinem & imitationē esse oporteat: ac verbū ad literam imitatum παράγραμμα perspicuè explicet (quo etiam pertinet ...) quumque alliterationem appellet Pontanus & sæpe in Virgilio obseruet, ... tamen cur potius retineam, facit quòd hanc figuram verborumque conformationem in Oratore appellet immutatione literæ quæsitam venustatem, & lib. 3 De oratore, paulum immutatum verbum atque deflexum & paulo pòst, Paruam verbi immutationē in litera positam, ... esse scribat. Hæc ille. Suidas ... ponitur, vt ... esse dicitur quum γράμμα loco γάμμα ... Vide & Aristoph. Schol. ... pro ... stathio, ... Docet autē Bud. ex Eupronuntiatiū, vt si quis ... pro ... dicat. Sic inv. Lannot. ... vocasse Hieronymum literā

pro litera mendosè positam, in epist. ad Lucin. ΑΤ Παραγραμματίζω, (vnde ille παραγραμματισμός) Paragrammate vtor, seu alliteratione (cuius exempla modò fuerunt prolata.) Schol. Aristoph. παρέστρεψε τὸ ἔπος, καὶ παραγραμματίζει γελοίως, ἀμυνίας λέγων αὐτὸ τῆς ἀμυνίας. Apud Suidam autem malè legitur, παραγραμματίζων ὅσφ παράγραμμα λέγεται.

Παραγραφὴ, Adscriptio & annotatio in margine. Itē, Scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναγνῶθι τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Hæc Bud. ‖ Παραγραφὴ est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad alium fit transitus. cuius exempla vide apud Eustath. pag. 107 & 108. Παραγραφὴ, Præscriptio, Præscribendi ius, Exceptio. Vide Bud. p. 54. Idem p. 51 παραγραφὴν exceptionē reiectricem aut iudicii declinatricem interpr. Demosthen. Pro cor. παραλαβὼν δήμου ... λέγει, δεῖ τὴν παραγραφὴν, καὶ μὴ ὑποδυσία εἰσιέναι. Vbi Bud. παραγραφὴν exceptionem & translationem interpr. sicut & παραγράφεσθαι, transferre: vt habes p. 55. HINC Παραγραφικὸς λόγος, Litis contestatio super exceptione & trāslatione quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhetor. 1. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. πρὸς Παντάινετον & πρὸς Φορμίωνα, & aliquot aliæ. Bud.

Παράγραφος, Figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur: de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæū (cuius sententiam in παραγραφὴ retuli) paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

C. 1. Ἀντιπαραγράφομαι, Exceptione vtenti occurro. VNDE Ἀντιπαραγραφὴ, Formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand. vbi & αὐθυπογράφεσθαι mendosè legi arbitror pro ἀντιπαραγράφεσθαι.

C. 2. Προσπαραγράφω, Adscribo, Iam scriptis addo, vt interpr. Bud. p. 590, quam vide. Sed quum παραγράφω sit Adscribo, malim προσπαραγράφω reddere, Adscriptis addo.

C. ΠΕΡΙγράφω, Circunscribo, Naz. ὡς ἀν κύκλον τινὰ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plut. in Romulo, ὡς τὸ σῶμα κύκλῳ περιεγραμμένον. Et περιγραφόμενον σχῆμα geometr. de quo Bud. p. 587. ‖ Περιγράφω, Circunscribo, id est Definio seu præfinio, quasi circunscribendo, Præstituo. quod vulgò dicitur limiter. Aristot. Metaphys. 10, ... περιγράψαι ... Xen. ... περιγράψαντες τὸν χρόνον. Hinc & pro Coerceo, Cohibeo, Coarcto. vt Thucyd. ἐν βραχέσι καὶ περιγράπτοις, Ex præscripto & non liberè laxéque. At Greg. περιγράφειν & pro Finire seu claudere dixit, ... περιγράψαι τὸν λόγον. ‖ Ex Aristot. autem affertur περιγράφειν & pro Delineare, vel Deformare rudius, Non exactè describere: vbi dicit, περιγράψαι τὸ ἀγαθὸν ταύτῃ. Sic ex Plat. De rep. 2, συναγαγεῖν εἰς ... περιγραφήν. Vide Bud. p. 751. ‖ Περιγράφω, Deleo, Oblitero, Aufero è numero. Æsch. περιγράψαι μέν ... τῆς ταμιείας. Quomodo autem Cic. imitatus sit, verbo Circunscribere vtens, vide apud Bud. p. 591.

Περίγραπτος, Circunscriptus, & quasi certis finibus inclusus. de qua signif. vide paulo antè in Περιγράφω. Itē Περιγραπτὸς (vel potius Περιγραπτικὸς) Qui circunscribi potest & finiri. q. d. Finibilis. VNDE Ἀπερίγραπτος, huic contr. vt Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος. Hæc Bud.

Περιγραφὴ, Circunscriptio. Apud Polyb. pro ambitu. nā περίμετρον & περιγραφὴν pro eodē posuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro κατασκευή. ‖ Περιγραφὴ, Delineatio, Deformatio quædam rudior, Descriptio minus exacta. Aristot. ἐν καλῇ ἰχνεῖ τῇ περιγραφῇ, Quæ rectè delineata sunt. Bud. interpr. p. 751. ‖ Περιγραφὴ, Poll. l. 4. est vitiū quoddam in corpore, si locus mendo caret.

C. ΠΡΟγράφω, Ante scribo, Prius scribo. Paul. ad Ephes. 3, v. 3 καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi. At cap. 3 ad Gal. in princ. οἷς κατ᾽ ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος, Hieronymus quidem & hic interpr. Antè scriptus: sed aliis dissentientibus, inter quos etiam qui accipiunt pro Publicè quasi in tabella propositus est (q. d. Proscriptus, si ita hoc vocabulo vti liceat) vt ii quorum nomina proscribebantur vel pro Prius depictus. Vide Erasmi & Bezæ annot. προγράφειν ἐν ταῖς πινακίοις dixit Aristoph. in Auibus. B. apud Demosth. ὅσων ... προγεγραμμένων interpr. Quum concionis edicta proscripta sunt. ‖ Προγράφω, pro Conscribo ex Aristot. Œcon. 2, χρημάτων προγράφειν, & ex Plut. in Camillo, προγράψαι στρατιὰν κατὰ ... ΗΙΝC Πρόγραμμα, Scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicās aut fieri iubens, seu Tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. quū dixisset τὸ ... ἐπιγράμματα, ... subiungit, tanquam vocem πρόγραμμα exponens, πινάκιον γὰρ τὸ ἐπίγραμμα ... μεγάλοις γράμμασι λέγον ... Idem De sacrif. καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ μὴ παριέναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων. Quoniam autem edicta quoque & quæ vocabātur rescripta principum, ita proponi solebant, hinc factū est vt ipsa quoq; dicta sint προγράμματα. & ita quidam in illo posteriore Luc. loco interpr. ‖ Διάταγμα (inquit B.) interdum significat διάγραμμα & quasi πρόγραμμα, edictum. ΕΤ Πρόγραψις, Proscriptio, vt B. in hoc Strab. loco interpr. de Sylla loquentis, ... πρόγραψιν ...

C. ΠΡΟΣγράφω, Insuper scribo, Scriptis addo, Adscribo. vt προσγράφειν τοῖς ... Ita Bud. qui & Adscribere seu Allegere interpr. apud Plut. in Publ. ... προσγράψαι τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Tale est autem in Numa, ... τῇ πολιτείᾳ προσγράψαι.

C. ΣΥΓγράφω, Conscribo, Scriptis mando, Historiā scribo. Thuc. lib. 1, in princ. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. De hist. scrib. ... συγγράφειν ... Et συγγραφόμενοι πατέρες à Plut. dicti quià Lat. Patres conscripti. ‖ Συγγράφω, & frequentius Συγγράφεσθαι, Scripto cauere, quod syngrapha dicitur. Stipulari. B. p. 593 & 594. ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, Opus quod quis cōscripsit, Liber, Opus. Xen. καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους. Isocr. συγγράμματα distinguit ἀπὸ τῶν ποιημάτων.

Συγγραφὴ, Scriptio. Aristid. ποίησιν καὶ ... συγγραφήν. Et peculiariter de scriptione historica, Pausan. ... εἰς συγγραφὴν ... Itē Scriptum, Liber. vt idem Pausan. ... ‖ Συγγραφὴ, Syngrapha, Stipulatio & cautio. συμφωνία γεγραμμένη, schol. Thucyd. Vide B. p. 593, qui & affert ex Dem. ... συγγραφὴν συγγράψαντες ταυτηνί. ΕΤ Συγγραφεὺς, Scriptor, Historic⁹: Itē Scriba, apud Thu. B. ΕΤ Παρασυγγραφέω, Cōtra syngraphæ cōuenta facio, & fidē promissam in satisdādo fallo, B. p. 594 ex Dem.

C. ΥΠΟγράφω, Subscribo, tam in propria signific. quàm in metaph. pro Astipulor, Assentior, Probo. Theodoritus, ... γράμμασιν ὑπογράψαντες ... Idem, ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Vide Bud. p. 595. Idem pag. seq. affert & pass. ὑπογραφῆναι hac signif. ex schol. Demosth. ‖ Item Ὑπογράφω. q. d. Sub aliquo scribo (vt Gall. Escrire sous quelcun) pro Dictata excipio. Iul. imper. ... ὑπογράφοντα. Sed vsus est & Plut. in Cat. ‖ Ὑπογράφω, Delineo, Lineamenta duco. Aristot. De gener. 2, καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc autem sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν ... δυναμένους. pro Prima manu iformare, & quasi primis lineis deformare. Quinetiam ὑπογράφειν pro Designare destinaréque & faciendum proponere, itē pro Ostentare, Proponere, Præ se ferre, hinc translatū esse puto. Harum autem signif. exempla Bud. habet p. 596. ‖ Ὑπογράφειν ab eodem redditur Describere, in hoc Basi. loco, in epist. ad Maximum, ... τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describēs & quasi depingens animi tui formam. Vide B. p. 595. Sed & alibi ex Plut. affert ὑπογράφειν pro Describere, vel Breuiter

definite, in lib. De fato, [illegible] ὁ Πλάτων, λέγων, θεσμὸς τε Ἀδραστείας. Idem, [illegible] ὑπογράψαι. Ὑπογράφω, pro προγράφω, Præscribo pueris quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῷ γραφίδι. Et metaph. idem De leg. lib. 4. αὐτὸν [illegible] ὑπογράφοντα τοῖς [illegible], quasi Præscribentem quæ agere debeant, & prælineantē quæ sequi eos oporteat. B. Ὑπογράφομαι autem pass. voce Fucor, Fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Luc. καὶ [illegible] ὑπογράφομαι. Athen. de Sardanapalo, ὑπογεγραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, Subscriptio. Item, Quod subscriptum est. Apud Antiph. autem Bud. τὰς στήλας τὸ ὑπόγραμμα, interpr. [illegible] τῇ στήλῃ, addens esse fortasse idem quod ἐπίγραμμα.

Ὑπογραφή, Subscriptio. Et metaph. Approbatio, Assensio. Bul. Bosporio, [illegible] ὑπογραφῇ τῆς πίστεως Bud. Item, Descriptio primæ manus & delineatio, Rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Aristot. Fossa ducta & fundamenti circumscriptio. Vide B. 595 & 596. Ὑπογραφή, Figuratum dictum & ridiculum, ibidem interpr. ex Herodiano lib. 4. καὶ [illegible] ὑπογραφαὶ [illegible]. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφαί. Ὑπογραφή, Fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. [illegible] ὑπογραφαὶ καὶ [illegible]. Quem tamen locum sequendo, ὑπογραφὴν discrimi potius esse ipsam fucandi actionem quam fucum.

Ὑπογραφεύς, Amanuensis, Qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

¶ Γραμμή, ῆς, ἡ, Linea. Plato Protag. dicit γραμματιστὰς pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ etiam in oculo dicitur circulus pupillā ambiens, qui alio nomine ἴρις appellatur. Gorr. Γραμμὴ etiam id est quod βαλβίς, id est carceres unde cursores stadii cursum incipiebant, quoniā olim initium unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremū linea inde signabatur, ut apud Aristoph. Achar. [illegible] γραμμὴ [illegible] αὐτῇ, i. Iā instat certamē & agon, B. Et Eurip. Antig. [illegible] ἄκραν [illegible] γραμμὴν [illegible]. Sic Horat. appellat mortē lineam ultimā rerum. Et μὴ κινεῖν γραμμήν, ne lineā [extremā s. metam] moueas. Erasm. Γραμμαὶ etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarū media ἱερὰ dicebatur, unde nōnisi quum res posceret talus mouebatur. Quo pertinet quod Eust. ex Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, Lapidem ā sacra linea mouet, id est, Extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prou. Mouebo talum ā sacra linea. Γραμμαὶ Poll. & Hesych. ademetiā tradit esse quod διαγραμμισμόν, de quo mox.

C. Γραμμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lineæ formam habēs, Linearis. Unde γραμμοειδῶς, aduerb. apud Aristot. De mundo, γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri.

C. Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lineis carēs. ἄγραμμα [illegible] in ludo tesserario dicebatur quū albæ iaciebantur tesseræ, nec inscriptæ: qui bolus infelix erat [illegible]. hic enim ludus dicebatur διαγραμμισμός. V. lex. ex Polluce & Hesychio.

C. Ἐρυθρόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7 de salpa, ἔστι δὲ ποικιλόγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

C. Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene dist.nctus. Lucian. [illegible] εὐγράμμους τὰς γωνίας. Unde Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. lib. 5, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν [illegible] ζωδίων. i. Lineamenta scite ducta. Bud.

C. Εὐθύγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rectis lineis distinctus, Directis constans lineis, ut εὐθύγραμμον σχῆμα, figura linearum rectarum, Camer. Εὐθύγραμμον σχῆμα etiam sæpe rest, ut [illegible]. quod Aristot. in 2 De cælo 108, [illegible] distinguit. Philop. 63, [illegible]. Strabo lib. 5 in princ. 92, [illegible] τὸ εὐθύγραμμον καλούμενον σχῆμα. B. Et apud Plut. [illegible].

C. Μελανόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nigris lineis interstinctus. Aristot. apud Athen. l. 7, [illegible] μελανό[illegible] ποικιλόγραμμοί τε καὶ μελανόγραμμοι.

C. Μονόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi delineatus tantum, nō additis reliquis quæ iustā picturam absoluant. v. l. Monogrammi homines Cælio Rhodig. lib. 8 cap. 19, dicuntur homines macie prætenues ac decolores, strigosique ac incuratiores & vesculi, deflexo nomine ā lineari pictura, quæ priusquam coloribus corporetur, lineis ad umbrā fingitur. Ibidem plura tradit & de diis quos apud Cic. Epicurus monogrammos vocat.

C. Ὁμόγραμμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui earundem linearum est.

C. Πεντάγραμμος, seu Πεντέγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque linearum est. Luc. Pro lapsu inter salut. καὶ [illegible] τὸ πεντάγραμμον. Ubi Micyll. Præterea & triplex ipsorum triangulus, qui alternatim inter se iunctus quinquelinearem figuram constituit. Et πεντέγραμμα, Tesseræ quinque linearum, quod Poll. ex Soph. citat de ludo in quo utrique ludentium essent calculi quinque, totidem impositi lineis, quarum media sacra diceretur.

C. Πολύγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lineis interstinctus. Exemplum habes paulo antè in ἐρυθρόγραμμος. Polygrammos gemma etiam ā Plinio memoratur, inter iaspidis species, quæ smaragdo similis est, & transuersa linea alba media præcingitur. Sic & Γραμμίας.

C. Ὑπογραμμός, οῦ, ὁ, Forma delineata, Præscriptum, Bud. [illegible], Hesych. Damasc. de Christo incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν [illegible]. Idem. [illegible] ὑπογραμμὸν δίδωσι. [illegible] Præscriptum dare: & De orat. Præscriptum [illegible] exprimere. 1. Macc. 2, [illegible] ὑπογραμμὸν [illegible], Secundum datam formam & formulā [illegible] studentes. [illegible] etiam breuiter.

Γραμμίζω, F. ίσω, ab Eustath. ponitur, sed non declaratur. Unde διαγραμμισμός deducit. Hinc Γραμμισμός, [illegible] Lusus τῶν γραμμῶν, proximè accedens ad eum ludum qui [illegible] dicitur, ut tradit Poll. lib. 9.

C. Διαγραμμίζω, F. ίσω, Diagrammismo ludo. Eustath. ex Philemone, [illegible] διαγραμμίζειν [illegible]. Unde Διαγραμμισμός, οῦ, ὁ, Ludi tesserarii species in quo adhibebantur sexaginta calculi tum albi tum nigri [illegible] Eustath. [illegible] καὶ μελάνων. Pollux hunc ludum ad [illegible] proximè accedere tradit, cuius descriptionem apud eum reperies lib. 9.

ΓΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, ut vult Etym. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterum grammat. sententia ā γρῖφος deriuat, quia [illegible] [illegible]. Ab hoc certè γρῖπος seu ā deriuatiuo γριπεύς Galli suum gripper mutuati sunt.

Γριπεύς, έως, ὁ, Piscator. Ab Etymol. Hesychio & Eustathio exponitur etiam Qui consuit vel sarcit retia. Sed in Epigr. manifestè pro piscatore ponitur: sic & ā Moscho in his versib. Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον [illegible]. Καὶ νηῦς [illegible] καὶ ἰχθῦς [illegible]. Quos olim ita reddidi, Piscator miser heu, domus est cui concaua puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio pisces. Et Γριπεύω, Piscor. Item Γριπηΐς τέχνη, Piscatoria ars, in Epigr. Et Γριπεύτωρ in Epigr. idem quod γριπεύς Piscator.

Γρίπισμα, idē pro Piscor, teste Hesychio. Et Γρίπισμα, Lucrum, Etymol. Sed apud Basil. legitur & Γριπίζομαι cum ι in prima syll. ubi accipit pro Lucrum seu quæstum facere, sed peculiari quodam modo. Item [illegible] apud eundem & apud Basil. E quo non facilè lucrum percipi potest. Vide inter epist. Basil. & Libanii eam quæ est 14, item 15.

¶ Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρῖπος, Rete. Sunt qui sagenam interpr. Item Conuiualis quæstio ænigmatica, Poll. Hesych. Eust. Schol. Aristoph. Sed & ad alios ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam vocarunt. Vide horum exempla apud Athenæum, qui symbola quoque Pythagorica griphos & ænigmata appellat. Luc. [illegible] καὶ γρίφους [illegible]. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Etymol.

Γριφώδης, Griphi speciem referens. Hesychio autem [illegible]

φωδὲς est δυσάρετον. ΕΤ Γελφώδης, Ambagiosus & obscurus more griphorum. Ex Naz. affertur pro intricato, in orat. 1. A

Γρίφον, Griphos dissoluo, Bud. ex Athen. 179.

ΓΡΥ, (vel γρῦ cum ὁ) Sordes quæ sunt sub vngue. Hesych. At Suidas minus rectè habet τὸν ὑπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Item, Quicquid minimum est, vt addit vterque. Sed Suidas exponit præterea, Genus quoddam parui numismatis. Quin & nonnullos à γρυλλισμὸς (quæ porcorum est vox) deriuare tradit. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνασθαι, Ne gry quidem respondere, q. d. ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre. Aristophan. B Pluto, ἀποκρινόμενος δ' οὐδὲ γρῦ. Interdum verò οὐδὲ γρῦ sub audito verbo: vt apud Demosth. De falsa leg. 147. οὐδὲ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων ... πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem, sub dixit: id est Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus. vt si Lat. dicas, Ne vllum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ (inquit Erasmus) minimum quiddam significat, aut sordes vnguium, rem videlicet vilissimam: aut vocem sub illam, (quam edere solent ii qui grauantur sermone respondere) aut numisma minutissimum. Sed C non annotat Erasmus οὐδὲ γρῦ pro Ne tantillum quidē, de re quauis, ac non solùm de sermone, dictum fuisse. vt à Iul. imperatore, ἐμοὶ τι ὅτι γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. quæ ego in quodam eius opusculo legi. Suidas autem ex eodem affert, οὐδὲ γρῦ λόγων ἀξιώμενος. ΑΤ Γρὺξ exponitur Sordes vnguium, in v. l. nam apud Hesych. ὁ ῥύπος τῶν ὀνύχων, pro ὁ ῥύπος τῶν ὀνύχων scriptum existimatur.

Γρύζω, Grunnio. Item, Hisco, vt Bud. & Erasmus interpret. hic apud Apollonium, ille apud Aristoph. Nam in hoc D Aristoph. loco in Pluto, Γρύζειν δὲ καὶ ὁτιοῦν ... ᾔσθεσθάρματι, Bud. γρύζειν vertit Hiscere, Erasmus Grunnire. quæ tamen in isto Philostrati loco in vita Apollonii, οὐδὲ μὲν ... ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, interpret. itidem Hiscere, vertit enim, Nequaquam loquutus est, neque adduci potuit vt vel hisceret. Apud LXX interpr. γρύζειν redditur etiam Mutire. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11, vt habent vulg. l. Suidas γρύζω exponit φθέγγομαι, item φωνῶ. HINC Γρυσμὸς, Grunnitus, Athen. l. 9 de sue. ET Γρύζετε εἰ τολμᾶτε ὑμεῖς, pro Hiscere audetis, apud Suid. ITEM comp. Ἀπογρύζειν, ex Aristoph. & Xenoph. E

Γρυλλίζω, Grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph. VNDE Γρυλλισμὸς, Grunnitus. ITEM Γρύλλη, eadem significat. Hesych. ET Γρύλλος AC Γρυλλίων, Porcus, apud eundem. VERBVM quoque Γρυλλάζειν (si mendo carent exempl.) exponit idem γρυλίζειν.

¶Γρύτη, ET Γρυτεία, Scruta, Friuola, Bud. ET Γρυτοπώλης, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta vendens, vt loquitur Horat. Scrutarius, Friuolarius, B. Hinc nostrū F ... deductum quidam putant. ITEM Ἐκγρυτεύω, Scrutor, seruata eadem planè metaphoræ forma. ἐκγρυτεύει, ἐξερευνᾷ, Hesych.

Γρυμαία, Peræ quoddam genus, vt quidam ex Poll. ET Γρυμαιοπώλης, Luc. in Lexiph. Qui peras vendit. Sunt & qui γρυμαία. vt à γρύτη deriuatum est, ita eius significat. retinere putent.

ΓΥΑ, (seu Γύη Ionicè) ET Γύης, ας, ἡ, Aruum. vt πυροφόροι γύαι. Et Eurip. Helena de Nilo, Αἰγύπτου λευκῆς ... χιόνος ὑγραίνει γύας. Camer. ¶Item, Arui spatium, seu Iugerum. seu (vt Hesych. & Eust. exponunt) G πλέθρον, ὀργυιά. ¶Hesychio est præterea & ὁδὸς & ὄρυξ, Via, Fossa seu Fossatum. ET Γύης, ου, ὁ, pro eodē, vt testatur Eust. Quò pertinet quod Plato in 2 epistola ex quodam poeta affert, οὐδὲ γαμμόρους ... βείθοντες ... γύας. ¶Γύης est præterea & aratri pars quam Dentale quidam Latinè interpr. Pollux esse dicit τὸ ὀπισθοπαμπὲς τοῦ ρυμοῦ, ᾧ ἐμπήγνυται τὸ ἔλυμα, γεωμορφώμενος, postque id esse τὸ ἱστοβοεύς. Apoll. Rhodii schol. scribit esse ξύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος πῶς ... βόας. Hesych. H verò τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως. Scholiastæ Hesiodi γύης est τὸ ὑπὸ χαμαὶ ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ὁ ὕννις ἐμπήγνυται ... ἐμβάλλεται. quæ descriptio dentali apud Latinos respondet. Dentale enim dicitur lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι

ἱστοβοῆες· δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. VNDE Ἐπίπηκτος γύης dicitur cuius γύης clauis affixus non est, sed ita naturaliter adnatus: seu, vt Apollon. schol. exponit, ὅτε καὶ τὸ ἔλυμα καὶ ὁ γύης συμβολῆς ... seu quod ... ἔλυμα ... habet, vt Hesiodi schol. explicat. Hesiod. Erg. Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατ' οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Apoll. Argon. 3, Πρὸς δ' ἔτι καὶ στιβαρὸν ... ἀρότρον. ¶Γύης in corpore humano dicitur etiam ... rerum ... ossiculorum seu vertebrarum cœtus, vt Camer. apud Poll. interpr. τὸ τῶν ... σπονδύλων ἢ σφονδύλων ... τραχήλου ... μα. quod Hesych. τὴν τῶν ἀστραγάλων σύνθεσιν dicit.

C. Ἀγχίγυος, ν, ὁ καὶ ἡ, dicitur vt ἀγχίγειτων, Aruis [nostris] vicinus, Vicinus. πλησιόχωρος, γείτων, vt Apoll. schol. exponit, Arg. 1, ἀμφίγυοι ...

C. Δίγυος, seu Δίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum iugerum est.

C. Πεντηκοντάγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta iugerū est. Il. ι, Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι Πεντηκοντόγυον. id est (vt Eust. explicat) τὸ ἐν πεντήκοντα ζεύγεσι, ἢ ἀρότροις, ἀ γύης, quæ aratri pars est: vel πεντηκοντάπλεθρον, ἀ γύη, quæ pars est mensuræ.

C. Τετράγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor iugerū est. Od. η, Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. id est, ἡ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλέθρων γύην ἔχει, vt sit τετράπλεθρος, τετράγυος ὁ τετράπλεθρος. Eust.

C. Ὑπέργυος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui iugeri spatium excedit. ὑπέργυος, μέγας, vt Hesych. exponit: apud quem ὑπέργυος scribitur.

C. Ὑψίγυος, ν, ὁ καὶ ἡ, Alta iugera habens. ὑψίγυοι ἄλσος, Altum nemus, Cam. ex Pind.

Γύαια, τὰ, Funes quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr. ἀπόγεια σχοινία, πρυμνήσια, vt Hesych. exponit: apud quem legendum forsan ἀπόγεια pro ἀπόγια, de quo suprà in Γῆ. ¶Eidem Hesychio est etiam ... ἀγκυρ. Apud Etym. verò pro hoc γύαια legitur γύαλα.

ΓΥΙΟΝ, ου, τὸ, Membrum. Sed propriè γυῖα, Pedes, vt scribit Etymol. seu (vt quidam alii) maiora membra, vt pedes manúsque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius autem in hunc locum Il. ν, Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα πόδων ... ὁρμηθῆναι, annotat, quum γυῖα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Frequens est autem apud Hom de membris generaliter: sed apud eundem legitur etiam alicubi γυῖα, cui subiungi (velut epexegetice) quidam volunt πόδας ἠδὲ χεῖρας. Vsus est autem hoc nomine γυῖα alioqui poetico Plutarchus in Aristide, 104, οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ κατεπεφραγμένοι. ¶Γυῖον dicitur etiā totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, apud Hippocr. l. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4 annotauit. Gorr. Notandum verò & fine ι hoc vocabulum scribi, vt & in compositis quibusdam videre est.

C. Γυιοβόρος, ν, ὁ & ἡ, Membra depascens. vt γυιοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes, quæ videlicet euacuent. SED Γυιοκόρους μελεδῶνας tamē apud Hesiodū legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem vsque membra depascuntur.

C. Γυιαλκὴς παλαιμοσύνη, Lucta requirens membrorū robur. Cam. ex Opp. Ego malim, Quæ nititur membrorum robore.

C. Γυιοπέδαι, αἱ, Membrorū seu pedum compedes, Vincula, Camer.

C. Γυιοτακὴς, έος, ὁ & ἡ, Membra tabefaciens. Epithetum paupertatis in Epigr.

C. Γυιοῦχος, ν, ὁ & ἡ, Membra tenens vel constringens. γυιοῦχοι πέδαι, Lycophr.

C. Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulcra membra habens. ἀγλαόγυιον ἥβαν, venustam iuuentam. Cam. ex Pind.

C. Ἑτερόγυιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Vno membro seu pede mutilus aut mancus. κυλλὸς, Suid. vt ἑτερόφθαλμος, altero oculo captus. Sed apud eum ἑτέρογυος solo υ scribitur. quæ tamen scriptura mendosa esse videtur.

C. Θρασύγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audax membris. θρασύγυιοι νίκαν, Fortis viri victoriam. Cam. ex Pind.

C. Νεόγυιος, ν, ὁ & ἡ, Iuuenilia membra habens. νεόγυιοι φῶτες, Iuuenes, Cam. ex Pind.

C. Ὑπόγυιος, ν, ὁ καὶ ἡ, est quasi ὑπὸ χεῖρας, πρόχειρος, Qui iā quasi

γυῖα manibus est, seu [illegible] : [illegible] Α
[illegible] Recens. Pro quo & ὑπόγυιος scribitur
[illegible] ad lib.[illegible] ὑπογύιῳ [illegible]
[illegible] De c.pl.c.4. ἅμα [illegible] ὑπογύιῳ [illegible]
[illegible] ibi pro ὑπογύιοις corrigitur). Instante ger
[illegible] tempore. Aristot. Eth. 3. [illegible]
[illegible] Et Rhet. 2. [illegible] ὑπόγυιοι [illegible]
[illegible] Dem. Epitaph. [illegible] ὑπογυιότερον [illegible]
[illegible] ὑπόγυιον [illegible] Recē-
[illegible]. Aliquando additur ei præpositio ἐξ, & di- Β
citur ἐξ ὑπογύου, subintell. χρόνου, aut simili, pro Subitò,
Ex tempore. Aristot. Rhet. 2. [illegible] χρόνου
[illegible] ἐξ ὑπογύου. Isocr. Panegyr.
[illegible]. Dionys. Longin. ἐξ
ὑπογύου λέγειν. Aristoph. schol. pro [illegible] etiā accipi tra-
dit. ΕΤ ὑπογυίως, aduerb. Nuper, Recens. Diosc. l. 7. c. 13.
[illegible] τῆς νόσου, Paulo antè. Isocrat.
Euag. [illegible] Διός, [illegible] ὑπογυιότατον [illegible]
[illegible]. Et ὑπογυιότατα, Nuperrimè, [illegible] Ϲ
¶ Γυιόω, F. ώσω, Membra frango. Claudū reddo. Il. 8. Γυιώσω μὲν
[illegible], Αὐτοὺς δ' ἐκ δίφρου βαλέω.
Hesiod. Theog. [illegible]
[illegible]. Item, Eneruo & Vires exsoluo, [illegible]
[illegible] apud Hipp. vt exponit Gal. Comm. [illegible]
[illegible] Gorr. Significat etiā γυιοῦσθαι apud eundem idē
[illegible], hoc est decurtari, vt explicat Gal.
Comm. 3 in lib. De artic. Idem Gorr.
Ἀμφιγυι[illegible], vnde ἀμφιγυιῶσαι, quod Etym. ex-
ponit [illegible]. Hesychius autem non solùm [illegible]
[illegible], sed etiam [illegible] τὰς χεῖρας [illegible]. Vtrique ter Ⅾ
[illegible], Vtrinque depangere. Quid autem sit [illegible]
[illegible], suprà satis prolixè declaratum fuit. Sed notan-
[illegible] exponendo [illegible] χεῖρας [illegible], vi
dicit [illegible] non [illegible]
den planè perperam cum υ scribi: vt & ἀγυῖος non [illegible]
[illegible] scribendum est.
Ἀπογυιόω, F. ώσω, Deartuo, Plaut. Delumbo, Plin. Mēbra
debilito, Eneruo. Il. 7. Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, μή μ'
[illegible] Athen. l. 1.
[illegible]
Ἐγγυ[illegible] In γυῖα (i. manus) do. [illegible] vnde [illegible] Ε
[illegible] apud Hesych. [illegible]
ΚΑΤΑγυι[illegible] idem. Ν[illegible] Gal. apud Hipp.
exponit [illegible]
Ἀμφίγυιος, [illegible] vnde ἀμφίγυα ἔγχεα, hastæ quæ possunt
vtrinque lædere γυῖα, id est membra. quanuis γυῖα poti-
ssimum de manibus ac pedibus dicatur. vnde aliqui
Quæ possunt vtrinque γυιοῦν, exponūt, id est χωλοῦν,
claudos reddere. nam apud Etymologistem mendosè
scribitur [illegible] per ω in prima syllaba (quasi a χωλός es-
set) significans Ad iram accendere. Quidam [illegible] Ϝ
[illegible] exponunt etiam τὰ ἑκατέρωθεν [illegible] vnde &
ἀμφίγυα ἔγχεα quidam interpretantur exponunt Titubantes,
hastas. Sunt & qui ἀμφίγυα, & quasi claudicantes: iuxta si-
& trepidæ dum vibratur, & quasi claudicantes: iuxta si-
gnificationē epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Hom. Od. [illegible]
[illegible] ἀμφίγυοι. id est, secundum
alios expositores, [illegible] χειρός: vel [illegible] μακροῖς [illegible]
inquit Etymologistes. Vide apud Eustathium & alias
expositiones in hunc Iliadis versum. Νύσσε [illegible] Ɠ
[illegible]. Vnū mihi non probatur, videlicet
[illegible] scribi à quibusdā. Item ἀμφιγυήεις per di-
cet [illegible] scribi receptū sit) φ versus Ho-
[illegible] γυῖα ita scribi receptū sit) φ versus Ho-
men exigat vt corripiatur in vtroque horu nominum
syllaba antepenultima.
¶ Γυιός, οῦ, ὁ, Claudus, Mutilus. vnde apud Lycophr. [illegible]
[illegible], id est οἱ χωλοί. Item [illegible], Hesych.
Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, Vtrinque claudus, Vtroque pede clau-
dus. Vulcani epithetum passim apud poetas, ac præser-
tim apud Hom. quasi qui sit vtrinque γυιὸς, id est clau-
dus. Suidas autem exponit, ὁ ἑκατέρωθεν [illegible] Ϧ
[illegible]. Vtrin
que læsa habens γυῖα, aut Qui vtrinque ferire potest &
[illegible]. Vocant autem aiunt grāmatici γυῖα in homini-
bus propriè manus & pedes: vt γυιοῦσθαι propriè Muti-

lare pedibus vel manibus. Scribo autem γυῖα & γυιοῦν
per ι, vt apud eos scribitur, quum tamen in ἀμφιγυή-
εις [illegible] corripiatur. Apud Etymolo-
gistem [illegible] exponitur Tardus in incessu, Tardi-
gradus: deinde subiungitur, [illegible] claudus i. pedib.
[illegible] quod est, aut ambobus [illegible]
Ego tamen existimo non bene diuidi has duas exposi-
tiones: & cum quicunque primus ἀμφιγυήεις exposuit
Tardigradus, censuisse ex consequenti posse hanc ex-
positionem afferri. nam tardigradum esse eum necesse
est qui vtroque pede claudicet.
Γυιής, ὁ, Claudus. χωλός, Hesych.
ΓΥΑΛΟΝ, ου, τὸ, accentu in antepenult. Cauitas [illegible],
Propriè Vola, id est τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, vt Etymol.
Eust. [illegible]
tradit. Od. [illegible]
[illegible] id est [illegible], vt Hesych. & Eustath. ibi
exponūt, seu [illegible], vt Poll. seu [illegible]
[illegible], vt Pausanias. Il. [illegible]
[illegible]. Cam. [illegible] γύαλα [illegible] in
corpore idem esse tradit. Tribuitur & aliis rebus, vt
apud Eurip. [illegible] κρατήρων γυάλοις, In craterum cauitatibus
seu fundis, In crateribus profundis. Et apud Soph.
Philoct. [illegible] κοίλης πέτρας γύαλον, id est [illegible]. Montibus
etiam γύαλα tribuuntur, & tunc valles significat hoc vo
cabulum. vt apud Hesiod. Theog. [illegible]
[illegible]. Γύαλα Etymol. exponit etiam [illegible]
[illegible]. Item [illegible]
[illegible]. ΑΤ Γύαλος, ου, ὁ, Qui manu comprehendi
potest. Camerarius sic interpr. quod Eust. comprehendi
citat [illegible]. Γύαλος adespoton
centum antepenultima, ab Etymolog. vero cum ac-
[illegible]. ΕΤ Γυάλιον, Μ[illegible] exponitur
lingua pocula dicuntur, vt refert Athenæus. Ibi ex
Philetæ. [illegible] Megarensium
Ϲ. Κ[illegible] γύαλος, ου, ὁ, ἡ, per syncopen pro [illegible]
Cuius γύαλα firmum & forte est. Iliad. [illegible]
[illegible]. id est [illegible] Camer.
Ἐγγυαλίζω, Fut. ίσω, vel ίξω, q. d. In volam
manus do, In manum do. id est [illegible] Thoraces fir-
molog. tradit. vel (vt exponit Camer.) [illegible] cautionem
buo quod quasi manu teneatur. Iliad. 3. [illegible]
[illegible] id est [illegible]
vt Eustath. exponit Iliad. [illegible]
ἐγγυαλίξαι.
Ἀπεγγυαλίζω, Fut. ίσω, idem. Hesychio etiam est [illegible]
ΕΓΓΥΗ, ης, ἡ, Sponsio, Expromissio, [illegible], Bud. Fideiu-
ssio. quasi [illegible] siue χειρί (id est manibus) [illegible]
[illegible] vel (vt Etymol. vult) [illegible]
[illegible] quod γυῖ reliquis elementis fie
[illegible] id est [illegible]. quam Etymologiam & Sui-
das sequitur, exponens [illegible] id est [illegible]
[illegible] vt Bust. explicat. De-
mosth. contra Apatur. [illegible]
[illegible], hoc est, Testato me interpellare.
desponsione rei iudicatæ, Bud. interprete. [illegible]
[illegible], Satisdetur fide mea, id est fideiussione & spō
sione. Bud. Pand. Ἐγγύην [illegible] est Vadimonium
promittere, quod idem dicitur [illegible] & [illegible]
[illegible], quasi iudicium promittere. Bud. Cōm.
68. 69. Ἐγγύας παρέχειν, Satisdare, Offerre satisdationē.
Theoph. in Institut. Ἐγγύη est & [illegible] Hesy-
chio [illegible]. Ἐγγύη est [illegible] Desponsio, Poll.
vt tradit Eust. ex Rhet. lex. seu Desponsio, Poll. Ν
[illegible]. ΑΤ Ἔγγυος, ὁ, ἡ, est Præsid-
se [illegible] sumptū. Vt Ascon. enarrat, Satisdationibus obno-
xius. Suidæ est [illegible] pro eo quod satisdato & fide aliē
na debetur. Lys. [illegible]
[illegible] recepisse ostēdebat cētū mi
nas fœnori datas accepisse fideiussoribus a testatore. ἐγ-
[illegible] ἐγγύαι [illegible] Bona prædia, Loppi-

Digitized

gnerata, vt B. interpr. seu (vt Asconius apud Cic.) satisdationibus obnoxia, siue sint in mancipiis, siue in pecunia numerata. Bud. Cōm. & Annot. in Pand. ex Ascon. ἔγγυα δανείσματα, quæ satisaccepto credita sunt, quæ ὑπέγγυα etiam & ἀπέγγυα δεδανεισμένα dicuntur. Bud.

Ἔγγυος, ου, ὁ, substantiuè sumptū, est ὁ ἐγγυητής, Suidas. Sponsor, Fideiussor, Præs. Aristot. 2 Œcon. καταστῆσαι δὲ ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus μύθων vocat ἔγγυον αὐδῆς, q. d. promissorē vocis. in v. l. Sic in Epigr. πίστεως dicitur ἔγγυος πυρός, & in lib. 2 Maccab. ὁ ἐπὶ τῇ κυρίου καταφυγῇ vocatur ἐσομένης ἔγγυος, præs seu sponsor prosperitatis.

C. Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, volunt propriè esse Scrinium in quo veluti in fideiussione deponimus nummos & pretiosam supellectilem. Luc. Lexiph. ἔχεις δὲ χάμαζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὲ ὀβολούς. SCRIB. & Ἐγγυθήκη ET Ἐγγυθήκη apud Athen. lib. 5, Γλαύκου φησὶ τοῦ Χίου ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα ὃ ἐγγυθήκην παρὰ σιδηρᾶν. Suid. dicit ἐγγυθήκην esse σκεῦός τι πρὸς τὸ λεγόμενον ἤ τι ποιεῖν ὑπαλλόμενον ἐπιτιθέμενον ἐπιτήδειον. Athen. dicit esse χαλκῶν, & ex Callixeno affert esse λεβήτων ὑπόθημα. Vnde motus B. legēdū putat Ἀγγοθήκη.

C. Ἀλληλέγγυος, ου, ὁ, & ἡ, habes post Ἄλλος in Ἀλλήλοι.

C. Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla sponsionis intercessione factus. Item, Non desponsus. μοιχεῖαι καὶ ἀνέγγυοι φθοραὶ τῶν γυναικῶν, Virginum stuprum. Bud. ex Plut. Sic ἀνέγγυος γάμος apud Pollucem τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ opponitur. Epigramm. verò lib. 3, ἦρα γάρ σε πόθοισιν ἀνέγγυος exponitur Incerta. ¶ Ἀνέγγυος fœm. gen. de puella aut muliere dictum, est ἡ μὴ ἐγγυηθεῖσα, Non desponsa, Bud. vt ἀνέγγυοι θυγατέρες apud Plut. Rom. Et apud eundem Probl. ἀνεγγύου & ἀγάμου γυναικὸς γεγονότες, Ex muliere nec sponsione nec nuptiis patri copulata. id est cōcubina, scorto.

C. Ἐπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sponsionis intercessione factus. est enim contrariū proximè præcedenti Ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

C. Ἐχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius tanta est autoritas vt fidem eius sequi debeamus quasi idonei spōsoris alicuius verbi. B. Quo vel cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiussore, niti possis. Plut. Publ. ἀπόρρητον οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀπορρήτων τηλικούτων, Cuius fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequentissimè hoc vocabulum tribuitur. Thuc. lib. 3, ὥστε χρὴ οὔτε τῷ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι, veluti locuplete præde fretos. seu (vt sch. exponit) βεβαίῳ, ἰσχυρῷ, ὡς ἐγγυῆσαι δυναμένῳ. ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, Pignus. id est certū signum & veluti fides data. v. l. ex Bud. Comm. & epist. Apud Eurip. verò Phœniss. τὴν δίκην δ' ἐχέγγυον τὴν παρὰ θεῶν ποιῶ exponitur Ratum facio. Nonnunquam ita vsurpatur vt Par & Idoneus apud Latinos. i. de cuius fide ad aliquā rē perficiendā dubitare non possis: in eaq; significatione ponitur aliquando absolutè, aliquandò cum præpos. πρός. Herodi. l. 3, ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἀξιόχρεων ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλὴν ἀρχῆς. i. parē tantis opibus, vt B. interpr. Plut. De Socr. dæm. τῶν ἱερῶν σημείων & καλῶν & πρὸς ἀσφάλειαν ἐχέγγυον αὐτοῖς γεγονότων. Idē Per. οὐδὲν βάρος ἔχον ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίας, Tanto par imperio, Cuius fidei tātum cōmitti posset imperium. Neutro gen. substant. etiā capitur hoc vocabulū, pro ἀσφαλὲς seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2, τὴν τε πίστιν & τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντες, Prodita fide custodiáque, Polit. interpr.

C. 2. Ἀνεχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cōtrariū præcedēti. Thuc. ὅτι τῇ γνώμῃ ἀνεχέγγυοι γενέσθαι, Quia opinione decepti essent, Quia opinio eos, vt fideiussor minimè idoneus, frustrata esset.

C. Ὑπέγγυος, ου, ὁ & ἡ, Data fideiussione aliqd faciēs, vt datis vadibus liberatus. B. ὑπέγγυα δανείσματα, vide paulo antè in Ἔγγυος. Idē B. ὑπόθημα χρήματα apud Dem. ὑπέγγυα esse dicit & ὑποθῆκαι, quasi bona prædia. Eidē B. ὑπέγγυος οὐσία à Dem. dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta est & satisdato obnoxia. Apud Eur. verò Hec. casum etiā adiunctū habet, significátque Obnoxius & spōsione quasi addictus: τί γὰρ ὑπέγγυον δίκῃ & θεοῖς, ὦ ξυμπεσοῦσα πληθοῦσιν κακόν. i. τὸ ὑποπεπτωκὸς τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, vt schol. exponit. HINC aduerb. Ὑπεγγύως, Satisdato, B. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, satisdato promittere. At

A ὑπεγγύως δεδανεισμένα, vide paulo antè in Ἔγγυος.

C. Φερέγγυος, ου, ὁ & ἡ, idē quod ἐχέγγυος paulo antè, vt B. tradit. Suidæ est ὁ ἐκδεξάμενός τι & δυνάμενος ἀποτῖσαι οἷον ἐξ ἐνεχύρου ἔχειν, δυνάμενος ἀποδεῖξαι τὴν ἐγγύησιν. Capitur frequenter vt & ἐχέγγυος pro Par & idoneus seu sufficiens alicui rei vt fideiussor locuples vadimonio. Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι δυνάμει τοσαύτην παρασχεῖν ὑμῖν. Construitur etiam cum præpos. πρός, vt & ἐχέγγυος. Thuc. φερέγγυός τε ἐφαίνετο πρὸς τὰ δεινά, Aduersus atrocia plurimū de sua virtute spōpōdisse videbatur. Schol. ibi exponit ἱκανώτατος.

B ¶ Ἐγγυάω, ῶ, F. ήσω, propriè esse volūt In γύα seu manus trado, ἐγχειρίζω, ἐγχειρῶ. Budæo est Sub fide sponsionis trado, fortasse vt κατεγγυῶ. Antiphon, ἐγγυῶ γὰρ τὸν ἄνδρα δίδωμι αὐτῷ φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiā Despondeo & vxorem do, vel etiā Desponsam trado: eidē Bud. p. 76. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Demosth. contra Near. ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι. ¶ Item Spondeo, Promitto, Fidem do. Aristoph. Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ', οἴσω τὰς χύτρας, Si mihi promittis venturū esse illū

C ad me. Notandum verò, verbum hoc variè augmētū suū accipere, nunc χρονικῶς, nūc συλλαβικῶς. ἠγγύησε enim reperitur, & ἐνεγγύησε, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, vt tradit Bud.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, voce media, Spōdeo. Cōstruitúrque aliquando cū infinit. aliquādo cū accus. interdū rei, interdū & personæ, sed rarius. Plut. Fab. αὐτὸ μὲν ἐγγυᾶται σῶσαι ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Lys. ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, vbi significat ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστή-

D ριον παρασχεῖν, Quum satisdato promisissent seruū iudicio sisti, seu Repræsentatū iri in iudicio. B. Demosth. cōtra Timocr. τὰ δὲ μισθώματα μισθωσάμενοι & τῶν ἐγγυησαμένων τὰς πράξεις, Qui spondēt opera perfectū iri quæ redēptores cōduxerunt facienda. Plut. Symp. τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολήν, Senectus nobis nullā morā spondet. seu (vt B. interpr.) Senex homo nō satis locuples sponsor est rei in futurū reiciēdæ. Dicitur verò & ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι. Plut. Symp. de Ate, τῇ ἐγγύῃ παραγενομένην ἣν ἐγγυησάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quā pollicitus Iu-

E piter falsus fuit. Habes aliud exēplum ex Homero paulo antè in ἐγγύη. In qua phrasi solet & accus. personæ addi cū præpos. πρός qualē construct. habes paulo post ex Platone. Ἐγγυᾶσθαι δίκην vide paulo antè in ἐγγύη. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, Recipio in me euentum rei & consilii, Præsto euentū, vt apud Demosth. B. interpr. Com. p. 75, qui quod Cic. dicit Culpā præstare, αἰτίας ἐγγυᾶσθαι Græcè reddit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, est Vxorem despōsam accipere. Demosth. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. i. Vxorem accepit & duxit. Bud. p. 76.

F Cum accus. personæ etiā reperitur, sed rarò, vti dixi. Salomō in Prouerb. cap. 6, ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spopōderis pro amico. In hac verò significatione accusatiuo illi personæ sæpe additur & datiu° personæ. Demosthen. contra Apatur. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐνεγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego apud istū pro Parmenone spopōdissem & fideiussissēm. Plato autē in Phædro vsus est præpos. πρός, cum accus. ἐγγυήσασθαι οὖν με πρὸς Κέβητα τὴν ἐπιστήμην, ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, Fideiussio, Vadimonium. ἐγγυήσεις συστάσιμαι,

G Vadimonia constituta.

Ἐγγυητής, οῦ, ὁ Fideiussor, Vas seu Vadis. ἐγγυητὰς καταστῆσαι, Fideiussores dare, quod Plato ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Demosth. contra Timocr. ἢ ἄλλος τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Aut cuius ei° nomine prædes dare atque expromissores reip. ei° summæ quam debet. Aristot. Polit. 3, ex Lycophr. sophista, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Sponsor iuris vnicuique sui obtinendi. Bud. Et X. Hell. 6, ἐγγυητὰς δεξάμενος τῶν χρημάτων.

Ἐγγυητός, οῦ, ὁ, Spōsionis intercessione promissus, aut Spō-

H sione traditus. Vnde ἐγγυητὴ γυνή, Despōsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu (vt Hom. vocat) μνηστή. Demosth. ἐκ γυναικὸς ἀστῆς & ἐγγυητῆς κατὰ τὸν νόμον, Despōsata, Cōiugata, Iusta vxore. B.

C. Ἀντεγγυάω, ῶ, F. ήσω, Fideiubeo.

C. Διεγγυάω, ᾶς, ἡ, Fideiussio διεγγυᾶν τῶν προξένων. v. l.

Διεγγυάω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἐξεγγυῶ, Sponsione facta

recipio & libero, quod fit in assertione. Th.l.3, ἐκπεσόντ ἐν ὀκτακοσίοις ταλάντοις ὑπὸ τῶν προξένων διηγγυημένοι, Hospitũ spõsione in octoginta talenta dimissi. Dem. contra Neær. διηγγυήθησαν ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὐκ ... ἐξαιρουμένου ... προστάτης ..., Quum hic in libertatẽ vindicans spõsores dedisset, apud se habuit prostãtẽ vt antè. Hæc B. ‖ Exponitur & Repignero. Dion. Halic. l.7, διηγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, Repignerantes corpora pecunia numerata, vel Quũ pecunia vadis loco data corpora redemissẽt. ‖ Itẽ, Oppignero, l.2 Esd. v.l.

Διεγγυάομαι, voce media, Spõdeo, Promitto. i. facturũ me recipio. B. ex Synes. εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀπιὼν ... ἔσομαι, ... διεγγυῶμαι, Nõ magnopere futurum spondeo vt quum ab vxore & filio diuellar & abripiar, lacrymis ego temperem.

Διεγγύησις, εως, ἡ, Fideiussoris intercessio, ἐγγυητὰ πρὸς τὰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγωγάς. Dem. cõtra Tim. 201, καὶ οἱ ὄντες ὀφείλοντες χρήματα καὶ ... αὐτοῖς, ἐγγυητὰς ... καθ' ὃν νόμον ... διεγγυᾶσθαι αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, Huius lege negabitur illis vel cũ spõsorum fide extra vincula esse. hoc est, ... ἐγγυητῶν ἀφεῖναι ... B. Interdum Διεγγύησις est simpliciter quum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri, suo periculo recipit. Bud.

C. ἘΝεγγυάομαι, idem quod ἐγγυάομαι. ἐνεγγυᾶσθαι ὑπὲρ φίλου, Spondeo pro amico. v.l. At quod eadem v.l. ex Isæo citant ἐνεγγυᾶτο αὐτὸν, & ἐνεγγύησε ex Dem. B. ad ἐγγυάω refert, dicens augmentum esse syllabicum, vt suprà ex eo docui.

C. ἘΞεγγυάω, ῶ, Sponsione & fideiussionẽ aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes paulo antè in Διεγγυάω. Lysias contra Pancleonem, de seruo qui in libertatem asseritur, & interim dat sponsores quoad pronuntietur, ἐξ οὗ ... ἐξηγγυήθη. B. apud quem aliud exemplum habes ex Dem. C. pag. 79. Ἐξεγγυάομαι voce media, Expromitto. vnde Ἐξεγγυώμενος Expromissor, Fideiussor.

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, Vadimonium, Fideiussio, Sponsio.

C. ΚΑΤεγγυάω, ῶ, Vadimonio vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Demosth. cõtra Neær. κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τὸν πολέμαρχον, satisdatione eam obligauit apud magistratus. Apud eundẽ, τὰ ... ἀργυρίου ... ναῦν κατηγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας, Pueros & nauẽ pro credito pigneror, & manu prædibus bonis iniicio, quæ bona satisaccepto habebã obnoxia. Alia exẽpla habes p. 79. 80. Cõstruitur & cũ duobus acc. in hac eadẽ signif. vt apud Plat. ... [τῶν ἐγγύων] τοὺς αὐτοχειρας κατηγγυᾶσθαι, Hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. B. ‖ Κατεγγυᾶν etiam τὴν κόρην dicitur, vt ἐγγυᾶν, hoc est despondeo, vel etiam Desponsam trado. B.

Κατηγγυᾶσθαι etiam est διηγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι. vt πρὸς τὸν Πολέμαρχον. Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. Et κατηγγυᾶτο ... ἐγγυητὰς καταστὰς, κατεγγυᾶ δ' ὁ δικαστής. B.

C. Μεσέγγυος, ὁ, ἡ, Quive spõsor interuenit. B. est Interuentor, Sequester, Intercessor, ... Hes. μεσίτης.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, Apud sequestrẽ pecuniã deponendã stipulor vel contendo, Deponi apud sequestrẽ stipulor vel iubeo. de iis dictũ redẽptoribꝰ q sequestratione pecuniæ sibi cauent. Dem. ... Και μεσεγγυησαμένης ... ὅτι πίστις, δίδωσι τὸ ὅρκον αὐτῷ, & quũ pecuniã ab eo tibi promissam ipsa apud sequestrẽ deponi iussisset & voluisset, tunc ei ex copacto pater iusiurãdũ detulit. Et in pass. apud Lys. ... μεσεγγυηθέντα ... Apud sequestres depositam mercedẽ oratorũ, si seruare eũ possent. Plura exẽpla habes p. 80. Et μεσεγγυητής, ὁ, Intercessor, Sequester, hoc est ὁ τὸ μεσεγγύημα δεξάμενος. sic. n. apud Antiph. accipi Bud. putat: VNDE Μεσεγγύημα, ατος, τὸ, Id ipsũ quod apud sequestrẽ deponitur, Sequestrũ, Sequestratio. Harp. μεσεγγύημα (inquit) τὸ ὁμολογηθὲν ... παρ' ἑτέροις μέσοις γενομένοις ... ἀποδόσεως. ... μεσεγγυᾶσθαι ... λέγεται, apud sequestrem deponere. B. Item pro sponsione mercedis & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta. Æschin. 68. B.

C. Παρεγγύη, ης, ἡ, Adhortatio, Allegatio, Insinuatio. v.l.

ΠΑΡεγγυάω, ῶ, Suidæ est παρακαταθέσθαι. est & παραδίδωμι, B. vertit Per manus trado. Plut. ... τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, Eiuratũ magistratũ tradere, vel Se abdicare & cedere ei magistratu. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, Dare tesserã. Xen. P.3. Sic Aristot. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit, pro Tesserã in exercitu prodere & proferre. quod dicitur etiã διδόναι σύνθημα à Pol. B. ‖ Est & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad præliũ. Exẽplũ ex Xen. Pæd.3 de Cyro affert B.p.81. Pl. Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ ἀπολιπεῖν τὸν στρατηγόν. ‖ Itẽ, Iubeo. Xen. P.4, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἀναχωρεῖν, Postquã aũt ego referre pedẽ & milites se recipere iussi, hoc est ἐκέλευσα. ‖ Itẽ, Mando, idẽ ferè quod παραγγέλλω. hoc est, nuntio & indico. Syn. ... καὶ κατὰ καὶ καθ' ἕνα ... παρεγγυήσατε. i. παραγγείλατε, indicite, vel etiã παραγγείλατε, indicite; hoc est Pro potestate imperate, vt imperator militibꝰ edicit & iubet. ὁ δὲ παρηγγύα αὐτοῖς, Πέρσαις μὲν συμπλέκεσθαι, Mandabat. B. Ponitur & pro Denuntio, Certiorem facio. Syn. βοῆς δὲ γινομένης, ἐπειδὴ τις παρεγγυήσειεν αὐτῷ γῆ πελάζειν, ... B. ‖ Itẽ, Occurro. ἀποδόντες παρεγγυᾶν ὅτι τις εἰς πελάγη ... v.l. ex Polybii fragm.

Παρεγγυάομαι, Mando, Iubeo. Plut. Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, μήτ' ἐπιλαθέσθαι παντάπασι μήτ' ἄγαν μνημονεύειν ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες, illud ad extremũ tibi præcipio. Suid. ex Xen. ... παρεγγυήσαντες οἱ στρατηγοί, ... λίθους. i. παραγγείλαντες, παραδεχθείσας. At παρεγγυηθέντες apud Isæum exponit παραλαβόντες, sicut apud eundem παρεγγύησεν explicat παρέδωκεν.

C. ΠΡΟΣεγγυάομαι, ῶμαι, Insuper sponsor fio, Insuper spõdeo. Cõstruiturcũ gen. & accus. eũ significante pro quo fide iubetur. Dem. cõtra Onet. τίς γὰρ ἄνθρωπος ἠλίθιος ὅστις, ... λαβὼν χεῖρον ... ἀφαιρήσεσθαι τὴν δίκην ... προσεγγυηθῆναι; vt præterquam quòd priore iactura mulctatus est, pro eo quẽ se iã circũscripsisse nouerit, tanquã secũ iure egerit, insuper sponsor esse iudicati sustineat. Bud.

ἘΓΓΥΣ, Prope. ἄγχι, σχεδόν. Eust. deriuatum tradit παρὰ τὸ ἐν καὶ γυῖα, vt sit τὸ ἐν τοῖς γυίοις καὶ ... ὑποχείριον. Aliquando sine casu, aliquando cũ casu. Il.α, Στῆ δ' ὅταν ... ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκοντισε δουρὶ φαεινῷ. Il.χ, — ἐγγὺς δή τι κακόν Πελαμοῖο ... Aristot. Probl. ἐγγὺς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Et ἐγγὺς καταράς ἐστι, Confinis est imprecationi, seu proximus. Ἐγγὺς τοῦ δίχα, quasi bifariã. Aristot. Probl. ἐγγὺς ἦλθε τὸ ... καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις ... Parũ abfuit quin. Syn. ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Propè fuit, Parũ abfuit quin. ἐγγὺς εἶναι, proximè abesse. Plato Politicõr 1, ἐπειδὰν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν. Οὐδ' ἐγγὺς post sententiam negatiuã elegãter ponitur pro Longè abest, Nequaquã. Dem. cõtra Mid. ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς: pro quo alibi dicit, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Et Pro cor. ἀλλ' οὐκ ἔστι ... οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiã vt Propè apud Lat. pro Ferè, Fermè, Circiter. Xen. ... ἐγγὺς ... ἐγένοντο τάλαντα. Apud eundem μισθὸς ... τῷ στρατεύματι, ἐγγὺς ... Sic apud Thuc. ... ἐγγὺς τριακόσια. COMP. gradus aduerbii huius est Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior, Similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur. Xen. Pæd.8 ἐγγύτερον μὲν τοῦ ἀνθρώπου θανάτου οὐδέν ἐστιν ὕπνου: Pro quo Cic. De Senectute, Nihil morti esse tam simile quàm somnum. Cuius aduerbium est Ἐγγυτέρω, Propius. Thucydes ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xenoph. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, Quæ propiora sunt. Plato De republ. ἐγγυτέρω ἤδη ... ὄντι, Illis iam propinquans, Ad illa iã propius accedens. Idẽ Apologia, ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστέ ..., Quanto mihi coniunctiores estis, Propinquiores estis genere. SVPERL. Ἐγγύτατος, Proximus. Thuc. l.8, ... δ' αὐτῆς καὶ δι' ἐγγυτάτου ... Et aduerb. Ἐγγυτάτω & Ἐγγύτατα, Proxime. Thucydides, ἐγγυτάτω τούτων ἐλθὼν ἐς μάχην, Proxime ipsos. Xenophon, ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundem Thucydid. ἐγγύτατα τούτου ... Animo ad id proximè accedẽtes. Xen. ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, Proxime id quod optimũ est. Th.l.3, νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ... ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, proxime ad tyrannidẽ accedit. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγύς, etiam sine ca-

pp.ii.

su pro Ferè, Circiter. Thuc. lib. 6, ἔτη δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. A PRO HIS compar. grad. reperitur & ἔγγιον, Propius. Aristot. De mundo, κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus accessus est ad Deum, vel abscessus ab eo. ἔγγιον κνήμας γόνυ, prou. Genu sura propius. ET superl. Ἔγγιστα, Proxime.

C. Ἐγγύθης, Suid. ὁ συνεδρεύων τόπος.

C. Ἔνεγγυς, Prope.

C. Πάρεγγυς, Propiusculè. nam παρὰ hic ἐλάττωσιν sign. vt in multis. Aristot. Pol. 2, ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μέν ἐστι ταύτης, Propiusculè accedit ad hanc. Aliquādo plenā B habet sign. vt παρὰ πολὺ apud eūdē 7, δὲ γὰρ ὑπὸ λίαν ὑπερέχειν τῆς ἡλικίας τὰ τέκνα τῆς πατέρων ὑπὸ λίαν πάρεγγυς ἐστὶ. B.

C. Σύνεγγυς, Prope. Aristot. 2 Pol. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, Inter se proximæ sunt. Plut. Symp. σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων τῶν πολιτικῶν, quum propinquus esset negotiis ciuium. Aristot. Rhet. loquens de iis quæ propinqua sunt laudabilibus & vituperabilibus, τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι, Quæ sunt propinqua iis quæ insunt. Et Pol. 1, αἴτιον δὲ τὸ σύνεγγυς αὐτῶν, In causa est vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ χρηματιστικῆς, B.

Ἐγγύδιον, Propinquum. πλησίον, σύνεγγυς. Hesych. C

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex. Aphr. l. 2 Pr.

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus. Itē, Propè. Il. λ, πρὸς δ' Ἀθήνη ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον. Il. α, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Demosth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δὲ πάντα ἐξὸν ἀκούειν ἀλλοθι γιγνόμενα. Plut. ad Col. καὶ τίνας τὸν θεὸν ὁ θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

Ἐγγύθι poeticè pro ἐγγύς, Prope. Cum genit.

¶ Ἐγγίζω, F. ίσω, Appropinquo. Iūgitur dat. Iac. 4, ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquādo cū εἰς. Matth. 21, ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, Propius accedentes. Videtur autem ἐγγίζω accepisse ι ex comparatiuo ἔγγιον. D

C. Παρεγγίζω, Propiusculè accedo, Aliquantulum appropinquo. Theophr. hist. pl. l. 3, c. vlt. de smilace aspera, παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σαφυλήν.

C. ΠΡΟΣεγγίζω, Appropinquo, Accedo. Marci 2, μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

C. ΣΥΝεγγίζω, Appropinquo, Coeo, συνάπτω. Diosc. l. 3, c. 95, συνίσταται δὲ ἤρος τῷ συνεγγίζοντος τοῦ φθινοπώρου, Æstatis exitu quū appetit autūnus. Idem l. 2, c. 98, ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, In eo intersti- E tio vbi pollex brachiali committitur, vt Ruell. vertit.

ΓΥΜΝΟΣ, Nudus. Hesiod. Erg. — γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. pro quib⁹ Virg. Nudus ara, sere nudus. Athen. 11, οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐτῷ φαίνεσθαι γυμνάς. ¶ Γυμνὸς peculiariter pro eo qui nudus sit armis, id est qui sit inermis, apud Homerum. Et γυμνὸν τόξον de arcu qui goryto conditus non sit, apud eundem. Vide Eustath. Sic γυμνὸν ξίφος, ensis euaginatus. Ex Luc. autem affertur γυμνὴ ἀγωνία pro F exercitatione quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. ¶ Iungitur etiam genit. vt γυμνὸς ὅπλων, Herodian. & γυμνὸς ὅπλων, apud eundem. Iungitur & aliis genit. interdúmque cum ὑμεῖς copulatur. vt Isocr. ad Phil. ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος ἐγένετο καὶ γυμνός. ¶ Γυμνὸς λόγος à Luc. pro prætextato & turpi poni videtur. Bud.

C. Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι, Nudus conspicior, ex Luc.

C. Γυμνόκαρπος, ου, ὁ & ἡ, Nudum fructum habens.

C. Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιά, q. d. Nudorum ludus. B. chorū velut lupercorum fuisse putat. Idem alibi ex Plutar. Apophth. pag. 182, de quadam saltatione Laconica dictum fuisse scribit. reprehendit autem Philelphum, qui gymnicum certamen interpr. Remittit & ad eundem Plut. in Agesilao, 201, & ad Pausan. 72. Apud Xen. plural. γυμνοπαιδίαι seu γυμνοπαιδιαί, Hellen. 6, & alibi. ¶ Sed inuenitur & γυμνοπαιδεία cum ει in hac signif. alicubi apud Plat. & alios. ET Γυμνοπαιδικὴ idē saltatio, Athen. 169.

C. Γυμνόπους, οδος, ὁ & ἡ, ET Γυμνοπόδης, ου, ὁ, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur & Qui nudis pedibus incedit. ET H Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετέω apud Naz. de discipulis Christi, inquit B. In v. l. ex Hieron. lib. 1, in Iouin. exponitur etiam Nudipedalia exerceo. ET Γυμνοποδία, Ipsa actio incedendi nudis pedibus. Itē Saltatio quædam apud Laced. inquit B, ex Luc. apud quem & γυμνοποδίαι plur. Exponitur & Nudipedalia, vt præcedens verbum γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere.

Γυμνοσοφισταί, Plut. in Lyc. & Alex. Sapientes Indorum (vt in v. l.) ita vocati quòd nudi in syluis agerent.

C. Γυμνόσπερμος, ου, ὁ & ἡ, Nudum semen habens, id est non inclusum, Theophr.

C. Ἡμίγυμνος, Seminudus.

Γυμνότης, Nuditas. Chrys. λιμῷ καὶ δίψῃ καὶ γυμνότητι ἐπαλαίομεν.

Γυμνόω, ῶ, Nudo, Denudo. A cuius pass. ὅπου δὲ γυμνωθὲν μέρος θάλψειε, Luc De cal. Thuc. γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. Dicitur & γυμνώσας τὸ ξιφίδιον ab Herodiano, Nudato pugione, id est euaginato. Item cū genit. γυμνῶσαι τῶν ὅπλων apud eundem. Sic γυμνοῖ τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν. Et ἐγυμνώθη ῥακέων. ¶ Item pro Spolio, Priuo, apud Herodian. Sic Plato, γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur & pro Exhaurio ex Nonno, ἀμφιφορῆας ἐγυμνώθησαν. ET Γύμνωσις, Nudatio.

C. ἈΝΑγυμνόω, ῶ, Idem. VNDE Συναναγυμνόω, ῶ, Simul nudo, in v. l.

C. ἈΠΟγυμνόω, ῶ, Idem. Vnde ἀπογυμνωθεὶς, Hesiod. Et ἀπογυμνούσθω τὰ ἱμάτια, in v. l. Vestibus exuatur. ET Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

C. ΠΑΡΑγυμνόω, ῶ, Idem. Et metaph. Patefacio, Reuelo, Nazian.

¶ Γυμνάζω, (de cuius propria signif. paulo pòst) Exerceo. vt ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Isocr. Et γυμνάζειν περί τι apud eundem, in Hel. enc. At γυμνάζειν πρὸς πόλεμον ex Plut. pro Ad bellum se exercere. Dicimur & γυμνάζειν alium, & quidem interdū cum infinit. γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. Pass. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Luc. Et γεγυμνασμένοι πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις ex Aristot Polit. redditur, Exercitati ad rē militarem, vel Ad rem militarē exercitatione habiles effecti. Itē cū genit. ex Philostr. γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, & γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης. Quæ cōstructio quū rara sit, habetur tamē & apud Petrum 2 epist. cap. 2, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hāc enim lectionē (non alterā πλεονεξίαις) inuenimus in plurimis vet. cod. quos regia bibliotheca nobis suppeditauerat. Ex Thuc. autem affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima est hui⁹ vocis signif. quum propriè dicatur de iis qui nudi se exercent.

Γύμνασμα, ατος, τό, Exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν, Athen. 10.

Γυμνασία, Idem. Huic Gal. opponit ἀργίαν. ad Glauc. 1. ET Ἀγυμνασία contr. γυμνασίᾳ Aristoph. Ranis. Interdum pro inertia & desidia ponitur.

Γυμνάσιον, Idem apud Isocr. Aristot. & Luc. ¶ Γυμνάσιον itē Gymnasium. Locus in quo se nudi exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. HINC Γυμνασίαρχος Æschin. VEL Γυμνασίαρχης Demosth. Gymnasii præfectus. ET Γυμνασιαρχία, Isocr. Gymnasii præfectura. ITEM Γυμνασιαρχέω, ῶ, Gymnasio præfectus sum.

Γυμναστής, Qui exercet pueros in palæstra, Qui præfectus est exercendis pueris, Xenoph. At Theocr. dixit, ἔστιν δ' ἐπ' ἄθλον Γυμναστῶν, in Eraste. ET Γυμναστικὸς, Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. Vel, Exercitationis palæstricæ peritus, ex Plat. in Protag. Item γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent, Plat. in Gorg.

G C. Ἀγύμναστος, ου, ὁ & ἡ, Inexercitatus, Qui nondū exercuit corpus, vt equi ἀγύμναστοι, Xen. Pæd. 8. vel Qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Gl. 2, ὅσοι ἀδύναμοι καὶ ἀπαλόσαρκοι καὶ φιλόλουτροι καὶ ἀγύμναστοι. At verò apud Sophocl. in Trach. dicitur morbus non relinquere hominē ἀγύμναστον, ea signif. qua Lat. Exercitus, vt significet Nō exercitum dolore. Intelligit autē nō dare vllā à dolore requiē. Et cū genit. X. Pæd. 1, ἀγύμναστοι τούτων, Rudes harū rerum & imperiti. Ad verbū, In his rebus inexercitati. ¶ Ἀγύμναστος pro πολυγύμναστος, Valde exercitatus, Hesych. ET Ἀγυμνάστως, Inexercitatè, & ex cōseq. Imperitè. Vt Χ. ἀγυμνάστως ἔχειν πρὸς τὸ ψῦχος καὶ πρὸς θάλπος, nō esse ad tolerādum frigus & æstū exercitatos.

C. Πολυγύμναστος, Multum exercitatus, vel in multis.

Φιλογυμναστία, Amor exercitii, Cupiditas exercitationis. ET Φιλογυμναστέω, ῶ, Amo exercitationē, Cupidus sum

exercitationis. φιλογυμναστεῖν de Laconibus dixit Plut. vt
inquit Bud.
Γυμνὰς, άδος, ἡ, Exercitationi dedita, qualis est palæstrica.
Luc. γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική. Et γυμνάδες ποσὶ ἵπποι,
equæ pede expeditæ ex Eurip. ‖ At Statius gymnade
substantiuè dicit pro exercitatione.
C. ἈΠΟγυμνάζομαι, Exerceor, Me exerceo. Aristot.
C. ἘΓγυμνάζω cum dat. rei, vt ἐγγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac
in re. Plut. in Cæs. καὶ τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέ-
μοις. Herodianus, θήραις τε ἐγγυμνάζεσθαι. Et ἐγγεγυμνασμέ-
νος ἁρπαγαῖς, Exercitatus in rapinis. pro, Rapinas exer-
cere suetus. ‖ Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare,
inquit Bud. Sic Lat. partic. Exercitus interdum capitur.
C. ΚΑΤΑγυμνάζω, Exerceo. Luc. τὴν πολλαῖς αἰκίαις καὶ πό-
νοις αὐτίκα ἐπὶ τοὺς νέους καταγυμνάζουσι.
C. ΠΡΟγυμνάζω, Præexerceo, Luc. VNDE Προγύμνα-
σμα, Præexercitatio. vt Athen. lib. 14 scribit pyrrichen
esse προγύμνασμα belli. Sic προγυμνάσματα rhetorices
vocauit Aphthonius quædā scripta sua, quæ sunt velut
illius præludia. ET Προγυμναστὴς, Qui præexercet, Qui
præexercendo præparat. Ex Plat. & Xen. affertur.
C. ΣΥΓγυμνάζω, Coexerceo, Simul exerceo. ET Συγγυ-
μνασία, Coexercitatio. ET Συγγυμναστὴς, Socius exerci
tationis, ex Plat.
¶ Γυμνικὸς, Gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc.
Certamina gymnica. i. in quib⁹ athletæ nudi certabāt.
Dicunt & gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὰ ὅπλα. Xen.
¶ Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item Γυμνήτης, ου, ὁ, Miles leuis armaturæ.
Et γυμνήτης βίος, Nuda vita, ex Epigr. ET Γυμνητεία,
Leuis armatura. id est Milites leuis armaturæ. Thucyd.
lib. 7. ET Γυμνητεύω, Sum miles leuis armaturæ. ‖ I-
tem, Nudus sum, apud Basil. τοῦ γυμνητεύοντας τὸ ἱμάτιον
τὸ φυλακτικὸν ἀποθεῖναι. Idem alibi, ὁ πεινῶν τίκτεται, ὁ γυμνη-
τεύων τίκτεται. Chrys. ἀλλὰ πῶς πεινῶσι, ἀλλὰ τοῖς διψῶσι, ἀλλὰ
τοῖς γυμνητεύουσιν. Γυμνήσιαι νῆσοι, quæ & Baleares, & Cal
lariades, ex Diosc. ET Γυμνησίαι, eædem Steph.
Γυμνολὸς, Inops, Hesych.

– ΓΥΝΗ', αικὸς, ἡ, (tanquam à γυναὶξ) Mulier,
Fœmina. Il. λ, Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ
βάλοι ἢ παῖς ἄφρων. Et θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, Od. ο, velut epi
thetice. At in γυνὴ ταμίη apud eundem Il. ζ, & in simili-
bus, vacat γυνὴ, sicut ἀνὴρ sæpe. Paus. Atticis, ὡς ἡ Πα-
νδίονος γένοιτο γυνὴ Πρόκνη. ‖ Γυνὴ. Vxor. vt Il. ζ, Ἡ δ' ὁμο-
φρονέοντι νόημα ἐν οἴκῳ ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit
Eurip. eandem γυναῖκα vsurpans, Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ
διχοστατῇ. Plut. Pol. pr. καὶ ἐξ ἀνδραποδισμοῦ λαβὼν πρὸς γυναῖκας
ἐπορεύθη. i. (Luc. verbis) γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην
συμπεπαιδεύοντας. Sic ἔγημε γυναῖκα. Od. α. & ἠγαγόμην γυναῖκα,
Od. ξ. Passiuè autem γυνὴ γαμετὴ, Hes. Erg. Hinc & γα-
μετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter, de quo dictū in Γαμε-
τή. Est autē dicta γυνὴ quasi γονὴ, si Platoni credimus.
C. Γυναικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui est specie muliebri.
C. Γυναικόθυμος, ου, ὁ, Qui muliebri animo est. VNDE Γυ-
ναικοθύμως, Muliebri animo. Muliebriter. Polyb. γυναικοθύ-
μως δὲ ὀργισθεὶς ἐξέχεεν τὴν παρρησίαν συνεσθέντι.
C. Γυναικοϊέρακες, οἱ, Qui mulierib⁹, vt accipitres auib⁹, in-
hiat. Mulierū sectatores, Mulierosi. Factū per lusū. Cam.
C. Γυναικονόμοι apud Athen. lib. 6, qui Athenis improbio
res & petulantiores mulieres multa afficiebant, propo
sita publica scriptura multæ de platano in Ceramico,
teste Polluce l. 8. Cam. ἀρχαὶ ἐπὶ κόσμον γυναικῶν, οἱ καὶ
ἐπεσημαίνοντο ζημιοῦντες.
C. Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, Fœminarum imperio regor,
Fœminis pareo. Viuo sub imperio muliebri. B. C. 849.
vnde Γυναικοκρατούμενοι dicti populi qui Amazonum
potestati parebant: de quibus Plin. lib. 6, cap. 7. ‖ Γυ-
ναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Vxorii, Bud. Qui in po-
testate sunt mulierum. Camer. ex Polit. 2. Plut. Erot.
ἡ γὰρ φύσις παρεσκευασμένη γυναικοκρατεῖσθαι. ET Γυναικοκρατία,
ας, ἡ, Dominatio muliebris, Camer. Muliebre imperiū.
Plut. de Marco Catone, qui in matronarum licentiam
inuectus est, περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεγόμενος, Πάντες
ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν
δὲ αἱ γυναῖκες. B.
C. Γυναικομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulierum amore insanus, Mulie
rosus. Athen. lib. 13, πρὸς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλο-
δόξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς. VNDE

A Γυναικομανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. ibi-
dem. (PRO QVO ET Γυναιμανία per syncopen.)
ET Γυναικομανέω, ῶ, Insano mulierum amore flagro.
C. Γυναικόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mulieres imitās. γυναικομίμοις ὑπτιά-
σμασι χερῶν, de humilitate precū. Cam. ex Æsch. Prom.
C. Γυναικονόμοι, οἱ, Magistratus modestiæ matronali præ-
fecti, ne licenter exeant & sint indecorè ambulatrices,
Bud. Hi vnà cum Areopagitis conuentus priuatos nu-
ptiarum & feriarum inspicere solebant, & videre nun-
quid contra præscriptionem conuiuiorum committe-
B retur, vt si plures q̃ triginta inuitati essent. Cam. ex A-
then. l. 6. VNDE Γυναικονομία, ας, ἡ, Functio illa.
C. Γυναικοπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulieribus plenus. Eurip.
C. Γυναικοπαθέω, ῶ, F. ήσω, Muliebria patior, Effœminor. A-
then. lib. 12, Μαλακώτατος δὲ ἐγένετο, οἱ δὲ αὐτὸν Σαρδανάπαλον
τῇ φορήσει κόσμου ἀρχαϊσμοῦ δὲ γυναικός ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλα-
κίαν δὲ τὴν τρυφὴν γυναικοπαθοῦντος.
C. Γυναικοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulieres decens. Xen. Et Plutar.
ἀκαλλώπιστον καὶ γυναικοπρεπές. VNDE Γυναικοπρεπῶς, ad-
uerb. Muliebriter, Ita vt mulieres decet.
C C. Γυναικοφίλης, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Theocr.
Καὶ σὺ γυναικοφίλας. Poll. tamen l. 6 hanc vocē improbat.
C. Γυναικόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muliebrem vocem habens.
C. Γυναικανὴρ, ανδρος, ὁ, Effœminatus, Muliebris. Eust. ex
quodam poeta, – γυναικάνδρεσσι τοξόται.
C. Γυναιμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulierum amore insanus. Il. γ, Δύσ-
παρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. VNDE Γυναι-
μανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor.
C. Γύνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνδρόγυνος, Qui masculi &
fœminei sexus est. Item, Effœminatus, Muliebris.
D C. Ἀγύναικος, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. Phryn. apud Poll.
τηλικοῦτος γέρων ἄπαις ἀγύναικος.
C. Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, Pulchras mulieres habens. Ἑλ-
λάδα καλλιγύναικα, muliebribus formis nobilem Ho-
merus dixit, Cam. quod epitheton diuersis locis attri-
butum à diuersis poetis tradit Eust.
C. Καταγύναιξ, αικος, ὁ, Mulierosus. Arist. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.
de Iberis, ὅτι καταγύναικες εἰσὶν ὥστε αὐτοὺς σώματος θηλυ-
κοῦ διδόναι τοῖς ἐραστοῖς τι δῶρα καὶ πίττε σήματα ἄφθιτα. B.
C. Φιλογύναιξ, αικος, ὁ, Mulierū amans, Mulierosus. Plato, φι-
λογύναικές εἰσι, καὶ ποικιλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι.
E Dicitur etiā ad differentiā τοῦ φιλόπαιδος seu παιδεραστοῦ.
C. Ἄγυνος, ET Ἀγυνὴς, οῦ, ὁ, Vxore carens, Cælebs. apud
Pollucem, qui ἄγυνος ex Aristoph. citat. ET Ἀγύναι-
ος, pro eodem, apud Varinum.
C. Ἡμίγυνος, ου, ὁ, Semimulier. Synes. ἀλλὰ κἂν στρατιώτης εἶ
δοκῇ, θαρρῶν ἀποφαίνεται τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον.
C. Καταγυνὴς, οῦ, ὁ, Mulierosus. vt φιλογύνης.
C. Λαθίγυνος, ου, ὁ, Effœminatus, Muliebris. secunda breui. v. l.
ex Gazæ grām. lib. 4. (ex Amypsia.
F C. Νεόγυνος, ου, ὁ, Qui nuper vxorem duxit, νεόγαμος. Poll.
C. Φιλογύνης, ET Φιλόγυνος, ου, ὁ, Mulierum amans, Muliero
sus. Dicitur ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος, vt mulier φι-
λανδρος dicitur virosa, Platoni. Bud. vt Athen. lib. 13, φι-
λομεῖραξ δ' ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. Et lib.
11, τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς (καλοῦσι.) ET Φιλογύναιος
pro eodem. VNDE Φιλογυνία, ας, ἡ, Mulierositas,
vt Cicero vertit Tusculan. 4. Scribitur verò & φιλο-
γυνεία cum ει. CVI ibidem Μισογυνίαν opponit, quod
Odium mulierum interpr.
G C. Πολυγύναιος, ου, ὁ, Qui multas vxores habuit. B. ex Athen.
13, πολυγύναιος δ' ἐγένετο καὶ Αἰγεύς.
Γυναικεῖος, ου, ὁ, Muliebris. Odyss. λ, – γυναικείας διὰ βουλάς.
γυναικεῖος κόσμος, Mundus muliebris, Plato 2 De republ.
γυναικεῖα ἱμάτια, Xenophon. γυναικεῖα φορήματα, Pollux.
Sic γυναικεία φωνή. Luc. ἐπὶ φαῦλα καὶ γυναικεῖα σχή-
ματα. Apud eundem de carmine dicitur ἄρρενες καὶ γυναι-
κεῖον. Et γυναικεία ἀγορὰ, item & κύκλος, apud Pollucē
lib. 10, dicitur forum in quo vasa & vtensilia vendun-
tur. Γυναικεία θεὸς, Bona dea. Plutarch. in Cæsare &
H Cicerone, θεὸν ἣν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἕλληνες δὲ γυναι-
κείαν ὀνομάζουσι. AT Γυναικεῖον, ου, τὸ, neutro genere, sub-
stantiuè accipiendo, est Gynæceum, quo Plautus & Ci
cero etiam vtitur. id est, locus interior in ædibus in quo
solæ mulieres versabātur. Γυναικεῖα aūt plur. num. gen.
neut. (sub. πάθη aut tale quid) accipitur pro mēstruis seu

mulierum purgationibus. quæ Muliebria à Latinis etiã A
appellari quidam tradunt. Aristot. lib. 7 De hist. anim. ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Athen. lib. 3, ἀκάθαρτοι ἔφη γυναῖκα ἐς ἐπιτηδεύματα ἐπὶ τὰ γυναικεῖα.

Γυναικήιος etiam resolutione Ionica pro Γυναικεῖος ponitur frequenter apud Herod. ET Γυναικηΐη, ης, ἡ, Muliebre conclaue, idem quod γυναικεῖον & γυναικών.

Γυναικίας, ου, ὁ, Muliebris, Effœminatus. Luc. μαλθακούς τινας ὄντας καὶ γυναικίας, Mollis & effœminatus.

Γυναικικός, ἡ, ὁ, Muliebris, Effœminatus. vnde comparat. B
Γυναικικώτερος.

Γυναικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Muliebris, Effœminatus, Cam. Et γυναικώδης idem quod γυναικοπρεπής.

Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, Mulierum conclaue, Mulierum contubernium. Xenoph. Pæd. 5, καὶ τὸ γυναῖκα εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν τῆς σκηνῆς, καὶ τὴν αὐτῆς τὰς μουσουργούς. VNDE Γυναικωνίτης, ου, ὁ, quod Polluci est θάλαμος ἰσῶν. Hesych. vero etiam οἶκος γυναικεῖος, & scholiastæ Homeri idem quod ὑπερῷον. Cuius fœmin. est Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, vsitatius multo q̃ ipsum masc. idémq; significãs quod γυναικών. illo autem & Latini vsi sunt aliquando. Paul. C
Æmyl. de matrefamiliàs apud Rom. Neque in conuiuium adhibetur nisi propinquorum, nec sedet nisi in interiore parte ædium, quæ gynæconitis appellatur. Plutar. κακεῖ δὲ θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίστροφος. Dionys. Longin. καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναικωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὡς ἀνδρωνῖτιν. Aliquando non tam pro loco quàm pro cœtu ipso mulierum capitur. Plutarch. De Herod. μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσε. D

Γυναικάριον, ου, τό, Muliercula, Vxorcula.

Γυναικίζω, F. ίσω, q. d. Fœminam ago, Cultu gestúque fœminam repræsento. In mulierem degenero. neutraliter ponitur. vt apud Dionem, γυναικίζει καὶ ἐκκλίνει αἴσθησιν. Passiuũ quoque in vsu est quasi à γυναικίζω actiuè sumpto pro Effœmino. Luc. ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐπιμελές, Fœmina factus es quum prius vir esses, In fœminam degenerasti, B. interpr. cui etiã γυναικίζεσθαι & ἀκκίζεσθαι synonyma sunt. VNDE Γυναικισμός, οῦ, ὁ, Superstitio muliebris, Meticulus muliebris. Bud. apud Plut. Cæs. οὐδένα γὰρ γυναικισμὸν ἐν δεισιδαιμονίᾳ πρότερον κατεγνώκει τῆς Καλπουρνίας. ET Γυναίκισις, εως, ἡ, Actus muliebris, Imitatio muliebris. Aristoph. Thesmoph. περὶ τῆς ἑτέρας δόξης γυναικίσεως δίκας. ET Γυναικιστί, aduerb. Muliebriter, Mulierum more. Aelian. l. 12, de Sardanapalo, ἐξημμένον θῆλυν καὶ κοσμημένον γυναικιστί. E

Γύναιον, ου, τό, Muliercula. Dem. De falsa l. γύναια ἐν τῷ ἀγορᾷ ἐλίγα. Theoph. ep. 43, τὸ πάχυνθε γύναιον, τὸ δὲ ἄνδρες ἀμαθέστεροι. Et apud Hom. Odyss. o, Ἀλλ' ὅλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων. i. Propter dona muliercularũ: seu (vt schol. exponit) διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν. F

Γύννις, ιδος, ὁ, Semimas, Semiuir. i. ἀνδρόγυνος, μαλακός, vt Suidas exponit, seu (vt Eust.) θηλυδρίας, μὴ οὐ διηκριβωμένος πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Plut. Alex. ἐλαβόντο γὰρ μὴ γύννις εἶη. Apud eundẽ γυννίδος ἔξοχα. Apud Suidã καὶ τοὺς ἀθλίους Ἐπιχάρμου λόγους καὶ γύννιδας ἐπισκοπεῖ, τὰς δὲ ὀδόντας λευκοὺς ὑμμετὰ χλούνης τι καὶ γύννις. sic enim ibi scribitur cum ν.

ΓΥΡΟ'Σ,

Curuus, Incuruus. Item, Rotundus. Homerus Odyss. τ, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν. (nam malè scribitur ξυρὸς ἐν ὤμοισιν) vbi Eustath. exponit Rotundos humeros habens, & addit κυφόκυρτος, ἀκμαῖος. Hinc quidam interpr. Qui est humeris valde extantib⁹ & teretibus. Rursum autem Eustath. in hunc locũ Od. β, Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ, qui non è senectute, sed natura talis est. Idem alibi γυρὰς πέτρας ad imitationẽ illius γυρὸς ὤμοις, appellatas fuisse tradit. Legitur & γυρὸν ἐπισκύνιον in Anthol. Epigr. quod redditur Incuruum supercilium, vel inflexum. HINC Γυρόω, ῶ, Incuruo. vt vertitur in hoc Opp. loco, De venat. lib. 3, Αὐχένα δ' ὑψόθ' ἀείρει ἐς ἠέρα γυρώσαντα.

Γυρός, Scrobs. Ita enim scribit Eustath. in hac etiam signif. idque ex veterum autoritate. At Hesych. habet γῦροι, βόθροι. Sic & ex Theophr. affertur γύρους περιορύττειν, τοὺς γυρούς. HINC Γυρόω ῶ φυτὰ apud Aratum, Stirpes in scrobes condere, B. G

Γῦρος autem Gyrus, Circulus, vel Ambitus, vt exponit B. in hoc Plut. loco, τῷ κλίματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλλιος περιέγραψεν. Ac γῦρος pro scrobe vide in γυρός. Et γῦρος placentæ quoddam genus, Athen. Sed quanuis υ producatur in γυρόω, scribitur tamen & γῦρος in omnibus signif. COMP. Γυρόδρομος. vt γυρόδρομος πέτρος v. l. ex Epigr. Lapis in orbem motus, vt mola. ET Γυροειδής, Circularem formam habens, aut Rotundus. VNDE Γυροειδῶς, Gyri forma, vel Per gyrum, In orbẽ. ET Γυρότομος αὖλαξ in Epigr. Sulcus proscissus orbiculatim, quoniam aratrum ad extremum agrum perueniens, in orbem vertitur. ET VERB. Γυρόω, In gyrum colligo, In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interp. Volui, in hoc Greg. versu, Γυροῦ ἐκ σπείρης ὑπ' ἐπέλιν ἐς καλιήν. HINC Γύρωμα, ET Γύρωσις, Circumactio in orbem. Sed & Circus vertitur à Gaza apud Theophr. ITEM Γυρῖνοι cui Hesych. in Κυρβῶσαι videtur dare illã signif. τὸ γυρῶσαι apud Aratum. Sed idem μήκυνεται quoque exponit γυρῶσαι. HINC deductum γυρεία Gaza apud Cicer. De sen. pro fossione ponit. Ab hoc γῦρος Gall. girouette.

ΓΥΡΙ'ΝΟΙ, Ranæ rotunda specie, quibus videlicet nõdum sunt pedes: inquit Eust. qui & addit, γερίνους ab Ionib⁹ vocari, teste Pausania, qui γυρῖνοι ab Atticis appellētur. Alii γυρῖνοι ex Hesych. interpr. Ranarũ pullos.

ΓΩΝΙ'Α,

ας, ἡ, Angul⁹. Aristoph. Vespis, Ἀνδρὸς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. De dæm. Socr. εἰς την γωνίαν τοῦ περιστύλου. Idem in lib. De frat. char. γωνίας pro angusto loco dixit, ὑπὸ οἰκοτρίβου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς ἐξημμένα χαίρειν. Alioqui γωνία potius pro loco abdito ponitur, sicut & in sermone Gall. coin, & coingnet. id est γωνίδιον (de quo dicam infrá.) Quo & Lucas vsus est modo Act. cap. 26, v. 26, λανθάνειν γὰρ αὐτὸν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν. οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contrà verò apud Matth. cap. 6 dicuntur hypocritæ lubenter orare stantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, non vt se abdãt, sed vt ab omnibus conspiciantur. Sunt enim γωνίαι platearum, id est anguli, loca in quibus desinunt plateæ in angulos: adeo vt perinde sit ac si dixisset In triuiis. Quare & Angiportis platearum quidam interpr. sicut Catullus Quadriuiis & angiportis copulauit. Volunt autem quidam grammat. à γόνυ deduci γωνία, cui ideo nostram illam lineolam præfixi.

C. Γωνιοειδής, Anguli formam habens, Velut in angulum seu angulos desinẽs, Theophr. AT Γωνιώδης, Angularis, Angulosus, In angulum seu angulos exiens. ET Γωνιώδης, In formam anguli, Eustath.

C. Γωνιόφυλλος, Angularia seu angulosa folia habens.

C. Ἀγώνιος, Angulo seu angulis carens, Vel Non angulosus, vt Plin. interp. apud Theophrastum.

C. Ἀκρογωνιαῖος λίθος, In extremo angulo positus lapis, Summus videlicet angularis lapis. Sed apud Paulum ad Ephes. 2, & apud Petrum epist. 1 cap. 2, significat potius imum angularem quàm summum, vt doctè annotasse mihi videtur Beza. ET Ἀκρόγωνος pro eodẽ in v. l.

C. Ἀμβλυγώνιος, Obtusum angulum habens.

C. Ἐγγώνιος vide in Εὐγώνιος.

C. Ἑξάγωνος, Sexangulus, Sex angulos habens. Greg.

C. Ἑπτάγωνα quædam organa. Vide in Τρίγωνος.

C. Εὐγώνιος, In quo anguli recti constant, vt interpr. Bud. afferens ex Xen. in OEcon. ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη. Gaza autem quod Cic. dixit directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς ἐγγώνιον πεντάδα ὀρθοὺς στίχους. Sed in illo Xenophontis loco sunt qui ἐγγώνια legant. Est autem ἐγγώνιος, angulos habens.

C. Ἰσογώνιος, q. d. Æquiangulus, Æquos seu pares angulos habens. Exponitur & Rectangulus.

C. Ὀρθογώνιος, Rectangulus. H

C. Παγγώνιος, q. d. Omniangulus. id est ab omni parte angulos habens. In v. l. παγγώνιος, Lapis ab angulorũ multitudine.

C. Πολυγώνιος, ET Πολύγωνος, Multangulus, Multos angulos habens.

C. Τετράγωνος, Quadrangulus, Quadratus, τετράγωνος πλίξις ἐν

ἐκατέρων, Thuc. 4. Hippocr. τετράγωνα βέλη, Sagittæ quadruplici acie armatæ. Quidam quadridentes interpr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα nonnulli dici putant sicut à Celso quadratum, neque gracile, neque obesum: quod habilissimum esse dicit. Item alio genere metaph. τετράγωνος ἀνήρ, apud Aristot. Ethic. Nicom. l. 1, & Rhet. 3, pro bono viro. quod sumptum est ex loco Simonidis quẽ Plato in Protag. affert, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον. Ab Horatio autẽ dicitur totus teres atq; rotũdus, sic & à quodam in opusculis Virg. subiũctis. Retulit & Eras. inter prouerb. Quadratus homo. ‖ ET τετράγωνον, loc⁹ quidã in manu. Cam. HINC compos. 1, Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratam faciem habens. vt τετραγωνοπρόσωπα θηρία apud Gelonos esse ait Herodot. Melpom. ET Τετραγωνίζω, Quadro, In quadram formam redigo: vt apud Philop. τετραγωνίζω λίθον, item pass. τετραγωνισμένος λίθος. Sed & τετραγωνίζουσαι χαμαί apud Proclum in Euclidem, neutraliter. ET Τετραγωνισμός, Quadratio.

Τετραγωνία pro quadam arbore affertur ex Theophr. Hist. l. 3. c. 6. sed locus mendi suspectus est nonnullis.

C. Τρίγωνος, Triangulus, Qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον sine adiectione pro figura triãgulari.

A Est autẽ aliud ἰσοσκελές, aliud σκαληνόν, est præterea ὀρθογώνιον, item ἀμβλυγώνιον, & ὀξυγώνιον: de quibus vide suis locis. ‖ Sed & tres quidã versus Homerici vocati sunt τρίγωνοι, vt tradit Eustath. pag. 397. ‖ Τρίγωνον, instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Vide Athen. lib. 4. Aristot. Pol. his τριγώνοις annumerat & ἑπτάγωνα, itidem musica instrumenta, q. d. septangula: item σαμβύκας. ‖ Τρίγωνος pastillus ad sistendos dolores, sic dictus à figura qua fingebatur. Gal. Paul. Aet. ‖ Τρίγωνον à triangulari forma dictum &

B forum iudiciarium Athenis, vt v. l. annot. ex Suida & schol. Aristoph. HINC Τριγωνίζω, In trigonum formo, seu triangularem formam. Plut. 277.

Γωνιόομαι, οῦμαι, vnde γεγωνιωμένος apud Diosc. (q. d. Angulat⁹) quod redditur Angulosus. ET Ἀπογωνιοῦσθαι, quod Gaza apud Theophr. vertit In angulum se colligere.

Γωνίδιον, ου, τό, q. d. Angulul⁹, Gall. Coignet. Luc. ἐδίδαξεν δέ μοι ἐν γωνιδίῳ ἐνὶ μικρῷ οἰκίσκος τὰ στοιχεῖα τῶν ὑποδημάτων. Sæpe autem γωνίδιον dicunt non solùm pro loco angusto sed & pro abdito.

C Γωνιασμός, Angulus concurrentium parietum, in v. l. Vide Hesych. & Suidam.

Δέλτα Δ Δ δ δ

ΔΑΈΩ, ᾶ, inus. F. ήσω, præt. δεδάηκα, & pass. δεδάημαι, à quo part. δεδαημένος. sicut & pass. fut. δαήσομαι. Exponitur μανθάνω, διδάσκομαι, i. Disco, Doceor. Od. θ, Δῶκε φίλοισι ξείνοισι ἑταίροισι θ' ἅπερ αὐτὸς ἄεθλον Οἷσί τε καὶ δεδάηκε. Idẽ alibi, Δαιδαλέοι τ' ἔσονται καὶ δεδαηκότες ἀλκῆς. Et Od. γ, Ἠὲ καὶ οὐδὲ δαήσεαι, οὐδέ τι κεύσω. Iungitur & genitiuo, sicut εἰδέναι, vt mox docebo.

Δάω itidem inusit. (in hac quidem certè significatione) format δέδαα (pro δέδηκα) vnde partic. δεδαώς. Et pass. δάομαι, itidem inusitatum in hac signif. format aor. post. ἐδάην, vnde δαῆναι & δαήμεναι, item 2 δαείω pro δαῶ apud Homerum. Sunt tamen qui ab vno themate omnia deriuanda putent: quidam à δαίω, vt δεδάηκα sit pro δέδαηκα, itidémque in aliis temporibus: alij à δαέω, vt δέδαα sit Ionicè pro δεδάηκα, quorum ego sententiæ potius subscriberem. Il. φ, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω Ἤ ῥ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται. Et cum genitiuo δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. Sic & δεδαηκότας cum genitiuo, sed pro perito: vt Castorem δεδαηκότα ἵππων dicit Apoll. Arg. 1. Item cum accusatiuo, vt παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. lib. 1.

Δεδάασι autem non solùm pro Noui dixit Homerus (vt οἱ δέδαασι γεραίρειν) sed etiam pro Docui, & quidem cum accusatiuo rei simul & personæ, Od. φ, — ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Τέχνην παντοίην.

Δαήμων, Doctus, id est Gnarus, Peritus: vt Od. θ, δαήμονι φωτὶ ἀέθλων, Perito certaminum. Vtitur & Xen. & quidem in superlatiuo, δαημονέστατοι καὶ ἀνδρειότατοι. Et post eum Arrianus, lib. 6, de Alexandro scribens, καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὁπλίσαι καὶ κοσμῆσαι δαημονέστατος. ET Δαημοσύνη, Peritia, Scientia. Apoll. Arg. 2. CONTR. Ἀδαήμων, Imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il. ε. ET Ἀδαημονία, Imperitia. Apud Hesych. ἀδαημονίη.

C. Ἀδαής, έος, ὁ & ἡ, Ignarus, Imperitus. Herod. Terpsich. τῶν πρότερον μὲν ἐόντων ἀδαέες. Xen. Pæd. 1, οὐδὲ τοὺς αὐτῶν ἡμετέρους ἀδαεῖς γενέσθαι. ET Ἀδαεῖ. Imperitè.

C. Ἀδάητος, Incognitus. Hesiod. οὐκ ἀδάητα πεφασμένα.

C. Ἀρτιδαής, Qui nuper didicit, Qui nuper cognouit. Vel pass. Qui nuper cognitus est, seu mẽte perceptus. apud Suid. de argento ἀρτιδαὲς ἐν σύμπαντι ἐργασίᾳ. i. ἀρτιμαθῆ.

D C. Αὐτοδαής, Qui ex seipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα apud Soph. in Aiace, Quorum scientia sine magistro percepta est.

C. Πανδαής, (q. d. Omniscius) Qui omnia didicit. Democriti epithetum apud Laert.

C. ΠΡΟδαῆναι, Prænoscere, Præscire. vnde participium προδαείς, Hom.

¶ ΔΑΊΜΩΝ, Deus, quasi δαήμων, vt & Plato vult in Cratylo, (quidã tamẽ & δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δαίεσθαι crediderunt, quòd sint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων) Sæ-

E pe autem generaliter δαίμων vocatur à poetis præsertim, quiuis deus vel dea: vt Il. τ, Οὐδ' ἐπιτρέψω πρὸς δαίμονος. Idem Il. ρ, δαίμονα & θεόν pro eodem in vna eadémque sententia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de dea Venere, Il. γ, ἦρχε δὲ δαίμων. Plato vniuersi moderatorem deum μέγιστον δαίμονα appellat. ‖ Interdum verò δαίμονες & θεοὶ tanquam diuersa ponuntur: vnde apud Aristoph. in Pluto, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æsch. in Ctes.

F ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic & Platoni in Timæo & lib. De rep. 3, pag. 32, atque alibi sunt alii δαίμονες quàm θεοί. Necnon Plutarcho, cum alibi tum in lib. De orac. defectu, εἰ δέ τινας τῶν νενομισμένων θεῶν ὀνόματι δαίμονάς τινας καλοῦμεν, οὐ θαυμαστόν. Et in Probl. Rom. πότερον τὸ μὲν θεοῖς θύειν ἀνθρώποις, αἴσιον ἡγοῦνται, τὸ δὲ δαίμοσιν, ἀναγκαῖον; Et paulo pòst dicit

ἀπολωλέναι ὑπὸ δαίμονος. Idem in Sympos. sept. sap. ὁ μὲν εὐ- A
μενέστερον, θεὸς, ὁ βλαβερώτερον, δαίμων. Et subiungit, ὁ ῥω-
μαλεώτερον, τύχη. Sed de δαίμων qui opponitur τῷ θεῷ, di-
cetur infra. nunc quod ad δαίμονας illos attinet qui nō
opponuntur θεοῖς, sed ab illis distinguūtur duntaxat,
quidam deos indigetes vertunt: at Cicero lares, apud
Platonem: verùm addens, Si modò hoc rectè conuer-
sum videri potest. Hic autem nec illud omittendum,
Philonem existimasse ἥρωας & δαίμονας à Græcis appel
latos fuisse quos Moses angelos vocauerit. Vbi & addit,
animas eorum esse qui philosophiæ studio constanter B
olim indulserint. Manauerit autem fortasse hæc Græ-
corum opinio ex Hesiodo in Erg. qui δαίμονας itidem
vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui
& φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide &
Plat. De rep. lib. 5.

Multis item in locis δαίμων vertitur Genius, ac tum
præcipuè quū dicitur huius vel illius δαίμων (vel certè
genitiuus subauditur) vt ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως apud Plu-
tarchum & Athenæum. Sic Plut. in Consol. ad Apoll.
ἔρρωσθαι σοῦ ὅστις ἦν· καὶ τὸν φαῦλον δαίμονα τῆς ὑγιείας σοῦ. Idem C
in Cæs. ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσα-
το, καὶ πλουτήσαντος ἐπηκολούθησε. Quem locum Budæus
afferens, δαίμονα esse dicit cuiusque genium præstitem,
conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduersæ. vnde ἀ-
γαθοδαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos. Hæc ille. Sciē-
dum est autem eandem esse & τοῦ ὀλβιοδαίμων rationem,
in quo, sicut & in illis duobus, posse δαίμονα accipi etiā
ἀντὶ τύχης, vel μοίρας, quod & alicubi Eustathius (ni fal-
lor) sentit. Illud etiā addo, pro genio bono interdum
δαίμονα simpliciter, interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixisse: at D
malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, (vt Od. κ. – ἀλλά
τι κακὸς ἔχε δαίμων) interdum βαρὺν, nonnunquam
& στυγερὸν appellauisse, vt – δαίμων ὅς περ ἔχει σε βαρύς. Et
ἔλαθ' αὐτῷ στυγερῷ δαίμονι, apud Soph.

Δαίμων & pro fortuna sæpe accipitur. Plutarch. ἐδε-
δίεσαν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος. Idem, οὐδὲ τοῦ νῦν ἀλλὰ
τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Synes. fœm. gen. εἰ δή σοι φιλία
πρὸς τὸν δαίμονα, οὐ στενοῦ αὐτοῦ τὸν νεανίσκον. (Sic & ex The
ophrasto affertur ὁ δαίμων θεός) In his autem locis δαί-
μονα Budæus pro fortuna accipit. sed animaduer- E
tendum est, in vno eodémque loco interdum variè ex-
poni, nimirum vel deum (generali signif.) vel genium,
vel fortunam, vel fatum. Eustathius certè in hoc lo-
co Il. ν, – ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ,
δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην
vel μοῖραν. Verùm in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα,
vel κατά τινα δαίμονα, extra controuersiam est per δαίμο-
να fortunam intelligi, quum id planè sit quod Latini
dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Luc. in Scy-
tha, μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα ἐπεὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐφάνη. Sed & F
κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα Demosth. dixit. Nec tantùm
in hoc loquendi genere, sed & alibi copulata hæc no-
mina reperiuntur: vt apud Æschinem in Ctesiph. τὸν
δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυ-
λάξασθαι. Plutarchus in Polit. præceptis, ὅσον οἱ μεγάλοι καὶ
δαίμονα καὶ τύχην ἐπὶ κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. Sed (quæ
fuit ethnicorum hac in re vt ignorantia, ita etiam in-
constantia) ille ipse Demosthenes qui alicubi τύχην &
δαίμονα coniungit tanquam ἐκ τοῦ παραλλήλου, alibi se-
parat: vt Pro cor. εἰ δὲ καὶ δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς. Atque G
adeo idem in eadē oratione δαίμονα datorem τύχης fa-
cit, scribens, τῇ τύχῃ δ' ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστῳ, ταύτῃ
κέχρηνται. Sed eos qui de numine variè & incertè sense-
runt, variè itidem de eo loquutos esse, mirū videri nō
debet. Præsertim verò illud ἢ δαίμονος ἢ τύχης minimè
nouū ei fuerit qui vel ipsos poetas Lat. subinde dubitā-
tes audiuerit deóne an fortunæ seu casui imputare de-
beant quod accidit. Exemplo est hic locus Virg. Æn. 11.
Quis tātam Rutulis laudem, casusne deusne Attulerit.
Alicubi verò non deum sed rationem fortunæ oppo- H
suerunt, quemadmodum Græci λόγον (apud quos inue-
niuntur interdum & tria hæc coniuncta, ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ
δαίμων) vt quū dixit Horat. – quam sibi sortē Seu ratio
dederit, seu fors obiecerit. Quod verò ad eos locos atti-
net in quibus δαίμων & τύχη iunguntur, aut id fit ἐκ τοῦ

A παραλλήλου, (vti dixi) aut certè si δαίμονος appellatione
ibi aliquam diuinitatis significationem includi existi-
memus, tale hoc fuerit fortasse quale est apud Herodo
tum θείῃ τύχῃ, quod à me in Apologia quam illius edi-
tioni præfixi prætermissum nō est. Sed vt ad Latinos
poetas redeam, Virgiliani cuiusdam loci nunc recor-
dor qui lucem afferre videtur alii expositioni huius
vocis δαίμων, à me nōdum allatæ, quam Eustathius σο-
φοῖς quibusdam adscribit. Ita enim hic in quendam lo-
cum Il. ι, εἰ δέ ἴσως δαίμων ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ, κατὰ τοὺς ὕστερον σο-
B φοὺς, οἳ δαίμονα καὶ τὴν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, ὅτι αὖ,
&c. Virgilius autem ita, Æneid 9, – dine hunc ardorē
mentibus addunt Euryale? an sua cuique deus fit dira
cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido est illa ψυχὴ,
sed cui tamen non solùm dira cupido, sed quælibet
competat. ¶Δαίμονα δουῶναι fortasse pro eo quod di-
citur donner malencontre, apud Homerum Il. θ. Vide Eu-
stath. ¶Κατὰ δαίμονα contrà pro Prosperè Budæus ac-
cepit in hoc loco Hippocratis in epistola ad Damag.
ὅτι κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἐστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς: vertit enim,
C Quando omnino prosperè nauis velificata est. ¶Δαί-
μων est etiam Sors vitæ, vt interpr. idem Budæus apud
Plat. in fine lib. 10 De rep. vbi scribit δαίμονα dari vni-
cuique à Lachesi. Sunt autē & qui δαίμονα interpre-
tentur conditionem vitæ (malim tamen vertere sor-
tem vitæ) in isto Hesiodi versu, Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ
ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertunt, Quacunque fortuna es.
Sic Tzetzes, τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχεις, εὐτυχὴς
ἢ δυστυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον.

Δαίμων autem in scriptura sacra, & δαίμονες, ITEM
D Δαιμόνιον & δαιμόνια, semper de spiritibus noxiis & im-
puris, qui & diaboli. Multóque in ea frequētior est vox
δαιμόνια quàm δαίμονες. Legitur autem δαίμων in ma-
lam partem & apud Plut. (vt antea dictum est) ὁ βλαβε-
ρώτερον, δαίμων, sicut ὁ ὠφελιμώτερον, θεός. Et lib. 1 Epigr.
Τύχης ῥιπτεύσης δαίμονα λωλοφόρον. Sed apud prophanos
scriptores δαίμων in vituperationem dictum interpre-
tari potius debemus malum genium, opponendo vi-
delicet ei bonū. Cæterùm quanuis δαίμονας & δαιμό-
νια in scriptura sacra de illis spiritibus impuris passim
E legamus, sunt tamen qui apud Paulum ad Cor. 1, cap.
10, poculum δαιμονίων referant ad poculum quod ἀγα-
θοῦ δαίμονος Græci vocabant.

C. Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor. ea forma qua εἰδω-
λολάτρης.

C. Δαιμονομανία, Insanus dæmonū amor, (id est quo quis
prosequitur dæmonum cultum) Insana quædam ido-
lolatria, apud Aretham: ea forma qua dicitur γυναι-
κομανία.

C. Δαιμονοφόρητος, Qui à dæmone agitatur, Dæmoniacus.

F C. Ἀγαθοδαιμονισταί, Qui parcè bibunt, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. He-
sych. Vide Erasmum in hac voce: vide & in prouerb.
Seruatori tertius: vbi docet ex Athenæo, post cœnam
à lotis manibus inferri solere calicem Iouis seruatoris,
qui idem fuerit cum eo qui dictus ἀγαθοῦ δαίμονος. Vi-
de & alia de calice ἀγαθοῦ δαίμονος (id est, vt quidam vo
lunt, ἀγαθῆς τύχης) apud eundem Athen. item apud Pol-
lucem & Suidam.

C. Βαρυδαίμων, Cui grauis & inimica est fortuna, Infelix.
vt ψυχὴ βαρυδαίμων in Epigr. HINC Βαρυδαιμονία,
G Grauis fortuna, Graue infortunium, apud Lysiam 10 e.
Sic & Antipho pag. 104, εἰς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω, ita gra-
ui fortuna pressus sum, Bud. interpr. ET Βαρυδαι-
μονέω, ῶ, ex Aristoph. Graui fortuna premor, Grauiter
mihi est infensa fortuna, Miserrimus sum.

C. Δυσδαίμων, Infortunatus. Et δυσδαίμων τύχη, Pla. q. d. In-
fortunatus casus.

C. Εὐδαίμων, Fortunatus, Felix, Beatus. εὐδαίμων τε καὶ ὄλ-
βιος, Hesiod. Erg. At Plato & Isocrates εὐδαίμονας & μα-
κάριους copulant. Xenoph. autem Pæd. 5 dixit μέγα εὐδαί-
H μονας ὑπάρξειν. Apud Aristotelem, εὐδαίμονες & ἄθλιοι op
ponuntur, Ethic. 1, c. 13. Ex Plat. De leg. affertur εὐδαί-
μονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ prosperè eue
niunt. ¶Εὐδαίμων, Diues, Opulentus. Paus. in Phoci-
cis, ἐπίπλοι δὲ καὶ οἶκοι ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita vsos an-
te eum comperio Herodotum & Xenophontem. ita e-

nim Herodotus lib.1, ἔσονται μὲν δὴ ἴσοι ὀλβοδαίμονες τῶν Βαβυ A
λωνίων ὀλιγόγαμοι,ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους,ἐξωνέοντο τὰς καλλι-
στευούσας. Plutarchus autem in Cam. ciuitatem quãdam
appellauit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, vt Cicero Syracusas,o-
pulentissimam & beatissimam ciuitatem. Sed & Bea-
tus pro diues apud Ouidium legitur,necnon apud Pro
pertium,si bene memini. HINC Εὐδαιμόνως, For-
tunatè,Feliciter. Plato epist. 8, εὐδαιμόνως ζῆν. Sic Isocr.
Bus.enc. εὐδαιμόνως αὐτὸν βίον διατελοῦμεν. Et comparat.
Εὐδαιμονέστερον,Felicius. superl. Εὐδαιμονέστατα,Felicissimé. B
ET Εὐδαιμονία, Felicitas, Beatitudo, Beatitas. Plato in
Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cicero
interpr. Omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. ET
Εὐδαιμονέω,ῶ, Beatus sum, Beatè viuo. εὐδαιμονοῦντας γη-
ρᾶν, Xen. Pæd. 4. Apud eundem Œcon. ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐ-
δαιμονεῖς Cicero. interpret. Virtuti tuæ fortuna con-
iuncta est.

Εὐδαιμονικός, Ad felicitatem idoneus, vel Ad felicitatem
pertinens. Et εὐδαιμονικοὶ philosophi Athen. 6 & 11, & a-
pud Laertium (nam vulg. edit. malè εὐδαιμονιακοί) ab eo C
quod sectabantur εὐδαιμονίας genere, sic appellati. ‖I-
tem pro Beatus: vt Aristot. Ethic. 10, vt ἐνέργεια εὐδαιμο-
νικωτάτη.B. ET Εὐδαιμονικῶς, Beatè, ex Aristophane
in Pace.

Εὐδαιμονίζω, Beatum iudico, Beatum prædico. Aristot. τὸν
πλουσιώτατον ἄθλιος, οὐδεὶς εὐδαιμονίζει. Dicitur & εὐδαιμο-
νίζω σε τοῦδε, vt Luc. in Somn. καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λό-
γων τῆς δυνάμεως. Sed & εὐδαιμονίζω σου τοῦδε, in vulg. lex.
ET Εὐδαιμονισμός, Opinio beatitudinis quæ de aliquo
concipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Ethic. 4.
ITEM Εὐδαιμόνισμα, quæ vox Platoni epist. 8 signifi- D
care videtur Quod pro beatitudine habetur, siue Id in
quo felicitas collocatur.

c.1. Τρισευδαίμων, Ter fortunatus, id est Fortunatissimus.
Lucian. Sic dicitur τρισόλβιος & τρισμάκαρ.

C. Κακοδαίμων, Infelix, Miser, oppositum τῷ εὐδαίμων. Luc.
De sacrif. in princ. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. ‖Κακο
δαίμων exponitur etiam Malus dæmon seu genius.
Vide Κακοδαιμονάω. VNDE Κακοδαιμονία, Infelicitas.
nam εὐδαιμονία opponitur κακοδαιμονία apud Synes. ET E
Κακοδαιμονέω, ῶ, Infelix sum, Aduersa fortuna confli-
ctor. Philo De vita Mosis lib. 3, & Laert. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, A malo genio agitor, Sum fanaticus,
Vel, Intemperiis agor, vt accipi dicit Budæus à Dinar-
cho. Sic autem & κακοδαίμων à Luc. alicubi sumi vide-
tur pro eo qui intemperiis agitur.

C. Ὀλβιοδαίμων, Fortunatus, εὐδαίμων. Sed illud poeticum
est, quo vtitur Hom. Il. γ.

C. Σοροδαίμων, Capularis dæmon, Bustuaria larua seu se-
pulchralis. nam σορὸς capulum id est sarcophagum, si-
gnificat. Plutarchus in lib. De puerorum instit. scribit F
senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut
& χερονσορὸυς. Vide Eras. in prouerb. Alterum pedem in
cymba Charontis habere.

C. Φιλοδαίμων, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, a-
pud Greg. qui ei opponit φιλόθεον.

Δαιμόνιος, ου, ὁ & ἡ, Diuinus, Ad dæmonem pertinens, (id
est deum, apud profanos scriptores.) Plato in Apologia,
ἔσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νο-
μίζει; Sic apud Synes. καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια
πράγματα. Sed & τὰ δαιμόνια sine adiectione dicuntur G
res diuinæ à Xenophonte Apomn. lib. 1. Et apud eũdẽ,
εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exponitur Nisi quid diuinitus con-
tingat. Sic idem in lib. De arte equestri, ἢν μή τι δαιμό-
νιον κωλύῃ. Et apud Thucydidem lib. 2, φέρειν τε χρὴ τά τε
δαιμόνια ἀναγκαίως τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως, quæ di-
uinitus inuecta sunt. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigr. A deo vel
à diis missus. Et δαιμονιοπλήξιμα, Plut. in Romulo. &
Synes. Et δαιμόνιος ἀνάγκη apud Lys. quod interpr. Bud.
pag. 973. Item δαιμόνιος τύχη apud Herodianum (sicut
θείην τύχην suprà ex Herodoto annotaui) scriberem lib. H
1, ὥσπερ ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, quod Politian.
interpr. Siue forte quadam diuinitus huc impellente.
Herodianus huius vocis signif. restrinxit, quum non
solùm τὰ δαιμόνια dixit sed ei τὰ θεῖα præfixit lib. 4, οὐ
μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ

τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, id est (Politiano interprete)
Non hominum modò res cognoscere studebat, sed
deorum dæmonúmque etiam rimari arcana. Sic & Sy-
nes. δαιμονίαν φύσιν appellauit in lib. De insomniis dæmo
num naturam. Idem verò δαιμονίας ἐπηρείας κρείττονα vo-
cauit Non succũbentem fortunæ. Sic & Luc. δαίμονες
ἐπηρείας dixit. ‖Δαιμόνιος homo etiam appellatur, id
est Diuinus, Qui diuinum aliquid habet. Δαιμόνιοι ἄν-
δρες etiam dicuntur (inquit Budæus) qui humano fasti
gio maiores à Latinis dicuntur, & diuino minores. I-
dem à Demosthene δαιμόνιος pro augusto & veneran-
do poni scribit. (intelligens tamen, vt opinor, locum
ex orat. in Midiam vbi rei tribuitur non personæ.) Sed
apud Plat. magis speciali significatione δαιμόνιος ἄνθρω
πος est ὁ ὁμιλῶν τῷ θεῷ διὰ τῶν σημείων, &c. Vide Bud. 973. Ad
hanc autem significationem pertinere mihi videtur
hic Plut. locus in lib. De Socr. dæm. vbi scribit, μόνοις ἐν
χρῷσιν οἷς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχήν, οὓς δὴ καὶ
ἱεροὺς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν. Itẽ δαιμόνιε com-
pellatio apud Hom. pro μακάριε (id est beate) vt vult
Eustathius, qui & Il. β ita exponit, Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κα-
κὸν ὣς δειδίσσεσθαι, vbi tamen Bud. huic voci accommo-
dat illã significationẽ quã modò ex eo retuli in δαιμό-
νιοι ἄνδρες. ‖Δαιμόνιος, Admirandus, Mirus. vt in Epigr.
lib. 2, δαιμόνιος βροχθισμός. SIC Δαιμονίως, Mirabiliter,
Mirum in modum, vt Bud. in hoc Aristophanis loc, ἐφ'
ἣν ἐπιθυμοῦσιν δαιμονίως ἐφερπύσαι. ‖Sed δαιμόνιος ironi-
cè interdum dicitur (sicut & θαυμάσιος quod propriè so
nat Mirabilis) interdum verò & increpantis est. vide
quæ proximè sequuntur.

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur: vt δαιμο-
νία τύχη pro dira & miseranda fortuna, Bud. apud Plat.
Sed multo frequentius malè sonat quum adhibetur
compellationibus: vt apud Herodotum in Melpom.
δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum. (vbi obser-
ua δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo & Aristophanes vsus est: atque
huic constructioni occasionem dedit Homerus quum
dixit δαιμόνιε ξείνων Od. ξ, vbi tamen contrà in laudem
dicitur) Manauit autem ab Homero hic vocis istius v-
sus: vt Il. β, v. 201, Δαιμόνι' ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄ-
κουε, pro Miser. Sic Il. α Iupiter Iunoni succensens dicit,
Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, Misera. Sunt tamen & qui interpr.
Improba, Scelesta: sicut & in illo altero loco δαιμόνιε,
Improbe, Sceleste. Quæ interpretatio mihi non displi-
cet, præsertim quũ sermonis Gallici cõsuetudinẽ consi
dero vocantis *miserable* interdum miserum, interdum
improbum. Alioqui certè δαιμόνιος propriè vel beatum
id est εὐδαίμονα, vel miserum, id est δυσδαίμονα signifi-
cat (quòd δαίμων sit vox media) non improbum. Sed
alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec
tam vituperationem & reprehensionem quàm irrisio-
nem ei subesse, siue ironiam, qualis est in θαυμάσιος,
quod & significatione alioqui ei respondet in nonnul-
lis loquẽdi generibus. Talis ironia est in ὦ βέλτιστε, & a-
pud Lat. in Bone vir.

Δαιμόνιον autem neutro genere (sicut & τὸ θεῖον) Numẽ
supremum, Deus supremus, & diuinitas mundi mode-
ratrix. Ita Budæus, qui & τὰ δαιμόνια interpr. deos: quum
tamen Demosthenes alicubi θεοὺς & δαιμόνια separatim
dixerit, videlicet pag. 173, οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον
τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. Apud Athenæum autem
pag. 191 eodem in loco & pro eodem τὸ θεῖον & τὸ δαιμό-
νιον ponuntur. Isocr. τίμα τὸ δαιμόνιον. Sic & apud Xeno-
phontem, ἃ ποτὲ αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου.
vbi sunt qui diuinam prouidentiam interpr. Apud Plu
tarchum in Galba tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου
proficiscuntur, pag. 751. ‖Apud eundem verò δαιμό-
νιον Socratis peculiari significatione, & quidem contro
uersa, vt disces ex eius libello qui inscribitur περὶ τοῦ Σω-
κράτους δαιμονίου. Luc. quodam loco (cuius in præsentia
non recordor) δαιμόνια mihi visus est appellare quod
Ouid. vmbras nocte volantes. Videtur autem pro hac
expositione facere illa terroris significatio quam Eu-
stathius dat voci δαίμων pag. 705. ‖De δαιμόνιον autem
spiritum impurum signif. siue diabolum, vide suprà in
Δαίμων.

Δαιμονιώδης, Ad dæmonia pertinens.

Δαιμονικὸς, Dæmonicus, Qui est dæmonis. vt δαιμονικὸν οἶστρον ὑποδύντι, Chrysost. De sacerdotio. Sic apud Lact. dæmonicæ fraudes. At ex Plut. Pericle afferunt vulg. lexica δαιμονιακὸν φθόνον, pro inuidia à dæmone incensa: quum potius δαιμονικὸν legendum videatur. At pro Dæmoniacus, id est, Qui à dæmone seu dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονῶν vel δαιμονιζόμενος.

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, id est pro deo. Vide Hes. AT Ἀποδαιμονίζω idem exponit ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἀδοιπεῖν.

Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, seu possideor. Aliquoties habetur apud Euangelistas, & Matth. præsertim. A Marco cap. 5, ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ idem est qui & δαιμονιζόμενος. A profanis scriptoribus dicitur potius δαιμονᾶν.

Δαιμονάω, ῶ, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor. Luc. Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, vt Bud. ex Lact. interpr. Plut. Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶντα καὶ περιεχομένους δι' ἀπειρίαν αὐτῶν.

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, Leuir, Mariti frater. Il. ζ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε. id est ἀνδράδελφος. De huius autem vocis etymo vel à δαίω significante γινώσκω, vel à δαίω, quod est καίω, vide Etymol. autorem.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis, à poetis celebratus: ita vocatus à δαίω de quo dictũ modò fuit. (alioqui enim nisi huic etymo acquiescã, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius solertia mihi opus fuerit) nimirum à δαίω, δάϊαλος, deinde per pleonasmum literæ δ, δαίδαλος.

Δαιδαλέος (vel Δαιδάλεος, accentu in antepenultima) Artificiosus, Artificiosè factus: vt ζωστὴρ δαιδαλέος, Hom. κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. ET Δαίδαλος per syncopen pro eodẽ. vt Il. ξ, – ἐν δ' ἄρα δαίδαλα πολλά. Sed alicubi δαίδαλον exponitur etiam substantiuè, δαίδαλμα & ποίκιλμα, videlicet Od. τ, – πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. HINC Δαιδαλόχειρ, Artificiosas manus habens & solertes, in Epigr. ET Πολυδαίδαλος, Summo & vario artificio elaboratus, Hom. Hesiod. ITEM Δαιδάλλω, Artificiosè facio, Magna arte elaboro. Item Vario artificio distinguo, Variego. Iliad. σ, ποίει δαιδάλλων. A QVO Δαίδαλμα, Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratũ, Opus vario artificio confectũ. ET Ἀδαίδαλτος, Artificio carens, Non variegatus. DICITVR & Δαιδαλόω, ῶ, à Pindaro pro δαιδάλλω. Sed sciendũ est hoc δαιδάλεος quosdam non à Dædalo sed à Dædale deriuare, matre Metidis, apud quam Dædalen educatam fuisse Mineruam scribunt. quidam autem & nutricem Mineruæ hanc fuisse tradunt. Sed ego à Dædalo deductam esse vocem, multo credibilius esse iudico, vtpote cuius longè celebrior fama fuerit: poetas certè Latinos voce hac Dædalus pro artificioso vtentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo.

ΔΑΙΩ, & Δαίομαι, Diuido, Partior, vt volunt grammatici. quin & δεδαίαται ex Herodoto affertur pro δεδαίρηνται signif. Diuisi sunt. Sed intelligendũ tamen propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vsitatus erat. Sic apud Hom. Od. ε, v. 140, Παρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. ‖Hinc autem factum vt & δαίειν γάμον dicatur (quasi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, vt opinor) pro Epulum nuptiale celebrare. vt Iliad. τ, v. 299, – δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Quo & Eurip. modo non solùm ἐδαίσαν γάμους, sed etiam δαισάμενοι ὑμεναίους dixit. ‖Quinetiam δαίνυσθαι sine adiunctione pro Epulari, Hom. Od. σ, v. 408, Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur & simpliciter pro Edere cum accusatiuo, vt Phocyl. Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας. ‖Dicitur & δαίειν τινὰ pro Epulum præbere alicui, vt ab Herodoto lib. 1, τὸν Ἀστυάγης αἰνῶς τραπέζῃ ἐδαίσε. HINC comp. Ἀναδαίομαι, vt ἀναδαιομένη γῆ, in vulg. lex. Ager qui diuiditur. ET Μεταδαίομαι, quod quidam interpr. Inter alios epulor, Particeps sum epuli. Secũdum quam interpretationem, legerem apud Hesychium, μεταδαίσομαι, μεταλάβω εὐωχίας. SED & Ημιδαὴς (ex quo ἡμιδαὴς in Anthol. epigrãm. Semesum) hinc deduco, (non ab ἔδω, quod tamen voluit Lascaris. vt videlicet quemadmodum à δαίω signif. μανθάνω fit ἰδαίω, ex quo αἰδαὴς, sic à δαίω signific. μερίζω fiat itidem ἐδαίω, ex quo ἡμιδαὴς. Est autem locus lib. 1 titulo εἰς ἄμπελον, in quodam incerti autoris epigr. – ὡς αὖ ὀδίτῃσι Εἴη νοσφιμένοις ἡμιδαὴς σκύβαλον. ‖Est & ἡμιδαὴς semiustus, à δαίω significante Vro.

Δαίνυμι, Epulas do seu tribuo. At Il. ι, Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Eustathius Atticismum esse tradit, vt in ἀρχὴν ἄρχειν & βουλὴν βουλεύειν: esse autem δαίνυ pro δαίνυε. aliis tamen pro δαίνυσο dictum id videtur. Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur: vt Il. ψ, αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. id est, δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν, vt Eustathius explicat. Reperitur etiam apud Homerum alibi δαίνυ γάμον ἠμαρέντα.

Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor. ἐν δαιτὶ δαίνυσθαι. Od. κ, Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. ω, – ἐν δὲ σὺ τοῖσι Δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα. Impropriè autem apud Plut. ex Pindaro, δαίνυνται βροτοὶ πήματα. Soph. Trach. εἶτα φοινίας Ἐχίδνας ἐχθρὸς ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο.

C. ΚΑΤΑδαίνυμαι, Epulor, Comedo. Nonn.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. θ, Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Il. ψ, Καί σφι δ' αὖ τ' ἀγαθὴν πάρθεσαν μνηστῆρσιν ἐν κλισίῃσιν. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Δαῖτα θάλειαν autem Seleucus vult esse δίαιταν, vt tradit Eustath.

Δαίσιμον, ου, τὸ, Edule, Quod esui est. ἐδώδιμον, Hesych.

C. Πανδαισία, ας, ἡ, Epulum. ἐκ ψιλῆς καὶ παντοίας εὐωχία, seu ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχία, quum vnusquisque sua obsonia secum portans in medium conferebat: aut quum multis propositis edulibus, caperet quisq; quod vellet, vt tradit Aristoph. schol. Pace, addens aliis πανδαισίαν esse λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἥδυσμα. Apud Herod. Terpsich. p. 73, pro conuiuio opiparo & veluti saliari B. poni scribit, ὦ Πέρσαι, οἰκατε πανδαισίῃ τελέῃ ἐκπιάσθαι. quod paulo antè vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Greg. ἐπειδὴ συνελθόντα συνήχθημεν ἡ φύσις ὡς ἐν πανδαισίᾳ κοινῇ. Synes. εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν.

Δαιτὺς, ύος, ἡ, idem quod δαίς. Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέστας. Eustath. id σκληρότερον esse dicit. Vtitur & Apoll. Arg. 1, δαίτην ἀμφίεπεν.

Δαιτῆθεν, E conuiuio, Ex epulo. Od. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτῆθεν ἰόντα Σαίνωσ'.

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, Conuiua, Epulo. θιασώτης, συμπότης, Eust. vt Athen. lib. 6, ἔπινον ἐφ' οἱ δαιταλεῖς. ὁ δὲ Κωμωδοὶ ἐγώ, ἄνδρες σοφισταί. Et lib. 14, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖτε ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς. dictum vtrobique de illis dipnosophistis solenni epulo exceptis quos lib. 7 φιλομούσους δαιταλεῖς appellat. Apud eundẽ l. 15 comœdiæ Aristophanicæ nomẽ est.

Δαιταλουργία, ας, ἡ, Coquendi ars.

Δαιταλέω, ῶ, Epulor, Cõuiuor. ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι. Lycophr.

Δαιτὺς, ύος, ἡ, idem quod δαίς. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, Epulo, id est qui epulas instituit, vt Liu. explicat. seu ἑστιάτωρ. & (vt Eustath.) ὁ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζων. Quo sensũ accipi vult idem Eustathius Od. δ, Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος: quum subiũgat, Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. ‖Item Epulo, id est qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος. Od. α, δέπα οἱ δὲ τραπέζας Ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι & Od. χ, μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath. apud Homeri posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur. vt apud Platonem intelligi potest lib. 1 De rep. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ ἢ μέλλοντα ἑστιάσαι. ET Δαιτυμονεὺς hinc deriuatum, pro eodem, Nonn. σὺν ὑμῖν δαιτυμονῆϊ.

C. ΕΝδαιτέομαι, οῦμαι, Fut. ἔσομαι, Epulor, Conuiuor. Depon. in v. l.

C. ΕΠΙδαιτέομαι, οῦμαι, F. ἔσομαι, pro eodem. Vnde ἐπιδαιτήσομαι apud Hesych. id est εὐωχηθήσομαι. item ἐπιπλεῶ.

¶Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, Coquus. τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plutar. Sympos. à more videlicet antiquo, ὁ διανέμων τὰ κρέα, vel (vt Eustathius) ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοῖραν δαιόμενος, seu ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. Od. ρ, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκε κρέα πολλά. ‖Δαιτρὸν exponitur & μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντας δαιτροὺς: vt Eustathius tradit in illud Il. δ, ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πί-

τοῖς, σὺ δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. vbi opponitur τὸ πλεῖον δέπας, A
quasi quod certa portione datum est.

C.Δαιτυμόνος, ου, ὁ, Hesychio est ἐπαινός, συνετός.

C.Ἀδαιτος, Non distributum & diuisum. ἀδιαίρετον, ἀμέριστον. Sic Hesych. qui exponit & ἀπόρρητον.

C.Ἐπιδαιτρον, ου, τὸ, Obsonium. ὄψον, Hesych.

Δαιτρευτικὴ, ῆς, ἡ, Scientia ministrandi more δαιτρῶ. Od. σ, Καὶ δεινὸς θεράποντι δαήμεναι δαιτρευσύνη.

Δαιτρεύω, F. εύσω, More δαιτρῶ carnes distribuentis diuido. Item δαιτρὸν ago. Il. λ, ταὶ δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἐδωκε δαιτρεύειν. Od. ξ, αἱ δ' σύβωτης ἵστατο δαιτρεύσων. Quod mox explicans, subiungit, Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. B
Od. ο, Δαιτρεύσαι τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Apud Apoll. vero Arg. 1, ἀλλ' ἴσαντες δ' αἴτρευον exponitur Mactabant.

C.Ἀδαίτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. δαιτρεύσεως expers: vt μετὰ δείπνου ἀδαιτρεύτου τραπέζης, apud Nonn.

ΔΑΙ´ΖΩ, Diuido, Partior. vt Od. ξ, v. 434, Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Sed & pro Diuidere poni existimo metaphora simili ei qua dixit Virgilius, Atque animum celerem nunc huc nunc diuidit illuc: vt Il. ι, v. 8, Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. q.d. Diuidebatur C
animus, vel scindebatur. Sic Il. ξ, v. 20, Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδι', ἢ ... &c. Eustathius tanquam exponens dicit διχάζεται βουλευόμενος.

¶Est etiam Discerpo, Lanio. vt Il. σ, v. 17, — ἔληεν δέ χροῒ κάλλιμον ἡμεῖς δαΐζων. Et Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον, Il. β, v. 416. ¶Δαΐζειν est etiam Occidere apud eundem, addito interdum datiuo χαλκῷ: sicut & δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpliciter δεδαϊγμένος. sed videtur propriè significare Occidere discerpendo, vel tanquam membratim concidendo. quod de Agamemnone ab eodem poeta dicitur κατακόπτειν. Sic in bello dicunt interdum Galli *tailler en pieces*, significare simpliciter volẽtes Occidere. Cæterũ miror cur Eust. δαΐζω nõ potius à præcedente δαίω deriuet pag. 1765 quàm ab hoc δαΐζω, vel potius cur nõ δαίς ab illo δαίω, at δαΐζω à δαίς. Sed & huic aliã deriuationẽ dat, p. 1401, videlicet à δατεῖσθαι. Verùm multa sunt apud eum sicut & apud cæteros grammaticos talis oscitantiæ exempla. D

C.Αὐτοδάϊκτος, A seipso interfectus. ET Ἡμιδάϊκτος, Semioccisus, in vulg. lex. ET Ὠμοδάϊκτος, Crudeliter laniatus. ὠμοσπάρακτος, Hesych. In vulg. lex. simpliciter Laniatus. Potest etiam significare Qui crudus laniatus sit. ITEM Ψυχοδάϊκτης, Bacchus ex Epigr. pro Animorum diremptor.

C.ΣΥΝδαΐζω, Simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

¶Δάζομαι, (nam vocis actiuæ δάζω nullũ exemplum affertur) Diuido, Partior. vt autem δαΐζω à δαίω, sic & δάζω (nam fingenda saltem est illa vox actiua) à δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω apud solos poetas legere me memini: at δάζομαι poetis cum prosæ scriptoribus commune est. Hom. Od. γ, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, item, ζωὴν ἰδάσσαντο Xenoph. Pæd. 4, κἂν τι μεῖον ἡμῶν δάσωνται, κέρδος ἡγήσεσθαι. vbi tamen δάσασθαι est potius Impertiri & Partem dare quàm Partiri. Apud Hesiod. σπέρματα δάσασθαι pro Disperti femina, seu dispergere, id est Seminare. Sed & δέδασμαι pass. signif. apud Hom. δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται. ¶Apud Hesiodũ vertitur etiam Assigno, Ἐνθ' ἔργα οἱ δάσσατο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. quia videlicet qui partitur, suam cuique portionem assignat. ¶Sunt & qui δάσασθαι apud Homerum exponant Edere, vel potius Vorare, de canibus videlicet dictum, Il. ψ, Ἕκτορα δ' οὔ τι ἐάσω δαπτέμεν ... ὠμὰ δάσασθαι. (& sic Etymol. δάσονται, φαγοῦνται, ἢ μερισοῦνται: Hesych. item βρώσονται, μερισοῦνται) sed malo Dilaniare, vel Discerpere, vt alii reddunt. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. quod tamen δάσονται esse illud puto quod ab Etym. & Hes. exponitur.

Δασμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Il. α, — ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται.

¶Δασμός, Tributum, Vectigal. quòd qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur. Est autem Tributum pendere Xenoph. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι.

C.Δασμογράφος, Tributi scriba.

C.Δασμολόγος, Tributi seu tributorum collector, Quæstor. alio nomine φορολόγος. VNDE Δασμολογία, Tributi collectio. ET Δασμολογέω, ῶ, Tributum colligo. Et cum accusatiuo personæ. Isocrates pag. 68, τοὺς ... δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, vel Ad tributa pensitanda cogere, Bud. Idem δασμολογῶ interpret. Collígo pecuniam à multis, & subiungit ex Demosthene in Neæram, 231, καὶ δίδωσιν αὐτῷ ... ἐκ τῶν ἄλλων ἑταιρῶν ἐδασμολόγησεν, ... συνελέγοντο. At pass. Δασμολογέομαι, οῦμαι, q.d. Tributũ colligor, id est Tributum à me colligitur, Tributum pensito. QVOD & Δασμοφορέω dicitur. ET Δασμοφόρος (quod illo prius esse puto) Tributi pensitator, Tributarius.

Δάσμα, ατος, τὸ, Partitio. ET Δάσμευσις, idem: vtrunque apud Hesych. ITEM Ἄδαστος, Non diuisus, Soph.

C.ἈΝΑδάζομαι, Iterum diuido, Rursus partior. Thuc. lib. 5, καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. Vbi schol. ἀναδάσασθαι exponit ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι τῶν Λεοντίνων.

Ἀναδάζομαι pro simplici δάζομαι, Partior, Diuido, Distribuo. vt exponitur apud Plutarchum in Lycurgo ἀναδάσασθαι χώραν, Agrum diuidere. Bud. apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν exponit Viritim diuidere.

Ἀναδασμός, οῦ, ὁ, Diuisio seu partitio quæ fit deintegro: vt exponitur hoc in loco, ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν καὶ ... ¶Item ἀναδασμὸς pro simplici δασμός, Diuisio, Partitio, Distributio. Plutarchus Lycurgo, δεύτερον δὲ τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων καὶ νεανικώτατον, ὁ τῆς γῆς ἀναδασμός ἐστι. Demosthenes in Timocratem, οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῆς Ἀθηναίων, Neque diuisionem agri Attici. Ibidem, ἀναδασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Lex agraria, inquit Budæus. Isocrates in Panathenaico γῆς ἀναδασμὸν inter mala αἰκίας enumerat.

Ἀνάδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuisus, Distributus. ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν, idem quod ἀναδάσασθαι, Diuidere, vel Viritim diuidere. Quidam, Æqua portione diuidere, Æquè partiri. Aristot. Pol. 5, θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον, ἠξίουν ἀνάδαστον ποιεῖν τὴν χώραν. Sic apud Platonẽ, ἀνάδαστον γῆν ποιεῖν. & apud Aristotelem ἀναδάστους ποιεῖν τὰς οὐσίας, item τὰς κτήσεις, idem quod ἀναδάσασθαι τὰς οὐσίας, vel ἀναδασμὸν ποιήσασθαι τῆς οὐσίας.

Ἀνάδαστος, Rescissus: eo sensu quo dicitur Rescindere acta alicuius. Dion historicus, ἀνάδαστα τὰ ... αὐτῷ πάντα γίνεται.

C.ἈΠΟδάζομαι, Diuido, Partior, Impertior. Homerus Il. ρ, Ἥμισυ τῶν ἑτάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγώ. Idem Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν. Vtitur cum Homero & aliis poetis Herodotus etiam, vt hoc in loco, ἀποδασσάμενος τῆς στρατιῆς μοῖραν. Duplex autem σ ponitur in illis duobus locis Homeri, ad producendam syllabam.

Ἀποδασμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Aliquando Pars seu portio. vt in hoc loco quem Suidas citat, autore non nominato, ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμὸν ... τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας, ... Citat & alium. ET Ἀποδάσμιος adiectiuũ hinc deriuatũ, id est ad verbum, Portionalis seu Partialis, si modò Latinè hæc dici possent: hoc est, Pro parte seu portione cedens alicui. vel Ἀποδάσμιος, In diuisionem cadens, Cuius fit aut fieri debet diuisio, aut iam facta est. ἀποδάσμιοι, inquit Hesych. ἀποδιδασμένοι. ita enim legendum apud eum, non ἀποδιδρασμένοι.

¶Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι. Diuido, Partior. Homerus Iliad. ι, — δατεόμεσθα λαοὶ Ἀχαιοί. Sed in ἀπαιτήσεις δατεῖσθαι in alio eiusdem loco, δατεῖσθαι exponit καταπίνειν. Et δατεῖσθαι ἀρήϊον vel ἔριδος ἄρηος dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, vel bellum dirimentes, Bud. Vide Eustathium. Δατεῖσθαι γῆν vel χθόνα præterea dicuntur iumenta gradientia, quum magno impetu ferũtur. De hoc quoque vide Eustathium. HINC Δατητής, Diuisor, Distributor. διαιρετής, Etymol. ex Aristotele. COMP. Διαδατέομαι idem. quod sonat ad verbum Dispertior. Hesiod. Theog. ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. ET Ἐνδατέομαι, idem. Eustathius θείαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι exponit κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. Cæterùm existimo vt δάζω, vel potius δάζομαι à δαΐζω, sic δατέομαι à δάζομαι formati,

videlicet à tertia singul. præteriti δέδαεται, ablato ε.

¶Δαπάω, Voro, Helluor. Hesych. λαφύσσω, ἐσθίω.

ΔΑΙ'Ω, Comburo, Incendo. Il. υ, Μηδ' ὁπότε Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. Soph. Trach. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά. Pertinet huc & δεδήει, quod Hesychio est ἐφλέγη, διεκέκαυτο, & ἐξήγηγερτο, respicienti fortasse ad illud Il. β, μετὰ δ' ὄσσα δεδήει, Ο τρυνοῦσ' ἰέναι. quod Eustathius ad δαίω quoque pro μερίζω sumptū, referri posse scribit.

C. ἈΜΦΙδαίω, Circumaccēdo. vnde in Iliad. ζ, πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, Circumardet. Quomodo & μάχη καυστειρὰ à poetis dicitur à verbo huic synonymo.

Δαηθμός, οῦ, ὁ, Incendium, ἐμπρησμός, Hesych.

Δαηρός, Hesychio est θερμός. item & λαμπρός, φανερός. Et καματηρός. SICVT Δαφὸν quoque eidem est μέλαν & τὸ κεκαυμένον.

Δαΐας, ιδος, ἡ, Fax magna & ardens. καταχρηστικῶς autem pro allii capite ponitur, ὅθεν τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκείμενον παρὰ πολλοῖς συνδέδοται τῇ λαμπάδι. PRO eo apud Erotianum legitur Δέπς à δέω.

¶Δαΐς, ΐδος, ἡ, Fax accensa seu ardens. Od. η, de simulacris puerorum faces tenentium, Ἑστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt suppeditentur, Lucretio interprete. Sic apud Hesiodum, ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἱλύφαζε.

Δᾴς, δᾳδὸς, ex δαΐς per contractionem factum, Tæda, Fax. Xenoph. Pæd. 7, πολλὴ δ' ᾗ δᾳδὲς ἔχουσαι ἡ πεύκη πολὺ πῦρ πεποίηκε. Aristoph. Nub. σὺ δ' ἐσοῦ δᾷδας ἐνεγκὼν πολλὴν φλόγα. Idem Pluto, Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας. Sic δᾳσὶν ἡμμέναις Æschines dixit, quod Cicero Tædis ardentibus reddidit.

C. Δαδοκοπέω, ῶ, Tædam excido. Theophr. De caus. pl. lib. 5, cap. 13, δαδοκοπουμένη συμβαίνει ἡ πεύκη, Tæda detracta fet natur pinus.

C. Δαδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tædam seu facem gestat. Plut. ad Colot. Αἱ δὲ μαι δαδοφόροι μελετῶντες ὀλυμπ ποροῦσι.

ET Δαδοφορέω, ῶ, F. ήσω. Tædam fero. Theophr. historiæ plant. lib. 9, cap. 2, οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεῦκαι καὶ δαδοφοροῦσι.

C. Δαδουργὸς, οῦ, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 10, οἱ περὶ τὴν Ἴδαν δαδουργοί. VNDE Δαδουργέω, ῶ, Fut. ήσω, Tædas conficio. Theophr. De caus. plant. lib. 5 cap. 13, τὴν πεύκην οὐκ ἀεὶ δαδουργοῦσιν, Ex pinu tædas non semper faciunt, id est detrahunt tædas ex pinu. idem enim est quod δαδοκοπέω. Idem De hist. pl. lib. 4, cap. 19, τὰ δ' οὐδὲν πάσχει, καθάπερ ἡ πεύκη δαδουργουμένη. Quo sensu antè habuimus τὴν πεύκην δαδοκοπουμένην συμβαίνει.

C. Δαδοῦχος, ου, ὁ, Facem seu tædam tenēs aut gestans, λαμπαδηφόρος, Hesych. Δαδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes quia portabant faces in eius sacris nocte, imitantes Cererem quum Persephonem quæreret: vnde & tædifera dicitur ipsa dea. Bud. Huc pertinere videtur quod apud Suidam est, ἦρξατο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ δᾳδί τι φιλοτροφατῶν καὶ τοῦ δαδούχου συστοιχίαν αὐτοῖς. [De oculis metaphoricè dixit Philostr. Epist. 50, ᾗ γὰρ ὦ καλοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, καὶ τῆς συμμάτων ἀρχῆς φθέγγοι μάρτυρες; VNDE Δαδουχία, ας, ἡ, Quum faces accensæ manibus tenentur. Herodian. lib. 5, ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δαδουχίας στεφανοὺς καὶ ἄνθη ἐπιρρίπτοντες, Discurrente cum facibus vtrinque populo. ET Δαδουχέω, ῶ, Facem teneo, Facem præfero. Plautus lucere facem alicui dixit in Casina, Primùm omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Athen. ἐφαπτοῦσιν ἔρωτες καὶ πάντες καὶ δοίασι πολλὰ εἴδωλα ἀργυροῖς δᾳδουχοῖντο λαμπτῆρσι. Basil. ἥλιον ἔχει ὀξυτάτῳ δρόμῳ διὰ πάσης ἡμέρας δαδουχοῦντα σοι τὴν λαμπάδα. Sic δαδουχεῖν φέγγος in Epigr. In pass. est Tædis illustror, vt B. apud Athen. lib. 4, interpr. δαδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. VNDE Ἀδαδούχητος, ου, ὁ καὶ ἡ. Cui fax prælata non est, Cui face nemo præluxit. vt ἀδαδούχητοι γάμοι. Nuptiæ sine tædis celebratæ, id est clandestinæ. αἱ λαθραῖαι μίξεις.

C. Ἄδαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tædam non habens. Theophr.

C. Ἔνδαδος, ου, ὁ καὶ ἡ. præcedēti contrar. Qui tædā in se habet. Theophr. lib. 9 De hist. pl. cap. 2, ἅπασα γὰρ ἔνδαδος πεύκη τῆς ῥίζαις. idem alibi, νόσημα δὲ τῆ πεύκῃ ὅταν ἔνδαδος γένηται. Pro quo Plin. Laricis morbus est vt tæda fiat.

Δαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tædaceus, Tædæ similis. sic enim apud Theophr. δαδώδης χυλώματι interpr. Gaza. Item Tæda abūdans. vnde idem Theophr. πεύκην ἰδαίαν dicit esse δαδωδεστέραν.

Δαδόω, ῶ, F. ώσω, neutraliter pro In tædam conuertor. cuius exemplum paulo pòst habes in δάδωσις. Actiuè autē sumendo, In tædam couerto. vnde Theophr. De caus. pl. lib. 5 cap. 15, ὅταν αἱ ῥίζαι δαδωθῶσι, Quum radices mutatæ in tædam fuerint. Idem lib. 6, cap. 15, δαδωθέντα δένδρα. VNDE Δάδωσις, εως, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. De historia plant. ita describit, δάδωσις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τροφῆς δαδῶνται καὶ ξηραίνονται.

C. ΕΝδαδόω, ῶ, Fut. ώσω, idem propè quod præcedens: seu ἔνδαδον reddo. Vnde in pass. apud Theophr. hist. pl. lib. 9, cap. 2, τὴν δὲ ὅπου ἐκπλατύνουσιν, ἐν ἑτέροις [ἐνιαυτοῖς] πάλιν ἐνδαδοῦσθαι.

Δᾴδιον, ου, τὸ, Facula. Pro tædaria item materia apud Dioscoridem accipi tradunt vulg. lex. VNDE Δᾳδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δαδώδης. Theophr. loco antè citato, τῇ γὰρ μάλιστα δᾳδιώδης. nisi δαδώδης ibi scribendum aliquis existimet.

¶Δαλὸς, οῦ, ὁ, Titio, Torris. Od. ε, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. 7, ἐνέκρυψε δ' ὡς εἰς δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto, vt Bud. ex Luciano annotat, οὕτω δαλόν τινα ἑωρακότα δῆθεν δοκεῖς αὐτοῖς ὁ τὸν ἥλιον αὐτὸν μὴ δεδιέναι. | Δαλοὶ in cælo οἱ διάττοντες ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. 165. | Hesychius μελανοῦρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

ΔΑ'Ἱ Η, ης, ἡ, Pugna magna. μάχη μεγάλη, Hesych. seu μάχη καυστειρὰ secundum Homerum, vt etymologia exprimatur. à δαίω enim deriuatur. (licet δαΐς solum hinc deducant grammatici, alterius vtpote parū vsitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes) nam & πόλεμος ἄστυ ἀμφιδέδηεν dicitur, quasi bellum circum ea loca quibus infertur, ardeat.

Δαΐς, ίδος, ἡ, Pugna, seu potius Pugna ardēs aut feruens. à δαίω enim deriuari iam dixi. Il. ν, Ἀρώμεναι δὲ κατὰ χεῖρα μυθεῖται ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eustath. & grammatici.

C. Δαΐφρων, ονος, ὁ, Bellicosus, Prudens. seu ὁ δαΐα (id est πολεμικὰ) φρονῶν. Deducitur & à δαίω, quod est Disco, quasi qui δεδαηκὼς φρεσί, vt de Circe loquitur Homerus: vel ὁ δεδαηκὼς φρονεῖν, id est ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος. Item à δαίω quod est μερίζω, quasi cui δαΐζεται ἦτορ, vt alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. ρ, — Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. γ, ἅμα δ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Od. ο, Καὶ εἰδυῖαν τ' ἄλοχον δαΐφρονα.

Δάϊος, ου, ὁ, Hostilis. πολέμιος, ἐχθρός. Eurip. Androm. καὶ μὴ σοὶ ...σὺν δαΐας τόλμας ἀπ' ἔργων. Et δάϊα μνήματα apud eundē. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἄριστον μάχαις. Et δάιος πολέμοισι, Formidolosus hostib⁹. ex Eurip. Δάϊοι plur. numero, vt πολέμιοι, absolutè & substantiuè capiendo, significat Hostes. Soph. Œdipo Colon. Πόλεμος ποτὲ βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον ἐγχέων δαΐων, id est φόβημα τοῖς πολεμίοις ἐγένετο. | Atticè (vt tradit schol. Sophoclis) capitur pro δύστηνος. vt in Aiace, Ἰὼ δάϊα Τιμήσατε. δύσμοροι φίλοι. Vbi tamen sunt qui pro αἰχμαλώτους, i. Bello capta, accipiant. | Δάϊος autem à δαίω, id est μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. δάϊε τέχνης. | Δάϊον Hesychio est etiam ἱερόν. item ἀγαθόν. Et Δαῒ eidem est & μεγάλη, ἄπειρος, σεμνή, φοβερά. Item ὄχθων.

Δάϊον, ου, τὸ, Signum bellicum. item τέρας, Hesych.

Δηΐς, ΐδος, ἡ, Ionicè pro Δαΐς præcedente, id est Pugna ardens seu feruens, καυστικὸς πόλεμος, siue πόνος aut πυρετός. Eustath.

C. Δηϊάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος. Eurip.

C. Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bellicosus, Belli patiens. Apoll. Arg. 2, Μενεδήϊον Εὐρύμεναν. id est ὑπομένοντα ἐν τῷ πολέμῳ τὴν δῆιν.

Δήϊος, ου, ὁ, Hostilis, Infestus, idem quod δάϊος. Il. ζ, Δήϊον εἰς πόλεμον

πόλεμον. Il.ω, Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι. Il.β, φεῦγον δὲ πρὸς δηΐοισι δόρυ πρό. Infesto igni. Opp.3 De venat. πῦρ μάλα δήϊα φῦλα. Sic δήϊα πύλη apud Apoll. Δηΐοι plur. num. absolutè ponitur pro πολέμιοι, i. hostes. vt & δάϊοι paulo antè, Il.σ, Τηλόθεν ἐκ νήσου τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται. Il.γ, Φθίγγονται πάσιν δηΐοισι δὲ χάρμα ηρίαζ.

Δηϊοτής, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il.ε, Εἰπὲ Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. Od.ζ, Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς οὐδὲ γένηται, Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Δηϊοτῆτα φέρων.

Δηϊόω, ῶ, F. ώσω, Igni & ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido. seu (vt Eustath. exponit) φονεύω, κόπτω, μερίζω, Il.ψ, Δηϊόωσι δὲ Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλούς χαλκῷ δηϊόων. Il.ε, Ἔγχει δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. ET Δῃόω, ῶ, per syncopen pro eodem, quod in prosa est vsitatius. Il.σ, -τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Apoll. δῃώσαι περὶ. Thuc. l.2, ἐρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντας τὰ ἐκείνων φθείροντας. Syn. ep.125, ἄλλως ἐνέπρησε καὶ γῆν ἐδῄωσε. Et in pass. apud Thuc. lib.2, αἰσθόμενοι τῶν ὅτι Ἀθηναῖοι τῆς γῆς ἔξω δῃουμένης. Herodian. lib.8, δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδῃωμένης. Et καταδῃώσαντες apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, pro Detonso mento. Media etiã voce hoc verbum ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, apud Herodot. VNDE Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ vastatus, ἀπόρθητος. Xenoph. Hell.3, ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διεφύλαξεν.

Δηϊάω, seu Δηϊαάσκω, pro eodem. Apoll. Arg.2, σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον.

Δηΐξω, Fut. ίσω. Idem. ET Δηΐω apud Hesych. δηϊώσω, δηώσει.

ΔΑΚΝΩ, Fut. δήξω, vel δήξομαι potius, (tempora enim sua ab inusitato δήκω mutuatur) Mordeo. Vt δάκνεις κατὰ τὰς γυναῖκας, apud Plutarchũ Alcib. Et quod Æschylus dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni est Mordere frænum. ‖ Metaphoricè etiã, vt & ipsum Mordeo apud Latinos, rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut vrentibus. Dioscor. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, Radix gustu acri mordet. Il.ε, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Sic Cicero dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eurip. Thes. Μή μοι νεαρὸν φρένα δάκῃ. Quod Cic. Tuscul.4 ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. Aristoph. Vespis, Οὐ γὰρ δάκνεις ὅτ' ἂν δίκην τίμων... Et in pass. apud Xenoph. Pæd.7, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristophan. ipsi etiam personæ tribuit. vt in Vespis, δάκνων σαυτὸν καὶ τὸ ἀπολογούμενον. Ibidem, ὡς ἐγὼ τοῦτό γ' ἐδάκνομαι π... Et in Nebulis, ὅμως δὲ τὰ ... δακὼν ἐψεύσω.

C. Τριδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter morsus aut mordedus. Plin. l.32, de ostreis, Nepotis cuiusdã nomẽclator τρίδακνα appellauit, tantæ amplitudinis, vt ter mordenda essent.

Δακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mordax. Galen. δακώδει τε καὶ δριμεῖ καὶ καυστικῷ ὑγρῷ κατηντοι. Sic δακνώδη δυνάμεις ἔχειν, apud eundem. Itẽ δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δακέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens seu remordens, vt Virgilius dixit, — quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτη dicitur. ET Θυμοδακής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, inuerso compositionis ordine, pro eodem. Od.θ, Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπεῖν.

Δάκος, εος, τό, propriè Animal morsu aut ictu homini nocens. Θηρίον ἰοβόλον ἑρπετὸν, vt Suidas exponit. Nicander Theriacis de aspide, θανάτου δὲ ὑπέρτερος ἵξεται αἶσα. Οἶον ὑπὸ σκολιὸν βλοσυρὸν δάκος. Promiscuè verò & de aliis beluis ac feris dicitur. Euripides Hipp. coron. Ἄφθογγα δ' αὐτῆς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν. VNDE Δάκετον, ου, τό, pro eodem. Theophrastus lib.9, cap.21, historiæ plantarum, πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum vtilis. Dioscor. lib.7, cap.1, μετὰ τὴν ἐκ τῶν δακετῶν πληγήν.

Δῆγμα, ατος, τό, Morsus. Plutarchus Lycurgo, δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ Εἴρλωνος εἰς τὴν ἀπὸ ... ET Δηγμός, οῦ, ὁ, pro eodem. Plutarchus Pericle, κατὰ καιρὸν μὲν πάθους ἀλαβεῖν, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ ... Idem De discern. am. ἔλεγχος καὶ λόγος δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν.

Δῆξις, εως, ἡ, Morsus, id est, Ipsa mordendi actio, Rosio.

A Galenus ad Glauconem, δῆξις χολῆς. ‖ Metaphoricè etiam capitur vt præcedens, & vt Morsus apud Latinos. Plutarchus Lycurgo, αἱ δὲ παιδιαὶ καὶ σκωμμάτων δήξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων.

C. Δηξίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens. idem quod δακέθυμος & θυμοδακής. vt δηξίθυμος ἅλμη apud Athẽ. l.3 ex Sopatro: vbi simpliciter pro mordax accipitur.

Δώξ, ωκός, ὁ, Vermis lignum corrodẽs. εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, vt Hesiodi tradit schol.

B Δακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eurip. δακτήριος καρδίας, id est τὴν καρδίαν δάκνων.

Δήκτης, ου, ὁ, Mordens, Mordax. Plutarchus De discernen. am. λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ καθ' ἡμᾶς κατατεθέμενος.

VNDE Δηκτικός, ή, όν, Mordendi vim habens, Mordax. Athen. l.3, ...καὶ πνεῦμα ... δηκτικόν τι καὶ πικρόν.

C. Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non morsus, seu Morsibus & rosionibus non obnoxius. Plutarchus De Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, Ne hoc quidem præterire potuit quin morsibus insequeretur, vt Ouid. loquitur. Hesiodus Ergon 1, Ἥμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ὕλη, Minimè cariei obnoxia est, id est ἀσηπτοτάτη. ‖ Item, Non mordax. quo modo Diosc. lib.1, cap.30, ἄδηκτον ἔλαιον dixit Cui nulla inest mordacitas, vt loquitur Plin.

HINC Ἀδήκτως aduerb. Sine morsu.

C. Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc. de smyrnio, ἑρπετοδήκτοις ἁρμόζει. Pro quo Plinius, Prodest & contra serpentes.

C. ΑΝΑδάκνω, F. ήξω, Remordeo, seu Mordeo, pro simplici δάκνω. vnde participium ἀναδηχθείς. HINC Ἀνάδηξις, εως, ἡ, Remorsus, Remorsio.

D C. ΑΝΤΙδάκνω, Viciſſim mordeo, Remordeo. Sic enim Horatius dixit, Et me remorsurum petis.

C. ΑΠΟδάκνω, Demordeo, Præmordeo.

C. ΕΝδάκνω, Morsus infero. Plato Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' αἰδοῦς ἕλκει. Synes. epist.4, ἀλλὰ τροχοὺς ἐπιχρὴ... τοῖς καλωδίοις, ἀπηρεβύλαιμεν τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, rotis mordentibus.

C. ΕΠΙδάκνω quoque dici videtur. INDE enim comp. Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordacitatis expers, Non mordens seu erodens: vt apud Dioscor. lib.5, cap.92, αἱ ἀνεπίδηκτοις ἐμπλάστροις, Emplastris quæ sine erosione medentur. Sic supra ex eodem ἄδηκτον ἔλαιον habuimus.

E C. ΚΑΤΑδάκνω, Mordeo. ex Homero.

C. ΣΥΝδάκνω, Commordeo. vnde participium συνδακών, Corrodens.

C. ΥΠΟδάκνω, Submordeo, Leuiter mordeo.

ΔΆΚΡΥ, Lacryma. Od.π, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Od.ζ, -ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πῖπτεν. Il.α, δάκρυ δὲ δάκρυα χέων. Tradunt grammatici δάκρυ ex δάκρυον per apocopen esse factum, ideóque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltẽ esse fatendũ est. quo datiuo & Thucyd. vsus est, δάκρυσι πλησθεὶς dicens. A δάκνω autem deriuatum volunt ὅτι δάκνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται. Δάκρυον autem & apud poetas & apud prosæ scriptores vsitatius est. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Plutarchus Alcib. πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεμέμικτο. Xen. Pæd.5, πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκεχεῖτο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Sophocl. δακρύων πηγὰς dicit & δακρύων ἄχνας. HINC Δακρυόφι paragoge poetica, Od.κ, - ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δακρυόφι πίμπλαντο.

Δάκρυον (vt Lacryma apud Lat.) plantis etiam tribuitur, significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item, succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophrast. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κομμιδωδῶν. Pro quo Plin. E lacrymis arborum quæ glutinum pariunt, salicis, vlmi. Nic. Τὸ δέ τι καὶ πεπτέρεον ὁπόσα τε δάκρυα βάλλοις. Epigr. lib.2, Ἀμπέλου ὑδατόεις ... δάκρυα δὲς μοι ἀφύσσειν.

C. Δακρυόγελως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Fletu misto ridens, Stat.

H C. Δακρυοπλώω, Lacrymis exundo. πλημμύρω δακρύοις, Hesych. Od. τ, Φῆ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ τοῦ οἴνου βάρος, vel διὰ δακρύων πλείω ὑπὸ φορτίον ὄντα οἴνου βαρύ, Eust.

C. Δακρυρροέω, ῶ, F. ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodianus lib.6, συμπαθοῦσι τῆς βασιλείου σκηνῆς, ...

ἐνθοιαῖσι, δακρυῤῥοεῖν καὶ πρίμων. ‖Item Deploro, cum accus. iunctum. Philo De vita M.3, σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν.

C. Δακρυχέω, Lacrymas fundo. Il. ω, Ἔκπεσε δακρυχέοντος ὀδύροντι περὶ πολάων.

C. Δακρυσπιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacrymas ciens.

C. Ἄδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Plut. De Socr. dæm. δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν πρὸς τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρός· ἦν δ' ἄδακρις καὶ ἀπλεχῶς. ‖Item Lacrymarum expers, Qui sine lacrymis fit. Athen. 12, ὥστε οὐδένων ἄδακρις ἡ τῆς δουλείας ὑπουργία γιγνομένη. Sic ἄδακρις νίκη dicitur, & ἄδακρις πόλεμος prouerbialiter de negotio nullo cum discrimine confecto.

C. Ἀρίδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Admodum lacrymans, seu πολύδακρις, Hesych. Aristot. Probl. ὁ μὲν, λάλος, ὁ δὲ, ἀείδακρις.

C. Ἀρτίδακρις, υος, ὁ, Qui recens lacrymauit. ὁ προσφάτως δακρύσας, Eurip. At ἄδακρις περὶ δάκρυα, quod huic vocabulo apud Hesych. tribuitur, potius ad ἀρίδακρις proximè præcedens referendum est.

C. Βαρύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter lacrymans.

C. Γλυκύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fundens lacrymas. Epitheton ἔρωτος in Epigr.

C. Ἔνδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui in lacrymis est, Cui lacrymæ oboriuntur.

C. Πολύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymans, πολύθρηνος. Item Lacrymosus, seu Multarũ lacrymarum autor, ὁ δακρύων ποιητικός. Il. γ, Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα. Sic & πολύδακρις πόλεμος dicitur.

C. Ταχύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Citò lacrymans. ταχύδακρις ἐς τὰ ἐρωτικά, Citò in rebus amatoriis flens. Luc.

C. Φιλόδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymarum amans, id est Qui libenter lacrymatur.

C. Ἀειδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Ἀείδακρις paulo antè.

C. Βαρυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Βαρύδακρις.

C. Ἐκδάκρυον, ου, τὸ, Lacryma stillans, Gutta inter lacrymandum cadens.

C. Πολυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολύδακρις. Apoll. Argon. 2, ψυχὴν πολυδάκρυον.

Δακρυόεις, εσσα, εν, Lacrymabundus, Lacrymosus. Il. φ, Δακρυόεσσα δὲ παιδὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. Il. ε, αἱ δὲ σὺν αὐτῇ Δακρυόεσσαι ἴσαν. Il. ζ, Δακρυόεν γελάσασα. Od. ο, Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymosus, Luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ καὶ δακρυώδεα. Itẽ, In lacrymæ modum formatus, ex Theophr. historiæ plant. lib. 6. ‖Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr. per metaphoram vlcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ quando inflammatione laborant. Gorr. δύσχετον καὶ ἰχωῤῥοοῦν, vt Gal. exponit.

Δακρυώτατον, Lacrymis & fletu dignissimum. ἀτυχέστατον, Hesych.

Δακρύδιον, ου, τὸ, Lacrymula. Peculiariter apud medicos sic dicitur lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit. Corrupto vocabulo medici nunc diagredion appellant. Ita Gorr. apud quem plura.

Δακρύω, F. ύσω, Lacrymor. Xenoph. Hellen. 3, πεῖν τι φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Athen. 11, αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. Aliquando casum adiunctum habet. vt apud Demosth. δακρύω τὴν τύχην. Sic δακρύω τὸν ἀποθανόντα dicitur, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ apud Luc. Sophocles autem Aiace dicit γόους δακρύειν impropriè. In pass. voce δεδακρυμένος est lacrymis stillans, Plorabundus. Æschines Ctesiph. 32, Plut. Apophth. 172. Pausanias de statua Niobes quæ erat Athenis, εἰ δὲ πορρωτέρω γένοιο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν καὶ κατηφῆ γυναῖκα. B. Gall. eadem participii forma, esploré.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, Lacryma.

C. Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Od. δ, Οἷον ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε. Sophocl. Trachin. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ, Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον. Item πολυδάκρυτος, Multis dignus lacrymis, seu Multum lacrymans. Soph. Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει. Idem Trachiniis de Deianira, οὔ ποτ' ἀπέλιπεν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθοι. vbi tamen ἀδακρύτων βλεφάρων accipi etiam posset vt ἀδακρύτω ὄσσε in Homerico exemplo quod præcedit. HINC aduerbium Ἀδακρυτί, Sine lacrymis, ἀκλαυτί. Isocrates Plataico, οὐδ' ἐμίας ἡμέρας ἀδακρυτὶ διάγοντες.

C. Ἀειδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymabilis. Item Multum lacrymans. πολυδάκρυτος, Hesych.

C. Εὐδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè lacrymans. Philostr.

C. Πανδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino lacrymabilis. Seu (actiuè sumendo) Ad omnia lacrymans. Sophocl. πανδάκρυτος βιοτή, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Idem Trach. πανδάκρυτ' ὀδύρματα.

C. Πολυδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lacrymis prosequendus. Il. ω, Achilles ad Priamũ de Hectore interfecto, — ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα Ἴλιον εἰσαγαγών. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

C. ἈΠΟδακρύω, F. ύσω, Lacrymis prodo. Aristophanes Vespis, Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα τοῦ γνώμην ἐμήν. Exponitur & Illacrymo. HINC Ἀποδακρυτικὰ medicamenta dicuntur lacrymas mouentia, & postea expresso vacuatóque oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia. Latinè dici possunt Delacrymatiua. nam Columella & Plinius delacrymare & delacrymationem ea significatione dicunt. Gorræus.

C. Ἀπαυξοδακρύω, Inordinatè seu intempestiuè aut immodicè lacrymor. ἀπαυξοδακρύει Affatim lacrymatur, vulgata lex.

C. ἘΚδακρύω, Illacrymor.

C. ἘΠΙδακρύω, Defleo. ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, Fleo super defuncto. id est propter.

C. ΚΑΤΑδακρύω, Deploro, Defleo. Xen. Pæd. 5, κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην. Plut. ἀπῆλθεν ἐγκαλυψάμενος καὶ καταδακρύσας, vbi Bud. interpr. Complorans, Deplorans, item Delacrymans.

C. ΠΑΡΑδακρύω, Adfleo. παραδακρύω σοι. Luc.

C. ΣΥΝδακρύω, Collacrymor, Vnà lacrymor. Plut. De fuga, οὐ γὰρ συνδακρυόντων καὶ συναγανακτούντων, ὥσπερ χορὸς τραγικῶν, ἐν τοῖς ἀβουλήτοις χρείαν ἔχειν.

C. ὙΠΟδακρύω, q.d. Sublacrymor.

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, & Δαμάζω, item Δαμνάω, ex quo δάμνημι. Sed & inusit. Δέμω, vnde ἐδάμην, & δαμείς. Domo, Subigo. Item Affligo, Conficio, Profligo. Item Occido. Il. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. vbi alii præsens, alii fut. esse volunt (sicut ἐλᾷ pro ἐλάσει) quemadmodum δαμάᾳ Il. χ, — ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. HINC comp. Πανδαμάτωρ, Omnia domans. Epithetum somni apud Hom. & fulminis Luc. in Tim.

Δαμάζω, Idẽ. Il. ψ, in propria signif. de mula, Ἑξέτε' ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. Sic in prosa quoque dicitur δεδαμασμένος ἵππος seu πῶλος. Cui opponitur ἀδάμαστος. (apud Isocrat. autem δεδαμασμένοι συμφοραῖς in Arch.) At Odyss. ι, itidem voce media, sed de ea domandi vi qua præditũ est vinum, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἶνος. Quo & apud Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. Hesiod. etiã de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. Sæpe autẽ δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur (q.d. Domare quempiam sub aliquo, vel sub manibus alicuius) pro Imperio eius subiicere, Ei subiectum reddere, vel etiam Efficere vt sub eo occumbat. Cuius generis loquendi exempla rara non sunt apud Hom. Dixit autem Apollon. Arg. 1, — ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρύγας, pro Patris imperio subiecit. HINC Δαμασίμβροτος Sparte, Virorum domitrix Sparte, Plut. in Agesil. 196. ET Δαμασίφρων χρυσός, Pind. Aurum quod domat (id est expugnat) animum humanum suis illecebris. ET Δαμασίφως somnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo quod Homerus magnificentius dixit πανδαμάτωρ, vt modò docui. ITEM nomen verbale Δάμασις, Domitio, Domitura. AT Δαμαστήριον à tertia pers. formatum, q.d. Domitorium, Tormentum quo quis subigitur fateri (vt Virgil. dixit Subigitque fateri) aut facere quod nolit. Affertur ex Eccles. hist. ET comp. Ἀδάμαστος, Indomitus, Qui domari nequit. Interdum verò, Qui domitus non est. Iliad. ι, — Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος Xenophonti. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, Quæ nondum nupsit, quasi

quæ nondum subacta sit ad ferendum mariti iugum. A quo dixit modo Horatius, Subacta ceruice iugū ferre. Hinc ἀδάμαστος θεὰ, Minerua, Soph. Pro eodem dicitur ἀδμὴς ab Hom. Potest etiam exponi ἀδάμαστος (sicut & ἀδμής) Non compressa, vt interdum accipi δμηθῆναι docebo infra.

Δαμάω, ῶ, Idem. vnde Il. φ. – κάμαπες δ' ὑπὸ γυῖα δάμνα. Et Il. ε. – χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Et pass. vox Δαμνᾶμαι, à qua δαμνᾶ Il. ξ, pro δαμάζεις, domas. HINC Δάμνημι pro eodem: vt Il. ε, – τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. Et δάμναμαι pro eodem, Od. ξ, – ἀλλά με χεῖμα δάμνατο. At Il. λ, δάμνατο pass. signif. ὡς ἄρα πυκνὰ καρήατ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. HINC Πολύδαμνος, Multos domans. Vide Hesych. ET Ἀδαμνής, Validus, Durus, eidem Hesych. ET verb. comp. Καταδάμναμαι, Perdomo, in Epigr. ITEM Ὑποδάμναμαι, quod Od. γ, exponitur Subigor, Subiectus sum, Cedo. B

Δέμω autem inus. sicut & pass. Δέμομαι, à quo tamen est aor. post. ἐδάμην in frequenti vsu apud eundem poetā, & δαμῆναι infinit. Item δαμήμεναι, vt Il. υ, Πηλεΐδη Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. Et δάμη pro ἐδάμησαν, Il. μ, & alibi. Et partic. δαμεὶς Il. β, Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, Scio autem afferri & aliam τοῦ ἐδάμην deductionem, sed ea violenta mihi visa est. HINC Ἡμιδαμής, Semidomitus. C

Δέδμηκα itē & δέδμημαι aliaque huiusmodi syncopē passa sunt: sed alii à δέμω proximè præcedente, alii à δαμάω deduxerunt: atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδάμηκα, vel pro δεδάμακα. Sed sunt & qui à δμάω formēt δμάω per syncopē, vnde fit δέδμηκα. Od. λ, – μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην. Od. ν, – δεδμημένος ὕπνῳ. Sed Hesiodo in Theog. Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, signif. A Saturno vim passa, A Saturno compressa. HINC Δμῆσις, Domitio, Domitura, Il. ρ. ET Δμητήρ, ῆρος, ὁ, Domitor: fœm. Δμήτειρα, Domitrix, Cereris epithetū, Etym. ITEM Δμητός, Domitus. CVI cōtr. Ἀδμητος, ET Ἀδμής, Indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμής, Nōdum à marito domita, Nōdum maritale iugum passa. Vel, Nondum compressa. (vide suprà in Ἀδάμαστος) Itidē ἵπποι ἀδμῆτες ἵν καὶ ἄβατοι, Luc. in Zeuxide. ET verb. compos. Ὑποδμαθῆναι, Domari, Subigi, in Epigr. Apud Hesiodum autem Ὄβριμ' ὑποδμηθεῖσα eo sensu quo apud eundē illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem & diuisim ὑπὸ δμηθεῖσα. D E

ἈΔΑ'ΜΑΣ, αντος, ὁ, Adamas, à duritie quasi indomita feta dictus, qua de re lege Plin. In hoc autē Hesiodi loco in Clypeo, – κυνέην τεῦχεν ἔθηκ' ἀδαμάντος, interpres admonet ἀδάμαντα non de lapide, sed de ferro dici. HINC Ἀδαμαντόδετος, Adamante ligatus seu vinctus, q.d. Compactus clauis adamantinis. vt Horat. dixit Figere clauos adamantinos. ET Ἀδαμάντινος, Adamātinus. Æschyl. initio Prom. vincti, ἀδαμαντίναις πέδαισιν (vbi obserua fœm. ἀδαμαντίναις, quum tamen frequentius sit ἀδαμάντινος & ἀδαμαντίνη in fœminino) Dicitur sæpe ἀδαμάντινον & quicquid validissimum est, & cuius robur est insuperabile. vt siquis murū quē Horat. appellauit aēneū, vocet ἀδαμάντινον. Æsch. autē in C eis. vtrunque copulauit, χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε. F

Ἀδάμας (si Hesychio credimus) est etiam Præfractus, Contumax, Inexorabilis, Qui terreri non potest.

ΔΑ'ΜΑΡ, & inus. Δαμαρς, vnde δάμαρτος, Vxor. Eurip. Hecuba, Πριάμου δάμαρ. Il. γ, Ἀντηνορίδεω δάμαρτι. Aptissimè autem à δαμάω deduci videtur, vt vel illud παρθένος ἀδμής ostendit, paulo antè à me expositum: at contrà etymum à γάμος, vt sit δάμαρ quasi γάμαρ, risum mihi mouet.

ΔΑΜΑ'ΛΗ, vel Δάμαλις, Iuuenca, Bucula. Ad Hebr. 9, σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. Interdum verò generaliter pro vacca. Theocr. in Oaristy, Καλόν τοι δαμάλαι αἱ ... ἄζυγα χώραν.

C. Δαμαλιβόσκητος ἄρη in Epigr. Depasta à buculis. H

C. Δαμαληφάγος, Bucularum esor, seu vaccarum. Epithetum Herculis in Epigr. qui & ταυροφάγος dicitur, id est taurinorus.

ΔΜΩ'Σ, ωός, Item Δμωός, οῦ, ὁ, Seruus, Minister. Od. τ, Τῶ δμωὸς οἷς ἀνδρῶν, πολλοὶ δ' ἔρχονται ἀμφιπολεύειν; Et Od. ρ, δμῶες & ἄνακτες correlatiua sunt. Legitur & Od. ζ, δμώεσσι κέλευσεν. Ex eodē affertur Ἀ... δμωός. Itē Δμωός adiect. Seruilis, Vernaculus, ex Epigr. AT Δμωή ET Δμωΐς, Serua, Ancilla, vt Od. ε, ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem δμωαὶ γυναῖκες dixit, vacante hoc nomine.

ET Ὑποδμώς, idem quod δμώς, vacante præpositione, apud Hom.

ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, Donum, Munus. Euphorion, – τὰ γὰρ οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ. HINC Ἀποδίδωμι γῆ Etymol. eadem quæ & ἀποδίδωμι.

Δαῖος, Mutuum, δάνειον, Ecclesiastici cap. 29. Sic accipitur & in his verbis ὁ δανεῖσαι λαμβάνειν, quæ Budæus ex innominato autore afferens interpr. Mutuo accipere.

Δανόν (scribit Plutarchus) Macedones vocare θάνατον (id est mortem) vnde esse ait ...., & significare κακοθάνατος. Hic autem videat lector annon multo magis rationi consentaneum sit δάνειον hinc deriuare quam à δάνος signif. donū. nā altera illa huius δανός significatio, videlicet pro fœnore, ex nullo classico autore affertur.

Δάνειον, Fœnus, Mutuum, Æs alienū. (à quo δάνειον sunt, qui Latinos vocem Damnum accepisse putent) Aristot. Ethic. 9, καὶ ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ δοτέον. Plut. De Alex. fort. δανείων πεντακοσίων ταλάντων. | Δάνειον schol. Aristoph. distinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, scribens, οὐ τὸ δάνειον χάριν ἀλλὰ τὸ τόκου ... vbi exponitur Sors, τὸ ἀρχαῖον. HINC Καταδάνειος, Obæratus, B. ex Diod. Et κατάδανειος ... bona oppignerata creditoribus. ET Δανειακὸς adiect. vnde δανειακὸν γραμμάτιον, Cautio mutui, Bud.

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad vsuram. Plutarchus, ὡς γὰρ ἀπόροις ... Idem, καὶ δανείζουσιν ὁ λαμβάνουσιν ... δανείων. Epigr. lib. 1, πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnē tuam pecuniam fœnore occupas. | Δανείζω est etiam Mutuo do, citra vsuram (vt quidam annotant) ideo fortasse quòd ἐπὶ τόκῳ additū nonnunquā reperiatur. vt apud Plat. De legibus 5, & Aristot. in Œconom.

Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio: vt χρήματα δανείζεσθαι apud Aristophanem, & ἀργύριον δανείζεσθαι Xenoph. In vulgat. lex. ex Plutarcho in Solone, ... συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων, vbi malim ἀπό. Idem, ... δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, vt Demosth. Interdum verò δανείζεσθαι sine vlla adiectione. | Δανείζομαι metaph. Plato De rep. lib. 10, ἆρ' οὖν ἀποδίδοτέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; &c.

Δάνεισμα, ατος, τό, (q.d. Fœneramentum) Fœneratitia pecunia. Item ipsa Fœneratio. vnde δάνεισμα ποιεῖσθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1, δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, Fœnerari, Mutuari. SIC Δανεισμός, Fœneratio, Mutuatio. Vnde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plato. ET Δανειστής, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam. vnde correlatiua sunt, ὁ δανειστὴς & ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen δανειστὴς accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.

HINC Δανειστικός, Fœneratorius, seu Fœneraticius, Bud.

C. ἘΚΔανείζω idem quod δανείζω, vt τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα, Aristot. Œcon. 2.

C. ἘΠΙΔανείζω, idem quod δανείζω, Aristoteles Œcon. 2. Sic affertur & ἐπιδανείζομαι pro δανείζομαι. Alioqui ἐπιδανείζω est Vltra fœnero, sicut ἐπιδανείζομαι, Vltra fœneror.

C. ΠΡΟΔανείζω, Ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et ex Plut. Per. προδανεισθεὶς χάριτας.

ΔΑ'ΠΤΩ, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. π, de lupis, Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες δάπτουσιν. Et Il. λ de leone, – αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè est ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίειν, vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ, δάπτειν tribuitur igni, sicut & canibus. quo & apud Latinos modo ignis vorare dicitur. At Iliad. ν, in fine, de hasta dicitur, – ὅ τοι χρόα λειριόεντα δάψει, id est discerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inueniri. Sed & alia metaphora vsus est Gregor. in carm. – ... θυμὸν αἰὲν δάπτει. Sic γυιοβόροι dicuntur curæ.

Δάπτης, Vorax. | Apud Lycophr. autē δάπται μυῖαι, mordaces muscæ, δακνηραί.

C. ΔΙΑδάπτω, idem. nisi quod præpos. vehemētiam addit.

qq. ii.

Sed Il. φ, διέδαψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. — δέψ δ' ἔχοα καλὸν ἔδαψας.

C. ΚΑΤΑδάπτω, eiusdem & ipsum signif. nisi quòd præpositio vehementiã addit, vt Il. γ, κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

¶ Δαρδάπτω idem quod δάπτω, Voro, per reduplicationẽ factum, vt μαρμαίρω à μαίρω, & alia. Il. γ, Ὠμοφάγοι μιν θῆρες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσι. Od. ξ: & χρήματα δαρδάπτουσιν Od. π. Sic deuorare patrimonia Catullus dixit.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, Absumo, Consumo, Impendo, Sumptum facio. Xen. Pæd. 8, τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. Idem dixit πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς, magnos in perniciosas voluptates sumptus facere. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, Demosth. Signif. actiuam habet & in voce pass. vt Lysias 153, καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic Andoc. 31, οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Sic δαπανηθεὶς apud Isæum, 50: & δεδαπανημένος Isocr. in Paragr. |At δαπανᾶν τὴν πόλιν apud Thucydidem interpretatur Bud. Exhaurire ciuitatem. Sed potuit addere ablatiuum Sumptu, cum Cic. qui dixit, Sumptu prouinciam exhaurire. Synes. autem dixit epist. 16, κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me consumit, i. conficit. Cæterùm præterquam quòd aptissimũ est & rationi maximè cõsentaneũ hoc etymũ τοῦ δαπανᾶν à verbo δάπτω, est etiam Athenæi autoritate cõfirmatũ.

Δαπάνημα, Quod insumptum est, Sumptus, Impensa. δαπανημάτων δοτῆρες, Pæd. 8. Et δαπάνημα τοῦ νομίσματος, τάλαντα δισχίλια, &c. Athen. 5. ET Δαπανητικός, Consumptorius, Consumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, Consumptor, Consumendi vim habens. Apud Athen. cũ genit. ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δύναμις καὶ δάπανος ὑγρῶν. A Thuc. autem ἐλπὶς dicitur esse δάπανος, lib. 5, i. Sumptuosa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo, ideo in marg. meæ edit. Lat. interpr. sum Profusa. HINC Ἀδάπανος, Sumptu carens, Nõ impendiosus, vel Sumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re, in quã videlicet sũptus non fit. Plut. Apophth. τῶν κόσμων ἀδαπανώτατος οὗτός ἐστι. Ab Areopagita autẽ ἀδάπανος dicitur & Qui consumi nõ potest. B. ET Ἀδαπάνως, Sine sumptu, Sine impensa. CONTR. Πολυδάπανος, Sũptuosus. vnde πολυδαπανώτερος & πολυδαπανώτατος. Sciendum est autem ἀδάπανος & πολυδάπανος à δαπάνη etiam deriuari posse.

Δαπάνη, Sumptus, Impendium. Synes. τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης. Et ἐφήμερος δαπάνη, Plut. Pericle. Thuc. autem addidit genitiuos χρυσοῦ & ἀργύρου l. 1. δαπάνην ποιεῖν, sumptum facere, Lucill. Epigr. lib. 2. |Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc. 1. HINC Δαπανηρός, Sumptuosus, Qui magnos sumptus facit, vel Qui libenter sumptus facit, Profusus. Xen. δαπανηρὸς ὤν, μὴ αὐτάρκης ἐστί. Aristot. Ethic. 4, οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς ὁ μεγαλοπρεπής, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. |Δαπανηρὸς πόλεμος, Sũptuosum bellũ, Dem. In quod magni fiunt sumptus. ET Δαπανηρῶς, Sũptuose, Magnis sumptibus. X. Hell. 6.

C. Ἐκδαπανάω, ῶ, Idem quod δαπανῶ. ET ΚΑΤΑδαπανάω, idem, nisi quòd vehementiam addit præpositio. HINC Καταδαπάνη ex Alex. Aphr. Probl. lib. 2, ἡ φύσις τῇ καταδαπάνῃ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀναπαύεται.

C. ΣΥΝδαπανάω, ῶ, Vnà consumo.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, Dapsilis, Largus, Copiosus, Abũdans, Vber. vt δαψιλὴς χώρα, Plut. Regio vber. φλὸξ δαψιλής, Copiosa flamma, Gal. ad Glauc. 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga seu liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. Sed & homo lautus appellatur δαψιλής, vt inquit Bud. HINC Δαψιλῶς, (VEL Δαψιλέως, vt apud Theocr.) Largè, Copiosè. δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian. 3. Et προσκαταντλεῖν ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, Gal. ad Gl. 2, Oleo abundè calido. |Item, Lautè, Opiparé. vt ζῆν δαψιλῶς, Xen. ITEM Δαψίλεια, Copia, Abundantia. Herod. 1, πάντων τῶν ἐπιτηδείων δαψιλείας κατεσκευασμένης, i. (Pol. interpr.) Rerum omniũ copiã & abundantiã. ET verb. Δαψιλεύομαι, Copiosè & abundanter subministro, Liberalitate vtor. ET Ἐπιδαψιλεύομαι apud Synes. pro Addo corollariũ & auctarium. Vide Bud. p. 854. Cæterùm à δάπτω deriuari etiam δαψιλής, videtur innuere Athen. lib. 8. de quo tamen etymo alioqui minimè dubitandũ puto, formãdo videlicet illã vocẽ ab eius aoristo δάψαι.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, Dormio. Aor. 2, ἔδαρθον, F. δαρθήσομαι, à Δαρθῶ inus. A quo tamen COMP. Ἀποδαρθεῖν, pro eodem. ITEM Καταδαρθεῖν. Aristoph. Nub. ἐάσατ' ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με. vnde apud Plat. Symp. καταδεδαρθηκὼς ἀνίστασθαι μετὰ Σωκράτους. ET bicomp. Ἐπικαταδαρθεῖν, Indormire. ET Συγκαταδαρθεῖν, Condormire, Item Cõcumbere. vnde συγκαταδαρθεὶν Aristoph.

Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire (tali metathesi qualis est in κραδία pro καρδία) vt Il. ψ, Ἀλλ' ἐν αὐλῇ ψαύω βοῶν καὶ κώεσιν οἶσιν ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. VNDE Καταδραθεῖν, idem. cuius inflexionis est & καδδραθέτην apud Hom. videlicet pro καταδραθέτην. ET Παραδραθεῖν, vel ob metrũ Παρδραθέειν, Iuxta dormire, Concũbere. In qua posteriore signif. & παρέδραθεν apud Hom. legitur. Quod verò ad etymum huius vocis attinet, conuenit quidem Etymologo cum schol. Aristoph. de vno, videlicet à δέρμα deriuari δαρθεῖν siue δραθεῖν (quũ enim dicit & hic καταδαρθεῖν esse propriè ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, vel ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι, vt alibi, non dubium est quin & ipse à δέρμα deriuet) pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας, tanquam faciliore futurã formatione: in cæteris autem (quæ & multo longius petita videntur) dissentit aliquantum Eust. ab eodẽ Etymol.

ΔΑΣΥ'Σ, Densus, Consitus, B. vt δασέα ὄρη, X. Pæd. 2, Densi montes, aut consiti: vel potius Arboribus densi, Consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα esse ὑπὸ ... : cui apud Lys. ψιλὴ opponitur p. 107. |Δασύς, Pilosus, Villosus, Hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Aristot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. |Δασὺ πνεῦμα apud grammaticos spiritus densus, qui & asper dicitur: cui opponitur ψιλόν, tenuis: qui & lenis vocatur. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos. Sed & δασὺ σύμφωνον appellant, oppositum τῷ ψιλῷ. vt χ, δασύ, at κ, ψιλόν. Et δασύτης aspiratio vocum, quibus videlicet aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9. Et δασύνω, aspero spiritu vocabulum aliquod noto. HINC Δάσος, εος, τό, idem quod δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus, Syluosus locus. Exponitur & Fruticetum.

C. Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, seu densam pilis. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, Theocr.

C. Δασύμαλλος, q. d. Densipilis, seu Densiuillus, Valde villosus, Lanosus, vt ὄϊες δασύμαλλοι, Od. ι.

C. Δασύπους, οδος, ὁ, (q. d. Pilosipes, vel Hirsutipes) Cuniculus. A quibusdam tamen confunditur cum λαγώς, i. Lepus. & Bud. pro λαγὼς affert ex Athen. p. 157, & ex Aristot. De animal. 346. Sed à Polluce & à Plinio δασύπους à lepore distinguitur. HINC Δασυπόδειος, Leporinus, in v. l. ET Ἔνδασυς, Pilosus, Hirsutus, Dioscor. ET Ὑπόδασυς, Aliquantum hirsutus. AT Ὑπέρδασυς, Valde hirsutus.

Δασύτης, Densitas. Item Pilositas, ex Gazæ interpr. Et Hirsutia ex Solino. Ab Hesychio δάσος exponitur per δασύτης. In vsu est apud gramm. quoque δασύτης, vt dictũ est in δασύ.

Δασύνω, Denso, Densum reddo. Item Pilosum reddo, seu hirsutum. Budæus vertit Ex glabro pilosum reddo, apud Dioscoridem δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Et δασύνομαι idem quod τριχοῦμαι (vt idem docet) Aristoteli De hist. anim. 3, δασύνονται δὲ πως καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως ὥστε, &c. Habet suam & apud grammaticos signif. de qua vide suprà in Δασύς.

Δάσυσμός, Densatio. |Apud Diosc. autem δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas & raucedo.

ΔΕ', Autem, Veró. Sæpe subiungitur alteri particulæ μὲν, vim aduersatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, Es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Lucianus in Timone, ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ἑρμῆ χαὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Interdum verò aduersandi vim nõ habet, sed velut distributiuã, sicut & μέν. vt Pæd. 2, ἐνταῦθα μὲν τὰ παιδικά, ἐκεῖ δὲ ...

by Google

Luc. Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. Quibus subiungit, ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεύς, ἐπακούσας τῆς εὐχῆς. Frequens est autem hic vsus cum articulo, vt ὁ μὲν, ὁ δέ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò & repetitur δέ, vt Pæd. 7, pag. 115, τῶν δὲ ἀποπεσόντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δὲ ἔφευγον πάλιν ἄνω, οἱ δ' ἑώρων. Quibus subnectit, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεώρων αὐτοῖς. (vide & paulo post δὲ in interrog. repetitis) Obseruādus est autē in isto exemplo triplex vsus huius particulæ, nam οἱ δὲ ἀμφὶ, &c. non fertur ad μὲν, sicut οἱ δὲ ἑώρων. Alicubi verò subauditur μὲν, vt apud Xen. ἐπειδὴ γὰρ ἀφηρέθημεν τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι κτήματα, ὁ δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατὴρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι, &c. Hic tamen vereor ne ἀφῃρέθημεν μὲν pro ἀφῃρέθημεν legendum sit, quum sequatur ἀναγκάζομαι. Sæpe autem non præcedente neque subaudito μὲν ponitur (vt etiam vides initio illius exempli τῶν δὲ ἀποπεσόντων) ac tum redditur Verùm, vel Cæterùm, aut Porrò. vt apud Xenoph. ita librum Pæd. quartum inchoantem, μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέχρι ἡμέρας αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Quinetiam libri quinti initium est hoc, καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀγλαΐταν Μῆδον, &c. C vbi tamen paulo diuersa ratio est quum præcedens liber claudatur his verbis, ταῦτα μὲν οὖν ἔλεξεν ὁ αἰτίας.

Sæpe autem non præcedente μὲν ponitur, atque adeo interdum vna particula δέ alteri subiungitur: vt ibidē, καὶ ὑμεῖς δὲ ἀκολουθεῖτε μοι ταχὺ δὲ ἴσως εἴπητε, &c.

Δὲ, Sed, Verùm. Plato De rep. lib. 10, τοῖς ποιηταῖς οὐ τοῖς ὅσοι μὴ ποιηταί, φιλοποιηταί δέ. Sic Cicero ad Lentulū, Non meum monimentum (non enim illæ manubiæ, &c.) monimentum verò Senatus, &c. Plura exempla huius signif. particulæ δὲ vide apud Bud. 924. Δὲ & pro Sed etiam affertur ex Plat. De leg. 6, μὴ μόνον ἀφομοιώσαι, συνοίκους δὲ ἐπιμελεῖσθαι. D

Δὲ pro δὴ Platoni, pro Vtique seu Verò (vt Cic. dixit, Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurū est) vide apud Bud. 926. Idem pag. 127 in quodam loco vel ita poni pro δὴ vel abundare tradit. Item δὲ pro δὴ significante ἤδη, vide pag. 928.

Δὲ pro γὰρ apud Homerum, Il. β, — ὁ δ' οἱ περιλέξατο λάθρη. Sic Il. π. Vide Bud. 926.

Δὲ aliis partic. præfigitur aut subiungitur. vt καὶ δὲ pro Et verò, (inquit Budæus) apud Xenophontem (sed interiecto vno verbo) Hell. 4. Ακαρνᾶνες μὲν οὖν καὶ Σικυώνιοι καὶ Φαρσάλιοι ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ ἠκολούθησαν αὐτοῖς. E

Δὲ δὴ vide in Δή. Dicitur & Δέ γε, item Δέ τοι, & Δέ που, de quibus vide Bud. p. 925.

Δὲ interrogationibus repetitis seruit, vt annotat Budæus ex Demosthene 137, εἶπε, πῶς οὐδεὶς ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δὲ ἔμοιος Αἰσχίνῃ; ὁ δὲ ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί.

Δὲ alios etiam quosdam rariores habet vsus de quibus hîc dicere non vacauit. F

Δαὶ pro δὲ, in interrogatione repetita, vt annotat Budæus ex Gregorio: sed ego in aliis etiam quàm huiusmodi locis positum obseruaui.

ΔΕΙ, Oportet. Præt. imperfectum ἔδει, Oportebat. Fut. δεήσει, Oportebit, Aoristus ἐδέησε, Oportuit, Infinitiuus δεῖν, Oportere. Isocrates, ἃ δεῖ ποιεῖν. Pla. Tim. δεῖν σκοπεῖν. Idem alibi, δέοι ἄν ἔδει. Demosthenes, δεῖ πλείω ὑμᾶς μὴ βουλεύεσθαι πολλῶν. Alicubi & cum præt. vt idem δεῖ μεμαθηκέναι, & δεῖ προῃρῆσθαι, &c. Vide Budæum G pag. 1102, vbi & hoc exemplū affert huius verbi cum præsenti & cum præterito iuncti, καὶ μᾶλλον εἰλόμην μὲν ἡμᾶς τῶν ἤδη στρατευσαμένων, εἰ δέοι, πάσχειν, ἢ ποιεῖν ἡμᾶς ἀκινδύνως σεσῶσθαι. Sed animaduertere debuit Budæus σεσῶσθαι iungi cum εἰλόμην, non cum δέοι. A Plat. cum aduerbio posit. iungitur Epist. 7, δεῖν πλεονεκτεῖν ἔτι. vbi & vacare dici potest. Apud Sophoclem autem cum ὅπως, in Aiace, — δεῖ σ' ὅπως δείξεις. pro δεῖ σε δεῖξαι. Alicubi δεῖ vertitur & Necesse est, vt apud Demosthenem, δεήσειν ᾤοντο. necesse futurum putauit. Sic δεήσειν cum infinitiuo Quum necesse fuisset, vel Quum oportuisset, aut oportuerit. Itidem δεήσοι, Necesse futurum sit, aut Necesse futurum esset, Xenoph. Pæd. | A schol. Thuc. H annotatur δεῖ & pro ἔοικεν.

Δεῖ cum genitiuo Opus est, (sicut Gallicum verbum Il faut, & illam & hanc significationem habet. dicitur enim Il faut faire cela, Hoc facere oportet, δεῖ ποιεῖν τοῦτο: & Il me faut cela, Hoc mihi opus est. Sed & Latinè interdum Opus est cum infinitiuo) Plato De republ. 2, πολλοῦ δεῖ πλειόνων δεῖ τῆς παρασκευῆς. Pæd. 1, πολλῶν σοι δεήσει, Multis tibi opus erit. Ibidem, ὧν δεῖ ὑπάρχειν, μηδὲν ἡμᾶς ἐπιλείπειν. Sic δεήσειν apud eundē, ὁρῶ καὶ σοι τούτων δεήσειν, His tibi quoque opus fore video. Euripides autem cum datiuo personæ, rei etiā accusatiuo iunxit, dicens, οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Et μακροῦ λόγου δεῖ τινι. Apud eundem alia constructione, ἐν δεῖ μόνον μοι. Plato autem genitiuo infinitiuum addidit, De rep. 5, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, id est, Quàm acribus nobis opus erit magistratibus & quàm eximiis, vt Bud. interpretatur.

Δεῖ in aliis quibusdam loquendi formis iunctum itidem genitiuo, per Abest redditur: at verò Gallicum faut locum & in hac tertia signif. habet. nam πολλοῦ δεῖ Latinè quidem Multū abest, Gall. verò Il s'en faut beaucoup. Plato in Apologia, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Idem De republ. lib. 6, ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄπιστον εἶναι. Interdum autē in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ vel πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. 135, τοῦδί γ' ἐλήλυθεν ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ apud Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. p. 940 interpr. Minimè. Et πολλοῦ cum δεῖν habente αὖ, apud Plutarch. πολλοῦ δὲ αὖ καὶ Σπαρτιάτας δεῖν τὴν Στρατοκλέους ὕβριν ὑπομεῖναι. quæ redditur, Multo minus Spartiatas æquanimiter fuisse laturos Stratoclis insolentiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest vt ita sit, vide Bud. pag. 939. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Luc. τοῦ πολλοῦ δεῖ subiūxit, ἀλλὰ πολλοῦ μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic Gall. Il s'en faut beaucoup, voire il s'en faut tout. Sic τοσούτου δεῖ, tantum abest: & μικροῦ δεῖ, parum abest, itidem cum infinit. vt μικροῦ ἐδέησεν αἱ εἶναι τὴν πόλιν. Eodem autem modo Thuc. ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοῖς ἁλῶναι, parùm abfuit quin, &c. Sed interdum & alia constructio datur huic verbo. nam Plato aduerbio positionis iunxit, scribens, πολλοῦ δεῖ μεγαλοπρεπῶς μυθολογεῖσθαι αὐτοῖς, De rep. lib. 2, vt in vulg. lex. Lysias autem cum infinit. quidem sed habente nominatiuum, non accusat. more solito: pag 89, τοσούτου δὲ δεῖ ἡ κωλύειν, ἡ πενία, ἡ ἄλλη τις ξυμφορὰ ὑμῖν γεγονέναι. | Sed obseruandum apud B. p. 940 οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque propè [hoc crimen ab illo] abest: vel Neque parum [inter hoc & illud] interest.

Δέω, F. δεήσω, etiam dicitur personaliter in proximè præcedēte signif. mutata tantùm constructione. nam pro πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν dicitur πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν. q. d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic ὀλίγου δέω δακρύειν, Parūabest quin fleam: Idem, ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τῆς κεφαλῆς ἀποτραγεῖν. Et cum futuro ex Platonis Apol. πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, & ὀλίγου δέω, (vt ὀλίγου δέω ἐπιλελῆσθαι, Luc. vbi obserua infinit. passiuum) & πολλοῦ δέω, &c. Verùm inuenitur & τοσούτου δέω, vt in epist. Phalar. (quo dixit modo Synes. μικροῦ δέω) τοσούτου δέω, vt Isocrates, τοσούτου δέω τῶν χαλεπῶν: & Luc. τοσούτου δέω φθόνου αὐτοῖς διεξελθεῖν. Obserua autem hîc futurum, sicut & in loco Plat. quem modò protuli: at illuc (apud Isocr. dico) præteritum: sed hoc præt. sæpe significationē futuri habet. Inuenitur etiam οὐδὲ μικροῦ ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκρως apud Isocr. pro μικροῦ vel μικροῦ ἐδέησα. | Participio autem huius verbi frequenter vtuntur in numerando: vt Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, pro Anni duodeuiginti. q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpretatione aptè mihi videor hoc loquendi genus ad verbum exprimere. quod fieri non potest retinendo verbum Abesse, quoniam dicendum non esset, Quæ absunt à duobus, sed potius A quibus absunt duo. Alioqui Latinè vertitur & aliis modis hæc sermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι: videlicet, Viginti, demptis duobus, vel Viginti, duobus minus. (quod tamen parum vsitatū est) Et apud Plut. in Rom. δεῖ σε ὀλίγοι ἀδελφοὶ ὀκτακοσίων ἀριθμοὺς, nō multo pauciores octingentis. Dicitur autē & paulo aliter, videlicet partici-

posito in genitiuo vnà cum nomine, sed quod ab eo minimè regatur, vt in illa altera phrasi. nam quum dico ἑνὸς δυοῖν δέοντα, regitur δυοῖν à δέοντα: at si dicam cum Thucydide, δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, non regitur ἑνὸς à δέοντος, sed ita ponitur vt si dicam δεῖ ἕν pro Abest vnũ, vel Deest vnum: vt sit ad verbum, Tricesimo anno, vno deficiente. Tale est apud Demosthenem, πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις.

Δέω, Opus habeo, Indigeo. Plato, παραδείγματος ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Luc. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, Nulla re mihi opus erit, vel Nihil mihi deerit. Aut, seruata constr. Gr. Nihil me deficiet.

Δέον, partic. Quum oporteat, vel Quum oportuerit: siue Quum deceat, vel Quum decuerit. Item, Quum oporteret. (sicut δέῆσον & δεῆσαν suprà) ea forma qua ἐξὸν & alia. vt πάρχει βουλῇ, δέον αὐτὴν ἄρχειν. Aristot. Eth. 4, καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος ἐπὶ δέον μὴ ἀναλῶσαι, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνάλωσεν, i. Quũ oporteret. Et μὴ δέον, quũ nõ oporteret, Bud. Alicubi exponitur & aliter: vt δέον κατακλίνεσθαι, quũ tẽpus esset discũbendi: & δέον δ' ἤδη ἄρχειν. Et οὐδὲν δέον pro Quum minimè expediret, Quũ minimè conferret commodúmue esset. Bud ex Xen. & Luc. In isto autem loco, Οἱ λοιδορούμενοι οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exponendum Quum minimè deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herodoto autem affertur οὐδὲν δέον γέγονε pro Incassum, Frustra. ‖ Et δέον pro δέον ἐστί, id est δεῖ Oportet, apud Philonem De mundo.

Δέον (nominis substantiui naturam accipiens) Quod fieri oportet seu decet, Vel, Quod facto opus est, vt Budæus interpretatur apud Xenoph. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Luc. Timone, τοῦ Νέστορα τὸ δέον παραινέσαντας. Et genitiuus τοῦ δέοντος cum comparat. vt τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quàm deceat, vel Quàm par sit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Demosth. Item plural. τὰ δέοντα. Xen. τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι. Idem, ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiã τὰ δέοντα ποιεῖν sicut & τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed apud Isocr. οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες Bud. interpr. Malè rem gerentes. Iungitur autem δέον & cum variis præpositionibus ac tum variè redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commodè, Opportuné. vt ἐγένετο εἰς δέον ἡ παρουσία pro Opportunè accidit. Et εἰς δέον ἐχρήσατο pro Commodè & vtiliter, Synes. Vide Bud. pag. 1039. Idem alibi ex Luc. affert εἰς δέον ἀποτυχεῖν pro Opportuné. cui opponi ait εἰς οὐδὲν δέον, pag. 66. Item, εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommodè vti. Dicitur & εἰς τὸ δέον cum articulo: vt εἰς τὸ δέον παραγενέσθαι ex Herodoto affertur pro Ad tempus, vel Ad diem. Et apud Hermog. εἰς τὸ δέον ἀναβεβλήσθω Bud. interpr. In tẽpus opportunũ reiiciatur. Nec enim aduerb. reddi potest hic εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. Et ἐν δέοντι, pro Opportunè, Commodè. Loco & tẽpore. Itẽ Apposité. Vnde & ἐν οὐ δέοντι pro Incõmodè, itẽ Importunè, Dem. Et οὐκ ἐν δέοντι, Plut. οὐ μὴν ἐν δέοντι τῆς πολιτείας οὐδὲ σὺν καιρῷ κινουμένης. Idẽ in apophth. dixit οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι. Iungitur præterea hoc nomẽ præpos. παρά. dicitúrq; παρὰ τὸ δέον pro Sec⁹ ac deceat, Præter officium. Plato in Apologia, παρὰ τὸ δέον δείσαντες τὸν θάνατον. HINC Δεόντως aduerb. Decenter, Cõmodè.

Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δικαιοῦν pro δικαιοῦν, & πλεῖν pro πλέον, Bud. 363.

Δέομαι etiam dicitur in significatione quam posteriore loco dedi actiuæ voci, videlicet pro Opus habeo, Indigeo. Xenophon Pæd. 7, φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἐνόμιζε δεῖσθαι. Aristophanes Vespis, δικῶν γὰρ οὐ δέομαι οὐδὲ πραγμάτων. Idem in Ranis, ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Plutarchus in Apophthegmatis, ἄνδρα ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Isocratem, οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur & δεόμενος sine adiectione pro indigo seu egeno: vnde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν apud eundem, & apud Demosthenem. Sed δέομαι interdum iungitur & infinitiuo. Lysias, ἃν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere. Vel Latinius, Non necesse habeo. Andoc. 110, ἃν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æschines, οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucianus, οὐδεὶς περὶ ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ‖ Budæus autem οὐδὲν δέομαι cum infinitiuo exponit etiam Nolo apud Isocratem & Platonem. Et sic apud eundem Platonem De Republica 2, ὅσοι ἂν δέωνται πρίασθαι nonnulli interpretantur, Qui aliquid emere volunt: alii simpliciter, Qui sunt empturi aliquid. Et ibidem, τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Iis qui sunt aliquid vendituri. Quæ tamen interpretationes mihi non probantur. ‖ Δέομαι cum genitiuo rursum, Quæro, vt interpretatur Budæus apud Lucianum, ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens: & apud Plutarchum, πάλαι δεόμενος προφάσεως, Iã diu prætextum quærens. Idem Plutarchus in Graccho, αἰτίας πάλαι δεομένοις διδοῦσα. Idem apud Xenophontem, τὸ δ' ὠκνηκέναι τοῦ μὴ ταράχου τούτου μὴ δέεσθαι, interpretatur Noli morari istam rerum confusionem. Rursum apud eundem δεόμενος cũ infinit. vertit Occasionẽ quærens, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν.

Δέομαι, Rogo, Precor. (existimo autem ortam esse hanc significationem, sicut & proximè præcedentem, ex prima: quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subueniat, idémque rogat & precatur) vt δέομαί σου τιμῆσαι, vel δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere vtitur Demosthenes in Midiam. Sic Andocides, δέομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίσασθαι. Demosthenes autem pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, scribens, δέομαι δ' ὑμῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δικαίαν δέησιν, ἐξ ἴσου μου ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι. Sic Æschines in Ctesiphontem, δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Frequenter autem cum infinitiuo. (vt in illo Demosth. loco, sed non præfixo itidem accusatiuo) vt δέομαί σου πέμψαι, Thucydides. Et rursus Demosthenes, ἐδεῖτό μου συνδιαπορῆσαι αὐτῷ τριάκοντα μνᾶς. Sed exponitur etiam Imploro, iunctum interdum genitiuo personæ, interdum genitiuo rei, vt apud Thucydidem, Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienses imploranti. Alibi, ἐπικουρίας δεησομένους, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem & in illo altero loco Athenienses imploranti, significat Atheniensium opem. HINC Δέημα ET Δέησις (quod multo est vsitatius) Precatio. δέομαι δέησιν vide paulo antè. Dicitur & δέησιν vel δεήσεις ποιοῦμαι. ET Δεητικός, Precatorius, Rogatorius. vt δεητικοὺς λόγους, Plutarchus in Coriolano. Apud eundem δεητικός non semel pro Supplex. Aristoteles autem magnanimum virum dixit non esse δεητικὸν περὶ ἀναγκαίων ἢ μικρῶν, id est non libenter precari, vt interpretatur Budæus. COMP. Καταδέομαι, Precor, Rogo. Plato Apol. οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη. Apud Synes. in epist. ad Theoph. Bud interpr. Obsecrare, μᾶλλον δ' ἱκέτου καταδέοιτο ποιήσασθαι συγγνώμην.

Composita partim à δεῖ significante Opus est, partim à δέω, seu δέομαι.

C. Ἀδεής, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Non indigus, Cui omnia suppetunt quibus opus est, Antipho apud Suid.

C. Ἐνδεής, έος, οῦς, Cui aliquid deest, Imperfectus. ET Ἔνδεια, Penuria. Quomodo autem differat ab ἔνδεια, vide in illa voce.

C. Ἡμιδεής, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Cui dimidium deest, seu deficit. Vnde & exponitur Semiuacuus, item Semiplenus. Ex Poll. Synes. Themist.

C. Ὀλιγοδεής, Qui paucis eget: Et, Paucis contentus, ex consequente. VNDE Ὀλιγοδεία ET Ὀλιγοδεΐα, Paucarum rerum indigentia, Suid.

C. ἈΠΟδεῖ, Deest, Deficit. Item ἈΠΟδέω, Absum, Inferior sum, Æquare non possum. Cum genit. ἀπολείπω. Athen. εἰ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγοι ἀποδέουσι τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ κωμῳδηθέντων. Luc. φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, Longè remoti ab amicitia, vel alienissimi vt Bud. interpr. Citatur ex eodẽ, ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς pro Alienũ esse à vaticinandi arte. Nec tantùm dicitur de persona, sed & de re. vt ἀποδέοντα τὰ ᾄσματα οὐ πολὺ τῶν τῆς Σαπφοῦς, Non lõgè inferiora Sapphicis. Aliquãdo datiuus præter genit. ponitur. vt Herod. δυνάμιος μεγίστης ἐοῦσα Σπαρτιήτας, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ οὐδαμοῖ τῶν ἀρχαίων ἀποδέουσι. Sic Plut. in Cam. πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Paus. τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνῃσι Διὸς ἡμίσει ἀποδεῖ, Dimidio minus est. Aliquando nõ datiuus sed accus. ponitur qui regitur à subaudita præpos. κατά. vt μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός. Vbi notare oportet ἀπέδει tertiã personã singula-

rem præteriti imperf. Item cum infinitiuo citatur ex Phalaridis epistolis, ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶ). Nisi forte legendum est τῷ ἄνδρας εἶναι. Qui iam non multum à virili ætate absunt. Profertur & ali⁹ locus in quo geniti uum habet, sequente tamen infinitiuo, sed qui regatur à subaudita præpositione. hic videlicet, οὐδὲν ἀποδεῖ ἦν- λυ τὸ ἐῤῥένος ποιεῖν τις ὅτι ἐς ταλαιπωρίας πόνους, Nihilo inferior est fœmina viro ad labores tolerandos quos necessitas exigit: id est πρὸς τὸ ποιεῖν. ¶ Vsurpatur etiam sæpe hoc verbum in recensendo numero: vt apud Aristotelem, καὶ ἔτι οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἱκανὸν, Paulominus centũ. Sic Polyb. lib. 1, ὀλίγοι δεχομένων ὀλίγῳ δισχιλίων ἀποδέοντες, qui non multum absunt à duobus millibus. id est quorum numerus parum abest à duobus millibus. Breuius, Paulominus duo millia, vel duobus millibus. Arist. De mundo. τῆς οἰκουμένης πάσης μὲν ἐπὶ ἕτερα ἀποδέοντι τετρακισμυρίων σταδίων. Thucyd. lib. 2, ἦν γὰρ πλεῖστα τεσσαράκοντα ἀποδέοντα μυρία ὀψίτα. id est (inquit scholiastes) ἐννακισχίλια ἑξακόσια. Sciendũ est autem vsurpari hoc verbum hac significatione tam in præsentis tertia persona singulari quàm in infinitiuo, & contractè & sine contractione. dicitur enim ἀποδεῖ & ἀποδέει, item ἀποδεῖν & ἀποδέειν. ¶ Sed capitur ἀποδεῖν & pro ἀποδεσμεῖν, vt exponit Hesychius. id est alligare.

Ἀποδεής, έος, οῦς, ὁ & ἡ, Inferior. ἀποδέων. Plutarcho Symp. 7, Probl. 3, ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit, & cui propemodum incipit iam deesse vinum. nã ibidem πλήρης ἀγγεῖον & ἀποδεὴς inter se opponit scribens, τὸ δὲ μέγιστον, οὐ φθείρει πλήρης ἀγγεῖον οὕτω ῥᾳδίως οἶνον ὡς ἀποδεὴς γενόμενον. Ibidem paulo pòst, πλεῖον ἤδη καὶ κρατιμώτερον τις ἀποδεὴς κατιρχόμενον τὸ ἀγγεῖον. vbi ἀποδεὴς vsurpatur tanquam substantiuum. q. d. quum vas proximum vacuitati esse incipit.

C. Ε Νδεῖ, imperf. Deest, Deficit, Opus est. Dem. Olynth. 1, εἰ δὲ τοῦ ὅπως τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in v. l. hæc afferuntur exempla: ex Xen. τίνος ἐνδεῖ, pro Quid deest? Et, ὅτου πάντες ἐνδεῖ, καὶ τοῦ τὸ ἐναντίον τούτου. Et ex Luc. Cauc. καὶ γὰρ ἐνδεῖ τι ὑμῖν τῆς θεῖ. vbi tamẽ imperf. nõ est, sicut nec in aliis nonnullis qui ibi afferuntur locis: quum videlicet dicitur ἐνδεῖ μοι τινῶν. Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τῆς κατ' ἀξίαν ἐνδεῖ. Idem, ἀλλ' ἔτι τὸ μέγιστον ἐνδεῖ. Idem, ἐνδεῖ τῆς ἀσφαλ.

Ἐνδέω, Deficior, Opus habeo, vnde ἐνδεῖς ex Eurip. affertur, ἐνδεῖς οὐδενός, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. Sic & ex Plat. De rep. 1, ὡς γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι, Nulla re deficiatur, seu opus habeat: vel, Nihil ipsi desit quominus sit ars pastoralis. ITEM, Ἐνδέομαι, eadem signif. & quidem vsitatius. Xen. ἐν' εἰς μηδενὸς ἐνδεόμενος στρατεύονται. Et Pæd. 6, χρημάτων ἐνδεόμενος. & alibi sæpe. Plut. in Symp. sept. sap. 155, ἀεργὸς οἶκος ὁ τῆς ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής ἐνδεόμενος.

Ἐνδεῖν, Deficí viribus ad aliquid, Impares habere vires. vt ἐνδεῖν πρὸς φύσεις, ex Theophr. Et ex Plut. in Numa, ἐνδεῖν πρὸς τὴν καταίσχυνσιν.

Ἐνδεής, έος, οῦς, ὁ & ἡ, Indigus. Isocr. ad Nicoclem, ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἶναι, ὑμᾶς δὲ πλουτεῖν. Idem Archid. τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. Plato De rep. 2, ἡ γὰρ ἐνδεὴς φύσις τῶν καλῶν. Idem in Alcib. οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶς οὐδὲν. Res quoque dicitur ἐνδεής, quæ nõ sufficit, vel Cui aliquid deest quominus plena sit & perfecta, vel suis numeris absoluta. Sic ἐνδεεῖς σωτηρίας, Thucyd. lib. 8. Alicubi dicit Galen. λειφαίμους appellari τοὺς ἐνδεεῖς ἔχοντας αἷμα, id est minus sanguinis quàm opus sit. q. d. sanguinem non sufficientem. ¶ Exponitur etiam Inferior, vt Thuc. 2, τὴν γὰρ παρασκευὴν ἐνδεὴς ἔχετε. Sic interpr. & Bud. apud Polyb. οὐδὲ ἐσόμενοι ἐνδεεῖς καὶ πολλὰς ἀπομαχόμενοι. Sæpe autem additur genitiuus, vt τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. Inferiora & minora viribus, Quæ nõ respondeant virib⁹. Sic Plut. in Sol. ἐνδεέστερον τῆς δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε. Et in Othone, ἐνδεέστερον τῆς δόξης πράττων. vbi aduerbium est cõparatiui gradus. Cæterum dicitur & Ἐνδεὴς sæpe substant. pro ἔνδεια. Thuc. 3, τῷ γὰρ δεῖσθαι τι, τὸ αὐτῆς ἐνδεὲς καὶ τὸ τῆς ἐναντίον ξυμποιεῖ. vbi ἐνδεὲς id planè esse videtur quod ad verbum Gall. dicimus *Insuffisance*. q. d. Insufficientia. HINC Ἐνδεῶς, Indigenter. vt ἐνδεῶς ἔχειν πρός, indigum esse re aliqua. q. d. Indigenter se habere. Sed apud Plut. Lyc. ἐνδεῶς ἔχων πρὸς διαγωγήν, est Non sufficienter se habens. id est, Non satis instructus. Vertitur ita & in aliis loquendi generibus. Item, Minus quàm opus sit vel par sit, apud eundem Thucyd. Dicitur & Ἐνδεέστερον cum genit. vt in loco quem paulo antè attuli. Ἐνδεεστέρως pro eodem. Additur autem nonnunquam genit. τοῦ προσήκοντος, vt ἐνδεέστερος τοῦ προσήκοντος ἢ συγγενικὸς εἶναι, Plat. Minus quàm par sit, vel Minus quàm deceat.

B Ἔνδεια, Indigẽtia, Penuria. ἔνδεια τῶν καθ' ἡμέραν. Isocr. Paneg. Sic ἔνδεια τροφῆς. Et sine adiectione, vt Demosth. Pro cor. τὸν μηδὲν αἰσχρὸν πώποτε δι' ἔνδειαν. Apud Plat. autẽ Polit. 9, ἔνδεια & πλησμονὴ opponuntur, quæ Cicero interpr. inopiam & satietatem affluentem, pag. 11 mei lex. Cic. Et plur. numero ἔνδειαι apud Isocr. in Areopag. ἐνίμιον τὰς ἐνδείας. Item ἔνδειαι oppositum habens ὑπερβολαί apud eundem De pace.

Ἐνδεία & ἔνδεια ita differre quidam ex Suida annot. C vt ἔνδεια sit quod deest plenæ solutioni, at ἐνδεία sit Nõ habere omninò quod soluas ob egestatem. Thucyd. l. 1, αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἐνδεία. vbi vide schol. Sunt & qui generalius ita, ἐνδεῖν esse quum aliquid ad iustum numerum deest, at ἔνδειαν, quum totum deest.

C. 2. Ἀνενδεής, Non indigus. Polit. apud Herodianum lib. 8, βίον ἀνενδεῆ vertit vitam bonis omnibus affluentem. Ex Gal. autem affertur αὐτάρκης ἐνδεῆς, Sufficiens: & ex Aphrod. αὐτενδεὴς προσήκουσας, Cui nihil deest eorum quæ adesse solent.

D C. ΕΠΙδέομαι, insuper egeo. Itẽ simpliciter pro Egeo, δέομαι. vt apud Plat. Timæo, ὀμμάτων τι γὰρ ἐπιδεῖτο οὐδὲν, Cicero interpr. Nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεής, Indigus. Herodot. ἐπιδεέες δὲ πάντων. Et apud eundem, ἐπιδέεις εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τριακόσιαι μυριάδες, sunt quadragies centena millia, septem millibus minus. pro eo quod dicitur ab aliis scriptorib⁹ frequẽter, δέουσι vel ἀποδέουσι. Sic & καταδέουσαι ab eodẽ Herodoto ponitur. Apud Plat. autem in Timæo videtur abundare infinitiuus ζῆν, iunctus cum ἐπιδεής, vbi scribit, ὡς ἂν τινὸς ἐπιδεὲς ὂν ὀργάνου ζῆν.

E C. 2. Ἀνεπιδεής, Minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς ὄντας ἀπάντων ἐπιδεῖν.

C. ΚΑΤΑδεῖ, imperf. Opus est, q. d. Defectus est. Ex Herodoto, καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὴν διηκοσίην. q. d. (seruando Græcam construct.) Defectus est duarum nauium ad explendum numerum. Gall. ad verbum, *Il y a faute de &c.* Idem, καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἐνδεκα μυριάδες. de quo genere loquendi dictum est in δέω, item in ἀποδέω, & modò in ἐπιδεής.

F Καταδεής, Cui aliquid deest, Non expletus omnibus numeris. Exponitur & Inferior: quæ tamẽ expositio magis conuenit comparatiuo καταδεέστερος: vt apud Isocr. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δίκην τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. ET Καταδεῶς, Ita vt aliquid desit.

C. ΠΡΟΣδεῖ, Insuper opus est. cuius exemplum aptissimum ex Demosth. vide paulo antè in Ἐνδεῖ. Thuc. προσδεῖ διδασκαλίας ἐμοί. Plat. De rep. 2 προσδεήσει αὐτῷ γε τῶν ἄλλων. Et in infinit. Plat. in Epist. Ἐρήσεται δὲ Κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς &c. Et alia construct. apud eundem, ἐὰν δέ τι προσδέῃ δοκῇ.

G Προσδέομαι, Insuper egeo. Xen. μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι. Idẽ, προσδεῖσθαι χρημάτων. In eiusdem Timæo, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον Cicero interpr. Quòd nec desideraret alterum.

Προσδεής, Qui insuper eget. Plato in Timæo, ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς αὐτάρκες ὂν ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων, Quæ Cic. interpr. Sic enim ratus est ille qui ista iũxit & condidit, ipsum se contentum esse mũdum neq; egere altero. Quã tamẽ Cic. interpretationem miror H potiùs quàm probo, non tantùm quòd προσδεὲς ita verterit ac si vacaret præpositio: sed multo magis quia esse dicit quod Plato dicit esse futurum: deinde & quod per comparationem non loquitur, vt Plato. Sonant enim verba Platonis ad verbum, Ratus est enim qui condidit ipsum, se contentum, præstantius fore, quàm insuper egens aliis. Id est, Si se contentũ esset,

præstantius fore quàm si insuper alius egeret. Sed fieri potest vt hic Ciceronis locus, sicut & infiniti alii, mēdosus ad nos peruenerit.

C. 2. Ἀπροσδεής, Non insuper indigus.

C. ΥΠΟδέομαι, quod Bud. ait significare vel Egeo, vel Rogo humiliter, in hoc Gregorii loco de Christo loquētis in carne, τὸ πτωχῶ, τὸ κοπιῶ, τὸ ἀγρυπνῶ, τὸ ὑποδέομαι. ET Ὑποδεής, Inferior. Sed vsitatius est in compar. ὑποδεέστερος, qua voce gaudet Thucyd. vt lib. 1. φαίνεται οὐ ὑποδεέστερα πόλις. Et lib. 6, οὐ πολλῷ τινι ὑποδεέστερον πόλεμον. Et l. 3, καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν περὶ προσάγῃ. Apud eūdem, ὑποδεέστεροι redditur imbecilliores lib. 3, ὅτι τι τοῖς ὑποδεεστέροις προσεχωρεῖ. Plato autem ἧσσον cū ὑποδεέστερον copulauit in Phædro.

¶ Δεύομαι, poet. pro δέομαι, Egeo. Od. ξ. v. 510, Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου &c. Il. α, & alibi, οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Il. ν, Οὐ μὲν γάρ τι τόσονγε καὶ αὐτὸς δεύεται ἀλκῆς. ‖ Exponitur & Prior apud eūdem, vt quum mortuos esse dicit θυμοῦ δευομένους. Sed & Inferiorem esse, alicubi: vt Il. ψ, ‒ ἐμὰ πρόσθεν ἐπιδεύεται Ἀργείων. Ex Apoll. autem affertur δεύονται τεσσάρων εἰς ἑκατόν, pro Centū esse, demptis quatuor.

C. ΕΠΙδεύομαι, Idem. Iliad. 8, ‒ χόλου δ' ἐπιδεύεαι. Ex Phocylide autem ἐπιδεύων affertur, vbi potius legendum ἐπιδεύεα. HINC Ἐπιδευής, Indigus. Od. ν, τυροῦ καὶ κρειῶν ἐπιδευής.

ΔΕΙΔΩ, F. δείσω, (& δείσομαι poet.) Pr. δέδοικα (pro δέδεικα nimis aspero) ex quo fit δέδια (item poet. δείδια, vnde particip. δειδιώς Hom.) plusquāperf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν. Est autem Δείδω, Timeo, Metuo. Il. χ, ‒ ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πρότερον δε δάμνη· deinde καταπαύσῃ. Sæpe & præt. δέδοικα siue δέδια (& δείδοικα ac δείδια apud poetas) præsentis signif. obtinet. vt Iliad. α, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accusat. Il. σ, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. In prosa autē hæc præterita (quæ potius in vsu sunt quàm præsens) non has solùm constructiones habent, sed & alias, vt exemplis docebo. Ac primùm cum μὴ, vt δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπέλθῃ. Et alicubi cum particula μὴ iuncta indicatiuo: vt Gregor. ἐγὼ τὸ ἐπίπονον δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐξήνεγκα τὸ πάρεργον. Dicitur & δέδοικα μὴ οὐκ. vt Xen. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω ἱκανήν τινα σοφίαν. Sed obseruasti apud eundem scriptorem & δέδοικα ὡς οὐκ pro δέδοικα μὴ οὐκ, Pæd. 6, φρουρὰ δὲ τὸ ἐνδιδόντας, μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. Et cum infinit. Il. η, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Sic Greg. δέδοικα τὸ προσεξετάζεσθαι. Cum accusatiuo autem, vt Dem. Philipp. 1, μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. Plutar. De superstit. ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, &c. Sæpe etiam cū genit. pers. & datiuo, sed interiectis præpos. illîc περὶ, hîc vel περὶ vel ἀμφί. dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ & δέδοικα περί σοι vel ἀμφί σοι. Lat. autem dicitur vnico cō structionis genere, Metuo tibi. Xen. Pæd. 1, δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. in Euag. περὶ Κύπρου δεδιώς (hic enim Κύπρου pro genit. personæ censetur.) Cum dat. Thuc. δείσαντες περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic autem & Hom. loquutus est Il. ρ, ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Cum ἀμφί eodē sensu, Gal. ad Glauc. 1, δείσας ἀμφὶ τοῦ μειρακίου.

Δεῖμα, ατος, τὸ, Metus, Terror. Il. ε, Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. Plut. De superstit. περιπεσεῖν αὐτοῦ δείματι καὶ φόβοις καὶ ὑποψίαις καὶ ταραχαῖς. ‖ Item, Terriculamentum, φόβηθρον, Hesych. ‖ Exponitur & Periculum. metus enim nōnisi periculi est. Apoll. Arg. ἡμετέροισι ἀέθλοισιν ἐν δείμασι. ET Δειμὸς, οῦ, ὁ, itidem, Metus, Terror. Il. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. Hesiod. Theog. ‒ αὐτὰρ Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν.

Δειμαλέος, ου, ὁ, Timidus. Item, Terribilis & Terrorem incutiens. Nam Hesych. exponit etiam ἀλαβής, φοβερός, & Suid. δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. Κέρβερε δειμαλέον ὑλακὴν νεκύεσσι φυλάσσων. Sic δειμαλέος κεραυνὸς dicitur, id est Terrificus.

Δειματόεις, εντος, ὁ, Timidus, Pauidus. Epigr.

Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terribilis, Terrificus. φοβερός, Hes.

Δειμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. Erotian.

A Δειμαίνω, Timeo, Terreor. Plato lib. 1 De rep. ἐν τοῖς ὕπνοις ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τοῦ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum solicitus. Apud Suidam ex Procop. δειμαίνουσα δέος. Apud eundem, δειμαίνοντες τὸ ἄδηλον τοῦ Εὐξείνου τὴν ἄσφαλεῖαν, ἐξετείνοντο. Et, ἀμφὶ τοῦ περὶ βολὰς δειμαίνοντες. HINC Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impauidus, Intrepidus, ἄφοβος, ἄτρεστος. Item, Terriculamentorum expers, Spectris liber, ex Eurip. ‖ Est & nomen proprium. ET Ἀδείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, itidem Impauidus, Intrepidus. ἄφοβος, Hesych. & Suid. ITEM
B ΠΡΟδειμαίνω, Prior metuo. Metum præsumo. ET ΥΠΕΡδειμαίνω, Metuo, seu potius Supra modum metuo. ET ΥΠΟδειμαίνω, Subuereor, Aliquātulū metuo.
Δειματόω, ῶ, F. ώσω, Terrifico, Perterrefacio. Herodot. ἐδειμάτωσε τοὺς Ἴωνας. Aristoph. Ran. μή μ' ἐκπλήξῃς μηδὲ δειμάτου. Et in pass. Metuo, Timeo. Plato in Axiocho pseudepigrapho, καὶ ὁ περιτρέπεις σαυτόν, δειματούμενος στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, Veritus ne spolieris anima. Et δειματωθεῖσα, Metu perculsa, apud Eurip. ET comp. ΕΚδειματόω, ῶ, Exterreo. Plato De rep. 2, μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, neque filiolos territent matres.
C Δειμάομαι, ῶμαι, Metuo. φοβοῦμαι, Hesych.

C. Δεισιδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui dæmonas seu deos esse metu adactus credit. sic enim à Plut. περὶ δεισιδαιμ. accipi videtur quum ait, οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων. φοβεῖται γὰρ οὐ βούλεται. ‖ Et generalius Qui meticulosè dæmones seu deos colit, Superstitiosus. Nazianz. δεισιδαίμονα πλείω. HINC Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, Dæmonum deorumve metus superstitiosus. (pass. metus) Plut. Alex. δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ
D θεῖα καὶ καταφρόνησις αὐτῶν· δεινὴ δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία. Idem περὶ δεισιδ. φέβων δὲ πάντων ἀφρακτότατος καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας. Ibidem, ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμούς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις. Budæo est etiam Religio. apud Athen. enim δεισιδαιμονία προσέχεσθαι interpr. Religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, Religio ciuitatem inuasit. Idē quod Cicero dicit, Omnium officio-
E rum obstringi religione, Græcè reddit ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἐνέχεσθαι. Sic quod apud eundem Cicer. est, Religione noua se obligare, &, Nouam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν ἀναιρεῖσθαι. ET Δεισιδαιμονέω, Deorum metu superstitioso teneor. vnde apud Suid. ἐρεῖν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς, ἐθελοῦσι μετὰ δεξιᾶς τὰς ἰδίας ἐπινοίας καὶ προστάξεις πληρωθῆναι τοῖς τοῦ πλήθους ἀναλαβεῖν.

C. Δεισίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δεισιδαίμων.

Δείτης, vide ἴτης.

C. ΚΑΤαδείδω, Pertimesco. vnde καταδείσας, Formidare,
F B. ex Andocide; Demosth. in Mid. καταδείσαντες τὸ τε τοῦ καὶ τὸ τούτου θράσος.

C. ΠΕΡΙδείδω, Pertimesco. q. Vndiquaque metuo. Autor Batrach. Γλαῦκον δὲ χαλὸν περιδείδια.

C. ΠΡΟδείδω, Prior metuo, Metum præsumo. vnde προδείσας quod ex Soph. citatur, & exponitur ἔμφοβος.

C. ΥΠΟδείδω, Subuereor, Subtimeo, Aliquantulum metuo. Vel simpliciter pro Metuo. Il. α, Τὸν καὶ ὑποδδείσας μάκαρες θεοί. Od. φ, Ἀλλὰ μνηστῆρσιν χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον.

Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus, Meticulosus. εὐλαβής. Il. γ, Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες.

G Δειδίσσομαι, Metuo. φοβοῦμαι, Eust.

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, Timeo. φοβοῦμαι, Hesych. VNDE comp. ὑποδειδίξ apud Hom. Il. ι, Οὔτε βίας Τρώων ὑποδείδιμεν, οὔτ' ἰωκάς. ET Δειδία, ας, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum & terrorem facilè incutit. Annotatur à Suida & Eust. AT Δειδίαι Hesychio est δειλίαι.

Δειδίττω seu Δειδίττομαι, F. ίξομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. τοὺς δὲ πειρωμένους ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Et apud Suid. ἦγον ἐγγίζειν συμμαχῆσαι καὶ ἄχειον, καὶ σιωπῇ τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδόντος τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ
H δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ‖ Item, Metuo. vnde δεδιξάμενος, quod exponitur φοβηθείς. Notandum verò Eustathium non à δείδω sed à δίω hoc vocabulum deducere: cui assentire videtur Suidas, qui & ipse δειλιᾶσαι exponit. ET Δειδίσσομαι (seu Δειδίττομαι Atticè) poe-

...per epenthesin literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio. Il. υ, Πηλείδη μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, ἔλπεο δειδίξεσθαι. Il. ο, Χερσὶ δὲ μή τι μάλα πάγχυ κακὸν ... ἐπιδειδίσσεσθαι.

¶ Item pro Metuo, apud Homeri posteros, teste Eust.

Δίω, Timeo. vnde δίε, Il. ι, περὶ γὰρ δίε ποιμένι Ἀχαιῶν. Ita Eustath. qui & δεδιέναι inde deducit per anadiplasiasmũ. Sed alii δέδια (vnde δεδιέναι) à δίδοικα deriuant. Hinc & ἐδείδιμεν, Il. ζ, interiecto ι: Il. ε, Μή τι σύ γ' Ἄρηα τόνδε δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον ἀθανάτων. Il. υ, Τρῶας ... θυμοῖσι μὴ δείδιθι Πηλείωνα.

Δειδιέναι etiam reperitur. vt apud Plut. Apophth. δειδιέναι περὶ βίου οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, vt interpr. vertit. Apud eundem alibi, δεδιέναι περὶ τοῦ βίου μὴ φοβεῖσθαι. ET Δεδίσκεσθαι apud Hesych. ... φοβεῖσθαι. ITEM, Δεδίσσομαι actiua signif. apud eundem pro φοβέω. AT Δέδιστε apud Hesych. φοβεῖσθε. HVC Δεδιεσκόμενος etiam referri potest quod Hesych. exponit ἀεὶ φοβούμενος, Semper timens.

¶ Δέος, εος, τό, Metus. Il. θ, Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν. Thuc. lib. 4, οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ ... δέος κατέστησαν. Herodian. lib. 3, ἐν φροντίσι καὶ δέει διαχειμάσαντες, Curis pauoribusque. Δέος θανάτου, Plato Sympos. & θανάτου δέος horror mortis in Axiocho. Herodot. lib. 1, οὐδέ τι δέος ἐστὶν ἀπὸ Βρεττανίας, nullo iam ex Britannia impendente metu. At Δέος μὴ Latinè redditur Periculum est ne, Metuẽdum est ne. Demosth. Olynth. 1, ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, τρέψηται ... τῶν ὅλων πραγμάτων. ET Δεῖος, εος, τό, poeticè inserto ι propter metrum, pro eodẽ. Il. κ, Χλωροὺς ὑπαὶ δείους.

C. Ἀδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Metu carens, Met⁹ expers, Liber omni metu, Qui non timet. vt παῖδες ἀδεεῖς, Metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic, περὶ τῆς πατρίδος ἀδεεῖς καὶ ἀκίνδυνοι γίνομαι. | Ἀδεὴς βίος passiuè, Vita extra metũ posita, Periculo carens. Alciphr. in 3 epist. Halieuticis, γεωργίᾳ συμπραγματεύσασθαι καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato Symposio, pro Timere de nihilo, Omnia tuta timere, vt poeta loquitur. Prouerbiale est.

Ἀδεές, Intrepidus, Audax. Nõnunquam Impudens. vt apud Homerum sæpe κύον ἀδδεές. vt Odyss. τ, Παύσασθε ... κύον ἀδδεές, ὅτι με λίσσῃ &c. Vbi Eustathius ait ἀδεὲς hic non simpliciter significare intrepidam & imperterritam, sed impudentem: & geminari δ in hoc vocatiuo, vt in ἔδδεισα pro ἔδεισα. Nonnulli ἀδδεὲς apud Homerum in modò citato loco, sicut & in aliis, exposuerunt Contumax, Temeraria, aut Temerariè.

Ἀδεέστερος, comp. grad. Metu liberior, Securior, Minus periculosus.

Ἀδειής pro ἀδεής, inserto ι, poeticè. vt in Εἴπερ ἀδειὴς ἐστίν, Il. κ.

Ἀδεῶς, aduerb. Absque metu, Securè, Tutò. Dem. Olynth. 1, καὶ τὴν εἰρήνην ... ἀδεῶς καρπούμενοι. Item Impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, Metus vacuitas, Securitas, Fiducia. Demosth. οὐδ' ὑπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, Nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, pro Securè, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, Fiduciam sumo aliquid faciendi. vt ἄδειαν ποιούμενοι ... τὴν πόλιν. Herodot. 1, ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι λέγειν, Haud pro tuto habentes, Haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, A plagis est tutus, vel, A plagis nõ timet.

Ἄδεια, Libertas, Immunitas, Licentia. vt παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, Libertatem dare aliquid faciendi, Potestatem facere. Bud. in post. ann. in Pandectas, Ἄδειαν ψηφίσασθαι dixit Andocides orator, plebiscito potestatem facere impunitate permissa. Paus. ἄδειαν διδόναι. Politianus ἄδειαν impunitatem transfert apud Herodianum, qui ἄδειαν & ἀμνηστίαν nonnunquã copulat: vt ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν ὀμόσας ... ὑπισχνεῖται.

Ἄδεια exponitur etiam ἀργία ab Hesychio, i. vacatio. sic ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

C. Περιδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Meticulosus, Pauidus. Isocr. Paneg. τὰς δὲ ψυχὰς ἔτι τὰς κατ' ἀρχὰς ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες.

In hac signif. iungitur & genit. Thuc. lib. 3, εἰ δὲ προσδέξαντες τοὺς Λακεδαιμονίους, μάλιστα τῶν Μιτυληναίων περιδεεῖς ὄντες. Plato epist. 7, οὗ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, Quod pertimescens Dionysius, Quo territus Dionysius. Et περιδεές, neutro gen. Timiditas, Timor. | Item, Formidolosus, i. Qui timorem adfert aliis, Bud. ex Isocr. ad Nicoclem, μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. VNDE Περιδεῶς, aduerb. Meticulosè, Pauidè. Thuc. lib. 6, τοὺς περιδεῶς ὑποπτεύοντας τι. Et lib. 7, τοὺς σώματα αὐτοὺς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντας. Et apud Isocr. Euag. πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως οὐκ ... περιδεῶς ἔχειν. ET Περιδέεια, ας, ἡ, Nimius timor, περιδεὴς φόβος apud Suid.

C. Ὑπερδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Metu superior, Qui nullo metu superatur aut frangitur, ἀπτόητος καὶ ὑπερκείμενος δέους, vt Eustath. explicat. Il. ρ, Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότες, ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, vbi idem Eustath. syncopen esse tradit pro ὑπερδεέα.

C. Ὑποδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Subtimidus, ὑπόφοβος, Hesych.

ΔΕΙΛΟΣ, Timidus, Ignauus. (nam re spiciendo etymũ, cogor ab hac signif. auspicari) Il. ν, Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Et versu sequente κακὸν appellat quem hic δειλόν. Aristot. Ethic. 2, ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. De fort. Rom. ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐντιθείσης. Dicitur & de alia timiditate: interdumque cum πρός. vt apud eundem Plut. δειλοὺς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀτίμους, in lib. περὶ δυσωπίας. Sed & cum genit. δειλὸς τῆς αἰδοῦς affertur ex Plat. | Δειλός, Miser. Od. ξ, v. 253, Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλή misera, Il. τ, v. 287, Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Idem generaliter omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo quo dixit Virgil. Mortalibus ægris. At vbi genitiuo iungit hanc vocem Homerus, pro superlatiuo ponit, videlicet δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξένων, id est δειλαιότατε, miserrime. Sic Odyss. ξ, v. 361, Ἆ δειλὲ ξείνων. Alibi autem sine genitiuo, vt Od. φ, v. 86, Ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; | Δειλὸς exponitur etiam Debilis, Infirmus: ac certè Hesych. vult δειλὸν inter alia significare etiam ἀσθενῆ: sed δειλὸν γῆρας apud Hesiod. malim aut miseram senectutem, aut certè, cum Latinis poetis, ægram senectutem (sicut Virgilium dixi ægros mortales appellare quos Homerus δειλοὺς βροτοὺς) quàm debilem seu infirmam senectutem interpretari. | Δειλός, Malus, Improbus. vt in hoc versu multi vertũt, Odyss. θ, v. 350, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic vtũtur & alii poetæ interdum: sed nullus frequentius (quantum meminisse possum) vel potius nullus tam frequenter quàm Theognis. Dicitur & de rebus: vt Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Huius autẽ significationis occasionem inde sumptam existimo quod ignaui pro hominibus nequam haberi soleant: ac certè videmus vice versa & κακὸς pro δειλὸς in timiditatis significatione poni, vt & paulo antè admonui: vicissimque ἀγαθὸς pro strenuo vsurpari, vt suo loco dictum à me fuit.

C. Δείλακρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Extremè timidus aut miser. Aristoph. Pluto, subantem anum deridens, ἐγὼ δὲ καταλείπομαι δειλάκρα. ET Δειλακρίων, ωνος, ὁ, pro eodem apud Aristophanem Auibus, ὦ δειλακρίων σύ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς. | Δειλακρίων item Mercurius dicebatur veluti λίχνος, ὅτι κρεάδιον ἀποδιωκόμενον αὐτοῦ, κατήσθιεν αὐτός. Suid.

C. Δειλανδρία, ας, ἡ, Timiditas, quasi à δείλανδρος, quod Timidum, seu (ad verbum) Timidum virum significaret. ET Δειλανδρέω, ῶ, F. ήσω, Terreor, Paueo, Bud. ex 2 Maccab. οἱ δειλανδροῦντες ἀπεδίδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτούς.

C. Θρασύδειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo audacia cum timiditate coniuncta est, seu (vt Bud. vertit) Qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, Audaciæ ostentator idem & timidus. Aristot. Ethic. 3, διὸ καὶ εἰσὶν οἱ πολλοὶ αὐτῶν θρασύδειλοι· ἐν τούτοις γὰρ θρασυνόμενοι τὰ φοβερὰ οὐχ ὑπομένουσιν.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός, ἀθλιος, Hesych. Soph. autem scholiastes exponit δειλαντικός in Trach. φρούδας δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀπέβας ἀχίας τόκου. | Item Miser,

Infortunatus, vt Aristoph. schol. exponit in Nub. Ἀλλ' ὦ δυσχερὴς δείλαιος βλέπειν, δειλαιόμενος ὑπὸ δαπάνης.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus. Hesychio est etiam εἰδήμων: nisi fortè pro eo δειδήμων legendum quis censeat.

Δειμαίνω & Δειμαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto.

Δειλόομαι, οῦμαι, Timeo, Paueo. καὶ δειλωθείς, Territus, idētidem in lib. Maccab. vt annotat B.

Δειλία, ας, ἡ, Timiditas, inter quod vitium & θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat, οὐ ζωῆς καὶ πολυπλόκως ἔγγονος, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ ἀγυμνάστου, δόξαις πονηραῖς ἐπιδόνης, vt Plut. in Artox. tradit. Thuc. lib. 5, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Demosth. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7, διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et apud Lys. δειλίας ἁλῶναι, & Æsch. δειλίας γραφή. Ex Plat. autē affertur epist. 7, ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐθελοδούλους.

Δειλιάω, ῶ, F. άσω, Ob ignauiam & timiditatem refugio detrectóque periculum, Timido animo sum. VNDE

Δειλίασις, εως, ἡ, Pauor, Formido. Plut. Fab. ἡ πρὸς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ καὶ δειλίασις.

C. ἈΠΟδειλιάω, ῶ, Præ timore refugio, Reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; Sic ἀποδειλιᾶσαι πρὸς κίνδυνον. Et apud Platon. 2 De rep. οὐκ ἀποδειλιατέον ὅσον ἂν δυνάμεις παρῇ.

C. ΚΑΤΑδειλιάω, ῶ, Timidè & ignauè succūbo, Extimesco. Herodian. lib. 2, οὐδὲν τι καταπεπληγότες οὐδὲ καταδειλιάσαντες καὶ ἱκετεύοντες σχῆμα ἐνδεικνύμενος, Nihil pauidum aut obnoxium, nihil denique supplice dignum præ se ferens.

Δειλιάζω, idem quod δειλιάω, v. l.

Δειλιαίνω, Terrefacio, Timorem incutio. Deuteron. 20, ἵνα μὴ δειλιαίνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Δείλητι etiam apud Hesychium reperitur, quod exponit φοβοῦ. ET Δειλάσαι quod exponit δειλιάσαι. sed suspecta hæc videri possunt.

ΔΕΙΝΟ΄Σ, ού, ὁ, Terribilis, Horribilis, Formidabilis, vt Homerus Il. ρ, ὡς φάτ' ἔδεισε γέρων, δεινὸς θεός: id est φοβερός. Et δεινὴ θεὸς Calypso, Odyss. η. Interdum verò δεινὸν esse aliquem dicit aspectu. vt Od. χ, — δεινὸς δέ τις ἦεν ἰδέσθαι. Et Il. γ, Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Obserua autem hic δεινὸν aduerbialiter positum, sicut & quum dicitur δεινὸν ἰδών. & apud Hes. in Aspide, λαμπόμενον δ' ὄσσοις δεινόν. Apoll. 2, δεινὸν λαιμὸν ἀμφὶς κάρυξας. vbi δεινὸν aduerbiis redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculentè, Immaniter. Item, Toruè, in δεινὸν ἰδών. (dixit autē & Plut. δεινὸν βλέπειν) Hesiodus tamen cum δεινὰ posito itidem aduerbialiter, ὑπόδρα iunxit, Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. Quin & ipsi oculi δεινοὶ Il. α, — δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Obseruaui autem apud eundem poetam aliquoties, coniūncta hæc duo δεινὸς & αἰδοῖος: vt Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι πεπύσμην. Et Od. θ, circa principium, ὡς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. vbi δεινὸς redditur Grauis: ego malim Formidabilis. q. d. vt illum Phæaces & vererentur & reuererentur. At in v. l. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι, redditur Magnus & potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Homerus & de rebus inanimatis. vt Il. α, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Posui autem hic δεινὸς, sequendo Etym. qui scribit à δέος fieri δεϊνός, & per crasin δεινός.

Cæterū in soluta oratione hæc vox de eo potius quod horrendum sit quàm de eo qui horrendus seu terribilis, vsurpatur. vt δεινὴ ἀγγελία apud Xen. & δεινὴ μάχη apud eundem: (dixit tamen δεινὸν & de persona Isocr. ei opponens πρᾶον: & à B. δεινὸς exponitur etiam Atrox, Seuerus, Rigidus) Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, horrendis contumeliis affici, vel Graui iniuria affici (redditur & Indigna pati) Et apud Demosth. δεινότατα πάσχειν. Aristoph. Vesp. ις, ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Et vt δεινὰ πάσχειν, sic & δεινὰ ποιεῖν. Demosth. Pro cor. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια. vbi Bud. interpr. Indignè agere. Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam qui rem aliquam pro indigna & iniuriosa seu cōtumeliosa habet, atque adeo de ea tanquam tali queritur. vt Luc. 236, ἰδὼν δὲ ὁ Δημαίνετος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι ὑπὸ οὐ μακρά. Idem alibi, δεινὰ ποιεῖν & σχετλιάζειν iunxit. Vtuntur autem & singul. dicúntque δεινὸν ποιεῖσθαι eadē signif. quod redditur Indignum ducere (id est δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo & Plut. vtitur) item Iniquū iudicare, Iniquo animo ferre, Grauiter ferre, Grauiter queri, vel Indignari. Thuc. lib. 1, καὶ δεινὸν ποιούμενοι, καὶ οὐκ ἀξιοῦντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. Idem lib. 6, ei sequente, δεινὸν ποιούμενοι εἰ μὴ ὑπάρξουσι. (Dicitur autem & ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι eadem signif.) Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. Pluraliter autem δεινὰ sæpe & simpliciter sumitur pro Mala, Res aduersæ, Calamitates, Ærumnæ. Demosth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in singul. interdum, vt Pæd. 2, εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. Sed τὸ δεινὸν sæpe periculum sonat, & τὰ δεινὰ pericula. qua in signif. apud Thuc. frequens est. Plutarchum certè animaduerti de vna eadémque re & in eadem historia dixisse in Artoxerxe ἐν τοῖς κινδύνοις. quod in Apophth. ἐν τοῖς δεινοῖς. Demosth. verò ἐν τοῖς δεινοῖς & ἐν τοῖς φοβεροῖς in orat. Pro cor. in eadem signif. posuisse. Hinc fit vt sæpe post δεινὸν addatur μή, pro Metuendū est ne, vel Periculum est ne. Thuc. δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν. Sic οὐδὲν δεινὸν μή, Nihil est periculi ne, Minimè timendum est ne. Plato De rep. 5, οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους διχοστατήσῃ. Sic & in Phædone pag. 44. Hanc autem vocabuli huius signif. primam esse arbitror, si eius deriuatio spectetur. nā à δέος deduci, (pro quo & δεῖος apud Hom. vel à δεῖμος (vtroque timorem signif.) persuasum habeo. Est porro operæpretium legere quæ de hac voce scripta sunt in Plat. Protagora, vbi δεινὸν scribit esse κακόν, quòd dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, at non contrà δεινὴ ὑγίεια, & δεινὴ εἰρήνη, & δεινὸς πλοῦτος. Obseruandum est autem, in illorum trium locorum interpret. vocem Grauis locū habere. sic enim grauem morbum, & graue bellum, & grauem paupertatem sæpe dicunt Latini. Sic dixit & δειναὶ συμφοραὶ Isocrat. Graues calamitates: & δεινότερας gradu comparat. in Archidamo. Et δεινότατοι ἀναλγησίαι ibidem.

Δεινός, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus, Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ, Plato in Prot. (quod tamen loquendi genus ibidem improprium iudicatur) δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Plato in Apol. & δεινοὶ oppositi ἰδιώταις, Demosth. Plut. autem in Cor. ἀνὴρ δεινὸς ἐραστὴς πολεμικός, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾶν περιττός. Sed & de re dicitur: vt δεινὸν πάλαισμα apud Xen. redditur Vafrum commētum. Nonnunquam verò δεινὸς in bonam partem pro Prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Isocr. exponitur imperator prudens. Potest verò & Solers reddi, vel Peritus, sicut & ῥήτωρ δεινός, peritus orator, ex Cic. (reddit verò rationem Aristot. Probl. p. 63, cur ῥήτωρ & χρηματιστὴς & στρατηγὸς dicatur δεινός, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός.) Sic & schol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exponit συνετοί. Videtur autem inde hæc manasse significatio quòd magis nobis metuamus ab iis qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quàm ab aliis. Sed hanc significationem latius fines suos extendisse sciendum est, & varia constructione δεινὸν simpliciter pro gnaro seu perito poni. Ac primùm dicitur δεινός τι vel περί τι. vt δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην, & δεινὸς τὰ τοιαῦτα, ex Xenoph. Et δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, Aristot. Pol. Et δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Aristoph. Ingenio valens ad omnia. Cum infinitiuo autē vsitatius. vt δεινὸς γράφειν Plato in Prot. quod B. interpr. Peritus scribēdi, vel, Qui nouit facilè scribere, Et δεινὸς λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. Sic in iambico prouerbiali, Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Apud Plut. autem δεινὸς ὀρειβατεῖν vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Pæd. 1, ἡ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα τινὰ ξυνεισποιεῖσθαι, id est (B. interpr.) Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu & qualibet illecebra. At δεινὸς φαγεῖν apud Aristoph. Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic & δειναὶ πιεῖν apud Athenæum quædam mulieres, id est bibacissimæ. Quoniam

item quæ à callidis hominibus aut alioqui peritis artibus proficiscuntur, admirationem mouent,& magni fiũt, hinc factum arbitror vt δεινὸν ponatur etiã pro miro, item pro magno, id est eo quod magnam vim & efficaciam habeat. Soph. Aiace, δεινόν γ᾽ ἔπος, εἰ καὶ ξένε φανεῖται, rem dixit & mirum. Æschyl. Prometh. p.7. Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ᾽ ὁμιλία. vbi schol. exponit ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eurip. Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. COMPAR. est δεινότερος, superlat. δεινότατος.

C. Παιδείνος, Omnino siue omnibus modis grauis, Grauissimus. vt παιδεινὰ πεπονθέναι, Grauissimis iniuriis affectũ esse, vel atrocissimis.

C. Ὑπέρδεινος, Supra modum grauis, seu atrox.

C. Δεινολογία, ὁ, vel potius Δεινολογέομαι, οῦμαι, Crimen amplifico dicẽdo, Crimẽ exaggero. Plutarch. ἀγανακτούντων δὲ τῶν σωματικῶν καὶ δεινολογουμένων, εἰ &c. Vide B.303. In hoc autem Herodoti loco, lib.1, ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τῷ παιδὸς συντεταραγμένος, ἐδεινολόγεε, vult δεινολογεῖσθαι esse Conqueri, Dei hominumq; fidem implorare. Imò verò & in illo Plut. loco ita exponit, p.801. sed eodem vtraque interpretatio redit.

Δεινολογία, vide in Δείνωσις.

C. Δεινοπαθέω, ῶ, (q.d. Indigna seu indignè patior, vt Cic. imitãdo dixit) Grauiter afficior, Ægrè fero, Lamẽtabili voce queror. Ita Bud. p.819, vbi tamen exemplum non addit, sed id suppeditabit hic Plutarchi locus, Ἀνάξαρχος μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Κλείτῳ φόνῳ δεινοπαθοῦντα Ἀλέξανδρον παραμυθούμενος. ET Δεινοπαθής, Qui queritur lamẽtabili voce. ET Δεινοπάθεια, Querimonia lamentabili voce.

C. Δεινοποιέω, ῶ, idem quod δεινοπαθέω, Crimen amplifico. Bud.303.

C. Δεινοπροσωπέω, ῶ, Sum vultu truci seu truculento.

C. Δεινωπός, οῦ, ὁ & ἡ, Qui truci est vultu, Toruus. Hesiod. Aspide. ET Δεινῶψ, ωπός, vnde δεινῶπες Eumenides, Soph. Œdip. Colon.

Δεινῶς, Terribiliter, Horrendè, Horrendum in modum. Item, Mirum in modum, Mirè. Plut. Lyc. αὐτὴ τι δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro Vehementer dixit apud Athen. lib.9, νῦν γὰρ ποιῶ, δεινῶς πως εἶμ᾽ ἐπιθυμητικός. Sic & δεινῶς Hom. pro λίαν. In v. autem l. ex Euripide affertur, δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, pro Arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, Atrocitas. Thuc.3, μὴ ἂν ποιώμεθα μόνοι δεινότητα κατηγορούσης. Et δεινότης νόμων ibidem vertitur Acerbitas legum. ‖ Δεινότης (inquit Bud.) Acrimonia mentis, Perspicacitas & solertia. Aristot. Eth.6, p.53, ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. αὕτη δ᾽ ἐστὶ τοιαύτη &c. Demosth. in orat. Pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit. quo fortasse modo exponi possit δεινότης πολιτική. ‖ Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα ἐν ἐπιτηδείαις. Quò pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafritie capitur: vt quidam exponunt in hoc Dem. loco Pro cor. καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεωρῶν. ‖ Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, Eloquentia. Thucyd.3, μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαρθέντες. Et alibi, δόξα δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, vt apud Isocratẽ. ‖ Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ assurgit.

Δεινόω, ῶ, (sicut δεινοποιῶ) q.d. Graue seu atrox reddo, Exaspero, Exaggero, Amplifico. Thuc.8, ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσαντες τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Sic Plut. Per. δεινώσας τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς. HINC Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) Exaggeratio huiusmodi. Sed peculiariter appellatur δείνωσις oratio quæ (vt scribit Fab.) rebus asperis indignis, inuidiosis vim addit. Idem alibi, Præcipua tamen δείνωσις in exaggerãda indignitate, & in cæteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam & epilogi partem peculiariter appellarunt. ET Δεινωτικῶς, Exaggeratoriè, Cum exaggeratione.

Δεινάζω, Ægrè fero, Indignor. B. ex Maccab. lib.1, cap.13, in fine.

ΔΕΊΚΝΥΜΙ seu Δεικνύω, F. δείξω, Pr. εἶχα (tanquã a δέικω) Ostẽdo, Monstro. Od. μ, αὐτὴρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Thuc.6, ἐκέλευον αὐτοῖς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Rursum apud Hom. Od. ω, φάρος ἔδειξεν, Eust. exponit εἰς φῶς ἤγαγεν. Est etiam Ostendo, id est Declaro, Manifestum facio. Xen. δηλοῦσιν ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Pro cor. ἐγὼ ῥᾳδίως πολλαχόθεν δείξω. Et Phil.1, ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. ‖ Sæpe cum particip. vt idem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Tale est apud Plat. δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. addit ἐν φανερῷ lib.4, ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ὄντες ἀμυνούμενοι. Δείκνυμαι, Ostẽdor, Monstror. Item, Manifestus fio, sequendo signific. actiui. Isocr. autem dixit δέδεικται pro Exploratum est. q.d. Certis indiciis compertum est. ‖ At Homerus δεικνύμενος dixit pro ἐπιδεικνύμενος, id est φιλοτιμούμενος, φιλεπιδεικτής, Ostentans se, & gloriam aucupans.

Δεικανόωντο autem (itidem Homericum) pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι.

Δεῖγμα, Indicium, Documentum, Specimen. A Bud. exponitur Nota & specimen in hoc Isocr. περὶ ἀντιδόσεως loco, vbi de orationibus suis loquitur, quarum locos quosdam citat, ὥσπερ οἱ τῶν καρπῶν ἐξηγοῦνται ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσαντες, ῥᾳδίως εἴσεσθε ἦθος γνώσεσθε. Itidem Gall. dicitur La monstre, q.d. Monstramẽtum. nam monstrer est monstrare, δεικνύειν. Idem Isocr. alibi, δεῖγμα μὲν τῆς Γ᾽ ἀπρολείπου φύσεως καὶ ἐξεπιτήδειον, Specimen præbuimus. Luc. de Solone, ὅπως σοι ὁ Ἑλληνικῆς τὰ ἐκεῖ τόδε δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. Erasmus alicubi δείγματος ἕνεκα vertit Quo degustamentum homini præberem. ‖ Δεῖγμα in Atheniensi foro vocabatur locus quidam in quo merciũ specimina proponebãtur. Vide Etymol. & schol. Aristoph. Hinc Δειγματίζω de quo vide in Παραδειγματίζω.

Δεῖξις, Ostensio, vel potius Ostentatio. Herodian.1, ἀκοντίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχειν δεῖξιν. id est (Poll. interpr.) Iaculandi potius scientiam quàm fortitudinem ostẽtaret. Est etiã Indicium, Argumentum, vt apud eundẽ lib.1, ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. ‖ Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, (sicut ἐνδεῖξαι φάσιν) Instituere accusationem contra aliquem, & eum deferre Bud. pag.117.

Δείκτης, Ostensor, Demonstrator. vt δεῖκται θηρῶν, ferarũ demonstratoribus, in v. l. ET Δεικτικός, Ostensiuus, Demonstratiuus. δεικτικὸς δάκτυλος, Digitus quo ostendimus. Lat. Index. VNDE Δεικτικῶς, Demonstratiuè. δεικτικῶς αὐτονομάσαι exponitur αὐτόδεικτως θεωρήσαμεν. ET Δεικτήριον, Locus quidam apud Samũ ita dictus ab ostendendo. Vide Etymol.

C. ἈΝΑδείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, Demonstro, Ostendo. pro simplici δείκνυμι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Designo, Creo, inquit Bud. Plut. in Cæsare, ὥσπερ αὐτὸν ἀναδείξας αὐτὸν καὶ ἐπανελθεῖν. ‖ Item, Edo, vt ὑπεδείκνυεν. vnde ἀνέδειξεν, Editus est, vide paulo pòst ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Dico, Consecro. ait idem B. Strabo, ἱερὸν ἀνάδειχθὲν Καίσαρι τῷ Σεβαστῷ. Templum dicatum Cæsari augusto. ‖ Ἀναδείκνυμι, Instituo, Constituo. vide passiuam vocẽ ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδεικνύναι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, Demonstror, Ostendor. pro simplici δείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμαι, Designor, Creor. Greg. de Iuliano, ὅμως δὲ αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit in prior. annot. B. Item in posterioribus, Designantur enim magistratus tum quum creati renunciantur: túmque ἀναδεικνύμενοι & μέλλοντες dicuntur. Ineunt autem magistratus demum quum insignia magistratus cum imperio assumunt, & εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur.

Ἀναδείκνυμαι, Edor. Greg. εἰς τὸν χρυσίον κοινωνίαν, εἰ δὲ πλείστους ὁ ἄνθρωπος ἀναδέδειχθαι.

Ἀναδείκνυμαι, Instituor, vel Constituor, Gazæ, qui quod Cicero dixit in Catone maiore, Sodalitates autẽ me quæstore constitutæ sunt, reddit, συσσίτια δὲ ταμίου ὄντος ἐμοῦ ἀναδέδεικται.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, Demonstratio. ‖ Item, Designatio, Creatio. ‖ Item, Dicatio, Consecratio.

C. ἈΠΟδείκνυμι, Demonstro, Ostendo, Rationibus seu argumentis demonstro, seu probo. vt apud Aristoph.

in Nubibus quum dixisset Strepsiades, — ὦ μακάριε τοῦ καὶ πῶς; φρύξαι ἄν ποιεῖς τὸ δίκην ἐν δίκῃ; respondet Philippides, ἐγὼ γ' ἀποδείξω, καὶ σὺ νικήσω λέγων. Hinc ἀπόδειξις, Demonstratio, Probatio. ‖ Exponitur etiam ἀποδείκνυμι interdum Planum facio. vt ἀποδεικνύντες λόγῳ, apud Herodotum in Terpsichore.

Ἀποδείκνυμι, pro Repræsento seu exprimo, citatur ex hoc Platonis loco, epist. 4. παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων. Quæ significatio affinis est primæ: nā quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis.

Ἀποδεικνύω, Efficio, Reddo, ἀποφαίνω, apud X. Pæd. l. 1, βελτίστους ἀποδεικνύναι & βελτίους παρέχειν pro eodē. Plato epist. 4, ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξας τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν. Luc. εἶπε οὐκ ἐοίδοικας μὴ καὶ σὺ νῦν τὸ ὅμοιον πάθῃς, Μενίππειον τὸ πέλαγος ἡμῖν, ὡς τῷ τὸ Ἰκάριον, ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ παντὶ ὄνομα τι. Synes. ἔστιν ἐπὶ ἡ Σύρων τροφὴ ἡ καὶ συγγενῶν & φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. Plato in Gorgia, ἢ οὐ δοκεῖ σοι καλὸς εἶναι ἐπὶ μελιττῆς ὅς γε σοῦ ἥττων ζῶον, ὅς σε παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδεῖξαι ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε; Paulo pòst verbo ἀποφαίνειν eodem sensu. Sic Designo Latinè accipitur, vt in prioribus Annot. in Pand. docet B. Citatur autem hoc verbum ἀποδείκνυμι in hac signific. participio etiam iunctum ex Xen. ἀποδείκνυμι τὸ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας, pro Facio seu efficio vt habeant. ‖ Potest autem ἀποδεικνύω exponi Facio in hoc quoque Pausaniæ loco, & similibus, οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρόν. id est Quum nihil splendidum fecissent. Redditur tamen verbo Edere elegantius; à Budæo, Nullo edito claro facinore. Simile est apud Herodotum ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. Item, ἀπεδέξαντο ἐς τοὺς Ἀθηναίους ἀργείας μεγάλας. Apud Pausaniam legitur etiam ἐπιδείκνυμαι hoc sensu.

Ἀποδείκνυμι (vt & ἀναδείκνυμι) Creo & designo. Synesius, ὁ ἀποδείξας σε ἐπίσκοπον δῆμος. Plutarch. in Rom. ἀπέδειξαν ἱερείας τὰς Ἑστίας. Strabo, ἀποστρατήγους ἐπαρχοὺς καὶ νομάρχας ἀποδείξαντες.

Ἀποδείκνυμι, Designo, Constituo. id est ἀποτάττω, Statum & fixum facio. Demosth. aduersus Timocratem, μετὰ ταῦτα δὲ αὖ χειροτονίαν ἐψηφίσαντο οὐκ ἄλλως πάνυ προσέταξαν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, sed tertiam cōcionem constituerunt & præfinierunt.

Ἀποδείκνυμι, Edo, Pario, vt ἀποδείκνυμι παῖδα. Isocrat. ἄλλας τε γυναῖκας συνῳκήσατο, ἐξ ὧν ἔτεκε καὶ παῖδας ἀπέδειξαν ἀξίους ἑαυτῶν γεννηθέντας.

Passiua etiam vox actiuè vsurpatur ἀποδείκνυμαι pro ἀποδείκνυμι. Xen. in 4, καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Idem, εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι. Et sic sæpe passiuam vocem actiua significatione vsurpat. ἀποδείκνυμαι γνώμην, idem quod ἀποφαίνομαι γνώμην, apud eundem. Item apud Thuc. pro Clarè sententiam dico.

Passiua vox Ἀποδείκνυμαι, passiuam simul habens significationem, pro Ostendor, Demonstror rationibus, Isocr. περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω. id est, De ipsa re igitur satis superque demonstratum esse à me existimo. id est, demonstrationes satis à me esse factas.

Ἀποδείκνυμαι, pro Designor, duobus modis. nā aut pro Creor (vt quū dicitur aliquis designari cōsul) aut pro Constituor, Præfinior. Pausanias, Κελτικῆς στρατηγῶν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς. Et Synesio ἀποδεδειγμένη καθέδρα, Designatus episcopatus alicui. Item ἀποδεδειγμένος δεσπότης τοῦ χωρίου, Designatus dominus, vel Factus dominus. Pausanias in Laconicis, τοῖς δὲ στρατιώταις ἐπὶ Ἰλαίας ἐν τῷ ποιήσειεν ἀπεδέδεικτο, κατ' αὐτῷ βασιλεῖ Σοῦος, Designatum erat, id est constitutum, præfinitū. Isocrates, οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, Nec locis consiliorum nec temporibus statutis.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Demonstratio Declaratio, Probatio. Demosth. in Epitaphio, (aut quicūque est eius autor) τὸν γνώμην δὲ ἀπόδειξις εὖ φρονοῦσιν. Et ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, Demonstrare, Declarare, Planum facere, Probare. Æschines in Ctesiphontem, ἐν ποίᾳ δ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποιεῖται ὡς ἀνδραγαθίας τι πώποτε ἔπραξας, καὶ τί ποτε λῶ ἂ ἔλεγες.

Budæus apud Areopagitam ἀπόδειξιν λαβεῖν interpretatur Argumentum sumere, Cōiecturā capere. Demosth. Pro cor. ὧν αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί. Idem in eadem oratione, ἀπάνειμι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα ἐστιν ἀδικήματα τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια. Perinde acsi dixisset, ἀνάειμι ἐπὶ τὸ ἀποδεικνύειν ὡς &c. Dicitur etiā aliquid ἀπόδειξιν ἔχειν per quod aliquid demonstratur seu probatur, apud Thucydidem. Interdū verò dicitur sine vlla adiectione ἀπόδειξις δέ, eadem forma qua σημεῖον δέ, item τεκμήριον δέ: subaudiendo ἐστι, vel ἐκεῖνο. Gregorius De theologia, vbi de sole loquitur, πλεῖον τοῖς ἄλλοις ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ ὅσοις ἐκεῖνον ἑτέροις. ἀπόδειξις δέ, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει. ‖ Est etiam ἀπόδειξις in hac significatione, vocabulum dialecticorum, item mathematicorum. Sed & quædam est γραμμικὴ ἀπόδειξις apud Aristotelem. Est autem ἀπόδειξις (secundum Aristotelem in 1 Post. Anal.) syllogismus ἐπιστημονικός, id est scientiæ efficiens. Ἀπόδειξις tamē ab eodem Aristotele interdum latius dicitur & communius πᾶσα ἁπλῶς δεῖξις ἀληθὴς καὶ ἐξ ἀληθῶν προτάσεων. Hæc & plura Budæus in suis commentariis, de significatione huius vocis apud dialecticos, vbi & de differentia ἀποδείξεως à syllogismo dialectico. At verò ἀπόδειξις ῥητορικὴ (autore Aristotele Rhet. 1,) est ἐνθύμημα. Quintilianus autem libri 1 cap. 18, enthymema rhetoricum ait esse syllogismum. Ibidem & ἀποδείξεων γραμμικῶν meminit, quæ quidem sunt mathematicorum. vbi & ἀποδείξεις interpretatur probationes. Eius verba sunt, de oratore loquētis, Nā & syllogismis, si res poscet, vtetur: & certè enthymemate, qui rhetoricus est syllogismus. Denique probationum quæ sunt potentissimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgò dicuntur. In fine autem capitis rursus lineares probationes appellat. Gellius libri 17 capite 5, de rhetorico quodam sophista loquens, Idque ἀπόδειξιν vocari dicebat quū ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua non sunt illustrantur.

Ἀπόδειξις, Specimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι, Specimen dare vel edere, apud Plut. Citatur autem ex Phalaridis epistolis pro Periculum facere.

Ἀπόδειξις, Designatio seu creatio magistratus. B.

Ἀποδεικτός, ὁ, ἡ, Demonstrabilis, Qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari. Cui opponitur ἀναπόδεικτος. Philoponus, λογικὰ λέγει πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, ὡς ἐκεῖνα, οὐχ ὅτι πάντα μὲν, ἢ ἀληθῆ δὲ μὴ ἀμφότερα μὲν, καὶ περὶ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀποδεικτῶν ἁρμόζει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων πολλῶν.

Ἀποδεικτικός, ἡ, ὁ, Demonstratiuus, Demonstratorius, Ad demonstrandum accommodatus, Demonstrandi vim habens, seu probandi demōstrationibus aut argumentis. vt ἀποδεικτικὰ epicheremata apud Hermogenem. & ἀποδεικτικὸς λόγος apud Aristotelem initio libri 1 Rhetoricorum, ἀνάγκη μὴ μόνον πρὸς τὸν λόγον ὁρᾶν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Gellius libri 17, cap. 5, Rhetoricus quidam sophista vsum esse existimabat argumento M. Tullium non probo, neque ἀποδεικτικῷ, sed eiusdem quæstionis cuius esset ea ipsa res de qua quæreretur.

C. ΔΙ Ἀδείκνυμι, Ostendo, Do documentum & specimen, Bud. ex hoc Plutar. loco, ἢ μάλιστα ἦ ἰδίαν διέδειξε τὴν ἐν Γαλλίᾳ ἀνδραγαθίαν ἀπέλιπε τὸ Ἀρχιμήδους.

C. ἘΝδείκνυμι & Ἐνδείκνυμαι, Ostendo, Indico, Demōstro. Item, Præ me fero. Plato Apol. ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ εἴμι σοφός. Sæpe cum accus. vt Isocr. Areop. πολλὴν ἀρετὴν ἐνεδείκνυντο ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Et in princ. Axiochi, νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλουμένην περὶ σοῦ σοφίαν, documentum dare seu specimen edere tuæ illius sapientiæ. Aristoph. Pluto, ἐνδεικνύμενοι ἑαυτοὺς εὔνοιαν πολιτῶν, præ se ferentes. Polit. tamen in simili Herodiani loco lib. 1, πάντες ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, interpr. Pollicebantur. quod minimè probo. Bud. ait posse & Doceo verti apud Plat. in Gorgia, ἀλλ' ἱκανῶς ἐνδείξαι τι ἐπὶ τῷ ἐντεθυμῆσθαί μοι. ‖ Ἐνδείκνυμαι, Ostento me, Vendito, Plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, Coniuratis se venditans, Plausum à coniuratis captās.

pis. Et Æschin. ... ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, pro Operã Alexandro venditans se. B. interpr. quem vide p.684 & 685. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur ἐνδείκνυσο περὶ τὰ μέγιστα σεαυτὸν, pro Palam te exhibe quum in maximis rebus versaris. Sed potest fortasse ἐνδείκνυσο iungi cum participio. | Apud Homerum autem Πηλείδῃ ἐνδείξομαι, Il. ψ, Eustath. exponit πρὸς αὐτὸν ἀπρεπῶς τι λέγειν at Hesych. ἐνδείξομαι (nescio an hinc sumptum) explicat ἀπαγγελοῦμαι.

Ἐνδείκνυμι, Defero, Accuso, Postulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Causam dico quòd circa publica secus aliquid admiserim. Bud. Sic Plato Apol. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων. Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζηται, vide apud Bud.685. Voce media dixit Ios. τινὰς ἐνδείξασθαι τοῖς αἰτίους. Hinc & Galli suum endicter mutuati sunt.

Ἔνδειγμα, Indicium, Documentum. Dem. καὶ τὰ ταῦ συμβεβηκότα ταῦτα, δαιμονίας τινὸς εὐνοίας ἔνδειγμα γεγενῆσθαί τῇ πόλει ἡγοῦμαι.

Ἔνδειξις, Ostensio, Indicatio. Et peculiariter interdũ apud medicos Indicatio rei præuertendæ medico & in primis animaduertendæ. B. | Ἔνδειξις, Ostentatio, Venditatio. Syn. ep.23, ὀρθῶς καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ἐπαγγελθεῖσαν ἐπιστολήν. Sic Æschin. 80 pro Ostentatione & sui cõmendatione per aliquod factum. B. | Ἔνδειξις, Delatio: vnde ἐνδείξεις ἐνδείκνυμαι, sicut φάσεις φαίνειν & χάριτας χαρίζεσθαι.

Ἐνδείκτης, Delator, Quadruplator. Syn. ἔργον ἐργάζεται πονηρόν, ἐνδεικτῶν. AT Φιλενδεικτέω, ut significat Eust. Lubenter meuendito seu ostento, vbi ἀγλαϊζόμενος Δαναοῖσι apud Hom. exponit φιλοτιμούμενος & φιλενδεικτῶν.

Ἐνδεικτικός, q.d. Ostentatorius. ET Ἐνδεικτικῶς, Ostentatorie, Ostentabunde, Cum ostentatione. Sed apud Gal. ad Glauc.1, ἐνδεικτικῶς vertitur Per indicationem, ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, στοχαστικῶς δὲ εὑρεῖται.

c.2. Ἀντενδείκνυμαι, Contra indico, Cõtrariam indicationẽ habeo, apud medicos. (CONTR. Συνενδείκνυμαι, Cõiũctã indicationẽ habeo, Indicationi confero. q.d. Simul indico. Gal. Therap.9, ὀλίγα γὰρ δύναμις τὰ μὲν συνενδείκνυται τὰ δὲ ... τὰ δὲ ἀντενδείκνυται.) ET Ἀντένδειξις est (vt ita dicam) Obnuntiatio, i. rei apparatæ discussio, Consilii capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurũ, & auspicia occentu soricũ.

c.2. Παρενδείκνυμαι, Ostentabunde in mediũ prodeo. B.684.

C. ΕΠΙδείκνυμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Ostendo, Monstro. Item, Demõstro, Probo, Manifestum reddo. Aristoph. Nub. quum dixisset vnus se γνώμην οἴκοι ἀποστερητικήν habere, respondit alter, Ἐπίδειξον αὐτήν. Isocr. ἐπιδείξεται αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. Pæd.4, φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδείκνυσθαι etiã quod vitiosum est. vt Isocr. ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. Pl. Amat. narr. ἀμαθίαν καὶ παρανομίαν ἐπιδείξατο πολλήν. Xẽ. cum infinit. ἐπιδείξεις φιλάδελφος ὤν. Iungitur & partic. apud Isocr. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Sic aũt in primo illo eiusdem loco post θαυμαστότερον subaudiri potest partic. ὄντα. Xen. μαρτυροῦντας ἐπιδείκνυσι. | Alicubi autẽ est non simpliciter Ostendo, sed Ostento, Specimen aut documentum præbeo. Isocr. τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιδεδειγμένος. Et Naz. μάλιστα τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύς. | Ἐπιδεικνύναι θεάματα, Luc. Edere spectacula, B. | Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι λόγον, Recito orationem, ad dandum specimen meæ doctrinæ. B. ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τινος, itẽ ἐπιδείκνυμαι sine adiectione. vt Athen.12, μεθ' οὗ ἐπεδείξατο Ἀλεξις. Vide B. p.683.

Ἐπίδειγμα, Indicium, Documentum. Demosth. ad Lept. δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Xenoph. Pæd.8, καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ. Item ἐπίδειγμα Xen. Symp. Quod ad ostentandam artem fit.

Ἐπίδειξις, Ostentatio, Specimen. Thuc.6, p.107, καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας. Idem 3, ἐπίδειξίν τι ποιοῦντο, se ostentabant. Plato de Gorgia loquens, ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος. vbi de alio ostẽtationis genere quam Thuc. loquitur. Frequenter autem additur genit. vt ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Aristot. Polit. Sapientiam ostẽtare, Sapientiæ specimẽ edere. Sed Æschin. συμφορᾶς etiã ἐπίδειξιν dixit. | Ἐπίδειξις, Sophistica recitatio, & Oratio ad ostentationem comparata, Plato. Vide Bud. 683.

Ἐπιδεικτικός, Demonstratiuus. Item, Ad ostentationem comparatus, & q.d. Ostentatorius. ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exponitur Demonstratiuũ & ostentationi natum. Gell. lib.1, cap.11, Quasi fieret à me ἀκρόασις ἐπιδεικτική. ET Ἐπιδεικτικῶς, Cum ostentatione, Ostentatorie.

c.2. Ἀντεπιδείκνυμι, Vicissim ostendo. Et Ἀντεπιδείκνυμαι, Vicissim ostento.

c.2. Παρεπιδείκνυμαι, Ostentabundè profero. Plut. De Cic. ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος. Hic enim quum iungatur accusatiuo, non video quomodo possit significare quod scribit B. p.684, hunc tamen & ipse locum afferens. Sed hoc addo, παρὰ fortasse hic significare Obiter.

C. ΚΑΤΑδείκνυμι, Ostendo. Item, Instituo. Synes. πάλαι καταδεδειγμένην τὴν ποινήν. Et καταδειχθῆναι ἔργον apud Demosth. pro Edi, B. interpr. τίνος ἕνεκα ἐφ' ἡμῶν πρῶτον καταδειχθὲν τοῦτο τὸ ἔργον;

C. ΠΑΡΑδείκνυμι, q.d. Iuxtà ostendo: vt id quod cum alio cõferre volumus, ostendimus iuxta illud, id est illi admotum. vnde & Confero exponitur. Isocr. 91, ὥς περ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύντες τῶν χρυσῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. Synesius epist.154, καὶ παραδεικνύει τι τῆς ἀρχαίας χειρός· ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων λέγω εἰώθαμεν. | Παραδεικνύω in vulg. l. simpliciter Indico, ex Epigr. | At Xen. nouè pro Assignare seu attribuere vsus est (vt scribit Bud.) Hell.1, ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Et, τῶν φόρων οὓς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν.

C. Παράδειγμα, Exemplar. Cic. interpr. apud Plat. in Tim. πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάζετο. At vel Exẽplar vel Exemplũ verti potest in hoc Thuc. loco, προσκέψασθε καὶ ὅτι νῦν μὲν παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδραγαθίας νομίζεσθε. Eadẽ forma loquẽdi vsurpatur in vituperationẽ, vt quũ dicit Isocr. παράδειγμα ἀδικίας καὶ πονηρίας, in Paragr. τίς ἂν εὕροι ἔχοι παράδειγμα μεῖζον ἀδικίας καὶ συκοφαντίας καὶ πονηρίας; vbi exẽplũ improbitatis vocari scribit B. summã improbitatẽ. Alicubi autẽ παράδειγμα non solùm Exemplum sed & Documentum reddi potest: vt Thuc.3, παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὐκ αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo, vel documento non fuerunt. Sic alibi παραδείγμασι χρώμενοι. Dicitur & is qui punitur statui aliis παράδειγμα, id est exẽplum: (quò & pertinet Latina phrasis Exempla edere, vt quidam eam exponunt: & Gall. peine exemplaire) Thuc. 3, κολάσατε δὲ ἀξίως τούτους τε καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὃς ἂν ἀφιστῆται, θανάτῳ ζημιωσόμενον. Dem. παράδειγμα ποιοῦσι. Vide & Plat. apud Gell. lib.6, c.14. | Παράδειγμα, Exemplum, id quod adhibetur ad probandum, vel illustrandum quod dicimus. quo sensu dicitur Exempli causa, vel Exempli gratia. Plutar. De def. orac. παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. Duo παραδειγμάτων genera vide apud Aristot. Rhet. vide & Quintil. Sunt qui & παραβολὴν sub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint: differentiã tamen docet Ammonius. HINC Παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, Ab exemplis ductus syllogismus. & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, ex schol. Hermog. Apud Phil. autẽ παραδειγματικαὶ ἰδέαι exponitur Exemplares formæ. SIC autẽ & Παραδειγματώδης, Exemplaris, in v.l. ET VERB. Παραδειγματίζω, Exẽplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando, Exẽplum ignominiosum in aliquem edo. Polyb. l.1 ἀπαγαγόμενοι δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ τιμωρίας παραδειγματίσαντες, οὕτως ἐκ λειποῦ τοῦ ζῆν. Exponitur παραδειγματίζειν & vno verbo Traducere, vel Traducere palàm. vt apud Matth. c.1, v.19, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι. vbi tamen B. vertit, Exemplari traductione infamare. Quidã Ignominiæ exponere. Sũt & qui reddi posse existimẽt, In eam exemplum statuere, (pro quo August. ad verbũ dixit Exẽplare) vt παραδειγματίζειν Num.25 Græcus interpr. de capitali supplicio vsurpat. Greg. autẽ dixit παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plutarchus simpliciter pro Infamare vsus est hoc

verbo in l. De curiosi. quũ dixit Archilochũ obscœnis versibus seipsum παραδειγματίζειν, i. infamẽ reddere, seu infamiæ aut ignominiæ exponere. Habetur hoc verbũ & epist. ad Hebr. c. 6, ἀνασταυρῶντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας. vbi Vet. interpr. vertit Ostentui habentes. Sic autẽ & δειγματίζειν in epist. ad Col. c. 2 vertitur Traducere.

C. ΠΡΟδείκνυμι, Præmõstro. A Bud. redditur Protẽdo in hoc Luc. loco, in Herc. καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι. Apud Thuc. aũt vertitur Denũtio l. 3, προδείξαντες ὑμῖν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς παισὶν ὑπὸ ὁμοίως κεῖσθαι.

C. ΥΠΟδείκνυμι, Submõstro, Suboſtẽdo, adverbũ. vnde redditur etiã Suggero, Subiicio, Submoneo. Matth. 3, v. 7. τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; vbi Erasm. Submõstrauit, quod exponit Clãculũ indicauit: at vet. interpr. Demõstrauit: sed magis recepta est tertia interpr. Præmõstrauit. Sic B. vult esse Præmõstro apud Isocr. in or. ad Phil. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγενομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. At pro simpliciter Mõstro seu Ostẽdo, in Nic. πολλὰ γὰρ τῶν συνεσταλμένων ἐπιπολασθέντα καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδειχθέντα. Sic Act. Ap. c. 9, ὑποδείξω αὐτῷ exponitur simpliciter Ostendã ei. Vbi tamen malim Docebo eũ. nam & apud ipsum Isocr. & Xen. accipi ὑποδείκνυμι pro Doceo tanquam præceptor. annotauit Bud.

Ὑπόδειγμα, Documentũ. (sicut & ὑποδεικνύναι pro Docere) X. De arte eq. ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἱππεῦσι τελεσθησομένοις δεῖ ἐπιμεληθῆναι. Itẽ, Exẽplũ. Polyb. de Annib. loquens, ὑπόδειγμα τὸ πλῆθος ποιῶν αὐτὸ, καὶ γενόμενος αὐτουργὸς τῶν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας. Apud Laert ὑπόδειγμα pro exẽplari, ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἐν ἦν ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐδημιούργησε. de mũdi creatione loquens, ex Plat. Phrynichus tamen ὑπόδειγμα pro παράδειγμα, Atticum esse negat.

C. ΑΡΙΔΕΙΚΕΤΟΣ, (q. d. Qui multum ostenditur) Inclytus. Hesiod. ἀριδείκετα τέκνα. Et cũ genit. more superlatiui apud eundem, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

ΔΕΙΚΗΛΟΝ, vel Δείκελον, Simulacrũ, Imago. In epigr. Γῆς καρποφόρου δείκελον εἰσορόων. Itẽ Persona, (vnde fit Personatus) Vide Hes. HINC Δεικηλισταί, vel Δεικελισταί, Lac. lingua, Qui velut imaginẽ quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, vt quidam interp. Vide Hes. & Eust. 884. ET Δεικηλίκτας pro eodẽ ex Plut. Apoph. Fit aũt δείκηλον tanquam a δείκω pro δείκνυμι, afferũtur tamen & aliæ deriuationes.

ΔΑΚΤΥΛΟΣ, Digitus. Plur. De disc. ad. ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, digito vno caput scabere. Dicitur & δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι à Luc. in Rhet. did. Et apud eũdẽ De scr. hist. δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι extremo digito attigere, pro Leuiter attingere. Dicũt & ἐπὶ δακτύλων ἠῖαι (quod Poll. exponit λογίσασθαι) vt Cic. In digitis suis cõstituere: & Ouid. Sollicitis articulis cõputare. Herodot. καὶ ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας. X. Pæd. 1, δακτύλοις γὰρ ὀχοῦντες τὴν φιάλην. Sũt autẽ digitorũ nomina, ἀντίχειρ, seu δάκτυλος μέγας, pollex: λιχανός (q. & λιχανός à ligẽdo) index: μέσος, vel σφάκελος, medius, & alio nomine impudicus: παράμεσος, (q. d. medio proximus) q. & δακτυλιώτης, i. annularis: ide & ἐπιβάτης, necnõ ἰατρὸς, medic⁹. (sed alii ἰατρὸν esse volunt mediũ) quos sequitur μικρὸς, i. paruus: qui & ὠτίτης, i. auricularis: itẽ μύωψ. Δάκτυλα etiã neutro gen. per metaplasmum quosdã poetas dixisse, autor est Eust.

Δάκτυλος, Gubernaculi summũ, Vulg. l. ex Hesychio. ‖ Item Δάκτυλοι, siue Δακτύλιοι, pars quædã ὑποσπαρίου apud Pollucem.

Δάκτυλος, Dactylus, pes metricus. VNDE Ὁλοδάκτυλος στίχος, versus totus ex dactylis: & τὸ τοῦ στίχου ὁλοδάκτυλον, Eustath. ‖ Et Δάκτυλος, Rhythmus dactylicus: vt τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος, Modulus musicus sub rhythmo dactylico compositus, in v. l.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, Dactyli Idæi, assessores matris Idææ. De his Cam. multa in Comment. p. 281. Eustathius hãc appellationis rationem reddit, quòd numerum digitorum manus æquarent. at Pollux vel hinc nomen accepisse scribit, vel quòd sedulum Rheæ ministerium exhiberent: quia digiti manus sunt rerum omnium artifices.

Δάκτυλοι, Dactyli, palmæ fructus, alio nomine φοινικοβάλανοι: at Latinè palmulæ, Gallicè *dates* tanquam à δάκτυλος, vel potius δάκτυλος. Sed Marcellus δακτύλους olim de certa specie dictum fuisse putat, eorum videlicet qui prælonga gracilitate curuati humanis digitis similes essent.

Δάκτυλος, Graminis aculeati nomen, quod & κορωνόπους appellatur. Gorr. Appellatum à quinis aculeis quos vt plurimum in cacumine habet, & quia digitis medetur: teste Plin. lib. 24, cap. 19.

Δάκτυλος, Dactylus, conchæ genus, ab humanorum vnguium similitudine appellatum. Plin. lib. 9, cap. 61, & 32, cap. vlt.

C. Δακτυλοδείκτης, ὁ, Qui digito monstrat. Poll. ET Δακτυλόδεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui digitis indicatur, Cam. ex Hesych. VNDE Δακτυλοδεικτέω, ῶ, F. ήσω, Digito mõstro. Demosth. ἀλλ' ὅτι δακτυλοδεικτοῦσι ἐπὶ τῷ πονηροτάτῳ τῶν ὄντων ἀπάντων δίκαιως...

C. Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ, Palmus minor, id est mensura seu spatium quantum quatuor digiti compressi in latitudinem complent. παλαιστὴ seu παλαστὴ à Polluce alio nomine dicitur.

C. Διδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum digitorum est. Theophrast. Hist. pl. l. 9, cap. 5, διδάκτυλα τὸ μῆκος.

C. Δωδεκαδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duodecim digitos habẽs, Qui est duodecim digitorum.

C. Ἑξαδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sex digitos habet, Qui sex digitorum est.

C. Πενταδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque digitos habet, aut Qui quinque digitorum est. Herba etiam huius nominis est in appendice Diosc. in qua herbæ quædam carmine describuntur. In textu tamen πεντάδακτυλον dicitur, Αὐτίκα δ' Ἑρμείαο πεντάδακτυλον ἄρσε χλιαίνῃς. Plin. verò lib. 32, cap. vlt. pentadactylas etiam cochleas commemorat.

C. Περιττοδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui digitus vnus superest, aut Qui digitos numero impares habet. Geopon. τοὺς ἀλέκτορας μεγάλους καὶ περιττοδακτύλους, i. vt Columella habet, Gallinæ specie quamamplissimæ nec paribus vngulis.

C. Πολυδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multos digitos habet, Qui mutiplici pedũ fissura digitatur, (vt Gaza apud Aristot. Hist. anim. vertit πολυδάκτυλα ζῶα) seu (vt alibi) Pedes in plures digitos discretos habens.

C. Ῥοδοδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Roseos digitos habens. ῥοδόχειρος. epitheton auroræ est apud Hom. quæ ἀπὸ τῆς χρόας τῶν χειρῶν δακτύλων παρίστησι τὸ τῆς ἀκτῖνος χρῶμα, vt breuiũ schol. autor tradit.

C. Σιδηροδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ferreos digitos habens. Fuscinæ epitheton.

C. Τετραδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor digitos habens. vt τετραδάκτυλοι aues ab Aristot. dicuntur. AT Τετραδακτυλιαῖος, Quatuor digitorum spatium explens, seu Semidodrantalis, vt Hermol. vertit. Diosc. lib. 1, c. 85 λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα, Quaternũm digitorum altitudine lapillis, vt vertit Ruell.

C. Τριδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tres habẽs digitos. Aristot. De animal. ἆποι τριδάκτυλοι, id est Asiones cum tribus digitis, in v. l. Itẽ Qui ternũm digitorũ est, Tripollicaris, vt Gaza apud Theophr. vertit, Hist. pl. lib. 3.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ, Digitale, τῶν δακτύλων σκέπασμα, Digitorum inuolucrum, Camer. ex Xen. Pæd. 8, ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. ‖ Item Tormentum quæstionibus adhiberi solitum: forsan quòd digitis pedum manuumve inniceretur. Vngulã quidam ex Cypriano vocant. Synes. epist. 58, ἅπαντα κολαστήρια τῶν καὶ χρήματι ab Andronico inuenta commemorans, δακτυλήθρας καὶ ποδοστράβας, καὶ πιεστῆρας, καὶ ῥινολαβίδας, καὶ ὠτάγρας, καὶ χειλοστρόφιον. ‖ Item & Annuli pala, Cam. id est σφενδόνη, πύελος καὶ πυελίς.

Δακτυλικὸς, ἡ, ὁν, vt δακτυλικὸν ὄργανον ψιλὸν ψάλτηριον, quod & πηκτὶς nominatur, apud Pollucem. Quod digitis pulsatur. Et δακτυλικοὶ αὐλοὶ, οἱ ἐπὶ τοῖς ὑποκρούμασι, apud eundem Poll. & Athen. lib. 4. Et Epigr. lib. 1, Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν, Digitalem calculum, seu Annulum gemmatum.

Δακτυλιαῖος, α, ὁ, Digitalis, vt παλαιστιαῖος, πυγονιαῖος, Bud. ex Theophrasto, πάχος δὲ δακτυλιαῖον. Dicitur nõ solum δακτυλιαῖος τὸ πάχος, sed & τῷ πάχει, cuius exemplum habes

ἐν παραδακτυλιδίοις.
Δακτυλίδες, ἱσκάδος, χεδρόπων species apud Athen.lib.7.
Δακτυλὶς, ἴδος, ἡ, adiect.fœm.gen. Digitalis. vnde δακτυλίδες vuæ digitali gracilitate. Plin. AT Δακτυλίδιον, ου, τὸ, Annellus, Cam.
Δακτυλῖτις, ιτιδος, quo nomine appellatur & aristolochia longa, teste Diosc.lib.3.
Δακτυλωτὸς, ή, όν, Digitatus. Plin. vnde δακτυλωτὸν poculũ apud Athen.l.11. referentem versum Ionis tragici, ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἀλλαχαπτικοί. Docet autem ita fuisse hoc genus appellatum vel φ ansas duas quibus digiti inseri possent, vel quòd expressas formas digitorũ, vel eminens quiddam haberet. Cam.

¶ Δακτύλιος, ου, ὁ, Annul⁹, Annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plato Polit.2, τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Quum ad palmã conuerteret, Cic.interpr. Plut. Artox. δακτύλιον αὐτοῦ δεξιᾶς σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους. τοῦ δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι καρυατίδας ὀρχουμένας. X. De ven.r etib⁹ etiã δακτυλίους tribuit, id est annulos: τὰ μὲν ἐνόδια ἔχέτω μασχὰς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους. Sic Δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. Sic etiam Galen.apud Hippocratẽ, περὶ ἀφόρων exponit κύκλον, ξύγκον. ‖ A δακτύλου rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus, seu Podex, ὁ πρωκτός. Aphrod.l.1 Probl. πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. VNDE Καταδακτυλικὸς, ὁ, ὁ, ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν πρωκτὸν, vt Aristoph.schol.exponit Equit. Οἰκείως καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ.

C. Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, Qui annulos sculpit aut cælat. Diog. Laert.in Sol. δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τοῦ πραθέντος δακτυλίου. VNDE Δακτυλιογλυφία, ας, ἡ, Annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

C. Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ, Annulorum theca. Plinius l.37, cap.1, Gemmas plures, (quod peregrino appellant nomine dactyliothecã) primus omnium habuit Romæ priuignus Syllæ Scaurus.

C. Δακτυλιουργὸς, οῦ, ὁ, Qui annulos elaborat. idẽ quod δακτυλιογλύφος. Pollux enim quem δακτυλιογλύφον à Critia & Platone vocari scribit, eundem à Philyllio δακτυλιουργὸν nominari tradit.

E

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, Digitus annularis, minimo proxim⁹, v.l.

ΔΕΓΝΑ, ὁ vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, acc. δεῖνα. Vocabulũ est quo vtuntur (præfixo articulo) loco nominis eius de quo loquũtur. vt quum Gall. dicimus *vntel*. Dem. De falsa leg. οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, id est At hic & ille iam habent. Gall. *vn tel & vn tel*. Idẽ ad Lept. τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα αἴτιον εἶναι φάσκων, huic succensens, illum indignũ esse dictitans, B. Sed vbi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quispiam, Aliquis: item Quidam. At ego malim alicubi Quidam, alicubi Nescio quis. sed ita accipiẽdo, vt apud Ouidium, Quòd te nescio quis per iurgia dixerit esse Exulis vxorem. Luc. ad indoctum, ὡς ὁ δεῖνα λέγεις σοι ὁ δεῖνα, ὁ τῷ δεῖνι ξυνηγορεῖ. Dem. Pro cor. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. nostrates autem tũc vel suo illo *tel* vtuntur, vel his nominibus vtuntur, *Guillaume*, *Gautier*, aut certis quibusdam aliis. Greg. ἐγὼ ὁ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνα μου μήτηρ, *ie suis fils d'un tel, & une telle est ma mere*. Matt.26, ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, vbi vertitur Abite in vrbe ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Euãgelistæ esse arbitror, q̃ ipsius Christi: Euãgelistæ inquam, ponentis δεῖνα loco nominis proprii quo Christus vsus sit. alioqui certè nullam huius generis loquẽdi rationem inire possum. Cæterùm quæ sit huius vocabuli δεῖνα origo, nusquam inuenire potui: quod autẽ de ea suspicor, interim afferã. Mihi simile vero est Græcos ὁ δεῖνα dixisse tanquam vocem ὅδε corrumpentes: & quum ὅδε pronomen sit ostendentis, quia nimium abusi fuissent illo, si huiusmodi quales protuli locis ipsum adhibuissent, ideo ex ὅδε fecisse ὁ δεῖνα. Videmus certè Latinos, quũ dicũt Hic & ille, pro *tel & tel*, itidem pronomine vno quod respondet Græco ὅδε, & altero quod respõdet Græco ἐκεῖνος, vti. Et hactenus quidẽ à me diuinatum sit, Dauo tamen alioqui nõ Œdipo.

A ΔΕΙΠΝΟΝ, ου, τὸ, Cœna, vt tradit Plut. Symp.8, sect.6, dicens δεῖπνον apud Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν: addẽsque duas ibi huius vocabuli δεῖπνον etymologias, ἐκ τοῦ πόνου διαναπαύειν: vt ab Homero accipitur Il.λ, Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον, postquam ἐκορέσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά. vel, δεῖπνον dici quasi διὰ τὸ πονεῖσθαι, quòd nõ tam facilè vt ἄριστον paretur. Xen. Hell.5, καὶ ὅταν σπουδῇ, ἄριστον καὶ δεῖπνον πεποιημένος ὁμοῦ ποιεῖσθαι. Plut. Apophth. de Alexandro, ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀψοποιοὺς, πρὸς μὲν

B ἄριστον, τὴν νυκτοπορίαν, πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν. Idẽ De fort. Alex. νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέρας δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσα. Athen.lib.3, δείπνου πρόδρομον ἄριστον. ‖ Δεῖπνον accipitur etiã pro cœna conuiuali aut epulo. Quò pertinet δεῖπνον ποιεῖν, apud Chrysostomũ δεῖπνα δειπνεῖν apud Luc. πρὸς δεῖπνον καλεῖν apud diuersos scriptores. Et δεῖπνα ἀσύμβολα, item δεῖπνα συναγώγιμα, apud Athenæũ. Apud Homerum grammatici nunc πρωινὸν ἔμβρωμα esse volunt quasi μεθ' ὃ ποιεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen. certè lib.7, νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss.ω, Δεῖπνον δ' ἅμα συνδεῦσαι, Eust. exponit, διὰ δεῖπνον σπάζειν. ‖ Δεῖπνον

C καταχρηστικῶς ponitur & pro ipso cibo, vnde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro βοσκῶ, i. comedere. itẽ & pro pabulo iumẽtorũ. Il.β, Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, i. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nono dicũtur pisces.

C. Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui ad cœnam conuiuas vocat, Vocator, vt Latini appellant. Citat Athen. ex Artemidoro pro synonymo τοῦ ἐλεάτρος.

C. Δειπνολόγος, ου, ὁ, Qui de cœnis loquitur. qua signific. Archestratus ille, δειπνολόγος ab Athenæo lib.1 dicitur,

D quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat. HINC Δειπνολογία, ας, ἡ, poema ita ab Archestrato illo inscriptũ. cuius argumẽti est & Cleostrati γαστρολογία. de qb⁹ Athen.l.6.

C. Δειπνολόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnis insidians, Cœnipeta. Hesiod. Erg.— τὸ δ' αὖτε κακῆς ὁ ῥίγιον ἄλλο, Δειπνολόχης. vbi δειπνολόχης Attice pro δειπνολόχου positum est.

C. Δειπνομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui insano cœnarum conuiualiũ amore ducitur. Timon apud Athen.lib.4. Δειπνομανὴς, νεκρῷ ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον, de Antigono Ca-

E rystio, qui rogatus quid vtilitatis ex philosophia ad eum redusset, respondit, ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

C. Δειπνοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui cœnã parat aut conuiuia. VNDE Δειπνοποιΐα, ας, ἡ, F. τέω, quod eius est qui cœnam condixit apud se. Bud. ex Alciphrone, λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. At Δειπνοποιέομαι me diæ vocis eidẽ B. est Cœnam mihi apparo, & Epulor in cœna, Cœno. Thuc.lib.8, δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργείνοις. X. δειπνοῦντα ταῦτα καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. Idem, ἀριστοῦν καὶ δειπνοποιουμένους ἐπιχειρεῖν.

F C. Δειπνοσοφιστὴς, ὁ, ὁ, Qui inter cœnandum seu in cœna philosophatur. Dipnosophistæ ab Athenæo dicuntur quos Larensius ciuis Romanus κατὰ τὴν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δειπνοῦσι ἐποιεῖτο.

C. Δειπνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnã ferens, aut Ad cœnã ferendã comparatus. Suid. δειπνοφόροι, αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλεισμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα. At Hesych. tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν Ὠσχοφορίων ἑορτῇ καλεῖσθαι τὰς δειπνοφόρους. Pollux lib.6, ἵνα δὲ [ἔγκιστα] πόψα, κἂν ὀψοφόρος ἢ κἂν δειπνοφόρος. Vtitur hac voce δειπνοφόρος & Ly-

G sias, teste eodem Polluce. VNDE Δειπνοφορία, ας, ἡ, Cœnæ portatio, quod idem Pollux citat ex Isæo.

C. Ἐπιδείπνιον, ου, τὸ, ET Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q.d. Postcœnium, (vti Antecœnium dixit Apuleius) seu Secũdaria cœna. vtitur vtroque vocabulo Athen.lib.14 in fine, scribẽs apud Laconas ἐπάικλεια vocari, item ματτύας. περὶ ἐφόρων (inquit) ἐπάικλα ὀλίγα καὶ χαλκὸν πτὰ, καὶ φυσὴ πλακοῦντος. τὸ δὲ ὅλον τὸ δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσαγορεύουσιν ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπάικλον, οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες οἱ πλεῖστοι ἐπιδειπνα. Paulo antè ἐπιδειπνίδας à Macedonib⁹ vocari scri-

H bit. Quo vocabulo & Martialis vsus est libro 11, Hinc feras epidipnidas parabit. ET Ἐπιδείπνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuũ sequẽs illius signif. vt ἐπιδείπνιος ἦλθε, i. cœna iam peracta venit, B. interpr. Luc. Lexiph. καὶ διὰ τοῦτο ἡμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Theophyl. ep.14, εἶτα τὸ ὑπόλοιπον μισανθρωπίας, ὥσπερ ἐπιδείπνιον ὄψον τῷ ἄδειπνον προσεθέμην ταῖς.

C. Περίδειπνον, ου, τὸ, Cœna parĕtalis, Polluctū seu Funebre A
epulum. Videtur esse Circumpotatio apud Ciceronem in 2 De leg. 22. Polluci est ὁ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις, id est Epulum parentale. B. ex Luc. ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον· καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος. Moris est lugentibus ferre cibos, & præparare conuiuium: quod Græci περίδειπνα vocant, & à nostris vulgò appellantur Parentalia, eo quòd parĕntibus iusta celebrantur. Vnde legitur Prouerb. cap. 31, Date vinum & iis qui in luctu sunt, vt videlicet obliuiscantur doloris. Hæc Hieron. in c. 16, Hieremiæ. Athen. lib. 8, Θεόκριτος δ' ὁ Χῖος, πλουτήσαντος τοῦ γυναικὸς Διοκλεῖ τῷ ὀψοφάγῳ, ἐπειδὴ ποιεῖν αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ὀψοφάγ, κλαίων ἅμα, Γαστὴρ (φησὶ) κλαίων ὦ πόνηρε· οὐδὲν γὰρ πλέον ὀψοφαγεῖν ποιήσεις. Idem lib. 7 ex Hegesandro de cocis, ὅταν ἐν περιδείπνῳ τύχῃ ἀπαλλάττεσθαι, Ἐπεὶ ταχὺς ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς Τὰ βάπτ' ἔχοντες.

C. Συνδειπνον, ου, τὸ, Concœnatio, vt Cicero vertit in Epist. ad fam. Conuiuiū, B. Plut. Sympos. συνδείπνοις δὲ χρηστὸν οὐκ ἀκριβῶς ὄντα καὶ κεχαρισμένον, ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφθαρέντων. Athen. lib. 8, συνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας. C

C. Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incœnatus.

C. Ἀντίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio cœnans, Loco alterius sumens cœnam, Vicarius alterius in sumenda cœna. Ita dicitur à Luciano conuiua qui sufficitur in locum alterius qui inuitatus non venit.

C. Ἀπόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cœnam iam finiit, Qui iam cœnatus est, quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. VNDE Ἀποδειπνέω, ῶ, Cœnam finio, Athen. lib. 14, ὁ δὲ βελτίων ὄψον ἐπὶ τὸ συμπόσιον, ὡς ἔμαθεν παρά τινος τῶν οἰκετῶν ἀποδειπνήσαντας, ἐβουλεύετο ὃ χρὴ ποιεῖν. Budæus exponit, Prope iam cœnasse. D

Ἀπόδειπνος, Incœnatus, ἄδειπνος, Hesych. Sic enim & in aliis quibusdam compositis ἀπὸ pro α priuatiuo capitur.

C. Αὐτόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

C. Ἐπιθυμοδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non renuebat, sed tardius adueniebat. vide τρεχέδειπνος mox sequens.

C. Εὔδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt εὔδειπνοι δαῖτες apud Eurip. Lauta & bonis epulis instructa conuiuia.

C. Κωλυσίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnam impediens. Sic quondā dictus fuit qui seriùs ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plutar. l. 8, Sympos. sect. 5, τῶν ἡμῶν μου τοὺς νεωτέρους ἐν ᾗ πάτερ προσδιατρίψαντας ἀκροάματι καὶ βραδέως ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας καὶ τὰ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον. At Apollodorus lib. 2 Etymologiarum apud Athen. lib. 2, τῶν κεχλιῶν etiam quasdam κωλυσιδείπνους appellari scribit.

C. Συνδειπνος, ου, ὁ, Concœnator, Conuiua. Compransorem Cicero dixit de prandio. Xen. Pæd. 2, κατανοήσας τὸν παρὰ τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον αὐτὸν ἐρόμενος, καὶ παρακλίνων πεποιημένος. Lucian. ἡνέχετο τὸν νεκρόν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐπιστατῶν. Plut. Symp. καὶ ἅπασι τῇ γαστρὶ σύνδειπνος οὐ τῇ ψυχῇ γεγονώς.

C. Τρεχέδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè Qui ad cœnam festinanter accurrit. sic enim acceptum fuit à filiis Plutarchi Symp. 8, sect. 5, Theonis filios appellantib⁹ τρεχεδείπνους, à quibus ipsi κωλυσιδείπνοι dicti fuerant. quorum tamen maior natu defendendi sui gratia respondit, τρεχεδείπνους esse τοὺς ὑστερίζοντας τοῦ δείπνου· θᾶττον γὰρ ἢ βάδην ἐπιγόμενοι, ὅπως βραδυνῶν, φαίνεσθαι. imitans iocum Batti cuiusdam Cæsaris scurræ, qui ἐπιθυμοδείπνους vocarat τοὺς εἰς προσαγορευομένους ἐπὶ δεῖπνον. ἀπολογούμενος γὰρ αὐτοῖς, ἔλεγεν διὰ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀπολείπεσθαι τὰς κλήσεις.

C. Φιλόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum seu conuiuiorum amans. Athen. lib. 14, Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀπόλλω, Τεχνήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. Item (vt Budæus interpr.) Qui libens cōuiuatur, id est ἑστιᾷ. vnde Athen. lib. 5, φιλοδείπνους βασιλέας Antigonū & Antiochū vocat. Et E

τὸ φιλόδειπνον, Cœnarum seu Conuiuiorum amor. cuius exemplum habes in proximè præcedenti τρεχέδειπνος.

Δειπνοσύνη, ης, ἡ, Cœna. Athen. l. 4, Χαιρεφῶν ποιῶν τι λάρυ ἔρριψεν ἑαυτώς, Νήσις, ἀπεστερῶν δὲ εἰδὼς δειπνοσυνάων. αὐτὸ τὸ δεῖπνον.

Δειπνεὺς, έως ὁ, nomen cuiusdam qui à cocis in Achaia colebatur, ἀπὸ τῶν δεῖπνον ἔχειν τὴν προσηγορίαν. Athen. l. 2.

Δειπνιὰς, ου, ὁ, Vicus Thessaliæ vbi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνοτήριον, ου, τὸ, Cœnaculum. v. l. quasi à δειπνέω. nisi fortè δειπνητήριον, melius scribatur à δειπνέω. B

Δειπνάριον, ου, τὸ, Cœnula. Epigramm. Et Athen. lib. 4, τὸ δὲ πᾶν ἐμοὶ δειπνάριον, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα. ET Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ, Cœno. Od. 1, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Xen. Pæd. 4, δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι & καθευδήσω. Athen. l. 4, ἀλλ' ἔστιν ὦ πάτερ κομιδῇ μειράκια, πόσα γε τοῖς νεωτέροις δειπνεῖν χρεών. Interdum habet & casum adiūctum, accusatiuum videlicet. vt apud Hesiod. ἄρτον δειπνεῖν. Et δειπνεῖν ἀμύγδαλα apud Xenoph. & πλακοῦς τῷ ἄρτυρον. Et δειπνεῖν ἀμύγδαλα apud Xenoph. & Athen. apud Aristophanem autē in Pluto ἀπὸ τῶν μαζῶν δειπνήσειν. Et apud Luc. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum verò hoc verbum aliquando simpliciter pro Comedere poni: quæ significatio in quibusdam iam citatis exemplis locum habere potest. Apud Homerum autem Od. ο, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι δειπνήσαντες, sunt qui exponant Pransus aut γευσάμενος. potest tamen exponi etiam, Postquam [pridie] cœnasset. ET Δέδειπνα (quod à Δειπνέω fit, vt à φιλέω φίλημι, à δίζω δίζημι) pro eodem. Vnde apud Athen. lib. 10, ἐπεὶ πάλαι δεδειπνάμεν. Ibidem, ἐχρῆν δεδειπνάναι ἡμᾶς, παρῆσαν πάλαι: ex Alexide Comico & Eubulo.

Δειπνητιάω, ῶ, ὁ, Cœnandi desiderio captus. q. d. Cœnaburidus. vt apud Athen. lib. 9, Ὁ γὰρ ἔχοντος ἔστιν ὁ δειπνητικός, Πρὸς τὸ φιλεῖν δὲ τὴν ἑξοχίαν ἐς χρεῶν. Item q. d. Cœnatorius, seu, Ad cœnam pertinens. vt apud eundem lib. 4, ἑκατέρων δ' ὡς εἴζοντας δειπνητικαὶ πῶς ἐπιστολαί.

Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, idē quod δεῖπνον. At δείπνηστος cū accētu in antepenult. Cœnæ tēpus, sicut ἄμητος & ἀμητὸς, Eust. ET Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, idē quod δείπνηστος, i. Cœnæ tempus. Od. ρ, Ἀλλ' ὅτι δὲ δείπνηστος ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. Nicand. Ther. Ἀκρόνυχος δειπνηστός. Notandū verò apud Hesych. scribi Δειπνηστὸν quasi à nominat. δειπνηστός. B

C. ἘΠΙδειπνίω, ῶ, F. ήσω, Secundariam cœnam perago, seu Epidipnidas perago. Athen. lib. 14, ἐπιδειπνίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐν τραγήμασι καὶ ἐπιδειπνίσιον.

C. ΠΑΡΑδειπνίω, ῶ, F. ήσω, Immodicè cœno, Vel miserè cœno, aut Vino more pauperum. vt v. l. exponunt. Athen. lib. 10.

C. ΠΡΟδειπνέω, Antè cœno.

C. ΣΥΝδειπνέω, ῶ, Concœno. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖεν πως, οὐχ ὁπόθεν Γαδάτας, ἀλλ' ἐπιμελεῖτο ὅπως δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνδειπνοι. Athen. 5, συνεδείπνουν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρυτανεῖον σώφρονα καὶ σωτήρια τῆς πόλεως συνδεῖπνα.

C. ΥΠΕΡδειπνέω, Vltra modū cœno aut cœnam instruo, seu (vt exponit Hesych.) ὑπερδοφῶ.

Δειπνίζω, F. ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo. Od. λ, ἣ καταπέφνε Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Plut. De amore frat. ποῖος δ' αὐτῷ ὁ Ἀτρεὺς, εἰ ταῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐξωμολόγησε τοὺς παῖδας. Idem οὐ διαμυθομένα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδὲ γε δοὰς δ' ὁ δειπνισαμένων χάριν, οὐδὲ τιμὰς καὶ θεωρίας, Acclamationes epulo conductas. Et ἐπὶ τοῖς πολλοῖς δειπνίζουσιν, Xen.

C. Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter cœna alios excipit.

ΔΕΚΑ, Decem. Dicitur autem δέκα quasi δέχα, vtpote à δέχομαι deriuatum, si credere dignū est. nam quod Etymol. de δέκατος & δεκὰς scribit, de δέχα potius scribere debuit, vtpote ex quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemuiri, ex Isocr. οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες ἦρχον. B

C. Δεκατέσσαρες, quatuordecim, vt δεκατεσσάρων βασιλέων,

quatuordecim regum, Plut. Lyc. VEL Τεσσαρεσκαίδεκα. Item dimissim. Xen. Hell. 1, πεντεκαίδεκα καὶ δέκα ναυσίν. ET Δεκαπέντε, Quindecim. ET Δεκαέξ, Sexdecim, seu Sedecim. ITEM Ἑκκαίδεκα, pro eodem. verũ que apud Athen. 60. ET Δεκαεπτά, pro quo dicitur potius ἑπτακαίδεκα. ET Δεκαοκτώ, Octodecim.

C. Δυοκαίδεκα, VEL Δώδεκα, VEL (quod rarius est) Δεκαδύο, Duodecim.

C. Δεκαετής, Decennis. ET Δεκέτης, pro eodẽ. ITEM, Δεκάπορος, vide in Ἔτος. Sic autẽ & alia composita hic omissa quære in vocibus quæ τῷ δέκα vel δεκάτη per cõpositionem adiectæ sunt.

C. Δεκαπλοῦς, ET Δεκαπλάσιος, Decuplus. Demosth. in Timocrat. κλοπῆς αὐτοῦ τὸ δεκαπλοῦν κατηγορεῖ, καὶ δεκαπλάσιον ἐκτίνειν. Item subst. Δεκαπλασία pro Decuplum seu Decuplicatio, vt inquit Bud. afferens ex eodem Demosth. ibidem, καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφήρηνται. vbi ait posse etiam subaudiri ζημίαν, vt alibi loquitur.

Δεκάκις, Decies. Il. ι, δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις ὅσα.

Δεκάς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Homero affertur pro decuria, in v. l.

Δέκατος, Decimus. At Il. θ, v. 404, εἰς δεκάτους ἐνιαυτούς, Eustathius ait sumi pro εἰς δέκα, vt sit deriuatiuum pro simplici: vel pro εἰς πολλὰς δεκάδας. HINC Δεκατημόριον pro δεκατον μέρος, decima pars, ex Plat. De leg. 4.

Δεκάτη, Decima pars. Xenoph. Hellen. 4 δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Et Hellen. 3, ἡ τῷ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. Δεκάτην θύειν παιδός, (vt inquit Bud.) Decimam filii nomine vouere vel pollucere, aut quid simile, apud Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, 89: alibi 96, δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑστιᾶν. Vide & apud Suid. Δεκάτην ἑστιᾶσαι. HINC Δεκατηλόγος, Decimæ seu decimarum collector, vel exactor. ET Δεκατηλογία, Decimæ collectio, seu exactio. Δεκατηλόγιον, Locus in quo decimæ exiguntur, & pro τελωνεῖον. Vide Poll.

Δεκαταῖος, Qui est decem dierum. Luc. βρέφη δὲ πρώην ἐκ χύτρης ἡ δεκαταία. Et δεκαταῖος ἧκε, in vulg. l. Decimo post discessum die venit. Plato De rep. 10, ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων.

Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptam decimã offerre, ex Plut. in Probl. Idẽ in Camillo, ἐκ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν ἐξ ἀρχῆς ηὔξατο, νῦν δεκατεύειν δὲ τῶν πολιτῶν ἠξίωσεν. vbi δεκατεύειν ἐκ τῶν πολεμίων & ἐκ τῶν πολιτῶν est ex bonis seu spoliis hostium, & ex bonis ciuium decimas donare. Antiphon autem dixit p. 141, καὶ δεῖ πλεῖστος τοῖς βαρβάροις ἐγκαταλείπειν αὐτοὺς δεκατεύσει, pro τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας. Affertur ex Xiphilino in eo etiam sensu quo Latini dicunt Decimare legiones. Herodotus quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quenque interficere, vt scribit Bud. hunc locum afferens, τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. HINC Δεκάτευσις, Decimatio. ET Δεκατευτής, Decimator, Qui decimas exigit. (Decumanus quidam interpretati sunt ex Cicerone) ET Δεκατευτήριον, Locus in quo decima persoluitur, Bud. ex Xen. ἐν δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξέλεγον τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Ab eodem Bud. exponitur & τελωνεῖον.

Δεκατόω, ῶ, cum accus. personæ, Decimo [aliquẽ,] pro Decimas ab aliquo accipio. In epist. ad Hebr. δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ. Et paulo post, ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. ET Ἀποδεκατόω, Idem, paulo antè, ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Et vt hic ἀποδεκατοῦν est Decimas accipere, sic alibi est Decimas dare. Euang. Luc. c. 18, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Et δεκάτην ἀποδεκατώσεις Deut. 14.

¶ Δεκάζω autem, quod quidam gramm. hinc deduxerũt, vide post Δέχομαι.

ΔΕΛΤΑ, Elementi quarti nomen, in ordine alphabetico. ‖ Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα dicta fuit & quædã pars Ægypti à triangulari forma. vel potius diuersæ eius partes hoc nomẽ sibi vendicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. De situ orbis, p. 42. Idem. p. 149 meminit & Patalenes insulæ Indicæ, hanc τὸ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. Stephanus autẽ hoc nomẽ tribuit primùm quidẽ vrbi cuidã quæ Syriæ vicina sit, deinde verò & insulæ cuidam Ægypti. Sed omittit Stephanus quod apud Xen. legitur Anab. 7, pag. 133, esse Δέλτα & Thraciæ quendam locum. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης, inquit. ‖ Δέλτα vocatur à comicis & pudendum muliebre, (sicut & ἄμβων, ac χοῖρος, & ἐσχάρα. item κῆπος, ab iisdem) vt tradit Eust. p. 1539. Suidas autem postquam dixit δέλτα significare τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subiungit, δέλτα, τὸ δερματικὸν.

Δελτωτός, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. Sed peculiariter δελτωτὸν dictũ fuit signum quoddam cæleste ab hac figura. Cic. apud Aratum, — Deltoton dicere Grai Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hyginum. Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Eustath. 1913, quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, vt modò docui. ‖ Δελτωτοί, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. vide Eust.

¶ Δέλτος, ου, ἡ, Pugillares qui forma literæ Δ plicabantur, seu tabellæ: sed postea δέλτος dictus fuit quiuis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι (inquit Eustath. in Dionys. p. 41) propriè αἱ πάλαι οὖσαι τετραγωνοειδῶς ἐσχηματίζοντο ὑπὸ τῷ πλάττεσθαι, postea verò ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic & in cõm. in Hom. duobus locis: at p. 1913 ad Ægyptiacam byblũ, ob Deltωton illud Ægypti, posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, & δέλτοι Tabellæ. Plut. De def. orac. ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον. Ab eodem δέλτοι vocãtur tabellæ iudiciũ Romæ. Sed & δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ decem tabulæ. (vnde Δωδεκάδελτος νόμος, vt mox docebo) In Axiocho qui Platoni falsò adscribitur, ἐκ τινων χαλκείων δέλτων ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισεν. Sic Poll. 8, δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Δέλτος, Testamentum, id est tabulæ & ceræ testatoris, Bud. ex Luc. ἐπειδὰν ἡ δέλτος αἰσχρὴ, quum resignatæ sunt tabulæ. Idem ex Plut. affert τοὺς δέλτους gen. masc. & πινακίδας pro eodem. Item δέλτον κατεσφραγισμένην ex illius Apophth. pro libello obsignato τῷ χρυσείῳ ζωστῆρι. Necnõ ex Plat. ad Dionys. pro epist. Ex Luc. affertur in v. l. pro tabella in qua testamentum perscribebatur. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. HINC Δωδεκάδελτος νόμος apud Theophilum Leges XII tabularum, (ad verbum tamen Lex.)

Δελτίον, dimin. Parui pugillares, Tabellulæ, Libellus. δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux.

Δελτάριον, aliud dimin. Tabellula, B. ex Plut. in Antonio, δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν κρυστάλλινα.

ΔΕΛΦΥΣ, ύος, ἡ, Vulua, Vterus. vnde ἀδελφός pro ὁμόδελφος. q. d. Couterinus. (sed Latinè Vterinus) Quod etymũ habent præter vulgatos grammaticos, Pollux etiam & Athenæus: apud quem malè ἀδελφὰς pro δελφύας. Affertur idem etymum & ex Aristotele.

Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco, Hesych. SED Δελφύνην eum Apollonius vocauit, Arg. 2, Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε.

ἈΔΕΛΦΟΣ, οῦ, ὁ, Frater. Propriè tamen frater germanus. Plato Cratylo, ἀδελφοὶ δὲ ἐοίκασιν ἀδελφοῖς οὐδὲν θαυμαστόν. Apud eundem De legibus, ὁμοπάτριοι ἀδελφοί, Fratres ex patre, Fratres ex eodẽ patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex matre. Apud Thucyd. ἀδελφὸς μητρὸς, Frater matris, Auunculus.

Ἀδελφός, adiect. Geminus. Xen. χεῖρε τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. i. manus & pedes & oculos, & alia quæcunque hominibus gemina creauit. Gemina autẽ interpretor, Virgilium sequens, qui geminas acies vocauit oculos.

Ἀδελφός, Itidem adiectiuè, Similis, Congruens, inquit Budæus. quod Cicero sic extulit Latinè in Partitionibus, Memoria literarum germana quodammodo, & in dissimili genere similis. Sic in Academicis dicit, Germanissimus Stoicis. Plato in Phæd. Καὶ δὲ ἄλλα δὲ τούτοις ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφὸν ἐπιθυμοῦν σώματι. Isocrates in Helene, de Hercule & Theseo loquens, ἐξ ἀδελφῶν δὲ γεγονότε, ὁ μὲν ἐκ Διὸς, ὁ δ' ἐκ Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔσχον. Id est, Ex germanis autem geniti, hic ex Ioue, ille ex Neptuno, cupiditates itiis.

A habuerunt germanas. In hac significatione ponitur interdum sine casu, vt in proximè præcedentibus exemplis. Interdum casum habet, & quidem genitiuum, vt plurimum. Sed & datiuum nonnunquam. Genitiuum in hac significatione, vt apud eundem Isocratem in Busiride, ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Xenophon, καὶ τούτων ἀδελφά. Cum datiuo, Basilius, ἀδελφὰ ταύτης εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν φιλονεικήσεις.

B Ἀδελφή, Soror, Germana. ὁμωνυμεία ἀδελφή, Soror ex eadē matre. Aristoph. Nubibus. ‖ Itē Similis, Congrua, vt ἀδελφὸς adiectiuè Congruus. Plato epist. 7. ...... ἀδελφὴν τῶν νῦν.

C. Ἀδελφόθεος, Frater Dei. Ita vocatus fuit D. Iacobus, qui in Euangelio dicitur frater Domini.

C. Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fratricida. Ita vocatur Cain à Dionysio Areop. Herodotus ἀδελφοκτόνος dicit (vt & ἀδελφεὸς pro ἀδελφός) & φονεὺς ἀδελφοῦ, l. 1, interfector fratris, idem quod ἀδελφοκτόνος. Fit autem ex ἀδελφὸς ὁ verbo κτείνω, eadem forma qua πατροκτόνος, ἀνθρωποκτόνος.

ET Ἀδελφοκτονία, ας, ἡ, Fratricidium, Cædes fratris. Greg. Nazianzenus, Κάϊν δίκας τίει ..... τῆς ἀδελφοκτονίας. C

ET Ἀδελφοκτονέω, ῶ, F. ήσω, Pr. ηκα, Fratrem occido.

C. Ἀδελφόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, apud Eust. Nepos vel neptis ex fratre aut sorore. ἀδελφιδοῦς aut ἀδελφιδῆ, quæ paulo pòst sequuntur. fit autem ἀδελφόπαις ex ἀδελφὸς seu ἀδελφή, & παῖς, quasi Fratris vel sororis filius aut filia. Nam παῖς scimus vtriusque esse generis.

C. Ἀνάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Fratre carens, seu fratribus, vide in Συνάδελφος.

C. Ἀντάδελφος, Qui est loco fratris, Vicem præstās fratris.

C. Αὐτάδελφος, Frater germanus, Frater ex vtroque parente. Vide scholiast. Sophocl. in hunc eius versum à quo suam Antigonen inchoat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. D

C. Ἐξάδελφος, Patruelis. Pro quo ἀνάδελφος ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynichus. Eustathius ἀνεψιοὺς vel αὐτανεψιοὺς esse dicit ἐξαδέλφους πρώτους. ET Ἐξαδέλφη, in Pand. ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας. VNDE Διεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud.

C. Ὁμάδελφος, vide in Ἀδελφός.

C. Παράδελφος, Patris frater, Patruus. VT Μητράδελφος Matris frater, Auunculus. E

C. ΣΥΝάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Qui fratrem seu fratres habet. nam Xen. τοῖς συναδέλφοις ὄντας opponit τοῖς ἀναδέλφοις.

C. Φιλάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Fratris seu fratrū amans. ‖ Est & nomen proprium regis Ægypti. ET Φιλαδελφία, Amor erga patrem, Fraterna charitas. Extat Plut. libellus περὶ φιλαδελφίας. Sed apud Ecclef. scriptores φιλαδελφία vocatur sæpe amor quo Christiani prosequuntur Christianos, ceu fratres. Quo sensu & φιλάδελφοι dixit Greg.

C. Ψευδάδελφος, Falsus frater, Qui fraternitatem Christianam mentitur, 2. Cor. 11, & Gal. 2. F

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, Fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores potissimùm in vsu.

Ἀδελφικός, Fraternus. Chrysostomus, ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς ἀναιρεθεὶς ὁ Σάτανος. HINC Ἀδελφικῶς, aduerb. Fraternè. ἀδελφικῶς ἐπιπλήττειν, fraterno affectu increpare.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, P. ικα, Fratrem meum appello, Fratris appellatione voco, fratrem esse dico. Isocr. in Æginetico, ἤδη τοίνυν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσι. id est, Iam verò ipsum fratrem appellare conabuntur: vt videlicet hæredes fint mortui. Hermogenes hanc vocem ἄφυλον esse dicit, vt καλαυσάμενος apud Xen. ‖ Ἀδελφίζειν est etiam ἀδελφὰ καὶ ὁμοιὰ ἀλλήλοις εἶναι, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exponunt. G

Ἀδελφειός, οῦ, ὁ, poetis idem quod ἀδελφός. Il. β, Ἦδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Vtitur & Herodotus. Dicitur & ἀδελφεοὶ ab iisdem. Phocylides, Ἔχε δὲ φίλα γείτονας, ἀδελφεοί τε συναίμοις. Eustathius ait ἀδελφειὸς dici pro ἀδελφὸς, vt κενεὸς pro κενός. Item ἀδελφειὸς eadem forma qua κενεὸς, ἀνεψιός. H

Ἀδελφίδιον, τό, diminut. Fraterculus, apud Aristoph. Nub.

¶ Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, Nepos ex fratre vel sorore: aut Sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. Publ. ...... ἀδελφιδοῦν ἔλαχον κατηγορεῖν. Fit autē per contractionē ex ἀδελφιδέος, sicut θυγατριδοῦς ex θυγατριδέος, vt Etym. docet, reprehēdēs q contrà ἀδελφιδέος & θυγατριδέος ex ἀδελφιδοῦς & θυγατριδοῦς esse volūt. In v. l. Gracolat. ex ἀδελφιδέος contractum esse dicitur: quod alibi nusquam reperio. At ἀδελφιδέος apud Herodotum legitur sicut & ἀδελφεὸς pro ἀδελφός. Vt libro 6, Ἀρταφέρνεα δὲ Ἀρταφέρνεος παῖδα ἀδελφιδέον ἑωυτοῦ. id est, sui fratris filium. Quanquam apud Herodotum modò ἀδελφιδέος, modò ἀδελφιδεός legitur: sed rectius ἀδελφιδέος cum accentu in penultima. Valla apud Herodotum Patruelis vertit, itidem apud Lucianum Erasmus. sed minus recepta est huiusmodi interpretatio. ET Ἀδελφιδῆ, Neptis ex fratre vel sorore.

Ἀδελφιζόμενον, Corinthus Ionicū esse dixit pro ὁμοιούμενον.

ΔΕΛΦΑΞ, ακος, ὁ & ἡ, Porcellus. Propriè tamen δέλφακες sunt porcelæ seu suculæ potius quàm porcelli, quasi videlicet αἱ δελφύας ἔχουσαι, (id est habentes vuluas) inquit Athen. lib. 9. sed in vulg. edit. δέλφινας perperam legitur pro δέλφακας. Sic autem τὰς δέλφακας dixit Aristot. De animal. lib. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὴν ἔχον.

HINC Δελφακόομαι, οῦμαι, vnde δελφακοῦσθαι, quod Hesych. exponit πλεονοῦσθαι τοὺς ὗς. puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos qui non amplius sunt δελφάκια, sed iam δέλφακες. sequendo eorum opinionem qui δέλφακας dici putant porcos iam perfectæ ætatis: qua de re lege Eustath. ET Δελφάκιον diminut. à δέλφαξ Porcellulus lactens. ‖ Item pudendū muliebre, Hes.

ΔΕ'ΜΩ, Extruo, Ædifico. Verbum hoc inusitatum est, præter præteritum perfectum & aoristum primum. Vnde δέδμηκα Ædificauit, Apoll. Rhod. Et δείμας, Qui extruxit. Eurip. Et in pass. Il. ξ, Πεπτεῶτ' ἔσοντο δέλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. signif. habens, vsitata est. Vnde δείματο, Ædificauit, in Epigr. Et apud Theod. in 1 Eccl. hist. ὁ δὲ βασιλεὺς .... ὁμόζυγα ... δείμασθαι κελεύει. D

C. Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè exstructus.

Δομή, ῆς, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aspectus, Hesych. ‖ Item Corpus ab egregia structura. Apoll. Rhod. Arg. 3, Καὶ πυθμοῖς κῆπον δομὴν ἀπάλαντοι ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis. nam hoc vocabulum & de ædificiis vsurpatur. Nicand. Ther. ...... δομὴν ἰνδάλλεται αἶψ. E

C. Ἀρτίδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recēns exstructus. Nonn.

C. Ἰσόδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æqualiter structus. Ἰσόδομον (inquit Vitruu. lib. 2 cap. 8) dicitur quum omnia coria æqua crassitudine fuerint structa. AT Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. lib. 36 cap. 22, Græci (inquit) è lapide duro aut silice æquato construunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, isodomon vocant genus structuræ: at quum inæquali crassitudine structa sunt, ψευδισόδομον. Annotant verò quidam legi etiam ἰσοπαγὴς & ψευδισόδομον. F

Δόμα, ατος, τό, Murus, τεῖχος, Hesych.

Δομαῖος, ου, ὁ. vt δομαῖοι λᾶες, Lapidem ad domus structuram. Epigr.

Δόμος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Hesych.

Δομέω, Struō, Ædifico, οἰκοδομῶ, Hesych. Quo verbo Theod. sæpe vtitur, Bud. teste. VNDE Δόμησις, εως, ἡ, Structura. ET comp. Ἐνδόμησις (quasi ab Ἐνδομέω) apud Ioseph. moles iacta ad reddendum nauale portuosum. Pila dicitur Latinè. Vocatur etiam προκυμαῖον ab arcendis frangendisque fluctibus vbi sunt cothones. nam χειροποίητοι λιμένες, artificiales & manufacti portus, sic vocantur à Seruio. v. l. G

C. ΑΜΦΙδέμω, Circumædifico. Ioseph. l. 6, τὸ ἱερὸν ἀμφιδέδμηνται, In circuitu templi construxerant.

C. ΑΝΑδέμω, Ædificium instauro. Et ἀναδείμασθαι voce media pro eodem.

C. ΕΝδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut muris. sic enim quidam apud Herodot. interpr. τὰς διεξόδους τὰς ὁδοὺς ἐνδείμας ὁ βασιλεύς, quod Valla reddit, Anfractus montium abscindens. H

¶ Δειμαίω, Ædifico, Extruo. vnde δειμεῖν, Ædificare, Herodot. Et δείμασα, Extruxi, Ædificaui. v. l.

¶ Δόμος, ου, ὁ, Domus. Od. η, Δμωὴ δ' Ἐρχομένου ... δόμον. Hesiod. Erg. ὁ ἀρρήκτοιο δόμοιο. Athen. l. 14, ... δὲ

φέρεσθαι. ET Δόμονδε, aduerb. Domum, Domum versus. Od.α, Νηπόσας δ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε.

Item Ordo structuræ & Corium, vt Bud. apud Herodot. interpr. τριηκοστὸν δόμον πλίνθων, quod alii, Per tricesimum quenque laterum ordinem, Per structuram laterum. ET Δώμος metri causa inserto ω, pro eodem in Epigr.

C. Πρόδομος, ου, ὁ, Anterior domus pars, Vestibulum. ἡ πρὸ τῆς οἰκίας, Suid. πρόθυρον, προστάς, Hesych. πρόδομον in templo Pollux vocat τὸ πρόναον. ET Ὀπισθόδομος, prioni oppositum, τὸ κατόπιν. Apud Hom. Eustath. πρόδομον esse vult τὸ ἐσώτερον τῆς αἰθούσης, sicut τὸ ἐνδοτάτω, θάλαμον. Il.ι, ἕτερον μὲν [πῦρ] ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Alibi verò idem Eustathius πρόδομος cum αἴθουσα idem esse vult, vt Od.δ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο, Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Alii πρόσθεν τοῦ θαλάμου exponunt, vbi dormire hospites & peregrini soliti fuerunt. Accipitur & adiectiuè pro eo qui ante domum est: vt πρόδομος in Epigr. Et apud Suidam πρόδομος ὁ ταμίας, quoniam ἐν προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ erat. HINC adiect. Προδομία Ἥρα, Paus. Corinth. p.42.

¶ Δῶμα, ατος, τό, (factum ex δόμημα exempto μ, & η cum α per crasin concreto) itidem Domus. Od.δ, δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου. Il.ο, Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός. Od.δ, πολλὰ κειμήλια ... δώματα ... Ἐπὶ δωμάτων Matth.10, Beza interpr. Supra domos, id est in ipsis ædium tectis, ita fabricatis vt in illis ambulare & versari possent: addens, δῶμα idem omnino esse quod οἶκος aut certè partem domus intra quam habitatur: sed particula ἐπὶ indicari de qua parte domus agatur. non esse igitur opus vt cum Erasmo δῶμα pro ὑπερῷον capiamus, aut πύργος, id est pro suprema ædium parte, quum nulla id auctoritate probetur. Sed nec opus erit vt ex vulgaris lexicis interpretemur Tectum planum, seu Tecta solaria & meniana. ET Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem. Il.α, Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶ ... ἴσχων.

Δωμάτιον, ου, τό, forma dimin. Domuncula, vt tradit Hesych. & Suid. Item Cubiculum, Thalamus. Plutar. De fort. Rom. διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον ... φοιτῶσαν ... καλοῦσι, id est (Budæo interprete) Per fenestram quandam delabi ad se in cubiculum, quam nunc fenestellam portam vocant. Polit. interpretatur etiam Tectum & culmen apud Herodianum lib.1, ἀποκλείσαντες τὰς τῆς οἰκίας εἰσόδους, ἐς τε τὸ δωμάτιον ... ἀναβάντες, λίθοις ... ἔβαλλον ...

C. Προδωμάτιον, ου, τό, q.d. Cubiculi seu thalami vestibulũ. τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος τὸ ἴδιον, Hesych.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, Extruo, Ædifico. Epigramm. lib.3, τύμβον Ἀχαιοὶ δώμησαν. Et in voce media, eadem signif. ... δωμήσασθαι. HINC Δώμησις, εως, ἡ, Structura, Ædificatio, οἰκοδομή, Hesych. ET Δωμήτωρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor. ET Δωμητύς, ύος, ἡ, Apparatus structuræ, κατασκευή, Hesych. ET Ἀδώμητος, ου, ὁ & ἡ, Qui structus non est. vt ἀδώμητος πέτρη apud Nonn. Lapis rudis, & quo ad struendum ædificium vsus nemo est.

ΔΕ´ΜΝΙΟΝ, ου, τό, Stratũ, Lect°. Il.ω, Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Vbi Eustathius notandum dicit, δέμνια ... ἀντὶ τοῦ κλίνης, & ῥήγεα χάριν ... de quorundam sententia. Od.θ, Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο. Od.ζ, Ἡ δ' αἰδοῦ ... δέμνια κούρης.

C. Δεμνιοτήρης, ου, ὁ, Qui strata custodit, seu ... Hes.

C. Ἐνδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in strato aut super strato est. Euripid.

C. Ὁμοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem strati seu lecti particeps est, Coniunx.

C. Στυγοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui strata [coniugalia] odit. Citatur verò & στυγόδεμνος νόος ex Epigr. in v. l. Mens quæ concubitum odit.

C. Φυγοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stratum maritale fugit, A coniugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonnum.

ΔΕ´ΜΑΣ, indeclinabile, Corpus: tã de inanimatis quã animatis rebus apud poetas. Dictum (teste Eustathio) quasi δόμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Nisi quis simpliciter à membrorum structura denominatũ vellet. (Macrob. in Somn. Scip. l.1, à δεῖν δέμας deducit, hoc est vinculũ. nam vt constet animal, necesse esse vt in corpore anima vinciatur. Eodem autem modo δέμνιον tanquam diminutiuum à δέμα hanc significationem habente, reperitur in Hippiatria pro fasciculo) Il.α, ἐπὶ νῆχ' ἦεν ἐπὶ χρείαν Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας.

B Il.α, δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. Od.κ, Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλάς, φωνήν τε δέμας τε. At Il.λ, Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Eust. exponit δίκην πυρός, seu ὡς πῦρ διαιόμενον. id est ἀκινήτως, κούφως, ὀξέως, ἰταμῶς καὶ θερμῶς. [Δέμας quidam ... de membro etiam pudendo dixerunt. Quò pertinet quod ex Platone comico Eustath. citat de bulbo ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ. [Δέμας Hesychio est etiã μορφή, ἰδέα, ... item σωματικά.

C. Ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corpore carens, Corpore exutus. v. l.

C Theocr. in idyllio quod Syracusiæ inscribitur, ... ἀδεμάτου ψυχᾶς, vbi Camerarius accipit pro ἀσωμάτου. Sed dicitur potius corpus carere anima quàm anima corpore. Legitur & ἀλιμάτου, quod sit pro ἠλιμάτου. volũt porrò ἠλίματον significare vanum, item stultum. Est autem frequens error in permutatione literarum lambda & delta, vt alibi docui. quod intelligendum est tamen de affinitate quam habet lambda cum delta scripto ea ferè forma quam habet Δ maiusculum. Verùm & tertiam lectionem alicubi reperi ἀδμάτου, quòd sit pro ἀβρόχου.

D ΔΕ´ΝΔΡΟΝ, ου, τό, Arbor. Xen. Hell.6, ἐνεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando post se gen. habet, & exponitur Stirps, vt apud Phil. De mundo, ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, Aeris & ignis stirpes. Aristoph. vero & speciẽ ei in gen. subiũxit, dicẽs δένδρον ἐλαίας. vt Cic. Arbor fici. ET Δένδρεον, ου, τό, pleonasmo τοῦ ε, pro eodem. Od.δ, δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il.γ, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Od.ι, δένδρεα μακρά, id est εἰς ξυλείαν ἐπιτήδεια: at quũ δένδρεα καλά, intelligit καρποφόρα, vt Eustath. ex veteribus refert. ET Δένδρος, εος, τό, pro

E eodem. vnde δένδρεος, δένδρει & δένδρη. Thuc. τοῖς δένδρεσι ἐκκόψας. Philo De mundo, ἡ μὲν ἐν τοῖς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα ... Sic δένδρεσιν ἀκάρποις, in Epigr.

C. Δενδροβατέω, ῶ, F. ήσω, Arbores scando. Epigr.

C. Δενδροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Arboris formam habens.

C. Δενδρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus comptus & ornatus. Aristoph. Nub. ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους. Et δενδροκόμου Ἐρυμάνθου in Epigr. Arboribus comante.

C. Δενδροτομέω, ῶ, F. ήσω, Arbores seco, seu excindo. Xen. τὸν σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροτομοῦντες, segetem secantes &

F arbores. Sæpe accusatiuum habet χώραν, vel γῆν. vt apud Demosthenem Pro corona in psephism. Byzantiorum, τὰν χώραν δαΐοντες καὶ δενδροκοποῦντες. Et in passiuo δενδροτομουμένη γῆ, Cui arbores excisæ sunt, Depopulata.

C. Δενδρολάχανα, τά, q.d. Oleriarbores. id est olera arborescentia. Theophr.

C. Δενδρολίβανος, ου, Thus arbor, seu Arbor ipsa quæ thus fert. quæ simplici nomine & λίβανος dicitur, vt tradit Gorr. At v. lexicis δενδρολίβανος est Rosmarinus coro-

G narius apud Actuarium.

C. Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, Arborescens malua, seu Arborea malua: quo nomine vocatur (vt Gorr. tradit) Althæa siue ibiscus, maluæ agrestis species. QVAM Ἀναδενδρομαλάχην etiam compos. voce Galenus appellat.

C. Δενδροπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Arboribus nocens, Arbores lædens. Æschyl.

C. Δενδροτομέω, ῶ, F. ήσω, Arbores excindo. idem quod δενδροκοπέω. Thuc. lib.1, ἐς τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, eámque cædendis arboribus va-

H stassent. Et in pass. apud Heraclitũ in epist. ad Hermod. καὶ δενδροτομουμένην καὶ ἁρπαζομένην πόλιν.

C. Δενδροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arborifer, Arborũ ferax. Athen. lib.14, ... δενδροφόρου φάραγγος ... βροντὴν ...

C. Δενδρόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus consitus, aut actiua si-

gnif. Arbores producens, Arboriferus. vt vertitur δενδρόφυτος χθὼν apud Plutarch. Cam. A

C. Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus carens, Arboribus nudus. ‖ At τὸ ἄδενδρον est Malicorium, seu Punici mali cortex. τὸ ξηρὸν, ἤγουν ῥοιᾶς κέλυφος, inquit Hesych.

C. Ἀναδενδράς, άδος, ἡ, Vitis arbustiua, Vitis quæ est super arbores, Vitis arborem conscendens, siue arbores, vt ait Etymologicus. Dicitur autem absolutè, subaudito substantiuo ἄμπελος. Theophr. lib. 5, cap. 5 De caus. plantarum, τῷ μὴ ὁμοιοῦσθαι τὰ ὁμοιοπαθῆ καὶ συμφορα ... ἀλλήλοις, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη καὶ τῆς συκῆς, B Vt de vite fico nupta, & ipsa marito, diximus, Gaza interpr. Plutarchus in Probl. Rom. οὐδὲ ὅλως ... ἀναδενδράδος αὐτόθεν ... Idem De fort. Alex. περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. Ex δένδρον fit δενδράς, vnde ἀναδενδρὰς ἄμπελος, ἡ ἐπὶ δένδρων, inquit Etymologistes. Notum est autem ἀνὰ in compositione aliquando ἄνω denotare.

Ἀναδενδράς de loco vitibus consito, citatur ex Epigr.

Ἀναδενδράδες pro arbustis, citatur ex Psal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, Vinum ex vite arbustiua. Athen. certū C vini genus Capuæ ita vocari tradit, scribens l. 1, διάφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα τι κρίνεσθαι.

C. Εὔδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus bene consitus. εὔδενδρος ... Nonn. ὕλαι εὔδενδροι, Herodian.

C. Ἰσόδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arborem æquans.

C. Κατάδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus & consitus arboribus, vulg. lex.

C. Πολύδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens arbores, Abūdans arboribus. ET Πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. D Od. δ, κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.

C. Ῥοδόδενδρον, ου, τό, Rhododendron. Plin. lib. 16, cap. 20, Et quamuis herba dicatur Sabina rhododendron, vt nomine apparet, à Græcis venit. Alii nerion vocarunt, alii rhododaphnen, sempiternum fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum. Vide Diosc. lib. 4, cap. 81.

Δενδρήεις, εσσα, εν, Arboribus abundans. Od. ι, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, id est (vt alibi dixit) πολυδενδρέῳ. ET Δενδρώεις pro eodem. Nonn. Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου. vbi videtur abundare ἐγώ. E

Δενδρικός, οῦ, ὁ, Arboreus. vt δενδρικὸς καρπός. Theophr. De caus. pl. lib. 4, cap. 5, δοκεῖ γὰρ ἄλλα τινὰ καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικά, Arborea, id est quæ arborei generis sunt. Theophrastus ibid. cap. 2, Οὐ μὴν ἀλλ' οὐκ ἄλογον ἴσως θᾶττον εἶναι τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθοράν. Vbi Gaza vertit, Nōnulla arborum semina quæ perire celerius possint.

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. lib. 37 cap. 11, Dendritide alba defossa sub arbore quæ cædatur, securis aciem non hebetari [dicunt.]

Δενδρότης, ητος, ἡ, Arborum incrementum. δένδρων αὔξησις. F Suidas.

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arboreus, Arborarius. vt δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. id est Nymphis arborariis, vt Plin. picum arborarium dicit. Item Arborosus, Arboreus, id est Ad arboris naturam aut magnitudinem accedēs. vt δενδρώδης τιθύμαλλος apud Dioscoridem lib. 4 cap. 155, quem postea δενδροειδῆ vocat, ἀμφιλαφῆ αὔξεσθαι καὶ πολύκλωνον, ὑπόπυρρον τοὺς κλάδους, περὶ οἷς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ ... : comosissimum ex omnibus, maximè cauliculis rubētibus, & semine copiosissimū: G vt Plin. lib. 26 cap. 8, transtulit.

Δενδρών, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum. i. Locus arboribus consitus.

Δενδρίον, ου, τό, Arbuscula, Athen. lib. 14, δενδρίον ὃ ἐκεῖνοι κόνναρον ὀνομάζουσι.

Δενδρύφιον, ου, τό, itidem Arbuscula. Dioscor. lib. 1, cap. 148, δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις. ET Δενδρύδιον pro eodem, in v. l.

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum. AT Δενδρυάζω (seu, vt apud Hesychium scribitur, δενδριάζω) Inter ar H bores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι, Fut. ὁ τότε κατ' οὓς ὁ δενδρυάζοντος βίος ... ὑπάρχει. Notandum verò Eustath. alibi à δρῦς hoc vocabulum deriuare, & ex Rhetorico lexico exponere δρυσὶ σκέπεσθαι, καὶ τὸ κατ' ὕδατος δύεσθαι: & ex Æl. Dionys.

tradere φανταστικῶς φωνὴν quādam vocare δενδρυάζουσαν. A Suidæ quoque est εἰς δρῦς καταδύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ταῖς δρυσὶ σκέπη χρωμένων περὶ τὰς οἰκήσεις ... καὶ τὸ κατὰ τὸ ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτήν: & Hesych. ὑπὸ ταῖς δρυσὶ ... Sed si à δρῦς deriuetur, mirum est nō dici ἀδρυάζειν potius sine δ initiali. VNDE Ὑποδενδρυάζω, Subitò & ex improuiso appareo, ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνομαι. Hesych.

Δενδρόομαι, οῦμαι, Arboresco. Nonn. VNDE Δένδρωσις, εως, ἡ, q. d. Arborescentia.

C. ἈΠΟδενδρόομαι, οῦμαι, idem. Theophr. lib 2 De caus. ... B ... ἀποδενδρούμεναι πάντων τῶν ... , In arboris magnitudinem euadentes, Bud. interpr. Idem Theophr. de hedera, λαμβάνει δὲ πάχος ὥστε καὶ ἀποδενδροῦσθαι. Pro quo Plin. Tanta crassitudine augetur, vt ipsa arbor fiat.

C. ὙΠΟδενδρόομαι, q. d. Subarboresco, Paululum in arborem abeo.

ΔΕΡΚΩ,

Video, Aspicio. ὀξὺ δέρκω ... ἕκαστον, Acutis oculis vnumquenque obseruo: vulg. lex. Hinc est futurum secundum δρακῶ, & aorist. secūdus ἔδρακον: & δρακεῖν in infinitiuo. Passiua etiam vox & media in actiua signif. etiam vsurpantur. Vnde apud Homerum. Il. γ, Δεινὸν δερκόμενος, ... ἔχει εἰσορόωντας. Il. ρ, Παῖσαν πανδαίσιον ... ἐν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Hesiod. Asp. Δεινὸν δερκομένη. Et apud Plut. Sol. δέρκοντας εἰς ἥλιον. Et δερχθεὶς, ἕντος, Cōspicatus, Aspiciēs, ab ἐδέρχθην seu δέρχθω aoristo 1 poetico, Vidi, apud Soph. in Aiace. Pind. apud Athen. lib. 13, τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ... μαρμαρυζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præterito med. Δέδορκα. vt ὀξὺ δεδορκὼς apud Luc. De cal. Vnde partic. Δεδορκὼς, Intentis oculis aspiciens, Rigido aspectu obruens. Aristot. in Physiognom. inter signa τοῦ ἀθύμου, ὑπανδέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὼς, μήτε σαθρὸν ... , Bud. Et Gell. lib. 11, cap. 4 de iustitiæ imagine, quod Chrysippus Græcè dicit, παρθένος δὲ λέγεται, καὶ σκῆμα ... χάριτας ... σωφρονικὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ὄμμασιν, καὶ δεδορκὸς ... ipse Latinè reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorū acribus neque humilis neque atrocis, sed reuerendæ cuiusdam tristitiæ dignitate. ET Δερκίσκω seu Δερκίσκομαι, pro eodem. vnde δερκίσκειν, id est ὁρᾶν, in Odyss.

C. Δερκυνής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Alexiph. Πολλάκι δὲ σκίνακος δερκυνέος, ἢ ἀπὸ νεβροῦ Γυιὴν τμήξαιο, id est leporis. is enim apertis oculis dormit. Suidas verò hunc locum citans legit pro δὲ σκίνακος (quod & schol. agnoscit) δ' ἢ σκύλακος.

C. Ἀδερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Non videns, οὐ βλέπων, Hesych. Item Obscurus, Qui videri nequit, ἀφανής, eidem Hes.

C. Γλυκυδερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulce videns aut aspiciens, seu Dulcis aspectu.

C. Εὐδερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene videns, Oculatus, ὀξυόφθαλμος, Hesych. apud quem ita, non ἀδερκὴς scribitur.

C. Ὀξυδερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutum cernēs, Acie oculorum acri præditus, Perspicax. Vnde ὀξυδερκέστατος apud Herodotum, id est ὀξυωπέστατος, vt Aristot. loquitur. Et apud Lucianum, per admirationem dicenti, Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας, respondet alter, ἢ δὲ εἰ ἀκούσειας ἄλλα πάνυ ὄντων ὀξυδερκέστερα; Et τὸ ὀξυδερκὲς, Acutum & perspicax, Acies oculorum. HINC Ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, Acumen visus, Acies oculorum. Et ὀξυωπία: vtrunque apud Suidam. ET Ὀξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, Visus acumini conferens. ET Ὀξυδερκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno.

SED ET Ὀξυδορκὴς dicitur pro ὀξυδερκὴς, à præterito medio δέδορκα. ‖ Vnde Ὀξυδερκῆ ET Ὀξυδορκικὰ φάρμακα vocantur medicamenta quæ oculos nullo quidem sensibili affectu laborantes, malè tamen munere suo fungentes, corrigunt & in integrum restituunt. Cuiusmodi collyria aliquot referuntur à Gal. lib. 4 κατὰ τόπους. Gorr. Et apud Plut. De discernendo amic. ab adul. ὁ δὲ παρρησίας καὶ δηγμὸν ... ὥσπερ ὀξυδορκικὸν ὄμμα τι ... καὶ φλεγμαίνοντα.

ET Ὀξυδορκία, ας, ἡ, Acumen visus. Lucian. Macrob. ... ὀξυδορκίας ὡς ... φαρμάκων. ET Ὀξυδορκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. Plut. περὶ πολυπραγμ.

ἐκνίσσειν, αὐτόν Βασκαίνουσι, κακὸν ὀξυδερκεῖ, τὸ δ' ἴδιον ὀφθαλμιῶσι.

C. Πολυδερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multos intuens. Hesiod. φάος πολυδερκέος ἠοῦς.

Δέρκομα, ατος, τό, Visus. v.l.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. Theog. Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπὸ ὀφρύσι δερκιόωνται.

Δέργμα, ατος, τό, Aspectus. Eurip. Phœniss. ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα χλοερὰ δέργμασι κόραισι πολυπλανέσιν ἐπισκοπῶν. ET Δεργμός, οῦ, ὁ, idem, Hesych.

Δέρξις, εως, ἡ, Visio, Actio ipsa videndi. Plut. De def. orac. in responso Thessalis dato, -κωφοῦ τ' ἀκοήν, τυφλοῦ τε δέρξιν, id est, -quis surdi auditus, quæ visio cæci.

C. Ἀδερκτής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Non videns, vt ἀδάκρυτος suprà, Non Lacrymans. VNDE Ἀδέρκτως aduerb. Soph. Œdipo Colon. ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν, καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως.

C. Γυμνοδέρκομαι, Nudus conspicior. v.l.

C. ΔΙΑδέρκω, Perspicio, Transpicio. Od. ξ, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Et in media voce διαδέρκομαι νεφέλης, Perspicio per nebulam.

C. ΕΙΣδέρκω, Intueor, Inspicio. Vnde εἰσέδρακον.

C. ΕΠΙδέρκω, Inspicio, Intueor. Hesiod. Erg. Καί νυ τάδ' αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει. VNDE Ἐπιδερκτός, οῦ, ὁ, Visus, Sub aspectum cadens, Quem intueri possumus. seu Videndus, Quem intueri & videre fas est. Plut. De aud. poem. ex Empedocle, Οὔτ' ἐπιδερκτὰ τάδ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐπακουστά, Οὔτε νόῳ περιληπτά.

C. ΠΕΡΙδέρκομαι, Circunspicio. vnde περιδέρκεο in Epigr.

C. ΠΡΟΣδέρκομαι, Aspicio. Soph. Œd. Col. λεύσσετ' αὐτόν, προσδέρκου, προσφθέγγου πανταχῇ.

¶ Δράκος, εος, τό, Oculus, Visus. Nicand. Alexiph. de homine morso ab ictide, Πᾶς δ' ἄρα δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἴλλοψ, id est ὄμμασιν, ὀφθαλμοῖς.

C. Ἀδρακής, έος, ὁ & ἡ, Qui oculorũ seu visus beneficio destituitur, Cæcutiens. ὀλίγον τυφλὸς καὶ ἀδερκής, vt Hesych. tradit: apud quem fœm. etiam Ἀδρακὶς eodem sensu ponitur. ¶Eidem Hesych. Ἀδρακὶς est & ἀόρατον, Inuisibile, Sub visum non cadens.

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, Draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα. vnde & γλαυκώπιδι Mineruæ sacrũ esse ferũt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nicander in Theriacis, quum eius cum aquila pugnas describens, canit, Σμερδαλέος καὶ λοξὸν ὑπὸ δρακὶ ὄμμασι λεύσσων. Sic & ab Homero Il. β dicitur – δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος. i. ὄψει καταπληκτικός, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Et apud Apoll. Argon. 4, draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξέσιν ἀΰπνοισιν ὄφις ὀφθαλμοῖσιν. ¶Est & mõstrum marinum: sed tunc θαλάσσιος discriminis causa ei additur, vt & à Plinio marinus draco vocatur. ¶Est etiam nomẽ propriũ cuiusdã legislatoris Atheniẽsis. De quo hæc Demosthenes in epitaph. ad eius nomen alludentia, ᾔδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγόν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος λεγόμενος. οὐκ ἄλλοθεν ποθὲν ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. (VNDE Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, apud Athen. lib. 13.) Item & nomen musici, Platonis præceptoris. ¶Est & cohors Parthorũ huius nominis. v.l. Luc. De historia scribẽda, οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐπεξῄει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων, σημαῖον δὲ πλήθους τοῦτ' αὐτοῖς. ¶Δράκοντες in vulg. lex. ex Polybio dicuntur quoque μανιάκαι ἢ περιχείρια, aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spintheres Festo, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano: à quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες ἦσαν. ¶Δράκων, Laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur verò eodem autore & Dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorræus. ¶Item draconẽ vocat Plin. palmitem emeritum pluribúsque induratum annis.

C. Δρακοντογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Draconigena, Anguigena, Serpentigena. Epitheton est Thebanorum.

C. Δρακοντόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dracones imitans. Sopater apud Athen. lib. 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δ' εἴπερ ὀξέσι ἀργυρᾶς ἔχει δρακοντομίμοις ὀργάνων ἑρπύσμασι.

C. Δρακοντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Draconis pedes habens, Anguipes.

C. Δρακοντοκτόνος, ου, ὁ, Draconis interfector. Epitheton Apollinis πυθοκτόνου.

Δρακόντειος, ου, ὁ, Anguinus. AT Δρακόντιον herba est, magnæ cum aro litis, vt scribit Plin. lib. 24 cap. 16: ita vt ipse dubitet an sit ea herba quæ Dracunculus Latinis dicitur, cui nomen esse scribit à radice subrutila & draconis conuoluti modo. Apuleius & Marcellus empiricus herbam Proserpinalem appellant: officinæ Serpentariam & Colubrariam. Cuius caulem Gorræus scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita vt planè serpentis habitum colorémque referre videatur: fructumque eius, postquam maturuit, tanquam linguam concauo foliorum sinu, ceu rictu quodam serpentis, exeri, & quasi spectabili hiantis draconis forma mediis è faucibus emicare. ¶Dracontion quoque vitis nomen est apud Columellam. ¶Item Morbi genus Æthiopiæ & Indiæ familiare, maximè pueris, Aetio teste, qui ex Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse, mouerique sub cute sine molestia: at temporis progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cutéque aperta eũ caput exerere. Ægineta ex Sorano refert, non animal esse, sed neruosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat: sicut & autor introductionis seu medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnumque dolorem, dum paululum prominens mouetur, concitans. Vide plura apud Gorr.

Δρακοντίας, ου, ὁ, Anguinus. δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. lib. 8 cap. 16, Triticum quod Dracontias dicitur. Δρακοντίας σῖκυος apud Athen. lib. 3, dictus (vt Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates scribat, si in fistula demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie prouenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconũ. De qua plura apud eum l. 37, c. 10.

Δρακοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Draconibus seu anguibus plenus. Euripid. Oreste, Ὦ μῆτερ ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας. erinnyas intelligens, quas Orpheus ὀφιοπλοκάμους eodem sensu vocat. sicut & Virgilius Æneid. 6 de Tisiphone, -toruósq; sinistra Intentans angues. Et in Culice, Obuia Tisiphone serpentibus vndique compta.

Δράκαινα, ης, ἡ, Dracæna. vt λέων λέαινα, λάκων λάκαινα.

ET Δρακοντίδες, Dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci. V.l. ex Hermol.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος, τό, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volũt, alii de pelle ouina propriè dici putant. quibus astipulatur Hesych. exponens seu inauratum δέρμα προβάτου. Illud certè aureum vellus quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum à poetis fuisse constat.

Δέρος, idem, Ionicè, vt vult Etymolog. Apoll. 2, Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῷ δέρος. Et δέρει ἐπικρυπτόμενος, Pelle intectus, in v.l. VNDE Δερβὶς Suidæ per pleonasmũ τοῦ β, pro δερρὶς, id est δέρμα.

Δέῤῥις, εως, ἡ, idem. Thuc. 2, καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. ¶Item Vestimentum densum ex pilis, Cilicium, v.l. ex Bibl. interpr. Vide & Hesych. VNDE Δεῤῥιδόγραφοι πύλαι apud Hesych. αἱ δέῤῥεις ἔχουσαι παραπετάσματα. ET Δεῤῥικὸν apud eundem, περιδέραιον ἵππου. ET Δεῤῥίσκος eidem κυνάγχης πελιαυχένιος. ET Δέῤῥιον, Cilicium, τρίχινον σακκίον, Hesych. ET Δεῤῥίδιον apud Suidam, Vmbraculum coriaceum, σκιάδιον δερμάτινον.

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non semel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Virg. Tergora diripiunt costis. ET Ἀναδέρω, idem. ¶Metaph. etiam pro Nudo, Reuelo, Apertè dico, Bud. ex Luc. ET Ἀποδέρω itidem pro Excorio.

ET Ἐκδέρω, idem.

Δέρω, Cædo, Verbero. Act. Apost. 5. δείραντες παρήγγειλαν, &c. SED Δαίρω hac in significatione vsitatius est. HINC Δῆρις deduci quidam volunt, id est Contentio, Rixa. Itē Pugna, Hom. A QVO nomine est Ἄδηρις, Non contentiosus, Contentione carens, Non controuersus. in Epigr. ET Ἀδήριτος, idem, apud Nonn. ET Ἀδηρίτως, aduerb. Absque contentione. Item, Sine controuersia, Absque dubio. ET Ἀμφιδήριτος victoria Thucyd. Anceps victoria. q. d. Vtrinque contentiosi. A QVO Δηριάω, & Δηριάομαι, Rixor, Contendo. Item, Pugno, Prælior. Hom. & Apoll. ET Δηρίσασθαι, AC Δηρινθῆναι, eadem significatione apud eosdem ab inusitatis thematibus. Cæterū an δαίρω ex δέρω factū sit non satis constat. quinetiā nomen illud δῆρις sunt qui non à δαίρω sed à δηίω deriuent.

Δέρμα, ατος, τό, idem quod δέρας & reliqua. sed hoc à verbo deduci censuisse videtur Eustathius, quum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκ δ τρόμενον, at κῶας dici ἐν ᾧ κοιτᾶταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ σῆμα τος. Quod annotat in hunc Odyss. ξ locum, Τάμνων δέρμα βόειον εὔχροον. frequens est apud eum hæc vox. Δέρμα autē appellatur & Cutis. VNDE Δερματοφορέω, ῶ, Pellem seu pelles gesto, Pellibus amictus sum. ET Λεπτοδέρματος, Tenuem pellem seu cutem habens. ET Ἀποδερματίω, ῶ, Excorio. ET Ἐπιδερματίς, de quo vide in Ἐπιδερμίς. ITEM adiectiuū. Δερματώδης, Coriaceus. Item Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gazæ. ET Δερμάτινος, Coriaceus, Cūtis speciem præ se ferens. ITEM Δερματικός, vt δερματικὸν ἀργύριον Lyc. Quod ex pelliū venditione prouenit. ET δερμάτιον diminutiuum, Pellicula. ¶ Sunt & deriuata in quibus fit syncope, vt quum λεπτόδερμος pro λεπτοδέρματος dicitur: quod itidē fit in omnibus sequentibus. NAM Δερμόπτερα pro δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, seu Quibus cutis vicem alarū præbet. in quibus est vespertilio. ET Αἰολόδερμος, Variegatam habens cutem, Pictus terga, vt poetæ loquūtur. ET Λεπτόδερμος idem quod λεπτοδέρματος. ET Μαλακόδερμος, Mollem cutem habens, seu putamen. vt μαλακόδερμα ᾠά. ET Παχύδερμος, q. d. Crassipellis, Crassam pellem seu cutem habens. ET Σκληρόδερμος contr. præcedenti μαλακόδερμος.

Ἐπιδερμίς (quæ & ἐπιδερματίς) Cuticula sensu destituta & toti veræ cuti supertensa. Gorr. In vulg. lex. ἐπιδερματίς, Pellis quæ est inter digitos anserum & cygnorum, & huiusmodi auium, ex Aristot.

Δερμύλλω, Excorio. Item Pudendi glandem detego. ex schol. Aristoph.

Δερμηστής, Animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Vide Suidam, Etymol. & Hesych.

C. Νεόδαρτος, Recēns excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. ι & χ. Pellis recēns detracta. Sic & Aristot. in Problem. SED ET Δερτός pro δαρτός, Excoriatus. Vide Hesych.

Δέρτρον, Membrana vel potius ἐπίπλους intestinis incūbens, Antimachus, — χολάδας δέρτρον καλύψας. Vide & alias huic vicinas signif. apud Etymol. & Eustath. in hunc locum Homeri Odyss. λ, Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Vbi & quidā δέρτρον esse putarunt illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aues: alii pro toto rostro acceperunt.

¶ Δορά, Excoriatio. Item Pellis. vt λέοντος δορά. ET Ἐκδορά itidem Excoriatio. Apud Dioscoridē Euulsio, πρὸς ἐκδορὰς λεπρῶν, ad euellendas seu exterendas lepras. ET Ἐκδόρια, q. d. Excoriatoria. Dioscorides ita vocat medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. ITEM Νεόδορος eiusdem formationis, Recēns excoriatus, νεόδαρτος. SED Νεόδερος βύρσα nō νεόδορος, ex Theophr. affertur pro corio bouis recente, id est recēns detracto. AT Ἄδορος, Non excoriatus, vel Pelle carens. ET Ἀδόρως aduerb. Sine excoriatione. Hesychio autem Ἄδορος, est etiam Vter, Pera, Saccus. AT Παλινδορία, ἡ, fit à δορά significante pellē. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis suppingun tur. Vide Poll. Apud Hesych. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exponitur simpliciter σκύτος.

Δορεύς, Culter coci ad excoriandum. Vnde δορεύς ὡς apud

A Poll. & Hesych.

ΔΕΡΗ, ET Δειρή, (alio accentu) Ceruix. Item, Collum. Eurip. Phœnissis, περὶ σὴν ὠλένας δέρᾳ φίλτατα βάλλειν. Doricè pro δέρῃ φιλτάτῃ. Apud Homerum autem frequens est δειρή. cui & laqueus innectitur apud eum Od. χ — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσι βρόχοι ἦσαν. Etymol. tamen annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ὀπισθεν ἐκ δέρεσθαι. Orph. Argon. v. 1011, Κῦμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ἔστι δράκοντος Γοσπαλὲς ...... δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν ὄθνε καὶ ταρβαρίοι φολίσι. ¶ Δέρη Hesychio est

B & ὑπερβολὴ ὄρους, Iugum montis. qua significatione δειράς dicitur. Et δέρη ὄρους Eustathio quoque ῥάχις est, deducenti inde πολυδειράς. Δείρη verò Hesychio est & διώρυξ, διαίρεσις.

C. Δεραγχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Collum cōstringens & suffocans. vnde δεραγχέας παγάς Suid. exp. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

C. Δειραύχενιον, ου, τό, Poculum collo oblongo. Lucian. Lexiph. recensens pocula posita in Delphinide mensa, ὁ κρατὴρ καὶ .....ς, καὶ πρυτάνης ... καὶ ἡ λάγυνος εἶχον τὴν δέρην, καὶ βομβυλιὸς καὶ δειραύχενιον.

C C. Δειροπέδη, ης, ἡ, Torques, Collare. Bud. ex Greg. δειροπέδη σιδηρᾶ περίτροχος.

C. Δειροτομέω, ῶ, F. ήσω, Ceruicem abscindo, Decollo, Suetonio. Il. ψ, Αἰρήσει μεγα καὶ ὅς, καὶ ἀπ' αὐχένα δειροτομήσει. VNDE Ἀποδειροτομέω, ῶ, pro eodem. Od. λ, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον. id est ἀπέκοψα τοὺς αὐχένας, secundum Suidam, seu ἀπέτεμον τραχήλους secundum Hesychium. Aliquando capitur generaliter pro Abscindo, Amputo, vt quum dicit Hesiod. κεφαλὴν ἀποδειροτόμησα.

D C. Δολιχόδειρος, SEV Δουλιχόδειρος, (metri gratia inserto υ) ου, ὁ καὶ ἡ, Ceruicem seu collum longum habens, μακροτράχηλος. Iliad. β, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων.

C. Ταναόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extensum seu protensum collum habens, Cui procera ceruix est. Aristoph. Auibus. φῦλ' ἀθροίζοιθ' Οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.

¶ Δέραιον, ου, τό, περιτραχήλιος κόσμος. Suid. Collarium, Bud. ex Xenoph. κύνες δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, στημονιαῖα ἀπὸ δὲ δέραια μαλακά.

E C. Δεραιοπέδη, ης, ἡ, Laqueus aucuparius, quòd gulam premat. Epigr. πτηνῶν ἄρρηκτον τάνδε δεραιοπέδην. quam Suidas λαιμοπέδην etiam vocari scribit.

C. Δεραίαμβος, ου, ὁ, Millus, hoc est Collare canum coriaceum, clauis confixum, aduersus luporum impetum. vulg. lex.

C. Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Circumcollaris. vt περιδέραιον κόσμον apud Plut. in Galba, de muliebri ornatu. Sic περιδεραίους στεφάνους, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. Sympos. 3. nominat, addens & ὑποθυμίδας vocari, διὰ τὴν ἀποφορὰν ἢ ἀναθυμίασιν. Substantiuē etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est ἱμὰς πλατὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, Collare, Millum. Frequentius tamen pro ornatu collari, seu monili. Plutarchus Sertorio, τὰ χρυσᾶ περιδέραια ἃ Γ..μαῖοι βούλλας καλοῦσι. Idem περὶ φιλοπλ. τὰ τὸ πλοῦτον φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ ψάλια κεκοσμημένα. Herodian. lib. 5, περιδεραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus & armillis. Scribitur enim hæc vox vtroque modo, interdum vno ρ, interdū gemino. ET Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eodem.

G C. Ὑποδέραιον, ου, τό, q. d. Succollare. ὑποτραχήλιον & περιτραχήλιον, Hesych. ET Ὑποδερίς apud eundem, ὅρμισκος, πλόκιον τι περιτραχήλιον. Idem & Suidas tradit. Budæo est Torques, Monile, ex Aristotele in fine 5 De hist. anim. ¶ Ὑποδερὶς est etiam extremi colli pars prior, Camer. seu (vt Poll. expl.) τὸ ἐν τῆς ἀρχῆς ἐπὶ τὸ τραχήλου τὸ ὑπὸ τῷ.... Gorræo est vltima colli anterioris pars, cui proximè subest iugulum. Apud eum verò ὑποδερίς scribitur à δέρη.

¶ Δειρός, οῦ, ὁ, Collis, λόφος καὶ αἰπεινὸς τόπος, Hesych.

H Δειράς, άδος, ἡ, Iugum montis, ῥάχη, κορυφή, αὐχὴν παρὰ χαλκοῦ δείς τοῦ ὄρους, Helych. Seu τόπος ..., vt idem Hesych. exponit. Apollon. Arg. 2. ὑπὸ δειράδι Παρρασίῃ. Soph. Aiace, Κυμαρίας χερσοκτύπου πέτραίας ἀπὸ δειράδος. vbi schol. exponit ἀκρωτηρίου. HINC Πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ, Montium iuga seu cacumina multa habens. Il. α, Ἀκροτάτῃ

ΔΟΡΥ, genit. δόρατος & δουρὸς per metathesin pro δόρος, dat. δόρατι & δουρὶ Poet. δορὶ, simpliciter (vt Eustathius vult) Lignum, ξύλον: factum à δέρω, vt ξύλον à ξύω. quasi δέρμα ἔχον καὶ τὸ τρυφὸς ἀποδέρεσθαι, seu ξύλον ἀπὸ δεδαρμένον, tam de ligno ex arbore exceſto, quàm de eo quod in arbore adhuc eſt. imò aliquando pro tota arbore, vt idẽ Euſtath. autor eſt. Sunt tamen qui δόρυ à δρὺς deducendũ potius cẽſeãt. Od. ζ, οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. Il. ρ, Ἕλκοντ᾽ ἐξ ὀρέων κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἠ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. ‖Peculiariter verò accipitur pro ligno terete, longo, cuſpidẽmque præferratam habẽte, quo milites in bello decertant: id eſt pro haſta, tam apud proſæ ſcriptores quàm poetas. Il. ψ, Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον. Il. ν, Ἐγχείῃ ἄξαντ᾽ δολιχὸν δόρυ. Od. λ, δόρυ χαλκοβαρὲς. Od. χ, δόρυ χάλκεον. Il. π, πῆξαι μαχέσαιτο δουρὶ τὶ μακρῷ. Il. φ, Ἠ᾽ ὅγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Ariſtot. de hippopotamo, τὸ δὲ δέρμα τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖν ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii craſſitudo talis vt inde tornentur haſtæ. Thuc. lib. 6, μετ᾽ γὰρ ἀσπίδος & δόρατος εἰώθεσαν τὰς πομπὰς ποιεῖν. Athen. lib. 14, de pyrrhicha bacchanali, ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. Et δι᾽ δοράτων μάχεσθαι eſt eminus pugnare, cui opponitur συστάδην vel αὐτοσχεδὸν μάχεσθαι. At τὸ ἐκ δορὸς χεόμενον πολέμιον νόθον apud Sophoclem Aiace ſchol. exponit νόθον ἐκ γυναικὸς μάχῃ κρατηθείσης. ſcribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος apud recẽtiores vocari quodcũq; ἀκοντίζεται.

C. Δορυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκὼς. idem quod αἰχμάλωτος, Bello captus, Captiuus. Xenophon Pæd. 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plut. Hellen. ἐκ δορυαλώτου δορυξένος οἰκονομηθέντος. Herodianus lib. 2, αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Indagine armorum concluſos captiuóſque, vt Politianus vertit. ‖Syneſ. ὑπὸ τῆς εἰς ἐκεῖνο δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων. vbi redditur Venabulis interfectorũ.

C. Δορυδρέπανον, ου, τὸ, Falx præacuta, inſerta infixáque longurio, non abſimili forma muralium falcium. vulg. lex. Epigramm. Ἔλκει φερ᾽ τὰ κάτω τῷ δορυδρεπάνῳ, id eſt harpagone.

C. Δορυθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Audax haſta, Haſta fidens. Epigr.

C. Δορύκλητοι, οἱ, iidem qui φυγάδες. Pauſ. Att. ἄνδρας φυγάδας, οὓς δορυκλήτους ὀνομάζουσιν [οἱ Μεγαρεῖς,] ἀπεληλαμένους τοῖς δὴ τοῖς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχοις, παραδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις.

C. Δορύκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta clarus, Haſta inclytus.

C. Δορύκνιον, ου, τὸ, Dorycnium, herba quam Crateuas apud Dioſcor. ἁλικάκαβον & καλέαν etiam vocat: eadem cum ſolano furioſo: vt tradit Dioſcor. initio lib. 6. ſimiliter & Plinius, qui appellatum ab eo ſcribit, quòd cuſpides in prælus tingerentur illo paſſim naſcente: Demophõ autem, quòd ad inferendam mortem pares τοῖς δόρασι vires habeat, vt docet Gorræus, apud quem plura.

C. Δορίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta partus, Quem haſta acquiſitũ quis poſſidet. vt κτήσαστε δορικτήτου apud Apoll. δορίκτητος γῆ apud Plutarchum Ager bello partus. Plut. De fort. Alex. li b. 1, τὴν πάτριον τῶν ἐκείνου κόσμον, οὐδὲ τὴν δορικτήτων ὑπερεῖδεν, Eorum veſtem non aſpernatus eſt quos ſuæ ditionis fecerat, Bud. interpr.

C. Δορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta prehenſus aut captus. νύα δορύληπτος. VNDE Ἀδορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta non captus, ſeu Qui haſta capi nequit.

C. Δορύμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta pugnans. Plut. De aud. poem. αἰδεῖσθ᾽ αἰδῶ συνεργὸν ἀρετῇ δορυμάχου.

C. Δορυμήστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Haſtæ peritus. ἔμπειρος τῶν πολέμων Heſych. ὁ ἐπιστημόνως πολεμῶν, Suid.

C. Δορύξενος, ου, ὁ, q. d. Hoſpes haſta partus. In bello Megarẽſi ſic dicebatur qui quum haſta captus eſſet, & à victore domum abductus ſale & mẽſa cum eo participaſſet, tandem manumiſſus λύτρα hoſpiti ſuo tulerat. atque is φίλος ἀεὶ διετέλει ὁ λαβὼν ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, vt tradit Plut. in Probl. Hellen. Item ſimpliciter pro Hoſpes, Amicus. Soph. Elect. ξένος γὰρ εἰ Φωκεὺς παρ᾽ ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκει, ὃ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορύξενος. Adiectiue quoque in eadem ſignificatione accipitur. vt apud eundem in Œdipo Col. Τί δῆτ᾽ ἂν ἀνδρὸς ἀμφίας ὀκβάλοι Τοιοῦδ᾽ ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ᾽ ἡμῖν αἰὲν ἐστιν ἑστία;

A C. Δορυξεῖον, ου, τὸ, Locus vbi haſtæ raduntur aut poliuntur. ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Heſych. AT Δορυξόος, ου, ὁ, Qui haſtas radit aut polit. Exponitur & haſtarum artifex. Ariſtoph. Κ᾽ εἴ τις δορυξόος ἢ κάπηλος ἀσπίδων.

C. Δορυπλῆκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta percuſſus. In Epigr. δορυπλῆκτα νεκρῶν ὀστέα.

C. Δορύπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Igneam haſtam habens. vt ἄγχων δορυπύρων στρατὸν apud Demetr Phal. de nominum compoſitione loquentem, qui dithyrambicum eſſe dicit.

C. Δορυσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſta valens ſeu potens.

B C. Δορυσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta impetuoſus. à σεύω τὸ ὁρμῶ. vt tradit Euſt. δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι apud Heſiod. i. δορυόρμῳ.

C. Δορυφόρος, ου, ὁ, Spiculator, Satelles haſtatus, Satelles. Xenoph. Pæd. 8, δορυφόρους βασιλικῆς σκηνῆς. Plutarchus Artoxerxe, τὸ μὴ πεισθῆναι ἐπὶ τῶν βασιλέως δορυφόρων. Herodianus lib. 5, σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ πραιτωριανοὺς καλοῦσι. VNDE Δορυφορία, ας, ἡ, Satellitium. διὰ τὴν δορυφορίαν τῆς ἐπιστολῆς ἐγέλων, Ridebant quòd armati ferrent epiſtolam. vulg. lex. ET Δορυφορικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſatellites pertinens. vt δορυφορικὸν οἴκημα apud Plat. Tim.

C Τὸ δορυφορικὸν, Satellitium. pro ipſis ſatellitibus ſeu ſpiculatoribus. ET Δορυφορέω, ῶ, F. ήσω, Stipo, Comitor vt ſatelles. Thuc. lib. 1, αὐτοὶ Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. Plut. De frat. char. ὡς τρεῖς ἡμᾶς ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφοροῦντας. Et in paſſ. Herodianus lib. 2, πλείονι τῆς συνήθους δορυφορούμενος, Maiore militum comitatu. ‖Metaph. accipitur pro Stipo, id eſt Aſſector, προπέμπω. Iſocr. De Theſeo, τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Syneſ. epiſt. 101, τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι προσήκει μᾶλλον ἢ στρατιώταις τὸ σῶμα, Animũ virtutib[9] bene ſtipatũ habere.

D Item Tueor, Protego, φυλάττω, Sartum tectum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Demoſth. contra Timocratem, τὴν ἑκάστου ἐπιμέλειαν τούτων δορυφοροῦντες. Iulianus de ficis quæ ad ſolem ſiccantur, ὥσπερ ἐν ῥαβδῷ σιδηρᾷ τοῦ ἡλίου τῶν πλίνθων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Bud. Conſtruitur & cum datiuo ſignificátque Seruio, Subſeruio. Baſil. 265. πάσης κτίσεως δορυφορούσης ἡμῖν. Bud. VNDE Δορυφόρημα, ατος, τὸ, Satellitũ haſtatorum comitatus. Satellitiũ quidã interpr. Plut. Artox. τὸν Ἀρίδαῖον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, περιαγόμενος. Luc. De hiſtoria ſcrib. ὡς περ κομιδῇ δορυφόρημα.

E ET Ἀδορυφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satellitibus haſtatis non ſtipatus. ſeu (vt Bud. exp.) Qui ſtipatoribus non vtitur. Ariſtot. Polit. 5, καὶ γὰρ τὴν ἀρχὴν Κύψελος διετέλεσεν ἀδορυφόρητος.

C. Δορατοθήκη, ης, ἡ, Repoſitorium haſtarum.

C. Δορατοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui haſtæ craſſitudine eſt. Xen. Cyneg. ῥάβδοις κρανείας δορατοπαχέσι.

C. Δορατοφόρος, ου, ὁ, Satelles haſtatus. δορυφόρος.

C. Δορίαλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta captus. δορὶ ἁλούς. Soph. Aiace, λέχος δοριάλωτον στέρξας. Scribitur & δορυάλωτος ſuprà.

F ET Δουριάλως pro eodẽ apud Heſ. niſi ibi mendoſus ſit.

C. Δορίθηρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem haſta aliquis venatus eſt. Haſta captus.

C. Δορίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta acquiſitus. pro quo & δορύκτητος ſuprà.

C. Δορίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta captus ſeu prehenſus. At apud Euripidem, δορίληπτος ἐπ᾽ Ἰλίῳ λεία τί, exponitur, Reſtabat capienda.

C. Δοριμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſta furens, ſeu Inſano haſtæ bellandique amore captus, Bellandi auidiſſimus.

G C. Δοριπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta laborans, ſeu Laborioſus in bello. δοριπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis. Eurip. in v. l.

C. Δορίτολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta audens, δορυθρασύς. Epigr.

C. Δουρικλυτὸς, οῦ, ὁ, Haſta inclytus, Bellator præclarus. Od. ο, Πείραιος δουρικλυτὸς αὐτὸν κύδε. ET Δουρικλειτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Il. ε, δουρικλειτὸς Μενέλαος.

C. Δουρίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta prehenſus ſeu captus, Bello captus, Captiuus. Sophocl. Aiace, τὴν δουρίληπτον δήμορον νύμφην ὁρᾷ.

C. Δουρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Haſtæ longitudinem habens, Heſ.

H C. Δουρίπετης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui haſta cecidit. Eurip. Androm. οὐ ποίημα τὰ Πλεισθ᾽ Ἑλλάδος πέπλωκα δουριπετῆ νεκρῶν. In Hecuba dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.

C. Δουριτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſta verberatus. ‖At δουριτυπῆ σφῦραν in Epigr. eſt Malleum ad tundenda ligna, Tuditem quo ictus lignis infliguntur.

C. Δουρηνεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Tantum interuallum continens A quãtum hastæ iactus. Il. κ, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέσαν δουρηνεκὲς, ἠ καὶ ἔλασσον, id est εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρός. Eust.

C. Δουροδόκη, ης, ἡ, Hastæ receptaculũ, seu Locus ad hastas reponendas. Od. α. Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου. Suidas δουροδόκης exponit adiectiuè τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam à masculino δουροδόκος. ET Δουροθήκη, ης, ἡ, idem.

C. Δουρόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt δορύκτητος.

C. Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, Cuspis hastæ, τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ τοῦ δόρατος, vt B Pollux exponit, Summa cuspis hastæ, cui σαυρωτὴρ subsidiaria est in transuersum. Bud. ex Plutarchi Apophth. ἔλεγε δὲ τείχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας.

Δορύασσω, F. ύξω, Hasta pugno. à δόρυ: vt à θώρηξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. Vnde δορυασσόντων μόχθων apud Soph. Aiace τῶν κατὰ πόλεμον, τῶν πολεμικῶν. Et δορύαλωτος πόνοι apud eundem.

¶ Δοράτιον, ου, τὸ, Hastile, Spiculum, Iaculum. Thuc. l. 3, ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετ' αὐτοὺς ξὺν δορατίοις ἐχώρουν. Lucian. C Zeux. περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις. Plut. Apophth. de Sciluro, ἤνεγκε δέσμην δορατίων.

Δορατιαῖος, ου, ὁ, q. d. Hastilis, Hastæ magnitudinẽ æquans. vt δορατιαῖον μέγεθος, Quod hastæ magnitudine est.

Δορατίζομαι, F. ίσομαι, Hastis pugno. δόρατι μάχομαι, Hesychius. (ET Δορατίζω expositum λογχάζω, apud eundem.) VNDE Δορατισμός, οῦ, ὁ, Pugna quæ hastis fit.

¶ Δούρατα, Ligna. à δόρυ, δόρατος, per epenthesin τοῦ υ, metri gratia. Od. ε, Ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Hesiod. Erg. ἐκ πολλῶν δέ τε δούρατ' ἀμάξης. D ‖Item Hastæ, pro δόρατα epenthesi τοῦ υ, vt dixi. HINC Δουράτεος, Ligneus. Od. θ, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Et δουράτεος πύργος, Lignea turris, Apollon. Arg. 2. At δουρατέην αἰθάλην apud Nõn. exponitur Spiculum.

Δοῦρα, τὰ, plurali numero pro δόρατα seu δούρατα. Gen. est δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. numero δουρὸς dicitur & δουρί. Eustath. vult esse syncopen. Accipitur verò in vtraque significatione τοῦ δόρυ. nam & Ligna significat (vt Od. ι, Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. He- E siodus Erg. ὑλοτόμει τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα.) Et Hastæ seu Hastilia, Spicula. Od. α, καὶ δύο δοῦρε φέρειν ἔχον. Il. ω, πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πῆγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Il. μ, βώτορας ἄνδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα.

C. Δουροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian.

Δούρειος, ου, ὁ, Ligneus, idem quod δουράτεος. vt δούρειος ἵππος, de equo illo Troiano, quem & ἵππον ξεστὸν Homerus appellat. Athen. lib. 13, οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον εἰσελθόντες. Idem lib. 9 ex Diphilo, Δούρειον ἐπάγω χλαῖναν τῷ φυσήματι. ET Δούριος, pro eodem apud Hesych. Sic Epigr. l. 2, — ὅν τις δούρειον ἵππον. F

ΔΕΣΠΟΖΩ, Dominor, Dominium obtineo. Plato De leg. 5, τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. πρὸς Φίλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων προαιρούμενος. (ET Δεσποζοῦν pro δεσπόζειν, Pollux ex Plat.) pro quo δεσποτεῦν scribẽdum videtur: de quo mox. At δεσπόζεσθαι, est Dominio alterius parere, vt ab ἄρχω ἄρχεσθαι dicitur. ‖Δεσπόζεσθαι est etiam Acquiri: vt τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς δεσποσθῆναι. non semel sic legitur. αἱ δουλεῖαι ἀσώματοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud. G

Δεσπόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δουλόσυνος) δεσποτικός, Herilis. Xen. τοῖς οἰκέταις μέτεστι τῶν δεσποσύνων χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν· χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι. alibi, τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσύνους στόλους dixit Eurip. ‖Δεσπόσυνος substantiuè captum est Filius herilis. Athen. lib. 4, τούτων δ' ἴσως πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις. Et in fœm. gen. Δεσποσύνη, ης, ἡ, Filia herilis. Plutarchus Lycurgo, οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας. Sic δεσπόσυνος exponitur in vulg. lex. Eustathius verò δεσποσύνους ex veteribus esse tradit δούλους τραφέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Seruos heriles. Et apud Suidam Δεσπόσυνος est H

A τοῖς δεσπότου: sed expositio hæc ambigua est.

Δεσποσιοναῦται, οἱ, Eustathio iidem sunt qui δεσπόσυνοι. VNDE Δεσποσιοναῦται apud Lacones εἵλωτες οἱ εἰς τοὺς στόλους καταταγέντες, vt tradit Eustathius: Liberti qui classes conscendebant.

Δεσποτὸς, οῦ, ὁ, Dominabilis. Bud. ex Aristot. Polit. 7, pag. 187, & alibi.

Δεσπότης, ου, ὁ, Dominus, Herus. propriè serui respectu dictus. Luc. Nig. τὸν μὲν οἰκέτου δεσπότην προσιόντα, τὸν δ' αὐτὸ πλουσίου πένητα. Athen. lib. 4, οἱ Ἀρκάδες ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν B ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι. Idem 14, ἀρχαίας τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Δεσπότης etiam dicitur cuius dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent. vt δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων apud Æsch. cõtra Ctesiph. δεσπότην σου καὶ ἀδελφὸν apud Plut. Artoxerxe. δεσπόται τῶν ἄλλων apud Isocrat. Archid. δεσπότης, ἡγεμὼν, κύριος πάντων apud Demosthenem Pro cor. δεσπότης Ἀσίας apud Lucianum. Δεσπότης etiam dicitur rei possessæ, pro κεκτημένος. vt τοῦ δακτυλίου δεσπότης apud Lucian. δεσπότην χρημάτων apud C Theophyl. epist. 19. Aristoph. verò Pluto dixit etiam τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. FOEM. est Δεσπότειρα apud Soph. ET Δεσπότις, ιδος, apud Eurip. & Plat. 3, De leg. δεσπότις αἰδώς. cuius correlatiuum est ὑπηρέτης. Quæ tamen duo vocabula Pollux non admittit. ET Δέσποινα, ης, ἡ, Plato De leg. 7, δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγχειρίζεσθαι τινῶν. Od. γ, Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Od. ξ, Ἐλθεῖν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει.

C. Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dominum non habens, Nullius D dominio mancipatus. Athen. l. 6, καὶ οὓς μὲν τῶν δούλων ἐλευθερωθέντων Σπαρτιᾶται ἀφέτας ἐκάλουν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, Emancipatos. Plutarchus De def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Deos remoto omni herili imperio liberos, suique iuris. Aristot. Ethic. 8, δημοκρατίαι δὲ μάλιστα μὲν ἐν ταῖς ἀδεσπότοις τῶν οἰκήσεων. Ἀδέσποτα etiam sunt quæ ad fiscum deuoluuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo lib. 17, τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς καῖσαρα πίπτειν ὀφειλόντων. Bud. Comm. Ἀδέσποτος eidem Bud. est etiam oppositum τῷ αὐθεντικός. Plu- E tarchus, λόγου περὶ Ἀλεξάνδρου πολλοῖς ἐμπεσόντος ἀδεσπότου. Idem in Cicerone, ἀδέσποτον ἐπιστολὴν redditam Crasso dicit, hoc est, autoris & scribentis nomine suppresso. Et in Oth. ἀδέσποτον φήμην, Famam incerto autore manantem appellauit. Sic ἀδέσποτον epigramma, cuius incertus autor, eidem Bud. Et Hieron. ad Euag. Misisti volumen ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον: & nescio vtrum tu de titulo nomen subtraxeris, an ille qui scripsit, vt periculũ fugeret disputandi. VNDE Ἀδεσπότως, aduerbiũ, Sine certo autore, oppositum τῷ αὐθεντικῶς: aut propriè F Sine domino.

C. Φιλοδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domini amans, seu Dominum amans, id est Qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. Melpom. de Scythis, τοῦτο δὲ ὡς δούλους ἐόντας τὸν λόγον ποιεύμενοι, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἀδρηστα μάλιστα. Et τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, seu Dominii aliorum in se amor. HINC Φιλοδεσποτεύομαι esse videtur, quod Etymol. & Suidas ex Anaxila afferunt, sed non exponunt. vt sit Dominum (seu alterius in me dominium) amo. nisi quis vellet esse Dominatum amo aut affecto. G

Δεσποτικός, οῦ, ὁ, Herilis. vt δεσποτικὴ δύναμις in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Aristot. Ethic. 5, Herile ius. ‖Δεσποτικός est & Qui dominari nouit. vt ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων apud Xenophontem accipitur, teste Bud. ‖Eidem Budæo est quoque Imperiosus, Dominandi cupidus, vt ἐλευθερικός, nimium liber. Aristot. Polit. 5, ὁ δ' αὐτοκράτωρ ὁ νόμος, ἐλευθεριάσας ἀφαιρεῖται τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philo 2 De vita M. τυραννικόν τε καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum & herile. Sic Luc. H Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et apud Plat. Pol. 1, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης esse dicitur. VNDE aduerb. Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Isocr. De pace, μηδὲ δεσποτικῶς ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατεῖν.

Δεσποτεύω, F. εύσω, Dominor. Plato Tim. τὸ ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

δεσποτεῖ. ET Δεσποτεία, ας, ἡ, Dominium, Dominatus. A Isocr. Archid. περὶ βασιλέως τῆς μεγάλου δεσποτείας. Idem Ad Philipp. βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγῆναι. Luc. De luctu, τὴν [illegible] δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum summam imperio tenent. Herodian. lib. 1, ἔδωκέ τι γεωργοῦσιν ἀπὸ [illegible] δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίας. Notandum verò apud Pollucem scribi Δεσποτεία. VNDE Συνδεσποτεία, ας, ἡ, Dominii societas, Dominium duobus commune.

ΔΕΥ´Ω, F. δεύσω, Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo. Il. β, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, id est B τέγγει, βρέχει. & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τῷ αἵματος τοὺς δακτύλους, [illegible]. |Item Misceo, Subigo, Mollio. μίσγω, φύρω, μαλάσσω, Hesych. |Apud Soph. autem ἐρεμνὸν αἷμα ἔδευσα, exp. Atrum fudi sanguinem. In pass. Δεύομαι, Rigor, Madefio, Imbuor. Il. ι, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Il. ρ, αἵματι δὲ [illegible]. Herodian. lib. 8, [illegible] ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. vbi Polit. vertit Pice ac resina oblitas. Sic δευσίοξος, Aceto rigatus, imbutus. Et apud Luc. δευόμενος τῷ ποτῷ, qua metaph. dicitur & βεβρεγμένος, & Plautus verbo Irrigare vtitur. C

Δεῦμα, ατος, τὸ, Irrigatio.

C. Δευσοποιός, οῦ, ὁ, Infector, Tinctor. βαφεύς. Suid. Et Hesychius. |Item Bene imbutus seu tinctus, ita vt deleri aut elui tinctura nequeat. Suidas de purpura propriè intelligi scribit habēte ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς: metaphoricè autē dici & de aliis omnibus quæ habeant colorem ἔμμονόν τι καὶ πολυχρόνιον. Athen. lib. 3, τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τῆς δευσοποιοῦ χρόας [illegible]. Plato lib. 4, De republ. καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ ἄνθος αὐτῶν ἀφαιρεῖσθαι. D Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀνέκπλυτος. Metaphoricè sumitur pro Perimbutus, Indelebilis, Qui elui nequit, Bud. ex Plat. eodem loco, ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο περὶ δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων, Vt opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς ἐπιστήμη dicitur pro βεβαία, vt ab eodem Budæo annotatur: qui quod Cicero 2 De orat. dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græcè reddit, ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν. E ἔστω δὲ δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. dicit, Sensu tincta, ipse reddit δευσοποιοῖς νοήμασι [illegible]. id est, benè & plenè imbuta. Plut. Alex. φασὶ δεινὸν ἐνδῦναι καὶ δευσοποιὸν ἐγκερασθῆναι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου τὸ δέος, Inustum pauorem in animum Cassandri. Plut. de Dionysio, τὴν βαφὴν οὐκ ἀνῆκε τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυτον. Sic δευσοποιὸν μανίαν Œcumen. in Acta Apost. vocat deploratum Iudæorum furorem contra Apostolos. Bud. Cōm. p. 1058.

C. ἈΝΑδεύω, Irrigo, Imbuo, Subigo. Plut. De primo frig. F ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες. id est (Turn. interpr.) Adipe & oleo sæpius inungentes & subigentes. Ælian. apud Suid. τὴν [illegible] ἀναδεύει [illegible]. At ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, Exponitur Infundo puerorum ingeniis mores.

C. ΠΡΟδεύω, Ante imbuo, Ante madefacio seu irrigo.

ΔΕ´ΧΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. γμαι, Capio. Item Excipio, Suscipio. Item Admitto. Il. ε, v. 216, Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα δέξαι. Et Od. ξ, v. 155, Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην. G Sub. εἵματα. nequaquam acceperim, si offeras. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Plut. Themist. Dicitur & πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. vt Virgil. Accipe daque fidem. Et δέχομαι τὸν ὅρκον. Aristoph. Δέχομαι, Excipio. Il. σ, — ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Vbi obserua præpositionem, quæ tamen sæpe omittitur, vt δέχομαί σε χώρᾳ, Eurip. δέχεσθαι δόμοις Apoll. Sic δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Demosth. At Thucyd. diuersus etiam ab his datiuos iunxit, lib. 6, τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. H Sæpe ponitur solus accusatiuus personæ, vt δέχεσθαι ξένους, Xen. vnde & ξενοδόχος. Bud. δέχεσθαι interpretatur Excipere & prosequi, in hoc loco Plutarchi in Sertorio, θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. Ex Xen. Pæd. 4, δέχομαί σε ἱκέτην pro Admitto te supplicē.

A Recipio. Greg. οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοήσαντα, non admittis, Bud. Item pro Recipio in amicitiam & societatem. Thuc. 3. |Δέχομαι pro Admitto ponitur alia etiā signif. videlicet eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1, ἐδέξαντό τι τοῖς λόγοις. Sic δέχομαί σου τὴν προθυμίαν [illegible], Plut. De Socr. dæm. Greg. σὺ δέχῃ μετάνοιαν; Idem, δέξον μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. |At δέχομαι cum infin. exponitur Volo: sicut & οὐ δέχομαι Nolo. Isocr. οὔτε ἑαυτὰ ταύτῃ διαχωρῆσαι, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Vide Bud. p. 891, B & 893. Plato in Apol. Socr. ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non malè interpr. Quàm magno redimeretis. Cic. autem liberius; Quanti æstimatis, p. 2 Cic. Lexici. Latini dicunt Quid mereas vel merearis, aut mereri velis, in simili loquendi genere. Gall. Ie n'en prendrois pas dix escus. Vel, Ie n'en voudrois pas tenir dix escus. Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso: vt à Bud. in hoc Greg. loco, καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eodē in hoc eiusdem Greg. loco, οὐ φέρει τὸν διωγμόν, οὐ δέχεται ἄσπονδον [illegible] C καὶ ἄπιστον. Item Sustineo (eo sensu quo dicitur Sustineo hoc facere) Plato De rep. 10, πολλὰ δὲ ποιήσας ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Greg. δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου φυσιοῦσθαι. Dicitur pro eodem & καταδέχομαι. |Huic affinis est signif. qua sumitur pro Sustineo irruentem. vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Hell. 7, οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐκλίνουσι. Sic autem & alibi sæpe vtitur. Idē alibi interpretans δέχομαι, Sustineo, Resisto, Nō cedo, affert ex eodem Xen. ὡς οἵ γε Ἀρκάδες οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et οἱ δὲ Ἀρκάδες οὐκ ἐδέχοντο. Affert & ex Luciano D δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν pro Sustinere impetum. Possumus autem & hic verbum Excipio retinere. Est autem Homerica & hæc signif. vt κεῖ οὐ τί γε δέδεξο: & ὁππότε δεδέξομαι ὀξεῖ δουρί. vbi Eustath. docet δέχεσθαι esse ὑπαντῆσαι & ἀντιστῆναι.

Δέχεσθαι, Expectare: Od. ι, cum fut. infin. Ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι (in prosa autem dicitur potius προσδέχομαι) Vtitur & alibi cum alia construct. Sunt certè qui δέχεσθαι vertant Expectare in illo etiam Xenoph. loco οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, & in similibus (atque adeo ipse etiam Bud. δέχεσθαι E dicit esse Expectare, seu Sustinere irruētem, locū illum proferens) sed vereor vt satis Latinè. Hoc quidē certè obseruare me memini, aliquot alia verba apud Græcos vtranque significationem habere, videlicet & Expectare id est προσδέχεσθαι, & Sustinere irruentem, seu sustinere impetum. Ex illis autem est μένειν.

Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, In se recipere, Præstaturū se promittere: sed in hac sign. dicitur poti' ἀναδέχεσθαι, quod vide.

Δέχεσθαι, Interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, id est Ac- F cipere. vnde & verbo Accipio reddi potest metaph. sumpto) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀνάγνωθι αὐτὴν, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι ταῦτα δέχου. Est & verbum gramm. pro Intelligo. vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut De def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. Huc autem videtur posse referri quod apud Sophoclē legitur in Aiace, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα. vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Vt si dicam Noli aduētum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari.

G C. Πανδεχής, ὁ & ἡ, Omnes seu omnia accipiens vel recipiens. Apud Plat. πανδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix seu receptatrix. Et Plut. De psych. τὸ πανδεχὲς ἐκεῖνο, illa vniuersorū capacitas. Bud. πανδεχὲς pro prima materia affert ex Aristot. De generat. lib. 1.

C. Θεοδέγμων, Dei seu rerū diuinarū susceptor, Nonnus.

C. Κυμοδέγμων ἀκτή, Eurip. Fluctus excipiens littus.

C. Δεξίμηλος, Oues excipiēs, vel suscipiēs. vt θεοῦ δεξίμηλα ἀγάλματα, Eurip. Oues excipientia, quæ videlicet illis H offeruntur.

C. Δεξίπυρος, Ignem excipiens, vel suscipiens. vt δεξίπυροι θυμέλαι, Eurip.

Δεξαμενή, ῆς, ἡ, Receptaculum, Conceptaculum. Plato (vt inquit Budæus) materiam sic vocat in Timæo, quam etiā ὑποδοχὴν formarū dicit p. 159. Synes. De insomn.

ἀλλὰ μὴ δεξαμένη ἐστὶ τῶν ἀοράτων εἰδώλων. Philo De mundo, δεξαμεναὶ σώματα τὰς αἰσθήσεις ἀπεργάσαιτο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari significatione dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, inquit Hesychius. Hinc fit vt δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus & Cisterna. Strabo de Roma loquens, pag.68, ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, id est (inquit Budæus) Subterranea conceptacula, vt cisternas. Idem ex Galeno affert, βάπτειν εἰς οὕτως ἰσχυρὰς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξαμενήν, id est (inquit ille) lauacrum balneorum, & piscinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Itē δεξαμεναὶ de venis dictum, vide apud Hesych.

Δεκτὸς, q.d. Acceptabilis. vnde & pro grato (Latinè accepto) ponitur aliquot locis Testamenti noui. Et Εὐπρόσδεκτος quoque pro eodem affertur. AT verò Ἄδεκτος non solùm signif. passiua exponitur Non acceptus, aut receptus, seu admissus: sed etiam actiua, Qui non accepis, Expers, Exors. vt ἄδεκτος κακοῦ. ITEM Δεκτικὸς, Capax, Qui excipere seu admittere potest. Bud. δεκτὸς sicut & δεκτικὸς, Susceptibilis, apud Aphrod.

Δέκτης, Mendicus, ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δεκτήριος, Susceptor. In Epigr. πάντων δέκτειρα χαμαιπετέων. ita enim lego non λέκτειρα.

Πανδέκται, Omnia continentes seu complectentes libri. q.d. Qui receperunt omne quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringēdam puto huius vocabuli signif. Gell. tamē l.13, c.9, de libris Tullii Tironis loquens, scribit, In iis præcipui esse videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continētes. Hæc ille. Peruenerūt certè ad nostra hæc tempora & libri legum Pandectæ inscripti. Cæterùm quomodo Græci πανδέκται βίβλοι dixerint, vel potius an dixerint, (quum βίβλοι fœmininum sit, at πανδέκται masculinum à nomin. singulari πανδέκτης) lectoribus disquirendum relinquo. Vnum addam Synesii locum in quo Bud. πανδέκτας vocari suspicatur (ita enim dicit) eos qui literas intercipiunt & deinde adulterant. Is est p.53, ἐπιστολὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι καὶ τί προσθυμηθεὶς καταμάρκησα, ἵνα μὴ δύναιτο ὑπὸ χεῖρας τοὺς πανδέκτας τοὺς ἀποσυλῶντας τὰ γράμματα.

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Capax, Theophr. De caus. pl. lib.2, cap.6, de terra nigra, δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, Conuiuium, ab excipiendis conuiuis dictum. Lucæ 6, ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λευῒς αὐτῷ.

Δοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Cōceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματος ἐστι δοχεῖον. ET Δοχήϊον, resolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

C. ἈΝΑδέχομαι, Suscipio, Recipio, Excipio, Tollo. Appiō apud A. Gellium lib.7, cap.8, de delphine puerum amante, ὁ δὲ οὕτω καὶ προσεπιχαρόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τὸν νῶτον, Suscipiebat puerum in dorsum, vel Recipiebat dorso, aut Excipiebat dorso, aut Tollebat in dorsum suum. Recipere dorso dicitur equus à Plinio, lib.8 cap.42. ¶Item ἀναδέχομαι, Suscipio apud me, Recipio, Receptum do alicui. vt ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Budæus vult significare Recipere, id est Seruare & colligere dispersos.

Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, Penes me ascisco puerum, & id fermè quod Agnosco filium dicitur. Demosth. aduersus Neæram, ὥστε οὐ μᾶλλον ἐκεῖνον ἀνεδέξατο τὸν παῖδα.

Ἀναδέχομαι, Recipio, Ad me recipio, vel In me recipio, cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd.6, ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερον σοι φίλον, Recipio, vel ad me recipio. Idem Pæd.1, τὸν δ᾽ ἐρομένων στρατηγὸν ἐγὼ, ἔφη, ἀναδέχομαι ἅμα καὶ τὰ ἐπιτήδεια μάλιστα ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν, καὶ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν ... v-bi ἀναδέχομαι quidam Polliceor vertunt. Demosthen. tamen πρὸς Λάκριτον post ὑπισχνεῖτο (id est pollicebatur) subiunxit καὶ ἀνεδέχετο. vnde apparet ἀναδέχεσθαι aliquid amplius significare quàm ὑπισχνεῖσθαι. Apud eundem paulo pòst ἀναδέχεσθαι cum infinitiuo, πιστεῦσαι ἀναδεχόμενός μοι ταῦτα ἔσεσθαι. Idem accusatiuum huic verbo in eodem significato dedit, μετὰ δὲ ταῦτα ταῦτα γ᾽ ἀνεδέξατο πρὸς ἑαυτὸν τὰ προειρημένα. Omnia in se recepit. B. inter-pr. ann. in Pand. Recipere (inquit) est Præstaturum se promittere. sic Græci ἀναδέχεσθαι dicūt τὸ ἐφ᾽ ἑαυτὸν δέχεσθαι.

Ἀναδέχεσθαι δίκην, sicut τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, (inquit in Comm. Bud.) quasi Iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim satisdato fieri soli ta. ἀναδέχεσθαι enim est Recipere, hoc est promittere & in se recipere, & vt suum agnoscere factū vel debitum. quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. Idē in pr. annot. in Pand. A Græcis ἀναδέχεσθαι δίκην dicitur & ἐγγυᾶσθαι apud Demosth. hoc est Iudicium recipere & sponsorum fide promittere. Idem rursus in Cōmentariis, Ἀναδέχομαι τὴν δίκην, Spondeo, ἐγγυῶμαι, vt Sponsor vadimonii. Phalaris Teucro, μέτελθε τὴν μητέρα αὐτῆς καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προῖκα τῷ κηδεστῇ, γαμοῦσι ... τῆς παιδός, Interpellato matrē de nuptiis filiæ, & promittito, spondeto, iubeto fide esse tua quinque talenta dotis genero, quū filia ei nupserit. Verba sunt eius qui dotē dare volebat alienæ filiæ. Idem Bud. alio eorundem Comm. loco scribit, Ἀναδέχεσθαι, Ex promissione facta aliquem è vinculis carceris liberare. Polyb. in 5, καὶ κρατοῦντος μὲν ἐμμένειν ἐν τῇ φυλακῇ τὸν δὲ Μεγαλέαν Λεόντιος ἀνεδέξατο ἐπὶ χρημάτων. i. ἐξεγγυησάμενος ἀπήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς.

Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰς αἰτίας ... ἀναδέχεσθαι (quibus omnibus Demosthenes vsus est) significat In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & se mandatorē profiteri: autor B.

Ἀναδέχεσθαι Suidas exponit προσδοκᾶν (i. expectare) in hoc loco, ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν ἐχθρῶν. In qua significatione idem valebit quod προσδέχεσθαι.

Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. ¶Item, Sponsio, Expromissio. Polybius, ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. Bud.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, Receptor, Receptum dans alicui. ¶Item, Repromissor, Sponsor. Plut. in Dione, ... τοὺς περὶ Ἀρχύτην Πυθαγορικοὺς ... ἀναδόχους γενομένους, καλεῖν Πλάτωνα. De Dionysio iuniore loquens. Ex Budæo.

C. ἈΝΤΙδέχομαι, Vicissim accipio: sicut ἀντιδίδωμι, Vicissim dono.

C. ἈΠΟδέχομαι, F. ξομαι, Præt. γμαι, Recipio, Admitto. Il. α, Οὐδ᾽ ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ᾽ ἄποινα. Oppositum habet ἀπορρίπτω apud Lucianum, ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντες τὰ ὑφ᾽ ἡμῶν λεγόμενα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τοῦ τύπου.

Ἀποδέχομαι, ad res inanimas translatum, Acceptum habeo, Probo, Approbo, Assentior. Alicubi etiam Cōmendo, Laudo. Iungitur autem accusatiuo rei, item accusatiuo vel genitiuo personæ. Plato De republica lib. 1, πῶς τὸ Θρασυμάχου τὴν ἀπόκρισιν οὐκ ἀπεδέξατο. Isocrates ad Philippum, εἰ μὴ ἀποδέχοιτο τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνου, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Idem in Panathenaico, μὴ τοὺς ἀποδεχομένους ἀναλγήτους ... ἔχειν. Cum genitiuo autem personæ, vt apud eundem ἐν τῷ πρὸς Εὐθύνουν, Εὐθυμάδαν δὲ χρὴ, εἰ ἀποδέχεσθε τῶν τὰ τοιαῦτα λεγόντων, ὅτι νόμον ... ὡς χρὴ ἀδικεῖν. Plato De republica lib. 1, εἰ μή σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. Tibi non assentiri, Tibi non astipulari. Demosthenes, ἄξιον ἀποδέχεσθαι τῶν τὰς ... καὶ τὰς συνθήκας ἐξελεγχομένων ἐμμένειν. Cū accusatiuo etiam personæ (vti dixi) sed rarius construitur. Isocrates ad Demonicum, μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Idem, δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Budæus ait, quum genitiuo iungitur hoc verbum, accusatiuum subintelligi: & in hoc loco Aristotelis qui est τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib.1, οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγῃ τις, οὐκ ἀποδέχονται τῶν λεγόντων, ait subintelligendum τοὺς λόγους. Sæpe verò duobus casibus iungitur hoc verbum, videlicet accusatiuo rei & genitiuo personæ. Plut. De musica, ἀποδέχομαι μὲν οὖν τὸ συνίστως τοῦ διδασκάλου Λυσίας. Vbi exponi potest Laudo. Inuertitur autē hæc cōstructio, & dicitur, ἀποδέχομαι τὰ διδασκάλου τὸ σύνετον. quēadmodū annotāt gramm. dici ἀποδέχομαί σε τῆς εὐνοίας, & αἰτιολογέω quoq., ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν. & Suid. ἀποδέχομαί σε τῶν ... item ἀποδέχομαί σου τοὺς λόγους. Quanquam in

his loquendi generibus ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους, & ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδὴν, non videtur genitiuus à verbo regi, sed esse genitiuus acquisitiuus qui regatur illic ab accusatiuo τρόπους, hic ab accusatiuo σπουδήν. At in hoc loco, ἀποδέχομαι τὸ ἱκετήριον ὑμῶν, dixerit fortassis aliquis vtrunque casum à verbo regi: vt sit, Hoc vestrûm gratum & acceptum habeo, vel ab vtroque Lubenter admitto.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, Recipiendus, Admittendus. Est veluti gerundiuum Latinorum, sicut χαριστέος, ποιητέος, & similia.

Ἀποδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio, Admissio. Frequenter ita vocatur Approbatio, Cōmendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, Donum dignum quod acceptū habeatur, vel quod approbetur. A Budæo exponitur Laus & commendatio in hoc loco Dionysii Halicarnassei, τὸ δι' αὐτὸ [illegible] καὶ ἰσοπολίτας, τὸ τι [illegible], [illegible] τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, πολλὰ καὶ ἰσοπλάσιον ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο. Ab eodem vertitur Fauor in hoc Laertii loco, vsurpantis idem loquendi genus, videlicet ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι. vbi de Theophrasto ita scribit, τοσαύτης δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε, &c. Id est, Adeo illi fauebant Athenienses, vel Tanta erant Atheniensium erga illum studia, vel Vsqueadeo acceptus erat Atheniensibus. Et apud eundem, πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, Probatissimus, Spectatissimus. Paulus autem dixit πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, in priore ad Timotheum, cap. 4. pro Dignus quem omnes approbent vel admittant. videlicet vt probatissimum & certissimum. Quidam vertunt, Dignus quem omnes suscipiant.

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Receptorium. Eadē forma dicitur qua ξενοδοχεῖον.

Ἀποδεκτός, οῦ, ὁ, ad verbum Admissibilis, Dignus admitti & recipi. Apud Basilium Gratus & acceptus, Probatus. ἀποδεκτὸν Hesychio quoque est ἐπαινετὸν, id est laudabile.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, VEL Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Receptor. vt Gallicè receueur. ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες (inquit Budæus) sunt coactores tributorum & vectigalium. Aristoteles De mundo, [illegible] ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες. Idem Budæus in posterioribus annot. in Pandectas, ἀποδέκται pecunias publicas cogunt. quales sunt qui à Latinis quæstores & coactores vocati sunt: quos hîc Arcadius, verbum è verbo ductum, susceptores appellat. Idem alio loco eiusdem operis, His autem verbis quæ sequuntur, Qui annonam suscipit, vel exigit, vel erogat: ii magistratus significantur quos ἀποδέκτας & ταμίας σιτολόγους & σιτομέτρας vocant. Æschines, ἦρχεν δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ [illegible] ἀρχήν. Est & apud Demosthenē aduersus Timocratem. Xenophon Pæd. 8, καὶ ἦσαν αὐτῷ καὶ [illegible] ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, καὶ ἔργων ἐπιστάται. Aristoteles Polit. 6, ἄλλη δ' ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν. καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. Pollux lib. 8, cap. 1, ἀποδέκται δ' ἦσαν δέκα, οἱ τούς τε φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ἀπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον. εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Apud eundem verò legitur eodem libro ἀποδεκταῖοι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετροῦντες: qui locus suspectus est.

C. ΔΙΑδέχομαι, Excipio. Propriè q.d. Accipio per [alium seu alios] id est, Accipio veniens ad me quod per alios transiit, vt τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι Herodian. 4. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic & τὰ ἐκπώματα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, pro Liberos succedere multis morbis parentum. Bud. Lucianus autem addidit παρὰ, vbi dixit διαδεξάμενος τὸ πλοῦτον παρ' Ἀρταβάζου. Iungitur & accusatiuo personæ, vt apud Laertium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Sed & res vna dicitur aliam διαδέχεσθαι, vt τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, Bellum pax excipit, Bello pax succedit. Basilius De vita solit. [illegible] καὶ πάλιν ταῖς ἀναγνώσεις διαδεχέσθωσαν. A Budæo διαδέχομαι cum accusatiuo personæ exponitur etiam Vices excipio in hoc Luciani loco de Hercule, ὡς διαδέξαιτο ποτὲ τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους. Affertur διαδέχεσθαι ex Aristotele & cum datiuo.

C. ΕΚδέχομαι, Excipio, Succedo. Herodot. τούτου ἐκδέξασθαι

τὴν βασιλείην. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, & διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eodem. At πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. eo modo quo dicit Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actum excepit. ‖ Ἐκδέχομαι, Expecto. Basil. περὶ πλεονεξ. Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσόν; μὴ ἀναμένε [illegible]. In qua signif. aliquoties & in Testamēti noui scriptis habetur. sicut & ἀπεκδέχομαι. In vet. autem scriptoribus vsitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quātum quidem ego meminisse possum. HINC Ἐκδοχὴ, Exceptio, Susceptio. Item Expectatio, προσδοκία. ET Ἐκδοχεῖον, Receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum, τὰ ἐκδοχεῖα πληρωθέντων τοῦ ὕδατος.

C. 2. Ἀπεκδέχομαι, Expecto. vt Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3, & alibi. HINC Ἀπεκδοχὴ, Expectatio. Damasc. ἀπεκδοχὴν ἔχοντες τῶν μελλόντων αὐτοὺς ἀποκληροῦσθαι θείων δωρεῶν.

C. ΕΝδέχομαι, Admitto, Recipio. Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν B. ex Dem. pro Crimen in se recipere. Vide Comm. p. 8. Et Phil. De mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittūt. Idem B. ex Gal. ἐνδέχομαι affert pro ἀμφιδέχομαι. Thuc. autem ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit, lib. 3, ὁ δ' οὐδὲ ταῦτα ἐνδέχεται.

Ἐνδέχεται nō minus vsitatum, imò vsitatius est, impersonaliter positum: pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. Item Vsuuenit. Aristot. Rhet. 1, ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πορίζοντα πολιτεύεσθαι. Xen. ἐνδέχεται συμφερόντως [illegible], αὐτῆς μὴ συμφορεῖν. Plut. in Sol. ὡς ἂν ἐνδέχεται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Demosth. οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. Apud Thuc. ἐνδέχεται pro Vsuuenit, vel Vsuuenire solet, lib. 1, ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Sic Luc. euang. 13, οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ, Fieri nō potest vt &c. Vel q.d. Rationi consentaneum non est vt &c. Vet. interpres ad verbū dixit, Non capit, pro Fieri non potest. vt & Tertull. vsus est contra Marcionem lib. 5, Quòd si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem affertur, τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα περὶ [illegible] pro Licet & concessum est. ‖ Sed hanc signif. accipit interdum & ἐνδέχεσθαι personaliter positum, vt ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν. quod affertur ex Aristotele. Et in partic. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Syn. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri potest. Vide Bud. 565: & pag. seq. de ἐνδεχόμενον, id est Contingens, differente ab eo quod δυνατὸν appellatur. ET Ἐνδεχομένως Polyb. Quàm fieri potuit maximé. Vide ibidem.

C. ΚΑΤΑδέχομαι, Recipio, Admitto. cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosthene. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. Probo, ex Basil. Et Sustineo, (id est Possum & nō recuso) ex eodem. Vide locos Basilii iungentis hoc verbum infinitiuo, quos affert p. 891, Comment. videtur enim conuenire illis hæc interpr. ET Καταδοχὴ, Receptio. V. l. ex Plat. De leg.

C. ΠΑΡΑδέχομαι, Excipio, Admitto, Plat. Ἡ γαῖαν μὴ [illegible] ὑπὸ παίδος, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrys. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Plato Epist. οἷον τοῖς παραδεδεγμένοις εἶναι αὐτήν. ‖ Παραδέχομαι, (inquit Bud.) Accipio à maioribus, Fama referente accipio. Plato De leg. 4, φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. ‖ Παραδέχομαι Suscipio, Incepto, B. p. 565 ex Demosth. Παραδεχθῆ, pass. signif. ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur.

C. ΠΡΟΣδέχομαι, Præterea accipio. ‖ Item Admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. ‖ Itē, Expecto, X. Vide B 565. Vtitur autē & Hom. isto verbo hac in significatione. SED Ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut alibi ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος.

C. ΥΠΟδέχομαι, Suscipio, Excipio, Recipio. Herodian. 8, τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέξαντο. Et ὑποδέχεσθαι δόμοισιν, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Aristoph. οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι. Apoll. 1, [illegible] ὑπεδέξατο δώμασιν Ὑψιπύλεια. Æsch. ὑποδέδεχθε τῇ πόλει. Et Ὑποδέχεσθαι γυναῖκας Plut. in Pericle videtur esse, Clā recipere. Itē ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. Sed

& pro Excipere hoſpitio, Demoſth.ad Timoth.Et Pla. lib.12. Leg.p.356.Peculiarius etiam pro Excipere ſeu accipere epulis, Antipho 101, ὁ μὲ θύων Διὶ κτησίῳ, κα᾽ κεῖνος ὑποδεχόμενος. Et Plut.in Alex.222. ‖Ὑποδέχομαι, de muliere dictū pro Concipio, ex X. ‖Dicitur & πῆμα (i. calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od.ξ, v.275, pro Excipere ſeu Adoriri vel Inuadere, vt quidam interpr. Alii tamē ſecus intelligunt. ‖Ὑποδέχομαι, Excipio ſeu ſuſtineo irruentem, Reſiſto, ἀνθίσταμαι, apud Hom. Euſtath. Affertur & ex X. in eadē ſign. At βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, rurſus apud Hom. Od.π, Bud. interpr. Tolerans, Suſtinens. ‖Ὑποδέχομαι, In me recipio, Me facturum recipio, Polliceor. Hom. Herodot. & Thu. cū accuſ. item cū fut. infin.

Ὑποδέξιος λιμὴν B. ex Herodoto 100, pro portu nauiū capace. ‖At Ὑποδεξίη Il.ι, pro apparatu quo qs excipitur.

Ὑποδοχὴ, Exceptio, Receptio, Ipſe excipiēdi actus. Herod. 4, ἀμείπτιζον πάντα ἐς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdū & Cōuiuatio, ſeu Cōuiuium quo quis excipitur, Bud. 566. ex Plut. Idem B. alibi interpr. Lautum conuiuium ſeu epulum. Ex eodem Plut. in Alcib. affertur, οἶνον Λέσβιον καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχον, pro Et reliqua ad celebrandum conuiuium pertinentia. ‖Ὑποδοχὴ, Receptatio. vt Thuc.1, καὶ αἱ δραπετῶν ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, Seruorum fugitiuorum receptationem. ‖Ὑποδοχὴ, Receptaculū. vt κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Ariſtot. Pol.7, cap.11. ‖Ὑποδοχὴ, Fauor, Subſcriptio in cauſa & approbatio. vt B. interpr. in hoc Æſch. loco, p.60 ἵν᾽ ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεὺς, Exceptor, Suſceptor. Et peculiari ſignif. Qui excipit conuiuio, ἑστιάτωρ.

ΔΈΚΩ, Ionicè pro δέχω vel potius δέχομαι, à quo deriuata nonnulla quæ κ habent pro χ, & duobus modis ſcribuntur (vt πανδοκεὺς vel πανδοχεύς. ſic θηδόκος vel θηδόχος) itémque alia quæ κ duntaxat habēt. Hinc etiam eſt δωροδοκία, ἡ.

C. Πανδόξ, οκος, ὁ, Qui publico hoſpitio excipit. vel ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν, Heſych. VNDE Πανδοκεῖον, ου, τὸ, Publicū diuerſoriū, Vbi vnuſquiſque hoſpitio excipitur, Taberna diuerſoria, Plauto. Vide πανδοκεῖον infrà.

Πάνδοχος, ου, ὁ ET Πάνδοκος, Ionicè, Qui quemlibet hoſpitio excipit. ſeu adiectiuè, Omnes capiens. VNDE Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, fœm. gen. luna à Platone dicitur, quòd totius generationis ſusceptrix ſit. v.l.

Πανδοχεὺς, ET Πανδοκεὺς, Ionicè, έως, ὁ, Qui quemlibet hoſpitio excipit, Hoſpes meritorius. Plut. περὶ ἀοργ. πανδοχεῦσι καὶ ναύταις καὶ ὀρεωκόμοις μεθύουσι. Metaph. etiam capitur. Pla. lib.9 De rep. de tyranno πάσης κακίας πανδοχεῖ τι καὶ ἔορτῇ. ET Πανδοκεύτρια, ας, ἡ, Quæ promiſcuè quoſlibet hoſpitio excipit, καπηλίς. Ariſtoph. Veſp. τούτοις τοῖς προβάτοισί μου δοκεῖ Δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια, ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός. ‖Item Caupona, apud Ariſtoph. in Ranis πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου κόρεις ὀλίγιστοι. ITEM Πανδοκεῖον SEV Πανδοχεῖον, ου, τὸ, Taberna diuerſoria. Plut. ἐν φαύλῳ πανδοχείῳ καταλύειν. Idem περὶ πολυφ. ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας καὶ ἀγορᾶς φιλίας συμμίγνυσι. Et De fuga, τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθμείοις ἀναλίσκοντες. ET Πανδοκία, ας, ἡ, Promiſcua omnium exceptio. ET Πανδοκεύω, Promiſcuè hoſpitio excipio. Pla. lib.10 De leg. ὅπως προσαναγκάσῃ πανδοκεύσαι τοὺς πανταχῇ χρήζοντας ἀνθρώπους ἐπί τινα χρόνον, ἢ καπηλεύειν. Poll. ex Theophr. ἀγρὸς πανδοκεῦσαι καὶ πορνοβοσκῆσαι. VNDE Πανδοκευσις, εως, ἡ, Promiſcua hoſpitum exceptio. Plato lib.8. De leg. περὶ ἐμπορικῶν καὶ καπηλευτικῶν καὶ πανδοκευτικῶν καὶ πλαστικῶν.

¶ Δεικανάαζ pro δεξιοῦσθαι apud Hom. ab hoc δέκω Ionico itidem deriuat Euſtath.

¶ Δεκάζω, Corrumpo largitione, vel ſimpliciter munere. q.d. Corrumpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt videlicet ſit δεκάζω quaſi δεχάζω à δέχομαι. (taceo enim etymum alterum à δέκα cuius & Suidas meminit) Iſocr. θανάτου τῆς ζημίας ὄντος εἴ τις ἁλῷ δεκάζων. Plut. in Galba, τὴν ἀντίπαν ἐδέκαζε, χρυσοῦν ἑκάστῳ διδοὺς νόμισμα. Ælianus, πολλοὺς διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες, Luc. Transfertur & ad alia in corrumpendi ſeu peruertendi ſignificatione. vt apud Syneſium, αἱ γὰρ εὔνοιαι δεινοὶ δεκάζειν τὰς ψή-

A φους, id eſt Peruertere ſententiam. ‖Δεκάζω exponitur etiam Do decimam, à δέκα. HINC Δεκασμὸς, Corruptio quæ fit largitione, Corruptela iudicii. Plut. ὄχλων δεκασμοὺς vocat ambitum largitione factum, vt ſcribit Budæus. qui & δεκασμοῦ νόμον, ſicut & δωροδοκίας νόμον apud Arrianum interpretatur ſimpliciter Ambitus legem. Vide & δεκασμοῦ γραφὴ apud Pollucem.

ET Ἀδέκαστος κριτὴς, Philoni, Iudex qui nō eſt corruptus accipiēdis muneribus. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum ſe & ſincerum exhibet,

B iudicis incorrupti more. ITEM Ἀδεκάστως, aduerb. Incorruptè, Sincerè, Luc.

ΔΕΞΙΆ, ᾶς, ἡ, Dextera. ſub. manus. Il.κ, — τοὶ δὲ χρεμέτιζον δεξιῇ ἱππάζοντο, ἔπεσσί τι μειλιχίοισι. Plut. in Alex. τὸ ξυστὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς μεταβαλὼν, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά. vt Ariſtoph. Nub. κόσσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ ſubaudito nomine χείρ. vt in τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. & Plut. Dextrā porrigere. & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, X. Pæd.4. Item τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν Æſchin. q.d. Dextrā

C iniicere, pro Dextrā dextræ iniicere, i. Iungere, vt Virg. loquitur: vel Coniungere, vt Ouid. Et plur. τὰς δεξιὰς ἐμβάλλειν, Coniungere dextras, Interiūgere dexteras, Copulare dextras. Et vt Latinè dicitur locus aliquis eſſe ad dextram vel ſiniſtram, ſeu læuam, talem & apud Græcos vſum habet δεξιά. atque huc pertinent iſtæ loquendi formulæ: ἐκ δεξιᾶς, Ariſtoph. A dextra: ἐν δεξιᾷ pro Dextrā verſus, Dextrorſus, Ariſtot. Sic τοὺς μὲν ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ βήματος θεῖναι, τοὺς δὲ ἐπ᾽ ἀριστερᾷ, Plut. Apophth. Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν, item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν. Herodot. Polymn.

D ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες οὔρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ Τρηχινίων. Thucyd.7, ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Vbi ſunt qui vertant (diuerſo loquendi genere, ſed Latinis eadē in re vſitato) Relicta à dextrā Sicilia: ſicut apud Herodot. τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα, Relicta ad ſiniſtrā Ida.

Δεξιὰ, Fides quæ per dextram data eſt, Fides cuius teſtis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀναβ.1, καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Perſarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν, id eſt

E fide ſua accerſit. Et ἀναβ.2, ſunt milli quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, Qui fidem facerent à rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic apud eundem δεξιὰν Cyri Gobrya negat fruſtrari vnquā, id eſt fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam Pacta, Conuenta, Il.β, Σπονδαί τ᾽ ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν: ſed alii malūt τὰς σπονδὰς illā ſignif. dare, at δεξιὰς fidē ſimpliciter interpretari. Affert & aliā expoſ. Heſych. eodem tamen pertinentem, licet & ipſe alibi δεξιὰς exponat συνθήκας. HINC Δεξιόθεν, A

F dextra. Vide Heſych.

Δεξιὸς, Dexter. δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Ariſtot. De cælo lib.2. ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, Athen.7. Apud Hom. Il.ω, αἰετὸς dicitur δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. Theogn. Δεξιὸς ἀντιάσαις θεοῖσιν ἐπευχόμενος, pro ἐπὶ δεξιὰ, Ad dextram conuerſus. Sic de eadem re apud Plaut. Si deos adoras, dextrouorſum cenſeo [te vortas.] Hom. ἐπὶ δεξιὰ dixit, Οἶδ᾽ ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν. Et ἐπὶ δεξιὰ pro Ad dextram, Ariſtot. Probl. ſect.26. Sic Luc. Dicitur & ἐκ δεξιῶν pro A dextra, ſeu Ad dextram. vt ὁ ἐκ δεξιῶν ἱ-

G στάμενος τοῖς ἀριστεῦσιν, Euſt. ‖Δεξιὸς, Fauſtus, Proſper. vt exponitur δεξιὸς ὄρνις Hom. Od.ο, & alibi. contrà Od.υ, — αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις. Et apud Xen. αἴ τις δεξιὸς φανεὶς προσηγόρει. id eſt proſpera, inquit Bud. qui & ab Alex. De fato δεξιὸν identidem ſic accipi tradit, 161. βροντὴ δεξιὰ ἐβρόντησε. Pæd.7. Sed δεξιὸς ὄρνις poteſt etiā ſimpliciter ſic accipi Volans ad dextram, qui proſperā fortunam portendat: ſicut & ἀριστερὸς viceuerſa. Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contrà Ennius, Quum tonuit læuum bene tēpeſtate ſerena. de quo lege Cic.

H Affertur & τύχη δεξιὰ pro proſpera fortuna. Latini autē dextrum ſæpe appellant propitium. ‖Δεξιὸς, Dexteritate ingenii præditus, Acutus, Solers. Thucyd. lib.3, ῥᾶον δ᾽ οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Sic & Ariſtophanes vtitur, vt docet Budæus Cōm. pag.569. Idem Ariſtoph. pro ſcito, vrbano & lepido,

πῆ δ' ἀμείναν... ὡς δὴ δεξιόν. Plat. Epit. οὕτως ἡμῖν οἱ ῥητῆρες δεξιοί εἰσιν. Item, τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας in Pluto aliqui interpr. Probos. Sed & in Equit. δεξιὸν poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ scribit Bud. Apud eundem Aristoph. Vespis τοῦτ' αὖ δεξιόν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic apud Greg. in Enc. Macc. προοίμιον ἀγῶνος δεξιόν, primordium certaminis idoneum. Ab Aristoph. δεξιὸν προοίμιον & σοφὸν pro eodem sæpe poni scribit Bud.

C. Δεξιολάβος, Stipator, Satelles, Act. Ap. 23, vbi lege Bezā.

C. Δεξιοστάτης, Qui à dextra stat. In choro fuit δεξιοστάτης in statione dextra: vt ἀριστεροστάτης in sinistra, Cam. ex Poll.

C. Δεξιότοιχος, In dextra nauis parte remigans. Cam.

C. Ἀδέξιος, cōtrariū τοῦ δεξιός significāti solertē & lepidū.

C. Ἀμφιδέξιος, Ambidexter. Vel, Qui vtraque manu vt dextra vtitur, vt Gal. exponit, afferens ex Aristoph. in contraria signif. ἀμφαρίστερον. Quod autem dixit Hipp. γυνὴ ἀμφιδέξιος γίνεται, variè expositum habes apud Erotianum, p. 13, 14: & Gal. 62. Sed & quandam præterea expos. affert Sextus philosophus, si bene memini. ‖ Ἀμφιδέξιος σίδηρος Eurip. Ferrum anceps: vt ἀμφιδέξιον ἔπος, anceps verbū Luc. At apud Herod. in Terps. ἀμφιδέξιοι χρησμοὶ præclarum & explicatū oraculū Cam. interpr.

C. Ἀμφοτεροδέξιος, Ambidexter, ἀμφιδέξιος. Eust.

C. Ἐνδέξιος, Qui est ad dextram. Apud Hom. autem ἐνδέξια pro Stando ad dextram, vel pro ἐπιδεξίως, Eustath. Item Faustus: vide in Ἐπιδέξιος.

C. Ἐπιδέξιος, Dexter, Qui est ad dextram. Aristot. Probl. sect. 16, οἱ ἐπὶ δεξιά, & οἱ ἐπιδέξιοι pro eodem. Hom. Od. φ, Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι. Bud. apud Plat. in Sympos. ... ἐπιδέξια, itidémq; p. 161, ἐπιδέξια interpr. Dextrorsum eundo. Rursum Hom. Il. β, Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, quidam ἐπιδέξια pro Ad dextram fulgurans, (vt dextros fulgores dixit Cic. in sua interpr.) alii aduerb. pro Faustè accipiunt: aut etiam Fausta, vt σήματα duo habeat adiectiua, sitque ἐπιδέξια σήματα, vt alibi ἐνδέξια σήματα. Verùm ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστράπτει iungi potest: Il. ι, Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει. ‖ Sed & ἐπιδέξια πίνειν Athen. 11, vt οἰνοχοεῖν ἐνδέξια Hom. Stando vel conuertendo se ad dextram. Quod tamē & aliter exponi, mox docebo. ‖ Ἐπιδέξιος idem quod δεξιός, Scitus. vnde dicitur aliquid facere ἐπιδεξίως qui scitè id facit. A Bud. ἐπιδέξιος redditur etiam Elegās, Commodus, Consentaneus. Item Vrbanus, Lepidus. Aristot. Ethic. 4, οἱ τ' ἐπιδέξιος, οἱ τ' εὐτράπελος λέγεται. ET Ἐπιδεξίως, Scitè, Conuenienter, Decenter, Lepidè. cui opponitur ἐπαριστέρως, Bud. ex Athen. ἐπιδέξια οἰνοχοεῖν apud Hom. Eust. intelligi posse ait pro ἐπιδεξίως. Sic certè & apud Plat. Theæteto ἐπιδέξια accipitur aduerbialiter pro Decenter. ET Ἐπιδεξιότης, Dexteritas. Apud Plut. ἐπιδεξιότης ea ferè signif. qua ἐπιδέξιον & εὐτράπελον coniungit Aristot.

C. Περιδέξιος, Ambidexter (q. & ἀμφιδέξιος) vt Asteropæus, Il. φ, — ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. Sed & ὑπερδέξιος hic exponi scribit Eustath. ‖ At περιδέξιοι λόγοι apud Aristoph. qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur.

Περιδέξια, Dextralia, Armillæ, in v. I. ex cap. 35 Exo. & Num. cap. 31. & Esaiæ 3.

C. Ὑπερδέξιος, In quo dextra superiorem locum habet, In quo dextra potest attolli supra aliquem. Ita enim vertendum existimo ὑπερδέξιος τόπος, ad exprimendā vim vocabuli: quod nō fit quū simpliciter dicitur ὑπερδέξιος τόπος esse Locus editus, vel Locus opportunus. Arrian. in 6, γενόμενοι δὲ ὑπερδέξιοι χωρίων καὶ χαλεποὶ ἐς προσβολάς. Sic ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες Xen. Hell. 7. Dicitur ab eodē & ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλειν, Hellen. 4. & alibi non addito substantiuo. Sed & genit. iungitur interdū ὑπερδέξιος, more cōparatiui gradus. vt apud Polyb. l. 1, καὶ καταλαβέσθαι λόφον ὑπερδέξιον τῶν πολεμίων, id est In quo futuri essent superiores hostibus, (accipiēdo superiores in propria signif. q. d. supra hostes) In quo habituri essent hostes infra se. Quod si dicas Lat. Quum superiorē locū occupassent, facile subaudietur quod respōdeat genit. illi πολεμίων. Dicitur ὑπερδέξιος & de persona, pro Superior, id est Cuius Superiores sunt vires: vt ὑπερδέξιος τῶν πολεμίων ex Polyb. 5 affertur. Et ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ Plut. in Numa, Virtus vitio superior.

Δεξιῶς, Prosperè, Feliciter. Herod. 3, οὕτω δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πάντων ἐλπίδα προσεχώρησεν. ‖ Δεξιῶς, Cum dexteritate ingenii, Scitè, Solerter. Luc. δεξιῶς αὐτῶν τυχών, ἀναλωθεὶς εἰς τὸ πλεῖον ἐξηγοῦμαι, Scitè eos adeptus, hoc est Scitè illis me accommodans, vel Solerter eis vsus. Ita Bud. qui tamen ait posse etiam exponi Feliciter eos nactus, vel commodè. ‖ Δεξιῶς, Aptè (vt & Δεξιώτατα Aristoph. Aptissimè) interdū cum πρὸς & ἔχειν. vt Plut. Sympos. εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγοράν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον.

Δεξιότης, ητος, ἡ. Dexteritas ingenii, Solertia. cui opponitur ἀμαθία apud Thuc. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.

Δεξιόομαι, οῦμαι, Dextram iungo, Dextram porrigo, Dexterā prehendo. Aristoph. Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες. Luc. Zeux. προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντό τε καὶ ἐθαύμαζον ἰδόντες. Dicitur & χειρὶ δεξιοῦσθαι, abundante hoc datiuo. A Bud. exponitur Festiuè suscipio, Benignè & comiter alloquor & appello in hoc Arriani loco, καὶ οὕτως δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα ἐπαινέσας ἀποπέμψαι λέγεται. Sed non minus commode, & latius etiā extendēdo signif. verti posse existimo, Comiter accipere, vel Leniter clementérque accipere. Est item Prehensare, Ambire more cādidatorum. vnde δεξίωσις Plut. Prehensatio. B. ‖ Δεξιοῦμαι cum dat. Paul. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιούμενος. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. in præf. libelli De mūdo, τοῖς τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους. quod quidā interpr. Donis huius inuitatos optimates accipere, vel liberaliter tractare. Bud autem, Iis inuitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις inuenitur redditū simplicius Prosequi donis. Dicitur verò & δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, accipere mensa: & δεξιοῦσθαι σιτίοις ab Herodoto, Accipere cibariis: pro quo Lat. potius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8, ἡ γῆ ὑμᾶς ταῖς οἰκείαις βλάσταις ἐδεξιώσατο, ἡ θάλασσα τοῖς ἰχθύσιν, i. Vt conuiuas accepit, Bud. quæ eius interpr. valde mihi placet. HINC Δεξίωμα, Id quod comiter accipimus, & amplectimur. Eurip. Ὦ χρυσὶ δεξίωμα καλλίστη Βρομίου.

ET Δεξίωσις, Dextratio Solino, i. Dextrarū iunctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt. Apud App. interpr. Bud. gratulationē, vbi de reditu Ciceronis ab exilio scribit, περὶ τὰς δεξιώσεις τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι. Ego δεξίωσιν puto optimè reddi Gallico vocabulo caresse: sicut & δεξιοῦσθαι caresser.

C. ἈΝΤΙδεξιόομαι, Vicissim dextram porrigo. ἀντιδεξιοῦσθαι est apud Xen. (teste Bud.) Vicissim dextras porrigere, vt solent inter se festiuè salutantes.

¶ Δεξιτερή, idē apud poetas quod δεξιά, & Δεξιτερὸς idem quòd δεξιός. Il. α, Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα.

ΔΕ'Ω, F. ήσω, ηκα, & εκα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut. δήσας δ' αὐτοὺς πάλαι μὲν ἀλλήλοις, νῦν δὲ ἀλλήλοις καλοῦσι. Il. φ, Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν. Idem Il. β, & alibi, Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Thuc. 3, ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. Dicitur in secunda persona δέεις, sicut in tertia δέει, potius quàm δεῖς & δεῖ. Vtitur autē τῷ δέει Them. Inuenitur tamē δεῖν in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δὲ ἀπιέναι καὶ δεῖν ἑαυτὸν δεῖ. Et in pass. quoq; voce δοῦμαι, vnde περιδουμένους apud Aristot. & περιδεδούμενα apud Plat. ‖ Δέω, Vincio, In vincula cōiicio. vt apud Demosth. δησάτων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thucyd. 8, καὶ ἄλλους ἔδησαν. Et l. 1, Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. Et δεδήσεται, Vincietur, In vincula coniicietur, B. ex Xen. Vtitur hoc δεδήσεται & Pla. De rep. 2. Luc. οὓς μηδὲν ἀδικήσας δέδεσαι. Herodotus autem ἐς πέδας addidit, scribens, δήσαντες ἐς πέδας. ‖ Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κωλῦσαι. Vide Eustath.

Δεσμός, Vinculum. Il. ε, — χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Et in plur. δεσμοὶ VEL δεσμά. (& δέσματα apud Hom.) Plut. De non fœner. ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo De mūdo, τὰ τῆς ἀνάγκης ἄρρηκτα δεσμά. Et ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, Præfectus carceris, in v. I. Δεσμός, quod Lat. Nexus, vt in quadam lege apud Demosth. in Timocr. ἐάν τινι προστιμηθῇ δεσμοῦ, siquis nexu multatus est. Δεσμὸς ponitur & pro fasciculo, de quo vide in Δέσμη. HINC Δεσμοφύλαξ, carceris custos. Vel, Qui custodias asseruat, vt Bud.

interpr. apud Lucianum De peregr. Videtur mihi dici quasi δεσμοφύλαξ, Vinctorum custos.

Ἄδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vinculis carens. Vnde ἄδεσμος φυλακή, Libera custodia. ET Βαρύδεσμος, Graui vinculo ligatus, Nonno. ET Πολύδεσμος, Multis ligatus vinculis. Item, Multis clauis compactus. (quòd videlicet claui præstent vinculorum vicem) ET Σιδηρόδεσμος, Ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula.

Δεσμέω, ῶ, Ligo, Vincio. Item Colligo, Cõnecto. Aphrod. in Probl. ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. Interdum pro In vincula seu in carcerem conijcio. HINC Δεσμώτης, Vinctus, Qui in vinculis seu in carcere habetur, Captiuus, vt Προμηθεὺς δεσμώτης, Æschyli tragœdia. Soph. Ἥδ᾽ ἐστιν ὦ δέσποινα δεσμώτης ὅδε. Sic & in prosa. Et Δεσμῶτις, Vincta, Captiua, Sophocl. ET Δεσμωτήριον, Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων apud Dem. Sic Plut. Ad præf. ind. ὁ τὸ θάλαμον ἑαυτῷ δεσμωτήριον πεποιηκώς. Interdum etiam Vinculum, Compes. vt si à Ligare dicas Ligamentum.

Δεσμεύω, ῶ, etiam dicitur eadem signif. vnde ἐδεσμεύετο ἁλύσεσι, Lucæ cap. 8. ET comp. Ἐκδεσμεῖν apud Greg. pro Irretire.

Δεσμεύω, Idem. VNDE Δεσμευτικός, Aptus ad ligandum. ET Ἐκδεσμεύω, Religo (seq. ablatiuo.) ITEM Συνδεσμεύω, Colligo, Connecto. Polyb.

Δέσμιος, (pro δεσμώτης, quod vsitati⁹ est) Vinctus, Qui est in vinculis, Qui est in carcere, in Test. nouo aliquoties. δέσμιοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, ex lib. Sap. Et δέσμιοι τῆς γῆς, Naz. Quos terræ vincula irretiunt, vel coercent, in v. l. Sic δέσμιοι τῆς σαρκός.

Δέσμη, Fasciculus (Gall. Liasse, itidem à ligãdo.) De qua voce δέσμη male intellecta vide quæ dixi suprà in Ἀσκαλίς. Ath. 163, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ᾽ αὐτὰ περιτεμνόμενοι ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους, &c. SED reperio etiã δεσμὸς apud Poll. & Eust. hac in signif. vbi dicunt φρυγάνων δεσμόν. ET Δεσμίς, dimin. Fascicululus, Paruus fasciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέμα, ατος, τό, pro δεσμός, Vinculum. Item Fasciculus. VNDE Δεμάτιον, dimin. Paruus fasciculus in Hippiatria, ὑσσώπου δεμάτιον ἕν. Et alibi, πρασίου δεμάτιον χειροπληθές. Vide & δέματα ἐδάδ apud Eustath. ἐκ τῆς κοιτῆς Ἰασίωνος. Cæterùm δέμας etiã dictũ esse quasi δέμα, antea docui.

Δέσις, Ligatio, Connexio, Iunctura. vt δέσις τῶν τοίχων.

Δετός, Ligatus, Vinctus. Et cõp. Ἀσύνδετος, &c. paulo pòst. HINC Δεταί, pro facibus in fasciculum colligatis. Il. λ, Καιόμεναί τε δεταί. id est (inquit Eust.) δεσμοὶ δᾴδων, τουτέστι λαμπάδων. Apud Aristoph. autem in Vesp. schol. δετὴν vocari ait vtpote συνδεδεμένην ἐκ παπύρου. Dicuntur autem δεταί, & δαγίδες, à δαίω.)

C. ἈΝΑδέω, ῶ, Religo, Vincio. Plut. Pericle ἀναδήσας δ᾽ ἀθλὰς περὶ ἕκαστον κέρας. Qua in signif. Xen. vsus est & particip. pass. ἀναδουμένους, Hell. 5, τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένους ἔχειν ἀγάγ. Sic Thuc. ante eum, lib. 1 & 2 & 4, ἄνας ἀναδούμενοι, naues videlicet. ‖ Ἀναδέω, Redimio, Corono. Aristoph. Pluto, λήροις ἀναδεῖν τοὺς νικῶντας. Thucyd. 4, χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Et ἀναδεῖν pro Regem facere vel imperatorem, vt inquit Bud. in hoc Greg. loco de Iuliano, ἑαυτὸν ἀναδήσας τῇ μεγάλῃ στρατηγείᾳ ὑμῶν. Itẽ ἀναδέομαι στέφανον, Coronor. vt Theod. hist. Eccl. 5, de Euseb. τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο. Apud Greg. autem εἰς Βασίλειον, de Maximino Christianos persequente, τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Palmam & coronam impietatis mereri, Victoriam reportare, Bud. ‖ Ἀναδεῖν, sicut ἀναρτᾶν, metaph. vt ἀνέδειν τὴν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, suum regnum acceptum fortunæ ferebat. HINC Ἀνάδημα, Id quo caput redimitur, Corona. Eurip. Hippol. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι. Dion Cocceus, τὴν δὲ χεῖρα ἀνάδημα εἶχε.

C. ἈΠΟδέω, ῶ, Religo, Alligo, Præligo. Dios. 2, ἀποδήσας ῥάκει. Et pass. Ἀποδοῦμαι, Aristot. De gen. an. lib. 4, τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδεδεμένοι ἢ τὸν ἀριστερόν. HINC Ἀπόδεσις, Religatio. ET Ἀπόδεσμος, Fasciculus, Quod simul colligatũ est. Apud Diosc. redditur Linteum lib. 3, ἐν ἀποδέσμῳ δεθέν, linteo colligatum. Itẽ, Fascia quædam circa caput mulierũ, vt quidam interpr. At Bud. in hoc Luc. loco, ἡ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο, ait esse (quod & ipse locus indicat) Amiculum mãmas continens. q. d. mamillare. A QVO Ἀποδεσμέω, ῶ, vel Ἀποδεσμόω, Colligo, Religo. vnde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Dioscor.

C. ΔΙΑδέω, ῶ, Reuincio, Redimio, Obligo, Cingo. Gal. ad Glauc. χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Luc. διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. HINC Διάδημα, Redimiculum: Sed peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quadam, secundum nonnullos. (vide Plut. in Lucullo 166) Lat. quoq; Diadema dicitur: interdum & generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. διαδήματι βασιλείῳ ἐπιθεῖναι. Philo De vita M. lib. 3, καθάπερ γὰρ οἱ τῶν ἱερῶν βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι. Herodian. 1, κεκ... μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ αὐτῷ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ. A QVO Διαδηματοφόρος, i. Diadema gestans. Plut. in Ant. Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον.

Διαδεσμέω, ῶ, pro διαδέω ex Gal.

C. ἘΚδέω, Religo, ab [aliqua re] Luc. Item Appẽdo. Bud.

C. ἘΝδέω, ῶ, Illigo, Astringo, Implico, Irretio. Iliad. β, ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Pla. De leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Et ἐνδεδέσθαι ὅρκοις, iureiurando obstrictum esse. Sic ἐνδεδέσθαι μύρίοις μεγάλοις ἐμπροθέμασι, Plut. in Rom. Aristoteli autẽ De cælo lib. 2, ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt fixæ stellæ, quæ opponũtur τοῖς πλάνησι, id est errantibus. Ibidem μένοντας vocat quos & ἐνδεδεμένους. ET in cõpos. vt χρυσένδετος, Auro illigatus, vel inclusus, B.

C. ἘΠΙδέω, ῶ, Obligo. vt Gal. ἐπιδῆσαι τὸ πεπονθὸς μόριον. Et ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera. id est obligata habens. HINC Ἐπίδεσις, Obligatio, Gal. ET Ἐπίδεσμος, Ligamen, Id quo vulnus obligatur, Aristoph. in Vespis. A Bud. exponitur Fascia, in hoc Diosc. loco, αὐτὸ ἐπιδέσμου περιειλουμένου. A QVO Ἐπιδεσμέω, ῶ. ET Ἐπιδεσμεύω, in vulg. lex. Obligo.

C. ΚΑΤΑδέω, ῶ, Deligo, Deuincio, Astringo, Obstringo. Od. ξ, ἐς δ᾽ ἐμὲ μὲν κατέδησαν. Item Prohibeo, Impedio, apud eundem, sicut & simplex δέω. ‖ Ex Herodoto autem affertur pro Conuincere, quia quem cõuincimus, velut obstrictum tenemus. Dicitur & Καταδέομαι pro Deuincior, Astringor. Apud Areop. autem καταδεῖται actiuè etiam, in signif. metaphorica, πείθει καὶ καταδεῖται τὴν ἀλήθειαν, pro Veritatem persuasione demonstrat & colligit, vt B. interpr. ‖ Καταδέω, pro Incanto. Bud. ex Dionys. Areop. HINC Κατάδεσις, Astrictio. ET Κατάδεσμος, Vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Vtrunque autem à Plat. (lib. 11. De leg. pag. 346 & 347. & 2 De rep. pag. 19) accipi etiam pro incantatione seu quodam μαγγανείας genere, scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπῳδαῖς καὶ καταδέσμοις καὶ ἐρωτικαῖς καταπάσαις.
A QVO Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

C. ΠΕΡΙδέω, Circumligo, Obligo. Xen. ζωνία περιδεῖν. Aristoph. περιδησάμενα πώγωνα. Et in pass. voce ac signif. Plato De leg. 8, p. 194. αἵτινες ἂν σφαίρας ἂν περιδησάμεναι. vbi quidam interpr. Circumcingi.

C. ΠΡΟΣδέω, ῶ, Alligo, Adstringo. Plut. Pericle, Σαμίους ζεύγη προσέδησαν. Et participia à voce pass. Προσδεδεμένος & Προσδεθείς, Alligatus. Apud Chrysost. autem metaph. προσδεδεμένοι τρυφῇ, delicijs addicti, in orat. De sacerd. ET Πρόσδετος, Alligatus, in Epigr.

C. ΣΥΝδέω, ῶ, Colligo, Simul ligo, Connecto. Aristot. De mundo, φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι. Sæpe pro Coniungo & consocio, item Concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτῶν ἐραστάς. Idem, καὶ πίστιν διδοὺς καὶ λαμβάνων, πλέον ἐμαυτῷ συνέδησα, mihi conciliaui. Plat. in Epist. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. HINC Σύνδεσμος, Colligatio, Coniunctio, Vinculum, Copula. vt σύνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, Paul. ad Ephes. 4. Et apud grammaticos σύνδεσμοι, Copulæ, Copulatiuæ particulæ. Et σύνδεσμος ἐπουράνιος (stella quædam) Cælestis nodus, Cic. interpr. apud Aratum. Item Σύνδεσμος τῆς σελήνης, Coitus lunæ, v. l. ex Aphr. Probl. 2. Item Σύνδεσμος, pars neruosa artus committens, in iisdem. vide Gorr. A QVO Συνδεσμώτης (tanquã præcedẽte Συνδεσμόω, ῶ)

Qui vnà vinctus est.

Συνδέσεις, Colligatio. ET Σύνδετος Colligatus. Soph. Aiace, συνδέτους ἄγειν ὁμοῦ ζεύγους. HINC Ἀσύνδετος, Nō colligatus, Dissolutus. Et peculiariter Ἀσύνδετον ET Πολυσύνδετον, apud gramm. inter se contraria. Nam ἀσύνδετον est oratio in qua omittuntur copulæ seu copulatiuæ particulæ: at πολυσύνδετον in qua sūt multæ & crebræ. ET Ἀσυνδέτως aduerb. quo Donatus vtitur, in hunc Terentii locum in Adelphis, Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. ait enim hæc inferri ἀσυνδέτως, vt multa videantur. De asyndeto & polysyndeto multa passim in rhetoricis & grammaticis libris. ET Συνδετικός, Colligatorius, Vim colligandi habens.

c.1. Ἐπισυνδέω, Insuper colligo seu connecto.

C.Ὑποδέω, Subligo, Subtus ligo. Vnde pro Calceo accipitur. Hom. Odyss. ο, in fine, & alibi, — ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, calceos sub pedibus ligauit. Vel, Pedib⁹ subligauit. vt iūgatur præpositio cum verbo. sed omitti solet datiuus ποσί: vt κοθόρνους ὑποδέεσθαι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδεδεμένοι, Xenoph. Et τὰς κρηπῖδας ὑποδῦσθαι, Plut. in Præc. pol. Dicitur & ὑποδέεσθαι sine adiectione, pro Calceare se, seu Calceari (cui opponitur ὑπολύεσθαι apud Xen. 67, in fine, Discalceari) vt ἐμπαλιν ὑποδούμενοι qui præposterè se calceant. HINC Ὑπόδημα, Calceamentum, Solea. Herodot. in Erat. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σὺ, ὑπεδήσατο δ' ὁ Ἀρισταγόρης. (A QVO Ὑποδηματορράφος, Sutor. Chrysost.) ET Ὑπόδεσις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus. Xenoph. Apomn. lib. 1, ὑπόδεσιν ἐξαλλάττειν. AB EODEM verbo deriuatur Ἀνυπόδητος, Non calceatus, Calceamentis carens, Qui est nudis pedibus. Xen. ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. ET Ἀνυποδητέω, ῶ, Calceis careo, Sine calceis incedo. ET Ἀνυποδησία, Pedum nuditas, Plato & Aristot. Probl.

Ὑπόδεσμοι Hippocr. Fasciæ quæ fracturis post iniectos pānos superdantur: AT Ὑποδεσμίδες, quæ ante iniectos pannos adhibentur. Gorr. ex Gal. ET Ὑπόδεσμα, Pignus, in v.l.

¶ Δίδημι, idem quod δέω. Ligo. vnde δίδη Hom. Ligabat, Il. λ, — δίδη μόσχοισι λύγοισι. Factum autem δίδημι ex δῶ, cuius futur. δήσω, tradit Eustath. sicut δίδωμι ex δῶ, cuius fut. δώσω.

ΔΗ, Sanè, Profectò, Equidem. In carm. non solùm postponitur, sed & præponitur: at in soluta orat. postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Dem. Olynth. 1, δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων, opus certè est pecuniis. Ibidem, οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον παραπεσόντα καιρὸν ἀφεῖναι. In v.l. μεμνήσομαι δὴ, meminero sanè. |Δὴ, Quidem, vide in Cic. l. p. 130. Interdū præfigitur particulæ που, itidē significans Profectò, vel Vtique, vel Nimirùm, vt μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. Pro eodem ponitur & δὴ πουθεν. vide B. p. 918. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα. & ἢ δή: vt Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ.

Δὴ Porro, vel Verò. præsertim vbi δὴ est μεταβατικόν. velut in δὲ δὴ, & post quædam verba imperatiui modi, vt φέρε δὴ, ἴθι δή. Itidem, ἄγε δὴ, δεῦρο δή. vt Lat. Age porro, vel Age veró. aut Age iam. Sed & particula Dum à Lat. interdum sic adhibetur: vt Terent. Phorm. Cedo dum, an vnquam audisti &c. φέρε δή. At pro δὲ δὴ Cic. dicere solet, Porro autem. Bud. 915. Et οὐδὲ δὴ, Nec veró. B. 921.

Δὴ, Igitur, Proinde. Thucyd. lib. 1, αὐτόθεν δὴ ἐξελθόντες τῆς ὑπηκόου &c. Isocr. Panegyr. 160, ὃν δὴ τούτων ῥᾴδιον καταιδεῖν &c.

Δὴ pro δηλαδὴ, Videlicet, vel Scilicet, vt Bud. vertit. Plato Apol. ἀπὸ τοῦ αἰτήματος αὖ ὑμῶν τοῦτο ἐμὲ ἐπιτήδας δή. Gregor. ὅπως πολὺς ὁ νὺξ, καὶ ὅπου δέοιτο, τὸ σωμάτιον δὴ τοῦτο, ἐπιτωθαζόμενον. In simili autem Luc. loco ait verti etiam posse Inquam.

Δὴ pro Demum, Duntaxat. vt in λέγω δή. vbi est παραχωρητικόν. Xen. ἐν ταῦθα δή, tum demum. Crediderim autem δὴ τότε apud Hom. Il. μ, in princ. posse hoc etiā modo reddi. præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ Τρώων &c. quinto autē pòst versu sequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab eodem Homero ita accipitur. Annotat verò ibi Eustath. Milesiorum esse hanc anastrophen, videlicet δὴ τότε pro τότε δή. Itē δὴ pro eo quod Cic. dixit Adeo, vt Id adeo sic cognoscite, τοῦτο δή. Xenoph. ἅμα καὶ παιδείας δεῖ τοῖς τοιούτοις μέλλουσι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δὴ, θείου γενέσθαι, atque adeo (quod maximum est) &c.

Δὴ, Etiam. vt Aristot. Ethic. 10, τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει &c. καὶ τῷ δικαίῳ δή, Et iusto verò, hoc est, Et iusto etiam, vel, Et iusto quoque. Affert & exemplum Bud. in quo habetur ἅμα δὲ καί. sed in eo videri potest vacare δὴ poti⁹ quàm significare Etiā: nisi quis malit otiosam esse ipsam particulā καί. Alioqui δὴ poni & pro καὶ testatur itidem Eustathius ex veterum grammaticorum sententia, tradentium significare quoque μεταβατικόν, & παραπληρωματικόν. In v.l. οὕτω δὴ, atque ita. At de δὴ præfixam habente καὶ, lege Bud. p. 910. vbi καὶ δὴ ostendit interdum poni pro Continuò & Protinus, id est ideo, interdum & pro Iamiam.

Δὴ interrogationi etiam seruit. Plato Sympos. ἀλλ' ὦ φῶμεν δὲ δὴ λέγεις, ἢ οὐ πάντα δεῖ κακὰ καλὰ κεκτημένους; πάνυ γε. Inde ποῖον δὴ, Quale tandem, eidem Plat. in Politico. Et τί δὴ τί (sicut & τί μήν) pro Quidnā igitur? vel Quid tādem? Et τί δήποτε Quid tādem, Cur tandem. Demosth. 143. In v.l. habetur etiam τότε δή; pro Tunc? & τί δή; pro Quid ita?

Δὴ apud Thucyd. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet. vt lib. 3, ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. Habet vero apud eundem & maiorem quandam vim, cuius à me in castigatione interpretationis Vallæ factam fuisse mentionem puto.

Δὴ est etiam expletiua sæpe: vt quum postponitur articulo subiunctiuo. dicitur enim ὃς δὴ (sicut & ὅσπερ, & ὅς γε, & ὅς που) pro ὃς simpliciter, Qui. Greg. ὃ δὴ λέγω, quod dici solet. Sic ἃ δὴ, ἣ δή. Item cum οἷος & aduerbio οἷον. dicitur enim οἷος δὴ & οἷον δὴ pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis: legimus enim ὅπη δὴ, item καθάπερ δή, ὥσπερ δή, item ὥσπερ οὖν δή, Bud. 397. Miror autem cur ille post aliqua huiusmodi exempla, subiūgat, particulam δὴ esse etiam expletiuam: quasi verò in illis non itidem expletiuā sit. Imò certè quum οἷον δὴ vertit simpliciter Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δὴ expletiuæ exemplum hoc ex Plat. Symp. ἐπεὶ μὴ γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Et subiungit, Dum à Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum quod ex Terentio allatum modò fuit. Idem Bud. paulo antè dixerat δὴ esse παραπληρωματικόν, vt in νῦν δὴ apud Plat. idēt idem. Cæterum quod ad illud μὴ γὰρ δὴ attinet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δὴ sine μή: & in γὰρ δὴ vacare δὴ eodem modo. Aristot. ὁ γὰρ δὴ ὅ, τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σώματος. Luc. ἔμπειροι γὰρ δὴ οὐκ ὄντες καθίσαντες. At poetæ δὴ γὰρ pro hoc dicūt, (sicut δὴ τότε pro τότε δὴ) vt Il. ο, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. Et Odyss. ξ, δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Et δὴ γάρ ῥα apud Apoll. Sunt autem qui δὴ γὰρ alicubi exponant Iam enim. sed ego obseruaui pro Enim simpliciter. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quòd Etenim ab Enim quicquam differat, sed quòd, vt antea dictum est, δὴ accipi etiam pro καί, ita in Etenim inclusa sit particula Et, (id est καὶ) sed otiosa illa quidem. Esse autem δὴ παραπληρωματικὸν existimo & aliis plerisque locis: ex quibus est quum inter αὐτίκα & μάλα ponitur. dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα (quo & Demosth. vtitur) simpliciter pro Quamprimum vel Mox.

Δὴ pro οὖν, vt ὅπως δὴ, & similia. Sic ὅπη δὴ, pro Vndecūque, Plat. in Phædro de quodam sophista, διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicūtur ὁπωσοῦν & ὁτιοῦν, aliàque huiusmodi coniunctim, sic etiam dici ὁπωσδὴ & ὁτιοῦν. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii cum apud alios, tum apud Xenoph.

ΔΗ͂ΘΕΝ, Videlicet. Thuc. 1, οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῆς κατὰ τὸ ἀπροσβόλιστον. Sed malim hic, sicut & in aliis eiusdem locis, interpretari Scilicet, ironicè. Vide alium locum lib. 3, p. 119, & ibidem scholiasten. Bud. tamen huius signif. non meminit, sed tātùm eius qua pro Videlicet ponitur, siue Scilicet significante Videlicet. Addit & esse aduerbium δηλαδή,

(ex Eustathio)& affert ex Herodoto,ὡς καταπλήκτως δηϊωθέντας. Vide p.927.Idem B.alibi ex Pand. affert, ἐάν τις πλησίον δῆθεν κατ' ἐμοῦ προσπεσὼν ἀτύχημα μὴ δῆθεν λεχθέν.vbi interpretatur Forté.

ΔΗΤΑ, Igitur.vt τί δῆτ' αὖ εἶπον ἐπιθυμοῦντες &c. Quid igitur? Sic τοῖ δῆτα Themist. ‖Interdum verò vt expletiuum,redditur particula Nam,quæ & ipsa interrogationibus adhibetur.vt τί δῆθ' ὁρᾷς; Quid tandem vides? Aristoph.Et,πῶς δῆτα; quo tandem modo? Idem. Et,ἄρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem, pro Verùm tādem? ‖Δῆτα interdum & pro Nempe, ironicè posito:vel pro Scilicet,idē signif.quod hic, -sed scilicet vltima semper Expectanda dies homini. Vide Bud. 917.

ΔΗΛΕ'Ω,

ῶ,F.ήσω, Lædo.βλάπτω,φθείρω.Vox autē media vsitatior est quàm actiua, Il. γ, Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.Il.ι, Οὐδέ τιν' ἐν φυτὰ ἐελδώλαιαι βωτιανείρη Καρπὸν ἐδηλήσαντ., corruperunt & populati sunt, vt Bud. interpr.Od.χ, – ἀκρέων ῥέεν δηλήσατο χαλκός. ‖Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, vt tradit Eust.Od.θ,θοῶς δ' ἐπὶ δέσμιον ἦλθον Μή τις σφιν καθ' ὁδὸν δηλήσηται. ‖Δηλέω est etiam Deludo, Decipio. παίζω,ψεύδομαι,Hesych. Καὶ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν,λέγων τι ὡς πλείω τῶν ὄντων εἶναί μοι,ἐπιδεικνύς τι ἀργύριον εἴδωλον,δηλοίην σε. Vbi tamen quàm suspectum sit δηλοίην, alibi docui. ‖Δηλήσαι Hesychio est & κάμνειν,διὰ παραχάραξις. ‖Item Δηλωθήσονται eidē est θεωρήσονται. Notandum verò Eust.hoc vocabulum Δηλέω à δαΐω deducere,formando à δαλός,vt sit propriè, τὸ καυστικῶς βλάπτω καὶ οἷον διὰ δαλοῦ χρῶντος.

Δήλημα,ατος,τό, Nocumentum, Pernicies. βλάβη,ὄλεθρος. Od.μ, Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν Γίγνονται.

Δηλήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Nociuus, Perniciosus.Od.ι, Σχέτλιοι ἐστὶ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi & ζηλήμονες,teste Eustathio,qui vtrāque lectionem agnoscit. ‖Item κλέπτης,κακοῦργος,Hesych. ‖Item κακοῦ διὰ παραπείθων, eidem.

Δήλησις,εως,ἡ,Læsio, Maleficium.λώβησις,κακουργία,φθορά, Hesych. ‖Item ὀργή,& ὕβρις,eidem.

Δηλητήρ,ῆρος,ὁ,Qui lædit.Epigr.

Δηλητήριον,ου,τό,Nociuum[pharmacum.]Plut.Sympos.τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Herodian.lib.1,ᾗ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὀψὲ εἰώθει ὁ βασιλεὺς ἐσθίειν περὶ πάντας προλαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex.Aphrod.ἐπίβορον dicit τοῖς ἄλλοις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adiectiuè etiam dicitur.vt δηλητήριον φάρμακον,pro δηλητήριον simpliciter.Herodian.lib.3,ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, Venena quoque dedit.

C.Ἀδήλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Illæsus, Ab omni noxa integer. Apollon.ἔσσεαι Αἶεν ἀδήλητος,id est ἀσινής,ἀβλαβής.

C.ΔΙΑδηλέω,ῶ,Fut.ήσω,idem quod δηλέω,nisi quòd præpositio significationem ampliat. Odyss.ξ, – ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

¶ Δηλαίνω quoque Hesychio est βλάπτω, quū δηλαινομένη exponit βλαπτομένη. ‖Item & παίζω.

ΔΗ͂ΛΟΣ,

Manifestus, Perspicuus. vt in prouerbio καὶ τυφλῷ δῆλον.Luc.autem dixit δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον esse dicitur quod manifestum est adeo vt de eo constet. Hom. Odyss.υ, – νῦν δ' ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. X. Pæd. 8,p.135, ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω,δῆλον ὅτι Κύρου [γίγνεται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία,]ἐὰν ζῇ. (Dicūt autem & δηλονότι coniunctim,de quo postea.)Idem in Anab.Δῆλον γὰρ ὅτι Συέννεσις ἀπιστεῖ, Manifestum est,Palam est,Patet. Demosth.πῶς τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum εἰ.Lucian.οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ περιορᾷ τούτων ἕκαστον ἐπιπολιτεύεται,nondum constat an &c.δῆλον ποιοῦμαι. Demosth. Patefacio,Declaro.

Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν,vel ποιήσας,vel ποιήσων:aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens, &c.pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palàm erat eum hoc facere.Vel,Palàm seu apertè hoc faciebat, vt quidā interpr.Plut.in Amat.narr.δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Luc.in Nigr.δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατηγορῶν. Xen.δῆλός ἐστιν ἐλεγχόμενος.Et cum ὅτι: Xen.Pæd.3,ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα,hoc præ nobis feramus.Sic Plato,δῆλος εἶ ὅτι ἐρῶν.

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum, Plato De rep.6,τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, vel Nimirum,interpr.Bud. Demosth.Pro cor.ὥστε παρ' ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξήνεγκε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem, δηλονοτιή ex Aristoph.Pluto.

Δηλαδή(factum ex δῆλα δή)Videlicet.Item,Haud dubiè, Profectò. Aristoph.Vespis,Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι τῷ γέρα κατὰ Δηλαδή; Plato in principio Protag.πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου &c.id est Cic.interpr. An quidem dubium non est quin ab Alcibiade? Sed ibi legēdum esse δῆλα δή,docui p.130 mei lex.Cic. Cæterùm ponitur & extra interrog.δηλαδή.

Δήλως,Manifestè, Apertè.

C.Δηλοποιέω,ῶ,Manifestum reddo,Manifesto.

C.Ἄδηλος,ου,ὁ & ἡ,Non manifestus,Occultus,Obscurus. Item,Incertus, Dubius. Athen.6,πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Et αἰτία ἄδηλος ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ. Alex. Aphrod. Dicitur & οὐκ ἄδηλός εἰμι τοῦτο ποιῶν pro δῆλός εἰμι,de quo paulo antè. Et cum fut.pass.vt οὐκ ἦν ἄδηλος λυπηθησόμενος,Isocr.Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur.vt ἄδηλος πόλεμος. Plut.Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τότ' εἶχε περιάδηλον. Xen.Pæd.1,ὥσπερ τοῖς πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις;Idem.ἄδηλον ὅπως ἀποβήσεται. Et Thuc.1,ἀδήλου ὄν ὁπότε τις ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος,quum incertum esset. ‖Ἄδηλος τόπος,Obscurus locus,id est tenebrosus seu tenebricosus, in Axiocho Plat.pseudep. ‖Apud Hesiodum autem vir ἄδηλος eadem metaph. qua Lat. Vir obscurus(cui opponitur Clarus)initio Ergων, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει. HINC Ἀδήλως, Non manifestè,Obscurè.Thuc.1,τῆς μὲν τοῖς βουλήσεσιν ἁμαρτανόντες,ἀδήλως ἤχθοντο. Tale est ἀδήλως χαλεπαίνοντες,quod exponitur Iram dissimulantes. Apud Paulum Apost.1 Cor.9,ἀδήλως, In incertum. ET Ἀδηλότης, VEL Ἀδηλία(quod tamen rarius est)Incertitudo. vt μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta & dubia.

C.Διάδηλος,Manifestus, Euidens, Perspicuus, Apertus,aut Valde manifest⁹. ET Ἔκδηλος,Idē,sed potius in carm. Item,Conspicuus,Illustris,ex Epigr. ET Ἐπίδηλος, itidē pro Manifestus. Aristoph.Pluto, βλέμμ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι. ET Εὔδηλος,Idem.Alexand. Aphr. ET Κατάδηλος,Idem. Vnde κατάδηλοι γίγνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, Plato Apol.eodem modo quo dicitur δῆλος γίγνομαι προσποιούμενος. ET Πρόδηλος, Idem.πρόδηλος ἡ κακία,Naz. VNDE Προδήλως, Manifestè. Apud Sophocl.autem θανεῖν προδήλως exponitur Mori insigniter.

Δηλόω,ῶ, F.ώσω, Manifesto,Declaro. Isocr.in orat.contra soph.τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν.Luc.De hist.scrib.ἡ λέξις ἤ,σαφὴς καὶ πολιτική,οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῦν, Apertè vel apertissimè declarare. Interdum cum ὅτι: vt τοῦτο δηλοῖ ὅτι τοῦ τὸ πρᾶγμα κατασκευάσαντ. Et ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι proDissimulabant se scire. Iungitur & cum εἰ,&cum ὡς etiā, apud Xenoph. Apomn.lib.2,δηλοῦσιν ὡς τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον,εἴτε &c. Id est Præ se ferunt vtram viam inituri sint,Bud.interpr. Sic cum participio: vt ἐδήλου πικρῶς ἔχων,præ se ferebat se malè habere. Aristoph.autem δηλῶ τιμῶν,Ostendo me honorare, vel Declaro. HINC Δήλωμα,Quod declarat,Quod indicat, Quod indicio est seu argumento, Indicium. Plut.μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σαυτῷ προσεῖπεν. ET Δήλωσις,Declaratio. ITEM Δηλωτικός, Declaratiuus, Ad declarandū aptus,vel Declarandi vim habens.

C.Ἐκδηλόω,ῶ,Idem.

C. Προδηλόω,ῶ,Antè declaro, Antè manifesto, Præsignifico.

ΔΗ͂ΜΟΣ,

ου,ὁ,Populus,Plebs. Propriè autem volunt δῆμον significare hominum multitudinem,seu hominum multorum cœtum:à verbo δέω,id est colligare:vt sit δῆμος quasi δεσμός. Iliad. β,Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,quem ex populo,vel potius ex plebe: id est quē plebeium. Huic enim opponit βασιλῆα:item ἔξοχον ἄνδρα. Sæpe autem apud Demosth.& alios,diuiduntur Athenienses εἰς

βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. (sicut & Romani apud Græcos scriptores: qui apud Latinos in senatum populúmque Romanum.) At Homerus Athenienses simpliciter vocat δῆμον Ἐρεχθῆος. Apud quē legitur & δῆμος Τρώων, quod Eustathius dicit simpliciter esse pro Troianis, quo posse modo intelligi Odyss. α, Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ. solere tamē accipi pro nomine certi cuiusdā vrbis Ithacæ loci. Apud Thuc. cum alibi, tum p.191 ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opponuntur. sonátque δῆμος interdum idem quod status popularis, seu δημοκρατία. ‖ Δῆμος exponitur alicubi & Tribus, ab aliis verò Curia. vt apud Plut. in Pericle, vbi τῆς φυλῆς & τοῦ δήμου distinguit. Isocr. certè in Areop. 84. cuiusdam diuisionis meminit vrbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De leg. 6. δῆμοι & φρατρίαι coniunguntur.

Δήμιος, adiectiue, Hom. Qui est ex plebe, Plebeius. Itē δήμιος γυνή (q.d. πάνδημος) Archilocho, Plebeium (seu potius publicū) prostibulum. Eadem & δημιουργός. Vide Eust. Alii δῆμος hæc in signif. scribunt.

C. Δημοβόρος, q.d. Plebiuorus, aut Populiuorus, Qui bona populi absumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il. α. ET Δημοβορέω, ῶ, Populum voro. ITEM, bicompos. Καταδημοβορέω, Iliad. σ, – λαοῖσι δόμεν καταδημοβορῆσαι. vbi contrà populus dicitur potentum bona vorare. Vide Eustathium.

C. Δημογέρων, Qui ex populo præ aliis honorat' est ob senectutem. Iliad. γ, – εἴατο δημογέροντες. Aristot. in fine lib. 2 Ethic. δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι. Alicubi δημογέροντες exponitur etiam senatores.

C. Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Synesio autem δημοδιδάσκαλοι peculiari signif. sunt concionatores ecclesiastici pag. 81. Bud.

C. Δημοθοινία, ας, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Aristot. Sic Luc. ἐν θέαις καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις. Vide Poll. ‖ Δημοθοινία pro die festo apud Theodoritum, vt Hist. eccles. lib. 3, de duobus martyribus, ἣ μὲν χεὶ δὲ τιμῶσιν ἐτησίῳ χαίροντες δημοθοινίᾳ. Sic & alibi, Ἰουλιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνην δημοθοινίαν ἐπιτελέσων ἀπῆλθεν. ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῷ λόφῳ πανηγυρίζειν εἰώθασι.

C. Δημοκατάρατος, ὁ, & ἡ, Quem populus diris execrationibus prosequitur, B. ex Greg. ὡς ἀκούοντες ὅτι ὁ συνήγορος ... δημοκατάρατος.

C. Δημοκλεής, έος, ὁ & ἡ, Plebicola, & Publicola. Pl. in Publ. 32, à tergo. Strabo 14, δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίπερ οὐ δημοκρατούμενοι.

C. Δημόκοινος, Publicus minister (qui & δήμιος) Tortor. Apud Isocratem de eo qui seruos torquebat ad veritatē eliciendam, in Trapez. 183. Vide Etymol. & Poll. ‖ Significat & πόρνον, Hesych.

C. Δημοκόλαξ, Adulator populi.

C. Δημόκομπος, Qui se iactat ad populum. Vide Hesych. & Suidam.

C. Δημοκόπος, SEU Ὀχλοκόπος, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpretatio etsi mihi non satisfacit, tolerabilior tamen videtur q̄ vel hæc qua dicitur esse Oppugnator populi: vel illa qua redditur Populi exhaustor. Nam quod in vulg. l. δημοκόπος redditur Popularis labor, planè ineptum est. Budæo δημοκόπος est Qui popularitate populum sibi seruire perpellit. A δημαγωγός ita differre existimatur quòd hic concionibus multitudini lenocinari & obrepere soleat, at δημοκόπος potius muneribus gladiatoriis & spectaculis. Vide Bud. p. 811, & ibidem locū Plutar. huc facientem. HINC Δημοκοπία, QVAE & Ὀχλοκοπία, Popularitas huiusmodi. B. Pl. Fabio, βίου δ' ἐξ δημοκοπίας καὶ ἀσπίδων ἐπιεικεῖ. ET Δημοκοπέω, ῶ, VEL Ὀχλοκοπέω, ῶ, Popularitate illa vtor. ITEM comp. Ἐκδημοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Popularitate mihi populum seruire perpello. Chion Matridi, ὅπως δέ τις δ' ἐκδημοκοπήσας ἐκδημοκοπήσῃ τὸ δ' ἐλευθεροῦται. Bud. Comm. ET Καταδημοκοπέω, ῶ, apud Chionem cum accus. Vide Bud. ibidem.

C. Δημοκρατία, ας, ἡ, Populi principatus, Principatus q̄ est penes populum, Imperium populare. Thucyd. καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται. ET Δημοκρατικός, Ad democratiam pertinens, id est imperium populare. vt δημοκρατικοὶ νόμοι, Plat. De rep. 8. Et δημοκρατικὴ πολιτεία eidem pro δημοκρατία, Status popularis. ‖ Est δημοκρατικός & Qui democratiæ fauet, apud Aristot. ET Δημοκρατούμενη dicitur πόλις Thucydidi & aliis quæ populi imperio subest. AT Δημοκρατίζω, Imperio populari faueo, Vel simpliciter Reip. faueo: vt Bud. vertit in hoc Appiani loco in Libyco, Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες ἐς τὰ Μασσανάσσου φρονοῦντας ἐξέβαλον.

C. Δημολάλητος, ὁ, & ἡ, Populi sermonibus iactatus.

C. Καταδημομερίζω, In populum distribuere. quasi à Δημομερίζω.

C. Δημοπίθηκος, Qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione. Legitur apud Aristoph. in Ranis, cuius vide schol. Erasmus ad κολακεύειν refert re videtur, qui & ad verbum sonare ait Populi simia. Vide prouerb. Simia barbata seu caudata.

C. Δημοποίητος, Qui vnus ex populo factus est, Ciuitate donatus, Aristid. 111. Sic & Anacharsis apud Luc. δημοποίητος γὰρ ἀλλ' ἐμός. Affertur & δημοποίητος ex Polluce, sed pro δημοποίητος, vt opinor.

C. Δημοσιεύω, ῶ, F. εύσω, In populo versor.

C. Δημοτελής, έος, ὁ, & ἡ, Publicis expensis factus, Publicus, Bud. vt δημοτελὴς θυσία, Plutar. in Numa, Sacrificium publicum. δημοτελὴς ἑορτὴ apud Chrysost. De sacerd. & δημοτελὴς κρίσις apud Aristidem. ET Δημοτελέω, ῶ, Publicis expensis facio, aut Publico nomine facio. vt δημοτελεῖν ἱερεῖον τέλειον apud Demosth. Publicum sacrificium perficere.

C. Δημοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo iucundus, Populum delectans.

C. Δημοχαριστής, οῦ, ὁ, Qui populo lubēter gratificatur. Eurip. Hecuba, ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδύλογος, δημοχαριστὴς Λαερτιάδης.

Δημαγωγός, q.d. Plebis seu populi ductor, Qui videlicet plebem scit ducere quò vult. (vt de Orpheo scribit Horatius) Exponitur Plebicola à Budæo. Hoc certè nomine intelligitur cuius consilio & quasi ductu plebs obsequitur vtpote qui sit gratiosus. Thucyd. 128, de Cleone, ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Vide Aristot. Polit. 4. p. 145. & Plat. 5. p. 161. Vide & B. 810. HINC Δημαγωγία, Popularitas, Gratia & autoritas qua quis valet apud populum. aut etiā Artes quibus quis ad conciliandum sibi populum vtitur, Plut. in Pericle. Idem in Pol. præc. δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πιθανώτατον ἐστι. ET Δημαγωγέω, ῶ, Populum duco & impello quocunque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo: Qua mea interpretatione nullam excogitare aptiorem potui ad declarandā vim huius vocabuli. Sed hoc addo, dici δημαγωγεῖν & de eo qui fauorem populi aucupatur per quem eum sibi obsequentem reddat. Plut. Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τοῦ ὅπως οὐ δόξωσι δημαγωγεῖν ἀποπληκτιζόντων ἐς πολλοὺς ἁμαρτήματα. Apud Isocr. exponitur Populum siue remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, καὶ καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς. Sciendū est autem latius extendi huius verbi signif. ac præsertim quod ad aucupationem gratiæ attinet. vnde & Bud. affert simpliciter pro Cōcilio seu Allicio gratiam, aut emereor. cum accus. p. 811. Idem apud Aristot. Pol. 5, τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν interpr. Populariter colere & obseruare. Affert & ex Appiano De bell. ciuil. lib. 5, δημαγωγεῖν pro Facere popularem & gratum populo: ὅπως ἡ δόξα τῆς ἐς Φιλιππεῖς γεγονότα ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. Citat ex eodem in 4 De bellis ciuil. hæc de Rhodiis verba, τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασέας. vbi interpr. Populum concitabant ad bellum Cassio gerendum. Quæ interpretatio liberior mihi videtur. ET Ἐκδημαγωγέω, idem. ITEM Καταδημαγωγέω, idem. Vide Synes. apud Bud. p. 811. Affertur & Καταδημαγωγούμενος ex Plut. Pericle, cū accus. pro Superās populari gratia. ET Συνδημαγωγέω, Vnà concilio gratiam, vel Ad cōciliandam gratiam iuuo. Vide Plut. apud Bud. ibidē. Vide & Δημοκόπος.

C. Δήμαρχος, ου, ὁ, Populi princeps, id est Tribunus plebis,

Plut. Caio, ἄνδρας αἱρεῖσθαι πέντε στρατηγούς τῆς δεομένους βοηθείας, τοὺς νῦν δημάρχους καλουμένους. ‖ Δήμαρχοι apud Athenienses erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ναύκραροι antè dicti, Cuiusque municipii principes qui agros describebant & album asseruabant, & municipes quum opus erat, conuocabant, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. Vnde apud Aristoph. Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. ‖ Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς, Tribunus militum. VNDE Δημαρχία, ας, ἡ, Tribunatus plebis. Plut. Fabio, ἔχων τὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν. Idem Caio, ἀφαιρούμενος τὴν δημαρχίαν αὐτοῦ, αἰχίστην οὖσαν ὑπατείας καὶ δεξιώσιν τῆς πόλεως. ‖ Suidæ est etiam ὅτι δήμιος ἀρχή, Populare imperium. ET Δημαρχικός, οῦ, ὁ, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. ET Δημαρχέω, ῶ, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis gero. Appian. vnde partic. δημαρχῶν, idē quod δήμαρχος, seu, Qui tribunus plebis est.

C Δημεραστής, οῦ, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis. VNDE Δημεραστία, ας, ἡ, Populi amor, Popularitas.

C. Δημηγόρος, ου, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, δημηγόρον οὐ μάλα ἐπιτήδειον ὄντα. Luc. in Dem. ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θηραμένην ὡς κοινωνικόν τινα δημηγόρον. Accipitur & pro adulatore populari, vt videbis in Δημηγορέω. ‖ Adiectiuè idē significat quod Concionarius, Concionatorius, Oratorius. vt Δημηγόροις τιμαῖς apud Eurip. Hecuba, & δημηγόρον ἦθος in Epigr. HINC Δημηγορία, ας, ἡ, Oratio ad populum, Concio. Item κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζεσθαι ὡρμημένη, seu κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τῷ δήμῳ χαριζομένη τέχνη, Ars oblectandi studiosa potius quàm commodandi, vt B. ex Platonis Gorgia colligit, οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἄν τις εἴη; ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; ET Δημηγορικός, οῦ, ὁ, Concionalis, Concionarius, Cic. Vel, Concionatorius, vt Gell. loquitur. Plato 2 De rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem & iudicialem. id est concionandi & orandi ad populum. Δημηγορικὸς est etiam Concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται. ET Δημηγορέω, ῶ, F. ήσω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio. Demosth. δημηγορεῖ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, Concionatores. Δημηγορεῖν alicubi est etiam quod Dem. dicit πρὸς χάριν δημηγορεῖν: quomodo δημηγόρος quoque & δημηγορία accipi iam docui. Plato Gorg. ὦ Σώκρατες δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς. id est, populariter magis quàm veraciter loqueris. Bud. Δημηγορεῖν est etiam simpliciter verba facere & concionari: vt apud Herodian. l. 2, ὡς δ' αὐτὸν εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente.

C. Δημωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo vtilis. Synes. δημωφελέστατος ἄνθρωπος. Philo lib. 3 De vita Mos. ἐπὶ σύγχυσιν τῆς κρατίστου καὶ δημωφελεστάτης τάξεως, Ad ordinis quo nihil melius est & publicè salutarius, confusionem. Et τὸ δημωφελές, Quod populo vtile est, seu Publica vtilitas. Herodian. lib. 2, τὰ μὲν δημωφελῆ καὶ κοινῇ διαφέροντα ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς, Quæ verò publicè prosunt, parum cuique curæ sunt. ET Δημωφελέω, Populo prosum, Populo vtilis sum.

C. Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Absens à populo seu patria sua, & peregrinans. Nam Hesych. ex Soph. Tympanistis ἄδημοι adfert pro οὐκ ἔνδημοι ὄντα.

C. Ὁμόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem populi & gentis est, Popularis, Gentilis. v. l. ‖ Item Qui cum populo facit, Qui ad populi mores se componit, Popularis. VNDE Ὁμοδημέω, ῶ, vt συνανθρωπέω, In ordinem me cogo, Ciuilem me gero, Bud. ex Plut. Polit. πρᾶος & ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ θεραπείᾳ παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικός, ὡς ὁμοδημῶν καὶ συνανθρωπῶν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος.

C. Πάνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad vniuersum populum pertinens, Qui vniuersi populi est, Publicus. vt πάνδημος μῆνις, apud Apoll. ὄμμασι πανδάμοις ἐπὶ βοὺς ἀγελαίας pro πανδήμους, Doricè, apud Soph. Aiace. Et πάνδημος ἀγών, apud Eurip. πάνδημοι νόσοι apud Ægin. πάνδημος ἑορτὴ apud Plutar. πάνδημος ἐκκλησία, apud eundē. Aristot. Rhet. 3, οὐ χάριτος, ἀλλὰ παρὰ δήμου χάριτος δημιουργός, Non gratiæ, sed gratiæ vniuersi populi. Ἔρως etiam πάνδημος dicitur, vt apud Plut. Erot. Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλησίως ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. Sic & πάνδημος ἀφροδίτη dicitur, cui fanum Solon instituit. Bud. ex Athenæo 390, & Pl. Symp. 243. Quæ & πάνδημος simpliciter dicitur. Luc. Meretr. d. θύσω μὲν τῇ πανδήμῳ θήλειαν λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις, δάμαλιν ἑκατέρᾳ. Sic autē vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀγορᾷ, quòd illic vniuersus populus olim conueniret, teste Suid. ‖ Πάνδημος est etiam Vniuersus. vt apud Soph. Aiax ad Erinnyas dicit, γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, Delibate vniuersum exercitum. ‖ Item Vulgaris, Plebeius. Synes. ep. 1, ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς. Sic πάνδημος μουσικὴ apud Athen. Et πάνδημος πόρνη apud Plut. Πάνδημον etiam πύτλον ab Athen. l. 9, ponitur inter quatuor τῶν πύτλων species. HINC Πανδημεί, adu. Cū vniuersi populi multitudine, Cū totius populi frequētia. Thuc. l. 3, ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μυτιληναῖοι, cum vniuersa multitudine. Idem lib. 4, ἐσέβαλον πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Et lib. 1, πάντας πανδημεὶ οἳ ἦσαν ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. Plut. Apophth. πανδημεὶ κρατηθέντες, Vniuersi superati. Item, In vniuersum. vt apud Thucydid. lib. 6, ὁπλίτας ὄντας πανδημεὶ Συρακοσίους. (SED ET Πάνδημον aduerb. pro πανδημεὶ dicitur. vt apud Isocr. in Hel. encomio, πάνδημον στρατευσαμένους ἀθάνατον ἀθάνατον αἰσομεν.) ET Πανδημία, ας, ἡ, Vniuersus populus, Vniuersa populi multitudo.

C. Φιλόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans populi. idem quod δημεραστὴς suprà. Aristoph. Neb. ὁ Σόλων ὁ παλαιός, ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν. Inde φιλοδημότατος superl. Populi amātissim⁹.

Composita ex δῆμος & præpositionibus ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, μετά.

C. Ἀπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrè agens, seu foris, Qui peregrè abest domo, & quasi à populo, profect⁹ peregrè videlicet. Nec tantùm de persona vsurpatur, sed etiam de re. vt ἀπόδημος πόλεμος, Bellum quod peregrè geritur, Bellum externum. ἐροῦς δὲ (inquit Pollux) ἐκδήμους πολέμους, καὶ ἀποδήμους, καὶ ὑπερορίους τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ.

Ἀποδημία, ας, ἡ, Absentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipso actu proficiscendi peregrè, & verbalis vim habet, ac exponitur Peregrinatio, In externas regiones profectio. Xenoph. Pæd. 3, ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσιόντες. Plutar. in Lycurgo, ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑπόνοιαν. Idem περὶ πολυπραγμ. Ἐπὶ γάρ τις ἐξ ἀποδημίας προσιόν. Citatur ex Platone cum præpositione εἰς in significatione profectionis, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας: rursus significans reditum ex profectione, τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδε ἀποδημίας.

Ἀποδημέω, ῶ, F. ήσω, Absum domo, seu patria, Sum peregrè, Peregrinor à domo seu patria. vt Cicero dixit Peregrinatus diu ab oculis fori & curiæ. Propriè sonat Absum à populo seu à publico: sicut ἐπιδημῶ (quod est ei contrarium) versor in populo, seu in publico, vel In publicum prodeo. Vtroque autem vsus est Xenoph. Pæd. 7, εἴτ' ἐπιδημοῖ αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημοῖ. Idem in Symposio, ὡς ἐλευθέρῳ τε ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν. Interdum iungitur cum ἀπό, vt ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, Peregrinor à patria. id est Absum à patria, & sum peregrè, vel Dego peregrè. Sic enim potius exponendū est quàm vt vulgo, Procul à patria absum. quasi ἀπὸ idem valeat quod μακράν. quod vsurpat Synesius cum hoc verbo, vbi scribit μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ ἕβδομον ἤδη μῆνα. atque hic Bud. ἀποδημῶ interpret. Sum in secessu. Aliquando autem (& quidem sæpe) significat motum ad locū, & capitur pro Peregrè abeo, vel proficiscor. nonnunquam sine adiectione, nonnunquam cum præpositione εἰς, aut aduerbio motum ad locum significante. Isocr. in quadam epistola, εἰ προσμείνας τὸν λοιπὸν χρόνον ἡσυχίαν ἄγει, ἐπὶ γήρως ἀποδημεῖν ἐπιχειροίην. Aristoph. in Ranis, ποῖ γῆς ἀποδημεῖς; Plato epistol. 3, δεῦρο ἀποδημεῖν, huc venire, peregrè proficiscentem, vel profectum. Idem in Apologia, cum aduerbio è loco & cum εἰς præpositione ad locum, verbum hoc iūxit, εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. quod Cicero interpretatur, mortem esse migrationem: fortasse eo quòd ipsemet Plato antea dixisset, με-

... ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. A

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, Peregrinator, Cui moris est peregrè abesse. Thucydid. lib. 1, καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελληταὶ καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Ἀποδημητικὸς, ή, όν, ad verbum Peregrinatiuus, id est peregrinari solitus. vt inter aues solēt grues & hirundines. Ex Xenophonte autem citatur ἀποδημητικῶς ποιεῖσθαι pro A populo seu extra populum amandare, & ad peregrinationem amittere, seu in peregrinas regiones aut externas.

C. Συναπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul peregrinatur, Qui B
vnà [cum alio] à populo seu gente sua abest. ET Συναποδημέω, ῶ, Fut. ήσω, Simul peregrinor, Peregrinationis socius sum, Comitor eum qui è populo suo peregrè proficiscitur.

C. Ἔκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à populo dissitus & remotus est, Qui extra populi alicuius fines est. Diciturque & de re aliqua & de persona. De persona, vt Xen. Pæd. 8, ὅπως δ' ἂν ἔκδημος ᾖ, Quum verò peregrè absuerit. Sic ἔκδημος ξένος, Qui peregrè degit. Interdum verò & genitiuus C
additur, significátque simpliciter Absens. vt apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absēs ab hoc solo. & ἔκδημος αὐθαιμόνων, Procul à penatibus foris agens, apud eundem. De re, vt apud Thucyd. lib. 2, ἐς τι ὁπλιτεία, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, ad longinquam expeditionem. Idem l. 1, ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. Sic ἔκδημος πόλεμος, Exterum & longinquū bellum, Bud. ex Plut. Et ἔκδημος ἔρως apud Euripidem. HINC comp. Συνέκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationis seu discessus è populo suo, socius. Et simpliciter συνοδοιπόρος Hesychio, id est comes. Plut. Oth. καταλέγων τῶν ἐν τέλει τοὺς συνεκδήμους. Sic Act. Apost. 19, συνεκδήμους Παύλου, D
comites Pauli. Et metaph. apud Greg. θεωρίας συνέκδημον πρὸς τὸ ἐκεῖθεν ποιούμενος, καὶ πρὸς ἐξιὼν θεωρίας. apud quē καὶ τοῦ πολλοῖς ἐμακαρίσθησαν ὡς ἐκείνῳ συνέκδημοι, Bud. interpr. Simul è vita excedentes. ET Deriuat. Ἐκδημία, ας, ἡ, Discessus seu abitus è populo, Peregrinatio, seu simpliciter Discessus. Greg. de Basilio discedente Athenis loquens & à se distracto, παρῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. Ἐκδημία peculiariter di- E
citur etiam de discessu ex hac vita. Greg. ὁ ἐμὸς ἱεροβούλας, καὶ τῆς ζημίας αἰσθανόμενοι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, post obitum. ET Ἐκδημέω, ῶ, F. ήσω, E populo seu gente mea peregrè abeo, Peregrinor. vt in Hist. eccles. καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστοροῦσι τόπους, κατὰ τοὺς δύο μεγαλωνίους ἐξεδήμησε. Sic ἐξεδήμησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημῆσαι τοῦ σώματος πρὸς θεόν. VNDE Ἀνέκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationibus carens. vt ἀνέκδημος ἡμέρα, Dies qua peregrinari consuetudo aut fas non est. Pl. in Pr. Rom. ἢ μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νώνας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδον καὶ ἀνέκδημον τίθενται. F

C. Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in populo seu intra populi fines est. vel (vt Bud. exponit) Qui est in ciuitate & domi, Qui peregrè non it. Et interdū idem quod Ciceroni Domesticus. Hesiod. Ergois, οὐδὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Æsch. contra Tim. ex verbis legis, μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον μήθ' ὑπερόριον. Thuc. lib. 1, καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελληταὶ καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πράξεις apud Aristot. Ciuiles & domesticæ administrationes, respe- G
ctu earum quæ foris & peregrè fiunt. Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ & ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες apud Thucydidis scholiasten. HINC Ἐνδημία, ας, ἡ, Quum quis intra populi sui fines seu domi est, nec peregrè abest. Præsentia, παρουσία. Hesych. ET Ἐνδημέω, ῶ, Domi seu apud populum meum dego. oppositum τῷ ἐκδημέω & ἀποδημέω. Theodor. in 4 Hist. eccles. τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετόχων ἱδρύσαντο, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν. Sic ἐνδημοῦν ἐν τῇ πόλει.

Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐνδήμιος νόσος, vide in proximè sequente Ἐπιδήμιος.

C. Ἐπιδήμιος, SEV Ἐπιδάμιος, Versans in populo. vt ἐπιδάμιος φάτις Soph. (Doricè pro ἐπιδήμιος) Rumor qui est in H
populo, Rumor qui vagatur per populum. Sic ἐπιδήμιος, Qui versatur in populo, & domi: cui videlicet opponitur is qui peregrè abest: Od. α, — ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος εἴη. Ibidem tamen ἐπιδήμιον ἐόντ' οὐ πατέρα, Eust. A
non vult esse simpliciter Qui domi agit, sed Qui peregrè reuersus domi agit. Nonno autem ἐπιδήμιος ἀνὴρ, Qui est è populo, Ciuis: pro quo ἔνδημος apud Hesiodum. Dicitur & ἐπιδήμιος πόλεμος, Bellū quod geritur inter populares, Bellum ciuile. (quod & domesticum ac intestinū bellū appellatur) Itē, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Il. ω, pro Raptores è publico. Vulgò interpr. publici raptores. Vt autem hic ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρνῶν idem valet ac ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρ- B
νῶν, sic apud Apollon. ἐπιδήμιος αἰδὼς videtur esse ἡ τοῦ δήμου, Arg. 2, de Mosynœcis, Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος. vt sit. Neque est vlla publica verecundia concubitus: pro eo quod est, Populus sine vlla verecundia in propatulo concumbit. In vsu est & apud medicos hoc vocabulū, vocantes ἐπιδήμιον νόσον, aut ἐπίδημον (VEL ἐπιδημικὴν, secundum quosdam) morbum communē quidem & à communi causa natum, non tamen patrium & familiarem, sed potius externum & aduentitium: quum cōtrà ἐνδήμιος dicatur qui alicui regioni C
familiaris est & quodammodo vernaculus. ET Ἐπιδημία, ας, ἡ, Aduentus. Greg. ἑορτάζομεν σήμερον ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν, de natali Domini. Alibi, ἑορτάζομεν ἐπιδημίαν τοῦ πνεύματος, de pentecoste loquens. Herod. lib. 3, οἱ δὲ Βαβυλώνιοι τῇ τῆς βασιλείας ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ ἐπιδημίᾳ. Et quod in Pand. legitur de officio proconsulis, Hoc etiam obseruare oportet, vt per eā partē prouinciā ingrediatur per quā ingredi moris est, & quas Græci ἐπιδημίας appellāt siue κατάπλουν obseruare: B. interpr. Accessus ad ciuitatē aliquā. D
ET Ἐπιδημέω, F. ήσω, idē quod ἐνδημῶ, Adsū in vrbe, Domi in vrbe sum, Domi sum. X. Pæd. 7, εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æschin. contra Ctesiph. οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic apud Thuc. l. 1, οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν. Et simpliciter Præsens sum. vt apud Synes. epist. 149, ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. Item In populo grassor, seu Populatim grassor, Bud. vt ἐπιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. idem Therap. 14, κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Itē Pu- E
blico me committo, In publicum prodeo, In medium prodeo. vt Bud. exp. illud Demosth. cōtra Mid. οὐκ ἔχων πρότερον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. Itē Peregrè domum aduenio. Demosth. ἐπιδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregrè rediit. Æschin. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Syn. τῇ πατρίδι δ' ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, posteaquam veni in patriā ex Ægypto. Item Peregrè aduenio. Strabo, ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini verò eò non facilè veniunt. Herod. lib. 8, οὐδὲ πολὺ τὸ πλῆθος ἐπεδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμ- F
πόρων. Seu simpliciter Aduenio. Plato Ione, πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἐξ Ἐφέσου; Item Peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις. Xen. τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. Item Accedo, vt Bud. apud Luc. interpr. ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Ἀρκαδίᾳ. Huc referri potest illud Naz. de Spiritu sancto, τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ. nam exponitur Adit, Obtingit. HINC Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Aduentus, peregrè videlicet. Plato epist. 7, ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως. ET Ἐπι- G
δημητικὸς, οῦ, ὁ, Domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, aut manere amans, vel lubenter manens. ab ea τοῦ ἐπιδημέω signif. qua pro ἐνδημέω capitur. vt ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basilium, quos opponi τοῖς ἐκτοπιστικοῖς scribit B. ET bicomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, F. ήσω, Peregrè veniens aliquò diuerto. Pla. De l. 12, ὁ μὲν οὖν ἐκδημῶν, οὕτω καὶ τὸν ἐκδημοῦντα ἐκδημείτω. τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτο χρὴ φιλοφρονεῖσθαι. ITEM Παρεπίδημος ET Παρεπιδημέω. Est autem Παρεπίδημος, Qui peregrè aduenit, πάροικος (vt Hesych. exponit) Peregrinus. Bud. ex Greg. de piis actionibus loquē- H
te, εἰ ξένος προσέπεσεν ἄοικος παρεπίδημος, ὑπεδέξω διὰ τούτου τὸν διὰ σὲ ξενιτεύσαντα, id est Christum. Alibi in Basiliū μόνη ταύτην ἔχων τὴν οἰκουμένην, ἣ πάσαν ἐμὴν εἰς τὴν ἀφορίζω, μᾶλλον δὲ θεοῦ πᾶσαν, ἧς πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. quæ verba sunt Basilii de suo exilio loquentis, p. 160. Παρεπιδημέω verò, Peregrè aduenio, seu (vt Bud. vertit) Ho-

spes & aduena sum. Plut. Symp. φιλοσόφῳ δὲ παρεπιδη- A
μοῦντι Πυθαγορικῷ προσελθόντι, Qui in vrbem peregrè
aduenerat. Athen. lib. 12, συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπό-
σιον καὶ τὰς πρεσβείας καὶ τοὺς παρεπιδημοῦντας. AT Πα-
ρεπιδημία, ας, ἡ, Peregrinatio. Plato in Axiocho pseude-
pigr. παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος. ITEM Προσεπιδη-
μέω, idem quod εἰς ἐπιδημέω, Peregrè aliquò diuertor,
seu appello. SED ET Ἐπιδημεύω pro ἐπιδημέω a-
pud poetas dicitur, in ea signif. qua pro ἐνδημέω poni-
tur, i. Domi & in vrbe mea versor. Odyss. π, Οὐ μὲν γάρ τι B
θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, i. ἐν πόλει
διατρίβεις, Eust.

C. Μεταδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐνδήμιος, vt tradit Eu-
stath. Qui in populo est aut versatur. Od. ν, – μή τι κακὸν
μεταδήμιον εἴη. quemadmodum ἐνδήμιον & ἐπιδήμιον νόση-
μα dicitur. Item, Qui præsens in populo est, opposi-
tum τῷ ἀπόδημος & ἔκδημος. Od. θ, Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μετα-
δήμιος, ἀλλά που ἤδη Οἴχεται εἰς Λῆμνον.

¶ Δημόσιος, Publicus. Cui opponitur ἴδιος, & interdum ἰδιω-
τικός. Herod. 1, ὅθεν ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκα- C
στος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Idem 7, χρήματα τῶν ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων
ἀρχαιρεσίας. Thucydid. δημόσιος πλοῦτος, Publicæ opes. Et
δημόσιος ἀγών, Æschin. Publici & solennes ludi. Item
δημόσια ἀδικήματα, Hermog. Publica crimina. In-
terdum verò sine adiectione, sicut Lat. Publicū. vt εἰς
τὸ δημόσιον προσιέναι vel προσελθεῖν, in publicum prodire.
At ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per aduerb. Publicè alere. Cū
genit. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumptu. Item τὰ δη-
μόσια πράττειν, Publica negotia administrare, vel Rem-
publ. Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι quod pu- D
blicum fiebat, id est quod fisco dabatur, seu ærario. Nā
δημόσιον substantiuè interdum vocabatur ipsum æra-
rium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ
δημοσίῳ, Demosth. Et ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα χρήματα, ex
eodem. Bud. autem & fiscum in Pand. δημόσιον vocari
scribit. Sæpe apud eundem, interdum & apud Æ-
schinem, δημόσιον vocatur Respublica. Δημόσιον &
pro carcere ex Thuc. affertur. Quinetiam δημόσιοι lib.
1 Epigrammat. à nonnullis exponitur itidem Præfecti
carceris: verùm ab aliis simpliciter Ministri publici. E
A Demosthene autē δημόσιον vocari τὴν ἀντιγραφέα scri-
bit Bud. afferens hunc locum ex p. 158, ἐν τοῖς κοινοῖς γράμ-
μασιν ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. Vide & p. 257. ET Δη-
μοσίᾳ aduer. Publicè, cui opponitur ἰδίᾳ, Thuc. & Dem.
ET Δημοσίως, itidem Publicè.

Δημοσιώτερος, Magis publicus. Synes. De insomn. ἐν ἴσῳ
γὰρ οὔτε ἰδιωτικώτερον ἐν τοῖς ὀνειρωττομένοις εἶδεν, οὔτε δημοσιώτερον.

C. Δημοσιώνης, ου, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi è populari fæce em-
ptus. ἀπελής, vt exponit Suidas hoc in loco, οἱ μὲν ἄλλοι
ἀποδοχῆς ἐτύγχανον ἐκεῖ· ὁ δὲ ἐδόκει εἶναι δημοσιώνης, παρεχωρεῖτο. F
AT Δημοσιώνιον, ου, τὸ, exponitur Publicus prouentus.
Plut. Polit. præceptis, ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δη-
μοσιώνιον.

C Ἐκδημόσιος, ου. Pollux lib. 8, συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρη-
κεν Δείναρχος τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους
λέγουσι.

Δημοσιακὸς, Publicus. idem quod δημόσιος. vt δημοσιακοὶ θη-
σαυροὶ apud Herodian. lib. 2, id est Ærarium publicum,
Polit. interprete.

Δημοσιόω, ῶ, F. ώσω, Publico. Thuc. lib. 3, τὴν δὲ γῆν δημοσιώ- G
σαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Agrum publicatum, mer-
cede elocarunt. Item Diuulgo. Plutar. περὶ αὐδ ολεοχ.
τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας προέρχεται δεδημοσιωμέ-
νον. ET Δημοσιεύω, actiuè pro eodem. Synes. epist.
137, ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν σιωπῶν, φιλο-
σοφίαν δὲ ἐν ἀρρήτοις ἀρρητοτάτην ἔχων. Apud eundem in
pass. ὃν οὐ προκαθαίρει ματαίοις δημοσιευθεῖσα, publica seu
publicè facta. Aristot. Rhet. 2, δεῖ δὲ γνώμας λέγειν καὶ παρὰ
τὰ δεδημοσιευμένα. λέγω δὲ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνῶθι σεαυτόν. H
id est Peruulgata. Item Publicè edo. vt οἱ τὰ παλαίσμα-
τα δημοσιεύοντες apud Naz. In v. l. ponitur etiam δημο-
σιεύειν τὴν πολιτείαν, pro Remp. componere, & ad melio-
rem statum redigere. Item neutraliter sumptū,
Publica ciuitatis negotia gero, seu (vt Bud. ex Plat. ex-
ponit) πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, idem ferè quod
πολιτεύομαι, Publica persona fungor, & reip. operā præ-

A sto. Plato Apol. ἀναγκαῖόν ἐστι τὸν τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δι-
καίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν ἀλλὰ μὴ
δημοσιεύειν. Et in Gor. ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρακαλοῦ-
μεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες. pro quo paulo antè dicit,
ἐπιχειροῦντες δημοσίᾳ ἔργοις. Idem, εἴ τις τῶν δημοσιευόν-
των ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός. Suidas ve-
rò δημοσιεύω exponit δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniam οἱ δη-
μοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ προῖκα ἐθεράπευον: adferens ex
Aristoph. Ἀλλ' ὦ πόνῳ, εἰ δημοσιεύων τυγχάνω, addénsque
illi suæ oppositioni hæc verba, quæ no satis emendata
esse videtur, εἴτε κοινῇ ἐπιστάμενοι, ἀλλ' ἰδιωτικῶς καὶ μόνῳ καὶ B
ἀμισθὶ μεταδιδόμενοι. Apud Phil. autē De vita Mo-
sis lib. 1, τοὺς ἑαυτῶν προσκαλλωπίζοντας ἐπὶ ἐπιτρέψας μισθαρνεῖν
καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæstum facere prostareq;.

¶ Δημότης, ου, ὁ, Homo plebeius, Popularis. Item Municeps,
Tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους.
Isocr. Panath. τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν
δημοτῶν. Demosth. pro cor. ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγρά-
φης. Aristoph. Neb. τοὺς Κικυννεῖς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei
C tribules?

Δημοτικὸς, οῦ, ὁ, Plebeius, Popularis. Xen. contra Mid καὶ
τῆς ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item, Popu-
laris status amaus, seu Ad popularem statū conferens,
de re aliqua intellectum. Isocr. De pace, δημοτικοὶ καὶ ὀλι-
γαρχικοί. Æsch. contra Ctes. τοὺς μὲν ὀλίγῳ χρόνῳ ὑπ' αὐτῆς τῆς
ἀληθείας διηλεγμένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα· τοὺς δὲ
δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Aristoph. τὸ γὰρ σχῆμα δη-
μοτικὸν καὶ χρήσιμον. Item Popularis, hoc est Popula-
rium amans, Plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος.
D Plut. Oth. σχῆμα δημοτικὸν. Et superl. δημοτικώτατος, apud
Æschin. vt & δημοτικώτερος comparat. apud Phil. Neutro
genere τὸ δημοτικὸν, Popularitas. vt τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ Po-
pularitas eius, vel Populare eius ingenium. Et τοῦ δημο-
τικοῦ ζητεῖν, apud Plutarch. Rom. HINC Φιλοδη-
μοτικός, οῦ, ὁ, Popularium amans, seu Popularis status a-
mās. ET aduerb. Δημοτικῶς, Populariter.

Δημότεροι, Plebeii, Populares. vnde apud Apollon. δημότε-
ραι γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, Fut. εύσομαι, Popularis sum, Municeps sum.
μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον, Hesych. Item, τὸ δέ τι-
E νος δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ, vt Suid. exponit,
qui ex Demosth. citat δημοτευόμενος μετὰ τῶν δημοτῶν.

¶ Δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. lib.
1, πλέον ἀνδρείας καὶ ἀρχῆς παρὰ τοῖς δημώδεσιν ἰσχύ τινα
χάριν. Eodem libro, πᾶν τι τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δη-
μῶδες πλῆθος. Dion. Long. κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι.
Item παιδιώδης, Hesych. HINC comp. Νεοδα-
μώδης, id est ὁ νεωστὶ δημοποίητος γεγενημένος, Qui recens in
popularium numerum ascitus est. Sic apud Lacedæ-
F mones dicebantur qui ex εἱλώτων numero libertate do-
nati essent, vt tradit Hesychius. Thucydid. lib. 7, Λα-
κεδαιμόνιοι ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, νεοδαμώ-
δεις δὲ τοὺς ἄλλους καὶ εἵλωτας. δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύ-
θερον ἤδη εἶναι.

Δημόθεν, E populo. Odyss. τ, Καί οἱ τοῖς ἄλλοις ἱππεῦσιν ἅμ' αὐτῷ
ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας. hi Eu-
stath. dicit fuisse moris ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς [illegible] ας. &
sic Alcinoum, quique cum eo erant optimate . , Vlyssi
munera dedisse ἀνδρακὰς, ὕστερον ἀγειρομένους κατὰ δῆμον.

G Δημόομαι, οῦμαι, idē quod δημοκοπέομαι, Suid. At Hesych. est
& ἀφραίνομαι, ἀθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω. VNDE
Δημώματα eidem Hesychio παίγνια.

¶ Δήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Publicus. Od. γ, – πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, ἢ δή-
μιος, ἣν ἀγορεύεις. Od. υ, ἐπεὶ οὔ τοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ'
Ὀδυσῆος. Sic Antiphon dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶ-
νας. vbi Bud. vertit, Actiones populares. Et δήμιος νομὸς
apud Nonnum pro plebeia multitudine. Substā-
tiuè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. De falsa
legatione, παρέστη δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ αἰτεῖ-
H ται. Herodian. lib. 3, φονεὺς καὶ δήμιος. Naz. δήμιος ἀπαραί-
τητος. Et δημία, ας, ἡ, Scortum, videlicet publicum, a-
pud Cyprios. Hesych.

Δημιόπρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui publicè emitur, Qui publica-
tur. Plut. Crasso, τὰ δημιόπρατα τοῦ Σύλλα, Bona publica-
ta. Bud. interpr.

C. Δημιουργὸς, οῦ, ὁ, ET Δημιοεργὸς, poeticè, q. d. Qui publicè
operatur,

operatur, vel Opifex publicus, Is cuius opificia publicè prostant. Odyss.ρ, Ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν οἳ δημιοεργοὶ ἔασι, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, &c. Sed Homeri posteriores δημιοεργοὺς seu δημιουργοὺς, appellarunt potius χειροτέχνας & χειρώνακτας aliisque nonnullis nominibus: & vocem δημιουργὸς generaliter de quouis artifice dixerunt, genitiuum ei sæpe addentes: adeo vt & Deus interdum δημιουργὸς appelletur, interdum addito genitiuo τοῦ κόσμου, interdum sine adiectione. (vide Cicer. Lex.) De Deo certè (vt Platonis locos omittam) dicit Xenophon ἀπομ. ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματα. Apud Lucianum, δημιουργὸς τοῦ ταύρου, artifex tauri. Item Nazianz. sol est ἡμέρας δημιουργὸς, diei artifex seu effector. At δημιουργοὶ τῶν νόμων Aristot. Polit. 2, redditur Conditores legum. Dicitur item δεινὸς δημιουργὸς λόγων ab Æschine. Et sine genitiuo δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit, id est practicus, in v. lex. B

‖ Δημιουργὸς, Mulier, Prostibulum publicum, quæ & δημός, vt paulo antè dictum est. ‖ Item, Quæ in nuptiis dulciaria cæteráque bellaria conficit. Item, Nuptiarum conciliatrix, Pronuba. Vide Athen. Polluc. & Eustathium. C

Δημιουργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores, vt alii) dicebantur qui populo præerant, & res eius administrabant. Demosth. Hesych. Eustach. ET Συνδημιουργὸς ex Platone affertur pro eo qui in fungendo hoc munere est administer. ET Δημιουργία, Functio huius magistratus. Plato Apolog. ἀμελήσας στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Aristot. Polit. 5, τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας. AT Ἐπιδημιουργοὺς Thucydidis schol. exponit ἄρχοντας πεμπομένους φυλάρχου τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus murorum reficiēdorum cura commissa esset, addens & ex Asclepio, præpositionem ἐπὶ superuacaneam esse. Thucyd. lib. 1, ἠξίουν δέχεσθαι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον. D

Δημιουργεῖον, Officina. χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Hesych.

Δημιουργέω, ῶ, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo. Item generalius pro Fabricor, Compingo, Condo. Item Efficio, seu Conficio. vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Plat. id est effectus, vel factus, Cic interpr. A QVO Δημιούργημα, ατος, τὸ, Opificium, Fabricatio. E

Δημιουργικὸς, Ad opificem seu opifices pertinens, Fabrilis. δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato Artificia illiberalia & sordida. ‖ Δημιουργικοὶ autem λόγοι dictæ sunt ideæ à quibusdam qui eas tuebantur, vt refert Bud. ex Philopono in Post. 2. ET Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter.

C. Κοινοδήμιον, τὸ, Publicum. τὸ τῷ δημοσίῳ κοινὸν, Suidas. δημόσιον, item ὁ ἱματισμὸς, Hesych. ET Κοινοδημεὶ, aduerb. Vulgò, Publicè. v.l. F

C. Πανδήμιος, ὁ, Publicus. vt πανδήμιον ἦμαρ apud Nōn. exponitur Dies publicus & festus. Item, Qui per totum populum versatur. Il. σ, Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. pro quo paraphrasten Demosthenem Eustathius refert dixisse, ἀκούει τε πανδήμιον, οἷος ἰδίᾳ ἐπὶ ῥαχλεύων δι' ἡμέρας, ἢ πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐν πτωχοῖς. At πανδήμιος ἄγρη lib. 1 Epigr. redditur Vniuersalis piscatio. ‖ Eust. tradit vocabulū hoc posse aliquando ἰδιαίτερον αἰνίξασθαι τὸν κοινὸν ζημιωτὴν, deducendo à δήμιος pro carnifice. G

¶ Δημεύω, F. εύσω, Publico. Thuc. l. 5, τὰ μὲν τὰ χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Herodian. lib. 3, τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσαντος. Dion. Hal. l. 6. δημεύσαντας ἡμῶν τὰς οὐσίας. Et in pass. apud Demosth. τῶν γὰρ ἐκ προδοσίας [ἀνδροφόνων ἐξεληλυθότων] δεδήμευται τὰ ὄντα, bona publicata sunt. Chrysost. δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorum proscriptione & publicatione mulctatus. VNDE Δήμευσις, εως, ἡ, Publicatio. Synes. ep. 67, εἰ πρὸ τῆς ἐπιστολῆς δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. ποιοῦσι τὴν ὀργὴν, οἷον τὸν ἔρωτα, μοιχείαν, παρανομίαν, δήμευσιν. ET Δημευσία, ας, ἡ, pro eodem ex Plut. H

Δημίζω, F. ίσω, Populum decipio, vt Aristoph. schol. explicat in Vespis. Στίψας ξένον γ' ὡς ἐξὸν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων.

Δημίδιον, ου, τὸ, Popellus. B. ex Aristoph. ἄξιον δῆτ' ὦ δημίδιον φιλῶ σε.

ΔΙΑ', CVM GENIT. Per. vt Od. κ, — ἀτὰρ δι' αὐτῶν Ἑρμείας, προσπίλνησιν ἱκάνων φάρμακον ἐσθλόν. Per illos incedens. id est Per medium illorum. Il. γ, Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Transiit per clypeum, vel Penetrauit clypeum, & per thoracem fixa est. Et apud Hes. in Op. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν, videlicet ὁ ἄνεμος Βορέας, virginem non perflat. accipiendo Per pro Gall. A trauers. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipse quoque præpositionem cum verbo tantùm posuerat paulo antè, — διάει τε καὶ τῆς ψυχῆς ἰὼν διάησιν δασυστέρνων τῶν ἑρπετῶν. Eandémq; mox seorsum tantùm posuerat, non adiungens verbo, sed illi dans accus. Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα, πώεα δ' οὔτι vbi si dicamus esse δι' αἶγα ἄησι pro διάησιν αἶγα, habebimus constructionem Latinam, Perflat capram. In prosa quoque iungitur genit. hac in significatione, δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὦθει. Exige gladium per ambos, vel Ambos gladio transadige. Homerus dicit δι' αὐτῶν ἐρχομένη, sic Xen. διὰ πυρὸς ἰέναι, in Symposio. Et Pæd. 1, διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες. Plato Axiocho, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη. Synes. epist. 40 ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ. Idē ep. eadem, τὸ μὴ διὰ πάσης ἥκειν βασάνου. Nonnunquā verò cū eodem aut alio eiusdem generis verbo iunctū, aliis modis interpretamur. (quod & de præced. exemplorū nōnullis dici potest) vt διὰ μάχης ἐλθεῖν Δαναΐδαισιν, pro Præliatus, apud Eurip. Itidem apud Luc. διὰ μάχης ἐλθεῖν τινι, prælio aggredi, B. Et Thuc. ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτοὺς, id est In prælium exire, Bud. interpr. Qui & apud Plut. διὰ λόγων ἐλθεῖν vertit, Venisse ad colloquium. Et apud Isocr. p. 68, διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam & vnanimitatem venire, ὅπως ἐκ τῶν βαρβάρων καταστῆ καὶ διὰ μιᾶς φρονεῖν γνώμης. Nōnunquā autē à poetis omittitur διὰ sign. Per: vt Il. β, Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. In hac verò signif. poetas διὰ iūgere etiā accus. docebitur postea. Itē διὰ, Per, quū de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet. vt Dem. Epitaph. διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν. Et Isocr. Archidamo, διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερὸν. quod dici etiam posset ἐκ τούτων.

Διὰ, Per, sed subaudiendum relinquens πᾶν, aut ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον. Homerus Odyss. ι, Κεῖτ' ἐν ἄντρῳ ἀπτερόεν, τανυσσάμενος διὰ μήλων, pro διὰ πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτός: vt Athenæus initio libri 7 & Eustathius docent. Sed possunt huic exemplo addi & ista, διὰ βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam. Plutarch. Διατετήρηκα μὲν αὐτὴν ἀπὸ δόξαν διὰ βίου. Sic δι' ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ. Et δι' ἔτους pro δι' ὅλου ἔτους, apud Plut. ἔστι δέ τις ἑορτὴ θύεσθαι παρὰ Ἀθηναίοις δι' ἔτους προσφερομένη. Et vt διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, sic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, per totam diem, apud Aristophanem. Sic apud Herodotum, δι' ἡμέρας διώκειν. Sed διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die, & ita exponitur apud Plat. σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die considerare. Sic autem διὰ σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. ἐν τῷ περὶ Ῥωμ. Διατὶ τῇ νύμφῃ ὑποτιθέασιν οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνήρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Itidem διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγειν, Xen. Pæd. 4, in luctu senectutem transigens. ‖ Διὰ itidem de tēpore dictum cum genitiuo αἰῶνος, redditur præpositione In. est enim δι' αἰῶνος quod dicimus In æuum, vel In æternum. At διὰ παντὸς, (quod & διαπαντὸς coniunctim scribitur) In perpetuum, Perpetuò, Sēper. vide in Πᾶς. Διὰ τέλους autem significat Vsque ad finem. interdum & Semper.

Διὰ redditur præpositione IN, his etiam in phrasibus, διὰ χειρὸς ἔχειν, Lucian. Sic Plutarch. in Numa, διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς ἡνίας, habenas in manu habere, vel tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exponitur etiam Præ manibus habere. Sic διὰ στόματος ἔχειν, in ore habere. vt apud Lucianum, διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστείδην: itidem verò διὰ στόματος εἶναι, in ore esse: vide in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, in memoria habere. quod & διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodianum, οἱ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν, In honore

habere, apud eundem Herodianum, quod & διὰ τιμῆς A ἄγειν dicitur. Idem verò eodem in loco διὰ θαύματος ἔχειν dicit In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: ἐν ὑπάρχοντα δούλων ... διὰ τιμῆς ... καὶ θαύματος ἦγε. Apud eundem διὰ φρουρᾶς ἔχειν, in custodia habere. Sed διὰ constructionem eandem habens, non semper reddi potest præpositione In, sed sæpe διὰ cum genitiuo & verbo per vnicum Latinum verbum interpretamur, aut verbum cum nomine: nonnunquam & aliter. vt δι' ἐλπίδος ἔχειν, sperare, apud eundem Herodian. & διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, apud B eundem. Hunc enim autorem obseruaui his loquendi generibus cum præpos. διὰ supra quemuis alium delectari. Vt autem διὰ φροντίδος ἔχειν, sic & δι' ἐπιμελείας ἔχειν dicitur, quibus affine est apud Thucyd. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Obseruare, vel Excubias agere. Apud eũdem δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accusare, ... Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινά, Irasci alicui, vel potius Iratum esse alicui, siue intensum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, suspectum habere: quod vide in Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, vide in Ἡσυχία. Apud Herodianum, δι' ἡδονῆς ἔχειν. ex eo voluptatem capio, ... ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔχει ἅμα. ‖ Interdum C cum verbo γίνεσθαι, actiua etiam signif. vt apud Plat. De legibus 7, διὰ φόβων ... γίγνεσθαι, In metu versari: vel (vt Bud. interpretatur) Timidi esse. ‖ Cum τῷ etiam sæpe ponitur διὰ suum genitiuum habens, vbi verbo Esse interpretamur, cum adiectiuo nomine, vel participio, aut verbo passiuo. vt δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, vel odiosum, apud Aristoph. vide Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, assuetum esse, Galen. vide Ἔθος. Sic διὰ σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio esse, vel magno studio exoptari, vt Bud. interpretatur. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore D esse, Celebrari: cui affinem significationem habet διὰ μνήμης εἶναι: vide in Μνήμη. ‖ Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interiectum tempus. Ad verbum, Tempus quod in medio est, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ διὰ μέσου apud Plutar. pro Interim. Ponitur sic & in aliis nonnullis loquendi generibus, cuiusmodi est hoc, διὰ μέθης πίνεσθαι τὴν συνουσίαν, Plato in Symp. Sic διὰ πλειόνων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exprimendis Latini præpositionẽ omit- E tunt, dicentes, Pluribus, Paucis: vt Docere paucis, apud Virgilium. Galli præpositionem In addunt, dicentes, En peu de parolles. Vide in Πλείων, & in cæteris. Apud Athen. autem δι' εἰκοστῆς ἱστορίας, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præpos. In.

Διά, Inter. vt διὰ πάντων ἄξιος θέας, Herodot. Inter omnia spectatu dignus. Sic διὰ νήσων, Inter insulas.

Διὰ & ἐκ pro eodem in nonnullis loquendi generibus. vt apud Athenæum, χρεῖα, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi, ... διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, & sic identidem. Interdum verò pro διὰ ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, & similia, vt annotat Bud. Sic δι' ἀλφίτου πεποιημένος citatur ex Plutarcho in Numa, pro Ex farina compositus. Et ex Galeno δι' ἐλαίου τρίψει χρῆσθαι, ex oleo frictionibus vti. Sciendum est autem ita vsitatam esse medicis hanc præpositionem in hac significatione, vt etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinauerint, immutata illorum terminatione. vt quum pro διὰ ῥόδων καλούμενον dixerunt διάρροδον καλούμενον, id est collyrium ex rosis compositum: & G διάκροκον καλούμενον, pro διὰ κρόκου, Ex croco compositũ, vel Ex croco constans. quod quidam appellat, τὸ ξηρίον τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. Non memini tamen me apud vetustiores medicos talem præpos. διὰ vsum (id est ita agglutinatæ) reperire: adeo vt medicis, & iis quidẽ recẽtioribus, peculiarẽ esse putem. Sed hoc quoque sciendum est, interdum genitiuum cui adhæret, integrum seruari: vt in διαχυλῶν. ‖ Itidem verò apud musicos in harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ. vt διὰ πασῶν, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, H harmonia ex omnibus. ‖ Διὰ pro ἐκ citatur & in hoc Aristotelis loco, διὰ ποταμῶν αἱ ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται: vt sit, Ex fluuiis subuehuntur exhalationes. Item, quum dicitur ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονή, præpositio διὰ exponitur per ἐκ, vt sit, Voluptas quæ ex nummis percipitur. At verò αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ apud Xen. exponitur Voluptates corporis: & πάντα διὰ στόματος ἡδέα, apud eundem, Omnia quæ ori sunt grata.

Διὰ adhibetur etiã significando interuallo loci vel temporis. DE interuallo loci dicitur, vt in his locis: Theophr. De caus. plant. lib. 3, καὶ τὰ πρὸς ἄνθεσι κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ &c. hic διὰ πολλοῦ signif. Longis interuallis, Longis interstitiis. Thuc. 3, οἱ καὶ δὲ κατὰ κώμας ἀπέχοντες, καὶ τούτους διὰ πολλοῦ, Magno interuallo, vel Magno locorum interuallo, vel Longa inter se intercapedine distantes, interpr. Bud. Idem ibidem, ἐκ δὲ τοῦ πύργου ὄντων δι' ὀλίγου, Ex turribus quæ propè distabant. Ad verbum, Quæ erant ex paruo, sub. interuallo. Idem lib. 6, τὰ γὰρ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, Quæ à nobis longissimè absunt, Quæ à nobis remotissima sunt. Et paulo antè, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων. vbi schol. subaudit διαστήματος. Idem Thuc. ἐβούλετο δὲ τὴν φυλακὴν τοῖς Ἀθηναίοις δι' ἐλάσσονος καὶ μὴ ἀπὸ Βουδόρου εἶναι. id est (inquit B.) Propius, Breuiore via. Idem lib. 2, εἰκὸς δὲ ἦν τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo lib. 1 Anth. epigr. — διὰ δώδεκα δ' ὄρνυτα πηχῶν, ... δ' ἀπὸ ... A duodecim cubitis, Ex interuallo duodecim cubitorũ. In quibusdã autem eiusdem generis phrasibus significatio præpos. διὰ redditur aliter. vt apud eundem Thuc. 3, διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quanque pinnã. Nã & schol. annotat διὰ hic accipi pro μετά. Valla tamen interpr. Ad decimam quanque pinnam. Sed quum διὰ in præced. & in sequent. loquendi generibus interiectum loci vel temporis spatium declaret, posse & ita verti existimo, (eodem tamen sensu) Turres etiã erant magnæ quarum vnaquæque interiectas decem pinnas habebat. DE interuallo autem temporis vsurpatur διά, cum his & similibus genitiuis: cum πολλοῦ vel μακροῦ, & cum contrario ὀλίγου: item cum χρόνου, & interdum πολλοῦ χρόνου. Lucian. δόξαι μοι διὰ πολλοῦ ... Arr. καὶ τοῖς Μακεδόσιν ἀσμένοις ... ἰδοῦσι, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Vt longo interuallo visam, vel Longo temporis interuallo visam. Inuenitur & Longo interiecto interuallo, apud Ciceronem. Gal. λέγει δὲ τὴν ... διὰ πλείονος, Longiore interuallo, id est rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πράξεις, rara negotia, pag. 46 mei lex. Ciceroniani. Porro vt Latini quũ dicunt Longo interuallo, subaudiunt genitiuum Temporis, ita Græcos cũ πολλοῦ, μακροῦ, & cæteris huiusmodi adiectiuis, subaudire χρόνου certũ est: sed χρόνου ab iis dici subaudito vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animaduertendum est. Plat. De rep. lib. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν, Longo enim interuallo eum viderã (sicut Cicero dixit, Vt te tãto interuallo viderem) vel Diu enim erat quum eum videram. Lys. ... διὰ χρόνου. Dicunt & διὰ πολλοῦ χρόνου: vt apud Herodotum, ... διὰ πολλοῦ χρόνου ... Sic Aristoph. Pluto, ... διὰ πολλοῦ χρόνου ... Inuenitur & διὰ μακρῶν χρόνων apud Plat. in Timæo, ... καὶ τῶν ... διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ φθορά, multorum annorum interuallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni existimo simpliciter pro Interiecto aliquo temporis interuallo: (vt & διὰ χρόνου λέγει citatur ex Æschine pro διαλειπόντως) & ex hac ambigua significatione captatam esse illam iocandi occasionẽ Xen. Pæd. l. 1, pag. 13, ... διὰ χρόνου. καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, νὴ Δί' ... δι' ὀλίγου γε. Vt autem διὰ de interiecto tẽpore dicitur, cũ χρόνου, & cũ πολλοῦ, ac cæteris, ita & cum ἔτους vel ἐτῶν, & similibus, cũm ἡμέρας vel ἡμερῶν, & nomine numerali: vt δι' ἔτους πέμπτου vel δι' ἐτῶν πέντε: sic δι' ἡμέρας πέμπτης, & δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis vtimur aduerbio Post, vel nomine Quoq;, præcedente nomine numerali, vt Tertio quoq;, Quarto quoq;. Sic apud Aristot. διὰ τρίτης, (sub. ἡμέρας) pro Tertio quoque die. Sic διὰ πεντετηρίδος

pro Tertio quoque anno: quod & κατὰ τριετηρίδα, vt κατὰ τριετηρίδα ἤγετο τὰ Διονύσια. Sic ex Aristoph. citatur, δι' ἐ-πετηρίδος πεντετηρίδος ξυνάγειν, Pro Congregare quinto quoque anno. Item ex Luciano, διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno: sed ita interpretãdo vacaret ὅλων: quare malim, Post quinque annos integros: vel Post totos quinque annos: aut, Interiectis quinque annis integris. Isocr. Archidamo, ταύτην δὲ διὰ πεντακοσίων ἐτῶν κατασκάζουσιν, Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, δι' ἐτῶν ὀγδοήκοντα. Dioscor. διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ περιττὸν ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, Post duos dies, Exacto biduo. Item hic innominati cuiusdam autoris locus, δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῦτον ἐπισκεψόμενος exponitur in vulg. l. Hunc visurus quem à duodeuiginti mensibus non viderã. Quæ verba posse & sic exponi arbitror, Post duodeuiginti menses hunc inuisurus, vel potius, reuisurus. Apud Marcum autem cap. 2, δι' ἡμερῶν ponitur non adiecto dierum numero, vbi subaudiri solet τινῶν, vt sit Interiectis aliquot diebus. Sic Theophrast. De hist. plãt. lib. 4, c. 4, δι' ἡμερῶν τινῶν dixit ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τινῶν πίνουσι.

¶ Apud Thucyd. lib. 1, obseruaui διὰ cum genitiuo ὀλίγου aliter quàm in præcedentibus exemplis positum, εἰ γὰρ οἷα καὶ ἐπὶ τοῦ Μήδου δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ἀπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε. hic enim διὰ non de interiecto tẽpore dicitur, sed respondet potius (vt opinor) Latinæ præpos. Per, in ea quidẽ signif. positæ quam habet quũ dicitur Per decem dies, vel Per tres menses, aut Per tres annos. Ego locum illum ita interpretatus sum in mea editione, Si qualia edidistis breui eo tempore quo aduersus Medum Græciæ præfuistis, eadem & nunc edenda censeretis. Potuissem autem & ita interpretari, Per illud breue tempus. Apud Lucianum quoque in dialogo Mercurii & Solis, διὰ μακροῦ crediderim hanc interpretationem admittere, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Fateor tamen alteram quoque interpret. commodam esse, q.d. Fruere quiete qua iampridem frui desiisti. Vel, Repete quietem post tam longum temporis interuallum.

Διὰ cum genit. interdum per ablat. Latinum redditur, vt διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Solone, Atramento leges scribere. Ibidem, διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας λόγον, poemate. Sic Gal. διὰ τε τῆς ἀρτηρίας χυλοῦ καὶ τοῦ διὰ χόνδρου ῥοφήματος τοῦ τρέφεσθαι. vbi simul duplex vsus huius particulæ habetur.

Διὰ iuncta genit. nonnunquam aduerbio Latino redditur: vt δι' ἀκριβείας λέγειν apud Thucyd. pro ἀκριβῶς, Accuratè, Exquisitè. Sic διὰ τάχους, & διὰ ταχέων, Celeriter: quæ & coniunctim scribuntur διαταχοὺς & διαταχέων. Vide Ταχύς.

Διὰ CVM ACCVS. apud poetas, pro κατὰ, itidem vt διὰ cum genit. vt Odyss. κ, Γνῶ δ' αὐτοὺς δυστήνους δι' ἄκριας ἔρχεαι οἷος, Χώρου ἄϊδρις ἐών; id est κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Sic Odyss. η, αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. vbi annotat Eust. inusitatum esse posteris Homeri ἰδεῖν διὰ δῶμα pro κατὰ δῶμα. illos enĩ dicere διὰ δωμάτων, sicut δι' ἀγορᾶς aut διὰ μέσης πόλεως. vbi tamen quod de Homeri posteris dicit, ad prosæ scriptores restringo: nam poetæ qui Homero successerunt, eum in hac constructione, sicut & in aliis, imitati sunt.

Διὰ cum accusat. in soluta oratione, Propter, Ob. vt διὰ τοῦτο & διὰ ταῦτα, quæ passim sunt obuia, Propter hoc, Propter hæc. quæ & aduerbiis sæpe reddũtur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verùm & vna voce scriptum inuenitur διαταῦτα, sicut μεταταῦτα: velut Lat. Propterea & Postea coniunctim. Dicunt & δι' ὅ, ac δι' ἅ (quo vtitur Plato) pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὃ δή, item δι' ὃ καί, item δι' ὅπερ: sed scribitur potius διὸ, & διὸ δή, item διὸ καί, & διόπερ, Quinetiam διότι hinc factum est pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διατί, Quamobrem? Thucydides lib 1, διὰ τοῦτο ὅτι, ideo quod. Iungunt διὰ & articulo τὸ cum infinit. præsent. vel præter. seu aor. vt διὰ τὸ ποιεῖν, vel πεποιηκέναι, aut ποιῆσαι. Sic Thucydid. διὰ τὸ ἀσθενὲς αὐτοῦ ἐξελθεῖν. Iungitur denique διὰ variis accusatiuis. Idem Thucyd. lib. 2, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, nisi ob illius cunctationem. Cicero apud Platonem δι' ἀρετὴν interpretatur Propter virtutem: & διὰ ταῦτα, Idcirco, item Ob has causas: quæ & alia huc pertinentia, vide in lex. Ciceroniano. Illud certè δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis ergó: sicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergò. vt quum dicitur aliquis corona donatus esse, δι' ἀνδρείαν, quod & ἀνδρείας ἕνεκα dici potest. Æschines in Ctesiphontem, διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανῶσαι; quorum beneficiorum ergò? Item διὰ σὲ interdum vertitur Tua causa, vel Tua culpa. Demosth. ἐδεήθην μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι, deprecari cœpi nequid tale mea causa facerent. Thucydides lib. 3, καὶ τὴν νῦν ζημίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, vel Suapte culpa.

¶ Διὰ ponitur pro ἕνεκα & in hoc loquendi genere, Demosth. Pro cor. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, iamdiu periissetis. De quo lege B.p.985.

Διὰ sæpe apud Atticos accusat. pro genitiuo habet, ideóque redditur Per, non Propter. Dem. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic Pro cor. καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμᾶς ἐσεσῶσθαι. In quibus locis διὰ τοὺς θεοὺς redditur etiã, Deorũ opera, vel Deorũ benignitate, seu beneficio. Sic διὰ τὴν τύχην μέγας γέγονε. Itidem apud Hesiodum initio Ἔργων διὰ accusat. pro genitiuo habere censetur, Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε: atque ita locum & hic ablatiui illi habent: vt sit, Iouis beneficio seu benignitate, aut etiam Iouis munere. Atque hæc sunt quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam locis, & quidem qui valde à præcedẽtibus diuersi sint, habere διὰ accus. pro genit. vbi ablatiuis illis non itidem vti possumus. vt Dem. Olynth. 1, καὶ θαυμάζω τὸν τρόπον δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος.

Διὰ autem quam vim vel potius quàm multiplicẽ vim in comp. habeat, ex verbis quibuscum cõponitur, cognoscẽdũ est. Interdũ certè respõdet particulæ Lat. Dis: vt συμφωνεῖν, cũsonare, cõcordare: διαφωνεῖν, dissonare discordare. Item σκεδάζειν, spargere: διασκεδάζειν, dispergere. In quibusdam autem verbis sonat q.d. Per medĩu, vt διεκπλεῖν, per mediã classem hostiũ erũpere: sic διεξελαύνειν &c. Interdũ vehementiam duntaxat addit. Διὰ πρὸ vel Διαπρὸ, Penitus. Il. ε, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. i. ita vt traiecerit. Sic διαμπὰξ διελαύνεσθαι Luc.

ΔΙΑΙΤΑ, Vitæ seu viuendi institutum, Viuendi mos, Vitæ genus. Thucyd. 1, ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο. Idem lib. 2, δίαιταν μεταβάλλειν. Vide & pag. 202 quendam eius locum. Vide & Xenoph. apud Bud. p. 751. Sic Synes. epist. 148, ἣν μὴ χείρουσιν, εἰ διαφθορότες τὴν δίαιταν.

¶ Δίαιτα, Victus. (Sed latius interdum pro certa quadã vitam instituendi ratione quod ad victum & cultum corporis attinet) Xenoph. ἢ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; Herodian. 4, ἐπί τε γὰρ πᾶσιν αὐτῶν καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπερριμμένα τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μεταδιδόμενον. Plutar. in Apophth. de Epaminonda, οὕτω δ' ἦν ἁπλοῦς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον &c. Lucian in Macr. διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Apud eundem in Hermot. δίαιτα κεκολασμένη, & σκληρὰ δίαιτα (vt apud Herodian. τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης) & ἀκριβὴς δίαιτα Plut. & ἁπλῆς δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος apud Herodian. & ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης Plut. & ἡ πολυτελὴς δίαιτα. Sed & dicitur aliquis esse ἁπλοῦς περὶ τὴν δίαιταν à Plut. itẽ σώφρων καὶ μέτριος περὶ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine. Dicunt etiã τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν interdum pro δίαιτα. Luc. in Vit. auct. τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; ad quã interrogationẽ respondet alter quibus cibis vescatur, & à quibus abstineat. Plut. Pericle, εἶτα τῶν ἐνιαυσίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διῴκει τὸν βίον καὶ τὰ περὶ τὴν δίαιταν. Animaduertendũ est autẽ, his omnibus in locis ad victum restringi δίαιταν, nõ itẽ ad cultũ corporis pertinere. ac certè Herodian. vtrunque signif. volens addidit σκευὴν: Xenophon autem pag. 5, ἐσθῆτας φαυλοτέρας & διαίτας ἁπλουστέρας dixit. Memini tamen me obseruare in nonnullis locis quod dixi, nimirum δίαιταν de ipso etiam corporis cultu dictum: ac fortasse apud Plut. in Alcib. sic accipi potest, vbi πολλὴν τὴν τρυφὴν τῆς διαίτης scribit. Plato certè epist. vbi τῆς σώφρονα

tt.ii.

διαίταν dicit, videtur addito hoc genitiuo velut genera liorem huius nominis signif. restringere. HINC (id est ab hac τῆς διαίτης significatione) sunt quæ sequuntur composita.

C. Ἁβροδίαιτα, ης, ἡ, Vita delicata, Vita mollis, Vitæ mollities seu lautitia, Delicata siue lauta victus ratio. Apud Suidam ἁβροδιαίτη pro ἁβροδίαιτα. ET Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam mollem agens, Molliter viuēs, Delicata seu lauta victus ratione vtens. ὁ πλουσίως ζῶν, Suidas. i. opulentè viuens. Æschylus Persis, Ἁβροδιαίτων δ' ἕπονται Λυδῶν ὄχλοι. ‖Interdum ponitur τὸ ἁβροδίαιτον substãtiuè pro ἁβροδίαιτα, vt in hoc loco quem citat Suidas, autore non nominato, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ἐβίοις ἄλλοις δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τε εἰσὶ καὶ φερέπονοι. Sic Thucydides. Vtitur & Athenæus lib. 12, in superlatiuo gradu, τῶν ἁβροδιαιτοτάτων τῶν Φαιάκων. Quos Phæaces Plutarchus vocat ἁβροβίους. ET Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, Vitam mollem & delicatam ago, Delicata victus ratione vtor.

C. Εὐδίαιτος, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opponitur πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. affertur.

C. Ἰσοδίαιτα, Æqualitas vict⁹, seu similitudo in victu. ET Ἰσοδίαιτος, æquali, seu pari cum alio vel aliis victu vtens: aut, Simili vitæ genere vtens.

C. Ὀλιγοδίαιτος, Modico contentus circa victum, seu in victu: vt Bud. interpr. apud Athen. 228, γεγονέναι γὰρ ὀλιγοδίαιτοι καὶ τρυφῆς ἀλλότριοι.

C. Ὁμοδίαιτος, Qui eodem victu seu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc. exponitur Qui cōmuni cum aliis omnibus viuendi ratione vtitur. Redditur & Conuictor, vt idem sit quod ὁμοτράπεζος. ‖Item, Contubernalis. A Budæo autem & Sodalis, apud Gregor. vbi hæc tria iungit, ὁμέστιοι, ὁμοδίαιτοι, σύμφυτοι.

Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto pag. 261, καὶ μὴ ἀποστερεῖν μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δι᾽ ἐμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης.

Δίαιτα, Victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verumetiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus vsus ad valetudinem confert. Sunt autem διαίτης varia genera. alia enim λεπτὴ (vnde & λεπτῶς διαιτᾶν) alia ἐσχάτως λεπτὴ, alia ἀκριβὴς, alia nomine alio appellatur. Est item δίαιτα θεραπευτικὴ, & δίαιτα ἀναληπτικὴ. quæ omnia sæpe apud Gal. occurrūt. Videtur autē Hieron. ad hanc medicinalē (vt ita loquar) nominis διαίτης signif. respexisse, quū interpretaretur victū castigatum seu victus castigationem. Cæterùm, Galli hanc nominis διαίτης significationem mutuati diete & ipsi dicunt, & faire diete, sed περὶ τῆς λεπτῆς seu λεπτυνούσης διαίτης potissimùm intelligentes.

Δίαιτα, Habitatio, Domicilium. Andocides, ἐπιθυμία τῆς μεθ᾽ ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Vbi Budæus Habitationem vel Vitam significare ait: sed malo Habitationem seu Domicilium. Vbi tamen dicitur δίαιταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solùm Habitare, sed & Vitam degere interpretari, vel potius Degere, sine adiectione, aut Agitare. Thuc. 1, καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Sic loquutus est ante Thucydid. & Herodotus: & post vtrunque Plutar. in Camillo, ἐπεὶ ἐκ νέου παρὰ τοῖς Ἀρρουσι δίαιταν εἶχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Habitare. q. d. Habitationem facere. At verò apud Xenophontem Pæd. 8, in eodem loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgò habitaculi appellatione intelligitur: locus videlicet in quo habitatur. sed Latinos in hoc etiam sensu Habitationem dixisse compertū est. Est autem ille X. locus Pæd. 8, p. 138, αὐτὸς δ᾽ ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑπτὰ μῆνας &c. Latini hac in significatione sedem etiam dicunt adeo, vt ibi non malè vertatur, Quum sibi in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari (vt ita dicam) significatione apud Plutarchum in Publicola, ἐν οἰκίᾳ Δομιτιανοῦ εἶδεν τινὰ ἢ βασιλικὸν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν. Idē Symp. 4, & κατασκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις κοινὸν οἰκητήριον ἀποδεδεῖχθαι τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα καλουμένη μὲν ἦν πεντεκαίδεκα &c. vbi Bud. vertit nauclericum conclaue. Dicuntur autem & bruta suam habere δίαιταν. Aristot. De mundo, τὸ πεζὸν ζῷον ἀλλόμενον εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται. Hinc τὰ καθ᾽ ὕδατος διαιτώμενα ζῷα. ‖Ex Strab. autem affertur δίαιτα pro immoratione, lib. 1, ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας δεῖ διαίτης. ‖Apud Latinos verò semper Diæta est certa pars domus. vt Plin. in Epist. Ex triclinio in diætam siue cœnatiunculā trāsitus. Mirū est verò Varronem huic voci tanquam apud Latinos natæ etymum Latinum dedisse, quū diætam vocatam dixit quòd in ea per diem edatur.

Δίαιτα, Arbitrium, vt δίαιταν ἐπιτρέψαι. Demosth. Et ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν apud eundem in Dearum iudicio, Non accipio delatū arbitriū, Arbiter esse nolo. Vide Bud. p. 151, & 155. Sed quid habet commune cum præcedētibus hæc significatio? vel cum eo quod huic vocabulo datur etymo, à δαὶς, δαιτός? De hoc certè tacent omnes: ego verò (si mihi vni tā incerta de re rumpere silētium fas est) dico tanquam diuinans, δίαιταν arbitrium appellari, quòd vt medici ægrotis δίαιταν i. certā victus rationē & legem præscribunt ex qua sanitati restituātur, sic illi quibus δίαιτα id est arbitrium permittitur, certas litigantibus conditiones tāquā leges proponant, quibus illi obsequentes ad concordiam redeant. Vndecunque certè ad hāc signif. migrauerit nomē δίαιτα, eam quoque ex parte nostrates mutuati sunt, quum celebres illos Germanicorum principum conuentus appellant dietes. HINC Διαιτάω, ῶ, Arbitror, Sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat. personæ. Demosth. διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controuersiæ, Bud. interpr. Interdū verò διαιτᾶν pro Conciliare & cōponere discordiam, itidem cum datiuo. B. pag. 150, ex aliquot Appiani locis. ET Διαιτητὴς, Arbiter, Aristot. & Demosth. ET Διαιτητικὸς, Arbitrarius, ex Isæo. ITEM Ἀποδιαιτῶ ET Καταδιαιτῶ. Dicitur autem arbiter ἀποδιαιτᾶν absoluere, vt contrà καταδιαιτᾶν condemnare. Demosthenes, ὅτι ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, absoluisse me controuersiis. Bud. p. 13 & 165. Καταδιαιτᾶν autem dicitur arbiter quum condemnatur. Demosth. in Mid. τὴν δίαιταν ἣν κατεδιῄτησε, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, vt arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην καταδιῄτησεν αὐτοῦ. Et Καταδιαιτᾶσθαι pro Obtinere & vincere arbitrium. Vide Bud. p. 152, item 101 & 102. DICITVR & Εὐδιαίτητος AC Δυσδιαίτητος, quæ cōtraria sunt. Nam Εὐδιαίτητος est Facilis arbitratu: vt Budæus interpr. Strabo lib. 8, τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψεως δεῖται κρίσεως. At Δυσδιαίτητος est Arbitratu difficilis.

Διαιτάομαι, ῶμαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 2, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Herod 5, ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον χλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον. id est Mollissimè & deliciosissimè vitam colere, vt Polit. interpr. Rursum Thucyd. τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, id est Veteres Græcos eodem vitæ genere quo nūc barbaros, vitam coluisse, Vel, Eodem victu cultuque &c. Dicitur διαιτᾶσθαι & de brutis itidē pro Degere. vt τὰ καθ᾽ ὕδατος διαιτώμενα ζῷα apud Luc. Aliquādo verò διαιτῶμαι peculiari⁹ ad victum refertur: vt μετρίως διαιτώμενοι, X. Qui frugi victu vtūtur, B. interpr. Gal. ἀφυλακτότερον διαιτηθέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς αἰτίαν τινὰ ἐμβαλόντες νόσημα, Quum negligentius victus rationem instituissent. Et δίαιταν διαιτώμενος μοχθηράν, Plat. in epist. Sed & pro τρέφεσθαι, i. ali, de auibus Bas. dixit, γύπες δὲ σωματώδεις ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Idem cum accus. pro Edere, vbi de tempore ante diluuiū loquens, scribit, ἀλλὰ πάντως τὰ κάτω διῃτῶντο, καὶ πάντα ὡς λειμῶνας ἐπενέμοντο. Sic autē & actiuū Διαιτῶ cū accus. personæ est Alo, Nutrio, sed certo victu, & à medicis præscripto: vnde διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας apud Gal. & cæteros. Idē, διαιτήσαι τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. in Catone, θεραπεύειν καὶ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. Gal. rursum, λύσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν καὶ διαιτήσαντες.

Ab eodē l.1 ad Glauc. dicitur τῷ νοσήματι διαιτᾶν λυθέντος, Item αἱρότερον, vbi Bud. διαιτᾶν esse ait Cibo reficere, Alere. Et διαιτᾶσθαι pass. signif. dicitur qui certa illa victus ratione alitur: apud eundem, αἰτία δ' ἦν ὑπὸ διαιτωμένων ὡς διαιτῶσιν οἱ πολλοὶ διήρεσεν ὁμονοοῦντας. HINC Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q.d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus. de qua lege Gal. ET comp. Ἐπιδιαίτησις ex Diosc.4 pro ordinatione victus.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Versor, Diuersor. Thuc.2, ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Inuenitur & διαιτᾶσθαι ἐπ' ἀγροῦ. Lysias 86, ἐγὼ μὲν αὐτοῦ διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. Dem. πρεσβυτέρα τε οὖσα καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαιτωμένη. Et ἐν Βοιωτοῖς διαιτᾶν, Isocr. Possumus autem alicubi hoc verbum, vel Habito, vel etiam Dego (vt in locis paulo antè citatis) interpretari. HINC Διαιτητήριον, Locus vel pars domus vbi habitamus, Xenoph. Œcon. ‖Item Locus in quo iudicant arbitri, in v.l. ET Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito. VNDE Ἐνδιαίτημα, Locus qui inhabitatur, Habitatio, Basil. πάντων τῶν ἐν φύσει καὶ ὁρωμένων ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα. ITEM Συνδιαιτῶμαι, Cohabito, Contubernalis sum, Plut. Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται. HINC Συνδιαιτητής, Contubernalis.

Διαιτῶμαι à Budæo exponitur etiam πολιτεύομαι, sed non adduco vllo exemplo. Ego autem hunc Thucyd. locum, pag.160 in exemplum afferri posse existimo, vbi & accus. habet, καὶ τὰ ἴδια μὲν ἐς τοὺς νόμους ἐξεδιῃτήμενα, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους ἄδικα καὶ ἀνεπίφθονα. ET Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι signific. manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι significāte Licentiosè viuo, Insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere vtor. Item, In luxum effusus sum, Luxuriosè viuo: vt Budæus interpret. apud Appianum in Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu. vnde ἐκδεδιῃτημένος exponitur etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adiectione reperio quàm per se positū. vt Thuc.1, ὅτι τι ἄγαν αὐτοῦ ὑπωπτεύετο, εἴη που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων. id est, Desciuisset seu Defecisset à patria disciplina (sed si vis verbi consideranda sit,) intelligendum est Desciuisset, διαιτᾶν immutando, vel ab ea discedendo.) Philo autem dixit cum accusat. πρὶν αὖ ἐκδιαιτηθῆς τὰ πάτρια, priusquam à patriis institutis descieueris. Sic idem ἄγαν πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιῃτημένοις. Idem dixit ὅπου τις εἰς ἀναρχίας ἐκδιαιτᾶται. Qua cōstructione legimus & apud Athenæum p.232, (sed in bonam partem) Μήδια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιῃτημένη. q.d. Quæ mutata pristina diæta (intelligo autem, mutato pristino vitæ genere) transiisset ad meliores ritus. Idem verò & sine adiectione vsus est p.75, vbi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eodem dicere videtur. Dicitur & ἐκδιαιτᾶν actiua voce pro malè administrare, ex Suida. HINC Ἐκδιαίτησις, q.d. Discessio à diæta, Mutatio instituti vitæ in peius. Et cum genit. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων apud Phil. Defectio à disciplina patria, (ita intelligēdo defectionem vt Deficere exposui in ἐκδιαιτᾶσθαι) Item, Vita in luxum effusa. ET Μεταδιαιτᾶν quoque voce actiua, apud Luc. 51, de Alexandro, λύσας τῶν πατρώων πρὸς καινίζειν ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιῄτησεν ἑαυτόν, id est Suum vitæ genus Medico commutauit. Sed non dubito quin mendosè omissa sit præpositio εἰς ante δίαιταν. Cæterùm in v.l. perperā legitur Μεταδιαιτάω, similiq; errore Διαιτάω pro Μεταδιαιτάω & Διαιτάω. AT Ἀδιαίτητος Suid. exp. ἀνώμαλος, & ἀήθης.

Διαίτημα, Vitæ institutio & disciplina. Vitæ genus quod quisque sequitur. Et διαιτήματα plur. apud Thuc. Vitæ instituta, lib.1. Pro victus ratione ex Xenoph. & Galeno affertur. AT Διαιτητὴς &c. vide suprà. ITEM COMPOS. Ἀποδιαιτάω, Καταδιαιτάω, ET Ἐνδιαιτῶμαι, Συνδιαιτῶμαι, &c. vide suprà & ipsa, suis singula locis.

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, F. άξω. Pr. αχα. Doceo. Odyss. θ, Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell.2, οὓς μὲν διδάξαι, οὓς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμᾶς βούλομαι. Additur sæpe & accus. rei: vt τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας apud Xen. ‖Interdum verò pro διδάσκω σε τοῦτο dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου: vt Aristoph. Nub. ὑδὲ τοῦ περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. Interdum etiā dicitur πόσου διδάσκει (quo vtitur Xen.) vt Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, Mercede doceo, Luc. Dicitur & διδάξομαι, ac ἐδιδαξάμην signif. actiua, apud Aristoph. & Luc. qui & iungit infinitiuo, διδάξομαί σε θρηνεῖν. ‖Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam edere in theatro aut aliàs publicè. quod Cic. imitatus dixit Fabulā docere. B. p.816, ex Athen. Hinc dicti κωμῳδοδιδάσκαλοι, τραγῳδοδιδάσκαλοι, & ὀρχηστοδιδάσκαλοι.

Διδάσκομαι, Doceor. Disco. Aristoph. Nub. διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdū verò Διδάσκομαι est Docendum loco, vel mando. quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plato Protag. εἰ τὰ μὲν ἄγαν διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic vtuntur & Xen. ac Aristoph. apud B. p.761. ‖Διδάσκομαι, Certior fio, Edoceor. Paus. in Lac. καὶ περὶ τὸν κριὸν ἥκοντες διδάσκονται τὸ ἄγαλμα τῆς Σπάρτης.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, Magister, propriè literarum aut morum, seu παῖς ὁ ἐπεργὸς τὰ περὶ τὴν δραματοποιίαν καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν προστασίαν, Hesych. Plutar. Artox. πολλοὶ ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ὅσοι τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Luc. διδάσκαλος τοῦ Καισάρος. Generalius verò capitur pro quolibet qui rem aliquam, seu rei alicuius artem docet: & cum genitiuo construitur eius rei quæ docetur: tribuitúrque aliquando etiam rebus inanimatis. vt διδάσκαλος τῆς κατὰ μουσικὴν in Axiocho. διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων. Isocrates, διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, idem Pæd.2. Sic πενία διδάσκαλος τῶν τεχνῶν à Luciano dicitur. Et apud Chrysost. μεγάλη διδάσκαλος ἀγάπη.

C. Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui honesta docet.

C. Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, F. ήσω, Alia [& diuersa ab illis quæ antè tradita sunt] doceo, Noua doceo. Paul.1 ad Tim.1, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν. Vtitur Basil. quoque & Chrysost. & Theodor. in Hist. eccl.

C. Κακοδιδασκαλέω, ῶ, Mala doceo. vt Aristoph. comœdia inscripta Nebulæ, dicitur composita esse κατὰ Σωκράτους φιλοσόφου ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθηνῶν.

Διδασκαλία, ας, ἡ, Doctrina, Disciplina, Instructio. Xenoph. Pæd.8, αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Athen. lib.5, θήλων ἀπὸ τῆς τῶν ὀνομασθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφαίνουσι τὴν παρ' ἐκείνων διδασκαλίαν. Plut. ad Colot. μαθήσεις, διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι & διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. l.2, διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα. Idem eodem libro, καὶ ὅσα ἡμαρτημένα πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει, documento erunt.

Διδασκαλικός, οῦ, ὁ, q.d. Magistralis aut Doctorius. vt διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. διδασκαλικὴ βακτηρία apud Nazanz. διδασκαλικὰ ῥήματα apud Gaz. lib.4. Et apud Hermog. διδασκαλικώτερον γὰρ ἐσπούδασε τὰς τέχνας ἀπαγγέλλειν, modo magis præceptorio artes tradere. Et neutro genere τὸ διδασκαλικόν, Docēdi mod⁹ seu ratio. Plato De leg. ‖Item, Qui docendi artifex est & peritus, Bud. ex Plat. Gorg. οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν ἀλλὰ πειστικός. Sic Aristot. in 1 Metaphys. ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτιῶν, σοφώτερον εἶναι περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην. HINC aduerb. Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorū qui docent in scholis. vt διδασκαλικῶς ὑποδεικνύειν apud Polyb. in Fragm.

Διδασκάλιον, ου, τό, Merces docendi, B. Præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Plut. Alex. καλά γε καὶ πρέποντα διδασκάλια τελέσας αὐτῷ. Idem De Herod. Ἕλληνες Πέρσαις διδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας.

Διδασκαλεῖον, ου, τό, Locus vbi docetur, Gymnasiū, Schola. Thucyd. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd.3 δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. Idem Pæd.1, παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες διάγουσι μανθάνοντες δικαιοσύνην. Herodian lib.2, εἰς τὰ συνήθη περιιόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Synes. οὐδὲ διδασκαλεῖον ἀνοίξω.

¶ Δίδαγμα, ατος, τό, Documentum. Aristophan. Nebulis, ἀντὶ τούτων διδάγματος μόνου, διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. Xen. De art. eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι ἐν τῷ πταρμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλονισμῷ δ' ἐγείρεσθαι.

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, id est ipsa docendi actio. Gregor. τὸ παρ' ἡμῖν ἐστὶν ἡ δίδαξις.

Διδακτός, οῦ, ὁ, Doctus. Iohann.6, καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ

ΙΙ.iii.

θεοδ. pro quo alibi θεοδίδακτοι voce composita. διδακτὸς μισθοῦ, Mercede doctus. | Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. Eurip. Hippol. Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεί, Quas quod doceri possit, nihil est. Isocr. contra soph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἐστὶ δικαιοσύνη διδακτόν. Item Quod disci potest. Plutarch. De fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. | Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum. Soph. Trach. δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Plut. Symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυουμένοις ἡμῖν τὴν τελεστικὴν παντείληψιν, Solis dicenda sunt & docenda. HINC Διδακτικός, οῦ, ὁ, idem quod διδασκαλικὸς in posteriori sign. hoc est Aptus ad docendū, Docēdi artifex & peritus. Paul. 1 Tim. 3, de virtutib' episcopi, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν.

C. Ἀδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indoctus. Phocyl. Οὐ χαίρει μεγάλων δὲ διδαχῶν ἀδίδακτος ἀκούειν. | Ἀδίδακτον etiam dicitur Quod aliquis ab alio doctus non est. idem propè quod αὐτοδίδακτον: vt ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον apud Luc. De hist. scrib.

C. Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à seipso doctus. Od. χ de Phemio citharœdo, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. dicit se à nullo magistro doctum Dei afflatu & instinctu canere. Sic Xen. paupertatem σοφίας αὐτοδίδακτον appellauit. sic & in Epigr. αὐτοδίδακτος ἄρης dicitur. | Αὐτοδίδακτος (inquid Bud.) Suapte natura aliquid faciens, vt quum lætabundus rubescit. VNDE Αὐτοδιδάκτως idem Bud. exponit Naturæ instinctu.

Δίδακτρον, ου, τὸ, Præmiū quod magistro doctrinæ nomine redditur: idem quod διδασκάλια suprà. Mineruall Latini appellabant.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, Doctrina, Instructio, Admonitio. Thuc. lib. 1, οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς. Et lib. 4, διδαχὴν ἅμα τι παρακελεύσεως ἐποιούμην, quo sensu paulo pòst dicit, ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πίσειν. Et non multo post, διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους.

C. ΑΝΑδιδάσκω, Redoceo, Iterū doceo, aut Perdoceo, vt ἀνὰ sit ἐπιτατικόν. Philo De mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Vtitur & Aristophanes in Pluto. Et in pass. apud eundem Phil. De vita M. l. 1, ἐάν τε Ἕλληνες τὴν Χαλδαίων ἀναδιδαχθῶσι, Didicerint.

C. ΑΠΟδιδάσκω, Dedoceo, Contrarium simplicis διδάσκω, doceo. nam hic ἀπὸ denotat στέρησιν (vt loquuntur grammatici) sicut in ἀπομανθάνω, Dedisco.

C. ΕΚδιδάσκω, Edoceo. Bud. ex Antiphonte, ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. Et in pass. Edoceor seu Disco, vt ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. | Sicut autem διδάσκομαι exponitur Instituendum seu ducendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo. vt apud Euripid. Med. Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. VNDE bicomp. Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo & demonstro. Plut. Sol. κελεύοντες αὐτὸν ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν, de legum obscuritate loquens. Plato Protag. πλὴν σμικρόν τί μοι λοιπὸν ὃ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, (quod insuper ipse explicabit) ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Hæc Bud.

C. ΕΝδιδάσκω, Doctrina imbuo.

C. ΜΕΤΑδιδάσκω, Dedocens priora, noua doctrina erudio. μετὰ enim (vt B. docet) τὴν ἀπό τινος εἰς ἕτερον μεταλλαγὴν δηλοῖ, vt in μεθαρμόζω. Plut. An seni admin. resp. τὸ γὰρ, πόλις ἄνδρα διδάσκει, κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι καὶ μεταμαθεῖν διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ πραγμάτων μόλις περαινόμενον.

C. ΠΡΟδιδάσκω, Prius doceo. Thuc. lib. 1, μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν, Non doceri prudenti oratione prius quàm accedamus reipsa ad ea quæ oportet. Philo De vita M. l. 1, παραλαβὼν τὰς ἀγέλας ἐποίμαινε προδιδασκόμενος εἰς τὴν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. Media etiā vox pro actiua vsurpatur. Aristoph. Pl. Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.

¶ Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω, Hesiod. — αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκῆσαι.

ΔΙΔΩΜΙ, (à Διδόω, ῶ, de quo infrà) Dono, Do. Odyss. ω, Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Dixerat autem proximè præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonasticum, vt Odyss. ρ, Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Thuc. autem p. 190 dixit κομίσαι γὰρ ἂν ἔδωκαν. Sunt correlatiua διδόναι & λαμβάνειν, in prouerbio, δός τι καὶ λάβε τι. Thuc. lib. 1, ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ. Plut. in Themist. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4, δίδωμί σοι ἐμαυτὸν φίλον καὶ σύμμαχον. Et 6, φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. Alibi obseruaui additum infinit. εἶναι in simili loquēdi genere, vt Anab. lib. 7, p. 138, ἐγὼ δέ σοι ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους εἶναι πιστούς. Eundem infinit. addidit & Luc. vbi scripsit, ἐγὼ ἐκεῖνον ἔδωκα αὐτοῖς παίγνιον εἶναι. Demosth. autem dixit, δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Iungunt verò & alium infinit. huic verbo, dicentes, δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel ταῦτα. quod imitatus Virgil. dixit Æneid. 5, Loricā quā Demoleo &c. Donat habere viro. Habetur & Dat ferre, ab eodem poeta dictum eodem libro, & quidem non multo antè, -& argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex vno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit (quātum quidem meminisse possum) Nā Il. ο legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. vbi habes quidem illud Tutamen in armis, sed nō item illud, Donat habere. Sed & hoc considerandum est, paulo aliam esse τοῦ φορέειν significationem in isto Homeri loco, quam verbi Ferre in illo Virgiliano. | Δίδωμι iunctum accus. interdum, interdum infinit. exponitur etiam Concedo, Permitto. Synes. ταῖς αἰτίαις αὐτὸ δίδωσι τὸ πᾶσαν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, καί μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σιωπῶντι. | Δίδωμι interdum infinitiuo iungitur, alio etiam modo (non addito videlicet accus.) vt in votis, Hom. Il. γ, Ζεῦ ἄνα δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Sic Xen. Pæd. 6, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρί. at Pæd. 5 præcedit αἰτοῦμαί σε. ita enim ibi, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε αἰτοῦμαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. Possem autem similem verbi Da vsum in hoc quoque loquēdi genere ex eodem illo poeta, necnon & aliis afferre, si necesse putarem esse. Cæterum citatur ex eodem Xenoph. in Pæd. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis consultandi facultatem, vel Do tēpus consultandi. | Δίδωμι de fœmina dictum, Do nuptum, seu nuptui, Do in matrimonium, vt Il. λ, — δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν. Idem Od. ο, Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδε δόσαν, καὶ μυρί' ἕλοντο, illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thucyd. 2, ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δίδωσιν. Sed & ipsa apud Hom. dicit Il. τ, Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodotus quoque dicit ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Vltro citróque matrimonia contrahebant. q.d. Dabant in vxores, & vicissim vxores ducebant. Plut. autem addidit πρὸς γάμον in Solone, διδόναι τινὶ πολιτῶν πρὸς γάμον.

Δίδωμι, Do, id est Trado, vel Offero, Porrigo. Herodian. 1, εἰώθει γὰρ αὐτὴ κεράσαι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, id est (Pol. interpr.) Primum illi miscere atque offerre poculum. Plato Prot. οὗτοι τὸ γραμματεῖον διδόασι, i. Tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας. Aristoph. Tradere in manus. Exponitur & aliis modis δίδωμι pro diuersa accusatiuorū significatione. vt παραχωρεῖν ὁ νόμος δίδωσι. Liban. Lex illi concedit, vel permittit, vel indulget, vt Bud. interpr. Idē apud Aristot. De mundo, τὴν δύναμιν εἰς τὸ σύμπαν δίδωσι, immittit. At διδόναι τὸν ὅρκον Demosth. ad Bœot. Deferre iusiurandum. Διδόναι πίστιν, vide in Πίστις, & Διδόναι λόγον, item ἀποδιδόναι λόγον, vide in λόγος. | Δίδωμι est etiam Dedo, alicubi. vt Thuc. 2, διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι.

Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, à Demosth. quoque, pro Malum infero. Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo, Plat. De leg. Sumptus est autem ex Homero & hic verbi δίδωμι vsus. legimus enim apud eū Il. α, ἄλγε' ἔδωκεν. Sed & inuersa constructione Od. ρ, ὀδύνησιν ἔδωκεν. Et Od. τ.

ἐκ τοῦ ἀρχαίου τὸ δοῦναι. At διδόναι δίκην, & διδόναι τιμω- A
ρίαν signif. habent pass. vt Lat. Dare pœnas. Tale est &
διδόναι δίκην, quod vide in Εὐθύναι.

Δίδομαι pass. actiui signif. sequitur magna ex parte.
Dicit autem Herodian. 8, ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, id est (ad
verbum) Dabantur flumini pro Proiiciebãtur in flu-
men. Quam proiiciendi signif. habet Dare quoque,
quum dicitur, Præcipitem dare. Sed & in aliis quibus-
dam loquendi generibus tale quid significat.

Διδῶ, οῖς, (ex quo διδοῖσθα Od. τ, & διδοῦσι Od. ω, & alia)
licet θεματικὸν verbi δίδωμι, priore loco non posui, B
tum quod multo vsitatius sit δίδωμι, tum quòd com-
posita hoc, nõ illud, teneãt. Inuenitur tamen ἐδίδουν,
ἀνεδίδουν, aliáque huiusmodi: sicut ἀποδιδοῦν.

Δόμα, Donũ, apud Plut. in Apophth. & Matth. ac Paulũ.

Δόσις, Donatio, Largitio, Donum. Od. ε, Δέξασθαί σε γὰρ κα-
λὸν ἀντάξιον δόσιν ἐστίν. Et Od. ζ, – δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
Plat. Apol. μὴ ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Isocr.
δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare, ad Nic. ἢ δόσιν ἀλλ' ἐμπορείαν
ποιούμενοι. Apud Isæum pag. 43, κατὰ δόσιν χρημάτων τὸν κλῆρον
ἀμφισβητῶ, Ex testamento ad me pertinere contendo, C
hoc est, non ab intestato, sed secundum tabulas, Hære-
dem me vel legatarium prætendo. Hæc Bud. qui & ad-
dit κατὰ δόσιν esse κατὰ διαθήκας, eique opponi κατὰ τὸ γένος a-
pud eundem identidem. ‖ Δόσις apud Herodianum
pro congiario. ‖ Δόσις Galeno & Ægin. quod vulgò
quoque dicimus dose.

Δοτήρ, ῆρος, ὁ, (ET Δότης, ου, ὁ, vnde compos. Ὀλβοδότης) Da-
tor, Donator. Xenoph. Pæd. 8, ἦσαν αὐτῷ τῶν προσόδων ἀ-
ποδεικτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Chrysost. De prec.
προσκαλεῖ τὸν ἑαυτῶν ἀγαθῶν δότειραν καὶ χορηγόν. ET D
Δότειρα, Datrix, Donatrix. Hesiod. Erg. Ἁρπάξ ἢ κακή, θανάτοιο δότειρα.
vnde compositum ὀλβοδότειρα. Dicitur & Δωτήρ à poe-
tis, sicut & δώτωρ, de quibus paulo pòst dicam.

Δοτός, Qui dari potest. Item δοτόν, Quod dari potest, id est
διδακτόν, apud Areopagitam de diuinis loquentem,
inquit Bud. AT Δοτικός, (ea forma qua ποιητικός) Ad
dandum propensus. A Bud. redditur Largitor, Profu-
sus, afferente ex Aristotele, οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλο-
χρήματοι. ‖ Apud grãmaticos autem δοτικὴ πτῶσις qui
Latinis datiuus vel dandi casus. ET Δοτικοφανής apud E
Gazam, Apparens datiuo similis.

Δώς, poet. indecl. idem quod δῶμα seu δόσις, Donum, Do-
natio. Hesiod. Erg. Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δό-
τειρα. Eidem Hesiodo ibidem EST Δώτης, Donator,
Qui donat: ET Ἀδώτης, Non donans. Δώτῃ μέν τις ἔδω-
κεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν. Vel δώτης, Donator, Qui dona-
re solet: ἀδώτης, Qui nunquam donat, Qui à donando
est alienus. DICITVR & Δωτήρ AC Δώτωρ pro do-
natore à poetis itidem, & frequentius quidem quàm
δώτης. passim enim apud eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων, F
Sic & δῶτορ ἐάων, Odyss. θ. IIDEM & Δωτίνη appel-
lant Donum. vt Od. ι, Δοίης δωτίνην. VNDE Δωτι-
νάζω, Dona recipio, Hesych. Affertur ex Herodoto.

Δώσων autem ET Ἀδώσιτοι: AC Δωσίδικος minus vsitata
sunt, quæ peculiarem formationem habere videntur.
Est autem Δώσων, Qui quum semper polliceatur se do-
naturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita co-
gnominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut.
Vide Erasmum in prouerb. Dosones. Ἀδώσιτος autem
exponitur Muneribus non corruptus, Vide Hesych. G
At Δωσίδικος vel Δοσίδικος est, vt inquit Bud. Qui dat pœ-
nas, vel potius Qui iudicio se permittit: apud Herodo-
tum in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ
ἄγοιεν, id est (interpr. Camerario) Vt iuri essent obnoxii,
& à mutua vi & rapinis abstinerent. Idem δωσίδικοι ex
Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animaduer-
tendum autem cum ω scribi apud Suidam, quam solã
scripturam admittendam puto.

Δῶρον autem cum suis deriuatis vide post composita à Δί-
δωμι. H

ΑΝΑδίδωμι, Emitto, Reddo, Produco. propriè quasi Sur-
sum do. Plutarchus in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, Fru-
ctum producit, Fructum emittit. Thucydides, ὅσα τε ἡ γῆ
ἡμῶν ἀναδίδωσιν ἀγαθά, πάντων ἀποχὰς ἐπιφέροντες. Lucianus,
ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἄνθος ἀπὸ τοῦ αἵματος, Terrã è sanguine

A florem produxisse, id est, τὴν γῆν δεξαμένην τὸ αἷμα, ἀνα-
δοῦναι τὸ ἄνθος. ita enim dixit Aphthonius (loquens de
Daphne in arborem conuersa) καὶ δεξαμένη τὴν κόρην ἡ
γῆ, τὸ φυτὸν ἀναδίδωσι. Plutarch. in Themistocle, ἀναδιδό-
ναι ὀσμήν, Odorem emittit, vel reddit. ἀναδιδόναι δάκρυα,
vel πλῆθος δακρύων, Emittere lacrymas. Apud Basilium
in Hexaem. ἀναδιδώσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, Fons scatet aqua,
vt exponit Budæus. ‖ Dicitur & absolutè ἀναδιδόναι,
vt ἀναδιδοῦσι πηγαί apud Herodotum, Erumpunt fon-
tes, vel existunt, Scatent fontes. Bud. post ἀναδίδωσι ex-
B positum ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει, βρύει, πηγάζει, ἀναφύει
(quæ expositiones sunt ex Græcis lexicis petitæ) sub-
iungit, Scatet vt fons, Erumpit. Aristoteles in Meteoro
log. Plato De leg. 5, διὰ τοῦτον τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν ἀναδι-
δοῦσαν, propter hoc quod è terra prouenit alimentum.

Ἀναδιδόναι pro Distribuere interdũ capitur, sicut & in
passiua voce ἀναδίδοσθαι pro Distribui, vt paulo pòst doce
bimus. ἀναδίδοσθαι pro Distribuere vel Emittere, in
hoc Dionysii Areopag. loco (vt ait Budæus) De eccles.
hierarchia, ἡ τοῦ μύρου συμβολικὴ σύνθεσις ἡμῖν ὑπογράφει τὸ
C Ἰησοῦν πηγαῖον ὄντα, τὰς θείας εὐωδίας ἀναπληροῦσαν ὅλβοις εἰς τὰ
θεοειδέστατα τῶν νοερῶν ἀναδιδόντα ταῖς θεοποιοῖς ἀτμοῖς.

Ἀναδιδόναι, Reddere, id est restituere: in Pandectis sæ-
pe, inquit Bud. Citatur & ex Luciano, ἀναδοῦναι τὸ κιβώ-
τιον pro Reddere.

Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. Permittere vt senten-
tiam dicant. quod & προτιθέναι ψῆφον dicitur.

Ἀναδίδομαι pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neu
trum, vt apud Lucianum, ἀναδοθῆναι τὴν γῆν ἑάσω pro
ἀναδοῦναι, id est Erumpere, vel scatere. Dicitur etiam
D de igne. vt ἀναδοθεῖσα φλόξ, Flamma quæ erupit, vel (vt
alii) Flamma excitata. Iisdem verò ἀναβλύειν de fonte
pariter & de flamma dicitur, vt à nobis antea osten-
sum est.

Ἀναδίδομαι, Distribuor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ
ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀναδοθῇ τὸ σῶμα, Flaua bilis per totum
corpus distributa est. HINC & comp. Συναναδίδο-
μαι, quasi Vnà distribuor, vel Vnà digeror. Aphrod. in
Probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Est ἀ-
ναδίδοσθαι (inquit Bud.) verbum medicinale, pro distri-
E bui per membra. Galenus, ἀναδοθῆναι γὰρ βουλόμεθα τὴν
ληφθεῖσαν τροφήν, οὐκ ἐν τῇ γαστρὶ μεῖναι. Gregorius de agno
paschali loquens, ὅσον μὲν οὖν ἐδώδιμόν τε λόγου καὶ τρόφιμον
ἀναλωθήσονται, καὶ εἰς τὸ τῆς ψυχῆς πνευματικὸν ἀναδοθήσονται, Distri
buetur per membra.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, Productio. Item Eruptio quæ sursum ver-
sus fit. Aristoteles De mundo, ἀναφύσημα δὲ γῆς λέγεται
πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδο-
σιν. Interpres tamen per aliud verbum exprimere vo-
luit vim huius nominis, ita vertens hunc locum, ἀνα-
F φύσημα terræ (id est quasi efflatus) dicitur ventus sub-
limem sese rapiẽs, quum aut è specu depresso flatus e-
micuerit, aut è terra in hiatum descendente. A quibus-
dam ἀνάδοσις exponitur etiam Scaturigo, Pullulatio, in
hoc Gregorii loco, τί χαρίζεις ἡμῖν διὰ λιμνῶν ἀνάδοσιν;

Ἀνάδοσις, Distributio. Dionysius Areopagita, ἵνα δὲ δῆ-
λον ὅτι ταῖς ὑπὲρ ἡμᾶς οὐσίαις ὡς θεοτέραις ἡ τῆς πηγαίας ἐνδείας
ἀνάδοσις ἐγγυτέρα πως ἐστί. id est (inquit Budæus, Distribu
tio vel emissio. Idem in loco paulo antè citato ex eodẽ
Dionysio ἀναδιδόναι vult posse pro distribuere vel emit
G tere accipi. ἀνάδοσις apud medicos Distributio quæ fit
per membra, Digestio. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. Sic &
ἀνάδοσις σιτίων. Galenus de quibusdam vinis loquens,
τὰς δ' ὁδοὺς τῆς ἀναδόσεως ἀνευρύνοντες, αὐτοί τε συνεκτεινοῦν-
τες ἅμα καὶ συναναφέροντες τὴν τροφήν, εἰς τάχος τῇ κατὰ τὴν
ἀνάδοσιν ἐνεργείᾳ συντελοῦσι. vbi ἀνάδοσις vocatur digestio
per membra & venas, vt ait Budæus. qui & hoc scribit,
ἀνάδοσις, Digestio cibi per membra, vt inquit Gal.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, (vt inquit Budæus) Distributio quæ
fit in conuiuio, Distributio ferculorum in conuiuiis,
H Ferculorum structura. Athen. lib. 5, ἀναδόσεις ἐγίνοντο
κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων. Idem libro 11, ἀναδόσεις ἐ-
γίγνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Idẽ Budæus, citato priore il-
lo Athenæi loco, subiungit, Et ibidem ἀναδιδόναι, verbũ
est ad ferculorum missus pertinens, pro Conuiuiis ap-
ponere.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Redditus. ἀνάδοτος ἦν apud Thucydidē A
l.3, pro ἀποδοθείη, Redderetur, Restitueretur. Bud. ex Polluce ἀνάδοτον significare etiam docet Redhibitum.

ε.a. Εὐαπάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè in membra delegatur, Bud. Qui facilè digeritur, & in membra distribuitur. Hermol. Barb. vertit etiam Minimè reses in corpore, & facilis reddi: quam expositionem doctiores improbāt. Diosc. ὁ δὲ ἐκ σπανίων ἀλεύρων ἄρτος, χαυνότερος καὶ εὐαπάδοτος. Athen. 136, ὁ δὲ σκαρὸς ἁπαλόσαρκος, ψαθυρὸς, γλυκὺς, κοῦφος, εὔπεπτος, εὐαπάδοτος, εὐκοίλιος. Idem lib. 5, λεπτὸς καὶ εὐαπάδοτος καὶ ταχέως πεπτικός. Sic οἶνος εὐαπάδοτος dicitur vt B
& τυρός. CVI CONTR. Δυσαπάδοτος. Athen. αἱ δὲ πίνναι ἔμβριθοι, δύσπεπτοι δυσαπάδοτοι.

Ἀναδοτικὸς, ή, ὸν, Distributiuus. vt ἀναδοτικὴ κοιλία τῆς τροφῆς apud Greg. Venter alimentorum distributiuus.

C. ANTIδίδωμι, Do vicissim, Rependo. Xen. Pæd. 8, Καὶ γὰρ ὁ Κῦρος λαμβάνων παρ' ἑκάστων ὧν ἀφθονίαν εἶχον οἱ διδόντες, ἀντεδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, id est, Cyrus enim accipiens à singulis ea quibus abūdabant ii qui dabāt, dabat vicissim ea quorum penuria illos laborare animaduertebat. |Ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν quid sit, vide apud Budæum in Comm. C Ἀντιδιδόναι cum genitiuo, vt ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, apud Philostratum, quasi διδόντες τὸν ἔλεον ἀντὶ τοῦ ἐλέου, id est ad verbum Dantes commiserationem pro commiseratione, id est Commiserationem pro commiseratione rependentes vel remunerantes. Ἀντιδίδωμί τινος cum genitiuo personæ, pro δίδωμι ἀντί τινος, Do pro aliquo. vt Christus apud Gregorium, λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, Qui se redemptionis pretium dat pro nobis. Ἀντιδίδωμι, Do rem aliquam pro alia, id est loco alius. vt ἀντιδοθεῖσα παρθένου apud Gregorium Data pro virgine, siue loco virginis. D

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, Retributio, Remuneratio. Capitur non solùm in bonam sed & in malam partem, vt quum dicitur αἱ τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεις. |Apud Demosthenem ἀντίδοσιν ποιεῖσθαι quidam exponunt facultates permutare. Vide Bud. in Comm.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim datus, Contrà datus, Repensus pro alio, apud Nonnum. Item, Qui remedii gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur, Epigr. E
lib. 1, Τοῦτο γὰρ ἔστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

Ἀντίδοτος, ἡ, substantiuè positum, Latinè Antidotū quasi Cōtrà datum, Medicamētū quod datur aduersus malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud propulsandum habens. Paulus Ægineta ἀντιδότους dicit appellasse veteres τὰς ἰσοδυνάμους τὰ πάθη δυνάμεις μὴ ἔξωθεν ἐπιθέσει, ἀλλ' εἴσω τοῦ σώματος λαμβανομένας. Præcipuè autem Ἀντίδοτοι sunt quæ dantur aduersus venena. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. in vltimo de theriaca loquēs, ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται. Dioscorides lib. 1, ὁ καρπὸς θανασίμων φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, est antidotus venenorū, pro Aduersus venena. Inuenitur etiā ἀντίδοτοι οὐρητικαί, antidoti vrinam cientes. F

C. ΑΠΟδίδωμι, Reddo, Retribuo, Persoluo. χρεωστικῶς δίδωμι, inquit Eustathius. Aristophanes Nebulis, Καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπόμνυς τοὺς θεοὺς Τὸ χρέος. Ibidem, Εἰ μὴ 'ποδώσεις τἀργύριον. Et paulo pòst, Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μοι τὸν τόκον Ἀπόδος γε. Idem in Ranis, ἀπόδος τὸν ὀβολὸν, Persolue. Demosthenes, τὴν ἀντίδοσιν φιαλῶν. Hom. Od. χ, Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ Ἰανθῇ. Et paulo pòst, G
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε. Vbi Reddere significat. Xenophon Pæd. 8, ὅ,τι γὰρ ἂν λάβοι σίτημα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολλοῦ. Aristophanes Nebulis, — ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅ 'λαβεν. Rursum apud Xenoph. Pæd. 8, τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, Reddere corpus terræ. & in 4, τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι. Apud eundem Hellen. 6, ἀποδιδόναι χάριτας. & apud Isocratem in Archidamo, εἰ μὴ χάριν ἀποδιδόντες ὧν εὖ πεπόνθασιν ὑφ' ὑμῶν, Gratiam referentes. Nam referre gratiam H
potius dicunt Latini quàm reddere. Citatur item ex Demosthene Pro corona ἀποδοῦναι λόγους, pro Rationes reddere. Inuenitur etiā αἰτίαν ἀποδιδόναι τινός, Caussam reddere alicuius rei. |Alicubi etiam pro simplici δίδωμι (id est Do) apud Homerum, teste Eustathio.

A Sic & in prosa ἀποδοῦναι ὅρκους pro Dare iusiurandum, apud Demosthenem Pro corona. |Capitur ἀποδοῦναι & pro Attribuere & Assignare, & Tribuere, hoc est ἀπονέμειν, vt tradit Budæus: citans ex Platone, De rep. lib. 5, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν τῇ τῶν φυλάκων γυναικὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Et ex alio eiusdem loco, ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere vnicuique ius suum exquisitè. Et ex Aristotele De gen. anim. lib. 4, ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸν δεκτικὸν μόριον. id est Assignat. Pol. 3, ἀποδιδόαμεν τὸ κρίνειν
B οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Iudicium tribuimus non minus doctis quàm ipsis opificibus. Plutarchus in Themistocle, ἀπέδοσαν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα, Primas partes ei tribuerunt, vel detulerunt. Vertitur autem ἀποδιδόναι per Deferre, in aliis etiam loquēdi generibus: vt apud Platonem De legibus, ἀποδίδωμι εἰς τὸν δῆμον, Defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, Deferens ad iudices. Alii, Referens. Alicubi iungitur cum infinitiuo pro Tribuo, id est Permitto, seu Concedo. Xenophon Pæd. 7, ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τὰς θυγατέρας. Sic & voce passiua dicitur
C ἀποδίδοσθαι cuipiam aliquid facere, id est Concessum esse illi, seu permissum, Licere illi, Illum suo iure posse. de quo significato paulo pòst dicetur.

Ἀποδίδωμι, Edo, Promo. Aristoteles De gen. anim. lib. 2, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, vt Edere facinus. Idem ibidem, πρότερον δὲ δεῖ γενέσθαι ὡς εὖ καὶ ἐφεξῆς τὴν χροιὰν ἀποδίδωσιν ἡ φύσις. τὰ μὲν γὰρ τελειότερα καὶ θερμότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον κατὰ τὸ ποιόν. Bud.

Ἀποδίδωμι, Enarro, Explico, De re proposita dissero.
D Plato in Timæo, εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐθελόντων ἱκανώτεροι ἀποδοῦναι. εἰς γὰρ πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν, Nimirum soli vos huius ætatis, quæ conueniant ad bellum gerendum explicare possetis. In qua significatione sæpe apud Athenæum legitur. Hactenus Budæus: qui nullū tamē ex Athenæo exemplum affert. sed apud eum lib. 11 ἀποδίδωσι poni videtur pro Explicat, siue Exponit. (eo videlicet modo quo grammatici vnam vocem per aliam exponunt) Σιμμίας δὲ (in-
E quit) ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Est etiam ἀποδίδωμι Exprimo, Significantius dico. Themist. De anima lib. 1, μηδὲ μᾶλλον τὰ ἀκριβέστερον ὁρίσασθαι, ἀποδοῦναι ἴδια τίς ὁ λόγος ἑκάστης ψυχῆς. Idem, ὅτι μὲν οὖν εἰκαιότατα ἀποδίδωσιν ὁ ταῖς δυνάμεσι τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφορίζόμενος, ἢ ὁ συλλογισάμενος, &c. Hic quasi pro definire posuit. hoc est circunscriptè describere. Bud. Sic autem videtur accipi ἀποδίδωμι in hoc quoque Aristot. loco Ethic. 1, cap. 3, τὴν δ' εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασι. Exponitur simpliciter Describere in hoc loco Platonis, De republica lib. 2,
F οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον.

Ἀποδίδωμι, exponitur etiam Refero, Exprimo, Repræsento. quam significationem habet fortasse in hoc Theophrasti loco De caussis plant. lib. 4, cap. 3, initio, ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ὁμοιότητα ἀποδίδωσι. Vulgò tamen exponitur Suam speciem seruant. Vide proximè sequentem annotationem.

Ἀποδίδωμι etiam pro passiuo ἀποδίδομαι positū obseruauit Budæus in hoc Aristotelis loco De hist. anim. lib. 7, vbi de similitudinibus liberorū loquitur, γίνονται δὲ
G καὶ ὅλως τὰ κατὰ φύσιν ἐοικότες πολλάκις καὶ σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ, οἷον στίγματα καὶ οὐλάς. ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τι καὶ διὰ τριῶν, οἷον ἔχοντες, &c. Quare apud Plinium lib. 7. ita legit, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, ἀποδίδωσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενεῶν· οἷον ἐν Σικελίᾳ, &c. Redduntur autem similitudines parentum & post plures partus. Hæc ex Budæo. vbi ἀποδιδόναι videtur talem quandam habere significationem qualem in proximè præcedēte annotatione posuimus: & Plinius quoque in loco modò citato verbū redditur ita
H vsurpasse.

Ἀποδίδομαι, passiua voce & significatione, Reddor, Retribuor, Referor. vt quum χάρις (id est gratia) dicitur ἀποδίδοσθαι, alio verò sensu μαρτυρίαι (id est testimonia) dicuntur ἀποδίδοσθαι hoc in loco, αὗται ἀποδοθήσονται αἱ μαρτυρίαι ὅτι Νινεύ. Sic & Quintilianus Reddere testi-

Apud Lucianum, ἀποδίδοται λέγειν ἱκανὰ … pro Tribuitur, vel conceditur. Item … ὑπάρχει καὶ ἔξεστι. Aristot. Polit. 4, μάλιστα δὲ … ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαι καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, Quibus iure … hoc tribuitur vt consilia agitent. … ἀποδοθῇ, πραθῇ, Hesychius. | Ἀποδίδοσθαι … voce, sed actiua significatione, Vendere … τοῖς ἄλλοις ἀπέδοντο, vendiderunt, … Cum genitiuo passim, vt apud Plat. … τὸ τῆς ψυχῆς τίμιον καὶ καλὸν ἀποδίδεται … apud Aeschinem aduersus Timocratem, … Iusto pretio vendere. Et apud He… εἰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς … χρημάτων ἀπέδοντο. Plutarchus in Galba, … Sic dicitur, ἀποδίδομαι τὸ … Citatur & ex Xenophōte locus hic in quo … copulauit, ὅτου … ἀποδίδοται τῷ εὑρόντι. Apud Suidam ponitur … ἀπόδου pro πώλησον, id est Vende. Idem … dicit ab Antiphonte vsurpari pro ἀποδίδοσθαι … genitiuo iunctū (inquit) pro ἀποδίδομαι. Est autē … idē quod … Cuius significationis sat multa praecedunt exempla: sed vbi pro ἀποδίδοσθαι reperiri possit, & genitiuo iunctum, viderit Suidas. Ipse quidem alibi … exponit ἐκδίδωσι, item παρέδωκε: sed non dicens … Sed & ἀποδόμενος pro … ab Hyperide dictum fuisse testatur Iulius Pollux.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, Redditio, Retributio, Persolutio. vt χρέους ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου, vel χάριτος. | Apud Hermogenem ἀπόδοσις respondet προτάσει, estque propositio propositioni respondens, & quae illi quasi redditur. ex his enim duabus constat περίοδος. Bud.

Ἀπόδοσις, Venditio, ἀπόδοσις, πρᾶσις, Pollux.

Ἀπόδοσις, Enarratio, Explicatio. vel Definitio, vt ἀποδοῦναι, Definire. Themistius De anima lib. 1, … εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχῆς, … ὁ τὴν ψυχὴν ἀποφηνάμενος … ἑαυτήν. Et apud eundem alibi quoque est Expositio, id est Fusior explicatio. Sic Moschopulus secundam grammatices partem facit γλωσσῶν καὶ ἱστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν, id est enarrationem. Hactenus Budaeus. Ab Eusebio in lib. De demonstr. Euang. ἀπόδοσις & λύσις pro eodem ponuntur.

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Reddibilis, vel Restituibilis. Qui reddi debet.

C. 2. Ἀνταποδίδωμι, Contrà reddo, Vicissim reddo. ἀνταποδοῦναι ἠχὼ, Sonum acceptum reddere vicissim. Dion hist. lib. 36. καὶ … τὴν ἠχὼ … ἀνταποδίδωσι … Apud Aristotelem ἀνταποδιδόναι τὴν μεταφοράν.

Ἀνταποδιδόναι, Rependere, Retribuere, tam in bonam quàm in malam partem. Aristoteles Ethic. 9, ἀνταποδοτέον … εἰς χρήματα … Oportet honorem retribuere. Inuenitur quoque ἀνταποδιδόναι … Citatur item ex Thucydide, ἀνταποδιδόναι τὴν δίκην. Praeterea ex Aristotele, Ethic. 9, ἀνταποδοτέον … μᾶλλον ἢ … pro Gratiam referre oportet, Gratia referenda est. Vbi notandum ἀνταποδοτέον poni absolutè: nisi fortè addendus sit nominatiuus χάρις, aut certè subaudiendus.

Ἀνταποδιδόναι, pro ἀνταποδίδοσθαι, Reciprocare. Bud. ex Platone in Phaedro.

Ἀνταποδίδομαι, pass. Contrà reddor, Vicissim reddor, Item Retribuor.

Ἀνταπόδομα, ατος, τὸ, ET frequentius Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, Retributio. Lucae 14, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα. Ad Romanos cap. 11, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς. Ad Coloss. 3, ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας.

Ἀνταποδοτικός, ή, όν, Retributorius, vel Retributiuus. Apud grammaticos ἀνταποδοτικὰ quaedam vocabula dicuntur, quasi redditiua, id est redditionem alterius partis habentia. qualia sunt, τοιοῦτος, τοσοῦτος. Vide Gazam.

C. 3. Ἀνανταπόδοτον, ου, τὸ, Inredditum, Redditionem non habens. Schema est in oratione, quum non redditur in fine prioris membri quod principio respōdeat. Budaeus in Annotationibus in Pandectas, loquens de illo Lucae loco, cap. 13, κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή γε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. id est, Et siquidem fecerit fructum: sin autem, in futurum succides eam: ait, schema hîc esse quod ἀνανταπόδοτον dicitur, Atticae linguae proprium, orationem videlicet vno membro defectam. Idem locum implet, vertendo ita, Et siquidem fecerit fructum, sinas eam viuere: sin secus, &c. Eodem autem schemate Aristophanes est vsus in Pluto, καὶ μὴ ἀποφήνω, &c. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε, &c. Occurrunt & alia passim apud autores exempla.

C. ΔΙΑδίδωμι, Trado per manus. (vt διαδέχομαι, Accipio per manus) Cui interpretationi subiungit Bud. hoc ex Thucyd. exemplum, lib. 1, εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα. Possit autem ita exponi διαδίδωμι & in proximis seq. locis. Plat. De rep. 1, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chrys. … εἰς ἡμᾶς διαδεδώκασι. Idem, διαδεδώκασι τὴν ἑαυτῶν … vbi tamen διαδεδώκασι redditur, In nos velut haereditaria successione transfuderūt. At in illo altero loco διαδεδώκασι vertitur simpliciter, Transfuderunt. Redditur & Propagare in huiusmodi locis. | Διαδίδωμι, Dido, Distribuo, Diuido. Demosth. ad Timoth. ἵνα διαδῷ τοῖς Βοιωτοῖς … | Διαδίδωμι λόγον vel λόγους, seu φήμην, Sermones seu rumorem sero, vel dissemino, aut spargo. (quod affinem verbo Distribuere signif. habet) Budaeus 175, ex Polyb. & Plut. apud quē in Solone legitur etiam λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. διαδέδοται λόγοι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. | At neutraliter positum διαδίδωσι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. … affert, p. 410.

Διαδίδομαι actiuae vocis signif. sequitur: sed & διαδιδόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. ex Bas. p. 33, citat pro Diffluens aqua: addēs opponi ei … pro Coacta. At verò … ab eodem dici erumpentem aquam. | In v. l. διαδιδόμενος est item Traiectus.

Διάδοσις, Traditio quae fit per manus. | Item, Distributio. Sic Demosth. περὶ … dixit διάδοσιν de pecuniae distributione. Bud. ex Dionys. Areop. p. 193 affert διάδοσις τῆς … pro Impertitio prouidentiae. ET Διαδόσιμος, ου, ὁ & ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur. vt διαδόσιμος φήμη, & διαδόσιμος … apud Synesium.

C. Ἐκδίδωμι, q. d. Extra do. Hanc enim puto constituendam velut generalem significationē, quae in alias postea diuidatur. Ac primùm includi hanc significationē verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: vt Thucydid. 1, εἰ ἐκδοῖεν αὐτὴν … τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plutarchus Theseo, ἐκδίδοται Δαίδαλον αὐτῷ … Sic alibi ἐκδοῦναι τοῖς αὐτοῦ χεῖρας. Vsus est & Demosthenes pro Hosti permittere 175, 176. Sed & ἐκδοῦναι αἰδράποδον ἐπὶ βασανὸν ab eodem dicitur, sicut & … Κοσ. Cor. 31. | Ad primam illam significationem reducitur ἐκδίδωμι & quum Edo exponitur, vt Dioscor. 5, ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, edit fructum seu profert. Et Luc. ἐξέδοτο αὐτὸν … αἱ … Dicitur & ἐκδοῦναι βίβλον seu λόγον, vt Edere librum, vel scriptum aliquod. habet enim Athen. Φευγαλίων … τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδέδωκεν τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic ἐκδοῦναι … habet Plutarchus in Numa. Idem in Fabio, γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε. vbi ἐξέδωκε exponitur etiam Publicauit. Et apud eundem in Theseo, ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον. quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. Affert & aliam constructionem Bud. ex Demosthene 111, ἐκδίδωμι … συγγραφήν. Caeterùm quod ad illud ἐκδοῦναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, seu spargere: vnde apud Synesium ἐκδεδομένου λόγου … τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδοθεῖσα historia apud Polybium, 30 (à tergo) Prodita, vel Edita, Bud. interpr.

Ἐκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. & quum accipitur pro Loco docendum, vt Bud. interpr. apud Xenoph. 119, ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. Item quum pro Loco faciendum, eodem

modo interpr. In hoc Demosth. loco, 2. 8, ἐκδέντος μὲν Δημοσθένους εἴκοσι χρυσοῦ ὥστε καταπλεῦσαι. Sed multo etiã magis quum pro Loco,1. Do nuptui, vt ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege apud Demosthenem. Sed & Sine adiectione interdum, vt Thucyd. 8, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. Et Plato De rep. 2, γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούλωνται. Itẽ ἐκδιδόναι νόμισμα apud Aristotelẽ Œcon. 2, Budæus interpr. itidem Locare: sed afferens & aliam interpretationẽ, videlicet Æstimationem dare. Quin & alibi ἐξέδωκε νόμισμα vertit Edidit percussum nummum, locabilémque fecit & peruulgauit.

Ἐκδίδωμι neutrum pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluuio dictum. vt ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμόν, Herodot. Vide & Budæum 434. Potest autem & hæc significatio ad primam referri: quia fluuius quocũque influat seu illabatur, velut extra alueum suum dat aquam suam.

Ἐκδίδωμι pro ἀποδίδωμι, Reddo. Il. γ, in fine, Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ Ἔκδοτε. ‖ Ex Aristoph. autem affertur ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Vbi malim Exhibeat, aut Porrigat.

Ἔκδοσις, Deditio, sicut & ἔκδοτος, Deditus. ‖ Ἔκδοσις cum genitiuo βιβλίου, aut alio eiusmodi, Editio, Diuulgatio. ‖ Ἔκδοσις, Locatio, eo sensu quo vsurpatur de iis qui opus aliquod faciendum locãt. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος, B. Dicitur & ἔκδοσις θυγατέρων παιδὸς à Plat. pro Virgines nuptum dare. sic εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν Demosth. Item Ἔκδοσις eidẽ Demosth. Nauticum fœnus, iurisconsf. Pecunia traiectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand.) Existimo autem hanc, sicut & præced. signif. locationis appellatione posse comprehendi: quum etiam Argentum locare, seu Argentum fœnori locare, item Filiam locare Latini dicant. ET Ἔκδοτος, Deditus, Dedititius. sed ἐκδότους παῖδας βαρβάροις, Isocr. est simpliciter pro ἐκδοῦναι Dedere. Bud. apud Æsch. contra Ctesiph. ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiũ fecit, interpr. Herodian. l. 5. παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους τῷ ἀντιπάλῳ αἰχμαλώτους, se permittere hostium potestati, vt Pol. vertit. HINC Ἐκδότως aduerb. vt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι, In fidem se permittere, Bud. Cõm. AT Ἐκδόται Hesych. sunt προδόται & ἀποδόται.

C. 2. Ἀνέκδοτος, Non editus, Non vulgatus. Cic. ad Att. lib. 6 epist. 6, ἀνέκδοτα à nobis, quæ tibi vni legamus. Et l. 14 epist. 18, Librum meum illum ἀνέκδοτον, nondum, vt volui, perpoliui. ‖ Itẽ ἀνέκδοτος θυγάτηρ Dem. in Neæram, Filia nondum elocata. Cam. Illocabilis ex Plauto interpr. ET Δυσέκδοτος, q. d. Non facilè locabilis.

C. 2. Προεκδίδωμι, Prius dedo, aut Prius edo, &c. sequendo signif. τοῦ ἐκδίδωμι. In Pãd. προεκδοῦναι δεῖ τὸ παρ' ἑαυτοῦ ἀρχεῖον μεταγράψασθαι. Bud. id est Transcribendi potestatem facere.

C. 2. Συνεκδίδωμι, de puella dictum, Simul do nuptum, seu colloco, id est Adiuuo ad collocandam puellam. Demosthenes & Lys. apud Bud. Sic Plut. συνεκδιδόντος πενομένας θυγατέρας.

C. Ἐνδίδωμι, q. d. Intra do, (sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do) In manus trado, Porrigo. Eurip. ἐνδότω τίς μοι χεροῖν στελέχη μαστ... Item Dedo. Præbeo & Affero, in variis loquendi generibus. Aristoph. ἐνδίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydides, ἐνδοῦναι πόλιν, & alibi ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῆς πόλεως, aut aliũ genit. huiusmodi. B. autẽ in quodam eius loco πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ interpr. Populo rerum summam permittere & cõdonare. Vide C. p. 875. Ἐνδίδωμι exponitur Præbeo, iunctũ accusatiuo ἀρχὴν seu plur. ἀρχάς, & ἀφορμὴν vel ἀφορμάς, item πρόφασιν, & λαβήν, aliisque accusatiuis qui affinẽ significationem habent. Plut. De defectu oraculorum, τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδέδωκας. Idem in Romulo, ἐνδιδόντος θρασύτητος ἀπὸ στρατιωτικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς. Idem Pericle, ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. Dicitur & ἐνδιδόναι ὑποψίαν à Plat. quod Lat. est Afferre suspicionem potius quam Præbere. Et ex Euripide, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν pro Nequid tibi molestiæ afferrem. ‖ At vero apud Demosthenem ἐὰν ἐνδῷ ὁ καιρός pro Si tempus dederit seu permiserit. q. d. Si occasionem præbuerit.

Ἐνδίδωμι neutr. Cedo, Non renitor, seu obnitor, Remissior fio, Remissius ago. (q. d. Me trado, vt Gallicè Ie me ren) Thuc. 2 ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας. Ibidem, καὶ ὅπῃ μὲν ἐνδοῖεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦντες δὲ ἐνέκειντο. Alicubi etiam ἐνδιδόναι τι, aliquanto remissiorem esse, lib. 5, μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοί τι ἐνδῶσι. Aristophanes autem dixit in Pluto, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν, pro Nihil molliter & remissè ageris, tanquam cedẽtes. Videtur tamen ἐνδώσετε esse & hic neutrum, vt μαλακὸν accipiatur aduerbialiter. Iũgitur & datiuo, item præpos. πρὸς cum accusatiuo: vt ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, quod & ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονήν, Aristot. Cedere voluptati, (cui opponitur resistere) Succumbere voluptati. Sic Plutarchus de Metello, κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exponitur & Deditum esse voluptati. Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo & ἐνδιδόναι τῷ πάθει apud Dioscoridem: quod quidam interpr. Morbo corripi. Et apud Luc. πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν ταῖς ἀνίαις, Aduersus animi deiectionẽ in ærumnis. A Budæo ἐνδίδωμι exponitur Fatisco, Lassesco, Lãguesco, in hoc Plutarchi loco in Demetr. ἐδόκει γὰρ ἀγχιστίνδην ἀμφοτέρας ... ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Et ἰσχύος ἐνδιδούσης apud eundem, Languentibus viribus. Sic Greg. De homine, 30. Ex Theophr. autem affert ἐνδίδωσιν ἡ πυρὰ pro Concidit, Collabitur, vbi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι & eæ res quæ molles sunt aut flexibiles, Aristoteli Problem. sect. 5. Sic Theophr. ἰσχύει τοῦ δὲ ... καὶ ὀξύν. καὶ γὰρ τὰ καλλιτέρα ἐνδιδόντα ἐν ... Et Plutarchus de palmæ ligno, οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, pro quo Gellius Non deorsum cedit, nec intra flectitur. ‖ Item ἐνδιδόναι pro Flecti ad preces, & pro ἐνδόσιμον ordiri, vide in Ἐνδόσιμος. ‖ Item Remitto, Laxo, actiuè. Greg. De homine, οὔτε οὐρανὸς ... τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc pass. ἐνδίδοσθαι, Remitti. Arrian. 1, ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῆς ἔνδον.

Ἔνδομα, Remissio, Laxatio, vel potius q. d. Laxamentum. Ἔνδομα & ἄνεσις in febre pro eodem accipi tradit Bud. subiungens, ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ἐπιφέρειν.

Ἔνδοσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio, in epist. Hippocr. 154, vt inquit Bud. Ἔνδοσις est etiam Inclinatio cedentis oneri. Budæus apud Aristotelem De mundo, κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν interpret. Qua parte vtroque versus structura arcuata pandatur, quasique oneri cedit. Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem, καί τι τῆς προπετείας ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν συμφωνίας.

Ἐνδόσιμον, ου, τό, Carminis vel orationis vel cantionis exordiũ, Auspicatus rhythmi vel melodiæ, & præscriptum quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorũ oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est vt ἐνδόσιμον pro inuitamento & occasione data ponatur. Hæc Bud. pag. 874. Ibidem τὸ μέλους τὸ ἐνδόσιμον interpretatur Incentiuum melos. Et apud Aristotelem Polit. 8, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γίνηται τοῖς λόγοις, reddit, Vt vel exordium & præludium sit & prouocatio disputationis. Vnde autem ἐνδόσιμον hanc significationem acceperit, docet idem Budæus pag. 875. Turnebus apud Plut. De psychog. ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. Ego autẽ ἐνδόσιμον dixerim prima significatione esse occasionem alicuius rei velut in manus traditã, seu ansam datã (vt Latini metaph. loquuntur) vnde & verti Incitamentum vel inuitamentum, Suscitabulum: item Impulsum seu Impulsionem, aut Impultricem vim. quarum significationũ exempla vide apud B. pag. 874. & 875. Sciendum est autem & verbum ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον ordiri & auspicari ab Aristotele Rhet. 1, vt idem Budæus ibidẽ docet. ‖ Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio, dicenti de Deo, εἰ γὰρ ἀπολείπει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον. vbi Budæus συγχωρητικὸν exponit, Latinam interpretationem non addens: ego indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, vel Exorabilem se præbere. Flecti precibus & quasi cedere: Chrysipp. ἀδιάφοροι εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, μηδὲ παραιτεῖσθαι μήτε

... χρες, μήτε παραίτησιν τῷ δέησιν, μήτε κολακείαν. A
Pro quibus Gellius, Iudicē oportet esse incorruptū, in-
dubitabilē, contráque improbos nocētésque immiseri-
cordem atque inexorabilem.
c.2.Ἀνένδοτος, Non remissus nec languidus, vel In quo non
est remissio nec languor. ‖Item, Rigidus, Non exo-
rabilis ab ea verbi ἐνδοῦναι significatione de qua modò
dixi. ET Ἀνενδότως, Non remissè, Non languidè. I-
tem ἀνενδότως aliquid facere, pro Bona fide facere, id est
enixè & toto opere, non perfunctoriè, & translatiuè,
Bud. in Annot. pr. sed sine exemplo.
c.2.Συνενδίδωμι, Vnà cedo. ea significatione qua dicitur B
Cedo pro Non obnitor.
c.1.Ὑπενδίδωμι, Paulatim cedo, vel Clam cedo. Ex Thuc.
autem affertur ὑπενδιδόναι pro Terga vertere.
C.ΕΠΙδίδωμι, Do insuper, Praeterea do seu dono. Hesiod.
Erg. – ὡς δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ᾽ ἐπιμετρήσω. Demosth.
ἔτι πρὸς ἀπέδωκα ἐπιδοῦναι αὐτοῖς, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἀλλὰ
ἐπιδώσειν. Bud. à Demosth. poni tradit pro Dare libera-
liter, vbi de muris à se refectis loquitur. Et de eo quod
datur in publicum: ἐπιδοὺς τελείχισμα, in Mid. 136. Item μεγά-
λας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι ex pag. 118, q.d. Magnas largitio- C
nes largiri. ‖Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, Me trado, seu dedo a-
licui, seu alicuius potestati. Luc. in Herm. ὡς εὐφράδην
ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, καὶ πλείονα τὸν φθόνον, ἀναδραμᾶν αὖθις.
vbi subaudiendus datiuus. Synes. οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυ-
τὸν ἐπὶ τοῦτον ἔτι. Idem, καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ. Saepe
& cum datiuo rei, vt Herodian. ἐπιδιδόναι αὐτὸν τῇ τῆς
βασιλείας ἐλπίδι, q.d. Animū suū illa spe duci sinit. Ita e-
nim interpretandum ibi censeo. Sed & cum πρὸς ha-
bente suum accusatiuum, lib. 2, εἰς στρατιὰν καὶ τὴν ὑφ᾽ αὐ- D
τοῦ κίνδυνον ἐπιδοῦναι αὐτὴν. Sed alicubi ἐπιδίδωμι reddi-
tur simpliciter Do: vt ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit
Gaza quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud. quod
Athen. dicit pag. 216 de Ephesiis, ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν,
vertit, Prorsus deditos deliciis, & Effusos in delicias. Af-
fert & ex alio eiusdem loco, de Pausania, τὰ τῆς Σπάρτης
ἐκλιπόντα νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς.
Ἐπιδίδωμι, Proficio, Cresco, Incrementum capio, Au-
geor. Cum εἰς vel πρὸς, seq. accusatiuo. Plato, ὡς οἱ τοιοῦ-
τοι πλεῖον αὐτοῖς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Philo De vita Mosis, 1, E
πάλιν τῇ ὕβρει συναυξηθέντος, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐπιδόντος.
Cum πρὸς Plato rursus, ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν: vt &
Isocrates, ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. Itē in malam par
tem, Plato epist. διεφθείροντο καὶ ἐπεδίδοσαν θαυμασίως ὅσον.
Thuc. 8, καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Hero-
dian. ἐπιδιδόντος εἰς τὸ χεῖρον.
Ἐπίδεμα, ατος, τὸ, Additamentum, ἐπίμετρον. Athen. lib. 8 cir
ca finem, ἐπιδόσιμά ἐστι δεῖπνα ἃ οἱ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι
τὰ ἐπιδομάτων.
Ἐπίδοσις, Quod insuper datur, Accessio, Additamentum. F
qua in significatione à Xenophonte accipi testatur Bu
daeus. Interdum ἐπίδοσις est simpliciter Quod datur,
Largitio, vt idem interpr. Et in Comm. pag. 853, φιλοτι-
μία (inquit) apud Demosthenem est etiam Erogatio
publicè facta, quae & ἐπίδοσις dicitur: vt donatiuū &
congiarium, quae λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες di-
cuntur ab Herodiano. ‖Ἐπίδοσις, Incrementum. Le-
sbonax, παντὸς γὰρ πράγματος ἐπιδόσεις εἰσὶν αἱ πλείστη...
HINC Ἐπιδόσιμος, Addititius, & qui ex additamento
vel accremento est, Bud. Ex accessione seu additamen- G
to proueniens. Vnde & ἐπιδόσιμα δεῖπνα apud Athen.
circa finem libri 8. QVAE τὰ ἐπιδομάτων vocari ab
Alexandrinis scribit. Idem lib. 4, αἵ τε λάβωσιν ἐπιδόσι-
μον, ἰχθὺν ἢ λαγὼν ἢ φάτταν.
Ἐπιδοτικὸς, ὁ, ἡ, Ad superaddendum seu supererogandum
propensus. Ammonius à μεταδοτικὸς ita distinguit, vt
ἐπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φί-
λοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter
participat.
c.2. Ἀνεπίδοτος, Non proficiēs, Incrementum non capiēs. H
vt ἀναυξὲς τε καὶ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. De caus. plant.
lib. 4, cap. 7.
C.ΚΑΤΑδίδωμι, Indo. Accipitur (sicut ἐνδίδωμι) pro In-
fluo. Herodot. καταδιδοῖ ἐς πόντον. Et Plut. in Fab. ...
... καταδίδωσι.

C.ΜΕΤΑδίδωμι, Dono partem, Impertior, Participo, Cō- A
munico. Cū accusatiuo rei & datiuo personae apud He-
rodotum, μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi
quinque talenta impertit. Sic Aristophanes in Vespis,
οὐδὲν μεταδοῦναι οὐδὲ τοῦ κοινοῦ γ᾽ ἐμοί. Sic & Plato epist. 7,
Sed & Luc. μεταδιδόναι δωρεᾶς. Vsitatius tamen apud
Herodoti posteros cum eodem quidem datiuo, sed cū
genitiuo rei, vt μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, Thu-
cyd. Sic, χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, Xen. HINC
Μετάδοσις, Communicatio & q.d. Impertitio. μετάδοσις
τῶν καρπῶν, Aristid. Item Erogatio, vt Bud. interpr. in B
hoc Plut. loco, ἄλλοις τε καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλευθέριος.
Sic & apud Greg. μετάδοσις τῶν δεομένων interpr. Eroga-
tio, & Eleemosynae. ET Μεταδοτικὸς, Communicati-
uus, Qui libenter communicat, seu impertitur. Item
Qui libenter erogat, Erogatorius, Bud. Idem ex gram-
maticis affert, μεταδοτικὰ verba esse, vt ἀξιῶ, μεταδίδω-
μι: quibus respondere μεταληπτικὰ, vt κοινωνῶ, μετέχω. In
vulg. lex. exponitur & Contagiosus. Vide & in Ἐπιδοτι-
κὸς paulo antè.
c.2. Ἀμετάδοτος, Qui nihil impertitur, Immunificus Plau- C
to. Vnde & Auarus exponitur in vulg. lex. ET Ἀμετα-
δότως, Nemini quicquam impertiendo. ITEM Εὐμε-
τάδοτος ET Δυσμετάδοτος, Qui facilè impertitur & liben-
ter. Et contr. Qui difficilè & non libenter impertitur.
Qui aegrè impertitur, in v.l.
C.ΠΑΡΑδίδωμι, Trado, Dedo. Herodot. Terps. παρέδοσαν
σφέας αὐτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Plutarchus de Pompeio lo-
quens, ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν. Item παραδι-
δόναι τὸν δοῦλον seu τὸν παῖδα (vt ἐκδιδόναι) Tradere vel
dedere ad quaestionem & offerre. Sic Act. Apost. cap. 15, D
παραδεδωκότες τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradi-
dit animam suam. Vel, Qui exposuit. (Sed & in propria
exponendi significatione accipitur: vnde partic. pass.
παραδεδομένος ἡλίῳ apud Theophr. Soli expositus) At
verò apud Chrysost. νόσῳ παρεδόθης χαλεπῇ, potius Tra-
ditus es morbo, quàm Expositus es. q.d. Traditus es po
testati morbi. Iungitur & datiuo in tradendi significa-
tione: vt λήθῃ παραδιδόναι, Luc. Obliuioni tradere. Item
γραφῇ παραδοῦναι Greg. 191. vt Lat. Tradere literis, &
Tradere monumētis: & παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, E
Synes. vt tradere posteritati: quod & prodere memo-
riae. (pro quo Gaza apud Ciceronem παραδιδόναι εἰς μνή-
μην) Sed παραδίδωμι per se quoque significat Per suc-
cessionem seu per manus posteris trado: Plato De rep.
2, γεραιοὶ πεδαυτοῦντες ἄλλον τινα βίον τοῖς ἐκγόνοις παρα-
δώσουσι. Sic παραδεδομένος μῦθος apud eundem in epist.
Et apud Aristot. quoque Physic. 4, pag. 37, παραδεδομέ-
νον, A maioribus traditum, Proditum. Talem autem
παρὰ significationem & in παραλαμβάνω aliisque non-
nullis verbis habet. Apud Euangelistas de Iuda Iscario- F
te dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι prodere. At Mar-
ci cap. 4, v. 29, ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, multo magis no-
uum est, pro Quum exeruerit se fructus, vel (vt quidā)
Quum prodiderit se fructus. Possumus fortasse & ver-
bo neutro reddere (vt neutrius vicem & ipsum ibi ob-
tinet) Quum emerserit, aut alio huiusmodi. Erasmus
vertit pass. Quum productus fuerit. Non abs re certè
suspecta fuisse videtur haec scriptura παραδῷ.
Παράδοσις, εως, ἡ, Deditio, Traditio. Thucyd. lib. 3, τὴν μὲ
παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα. ‖Item G
Traditio, vt Gellius vocat, hoc est doctrina quae ore
traditur. Latinè Institutum quidam exponunt. Erasm.
in nouo Testamento vertit Ritum traditum, Constitu
tionem. Marci 7, ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει
ὑμῶν ᾗ παρεδώκατε. Epist. ad Gal. c. 1, ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν
πατρικῶν μου παραδόσεων. 1 Cor. 11, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑ-
μῖν τὰς παραδόσεις, κατέχετε. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι apud
Porphyrium Tradere: sicut & διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, & δι-
δαχὴν ποιεῖσθαι apud Thucydidem Docere. HINC
Παραδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui veluti per manus tradi po H
test. Polyb. γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπι-
γιγνομένοις ἡ τῶν ἀνδραγαθησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα.
ET Παραδωσείω q.d. Traditurio, id est Tradere cupio,
seu Dedere cupio. Thuc. lib. 5, γνοὺς δὲ τοῦ ὄντα παραδωσείον-
τα, αἱρεῖ χωρίον.

ΠΡΟδίδωμι, Prodo. vt προδιδόναι πόλιν. Xen. Hellen.1. Interdum & datiuus personæ additur. vt Pauſ. προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Nonnunquam verò ſolus perſonæ accuſ. vt Ariſtoph. Veſpis, οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Demoſth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἐχθρὸν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, id eſt Occaſiones autem rerum benegerendarum ſiquis aduerſarius condonarit & prodiderit, Bud. interpr. pag. 25. Et προδιδόναι δίκην, Cauſam prodere, id eſt præuaricari, ibidem. Dicitur & προδιδόναι interdum ſine adiectione, vt Xen. p. 99. Sæpe autem accipitur & pro Deſerere, Deſtituere ſuo auxilio. Thuc. 3, καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἦν καλόν. Bud. προδοῦναι interpr. Deſerere & Deſtituere in hoc etiam loco Demoſthenis in Mid. κἂν μὲ ἀφανίσῃ τις ἐγώ, καὶ προδῶ τὴν ὑμετέραν καταχειροτονίαν, οὐδέν, ὡς ἔοικεν, ἀδικῶ: de populi præiudicio loquens qui contra Midiam in theatro reclamauerat. hoc enim dicit ironicè. Bud. Itē προδιδόναι τὰς ἐλπίδας Ariſtoph. Fruſtrari ſpem: & προδιδόναι τὸ καθῆκον Luc. Officiū deſerere, Officio deeſſe. In v. l. προδίδωμι exponitur non ſolùm Deſero, ſed & Negligo. Miram verò quandam deſerendi ſignif. habet in hoc Xenoph. loco verbum προδίδωμι, Hell. 5, βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω. ſed noſtro *laiſſer* in ſimili loquendi forma vtimur: at interpres ineptiſſimè, Quum ſuperiores lateres pōdere murum degrauarent. ‖Προδιδόναι τὸν ὀφθαλμὸν Demoſth. πρὸς Καλλι 85, pro Perdere, niſi ſit mendoſus locus. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni apertè exiſtimo in hoc Plutarchi loco in Pericle, εὐμενῶς ἀπῆλθεν, οὐδὲ προϊδοῦσα τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῆς συμφορᾶς.

Προδιδόναι neutraliter pro Deficere, vt Bud. interpretatur apud Herodot. Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐόντων.

Προδίδωμι, Prius do, vel Prior do. Xenophonti certè προδιδόναι puto eſſe Prius dare, id eſt ante tempus: & quod Gall. dicitur *auancer*: Hellen. 1, καὶ τόν τι προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. Ariſtot. autem Œcon. 2, προδεδομένον τρίμηνον στρατιώταις δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, ſtipendium antè datum. At pro Prior do, Paulus ad Rom. cap. 11, v. penult. ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? Aptius quàm Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det.

Πρόδοσις, εως, ἡ, q. d. Antedatio, aut Elargitio aut erogatio. Demoſth. πρὸς Πολυκλ. ἑτέροις ἐμισθωσάμην ναύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτοῖς διδοὺς μεγάλας. AT Προδοσία, ας, ἡ, Proditio. Thucyd. lib. 1, προδοσίᾳ ληφθεὶς ἐσταυρώθη. Plut. De Herodot. αἱρεῖται μὲν εἰκότως αὐτοὺς προδοσίας σημαῖον. Luc. De cal. ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πλοις ἐζημιωμένος. Plut. Alcib. οἱ Ἀθηναῖοι, δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος. HINC Προδοσιόμαχος, ν, ὁ, vocabulum antiquum, quod Euſtathio ſignificat ὁ εἰς μάχην ὑποχωρητικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ λελειμμένος, ἀλλὰ προδιδούς. quæ expoſitio apud Suidam quoq; eſt. idem propè quod κενεαυχής ſiue αἰσχρὸν κενεά, apud Homerum, eodem Euſt. teſte.

Προδότης, ου, ὁ, Proditor. Thucyd. lib. 4, ὅτι οὐ δίκαιοι εἶεν ὑπὸ τοὺς προσάξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι. Iſocrates ad Demonicum, τῆς τύχης τὸν προδότην. Plut. De garr. ὁ δὲ ἀδόλεσχος ἄμφω δεῖ προδότης καὶ αὐτάγγελος, οὐχὶ ὥσπερ οὐδὲ τεῖχος προδιδούς, ἀλλὰ λόγους ἐκφέρων ἀπορρήτους. ET FOEM. Προδότις, Proditrix, apud Eurip. HINC comp. Παλιμπροδότης. Appian. de Metrodoro qui rurſus ad Pompeium ab Octauio tranſiit, ὢν φύσει παλιμπροδότης. ET Προδοτικός, ὁ, ἡ, Proditorius. Luc. De cal. τὸν πλούσιον ᾖ, ὡς τύραννον· τὸν τοιοῦτον δὲ ὡς προδοτικὸν [διαβάλλουσι.] Plut. Sympoſ. 4, ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χειλέου τρίγλας καὶ ἰχθῦς ἀγρεύειν. A QVO Προδοτικῶς aduerb. (q. d. Proditoriè) Proditorum more. Luc. οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς.

Πρόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proditus. vt ἔκδοτος.

C. 1. Καταπροδίδωμι (vt καταπροΐεμαι) idem propè quod προδίδωμι. Thuc. lib. 3, ἐς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Idem, ὡς καταπροδότης τὸ ἑαυτῶν. Idem, νομίσας καταπροδίδοσθαι σφᾶς, ratus ſe proditos eſſe. Luc. Cauc. ἐμαυτοῦ μόνα σκοπῶν, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ.

C. ΠΡΟΣδίδωμι, Inſuper do, Participo. Xenophon, διὰ ἀμφοῖν προσδοῦναι καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, ſe participem inſuper facere, idque boni nullius. Luc. Macrob. καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ [παρεστῶσας ἰδὼν Φιλήμων σῦκα κατεσθίοντα] ἀκράτου ῥοφεῖν.

C. ΣΥΝδίδωμι, q. d. Do ſimul, Do vnum in locum. Vnde pro Cōgrego accipitur: ſicut B. paſſ. συνδίδοσθαι exponit Congregari in hoc Baſ. loco, in Hexaem. 30, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀρυχωρείας τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσης, εἰς αὐτὴν συνεδόθη τῶν ὑδάτων τὰ πλήθη. Alibi ex eodem affert συνδεδομένον ὕδωρ & διαδεδομένον vt contraria.

Συνδίδωμι (inquit Bud.) pro ἐνδίδωμι accipi videtur id eſt Langueo, vel (vt vertit Theodorus) pro Subſido, Conſido, in hoc Ariſtot. loco, Probl. ſect. 4. διὰ τί τῶν πλεῖστα ἀφροδισιάζοντων ἐπιδήλως συνδίδωσι τὰ ὄμματα καὶ τὰ ἰσχία. Exponit etiā λεπτύνομαι, & hanc expoſ. ex eodem loco confirmari ſcribit.

ΔΩΡΟΝ, ου, τό, Donum, Munus. Vocabulum poetis & oratoribus commune. Plato 3 Polit. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. Med. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quò reſpexit Ouidius quum cecinit, Munera (crede mihi) placant hominéſque deóſque: Placatur donis Iupiter ipſe datis. Et ἀγλαὰ δῶρα apud Hom. Il. α. Apud eundem, δῶρον δέξασθαι, & δῶρον ποτιδέγμενος, & δῶρον ἔλωμαι, & ὑπέσχετο δῶρον μέγα δῶρον, & δῶρα οἰσέμεναι, & δῶρα παρέξ Ἀχιλῆϊ ἔχονται: & δῶρα δοῦναι, & δῶρα πέμπειν, & δῶρ' ἀποτιμᾶν. Apud Heſiodum, δῶρον ἐδωκεν. Apud oratores & proſæ ſcriptores δῶρα λαβεῖν καὶ διδόναι, & δῶρα ἄγειν, auferre: & δῶρα πέμψαι. Xenoph. Pæd. 3, ἐν δὲ δῶρον ἄπειμι ἔχων παρὰ σοῦ. At δώρων γραφὴ eſt Crimen ſordium, ſeu munerū acceptorum. idem quod δωροδοκίας γραφή. ſeu δωροδοκία ſimpliciter. Æſch. κἂν τοὺς δ' ἰδιώτας τοὺς τῶν δώρων γραφαῖς ἁλισκομένους ἀτιμοῖ, Qui ſordium manifeſti ſunt, vt Bud. interpr. id eſt ἐπειδάν τις αἰτίαν ἔχῃ τοῦ πολιτευόμενον δῶρα λαβεῖν, vt Harpocrat. exp. ſeu (vt Poll.) κατὰ ἐπὶ δώροις δικάσαντος. PRO QVO Δωροχαρὶ perperam vna voce apud Suidam ſcribitur. Apud Plut. tamē Pericle δώρων δίωξις exponitur Actio ambitus: vbi de pecuniis in ambitu magiſtratus datis intelligendum foret.

C. Δωροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Doniuorus, Qui dona quaſi vorat. (idem quod δωροφάγος & δωροδόκος) Ex Heſiodo.

C. Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera capit, Qui muneribus acceptis corrumpi ſe patitur, Sordidus. Dion. Long. ἀνάγκη γὰρ τῶν δωροδόκων τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et apud Ariſtoph. δωροδόκοις πράγμασι, Rebus numariis & ſordidis.

Δωροδοκία, ας, ἡ, Munerum acceptio, Sordes. (eo ſenſu quo Vlpianus dicit, Si per gratiam aut ſordes magiſtratus ius non dixerit) Æſchin. contra Cteſiph. οὕτως ἀπιστεῖν τι διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας εἰς ἰδίωτας ὅπως. Dinar. contra Demoſth. τὰ πρότερον εἰσαγγέλμενα τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσει, ἀλλὰ ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magiſtratuum, vt Bud. vertit. Plut. Artox. Τιμαγόρου μὲν οὖν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. ‖Δωροδοκία eſt etiam crimen & iudicium contra iudices numarios & ſordidos apud Lyſiam. B. Comm. ‖Δωροδοκία Ammonio eſt nō ſolùm δώρων λῆψις, ſed etiā δώρων δόσις: quomodo δωροδοκεῖν accipi mox videbis.

Δωροδοκεῖ vide in Δωρεά.

Δωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Munera capio, Accipio munera corrumpentia & ſordida. Demoſthenes Pro corona, τῶν μὲν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ πρὸ ἐμοῦ δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ἐπὶ χρήμασι. Idem De falſa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Idem, δωροδοκεῖ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Manifeſte deprehenditur corruptus eſſe, vt B. interpr. Æſchin. δωροδοκῶν παρὰ σοῦ. Et apud Herodot. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολύ, Multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Luc. de Demoſthene, πολὺ μᾶλλον ἔτι φυλακτέον μοι μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δόξω δωροδοκῆσαι, id eſt, Ne animam & ſalutem pro mercede libertatis proditæ & proſtitutæ accepiſſe videar. Sic Ariſtophanes Veſpis, κἄθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἀπὸ τῶν πόλεων. ‖Δωροδοκέω eſt etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo.

corrumpo. Laert. in Xenocr. καὶ μὴν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος ἐμὲ δι᾽ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Bud. Δωροδοκοῦμαι idem quod δικάζομαι, Accipio munera corrumpentia & sordida, Munera suscipio corruptoria. Budæus ex Demosth. De falsa leg. ὅτι δὲ παῦθ᾽ ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, id est Hæc supradicta a Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. contra Demosth. δωροδοκούμενον vocat Quod sordidè acceptum est, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Et apud Æsch. τὰ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus fecisti. Et apud Demosth. δεδωροδόκηνται ταῦτα, hæc sordidis corrupti muneribus fecerunt.

Δωροδόκημα, ατος, τό, Quod sordidè acceptum est, Per corruptionem acceptum, Munus quod sordidè accipitur. Demosth. Pro cor. κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων. Æsch. contra Ctes. καὶ τίνι ὥσπερ Δημοσθένει τὸ δωροδόκημα τὰς δραχμὰς τῆς μνᾶς, ἵνα τὸ κεφάλαιον ἀποδῶσι. Ibidem, τοῖς κοινωνοῖς τῶν δωροδοκημάτων αὐτοῦ.

C. 1. Ἀδωροδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera sordida non accepit, Qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus non est, Incorruptus. Æschines contra Ctesiphontem, παρακαλοῦ ὅτι τὸ ῥῆμα, τὸ μόνον ἀδωροδόκητον ὀνομάζοντες τῷ τέλει. VNDE Ἀδωροδοκήτως, Sine munerum sordidorū acceptione, Incorruptè, Integrè. Demosthenes Pro corona, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαι μοι συνωμολογεῖτε.

C. 1. Καταδωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Corrumpo sordidis muneribus. Bud. Comm. pag. 745. Item Sordida munera accipio. Aristoph. Vespis, Τουτονὶ ἰδὼν τίνας, οὔ φησι δεῖσαι δωροδοκῆσαι, Negat se veritum munera cepisse. Et in passiuo pro eodem apud eundem Ranis, ἡ τῆς πόλεως χημαζομένης ἀρχὴν καταδωροδοκεῖται.

C. Δωροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Munera praua offero. sic enim Ecclesiastici cap. 33 exponi tradunt v. l. Maccab. autem lib. 3, cap. 1, δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς vertitur, Corrupti moliendæ fugæ gratia.

C. Δωρολήπτης, ου, ὁ, Qui munera accipit. δωροδόκος. Prouerbiorum 15.

C. Δωροξενία, ας, ἡ, Quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens calumnias effugit. Aristot. in Athen. rep. pub. εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς αἱ θεσμοθέται ὧν αἱ ξενίας, ἢ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Vnde apud Pollucem ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων, ἢ διαφθείραντα τοὺς δικάζοντας, seu εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Et δωροξενίας νόμος apud Hyperidem.

C. Δωροφάγος, ου, ὁ, Doniuorus. idem quod δωροδόκος. Hesiodus Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης [τρέχει] ᾗ κ᾽ ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Et paulo pòst, Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆς ἰθύνετε μύθους Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.

C. Δωροφόρος, ου, ὁ, Dona ferens. | Maryandeni autē apud Euphorionē Δωροφόροι καλέονται ὑπορείοντες ἀνακτας, quoniam quum ipsi sibi præesse non possent, Heracleotis se subiecerunt, polliciti perpetuò se eis ἐπιδώσειν si necessaria sibi ab eis suppeditarentur: vt refert Athenæus lib. 6 ex Posidonio. Callistratus autem apud eundem δωροφόρους vocatos eos scribit ad mitigandum acerbiusculum οἰκετῶν nomen: sicut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἱλώτων fecerint, Thessali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν. HINC Δωροφορία, ας, ἡ, Munerum oblatio. ET Δωροφορέω, Munera fero seu offero. Gregorius in genethlia Christi, καὶ μετὰ μάγων δωροφόρησον χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem de luxu loquens, μὴ γῆ καὶ θάλασσα τὴν ζημίαν ὑμῖν ὥσπερ δωροφορείτωσαν.

Composita partim à δῶρον, partim à δωρέομαι.

C. Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Donorum expers, Qui munera non accepit, Cui munus nullum datum est. Plut. Pericle ἀνὴρ ἀδωρότατος. Cū genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, Pecunia plane incorruptissimus. seu ἀδωροληπτος, vt schol. exponit. | Ἄδωρος est etiam Qui nō dat. Bud. ex Plat. Sympos. de amore, πρᾳότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων, φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας, Qui dat beneuolentiam & non dat maleuolentiam, vel Qui respuit maleuolentiæ dona. | Apud Soph. autem Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, exponunt κακόδωρα. quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint, aut inauspicata & exitiosa dona. vnde apud Virg. – timeo Danaos & dona ferētes. HINC Ἀδωρος, idē quod Ἀδωροδόκητος. Pollux. ET Ἀδωρία, ας, ἡ, i. ἀδωροδοκία, Quū quis donis corrumpi se non sinit. apud eundem.

C. Ἀντίδωρον, ου, τό, Donum dono relatum. ἀντιπεργήτημα. v. l. | Ἀντίδωρος autem nomen proprium.

C. Ἠπιόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitia donans. Il. ζ, Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. id est πραΰνουσα διαφοροῦσα κατὰ τὴν παιδοδοσίαν, vt schol. exponit.

C. Μεγαλόδωρον, ου, τό, Splendidum & magnificum munus. v. l. ex Herodiano. AT Μεγαλόδωρος, ET Μεγάδωρος poeticè, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna donat, Valde munificus. Plut. Symp. εἰ δὲ τὸ καλὸν ᾧ πλούσιον μεγαλόδωρον. Opp. μεγάδωρος ἄρουρα. VNDE Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, Munificētia, seu Donorum magnorū erogatio. Herodian. lib. 1, μεγαλοδωρία ἅπαντας ὑπηγάγετο. vbi Polit. vertit Largitione. Idem lib. 6, τοῖς τε στρατιώταις ἐφ᾽ οἷς ἐλελύπητο, παραμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, Magnis pecuniarum muneribus. vel Pecuniis elargiendis, vt Polit. vertit, vel Donatiuis, vt Bud.

C. Πανδώρα, Virginis nomen quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vlciscerētur, miserunt: dicta (vt tradit Hesiod. Erg.) ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. | Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Aristoph. Auibus, πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι, id est τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, vt docet schol. Vnde & ζείδωρος ἄρουρα & ἀνησιδώρα dicitur. NAM Ζείδωρος vocatur quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso η in ει, vt tradit Eust. quòd vitā & ad vitā necessaria donet mortalibus. Et ζείδωρον ὕδωρ apud Nonn. pro aqua viuifica. Quanquā Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς (id est spelta) nominatā tradit, nō (vt aliqui arbitrantur) quòd vitā donaret. AT Ἀνησιδώρα appellata est ab emittēdis ex visceribus suis donis, seu (vt Hesych. specialius exponit) διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. PRO QVO & Ἀνησίδωρος scribitur, eodem sensu. δῶρος enim pro munere accipi suprà ostēsum est.

C. Πολύδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa donans. Il. ζ, Ἔνθ᾽ ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἤλυθε θέουσα Ἀνδρομάχη. id est πολύφερνος, vt Eust. exponit. quòd multis muneribus seu ampla dote maritum locupletasset. | Est & nomen proprium. VNDE Πολυδωρία, ας, ἡ, Multorum donatio, Munificētia multa elargiens. Xen. Pæd. 8, διαμένει δ᾽ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία.

C. Φιλόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui donare amat, Munificus, Liberalis. Synes. epist. 101, φιλανθρωπότατος τε εἶναι καὶ τῶν ἐγχωρίων φιλοδωρότατος, & aliorū laudis liberalissimus. Aliud exemplum ex Plat. habes suprà in ἄδωρος. De re etiā aliqua (vt apud Latinos Liberalis) dicitur. Demosth. Pro cor. οὐδὲ τὸν δοκοῦντα τῶν ἰδίων καὶ τοιοῦτον πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον. HINC Φιλοδωρία, ας, ἡ, Donandi amor, Liberalitas, Munificentia. seu (vt Suidas exponit) ἡ μετ᾽ προθυμίας δωρεά.

Δωρείτης, ου, ὁ, Munerarius, (adiectiuè sumptum) Muneralis. Plutarchus Polit. præc. οὐκ ἀργυρεῖτην οὐδὲ δωρείτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένους, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην.

¶ Δωρεά, ᾶς, ἡ, Donum, Munus. Isocr. τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ᾽ Ἑλλήνων τυχεῖν. Demosthenes contra Midiam, ὁ χάρης μέρει καὶ δωρεὰς παρέχει. Apud eūdem δωρεὰς ἔλαβον Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπὶ τοῖς ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et apud Æschinem, δωρεὰς εἴς τινα ἀποδοῦναι. apud Plutarchum, ἐπαγγέλλεσθαι δωρεάς. apud Athenæum, ἐδίδου δωρεὰς ἀφειδῶς ἅπασι. Et cum duplici accusatiuo, datiuo personæ adiecto apud Plut. ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντος. quod Latini per datiuum proferunt Muneri dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere. vt apud Catullum, Sudaria Sætaba ex Iberis miserunt mihi muneri. Apud Demosthenem autem contra Midiam, οὐδεὶς τούτων πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην, οὐδ᾽ αὖ δοίητε, ξένας τοῖς ἰδίοις χόροις ὑβρίζειν αὐτῷ ἐκάστῳ ὅταν αὖ βούληται, prærogatiuam significat. | Δωρεάν, ἰς τὴν δωρεάν, & κατὰ δωρεάν, Dono, Gratis.

C. Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, Remuneratio, B. ex Arist. Eth. 4, καὶ ἀνα- nu. l.

ξένων δὲ ὑποδοχαῖς καὶ ἀποστολαῖς καὶ δωρεαῖς καὶ ἀντιδωρεαῖς. A
Μεγαλοδωρεά, ᾶς, ἡ, Donatio magnifica, seu Largitio, Munificentia, vt Budæus interpretatur. Lucianus, φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Exultãtes, gaudentes & elati munificentia. Herodianus lib. 2, ταῖς τῆς τυραννίδος ἀκρίτοις καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς, enormibus tyrannorũ atque immensis largitionibus, vt vertit Polit.

¶ Δωρέω, ῶ, Fut. ήσω, Dono. Hesiodus Erg. de Pandora, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. Et in pass. apud Sophoclem Aiace, Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, Ζωστῆρι πρισθεὶς, Baltheo quo ab isto donatus fuerat. Pla. epist. μετρίως κεχρῆσθαί τι αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς. B
Videris humanè ipsis esse vsus ac muneribus ab eis donatus. Plato, οὐ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν, Quod Cicero ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præstantius neque datum est mortalium generi, deorum concessu atque munere, neque dabitur. ‖ Vox autem media apud prosæ scriptores vsitatior est: construitúrque interdum cum datiuo personæ & rei accusatiuo, interdum cum accusatiuo personæ & datiuo rei. Xenophon Pædiæ 8, C
τὸν δὲ Γωβρύαν ἵπποις καὶ δώροις πολλοῖς καὶ καλοῖς ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τοῖσδε, His te dono. Et apud Plut. Oth. δωρησάμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς. At Eurip. δωρέομαί σε τόδε, vt in vulg. l. citatur.

Δώρημα, ατος, τὸ, Quod donatum est, Donum, Munus. Aristot. Eth. 1, c. 9 εἰ μὲν οὖν ἄλλο τί ἐστι θεῶν δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Sic Dionys. Lõg. θεόπεμπτα τινα δωρήματα dixit. VNDE Δωρηματικὸς, ή, όν, Munificus.

Δωρητὸς, οῦ, ὁ, Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri potest. Il. ι, Δωρητοί τ' ἐπίλεκτοι τ' ἐπὶ λευκ... [?] D
id est δώροις ὑπήκοοι, vt Eustath. exponit. ‖ Item, Donatus, Dono datus. Plutarch. Caio, ὅπως ἥκει εἰς Ῥώμην πολλοὺς μὲν ὠνητοὺς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ὀλίγους δὲ δωρητοὺς ἐκ Συρακουσῶν. Dionys. Long. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. VNDE Ἀδώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indonatus. Theocritus Idyll. 16, Ἢ ματέρας χάριτας τιμώσας ὑποδέξεται οἴκῳ Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει.

C. ANTIδωρέομαι, οῦμαι, Vicissim dono, Aliud pro alio dono. Aristot. Ethic. 8, οὐ γὰρ τυγχάνει τις ὀφείλων ὤν, τοῦτο ἐφιέμενος, ἀντιδωρεῖται δηλονότι. Xen. ἐς τ' ἂν μή τι δῶ τις ἔχοντι, ὥστε οὗ μὴ πειρᾶσθαι ἀντιδωρούμενον. E

¶ Δῶρον, ου, τὸ, Palmus. quam significationẽ licet Plinius primariam esse velit, nos tamen sequuti grammaticos sumus, δῶρον in priore illa significatione à δίδωμι deriuantium, vt Donum à Do apud Latinos: nisi fortè & hoc δῶρον à δίδωμι quoque dictum velimus quoniam eo donemus id quod donamus. Plin. lib. 35, c. 14, Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur. Vitruu. nobiscum facere videtur, qui lib. 2, cap. 3, Δῶρον autem (inquit) Græci appellãt F
palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appellatur: id autem semper geritur per manus palmũ. Nic. Ther. de basilisco, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ εὖρος. Intelligi autem volunt palmum minorem qui quaternûm digitorum esset, idem quod παλαιστὴ seu παλαιστὴς, seu τέταρτον σπιθαμῆς, vt tradit Eustath. VNDE Δεκάδωρος, Qui decem palmorum est. vt δεκάδωρος ἅμαξα apud Hesiodum. (A QVO Ἑκκαιδεκάδωρος, qui sedecim palmorum est. Il. δ, Τοῦ [ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου] κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. quod de ambobus cornibus intelligi volunt, vt ambo simul sint quinque G
spithamarum & palmi vnius: alterutrum verò duarum spithamarum cum dimidia & dimidio palmo. δῶρον enim tertiam spithamæ partem esse tradit Eustath. Nec admittendum quod quidam hic exponunt Cornua sedecim ramos habentia. nam αἰγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat.) ET Δίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum palmorum est. ET Πεντάδωρος, Qui quinque palmorum est. ET Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est. Plin. loco antè citato, Genera eorum [laterũ] H
tria. δίδωρον, quo vtimur, longum sesquipede, latum pede: alterum τετράδωρον, tertiũ πεντάδωρον. Et item Vitruu. Fiunt autẽ laterũ genera tria: vnum quod Græcè δίδωρον appellatur, id est quo nostri vtũtur, longũ pede, latũ semipede: cæteris duobus Græcorũ ædificia struuntur, ex his vnum πεντάδωρον, alterum τετράδωρον dicitur.

ΔΙ'ΚΗ, Ius, Iustitia, Fas. Idem quod θέμις Homero, vt docet Eust. Hes. Erg. Καί τε δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Vbi δίκῃ βίαν illam opponit quã (vt opinor) tribuit illis quos χειροδίκας appellat, i. (vt Ouidianis vtar verbis) Qui ius ense dicunt. Subiungit tamen aliquanto pòst, δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται: quia nimirũ δίκη tam latè patet quàm Lat. Ius, & Gall. droit. Sic vbi scribit, — ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, si iniqu' plus iuris habebit, si l'inique ha meilleur droit. Hinc etiã fit vt Ouid. appellet B
ius, id quoque quod ense dicitur, non autẽ δύναμις, vt loquitur Hom. Il. σ, Τῷ δ' εἴδῃ ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, vbi putẽ δίκην εἴπῃ posse ad verbũ reddi Ius diceret. Ex hac signif. vocabuli δίκη manarũt hæc quæ aduerbialiter ponũtur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, pro Iure, Meritò: quibus opponitur παρὰ δίκην, & interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra ius & æquum, Immeritò. Cic. δίκῃ apud Plat. Iure, & ἐν δίκῃ apud eundẽ Iustè: vt vicissim ἀδίκως, Iniustè, interpr. vt habes p. 31 & 33 Cic. lex. Apud Thuc. C
3, παρὰ δίκην γιγνώσκειν pro Contra ius fasque. ‖ Δίκη fuit etiam habita pro dea iustitiæ præside, quæ & filia Iouis est Hesiodo. eam certè deum comitari tradit Aristot. De mundo. ‖ Δίκη apud Hom. exponitur etiam Ritus, Mos, Consuetudo: ac certè Eust. vult in hoc loco, Od. ξ, ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, &c. δίκην esse θέμιν, seu νόμον, aut ἔθιμον, aut ἔθος: at ego δίκην & hic & in aliis plerisque eius locis non simpliciter morem esse dico, sed morem iure receptum: atque adeo alicubi officiosam quandam (vt ita loquar) consuetudinẽ, sic appellari D
puto. HINC Δίκην aduerbialiter ponitur (sub. κατὰ) pro More, Instar. Arist. De mũdo, καὶ ῥέουσι ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminũ instar.

Δίκη, Dica, (Plaut. & Ter. Dicã scribere, & Impingere) Iudicium, Causa, Actio, Lis. ex quibus vocabulis alia aliis, in quibusdã loquendi generibus, cõuenientiora sunt. λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto iudiciũ, vel Litem intẽdo, vel Edo iudiciũ & actionem, vel Subscribo iudicium: & ἀντιλαγχάνω, Vicissim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκην seu γραφὴν interpr. Litem vel crimen vel E
Dicam impingo. Quæ omnia vide apud Bud. in Cõm. itidémq; δίκην εἰπεῖν Xen. quod ad verbũ redditur Causam dicere. Vide & δίκην εἰσάγειν, & δίκην ἀποφέρειν vel ἀναφέρειν: necnon δίκην διαδικάζειν, & ἐγγυᾶσθαι & ἔρχεσθαι, & φεύγειν, eique oppositum ἀποφεύγειν, atque alia nõnulla. Itẽ δίκη ἐρήμη, & δίκη οὐκ οὖσα, & δίκη αἰκίας: & δίκη βλάβης, δίκη αἰκίας, δίκη παρανοίας. De his inquã & B. & hoc ipsum opus vide, singula aut saltẽ eorum plurima suis quærens locis. Sed occurrunt & alia loquendi genera apud autores à δίκη ducta præter illa quæ B. commemorauit. vt διὰ δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6, itẽ δίκην κρίνεσθαι & F
δίκῃ διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. Est verò in vsu & δίκην δικάζειν, quod est iudicis litẽ dirimentis & diiudicãtis ex Hesiodo sumptũ in Erg. Apud quẽ legitur & δίκας σκολιὰς, praua iudicia, seu sentẽtiæ: quib' opponũtur ἰθείας. Sic & vbi dicit Ἄμμι παρκλίνοντες δίκας σκολιῶς ἐνέποντες.

Δίκη, Supplicium, Pœna. (sicut Hebraico loquendi genere iudicium poni videmus pro pœna quæ ex iudicio sequitur) vt δίκην vel δίκας διδόναι, quod Latinè itidem, Pœnas dare. Interdum etiam addito datiuo personæ, vt Aristophanes Nubibus, δίκην ἐμοὶ δώσεις ὧν ... [?] G
Et cum genitiuo rei, δώσεις δίκην τούτων, idem Aristophanes. Sic δοῦναι δίκην τῶν ἀδικημάτων. Dicitur & τίνειν δίκην, (quod non solùm Pœnas pendere, seu luere, sed interdum etiam, sicut & ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari.) Item δίκας ἔχειν pro Pœnas subire, ex Platonis epist. item ὑπέχειν, item alicubi παρέχειν. Et δίκας ἀπαιτεῖν τοῦ φόνου Pausanias, quod ex Liuio vertitur Pœnas expetere. Et δίκην ἐπιθεῖναι ex Luciano pro Pœnam irrogare. Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας H
interdum non pœnas sed iudicia verte: vt apud Thucydidem lib. 1, δίκας ἤθελον [οἱ Κερκυραῖοι] δοῦναι, Iudicium subire volebant, Disceptare volebant. Sic eodem libro, δίκας τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι. q. d. Iudicia de controuersiis dare vicissimque accipere. ‖ Sciendum est item δίκην ἔχειν non tantùm dici cum

qui dat pœnas (quia in significatione affertur ex Platonis epist. 7) sed & eum cui ab alio dante pœnas satisfit. q.d. Habere satisfactionem, aut vltionem. vel Obtinere ius suum. Citatur verò ex eodem Platone in hac quoque significatione, εἰ φὴς μὴ εἰρηνάιας, εἰρηνικῶς ζῶντα, ἔχει δίκην. Sed & ex Herodoto, ἔχω ἀξίην παρὰ σοῦ πάσαν δίκην. Additúrque hic Ciceronis locus De legibus lib. 1, tãquam similis, Plus pœnarum habeo quàm petivi. At illud δίκην ἔχει apud Hesiodũ, in loco quem initio protuli, accedit potius ad Latinũ illud Ius suum obtinere.

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Causarum scriptor seu consarcinator. Hyperides. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Causarum scriptio, seu (vt Budæus interpretatur) Actionum forensium scriptio. Isocr. ET Δικογραφικῶς, More eorũ qui actiones forenses scribunt. Pollux ex Isocr.

C. Δικοδοσία, ας, ἡ, Causæ dictio, vulg. lex. ex Polyb. lib. 4, pag. 68, οὐδ᾽ ἀπολογίας ἔτι κατηξίωσε τοὺς ἐγκαλουμένους, ἀλλὰ καὶ προσεχλεύαζεν εἴπε αὐτοὺς εἰς δικοδοσίας παραγαλεῖν περὶ τῶν γεγονότων. quo in loco δικαιοδοσία etiam scribitur. de quo postea dicetur.

C. Δικολέκτης, ου, ὁ, Causidicus. In Epigr.

C. Δικολόγος, ου, ὁ. Causidicus, Causarum orator. Plut. De frat. charit. καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδέ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφισταῖς. VNDE Δικολογέω, ῶ, F. ήσω, Causas dico. seu (vt vulg. lex. ex Aristotele Rhet.) Iudiciales præceptiones trado.

C. Δικοῤῥάφος, ου, ὁ, Causarum cõcinnator, (vt Bud. exponit) seu consarcinator, vt Ammianus loquitur. VNDE Δικοῤῥαφέω, ῶ, F. ήσω, Causas concinno seu consarcino. Lites consarcino, Bud. ex Aristoph. Neb. Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν, id est δίκας συῤῥάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι, Suid.

C. Δικασπόλος, ου, ὁ, Qui circa iura reddenda versatur, ὁ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et idem interdum quod βασιλεὺς, vt tradit Eustath. Il. α, νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Od. λ, Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ᾽ ἀλεγύνειν.

C. Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum τῷ δίκαιος, Iniustus, Iniquus, Improbus, Iniurius. Demosth. Pro corona, τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, horum improborum hominum, & diis inuisorum. Dicitur nonnunquam ἄδικος εἴς τινα: item ἄδικος περί τινα, vt apud Xenoph. Pæd. 8, ἀδικωτέρους περὶ τοὺς ἄλλους. Præterea tam de re quàm de persona vsurpatur, vt apud Isocratem ad Demon. μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον, Præfer iustam paupertatem iniustis diuitiis. προσόδους ἀδίκους, Demosth. ad Philipp. Apud eundem Pro corona ἠρχία ἄδικος καὶ δικαία opponuntur. Apud eundem contra Euergum, χεῖρες ἄδικοι, manus iniuriæ, manus iniuriam inferentes. vnde ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων. | Ἄδικον substantiuè ponitur aliquando: vt Xen. Pæd. 8, ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶ, pro ἐπὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν, ad impietatem & iniustitiam conuersi sunt: vel, se conuerterunt. Idem ibidem, ἐκ τῶν ἀδίκων φανερὸς ἦν μεμηχανημένα. Plutar. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio iniuriarum. Chrysipp. dicit legem esse κανόνα δικαίων τε καὶ ἀδίκων, id est (interpr. Cic.) iuris atque iniuriæ regulam. | At Ἀδίκους ἡμέρας dicere pro ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, oppositum τῇ ἐνδίκῳ ἡμέρᾳ, Pollux ait esse βίαιον.

C. Ἀδικοδοξία, ας, ἡ, Suidas exponit παράλογος λοιδορία, citans locum hunc adespoton, ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ὑποφέρειν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

C. Ἀδικοπραγέω, ῶ, Fut. ήσω. Præt. ηκα, Iniquè vel iniustè ago. Idem quod ἀδικέω. nam Plutarchus δικαιοπραγεῖν (cui ex aduerso respondet ἀδικοπραγεῖν) opponit τῷ ἀδικεῖν, in Præc. de san. Fit ex πραγεῖν (quod in compositione vsurpatur pro πράττειν) & ἄδικον.

C. Μεγαλάδικος, idem quod μεγαλαδικούμενος, vt videtur. in v. l. est Cui in magnis fit iniuria.

Ἀδίκως, aduerbium, Iniustè, Iniquè, Per iniuriam, præter ius & æquum. Demosthenes aduersus Ctesiphontem, οὐδεὶς οὐδὲν οὐδ᾽ ἀδίκως ἡμῖν ἐνεκάλεσεν. | Item Immeritò, Abs re, Iniuria. Idem Demosthenes, οὐκ ἀλόγως οὐδ᾽ ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι, non absque ratione, nec abs re (vel Nec iniuria) ipsis succensentes. καὶ δικαίως κἀδίκως, Aristophanes in Pluto, Iure vel iniuria.

Ἀδικία, ας, ἡ, Iniustitia, Iniquitas, Improbitas. Aristoteles in Prædic. δικαιοσύνη ἀδικία ἐναντίον, id est, Contraria sunt δικαιοσύνη & ἀδικία. Plato Politicῶν 2, ἐσχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Quæ verba Cicero interpretatur, Totius iniustitiæ nulla capitalior est quàm eorum qui tum quum maximè fallunt, id agunt vt viri boni esse videantur. δικαιοσύνη, inquit Aristoteles Rhetoricῶν 1, Virtus per quam sua singuli habent, secundum legis præscriptum: ἀδικία, per quam aliena, & contra legis præscriptum. Idem ἀδικίας & ἀνισότητα copulat (Politicῶν 6, ἔχει δ᾽ ἀμφότερα ἀνισότητα καὶ ἀδικίαν) vt Æschines ἄδικον καὶ οὐδαμῶς ἴσον, contra Ctesiph. Item ἐν δίκῃ & ἐν ἀδικίᾳ opponuntur apud Platonem in Timæo: pro Iustè & Iniustè interprete Cicerone. | Ἀδικία scelus, Iniusta seu iniqua & improba actio. Plutarchus Symp. 8, οὕτως ἐλάβετε περὶ ἅπαντα ἀδικίαν ἴσως.

Ἀδικέω, ῶ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, Iniustè seu iniquè ago, Perperam ago, Contra ius fásque ago, Scelus admitto. Aristoteles Rhetor. ad The. 4, τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον: id est, ἀδικεῖν, est nocere scientem & prudentem præter legem. Cui definitioni congrua sunt quæ dicit Budæus, παρανομεῖν esse etiam τὸ ἀδικεῖν, & παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, contra leges & iura malis affici. Idẽ scribit, apud Demosthenem vbique ἀδικεῖν poni pro Perperam & sceleste ago. Ol. 1, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον. A Xenophonte opponũtur οἱ ἀδικοῦντες & οἱ δίκαια ποιοῦντες: adeò vt ἀδικοῦντες idem valeat quod ἄδικα ποιοῦντες. Idem opponit τοὺς ἀδικοῦντας & τοὺς ἀναμαρτήτους, Hellenicῶν 1. Apud eundem initio Ἀπομνημον. 1, vbi formulam accusationis in Socratem profert, ἀδικεῖ videtur significare παρανομεῖ, contra leges & iura facit. Locus est hic, ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Cicero ἀδικεῖν interpretatur Violare ius: quum hos Euripidis versus in Phœnissis, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ᾽ εὐσεβεῖν χρεών, sic interpretatur, Nam si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. Quem Euripidis locum adscripsi totum, vt obseruaretur, illum ἀδικεῖν & εὐσεβεῖν opponere, vt Xenophon ἀσεβεῖς καὶ ἀδίκους copulauit in loco quem modò citaui in ἄδικος. Vide à me editum Ciceronianum lexicum Græcolatinum. Aristoteles Ethic. 5, ἀδικεῖν & ἄδικον εἶναι pro eodem ponit.

Ἀδικεῖν absolutè, id est sine casu, ponitur in superioribus exemplis: sæpe autem casum habet, accusatiuum videlicet, aut personæ aut rei: aliquando vtrunque simul. Exponiturq; tum Iniuria afficio, Iniuriã infero, Contumelia afficio, Iniurius sum in aliquem. Lædo vertitur à Cicerone. Demosthenes, τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; Qua in re iniurius est Demosthenes? Quam iniuriam facit Demosthenes, vel In quo iniuriam, &c. Xenophon Pædiæ 3, τί λαβών ἀδικοῦντα, διεξήτησαν αὐτὸν ἐμέ; Quo in scelere deprehensum, Quod scelus admittentem, vel, Qua in re iniurium. Eiusdem Pædiæ 8, τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες, comprehendentes eos qui nihil commeruerunt, vel nihil commeritos. Cum accusatiuo rei simul & personæ, apud Demosthenem, ὅσα γ᾽ ἐστὶ ἠδίκησέ με, Quæcunque mihi intulit iniurias. Aristophanes, τί σοι ἀδικοῦμεν τοῦτό γε; Quæ igitur tibi fit à nobis iniuria hac in re? vbi accusatiuus τοῦτο regitur à κατὰ præpositione subaudita, vt sit τί ἀδικοῦμέν σε κατὰ τοῦτο. Dicitur etiam ἀδικεῖν τι εἴς τινα: vt Aristoteles Politicῶν 5, ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, Iniurium esse in plebis lucra & commoda. vt Horatius dixit Peccare in commoda publica. Dicitur item ἀδικεῖν τὰ περί τι, vt apud Platonem De legibus, ἀδικεῖν περὶ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, In deos scelus admitto, Sceleratus sum in deos. Differt ἀδικεῖν ab ἁμαρτάνω, quia

ἀμαρτάνειν est per errorem delinquere.

Ἀδικέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι. P. ημαι, Afficior iniuria, Iniuriã accipio, vel patior, Lædor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτρια, mediocres iniurias accipiẽtes. τὰ μέγιστα ἠδικημένος, atroci affectus iniuria. Aristoph. Pluto, ἐπέκραγες ἡμῶν οὐδὲν ἠδικημένη, nulla in re à nobis læsa. Æsch. aduersus Ctesiph. ἡ μὲν πόλις τὸ ἴσον ἀδίκημα ἀδικεῖται, ciuitas parem accipit iniuriam, vel pari afficitur iniuria. Isocr. Paneg. ὑπὸ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμυνούσαις, ab omnibus Græcis iniuriam propulsantem.

Ἀδίκημα, ατος, τὸ, Iniusta actio, Iniuriæ illatio, Maleficium, Scelus. Xen. αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασι, Ciuitates pœnam maximis sceleribus constituerunt mortem. Plut. Lyc. ... ἀδικημάτων ... πολλὰ τοὺς Λακεδαιμονίους. τίς γὰρ ἢ κλέπτειν ἔμελλεν, ἢ δωροδοκεῖν; Itẽ ἀδίκημα, Crimen, Quod contra leges patriæ factum est, Facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

c. 1. Εὐαδίκητος, Qui facilè iniuria affici potest, Iniuriæ opportunus, Iniuriæ obnoxius. Andocides, οὐχ ἔρημος, οὐχ εὐαδίκητος. Sic Lucianus, οὕτως ὑμῖν εὐκαταφρόνητος δοκεῖ ἡ πενία καὶ εὐαδίκητος. quia pauperibus potius inferri solet iniuria.

Ἀδικητικός, ού, ὁ, in vulg. lex. exponitur Iniurius, Qui iniuria afficit: sed ita ἀδικητικὸς nihil aliud esset quàm ὁ ἀδικῶν: at terminatio ipsa aliud præ se fert. Verto igitur ἀδικητικός, Pronus ad iniuriam inferendam, siue procliuis. Fortasse non malè & Iniuriosus exponeretur, melius saltem quàm Iniurius. Plutarchus περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βρ. τιμ. Ἀλλ' ἰσχθείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ἀδικητικὸν κολάζει πολλάκις. VNDE Μεγαλαδικητικός, ού, ὁ, quod tamẽ Bud. interpr. Vehementer iniurius apud Aristotelẽ in Rhet. 2. CVI Μικραδικητικὸς oppositum est ibidem.

c. 2. Ἀνταδικέω, ῶ, Iniuriam illatam vlciscor, seu Vicissim iniuria afficio. Citat Pollux ex Demosth.

c. 2. Διαδικέω, Iniuria afficio: à cuius passiuo est διαδικηθεὶς Iniuria affectus apud Plat. teste Bud.

c. 2. Προαδικέω, Prior iniuria afficio, Iniuria lacesso. Dem. Pro cor. οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

c. 2. Συναδικέω, Iniuriæ inferendæ socius sum. Demosth. πρὸς Φορ. Σὺ δ' ἐπεχείρησας μάρτυρας αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, id est (Budæo interprete) Qui tibi socius est iniuriæ & fraudis.

C. Ἀνάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iudicatus quidem iam est, sed iudicio irrito facto iterum iudicandus. Cuius hoc apud Suidam exemplũ est, ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιεῖν, αἰσχροκερδείας ἕνεκα. Ἀνάδικοι (inquit Hesychius) dicebantur αἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκυρώσαν καθιστάμεναι ἤτοι διὰ πολιτικὰς αἰτίας, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτυριῶν. Sic Suidas ἀνάδικοι κρίσεις (sic enim pro κινήσεις Budæus ibi legit) exponit αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, quæ reiudicantur ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν. Et Bud. Comm. pag. 14 ἀνάδικον δίκην similem esse dicit τῇ μὴ οὔσῃ, id est iudicio nullo, iudicio irrito: & fortasse eãdẽ. Demosth. τὴν δίκην πάλιν ... δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν, id est, Denuo iudicandam, & iudicium nullum. Aliud exemplum ibidem habes ex Andocide. Plato De leg. 11, τὴν κατὰ ταύτας ἁλοῦσαν δίκην, ἀνάδικον γίγνεσθαι. HINC Ἀναδικία, ας, ἡ, Lis seu iudicium de re quæ iudicata quidem fuit sed irrita facta est. Pollux ex Lysia.

C. Ἀντίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduersarius in lite, Litigans contra alium. Æschines in Ctesiphontem, καὶ τοὺς λόγους ὁμοφρονοῦς τοῖς ἀντιδίκοις. Sic apud Matth. cap. 5, ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ. At Petrus Apostolus videtur ἀντίδικον generaliter hostem dixisse quum diabolum appellat ἀντίδικον nostrum Epist. 1, cap. vlt.

Ἀντιδικέω, ῶ, Contra litigo, Aduersus aliquem litigo, Causam meam aduersus alium tueor in iudicio. A Budæo in Comm. exponitur ad causam occurro, Iudicio me sisto, Liti me offero. Ab eodem in lex. ex Pausania explicatur, E contrario respondeo in iudicio vt aduersarius. Apud Platonem De leg. lib. 11, ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicũtur actor & reus. Apud Aristophanem in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exponitur defendere causam. Apud Demosth. verò cum datiuo ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitur aduersarius, Respõdens ad calumnias. Cui significationi contrariam habet συνδικεῖν itidem iunctum datiuo.

Ἀντιδικία, ας, ἡ, Contrà litigatio, oppositio mutua inter se litigantium: sic dicitur vt συνδικία à συνδικεῖν.

C. Ἀπολογέομαι... Ἀποδικέω, ῶ, Causam dico, Causam meã defendo. ἀπολογοῦμαι δίκην, Hesych. Vtitur X. Hell. 5, ψήφισμα νικῆσαι, ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ. i. Ex vinculis causam dicere apud populum.

C. Αὐτόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui seipso iudice vtitur: vt populus aliquis aut ciuitas quæ ipsa de controuersia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio stare cogitur. Thucyd. l. 5, καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους, καὶ αὑτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια. vbi scholiastæ αὐτόδικοι dicuntur οἱ ἐν αὑτοῖς διαφορὰς δίκῃ λύοντες καὶ μὴ μετάγοντες εἰς ἀλλοτρίους ἀνθρώπους. ET Αὐτοδίκης, ης, ὁ, apud Suidam, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτὸ πρᾶγμα ἔχῃ. ET Αὐτοδικεῖν apud eundem ex Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Itẽ αὐτοδικεῖν apud Hesych. αὐθεντεῖν, ὅταν αὐτὸς λέγῃ.

C. Διάδικος, ου, ὁ, Litigator. in Pand. ὅταν μηδεὶς διάδικος αὐτῷ παρενοχλήσῃ. & alibi itidem. Bud. VNDE Διαδικέω, ῶ, Iudicio contendo seu discepto, διαδικάζομαι. Plut. Apophth. αἰσχυνόμενος τῶν διαδικούντων.

Διαδικέω autẽ pro Iniuria afficio. vide post Ἀδικέω, ῶ.

C. Ἔκδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniustus. ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. — Θεῶν δ' οὐκ ἐπαιδέσθησαν οὐδέν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους βλέπειν. Ælian. apud Suid. πολεμεῖται μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ ... ἔργον. Apud eundem, ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ ἱκανός. ‖ Ἔκδικος substantiuè captũ, Vltor, Defensor. Herodian. lib. 7, εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν ἢ δημοτῶν αὐτοὺς ἐπίσειεν ἐκδίκους τοῦ ... ἔργου. Bud. ex Cic. Epist. Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, vt aliquid confici possit. Quare peto à te vt eos & Alabandenses iubeas ecdicos Romam mittere. Interpretatur autẽ B. ἔκδικος, Vindex, Assertor. item Defensor ciuitatis, in l. Vt Perfectius, De annali exceptione. Ἔκδικοι (sicut & ἐκδικασταί) eidem Bud. sunt Persequutores: de quorum munere paulo pòst in ἐκδικητής. VNDE aduerb. Ἐκδίκως, Iniustè. Soph. Antig. Εἰ δ' οὖν ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Παθόντες ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æsch. Prom. Παθόντες ὣς κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

Ἐκδικία, ας, ἡ, Vltio. ‖ Item Iuris cessio, Remissio debiti. v. l. ex Dione in Cæs. τοῖς δ' ἱππεῦσι, τὸ τριτημόριον σφίσι τῶν τελῶν ἃ ἐμεμίσθωντο, ἀφεὶς (πάνυ γὰρ πολλοὶ δι' αὐτῶν ἐγένοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας τινὸς τύχωσιν, οὐχ εὕροντο). Sic Suet. in Cæs. Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte releuauit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi maiore, vt cum Vlpiano loquitur Plinius. Vide Appian. lib. 2, De Cæs. Hæc v. l.

Ἐκδικέω, ῶ, Vlciscor. Dicitúrque ἐκδικεῖν τι pro Vlciscor te & scelus: & ἐκδικεῖν ἐμαυτὸν, pro Vlciscor illatam mihi iniuriam, Tueor me. Chrysost. ad Rom. 3, ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτούς, ὁ θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει. Et ἐκδικεῖν τινα ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, vt Lucas est loquutus cap. 18 Euang. pro Vindico te ab aduersario tuo. Et ἐκδικῆσαι τὸν φόνον Athenæus 534, in fine. Pass. autẽ Ἐκδικοῦμαι, Pœnam luo, Greg. ‖ Ἐκδικεῖν, Vendicare, Actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα. & inde ἰδίως ἐκδίκησις ἀγρῶν, Rei vendicatio. Bud. ex Pand. HINC Ἐκδίκησις, Vltio, Lucæ Act. Apost. cap. 7. ET Ἐκδικητής, Vltor Greg. Item Ἐκδικητὴς Persequutor, Cuius munus est in iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent. ET Ἀνεκδίκητος, Inultus.

c. 2. Διεκδικέω, ῶ, Tueor, Defendo: & quidem non solùm Defendo in iudicio, sed & Defendo armis. Vide exempla ex Pand. apud Bud. pag. 100. HINC Ἀδιεκδίκητος, Indefensus.

C. Ἑλλανοδίκαι, (q. d. Iudices Græciæ) sic vocati iudices sacrorum certaminum, vt tradit Budæus, seu (vt vulg. lexica) Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. VNDE Ἑλλανοδικέω, F. ήσω, Iudex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικαστὴς idem quod Ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. lib. 1, p. 128, & lib. 2, p. 139.

C. Ἔνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iustus, δίκαιος, Hesych. vt apud Sophoclem, ἐπεὶ ταῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα, id est δίκαια. Sic

Epigr.lib.1. Ἀξιόδικα χαοῖς ἔνδικα τιννυμένη, Meritò pœnas luens. Apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μελιδάμης ἔδει τι ἄλλα ἔνδικος ὢν βαλεῖν. Plato De leg.11. πρατήσας ἢ τὸν δόντα ἀξιόχρεων τι καὶ ἔνδικον. vbi Ficin.vertit, Eum qui vel vendidit vel legitimè sufficientérque donauit. Ἔνδικος ὅρκος, Iuramentum in lite, B. Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἢ δικάσιμος, B. ἐν ᾗ δικάζεται, Poll. Ἔνδικος κόλασις Greg. Quæ à iudice statuitur, Quæ sētētia lata infertur. Et substāt. in Pād. ὁ μὴ πειθαρχήσας ὑπόκειται τῷ ἐνδίκῳ μετ' ἀτιμίας, iudicio, B. ‖Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθές, & ἄξιον: Suidæ verò δίκης ἄξιον. HINC Ἐνδίκως, aduerb. Iustè, **B** Iure, Meritò. Plato lib.11 De leg. τὸ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω, Non iure, vt B. vertit. Greg. ἐνδίκως ἀγανακτῶν. Item ἀληθῶς, Hesych.

C. Ἐπίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuersus, vel Qui in controuersiam deduci iure potest. Isæus, μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τὸ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, vel Non posse matrem meam bonorū fratris possessionem agnoscere. B.p.92. Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cuius quis nuptias petit vt iure ciuili ad se delatas: quæ alio nomine ἐπίκληρος **C** & ἐπικληρῖτις dicitur. Quare Plut. quodam loco metaphoricè ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ δικαστικῶς ἀμφισβητοῦσι. Bud. ibidem. Plut. De Herod. ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. VNDE bicōp. Ἀνεπίδικος ου, ὁ & ἡ, Purus & cōtrouersia vacuus. Bud. C. vt κλῆρος ἀνεπίδικος, Hæreditas de qua nulla inter cognatos est controuersia. Dem. Pro cor.

C. Εὐδικία, ας, ἡ, Bonū ius, seu Iudiciū sincerum, oppositū τῇ κακοδικίᾳ. Od.τ, Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχῃσι. Plut. ad Præf.ind. τὸ ἐν πᾶσι φέγγος **D** τῆς εὐδικίας, καὶ λόγους τοὺς περὶ αὐτῆς. Ibidem, ἄρχων, ὅστις θεοῦ δὲ τῆς εὐδικίας ἀνέχῃ, τουτέστι θεοῦ λόγον ἔχων διάνοιαν, οὐ σκῆπτρον οὐδὲ κεραυνὸν οὐδὲ τρίαιναν.

C. Εὐθυδικία, ας, ἡ, Recta intensionis depulsio, Iusta & plena recusatio. quod fit quum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Estque εὐθυδικίας ἀγωνίζεσθαι, Recta via pedem conferre cum actore, actionémque ipsam & intentionem plena **E** recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi iuris potestatem auferre, certaménque detrectare. B.C.p.51 & 52. Demosth. ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectáque cum aduersario congredi, vel Rectà ad caput causæ accedere, quáque de re agitur, in iudicium deducere. Idem & εὐθυδικία εἰσιέναι dicitur, id est recta causæ deductione, quum reus non exceptione se tuetur sed iure & æquitate causæ. Dem.131, ὁ δὲ τὸ παραγραφὴν εἶναι καὶ μὴ εὐθυδικίαν εἰσιέναι. Erant enim **F** παραγραφὴ & διαμαρτυρία τῇ εὐθυδικίᾳ ἀντικείμεναι. Isæus, εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησε εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διαμαρτυρίᾳ. Pro εὐθυδικία verò dicitur etiā simpliciter εὐθεῖα, vt videbis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ est, ὅταν εἰσίῃ γυνή τις κρατοῦσα ἀδελφοῦ ὧν οὐδέπω γάμος ἐγένετο δικασμένου. vnde postquam in exemplum attulisset, οὐκ ἀνεύρισκε τὰς εὐθυδικίας, subiūgit, καὶ εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἑκάστῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πράγματι καὶ προσώπῳ δικασθῶ. ‖Εὐθυδικία apud Pollucē ponitur etiam inter laudes iudicis, pro iudicio recto & incorrupto. HINC Εὐθυδικέω, ῶ, F. ήσω, Exceptiones **G** transmittens, & controuersiæ statum in summa causæ ponēs, vt firmitudine iuris fretus, quasi pede collato & recto certamine confligo, Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo & litigo, Rectā caput causæ peto. Vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

C. Κακοδικία, ας, ἡ, Corruptum iudicium, Cic. Iudicium peruersum, Crimen iudicis corrupti, Bud. ex Plat. lib. 11 De leg. γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας ὡς ἢ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eum, qui volet, iudicii corrupti.

C. Καταδίκη, ης, ἡ, Cōdemnatio, Iudicatum, seu Res iudicata, Mulcta. Plut. Cor. δῆμος ὥρμησε λύειν τὴν τῶν Μαρκίου καταδίκην, καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν. Ibidem, ἣν δὲ ἔτυχομαι τῆς καταδίκης αἰδὼ τὸς σιγῇ. Idem Ad Col. μετὰ τὴν καταδίκην συμφορᾶς μανικῆς γενομένης ὑπὸ τῆς οἴνου. Luc. τὰς καταδίκας δεινὰς εἶναι βαρείας, ἔοχος καὶ γονεῖς. Herod. l.7, μετὰ πλείονος ὑφάντων **H** τῆς καταδίκας ἢ ἐπιπόνω καὶ χρημάτων εἰς πράξεις, In damnādis iudicio hominib⁹. Idē, καταδίκαις περιελαύνων πανίσκως ἄπειρας, Damnatione circūuentis. ἐκτελεῖν τὴν καταδίκην, & ἐκτίνειν τὴν καταδίκην, rem iudicatā facere. B. ET Καταδικος ὁ, ὁ & ἡ, Obnoxius è re iudicata, hoc est ὁ ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτίνων τὴν καταδίκην. Qui & ὑπόδικος dicitur, & ὄφλων, & καταψηφισθείς, & κατηγορούμενος, vt Dem. Hæc B.C.

C. Παλίνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, B. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Pollux. Demosthenes verò παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, eodem Poll. teste. HINC Παλινδικία, ας, ἡ, Actio restituta. Herodian. παλινδικίας δίδωσι τοῖς ἀδίκως καταχριθεῖσι, Iterum dans actionē, Referendi iudicii potestatem faciens. Plut. in vita Dem. pro versutia hominis litigiosi nunquā satis cōdemnati, πολλὰς δίκας & παλινδικίας διεξιόντας, i. lites seu controuersias recidiuas è damnatis causis & mortuis exuscitantes. Hæc in lex. Bud. scribens in Cōm. παλινδικίας διδόναι vel διδικασίας ἀποκαταστῆσαι, esse restituere actiones iis quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis quorum præscriptiones exceptionésq; reiectæ sunt & pro nihilo habitæ à iudicibus. ET Παλινδικέω, ῶ, F. ήσω, Controuersiam iudicatam refero. B.

C. Πανδικος, ου, ὁ & ἡ, Iustissimus, seu Omnino iustus. VNDE Πανδίκως, adu. Omnino iustè. Eurip. Apud Soph. autē Trach. Οὕτω γὰρ ηὔχουν, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους Ἴδοιμι σωθέντ' ἠκλύοιμι, πανδίκως Σπαρεῖν χιτῶνι τῷδε, sch. exp. ἀντὶ δικαίως.

C. Πολυδικέω, Crebrò multūq; iudicio cōtendo, Multa litigia moueo. Pla. Leg. 11 circa finē, ἐὰν δὲ κρίνῃ τὸν πολυδικεῖν.

C. Πρόδικος, ὁ, ὁ, Patronus, Qui causam defendit, Qui causam pro aliquo dicit. συνήγορος, Hes. Itē Tutor, Curator, ἐπίτροπος. X. Hell. 4, ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἦν ἔτι, Ἀριστόδημον τὸν γένους ὄντα & πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῆς στρατιᾶς ἐκέλευσεν. Ita peculiariter (vt scribit Plut. in Lyc.) Spartani προδίκους καλοῦσι τοὺς τῶν βασιλέων ἐπιτρόπους.

‖Πρόδικος Suidæ est etiā Arbiter, δικαστὴς ἐπὶ φίλων ἢ διαιτητής: adducēns hunc Aristoph. locū ex Centauro, ἐγὼ γὰρ εἴ τις τὸ δίκαιον, ἥκοι δίκην δώσων πρόδικον ἐπὶ τῶν φίλων τῶν. ‖Est & nomē philosophi, de quo prouerb. Προδίκου σοφώτερος. HINC Προδικία, ας, ἡ. Plut. An seni capess. resp. ὡς ἡ προσθήκη καὶ προδικίας ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία, Quodquis curationis munus, vt interpr. vertit. ET Προδικέω, ῶ, Curo, Procuro, ἐπιτροπεύω, Hesych.

C. Στρεψοδικία, ας, F. ήσω, Causas de quibus in iudicio agitur inuerto. Aristoph. Neb. ἀλλ' ὃς ἱμάτια στρεψοδικήσω καὶ τὰς χρείας ὁ ἐπιθυμεῖ. στρέψαι τὰς δίκας καὶ τὰς δανειστὰς ἀποφυγεῖν. Poll. l.8, ὅτι ἐπὶ τὸ στρεψοδικεῖν ἐπὶ τοῖς χρηματικοῖς, ἢ τὸ συνδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν. ET Στρεψοδικοπανουργία, Versutia in peruertendis causis seu litibus. Aristoph. Auib. Παρὰ τὰς ἐχθρὰς στρεψοδικοπανουργίας.

C. Συνδικία, ας, ἡ, Cōmune causæ patrociniū, Lis seu causa cōmunis, Quū aliquis cum aliquo eandē causam sustinet. Poll. ET Σύνδικος, ου, ὁ & ἡ, adiect. Qui in causa patrocinatur. Isocr. Ægin. οὗτοι μὲν τοῖς νόμοις βοηθοῦσι, τὸ δὲ παρ' αὐτοῖς κύριον, σύνδικον ἔχω. Et substāt. Qui eandem causam defendit, B. ὁ ἐν τῇ δίκῃ βοηθῶν, Hes. Σύνδικοι (inquit B.C.) dicūtur οἱ συναγωνισταὶ ἐν τῇ δευτερολογίᾳ, hoc est qui in secūdis actionibus causam defendunt, vt in causa Corn. Balbi Cicero Et in lex. Σύνδικοι, Actores, vt δημόσιοι, Actores vniuersitatis, Plures oratores eandē causam agētes. Dem. 109, ᾑροῦνται δὲ τῷ νόμῳ συνδίκους, καὶ ἄλλοι λέγειν ἄνδρες π. συνήγοροι, Patroni rogationis, Qui in eandē causam incūbunt. Dem. περὶ Ἀττ. πολλάκις ἦσαν ἐπὶ τούτῳ ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων σύνδικοι γεγονότ. ‖Et qui à singulis vrbibus mittūtur patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Vnde verbum Συνδικεῖν. Bud. C. Dem. in or. Pro cor. de Aristide ab Atheniēsib⁹ syndico seu patrono creato vt pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas, χειροτονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ. Inde factum vt syndici ciuitatū appellati sint. Hermog. iurisc. c. 1, De muneribus & honorib⁹ in Pād. cum honore inter personalia munera numerat. In quibusdā autē Galliæ locis syndiques appellātur ii ex populo qui cōmunia negotia procurāt, les procureurs d'une cōmunauté. HINC Συνδικία, ας, ἡ, Causæ patrociniū. Pla. Leg. 11. de patrono q animos iudicū peruertere conatur, γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος

uu. iii.

καταδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῶς, Postulet eum qui volet iudicii corrupti aut præuaricationis, vt Bud. interpr.

ET Συνδικέω, ῶ, F. ήσω, Causam alterius defendo, Patrocinor, Bud. vt συνδικεῖν ἄλλῳ apud Plat. De leg. 11. Et apud Plut. De Herodot. Θετταλοῖς Θηβαίοις συνδικοῦντας. Sic συνδικεῖν νόμῳ & συναγορεύειν pro eodem posuit Demosth. hoc est, Legem suadere & legi patrocinari, vt Bud. Comm. pag. 89, annotat: paulo antè tradens, συνδικεῖν, oppositum τῷ ἀντιδικεῖν, esse Ab eadē causa dicere, & patrocinium suum in causam communem conferre. ¶Συνδικεῖν dicūtur quoque Defensores ciuitatum, quos Græci (vt in Pand. est) Syndicos appellant, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, seu (vt ibi Bud. exponit) aduocati, aut causidici plures vel oratores, qui vt patroni ad communem causam defendendā mittuntur. Dem. περὶ Ἀτελ. μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλεῖον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Gallis autē *syndiquer* est Rationē vitæ reposcere. Apud quos & *syndiques* in vsu esse, suprà dictum est.

C. Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur Qui criminum reos in iudicium protrahere nollent, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, si Cartero credendū est, à quo psephismata congesta sunt. Hæc Pollux. Eadem apud Hesych. expositio est, addentem Atticum hoc vocabulum esse.

C. Ὑπέρδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iustus, Summè iustus, ὑπερβολικῶς δίκαιος. Soph. Aiace, Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει. ¶Ὑπέρδικος autē ἀγὼν apud Poll. ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος. Et ὑπέρδικοι συνήγοροι apud Hesych. οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες. AT Ὑπερδικέω, ῶ, F. ήσω, Defendo in iudicio, Patrocinor. Plato in Phæd. ὑπερδικεῖν τῷ λόγῳ, Id tueri quod dictum est. Bud.

C. Ὑπόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Budæo idem est quod καταδικος, id est, obnoxius è re iudicata, qui & ὀφλὼν dicitur, & καταγνωσθείς, & κατεγνωσμένος, vt Demosth. Alibi verò synonyma ponit, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, quæ de reo sonte dicantur. vt ὑπόδικος potius sit De quo in iudicio agitur, Reus. Plato 2 De rep. ὑπόδικος οὕτως ἂν γίγνοιτο τῆς δίκης, Reus agatur. Idem De leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, Damni illati reus esto. Idem, ὑπόδικος ἔστω τοῦ διπλασίου τῷ βλαφθέντι, Duplum ei qui damnum accepit debeat. Idem, ὑπόδικον ἔχω ἀνδραποδισμοῦ, Reum habeo seruitutis, vt Ficin. interpr. Sic apud Demosth. τὸν προσβαλλόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τῇ κατηγορίᾳ, eo nomine obnoxium habeat, vt Bud. vertit. Naz. αὐτοὶ τοῦ ψεύδους ὑπόδικοι τῇ ἀληθείᾳ, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et apud Synes. diuersa construct. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω. vt & apud Suid. στρατιῶται ὑπόδικοι ἐπὶ κακουργίᾳ, quod exp. κατάκριτοι. Apud Aristot. autem οὐχ ὑπόδικα τὰ τοιαῦτα ex schol. exponitur in v. lex. οὐκ ἄξιόν ἐστιν ἐπὶ τούτοις ψευδῆ ἀπολογεῖσθαι.

C. Φιλόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Litium amans, Litigiosus, Qui iudicio contendere amat. eo sensu Cicero gentem Siculam natura controuersam dicit & acutam. Aristot. Rhet. 1, καί φασι μὲν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δ᾽ ἀποδεῖξαι δεδικασμένον οὐδεμίαν δίκην. VNDE Φιλοδικέω, ῶ, F. ήσω, Libenter in litibus versor, vt litigiosi. B. ex Thuc. ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, Litigiosi putamur, vt & Valla vertit. Arist. Rhet. 1, καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν ἂν ὁ ἐπιεικής.

C. Φυγοδικέω, ῶ, Detrecto certamen & iudicium, Ambagibus fugæ & strophis tergiuersationū vtor. cui opponitur ἀντιδικεῖν. B. ex Dem. ὡς δ᾽ οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ᾽ ἐφυγοδίκουν. Poll. φυγοδικεῖν comicum, & hoc φυγοδικεῖν, synonyma quibusdā esse tradit.

Δικανός, οῦ, ὁ, Causidicus, ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων. Hesych. nisi ibi δικανικὸς legendum quis existimet. ET Δικανικός, ή, όν, Iudicialis. Plato Apol. ἐρῶ δ᾽ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ, molesta & iudicialia, sed vera. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forēses, Isocr. & Aristot. δικανικαὶ τέχναι, iudiciariæ artes. Plut. Themist. Et δικανική, s. τέχνη, ars oratoria, B. ex Plat. 3 De rep. ἡ δικανικὴ καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται. ¶Δικανικὸς est etiam Causarum agendarum peritus, Causidicus, Leguleius, Iurisperitus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται.

Δικάζω, ῶ, F. άσω, Iudico, Ius dico. Herodot. lib. 1, οὐδὲ κατίζων ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἐδίκαζε, οὔτ᾽ ἔφη δικάν

εῖν, Negauitque vltrà iudicaturum. Bud.

Δικάζω, Ius dico, Iudico, Iudex sum, Discepto controuersiam. Od. λ, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη præcedit autem, — κεχολωμένη εἵνεκα νίκης Τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί, Τεύχεσιν ἀμφ᾽ Ἀχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ. Aristoph. Vespis, Δικαστὴς μὲν ἀλλ᾽ ἐκφεύξεται Δρακοντίδης. Luc. in Salt. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodianus 4, ἐπὶ δικάζειν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἑάλωσαν. Alibi δικάζειν & τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. Et δικάζω σοι, Ius tibi dico. Hom. Sic Plato De leg. δικάζω τοῖς ἀδικεῖσθαι φάσκουσι. At Xen. Hell. 5 dicit, ὡς αὕτη δίκη ἐν ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; q. d. Gall. *ou les mesmes sont iuges & parties*. Philo, λόγον μὲν γὰρ ἀκοὴ δικάζει. Sæpe cum accusatiuo δίκην. vt apud Hesiodum, Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. δίκας λαοῖσι δικάζει. Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. Item δικάζειν τὰς δίκας in vulg. lex. ex Demosthene, & δικάζειν τὴν γραφὴν παρανόμων ex Æschine. ¶Δικάζειν Eustath. apud Hom. exponit etiam σημαίνει καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν, p. 147.

Δικάζομαι, In ius voco, Iudicio contēdo seu discepto, Litigo. vt δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ in illo Homeri loco, & ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων, in illo Herodiani. Thucyd. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. Luc. περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur & δίκην δικάζεσθαι. Sæpe etiam dicunt διαδικάζεσθαι pro Iudicio cōtendere, de quo infrà.

Δικάζομαι pass. signif. Iudicor. Thucyd. 1, ὅποτέρων δ᾽ ἂν δικασθῇ τὴν αἰτίαν, τούτους κρατεῖν.

Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἔνδικος, In qua iudicatur aut iudicare licet. Fastus dies. Pollux ex Menandro. Sic δικάσιμος ὥρα, Tempus iudicio præstitutū, seu Tempus iudicii. Et δικάσιμοι μῆνες apud Hesychiū Menses in quibus iudicabatur, Menses qui iuri dicundo impendebantur.

Δικαστής, οῦ, ὁ, Iudex. & passim apud Demosth. ὦ ἄνδρες δικασταὶ pro δικασταὶ simpliciter. Interdum genit. additur vt δικαστὴς τῶν σφετέρων διαφορῶν Thuc. 4. ET Δικάστρια, fœm. Luc. Quæ est iudex. HINC Δικαστικός ad iudicem pertinens. Iudicialis seu Iudiciarius. δικαστικὰ χρήματα, Aristoph. ¶Item Iudicandi peritus seu iudiciorū. Xen. στρατηγικῷ καὶ δικαστικῷ καὶ πολιτικῷ ἑαυτὸν ἐπιδείξαι. ¶Δικαστικὸν neutro genere pro δικαστικὸς μισθός, Merces iudicū, Sportulæ iudiciales, Sportularia pecunia, Bud. ET Δικαστικῶς, Iudicum more, vel Iudiciario more, Vt fit in iudiciis. Luc. in Hermot. ITEM Δικαστήριον, Iudiciale forum, Iudicum cōsessus, Tribunal. A Budæo sæpe redditur Iudicium apud Demosth. vt in hoc κατ᾽ Εὐέργου loco, ὥσπερ δικαστηρίῳ παρέδωκα. Et apud eundem, αἱ τῶν δικαστηρίων γνώσεις, Iudiciorum cognitiones. Sed & Iudices interpr. in hoc eiusdem loco, οὔτ᾽ ἐφῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον, neque prouocauit ab arbitro ad iudices. Sic apud Liban. in Decl. καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, exponitur, Iudices illi deos ferre, vel Apud deos eum accusare.

C. Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non iudicatus, Indemnatus, Nonn.

C. ἈΝΑδικάζω, Iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: vt quum damnatus iudicum sententia oppressum se conqueritur, aut testimoniorum falsitate ipsos circūuentos in iudicando, sese pollicetur ostensurum. αὖθις δικάζομαι, inquit Suidas: quo modo & ἀναδικίας δίκη ab eo exponitur, vt ἀναδικάσασθαι sit τὸ ἀναδικον δίκην δικάσασθαι. Citat Pollux ex Isæo.

C. ἈΝΤΙδικάζομαι, Contra iudicio contendo. vnde ἀντιδικάσαντα apud Pollucem ex Lysia.

C. ἈΠΟδικάζω, Absoluo in iudicio, Sententia mea absoluo, cui opponitur καταδικάζω ab Aristot. Sic & ab Antiphonte, cum accus. rei, καὶ ἀνόσιοι ἔργῳ ἀποδικάσαντες, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i. ἀπελῦσαι, ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι, vt è Critia tradit Pollux, addens, ὡς ἂν ἡμᾶς ἀποψηφίσαι.

C. ΔΙΑδικάζω, Diiudico. Pla. De rep. 10, οἳ ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Vbi B. διαδικάζειν esse ait iudicis diiudicantis & discernētis. Vide p. 94 & 96 & 165. ¶Διαδικάζειν Pollux ex Critia exponit etiam διελεῖν τὸ ἴσως δικάζειν.

Digitized by Google

Διαδικάζομαι, Iudicio contendo, seu discepto, &c. vt δικάζομαι. Dem. περὶ τῶν τι πραγμάτων αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι τοῖς πρὸς ἐμὲ apud eundem. Item διαδικάζεσθαι Pla. pro Causam dicere. ‖ At Dinarch. dixit, διαδικασάμενος τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ περὶ ἀληθείας, pro In discrimen iudiciúmque vocaturus vera nécne renuntiarit. De hoc verbo vide Bud. p. 93, 94, & 95. HINC Διαδικασία, ET Διαδίκασμα, Actio, Petitio. Lys. οὐ περὶ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, Id est adiudicare mihi quod intendi, vt interpr. Bud. à quo paulo pòst διαδικασία exponitur etiam Altercatio, item Controuersiosa duorum disceptatio. Et διαδικασίας γράφειν, Iudicium dictare, Dicam scribere. At verò διαδικασίας ἀπαιτεῖν, est Actionem negare, Agentem summouere, Bud. 168 & 150. Vide & διαδικασίας ἀποκαταστάσεις apud eundem p. 151: & in Παλινδικία. Itē διαδικασία peculiari signif. Contentio inter duos pro functione munerum. Vide pag. 95 & 96.

AT Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, in vulg. L. Lis, Disceptatio. Item Iurgium.

C. ἘΚδικάζω, Iudicia exerceo, Vlciscor, in v. l. sed sine testimonio. Ibidem, Ἐκδικάζομαι ex Isocr. Reum perago, Iniustum esse ostendo iudicibus. Et Ἐκδικασθέντων τῶν δικῶν, peractis iudiciis. Hactenus illa. At Bud. scribit, οὐδὲ ἐκδικασθῆναι δίκην τέλος ἔχουσαν. Plato De leg. 359, ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθῶσι τέλος ἔχουσαι, ταῖς πράξεσι νομοις γίγνεσθαι χρεών. Id est exequutionibus rei iudicatæ. Lys. 141. τινι δὲ λαχόντες ἐν γαμηλίῳ μηνὶ οἱ τοιαῦτα δίκαι, οὐκ ἐξεδίκασαν. Post quæ remittit ad Harpocr.

C. ἘΝδικάζομαι, Iudicio contendo seu discepto. Poll.

C. ἘΠΙδικάζω, Sententia mea adiudico. Sed restringens Bud. scribit, ἐπιδικάσας est iudex Qui sententia sua adiudicauit hæreditatem: vt ὁ ἐπιδικασάμενος est Qui secundum se sententiam tulit. Idem scribit ἐπιδεδικασμένον à Demosth. vocari Qui hæreditatem iure obtinet, vt iudicio euictam & quæsitam: quem & ἐπιδικασάμενον aliquando dici. Sed Ἐπιδικάζομαι est etiam Peto hæreditatem: iungitúrque genitiuo, (vt δικάζομαι & ἀμφισβητῶ) in quadam lege apud Demosthenem, ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου. Sic & ἐπιδικάζεσθαι τῶν χρημάτων ex Isocr. affertur. ‖ In v. l. ἐπιδικάζονται τῆς μέσης χώρας affertur ex Arist. Eth. 2, pro Decertātē de medio loco. Hes. quoq; habet ἐπιδικάζεσθαι expositū ἀντιποιεῖσθαι. HINC Ἐπιδικασία, Actio legis ab eo q hæreditatē petit. ET Ἐπιδικαστής, Qui auxiliatur in iudiciis: vt in v. l. exponitur ex isto Luc. loco, vbi de præstanti oratore dicit, φίλοις ἐπιδικαστὴς, φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδικαστὴν τοῖς φίλοις appellari puto qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.

C. KATAδικάζω, Sentētiam fero aduersus [aliquem,] Cōdemno. Synes. epist. 154, ὅτῳ δὲ αὐτῆς ὑπὸ κατεδίκασέ μου. Et καταδικάζω του ζημίαν. Item καταδικάζειν τὴν δίκην, Aristot. Sed & cum accus. pers. Synes. ὁ καταδικάζων τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασι. Et pass. Καταδικάζομαι, Luc. De cal. ἡ ἀκρίτως πρὶν καὶ ἀμείνους λόγῳ καταδικάζεσθαι. Et καταδικασθέντες θάνατον, morte damnati sunt, Plut. Apophth. ‖ Et cum accus. & genit. sicut καταγινώσκω, vt apud Luc. ἀπελθεῖς καταδικάσας σαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Sic Καταδικάζω του ἀδικίαν (dixit autem & καταδικάζεσθαι ἀδικίας Synes.) vel ἀμαθίαν. Affertur tamen & καταδικάζειν σου τὴν ἐμοῦ ex Phalar. pro Accusas prudentiam meam.

Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Isæum 74, dicitur etiam is secundum quem iudicatum est. Dem. δίκην ἐμοῦ ἐρήμην καταδικασάμενος τοῦ Μειδίου. Et καταδικάζομαι τὴν ἀντιδικον. Bud. 101 & 370.

C. 2. Προκαταδικάζω, Prædamno. vnde προκαταδικάζει apud Pollucem ex Dinarcho.

C. ΠΡΟδικάζω, Præiudico. VNDE Προδικασία, ας, ἡ, Præiudicatio, seu Præiudicium. quod citat Pollux ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebāt ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebātur. Sic enim interpretantur quod apud eum est, ὅτι οἱ τὰς δίκας εἰσκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρων μέρους λόγοι προσάγονται.

A C. ΣΥΝδικάζω, Vnà iudico. Plato De leg.

ΥΠΟδικάζω, q.d. Subiudico. Vnde ὑποδικάζων apud Pollucem ex Lysia.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Iustus, Æquus. vt à δίκη fit δίκαιος, sic à Ius fit Iustus. Dicitur autem hoc vocabulum à Græcis tam de re quàm de persona. Hes. Erg. – ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει. Agesilaus apud Plut. in Apophth. dicit, οὐδὲν ἀνδρείας χρῄζομεν ἂν πάντες ὦμεν δίκαιοι. Fuit δίκαιος & cognomē cuiusdam Aristidis Atheniensis. Æsch. in Cresiph. Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος. Hinc Luc. in lib. De nō facilè cred. calumn.

B ἀρ' οὖν τὸν Ἀριστείδου ἐπὶ τὰς δικαιότητας: Interdum autem dicitur aliquis δίκαιος κριτὴς, & δίκαιος λογιστὴς, iustus æstimator, apud Demosth. Olynth. 1. Item γήδιον δίκαιον (id est agellus iustus) Menandro, ὃ μηδὲν πλέον τῶν σπερμάτων ὧν ἔσπειρεν, vt inquit Pollux: quod tamen ego generalius Menandrum dixisse puto, sicut & dixit Xenoph. (ex quo fortasse mutuatus ille fuerit) Pæd. 8, γήδιον πάντων δικαιότατον. Vide pag. 119 meæ edit. Dicitur etiā

C viceuersa ἄδικος γῆ quæ est sterilis. De re autem dicitur, vt δικαία ἀρχὴ, iustum imperium, Isocr. Sic δικαία κρίσις, iustum iudicium. Et δικαία αἰτία, Dem. Philipp. 3, οὐ γὰρ αὐθ' λόγου καὶ δικαίας αἰτίας. Et χάρις δικαία apud eundem Gratia iure inita: καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, Honestum igitur est beneficium gratia iure inita, Bud. interpr. Apud eundē πρὸς Ἀφοβον, idem Bud. μηδὲν δίκαιον λέγειν interpr. Non postulare æquum. Thucyd. autem in plur. lib. 2 δίκαια λέγετε ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, λῶ ταῦτα ὅμοια τοῖς λόγοις. Sæpe autem τὸ δίκαιον

D substantiuè, Æquitas, Ius. Hesiod. Erg. – καὶ μηδὲ παρεκβαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, seu iure. Sic apud Isocr. Archid. τὸ δίκαιον & τὸ συμφέρον, pro æquitate & vtilitate. Et κατὰ δίκαιον τὶ καὶ δίκαιον Cicero apud Chrysipp. interpr. Iuris atq; iniuriæ regula. Quo apud Aristoph. modo δίκαια κἄδικα aduerbialiter positum redditur, Quo iure quáque iniuria. Ex eodem affertur & ἐκ τῶν δικαίων itidem aduerbialiter, videlicet pro Iure, Meritò. ‖ Item τὸ ἐμὸν seu ὑμῶν δίκαιον Eurip. Ius meum, Gall. mon droit. Et in plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Ius meum, vel Iura mea. Interdum verò τὰ δίκαια, Quæ afferuntur ad tuendum ius nostrum. Thuc. 3, παρεχόμε-

E νοι δὲ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν δίκαια πρός τε τὰ Θηβαίων ἃ προσφέρει καὶ ἐς ὑμᾶς. Demosth. in Timocr. τὰ τῶν ὑμετέρων δίκαια προσποιεῖσθαι, Iura vestra tueri & defensitare. Et τῶν ἑαυτοῦ δικαίων ὑφίεσθαι. Plut. De suo iure decedere. Luc. μὴ καθυφεὶς τι τῶν δικαίων τῶν παίδων. Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Ius suum obtinere. Item τὰ δίκαια vel τὸ δίκαιον ἔχειν pro eodem affertur. Alicubi & ἴσα τὰ δίκαια Bud. æquas cōditiones vertit apud Demosth. Dicitur præterea οὐδέν

F μοι δίκαιον πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi iuris est tecum, vel intercedit. vt hoc Stoicum dogma, quod & apud Plutarchum legitur, μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα, Cic. interp. Homini nihil esse iuris cum bestiis. ‖ Δίκαια Bud. ait reddi etiam posse Officia vel Officium (sicut & Iura) in hoc Phal. loco epist. 19, scribentis ad filium, πληρώσαντος τῆς σοι καὶ τὰ πρὸς τὴν μητέρα δίκαια διὰ τῆς εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπίας. Et paulo antè, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων ἐν ὀνήσει τὰ παιδὸς αὖ ἔτι δί-

G καια πρὸς τίνων αὔξανεν τὰ ταῦθ', maiora videlicet esse intelligens matris officia ad educationem. Sic & initio seq. epist.

Δίκαιος cum verbo substantiuo, phrasis est Græcis peculiaris, in qua sunt qui δίκαιος velint idem esse quod ἄξιος. ac certè Bud. hoc Demosth. in Midiam δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι vertit Dignus morte. Sicq; & apud Aristophanem Nub. ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ redditur, Dignus es qui argentum recipias. Verùm & alias admittit hoc loquendi genus interpretationes, eundem tamen alioqui sensum efficientes: vt ex sequentibus patebit exemplis. Thuc. 1, καὶ τι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα ἡμῖν ὀκ-

H νεῖν τῶν ἀμφοτέρων, debetis. Idem lib. 4, οὓς δεῖ πλείστας μεταβολὰς ἐν ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι τῶν εὐπραγιῶν. Rursum Aristoph. Nub. εἰ μὴ δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Affertur & ex Herodoto δίκαιός εἰμι ἰέναι pro Iustè fecero si eam. Superlatiuo vsus est Plato Sympos. δικαιότατος γὰρ εἶ τοῖς τοῦ ἐπαίνου λόγους ἀπαγγέλλειν.

Vt autem de hac loquendi formula dicam quod sentio, nihil aliud puto esse δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quàm δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν: ideóque aptè reddi Æquū est me hoc facere. Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est me hoc facere. Itidémque in cōpar. Quorum graduū alioqui signific. exprimi nequeat vtendo verbo Debeo, nisi quid adiungatur: quod non satis aptè fortasse fieri possit. Sed arbitror & aduerbio Meritò seu Iure locum in huiusmodi interpr. posse dari. vt δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Meritò hoc fecero. Sic in superl. Meritissimò, Iure optimo. Sed nec malè fortasse δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. Hoc certè addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritū accipi: vt quū scribit Synesius epist. 61, ἀντιποιεῖ γὰρ αὐτοῦ τὴν δυνατὴν εἰ μὴ τὴν δίκαιον ἔχοιεν, id est Si non meritum. Vel, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic etiam apud Aristoph. Nub. ἵν᾽ ἀποδῷ τὴν χάριν ὀφείλων ἐκ τῶν δικαίων, redditur ἐκ τῶν δικαίων Ex meritis, vel Pro meritis. Sic & aduerbium δικαίως pro Meritò sumi notissimum est.

Δικαίαν & γιγνομένην χάριν Bud. apud Demosth. interpret. Iustam & legitimam gratiam. Et apud Herodotum, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον, Iustæ orgyæ. Docuerat autem antea iustum poni etiam pro pleno, id est nec redundanti nec defectuoso. Tale quid & Gallis aliquādo significat suum *iuste*. Cæterùm quod ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristotelis, vt sit δίκαιος quasi δίχαιος à δίχα, libens illi relinquo, nec quēquam δίκαιος à δίκη deduci, negare posse existimo.

C. Δικαιοδοσία, q.d. Iuris datio. A Bud. redditur Iurisdictio. Suid. tamē apud Pol. δικαιοδοσίας exp. εὐλόγους ἀφορμάς. Apud eūdē verò Polyb. l. 4, fol. 68, legimus δικαιοδοσίας in v. edit. vbi vet. cod. δικαιοδοσίας. fuerunt & qui ἀδικίας legendum putauerint. ET Δικαιοδότης, Iuris dator. Strabo de Ægypto prouincia loquens sub Augusto, scribit, eum qui prouinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse: sub eóque fuisse eū qui δικαιοδότης dicebatur, id est (inquit Bud.) Iura reddens, iurisdictionem habens, In cuius potestate sunt iudicia. Et Δικαιοδοτέω, ῶ, Iura reddo. vt δικαιοδοτῶν τοῖς Λυσιτανοῖς, iura reddens Lusitanis: idem Strabo p. 48. Vtitur & Plut. item Synes.

C. Δικαιοκρισία, Iustum iudicium, Basil. & ante eum Paul. ad Rom. 2. ET Δικαιοκρίτης, Iustus iudex.

C. Δικαιολόγος, Qui causam alicuius defendit, iura eius allegādo, Causidicus.

Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio allegando iura sua, Iuris sui in medium prolatio. Plut. Pericle, ἀδύνατος δὲ φιλανθρώπου δικαιολογίας τυχεῖν. Philo De vita Mosis l. 3, ἵνα μὴ τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπᾴδον, Non alienam excusationem esse. ‖ Δικαιολογία (inquit Bud. Cōm.) est id quod pro causæ fundamēto dici potest. vt apud Liban. in arg. orat. περὶ Ἀσπίδων, ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. ‖ Est & figura oratoria apud Rutil. Lupum, quum æquitatem causæ quammaximè breui sententia complectimur. VNDE Δικαιολογικός, ἡ, ὁ, Ad causæ defensionem pertinens. Iuridicialis Quintiliano: vt δικαιολογικὴ στάσις, Status causæ iuridicialis.

Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Iura mea allego, seu profero, Causificor. Item Iudicio cōtēdo, Litigo. Et generaliter pro Discepto, siue in iudicio, siue alibi. Luc. De sacrif. Χρύσης, ὡς ἂν καὶ προσδοκήσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χρῆν δικαιολογοῦνται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν. Plut. Δικαίων πρὸς Ἀθηναίοις δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. Rursum Luc. in Prom. ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idē, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς με, pro Amicè mecum expostulabat. Vide Bud. 48.49.

Δικαιολογέω, ῶ, idē Aristoteli quod δικαιολογοῦμαι. vide Bud. 414. Idem passiuè τὰ δικαιολογηθέντα ex Pand. affert, pro Quæ in iudicio sunt allegata: & vtrinque disceptata à litigatoribus. VNDE Δικαιολόγημα, ατος, τὸ, Quod pro causa defēsione affertur, Causæ fundamentum.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, Actio ex æquo & bono, Actio iusta. ET Δικαιοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Iustè ago, Ex bono & æquo ago. Bud. ex Plut. & Aristot. Ethic. 10, προσποιοῦνται δὲ οἱ μὴ δίκαιοι βούλεσθαι δικαιοπραγεῖν. Ethic. 5, cap. 1, ἀφ᾽ ἧς [δικαιοσύνης] δικαιοπρακτικοὶ καὶ βούλονται τὰ δίκαια. opponitur τῷ ἀδικεῖν. VNDE Δικαιοπράγημα, ατος, τὸ, Iustefactum, vt dicitur Rectefactum. opponitur ἀδικήματι. Aristot. in 5 Ethic. cap. 7, καλεῖται δὲ καὶ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος.

C. Δικαιοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui iustus esse videtur. Vtitur hoc vocabulo Thuc. schol. l. 6, in hoc loco explicando, οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον, ἀλλὰ τῷ δικαιώματι ἐστί.

C. 2. Ἀδικαίαρχος, Iniustus magistratus: vt exponitur apud Cicer. ad Atticum lib. 2, Dicæarchum rectè amas. luculentus homo est, & ciuis paulo melior quàm isti nostri ἀδικαίαρχοι.

C. Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ, Qui ius exactius duriúsque æquitati præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique deterioris iuris studiosus vsurpatórque: cui opponitur ἐπιεικής. Aristot. Ethic. 5, c. 10, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ᾽ ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Quod B. Ciceronem descripsisse in orat. pro Cecinna, inter alia annotat, Me ex hoc (vt ita dicam) campo æquitatis ad istas verborum angustias, & ad omnes literarum angulos reuocas: in his ipsis intercludere vis insidiis. ET Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Ius exactius duriúsque, vt B. exponit, addens, Summum ius à Latinis nominari, & peculiari vocabulo à iurisconsultis Strictum ius.

C. Φιλοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iusti amans. Philo De vita M. l. 2, τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον. vbi Turn. vertit Æquitatis studium.

D Δικαιοσύνη, ης, ἡ, Iustitia. Theogn. Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ᾽ ἀρετή ἐστι. Aristot. Ethic. 5, cap. 5, ἡ δὲ μὲν δικαιοσύνη ἐστὶ καθ᾽ ἣν ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς κατὰ προαίρεσιν τοῦ δικαίου, καὶ διανεμητικὸς καὶ αὐτῷ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Isocr. ad Nicocl. δικαιοσύνης καὶ μακαρίας. Idem, περὶ δικαιοσύνην ἀσκοῦμεν. ET Δικαιόσυνος Ζεὺς apud Eust. adiectiuè, sicut γηθοσύνη substantiuè dicitur, & γηθόσυνος adiect.

Δικαιόω, ῶ, F. ώσω, Iustum & æquum censeo. Soph. Œd. Colon. αὐτοῦ δ᾽ ὑπὸ προστιμᾶσθαι Θησεὺς, δικαιοῖ ὥστ᾽ ἐκεῖ κλύειν λόγους. Thuc. l. 5, οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰ δὲ ἴδια τομάνοις, τῶν δ᾽ εἰς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεις, δικαιοῦμεν προσθῆσθαι. Aliquando infinitiuum adiunctum habet, & interdum idem valet quod ἀξιῶ. Soph. Trach. Οὐ γὰρ δικαιοῖς τῷ φυτεύσαντι κλύειν; Herodot. δικαιεῦσι Αἰγύπτιοι, Ius est Ægyptiis, Æquum censent. Thuc. lib. 1, δικαιοῦντες τοὺς αὐτοῖς ἀμύνειν. Synes. πολλοὶ μοι καὶ ταῦτα ἀξιοῦσι δικαιοῦσι τινές, Postulat vt, &c. μὴ δικαιῶ ἄρχεσθαι, Dedignor. Interdū idem quod Censeo, Iudico, Thuc. lib. 4, ἦν δὲ ἀληθὲς περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, Ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienses censerēt. In illo autē adespoto loco ἀδικοῦσι τὴν μητρυιὰν τῇ Φρονίμῃ, exponitur, Vt eret, ita reipsa Phronimæ se præstitit nouercam. ‖ Δικαιῶ, Purgo & excuso, ἀπολύω Budæus ex Areop. At Bibl. interpretes, δικαιώσατε χήραν, pro Defendite viduam. ‖ Δικαιῶ, Suidæ est etiam κατακρίνω, Condemno. Vnde in voce media apud Thuc. lib. 3, ὑμεῖς μὲν οὐ χρεὼν, ὑμᾶς δ᾽ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, Vos autem ipsos magis condemnaueritis, vt Valla: vel, Vos ipsos iniuriæ damnabitis, vt Bud. At schol. δικαίως καθ᾽ ὑμῶν ἀποδείξετε ὅτι τυραννικὴν ἀρχήν. ‖ Et apud Hesych. κολάζω, Punio. quod ipsum & Pollux tradit. Et Bud. citat ex Plat. De leg. 347. Synes. epist. 44, τοῦ δικαιοῦν μὲν ὁμολογεῖν τὴν πρᾶξιν, ἀξιῶσαι δὲ τῷ παιδὶ τὰ ποιοῦντα καὶ κατὰ ποινάς. μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι.

Δικαιοῦσθαι, Ius pati, Quod suum est auferre. opponitur τῷ ἀδικεῖσθαι. B. ex Aristot. οὐ γὰρ ἔστιν τὸ ἀδικεῖν πράττειν τὸ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἀδικεῖσθαι πάσχειν τὸ ἀδικεῖσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὴ δικαιοπραγοῦντος.

H ‖ Δικαιοῦσθαι autem quum de Deo dicitur, quid sit, docet Chrysost. 12, quale est, Vt iustificeris in sermonibus tuis. Bud.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, Iustefactum, δικαιοπράγημα, Budæus ex

Aristot. Ethic. 5, καλεῖται δὲ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα, δικαίωμα δὲ τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος. | Δικαίωμα idem etiam est quod δικαιολόγημα, Allegatum. B. ex Aristot. in 1 De cælo, τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, Causæ præsidia, & Firmamenta quibus causa nititur. Isocr. Arch. τὰ γὰρ αὐτὰ δικαιώματα ὑπὲρ αὐτῆς λέγεις περὶ ἀμφοτέρων. Thuc. l. 1. δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους. vbi Valla vertit, Iura igitur ista apud vos habemus idonea & firma. Et lib. 6, οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματι ἔστι. vbi schol. exponit, ὥσπερ δικαιολογίας ἐστιν, οὕτω καὶ τῆς ἀληθείας δίκαιον τοῦ χάριν. B

Δικαίωμα Budæo est etiam quod Latinè dicitur Quæstio iuris, Quintil. 103. Et Conflictio. Item Instrumentum litis, Cautio in Pand. sæpe, Causificatio. Et apud Suid. οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis qui viribus præpollent, semperque sibi quæ iusta sunt & dicere & facere videntur. Δικαίωμα νόμου, Præceptum legis, Numer. cap. 31, ὡς δικαίωμα τοῦ κατορθοῦντα δυνάμενον, vt tradit Suidas. | Eidem Suidæ δικαιώματα sunt etiam κατηγορίαι. | Item ἀφορμαί, hoc in loco, ἐάν τι γὰρ ποιῶμεν, ἔχεις πρὸς ἡμᾶς δικαιώματα μεγάλα, δι᾽ ὧν κινδυνεύσομεν ἡμεῖς τὸν μέγιστον κίνδυνον. C

Δικαίωσις, εως, ἡ, idem quod δικαιολογία, vt Suid. apud Lysiam exponit. Item δικαία κρίσις, vt schol. Thuc. in hoc lib. 3 loco, καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη. vbi Valla vertit, Consuetis rerum vocabulis in excusationem mutatis. Verti tamē sic etiam potest, Ex iudicio & libidine sua. Idem schol. in hoc lib. 5 loco, ἐκ τῶν συνόδων ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχώρησαν ὥστε ἑκατέρους ὅπερ ἔχουσιν, ἀπὸ δ᾽ ὄντες, τὴν εἰρήνην ποιῆσαι, exponit αἰτήματα δίκαια. | Idē schol. exponit quoque κελεύσεις, προστάγματα, in hoc lib. 1 loco, τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων, πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη. vbi Valla quoque vertit Siue leuissima, Siue grauissima imperata. At lib. 4, τὸ μὲν γὰρ [πλεονεκτῆσαι βίᾳ ἐμφανεῖ,] ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐφίεται, Valla vertit, Iure potentiæ. | Item εἰς δίκην ἀπαγωγή, κρίσις, κόλασις. Thucyd. lib. 8, καὶ τῶν δρασάντων ἐπιζήτησις, οὔτ᾽, εἰ ὑποπτεύοιντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic apud Plut. De def. or. φυγὰς τῶν κρατηθέντων ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τῶν ἐξαμαρτανόντων, & à diis irrogata supplicia. E

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, idem quod δεσμωτήριον & κολαστήριον, vt Suid. exponit, & Hesych. Bud. ex Greg. in fratrem epitaph. citat p. 105, καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενος, σπαράττειν τὴν ψυχήν, καὶ δειμαίνειν τὰ μέλλοντα δικαιωτήρια, καθ᾽ ἃ πᾶς ὅστις οὐκ μετανοίᾳ προκαταληφθεὶς, ἐλέγχεται, καὶ πάσης δίκαις ἐκκλείεται.

C. ΔΙΚΑΙόω, ῶ, Iustum censeo, Vt iustum assero & defendo. Thuc. lib. 4, τῶν Θεσσαλῶν τοῖς Βοιωτοῖς ἀεὶ εὔνων ὄντων, φανερῶς δεῖ ποιῆσαι αὐτά. i. δίκαια κελεύοντες τὰ τῶν Βοιωτῶν, vt schol. explicat. eodē propè sensu paulo ante dixerat, καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν Φοῖβον, δικαιοῦν ἔλαμβανον, approbabant. F

Δικάω, ῶ, F. άσω, idem quod δικαιόω, id est, Supplicio afficio, κολάζω. Cicero in Verrem lib. 7, ἐδικαίωσαν, inquit, hoc est (vt Siculi loquuntur) supplicio affecti ac necati sunt.

¶ Δικίδιον, ου, τὸ, Controuersiola, Bud. ex Aristoph.

ΔΙΚΩ, Iacio, Deiicio. Euripid. Phœniss. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν. vbi schol. exponit κατέβαλε, citans alium ex Bacchis locum, Ἴθι νῦν, ἐπεὶ χεῖρα πολλάκι κατεδίκον πόλεις. G

ΔΙΣΚΟΣ, ου, ὁ, Discus, Orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, quo exercendi corporis causa in auras proiiciebatur. vnde & à δίκω dictū volūt. Il. β, λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Volunt verò δίσκον fuisse vtplurimum lapidem rotundum in medio pertusum, seu perforatum, annexo funiculo quo proiiceretur. vnde Odyss. θ, quum dixisset Homerus, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, subiungit, Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δὲ λίθος. Et δίσκον ἀφιέναι, δίσκον ἀποπέμπειν, δίσκον ὀκέλλειν apud Pollucem De disci ludo. Et δίσκου ψόφος apud Plutar. Pericle. | Δίσκος numeratur etiā inter vasa in quibus cibaria apponuntur, vt & apud Latinos. Pollux. 6, καθ᾽ ἕκαστον δὲ τὰ μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας καὶ τούς. Epigr. lib. 2, Μέμφεο καὶ δίσκων ἐπίκορα λιμοφορίων, Discorum esuriem afferentiū. Cœnarū reliquiis discus ornatus apud Apuleiū: sic apud Trebell. Pollionem disci sunt corymbiati, & lāces pampinatæ. H | Δίσκος dicitur etiam orbis solis. Alex. Aphrod. lib. 2, ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον αὐτοῦ κρύπτειν οὐ δύναται, Luna quū sole minor sit, eius orbē totum obscurare nequit. Huc pertinet & illud, δίσκῳ νέφος ὑπέρχεται. Notandum verò est Eustathium tradere, eos qui vocabulo δίσκος in hac signif. vsi sunt, audacter admodū id vsurpasse.

C. Δισκοβόλος, ου, ὁ, Qui discum iacit, Qui discum in sublime iaculatur.

C. Δισκοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Disci formam habens. Diosc. θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος πεπτωκὸς ἐπὶ γῆς, σπέρμα τὸν δισκοειδῆ ἔσω ἐντεθλασμένον ἔχον. De quo ita Plin. Thlaspi angustis foliis, digitali longitudine, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quòd infringitur. Sic dicitur etiā quarta oculi tunica crystallo similem humorem continens: quæ & φακοειδής à figura dicitur, & à concreto humore κρυσταλλοειδής, vt tradit Ruffus Eph. sicut & δισκοειδὲς ὑγρὸν, in oculo idem quod τὸ κρυσταλλοειδὲς, apud Aet. lib. 7, cap. 1.

C. Δισκοφόρος, ου, ὁ, Discifer. Vtitur hac voce Hieronymus: Talem (inquit) δισκοφόρον inedia meruerat hebdomadis, de Abacuc qui Danieli ferebat prandium.

C. Δίσκουρα, Terminus qui disci iactu comprehenditur. Il. ψ, de Menelao & Antilocho cursu certātibus, ἀτὰρ τὰ δρόμου καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. Vbi tamen & δίσκ᾽ οὖρα, & δίσκου ῥα scribitur. Eustath. δίσκουρα legit, sed annotās δίσκ᾽ οὖρα etiam scribi. ET Δισκούρια apud Hesych. ὅσον αἴ τις βάλλοι δισκεύων. postquam δίσκουρα exposuisset ὅσον ἂν βάλοι δίσκῳ. Simile est δουρηνεκής, Spatiū quod hastæ iactum æquat. D

Δισκέω, ῶ, F. ήσω, Disco ludo, Discum iaculor. Od. θ, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι. ET Δισκεύω, F. εύσω, pro eodē. Philostr. epist. 43, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα [ὁρῶ ἐν ταῖς γραφαῖς] καὶ φιλῶ ζωγράφων ἢ δισκεύοντα ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα. VNDE Ἀποδισκεύω, Discum deiicio, seu in modum disci deiicio. A quo in pass. voce & signif. est quod Eust. quendam dixisse scribit, ὅτι ἐξ ἡλίου ἡ ἀκτῖνας ἀποδισκεύεσθαι. quem huius vocis vsum audacem esse annotat. E

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, Rete. Δίκτυα sunt maiores plagæ quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in viis: at ἄρκυες minores his sunt, similes κεκρυφάλῳ κατὰ σχῆμα, atque in acutum desinentes, vt tradit Pollux. X. Cyneg. ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐνναλίνοι, τὸ δὲ μέγεθος τεττάρων, ... τὰ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα, τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Hinc est δίκτυοις περιβάλλειν apud Luc. & Plut. δίκτυα αἰπολύονται τοῖς θηρίοις apud Philost. ep. 47, ἐν δικτύοις συγκλωσθέντες apud Herodianū 4, retibus impliciti. δίκτυα διασύρεσθαι ἐντεταμένας. apud X. Pædia. Et apud Eurip. Oreste, ἐς τεῦχη δικτύων βρόχους, simpliciter pro δίκτυα. Sed δίκτυον nō solūm venatorū est, sed & piscatorum. Odyss. χ, ὥστ᾽ ἰχθύας, οὕθ᾽ ἁλιῆες Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. | Δίκτυον, Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. Deriuat autem hoc vocabulum Eustath. à δίκω, id est βάλλω. Sic autē ab eodem βάλλω, βόλος (quod affinem huic significationem habet) deducitur. F

C. Δικτυοβόλος, ου, ὁ, Qui rete iacit, videlicet ad capiendos pisces, Piscator retiarius. Poll. G

C. Δικτυοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Retiformis. δικτυοειδὲς πλέγμα, retiformis plexus: quæ est multiplex implicatio contextúsque ramorum arteriæ soporalis ad basim cerebri, in quo spiritus animalis ex vitali elaboratur. vt docet Gorr. apud quem plura.

C. Δικτυόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retium instar [seu reticulatim] positus, Reticulatus. Plin. lib. 36 cap. 22, Δικτυόθετον vocant reticulatam structuram, quam frequentissimè Romæ

ſtruunt, rimis opportunam. De quo & Vitruu.lib.1, cap.8.

C. Δικτυόκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, In retia plexus, In retia fili modo contextus. Soph. Antig. De hominis ſolertia, Κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ. id eſt χιτῶσι τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, vt ſchol. exponit. id eſt Retium nexu, ſimpliciter.

C. Δικτυοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui retia nectit ſeu plicat. Poll.

C. Δικτυοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui retia conficit.

C. Δικτυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reti captus. Syneſ. De inſomn. ἐνδείξειν ἑσμοὺς δικτυαλώτων καὶ ὀρυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum.

C. Δικτυουλκὸς, οῦ, ὁ, Qui rete trahit, Piſcator retiarius. Poll.

Δικτυόω, ῶ, Ad retis formam compono, aut fabrico. Vnde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg. ET Δικτυωτὸς, οῦ, ὁ, Ad retis formam factus, Reticulatus. idem quod δικτυοειδής. Cancellatus, vt Heſych. & Suid. exponunt voce Lat. vt θυρίδες δικτυωταὶ, Ezech. 41, διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν ὑπερῴῳ, 4. Reg. 1. vbi exponũt Per cancellos cœnaculi. δικτυωτὸν ὑπερῷον apud Heſych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. ¶ Δικτυωτὸς Suid. eſt etiã πολύπλοκος.

Δικτυεὺς, έως, ὁ, Piſcator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, Reticulum.

¶ Δίκτυννα, vel Δίκτυννα, ας, ἡ, Diana dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, vt Ariſtoph. Veſpis innuit his verbis, Ἡ σέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Orph. Hymno in Artem. — τοξότι σεμνὴ, Πασιφαὴς, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχεία. paulo pòſt verò alia ei venationis epitheta tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρέτι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam à Diana diuerſam eſſe tradant: vt ſcribit Diodorus Siculus lib. 6, Dictynnam ex Ioue ortam, in Creta conſuetudine Dianæ familiariſſimè vſam eſſe. At verò apud Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. legimus, πολλὰς ἄγρας ἀκροθινίοις αἰγλαίοις τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεοὶ καὶ Δίκτυνναν. Hoc itẽ cognomine Britomartin deã appellant Cretẽſes, quòd Minos quũ ob amorẽ hãc inſequeretur, illa fugiẽs in retia capiẽdis demiſſa piſcibus ſe præcipitem dederit.

ΔΙΝΗ, ης, ἡ, Vortex, Gurges. Il. φ, — εἰς ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Heſiod. Theog. de Styge, Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλυμένος εἰς ἅλα πίπτει. Philo De mundo, ὑπὸ σφοδροῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσα καταπέπωται, Fluctuantis aquæ vortice. Plut. De fort. Rom. ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, velut ex imo vortice ſucclamat. Nec tantùm αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ vocantur δῖναι, ſed etiam aeris turbines. Turbineos vortices dicere poſſumus. Empedocles apud Plutar. loquens de vagis erroribus δαιμόνων θαλάττης καὶ οὐρανοπετῶν, Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδε διώκει. Πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε, γαῖα δ' ἐς αὐγὰς Ἠελίου ἀκάμαντος, ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις.

C. Δινοχλέω, Obturbo, Vexo.

C. Βαθυδίνης, ου, ὁ, Profundos vortices habens, Profundus. Heſiod. παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην.

C. Βραδυδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui tardo vortice circumagitur. Item Tardus ad motum. ex Nonno.

C. Εὐρυδίνης, ου, ὁ, Latos vortices habens. Bacchylides, Ξανθότριχα μὲν φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον νικάσαντα.

C. Περιδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui vortice circumagitur. At περιδινὴς κύρτος in Epigr. exponitur Verſatilis naſſa.

C. Ταχυδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui celeri vortice circũagitur, Celeriter verſatilis, Nonno.

C. Παλινδινία, ας, ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, vt Heſych. exponit.

Δινήεις, εντος, ὁ, Vorticoſus. Il. ι, Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι. Od. ζ, ποταμὸν περὶ δινήεντα. Apoll. Arg. 1, Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰόντα Νηὰ ῥόος.

Δινέω, ῶ. F. ήσω, Inſtar vorticis circumago, Gyro, Verſo, Circumago. Vnde in paſſ. Il. π, — δινήθη δέ οἱ ὄσσε. Il. ρ, ὣς ἄρα σοί, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὰ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Od. ι, Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν. Sic Od. π. — πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Πλαζόμενος. Ariſtot. De mundo, πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημαντῆρα δινεῖται, Omnia ſub vno ductore mouentur. Δινέω neu

traliter etiam pro δινέομαι ſeu στρέφομαι, vel ἀναστρέφομαι ſeu κυκλόσε στρέφομαι, ſeu στρέφομαι χορικῶς, ſeu κατὰ δίνην στρέφομαι (vt paruorum ſcholiorum autor & Euſtath. explicant) vſurpatur. Il. σ, — πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic Od. ι, ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον. Et Apoll. Arg. 2 ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. ET Δινεύω, F. εύσω, pro eodem Il. σ, — πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, id eſt στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω, vt ſchol. explicat. Il. ψ, de turture, Τὴν ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ νέφεος βάλε μέσσην. Il. ω, τότε ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Apoll. Arg. 1, — ὃ δ' ἀμφὶ πυρῆα δινεύεσκον, Οἱ δ' εἶνεν κρητῆρα κέρων. In paſſ. apud Aratum, Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες οὐδὲν ὁμοῖοι Πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cicero ita reddidit, Nam quæ per bis ſex ſignorum labitur orbes Quinque ſolent ſtellæ.

Δίνωσις, εως, ἡ, In verticem ſeu gyrum circumactio, κυκλοτερὴς περιστροφή, vt Erotianus explicat. ET Δινωθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

C. Ἀειδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semper in vorticem ſeu gyrum actus, Qui ſemper tereti verſatur turbine, vt Catull. de fuſo, Libratum tereti verſabat turbine fuſum. ἀειδίνητος ἀτράκτος, in Epigr.

C. Εὐδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facili verſatus turbine, Qui faciles verſationes habet, Vitr. Verſatilis, εὔστροφος. Epigramm. Τρύπανά τ' εὐδίνητα.

C. Παλινδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui reciproco vortice reuoluitur. vt παλινδίνητος θάλασσα, Mare reciprocũ, in Anth. Epigramm. lib. 1.

C. ἈΝΑδινέω, ῶ, In vorticem ſeu gyrum reuolno. ἀνακυκλέω, vt Heſych. exponit: apud quem ἀναδινέω quoque ponitur pro περιπατῶ, id eſt ambulo.

C. ἈΠΟδινέω, ῶ, Vergo. v. l.

C. ἘΝδινέω, ῶ, Inſtar vorticis aut turbinis circũago. Ἐνδεδινημένα ὄμματα apud Hippocr. Epidem. 6, Erotianus tradit rectè exponi poſſe ἐξεστραμμένα, addens Epiclem ἐνδεδινημένον poſuiſſe ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος: ſed perperam. Hippocratem enim non de homine καθόλου vocabulũ illud vſurpaſſe, ſed propriè de parte oculi.

C. ἘΠΙδινέω, ῶ, Verſo, Gyro, In orbẽ ago. Il. γ, Τὴν μὲν ἔπειτ' ἄρας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, de galea. Ariſtot. de fucis, ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, περιφέρονται ῥύδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὑτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem ſolennem habent, ſpatiatæque in aperto & in altum datæ, gyris volatu editis. Et in paſſ. Odyſſ. υ, Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Πολλ' ἐπιδινεῖται. id eſt εἰς πολλὰ στρέφεται, vt Euſt. exponit.

C. ΠΕΡΙδινέω, ῶ, Inſtar vorticis aut turbinis circumago. Æſch. contra Cteſ. ὅτι κύκλῳ περιδινῶν σαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγες. Syneſ. De inſomn. καὶ ἐγχειρεῖν καὶ τὼ χεῖρε περιδινεῖν ἀκόσμως ἐν ταῖς διαλέξεσι λόγοις, Manus circumagere. Sic apud Suid. de Babyloniis, ἀναθέντες εἰς σφενδόνην αὐτὰ, περιδινοῦντες ἐν κύκλῳ. Et in paſſ. Il. χ, de Hectore & Achille, Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην Καρπαλίμοισι πόδεσσι. id eſt περιέδραμον. Euſt. Sic apud Apoll. Arg. 1, Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες Τύμβον ἐνεκτερέϊξαν, ſchol. exponit περιδραμόντες. HINC Περιδίνησις, εως, ἡ, In gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & Vertigo. ET Περιδίνητος, ου, ὁ, apud Dionyſ. De ſitu orbis, idem quod πολύστροφος, Verſatilis.

¶ Δῖνος, ου, ὁ, pro eodẽ. Plut. περὶ τῶν μὴ χ. οἱ δῖνοι τῶν ἁμαξικῶν καὶ περιφερομένων σωμάτων. id eſt turbines & gyri. vt apud Catullum, Libratum tereti verſabat turbine fuſum. ¶ Item pro turbine æthereo. Ariſtoph. Neb. Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι, ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Ibidem, Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς. ¶ Item Vertigo, id eſt affectus quo caput circũagi videtur. in quo ſi præterea tenebræ oculis obuerſentur, σκοτόδινος, quaſi tenebricoſa vertigo, appellatur. Gorr. ſeu (vt Erotian. exponit) ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. ¶ Item ſaltationis quædam ſpecies, vt idem Erot. docet, dicta fortaſſis quòd in gyrum ageretur.

Δῖνος Euſtathio idem etiam eſt quod τόρνος id eſt inſtrumentum quo ligna, ebur & alia huiuſmodi tornau

tur. Item, Quicquid turbinatum est, hoc est κῶνος, ἢ ῥόμβος. Latini turbinem vocant. vt apud Plin. Turbines cadorum, & apud Virgil. — torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. | A cuius similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiori parte στρογγύλον. alio verò nomine ψυγεὺς vocabatur, & ψυκτὴρ & ἀκρατοφόρος, vt Athen. lib. 11 tradit, & Pollux lib. 6, addens, οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. Eustathio δινικὸς quoque dicitur à Dinio artifice. Apud Lat. quoque turbinem vasculũ esse scribũt in imo angustissimũ, latissimũ in summo, figura pirorũ: quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola missitari solerent. Aristoph. Vesp. ἐᾷ δ' ἢ κεχηνὼς, βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. | Est etiam ποδανιπτὴρ apud Cyrenæos, teste Eust. | Item δῖνος apud Telesillam, vt idem Eust. ex Athenæo annotat.

Δινὸς, οῦ, ὁ, Vorticosus, δίνας ἢ συστροφὰς ἔχων, vt Eust. quosdã exponere scribit, qui Il. φ, legebãt πλωτὰς κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δινεῖο. sicut & Il. υ, pro ἐν δινωτῷ σάκει, legebãt δινῷ, id est δινωτῷ.

C. Ἔνδινα, ων, Intestina: dicta (vt quosdam tradere Eustath. scribit) παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι. quanuis alios esse addat qui ab ἔνδον τῶν ἰνῶν denominata velint: alios autem exponere ἢ ἔνδον τῶν ὅπλων ἀρξ. Il. ψ, Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

C. Περίδινος, ου, ὁ. vt περίδινοι λεγόμενοι, Plato De legibus. 1. περισταί. v. l.

C. Σκοτόδινος, ου, ὁ, Tenebricosa vertigo, apud Hippocr. Affectio cerebri è duobus symptomatis composita, vertigine & tenebris. quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger visu priuetur. vt tradit Gorr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, Vertigine tenebricosa laboro. ET Σκοτοδινία, ας, ἡ, Tenebricosa vertigo. idem quod σκοτόδινος, teste Erot. Vtitur Plato & Hippocr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod Σκοτοδινιῶ. Et metaph. apud Athen. l. 5, σκοτοδινιῶντα & μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι.

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbineus, aut Turbineis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, Instar turbinis circumago, Torno. τορνεύω, Eust. VNDE Δινωτὸς, οῦ, ὁ, Turbinatus, Tornatus. τορνευτὸς seu τορνωτὸς, Eust. Il. ν, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ, Τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε. quasi tornata esset, vt Eust. exponit. Il. γ, Κεῖνος ὅ γ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Odyss. τ, — κλισίην dicit δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Ab Oppiano verò δινωτὸς κύβος μολύβδου per κατάχρησιν dictum est. nam si κύβος τετράγωνός est, quomodo potest esse δινωτὸς, id est τορνευτός? aut si δινωτὸς est, quomodo potest esse κύβος? Eust.

¶ Δινέω, idem quod δινόω. Hesiod. Erg. Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν &c. Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ. id est (vt Moschopul. exponit) δινεῖν, seu τοῖς βουσὶ δινεῖσθαι ἀλοᾶν, vel (vt Proclus) περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας, ἀλοᾶν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος.

¶ Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος, hoc est poculi cuiusdam nomen. Dionys. Sinop. apud Athen. lib. 11, — δεῖνος μέγας χωρῶν μετρητήν. Stratis ibidem, Οἶσθ' ᾧ προσέοικεν ὁ Κρέων τὸ βρέγμα σου; Ἔγ' ὧδε. δίνῳ περικάτω τετριμμένῳ. (VNDE Σωνδείνη, ης, ἡ, Ancillæ nomen, ab Archedico ibidem inde dictæ, — ὅτι Δεῖνον ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ) | Item Saltationis quoddam genus. Apollophanes ibidem, Δεῖνός τις δεινὸς, καὶ καλαθίσκος εὔνοοι. | Itẽ ἅλως à Telesilla δεῖνος vocata est, vt ibidem Athenæus docet. | Δεῖνος à Cyrenæis nominatus est etiam ποδανιπτὴρ, vt ibidem ex Philetæ Atticis tradit Athen.

ΔΙΣ, Bis. Plato epist. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιμπλάμενον ζῆν, bis die impleri. Et δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, prouerbium quo pulchra aut honesta sæpius inculcari & repeti debere admonetur. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes & delirantes. pro quo & δισπαῖδες voce composita scribi Eustath. annotat. Δὶς ἑπτὰ πληγεὶς πολύπους πιλούμενος, de iis qui pœnas meruerunt. Δὶς διὰ πασῶν, concentus quidam musicus, q.d. Bis per omnes.

Abiit autem in prouerbium de reb. inter se multum distantibus. nulla enim harmonia vltra eam quæ διὰ πασῶν dicitur, procedit. Eras. QVAE verò hinc cõposita deducũtur, sequente vocali aut diphthongo, σ finale retinent: sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, vt δισέγγονος, δισμύριοι, δισθανὴς, δισώματος, δίπηχυς, δίπους, δισπίθαμος, δίστιχος.

Δισσὸς, ET Διττὸς, Atticè, οῦ, ὁ, Duplex. Plato epist. 7, ἀναγκάζειν αὐτοὺς χρὴ ἕπεσθαι τοῖς νόμοις, διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. In plurali frequenter ponitur pro Duo: vt apud Soph. Aiace, δισσοὺς Ἀτρείδας κλεινήν. Et in Epigr. δισσοὶ θεοί. ET Διξὸς Ionicè pro δισσός. vt διξαὶ ἑστίαι. Et apud Herodotum, διξὰ μεγάκλεια ἱδρυσάμενοι, & διξὰ θυρώματα, gemini postes. vbi Duos etiam dicere possis, vt in δισσοὺς habes.

Δισσάκις, Bis.

Δισσεύω, F. εύσω, Duplex sum: Eust.

¶ Δίχα, Dupliciter, Bipertito. Od. τ, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα πρίσαντες, Geminas in partes quũ serrauissent. Aristot. lib. 2, Anim. δίχα τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, vt ibi exponitur: sicut & Polit. 6, ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, interpr. Si iudicium æqualiter in duo diuidatur. Item Diuisim, Separatim, Seorsim. Il. υ, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Diuisis animis. Sic apud Thucydidẽ δίχα ὄντας, Separatos. δίχα γεγενημένοι, Diuisi, Diducti. δίχα ποιεῖν, Separare, Seiungere. Thucyd. lib. 1, τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum dissiderent. In hac significatione genitiuo etiam iungitur. nam δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου exponitur, Ab altero dissidet. Et postposito casu, σώματος δίχα γίνεται, Separatur à corpore. Bud. ex Gaza. Item Sine. q.d. Separatim ab, sed Seorsim ab, &c. Construitur autem cum genit. Soph. Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα ἐκείνων τί ποτε τοῦτ' ἐπισπάσαιμι κλέος; Aliquando autem casus postponitur, sicut in αὐθ.

VNDE Διχάδε, idem quod δίχα. Plato Sympos. de Silenis, διχάδε διοιχθέντες, In duas partes expansi, B. ET Ἄνδιχα, In duas partes, Diuisim. vt ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. | Apud Phocylidem, μήτ' ἐμβάλε ἄνδιχα νεῖκος, est inter [maritum & vxorem.] | Item Sine, cum genitiuo libro 3, Epigr. Μήτ' ἐρατῶν χρύσεων ἄνδιχα, μήτε λύρης. ET Διανδίχα, itidem pro δίχα, Dupliciter. Il. α, Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν &c. Ἦε χόλον παύσειεν.

Διχάζω, F. άσω, In duo diuido, Diduco, Separo. A cuius pass. est quod Eust. scribit διὰ διχάζεσθαι ἀλλήλων dici τὰ χηλὰς πεπηγμένα. A QVO Διχαστῆρες ὀδόντες, qui & τομεῖς & κτένες, & γελασῖνοι. id est dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interiecti. quoniam διχάζουσι seu διαιροῦσι & τέμνουσι τὰ προσπίπτοντα.

Διχῆ, Dupliciter, Bifariam. Demosth. Olynth. α, φημὶ δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. ET Διχῶς, pro eodem. ET Διχόθεν, A duabus partibus.

Διχθὰ, Dupliciter, poeticum vocabulum. Od. α, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν: videlicet, Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. VNDE Διχθὰς, άδος, ἡ, Duplex, δισσή. Musæus διχθάδι χειρί. A QVO Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod δισσὸς, nisi quod poeticum est. Il. ι, Achilles dicit matrem dixisse sibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. videlicet, si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam: sin in Troiano bello maneat, vitam breuem, at gloriam sempiternam. At Διχθάδιον κατὰ κῶλον, gemino seu vtroque membro, vtroque pede.

ΔΙΦΡΟΣ, ου, ὁ, est (vt Eust. tradit) ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης & ἡνίοχος sedebant. à duobus illis quos ferret, dictus: alio nomine, eodem tamen sensu, ὄχος à Pausania nominatus. Et sic accipit illud Il. χ, de Hectore, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδυνε. Synecdochicè verò pro toto curru. vt Iliados κ, Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. quæ verba Dolon paulò pòst referens, ait, Ἠμὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα. X. Pæd. 6, τοῦτο εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρμαλείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ibidem, ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλειε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui bigã interpretari malint, id est currum biiugem. quomodo

& δίφρος exponi potest, quòd à duob⁹ traheretur equis. A
Nam quod Homerus Il. χ de Hectore dicit, Ἐκ δίφροιο δ' ἵδησι, κάρη δ' ἕλκε ϑῆν ἐάσει, Virgilius interpretatus videtur Raptatus bigis. ‖ Δίφρος est etiam Sella, quam Eust. ϑρόνου & κλισμοῦ ἀπλούστερον esse tradit. Il. ζ, Helena ad Hectorē, Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ. Od. τ, — φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ. Sic Od. υ, δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut. Lyc. κλιντῆρες, καὶ δίφροι καὶ τράπεζαι. Sic idem, ἐξέπεσεν τὸν δίφρον αὐτοῦ περιεστώτων, de interfectoribus Cæsaris sellam eius in senatu circunstantibus. Apud eundem δίφρος ἡγεμονικὸς exponitur Sella curulis. B
Et δίφρος Θετταλικὸς apud Pollucem inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι. quod δίφρων genus celebrius erat: vnde apud eundem Pythia dicit Θετταλὲ ποικίλε δίφρε. Eupolis, δίφρος Θετταλικὸς τετράπους. ‖ Item Scamnum quo gestantur infirmi. B. ‖ A Polluce δίφρος quoque ἀφεδρος sella vocatur ad aluum euacuādam comparata.

C. Διφροπηγία, ας, ἡ, Bigarum seu sellarum fabricatio.

C. Διφροφόρος, ου, ὁ, ET Διφροφόρος, ἡ, apud Suid. ex Aristoph. Qui sella lecticaria aliquem gestat. Plut. καὶ πολλοὶ συνέπεσαν, ὥσπερ χορηγικὸς πολυτελοῦς τῆς τραγῳδίας κωμωδοποιοὶ καὶ διφροφόροι. Athen. lib. 12, de Persarum regis luxu, αἰεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατῄει· καὶ ὁ βασιλείου διφροφόρος εἰς τὸν ἵππον. C
VNDE Διφροφορέω, ῶ, F. ήσω, Sellam lecticariam fero, Bud. ex Athenæo lib. 6, ὡς ἀλαζὼν τι τῶν πολιτῶν τοῖς μὲν διφροφορεῖν, τοῖς δὲ ῥαβδουχεῖν. Et passiuum διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria gestari. vnde crebro est διφροφορούμενοι apud Herodotum de Persarū principibus.

C. Διφρηλασία, ας, ἡ, Aurigatio. Pind. Olymp. ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας. D
ET Διφρηλάτης, ου, ὁ, Auriga. VNDE Διφρηλατέω, ῶ, Aurigor, Bigas seu currum agito. Soph. Aiace, Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε.

C. Διφρουλκέω, ῶ, Currum traho. Epigr. αὔτυγα διφρουλκεῖ.

C. Διφρουργία, ας, ἡ, idem quod διφροπηγία.

C. Ἐπιδίφριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui super curru est, aut sedet, aut ponitur. Od. ο, Menelaus ad Telemachum discedētem, Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. ‖ Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etymolog. forsan ab effœminato & ignauo τῶν δίφρων vsu: vbi sella lecticaria intelligenda fuerit. E
AT Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, Pars (vt Eust. tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περιείληται ἡ δίφρος: vt autem Etymol. exponit, Currus circumferentia, quæ & ἄντυξ dicitur. Il. κ, — παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. vbi paruorum scholiorum autor, ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματίου δίφρου τῆς περιφερείας, quæ etiā ἄντυξ appellatur & ἐπιδιφριάς.

Διφρεύω, F. εύσω, Curru aut bigis vehor. Eurip. Andromache de Hectore, — τὸν περὶ τεῖχος εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. F
VNDE Διφρευτὴς, οῦ, ὁ, Auriga, Currus seu bigarum agitator. διφρηλάτης. Soph. τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω. ET Διφρεία, ας, ἡ, Aurigatio. Xen. Pæd. 6, τὴν μὲν Τρωϊκὴν διφρείαν κατέλυσε ... καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι καὶ νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε.

C. Ἐκδιφρεύω, E curru aut sella excutio aut deturbo.

Δίφραξ, Sella lecticaria. κλιντὴρ, item ϑρόνος γυναικεῖος: Hesychius.

Διφρὶς, q. d. Sellularius, Qui ita effœminatus est vt lecticaria sella gestari semper velit. ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ διὰ ἀργός. Hesych. G

Διφρίσκος, ου, ὁ, Curriculum. Aristoph. Neb. ἄρτος μετὰ διφρίσκου καὶ σχοῖν. vbi scholiastes quum dixisset δίφρον esse σκεῦος in quo οἱ λοιποὶ ἱππεῖς ἐλαύνουσι, addit, diminutiuè διφρίσκους dixisse, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοὺς ἀγωνιζομένους περὶ τοὺς ἀγωνιστικούς. Pollux διφρίσκους ponit etiam inter τὰ τοῦ κοιτῶνος παρασκευάσματα.

ΔΙΣ, Διὸς, Διῒ, Δία, Iupiter, Iouis, Ioui, Iouē. Sed inusitatus est nominatiuus Δὶς, licet ab eo obliqui formentur: & pro illo Ζεὺς dicitur, vnde & Ζηνός: quod tamen potius à ζῶ factum est. Traditi autem fuerunt & alii nominatiui ab antiquis, videlicet ζὰν, & ζὰς, & ζὴς, (quod Pherecydi tribuitur) item δεύς. Quin & accus. ζῆν à Ζεὺς, ex quodam Polycrate sophista affertur. ‖ Δία sæpe Græci vocant & ipsum aerem, sicut Latini dicunt H

A Sub dio, & Horat. Sub ioue frigido. Hinc & ὑπαιθρία, q. d. ὑπαιθρεία.

C. Διόσκουροι, (qui & Διόσκοροι) Iouis filii, Διὸς κοῦροι, Castor & Pollux. (qui & Tyndaridæ) Ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Stesichoro. Plut. De frat. char. ἃ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. ‖ Διόσκουροι dictæ & αἱ καρυωτίδες, & οἱ ... Eust. 410. HINC Διοσκούρειον, Templum Castoris & Pollucis.

C. Διόπαις, Iouis filius, Apollinis epithetum in Epigr.

B C. Διόπεμπτος, ου, ὁ & ἡ, A Ioue missus: vt διόπεμπτοι ὄνειροι, A Ioue missa somnia.

C. Διιπετὴς, VEL Διοπετὴς, έος, ὁ & ἡ, A Ioue delapsus, Qui cælitus decidit. Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Euripide & Herodiano lib. 1, (& διοπετοῦς in Act. Apost. c 19, subaudito substant. ἀγάλματος) sic διοπετὴς πέλτη, Plut. in Numa de ancili illo cælitus demisso: quin & λίθον διοπετῆ legimus rursus apud Herodianum lib. 5: at διιπετέες dicuntur peculiariter fluuii ab Homero, vt qui ex pluuia cadente à Ioue oriantur. vnde propriè torrentium est epithetum, sed & ad cæteros omnes extenditur. Vide Eustathium.

C. Διοπομπέω, ῶ, ET Ἀποδιοπομπέω, vel potius passiua voce Ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, Ablego, Procul amando, inuocādo Δία ἀλεξίκακον: & quasi illius inuocationis præsidio à me depello. Synes. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὸ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. A Budæo redditur Exigo, & Procul amoueo, in hoc loco Plutarchi in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ‖ Item, Reiicio, vel Quasi neglectius aut per dissimulationem transmitto. quasi παραπέμπω. vt docet idē, citans hæc Athenæi verba l. 9, ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ' ὑμῖν γε, ἔφη, &c. id est, At ille quum multum meditatus, quæstionē reiecisset, aliud fari orsus est: Vel, Quū problema quasi neglectim aut per dissimulationē trāsmisisset: quasi παραπέμψας. quod etiam ἀποπομπησάμενος & ἀποπροσποιησάμενος dici potest. ‖ Ἀποδιοπομπεῖσθαι est etiam καθαίρεσθαι, seu ἱλάσκεσθαι, inquit Suidas: Expurgo Expio, Lustro, Procuro vt prodigium, & depellere conor. ἀποδιοπομποῦμαι πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία, inquit idē. Etymologistes autem scribit esse ἀποτροπιάζομαι διὰ τοῦ ἀποτροπαίου Διός: & fieri hoc verbum à genitiuo Διὸς, & nominatiuo πομπός. Paulo pòst autem videbimus Platonem post ἀποδιοπομπήσεις subiungere τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά. Idem ἀποδιοπομπεῖσθαι & καθαίρεσθαι copulat hoc in loco, αὖθις δ', αὖ καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν. id est, inquit Budæus, Abluemus expiabimusq;, eáque nos abdicabimus: si modò hominem nacti erimus expiationum peritum. Vide Eustath. p. 1935, vbi diuersam quoque deriuationem affert huius verbi ab ea quam attuli, videlicet à δῖον significante κώδιον ἱερείου τυθέντος Διῒ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. Idem verò & διοπομπεῖν sicut & ἀποδιοπομπεῖν affert, sed sine testimonio.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, Nomen verbale, Sacrum expiabile, vt tradit B. hæc citans Platonis verba, De leg. 9, ὅπως οὖν προσῆκόν τι τῶν ἐπιτιμίων δογμάτων, ἴτω ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴτω ἐπὶ τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης.

C. Διοτρεφὴς, έος, ὁ & ἡ, A Ioue nutritus, Iouis alumnus. Ab Homero βασιλεῖς, id est reges, dicuntur διοτρεφεῖς, sicut & διογενεῖς, vel tanquam à Ioue ducentes originem, vel tanquam à Ioue regnū adepti. Et διοτρεφεῖς αἰζηοὶ apud eundem sunt ἄνδρες βασιλικοί. Vide Eust.

C. Διοσημεία, seu Διοσημία, signum à Ioue, Prodigiosa tempestas, vt Turn. interpr. Exponitur & simpliciter Tempestas ab eodem. Plut. De def. or. συνέχουσι μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γίνεσθαι. Idem alibi, μεγάλας μὲν ἄλλως ἔχοντα διοσημείας περιπολεῖσθαι. Polit. apud Herodianum διοσημείας interpr. Prodigia. Bud. autem apud Pausaniam διοσημείαν vertit Ostentum: at apud Aristoph. in Acharn. διοσημία 'στι, reddit, Vitium obuenit. eo videlicet sensu quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obuenerat. Ex Iuliano autem affert in bonam partem, ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ὡς ἀρχῇ δείξας τὴν διοσημείαν.

Διόθι,

Διόθεν, aduerb. A Ioue. Hom. ET Ἐκδιόθεν, pro eodem. Hesiod.

Διάσια, ET Πάνδια, ET Διϊπόλεια, Iouialia, Festum quoddã in honorem Iouis. Sed διϊπόλια dicta putantur quòd Ioui πολιεῖ sacrificaretur. VNDE Διϊπολιώδη pro priscis & obsoletis apud Aristoph. Sunt qui πάνδια pro alio festo accipiant. Vide Etymol.

¶Δῖος, ου, ὁ, pro δίιος per contract. (q.d. Iouialis) Ioue progenitus, A Ioue oriũdus. vt Hom. Diana, δῖον γένος. i. Διὸς γένος. Æsch. Prom. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος (vt & Lat. Diuus) pro Diuinus accipitur. i. Habens diuinũ aliquid quo excellit, Præstantissimus. Atq; ita δῖος vocatur ab Hom. Achilles, quasi diuina quadã fortitudine præditus. Sed & quicunque aliqua virtute aut generositate præditus est, aut cui aliquid inest quo admirationẽ exciter, hac appellatione ornatur. Vide Eust. p. 21, vbi & διὰ κάλλος. i. ob pulchritudinem, de quibusdã dici scribit: de mari verò & charybdi, ob vastitatẽ. Iũgitur autem & genit. tanquã superlatiui vim habens. Od. o, δῖα γυναικῶν, de Helena. quod & Alcestidi tribuitur. HINC Διογενής (non à genit. Διός) Ioue prognatus. Sed generaliter Diuus, Generosissimus, Præstantissimus, vt Il. α, διογενὴς Πατρόκλεις. Vide Διοτρεφής. ‖At Διογένης nomen est propriũ. ET Διόγνητος, idem quod διογενής, (vt sit dictum quasi διογένητος) vel Ioui notus. Hesiod. διόγνητος Ἰόλαος.

ET ΔΙΆ, ας, ἡ, q.d. Aeris bonitas, seu bona constitutio. εὐαερία (nam δία interdum significare ἀέρα dictũ est) Serenitas, Serenum seu tranquillum tempus. Εὐδίας οὔσης, in Geopon. pro eo quod habet Varro, Serenum quũ est: & Colum. Quum serenitas permittit. Apud Gell. autem Quũ serenum & placidum est, pro his Erasistrati verbis, ἐν τῇ εὐδίας: quibus opponitur ἐν τοῖς ψύχεσι. Sic Plinius apud Theophr. εὐδίαν serenũ & serenitatem, at χειμῶνα imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr. φθεγγομένη δὲ γλαὺξ ἄδουσα, χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ, χειμῶνα, interpr. Serenitatem præsagit noctua in imbre garrula: at sereno, tempestatem. Sic autem & apud Aristot. χειμὼν & εὐδία opponuntur: itidémque Matth. c. 16. Sed & εὐδίας & ὕδατος ὄντος eidem Theophr. contraria sunt: sicut & Lat. imbri serenum cælum, & pluuii dies serenis. Idem Plin. apud Aristot. de apibus loquentẽ εὐδίαν interpr. Mitiorem diem. B. apud Theophr. τὰς εὐδίας interpr. etiam Clementiam tẽporis. Dicitur & de tranquillitate maris pro γαλήνη à Luc. in Alc. θαυμαστῆς τε καταστάσεως εὐδίας ἐγένετο. Plut. autẽ εὐδίαν & γαλήνην copulauit Symp. 4. Item pro ἀλέα. i. tepor, ex Hippocr. affertur. ET Εὔδιος, Serenus, Tranquillus. vt εὔδιος ἡμέρα, dies serenus, vel siccus dies, vt Colum. loquitur. qui habet Siccis diebus pro eo quod in Geopon. legitur ἡμέρας εὐδίου. Sed & εὔδιος λιμὴν apud Luc. Tranquillitatẽ præbens. Apud eundẽ in fine Scythæ, εὔδια πάντα καὶ ποθούμενα. Apud Hippocr. aũt εὔδιος pro Tepidus, ἀλεεινός, Gal. Et compar. εὐδιαίτερος, pro quo apud X. Hell. 1, εὐδιαίτερος cũ ἄνεμος, placidior seu mitior ventus, ac serenitati aptior. Sed in v. edit. quæ meã præcesserunt, legitur εὐδιαίρετος ἄνεμος deprauatè. ITEM Εὐδιεινός, pro εὔδιος, vt apud Aristot. εὐδιεινοὶ τόποι & χειμερινοὶ inter se opponuntur, Meteor. l. 1. Et alibi εὐδιεινὸν στόμαχον ac χειμερινόν. Theophr. autẽ εὐδιεινοὺς τόπους contrarios facit τοῖς προσηνέμοις. i. locis vento expositis, Hist. pl. lib. & c. 3. Legimus & εὐδιεινὴν γαλήνην apud Plat. Et εὐδιεινὰς ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληναίας. (ET Εὐδιεινῶς aduerb. Cum serenitate, Tranquillè. Hippocr. εὐδιεινῶς καὶ ἱλαρῶς, fronte serena & hilariter. (ET Εὐδινός, οῦ, ὁ, idẽ quod εὐδιεινός. Et apud Hesych. εὐδινά idem quod [illegible], καταστάσιμα.) HINC & verba Εὐδιάω, ET Εὐδιάζομαι. Est autem poetis εὐδιάω, Tranquillus sum, vel Trãquillitate fruor. Apoll. Arg. 2, κόλποιο ἐν εὐδιόωντι. Idẽ ibidem, πίονα νειὸν εὐδιόωντες. At εὐδιάζομαι in soluta oratione est Tranquillitate seu serenitate fruor. vt in Axiocho, γαληνὸς δ' ἐστὶ καὶ κακῶν ἄγευστος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Est etiam Tranquillè viuo: quã signif. & τὸ παρευδιάζομαι Bud. dat apud Polyb. lib. 4.

Εὔδιος, quod hinc ortum quidam putarunt, malui post ἰδίω ponere.

ΔΙΑΙΝΩ, Humecto, Madefacio, Irrigo. Il. χ, Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. HINC Ἀδίαντον herba perpetuò virens, (χλοερόν τ' ἀδίαντον, Theocr.) alio nomine Capillus Veneris, & schol. Nic. Callitrichõ etiã, & Polytrichon, ac Trichomanes. Ideo autem ἀδίαντον vocatur quòd eius folium perfusum aqua non madescat, sed sic eo semper simile sit. FIT à διαίνω Διερός, quod signif. Humidus, Madidus. διεροῖς μέλεσι apud Aristoph. Quæ lacrymis madent. Et γῆ διερά Theophr. διερὰ γὰρ οὖσα καὶ βαρεῖα τῇ γλισχρότητι τεναγώδης γίνεται. vbi quidam διερὰν interpr. βαρεῖαν: at Aristot. De gener. & interitu, p. 154, ita distinguit, διερὸν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς· βεβρεγμένον δὲ, εἰς βάθος. Homero autem διερὸς βροτὸς cui vitalis quædam humiditas inest. Vide Eust. ‖Διερὰ margines fluminum, & αἰγιαλοί, Suid.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, Sitis. Il. τ, γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Il. φ, ἱδρῷ ἀποψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν. Et κολάζειν δίψαν apud Plutar. αὐταῖς τινας δίψας [illegible], apud Aristot. Et δίψῃ [illegible] apud Athen. ET Δίψος, εος, τό, pro eodem. Nic. Ther. de ictis à scorpione, κρατερὸν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν. Xen. Pæd. 8, δίψος δύνασθαι φέρειν. Luc. ὑπὸ δίψους παλαιόμενος ἀνὰ τὰ ὄρη. Et apud Athen. ὑπὸ δίψους κρατούμενος pro eo quod Hom. dicit δίψῃ καρφαλέος. Deriuant autem hoc vocabulũ ab ἴπτω, id est βλάπτω, vt sit δίψα quasi ἴψα.

C. Διψοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Sitim faciens, Cic.

C. Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nõ sitit. vt Athen. l. 8, narrat Psammetichũ Ægyptiorũ regẽ pueros quosdã ἀδίψους ἀσκῆσαι, qui irent indagatũ Libycas arenas. ‖Ἄδιψον dicitur etiam quod sitim obrepere prohibet, quódq; sitim sedat, siue bibatur, siue delingatur, siue ore contineatur: sicut ἄλιμον quod famẽ. quãquã & simpliciter quæ sitim nõ inferunt, ἄδιψα dici possunt. Gorr. vt ἄδιψα σῦκα, sic' sitim sedantes, Diosc. l. 1. Idẽ l. 3, αὐτὸ τοῖς ὑδρωπικοῖς ἄδιψον πινόμενον: quod Plin. sitim cohibere tradit. ἄδιψος φοῖνιξ, Palma sitim arcẽs, (de qua Solinus) palmæ quædã in Ægypto species. Vide Gorr. Plin. l. 22, c. 9, glycyrrhiza dicit famem sitimque sedari: & ob id quosdam ἄδιψον appellauisse eam, & hydropicis dedisse ne sitirent.

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Siticulos'. δίψιος αἶα apud Nic. vbi schol. sic accipiẽdũ tradit vel quod in locis siticulosis & aridis degat, vel quod sitĩ ictis adferat. & δίψιος ὥρη apud Nõn. Tẽp' siticulosum. Reperitur & διψία f. gen. Atticè. vt διψία κόνις apud Soph. pro Puluis siticulosus & aridus. Et ἀγροὺς διψίαν χθόνα apud Eurip. Alc. i. ἄνυδρον.

C. Πολυδίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multũ seu valde siticulosus. vt πολυδίψιον Ἄργος, Il. δ. ob aquarum penuriã qua quõdã laborasse ferunt, donec Neptunus Amymones amore capt' in Lerna fontes aperiret: vnde & Ἀμυμώνια ὕδατα Argis dicta fuerunt. Alii verò Danai filias ex Ægypto aduenientes puteos effodere Argiuos docuisse narrãt. vnde apud Hesiod. Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. sic ab Eurip. Argos δίψιον vocari iam indicatũ est. ita πολυδίψιον dictũ fuerit, vt πολυψάμμιον. Alii metaph. accipiunt pro Diu multũmq; sititũ. i. desideratũ: vt πολυδίψιον sit pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης ὕδωρ πολυποθητότερον. Alii (quasi πολυΐψιον) exposuerũt πολύφθορον seu πολυβλαβὲς φθορὸν πολέμοις, & πολυβλαβὲς, itẽ πολυπαθές. Quarum posteriorũ expos. prioris autor Ath. alteri' Strabo. vt Eust. ãnot.

Διψαλέος, ου, ὁ, Sitibũdus, Siticulosus. vt μῦς διψαλέος in Batrach. de mure qui felem fugiens sitim cõtraxerat.

Διψάς, άδος, ἡ, Siticulosa, Bibula, Arida. vt διψὰς κόνις in Epigr. l. 1. & l. 3, διψὰς ἔχιδνα, Siticulosa vipera. & διψὰς εἰλαπίνη apud Nõn. sicut & Opp. l. 3 De ven. Libyã vocauit διψάδα [illegible]. ‖Διψὰς substant. plerũque dicitur pro διψὰς ἔχιδνα, de viperæ quadã specie inde dictæ quod qui ea morsus est, ἀμφὶ χείλε' ὑπ' ἀζαλέης αὔαίνεται ἄβροχα δίψης, & quod velut taurus ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς Χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε. vt in in Ther. tradit Nic. ‖Item spinæ quoddam genus apud Theophr. l. 4, Hist. pl. vt annotant v. l.

Διψηρός, οῦ, ὁ, Siticulosus, Aridus, Bud. ex Syn. διψηρᾶς Λιβύης τὰ μέθορια. Vtitur & Dion. De situ orbis.

Διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Siticulosus. Diosc. Et apud Ath. l. 2, φοινίκων ἐγκέφαλοι dicũtur διψώδεις τε καὶ στατικοὶ κοιλίας. Neutro gen. τὸ διψῶδες. q.d. Siticulositas, aut Siticulosa ariditas. Plut. Cor. ἀποτίμνειν τὸ τραχὺ τὸ διψῶδες αὐτῆς καὶ αὐχμηρόν,

Διψάω,ῶ, F. ήσω, Sitio. Od.λ, Στῆ δὲ διψάων, πιέειν δ' ὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. Luc. τὸ μὴ διψῆν καλλιον ἢ πιεῖν. quod Ion. est pro διψᾶν. Interdū & genit. adiūctū habet. Herodot. διψῆν ὕδατος μάλιστα. ‖Metaph. (vt Sitio apud Lat.) capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cū inf. διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν, X.Pæd.4.1. Vehemēter cupio. Et cū genit. vt διψᾶ τῆς ἐκεῖσε διαίτης, in Axiocho. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat.l.8 De rep. Et διψᾶν φόνου, apud Ath. διψᾶν.n. vt Artemid. scribit, nihil aliud est ἢ ἐπιθυμεῖν. SED ET Διψέω dicitur, metri forsan gratia, ab Archilocho apud Athen.l.2: Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥσπερ διψέων πιεῖν, ὡς ἐρέω. VNDE Διψητικός, ἡ, όν, Sitim prouocās, Siticulosus, B. ex Aristot. 3 De p.anim. Diosc. σῦκα πέπειρα, τὰ ἁπαλά, ἀδιψα καὶ σβεστικὰ θερμασίας τὰ δὲ ξηρά, διψητικώτερα. ‖Itē, Sitibūdus, Sitiēs. vt διψητικώτατος ἔλαφος apud Naz. Ceru[9] sitiētissim[9].

Διψακός, ῦ, ὁ, à quibusdā dictus est morbus renum, διαβήτης appellatus. quē comitatur δίψος ἀκρατής, πολυποσίη ἀδιαπόμεθος ὕροισι πεμψῖσι, πνευματικῇ ἐς δίψαν: & quē συντιμωρέει δίψος καὶ πόσιν, perinde vt à dipsade ictos, vt inter cætera tradit Aret. ‖Est & nomē herbæ quæ alio nomine Labrū Veneris nominatur, inde dicta (vt Diosc.l.3, c.12) quoniam κοιλίδας habet περὶ τὰ διὰ μέσον τῶν φύλλων, ὥστε ὕδωρ ἀπὸ τῶν δρόσων & τῶν ὄμβρων συνέχειν, quæ sit cōcauo alarum sinu ī quo subsistit ros salsus, vt Plin.l.27, c.9, tradit. Descriptionem aūt huius herbæ apud eosdem habes locis citatis. ‖Est & fruticis spinosi nomen apud eundem Plin.l.24, c.13 quem alio nomine erysisceptrum, & adi psatheon, & diacheton vocari scribit.

ΔΙ'Ω, à quo Δίομαι apud Hom. Expello, Abigo, Sūmoueo. Il.ρ, Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίενται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Od.υ, Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Itē cū præpos. ἐκ, Od.ρ, Μήπι καὶ ἐκδιώκω πρός σφε ἰῶν ἀέχοιδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι. Puto autē δίομαι (sicut & διώκω ab eo deriuatū) esse propriè Expello persequēdo. At Il.χ, v.251, Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Eust. vult δίον esse à δίω significāte Curro celeriter, τρέχω ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, tanquam παρὰ τὸ δία. Quidā autem malè δίομαι & δίενται apud Homerum à δίεμαι deduxerunt.

C. Ἀποδίομαι, vnde ἀποδίωμαι quod Hes. exp. ἀποδιώξω. Esse aūt puto illud ἀποδίωμαι quod Il.ε leg. μάχης ἐξαποδίωμαι.

ΔΙΩ'ΚΩ, F. ξω (& interdū ξομαι) Pr. ωχα, quasi δίω ὠκα, itidē pro expello &c. Od.σ, circa finē, -διώκω δ' ὑπὸ ἔχε χα. Vbi tamē & aliter exponi docebo paulo pōst. At Od.σ, voce pass. Ὅς ῥ' ἤδη Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. ‖Interdū particularē expellēdi signif. habet διώκω, pro In exiliū expello (quod Lat. In exiliū mitto) apud Herodot. Multo frequentius est pro Persequor, Insequor: ac propriè Cursu insequor fugiētē. Il.χ, Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Il.ρ, Ἐκ πάρος οὐ μὲν ὥδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin & voce act. itē pass. pro eodē vtitur Il.φ, ὁ δ' ἐπισσυτο ποσσὶ διώκειν. Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. (Sciendū est aūt διώκω verti Persequor, in illo etiā loco Od.σ, à quo initiū feci: itē Cogo. sed hæc interpr. mihi nō placet) In soluta quoque oratione διώκειν est Persequi fugientē. Thuc.1, ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ. Luc. De hist. scrib. κἂν φεύγῃ ποτε, οὐκ ὀκνεῖ τις ὁ διώκων. Herodian.3, διαφθαρεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph. pro Assequi conor: quod Lat. itidē Cōsector dicitur. Thuc.2, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. vbi & Aucupor verti potest. B. Affecto etiā & Expeto vertit, in locis seq. Dem. τὸ χρῆν αὖ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ὀκνεῖτε διώκειν. Aristot. Eth.7, καὶ ἡ δουλεία διώκουσι πάντες τὴν αὐτὴν, καὶ δ' οἷον ἀεὶ πάντες. Halic. de Isocr. ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος πανταχῆ τὸ δέ ἑπειν διώκει. Alibi, πάντως τὸ σημεῖον καὶ θαυμαστὸν διώκων. Luc. dixit etiā, διώκειν δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, Consectare loca celeberrima, pro Studiosè frequenta. nā huic verbo studii seu diligētiæ sign. subest. Sed & διώκειν τινὰ dicitur pro Cōsectari seu Assectari libēter. Xen. χαίρουσι ... τοῖς τε σιλαρέσι ... τοὺς δ' ἀγνώμονας διώκουσι. ‖Item διώκειν ναῦν vel ἵππον pro σπουδαίως ἐλαύνειν: & διώκειν pro κατὰ τάχος φέρειν. Vide Eust.

Διώκω, Persequor iudicio, Accuso, Reum agō. (sic & Gall. seruata eadē metaph. poursuyure. i. persequi) Dicitur autē διώκω σε ταύτην τὴν δίκην seu γραφὴν, Reū te huius criminis facio, vt Demosth. καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες. vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, διώκω σε πληγῶν, διώκω σε βλάβης. affertur & διώκειν τὸν φόνον ab Aristot. Hinc διωκόμενος, Accusor. Et διωκόμενος, Qui accusatur, Reus: idē quod φεύγων: vt contrà ὁ διώκων, Accusator. ‖Διώκω, Persequor oratione, Describo, v.l. ex Xen. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

Διώκω, Vehor signif. videtur, & Iter facio (inquit B.) in hoc Plut. loco in Cæsare, ἱππεὺς αὐτῷ συγκαθήμενος παῖδας τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων.

B Διωγμός, Persequutio. itē Exagitatio, Vexatio: quod Gall. sonat persequutionis vox. Sic in Test. nouo, deinde & apud Greg. & cæteros ecclesi. script. Χριστιανῶν διωγμός seu διωγμοί. Est etiam Expulsio & eiectio Greg. loquēti de dæmonio quod è corpore eiectum erat. ET Δίωγμα, Id quod persequimur. A Xenophonte ita vocatur præda quam canis insequitur. q.d. Consectamentū: vbi scribit πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα αἱρεῖσθαι ... διὰ τὸ μισόθηρον. ‖Δίωγμα, Mysticū quoddā sacrū quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant, vt Hesych.

C Sunt qui ex eo dictū putēt quòd viros inde arcerent. Fuisse autē postea vocatū & ἀποδίωγμα, addit Hesych.

Δίωξις, idē quod διωγμός, Persequutio. vt apud Thuc. διώξει ποιεῖσθαι dicūtur qui persequūtur hostes, nō cōtra Fugæ se mandare, vt in v.l. habetur. Sic etiam apud Aristot. δίωξις & φυγὴ opponūtur, Ethic. 6. ‖Itē Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. in Pericle. ITEM COMP. Προδίωξις ET Παλίωξις pro Προδίωξις & Παλιδίωξις, q.d. Præinsequutio, & Postinsequutio. Hes. in Aspide, Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο: vbi προΐωξις eorū

D est qui priores insequūtur, at παλίωξις eorū qui quū fugarētur, vice versa postea insequūtur eos à quib[9] fugabantur. Habetur παλίωξις & apud Hom. vbi vide Eust. AT Διωξικέλευθος, ET Διωξιππος, nō à δίωξις, sed à διῶξαι itidē deriuata sunt. Dicūtur autē διωξικέλευθα κέντρα in Epig. Calcaria quæ velut persequūtur viā, i. vrgent: itē διώξιππος Ἄρης, Mars equos vrgēs, ad cursū videlicet.

Διώκτης, ου, ὁ, Persequutor, Insectator. Et Consectator, vt inquit B. ET Διωκτὸς, Quē perseq debem[9]. Itē, Quē cōsectari oportet, Expetēd[9], ex Soph. AT Διωκτὺς pro δίωξις,

E Persequutio, ex Lasc. Sed in v.l. malè διωκτὴν pro διωκτύς.

C. ἈΠΟδιώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Aristoph. Nubibus, οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; Non te ex ædibus proripies? HINC Ἀποδίωξις, εως, ἡ, Expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ & ἀποσιώπησις dicatur.

C. ἘΚδιώκω, Idem. Et pro Mitto exilium. HINC Ἐκδίωξις, Expulsio.

C. ΜΕΤΑδιώκω, Persequor, Insequor. Item, Vestigo, Inquiro. (vt dicitur μεταθέω, & μετέρχομαι) Ita Cic. apud Plat.

F μεταδιώκειν vertit Cōquirere, p.39 mei Cic. lexici. Greg. καὶ πολλοὺς πανσοφωτάτους πλάνης, μεταδιώξαι τὴν ἀλήθειαν. Apud Plat. in pass. voce, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄγχιστον. Et in Phil. ὃν ταύτῃ πῃ δεῖ διαθρεῖσθαι τὸ νῦν μεταδιωκόμενον.

¶ Διωκάθω Atticè, idem quod διώκω, vt ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Apud Aristoph. & Platonē de eo dicitur qui iudicio persequitur. Aristoph. εἶτ' αὐτοὺς γραφὰς διωκάθων χαρπάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Platoni in Euthyphr.

ΔΟΙ'ΔΥΞ, υκος, ὁ, Pistillum, seu Radius, quo aliquid in mortario tunditur, aut mi-

G scetur, seu agitatur: idem quod ἀλετρίβανος, vt Pollux tradit: cuius ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς Eupolis περιαμφίδας nominauit. Aristoph. Equit. εἰ μὴ 'γώ σε... ὅπως ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ αὖ ποτε σκέψιν δίων χρώμενος, δοίδυξ ... τόρυνη. vbi schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον. (teres enim hoc instrumētum esse solet) at τορύνην esse ὑπτιώτερον χύτρας, quo ea quæ in olla coquuntur, miscētur aut agitatur. Addit autē hic prouerbiū esse ἐπὶ τῶν σμικρῶν καὶ μὴ αὐξανομένων ἀλλὰ μικρῶν ληφθέντων. Idem Pluto, — παῖς ... λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κυβίδιον. addēs pau

H lo pōst horū vsum, quia φάρμακον Κατάπλασμ' ἐνεχείρει τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκοροδῶν κεφαλὰς τρεῖς: & ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὄπον.

C. Δοιδυκοποιὸς, οῦ, ὁ, Pistillorum fabricator.

C. ἈΝΑδοιδυκίζω, Cōmisceo, Confundo. Propriè Pistillo [in mortario] commisceo. Hesychius habet ἀναδοιδυκάζειν, & exponit ἀνατρέπειν, Etymologistes ἀναδοιδυ-

κάζειν, quod eodẽ modo explicat. In v. l. Græcol. annotatũ est ἀποδιδυκάζειν signif. etiam perterrefacere: quasi videlicet illi ἀπὸ τοῦ διδυκάζειν aut ἀναδιδυκάζειν exponentes ἀναπετάννυσιν, acciperent ἀναπετάννυσιν pro ἐκπλήττειν.

ΔΟΚΕ΄Ω, ῶ, F. ήσω, Pr. ηκα (sed vsitatius ξω & ξα) Videor. & δοκεῖ μοι, Videtur mihi. Homerus Od. θ, Ὦ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι. Sic in prosa passim cum infinit. Xen. δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν. Plato De rep. 1, δοκῶ μοι ἀδυνατῆς εἶναι. Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ὅπη θαυμάσαι. Et impers. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι. Item cum negatione, ἔδοξέ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, Visum est mihi hæc non facere, id est Censui hæc non esse facienda. Vel inuerso Græco loquendi genere, Hæc mihi non visa sunt facienda. Sed in præsenti δοκεῖ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, non item ad verbũ reddas, Videtur mihi non facere hæc, sed Videntur mihi hæc non facienda, aut Non cẽseo &c. ταῦτα ἐδόξε Κικέρωνι, Plut. Hæc Ciceroni probabantur. Et τὸ δοκοῦν τινι, Quod alicui probatur, Quod alicui placet. Vnde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro suo arbitratu. Et apud Plut. Themist. γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, res illorũ arbitrio geritur. Apud Thuc. autẽ παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionẽ. Nonnunquam verò velut per parẽthesin inseruntur εἰ δοκεῖ & ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet, Si ita videtur: & Vt mihi quidem videtur, Meo quidem iudicio. Plut. διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον. At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur: vide B. 363. ‖ Item pass. interdum δοκεῖσθαι, sicut & δοκεῖν, pro Videri & censeri (vt B. 362 ex Plat.) οὕτω δέδοκται μοι, Sic statui, Sic decretum est mihi, Sic censeo, δέδοκταί μοι κατθανεῖν, Certò statutum est mori, Certa stat sententia mori. δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dem. & alios, Decretum vel statutum esse à senatu & à populo. HINC τὰ δεδογμένα, Decreta, Placita. quæ & δόγματα. Sed δέδοκται redditur & verbo Conuenit. vt δέδοκται ἡμῖν, conuenit inter nos. Quæ interpretatio & actiuo δοκεῖ alicubi conuenit: vt Xen. Hell. 2, οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκει, κάλαμον φέρειν ἐδόκει, Conuenerat inter eos, Constitutũ erat inter eos vt gestarent calamum. ‖ Et δόξαν partic. absolutè, Quum cõuenisset, vel Quum visum esset. Herodot. δόξαν δὲ σφι ἀπίκοντο λακεδαιμόνιοι. Thuc. καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. In quibus locis sunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertãt, Ex eo placito. Et Luc. δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον, ἀνέβην ὡς αὐτὸν ἀσπασόμενος, pro Quum statuissem visere. B. Dicitur & δόξαν δὲ ταῦτα, à Plat. & Xen. pro Quũ de his conuenisset. Item in plur. Hell. 3, δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ ... στρατεύματα ... ‖ Dicunt etiã miro quodã loquendi genere, δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο, nõ pro Videor mihi facturus hoc, (vt sonat ad verbũ) sed potius pro Certum mihi est hoc facere. Tale est δοκῶ μοι ἐπιχειρήσειν, Luc. Et δοκῶ μοι ... Et Æsch. ταῦτά μοι δοκῶ ... Cui similẽ nunc Gr. locũ τὰ οὖν δὴ ἐπαινοῦντι μοι δοκῶ, B. interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi esse censeo. Idẽ tamen B. δοκῶ in tali quodã Luc. loco, δοκῶ μοι ποιήσειν interpr. Existimo me facturum. (nã & δοκῶ pro Existimo sumitur, vt mox docebitur) In quo tamen illi non assentior. sicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis, ὅπως τὰ διαλεχθεὶς αὐτῷ δοκῶ μαθεῖν. nec enim hic pro Existimo accipi crediderim, sed potius esse δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ, quo Dem. vtitur. ‖ Δοκῶ ponitur etiam pro In aliqua existimatione sum, eo modo quo Gall. dicimus *homme d'apparence*. q. d. homo apparens: pro eo videlicet qui apparet & videtur esse aliquid supra cæteros. Sic apud Eurip. οἱ δοκοῦντες opponuntur οἱ ἀδοξοῦσι: sicque Paul. Ap. partic. δοκοῦντες vsus est. Vide B. Comm. p. 363.

Δοκῶ, Existimo, Puto. Eur. Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι. Xen. σὺ δὲ συνιὼν φρόνιμον τι δοκεῖς ἔχειν. Dem. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν. Sic Plato l. 5 De rep. ... πάντα ... πόλει, δοκῶ δ' οὐδὲ ... Luc. ... οἴκοι ... ἐδόκει. Quin & pass. Δοκεῖσθαι, pro Existimari, Putari, & δοκούμενον, quod existimatur B. ex Plat. Idem pro Existimari & suspectum esse (vt κατὰ δοκεῖσθαι) affert ex Antiph. Δοκεῖν expon' etiã Reputare in hoc Soph. loco, in Aiace, σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ δ' ἄλλα φρονεῖν.

Δοκήσω autem apud Aristoph. legitur, sicut & δόκησε pro ἔδοξε apud Hom. Sic δοκήσω apud Eur. Itidẽ verò à Καταδοκεῖσθαι est partic. καταδοκηθείς apud Antiph.

Δεδοκημένως autẽ pro Obseruans, vide in Δοκεύω.

Δόκησις, Opinio. vnde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationémq; de se præbere apud Plut. Vide B. C. p. 367. Alibi autẽ addit δόκησιν à Luc. accipi etiam pro Fama. HINC Δοκησίσοφος, Poll. Qui sibi videtur sapiens quum non sit. Hesychio autem, οἰηματίας ὅτι σοφίᾳ. ET Δοκησισοφία, Opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit, ex Plat. ITEM Δοκησίνους, Poll. Qui sibi prudens esse videtur, Qui de sua mente opinionem concipit. ET Δοκησιδέξιος, Qui sibi acutus videtur. B. ex hoc Athenæi loco, εἴτοι τις αὖ τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. Vult autẽ hæc esse à δόκησις deriuata: alioqui à δοκήσω potius (vnde & δόκησις) deriuari dixissem.

Δόκος in carm. idẽ quod δόκησις, Opinio. Vtitur eo quidam poeta apud Sextum philosophum. ET Δόκη Hesych. non solùm δόκησις, sed & δοκὸς.

C. Ἀδόκητος, Necopinatus, Inopinatus, Improuisus. Thuc. 4, ὥστε μὴ τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε. Et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Ex inopinato, Ex improuiso, idem l. 6. ITEM Ἀδοκήτως aduerbium eadem signif. apud Greg. De sancto baptis. ἵνα μὴ λάθῃ παρελθὼν ἀδοκήτως ὁ προσδοκώμενος. Itẽ Ἀδόκητα aduerbialiter positum pro ἀδοκήτως.

Δόγμα, Quod faciendum videtur, Thucyd. vt vult B. qui & δόξασμα sic à Plat. accipi tradit. ‖ Δόγμα, Placitum, Decretum. vt δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Polit. Senatusconsultũ interpr. Sed de placitis philosophorũ potius dicitur: vnde & δογματικοὺς Pyrrhonii cæteros appellabant. Hac autẽ in signif. seruata fuit & apud Lat. vox Dogma. Plut. ad Col. κατὰ τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἔστι. HINC Δογματοποιῶ, Decretum facio, B. p. 368, ex Polybio. ET Δογματικός, Qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. contra quàm facit Pyrrhonius seu ephecticus. Sic vtitur Strabo, item Sextus philosophus & Diog. Laert. aliique nonnulli. Item δογματικοὶ ἰατροί, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. ‖ At δογματικοὶ Platonis sermones, Qui sunt ad præcipiendũ cõpositi, Quintil. l. 2, c. 15. ITEM Δογματίζω, Dogma aliquod introduco, seu inueho, Dogmatis alicuius sum autor, Dico aliqd quod pro certo dogmate habeo. Greg. οὐδὲ τοῦτο ὅτι ἂν δογματίζωμεν. A Bud. tamen exponitur simpliciter Decerno, in hoc eiusdem Greg. loco, οἱ δὲ ... πρεσβεύειν τῶν ... δογματίζουσι. Sed ab Areop. poni scribit pro Tueor dogma. ET Δογματιστής, Qui dogmatis alicuius seu aliquorũ dogmatũ est autor vel defensor. Greg. τί ἦν σοι τοῦτο καὶ πόθεν τὸ δογματιστῶν; ET Cõp. Ἀντιδογματίζω, Contraria dogmata introduco, vel tueor. vt Luc. ἀντιφιλοσοφοῦσι τῇ στοᾷ καὶ ἀντιδογματίζοντι.

C. ΑΝΤΙδοκέω, ῶ, Cõtrà censeo, Contrariã sententiã habeo In cõtraria sum opinione. Xen. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ στασιάζοντες.

ΑΠΟδοκεῖν, Nõ videri aliquid faciẽdũ. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ censetur nõ facienda, vel fieri nõ debere. Xen. Hell. 7, ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι, ... &c. Idẽ Anab. 2, μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τῆς στρατείας ... Et apud Herodot. ἀπέδοξέ σφι. Notãdũ est autẽ præpos. ἀπὸ hic quoque στέρησιν denotare. neque enim aliud est ἀπέδοξε quàm οὐκ ἔδοξε, Non visum est, Non placuit.

C. Εὐδοκέω, ῶ, Probor, Existimatione clara sum, Celebror. Εὐδοκιμῶ. Plut. Symp. sept. sap. τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ, celebratur. Et pass. vt διαλύσεις εὐδοκουμένας Γαλάταις, Polyb. 1, probatas & admissas à Galatis. Et τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακρίθεσθαι. Greg. de quo dicto loquar paulo pòst. ITEM Ὑπερευδοκῶ, Maximè celebror, Clarissima opinione seu existimatione præditus sum. B. p. 364 ex Lysia.

Εὐδοκεῖν, Bene affici erga aliquid, Bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. Apud Polyb. Placidè acquiescere, Cõtẽtũ esse. Et cũ infin. fut. ... εὐδοκοῦσι φέρειν τι ... Sic & apud Paulũ cũ infinit. εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι, Libenter amplectimur, Bene agi nobiscũ putamus. Plenius aũt de vsu huius verbi in Test. nouo, & apud Græc. Bibl. interpr. lege Bud. Comment. & Th. Bezæ in Test. nouũ annot. Hoc addo, Gregoriũ εὐδοκεῖν, quod hoc loco habetur (citato ex Abacuc in epist. ad Hebr. c. 10) καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertisse in εὐδοκιμεῖσθαι, mutato etiam

loquendi genere, quum dixit, ἵνα μὴ τῷ ἀποστολῇ, τῷ μὴ εὐδοκεῖσθαι καταχριθῶμεν. quod interpretor, Ne à Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. a Budæana dissidet, pag. 149 & 366. A

HINC Συνευδοκεῖν, cum dat. Assentior, Cõsentio, apud Athen. Sic & Luc. Act. Apost. c. 8, συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. & Euang. cap. 11.

Εὐδοκία, Affectus beneuolus, Propensa animi affectio, Beneuolentia gratuita Item εὐδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgò, Beneplacitum. Vide B. p. 365. Frequenter occurrit in Test. nouo, & apud Gr. Bibl. interpr. hoc quoque vocabulum, atque adeo fictum ab illis putat Hieron. quod mihi non fit verisimile. Quamuis autem theologi εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ exponant τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici εὐδοκίαν τοῦ θελήματος: vt in epist. ad Ephes. c. 1, v. 5. B

ΚΑΤΑδοκέω, ῶ, Existimo. Et Καταδοκοῦμαι, Existimor, Suspicione opprimor, B. p. 367, ex Antiphonte.

C. ΜΕΤΑδοκεῖ μοι, Mutata sententia (seu mutato cõsilio) censeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lept. ἐὰν μηδ' αὖ μεταδόξῃ τινί, Si pœnituerit capti consilii, B. interpr. Ex Herodoto affertur μή σφι μεταδόξῃ, pro Ne illis voluntas immutaretur. Sed & ex Luc. cum infinit. μεταδόξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Mutata sententia hæc tibi meliora visa sunt. C

C. ΠΡΟδοκεῖται, Prius decernitur. vnde προεδέδοκτο, Prius vel antè decretum fuerat.

C. ΣΥΝδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoq; videtur oportere hæc fieri, Censeo hæc facienda. Thuc. lib. 8, ὁ δὲ, ὡς καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καὶ βουλεύειν, καὶ ἑαυτῷ ἔτι ξυνδοκεῖν. Plato epist. 7, ἐμοὶ ἐὰν ὑμῖν ᾖτε φίλοις κατὰ ξυνδοκεῖ. Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet, vbi exemplum ex Dem. addit. Affert & ex Isocrate, περὶ ὧν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, Quod constat inter multos, De quo conuenit. Et ex Pand. τὰ συνδόξαντα Conuenta & compacta. Vide B. Comm. p. 364. Idem alibi συνδόξασα ἡμέρα interpr. Dies constitutus, vel statutus. ἡμέρα ἀποτεταγμένη vel συντεθειμένη. D

¶ Δόκιμος, ου, ὁ & ἡ, Probus, Probatus, Spectatus. ἀργύριον δόκιμον, Dem. Proba pecunia, Bud. Sic Luc. numismata δόκιμα & ἀκίβδηλα (& alibi νόμισμα ἢ ἀκριβῶς τοῦ τύπου) opponit τοῖς παρακεκομμένοις. Philo De mundo, δόκιμον εἶναι νόμισμα σφραγῖδι Θεοῦ, probum Dei signum. Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, vt apud Paul. ad Cor. 1, c. 11, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν. i. Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fidei integritas & sinceritas spectata sit. Sic dicitur & sup. δοκιμώτατος, vt apud Phil. ὃν ἐὰν σφραγὶς τῶν γένους δοκιμώτατος. Sic δοκιμώτατοι ποιηταί, Plut. Probatissimi, vel Spectatissimi. Aliquãdo δοκιμώτατοι exponitur etiam Lectissimi. ¶ Δόκιμος alicubi apud Paulum exponitur & Acceptus. E

Δοκιμή, ῆς, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe est apud Paulum. ET Δοκίμιον pro eodem. exponitur enim à B. Probatio, Exploratio, Experimẽtum. Et apud Herodian. δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος, idem interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, nõ In labore. Affert & ex Plat. in Tim. ὅσα εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια, οἷον τῆς δοκίμια τῆς γλώττης. (A Longino autè ipsa lingua vocatur γεύσεως δοκίμιον) Subiungit & ex Plut. in Apophth. ἐρωτηθεὶς εἰ δοκίμιον ἔχει τινὶ πρόσω πυραζόντων τὸ πολυειδές. F

Δοκιμάζω, Exploro, Probo, Experior, Examino. Item Æstimo. Isocr. ἐξ τῆς χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕνεκα παραδιδόντες. Idẽ, τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν (vt Ouid. dixit Aurũ in igne spectare: quo verbo & illud θεωροῦ præcedentis loci comprehendit.) Idẽ δοκιμάζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ouid. aũt dixit, tẽpore duro esse inspiciẽda fidẽ, δοκιμασίας. Legitur apud eũdẽ Isocr. ὅτι τῶν πραξέων τῶν χρημάτων τοὺς ἐν φρονοῦντας δοκιμάζει, vbi quidã interpret. Æstimare, alii Perspectos habere. ¶ Sed & pro Probo. i. Approbo: item, In pretio habeo, interdum ponitur. Propriè autem Approbo, vtpote perspectum. Sic & pass. Δοκιμάζομαι Plat. ὡς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθ. Et δικαίως δεδοκιμασμένων παρ' ἐμοί. ¶ Interdum verò δοκιμάζω ex consequente est Eligo. vt Plut. De instit. lib. ἀλλ' ὡς ἐν μάλιστα σπουδαίας δοκιμασίον δεῖ. G

¶ Nonnunquã & infin. iũgitur pro Consultũ esse iudico, vel Vtile esse censeo. Xen. ἕως ἱκανὸς ἐν τούτοις δοκιμάζη. Philo, πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε: item, ἀπαρχὰς μὲν ἀπαιτεῖν οὐκ ἐδοκίμασε. in quibus tamen locis non ignoro verti simpliciter Iudicare vel Existimare cum gerundio: sed mea illa interpr. melius vim verbi exprimi opinor.

Δοκιμάζομαι, Ad magistratũ admittor morib⁹ & meritis probatus, Demosth. in Neæram. ¶ Δοκιμάζομαι est præterea Tutelæ meæ permittor, Togam virilem sumo, eidem Demosth. in Mid. Vide Bud. p. 67.

Δοκιμασία, ας, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. ἐπεὶ δὲ παρελήλυθότα τὸν ἔργον, ἐξ αὐτῶν τὴν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν. Sic Plut. De instit. lib. δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. ¶ Δοκιμασία peculiari signif. Exploratio & inquisitio in eos qui proponebãtur admittendi ad magistratum, Censura. Vnde δοκιμασίας ἐπαγγέλλειν, Æschin. in Timarch. Censuram denuntiare, Vt indignum & probrosum eiiciendũmque postulare. Erat enim genus accusationis quam aliquem non rectè probatum esse, sed vel gratia vel sordibus obrepsisse contendebant. Vide Bud. p. 67. ET Δοκιμαστής, Explorator, Examinator, Æstimator. Chrysost. De sacerd. ἀπλῶς οὗτος κριτής, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δοκιμαστής. ET Δοκιμαστική, Exploratoria seu Examinatoria [ars.] ITEM comp. Ἀδοκίμαστος, Non probatus, Nõ exploratus. Et ἀδοκίμαστος ἄρχει aliquis dicitur, VEL Ἀδοκιμάστως, citra censuram, vt interpr. Bud. in lex. quem vide: & Comm. p. 68. Item Ἀδοκίμαστος, Qui nondum tutelæ suæ est permissus, ab ea verbi δοκιμάζεσθαι signif. de qua paulo antè dictum fuit.

ΑΠΟδοκιμάζω, F. άσω, Improbo, Non approbo, Reiicio, Xen. Pæd. 6, καὶ τὰ μὲν ὅπλα καὶ ἀκόντια ἀπεδοκίμαζε, πάλιν δὲ ἐν ἰσχυρότερα &c. Isocr. in Panathenaico, πάντας οὐδ' ἔχω τὰ παιδευομένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας ἢ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; Aristot. Pol. 8, ἀποδοκιμάζοντο χρῆσιν. Item cum infinitiuo, præcedente accusatiuo, apud Xenoph. Pæd. 8, τὸ μὲν ἀπεδοκίμαζον τὸ ἱππεύειν, ἐὰν ἀπολιπόντες πρὸς... Sic apud eundẽ Xenoph. 1, τὸ ἐν φαινόμενον ὑφορᾶσθαι ἀποδοκιμάζει. Passiua vox est Ἀποδοκιμάζομαι, Improbor, Reiicior. vnde participium præteritum ἀποδεδοκιμασμένος, Reiectus. Apud Xenophontem ἀποδεδοκιμασμένοι in exercitu sunt quasi reiectanei vel reiiculi, Pæd. 6, ἔχει μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἑαυτῷ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους καὶ τοὺς ἐν τῶν ἀκοντιστῶν, καὶ τοὺς ἐν τῶν ἐξωτῶν, καὶ τοὺς ἐν τῶν σφενδονητῶν. Sic etiam appellantur ii qui Latinè eiecti dicuntur, & Senatu vel ordine moti, & præteriti, qui ad verbum ipsi ἀμνημόνευτοι dicũtur: vt Præteriti Senatores à Censoribus, quorũ meminit Festus. nam ἀποδοκιμάζω peculiariter significat In censura noto vel prætereo, apud Lysiam, ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῶ, vt inquit Bud. in suis Comm. vbi & habes exemplum. Alibi, ἀποχειροτονεῖν (inquit) etiam ἀποψηφίζεσθαι dicitur, hoc est ἀποδοκιμάζειν. H

Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, Improbatio, Reiectio.

Ἀποδοκιμάω, ῶ, pro ἀποδοκιμάζω, secundũ eos qui credũt ἀποδοκιμᾷ esse tertiã sing. præsentis, Herodoto lib. 1, τῷ δὲ ἐσφέρει ἐμβαλόντι ἵππον, οἱ δὲ ἀποδοκιμᾷ ἰδέσθαι. Alii putãt (& rectius) esse ἀποδοκιμᾷ futurum pro ἀποδοκιμάσει. Vt in eodem libro δικᾷ pro δικάσει. Sic ἐλᾷ pro ἐλάσει apud Aristoph. itidem ἐξελῶ pro ἐξελάσω apud Platonem.

C. ΔΙΑδοκιμάζω, (q. d. Interexploro) Internosco, Diiudico, Bud. in hoc Xen. loco, ὅτι δεῖ ἐπιστῆμον διαδοκιμάζειν τὰ καλὰ τὰ κίβδηλα ἀργύρια.

C. ΣΥΝδοκιμάζω, Simul exploro, seu probo. ex Isocr. ad Nicoclem.

C. Ἀδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, (vulgò Reprobus) Minimè probus, Nõ probandus. Item Adulterinus, Non syncerus. Aristot. ἀδόκιμον εἶναι τὸ νόμισμα.

C. Ἀποδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, (idem quod ἀδόκιμος) Nõ probus, Non probandus, Improbandus & reiiciendus.

C. Εὐδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, Probatus & laudatus ab hominibus, Bud. p. 366, ex Isocr. Interdũ & Celeber, Insignis. & dicitur aliquando εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel περὶ τοῦτο, aut ἐπὶ τούτῳ. vt Plato in Apol. τοὺς ἐν δοκοῦντας εὐδοκίμους εἶναι εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibidem εὐδόκιμος περὶ ἀρετήν. Gregorius, οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, homines insigni doctrina præditi,

Digitized by Google

Bud.interpr. Alicubi verò dicitur ἀδόκιμος, vel ἀδοκιμώτατος sine adiectione, pro spectato vel spectatissimo, aut præstanti seu præstantissimo. Polit. autem apud Plutar. νεανίας ἀδοκιμωτάτους ἐν Βοιωτίᾳ interpr. Bœotorum primarios. HINC Εὐδοκιμέω, ῶ, vel Εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, Sermone hominũ celebror, Bene audio, In existimatione sum. vt εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot. Et εὐδοκιμήσαντες περὶ τὴν Μεγαρικὴν μάχην, Megarensi prælio gloriam consequuti. Sequor autem Cic. qui & præsens εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem esse assequutum, p. 9 mei Cic. lex. Inuenitur & εὐδοκίμημαι apud Luc. Participium autem εὐδοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre & nobile in isto Plut. loco in Galba, ἀκρόαμα δ' ἦν ὁ ναῖος εὐδοκιμούμενον. A QVO Εὐδοκίμησις, Celebratio, Gloriæ adeptio. Etiam plur. εὐδοκιμήσεις dixit Pla. BICOMP. Παρευδοκιμέω, ET Ὑπερευδοκιμέω. Est autẽ παρευδοκιμέω, (cum accus.) Fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. iungitur & accus. rei, in Equit. δι' ἃ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐσχάτων τὴν ἀποθέσιος χειροτονίαν. Pass. autem παρευδοκιμοῦμαι est Celebritate vincor ab alio. Vide B. p. 366, & 367. Sed hoc addo iis quæ ab eo dicũtur, παρὰ mihi videri in hoc verbo sonare Vltra. Ὑπερευδοκιμεῖν verò Lysiæ est celeberrimũ esse seu clarissimũ. Vide B. 364.

ΔΟ´ΞΑ, ης, ἡ, Sẽtentia, Opinio. Hom. Il. κ, v. 325, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης. i. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, inquit Eust. (Vnde apparet pessimè reddi vulgò, Neque ex opinione) Sic & Od. λ. Thuc. l. 1, ἢ μιᾶς κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ. Idẽ 3, παρὰ δόξαν τῶν ὑμετέρων πλῆθος παρανομεῖν, Contra quàm sentiamus. Aristot. Eth. 4, κατ' ἀλήθειαν & κατὰ δόξαν inter se opponit. Idem tamen in 7, dicit δόξαν ἀληθῆ, scribens, περὶ μὲν οὖν τοῦ δόξαν ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην εἶναι &c. Ad qua δόξης distinctionem ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, pertinet & hic Plut. locus, De Herod. παρέσπασεν καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Vt autẽ hic ὑπόνοιαν & δόξαν, sic alibi ὑπόληψιν & δόξαν copulat. δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionẽ habere de aliquo, Isocr. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, vt Lat. Opinionẽ præbere. Luc. De salt. ὡς μὴ δόξαν ἀγροίας ἢ ἀμαθίας παρέχωμαι. Xen. autẽ & genit. & alicubi etia infin. iunxit, Hell. 7, ὥστε δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ ποιήσασθαι μάχην. Sic sæpe δόξα est opinio quæ habetur ab aliis de nobis, nõ quã habemus ipsi de illis: præsertim verò cum ἔχειν vnde δόξαν ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. in Themist. δόξαν παρέσχε τοῖς ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἑλλήνων περιουσίαν διαπεπρᾶχθαι, Existimatus est. Sic in Theseo, δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, Existimabantur. Conuenit talis interpretatio & huic Plut. loco, ac similibus, τοῖς πᾶσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, Existimantur diuinitus contingere, vel Censentur. Sic ἐν δόξῃ μανίας apud Hermog. Quum existimaretur furere. Et apud Plat. in epist. μεῖζον τῆς δόξης ὄντι, Maior quàm existimatũ sit, Maior opinione de hoc concepta. Iungitur δόξα & cũ περὶ, vt apud Chrysost. ἡ περὶ τῶν ἔξωθεν δόξα, in lib. De sacerd. τῆς περὶ τῶν ἔξωθεν δόξης φροντίζων. vbi exponitur Suspicio, perperam: vt ego quidem opinor, qui pro eodem dixisse Synes. obseruaui, δόξαν τῶν ἔξω, epist. 109, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐξαρτῶσιν χρηστῶν οἱ περὶ δόξαν τῶν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. Δόξα sæpe etiam redditur Expectatio: vt quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, sicut Thuc. 3, ἐπειτα ἐάν τι παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀποβῇ. Sic Pl. in Sol. φρονῶν παρὰ δόξαν τοῦ σχήματος. B. autẽ δόξαν vertit & Speciẽ, quũ περικαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος apud Chionem interpr. Modestiæ speciem præferre. ‖ Δόξα nonnunquam philosophis tribuitur, estque idem quod Dogma, seu Axioma, (inquit B.) aut Propositio adeo fixa vt axiomatis instar sit. Aristot. Metaph. 3, ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις. Inde & κύριαι δόξαι Epicuri apud Cic.

Δόξα, Fama, Rumor. ἀγαθὴ δόξα pro εὐδοξία, bona fama, apud Solonem in Elegia, — καὶ πρὸς ἁπάντων ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Et pro eodem χρηστὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem De rep. 2, dixit ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, pro Infamare. Sæpe autẽ sine adiectione ponitur, vbi pro re de qua agitur, an in bonam an in malã partem accipiatur, facile cognoscitur. Plato De rep. 2, τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευακὼς εἰς ἀδικίαν. Ibidem δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Plut. in Theseo, δόξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην. Huc autem referri possunt & exempla illa quæ attuli, quum dicerem δόξαν esse opinionẽ quæ ab aliis habetur de nobis. ‖ Verùm sciendum est δόξαν interdum ad bonæ famæ significationẽ restringi, ideóque reddi Gloriam, Honorem. Plut. in Probl. Rom. τὴν δὲ ὀνόματι δόξαν ἄν τις ἢ τιμὴν μεθαρμόσειεν. Isocr. ad Phil. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὑτοῦ δόξαν κατέλιπεν. Idem in Paneg. præfixit ei φήμην etiam & μνήμην, scribens, φήμην δὲ καὶ μνήμην καὶ δόξαν πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν ἢ ζῶντας ἕξειν ἢ τελευτήσαντας καταλείψειν; Dem. Ol. 1, δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος. Et Philipp. 4, πατρῴα δὲ ἡ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει.

Composita à δόξα significante opinionẽ: quorũ tamen quædã & alterã eius significationẽ inclusam habẽt, vt videbis in altera compositorum classe.

C. Δοξοκαλία, Opinio pulchritudinis suæ, Bud. ex Plat. in Phil. τὴν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν.

C. Δοξόσοφος (vt suprà δοκησίσοφος) Qui sibi sapiẽs videtur, aut Qui sapiens seu doctus videri vult, quum non sit: aut etiam aliis videtur, Qui sapeintiæ seu doctrinæ famam aucupatur. Plato in Phædro, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. Et Aristot. Rhet. 113. HINC Δοξοσοφία, Opinio sapientiæ seu scientiæ quam falsò quis de se concipit, seu falsò aucupatur, apud Plat. Sic & Gal. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαντες. Plut. οἰήματος ἐπληρούμην καὶ δοξοσοφίας. Syn. ἀφρὸν γὰρ ἡ δοξοσοφία καὶ ἀπατηλὸν οὐκ εἶδος. Cæterũ siqs δοξόσοφος ab ipso verbo δοξάζω quàm ab eius verbali δόξα deducere malit, nõ magnopere repugnabo.

C. Ἀλλοδοξέω, ῶ, F. ήσω, Aliud opinor quàm sit reuera. Plato, ἀλλ' ἔοικε γὰρ, ὡς φής, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναι. IDEM sign. & Ἑτεροδοξέω. Inuenitur ET Ἀλλοδοξία pro opinatione falsa de re aliqua: ad verbũ, opinione qua quippiã aliud esse nobis persuademus quàm sit.

C. Ἀμφίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo duplex est sententia, siue opinio, De quo dissentientes sunt opiniones, De quo in vtranque partem disceptatur, Anceps, Dubius. Polyb. ἀλλ' ἀεὶ τὰ ἀμφίδοξα τὰ πλεῖστα τῶν κινδύνων ἀπέβαινε. Quidam apud Suidam ἀμφίδοξον ἀγῶνα vocat certamẽ anceps. Plut. in Fabio metaph. ἐπίδικον νίκην vocauit & ἀμφίδοξον, victoriam ancipiti marte diremptam, de qua ambigitur inter partes, vt Bud. exponit. ‖ Ἀμφίδοξον substantiuum apud Theophr. De caus. pl. l. 1, ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, προσδιορισμοῦ δέ τινος δεόμενα. i. In controuersia posita, vel in dubio posita. hoc est Controuersa sunt hæc & dubia, ταῦτα οὐχ ὁμολογούμενά ἐστιν.

Ἀμφίδοξον, Quod est inter ἔνδοξον & ἄδοξον, Nec gloria nec ignominia præditum: vel vtriusque particeps. Ita Bud. remittens ad præfationẽ Panath. Aristidis.

CONTRA Ἀναμφίδοξος, (præfixo α priuatiuo, & inserto ν) Minimè dubium, De quo dissentientes nõ sunt opiniones. HINC & aduerbium Ἀναμφιδόξως, Indubiè, Indubitatè, Omnium consensu.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, F. ήσω, Ambigo, Dubito. q. d. Vtrãque in partem inclino in mea sententia. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης, De Ithaca ambigo. ἀμφιδοξοῦσι δικασταί, Ambigunt iudices, Dubiã & ancipitẽ habent iudices sententiã. Alii intellexerunt hoc dictum de iudicibus quorum vna pars diuersam ab altera sentẽtiam haberet: vnde & exposuerunt, Pares iudicum sunt sententiæ.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, In controuersiam venio, In controuersia positus sum. ἀμφιδοξούμενα βιβλία. i. ἀμφισβητούμενα, inquit Suidas.

C. Ἀντίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrà sentiens, Contrariam opinionem habens, Contrarius in sententia seu opinione. Apud Gregoriũ ἀντίδοξοι opponũtur bene sentiẽtibus de fide Christiana.

C. Ἀντιδοξέω, ῶ, Contrariam sentẽtiam habeo vel sequor, Contrarium censeo, Refragor. Polyb. l. 1, ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία χράζων ἐκείνῳ.

C. Ἔνδοξος, ου, ὁ & ἡ, Opinabilis. B. ex Arist. scribẽte in Top. princ. ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς καὶ τούτοις ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat argumenta dialectica.

C. Ἐπίδοξος, ου, ὁ & ἡ, De quo est opinio. q. d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν. vt ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, opinio est de me, facturum

me istud, sed iungitur & aliis infinitiui temp. Incipiam tamen ab exemplis futuri, quæ & frequentiora esse arbitror. Herodot. ἐπίδοξοι ποιήσειν. Isocr. ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός. Sic ἐπίδοξος χειροτονήσειν, & alibi κρατήσειν, & alibi αἱρήσεσθαι apud Plut. Cum aliis autem temp. vt Antiphon, τὰ μεγάλα μὲ κακὰ ἐκπεπονηκότα, ἔτι ἢ μείζονα ἐπίδοξοι ὄντα παθεῖν. Isocr. ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æsch. ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. Cæterùm ἐπίδοξος B. vertit De quo est opinio in futurum: sed hæc duo postrema verba in locis autorum interpretandis addi non possunt. Sunt verò & qui breuius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν, Qui in opinione erat assequendi. (cuius tamē generis loquendi exemplum nullum afferunt) Hoc addo, ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Existimor, Videor. vt ἐπίδοξοι παθεῖν, Qui existimantur passuri: ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός, qui malus fore videtur. HINC Ἐπιδοξάζω, quod tamen significationis analogiam (vt ita dicam) non seruat, vt quidem Gaza ἐπιδοξαζόμενον vertit apud Theophr. nā ista eius verba, De caus. pl. lib. 1, p. 123, δεῖ τοῦτο μὲ ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρῆσθαι, vertit, Id loco opinionis cuiusdam adiectitiæ dictum putetis. Quam illius interpretationem affert & Bud. sed suum de ea iudicium nō addēs.

Ἐπίδοξος, Celeber, Clarus, Illustris. Plut. ἐπίδοξον τῇ φύσει χρῆμα καὶ ἐπιχείρημα. quem tamen huius nominis vsum damnat Phrynichus.

C. Ἑτερόδοξος, Qui alterius est opinionis, seu diuersæ opinionis. (quæ diuersitas intelligitur, habita rerū & persona rū de q̄bus agitur ratione, sicut & in aliis multis ex ἕτερον compositis) Vertitur etiam, Qui est alterius sectæ. Luciano (inquit Bud.) ἑτερόδοξοι philosophi Contraria dogmata tuentes, οὐχ ὁμόδοξοι. HINC Ἑτεροδοξία, Opinio diuersa, Opinionis diuersitas. ET Ἑτεροδοξέω, ῶ, Alterius vel diuersæ opinionis sum. Peculiari autem signific. ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hist. eccles. 4, Qui orthodoxiæ nō assentiuntur, μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ ἑτεροδοξεῖν. Bud.

C. Κακόδοξος, Cuius praua seu peruersa est opinio, Qui malè sentit aliqua de re. ET Κακοδοξία, Mala opinio, Malum dogma. Et apud Ecclesiast. scriptores, vt Basil. & Theodoritum, pro hæretico dogmate seu hæreticis dogmatibus. Vnde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basilio opponitur. ET Κακοδοξέω, Sum prauæ opinionis. ‖ Item Malè audio, vide in altero Κακοδοξέω composito à δόξα significante gloriam.

C. Ὁμόδοξος, ὁ, ἡ, Qui eiusdem est opinionis. ET Ὁμοδοξία, Eadem opinio aliquorum, Consensus in opinione, Aristot. Ethic. 9. ET Ὁμοδοξέω, Eiusdē sum opinionis, Idem sentio.

C. Ὀρθόδοξος, ὁ & ἡ, Cuius recta est opinio (opposità præcedenti κακόδοξος) Sed restringitur apud eccl. script. ad eum qui rectè de Christiana religione sentit. cui opponitur κακόδοξος, qui malè sentit, qui videlicet est hæreticus. HINC Ὀρθοδοξία, Recta opinio, apud Basil. & Synes. ET Ὀρθοδοξέω, Sum rectæ opinionis, Rectè sentio: vt ὀρθοδοξοῦντες λαοὶ apud Basil.

C. Παράδοξος, ὁ & ἡ, Qui est præter seu contra omnium opinionem, Inopinatus. Vnde & Admirabilis, item Incredibilis ex cōsequente redditur. vt παράδοξα ἀκούσματα, Luc. De cal. Et παράδοξοι βίοι τυράννων ἢ βασιλέων, Herodian. Aristot. Rhet. 2, ὀλίγοι τὴν αἰτίαν τὸ παράδοξον. Cic. quoque quendam libellum Paradoxa Stoicorum inscripsit. ‖ Item Παράδοξον schema Rufiniano, quum aliquid præter expectationem auditoris profertur. HINC Παραδοξολόγος, Qui paradoxa dicit. ET Παραδοξολογία, Oratio paradoxa, Quod præter seu contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictū. Æsch. εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἀκούουσιν ἔρχεται. ET Παραδοξολογέω, Paradoxè loquor, Dico præter seu contra opinionem omnium. Sic Hermog. de poetis loquens, τὸ παρ' ἀνθρώποις ἢ τοῖς ζώοις παραδοξολογοῦσιν. Bud. ex Eusebio affert, interpretans etiam Paradoxè iacto. HINC & Παραδοξοποιός, Qui facit quæ sūt præter opinionem omnium, Qui mirabilia & incredibilia facit. Sic autem à quibusdam dictus fuit Gal. sicut & παραδοξολόγος. ET Παραδοξοποιΐα, factum paradoxum. Pro miraculo in vita Lucæ. ET Παραδοξοποιέω, ῶ, Paradoxas res facio, Miracula facio.

Παραδόξως, aduerb. Præter omnium opinionem, Incredibiliter.

C. Φιλόδοξος, ὁ & ἡ, Qui opinionem seu opiniones sectatur, Qui bona opinabilia sectatur. vt Bud. exponit apud Platonem: à quo distingui ait ἀπὸ τοῦ φιλοσόφου, Qui cognitionem & scientiam consectatur, in 5 De rep. in fine.

C. Ψευδόδοξος, ου, ὁ & ἡ, Cuius falsa est opinio. ET Ψευδοδοξία, Falsa opinio.

Composita à δόξα significante gloriā aut famam.

C. Δοξοκοπία, Ostentatio, Iactantia. Item Auræ popularis captatio. Luc. 387, ἀπὸ τῆς ἀβελτηρίας ἀπὸ τῆς δοξοκοπίας. & 388, καὶ τὴν περὶ τὰ καὶ δοξοκοπίαν. Plut. An resp. admin. τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας ἀπηλλαγμένης ... καὶ δοξοκοπίας. Et in Pericle, ... τὴν ... δοξοκοπίας τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντες. nō δοξοκοπίας. Appian. ... ἀπὸ δοξοκοπίας ... Vide & Suidam.

C. Δοξολογία, Celebratio quæ fit recensendo quæ ad gloriam seu honorem alicuius pertinent. ET Δοξολογέω, ῶ, Gloriosa celebratione colo, vt Bud. apud Bas. interpr.

C. Δοξομανής, Qui insano gloriæ amore tenetur. Athen. l. 11. ET Δοξομανία, vel Δοξομάνεια, Insanus gloriæ amor. Plut.

C. Ἄδοξος, ὁ & ἡ, Ignobilis, Inglorius. Isocr. in Euagora, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστούς, ex ignobilibus claros. ἄδοξα ὑποθέσεις, infames materiæ, vt exponit Gellius. cuius aliam explicationem ponam paulo pòst. ‖ Ἄδοξος Luciano ἄτιμος, ignominia notatus: cui opponitur ἔνδοξος, integræ opinionis.

Ἄδοξος, ex δόξα significante opinionem, Inopinabilis. vt ἄδοξοι προτάσεις, Propositiones necopinabiles, necopinatæ: oppositæ ταῖς ἐνδόξοις. Alex. in Top. Aristotelis. Gellius lib. 17, cap. 12, Infamies materias, siue quis dicere mauult, Inopinabiles, quas Græci ἀδόξους καὶ ἀπίστους ὑποθέσεις appellant, & veteres &c.

Ἀδοξία, ας, ἡ, Infamia, Dedecus, Ignominia. Xen. ... φυλάττεσθαι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Plato ἀδοξίαν περιάπτειν τινί, Ignominiā alicui afferre, Inurere notam ignominiæ. Demosth. autem Olynth. 1, ἀπονίψασθαι τὴν ἀδοξίαν, Abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, aduerb. Ingloriè, Ignominiosè, Probrosè. ἀκλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Inglorius sum, Ignobilis sum. Inexistimatus sum, quidam ex Gellio vertunt. Euripides in Hecuba ἀδοξοῦντας & δοκοῦντας inter se opponit in quadam gnome, quam Ennius reddens, ἀδοξοῦντας interpretatus est ignobiles, vt δοκοῦντας opulentos. Sed tamen ignobiles (inquit Gellius) ἀντὶ ἀδοξούντων, & opulenti ἀντὶ δοκούντων satisfacere sententiæ non videntur. nam neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, neque omnes opulenti δοξοῦσι. Hæc Gellius lib. 11, cap. 4, qui immeritò mihi Ennium reprehendere videtur quòd ἀδοξοῦντας interpretatus sit ignobiles. Et quum dicit, neq. omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, intelligit, non omnes ignobiles malæ sunt famæ, malè audiūt. quod sanè verum est: sed considerare debuit, ἀδοξεῖν non semper significare malè audire, sed simpliciter interdum Ignobilem esse, Inhonoratum esse: quum videlicet α priuatiuum est. ‖ Ἀδοξέω, Malæ sum famæ, Male audio: pro κακοδοξῶ. Plutarchus, ἀδοξεῖ γὰρ τὸ φιλάνθρωπον αὐτῶν καὶ φίλαρχον οὐχ ἧττον ἢ φιλόδοξον. & in hac signif. non tātum α denotat κακόν, (quam vim aliquādo habere dictum est initio huius operis) sed & δόξα non gloriam significat, sed opinionem siue existimationem passiuē: id est qua tales vel tales existimamur. ‖ Ἀδοξέω, exponitur apud Iosephum, Non honestum puto, ἀπαξιῶ lib. 9, ἀδοξοῦν αἰσχρὸν ... .

Ἀδοξέομαι, οῦμαι, pass. Idem quod ἀδοξέω. Apud Xen. Inglorius & abiectus sum: in Œconomico, καὶ γὰρ αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί τε εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων. Suidas ἀδοξεῖται exponit οὐ τιμᾶται, id est, Non honoratur, Honore dignum no cēsetur: in hoc loco, ... Ῥωμαίοις ἀδοξεῖται.

C. Ἔνδοξος, ὁ & ἡ, Gloriosus, Honorificus, item Celeber,

Illustris. ἔνδοξοι ταφαί, Plut. Pericle, Honorificæ sepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνήρ, Celebris vir, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accus. vt ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά, Xen. Item τὸ ἔνδοξον substant. Dignitas, Bud. HINC Ἐνδοξολογέω, ῶ, Gloriam in sermone aucupor. vt ἐνδοξολογοῦντας rhetores vocat Laertius in Diogene, 182. ET Ἐνδόξως, Gloriose, Honorifice. Et ἐνδοξότατα, Gloriosissimè, Honorificentissimè.

C.Α.Ὑπερένδοξος, Suprà quàm dici possit gloriosus.

C.Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος, sed parum vsitatum.

HINC Εὐδοξία, Celebritas, Claritas nominis. Isocr. de Pythagora, τοσοῦτον εὐδοξίᾳ τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν. Plato in Epist. τῶν περὶ τῆς παλαιᾶς εὐδοξίας σου οὔσης. Cic. εὐδοξίαν ait & Gloriam, & Bonam famam reddi posse. ET Εὐδοξέω, ῶ, Celebror sermone hominum, Sum clarus, Clareo. apud Æschinem. Sic & Ceb. Theb. τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν.

C.Κακοδοξία, Infamia, Ignominia. vt τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. Et πίπτειν ὑπὸ κακοδοξίας, Plato De rep. 2. ET Κακοδοξέω, ῶ, Infamia laboro, Malè audio, Xen.

C.Κενόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inanis gloriæ cupidus, seu amans. ET Κενοδοξία, Inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium. Chrysost. κενοδοξίας ἐφίεμαι καὶ ἐπαίνου. ET Κενοδοξέω, ῶ, Inanis gloriæ sum cupidus (vel vt Bud. apud Naz. & Chrysost. exponit) Inani gloria ducor.

C.Ὁμόδοξος, Pari gloria præditus, Greg. ET Ὁμοδοξία, Par gloria.

C.Φιλόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gloriæ cupidus, Ambitiosus. Herodian. 3. ET Φιλοδοξία, Gloriæ cupiditas. ET Φιλοδόξως Cum cupiditate gloriæ, Ambitiosè. ET Φιλοδοξέω, ῶ, Gloriæ sum cupidus. Item Gloriæ seruio. ITEM comp. Ἀντιφιλοδοξέω, ῶ, Gloriæ cupiditate certo cũ aliquo. ET Συμφιλοδοξέω, Gloriæ tuæ seruio. Bud. CONTR. Ἀφιλόδοξος, Minimè gloriæ cupidus, Non ambitiosus.

Δοξάριον, Gloriola. Luc. ‖ Item ἀπλῶς δόγμα, Hesych.

¶ Δοξάζω, Opinor, Sentio, Existimo. Plato De leg. δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις, idem De rep. lib. 1. Xen. οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Cui opponitur τὰ ἀντικείμενα δοξάζειν ἀλλήλοις, Aristot. Hinc δοξάζομαι ἄδικος Plat. Existimor iniustus. ‖ Δοξάζειν, Sentire de se magnificè, Bud. ex Thuc. HINC Δοξασία, Opinatio, Opinio. ὑπόληψις, Suid.

Δοξάζω, Celebro, Gloriosa celebratione colo. Vulgò Glorifico. Vnde & pass. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. Et ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. Vide Bud. p. 368 de recepta & à vet. hac sign. ET de Ἐνδοξάζεσθαι ibidem.

Δόξασμα, Quod faciendũ videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. B. ET Δοξαστής, Opinator. ET Δοξαστικός, Qui vi opinandi præditus est, Aristot. Ethic. Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα quæ opinandi signif. habent. AT Δοξαστόν, Opinabile, Cic. interpr. apud Plat. vide in Cic. lex. SED Ἀδόξαστος, actiua signif. Nihil opinans, Alex. in Top. pag. 41, ἀλλὰ περὶ τούτων τῶν προβλημάτων ἀδόξαστον ἅπαντα.

C.ΑΝΤΙδοξάζω, Opinionis contrariæ sum, Contrariã sententiam habeo, Contrarium alicui dogma habeo, seu contraria dogmata: vt quum philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laertius, ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται Θαλῇ καὶ Πυθαγόρᾳ. ‖ In vulgatis lex. Græcol. ἀντιδοξάζω exponitur duntaxat Vicissim glorifico. quæ interpretatio ad alterã δόξης significationem pertinet.

C.ΕΠΙδοξάζω, vide in Ἐπίδοξος. AT Προσεπιδοξάζω, q.d. Approbo mea opinatione. Sunt & qui vertãt Coopinor. Gell. lib. 19, cap. 1, τὰς φαντασίας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica non approbat, hoc est, οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει, sed abiicit respuitque. Et statim post, Et eadem incepta, tanquam si iure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, quum super ista re disserunt, vtuntur.

C.ΚΑΤΑδοξάζω, q.d. Contra opinor. Bud. tamen exponit simpliciter Opinor, Existimo, in hoc Xen. loco. p. 147, ἢ οἱ καταδοξάζοντες μὲν αὖ ἄλλους τοὺς ἐλθεῖν. Ego certè puto talem esse vim præpos. κατὰ hoc in verbo, qualis est in καταγινώσκω: quinetiam καταδοξάζω hîc dici quod alibi καταγινώσκω.

A C.ΜΕΤΑδοξάζω, Opinionem muto, & μετατίθεμαι, vt B. exponit in hoc Plat. loco, διὰ γαμεῖν γεννηθῆναι σὺ γε φαίνῃ αὖ εἶναι σὺ αὖ μεταδοξάσαντι, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντι, ἢ ὑπὸ φόβου δείσαντι.

C.ΠΑΡΑδοξάζω, Inhonoro, Dehonesto, Infamo. In vulg. lex. affertur ex cap. 28 Deut. & cap. 10 Eccles. ‖ Item in contr. signif. Valde honoro, Illustro, Mirabile reddo. à παράδοξος, ex cap. 3, lib. 2 Macc. οἱ δὲ τὸν Κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον.

Παραδοξάζω, Falsam opinionem concipio, in v. l.

B C.ΣΥΝδοξάζω, q.d. Conglorifico, Simul glorifico, Simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως, Gregor. Qui pari honore afficitur.

ΔΟΚΕΥΏ, Obseruo. Item Insidior. à verbo δοκῶ, quia obseruamus eum & ei insidiamur quem in manus nostras venturum putamus. Il. ψ, Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας Οὔτασ' ἐπαΐξας. Sic Il. π, ἐφορμηθέντα δοκεύσας. Et Il. ψ, — καὶ τὸν προύχοντα δοκεύει, id est ἐπιτηρεῖ. Exponitur interdum & expecto. Est autem poeticum. Data verò fuit significatio participii δοκεύων participio passiuæ vocis δεδοκημένος, à δοκέομαι, alioqui nihil tale significante: est enim δεδοκημένος, Qui obseruat,

C Qui stat in insidiis. Il. ο, circa finem, ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' ἑστήκει δεδοκημένος. vbi Eustath. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. VNDE Προδοκαί, (inquit) Angustus locus, qui insidiantibus est aptus. (Subsessa Latinis vt quidam scribunt) Vnde infrà, διζημένος ἐξεῖ δοκεῖ. Hæc Eustathius, confundens certè diuersas verborum origines.

ΔΟΚΆΖΩ, idem quod δοκεύω, sed parum vsitatum.

D Videtur certè Sophron apud Demetr. Phal. πλέον δοκάζων dicere pro Nauigandi tempus obseruans vel expectãs. Sed apud Theocr. in fine Idyllii primi δοκάσδεις (Doricè pro δοκάζεις à δοκάζω) est pro Putabis, Arbitraberis. AT δοάσσατο per syncopen dicit Homerus (cum ascititio σ) pro Visum est, tanquam à δοκάζομαι retinente significationem τοῦ δοκῶ, pro Videor: Il. ν, ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. ‖ Apud Apollon. autem ἑζόμενον δ' ἤπειτα δοάσσατο, pro Statuit, Decreuit. ET Προσδοκάζω itidem pro Obseruo. Hesychio

E παρατηρεῖ, ἐπεδρεύω. Fortasse à προσδοκάω, de quo dictum modò fuit in Δοκεύω.

¶ Δοκάω inusitatum (vt opinor) sed à quo COMP. Προσδοκάω, ῶ, in frequenti vsu est in soluta oratione. Est autem Προσδοκῶ, Expecto (in ea signif. à qua dicitur aliquid præter expectationẽ fieri) vel Spero. Aristoph. Vespis, Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶτε λίαν μέγα. Xenoph. de equo loquens, εἰ προσδοκῴη, ὅποτε τὰ σημαινόμενα πράξει, ῥαστώνην τινά. id est (Bud. interpr.) Si speret. Cum futuro Æsch. προσδοκῶ ἀποδείξειν, vbi redditur Confido. Sic a-

F pud Demosth. προσδοκῶ κακὸν αὖ τι ἀκούσεσθαι, pro futuro ἀκούσεσθαι. Et pass. Προσδοκῶμαι tam de persona quàm de re. vt προσδοκῶμαι τοῦτο ποιήσειν. De re autẽ, vt τὰ προσδοκώμενα, Quæ expectãtur, Quæ sperantur: & τὰ προσδοκηθέντα, id est Sperata, Expectata, vt interpr. Bud. in hoc loco, οὐδ' ὅπου θόρυβοι τῶν προσδοκηθέντων. Et in malum apud Herodianum (vt προσδοκώμενον in loco Demosth. quem modò citaui) δεινὰ προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστη συμβῆναι φασιν.

Προσδοκῶ pro Arbitror, de re præterita apud Plat. in-

G quit Bud. Ex eodem autem Plat. in v. L. affertur, προσδοκῶ προσήκειν τῷ εἰς τοῦτο, De republica 2, pro Reor ad hoc prodesse.

Προσδόκημα, ατος, τό, Expectatio. Plato, τοῦτο τῶν παθημάτων προσδόκημα. ITEM Ἀπροσδόκητος, Inexpectatus, Necopinatus, Inopinus. Dicitur de re & de persona, ἀπροσδόκητος ἐνεργία Thuc. & contra ἀπροσδόκητοι τοῖς ἐχθροῖς apud eundem. Dicitur etiam aliquid ἀπροσδόκητον ἀποβαίνειν. Et aduerbialiter, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex improuiso. Item, ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ. ET Ἀπροσδοκήτως, aduer-

H bium, pro eodem, Præter expectationem, Ex improuiso, Inopinato. vt ἐπιπεσόντων ἀπροσδοκήτως, Thuc. 1.

Ἀπροσδόκητος actiuè, Qui non expectat, Qui nihil tale expectat. Ita enim accipi puto à Thucydide pag. 145, & alibi.

Προσδοκία, idem quod προσδόκημα, & multo vsitatius.

Demosth. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας: Lat. In expectatione esse. Et προσδοκίαν παρέχειν ὡς ἐπιπλεύσονται, Thuc. Expectationem afferre. Apud Plut. in Pomp. προσδοκία est expectatio de virtute alicuius, id est spes, vt inquit Bud. Sed sign. expectationē tam mali quā boni: vt quum φόβος definitur προσδοκία κακοῦ apud Aristot. Ethic. 3. Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opinio impendentis mali. Παρὰ προσδοκίαν schema, quum aliud respondemus quam expectetur. ‖ Προσδοκία, Metus. Thu. 2, οὔτε προσδοκία οὐδεμία μὴ ἄν ποτε οἱ πολέμιοι ἐξαπιναίως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. HINC Προσδόκιμος, Qui expectatur, De quo expectatio est. Thuc. 7, καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ προσδόκιμος αὐτοῖς. Sic lib. 1, τοῦ βαρβάρου προσδοκίμου ὄντος. Et in malum apud Hippocr. προσδόκιμος ὁ θάνατος παραυτίκα. ‖ Sed προσδοκίμοι ὄντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ apud eundem lib. 7, schol. actiuè accipit pro θαρροῦντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, subaudiens ἐλθούσῃ.

ΔΟΛΙΧΟ´Σ, Longus, Prolixus. δολιχὸν δόρυ, Il. ν, longa hasta. Et δολιχήρετμοι, Apoll. Longis remis. Et δολιχὰ πρυμνήσια, in Epigramm. Lōgi rudentes. ‖ Dicitur & de longitudine temporis, vt δολιχὸς πλόος & δολιχὴ νὺξ in Od. Sic δολιχοὶ κάματοι, in epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ‖ Δολιχὸν aduerbialiter etiam putatur accipi Il. κ, ἔγχει δ' ἔξω ὅσσα φημὶ μαλησίμβν Ἀργείοισιν ἀνθρώποισι καὶ δολιχόν.

C. Δολιχογραφία, Prolixitas scripti vel scriptorū, ex Epigr.

C. Δολιχόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens longam vmbram, Longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος, Hom. Il. γ & alibi, sicut & δολιχὸν δόρυ dicit. Cætera composita vide in substant. vt δολιχόδρομος in δρόμος.

Δολιχός, vel Δόλιχος retracto accentu, Certum curriculi spatium, duodecim aut (secundum alios) vigintiquatuor stadiorum. Metaphora autem eleganti Laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, qua & Latini dicunt Vitam decurrere, & Decursum vitæ spatium. HINC Δολιχεύω, Dolichum curro seu decurro, Epigr. lib. 1. Et generalius δολιχεύειν δρόμον, vt apud Philonem De mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, quod Bud. interpr. Naturæ curriculum quasi Circense peragit. Apud eundem in vita Mosis, δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω pro Sursum deorsum cursitare.

¶ Δόλιχος, Legumen quoddam, Phaselus, aut Pisum, secundum quosdam. Gorr. δολίχους cicerculas seu phaseolos ex Galeno interpr.

ΔΟ´ΛΟΣ, Dolus, Fraus. Hom. Od. ψ, Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε. Sic Il. ο, κακότεχνος δόλος. Idem interficere δόλῳ & κράτει, item δόλῳ & ἀμφαδὸν, alicubi inter se opponit. Frequentissimus autem est illi huius vocabuli vsus. Isocr. in Euag. οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγιγνόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristophani autem in Pluto δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις.

C. Δολομήδης, Qui dolos meditatur, Dolosus. ET Δολομήτης, vel δολόμητις, Cuius dolosa sunt consilia. Dolosus, Vafer. Vnde δολομῆτα in vocandi casu Il. α: & δολόμητιν Αἴγισθον, Il. γ.

C. Δολομήχανος, Doli seu dolorū machinator, aut fabricator, Dolosus, Fraudulentus. Ea forma qua κακομήχανος.

C. Δολοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolos nectens seu texens, Dolosus, Fraudulentus. Sappho Venerē alloquens, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonū φωνὴ δολοπλόκος, vox dolosa. HINC Δολοπλοκία, Dolosum commentum seu vafrum. Hesych. autem δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς.

C. Δολοῤῥαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dolis seu ex dolis consutus, & quasi consarcinatus, Dolosus. VNDE Δολοῤῥαφία, Dolosum commentum, Vafrities. Epigr. l. 7, Ἡφαίστου πίσυνα δολοῤῥαφίῃ.

C. Δολοφονία, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδὸν, vt loquitur Hom. ET Δολοφονέω, Dolo occido, & ex insidiis. Plut. δολοφονεῖν & κρυφαίως ἀναιρεῖν pro eodem dicit in Pericle. Sic passiuum Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi, & per insidias.

C. Δολοφρονέω, Dolum cogito, seu dolos, Meditor fraudes. vt Vlysses δολοφρονέων in Od. non semel: item Iuno δολοφρονέουσα aliquot Il. locis. HINC Δολοφροσύνη, Doli meditatio, vel Dolus, Vafrities. Vt Il. τ, — δολοφροσύνῃ ἀπάτησεν.

C. Ἄδολος, Doli expers, Dolo carens, Candidus, Syncerus. φίλων ἀδολώτατα, Synes. Dicitur & de re: vt ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ, Plato in Epist. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eundem Synes. ‖ Ἄδολος, Non adulteratus, apud Aristidem. HINC Ἀδόλως, Citra dolum, Candidè. Thuc. p. 158.

Δολόεις, εντος, ὁ, Dolosus, Subdolus. Apoll. δολόεσσαι ἀεικελίαι θεαί. Item Dolo factus: vt δέσματα δολόεντα, Od. θ.

Δολόω, ῶ, F. ώσω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. Aristophanes Equit. Et τοῖς δολώσαντάς τινα γάμοις, ex quopiam tragico, in v. l. ‖ Est etiam Adultero. vnde nomisma δεδολωμένον. Et δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Sed & δολοῦν dicūtur qui lanas tingunt, sicut & φαρμάττειν, teste Polluce. (quò pertinet δολερὰ χρώματα) Tale esse mihi videtur quod Latini poetæ dicunt lanam mentiri colores. HINC Δόλωσις, Deceptio, Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, Dolosus. vt δολία τέχνη, Hom. & Hesiodus. Item δόλια ἔπη, Hom. Et de persona interdum, vt apud Aristophanem de Mercurio. Sophocles autem in Aiace, δόλιος ἐξ ἡμῶν ὀμμάτων pro δολίως. Et superl. δολιώτατος. HINC Δολιόπους, Doloso pede gradiens. ET Δολιόφρων, Eurip. Dolosa cogitans, Fraudulentus. ET Δολιότης, Fraudulētia. ITEM Δολιόω, Dolo vtor, apud Græcos Bibl. interpr. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις. ITEM Δολίζω, Adultero, Diosc. ET Δολιεύομαι, Fraudulenter ago.

Δολερός, idem quod δολόεις & δόλιος, sed δολερὸς potius in prosa vsurpatur quàm illa. Xen. Pæd. 1, ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν καὶ δολερόν. Et δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα, apud Herodotum. Vbi δολερὰ χρώματα optimè conuenire puto cum eo quod tradit Pollux δολοῦν ἔρια dici pro βάπτειν. ET Δολερῶς, Dolose.

ΔΕ´ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, Esca qua animalia capiuntur. Aristot. τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin. Non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπιών. Et metaph. apud eundem, ὁ δὲ τοιοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιών. Euripid. Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. Dictum autem volūt quasi δόλεαρ: Eustath. verò à δέλος seu δέλω tum hoc tum δόλος deriuat.

Δελεάζω, F. άσω, Inesco, Esca capio. Athen. lib. 7 de quodā pisce, αἰγιαλώδης δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item Escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, Caricam hamo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo De vita Mosis lib. 1, δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. lib. 2, ἐμοῦ προσποιήτῳ δελεάσαντος τὸν ἄνθρωπον, Inescans. Et in pass. apud Demosth. Pro cor. χολῇ δελεαζόμενοι. Philo 1 De vita M. δελεασθεὶς δὲ καὶ ταῖς ἤδη προσπιπτούσαις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσιν, Oblatis inescatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι apud Xen. Illecebris ventris capior. Apud Plut. verò Sympos. δελεασθεὶς ὑπὸ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα προσάγεται, mutata constructione.

Δελέασμα, ατος, τὸ, q. d. Inescamentum, Quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis. Illectamētū. Plut. Pol. Præc. νόθα καὶ κίβδηλα τῶν ἄλλων θεάματα καὶ δελεάσματα. VNDE voce dimin. Δελεασμάτιον, ου, τὸ, apud Athen. l. 4 ex Philoxeno.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, Illicium, Illectamentum.

Δελεάστρα, ας, ἡ, Decipula, Transenna in quam esca imponitur, vt Plautus loquitur. Pollux lib. 10, inter παγίδας numerat, & alio nomine αἰθρομαδίαν dici tradit. citat autē ex Cratino & Nicophonte. Apud Suidā autem δελέαστρα scribitur cum accentu in antepenultima: exponiturque παγίδες, acsi plurale esset à nominat. singulari δελέαστρον.

Δελεαστρεὺς, έως, ὁ, per syncopen pro δελεαστρεὺς, q. d. Inescator, Qui esca decipit. Nicand. Ther. Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελεαστρέες ἰχθυβολῆες.

Δελήτιον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. SED & Δέλητα apud Hesych. expositum δελέατα legitur.

ΔΟΝΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, Agito. Il. χ de bobus, Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. παύου χέρσος ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων. Et illud adespotō παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασπᾶσθαι. Huc pertinet & pass. apud Theocr. Idyll. ζ, Πολλαὶ δ' ἀμφαλὶν ὑφ' ὕδατι κατὰ κράτος δονεῦνται Αἰγαῖος πελάγεσι, id est ἱκανῶς σείονται.

Horat. Sæpius ventis agitatur ingens Pinus. Xen. Symp. ὥς ὑπ᾽ ἀνέμου ῥιπὴ δονουμένας. Herodianus lib. 7, πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος ἐδόνει, Commouebatur, Cõcutiebatur, seu (vt Polit. vertit) Tumultuabatur.

Δόνημα, ατος, τό, Agitatio, Motus. passiua significatione. Lucianus De saltatione, dicit Protea imitari potuisse δένδρου δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commouendi seu quassandi.

C. Ἀδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immotus, Inconcussus. Epigr. lib. 7, Ἀτραπὸς ἀδόνητος ὀρίζεται, id est ἀσάλευτος, Suid.

C. ἈΜΦΙδονέω, ῶ, Vtrinque commoueo seu agito. Epigr.

C. Διαδονέω, ῶ, Concutio, Disturbo. Bud. ex Areop.

C. ἘΚδονέω, ῶ, Emoueo. vnde pass. Πάντων δ᾽ ἐκδεδόνηνται φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt. In Epigr.

Δονέω, Fut. ήσω, idem quod Δονέω. VNDE Ἀδόνητος idem quod Ἀδόνητος.

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, Arundo Cypria, vt Plin. interpr. κάλαμος κύπριος apud Dioscoridem, concaua & crassa, apud amnes nascens: vt tradit Diosc. lib. 1, cap. 15. Eustath. verò δόνακα esse dicit καλάμου λεπτότερον, at ὀρόφου ἀδρότερον: & ex calamo fieri αὐλοὺς, ex donace verò σύριγγας. (Cui ipsius sententiæ suffragatur illud Eurip. Oreste, ἅ ἅ σύριγγος ὅπως ποιὰ Αἰτωλοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι.) Deriuari autem à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur. Od. ξ, Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. Mimnermus apud Athen. λίμνη δ᾽ ἐπὶ μακρὸν αὐτῆ ῥεῦμα, δι᾽ ὃν μεγάλων ὑψιθέων δονάκων. Theophr. lib. 4, cap. 11 De hist. plant. δόνακα scribit esse λοχμώδη, nascique vtplurimum iuxta flumina & paludes, multum autem à calamo differre δόνακα tum in aridis tum in humidis nascentem locis. Vbi Gaza Cannam vertit. ‖In Epigr. pro calamo scriptorio accipitur. ‖Et δόναξ πτερόεις, pro sagitta, in iisdem Epigr. quemadmodum & Il. λ, αὐτίκα τόξον Εἵλκετ᾽ ἐπ᾽ Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Sic apud Virg. – perque ilia venit arũdo. Vt & apud Plinium arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. ‖Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθεμένου ταῖς λύραις. vnde & Sophocles dixerit, τρέφει δ᾽ ἐμοῦ καλάμους ἀοιδοὺς λύρας. Apud Latinos quoque modulari arundine carmen reperimus. ‖Δόναξ etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus & oblongus sit, vt Eustathius tradit: addens esse ὦ ἄλλῳ θαλάσσιον. Plinius Græcum vocabulum retinet. Solen (inquit lib. 32, cap. vlt.) siue aulos, siue donax, siue onyx, siue dactylus. Iisdem ferè verbis Athen. lib. 3, οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρὸς ἄλλων καλούμενοι, πρὸς τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι.

C. Δονακοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arundines nutriens. Eurip. Arundiferus, Ouid.

Δονακεύς, έως, ὁ, Arũdinosus. Il. σ, Παρ᾽ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. vbi Eustath. annotat esse qui legant ῥαδανὸν δονακῆα voce composita, id est ἠχοκαλαμώδη.

Δονακεῖον, ου, τό, Arundinetum.

Δονακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arundinosus. δονακώδης ποταμὸς Apoll. Arg. 1, Bachyl. apud Athen. lib. 1. δονακώδεα Νεῖλον.

ΔΟΡΠΟΝ, ου, τό, & (apud Eustath.) Δόρπος, ου, ὁ, Cœna. idem quod δεῖπνον, nisi quòd magis poeticum sit. Il. τ, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδυόντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον. Et Od. γ, Ἄσπασιος δ᾽ ἄρα τοῖ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Homerus dicit τεύξασθαι δόρπον, & κοσμεῖν δόρπον, & ὁπλίζεσθαι δόρπον, & voce composita ἐφοπλίζεσθαι δόρπα, & παρὰ δόρπα πονεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eũdem est δόρποιο λιλαίεται, & δόρποιο μέδεσθαι. & δόρπου μνῆστις ἔην μάλα κατὰ χατίουσιν ἰκέσθαι. Item ἐπὶ δόρπον ἀγειν, & δόρπον ἐποίχεσθαι. De ipsa autem cœnæ sumptione dicit δόρπον ἑλέσθαι. Æschylus differentiam statuens inter δεῖπνον & δόρπον, Palamedẽ milites suos & duces ordinantem, ita loquentem introducit, σῖτον δ᾽ εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι τρίτα. Per κατάχρησιν pro pastu simpliciter ponitur apud Opp. De venat. lib. 3, Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποιο μέλει, τὸ δ᾽ αὖτε πόνοιο. AT Δόρπη, ης, ἡ, apud Erotianum, Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρός, ὅθεν τὸ δόρπον παντεῖ, quam etymologiam δόρπῳ quoque Eustath. tribuit. SED & Δορπηή apud Suidam idem quod δόρπον seu δόρπος.

Δορπία, ας, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (vt Suidas tradit) ὅτι ὀψὲ πρὸς ἑσπέρας συνελθόντες εὐωχοῦντο. Vnde δορπία τῆς ἑορτῆς in vulg. lex. q. d. cœnali die festi. Notandum verò, apud Suidam scribi δόρπια duobus in locis: quasi pluralis numeri sit, à δόρπιος seu neutro δόρπιον.

B C. Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Theocr. Idyll. ιγ, Κὠχ᾽ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆι καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in littore. quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apoll. appellat. ‖Item q. d. Postcœnius. vt ἐπιδόρπιος ᾠδὴ apud Nonn. & apud Athen. l. 4, καὶ πλευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, τραγήματά τε ὡ πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπὶ δ᾽ ἐθέσαν, καὶ πλακοῦντες. vbi Budæus interpretatur vltimas mensas, quæ videlicet finita cœna apponerẽtur. ET Ἐπιδορπίς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, (vt Apuleius Antecœnium) Cœna secũdaria. id est τραγήματα, quòd ea ἐπὶ δόρπῳ seu μετὰ δόρπον apponerentur, vt docet Eustath. addens, Platoni comico ἐπιτραπέζωματα, aliis ἐπαίκλια vocari: differre autem fortassis ab iis quæ ἐπιφορήματα Herodotus appellat, id est τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. ‖Idem Eustath. alibi tradit, ἀκρατισμὸν à quibusdã vocari διανισμόν: & ἄριστον, δορπηστόν: δεῖπνον verò, ἐπιδορπίδα. quæ ex Athenæi lib. 1 desumpsit. ET Ἐπιδορπίζομαι, F. ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo. idem quod ἐντραγεῖν & ἐπιδειπνέω, vt Athen. lib. 14 docet. vbi Diphilus, D Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦθ᾽ ἥδιστ᾽ γ᾽ ἐπιδορπίζομαι. Pollux lib. 6, ἐπιφορεῖσθαι & ἐπιδορπίζεσθαι synonyma ponit. VNDE Ἐπιδόρπισμα, ατος, τό, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. lib. 14, quum dixisset conuiuis circumcirca oblata fuisse τραγήματα ὀλίγα, καὶ χηνεία ὀπτά, καὶ πυρίων πλακούντων, subiungit, Atticos eiusmodi δεῖπνον vocasse ἐπιδόρπισμα, at Dorienses ἐπαίκλον: reliquos Græcos vt plurimum ἐπιδεῖπνον. Pollux lib. 6 ἐπιδορπίσματα ab Aristophane vocari ait ἐπιφορήματα. ET Ἐπιδορπισμός, οῦ, ὁ, Cœnæ E secundariæ sumptio. Athen. lib. 14, ἐπιδορπισμὸς τραγημάτισμός ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον προσέρχεται τραγήματα.

C. Μεταδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnatus, quum de persona dicitur. at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. Postcœnius. Od. δ, οὐ γὰρ ἐγὼ γε Τέρπομ᾽ ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, Nec enim post cœnam, seu cœnatus, lamentis delector aut fletu, vt scholiastes exponit. (licet Eustath. pro ἐνδόρπιος dictum velit, vt sit Inter cœnandum) sic μεταδόρπιος πότος, Compotatio à cœna. ET Μεταδόρπια, τά, plur. numero, Secũdæ cœnæ, Postcœnia. (vt Hermolaus vocat, F Apuleium sequutus qui Antecœnia dixit) Idem quod τραγήματα, id est bellaria, vt Athen. docet lib. 14, hæc ex Platone comico citans, καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παρασκευάζεται ἐς μεταδόρπια. idem quod ἐπιδορπίσματα & ἐπιδορπίς paulo antè. SED & Μεταδορπίσματα in v. l. pro eodem.

C. Ὁμοδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnæ socius, aut particeps, σύνδειπνος. Nonn.

C. Ποτιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Il. ι de lactis parte quam Polyphemus mulxerat, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη. sic G paulo antè idem Polyphemus φέρε ὀμβρίμου ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, id est πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος, vt Eust. exponit, Qua ad cœnam parandam vteretur, vel post cœnam, ad se calefaciendum. Sic apud Apollon. Argon. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam; quod ὕδωρ ἐπιδόρπιον paulo antè Theocr. dixit. Et plurali num. apud Hesych. Ποτιδόρπια, τὰ πρὸς σιτία. Est autem Doricum ποτιδόρπιος pro προσδόρπιος.

C. Συνδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concœnator, Conuiua. σύνδειπνος. Nonn.

H Δορπέω, ῶ, F. ήσω, Cœno. Od. θ, Οὐ γάρ πως ἔστιν ἀχεύμενον δορπέειν. Il. ψ, ἵπποις λυσάμενοι δορπήσομεν. Et voce media apud Pollucem lib. 6, δορπήσασθαι.

VNDE Δορπηστός, οῦ, ὁ, vt à δειπνέω δειπνηστός, Hora cœnæ. Bud. ex Xenoph. Anab. 1, in fine, ἡνίκα δ᾽ ἔσται ἀμφὶ δορπηστόν, καὶ ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δορπηστὸν ἐπὶ τὰς σκηνάς. Vbi & δορπη-

τι quædam exemplaria habent. ‖ Athen. lib.1 tradit quosdam ἄρισον vocare etiam δορπιστόν. sic enim ibi scribitur, cum ι, & accentu in vltima. Apud Hesych. verò & apud Xen. scribitur δόρπιστον cum ι, & accentu in antepenult. Eustathium verò sequutus sum qui scribit per ει: quo modo & δειπνηστὸς à δειπνῶ scribitur.

C. Ἐπιδορπίζω, F. ίσω, (q.d. Supercœno) Secundariam cœnam sumo. vnde ἐπιδορπίσασθαι apud Poll. lib. 6. nisi quis ἐπιδορπίσασθαι malit, vt suprà.

ΔΟΥ̃ΛΟΣ,

ου, ὁ, Seruus: cuius correlatiuum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος. Xen. Pæd. 8, οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. Differt ab οἰκέτης (vt Athen. lib.6 ex Chrysippo docet) quòd ἀπελεύθεροι quidem δοῦλοι adhuc sint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι. quoniam οἰκέτης est δοῦλος κτήσει κατατεταγμένος. Δοῦλοι (vt idem ibidem ex Clitarchi glossis annotat) aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται: item πελάται & λάτρεις. Qui verò libertate apud Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκτῆρες, quidam δεσποσιοναῦται, quidam νεοδαμώδεις: vt paulo pòst idem Athenæus tradit. Adiectiuè quoque vsurpatú reperitur. Thuc. l.8, τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib.3 de Græcis, Μακεδόνων ἑάλωσαν ἢ Ῥωμαίοις δουλαγωγοῦνται. Et sing. num. apud Aristot. Polit.1, δυνάμενον τῇ διανοίᾳ προορᾶν, ἄρχον φύσει, τὸ δὲ δυνάμενον ἔσται δοῦλον ἢ ἀρχόμενον τὸ διαθεῖν. Cuius comparatiuum est δουλότερος. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem. vt δοῦλος καιροῦ, Qui seruit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, Cui verba spiritus adimunt & libertatem, B. Et Eurip. Autolyco, Γνῶθι τι δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Apud eundem in Hecuba, Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης. Et adiectiuè apud Synes. epist. 57, πολλὰ δοῦλα τῷ λόγῳ, multa parent rationi. ET Δούλη, ης, ἡ, Serua. Od. δ, Ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Plut. Probl. αἱ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

C. Δουλαγώγιον, ου, τὸ, in Pand. 111, videtur esse assertio in seruitutem. Bud.

C. Δουλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Seruorum magister seu doctor. Comœdia Pherecratis apud Athen.

C. Δουλοκρατία, ας, ἡ, Seruorum imperium seu potestas. Suidas, Γαΐος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι αὐτοῖς εἴδειεν αὐτοῖς πλημμελημα.

C. Δουλοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Seruos decens, Seruilis. Plato, καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. Athen. δουλοπρεπεῖς προσηγορίαι. Luc. δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Dionys. Long. μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xen. opponit τῷ ἐλευθερίῳ, de homine loquens, εἰ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. VNDE Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, Seruilitas, Ita vt seruos decet. Pollux ex Theopompo comico.

C. Δουλοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui seruus esse videtur. Et τὸ δουλοφανές, Forma seruilis.

C. Δουλαγωγῶ, F. ήσω, In seruitutē redigo. Theophr. ep.36, παίζουσι τοὺς αἰθιόπας οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι τοὺς ὑπὸ πλείονι παιδὸς ὑποπτέρου. Δουλαγωγούμενοι in vulg. lex. sunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in seruitutem asseruntur.

C. Δουλαπατία, ας, ἡ, Seruorum seductio, vt ξεναπατία apud Plat. epist. 7. Aristot. Ethic. 5, τῶν δ' ἀκουσίων [συναλλαγμάτων] τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπή, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφθορία. vbi Aretinus δολαπατία legisse videtur qui dolum & fraudem vertit. Δουλαπατίας δίκη, Actio serui corrupti. Bud. Comm.

C. Δουλίχδουλος, ου ὁ, idem quod σίνδρος, vt Athen. lib.6, tradit. Est autem σίνδρος Hesychio ἀπελεύθερος seu δοῦλος.

C. Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruos non habens. Plutar. De non fœn. καὶ σὺ γενοῦ ἄδουλος, ἵνα μὴ δοῦλος ᾖς. Idem, ἄδουλος ὢν γέρων καὶ ἄπαις καὶ ἄοικος. VNDE Ἀδουλία, ας, ἡ, Quum quis seruum nō habet. Aristot. Polit.6, τοῖς γὰρ ἀπόροις ἀνάγκη χρῆσθαι καὶ γυναιξὶ καὶ παισὶν ὥσπερ ἀκολούθοις, διὰ τὴν ἀδουλίαν, ob seruorum inopiam aut penuriam.

C. Ἀειδουλία, ας, ἡ, Perpetua seruitus. Notatur à grammaticis habere ι in penultima, quanuis δουλεία per ει scribatur: idq; accidere & in ὁδοιπορία, cuius simplex πορεία per ει. Sed satius est ἀειδουλία per ι ab ἀείδουλος formare, (vt suprà ἀδουλία ab ἄδουλος) non à δουλεύω, vt δουλεία: itidémque ὁδοιπορία ab ὁδοιπόρος, non à πορεύω, sicut πορεία.

C. Ἀμφίδουλος, ου, ὁ, Vtrinque seruus, id est, Ex vtroque parente seruus. Hesych. Eustath.

C. Ἀπόδουλος, ου, ὁ, Ex seruo genitus. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius seruus. VNDE Ἐθελοδουλία, seu Ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, Voluntaria seruitus. Plato Sympos. de iis qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, αὕτη ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία [νενόμισται.] Luc. Nigr. de salutatoribus & cœnipetis, πρὸς ὀλίγον ἀπηγορεύκασι τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης.

C. Εὔδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruis benignus aut beneuolus. Athenæus lib.6 quum Achæum in Omphale de Satyro dixisse tradidisset eum εὔδουλον & εὔνουν esse, addit, propriè dicere voluisse ὡς χρηστὸς εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. Pollux autem apud Pherecr. exponit ὁ ἐπὶ τοῖς δούλοις χαίρων.

C. Ἡμίδουλος, ου, ὁ, Semiseruus. Eurip.

C. Κακόδουλος, ου, ὁ, Malus seruus, apud Poll. ex Cratino. In v.l. exponitur Infelix seruus.

C. Ὁμόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conseruus. est Atticum hoc vocabulum, non autem σύνδουλος, vt Thom. magister tradit. Plut. Vera anim. prud. ἰδία δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν πεπεῖσθαι τῶν κύκνων. Idem, τοὺς πρὸς τὴν ὁμόδουλον ἐλέγχοντα κάμηλον. Pollux ait esse qui ὁμόδουλος exponant τὸν τῆς αὐτῆς τύχης: at σύνδουλον, τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

C. Πάνδουλος, ου, ὁ, Omnium seruus. Epigr.

C. Πολύδουλος, ου, ὁ, Qui multos seruos habet. Cui contr. ἄδουλος. VNDE Πολυδουλία, ας, ἡ, Seruorum multitudo. Pollux, apud quem πολυδουλεία scribitur.

C. Σύνδουλος, ου, ὁ, Conseruus, Qui eundem dominum habet, ὁ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, vt Pollux exponere quosdam annotat. Atticum esse hoc vocabulum negat Thom. magister: sed pro eo dici ὁμόδουλος: Pollux tamen ex Euripide & Lysia citat. Vsitatum est in Test. nouo.

C. Τρίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter seruus. Athen. lib.13, ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τετράδουλον αὐτήν, de Pythionica meretrice quadam, quæ serua erat Bacchidis tibicinæ, quæ & ipsa serua erat Sinopes Thressæ, quæ ex Ægina Athenas meretriciam artem transtulerat. In v.l. exponitur Seruus ex tertia generatione.

C. Φιλόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruorum amans.

Δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δεσπόσυνος) δουλικός, Bud. ex Eurip. Hec. τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; id est serua. ET Δουλοσύνη, ης, ἡ, Seruitus. Od. ξ, Εἵματά τε ξεῖνόν τε δουλοσύνης ἀνέχεσθαι. Opp.3 De venat. — οὐδὲ βροτοῖσι Δουλοσύνην ἔτλη ποτ' ὑποφέρειν γένος αἰνόν, Neque hominibus sustinuit vnquā seruitium, id est, ab hominibus domari nequit.

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruilis. vt δούλειος ζυγός, apud Plat. quod seruile iugum Cicero dixit. Od. ω, Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος. Nonn. ἱλάσσεις δούλειον αὐχένα.

Δουλικός, οῦ, ὁ, Idem. X. Pæd 7, νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον εἶναι. Plut. Alex. ἐν δουλικῷ ποτε ὄντι τῷ τρυφᾶν. Idem Probl. δουλικὰ ἁμαρτήματα. & δουλικοὶ πόλεμοι, apud Athen lib.6. VNDE aduerb. Δουλικῶς, Seruiliter. Luc. μάλα δουλικῶς.

Δούλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. vt δούλιον ἦμαρ, Il. ζ. Cui oppositum ἐλεύθερον ἦμαρ, Il. ζ. & δούλιος ζυγὴ apud Soph. Aiace. & δούλιος χεῖρας apud Athen.

Δουλίς, ίδος, ἡ, Serua. Poll. ex Hyperide citat, sed nō probat.

Δουλάριον, ου, τὸ, Seruulus. Luc. Lexiph. δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἀρρένας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις.

¶ Δουλόω, ῶ, In seruitutem redigo, Subiugo. Thuc.3, ἐν γὰρ ἐν ᾧ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσαντες. Plato De rep.1, simplici & composito simul vsus est, πόλιν φαίης ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Idem pass. & actiuo simul, epist.7, εἴτε οὓς δουλούμενος, οὔτε οὓς δουλοῦσιν ἄμεινον αὐτοῖς. Ex Plut. in Fabio affertur δουλοῦσθαι ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους pro Circumuenire hostes artificiosa calliditate. Item ex Xen. δουλοῦν εἰς ἀρχάς. ‖ Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano pro Frangere

Digitized by Google

animum, & δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, ex Thucydide. Vide B.Comm.p.333.

Δούλωσις, Redactio in seruitutem, Subiugatio. Thuc.3, τὴν δὲ τῶν συμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους. ET Ἀδούλωτος, Non redactus in seruitutem, Non subiugatus.

C.ΚΑΤΑδουλόω, ῶ, Idem quod δουλόω, nisi quod κατὰ vehementiam addit. vt Κέρκυραν καταδουλοῦν Thuc.3. Isocr. in Euag. πόσον ὦ βασιλεῦ ἄλλων καταδουλώσει (contra id quod apud Luc. legitur pag. 436, καταδουλοῦσθαι esse ἑτέρου, at καταδουλοῦν esse ἑαυτοῦ) Xen. οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀνάνδρους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. | Item signif. metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. Frangere spiritus. Vide vtriusque significationis exempla & apud Bud.pag.331.
HINC Καταδούλωσις pro δούλωσις, Subiugatio, apud Thucydidem.

C.1 Συγκαταδουλόω, ῶ, Vnà vel simul subiugo, aut in seruitutem redigo. Pollux ex Hyperide.

¶ Δουλεύω, Seruio. Thuc.7, οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες, καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. Et κακῶς δουλεύω in vulg.lex. Duram seruio seruitutem. Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ, item νόμοις. Sed & ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν pro Inseruire & indulgere voluptatibus, dixit Herodianus, & ante eum Xenophon. Rursum τῷ θυμῷ δουλεύειν dicitur ab Herodiano Qui est irasci facilis, vt interpr. Polit. Dicitur & καιρῷ δουλεύειν vt Lat. Seruire tempori: & à Demosth. δουλεύειν τοῖς λειπταλοῦσι: de quibus loquendi generibus lege Bud.pag.333. HINC Δούλευμα (poeticè) Seruitium, Seruitus. Eurip. Oreste, ἰδ' οὐ τὸ δούλευμα ἡδύ. ET Ἀδουλεύτης, Seruus qui vni domino seruiuit, nec alii venditus fuit. Hesych. ITEM Δουλεία, Seruitus. Thuc. δουλείας κρείσσονες γενόμενοι. Aristoph. Vespis, ἵνα δουλείας οὕτως ἔρωτος χ' ἐπιθυμίας ἀποδείξειν. | Δουλεία, Seruitia, Serui. Bud. ex Thuc. ἵνα δὲ δουλεία ἐπανίστηται, si seruitia insurgant.

C.ΣΥΝδουλεύω, Conseruio, Vnà seruio. Sed in Eurip. Hec. — οὐκέτ' ἄν γῆρας δειλαίᾳ δειλαία συνδουλεύσω, interpretor, Comitē vel sociā habebo meæ senectutis seruitutem.

ΔΟΥ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, Sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur. Od. π, ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il.π, ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός. Od.ε, δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Il.υ, ὡς ἐς δοῦπον ἀκόντων.

C. Βαρύδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauem sonitum edens, Grauisonus. vt Βαρύδουπος Ἠχώ. Nonn. & Musæus. ET Βαρύγδουπος per epenthesin τοῦ γ metri gratia. Athen.lib.2, ex Ione, de vino, ἄδαμον παῖδα, ταυρωπὸν νέον, οὐ νέον ἥδιστον, πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων.

C. Ἐρίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ. Valde sonans. Od.υ, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ. ET Ἐρίγδουπος interposito γ, metri causa, (vt in præcedenti) pro eodem. Od.ο. ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. id est μεγαλόκτυπος, μεγαλόφωνος, Magnum sonans seu tonans Iupiter.

C. Κατάδουπος, ου, ὁ, Sonitus, videlicet è corpore aliquo in terrā ex alto decidēte. Itē Cataracta, vt Suidas exponit, apud Hesych. suspectè. ὀχλεῖος καταρράκτης. Si adiectiuè sumatur, exponi potest Sonitū edens corporis alicuius ex alto in terrā decidētis. Apud Cic. Catadupa legitur plur.num.gen. neutr. Nec est vllus (inquit, in somnio Scipionis) hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis mōtibus. Plinius lib.5 cap.9, de Nilo, Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum qui Catadupi vocantur, nouissimo cataracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere.

C. Μεσσίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intercidens, id est, Inter alios medius cadens, vt Liuius hoc verbo intercidere vsus est. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, id est casus pro sonitu qui casum sequitur. Sic enim exponitur illud Hesiodi de Diebus, Αἳ δὲ μεθημέραι εἰσὶ ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ, Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι. id est αἱ δ' ἄλλαι παραμεσίπτουσαι, seu μεταξὺ πίπτουσαι, vt Proclus & Moschopulus exponunt.

Δουπέω, ῶ, F. ήσω, Sonitum aut fragorem edo. Il.ι, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg.2, παταγεῦσαι χερσὶ παταγοῦσι Δουπεῖ. Luc. De hist. scrib. ait poeticis vocabulis in historia vsos qui dixerunt, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. Et in præt. medio δέδουπα. vnde Il.ψ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἐς τάφον. ET Ἐγδούπησε pro ἐδούπησε, interiecto γ metri causa (vt suprà in Βαρύγδουπος & ἐρίγδουπος) apud Etymol.

C. ΕΝδουπέω, ῶ, Insono. Od.ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'.

C. ΕΠΙδουπέω, ῶ, Sonitum edo. Plut. Eum. ταῖς τε ἀσπίσιν αἱ λόγχαι ταῖς σαρίσαις ἐπιδουπήσαντες.

C. ΚΑΤΑδουπέω, ῶ, Sonitum edo, ex alto videlicet decidēs. Cum sonitu decido aut collabor. vnde κατέδουπε in Epigramm. Et apud Hesych. κατέδουπε expositum πέπτωκεν, consequens ex antecedente colligendo.

C. ΠΕΡΙδουπέω, ῶ, Circumsono. Vnde apud Philostr. περιδουπεῖται ἡ ἀκτή.

ΔΡΑ'ΤΤΩ, seu Δράσσω, F. ξω, Prehendo, (seu manu corripio, vt Virg. — arcumque manu celerésque sagittas Corripuit) Apprehendo. Il.ν, Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταυυσθείς, Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. vbi Eust. exponit, ἀντὶ τοῦ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶ ἢ ὀδοῦσι. Et voce media, Græc. interp. Iob 5 ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράξασθαι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, Apprehendere seu amplecti. nā δράξασθαι παιδείας, Hesych. exponit ἐπιλαβέσθαι παιδείας ὃ ἐπιστήμης. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere possessionē, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς προφάσεως, arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

Δράγμα, ατος, τὸ, Manipulus. Il.λ, de messoribus, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. Theocr. Idyll.10, Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα. Xen. Hell.3, προσορμῶντες τῷ δράγματι ὃ ἔτυχεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως πίπτειν ἐλθών. Athen. lib.14, τὰ δὲ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσαγορευόμενα ἀμάλας. | Abusiuè pro ipsa segete accip. videtur in Epigr. lib.1, μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρύψῃ δράγματος ὀρνυμένου, segetis surgentis. | Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαὶ, id est primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. vt πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, in Epigr. AT Δραγμή, ῆς, ἡ, Etymologico est πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀβολῶν.

C. Δραγματολόγος, ου, ὁ, Qui manipulos colligit.

Δραγματεύω, SEV Δραγμεύω, F. εύσω, Manipulos colligo. Il.σ, Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγμεύοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχὲς πάρεχον.

Δράξ, ακός, ὁ, Pugillus, id est quantum pugno comprehendi potest. vt ἁλῶν δράκα εἰς ὄξος δριμέος ξέσαι βαλόντα, in Hippiatria. Chrysost. οὐκ ἦ πλέσιος τῆς δράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab.3, δράκα λιβανωτοῦ δεδωκεν. | Item παλάμη τῆς χειρός. Hesych. ET Δράκος apud Pollucem cum δράγμα & δράξ ponitur quidem, at non exponitur: videtur tamen aut eandem cum δράξ, aut saltem affinem illi significationem habere. AT Δράξων ab Hesych. dicitur esse ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ ἀγαλήματα. indéque Δράξωνας esse appellatos, hoc est (vt Etymol. exponit) τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τῶν ἄλλων σίτων δρασσομένους καὶ ἁρπάζοντας. | Δράξων significat etiam πρόσεδρον, vt apud Diogenem idem Etymolog. se reperisse annotat.

C. ΑΠΟδράττω seu ἀποδράττομαι, Decerpo. VNDE Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ, apud Hesych. quod exponit ἀπόμαγμα. Quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.

C. ΕΠΙδράττομαι, Prehendo, Arripio. Plut. ἐπιθυμοῦσι δὲ τῆς δόξης καὶ πολλάκις ἐπιδραττόμενοι τῷ λόγῳ. Idem, An seni capess. resp. μήτ' αὖ πάλιν πᾶσαν ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενοι καὶ πάσης ἐπιδραττόμενοι πραγμάτων.

C. ΠΕΡΙδράττομαι, Apprehendo, καταλαμβάνω, Bud. ex Aretha, οὐ τῶν αἰσθητῶν περιδράττεται νίκης. VNDE Περίδραξις, εως, ἡ, Comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. ex Plut.304, ἡ σφοδρὰ περίδραξις ὕδατος τῷ πιέζειν εἰς ταὐτὸ καὶ συνάγειν διαρρέον ἀπόλλυσι τὸ περιλαμβανόμενον. Idem ex Greg. κεκρατηκέναι πλέον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ περίδραξιν.

ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, Drachma. à δράττομαι dicta. id est quæ tantum κερμάτων continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, vt Theocriti schol. & alii grammatici tradunt. Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc.lib.8, τὴν τε μισθοφορίαν ξυνέπειθεν, ὥστε ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plutarch. Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὠνιον ἐπὶ δραχμῆς. Idem,

πεντακισχιλίων δραχμῶν ἐωνημένον. Apud Athen. Alexarchus Vranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀργυρίς. erat enim drachma numisma argenteum. Fuit tamē & aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσῆν Hesych. & Suid. nominãt. Pollux scribit antiquos olim βουπόρους ὀβολοὺς vsos fuisse πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, quatū τὸ ἐπὶ τῇ δραχμῇ πλῆθος, δραχμὴ vocari videatur. ‖ Δραχμὴ pōderis etiã nomen est: quæ vbique eadem non fuit. Ægyptiã obolum pēdit, estque ἕκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, vt Cleopatra scribit. Attica sex obolorum fuit, scripulorū trium, θέρμων nouem, κερατίων octodecim, χαλκῶν quadraginta octo, vt eadē Cleopatra tradit. Plinius quoque denarii argentei pondus habere scribit, eãdémque sex obolos pondere efficere. Gorræus verò denario paulo leuiorem esse annotat. Fuit & mensuralis drachma, vnciæ octaua pars, & nonagesima sexta libræ, & in Romanorum cornibus (vt scribit Gal.) lineis intersectis distinguebatur. Gorr.

C. Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duarū drachmarū pretii est. Aristot. Œcon. 2, συμβουλεύσαντος μόλις δὲ παραλαμβάνειν παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὡς ἂν ἐπώλουν, δίδραχμον, emere duarum drachmarum pretio, seu duabus drachmis. Et apud Thucydidem lib. 3, τὴν Ποτίδαιαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν, Binas drachmas diurnas merentes. Et δίδραχμον gen. neutr. Nummus duas drachmas continens. vnde in plurali numero, apud Matth. 17, ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; Δίδραχμον Pollux esse dicit quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Thesei numisma.

C. Ἕκδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sex drachmarum est. Et neu. gen. ἕκδραχμον, Sex drachmæ. PRO QVO Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vsitatius est. Aristot. Œcon. 2, τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, pretium sex drachmarum. Et Ἑξάδραχμον, neutro gen. Sex drachmæ. Idem Aristoteles, προσέταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἐξ ἑξαδράχμου.

C. Πεντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque drachmarum pretii est. Herodot. πενταδράχμους νέας ἀποδόμενοι, Singulas naues quinis drachmis vendentes. Et neutro gen. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux. ET Πενταδραχμία SEV Πεντεδραχμία, ας, ἡ, Quinque drachmæ. Xen. Hellen. ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐπορίσατο. Dinarch. contra Demosth. τὴν πενταδραχμίαν ἐπὶ τῷ τὸ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα.

C. Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plato Crat. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

C. Τετράδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor drachmarum pretii est. vt τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro genere τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmis. vt in Axiocho, τὰ μὲν δημοσίου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, partim quatuor drachmis. ET Τέτραχμον, pro eodem, per syncopen, vt tradit Eust.

C. Τρίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mēsuræ est. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, seu numus tribus drachmis valens. Poll.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, Qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plato Crat. νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα [παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν,] ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν.

Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος. Pollux ex Aristoph. Holcadibus.

ΔΡΑ'Ω, ῶ, Facio, Ago. Aristot. Ethic. 7, ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est Perpetro, Bud. ex Demosthene 173. Non rarò πάσχειν & δράσαι vt correspondentia ponūtur. Herodian. 4, δείγειν δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν ἐφυλάττετο. Thuc. autem δρᾶσαι & ἀντιπαθεῖν iunxit lib. 6. Sæpe constructionem habet verbi ποιῶ, diciturque δρῶ σε εὖ (cui etiam respondet εὖ πάσχω) vel κακῶς: aut cum duobus accusatiuis δρῶ σε ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur verò & εὖ δρῶ σε aut κακῶς δρῶ σε ταῦτα. vt Aristoph. ἀλλὰ τί δεῖ δρᾶν φασὶν ἡμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus, id est Latinè, Alia beneficia in nos conferre. Hinc apud Thucydid. lib. 3, τῶν εὖ δεδρασμένων Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibidem, εἰ τὸ Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Pla. epist. 7, πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Et pass. Δρᾶσθαι, Fieri. vnde δεδρασμένος. ‖ Δρᾶν vet. dicebant (vt legimus apud Athen.) pro Sacrificare, vt Lat. Facere. Vide Bud. 173. ‖ Δρᾶν pro Famulari, apud Hom. VNDE Δρηστὴρ pro Δραστὴρ (vel potius Δρηστὴρ à δρήσσω posito pro δράω) Minister, Famulus: Δρήστειρα, Famula. (ET Δρηστήριον ἔργον, Seruile opus, Nonn.) ET Δρηστοσύνη, Ministerium, Hom. Vide Bud. ibidem. ITEM COMP. Ὑποδρῶ, Famulor. vt dicitur ὑπουργῶ. vide ibidem. SED & Ὑποδρήσσω pro ὑποδρῶ apud Apoll. Rhod. VNDE Ὑποδρηστὴρ Hom. idem quod δρηστήρ.

Δρᾶσις, Actio. in v. l. sed sine exemplo. AT Δράσματα Hesychio sunt πανουργήματα.

Δρασείω, (q. d. Facturio) Facere seu patrare cupio. Soph. Aiace, ὥς τι δρασείων κακόν. Ibidem, τί ποτε δρασείεις φρενί; Vtitur & Aristoph.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ, Acer ad res agendas, Strenuè & acriter res agens. Vide Etymol. ET Δράστης pro eodem apud Hesychium.

Δραστήριος, idem signif. estque vsitatius. Thucyd. huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα, lib. 4, ἀνὴρ δραστήριος ἐς τὰ πάντα, Promptus seu impiger ad omnia. Alioqui δραστήριος per se etiam signif. promptum ad quiduis audendum. ita enim multis in locis interpretor. Gallicè dicitur *homme de faction*. quod & ad verbum τῷ δραστήριος respondet. Interdum verò substantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro tali promptitudine & strenuitate. Plut. in Fabio, προσλαμπούσης τὸ δραστήριον ἔχειν καὶ γαῦρον. Idem Ad Col. ἀλλ' εἴπῃ θαρραλέον αὐτοῦ ἢ πανοῦργον ἢ δραστήριον οὐ φύσιν ἔχει. Thuc. autem lib. 2, τὸ ἀπράγμον & τὸ δραστήριον inter se opposuit, vbi quidam illud, otium, hoc autem, negotium interpr. Ἀνὴρ δραστήριος redditur etiam Industrius. & aliquid dicitur esse δραστήριον, id est efficax, apud Syn. Ego præcedentibus hoc addo, Latinos suum Actuosus ex imitatione huius δραστήριος dixisse.

Δραστικός, ή, όν, Efficax, ἐνεργής. Bud. autem apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα superlatiuo etiam gradu reddit Efficacissima & præsentissima medicamenta. Damascenus p. 52 scribit ἐνέργειαν esse φύσιν κινήσεως δραστικήν. appellari autem δραστικὸν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum genitiuo iungitur, vt apud Athen. scribentem, φλέγματος δὲ ἐστι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ εὐέκκριτος.

Δρηστὴρ, &c. vide paulo antè.

¶ Δρᾶμα, ατος, τό, Fabula. vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. L. De cal. τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum hoc nomen, vbi variorum poetarum δράματα citantur. ‖ Δρᾶμα interdum generalius: eo sensu quo Gall. dicitur *Ie vous conteray toute la farce*. Philostr. ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ἐθελοντὰς ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα. Synes. in fine epistolæ in qua periculum in mari suum narrat, οὕτω σοι τὸ δρᾶμα οὐκ τραγικὸν κωμικὸν ὁ, τι δαίμων ἡμῖν ἀπέσωσε, καὶ εἰς γέλωτα χάρματα, id est (Budæo interpr.) Res ad perniciem spectans euasit tandem in risum & lætitiam. Apud Platonem autem De rep. lib. 5, pag. 61, τάχα δὲ ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα διαπερανθὲν, τὸ γυναικεῖον αὖ διαπεραίνειν, idem Bud. vertit, Postquam ea quæ ad viros pertinent explicuerimus. ‖ Idem interpr. Actus, seu Facinus, in hoc Gregorii loco, πάλιν ἡ σκηνὴ τῆς ἀσεβείας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, ecce alter actus impietatis, de Iuliano loquēs. Addit a Theodorito in Eccles. hist. sæpe δρᾶμα pro facinore poni in malam partem.

C. Δραματοποιὸς, Dramatum seu dramatis scriptor. Idem quod δραματουργός. Exponitur & Actor fabularum, ex Luciano. ET Δραματοποιΐα, idem quod δραματουργία de quo statim pòst. ET Δραματοποιέω, ῶ, In modum dramatis conscribo, Bud. pag. 816 ex Aristotele.

C. Δραματουργός, Dramatum seu dramatis scriptor. ET Δραματουργία, Dramatum scriptio. Bud. in hoc Greg loco, κατὰ τὴν Ἠσαΐου δραματουργίαν, vertit Opus dramaticè scriptum, in quo personæ loquentes introducuntur.

ET Δραματουργέω, ῶ, Opus dramaticum scribo. In Aristoph. vita, ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόντες Μένανδρος καὶ Φιλήμων,

λόμαν ἐδραματούργησε. Item, In modum dramatis con- A
scribo & compono. vt in arg. libri Dipnosoph. δραματουρ-
γεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Alciphron
in persona Menandri Ptolemæo regi rescribentis, δρα-
ματουργεῖν κατ' ἔτος ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, edere o-
pus comicum quotannis. In v.l. ex Gregorio affertur, ἃ
δραματουργεῖται ἐκ πλείστου θεωμάτων, tanquā actiua signif.
quū pass. sumi debeāt: vt etiā B. exponit. HINC Δρα-
ματούργημα, Opus dramaticè scriptū, Opus dramaticū.
Δραματικὸς, adiect. vt δραματικὸν διήγημα, Aphth. Narra-
tio dramatica, id est qualis est dramatū, videlicet tra- B
gœdiæ vel comœdiæ. In v.l. exponitur Ficta narra-
tio. Et δραματικὸς μῦθος ibidem, Poetica fabula. Item τὸ
δραματικὸν opus vel poema, in quo solæ personæ agūt
absque poetæ interloquutione. Affertur item ex Dio-
mede δραματικὸν poema esse idem quod μιμητικόν.
Δραματίζω ET Διαδραματίζω, Ago fabulam. B. ex Laert.
C. ἈΝΤΙδράω, Vicissim facio. Pausan. ἐβουλεύοντο οἷα ἔπαθον &
οἷα ἀντιδράσουσι. Pla. Crit. ἀντιδρᾶν κακῶς τινα, Malo vicissim
afficere, Malū rependere. Sic apud Greg. τὸ μὲν πάσχειν κα-
κῶς, ἀεὶ μετριώτερον· τὸ δὲ ἐξουσία τοῦ ἀντιδρᾶν ἀκρατέστερον. C
C. ΠΑΡΑδράω, vnde παραδρώωσι apud Hom. quod alibi di
cit ὑποδρώωσι. Nam vt ὑποδρᾶν respondet verbo Sub-
ministrare, sic παραδρᾶν verbo Administrare. Od. ο, Οἷά
τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. vbi tamen est potius παρα-
δρηστοῦσι. ET Ὑποδρηστὴρ, quod vide supra in themate
τε. ET Ὑποδράω, ibidem, necnon deriuatum Ὑποδρη-
στήρ. AT ΣΥΝδράω ex Euripide affertur pro Adiuuo.
ΔΡΑΊΝΩ, Fut. ανῶ, idem quod δράω, Facio: Il. κ, Ἀλλ' εἴ τι
δραίνεις, id est δρᾷς, vel δύνασαι δρᾶν, inquit Eust. apud
quem de hoc verbo plura. HINC Ἀδρανὴς, Facien- D
di facultate destitutus, Vim non habens faciendi, Infir
mus, Imbecillus. Posid. Epigr. αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρα-
νέες. ET Ἀδρανῶς, Imbecilliter. ET Ἀδρανία, vel Ἀ-
δράνεια, Imbecillitas. vt γήραος ἀδρανίη, in Epigr. ITEM
Ἀδρανέω, Imbecillus sum. Debilis sum, vel Debilitatus
sum. Item Langueo. Greg. σίτοις δὲ ποδῶν βάσιν ἀδρανέου-
σαν. Opp. Hal. 2, Τίφθη δὲ θυμὸν ἔχουσιν ἀμήχανον ἀδρανέον-
τες. HINC etiam Ὀλιγοδρανὴς, ET Ὀλιγοδρανία, i-
dem quod ἀδρανὴς & ἀδρανία: ET Ὀλιγοδρανέω (quod
illis duobus nominibus vsitatius est) itidem pro Lan- E
gueo. ac sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeo
animā agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. π: itidē
de Hectore Il. χ. at Il. ο, de debilitato ob vulnus.

ΔΡΕ'ΜΩ, F. δραμῶ, P. δέδράμηκα, Præt. med. δέ-
δρομα, Curro. Præsens tempus inusita-
tum est, cætera verò tum apud poetas tum prosæ scri-
ptores in vsu sunt. præsertim verò δραμῶ (pro quo e-
tiam δραμοῦμαι) & ἔδραμον. vt Pausanias Att. ἀθρόος πα-
ρεῖχε μόνη δραμεῖν ῥᾷον ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός. Et δραμεῖν εἰς τὴν
ἀγοράν, quidam comicus apud Athen. Et δραμεῖν ἀγῶνα. F
itē cum aliis accus. vide in Τρέχω. Et δραμέοντα Herodot.
Δράμημα, ατος, τὸ, Cursus. Ion apud Athen. lib. 11.
Δρόμος, ου, ὁ, Cursus. Od. θ, Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. Xe
noph. 3, δρόμου πρὸς ἦρξαντο. Idem eodem libro, συνεπείχετο
δὲ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. Thuc. lib. 5. χωρήσαντες ἐκ αὐτὸν
δρόμῳ. Et δρόμῳ ἐκ φυγεῖν apud Æsch. Plut. οὐ βάδην ἀπέ-
χουσιν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire Plaut. &
Terent. dicunt. ‖Item Curriculum. Il. ψ, Ἀλλ' ὅτε δὴ πύ-
ματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Plato Euthyd. καὶ οὕτω δὴ
ἡ τρεῖς δρόμους διεξεληλυθότε ἤστην. Et apud Herodot. δρόμος G
τῆς ἡμέρας, Curriculum seu iter diei. Et apud Demosth.
ἵππου δρόμον καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν.
Composita partim à δρόμος partim ab ipso δρέμω.
C. Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, Præco seu nuntius cursorius, Cursor.
ea signif. qua apud Martial. Cursorem remisimus.
C. Δρομιχαίτης, ου, ὁ, Inter currendum setas agitans. vt δρο-
μιχαίτης ἵππος apud Eust. per τροπὴν τοῦ ο εἰς ι à δρόμος.
C. Ἀμφίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, in signif. actiua, Circumcurrens,
Circumcursans, vel Vndique incursans. vt κῦμα φονίας
ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, in Sophocleo Aiace, pro H
πάντοθεν περιτρέχον. ‖Ἀμφίδρομον, in signif. passiua (quæ
frequentior est) Circumcursabile, Quod circumcursari
potest, vel potius circumcurri, si dici potest. Latinius,
Quod cursu obiri potest seu circuiri. vt ἀμφίδρομον τεῖ-
χος, Eust. ‖Ἀμφίδρομος (inquit Bud.) Ancipitis cursus:
vt fretum Siculum. Strabo lib. 10, ἐν τοῖς κατὰ τον πορθμὸν τό-
ποις ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσέκπλοις διὰ τὰς παλιρροίας. ET
Ἀμφιδρόμια, Dies infantibus à natiuitate quintus, ita di
ctus quòd in eo illum gestantes focū circumcursarent.
Vide Suidam & Eras. in prouerb. Amphidromiā agis.
C. Βουδρομία, ας, ἡ, Cursus citus seu incitatus à βου particu-
la intensiua. Exponitur Acceleratio ex schol. Demosth.
SICVT & Βουδρομεῖν, Accelerare, Cursu incitato ferri.
C. Βραχύδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breue curriculū facit. X. Cyn.
C. Δολιχοδρόμος, ου, ὁ, Qui sexies (vt quidam putant) stadiū
curriculo obibat. Dolichus certè, longissimus cursus di
cebatur, vt Bud. Pand. scribit. X. Symp. ὥσπερ οἱ δολιχο-
δρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Et a-
pud Plat. De leg δολιχοδρόμον τὸν δρόμον. VNDE Δολι-
χοδρομέω, Dolichum curro. Æsch. contra Ctes. Διόδωρον
τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex eodem Pollux citat τὸ δολιχοδρο-
μήσαντα στάδιον. C. Εὔδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene cur-
rit, Celer. vt εὔδρομος ἵππος. Quidā tolutarem ex Seneca
interpr. quod tollat celeriter pedes. Et metaph. apud Greg.
εὔδρομος ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, B. in-
terpr. ET Εὐδρομίας, ου, ὁ, idē. Eratosth. apud Plut. Εὐ-
δρομίην, χρύσεον ἱερ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν. C. Εὐθύδρομος,
ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto cursu pergit. VNDE Εὐθυδρομέω, ῶ,
Recto cursu cōtendo seu eo. Act. Apost. c. 16, εὐθυδρομή-
σαμεν εἰς Σαμοθράκην. C. Ἰσόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cursu
æquans. Aristot. De mundo, οἱ τούτων ἰσόδρομοι. VNDE
Ἰσοδρομέω, ῶ, Cursu æquo. A quo particip. ἰσοδρομήσαντες
Æquali cursu currentes. C. Λαιψηρόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ,
Velociter currēs, Celer. Eurip. C. Μακρόδρομος, ου,
ὁ καὶ ἡ, Qui longa curricula facit. Xen. Cyneg. μακροδρο-
μώτατοι οἱ ἐκ τῶν ψιλῶν. C. Ὀρθόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto
cursu pergit: idem quod εὐθύδρομος. VNDE Ὀρθο-
δρομέω, ῶ, Recto cursu contendo seu eo. X. C. Πα-
λίνδρομος, ου, ὁ, Recurrens, Reciprocus. παλίνδρομος ἄπιθι
Quā venisti viā remetiēs, recurre. VNDE Παλινδρο-
μία, ας, ἡ, Recursus, Cursus reciprocus. ET Παλινδρο-
μέω, ῶ, Recurro, Cursu reciproco redeo, Retrò recurro.
Plut. ἀντιποδίσαντες πλαγίου ἐπαλινδρόμησαν.
Δρομαῖος, ου, ὁ, Cursilis. Xen. ὅσα δὲ κυνηγὸς τὰ ἴχνη τὰ μὲν ἀναστὰ ἀ-
γνοῆσαι, τὰ δὲ δρομαῖα ταχὺ διαγινώσκουσι, οὐκ εἰσὶ γνῶσαι, i. vesti-
gia cursilia, non cubilia. Bud. Aristoph. Ran. ἐφ' ᾧ κἀγὼ
δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρομαία πτέρυξ apud eundem.
Δρομαῖος Budæo est etiā Qui adhuc est in cursu & vi-
get, ex Plut. Et δρομαῖον ἀφῖξαι, Curriculo accessisse, Luc.
εἰσελεύσεται δρομαῖος, Curriculo introibit, apud Naz.
VNDE Δρομαίως, aduerb. Curriculo, Cursim.
Δρομὰς, άδος, ἡ, Cursitās, Cursorius, idē ferè quod δρομαῖα.
Soph. Phil. κατ' ἄμπυκα δρομάδα, de rota ad quā Ixion
alligatus fuit. & Εὐμενίδες δρομάδες Eurip. Oreste. Plutar.
Alex. ἐπὶ καμήλου δρομάδος, Camelo cursorio, vt curso-
ria nauis dicitur. Liuius l. 7, Et cameli quos appellant
dromadas. Sic & Galli suo vetere vocabulo camelum
appellāt dromadaire. ‖Δρομὰς est etiā Scortū, vagū vide-
licet & erroneū. Hes. VNDE Δρομάσσω apud eūdē Hes.
idē quod Τρέχω, Curro. ET Δρομάδην, Curriculo, Cursoriè
Δρομεὺς, έως, ὁ, Cursor. Luc. De cal. ἀγαθὸς δρομεύς.
Δρομικὸς, ῦ, ὁ, Qui cursu valet, Aptus seu habilis ad cursum.
Aristot. Ethic. 1, c. 1, τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ δρομικόν. Luc. δρομικοὺς τοὺς
ἀσκουμένους. VNDE Δρομικῶς, Curriculo, Cursim, Cursoriè.
Δρόμημα, ατος, τὸ, Cursus. v.l.
Δρομαλὸς λαγωὸς, Lepus inter currendum captus: sicut εὐ-
ναῖος, qui in cubili. Hesych.
¶ Δρόμων, ονος, ὁ, Paruus cācer, Hesych. quē in maris æstua-
riis capi scribunt, sagittæq; in modū per aquæ summū
decurrere: vnde nomen adeptus sit. Dromonum Plin.
quoq; meminit. Cætera à Δρέμω vide in Τρέχω.

ΔΡΕ'ΠΩ, F. ψω, & Δρέπομαι, Decerpo, Carpo, Colli-
go. Redditur & Vindemio. ῥόδον δρέ-
πεσθαι, Basil. Et δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod & ἀποδρέπεσθαι apud
Plut. Dicitur verò & δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitiuo Atti-
co. Transfertur & ad alia, sicut & Lat. Decerpo ac col
ligo. Basil. τῶν ὄντων τὴν φύσιν λογισμῷ καθορᾶς. θείας δρέπῃ
καρπὸν ἥδιστον, Fructum decerpis, vel percipis. Ex Epigr.
autem affertur δρέπεσθαι χάριτας & ὀπώρην ἀφροδίτην. Ab
Hesychio δρεπόμενοι exponitur etiam ἀπολαύοντες, item
simpliciter λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia esse
ἀφελεῖν & ἀποκόψαι. Cæterùm δρέπω dictum videri

tradit Eustath. quasi περὶ δρυῶν εἶπεν, id est ἐπὶ ἔργων. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπτειν, recentiorũ scriptorum esse.

Δρεπτὸς, Qui percipi potest seu colligi, Vindemialis, vt quidam interpretantur. Fortasse non malè, Quo aliquis frui potest. ‖Est & εἶδος φιλήματος, teste Hesychio. ET ἄδρεπτος vide in Ἀδρέπανος. ET Δρεπτεῖς eidem Hesych. sunt τρυγηταὶ, id est Vindemiatores.

C. ἈΠΟδρέπω, & Ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. δρέπω & δρέπομαι. Hesiodus, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς. pro Decerptos aufer domũ. Plut. πῶς ἄν τις ἀλέξαιτο, &c. ἔτερον δὲ μηθὲν, ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τι καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομένους.

C. Ἐκδρέπω, & Ἐκδρέπομαι pro simplici itidem. Ad verbũ, Excerpo.

ΔΡΕΠΑΝΟΝ, ου, τὸ, ET Δρεπάνη, Falx. Il. σ, ἔνθα δ' ἔρεθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Hesiod. Aspide, Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto: quo & Hesiodus vtitur, — πῆξι μέγα δρέπανον. Exponitur δρέπανον, etiam Sarculum, item Marra. ‖Δρέπανον, Falx bellica. Xen. Pæd. 6, & alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα (q.d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus) apud Plut. & Luc. Sed & apud ipsum Xenoph. si bene memini. ‖Δρέπανον est etiam Ensis falcatus, vt quo vsus est Perseus: ἅρπη, alio nomine. Vult autem Hesych. δρέπανον deriuari à δρέπω habente signif. τοῦ δέχεσθαι.

C. Δρεπανοειδὴς, Falcis habens formam, Falcatus.

C. Δρεπανουργὸς, Falcium artifex. Athen. 6, ζυγοποιῶν ἢ δρεπανουργῶν.

C. Ἀδρέπανος, Falce carens. vt ἀδρέπανον θέρος ex scholiaste Hesiodi, vbi videtur dici pro Falcis non indigens. Hesychius autẽ habet Ἀδρέπανον, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον: quibus subiungit nomen Sophoclis.

C. Δορυδρέπανον vide in Δόρυ.

¶ Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, Auis quæ & Drepanis Plinio: Gazæ apud Aristotelem, Falcula siue Riparia. ‖Δρεπανὶς Hesychio est etiã κίρκος (si mendo carent exempl.) i. Miluũ.

ΔΡΗ͂ΜΙ, Fugio. Ab hoc inusitato themate vsitatum esse quidam scribunt δραίνω, exemplum tamen non afferentes. At de compositorũ Ἀποδραίνω & Διαδραίνω vsu minimè dubitatur: sic tamen vt participia Ἀποδρὰς & Διαδρὰς vsitatiora esse constet. (Quibus & Ἐκδρὰς addẽdum est) Luc. De vita sua, ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ὅτι τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι. Et in fœm. ἀποδρᾶσα, vt δυνάμεις ἀποδρᾶσαι Luc. Sed & infinitiui sæpe occurrunt ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι. Affertur & aoristũ prius ἀπέδρασα, itidémq; δίεδρασ. ac certè tradit Thom. Magister, & in prima pers. sing. & in tertia plur. dicendum esse ἀπέδραν, non autẽ ἀπέδρων. affértque ex Soph. in Aiace, ἀλλ' ὅτι γε τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν. Volunt autem pleriq; ita differre hæc duo verba, vt ἀποδρᾶναι dicatur de eo qui incustoditus est, at διαδρᾶναι qui de eo est sub custodia. ITEM διαδρήσονται & διαδρήσονται ex Herodoto afferũtur, tanquam eandem originem habentia.

¶ Δράω, idem: sed hoc quoque thema inusitatum est. à quo tamen formatur verbale Δρασμὸς, Fuga. vnde δρασμοῦ χρῆναι pro Fugere apud Æschinem. Et δρασμοῦ ἐπιθέσθαι, Fugam aggredi, Synes. Et δρασμὸν βουλεύειν, Luc. in Hercule. Item à pass. voce SVNT Ἄδραστος ET Ἀδράστεια. Est autem Ἄδραστος, Minimè fugitiuus. vt Herod. Melp. ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα, posito ἄδρηστα pro ἄδραστα. Alterũ verò vocabulũ Ἀδράστεια, deæ nomen est quæ & Nemesis, item Rhamnusia. Dictáque Ἀδράστεια putatur ὅτι αὐτὴν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειε, id est, quòd eam effugere nemo possit. (cui etymo assentitur Aristot. in lib. De mundo) Vel (secundum alios) ab Adrasto rege qui primus ei tẽplum ædificarit, de quo lege Strab. & apud eundem Antimachi versus. Luc. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Καὶ τοίνυν ἡ Ἀδράστεια πάνυ κατὰ καιρὸν ἐφεστῶσά σοι ἐπιδοκιμαζούσῃ ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελῶν, ὡς αὐθις εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν.

‖Interdum autem ἀδράστεια redditur Inuidia, vt quum dicitur ἀπείη δὲ ἡ ἀδράστεια. exponitur enim Absit [dicto] inuidia. Sed & in προσκυνῶ Ἀδράστειαν ita redditur: vt apud Plat. Pol. 5, προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Exponitur enim hic locus, Eius quod dicturus sum, inuidiam deprecor. Vel, Precor vt mihi liceat impunè dicere. Apud Eurip. quoq; in Rheso, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, redditur, Cũ bona deorũ venia dixerim, vel dico. Et ibidem, Ἀδράστεια μὲν ἁ Διὸς παῖς εἴργοι στομάτων φθόνον. Bud. certè & in illo Luciani loco ἀδράστειαν interpret. Inuidiam. Idem verò ex eiusdem Luc. p. 345 affert Ἀδράστεια φίλη, cuius sermonis vsum esse tradit quum inuidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur inuidiã. Dicitur & Ἀδραστείας νέμος, seu θεμός: de quo loquendi genere lege Erasmum in Adrastia Nemesis. Sciendum est autem illum hæc duo Adrastia Nemesis copulare sequendo Suid. quẽ vide. Quin & apud Eust. ita copulata habentur p. 355, vbi ἀδράστεια omnino adiectiui locum obtinet. Sed admonet præterea Eustath. ex Pausania quosdam Adrastiam à Nemesi distinxisse. ‖Ἀδράστεια est præterea nomẽ vrbis, & secundum quosdam, etiam regionis. Vide Strab. & Steph. ac Eustath. ‖Ἀδράστεια affertur & pro cuiusdam radicis nomine ex Plesimacho, scribente, mulierem si imprudens eam ederit, in rabiem verti. Quare fieri possit vt ἀδράστεια dicta sit tanquam ineuitabile periculum rabiei seu furoris afferens, & quod effugi non possit.

C. ἈΠΟδράω (Fugio, Effugio, Aufugio.) à quo multa vsitata tẽpora formantur. Xen. ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ. Itidẽ ex Thuc. & ex Plat. in Hipp. 476 Bud. ἀποδρᾷ affert pro Effugiat. Aristot. OEcon. 2, εἰ δέ τι ἀποδρᾳίη ἀνδράποδον. Plut. ἀποδιδράσκειν πρὸς τὴν ἀδελφήν. HINC Ἀπόδρασις, Fuga. Luc. μή τις ὑμῶν ἐπιδῶται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντες. Et Plut. ἀπόδρασιν γὰρ ὥσπερ τῶν Μιθριδάτου διώξεως ἦν. Sed ab eodem Plut. φυγὴ & ἀπόδρασις copulantur Symp. 4. vbi ἀπόδρασιν quidam interpr. Vitationẽ. In v.l. ex Dem. affertur ἀπόδρασις στρατείας, quod redditur Desertio aciei, & Detrectatio militiæ, ex Liuio. ET Ἀναπόδραστος (ex eodem verbo deductum, præfixo α priuatiuo) Ineuitabilis, Qui vel quæ effugi non potest. vt quum dicit Aristot. ἀδράστειαν dictã esse quasi ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν.

C. ΔΙΑδράω, idem. à cuius pass. voce sunt secundũ quosdam διαδρήσονται & διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδράσονται & διαδράσονται: sed alii à διαδρῆμι orta esse arbitrantur. HINC comp. Διαδρασιπολίται, quo vtitur Aristoph. in Ranis, (à se ficto fortassis) significans eos qui remp. subterfugiunt, seu reip. munia. Schol. exponit δειλοὺς & ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

¶ Διδράσκω, itidẽ vt præcedẽtia, Fugio, Aufugio. sed quũ illa sint inusitata themata, ex quibus vsitata tempora formantur: hoc cõtrà est thema vsitatũ, sed quod (more verborũ in σκω) non vltra præt. imperf. extendatur. Nullũ tamen simplicis Διδράσκω exẽplũ affertur: AT cõp. Ἀποδιδράσκω ET Διαδιδράσκω satis multa. Æsch. ἀλλ' ἐκκαλύπτομαι καὶ ἀποδιδράσκω. Greg. διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου.

¶ Δρασκάζω idem quod præcedentia: sed antiquum (vt opinor) verbũ. Lysias certè per ἀποδιδράσκειν exponit in quadam antiqua lege.

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ου, ὁ, Fugitiuus. Propriè seruus fugitiuus. vt δραπέτην μεταδιώκειν & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέτας πόδας Æsch. Sed extẽditur & ad alia, vt Lat. Fugitiuus & Fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. Aiace. ET δραπέτις pro Fugitiua ancilla, Poll. & Suidas ex Cratino. Sic δραπέτις τύχη, Theophyl. in ep. Cæterũ quod δραπέτης quidã grãm. dictũ volũt quasi τοῦ δρᾶν (ὅ ἐστιν ὁρᾶν) ἐκ πετάδης δοῦλος, ridiculã argutiẽ habere mihi videtur. HINC Δραπετίδης, eadem sign. pro quo Δραπετίδας apud Moschum,, Doricè posito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in idyll. quod inscribitur Ἔρως δραπέτης. ET Δραπετίσκος, Seruulus fugitiuus. ITEM Δραπετίνδα quod Hesych. exponit aduerbio Δραπετικῶς, i. Fugitiuè, seu Fugaciter. At Suid. genus quoddã ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse vt vnus ex pueris oculis clausis clamaret τηρῶ, φυλάττω, reliqui autẽ fugiẽtes ne caperentur cauerẽt. ET Δραπετεύω, Fugio. propriè de seruo fugitiuo, aut de trãsfuga. Xen. τῶν δραπετευόντων δεσμοῖς ἀπείργουσι. Luc. καὶ δραπετεύουσα παρ' αὐτῆς, κύπτουσα ἀπελθοῦσα ὡς ἐμέ. Itẽ Fugio serui fugitiui more: atque adeo generaliter pro Fugio. Interdum cum accus. rei: vt Synes. ἵνα δραπετεύσω τῆς συναγωγῆς τὴν λειτουργίαν.

ΔΡΙΜΥ'Σ, ἑος, ὁ, Acris, Acrem saporem habēs, Gustum habens pungentem, Acutus in sapore. His enim modis in v.l. redditur. Ego ex Plinio, Acris, Acri gustu. Nā quod Dioscorides de pycnocomo, φύλλα ἔχει ὅμοια ἀλζώμῳ, παχέα καὶ δριμύτερα, reddit ille, Erucæ foliis, crassioribus & acrioribus. Quod autem idem Dioscorides de solano, ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα: ille ita, Radix odorata, gustu acri. Xen. γλυκεῖα & δριμεῖα inter se opposuisse videtur, vbi scribit, τὰς δ' αὖ αἰσθήσεις τῶν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων εἰ μὴ γλῶττα ἐνῆν γνώμων ἐνειργάσθη; Cæterùm δριμὺς reddi etiam posse arbitror, Gustu mordaci, vel sapore: vt Persius acetum mordax appellauit ὄξος δριμύ. Nam etiam δριμὺς χυμὸς & δακνώδης quasi ἐκ τοῦ παραλλήλου à Gregorio copulata inuenio: & ipse Dioscorides, postquam radicem solani esse dixit δριμεῖαν, subiungit quasi epexegeticè, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. |Δριμὺς est etiam Amarus Plinio, vbi quod Theophr. dixit ἅπαντα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, interpretatur Minus hoc sentiunt (quod intelligendum est ex præcedentibus) arbores quæ amaræ sunt & odoratæ. Idem Plinius quod Dioscor. de cratæogono dixit ἰσχυρῶς δριμύ, interpret. Vehementer aspero gustu. At quod Theophrastus de laserpicio, μαλακώτερόν τι καὶ ἧττον δριμύ, idem Plin. reddit, Tenerius & minus vehemens.

Δριμὺς ad multa etiam transfertur, pro acri & vehementi. vt δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Galenus ad Glauconem. Et δριμὺ ῥεῦμα, Dioscorides. Iam verò & μάχη δριμεῖα dicitur ab Hom. & Hesiodo, vt Lat. Acris pugna vel aspera (alii tamen interpretantur acerba) eodémque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. Quin & aliquis dicitur esse δριμὺς, id est Asper. vt Aristoph. in Vespis, ἡ μὲν πολὺ δριμύτατός γ' ὢν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigramm. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα Bud. apud Herodianum reddit Acerbum seu grauē vultū, ego verò malim cum Pol. Truculētum. apud Aristophanem autem δριμὺ βλέπειν (vbi δριμὺς ad uerbialiter positum est) redditur etiam Toruè intuens. |Δριμὺς denique interdum est Astutus. Synesius, δριμὺ τοῦτο μὲ ἀνθρώπου ἔοικας τί. At Euripides ante eum δριμὺ vocauerat ποιητήν, vt testatur apud Eustathium Aristoph. gramm. Quòd verò Herodianus dicit δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, Politianus interpr. Ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. Cæterùm δριμὺς deducit Etymolog. παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δόρυ & εἶδος. quæ posterior deductio minus aspera est.

Δριμέως, Acriter, Vehementer. Aristoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δίεος βλέπουσι δριμύτερον χαλῆς.

Δριμύτης, Acrimonia. Pro quo & Acritudo, & Acritas, itē Acor. Aphrod. Probl. 1, γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plutarchus quoque in Camillo ξηρότητα & δριμύτητα coniunxit. |Item Δριμύτης, Asperitas, Acerbitas. Vehementia, vt δριμύτης πυρετοῦ, Galen. |Δριμύτης metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔχων, διὰ αὐτῆς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Apud Luc. autem δριμύτης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων est Acumen quo vtuntur Attici in scommatibus, & quod Gall. vocatur le nez. quando dicimus Cela ha du nez. Pro quo Itali, Questo ha del garbo.

Δριμύσσω, Acri ac mordaci humore afficio, vt B. interpr. in hoc Greg. loco De homine 11, ὑπὸ τῆς καρδίας ἀλλὰ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι.

C. Ἄδριμος, Minimè acris, Minimè acerbus.

C. Ὑπόδριμος, Subacris, Subacerbus, Aliquātum acris, seu acerbus.

¶ Δριμύλος, (q.d. Acriusculus) Aliquantum acris, seu acerbus. A Moscho autē appellātur ὄμματα Amoris δριμύλα καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. ocellos acres, flāmeolos.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, Ros. Aristot. De mundo πάχνην ait esse δρόσον πεπηγυῖαν. vnde fit & cōpos. δροσοπάχνη. |Δρόσοι κρηναῖαι, Ex Eurip. Fontium scatebræ. |Δρόσοι, Lacrymæ. (vt & Lat. poetæ rorem vsurpant) Sophocles, ἀεὶ πικραῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λευκάς.

C. Δροσοβόλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Rorem iaciens, vt δροσοβόλος ἀήρ, Theophrastus lib. 3, cap. vlt. de caus. pl. Aer rorem spargens, roscidus, rorulentus, roriferus. Et δροσοβόλοι πεδίων τόποι. item δροσοβόλοι χῶραι, rorulenti agri, apud eundem Theophr.

C. Δροσοπάχνη, ης, ἡ, Ros pruinosus, seu Pruina roscida. Aristoteles De mundo, δροσοπάχνη λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος. i. δροσοπάχνη (composito nomine ex rore & pruina) dicta est ros semiconcretus.

C. Δροσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Roriferus.

C. Ἔνδροσος, Rorem habens, Roscidus. ET Πολύδροσος, Multum rorem habens, Valde roscidus.

Δροσόεις, εντος, ὁ, ET Δροσερὸς, Roscidus, Rorulentus. Vtitur autem Apollon. τῷ δροσόεις. Sic χείλεα δροσόεντα, in Epigr. At δροσερὸς cum alibi legitur, tum in Epig. δροσεραῖς πίομαι ἐκ λιβάδος. ET Δροσώδης magis receptum in prosa, pro eodem.

Δροσίζω, Rore aspergo, Irroro.

ΔΡΥ͂Σ, υὸς, ἡ, Quercus. Hesiod. Erg. οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et ὄζω δρυὸς, Hom. Od. ξ. Sed inuenitur & δρυὸς ἔλυμα initio versus apud Hesiodum in eodem opusculo, producto υ. Aristoph. Nubibus, δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Prouerbia autem ab hoc nomine ducta vide apud Erasm. |Affertur & δρῦς θαλασσία ex Comm. qui adiunctus est Dioscoridi. |Δρῦς redditur etiam Robur, quod species est quercus. atque ita Plinius intellexit, scribens, lib. 17, cap. vlt. circa finem, Nihil habent Druidæ (ita suos Galli appellant magos) visco, & arbore in qua gignatur (si modò sit robur) sacratius. Iam per se roborum eligunt lucos: nec vlla sacra sine ea fronde conficiunt: vt inde appellari quoque interpretatione Græca possint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certè multi tradūt, δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos esse: (vnde & vitem δρυῦ οἰνοχύτινα quidam poeta vocauit) quod autem Latini robur appellant, nonnulli propriè esse putant quam δρυῦ ἀγρίαν vocant Græci, Galli chesne. Sic autem & roboris nomen Latinos poetas latè extendisse arbitror.

C. Δρυοβαφὴς, ὁ καὶ ἡ, Quercu (id est quercus cortice) tinctus.

C. Δρυοκοίτης, In quercu seu generaliter in arbore cubans. Cicadæ epithetum in Epigr.

C. Δρυοκολάπτης, Picus arborarius. dicta ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς δρῦς. Vocatur & Picus Martius.

C. Δρυοκόποι (q.d. Quercisecæ seu Roborisecæ, sub. aues) Roboricei generis aues.

C. Δρυοτόμος, (QVI & Δρυτόμος Homero Il. λ & ψ) Quercus amputator. Sed generaliter, Arborū amputator, δενδροτόμος. Exponitur & Materiarius, item Lignarius faber. HINC Δρυοτομία, Arborum amputatio, seu materiæ. ET Δρυοτομικὴ, Plat. Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud.

C. Δρυπεπὴς, Fructus iam adultus & maturus. q.d. Iamiam ex arbore casurus. vnde Drupæ oliuæ, de quibus Plinius, eas à Latinis drupas, à Græcis δρυπεπεῖς vocari scribens. Sed pro δρυπεπεῖς ἐλάαι legitur etiam δρυπετεῖς, vel δρυπέπεις, à maturitate. Vide Dioscoridem, & Athen. item Suidam & Eustathium. Hesych. δρυπεπὴς habet, illam priorem etymologiam sequens.

C. Ἄδρυς, Arboribus carens, seu vacuus. AT Ἄδρυα, Nauigia ex vnico ligno, Cypriis. Hesych. apud quem & alias signif. vide.

C. Ἀκρόδρυα, Quæ in ambitu lignosum putamen habent. quod genus appellatione nucum apud Latinos continetur: vt contrà ὀπώρα vocantur quæ Lat. Poma. ἀκρόδρυα tamen interdum de omni fructu dicitur, quod & Caius iurisconsultus annotauit. Budæus. |Ἀκρόδρυα de arboribus etiam ex Theophrasto & ex Xenophonte affertur in Œcon. |Ex Plutarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτοῦ κομιζομένων ἀκροδρύων, pro ostreis vel testaceis.

C. Γεράνδρυον, Arbor annosa. vt in prouerb. γεράνδρυον μεταφυτεύειν. Vtitur Theophrastus & Plutarch. item Iul. in epist. ad Libanium, ἦν δὲ ἐν ταύτῃ ὕδωρ γεράνδρυα εὐθαλῆ.

C.Ἔνδρυον,ου,τὸ, Medium arboris, Cor arboris, seu matrix. Hesych. τὸ ἐγκάρδιον.

Ἔνδρυον, seu Ἔνδρυος, Temo. Et pro aratro, ex Hesiodo, — βοῶν ἐπὶ νῶτα ἵκηται Ἔνδρυον ἑλκόντων.

C.Ἐτυμόδρυς (q.d. Veriquercus, vt vertit Gaza apud Theophrastum Hist.plant. lib.3) Sic dictam volunt à Macedonibus quercũ eã quæ dulcẽ glandem produceret.

C.Μελάνδρυον,ου,τὸ, (q.d. Nigrum quercus) Medulla quercus, seu roboris. Theophrastus, μήτραι γὰρ δὴ πᾶσιν [μῆτραι] καὶ τῆς δρυὸς ἣν καλοῦσι μελάνδρυον. ‖Est μελάνδρυον Plinio & herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. ‖Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, sale conditas habet: sic dictũ (vt scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium. EST autem μελάνδρυς secundum quosdam, thynni genus grandissimum.

¶Δρύοχος,ου, Carina, Alueus nauis. ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. vide Bayfium De re nauali. Quidam δρυόχους interpretantur ex Cæsare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς ναυπηγουμένης νεώς. ‖Item δρύοχοι, secures, ὧν τὸ ἔχεσθαι δρυῶν. vide Eustathium. ‖Accipitur & pro δρυμός; de quo paulo pòst.

¶Δρύφακτος, vel Δρύφακτον, (quasi δρύφρακτος seu δρύφρακτον) Tabulatum, Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur cancelli eius loci in quo senatus iudicabat Athenis, vt annotat Budæus. Meminit & Pollux, item Hesych. Dico autem δρύφακτα quasi δρύφρακτα, quoniam ita volunt appellari grammatici παρὰ τὸ δρυσὶ φράσσεσθαι: id est lignis. eliso ρ ob asperiorem sonum. (legi tamen & cum ρ apud Xenophontem testatur Budæus) Hinc δρυφράγμασι & περιτειχίσμασι exponunt lexicographi. Sed Suidas addit esse & ξυλίνους θώρακας. HINC Καταδρυφάσσω, Munio, Sepio.

¶Δρυμός, Sylua querna vel glandifera, Budæus ex Polybii lib.2, fol.25, à tergo. Sed & generaliter pro sylua seu nemore. vt Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni Hercynia sylua, Plutarchus in Fabio, λίμνας καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς καὶ ποταμοὺς στρατοπέδων πλήθοντας. Aristoteles De mundo, γῆ τε ποικίλλεται βαθυξύλοις δρυμοῖς. ET Δρυμὸν neutro genere. vt κεραύνια δρυμὰ Dionysius Alex. pag.80. HINC Κατάδρυμος τόπος Straboni pro syluoso, vt annotat Budæus. QVI & Δρυμώδης dicitur. SED & Δρυμών, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen Dumus & Dumetum redditur in hoc Basilii loco, ἤδη δέ τινες πεπηρκασι, καὶ ἐκπεμπομένας τὰς πίτυς, εἰς δρυμῶνας μαθέσθαι.

¶Δρυάδες ET Ἁμαδρυάδες nymphæ dictæ quòd cum quercubus nasci & cum iisdem interire crederentur. Plut. Erot. οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς δρυάδες εἰσὶν ἰσοι δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. Quod autem in Epigr. legitur ἀδρυάδες puto esse pro ἁμαδρυάδες, ideóq; malo ἁδρυάδες cum spiritu aspero: duram tamẽ esse fateor syncopen.

¶Δρίος, (ET Δρύος secundum quosdam) Senticetum, Fruticetum. vt Bud. interpr. apud Hom. Od.ξ, ἔνθα τι δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. Et addit, Delitescebam qua densissima erat sylua. Sic Gr. schol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Hesiodo autem affertur cum υ, αἰνὰ δρύα βροντηθέντα.

ΔΡΥΠΤΩ, Fut. ψω, Lacero, Lanio. Sæpe dicitur de iis qui vnguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Argon.1, δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. VNDE Ἀμφίδρυπτος in Epigr. Vndiq; laceratus. ET Ἀμφιδρυφής, vt apud Hom. Il.β, ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q.d. Circumlacerata faciem, vel Vndequaque lacerata. Aut secundum alios, Vtrasq; lacerata genas. Volunt autem grammatici propriè esse δρύπτω, Excortico arborem.

C.ἈΠΟδρύπτω, ET ΚΑΤΑδρύπτω, Dilacero, Dilanio, Discerpo. vt καταδρύψασα παρειάς in Epigr. Et pass. Hesiod. κατὰ δ' ἐδρύφθοντο παρειαί. HINC Καταδρύμματα χερῶν ex Eurip. affertur pro lacerationibus manuum, i. quæ factæ sunt à manibus.

ΔΥΝΑΜΑΙ, F. ήσομαι, P. ημαι, Possum. Hom. Il.α, ἀρκέσαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσομαι. Et οὐκ ἐδυνήσατο χάρμης, ibide. At Od.ξ, de Deo, δύναται γὰρ ἅπαντα. Et Il.α, Ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος. in quibus itidem locis sub. infinitiuus. Xen. Hell.3, τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἐλεῖν. Ex Thuc. οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non possum viuere, vel potius Non sustineo viuere. Iungitur interdũ superlat. sicut Lat. Possum: vt ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen. Quàm poterat celerrime. Sic Pæd.5, καὶ προθυμούμενος πράξαι ὅπως πλεῖστα ἐδυνάμην. sed quædã exemplaria habent πράξαι ὡς ἐγὼ πλεῖστα ἐδυν. Sicut paulo pòst legitur ἄνδρας ἄγειν σοι ὡς ἐδυνάμην πλείστους. Dicitur & οὐ δύναμαι μὴ cũ infin. vt οὐκ δύναμαι μὴ γελᾶν, Non possum nõ ridere, Fieri non potest quin rideam. Cum pass. etiam infin. vt οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι, Thuc.3. Et δυνάμενος ἀπολογεῖσθαι in v.l. Interdum verò impersonaliter ponitur δύναται, vt in hoc loco qui ex Plut. affertur De virtute morali, δύναται ἀρετὴν γενέσθαι καὶ μένειν ἄυλον, Fieri potest vt virtus sit, &c. ‖Δύναμαι interdum adiectum datiuũ habet, vt δύνασθαι χρήμασι apud Lys. ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur verò & δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore esse & robusto, ab eodem Lysia, accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ: vt ipse loquitur, ἢ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Æschines quoque δύνασθαι τῷ σώματι dixit, sed pro Valere, id est Firma esse valetudine, opponendo τῷ ἀρρωστεῖν. Sciendũ est autem interdum δύνασθαι sine his datiuis eandem significationem habere: vt rursus apud Lysiam ὁ δυνάμενος, sicut & ὁ δυνατὸς idem est qui & ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponitúrque vtrunque τῷ ἀδύνατος id est Inualidus. Sic verò & δύνασθαι interdum idem significat quod δύνασθαι χρήμασι, apud ipsum quoque Lysiam: vt pag.141, ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν πελάζοντα ...... καὶ μηδ' αὐτὸς ἔλαττον δύνασθαι, id est Opibus & potentia valere. nam plus etiam signif. quàm δύνασθαι χρήμασι. Thuc.4, p.155, καὶ αὐτοὶ ἀυτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς προύχουσι τῶν Ἠπειρωτῶν. Interdum tamen δύναμαι redditur simpliciter Potentia præditum esse, vel Autoritate valere. Plutarch. in Philop.119, ζηλώσει τε ... καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. Vnde μέγα δυνάμενος apud Hom. & Thuc. Magna potentia præditus, Potentissimus. Sic dicitur μεῖζον vel Μεῖζω δύνασθαι, & μέγιστον δύνασθαι. ‖Inuenitur & δύνῃ in secunda pers. pro δύνασαι, vt ἐπίστῃ pro ἐπίστασαι, & alia de quibus Bud. p.103.

Δύνασθαι, Valere, Æstimari, vt interpr. B. in hoc Xen. loco ἀναβ.1, ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Aristot. Œcon. ἐξῆν δ' ἄρα τὴν δραχμὴν δύο δύνασθαι δραχμάς. Et à Luciano ὀβολὸς dicitur δύνασθαι sine adiectione pro Valere, id est (inquit Bud.) Probus esse & legitimus: καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀβολός. Ex Greg. autem De baptism. affertur, ἡμῖν δὲ τὴν συνείκρουσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται pro præstat: qui à numismatis metaphoram sumpsisse videri potest. ‖At verò apud Aristoph. Pluto, τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται, redditur Quid sibi vult? Sic verò & apud Thuc. αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται significare dixerim Hoc sibi volunt, vel potius, Hunc vsum habent, vel Ad hoc comparatæ sunt. q.d. Hoc efficere possunt.

Δυνάζομαι autem inus. est à quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in prosa quàm in carm. vsitatus. Hom. Od.ι, — οὐδ' ἐδυνάσθη (vel οὐδὲ δυνάσθη) Αἶψα μάλ' αἰχμῆσαι μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Hell.7, εἰ μὲν οὖν ἐδυνάσθην ἐγώ. Et Hell.6, μή ποτε μέγα δυνασθῶσι. Eiusdem autem συζυγίας esse tradit Eust. δυνάστης, & ab eo deducta δυναστεία & δυναστεία. Idem scribit δυνάσθη esse à δυνάζω, hoc autẽ originem habere à δύνω, ex quo δύνω fieri δύνημι, & pass. δύναμαι. HINC certè fit & aduerb. Ἀδυνατὶ pro ἀδυνάτως, Hesych.

Δύναμις, Potẽtia, Vis, Vires, Facultas. Od.β, Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autẽ & Hesiod, ὅση δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idẽ pro eo quod dici solet εἰς δύναμιν (i. Pro viribus) alibi dixit, — ὅση δύναμίς γε πάρεστι. At verò pro robore corporis Od.υ, Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. sed crediderim δύναμις καὶ χεῖρες posse etiã accipi pro δύναμις χειρῶν. Frequẽtissimo in vsu est & apud prosæ scriptores. X. Pæd.7, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus nostris maiora sunt. Pla. Pol.1, ὡς ἔστι περὶ σφᾶς δύναμις ἐκ θεῶν παρέχεσθαι, vis quædam & facultas. καταλύσαντες δὲ τῆς βουλῆς δύναμιν, Isocr. Areop. Potentiam, Potestatem, Autoritatem. Sic τῇ δυνάμει προὔχοντι Thuc. Et Dem. Olynth.1, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Quũ autẽ δύναμις

Digitized by Google

significat simpliciter vires alicuius & facultatem,(vt in prioribus illis locis) iungitur cum verbo ἔχω, interdum & verbo εἰμὶ cum præpositione ἐν. vt Isocrates De pace, τοιαύτην ἔχουσι τὴν δύναμιν ὥστ' αἰσχύνεσθαι τοὺς ἀκούοντας. Ex eodem affertur & δύναμιν ἔχω πρὸς τοῦτο. Cum εἶναι autem dicitur, ἐν δυνάμει εἰμὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο pro Possum hoc facere. quo loquuti sunt modo Thucydides & Plato. Quod autẽ Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte, Quoad Possum &c. Græcis est εἰς δύναμιν. Thuc.8, ὅτι δυνατὸν εἰς δύναμιν ἐπιβοηθεῖν. Et εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην ex Plat. ep. Dicunt interdũ & κατὰ δύναμιν. VNDE Καδδύναμιν aduerbialiter apud Hesiodum. Plato autẽ dicit etiam ὅσον γε δυνάμεως πάρ' ἐμοί γ' ἐστί. quod loquendi genus ex illo Homerico quod paulo antè protuli, manasse arbitror. |Δύναμις pro ditione apud Thuc.

Δυνάμει esse dicunt Græci quod actu quidem nõ est, sed esse potest: vt semen est quidem exiguum, sed δυνάμει est magna arbor. Sic Erasm. Vide de δύναμις & ἐνέργεια apud Aristot. Metaph. 8. p. 69.

Δύναμις (inquit Bud.) non solùm Vis & Facultas, sed & Scientia atque ars omnis. Et sunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, quædam μετὰ λόγου. Idẽ alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates; Aristot. Top. Item, δυνάμεις vocantur rhetorica & dialectica ab Alex. in Topica.

Δύναμις, Medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) Medicamenti compositio & structura, Gal. sæpe in lib. τῶν κατὰ γένη, vt πυραφάρμακος δύναμις. & δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ in v. l. Medicamenta oculorum. |Huc pertinere puto quod dicit Xenoph. τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς.

Δύναμις, Exercitus, Copiæ. Gall. ad verbum *Les forces*. Dem. pro Ctes. & Herodian. sæpe. Itẽ plur. δυνάμεις, vt Lat. Copiæ. vnde ναυτικαὶ δυνάμεις Polyb. Nauales copiæ. Xen. autẽ dicit etiam singul. δύναμιν ναυτικήν, item πεζικὴν & ἱππικήν.

Δύναμις, Valor, (si modò Latinum est) Pretiũ. Plut. Lycurgo, δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.

C. Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus, Viribus defectus. vt senes ἀδύναμοι apud Alex. Aphrod. Apud Diosc. οἶνος ἀδύναμος ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων τῷ δευτερίῳ δύναμιν, Vinum imbecille. cuiusmodi est factitium quod medici dant ægris quibus vini noxam timent. ita dictum quòd admixta prius aqua, deinde igni excreta eius vires quasi frangerentur.

Ἀδυναμία, ας, ἡ, Imbecillitas. Item Virium defectus ad aliquid agendum, Impotentia (si dici posset pro Non posse.) Antiphõ, ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Hac in re mihi nocet destitutum esse dicendi facultate. Pla. Pol. 1, ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντας αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι. Item δυνάμεις & ἀδυναμίαι apud Luc. opponuntur.

C. Αὐτοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se potens, vt Deus. Greg.

C. Ἰσοδύναμος, Æquè potens. Aphrod. ET Ἰσοδυναμέω, ῶ, Æquè sum potens.

C. Μεγαλοδύναμος, Multum potens. ET Μεγαλοδυναμοῦμαι, Potentia præsto, ex Epict.

C. Παντοδύναμος, Omnipotens, Greg.

Δυναμικός, Valens, Efficax. Et δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, apud Plut. Budæo interpr. qui etiam annotat Dioscoridem δυναμικώτερον, & δραστικώτερον, item ἐνεργέστερον & ἐμπρακτικώτερον pro eodem accipere.

Δυναμόω, ῶ, Validum reddo, Confirmo. QVOD & Ἐνδυναμόω. Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiã Conualesco.

Δυνάμης, idẽ quod δύναμις, Hesych. In v. l. ex Eurip. ET Ἀδυνασία, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. lib. 7. nam quod Antiphon dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία.

Δυνηρός, Potens, Pollens, Bud. ex Basil. in Hexaem. 45.

Δυνατός, οῦ, ὁ, Qui potest [sequente infinitiuo.] Thuc. 4, οὐ δυνατοὶ ἐσόμενοι, pro οὐ δυνησόμενοι. Idem lib. 1, δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Interdum redditur potẽs, Idoneus. vt λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. Oratione & rebus gerẽdis potẽtissimus. Vel, Ad dicendum & ad res gerẽdas maximè idoneus. Cum datiuo nonnunquam: vt δυνατὸς χρήμασι, Plut. At sine adiectione δυνατοὶ dicuntur aliquãdo Proceres, Primores: vt οἱ δυνατοὶ Περσῶν. Thuc. 1. & τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν, Plut. |Δυνατός, Qui corpore valet, Validus: sicut ἀδύνατος, Inualidus. Bud. ex Lysia 159.

Δυνατός, Possibilis, Qui fieri vel esse potest. οὐ φαύλην δυνατὴν ἀρχὴν, Isocr. Plut. De lib. instit. εἰ δὲ μή, τήν γε δυνατὴν χρηστέον. Synes. ἀπαιτοίην γὰρ ἂν αὐτὸν τὸ δυνατὸν εἰ μὴ τὸ δίκαιον ἐποίησεν. Et τὸ δυνατὸν τοῦ ἀνθρώπου apud eundem, Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum infin. vt Isocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι. Sæpe autem vtuntur hac voce cum ὡς vel cum κατὰ, pro eo quod Latini dicunt Pro viribus. Thuc. 5, τούτῳ ὅπως ἂν δύνωνται ἰσχυρότατα κατὰ τὸ δυνατόν. Demosth. autem Olynth. 3, post πάντα τρόπον addidit κατὰ τὸ δυνατόν. Sæpe autem cum superlatiuo ponitur ὡς δυνατόν. vt Isocr. Panath. ὡς δυνατὸν πλεῖστον. Sic ὡς δυνατὸν βέλτιστος, Xenoph. Sine superlat. apud Plutar. Themist. ὡς δυνατὸν σῴζειν. Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατόν, sicut εἰς δύναμιν. Item ἐς τὸ ἐκείνων δυνατόν. Xenoph. Eadem signif. ἐκ τῶν δυνατῶν, & ἐκ γε δυνατῶν.

C. Ἀδύνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in actiua significatione, Non potens, Non valens, Inualidus ad aliquid, Cui vires non suppetunt ad aliquid: cum infinitiuo. vt apud Gorgiam, ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν, quia non possum hæc facere. Pro eodem Xenophon, τοῦτο ποιεῖν ἀδύνατος. Idem, ἀδύνατοι ἄλλως συναρμόσαι. Sic ἀδύνατος σιγᾶν, qui tacere non potest. Ita ἀδύνατος φέρειν, Non valens ferre, Inualidus ad ferendum. Sic ἀδύνατος ἀμύνασθαι, cui vires non suppetunt ad propulsandam iniuriam. ἀδύνατος λέγειν, facultate dicendi non præditus. |Nõnunquam sine infinitiuo, & per se, Inualidus, Imbecillis, Viribus destitutus. Xenophon in Pædia, ἀδύνατος γενόμενος γήρᾳ, Inualidus redditus senectute, Fractus senio. In eadem significatione aliquando additur datiuus σώματι. vt apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν, Corporibus inualidi. Id est, inualida habentes corpora. Sic Plutarchus in Galba, ὑπὸ συντόνου ποδάγρας ἀδύνατος τῷ σώματι, id est, propter vehementem podagram corpore inualidus, vel imbecillus. Interdum & aliis datiuis iungitur, id est aliam significationem habentibus. vt ἀδύνατοι χρήμασιν, apud Thucydidem, Inualidi pecuniis, Non potentes pecuniis: sicut Latini dicũt hominem opibus potentem: (quemadmodum & alios datiuos addunt) & absolutè quoque hominem potẽtem. Est & vbi ἀδύνατος absolutè positum significet inualidum, (vt dictũ est in δυνατός) item mutilum, qui mutilatum corpus habet, τὸν πεπηρωμένον τὸ σῶμα, vt Suidas ait. Videndum est igitur num & apud Plutarchum idem significet, quum dicit, ἀλλ' οὐ δή που τυφλός, οὐδὲ ἀδύνατος, οὐδὲ ἄπαις ὁ ἄνθρωπος ἐστιν.

Ἀδύνατος, In passiua significatione, Impossibilis. vt ἀδύνατος βαστάζεσθαι, Qui ferri non potest, Portatu impossibilis. Interdum cum infinitiuo vocis actiuæ, vt, αἰτίαι χαλεπαὶ καταμαθεῖν, ἢ παντελῶς ἀδύνατοι, Plutarcho Sympos. 4, Causæ difficiles perspectu, aut quæ planè perspici non possunt. Eodem modo Xenophon ἀδύνατα & χαλεπὰ coniunxit, sed absque infinitiuo: quum dixit Pæd. 1, μήτε τῶν ἀδυνάτων, μήτε τῶν χαλεπῶν ἔργων εἶναι τὸ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Sæpe autem vsurpatur in neutro genere ἀδύνατον cum infinitiuo, subaudito verbo ἐστί, pro Impossibile est. Xenophon, ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν, Impossibile est alere tot. Interdum datiuus personæ additur: vt Plato De Republica 2, ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, Impossibile est Deo, Deus non potest. Sic ἀδύνατόν σοι τοῦτο ποιεῖν, non potes hoc facere. Attici autem in hoc adiectiuo, vt in aliis multis, neutro plurali pro singulari vtuntur, dicentes ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Thucydides libro vltimo, ἀδύνατα ἦν μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ Ἑρμείας, &c. |Ἀδύνατον Cicero apud Platonem in Timæo vertit Difficillimum factu: quum hæc eius verba, ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, ita reddit, Ac difficillimum factu est à diis ortis fidem non habere. Idem in eodem libro ἀδύνατον interpretatur Nefas. nam hæc verba, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, vertit, Atque illum quidem quasi parẽtem huius vniuersitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas.

Ἀδυνάτως aduerb. Impoſſibiliter. Nónunquam, Inualidè, Abſque viribus. vt ἀδυνάτως ἔχειν apud Demoſth. πρὸς Κάλλιππον, Inualidè ſe habere, id eſt inualidum eſſe, viribus defectum. A

Δυνατέω, ῶ, Potens ſum, δυνατός εἰμι. Paul. 2 ad Cor. cap. 13, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ.

C. Ἀδυνατέω, ῶ, Non poſſum. Plat. De rep. 1, ψυχὴ τι ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ‖ Ἀδυνατήσει, pro Impoſſibile erit, Matth. 17, & Luc. 1. ET Ἐξαδυνατέω, idem, niſi quòd ἐξ ſignif. auget.

¶ Δυνάστης, ου, ὁ, Potentatum [alicuius loci] obtinẽs. Sic autem interpretor vt vim Græcæ vocis exprimã: alioqui Optimas, Primas, Procer (quæ tamẽ in pl. vſitatiora ſũt) reddi ab aliis nõ ignorãs. Sed & vox ipſa Græca à Lat. alicubi ſeruata fuit. X. Pæd. 8, ὅσους πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται ἐπεποιήκεσαν. ET Δυνάστις, Mulier potentatũ obtinens. vtroque vtitur Demetr. Phal. ἐπειδὴ οὐ πρεπόντως ἀκούουσιν οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα. Huius autem vocis deductionem vide paulo antè in Δυνάζομαι poſt Δύναμαι. B

Δυναστικός, Ad obtinendũ potentatũ aptus, vel Potentatũ referens. Ariſtot. Polit. 6, τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ τῆς ὀλιγαρχίας. C

Δυναστεύω, Potentatũ obtineo, Sũ princeps, Sum dynaſta. Pla. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Luc. ταῖς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίαις. Ex Plat. affertur etiã δυναστεύειν κατὰ μοναρχίας, itẽ δυναστείην δυναστείαν. Cũ dat. apud Ath. δυναστεύουσιν αὐτῆς. At in v. l. cũ acc. ex Eccleſiaſt. c. 5, τίς με δυναστεύσει; qs in me poteſtatẽ obtinebit? ‖ Ab Iſocr. accipitur δυναστεύω & pro Polleo opibus & potẽtia, ſicut qui imperãt: vbi ſcribit, καὶ μισθοφοραῖς μεγάλαις καὶ χρημάτων δαπάναις νῦν πάντας δυναστεύουσι. Inuenitur & paſſ. Δυναστεύομαι, Subiectus ſum potẽtatui alicuius, vel potẽtiæ, ſeu imperio. vt δυναστεύεσθαι πρὸς μειζόνων Philoni: & δυναστεύεσθαι ὑπό τινος, Gal. HINC Δυναστεία, Potẽtatus, Potẽtia, Imperiũ, Ditio. Thuc. 3, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Iſocr. ad Nic. καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῖς ὄντας. Sed ex eodẽ affertur ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος δυναστεία de autoritate cõcionandi pro tribunali. Et cũ genit. vt δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. ET Δυνάστευμα, Quod ſubeſt potẽtatui alicuius, ſeu potẽtiæ, aut imperio, Ditio. Exponitur & Præfectura. ITEM Δυναστευτικός, Conueniẽs ei q potentatũ obtinet, ſeu principatũ, vt δυναστευτικὸν ἦθος, apud Dem. Phal. Plutarcho autẽ in Polit. præc. λόγος δυναστευτικός, eſt eius oratio cuius tyrannicus eſt principatus, vel aliquid tyrannicum habet, aut certè ad tyrannidem inclinat. D E

C. ἘΠΙδυναστεύω, Poſt [alium] obtineo potentatum, ſeu imperium, aut regnũ, Impero ſeu regno poſt. Syneſ. Vide Παραδυναστεύω.

C. ΚΑΤΑδυναστεύω, Potentia mea opprimo, vel Per tyrannidem opprimo. Tyrãnidem exerceo in aliquem. cum genit. Greg. καταδυναστεύειν τοῦ πένητος, quod ſumpſit ex c. 2 epiſt. Iacobi, οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν; Paſſ. autem Καταδυναστεύομαι, Potẽtia alicuius opprimor. Aut ſimpliciter, Sum ſub potentia alicuius. vt Act. 10, πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου. vbi exponitur, Sub diaboli poteſtatem redactos. F

C. ΠΑΡΑδυναστεύω, Simul regno. vt B. interpr. apud Syneſ. ὁ Ναρσῆς τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui ſimul & poſt eum regnauit. Item παραδυναστεύοντες Proceres, quaſi imperii participes. Bud. p. 651 ex Thuc. G

ΔΥ´ΝΩ, & Δύω, (ſeu paſſ. Δύομαι) & Δῦμι (vt à ſingulis formata tempora oſtendent) Subeo, Ingredior. Il. ο, de Neptuno, Δῦνε δὲ πόντον ἰών. Il. ζ, χθόνα δύμεναι. Il. γ, Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. At Il. σ, — αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν (niſi quis malit hic eſſe ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν) Sic autem & ſol occidens dicitur à poetis δῦναι ὑπὸ γαῖαν: itẽ qui occidunt, id eſt moriuntur, dicuntur δῦναι γαῖαν, vel γαῖαν, ſeu χθόνα, ſicut & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, in loco quem modò protuli. Quinetiam dicitur enſis δῦναι eum in cuius corpus penetrat, vt Il. π, — πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. Sic Il. υ, — πᾶν δ' οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες. Mars verò dicitur δῦναι eum (vt Il. ρ, — δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς Ἐνυάλιος) quem furore ſuo percitum reddit. Quinetiam vt Lat. H

A dicitur res aliqua ſubire animum, ſic & apud Homerum χόλος (id eſt ira) dicitur aliquem ſubire: vt Il. τ, circa principium, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ‖ Δύειν autem ſine adiectione, quum dicitur ſol pro Occidere, ſub. ὑπὸ γαῖαν ſeu γαῖαν: quod & alicubi à poetis additur. (legitur verò & δύεται κατὰ γῆς apud Xenophontem) Vel certè δύειν aut δύεσθαι dicitur tãquam εἰς βάθος ὑγρὸν καταδύεσθαι, nimirum Oceanum. Sunt verò vſitata hæc in ſignif. (videlicet occaſus ſolis) in ſoluta quoque oratione, δύνειν & δύειν ac δύεσθαι, vt docet Bud. B pag. 159, & 160. Vbi & δύειν à Theophr. pro Mergere ſeu Immergere: ac δύεσθαι pro Mergi & Sidere poni docet. Sic autem & δύειν Philo De mundo, αὐταὶ κατὰ τῆς θαλάττης ἐνεδύοντο. Idem, νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης ἠφανίσθη. Ad illam autẽ mergẽdi ſignif. pertinent quæ de δύεσθαι ac καταδύεσθαι & eis oppoſito ἀναδύεσθαι ſcribit Euſt. p. 117.

Δυνέω ſeu δύω Homero eſt etiam Induo: nec dicitur tantùm δῦναι τεύχεα ſed & δῦναι ἐν τεύχεσι. Hinc autem ſumpta eſt metaphora τοῦ δύεσθαι ἀλκήν: ſicut & ἐπιειμένος ἀλκήν apud eundẽ legitur. At proſæ ſcriptores vtuntur C potius cõp. ἐνδύω, ex quo Lat. mutuãtur ſuũ Induo.

Δύσεαι pro δύσεαι apud Hom. futuro in præſens tempus migrante. vnde & vnico σ putat ſcribendũ Euſt.

Δύσις, Ingreſſus, Introitus, in v. l. cuius tamen ſignif. exẽpla non afferuntur. At δύσις pro occaſu ſolis (cui opponitur ἀνατολή) frequentiſſimum eſt. Aratus in plur. Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.

Δύτης, Vrinator. Bud. pag. 160 ex Herodoto. SIC Δυτικὰ ζῶα apud Ariſtot. Quæ vrinare ſolent, Quæ gaudent in aquam ſe mergere. ‖ Item pro Occidentalis. vt τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ κόσμου, quibus opponuntur τὰ ἀνατολικά. D

C. Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem non patet ingreſſus. Et Ἄδυτον ſubſtantiuè, Locus templi ſecretior, ad quem ſoli ſacerdoti aditus patet. Cæſar Cõm. De bello ciuili lib. 3, Pergamique in occultis ac remotis templis, quò præter ſacerdotes adire fas nõ eſt. (quæ Græci ἄδυτα appellant) tympana ſoluerunt. ‖ Item Ἄδυτος, Non occidens: eo ſenſu quo dicitur ſol occidere.

C. ἈΜΦΙδύω, Induo. vnde ἀμφιδύς participiũ Qui induit, Indutus. ἀμφιδύς, ἐνδυσάμενος, Heſych.

E ἈΝΑδύω, vel Ἀναδῦμι, Exiſto, Emergo, Prodeo ſurſum, Erumpo ſurſum. Il. α, ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, Emerſit è mari. Euſtath. vult ἀναδῦναι eſſe Ex profũdo vſque ad ſuperficiem aquæ erumpere. ‖ Eſt ἀναδύω etiam ἀνατέλλω, id eſt orior, inquit Budæus.

Ἀναδύω, Retrocedo, Recedo. Od. ι, — μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ. Et Il. η, Ἀλλ' οὔπως ἐπέεικεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, Emergo, Exiſto. vt ἀναδύεσθαι κρήνης, apud Apollonium, Emergere è fonte. cum genit. F vt ἀνέδυ in proximè præcedente loco Homeri. At cum accuſatiuo apud eundem Hom. itidem Il. α, — ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης, Emerſit ex vnda maris. Hinc & Venus ἀναδυομένη, quã Apelles pinxit, apud Athen. lib. 13. ἀναδύεται εἰς Κύπρον, Luc. Ἀναδύομαι Bud. exponit etiã Scateo, Erumpo. Plut. de Pompeio, ὅπου γὰρ ἂν, ἔφη, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ πεζικαὶ καὶ ἱππικαὶ δυνάμεις.

Ἀναδύομαι, Reſpuo, Recuſo, Fugio, Detrecto, vt ait B. Plut. Πομπήιος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Gregor. G in epitaphio Baſilii, νόμος δὲ μαρτυρίας, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Apud Syneſiũ, ἀναδύεσθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, Repudiare conditiones. Quibus exemplis à Budæo prolatis addam hæc tria, in quorum primo habet accuſatiuum: ſed interiecta præpoſitione πρός: in ſecundo infinitiuum: in tertio abſolutè ponitur. ἀναδύομαι πρὸς τοῦτο, apud Clementem Alexandr. pro Refugio hoc, Non audeo hoc aggredi. Ariſtoph. Ranis, Ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι Δακεῖν. Demoſth. Phil. 4, τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ πότε, &c. H In illo autem loco Ariſtoph. ἀναδύομαι puto idem eſſe quod Detrecto: at in hoc Demoſth. accipio pro ὀκνῶ ſiue ἀργῶ, quorum etiam verborum ſignificationes Euſt. tribuit verbo ἀναδύεσθαι.

Ἀναδύομαι, Retracto & muto quod pactum eſt, vt ait idem Bud. ſubiungens hunc Luciani locum, τί πάλιν ἀναδύῃ

ἀναδύν, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀνάδυσις, εως, ἡ, Emersio. vt ἀναδύω & ἀναδύομαι significāt Emergo. Contrarium est καταδύσις.

Ἀνάδυσις, Retrocessio. Exponitur etiam φυγὴ, i. Fuga. Theophr. μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις θάνατος, Vna est molestiarum fuga, mors. vt apud Cic. Laborum ac dolorū fuga. Item pro ἀναφυγὴ, id est Perfugium, in qua significatione à Diodoro Siculo accipitur, lib. 5.

Ἀνάδυσις, Retractatio & mutatio eius quod pactum est. μετάγνωσις, Bud.

c.1. Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, Emergo, Existo. sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. ‖ Apud Plut. autem in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχας pro Detrectare pugnam.

c.3. Ὑπεξαναδύομαι, ET Ὑπεξαναδύω, Clàm vel sensim emergo, vt exponitur in hoc loco Homeri, Λάθρῃ ὑπεξαναδῦσα πολιῆς ἁλός. sed ita interpretando, vacaret λάθρῃ. ac certè Eust. vult ὑπὸ hic esse τὸ κάτωθεν, at ἐξ τὸ εἰς ἔξω: ἀνὰ autem, τὸ εἰς ὕψος. p. 217.

C. ἈΠΟΔΎΩ, F. ύσω, Exuo. Et vel alius dicitur me ἀποδύειν, vel ego meipsum. vt ἀπόδυσον τοῦτον, Exue hunc. Aliquando cum duplici accus. videlicet accusatiuo personæ, & accusatiuo rem significante, videlicet vestimentum. vt ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, Exuam tibi vestem. Hom. Il. β, Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dicitur etiam ἀποδῦσαι τινὰ τεύχεα ab eodem, Arma exuere, pro Armis spoliare. Il. σ, τὸν ἀπώλεσε, τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Itidem ab Atticis ἀποδύσαι dicitur pro ἀποδῦσαι. ‖ Apud Aristoph. ἀποδυτὰς pro ἀποδυσαμένους, sumpta metaphora ab athletis, qui τὴν ἔξωθεν στολὴν ἀποδύονται, vt annotat Suidas in hunc locum Aristoph. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν. Vide Ἀποδύομαι. ‖ Inuenitur etiam ἀποδύω metaph. positum pro Libero. & cū accus. ac genit. vt ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, Exuo te peccatis. id est libero.

Ἀποδύομαι, Passiua vox, actiua tamen significatione, pro ἀποδύω, Exuo. vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας serpentes dicuntur, id est exuere senectutem. & ἐκδύειν τὸ γῆρας pro eodem. Aliquando ἀποδύομαι dicitur sine adiunctione pro Exuo me, vel vestimenta mea: vt faciunt luctaturi. Xenoph. in Symp. ὅτι ὁ δεῖ σε με συγγυμναστὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. Citatur & ex Luciano, ὥστε ἀποδύεσθαι, καὶ ἤδη παλαίει.

Ἀποδύομαι, Exuo, id est Depono, Excutio à me, Nō suscipio. Polyb. l. 5, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἐκ Μακεδονίας φόβον ἀποδεδυκότες, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως.

Rursum pro Excutio, vel Non suscipio. Plato De rep. lib. 10, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπελυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ &c. id est, A nobis excussimus. hoc est Dicenda non duximus & explicanda nobis. Similia sunt apud Tacitum, Exuere obsequium, Exuere iustitiam, Exuere reuerentiam, inquit Bud. Videtur autem pro Excutere seu A se remouere, aut depellere, sumi & in hoc loco Plutar. in Coriolano, ἀποδυόμενοί τε τὰς διαβολὰς ἐπιεικῶς, καὶ τῆς τουτοπολιτείας μετρίως χρώμενοι.

Ἀποδύομαι, Suscipio, Aggredior, Instituo agere, Accingor. sumpta videlicet à luctaturis metaphora iam se exuentibus, & certamini accingentibus. cuius quidē significationis exempla duo paulo antè protuli. A quibus luctatorib⁹ ducta est similis verbi ἐπαλείφομαι metaph. Construitur autem variè ἀποδύομαι in hac translata significatione. Interdum cum πρὸς habente accusatiuum: vt apud Plut. De præceptis politicis, οἱ πρὸς πᾶν ἀποδυόμενοι τὸ πολιτικὸν πρᾶξιν, Qui omnes partes reip. suscipiunt. Sic apud Greg. in oratione de Cypriano, οὐ γὰρ μικρὸν δύναται καὶ λόγος εἰς ἀνδρίας προσθήκην τοῖς ἀποδυομένοις πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς στάδιον. vbi perstitit in metaphora, στάδιον cum ἀποδυομένοις iungens. Luc. itidem cum nomine παλαίστρα (quod nomen est ancillæ) metaphoricum hoc verbum aptè iunxit, in Asino, καὶ ἐπὶ τὴν θεραπείαν τὴν Παλαίστρας ἀποδύου: alludens videlicet ad παλαίστρας significationem, quum est nomen appellatiuum. Cæterùm notandum est hic iungi ἀποδύομαι præpositioni ἐπὶ habenti accusatiuum. at in isto Chrysostomi loco vides iūctum eidem ἐπὶ, sed cum datiuo.

A De sacerdotio, ὁ δὲ παρθένος ἐπὶ μείζονα ἀποδύεται, καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν εἵλκυσεν, ad maiora accingitur certamina, Maiora meditatur. Sic apud Ælianū. ἀλλὰ καὶ πλείω τὸ χαίρειν τὴν πραγματείαν ἀπέρριψε καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, Studio philosophiæ se dedidit. Apud Xenoph. verò iunctum infinitiuo reperitur hoc verbum in Œcon. ἦ καὶ ταύτην σοῦ, ἔφην ἐγώ, τὴν διηγηματικὴν σὺ ἀποδύσει διδάσκειν; Aggrederis & instituis docere? Ita enim legendum est ibi, non ὑποδύῃ. Erasm. in prouerbio Aut abi, aut exuere, Græcis autem ἀποδύεσθαι dicuntur (inquit) qui se parant certamini, quòd campestriati luctarentur olim, cætera nudi. vnde hæc ipsa vox ἀποδύεσθαι quoties transfertur ad rem animi, velut ad disputandum, aut repugnandum carni, prouerbii vim habes. Ita frequenter vsurpat diuus Chrysostomus, ac diuus Basil. Hactenus Erasmus. ‖ Huc adiūgam ET supercompositū Ἐπαποδύομαι, quod est ἐπιχειρεῖν, teste Suida, hoc in loco Aristophanis, ἀλλ' ἐπαποδυσάμεθα τούτῳ τῷ πράγματι. id est ἐπιχειρήσωμεν, Hāc rem aggrediamur,

C Accingamur huic operi, vel ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι (inquit Budæus) etiam vt ἀποδύομαι, pro Accingor, hoc est Aggredior, Adorior. Plutarchus in Marcello, ὥστε τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chrysost. in prim. ad Cor. homilia 16, ὁ παραδέχεται ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύηται.

Ἀποδύομαι, Exuor, passiua non solùm voce, sed & signif. apud Aristophanē. Et ἵνα μὴ ἀποδυθῇ, apud eundē.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, Ipsa actio exuendi, Vestimentorum detractio seu depositio, in Lycurgo, λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρ-

D θένων καὶ τὰς ἀποδύσεις.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Exutorium, Locus vbi vestimenta exuuntur. Peculiariter autem sic appellatur locus ante balnea, vbi se exuunt loturi. Plinius in quadam epistola, Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria: in qua baptisterium amplū atque opacū. Vtitur & Cicero hoc verbo lib. 3 epist. ad Q. fratrem. ‖ Ἀποδυτήριον vult B. accipi item pro eo quod spoliarium à Plinio vocatur in Panegyrico: vbi scribit, Nunc templum illud, nunc verè deus, non spo-

E liarium ciuium, cruentarúmque prædarum sæuum receptaculum.

c.2. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, Vicissim me accingo ad suscipiendos labores, Vel Vicissim labores suscipio. Affertur ex Can. Ephesini concilii. (Fortassis rectius, Accingo me aduersus lab.) Vide suprà & Ἀποδύομαι pro Suscipio.

c.2. Προσαποδύομαι, ET c.3, Προσεπαποδύομαι, Præterea exuo, Vltrò exuo, Bud. p. 69 ex Greg.

Ἐπαποδύομαι, vide suprà post ἀποδύομαι.

F C. ΔΙΑ δύω, vel Διαδύω, Subeo per medium. A Budæo apud Plut. exponitur Per mediam turbam elabi & euadere: apud Aristot. autem διαδύνειν de atomis, Permeare, Perlabi. At διαδύομαι non solùm hoc signif. (vt διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδύεται, Xen. Et διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος Theophr. sed etiam Elabor, Effugio (vt Plat. ἀπορῶν ὅπῃ πῃ διαδύονται: quod & διαδύς signif. Demosthenis) item Subterfugio, Detrecto. de qua signif. Bud. p. 157. HINC Διάδυσις, Permeatio. Item Detrecta-

G tio, Fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem. πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας διεξιόντες. Gallica vox eschappatoire huic aptè respondet.

C. ΕΙΣδύω, vel Εἰσδύω, Ingredior, δύνω. Aphrod. εἰσδύουσι τοῖς πόροις. Et pass. εἰσδυόμενος ἡμῖν, nos subiens, in v. lex. At εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, ibidem ex Herodoto pro Considerarunt rem esse indignā. Suspicor autē id esse quod Latinè dicitur Subiit animum cogitatio. HINC Εἴσδυσις, Ingressus, Introitus. vt εἴσδυσις μικρά, Aristot.

c.2. Διεισδύω, idem quod εἰσδύω, eidem Aphrodisæo, vbi dicit διεισδύουσι τὴν ὕλην, & διεισδύουσι εἰς τοὺς πόρους.

H c.2. Μετεισδύω, Transeo. vt μετεισδύω εἰς ἄλλο, in v. l.

c.2. Παρεισδύω, idem quod εἰσδύω. sic & Παρεισδύομαι. VNDE Παρείσδυσις, Ingressus, Introitus. ‖ Sed sæpe est Irrepo, Fallo introeundo & me insinuando. Ita Bud. nullum tamen exemplum afferens: sed ex Herodiano esse possit, παρεισδύσας δέ τινες τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν: & παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν.

C.Ἐκδύω, vel Ἐκδύω, Elabor, Emergo. vt ἐκδῦμαι κακῶν A
in v.l. ex Euripide. Ibidem, ἐκδῦναι ὄλεθρον, effugere.
¶Ἐκδύω, Magis vsitata signif. Exuo. vt Od. ξ, — ἐκ δ' ἐμὲ χλαῖναν ἔδυσαν. Xen. Pæd. 1, ἐκδύσας αὐτόν. Sic ἐκδύειν τὸ γῆρας dicuntur serpentes, Exuere senectutem. Et alia metaph. ἐκδύεσθαι τὰ ἄχη, apud Plut. ¶Exponit Bud. & Excutere à se, in hoc Plut. loco, τὸν φθόνον ἐκδύς. Vide B. p. 158. In v.l. ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ, per pass. redditur, Exutus vinculis.

c.1. Δυσέκδυσις, Ambages, Fugæ & strophæ tergiuersationũ, vt apud Plut. interpr. Bud. p. 157. ET Ἀδυσέκδυτος, B Sine tergiuersatione. Vide ibidem.

c.1. Μετεκδύω, ET Μετεκδύομαι, Exuo. vt μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, Plut.

c.1. Περιεκδύω, Excutio, in v.l. Bud. autem περιεκδὺς interpr. Elapsus, sed exemplum non addens.

c.2. Ὑπεκδύω, Clàm exuo, seu excutio. Item, Clàm elabor.

C.ἘΝδύω, ET Ἐνδύομαι, Ingredior, Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τόπον, vel εἰς τόπον. Bud. p. 159, ex Xen. Aristot. & Plutar. Sic & ἐνδύς εἰς τὰς χαράδρας apud Aristoph. Et cum dat. ἐνδύεται τὸ ὕδωρ καὶ (...) quod quidam per pass. interpr. Infunditur. Sic pass. apud Plat. ἐνδύεται καὶ ἐνδύεται C τύπος. ¶Sæpe Pro Induo, de veste dictum: vt ἐνδὺς περονίδα, Xen. Et pass. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδύεσθαι τὰ ὅπλα ab Herodoto (sicut δῦναι τεύχεα ab Homero) Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν Xen. Induere se laqueis. Bud. 46 & 159. ¶At ἐνδύουσα εἰς δέρμα ex Dioscoride, Pelle includens. ¶Item ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης ex Plut. Public. in v.l. Nasi depressi ac demissi simitas.

Ἔνδυμα, ατος, τὸ, Indumentum. Matth. 22. D

Ἔνδυσις, Ingressus, Introitus. Hesych. κατάδυσις. ¶Item Vestiarium, id est vestitus. Bud. ex Pand. 133, χορηγεῖν τὰ πρὸς τὴν τροφὴν καὶ στόμα καὶ ἔνδυσιν καὶ σκηνώματα. Sed aliud exemplum afferre poterat ex Athen. 12, τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν σχηματισμὸν τῶν νέων.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθὰς ἐκ(...) ET Ἐνδυτὴρ πέπλος, in v.l. Peplus quo quis indui potest. ex Soph. in Trach. In iisdem ἐνδυτὴρ redditur Inducula.

c.2. Ἐπενδύω, ET Ἐπενδύομαι, Superinduo. Item Superinduor: Plut. Pelop. ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι χιτωνίσκους τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. HINC Ἐπένδυμα, q.d. Superindumentum. ET Ἐπενδύτης pro eodem, cap. vlt. Iohannis, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt & qui Indusium magis aperta interpretatione reddant. Pro quibus & Suidas apertè facit. Ex Poll. certè constat fuisse quandam χιτῶνος seu χιτωνίσκου speciem. E

C.Ἐπιδύω, vel Ἐπιδύω, Superoccido. vt ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, id est occidere super ira alicuius, quũ nox F ei irato superuenit, seu nox eum iratum deprehendit: id est ad noctem vsque iratus manet. Paulus autem & aliam præpos. addidit ad Eph. 4, μὴ ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν.

C.ΚΑΤΑδύω, VEL Καταδύω, Penitus ingredior, seu in penitiorem locum. Ingredior in profundum. καταδύνουσι εἰς γῆν. Quoniã autem penitiorem recessum quærunt qui abdere se volunt, hinc factum esse puto vt etiam ponatur pro Abdo me, vt apud Luc. (...) ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, id est (Bud. interprete) Latitans, Abstrusus. Itidem verò à Platone pro Delitesco accipi addit. A Plutar. autem pro Subeo quasi in suffugium. quam aut cui assimilem signif. habere & in hoc eiusdem loco crediderim in Per. καταδύσας εἰς τὰ τῆς μουσικῆς ὄνομα. Sic autem ab eo vsurpari, videlicet pro Subeo quasi in suffragium, testatur Bud. Idem ex Xen. affert pro Subeo latibulum, vbi de leporibus dicit, καταδύουσι εἰς φάραγγας. vbi tamẽ malim Subire tãquam in latibulum, quum habeatur iam ibi accus. φάραγγας. Denique quoniam qui verecundãtur, & ipsi ad penitiores recessus confugiunt, etiã pro Verecundor seu Erubesco ponitur καταδύομαι. Chrysost. καταδύομαι μετὰ παρρησίας εἰς τὸ διαστῆναι αὐτοῖς. At verò Xen. dixit καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, Pæd. 6. quod Bud. interpr. Secedo præ pudore, vel Non audeo prodire in G H

publicum præ pudore. sicut & in eodem libro, ἐμὲ δὲ οἱ δεινοὶ ἀθυμοῦντες καταδύνουσι τοῦ ἄχους, interpr. Secedere faciũt & me condere præ mœstitia. Verùm illud καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης secus accipi debere quàm Bud intellexerit, ostendit κατὰ γῆς καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, quod in alio eiusdem Xenoph. legitur loco. Addam & Demosth. locum, vbi idem B. interpr. Demissum esse, vt rei esse solet in sordibus. is in orat. κατὰ Μειδίου legitur, τίς τὴν ἔδει ὅς τις οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῇ τούτῳ καταδύῃ, καὶ μισεῖ ἑαυτὸν παρίεμαι; Sed ego hic quoque accipere malim pro Delitesco & Publico careo. Sed & καταδεδυκὼς pro obruto à Plut. in Camillo poni scribit. ¶Cæterùm quum hæ signif. ex vi præpos. κατὰ pendeant, (vt docui) sunt tamen qui apud Homerum Od. ι, ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, & Il. γ, μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, malint reddere simpliciter Ingredi, vel Subire: at Hesychius quũ καταδύσεσθαι exponat & ipse simpliciter εἰσελθεῖν, exponit tamen καταδύομαι, non εἰσελθεῖν, sed ὑπεισελθεῖν, atque adeo addit λάθρα. ¶In aliquot eiusdem poetæ locis κατέδυ ἠέλιος, pro Occidit sol, & (...) ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, per totum diem ad cadentem vsque solem.

Καταδύω, Demergo, Submergo. Thuc. 3, καταδύουσι ναῦν. Ponitur & pro Submergor, vt κατέδυ ἡ ναῦς, apud eundem. Sic καταδύσας τοὺς στρατηγοὺς, Xen. in Hell. Et καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης. Herodot. ¶Apud Luc. autem καταδὺς est Demersus vrinatorum more, seu Vrinans. cui opponitur ἀναδὺς & ἀναδύεσθαι. Quæ signif. conuenit fortasse & huic loco Batrach. Πολλάκι μετὰ καταδύντα ἐφ' ὕδατι. ¶Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo. in qua signif. (& quidẽ pass.) ex D Plut. Camillo affertur, ξίφει κατὰ τῆς πληγῆς καταδύσας. Et ex eiusdem Romulo, καταδύσας τὸν αἰχμὴν εἰς βάθος. At verò quod apud Callimachum legitur ἥλιον ἐν λίμνῃ καταδύομαι, puto ex Virgilio reddi debere, Solem condidimus. nam quin ad hoc loquendi genus ille respexerit, minimè mihi dubium est. Fateor tamẽ καταδύνειν, sicut & δύειν, ad illud potius referri quod antea docui: nimirum δύειν seu δύεσθαι dici quasi εἰς βάθος ὑγρὸν καταδῦναι, videlicet Oceanum. Poeticè autem, & quidem eleganter, dicitur aliquis inter confabulãdum facere soli, E quod sol facit interim dum ipse confabulatur. Hæc certè mea est de isto loco sententia.

Κατάδυσις, εως, ἡ, Recessus in quem aliquis se abdit, Latibulum. ¶Item Immersio, apud Areop. cui opponitur ἀνάδυσις. Bud.

c.2. Ἐγκαταδύω, vt ἐγκατάδυθι ὕδατα, pro κατάδυθι ἐν ὕδατι, in Epigr. Subii aquas.

C. ΠΑΡΑδύω, & Παραδύομαι, Plato & Demosth. idem quod παρεισδύομαι, Irrepo, seu Obrepo, Introeo me insinuando. Vide Bud. p. 159. Sed affert tantùm exempla F pass. vocis: ego hoc actiuæ ex Athenæo addo p. 157. in fine, οὐδ' ὅπως παρέδυ ἐν τῷ εἰσιέναι. HINC Παράδυσις, Irreptio, seu Obreptio.

ΔΥΟ, Duo. (& δύω quoque apud Hom. & cæteros poetas) δυοῖν, duorum, & fœm. δυοῖν, duarũ. δυσὶ, duobus vel duabus. X. Pæd. 4, δυοῖν κεφαλαίων (...) καὶ δυοῖν αὐτὴν ἔχουσιν. Et cum plur. δυοῖν (...) & δυοῖν ἡμερῶν Plut. At ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν, prouerb. Duabus anchoris inniti. subaud. enim ἀγκύραιν. Scribitur tamen hic & δυοῖν. nam & generi masc. tribus hoc passim videmus: (vt δυοῖν γυναικοῖν εἰς αὐτὸν (...), & δυοῖν ναυμαχίαιν Thuc. sicut vicissim δυεῖν pro δυοῖν masc. Atticorũ esse annotat Eust. ex Heraclide. (sed id ad veteres Atticos restringendum puto: præsertim quum ex Thucydide afferatur. sunt tamen qui contrà recentiorum scriptorum esse putent, atque ita suspecta essent apud Thucyd. exemplaria.) Datiuo δυσὶ vtitur apud Athen. l. 10, quidam Amarãtus Alexandrinus, καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί. Sic & δυσὶ μάχαις μεγάλαις in v.l. & in aliquot Test. noui locis. Existimatus tamen fuit barbarus hic datiuus non solùm κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν, sed etiam κατὰ λόγον γραμματικόν, vt legitur apud Eust. p. 802. ¶Sciẽdum est autem frequenter etiam δύο, vt indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, & Duobus ac Duabus poni. vt ἀπὸ κεφαλαῖν δύο apud Thuc. Sic autem Hom. & hoc

δύω indeclinabile facere exẽplis docet Eustath. p.108. Dicit verò idem poeta Il.β, ἕνα ἢ δύο quod Lat. Vnum & alterũ. At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον (quod ad verbum sonat Ex duobus alterum, & per ellipsin dicitur) habes mei lexici Cic.p.1, ex Platone. & de eo idem scribit Bud.p.995. A

C. Δυοπαίων, Bina Pario.

C. Δυοκαίδεκα ET Δυώδεκα, ITEM Δώδεκα, Duodecim. ET BICOMP. Δυωδεκάεθμος, Duodecimus numero, Nonn. ET DERIV. Δυωδεκάς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius. ITEM Δυωδέκατος, Duodecimus, Homer. B VNDE Δυωδεκαταῖος, idem quod δωδεκαταῖος. ¶ Deriuata sua habet & Δώδεκα, VT Δωδεκάκις, Duodecies. ET Δωδέκατος, Duodecimus. At δωδεκάτη, festũ quoddam Athenis, quod & χοαὶ vocabant. Hesychius. A QVO Δωδεκαταῖος. vt δωδεκαταῖος θάπτεται, Die ab interitu duodecimo sepelitur. SED ET Δωδεκαΐς, huc pertinet. vt δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia ex duodecim animalibus. Eust. quæ Hesych. à duobus quoque mensibus appellauisse quosdam annotat. QVAE Δωδεκαΐδες quoque dicuntur, α in η Ionicè conuerso, C ET Δωδεκῇδες per syncopen. ITEM Δωδεκηΐδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud eundem Eustath. ex Pausania.

C. Σύνδυο, Duo simul, Bini. Demosth. contra Mid. σύνδυο ἡμῶν τετριηραρχεῖ. Dorion apud Athen.8, καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. ET Σύνδυο γεγεννημένοι, Gemini, Bud.

Δύοσον, ου, τὸ, Semis quinque. δ δύπρον ὅτι μοείων: quod tamẽ Bud. Comm. legere se apud scriptores non meminisse ait, sed habere eandem deriuationem quàm μονοσόν, ὀλιγοσόν, μυριοσόν, &c. Vtitur eo schol. Euripidis, & responderi ad ποσημόριον annotat: vt interroganti ποσημόριον, respondeatur, τὸ δύοσον, τὸ τρίτον &c. vel τὸ δύοσον, τὸ τετραμόριον &c. D

Δυϊκός, ῆ, ὁ, Dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm. VNDE Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali.

Δυάς, άδος, ἡ, Numerus binarius.

Δυάζω, F. άσω, cuius exempla non afferuntur. VNDE Δυασμός, οῦ, ὁ, quod exponitur Coitus.

C. ΣΥΝδυάζω, q.d. Cóbino, Copulo Aristot. Ethic.5 de geometrica proportione loquens, καὶ ἐναλλὰξ, ὡς ἡ α πρὸς τὴν γ, ἡ β πρὸς τὴν δ, ὥστε καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὸ ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει. postea appellat σύζευξιν, Bud. Et Polit.6, οἱ [στρατηγοὶ] συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Vnde in pass. apud eundẽ De gener. & corrupt. τὰ δ' ἐναντία οὐ πέφυκε συνδυάζεσθαι, id est συζευχθῆναι, vt alibi loquitur. Polit.6, ἀναγκαῖον δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλυ τε καὶ ἄρρεν. Et de coitu apud Xen. Cyn. τὸ γὰρ θῆλυ συνδυάζεται μὲν ἀεὶ μᾶλλον δὲ ταύτην τὴν ὥραν. [Συνδυάζω neutraliter quoque capitur pro ipso passiuo in propria signific. seu metaphoricè pro Coniunctionis vinculo copulor, Conuersor, Consuetudinem & commercium habeo, vt in Psalmo 140, οὐ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. VNDE Συνδυασμός, ῦ, ὁ, Combinatio, Copulatio, Coniunctio. Aristot. Polit.4, ὥστε δεῖ διττὰ οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν. [Γάμος etiã E F

A (vt Pollux scribit) vocari potest συνδυασμὸς & σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, vt συνδυασμὸς ponatur pro copula coniugali. Aristot. Polit.7, c.16, ὁ γὰρ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιΐαν, de iuuenis mariti & vxoris cõiunctione. quod paulo pòst σύζευξιν & συναυλίαν appellat. [Imò & ipse coitꝰ venereus συνδυασμὸς dicitur. Athen. lib.7, ἔνιοι δὲ τῶν κεστρέων οὐ γίνονται ἐκ συνδυασμοῦ, ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ἄμμου. ET Συνδυαστικός, οῦ, ὁ, Ad copulationẽ & coniunctionem aptus. Item Copulatione & coniunctione gaudens Aristot. Ethic.8, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιΐα κοινότερον ζώοις. ET Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla copula aut coniunctione quasi combinatus aut Qui copulari & coniũgi [illegible]um alio nequit. ἀσυζεύκτος, ἀσύμπλοκος. Hesychio. B

¶ Δοιώ, & plur. Δοιοί, poeticè pro Δύο, i. Duo. Il.ω, φῶ δοιὼ πιθοῖσιν, ὁ δ' αὐτῇ γαστέρι πολλούς. Iliad.ι, δοιοῖσιν ἀέθλοις ἐνὶ ἔοικα. Hesiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, αὐτόγυον καὶ πηκτὸν. Athen.l.11, scribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ significare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, vt Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. C Ibidem addit significare etiã τὸ συμφυὲς καὶ τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, vt δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Δοιή, ῆς, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propositis viis, nescit vtram sequi debeat. Il.ι, Δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ [ἐστὶ] σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. initio hymni in Iouem, Πῶς καί μιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. VNDE Δοιάζω, Dubito. nam Hesych. δοιάσαι exponit διστάσαι. sicut & Ammonio δοιάσσατο est ἐδίστασε. [Item Consulto, Delibero. vnde δοιάσατο ab Hesych. exponitur ἐβουλεύσατο. D A QVO ἘΝδοιάζω, itidem Dubito: quod vsitatius est. Thuc. lib.6, οὕτω γὰρ οἵ τε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι. Philo De vita Mosis 3, οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσι. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante proposito. Ceb. Theb. οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. Vox passiua quoque vsitata est. Thuc. lib.1, ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, Quod in dubium venisse, turpe est. Vbi schol. ἐνδοιάζειν expon. λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, λογίζεσθαι. esse enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. VNDE Ἐνδοιασμός, οῦ, ὁ, Dubitatio. ET Ἐνδοίασις, εως, ἡ, Addubitatio. idẽ. Bud. ex Hermog. (A QVO Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in dubitationẽ venire potest, Anceps, Dubius. Luc. in Scytha, ἐπιπόνου χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοίασμα τι σοί. ET Ἐνδοιασίμως, Dubiè. Ioseph. De antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, Alternabat sententia, Erat animi dubius.) ITEM Ἐνδοιαστός, idem quod ἐνδοιάσιμος. A QVO Ἐνδοιαστῶς, Dubiè, Non constanter. Thuc. lib.8, ὁ Τισσαφέρνης δῆλος οὐκ ἐνδοιαστῶς, Nihil ambigendo. Idem lib.6, ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται, id est οὐ βεβαίως. ET bicomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indubitatus, Indubitabilis. Philo lib.1 De vita Mosis, ὁ ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι τὸ εἶδος ἀνενδοίαστος πόθος, adipiscendæ formæ haud dubium desiderium. VNDE Ἀνενδοιάστως, aduerb. Indubitanter, Haud dubiè. Idem eodem libro, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἐπαινέσαι, vt sine detrectatione rem comprobarent. E F

Ε ψιλόν E Ε ε

Ε (He) dolentis est aduerbium: (ex eorum genere quæ Latini interiectiones vocāt.) Sed geminari potius solet, interdū verò & quater repeti. Scribitur autem Ἒ cum aspero. Æschylus in Prometh. p. 37 meæ editionis, Τί ποτέ μ' ὦ Κρόνιε παῖ, ποτέ, Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας δύαισιν ἁμαρτόντα, ὢ πημοναῖσιν; ἒ, ἒ. Et pag. 38, Ἆ μάρπτει με χρίουσα Κέντρου οἰστρηλάτου. ἒ ἒ. Et paulo pòst, Δεδειμένων δὲ τίνες οἱ (ἒ ἒ) σὲ ἐγὼ μοχθοῦντα; Et pag. 46, in princ. ἰώ μοι μοι, ἒ ἒ ἒ ἒ. HINC Ἔλεγος, de quo mox.

ἜΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, Lamētatio, Lugubris vox. Apud Aristoph. in Auibus tribuuntur ἔλεγοι philomelæ suū Ityn deploranti, diciturque Phœbus ἀντιψάλλειν eius ἐλέγοις. Exponit autem schol. θρήνους: addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. Sed Didymum tradidisse vocari hoc nomine θρήνους qui ad tibiam decantarentur. Didymo assentitur Eustathius, (siue eiusdem, siue aliorum grāmaticorum sententiam afferens) qui postquam dixit fuisse olim in vsu ᾠδὰς θρηνητικάς, cuiusmodi fuerunt quæ postea vocata sunt μέλη Carica: addit, καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ ἔλεγοι, ὅ ἐστι θρῆνοι, οἳ μετ' αὐλοῦ, φασὶν, ᾔδοντο. Cæterùm, quod ad huius vocis etymum attinet, scio & alia proferri sed quæ mihi non æquè placeant. Vt autē hoc præ cæteris probetur, quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν, facit verbū οἰμώζειν, itidem ab οἴμοι dolentis aduerbio deriuatum, pro οἴμοι λέγειν: & φεύζειν à φεῦ, pro φεῦ λέγειν: necnon αἰάζειν, pro αἲ λέγειν. quæ posteriora duo (minus alioqui vsitata) commemorat apud Eust. Ælius Dionys. Nec verò mouere nos debet scripturæ diuersitas, quod ad spiritum attinet, qui in ἒ est asper, at in ἔλεγος, tenuis. idem enim & in aliis plerisque deriuatis vsuuenire videmus. Alium scrupulum inicere potest & vocabulum ἔλεος, à quo facilior ideóque verisimilior videri queat vocis ἔλεγος deductio. Sed ego contrà, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quàm ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem: quanuis autem vnū altero antiquius esse existimem, ab eadem tamen origine vtrunque deriuare non dubito.

Ἔλεγος, Elegum carmen seu elegiacum, quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2, — ὄφρα λαὸς Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται. hic enim schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, id est elegis versibus, quum scribit, τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. lib. 2 Epigramm. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους Δήμας, τὸν στήλῃ φραζόμενον θανάτῳ. Sic & à Lat. appellantur elegi versus. HINC Ἐλεγεῖον eadem signif. (pro quo & ἐλεγείοις in v. l. perperam) vt in loco illo schol. Apollonii. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσω μάλα περιπαθῶς ἐπὶ ταύτῃ τῇ δίκῃ. vbi iocosè ad signif. huius vocabuli alludens, gemitus & ploratus seu eiulatus ita vocat, aut etiam querulas voces. Citatur ab Athenæo non semel Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Κάλλινος. vbi per ἐλεγεῖα intelliguntur opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu elegias Tibulli, Propertii, Ouidii appellam⁹. Sed ἐλεγεῖον etiam sing. numero à Thucydide, (l. 1, pag. 41) Pausania, Strabone, Athenæo, aliisque passim Græcis scriptoribus, vocari sciendū est (vt in calce editionis Græc. epigr. annotaui) quod δίστιχον postea nominatū fuit. Itidem verò Latini elegorum appellatione non ipsos pentametros versus duntaxat, sed & hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. Quod autem ad illorum vsum attinet, cum planè mutatum fuisse, quum etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiā poematia nobis declarant. (Cæterùm in v. l. habetur & Ἐλεγεία, sed absque testimonio.) HINC Ἐλεγοποιός, Elegorum seu elegiarum scriptor. vt Πείσανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγοποιός apud Athenæum. Vtitur & Aristot. in lib. De poetica, vbi addendo τῷ μέτρῳ verbum ποιεῖν, quosdam, ἐλεγοποιούς, alios, ἐποποιούς appellatos fuisse scribit.

Ἐλεγαίνειν apud Etymol. ET Ἐλεγχαίνειν apud Suidam, Desipere. cuius signif. rationem apud eos vide.

Ἕ, Se, Pronomen accus. casus: genit. est οὗ, Sui: dat. οἷ, Sibi. tamē obliquos in hunc locum reiecimus, quòd possessiuum Ἑός, & compositum Ἑαυτοῦ, aliáque nonnulla deriuata illam accusatiui vocalem seruent. Od. χ, Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ad se vocans. Plato Polit. α, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, Se expectare. Annotat tamen Hes. ἑ notatū aspero spiritu & encliticum, significare αὐτόν, Ipsum: rursum notatum spiritu aspero vnà cum accentu, significare ἑαυτόν, id est Seipsum. At Eust. ἑ (sic enim apud eum scribitur, nulla accentus mentione facta) pro ἑαυτόν Homericum esse negat, ponique ab eo potius pro αὐτόν. quomodo exponit illud Il. ζ, — ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων: addens, sententiam esse ἀνακόλουθον, nec assentiens iis qui exponebant ἑαυτὸν κατὰ γοῦνατα, nec iis qui legebant Ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα, quum Homerus dicere soleat genua seu pedes ferre aliquem, non autē contrà genua seu pedes ferri ab aliquo, vt in illo Iliad. ο, Τὸν μὲν ἄρ' ὠκέες ἵπποι ἔτ' ἀσκήθεα πόδες φέρον. Sic Il. α, — περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν, exponit αὐτό, addens, encliticum esse & trium generū. Loco tamen suprà ex Od. citato pro ἑαυτόν accipi fatetur.

Ἑός, οῦ, ὁ, Suus, propriè de vno, vt docet Bud. Il. ω, Ἦ μάλα μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. Od. γ, Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε ἑὰ πρὸς δώματα Νέστωρ. Od. ο, — πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε Κεῖσέ με νοστήσαντα, eius ædes. | Ἑοῖο apud Apoll. ponitur pro primitiuo οὗ, id est αὐτῆς. lib. 3, παρειὰς δάκρυον ἀνῶ Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο Πόντον ἐπιπλάγξεσθαι. Quum longè à se, s. Medea Iason mari oberraturus discederet. | Adiunctum verbis primæ & secundæ personæ, significat Meus, Tuus. Apoll. Arg. 2, ἑοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, Meis ædibus. At lib. 1, ἀμφορίους ἀγρωθέντες Οἴσετε ἧς ψυχῆς ἀλίγκιον ἦτορ, Pro anima & vita tua. Et l. 3, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. | Pluralib⁹ etiā additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus. vt apud eūdē Apoll. l. 1, Τοῖσιν οἱ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἑοῖσιν χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι. id est σφετέραις, Suis. | Et coniunctum cum verbo secundæ personæ, significat Vester: vt apud eūdem lib. 2, καρτυνάμενοι ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά, Τέμνεθ' ἁλὸς στόμα. id est Vestris manibus. Sic lib. 3, Μητέρ' ἑὴν ἀέκουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε. id est Vestram. ET Ὅς pro eodem, vt pro σφός, σφός. Apoll. Arg. 4, μαιμώοντα περὶ Οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μετ' ἀλλήλοισι ἕκαστα, id est, τοῦ ἑαυτοῦ, De suo socio. Et l. 1, Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ περίκαστο νύμφη

Suum maritum. Et pro σφέτερος coniunctum nominibus pluralibus. vt ἢ μανίῃ, id est τῇ σφετέρᾳ ματαιότητι, apud eūdē. At iunctum nominibus, pronomin. vel verbis secundæ perſ. capitur pro Tuus: vt apud Hesiod. Erg. Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὧδ' ἔρδειν, Animo tuo. HINC gen. plur. Ἐάων, Bonorum. cuius nominat. sing. grammatici statuunt in, Suum. quòd ea quæ bona sunt, quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur, hoc est ἰδιοποιεῖσθαι, vt ipsi loquuntur. Il. ω, Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. Od. θ, Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων. Et alibi θεοὶ δωτῆρες ἐάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α, vt apud Hesiod. in Asp. βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων.

Οὗ, Sui. ET Ἑο, pro eodem, resolutione poetica. Od. ι, de vētre, ὅτ' ὀκέλλοντι ἑο μενοινήσῃσιν ἀνάσσειν. Itē pro αὐτοῦ vel αὐτῆς: quemadmodū Od. ξ, — ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην. vbi tamē enclitice nō scribitur, cōtra Hesych. ET Εὗ, synæresi seu synalœphe facta, & ipsū pro eodem: vt pro ἐμοῦ, ἐμεῦ. Il. υ, — ὁ μὲν αὐτὸς ἤλυθε Γουνῶν, εἴ πως εὗ πρόσθεν λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη, sibi parceret. Vbi Eustathius annotat encliticum esse, vt ἐμεῦ, σεῦ & similia. SICVT Εἷο quoque per epenthesin τοῦ ι pro eodem dicitur, vt pro ἐμοῦ, ἐμεῖο. ‖ Apud Apoll. verò Arg. 1, Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, accipitur pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ, id est, de me haudquaquam sollicitus sum. eodem prorsus modo quo ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ & cæteros casus cum verbis pr. & secundæ personæ copulant: licet propriè & per se tertiæ personæ conueniant. Sic verò & ἑοῖ pro ἐμοὶ ab eodem vsurpari, paulo pòst ostendam. ET Ἕθεν facta paragoge, & ipsum pro eodem, vt ἐμέθεν pro ἐμοῦ. ἕθεν εἵνεκα, Sui causa. Il. ζ, ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ, à se depulit. At Il. α — ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων, id est αὐτῆς, vt Eustathius exponit, annotans hîc accuratiora exemplaria legere οὔ ἑθεν, vt encliticum sit. Nam & Hesych. scribit, ἕθεν quū accētu insignitur, significare ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς: at quum encliticum est, pro αὐτοῦ & αὐτῆς vsurpari. ‖ Ἕθεν ab eodem Hesychio exponitur etiam ἐκεῖ, item ἀλλαχόθεν. at tunc adverbium fuerit, non pronomen.

Οἷ, Sibi. Il. π, — ἦ γάρ ἔμελλεν Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Xen. Pæd. 7, ἐφοβοῦντο μή οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne sibi auus moreretur. Plato epist. 7, οὐκ εἰδόμενός οἱ καλῶς ἔχειν, Non sibi honestum esse. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: vt Il. α, — τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Pauſ. ἐφαίνετο δέ οἱ, videbatur ei. ET Ἑοῖ, pro eodem, vt apud Homer. Ὀτρυνέω θεράποντας ἐπισπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ. ‖ Ab Apollonio ponitur etiam cum verbis primæ & secundæ personæ, pro ἐμοὶ & σοὶ: (sicut εἷο ab eodem vsurpari paulo antè declaraui) lib. 3, Εἰ μὴ τελέῃ χάριν, ἠὲ καὶ ἐν θυμῷ ἐρύκει, Ἐξ ἐμέο, μετόπισθε γ' ἀμείβεσθαι ἑοῖ αὐτῇ. id est ἐμαυτῇ. Et lib. 1, Ῥηιδίως δέ κεν οὔ ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις Ἄλλον ἐκ πολίων. id est Tibi. Sed schol. hunc huius pronominis vsum non probat.

Σφῶε, ET Σφὼ, Se, Ipsos, in duali numero. Il. α, de Achille & Agamemnone, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; i. Ipsos duos. Iungitur item cū verbo secundæ personæ pro Vos duo. Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. vbi Eust. annotat σφὼ à σφῶϊ abiectione literæ ι factū esse, vt à νῶϊ, νώ. nec verò circumflecti vt ἰδρῶ factū ex ἰδρῶτα, sed acui, propterea quòd dualia sint. In quodam loco tamē Il. λ qui in Σφῶϊ citabitur, σφῶϊ in dat. casu accipit.

Σφῶϊν, Sui, Ipsorū. ET in datiuo casu Sibi, Ipsis. Il. α — Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην, Καί σφωϊν δὸς ἄγειν, Ipsis duobus. ‖ Coniunctum autem cum verbo secundæ personæ, significat Vobis duobus. vt Il. λ, Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ') ὀτρυνέμεν οὔ τι κελεύω. vbi Eustath. dicit ν metri causa abiectum esse. ET Σφῷν per contractionem cum ι subscripto pro eodem, Odyss. δ, — οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων. (quam scripturam antiquā esse Eust. annot.) HINC Σφωΐτερος, ου, ὁ, Suus. Apoll. Arg. 3, τὸν οἱ σφῶϊ ἐξεναρίξας Σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χειρὶ Μίμαντα. i. τῆς ἑαυτοῦ. Sic l. 3, οὐ γὰρ ἄλλῃ Σφωϊτέρῃ παίδεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν. vbi schol. dicit perperam eū nominibus sing. num. pronomē hoc tribuisse quum dualis numeri sit. ‖ Adiunctū verbo secundæ personæ significat Tuus. Apoll. lib. 3, Εἴ τ' ἐμοῦ Σαυρομάτας γε λελαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον Δήμου σφωϊτέροιο ὑπὸ σκῆπτρον ἄγεσθαι δαμάσσαι. Item, Vester, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεά ἔπος εἰρύσσασθαι, Vestrum verbum: vt vult schol.

Σφέες, ET Σφεῖς contractim, Ipsi. Herodot. Polymn. ἐν γὰρ σφαλῆναι, [φράζοντες ὡς] σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλεύσουσι τῇ σφετέρῃ τῶν ἡμισέων, dicentes se, &c.

Σφέων, Suipsorum. Epigramm. σφέων ἀδελφεὴν, Suam sororem. ET Σφῶν contract. pro eodem. Thuc. ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν, captiuitate suipsorū, seu sua. Idem, δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Suum esse refugium. Item, Ipsorum, αὐτῶν. ET Σφείων, per epenthesin τοῦ ι, itidem, Suipsorum, Ipsorum.

Σφίσι, Sibi. Il. α, Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν. Inter se. vbi Eust. annotat quædam exemplaria enclitice μετά σφισιν scribere. Apoll. Arg. 1, de ouibus luporum impetu terrefactis, τὰ δὲ πρόπαλιν αὐτοὺς Στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν, cadentes super se mutuo, i. aliæ super alias. Plato epist. εἰσὶν οἳ ἀξιοῦσιν οὖν νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν πότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, sibi videri. Thuc. l. 6, τοῖς δὲ λόγοις ἔτι σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδειοτέρους ξυμβατικούς, ἐς πρὸς τὸν Νικίαν. ‖ Quū additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, significat nobis. vt apud Apoll. ἄφρα δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθε, inter nos ipsos. ‖ Item Ipsis. ET Σφι pro eodem, vsitatius apud poetas & Iones. Herodot. Polymn. ἐλθόντας ἐς τὰ σφέτερα ἱρὰ ἱζέσθαι ἱκέτας τῶν θεῶν, παραιτεομένους καὶ τοὺς κοινῶν σφι ἀπαμύνειν τῶν ἐπιόντων κακῶν τὰ ἥμισυ, Propulsare sibi, id est à se. ‖ Item Ipsis, tam duobus quàm pluribus. Od. γ, Ὣς φάτο καί σφιν τῶνδε βοὸς κέλευσε πιεῖν θεῖναι, Ipsis duobus, Telemacho & Nestoridæ. Od. ξ, Καί σφι νῶϊν τὸν ἄριστον ὑποκρίνας ἀποπέμψαι.

Σφέας, Se. Herodot. Polymn. ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, dederunt seipsos Xerxi. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa, tam de duobus quàm pluribus. Od. γ, Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ipsos duos, Telemachum & Nestoridē. Herodot. Polymn. πυρωμένων τῶν Θεσσαλῶν καταστρέψασθαι σφέας, ipsos. ET Σφᾶς, pro eodem. id est Se. vt Thuc. τοὺς κατὰ σφᾶς ἀντιλέγοντας. alibi αὐτοὺς addit, dicens, τοὺς κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀπειλοῦντας. Item, Ipsos. Soph. Καί σφας πάχνης κάλυψε καὶ πανωλέθρους Συναρπάσειαν. ‖ Copulatum verbo primæ personæ significat Nos. Luc. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διηλθομεν λόγους. inter nos ipsos. ET Σφὶ per apocopē pro σφίας, id est Se. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa. Apoll. Arg. 3. Μήτηρ πατήρ ξεινοῖσιν σφε αἰδρᾶναι οὐ πάντ' ἐλίσσειν. ‖ Item in sing. num. pro Ipsū, Ipsam. Soph. Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, Ego eum prohibeo. Eurip. Med. Δεῖ γάρ νιν ἢ πυρὶ γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, eam ipsam. ET Ψὲ, Doricè pro σφὲ seu σφέας, Theocr. Idyll. δ, Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγει; id est Ipsas boues.

Σφέος, ου, ὁ, Suus. Vnde apud Apoll. Arg. 1, Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua. Herodotus, εἰς τὸ σφέα προεξήγαγον, eò sua, seu res suas prouexerunt. Idē ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, Sua haberet, seu pro suis, Eis vt suis potiretur. Idem, ἔτεκνα σφέα ἐποίησε παιδία δύω, duos pueros sibi execuit. ET Σφὸς, itidem Suus. factum ex σφέος, vt σφᾶς ex σφέας. Od. ξ, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Iliad. δ, τοὺς γὰρ ἀνάγκη σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, Suos habere, seu Sibi habere, aut pro suis. Hesiod. Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis. Et in fœm. gen. Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic σφῇ ἀρετῇ apud eūdem, & σφῇσι κεφαλῇσι, Il. λ, Et in Odyss. σφὰς κεφαλὰς, sua capita.

Σφέτερος, ου, ὁ, Suus, in prosa vsitatius, vt σφέος & σφὸς apud poetas. propriè, qui plurium est, vt ἑὸς qui vnius. Od. α, αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Thuc. ἃ ἐσήγοντο πρός τε τοὺς βαρβάρους αὐτοὺς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Aristot. Pol. ς, πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς τοὺς σφετέρας, τὰς χώρας ἐξέπεσον. Nonnunquam nominibus singularis numeri additur, vt apud Hesiodum, προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας. Et apud Aristot. De mundo, τὰ χερσαῖα ζῷα εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξέρχονται, ad suas sedes cō suetas. quibus in locis pro ἑὸς capitur. ‖ Adiunctum verbis primæ & secūdæ personæ, significat Noster, Vester, Meus, Tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel pluralis vel singularis numeri sunt. Hesiod. in

tio Erg. Μούσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Qui tamen huius vocis vsus poetis est familiarior, ac fortasse illis peculiaris. HINC Σφετερίζω, F. ίσω, Meũ facio, In meum commodum conuerto, Mihi vsurpo, ἰδιοποιῶ, seu ἰδιοποιοῦμαι. Et in secunda persona Σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi vsurpas, In tuũ commodum vertis. Rarior tamen huius verbi vsus est in primis & secundis personis: frequentior in tertiis, & in infinito loquendi genere. Plato De leg. lib. 8, ἐάν τε μοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζηταί τις, Suos fecerit, In suum cõmodum conuerterit, Sibi vsurparit, seu (vt Bud. reddit) Interuerterit, Sibi assumpserit. Media quoq; vox in actiua sign. vsitata est, vt apud Xen. Hell. 8, Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. Apud Greg. ii qui sacratum literarum sensum peruertunt & detorquent, dicuntur τοὺς ἀμαθεῖς τῶν θείων ἀποσπᾶν τε καὶ αὐλίζεσθαι εἰς τὰ οἰκεῖα σφετερίζεσθαι, id est (vt Bud. interpr.) imperitos ad se perlectos religioni veræ auferre, seu (ad verbum melius exprimendum) Suarum partium facere, vt nonnulli exponunt. Et quod idem Greg. de Basilio dixit, οὐ τύχῃ δουλεύσας, ἀλλ' ἀρετὴν σφετεριζόμενος, idem Bud. interpretatur Emeritus & asciscens. VNDE Σφετεριστής, οῦ, ὁ, Interuersor, Qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit. B.C. p. 346, ex Aristot. Polit. ς

¶ Ἑαυτοῦ, Suipsius: ἑαυτῷ, Sibiipsi: ἑαυτόν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorum: ἑαυτοῖς, Sibiipsis: ἑαυτούς, Seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. Æschines, εἰς θεοὺς φησὶν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι. Idem, θαυμάζων τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀναιδείας. Xen. καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. vt apud Luc. ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Ethic. ς, ἑαυτὸν ὁρᾶν: & paulo pòst, τοῦ ἑαυτοῦ ἀφρασίας εἰ. Sic Xen. ἑαυτοῦ φανεῖ. Interdum pronomen simplex præfigitur: vt Herodian. ς, αὐτόν τι οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτοῦ γενέσθαι ἔλεγον. Plut. αὐτοῖς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία. Iungitur etiam cum superl. præcedente illo simplici pronomine, vt ὁ γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστος ἦν, Plut. De aud. Sæpius tamen illo pronomine non præcedente, vt ἑαυτοῦ ἄμεινον λέγων apud Philostr. quod redditur, Melius quàm vnquam alias differens. Plut. βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι εἰς ἀνθρώπους ὅπως πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. quod Turneb. interpr. Tum denique longè optimos fieri homines. Sed inuenitur etiam (quod rarius esse puto) cum comparatiuo gradu, apud Thuc. πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γενόμενοι. Sic Xen. ὅπως μὴ τῷ τῆς ὀρέξεως ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἀλλὰ ἑαυτοῦ βελτίων.

¶ Alicubi autem ἑαυτῷ & ἑαυτοῦ cæteraque ponuntur vbi simplicia etiam αὐτῷ & αὐτοῦ locum habent: sicut vicissim αὐτῷ pro ἑαυτῷ, & αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ interdũ posita reperiũtur. quæ exemplis probat Bud. p. 17. Sciendum est autem hoc compos. pronomen ab Homero ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidémque in cæteris casibus duo pronomina copulante.

Ἑαυτούς in prima pers. (vt siquis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat) habet Demosth. Pro cor. ὅτε ἡμᾶς παρεληλυθότας εἰς Πυλάς, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοῖς πεποιημένους. ¶ At exempla ἑαυτοῦ positi in secunda persona pro σεαυτοῦ, itidémque ἑαυτοῦ pro σεαυτοῦ, &c. lectori ex Bud. petenda relinquo, p. 32.

Αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, vt αὑτῷ pro ἑαυτῷ, &c. sunt & ipsa in frequentissimo vsu. Aristot. Ethic. ς, ὡς πλέον ἑτέρῳ ἢ αὑτῷ νέμει τὸ ἴσως καὶ ἀδικεῖ, ὅτι αὐτὸς αὑτὸν ἀδικεῖ.

Ἔ AP, ρος, τό, Ver. Il. ζ, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Odyss. τ, — χλωρηὶς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ Hesiod. Ergois. Thuc. πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, extremo hyemis iam vergentis in ver. Ἔαρος, Vere, id est Verno tempore. Aristot. τίκτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin. Piscium molles vere pariunt. Et apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere. & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente iam vere. Metaphoricè apud Theocr. Idyll. 13, Εὐνίκα καὶ Μαλὶς ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία, pro ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, à verni temporis iucunditate. Sic Demades orator apud Athen. lib. 3, τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. Etymolog. deductum hoc vocabulũ vult ab ἕω, id est πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat.

Ἔαρ, Sanguis. Eust. ex Oppiano. Huius autem signif. rationem addit Suidas, quòd verno tempore sanguis abundet. ¶ Item Pinguedo apud Nicand. Alexiph. lib. θρομβοῖσιν δ' ὀργάδος ἔαρ ἐλαίας, id est λίπος, vt schol. exponit, citans ex Callimacho, Γουνάτι δ' ἐν λύχνῳ πίον ἔλειξεν ἔαρ. ET Εἶαρ, per epenthesin τοῦ ι, itidem Sanguis. vnde apud Eust. ἐκ λημνίου citatur ex quodam poeta, ὡς κυνίσραι Ἄξειος κύπρῳ τε καὶ εἴαρι πιανθῶσι. Nicand. Alexiph. de potu sanguinis taurini, Ἦμος ταυρείου νέον εἴαρος ἐκ ἐμπελάσῃ ἔαρ. VNDE Εἰαροπότης, ου, ὁ, Sanguipota. αἱματοπότης, ψυχοπότης, Hesychius. ET Εἰαρίτης λίθος, idem qui αἱματίτης, vt Nicandri scholiastes docet.

Ἐαρινός, οῦ, ὁ, Vernus. vt ἐαρινὴ ὥρα, Vernum tempus. ἐαρινὰ μῆλα, Verna poma apud Dioscoridem. πρὸς ἰσημερίας ἐαρινῆς, ante æquinoctium vernum, apud Plutar. Problem. Rom.

Ἐάρειον, ου, τό, Rosa. ῥόδον, Hesych.

Εἰαρινός, ὁ, ὁ, Vernus. Nic. Ther. ῥεῖα δὲ βοῦς πάλυρος ἐαρτέρου. ¶ Εἴαρνος Hesych. exponit etiam ἁπαλά, ἄπαλα, πιονα, χρονια. AT Ἐαρτέρος apud eundem est αἶρος ὁ ἐαρινός, quasi à nominatiuo ἐαρτήρ.

Ἐαρίζω, F. ίσω, Vernum tempus dego. Athen. lib. 12, de regibus Parthorũ, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. sicut paulo antè, de regibus Persarũ, ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσοις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Latini dicunt quidem Æstiuare & Hybernare, sed Vernare alio sensu. ¶ Item Verno, id est vernam temperiem seu amœnitatem refero. Philo De vita M. lib. 1, οὕτως ὥστε τὰς χεῖρας ἀλλοιωθῆναι καὶ τοὺς χειμερινοὺς ἐαρίζοντας ἔτους, vt brumali die vernet. Et in Axiocho, λειμῶνες δὲ ἀνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem flosculis distincta vernant.

C. Ἐνεαρίζω, Vernum tempus dego in, &c. Plut. Erot. de amoribus puerilibus, αὐτοῖς δὲ ἡμιάδων εἶναι ἐνεαρίζοντας εἰς πηλιόν καὶ αἰθρίοις, ἀλλ' ἐκ τῆς παλαίστρας ἀναστρεπτηδὴν.

¶ Εἶαρ, αρος, τό, Ver. factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι, metri causa. Hesiod. Erg. Εἴαρι πολιῷ, θέρος δὲ νεωμένῳ οὐ σ' ἀπατήσει.

C. Εἰαρόμαστος, ὁ, καὶ ἡ, Vernantes mãmas habens. in Anth. epigr.

Εἰαρινός, ἡ, ὁ, Vernus. Il. π, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Il. β, — ἐν εἰαρινῇσι ἀγελαίοις. Et εἰαρινὸς πλόος apud Hesiod. Erg.

¶ ἮP, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contractione ε & α in η. est que in vsu tum apud poetas tũ prosæ scriptores. Theophr. lib. 1 De caus. pl. c. 14, Ἐμπεδοκλῆς αἴτιοιμα καὶ ἡμεδὸ καρπὰ φησὶ ἐάσσεν, Καρπὸν ἀφθονίην κατ' ἦρ πάντ' εἰσὶ τῶν ἰλλοπόφημος — ἀπὸ τῆς αὔρας χρᾶσιν τὴν ἀέρος ἐαρινῶ. Ibycus apud Athen. 13, ἦρι μὲν αἱ τε κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι [θαλέθουσι.] Aristoph. Neb. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tẽpore gaudens. Thuc. lib. ς, τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. Athen. 14, καρπεοῦσι δὲ ἐς τὸ ἔτος, ἦρος τε καὶ φθινοπώρου.

C. Ἠριγέρων, οντος, ὁ, Senecio. cui nomen hoc Græci dederũt quia vere canescit, vt docet Plin. lib. 25, cap. vlt. De qua herba plura habes apud eundem Plinium loco citato, & apud Dioscoridẽ lib. 4, cap. 97, & Theophrast. lib. 7, cap. 7.

C. Ἠρίγελις, ιος, τό, dictum aeizoon minus, vt scribit Plin. quod vere floreat.

C. Ἠράνθεμον, Eranthemon, herba sic appellata quòd vere floreat.

Ἠέριος, (ET Ἀέριος Doricè) ET Ἠεριός, interiecto ι, (quod ex Epigramm. citatur) Vernus. Il. ι, Πολλοὶ πῶς αἰ ἄνθρωποι φέρουν μόρφην πεινὰ ἡδύ. Aristoph. Auib. κρέκουσ' αὐλὸν φθέγματα ἠερινοῖς. VNDE Ηερινολόγοι dicuntur πέττιγες, id est cicadæ, apud Hesych. quemadmodum suprà à Nicandro dictum est πέτυγος ἐαρτέρου. ET Ηεροτίκος. Verno tempore pariens. ὡς οἶδε ὑμναίων τοὺς κατ' ἔαρ φερεὶς πλουσιωτέρων. Hesych.

Ἦριος, vide post Ἦρ quod proximè sequitur.

¶ Ἦρ, est etiam Tempus matutinum, seu diluculum: vel quod tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum æstiuo, & sic deinceps:

interpr. vel quòd diluculum homines ad consuetas opera excitet: vt quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, sic ab ἠρὶ ἠέριον dictum sit, quoniam tunc αἰρόμεθα καί τις ἔργων ἐφιέμεθα, teste Eustathio. Odyss.υ, Οὐ γὰρ δηὸν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, summo mane venient. VNDE Ἠεριγενής, ET Ἠριγένεια, auroræ epitheton, quòd matutino tēpore seu mane quasi gignatur autoriatur. ET Ἤελμος apud Hesych. ὀρθρινός· si mendum illi vocabulo non subsit. ET Ἠέριος, ου, ὁ, Matutinus. Il.α, de Thetide, Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. Item, Ἠερίη γὰρ σοί γε παρίζετο, καὶ λάβε γούνων. id est ὀρθρινή, per pleonasmum τοῦ ι, vt tradit Eust. addens tamen esse qui aeria exponant ab ἀὴρ, sicut Iliad. γ, grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od.ι, Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, Eustath. exponit ὀρθριοί. Sed ego crediderim legi etiam posse Ἠερίῃ: vt sit ὥρῃ ἠερίῃ quod alibi dicitur ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, quanuis alioqui & Iliados α, ὥρῃ sine adiectione poni pro Vere, non ignorem.

ἘΆΩ, F. ἐάσω, aor. 1, εἴασα, Sino, Permitto. Cum infinit. Il.τ, Οὐδέ μιν εἴα δ' ἔτι ἴασκες (&c.) Κλαίειν. Et Il.β, – τί δὲ δή ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. μή τι σὺν ἔχειν ὑβρίζειν ἐᾶς, μή τι ὑβριζόμενος περιορᾶς (vbi observa etiam ὑβριζόμενον περιορᾶς idem esse quod ὑβρίζεσθαι ἐᾶς.) Xen. ἐᾶν ἐᾶν ποιεῖν. At ἐᾶν χαίρειν vide in Χαίρω: & ἐᾶν λέγειν, in Λέγω. ‖ Bud. postquam dixit ἐᾶν esse etiā Prætermitto, Omitto, (quod sæpe significat cū illo infinitiuo λέγειν) ἐᾶν ait interdum accipi pro Sino liberum abire, Non attingo: & ex Demosth. affert, οὐδ' ὅτ' Εὐβοίᾳ προσιὼν λαχαίνειν, εἴας ἄν με, id est (inquit) Reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses. Item pass. participii hoc ex Theophr. exemplum, de rosa scribente, ὅ ἐπιτιμηθὲν δέ, βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἐαθὲν γὰρ ἐξαίρεται & ἀπολοχμοῦται. Et ex Aristot. ἐαθεὶς pro Relictus, in Probl. ὁ ἅπας ἐαθεὶς ἐν τῇ ψυχῇ. Item ἐᾶσθαι eo sensu quo dicitur Latinè Missa hæc fiant. Strabo, ἐκεῖνα μὲν οὖν ἐάσθω. ‖ Ἐάω etiam pro Desino, Cesso, ex Homero affert.

C. ΠΑΡεάω. Transmitto, in v.l.

¶ Ἔα aduerbium ex imper. ἔα factum, vt quidam grām. tradunt, qui & ἐκπλήξεως aduerbium seu ἐκπληκτικὸν esse addunt. (sic certè & ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in aduerbia degenerarunt) Lat. redditur Hem, & aliquando Ah. Plato in Protag. οἱ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. οὐ σχολὴ αὐτῷ, id est Hem, sophistæ hi sunt: vt Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, τίς ἐσθ' ὁ περὶ στοὰν οὑτοσί; Apud Æschylum quoque p. 12, ἆ ἆ, & ἔα ἔα schol. esse ἐκπλήξεως aduerbia scribit. & quidam Hau hau interpr. Ita certè redditur & Euang. Marci cap. 1, ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί: ab aliis tamen, Ah. quod malim: vt sit exclamatio à dolore potius quàm à rei nouitate proficiscens. Sic vertitur, Ah & apud Aristoph. Nub. vbi qui audiuit dicentem ἰὼ μοί μοι, exclamat, ἔα, τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; At in hoc Synesii loco, ἔα, παταγοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. Heu. In qua signific. si scriberetur ἕα cum aspero, diceremus potius esse ab ἓ aduerbio de quo suprà.

Εἶα autem est hort. aduerbium, vt Lat. Eia. quod & cum plur. num. verbo ponitur interdum: vt Aristoph. Pluto, ἀλλ' εἶ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Idem in Vespis, Εἶα νῦν γ' ὦ συνδικασταὶ σφῆκες &c.

ἘΓΕΙΡΩ, F. ἐρῶ, Pr. ἤγερκα. Aor. 1 ἤγειρα, Expergefacio. vt ἀπνεόντας ἐγείρει, Od.ι. itē Od. ω, initio. Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου dicit, vt Odyss.ο. In pass. Ἐγείρομαι, Expergefio. vt ἔγειραι ὁ καθεύδων, quod à Paulo affertur, ad Ephes. cap. 5. ‖ Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro Excito à mortuis: & pass. Ἐγείρομαι seu Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor à mortuis, in Testamento nouo sæpe. Ibidem & ἐγείρειν νεκρούς. ‖ Ἐγείρω metaph. vt Latinè Excito. Hom. Iliad.λ, – ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Iliad.ε, – ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Thucydid. 1, καὶ οἱ δυνάμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. Excitare pugnam, seu bellum. Item ἐγείρειν μένος apud Hom. vt Lat. Excitare animum. Apud Herodianum autem ἐγείρειν ὀργήν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum verò ἐγείρω redditur Instigo. ‖ Ἐγείρω, Excito, id est Extruo, vide infrà in Ἔγερσις. At Ioh. 2, quum vet. interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere: λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. At ἐγείρειν τρόπαιον apud Herodianū sæpe, Excitare vel statuere trophæū.

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q.d. Expergefactio) Excitatio. Item Resurrectio, de Christo, Matth. 27. ‖ Ἔγερσις τῶν τειχῶν, Extructio, In altū ædificatio, B. ex Herod. AB EADEM formatione Ἐγερσιβόητος, ET Ἐγερσίγελως ET Ἐγερσίνοος, ET Ἐγερσιφαής. quæ quatuor cōp. sūt. Est autē ἐγερσιβόητος dictus ἀλέκτωρ in Epigr. (.i. gallus gallinaceus) Voce excitans. In iisdem Epigr. ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. At Ἐγερσίνοος, Mentem excitans, Nonno. Ἐγερσιφαὴς autem λίθος ex Epigramm. affertur in v.l. pro Ignarius lapis. (q.d. lucis excitatorius, vt ego intelligo) ET SIMPL. Ἐγέρσιμος, vt ἐγέρσιμος ὕπνος, Nonno, q.d. Excitabilis somnus, pro Somnus è quo aliquis excitari potest. ITEM Ἐγερτικὸς, Excitatiuus, Excitandi vim habens, seu prouocandi. vt ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, seu prouocandi. In v.l. In furorem concitans, Insaniam prouocans. Ibidem, ἐγερτικὸς θυμοῦ. ET Ἀνέγερτος, Inexpergiscibilis, ex Gaza apud Aristot. Inexperrectus, ex Ouidio.

C. ἈΝεγείρω, Expergefacio, Excito, pro ἐγείρω. Od.κ, – ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον. Aristoph. Ranis, ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει. Demosthenes Philipp. 4, ἀλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, &c. Expergefieri. ‖ Ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανόν, apud Philonem De mundo redditur Attollere seu erigere oculos in cælum.

C. ΔΙεγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Herodianus lib. 1. Et pass. Διεγερθεὶς, Expergefactus. HINC Διέγερσις, Excitatio. ET Διεγερτικὸς, Excitādi vim habens.

C. ΕΞεγείρω, Idem. Aristoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. VNDE Ἐξέγερσις, idem quod ἔγερσις & διέγερσις, Excitatio.

C. ΕΠεγείρω, Idem. Aristophanes, πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι;

C. ΠΡΟεγείρω, Præexcito, Antè excito. Et pass. προεγείρονται οἱ νεκροί, Naz. Mortui antè resurgunt.

¶ Ἔγρομαι per syncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad.β, Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Et Odyss.ο, – ἔγρετο Νεστορίδης. Aristophanes, κἂν ἔγρηται μεσημβρινός. HINC compos. Ἐγρεκύδοιμος, Bacchus in Epigramm. Excitans comessationem. ET Ἐγρεκύδοιμος Minerua, Tumultum [bellicum] excitans. ET Ἐγρεμάχος, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans. ITEM Νήγρετος, Somnus Homero, (q.d. Inexcitabilis) Ex quo excitari non queas. ET Ἀνέγρετος apud Nonnum pro eodem, ἀνέγρετος ὕπνος ὀλέθρου. ITEM verba compos. Ἀνέγρομαι ET Ἐξέγρομαι, (pro ἀνεγείρομαι & ἐξεγείρομαι) apud poetas præsertim in vsu: sic tamen vt interdum in prosa etiam legantur, vt ἀνεγρόμενος apud Luc. At ἐξεγρόμην ex Aristoph. affertur.

ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, ῶ, Vigilo. Aristot. ὅτι τὸ ἐναιμα καὶ πεζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Xenoph. de lepore, ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Apud Homerum autem legitur ἐγρηγορόων, Iliad.υ, in principio: vbi annotat Eustathius esse ab ἐγρήγορα medio præterito: hoc modo, ἐγείρω, futur. ἐγερῶ, Præt. ἤγερκα, medium ἤγορα. & Atticè ἐγήγορα, & cum pleonasmo literæ ρ, ἐγρήγορα. vnde esse ἐγρηγορῶ, seruato ι primitiui. Sciendum est autem & medium illud præteritum sæpe legi, & quidem interdum pro Vigilaui, sed sæpius pro Vigilo. Aristophanes Pluto, τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι, vbi exponitur, Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt. Herodianus lib. 2, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἂν εἴ τις ὕπνον καταφέροιτο. Sic participium ἐγρηγορὼς apud Platonem & Xenophontem, Vigilans. cui opponitur καθεύδων. Apud Plutarchum autem ἐγρηγορὼς opponitur τῷ ὑπνώδει, id est somniculoso, seu dormitatori. ET Ἐγρήγορθε pro ἐγρήγορα apud Homerum, vt Iliad.κ, – οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐγρηγόρθαι apud eundem, item ἐγρήγορθε in imperat. pro Vigilate, seu Excubias agite, vt Bud. interpr. de quibus lege Eust. HINC Ἐγρηγορότως, Vigilāter, Vigilādo. ET

Ἐγρήγορσις,(q.d. Vigilario) Vigilia. Apud Aristot. itidémque Plut. De liber. instit. opponitur ὕπνῳ, id est somno. Exponitur etiam Excubiæ. Item Vigilantia. ET Ἐγρηγορτί, Vigilanter. ITEM Ἐγρήγορος ex LXX interpr. affertur pro Vigil, Thren. 4. ET Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν à Basilio Vigil seu Peruigil, Bud. interpr. Quem tamen huius vocis vsum valde miror, quum aliter potius accipiatur: vt apud Aristotelẽ, ἐγρηγορικαὶ πράξεις, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. ITEM comp. Διεγρηγορῶ pro Vigilo, Expergiscor. Bud. ex Herodiano.

Γρηγορῶ etiam dicitur, sed minus frequenter, nec à vetustioribus, vt quidam putant. Legitur Luc. 12, γρηγοροῦντας. Sic Basil. τὰς ἐλπίδας, τῶν γρηγορούντων ἐνύπνια. In v. l. est ET Γρηγόρησις, Vigilãtia. ITEM Γρηγορικὸς (sicut & ἐγρηγορικὸς, de quo paulo antè) apud Aristot. legi testatur Bud. Ab eodem ET comp. Διαγρηγορῶ affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine autore.

¶ Ἐγρήσσω apud poetas idem quod ἐγρηγορῶ, Vigilo. Iliad. λ, Παννύχιοι ἐγρήσσοντες. Apoll. Arg. 2.

ἘΓΩ, communi lingua & Ἔγωγε, Atticè, Ego. pron. primæ personæ. Il. ι, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Xen. Pæd. 1, ἐγὼ καὶ σὺ ἐλογιζόμεθα. Od. ρ, Δός φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ὤριστος... κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo primæ personæ rarò additur, nisi aut emphaseως, aut διαστολῆς causa, vt testatur Eust. Od. λ, Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. X. Pæd. 2, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν ἢ μεῖον διημυρίων. Interdum & αὐτὸς additur. Od. ε, Ἔνδον μὲν δὴ ἐσθ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius verò vacat. vt apud Plat. Apol. ἐγὼ μὲν γὰρ ἤθελον. quod Cicero vertit, Equidem vellem. Nonnunquam cum particulis γε, γέ τοι, δή, οὖν, (præsertim verò in respõsionibus & affirmationibus) copulatur. vt ἐγὼ δή, Equidem. Bud. ex Dem. βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic & ἔγωγε Atticum idem valet quod καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μάλιστά γε. hoc est, Sanè quidem. Xen. identidẽ, ἔγωγε, ἔφη, Equidẽ prorsus. Synes. ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος προσεχόμενος, Ego siquidem, vt Bud. interpr. Idem, ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπὶ τῷ δεῖ εἰδέναι. Et Xen. ἐγὼ οὖν σε δίκαιον μὲν νομίζω. Plato, καὶ ἐγὼ οὖν, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. ὡς ἔγωγε exponitur Equidem apud Naz. vel, Vt ego quidẽ existimo. Aliquando per synalœphen dicitur ἐγᾦδα, ἐγᾦμαι, seu (vt quidã scribunt) ἐγῷμαι, ἐγᾦδα, pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Apomn. 1, οἱ τοιοῦτοι οὖν τοῦτοι οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; respõdet alter, πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγᾦμαι. pro quo paulo post diuisim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. ET Ἐγὼν Doricè pro ἐγώ. Il. α, Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον. ITEM Ἐγώνη, & ipsum Doricũ pro ἐγώ, vt pro σύ, τύνη, iidem Dores dicunt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ νη.

Ἐμοῦ, Mei. Vnde ἐμοῦ γε ἕνεκα, idem quod Latinis, Per me quidem. vt apud Plaut. At tu ægrota si vis, per me quidem, ætatem. PRO QVO Ἐμέο, resolutione Ionica. ET Ἐμεῦ synæresi poetica, seu Dorica & Æolica. Theocr. Οὗτος ἀοιδὸν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται οὐδέν. ET Ἐμεῖο per epẽthes. τοῦ ι, Il. α, Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ET Ἐμέθεν per paragogen, Atticum, vt quidam scribũt. Il. α, τῶν γὰρ ἐξ ἐμέθεν. AT Μοῦ aphæresi literæ initialis ε, ex ἐμοῦ factum est. PRO QVO Μεῦ Doricũ & poeticũ est. Il. α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ'. vbi Eust. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali ε, encliticum esse.

Ἐμοί, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Atticum, vt ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Vt mihi videtur, Mea opinione. Quod Aristoph. pleno sermone dixit in Pluto, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν. sicut & Plut. Themist. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. & τὸ ἐπ' ἐμοί, Quantum in me est, vel fuit, aut erit, Pro virili mea. De quo & similibus loquẽdi formulis dicã in Ἐμός. ET Ἐμοίνη, pleonasmo syllabæ νη (vt in ἐγώνη) pro ἐμοί. Et μοι aphæresi syllabæ initialis: vnde & encliticũ est. Il. ζ, Ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatũ apud Demosth. Epist. προσίσταμαι γάρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δύο χρόνων κατέστησαί μοι τῇ αἰρέσει αὐτῶν. Interdũ (vt Mihi apud Lat.) gratiã additur: idq; frequẽter in postulationibus aut interrogationibus. Il. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον. Il. σ, Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. X. Pæd. 1, τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι. ET Ἐμὶν, Doricè. Theocr. Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε.

Ἐμέ, Me. τὸ κατ' ἐμέ, Quantum in me est. cuiusmodi loquẽdi formulas plures habes in Ἐμός. ET Με aphæresi literæ initialis pro eodem. Tunc verò encliticum est, vt δίδασκέ με.

Ἐμαυτοῦ, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, Mihiipsi, Ἐμαυτόν, Me ipsum. In duali & plurali declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtriusquè: vt νῶϊ αὐτώ, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & κατ' ἐμαυτόν, Quantum in me ipso est. Cuiusmodi loquẽdi genera plura in ἐμός, ex B. annotata habes.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. ι, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Lucian. νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il. ε, Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, i. Nos duos. Ibidem, Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. ET Νώ (vel νώ) per apocopẽ τοῦ ι, vt à σφῶϊ Eust. factũ esse σφώ annotat. Il. ε, Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priusquam nos duo hũc virũ experiamur.

Νῶϊν, Nostrûm duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ, ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio sit, nos protegat. Plato, ὡμολογήθη νῷν, Inter nos conuẽnit. Luc. in Solœciste πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σύ (ἔφη) καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν. ET Νῷν facta contractione pro eodẽ. Arist. Ran. τὸ γὰρ βάρος νῷν βαστάσει τῶν ῥημάτων.

Ἄμμε, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Æolicum verò & Doricum est, secundum analogiam nominatiui plur. Theocr. τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπίσκοπος ἔσσεται ἁμῶν; Sæpius tamen poetæ pro accus. plur. accipere consueuerunt. Il. α, Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω. Theocr. Ἦ καλὰς ἄμμε ποιεῦνθ' ἑλλάδες, βῶκος ἀοιδάς.

Ἡμεῖς, Nos. PRO QVO Ἡμέες, Ionicè. ET Ἁμὲς, Doricè. ET Ἄμμες, Æolicè. Od. ι, Αὐτὰρ ἐγὼ τε καὶ ἄμμες ἀπολόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡμῶν, Nostrûm. PRO QVO Ἡμέων Ionicè. Il. γ, Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. ET Ἡμείων interiecto ι metri causa. Od. ω, Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι. ET Ἥμων secundum Eust. ex veterum autoritate, retracto accentu in præcedẽtẽ syllabã vt in ἧμιν & ἧμας. ET Ἁμῶν Doricè. Theocr. Pharmac. Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται. ET Ἀμμέων, Æolicè, secũdum analogiã nominatiui ἄμμες.

Ἡμῖν, Nobis. PRO QVO Ἧμιν Ionicè & Atticè. Il. ρ, Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. Vbi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν εὐκλεὲς scribebant, eò quòd prior scriptura sit antiquior. Soph. Œdip. Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὕροιτο πόροις. Phryn. Myste, ἐβουλόμην ἄν ἧμιν αὐτὸς καὶ σοὶ τι. Quæ duo exempla Eust. vt Attica ponit. ET Ἁμίν, Doricè. Theoc. Πολλοὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι. ET Ἁμῖν producto ι, itidem Doricè. Theocr. Χ' ἁμῖν ἐστὶ φιλοποίμενος. ET Ἄμμιν, Æolicè. Od. μ, Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἐφασκεν. ET Ἄμμι, itidem Æolicè. Od. α, Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. Apollon. Ἄμμι γενέσθαι νόος ἔνδοι ἀΐξεται.

Ἡμᾶς, Nos. καθ' ἡμᾶς διασώζονται, Ad nostram vsque ætatẽ. PRO QVO Ἡμέας, Ionicè. Od. δ, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέχει κάπτειν. ET Ἧμας, retracto accentu, sicut in ἧμιν & ἧμων, vt Eust. ex veterum autoritate docet. ET Ἁμᾶς, Doricè. ET Ἄμμας, Æolicè.

Possessiua ab ἐγώ, sing. dual. & plur. numeri.

Ἐμὸς, οῦ, ὁ, Meus. Il. υ, Οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς, nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Erg. Ὡς καὶ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. Athen. lib. 11, ἑταίρους ἐμούς γε καὶ σούς. At apud Xen. Pæd. γ, τῇ ἐμῇ ἀνοίᾳ, pro eo quod est τῇ ἀνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. Et Κατά γε τὴν ἐμήν, Mea quidẽ sentẽtia, apud Plat. Pro quo pleno sermone alibi dicit, κατ' ἐμὴν δόξαν. Vide Bud. comm. p. 971. Ἐμὸν ἐστι, Mei est officii. Isocr. Euag. Τὸ ἐμὸν, Res meæ. Soph. El. Ἐγὼ μόνῳ σοι καὶ τὸ σὸν σώζουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον, & tuas res & meas. seu Et tuũ commodũ & meum. Et plur. num. apud Synes. ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τὰ ἐμά. Τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ nõnunquam dicitur pro ἐγώ. Il. ι, Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. id est οὐ γὰρ ἐγὼ μεταβολος καὶ ἀπατηλός. Eurip. εἰ σ' ἐγὼ ἀποδείξω ποτε, Ἐλθεῖν θελήσεις τοὐμὸν, ἄλλοι ἐπειμί σε, id est Me. Idem Oreste, ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. ἐμὲ λειποθυμήσαντα. Sic Plato τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια. Ego autem velle quidem promptus, sed nõ perinde posse facilis. B. interpr. Idem pro eodem dixit,

... in Hippia maiore, φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν ἐμοὶ ἀμαθεῖ καὶ ἰδιωτικόν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. Τὸ μὲν ἐμὸν, Quod quidem ad me pertinet. Plato Timæo. Sic Synes. χαίρω, τό γε ἐμὸν, εἰ καὶ σὺ χαίρεις αὐτῷ. Alia exempla habes apud Bud. C. p. 971. Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, seu fuit, pro quo & τό γ' ἐμὸν, & τὸ μὲν ἐμὸν, & τοὐπ' ἐμὲ, & κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ ἐπ' ἐμοὶ, & ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, & τὸ κατ' ἐμὲ, & τὸ ἐπ' ἐμὲ ἧκον μέρος, & ὅσον ἐπ' ἐμοὶ ἥκει, & τὸ εἰς ἐμὲ ἧκον, & εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Quàm maximè facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, & 773. AT Οὑμὸς ET Τοὐμὸν ET Ταμὰ, per synæresin dicũtur pro ὁ ἐμὸς, & τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμά. Plato epist. οὑμὸς λόγος, i. meus. Syn. ... ὡς ἔχει τἀμὰ, res meæ.

Νωΐτερος, α, ον, Noster, Qui nostrûm duorum est. Il. ο, Iuppiter ad Iunonem, Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον.

Ἡμέτερος, Noster. Homerus Od. ο, Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'. X. Pæd. 4, οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερον ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. ἡμέτερόνδε, apud poetas, est Domum nostram. subintelligitur enim οἶκον. Od. ο, ἡμέτερόνδε καλοίμην Ἐρχ... Apoll. ἡμέτερόνδε μολεῖν. Et ἡμεδαπὴ, Patria nostra: sub. χώρα, aut tale quid. Thuc. lib. 6, πολύ τι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν μάλλον ... Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiscum facit, Qui à partibus nostris stat. Thuc. lib. 4, τὸ γὰρ χωρίον τὸ ... ἡμέτερον νομίζω. Sic Greg. contra Iulian. τοὺς ἡμετέρους pro orthodoxis dixit: opponens eis τοὺς ἔξωθεν, quo nomine gentiles intelligit, quos & Ἕλληνας vocat. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiã pro ἡμεῖς, sicut paulo antè τὸ ἐμὸν quoque & τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ vsurpari docui. Gal. Therap. 9. τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ οὕτως ἔχει, Nos verò aliter rationem nostram comparauimus, seu, Nostra autem ratio aliter comparata est, vt Bud. C. p. 972, interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. dixisse, Non agnosco vestrum tam superbum. i. vos. idque Donatum parum animaduertisse. ET Ἡμὸς pro ἡμέτερος (sicut pro ὑμέτερος, ὑμὸς) apud poetas, vt tradũt v. l. PRO QVO Ἁμὸς, seu (vt apud Eust. scribitur) Ἀμὸς, Doricè. Theocr. ἁμὸς ... ὁ πίπης. & ἁμὸν ... apud Eust.

ἜΔΩ, Edo. Od. γ, Ὅλλ' ὅσα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. Il. μ, ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Cuius præteritum EST Ἐδήδοκα, facto ex fut. inusitato ἐδήσω, pr. ἤδηκα, & pleonasmo syllabæ ἐδ, ἐδήδοκα, vt ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. lib. 12, κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα. vnde partic. ἐδηδοκώς. Et pass. Od. χ, Οὐκὶ τι ἐκπίνεται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον apud Paulũ. ET Ἔδμεναι infinitiuo modo, pro ἐδέμεναι, i. ἐδειν. Od. ξ, Ἄμεινον δ' οὐκ ἔστι ... ἔδμεναι. Cætera tẽpora in vsu nõ sunt.

Media quoque vox in actiua sign. vsurpatur. Plat. De rep. l. 2, ... αὐτὸ ἔδεται, siquis eis vescatur. Aristoph. ... Et apud Poll. ἐδόμεθα, ἔδεσθε, ἔδονται. Vnde est & præter. med. Ἐδηδώς.

Ἔδω impropriè de vermib⁹ dicitur lignũ aut aliã materiam corrodentibus: & metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς, & huiusmodi. Od. φ, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et voce media, Il. χ, Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, Γυμνόν. Od. ξ, Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι. Od. ι, Κνίμαθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. Et voce media Il. ω, Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην;

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, Edulium, Penus. Isocr. De pace, χαίροντες μὲν καὶ τοῖς ἐδέσμασι καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσι. Athen. l. 1, de Philino quodam, μήτε ποτῷ χρῆσθαί ποτε, ἢ ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. Idẽ ῥαφανίδα dicit esse ἀπαλὸν σφόδρα ἔδεσμα. & l. 14 scribit τράγημα tantùm à βρῶμα differre quantum ἔδεσμα à προσφάγιον.

C. Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, Penaria cella, seu simpliciter Penaria, Vbi edulia reponuntur. quam κυλικοθήκην quoque appellatam tradit Poll.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ, Comestor. ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis vescentes.

Ἐδεστὸς, οῦ, ὁ, Edulis, Esculentus. Bud. ex Aristotele, ἔστι δὲ ... ἄχρειον ἢ ἐδεστὸν ζῶον. & ἐδεστὰ plur. num. Edulia, Esculenta.

Ἔδαρ, idẽ quod ἔδεσμα. ET sæpius Εἶδαρ, per epenthesin τοῦ ι, metri causa, pro eodem. Il. ε, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι. Od. ι, Λωτοφάγων οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. Od. μ, ἀλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Εἶδαρ Hesych. præter βρῶμα & σιτίον, est etiã ὄψαλος.

Ἐδέατρος, ου, ὁ, vocabulum (vt Ælius Dionys. apud Eust. scribit) Græcum, sed de re cuius vsus apud Persas. est. n. προγεύστης, Prægustator, ὁ προεσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα. postmodum verò ἐδέατρος vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ τραπεζοποιός, vt Eust. & Suid. tradunt: seu ἐπιμελητὴς δείπνου, vt Hesych. Differre ab ἐλέατρος annotat Ammon. quòd ἐλέατρος sit coquus, ab ἐλεός: ἐδέατρος, autem, προγευστής, ab ἔδω. Athen. tamen l. 4, quod Eust. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, nisi mendum subest.

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo, ab exedenda carne.

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyss. δ, Κεῖτ' ἄρ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. γ, πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ἔδιπνα, τὰ, plur. num. Conuiuia publica. Plutarch. Lycurgo, συσσίτια à Lycurgo instituta, quæ φιδίτια Spartæ nominabantur, vel quasi φιλίτια, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπάρχοντα: vel quasi φειδίτια, ὡς πρὸς ἀπίλειαν καὶ φειδὼ συνεθίζοντα: scribit ἐδίτια etiam appellari posse παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδήν. De conuiuiis autem illius rationе plura ibidẽ narrãtur, quæ inde tibi petenda reliqui.

Ἔδιον, ου, τὸ, Commeatus. v. l.

Ἐδὸς, οῦ, ὁ, Comedo. ὁ φαγᾶς. Suid.

Ἐδωδὴ, ῆς, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyss. ξ, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Hesiod. Erg. ... ἐπὶ ἐδωδῆς. Plato l. 1 De rep. ... ἐν τῇ ἐδωδῇ ... Apud Gal. autem ad Glauc. ... ἐδωδὴ exponitur Esus viperarũ, id est quum eduntur viperæ. HINC Ἐδώδιμος, ὁ καὶ ἡ, Qui esui est, Edulis, Esculentus. Thuc. lib. 7, βουλόμενοι ἐκ τῆς ... λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. τὸ σκολύμου δ' οὐχ ὅτι τὸ ... μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. Scolymus car duorum generis, ab iis distat quòd radix eius vescendo est. Diosc. lib. 3, cap. 66, ἡ δὲ ῥίζα ἑφθὴ, ἐδώδιμος ... capite tamen 59 dicit ῥίζα ἐδωδίμη.

C. Ἀπέδω, Abedo. vnde in pass. ... ἀπεδηδέσθαι τὸ ῥάμφος, citat Eust. ex Plat. Sophista.

C. Ἐξέδω, Exedo.

C. ΚΑΤέδω, Comedo, Odyss. τ, Ἀγλαΐα δὲ σοῖς βίοτον κατέδοντες ... Iliad. τ, Μὴ ... κατέδουσι. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Præt. perfect. est καταδηδοκὼς, apud Suid. Et καταδηδοκὼς τὰ πατρῷα apud Pollucem. Et in pass. apud Eustath. ex Plat. Comico, καταδηδέσθαι ... Et particip. κατεδηδεσμένος, Comestus, apud Suid.

C. 1. Προκατέδω, Ante comedo. Et προκατέδεται, Præcipiet, Prius edet. v. l. ex Luc.

C. 1. Προσκατέδω, Insuper comedo. Alexis apud Ath. l. 12, de candaulo, obsonio quodam Lydio delicato, πολὺ δ' ἐγὼ Λυδὸν ... προσκατέδη ... Σαυλῷ γε χαίρων.

C. ΠΕΡΙέδω, Corrodo, Circumquaque adedo.

C. ΠΡΟέδω, Antè edo. vnde προεδεστὴς, quasi præesitor.

ΟΔΟΥΣ, όντος, ὁ, Dens. Il. ρ, Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντες Ὦσε δόρυ. Plut. Symp. 8, καὶ δόντας τοῖς ὀδοῦσι καὶ λάβετε τὸ χεῖλος. De dentium autem differentia & nominibus vide Pollucem & Gorr. [Ὀδόντα verò etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli ceruicis, altam, duram, solidam, è superiori interna mediáque eius sede erumpentem, sursumque spectantem, propterea quòd dẽti hominis canino assimiletur, vt scribit Gorr. addens, ab hac apophysi totam etiam ipsam vertebram ab Hippocr. (vt tradit Gal.) ὀδόντα appellatam fuisse, non autem (vt scribit se putare Ruff. Ephes. ἐν τῇ τῶν μορίων ὀνομασίᾳ) primam. alios verò ipsam apophysin, πυρηνοειδῆ vocasse à similitudine nuclei, alios à nuce pinea κωνοειδῆ, alios etiam ὀδοντοειδῆ. [Apud Nicandr. verò Ther. ἐν δὲ τε ῥίζας Σιλφίου ... ὀδόντες, schol. exponit ὀδοῦσιν καὶ τρίβεσι. vt ὀδοὺς ibi pro pistillo accipiatur, quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur. Ὀδοὺς autẽ ab ἔδω quasi ἐδοντὶς ... Atque adeo (vt à quibusdã

annotatur) ΕΤ Ἐδόντες Æoles dicunt pro ὀδόντας. v.l. ΑΤ Ὀδὼν pro ὀδούς, Ionicum est, vt tradit Eust.

C.Ὀδοντόγλυφον, ου, τό, ΕΤ Ὀδοντογλυφίς, ίδος, ἡ, Dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur. Gorræus.

C.Ὀδοντοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dentis formam habens. ὀδοντοειδὴς ἀπόφυσις, ea est quam ὀδόντα Hippocr.& omnes anatomici πυρηνοειδῆ ἀπόφυσιν appellant.Gorr.

C.Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, Dentibus pugnans. vnde ὀδοντομάχαι ὕες apud Eust.ex veteribus, οἱ κάπροι i.apri.

B C.Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, Instrumentum (vt scribit Poll.) medicum, exesis dentibus eradendis idoneum, vt scalper excisorius vel scalpellus.

C.Ὀδοντότριμμα, ατος, τό, Dentifricium, puluisculus id maximè est quo dentes fricatur & gingiuæ.Gorr.

C.Ὀδοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dentifer.Epigr.

C.Ὀδοντοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dentes producens. ὀδοντοφυῆ βρέφη, Dentientes pueri.Camer. ΕΤ Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, Dentitio, Dentium emissio aut productio. Paul.Ægin. lib.1, cap.9, ὀδοντοφυΐας γίνονται περὶ ἑβδόμον μῆνα. ΕΤ

C Ὀδοντοφυέω, ῶ, Dentes produco. Hippocr.Aphor. περὶ δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν οὔλων ὀδαξησμοί, πυρετοί, σπασμοί, διάρροιαι. Pro quo Celsus, Propriæ etiam dentientium, gingiuarum exulcerationes, distentiones neruorum, febriculæ interdum. Greg. ὀδοντοφυοῦντι ἤδη παιδίῳ καὶ αὔξανομένῳ προσάγει τὸν ἄρτον ἡ τιθήνη.

C.Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, Instrumentum chirurgicum ad euellendos dentes.Gorr. Forficem vocat Celsus, Forficulā Plinius. Plut. ἐκείνους αὐτοὺς πρὸς καὶ χειρῶν ὄρθρος ὡς ἀφ' ἱατρὸς ὀδοντάγρας καὶ ἀγκτῆρας.

D C.Ὀδονταγωγόν, οῦ, τό, Dentiducum. Cæl. Aurel. Chron.lib. 2, cap.4, Plumbeum ὀδονταγωγόν, quod nos Dentiducū dicere poterimus.

C.Ὀδονταλγία, ας, ἡ, Dentium dolor. Diosc. μασώμενον ὀδονταλγίας θεραπεύει. Pro quo Plinius, de leucacantha, Commanducata, dentium dolores sedat. ΕΤ Ὀδονταλγιάω, ῶ, Fut. ήσω, Dētib' doleo, Dentium dolore afficior.

C.Ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque dentatus, Ambidens siue Bidens, quomodo appellatam ouem scribit Festus quæ superioribus & inferioribus esset dentibus. Aristot. τῶν δὲ τετραπόδων ὅσα μὴ ἔστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, πάντα πλείους ἔχει τὰς ἐπιούσας τροφάς. Idem, τῶν ἀμφωδόντων γάλα οὐ πήγνυται. Pro quo Plin. Caseus non fit ex vtrinque dētatis. Scribitur enim duobus modis apud Aristot. ἀμφώδους & ἀμφόδους. vtranque autem scripturā agnoscit Bud. ΕΤ ἀμφώδον ζῶον, alia declin. apud eundē B. Animal quod ab vtraque maxilla dentes habet.

C.Ἀνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Edentulus. Citat Pollux ex Pherecrate. Item, Dentes non habens, Bud.ex Athenæo, τῆς ἀνόδου ὡς καρχαρόδου. Idem l.7, αἱ δὲ ὄντα καὶ λίαν ὡς ῥαφίς. ΕΤ Ἀνόδοντος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. v.l.

C.Ἀργιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Albos dentes habens, pleonasmo literæ i.Il.ι, de apro Calydonio, σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. Il. λ, — κύνας ἀργιόδοντας. Sunt qui exponant μεγαλόδους, volentes deriuatum esse ab ἀρι, interiecto γ.

C.Καρχαρόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dētes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coeuntes habens. Il.κ, κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων. Sic Athen.lib.7, dicit κάρχαρον esse καρχαρόδοντα καὶ σκολιόν. Aristot.lib.9 De part.anim. καρχαρόδοντα vocari scribit ὅσα ὅσπερ μὴ ἔχει ὀδόντας, ἀλλ' ἐξ ἴσου καὶ τῶν ἐπαλλαττόντων, vt leo, pardalis, lupus, canis: seu (vt l. 3, c.1, exponit) τὰ ἐξ ἴσου καὶ ἐπαλλάσσοντας ὀδόντας ἔχοντα: vtrobique à χαυλιόδους distinguens.

C.Μεγαλόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Magnos dentes habens. quo vocabulo exponebat Tryphon præcedens ἀργιόδους, vt docet Etymol.

C.Μυριόδους, Infinitos dentes habens. Epigramm. μυριόδους ἐλέφας.

E C.Προόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Prominentes dentes habens. ὁ προύχοντας ἔχων ὀδόντας, Poll. Brochus seu Broncus.

C.Σινόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dentibus nocens. ΑΤ Σινόδους piscis nomen. Athen.lib.7, ex Archestrato, Αὐτὰρ σινόδοντα μὴ ἐν ζητεῖ παχὺν εἶ). ΚΥΙ ΕΤ Συνόδους dicitur. Numenius Halieut. ibidem, Ἢ μαγάρ συνόδοντα καὶ ἀρχιτῶν ἴκτινον. Denticem quidam interpr. ΕΤ

A Συνόδοντις, itidē piscis apud eundē eodē lib. Et l.8, quū de pelamide dixisset, addit, ἡ δὲ μείζων, συνοδοντὶς καλεῖται. ΕΤ Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piscium qui synodontes vocantur, vt scribit Plin. lib.vlt. cap.7.

C.Συνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Cui dentes continui sunt. Aristot. τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Pro quo Plin. Quibus continui dentes, sorbent, vt equi, boues.

C.Τριόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Tridens. I Reg.2, τριόδους κρεάγρα, Fuscina tridens. Substantiuè etiā capitur, vt Lat. Tridens. Epigr.lib.1, Οὐ μάλα τριόδοντα ἐπαγγελίαν μοι Χαρίτων. Capiturque interdum (sicut tridens) pro instrumento, quod Neptuni sceptrum esse putatur. vt apud Pindarum Olymp. ode 9, τελαίναν alio nomine appellant. ΗΙΝC Τριοδοντία, ας, ἡ, pro piscatu, citatur ex Plat. Sophista.

C.Χαυλιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Exertos dentes habens. Hesiod. Asp. Κάπρος χαυλιόδους. Opp. lib.3 De ven. καρχαρόδοντα δὲ φράζοιο ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα, id est ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra rictum dentes exerunt. Aristot. De part. anim. l.3, c.1, οὐδὲν δὲ τῶν ζώων ἐστὶν ἅμα καρχαρόδουν καὶ χαυλιόδουν. Idem lib.9, χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξέχοντας τοῦ στόματος, vt elephas & porcus. Et Χαυλιόδους substantiuè ipse dēs exertus. Herodot. De crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνει. Arist. De part. anim. lib.3, cap.1, ὅσα δὲ πρὸς βοήθειαν τῇ ἀλκῇ ὀδόντας ἔχει, τὰ μὲν, χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ σῦς. Opp. lib.7 De venat. Ἐπεὶ χέων πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰσοφαρίζον Δοιοῖς χαυλιόδουσι.

C.Ἀμφώδων, idem quod ἀμφόδους. v.l.

D C.Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους. Apoll. Arg. 1, Κάπριος ἀργιόδων.

C.Βειόδων, Magnos habens dentes. v.lex.

C.Προόδων, idem quod προόδους. Poll.

C.Νωδός, οῦ, ὁ, Dentes nō habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. ΥΝDΕ Νωδογέρων, οντος, ὁ καὶ ἡ, Senex & edentulus.

Ὀδοντόω, ῶ, F.ώσω, Dentibus instruo & munio. vnde Ὀδοντωμένος apud Poll. Dentatus, Denticulatus, quum πρίονα, id est serram, dicit esse σίδηρον ὀδοντωμένον. ΕΤ Ὀδοντωτὸς verbale, Dentatus, Dēticulatus. ὀδοντωτὸς πρίων apud Galen. ΕΤ Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, Sordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll. ῥύψω ὀδόντας, ἀποδόντωσιν ἐλέγχει ὀξομμάτων σμῆξιν ὀμμάτων ῥύψιν.

Ὀδοντιάω, ῶ, F.άσω, Dentio. ΥΝDΕ Ὀδοντίασις, εως, ἡ, Dentitio, idem quod ὀδοντοφυΐα, id est, dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Gorr.

Ὀδοντίτις, ιδος, ἡ, Fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono lōgioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentiū mulcet. Gorr.

F Ὀδοντισμός, οῦ, ὁ, Species vna ex quinque Pythicis certaminibus in quibus tibicines pugnam Apollinis cum dracone Pythio exprimere certatim solebant, vt scribit Pollux, addens, συμπεριέλαβε δὲ τὸ ἰαμβικὸν καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμόν, ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τοξεύεσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας. V.l. ex eodē Poll. ὀδοντισμὸν exponunt modum quēdam canēdi tibiis, ὅτι ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τοὺς ὀδόντας.

¶Ὀδάξ, aduerb. Mordicus, Dentes comprimendo. Od.α, οἱ

G δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον, Labra dentibus prementes, Dentes labris infigentes. Il. ω, Ἐκ τοῖος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Il. γ, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Mordicus appetant terram. Aristoph. Pluto, ὀδὰξ ἐλαβόμην. Dentibus arripui, seu Mordicus arripui. Alibi ὀδὰξ ἔχειν dicit, i. Mordicus tenere, seu dentibus. ΥΝDΕ Αὐτοδάξ, Ipsis dentibus, Mordicus. Aristoph. Pace, Τοῦ φυτοῦ ἡμῖν διδόντος καὶ τὴν αὐτοδὰξ ὄψιν. Vbi adiectiuè sūptum addito articulo, significat Pertinacē, & qui mordicus rem aliquam tenet. In alio eiusdem loco, χαυνακὸν αὐτοδὰξ συγκείμενον Suid. exponit πάνυ. Significat etiā

H περίδαγμα, vt idem Suid. & Eust. annotant.

Ὀδαξάω, ῶ, F.ήσω, Doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Cam. ex Xenoph. Symp. ὡς ὑπ' ἀπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τὸν τε ὦμον πλέον ἢ πέντε ἡμέρας ὠδάξων, dolebam humerū tanquam me bestia momordisset. Bud. autem exponit

Pruriebam. Vnde in pass. apud Diosc. lib. 5, de vinis, ὀδάζεται: πυρώσεις ὀδαξουμένους καὶ ἀπογλυφάς. Et lib. 6, c. 2, καὶ ὅσπερων τινὸς ἰσχυρῶς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδαξᾶσθαι τὰ σώματα. Sic enim ibi scribitur: sicut & apud Hesychium, ὀδάξει, ὃ ὀδοῦσι δάκνει. vt videatur ὀδάξω dici sicut αἴξω: at in illo Xenophontis loco Camer. annotat esse aoristum secundum. A

Ὀδαξησμός, ὁ, Prurigo mordax, seu (vt Gal. 3 in Aphor. 25 definit) κνησμός τις μετὰ δηγμώδους τινὸς αἰσθήσεως. Ex Hippocr. habes exemplū suprà in ὀδοντοφυΐα, vnà cū interpretatione Celsi. Diosc. lib. 2, cap. 81, de butyro, ὀδοντοφυοῦσι καὶ ὅσοι τὰ οὖλα ὀδαξησμοῖς ἔχει ταῖς ... Plut. Erot. τὸ δὲ γινόμενον ἐν ἀρχῇ καὶ δάκνον μὴ φοβηθῇς ὡς ὀδαξησμοῖς. Gorr. ὀδαξησμοὶ οὔλων interpr. prurituū ante dentitionem. nam antequā erumpant dentes, dolorem quēdam seu pruritum seumorsum, illis intra gingiuas conceptis & erumpere festinantibus, sentiri, quo moti infantes gingiuas inuicem collidant. ὀδοντοφυΐαν autem, esse dētis iam concreti eruptionē extra gingiuam. Hermolaus Barb. apud Diosc. Gingiuarum commorsionē vertit. Notandum verò scribi & ὀδαξησμός per η, quā scripturam sequitur Camer. ὕλων ὀδαξησμὸν seu κνησμὸν apud Hippocr. idem esse annotans quod Plato in Phædro dicit, τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος, κνῆσίν καὶ ἀγανάκτησιν περὶ τὰ οὖλα, pruritum & molestiam gingiuarum. Apud Erotianum etiam ὀδαξᾶσθαι scribitur: ita vt ὀδαξησμός ab ὀδαξᾶσθαι deriuari videatur. B C

Ὀδαξητικός, ὁ, ὁ, Mordaci prurigine præditus. vt ὀδαξητικὸς χυμός. Plat.

Ὀδακτάζω, F. άσω, Morsico. Camerar. ex Apoll. lib. 4. ἀργυφέης δ' ἐν στόμασιν ... χαλινὰ ἀμφὶς ὀδακτάζοντα ... D

¶ Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuspis, seu acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμή. vt Poll. exponit. Soph. Aiace πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio quo ceciderat Aiax. vbi schol. & ipse exponit τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adiuncta etymologia, τῆς ὀξείας εἰς τὸ κνίζειν ὡς ὀδούς. ¶ Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur siue aures siue dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt quo minus hominem impetu illo lædere possit: siue quòd duorum mucronum instar extent, siue quod instar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. Cyneg. τὰ δὲ προβόλια ἔστω μὲν λόγχας ἔχοντα ... μέσον τοῦ αὐλοῦ κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους στιφρούς, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας δοράτων παχύτητι. id est, Budæo interpr. Venabula autem esto primùm quidem spiculis præmunita: qua verò spiculum hastili induitur & annectitur, ibi in medio aures æratas habēto. Pollux κνώδοντας venabuli collocat κατὰ τὸ τοῦ αὐλοῦ τέλος περὶ τὴν πτέρυγα. Et Xenophon paulo pòst dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης. vt intelligatur κνώδοντας poni κατὰ μέσον τὸν αὐλόν, in medio videlicet hastilis illo vbi spiculum ei induitur: sicut vertit Bud. Ad horū venabuli κνωδόντων similitudinem Sophocl. Antig. dixisse videtur ξίφους διπλοῖς κνώδοντας: nisi ancipitem ensem ibi interpretari malis. E

ἝΖΟΜΑΙ, Sedeo. Il. β, ἕζετο δ' ὀρθωθείς. Od. γ, Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

C. Ἐφέζομαι, Insideo. Il. 3, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. ¶ Item, Incubo. Bud. ex Theophylacto, οὐ δὲ τοῖς συλλεγεῖσιν ἐφέζῃ συγγράμμασι. G

C. ΚΑΘέζομαι, Sedeo. idem quod simplex, sed eo vsitatius apud prosæ scriptores. Il. ω, Ἧστ' μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο. Hesiod. Erg. — πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Plato Polit. 1, ἐκαθήμεθα οὖν παρ' αὐτὸν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Futurum est καθεδοῦμαι. A pass. autem voce καθεσθῆναι apud Lucian. in Solœcista dicitur esse ὑπερβολον. ¶ Καθέζομαι apud Thucyd de exercitu dicitur pro Sedes suas locare, Castra metari. vt lib. 2, καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὴν, στρατοπεδεύονται ἐπιτηδείως. sic alibi, καὶ καθεζόμενοι ἐς ἥσσω τὴν γῆν. VNDE Καθεσμός, ὁ, ὁ, Consessus, Sedes. Aristoph. Vesp. Συλλέγοντες γὰρ καθεσμοὺς ὡς περ ... τεθρήνια, Colligentes consessus & concilia iudiciorum tanquam examina quædam. ET Κάθεσις, Sedes & domicilium, οἴκησις, Hesych. H

C. 2. Ἀντικαθέζομαι, Ex aduerso sedeo, seu consideo, Opposi-tus alicui sedeo. ¶ Apud Thucydidem pro Ex aduerso castra habeo, E regione aduersarii castra metor, vel metata castra habeo. Exponitur etiam Ex aduerso aciem instruo. Thucydides lib. 1, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ὄντος ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι, id est ἀντεστρατοπεδεύοντες, vt schol. exponit.

C. 2. Ἐγκαθέζομαι, Insideo. Thuc. lib. 3, initio, καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδῄουν τὴν γῆν. Vbi schol. exponit ἐνδιατρίβοντες, non vltra proficiscentes sed immorantes propter commeatus.

C. 2. Ἐπικαθέζομαι, Consido. Aristoph. Pluto, Κρατεῖ γὰρ καὶ τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος. vbi schol. annotat, metaphoram esse ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. id enim quod grauitate sua præponderat, καθίζεσθαι dici.

C. 2. Παρακαθέζομαι, Assideo, A latere consideo. Plato Char. παρακαθεζόμενος οὖν ἐκεῖ ἠσπαζόμην τόν τε Κριτίαν.

C. 2. Προκαθέζομαι, Præsideo. Gregor. in Basilium, Βιζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Oratione de luna, προκαθέζεται νυκτὸς, Præsidet nocti. Et voce passiua, apud eundem οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, id est episcopi qui populo præsident.

C. 2. Προσκαθέζομαι, Assideo. vnde προσκαθεδεῖται quod ex Æschine citatur, & exponitur Assidebis, προσεδρεύσεις. Apud Demosth. Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, metaphoricè pro Assiduè incumbet aut Instabit. ¶ Item, Assideo (eo nimirum sensu quo Priscian. Salustium dixisse refert oppidū amissum assideri, pro Obsideri aut circumsederi) Obsideo, Hostiliter consido. Thucydides lib. 2, προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Statiua habentes ad vrbem. Idem l. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τοῖς Ὀρχομενίοις πάντες ἐπολιόρκουν. Xen. Hell. 2, εἰλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μάχῃ μὲν ἡττηθέντες, προσκαθεζόμενοι δὲ ἑπτὰ μῆνας.

C. ΠΑΡέζομαι, Assideo, Iuxta seu à latere sedeo. Ilia d. α, de Thetide, Ἡ δὲ οἱ ἆγχι παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

¶ Ἕδρα, ας ἡ, Sella, Sedes. Il. τ, Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Xenophon Pæd. 6, ὡς εἶδεν, ὅταν τις δύναιτο ὅτι τις ἕδρας ἀνίστατο τε αὐτοῦ καὶ ὑπεξίοιτο. Apud eundem De re equestri, ἕδρα ἵππου, idem quod ῥάχις & ὀσφύς, ἐν ᾗ ὁ ἱππεὺς ἐφίζεται ὁ ἀναβαίνων. B. ¶ Item Sella seu sedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xenoph. Pæd. 8, δώροις καὶ δίφροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρε. Ibidem de Cyro Duces & optimates assuefaciebat ἀγαθοῖς ... προσβαίνειν ἐς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. ¶ Ἕδρα, Sedes, id est οἰκητήριον. Hippiatr. ἐπὶ μοχλικῶς, Καταγαίας ἂν ἄγῃ τὸ ὕψος ... ἕδραν ... Gorr. ¶ Item Domicilium vt apud Lat. Sedes. Sophocl. Trachiniis, Ἀλλ' οὗτε ... ἕδρα. Apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, nauales stationes. ¶ Ἕδρα, Basis & sedimentum. Bud. ex Plut. Demetrio, de machina, ... ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος: ibidem basis dicitur. Sic Damasc. 37. ¶ Ἕδρα apud medicos (vt & Sedes apud Latinos) dicitur meatus ventris inferior continendis transmittendisque excrementis destinatus. Gorr. vt ἕδρα ἐκτετραμμένη ἢ προπεπτωκυῖα, sedes conuersa vel procidua, Bud. ex Diosc. ¶ Apud Hippocr. lib. De vulneribus capitis, est ossis fracturæ species eiusmodi vt in eo teli vestigium remaneat atque appareat quà telum impactum fuit. Gorræus ex Galeno addens, eundem Gal. in lib. De caus. morb. scribere eo nomine peculiariter designari solutam in ossibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique etiam ἐκκοπὴν & διακοπὴν ab Hippocrate l. De vuln. cap. ¶ Ἕδρα, Consessus. Od. γ, Ἶξεν δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. id est συνέδρια, vt schol. exp. ¶ Sessio, Sessitatio. Athen. l. 14, ex Bacchylide, Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic apud Thucyd. lib. 5, τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, schol. exponit προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργίᾳ. vide Ἕδος.

C. Ἑδροδιαστολεύς, έως, Instrumentum medicorum quo anū compressum, sede aliquando ita inflammata & angustata vt per ipsam non transmittantur alui recrementa, diducunt. sic enim vocatur à Galeno & Hippocr. καθετήρ, sicut matris præclusæ (vt vocant) speculū ab ipso nominatur διόπτρα. i. γυναικεῖον διαστολεύς.

Ex sequent.comp.nonnulla terminationem nominis ἕδρα retinent, alia autem, licet eiusdem sint generis, minimè: ideóq; ordinis alphabetici dũtaxat rationem in eorum collocatione habuimus.

C. Ἄφεδρος, ἡ, Purgatio menstrua mulierum, Menses muliebres, Bud. ex Diosc. lib. 2, cap. 85, de coagulo leporis, μετὰ δὲ τὴν ἄφεδρον ἀτόκιος ἐστί. Et ex Ezech. 18, 22. γυνὴ δὲ ἐν ἀφέδρῳ οὖσα, Menstrua habens.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, Latrina. Matth. 15, εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται. vbi à seorsum sedendo dictum id vocabulum Beza annotat: sicut Latrinam à lauãdo seu latendo. alio verò nomine ἄφοδον quasi diuerticulum dici. At Secessus (quo Erasmus & vulgata editio ibi vtũtur) in ea signif. apud idoneos autores se legere non meminisse. ‖ Suidæ significat etiã τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον, id est Sedes, vt Plin. & Latini medici vocant. Sed barbarum esse dicit.

Ἀφεδρεύω, F. εύσω, In sella sedeo. vnde ἀφεδρεύουσαι apud Hesych. ἐν ἀφέδρῳ καθῆσθαι.

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος. vnde apud Suid. ὁ γοῦν Ἡραΐσκος εἰ ἀκούοι τοῦ φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας, si sentiret vocẽ mulieris mẽstrualis, dolebat capite. idq; illi indicio erat menstruæ mulierum purgationis. Sic enim quidam interpretari malunt quàm cum Camerario, Coniecturam faciebat secessus turpis, id est, impuritatis adulterii aut scortationis.

C. Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dissidens. cui contrarium σύνεδρος. erat autem verbum augurale. exemplum ex Aristot. habes paulo pòst in Διεδρία. ‖ Δίεδρος apud Hesych. exponitur substantiuè διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. Cuius exemplum Bud. ex Athen. lib. 5 adfert, ὥστε τὰς δύο κλίνας ἐπ᾽ ἀργυρῶν διέδρων. Eust. in Il. λ, quum annotasset δίφρον & δίοχον secundum Pausaniam vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν & ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, subiungit, καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον δίοχον, καὶ δίεδρον ἐκάλεσαν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. VNDE Διεδρία, ας, ἡ, Dissidium. Aristot. hist. anim. lib. 9, ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπασι πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς. ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. δίεδρα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνοῦντα πρὸς ἄλληλα. vbi Bud. dicit auguralia verba esse, & ex Gaza interpr. Considium & dissidium. At Camer. interpr. Considentias & dissidentias. nam dissidentia faciunt augures ea quæ sunt infesta sibi mutuò, & considẽtia, quæ pacifica.

Δίεδρον, ου, τὸ, Bisellium, sellæ genus. in v. l. ET Διέδριον, ου, τὸ, Sellula. καθέδριον Suidæ, Sellula, Cam. Apud Hesych. verò ET Διέδρα exponitur καθέδρα.

C. Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duodenos in situs sessilis. Plutar. De placit. philosoph. lib. 2, cap. 6, de Pythagora, ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα, ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν. id est, Bud. interpr. Ex quadrantali terram factam, ex meta, ignem: ex octaedro, id est octonorum sessuum corpore, aerem: ex icosaedro verò, id est vicenorum, aquam: ex dodecaedro verò, id est duodenos in situs sessili, vniuersi globum. TALE est Εἰκοσάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vicenorum sessuum est. cuius exemplum iam ex Plut. posui.

C. Ἐνέδρα, ας, ἡ, Insidiæ. Thuc. lib. 5, μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Apud eundem lib. 3, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in insidiis subsident. Plutarch. Rom. ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς. Idem in Public. καθίσαντες ἐνέδρας ἐπὶ ἄγροις ταῖς πύλαις. Dicitur etiam ἐνέδρας ποιεῖσθαί τινι, à Thuc. l. 13. Latini dicunt Tendere, struere, collocare, item ponere insidias. Herodian. lib. 7 coniungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς. Apud Dionys. verò Long. dicitur, ἀφορμαὶ θήραι θανάτων καὶ ἐνέδραι ἐξεθηκῶν. ET Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem, seu (vt exp. Hesychius) ἐγκάθισμα, δόλος, ὃν ὑποκάθισμα. Act. Apost. cap. 23, ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur & in lib. Reg. & in libro Sapientiæ: sed apud probatos autores non reperitur. Item Insidiosum, Camerario. AT Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Philoct. νῦν δὲ μοι λέγ᾽ αὐλὰς τίνας ἔνεδρος ναίει, καὶ χῶρον τίν᾽ ἔχει, Vbi sedem suam locarit, Quem locum insederit, vt Tacitus loquitur. ‖ Apud Hippocr. autem περὶ ἀέρων, Scythæ ἔνεδροι dicuntur, insidentes equis firmè: nisi fortè vera est scriptura εὔεδροι. Camer.

Ἐνεδρεύω, F. εύσω, Insidior. Herodian. lib. 3, ἐνεδρεύειν τι προσποιεῖται αὐτοκράτορα, Composito dolo salutat imperatorẽ, vt Polit. vertit. Plutar. Fab. ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν Insidias ei tendens. Et passiuè apud Xen. τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, Quibusdam autem animalibus potu insidiæ struuntur, seu Quædã animalia potu captãtur.

C. Ἐξέδρα, ας, ἡ, Exhedra, propriè (vt scribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Vitruu. lib. 5, de palæstrarum ædificatione, Constituantur in tribus partibus exhedræ spatiosæ, habentes sedes in quibus philosophi rhetoresque ac reliqui qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. B. in Pand. annotat, exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, id est claustris, vulgò capitula dicuntur. Exhedram enim à sedium frequentia & sessitandi commoditate nomen accepisse. Apud Ciceronẽ autẽ pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat. locos verò illos Ciceronis, vnum ex 1 De nat. deorum, alterum ex 3 De orat. ibi reperies. Camerarius scribit Ciceronem lib. 5 Tuscul. quæst. interpretatum esse sessionem. quum enim dixisset, Hic Speusippus, hic Xenocrates, hic eius auditor Polemo, cuius ipsa illa sessio fuit quam videmus: subiunxisse mox, Tamen ego illa moueor exhedra. Plutar. in Bruto p. 320, à tergo, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν συνελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι περὶ δ᾽ ἱερὸν τοῦ Καίσαρος ἀπελείποντο. Et apud Suidam, κατώκισεν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem lib. 1, ἐξέδρας esse ait ἵνα συγκάθηνται, id est Consessus locum. Camer. A QVO & diminut. Ἐξέδριον posuit Cic. in epist. ad M. Fabium Gall. Exhedria quædam mihi noua instituta sunt in porticula Tusculana: ea volebam tabulis exornare.

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum τῷ ἔνεδρος. Qui in sede & domicilio suo non est, A sede & domicilio suo absens, remot⁹ aut expulsus. Soph. Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ᾽ ἔντοπος ἀνήρ, Extra sedem suam, Externus seu alienus, vt Cam. exp. Aristot. De mundo, πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ἐν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχοὺς συνελάσαν αὐτῆς, ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, id est Sedibus suis pulsus & eiectus, vt Bud. interpr. Idem apud Athen. lib. 5, ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκυθρωπάζοντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι, καὶ γενόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, scribit videri significare Sede emotum, id est In conuiuio non constãtem sibi, sed idẽtidem surgentem præ amore, quasi sede motum. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Apud eũdem metaphor. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. autem ὄρνις ἔξεδρος χώρας ἔχων (quod ex Soph. desumptum annotat schol. & exponit παρανομίαν) est vocabulum augurale, vt σύνεδρος & ἔνεδρος. vnde & Hesych. ἔξεδρον exponit οὐκ αἴσιον.

C. Εὔεδρος, Cui facile insidetur. vt εὔεδρος ἵππος, cui facilè ἐγκάθηται ὁ ἱππεύς, Bud. ex Xen. Suidas καθέδρας εὐέδρους exponit ἀσφαλεῖς, βεβαίας.

C. Ἐφέδρα, ας, ἡ, q. d. Insessio. Plato Pol. 1 ἂν δὲ ὄνομα ἔχῃ, διότι πάντα ἕνεκα πρὸς ἐφέδρας δεῖ, ... ‖ Itẽ herba quam & Caucum appellant. Gorr.

Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominẽtiæ super quibus sedetur. Cæl. Rhod. lib. 2 cap. 46. Polluci lib. 2, γλουτοὶ & ἐφέδρανα idem sunt, id est τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. ‖ Item ἐφ᾽ ὧν κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχοντες. Hesych. ex Phryn.

Ἐφεδρίζω, Insideo. Sed peculiariter pro Insideo tergo alicuius. quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, ET Ἐφεδρεισμός. Vide Poll. & Hesych. ET Ἐφεδρισταί, Qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iunctis insistentes portabantur.

Ἔφεδρος, Insidens. vt Soph. Philoctete matrem deûm ἐφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Insidẽtem tergo leonũ: intelligens videlicet agitatricem esse leonum currui ipsius iunctorum. Sic de exercitu in terram exposito apud Euripidẽ, ἔφεδρος γῆς στρατός. Et ἔφεδρος τοῦ ἵππου pro ἔποχος. ‖ Ἔφεδρος, Hesych. est etiã χειροτέχνης, fortè pro Sedentarius vel sellularius artifex. ‖ Item ἔφεδρον a-

… sedes vel aliud corpus stabile, vt in eo de- A
… firmiter possit. Gorr. ex Galeni cōm. 1 περὶ
… δρον seu ἕδραν … herbæ quoq; nomē, inde
… herbis insideat: quā Plin. lib. 26 c. 13, ἀνά-
… alio nomine appellari scribit, nascique
… & scandentem eas dependere comis iū-
… vt est equorum cauda. | Ἔφεδρος
… Seruio: Insidiator. Vnde ita vocatur &
… aucupatur quasi ex insidiis, inquit Ca-
… antea scripsisset ἐφεδρεύειν appellari in
… Qui obseruabat euentum certantium, B
… victore congrediebatur, vt copiosè Luc.
… otimo. Sic Aristoph. Ran. ἐφεδροκαθεῦ
… pag. 742. vbi ἔφεδρος est etiam Cuius
… ecta est: ex Plut. appellante Crassum ἔφε-
… belli ciuilis. Ἔφεδρος præterea ex Po-
… obseruator occasionis. Quinetiam vo-
… mine scribit milites qui in subsidiis col
… verbo Subsidiarii. Ab hac autem signi
… tum esse puto illud ἔφεδρος Sophoclis in
… Αἴας ξυνέστιν ἔφεδρος, pro Aia- C
… malum vltimum adoritur me. Item
… generaliter Aduersarius. apud Euripidem au-
… Ἔφεδρος generatiuo, in Phœn. ἔφεδρος Ἀργείου δορός, aduer
… exercitui. Denique Ἔφεδρος, Successor,
… Terps. Sed & Substitutum interdū significat.
… Ἐφεδρεύω, Insideo. Item Subsideo, Subsidens in-
… Et generaliter pro Insidior. Plut. Ἀντίβων … ἀντι-
… Herodianus, ἐφεδρεύειν αὐταῖς ὑπώπτευον, insi-
… suspectabant. Est etiā Victori immineo vt cum
… quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. Item Immi D
neo in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ
καιροῖς B. ex Polybio, Captare occasiones ex locis & tē
poribus. |Itē Subsidio sum. vnde ἐφεδρεύοντες (qui alio
nomine ἐπιτεταγμένοι) dicuntur etiam Triarii in postre
ma acie collocati, ex B. in Annot. Vide & supra citatū
Comm. locum. ET Ἐφεδρεία, Sessio, Ipse sedendi seu
insidendi actus. vt ἡ ἐπὶ ταῖς διόδοις ἐφεδρεία, Aristot.
|Est etiam Subsidium, Præsidiū. Polyb. 1, βουλόμενος δὲ
ἐφεδρείας ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τινα. Et ἐφεδρείας τάξιν ἔχοντες
… lib. 1, Subsidii loco. Idem rursus lib. 1, … παρὰ E
Ῥωμαίοις … τοῦ … ἐφεδρείας, id est deserto-
ri præsidii, Cam. At Bud. stationem hic vertit.
C. 2. Παρεφεδρεύω σοι, Sum in statione ad te protegendum
Bud. ex Plut.
C. Καθέδρα, ας, ἡ, Sedes, Sella. Il. β, ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν
δὲ καθέδρας, Cæteri quidem sedebant, tenebantque se-
des suas quieti. Xenoph. Cyneg. ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λα-
γῶ. Synes. 104, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, nullo lo
co sede sua lapsus est. Apud eundem καθέδρα ἀμφικέφα-
λος exponitur ex Iuuenale Cathedra mollis, biceps di- F
cta quia duabus capitulis exornabatur. Idē, τὸ δὲ λῶον …
… εἰς τὴν … καθέδρας … . Herodian.
l. 1, οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις. Quip
pe non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operi-
bus situm. Et in nauibus καθέδραι dicuntur remi-
gum sedilia. |Καθέδρα, vt ἕδρα, accipitur etiam pro
mora. Thuc. lib. 2, ἐν τούτῳ δὲ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον
ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, id est, τῇ ἀργίᾳ τῆς πολιορκίας, vt scho-
liastes exponit quod paulo antè ἐπίσχεσιν & μέλλησιν ap-
pellat. id est cunctationem & quasi desidiam. Sic apud G
Plutarchum Camillo, περὶ τοῦ Καπιτωλίου καθέδρα καὶ χρό-
νος … χρόνος. Vbi tamen exponitur, Diuturna per
otium Capitolii obsessio: sicut & à Valla in loco Thuc.
antè citato redditur In obsidione. |Καθέδρα Hesy-
chio est etiam θυσία Ἀδώνιδος: & καθέδραι eidem πίθους
τιμᾶσαι ἐπὶ … .
C. 2. Προκαθεδρία, ας, ἡ, Primus locus in consessu. Camer.
ex Luca.
C. 2. Συγκάθεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Assessor. vide Πάρεδρος.
C. Ὀκτάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui octonorum sessuū est. Exem- H
plum habes in δωδεκάεδρος.
C. Πλανητέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incertis sedibus errans, Vagus.
Sic Aristot. lib. 1 Anim. vocat molam.
C. Πολύεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas sedes habens.
C. Πάρεδρος, Assessor. ἡ πάρεδρος τοῦ … δίκη, Phi-

A lo De vita Mosis l. 2, in vulg. lex. πάρεδρος τοῦ Ἀπόλλωνος
& πάρεδρος τῆς θεοῦ ex Aristide. At πάρεδροι peculiari
signif. assessores qui dabantur ἄρχουσι, Bud. ex Demo-
sthene in Midiam, pag. 238. Vide Poll. Iidem postea συγ
καθέδροι dicti fuerunt. In vulg. lex. redditur & Consi-
liarius, item Auxiliarius, & Assecla. |Πάρεδρον virtu
tem dæmoniacam dici qualis in Simone mago fuit,
ex Eusebio annotat Cælius Rhodig. COMP. Εὐ-
πάρεδρος, Qui constanter assidet. Item, Qui assiduus est
aliquo in negotio. ἐπίμονον, καλῶς προσεδρεύοντα καὶ διηνε-
B κῶς. Hesych. Suid. Vide Εὐπρόσεδρος.
Παρεδρεία, ας, ἡ, Assessio, Cic. Item Dignitas eorum qui
πάρεδροι vocantur, id est Assessores. Quidam ex Vlpia-
no interpretantur assessuram. ET Παρεδρεύω, Assi-
deo. Item Assiduus sum aliqua in re.
C. Προέδρα, Prima sedes, Primum subsellium, πρῶτον ξύ-
λον, Poll. 325. ET Πρόεδρος, Qui sedet in prima sede,
seu in primo subsellio, Præses, Præsul, Antistes. Et
πρόεδροι, magistratus, vide Bud. in Annot. & in Comm.
VNDE Προεδρία, (q.d. Præsidentia) Sedis prærogatiua
C dignitas, vt quidam interpretantur. Vel Sedis prærroga
tiua, (nō adiecto nomine Dignitas) aut Loci prærroga-
tiua. Qui autem προεδρίας honore præditus erat, & in
theatro & in concione & vbique quouis loco excitare
poterat, & in eo sedere, vt Bud. ex Aristoph. schol. ac
Suida annotat. Herodianus 1, τὴν προεδρίαν ἀπονέμοντες
τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. Plut. περὶ δυσωπίας, Ἢ τὴν φιλότι-
μον πίστις οὐκ ἔστι τῆς προεδρίας. Diogenes Laert. καὶ λε-
γόντων ὡς ἐν ἅδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι. Sic au
tem & in Axiocho dicitur tribui προεδρία τις τοῖς μεμυη-
D μένοις. Vbi tamen quidam latius accipiunt pro cuiusli-
bet honoris prærrogatiua. Bud. quoque apud Æsch. εἰς
προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν ἐκθεῖναι ait esse vel Sedi-
bus primis vel honoribus primis dignari. ET Προε-
δρεύω, Præsideo, Sum præses, cum genit. vt οἱ προεδρεύ-
οντες τῆς βουλῆς apud Demosth. Præsides Senatus, Bud.
interpr. A QVO Προεδρεία per ει, Ipse actus præsi-
dendi: vt Προεδρία cum solo ι, est propriè Prima sedes,
vt quidam grammatici tradunt. quæ tamen differentia
confunditur.
E C. Πρόσεδρος, Assessor, πάρεδρος. Item Assiduus in aliqua re,
seu Assiduè occupatus. Hesych. ὁ παρακαθήμενος, item
σχολάζων. COMP. Εὐπρόσεδρος, Constanter assidens,
& quasi à latere alicuius nunquam discedens. Item, As-
siduus in aliquo negotio, vt εὐπάρεδρος. vnde & pro εὐ-
πρόσεδρον apud Paulum 1. Cor. cap. 7 quædam nostra
exemplaria habebāt εὐπάρεδρον. Vocat autem siue hoc
siue illo nomine (magis tamen εὐπρόσεδρον probo) con
stantiam manendi cum aliquo, vt constanter mane-
mus cum iis quibus semper assidemus, & à quorum la
F tere nunquam discedimus.
Προσεδρεία, Perseuerantia, qualis est eius qui alicui sem-
per assidet. Apud Synes. De insomn. & in Epist. redditur
Assiduitas. At Thucyd. lib. 1, est Assidua obsidio, vel po
tius simpliciter Obsidio. nam quādam assiduitatis si-
gnif. hæc vox includit. ET Προσεδρεύω, Assideo. Ex
Chrysostomo, προσεδρεύειν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Item, Assi-
duus sum, Assiduè incumbo. Aristoteles Politicōn 8,
προσεδρεύειν ταῖς φιλοπονίαις. vbi Bud. προσεδρεύειν inter-
pretatur Assiduè insistere, Assiduè incumbere. Ex eo-
G rundē Polit. l. 2, cum πρός, vbi dicit πρὸς τὸ ἴδιον προσε-
δρεύειν. |Et pro Obsideo, ex Polybio. |Item pro In-
sidior ex Chrysost. De sacerd.
C. Συνέδρα, Lat. voce Statio ab Hesychio redditur: itē
Græca στάσις. Ex Xen. affertur, τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν.
Σύνεδρος, Consessor: vt πάρεδρος, Assessor. Redditur ta-
men etiam σύνεδρος, Assessor, à Bud. in hoc Philostr. lo
co, σύνεδρον καὶ κοινωνὸν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης. Idem σύνε-
δροι, sicut & συνεδρεύοντες, apud Æschinem pag. 61 in-
terpr. Qui concilium celebrant. Herodianus lib. 1, ὁμο-
H δίαιτος ἤδη καὶ σύνεδρος τῶν θεῶν. quod Polit. vertit, Consors
est consessórque deorum. Idem verò alibi apud eundē
Herodianum reddit etiam consiliarium. Apud Thuc.
σύνεδροι qui & καθήμενοι. Apud Soph. in Aiace σύνεδρος
κύκλος exponitur Corona considentium principum.
At σύνεδρος verbum augurale vide in Δίεδρος & in Δεξ-

δεία. HINC Συνέδεια, Confessus: vide in Συνέδριον. Item Συνέδεια, verbum augurale, vide in Διέδεια.

ET Συνέδριον, Confessus, Concilium. Præcipuè autem ita vocatur Confessus iudicum: vnde Æschines sic appellat Areopagum. Sed & Collegium Bud. apud eundem interpret. Apud Herodianum (qui alicubi & genitiuum τῆς βουλῆς addit) Politianus vertit Curiam. Sed ipsum quoque in quem conueniunt senatores locum significat: vt apud eundem Herodianum, συνῆλθον συνόδου εἰς τὸ σύνηθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τὸ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου. Aristot. De mundo, βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ... εἰς συνέδρια τὰ ... Hinc συνέδριον alio nomine Græco exponitur βουλευτήριον, id est Locus in quem conuenit senatus. In vulg. lex. ponitur & συνέδεια in priore illa συνέδριον signif. sed sine exemplo. ET Συνεδρεύω, Consideo. (eo sensu quo dixit Ouid. in Metam. Consedere duces) A Bud. expon. etiam Assideo in cõsessu. Item Sum eiusdem curiæ, Sum collega, Sum eiusdem ordinis. Idē συνεδρεύοντας à Demosth. dici tradit de curia Areopagi: sicut & συνέδρους τῶν Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum consessum. A Polybio autem συνεδρεύοντες poni etiam pro Consilia agitantes, Consultantes. ITEM Συνεδριάζω, pro Consilium agito, vel Sum in eodem conuenticulo, ex Salom. parabolis affert, ... ἐν διηγήσεις οὐ συνεδριάζει.

C. Ὑφέδρεια, ας, ἡ, Inferior sedes, Inferior in subselliis locus, oppositum τῇ προέδρεια. Greg. διδασκαλεία μὴ ἰδρύσασθαι ... πολλοὶ ἕτοιμος, βήματι τι καὶ προεδρείας καὶ ὑφεδρείας.

Ὑφεδρεύω, Inferior sedeo, Sub alio sedeo.

Ἑδραῖος, ου, ὁ, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xen. De rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. Item Stabilis. Turnebus apud Eurip. καθῆσθ' ἑδραία, Stabilis sedeto. Plut. De primo frig. dicit terræ elementum non esse κινητικόν, sed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συνερειστικόν, id est (vt idē Turn. interpr.) Stabile vt tessera, suóque nixu se continens. Et ἑδραῖα ζῶα dicũtur animalia stabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικά, quæ necesse habent pabulari, vt apes, B. δυνάμενον ἑδραῖον εἶναι, in eadem sede permanere potens. lib. 1 Œcon.

Ἑδραίως, q. d. Sessim. inclusam enim habet καθέδρας signif. vt Erotianus annotat apud Hippocr. addens, videri sibi errare Bacchiũ & Epiclē, quorũ alter expon. ἐπιμόνως, alter ἐγκαθίσματι χωρίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. Item Stabiliter, Firmiter. Herodian. lib. 3. καὶ ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστὼς μάχεσθαι.

Ἑδραιόω, ῶ, Stabilio, Firmo. Bud. ex Luc. VNDE Ἑδραίωμα, Basis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentũ.

Ἑδράζω, F. άσω, Stabilio, Fundo, Firmo. καθίζω, Suidæ. Damascen. ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. Et in pass. apud Hesych. ἑδρασθῆναι & ἑδρασθῆν, idem quod παγῆναι & βεβαιωθῆναι. VNDE Ἕδρασμα, ατος, τό, Firmamentum, Fundamentum.

Ἕδρανον, ου, τό, Sedes, δίφρος, καθέδρα, Hesych. θρόνος, Suidæ apud Soph. ἀλλ' ἀναξ ἕδρανον ὅπου μακραίωνι στελέχει χολῆ. Item ἕδρασμα, id est Basis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. ... ἕδρανον ἀσαλεῖον Ἀγκύρας. AT Ἑδρανός, οῦ, ὁ, Stabilis. VNDE Ἑδρανῶς, aduerb. ... apud Eust.

Ἑδρήεις, εντος, ὁ, Sessilis, Stabilis. & ἑδρήεντα apud Hesychiũ βέβαια.

Ἑδρίς, idem quod ἑδραῖος. Hesych.

Ἑδρῖται, Supplices. οἱ ἱκέται, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Suidas.

Ἑδρικός, οῦ, ὁ, Ad sedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, Pharmaca sedi accommoda. & ἑδρικὰ ἕλκη apud Ægin. Sedis hulcera, Hulcera sedem infestantia.

Ἕδριον, ου, τό, Confessus. ἕδρια enim Hesychio idem quod συνέδρια.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, Sedeo, Sedem habeo. vt Hesiod. Theog. παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. C. ΠΑΡεδριάομαι, ῶμαι, Assideo. Item voce actiua παρεδριάω, Apoll. Arg. 1. ET ΣΥΝεδριάομαι, ῶμαι, Consideo. Apoll. Rhod.

¶ Ἕδος, εος, τό, Sedes, Sella. Od. ζ, Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad quem locum respexit Plutarchus Pericle, in fine, quum de poetis ait, οἳ μὴ ... ἐν τοῖς θεοῖς κατοικεῖν λέγουσι, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. Il. ε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες αἰεὶ Ἐξ ἕδεων ... πρὸς ... Hippocr. De artic. ... μὴ ... ἐς ... ἕδος Θεσσαλικόν. id est δίφρος Θεσσαλικός, vt alii scriptores loquuntur. erat autem δίφρος Θεσσαλικός apud antiquos. τοῦ δίφρου ἀνακλισμὸν ἔχον, vt tradit Erotianus. Ἕδος idem quod ἔδαφος, Eust. id est Solum. Item ἕδρασμα Suidæ, id est, Basis, Firmamentum. πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα apud Hesiodum Theog. Item Delubrum, Ædes, seu Ædicula, Locus in quo deorum simulacra collocantur. Isocr. θεῶν εἰς τὰ ... ἕδη ... Bud. citat ex eodem, τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν. Et ex Antiphonte, καὶ κρίνω ... αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ πλήθη ... ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. Imò & ipsum simulacrum ἕδος dicitur vt apud Suidam, τὸ τῆς τύχης ἕδος τὸ πάντειον ..., τὴν εἴσοδον αὐτοῦ. Sic Phidias, quem Plinius ex ebore quidem & auro, sed & ex ære signa fecisse scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, a ureum deæ signum. Plut. Solone, ... τὸ ἕδος προκεῖσθαι. Ἕδος (sicut & ἕδρα & καθέδρα) Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, & q. d. Sessitatio aut desidia. Il. ψ, Ἤ δ' αὖτ' ἐθέλει μὲν αὐτίκα ... εἰ μὲν δὴ μῦθον, Οὐχ ἕδος ἐστὶ ... ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desidendi tempus est Quod festinatis est. quemadmodum apud Sophocl. Aiace, ... οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodotum lib. 1, ... ἕδρης εἶναι στρατιῇ ... ἔργον.

C. Ἐφέδος, τό, Humile. ἐπίπεδον, ταπεινὸν χαμαί. Hesychius. ἕδος enim inter alia solum & pauimentum significat.

Ἔδεθλον, ου, τό, idem quod ἕδρασμα, Suid. id est, Firmamentum, Basis. Item ἔδαφος, Solum. ET Ἐδέθλιον, ου, τό, pro eodem.

Ἑδώλιον, ου, τό, Sedes, καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. ... πάντα ... ἑδώλια, id est οἰκήματα. Ἑδώλια peculiariter in naui dicuntur Fori, id est tabulata in quibus remiges sedent. Alio nomine Transtra & Iuga à Latinis appellantur. à Græcis poeticè κληῖδες καὶ ζυγὰ ἐρετικά, vt Eust. annotat. Sophocl. Aiace, ἀμφὶ μὲν νεὼς ... ναυτικοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, quum iam fureret immissis Vulcanus habenis Transtra per & remos, vt Virg. loquitur. Herodot. lib. 1 de Arione, τὸν δὲ ἐνδύντα τὴν πᾶσαν σκευήν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. id est, vt Gell. lib. 16, cap. 19 interpr. Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stánsque in summo puppis foro, carmen quod orthium dicitur, voce sublatissima cantauit. Aristot. Mechanic. qua st. 7, διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ... , θᾶττον πλεῖ τὰ πλοῖα ... τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι. ἢ διότι γίνεται ... ἱστός, μοχλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἑδώλιον ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν, Vnde desumptum volunt quod Vitruuius scribit lib. 10 cap. 8, Quum in summo cacumine antemnæ subductæ sunt, tunc [nauis] vehementiori progreditur impetu, quòd non proximè calcem mali, quod est loco centri, sed in summo longius, & ab eo progressa recipiunt in se vela ventum. ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. Pollux libro primo scribit esse etiam ἑδώλια quoddam ... ἐφ' οὗ καθίζουσι. In theatro etiam ἑδώλια vocantur subsellia e quibus spectatur: quos ἀναβαθμοὺς quoque & βάθρα & ἕδρας nominari tradit Pollux. Liuius etiam narrat lib. 1, in circo diuisa loca patribus equitibusque, vbi sibi spectacula quisque faceret, foros appellatos fuisse. Apud Harpocrat. scribitur ἑδωλίασι, eodemque modo exponitur, videlicet αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. citat autem ex Herodoti lib. 1, procul dubio intelligens locum suprà citatum de Arione: vbi omnes editiones habent ἑδωλίοισι. at in lexico τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, scribitur ἑδωλίοισι. HINC Ἑδωλιάζω, F. άσω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. ex Lycurgi apologismo ὧν ἑδωλιάζουσι. Suidas postquam ἑδωλιάσαι exposuit συγκαθίσαι, coniungit ἑδωλιάσαι & ἰκριῶσαι, addens, veróque visos fuisse scriptores. ac ἑδωλιάσαι dici quasi συνθεῖναι ἐκ ... ξύλων ἀπλῶς πρὸς ... συνθεῖναι.

Ἔδαφος, εος, τό, Solum. Thuc. lib. 3, ὕστερον δὲ καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων. id est, solo tenus. Sic apud Plutarchum, ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. Æsch. contra Ctesiph. οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους.

ponitur pro solo, & id est terræ qualitate, vt Theophr. quum de Cyrno insula scribit, τὸ ἔδαφος ... διαφέρειν τῆς ἄλλης. Et De causis lib.2, ἐπεὶ δὲ ... ἔχει διαφοράς. ‖Ἔδαφος in domo pauimentum. Athen. lib.12 describens De... Ἄνθινά τε πολλὰ τὸ ἔδαφος ἐν τοῖς ἀνδρῶσι... ‖Ἔδαφος quandoq; pro fundo capitur. ... ἔδαφος νηός ... animal. ... ἐδάφει τῆς θαλάσσης ..., In fundo maris. Athen. lib.11 ex Pherecrate, ... λατία, τοίχους οὐκ ἔχειν, ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος ...

HINC Ἐδαφίζω, F. ίσω, Solo æquo. Et Solo allido, seu simpliciter Allido. Synes. ep.57, μακάριος ὁ ἐδαφίσας τῶν ... πρὸς τὴν πέτραν. ‖Item Pauio, Pauimento. Theophr. 3 De caus. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς, seu Pauimentata. VNDE Ἀνεδάφιστος, Qui pauitus seu pauimentatus non est, Qui solo æquatus aut allisus non est. ET C. ΚΑΤεδαφίζω, F. ίσω, idem quod ἐδαφίζω, nisi præpositio significationi aliquid addat. ITEM Ἐδάφιον, ου, τό, diminut. ab ἔδαφος, Eust.

Ἵζω, F. ίσω, Sedere facio. In sede colloco. deductum ab ἕζω, verso ε in ι, ... γλώσσαις, vt Eustathius tradit. Apoll. Arg.2, ἵζεν ... ἑταίρους. Itẽ Cõsidére facio. Il.β, Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. ‖Neutraliter capitur etiã pro Sedeo. Il.β, ἀπὸ δ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε ... ἑζόμενοι. Ibidem, Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε. Od.ξ, αὐτὸς δ' αὐτοῦ ἷζεν. Aristoph. ἵζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur quoque ἵζω ἐπὶ δεῖπνον. Plato Symp. οὗ δ' ἂν εὐανθής καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει.

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, id est Sedeo. Il. γ, Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. pro ἵζου, Doricé. Herodot. ἵζομαι ἐπὶ φηγόν, Fago insideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum consederunt, Taygetum insederunt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ‖Item Sido, Subsido, Pessum eo. Bud. ex Plat. διὸ καὶ ἄπειρον γέγονε νῦν ἔτι πέλαγος, πηλοῦ κάρτα βραχέος ἐμποδὼν ὄντος, ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο.

(Ἱζίω, ᾶς, F. ίσω, inusitatum nisi in temporibus à futuro formatis.

Ἵζημα, ατος, τό, Sedimentum. Plut. De defectu orac. μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σεισμοῦ γενομένης καὶ λαμβανούσης ἱζήματα καὶ συγχύσεις ἐν βάθει. id est, Sedimento terræ facto, (vt Plin. lib. 36, cap.10, Inundationibus Tiberis sedimento molis facto) seu, vt Turnebus interpretatur, Quum terra mouit, & alta facta labe desedit.)

C.2. Ὑφιζάνω, Subsido. Alex. Aphrod, ὑφιζάνει ... τὸ πυθμένα τοῦ ποτηρίου.

C. Ἀφίζω, E sede surgo aut descendo. ἀποκαθίζω, Hesych.

C. ΕΝίζω, Insideo. Plato Symp. ἐν ἀνθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθής καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει.

C. ΚΑΘίζω, Sedere facio seu iubeo, Colloco. Il. ζ, Μή με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Il. γ, Ἄλλους μὲν καθίσαι Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Plato Char. καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν, sessum me adducens. Xenoph. Pæd.5, καὶ καθίσας αὐτόν, καὶ περὶ ... Idem, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, collocaturos esse. Plutarchus De def. oraculorum, ἐν ᾧ οἶκος ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσι, cella in qua consultores oraculi sedere iubent. Idem, καθίσας τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Thuc. καὶ καθίσας τὸν στρατόν, ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, Et collocatis copiis. Sic Cicero Collocare castra dicit. Plutarchus Public. καθίσαντες ἐνέδρας αὐτοῖς, Quum insidias eis collocassent. Et καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς apud Eust. Item Constituo. Plut. Solone, ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Senatum omnium rerum obseruatorem esse voluit. Gal. Therap.1, πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, Omnes homines iudices constituit. Greg. τί δικαστὰς τοὺς κατηγόρους καθίζειν; Ponere, cõstituere, & sumere iudicem Latini dicũt. (At de καθίζω τὸ δικαστήριον paulo póst.) Sic καθίζειν διαιτητάς, Arbitros statuere, seu Arbitros ferre, Bud. καθίσαι ἑαυτὸν διαιτητήν, Arbitrum se constituere & facere, seu (vt Bud. interpr.) Arbitrium sibi arrogare. Liban. Id & ἐγκαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de senatu aut iudicio dictum, est Conuoco, Cogo, Considere facio. Od. β, ἡ δὲ θέμιστας, Ἠτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει.

Plut. Othone, ἐκ τῶν παρόντων ἡγεμονικῶν ἐκέλευε τὴν ἀρίστην εἰ δὲ μή, τὴν σύγκλητον ὁμοῦ καθίσαντας, ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐκείνῃ τοῦ αὐτοκράτορος, Sin minus, cogere senatum, electionémque imperatoris ei permittere. Sic apud Aristoph. Neb. ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίζῃ νῷν ποθεν, nisi archõ consessum iudicum cogat. Bud. Cõm. pag.358, καθίσαι δικαστήριον αὐτοῖς θεῶν, interpr. Iudices illi deos ferre, &, Eũ apud deos accusare. Sic καθίζω σοι τὴν δικαστήν, apud Plut. ‖Xen. Pæd.2, τῷ κλαίειν καθίζοντες τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, vt quidã interpr. quòd paulo antè dixerit κλαίειν ποιεῖν ... ποιεῖν, & εἰς δάκρυα ... ἄγειν, opponens ei mox τὸ γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videri hic accipi pro Compescere, quasi καθιστάναι. Item, ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, pro Vxores duximus. Esdræ 2.

Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. Il. σ, Ἐλθόντες δ' καθῖσον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc.3, καθίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν ἱκέται. Ibidem, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Isocr. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, sedens in officinis. Item Discũbo, Sedentibus conuiuis assideo. Xenoph. Pæd.8, καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοίη τισίν, οὐχ ἥκιστα ... ἀλλ' ἐπεμελεῖτο ὅπως μετ' αὐτοῦ ὄντες καὶ συνεδρῶσιν. Iudices etiam καθίζειν dicuntur, pro, Ad iudicandum considere. Demosth. contra Timocr. συνέδροις, οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. At καθίζειν ἐπὶ κώπην Eustath. ex comicis exponit ἅψασθαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν. quod Incumbere remis Latinè dicere queas. ‖Καθίζω est etiam Sido. Plato Phæd. καὶ ἅμα λύσας ... εἰς τὸ ἔμπαλιν ἀνελκύσας τὰς λαβὰς οὕτω σφόδρα ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἀμφω καθίσαι τὸν ἵππον. ‖De copiis militaribus dictum significat Insideo, Obsideo, Circũsideo. Thuc. lib. 6, καθ' ἡσυχίαν καθίσαι τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem lib.3, ξυνελθόντες δὲ ἀθρόοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μετὰ πόλιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

Καθίζομαι, Sedeo. Thuc. lib.1, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, sedere ad focum. Plato Phædro, ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνῶμεν; Ibidem, κἀκεῖ γὰρ δὴ καὶ σκιὰ ... ὅπου καθιζησόμεθα. ‖Καθίσατο Hesychius exponit ἱδρύσατο. Idem καθίσασθαι explicat καταλαβέσθαι, κρατῆσαι, & καθιζόμενοι, καταψευδόμενοι.

Κάθισμα, ατος, τό, Sessio. est autem vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo paulo póst. Dioscor. lib.3, τὸ ἑψημα ἐν καθίσματι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει, vt habent v l.

Κάθισις, εως, ἡ, Sessio. Plut. Consolat. ad vxorẽ, κουραὶ πενθίμους, καὶ βαφαὶ ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀμόρφους.

C.2. Ἀνακαθίζω, Subsideo, Quiesco, Recubo, Bud. ex Xenophonte de lepore, διατρίχουσι γὰρ καὶ ἀνακαθίζουσι. Idem, περιλαμβανόντες δὲ τὰς κύνας ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπικαλοῦσι. Ἀνακαθίζομαι idem Budæus interpretatur Resideo apud Plat. Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

C.2. Ἀντικαθίζω, Ex aduerso sedere facio & colloco, vel Ex aduerso sedeo. Pro quo dicitur & Ἀντικαθίζομαι passiua voce. Apud Herodot. autem, Statuor ad obsistendum. sed legitur ἀντικατίζομαι per τ, Ionicé. Itẽ ἀντικατιζόμενοι apud eundem.

C.2. Ἀποκαθίζομαι, Seorsum sedeo, ἀποκάθημαι. Exponitur etiam Repeto sedem, quasi Sedeo rursum. Qualem significationem habet præpositio ἀπό cum in aliis nonnullis verbis, tum in ἀποκαθιστάναι.

C.2. Διακαθίζω, vt καθίζω, In consilium mitto, Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. ex Xenoph. πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἐμβαλόντων, διακαθίσαι καὶ τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας χωρὶς ἑκατέρους, ἐπερωτᾶν πότερα δοκεῖ ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφεμένους τῆς γῆς τὰ τείχη διαφυλάττειν.

C.2. Ἐγκαθίζω, Colloco in, &c. Plato lib.8 De rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζειν, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Item Insideo. In pass. apud Dioscoridem lib. 3, ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, Radices eius ad insedendum decoctæ, menses cient. Ἐγκαθίζομαι, Insideo. vt ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. Ἐγκαθίσατο præterea ex Eurip. citatur, & exponitur Instituit, Posuit, Fundauit. Sic suprà ab Hesychio καθίσατο exponi ἱδρύσατο, annotaui.

Ἐγκάθισμα, ατος, τό, Sessio in aqua medicata, ab imis pedi-

bus vel feminibus vsque ad vmbilicum, ita vt supernæ partes non madescant. vt Gorr. tradit, addens, decoctorum horum vsum esse in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut supernæ alicuius partis debilitate. adhiberique renibus inflammatis, calculosis affectibus, vteri & sedis vitiis, vulneribus, de quibus latius ab eo tractatur. Medici qui hodie medicinam faciunt, semicupium appellant, vt idem Gorr. testatur. Dioscor. lib. 3, cap. 155, de parthenio, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἐγκάθισμα ὑστέρας ἐσκληρυμμένης & φλεγμαινούσης ἐστί. De quo Plin. lib. 27, cap. 30, Ad insidendum decocta in duritia vuluarum & inflammationibus. Diosc. lib. 3 cap. 127, de artemisiis, ἀποζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκαθίσματα καὶ ἀγωγὴν ἐμμηνίων καὶ δευτέρων. De earū altera Plin. lib. 26, cap. vlt. Menses & secundas ciet ramorum decoctum insidentibus.

C. 2. Παρακαθίζω, Iuxta me colloco, Assidere iubeo. ‖ Item neutraliter pro Iuxta assideo. Vnde παρακαθίζειν, Assidere consolandi amici gratia. Bud. ex Synesio. Παρακαθίζομαι voce media, signif. actiua, Iuxta me colloco. Antiphon, οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς δικάζειν. id est, iuxta se sedere iubentes. B. interpr. ‖ Arbitrum ex compromisso eligo. Bud. ex Demosthene, εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται, ἵνα δὲ ἑκάτερος παρακαθίσαι. Neutraliter pro Iuxta assideo. Plato, παρακαθίζει ἐκ δεξιᾶς.

C. 3. Συμπαρακαθίζω & συμπαρακαθίζομαι, signif. act. Vnà [cum aliis] iuxta me colloco, Vnà [cum aliis] assidere mihi iubeo. Demosth. contra Aphob. συγκαλέσας ἡμᾶς τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.

C. 2. Περικαθίζω, vocabulum militare, pro Hostiliter circumsideo, Obsideo. Deut. 20, καὶ περικαθίσῃς αὐτήν.

C. 2. Προκαθίζω, Antè cōsideo. Il. β, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων σμαραγεῖ δέ τε λειμών. Herodian. l. 1, καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de sedēte in imperatoria sella Cōmodo. ‖ Item Præfero. v. l. ex Luc. Προκαθίζομαι, Antè consideo. προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστειον.

C. 2. Προσκαθίζω & Προσκαθίζομαι, Assideo. Item Incumbo. Plato Apolog. πανταχοῦ προσκαθίζω.

C. ΜΕΤΑΊζω, Consideo, Vnà sedeo. Od. π, de procis, Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι· οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν οὔτε γερόντων.

C. ΠΑΡΊζω, Iuxta colloco, Assidere facio. Herodot. Euterp. παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. ‖ Item neutr. Assideo, Iuxta sedeo. Od. δ, de Helena, Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ᾽. Παρίζομαι, Assideo, Iuxta assideo. Herodot. Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, quum ad eū venissent, assederunt.

C. ΠΕΡΊζομαι, Circumsideo, Obsideo. v. l.

C. ΠΡΟΣΊζω, Assideo. Plato περὶ κηφήνων in ciuitate, τὸ δ' ἄλλο φῦλον περὶ τὰ βήματα προσίζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Theoph. lib. 5. cap. 14 De caus. plant. προσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, residens in floribus. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 101, προσίζει τῷ ἄμβωνι, Insidet calici, Inhæret calici.

C. ΣΥΝΊζω, Consido. Aristot. Probl. sect. 2, artic. 10, πινομένων μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυσώμεναι, τοὺς πόρους συμμεμυκέναι ποιοῦσι πιεζομένων δὲ, συνίζουσιν.

C. ὙφΊζω, Subsido.

Ἱζάνω, Fut. ήσω, ab ἱζάω inusitato: idem quod ἵζω. id est Sedere facio. Item Instituo. Il. ψ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. ‖ Neutraliter capitur etiam pro Sedeo. Od. ω, Ἐν δὲ σπέσσι ἴζανον ἐπὶ ὑψηλοῖσιν Δμώων αἰαζόντων. ‖ Item Sido, Pessum eo. Thucyd. lib. 2. ὥστε ἐπεσβάλλοντας πάλιν αὐτῶν, ὑποχωρεῖν αὐτοῖς κάτωθεν τὸ χῶμα, καὶ ἱζάνοντος αἰεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον.

C. ἈΦιζάνω, E sede seu sella surgo aut descendo. ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας. Suid.

C. ἘΝιζάνω, Insideo.

C. ἘΦιζάνω, Insideo, Sedeo in seu super, &c. Il. υ, Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Apoll. diuersa construct. dixit ἐφίζανε δῶμασι. Et ἐφιζάνω apud Budæum in Comm.

C. ΚΑΘιζάνω, Sedeo, Insideo. Isocr. ἐφ᾽ ἅπαντα τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαι τὴν μέλιτταν. ‖ Exponitur etiā Constituo.

C. ΠΡΟΣιζάνω, Assideo. Didym. in Geopon. ἐπιδιζάνει οὐδεὶ

A B C D E F G H

τῶν δυσωδῶν καὶ ἀκαθάρτων προσιζάνει. Varro, Nulla apū assidit eo in loco qui malè oleat. ‖ Metaphoricè Hæreo, Adhæreo. Dioscor. lib. 5 cap. 76, προσιζάνει τοῖς τοίχοις. Synes. epist. 44, ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἡμᾶρτε βίῳ δίκας δίδωσιν, οὐ πάνυ προσπαθοῦσι ἐχειν καὶ προσιζάνει τὸ πάθος, id est Hæres, Insidens. Luc. ἀφιζάνει ἡ ἐσθὴς τὸ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, Non sedens, Non habilis, vt B. interpr.

C. ΣΥΝιζάνω, Consido. Plut. Symp. τὸ μὲν ἄργυρον συνιζήσειν ταχέως, τὸ δὲ ξύλον ἀθικτον καὶ ἀπαθὲς διατελεῖν, Argentum consedisse, Liquefactum collapsum esse. Idem Public. πιεσθῆναι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρί, Condensari & considere seu coire lutum in igne. Synes. epist. 133, τοῦ γὰρ Αἰγυπτίου ὄντος [βίβλου] ὅσα γόνατα εἰδώλων, εἰς παραγονάσεις συνιζάνει, internodiis subsidunt & graciles sunt. Galen. τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων αἰσθητικῶς, poros qui consederant. seu (vt Bud. interpr.) poros compressos.

Συνίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Considentia terræ, quæ & labes dicitur à Cicerone. Bud. apud Aristot. De mundo, τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλώματα, χασματίαι λέγονται, Qui terræ labes vel consedentias in cauernas faciunt, terra s. non aperta sursum, Terræmotus qui labes terræ relinquunt in caua subsidentis. Cic. De diuin. [tantos terræmotus factos esse vt] multis locis labes factæ sint, terræque desederint. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ τῷ ψυχῶ τῶν σωμάτων, Mœror, vt corpora subsidant, efficit. ‖ Apud grammaticos συνίζησις dicitur quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in vnam syllabam quasi considunt. vt apud Hom. Ἠ' οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀϊστώσας εὐπατερείας. Sic Δευτέρῳ ἐπιζόμενος. Sic Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic Ἀλλὰ πολὺ εὐπατορέοισιν ἔνι σφίσιν ἔπαθον. Alio nomine figura hæc dicitur συνεκφώνησις.

C. ὙΦιζάνω, Subsido. ὑφιζάνει Hesych. exponit ὑποκάθηται, ἐλαττοῦται, ὑφίσταται.

Ὑφίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Subsidentia. ὑποχώρησις, ἐνδοσις, vt Suid. hoc in loco exponit, ἐκλυόντων τῶν γαιῶν καὶ μαλακὰ καὶ ψαμμώδη διὰ τὰς ἐπομβρίας ὑφιζήσεις ἐπὶ τὰς βάσεις τῆς ἐπιπεδουμένης. Plin. Inundationibus Tiberis sedimēto molis facto.

ἹΔΡΎΩ ΕΤ Ἵδρυμι, idem quod ἵζω seu καθίζω, id est Sedere facio seu iubeo. Vnde & Eustath. ad ἕδω deriuat. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. id est, καθίζεσθαι κέλευε, vt schol. exponit. Item Colloco. Plut. de piratis, τὴν Σολίων πόλιν ἠρημωμένην ἀναλαβὼν, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. lib. 4, ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατὸν: quod eodem libro dicit καθίσας τὸν στρατὸν, & paulo antè καθίσας τὸν στρατὸν πρὸς ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Herodian. lib. 4, ἐπὶ τῆς Βυζαντίων ἱδρῦσαι στρατόπεδον. Castra collocare dicit Cic. Item Statuo. Herodian. lib. 5, βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἵδρυμαι signif. & voce pass. Sedere iubeor, Collocor. Herodian. lib. 2, de Pertinace, ἐπεὶ δὲ ἱδρύθη ἐν τῷ βασιλείῳ εἴσω, in regiam deductus est & in domo imperatoria locatus, vt Bud. interpr. Ibidem, τοῖς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένοις. ‖ Statuor. Herod. lib. 7, ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ἐπελθεῖν. ‖ Firmior, & quasi in firma sede collocor. Herodian. lib. 3, ὡς δὲ τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Constabilito imperio. Et lib. 2, ἡ τε ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, neque apud quenquam certa sede residens. Sic Thuc. lib. 8, ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μὲν πρὸς ἱδρῦσθαι. ‖ Situs sum. Herod. lib. 8, περὶ τῶν Πανελλήνων θεῶν πάντων ἱδρυμένων. Et ibidem, καὶ ἐν κοινῷ τῇ πόλει ἐν τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχῃ, sita est. Aristot. ὁ ἐν οὐρανῷ δύναμις ἱδρυμένη, sedem habens. Idem de deo, αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρῦσθαι. Plato de deo idem, πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate & dolore situs est. Plut. Numa, τοῦ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρῦσθαι νομίζουσι. Non absimili signif. dicitur à Thuc. lib. 2, τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακόν, hærens. ‖ Item Sedeo. Thuc. lib. 1, ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωάδας ἱδρυθείς. lib. 3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφυγὼν, καὶ αὐτοῦ συνελθὼν ἱδρύθη, constitit, cōsedit. Herodian. lib. 3, στρατόπεδον ἔστιν που περὶ τῆς πόλεως ἱδρυμένης, tantum sedere exercitum. Sophocl. Aiace, Οἴμοι τί δ' ἐστὶν ἄνευ; οὐχ ἱδρύμεθα. pro quo paulo pòst dicit, οὐχ

[illegible] ... dum est. Sic etiam ἵζεσθαι pro A ἱδρυσάμην. [illegible] fitur. Constant [illegible] Interdû [illegible] sf. actiua, Colloco, Sedem do. Bud. ex Plutarcho de P[illegible] [illegible] Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ. & ex Archid. [illegible] anath. [illegible] ... Aristoph. Pluto. παρὰ τὴν θύραν [illegible] Plato Tim. de astris, τὰ δ' ἄλλα οἷ δὴ καὶ δι' ἃς ἱδρύσατο [illegible] reliquorum siderum quæ causa collocationis [illegible] Statuo. Herodot. [illegible] θείας εἰκόνα ἱδρύ[illegible] di fuerit. [illegible] alicui statuere dicit Cicero. Aristot. De mundo. [illegible] ζῷον [illegible] ἱδρύσατο. Vrbem statuere Virg. [illegible] Isocr. ad Philipp. [illegible] τὴν θεὸν καὶ B [illegible] πόλεις, καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. Sic Paul. Lacon. [illegible] μέν εἰσιν αἱ πόλεις αὗται τὰ ξόανα τὸν [illegible] la statuere dicit Propert. sicut Aras statuere Ouid. Plutarchus De fort. Rom. ἱδρύσατο δ' [illegible] χοι [illegible].

[illegible] idem quod ἱδρύω. Vnde ἱδρυνθῆναι, Niti. Bud. ex Iuliano, de arbore quæ radices egit. ‖Ἱδρυνόμαι, vt ἱδρύομαι, Sedeo. Il. γ, de Hectore, Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέ- C [illegible] μέσσου δουρὸς ἑλών. τοὶ δ' ἱδρυνθησαν ἅπαντες. Thuc. lib. 4, [illegible] [λόφον] Δωριῆς [illegible] ἱδρυνθέντες, οἷς ἐπολέμουν, quem insidentes. sic enim ibi schol. legit: at vulg. exemplaria habent ἱδρυθέντες.

Ἵδρυμα, ατος, τό, vt κτίσμα, Opus ab aliquo constructum. Budæus ex Strabone lib. 6, in princ. μετὰ δὲ τὸ στόμα τῆς Σιλαρίδος, Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν, Ἰάσονος ἵδρυμα. ‖Item ἑδρασμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid vt fundamento nititur, Supra quod aliquid fundatum est. Sic Eurip. ciues vocauit ἵδρυμα πόλεως. ‖Item idem quod ἕδος, id est Delubrum, Locus in quo deorum simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus De fort. Rom. μᾶλλον δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, ἐκ λίαν τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων πειράσομαι καταριθμήσασθαι: cui mox subiungit, καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερὸν ἐστὶν ἐν Παλατίῳ. vt ἵδρυμα & ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic apud Platonem De legibus, ἱδρύματα θεῶν, fana. Et simpliciter pro Sedes, sicut ἕδος quoque. Bud.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, Constitutio, Fundatio. Plato De leg. Interpres Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum & collocationis sedem. nam ita Areopag. vocat ordines angelorũ. v. l. sic autẽ pro ἵδρυμα & ἕδρασμα acciperetur: quemadmodũ Hesych. quoque ἱδρύσασθαι exponens, dicit, ἐστὶ τὸ ἱδρύσεις εἶναι χύτραν. Ponitur etiam pro Sedes. Plutarch. De orac. Pyth. ἄλλοις τε πολλοῖς ἡγεμόνας [illegible] τὰς ἱδρύσεις [illegible] αἰθρεῖν τὴν διαδόχην ἑκάστοις [illegible] ἱδρύσεων.

Ἱδρυτής, οῦ, ὁ, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. ἱδρυτὰ χάλκεα. CVI Ἀνίδρυτος contrarium est, Qui nullo fundamento nititur, Instabilis. Philo De vita Mosis lib. 1, οὐχ οὕτως ἐστὶ τοῖς εἰς αὐτὴν κακηγορίας ἰσχύρωσιν ὡς ἐστὶ τὸ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνίδρυτον, ob lubricã incertãmque populi sententiam. Eurip. ἀνιδρύτοισι δρόμοισι, id est ἀστάτοις, Instabilibus & leuiter fixis gressibus. ‖Ἀνίδρυτος apud Demosthenem contra Aristog. pro ἀνέξιλαστος etiam capi, annotat Harpocr. & Suid.

C. Ἀφιδρύω, VEL Ἀφιδρύω, Statuo, Colloco, Firmum stare facio. VNDE verbalia Ἀφίδρυμα, ατος, τό, ET Ἀφίδρυσις, εως, ἡ. Est autem Ἀφίδρυμα, Statua, Simulacrum. ἀφιδρύματα (inquit Suidas) τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. & citat hoc exemplum, ἰδὼν τοῦ ἰατρείας ἐκόμιζον εἰ τοῦ [illegible] τα παλαιότατα τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφιδρυμάτων. Sic autem vsurpatur & à Plutarcho περὶ μουσικῆς, vbi scribit, οὕτω γὰρ παλαιόν ἐστι τὸ ἀφίδρυμα τοῦτο ὥστε [illegible] ἔργα [illegible] αὐτὸ, &c. Idem & apud Ciceronem significat, secundum quosdam, in hoc loco, lib. 13 epist. ad Atticum, Ad id autem quod volumus ἀφίδρυμα nihil aptius videtur quàm lucus, quem ego noram. Ἀφίδρυσις autem est Collocatio. vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος. Positio statuæ videtur dici posse, vt dicitur Ponere statuam. Plutarchus ibidem, καὶ ἡ ἐν Δήλῳ καὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον. Vbi ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος perinde est ac τὸ ἀφιδρυόμενον ἄγαλμα.

C. ENιδρύω, ET Ενιδρύω, Colloco in, &c. Plut. [illegible] ἐν οὐρανῷ [illegible] ἑαυτῇ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. ‖Item Στηρίζω, Fundo, Firmo. Bud. ex Areopagita 100.

Ἐνίδρυμαι, seu Ενιδρύομαι, Insideo. Bud. ex Alciphr. ὅσαι A τοῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς στερρῶς ἐνίδρυνται. Sic idem Bud. apud Basiliũ De vita solit. pro ἐγκάθημαι & Intus maneo & collocatus sum, accipi annotat, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

C. ΕΞιδρύομαι, Fundor in, &c. Collocor in &c. Extruor, in vulg. lex.

C. ΚΑΘιδρύω, Colloco. Aristot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὰ τιμιώτερα καθίδρυκεν ἡ φύσις. ‖Fundo, Instituo seu constituo, B Erigo. 2. Maccab. 4, καθίδρυσε γυμνάσιον. ‖Idem quod καθοσιόω, Dedico, Consecro. B. ex Synes. 37. Καθίδρυμαι, Sedem & domicilium habeo. Bud. ex Galeni Therap. 9, τρίτη δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική. quod ἵδρυται ibidem dicit. Thucyd. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, Montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, Dedicatio. Synes. epist. 67, ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, Tẽpus quærebam dedicationis.

c. 2. Ἐγκαθιδρύω, Colloco in, &c. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in, &c. Aristot. De mundo, ἀκροτάτῃ τε κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cæli C culmine suum habens domicilium situm & collocatũ.

c. 2. Συγκαθιδρύω, Simul colloco.

C. ΠΑΡιδρύω, Iuxta colloco seu statuo. Et παρίδρυμαι pro eodem. citatur ex Epigr.

ἘΘΕ'ΛΩ,

F. ήσω, Volo. Od. γ, Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Il. α, φεύξεαι, ὅς' ἐθέλῃσθα. paragoge poetica pro ἐθέλῃς. Demosth. Olynth. α, νομίζω [illegible] ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. Xen. Hellen. 6, οὐδεὶς ἤθελεν μάχεσθαι. Pæd. 5, ἔνδον D ἀποθανεῖν οὐκ ἤθελον. Plato Apol. πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem. pag. 2 lex. Ciceroniani. Demosth. [illegible] ὡς αἰτιᾶσθε [illegible] λεγόντων ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, vel Lubenter audire. Plato De leg. ἐθέλω δ' χαίρω, Lubenter pareo. Idem Phædro, λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, vt Cicero vertit, pag. 6 mei lex. Cic. ‖Item Volo, ea signif. qua Cicero De nat. deorum lib. 1, Quatuor naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse vult. id est Statuit, Censet. Herodianus lib. 8, de Beli. [illegible] Ἀπόλλωνα [illegible] ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν [illegible] τῶν ὁμοῦ Τηλέφῳ διαβάντων ἐς τὴν Ἀσίαν. id est, Dici se E volunt. Vel cõuenientis est, vt βούλεται. Bud. ‖Atticè pro Possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, [illegible] δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε [illegible], ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. lib. 2, [illegible] δὲ αὐτὰ [illegible] οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι [illegible] τοῖς αὐτοῖς κινδύνοις ὁμοιοῦσθαι, Non possunt, Non solent. ‖Paus. Lacon. ἐμοὶ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίνειν τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius seruus, Qui sponte sua se alii mancipat. SIC Ἐθελοθρησκεία, Numinis cultus F voluntarius, Cultus numinis sua sponte ab aliquo institutus, ideóque Superstitio. Hæc & similia compofita alibi reperies, videlicet in altero compositionis verbo: in δοῦλος & θρησκεία, itidémque in cæteris.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, Voluntarius, Lubens. Hesiod. Erg. de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. vnde & præcedit, καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Arg. 2, [illegible] ἐθελημός. VNDE Ἐθελημῶς, Voluntariè, Vltrò, Libenter. Scribitur & ἐθελήμως, sicut & ἐθελήμος.

G Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idẽ. Plato Crat. de etymologia τοῦ Ἀντῆς, Ἀντὼ δὲ ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται, id est, Velle ea quæ petantur, Acquiescere iis quæ petantur.

Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, Voluntarius, Vltroneus, Lubẽs. vnde vetus vox Gall. [illegible]. Thuc. lib. 1, τοὺς μὲν μισθῷ πείσας, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνακολουθοῦσι. l. 2, οἱ πλεῖστοι ἐθελονταὶ ξυνέπλευσαν. Demosth. Pro corona, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτὸν [illegible] ἐθελοντὰς [illegible] Φιλίππῳ. Sic apud Eust. ἐθελονταὶ διδάσκαλοι ὁ ἐξ [illegible] dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων. Ἐθελονταὶ apud Suidam θεράποντες nominati scribuntur serui qui pro cæsis ad Cannas dominis vltrò militarunt. Athen. quoque lib. 11, scribit comicos seu mimos qui σοφισταὶ à multitudine appellarentur, ab aliis φλύακας, & φαλλοφόρους, & φλεάκας, & αὐτοκαβδάλους, peculiariter à Thebanis vocitatos fuisse ἐθελοντάς:

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse χειρουργηθῶντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem habet & Eustath. Fœmininum verò huius ἐθελοντὴς EST Ἐθελοντὶς, ἴδος. Synes. De insomn. ὅσα γὰρ κατὰ τὸν ἀφροντὶ βίον ἐθελοντίς, αὐτὴ τῷ ἐπιτῶσαι δουλεύει. id est Voluntaria, Lubens, Vltronea. SED & Ἐθελόντος, itidem Voluntarius, Vltroneus, Lubens, deriuatum ab ἐθελοντὴς, vt videtur. illius hoc apud Suidam est exemplum adespoton, προσεδέχοντο ἐθελοντίους τοὺς Ἀρκαδίους ὁμολογήσοντ. ET Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, pro iisdem, est poeticum. Od. β, ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. ADVERBIA verò sunt Ἐθελοντὴν, Vltrò, Sponte, Lubenter. Suidas ex Polybio, τοὺς βουλομένους πάντα κίνδυνον ἐθελοντὴν ὑπομένειν. Apud eundem Suidam est, τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐθελοντὴν ἀναδεχομένους. Item ἐκ πάντος ἐπίλεξε τῷ στρατεύματος ἐθελοντὴν τοὺς ἀρίστους. Huc pertinet & illud apud Herodotum lib. 1, de Io, οὕτω δὴ ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Eustathius tamen Odyss. α, illud Homericum προθέλυμνα accusatiuum esse docens, à nominatiuo masculino προθέλυος, (vt ἔρεβος & similia) addit, fortassis sic declinari apud Eurip. quoque illud τῆς προ-
C φόρτου μνῆς, & apud Herodotum illud ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλεῦσαι. Sic vulg. lex. Ἐθελοντὶς afferût, cuius hoc fœmininum esse volunt. ET Ἐθελοντηδὸν, pro eodem, Thucyd. lib. 8, ἐθελοντηδὸν προσεχωρήσαντες τοῖς Βοιωτοῖς. Polyb. τῶν ἐθελοντηδὸν στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. ET Ἐθελοντὶ, pro eodem apud Suidam.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντὴς, deductum, vt videtur, à participio fœm. ἐθέλουσα, ficut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων masculino. Xenophon Pæd. 4, οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ
D χάριτι ἕνεκα ἐσπόντες. Et lib. 6, ἐγὼ σοι ὦ Κῦρε, ἐθελούσιος ὑφίσταμαι. VNDE Ἐθελουσίως, aduerb. Vltrò, Lubenter.

ΘΕΛΩ, F. ἤσω, Volo, idem quod ἐθέλω, eodémque modo futurum habens tanquam à themate contracto, non autem barytono. Hoc vocabulum apud Homerum reperiri negat Eustathius: quamobrem & Iliad. α, Μήτε σὺ Πηλείδη θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ, antiquos super δη collocasse acutum cum apostropho, synalœphē facientes, sic, Πηλείδ' ἤθελ'. Quædam verò exemplaria Homerica habent Πηλείδη θέλ'. Xenoph. θέλει μαχέσασθαι. Demosth. θέλω λαμβάνειν. Aristot. lib. 1, De animal. θέλει
E εἶναι. vbi Gaza vertit, Esse expetit. θέλει ἐν σοὶ ὁ βασιλεὺς, lib. 1 Reg. cap. 18, Places regi. q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamé loquédi genus apud probatos scriptores non reperias. Herodotus lib. 1, εἰ δὲ θελήσει τοῦτο τὸ πλῆθος περιπέσετε, ἐς τὴν θυγατέρα ἐκ ταύτης ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς, Si tyrannis ad eius peruentura est filiam. ¶ Ponitur & Atticè pro Possum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis. In qua signif. citat Budæus ex Platonis Phædone 34. Sic etiam apud Euripid. pro Solet
F seu Assolet ponitur: cuiusmodi exemplum ex Thuc. attuli in ἐθέλω.

Τεθελήκεναι non dici, sed ἠθεληκέναι, annotat Phryn. Habet etiam nonnulla passiua tempora. Vnde est in vulg. lex. ex Nazian. orat. 4, τὸ μὲν αὐτοῦ θεληθὲν, τὸ δὲ θεληθέν: quod Mosell. verterit, Pars quidem eius voluit, pars rationi paruit. Ex eodem, καὶ ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι. vbi idem Mosell. Et fortasse ne homines quidé sumus, vt qui nó pro nostra volútate, sed vt euenerit, dimittamus, dimittamúrq;.

Θέλημα, ατος, τὸ, Voluntas, Id quod volumus. vt in Oratione Dominica, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Matth. 7, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου.
G

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος. v. I. ET Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Arg. 2, εἰ δ' ὑπὸ παραιγῇ Τίφυος Ἀργείαδε θελήμονα ποιήσαιτο εἰρεσίην.

Θέλησις, εως, ἡ, Voluntas, id est Ipsa volendi actio. Hebr. 2, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Poll. lib. 5, scribit vocab. esse ἰδιωτικόν.

Θελητὸς, οῦ, ὁ, Cupitus, A voluntate nostra expetitus. 1. Regum 15, εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ
H ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius vt obediatis voci eius?

Θελητὴς, οῦ, ὁ, Qui vult. προαιρετικὸς, Hesych.

C. ΣΥΝΘΕΛΩ, Simul vol. Ar st Eth. 9, βούλεται γὰρ αὐτοὶ γίνεσθαι ἢ συνθέλουσι. ET Συνεθέλω, idem. Xen. ταῦτα δὲ πάντα ...

A εὐωχηθησόμενον γένοιτ' ἄν.

¶ Λῶ per abiectionem syllabæ initialis, pro θέλω: vt Call. schol. annotat in illú locú hymni in Dianã, πόλλ' δέ μοι λῷστα τεῖμον Ἠπια λῆς. Idem tradit Theocr. schol. Idyl. 1, λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε τῇδε καθίξας Συρίσδεν; Aristoph. Acharn. Ἀντείπον αἱ λῆς, id est ἀντείπετε εἰ βούλει. Ibidem, ἀλλὰ μὰν αἱ λῆς πρίασθαί μοι περὶ θυμιδᾶν ἀνάλων. Vnde apparet Doricum esse hoc λῆς, pro θέλεις.

Λωίων, Melior. q. d. Quem magis volumus, Qui à voluntate nostra magis expetitur. Od. β, καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε
B λωίον ἔσται. Hesiodus Erg. ἐπὶ πολὺ λώιον οὕτω. Plato ad Dionis amicos, [μιμεῖσθαι μὲν συμβουλεύω] ἐς τὴν [τοῦ Δίωνος] τῆς ἀγωγῆς σώφρονα δίαιταν, ἔτι λωιόνων δὲ ὀρνίθων καὶ ἱερῶν βουλήσεις πειρᾶσθαι ἀποτελεῖν, melioribus auibus, melioribus auspiciis. ET Λωίτερον, pro eodem. Od. α, Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον. Apoll. Argon. 2, ἀλλὰ παροιθε λωίτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι. ET Λώων contractè pro λωίων, vsitatius in prosa. Soph. Philoct. ὅπη γε πειρᾶν φαίνηται τὸ λῷον ἢ δαίμονες, εἴλου τὸ κάλλιον ἐλεῖν. τὰ λῷω, meliora, Bud. ex Plat. Et Plutarchus Probl. Rom. τὴν Πυ-
C θίαν προφέρειν τὰ ὄρια ταῦτα Λακεδαιμονίοις, ὡς ἐμπεδοῦσι λῷόν ἐστι καὶ ἄμεινον. Luc. ἐπεί μοι πλεῦσαι ἐς Ἰταλίαν ἔστι πιζομένω λῷον. Synes. ἀπηλλάγης γὰρ κίνδυνον, ἄνευ τοῦ λῴονα. Notandum tamen ι in ω non semper subscriptum in omnibus exemplaribus reperiri.

Λῷστος, Optimus. Vnde λῷστα apud Hesychium ἄριστα, συμφέροντα. ET Λῷστος, contractè pro eodem, in prosa vsitatius. Theocr. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ εἶπαν οὐδέν. Vocatiui λῷστε frequens vsus est in compellando, interrogando & precãdo: vt apud Lat. Amabo, Quæso. Synes.
D ἐγὼ γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς, ὦ λῷστε, ἔφη;

ΛΑΡΟΣ, οῦ, ὁ, Iucundus, Gratus, Voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. à λῶ τὸ θέλω deriuat: alii quasi λίαν ἀφαρὸς dictum volunt. Il. ρ, de musca, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου. Od. μ, λαρὸν τετυγμένα δόρπον. Et in superlatiuo gradu, Od. β, Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσον ἡδυπότης μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις. vbi quædam exemplaria λαρώτερος habent. Apoll. Arg. 1, Εἴδατα καὶ μέθυ λαρόν. Et λαροῖς ποσὶ apud Hesiod. Pedibus visu iucúdis, vt Apoll. Rhod. schol. exp.

E ΕΘΟΣ, εος, τὸ, Mos, Consuetudo. Demosth. Pro corona, δεδοικα καὶ τὸ ἔθος τοι φαύλου πολλὴν ἐξουσίαν, Peruerso more, vt Cicero loquitur. Idem, πανσέον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. ὅπως σωζόμενοι τὸ ἔθος διαδιδόντες, προσφερόμενοι πολιτεῖαι ἡγοῖντο. Isocrates, ἔθος καθέστηκε τοῖς τυγχάνουσι. sic dicitur ἔθος ἔχουσιν. Et ἐν ἔθει γενόμενος τῆς ὄψεως Consuetus aspectui. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι. In moribus esse. Cic.

Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus. Thuc. lib. 1, ἐθάς γενόμενος, Assuefactus. Plutarch. Oth. τῷ κάμνειν ἐθάδες ὄντες. Idem, ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων. Galen. κενώσεως ἐθάδες εἰσὶ, Vacuationi sunt assueti. ἐθάδες μιᾶς διαίτης. Sic ἐθάδες τῆς
F βρίας. Plut.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus, Solitus. VNDE Ἐθημοσύνη, ης, ἡ, Consuetudo, Assuetudo. συνήθεια, ἐθισμός, Suidas.

Ἔθιμος, ου, ὁ, Consuetus, assuetus. συνήθης, ἐθάς, Suid.

Ἔθω, Ex consuetudine facio. Il. π, σεύαντες σφῆκες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. Il. ι, de apro Calydonio, Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, Qui de more afficiebat magno damno
G OEnei aream. Vbi tamen Eustath. fuisse quosdá scribit qui metathesin esse vellent pro θέω, alios qui Doricú esse dicerent pro ἔδω: qui hoc niterentur exemplo, ὡς πίνοιμι μόνον βατράχοι ἐστὸν οὐδὲν ἔδοντες. sic verò & μαδεῖν eosdem Dores dicere pro μαθεῖν, & ψύδος pro ψεῦδος. VNDE Εἴωθα præteritum med. Consueui, Soleo. iungitur infinit. vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1, αὐτῇ ἐκείνῃ ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Idem Apol. ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική. Et εἰωθότα, Consueta. Aristoph. Ran. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα. Thuc.
H lib. 2, καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων. Plato, παρὰ τὸ εἰωθὸς. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς Παῦλος, vt solet Paulus. παρὰ τὸ εἰωθὸς, Præter morem.

¶ Ἐθίζω, Assuefacio. Isocrates Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν. Luc. in Anachars. ἐπὶ τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Et ἐθίζεσθαι ἔθη, ex Plat.

ex Platone De legibus. Et Ἐθίζομαι, Assuesio. vt ἐθιζό-μενοι [illegible] Platone. At Xenophon Pædiæ 1 dixit συνε-[illegible]. Et cum infinitiuo, εἰθισμένος ἀπὸ τῶν [illegible] idem Xen. Pæd. 3.

Ἐθίζομαι [illegible] eum, Assuesco, Soleo. Alexander Aphrodisius, [illegible] αὐτοῖς, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτῶν [illegible]. Et cum infinitiuo, apud eundem, Probl. lib. 1, εἴθισται γὰρ ἡ ὁ-[illegible] ὁσσομυλεῖν.

[illegible] Assuefactio. Item Consuetudo. Et pro in-[illegible] Plutarchum, teste Budæo. ET Ἐθισμός, [illegible] Xenophon De arte equestri, [illegible] καὶ ἔθισμα περὶ ἵππον ἄριστον.

[illegible] tudine acquiri potest. Aristoteles Ethic. 1, de virtute loquens, ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερόν ἐστι μαθητὸν [illegible] ἐθιστὸν ἢ ἄλλως ἀσκητόν.

C. Ἀπεθίζω, Desuefacio, A consuetudine deterreo, Consuetudinem [illegible] Budæus ex Æschine contra Timarchum, [illegible] ταῖς τιμωρίαις τούτους ἀπεθίζειν χρή. Idem in eadem oratione, ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας [illegible] κρίσεις ποιεῖσθαι. Vnde ἀπεθισμὸς apud Plutarch. Alex. 225.

C. Ἐνεθίζω, Insuefacio, Assuefacio. Herodianus, ὑγροὶ καὶ [illegible] ἐνεθισμένοι, Insuefacti, vt Cæsar loquitur. Idem, [illegible] βίῳ ἐνεθισμένης.

C. Προεθίζω, Prius assuefacio.

C. Προσεθίζω, Assuefacio. Xenophon Apol. Socratis, [illegible] προσεθίζειν, idem Pol. Laced. [illegible] Idem Pæd. 8, [illegible] αὐτοὺς [illegible].

C. Συνεθίζω, Consuefacio. Æschines contra Ctesiphontem, καταδουλούμενοι τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν [illegible] Isocr. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, Consuescere eadem sentire. VNDE Συνεθισμός, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio.

ἮΘΟΣ, εος, τὸ, à quo plural. ἤθεα, ἤθη, Sedes, id est Domicilium, Mansio. Sed propriè Consuetæ sedes, quum ἦθος sit ab ἔθος, atque adeo positum etiam pro hoc inueniatur, sicut & ἠθάς pro ἐθάς. Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiodus Ergois, [illegible] πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Itidè in aliis ejusdem libri locis. Sic Herodotus, ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, vbi exponitur etiam Ad patrias sedes. Sic Arrianus pro domicilio, seu patria, lib. 5, p. 243, καὶ Ταξίλην ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ αὐτοῦ. Ab Homero ἤθεα tribuuntur etiam brutis: vt Il. ζ, circa finem, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ᾽ ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Quin & haras porcorum ita vocat, Odyss. ξ, κατ᾽ ἤθεα κοιμηθῆναι. Aristoteles quoque ἤθη de animalibus dixit, adiungens νομούς, in libro De mundo, τὰ δὲ χερσαῖα ζῶα εἰς τὰ ἤθη καὶ νομοὺς [illegible], quum suprà dixisset, τὰ μὲν γὰρ τούτων ἀλλοιόμορα εἰς τὴν δίαιταν αὐτοῦ [illegible]. Esse autem ἦθος ab ἔθος indicat idem Aristoteles in principio libri 2 Ethic. Vide & Plutarchum περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ἦθος, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintilianus lib. 6, cap. 2. qui etiam scribit ἦθος Latine reddi vno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur. ἔτι δὲ ἤθει φιλοσοφωτέρῳ κεκρᾶσθαι Cicero apud Platonem vertit, Ad virtutem maior indoles, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Sæpe redditur Mores, vt ἦθος χρηστόν, Plato Sympos. ἤθους μοχθηρία, Plutarchus De inuidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐμίμει. Possumus verò his in locis & Ingenium interpretari, eo quidem sensu quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic & apud Demosthenem Pro corona, ταὐτὸ τοῦτο ἦθος ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι. Cicero autem apud Platonem in Timæo, ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, vertit, Constanter in suo manebat statu. Vide pag. 34 mei Ciceroniani lexici. In plurali autem reddi solet Mores, Isocrates, Areop. τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους αἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσι. Et ἀδόλοιπα ἤθη apud Synesium. Vtroque autem numero apud Aristotelem in vno eodémque loco, videlicet Ethic. lib. 4, cap. 8, τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Hinc dicitur aliquis χρηστὸς τὰ ἤθη (contra Phrynichum) sicut & τὸ ἦθος. Et τὰ ἤθη δαιμόνιος apud Plutarchum in Romulo; vbi redditur Virtute præditus. Isocrates dixit etiam σπουδαίους τὰ τῶν τρόπων ἤθη. Ex Plat. autem in Epist. ἐλευθέρια διώκειν ἤθη affertur, pro Viuendi libertatem sectari. Item ἤθη Mores, id est instituta ciuilia, Bud. ex Isocrate, ἐμμένοντας τοῖς ἤθεσι, καὶ διαφυλάττοντας τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς. Idem in Helene de Theseo loquens, ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἴχνος τῆς ἐκείνου πρᾳότητος ἐν τοῖς ἤθεσιν ἡμῶν καταλελεῖφθαι. Ἦθος ad alia etiam transfertur. vt τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ Gal. Natura febris. Et de equis, ἦθος [illegible] ex Philostrato: vbi quidam indolem, alii speciem interpretantur. Ἦθος redditur Affectus in hoc Isocratis loco ad Philippum, αἰσχυνόμενος δέ τι αὐτὸν ἀπηθῶς καὶ μηδὲν ἦθος ὑποσημαινόμενος. Et Quintilianus lib. 6, cap. 2, affectus mites & compositos, ἦθος: sicut concitatos, πάθος, quosdam vocasse tradit. apud quem vide plura. Sunt qui τὰ ἤθη comicorum, vt τὰ πάθη tragicorum esse velint.

C. Ἠθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Mores scribendo exprimo. vt in vita Thucydidis, δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι. quod alibi dicit, ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς.

C. Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuúmque personæ cuiusque θεατρικοί. Suidæ dicuntur & ἠθοποιοί: Budæus Pandect. Vsus est hac voce Cicero 2 De oratore, Mimorum est enim & ethologorum, si nimia est imitatio. ET Ἠθολογία, figura oratoria apud Rutil. Lup. quum verbis sonóque vocis exprimuntur, ac describuntur hominis alicuius affectus & mores.

C. Ἠθοποιός, οῦ, ὁ, Mores instituens & faciens, vt Budæus interpretatur in hoc Aristotelis loco, ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μάλιστα χολή. Plutarchus Themistocle, παιδείας ἠθοποιός. Exponitur ex Columella, Animi formator & institutor. λόγος ἠθοποιός, Oratio morata, Quintiliano: Mores & affectus hominis exprimens. VNDE Ἠθοποιΐα, ας, ἡ, Morum affectuúmque expressio. μίμησις ἤθους τοῦ ὑποκειμένου προσώπου, vt Aphth. definit. Morum affectuúmque fictio, seu ficta descriptio. Dion. Halicarn. in vita Lys. ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις ἀμφοτέρους ἀρίστους εἶναι δέξειε, de Lysia & Isocrate, id est, In affectibus exprimendis, vt Budæus interpretatur. qui & ex Athenæo affert, καὶ τὴν ἠθοποιΐαν πλάσσει τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσάγει. Rom. Aquila ἠθοποιΐαν moralem confictionem: Iul. Rufinus, Alienorum affectuum qualiumlibet dictorúmque imitationem sine reprehensione, interpretatur. ET Ἠθοποιέω, ῶ, Mores formo, Instituo moribus, Budæus apud Plutarchum. Ex quo etiam citatur in vulgatis lexicis, οἵας ἠθοποιεῖ τὰς πίστεις, pro Moratum ita vel ita reddit, aut Affectus hos vel illos inducit. Rursum Budæus ab eo accipi tradit pro Affectus & mores exprimo, vt poetæ solēt. Exponit etiam, Per ethopœiam describo. Affert item ex Halicarn. loquente de Lysia, αὐτὸς ἠθοποιεῖ, καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά, id est (inquit) Morata oratione vtitur. Vide Comm. pag. 794. ET Ἀνηθοποίητος, Morū expressione & affectuum carēs. Item Qui moribus est incompositis & rusticis. vide ibidem.

C. Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolens. Demosth. contra Mid. ταῦτα ἐξέπληξεν αἰσθόμενος αἱ τῶν ἀήθεις ὄντες τοῦ προπηλακίζεσθαι. Galen. φρίκη ἀήθης, Horror insolens. Apud eundem ἀήθεις ψυχροῦ πόματος, Insuetus frigidi potus. Et τὸ ἀῆθες, Insolens: & substant. Insolentia. Itē oppos. τῷ ἠθοποιός, seu ἠθικός, vt ἀήθης γραφή, & ἀήθης τραγῳδία. Aristot. De poet. loquens de Homero, οὐδὲν γὰρ λέγει ἀῆθες, ἀλλ᾽ ἔχον ἦθος. ἔστι δὲ τὸ ἀῆθες ὁ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν. HINC Ἀήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Insueta nouitas. Luc. Dial. Nept. & Ner. de Helle, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ET Ἀήθως, Præter morem. Thuc. l. 4, καὶ μὴ παθεῖν ὅπερ οἱ ἀήθως τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων, qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur. ET Ἀηθέω, Insuetus sum, Non assuetus sum. VNDE Ἀηθέσσω, pro eodem: Il. κ, ἀήθεσσον γὰρ ἔτ᾽ αὐτῶν, Insueti eorū erant, seu inexperti: vt Insuetus laboris apud Cæs.

C. Εὐήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Bonis moribus præditus) Homo minimè malus, ἄκακος. Simplex. Qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam Fatuus, Stultus. Demosthenes, ἴσως κρεῖττον ἀνόητον δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demosthenem Philipp. 3. Item τὸ εὐῆθες substantiuè, Simplicitas. Vide Budæum

pag. 825. HINC Εὐήθεια, Bonitas seu probitas morum, Innocentia, Budæus ibidem ex Platone. Sed ponitur etiam pro fatuitate atque adeo stultitia, vt ex eodem Platonis apparet loco: ET Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, seu simplicitate, Bona fide, Vt eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam Simpliciter & incauté. ET Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago. Item Insulse ago, vel loquor. Bud. in eodem illo loco ex Platone. DICITVR & Εὐηθικός, Stultus, Absurdus, Ineptus. Plato De republica 1, ἀρχὴ τῆς εὐηθείας τε καὶ δικαίων. Et Aristot. apud Bud. ibidem. ET Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatuè. A B

C. Κακοήθης, q.d. Qui est malis moribus. Politianus apud Herodianum interpretatur, Qui est prauo malignóque ingenio: lib. 7, ἀλλὰ ἴσως τῆς κακοήθους καὶ φαύλου ... ἐπιθυμεῖ. Exponitur etiam Malignus. Demosthenes Pro corona ad huius vocis originem allusisse videtur, quum dixit, κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνη τοῦτο παντελῶς εὐήθως ᾠήθης. Et κακοήθης πλάσμα, ibidem. Item τὸ κακόηθες, mala consuetudo eáque inueterata, vt quidam exponunt in hoc Iuuenalis loco, Satyra 7, — tenet insanabile multos Scribendi κακόηθες. ¶ Κακόηθες apud medicos, Quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit. Sed κακοήθεια in vlceribus maximè spectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur quum tanta καχεξία partem exhulceratam occupauit vt bonum etiam alimentum quod in eam influit corrumpatur. Hæc & plura apud Gorræum vide. In vulgatis lexicis κακοήθη vlcera, Maligna vlcera. C

HINC Κακοήθεια, Morum prauitas, vel ingenii prauitas & malignitas: aut simpliciter Malignitas. Isocrates πονηρίας & κακοηθείας copulauit. Aristoteles Rhetoricῶν 2, dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiā Mala consuetudo. Extat Plutarchi libellus περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, cuius argumentum significationem huius vocis lectori abundè declarabit. ET Κακοήθως, Malignè. Plut. Per. τὴν δύναμιν αὐτοῦ σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγεῖται, κακοήθως δὲ παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί. ET Κακοηθεύομαι, Quod malignè fit, tanquam à κακοηθεύομαι. D

C. Ὁμοήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui eorundem morum est, Qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8, περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, οἱ νέοι γὰρ, ὁμοήθεις καὶ ὁμοπαθεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ET Ὁμοήθως, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2, ὁμοήθεας ἀλλήλοις ... E

C. Συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Consuetus. Plutarchus Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, Consuefaciens iuuenes ad eiusmodi conspectus, Familiares eis faciens. Idem, συνήθης νόσος. Synesius, εἰς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetrius, μικρότερον γὰρ τὸ συνηθέστερον. Et τὸ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere. τὰ συνήθη ποιεῖν τοῖς ... iusta facere. ¶ Item Familiaris. Plutarchus Sympos. συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρου διὰ τὴν πρόξενον. Idem alibi, Plutarchus, ἀπάντων αὐτοῦ συνηθέστατος ἦν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι. VNDE Συνήθεια, ας, ἡ, Consuetudo. Synesius, ἀξιώτερόν ἐστι ... τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. Lucianus, τῆς πάλαι συνηθείας. Plutarchus, ὥστε μηδὲ τὴν φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς συνηθείας. Herodianus, ἐν ἔθει συνηθείᾳ ... μάχας. ¶ Συνήθειαι in plurali Menses dicuntur, vt habent vulgata lexica.

ET Συνήθως, Pro more, Pro consuetudine. Plutarchus Galba. ἐξαπατώμενοι συνήθως ὑπὸ τῆς ἐν ἀρχῇ λεγομένων. G

C. a. Ἀσυνήθης, εος ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolens. Demetr. Phalereus, τὸ δὲ ἀσυνήθες καὶ μεταπεποιημένον, μεγαλοπρεπές.

VNDE Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Nouitas insueta & insolens.

C. Χρηστοήθης, Qui probis est moribus. VNDE Χρηστοήθεια, ας, ἡ, Morum probitas, Boni mores.

Ἠθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Consuetus, Solitus. Sophocles Electra, ἠθάδες εἰμὶ ποιεῖς τῶν ... μύθων. Euripides, ἠθάδων φίλων, Familiarium. Epigramm. ἠθάδα νίκην. Nonnus, ἠθάδα ... H

Ἠθικός, οῦ, ὁ, Moralis. Ἠθικὸς χαρακτήρ, qui non imagines tantùm, sed & mores exprimit. Et ἠθικὸν ποίημα apud Aristotelem Polit. 8, τὰ δηλοῦντα τὴν ... Sic ἠθικὸς λόγος morata oratio. Apud eundem Aristotelem Polit. 8, ἠθικὰ μέλη & ἠθικαὶ ἁρμονίαι. Sic ἡ ἠθικὴ ὑπόθεσις, Moralis causa seu argumentū. Ἠθικαὶ autē imagines sunt quæ non modò vultuum similitudinem, sed etiā sensuū & affectuum referunt. Bud. in Annot. in Epist. & in Pand. A

VNDE Ἠθικῶς, Moraliter.

¶ Ἐθίζω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo.

VNDE Ἔθειρα, Coma, Cæsaries, cui videlicet φιλόκομοι de more curam impēdunt. Vide Eustathium. ¶ Item, ἔθειραι plural. Iliad. π, — μιαίνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur verò & de iuba equorū ab Homero. Sic in Epigramm. εὐθείρης βόστρυχος. ET Ἐθειάδες pro ἔθειραι, Odyss. π. HINC Ἐθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio & como. apud Theocr. τὰρ δὲ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες. B

C. Ἀγλαέθειρος, Splendidam comam habens.

C. Καλλιέθειρα, Pulchricoma.

C. Λυσιέθειρα, Capillos solutos habens, seu passos.

ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, Gens, Natio. Thucydides 1, καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Xenophon Pædiæ 1, circa principium, καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibidem & alia exempla. Æschines in Ctesiphontem, ἡ πόλις, ἡ ἰδιώτης, τὸ ἔθνος. ¶ Ἔθνος metaphoricè (vt Latinè Genus & Natio) pro ordine & societate ac genere hominum. vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristoteles. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Budæus pag. 541 (vbi & vide Natio candidatorum ex Cicerone) addo ex eodem scriptore istud, De rep. lib. 1. ἡ πόλιν, ἡ στρατόπεδον, ἡ λῃστάς, ἡ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως. Non dubito autem quin ἔθνος pro certorum hominum multitudine ex Homero petierint eius posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων, aliáque huiusmodi nonnulla. vt Iliad. ρ, Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων. Ibidem, — ὅσσα φαεινὰ Πάτροκλος ... ἔθνος ἑταίρων. Sic Odyss. λ, ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in locis aptè nos arbitror vertere posse Agmen, seu Agmina. huius enim itidem vocis signific. extendunt Latini poetæ. ¶ Ἔθνεα de brutis etiam dicitur. vt à Virgilio, Vasti gens humida ponti. Sic apud Homerum ἔθνεα legimus χηνῶν, & γεράνων, & κύκνων: necnon μελισσάων: vt dixit Columella quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Hom. autē imitati cæteri poetæ ita vsi sunt. vt Oppianus 3, Ἀλλ' ὅτε ... ἔθνεα θηρῶν. Lucillius lib. 2 Epigramm. Ὅψε καὶ ... ἔθνεα καὶ ... Quibus etiam locis ἔθνεα nomen illud Agmina conuenire arbitror. Lucretius autem dixit etiam Secla ferarum. ¶ Ἔθνος pro γένος, id est sexus, ex Xenophōtis Œconom. ... τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ τὸ ἄρρεν ... Cæterùm ἔθνος ab ἔθος deducit Etymol. cui & Eustath. subscribit. C D E F

Ἐθνάρχης, Gentis præfectus. Lucianus in Macr. ... ἐθνάρχης ... βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου. Ad Corinth. 2. cap. 11, ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. ET Ἐθναρχία, Præfectura gentis. In lib. Maccabeorum, ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem, ἐθνάρχαι dicuntur Angeli. F

ET Ἐθναρχοί.

C. Ἀλλοεθνής, έος, ὁ καὶ ἡ, Alienigena, Peregrinus.

C. Ὁμοεθνής, Eiusdem gentis seu nationis.

Ἐθνικός, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens. Vel, Genti alicui seu nationi peculiaris. Ab Athenæo citantur ἐθνικαὶ ὀνομασίαι Callimachi. Et apud Hermogenem legitur ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba quæ Fabius vocat regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A grammaticis vocatur etiā nomē ἐθνικόν, à gentis vel etiā vrbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter apud Stephanum occurrit. vt quum dicit ab Αἴγυπτος esse ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ab Ἀβίλη esse ἐθνικὸν Ἀβιληνός, ab Ἄβυδος, esse ἐθνικὸν Ἀβυδηνός. Hinc vocatur ab Eustathio ὁ τῶν ἐθνικῶν κανών. ¶ Ἐθνικοὶ apud ecclef. script. A religione Christiana alienæ gentes. Gentiles. Item Ethnici. G H

ΕΙ, Si. Huius particulæ εἰ frequentiorem primùm & simpliciorem vsum ex sequentibus exemplis declarabo. Xenophon ἀναβάσ. 7, pag. 147. ... μᾶλλον αὖ φοβεῖσθαί τι αὐτοῖς καὶ φροντίζειν ... εἰ οἱ ὅπλῖται ... στρατιῶται οὕτω δεχόμενοι ... ὡς νῦν τι ... αὖ, εἰ δ' αὖ κα-

... ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι. & paucis interiectis, A εἰ ἄν, &c. Idem Pædiæ 8, pag. 114, εἰ δέ τις εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. ὁ καὶ εἰς ἀκούσει, καὶ τοῖς ἄλλοις ὡσπερ ... Xenophon in ἀναβάσ. lib. 1, pag. 154, οὐ μέμφομαι ... δὲ, (λέγουσι) ... εἰ ... ἀποδοῦναι ὅσα ... ἰσχυρῶ. sæpe & in alia orationis structura. vt ... εἰ τοῦ μανεὶς ... Luc. initio B

Quàm variè autem côstruatur hæc ... ἂν in altero mêbro, ex iis quos sub... rum autorum locis planum faciam. præterito imperfecto iunctam hanc ... ente ἂν, habemus hic: Plut in Alex. vita ... μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος. ... Si Alexander essem, ista accepissem. ... ista, si Alexander essem. Apud Demo... μὲν οὖν πρόσθεν ἂν ... εἰ τὰ C ... ἄριστον ... Sic Æsch. tam εἰ ... imperf. εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδεὶς ἂν ... μου, si saperetis, ne nominaretur qui... en. Demosth. autem iunxit ἂν plus... quente εἰ cum præterito: ita scribens, ... ἂν ἐλέμμηνται ... perfect. vim imperfecti habere existi... particula εἰ aoristo quoque, sequente ... Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα ... ἂν ἀπολώλειν, si iampridem rempubl. ad- D ... iampridem periissem. Greg. εἰ μὲν οὖν ἐμοὶ ... ἂν ... Quibus in locis ... actiuos Græcos Latinis optatiuis reddi. videmus indic... εἰ & cum optatiuo, sequente ἂν cum in... Sed inuenitur ... Aristoph. Pluto. εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, ... dicatiuo. vt ... ἂν ... si mœstam me sensis... set, appellabat, &c. Xen. ἀπομν. 1, εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαί... ... particula optatiuũ habet: estque re... Nec raro veraque constructio: vt Demosth. Ol. 1, καὶ γὰρ εἰ μετ' E gularior hæc ... σκοποίη, ... ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι ... ἀνδρείας ... Idem ibidem, εἴ τις αἱροῖτό μοι δοίη ... τὴν ... ἂν ... Plut. in Romulo, μάλιστα δ' ἂν τις ... τὸ ... εἰ νομίζει τὸν Ῥωμαίων οὕτως ὀνομάσαι, &c. Iungitur autem εἰ optatiuo & in alia sermonis forma, ac sine ἂν. vt Thuc. εἰ ... Luc. εἰ θέλοιεν ... Idem, εἰ ... Plutarchus, ... Vt autem εἰ σκοποίη in illo Demosthe... nis loco legitur per optatiuum, ita εἰ ... per sub- F iunctiuum apud Isocratem in Euagoræ encomio. quæ tamen constructio & rara & suspecta est.

Εἰ μὲν, εἰ δὲ pro Si & sin (Xenophon autem εἰ μὲν in vtroque membro posuit) & apud Homerum, εἰ μὲν ... εἰ δὲ ... pro eodem ... deinde εἰ δέ κε μὴ ... Sed & εἰ μὲν ac εἰ δὲ ponũtur sæpe in anãtapodoto. vt Xenophon Pædiæ 8, pag. 140, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανὸς διδάσκειν ... εἰ δὲ μὴ, καὶ ... μανθάνειν. Vt autem est verborum ecclipsis inter εἰ μὲν διδάσκω & alterum membrum, sic G & in alia orationis forma particula εἰ secum verborum ἔλλειψιν relinquit: sicut & εἰ δ' ἄρα vel εἰ ... ἄρα, & ... interdum, item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δὲ. de quibus lege Budæum pag. 990 & 991. iisque adde ex Homero Iliad. α, εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, pro εἰ δὲ βούλονται καὶ αὐτοί. Sed sciendum est, esse interdum & ante εἰ ipsas verborum ellepses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui.

Εἰ iungitur & aliis particulis. dicitur enim εἴ γε & εἴ περ & εἰ δὴ, pro Si quidẽ, vel Si modo. Luc. εἴ γε ὀκνηροί εἰσι. (apud H Gregorium autẽ εἴ γε & pro Si tamen) Apoll. Arg. 1, εἰ δὴ ... &c. Sed cũ εἴ περ sæpe sunt quædam verborum ellipses, ac præsertim quũ dicitur εἴ περ ἄρα, vel ἀλλ' εἴ περ. quarum exempla habes apud Bud. p. 989. 990. 991. Ibidem meminit & τοῦ εἴ περ pro Quando-quidem (quo exponitur modo & εἰ δὴ apud Hom. Il. α) Sed affertur εἴ περ & pro Quanuis, ex Hom. Il. γ, ... μάλα ... Interdũ verò ad εἴ περ additur & alia quæpiam particula, vt quum dicitur εἴ περ δὴ & εἴ περ γε pro εἴ γε simpliciter vel εἴ περ. At εἴ πέρ ποτε est Si vnquã aliàs. Retinet suam signif. εἰ & cũ ἄρα: sed ἄρα vertitur Forte: (sic & cum που. nam εἴ που est sicubi) At verò cũ καὶ aliam signif. accipit. nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. εἰ καὶ μὴ ... Demosth. Etsi omnino. Gregorius autẽ eleganter & particulam γὰρ interiecit pro Etsi enim, εἰ γὰρ καὶ χήνης ὁ νέος ζυγὸς, καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρὸν, ἀλλὰ τὴν ... &c. Interdum verò præponitur καὶ eo modo quo à Latinis Etiam in Etiamsi, itemque Et in Etsi. Homerus Iliad. ν, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἰψ' ... μάλα περ μεμαῶτα μάχεσθαι. De εἰ μὴ autem dicam seorsim paulo pòst. at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν.

Εἰ per An interdũ verti debet. vt Luc. πειρᾶ μου εἰ μέμνημαι. Plut. Lyc. ... εἰ μετὰ λόγου ... Et passim cum verbo ἐρωτᾶν, aliisque synonymis. vt Xen. ... εἰ ἔλεξε. Plut. Lyc. εἰ καλῶς ... νόμοι ... Quod imitatus Horatius dixit, — chlamydes Lucullus (vt aiunt) Si posset centum scenæ præbere rogatus. ... εἰ δυνάμην. Sic autem & in aliis Lat. scriptorũ locis positum Si obseruaui.

Εἰ pro ὅτι, Quòd. Demosth. ... χαίρουσι εἰ ... Synes. ... οὐκ εἰ ... Vide alia exempla apud B. itémque Liuii imitationem, p. 978 & 979. Sed affert & locũ Demosth. in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam aliquid subaudiẽdũ putat. Ego verò alicubi εἰ cũ suo optatiuo per infinitiuũ etiam resoluendum esse censeo. Cæterùm ad hãc τοῦ εἰ signif. pertinet & εἴ περ pro Quãdoquidem, apud eundem Bud. p. 991.

Εἰ, pro Ne, ex Euripide affertur, φόβῳ εἴ τις αἴσθηται, Metu ne quis audiat.

Εἰ μὴ, Nisi, ad verbum Si nõ, (quo vtitur Horatius) vt in illo celebri dicto Alexãdri, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν ... εἰ μὴ ... ἀληθεύειν. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum eius præt. plusquam perfecto: καί μοι δοκεῖ, εἰ μὴ ... ἄφωνος ἂν ... Et cũ fut. indic. Xen. ibidem, ... εἰ μὴ καὶ ... Alia construct. apud eundẽ, ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ ... ὑμᾶς, ... Interdum particula γε inter εἰ & μὴ inseritur, & dicitur εἴ γε μὴ pro εἰ μὴ simpliciter: vt Luc. καὶ εἴ γε μὴ ὁ Θέτις ... Sed & aliud quodpiam voculæ genus interiicitur: vt apud Aristot. De mũdo, ... εἰ μὴ ... Luc. autem præfixit ... in lib. De luctu, ... εἰ μὴ τὴν ... pro Nisi verò, vel Præterquam si. vbi & εἰ μὴ sufficiebat. Dicitur autem & πλὴν εἰ μὴ, item χωρὶς εἰ μή. Nonnunquam verò post εἰ μὴ additur περ, interdum & γε præterea. ac dicitur εἰ μή περ, vel εἰ μή περ γε (vt apud Aristophanem & Xenophontem) pro εἰ μὴ id est Nisi fortè, vel Nisi tamen. ‖ At τὸ δὲ εἰ μὴ ... apud Xen. redditur à Bud. p. 1047, Quid aliud tandẽ nisi pollicebatur. ‖ Et εἰ δὲ μὴ, Sin minus, & Alioqui. Luc. ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα ... εἰ δὲ μὴ, ... Alibi (inquit Bud.) pro Aut certè p. 224, ... εἰ δὲ μὴ ... Sed non video quid vetet & hîc Sin minus interpretari. Vide autem alia exempla apud Budæum pag. 991. Inuenitur & εἰ δ' οὖ apud Gregor. pro εἰ δὲ μὴ, vbi scribit, ... μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον ... εἰ δ' οὖ, ... μετὰ τῆς βελτίστης ...

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animaduerti, putantes vbique εἰ μὴ esse Nisi. quum contrà alicubi interiiciendum sit verbum inter εἰ & μὴ in ordinanda oratione. vt in hoc Thucydidis loco, libro 1, καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ ... ita enim resoluenda est ista oratio, εἰ ... μὴ μετὰ κακίας, si attentamus non improbitate animi, sed, &c.

aaa. ii.

Non tamen id fieri potest vbicunque εἰ μὴ simpliciter A accipitur pro Si non: vt videre est in hoc Æschinis loco, εἰ μὴ δέδωκε δίκην οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus est si non dedit pœnas. Id est, quòd non dedit.

Εἰ pro Vtinam vide in Εἴθε.

¶Εἴτε, Siue. Aristophanes Nubibus, καί μοι γνώμης ξύμβουλος εἴτ' αὐτοῖς χαρίζω διωκάθω χαλάμενος, εἴτε ὅ,τι σοι δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, & in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epist. εἴτε ἀρχῇ καὶ εἰ μή. Nonnunquam verò additur οὖν, quod abundat. Plato in Apol. δαιμόνια φής με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν καινά, εἴτε παλαιά. Idem ibidem, εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος. B

¶Εἴθε, Vtinam. Homerus Od.ξ, Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, Vtinam ita ætate vigerem. Et Phocyl. εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις. Sic Plato in Phædro, εἴθε γράφειεν, vtinam scriberet. Iungitur & indicatiuo. vt Xenophon, εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Aristophanes, εἴθ' ἐξώπτει. Lucianus, καὶ εἴθε γε κἀν ἐκείνου εἰς κόρον ἦν πιεῖν εἶναι. Iungitur & infinitiuo vt apud Phocylidem, Εἴθε με μὴ θνητὸν γενέσθαι τῆμα ποθεινόν. Sic in Epigr. εἴθε με παίζειν. Sed interdum inseritur in hac constructione verbum C ὀφείλω: vt εἴθ' ὄφελ' ἐξ ἀρμηνείης ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Vide in Ὀφείλω. DICITVR & Αἴθε & pro εἴθε.

Εἰ pro εἴθε. Od.γ, Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα.

Ἐάν, Si, εἰ. Sed ἐὰν subiunctiuo iungitur, sicut & ἂν ac ἤν. Plato Sympos. ἐὰν εἴπω οὕτωσί. Demosth. ἐάν τις ἰδιωτικός τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Plutarchus De aud. ἀλλὰ χάριν ἔχει ἐάν τις ἐκκαθαίρῃ. Et ἐὰν μή, Nisi. Aristoteles, ἐὰν μὴ τύχῃ πηλικός ὁ οἶνος ἵππου. At de ἐὰν δὲ elleptice posito (vt εἰ δ' ἄρα) vide Budæi pag. 991. Repe- D ritur & cum optatiuo modo apud Demosthenem, ἐὰν προσπρός τις εἶναι, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen & ex Hermogene, ἐὰν μή τι πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. ‖Ἐὰν geminatur interdum, adiunctam habens copulam τε. quinetiam triplicatur nonnunquam pro Siue, sicut εἴτε. Plato De legib. 6, τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τέ τις ποταμὸς ἐάν τε καὶ κρήνη ἢ κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. Idem, ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. Et ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε apud eundem, lib. 11, ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον ἀπελαύνων. Vbi verò triplicatur, ἐάν τε bis poni- E tur, tertium est ἐάν τ' οὖν. Est autē οὖν his in locis παρέλκον siue παραπλήρωμα πάρον.

Ἐὰν pro ἂν particula potentiali passim in Testamenti noui scriptis, sed cum solo subiunctiuo: vt Matth. 8, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Act. Apostolicorū cap. 2, ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Inuenitur & apud Græc. Bibl. interpr.

ITIDEM Ἂν ET Ἤν eadem significatione & cum eodem subiunctiuo. Demosthenes in Midiam, ἴστε δήπου F τοῦθ' ὅτι τὰ ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἰχήσεται ὁ λοιπὸς χορός. Et κἂν pro καὶ ἐάν, & sic vt Aristophanes Pluto, κἂν μὴ ἀποφύγω, &c. Alioqui pro Quanuis sæpe sumitur: vt in eadem illa oratione, κἂν ἐγὼ μὴ ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμαχον ἀγωνίσωμαί τινες. Vide & infrà κἂν post Καί. Sed affertur ἂν & cum præterito indicatiui, ex Ceb. Thebano, ἂν τι συνῆκα μὲν: & cum futuro, ex Aristide, ἂν μηδενὸς αἰσθήσονται μεμνήσονται.

AT particulæ ἢν vsus est & apud Homerum, vt Iliad. G ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν καλέσω, ἤν τις ἀκούσῃ. Et Iliad. α, — οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodotus, ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. Aristoph. Pluto, ἢν μὴ φράσῃς. & Vespis, ἢν μή τι λέγῃς. Rursus in Pluto, οὐ γὰρ πίστις, οὐδ' ἢν πίῃς. Et ἤν πως apud eundem. In Epigr. autem ἢν καὶ pro Quanquam. Atque vt dicitur κἂν pro καὶ ἄν, ita ET κἢν pro καὶ ἤν: ac sæpe pro Quanuis. At verò κἢν sine accentu est pro καὶ ἐν.

ΕΙ'ΔΩ, F. εἴσω, Video, βλέπω, vnde ἄϊς, inquit Eustathius. huius tamen actiuæ vocis exemplum non inuenio: at passiuum ὕδεται pro Videtur (eo sensu H quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciēdum) apud Homerum Iliad. α, τόδε τοι κὴρ εἴδεται εἶναι. Il. ω, — τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Et Od. η, — ὅθ' ἀπαντάει εἰσίναι κελευθῶσι. ‖Interdū verò Εἰδόμενος cum datiuo dicitur Qui apparet similis, Qui assimilatur. vt Il. β, Εἰδόμενη κήρυκι. Sic Od. β, Μέντορι εἰδομένη. Et in aoristo, Il. ρ, Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν. At verò Od. ν, Εἰσατ' ἰδὼν ἐς Λήμνον, non solùm exponitur ἐφάνη, sed & προσεποιήσατο, id est Simulauit: quod malo.

Εἶδον autem aor. 2. pro Vidi, Intuitus sum, tam in prosa quàm in carmine vsitatus est, vbi & ἰδεῖν sæpe ponitur. Luc. 23, ὅτι γελοιότατα εἶδον. At ἴδον in carm. vt dixit: vt Od. φ, Οὐκ ἴδον οὐ πυθόμην, ἀλλὰ σῖτον οἶον ἀκούσαι. Et part. ἰδών, Intuitus. Il. ρ, Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδών. Interdum verò cum præpositione, vt Il. ω, — ἐς ἀλλήλους δ' ἴδον αὐτῶν. Sic Lat. intueri aliquem, & Intueri in aliquem. Vtitur autem & alibi voce pass. vt ἴδωμαι, Il. α. Sed & εἴδοντο cum εἰ Il. π, pro εἶδον, viderunt. Affertur autem & ex Demosth. passiua vox pro actiua in vno ex compositis huius verbi, videlicet προειδόμενος: vbi scribit μὴ προειδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὅλως ὑποψίαν, id est Non prouidens, Bud. interpr. ‖Ἰδεῖν τινα pro Videre aliquem & cum eo colloqui. Thuc. πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν & οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Vnde non dubitem Lucæ itidem Euang. cap. 8, ἰδεῖν σε θέλοντες, interpretari Tecum colloqui, vel Te alloqui, aut conuenire. quum præsertim Matthæus habeat σοι λαλῆσαι. Sed & hoc annotandum hic est, συντυχεῖν & ἰδεῖν de re eadem dici, sicut apud Lucian. ἴδοις & ἐντύχοις. Sic verò & Gall. dicitur, Tels princes se veirent en tel lieu, pro parlamenterent ensemble. ‖Ἰδεῖν ad mentis oculos translatum, Intelligere, Animaduertere. quam signif. habet & Videre. Demosth. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ βουλόμενος τὸν νόμον ἴδοι. Sic autem & apud Homerum ἴδωμαι ac ἰδέσθαι.

C. Ἀπεῖδον, Ἐπεῖδον, Παρεῖδον, Προεῖδον, &c. Vide in Ἀφοράω, Ἐφοράω, Παροράω, Προοράω, &c.

Ἰδὲ ET Ἰδού, Ecce. Sunt autem ex verbis imper. modi, significantibus Vide, facta aduerbia, (mutatis duntaxat accentibus. nam & ἰδὲ in imper. quidam scribendum putant potius quàm ἰδέ) vt Gall. Voila factū est ex Voy-la, id est Vide ibi. Sed ἰδοὺ non esse Atticorum, sicut ἰδέ, ex Luciano annotatur. Vtitur tamen eo non ipse solùm, sed & nonnulli veteres Attici. ex quibus est Aristoph. vt in Neb. Στρ. Τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Φειδ. Ἰδοὺ τί ἔστι. Et apud Luc. quum Neptunus adduci sibi celerem quempiam delphinem iussisset, Triton eum adducens dicit illi, ἰδού σοι ὁ ὠκύτατος ὁ δελφίνων τῶν νηχομένων. Dicitur etiam ἰδοὺ δή, quod Bud. interpr. En tibi, sermonem esse tradens eius qui rem peractam esse significat. subiungit autem hunc locum, (non adscripto autoris nomine) Μι. Τί οὖν τί μοι τοῦτο ποιῶ; Αλ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κάλαθον. Μι. Ἰδοὺ δή, En tibi impositam. Idem verò (ni fallor) de illo Aristoph. loco dici potest. Sed hoc addo, ἰδοὺ δὴ nō semper ita accipi: vt apparet ex quodam Luc. dialogo, ita incipiente, ἰδοὺ δή, Μένιππος οὐτοσὶ δεινὸν ἐπίτροπος ἀμφότερος ἐστιν. Frequens est autem in Euāgelistarum scriptis hoc aduerbium ἰδού, optimeque nonnullis in locis eius vsus cum Gallico conuenit: vt Matth. 9, ἰδοὺ ἄρχων εἷς ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ. ita enim diceremus, Voila ve nir un capitaine, qui l'adora. ET Ἠνὶ δοῦ apud Luc. eadem signif. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quàm in cæteris scribendum puto ἤν ἰδού, posita post ἤν apostrophi nota: nec enim dubito quin elisū sit ι aduerbii ἠνί, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adiungatur τῷ ἰδού: perinde ac si diceretur ἠνὶ ἰδού. NAM Ἠνί etiam est Ecce. Aristoph. ἠνὶ μεθιέμεν, ecce te mittimus. Theocr. in Amar. Ηνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω. vbi tamen schol. aspirari scribit. AT Ἠνίδε idem esse quod ἠνί, malè annotarunt quidam: quum potius ἠνίδε dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, sicut alterum illud, iuncto videlicet ἠνί cum ἰδέ, vt ibi ἠνὶ cum ἰδού. vnde etiam fortasse scribendum fuerit ἠν' ἰδέ, vt ἤν' ἰδού. In Callim. tamen epigr. lib. 3 Anthol. habetur ἠνίδε, & in aliis exempl. ἠνίδε (in nonnullis etiam ἠνὶ δ') hoc in versu, Ηνίδε χοὖτοι σοι παῖς ἐρίεσσιν ἔτος.

C. Ἀειδής, ἐος, ὁ & ἡ, Inspectabilis, Qui cerni nō potest. Itē, Obscur', Tenebrosus. Autor Axiochi, ἀειδὴς δ' ἐστὶν ἄτυπος. Et ἀειδὴς αὐγὴ Lucill. Quæ cerni nequit. Bud. apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας vertit inspectabilem oculum mentis. Plut. De primo frig. καὶ τὸ ἀειδὲς αὐτοῦ καὶ ἀχρώματον ἀεὶ καὶ ἄχρουν ἐπικαλοῦσιν. ‖Ἀειδὴς item pro δυσειδής, Deformis. ET Ἀΐδηλος magis poeticum,

pro rodi: [illegible] dex Nic. Ther. ἀείδιμον pro Valde con-
spicuum: et [illegible] on sit priuatiuum, sed epitaticum.
ITEM Ἀιδίω [illegible] ος, quod Hes. exponit καθαρός & ἀφανής.
Ἀιδὴς etiam eu [illegible] olos. Hesiodus autem ἀιδὲς ποιεῖ, dixit
pro Ἀιδοῖος [illegible] x aspectu sustulit: Τοὺς δὲ πάρος καὶ σῶμ' αἰ-
de [illegible] os. ET Ἀΐδηλος quoque pro Tenebrico
sus, vt [illegible] ς, poeta quidam apud Plutarchum.
Et [illegible] ῆς, Hesiodus Theog. At ἀΐδ ... τῆς
apud Plut. in [illegible] nc. Thesei suspectum est.
¶ Εἶδος, [illegible] s, Forma, Species. Il.γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε.
Et [illegible] Νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἀγ-
χι [illegible] ὸν εἶδος apud eundem. Xenophon Pæd.
[illegible] τοὺς τὰ εἴδη καλλίστους. Apud Greg. λεόν-
[illegible] , leoninam speciem præ se ferre,
[illegible] m à Xenophonte de canibus loquente
[illegible] us corporis habitu scribit. ‖ Inter-
Bud. interpr. [illegible] apud Hesiodum in Theog. ἰσχὺς κρατερὴ
εἶδος dicit [illegible] Sic Luc. ὅσον ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου [illegible]
dum Statius. [illegible] άτοις εἶδος. ‖ Apud Aristotelem & cæ-
[illegible] os εἶδος Forma rei, inquit Budæus.
[illegible] idē scholiastes εἴδει exponit [illegible]. Sic au-
teros philosop [illegible] rodianum εἰς εἶδος [illegible] Politianus ver
‖ Apud Thucy [illegible] dum. At in hoc Thucydidis loco [illegible]
tem & apud [illegible] , videtur ἐν οἴῳ εἴδει esse potius In
rit Adriatz [illegible] Quo pacto, vt habent v.l. ‖ Τρίτον οὐ-
σίας εἶδος [illegible] ud Platonem, Tertium materiæ genus.
quo fit atqu [illegible] δύο εἴδη, Aristot. Duo sunt pæanis ge-
nus εἴδος, Cic. [illegible]) Pæan est duplex. In similibus autem
Sic, [illegible] Species à nonnullis, minus tamen Lati
nera. Velut Ci [illegible] od Aristot. dicit Polit. 1, ἐν ὀργάνου εἴδει
locis vertitur & [illegible] ς ἐστι, fortasse ex Horatio reddi possit
na voce. Sed qu [illegible] speciem præbet: pro quo alii, Instrumen-
τοῖς τέχναις [illegible] ‖ Εἶδος, sicut & ἰδέα, peculiari qua-
Instrumenti sp [illegible] apud Thuc. vide in Ἰδέα. ‖ Εἴδη Tullium
et locum obtinet. [illegible] Partes, docet meum Ciceron. Lexicum.
dam signif. apud [illegible] Pindari sunt qui dicta putent tanquam
vertisse etiam [illegible] genera. SIC etiam Εἰδύλλια Theo-
‖ Εἴδη autem [illegible] forma, (vt ἐπύλλιον ab ἔπος) quòd varia
diuersa odarum [illegible] genera. ‖ Εἶδος significasse etiam
criti, diminutiua [illegible] Pollux lib.6, c.2. Sed latius etiam patui-
sint poematiorum [illegible] significationem εἴδους suspicor, quum
acetum, scribit [illegible] Aphrod. [illegible] ὄξος σὺν ἑτέρῳ
sse hac in parte [illegible]
scribat Alexander [illegible] τινὶ εἴδει.

Εἶδος pro εἴδησις, & pro μαντικὴ, ab altera τοῦ εἴδειν vel po tius εἰδέναι significatione, vide apud Eustath. HINC certè Πολύειδος nominatus putatur quidam vates apud Homerum.

C. Εἰδογραφία, q.d. Faciei pictura seu picturatio. Gregorius de fucatis mulieribus, εἰδογραφίας καλλωπισμός. B.

C. Εἰδοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (Specificus, vt interpretatur Argyropylus) Speciem efficiens. vt τὸ λευκὸν & τὸ πεζὸν sunt εἰδοποιοὶ διαφοραὶ (sicut docet Aphrodisæus) at non item τὸ ξανθὸν & τὸ ἄρρεν. ET Εἰδοποιέω, ῶ, Speciem efficio, seu formam. Philoponus in Proclum ὑποκείμενον εἰδοποιούμενον vocat quæ in formam & speciem aliquam τῶν ὄντων producta est. Ea autem quæ σωματικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν & σχηματίζειν redditur Formare & fingere.

C. Εἰδοφορέω, ῶ, Speciem [alicuius rei] gero, Repræsento.

C. Εἰδεχθὴς, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus.

C. Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aliam formam habens [quàm antea,] Formam mutatam habens. vt Odysseæ π, Vlyssi omnia apparere ἀλλοειδέα. Vide Eust.

C. Ἑτεροειδὴς, Qui vel quæ est alius speciei, id est diuersæ.

C. Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Forma carens, Informis. ἀνείδεος ὕλη, Primum subiectum, Philopono in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενος. Themist. 91, ἄμορφον & ἀνείδεον copulat. B.

C. Δυσειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. Chrysostomus, ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῶν πραγμάτων ὄψις. ET Δυσείδεια, Deformitas. CONTR. Εὐειδὴς, Formosus, Pulcher. Plato in Critone, γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδὴς, quod Cic. interpr. Fœmina pulchritudine eximia.

C. Μονοειδὴς, Vniformis, Vniusmodi. Cicero apud Platonem τὸ μονοειδὲς vertit Nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile. Idem Plato in Phædone (vt testatur Budæus) μονοειδῆ vocat τὰ ἀσυνθετα καὶ ἀδιαλύτως ἔχοντα. ‖ Apud rhetores μονοειδὲς dicendi genus, quasi vnius formæ, quod nec in magnis rebus assurgit, nec in humilibus demittitur.

C. Ὁμοειδὴς ET Ὁμοιοειδὴς, Eiusdem speciei, Eiusdem generis. CONTR. Ἀνομοιοειδὴς, Diuersæ speciei.

C. Πολυειδὴς, Diuersas species habens, Multifarius. ET Πολυειδῶς, Multifariam.

Cætera autem huius generis composita, quæ multa sunt, & in quibus εἶδος variis modis redditur, vide singula in singulis nominibus quibus hoc adiungitur. vt Θεοειδὴς in Θεὸς, Κηροειδὴς in κηρὸς, &c.

Εἰδικὸς, ET Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, id est generali. Galenus, διωρισμένοι δὲ τὴν τῆς ἐνδείξεως [illegible] τῶν γενικῶν, οἷς καὶ καθόλου [illegible], ὅτι τὰς διαφορὰς τὰς ἰδικὰς τι καὶ κατὰ μέρος εἶναι χρὴ βοηθημάτων. Paulo pòst, καθ' ἕνα μὲν [illegible] τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς sine ε, vt & ἰδέα.

Εἰδάλλομαι, Formam rei alicuius accipio, Similis fio. vnde εἰδήνατο apud Nicandrum Alexiph. pro ὡμοιώθη. vbi scribit, μολίβῳ ὁ χροιὴν εἰδήνατο χροιῇ.

Εἰδάλλομαι, Similis videor, vel appareo, Assimilor. ET Ἰνδάλλομαι pro eodem frequentius. Iliad. γ, οὔτι μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Aspectu similis videtur mortalibus. Alicubi simpliciter pro Videor, Cernor. vt Aristophanes Vespis, οὔτι μοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι [illegible]. Oppianus De venat. lib. 3, Γυμναὶ δ' ἡμιείδεις [illegible] βότρυες ἰνδάλλονται. Apud Aristotelem autem De mundo, πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exponitur, Omnia sunt diis plena quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur. HINC Ἴνδαλμα, Simulacrum, Species. Synesius De insomn. [illegible] τῷ ζώῳ [illegible] τῶν γινομένων ἰνδαλμάτων.

Εἰδάλιμος, Formosus. Vt enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, sic Formosus à Forma. Odysseæ ω, Τέσσαρας εἰδαλίμας αἳ ἤλθον αὐτὴς ἐλάσαι. Exponitur & ἐπίσημον. At ἰνδάλιμον σῶμα, ab ἴδειν est.

¶ Εἴδωλον, ου, τὸ, Simulacrum, Imago, Effigies. In lexico Ciceroniano εἴδωλον habes redditum non solùm Imago, sed & Spectrum ac Signum. Iliad. ε, εἴδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Et Odyss. δ, Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤικτο γυναικί. Et Iliad. ψ copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. Denique Homerum εἴδωλον & σκιὰν atque ὄνειρον pro eodem dixisse annotat Eustathius: qui tamen addit, videri Homerum per εἴδωλον alicubi aliquid & σκιᾶς & ψυχῆς ἀμυδρότερον intellexisse. ab eo certè constat εἴδωλα καμόντων vocati quas Lat. vmbras dicunt. Sic Luc. vmbrā Herculis apud inferos vocauit εἴδωλον. Latini Manes etiam & Simulacra hac significatione dicunt. Sciendum est autem alioqui εἴδωλον tam latè patere quàm Lat. Imago & Simulacrum. appellatur enim εἴδωλον quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicuius vel fictæ vel etiam veræ. Item Forma ac species rei in animo conceptæ. Interdum verò εἰκὼν & εἴδωλον copulantur. vt à Plutarcho, εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι. Idem verò μίμημα & εἴδωλον coniunxit in lib. De oraculorum defectu, ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγενημένον. Sed & εἴδωλα ac σκιὰς idem alicubi copulauit. ‖ Apud ecclesiasticos autem scriptores εἴδωλα (Latinè etiam Idola) peculiari significatione vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu dignamur. QVI cultus Εἰδωλολατρεία nuncupatur: ET Εἰδωλολάτρης, Qui eum exhibet. Vtrunque in N. Test. libris. ET Εἰδωλολάτρας Bas. Sū idololatra.

C. Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, Idolis immolatum. D. Paul.

C. Εἰδωλοποιέω, ῶ, Speciē & imaginē fingo, seu repræsento, vel species & imagines, apud Syn. ET Εἰδωλοποιΐα, Imaginis fictio. Itē Repræsentatio personæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus: vt quum ab Euripide introducitur Polydori εἴδωλον in Hecuba. ET Ἀντειδωλοποιέω, ῶ, pro eodem.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, Idoli seu idolorum templum, 1. Cor. cap. 8. Affertur & ex cap. 1 Esdræ.

¶ Ἰδέα (alicubi ET εἰδέα) Species. vt ἰδέα τοῦ ἀρίστου, Cicero apud Plat. vertit Species optimi: & [illegible]

μίαν ἰδέαν, vnam in ſpeciem temperauit. Sæpe etiam A
redditur Genus, ſicut *εἶδος*: velut quum Theophraſtus
ſeptem genera ſaporum vocat *ἑπτὰ ἰδέας τῶν χυλῶν*. Sic
τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, artium varia genera. Sed & ipſe
Thucydides paſſim ita vſus eſt, & quidem de re quali-
bet. legimus enim apud eum *πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας*, item
πᾶσα ἰδέα ὀλέθρου & θανάτου, necnon *φυγῆς*: & *πᾶσαι ἰδέαι
πολέμων*. Quinetiam rhetores ſuas habent *λόγων ἰδέας*,
vocantes *λόγον πανηγυρικὸν*, & *δικανικὸν*, & *συμβουλευτικὸν*,
de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita
dicunt *τὴν ἰδέαν πυρετοῦ*, & *τὴν τῶν φαρμάκων ἰδέαν*: quæ B
habet inter alios Gal. ‖ Ἰδέαι, Formæ, vt Cic. interpr.
apud Plat. Plut. in Plat. quæſt. *κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγ-
ματα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμ-
φάσεων, ὑποτιθέμενοι*, id eſt (Bud. interp.) Ponentem exem
plares rerum formas, quas ideas appellant, veluti ſimu
lacrorum exempla imaginúmque Luc. in Vit. phil. *αἱ ἰ-
δέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα*. De his lege Ariſtot. in
Metaphyſ. vbi & *εἴδη* eas appellat. ‖ Ἰδέα τοῦ σώματος a-
pud Plut. redditur Species corporis, in Pericle, *τὴν ἰδέαν
τοῦ σώματος ἄμεμπτος*: ſed Latini ſpeciem oris potius di- C
cunt. ‖ Ἰδέα quandam habet apud Thucyd. ſignif. illi
propemodum peculiarem. vt lib. 2, *ἐπειδὴ μὲν πολλὰ προσβα-
λόντες τῇ Οἰνόῃ καὶ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑ-
λεῖν*. Ibidem, *πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδέαν ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ
δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη*. In quo poſteriore lo-
co ſunt qui cum *ἰδέαν* ſubaudiant genitiuum *ἐπινοίας*:
ſed is non itidẽ alteri loco cõuenire poſſit. Sunt etiam
qui hic quoque locum habere putent nomen Species:
ſed exemplum deſidero. Alii *πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες* in-
terpretãtur Omni ope conati. At ego arbitror ſignifi- D
care potius Omne commenti genus vel artis, ſeu arti-
ficii. Obſeruaui autem & nomine *εἶδος* eum ſic vti non
ſemel, quum dicit aliquem *τρέπεσθαι ἐπὶ ἕτερόν τι εἶδος*. La
tinos certè aliquem ad has vel illas artes confugere,
eodem ſenſu dicere exiſtimo: ſed *εἶδος* aut *ἰδέαν* perin-
de eſſe ac ſiquis dicat Ad illud artium genus.

ἼΔΙΟΣ, Peculiaris. Certæ cuiuſdam & peculiaris ſpeciei,
vel Sui generis. Hoc enim propriè ſonare puto, quòd
ab *ἰδέα* deducam: vt ſit quaſi Cuius eſt certa quædam
& minimè cum cæteris communis *ἰδέα*. Pro me au- E
tem facere videtur hæc Plinii interpretatio, qui quod
Ariſtoteles dicit, *ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν*,
vertit, Ranis ſonus ſui generis. Et quod Theophr. *ἴδιος
δὲ καὶ ὁ τοξικὸς [κάλαμος]* reddit, Suum genus eſt ſagit-
tario calamo. Hinc autem diſcimus Gazam non ſine
exemplo apud Ariſtotelem, *ἰδίους ἔχει τοὺς πόδας*, vertiſſe
Pedes ſui generis habet. Sed *ἴδιος* eadem in ſignifica-
tione alio etiam vertitur modo ab eodem Plinio. nam
quod Theophraſtus de cacto dicit, *ἡ δὲ κάκτος καλουμένη
περὶ Σικελίαν μόνον· ἴδιον δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φυτόν*, interpre- F
tatur ille, Et cactos quoque in Sicilia tantùm naſcitur,
ſuæ proprietatis & ipſa. Ariſtoteles De gener. anima-
lium 3, *ὅπερ ἐστὶ περιττὸν τῇ φύσει καὶ ἴδιον τῶν μαλακίων, καὶ ἡ γέ-
νεσις αὐτῶν ἴδιος φαίνεται*. Sic autem & à Plutarcho ali-
quis eſſe *ἴδιος*, dicitur *ἐν παντὶ φιλοτιμούμενος ἴδιός τις καὶ πε-
ριττός*. (vbi obſerua copulari itidem *ἴδιος* & *περιττὸς*) pro
Singulare aliquid habere & ſibi peculiare. Ita enim ma
lo quàm cum Budæo Singularis & Peculiaris interpre
tari. Et *ἴδιον ἔχειν τι* dicitur aliquis, Habere aliquid
proprium & ſibi peculiare: quo videlicet à cæteris dif- G
fert. Ariſtoteles, *ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις*. Sic ex Æſchine
etiam affertur *ἴδιον τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινόν*, pro
Hoc facit more ſibi peculiari, non de cæterorum ho-
minum more.

Ἴδιος, Proprius, Suus. Item Priuatus. Demoſthenes
Pro corona, *καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐ-
σίας τρία τάλαντα*. Apud Theophylactum, *ἴδια* & *ἀλλότρια*
opponuntur. Ariſtoteles, *τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι*, proprium
ſolum colunt. Idem, *ὁ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν*,
in ſuam ſtationem, *εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν*. Et ex eodem, *ἴδια H
παρ' ἑκάστοις*, Singulorum propria. Interdum cum pro-
nominis genitiuo, vt, *ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἐγνωσμένοι*, Æ-
ſchines. Sic Plutarchus in Pericle, *ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι
τὴν ἐπιγραφήν*. In qua ſignificatione *τὸ ἴδιος* ſæpe op-
ponitur aut *κοινὸς*, aut *δημόσιος*: vt Lat. Proprius & Cõ-

A munis. item Priuatus & Publicus ſibi aduerſantur. (ſed
τὸ κοινὸν ſæpe & *τοῦ δημοσίου* ſignificationem habere ſcien
dum eſt) Iſocrates ad Phil. *καὶ τὴν εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις
κοινὴν πόλεμον τοῖς αὑτῶν ἰδίοις νομιζόντων*. Idem, *ὡς διὰ τὴν
τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὑτῶν ἰδίοις προσέχειν
τὸν νοῦν*. Idem, *ἰδίοις πεπεῖσθαι & εἰς τὸ κοινὸν ἀποδοῦναι* ali-
cubi oppoſuit. Thucydides, *ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ
κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι*. Idem *κοινῶς μᾶλλον ὠφελῆσαι
ἢ ἐκ τῶν ἰδίων βλάψαι*. Opponitur autem *τῷ δημοσίῳ* a-
pud eundem, vt *πλούτῳ τῷ ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ*. Et, *τὰ μὲν δημό-
B σια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἴδια ἀναλοῦν*. Hom. autem Odyſſ. γ, *πρῆ-
ξιν ἰδίην & δήμιον* oppoſuit, *δήμιον* videlicet appellans *δη-
μοσίαν*. Obſeruandum eſt porro in ſuperioribus locis
τὰ ἴδια ſine ſubſtantiuo dici pro priuatis opibus, ſeu re
familiari.

SVPERLAT. Ἰδιαίτατος, Maximè peculiaris, vel
proprius, Theophraſtus. (ex quo affertur ET Ἰδιω-
τάτως & aduerbium Ἰδιωτέρως.) aduerb. compar. ET
Ἰδιαίτατα, Maximè propriè, Porphyrius. ITEM
Ἰδιαίτερον, Peculiarius. Dioſcorides in præfat. *μάλιστα
C δὲ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς*. Vbi ſunt &
qui vertant Singulariter præcipuéque. ‖ Ἰδιαίτερον,
Secretius. & q. d. Magis ſeorſim. Herodianus 7, *διαλεχθῆ-
ναι αὐτῷ ἰδιαίτερον*.

C. Ἰδιόμορφος, Ἰδιόξενος, &c. vide in *μορφὴ* & *ξένος*: itidem
verò in cæteris.

C. Ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, Proprium facio, (quod vulgò Ap-
proprio) Mihi vendico. Cuius ſignificationis exem-
plum in vulgatis lexicis citatur ex Græcis Bibl. in-
terpretibus. ‖ Item Concilio mihi, Adiungo mihi.
D vt *ἰδιοποιησάμενος Καίσαρ τοὺς ὑφ' αὐτὸν*, ex incerto autore.
ET Ἐξιδιοποιοῦμαι, itidem pro Mihi vendico, ex Athe-
næo. ET Ἐξιδιοῦμαι pro Occupo, ex Xenophonte.
Vide Budæum pag. 789. ITEM ſimplex Ἰδιοῦμαι
ex Platone De legibus pro eodem. Et actiua quoque
vox Ἰδιόω, ῶ, in vulg. lexicis. VNDE Ἰδίωσις, Ipſe
actus vendicandi ſibi aliquid. Budæus annotat dici à
Platone, Quum quid fit priuatum cuiuſque: eique op-
poni *κοινωνίαν*. At *ἰδίωμα*, vide paulo pòſt.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. Plutarchus De oraculorum
E defectu, *ἧς τὴν ἰδιότητα χαλεπὸν εἰπεῖν ἀκριβῶς*. Alexander
Aphrod. in Problem. præf. à medicis vocari tradit *ἰδιό-
τητας ἀρρήτους* eas quarum reddi ratio non poteſt.

Ἰδίωμα, idem quod *ἰδιότης*, Proprietas, Propria cuiuſque
rei natura. Apud Suidam, *τῆς χώρας ἰδίωμα*. Budæus à
Baſil. *ἰδίωμα* vocari ſcribit propriam cuiuſque generis
animalium naturam. Idem in hoc Dioſcoridis loco,
ἄχρις ἂν τὸ προσπεφυκὸς ἰδίωμα ἀπολίπωσιν, exponit *ἰδίω-
μα*, Proprium illud ſuum odoris virus. Apud Dama-
ſcenum præterea *ἰδιώματα χαρακτηριστικὰ* interpr. Pro-
F prietates rerum quibus indiuidua inter ſe differunt
quæ ſunt ſub eadem ſpecie. Denique *ἰδιώματα* pro re
de qua agitur, dicuntur quæ illi propria ſeu peculiaria
ſunt. Athenæus 1, *τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα*. Sæpe au-
tem *ἰδίωμα* vocatur certum dicendi genus quod cui-
que autori proprium eſt. Halicarn. autem plurali nu-
mero inſcripſit quendam libellũ *περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου ἰ-
διωμάτων*, De iis quæ Thucydidis ſermoni propria
ſunt, vel De iis quæ Thucydides in ſuo ſermone pecu-
liaria ſibi habet. Ita enim interpretandum puto, non
G vt vulgò reddi ſolet.

Ἰδίως, Peculiariter. Ariſtoteles, *ἰδίως καλεῖται Βορέας*, Pecu-
liari nomine vocatur Boreas. Vel, vt quidam, Nomi-
nis prærogatiua vocatur Boreas. Et *ἰδίως παρὰ τὰ ἄλλα*,
in vulgatis lexicis, Præ aliis peculiari modo. ‖ Item
Priuatim.

Ἰδίᾳ, Priuatim. Cui opponitur *κοινῇ*, vel *δημοσίᾳ*. vt Thu-
cydides lib. 2, *οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο*, &c.
ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο. Idem lib. 1, *τῶν μὲν ἰδίᾳ
πρός τινα ἀδικημάτων*, priuatarum iniuriarum quibus a-
H liquos affecerat. Et *ἰδίᾳ πραχθὲν* ex Euripide, Priuata
autoritate, vel Suapte autoritate. ‖ Ἰδίᾳ, Seorſum, He-
rodian. Et *ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων*, ex Ariſtide. ET Κατ' ἰδίαν
itidem aduerbialiter pro Seorſum. Plutarchus Ly-
curgo, *κατ' ἰδίαν ζῆν*. Quidam & *κατιδίαν* ſcribi tradunt
coniunctum.

...m ab aliis. Herodian.p.493 mez edit. A ... ἀποσαίη τι καὶ ἰδιάζουσι ἐν τῷ χῶρῳ ... ipp.in epist. pro Seorsum & in secessu ... pro Mihi viuo & seorsum, vel Meo ... Greg. De homine. Sed & τὰ ἰδιάζοντα, ... Ab aliis secreta, B.ex eodem. Idem ex ... 20, ἰδιάζων affert pro Peculiaris, Pro- ... Et ex Greg. dicente de Deo, τὴν ἄλλων ... Priuata ac sua excellentia præditā, ... e cum aliis naturis habentem. [He- ... ζειν est κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. Et Ἰδιάζεσθαι ... item μόνῳ προσέχοντι. HINC ... atim, apud Gregorium, vt inquit Bud. ... r, Peculiari modo, in vulg.l.ex Dio- ...

...us, Tartarus, Inferi. Ita quidē apud poe... ne soluta dicitur ᾅδης subscripto ι ipsi ... ostendetur. Habet ἀΐδης genitiuum Io- ... ricum ἀΐδαο, qui apud Homerum sæ- ... Od.ξ, — ἀΐδαο πύλῃσι. & cum nomine δῶ- ... δόμοι, vt Od.μ, — ἐπελθόντι δῶμ' ἀΐδαο. ... δῶμ' ἀΐδαο. Od.λ, Ἠ' ἤδη εἰσῆλθες καὶ ἐπὶ ἀΐ- ... nunquam subauditur hoc nomen, aut ... odi, (sed hoc poti⁹, vt opinor, quàm vl ... d.μ, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαεί- ... ἐς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. [Non- ... est ipse deus inferorum Pluto. vt Od. ... καὶ ἐπαινῆ Περσεφονείη. Il.ο, Ζεὺς καὶ ἐγὼ, ... ἐν ἔρεβος τ' ἀΐδωνευς, id est, Iuppiter & ego, ... Pluto, inferis imperans. Sed & in modò ... ἀΐδαο πύλῃσι, Plutonis portis, & ἀΐδαο δῶ- ... Plutonis domum interpretari. (licet alii, ... Orci portas, & Inferorum domum ex- ... & Od.κ, ita necesse est interpretari: vbi di- ... Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. id est, Venire Plutonis domum & tenebricosæ Proserpinæ. Volunt tamen ipsum locum inferorum propriè ita dici ob tenebras quæ illic sunt: vt sit ἀΐδης ex α priuatiuo & verbo εἴδω. fit enim, vt Etym.tradit, εἴδης ab εἴδω, & cum α priuatiuo ἀΐδης, & per crasin literarum α & ι in α longum, ᾅδης, maneté; ι adscriptum. Sed mihi longè simplicius videtur dicere ἀΐδης fieri ex ἰδεῖν, aoristo secundo verbi εἴδω, præfixo α priuatiuo. vt ἀϊδὴς melius Eustathius ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν deducit, quàm Etym. ex α priu. & εἴδω. Non ignoro tamē apud Platonē legi, τὸ ἀειδὲς ... τῷ ὀνόματι, videlicet ἀιδοῦ: & apud Plutarchum, ἀΐδην ... ὡς αἰτίας ἀειδὲς καὶ ἀόρατον &c. (Vide Ἀειδὴς & Ἀϊδὴς post verbum Εἴδω.) Vtut sit, ἀΐδης dictus est orcus à non videndo. est enim vt dixit Virgilius, sine luce domus.

Ἀΐδης, Mors, in Anth.epigr. Philippus, Ἢξ ἀΐδην μάλλον ... οὐ στέφανον. Ibidē alius, ... ἐν αἰώνι ξίφος, ἀλλ' ἀΐδαν. vbi ἀΐδαν Doricè pro ἀΐδην. id est, Præbuerunt ex certaminibus nō coronā, sed mortem. Potest & pro sepulchro accipi.

At Ἀϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Obscurus, vide cum Ἀειδὴς post verbum Εἴδω.

Ἀΐδηλος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, Tenebricosus, vt Soph. Aiace, ἀΐδηλον ἀΐδαν. vbi schol. ait fieri ἀΐδηλος ab ἀΐδης, eodem modo quo ἀμυδρὸς ab ἀλός, videlicet per paragogen. Habet & alias significationes aliter deriuatum.

¶ Ἄϊς, ἄϊδος, pro ἀΐδης. Il.α. initio, — ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν. vbi primā habet breue: sicut & Odyss.κ, — ψυχαὶ εἰς ἄϊδος δὲ κατῆλθε. At longam habet Il.ζ, — κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω. Et Od.λ, — ἐς δόμον ἄϊδος εἴσω. Notandum est autem hoc in loco, ἄϊδος δὲ κατῆλθε, subaudiri δόμον: vt in ἀΐδας supra, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο. Dicitur autē ἄϊδος pro ἀΐδου per metaplasmum, itidem ἄϊδι pro ἀΐδῃ. Nisi quis malit à recto ἄϊς ἄϊδος & ἄϊδι deducere, inquit Eust.

C. Ἀϊδοφοίτης, ὁ, Qui ad inferos ventitat, Qui frequentat inferos. Ex ἄϊδι & φοιτάω, ῶ. Apud Athen. 11.

C. Ἀϊδοφόλος, ὁ, ἡ, Tenuis, Gracilis, Corpore ita attenuatus vt iam morti propinquus sit. Ita Hesychius. In v.l. Græcol. habetur, ἀϊδοφόλοι, Qui nullis iam sunt viribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ. Rectè, sicubi φωλεὸς pro spelunca reperiatur: ex quo nomine compositum est hoc nomen, simul & ex ἄϊδος genitiuo.

¶ Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pater. Hesiodus, — ἣν Ἀϊδωνεὺς ἥρπασεν, id est Quam Pluto rapuit. In Epigr. Lucilii, Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεύς. Tremens Pluto Magnum, quum in orcum descenderet. Lucianus hoc poetico nomine vtens dixit, παραπαίδευμός τιν Ἀϊδωνέα. Hesychius tamē ait significare non tantùm deum inferorum, sed & ipsum locū. Cæterùm in v.l. Græcolat. Ἀϊδωνεὺς etiam habetur trisyllabum: sed passim inuenitur quadrisyllabum. nec video quomodo αἰδωνεὺς scribi possit tanquam ab αἴδης (quod nusquam inuenio) non ab ἀΐδης. [Plutarchus Ἀϊδωνέα fuisse ait Molottorum regem. Eust. in Com. in Dionysium De situ orbis, ait, Ἀϊδωνεὺς, rex erat Epiri apud Molottos, quem Pirithous & Theseus adierunt ob Proserpinam. is tamen ob appellationis similitudinem pro ᾅδης sumitur, & pro inferno Plutone ponitur.

Ἀΐδων pro ἀϊδωνεύς. vnde datiuus ἀΐδωνι ab Hesychio, exponitur τῷ ᾅδῃ.

Ἀϊδώνιος, ὁ, ἡ, Lethalis. ἀϊδώνια Hesychius explicat θανάσιμα, id est lethalia.

¶ Ἅδης, ου, ὁ, dicitur in prosa pro ἀΐδης, per synæresin id est contractionem. secundum quam deductionem, quum tenuari deberet α, aspiratur Attico more: qui est aspirare α ἀθροιστικὸν, id est quod habetur in principio vocabulorum collectionem significantiū, vt ἅλις, ἅμα. Sed & grammatici, quum tradunt α priuatiuum tenui spiritu notari, à regula duo excipiunt ἄλυσις & ᾅδης. Eust. tamen scribit nonnullos putasse ideo aspirari quòd ab ἥδω (id est lætor) deriuaretur: sicut χάρων, Charon, Inferorū portitor, à χαίρω. atque ideo nec subscribere ι ipsi α voluisse. Hanc autem sequendo etymologiam, esse diceremus antiphrasin: & ἀΐδης potius ab ᾅδης fieri, quàm contrà. ac rursus vnde tenuis spiritus in ἀΐδης, & cur ἄλυσις (id est dissolutio) in ι facta esset poti⁹ quàm in aliam literam, quærēdum esset. Quare vt futile hoc commentum istius etymologiæ repudians, alteram sequor, quæ passim apud grammaticos habetur, & quam Plutar. quoque, quinetiā Plato ipse affert. [Sciendū autē est in oratione soluta itidē vt in carmine frequenter dici εἰς ᾅδου & ἐν ᾅδου, subaudito hic datiuo, οἴκῳ illic accusatiuo οἶκον. est enim in prosa οἶκος, quod in versu δόμος siue δῶμα. (suprà autem δῶμ' ἀΐδαο, & ἀΐδαο δόμοισι protuli ex Homero) item εἰς ἀΐδαο subaudito accusatiuo δόμον siue δόμους. Sic apud Athenæum 11 εἰς ᾅδου ... pro εἰς οἶκον ᾅδου. Apud Plutar. ... ἐν ᾅδου, pro ἐν ᾅδου οἴκῳ. Est autē ellipsis hæc Attica, vt εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἶκον διδασκάλου.

Εἰδέω, ῶ, (& alicubi etiā Εἴδω, secundū quosdam) Scio. Il.υ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, & alibi ὄφρ' εὖ εἰδῇ. Sed & Εἰδέω Iliad.ξ, vt dicetur paulo pòst. Et alibi εἰδήσεις, ex eóque factum εἰδήσω. Sed & εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémque partic. εἰδὼς ex εἰδηκὼς pe syncopen factum esse putarunt quidam grammatici. Quinetiam εἰδήσω ac εἰδήσεις, & siqua sunt huiusmodi, ex præt. pass. huius verbi εἰδέω deduxerunt. Itidē tamen optatiuum εἰδείην εἰδείης ex εἴδω, ἴδοις, per metaplasmum formarūt, ab εἴδω. sicut & deductum inde εἴδετε ab Homero in significatione verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autē vsitata in prosa, εἰδέναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσεις ex Isocr. ad Demon. Horum prima signif. videlicet pro Scire, passim obuia est: sed quibusdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio vtū tur verbo, vt εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, vel Nosse gratiā, pro quo Latini potius Habere gratiam. Vtitur autem & Homerus illo genere loquendi, Iliad. ξ, — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certè hic synonymo verbo vtuntur, quum dicunt Scauoir gré, id est Scire gratiā. Sed quendam etiam peculiarem Homero cæterisque poetis vsum habet, (itidem accusat. iunctum) de quo in præt. οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare est, vt participium εἰδὼς genitiuo iungant vt Il.ι, Νηπίοιν ... εἰδόθ' ὁμοιίου πολέμοιο. Et Il.ι, — εὖ εἰδότε χάρμης. Et Il.ρ, — οὔ τι πάρος εἰδυῖα τόκοιο, non antè experta partum. Hanc autem constructionem imitatus Horatius dixit Sciens pugnæ, & Sciens citharæ. Vt autem εἰδὼς

A partic. in nomen transit, quum dicit Homerus εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. sic & Sciens interdum apud Latinos, vnde Scientior & Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδυίῃσι sine ε in hoc aliisque similibus locis scribendum tradant. Sed & εἰδυῖα dicta ἡμέρα, id est dies: & ὄψις ac χρόνος, item Εἰδοθέα. Hesych. Eustath. Schol. Aristoph. HINC Εἰδήμων, Sciens, Gnarus, Peritus, poeticum, sicut & ἰδμων. ET Εἰδημόνως, Scienter, Perite: quod in prosa ἐπιστημόνως: sicut & ἐπιστήμων, non εἰδήμων. ET Εἴδησις, Scientia, Peritia. de quorum formatione dictum modò fuit.

B At Εἴσομαι, Sciam, tanquam ab εἴδομαι. Od. ω, v. 505, — ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών. Sic & in prosa: vt Xen. εἴσομαί σοι χάριν.

Οἶδα autem præt. (de cuius formatione ab εἴδω, pro εἶδα, lege Eust.) Noui, Scio. Nam vt Noui in præt. significationem habet præsentis, ita & οἶδα. Hom. Il. π, — ἐπεὶ πρότερος γένομην καὶ πλείονα οἶδα. Od. σ, Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. Alibi autem οἶδε & διδάσκω copulat. Plato Apol. εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα. Sed apud Homerū Il. ω, - ἄγρια οἶδεν, qui est ἄγριός ἐστι.

C & Il. ι, — οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exponenda puto, quum apud ipsum Homerum legamus Od. τ, Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Sed & ἤπια εἰδὼς apud eundem ita resolui posse videtur, quum & ἤπιος ac ἤπια cum verbo itidem substantiuo apud eū reperiatur. Sed insuitatum est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autē vicissim illa quendā accusatiui vsum, qui in Latina interpr. resoluitur in nominatiuum, si ea fit ad verbum. Isocr. in Helen. encomio, ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπε, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπε, Qui non scit Protagoram

D quòd reliquit: pro Qui ignorat quòd Protagoras reliquit. Sed rectius per infinitiuum, Qui nescit Protagoram reliquisse. Sic autem & Terent. Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. p. 956. In eadem soluta oratione participio iungitur οἶδα, vbi Lat. infinitiuo. vt Xenoph. οἶδα ἐμαυτὸν ἥσσονα ὄντα, scio me inferiorem esse. Idem, οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cum partic. præs. passiuo, οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. Scio me decipi. Et cum aoristo, οἶδα γεγονὼς ὁ δαίμων, Demosth.

E Et, οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κελτῶνος ἀκούσαντα, Xen. Idem, οἶδα ᾗ Διοδώρῳ αὐτῷ διαδοὺς διεγγύησιν. Sed hisce duobus in locis sunt q οἶδα vertāt Memini. quod nō probo. ‖ At verò apud Trall. πάντα γὰρ ᾗ πάνυ καταφερομένους ὕπνῳ βαθεῖ καὶ καρώδει οἶδε διεγείρειν, οἶδε redditur Solet: sed cū in hoc tum in aliis ei similibus locis non minus aptè verti posse existimo, Potest. vt Nescit cum infin. sæpe pro Non potest. sic & Nescius, Qui non potest: vt Corda nescia mansuescere. In secūda pers. Οἶσθα, in qua syncopē esse volunt grammatici, pro οἶδασθα. Il. ο, οἶσθα

F καὶ αὐτή. Vtuntur autem & prosæ scriptores. Sed & οἶδας in versu pro eodem ponitur. AT ᾔδειν dicitur in præt. plusquam perf. pro Sciebam, Noram. Interdū verò ᾔδειν Atticè pro ᾔδει, sciebat. vt Aristoph. Pace, οὐ γὰρ ᾔδειν ἐκεῖνο. Apud Apoll. autem pro ᾔδεσαν, sciebant, Arg. 1, οὐδέ τι ᾔδειν ὕπνου. Ionica autem dialysi dicitur ᾔδεα. vnde ᾔδεε Hom. pro ᾔδει, sciebat. Sed & ᾔδη hinc facta contract. pro ᾔδειν sciebam, inuenitur: de quo lege Eust. Legitur verò & ἠείδει apud Apoll. pro ᾔδει, sciebat. Quod autem apud Plat. habemus ᾔδησθα pro No-

G ueras, factum censetur accessione syllabæ θα. ET COMP. Ἔξοιδα pro οἶδα, Sophocl. nisi ἐξ signif. augeat. ET ΚΆΤοιδα, idem. Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. AT ΣΎΝοιδα, Mihi conscius sum. Plato in Apol ἐμαυτῷ σύνοιδα σοφὸς ὤν. Plut. in lib. qui περὶ δυσωπίας inscribitur, οἷς σύνοιδε δεινὰ εἰργασμένος. Dicitur verò & συνειδέναι, ac συνειδῶ. item συνειδέναι & συνειδώς. Isocr. ad Phil. ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἐξημαρτηκότι. Xen. in Apol. Socr. πολλὴν ἑαυτῷ συνειδέναι ἀπέχειν. Sed & συνει-

H δυίας apud Isocr. Inuenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Vide Bud. p. 21. Sciendum est autem dici per datiuum itidem, σύνοιδα σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum particip. præs. Isocr. Areopag. σύνοιδε αὐτοῖς ὑπεραχαίρουσι. Interdum autem sine participio, σύνοιδα σοι τοῦτο. Xen. HINC ὁ συνειδώς, Conscius: & τὸ συνειδός, Conscientia. Plut. Publ. ἐλευθερώμενος τῷ συνειδότι τῶν πραγμάτων.

ET Συνείδησις pro eodem.

ἼΣΗΜΙ, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω factum esse: vt videlicet futurum εἴσω in ἰσάω transierit, ex quo deductum sit ἴσημι: vt ab ἱστάω est ἵστημι. Theocr. ἴσαμι pro ἴσημι dixit Doricè, in Hodœporis, — καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. In plur. ἴσαμεν, Scimus, & per syncopē ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν, quo vtitur Hom. Il. ν, ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Est autem ἴσμεν & in prosa vsitatum. In sec. persona ἴσατε, pro quo potius ἴστε vtrobique in vsu est. Tertia ἴσασι, Sciunt. Il. υ, — πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσαν, sciebam. cuius exemplum non affertur, sicut nec cæterarum person. Sed ex tertia plur. ἴσασαν fit per syncopen ἴσαν, quo vtitur Hom. Imperat. autem modus in omnibus numeris & personis syncopen patitur. dicitur enim ἴσαθι & per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω & ἴστω. In dual. ἴσατον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴσατε & ἴστε: ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, necnon ἴστων. Sciendum est autem ἴδμεν in infinit. quoque dici, sicut & ἴδμεναι, pro Scire. HINC autem Ἴδμων, Peritus, Gnarus. ET Ἰδμοσύνη, Peritia. cuius etiam dat. plur. apud Hesiodum, ἰδμοσύνῃσι. ET COMP. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπίδμονα θήρης. ET Ἀδμονία, ας, ἡ, Ignorantia, Imperitia. ἄγνοια, vt Etymol. exponit, deducens ab ἴδμων præfixo α priuatiuo, & facta syncope, atque ι in α verso. PRO QVO Ἀδμωλία per ω apud Suidā scribitur: quod itidē exponit ἄγνοια, citans ex Callimacho. ET Ἀδμωλή quoque apud Hesych. ἄγνοια, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἡσυχία. Cum quibus coniungendum est Ἀδμωλεῖν apud Etym. id est ἀγνοεῖν: item ἀγνοεῖν, ἀγανακτεῖν & ζητεῖν itē ἀπορεῖν, Suid. AT Ἀδμωλεὶ aduerbium apud Suidam idem signif. quod χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. Huc pertinere videtur ETIAM Ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus, Gnarus. Hesiod. Erg. de formica, ὅτι τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Soph. Œdip. Tyr. ἀνὴρ εἰδώμαις ὑμῖν, καὶ κατ' γνώμην ἴδρις. Apoll. Arg. 2. ἴδρις ὄρνις. Suid. ex Theologo, Γέρων μέν τι μὴ καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. VNDE Ἰδρεία, ας, ἡ, Scientia, Peritia. Iliad. π, ἰδρείῃ πολέμοιο. Apollon. Argonautic. 2, ἰδρείῃ πινυτοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει. ET COMP. Ἄϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, Imperitus, Inscius. Il. γ, — ἄϊδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ παντ' ἄϊδρις. VNDE Ἀϊδρεία, ας, ἡ, Inscitia, Imperitia, Imprudentia. Od. κ, Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο. Il. κ, Οὐδ' ὅ τις μιν ἀϊδρείῃ χειρὸς ἀλύξαι (sic). Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Hesiod. ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. ET Ἀϊδρίη resolutione Ionica pro eodem apud Herodotum. Apud Hesych. est ET Ἀϊδροὶ pro ἄϊδρις, ex Ionis Teucro. ‖ Ἀϊδρὸν verò Suidæ est quoque ἀφανές. Vnde erit substant. quod apud Suidam EST Ἀϊδρία, id est Imperitia, Imprudentia. ET Ἀϊδρῶς, Imperitè. ‖ Item Perspicuè. ET Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, Inscius, Imprudens. Nicand. Alex. Μὴ μὲν ὑποσκιάζων τις ἀϊδρήεντα κυρήσοι. vbi hypallage est vt apud poetam Latinū Dare classibus austros. Referri huc posse videtur etiā quod apud Hesychium EST Νῆϊς, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Inscius, Imperitus. per priuationem τοῦ εἶναι, id est γνῶναι. Vnde est & compar. grad. νηΐδιστερος apud eundem Hesych. ‖ Νῆϊς, eidem Hesych. est etiam δειλός, Timidus. Item ἀσθενής, Suidæ. A COMP. autem Συνίσημι itidem inusitato, sunt συνίσασι & συνίσμεν, necnon συνίστε: aliaque nonnulla tempora inueniuntur. Est autē συνίσημι idem quod σύνοιδα, Conscius sum.

Pass. Ἴσαμαι, pro quo COMP. Ἐπίσταμαι est in vsu, interiectum habens τ. Fut. ἐπιστήσομαι. Est autem ἐπίσταμαι Scio, Peritus sum. quo vtrique scriptores vtuntur. ἐπίστασαι πολεμίζειν, Il. π. Sic & ἐπιστάμενος πολεμίζειν, bellandi peritus. Et apud eundem cum genit. Il. β, — ἐπιστάμενος πολέμοιο. Sed & cum dat. Il. ο, — ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. In prosa autem vel cū infin. vel cum acc. Aristoph. Plut. ἠπίστατο χαῖς πω φρονεῖν τὸ σοφίζειν κατεδεῖν. Isocr. ἐπιστάμενος κακῶς ἐπιτυχεῖν. Xen. Pæd. 3, οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπισταμένους. Et ἐπιστάμενος διαπαντὶ ἴαδε, in v. l. Interdum cum partic. ἐπίσταμαι ἔχων. Plut. Themist. pro Scio me habere. vt dicitur οἶδα ἔχων. Ex eodem autem in Rom. affertur sine partic. vbi tamen subaudiri videtur, ἑαυτῆς

ἐπιστάμενα τοῦ ἄλλος. Interdū verò ἐπι-
à poetis dici quidā annotant pro pru-
et melius respondere puto Intelligens,
idem factum nomen. Sunt & qui ...
apud Hom. Vide Eust. ET Ἐπιστα-
cienter, Peritè. Item Prudenter. Odyss.
...ονίστω. Et Hesiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως.
Existimo, item Credo, in v.l.
Peritus. quo vtuntur & prosæ scriptores
ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. Sed affertur etiam cū
ne ex Xen. ἐπιστήμων εἰμὶ τὰ ... τῇ
erlat. ἐπιστημονέστατος, Scientissimus.
cienter, Scitè, Peritè. Aristid. Et super-
- Plat. Doctissimè. ET Ἐπιστημο-
tia.
Peritia. Sæpe autem Ars. vt ἐπιστήμη ναυ-
tica. Et ἐπιστῆμαι, Artes liberales. Ari-
... alicubi copulat. HINC Ἐπι-
ientia inest. Vulgò Scientificus, quo
Ab eodem exponitur etiam Scientia
Gal. Idem B. scribit ἐπιστημονικὸν ab Ari
ici Scientiæ cuiusque proprium, & sciē
Ab eodem ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν in Topic.
ribit τὸ ἀξίωμα. Et ἐπιστημονικὸν ...
p. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. ET Ἐπιστημον-
d & simpliciter pro Peritè à Greg. po-
positum videlicet τοῦ ἀμαθοῦς.
εἴσκω, ab εἴσω futuro verbi εἴδω. Apud
m ἴσκεν quidam exposuerunt etiam ἐ-
aut εἴκαζε. ET Ἐΐσκω, Assimilo, Cō
φρονέουσι μὲν ἔργῳ εἶσκω. Hesiod. ... τις
... καλὸν εἶδος, Vide Eust. Sunt qui
malint hoc verbum.
De quo sciri nihil potest, De quo quid fa
videndo nec ex aliis sciscitando cognosce
... ἄϊστος ἄπυστος. Od.α, Telemachus
quod Eust. dicit esse ἰσω-
de Vlysse, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. quod Eust. dicit esse
illius quod præcessit, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυ-
... VNDE Ἀϊστόω, ῶ, Ἀϊστῶ. Memoriam a-
... Facio vt de aliquo nec sciri quippiam
aboleo, Facio vt de aliquo nec sciri quippiam
nec cognosci queat. Deleo, Extinguo. In Soph. Aiace,
Tecmessa ad Aiacem, οὐ γάρ με καὶ παῖδ' ἀϊστώσεις δοκεῖ, Καί
... Græci alio verbo ἀφανίζειν id dicunt in prosa.
Ἴστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus. Hesiod. Et apud So-
phocl. dicit Electra, κἀγὼ περὶ ἵστωρ τῶνδέ γε. Probè noui.
ET comp. Ἐπίστωρ, eiusdem signif. vt ἐπίστορα ναῶν, A-
pollon. 1, Nauium peritum, id est rei naualis. ET
Πολυΐστωρ, Multiscius, Multiplici doctrina præditus. Hoc
cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teste
Plinio. ET Συνίστωρ, Conscius. συμμάρτυς, συνειδώς ... ET Ὑπερΐστωρ, ορος, Supra modū sciens,
aut peritus. exemplum habes in Ἴστωρ. ET Φιλίστωρ,
Cupidus sciendi, Cupidus doctrinæ.

Ἴστωρ, Testis, vel Iudex, seu Arbiter. quòd eos gna-
ros esse oporteat rei de qua agitur. Il.σ, – ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ
ἑλέσθαι.

Ἱστορία, ας, ἡ, Cognoscendi studiū, Lustratio locorū. B. Vn-
de καθ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, idē, apud Plut. interpr. Ad vi
senda loca & mores hominum cognoscendos peragra
re. citans similiter ex Aristide 110, καθ' ἱστορίαν ...
ἐς. Plut. De def. orac. ... αὐτῆς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα
... τοῦ βασιλέως. id est, vt Turn. interpr. Sese autē co-
gnoscendi visendique causa imperatore mittente na-
uigasse. Sic quoque idem Bud. apud Theod. lib. 1 Hi
stor. Eccl. ὁ πολλοὶ μὲν ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δὲ εὐχῆς καὶ μα-
... interpret. Visendorum locorum gratia.
¶ Item, Percunctatio, Inquisitio, Commentatio. Bud. ex
Diosc. in præf. ἐξ ἱστορίας, Ex percūctatione audita & co-
gnita. ἐξ ἱστορίας ἀναγράφομεν. i. Quæ auditu cognouerunt.
Idem Bud. interpret. Inquisitio, Commentatio apud
Aristotelem De anim. lib. 1, initio, τὴν περὶ ψυχῆς ἱστο-
ρίαν. & De cælo, πειρᾶσθαι δ' εἰμὶ γὰρ καὶ συνῳκειωμένον ... δεῖ
... τὴν τῶν μεγίστων ἱστορίαν μετιέναι, id est Persequi & inda
gare commentationes physicas. Apud Gal autem l.
1 κζ' ... illud, ἱστορίας δὲ πολλὰς καὶ συνεχῶς τοῖς τῶν καιρῶν
... διαθέσεων, v.l. interpr. Ex multa inspectione, annota-
túrque ibi ἱστορίαν esse cognitionem & experientiā pro-
priam & fide à sensibus collectam, non acceptam aut
traditam ab aliis. Sic accipiunt & illud Aristotelis 1 De
animalibus ταῦτα ἐκ τῶν ἱστοριῶν καὶ ἀνατομῶν. Suidas quo-
que ἱστορίαν exponit θέαν, vt μυστηρίων ἱστορίαν. Bud. apud
Plat. Phæd. 51, ἱστορία περὶ φύσεως, interpr. Historia natu
ræ addēs, Theophr. in principio De causis plantarū, li-
bros præcedentes historiam appellare. ¶ Peculiariter
verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur Rerū
gestarum vel expositio vel demonstratio, vt Gell. lib. 5,
cap. 18. declarat: addens, Verrium Flaccum historiam
definisse, Rerum gestarū quibus interfuerit is qui nar-
ret, narrationem. quòd historia Græcè significet rerū
cognitionem præsentium. vnde est ἱστορίαν συγγράφειν a-
pud Lucianū in l. qui inscribitur De historia scribēda.
Plut. Pericle, ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων παλαιῶν ἱστορία.
AT Ἱστόριον, ου, τὸ, Argumētum, Fides seu probatio rei a-
licuius. sic enim interpretantur apud Hippr. περὶ γονῆς
illud, τοῦτο δ' ἱστόριον.

C. Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, Historiarum scripsor.

Ἱστορικός, ῆ, ὁ, Historicus, Ad historias pertinens, Historia-
lis, Plin. vt ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. ἡ ἱστορικὴ παράδοξα
apud Athenæū, ἱστορικὸν διήγημα, Historica seu historialis
narratio. ἡ ἱστορική, Historialis scientia, Enarrandorū a-
ctorum scientia aut facultas. Τὰ ἱστορικά, Historiæ,
Historiarum monumenta. Plutar. Them. οὐκ ἄπειρος ἱστο-
ρικῶν. ¶ Ἱστορικός dicitur etiam (vt apud Lat. Historicus)
Historiarum scriptor, seu Historiarum scribendarum
peritus. Plutar. καὶ τῶν ἱστορικῶν πράττειν ὁ τὴν διήγησιν, ὥσπερ
γραφὴν, πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Vnde est su-
perlatiuum ἱστορικώτατος, Præstantissimus in historiis e-
narrandis. ET Ἱστορικῶς, Historicè, Historicorum
more.

Ἱστορέω, Noscito, Cognosco. Plut. De senibus Ciceronem
docentem audire & visere cupientibus, τὴν ὑμετέραν ...
αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις ἐφίεσθαι καὶ ποιεῖσθαι ἱστορῆσαι. vbi Bud.
interp. Oculis subiicere. Gal. 2 ad Glauc. de scirrho hepa-
tis loquens, πολλὰς δὲ ἱστόρησα καὶ ... Νο-
ui, Cognoui. ¶ Item, Viso, Lustro, de vrbibus & regio
nibus dictum. Plut. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volens
vrbem inspicere & cognoscere. Bud. p. 859. addēs, idem
esse quod καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Visendi gratia ire. Sic Plut.
Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Eccl. hist. de Tyrio quo-
dam, τὴν ἐρωτῶν Ἰνδίαν ἱστορῆσαι πεισθείς, σὺν δύο μειρακίοις
... id est lustrare. ¶ Item Peragro &
cognosco loca, aliisque ea enarrādo trado, vt fecit Stra-
bo. ¶ Item, Memoriæ prodo. Theophr. in 4, ὡς ἦ καθ' ἕ-
καστα ... ἱστορῆσαι δεῖ τὸν χρόνον, id est, Sigillatim vitas cō-
memorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα à Plutarcho sæ
pe dicuntur pro rebus memoriæ proditis. Bud. comm.
Plut. Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόπομπος ἱστορεῖ, ὅ-
... &c. Memoriæ prodidit. Sic apud eundē Plut. sæpe
impersonaliter ἱστοροῦσι, Historici tradūt & ἱστόρηται, Memo
riæ proditum est. B. ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. Literis
prodere res gestas, ὡς ... ἱστόρηται, Herodianus
lib. 3. ¶ Præterea est etiam Sciscitor, Percontor, Quæ-
ro. Soph. El. ἱστορεῖ τί σοι φίλον. Vnde altera persona subii-
cit, Καὶ δὴ ... ; Idem Antig. Τί δ'
ἐστί; πρὸς τί τοῦτο πῶς ἱστορεῖς; Eurip. Ὅδ' εἰμί Ὀρέστης Μενέ-
λαε ὃν ἱστορεῖς, Menelae, ego hic sum Orestes quē quæris,
Bud. Sic idem apud Polyb. lib. 3, pag. 48, περὶ πάντων ...
... ἱστοροῦντες τὴν ... interpr. Percōtari. Hero-
dot. Clione, ἱστορεῖν εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interroga-
re ecquid audissent super Arione, vt Gell. interpr. ¶ Itē
Sciscitando seu percontando audio vel cognosco. Po-
lyb. lib. 3, pag. 50, circa finem, τὴν πορείαν ἱστορεῖ ὡς πα-
... ¶ Item, Ob oculos pono, Spe-
ctandum propono. Vt apud Suidā, ... ἱστορημένα
μόνον ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τοὺς πίνακας. id est ...
...

C. Ἀνιστορέω, ῶ, Interrogo, Sciscitor. Eurip. in Hippolyto,
τί δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; quānam verò de re me in-
terrogas.

C.Ἐφιστορέω, Sciſcitor, Percontor, ſeu Inſuper ſciſcitor. ἐπερωτῶ, Heſych.

C.ΠΡΟΣιστορέω, Inſuper ſciſcitor. Item, Inſuper ſcribo & prodo. Bud.ex Strab.8, νυνὶ δὲ τὴν Τελφυλίαν καὶ ταῦτα προσιστορητέον.

C.ΦΙλιστορέω, Cognoſcendarum rerum cupidus ſum, Inquirendi ſtudio flagro, Hiſtoriæ ſtudeo. Greg.in Baſil. φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλιστορεῖν ἡ ψυχή, libenter hiſtorias citare & commemorare. Strabo lib.vlt. ὁ Φιλάδελφος ἐπιπληχθεὶς φιλιστορῶν, inquirendarum rerum cupidus. Bud.Comm.

ΕΙ'ΚΩ, F.ξω, Similis ſum. Ariſtoph.Neb. εἰ ταῦτ' οὖν μειρακίοις πίσῃ τούτῳ, τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filiis accidet. Exponitur tamen ὁμοιοῦ ab Etymologico & Euſtathio. ‖ Εἶκε, Videbatur, Conſentaneũ erat. Il.σ, Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι. ſic enim ibi accuratiora exemplaria ſcriptum habere tradit Euſtathius, exponens ἐῴκει, ἔπρεπεν. ſi verò ἦκε ſcribatur, eſſe καθῆκε.

A paſſ.ſunt, Il.ψ, Αἰεὶ γὰρ δίφροις ἐπιβησομένοισιν ἔικτην, Similes erãt rhedam conſcenſuris, ſeu Videbantur cõſcenſuri. Eodem libro Euſt.citat, εἴκτο δὲ Ἡοκελον αὐτῷ, exponens ὡμοίωτο, ἐῴκει. Od.δ, de Neſtoride & Telemacho, — ἀνδρὶ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἐίκτην.

Ἔοικα, pr.med.ab Εἴκω, Similis ſum. Od.ζ, Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε. Il.γ, αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od.α, — κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ. Hæc de formæ habitúſque corporis ſimilitudine apud Homerum præcipuè exempla ſunt. apud eũdem reliquóſque ſcriptores ad alia quoque transfertur. vt ἔοικας βασιλῆϊ, Od.ω, — ἀτὰρ οὐ δούλῳ τι ἔοικας. Od. θ. Sic apud Xen.Sympoſ. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. Demoſth.Olynth.α, ἀνδρὶ μάλιστα ... ἔοικεν ἐλευθερίῳ. Quibus in locis, modis duobus vocabulum hoc Latinè exprimi poteſt. nã βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi ſimilis es: itẽ (& quidẽ frequẽtius) Videris rex eſſe. Sic illud Xenoph. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne & tu conuitianti ſimilis ſis: vel, Ne & tu conuitiari videaris. Sic apud eundem Xen. ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, videris exiſtimare. ‖ Ἔοικα, Videor. Ariſtoph. δῆλον ὅτι τὴν χεῖρ' ἔχεις τι, ὡς ἔοικας, εἰ, vt videris. Et nonnunquam cum infinit. vt apud Plat.De leg. ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi conſequuturus. Syneſius, ἐοίκαμεν ὑπὲρ μεῖζόν τι κακόν. At illud Xenophontis Apomn.α, οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε εὐνοίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nónne videtur tibi fuiſſe? Vbi tamen aut ἐοικέναι videtur mendoſum, aut potius ἔργῳ legi debere. AT Ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν Sophocles dixit Aiace, id eſt Videmur: SICVT Εἴξασι pro ἐοίκασι Platonem dixiſſe annotat Suidas, citans & hoc ex Ariſtophanis Nubibus exemplum, εἴξασι δ' οὐ ἐοίκασι τεθνεῶσιν. Item in altera ſignif. pro Videtur, apud Eurip.Iph.in Aul. μνηστεύω γάμους Οὐκ ὄντας ὡς εἴξασι, Quæ nullæ ſunt, vt videntur. ET Ἐῴκειν pluſquamperf. Similis eram. Il.β, Νέστορι δ' ἐῴκει μάλιστα, Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει. SED & Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Euſtath. imò ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri: (Sic & Pollux l. 1, pro ἐοικέναι & προσεοικέναι ſcribit dici poſſe οἰκέναι & προσοικέναι) VNDE eſſe apud Herodotum Ionicè οἰκὼς pro ἐοικώς. nam ἐοικὼς Atticum eſſe.

Ἔοικε imperſonaliter ſumptum, Videtur. Plato De leg. τὸ μὲν τοίνυν ὑμέτερον ἀκούειν ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, vt videtur, parati. Plutar.De primo frig. ὁ δὲ ἀὴρ ὡς ἔοικε συνελαύνων τὸ σῶμα τι, id eſt, Vt conicere licet, Vt videtur. ‖ Item Conſentaneum eſt. Par eſt, Æquum eſt. Od.θ, Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. α, ἔφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi poteſt ὡς ἔοικε, Vt par eſt, Vt æquũ eſt, Vt dignum eſt, Vt conſentaneum eſt. Thucyd.lib. 1, ἀδικούμενοι δὲ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. ‖ Aliquando cum datiuo conſtruitur, ſignificatq; Decet. Il.κ, [τεύχεα] τά μ' οὔ τι καταθνητῷ γε ἔοικεν Ἀνδράσι φορέειν. Apoll. Arg.1, ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato De leg.9, ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet iuuenem, Par eſt iuuenem, &c.

A Ἐοικὼς, ότος, ὁ, Similis. Od.τ, Ἀλλ' οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ δέμας κεφαλήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας. Od.λ, ἑρμηνῇ νυκτὶ ἐοικώς. Xen.Pæd.6, πάνυ ἐοικότας προσειργασμένοις αἱ θεώμενοι. Plato Polit.2, γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla ex parte ſimiles iis quorum formam exprimere velit. Plut.Numa, μύθοις ἐοικότες ἢ ἀπιστίαν λόγοι, fabulis ſimillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, in v.l. exponitur Inter ſe conuenientes. ‖ Conſentaneus, Conueniens, Meritus. Od.γ, οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα νέον προτέρου ἐοικότα μυθήσασθαι, Conſentanea, Conueniens-
B tia, Decentia. Od.α, Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian.lib.4, πάντας αὐτῷ τῆς ὑποσχέσεως πιστεύοντας οἱ Ἰταλίαι πάντες, ἐοικότα τι ἐλπίσαντες, ἀλλὰ τὴν προϋπάρξασαν παρ' αὐτῷ ἐς τὴν πόλιν τιμήν, eáque quæ conſentaneum erat, ſperantes: ſeu (vt Polit. vertit) Veriſimili ſpe adducti. Greg. Εἰ δ' ἄγε σὺ, ἢ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσεις Ἄγγασιν ὑμετέροις, Conſentaneum, Conuenientem. VNDE Ἐοικότως, aduerb. Similiter, Simili modo. ‖ Item Conuenienter.

C. Ἀπέοικα, Abſimilis ſeu diſſimilis ſum. Aphthon. περὶ
C ςάσεων.1, ἀπέοικε δ' οὐδὲν τῷ ζητήματος τούτῳ καὶ ὁ ἄσωτος ὁ ἐπὶ τῷ πατρὶ ἀφανεῖ ζημιούμενος φόνου φεύγων. Et ἀπεοικέναι pro Diſſimile eſſe, Differre, cum genit. iunctum, citat Bud.ex Areop.6. Ἀπέοικε, imperſonaliter, Diſſentaneum eſt, Ab re eſt, Non decet, Non par eſt. Plut.Pericle, καὶ συνδραμεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν ἀπὸ πολλοῦ προσιόντων αὐτοῦ δόξαν, non ab re eſt, Bud.interpr. VNDE Ἀπεοικὼς, Abſimilis, Diſſentaneus, Abſonus, Abſurdus, Incõgruus. cum genit. Bud.ex Areop.4,5,6. Idem Bud.apud Polyb.181, τίς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλὰ καὶ σπου-
D δαῖα τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη, &c. interpr. Quis ſic diſſentaneus eſt & refractarius & abſurdus. A QVO Ἀπεοικότως aduerb. Abſimili modo. Item, Non veriſimiliter, Ab re.

C.Ἐπέοικα, Videor. idem quod ἔοικα. Il.ι, — ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστι, Quicũque ſibi eligẽdus eſſe videtur. At ἐπέοικε imperſ. Decet, Par & æquum eſt. Il.ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικε. Sic Odyſſ.α, ἱρέω δ' ὥς τοι ὡς ἐπέοικε. In qua ſignif. interdum cum datiuo conſtruitur. vt Il.δ, Σφῶϊν
E μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. At in illo Il.α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, λαοὺς non cum ἐπέοικε, ſed cum ἐπαγείρειν conſtruitur, Non decet, non æquum eſt vt populus &c. VNDE Ἐπεοικὼς, participium Decens, Conueniens. Arrian.l.6, ὁ δὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὼς ἦν ὅμως τι καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκίας πρεσβεῦσαι.

C.ΠΑΡέοικα, Aliqua ex parte ſeu aliquantulum ſimilis ſum. Et παρέοικε, Aliqua ex parte ſimilis eſt, Aſſimilis eſt, Æmulatur. At παρέοικε imperſon. ſumptum, Aliqua
F ex parte conſentaneum & conueniens eſt. nam παρὰ hic aliquid de ſignificatione diminuit, vt in παρόμοιος. VNDE Παρεοικὼς, Aliqua ex parte ſimilis, Heſychio παρόμοιος, Vel Aliqua ex parte cõſẽtaneus ſeu cõueniẽs.

C.ΠΡΟΣέοικα, Aſſimilis ſum. Plutar. τὸν γὰρ ὑπὸ Παρρασίου γεγράφθαι καὶ τι προσέοικε, de Theſei effigie à Parrhaſio expreſſa, quam cum ſua Euphranor conferens, dicebat roſas comediſſe, at ſuam carnes bubulas. Plato Epiſt.7, εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, Voto aſſimile eſt tale conſilium. ‖ Item Videor.
G Demoſth. τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν ὁ χαίρων τὸν τόμον, χρῆσθαι, id eſt Videtur. Bud. Προσέοικε, imperſ. Conſentaneum & conueniens eſt. Greg. προσέοικε τῷ παρόντι, præſenti conſiderationi conuenit. v.l. VNDE Προσεοικὼς, Aſſimilis. Ariſtot. προσεοικότες τοῖς γονεῦσι. Plutarch. Numa, καθαρμοῖς προσεοικυῖα, luſtrationi aſſimilis. ‖ Item Conſentaneus, Conueniens, Decens. Sophocl.El. Ἔξωθεν θεράποντ' οὐκ ἐμοὶ προσεοικότα. Bud. ET Προσοικέναι pro προσεοικέναι dici poſſe annotat Poll.l.9.

¶ Εἰκὼς, ότος, ὁ, Similis. Il.φ, Τῷ εἰκὼς, ἤϊξε, de Achille quẽ
H aquilæ comparat. Et in fœm.gen. Il.τ, γυναικὶ εἰκυῖα θεῇσι. ſic Il.ζ, Μαινομένῃ εἰκυῖα. ‖ Item Veriſimilis, Probabilis. εἰκότες λόγοι apud Plat. Cicero interpr. Oratio quæ ſimilitudinem veri conſequitur. Vide apud eundem in meo Cic.lexico alias interpr. huius vocis. Ariſtoph. cum datiuo dixit λέγεις οὐδὲν εἰκότως τῷ πράγματι, quod

[illegible] Verba nihil attinentia ad rem: sed quũ videtur potius esse, Nullam cum re [illegible] affinitatem habentia. |Εἰκὸς ex- [illegible] Decens.

[illegible] ile, Probabile. Item Consentaneum, [illegible] ntaneum. Thuc.3, οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς [illegible] ὄντας ἐκποιήσαντας, καταστρέψασθαι, nõ pro- [illegible] 6, εἰκὸς γὰρ ἦν [illegible] [illegible] sentaneum erat, vel, Par erat. Et sta- [illegible] ἀπεοικότως, pro eodem. Sic autem sæ- [illegible] us, ὡς εἰκὸς, vel ὡς τὸ εἰκὸς, aut οἷα εἰκὸς, [illegible] hesin interiectum, redditur, Vt verisi [illegible] edibile est, &c. Xen. Pæd.8, καὶ ὁ μὲν [illegible] δή, ὡς τὸ εἰκὸς, [illegible]. Pæd.1, [illegible] κὸς, [illegible] ἀγῶνας. Alicubi autem [illegible] tiam Vt æquum est. Sed & iis non- [illegible] r locis vbi Lat. adhibent, Vt assolet, [illegible] i.n. hæc significare ὡς εἰκὸς, dicere nõ [illegible] mme il se fait: &, Comme vous pouvez penser. [illegible] quẽdi genus ad significationem Græ [illegible] accedit: & interpretando huic Thu [illegible] sentissimũ esse arbitror, l.4, ἀλλὰ [illegible] [illegible] οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ὥσπερ εἰκὸς [illegible] non ponitur aduerbialiter, vt alibi [illegible] εἰκὸς) Illa verò interpr. Vt assolet, vel, [illegible] ri Xen. loco quadrare possit. Bud. ὡς [illegible] sse ait Vt par est, vel Vt par erat, apud [illegible] sed interdum etiam Vt decet, seu Vt [illegible] verò pro Verisimile est, Æquum est, [illegible] item κατὰ τὸ εἰκὸς, necnon ἐκ τοῦ εἰκότος, [illegible] (quæ duo interdũ & per Meritò red- [illegible] m παρὰ τὸ εἰκὸς apud Thuc. pro eodem le- [illegible] εἰκὸς opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, vt Thuc. [illegible] μένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς [illegible], vbi qui- [illegible] Præter æquum: sed malim, Cõtrà quàm [illegible] dam reddunt Præter æquum sit. Interdũ verò additur ge- [illegible] rationi consentaneum sit. Interdũ verò additur ge- rationi consentaneum sit. [illegible] Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως. [illegible] nitiuus: vt à Greg. [illegible] posse arbitror, Vltra quàm naturæ cõ- [illegible] vbi verò itidem [illegible] sit. Alii tamẽ, Præter solitum naturæ. A- [illegible] sentaneum [illegible] εἰκὸς per substantiuum verti debet Pro- [illegible] licubi autem [illegible] Sed & argumenta Cicero dixit quæ Plato εἰ- babilitas. [illegible] pag.30 mei Cic. lexici. HINC Εἰκοτολογέω, εἰ- κότα [illegible] Similitudinem veri consequor in iis quæ dico. Hesych. εἰκοτολογοῦντες exponit [illegible], quod alii red- dunt Ex cõiecturis dicere. ET Εἰκότως, Vt rationi cõ- sentaneum est, Vt par est. Sed redditur sæpius, Meritò, Iure. Thucyd. οὐκ αἱ εἰκότως [illegible]. Idem, [illegible] οὐκ εἰκότως [illegible]. Plutarchus De defectu orac. [illegible] εἰκότως ὁ θεὸς [illegible]. Interdum ponitur in fine orationis: pro Et meritò quidem.

C. Ἀπεικὸς, Absimilis. Item Dissentaneus, Absurdus, Vero non similis. Plutarch. De def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι. id est Quum incredibile non sit, vt Turn. interpr. Sic Bud. ἀπεικὸς interpr. Non verisimile, citans Arrian. 202. Apud Basil. autem, ἀρχὴν μὲν φιλίας λαμβάνειν οὐ μακρᾶς καὶ χρονίου ὁμιλίας, οὐκ ἀπεικὸς, idem Bud. interpr. Non indecens, Par, Congruũ. Chrysost. οὐδὲν ἀπεικὸς, non ab re. VNDE Ἀπεικότως, aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Non probabiliter, Absurdè. Isocr. οὐκ ἀπεικότως ἔδοξεν γίγνεσθαι δόξειεν, Non ab re. |Item Immeritò. Thuc. l.1, [illegible] οὐκ ἀπεικότως [illegible], Non iniuria, Non immeritò.

C. Ἐπεικὸς, Verisimilis. v.l. Sed fortasse pro ἀπεικός.

C. Ἀεικὴς, Non consentaneus, Indecens, Indecorus. Item Fœdus. vt ἀεικὲς ἔργον & ἀεικέα ἔργα dicit Hom. (præcipuè autem vbi ἀεικὲς ἔργον appellat adulterium) & ἀεικέα λοιγόν. Il. α. Sic autem Il. β, — ἀεικέσσι πληγῇσιν redditur Fœdis verberibus. Sed multis locis aptè videtur Latina voce Indignus reddi. (quum etiam copulet Cicero hæc tria, Indignius, Indecentius, Inhonestius) vt in illo loco Il. α, Ἢ δὴ νῶϊ Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνω. Sic enim indignam mortem dixit Virgilius. Et ipse Hom. ἐοικότα [illegible] videtur opponere τῷ ἀεικεῖ, Il. α. Sed vt latius interdum patet huius vocis Indignus significatio, sic etiam τοῦ ἀεικής. In quibusdam tamen locis aliud expo- sitionis genus diuersum ab omnibus præcedentibus excogitatũ est. vt ἀεικέα πήρην, pera quam quis peram nõ esse coniiciat. Quam expositionem sequendo, explicare vellem peram ἀεικῆ, perã in qua quis peræ formam nõ agnosceret. id est, adeo attritã & perforatã vt omnẽ peræ formã amisisset. Sed nugatoria esse videtur hæc explicatio: & nugatorium quoque in ἀεικὴς πήρη afferre expositionem huius vocis ἀεικὴς quæ illi non cõueniat, nisi iuncto cum hoc aut simili substãtiuo. Etymologicus autem ait ἀεικὴς significare σκληρὸς, id est, durus & asper: ὁ μὴ εἴκων, non cedens. nam ex εἴκω, (i. cedo) fieri εἰκής, & præfixo α priuatiuo ἀεικής. vnde, inquit, dictum est ἀεικέα λοιγόν. Hesych. quoque ἀεικὴς inter cætera vult esse idem quod σκληρὸν, id est durum & asperum, seu immite. Sed nihil necesse est (meo quidem iudicio) ne huius quidem significationis gratia nouã hanc etymologiam quærere. ac fortasse etiam vna quapiam earum interpr. quas protuli contenti singulis in locis esse possumus. nam quàm latè patet Indignum Latinè, tam latè patere potest ἀεικὴς, quod, quanuis propriè, non consentaneum significet, aut indecẽs indecorum: tamẽ & indignum interpretari possumus: quum tam affinem significationem habeant Indecens & Indignum, vt Cicero hæc coniungat vti dixi (locus autem extat actione in Verrem sexta) quare nihil vetat quominus ἀεικέα πότμον siue λοιγὸν cum Latinis poetis dicamus indignam mortem, vel indignam necẽ. Sophoclis autem schol. mihi videtur astipulari, dicens, ἀεικέα λέγει, ἀπὸ τοῦ μὴ εἰκάσαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικές. sed à participio εἰκὼς aut εἰκὸς facilior videtur esse deductio, vtpote cum minori mutatione quàm ab ἔοικα aut εἰκάζω. Quod autem dicit αἰκίας dici itidem ἀπὸ τοῦ μὴ εἰκάσαι, in eo verò nequaquam ei assentior. fit enim ἀεικὴς ab εἰκὸς, ex ἀεικὴς autem ἀεικία, vnde αἰκία, vt infrà ostendam.

Ἀείκεια, ας, ἡ, siue Ἀεικία. nam vtrãque scripturam Eustath. agnoscit. Apud Suidam habetur ἀείκεια, apud Hesych. ἀεικία. Eustathius ait vsitatiorem esse scripturam cum diphthõgo, vt sit ἀείκεια ab ἀεικὴς, sicut ἐπιείκεια ab ἐπιεικής. non carere tamen omnino ratione alteram scripturam cum ι simplici, quòd αἰκία fiat ab ἀεικία. Est autem ἀείκεια propriè Indecentia, sicut ἀεικὴς Indecens. sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem. quare substantiuo indignitas, vt ἀεικὴς adiectiuo Indignus, commodissimè reddetur. Od. υ, μάτης μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαίνετο. id est indigna facinora. nã ipsemet paulo pòst pro eodẽ dicit ἀεικέα ἔργα. Sic & Latini indignitates appellant indigna facinora, siue facta. Il. ω, dicitur Apollo omnem ἀεικείην prohibuisse ab Hectoris corpore, id est, prohibuisse ne eius corpus fœdè concideretur & dilaceraretur. vt ἀεικείη sit quod postea fuit appellatum αἰκία. Herod. 1, ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν. quem locum Valla videtur optimè (contra suum morem) interpretatus esse, ita, Tune ausus es huius filium viri apud me primarii tam indignis concidere verberibus? nã & αἰκία nõ simpliciter verbera significat, sed indigna verbera. id est, verbera quibus aliquis indignè afficitur. |Ab Hesych. ἀεικία explicatur etiã Punitio, Peccatum, Infortunium. Item, κάκωσις, λύμη.

Ἀεικῶς, aduerbium, Indecenter, Turpiter, Fœdè, Indignè, Indignis modis, Contumeliosè. Apud Sophoclem in Electra, Ἀεικῶς εἰκαθεῖσα [illegible]. vbi & αἰδῶς [illegible] legitur. Apud Homerũ AVTEM ἀεικῶς cum ι simplici habetur, propter versum, Il. χ. — οἱ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἕλκωσ' οὐκ αἰκῶς.

Ἀεικίζω, F. ίσω, Indecenter aliquem tracto, vel potius indignè, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquẽ exempla edo, vt comicus loquitur. Non malè exponitur etiam, Contumelia afficio. Il. ω, Κεῖμαι γὰρ δὴ χρῶτα ἀεικίζει μελαθῖναι. & Il. π, — ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Item Il. τ, eadẽ verba: vbi ἀεικίσσωσι de muscis dictum videtur posse exponi simpliciter Fœdent, Deformẽt, Dehonestent. si liceat Dehonesto dicere, vt dicitur Dehonestamẽtum.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, easdem significationes habet quas ἀεικής, vnde & deriuatur. Hom. Od. ι, ἀεικελίῃ ἀλαωτύς, Cæcitas

indignè illata & contumeliosè. ἀεικέλιαι πληγαὶ, Verbera quibus aliquis indignè conciditur. Od. ξ, ἀεικέλιον ἄλγος Indigna calamitas, Graue malum seu infortunium.

‖ At ἀεικέλιος μισθὸς apud eundem, vt & ἀεικὴς μισθὸς, Vilis merces. Ita Il. ξ, ἀεικέλιος στρατὸς, vilis exercitus & contemptus. Itidem Od. υ, Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν, id est, sedile vile. Sic χιτὼν ἀεικέλιος, Od. ω. & ipse Vlysses, Od. ν, ἀεικέλιος, vilis & contemptus: aut fœdus. quanquam Eust. exponit, Quem aliquis nō coniiciat Vlyssē esse, μὴ ἂν τις Ὀδυσσέα εἶναι ὑποπτευόμενος. qualia & in ἀεικὴς suprà retulimus.

Ἀεικελίως, aduerbium, Indecenter, Indignè. Od. θ, – λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδεδμήμην Κύμασιν ἐν πολλοῖς.

¶ Αἰκία, ας, ἡ, Plaga, Verbera, Pulsatio, Cruciatus. αἰκία generaliter Iniuria quæ fit alicui cum cædendo. Ita enim exprimere volo quod ait Suidas, αἰκία, ὕβρις ἐμπληγος. Cædimus autem quempiam multis modis, quos omnes αἰκία complectitur. Ab Hesychio exponitur πληγὴ, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ, id est, Plaga, aut verbera, Iniuria, Cruciatus, Flagellum, vel potius Flagellatio. nam Hesychius ita videtur vsurpare μάστιγα itidem in explicatione nominum αἴκισμα & αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Budæus) actio iniuriarū ob verbera: vt βλάβης δίκη, actio damni dati. Vtrunque habes in hoc Isocratis loco contra Lochiten, Νυνὶ δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ἐκ τῶν πληγῶν γενομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας καὶ τῆς ἀτιμίας ἥκω παρ' αὐτοῦ δίκην ληψόμενος. Idem ibidem, τῆς δ' εἰς τὸ σῶμα τὰ αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινωνοῦμεν. Plato de leg. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος. id est, Omne verberationis seu pulsationis genus. Idem ibidem, αἰκίας περὶ πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, id est, pulsari seu cædi senem à iuniore. Ibidem αἰκία γονέων, Pulsatio parentum. vt Virgilius dixit, Pulsatúsve parens. Sed notandum est αἰκίαν esse cōtumeliosam quandam pulsationem. Nec (vt opinor) pulsatio quæ fit ab aliquo ira commoto, αἰκία dicatur, sed quæ fit per iniuriam & contumeliam. vnde & Aristoteles Rh. 2, ὑβριστικὸν ἀδίκημα facit αἰκίαν. Sed & hoc addo, (ex iis quæ obseruatu) nō posse αἰκίαν esse quin simul ὕβρις, at ὕβριν esse posse vbi nulla sit αἰκία. vnde Gregorius ait, μεμιγμένης αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως. quasi dicas, Mixtis cum alio iniuriæ seu contumeliæ genere etiam plagis. Demosth. in Euergum & Mnesibulum, ait αἰκίαν esse χειρῶν ἀδικίας, id est vim quæ manu infertur, siue iniuriam. ita enim ait, τὸ ἐλέγχειν γενέσθαι ἐκ τῆς αἰθρίου βασανιζομένης ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων. τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία.

‖ Fit autem αἰκία ex ἀεικία. siquidem vt ex ἀείρω & φαείνω, (inquit Eust.) fiunt αἴρω & φαίνω, ita ex ἀεικίζω & ἀεικία fiunt αἰκίζω & αἰκία. At contrà schol. Soph. vult αἰκία, itidem vt ἀεικὴς, dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. nam in hoc Soph. in Electra loco, ἅ νιν κατιδόντων αἰσχύναις ἐν αἰκίαις exponens αἰκίαις, ὕβρεσιν, subiungit, αἰκία, ὕβρις, dicta ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Sed putandum est potius ἀεικὴς dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, vel (vt ego suprà docui) ab εἰκὼς participio: ab ἀεικὴς autem ἀεικεία, vnde αἰκία. vt αἰκία non dicatur deriuari directè & immediatè à verbo ἐοικέναι. Cæterùm obseruandum est in hoc Sophoclis loco αἰσχύναις iunctum cum αἰκίαις, veluti ad etymologiam ipsius vocis alludere. nā quū ἀεικία fiat ab ἀεικεία, (quod indecētiā, fœditatē, indignitatem sonat) necesse est αἰκίαν esse nō simpliciter verbera, sed verbera indigna, & indignè inflicta: aut pulsationē indignā, fœdā & cōtumeliosā.

HINC Αἰκίον, ου, τὸ, Læsio, Dānū, apud Herodot. B. in lex.

ET Αἰκίζω, Fut. σω, Verberibus indignè afficio, Pulso, Crucio. B. in lex. αἰκίζω siue αἰκίζομαι, actiua signif. (in qua potius vsurpatur) ait poni pro Contumeliosè tracto, Sæuio in aliquem. Item Contumeliosè mutilo & trunco. Item Flagris cædo. Synes. οἰκείοις αὐτὸν ἕως ἀποθανεῖν κολαστηρίοις ᾐκίζετο, Cruciabat, Torquebat. Xen. de voluptatibus loquens, αἱ δ' ὥσπερ δέσποιναι αἰκιζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους. Tales autem dominæ corpora hominum & animos ac domos contumeliose tractantes. Plutar. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισθέντα ἀπέκτεινε, Omni cruciatu afflictū, Omnibus modis excarnificatum. Isocr. Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι. Idem ad Philippum, εἰ μὴ βούλεται καταλελύσθαι τὴν ἀρχὴν τὴν αἰκισαμένην μετὰ τὴν ἀδικίαν, πολεμήσαντες δὲ περὶ αὐτῶν. Pro flagris cædo est apud Sophoclem in Aiace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδήσας αἰκίζεται. nam hic αἰκίζεται est μαστίζει. Apud eundē ibidem αἰκίζει schol. ait dictum pro αἰκίζεται, id est μαστίζει, hoc in loco, ἀλλά μ' ὁ Διὸς ἄλκιμος θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. vbi tamen si μαστίζει exponatur, videtur accipiendum metaphoricè. Obseruandum autē quod ait αἰκίζει esse positum pro αἰκίζεται: tanquam videlicet minus recepta sit vox hæc actiua. ‖ Αἰκίζομαι item in passiua significatione, Pulsor, Crucior, &c. Apud Athen. 12, αἰκιζομένη pro βασανιζομένη, hoc loco, αἰκιζομένη ὑπὸ τῶν περὶ Ἱππίαν τὸν τύραννον, οὐδὲν ἐξεῖπεν ἐκ τῶν βασάνων. Strabo, ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, Truncati seu mutilati naribus, Deformati vel deformes amputatis naribus. Sic & Lysias αἰκίσματα refert ad mutilationem corporis, vt paulo pòst dicetur.

Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, Plaga, Verbera, Pulsatio. Demosth. Philipp. 4, πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Ab Hesychio exponitur etiam μάστιξ: vbi μάστιξ pro ipsa flagellatione accipi videtur.

Αἴκισμα, ατος, τὸ, Idem quod αἰκισμός. A Lysia pro mutilatione corporis ponitur: quum dicit, καὶ οὐ μόνον ἐρεβεῦσι τὸν θάνατον ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν αἰκίσματα, οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι.

Αἰκίστρια, Quæ cruciat. αἰκίστρια, ἡ αἰκίζουσα, καὶ αἰκιστὴς, inquit Suidas. Significabit autem αἰκιστὴς eadem ratione ὁ αἰκίζων. sed ab αἰκιστὴς nouum non est formari αἰκίστρια: at verò αἰκιστὴς innouatum esse videtur.

Αἰκιστικὸς, οῦ, ὁ, Ad pulsandum procliuis. eadem forma qua ὑβριστικὸς. & à Polluce coniunguntur. differunt tamen secundum discrimen quod inter αἰκίαν & ὕβριν positum est.

C. Ἐπιεικὴς, έος, ὁ, Decēs, Cōsentaneus. Sic ἐπιεικὲς apud Homerum sub. ἐστὶ, Consentaneum est, Decet, Par est, Æquum est. Item τὸ ἐπιεικὲς, Æquum & bonum. Aristoph. Nub. κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τὰ πλεῖστα ἐπιεικῆ. id est cōsentanea, vt habent v. lex. sed malim Ea quæ ius & æquum postulat. Aristot. Ethic. 6, τὸ γὰρ ἐπιεικὲς μάλιστα φαμὲν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quò pertinet τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, apud Demosth. pro Non tractari ad iuris rigorem, vt vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς redditur Honestum: vt in hoc Synesii loco, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν περὶ ὑμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. Sic autem & apud Thuc. πρόφασις ἐπιεικὴς videtur reddi posse Honesta occasio. nisi quis malit Iusta. Idem verò lib. 4, περὶ τὸ ἐπιεικὲς & μετρίως pro eodem dicere videtur. (sic autē ἐπιεικὴς cum μετρίως copulari docebo mox) Itidem apud Herodianum ἐπιεικεῖς λόγοι esse possint fortasse μέτριοι. Ex Aristophane affertur etiā ἐπιεικὲς γνώμη, pro Mollis animus.

Ἐπιεικὴς, Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem stricto iuri præfert. Aristot. Ethic. 5, cap. 10, ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Huc pertinet locus ille modò citatus ex Aristot. in quo ἐπιεικῆ vocari scribit Bud. clementē veniæ concessorem. In v. l. ἐπιεικὴς redditur etiam Lenis, Mitis: item Modestus. Ibidem ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro eo qui miti est ingenio. Item ἐπιεικὴς ἦθος pro Præditus probis moribus, ex Plat. De leg. Et cum περὶ ex Plut. ἐπιεικὴς περὶ τοὺς ἐχθροὺς, Clemens ad inimicitias. Copulantur à Dem. in Mid. ἐπιεικὴς & μέτριος, vbi B. interpr. Bonus & modestus. Idē verò alibi scribit ἐπιεικῆ dici ab Aristot. Ethic. 9, p. 78, virū bonū, id est σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν & φαῦλον opponi. Sic autem & alibi sæpe vti. Idem ἐπιεικῆ οἰκέτην dici ab Isocr. vocari frugis bonæ seruum: scribente in Areopag. ἐν γὰρ ταῖς τοιαύταις συνουσίαις καὶ οἱ οἰκέται ἐπιεικεῖς γίγνονται.

Ἐπιείκεια, ας, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi iuris moderatio. Hermog. opponit τῇ βίᾳ. Isocr. κατ' ἐπιείκειαν κρίνεσθαι, Decernere ex iuris æquitate, ex æquo & bono, nec summo iure agere. Demosth. contra Mid. μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: quum quis demissè cum ciue agit. Plut. Artox. μάλιστα ἐν τῇ φύσει, ἐπιείκεια φαινομένη πρὸς πολλοὺς. Idem Pericle, ἐπιεικείας καὶ πραότητος ἄξιον θαυμάσαι. Idem Cæs. ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum

[illegible] dedicatum, Bud.interpr. qui itidem [illegible] pro clementia accipi annotat. Idem in [illegible] cans illud Aristot. Ethic. 5, τὸ πίστιν [illegible] [illegible] bonam fidem esse ἐπιείκειαν & χρηστότητα. [illegible] De vita Mos. [illegible] τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ [illegible] insita sua bonitate. Luc. in vita Soph. [illegible] καὶ μετριότης. [illegible] Plut. Symp. ὁ δ' Διογένης [illegible] [illegible] τις τοῦ συμποσίου [illegible], quem non [illegible] in conuiuia. Apud Suid. [illegible] ἐπιεικῶς πάντων [illegible] τὰς [illegible] τῆς [illegible], [illegible] center. ‖ Item, Moderatè. Plut. [illegible] [illegible] ἐπιεικῶς καὶ μετρίως. Luc. [illegible] ἐπιεικῶς [illegible] τι γενναῖος. Autor Axiochi, [illegible] ἀλύπως [illegible], τίς [illegible], Acta cũ æquitate animi vita, Vbi æquo [illegible] hanc vitam transegerimus. ‖ Item [illegible] ex æquo & bono, Benignè, Maccab. 2, c. 9, [illegible] συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comi- [illegible] & indulgenter acturum. Herodianus [illegible] miti modestóque imperio. [illegible] ἐπιεικῶς [illegible] ‖ Item [illegible] De leg. ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβέβηκεν, val- [illegible] Theophr. ἐπιεικῶς [illegible], admodum [illegible] Luc. πίνειν ἐπιεικῶς. Et cum nominibus apud [illegible] ἐπιεικῶς [illegible] & Naz. ἐπιεικῶς μάταιοι. [illegible] iam potest illud Aristoph. Vespis, [illegible] [illegible], istuc quidem oppidò tu calles. [illegible] Probè calles dicunt. Plaut. dixit etiã Pro- [illegible] Probè percutere. ita vt hoc aduerbio [illegible] præcedentes loci non malè reddi posse [illegible] At illud Demosth. [illegible] καὶ ἔχει ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud. interpr. Si- [illegible] conualescere ab infirmitate seséque recreare cõ [illegible] corpore esse valenti. ‖ Ἐπιεικῶς Suidæ præ- [illegible] [illegible], & [illegible] [illegible] ἐπιεικείας [illegible], est etiã [illegible] ἴσος καὶ παρ' ἐλπίδα, itẽ [illegible] [illegible], Æquum bonum non colens. I- tem Inclemens, Immitis. Thucydides lib. 3, [illegible] [illegible] ἀνεπιεικέστερον [illegible]. vbi schol. exp. [illegible] [illegible], Inhumanius. VNDE Ἀνεπιείκεια, Iniquitas, Inclementia, Duritas. ET Ἀνεπιεικῶς aduerb. Inclementer, Iniquè.

[illegible], F. [illegible], Ex æquo & bono ago, Mitis sum.

[illegible], [illegible], ἡ, Pietas. v. l. ex Hieron. in cap. 5. Amos,

[illegible], Ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. annot. in Pand.

C. Κατιεικής, idem quod ἐπιεικής, Hesych.

¶ Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationẽ exemplaris, B. ex Aristot. Item, Comparo. Aristoph. [illegible] εἰκά[illegible] [illegible]. Luc. [illegible] Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκαζόμενον. Plut. Galba, εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν [illegible] Κύκλωπι. Thuc. 4, [illegible] μικρὸν μεγάλοις εἰκάσαι. Pro quo dicit Aristot. alia constructione in 2 Meteorol. 191, ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Eadem constructione Plutarch. in Romulo, εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον. quod redditur Conferens tempus cum viso. Hinc participium pass. εἰκασμένος, Assimilatus, Effictus. Item Expressam imaginem habens. &, εἰκασμένος εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad viuum. Et εἰκασμένη γραφῇ εἰκὼν, depicta imago. Sic & εἰκασμένος sine adiectione. Luc. in Aetione, [illegible] εἰκασμένη [illegible] [illegible] τὸν ἀληθῆ γάμον. ‖ Εἰκάζω, Figuratè loquor, Dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Bud. ex Aristot. Rhet. ‖ Εἰκάζω, Conicio, Coniecto. Thuc. 3, [illegible] ἐν [illegible] τῆς εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον. Idem 6, [illegible] Ἀθηναίων [illegible] ὑμᾶς [illegible] εἰκάζον. Æschin. autem τῷ εἰκάζειν opponit iidem [illegible], sed adiungens [illegible]. Et εἰκάζω [illegible], vel [illegible], Ex hoc coniecturam facio, ex Plut. in Publ. εἰκάζειν [illegible]. Thuc. 3, ἐκ τῶν [illegible] εἴκασαν τὸ μέτρον, Quum ex crassitudine lateris coniectassent mẽsuram, vel (vt quidam) ratiocinati essent. Interdũ cum infinit. Pæd 6, εἰκάζε [illegible] [illegible]. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adiectione, vel ὅσον εἰκάσαι, pro Vt cõiicere licet (aut licebat, vel licuit) Quantum coniicere licet. Vtroque vtitur Synes. HINC Εἴκασμα, Simulacrum, Effigies, Imago. Plut. ad Col. Item Coniectura. ET Εἰκασμὸς quoque in hac poster. signif. apud eundem. ET Εἰκασία, Assimilatio, Repræsentatio imaginis. ‖ Item Comparatio: distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab autore libri qui Demetrio Phal. tribuitur: qui etiam esse dicit μεταφορὰς [illegible]. ‖ Item Coniectura, Luc. Redditur & Imaginatio apud Plat. Pol. 6, vbi quatuor animi παθήματα enumerat, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, & εἰκασίαν. Bud. tamen Simulationem & Simulacri effictionem interpr. p. 116. ET Εἰκαστής, Coniector, Thuc. 1. (AT Εἰκαστοὶ λόγοι, Verisimiles atque opinabiles, Bud. 184) ET Εἰκαστικός: (q. d. Assimilatorius) Plato in Sophista τέχνην εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην, id est μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας interpr. Similium repræsentatiuas. ‖ Εἰκαστικὸς, Coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia, quæ Dubitatiua seu dubitandi vocantur, vt ἴσως: ex Gaza.

ITEM COMP. Ἀνείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nulla imagine adumbrari potest. Item, Quem nulla coniectura assequi possis. ὁ [illegible], Suidæ. ET Δυσείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infeliciter expressus, Coniectu difficilis. v. l. ὁ [illegible] εἰκασθείς, Suidæ.

C. Ἀπεικάζω, Assimilo, Effingo, Exprimo. Isocr. ad Dem. [illegible] χαρακτῆρας ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων. Luc. De sacr. εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζοντα. Cic. in Plat. Timæo ἀπεικασθὲν interpr. Imitatum & effictum. ‖ Ἀπεικάζω, Comparo, Demosth. & Æschin. HINC Ἀπείκασμα, Simulacrũ, Imago, εἴκασμα. ET Ἀπεικασία, Assimilata & expressa figura, ex Plat. De leg.

C. Ἐξεικάζω, Effingo, Effigiem alicuius exprimo. Aristoph. [illegible] οὐ γὰρ ἔστ' ἐξεικασμένος. id est [illegible] [illegible], vt Suid. exponit, addens, moris fuisse comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδουμένοις ὑπ' αὐτῶν. ‖ Item Assimilo, Ad similitudinem alicuius facio. [illegible], vt Suidas exponit illud adespoton, [illegible] [illegible] ἄγαλμα ἐξεικασμένον [illegible] καὶ [illegible]. ‖ Ἐξεικάζομαι in pass. accipitur interdum simpliciter pro Similis sum. Xenoph. Pæd. 1, καὶ τὸ [illegible] [illegible] ἐξῄκαστο τῷ [illegible], & quem locum moueras, erat immoto persimilis.

C. Ἐπεικάζω, Conicio, Coniector. Item Coniectura assequor. [illegible]. Soph. Electra, Ἦ καὶ [illegible] [illegible] κάρα κείνου;

C. ΚΑΤεικάζω, Suspicor. κατείκαζον Interpretabantur. v. l.

C. ΠΑΡεικάζω, Assimilo, Cõparo. Cũ accus. & datiuo. v. l.

C. ΠΡΟΣεικάζω, Assimilo, Comparo. Plut. Numa, [illegible] [illegible] σατύρων [illegible], satyrorum generi assimilarit.

ΕἸΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, Similis. Iliad. χ, — ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἠελίου ἀνιόντος. est verò poetis tantummodo vsitatum hoc vocabulum.

C. Ἐπιείκελος, Assimilis. Hesiodus Aspide, — ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.

C. Παντείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte similis. in Epigr. Et Opp. l. 3 De ven. [illegible] παντείκελος [illegible] [illegible].

C. Προσείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Assimilis.

¶ Ἴκελος, ου, ὁ, Similis. Iliad. λ, Τῷ ἴκελῃ ὡς τ' ἠὲ βρότων [illegible] [illegible]. Hesiod. Aspide, Τῷ [illegible] τι μάλιστα ἐοικότα [illegible]. Idem Ergois, Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης [illegible] κλυτὸς Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. l. [illegible]. Apoll. Arg. 2, Ἡ δ' [illegible] ἴκελον [illegible].

Ἰκελόω, ῶ, Assimilo. in Epigr. v. l.

ΕἸΚΩΝ, όνος, ἡ, Simulacrum, (vt Cicero apud Platonem vertit) Imago, Effigies, propriè hominis aut animalis, alIúsve rei corporeæ. Isocr. [illegible] μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας [illegible]. Æschines contra Ctesiphontem, [illegible] χαλκῆν εἰκόνα [illegible]. Plutarch. polit. præcept. [illegible] εἰκόνα. Luc. εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζοντα. Herodianus lib. 7 de victoria Maximini, τῷ δήμῳ [illegible] [illegible]. ἀλλὰ καὶ γραφὰς [illegible] μεγίστας εἰκόνων [illegible] πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, maximis imaginibus ante curiam publicauit. Paulus ad Colossenses 1, de Christo, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, id est, in quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. ‖ Metaphoricè quoque

accipitur. Demetr.Phaler. dicit vnumquenque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Et Herodian. lib.7, ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, εἰκόνα ἐν εἰκόνι τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν. Idem eodem lib. ἐν εἰκόνι τι βασιλεῖ ὡς ἠλθόντος. Sic apud Lat. somnus dicitur mortis imago, id est aliquid morti simile. ‖Est etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut personarum imago, vt docet Quintil.lib.5,c.11. Autor libri ad Herenn.l.4, imaginem Latino nomine appellat, dicens esse formæ cum forma cum quadam similitudine collationem. At Ciceroni De inuentione, est oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem, cuius figuræ exempla locis citatis reperies. SED & Εἰκώ, οῦς dicitur pro eodem. Aristoph.Neb. ταῖς εἰκοῖς τῶν ἰσχάδων τὰς ἐμὰς μεμνημένος. Eurip.Med. de filia Creontis ornamentis à Medea missis induta, λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

C.Εἰκονογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, verbum rhetoricum, id est Rerum personarumve imaginem oratione exprimo, Iconicè describo. Dion. Long. ὡς ἀεὶ καὶ μονοτυχῆ τῷ πάθει μὰ πολλάκις ἀπολυθεὶς εἰκονογραφεῖ.

Εἰκονικός, ή, όν, Omnibus lineamentis ad exemplar expressus, vt B.interpr. Vt Iconicum simulacrum apud Suet. in Calig. Sic Plin.l.35,c.8, scribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorũ vsum percrebuisse adeòque artem pictoriam perfectã fuisse, vt in prælio apud Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem lib.34.c.4, narrat, eis qui ter Olympico certamine superiores euasissent, statuas dicari solitas, ex mẽbris ipsorum similitudine expressa, quas iconicas vocarint. Metaph. verò Lucil.l.2 Epigr. dicit, Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀπογραφήν, pro Expressam seu exactam, accuratéque ad formulam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον, ου, τό, Imaguncula, Ecuncula seu Icuncula, vt Tranquill. in Ner. dicit Ecunculã puellarem. Plut. Erot. ἐπὶ θύρας αὐτῇ τὸ ἀγαλμάτιον..., αὐτὰ δὴ τὰ εἰκόνια.

Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exẽplar exprimo, Iconicè exprimo. Imaginẽ repræsento. Aphthon. λόγος ὑφηγητικὸς εἰκονίζων ὑπ' ὄψιν. VNDE Εἰκονισμός, οῦ, ὁ, Effictio, Iconica repræsentatio. ‖Est & figura orationis quam autor ad Herenn. Effictionem vocat, quum videlicet exprimitur & effingitur verbis corporis cuiusdam forma, quoad satis sit ad intelligendũ. vt Od.τ, — καί οἱ ... γυροῖς ἐν ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. uam ibi schol. scribit esse ἐν τῷ εἰκονισμοῦ.

C.Ἀπεικονίζω, Effingo ad imaginem, seu ad exemplar. Philo De mundo, ... ἀπεικονίζειν. HINC verbale nomen Ἀπεικόνισμα, ατος, τό, Adumbratio, Imago, Effictio ad imaginem seu exemplar. Item Effigies. Citatur à Budæo ex Areopag. pro imagine, item adumbratione: & pro effigie.

C.Ἐνεικονίζω, Specto vel comparo in imagine, Plut. passiua voce vsus est in l.De audit.officio, ὡς γὰρ ἐν τοῖς ἐμματίοις ... ἑαυτῶν ... λόγον ... ἑαυτοῦ ... ἑτέροις.

C.Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, Omnibus lineamentis ad exẽplar effingo. vnde est particip.pass. Ἐξεικονισμένος, quod Suid. exp. μεμορφωμένος.

¶ ΕΙΚΩ, idem quod ἔοικα. Vnde in pass. ἤικται, similis est, ὡμοίωται. AT Ἤικτο (Od.δ, Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤικτο γυναικί) est ab ἔικω. VNDE C. Προσεΐξαι δέμας, corpore es similis, à προσείκω, apud Eurip.

ΕΙ'ΚΩ, Cedo, Non repugno, (quod & ὑπείκω) cũ dat. personæ. Isocr. ad Demon. θυμουμένοις μὴ εἶκε. Demosth. Pro corona, ... καθ' ὑμῶν οὐκ ἔξεστι, οὐδ' ὑπεχώρουν. Vt autem in duobus illis locis dicitur aliquis cedere irato, ita in hoc Thucydidis, cedere iræ: lib.1, εἴξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ & ἀντέχειν τινὶ opposita apud eundem. A quo etiam dicitur libro 1 & 2, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, vel potius Succumbere. At verò apud Xenophontem εἴκειν ταῖς ζημίαις, Budæus vertit Mulctæ metu cedere. Apud Homerũ cũ datiuis, θυμῷ, νόῳ, χερσί, alijsque nonnullis, redditur itidẽ Succumbere à quibusdã, ab aliis Cedere. B. certè εἴκων vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in hoc illius versu Od. ξ, Ἐσθ' ἰδ... ὅπη σὸν θυμὸν εἴκων σοῦ. Addit vero & interpr. hanc, Incontinẽtia & improbitate acti. At ego huiusmodi in locis lubentius verterim εἴκω, Morem gero, vel Indulgeo. Quinetiam quod à Lat. dicitur Impotens iræ & Impotens animi, item Impatiens iræ, non puto aptius Græcè reddi posse quam εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ. Quod dicendi genus (quatuis alioqui poeticum sit potius) obseruaui cũ apud alios prosæ scriptores, tũ apud Philonem De vita Mosis l.1, εἴξαντες δ' ἀηδίᾳ τῇ συνήθει. In v. autem lex. εἴκων ὄκνῳ, apud Hom. redditur Pigritia detentus. Et alibi πενίῃ εἴκων, Paupertate victus. vbi malim Paupertate impulsus.

Εἴκω σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via. Tale est εἴκειν ἕδρας ex carm. in v.l.

Εἰκτικός, Ad cedendum aptus, Facilè cedens. Themist. εἰκτικὸν opponit τῷ ἀντιτύπῳ, p.42.

C.Εὔεικτος, ου, ὁ & ἡ, Facilè cedens, Obsequens, Morigerus. VNDE Εὐείκτως, Cum prompto obsequio, Promptè.

C.Ἐπιεικτός, Cedens, Procliuis ad cedendum. Item, Tolerabilis, Bud. ex Hom. & Gregorio. Hesych. quoque ὀνητὰ exponit φορητά. Vide & Eust.

C.Κατεικής, έος, ὁ & ἡ, Cedens, Obsequẽs, Morigerus, in v.l.

C.ΠΑΡείκω, Cedo. Plut. in Camillo, χωρεῖν ἐπιούσαις καὶ χαλῶσι ... ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ... εἰς ὃ ... παρείκουσι, id est Cedentibus conatui scandentium militum, Bud. interpr. Exponitur & Concedo, Permitto, Facultatem do, vt οἷς ἂν αἱ ὧραι παρείκοι, apud Plat. in Theæteto. Sic apud eundem De leg. l.11, ... ἡμῖν παρείκοι ... Et apud eundẽ De rep. lib.2, ὅσον γ' ἡ δύναμις παρείκει. Sed dicitur & impersonaliter ὅτε παρείκοι, Quum daretur occasio. Et εἰ μή τι παρείκοι cũ infinit. ex Plat. Non iam natura cõparatũ est. Nõ itã facile est & promptũ. Et ὅσον ἂν δυνάμεως ἑκάστῳ παρείκῃ, Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate quam quisque adeptus fuerit. Vide Bud. p.510.

C.Ὑπείκω (ET Ὑπείκω etiã apud poetas) Cedo. Thuc. 1, ... πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph. ὑπεικτέον τιμῇ. Exponitur & Obsequor, vt apud Apoll. Arg.2, θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic verò & ὑπείξομαι apud Hom. Il.α, — εἰ δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar, vel Morem geram. vbi accus. regitur à sub. pra pos. εἰς vel κατά. In hoc autẽ Eurip. loco, οὐδεὶς ὑπείκων γήρᾳ, redditur Locum dans. Sic apud X. ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab codẽ dicuntur ὑπείκοντα quæ sunt χαλαρὰ & γεγωνὰ, id est Cedere tactui, Non resistere tactui, inquit B. ‖At ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, Cedo tibi sede, ex Plut. Apoph.

Ὑπείκω dicitur interdũ à poetis, eadẽ signif. vt Hom. Il.π, ... ὑπείξομεν ἀλλήλοισι. ‖At quod affertur ex Apoll.l.2 καχλάζων ὑπείκει de fluuio, pro Manabat strepitans, suspectum est.

Ὑπειξις, Cessio. Item Obsequium. Ex Plat. De leg. ET Ἀνύπεικτος, Non cedens, Inobsequens, Immorigerus.

C.Ἀνθυπείκω, Vicissim cedo, Vicissim do locum. ex Plut. in Pol. præc.

AT Εἰκάθω ET Ὑπεικάθω Attica censentur pro εἴκω & ὑπείκω, sicut διωκάθω pro διώκω. Apoll. Arg.1, ὁ δὲ Κρόνῳ εἰκάθε τιμῆς. Soph. Electra, ... ὑπεικάθω.

¶ Ἑκὼν etiam sunt qui dictũ putent tanquã εἴκων. Dicitur autẽ aliquid facere ἑκὼν qui spõte illud facit, vel Sciens prudénsq; & certo proposito, nõ coactus, aut temere. Il. 2, Ὅς κ' ἐπ' ἤματι τῷδ' ἐθέλῃσι μάχεσθαι ... Dem. in Mid. ... Soph. Aiace, ... ἑκόντος, Me nõ volente, Me inuito. Plat. ... τῆς πόλεως, Non inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκόντος εἶναι, vacante hoc infin. qua de re lege B.p.399. HINC Ἑκόντι aduerb. Vltrò, Spõte, Voluntariè. Phocyl. Μήτ' ... μήτ' ... ΕΤ Ἑκοντὶ pro eodem ex Arriano, ... ΙΤΕΜ Ἑκητι datiuus qui à poetis aduerbialiter ponitur cũ genit. Hesiod. Ergon initio, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Voluntate Iouis, Ita volente Ioue. Exponitur verò & ἰότητι apud Hom. ET Ἕκατι, itidem pro

Medea, ἑκαντι [illegible] τῶν ἰδόντες, Nuptiarū nuptias. AT Ἑκούσιος, Nomen vtriusque generis commune est, pro Sponteneus, Voluntariò, consultò factus, non per imprudentiam. Aristot. [illegible] ἑκούσιον ὃ αἰτίας τῆς ἐφ' αὐτῷ ὄντων τινῶν [illegible] πραχθῇ. Apud Phil. ἑκούσιος κίνησις, Spōtaneus seu voluntarius. ἑκούσιος συμμαχία ex Arist. [illegible] quod sponte fertur. Et ἑκούσιον ἀδίκημα [illegible] mq; ἑκούσιος φόνος Isocr. & Demosthe[nes] [illegible] nte quis perpetrarit. Ex Diosc. autem [illegible] προσφέρεται, pro Suapte sponte. Item [illegible] stiuè pro libero arbitrio apud Philo[nem] & de persona: vt ἑκούσιος ἀπέθανε, Thu[cyd.] [illegible] obiit. Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui sponte [illegible]. ET Ἑκουσίως, aduerb. Sponte, Vl[tro] [illegible] άζομαι, pro Sponte offero: VNDE [spon]tanea oblatio, ex Græcis Bibl. interpr. [illegible] o Ἄκων, in prosa vsitatum, Inuitus. [illegible] ντος ἐμοῦ, me inuito. Sed dicitur etiam [illegible] quidpiam ἀέκων vel ἄκων, pro Imprudēs [illegible] imprudentiam facere. Dem. [illegible] [illegible] κατ' αὐτὸ. [illegible] ἄκων; [illegible] [illegible] ίας τούτῳ. Fœmininum ἀέκουσα, & ἀκουσ[illegible] [illegible] ντὶ, Inuitè, Ingratiis. ET Ἀέκητι da[illegible] [illegible] stur præcedenti Ἕκητι, & aduerbialiter [illegible] sed cum genitiuo vt ἀέκητι θεῶν, Odyss. HVC referendum videtur Ἀεκάζω [illegible] Cogo. cuius pass. Ἀεκάζομαι, Cogor. vnde [illegible] apud Hom. Od. [illegible], Καὶ τὸ φέρει ἀεκαζο[μένη] [illegible]. Alii tamen contrà volunt ab ἀεκάζω [illegible] de ἀέκητι, ex quo ἀέκητι. Sed vbi ἑκάζω [illegible] quo itidem ἕκητι formare possint? AT [illegible] Ἀκούσιος opponuntur præcedenti Ἑκού[σιος] [illegible] enim Non voluntarius, seu Non vltro[neus] [illegible] voluntate nostra non proficiscens. Herodot. [illegible] αὐτῷ τὸ [illegible]. Sic Luc. De Syria dea (quod opusculum Ionica itidem lingua scriptum est) [illegible] συμφορῇ [illegible] οἱ [illegible] ἀκουσίῃ. At [illegible] communi vsu ἀκούσιος dicitur. Isocr. ad Nicoclem, [illegible] ἑκουσίως & ἀκουσίως. Sic φόνος ἀκούσιος cui opponitur ἑκούσιος. Apud Luc. autē κατὰ τὸ ἀκούσιον, Per imprudentiam, Nō cōsultò: in dial. q ἁλιεὺς inscribitur, [illegible] κατὰ τὸ ἀκούσιον, [illegible] χρόνῳ. ET Ἀκουσίως, Inuitò, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non consultò.

ΕΙ'ΛΕ'Ω, F. ήσω, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. Il. φ, de Troianis Achillē fugiētibus, — ἡμίσεες δ' ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον. Il. β, [illegible] πολέμοιο [illegible] Χειμερίαι εἴλεσκον [illegible] θάλασσα. vbi schol. exponit [illegible] i. (in portu) conclusam detinuerint quominus nauigari possit. vnde in [illegible] subiicit, Ἔνθα δὲ μιμνάζουσι. Bud. hic interpr. Coegerint in angustum & progressu arcuerint. Arrian. 160, ὁ εἰληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀσπίδος, Conditus sub scuto, B. Erotianus εἰλεῖν dicit Atticū esse, & signif. [illegible] [illegible]. | Eust. exponit [illegible] [illegible]. Pausaniæ enim εἰλεῖν esse [illegible], πιέζειν, maximéque id dici de liquidis, vt vinis aut oleis: & εἰλεῖν eidem esse τὸ [illegible] τὰ [illegible], alium autem [illegible] dicere εἰλεῖν esse [illegible] εἰλεῖν ἢ [illegible]. | Item Verso, Circumago. Apoll. Ar. [illegible], id est [illegible], vt schol. exponit. | Item, Inuoluo, Circumuoluo. Athen. l. 7, de pisciculo, [illegible] [illegible] Σπαρτιάται [illegible], [illegible] [illegible] τῷ πολλῷ [illegible]. Scribitur verò in his duobus locis aspero spiritu, contrà quàm in exemplis ante citatis: adeo vt in v. l. εἱλέω cū spiritu aspero, exponatur, Verto, Voluo: item Implico, Insinuo: at εἰλέω cū tenui, In arctum cogo, In angustum redigo, συνωθῶ. PRO QVO Ἰλλέω quoque apud Hesych. scribitur. [illegible] enim exponit [illegible]: at [illegible], [illegible]. prius n. aspero, posterius tenui spiritu apud eum notatur.

Εἰλοῦμαι, Circumplicatus sum & inuolutus, vt terra circum axem mundi. B. ex Plat. in Tim. εἰλουμένην δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. | Item Versor. Herod. Eut. de

A de altera ibis specie, τῶν δ' ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰλευμένων [illegible], Earum verò quæ hominibus magis obuersantur. At Valla ibi vertit, Earum quæ pedes humanis similes habent. Apud eundem Herodot. εἰλεῦνται κῆρες ἀμφὶ exponitur in v. l. Circum fata feruntur. | Εἰλεῦνται Hesychio est [illegible], [illegible].

Εἴλημα, ατος, τό, Inuolucrum, Integumentum. Athen. l. 12, ex Anacr. de Artemone, καὶ φιλεῖ περὶ [illegible] βοὸς [illegible] εἴλημα κακῆς ἀσπίδος.

Εἴλησις, εως, ἡ, idem quod περιστροφή, Apoll. schol.

B Εἰλαδὸν, aduerb. Suidæ idem quod συνεστραμμένως.

C. ANειλέω, ῶ, Euoluo, id est Inuolutum explico. vt ἀνειλεῖ [illegible] χαμαιπέδων, Plut. in Cons. Vel pro εἰλέω, Voluo, Voluto. Sic & ἀνακυλίνδω vtranque significationem habet. A Latinis Reuoluo etiam dicitur interdum pro Euoluo, id est Inuolutum explico. Ἀνειλέομαι pass. Euoluor, vel Voluor. Hesychius autem ἀνειλαθεῖσης exponit ἀνω εἰληθείσης.

Ἀνείλημα fit ab hoc verbo, id est Euolutio, vel Inuolutio aut Inuolucrum. vnde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι,

C id est tormina, ab Hippocr. non ἀνειλήματα per [illegible], vt legitur apud Varinū, & in v. l. Græcol.

C. ΔΙ είλησις, εως, ἡ, Turbo. sic enim Ficinum apud Plat. l. 5 De leg. vertisse annotat Bud. [illegible] [illegible] καὶ διειλήσεσι. Idem tamen Ficinus εἰλήσεις vertit Æstus apud eundem Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam à Διειλέω.

C. ENειλέω, Implico, Inuoluo. Philo De mundo, [illegible] αὐτὰ [illegible], ὑφ' ἧς καὶ [illegible], μάλα [illegible] καὶ κρατερῶς ἐνειλουμένας, firmissimè in eis atque validissimè

D implicita sit. Synes. epist. 105, ἐνειλουμένοις τοῖς [illegible] τὰ [illegible] [illegible], implicatum & inuolutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. in 1 Oniroc. [illegible] γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τοῖς χερσὶ τυγχάνει. Apud Plutarch. verò in Cæs. de cæde Cæsaris loquentē, διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς [illegible] χερσίν. ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου, Bud. exp. Versabatur.

Ἐνείλημα, ατος, τό, Volumen, Inuolucrū. Ioseph. τῶν βιβλίων [illegible] τὰ ἐνειλήματα.

C. EΞειλέω, Explico, Euoluo. vt ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, reuoluere librum, ἀνελίττειν. Bud. Idem ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη εἰς τὸ [illegible] [illegible] καὶ [illegible], Euoluētes vestigia, ex Xenophonte affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. | Ἐξειλεῖν Hesychio est ἐκβαλεῖν. | Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, vt tradit Etymologicus, fortasse (vt addit) ἀπὸ τῶν ἐν τῷ [illegible] ἀναλυόντων ἑαυτούς. sic enim Platonem l. 7 De legibus loqui de lucta, τὰ δ' ἀπὸ ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως [illegible]. VBI Ἐξείλησις à Ficino & Corn. vertitur Motus.

F C. KATειλέω, In orbem conglobo & colligo in arctum. Bud. ex Plut. Camillo, ὥσπερ τὸ μὲν [illegible] [illegible], τὸ δ' [illegible] [illegible] ὑπὸ [illegible] εἰς χωρία [illegible]. | Item, Inuoluo. Idem Bud. ex Luciano, κατειλημένος [illegible] τὴν κεφαλήν. Apud Herodotum autem κατειληθέντες ἐς Μέμφιν exponitur Quum se recepissent Memphin.

C. I. Ἐγκατειλέω, Inuoluo, Implico. πνεῦμα ἐγκατειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι, ventus se insinuauit in terræ cauernas. Vulg. lex.

C. ΠΕΡΙειλέω, Circumplico, Circumuoluo.

G Περιείλημα, ατος, τό, Inuolucrum.

Περιείλησις, εως, ἡ, Circuitus. q. d. Circumuolutio. v. l.

C. ΠΡΟΤΙειλέω, ῶ, idem quod [illegible], Suidæ. PRO QVO Προσειλέω in prosa dicitur.

C. ΣΥΝειλέω, Coarctō, Cogo. Theophrast. De caus. plant. cap. 19, lib. 3, ἡ τε [illegible] τροφὴ συνειληθεῖσα ἐπὶ τοὺς [illegible] αὔξει τὰ βότρυα, id est coactum alimentum, vt Gaza interpr.

Εἰλεός, οῦ, ὁ, Voluulus seu Conuoluulus, vt quidam interpr. Ileus Plin. Morbus est intestinorū in quo flatus frigi

H dus in intestina insinuatus, nec per superiora nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ἐπὶ πολὺ [illegible] ἐν [illegible] [illegible] [illegible]· [illegible] καὶ τὸ [illegible] [illegible], vt docet Aretæus: seu quoniam anfractus intesti-

norũ εἰλεώδης, vt Actuar. tradit. Scrib. Larg. interpret. Inflationem tenuium intestinorum: at Marcell. empir. Inflationem omnium vel plurimorum intestinorũ. Celsus lib. 4, cap. 3, Diocles Carystius (inquit) tenuioris intestini morbũ χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominauit. A plerisque video nunc illum priorem εἰλεὸν, hunc κωλικὸν nominari. Gorræo est tenuis intestini obstructio peracuta & dolorifica, nihil sinens deorsum descendere. addit verò idem, nihil vetare etiam in crassiore intestino obstructionem eiusmodi fieri, vt scribat Galenus comm. 2 in l. 3 Epidem. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aret. tamē à chordapso distinguit. ‖ Est & vitis species quam Hippias Rheginus εἰλεὸν nominari tradit apud Athen. l. 1. ET Ἰλεὸς, idem quod εἰλεὸς, seu (vt Hesych. exponit) ὁ τῶν ἐντέρων ἀποσφιγμός. ‖ Item Vuæ species quædam, eidem Hesych.

Εἰλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ileosus. οἱ εἰλεώδεις ab Aretæo vocātur qui ileo laborant.

¶ Εἴλω, SEV Εἴλλω, idem quod εἰλέω. i. In angustum cogo. Il. θ, Πλῆθεν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν ... εἰλομένων ... coarctorũ, confertorũ, vt B. interp. seu (vt Hes.) συστρεφομένων, συνειλημένων, συγκλεισθέντων, συμπεφραγμένων. ‖ Item Verso. Arist. Neb. Μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί· Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, Ne tecũ verses seu agites. seu, vt Suid. exp. ἀνακύκλει, ἔρευνα. ‖ Est etiā Arceo, Prohibeo. vnde εἰλλόμενοι Hesych. exponit εἰργόμενοι, citans ex Æsch. Bassaris. & εἶλλε apud eundem εἶργε, κώλυε.

C. ἈΝΕίλλω, idem quod ἀνειλέω. vnde apud Suid. ἀνείλλεται exponitur ἀνειλεῖται: item ἀνείλλεσθαι apud eundem συστρέφεσθαι καὶ ὀπίσω ἰέναι εἰς ἑαυτὸν ... D

C. ἘΝείλλω, Implico. Thuc. l. 2. ... ἐνειλημένοι ... vt schol. exponit.

C. ἘΞείλλω, Eiicio possessione. B. ex Dem. ... πρὸς Παντaιν. 81, ... potest tamē hîc etiā exponi εἶργω, κωλύω, vt εἶλλω suprà.

C. ΚΑΤείλλω, Coarctatũ & quasi coclusum teneo, In angustũ cogo. vnde (neutraliter tamē, secus q superiora) φυσαὶ κατειλλόμεναι apud Erotian. ex Hippocr. quod exponit κατεχόμεναι: addes, Bacchiũ nō rectè explicuisse περὶ κατειλήσεως. Pinacā aũt Dioscor. tradere, κατείλλειν (sic n. ibi scribitur) esse τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν: vt significet τὸ ἔξω γένεσθαι φωτὸς καὶ μόλις ἀνακομισθῆναι. E

¶ Εἰλίνδομαι, οῦμαι, Versor, B. ex Alciphr. ... εἰλινδούμενος, versatus. VNDE C. ἘΝειλίνδω, Voluo, Voluto. Syn. ἐγκαλινδέω, συγκαλινδέω ... ἐνειλινδεῖσθαι, Inuolui, Volutari. Cic. de aruspicũ respōsis. B. SED & Ἀλινδέομαι, οῦμαι pro εἰλινδοῦμαι dicitur. i. κυλίομαι, κυλινδοῦμαι, Voluor, Volutor. Cui act. est Ἀλινδέω. i. κυλίω, Voluo. Plut. ἵππος ὁ ... ἀλινδούμενος ... VNDE Ἀλίνδηθρα, Volutabrũ, Loc' in quo equi volutātur, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἐκκυλίονται, vt Aristoph. schol. exponit in hoc Ran. loco, ἀλινδήθρας τε καὶ ... Idē schol. itidē in Ranis illud, ... ἀλινδεῖσθαι ... exponit συναγαγεῖν, στρέφειν, ... (AT Ἄλινδος Hesychio est δρόμος, Cursus) ET C. ἘΞαλινδέω, Inuoluo. Hippocr. ... AT Καλινδέω, vide post Κυλινδέω. F

¶ Εἰλύω, SEV Εἴλυμι, F. ύσω, Verso, Voluo. vt εἰλύω βίβλον, in Epig. Volue librum, i. legendo. ‖ Εἰλύομαι, Voluor, Repto. de homine q quũ incedere neq̃t, repit: vt apud Soph. Philoctetes dicit, ... αὐτὸς αὖ πάλιν Εἰλυόμην δύστηνος ἐξάγων πόδα ... αὖ. Ibidem, ... εἰλυόμενος, ... ‖ Item, Intego, Induo. Il. ε, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. Il. π, εἰλυμένοι ἄλθους χαλκῷ. Od. ξ, ... εἰλυμένοι ὤμους. ‖ Item Inuoluo, Occulto. Il. φ, Βαλέειν καὶ ἄμμῳ ... κατειλύσω, Absconditus & obrutus erat. Sic Od. ξ, ... εἰλυμένα ... Apoll. Arg. 3, Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως, Ardebat occultus sub pectore. Notandũ verò alicubi vocabulũ hoc aspero spiritu, alicubi (& quidem frequentius) tenui notatum reperiri. H

Εἴλυμα, ατος, τὸ, Inuolucrum, Integumentum, Indumentum. Od. ζ, δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα. id est ... ἐπίβλημα, ὁ ἐκάλυμμα ἱματίων. Apoll. 2, ... εἴλυμα περὶ χροΐ. A

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod ... vt Soph. schol. loco antè citato annotat. Fuerit tamē potius Reptatio, quũ quis qua si voluitur & repat quòd incedere nequeat.

Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, Latibulum, καταδύσεις, φωλεός, vt Etymol. exp. citans hunc ex Nicandro locum, Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς ... ἔχησιν. B

Ἑλυός, οῦ, ὁ, idem. Apoll. lib. 1, Θῆρες δ' εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους ... ET Εἰλεός, pro eodē apud Poll & Hesych. Scribit Pollux, εἰλεοὺς sicut & χειὰς, propriè serpentiũ esse, καταδύσεις autem de aliarum etiam ferarum latibulis dici. ET Ἴλεος, pro eodem apud Hesych.

C. ΚΑΤειλύω, Intego, Occulto. Il. φ, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν. id est ... Eusth. C

Εἰλύω, deriuatum ab εἰλύω, signif. itidē Intego, Inuoluo. Scribitur verò aspero spiritu, vt Gaza & Chrysol. tradũt.

Εἰλυσπάω, ῶ, Voluendo traho. volunt enim hoc vocab. cōpositũ esse ex εἰλύω & σπάω. Εἰλυσπᾶσθαι verò propriè dicuntur vermes & serpentes qui sese in arctum colligentes & posteriora attrahentes, progrediuntur. Quod eleganter Virgil. expressit de serpente loquens, -tractu se colligit anguis. Pollux lib. 5, titulo περὶ τὸ ἑρπετὰ ... postquam veluti synonyma enumerauit: ... addit, τὸ εἰλυσπᾶσθαι simile aliquid ... VNDE Εἰλύσπασμα, eiusmodi motus. Eust. (Scribitur verò ET Ἰλυσπάω per ι simplex, vt annotat Eusth. ex Rhetorico lex. multa vocabula eiusmodi duobus modis scripta fuisse apud antiquos, vt εἴσω & ἴσω, sic εἴλη & ἴλη.) ET C. Κατειλυσπάομαι, idē quod ... D

Εἰλυφάω, Verso, Torqueo. Il. λ, ... εἰλυφόων ἄνεμος φέρει. Hesiod. Theog. ... ET Εἰλυφάζω pro eodem. Il. υ, ... εἰλυφάζει. ‖ Neutraliter quoque ponitur pro passiuo. Hesiod. Asp. ... εἰλύφαζε ... Eminus versabatur aut torquebatur. E

ΕἼΛΑΡ, Propugnaculũ intra quod nos cōclusos cōtinemus ad vim extrinsecus arcendā. ... sic. n. ā grām. exponitur, deriuatibus ab εἴλω seu εἰλέω ... Il. ξ, ... Et alibi apud Eust ... εἶλαρ, quod exponit ... Apud Suid. scribitur εἶλαρ, spiritu aspero. F

ΕἼΛΑΜΙΔΕΣ, αἱ, Plur num. εἰλαμίδες Polluci dicuntur μήνιγγες (i. membranæ) duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ ... εἰλεῖσθαι.

ΕἼΛΗ, ἡ, Agmen, Grex. ab εἴλω quod est In arctũ cogo, Congrego. vt κατ' εἴλας, Gregatim apud Herodot. Et εἶλαι ἱππέων, Agmina equitum. Eust. est ἡ τάξις. Suidæ ἡ ... Sunt qui turmam exponant. ‖ Eidem est etiam ... Foramen. Scripturā verò hanc τὸ εἴλη vsurpari ... apud antiquos vsitatam fuisse tradit ex lex. rhet. Eust. simul annotās ET Ἴλη pro eodē scribi: quæ scriptura præcedēte lōgè vsitatior est: sed alterā etymologiæ causa præposui. Plut. Lycurgo, de adolescentibus Spartanis, ... κατ' ἴλας ... Gregatim, Agminatim. Callim. hymno in Dianæ balnea, ... nympharũ ... schol. Soph. Aiace, ... vt schol. annot. dicēs propriè esse ... Peculiariter verò ἴλη vocabulũ militare est, i. agmē sexaginta quatuor equitũ, vt in ord. mil. exp. Alā alii interp. alii turmā. HINC Ἰλάρχης, ου, ὁ, Præfectus agmini equitum 64. Turmarius, vt v. l. interpr. Ἰλάρχαι ibidem, Præfecti elephantis octo, hoc G H

[illegible] Principes. [illegible] Ἰλαρχία, Functio A
[illegible] ἀρχία, Dux turmæ, seu Agmen militum
[illegible] il. annotatur. [illegible] Ἰλαδόν, Turma-
[illegible] m, Cōfertim, Magno agmine. Il. β, – [illegible]
[illegible] ἀγρομένων. Hesiod. Erg. [illegible]
[illegible] Γηϊάδος.

[illegible] procella, Turbo. Ex ἄειν id est spirare, & εἰ-
[illegible] oluere, seu intorquere. Vnde & exponi-
[illegible] [illegible] id est, ad verbum, Flatus conuo
[illegible] ctus. & à Suida ἄελλα explicatur [illegible]
[illegible] [illegible] B
[illegible] [illegible]. Iliad. β, – [illegible]
[illegible] loco formam etymologiæ esse vult Eu-
[illegible] ἄελλα deriuetur ab εἰλεῖν. Sed tenendum
[illegible] xi, ex ἄειν & εἰλεῖν fieri, non ex εἰλεῖν dun
[illegible] m autem hanc etymologiam ἄελλα esset
[illegible] spans mare. nam & obseruaui auram di
[illegible] e, pro εἰλεῖν (vnde fit ἄελλα) sicut & cri-
[illegible] illus, εἰληθείς, [illegible]. Quod & Re-
[illegible] vt in hoc versu quem Marcus Seruius ci
[illegible] ro, Tenera recrispat aura tremulos si- C
[illegible] errorem esse in vulgat. edit. contendo,
[illegible] remulo sinu freti.

[illegible] καὶ ἡ, Densos habens capillos, apud So-
[illegible] asse significat habentem capillos variè
[illegible] patos. Quæ significatio eo magis mihi
[illegible] idem apud Latinos crispus capillus di-
[illegible] seu intortus, pro εἰληθείς: & aura crispare
[illegible] vnde & ἄελλα.

[illegible] ὁ καὶ ἡ, Cum procella seu procellis pu-
[illegible] ἀελλομάχον, Lucrum cum procellis cer- D
[illegible] lucrum cuius gratia cum procellis certan-
[illegible] Anthol. epigr. l. 3, – [illegible]
[illegible] Ἀελλομάχον.

[illegible] ὁ καὶ ἡ, Ex ἄελλα & πούς. qua si quis dicat
[illegible] ad verbum, Procellipes, aut Turbinipes. Id est, Velox
tanquam procella. Philodemus in Anth. epigr. [illegible]
[illegible] ἀελλοπόδων.

Ἀελλόπος metri causa dicitur interdum pro ἀελλόπους. Iliad. ω, [illegible]
vt [illegible] pro [illegible]. Eodem sensu alibi [illegible] ab eo
[illegible] vocatur. q. d. ventipes, id est, pedes habens similiter E
vento celeres. | Sed Nonnus declinauit ἀέλλοπος,
(nam secundum hanc declinationem puto accentum
collocandum in antepenult.) ἀελλόπου, ἀέλλοπι. quū ἀ-
[illegible] [illegible] dixit.

Ἀελλάδες, ων, ὁ καὶ ἡ, Procellosus. | Ἀελλάδες ἵπποι, Ve
loces equæ. ταχεῖαι, inquit Suidas: addens hoc esse tra
gicum. Hesychius autem vult (si mendo caret eius
exemplar) ἀελλάδων ἵππων esse apud Sophoclem in Œdi
pode tyranno pro ταχέων, id est velocium. Apud eū- F
dem paulo ante est ἀελλαίων expositum ταχέων, fortasse
pro ἀελλάδων. alioqui ἀελλαίων genitiuus esset ab ἀέλλα,
vt [illegible] à [illegible].

Ἀελλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Procellosus. Turbinis in morem conuolu
tus. vt Iliad. γ, – κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. id est δίκην ἀέλ-
λης συνεστραμμένος, vt ait Eustathius. hoc est, In morem
turbinis conuolutus seu conglobatus puluis. Virgil.
autem puluerem nubem dixit.

Ἀελλήεις, idem: vnde ἀελλήεσσα fœm. gen. Pro cellosa. A-
pud Nonnum [illegible], cita via & velox. vt ἀελλά- G
δες exponitur ταχεῖαι à Suida.

Ἀελλίζω, F. ίσω, Conuoluo, Vario. ἀελλάζ, στρέφων, ποικίλλων.
item [illegible]. Et [illegible], Hesychio.

ΕἸΜΙ', Sum. Præt. imperfect. ἦν, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero. Cætera partim ex sequentibus exem-
plis, partim ex grammat. pete. Hom. Il. ω, Μυρμιδόνων
δ' ἐξ εἰμί, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρων
δὲ [illegible]. Ἑξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰ-
μι. Sed pro ἐξ εἰμι scribitur & coniunctim ἔξειμι Od. ι,
Εἰμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς &c. Il. φ, Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐρι- H
βώλακος. quibus in locis retrahitur in priorem syllabā
accentus, ob elisum ι. (in hoc tamen posteriore loco
sunt & qui pro εἶμι accipiant, de quo infrà) Eodem li-
bro, Οὐδ' αὐτὸς νέος ἐσσί. vbi ἐσσί poeticum est pro εἶς, quo
ipso vtitur alibi. vt Il. φ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Est & infin.

ἔμμεναι vel ἔμμεν apud eundem itidem poeticus, sicut
& ἔμεν, aliáque multa quæ docebunt grammat. Cæte-
rùm obseruandum est Il. ω hoc loquendi genus, Οὕτω
ποι τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις ad verbum, Hæc ita
sunt, pro Hæc ita se habent. Est autē in soluta etiā ora-
tione frequentissimum hoc verbum, & variis modis.
Ac simpliciter quidem pro Sum, vt πένης εἰμί, vel πέ-
νης εἰμί. Sic ἀγαθός εἰμι, vel κακός εἰμι: quæ etiam inuertū-
tur, vt εἰμὶ πένης &c. Et cum neutro nomine, ἀσφαλές
ἐστι λέγειν. Demosth. De Cherron. Tutum est dicere. Hūc
autem aliósque vulgares huius verbi vsus passim apud
autores lector inueniet, adeo vt afferre exempla mini-
mè necesse sit. At de cæteris dicam, ea exemplis pro-
bans. Primùm igitur vt Lat. dicitur cum genitiuo, Nō
cuiusuis est hoc facere: ita puto dixisse Thuc. οὐ παντὸς
ἐστι πάντας [illegible]. Idem verò dixit lib. 1, τὸ δὲ ναυτι-
κὸν τέχνης ἐστίν, vt Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Ar-
tem requirit, vel Arte opus habet. At quod ex eodē
affertur, ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellum
ope armorum. Vtuntur hoc verbo cum genitiuo, &
vbi Lat. verbo Sum, cum ablatiuo. vt Aristoph. Pluto,
τοιοῦτοι τοῦ τρόπου τυγχάνω εἰμι ἀεί, Hoc sum ingenio, vel, Prædi-
tus sum hoc ingenio, seu his moribus. Aliquando
verò εἶναι cum genitiuo reddi ad verbū nō potest: vt εἶναι
ἑαυτοῦ, Sui iuris esse, vel Mentis suæ potestatem habere,
B. 84 ex Basil. (huic autem opponitur, ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι,
pro Extra se esse, Mente alienatum esse, Bud. 77) In-
terdum verò inter hoc verbum & genitiuum subau-
ditur εἷς. vt Aristophanes, εἶ γὰρ τῶν φίλων, es enim ami-
corum: subaudi vnus. Vel, Es de numero amicorum.
Idem, εἰμὶ τῶν πονηρῶν. Gallicè eodem modo loquimur,
Tu es des amis, Tu es des bons. Sic & Gregorius, κἀγὼ τῶν ἐ-
παγγελλομένων εἰμὶ τὸν νόμον. Vt autem in his loquen-
di generibus subintelligitur εἷς, ita puto subintelligi
φίλος, quum dicitur ab Isæo εἶναι Θρασυμάχου Νικοστράτου,
& à Demosthene, Φιλίππου ὤν. Interdum verò additur
πατρός. (Quòd si subaudiri ibi φίλος dixero, itidem δοῦλος
subaudiendum esse apud Demosthenem dicā in Νεαί-
ρας [illegible]. Budæus tamen. pag. 103 scri-
bit εἶναι illic quidem esse pro γεγονέναι, at hic pro δουλεύ-
ειν. Vide & pag. 84. At verò quo dicunt Græci mo
do εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, (quo vtitur Plato) eodem Galli
Ie suis de ceste ville. nobis enim de genitiui est nota.
Item, vt τοῦ γένους εἰμὶ à Xenophonte dicitur pro Agna-
tus sum, ita Galli Ie suis de la parenté (Budæus autem hoc
loquendi genus figuratum esse vult pag. 84, sicut & il-
lud εἶναι ἑαυτοῦ) Denique, vt legimus apud Lucianum,
πόσου ἐστὶ τοῦτο, (quo vtuntur & alii) pro Quanti pretii
est, vel Quanti æstimatur, sic Galli, De combien est il? cum
de genitiui nota, vti dixi. | Εἶναι cū datiuo periphra
si seruit aliis linguis non vsitatæ: vt ἦν μοι βουλομένῳ,
pro Volebam, de quo alibi dictum est. Sic & ἦν αὐτοῖς
[illegible], pro [illegible]. At ex Philostrati He
roic. afferunt vulgata lex. εἰμὶ [illegible] τοῦ Αἰνείου ταῖς μάχαις,
pro Haud secus atque Æneas in pugnis versor. | De
constructione autem infinitiui εἶναι cum datiuo, iti-
démque cum accusatiuo, lege Budæū pag. 57 & 58. vbi
& subaudiri aliquando docet. | Seruit porro peri-
phrasi hoc verbum non solùm cum illo dat. sed & cum
participio, vt εἰμὶ [illegible] pro [illegible]. de quo lege Bu
dæū pag. 136. Alicubi verò infinit. εἶναι vacat etiam
omnino, vt in ἑκὼν εἶναι, & τὸ νῦν εἶναι, vel τὸ τήμερον εἶναι, de
quibus scribit Bud. pag. 394 & 395. | Nonnunquam
ponitur hoc verbum in indicatiuo modo, sequente
participio, vt φανερὸς ἦν δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, Xe-
noph. | Dicitur & τυγχάνω ὤν pro εἰμί, de quo vide
in Τυγχάνω. | Vtuntur præterea præt. imperfecto hu
ius verbi pro præsenti, dicentes ἦν pro ἐστί. & apud phi-
losophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστι. quorum exempla Bud.
habet pag. 101.

Εἰσὶν οἵ, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἵ. Itē ἔστιν οἷς &
ἔστιν οὕς, necnon ἔστιν ὅς, & ἔστιν ἐν ὅτῳ, præterea οὐκ ἔστιν ὅ-
πως, & οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ, vide apud Bud. p. 1098 & 1099.

Εἰμὶ autem cum præpos. varias interpr. accipit. Cum
ἐν interdum reddi potest ad verbū Gall. sermone. vt εἶ-
ναι ἐν πενίᾳ, Estre en pauureté. q. d. Esse in paupertate, pro

pauperem esse. Tale est apud Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Nonnunquam redditur Versor, vt εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr. Versor in malis, Constitutus sum in malis. Alicubi verò obseruaui (apud vet. præsertim scriptores) εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: vt ἐν δυνάμει εἶναι per δυνάσθαι, & ἐν ἀγνοίᾳ εἶναι pro ἀγνοεῖσθαι, Thucyd. Sed alicubi cum verbali resoluitur in pass. verbum, vt ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Demosth. in εἰσαγγέλλεσθαι, deferri. Sæpe verò εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum. vt Pæd. lib. 3, & 6, ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat. Vel (vt Bud. interpr.) Hæc agebat, Hæc accurabat. Εἰμὶ autem cum ἐπὶ & πρὸς, aliisve præpos. vide in illis: itidem verò & ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, vide in Ἐν.

Ἔστι, Licet, & ἦν, Licebat. Il. ξ, Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Odyss. ι, — ἔστι μὲν εὕδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν. Exempla autem huius significationis ex prosa, vide apud Bud. pag. 102 & 103. vbi & Latini Esse talem ostendit vsum.

AT Ἔστω in naturam aduerbii transiit. Ἔστω (inquit Bud.) apud Demosth. identidem pro Age verò, Iam verò. vt ἔστω. εἰ δὲ σε ἐρωτᾶ τις. Idem, ἔστω. ἀλλὰ νὴ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου ἐξεδίδοσαν. Addit significare apud eundem, (vt & apud Platonē interdum) Præterea. Affert & hunc eiusdem locum, ἔστω. τῶν δὲ χρόνων ἀρχή τις. Perinde (inquit) ac si dicat, Esto vt præteritorum ratio reddenda sit. vel, Hoc concedo. In v. lex. exponitur etiam Sit ita, & Sic fiat: vocatúrque aduerbium concedentis & permittentis, afferturque ex Plat. De republ. 2, ἐγὼ δέ σοι ἔστω πῶς χαμαὶ τοὺς μύθους λεγομένους εἶτε ἐρῶ, καὶ καταπειθόμενος ἢ ἀπειθήσομαι. Et ex Aristoph. ἔστω. περιμενῶ ὁπόθεν τις τῆς ᾧ φύσεως ἀπαλλάξας. Dicitur & ἔστω δὴ apud Plat. in Symp.

Ὤν, (ET Ἐὼν poet.) Qui est, Ens. (non Existens) Interdum verò ὁ ὢν dicitur peculiariter de Deo, vt ostendit Naz. Ὂν pro ὄντως, vt ἄδηλον ὄν, pro ἀδήλως ὄντος apud Thucyd. Sed talia ex grammat. petenda sunt. ‖Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ & irritæ. Et ἡ μὴ οὖσα δίκη, Iudicium nullum. At verò δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio sensu dicunt, iustitium significantes. Vide Bud. p. 24 & 110. In vulg. lex. ἡ οὖσα πόλις ex Demosthene, Salua & incolumis. In iisdem ἡ οὖσα ἀρχὴ pro vera, ex Platone: vt ἡ οὐκ οὖσα, pro falsa, ex Sophocle. Huc pertinet τὸ ὄν, pro vero, item pro veritate apud Plat. ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξευρετικόν. Sic πάντα, Pausan. in Corinth. Φωκεῖς δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεσπιάδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, vel Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit λευκοτέρα τοῦ ὄντος, in Œcon. pro Albior quàm reuera esset. HINC Ὄντα, ET Τὰ ὄντα, (& Ταὐόντα etiam, vt alicubi scriptum reperitur) ITEM Ὄντως aduerb. pro Verè, Reuera. Plato De republ. 1, οἱ τῷ ὄντι ἀληθινῶς ἄρχοντες. Idem in Timæo, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. quod Cic. interpr. Nec vnquam esse verè potest. Dicitur & ὄντως που, quod exponitur etiam Nimirum, Vtique.

Τὰ ὄντα, Bona, Facultates. vt & τὰ ὑπάρχοντα. Plutar. in Antonio, ἀφῃροῦντο γὰρ ἀνθρώπους αἰτιώμενοι τὰ ὄντα. quod postea dicit οὐσίας.

Οὐσία, ἡ, Essentia. Et secundum quosdam, etiam Substantia. Quintil. lib. 3, cap. 6, Ac primùm Aristoteles elemēta decem constituit circa quæ versari videatur omnis quæstio: οὐσίαν quam Flauius essentiam vocat: nec sanè aliud est eius nomē Latinum: sed ea quæritur An sit. Hæc ille. ‖Οὐσία pro ente & vno apud Platonē De rep. lib. 7, p. 95, inquit Bud. Alii Substantiam interpretati sunt. quod tamen distinguendum nonnulli putarunt. Sic & Bud. apud Phil. De mundo, οὐσίαν vertit essentiam, at ὕπαρξιν substantiam. Idem B. p. 137 C. οὐσίαν esse scribit rationem substātiæ, vbi ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως discernitur. Cicero in Plat. Timæo οὐσίαν vertit materiam, p. 21 Ciceroniani lex. Sic autem apud Phil. De mundo, οὐσία ἄτακτος redditur Mundi materia incondita, & rudis indigestáque moles. (Cicero tamen alioqui pro οὐσία dixit potius Natura, vt annotat Bud.) Apud Aristotelem verò De mundo, vbi scribitur, πνεῦμα λέγεται ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζῴοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, exponitur Vis vitalis. Cæterum quot modis dicatur οὐσία docet Aristoteles metaph. l. 4. Cuius interpretes de huius vocis interpretatione consule. Hoc certè constat, in interpretādis iis quæ deriuata sunt ab hac voce, receptas esse à nomine substātia deriuatas voces. HINC Οὐσιοποιὸς, Substātificus, B. ex Areop. ET Οὐσιαρχία, Principium substantiæ vel substantiarum, aut Dominium seu imperiū in substantias seu essentias. Areop. τὴν εἰς τὰ πάντα τῆς ὑπεραρχικῆς οὐσίας πρόοδον. Sed & de Deo ab eodem dici testatur B. ET Οὐσιώδης, Substātialis, Essentialis. In v. l. τὸ οὐσιῶδες, pars essentialis, ex Gazæ interpr. at verò ex Polit. Essentiæ ratio. ET Οὐσιωδῶς, Substātialiter, Essentialiter. AT Ἐπουσιώδης, Ad substantiā accedens, vel Substātiæ adiunctus. Ita quidam ex Porphyrio. ET VERBVM Οὐσιόω, Essentiam do, Esse facio. At pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. Substantiari. Sed οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ἐξ ἡμῶν Bud. interpr. Verbum Dei ex nobis substantiam sumpsisse. Idem οὐσίωται vertit Substātia est. apud Philop. in Proclum, ἐπειδὴ μὴ ἐν τούτῳ οὐσίωται ὁ οὐρανὸς, ἐν τῷ εἶναι τὸ πολυπλοκῆς διδαμενίας αὐτοῦ δέρμα. Greg. πῶς γὰρ ἂν ὑπέστη οὐδὲ τὸ πᾶν, ὃ συνίστησι θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος; ET Οὐσίωσις, q. d. Essentiatio, vel Substantiatio, aut Substantificatio. Ad exprimēda enim huiusmodi verba, fines linguæ Latinæ egredi necesse est. COMP. Συνουσιοῦσθαι, q. d. Consubstantiari. Pro Cohærere & cōiunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Aphrod. ex quo affertur in v. l. συνουσιοῦται μονονουχὶ τῇ ψυχῇ pro Essentiæ animi est indita. ET NOM. comp. in ουσιος terminata. VT Ἀνούσιος, Essentia carens. Quod de Deo dicitur à Damasceno, sicut & ὑπερούσιος. Bud. ex Areop. ἀλλ' εἰ μὲν ἀνούσια καὶ ἄζωα τὰς ὑπὲρ ἐπίθετα τὰ ἱερὰ καλῶς ἂν ἔχοι ὁ λόγος. ET Ἐνούσιος, q. d. Insubstantialis. Id est Substātiæ inhærens vel coniunctus. Quidam Innatus interpr. quia Hesych. συμφυὲς reddit. In v. l. vertitur etiam, Cū omnibus substantiæ propriis consistēs. B. autem ἐνούσιος exponit ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistēs, vel Substantialis. eique opponi dicit ἀνούσιος. ET Ἐπιούσιος ἄρτος Matth. 6, ὁ ἐπὶ τῇ ἡμῶν οὐσίᾳ καὶ ζωῇ ἐπαρκῶν. vel (cum Suida) ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, Panis sustentādis nobis idoneus. Quæ interpretatio aptissimū quidē sensum habet, (meo iudicio) sed similis significationis nominis οὐσία exemplum desidero. Quidā Substātiuū, alii & Supersubstantialē reddiderūt cū vet. interpr. seu Superessentialē. Fuerūt & qui Eximiū seu Egregiū verterint: q. d. non vulgarē sed eximiū illū qui de cælo mittitur. tāquā ἐπιούσιος idē sonāte quod περιούσιος epist. ad Titū cap. 2. (nā ibi λαὸν περιούσιον quidā reddiderunt etiam Populum egregium, & quasi reliquas substantias antecellentē. quum tamē alioqui plures Peculiarē verterint.) Sed hæc omnia coacta sunt. ET Ἑτερούσιος, Alterius seu diuersæ essentiæ. cui opponitur ὁμοούσιος apud Greg. ET Μονούσιος, Cuius substātia sola est. id est Solus in suo genere & nihil suæ substātiæ simile habens: vt sol, luna, cælum, in v. l. ET Ὁμοούσιος, Eiusdem essentiæ, Consentialis, seu Consubstantialis apud Greg. ITEM Ὁμούσιος pro eodem in v. l. Sunt tamē qui distinguenda putent. VNDE Ὁμοουσιότης, Consubstantialitas.

Οὐσία, & interdū plur. num. οὐσίαι, Substātia, Facultates, Bona. quæ simili appellatione, τὰ ὄντα etiā, nec non τὰ ὑπάρχοντα dicuntur. Dem. ad Phæn. ὤμοσε τὴν ἀπόφασιν δώσειν μοι τῆς οὐσίας. Et plur. idē, αἱ τῆς οὐσίας κεκτημένοι. Et ἔγγυος οὐσία, vide apud Budæum. Vertitur & Patrimonium: alicubi verò & Pecunia. HINC Ἐπιούσιοι pro πολυκτήμονες (id est Opulentus) teste Hesychio. ET Ἀπουσιάζω, i. Partē substantiæ meæ do, vt οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν ἀπουσιάσας, i. μέρος τῆς οὐσίας δούς. inquit Bud.

Οὐσία, idē, quod συνουσία, κοίτη, vt schol. Soph. exp. illud Thrach. καὶ [ἔκλαιεν] τὰς ἀπαιδας εἰς τὸ κοινὸν οὐσίας.

C. Ἄπειμι, Absum. Plutar. in Numa, ᾧ δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Et cū genitiuo Aristoph. Neb. ὅπως δ' ἀπέσει γνωσίδομος ἐμοῦ. Et inserta præpos. ἀπὸ, Aristot. Œcon. 2, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. VNDE partic. Ἀπὼν, όντος, ὁ, Absēs, Fœm. est Ἀποῦσα. A QVO Ἀπουσία, ας, ἡ, Absētia. ‖Item Defectus. ἀπόλειψις. Hesych. ‖Ἀπουσία in foro seu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduersaria iis qui suos αἰτιάσεις per cau-

...dinis vel absentiæ excusarēt, aut aliquam ...sam habere causarentur. v.l. Pollux lib. 8 ...solitam scribit περὶ τῶν ἀπολειπομένων πρὸς ἐπὶ ...φαίνεσθαι ἀρρωστίας ἢ ἀποδημίας.

... Aristoph. Pluto, τὰς χεῖρας ἐπὶ πολλὰς ἐνεῖναι ... σέμνον δὲ ἐνεῖναι τῷ γράμματι. Interdum ... abundantiuè Xenophon, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ ... le est apud Aristoph. οὐκ ἔνεστι ἐν τῷ ... Prouerb. ἔνεστι καὶ μύρμηκι χολή. Affertur ... pro Inter hos ero. Sed sine dat. & ... χρόνος, Intererit tēpus, pro intericietur. ... Aristoph. Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι αἰσθάνεως ... Et partic. Ἐνών, Qui inest. Xen. οὐκ ἐνό-... Plato, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ.

...ἔξεστι. Demosth. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν ... Luc. ἔνεστί σοι ποιεῖσθαι. ET ἔνι pro ἔνεστι. vt ... Luc. ET συνειδότα ὡς ἔνι μάλι-... Herod. Ab huius partic. pl. τὰ ἐνόντα signi-... re licet, Quæ in nostra potestate sunt, vel ... rarum virium. Vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. ... Quantum fieri potest. Sic autem accipi ... τὰ ἐνόντα, Luc. 11, v. 41. nisi adiiciatur ... ... exempl. annotatum est in editione ... citur pro eodem τὸ ἐνόντα ... ab eodem ... verò ἐνόν impersona. Quū liceat, vel lice-... ossit vt. Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως ... ... αὐτοῖς ... καὶ τὴν ... ... m infinit. vt ἔξεστι ζῆν ... Demo-... ... vt dixit quidam Latinus ... on licet esse tam disertis. Xenophon di-... τοῖς κρατίστοις συνδιαλέγεσθαι ἐπὶ τὰς χεῖρας ἰέναι. ... fine infinitiuo: vt apud Isocratem Euag. ... οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, Nihil tale licet, ... concéditur. Et ἐξέστω liceat, apud Demo-... infinit. Ἐξεῖναι licere. ITEM Ἐξόν, Quum ... Quum liceret. Pro quo ἐξεόν apud Herodot. ... Ἐξουσία, (vt à Licet fit Licentia) Potestas, Auto-ritas, Ius. Quod Stoici dicunt ἐλευθερία, ἐξουσία αὐτο-πραγίας, Cic. vertit, Libertas, est potestas viuendi vt ve-lis. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύναμιν copula-runt. Et apud hunc legitur etiam lib. 1, ... ἤδη δι-... τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας. vbi Polit. vertit Imperium. Thucyd. ἐξουσίας cum genitiuo ... iunxit, vbi Licentiam commodius quis verterit quàm Potestatē. Interdum cum infinitiuo, ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xenoph. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundē. quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Cætera vide apud Bud. pag. 1040. HINC Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum genit. apud Lucam cap. 22 Euāg. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, qui potestatem habent in eas. Et pass. apud Paulum, 1 ad Cor. 6, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub vllius rei potestatem. Sed ἐξουσιάζω affertur & pro Potestatem do, ex Ecclesiaste. At neutrius vsus verbi huius affertur ex classicis scriptoribus exemplum.

ET Ἐξουσιαστής, Dominus, itidem ex Græc. interpr. apud Esaiam. AT Ἐξουσιαστικός, Ex potestate procedens, seu autoritate, Autoritatem præ se ferens. vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Grammatici autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt, ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, & cætera id genus. ET Ἐξουσιαστικῶς, aduerb. Cum potestate, Imperiosè. Item Licenter. vnde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius, vel Maiore cum licentia, ex Polybio affertur, ... τὸν Ἀντίοχον ... ἐν Χαλκίδι διατρίβειν ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτῷ. COMP. Αὐτεξούσιος, Sui potestatem habens, Qui sui iuris est & suæ potestatis. Cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον quod Latini theologi Liberum arbitrium appellarunt. Vide Bud. Comm. ET Καθεξούσιος, itidem Qui suæ potestatis est, quod tamen affertur sine exemplo. VNDE Κατεξουσιάζω, Potestatem exerceo. Matth. 20, κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. ET Ὑπεξούσιος, Alterius potestati subiectus. q.d. Qui est sub potestate. Cui opponitur αὐτεξούσιος, vt dictum est. HINC Ὑπεξουσιότης, Subiectio. quo vtitur Theophilus in Instit. sicut & præcedente.

C. Ἔπειμι, Sum super, Supersto. Il. β, v. 259, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ἐπιμέ-νω non ignoro. Aristoph. ἡ χεὶρ ἔπεστ' ... Herodot. ἔπεισι ἐπὶ ... χηλαί, Sunt insuper. Adduntur, vt in v.l. Et τῷ οὐ πύλαι ἔπεισι ex eodē Herod. pro Cui imminent portæ, Ibidē. Ex Demosth. autem ἔπεστι ... ἢ κίνδυνος pro ἔνεστι, discrimen inest. SIC & Hesych. ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεστι vt ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεστι. vt exponi potest in aliquibus Homeri locis, vel Adest: aut etiam simpliciter Est. Il. α, οὔ τι ἔπι δέος. Od. ξ, οὐκ ἔπι φειδώ. Item pro Sum post. vnde ἐπεσσόμενοι, Qui futuri sunt pòst, Posteri.

C. ΜΕΤειμι, Intersum, Sum inter, Versor inter. Il. ..., μετέσσεται. Et ..., ... μετείη. Et Od. ξ, αὖτις ... μετείη. At verò Il. β, ... μετέσσεται redditur Intercedet.

Μέτεστί μοι τούτου, Sum particeps huius rei. Aristoph. Pluto ... μέτεστι τοῦ χρυσοῦ ... Demosth. μέτεστι ... ... Isocrates, ... τοῖς φαύλοις μέτεστι. Et Aristot. Polit. 2, μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς. vbi redditur, Illis nullū ius assequendi magistratus erat. Et in Participio μετόν (pro quo μετεόν Ionicè apud Herodot.) Thuc. 1, ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquā nullū ius haberent in Epidamnū. Dicitur etiam μέτεστί μοι τινι. Plato Apol. Socr. τῶν τοιούτων οὐδὲν μοι μέτεστι. Et cum μέρος (ac tum in μέτεστι dici potest vacare prǽpos.) vt apud Eurip. Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic & Isocrates, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. ET Μέτα apud poetas & Herodot. pro μέτεστι. vt Eurip. τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; vbi redditur, Quid rei (aut negotii) est tuæ virgini cum Helena? Ex Herodoto autem, τούτοισι δὲ οὐ μέτα pro His non est communis.

Μετουσία, Participatio, Communicatio, Consortium. Xenophon Pæd. 8, ... Πέρσαις καὶ ... εἶναι μετουσίας. HINC Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, Quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, χρύσεος.

C. ΠΑΡειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum. Item Intersum. Il. β, v. 485, Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Et Il. α, Καί ποτέ τι ... παρέοντες. Et παρέμμεναι apud eundem. Demosth. παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. περὶ πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν ..., Quibus non intereram. Sic autem redditur & παρεῖναι τοῖς στρατεύμασι apud Demosthenem. Item πάρεστι τοῖς κινδύνοις. Et cum datiuo personæ, πάρειμί σοι μάρτυς, in v.l. pro κατὰ σοῦ. Xenoph. autem præpos. addidit datiuo rei, παρεῖναι ἐπὶ ... . Sed & πράγματα dicuntur παρεῖναι à Demosthene, πάρεστι πρὸς τὸν καιρὸν τὰ πράγματα. quod vertitur Res in ea sunt temporis conditione. Vt autem Lat. Adesse alicui dicitur pro Patrocinari, sic & παρεῖναι. Demosth. in Phorm. ... παρόντες αὐτῷ καὶ συνδικοῦντες. Lys. ... ... παρόντων. Item πάρειμι pro In promptu sum. Plut. in Ant. ὡς ... πάρεστι χρυσοῦ χαρίσασθαι. vbi tamen magis mihi placet πάρεστι Impersonaliter accipi. Vide Bud. pag. 546. Et partic. Παρών, Præsens, Qui adest. vt Aristoph. ... τὸν οὐ παρόντα, non præsentem: id est absentem. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sed sæpe omittitur substantiuum, & dicitur ἐν τῷ παρόντι (cui Thucydides opponit ἐς τὸ ἔπειτα) & ἐπὶ τοῦ παρόντος pro In præsenti, seu In præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi exponitur etiam E vestigio, Ex tempore. Dicitur & μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc vsque tempus. At quum dicunt, εἰς vel πρὸς τὸ παρόν, non potest subaudiri substantiuum χρόνος. Est autem Thucydidi frequens hoc loquendi genus. vt lib. 2, ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας. Et 3, μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρόν. Isocr. autē τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον. Alicubi redditur etiam Ex tempore, vt & in illo posteriore Thucyd. loco accipi potest. Item, Ex præsenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, vt Thucyd. 6, καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων ... . vbi alii, Ex præsenti copia. Sunt & qui, Pro re nata. Nonnulli, Ex conditione præsenti, vel Ex præsenti statu. Sic verò τὰ παρόντα & singul. interdum τὸ παρὸν appellant præsentem rerum statum. vt Demosth. Philipp. 1, ὡς ... ... τὰ παρόντα ἀγαπητέον εἶναι. Interdum verò τὸ παρὸν aliter, eodem tamen sensu, redditur. vt Thucyd. 1, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο ... τὸ παρόν, hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. au

tem apud Luc. τὸ παρὸν ἐπ' ἔθνος interpr. Quum compo- A suetis quod instar. HINC Συμπάρειμι, Vnà præsens sum, Vnà adsum.

Πάρειμι motus signif. habens (vt Adsum interdum) cum εἰς vel πρὸς, aut ἐπὶ, vel certè aduerbio ad locū: vt Thuc. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι ἐν ὀλυμπιάζι παρεῖναι. Xenoph. παρεῖναι ἐς τὴν αὐτὴν χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας. vbi redditur Adesse. At παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερά, vertitur Interesse sacrificiis. HINC παρὼν non est solùm Præsens, sed & Aduenìens, seu Veniens. vt Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα Æschini, Venientem. Bud. B 547. ET Παρουσία non solùm Præsentia, sed etiam Aduentus. Pro præsentia, Synes. ... σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας. Et Herodianus, ... τῆς αὐτοῦ παρουσίας. At pro aduentu Thucydid. 1, ... Plut. Cam. ... τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Et παρουσίαν ἔχει pro πάρεστι ex Soph. Aiace. HINC Ἐπιπάρειμι, cuius participium ἐπιπαρὼν pro Superueniens, ex Luc. affert Bud. ἄλλων πρὸς ... ἐπιπαρόντας.

Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas est. Aristoph. Pluto, C πάρεστι χαίρειν. Demosth. De falsa leg. ... At verò πάρεστι κλαίειν Eurip. Flendi occasio adest, vel præbetur. SED πάρα sæpe dicitur in hac significatione. vt Sophocl. in Aiace, ... πάρα. Ponitur tamen πάρα & pro πάρειμι, vt Hesiodus, πάρα δ' ἔργα ... Et Il. α, πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι. Affertur verò & pro πάρεστι ex Aristoph. Retinet & particip. παρὸν hanc signif. vt ... pro Quum liceret, seu Facultas adesset: aut Quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς ... Plut. Fabio, ... D ὁ Ἀννίβας.

C.1. Συμπάρειμι, Simul adsum, Vnà adsum.

C. ΠΕΡΙ´ειμι, Superior sum, Supero, Antecello. vt Il. α. Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Πολὺ περιεῖναι ... Thucydides lib. 8. itidémque alibi pro Victorem esse. Herodianus, τύχῃ καὶ ... περιεῖναι. ‖Περιεῖναι, Superesse, (vt Terentius dicit, Cui tanta erat res & supererat) Abundare. Plutarchus Lycurgo, ... Basil. de Timotheo, ... Demosth. in malam partem, ... Hinc ἐκ περιόντος, Ex abundante, Facultate superiore. E ‖Περιεῖναι, Superesse, pro Reliquum esse, Restare. τὸ περιὸν τῶν χρημάτων, Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro reliquiis exercitus dixit. At verò apud Plutar. ... Bud. vult esse, Reliquum hoc fuit tantùm, vel Ad extremum contigit. Idem apud Demosthenem, ... sequente infinit. reddit, Superest facultas, vel Saluum est & integrum, Abūdè licet. vide pag. 430. ‖Περιεῖναι Superesse, id est Superstitem esse. F Vnde περιών, Superstes. Herodian. 4, ...

Περιουσία, ας, ἡ, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstantia. περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et περιουσία ... Et περιουσία τῆς ἀτυχίας, Aristid. At Polyb. plur. dixit ... Item περιουσία δυνάμεως, Synes. Et περιουσία ῥώμης καὶ πλούτου. Philo. Et in mala etiam partem interdum, apud Demosthenem, ... At quū περιουσία sine adiectione ponitur, de abundantia opum G dicitur, vt apud Herodianū. Sic & apud Aristophanem περιουσίας exponitur πλούτου: vbi scribit, ... Ex Xenophonte quoque affertur περιουσίαν ποιεῖν pro Rem facere, Augere rem familiarem. Interdum verò περιουσία est Luxus. vt Polyb. ... Idem, περιουσίας χάριν ... ‖At ἐκ περιουσίας pro Ex abundanti, Abundè. Demosth. Pro corona, ... Tantum est otii nactus vt ei abunde vacet me accusare. Vide Bud. pag. 51. HINC Περιούσιος H λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, Peculiaris populus, atque ita redditur & epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem huius signif. ratio esse putatur quòd περιουσίας vocent Græci ea quæ quum supersint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habētur. Existimatúrque fictū ab iisdē Græcis interpretibus vocabulum, quod postea theologi Græci (sicut & D. Paulus) retinuerunt.

Περιεσωσία, Incolumitas. vt ἡ ... περιουσία, Demosth. Hanc incolumem esse, Hanc superesse. Vide Bud. p. 53.

C. ΠΡΟΣ´ειμι, Insum, Aristot. Ethic. 5. cap. 8, ... Sic Philo De mundo dicit ... προσεῖναι, quatuor oportere inesse. Xen. ... Et in partic. apud Isocr. Panath. ... Demosth. ... Et sic sæpe Salust. vt Prorsus multæ facetiæ multusque lepos inerat. Bud. ‖Πρόσεστι, Etiam est, hoc est καὶ οὕτως ἔστι, vt Bud. explicat, citans hoc exemplum, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, Non etiam illud erat. Sic in vulg. lexicis, πρόσεστι ἡ ὕβρις, Insuper accedit iniuria. Eidem B. πρόσεστι est καὶ ... Superest. vt ... sic Demosth. vtitur. Idē τὸ πρόσον pro excurrente summa accipit, ... καὶ τὸ πρόσον. B.

C.1. Συμπρόσεστι, Simul etiam est. Psalm. 94. μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ προστάγματι, Ne tibi simul etiam sit, Ne particeps sis. Seu, (vt interrogatiuè vulgata Hebraici textus versio habet) Nunquid particeps erit tui thronus insidiarum?

C. ΣΥ´Νειμι, Vnà sum. Herod. lib. 6, ... Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, Et amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur & σύνειμι συνουσία. vt apud Xenophontem, ... ἐν ταῖς συνουσίαις ... τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, In conuentibus quibus intersum vnà cum iis qui rempublicam administrant, In cœtibus quos celebro vnà cum, &c. ‖Σύνειμι, Conuersor, Consuetudinem habeo. Eurip. ... Aristoph. ... Plut. ... lod. lib. 8. nam οἱ συνόντες sunt Qui nobiscum conuersantur. Demosth. contra Neæră, ... in vtriusque contubernio alternis diebus futuram. B. ‖Συνεῖναι, Disserere, Sermocinari, In conuentu aut conuiuio disceptare, Disputare, Commentari, vt philosophi inter se faciunt. Bud. ex Plat. Prot. ... ‖Συνεῖναι de mare & fœmina dictum, est Rem seu consuetudinem habere, Consuescere. Xenoph. Pæd. 3, ... ‖Συνεῖναι, est quoque Cum aliquo facere, A partibus alicuius stare. Thucyd. lib. 4, ... Eodem libro, ... ‖Συνεῖναι est etiā idem ferè quod προσεῖναι, id est Præterea seu insuper esse. sic enim accipit Soph. schol. illud Aiacε, ... Et præterea mihi Aiax est tanquam imminens athleta, seu Præterea instat & imminet mihi Aiax tanquam insurgens athleta. ‖Copulatur interdū cum rebus inanimatis, & tunc interdum verti potest Consuetudinem habeo, Versor: interdum commodius per verbum. Nazianz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι τοῖς βίβλοις, Cōmercium & consuetudinē habere cum libris, Versari inter libros, seu legere libros. Synes. De insomn. loquēs de l. suo, ... Qui ingenio philosophico eum legent. Idē, ... In bona spe sis, Bona spe foueatis. Aristoph. Pluto, συνεῖναι πόνοις, Labores adire. Luc. ... honestè victuros. Et in mala partem apud eundem συνεῖναι ... βίῳ, turpem & sordidam vitam agere. Sic apud eūdem ... Dicitur & σύνειμι ... pro Somnians, & ... pro Esuriens, & νόσῳ συνὼν pro Ægrotans.

Συνουσία, ας, ἡ, Conuersatio, Consuetudo familiaris. Isocr. Paneg. ... Plut. Symp. ... adhibens consuetudinem iam

hominum prudentum. ¶ Congressus, Colloquium, A
Cœtus, Conuentus. Synes. Ep. 137, [illegible] Congressus
[illegible] apud eundem
inibit. Plato Gorg. [illegible] τὰς συνουσίας, Colloquia &
[illegible] dirimere. Isocr. ad Philip. τῆς συμβουλίαν
[illegible] non per literas colloqui, sed
[illegible] Arist. Pol. 5, [illegible]
[illegible] σύλλογος, cœtus, conuentus. ¶ Dispu-
[illegible] Plat. Protag. [illegible] B
[illegible] συνουσίαν [illegible]. Vnde mox subiicit,
[illegible] βούλῃ διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι [illegible]
¶ Conuiuiũ. Bud. ex Plat. Sympos. [illegible]
[illegible] τῆς ἐν τῇ [illegible] συνουσίας. Plutar. Symp.
[illegible] cœtus in-
[illegible] conuiuales. ¶ Consuetudo venerea, Coitus.
[illegible] Pæd. 6, [illegible] λόγους αὐτῷ περὶ συνουσίας.
Xenophon. [illegible] lib. 1, de Marcia Commodi concubina, [illegible]
Herodian. [illegible] διεβάλλετο. Plutarch. De defectu orac. lo-
[illegible] Pythia, συνουσίας [illegible] τὸ σῶμα, à rebus venereis C
[illegible] Arist. Polit. [illegible] Plutar.
[illegible] πρὸς τὰς συνουσίας [illegible], proni & procli-
[illegible] ad res venereas. Idem Problem. [illegible]
[illegible] res venereas incitat. Idem Sympos. de sali-
[illegible] συνουσίαν ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. ¶ Συνουσία,
[illegible] Theophr. De hist. pl. [illegible]
[illegible] v. l.
[illegible] eundem cœtum conuenio. Itẽ Coeo. Athen.
[illegible] συνουσιάζουσι καθ' ἑταιρείας. VNDE
[illegible] οῦ, ὁ, Coitus, Suid. AT Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, D
[illegible] familiariter cum aliquo congreditur, Qui familia-
[illegible] ritèr vtitur. Item Discipulus. Plut. [illegible]
[illegible] συνουσιαστής. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συνου-
[illegible] ἀφελέσθαι, ab eo volens auertere discipulos.
ET Συνουσιαστικός, οῦ, ὁ, Facilis ad congressus familia-
res, Facilis ad cœtus conuiuales. Aristoph. Vespis,
[illegible] συμποτικός [illegible]
[illegible] συνουσιαστικός.
Ξυνουσιαστικός.
C. Ὕπειμι, Subsum. Hesiod. [illegible]

ΕἾΜΙ,

Eo. Et sæpe Ibo. Il. α, Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς E
ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Il. α, Εἶμι, καὶ οὐχ ἄ-
λλον ἄνακτος [illegible]. Sic Od. ρ, — ἐγὼ δ' εἶμι [illegible]. Itidem
Thucyd. lib. 1, [illegible], εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔ-
ταιρον. Est etiã Venio. & ita quidam Od. α interpr. εἶς,
venis, Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; vbi tamẽ
& pro Es sunt qui accipiant. sicut & Il. φ, Εἶμ' ἐκ Παιονίης
ἐριβώλακος, vtroque modo reddi docui in Εἰμί. Et εἶσι
pro It: Il. γ, Οὔ τ' εἶσιν διὰ δουρός. Et εἴσομαι, Ibo, vel Ve-
niam, apud eundem Homerum. Infin. ἰέναι, Ire, vtrius-
que script. vsitatum. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Λόγος. vt F
ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidemque in cæteris. Ἰὼν par-
ticip. vsitatum & ipsum vtrisque scriptoribus. Vide-
tur autem Plut. in Numa, ἰόντες ἐκ τοῦ σώματος λόγοι dixi-
sse pro ἐξιόντες. Cæteram coniugationem ex gram-
maticis petendam relinquo, quorum quidam exem-
pla quoq; vsus singulorum temporum afferunt, simul
etiam inusitata themata à quibus vnumquodque for-
mandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum
est, tam huius verbi quàm eius compositorum partic.
tria tempora significare, vt docet Bud. pag. 100 & 101. G
Sed iis quæ à Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infinit.
futuri interdum significationem accipere.

C. Ἄνειμι, Rursum eo. Item, Sursum eo. Id est, Redeo, A-
scendo. Aristoph. in Nebulis, ἄνειμι δῆτ' ἀπιὼν εἰς τὴν
φροντίδα, Redeo hinc. ἄνεισιν εἰς οὐρανούς apud Nazianze-
num, Ascendit in cælos. Citatur & ex Plutarcho in Ro-
mulo. [illegible], pro Ascendit illuc, vel Redit illuc. Item
ex Aristide, ὑπὸ σοφίαν ἄνεισι, pro Redit sub sapientiam.
Apertè autem ἄνιμεν pro Ascendimus capitur (sicut
κάτιμεν pro descendimus) in hoc loco Alexandri A- H
phrod. Probl. lib. 1, [illegible] μᾶλλον κλίμακα κάτιμεν ἢ ἄνιμεν.
verùm ab ἄνειμι & κάτειμι quidam nolunt hæc deduci,
vt sint pro ἄνιμεν & κάτιμεν, sed ab ἄνημι habente sim-
plex ἵημι tenuatum: vnde sit Ἵεμαι apud Homerũ: de
quo partic. dicam infrà vbi de ἵημι tenuato agam. At

A ἄνιασι ascendunt, sicut κάτιασι descendunt, ab ἄνειμι de-
ducta esse ἰωνικῶς inter omnes grammaticos constat.
Infinitiuus itidẽ est ἀνιέναι, Ascendere. Participium ἀ-
νιών, itidem pro Rediens, item pro Ascendens. vnde ἀ-
νιὼν ἥλιος, apud poetas & Herodotum sol oriens, quasi
ascendens. In hoc autem Platonis loco ex principio
Symposii, ἐτύγχανον εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν φαληρόθεν, Bud.
ait ἀνιὼν vel pro Ascendens vel pro Rediens posse ac-
cipi. Apud Homerum autem ἀνιοῦσαν apertè est pro Re-
deuntem, Od. δ, Ἐκ πρώτης ἀνιοῦσαν ἐν ἠερόεντι πόντῳ. v-
B bi de naue loquitur.

Ἄνειμι, Scateo, Scaturio, apud Pausaniam non semel,
vt ait Budæus: citans tamen hunc vnum eius locum,
ὡς τὸ ὕδωρ οὐκ ἄνεισιν ἐκ γῆς, ἐπιρρεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου. Sciendũ
est autem aquam scatentem veluti ascendere. In vulg.
lex. Græcolatinis, citatur ἄνεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς pro Suc-
crescit, Excrescit.

C. Ἄπειμι, Abeo, Proficiscor. Vel Abibo, &c. Et interdum
Redeo. Plut. De Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καταγνόντες, οὐχ ὑ-
μῶν. Plato De rep. 1, [illegible] ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Demo-
C sthenes, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, id est (Bud. inter-
prete) Vt primo quoque tempore legati proficiscerentur.
Et ἀπιών, Abiens, Proficiscens. Sed ἀπιόντα, Profe-
ctum etiam interpretatur idem apud Demosth.

C. Δίειμι, Transeo, Permeo. Vel Transibo, &c. Thuc. 4, ἀλ-
λὰ δι' αὐτῶν μόνον διῇσαν. Et 5, διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ
ἐᾶν πολεμίους διιέναι. Et διεισιν ἔξω ex Theophr. pro Erum-
pit: & διεισιν εἰς βάθος pro Altè descendit. ¶ Δίειμι, Per-
curro oratione, Narro. ὅπως ἐσκέφθαι χρή, ἤδη σοι δίειμι. v-
bi tamen futuri signif. habet: sicut εἶμι interdum habe-
D re dictum est. SED bicomp. Διέξειμι hac in signif.
frequentius est. quod & Edissero exponitur, & Mente
reuoluo. Interdum & Recito. Sed nonnunquam poni-
tur & in prima τοῦ δίειμι signif. vt Paus. καὶ τὴν γῆν τὴν
Σαλαμινίων Σελινοῦς ποταμὸς διέξεισιν. Vide Budæum
pag. 100 & 331.

C. Εἴσειμι, Introeo, Intro, Ingredior. Vel Introibo, &c. Vn-
de εἴσιθι Xen. Ingredere. Et εἰσιέναι ὡς τινα, id est Ingredi
ad aliquem, pro Ingredi domum eius. quod Bud. inter-
pretatur Conuenire domi, apud Lysiam. (Hebraica au-
E tem loquendi consuetudine accipitur & aliter verbum
Ingredi) At quum Demosthenes dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς
pro Postulari & Causam dicere, subauditur δικαστήριον.
Sed & χαρίεν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: item ἀδικήματα εἰσιέναι
vel ἀδικεῖν. De quibus lege Bud. pag. 110, vbi exempla
τοῦ εἰσιέναι & τοῦ εἰσελθεῖν comiscet. Et res quæpiã dici-
tur aliquẽ εἰσιέναι, pro Eũ subire, Ei occurrere. Et δεινὸν
εἰσῄει Demosthenes, Metus vehemens incessit. Item τὸ
εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mẽtem venit. Bud. pag. 111, &
218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus & potus, Aristot. De gen. ani-
F mal. lib. 4. HINC Εἰσιτητός, Ad quem ingressus pa-
tet (q. d. Ingressibilis) Accessibilis. Nazianz. De fatuis
virg. μακάριοι ὁ νυμφὼν αὐτοῖς εἰσιτητὸς ᾖ. ET Εἰσιτήριος λόγος,
Oratio quæ habetur in alicuius ingressu, & qua ille
velut excipitur seu salutatur (vt ἐξιτήριος, Quæ habetur
in digressu) A Suida exponitur ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσ-
ιτήρια, Dies eius festi in quo magistratus omnes acce-
dunt, vt scribit idem Suidas. Alii rectius (meo iudicio)
sacra fuisse tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum se-
natores iudicium ingressuri essent.

G c. 2. Ἐπείσειμι, (q. d. Superingredior) Inuado. pro ἐπεισέρχο-
μαι, Bud.

c. 2. Παρείσειμι, Subeo, Subingredior, Irrepo. Bud.

c. 2. Ὑπείσειμι idem quod præcedens παρείσειμι. Item ὑπει-
σιέναι, In mentem venire. B.

C. Ἔξειμι, Exeo, aut Exibo. Luc. τὴν ἑορτὴν [illegible] ἔξεισι.
Demosthenes in Midiam, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας
ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, Offenditque eos con-
claui suo exeuntes, & Stratonem iam profectum, Bud.
interpr. HINC Ἐξιτὸν apud Hesiodum, τοῖς οὐκ ἐξιτὸν
H ἦν, quibus exeundi facultas non est. ET Ἐξιτητέον,
Exeundum, Prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀν-
θρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum. AT
Ἐξίτης: Hesych. ἐκπορευόμενος, id est egrediens. ITEM
Ἐξιτήριος, vt ἐξιτήριος λόγος Basil. de quo modò in εἰσιτή-
ριος. Bud. apud Gregorium ἐξιτηρίους λόγους interpretatur

etiam Sermones valedicentium in discessu. Vnde & ἐξιτήριοι λόγοι apud Suidam, & ἐξιτήρια ἡμέρα apud Hes.

c.1. Ἐπέξειμι, Egredior aduersus aliquem, vel potius Erumpo. Bud. interpr. Erumpo infesto exercitu, exemplũ tamen ex Isocr. afferens in quo est ἐπεξελθόντες. sed cum apud alios, tum præsertim apud Thucyd. inuenire potuit huius ipsius vocis exempla, hac in signif. Ita enim hic lib. 4, ἦν οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δίκαια πάσχει. Et lib. 1, πῶς ἐπιόντα εἰ ἐπεξίασιν. Sic ἐπεξιέναι eodem libro, & ἐπεξῄεσαν, lib. 8. Et cum datiuo, lib. 3, ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Interdum verò addit εἰς μάχην. Redditur autẽ apud eum & verbo Occurrere, item In certamen prodire. |Item ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere & conuincere, vnde ἐπέξειμι τὸν μιαρὸν τοῦτον in futuro apud Demosth. |Et pro Vlcisci, cum datiuo rei apud Herodianum. |Et pro Excurro & percurso populabundè. Item, Persequor stylo, Commemoro, Edissero. Item, Perlego. Bud. pag. 99 & 100. Sed inuenio & aliam signif. apud Thucyd. cuius ille mentionem non fecit, quod sciam. Ea est lib. 1, cum datiuo, pro Operam nauare, vel Exequi, τοὺς τῶν πολεμίων προσγενομένους λόγῳ καλῶς μεμφομένους, αὐτοὺς μοῖνοις ἔργῳ ἐπεξιέναι.

c.3. Ἀντεπέξειμι, Inuadenti hostiliter occurro. B. ex Paus.

c.3. Ἀντπαρέξειμι, Hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. quam interpr. dat Bud. verbo ἀντιπαρεξάγω, in hoc Polybii loco, ὁ δὲ Φάβιος, τοὺς μὲν παραβολοὺς ἐπιτηρούμενος, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις εἰς τὸ πεδίον [illegible] τὴν δύναμιν: ego verò idem de eodem Fabio cunctatore voce ἀντιπαρεξιέναι dici à Plutarcho existimo, vbi scribit, ἐπηκολούθει ἐξ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. |Item Ἀντιπαρεξιέναι, Inuicem decedere via. Bud. 540 ex Plut. apud quem tamen legitur ἀντιπαρεξιόντες tanquã ab ἀντιπαρέξειμι.

C. ἜΠειμι, Inuado, Ingredior hostiliter. Thuc. 6, τὸ γὰρ προῦχον οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Idem 3, τῶν ἐπιόντων πολέμων, ὅσον τε ἀμύνεσθαι. Et apud Herodianum, ἐπίοιεν αὐτοῖς, Inuaderent eos, Irruerent in eos. Alia etiam construct. ex Thucydide, ἐπιέναι ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας. Et metaph. apud Homerum Il. α. — πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Priusquam senectus eam inuadat, seu adoriatur, vel Senectus ei superueniat. Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor. vnde τῷ ἐπιόντος χρόνου Plato, Sequente tempore, id est futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν idem dixit: & Demosth. ἐπιούσης ὥρας τοῦ ἔτους. Huc pertinet ἐπιοῦσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. Apud Demosthenem verò ἐπιόντα πράγματα exponitur Futuræ res, vel Instantes res, sicut ἐπιὼν μὴν apud eundem, Mensis instans. Apud Plut. autem in Sol. ἔπεισι redditur Imminet, vbi scribit, ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. |Item ἐπιὼν τῷ μνήμῃ ἕκαστα B. ex Luc. Percurrens, vel Repetẽs. |Et ἔπεστι in v. l. Differtur.

c.2. Ἀντέπειμι, Inuadenti hostiliter occurro. Paus. ἀντεπῄεσαν γὰρ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὗτοι.

C. ΚΆΤειμι, Descẽdo. Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτω μαγγανεύων, Descendis. Item pro Descendes, vt inquit Bud. κάτεισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & κατιέναι dicitur nauis pro καταχθῆναι, vt annotant schol. apud Hom. Sed & ventus dicitur κατιέναι à Thuc. lib. 2, ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, χείμαρροι ζόφωδες ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Vbi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, vel coorto. Tale est autem quod ex Plutarcho affertur, ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει. |Κάτειμι, Reuertor. vt κατιὼν οἴκαδε apud Plat. Apud Hom. autẽ εἰς ἄστυ κάτειμι vtroque modo redditur.

C. ΜΈΤειμι, Eo post: vel Eo postea, μετὰ ταῦτα ἔρχομαι, vt Hom. vtitur. Sed pro Eo post redditur Persequor, vt dicitur venator feras μετιέναι, ab Ouidio feras persequi: id est quasi post eas seu pone eas ire. Sed multo vsitatior est metaphorica signif. qualis & verbi Persequor. vt μετιέναι τὴν θήραν dicitur Socrates à Xenophonte pro Persequi. vt inquit Bud. addens etiam διώκειν, item Affectare. Sic autem dixit Isocrates Ad Nicocl. ὅπως ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι. Itidem verò qui ambit magistratum, dicitur μετιέναι. Plut. ὑπατείαν μετιόντα [illegible]. Et [illegible] καὶ αὐτὸς ὑπατείαν μετιέναι. (Sic autem & μετελθεῖν vsurpat) Gallicè hoc quoque vocamus Poursuiure, quod est Persequi. Interdũ verò μετιέναι conatus significationem habet: vt videlicet qui rem aliquam affectant, vires & conatum ei impendũt. Sic Synes. quoq; vtitur, apud quem tamen exponitur nõ solùm Conari, sed & Moliri. Politianus autem apud Herodianum μετιέναι cum accusatiuo rei vertit etiam Tractare. |Μέτειμί σε, Persequor iniuriam à te mihi illatam, Persequor pœnas abs te, Vlciscor te. qua etiam in re Gallicũ Poursuiure locum habet. Tale est μέτεισιν Ἀθηναίους ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων φέρουσα δίκην. Et ex Plat. Politico, καί σε αὐτὸ τοῦτον εἰσαῦθις μέτειμι. Synes. τιμωρὸν Γοργίδος, καὶ μέτεισι ζημία χρυσοῦ λίθων [illegible]. Apud eundem μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν pro Vltus est vel Puniit. |Μέτειμι, Solicito. vt Gall. dicimus Aller apres quelcun, cuius opera indigemus, & à quo aliquid impetrare volumus. Sic autem vtuntur Thucyd. & Aristoph.

Μέτειμι, Transeo. Luc. in Caucaso, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, Ad ignem transeo. Id est, ad crimen de igne. Apud Herodianum Politianus, μετιόντες πρὸς Ἀντωνῖνον vertit Transfugientes. (Sic autem μετελθεῖν & αὐτομολεῖν pro eodem ab eo ponitur) Μέτειμι, Redeo, ex Aristophanis Nub. ἐκεῖσε δ᾽ ἤδη ἀπῄεισι μετὰ τοῦ λόγου μέτειμι.

C. ΠΆΡειμι, (sunt tamen qui παρεῖμι malint ad differentiam alterius πάρειμι) Prodeo, Procedo, Progredior, Budæus ex Xenophonte. Demosthenes in Midiam, παρίασιν δεησόμενοι, in medium prodibunt pro isto deprecatores, vt idem interpr. (Sic & παρελθεῖν sæpe ponitur) Ita etiam παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, & παριὼν εἰς τὸ πλῆθος, Plut. Apud Aristophanem autem πάρειμι εἰς τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam Aduenio apud Luc. Vide suprà in πάρειμι ab εἰμὶ, quæ dixi de eo signif. motus habente. |Πάρειμι, Transeo. Aristoph. πάρειμ᾽ ὅποι δεῖ εἰς τοὺς τῶν φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες Luc. Transeuntes, Prætereuntes. HINC Παριτητέον & pro eo παριτητέα apud Thucydidem: παριτητέα ἔδοξεν ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, Prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

c.1. Ἐπιπάρειμι, Superuenio. Item Subsequor à latere, vt Budæus apud Xen. interpr.

C. ΠΕΡΊειμι, Circumeo. vnde περίεισι apud Aristoph. quod redditur non solùm Circumit sed & Circumfertur. Thuc. 4, περιιέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς. Hinc & particip. περιιὼν Circumiens, Oberrans. vt Plato De rep. 1, περὶ τῶν ἄλλων περιιὼν μανθάνει. Ex Thucydide autem affertur περιιόντι τῷ θέρει pro Circũacta æstate, vel Redeũte æstate: schol. autem pro ἀνακυκλουμένῳ.

C. ΠΡΌειμι, Prodeo, Procedo. Herodianus, προῄει τῆς οἰκίας. At εἰς τὴν φύσιν προϊέναι, in naturam rerũ prodire. Herodian. lib. 5, προῄει τε ὑπ᾽ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat identidem ad tibias & tympana, de Antonino Heliogabalo. |Progredior, Proficiscor. vt προϊέναι τῆς ὁδοῦ, progredi vlterius. προϊέναι ὀρεινὴν, montanam viam capessere. Thuc. lib. 1, ἐλπίδα εἶχεν ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, propius vrbem non venturos. Et metaph. apud Plut. Numa, πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντὸς, Ad summum diuitiarum progredi. |Orior, Prouenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τι καὶ ὕδατος, ἅπαν ὃ γίγνεται, πρόεισι, id est Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προϊών, Prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ ὀρθὸς ἦν. Et οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem, Anteambulones, vt vertit Politianus. |Progrediẽs. Thuc. lib. 1, κατὰ βραχὺ προϊὸν καὶ αἰρόμενον ἅμα τὴν γῆν, paulatim contendens. Plut. αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν σωμάτων προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, vmbræ longius proiectæ vergebant in hostes. Idem Sympos. προϊὼν ὁ χρόνος πολλὰ [illegible] ἐπάξει τοῖς πράγμασι. progressus tẽporis. Dicitur & προϊόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. Et προϊόντος τοῦ λόγου, progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. Προϊὸν sic dicitur etiam Tandem vt τὸ τελευταῖον. Aristot. Problem. 102, de vino, μικρὸν μὲν πλεῖον πόθεν, λαλιστέρους ποιεῖ· ἔτι δὲ πλεῖον, ῥητορικοὺς καὶ θρασυτέρους· προϊόντος δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς. Vbi Gaza vertit Processu potãdi, id est Tandem. Bud.

c.1. Ἀντιπρόειμι, Ex aduerso prodeo seu progredior. Vnde ἀντιπροεληλύθεσαν, obuiam prodierunt. v. l.

C. ΠΡΌΣειμι, Adeo, Accedo. Xen. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. Thuc. lib. 1, τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι [illegible]

Digitized by Google

nemo adire eum posset. Apud Æschinem cum accusatiuo construitur, si emendetur. ... προσιὼν τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροασόμενος, quum ingredior iudicium auditurus ... Corinth. pag. 114. Apud Thucyd. verò ... προσῄει πρὸς τὰς ἀρχάς, adibat magistratus. ... Adire consiliū, id est Referre ad con... in consilio. Et apud Andocidem ... βουλῆς περὶ τῶν κεχρημένων ἐν Ἐλευσῖνι, id ... prytaneis. Vide plura apud Bud. Cōm. p. ... Christianos autores est religiose adire ad ... pulū, quum populus ad Eucharistiæ sa... tunc enim supplicantes προσιέναι dicuntur & ... Chrysost. οὐκ ἔστι τόλμα τὸ τοσαύτας προσιέναι. Est enim προσιέναι obsecrare & supplicare ... 1. Tim. 2, οὐ γὰρ ἐκεῖνοι τοῖς Ἰουδαίοις τῷ Θεῷ ... καὶ θύειν. B. C. Dicitur & προσιέναι τῷ ... Latinos Ad dicendum accedere. ‖Acce... à quibus stabam deserēdo, ad alios ac... πρὸς χωρεῖν. Thuc. lib. 4, pag. 149, ἀλλ' ... ὅσον τις ἐμοὶ προσέρχεται. Herodian. lib. 6, de mi... drum destituentibus & ad Maximinum καταλιπεῖν ... προσιέναι. Sic Tacitus dicit, Societatem nostram Sacramento Vitellii accessisse: &, Acce... Paulini. ‖Προσιέναι etiam Quotannis ... & obuenire. vt apud Herodot. ... obuenit. Hinc Προσιὸν participium ... ens. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν ... Plato Apol. ... προσιών, ad sin... adiens. Plut. Fab. προσιόντες τῇ Ῥώμῃ, Ro... uantes. Et de tempore, Herodian. lib. 5, ... Plut. Camillo, προσιόντος ... τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, ... Demosthenem, id est, Ad consilium & curiam ... populo agens. Bud. Comm. loco citato ... paulo antè. Sic apud Dinarch. ... τῆς δικα... apud vos causas actitāt, Qui in iudicio dicūt. ... προσιὼν τῷ λέγειν, apud Plutarchum de Cicerone ... φόβου ... Ad dicendum timide accedens. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes: sicut προσιέναι paulo antè. Προσιών, quotannis rediēns seu obueniens. Aristophanes Vespis, Τὸν φόρον ὑμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλέξαντες ... προσιόντα, tributum quod nobis obuenit. Thuc. lib. 2, προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φόρου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, quum quotannis redirent ferè sexcenta talenta tributi ex sociis. Dicitur & neutro genere, τὰ προσιόντα pro πρόσοδοι, id est Redditus seu reditus. Demosth. contra Aphob. ... τὸν οἶκον ἐβούλετο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς ... id est ab his obuentionibus & redditibus. B.

Προσιτός, οῦ, ὁ, Qui adiri & accedi potest, Accessu facilis. Greg. ... καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πολλοῖς, ad quod accedere plures non sustinerent. VNDE Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus. Philo De vita Mosis l. 3, ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inaccessus & inuius. Et ἀπρόσιτος ἀρετὴ apud Gregorium, Quam nemo æquare potest, vt Bud. explicat. Et alibi, ἀπρόσιτος τὴν ἀρετήν, Quem virtute æquare nequeas. ET Δυσπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè adiri seu accedi potest. Polluci idem est quod δυσπρόσοδος & δυσπροσήγορος, Qui affabilis non est. Vnde & δυσπροσίτως aduerbium eodem sensu apud eundem. CVI Εὐπρόσιτος contrarium est, Accessu facilis. Item Affabilis, Facilis. idem quod εὐπρόσοδος & εὐπροσήγορος. VNDE Εὐπροσίτως aduerb. apud Poll. idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως: & oppos. τῷ δυσπροσίτως, id est Humaniter, Affabiliter, si dici possit.

C. ΣΥΝειμι, Coeo, (quod & Ad arma coeo) Cōgredior, Infesto marte cōgredior seu cōcurro. Il. ζ, Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. Th. αἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et Congredior colloquendi causa. Demosth. Pro corona, τῶν ὑπὸ ... συνῄεσαν καὶ ἐκοινολογοῦντο. Et συνῇσαν ἐς λόγους, in colloquiū ventitabant. Vnde particip. Συνιών, Concurrens, In vnum conueniens. vt συνιόντας ὄχλους. ‖Item Congrediens & concurrens infesto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχεσθαι, pugnam inter se conserunt. ‖Συνιόντα χρήματα, prouentus pecuniæ. v. l.

c. 1. Ἐπισύνειμι, Insuper conuenio in vnum. Vnde ἐπισυνιόντες, Superuenientes.

C. Ὕπειμι, Subeo.

¶ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperiō: Cæli & Terræ (seu, vt alii, Thiæ) filius, pater Solis, quo nomine significari volunt τὸν ἄνω κινούμενον, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι. VNDE Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, patronymicū, Filius Hyperionis, id est Sol. Citat Eust. ex Pind. ET Ὑπερίων, pro eodem per syncopen, pro ὑπεριονίων, vt Eustathius annotat (dicens similem syncopen factam esse in illo, Ἀκτορίωνε Μολίονε, à nominatiuo Μολιονίων.) Nisi quis adiectiuum esse velit, quasi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών: & tunc acui quidem vltimam oportuisse, sed διὰ ... μετατίθεσθαι εἰς ... ὄνομα, vt in Ἀμφίων, & Ἐνδυμίων & similibus. Il. τ, Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Od. α, de sociis Vlyssis, αἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο Ἤσθιον.

ΕΙ'ΡΩ,

Εἴρω, Necto. Vnde εἴρας, exerens, extrahens, Bud. ex Herodiano. Et in pass. apud Aristot. Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, id est (Turnebo interprete) Dictionē autē necesse est aut tractā esse & coniunctione vnam, vt dithyrambicorum cantica. Vide & p. 190 mei lexici Ciceron. ‖Εἴρω Eustathio est τὸ εἰς μάχην συμπλέκω, deriuanti inde ἔριδα. Notandum verò Etymologicum velle εἴρω id est λέγω, tenui spiritu notari, at quum significat συμπλέκω, aspirari: quæ tamē scriptura non obseruatur.

Εἰρμός, οῦ, ὁ, Nexus, Series. Philo De vita Mosis lib. 3, τῆς κατὰ τὸν ἐν χρόνοις εἱρμὸν ἀκολουθίας καὶ τάξεως, consequentiæ & ordinis in serie temporis. Cicero quod Græci dicunt εἱμαρμένην esse εἱρμὸν αἰτιῶν, Latinè vertit, ordinem seriémque causarum.

Ἔρος, εος, τό, Nexus, Plexus, Religatio. πλοκή, ἀνάδεσις. vulg. lex. Apud Suidam verò scribitur Ἕρος, & exponitur πλέγμα.

C. Ἀνείρω, Annecto, Necto. vt ἀνείρων τοὺς στεφάνους, Aristoph. id est, Necto coronas. ‖Item ἀνείρω, Transfigo. ἀνεπείρω, Hes.

C. Διείρω, Traiicio, Insero. Bud. ex Luc. διὰ τῶν ὀδόντων τῶν ... μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, Inserens, Traiiciens. Ex eodem de quodam captiuo, ... τὴν ἅλυσιν ... διειρομένην, id est Deinceps traiectorum & insutorum. Sic apud Xenoph. Pæd. 8, de equitibus Persarum regis, διείρας τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Apud Theophrastum autem lib. 1 De causis pl. διειρόντων τοὺς πασσάλους interpretantur Adigentium paxillos. Idem Bud. apud Galenum, διαβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ χειρουργίᾳ. διαβάλλειν δὲ διὰ τοῦ ... διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque penetrare, id est ... ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idē Διείρειν exponit alibi Transadigo, Transsuo, Insuo, Insibulo. Dioscor. lib. 5, cap. 25, de radice scillæ, κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων. vbi Ruellius vertit, Traiectáque ligno segmenta modicis interuallis, ne se contingant.

c. 1. Περιδιείρω, Circumquaque traiicio & insuo. Vnde particip. περιδιείρας, quod exponitur Implicans.

C. ἘΝείρω, Innecto, Insero, Insibulo, Implico. Dioscor. lib 5, cap. 81 de vino mandragorite, τὸ φλοιὸν τῆς ῥίζης κατατεμὼν ἐνείρας εἰς λίνον ἐμβαλεῖν. Et ἐνειρόμενος ... apud Suidam, id est συμπεπλεγμένος, Implicitus. ‖Item, Consero, Apto. vt Lorica hamis conserta. Et ἐνειρόμενον, Conserrum & aptum. Bud. VNDE Ἔνερσις, Innexio. Thuc. in præfat. de Atheniensibus, χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, aurearum fibularum serie cincinnos colligentes: Vel, aurearum fibularum nexu conserto. B.

c. 1. Παρενείρω, Insibulo. Significat etiam Traiicio & penetro, Intromitto. Bud. apud Plutar. An seni admin. relp. εἰς πάντα παρενείρων καὶ εἰς πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ... δόξης, omnibus sese inserens & per medios actus intromittens & insinuans. Greg. De bapt. λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρει, ... sese intro insinuet, sese

intro penetret, vt Plautino more loquar. Bud. |Insero, Interfero, Intericio. Athen. ἀλλ' ἐπιχαρίτως τὰ ῥητέρας ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ ἄκουσε τὴν ἐπίπλαν, τὸ μὴ πάντως ἐνείρεσα ἀρέσκεται. id est (inquit B.) Venustè sermonem excipiens & interfatus. Hoc est, Sermonem medium intercipiēs, & verba sua interferens, & veluti intercalans. A

C. Ἐξείρω, Exero. oppositum τῷ εἰσείρω. Aristoph. Equit. Εἶτ' ἐκδόντες τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρείως εἰ χοίρους τίς ἐστιν ἢ χάλαζα, id est, Extrahentes, Eximētes, vt Suidas exponit: apud quem pro σκεψόμεσθ' perperam legitur ἐκκαψόμεσθα. Alludit autem ad eos qui porcorum venalium linguas extrahunt vt explorent an grandinosi sint. sed παρ' ὑπόνοιαν Comicè pro εἴρω dixit [illegible]. B

C.a. Προεξείρω, Ante extraho seu exero. vt [illegible] τῆς γλώττης, id est [illegible].

C. ΠΡΟΣείρω, Annecto, [illegible], Suid.

C. ΣΥΝείρω, Connecto, Cohærenti serie continuo. vt συνείρω λόγους, Continuo sermonē, Cōtinua orationē vtor. B. Demosth. Pro corona, καὶ περιιὼν ἀσχημονεῖς, καὶ συνείρων λόγους ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει δὲ ταῦτα ἑξῆς ἀκρίτως καὶ ἀπνευστί. Cui simile ex Xenophōte affert Bud. συνείρειν ἀπνευστί addens, Quintilianum id dicere Connectere & continuare verba, Declamare, Ciceronem. Luc. Nigr. τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐσίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ τοιοῦ ἐμφαίνειν, id est, malè continuans. quod alibi, ἐκεῖ οὐ χρὴ τοιαῦτα συνείρειν εἰρωνεί. Interdum sine casu ponitur pro Continua orationis serie differo, Perpetua oratione declamo. vt apud eundē Luc. οἱ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς συνείρει, orationēperpetuā ordire. Arist. De gen. anim. λεκτέον κατὰ τὸ ἐπιβάλλοντα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείροντας, sermone continuato. In quibus locis accusatiuus λόγους aut λόγον subintelligi potest. Συνείρομαι pass. Cōtinuor. Aristot. lib. 2 De gen. & corr. scribit Deum ἐντελεχῆ ποιῆσαι τὴν γένεσιν, quoniam ita maximè συνείρεσθαι τὸ εἶναι, id est continuari possit & perpetua esse generatio. C D

|Συνείρω neutraliter quoque accipitur, vt συνάπτω, pro Cohæreo. Aristot. 2 Meteorol. de partib. Indiæ exterioris, ἀλλὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνεται συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ita coniungi non possunt vt continuus sit terræ habitabilis ambitus. cui oppositum est διωρίσθαι, definitum & terminatum esse. Idem lib. 2 De gen. & corr. ὑποθεῖναι δεῖ τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ὅσαι πολὺ δύνανται συνείρειν, huiusmodi principia statuere & ponere quæ diu consentanea esse possint & cohærere. Eodem lib. Τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν, quæ causa sit generationis continuæ, vt nihil sit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως, hoc est συνεχῶς ἔχει. Hæc & alia Bud. Cōm. pag. 538 & 539. VNDE Συνειρμός, οῦ, ὁ, Continuata series, Cohærentia, Continua deductio. Demetr. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων. E

¶ Ἕρμα, ατος, τὸ, Fulcrum, Stabilimentum. ὑπέρεισμα. Il. β, de classe soluente, ὑπὸ δ' ἕρκεα ἕρματα ἥρευν. Il. α, Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini Phalangas seu Palangas vocant id est (vt Nonius expl.) fustes teretes qui nauibus subiiciuntur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora subducuntur. Similiter in vulg. lex. scribitur apud Hippocr. De articulis, ἕρματα, autore Galeno, esse fulcimenta, & idem quod ἑρμάσματα. quod ipsum Erotianus quoque confirmat. In hac signif. metaphoricè etiam capitur. vt Od. ψ, Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. Il. π, σφίσιν ἕρμα πόληος ἔσκε. (Columen ciuitatis Latinè interpretari possumus, vt Columen familiæ dixit Terētius.) Id imitatus Plut. Polit. præcept. dicit, ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον. Eodē sensu Pindarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. δ, ἰὸν quoque siue sagittam, vocat μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, id est ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolores vt fundamento niterentur. |Exponitur & ἀσφάλισμα ab Eustathio, & ἀσφάλεια à Suida, hoc in loco, ἀσύλους ὅπλαι δοῦ χάρις ἐξὸ τὸ ἕρμα τὸ ὀχυρώματος. Quò pertinere videtur quòd ab Hesychio exponitur etiā ὑπόστασις. |Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & proposito poni videtur, vt Bud. annotat: Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἔργμασιν ἀνθρώπων. Ibidem F G H

Κοιλοῖσιν αἰζηοῖς ἕρμασι πιθόμενοι. At hic locus ex Plut. Solone, ἔργμασι γὰρ ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν, exponitur, In rebus magnis administrandis difficile omnibus placere. Vide Ἔργμα. |Est etiam Saburra, id est sabulum crassius quo naues ad certam vsque mensuram onerari solent vt stabiliores sint. Aristot. de apibus, ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Simile quid de gruibus scribit Solinus, eas volaturas, deuorare arenas, sublatisque lapillis ad moderatam grauitatem saburrari. Ad quem gruū morem respiciēs Aristoph. dixit αὐτὰς ἕρματος πολλὰς καταπεπωκυίας ἔδει. Plut. Ad præfect. ind. loquens de Alexādro, ἀλλ' οἷον οὐ φιλοσοφοῦσι, καὶ τῷ ἄλλῃ τινὶ ῥύμῃ ἀσφαλῶς, ὡς πρὸς πνεῦμα μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, multa saburra. |Scopulus, Saxum in mari, vt Eustath. seu (vt Hesych. exponit) πετρώδεις καὶ ὑπὸ κῦμα κρυπτόμενοι, ὥστε μὴ βλέπειν, τόποι τῆς θαλάσσης, & ὕφαλος πέτρα. Anacreon, ἀσάμενος τῷ ἕρματι [illegible]. Plato lib. 8 De rep. ὅπως αὐτὸν ἰδὼν πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει. Plut. Symp. ὅπως ἕρματι προσπταίσαντες [illegible], vbi venissent ad scopulum, saxum. Luc. De hist. scr. οἱ πρὸς ἕρματι εἰς τὰ ἕρματα. Suidas in illo à se citato loco, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματι μεγάλῳ ἔβαλεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐλαττοῦ ὡς ἂν ἐμπέσῃ εἰς τὰς ὑποπτεύων πέτρας, exponit, Saxa ingentia. Nonnulli saxeas pilas ex Virgilio interpretātur, & crepidines atque obices in port' ostiis. Idē Suid. hoc in loco, τῷ δὲ κύκλῳ ἕρματα περιέβαλε πρὸς τὰς ἐπιούσας [illegible], exp. κολυόματα, ἐρείσματα. |Ἕρμα Hesych. est & σωρεία τις. |Inauris. Od. σ, Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε. Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν. Et Il. ξ, ἕρματ' ἧκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσι. id est τὰ τοῖς ὠσὶν ἐνειρόμενα κόσμια, vt Eustath. exponit, etymologiam ibi exponens huius vocabuli, quòd inaures ornatus causa auribus innecti solerent. A B C D

C. Πεδέρμα, ατος, τὸ, Lignum quod nauibus supponitur, Thuc. lib. 7. Vbi Valla vertit pedicam. v. l.

Ἑρμάζω, F. άσω, Fulcio, Stabilio. Vnde in pass. apud Gal. in Exegesi γλωσσῶν Hippocr. est ἑρμάσθω, id est ἐρειδέσθω. Ab eodem ἑρμάζειν actiua voce exponitur ἑδράζειν & στηρίζειν. |Item Saburro, id est saburra onero & stabilio. |Ἑρμάζειν Hesychio præter στηρίζειν est etiam μαλάσσειν. Et ἑρμάσαι eidem est ἐλαφρῶς ἀσφαλίσαι. VNDE Ἑρμασμα, ατος, τὸ, quod ab Erotiano exponitur τὸ τὴν ναῦν τῆς νεὼς ἐρμα [illegible], vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam nauim eiusque pondus æquandum imponitur. |Ἑρμασμα, dicitur ab Hippocrate Partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, iniecta fascia & vinculo: quod conuenit iis modò partibus quæ mouentur, vt Gorræus annotat: addens, differre ἀπὸ τῆς ἐπιδέσεως, id est firmamento, quòd hoc & sine vinculo & partibus illis quarum motus necessarius est, à quo cessatio non est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρεισμα, vt annotet Galen. Comm. 3 εἰς τὸ ἰατρεῖον. ET Ἕρμασις, εως, ἡ, idem quod ἕρμα & ἕρμασμα, vt Erotianus tradit. Videtur tamen potius exponendum Fultura seu Saburratio: vt significet ipsam actionem fulciendi aut saburrandi. E F

Ἑρματίζω, F. ίσω, Saburro. idem quod ἑρμάζω. Plutarchus Vtra anim. prud. de apibus Creticis, αἱ μέλιτται μέλλουσαι κάμψειν ἀκρωτήριον, ἕρμα τίθεασιν ἑαυταῖς, ὑπὸ τὸ μὴ παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις. de qua apū solertia simile quid habes in ἕρμα ex Aristot. Idem eodem libro de echinis, ὅταν αἰσθάνονται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρματιζόμενοι λιθιδίοις, ὅπως μὴ ἀνατρέπωνται διὰ κουφότητα. Plin. lib. 8 cap. 35, eodem sensu, Echini affigentes sese, aut arenas saburrantes, tempestatis signa sunt. VNDE Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non saburratus, Saburra non stabilitus: vt ἀνερμάτιστον πλοῖον apud Basilium, & apud Eustathium ἀνερμάτιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ὑποκείμενον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν. Et metaphoricè apud Plutarchum de homine animi fluctibus agitato, ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν τῷ σεισμῷ καὶ σάλῳ ἀλλοίως ἐκ διαθέσεως καὶ πάθους ἀλλήλοις παραχαλώμενος, ὥς τε κἀν ἀγῶνι φοβοῦ ἐστί. In sequēt. autē locis si nolis Non G H

saburratus

...interpretari, exponere potes iuxta alteram seu ἑρμάζω significationem, Non stabilitus, Non firmatus, Non fultus. Philo libro 3 De vita Mosis, [illegible] ἀνισόβαρα αὐτοματίζων, Nonnulli ad [illegible] minimè obfirmati. Dionys. Longinus, [illegible] ἐκλελυμένα καθέστηκε.

Ἕρμις, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti. [illegible] Vulcano Venerem & Martem in thalamo [illegible] volente, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ. Od. θ, Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ, [illegible] ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, ἑρμῖν' ἀσκήσας. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον. Tradit Eustathius deductum esse hoc vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης sit, id est stabilimentum tori seu lecti. vel ab εἴρω, [illegible] τρήματα κλίνης, quòd tori foraminibus [illegible]. vel ab Ἑρμῆς qui sit δοτὴρ ὕπνου, & cuius eam [illegible] in ipsis ἑρμῖσιν effingi soleret.

[illegible] Monile, [illegible] κόσμος. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Odyss. σ, Χρύσεον ὅρμον [illegible] ἠλέκτροισιν ἐερμένον. Athen. lib. 6, [illegible] καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος, [illegible] Monile à Menelao Apollini dedicatum, Apollo [illegible] qui Menelao vltionem in Paridem peten[ti] respondit, Πάγχρυσον φέρε κόσμον [illegible]. Deriuat Eustathius hoc ὅρμος (sicut & ὅρμα) ab εἴρω, eo quòd innectatur & inseratur [illegible] κάθεμα & κορμός: atque adeo ad differentiam [illegible] ὄρμος acui vltimam syllabam à quibus annotatur. ¶ Est & saltationis species (apud Lucianum in libro De saltatione) [illegible] [illegible] χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμον [illegible], [illegible] succedentium, alternantium, & ὅρμον repræsentantium: [illegible] dicta quòd sit ὅρμος ἐκ [illegible] καὶ [illegible]. quæ quomodo perageretur, ibidem docet. ¶ At ὅρμοι (vt apud Hesychium scribitur) sunt calceamentorum ligulæ seu corrigiæ, οἱ τῶν ὑποδημάτων ἱμάντες.

C. Καθόρμιον, ου, τὸ, Monile, v. Lex cap. 2 Oseæ. [illegible] Suidæ sunt [illegible]. At Κάθεμα apud Hesych. sunt [illegible] ἀρραβωνιστικά, ἢ κόσμια [illegible] χάλκεα.

C. Ὑφόρμιον, ου, τὸ, dicebatur apud antiquos (vt ex lex. rhet. annotat Eust.) [illegible] τι χρυσοῦ.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, Monile. Bud. ex Canticis. Hesychio ὁρμίσκοι præter [illegible] χάλκεοι κόσμοι [illegible], sunt etiam [illegible], ἢ κλοιοί, ἢ δακτύλιοι.

¶ Ὅρμος, ου, ὁ, Statio nauium, Bud. ex Plutarcho. Arrianus, [illegible] Βαβυλῶνι [illegible] ὅσον χιλίαις ναυσὶν ὅρμον εἶναι. Ex eodem de Arabia, λιμένας [illegible] τῆς χώρας [illegible], [illegible] ὅρμους τῷ ναυτικῷ. Thucyd. lib. 4, [illegible] [illegible] ὅρμον. Eustathius in illo loco Odyss. ν, Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, quum mox subiungat, ἔντοσθεν δ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, apertè à λιμὴν id est Portus, distingui annotat, (sicut & in superioribus duobus à Budæo citatis clarè differentiam hanc videre licet) esséque τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταγωγῆς, & partem τοῦ λιμένος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ: alicubi verò & pro λιμὴν poni synecdochicè, vt ἑστία pro οἶκος, δίφρος pro ἅρμα. Vnde & Cicero apud Aratū Ὅρμοι ἐπισχόμενοι vertit, — quum cœperant constringere portus, p. 84 mei lex. Cic. Propriè igitur Statio nauium est: vnde & ab ἕρμα id est ἀσφάλισμα, ἔρεισμα, deriuatur: quòd nauis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistat. quā etymologiam & Aristotelis in ὁρμέω respicere videtur.

C. Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium non habens, Stationi nauium incommodus, Importuosus.

C. Δυσόρμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium difficilem & incommodam habens, vt δύσορμος αἰγιαλὸς apud Plut. Littus in quo statio est malefida carinis, Littus in quo naues difficulter subsistere possunt.

C. Ἐνορμίτης, ου, ὁ, Qui in portu stationem habet. v. l.

C. Ἔξορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui è statione soluit. ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ὢν τοῦ [illegible] χωρίς, vt Eust. exp. ¶ Apud Aristot. verò lib. 4 De part. anim. ἔξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza vertit Procax & terrenum in corpore: vt v. l. tradunt.

C. Εὔορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium opportunam & commodam habens. Hesiod. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος.

C. Ἔφορμος, ου, ὁ & ἡ, Qui in statione est. vt ἔφορμοι νῆες apud Thucyd. Quæ in statione steterant. Bud. ex Vallæ interpr. ¶ Ἔφορμος substantiuè pro Locus stationi nauiū aptus, vt Bud. interpr. Locus in quo naues subsistere aut in quem subduci possunt, Statio nauium. [illegible] ἐφόδους, vt Thuc. schol. in hoc lib. 3 loco exponit, καὶ τοὺς ἐφόρμους [illegible] ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. ibi expl. ἐφορμήσεις. Strabo lib. 3, [illegible] ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους.

C. Πάνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationē nauibus omnib⁹ & omni tēpore commodam habens, vt gramm. exponunt. Od. ν, Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένες τε πάνορμοι. id est εὐχερεῖς. ¶ Panhormus apud Plin. Portus nomen est. At Panhormum Siciliæ & Cretæ oppidum: VNDE Πανορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui ex Panhormo est: & Πανορμῖτις fœm. gen. apud Athen. sub. γῆ, Ager Panhormitanus: vt Συρακοσία.

C. Ὕφορμος, ου, ὁ, Locus stationi aptus. Pol. Strabo lib. 6, [illegible] δὲ [illegible] αἱ Οἰνωτρίδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι. Bud. Idē Strabo idipsum Suprà ὑφόρμους dixit.

Ὁρμέω, ῶ, Stationem habeo, Bud. ex Thuc. ὥρμουν ἐν τῷ Μαλέᾳ. Apud eundem lib. 1, λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Et ὁρμεῖν ἐπὶ δυοῖν, duabus in statione niti anchoris. Aristot. De poet. Νῦν δέ μοι νηῦς ἥδ' ἕστηκε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστιν ἑστάναι τι. vbi etymologiam respicere videtur. Demosth. metaphoricè vsus est pag. 131, ὁ δὲ ἀφ' ὧν ἡ πόλις [illegible] [illegible] ἑαυτῇ, [illegible], οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. vbi intelligitur ναῦς. sequitur enim οὐκουν [illegible] τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει [illegible]. Hæc Budæus, addens sic accipi videri ab Aristide &c. Ὁρμέω, Appello. Herodot. ὥρμεον [illegible] γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, id est stationem subire, In stationem se recipere. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει [illegible]. ¶ Dicitur etiam ὁρμεῖν τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω. quod apud Pausaniam legitur. Bud. Comm.

C. Ἀνθορμέω, ῶ, Sto contrà in statione. Propriè ἀνθορμεῖν dicuntur naues in statione ad resistendum hostibus & ineūdum prælium paratæ, quasi stantes in procinctu, & secundū schol. Thuc. αἱ ἐναντίαι οὖσαι ἐπὶ τοῦ ὅρμου. ita enim exponit in hoc eius loco, lib. 7, ἀγγέλλουσιν ὅτι αἱ νῆες καὶ εἴκοσι τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν ἀνθώρμουν, ὅπως μὴ καταλύσωσι τὸν πόλεμον, &c. Idem, ἀνθώρμουν [illegible] τὰς Ἀθηναίων. Sed & ipsi hostes ab eodem dicuntur ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, id est, habere naues in statione inter se aduersas, & ad conflictum paratas. Reperitur & ἀντεφορμεῖν.

C. Ἀφορμέω, E statione nauium discedo, Soluo, Enauigo. Polyb. lib. 1, [illegible] εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφορμήσαντες [illegible] εἰς τὴν [illegible].

C. Ἐξορμέω, ῶ, pro eodem. Eurip. Pollux lib. 1, τὸ [illegible] [illegible] scribit dici ἐξορμεῖν & [illegible]. Et metaphoricè apud Pausaniam Lacon. quod Budæus citat, Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ.

C. Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione sū, Stationē habeo. Thuc. lib. 4, τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀδύναται ἐφορμεῖν καὶ τῇ [illegible] κρατεῖν. Xenophon, ἐπειδὴ [illegible] ἡμέρας [illegible], καὶ οἱ ἐφορμοῦντες [illegible] εἶχον, καὶ [illegible], ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. lib. 1, τῷ [illegible] τοῖς Ῥωμαίοις ἐπὶ τῷ [illegible] [illegible] ἐφορμεῖν. ¶ Ἐφορμεῖν est etiam In statione se continendo imminere alteri. nam Pollux lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας, scribit, τὸ φυλάττειν τινὰ, esse ἐφορμεῖν & ναυλοχεῖν (sicut ἀνθορμεῖν & ἀντεφορμεῖν, τὸ [illegible] πρὸς ναυμαχίαν) quod & [illegible] [illegible] dici. Budæus exponit Nauibus insidere & obsidere portum: vt ἐφορμοῦντες τῷ στόματι τοῦ λιμένος. Demosthenes, ἐφ' ἣν αἱ [illegible] τριήρεις [illegible] ἐφώρμουν, id est, In statione erant imminentes in occasionem, & transitum [illegible]. Thucydides lib. 1, Περικλῆς δὲ λαβὼν [illegible] τῶν ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, id est (vt scholiastes exponit) τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν [illegible] ἐπὶ [illegible]. Xen. Hell. 1, ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν [illegible] ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Et metaph. eadem signif. apud Demosth. Olynth. 3, πάνυ μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς. Suid. quoque apud eundem Demosth. in Philipp. ἐφορμεῖν exponit ἐφεδρεύειν. VNDE Ἔφορμος Suidæ idem quod ἔφορμος substantiuum.

C.Ἀντιφορμέω,ῶ, In statione naues habeo ad prælium paratas, Prælio nauali mihi imminentibus occurro. Poll.l.1 titulo περὶ ναυμαχίας scribit ἀνθορμεῖν & ἀντιφορμεῖν esse τὸ ἀντικαθεστάναι πρὸς ναυμαχίαν.

C.ΠΑΡορμέω,ῶ, Iuxta in statione sto. Budæus ex App.5 Ciuil. αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες προσεστήκεσαν. Pausan. Μίνως ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νῖσον παρώρμει. Plutarchus ἀμεταβάτως in Antonio, Πομπηΐου μὲν τῷ στόλῳ παρορμοῦντος, Ἀντωνίου δὲ καὶ Καίσαρος τῷ πεζῷ παρεστρατοπεδευκότων, id est Classe à mari Pompeium stipante. Hæc Budæus.

C.ΠΕΡΙορμέω, Classem circumago. Plutarchus Antonio, οἱ δεξάμενοι δὲ τὸ Βρεντεσίου τὸν στόλον εἰς Τάραντα περιώρμισε. Pollux lib.1, titulo περὶ ναυμαχίας, scribit περιορμεῖν esse ἐν κύκλῳ περιελθεῖν ναῦν καὶ περιστοιχίσασθαι πολεμικῶς νῆας ἀπὸ νεῶν.

C.ΠΡΟορμέω,ῶ, Antè enauigo ex statione. vide Ἐξορμέω.

C.ΠΡΟΣορμέω, ῶ, Stationem habeo. Polluci idem est quod προσναυλοχέω, lib.1, titulo περὶ ναυμαχίας.

C.ὙΦορμέω,ῶ. Budæus comm. scribit ὑφορμεῖν dici λῃστρικὴν ναῦν apud Polybium 41. |Ibidem exponit ὑποπτεύομαι, Sum formidolosus alicui, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ ταῖς ὅρμαις κρυπτομένων τι ποιοῦν ἢ ὑποπτευομένων. Synesium tamen ita scribere, ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον [ἐν γυνῇ πλάζειν τῇ γῇ,] id est, Suspectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille.

¶Ὁρμίζω, F. ίσω, Nauem in stationem subduco & appello. Item Nauem stabilio & fulcio. Od.γ, Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰσὴ ἱστία νηὸς ἐΐσης Στεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ' ὥρμισαν· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί. In stationem subducebant. Et Iliad.ξ, νῆας δ' ὅσσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν, ἐπὶ δ' ὕψι ἐν' ὕδατι ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ. Stabiliemus super anchoris tanquam in statione. Thucydides, ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν, anchoris stabilientes. Idem, ὁρμίζω πλοῖον ἔξω τοξεύματος, Nauem retraho extra teli iactum. Vnde ὁρμίζεσθαι apud Thucydidem lib.1, ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο, appelluntur. Idem lib.3, ὁρμισάμενοι ἐς λιμένα. Budæus ὁρμίσασθαι exponit Applicare, κατάγειν, καταπλεῖν, citans ex Xenophonte Hellenicῶν 5, ὁρμισάμενος δὲ ἐν Πειραιῷ τριήρων χιλ' εἶχε.

C.ἘΝορμίζω, In stationem nauem appello, Applico. Syn. τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμένι ... Et voce pass. apud Strab. lib.5, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι ταῖς μεγίσταις ὁλκάσι.

C.ἘΞορμίζω, E statione deduco nauem, Soluo. Demosthenes, ἐπιβουλεύει αὐτοῖς τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, deducere è portu. Et pas. voce apud Demetr. Phalereum ex Sophrone, vbi dicit quidā senex, ἐνταῦθ' ὧ ... παρ' ὑμᾶς τοὺς ἐμοὺς τέκνα ἐξορμίζομαι, πλοῖον ἀναμένων, alludens ad Charontis nauiculam, expectánsque tempus quo ex hac vita transmigraret.

C.ἘΦορμίζω, Ad stationem appello nauem, Applico. Vnde ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico.

C.ΚΑΘορμίζω, Idem. seu καταπλέω, κατάγω τὴν ναῦν. Polyb. lib.1, καθωρμίσθησαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοῖς τεταγμένων, applicuerunt ad oppidum quoddam. Vnde καθορμισάμενον αὐτόν, apud Thucydidem lib.3, quum appulsus esset. Idem lib.6, ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι.

C.ΜΕΘορμίζω, Trásmitto, Traiicio. Xenophon Hellen.1, οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν ἐν αἰγιαλῷ, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρῄνει. qui tamen locus Budæo suspectus est, dubitátque an legendū sit μεθορμίσασθαι. Apud Plutarchum verò in Alcibiade, de quo & hic Xenophon loquitur, habetur, καὶ παρακελεύων εἰς Σηστὸν μεθορμίσαι τὸν στόλον, addito accusatiuo: ita vt hic locus illum explicet.

C.ΠΕΡΙορμίζω, In stationem circumago. Citat Pollux ex Demosthene περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα.

C.ΠΡΟΣορμίζω, Appello, In stationem nauem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, seu neutraliter Appello, Applico. Arr.6, προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ ἔτυχε ταῖς ὄχθαις. Vbi Budæo προσορμιζόμενος legendum videtur. Idem eodem libro, προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ. VNDE Προσόρμισις, Appulsus ad littus. Budæus ex Synesio, τῆς προσορμίσεως αὐτῷ γενομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, quū appulsus fuerit.

C.ΣΥΝορμίζω, Simul in stationem applico, seu appello.

C.ὙΦορμίζω, In stationem subduco. Thucydides lib.2, οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι. αὗται δὲ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Apud Philostratum autem in Heroicis, ὑφώρμισται αὐτῷ πηγή, exponitur in vulg.l. Fons ei adhæret.

¶Ἐείρω, idē quod Εἴρω, poetica reduplicatione literæ initialis vt in ἐέλδωρ & similibus. Vnde in pass. Odyss.ο, Ὅρμον ... ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἄλλα δ' ... AT Ἥερτο Il.ε, ... ἀπήωρος ... Eustath. deducit AB Ἀείρω, id est ὁμοῦ εἴρω ἢ συμπλέκω.

ΕἸΡΗΝΗ, (παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν): alii verò ab εἴρειν significante Dicere) Pax. Iliad.β, Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. Xenophon Hellen.7, οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταβολή. Luc. in Nigrino, καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ καὶ πολὺ τὸ βαλανεῖον. Apud Æschinem, εἰρήνην ποιεῖσθαι, Pacem facere: apud Demosthenem autem & συνθέσθαι εἰρήνην. Addidit etiam datiuum Xenophon, εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At εἰρήνην ἄγω πρός σε, Pacem ago tecum.

Εἰρήνη τῶν τοιούτων, Plato De republica lib.1, Quies ab huiusmodi rebus. Quidam tamen hic quoque vertunt Pax.

C.Εἰρηνοδίκαι, Dionysio Halic. Fœciales. Ea forma qua dicitur εἰρηνοδίκαι. Legitur tamen & εἰρηνοδίκαι. Vide εἰρηνοποιὸς quod Proximè sequitur.

C.Εἰρηνοποιός, Pacificator, Pacis conciliator. Xen. Hellen. 6, ὅπως δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμεῖ, εἰρηνοποιοὺς ὑμᾶς ἐκπέμπει. Plutarchus fœciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth.5, εἰρηνοποιοὶ nouè (vt opinor) dicuntur Pacifici, id est qui sunt pacifico ingenio & pacis amante. HINC Εἰρηνοποιέω, Pacifico, Paco. Paulus ad Coloss. cap.1. vnde sumpsit & Basilius.

C.Εἰρηνοφύλαξ, Pacis custos. Æschines refert Demosthenem à populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι. Ita v. l. vbi & Pacificator exponitur.

C.Εἰρηνάρχης, Magistratus quidam (inquit Budæus) apud iurisconsultos. ET Εἰρηναρχία idem ex Dionysio affert, de Deo dictum, vt θεαρχία. ET Εἰρηναρχῶ ibidē exponit, Fungor irenarchia. Putantur autem (vt ille addit) dicti εἰρηνάρχαι qui corrigendis moribus præfecti erant., quasi pacis præsides.

Εἰρηναῖος, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. 1, ἀφ' οὗ ὁ κῆρυξ τε ἀνήγγελλε τὰ τοιάδε εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κερκυραίων. ET Εἰρηναίως, Pacificè, Placidè.

Εἰρηνικός, Pacificus, Pacatus. Politianus apud Herodianū non semel εἰρηνικὸν σχῆμα vertit Pacatorium habitum. In vulg. lex. ex Can.7 concilii Antioch. ἄνευ εἰρηνικῶν δέχεσθαι pro Sine literis pacificis. Eadem nos ad Can.11 concilii Chalced. remittūt de differentia inter ἐπιστολὰς εἰρηνικὰ & συστατικά. |Isocr. εἰρηνικὸς λόγος, oratio de pace. |Εἰρηνικός, Pacis studiosus. eidem Isocrati. ET Εἰρηνικῶς, Pacificè. cui opponitur πολεμικῶς ab Isocr.

Εἰρηνεύω, In pace ago seu viuo, Pace fruor. A Paulo dicitur ad Rom.12, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες: ab autore autem epistolæ ad Hebræos, εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων. |Εἰρηνεύω, Paco, In pace contineo. Budæus ex Basilio pag.196.

Εἰρηνευομένη χώρα Budæus apud Polyb. lib.5 interpr. Quæ bello non infesta est, Quæ à bello trāquillitatem habet. Appianus εἰρηνευομένην Ἰταλίαν & πολεμουμένην inter se opposuit. Apud Aristotelem autem cum πρὸς iunctum, εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕἼΡΩ, Dico. item Interrogo, vt tradit Eustathius pag.780. Nullum tamen huius præsentis exemplum affertur, sed futuri eius ἐρῶ, Dicam, extant passim plurima. Pro quo ἐρῶ Homerus & cæteri poetæ per dialysin sæpe vsurpant ἐρέω. vt Od.ξ, ὥς ἐρέω. Et alibi, εἰ καί τις ἐρέει. Sed & pro Interrogo. ex Homero, Πάντων Ἀργείων ἐρέων σφετέρων τε πάλαι τε. (AT Iliad.α, ἐρειόμεν eadem signi. interiecto ι, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, interrogemus) |Itē ἀγγέλλω, Nūtio. VNDE Aurora apud Hom. Il.β, & alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, ἀπαγγέλλουσα, inquit Eust. Qui tamē alioqui Od.ψ, Ταῦτα περιξ ἐρέουσα, exponit per præsens ἀγγέλλουσα. (Sic autē εἰρήσεται ἔς τ' ἐόντα ἔς τ' ἐσσόμενα apud Hesiod.

circa principium per præsens exponitur, Memorantes: licet pro εἰρήσουσι dictũ putetur) HINC Ἶρις deductum esse, sicut & Ἶρος. Est Arcus cælestis. Sed ab Homero fingitur dea (Thaumantis & Electræ filia teste Hesiodo) quæ à diis solet, vtpote ποδήνεμος & ὠκέα. Hinc etiam vocatur. Sed & alia hanc appellationem runt. Est enim & placentæ genus. Item, A- Necnon, Herba quædam aromatica. ἰρινὸν μύρον, Dioscor. AT DE Ἶρις appellatione, & de Ἶρος nomine proprio men- apud Hom. habetur) lege Eustath. cum ab illo ἐρῶ, sunt, Ἀντερῶ, Ἀπερῶ, Διερῶ, Ἐξερῶ, Προερῶ, Προσερῶ, Συνερῶ. SED notan- εἴρηκα & εἴρημαι, pro Dixi & Dictus sum, VERBO Ἐρέω ἐρῶ derivantur (licet aliter fallius) ita & in compositione reperiri διεί-, &c. PRIMVM est Ἀντερῶ, Contra- respondebo contradicens. Aristophanes Nu- ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν. Et præteritum Ἀντείρηκα. At verò ἀντίρρησις & ἀντιρρητικός vide in Ῥῶ paulo pòst. SECVND. Ἀπερῶ, Veta- m. Et in præterito ἀπείρηκα, ex Aristot. Po- ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, Interdixerunt exercitationes. passiuum, τοῦτο ἀπείρηται, Vetitum est hoc. tum est hac re. Et cum infinitiuo, vt ἀπείρηκα ἐργάζεσθαι. & in plusquamperfecto, ἀπειρήκεισαν. Ex Platone autem De republica 1, ἀπειρηκότων αὐτῶν οὐκ ἔσται μαθεῖν, &c. Item fatigatus sum, Animum despondi, Bud. Xenophonte & Plutarcho, in Ἀποφθέγμ. Ex autem affertur etiam ἀπειρηκότων χρήμασι Phocensibus pecunia destitutis & exhau- dum est verò & hoc, in istis compositis sæpe exponi per præsens tempus. quo & modo ἀντερεῖν interpretatur Contradicere: dicere, Deficere: κατερεῖν, Prodere: προερεῖν, Prædicere, &c. TERT. est Διερῶ, Differam: sed magis est vsitatum præteritum Διείρηκα, tanquam à Διερέω (qualis formatio & in cæteris intelligenda est) Exponit autem διείρηκα Budæus apud Platonem Differui. Item Enarraui, Discussi, Distinctè cõmemoraui. Additque, διείρηται hanc sequi significationem: sed & διήρηται interdum pro eadem reperiri. QVART. Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine: sed frequentius per dialysin Ἐξερέω. vt Iliad. α, ὧδε γὰρ ἐξερέω. Ibidem, ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω. | At Odyss. ξ, ἐξερέουσι signif. præsentis, pro Percontantur. QVINT. Κατερῶ, itidem pro Eloquar, interdum. vt Aristophanes Nubibus, κατερῶ πρὸς γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. Ex eodem affertur κατερεῖν pro Edisserent. Item, Accusabo, Deferam: vt Xen. κατερῶ σοῦ πρὸς πάντας (q.d. Loquar aduersus te) Sic apud Herodotũ Thalia, κατερέω πρὸς τὸν μάγον, exponitur Accusabo apud magum. Camerarius tamen Indicabo interpretatur. Idem in hoc Platonis loco in Epitaphio, ἀλλ' ὅπως σύ με κατερεῖς, vertit, Vide ne prodas me. SEXT. Προερῶ, Prædicam, Præloquar, Prænuntiabo, Aristophani. Apud Herodotum autem Thalia, προερέοντες τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη, τὰ λοιπά, edicendi significationem habet, vt scribit Camerarius. Has autem significationes & præteritum προείρηκα habet, ac passiuum προείρημαι. Sed προείρηκε sæpe etiam pro Prius seu antè dixit, & προείρηται, Antè dictum est. SEPT. Προσερῶ, Alloquar, Camerarius. Sed προσερῶν affertur etiam pro Consulturus, ex Herodoto: & προσερεῖν πλεῖστα ex Aristide pro Laudare. OCT. Συνερῶ, Patrocinabor, Defendam, ex Demosth. Vide autem in Ῥῶ quæ hic desunt, vt Ἀπόρρησις, Ἀντίρρησις, &c. eorumque deriuata.

¶ Εἴρομαι, Interrogo, Sciscitor. (quam signif. & τὸ ἔρω dat Eust.) Il. α, — οὐτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. εἴρετο Νίστωρ. In eadem, ὅ,ττί κέ σ' εἴρωμαι. ET Διείρομαι, idem Il. α. ITEM Ἔρομαι in prosa, ET Ἐπέρομαι. quo tamẽ ἔρομαι vtũtur & poetæ. Hom. Od. o, Νῦν δ' ἐθέλω ξεῖνος ἄλλα εἰρέσθαι καὶ ἐπελθεῖν Νέστορα. At ἐρέσθαι aor. est sicut & Ἠρόμην in indicat. Xen. ἤρετο, εἰ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; At verò fut. est ἐρήσομαι tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαι γὰρ ἐγώ. Ab Ἐπέρομαι autem est ἐπήρετο apud Xen. Σωκράτης ἐπήρετο αὐτόν. DICITVR & Ἀντέρομαι, pro Vicissim interrogo. Greg.

ΕἼΡΩΝ, Dissimulator in oratione, Dissimulatè loquẽs. Qui aliter loquitur ac sentit. vt Cic. Offic. 1, Atque in omni oratione dissimulatorem (quem εἴρωνα Græci nominauerunt) Socratem accepimus. (Nam mendosè omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo) Aristot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. ITEM Εἰρωνικός, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. ET Εἰρωνικῶς, Cum illa dissimulatione, Dissimulatè. VERBVM etiam Εἰρωνεύομαι, Vtor dissimulatione in loquendo. Plato in Apol. οὐ πείσεσθέ μοι ὡς εἰρωνευομένῳ. VNDE Εἰρωνευτής idem qui & εἴρων modò dictus fuit. ET Εἰρωνεία, Dissimulatio in oratione. Cic. De orat. 2, Vrbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare. Et paulo pòst. In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanũ hunc Æmilianũ dicit fuisse, & eum verbo Græco appellat εἴρωνα. Sed vti ferunt qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulantiáque longè lepore & humanitate omnibus præstitisse. Vide & Acad. quæst. lib. 4, vbi de ea Socratis Ironia loquitur. COMP. Κατειρωνεύομαι, Per dissimulationẽ deludo. Item Cauillor. Bud. apud Synes. σὺ δὲ ἄλλως ἢ κατειρωνεύου, interpr. Delicias facres, Simulabis te eam nihili facere. Et apud Æschinem in epist. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cauillari suum exilium & parui pendere. Et apud Plut. κατειρωνευόμενος αὐτῶν, cauillis eludens. Affert verò ex eodem & cum accus. vbi hæc de iocis Ciceronis in orationibus scribit, πολλαχοῦ τῷ σκωπτικῷ πρὸς τὸ βωμολοχικὸν ἐκφερόμενος, ἢ πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος, id est (inquit) Cauillis permiscens & eludens.

ΕἼΡΗΝ, ενος, ὁ, Qui iam fari potest, ab ἔρω: vt μείραξ itidem ab ἔρω quasi ἔραξ. Sed dicti sunt tamen εἴρενες à Lacedæmoniis (teste Plutarcho in Lycurgo) qui iam secundum post pueritiam annum attigerant: ET Μελλείρενες ab iisdem grandissimi pueri. Ita enim legendum apud eum μελλείρενες vnico ρ.

ΜΕἾΡΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, Qui vel Quæ iam ea est ætate vt fari possit: quasi ἔραξ, ab εἴρω. Reddi tamen solet Adolescens. Et in fœmin. Puella. Sæpe autem in fœm. vt Aristoph. Pluto non semel τὴν μείρακα. Et Luc. ἐς τὴν ἐξ ἀνθινῶν τῆς Ἀργολικῆς μείρακος. HINC Μειρακίζομαι pro Adolesco, Bud. ex Arr. ET Μειρακιεύομαι, de quo dicam post Μειράκιον. ET DIMIN. Μειρακίσκος AC Μειρακίσκη, apud Aristoph. Adolescentulus, & Adolescentula. AT diminut. Μειράκιον passim pro Adolescens, tanquam diminutionis significationem non habens. Plutarchus De frat. char. ὁ δ' Ἀπολλόδωρος ἦν μὲν ἔτι μειράκιον, οὐδέπω ἐφηβος. Cic. ἐκ μειρακίου interpretatur Ab adolescentia in epist. Epicuri ad Metrodorum. Galenus μειρακίων ætatem post ἐφήβους nominat. HINC Μειρακιεύομαι, (q.d. Adolescenturio, ex Laberio: vel Adolescentior, ex Varr. vt Horat. Iuuenari) Adolescentis more lasciuio & exulto, Athen. Et μειρακιεύομαι pro eodem apud Plutarchum. ITEM Διαμειρακιεύομαι. Vide B. pag. 934 & 935, vbi & Adolescentis more ago interpr. Eadem forma dicitur παιδεύομαι. ET alterum comp. Ἀντιμειρακιεύομαι, Aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me gero, vel Vicissim iuueniliter ago. AT verò Μειρακιόομαι, οὖμαι, Adolesco, Adolescens euado. Xen. Pol. Lac. NOM. autem Μειρακιώδης exponitur Iuuenilis: quum dici non possit Adolescentialis. Potest autem vel à μείραξ vel à μειράκιον formari. Halic. de Isocratis stylo nimium curioso loquens, τὰ δὲ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτα, οὐχ οἷά δ' ἦν τινα δύναμιν αὐ τὸν σχολαζόντων αἰρεῖν, id est (inquit Bud.) Nitida hæc & ostentationis plena, iuueniliterque exultantia, Iuuenili ambitione redundantia. Alicubi verò redditur & Puerilia: veluti vbi copulatur cum γελάσμα à Luciano. DIMINVT. autem Μειρακύλλιον, apud Poll. Adolescentulus, ex μειράκιον factum potius videtur: vt hoc ex μείραξ.

ΕΡΜΗΣ, Mercurius, vtpote nuntius deorum. Ab εἴρω A
significante Nuntio, quasi εἰρέας, & per pleonasmum τοῦ
μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς. sed mutati tenuis
in aspiratam ratio non redditur. Vide & alias deriua-
tiones apud Etymologisten. Affertur ex Aristophane
accusatiuus Ἑρμῆ, si mendo carent exemplaria, τὸν Δία,
τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. |Ἑρμοῦ κλᾶσμα pro prima carnium
portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustath.
|Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro vltimo potu, quòd Mercu-
rio vt somni præsidi libarent à cœna surgentes. |Ἑρ-
μῆς, pars quædam Delphinii, id est templi quod Athe- B
nis dicatum fuit Apollini. In vulg. lex. ex Plutar. The-
seo. |Ἑρμῆς κοινὸς vide paulo pòst in ἕρμαιον. |Ἑρμαῖ,
Lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cum a-
lii multi scribunt, tum Thuc. lib. 6. Sunt verò qui capi-
ta & membra virilia eis abscissa fuisse tradant. ET Ἑρ-
μοκοπίδαι huius facinoris autores appellati fuerunt, vt
iidem illi scribunt. Vide Paus. & Plutar. in Alcibiade.
Hinc esse opinor Galli vocabulum *hermes*, pro quo ma-
lè plerique omnes dicunt *termes*. Solitos quidem certè
& ἑρμᾶς sculpi ἄχειρας atque ἄπποδας ex Plutarcho quo- C
que discimus. HINC Ἑρμογλύφος, de quo alibi.

Ἕρμαιος, seu Ἑρμαῖος, ET Ἑρμαϊκός, (vt Ἑρμαϊκὴ κύλιξ. Eu-
stath.) Mercurialis. Ἕρμαιος seu Ἑρμαῖος λόφος apud Ho-
merum, quod variè expositum habes apud Eustath.
Et Ἑρμαῖα Mercurii festa apud Plat. Itē Ἕρμαιον, montis
nomen, apud Eustath. Sed ἕρμαιον frequētissimo in v-
su est pro lucro insperato, seu lucro inopinato & aduen
titio. quod vulgò *bonne aduenture* vel *bonne rencontre*. vt
quum quis iter faciens aliquid fortè fortuna inuenit.
(quod etiam εὕρημα propterea appellatur, q.d. inuentū) D
Hinc autem factum vt quicquid boni aut emolumen-
ti nobis contingit (præsertim verò si præter spem) id
ἕρμαιον vocetur. Plato Phædone, εἰ μὲν γὰρ ὁ θάνατος τοῦ παν-
τὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, τοῦ τε σώ-
ματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς.
Idem in Symp. 162 ἕρμαιον & ἀτύχημα copulat. Budæus
ab illo ἕρμαιον poni ait pro bono inexpectato, ac pro
sorte exoptanda quæ forte fortuna nobis oblata sit: i-
tem alicubi pro re opportuna & exoptanda. Plutarch.
in Sympos. sept. sap. ἕρμαιον τὸ συμπέπτωκεν ἐμοὶ γέγονεν. Cæ- E
terùm vt dicitur κοινὸς ἑρμῆς prouerbialiter, id est com
munis Mercurius, ab eo qui participem se fieri postu-
lat lucri quod fauente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam
creditus fuit) sese nobis obiecerit: sic & κοινὸν ἕρμαιον di-
xit Luc. Synesius autem eodem (vt opinor) alludens,
ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοινὸν ἔστω.

¶ Ἑρμηνεύς, Interpres. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως μὴ δι' ἄλλου ἑρ-
μηνέως σοι ἀλλ' αὐτὸς συμβουλεύῃς σαυτῷ. Ceb. Theb. δι' ἑρμη-
νέως συμβάλλεσθαι τὰ λεγόμενα. HINC Ἑρμηνεύω, Interpre-
tor, Syn. Sed sæpe etiā ponitur pro Explicare seu expla- F
nare. vt ἑρμηνεῦσαι τὸ ποιηθὲν apud Aristoph. διηγήσασθαι.
Naz. autē pass. dixit, τὴν περὶ παραβολῆς ἑρμηνευθεῖσαν pro Do
ceatis expositionem parabolæ. Ita enim malo reddere
quàm cum Budæo, Audi interpretationem. In hoc
Thuc. loco ἑρμηνεῦσαι itidem vertitur Explicare: vbi di-
cit Pericles de se, οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέ-
οντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. Sed malim hic Eloqui, quòd
Explicare latius pateat. AB HOC Ἑρμηνεία, Inter-
pretatio. Sed in isto Halicarn. loco de Isocrate, ὑψηλότερος
γάρ ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, Budæus vertit enuntia- G
tionem, expositionem, enarrationem: at ego in his
multisque aliis similibus locis malim reddere eloqu-
tionem, (sicut ἑρμηνεῦσαι, eloqui verto apud Thucy-
didem) aut etiam dictionem. ITEM Ἑρμήνευμα,
Interpretamentum (quo Gell. vtitur) Interpretatio. vt
apud Euripidem in Phœnissis veritas οὐ ποικίλων δεῖται
ἑρμηνευμάτων. ET Ἑρμηνευτής, Interpretator, Plato, ἑρ-
μηνευταί γάρ που νομίζονται περὶ θεῶν οἱ μάντεις, de vatibus
& fatidicis. ET Ἑρμηνευτικός (q.d. Interpretatorius)
Ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σύν- H
δεσμος apud grammaticos, ἤτοι, sicut ἤγουν. Lucianus
autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν vocauit facultatem elo-
quendi. q.d. facultatem eloquutoriam. COMP.
Δυσερμήνευτος, Explicatu difficilis. in epistola ad He-
bræos. ET verbum Διερμηνεύω, itidem pro Inter-
pretor. ET Μεθερμηνεύω, idem. Polybius, τοὺς
καλουμένους Ἐλ... ὁ μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους. Et
μεθερμηνευθέντα κατὰ λέξιν, Plut. Cat. Trāsferri ad verbum.

Ῥέω, autem, alioqui inusitatum & ipsum, format ῥήσω,
ἔρρηκα, ἔρρημαι: itidémque Aoristū primū Ἐρρήθην,
qui potius in vsu est: eiúsque participiū ῥηθείς. Eodēm-
que in compositis modo, vt Ἀπερρήθη, Vetitum est, In-
terdictum est: pro ἀπείρηται, de quo dictum paulo antè
fuit. Vult autem Eustathius εἴρημαι factum esse ex ἔρρη-
μαι. SED Ἐρρέθην etiam dicitur, tanquam à ῥέω,
vt vult idem Eustath. qui & ῥέω thema ponit. Verùm
quæ sequuntur deriuata, η non ε habent.

Ῥῆμα, Vocabulum, Verbum. vt Demosthenes Pro coro-
na, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. |Apud
grammaticos autem ῥῆμα, Verbum, vna ex partibus o-
rationis. |Ῥῆμα, Dictum, Sententia, ῥῆσις. Plato Poli-
ticῶν 1, τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν,
τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν. Item ῥῆμα (inquit Budæus) Can-
tus, vel Oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus
qui recitatur: apud Platonem ita scribentem, τὰ δὲ μα-
λὸν αὐτῶν αὖ καὶ ῥημάτων διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ ᾄδει δι-
δάσκειν. HINC Ῥηματικός, Ad vocabulum seu vo
cabula pertinens. Item Verbalis apud grammaticos.
vt ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis.
AT DIMINVT. Ῥημάτιον, Aristoph. Vocula, Paruum
vocabulum. ITEM Ῥηματίσκιον ex Platonis The-
æteto, ῥηματίσκια αἰνιγματώδη. Budæus autem ex The-
mistio affert itidem, συσκευασάμενος ῥηματίσκια περιττο-
λογά τε καὶ αἰνιγματώδη. Est autem ῥηματίσκιον itidem
Vocula, vel q. d. Voculula. AT COMP. à Ῥῆμα,
Ἀρρήμων, Tacitus, Mutus: ET Ἀρρημοσύνη, Taciturni-
tas, Silentium. ITEM Αἰσχρορρήμων, Turpiloquus:
ET Αἰσχρορρημοσύνη, Turpiloquentia. ITEM Εὐθυρ-
ρήμων, Oratione vtens recta & non aberrante à vero:
ET Εὐθυρρημοσύνη, Oratio talis. ITEM Εὐρήμων,
Facundus: ET Εὐρημοσύνη, Facundia. ITEM Κα-
κορρήμων, Maledicus: ET Κακορρημοσύνη, Maledicentia.
ITEM Μεγαλορρήμων, Magniloquus: ET Μεγαλορρημο-
σύνη, Magniloquentia. de quibus Pollux.

Ῥῆσις, εως, ἡ, Dictum, Sententia, Oratio. Aristophanes Nu-
bibus, λέξον τι τῶν Εὐριπίδου ῥήσεών τινα. Demosthenes Pro coro-
na, περιεργάζεσθαι δὴ ἡμῶν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου. The-
mist. De anima lib. 3, τάχα γὰρ ἂν ἐκ τούτων περισωθείη
πολλάκις τῆς ῥήσεως τοῦ φιλοσόφου, ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια, id est
(inquit Budæus) Ex verbis Aristotelis obscurissimis e-
micabit sensus. Apud Hermogenem, ῥῆσιν μακρὰν ἀποτεί-
νειν idem interpretatur Longum sententiæ ambi-
tum. Sed & pro perpetua oratione, id est quæ differt à
dialogo, accipi à Luciano tradit. At ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις
vide apud Erasmum in prouerb. Scytharum oratio.
HINC Ῥησείω, Suid. δημηγορεῖν. quidam Ostentare elo
quentiam interpretantur. AT Ῥησίαρχος apud Hesy-
chium suspectum est. DIMIN. Ῥησείδιον, Senten-
tiola. Hesychius tamen habet ῥησίδιον cum ι solo in se-
cunda, exponens λεξίδιον. AB HOC Ῥῆσις fit Ἀρρη-
σία id est Silentium, σιωπή, apud Antiphontem, teste
Polluce. FIT ET Παρρησία quæ dicitur quasi παν-
ρησία (malè enim quidam παρὰ ei inesse putant) Libertas
loquendi, Licentia loquendi, qua videlicet omnia di-
cuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Orationem
liberam (inquit Fabius lib. 9 cap. 2) Cornificius licen-
tiam vocat, Græci παρρησίαν. (sed ibi hanc inter figuras
orationis numerat) Plato Sympos. γέλωτα παρέσχε ἐπὶ
τῇ παρρησίᾳ αὐτοῦ. Demosthenes Philipp. 2, ἐκ πλείονος μετὰ παρ-
ρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. vbi μετὰ παρρη-
σίας aduerbio Liberè reddi potest. Apud Isocratem &
Platonem, παρρησίαν διδόναι, Libertatem loquendi dare.
|Sed generalius etiam accipi παρρησία pro θάρρος (id est
Fiducia) quidā annot. |At Mar. 8, Ioh. 16 & 18, atq; alibi.
παρρησίᾳ aduerb. pro Apertè, Palàm. HINC VERB. Παρ-
ρησιάζομαι, Liberè loquor. Interdū & cū accusatiuo. vt
παρρησιάζομαι ταῦτα πρός σε, Luc. Sic & Greg. παρρησια-
ζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profi-
tentes. Et passiua signif. πεπαρρησιασμένον, Liberè di-
ctum. Vide Bud. pag. 178. VNDE Παρρησιαστής, ET
Παρρησιαστικός, Qui liberè loquitur, seu loqui solet aut a-

mor. Aristot. ἐν παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτικός. Et comp. παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquendo. Item Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Liberè loquendo.

CONTR. Ἀπαῤῥησίαστος, Qui liberè loqui non audet. ET Ἀπαῤῥησιάστως oppositum illi παῤῥησιαστικῶς.

Ῥητός, Fandus, vt ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κατὰ Ἄλλων, Dicenda & tacenda effutierunt. (sicut Eurip. Demosth. ... & σιγώμενον opponit, id est Quod tacenda & indigna relatu, vel Fanda & nefanda. ... ῥητά opponuntur τοῖς ἀποῤῥήτοις. vt Isocr. ... ἀποῤῥήτων ... vbi ῥητῶν exponitur Quæ in vulgus efferri possunt. Demosth. autem hæc appellans Philippum ῥητῶν καὶ ἀποῤῥήτων ... Apud Soph. Philoct. dicitur non esse ῥητὸν quod exprimi verbis potest. At verò Hesiodo mortales pro voluntate Iouis sunt vel ῥητοί, vel ἄῤῥητοι, Celebres vel ... ‖ Ῥητόν, Dictum, Sententia, Bud. ex Basil. & Greg. Idem ῥητά pro oraculis ex Iustino Mar. Sed & ζητοῦσι τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν appellant Græci rhetores (ex quibus Hermog.) quam La. dissensionem scripti & voluntatis, vt idem scribit. ‖ Ῥητός, De quo certis verbis conuenit, Præfixus, Præstitutus, Definitus, Constitutus, Certus. vt Il. ι, μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, Constituta mercede, in v.l. (malim tamen cum Pacta mercede.) Thucyd. 1, πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, erant patria seu auita regna certis honoribus definita. Idem lib. 1, καὶ ἀργύριον ... Sic dicitur ἐν ῥητῷ χρόνῳ ab Æschine, Statuto tempore. Sic etiam ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, & plur. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς. Xen. autem cum accus. Hell. 3, ... εἰς τὸ ... ‖ Dicitur quoque ἐπὶ ῥητοῖς non adiecto substantiuo. Thuc. 1, ἧκοντα γὰρ πολέμους ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, Nō certa lege, vel Non certis legibus. Interdum verò ἐπὶ ῥητοῖς Certis conditionibus. Vide Bud. pag. 976: vbi & pro Non gratuitò poni docet. Apud geometras item ῥητὸν ἀφωρισμένη, definita linea: & ῥητὸν τετράγωνον, definitum quadratū. Cam. HINC cōp. Ἄῤῥητος, Indictus, Nō dictus. Od. ξ, Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic vsus est Plato in Sympos. καὶ μοι ἔτι ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. ‖ Ἄῤῥητος, Infandus, Ineffabilis. Soph. Electra, δεινὸν ἄῤῥητον. Herodot. ἄῤῥητα ἱερὰ εἰς ἄρρενα γόνον. Huc pertinet ῥητὰ & ἄῤῥητα, de quo paulo antè. Et ἄῤῥητος θεὰ Plut. Cæs. Cuius nomen fari non licet, vt Bona dea. ‖ Item ἄῤῥητα ἱερά, arcanæ, de quo in ἱερός. ET bicomp. Ἀῤῥητοποιός, Nefanda seu infanda perpetrans, & obscœna. VNDE Ἀῤῥητοποιΐα, QVAE & Ἀῤῥητουργία, Nefandum facinus, Quod obscœnè perpetratum est. ADVERB. autem sunt Ῥητῶς ET Ἀῤῥήτως. Ac ῥητῶς quidem est Certis verbis, & quòd vulgò dicunt Expressè: vt Bud. interpr. in hoc Themistii loco in 3 De anima, ῥητῶς γὰρ ... Addit verò posse exponi Ad verbū. Idem apud Lucianū pag. 181 exponit Planè, Certò, Nominatim. Ἀῤῥήτως autem Infandè: vel, vt quidam, Ineffabiliter, Inenarrabiliter. Possumus etiam reddere per periphrasin, Ita vt indignum sit relatu. Sunt & qui interpr. Arcanè.

Ῥητήρ, ῆρος, ὁ, Orator. vt Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, id est Oratorē verborum & actorē rerum, Cic. interpr.

Ῥήτωρ, itidem Orator: sed vtrisque scriptoribus in vsu. vt Demosthenes appellatur ῥήτωρ. Sed nonnunquam etiam vilius aliquid sonat: vt quum iunguntur ῥήτορες & δημαγωγοί, ab Isocrate. Vnde & Causidicus alicubi, item Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. & Æschines. HINC Ῥητορική (subaudi τέχνη) Oratoria ars. Vulgò Rhetorica. Aristoteles Rhetoricōn 1, ἔστι συμβαίνει τὴν ῥητορικὴν ... τῆς διαλεκτικῆς ... Et ῥητορικὴ δύναμις apud eundem. ET Ῥητορικός adiectiuum, Oratorius, Ad oratorem pertinens, aut etiam ad artem oratoriam. vt λόγοι ῥητορικοί, & συλλογισμὸς ῥητορικός, & ῥητορικὴ ἐπαγωγή, Aristoteli. Et apud eundem τὰ ῥητορικὰ scholiastes exponit ἀξιόλογα ὁ ῥήτωρ λέγει. ‖ Sed ῥητορικός dicitur etiam Qui artem oratoriam tenet, Eloquens. Isocrates Nicocle, καὶ ῥητορικοὺς μὲν καλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυναμένους. ET Ῥητορικῶς, Oratorio more, Artificio oratorio, seu Eloquentia oratoria. Æschines in Timarcho, μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.

ITEM verbum Ῥητορεύω, Oratoria arte vtor, Artem oratoriam exerceo. vt πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocrates in Epistolis: & Appianus de Cicerone, ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τι καὶ ῥητορεῦσαι. Item Laertius de Socrate, καὶ γὰρ ... ῥητορεύειν ἐδίδασκε. Budæus autem ῥητορεύειν exponit Orationem habere, id est pronuntiare, in hoc Luciani loco, vbi accusatiuo iungitur, καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὴν μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐπιτεταγμένην αὐτῷ πρεσβείαν ἐῤῥητόρευσε. Rursum Budæus ait ῥητορεύειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhetorico more. sed affert exemplum ex Isocrate ad Philippum, vbi vox passiua ῥητορευθῆναι habetur, τοὺς μὲν ὑπὸ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεσπουδασμένους λόγους ῥητορευθῆναι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι. HINC Ῥητορεία, Oratio in qua rhetoricæ præcepta seruantur, Oratio rhetorices artificio elaborata. Item Oratoria eloquentia. Isocrates Panathenaico, καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Synesius, ἀπαίτῶς ῥητορείας ἰσχυροτέρας ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μεταστάσιν.

COMP. Ἐπιῤῥητορεύω, cum accusatiuo & datiuo. Lucianus, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ, id est (inquit Budæus) Qui talem super eius funere orationem habuit. Sed videtur significantius esse Græcum hoc verbum. ET Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demulceo. Vide Bud. p. 1079: sed illic malè Herodotum pro Luciano citari scito.

Ῥήτρα, Dicendi locus, Dicendi vices. Budæus apud Lucianum pag. 104 & 136. ‖ Item Dictio, id est oraculum. (ita enim Liuius dictionem vsurpat) Plutarchus in Lycurgo, cum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tanquam χρησμούς τινας, id est quædam oracula. Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmoniorū exponant Edictiones breues. ‖ At ῥήτρα Homero, Pactum, Pactio, Conuentio, Odyss. ξ, Ἀλλ' ἄγε δὴ ῥήτρην ποιησόμεθ'. αὐτὰρ ὄπισθεν, &c. Paciscamur inter nos. ‖ Item Decretum, (vt scribit Budæus) in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βουλᾶς λαβὼν ῥήτραν. Sunt verò qui generali' ῥήτρας accipi dicant etiam pro σύγγραμμα. VNDE Ῥητροφύλακες iidem qui & γραμματοφύλακες.

Præpositionibus autem iunctum Ῥέω illud inusitatum, formauit quæ sequuntur partim verba, partim verbalia.

C. ἈΝαῤῥηθῆναι ὕπατος, Plutarchus, Renuntiatus sum consul, Creatus sum consul. vt ἀνηγορεύθη ab ἀναγορεύω. Et participium Ἀναῤῥηθείς, Renuntiatus. At ἀναῤῥηθεὶς στέφανος ex Demosthene Proclamata corona. HINC Ἀνάῤῥησις, Renuntiatio, Creatio. Item Proclamatio, Aristides.

C. ἈΝΤΙῤῥησις, (tanquam ab Ἀντιῤῥέω) Contradictio, Responsio qua contradicitur alicui & repugnatur. Item Refutatio. Philo De mundo, καὶ ἀρκεῖ γε τῆς ἀντιῤῥήσεως. VNDE Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, Oratio qua obiectionibus respondetur, Oratio refutatoria. vt Aristidis πρεσβευτικὸς & ἀντιῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes hodiéque extant. Sunt etiā Eusebii Cæsariēsis ἀντιῤῥητικοὶ πρὸς τὸν Ἱεροκλέους. Dionys. Areopagita, εἰ δὲ ... ἀληθείας Σίμωνος ἀντιῤῥητικοὶ λόγοι. Et plural. neutro genere ἀντιῤῥητικά dicti libri Iosephi contra Appionem.

AT Ἀναντίῤῥητος, Cui contradici non potest, Irrefutabilis, Minimè controuersus, Minimè dubius. Act. Apost. cap. 19, ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων. Plutarchus autem Themistocle, ἀναντίῤῥητον ἱκεσίαν, supplicationem irrefragabilem dixit, vt Camerarius interpretatur. ET Ἀναντιῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnante, Extra omnem controuersiam. Hæc autem verbalia cum Ἀντιῤῥέω non posui, quòd aliam deductionem habeant: sicut & simplicia ῥῆμα & ῥῆσις, &c. Sic verò & ab Ἀπο separādum duxi ἀποῤῥηθῆναι, & inde deducta, Ἀπόῤῥημα, Ἀπόῤῥησις, Ἀπόῤῥητος. Idem denique & in cæteris obseruaui. Cæterum ET Ἀντιῤῥηθῆναι dici sciendum est pro Contradici: quòd tamen suprà non posui, quia exemplum non suppetat.

C. Ἀποῤῥηθῆναι, Vetitum est, Interdictum est. Et partic. Ἀποῤῥηθείς, Vetitus. Aristides, ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφθέγγεσθαι, quū vetitū esset, vacāte particula μή. Apud Plat. autē De Leg. 11,

ἀπὸ δὲ φύσεως πατρὸς ἀπορρηθῆναι, quasi A toto genere abdicari, inquit Camer. HINC Ἀπόρρημα, Interdictum: ET Ἀπόῤῥησις, Interdictio. Item Renuntiatio. Et Defatigatio. De quibus signif. Bud. pag. 49 & 50. Vide & Ἀπερῶ. ET Ἀπόῤῥησις, Vetitus, Lysiæ. Item Arcanus. (& apud Euripidem ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica) vnde ἐν ἀποῤῥήτῳ, & ἐν ἀποῤῥήτοις, item δι' ἀποῤῥήτων, Secretò vel Clam. Ex Plutarch. autem in Themist. πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλούς, Res vulgo non diuulganda. Sed Inenarrabile etiam sonat seu Ineffabile, ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nonnunquam verò Indignum relatu, ῥηθῆναι αἰσχρόν. De quibus vide B. p. 51.

C. ΔΙεῤῥήθη, Discussum est, Distinctè explicatum est. idem quod διείρηται de quo dictum est in Διερῶ. HINC Διάῤῥησις ET Διαῤῥήδην. quæ tria vno eodémque in loco habes apud Plat. De legib. lib. 11, pag. 346. Vbi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quòd nesciam alterum pro altero poni, sed quia διεῤῥήθη in sequente linea pro eodem dicit. Et διάῤῥησις ibidem est Explicatio distincta & q.d. expressa. SIC Διαῤῥήδην, Explicatè. Item Clarè, Apertè, Manifestè, Bud. ex Demosthene & Æschine. Idem verò alicubi apud Plat. vel Non obscurè vel Verbis conceptis, significare scribit.

C. ΕΠΙῤῥημα, Aduerbium, vna ex partibus orationis apud grammat. vt ῥῆμα iisdem est verbum. Item ἐπίῤῥημα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege Hesych. & Suidam. Ita vocabatur & gestamen quoddam comicum, teste Polluce, si modò ἐπίῤῥημα emendatè apud eum legitur. AT Ἐπίῤῥησις, Camer. interpr. Vituperatio, ET Ἐπίῤῥητος, Vituperabilis. Redditur & Infamis, in hoc Xenophontis loco, αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι ἐπίῤῥητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de vtroque Hesych. & Suidam. Eustath. certè in ἐπιῤῥήτοις ait ἐπὶ esse pro κατά. ADVERB. autē Ἐπιῤῥήδην, Palàm, Apertè, διαῤῥήδην. vt exponitur à scholiaste Apoll. in Arg. 1. In alio autem eiusdem libri loco φανερώτερον, παῤῥησιαστικώτερον. & addit, οἱονεὶ ἐμφανῶν. Eustath. verò apud Aratū ait esse ῥητῶς & ὀνομαστικῶς, vbi canit, – ἵνα δ' ἐκεῖναι ἐπιῤῥήδην καλέονται.

C. ΚΑΤΑῤῥησις, Accusatio. (vt κατερῶ Accusabo) Item Cōdemnatio. Nam vt καταῤῥήσεις Hesychio est κατηγορία, (itémque καταδίκας & καταλογιά, & κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt) ita Suidæ est κατηγορίας, & quidem hanc solam ei signif. danti.

C. ΠΡΟεῤῥήθη, id est προηγορεύθη, Prædictum est. Et Προῤῥηθεὶς, Prædictus. HINC Πρόῤῥησις, Prædictio, Vaticinium, Phil. De mundo. Et lib. 1 Epigr. Καί με τὸ ἀληθὲς προῤῥήσεως εὗρεν ἀειδής. | Apud Thucydidem autem lib. 1 exponitur Iussum. ET Πρόῤῥητος, Prædictus, ex Sophocl. Trach. ET Προῤῥητικὸς, q.d. Prædictorius. Vnde βιβλία προῤῥητικὰ Hippocratis, Libri qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόῤῥησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως docet aliquot locis Galenus ex aliorum etiam opinione.

C. ΠΡΟΣεῤῥήθη, id est προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est. Item Salutatus est, ex Euripide. HINC Πρόσρημα ET Πρόσρησις. Aristides in Panath. οὐ γὰρ ξένοι δήπου τοῦς ἄλλοις πάντας γεννήσας οὕτως ἀνέχονται τοῦ προσρήματος, Hac appellatione continentur, Bud. (Vide & Pollucem de hac voce.) Idem & Πρόσρησις signif. Plato Epist. ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; Item Compellatio. vt προσρήσεις οἰκέτου, Verba quibus compellatur seruus, ex eodem in Leg. Item Salutatio. Synes. μονονοὺκ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει.

ΕἸΣ, VEL Ἐς, Ad. vt ἤλυθον εἰς Τροίην, Hom. Veni ad Troiā, sed Lat. Veni Troiā. Hesiod. ἵκετο δ' εἰς Κρονίωνα. Hom. ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν, Soph. τοῦ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν εἰς πόλεις βροτῶν; Od. χ, σελὼν τὴν εἰς ἓ κατακειμένος. Xen. Hell. 6, in princ. ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα: &, ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα: & διεβιβάζοντο εἰς Φωκέας: & aliquanto pòst, ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristoph. ἐς δώματ' ἔρχομαι: & εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque huiusmodi: vt εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portauit ad Græcos, vel Apportauit Græcis, seu Importauit. Item εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Xen. eo modo quo Lat. Ad manus venire. Interdum verò εἰς genit. iungitur, sed cum quo subauditur accus. vt quum dicitur εἰς ᾅδου seu ᾅδός δε, vel ᾅδόνδε, & in prosa εἰς ᾅδου, cum ἦλθε vel ἐπεμψε, aut alio huiusmodi verbo, subaudiendo οἶκον vel δόμον. Tale est ἐς διδασκάλου, & ἐς μουσοδιδασκάλου. | Alicubi autem vacat εἰς, habens signif. motus, vt quum dicitur ab Homero εἰς ἅλαδε: nisi quis malit otiosam esse particulam δε: vt sit εἰς ἅλα δε pro εἰς ἅλα. | Et vt Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem: sic & λόγος ὠφελήσειν εἰς ἀνδραγαθίαν, Xen. Pæd. 3. | Item vt dicitur Ad quid: pro Cuius rei gratia, vel In quem vsum, sic εἰς τί affertur in v. l. itémque εἰς τοῦτο γὰρ ἐλήλυθα, ex Marci cap. 1. Quibus addi potest ex Paulo 1 ad Tim. cap. 4, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν, &c. | De εἰς autem pro Ad significante Vsque ad: & pro Ad significante Circiter: item pro Ad id est apud, dicetur infrà: necnō de τὸ εἰς ἐμὲ pro Quod ad me attinet.

Εἰς vel Ἐς, In. vt Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4, in princ. hic enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed in Phrygiam. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, & in similibus locis. Quinetiam in superiorum exemplorum nonnullis locum magis habere possit In quàm Ad. Sic & in sequent. locis: vt Od. κ, ἰδὼν ἐς πόντον ἀπείρονα. Quo dixit modo quidam tragicus εἰς ὄμματ' αὐτοῦ φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præpos. | Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν in colloquiū venire, Plut. Sic & vbi εἰς pro ἐν ponitur, tūc vertitur In: vt εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et ὡς εἰς τὸ μέσον pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. Pæd. 4. Et εἰς τέλος χαίρειν, Demosth. Affertur & εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναῤῥηθῆναι ex Æschine pro In senatu pronuntiari. | Εἰς redditur In itidem, vbi iungitur quibusdam temporis aduerbiis, aut nominibus quæ temporis & ipsa significationem habent. vt quum dicitur εἰς ἔπειτα siue εἰσέπειτα, & εἰς αὖθις seu εἰσαῦθις: sic εἰς ἀεί, & εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. item εἰς τὸ παρόν, vbi rursum εἰς pro ἐν accipitur. dicitur enim εἰς τὸ παρὸν pro ἐν τῷ παρόντι: Latinè tamen In præsens, non In præsenti. Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. Aliquando verò εἰς in huiusmodi locis omnino vacat: vt quum aduerbio αὔριον iungitur, & dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον simpliciter: sicut apud Platonem in Critone, καὶ αὐτίκα δὴ εἰς αὔριον (vel εἰσαύριον) ἴσως, τὸν βίον σε τελευτᾶν. Sic & cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς νῦν apud Sophoclem legitur pro νῦν solo. (Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, & ἐς τρὶς pro τρὶς apud Herodotum.) Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem significationem habētibus, non redditur In, sed aduerbio vtimur in interpret. vt ἐς ἑσπέραν, vesperi: ἐς τὴν ὑστεραίαν, postridie: ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie. vt Budæus interpretatur in hoc Luc. loco, οἱ πολλοὶ μὴ ἐκπίνοντες τήμερον, μηδ' αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν (quod & de similibus intelligendum est) non ita semper reddi potest: sed alicubi, Tertio ab hinc die, vel Tertio pòst die, vel Intra tertium diem. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xenoph. Pæd. 8 pro Tricesimo abhinc anno. quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum.

| Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, vt εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr. Suppeditare pecunias in bellū, vel ad bellū. | Itē In pro aduersus, Cōtra: vt εἰς τὸν δῆμον, aduersus populū, ex Æsch. Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam scribi εἴς τινα in aliquem, pro Aduersus aliquē. Sed interdum εἰς bene sonat, cum huiusmodi etiam verbis: vt Greg. εἰς Βασίλειον λόγος, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpliciter, De Basilio scribere. Sic εἰς Εὐαγόραν Isocr. pro De Euagora, τὰ εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν εἰρῆσθαι ... Xen. autem καταφρονεῖν εἰς τὰ πολεμικὰ Hell. 7, est Contemni in rebus bellicis. Vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur & Ob in locis illi similibus: vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Aristot. Ob iustitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀνδρείαν καὶ στρατηγίαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem loco εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ὡς verti posse Ob existimo: sed quum dicitur εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι puto cōmodius reddi posse quàm per Ob: nimirū interpretando, Probra in alicuius ignobilitatē iacere. Sed & præpositionē omittendo, ità, Igno

...insectari. Quinetiā illud εἰς δικαιοσύνην vertι posse crediderim omissa itidē præpos. Commendatur eius iustitia. Aut certè, Commendatur illa iustitia. Est autem huius generis illud Xenoph. εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpretationem commodius admittens.

Εἰς Circiter, quam signific. habet & Ad interdum. Thucyd. εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Pausan. εἰς τριακοσίους, Circiter trecentos, Ad trecentos.

Εἰς Apud. Thuc. εἰς βελτίονας [illegible] Dem. Pro concione εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. [illegible] εἰς ἅπαντας, vel, Coram omnibus. Paus. [illegible]. Item, εἰς ἅπαντας γνώριμος, Apud omnes, vel, Apud vulgus, aut, In vulgus notum, seu vulgo.

Εἰς Vsque ad. In qua signif. interdum & Ad sine adiicitur. vt εἰς ἐμέ, vel εἰς ἐμέ, Pausan. Vsque ad me, Vsque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc vsque tempus. Et εἰς τότε, Hactenus. Item, εἰς ὅ, vel εἰς ὅτε, Vsque dum, Donec. Vide Ἔστε.

Εἰς Quod attinet ad. vt Pausan. τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, & τὰ εἰς Τολμίδην, Quæ ad Medusam (seu ad Medusæ historiam) & Quæ ad Tolmiden pertinent. Bud. p. 1041. Sic apud Xen. καταφρονεῖν εἰς τὰ πολεμικά dixi posse reddi Contemnere quod ad bellicas res attinet. At verò ex Eurip. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed & illud εἰς δυσγένειαν [illegible] Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens & εἰς ὦπα ex Homero, & [illegible] εἰς κακίαν ex Plut. tanquam similia, quæ habes p. 1040 & 1041.

Εἰς cum adiuncto ei nomine, sæpe redditur per aduerbium, vt εἰς καλόν, Summé. Æsch. in Timarch. [illegible] Sic dicitur εἰς τὰ [illegible] pro Luc. Sic εἰς τὰ [illegible], & εἰς τὰ [illegible], & εἰς τὰ [illegible] (quod & ἐν τοῖς μάλιστα) itidem pro Summé. Potest autem εἰς & in huiusmodi locis videri accipi pro Vsque ad, ea forma qua dicitur Lat. aliquis eloquens esse, vel doctus ad miraculum vsque. Sic & quum dicitur εἰς βάθος, pro Profundè. Sed in multis locis vbi itidem per aduerbium redditur, hanc significationem habere nō potest. vt quū dicitur εἰς καιρόν, & εἰς καλόν, pro Opportunè seu Commodè: vbi εἰς pro ἐν accipitur: quū idem valeat quod ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. Quin & εἰς τάχος & εἰς κάλλος itidem aduerbialiter ab Atticis dici quidā annotarunt cū verbo χαίρειν, pro [illegible] & [illegible]. Huc pertinet εἰς πλέος pro Omnino. Item εἰς δύναμιν, quod Bud. vertit Quàm potuit maximé. Sed redditur etiam Pro viribus, vel Totis viribus, seu Pro virili parte: sicut & εἰς τὸ δυνατόν. At εἰς μακράν & οὐκ εἰς μακράν, aliáque loquendi genera per εἰς, vide in iis vocabulis quibus hæc præpositio præfixa est. ‖ Sunt & qui εἰς ἕνα apud Xenoph. Pæd. 2, reddant aduerbio Sigillatim, vbi dicit, εἰς ἕνα [illegible]: & tamē apud eundem εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddūt Per binos: & εἰς τέτταρας [illegible] ὁ λόχος, per quaternos.

ΕἼΣΩ, Intra. Et pro εἰς apud Hom. In: cum accus. vt Iliad. α, — [illegible] εἴσω. Et Od. α, — [illegible] εἴσω. Item Il. γ, — [illegible] εἴσω. sic alibi. In prosa autem cum genit. vt εἴσω τῶν χαρακῶν, Plut. Cam. Interdum verò sine casu, Intro, Intus. Aristoph. [illegible] Et cum articulo, ὁ εἴσω, Interior, Penitior. εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Plato De rep. In partem interiorem manus. ‖ Ἐντὸς εἴσω βέλους [illegible], Synes. vt Lat. Intra teli iactum. ‖ Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, Hermog. vt Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, Dedans trente iours. ‖ At Εἴσω πέντε ταλάντων ex eodem pro Intra quinque talenta. DICITVR & Ἔσω. Apud Bas. ἔσω [illegible], & ὁ [illegible] pro eodem. VNDE Ἔσωθεν, Intrinsecus, & q.d. Abintus. Interdum & simpliciter pro Intus. vt Matth. 7, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim necesse hic Intrinsecus reddere.

ἜΣΤΕ, Donec, Quādiu. Sophocl. ἔστ' ἂν [illegible] βίον. Et ἔστε [illegible] apud Apoll. (vacante [illegible]) Arg. 2, Ἔστε [illegible] καὶ [illegible]. Xenoph. cum præt. imperf. ἔστε Χαιρεφῶντι συνῆν. Sic Arrian. [illegible] Cum præs. coniunctiui, Soph. Aiace, δρώην τ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero, pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω. vt ἔστ' ἂν [illegible], Herodot. Sic Xenoph. ἔστ' ἂν ἡ [illegible] πάντα [illegible]. Synes. καὶ πάντα δρῶσιν ἔστ' ἂν τὰς [illegible]. Ἔστ' ἐπί, Vsque ad. Apoll. 2, Ἔστ' ἐπὶ [illegible]. Et Arrian. ἔστε ἐπὶ [illegible], Vsque ad diluculum. Et sic identidem.

ΕἿΣ, ἑνός, Vnus. Neutr. ἕν, Vnū. Α τ fœm. Μία, Vna. Prouerb. εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, Vnus vir, nullus vir. Eurip. itidē prouerbialiter, εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Et εἷς τῶν πολλῶν Demosth. Vnus è vulgo. Interdum relinquitur subaudiendum: vt τῶν [illegible], Xen. ‖ Ἕνα καὶ δύο dixit Hom. quod Lat. Vnum & alterum. ‖ Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, vt εἷς καθ' ἑνός [illegible], Alter alterius loco cedens, ex Dioscoride. Sic Basil. καὶ μία τῆς μιᾶς ἤρτηται, Vna alteri hæret, Bud. interpr. ‖ At verò εἷς καθ' εἷς, Mar. 14, ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, vel Singulatim, aut Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Ioann. cap. 8, v. 9. ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς. vbi vetus interpr. reddit Vnus post vnū exibāt. alii, Singulatim vnus post alium exibant. At Paulus ad Rom. 12, v. 5, dixit ὁ δὲ καθ' εἷς pro Singuli, ei opponēs πολλοί. Tale est quod affertur ex Macc. 3, ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Vnusquisque amicorum. At in Epigr. ἓν καθ' ἓν [illegible]. Et καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν apud Plut. Singulos seruos. Item καθ' ἕνα, Singula apud Isæum. De quibus Bud. p. 771. Sed vidēdum num potius καθ' in his locis sit ex κατά pro καὶ ἐπί: quum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατά, at καθ' pro καὶ [illegible] illi conuenire. Alii autem (quòd vt opinor hic laborarent) [illegible] scripserunt: vt quā scripturam aliqua etiam ex nostris exēplaribus Test. noui habebant. ‖ Item ἓν παρ' ἓν pro Vicissim, Plut. apud Budæum pag. 141. ‖ Et ἓν πρὸς ἓν Bud. ex Thucydide, pro Vnum cum vno comparando. In v. autem lex. ex Platone De rep. 1, ἓν ἀνθ' ἑνός itidem pro Si vnum vni conferatur. Apud Luc. παρ' ἕνα [illegible] redditur Per manus alternatim reste ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα [illegible], signif. vno dempto totidem. ‖ Et εἰς ἕν, vt Lat. In vnum. Sed ex Philostr. affertur & pro Priuatim. Ex Aristot autem citatur ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει pro Peccat vno modo. Ἐφ' ἓν ex Diosc. pro Sigillatim, ἐφ' ἓν [illegible]. Ex Aphrod. autē ἐφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putrescit. Et ἐφ' ἓν ὅλον [illegible] Simul omne accenditur. At verò à grammaticis dicuntur ἐφ' ἓν [illegible] (id est legi) quæ velut vniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diuisa sint: vt apud Terentium, Heri semper lenitas. Sed & nota quæ his locis apponebatur, ἐφ' ἓν dicta fuit à quibusdam: reperitúrque & ὑφ' ἓν scripta.

Εἷς αἰνος, apud Aristidem eo modo quo Gall. dicimus vn homme, in v. l. non addito exemplo. At in Test. noui scriptis εἷς pro τις rarum non est (quale est & [illegible] μίαν Matth. 25.) Ibidem verò legitur & εἷς τις, vt Marci 14, v. 47, εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. vbi vertitur simpliciter Quidam. Nam Cicero addit quidem & ipse Vnus cum Aliquis, sed tum quum incerta est persona. ‖ At verò apud Aristotelem εἷς ἕκαστος, est Vnusquisque. Polit. 7, ὁμοίως δὲ τῶν [illegible] καθ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων. Sic De cælo lib. 1, [illegible] εἰς ἕκαστον πλείους φορὰς φέρονται. At εἷς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Vnusquisque.

Μία autem vox fœminina varium & ipsa vsum habet, ob subaudita cum ea nomina varia substantiua. Hom. Il. β, εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. vbi Eustathius subaudiri ait βουλήν, q.d. In vnum consilium consultabimus. Latinè tamen diceretur potius In vnum vel Vnà. Aristoph. μίαν δικάσαντες. vbi quidam μίαν exponunt ἅπαξ, quum subaudiatur δίκην cum μίαν. vt apud eundem subauditur [illegible] cum μίαν, vbi dicit μίαν [illegible] & apud eundem [illegible], cum κατ' ἐμὴν μίαν. Apud Xenophōtē autem μιᾷ [illegible] βίβαντα, sunt qui cum μιᾷ subaudiri posse existiment vel ἡμέρᾳ vel χειρί. Eodem modo subaudiendum est substant. apud Lucam cap. 14 Euang. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι. quum autem commodè intelligi possit φωνῆς, non malè vertitur Vno ore. ‖ Sed & cum præpos. varias in-

terpretationes admittit. vt κατὰ μίαν οἴκησιν ex Platone affertur pro Per singulas familias (pro quo apud Herodotum κατὰ μίαν οἰκίην) & τῆς κατὰ μίαν πόλεως ex Aristide, pro Singulis vrbibus. Apud Thuc. verò κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι schol. exponit, μίαν ἔχοντες ὄπισθεν τῆς μιᾶς. vnde & in alio eiusdem loco κατὰ μίαν ἐπιπλέοντες exponitur Nauem naui sequente nauigantes. At de παρὰ μίαν & ὑπὲρ μίαν, subaudito substantiuo ἡμέραν, vide in Παρὰ & in Ὑπὲρ.

Ἑνικὸς, Ad vnum pertinens, Singularis. vt ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gramm. Singularis numerus: cui opponuntur δυϊκὸς & πληθυντικὸς, dualis & pluralis. ET Ἑνικῶς, Singulariter. Naz. τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν διῃρημένην ἑνικῶς.

Ἑνίζω, Vnum seu vnitatem pono. B. p. 358, ex Plut. Apud Naz. autem ἑνιαῖον ἢ μαστρῶον τὸ φῶς ἐνιζόμενον vertitur, Vnitum seu adunatum lumen.

Ἑνόω, Vnio, Aduno, vt quidam loquuntur, seu Coaduno. Pass. particip. ἡνωμένος, Vnitus. VNDE Ἕνωσις, Vnitio, Adunatio. ET Ἑνωτικὸς, Vnitiuus, Adunatiuus, Vim vniendi seu adunandi habens. ITEM compos. Συνενόω. vnde præt. pass. συνήνωται apud Naz. συνήνωται τῷ πατρὶ, Cum patre vnitus est, Vnione quadam cum patre iunctus est.

C. Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, (vt Οὐδεὶς, pro Οὐδὲ εἷς) Nullus. In fœm. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. In neutro, Μηδὲν, Οὐδὲν, Nullum. Et μηδεὶς quidem frequens est, id est Nullus, (sicut & οὐδεὶς) at plur. μηδένες non item: cuius tamen exempla hæc sunt: Xen. Hell. 5, μηδένες ὄντες. Synes. μηδένας ὄντας. At Soph. μηδένας vocauit nullius pretii homines. Hermog. verò cum μηδένα addidit ὄντα, vt Aristot. dicit εἰς ἀριθμόν. Neutro autem genere μηδὲν quod Lat. Nihil. Μηδὲν vel οὐδὲν λέγειν apud Xenophōtem & Aristotelem, atque alios, id est Nihil dicere pro Nihil afferre quod alicuius sit momenti, aut quod ad rem faciat: aut etiam quod sufficiat ad probāda ea quæ probare volumus. Bud. exponit etiam Nugari. ¶ Apud Sophoclem autem μηδὲν εἶναι, sicut οὐδὲν εἶναι, Nihil esse pro Mortuum esse, item pro Perditum esse. ¶ At μηδὲν ἧττον, Nihilo minus, vel Non minus. Isocr. ἀρχὴ παντὸς μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων. Sed sæpissime accipitur pro οὐ, id est Non, vt Lat. Nihil. ¶ Affertur autem & μηδὲν pro μηδὲν ex Aristoph. quum alioqui potius aut μηδὲν aut μηδὲ ἓν dicatur, vt μηδεὶς vel μηδὲ εἷς.

C. Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς (vti dixi) In fœm. Οὐδεμία, Nulla. In neutro Οὐδὲν, Nullū. In plurali οὐδένες, Nulli (sicut & μηδένες modò posui) ex Plat. epist. 7, οὐδένες ὄντες μηδὲ τι μανθάνω. Ex Eurip. autem βαρβάρους τοὺς οὐδένας, Barbaros nullius pretii. Atque vt cum μηδεὶς docui addi interdum ὁστισοῦν, ita & cū οὐδεὶς addi sciendum est. Demosth. ἀεὶ ἐν οὐδένα κίνδυνον ὁντινοῦν οὐχ ὑπομεμενηκὼς οἱ πρόγονοι. Interdum verò ὅστις sine οὖν, vt Luc. οὐδεὶς ὅστις οὐ συνεπίσταται. Neutro autem genere οὐδὲν eos vsus Græcis præbet quos Latinis Nihil: præbet verò & alios. οὐδὲν εἶναι, vide paulo antè ex Sophocle in Μηδέν. (& apud Eras. in Prouerb.) Atq; vt μηδὲν ἧττον ibidē habes, sic & οὐδὲν ἧττον dicitur à Xenophonte, item οὐδὲν ἔλαττον ab aliis, pro Nihilo minus, vel Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μᾶλλον, vel οὐδέν τι μᾶλλον, apud eundem Xenoph. pro Nihilo magis, vel Non magis. De hoc autem loquendi genere vide & in Μᾶλλον. Vt autem in illo οὐδέν τι μᾶλλον vacat τι, sic & alibi sæpe οὐδὲν & pro οὐδὲν dicitur: eodémque modo ὅ, τι post οὐδὲν vacat, quum dicitur à Thucyd. οὐδὲν ὅ, τι οὐ ποιεῖ. Item vt in illo genere loquendi οὐδὲν μᾶλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo: sic & παρ' οὐδὲν ἡγοῦμαι redditur Nihili facio: & Act. Apost. cap. 5, ἐγένοντο εἰς οὐδὲν, Redacti sunt ad nihilum. At οὐδὲν ἧττον, vide in Οὖν, sicut οὐδ' ὅσον in Ὅσον, οὐδὲν πλέον in Πλέον. idémque facito in cæteris. ¶ Οὐδὲν sæpe & pro Non: vt οὐδὲν φροντίζω σου, sicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Aristot. Ethic. 5, ὡς οὐδὲν περὶ ἔργου ὄντος παιδεύσαι.

Οὐδένεια, ας, ἡ, q. d. Nihilitas. Plato in Phædro, ἐπεὶ ἔμαθέ γε ἐλθὼν ἰδεῖν τῆς οὐδενείας εἰκῶς, id est, Vt sum homo nihili & contemnendus. Bud.

Οὐδενόω, ῶ, F. ώσω, Ad nihilum redigo. v. l.

C. Ἐξουδενέω, ῶ, Nihili facio. v. l. (VNDE Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus. v. l.) ET Ἐξουδενόω, ῶ, pro eodem, Eccles. c. 34, ἐξουδενώσεις με. v. l. VNDE Ἐξουδένωσις, Contemptus, v. l. ET Ἐξουδενωτὴς οῦ, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit.

¶ Οὐθεὶς, θενὸς, Nemo, Nullus. ex οὐθὲ & εἷς, per crasin. Quod quamuis Atticum esse neget Phrynichus, & Æolicum à nonnullis esse dicatur, in vsu tamen apud quosdā vet. scriptores est. Gorg. Pro Palam. ταῦτα δὲ οὐθεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι. Aristot. Ethic. 4, φέρει δ' οὐθὲν, nihil refert.

Οὐθένεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. Paramyth. τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν καὶ οὐθένειαν. vbi tamen quædam exemplaria habent ἀσθένειαν.

C. Ἐξουθενέω, ῶ, Nihili facio, Nihili pendo, Pro nihilo duco, Aspernor. Lucæ cap. 23, ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν, de Iesu Christo. Rom. 14, τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in pass. 1 Cor. 1, τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. VNDE Ἐξουθένημα, ατος, τὸ, Quod nihili ducitur, seu Neglectus, Cōtemptus.

Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, In nihilum redigo. v. l. VNDE Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, Extenuatio, schema Iul. Firm.

ΕἾΤΑ, Postea, Deinde, Tum. Demosth. Olynth. α, πρότερον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Menander apud Athen. lib. 13, Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, εἶτα δ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής. quo in loco triplicatum est. Luc. Lexiph. εἶτα περιπατησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ καιρὸς ἐστι χρίεσθαι, Postea, vel Deinde obambulabimus in Lyceo: nunc aūt &c. Greg. εἶτα τί; quid tum postea? ¶ Εἶτα pro Itaque, Idcirco. vt Bud. accipit illud Demosth. πρὸς Λεπτ. Εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσιν. paulo antè tamē præcessit πρῶτον μέν. ¶ Εἶτα interdū est ἀπορηματικὸν, i. dubitātis, pro Anne, Nūquid. ex Luc. Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἡμᾶς τοὺς ὁμοίους αἰτιῶνται, οὐκ ἐπιλογιζόμενοι περὶ τοῦ πράγματος ἐλέγχειν ἀρχήν; ¶ Nonnunquam in interrogationibus indignantis est, pro Itáne veró. Demosth. εἶθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε εἰ χρὴ τοῦτον τὸν νόμον ἐξαλεῖψαι. Idem, εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, Et non erubescimus? Synes. epistolam quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc aduerbio exorditur. ¶ Εἶτα interdum vacat, sicut ἀμέλει quoque & ποτὲ. Eustathio teste, qui sic accipit illud, εἴ σοι μηδὲν μέλει, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. ET Κᾆτα per crasin, pro καὶ εἶτα. quod ἀπορηματικὸν quoque esse Chrysoloras annotat.

C. Ἔπειτα, Deinde, Postea, Tum. Il. ψ, Τὰς δ' οἱ ἔπειτ' αὐτοὶ ἐνδώμεναι καὶ μάζεσθ' ἀέθλου, Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. Dicitur & Ἐς ἔπειτα, seu Ἐς τὸ ἔπειτα, id est In posterum. Thucyd. lib. 2, ἡ παραυτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, & in posterū gloria. Synes. epist. 94, καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. Et οἱ ἔπειτα, s. ἐσόμενοι, Posteri. Thuc. lib. 1, πολλοὺς ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα εἶναι, posteros nunquam credituros. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, posteritas. Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde. inquit Bud. ¶ Ἔπειτα interrogantis est cum indignatione, vt εἶτα, Itáne veró? vel sine interrogatione, sed increpatiuè. Xenoph. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων? Tu igitur non credis? Bud. ¶ Est nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργὸν, vt Eust. testatur: (quemadmodum & εἶτα vacare ex eodē annotauimus) Il. κ, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην? Sic Il. ι, Γεραιὲ ἴδον ἐπαίνει μέν ἔπειτα κατὰ κῦδος βάλεν, dicit, ἀντὶ τοῦ κῦδος αὐτῷ τότε, secundū veteres. Dicitur ET Ἠπείτα pro ἔπειτα, metri causa, ε in η verso. Il. υ, Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι.

c. 1. Εἰσέπειτα, SEV Ἐσέπειτα sunt qui vna voce scribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα. de quo iam in ἔπειτα dictum est.

c. 1. Μετέπειτα, Postea, Deinde. Od. ξ, ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epist. 8, τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δυνατὴ περιγενέσθαι, Postea, seu In posterum tempus, In posterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, sicut ἐς τὸ ἔπειτα, In posterum.

¶ Εἶτεν ET Ἔπειτεν Ionica esse, & ab Herodoto vsurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust.

ἘΚ, vel Ἐξ, Ex, vel A, aut E. Sed ἐκ sequente consonante, ἐξ seq. vocali. Hes. Erg. Ἴδμεν δίκης, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄριστοι. Hom. Il. β, Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. Ibidem.

... καὶ ἐσ(θ)λὰς Ἐκ Διός. quibus in locis ἐκ Διὸς significat A Ioue. Vtraque scriptura vtitur hic, Il. α, — ἐκ ... Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem & in prosa ... ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, vel ἐκεῖθεν. Thucydid. ... Idem lib. 1, φυγὴ αὐτοῖς ... ἐκ Σπάρ... aliis loquendi generibus, vbi itidem vtimur ... vt ἐξ ἀκροπόλεως ἐξεκλῃμμένοι, ex arce expu... Alicubi ἐξ & ἀπὸ in eodem loquendi genere lo... vt Xen. λαμβάνομεν ... ἐκ τῆς γῆς ..., ... percipimus è terra. Præpos. ἐξ vsus est & ... eadem in re, τοῖς καρποῖς τοῖς γεγονόσιν ἐξ ... ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, E iusto, id est ... & qui per aduerb. interpr.) Quo perti... loquendi genus, ἐκ ... καὶ φαύλων ... δυναστείας κατεργασαμένης, Isocr. in Euag. ... pro ὑπό. vt ἐκ φύσεως δεδεῖν, A natura da... ἐξ ... δέδοται. Herodot. Sic ἐκ τοῦδε ... Sophocl. ¶ Ἐκ θυμοῦ φιλέειν, Ex animo ama... ¶ Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, id est Ex in... numero. Interdum ἐκ ad originem re... ἐξ ἐκείνου, Dem. Nepotes illius, vel posteri. ... vna cum suo genitiuo, Latinè vnico no... adiectiuum est, redditur. vt Thuc. ἐκ Λακεδαιμονίας, Lacedæmonius Pausanias. οἱ ἐκ τῶν ... Peripatetici. Sic ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, Areopagitus. ¶ Ἐκ cum multis genit. ita ponitur ... vel Ab, quum dicitur Ab æuo, Ab æterno. Et A iuuentute. &c. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, ἐκ ..., ἐκ νέου, ἐκ μειρακίου, ἐκ παιδός, ἐκ ... Iis igitur verò & aliis genit. itidem in tempo... significatione. vt ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo tempore, ... tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, ... ἐκ πολλοῦ, vel ἤδη ἐκ πολλοῦ: potiúsque per aduerb. redditur, Iamdiu, Iampridem. Sic & ἐκ παλαιοῦ, Iā olim. Item ἐκ τοσούτου, Ex illo tempore, vel A tanto tempore: ἐξ οὗ vel ὅτου, Ex quo vel quanto, sub. itidem tempore. Sed & cum aduerbio, vt ἐκ τότε & ἐκ πότε. At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto pòst. Huc pertinet & ἐκ ..., de quo tractabitur paulo pòst. ¶ Ἐκ interdum ponitur pro Latino De, ea signific. qua dicitur De meo, De tuo, vt ἐκ τῶν ἰδίων χορηγεῖν, Demosth. Sic ἐκ δὲ τῶν ... ἐκ τῶν ἰδίων ... βοηθεῖν ..., Isocr. Ponitur ἐκ pro De & in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio: vt τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala ex melle, id est Mala melle condita. Sic Gal. ad Gl. ἐκ κοιλίας ... Interdú verò ἐκ cum suo genitiuo redditur solo ablatiuo. vt Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς καθιναρίζειν, Soph. Aiace, Manu occidere. ἐξ ... Thuc. Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quouis modo, Isocr. Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys. Hoc pacto. Et ἐκ τίνος τρόπου; Demosth. Quonam modo? Item ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, apud eundem Demosth. Sic apud eundem ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, animo iusto fit. Itidem in isto Isocratis loco, ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας ... τῆς φύσεως ... ἐπιδεδωκέναι, Hac diligentia. Est. n. ἐκ pro διά: adeo vt sit ad verbū, Per hanc diligentiam. Sic ex Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrū: Ei ... φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί. Sic autem ἐκ ... apud Thuc. exponit schol. διὰ ... Vtimur datiuo in exponenda hac præpos. & quū in Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, exponimus Cauda prehendere. Sed & in hoc loquendi genere Xenoph. 74, ἐκ χειρῶν ... ablatiuo potius vtimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel aduerbio Noctu reddi potest: sed Horatius Græcorum imitatione dixit De nocte.

Ἐκ pro διά, id est Per, alicubi accipi modò dixi: nūc addo, pro διά etiam, id est Propter, interdum sumi, & quidem teste illo eodem Thuc. scholiaste, qui pag. 279. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου καὶ ὡς μέλλοντες Σάμιοι, ... ἐπιχειρῆσαι, vult ἐκ τοῦ τοιούτου esse pro διὰ τὸ τοιοῦτο. in quo certè illi assentior. Sic autem & apud Xenoph. ἐκ δὲ τούτου ... Κρίτωνος φίλος ἦν, redditur Hac de causa. vbi tamen videtur posse accipi & pro Deinceps. At in hoc loco (quē Demosthenis esse puto) διὰ ... ἐκ τοῦ ... ἦσαν οὐκ ἐξῆν, non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό.

A Rursus apud Xenophon. ita videtur accipi, ἐξ ὧν hoc in loco, ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμὲ οἶεσθαι Σωκράτην. Sic Greg. ἐκ τῆς ἁμαρτίας ... πάντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ νόμου & κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον Demosth. eadem significatione dixit Pro corona. Sic autem apud Æschinem ἐκ τῶν νόμων, pro Iuxta leges, Ex præscriptis legum. Sic etiam quum dicunt ἐκ τῶν ἐνόντων aliáque huiusmodi, idem propemodum videtur esse ἐκ quod κατά: vt sit ἐκ τῶν ἐνόντων pro κατὰ τὰ ἐνόντα, Bud. interpr. Prout res feret in hoc Demosth. loco, εἰς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν

B δύνωμαι ... χρήσωμαι. Addit significare alibi & Prout res tulit.

Ἐκ, Post. Xen. Hell. 6, ἐξ ἀρίστου ... τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio. In qua signif. vsitatissimum est cum genitiuo τούτου, pro Postea, Deinde, Deinceps. X. Pæd. 4, ἐκ τούτου ... τὸν ἕτερον αὐτῶν ... Dicitur & ἐκ τούτων in hac signif. (rarius tamen) vt apud eundē Xen. καὶ ἐκ τούτων ... Ἀρχέδημον. Qui genit. plur. obstat quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, sicut & cū aliis huiusmodi genitiuis subau-

C diri dictū paulo ante fuit. At verò quū dicitur τὸ ἐκ τούτων, nō dubiū est quin ἐκ itidē signif. Post. redditur autem à Budæo, Quod cōsequēs est, vel Quod res poscit: qui ex Xenoph. affert, ... ἴσθι, ... καταπεπραγμένον κατὰ τὸν νόμον. ὑμεῖς δὲ λαβόντες οἱ ἕνδεκα ... ἀπαγαγόντες οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράττετε. Crediderim autē ἐκ significare Post, & in isto loquendi genere, πόνους ἐκ πόνων ..., Alciphr. 113. Cuiusmodi est λόγον ἐκ λόγου λέγει. Demosthenes Pro corona. Sic Lat. Alia ex aliis.

Ἐκ pro Extra. vt ἐκ καπνοῦ κατέθηκα apud Homerū

D pro ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. Vide Eustath. In v. l. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐξῆλθεν, ex lib. 3 Reg. cap. 6, pro Extra se. Ego verò non dubitem hanc significationem τοῦ ἐκτὸς siue ἔξω dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere ἐκ μέσου ἀφῃρημένος, apud Æsch. in epist. pro E medio sublatus. nam ἀφῃρημένος verti nō posset Sublatus nisi respectu significationis illius quæ datur præpos. ἐκ. Quod considerandum est & vbi ἐκ μέσου γίγνεσθαι redditur Secedere. Sic quum dicitur ἐκ μέσου ποιεῖσθαι τὴν ..., q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere.

E Ἐκ cum variis genitiuis redditur & per aduerbium vt ἐξ ἑτοίμου, Promptè, Alacriter. ἐκ τοῦ φανεροῦ, vel ἐκ τοῦ προφανοῦς, Apertè. ἐκ τοῦ παρρησιάζεσθαι, Confidenter. ἐκ δευτέρου, Iterum. Et cum substantiuis, ἐκ ῥιζῶν, Radicitus: ἐκ θεοῦ, Diuinitus. Itē ἐκ μακρῶν (QVOD aduerbiali forma scribitur ἐκμακρῶν) Procul. ἐκ περιουσίας, Abundāter. (interdum & pro Ex abundanti) Quædam verò vel aduerbio, vel nomine reddi possunt cum præpositione Ex: vt ἐκ προαιρέσεως, Consultò, vel Ex industria, seu De in-

F dustria. Sic ἐκ παρασκευῆς, Compositò (vt Virg.) vel Ex cōposito. ἐξ ἀπροσδοκήτου, Improuisò, vel Ex improuiso, Ex inopinato. ἐκ χειρὸς, Comminus, vel Ex propinquo. Multa verò sunt quæ itidē aduerbialiter ponūtur, sed Latinè tamen vt & Græcè per Ex duntaxat efferūtur, vel E. vt ἐκ ποδὸς E vestigio. ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Ex tempore, ἐκ τοῦ ἴσου vel ἐξ ἴσου, (quod & ἐξισοτιμίας) Ex æquo. Iam verò sunt & genitiui quibus iuncta præpositio ἐξ redditur In: vt ἐκ περιόδου & ἐκ περιστροφῆς, In orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, In superficie. Sed & ἐκ τοῦ περικλυσθῆναι χρόνου videtur pro ἐν τῷ περικλυσθῆναι à Demosth. poni Philipp. 1.

G Ἐκ abundat interdum apud poetas (sicut & aliæ multæ præpos.) veluti quum dicunt ἐξ ὀνομάζειν pro ὀνομάζειν simpliciter, & ἐξ αἰτίμενοι pro αἰτίμενοι. Sic autem & in compositione vacat interdum. vt in ἐξαίρομαι apud Sophoclem: quum alioqui ἐξ in compositione verbis quibus præfigitur, & ornatum & vehementiam addat.

ἝΚΑΣΤΟΣ, Quisque, Fœm. ἑκάστη, Quæque, Neutr. ἕκαστον, Quodque. (Dicitur verò & ἕκαστοι plur.) Il. α, Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, vt Lat. Iuerunt domum quisque suam. Il. ψ, — κα-

H λεῖν τε μιν εἰς ἕκαστος. Et in fœm. Od. λ, — ἡ δὲ ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. (vbi obserua articulum) In neutro autem Od. ξ, Ταῦτα ἕκαστα λέγουσιν ... αἰνῶς. Thucyd. 1, ... καὶ ... καὶ ταῦτα τὰ καθ' ἕκαστα ... Xenoph. Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ...

ἕκαστοι ἀξίαν εἶχε. Herodian.4, καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς οἰκείας ἐπανῆεσαν. Apud Thuc. sæpe ὡς præfigitur huic nomini, sequente verbo, vt lib.2, ἐπαινοῦσιν σὲ τοῦτό γε ὡς δὶς τὴν γνώμην τὴν τυχοῦσαν πολλοί, καὶ ὡς ἕκαστοι που ἰδίᾳ ... Et in 1, ἐπιμιγνύντες δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἕκαστοι ξυνῄεσαν. Rursum 1, ὡς ἑκάστῳ τι ξυνέβη &c. Et in 4, διεστήκεσαν αὐτῶν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα τότε. Et 7, οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας τραπόμενοι, αἱ δὲ ὡς ἕκαστοι διεφθάρησαν. Sed sæpe etiam ὡς cũ ἕκαστοι iungitur, non sequente verbo: quod an subaudiri debeat, ambigitur. ¶Οἱ καθ' ἕκαστον, vel οἱ καθ' ἕκαστον, Singuli: & in neutro, τὰ καθ' ἕκαστον, vel τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Aristot. Bud. p.771; quam vide. Dicitur verò & καθ' ἕκαστον non præcedente articulo, quod & adverbio Sigillatim reddi potest. vt Isocr. ad Nicoclem, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; At verò καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, subaud. ἡμέραν.

Dicitur etiam ὡς ἕκαστος, (vt Lat. Vnusquisque) & καὶ ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος, de quibus Bud. p.770. Sed omittit ἕκαστός τις quo vtitur Thucyd. vt lib.3, ὡς ἑκάστῳ τις κατέχεται. Et in 4, καὶ ξυνιστάμενοι ὡς ἑκάστῳ τι ξυμβαίνοι. Alicubi verò & τις præponit, vt ξυνέβη δὲ πρός τι σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔσω φυλάσσεσθαι ᾧ τις ἕκαστος προσέτυχεν.

Ἑκασταχῆ, Vbique, Vbilibet. πανταχοῦ, vt Suid. exponit, hũc adducens locum, πάντα μὲν ἑκασταχῇ ἐξετάζων.

Ἑκασταχόσε, Passim, Vbique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, Vndique, Vndelibet, πανταχόθεν.

Ἑκασταχόσε, Quocunque, Quoquouersum, In quẽcunque locum.

Ἑκασταχοῦ, Vbilibet, Vbique.

Ἑκάστοτε, Semper & vbique. Athen. lib.4, ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, cœnans semper & vbique cum amicis, vt Bud. interpr. Suidas quoque exponit ἀεί: nec enim dici πάντοτε. Hesych. præter ἀεί, etiam παρ' ἕκαστα. Herodotus cum ἵνα adverbio loci cõiunxit pro Quocunque, Quemcũque in locum: ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνοι, τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti pascerent.

C. Αὐθέκαστος, Rigidus. A Budæo exponitur Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectum verumque persequens. Aristot. Ethic.4, p.35 ait αὐθέκαστον esse medium inter ἀλαζόνα & εἴρωνα. Plut. in Cat. ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ ὀρθῆς καὶ αὐθέκαστος. At in Alcib. ἁπλοῦς & αὐθέκαστος copulat. Idem alibi ...ας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ἐμφανίας ... ET Αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè. Idem in Lys. ... τῇ Σπάρτῃ συμφέρον αὐθεκάστως στρατηγοῦντος. Vnde autem istam signif. acceperit hoc vocabulum, à nemine annotatum reperio: quare nihil præter diuinationem meam hac de re afferre possum. Ea autem est: inde αὐθέκαστος significare rigidum quòd qui huiusmodi est, ea quorum sibi reddendam rationem putat, αὐτὰ ἕκαστα accuratissimè recenseat & computet, timẽs nequid sibi è numero elabatur. Sic certè Gall. de homine qui nihil omnino sibi vult de suo iure decedere, dicitur, *Il n'a garde de laisser passer treze pour douze.* Hæc est (inquam) mea diuinatio: quam qui non probabit, vicissim suam afferat.

ΕΚΑΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Alteruter, Alter ex duob⁹. Thuc. l.1, ab initio, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris se coniungere Pelop. & Athen. Eodem lib. οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, nõ eadem de iisdem dicebant, sed vt quisque alterutrius partis beneuolentia affectus erat. Item Vterque, Vterlibet. Thucyd. lib.3, οἱ ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν, Vtrique. Luc. in Harm. ἐκείνοις μόνοις ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἦσαν. Vterque, Vtercunque ipsorum, Vteruis ipsorum. Basil. ἑκάτερος ... τὸ ἀγαθὸν ὁ μὲν, οὐκ ἔστι τὸ ... λέγοντες οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Vterlibet ipsorum, Vterque. Et sing. apud Aristot. Ethic.6, λεκτέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. Iungitur & cum præp. κατὰ & πρός. Synes. epist.44, καθ' ἑκάτερόν μοι προσήκει συμβουλεύειν ... in vtroque. Philo De vita Mos. lib.1, παρ' ἑκάτερα βαθεῖα καὶ ἀνεστῶτα ... ex vtroque latere. Idem De mundo, ... πρὸς ἑκάτερα, ad vtraque protendatur & pertineat. Eustath. ex Etymol. tradit, hoc nomen comparatiui formam obtinere, & ab ἑκὰς deriuari, quòd quum de duobus dicatur, εἰς ἓν ... διαιρεῖσθαι.

A ... ἑκάτερον τῆς μονάδος ἐστί.

Ἑκατεράκις, Alterutra seu vtraque vice. Xen. Pæd.4, βέβληκα μὲν δὶς ἐφεξῆς, καὶ καταβέβληκα ἄνδρας ἑκατεράκις.

Ἑκατέρω, In vtranque partem. Gal. De ossibus, in defin. συναρθρώσεως. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστί, exponitur, Ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, Ab alterutra parte, Vtrinque. Herodian. lib.1, πολλῶν ἑκατέρωθεν πεσόντων, Multis vtrinque occumbentibus. Geopon. χάρακας ἑκατέρωθεν ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas vtraque parte exacuere. ET

B Ἑκάτερθεν, metri causa exempta syllaba, pro eodem. Il.Σ, ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, ex vtraque multitudinis parte. ἐξ ἑκατέρου πλήθους, vt schol. annotat.

Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Vtrobique.

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, In alterutrã partẽ, In vtranque partẽ, Vtroque.

¶ Ἑκατερίς, ίδος, ἡ, Genus saltationis in qua manus alternatim mouere assuescebant. v.l. Pollux lib.4, ἑκατερίδας & θερμαστρίδας scribit esse εἴδη τὰ ὀρχήματα: & ἑκατερίδας quidem, τὸ χεροῖν κινοῦν ἀνακιῶν: θερμαστρίδας autem, ... vnde Camer. ἑκατερίδας (fortasse de vicibus iactationis

C & permutatione flexuum) ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu.

ΕΚΑΤΟΝ, Centum. Thuc. lib.6, ἑπτὰ καὶ ἑκατόν. ¶Capitur interdum pro infinito πολλοί, sicut & μύριοι, teste Eust. qui sic intelligi posse existimat illud Il.Β, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Et illud Hesiodi Erg. ἑκατὸν δὲ τε δούρατ' ἀμάξης. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόμπυλος, & similia.

D Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Centuplus, Centuplicatus. v.l. ET Ἑκατονταπλασίων, seu Ἑκατονταπλάσιος, pro eodẽ. Lucæ 8, ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. l.1, θηρίων ἑκατοντάδας αὐτὸς πολλάκις, centenas sæpenumero occidit bestias. ἑκατοντάδες δύο, ducenti: ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα, mille sexcenti.

Ἑκατοντάκις, Centies.

Ἑκατοστός, οῦ, ὁ, Cẽtesimus. Herodot. ἐπ' ἑκατοστῷ, ad centena.

E ἡ ἑκατοστή, Centesima vsura. Plut. ... μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσεν καὶ μὴ πλείον εἰς τοὺς τόκους λογίζεσθαι. vbi Bud. μερίδα subintelligit. Aristoph. Vespis, ... τὰς πολλὰς ἑκατοστάς. vbi schol. exp. δραχμαὶ ... χρηματιζόμεναι ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. συνελοχισμένοι εἰς ἑκατοστύας. Vtitur & Xen. B.

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni. vt οὐκ ἐλάττους διακοσίων & πεντήκοντα, non pauciores ducentis & quinquaginta. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, Duceni equites.

F VNDE Διακοσιοστός, Ducentesimus. Cui similia sunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & quæ deinceps vsque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis locis reperies.

ΕΚΕΙΝΟΣ, Ille. Et varios vsus præbet vt Lat. Ille. Xen. Pæd. 4, εἰ μὲν οὖν ἄλλους ἔχετε (&c.) ἐκείνοις δίδοτε. Luc. μόνος δὲ ... τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ ἐκείνης ἄπυρος ... &c. Paulo pòst, ὁ Ἄρης γὰρ ... & paucis interiectis, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐ... μα. Et cũ οὗτος apud eundem Luc. ...

G ... ἕκαστος, ... , Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille est. Pro quo Aristoph. Vespis, ... ἐκεῖνος ... Idem Luc. Harm. ... ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής. Idem, τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας ... λέγεται, Hoc illud est quod in communi prouerbio versatur. Idem, τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Thesei. Interdum emphaseos causa additur αὐτός. Plutarchus De Socr. ... Χαλκίδωνα λέγεις τὸν ... Ἡραῖα ...; respondet alter, ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτόν, illum ipsum. ¶Interdum est φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατική, vt Thetis apud Hom.

H Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός, magnus ille Deus. ¶Volunt & pro reciproco accipi apud Thuc. ὑπὸ ἐκείνων ... κινδυνεύειν ... .i. Pro se. SED notandum amitti nonnunquam ε initiale sequente vocali, etiam apud prosæ scriptores. Isocr. Pan. ... ἐγὼ ... ἐκείνοις ... Aristoph. Neb. ἀλλ' ... ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ... Quæ tamen nota amissi ε non semper ad-

Digitized by Google

Dicitur ET Ἐκεινοῖ Atticè pro ἐκεῖ-
pro ἐκεῖ. Aristoph. & Luc. AT Κἀκεῖ-
factum est ex καὶ & ἐκεῖνος.
aliter sumitur pro Illa via, Illa ratione, vt
ex Plat. Apud Thucyd. ponitur pro ἐκεῖ,
διὰ βραχέος ἐκείνη χρῆσαι Ἐλ-
ξυμμαχεῖν τὸ ἐκείνῃ, Omnes
socios. Sic apud Herod. ἐκείνῃ, si il-
Capitur & pro Illuc, seu ἐκεῖσε, vt
Odyss. ν, — οὐδέ τι κείνῃ Ἄνδρες ἐόρ-
& Illac exponi posset, id est per eam

modo. vt ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβιβάζεται
illo modo. Synes. ep. 44, ἐκείνως μὲν αἴ τοι
χαῖον, οὕτως δὲ ἐξ ἴλαως, illo modo.
illo est. Aristot. 8 Metaph. ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν
τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον ἀλλὰ ξύλινον. Idē,
ὃ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο
id est vt Bud. exponit, τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημέ-
sic sibi videri Ciceronem Lentulitatem &
in epistolis dixisse, & Syllaturire pro eo
scripturire: quæ voces fictitiæ sint, vt do-
Priscianus.
ἐκεῖ εἰσίν, Sunt enim illic, οἱ ἐκεῖ, qui eam
tem, Qui illic sunt aut degunt. Ἐκεῖ (in-
solùm de alio loco dicitur, sed & de eo in
em alloquimur. Lib. ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ πλεῖ-
¶ Nonnunquam ponitur pro Illuc,
ἡμᾶς ἔψεσθαι, Illuc nos sequuturos.
huc. lib. 8. ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀποπέμψαι ἐκεῖ
ἀκομιοῦντας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς, ad afferendas
naues. Dicitur & de loco in quo is est
scribimus. vt apud Lib. ἐκεῖθεν ἥκοντας
τὸ σῶμα. Ponitur & pro Illic, apud
Greg. in Epitaph. fr. p. 114. Bud.
Ἐκεῖθι, Illic.
Ἐκεῖσε, Illuc, Illò, Eò. Soph. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado
quò eundum est. Demosth. δεῦρο κἀκεῖσε, Huc & illuc.
Additur interdum genitiuus, vt apud Herodot. ἐκεῖσε
λόγου ἀπίμι τῷ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam oratio-
nem. Ad verbum, Eò orationis. ¶ Ponitur interdum
pro Illic, vt vicissim ἐκεῖ pro Illuc. Naz. τῆς δὲ ἐκεῖσε πολι-
τείας ἠξιωμένοις, Iis qui cælesti illa (seu, quæ illic est) rep.
digni habiti sunt. Sic apud Basil. quoque & Gregor. ac-
cipi annotat Bud.

¶ Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος vtplurimum apud poetas, &
Iones, interdum & apud prosæ scriptores, præcedente
dictione in vocalem desinente. Imò (si Eustathio cre-
dimus) hoc magis regulare est quàm ἐκεῖνος: quū cæte-
ra pronomina primitiua bisyllaba sint, vt ἐγώ, σύ, αὐτός.
Il. ξ, Κεῖνος δ' ὡς ἀγόρευε. Xenoph. Hell. 4, ἐς τὸ κείνου δύνα-
σθαι, Quarritum per illum fieri potest. Isocr. ad Phil. ἐπειδὰν
πέρας ὁ τάχιστα ἢ κεῖνοι προσαγορευόμενος. Quædam tamen
exemplaria in similibus locis notam initialis literæ a-
missæ addunt, vt in ἐκεῖνος admonui. VNDE Κεί-
νῃ, Illa ratione, Illa via. Eurip. Vide ἐκείνῃ. ET
Κείνως, Illo modo. Plato De republ. 2, οὕτω ῥᾷον ἢ κεί-
νως. vbi tamen & 'κείνως scribitur, vt amissa litera ini-
tialis significetur.
Κεῖθεν, Illinc. pro ἐκεῖθεν. Il. 2, Κεῖθεν ἀνστάς. Apud Apoll.
verò Arg. 1, Κεῖθεν δὲ προτέρω ἐπὶ μέγας καὶ ὑπείροχος αἰγιαλός
Ἐξανέχει γαίης. schol. supplet προσπελάζων.
Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖθι.
Κεῖσε, Illuc, Eò. pro ἐκεῖσε. Od. ε, Κεῖσε μετεσσύμεθα. ¶ Illic,
vt ἐκεῖσε. Apoll. Arg. 2. κεῖσε τέτυκται Ἱρόν.
¶ Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, Ille. Lacon quidam in Apoph.
apud Plut. cuidam inuitanti se ad audiendum qui lu-
sciniam imitaretur, respondit, αὐτᾶς ἄκουκα τήνας, id est
ἐκείνης. Apud eundem Rhodius quidam ad Romani
ducis ministrum, οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγῃς, ἀλλὰ τί τῆνος σι-
γῇ. Theocr. Idyll. α, Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ
λαψῇ. Ibidem, αἰ δ' αὖ ἀρέσκῃ Τήνας ἄρνα λαβεῖν. ¶ Τῆ-
νος est & vna ex insulis Cycladibus. Suid. VNDE
Τήνιαι σκόροδα apud Aristoph. Pluto, quæ ex illa insula
feruntur, aut ibi nascuntur.
Τηνεῖ, Illic, ἐκεῖ. Theocr. Id. α, Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβε-
ται. ET Τηνεῖοι pro eodem, in v. l.
Τηνόθι, Illinc, Ἐκεῖθεν. Theocr. Id. γ, Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶ-
λα φέρω, τηνῶθε καθεῖλον ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc vn-
de iussisti.

ΕΛΑΙ'Α, ας, ἡ, Olea, Oliua, (arbor) Odyss. ω, οὐ δ' ἐλαί-
η, ... Od. λ, ἐλαίης ..., Od. ν, ... ἐλαίη. Theoph.
de myrrha, φύλλον ... ἔχει τῇ ἐλαίᾳ ..., ἀλλ' ἄ-
κρον δ' ἐπακανθίζον, id est (vt Plin. vertit) Foliū oliuæ, ve-
rùm crispius & aculeatum. ¶ Item Olea, id est fruct⁹
Oliuæ. Plutarchus De aud. poem. ἐλαίαν τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας
καὶ φησὶ τὸν ... καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρουσι [ὀ-
νομάζουσι.] Demosth. Pro corona, ... σῦκα καὶ
βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. ¶ Ἐλαία est & ciuitatis Æo-
licæ proprium nomen: VNDE Ἐλαΐτικὸς κόλπος, Eust.
AT Ἔλαιος, ὁ, est ἡ ἀγρία καὶ αἰγία ἐλαία, Mascula & agre-
stis oliua, apud Iones, vt ex Lex rhet. Eustathius anno-
tat, paulo antè ex Ælio Dionysio afferens, τὰς ἀγρίας ἐ-
λαίας vocari ἐλαίους & non ἀγριελαίους. ¶ Ἐλαιός autem
translato accentu in vltimam, idem apud Rhodios est
quod φαρμακίς, teste Hesychio. ¶ Item (vt apud A-
then. l. 1 tradit Alexāder Myndi⁹) altera species auis quæ
αἰγιθαλλός (id est parus, secundum quosdam) vocatur.
quam πελείαν quoque à quibusdam, ab aliis eo tempore
quo ficus florent συκαλίδα appellari, idem autor an-
notat.
C. Ἐλαιοκόμος, ὁ καὶ ἡ, Qui oliuas colit, Oliuarum cultor.
ET Ἐλαιοκομέω, ῶ, Oliuas colo seu curo. Etymol.
C. Ἐλαιολογέω, ῶ, Oliuo, Oliuas colligo: quod Demosthe-
nes diuersis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 4, ἐὰν δὲ
ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro
eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν, de quo infrà. ET Ἐλαιολό-
γος, ου, ὁ, Qui oliuas colligit, Qui oliuat. Aristoph. Vesp.
... ἐλαιολόγοι, ... Vel-
uti olearum leguli, Veluti oliuantes.
C. Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuæ teruntur, & oleum
exprimitur.
C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oliuiferus: vt ἐλαιοφόρος χώρα, Re-
gio oliuarum fertilis, Regio olearum ferax. Theophr.
De c. pl. lib. 2.
C. Ἐλαιόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleis consitus. Diodor. lib. 36, χώ-
ρας ἀμπελόφυτόν τι καὶ ἐλαιόφυτον. Et Ἐλαιόφυτον, ου, τὸ, neu
tro gen. Locus oliuis consitus, Oliuetum, Oletum.
C. Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, Oleagnus, agni seu viticis speciebus simi
lis planta in Orchomenio lacu nascens: cuius descri-
ptionem habes apud Theophr. De hist. pl. lib. 4 cap. 11.
Marcellus Diosc. interpres scribit Theophrastum viti-
cem, quòd oleæ folia habeat, composito nomine ἐλαία-
γνον vocasse. Apud Pliniū certè lib. 14 cap. 9, altera a-
gni seu viticis species, non multum huic oleagno dissi
milis videtur. PRO QVO Ἐλίαγνος apud Hesychium
scribitur.
C. Ἀγριέλαιος, ου, ἡ, Agrestis oliua, Oleaster. Quod licet Æl.
Dionys. vsitatum esse neget, dicique pro eo ἔλαιος an-
notet, reperitur tamen apud Theophr. cum alibi, tum
De historia plant. 1 cap. 3, dicentem ἐκ δὲ τῆς ἐλαίας
... ἀγριέλαιον φυτεύεσθαι. ¶ Adiectiuè etiam
ponitur pro Ex oliua agresti confectus, Oleastrinus, si
dici potest: vt ... ἀγριέλαιον, Scuticam ex oleastro,
in Epigr. SED ET Ἀγριελαία dicitur substantiuè,
itidem pro oliua agresti seu oleastro. Diosc. lib. 1 cap.
138, ἀγριελαία ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰθιοπικὴν ἐλαίαν.
Idem l. 1 cap. 126, de foliis tiliæ, ... ὡς ἀγριελαία ...
... τὰ ... δένδρα.
C. Καλλιέλαιος, ου, ἡ, Frugifera olea: cui opponitur ἀγριέλαιος.
v. l. Apud Gorr. autem καλλιέλαια scribitur esse Oliua sa-
tiua, sicut syluestris ἀγριέλαια dicatur.
Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, Oliuetum, Oletum, Locus oleis consitus.
¶ Item Cella olearia, vt οἰνὼν & ῥοδών. Bud. ex Theod. a-
pud Cicer.
Ἐλαιάω, ῶ, Fut. άσω, Oliuo, Oliuas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐ-
λαίας καρπόν. Poll. VNDE Ἐλαιαστὴρ, ῆρος, ὁ, Legulus, Qui
oliuas colligit, Qui oliuat.
Ἐλάϊνος, Oleaginus, Ex olea arbore factus. Il. ν, ἔχεν πέλεκυν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. ET Ἐλαΐνεος,
ου, ὁ, Oleagineus, Oleaginus. idē quod præcedēs, per e-

penthesin τῶ ι. Od. Κύκλωπες γὰρ ἔασιν μέγα φέρτεροι ἐσθλὰ ἐπακτά. Χλο. ἐν, ἐλαΐνεον.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, Oliua, Olea arbor, Suidæ. Item αἰγίλωψ, Hesychio.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, Oleas colo. ἐλαίας ἐργάζομαι. Etymol. ex Aristoph. γεωργ. ‖Item neutraliter Oleagino colore sum: à quo est ἐλαΐζον apud Hes. ἐλαιΐζουσα. HINC Ἐλαϊστής, οῦ, ὁ, Qui oleas legit. Bud.

Ἐλαιών, Oliuetum, Olètum. idem quod ἐλαιών. v. l.

¶ Ἔλαιον, ου, τό, Oleum, Oliuum. Xen. Symp. τοῖς δὲ φιλοσοφοῦσι, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Eust. annotat Homerum ἔλαια vocare μύρα, id est vnguenta. Vnde est Od. β, – λίπ' ἐλαίῳ ἔλαιον. Il. ψ, – ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Vbi possunt intelligi & odorata olea quorum confectiones apud medicos plurimæ reperiuntur. Callim. in Apoll. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. Quo in loco scholiast. notandum scribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. ‖ Ἔλαιον (Eustathio teste) recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus vbi pisces. ‖Ἔλαιον ὕειον, apud Hipp. dicitur proſeum στέαρ, i. adeps suillus: vt annot. Erotianus.

C. Ἐλαιόβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleo tinctus seu imbutus, Oleo rigatus. Athen. lib. 9, de coturnicibus, διὸ καὶ ἐλαιοβρόχων σφραγίδων, ἐν τῷ πτερῷ αὐτῆς συμβάλλοντες, αἰτία γίγνεται τῆς ἀλώσεως.

C. Ἐλαιόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Epigr.

C. Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleum capiens. ET Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, vt ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vas oleariū.

C. Ἐλαιόμελι, ιτος, τό, Elæomeli, q. d. Oleum melleum: quod in Syriæ maritimis sponte nasci, & ex arboribus manare tradit Plinius, pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea: sicut & Dioscor. lib. 1, c. 37 scribit, κατὰ Παλμύραν τῆς Συρίας ἔκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖ, γλυκὺ τῇ γεύσει: in hoc tantùm discrepans quòd non ex ipsis oleis (vt Plinius) sed ex quodā caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetustis arborū caudicibus manare perinde ac nunc è lapidibus quibusdam quod πετρέλαιον nominant.

C. Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, Olei venditor. VNDE Ἐλαιοπωλεῖον, ου, τό, Locus vbi oleum venditur.

C. Ἐλαιότρυγον, ου, τό, Olei fæx, Amurca. ἀμόργη, Hesychio, apud quem perperam scriptum est ἐλαιότρυγον.

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad oleum ferendum aptus. vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, sicut οἶνος οἰνοφόρος, & κανοῦν ἀρτοφόρον.

C. Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, Vnctio olei, vt athletarum. Budæus ex Laert.

C. Ἐλαιάγριον, ου, τό, Oliuum agreste. ἔλαιον ἄγριον. Suid.

C. Ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, Qui oleariam mercaturam exercet, Olearius.

C. Ἐλαιουργία, ας, ἡ, Olei confectio. AT Ἐλαιουργεῖον, ου, τό, Locus vbi oliuum conficitur. Diog. Laert. l. 1, de Thalete, ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα.

C. Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Olei expers.

C. Ὑπέλαιον, ου, τό, Olei fæx seu sordes. Suid.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Oleosus, Oleaceus, Pinguis. Theophr. τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαιώδεις, ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας, ἀμυγδαλῆς. Plin. Pinguis succus oliuæ, lauro, nuci iuglandi, amygdalis.

Ἐλαιόω, ῶ, F. ώσω, Oleo perungo. Vnde ἐλαιοῦται θρίξ, apud Soph. Troilo: quod Aristarch. exponit μυρίζεται: at melius λαμπρύνεται, inquit Hesychius. ἐλαιοῦχος, Oleo oblitus. Bud. ET Ἐλαιωτός, Oleo perunctus, Oleo imbutus.

C. Ἐξελαιόω, ῶ, Oleo perungo & imbuo. ‖Item In oleum verto. Theophr. De caus. l. 6, καὶ τά γε κάρυα ἐν ὥστε γε ἕως τινὸς τρόπου ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur.

Ἐλαιηρός, ά, όν, Olearis, Olearius. vt ἐλαιηρὰ ὀπτίγχους, sicut μυρηρὰ λήκυθος, & οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδρηρόν. Sic ἐλαιηρὰ ὀρόφος, in Epigr. pro oleo.

Ἐλαιήεις, εσσα, εν, Oleosus, Oleaceus. Nic. Ther. λάζεο φαεινὸν ἐλαιήεντα χύτον.

Ἐλάδιον, ου, τό, Pauxillum olei. est enim (Eustathio teste) diminut. ab ἔλαιον. Archedicus apud Athen. lib. 7, Θεὶς ὁ παρὼν εἶπέ μοι, ἐλαδίου δεῖ. Et lib. 13, αὖ γε ἐλαδίου τεταρτημόρια μοι (φησι) σφυρίσασα πέμψαι. Est verò vocabulum comicum.

¶ Ἐλαία, ας, ἡ, Oliuæ fructus, Olea, quod esse Atticum Eust. docet. Aristoph. Ran. πόσους ἐλαίας τετρώγατε; Athen. lib. 4, [ἐσχεδον οἱ παλαιοὶ ἦ] τὰς ἁλμάδας ἐλαίας, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι. Idem lib. 2 dicit δρυπεπεῖς ἐλαίας à Romanis vocari δρύππας, id est druppas. Annotat Æl. Dionys. apud Eust. dici & ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλαίας. ‖ Ἐλάας & ἐλαίας, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Aristoph. schol. tradit.

C. Ἐλαιολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Oliuo, Oleas colligo. idem quod ἐλαιαλογέω. Atticum id esse Æl. Dionys. apud Eustath. docet.

ΕΛΑΥΝΩ,

F. άσω, Pr. κα. AB Ἐλάω, Agito. Il. ε, de curru & equis, Ἀλλ' οὐχ αὐτὸς ἐλαύνει τό γ' ἅρματα καὶ τοῖς ἵπποις. Et ἅρμ' ἐλαύνειν πρὸς πόλιν, Aristoph. Sed & nauem dicitur quis ἐλαύνειν, id est agere: vt Od. ι, – ἄγω δ' ἐλαύνετε νῆα (ex Apoll. autem affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς pro Incumbere remis) Item cum accus. δρόμον apud Aristoph. Dicitur verò & ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter, quasi agitando. Sciendum est autē omitti interdum accus. vt apud Luc. dicitur Soli, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, vbi subaud. ἅρμα. Et pro Remigo sine accus. itidem, apud Xen. οἱ δὲ ἐλαύνειν δεῖν κατὰ μέρος τοὺς ναύτας αὐτοὺς. Sed frequentiss. subauditum habet accusat. ἵππον, & accipitur pro Equitare, vt Bud. interpr. in hoc Xenophontis loco, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἤλαυνε, καὶ πρὸς τὸν Κυαξάρην ἦλθε. Idē, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κατὰ τὸ ἄκρον προσφερόμενον, αὐτὸς ἐλαύνει. Hinc ἐλαύνειν sine adiectione & pro Expeditionē ago. vt ἐλαύνειν εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert & B. exēpla, p. 883, sed non satis apta, quū in iis addatur datiuus στρατῷ. Et pass. ἐλαύνεσθαι dicitur nauis sicut & ἐλαύνειν νῆα. Ab Hom. autē ponitur ἐλαυνόμενος actiua etiā signif. Il. λ, – ῥύμ' ἐλαυνόμενος.

Ἐλαύνω, Stimulo, Incito. (inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. vnde & Calcari quadrupedes agitare dicit Plaut.) Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, quum à conscientia scelerum stimularetur. ‖Item pro Exerceo, Exagito. Pausan. in Lacon. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη σφᾶς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. (Esse autem indidem sumptam metaphoram ostendit non solùm compositum illud Exagito, sed & simplex Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: vt apud Liuium, His curis cogitationibusq; animū agitauerat) ‖ Denique & pro Fatigo accipitur: item pro Insequor, Vexo, Insector, à Demosth. sæpe, vt tradit Bud. ‖ Sed & pro Persequi iudicio, seu arcessere, inuenitur ἐλαύνω. vnde Περικλῆς ἐλαύνεται ἀσεβείας. id est Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit & aliam expos. In exiliū agitur. Vide p. 885. ‖ Ἐλαύνω, Verbero, Pulso, Ferio. sæpe apud Hom. Sed & pro Excutio, (ac propriè Excutio feriendo) vt apud Apoll. χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. ‖Item pro Excito, Cieo, Moueo. vt Il. α, – ἐν δὲ κολῳὸν ἐλαύνετον. vbi tamen exponitur & ἐκτείνετον.

Ἐλαύνω, Abigo, Expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. vnde Eust. in illo Iliad. α loco, Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præpositionis. Sic apud Chrys. δαίμονας ἐλαύνειν, expellens. Hinc compos. ξενηλασία. Item ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. Scelus expellere, pro Scelus expiare seu procurare: vnde ἀγηλατεῖν. Sic ἐλαύνειν μίασμα δαιμόνιον, Plut. in Rom.

Ἐλαύνω, Duco, id est Ductile opus facio. vnde χρυσήλατος & σφυρήλατος. Sic Hom. περὶ ἀσπίδος dicit, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murū: & ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Vide Bud. 883 & 884. Ex Plut. quoque in Cam. λεπτὸν ἐλαυνόμενον σίδηρον. Et ex Diosc. lib. 5, ἐλαύνεται εἰς πέταλα χρυσὸς. ‖ Ἐλαύνω, Traduco, Transigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἡ πλανώμενος παντοῖα διὰ κακῶν ἐλαύνεται βίος; quo dicit modo Salustius, Per quot pericula traducitur. Ibidem autem, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam (& quidem non rarò) neutrum est hoc verbū pro Promoueo, Progredior, Euado. vt Ἀπωθοῦντες εἰς ἔσω ἕως ἐλάσαι τῆς βασιλείας, Herodianus. εἰς ἄκρον

... ἐπὶ ... ἔλασε ... Plut. Sic Laert.in Clitomacho, ὁ ... ἐπὶ τοσοῦτον ἤλασεν ἐπὶ τῆς μελέτης. Et πόῤῥω φιλοσοφίας ἐλαύνειν. Vide Bud.884.

... autem pro ἐλαύνειν ponitur ab Aristoph. vt ... idem. |Alioqui inuenitur ἐλάω & pro ἐλαύνω apud poetas. vnde est ἐξελάαν apud Hesiodum ..., & εἰσελάαν apud Apollonium pro εἰσ-...

... Lamina ductilis. Bud.p.884 ex Dioscor.

... Equitatio, videlicet equorum, seu currus, Aurigatio. Equitatio. Xen. Pæd.8, ὥσπερ δὴ ἡ ... ἐπὶ Κύρου ... ἔλασις, οὕτω καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως. Et Ex... ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Ex Herodoto au... ἔλασιν ἐξηγέεται, pro Quæ ad transmittendum ... |Item Remigatio. |Ἔλασις, Expulsio, vt ἔλασις ... & περὶ τῶν ... τῆς ἐλάσεως. Item ἔλασις τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum ...

... oph. idem quod ἔλασις, Equitatio. B.885.

... peditionem affecto & apparo. Bud.pag.883 & Luc.

..., Agitator, Auriga. Item Remex, vt apud Luc. ... τῶν ἐλατήρων ἀπὸ ... |Itē Impulsator. vt ἐλατὴρ ὑψίστου βροντᾶς, Pind.Olymp. princ. Et ἐλατὴρ λύρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. ... pulsor, Abactor. ET Ἐλάτειρα, Expultrix, ... B.apud Areop. |Ἐλατὴρ, Placentæ ... apud Aristoph.

Quicquid deorsum ventrem purgat, ita voca... ppocr. teste Gal. |Ἐλατήριον, Succus ex fru... cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coa... Actio inter venena numeratur. Sed fit etiam ... radicibus & foliis, quibus tamen vis inest im... Gaza apud Theophr. (inquit Gorr.) ἐλατήριον Agitatorium interpretatus est, quia commouet vehementer corpus, & superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quàm si simpliciter Elaterium dixisset. Cæterùm non tantùm succum, sed & ipsum cucumerem ἐλατήριον à quibusdam dictū tradit Dioscorides.

Ἐλατὸς, Ductilis. Ex Epigr. affertur ... ἐλατῷ ..., pro Sensus mente tractandi. quod mihi suspectum est.

AT compos. Ἀνήλατος ἄγριος ex libro Iob, Indomita in... cus. ET Εὐήλατος χωρίον, Xen. Equitabilis locus, vt à Liuio dicitur Equitabilis & vasta. & ita fuerit ἀνήλατος idem quod Homero ἱππήλατος. Hoc autem compositum, itidémque διήλατος, χρυσήλατος, &c. vide singula in singulis substantiuis.

C. Ἀ Π ελαύνω, Equitando reuertor, seu equitans. Xen. Symposio, εἰ δὲ γεγαμηκότες, ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας. Bud.apud eundem interpr. Redeo, Refero pedem: vt videbis p.888. Luc.addidit aduerb. ὀπίσω. |Ἀπελαύνειν λείας, Herodian. Abigere prædas, Agere prædas. Item cum gen. pro Abigo, Expello, necnō pro Repello, Arceo. ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Luc. Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῆς ἀρχῆς, Isocr. Repelli (quod & Repulsam pati dicitur.) sic ἀπελαύνεσθαι τοῦ γάμου. Xen.addidit præpos.quum dixit ἀπελαύνει τοὺς ... ἀφ' ἑαυτοῦ. |Ἀπελαύνω, Abduco, Auoco. vt Ἀπελαύνω τῆς ἀρχῆς, in v.l.

C. Δ Ι ελαύνω, Perequito, (inquit Bud.) id est Equitādo iter perago. Xen. ... διήλασεν. Item Decurro in armis, vt idem B.alibi interpr. videlicet p.885 Comm. |Item Transfigo, Traiicio. vt Luc. ... διελάσας. Vide ibidem p.quæ illam sequitur. HINC Διήλασις ET Διέλασις, Decursio militaris, ibidem ex Xen.

C.2. Διεξελαύνω, Trano. vt διεξελάσας τὸν ποταμὸν ἵππῳ, ex Plut. Probl. Equo vectum seu insidētem tranasse fluuiū. Item pro Transmitto per fluuium, B.ex Greg. Item Cū copiis perrumpo. Item Victis & fugientibus insto. Vide B.p.886 & 887.

C. ΕΙΣ ελαύνω, Inuehor, Ingredior equo vel curru. B.p.887 ex Plut. Idē ex Herod. εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθενίου ... sed generalius etiam pro Ingredior. Apoll. Arg.2, ... εἰσελάσαντες. Et εἰσελᾶν ..., Epigr. l.6. Sed & cū διὰ, vt εἰσελάσας διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, in v.l. Ingressus per portā Collinam. Ibidem verò ex Plut. Themist. affertur εἰσελαύνει διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. |Est etiam Irrūpo, Irruo, quocunque modo quis inuehatur. B.ibidem ex Plut. Phoc. HINC Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. Bud.ibidem.

C. Ἐ Ξ ελαύνω, Expello, Abigo. Il. λ, ἐξελάσας ... κτέαρα φέροντες. Et Od. ι, ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο exponitur Eduxerunt. Item ex Æschine, ἐξελαύνειν τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici construct. ex Aristoph. Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. vbi est ἐξελῶ pro ἐξελάσω. |Ἐξελαύνω, Erumpo equo, B.ex Xen. Affertur & ex Plut. in Camillo, ἵππον ἔχων ἐξήλαυνεν αὐτὸς ἀνδρὶ μεγάλῳ. Et ex Herodoto, ἐξήλασε ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, pro Rediit ad lares suos. sed intellige Rediit equo vectus.

c.2. Ἀντεξελαύνω, Ex aduerso vel vicissim erūpo equo. In v.l. pro Repello, quæ signif. ex suspecto loco affertur.

c.2. Ἐπεξελαύνω, Progredior seu Prouehor equo. ἐπεξελαύνειν (inquit Bud.) de equitatu progrediente sic dicitur vt ἐπεξάγειν de peditatu. (malè enim apud eum p.888 legitur Exercitu pro Equitatu) Idem verò alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere iubeo, apud Xen. Hell. 5, ἐν τούτῳ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοῖς ἱππεῦσι. ET c.3. Ἀντεπεξελαύνω, Ex aduerso progredior. &c. Exponitur etiam, In occursum progredior.

c.2. Παρεξελαύνω, Vltrà progredior. Bud παρεξελαύνεσθαι interpr. Progrediaris. Item Præuertas, Prætereas. In v.l. ex Epigr. affertur παρεξελάαν pro eo quod Horat. dicit Prætergere equum.

c.2. Ὑπεξελαύνω, Clàm progredior longius. ex Herodoto.

C. Ἐ Π ελαύνω, Infesto incursu in aliquem feror. Xen. de decursu equestri loquens, χρὴ δὲ ... ἐπελαύνειν. Alibi προσελαύνειν ... Sic Luc. de equite qui infesto equo incurrebat, ... ἐπήλαυνε ... Hactenus B. In v.l. cū accus. ex Apoll. 2, ἐπελάσαι ἄρηα Βέβρυξι, pro Intulisse bellum. Et ex Herodoto, ἐπελαύνω τὸν στρατὸν, pro Admoueo copias seu promoueo.

C. Κ Α Τ ελαύνω, Depello, in v.l. sine exemplo. Et additur ex c.32 Exodi, κατήλασε μόσχον λεπτὸν, pro Vitulū duxit in minuta.

C. Π Α Ρ ελαύνω Præteruehor. παρατρέχω, Cursu alium supero. (vnde & simpliciter pro Supero seu vinco ponitur: vt paulo pòst videbis.) propriè autē currus est: sed Od. μ de naui etiam dicitur. |Item Obequito, Inuehor, Irruo in hostes. Bud.ex Xen. Hipparch. ... παρελαύνειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. |Equo prouehor ante alios: Xen. Anab.1, παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, prouectus in mēdium. Et παρήλαυνον, in mediū prouecti sunt & prodierunt. |Dicitur & cū accusatiuo pro Porro ago, Prodire facio. Xen. ibidē, ἐπεὶ δὲ ... παρήλαυνε. Alibi παρελαύνειν τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν. |Itē Progredior, Euado. Chrys. ad Cor.1, εἰς τὴν πολλὴν ... μανίαν, de philosophis loquēs. |Παρελαύνω, ..., Supero, Vinco. Basil. in 2 De ieiunio, ... καὶ τὰ ἔργα παρελαύνοντες. Hæc & alia B.p.887. Laert. De Phalereo, ... βιβλίων ... ἅπαντας παρελήλακε, superauit, præstitit.

C. Π Ε Ρ Ι ελαύνω, Circumequito. Ex Xen. |Περιελαύνω, Circūagens, Circūducens sulcū, ex Plut. Rom. |Περιελαύνω, Abigo, Cogo. Polyb. l.5, ... Idē ... Bud. |Vexo, Violenter tracto, ... Basil. περιελαύνειν καὶ ἐξορίζειν καὶ ... Bud.

C. Π Ρ Ο ελαύνω, Ante signa euehor. Bud.ex Xen. μάλα χρὴ ... καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φάλαγγος ἱκανῶς τῶν ὑπηρετῶν ... Quod ita de equitibus quidā dictū volunt vt de peditibus προάγω.

C. Π Ρ Ο Σ ελαύνω, Aduehor. Xen. Hipp. ... προσελαύνειν ..., de exercitatione & decursione equestri loquēs. Idē Pæd.1, προσήλασεν ἐπὶ ἵππῳ, Equo aduectus est. B.C.p.887. Et in v.l. Xen. Pæd.1, προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους, Ad Hyrcanios equo fertur. Plut. Publ. τῇ πόλει προσελαύνω, Impetū ad vrbē facio. Dicitur & προσελαυνούσης ἡμέρας à Luc. pro Adueniente seu aduentante die.

C.ΣΥΝελαύνω, Adstringo, Compello, Cogo, In angustum redigo. Plut. De pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, de aere loquens. i. Corpora frigore compellens. Idem Phoc. συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ ἰσθμῷ ζεῦγμα τῆς νήσου, συγχωρούσης ἑκατέρωθεν τῆς θαλάσσης. Idem. Cæs. ὡς δέ ποτε συνελασθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος. Idem, συνελαύνεται εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. | Neutraliter capitur pro Infesto animo concurro, Congredior infesto marte. Homer. βάλλετ', ἐπεὶ οὐδ' ἔτι μακρὰ συνελαυνέμεν ἔστι μάχεσθαι. id est συνελθεῖν εἰς ἔριν. | Item actiuè, Committo. ἐείδεται ἀμφήριστα Χερσὶ μαχέσασθαι, ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ἄμφω.

ΕΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅτι εἰς ὕψος ἀναπέμπεται. Vnde & Odyss. ε dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης. Plutar. De Socr. στεφάνους ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. lib. 12, cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguẽta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. | Ἐλάτη Galeno est τὸ ἁπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, tenerum palmæ germen: cum quo idem sentit Hesychius. Vt autem Dioscorides ait, ὁ περιέχων ὑμὴν τὸν καρπόν, ἐλάτη καλεῖται. Gorr. | Eidem Dioscor. lib. 1, cap. 151, est inuolucrum fructus è palma nascentis, seu (vt Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, (quem palmæ corticem Columella vocat) Noui & iamiam nascentis in palma fructus inuolucrum & folliculus. ita enim scribit, φοῖνιξ (ἣν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλοῦσι) περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμαζόντων. Galeno 8 Simpl. φοίνικος ἀμφίεσμα, vt ab Archigene apud ipsum lib. 2, κατὰ τόπους, vocatur φοίνικος σκέπη. Nonnulli exponunt Corticosum illud quod in summa palmula nascitur. | Itẽ Palmula, hoc est extrema remi pars: seu Remus, κώπη. Odyss. μ, — ἐξ ἔστησαν ἐλάτησι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. autem ἐλάτη δίκωπος exponitur Cymba, synecdochicῶs. | Item Hasta, seu Hastile ex abiete, sicut μελία. Hes. Asp. ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃσιν αὐτοσχεδὸν ὀρέγοντο.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, Abiegnus. Et ἐλάτινον μύρον seu ἔλαιον, vnguentum seu oleũ ex elate. (AT Ἐλατίνη herbæ nomẽ est, de qua Dioscor. lib. 4, cap. 40, & Plinius lib. 27, cap. 9.) SED ET Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri causa inserto ι, vt Odyss. ε, — κέδρου εἰλατίνου, & εἰλάτινοι δόμοι, Odyss. τ.

ΕʹΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, Ceruus, Cerua. Od. κ, — ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Il. λ, — ἔλαφον κεραόν. Iliad. θ, Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila. & φυζακινῇς ἐλάφοισιν, Il. ν. Xen. Pæd. 1, ἐλάφοις δουλικὸν πεδίοις καὶ ἀφοβίαις. | Ἔλαφος est etiam (vt Athen. annotat lib. 14) πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σησάμου. Eustath. addit & μέλιτος. Quod ad etymologiam attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλᾶν εἰς ὄρος, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν εἰς ὄρος. Plutar. verò De prud. anim. scribit, ἐλάφους ἔοικεν ὀνομάσαι παρωνύμως, οὐ τὸ ἐλαφρὸν τῆς, ἀλλὰ τὸ ἕλξειν τοὺς ὄφεις, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

C.Ἐλαφογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E ceruo ortus. ἐλαφογενὴς Hesychio est ὁ τῶν ἐλάφων μοσχός.

C.Ἐλαφόβοσκον, ου, τό, Elaphoboscon: herba valens contra serpentium omniúmq; aculeatorũ ictus. quippe fama est hoc pabulo ceruos resistere serpentibus, vt Plin. tradit l. 22, c. 22. Cui⁹ descriptionem ibidem habes, & apud Diosc. l. 3, c. 8, qui & ipse etymologiã ex Plinio iam allatam habet, ταύτην δὲ φασὶ τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τῇ τῶν ἑρπετῶν δήγματι. Officinæ & herbarii gratiam Dei vocãt, vt Gorr. docet, addens ἐλαφόβοσκον etiam à quibusdam dictum esse τὸ ἐλαφόσκορδον, Diosc. autore. PRO QVO Ἐλαφοβοσκὸς scribitur apud Hesychium.

C.Ἐλαφόσκορδον, ου, τό, genus allii, de quo Diosc. l. 2, cap. 185. quod & ὀφιοσκόροδον dicitur. v. l.

C.Ἐλαφηβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ceruos iaculis figit, vt ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις apud Plutarchum. Generaliter verò pro quouis ferarum agrestium venatore capitur, vt Eustath. annotat. Il. σ, — ὥς τε λὶς ἠϋγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. VNDE Ἐλαφηβολία, ας, ἡ, Ceruorũ iaculatio, Ceruorũ venatio, Soph. Aiace. AT

Ἐλαφηβόλια, τά, Festum apud Phocenses in honorẽ Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. ἑορτὴν δὲ ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλαφηβόλια μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλει τελοῦσι, victoriæ videlicet contra Thessalos. ET Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ, Februarius, mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione: quem à figendis ceruis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Annotat verò Eust. ἐλαφηβόλος & ἐλαφηβολία dici poeticè PRO Ἐλαφοβόλος ET Ἐλαφοβολία, verso ο in η, metri causa, vt in σκηνηπήγος & λαμπαδηφόρος.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, Ceruinus. vt ἐλάφειος μυελὸς apud Galen. Medulla ceruina, & στέαρ ἐλάφειον, apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον subaud. κέρας vel κρέας, Ceruinũ cornu aut caro, Suid. | Ἐλάφειος ἀνήρ, Metaphora à ceruis sumpta ab Etym. il. exp. δειλός. pro quo perperam Ἐλάφωπος apud Suidã legitur. AT Ἐλάφειον Hesychio est [illegible] ET Ἐλάφειαι apud eundem αἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Ceruini tali.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, Hinnulus ceruinus. νεβρός. Hesych.

Ἐλαφίζω, Fugito & pauito more cerui.

ΕʹΛΑΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Leuis & celer instar cerui. dictũ enim volũt quasi ἐλαφωρός, ab ἔλαφος. Il. π, ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κιοίη. Od. γ, [illegible] ἐλαφρότεροι θέειν. Il. χ, κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrium velocissimus. Sic dicitur à Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ πολεμικοί, de Iberis. Plato Pol. 2, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. Et apud Xen. Cyneg. πόδας [κυνῶν] ἐλαφρούς. | Itẽ oppositũ τῷ βαρύς, i. Grauis, Ponderosus. quomodo Xen. dicit venatorem, quum venatum exiturus est, debere habere ἐσθῆτα ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, leuem. Quò referẽdũ videtur illud, Ἐλαφρὸν ποιεῖν, pro Alleuari, Leuiorem reddi. vt apud Plut. Consol. ad Apoll. Dictys iubet Danaen ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. fore enim vt ea ratione mœror ipsius alleuetur. Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροί, id est leuioris armaturæ equites, qui videlicet vndique cataphracti non sunt. At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leue ducere, Non magni æstimare. | Item oppositum τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus & difficilis. Isocr. τοὺς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδεῖς καὶ βαρεῖς [illegible] ῥᾳδίως φέροντας, τοὺς δὲ αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτέρους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suidas quoque annotat, ἐλαφροτάτους à veteribus ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς πραοτάτους, videlicet κατ' ἀντίθεσιν τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. At ἐλαφρὸν πῦρ apud Diosc. Leuis ignis, pro Non vehemẽs. Apud Platonẽ autem ἐλαφρὰ ἡ δίκη, Facilis & leuis petitio.

Ἐλαφρῶς, Leuiter, Celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς, Od. ι.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, Leuitas. κουφότης, μωρία, Hesych. Itẽ ἐλαφρότης, Suid.

Ἐλαφρύνω, Alleuo. ET Ἀπελαφρύνω, Subleuo.

Ἐλαφρίζω, F. ίσω, Eleuo. Plut. De fort. Rom. ὑπὸ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτήν, nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, B. | Item Alleuo. Synes. De insomn. τῆς τε ἀρετῆς [illegible] ἐν ψυχαῖς ἐλαφρίζουσι αὐτὰς καὶ ἀναπτεροῦσι [illegible] τῆς χείρονος.

C.Ἐπελαφρίζω, Subleuo, Tollo. Bud. ex Philone De mundo, τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐλαφρισθείσης.

ΕʹΛΑΧΥ'Σ, SEV Ἐλαχύς, (quod ex Callim. affert Eust. Paruus, μικρός. vt ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. Paruum (seu Exiguum & vile) nauigium. sicut Etymol. ἐλαχὺ δόμον exponit τὸν μικρὸν καὶ πτωχόν. Et in fœm. gen. Od. ι, Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. sic enim ibi à quibusdam legi annotat Eust. accẽtum autem in antepenultimam transferri, vt in λίγεια à λιγύς. Nicand. Alexiph. de Sepedone serpente, Κεραὸν δὲ ἰοβαρῆ, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή. Deducit autem hoc vocabulum Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, vt sit ἀφαιρεθείς, & per consequens μειωθείς. COMPAR. est Ἐλάσσων SIVE Ἐλάττων Atticè. SVPERL. Ἐλάχιστος. sicut à βραδύς, fit cõp. βραδίων, & superl. βράδιστος, à ταχύς, θάσσων, & τάχιστος. Apud Etymol. verò est & regularis COMP. Ἐλαχύτερος, ET Ἐλαχίων, irregularis, sicut à βραχὺς βραχίων. EST autẽ Ἐλάττων, Minor. Aristot. l. 4. Anim. ὁ δὲ ἄρρην ἐλάττω

Digitized by Google

Pinnas habet minores. Dem. Pro corona, [illegible] vel minor. Huc pertinet & ἐλάττω γίνεσθαι, pro Minorem fieri, oppositum τῷ μείζω γίνεσθαι. Demosth. [illegible] Et ἔλαττον ἔχειν, Minus habere, pro Vinci & superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. C. p. 392 & 859. Demosth. Pro corona, [illegible] ἔλαττον ἔχων, [illegible]. Sic [illegible] ἔλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Greg. οὐχ ὅτι [illegible] non quòd cuiquam in his [illegible]. Et [illegible] ἐλάττους τῶν ἡδονῶν [illegible] [illegible] æstimasti quàm voluptates, Præ voluptatibus contemptui habuisti. Vide alia apud B. p. 301. Et ἐπ' ἔλαττον [illegible], Minus sentire. Apud Aristot. autem lib. 4 De animal. [illegible] ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit, Pinnas habet minores inæquales. Et δι' ἐλάσσονος, Minore intervallo. Thuc. lib. 7, p. 234. δι' ἐλάσσονος [illegible] propinquiori spatio ante portū ingredutos.

‖Ἐλάττων, Inferior. Thuc. lib. 1, [illegible] Isoct. Pan. [illegible] nullo inferius. In qua signific. apud eundem post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. [illegible] Inferiorē quàm pro suo ingenio atq; animo. Dicitur verò & de persona aliqua, vt apud X. Polit. Laced. [illegible]. Refertur autem & ἐλάττων χρημάτων (sicut ἥττων ἐρῶτος) pro Sordidus, Qui à pecuniis superatur, Deditus pecuniis.

‖Ἐλάττων, Paucior. vt οὐκ ἐλάττους [illegible], non pauciores septem millibus. Sic ἐλάττους [illegible], multo pauciores seu inferiores numero. Plat. ep. [illegible] nōpauciores q̃ triginta. Demosth. [illegible]. Xen. [illegible] Pauciores boues reddere, Boum numerū imminuere.

‖Ἔλαττον aduerbialiter quoque capitur pro min⁹, vt ἔλαττον ἄπωθεν apud Thuc. Minus procul, id est propius. Plato epist. 7, [illegible] nō minus quàm centum, seu non paucorum. Idem De leg. [illegible]. Sic & ἔλαττον [illegible], minus mingit, itidem aduerb. aut subintellecto aliquo nomine substantiuo.

HINC Ἐλαττότης, Minus, Rarus. ET Ἐλάττωσις, Minus, quo Plato vtitur. ET Ἐλαττόω, Minus fero. Bud. ex 2 ad Cor. 8, ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. vbi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. ‖Item Imminuo, Minus reddo. vnde [illegible], apud Basil. 396. id est (inquit Budæus) Extenuatum.

ITEM Ἐλαττόω SEU Ἐλαττῶ, Diminuo, Imminuo. Thuc. lib. 3, [illegible] imminuere pristinum honorē. Isocr. [illegible] ciuitatis commoditatis detrahere. Et in pass. apud eundem Thuc. lib. 1, [illegible] Siquid auferatur & adimatur, Siquid decedat. Philo De mundo, [illegible] ad imminutionem sensim vergens. [illegible], Cicero apud Plat. vertit, Nec ab vllo imminutum, p. 31 lex. C. Apud Greg. autem [illegible] Bud. vertit Multum immutato ordine.

‖Ἐλαττοῦμαι, Inferior sum, Superor. Thuc. lib. 1, [illegible] bello inferiores. Et lib. 8, [illegible], Vt qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. Demosth. Pro corona, [illegible] Longè inferior sum. Ἐλαττοῦσθαι (inquit Bud.) dicitur Qui fert inferiores partes. Qui inter primos non censetur. Plato lib. 8 De rep. [illegible]. Idem, [illegible]. Sic apud Isocr. [illegible] exponitur Tota vita viliores.

‖Ἐλαττοῦμαι exponitur etiam in v. l. Detrimentum facio seu accipio, Pauperior fio.

HINC Ἐλάττωμα, ατος, τὸ, oppositum τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes & deterior conditio.

‖Vitiū, quo videlicet aliquis aliquo inferior est. Chrysost. ad Eph. 4, [illegible]. Idem [illegible] ἐλάττωμα. Idem, τῆς φύσεως τὸ ἐλάττωμα, naturæ vitium seu incommodum. Naz. τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, vitia à malitia pullulantia.

‖Ἐλάττωμα in Pand. appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malā fidem. Bud.

‖Ponitur & pro victoria, passiuè. Polyb. [illegible] ἐλαττώματα. Et mox, [illegible]. Et alibi itidem. B.

ET Ἐλάττωσις, εως, ἡ, Imminutio, Diminutio.

ET Ἐλαττωτικὸς, ή, όν, Qui diminuit, Non rigidus. v. l.

Ἐλάχιστος, η, ον, Minimus. Aristot. ἐλάχιστον τῶν ζώων πάντων, Minimū omniū animaliū. Tam late autē patet quàm Lat. Minimum. Thuc. l. 3, [illegible] ἐλαχίστου [illegible], pro quàm minimo crimine. Apud eundem, ἐπ' ἐλάχιστον [illegible], vel minimùm animo cōsternātur. ὡς ἐλάχιστόν ἐστι, pro minimo est. 1. Cor. 4. Dicitur & frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod verò minimū est. Et τὸ ἐλάχιστον aduerb. Minimum. [illegible] minimum ante duos vnumve mēsem.

‖Item Paucissimus. Isocr. [illegible]. Plut. Pericle, [illegible]. Idem Alex. [illegible]. Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστοις [illegible], Vt paucissimis verbis declarem. Huc referri potest & illud apud Aristot. ἐν ἐλαχίστοις [illegible], In duob⁹, si paucissima sint. Vel, Minimùm in duobus. Sic ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσι, ad minimum in quatuor.

‖Exponitur & Breuissimus. vt [illegible]. Quò referri queat quod ex Thuc. citatur, [illegible]. Sic apud eundē libro 3, [illegible], momento.

Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus. Eph. 3, ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων ἁγίων.

ΕΛΕΓΧΩ, Arguo, (vnde ἔλεγχος argumentum) vt ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, (id est Opera arguunt manus) quod habet Suid. & prouerbiale esse videtur. Sic autem verbo Arguo vsus est Virgil. quum dixit Degeneres animos timor arguit. Cæterùm veri prior dandus fuerit locus, verbóne ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit. nā Lat. quidē certè Arguo prius esse q̃ Argumentū, manifestū est, sicut Index ab Indico fieri putatur: sed quū ἐλέγχω reddimus Argumentis demonstro seu probo, videmur quodāmodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit q̃ Etym. (cuius tamen alioq; parua est his in reb⁹ autoritas) ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter deriuata ab ἔλεγχος, (ne inter nomē & verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum significatione discedentia) huic posteriorem locū dare malui: & vicissim verbo ἐλέγχω (propter cōp. ab eo) dare priorē. Vt autē ad signif. verbi huius reuertar, quale est ἐλέγχω in illo quē ex Suida protuli loco, tale est pass. ἐλέγχομαι in hoc Xen. loco, [illegible] ἐλεγχόμενοι γελοῖος ἦν. vbi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. Ex Plat. affertur itidē ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, vel Demonstratum. Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretās, [illegible]. Interdum autē vertitur Redarguo, Reprehendo. vt apud Plut. De orac. def. [illegible], quū apud deū eam fabulā reprehenderet, Sic pass. Xen. [illegible]. Apud Thuc. autē Reprehendere vel Έ minuere l. 1, [illegible]. Sed ἐλέγχω redditur & Refello, Refuto: item Conuinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare & cōuincere. Idem hæc Demosthenis, καὶ ἐλέγξας αὐτὸν [illegible], interpretatur, Quum liquidò probasset falsam eum in ius vocationem renunciasse. Pro Conuinco autem frequens etiam est. Synesius, [illegible]. Apud Aristoph. legitur cū περί etiam. vt σύ γ' ἐλέγξεις μ' [illegible]. Alicubi verò non Conuincere sed Vincere ille interpr. addens tamen ablat. Argumentationes vt apud

Plat. in Gorg. 416, ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem certa argumentatione, & ἐλέγχεσθαι vinci. Denique ἐλέγχω alicubi esse ait Argumẽtis & ratiocinationibus demonstro. quod tamen & simpliciter reddi Demonstro, suprà docui. ‖Ἐλέγχω exp. etiã Reprimo & Coerceo, in hoc Chrys. loco περιστοιχεῖ τὸ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε: sed ego verbum Refuto hic quoque retineri posse existimo, vt dixit Cic. Conatum alicuius refutare. ‖Ἐλέγχεσθαι autẽ pro Reiici & contemni B. ex Luc. affert in Nigrino, ἐληλεγμένον μοι φιλαίτατον πλοῦτόν τε καὶ ἀργυρεῖον καὶ δόξης. Addit verò ἐλεγχεῖς dici quod cõuincatur nõ esse probum. ‖Cui interpretationi non absimilem dat huic verbo apud Hom. Il. ι, - τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς, Μηδὲ πόδας. ait enim esse pro Aspernari, seu Aspernãdo irritum facere. q.d. (inquit) Noli eos ita contemptui habere vt re infecta remittas. Vide Eustathium, qui inter alia dicit μὴ ποιήσῃς ἐπιτεύξεως ὡς ἀποδοκιμάσας αὐτούς. Addit verò, & ὕβρεως significationem hoc includi verbo.

Ἐλέγχω, Sciscitor, Percunctor. Xenophon, ἤλεγχες σὺ σου ἐπεὶ τοὺς λόγους πάντας περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν. Arrian. in Alex. exp. περὶ χώρας ἐλέγχειν εἰ δὴ τινα εἰδεῖεν ἐπιτηδειοτέραν ὁδόν.

Ἐλεγμός, Redargutio, Reprehensio. Item Refutatio.

Ἔλεγξις, Redargutio, Reprehensio. Petr. epist. 2, c. 2, ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας.

Ἐλεγκτός, q.d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus, Qui reprehensionem meretur. COMP. Ἀνέλεγκτος, q.d. Irreprehẽsibilis, &c. Item Certior quàm qui redargui possit, Confessus & manifestus, in vulg. lex. ex Platonis Apologia. A Budæo exponitur etiam Inconuictus: qui & affert ex eodem Platone in Theæt. 99. Vide Ἀνεξέλεγκτος. ET Ἀπελέγκτως, Sine reprehensione, Ita vt reprehendi seu redargui non possit. Item Sine probatione. AT Εὐέλεγκτος, Qui facilè reprehendi seu redargui potest. Item, Qui facilè refelli potest. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, Qui facilè deprehendi potest à sensibus & probari. Item actiua significatione ex Ammonio, οἱ δὲ κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο ἐκ τοῦ παρρησιαστικὸν καὶ ἐλεγκτικόν. i. Propter procliuitatem ad reprehendendum. i. ꝙ essent procliues & propensi ad reprehendendum.

Ἐλεγκτικός, Redargutorius, Reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, Plat. Compositi ad coarguendos qui contrà disputant, vt Quintilianus interpr. lib. 2, cap. 15. Ἐλεγκτικὸς est etiam Argumentandi peritus, Qui conuincere argumentis potest. Bud. ex Luciano. Item ἐλεγκτικός, Reprehendendi cupidus. ADVERB. Ἐλεγκτικῶς. vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, Budæus ex Aristotele, Refutantis more demonstrare. Item ἐλεγκτικῶς, Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi studio, Plut.

C. ἈΠελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Refello. Apud Antiphontem sæpe pro conuinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. De sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, conuincere nos mendacii. ‖Est etiam Probo (inquit Budæus) sicut ἐλέγχω. Item ἀξίωμα τὸ χαρίεν: oppositum habens ἐξελέγχω. HINC Απελεγμός, Redargutio, Refutatio. Act. Apost. c. 19, εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.

C. ΔΙελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Conuinco. Budæus exponit, Argumẽtis refello & improbo aliorum dicta, ex Luc. afferens, ἐπεὶ Σωκράτης κᾀκεῖ περιέρχεται, διελέγχων ἅπαντας. A Greg. accipi etiam ait pro Discepto, Quæstionem habeo & exerceo.

C. ἘΞελέγχω, Redarguo (inquit B.) i. Falsum esse doceo. Item Refello. i. Conuinco non esse eum quem se dicit esse. In v.l. ex Plat. Apol. οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, pro In quibus alium refellã. Rursũ Bud. pro Conuinco tam disputatione ꝙ opere, ex Isocr. 47. Et ex Plut. Vinco disputando. Sic pass. ex Plat. ep. ἐάν σε αὐτὸς ἐξελέγχῃ). Denique affert B. & pro Deprehendo, Cõperio. Item pro Periclitor, Periculũ facio, ex Polybio. HINC Ἀνεξέλεγκτος, Nullo argumẽto probatus seu compertus. Thuc. Item Irreprehensibilis, Qui nullo argumento in fraude deprehenditur. B. ex Xen. Item, Qui refelli non potest. ET Εὐεξέλεγκτος, Qui facilè argumentis probari potest. ex Plat. in Apol. ταῦτα καὶ ἀληθῆ ἐστι καὶ εὐεξέλεγκτα. Est etiam Qui facilè refelli potest, B. ex Aristot. Pol. 7, p. 198.

C. ΚΑΤελέγχω, Redarguo, Cõuinco. Hesiod. in Erg. — σὺ δὲ μήποτε εἶδος καταισχύνειν εἴδεος. vbi Tzetzes, τοῦ δὲ τὴν λεγομένην μηδὲν εἶδος φιλίας αὐτοῦ ἐλέγξῃ. Sed exposit. alterã malo.

Ἔλεγχος, Argumentum, Indicium. Andocides, οἱ τοῦ ἔλεγχον ὑμῖν ἀρετῆς τὸν μέγιστον ἔδοσαν, Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt, id est indicium. Sed & Documẽtum aut Specimen verti posse ait B. addens ex Isocr. in Archid. 154, ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὑτοῦ φύσεως. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum est inscitiæ, Inscitiam arguit. Idem, ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν βεβιωμένων, id est Probatio & indiciũ, Bud. qui & ἐλέγχους πίστεις ex Hermog. affert pro Proba: & ex eodem, οὐ δεῖ πάντως πραγματικοὺς ἐλέγχους προσάγειν. Idem verò ex Andocide affert ἔλεγχον δοῦναι cum partic. βουλόμενος ἔλεγχον δοῦναι εἰς ὑμᾶς μὴ εὖ φρονοῦντος. In epist. ad Hebr. c. 11, in princ. dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, vbi Gr. schol. expon. ἀπόδειξις. Lat. quidam Demonstratio, aliĩ Quod demõstrat, vertêre. Porro vt δοῦναι ἔλεγχον, sic & λαβεῖν seu λαμβάνειν dicitur: vt ab Isocr. λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος, quod B. interpr. Facere specimẽ, Experiri, Experimẽto probare. ‖At in iudicio διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicũtur οἱ ἐξεταζόμενοι, id est In quorum vitam inquiritur, inquit B. quam ille signif. ex Plat. Apol. affert. In v. autem l. exp. Reddere rationem vitæ (& additur ex eodem in epist. εἰς ἔλεγχον λόγους διδόναι pro Demõstrare argumentis.) Ibidẽ affertur & λαμβάνειν ἔλεγχον ex Isocr. alia signif. quàm in loco modo citato. nam hic illius locus, ὅτι τὸ ὁμολογούμενον ἥξοντα, λαμβάνειν δὲ ἀμφισβητούμενον τὸν ἔλεγχον, redditur, Ad id quod certum est accedere, & ad eius rationẽ ea de quibus dubitatur explorare. B. εἰς ἔλεγχον καταστῆναι vertit Ad docendi mõstrandique & probandi necessitatem redigere. Apud Isocr. in Ægin. εἰς ἔλεγχον καταστήσει ὅπως τις ὑμῶν ἕκαστος περὶ αὐτοὺς: addit, εἰς ἔλεγχον καθιστάναι esse Rem ad probationem adducere, Rem in probationibus constituere & testimoniis. Et subiũgit ex eodem, εἰ καταστῆσαι εἰς ἔλεγχον. Idẽ autẽ ἔλεγχος signif. puto apud eundẽ vbi dicit κρίνων τὰς μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου τιμωρίας. At verò in v.l. affertur hoc idem loquendi genus ex Plut. καθιστάναι εἰς ἔλεγχον pro Quærere statuit tormentis. Atqui (vt omittam cætera ob quæ suspecta est illa interpretatio) Demosth. non dicit simpliciter ἔλεγχος ἐστι, de re loquens quæ tormentis quærenda esset, sed ἐκ βασάνων ἔλεγχος ἐστιν. Ἔλεγχος exponitur etiam Criminatio, Accusatio, Indicium criminis. vt in hoc Synesii loco, De insomn. κατὰ γὰρ τῶν χωλευόντων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ‖Ἔλεγχος, Argumentũ, eo modo quo accipitur à dialecticis. Bud. ex Philopono in Proclum, τὸν ἔλεγχον ἀρκεῖν εἶναι δεικνύντα εἴ τις ἐκ ἀρχῆς ἐναντίον αὐτοῖς τι καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐλέγχει προσωμολογημένον.

Ἔλεγχος, Dedecus, Probrum, Opprobrium, Turpitudo, vt Budæus vertit in hoc Gregorii loco, καὶ τὸ ἀδιάφορον οὐκ ἤλεγξε, διὰ ἐλέγχους δὲ οὐδὲ συνῆψε. id est (inquit) Vitare dedecus & turpitudinem non potuit, quia manifesta fecit ipse & quasi fassus est hoc facto. Ita inquã Budæus: vereor tamẽ ne alia quærenda sit interpretatio. nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur prosæ loco in hac significatione, & poetæ quoque ipsi ἔλεγχος potius genere neutro dicunt.

Ἔλεγχος, εος, τό, idem quod proximè præcedens ἔλεγχος masculi. gen. (sed illud mihi suspectum esse dixi) Dedecus, Probrum. Iliad. λ, — δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Idem ἐλέγχεα posuit pro ignauis ideoque ignominiosis hominibus, id est ignominia & probro dignis. QVALES & Ἐλεγχέες ab eo vocantur Il. γ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες. à nominatiuo singulari ἐλεγχής. SED ET Ἐλέγχιστε apud eum legitur superl. gradu, pro Probris dignissimus, vel Extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Iliad. δ, Πάντων ἐλέγχιστον ἀθάνατον μακάρων ἔμμεναι. Et Odyss. κ, Ἐξ' ὅ ἐνὶ μέσσῳ θῆκεν ἐλέγχιστον ζωόντων. vbi exponitur etiã Sceleratissimè. Nã qui sceleratissimus est, plurimis reprehẽsionibus est dignus. ITEM Ἐλεγχείη, ης, ἡ, Probrum apud eundẽ poetam.

Digitized by Google

ἔλεος, ου, ὁ, & Ἔλεος, έους, τό, Misericordia, Commiseratio. Il. ω, v. 44, ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. Amisit commiserationem, Est immisericors. Ἐλέου τυχεῖν, Demosth. Et ἐλέου ἄξιον ex Plutar. in Themist. Dignum misericordia esse. Ἔλεος autē neutro genere cum alibi tum in Testamenti noui scriptis & apud Græcos Bibl. interpr. | Ἔλεος pro stipe ex Phocylide: πτωχῷ εὐθὺ δίδου. C. Πολυέλεος, Multum misericors. Gr. interpr. apud Ioelem. Ἐλεεινῶς, Miserabiliter positum ab Hesiodo in Erg. pro Miserabiliter. Ἐλεεινός, Miserabilis: ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. Et ἐλεεινῶς, Greg. subaud. ἵνα. VNDE Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. ET COMP. Ἐλεεινολογέω, ῶ, Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. VNDE Ἐλεεινολογία, Miserabilis oratio. Apud Platonē autem in Phædro, ἐλεεινολογίας τε καὶ δεινώσεως Bud. interpr. Cōmiserationis & exaggerationis.

Νηλεής, Immisericors, Crudelis. vnde νηλεὲς ἦτορ apud Homer. & Hesiod. Et poetico more passim νηλεῖ χαλκῷ, vt Lat. Immite ferrum, seu crudele. | Vocatur verò & νηλεὲς ἦμαρ ab Homero ὁ ἀπηνής vel ἀμειλίχιος. Cic. autē vertit firmum animum, vt videbis in Cic. lex. ADV. Νηλεῶς, Crudeliter. ET Ἀνηλεής pro νηλεής, præfixo α pleonastico. ADV. Ἀνηλεῶς, Immisericorditer, Crudeliter. Affertur autem ex Plat. De leg. 3, ἐγχειρεῖ καὶ ἀνηλεῶς μαστιγοῖ. ITEM compos. Νηλεόποινος, Crudelis in sumendo supplicio. DICITVR & Νηλειής, pro νηλεής, metri causa. VNDE Νηλειῶς, Crudeliter. quod versui hexametro commodius est quàm νηλεῶς.

¶ Ἐλεέω, ῶ, ήσω, Misereor, Cōmiseror. Od. ξ, καί μ' ἐλέησε (est tamen magis poeticū ἐλεαίρω, de quo infrà) Syn. ep. 57, ἀνωφελῆ αὐτοὺς ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et pass. ἐλεοῦμαι ὑπό σου, Luc. Moueo tibi miserationem, seu commiserationē. ET Κατελεέω, ῶ, idē.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ & ἡ, Misericors. In vsu & apud poetas, vt ἐλεήμονες ἦσαν, Od. ε. VNDE Ἐλεημοσύνη, Misericordia. qua in signif. apud Callim. inuenio hymno in Delum, ἀλλὰ σύ γ' ἵμερε... Ἀρτ' ἐλεημοσύνης. Ita n. legendū est (vt & habet mea editio) nō ἀνηλεημοσύνης vno verbo, vt in Florent. etiā edit. habetur. | At verò in Test. noui scriptis cæterisque quæ ecclesiastica vocātur, ἐλεημοσύνη appellatur stips quæ erogatur pauperib⁹: q ea proficiscatur à cōmiseratione, & sit veluti cōmiserationis nostræ opus. Nec tamen de stipe sola intelligendū est, sed & de omni beneficii genere quo calamitosos prosequimur. Matth. 6, προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcā vocē retinuerunt, dicentes *aulmosne*. CONTR. Ἀνελεήμων, Immisericors, Immitis. ET Ἀνελεημόνως, Immisericorditer.

Ἐλεητύς, ύος, ἡ, Cōmiseratio. Sed poeticum est hoc ἐλεητύς. Od. ξ, Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.

¶ Ἐλεαίρω idem quod ἐλεῶ, Misereor: sed ἐλεαίρω poetarū est tantum, quantū meminisse possum. In frequēti vsu est apud Hom. q & ἐλεαίρεσκεν dicit pro ἠλέαιρεν (vt ποιήσασκεν pro ἐποίησεν) Il. ω, Τοὺς δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.

ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ, Liber. Cui opponitur δοῦλος, Seru⁹. Thuc. 8, ὅτι αἱ δύναμις ἐξ αὐτῶν ἐλευθέρων, ὅτι δ' ἐλευθέρας κατέστη. Itē adiect. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. Liber dies, pro Libertatis dies, (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ, seruilis dies: & αἰσχρὸν ἦμαρ. Apud eūdē Il. ζ, ἐλεύθερος κρητήρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. | Item ἐλεύθερος φωνή, Nōn. Libera vox. Et ἐλεύθερον διώκειν τὸν ex Plat. ep. 8, pro Viuendi libertatē sectari. Ex alio tamen eiusdē loco, ἤθη ἐλεύθερα, mores generosi. | Ἐλεύθερα παιδεία, ex eiusdē Pl. ep. 7, Liberalis doctrina: & ex Plut. Themist. ἐλευθέριοι διατριβαί, Liberales exercitationes, in v. l. sed in Ἐλευθέριος ex eiusdē Rom. afferunt ἐλευθέρια διατριβαί.

Ἐλεύθερος, Liber, Immunis, Liberatus. vt ἐλεύθερος τυράννων, A tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, Liber metu.

C. Ἐλευθεροστομέω, &c. vide in Στόμα.

C. Ἐλευθεροπρεπής, Ingenio præditus quod liberum & ingenuum hominem decet. Item Liberum hominem decens, Liberalis. ET Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter, Vt decet hominem liberum & ingenuū. His opponuntur δουλοπρεπής & δουλοπρεπῶς.

C. Ἀνελεύθερος, Illiberalis, Nihil liberale & ingenuum habens. Item Inhonestus & indecens, Polyb. vt vult Bud. Et Sordidus, Auarus, apud Aristoph. VNDE Ἀνελευθέρως, Illiberaliter, Sordidè. ET Ἀνελευθερία, Illiberalitas. Item Auaritia. Vtranque autem interpr. Bud. dat huic voci apud Æschinem: addens ἐλευθεριότητι opponi ab Aristotele.

C. Ἀπελεύθερος, Libertus. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æschine, ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, pro Manumittebant. VERB. Ἀπελευθερόω, ῶ, Liberum facio, Libertate dono, Manumitto. vt ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, B. ex Æschine. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθείς, Libertus. Idem ex Plat. 33. A QVO Ἀπελευθέρωσις, Manumissio, Plutar. ET Ἀπελευθερωτής, Manumissor.

Ἀπελευθερικός, Libertinus: vt ἐξελευθερικός, B. ex Plut.

Ἀπελευθερώτης, Libertinus. B. ex Strab. 68.

C. Ἐξελεύθερος, Libertus, vt & ἀπελεύθερος. ET Ἐξελευθερικός, Libertinus, Liberti filius, Plut. vt ἀπελευθερικός. Nonnullis tamen & ἐξελεύθερος est Libertinus. Hesych. certè dicit ἐξελευθέρους esse τοὺς ἐκ τῶν ἐλευθερωθέντων γονέων. HINC Ἐξελευθερόω, idem quod proximè præcedens ἀπελευθερόω.

Ἐλευθέρως, Liberè, Vt liberū hominem & ingenuum decet. Thuc. 1. Ex Ceb. Thebano, ἐλευθέρως κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata.

Ἐλευθερόω, ῶ, Libero, In libertatem vendico. vt Thuc. 8, ὅτι μὴ δύναμις ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσε. Philo De mundo, δεσμοῖς χαλεποῖς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, vt Plat. epist. 8, ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθεροῦν τὴν πόλιν. Euripid. ἐλευθεροῦσαι τοῦδε πόνου. Cic. autē p. 43 Lex. ψυχαὶ ἐλευθεροῦνται apud Xen. vertit Animi remissi & liberi sunt. HINC Ἐλευθέρωσις, Liberatio. Thuc. 3, ἐλευθέρωσιν & καταδούλωσιν inter se opponit. ET Ἐλευθερωτής, Liberator, Luc.

Ἐλευθερία, Libertas, qualis est eorum qui serui non sunt. vt ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἐλευθερίαν, Demosth. Et Θηβῶν ἐλευθερία, item Ἀθηνῶν ἐλευθερία, Plut. | Ἐλευθερία, Libertas, generaliori signif. vt ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε, Herodian. Sic ἐλευθερία & παρρησία copulantur à Luc. HINC Ἐλευθεριάζω, quod dicitur de fugitiuis, quum liberè vagantur. Item Libertatem vsurpo, Liberè ago. Vide B. p. 804. ET Ἐλευθεριαστικός, Qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικός, Liber, ex Plat. De leg. in v. l. At Bud. ex Plut. affert, ἐλευθερικὸς & ἐλευθεριάζοντας, exponens Nimiùs in vsurpanda libertate.

¶ Ἐλευθέριος, ου, ὁ & ἡ, Liberali ingenio prædit⁹, Ingenuus. Vide apud Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ & ἐλευθέριον, aliáque de hoc. Xen. μικρὸς ἐλευθέριος φύσει, liberali ingenio. Idem ἐλευθεριότητι & δουλοπρεπεῖ στρι oppo nit. Plut. Cam. ... ἐλευθερίως, liberali facie. Idem Lyc. ἐλευθέριος τὰς μάχας. Trāsfertur & ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens. vt Plat. ep. 7, ἐλευθέριον σχῆμα τῆς παιδείας. Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, Liberales doctrinæ, Luc. Sic ἐλευθέριοι διατριβαί, liberalia studia: de quo suprà in Ἐλεύθερος. Exponitur & Lepidus, Venustus, et in illo Plut. loco, ἐλευθέριος τὰς μάχας. Sic verò apud Plutar. ἐλευθεριώτατα, lepidissime. | At ἐλευθέριος Ζεύς, Seruator Iupiter, Thuc. HINC Ἐλευθερίως, Liberaliter, Ingenuè. vt ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xenophon. Et Lepide, vt modò dictum fuit. ET Ἐλευθεριότης, Ingenuitas. Item Liberalitas, vel potius Frugalitas quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opponitur ab Aristotele. Plutarchus in Pompeio, ὥστε τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ἀσωτίας ἐκείνης διαφέρειν ... τὸ ἀφελὲς ἄνθρωπον.

ἘΛΕΥΘΩ, Venio, sed inusitatum est thema, à quo tamen in vsu sunt aliqua tēpora. Dicitur enim in præt. medio. ἐλήλυθα Atticè

pro ἤλθον (apud poetas autem & εἰλήλουθα.) Et in aor. post. ἤλυθον dicunt poetæ, seu ἦλθον per syncopen : quod posterius & in prosa locū habet. Futurū autē est ἐλεύσομαι tāquā à voce pass. Aristoph. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Od.ο, ἐκ Πύλου εἰληλουθώς. Odyss.ξ, — ἐπεί κεν ἔλθῃσι ἄναξ. In prosa autem passim ἦλθον. vnde imper. ἐλθὲ, & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præsenti Venire, vel Ire sumitur. Sic comp. Ἀπελθεῖν, Διελθεῖν, Εἰσελθεῖν, Κατελθεῖν, &c. quorum exempla vide in Ἀπέρχομαι, Διέρχομαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed & de vsu simplicis ἐλθεῖν dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem ἐλεύσομαι vtrisque scriptoribus commune est.

Ἔλευσις, Aduētus, Itio. Areth. ET Ἤλυσις Idem. Eurip. Hec. ἐπείγετε βραδύπουν ἤλυσιν προτιθεῖσα, gressum.

C. Εἰσέλευσις, Ingressus, Introitus. ET Εἰσηλύσιον, Vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. vt εἰσέλευσις sit l'entree, at εἰσηλύσιον (si mendosè nō scribitur) l'entrage.

C. Ἐξέλευσις, Exitus. ET Ὑπεξέλευσις, Supplicium, si Suidæ credimus, qui & alias expositiones affert apud Pisidem.

C. Ἐπέλευσις, Aduētus repentinus, vt eius qui superuenit. Item Accessus seu ingressus cum impetu, qualis est hostium, Luc. Budæus tamē postquam dixit ἐπέλευσιν esse illi hostilē expeditionem & ingressum hostium, addit legendum fortassis esse ἐπήλυσις. ‖ Apud Aretham autem simpliciter pro Aduentus, vt ἔλευσις. ET Ἐπελευστικός, Subitò superueniens. Cælius ἐπελευστικὴν δύναμιν à Plut. dici ait quasi aduentitiam vel superuenientem: de qua plura apud eundem Cælium.

C.2. Ἐπεξέλευσις, Vindicta, Vltio. Hesych.

C. Περιέλευσις, Circumitio, Plut.

C. Προσέλευσις, Accessus. ET Προσήλυσις pro eodem ex Iustino Martyre in dial. ad Tryphonem, βραχὺς ὑμῖν προσλείπεται προσηλύσεως χρόνος, Tempus accessus ad Christum, id est accedendi ad Christum. HINC Προσήλυτος, Aduena. Sed peculiari signif. apud Eccles. scriptores dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Iudaismū conuersi erant. vt Act. Apost. cap. 2, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι. Solent autem & à Lat. theologis vocari proselyti.

C. Κάτηλυς, Decliuis. vt κατήλυδα πέζαν dixit Nonn. ET Κατήλυσις AC Κατηλυσίη, Descensus. vt in Epigr. εἰς ἀΐδαο ἴθεια κατήλυσις. Apoll. Argon. 2, αἱ ὑπὸ λαιφηροῖο κατηλυσίῃ ζεφύροιο.

C. Μέτηλυς, Migrator, Aduena. Dionys. De situ orbis, Κόλχοι τ' ἀμφὶ νέμονται, μετήλυδες Αἰγύπτοιο, vbi Eust. μετήλυδας vocari scribit ἀποίκους vel μετοίκους.

C. Ὅμηλυς (q.d. Conuena) Ex Nonno, pro Veniens simul, Comes viæ.

C. Σύνηλυς, cuius plur. Συνήλυδες, Conuenæ. Ex Nonno autem affertur συνήλυδες pro Comites. ET Συνηλυσίη, Conuentus, Cœtus, ex Epigr.

Εἰλείθυια (pro quo ET Εἰλήθυια scriptū alicubi obseruaui) Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. vnde apud Aristoph. in Concion. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μαῖα ἀφελοῦ sicut apud Terent. Iuno Lucina fer opem. Sed & pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. ‖ Vocantur etiā εἰλείθυιαι (nisi mendū Theophr. exempl. subest) τὰ ἐκ τῶν ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα ἐλαίνων. AT Εἰλειθυιεῖον, Templum Εἰλειθυίας, id est Lucinæ. Eust. SED Ἐλευθὼ quoq; vocatur dea Lucina. vnde in Epigr. μόγις Ἐλευθοῦς ἔκφυγες. Dicitur autem vtroque nomine ab ἐλεύθω, id est venio: quòd inuocetur vt fœtus veniat in lucem.

- ἘΛΈΦΑΣ, αντος, ὁ, Elephas, Elephantus. Hoc aūt nomine cōprehēditur & fœmina ab Aristotele quoque. ‖ Ἐλέφας, Ebur. vt Lat. etiam elephas. Legitur verò & πριστοῦ ἐλέφαντος apud Hom. Od. σ, Αὐτὰρ ἔπειτα δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. ‖ Ἐλέφας, Poculi genus. Athen. 189. ‖ Item Elephas morbi genus, Lepra secundum quosdam. Hinc est verbū ἐλεφαντιᾶν, de quo infra dicetur: quin & morbus, ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem infrà.

C. Ἐλεφαντηγός, Qui elephantē agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα, Poll.

C. Ἐλεφαντάρχης, q.d. Elephantis præfectus. ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρχων, Poll. videlicet elephantis. Putatur autē sexdecim elephātis præfuisse. Ath. 6, Ζηθῶν δ' ἐλεφαντάρχου. ET

Ἐλεφανταρχία, Præfectura eius qui præerat elephantis.

C. Ἐλεφαντόδετος, Ebore reuinctus. Et ἐλεφαντόδετοι δόμοι, in vulgatis lexicis, Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis superbæ ædes.

C. Ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Ensis eburneum manubrium habens.

C. Ἐλεφαντόπους, Eburneum pedem habens seu eburneos pedes. vt ἐλεφαντόποδες κλίναι & τράπεζαι apud Athen.

Ἐλεφάντινος, Elephantinus, Eburneus. Et fœm. Ἐλεφαντίνη κλίνη apud Herodianum, quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fœm. etiam genere dicatur. ET Ἐλεφάντειος, pro eodem, minus tamen vsitatum. ‖ Ἐλεφάντινος, Aetio emplastri nomen cuius compositio quòd sit prælcandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, Rector elephantorum seu magister, aut domitor. Budæus ex Aristot. De hist. anim. lib. 9, ὥστε ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτῷ ἐλεφαντιστὴν ἀπαντῆς πρᾳέως εἶναι.

Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro [id est morbo ita dicto.] Itē ἐλεφαντιῶντα ἕλκη apud Diosc. Vlcera quæ ad elephātem accedunt. ET Ἐλεφαντίασις, Morbus qui & ἐλέφας ab Aretæo aliisque nonnullis dicitur. Legitur & Elephantia apud Celsum, si mēdo carent exempl. Existimatur autem vocata hoc nomine lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæū. Sunt qui non planè esse quam leprā vocamus, existiment. Etymologistæ tamen λέπραν idem morbus est: SED Ἐλεφαντιασμὸς ab eo appellatur.

ἝΛΗ, ης, ἡ, Calor ex sole prodiens, Calor solaris. ‖ Item Solis splendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, Eustath. ex lexicis rhet.

C. Ἑλεθερής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, idem quod εἱληθερὴς paulo pòst, seu (vt Hesychius exponit) ἡλιοθαλπής. sed illud Doricū est PRO Ἑληθερὴς, quod Galenus exponit ἀπὸ ἡλίου θερμός. VNDE Ἑληθερέω, Insolor, ἡλιάζομαι. A quo ἑληθερείσθω quod eidē Galeno est ἡλιούσθω, in Exeg. Hippocr. ἡλιοῦν. Scribitur verò ibi ἑληθερὴς & ἑληθερείσθω per ε & cū tenui.

Εἵλη, ης, ἡ, idem quod ἕλη. vtrunque enim apud veteres in vsu fuisse tradit Eustathius ex lex. rhet. Aristoph. Vesp. Ἐκ τῆς εἵλης κατ' ὄρθρον, ἀλλ' ἐν πρὸς ἥλιον.

C. Εἱληθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, A sole calefactus, Insolatus. vt εἱληθερὲς ὕδωρ apud Eustathium, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον: VNDE Εἱληθερέω, ῶ, F. ήσω, Ad solem calesco, Insolor, Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι, Bud. ex Galen. Therap. 8, εἱληθερεῖσθαι καθ' ἑκάστην, καὶ τῷ αὐτῷ χρώμενον. Athen. voce pass. pro eodem dicit εἱληθερεῖσθαι: quod & ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος.

C. Εἱλόπεδον, ου, τὸ, Locus solis calori expositus & ad insolādum aptus. πέδον εἵλῃ θαλπόμενον, ἤγουν ἡλίῳ θερμαινόμενον. Eustath. A QVO Θειλόπεδον SEV Θειλόπεδον (vt apud Hesychium, non tamē suo ordine, scriptum etiam est) pro eodem, articulo τὸ cum εἱλόπεδον per crasin coalescente: vt idem Eustathius tradit. vnde & quibusdam placere vt semper sine articulo adiuncto proferatur, tanquā in ipso vocabulo iam hærente: quemadmodum nec ὁ θάτερος dicitur. Qui quum verbo θειλοπεδεύειν hinc deriuato, in quo articulus locum non habet, confutentur à quibusdam, aliam adferri etymologiam, à θεῖναι & εἵλη, & πέδον. Odyss. η, Τῆς δ' [ἀλωῆς] ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ, de area in Alcinoi ædibus in qua ficus & vuæ ad solem exsiccabantur. est enim θειλόπεδον, εἵλης δέχεται τόπος. ὅπου τὴν σταφυλὴν ὑπαίθριος ἡλίῳ ὀπτωμένην. Diosc. lib. 1, cap. 38, de oleo cicino, λαβὼν σπέρματα κρότωνος ὅσον ἂν δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταστρώσας θειλοπέδου τρόπον ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς ἀπορραγῇ ὀπτώμενα: vbi Ruell. vertit, Vuarū more instrati insolentur: alii, Vuarum more super cratibus dispositi insolentur. VNDE Θειλοπεδεύειν, In loco solis calori exposito & ad insolādū apto exsiccare, Insulare, εἰς ἥλιον καὶ ἐν θειλοπέδῳ ψύξαι καὶ ξηρᾶναι, vt à Proclo apud Hesiodum expositum esse traditur. Et in pass. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, apud Dioscoridem esse dicitur Vua cratibus cannisue instrata & sole torrefacta, vt παστάδες σταφυλαί, Vuæ passæ, id est in vite à sole diutius adustæ, Plin. & quæ calcatis similes sunt. De quarum vuarum ratione Colum. l. 12 cap. 16. A QVO Προθειλοπεδεύειν, Antè insolo. Diosc. l. 5 cap. 36, de vino myrtite, εἰ δὲ καὶ προθειλοπεδεύσαντες ἐν ἡλίῳ,

... μάγισι τῇ χοίνικι κατατείνεσθαι ταύτας ὅδως. ... ...cratibus vel cannis instratas prius insu... ...arı. Vide Colum. l. 12, cap. 59.

C. Εὐείλαιος, καὶ ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus. vt εὐει... apud Eust. idem quod ἀήλιος.

C. Περιειλος, ὁ, καὶ ἡ, Solis calori expositus, περὶ μεσημ... ...όνος, vt Eustath. exponit. Idem quod...

...Ἰν σολαίοις, ὁ ἐν ἡλίῳ ξηραίνεται, Eustath. VNDE ... ...is. Bud. ex Plat. lib. 2 De rep. περὶ φυτῶν ... καὶ ἀφίμεον καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ... ...μὰς μεταβολὰς ἐν τοῖς ... ... καὶ τῶν ἄλλων αἰτιῶν καὶ εἰλανοι καὶ χει...

...epitheton. Eustath. enim quum flu... ξανθὸν appellari à quibusdam, quia ... σπαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξαν... ...μητραν, tradidisset, subiungit, ab aliis ... non absimili modo, διὰ τὸ φύειν εὐειλ... ...ἰδιοις μα ... ἀήλιος, ... vocari διὰ τὸ ...

...λαίας enim dipnosophista quidam a... ...λανὰ ... vocari dicit, διὰ τὴν εἵλην ... testimonio confirmat. Nicander au... ...s (vt ibi non longè pòst additur) vo... ...ν δέσμιον.

...ridianũ tempus, quando iã sol vergit ... iam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδίει, vt Eust. ...t. Aristot. Probl. διὰ τί ζέφυρος πρὸς ... ...ου, Horis pomeridianis, vt Gaza, vel D vt Bud. interpr. Idem l. 6 anim. cap. 8, ...ς, à pomeridiano tempore orsus, Ga... ...hr. Hist. plant. l. 9, cap. 18, περὶ τὸ δείλην ... esset meridies, eodem Gaza interpr. ...είλης quum oppositum habet πρωΐ, ... Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις ... μόνον, πρωῒ καὶ δείλης, id est (vt Varro ... admittere oportet bis in die, mane & ... ...ον, ἀναμαχεσάμενοι ἐξ τὴν ἕω μέχρι δείλης ... à mane ad vesperam. Immo complures E ... per se positum, Vespertinum tempus in... ...erpretantur. Illud enim Aristotelis, πρὸς τὴν δείλην, ... verbis Ciceronis, Vespertinis temporibus, seu ... Vespertinis simpliciter. Sic & illud Plut. Themist. μέ... ...χρι δείλης αἰσχ..., ad vesperam vsque. περὶ δείλην, circa vesperã: eodémq; modo ὑπὸ τὴν δείλην, & ἀμφὶ τὴν δ... ...ἀν. & δείλης γιγνο..., Vesperi senescẽtia, capitur enim il... Illud δείλης aduerbialiter, sicut Vesperi apud Latinos. Iu... lian. ... δείλης, εἴτ᾽ ὄρθρου βαθέος. ‖ Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accommodatúrque omnibus diei F partibus. Nam δείλης ἑῴας pro Sub aurorã dicitur. Syn. ... ἐκ Βερδίδελου περὶ δείλης ἑῴας, μόλις ὑπὸ ... ἡμέρας τὴν Φάριον μόρφυρα ... παρ..., ante crepusculũ. Idem ἄρτιος ἐκ ... δείλης ἑῴας, subaud. δείλης vel ἕως. At δείλη πρωΐα (inquit Eustath.) ἡ ... ... τῆς δείλης, τὸ ... τῆς μεσημβρίας, id est Tempus pome ridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse Tempus matutinum. Δειλοψία, Tempus vesperti num sub occasum solis. Demosth. ... δὲ ... ... δείλης ὀψίας. ... ἡνίκα ... ... ἐκάλει, ... G ... Thuc. lib. 8, περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperi tur & δείλην μεσημβρίαν pro meridie: necnon δείλην ἑσπέραν pro vespere. Herodian. lib. 3, ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem iam diei vesper. Dici verò ET Δείλης no minatiuo casu, (vt sit, ὁ δείλης) existimat Bud. afferẽs ex Hom. Il. φ, Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ Ὁππότε ... καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινός, ή, όν, Pomeridianus. vt δειλινὸν βρῶμα, seu substantiuè δειλινόν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου: vnde δειλινοὺς ab Homero dicitur qui merendam sumpsit. Plut. δειλινὴ διατριβή, Pomeridiana confabulatio. Τὸ δειλινὸν aduerbialiter dicitur pro δείλης, vesperi: Exod. 29, τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν.

Δειλιάω, quasi A Δείλομαι, In pomeridianum seu vespertinum tempus vergo. Od. η, Εὕδον παννύχιος καὶ ἐπ᾽ ἠῶ καὶ

A μέσον ἦμαρ· Δείλετό τ᾽ ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

¶ Δείελος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Pomeridianus, Vespertinus. Od. ρ, ἤδη γὰρ ἐπῴχεται δείελον ἦμαρ, id est δείλη, vt pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ. Sic apud Apollonium Rhod. δείελος ὥρη, Tempus vespertinum, ἡ ἑσπερινὴ ὥρα. ‖ Δείελος, Vesper. nam sicut ἑσπέρα, ἕσπερος, sic & δείλη, δείελος dicitur, Eustathio teste. Il. φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ᾽ ἐρίβωλον ἄρουραν. ‖ Δείελον, ου, τὸ, Merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, Petunt merendam. Vide διελθεῖν. ‖ In vulgatis lex.

B Δείελον, ου, est Crepusculum, in Epigramm. Tempus pomeridianum. Vide sequens ἐπιδείελος.

C. Ἐπιδείελος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Pomeridianus. Vnde Ἐπιδείελα, aduerbialiter Post meridiem, Pomeridiano tempore. Hesiodus in Diebus, Εἰκὰς δ᾽ ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ, id est μετὰ τὴν μεσημβρίαν, vt Proclus & Moschop. ibi exponunt: seu τῇ δείλῃ, ἤγουν τῇ μεσημβρίᾳ, vt Tzetzes. Notandum verò quædam exemplaria diuisim habere ἐπὶ δείελα: vt δείελον neutrale sit, pro Pomeridianũ tempus, idem quod δείλη.

C C. Εὐδείελος, ου, ὁ, ἡ, Bene ad solis occasum situs. εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ὁ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζέφυρον, Ad ἀρκτικὸν clima situs, vt Eustath. exponit: Od. ι, Ναιετάω δ᾽ Ἰθάκην εὐδείελον. Vel εὖ τῆς εἵλης ἔχων, id est εὔκρατος, & εὐείλαος: vt factũ sit ex εὐείλαος interiecto δ, sicut in εὐώδης & similibus. Vel εὔδηλος siue ἀποφαινόμενος καὶ ἀφορῶν, factũ EX Δείελον (quod pro δῆλον per dialysin dicitur, vt Od. κ, δείελον δ᾽ ἐπὶ σῆμα ἔθηκα) interiecto ε: vnde & λόφος εὐδείελος apud Pindarum, quoniam colles & insulæ, διὰ τὸ λοφώδεις, cõspicui sunt & visu facilè terminantur, εὔδηλοι καὶ εὐπερί-

D γραπτοι ὄντες. Tot enim modis εὐδείελος ab Eustathio exponitur. Apud eundẽ Il. β, Aspledon ciuitas & contermina regio εὐδείελος μετονομάζεται, ἰδίωμα τι ἔχει προσεστραμμένη ἐκ τοῦ ἀρκτικοῦ κλίματος.

Δειελινός, οῦ, ὁ, idem quod δειλινός, Vespertinus. vt ὁ δειελινὸς ζέφυρος apud Apoll. Rhod.

Δειελιάω, Meridiari. παραμένειν τὸ δειλινόν, vt Hesych. exponit. Apud Homerum autem Od. ρ, σὺ δ᾽ ἔρχεο δειελιήσας· Ἠῶθεν δ᾽ ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά, quidã non volunt esse Meridians, id est merendam sumens, quòd vt pluri-

E mum tres tantùm essent τροφαί, sicut Palamedes apud Æschylum dicit, ... δ᾽ εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι τρίτα. ideóque antiqui quidam (vt Eustathius annotat) exponunt, ἕως δείλης διατρίψας ἐν παιδιᾷ, seu πρὸς δειλινὴν ὥραν παρατρίψας, seu βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen (inter quos & Athenæus lib. 1) intelligunt hic τὴν τετάρτην τροφήν, videlicet τὸ δειλινόν, id est merendam, vt sit τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν: qui illo Callimachi loco nituntur Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἐπ᾽ ἔργον. Pro quo contra metri rationem Δει-

F λινὸν apud Eust. legitur.

Σέλας, αος, τὸ, Fulgor, Lumẽ. Dicitur à poetis σέλας πυρὸς, & σέλας ἡλίου. sed & ipse ignis interdũ ab illis σέλας appellatur. Vide Eustathiũ in Hom. apud quem legitur Il. θ, Καίοιεν μεγ᾽ ἀπληκτ..., σέλας δ᾽ εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Et Il. ο, Νηὸς χειρὶ... σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Et δαΐδων σέλας, Od. σ. Sed & σκευῇ dat σέλας, sicut Hesiod' τεύχεσι: pro eo quod Latini poetæ arma coruscare dicunt. Aristot. De mundo, τὰ σέλα ἀφάττει, Igniculi prosiliunt, Fulgores emicant, seu faces quæ in aere apparent. Apud eũdem

G in eodem libro, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι. τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. Quæ ita redduntur, Σέλας est ignis collectio qui in aere exarsit: per cælum ille quidem aut iaculari specie trãsmeans, aut vno loco fixus. Pono autem σέλας post ἕλη, Eustathium sequens, ita scribentem, σέλας δὲ, συγγενὲς ἕλῃ, ὃ ἐστι συγγενὲς καὶ ἀλέαινω, πυρὸς δηλαδὴ παρωδίας ἐστί. Quibus addit, οὕτω σέλας ἄστρων φαιδρῶν καὶ πυρὸς καὶ λαμπάδος, &c.

C. Σελασφόρος, Splendorem seu lumen ferens. λαμπαδηφόρος. Hesych.

H Σελάω, Splendeo. Nic.

Σελαγέω, ῶ, & Σελαγίζομαι, ίζομαι, Fulgeo, Luceo. Opp. De venat. lib. 3, Οὐ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον. Ibidem, Χροιὴ δ᾽ ἀργυφέη σελαγεῖ ... καὶ σώμα. Quod autem Aristophanes dicit in Nub. σὺν πώγωνι σελαγεῖ, exponitur μετὰ λαμπαδίων καὶ πρὸς χορείαν. At σελαγίζω

Suidas exponit λάμπεται & ἐκπρέπεται. ET Σελαγίζω, Idē. Hesych. σελαγίζει exponit αἴθεται, φλέγεται, addens σελαγεῖται eadem significare: Suidas autem σελαγίζω exponit λάμπω. A

ΣΕΛΑΧΟΣ, εος, τό, ET Σελάχιον diminutiua forma, dicitur (vt habent vulg. lex.) piscium genus cartilaginosum: id est cui cartilago cutis loco. quod ideo χονδρῶδες etiam vocatur, hoc est cartilagineum: Græcè ab Athenæo, & Latinè à Plinio. Tales pisces sunt, squatina, pastinaca, raia. Aristot. Hist. anim. lib. 3. cap. 1, οἷον οἵ τε γαλεοὶ καὶ τἆλλα τὰ καλούμενα σελάχη. Quibus subiungit expositionem huius nominis, ita, καλεῖται δὲ σέλαχος ὃ ἂν ἄπουν ὂν καὶ βράγχια ἔχον ζῳοτοκεῖ. Plin. lib. 9, cap. 24, Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginē habet, vt raiæ, pastinacæ, squatinæ, torpedo: & quos bouis, lamiæ, equitæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuersum σελάχη appellauit Aristoteles, hoc nomine eis imposito: nos distinguere non possumus, nisi cartilaginea appellare libeat, &c. Athen. 7, ἔτι δὲ τῶν σελαχωδῶν (τὰ χονδρώδη δ' οὕτω λέγεται) παλινῳδὸς γὰρ λεῖ τὰ καὶ ταῦτα. Idem lib. 8, ῥίνη, καὶ αὕτη τῶν σελαχίων οὖσα. κεναὶ δὲ πάντα τὰ σελάχη ἀγαθὰ ὄψα. Aristot. Hist. anim. lib. 5 σελάχη esse ait τρυγόνα, βοῦν, λαμίαν, αἰετὸν, νάρκην, βάτραχον, καὶ πάντα τὰ γαλεώδη. Ideo autē sic vocata existimatur quòd eorum cutis aspera noctu luceat. vt sint σελάχη παρὰ τὸ σέλας ἔχειν. Cuius etymi meminit & Galenus De alim. lib. 3, περὶ τῶν σελαχίων ita scribens, ταχὺ δὲ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα. τῶν τοιούτων ἔστι ζώων αὐτὸ καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ὄνομα δοθῆ φασὶν αὐτὰ σελάχια. Idem in Hippocr. gloss. expositione σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habent, atque animal pariut. D Erotianus autē σελάχεα significare dicit τοὺς μαλακοὺς ἰχθύας, aut τοὺς δερματοδέρμους. Sed & hoc obseruandum est, cum σελάχεα ab Hippocrate alicubi addi & ἰχθύας, vt περὶ νούσων, lib. 2, σιτίοισι δὲ χρῆσθαι, κρέασι μαλακοῖσι καὶ ὀρνιθίοισι, καὶ ἰχθύσι σελάχεσι. ET Σελαχώδη, SEU Σελαχοειδῆ, pro eodem, Quæ sunt cartilaginei generis, Cartilaginea. Vide de paulo antè ex Athenæo.

ΣΕΛΗ'ΝΗ, Luna. Il. σ, Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Aristoph. Neb. κατάθοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Dicitur autem luna & μήνη, à μὴν quod mensem signif. (vnde & menstruam lunam vocat Virgil.) à qua appellatione deriuatum μηνοειδὴς, διχόμηνος, atque alia ibi vide. Itē διχόμηνος & τριτομηνίας σελήνη suis vide locis. E

Σεληνίδες, Placentæ rotundæ & latæ, de quibus lege Hesych. & Suidam.

Σεληναίη seu Σεληναίη, pro σελήνη, Luna (vt dicitur γαληναίη pro γαλήνη, & αἰγλήεσσα pro αἴγλη) Vtitur hac paragoge & Aristoph. quum dicit φῶς σεληναίης καλόν. Dores autem dicunt itidē Σελάνα ET Σελαναία vel Σελαναίη, vnde Moschus, Ἀπὸ σελαναίας τὸ ἕδνον φάος. vbi sermo est ad Vesperum, pag. 278 nieæ editionis. F

C. Σεληνόβλητος, (q.d. A luna percussus) Lunaticus, Lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exponitur νυμφόληπτος. De mulieribus σεληνόβληται & ἀρτεμιδόβλητοι, vt νυμφοληπτόβλητοι & ἡλιόβλητοι de viris, Bud. ex Macrobio.

C. Ἀσέληνος, Illunis, Luna carens, id est lunæ fulgore. Sic sæpe ἀσέληνον νύκτα dicunt Græci, ex Latinis nōnulli itidem illunem. Virg. — tacitæ silentia lunæ. Vnde & hæc Dioscor. ἀσελήνου νυκτὸς ὀρύσσειν δεῖ, sunt qui vertant Noctu silente luna fodere oportet. G

C. Βεκκεσέληνος vide paulo pòst in Προσέληνος.

C. Πανσέληνος σελήνη, q.d. Plenilunis luna, Luna quum est in plenilunio. Sed addi non solet σελήνης appellatio. Æschines καὶ ταύτας ἕως συναθροίσαντες Ἀθηνάζε εἰς τὴν πανσέληνον. vbi annotatur quatuor lunæ facies, seu vultus, διχότομος, μηνοειδὴς, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος. Et τῇ πανσελήνῳ apud Aristoph. Plenilunio. Et πανσέληνον σχῆμα, quū luna omnino plena apparet, ex Aphrod.

C. Προσέληνος, q.d. Antelunis. Id est, Antiquior luna. Dicebantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι, quod exponit Apoll. Argon. 4, Ἀρκάδες οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. Vide Aristoph. schol. in Nubes. ET Προσεληνίδες pro eodem. ITEM Βεκκεσέληνος inclusam antiquitatis signif. habet, sed & ἀνοήτου simul, H

vt inquit Eustath. adeo vt exponendum videatur Decrepitus simul & delirus. Fit autem ex σελήνη, & ex βέκκος, quod Phrygum antiquissima lingua panem significasse, ex Herodoto discimus. Sunt qui includi eodem nomine putent & τοῦ προσέληνος significationem. Vide schol. Arist. in hunc eius versum in Nub. καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων & βεκκεσέληνε. B. apud Plut. De Plac. phil. βεκκεσεληναίου λήρου ὄζει, vertit Oletobloleta.

C. Τρισέληνος, q.d. Trilunis. vt τρισέληνος νὺξ, nox trilunis, id est tres lunas habens, tribus videlicet noctibus in vnam iunctis. Sed & Hercules fabulosa illa nocte generatus, τρισέληνος vocatur in Epigr.

Σεληνιακὸς, Lunaris. vt σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, lunares defectus. | At Σεληνιακὸς substatiuè, qui & σεληνόβλητος paulo antè. Trall. σεληνιακὸς ὢν ἴσως. Sunt tamen qui (nimiū subtiliter fortasse, vtpote ipsa etiam vi vocis repugnante) σεληνιακὸν nolint esse lunaticum, sed eum qui epilepsia seu comitiali morbo laboret. ET Σεληνιάζεσθαι dicitur à Matth. qui est σεληνιακός, id est lunaticus, cap. 14 & 17.

Σεληνίτης lapis, Lunaris. quē ET Ἀφροσέληνον quidā vocarūt, quòd noctu crescēte luna reperiatur plenus, vt quidā tradūt ex Dioscor. apud quē Marcellus annotat à Latinis lunarē appellari. Vide Ἀφροσέληνον suprà. ITEM Σεληνῖται, Arcadiæ gens quædam, ex schol. Aristoph.

Σεληνὶς, Lunula. Item Quiddam in paruæ lunæ formam factum. Bud. ex Plut. in Probl. de magistratibus Romanis, αἱ ἐν τοῖς ὑποδήμασι σεληνίδες. Annotatur & pro amuleto quod pueri collo gestant, ex Hesychio. ET Σεληνίσκιον, aliud diminutiuum, itidem lunula. Potest tamen videri & maior esse diminutio.

Σελήνιον, Lunæ lux. Vel, Lunæ sidus, vt alii. Athen. 7, ἀνατέλλοντος γοῦν τοι νύκτωρ θύεσθαι τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελήνιον τεθέντα.

ΕἸΛΙ'ΣΣΩ, vel Ἑλίσσω, Voluo, Verso. Ac sæpe à poetis Græcis dicitur ἑλίσσειν de fluuiis, vel ἑλίσσεσθαι, vt Latinè Voluere & Volui. Dionys. Alexandr. ἔξεισιν δ' ἐπὶ νότον ἀμείβεται ὅλον ἑλίσσων. Apoll. Arg. 1, ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic certe dicitur voluere vndas fluuius, itémq; passiuè volui in mare. Apud Homerū autem legitur & νύσσαν ἑλισσομένη περὶ καμπτῆρα. Apud Sophoclem ξίφος πάλιν ἑλίσσων, Versans remum, Agitans remum. Et vt metaphoricè dicunt Latini Voluere aliquid in animo, ita Synes. dixit, ἑαυτοὺς ἑλίσσων τοῖς λογισμοῖς. | Sed ἑλίσσειν περὶ τέρμα apud Hom. Eustath. exponit κάμπτειν: & apud eundem ἑλιχθέντων vult Hesychius esse συστραφέντων. Περισφαιρηδὸν ἑλίσσειν Cic. apud Aratum interpr. Tornare. pag. 96 mei lex. Cic. Sed περισφαιρηδὸν malo, vt præpositio iungatur verbo. Fuit autem ponendum hoc verbum ἑλίσσω post εἰλέω (nec enim dubito quin ab hoc deducatur,) sed ibi prætermissum, hic omittere nolui (quum præsertim ab eo quoque nonnulla deriuentur) lineola tamen præfixa, quæ non primitiuum esse ostenderet.

Ἕλιγμα, ατος, τὸ, Volutatio, Versatio. v. l. | Ἑλίγματα Hesychio sunt ψέλλια, armillæ. VNDE Ἑλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuosus. B.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, Vertex seu Vortex, Gyrus. Xen. Pæd. 1, πολλοὺς δὲ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφίκοντο ὅποι ἡμᾶς πάλαι ἔδει, per multos circuitus & ambages sursum deorsumque errantes. Plut. De orac. Pyth. βραχυλόγως καὶ ἀπερίφρασις ἑλιγμοῖς, loquens περὶ δίναν τὸ ἄμα κύκλῳ καταφερομένου σώματος.

C. Ἀντελιγμὸς, οῦ, ὁ, Contraria volutatio seu conuolutio, Contrarius vortex. Ionica autem scriptura pro ἀνθελιγμὸς, sicut κατηλέεσθαι apud Herod. pro καθηλέεσθαι.

Ἑλικτὸς, οῦ, ὁ, Tortilis, Tortuosus. Theodectes apud Athenæum lib. 10, introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησεύς, dicit, Τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές. quod Agatho ibidem dicit Σκυθικῷ τόξῳ προσεμφερές. Theophr. de smilace, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον, ἐκ τοῦ μίσχου τοὺς φύλλους παραφύεσθαι ἕλικας ἀπλῆς καὶ ἑλικτούς, id est (Plinio interpr.) Smilax folio hederaceo, paruo, non anguloso, à pediculo emittente pampinos. seu (vt alibi idem Plinius loquitur in re simili describēda) In pāpinos torquetur, Tor-

pampino. Apud Soph. ἑλικτὸς δράκων, tortilis anguis. Virg. & Ouid. Apud Athen. autem, κοχλίας ἑλικτὸς τὸν κρυπτὸν περιπατεῖ, id est cochlias, inquit Bud. Vnde ἑλικτήριος compar. gr. apud Hesych. τὸ λυσσώδους.

C. Αὐτέλικτος, ὁ, ἡ, Qui sua sponte vorticibus circumagitur, Sua sponte volutatus, Qui per se conuoluitur aut circumquaque. Nonn.

C. Δυσέλικτος, ὁ, ἡ, q. d. Difficile euolubilis. vt δυσέλικτος λαβύρινθος apud Nazian. Labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

C. Μυριέλικτος, ὁ, ἡ, Mille voluminibus tortus seu sinuosus. Apud Suidam, ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ... ἑλικτὸς, ὁ πολλαῖς ἕλιξιν ... Immensis orbibus ... angues dicit Virgil. & Sinuantes immensa volumine terga.

C. Πολυέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis voluminibus tortus, Multis modis volubilis & tortuosus. Et apud Nonn. Æuum multis vicibus rediit.

C. Τετραέλικτος, ὁ, ἡ, Quatuor voluminibus tortus, Quater circum ... tortus, Tortuosus. vt τετραέλικτος ὄφις, ... ἕλιξ, ικος, pro eodem in v. l. non sine suspicione ... Epigr.

C. Τριέλικτος, ... Triplici volumine sinuatus, Sinuosus. ... ἐν Epigr.

Herodot. ... ἑλικτῆρας ... schol. aliquo annotat. |Ἑλικτῆρες ... κόσμος ... id est Inaures. ... Polluci sunt ... vt Bud.

C. Ἀμφελίσσω, F. ξω, Circumuoluo, vel Circumquaque voluo, aut Verto, Circumplico. Vtitur hoc verbo Dionysius De situ orbis. ET Ἀμφιελίσσω, idem Euripides.

Ἀμφιέλικτος, ὁ, ἡ, Circumuolubilis. vt ἀμφιέλικτος τροχός, Rota circumuolubilis, vel circumquaque volubilis.

Ἀμφιέλισσα, ἡ, Quæ vtrinque voluitur, Qui vtrinque agitatur, siue pellitur. ἀμφοτέρωθεν ἐλαυνόμενος, exponit Hesychius. Apud Homerum naues ἀμφιέλισσαι, quæ remis vtrinque aguntur siue pelluntur. αἱ ἀμφοτέρωθεν ταῖς ... vel quæ vtrunque in latus agitantur & versantur, vt Etymol. scribit.

C. ἈΝελίσσω, Euoluo quod est inuolutum, Explico, αὐτοῦ ... Plato in Philebo, ... Xenophon, ἀνελίττων τὰ βιβλία. Lucianus, ... Capitur & pro Voluo, Voluto, Reuoluo, Verso. vnde illud ἀνελίττειν βιβλία quidã exponere malũt Versare libros, seu voluere, aut volutare. |Ἀνελίττομαι, pass. Euoluor, Explicor. vel Voluor, Volutor, Reuoluor.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, Euolutio, Explicatio. Item, Volutatio, Reuolutio, Versatio. Apud Platonem ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (auctore Budæo) est reuolutio cæli. hoc est ἀνακύκλησις, vt ipse ait, & περιαγωγή.

C. Ἐξελίσσω, Euoluo, Explico. Xenophon Hell. 4. καὶ ὁ μὲν ἀπὸ ... ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, ... explicans agmẽ. Idem Pæd. 8, ... ἐξελίξαι. Et apud Suidam, ... τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες ... est vocabulum militare de explicanda acie. VNDE Ἐξελιγμός, οῦ, ὁ, Euolutio, Explicatio. vocabulum militare, vt præcedens: Explicatio nimirũ aciei, cuius duæ sunt formæ, vna κατὰ μῆκος, altera κατὰ ζυγά: vtriusque autem species tres. quarum descriptionẽ habes apud Suidam. Hesychio est κίνησις περὶ τοὺς ... Scribitur verò ET Ἐξελιγμός pro eodem, quod ex Ælian. 10. citat Bud. ET Ἐξέλιξις, εως, ἡ, itidem Euolutio, Explicatio, dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Apud Suidam loco iam citato subiungitur, κατὰ σύνταξιν ... καὶ ἐξελίξεις καὶ περιόδοις. Dicitur & de equis (vt Budæus annotat) orbem explicantibus, vt περιελίττω de orbibus implicatis. ET COMP. Δυσεξέλικτος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Difficilis explicatu & euolutu, Halicarn. de Thucyd. ... καὶ δυσεξέλικτα. B.

C. ἘΜπλίσσω, Implico, Implico in orbẽ. q. d. λαβυρινθώδης.

Plutarchus Lucullo, ... ἔργα, λόφοις ἀνακεκλασμένοις ... ὑπὸ μεγάλους ὀρύγματα καὶ ... implicante, conuoluente excursus & commeatus aquæ. Bud. Περιελίττεσθαι, Circumplicari, ... dat. iungitur ab Aristot. in 9 Hist. anim. 136. Bud. |In vulgatis lex. περιελίσσω exponitur Circumuerso, Lucr. Circumuoluo, Plin. Roto. Ibidem περιελιττόμενος κατὰ τῆς γαστρὸς apud Plut. Themist. exponitur Ventre obuolutus. VNDE Περιέλιξις, εως, ἡ, Circumuolutio, seu Vertigo. vt v. l. interpr.

C. ΣΥΝελίσσω, Conuoluo, Bud. ex Theophrasto, ... Aristot. ... Id est (Plinio interprete) Chamæleon ei cauda prælonga in tenuitatem desinens, & implicãs se viperinis orbibus. VNDE Συνέλιξις, εως, ἡ, Glomeratio. B. ex Areop.

¶Ἕλιξ, ικος, ἡ, Volumen, Inuolucrum. Bud. ex Aristot. de intestinis loquente, καὶ εἰς τὴν ἕλικα ... Idem, ἕλικας ... Gorræus interpr. Anfractus & conuolutiones intestinorum. |Ἕλιξ, Vortex, Gyrus. συστροφή (inquit Eustath.) ... Plutarchus De Socr. loquens de nauibus, ... Liuius dicit fugientem nauem retro vertice intortam victricibus illatam. Ouid. Crebro vortice tortus. Aristot. metaph. 2. ... de circulo mathematico & sensibili loquens. |Signif. & ἕλιξ extremam auriculæ oram, siue (vt Ruffus ait) ... VNDE Ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars ... in cuius medio cauitas est quam κόγχην vocant. Gorr. ἕλιξ Polluci est, ... & opposita ipsi pars ἀνθέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris subter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactũ interpretẽtur. |Ἕλικες dicũtur & cirri siue cincinni intorti, seu βόστρυχοι ἑλικτοί, vt suprà Comicus quidam vocat. Quod vocabulum Pollux lib. 2, (sicut & φίβας & ...) extra numeros vsurpandũ non putat. |Ἕλιξ, Clauicula, Capreolus, id est coliculus viteus intortus vt cincinnus: qui vites vt teneat, serpit ad locum capiundum, vt Varro lib. 1, cap. 31, explicat. Dioscorides de isopyro, ... id est (Plinio interpr.) Aliqui phaseolum vocant, quoniam folium quod est aniso simile, in pampinos torquetur: seu (vt alibi idem Plinius loquitur) tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantùm folia sed extremas viticularum partes intelligit in quibus clauiculæ & folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus: ... Dioscorides lib. 4, cap. 184, de vite alba, ... & paulo ante, ... Paulo pòst tamen de vite nigra, fœm. gen. dicit ... & l. 5 c. 2, de ampelo agria, ... : vt in prioribus duobus locis exemplarium fides suspecta sit. |Vnde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruuius lib. 4 cap. 1, circa finem, Cauliculi eandem habeant altitudinem: è quibus folia nascuntur proiecta, vti abacum excipiant. quæ ex cauliculorũ foliis natæ procurrunt ad angulos volutæ, minoresque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus [seu, vt alii legunt, floribus qui intra medium frontium abaci sunt] subiecti scalpantur. |Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ siue ... γραμμαὶ καὶ κύκλοι, lineæ siue circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeũtes. sic ... complicatur rudens, & in spiram atque orbes se colligit anguis. vulg. lex. quemadmodum & ἑλικτὸς δράκων a Sophocle dicitur. |Ἕλιξ etiam vocatur terra

hederæ species, quam Latini quoq; helicem vocant, A quasi clauiculam. Gorr. De cuius speciebus prolixè Plinius lib. 16. ¶Ἕλιξ dicitur machinæ cuiusdam species qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit, apud Athenæum lib. 5: quem Plutarchus, idem tradens, dicit ἀρχιῷ τινὰ πολυσπάστῳ μηχανήματος προσαγαγεῖν: vt ἕλιξ & πολύσπαστον idem videantur. quod polyspaston ab eodem inuentum ad naues deducendas funibus, non per manus, sed per ergatam, Oribasius lib. De machinamentis tradit. De quo Vitruu. scribit, ipsum multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem summam B præstare & celeritatem. Quidam id Vitem interpretati sunt: nonnulli eam vocem improbantes, Græcum vocabulum retinuerunt. Budæus verò vertit Clauiculam. Potuisset tamē Viticula commodius reddi quàm Vitis, metaphora sumpta à viticulis, id est flagellis quibus (vitium palmites imitantibus) herbæ longè latéque proserpunt & obuia quæque amplectuntur.

¶Ἕλικες, Armillæ siue Inaures. q. d. Volutulæ, inquit Camer. τὸ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἐστὶ δὲ καὶ ἐνώτια, Eustath: seu τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια, Hesych. Inde dictæ quòd εἰς C κύκλον ἑλίσσονται. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, id est (vt Camerarius interpretatur) Fibulas, torques, bullas, monilia. ¶Ἕλιξ, vulg. lex. est etiam pala anuli apud Iosephum De antiq. ἡ σφενδόνη, στρεπτὸς, καὶ σφραγιδοφυλάκιον. ¶Item Anulus, δακτύλιος, Hesych. ¶Ἕλιξ, eidem Hesychio est inter cætera ὁ αἰγίλωψ: item ἡ καταχάραξις καὶ ἡ ἀναγλυφὴ περὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας: itē δεσμός τε ἢ πλέγμα.

Ἕλιξ adiectiuè capitur pro intorto & implicito. Epigramm. lib. 1, πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἀπὸ δένδρεος ὥμοις, capillus D retortus. ἑλικτὸς βόστρυχος, vt paulo antè ex Theodecte habuimus. ¶Ἕλιξ χρόνος à Nonno dicitur Volubile tempus: quod πολυέλικτος αἰών ab eodem dicitur. ¶Ἕλικες βόες apud poetas dicuntur, vt grammatici exponunt, vel Nigri, (vt & ἑλικοβλέφαρος) vel Flexiles, οἱ διὰ μέγεθος ἐν τοῖς ἔργοις δίκην καμπαῖς: vel à retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες (vnde & ἑλικόκερως βοῦς vocatur) vel à crurum flexu: vnde & εἰλίποδες appellantur, οἱ διὰ πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Il. ο, Θηρὶ μαχήσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσι. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας E βοῦς. Soph. Aiace, ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ κλυτῆς πεσὼν αἰπολίας. ¶Hesychio est etiam νέος, καλός.

C. Ἑλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Gyri voluminisve formam habēs, Clauicularū, capreolorum volutarumque in modum flectus, Tortilis, Tortuosus. vt ἑλικοειδὴς χαμμὸς apud Plutarchum Numa. vide ἕλιξ. De luna dictam volunt vulg. lex. quòd obliquo incedat cursu. VNDE Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminumve modo, Clauicularum capreolorum volutarúmque more. κυκλοειδῶς, Hesych.

C. Ἑλικόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Tortuosa siue retorta cornua habēs. ἑλικόκερως βοῦς, ὁ στρεβλόκερως περὶ τοὺς πελματοὺς, inquit Eustath. Quod ipsum habet & Hesych.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Vnde ἑλικίαι κεραυνοὶ apud Aristot. De mundo, οἱ γραμμοειδεῖς φερόμενοι, vt ipse declarat. Vbi Bud. Heliciæ dicuntur si lineati specie fulmina sunt cōformata.

Ἑλικηδὸν, Volutatim, (Plauto) In orbem seu gyrum. Nonnus.

Ἑλικὸς, ή, ὁ, Volubilis, Tortilis, Tortuosus. συνεστραμμένος, περιφερὴς, Hesych. Vnde superlat. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου apud Callimachum, id est (vt schol. Soph. exponit) τὸ ἑλικοειδῶς ἔχον τὴν ῥύσιν, ἢ δίαυγές. Erit igitur Vorticosissi- ma aqua, Quæ plurimis vorticibus circumagitur. δινώδες. ¶Item Niger, μέλας, quo modo Eustath. iam citatum Callimachi locum exponit, addens eum paraphrasticè expressisse illud Il. β, ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο.

C. Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui palpebræ sunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Aut synecdochicè, Cui oculi volubiles sunt, aut orbiculares rotundive aut nigri. Hesychio est καλλιβλέφαρος. Eustathio ἑλικῶπις κούρη & ἑλικοβλέφαρος idem est.

C. Ἑλικοκέρως, ω, ὁ καὶ ἡ, Retorta seu tortuosa cornua habens, ὁ ἐστραμμένα τὰ κέρατα ἔχων. Idem quod ἑλικόκερως.

C. Ἑλικῶψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, Cui oculi volubiles sunt & versatiles, aut rotundi. Qui oculos volubiliter & celeriter huc & illuc vertit. ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς καὶ συχνὰ τοὺς ὤπας ἑλίσσων

ὅπη δέοι ῥᾳδί, καὶ μὴ ἀτενής. Vel Qui omnium oculos in se conuertit, ὁ τοὺς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων ἐφ' αὑτὸν, ἀγητὸς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός. Vel, Qui helicen (id est vrsam maiorem seu septentrionem) intuetur, idque siue domi in patria agens, siue in mari nauigans. Vel, Qui temo agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τὰς κώπας ἑλίσσων. Tot enim modis exponitur Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί. ET Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. vt ἑλικώπιδα κούρην, Il. α, de Chryseide. Imprimis verò ἑλικῶπις puella dicitur Spectatu digna, quǽque amantium oculos ad se trahat, nihilominus tamen verecūda, atque (vt antiqui loquuntur) ἡ οὐκ ἀτενὲς τὴν ὄψιν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideóque decora & venusta: quæ & ἑλικοβλέφαρος dicitur. Eust.

Ἕλιγγες seu potius ἴλιγγες dicuntur à poetis lineæ illæ & quasi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων χαμμαί, ἢ ῥυτίδες, Poll. Vbi illa palpebræ pellicula volumine sinuatur.

¶Εἰλίσσω pro ἑλίσσω poeticum & Ionicum est. Aratus, Μέσσου δὲ τοῦ Δελτοῦ καὶ κήτεος εἰλίσσονται, Id est (Cicerone interprete) Inter pistricem fusæ sparsǽque videntur. Apud Aristot. verò lib. 5 Historiæ animalium cap. 32, εἰλίσσεται δὲ τὰ ἐρινὰ ὅταν ἐρίνεοι σῦκα φάγῃ, Gaza vertit, Vindemiantur initio caprifici aluei.

Εἴλιγμα, ατος, τὸ, Inuolutio. B. ex Th. VNDE Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuosus, Flexuosus, Intortus.

C. Εἰλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Flexipes, Vertens & curuans pedes inter eundum, ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Seruius enarrans illud Virgilii, Errabunda bouis vestigia, Illud expressit (inquit) quod vno verbo Homerus ait εἰλίποδας βοῦς, id est flexipedibus incedentes. In illo autem Il. π, ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι Æolicè φιλοῦσαν hoc vocabulum annotat Eustathius. Quædam tamen exemplaria ibi scriptum habent non ἐπ', sed ἐν. Sed & γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide, διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, vt ex Pausania Eustathius annotat. id est (vt vulg. lex. interpr.) quòd fascientur, vt loquitur Spartianus: vel fasciolis femora implicent. SED & Εἰλιπόδης, ου, ὁ, idem quod εἰλίπους, sicut dicitur οἰδίπους & οἰδιπόδης. Hesych. εἰλιπόδης est ὁ ἐν ἴλιγγι τοὺς πόδας ἔχων.

C. Εἰλιγγόστομος, ιος, ἡ, Vertigo tenebricosa. σκοτοδινίασις.

C. Εἰλίτενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Id. 13, Καὶ τὰ λίαν τε εἰλιτενῆ, καὶ εἰλιτενὲς ἄχωττι. id est ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. Notandum quod tria hæc composita attinet, posse ea tam ab εἰλέω quàm ab εἰλίσσω deriuari: ab εἰλίσσω, vt à πεσσῶ πεσσόνησος, à μαίνω μαινόμενος: ab εἰλέω, vt ab οἰδέω οἰδίπους. sic enim Etymolog. annotat.

C. ἈΝειλίσσω, Reuoluo. Nicander Alexiph. de lithargyri potu, ἀμφὶ δὲ μέσσον Πνεύματ' ἀνειλίσσονται κατ' ὀμφαλὸν βρομέοντα.

C. ΚΑΤειλίσσω, Obuoluo. Herod. κατειλίξαντες τὰς κνήμας ῥάκεσι, panno crura erant induti.

C. ΠΕΡΙειλίσσω, Circumuoluo, Circumplico, Circumplector. vnde partic. περιειλίξας.

Εἶλιξ, ικος, ἡ, idem quod ἕλιξ. VNDE Εἰλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἑλικοειδής: seu κυκλοειδής, vt à Suida exponitur. ET Εἰλικόεις, εντος, ὁ, Tortuosus, Voluminibus tortus. vt ἀσπίσιν εἰλικόεσσι apud Nicand. Ther. Aspidibus sinuosis. Tortum anguem Latini dicūt: & Sophocles, ἑλικτὸν δράκοντα. Est autem poeticum PRO Ἑλικόεις.

¶Εἴλιγγος, ου, ὁ, Vortex, Gyrus. Apoll. Arg. 4, τῶν ὅσα δινῆς ἄλλος ὑφ' ἀφνειοῖσι Κασπίου στροφάλιγγι ἀπείρονα εἰλίσσονται. & mox, εἰλίγγουσι ἐπίσσυτος ἐξαπίνης. ¶Item Tormen intestinorum, στρόφος. Nicand. Alexiph. de potu lithargyri Πνεύματ' ἀνειλίσσονται κατ' ὀμφαλὸν βρομέοντα, Οἷα περὶ εἰλίγγοισι δυσαλθέος, ὅτε δάμνησιν ἄνδρας ἀπροϊδέως ἐπαλλήλοισιν ὀδύνῃσιν. ¶Εἴλιγγος, Vertigo capitis. σκοτωμός. Suid. Scriptum reperitur alicubi εἵλιγγος cum aspero, alibi εἴλιγγος cum tenui. VNDE Εἰλιγγιάω, ῶ, In verticem seu gyrum agor, περιφέρομαι. ¶Torminibus ventris laboro, στρέφομαι ὑπὸ τῆς γαστρός. v. l. ¶Item Vertigine capitis teneor seu conflictor. σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι. Hesych.

[illegible] ſeu Vortex. Diod. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς [illegible] ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. A
[illegible] Dubitatio & hæſitatio hominis deprehenſi, ſenten-
[illegible] aut mente prorſus hærente: vt Lat.
[illegible] Explica æſtum meum. Luc. πολὺς μὲ ὁ ἱδρώς,
[illegible] Bud. Comm. ET Ἴλιγγος, ου, ὁ, Vertigo
[illegible] Ariſtoph. ſchol. annotat, σκότος ὀν τῶ
[illegible] ὀφθαλμῶν [illegible]. Sappho apud Plut. Erotico di-
[illegible] τὴν φωνὴν ἐγκαλεῖσθαι καὶ φλέγε-
[illegible] λαμβάνειν αἰσχρότητα καὶ πλάνην αὐτὴν
[illegible] rchi verba referenda videntur ad B
[illegible] αὐδᾶς Οὐδὲν ἔτ᾽ εἴκει· Ἀλλὰ καμμὲν
[illegible] Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν. Ὀμ
[illegible] Item Æſtus & hæſitatio homi-
[illegible] debeat, quaſi oculorum vertigi-
[illegible] det. Idem Plut. ἱδρῶτες καὶ ἰλίγγου μα-
[illegible] ψυχῆς. Idem ad Præfect. ind. ἰλιγ-
[illegible] γιῶν τὸ πάθος αὐτῶν. Luc. Nigrino,
[illegible] ἀπηνημμένος, τὸν μὲ ἱδρῶτι κατερρεῖ-
[illegible] γιάω, ῶ, F. άσω, Vertigine laboro.
[illegible] 2 Probl. ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες, ἀπὸ C
[illegible] ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι
[illegible] rripiũtur caligantes, ab aquarum
[illegible] ne deducto nomine. Plato Prota-
[illegible] γγίασα, Vertigine affectus ſum.
[illegible] δὲ ἅμα τῶ πράγματος ἐκβάλλοντος; I-
[illegible] Κῦρος ἔπεσε. Item Æſtuo dubi-
[illegible] uaſi oculorum vertigine corre-
[illegible] ne vertam. Plato Cratylo, [illegible]
[illegible] ὅτι ἔχει τι ἔτι, ἀεὶ ἰλιγγιῶν. I-
[illegible] interprete) Non haberes quod a- D
[illegible] nſilis, & ſtupeſceres hærereſque vt
[illegible] oſcitans. Plutarchus, ἐν οἷς ἐμὲ σε-
[illegible] Syneſ. ep. 44, οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ
[illegible] [illegible] τῇ δίκῃ, non æſtuabis?
[illegible] volumine torqueo, ſeu commo-
[illegible] circumago. Il. Ψ, [illegible]
[illegible] Quod vocabulum ab anti-
[illegible] [illegible] annotat Euſtath. ὡς τὸ τάχει καὶ τὸ λίαν
[illegible] [illegible] δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς ἑλικώσεως E
[illegible] [illegible]. Sic & Il. Β, Τὴν δ᾽ ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμ-
[illegible]. Sic de dracone paſſerculorum deuoratorum ma-
[illegible] χῆσαι, de dracone, idem Euſtath. ſcribit ſignificari τὸ ὑ-
[illegible] corripiente, καὶ ἀλύξαντα καὶ [illegible], καὶ, ὡς εἰπεῖν,
[illegible] ἐλέλιξεν ἀλλὰ δίλιξεν, ideóque [illegible] τὸ ἐλε-
[illegible] reſpiciẽs ad ἑλίσσω, ex quo deriuetur reduplicatio-
ne primæ ſyllabæ, vt celeritas & γοργότης rei ipſo verbo
ſignificetur. Od. Ξ, ἡ δ᾽ ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu concuſ-
ſa eſt & tremefacta. Il. Γ, Οὐδ᾽ εἰ ἔγχος ἔχ᾽ ἀτρέμας ἀλλὰ
μάλ᾽ αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο, Vibrabatur & torquebatur. F
Il. ρ, de Aiace quoque dicitur, μάλα γὰρ σφᾶς ἀν ἐλέλιξεν,
Admodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit.
SED & Ἐλελίζω, pro Torqueo, vſurpatur à Nonno, ἐλέλι-
ζοντας αἴθοπι νώτῳ. VNDE Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, Ra-
pidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio. σεισμός.
ET Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu con-
cutit & commouet. σεισίχθων, κινησίχθων. Sophocl. Anti-
gone, ὁ Θήβας δ᾽ ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι. Sic enim ibi
ſcholia quædam legunt, exponentia κινησίχθων, [illegible]
ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις. ſed dura tunc fuerit conſtructio, G
vt Θήβας ſit genitiuus. Alia verò ſcholia legunt ἐλελί-
ζων, vt ſit ἄρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων, καὶ
κινῶν ταῖς βακχείαις, ſeu ὁ τὴν γῆν σείων καὶ ἀνασκιρτῶν
ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus & tripudiis ſo-
lum percellitur & concutitur.

ἝΛΚΩ, F ξω, Traho. Il. ρ, de lignatoribus, Ἕλκοντ᾽ ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἠ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. Il. Β, Αἱ δ᾽ ἔδωκαν μάλα εἴδεῖ ἑλκέμεναι εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Sic Cicero apud Aratum, Ἕλκεται ἐξόπιθεν πρυμνῇ [illegible] Ἀργώ, vertit, Et poſt ipſe trahit H
claro cum lumine puppim. Interdum cum accuſatiuo coniungitur genitiuus eius rei qua apprehenſum aliquid trahitur: qui genitiuus Latinè ablatiuo redditur. Vt Od. π, ἕλκον [illegible] ποδῶν, pedibus foras trahant. Sic Heſiod. Aſp. [illegible] ποδῶν ἕλκε νεκρόν. Et Luc. [illegible]

καὶ ὑμᾶς τῆς ῥινός. Voce media ἕλκομαι quoque dicitur A
ſignif. actiua. vt Il. λ, αὐτίκα νεῦρον ἕλκετ᾽ ἐπ᾽ Εὐρυπύλῳ, at
cum trahebat & tendebat aduerſus Eurypylum. A-
pud Athen. lib. 8, σεμνῶς σεμνῶς χλανίδ᾽ ἕλκων, eo ſenſu
quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. Ἕλκειν di-
cuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt. quod
καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. ἡ ῥά-
φανος καὶ δάφνη τὴν ἄμπελον χεῖρον ποιεῖ, τὰς δυνάμεις τῆς
ὀσμῆς. εὐφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν. διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ
βλαστὸς γένηται, πάλιν ἀναστρέφεσθαι καὶ φεύγειν ὡς πολεμίας οὔ-
σης τῆς ὀσμῆς. id eſt (Plin. interpr.) Raphanus & laurus B
vitem lædit odore. olfactrix enim intelligitur & tangi
odore mirum in modum. ideo, quum iuxtà ſit, auerti
& recedere, ſaporémque inimicum fugere. Ἕλκειν
dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram
partem ſua grauitate trahunt. quod Pendêre Budæus
interp. Vnde & ὁλκὴ deriuatur, vt à Pendeo Pondus. Pla-
to, τὸ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζει. Ariſtot. 4 De cælo,
ἕλκει δὲ πλεῖον ὁ περιττεύων ἀήρ τοῦ κενοῦ. Ἑλκέσθαι ab
Arato dicitur Argo ſidus cæleſte: quod Cicero inter-
pret. Verti, item Prælabi pag. 84 & 81 mei lexici Cicer. C
Ἑλκεσθαι ἔκ τινος. Luc. τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ
ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησεν. id eſt (Budæo interprete)
Pertuſa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab
eius ſummo finxit. Ἑλκέσθαι παντοχόσε dicuntur ii qui
vt explorentur, modò huc modò illuc traducuntur.
Plato lib. 11 De rep. καὶ ἔτι ἐν τούτοις βασανιστέον εἰ ἐμμενοῦσιν
ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι. id eſt (Budæo inter-
prete) Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad o-
mne ſtudium traducti in eo conſtabunt. Theophr.
De hiſtoria plant. lib. 5, cap. 7, ait buxum & abietem li- D
gnorum omnium minimè ἑλκέσθαι. ſubiungens, ἔστι δὲ τὸ
ἑλκέσθαι τὸ συμμεθίστασθαι κινουμένης τῆς μήτρας. Et paulo
pòſt, διαστρέφεται δὲ ἑλκόμενα τὰ ξύλα. Quibus in locis ἑλκέσθαι
videtur ſignificare Torqueri. Quum enim ſuccum at-
trahat medulla ex circunſtantibus partibus exugẽdo,
extrema adducit, & ita materiam peruertit. Vnde ibidẽ
dicit, ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἀκίνητος ἡ μήτρα καὶ
ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς παρασχιστοῖς, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ
στρέφει. Et cap. 7, lib. 5, Hiſt. pl. πάντα (inquit) μήτρα ἕλκεται.
Vbi ἑλκέσθαι & κινεῖσθαι & στρέφεσθαι dici videtur de mate- E
ria quæ directa non manet, nec ſeruat rigiditatem, ſed
adducitur atque contorquetur. Ex v. l.

Ἕλξις, εως, ἡ, Tractio, Tractus. Attractio, Attractus. Alex.
Aphrod. lib. 2 Problem. οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλέων ἐπισπᾶται τὸ
ὑγρόν. hoc eſt, Nõ labiorum attractu humor adducitur,
Non labiis attrahimus humorem. Ἕλξιν oppoui τῇ
ὤσει apud Themiſt. 94, annotat Bud.

Ἑλκτός, ή, όν, Tractus, ſeu Qui trahi poteſt, Ductilis.

Ἑλκτικός, ή, όν, Trahendi vim habens, Tractorius. vt ἑλκτι-
κὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ, Vitruu. Item Attrahen- F
di vim habens, Cui attrahẽdi vis ineſt. Sic ἑλκτικὰ φάρ-
μακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ & ἐπι-
σπαστικὰ appellantur. id eſt medicamenta calida & te-
nuium partium quæ humores ex profundo in ſuperfi-
ciem proliciunt. à quibus non valde differunt διαφορητι-
κὰ φάρμακα. Gorræus. Eidẽ Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, eſt at-
tractrix facultas: prima facultatum naturaliũ, qua ſin-
gulæ partes ſibi conueniens nutrimentum adducunt.
quam nihil refert (vt aliquanto pòſt ſubiungit) ἐπισπα-
στικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, vt nec Lati- G
nè attrahentémne an attractoriam facultatem.

C. Ἑλκεσίπεπλος, ου, ἡ, Quæ peplum trahi ſinit, nec ſuſtollit,
(vt apud Plautum cuidam dicenti, Amiculũ hoc ſuſ-
tolle ſaltem, reſpondet alter, Sine trahi) Quæ peplum
geſtat fluxum & longum. Il. η, Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. qui
mos erat mulierum barbararum quarum pepli erant
συρμοὶ & minimè σεμνοί, vt Euſtath. annotat.

C. Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ, Cui tunica longa eſt, Cui veſtis ad imos
pedes diffluit. Il. ν, Ἰάονες ἑλκεχίτωνες: dicti (vt Strabo apud
Euſtath. annotat) διὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζῆλον τι- H
νὸς ὄντος τοῖς Ἕλλησι θηλυπρεπῶν. vnde & κορῶντες quaſi κομόωμε-
νοι αἱ κόραι, appellabatur. Athenienſes quoque vſque
ad Periclis tẽpora ποδήρεις χιτῶνας geſtaſſe hiſtorici tra-
dunt. Euſtath. dicit fuiſſe etiam quoſdam qui ἑλκεχίτω-
νας dictos vellent ab ἕλκω, id eſt ἕλκος ποιοῦσι ἐν τοῖς [illegible]

πολεμίων χιτῶνα.

¶ Ὁλκή, ῆς, ἡ, Tractio, Tractus. vt ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, Aratri tractio, apud Sextum philosophum. Plutarchus De defectu oraculorum, ἄπορόν ἐστιν ἀψύχων σωμάτων πρὸς ἀσώματον χωρεῖν καὶ ἀδιάφορον, ἢ φορὰς ἐξ αὐτῶν ἢ ὁλκὰς ὑπ' ἐκείνης γινομένων τεθεᾶσθαι. id est (Turnebo interprete) Inexplicabile est intellectu, corpora inanima ad incorporeum & indifferens ferri, & vel à se ipsa cieri, vel ab illo trahi & allici. Synes. epist. 67, ὥσπερ ὁλκαῖς τισι φυσικαῖς ἀκολουθοῦντες τῷ θεῷ, tanquam illecebras quasdam naturales sequi Deum, seu ductū quēdam naturalē. ¶Item Attractio. ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris, ex Theophr. lib. 5, cap. 15 De caussis plant. ¶Item Inclinatio, ῥοπή. Quum aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur. Plutarchus De loquac. ἐν τῷ σώματι πρὸς τὸ πεπονθὸς μέρος καὶ ἀλγοῦν γίνεται φορὰ καὶ ὁλκὴ τῶν πλησίον. Exponitur & Sequacitas: quum aliquid sequitur quasi tractū ab alio. Philo De mundo, τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Mētis sequacitatem erga id quod est, videre non datur. Bud. interpr. ¶Ὁλκὴ Hesychio est δύναμις, ἰσχύς, item ῥοπή. quomodo exponitur illud Theophrasti lib. 5, cap. 5 De caus. pl. τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα ἕλξις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? At illud Platonis, γλίσχρα ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, à Ficino exponitur Tenuis istius similitudinis vsurpatio.

¶Ὁλκή, Pondus: quoniam eius grauitas bilancem in alteram partem trahit. Nicand. Ther. ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀρέγμους Καρδάμου ἀμμίγδην· ἴσην δέ οἱ ἄμφω ὁλκήν, par pondus, id est ἴσῳ σταθμῷ βαλών. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, ponderis duorum talentorum. Dioscor. de iride, πινόμενη μετ' ὀξυμέλιτος ὁλκῆς δραχμῶν ζ. Sic apud Plutarchum quoq; μνᾶ ὁλκὴ Αἰγιναία exponitur, Mna pondere Æginetica. Apud eundem, φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Apud Athenæum l. 12, de Archestrato vate qui in hostes inciderat, dicitur eius corpus habuisse tantùm ὀβολοῦ ὁλκὴν adeo fuisse ἰσχνόν. ¶Peculiariter verò ὁλκὴ idem est quòd drachma. Galen. κελεύει δὲ δοῦναι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δ', ἡγοῦμαι δὲ λέγειν αὐτὸν δραχμὴν ἀργυρᾶν. καὶ γὰρ οὕτω σχεδὸν ἅπαντες οἱ νεώτεροι ἰατροὶ ἔθος ὀνομάζειν. Quod ipsum & Palæmon testatur, quum scribit, Holceque à drachma non re sed nomine differt. ¶Ὁλκὴ Hesychio est etiam ῥυτήρ: & Nicandri scholiastæ τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα, pro quo οὐραίην à Nicandro dici annotat.

Ὁλκαῖος, ου, ὁ, Qui trahitur. Nicand. Ther. de ceraste, Οἶμον ὁδοιπλανέων σκολιὴν τετρηχότι νώτῳ, Τρόπις ὁλκαίης ἀκάτου ἴσος, nauiculæ quæ trahitur, seu ἐπισυρομένης. In illo antè eiusdem libri loco, de aspide, ἴσως ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι χεύας, idem schol. ὁλκαίην ἀτραπὸν dicit esse οἱονεὶ τὴν ἐπιμήκη ὁδόν. Paulo antè, de aspide fœmina, πελιδνὸς ἐπ' ἀμφοτέροισι, Δάγματι πλειοτέροις, καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σειρήν, exponit ἑλκυστικὴν οὐράν: si verò ὁλκαίῃ legatur, dictum esse pro τῇ ὁλκῇ τοῦ σώματος. propriè verò ὁλκαίην esse τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα.

Ὁλκαία, ας, ἡ, Cauda. Nicand. Ther. de pleiadibus, αἳ δ' ὑπὸ ταύρου Ὁλκαίην φαίνονται, ἑλίζονται φορέονται. Dictam autē ὁλκαίαν schol. annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. propriè autem ὁλκαίαν esse caudam leonis, quoniā leo δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐπεγείρει μάχεσθαι.

Ὅλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutinosus, Lentus atque mollis, Qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gorr. Sic apud Galenum lib. 10 κατὰ τόπους, ὁλκιμώτερον κατάπλασμα interpr. vertit Tractu facilius. Athen. lib. 2, de quibusdam edulis, τὰ ἔχοντα ὁλκιμόν τι καὶ γλίσχρον. Dioscor. de melle quoque dixit ὅλκιμον καὶ εὔτονον. Et Plutarchus de oleo, τὸ δὲ ἔλαιον ὅλκιμον πανταχοῦ καὶ μαλακὸν ἄγεται πρὸς τὸ σῶμα.

Ὁλκήεις, εσσα, εν, ὁ, Ponderosus. Nicāder Theriacis, ἐπεὶ τ' ἀδέκαστα βάλοις Τετράδος ὁλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν. id est τετράσιν ὀβολοῖς βαρέσιν ἰσοσταθμηθέντος ἰσοζυγῶν. Eodē libro, ὁλκήεσσαν ὑπὸ πλάστιγγα, id est βάρος ἔχουσαν.

¶ Ὁλκός, οῦ, ὁ, Tractus. Greg. τὸ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθε, τὸ δὲ ἀντεπῆλθεν, ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μιᾷ ἰσότητι καὶ ῥύσει, in tractu & defluxu, vt Bud. interpr. Ὁλκός, Sulcus, Vestigium ex aratri tractu remanens. Apoll. Arg. 3. τὴν αὔλακα τεμὼν ἐπὶ πῆχυν ἀρότρῳ, Οἱ ὁλκοὺς ἐν ἄλλοις ἐμβαλλόμενοι ἀπὸ τῆς.

¶Vnde Ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & veluti sulcus quem serpētes, naues, æthereæ sagittæ & similia, quasi vestigiū sui gressus relinquūt. quod ἴχνος ἑλκυσμοῦ quoq; & αὔλακα quidā grammatici exponunt. Nicand. Ther. de aspide loquens, ἐν δὲ κελεύθῳ Νωχελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος. Quod alius verbis dixerat, ἴσως ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι χεύας. hic enim ὁλκὸν & μήρυγμα significare volunt ἑλκυσμὸν καὶ ἐπισυρμόν. & paulo post, Ὁλκῷ δ' ἐκχεύοντες ἅλων εἰλίξατο γαίῃ. Xenophon de ceruo tendiculum trahente, ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου ἐν αὐτῇ ἄδηλος. Sic ὁλκοὺς νεῶν dixit Herodotus. Apoll. Argon. 3, Αὐτὰρ ὅς φασι θοῦ ἐπὶ δὲ νέφος ὁλκὸν ἔπεμπεν. Eodem lib. οὐρανόθεν προέηκεν ἀστέρα μεταλλεύων Ὁλκὸν ὑπαυγάζων. & lib. 4, ὁλκοὺς Οὐρανίης ἀκτῖνος. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quòd quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1, Δὴ τότ' αἰγιαλοῖο περιῤῥηχεῖς οὐδ' ἀλκαῖς ὁλκούς, Μισοδίην ἄξοντ' ἐρετμοῖν. Vbi schol. exponit, τὰς φωνὰς καὶ τοὺς ἤχους καὶ μήκυνσεις τῶν κυμάτων. ¶Ὁλκός, Aquæ ductus, quod & ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. ὁδὸς ἢ ὀχετὸς ῥεύματος, vt Suidas exponit: apud quem hoc exemplum est, ὁ δὲ τὸν ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπέφραττε. ¶Ὁλκὸς eidem Suidæ est etiam τὸ τῆς ἀσπίδος ἴχνωμα, eò quòd sit δρακοντώδης, ὥσπερ πάσας τὰς νέας δίειλκε. nam ὁλκὸν propriè esse vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. ¶Ὁλκὸς dicitur etiam Longitudo tracta seu producta & extenta: μῆκος καὶ ἔκτασις. sic enim Nicandri schol. accipit illud in Alexiph. de iis qui cerussam hauserunt, ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς Τετρήχει ἑλκόεις, ὑπὸ καρφόμενος ἰσθμός. ¶Ὁλκός, Lorum quo aliquid trahitur. Soph. Electra, de Oreste qui in stadii cursu excussus curru & loris tractus fingebatur, ἢ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις οὕτως ἐν ἱππείοισι δεσποίνῃ τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσας: respiciens ad illa pædagogi verba, qui totam rem narrans, dixerat, Κἀξ ἄντυγος δ' ὠλίσθανε, σὺν δ' ἑλίσσεται Τμητοῖς ἱμᾶσι. ¶Ὁλκοὶ dicuntur & machinæ seu instrumēta quib' naues subducūtur. Thuc. l. 3, καὶ ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ. i. ὄργανα δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, seu μηχαναὶ δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται. ET Χαμουλκοὶ μηχαναὶ pro eodē, cōposita voce apud Pollucē lib. 7. Errauit autem Valla qui phalangas apud Thucydidem vertit. nam Pollux hoc in loco disertis verbis discrimen constituit inter phalangas, quæ alio nomine ἕρματα appellantur, & inter χαμουλκούς: illas esse dicens τὰ ὑπὸ τὰς ναῦς ξύλα ὡς ὑποβαλλόμενα δι' ὧν ἐφέλκονται: has autem, μηχανὰς δι' ὧν εἵλκοντο. Pulunos id ab Isidoro vocari annotatur in vulg. lex. ¶Ὁλκὸς Suidæ est etiam ἰσχυρός τινος ἢ ἑλκυστικός: item ὅρμος & νεώσταθμος, (item & ἕλξις πλοίων apud Hesych.) item οὐρά: Hesychio præter præcedentia, etiam ῥεῦμα & βάρος.

¶Ὁλκὸς est etiam Araneus siue aranea, insecti genus: vel potius Aranei species quædam. Dioscor. lib. 2, cap. 68, ἀράχνη τὸ ζῷον, ὃ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λύκον καλοῦσιν. ¶Ὁλκὸς herbæ quoque nomen est, quam describit Plinius lib. 27, cap. 10, addens, eam circa caput alligatam vel circa lacertum, educere è corpore aristas, (exprimens videlicet rationem nominis) & à quibusdam ob id aristidiā vocatam. ¶Ὁλκὸς nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est ea tota pars corporis quæ à collo ad crura vsq; pertendit. Gorræus. ¶Item Corpus, τὸ σῶμα, vt Nicandri schol. exponit illud Ther. de hæmorrhoidibus, Τοῦ δ' ἔλλοπι μῆκος ὁλκὸν ἀτίκλασε· βραδὺ δ' ἀκρόθεν ἀτμὴ περὶ ἐξ νηδύος, ῥάχις δ' ἕδρα μαχίμου. Sic & illud de ceraste, αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπελίνεται ὁλκῷ. id est πλαγίως ἐπικινεῖται τῷ σώματι.

Ὁλκὸς adiectiuè Attractorius. Budæus ex Platone lib. 7 De republ. μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν. paulo pòst ἑλκτικὸν dicit & ἀγωγόν. Idem, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. quo sensu alibi, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Theoph. in 4 De caussis de lino loquens, εἰ μὴ ἄρα ἐστὶ τῆς ξηρᾶς ὁλκόν. Hæc Bud. Quibus addendum illud Philonis lib. 1, in Vita Mosis, de ingente quodam dracone qui cæteros omnes hiante ore absorbebat, ὁ δὲ τὸ στόμα διοίξας, ὁλκοῦ πνεύματος ῥύμῃ βιαιοτάτῃ, καθάπερ ἐν βόλῳ ἰχθύων πάντας ἐν κύκλῳ συγκλείσας, ἐπισπᾶται, violentissimo spirit' haustu. Et ὁλκὸς ἀνθρώποις apud Suid. ἑλκυστικὸς ἢ ἐπαγωγός, illex, vt vulg. l. interpr. Et ὁλκὰς idem Suidas exponit ἐφελκομένας, fœm. gen.

Ὁλκεῖον,

Ὀλκήρης, ὁ, apud Nicandrum in Theriacis, serpentum epitheton est, qui longo volumine caudam trahit, vt interpretantur, sit siue Caudatus, siue Tractu se colligens, vt Virgilius de angue loquitur. χαμάδιος μὲ χυτοῖς ... Ὀλκήρης. Et paulo antè, ἰδοὺ ὀλκήρεα ... A

Ὀλκαῖον, ου, τό, Lignum in infima nauis parte prope carinam, quo trahitur. vt Apollonii scholiastes exponit, Argon. lib. 4. de dæmone quodam marino, ... ὀλκήιον Ἀργοῦς ... Simile quid legitur apud eundem lib. 1. de Glauco dæmone marino, qui Argonautas compellaturus, nauem arreptam retinebat. ἀπρίξ δ' αὖ ἐπέσχε χειρὶ Νηΐου ὀλκαίοιο, καὶ ἰαχε ... vbi scribitur, fortasse pro ὀλκηΐου, vt ... ex dialectione Ionica factū sit, sicut ex βασι- ... Vulgata lexica legunt ὀλκαίου, ab ἰα- ... intque ... seu Temonis nauis. ... ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὅθεν σύρεται ... scholiastes ... B

... Gubernaculum seu Clauus nauis. Poll. lib. 10, ... ια [Σοφοκλῆς] ἐν Ναυπλίῳ ... quod ... dicitur. At Ὄλκιον, ου, τό, etiam Polluci ... in libro, ... citanti hunc ex Menandro versum, ... & ex Philemone, Ὄλκιον ἰδεῖν ... τε μαστόν. ‖ Item Magnus crater: ... τὴρ, vt Hesychius exponit. At Athen. ... ὄλκιον ... verò tenui spiritu & apud Hesych. & ... ἐκ & ὀλκός. C

... quo pocula abluuntur, ... inquit Pollux lib. 6, citans Antiochum ... o scribit, fortasse id ... quoque ... Hesychio est ... quæ significata ... etiam τοῦ ὄλκιον. D

... nauem onerariam. v. l. ... Qui trahit. ... trahit. ὀλκοῖς, οἱ τὰ ἀμφίκλυστα ...

Ὀλκαῖος, ... Hesych.

Ὀλκάς, ... Hesych.

Ὁλκαῖος, Traho. ...

Ὁλκάς, άδος, ἡ, Oneraria nauis, vt Bays. exponit. App. lib. 5. Bell. ciuil. ... ὀλκάδας ... Thucydides lib. 2, ... ὀλκὰς ... id est ... vt scholiastes exponit. Idem lib. 7, ... ὀλκάδας ... Aliquando adiectiuum nomen ei additur, & tunc sæpius Nauis tantùm exponitur. Thucydides lib. 6, ὀλκάδες ... naues frumentariæ. Plutarchus De Socr. ... μεγάλας ὀλκάδας. Athen. lib. 11 ex Pherecrate comico, ... ὀλκάδας ... μόνας χασρίδας. E

Ὀλκάδιον, ου, τό, Nauicula oneraria.

C. ἈΝέλκω, Sursum traho, Attollo attrahendo. vt ... & ἀνέλκει ἰχθὺν ἀσπαίροντα. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς (quod & ἀνελκύειν) Sursum trahere naues. Latini Subducere naues. ‖ Interdum ἀνέλκω exponitur Retraho, quasi Retrò traho. atque hanc significationem habere ἀνὰ cum aliis quibusdam verbis compositum, alibi ostensum est. ‖ Nonnunquam etiam ἀνέλκω pro simplici ἕλκω accipitur. vt apud Homerum. ‖ Ἀνέλκομαι passiuum, Sursum trahor. Item Retrahor. Item Trahor, positum pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam significationem actiuam, accusatiuóque iungitur. vt in hoc Arati versu, Ἤτοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέλκεται ... Τοξευτής. quem versum hoc Latino reddit Cicero, Posteriore trahens flexum vi corporis arcum. Notandum est autem ἀνέλκεσθαι τόξον hic à Cicerone reddi Trahere arcum, vtendo verbo simplici, quia in isto loco Homeri, Il. δ, ... ἀνέλκει, disputat Eustathius, ἀνὰ præpositio in ἀνέλκει otiosa sit necne. F

C. 2. Συνανέλκω, Simul in altum traho.

C. ἈΝθέλκω, Fut. ξω, P. χα, Contrà traho, In diuersum traho, Ad me vicissim traho. Herodot. l. 8. ἀνθέλκειν ... Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Budæus) qui certatim in diuersum trahunt. Addit etiam significare Manum distineo apud Plutarchum. Item generaliter pro Distinere capi, seu Remorari, vel Reuocari, metaphorica significatione. vt in hoc Gregorii loco, μηδὲν ἀνθελκέτω τοῦ τῆς ... id est, remoretur & quasi è medio cursu retrahat. A

Ἀνθέλκω, neutraliter etiam ponitur cum datiuo. vt apud Platonem De legibus lib. 1, ἀνθέλκειν ταῖς ἄλλαις ... id est, Resistere quasi contrà trahendo.

Ἀνθέλκομαι passiuum, Contrà trahor, In diuersum trahor. Item Distineor, Reuocor. B

Ἀνθελκτέος aduerbium. vt ἀνθελκτέος ἔχειν ... Budæus vsurpauit pro Aduersari aliis, vel Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo.

Ἀνθολκή, ῆς, ἡ, Tractio in contrariam partem, Ipse actus trahendi in diuersum, vel in contrarium. Item, Ipse actus distinendi & remorandi. Sæpe ἀνθολκὴ de eo dicitur qui hostem distinet. In qua significatione vsurpatur à Plutarcho in plurali etiam numero, ἀνθολκαὶ ... μαχομένων.

Ἀνθολκή, Contralibramentum, Libramentum, Pondus quasi contra trahens alterum. Et Ἀνθολκὴ secundum Hesychium est ..., Contrà stans in æquilibrio. C

C. ἈΦέλκω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon de voluptate loquens, ἀφέλκουσι πρὸς τὰ ἴδια. Vbi notandum iungi cum πρὸς habente accusatiuum. Habet etiam genitiuum interdum præter accusatiuum. vt apud Synesium, ... φιλοσοφίας ἀφέλκει, Horum nihil me à philosophia retrahebat. vel abstrahebat, aut auocabat. D

C. ἘΞέλκω, Extraho. Aristoph. Nub. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. Hinc Ἐξολκή, Extractio.

C. ἘΦέλκω, Attraho. Aristoteles in Problem. ... ἐφέλκει ... Sic & ἐφέλκεσθαι actiuè pro Attrahere, ..., vel Elicere, Budæus pag. 316 ex Aphrodisæo & Themistio. Apud Homerum verò Odyss. π, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, interpretādū arbitror Impellit, seu Incitat. ‖ Et ἐφέλκεσθαι pro Ægrè sese trahere, vt Gall. se trainer, vide ibidem ex Platone. Puto autem sumptam hanc significationē ex illis Homericis, Iliad. ψ, ... ἐφελκομένοισι ... E

Et C. 2. Συνεφέλκω, Simul attraho. Plato De anima loquens, ... Et Συνεφέλκομαι pro eodem. Chrysost. ... Vide & Bud. p. 316.

Ἐφολκίς, ίδος, ἡ, Et Ἐφόλκιον, Nauis parua quæ à magna trahitur. Plutarchus in Pompeio, ... ἐφόλκιον ..., quum videlicet ipse esset in naui φορτηγῷ. Sed & simpliciter pro nauicula seu scapha, aut lembo, apud Philostratum. Budæus. ‖ Quinetiam ... (id est gubernaculum, ita vocari tradit Hesychius. F

Quod & Ἐφόλκαιον Homero Odyss. ξ) Sed & generalius, Quicquid ex alio velut depēdet, eiusque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plutarchus ibidem, de domo Pompeii dicit, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι ... velut appendicem theatri astruxit. Budæus. Suidas ἐφόλκια exponit etiam ... & ..., afferens hæc (quæ ex Epigramm. esse puto) ... In vulgatis lexicis pro Sarcina, affertur ex Aristide, ... Sed non satis aptè ... tribuetur sarcinæ. G

Ἐφολκός, Attractorius, Attrahendi vim habens, seu alliciendi. Vnde exponitur etiam Illex. Thucydides lib. 4, ... q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. ‖ At verò Aristophanes Vespis scribens, ... ἐφολκίς ..., alludit ad ἐφολκίδα seu ἐφόλκιον, scapham quam maiora nauigia sequi modò dictum fuit. H

C. ΚΑΘέλκω oppositum τῷ ἀνέλκω. Isocrates & Demosthenes καθέλκειν τὰς ναῦς dicunt pro In mare deducere, inquit Budæus. Sic verò & καθελκύειν apud Xenophontem.

C.ΜΕΘέλκω, Retraho, Trahendo traduco. Budæus interpretatur Retraho, & Retrorsus traho, afferens ex Gregorio, ὥς περ οἱ τοῖς ἵπποις τοῖς φυσῶσιν ἀφειδῶς μεθέλκοντες φοράδας, ἢ τοῦ ἀδικοῦντος τῇ δυνάμει περιτρέποντες. Item hæc eiusdem, καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες. Et cum præpos. περὶ apud eundem, μεθέλκοντες περὶ ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὀρθόδοξον. Synes. epist. 105, ἢ ἐπειλούμενον τοῖς περὶ τὰ γνῶσιν μεθέλκειν. Apud Philonem autem cũ εἰς, μεθέλκειν τὴν ἡδονὴν εἰς τὸ κρεῖττον.

C.Ἀντιμεθέλκω, In contrariam partem traho.

C.ΠΑΡέλκω, Extraho. Pro qua significatione affertur ex Plutarcho, ἰσχυρότερον τῷ πράγματι παρέλκειν τὸ ἀνάστημα. ‖Item Protraho, Longius traho. Prorogo & prolato diem. ‖Sed neutraliter frequentius ponitur παρέλκειν pro Superuacaneum esse, Abundare, Vacare. Dioscorides 6, εἰ γὰρ ἦν ταῦτα, παρέλκειν ἂν ἡ καθ' ἕκαστον φαρμάκων διὰ τῶν βοηθημάτων παράδοσις. Vide & Bud. pag. 394.

Παρελκόντως, Superuacaneé. Exponitur etiam Protrahendo tempus.

Παρολκή, Prorogatio, Dilatio, Mora, apud Alciphr. Item redundantia apud Etymologisten. ΑΤ Παρόλκος, Funis nauticus quo trahitur nauis ad terram, quũ nullus est amplius remorum vsus. Vide schol. Thuc. p. 130, circa princ.

C.ΠΕΡΙέλκω, Circunquaque traho. q. d. Circumtraho. In vulgatis lexicis περιεῖλξε τὰ τείχη τὸν Ἕκτορα, non addito autoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. Et κύκλῳ περιέλκειν tanquam prouerbialiter à Platone dictum pro Arte circumagere quempiam, vide apud Erasmum. Budæus autem περιέλκειν interpretatur Distrahere, Violenter rapere, Distringere, afferens ex Aristotele Ethicorũ 7, οὐ γὰρ τῆς κυρίως εἶναι δοκούσης ἐπιστήμης παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὕτη περιέλκεται διὰ τὸ πάθος. Sic & alibi itidem. Affert præterea pro Distineo seu Occupo, ex hoc Chrysostomi loco, εἰ μὲν γὰρ ἔχεις ἰσχυρὸν ὅτι σε εἰς βιωτικὰ περιέλκει φροντίδας: εἰς πλημμελείας φεῦγε καὶ ἐπιθυμίας.

C.ΣΥΝέλκω, Contraho. ΥΝΔΕ Συνολκή, Contractio. vt συνολκὴ χειλέων, Contractio labiorum, ex Dioscoride.

C.ΥΦέλκω, Subtraho. Aristophanes Equitibus, ὑφελκτέον τῶν ῥαβδῶν. Apud eundem ὑφέλκομαι pro Subtus traho: vt qui videlicet calceamenta trahit. Ita enim in Conc. καὶ τὰς ἐκείνης ἐμβάδας ὑφέλκομαι.

¶Ἑλκέω, ῶ, Fut. ήσω, Traho, Idem quod ἕλκω. Iliad. ρ, ἔνθα καὶ ἔνθα τένοντ' ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, s. in diuersas partes trahendo. Il. χ, Achilles ad Hectorem, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτερεοῦσιν Ἀχαιοί. ‖Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum. Odyss. λ, de Tityo, Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Sic ἑλκηθείσας θύγατρας affert Eustathius ex Iliad. χ. In locis tamen hic citatis quædam exemplaria Homerica pro η habent υ, ab ἑλκύω.

Ἑλκηθμός, οῦ, ὁ, Violenta tractio, Vis. Il. ζ, Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι Πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. Secundũ postremam τοῦ ἑλκέω signif. Eust. exponit etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἑλκυσμόν.

Ἑλκηδόν, Tractim, Trahendo. Hes. Ἀσπ. οἱ δ' ἱμάσιν τε Πὺξ τε καὶ ἑλκηδόν.

¶Ἑλκύω, Fut. ύσω, Traho (idem quod ἕλκω) factũ ex ἑλκέω, vt ex εἰλέω εἰλύω, ex χέω χεύω, ex φορέω φορεύω. Epigramm. lib. 2, Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θύρεος καιμαιόμενος ἄγρην Εἰς τρώγλην μικρὸν τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Traxit in cauernam arreptum pede. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, vt Latinè Trahere seu Ducere spiritum: item ἑλκύειν ἐνιαυτούς, in bonam partem apud Synesium epistola 57, μετὰ πολλῆς ἀταραξίας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos vsque ad sacerdotii designationem, id est vixi. Latini tamen trahere vitam in malam plerunque partem capiunt, vt ἑλκύειν βίοτον Euripides. ‖Ἑλκύειν πλίνθους, Lateres ducere, vulgata lexica ex Herodoto. ‖Item Distraho, Discerpo, Lanio. Iliad. ρ, μεῖζν ἑταῖροι Τεύχεα τ' αὐτὸν Τρῶες καὶ ἑλκυσαι... sic enim ibi maior exemplarium Homericorum pars scriptum habet: Eustathius verò legit ἑλκήσειαν ab ἑλκέω: quemadmodum & pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν legit ἥλκησε: dicens εἵλκυσε in communi lingua aliud esse. Herodotus, ὡς πρότερον ὑπὸ ἀνδρὸς ἢ κυνὸς ἑλκυσθῇ. Id est (Cicerone interprete) Magorum mos est, non humare corpora suorum, nisi à feris sint antea laniata. ‖Ἑλκύειν σταθμόν, Præponderat. v. l. ex Aristot. Pol. de qua signif. dictum est etiam in Ἕλκω.

Ἑλκυσμός, Tractio. ΑΤ Ἕλκυσμα, ατος, τό, Scoria siue recrementum argenti. Dioscorides lib. 5, cap. 10, ἡ δὲ τῶν ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἑλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Galen. 6, Simpl. τὴν δὲ τοῦ ἀργυρίου σκωρίαν ἰδίως προσαγορεύουσιν ἑλκυσμα. Plinius lib. 33 cap. 6, Scoriam in argento Græci vocant ἑλκυσμα.

Ἑλκυσις, εως, ἡ, Tractio. Item Attractio, seu Attractus, vt Varro loquitur.

Ἑλκυστικός, ή, όν, Tractorius, Trahendi vim habens. Dioscorides lib. 2 cap. 106, ἔστι δὲ [ἡ πρόπολις] θερμαντικὴ σφόδρα καὶ ἐπισπαστική, καὶ σκολόπων ἑλκυστική. Propolis alueorum (inquit Plinius) aculeos & omnia corpori infixa extrahit.

Ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Haustorius, Capistrum, in vulg. lexicis. Est instrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Gorræus. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς appellatur & ἐμβρυοθλάστης.

Ἑλκυστίνδα, Ludi genus, cuius pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. quod eiusmodi quid erat. Trabs depãgebatur quæ viri longitudinem æquaret: in cuius medio foramen erat per quod funis traiiciebatur: ex quo vtrinque suspensi duo iuuenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui fecisset, vicisse putabatur. Vnde omnia difficilia σκαπέρδαι prouerbialiter appellabant. Eust.

Ἑλκυστάζω, Traho, seu potius Trahẽdo rapto: vt sit frequẽtatiuũ, sicut Virg. de Achille dicit, -raptauerat Hectora. Il. ψ, χεῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

C.ΑΝελκύω, idẽ quod ἀνέλκω, id est Sursum traho, Attollo trahendo. Xenophon Hellen. 1, ἀνελκύσας τὰς ἐν τῷ Ἐφέσῳ ναῦς ὅσαι ἐσεσάκαστο. Latini autẽ (vt docui in Ἀνέλκω) dicunt Subducere naues. Thucydides lib. 6, καὶ τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες ἐνεχείμαζον. vbi scholiastes, ἤγουν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Passiuum est Ἀνελκύομαι, itidem valens idem quod ἀνέλκομαι. vnde νῆες ἀνελκυσμέναι apud Thucydidem, αἱ ἐπὶ ξηρᾶς οὖσαι, vt ait idem schol.

C.ΑΦελκύω, F. ύσω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon Pædiæ 1, καὶ μέλλει αὐτὸν ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες, προσήγαγον τῷ Ἀστυάγῃ. Thucydides lib. 2, τῷ τε σταυρῷ προσέβαλον, καὶ τοὺς τετρῶρους ἀφελκύσαντας ...

C.ΔΙελκύω, vt διελκύω διὰ δακτυλίου, Traho per annulum, Aristoph. ΕΤ Διελκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo vna pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Ex Poll. lib. 9.

C.ΕΞελκύω, Extraho, Educo. vide ἐξέλκω.

C.ΕΦελκύω, Attraho, ἐφέλκω.

C.ΚΑΘελκύω, Traho deorsum. Thucyd. καθελκύσαι τὰς ναῦς. In mare deducere: cui opponitur ἀνέλκειν, Subducere naues. Vide Καθέλκω.

C.ΠΑΡελκύω, Protraho, Prorogo. ΥΝΔΕ Παρέλκυσις, Protractio, Prorogatio: ΕΤ Παρελκυστής, Prorogator, Procrastinator.

C.ΠΡΟΣελκύω, Attraho.

C.ΣΥΝελκύω, Contraho. Aristoph. ὁ δ' ἕλκει τὴν ... εἰς ἑαυτὸν ἀσθενῶς συνελκύσας.

ἝΛΚΟΣ, εος, τό, Vlcus (vel Hulcus, retinendo aspirationem Græcæ vocis.) Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam id est Vulnus. Iliad. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, vbi annotat Eustathius non intelligi nos per ἕλκος, vt à posteris, sed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut & alibi: vnde ἕλκος dici ab ἕλκω, seu ἑλκύω, videlicet διὰ τὸ παρεκκλίνειν τὸ συνεχές. Sic verò & à cæteris poetis vulnus quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur à Bione in illius Epitaph. Sed & ipse Hippocr. omnẽ continui solutionem appellauit ἕλκος, nõdum vsu receptis (vt credibile est) cæteris nominibus, ῥῆγμα, θλάσις, &c.

C.Ἑλκοποιέω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Bud. ex Æschine.

gitized by Google

Ἑλκόω, Vlcero, Exulcero. Vnde passiuum ἑλκοῦσθαι, & ἑλ- A
κωθῆναι. Xenop[illegible] De arte eq. ἑλκουμένων γναθμῶν.
[illegible] Quod vlceratū est. q.d. Vlceramētum.
[illegible] Vlceratiuus, Exulceratiuus, Exul-
[illegible] habens. AT Ἑλκώδης ab ἕλκωσις forma-
[illegible] ET Ἑλκωτικός, à tertia form. Exul-
[illegible] randi vim habens. Diosc. ἑλκωτικὰς δυ-
[illegible] ἐλεὰ δυνάμεις ex eodem Exulceratoria
[illegible] At ἑλκωτικὴ δύναμις, Exulceratrix vis,
[illegible] HINC & Ἀνέλκωτος, q.d. Inulcera-
[illegible] ratus. B
[illegible] VNDE Ἀφέλκωσις, Exulce-
[illegible] ratio corticis seu libri, & quadamte-
[illegible] ex Theophrast. Sed & ἀφελκοῦσθαι sic
[illegible] scribit, περιφραγῇ γὰρ τὸ [illegible] ζῶον,
[illegible] ὅπως ἀφελκωθῇ.
[illegible] κωσις, idem quod praeced. Sed expo-
[illegible] aniatio.
[illegible] m, Paruum vlcus. Sic dicitur omne
[illegible] eo nomine certa vlla species vlceris
[illegible] r. Sunt tamen qui ἑλκύδριον apud Ga- C
[illegible] genus esse velint, itidémque apud
[illegible] necnon apud Celsum lib. 5, legen-
[illegible] on ἑλκώδες.

ΕΛΠΙΣ, [illegible] Spes. Vt autem Latini Spes inter-
[illegible] dicunt, pluralem ponentes pro sin-
[illegible] Graeci, & quidem frequentius, ἐλπίδας
[illegible] vt ex paulo pòst sequentibus exem-
[illegible] Homero periphrasticè dicitur ἐλπίδος
[illegible] prosa variis iungitur verbis hoc no-
[illegible] ἐλπίς ἐστι, & ἐλπίδα ἔχειν, seu ἐλπίδας, D
[illegible] (sed rarius) item εἰς ἐλπίδα ἐλ-
[illegible] λαμβάνειν, atque alia quae his à me
[illegible] pol. Socr. εἰς πολλὴν ἥκω ἐλπίδα ἀγαθοῦ [illegible],
[illegible] it, Magna me spes tenet bene mihi
[illegible] andum est praesens infinitiui tem-
[illegible] legitima (vt ita loquar) constructio
[illegible] Thucydides 8, ἐλπίδας δ' [illegible]
[illegible] ἐξαπατᾷν (scio tamen & aliis
[illegible] temporibus iungi: quod & Budaeus docet pag. 1101) Sed
[illegible] alio modo cum ἔχω vsus est idem autor lib. 1, vbi E
scripsit, [illegible] ἐλπίδα ἔχειν [illegible] Interdū cū
[illegible] Isocr. [illegible] ἐλπίδα [illegible] βίου. Sed di-
[illegible] genit. solūm, vt [illegible] ἐλπίδας ἔχειν ab Herodiano. Cum εἶναι autē &
praepositione ἐν. Thucyd. 7, ἐν ἐλπίδι ἦν [illegible]. & alibi, ἐν
ἐλπίδι εἶναι [illegible] Νικίαν. Itidem cum εἶναι. Plutarch.
Coriolano, ἐν ἐλπίσι [illegible] χρηστῇσι. Cum ἐλθεῖν. Thu-
cyd. εἰς ἐλπίδα ἐλθόντι τοῦ ἑλεῖν. Sic autem & Lat. In spem ve-
nire dicunt. Cum λαμβάνω, Xenoph. Paed. 4, ἐλπίδα
ἔστι λαβοῦμι τῶν φίλων [illegible] εὐμενείας [illegible] τυχεῖν. F
(At ἐλπίδες ὑμῶν passiua signif. ex Thucyd. affertur
pro Spes de vobis conceptae) Atque vt Latini dicunt,
Spem facere, Spem praebere, seu afferre, aut dare, vel
proponere, vel ostendere, aut etiā ostentare, & in con-
traria significatione, Spem adimere, Spem eripere, &c.
sic Graeci ἐλπίδα seu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν,
& ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel [illegible], vel ὑποφαίνειν: & in
contraria signif. ἐλπίδα καταλύειν & [illegible], &c. Ex
quibus phrasibus nonnullae in ipsis verbis exempla
sua habent. G

Ἐλπὶς in malam partem: vnde κακὴ ἐλπίς, Plato Po-
liticῶν 1. Et [illegible] ἐλπίδες, Lucianus in Zeuxide, [illegible]
[illegible] ἐλπίδας, [illegible]
αὐτῶν. Sed & sine adiectione pro Metus, ex Thucydide
affertur. Sic accipitur & in hoc dicto, [illegible]
ἐλπὶς [illegible] τῶν δικαίων [illegible]. Itidem verò ἐλ-
πίζω pro Metuo sumi videbis paulo pòst.

C. Εὔελπις, ιδος, ὁ & ἡ, Qui bene sperat, Bona spe fretus
Thuc. lib. 1, καὶ ἐν [illegible] εὐέλπιδες. Aristoteles Ethic. 3,
εὐέλπιδες εἰσι [illegible] τὴν ἐμπειρίαν. Cum genitiuo apud A- H
retham in Apocalypsin 887, τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐ-
έλπιδες. Plato iunxit cum praepositione πρὸς: qui quod
dixit ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cicero ver-
tit, Ne mortem timueritis. Ab eodem τὸ εὔελπι pro
confidente seu praefidente poni testatur Budaeus. Ari-

stoteles certè dicit τὸ θαῤῥεῖν esse εὐέλπιδος, vt paulo
pòst videbis in Δύσελπις. At τὸ εὔελπι substantiuè, Bona
spes, cum apud alios, tum apud Herodianum saepe.

C. Δύσελπις, Qui vix sperat, Qui est abiectae spei. Aristo-
teles Ethicῶν 3, δύσελπις δή τις ὁ δειλός. πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ
δ' ἀνδρεῖος, ἐναντίος. τὸ γὰρ θαῤῥεῖν, εὐέλπιδος. Cui loco aptè
subiungetur hic eiusdem, Rhetoricῶν lib. 2, pag. 110,
vbi de senibus dicit, καὶ δυσέλπιδες διὰ τὴν ἐμπειρίαν
καὶ ἔτι διὰ τὴν δειλίαν. Sed iungitur & futuro inter-
dum hoc verbum: vt dixit Synesius epistola 79, ὡς καὶ
δύσελπις εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀπολήψεσθαι, Ita vt vix spe-
ret, vel ita vt propè desperet. Sic enim malo quàm
cum aliis Desperet: nam aliud est Propè desperare, a-
liud Desperare.

C. Ἐλπιδοκοπεῖσθαι, Laborare nimia spe & percelli. Budaeus
ex Eustathio, vbi de Tantalo ita scribit, καὶ ὁ Τάνταλος
δὲ ὑπονοῆς τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδὲν τὸ τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλ-
πιδοκοπούμενος.

Ἐλπίζω, Spero. ἐλπίζω δόξειν, Aeschines. ἐλπίζω συμπεπτω-
κέναι, Plutarchus in Publicola. Item cum aliis tem-
poribus. vt rursus Aeschines, περὶ μὲν τοῦ τῆς ὅλης κατηγο-
ρίας μεγέθους μὴ ἐλπίζω ὑπεροφθῆναι. vbi tamen exponi-
tur potius Confido vel Existimo quàm Spero. Sic &
vbi dicit ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Itidem verò ex I-
socrate, ἔλπιζε pro Existima, vel Expecta. Alioqui
pro Spero iungitur & accusatiuo: vt ἐλπίζει κάνδυν περι-
φυγεῖν, Lucianus De historia scribenda. At cum da-
tiuo, ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucydides lib. 3, Qui spem col-
locauit in fortuna, vel potius Fortuna fretus. Et pa-
ssiuum Ἐλπίζομαι, Speror. vnde τὰ ἐλπιζόμενα, Quae spe-
rantur, De quibus spes est, Quae in spe posita sunt.
Thucydides.

Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suspicor. Hero-
dianus 8, αὐτοπάλαις γὰρ ἥξειν ἤλπιζεν. & ita saepe. ita So-
phocles, ἐλπίζει φέρειν pro φοβεῖται. Virgil. quoque Spe-
rare dolorem dixit.

Ἐλπιστόν, Sperabile, Quod sperare licet.

C. Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non speratus, Insperatus, Praeter
spem siue insperatò accidēs. Vel, Desperatus, id est De
quo nulla spes est. Isocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε
οὐ τοῖς ἄλλοις δοκοῦντας ἀνελπίστους εἶναι καὶ παραδόξους πολ-
λὰ διαπεπραγμένον. (Pro eodem dicitur interdum ἀπροσ-
δόκητος, quod tamen ad verbum sonat Inexpectatus,
Praeter expectationem eueniens.) Comparatiuus est
ἀνελπιστότερος. Thucydides lib. 7, ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσι, ἐ-
πειδὴ Γύλιππος ἦλθεν, ἀνελπιστότερα ὄντα.

Ἀνέλπιστος, in actiua significatione, pro ἀπελπίζων, De-
sperans, Nullam spem habens. De spe deiectus à non-
nullis vertitur, ad retinendam (vt opinor) vim passi-
uae vocis. sed nihil necesse est. alioqui vertissem li-
benter, Expes factus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλ-
πιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucydidem cum infinitiuo,
ἀνέλπιστοι ἐπιγενέσθαι τινα, Non sperantes quenquam su-
peruenire. vel (vt alii) Non suspicantes. Alibi apud eun-
dem cum praepositione εἰς. vbi dicit, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς
ἐγένοντο, ad verbum, Erga nos spe omni caruerunt. id
est (vt vulgò exponitur) Desperarunt nos debellare
posse, vel Desperarunt de nobis debellandis.

Ἀνέλπιστον, substantiuum, pro ἡ ἀνελπιστία, Desperatio,
Spei vacuitas, si dici posset. Thucydides lib. 4, ἀπὸ γὰρ τοῦ
ἀνελπίστου ἄδεῶς προσπεσόντες τῇ γνώμῃ.

Ἀνελπίστως, aduerbium, Insperatò, Praeter spem, vel
Cum desperatione, Sine spe, Citra spem, Abiecta spe
omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, Desperatio, Status mentis spem omnem
abiicientis, Spei vacuitas. Thucydidis scholiastes ἀν-
έλπιστον substantiuè positum exponit ἀνελπιστίαν in loco
modò citato.

C. Εὐέλπιστος, Qui bene sperat. Idem quod εὔελπις (minus
alioqui vsitatum) sed hoc à nomine, illud à verbo de-
ducitur. HINC Εὐελπιστία, Spes bona, vel potius
Velut habitus quidam ad bene sperandum. nam εὐελπι-
δία Aristoteli Ethic. 3, pag. 124, est τὸ εὐελπιστεῖν. Cicero
ad Atticum, Neque tam me εὐελπιστία consolatur quàm
ἀδημονία. ET Εὐελπιστί, Cum bona spe. Ex Theophilo
in Instit. ciuil.

C.Δυσέλπιστος, contrarium præcedenti εὔελπις. ET Δυσελπιστία (pro quo malè in vulg. lex. Δυσελπία) contr. præcedenti Εὐελπιστία. SED & Δυσελπιστέω, ῶ, pro Non bene spero, Propè despero, Propemodum spem abiicio, seu abieci. Polyb. in 2 & in 5.

C.ἈΝΤελπίζω, Vicissim spero, vel Contra spero, seu ex aduerso. In v. l. Nouam spem concipio.

C.ἈΠελπίζω, F. ίσω, Despero. Cum genitiuo, vel accusatiuo, vt ἀπελπίζω τοῦ τεύξεσθαι τῆς ἐρωμένης, Despero me potiturum amica, interprete Politiano. Sic ἀπελπίζειν τῆς κολλήσεως dixit Galenus ad Glauconem, Desperare de conglutinatione. id est, conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusatiuo, eodem modo quo apud Latinos: vt ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, Omnem de ægroto spem abiicere, Nullam de ægroto spem reliquam habere. Ταῦτα ἀπελπίζειν, De his desperare, vel Hæc desperare. Sic apud Ciceronē, Desperare pacem, Desperare vitam alicuius, vel salutem. Vnde quod ille dicit in Somnio Scipionis, Si reditum in hunc locum desperaueris, Gaza vertit, eandem constructionem retinens, εἰ τὴν εἰς τοῦτον τὸν χῶρον ἐπάνοδον ἀπελπίσῃς. Qui locus falsò citatur in vulgatis lexicis & aliis, quasi ἀπελπίσῃς Gaza posuerit pro speraueris. nam ita in illis legitur Ciceronis locus, Si reditum in hunc locum speraueris.

Ἀπελπίζω, interdum non neutrum est, sed actiuum, & accusatiuum habet: pro Desperare facio, In desperationem adduco. Cuius significationis affertur hoc exemplum, ἀπελπίζειν τοὺς γονέας τὴν ἐπάνοδον. id est ἀπελπισμὸν διδοὺς τῆς ἐπανόδου.

Ἀπελπίζω, posita præpositione non in priuandi significatione, sed pro Ex: vt sit Spero ex aliquo vel ex aliqua re, Spero alicunde. Lucæ 6, καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, Et mutuum date, nihil inde sperantes. Nam ita reddit vetus interpres, rectè addens inde ad exprimendam vim præpositionis ἀπὸ.

Ἀπελπισμὸς, οῦ, ὁ, Desperatio. vt ἀπελπισμὸν διδόναι, Desperationem dare, ad verbum, pro Adducere in desperationem.

C.ἘΠελπίζω, In spem adduco, seu erigo, Spem addo, Spe bona esse iubeo. vt τοὺς μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, incertus scriptor apud Suidam. Dicitur etiam ἐπελπίζω τινὰς ἕξειν, vel ποιήσειν, &c. sic enim Thucydides lib. 8, καὶ ἐπελπίσας αὐτοὺς διὰ αὐτῆς ἐπελπίσειν ὡς λήψονται Σικελίαν. ‖Item Falsa spe allicio, vel (vt Budæus) duco. Lucianus, ἐκεῖνος δὲ μάλα ἐξαπατηλῶς αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, καὶ ὅλως ἀεὶ ... ἔρχεται.

¶ Ἐλπομαι (apud poetas) ἐλπίζω, Spero. vt Iliad. ρ, — ἐπεὶ εὐέλπετο θυμῷ Ἔγχος ἔχων ἐν χερσὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. Et cum accusatiuo apud eundem. ‖Item pro Existimo, Puto, per parenthesin, idem vtitur. ET Ἐέλπομαι, eadem significatione, vt ἐελπόμενοι ... Hom. Tale est ἐέλδομαι pro ἔλδομαι.

Ἔλπω autem, Sperare facio, In spem adduco. Odyss. β, Πάντας μέν ῥ' ἔλπει.

C.Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἄελπτος, (sicut ἄπνευστος à πνέω) Insperatus, Præter spem. Odyss. ι, ... ἄελπτα δῶκεν ... Ζεύς. ITEM Ἀελπτέω, Despero, Non spero. Il. η, Καί ῥ' ἔχει ... ἀελπτέοντες σόον εἶναι. Legitur & ἀελπτέοντε apud Hesych.

C.Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insperatus, Insperabilis. Sophocles, οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, Nihil est quod sperari non possit. Ἐξ ἀέλπτου, Ex insperato, Herodot. ET Ἀέλπτως, Insperatò, Præter spem. vt πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Euripid. in fine Alcest.

Ἐλπωρή (apud poetas) Spes, ἐλπίς. Od. ζ, Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, &c.

ἘΜΕΩ, ῶ, Fut. έσω, Vomo. Lucianus Lexiph. ὡς ... ἐμέσας. Ibidem, οὐδέπω τὸ ἱκανὸν ἐμημεκώς, vbi tamen de industria minus vsitato præterito vti videtur.

Ἐμετὸς, Cum vomitu eiectus, cum accentu in fine ad differentiam substantiui ἔμετος.

Ἐμετήρια, Vomitoria, Quæ vomitum cient seu prouocant. Dioscor.

Ἐμετικὸς, Vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον, Vomitorium, Quod prouocat vomitum. ‖Ἐμετικὸς, Ad vomendum propensus.

Ἔμετος, Vomitus, Vomitio. VNDE Ἐμετοποιὸς, Vomitum efficiens, Vomitum ciens, ἐμετικός. ET Εὐέμετος, Facilem vomitum præbens, Facilè vomitum ciens.

C.Εὐεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, Facilè vomens, Propensus ad vomendum. Diosc. 2, ἀνεμεσίστους ποιεῖ.

Ἐμετιάω, Vomiturio, Vomitum appeto, Nauseo. Aristot. Probl. διὰ τί μᾶλλον ἐμετιῶσι ... οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾶν.

C.ἈΝεμέω, ET ἈΠεμέω, ET ἘΞεμέω, Euomo, pro ἐμέω, sed addita signific. vehementia ex compos. Luc. ἐπεὶ ... ἐξήμεσε ... πολλὰς τῶν βιβλίων.

ἘΝ, (ET Ἐνὶ ac Εἰν apud poet.) AC Od. λ, Ἡ ἔκ ἐν μεγάροισι. Il. χ, Σαῶσαι ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Odyss. τ, Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vtraque autem præpositionis forma vtitur in vno eodémque versu, Iliad. π, Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Apud eundem εἰν pro ἐν, Odyss. ω, ἢ εἰν ἁλὶ κύματα κυλίνδει. In soluta autem oratione ἐν duntaxat locū habet. Thucydides 8, ἐπειπὼν δ' οἱ στρατιῶται ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Βοιωτίας ἦ. Et paulo pòst, καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο κατέστη ... Ἀθηναίοις. Lucianus, τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus: quod etiam dicitur Habere præ manibus. Quum autem dicunt ἐν ᾅδου, vel ἐν διδασκάλου seu παιδοτρίβου, subaudiunt οἴκῳ. cum qua ellipsi vtuntur & præpositione εἰς, vt antea dictum fuit. reperiturque & apud Homerum talis vtriusque vsus. ‖Ἐν interdum pro εἰς, id est pro In habente accusatiuum: vt Hesiodus Theogonia, Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Tale est quod ex Homero affertur, ἐν χερσὶ τιθεῖ pro εἰς χεῖρας. Sic autem & in quopiam Xenophontis loco legi ἐλθὼν ἐν τῇ Ἑλλάδι (si mendo carent exemplaria) pro ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic verò vicissim poni εἰς pro ἐν antea docui. Ἐν pro Inter, (vt In apud Latinos) vt ἐν οἷς ἦν pro Inter quos erat. ‖Alicubi etiā ἐν οἷς Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symposio, ἐν μάρτυσι τοῖς Ἕλλησι πλείοσιν ἢ τρισμυρίοις. Significat autem Apud & in alio genere loquendi: vt ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Luc. Apud se esse, Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. ‖Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. Apostol. 1, ἄνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, in albis vestibus. Sic autem Herodotus in Euterpe, ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος, ... Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste, pro Qua veste indutus, vt dixit Ouidius, Siue erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus: & Suetonius In crepidis pro crepidato, & In caliga pro caligato. Est autem apud Lucianum præsertim frequens hic præpositionis ἐν vsus, si bene memini.

‖Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate mea est. Demosthenes Pro corona, ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτων πέρας ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Sophocle affertur, ἐν σοὶ ἐσμέν pro Abs te pendemus. Sed Budæus ἐν ὑμῖν ἐστι apud Antiphontem vertit etiam Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστι.

‖Ἐν ἐμοὶ θρασύς Sophocles pro Audax aduersum me.

‖Ἐν interdum temporis significationem habet. vt ἐν σπονδαῖς apud Thucydidem, pro σπονδῶν οὐσῶν schol. Sic ἐν τούτῳ sæpe pro Interea: Xenophon, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ... ἀπῆλθεν. Dicitur & ἐν τούτοις. Sed & ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Platonis Epist. ἐν οἷς ... ἐμέ. Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt & ἐν δυεῖν vel δυοῖν ἡμέραις pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xenophon Pæd. 5, ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocrates dixit ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσι, interpr. Cels. Intra septimum diem. ‖Ἐν alicubi quod Latinè Ex. vt ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόναι. in quo loquendi genere Plinius præpositione Ex vtitur. ‖Ἐν φαρμάκῳ ἐστί, Vice medicamenti est, Pro medicamento est, in vulgatis lexicis. ‖Ἐν cum variis datiuis, locum aduerbii obtinet: vt ἐν δίκῃ pro Meritò, ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportunè, Cōmodè. ἐν τάχει pro Celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν ὀψεῖ, Serò. Horum autem & multorum similium exempla suis ponenda erunt locis. ‖Ἐν cum datiuo, sequente verbo εἶναι, sæpe per verbum

...dditur, vt ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. A
...εἶναι apud Thucydidem & Platonem pro ... Sed sæpe etiam per verbum passiuum vel neu... debet: vt ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ὀργῇ εἶναι, ... ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem ... huiusmodi dicendi generum exempla ... locis, id est in ipsis nominibus, vt in φό... ὀργῇ, &c. Iungitur & aliis verbis, vt ἐν νῷ ... Ad verbum, Habere in mente. ‖Ἐν ... arcaneum est: vt ἐν βέλει πάτρης, Eurip. ... Sic ἐν γάλακτι χαίρειν in Epigr. pro Lacte B gaudent.

¶Ἐν apud Poetas necnon apud Herodotum, pro Inter alios, vel Inter ... ssa autem: ἐκ οἱ ἄλλα ἀγαθὰ μίσγεται, ἐν δὲ ... ς. Idem, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ ...

... n. Iliad. ζ, Ἕκτορ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα ... Intus. H... r. Hesiodus Ergois, Ὦ τοι μὴ βίος ἔνδον ... Ἔνδον ..., Domi, Intra ædes. Sic Aristopha... ...ysias, καὶ τούτων τῶν χρημάτων τὰ πολλὰ ... , ἥττω δὲ ἡμᾶς ἔνδον εἶναι μνᾶς. Plutar- C ... συνήθων ἑαυτόν, Xenophon Œconom. ... ἔξω inter se opposuit pro iis quæ do... ...is aguntur. Item οἱ ἔνδον pro domesti... ... comparatiuum, Internus. VT Ἔν... ...um. q. d. Intimè, Maximè intus. ... Interior: ET Ἐνδότατος, Intimus, Pe... ...dianus lib. 6, τὸ μὲν ἡμῖν, τῶν ἐνδοτάτω ... n Thraciæ, & quidem intimæ, vico, ...

... s, Syracus. lingua. Ex indice in Eu- D ...

... ἔνδοθι, domestici, Aristophanes Plu... ...eipsum. Iliad. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ... AT Ἔνδοθεν q. d. De intus, Ab ... eriori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν ci... ... ex Sophocle. Interdū verò ἔνδοθεν ... Οὐδ' ἔτι οἱ κραδίη γε μένει ἔνδοθεν ... ῆς ἔνδοθι vsum ex eodem modò pro- ... Eundem enim ...

ἜΝΔΙΝΑ, Intestina, Homero. si quidem Eustathio a- E tuli. ... iisque nonnullis credere volumus, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι ... vel παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι: at si mihi creditur, ab ... ἔνδον duntaxat, vt non sit ἐκ μέσης παραγωγῆς: quod & in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de περί. ineptissimum iudicans quod scribit Etymologistes, videlicet διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν.

Ἐντός, Intus, Intra. Homerus Iliad. β, Ὅσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει. Hesiodus, — τῶν δ' ἄλλων πόλις ἐντὸς ἐέργει. Et Thucydides, ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, vel In medium recipio. Item cum articulo: vt τὰ ἐντὸς, Intestina, quæ & ἔντερα. Thucydides autem dixit τὰ ἐντὸς ἐκράτει simpliciter pro In partibus internis seu interioribus: vel aduerbio solo ἔνδον, Intus. Sic εἰς τὸ ἐντὸς ἐτράπετο, Se vertit intrò. Sæpe autem suus illi additur ge- F nitiuus: vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, Intra teli iactum: cui opponitur ἐκτὸς βελῶν. Alicubi pro Cis vel Citra, vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluuium. At verò οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adiectiuo, Literati. Et τέχνης ἐντὸς γεγονὼς, artis compos, Budæus pag. 179 ex Plutarcho. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis esse, Intra se esse (non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι.) Demosthenes πρὸς Φορμίωνα pag. 56. 58. G Sic οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus Alexandro. ‖De tempore autem: vt Thucydides 4, ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας. Intra viginti dies. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato De legibus, Qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, τὴν τεσσαράκοντα μικρὸν ἐντὸς ἡλικίαν ἢ τι, vel paulo minus, vel paulo plus. ET Ἔντοσθε pro eodem. vt δόμων ἔντοσθε, Hesiodus Ergois, Intra ædes. (AT Ἔντοσθεν pro eodem apud Homerum Iliad. χ, — ἄλλοι δ' ἔντοσθεν μένουσι) VNDE H Ἐντόσθια, τὰ, Intestina, Interanea, Interiora. Siue Exta, Viscera, tam de brutis, quàm de hominibus. Lucianus. (scribi verò ET Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici) ITEM Ἐντοσθίδια pro eodem, Bud.

ἜΝΤΕΡΟΝ, Intestinum. Et pluraliter ἔντερα, apud Homerum aliquoties, vt διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ', Iliad. ρ. Et ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, Iliad. υ. Aristophanes autem ludens ἔντερον pulici tribuit, ἔντερον εἶναι ζῶον ἔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. At Homerus per συνεκδοχὴν ἔντερον οἰὸς Odyss. φ, peculiariter intelligit χορδὴν, vt Eustathius tradit.

‖Ἔντερα γῆς, seu γαίης, Dioscoridi & Athen. Intestina terræ, id est Terreni seu terrestres vermes: à quibusdam (quorum est Marcellus) Lumbrici.

C. Ἀντερίσμα, ατος, τὸ, Cōmentatio quædam περὶ τὸ ἐντέρου, aut Quæstio, seu Solutio: Aristophani Nubibus, à quo quo fictum puto verbum. B

C. Ἐντεροκήλη, Intestini, seu intestinorū ramex, vel Hernia intestini, vt alii: Descensus intestini in alienū locum, vt quidam. Plinius enterocelen Latinè etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo cum alii scribunt, tum Celsus. ET Ἐντεροκηλικός, Qui hoc morbo laborat. Ramicosus, & Enterocelicus Plinio. AT verò Ἐντεροεπιπλοκήλη, Tumor scroti, intestino & omento in ipsum simul deuolutis. Gorr. ex Gal. de tum. præter nat.

C. Δυσεντερία, ας, ἡ, Intestinorum tormina, Celso. Exulceratio est intestinorum, deiectiones ramentosas, cruentas & dolorificas inducens. HINC Δυσεντερικός adiectiuum. vt δυσεντερικὰ πάθη quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantiuè Δυσεντερικὸς, Dysentericus, Qui dysenteria laborat, id est torminibus intestinorum. QVI & Δυσέντερος dicitur à Nicandro.

C. Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina. Item Medullam eximo. vt ἐξεντερίζεται ἐλλέβορος, Dioscorides. Ex helleboro medulla eximitur. Q. d. Emedullatur helleborus. In vulgatis lexicis annotatur ex Galeno καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, lib. 7 De compositione medicamētorum in confectione Pamphyli, itidem pro Emedullatum, ex Plinio. At Scribonium Largum & Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum & cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod sit ἐξεντερισμένον, videlicet exinanitum: cui opponi animatum, id est integrum ac plenum. Sic & glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo quod alibi (nimirum 1 De antidotis) dixit χωρὶς τῆς ἐντεριώνης. Et Aetium lib. 11 cap. 47, καρδαμώμου χωρὶς τῆς ἐντεριώνης, quod alibi Galenus καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur.

C. Λειεντερία, Læuitas intestinorum, Continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens. Malè in v. l. & λυεντερία cum υ.

C. Μεσεντέριον, ου, τὸ, In medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza (inquit Gorræus) μεσεντέριον passim apud Aristotelem, Lactes interpretatur. Id quod ab eo nimis licenter factum esse Hermolaus Barbarus scribit, Plinium sequutus, qui lactes appellauit molliora intestina quæ primùm in homine & oue occurrant, per quæ cibus labitur. Sed Gazæ Budæus patrocinatur. siquidem lactes non tam intestina quàm pingue illud quod ea ambit significant. Nostrates in piscibus vocant laittances. Alio nomine μεσάραιον Græci appellant illud μεσεντέριον.

¶Ἐντεριώνη, Interna pars cuiuslibet rei, siue medulla sit, siue nucleus, siue ossiculum: alio nomine ἐγκέφαλον. Gorræus. Sic ἐντεριώνη σικύου, & καλαμινθίδος, & σχίνου, à Galeno dicitur, apud quem lib. 8 κατὰ τόπους, Archigenes ἐντεριώνην φοίνικος vocat palmularum nucleum, μήτραν Dioscoridi dictum. Marcellus oliuæ medullam dixit. Dioscorides medullam etiam herbæ dipsaci vocat ἐντεριώνην. ‖Ἐντεριώνη VEL Ἐντερόνεια, ET Ἐντερόνεια, Nauium intima pars, Hesychio. Suidas autem variè exponit, quem adi, simul & schol. Aristophanis eadem scribentem. At ἐντερόνεια apud Pollucem legitur.

ἜΝΤΕΑ, τὰ, Arma, à nominatiuo singulari Ἔντος inusitato. Iliad. σ, Σοὶ δ' ὅγε Ἡφαίστοιο πάρ' κλυτὰ τεύχεα δέξο κτλ. Et Odyss. ψ, ἐντεα ... Et datiuus ἔντεσι alibi. ‖At ἔντεα δαιτὸς eidem sunt vasa conuiualia. Odyss. η, — ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Prior est autē altera significatio si quidem sequamur Etymologisten deducentem ab ἐντός. Sed Athenæus aliam deductionem affert, quem vide lib. 5, de Ἔντη.

C. Ἐντεσιμάστορος, ὁ, Armorum peritus, Bellicosus.

C. Ἐντεσιουργὸς, οῦ, ὁ, Armorum opifex.

Ἐντύνω, VEL Ἐντύω, Instruo, Apparo. Item passiuum Ἐντύνομαι. Iliad. ι. — δίπας δ' ἐντύνων ἑκάστῳ. Et ἄριστον ac δεῖπνον ἐντύνεσθαι apud eundem. Apollonius autem Argon. 1, ὅσσα τε ἐντύνονται νῆες, pro Quibus instruuntur naues. Ἐντύω apud eûdem (vt & in Epigr.) υ correpto. ITEM Ἐπεντύνω, Soph. Idem, Ἤδη μ' ἐπ' αὐταῖς χεῖρ' ἐπεντύνοιτ' ἐμαί.

Ἔνθα, Hic. ex Od. ξ, ἔνθα δέ τ' αὐλὴ. Ibi, Illic. Interdû & Vbi. Od. ξ, ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et ἔνθα τι pro ἔνθα, Vbi, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Od. ξ, ἔνθα οἱ ἐξ ἕλατο τῆς φῆνεν αὐτόθι. Apud Hesiodum, ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα πάντας ὑπὸ ἀμφιβλέσιν Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάζειν ὀξέι χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ pro Hic, Illic: vel Alibi quidem, Alibi vero. vt Aristot. ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequês est & ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. quod pro Vndique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: vt habes apud Eustath. Affertur verò ex Plat. De leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μεταπεπηδημένα pro Hoc vel illo modo commutata. | Sed ἔνθα interdum & motus signif. habet: vt Il. β, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήαται, αἱ δέ τ' ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἔνθ' ἢ ἔνθα exponitur etiam Hinc aut illinc, vt Il. ε. | Item ἔνθα (vt Latinè Ibi) pro Tum. Il. α, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ, Quo tempore, Quo facto, Bud.

Ἐνθάδε, Hic, Huc. Od. α, ἐνθάδ' ἔνυμα ζει ἄλοχον, hic. Odyss. ο, — ἐνθάδ' ἱκάνω, Huc venio. Annotatur autem & ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδ' αὐτοῦ, vacante αὐτοῦ. Vsus est autem huius aduerbii & in prosa: ET τοῦ Ἐνθαδὶ quoque, Atticè. vt Aristoph. ἥδη μὲν νῦν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δὲ, hic autem, apud eundem. HINC Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc est, Seu qui est de hoc loco. eo sensu quo dicitur Gall. *Qui est d'ici*. quod sonat ad verbû, Qui hinc est. Vnde ab Hesychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, ET Ἐνθένδε, Hinc, Illinc. Demosth. 146, καὶ παρέστηκεν ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro Ab vna parte, Ab altera parte. Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρχει τῆς τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίας. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, pro In spinæ latus vtrunque. Et ἐνθένδε ποθὲν pro Hinc fere. vt Budæus interpretatur apud Platonem Sympoſio, ἐνθένδε ποθὲν ἀρξάμενος.

ENTAYΘA, idê quod ἔνθα, Hic: sed vsitatius illud in prosa quàm hoc. Sed & pro Huc, vt ἔνθα. Plato Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦλθε. Isocr. ἐνταῦθα προελήλυθε τὰ πράγματα, Huc res tandem reciderût, vel Eò res euaserût. Item pro Istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed & cum genitiuo sæpe significans vel In loco, vel Ad locum: vt apud Plat. De rep. lib. 1, ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, In hac es ætate. Et apud eûdem, ὅσοι ἐνταῦθα ἥκουσι ἡλικίας, Qui ad hâc peruenerunt ætatem seu processerunt. Vel per aduerbium itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur & per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. Demosth. cum genit. itidem, pag. 217, καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἦν τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus iniurius seu insoles fuit. q. d. (ad verbum) Non hîc insolentiæ constitit. id est in hoc insolentiæ loco seu gradu. Plutar. in Rom. ἐνταῦθα προῆλθε δυνάμεως. | Ἐνταῦθα pro Tum (sicut & ἔνθα) apud Thuc. Ita & Hîc Lat.

Ἐνταυθοῖ, Hic. vt κατακείσομαι ἐνταυθοῖ, Plato. Et Aristophanes Nubibus, ἐνταυθοῖ μενεῖς. Sed & Pro Huc: vt idem in Pluto, ὅτι μ' ἐνταυθοῖ μετεπέμψατε, huc me accersetis. Sic Plato Apol. ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ.

Ἐντεῦθεν, Hinc, ἔνθεν. Item Inde. vt τὸ ἐντεῦθεν αὖ κατίδωμεν, Aristot. pro Quid hinc consequatur. Apud Demosthenem autem & pro Hinc significante Ex hoc tempore, seu Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in significatione dicitur frequêtius CVM articulo Τοὐντεῦθεν. Quibus addit Bud. sumi & pro Hic, afferens ex Gregorio, τῇ ἐντεῦθεν ῥᾳστώνῃ μετρῶντες τὸ ἀδιάφορον, id est (inquit) Præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ἐδίδαξαν, &c. Sic (inquit) ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, sicut τῇδε & ἐντεῦθεν. ET Ἐντευθενὶ Aristophan. pro eodem.

ἙΝΕΚΑ, ET Εἵνεκα poeticè, Propter. Redditur sæpe & per ablatiuos Causa ac Gratia: quibus similem constructionem habet cum genitiuo. Iliad. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος. Ibidem, Ὡς δ' τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἐκηβόλος ἄλγεα τεῦχε, Propter hoc, Idcirco, Huius rei causa. Iliad. β, Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης, ob puellam. Rursus lib. α, — οὐδέ τί πω γε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μάχεσθαι, Propter me, vel Mei causa seu gratia. Aut etiam, Mea causa: Seu, In gratiam meam. Hic enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur & τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eustathius. Vtrunque ἐκ τοῦ παραλλήλου posuit Phocylides, quum dixit, — λυγρῆς χάριν εἵνεκα φρενός. Est autem in prosa quoque frequentissimo in vsu ἕνεκα. (nam εἵνεκα poeticum esse dixi) Demosthenes Philippicôn 1, ἕνεκα τοῦ ἕνεκα τούτου λέγω. Idem Pro corona, τίνος ἕνεκα βούλεται, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβε; Idem, οὐκ ἔχθρας, ἢ φιλοτιμίας ἕνεκα. Æschines in Ctesiphontem, ὡς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de causis. | Ἕνεκα τούτου, Propter hoc interdum pro Ad vitandum hoc. vt Odyss. ω, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', Ad vitandos rubos, id est, Ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων, Aristoteles De animalibus lib. 9, pro Ne bestiæ subeant. | De τὸ οὗ ἕνεκα apud Aristotelem, vide Budæum pag. 130. | Ἕνεκα interdum subaudiri cum genitiuo, annotant scholiastæ Homeri: in illo tamen loco Iliad. α, quem primum citaui, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, &c. non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum ex sequentibus. Subauditur autem & in prosa interdum.

Ἕνεκα alicubi aliam interpretationem requirit. vt Xenophon Pædiæ 3, ἀλλ' ἄπιτε ὑμῶν ἐκείνου ἕνεκα ὅποι τὸ ἐμὸν μέρος ... Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere. Arrianus lib. 6, ἀπίτε γὰρ ὑμεῖς ἁπάντες ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Vide Budæum pag. 985. Addo tamen iis quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem locum cæterósque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, (eundem tamen sensum habentis) veluti si interpretemur ita illum Arriani locum, Nec enim per me stat (vel stabit) quominus abeatis quocunque visum fuerit. Sed & hæc interpretatio aptissima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet.

Ἕνεκεν pro ἕνεκα. Demosth. Pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Οὕνεκα ET Τοὕνεκα, ex οὗ ἕνεκα & τοῦ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia. vt Iliad. α, ὀλέκοντο δὲ λαοί Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης, Quia, vel Ideo quòd, &c. Et Odyss. ε, Οὕνεκα μ' αὐτὴ ἄνωγε. At Τοὕνεκα pro τοῦ ἕνεκα (accipiendo τοῦ pro τούτου) quapropter, Idcirco. Vel, Hanc ob rem, (seu Quam ob rem) Huius rei causa. vt Iliad. α, Τοὕνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει. Et lib. ι, αἴ κεν τι ἀμείνονες ὦσι ἀοιδάων Τοὕνεκα καί τι βροτοῖσι θεοὶ ἐχθαίρουσιν ἁπάντων, Ideóque. Vel, Ac idcirco, Aut, Ac propterea. Hesiodus autem vtrique simul locum dedit, priorem τῷ οὕνεκα, posteriorem τῷ τοὕνεκα, in Theogonia, vbi canit, Τοὕνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι. Id est, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum cui fit iniuria. Hunc enim esse puto loci istius sensum: non ignorans alioqui, si τελεῦσι in coniunctiuum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumptum iri. Affertur & Τοὕνεκα interrogatiuum, Τοὕνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? | Οὕνεκα tamen interdum & pro τοὕνεκα ponitur, id est τούτου ἕνεκα. vt Iliad. ι, Ἡ δ' ἄπ' ... τι καὶ ἄρηος οὕνεκα ... id est διὰ τοῦτο, inquit Eustathius. Potest tamen eodem sensu resolui & in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cuius rei Causa, Quam ob causam. | Genitiuo autem iunxit οὕνεκα Aristophanes, dicens γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. | Sophocles pro οὕνεκα significante Quia, dixit ὁθ' οὕνεκα, in Aiace, — ἐπαλλαγήσεσθ' ... οὕνεκ' αὖ τι συλκατιζόμην κακά.

Οὕνεκεν ET Τοὕνεκεν inueniuntur etiam pro οὕνεκα &

[illegible] ἕνεκα pro ἕνεκα.

ΕΝΝΕ'Α, Nouem. vt ἐννέα χήνας, Il. β. Et Odyss. λ, de Tityo, – ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Virgil. Æneid. 6, – per tota nouem cui iugera corpus Porrigitur. Plut. in Quæst. Rom. ἢ ὅτι τὴν ἀρχὴν [illegible] ἐννέα, [illegible] τὸς ἐστὶ περάζοντες.

[illegible], Nonusdecimus. AT Ἐννεακαιδεκαταῖ[illegible] die proueniens, in v. l.

[illegible] nominibus quàm numeralibus: vt [illegible] item ἐνναετής & ἐννάετες, Hesiod. vide [illegible] sed ab hoc ἐνναέτηρος deducitur & [illegible] ue & ἐνναετηρεὶς pro eodem. ET Ἐν[illegible], pro Per nouem dies, Il. α.

[illegible] onus. Ab Homero vnico ν scribi[illegible] μήτηρ ἐνάτη [illegible]. Sic ab He[illegible] ἐνάτη τε. Fuerunt autem qui verio[illegible] hanc scripturam cum vnico ν, sicut à [illegible] bet duplex τ, dicitur τέταρτος vnico τ. [illegible] ἔνατος quasi νέατος dici putarunt, id est [illegible] vtpote qui sit decimus vna monade ex [illegible] μονάδι δέκατος ὤν, inquit Eust. Quod [illegible] inimè probo, quum ipsi primitiuo [illegible] is respiciēdum est) conuenire non po[illegible] rmo, me, dum scripta olim exempla[illegible] phicis conferrē, vtplurimum ἔνατος v[illegible] etiam solutæ orationis scriptores re[illegible] ἔννατα vel τὰ ἔνατα, vnico ν, Nouen[illegible] eriæ. Bud. ex Isæo 66, vbi vnico ν scribi [illegible] e 81, vbi cum νν habetur. Apud Poll. [illegible] τ ἔννατα, vbi & τρίτα eadem forma di[illegible] c Ἐνναταῖος seu Ἐναταῖος, q. d. Nonanus, [illegible] t nouem dies. Thuc. [illegible]. Et ἐνναταίας πυρετὸς, Gal. Cuius iam [illegible]

[illegible] quod ἔννατος, Iliad. β, Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι [illegible] Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. SIC Ἐννάς pro [illegible] numerus. (vt à δέκα dicitur δεκάς, dena[illegible] Nonarius [illegible]) Hesiodo autem ἐννάς Nona mensis dies: [illegible] Tertia nona, Tzetzi & aliis [illegible]. ET [illegible] (itidem pro ἐννάκις) Nouies.

[illegible] Nonarius numerus, in quibusdam lex. ET Ἐν[illegible], Nonarius, item pro Nonarius. ET Ἐννάκις, Nouies. VNDE Ἐννακισχίλιοι, (VEL Ἐννεακισχίλιοι, vt quidam habent, tanquam ab ἐννάκις) Nouies mille, Nouem millia.

ET Ἐννεάχιλοι apud Hom. pro eodem, Il. ε.

¶ Ἐνενήκοντα, Nonaginta. ET Ἐνενηκοστὸς, Nonagesimus. ITEM Ἐννακόσιοι, Nongenti.

ΕΝΟ'ΘΩ, F. ὄσω, Quatio, Concutio, Cōmoueo, Agito. Quod thema ponūt grammatici ab eo deducentes quæ sequuntur, exemplum tamē vsus eius nullum afferentes. Hesychius autem habet & ἐνοσίζω, quod exponit ὀδυνάω. ET Ἔνοσις idē explicat κίνησις, Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσίζω & ἔνοσις vnico ν, non gemino, vt apud eum: quòd librarii errori id imputē: q & ἐννοσίχθων ibidem scripsit, quū alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, & hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed & quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in isto Hesiodi loco, in Theog. – ἔνοσις δ' ἀ[illegible] ἵκανεν. Et in isto quoque ibidem, – ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα. Fateor tamen, in ἐννοσίγαιος inueniri geminatum ν, sed ita vt alterum pro ascititio habeatur, ad fulciendum metrum.

C. Ἐνοσίγαιος, Quatiens terram, Concussor terræ, Neptuni epithetum, [illegible] ἐνοσίαν τὴν γῆν, idque (secundū quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν. Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος. Interdum verò nō præfixo nomine proprio, vt Il. θ, – ἐνοσίγαι' εὐρυσθενές. Hesiod. – καὶ ταύριος ἐννοσίγαιος. De geminatione autem literæ ν hac in voce, modo dictum fuit.

C. Ἐνοσίχθων, idem, [illegible] τὸ ἐνοσίαν τὴν χθόνα. Odyss. γ, Ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. SED & Σεισίχθων AC Γαιήοχος eodem sensu idem Neptunus cognominatus fuit.

C. Ἐνοσίφυλλος ET Εἰνοσίφυλλος, (atque hoc potius quàm illud) Quatiens seu agitans frondes, vento videlicet flāte, Seu in quo frondes agitantur. De mōte dicitur ab Homero, Il. β, – καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Ex consequente autē intelligi putatur, vel Frondosas arbores habēs, vel Vēto expositus, vtpote celsus.

ΕΞΗ͂Σ, Deinceps, Ordine, Serie perpetua. Interdum & Gradatim. Thucydides in præf. lib. 1, γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnūquam ὁ ἑξῆς, Qui ordine sequitur, Qui ordine proximus est. Sed exponitur & simpliciter, Sequēs, Proximus. Sic in v. Lex Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει, Sequente anno: & τῇ ἑξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex cap. 15 Act. Apost. Die sequenti. Ex Plat. autē De leg. τὸν ἑξῆς τόπον, proximum quenque locum. Ibidē τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro τὸ ἑξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod sequitur viæ, Quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, Tres perpetuos dies.

Ἑξῆς, cum genit. vt ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Aristoph. Proximum à Plutone locum. Aristot. De mūdo, ἡ δὲ σύμπασα τῆς ὑγρᾶς φύσεως ἑξῆς αὖ ἐστι τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, Proxima sit, vel Finitima sit aëriæ naturæ. Et cum datiuo: ibidem ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab argeste deinceps spirat. Philo De mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ, καλεῖται βορέας, Qui proximè sequitur cæcian.

AT Ἑξείης Hom. cæterique poetæ dicunt (pleonasmo diphthongi ει) pro Ordine. Iliad. ψ. Ἑξείης δ' ἵζοντο.

C. Ἐφεξῆς idem quod ἑξῆς. Iungiturq; itidem genitiuo interdum, vel datiuo. ἐφεξῆς δ' αὐτῶν, Gal. Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Aristot. A Budæo ἐφεξῆς exponitur Deinceps, itē Consequenter.

ΕΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, Festum, Festus dies, Solennis dies. Itē Celebritas, hoc est Dies celebris, Bud. ex Quintil. Od. φ, Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. At lib. υ, ἑορτὴ nō addito genitiuo, – ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Thucydides 1, νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem 2, τὸ θεῶν ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείου τὴν ἑορτήν. Apud eundem ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτή, in Alex. Sic ἡ τῶν [illegible] καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτή, Dem. Phil. 1. ‖ Ἑορτή, interdum simpliciter Feriæ, vt quū dicit Theocritus pigris semper esse ἑορτάν. (sed ἑορτὰ ille habet Doricè) Quò pertinet iste Thucydidis locus lib. 1, καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic à Plut. ἀπραγία & ἑορτὴ opponuntur. Non dubito autem quin posterior sit hæc signif. & orta ex feriis quæ diē festum cōsequebantur. vnde Eustath. in illum locum Od. φ, ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ' ἀλλὰ ἕκηλοι &c. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐνδιδούσης. Voluerunt autem deriuari ἑορτὴ ab ἔρω, quia omnes αὐτῆς ἔρωσιν: at verò alii (vt habet index in Eustathiū) [illegible] τὸ δι' αὐτῆς ἐᾶν (id est ἀγαθὰ) ὀρνύσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ET Ὀρτὴ, Ionicè, eadem signif. ITEM Ἔροτις, Æolicè per metathesin, vt ibidem habetur.

Ἑόρτιος, ου, ὁ & ἡ, Ad festem pertinēs, Solennis, ἑόρτιον δῶρον, Solenne donum, ex Naz.

C. Ἀνέορτος, Non festus, vt ἀνέορτος ἡμέρα. Et ἀνέορτος [illegible] ex Naz. pro Festi celebritatem non habens. Bud. ex eodem, καὶ δεῖ πᾶσαν ἑορτὴν ἀνέορτον εἶναι καὶ μεστὴν κατηφείας, Vbi interpr. Diem non celebratum, vel Non hilariter transactum.

C. Μεθέορτος ἡμέρα, Dies sequens festum. Bud.

C. Προεόρτιος, ου, ὁ & ἡ, Festum præcedens. vt προεόρτιος κάθαρσις & προεόρτιος εὐφροσύνη, Naz.

Ἑορτάζω, Festum celebro. Plut. νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει. HINC Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur, seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, Res ad festum instructæ, in v. l. ET Ἑορταστικός, Ad festi celebrationem pertinens, Solēnis, ex Plat. ITEM comp. Ἀνεορτάζω, pro ἑορτάζω: ET Συνεορτάζω. Vnà festum celebro. VNDE Συνεορταστής, Qui festum vnà celebrat, ex Plat.

ΕΠΕΙ', Postquam, Ex quo. Od. α, in principio, – ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. id est ἀφ' οὗ, inquit Eustathius. Ex quo tempore Troiam euertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Troiæ. (Ferri verò & hic potest aduerb. Postquam.) Et Odyss. π, οὐ σέ τ' ἔγωγ' Ὀδυσῆα [illegible] ἐπεὶ φίλης [illegible]. Et cū ἂν, pro Postquam, Quum, (vt ἐπεὰν &c.) Il. ζ, ἐπεὶ ἄν σύγε πάτρην ἐπέλθῃς. Sic Iliad. ι, – ἐπεὶ ἂν μάλα [illegible]. Itidem in

soluta oratione, vt Athen. ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο. Plut. ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ φίλος. Interdum cum τάχιστα & cum θᾶττον, de quo vsu dicetur paulo pòst in Ἐπειδή. Et cum infinit. ex Herodoto, ἐπεὶ δὲ τρίας περιαγαγεῖν τοὺς Ἕλληνας. SED Ἐπὴν sæpe dicitur pro illo ἐπεὶ ἄν. Diosc. ἐπὴν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Aphrod. ἐπὴν δὲ θυρεὸς αἰτιωχθῇ. DICITVR etiam Ἐπεὶ οὖν, vacante οὖν. vt Il. ι, Αὐτ' ἐπεὶ οὖν ἵκαμεν &c. ET Ἐπειδὴ vacante itidem δὴ, sed iuncto per compos. vt Iliad. α, – ἐπειδὴ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. In prosa autem iungitur & aliis aduerbiis: vt Xen. Hell. 3, ἐπειδὴ δῆλος ἐγένετο. Et alibi, ἐπειδὴ τάχιστα, quo vtitur & Demosth. At Latini non dicunt ad verbum Postquam citò, nec Quũ citò, aut Quum citissimè, sed Quum primùm, aut certè Simulatque. Sciendum est porro & ἐπεὶ per se eundẽ vsum interdum præstare. dicitur enim à Xen. ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον: ab Aristot. Polit. 135, ἐπεὶ θᾶττον. Sed iũgunt & infinitiuo, dicentes ἐπειδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπειδὴ ἤκουσαν. Cuius cõstruct. exẽpla vide apud B. p. 1044. Nõnũquã verò particulã ἂν addunt: VNDE est Ἐπειδάν, pro ἐπειδὴ ἄν. (vt suprà ἐπὴν pro ἐπεὶ ἄν) habet autem eandẽ signif. sed coniunctiuo iungi solet. Demosth. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρή, Postquam posueritis, vel Quum posueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι & pro Quum vidissent: de quo vsu lege Budæum pag. 946. INTERDVM & Ἐπείτε, ITEM, Ἐπεί τι pro Postquam. quorum vtrunque non infrequens Pausaniæ. Et ἐπεί τε γὰρ τάχιστα, pro ἐπεὶ γὰρ τάχιστα. in v. l.

Ἐπεί, Quandoquidem, Quoniam. Aut etiam Postquam, hic quoque: nam & ipsum alicubi hanc quoque significationem habere comperitur. Itidem verò & Gall. *Puisque* vtrunque declarat: ita tamen vt pro Postquam temporis aduerbio ferè præfigatur particula *de*, & dicatur *Depuisque*. Hom. Iliad. β, – ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Idem Odyss. υ, v. 156, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Idem alibi, – ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato in Apol. ἐπεὶ καὶ τοῦτο γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. Idem De rep. 1, πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν. ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. Sed & cũ infinitiuo ex Xenophonte annotat Bud. ita scribente, θαυμάζω δὲ εἴ τινα φανερὸν αὐτοῖς δεῖ ὅτι ταῦτα οὐ δυνατὸν ἀνθρώποις εὑρεῖν. ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Sed ego minimè cum Budæo crediderim ἐπεὶ ad hunc infinitiuũ immediatè ferri, sed ad verbũ indicatiui modi subauditũ. ‖Ἐπεὶ pro Alioqui, vel Sin minus. itẽ Quod nisi ita esset: vt exemplis aliquot abundè docet idem p. 991 & 993.

- ἘΠΕΊΓΩ, Fut. ξω, Vrgeo, Impello. Odyss. λ, καλλείπομεν ἡμεῖς ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. Od. τ, Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. lib. 2, ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ἄρξαι χεῖρας ἀντείνειν. Et sine infinitiuo apud eũdem Herodian. lib. 1, προσαγγελθὲν ὅτι καὶ μᾶλλον ἐπείγοιεν. Idem lib. 4, εἴτι ἐπεῖγον εἴη, δηλοῦν, siquid magis vrgens, maioris momenti. ‖Ἐπείγειν dicitur etiam qui fugientem vrget & persequitur, qui fugientis ceruicibus incumbit. Il. κ, de duobus canibus in venationibus exercitatis. Ἠὲ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς. ‖Itẽ Festino, Propero, Maturo. Idem Herodian. lib. 4, τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἠπειγεν. Iter properare dicit Tacitus: Festinare fugam & Maturare fugã Virg. Idẽ Herod. l. 3, τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος. Properare mortem eo significatu dicit Tacitus. Legitur apud eundem Herodian. lib. 5, μεγαλοπρεπῶς δὲ τὰ σχήματα ἐπειγόντων. quo sensu Horat. dicit Esseda festinant. Volunt autem huic ἐπείγω affinitatem esse cum τὸ εἴκειν, vt ἐπείκειν sit εἴκειν τινὰ ἑκὼν ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ἐπείγομαι, Vrgeor, Impellor. Od. γ, de naui, Σὺν χερμαδίοισι γὰρ ἐπείγετο χερσὶ ἐρετάων. Od. ο, itidem de naui, – ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Il. λ, – θάμεες περὶ ὀξυόεντες ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Dicitur etiam ἐπείγεσθαι ὑπὸ χρείας, Il. ι. Herodian. lib. 4, ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς χρείας, Quum vrgeretur desidendi necessitate. ‖Item Festino, Propero, Festino gradu contendo. Il. ζ, Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός, Festinet autem etiam ipse. Herodot. ἢν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιήσασθαι, Si pugnam naualem committere non festines, Si pugnam naualem non properes aut matures. Thucyd. lib. 3, ναῦς δὲ οὔσας τῆς προτέρας ἐπειγομένης, festinãte, de naui. nisi passiuè intelligere malis, Festinis seu citis remis impulsa. Eodem lib. ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπὶ τοῦτο ἄφνω, si properassent. Et l. 1, καὶ τίσι πιστεύσαντας [χρὴ] ἀπερισκέπτως ἐπειχθῆναι, & quo fretis vel subnixis nobis properandum. Herod. lib. 6, εἰς τὰ ἴδια μᾶλλον ἠπείγετο. Dicitur quoque ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, & ἐπὶ τοῦτο, Festino & propero eam rem, seu sedulò incumbo. Et ἐπείγομαι τὴν ὁδόν, Accelero & festino gradu contendo. Aliquando additur infinitiuus vel genit. eius rei quæ (seu ad quam) properatur. Il. ζ, – ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι. Odyss. α, Ἀλλά γε νῦν ἐπιμεῖναι, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. Il. τ, – αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὐτόθι τεῖος, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος. In quibus genitiuis Eust. subintelligit ἐπί. Apud eundẽ Hom. Iliad. ψ, dicitur ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, festino & citato cursu de victoria contendentes. In illo autem Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, vel intelligitur coaguli quasi rei animatæ festinatio, vel (legendo ἐπειγόμενον, vt quidam antiqui) ipsius lactis coactio: vt ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro cogi & in caseum comprimi ὑπὸ τοῦ κινοῦντος. ‖Ἐπείγομαι signif. actiua, pro ἐπείγω, Vrgeo, Incumbo. Il. ι, Ἀνέμω δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον Ἐλθόντ' ἐξαπίνης. Ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας, id est ἐπειγόντων καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων, vt scholiorum breuium autor exponit. suprà autẽ pass. signif. de naui dixit ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. ‖Item Festino, Propero, Maturo. Thucyd. lib. 8, ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, Quum nauigationem properarent seu maturarent. Idẽ l. 6, τῇ καθ' αὑτοὺς ἐπιχειρήσει ἐπειγόμενοι.

Ἐπειγωλή, ῆς, ἡ, Studium, Assidua, velut properãtis, rei alicuius maturatio. σπουδή, Etymol.

Ἐπειγεύς, έως, Qui summo studio rem aliquã properat & vrget. Est nomen proprium apud Homerum ab hoc ἐπείγω, vt à σπέρχομαι σπερχεύς.

Ἔπειξις, εως, ἡ, Festinatio, Properatio. Herodianus lib. 8, ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως, omni studio iter properantes.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, Instigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium solicitat & inhortatur, Qui & ipse festinat & alium sedulò vrget. ὁ κατεπείγων, vt Suid. illud Pisidis exponit, ἔπωσεν ὥσπερ τοὺς ἐπείκτας ἀγγέλους ὡς συλλαμβανομένους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. ‖Ἐπείκτης eidem Suidæ dicitur etiam ὁ τὴν καθ' ἡμέραν ἀπαιτῶν.

CATA Tεπείγω, Vrgeo, Adurgeo. Il. ψ, Achilles quum eos qui cursu certarant, præmiis affecisset, dicit Nestori dare se ei phialam, etiamsi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, id est senectus eum vrgeat & premat, seu ei incumbat. Demosth. contra Apatur. οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè vrgebãt. Polyb. ὅταν τὰ τῆς ἀπορίας κατεπείγῃ, quũ necessitas & inopia vrget, B. interpr. Thucyd. lib. 1, ξυνέβαινε τελευτήσαντος καὶ ξυμμαχίαν ἀναλαβεῖν πρὸς τὸν Περδίκκαν, ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ καιρός, quòd Potidæa eos vrgebat & maturare cogebat, Eis instabat. Isocr. ἐὰν κατεπείγῃ, Si res vrgeat. Vnde in particip. τὸ κατεπεῖγον, negotium vrgens. Luc. πάλαι τοι σε ταμίζω, ὅπως ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι. Isocr. τὰ μάλιστα κατεπείγοντα, primo quoque tempore agenda. Et apud Plutar. Pericle, τὰ κατεπείγοντα ἔργα. Isocrates verò in Pan. dixit ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ χρόνῳ περιττόν, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐ κατεπείγοντα, pro Quæ dicere necesse non est, Quæ vt dicantur non opus est. ad verbum, Quæ vt dicatur nõ vrgent. ‖Κατεπείγω exponitur etiã Instigo, Incito, Stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν, Honoris eum amor stimulabat. ‖Κατεπείγω, Festino, Propero, Maturo, Accelero. vt ἐπείγω. Plut. κατέπειξε τὴν μάχην. ‖Κατεπείγομαι, Festino, Propero, neutr. Greg. κατεπειγόμενοι ἀλλήλων, Certatim festinantes, Inuicem se trudentes ob festinationem. Bud. interpr. ‖Item Studiosus sum. Bud. ex Polyb. 5, ἐδεινοπάθουν τε καὶ λίαν αὐτὴν τῶν ἵππων κινεῖσθαι ἄγειν καὶ συμβάλλειν. οὕτω γὰρ ὁ νεῦ βασιλεὺς κατεπείγεται.

præpos. quæ prout huic vel illi casui iũgitur, A hanc vel illam signific. habet. Ἐπὶ cum genit. Super. Hom. Od. τ. v. 94. Εὐμωλόμεν φέρε δὴ δίφρον ... Idem ... ἐπ' αὐχένος κεφαλῇ ... Ari-stoph. ... τὰ χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Idem, ἐπὶ ξύλου καθήμενος. vt ἐπὶ χοίνικος μὴ ... Plut. Super chœnice non sedendum, vel Chœnici non insidendum. Et ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, Pæd. 4. ... Gall. quidem est Frapper sur la teste, ... Lat. super) dicitur tamē Lat. Cædere in ma... Interdum verò, οἱ ἐπὶ cum genit. id signifi- B cat quod Gallis, superintendent, Lat. autem Præfectus. vt Act. Apost. cap. 8, ὃ ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, qui præerat vniuersæ illius gazæ, id est vniuersis illius thesauris. Sic Gall. superintendent des affaires. Curtium autem ita vsum esse docet Bud. p. 489. Idem præpos. Super ... ἀπορρήτων interpret. A secretis: & οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, Ab epistolis. (sicut etiam dicitur A cyathis, ὁ ἐπὶ ταῖς κύλιξι) affertur & ex Polybio in v. lex. Λεόντιος C δ' ἐπὶ τῶν πελταστῶν, Μεγαλέας δ' ἐπὶ τοῦ γραμματείου. Et Ἀλέξανδρος δ' ἐπὶ τῆς θεραπείας. (vbi ἐπὶ significare officium annotatur.) Huiusmodi est & ἐπὶ τῶν φορικῶν καθεστώς. Lucianus autem vsus est hac construct. in eadem signif. cum verbo παιδεύω: vbi dicit Iupiter Ganymedi, ἐπὶ τοῦ νέκταρος τάξεις: quod Bud. vertit Eris à cyathis. Talē esse vsum huius præpositionis existimo & apud Demosth. vbi dicit ... ἐπὶ τῶν ... Vt item Lat. Super cum ablat. ponitur interdum pro De, sic & ἐπὶ, quod cum genit. sæpe est Super, interdum sonat & De. vt ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγει τις δῆς, apud Plat. Char- D mide. Sic ἐπὶ πόλεων λέγεται, de vrbibus dicitur. ‖ Ἐπὶ, Coram, Apud, vt ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc. Coram tot testibus. pro quo & ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ἐν. Plato De leg. lib. 12, ὄντων τῶν χορῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, coram iisdem iudicibus. Sic Luc. γράψομαί σε ... ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, vel potius Apud Rhadamanthem te accusabo. Sic autem vicissim dicitur ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ ... vide Bud. p. 15. Signif. autē Apud & in alio genere loquendi quod Bud. prætermisit, videlicet quum dicitur ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, pro Apud se E considerare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Pæd. 1. ‖ Ἐπὶ, In. vt initio Olynth. 1, ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γιγνομένην τῇ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι. nam per ἐν dicit quod dixerat per ἐπί. (Tale est ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα. vbi tamen aliqui interpr. Per multa, vel Multis.) Dicitur etiā aliquis ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione esse. Sic autem ἐπὶ pro ἐν videtur sumi in ἐπὶ λογισμοῦ εἶναι, Rationis compotem esse, vt sit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. vide Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis, vel Verbis tenus F apud Thuc. (quum alioqui ἐπὶ λέξεως sit Ad verbũ. quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος, quod redditur aduerbio Nominatim) Sed plerunq; ἐπὶ ponitur pro In habente accus. seu pro Ad, vbi videlicet motus indicatur. Tūc autē censetur positus genit. pro accusat. vt Il. γ, in princ. Κλαγγὴ ... πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, pro Ὠκεανοῦ ῥοάς. Sic ἐπ' ἀπείρονα ... Il. α. Et Od. ο, ... ἐπὶ νηός. Et in Epigr. ... ἐπὶ γῆς φθίμενος. Herodot. ἐπὶ Συήνης φέρων. & ἐπ' Αἰγύπτου ῥέει, (vbi redditur etiā Versus.) Thuc. ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται. qualia plurima sunt. nō apud G hunc tantùm, sed & apud cæteros historicos. Est autem cum genit. οἴκου frequens hæc præpositio, itidem in motus signific. (vbi & Atticorum esse putatur) vt in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν, Herodot. & ἐπ' οἴκου ἀπεχώρησαν, Thuc. ‖ Ἐπὶ, Sub, quũ tempus significatur. vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου, Sub Alexandro, vt loquitur Fabius, id est tempore Alexādri. Tale est ἐπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate, Demosth. Et apud eundem passim ἐπὶ ἄρχοντος, adiecto ei' nomine. ‖ Ἐφ' ἑαυτοῦ, Per se, (vt dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere.) Thuc. 1, καὶ H ὅσοι ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκοῦσι. Apud eundem ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν exponitur καθ' ἑαυτούς. ‖ Ἐπὶ cum suo genit. vbi præfixus est genitiuo articulus, redditur nomine adiectiuo: vt τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, Bud. 772. ‖ Sed multo frequentius per aduerbium redditur, non præfixo articulo, vt ἐπ' εὐθείας ἑστάναι, Aristot. Directè stare. Vide in Εὐθύς. Sic ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου, vertitur aduerbio Sigillatim. Redditur verò & aliis modis, vbi ordinationis sign. habet: vt ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, Thuc. In structis ordinibus quaternûm nauium. Bud. autem apud Xenoph. οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συντεταγμένοι ἦσαν, interpr. Non minus densa erat acies quàm vt introrsus quinquageni essent armati. Vide eundem Bud. p. 631, de illo ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι: itémq; de ... ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. At de ἐπὶ κέρως ἄγειν & de ἐπὶ μετώπου ἰέναι (quæ huc & ipsa pertinent) lege eundem p. 375. Ἐπὶ cum suo genitiuo interdum aduerbio redditur. vt quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim. Tale est autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod B. vertit Sũmatiè percurrere, addens ἀνακεφαλαιώσασθαι ..., ex Demosth. 184. Sed & ἐπὶ στίχου apud Paus. exponit στιχηδόν, item κατὰ στίχον.

Ἐπὶ cum dativo, Super. Il. ..., Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Super terram. At Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τεῖχος ἑστᾶσιν ..., redditur potius per ablat. Super crepidine. Xenoph. autem dixit Pæd. 5, Κῦρος δὲ ἐφ' ἵππῳ, quum alibi dicat ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, sicut antea docui. Sed Lat. præpos. In potius hic vtũtur quàm præpos. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo, vel Insidere equo. Itidem verò ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, verti possit In terra lucē intuente. Significat & Super, eo ferè modo quo dicitur à Curtio Iuuenis super armamentariũ positus., Tale quid enim significare ἐπὶ puto in hoc versu Od. ε, Οὔρεα ἰδὲ καταλέγειν ἐπὶ κνημῶσιν ἰμόντα. Ἐπὶ, Vltra, vel Præter. Plutar. in Publ. ... ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. (Ideo autem hanc signif. subiungo illi, quòd itidem apud Latinos præpos. illa Super pro Præter seu Vltra interdum accipiatur) Ἐπὶ redditur Præter & in hoc Xen. loco, Pæd. 1, p. 4 ὅπως καὶ δεῖ ... μόνον ἔχοιεν [vel ἐσθίοιεν] ἐπὶ τῷ σίτῳ, sed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane. At Cicero dixit Adhibere nasturtium ad panem. ‖ Ἐπὶ rursus apud Homerum in signif. motus. vt Iliad. β, Βομβεῦσι ... πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. interpretor enim Prouolant ad flores, seu conuolant: ineptam esse existimās vulgatam interpr. Volant in floribus. Item Iliad. α, & Od. δ, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. pro Egrediebātur in littus maris. vt sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα. Cæterùm vult Eustathius in loco illo πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, esse antiptosin pro πέτονται ἐπ' ἄνθεα. vt Iliad. ν, ἦλθεν ἐπὶ Κρήτῃσι pro ἐπὶ Κρήτας: item ἦλθεν ἐπ' Ἀλφειῷ pro ἐπ' Ἀλφειόν: & alibi ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν pro ἐπὶ τὰς ναῦς. His inquam aliisque in locis antiptosin esse putat: sed vt in istis atque aliis nonnullis videri potest poeta antiptosi vsus esse vt metro inseruiret, non itidem certè & in illo datiuo ῥηγμῖνι, quum versus ῥηγμῖνα etiā admitteret. Sed hoc addo, in prosa quoque habere ἐπὶ datiuum pro accus. quum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν. si modò cũ B. apud Isocr. & Luc. vertamus Ad necē rapere. Idē verò apud Plut. ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι vertit Rei pœnæ capitalis. ‖ Ἐπὶ apud eundem poetam (vt omnes qui apud eum extant huius præpos. vsus cum hoc casu, ordine persequar) pro κατά, Aduersus. vt ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κατὰ Τρώων. Sic ἐπὶ σοὶ μεμαῶτι, & ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, & ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, & ἐπ' ἀλλήλοισι φορῆναι. Sed admoneo posse iungi atque adeo iungendam esse multis in locis præpos. verbo: vt hic Οἱ δὲ ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα. nec enim dubium est quin ἐπιφέρον ἀλλήλοισι commodius intelligatur. Idem & de isto loco dici potest ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Quid autem vetat & quin in modò citatis exemplis, & ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν, & ἐπιθορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Possumus autem in exemplũ huius vsus præpos. ἐπὶ cum datiuo pro κατά, afferre & titulum tragœdiæ Æschyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. nec enim dubium est quin sit pro κατὰ Θηβῶν, subaudito etiā participio στρατευσάντων, aut alio huiusmodi. Non ignoro tamē apud Eustathium legi ἐπὶ Θήβας, sed ab eo scriptum fuisse ἐπὶ Θήβαις suspicor. Sic verò & apud Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, & ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliáq; huiusmodi.

Ἐπὶ in prosa habet & aliam præpositionis Ad significationem apud vtrosque scriptores. ponitur enim interdum pro παρά, id est Apud vel Iuxta: sicut Ad. veluti quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ & ἐπὶ θαλάσσῃ à Thucydi-

de, pro παρὰ ποταμῷ & παρὰ θαλάσσῃ. (vnde & παραθαλάσσιος) Quale est apud eundem lib. 2, ἡ ἐπὶ Λοκροῖς νῆσος Ὀπουντίοις, pro Insula Locris finitima. At verò ἐπὶ θύρῃσιν apud Homerum & ἐπὶ θύραις apud Aristoph. significat In forib⁹: licet reddatur etiã Ad fores. | Itẽ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, ex Plat. epist. 8, vt Lat. Ad cõseruationem Siciliæ, pro Siciliæ conseruandæ causa. | In hoc autem Thucydidis loco, lib. 8, ἐπὶ δ᾽ οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, sic dici puto ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, vt Lat. dicimus aliquẽ ad hunc vel illum nuntiũ obstupuisse. Ita enim malo ᵹ ἐπὶ accipere pro Propter.

Habet verò itidem diuersas præpositionis In significationes. Ac primùm quod ad vulgatam attinet, ἐπὶ χθονὶ dixi paulo antè non solùm Super terram, sed etiã In terra, posse verti: sicut & ἐφ᾽ ἵππῳ apud Xen. In equo. Tale est autem apud Aristophanem Pluto, ἐπὶ τοῖς κεραμίοισι τοῖς καθημένοις. Et apud eundẽ ἐπὶ ταῖς θύραις, quod exposui In foribus. (potest verò reddi & Pro foribus) Sed & hæc exempla huius significationis afferũtur ex Isocr. ἐπὶ τοῖς οἰκοπέδοις μάλιστα διαλάμψας & ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ ἁλῶναι. Et ex Demosth. ἐπὶ ὥραις ἥκοντι: item ex Xenoph. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου ὑφορώμενος (vbi tamen propinquã mortem potius quàm præsentem significari puto.) Sed & ex Homero, ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. vbi tamen aliqui præpos. verbo iungere maluerunt. | Ἐπὶ iunctum datiuo ἀγαθῷ, aliisque huiusmodi, eadem præpos. In reddendum esse existimo. vt Pæd. 7, ἐπ᾽ ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic ἐπ᾽ ὠφελείᾳ apud Isocratem. & illis opposita, ἐπὶ κακῷ & ἐπὶ βλάβῃ, apud eundem. Sic enim Lat. In rem meam vel tuam, & In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ᾽ ἀγαθῷ possumus & datiuo solo reddere Latinè. ita enim Bono interdum poni cõstat. | Ἐπὶ denique, tũ etiam quum potestatis significationem habet, præpos. In reddi potest. Thuc. 1, καὶ νῦν ἐπὶ χρήμασιν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ τι ποιεῖν ἐστί. Sic Demosth. ἐφ᾽ ὑμῖν ἐστι, In vobis est, pro In vestra est potestate, In arbitrio vestro situm est. Quod etiã dicitur, Penes vos est. Autor Axiochi, ἐπὶ τῇ τύχῃ φερόμενος. Synes. ἀλλὰ τό γε δόγμα τὸ ἐπὶ τῷ μηδὲν εἶναι τὸ ἐφ᾽ ἡμῖν ἀγαθὸν ἢ κακόν. Vbi retinet Synes. philosophicum loquendi genus, quod attingit & Bud. p. 566. Dicitur etiam ἐπ᾽ ἐμοὶ ἐστι vel γέγονε πᾶν τοῦτο. vt Isocr. in epist. ad Timoth. τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοὶ γέγονεν. Sed dicunt item κεῖται τοῦτο ἐπ᾽ ἐμοί. Iungitur & verbo ποιεῖσθαι, estque ἐπί τινι ποιεῖσθαι, alicuius potestati permittere, apud Plut. in Amat. narr. Huc pertinet τό γε ἐφ᾽ ἡμῖν pro Quantum quidem in nobis fuit, Synes. Interdum verò additur infinit. εἶναι, vt apud Lys. καὶ τό γε ἐπ᾽ ἐκεῖνον εἶναι σέσωσαι. pro Quantum in eo fuit seruatus es. vt Xen. viceuersa dixit Hell. 3, τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquã autem & ὅσον huic loquendi generi adhibetur. vt ὅσον ἦν ἐπ᾽ ἐκείνῳ, ex Demosthene, pro Quantum in eo fuit. Sed affertur ὅσον ἐπὶ σοί, ex Luciano, pro Quantum ad te attinet. Sic certè accipitur ἐπὶ interdum & sine ὅσον. vt apud Synes. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν ἀπολώλαμεν, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς σαρκὸς ἰσχύϊ ζῶμεν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ, Propter. vt quum Cic. hæc Stoicorum verba, φθόνος, λύπη ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia, est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Xen. πάντα ποιεῖν ἐπὶ τοῦ κέρδους, Propter lucrum, vel Lucri causa. Sic ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. Propter paruos quæstus. Et ἐπὶ σοφίᾳ θαυμαζόμενος. Polyb. περιβόητοι παρὰ τοῖς Ἕλλησι ἦσαν ἐπ᾽ ἀρετῇ γεγόνασι. id est (Bud. interpr.) Celebres ob virtutem esse cœperũt: vel Famam virtutis assequuti sunt. Idem Pol. οἱ ἐπ᾽ ἀρετῇ διαδεξάμενοι αὐτὸν εὐνόως. Alicubi verò De locum hic habet: vt ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de causis, id est Magnas ob causas. Sic & apud Thuc. lib. 1, ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, non optima de causa se dimitti. | Aliquam verò cum hac signif. affinitatem habet ἐπὶ quũ conditionem declarat, seu pactum. (qua affinitate deceptos alicubi quosdã interpr. animaduerti) Thuc. 4, αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. X. Pæd. 3, ἐπὶ τούτοις ἔδοξε καὶ ἔλαβον πίστεις τὰ ὅπλα καταθέσθαι μὲν ἀμφοτέρους ἐπ᾽ ἀμφοῖν τῶν ξυνθηκῶν. id est His cõditionib⁹. Plut. Alcib. ἐπὶ τού-

τοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο. vbi obserua addi verbum συντίθεσθαι, sicut & in proximè præcedente Xenoph. loco. Huc pertinent ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις. quæ habes apud Bud. p. 976. Interdum verò præcedit ἐπὶ τούτῳ, sequitur ἐφ᾽ ᾧ, vel ἐφ᾽ ᾧτε, cum verbo infinitiui modi, aliquando verò & indicatiui. Plato Apol. ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι ἐφ᾽ ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, dimittimus te, sed ea tamen conditione (vel ea tamen lege) vt desinas &c. Apud Herodot. cum altera construct. ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς ἐφ᾽ ᾧτε ὑπ᾽ οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Sed interdum etiam ἐφ᾽ ᾧτε eandem signif. habet, non præcedente ἐπὶ τούτῳ. Menander apud Plut. in Consol. ad Apoll. εἰ γὰρ ἐγένου ἐφ᾽ ᾧ γε διατελεῖν δίδοντα χρὴ ἀεί, pro Si enim ea lege natus es vt perpetua felicitate fruaris. Et cum futuro indic. Thuc. 4, σφίσι τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι ἐφ᾽ ᾧ φυλακῇ τὸ μέτριον τηρήσονται. Alioqui ἐφ᾽ ᾧτε capitur pro Vt, sequente infinit. vt ἐφ᾽ ᾧτε πωλεῖν, Aristoph. Vt vendãt. Et ἐφ᾽ ᾧτε μαστιγοῦν eidẽ Aristoph. Apud Thuc. ἐφ᾽ ᾧ schol. aliquot locis exponit ὥστε & apud eundem ἐφ᾽ ᾧτε ἀξιοῦν, pro ἐπὶ τῷ ἀξιοῦν, Halicarnass. scribit esse eius idioma. Apud Synes. autem Budæus ἐφ᾽ ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν, reddit Quare Gennadium detulit. addens & interpr. hanc, Ita vt Gennadium deferret. Apud eundem Bud. vide & alia exempla huius ἐφ᾽ ᾧτε p. 954. quorum tamen maior pars illam conditionis significationem habere mihi videtur. Lege & de ἐπὶ ῥητοῖς ibidem. Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, videlicet quum ἐπὶ iungitur datiuo μισθῷ, aliisque nõnullis, conditionis itidem seu pacti significationem hac præpositione includi. vt Il. φ, Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Sic & in plur. ἐπὶ μισθοῖς apud Herodianum, lib. 1, τοὺς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐδέχετο. At in v. l. ἐπὶ μισθῷ apud Xenoph. redditur Pro mercede: nõ Pacta mercede, aut Proposita certa mercede, vt ego vertendũ censeo. Sic verò & cum datiuo δώροις seu δωρεαῖς. Hom. Il. κ, Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. Philo De vita M. l. 1, οἱ δ᾽ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς μεταπεμφθέντες.

Ἐπὶ, Post. vt ἐπὶ τούτοις apud Thuc. schol. exponit μετὰ ταῦτα. Sic apud Xen. habes cum alibi tum p. 70, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ, (pro quo & ἐκ τούτου.) Synes. καὶ ἄλλοτε ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ, παῖς ἐπ᾽ ἀνδρί, καὶ αὐτὸς ἐπὶ πολλοῖς φέρων ἀεί τι μεῖζον. | At verò Ioh. 4, v. 27, ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταί, istud ἐπὶ τούτῳ sonat potius Interea (& quod Gall. dicitur surcela. q. d. Super hoc: vel sur ces entrefaites) quàm Postea: multo verò minus Continuò, vt Vet. interpres reddit.

Ἐπὶ, De. Thuc. 2, λέγει ἐπ᾽ αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα. vbi videri possit ἐπ᾽ αὐτοῖς esse pro ἐπ᾽ αὐτῶν. nam ἐπὶ cum genitiuo hoc significare, antè docui: at ἐπὶ cum datiuo hac in signif. haud temere reperiri existimo. Possit verò aliquis fortasse & Super illis exponere, perinde videlicet acsi diceret Super illorum sepulchris.

Ἐπὶ pro Cum accipi à nonnullis in hoc Xenoph. loco, ὅπως κερδαίνωμεν μέντοι ἔχοντες ἐπὶ τοῦ σίτου, suprà docui: (quod vnicũ in v. l. exemplum signific. huius affertur) sed multo magis hanc interpret. conuenire existimo huic loco Homeri ex hymno in Mercur. — τίπτε ἄναξ Ἀπόλλων ἐπὶ βοῦς ἀγραύλους ἐπὶ δεῦρο κέλευθον, item isti Thucydidis (ac similibus) lib. 6, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu. Id est Habentem tantum exercitum. lib. 2, ὑποσχόμενος τὴν ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ᾽ αὐτῇ. Quale esse videtur apud Libanium, καὶ τὴν παρθένον αὐτῷ ἔδωκεν αὐτὸς γυναῖκα ἐπὶ προικί. Cum dote. Nisi quis malit ἐπὶ hic quoque pacti significationem habere, vt sit Pacta dote, vel Constituta dote. Sic verò & ἐπ᾽ ἐλπίδι quod in aliquibus Testamenti noui locis redditur In spe, & Ob spem, & Sub spe, videtur & Cum spe verti posse. Sic autem & Herodianus dixit l. 3. ἐφ᾽ ἑτέραις ἐλπίσι ἐλθεῖν. | Cæterùm quod de illo Thuc. loco, ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι dixi reddi etiã posse Habentem tantum exercitum, idem certè & de his Herodiani dicendum videtur: lib. 3, ἐπὶ μεγάλαις δεξιώσεσι τιμαῖς αὐτοῦ τιμώμενος: & lib. 4, τὰς ἐπὶ διαδοχαῖς παρὰ πατρὸς τε

tem apud Libanium ἐπὶ παισὶ δύο τελευ-τᾷ, Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem dativo in signif. temporis, vt ἐπ' ἤματι a-pud Hesiod. in Erg. circa principium, Vno die. Sic etiam apud Homerū Il. τ, – ἐπ' ἤματι δα-κρύσαι, Vno die, vel Per vnum diem. (Apoll. autem ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, accipit Vltra diem, seu Post diem: ideóque ad potius pertinet hoc exemplum.) Affertur ex Aristide alio sensu. nam hæc eius verba, τὰ ἐφ' ἡμέρᾳ γυμνάσια ἐκ ἀχθόμεθα, ἐπιτείνοντες: redduntur ita, Certaminum exercitationes nō diem de die producentes. At ego cre-diderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. In iis-dem ἐπὶ κυνὶ vertitur Tempore caniculæ.

Ἐπὶ sunt qui superuacaneum existiment in iis locis, qualis est hic Athenæi, vbi de Curio Romano scribit, ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον: & hic Synesii, ἀρκέσει δὲ ἐπὶ ἀλφίτοις, ἡδέσιν μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδέσιν δὲ ἐμπιεῖν: necnon i-ste eiusdem, τὰ δὲ μαγειρικὰ ἐπὶ χολῖσι ἀρχεῖ καὶ ἰσχάσιν. Bud. certè illum Athenæi vertit, Rapis viuebat, & Ra-pas semper esitabat pro pulmentario. Ego autem existimo, vel potius suspicor (nec enim ex tēpore quic-quam pronuntiare ausim) ἐπὶ in huiusmodi locis tale quid significare quale Intra, quum dicitur Intra legem epulari. vt si dicā Epulor intra cibos lege præscriptos, vel Intra cibos pauperibus etiam concessos.

Ἐπὶ CVM ACCVS. Ad, in motus signif. Aristophanis Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Idem, ἐπὶ τὸν Κέρβερον ἦλ-θες. Lucianus, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο. Plato epist. 7, ἔ-πεμψεν ἐπ' ἐμὲ τεσσάρων. Huc pertinet κλίνειν ἐπὶ δόρυ, vel ἐφ' ἡνίαν &c. item ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, vel περιάγειν. quæ vide in Δόρυ & Ἡνία. Item ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἑκάτερα, ἐπὶ τάδε, vide in singulis nominibus. Alicubi etiam cum verbis motum non signif. vt καθίζεσθαι ἐφ' ἑστίαν a-pud Thuc. vbi itidem seruari potest Ad. At verò in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, & in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque hu-iusmodi, non vtimur præpositione Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, aut Suæ potestatis face-re: de quibus vide in Ποιέω & in Ἐξουσία. ‖Ἐπὶ, Cō-tra, Aduersus. vt ἐπὶ τοὺς αἰτιασαμένους ἀπιέναι, Isocr. Et ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, Demosth. ‖Ἐπὶ, Super, Supra. vel Per, (vt dicitur Per mare & per terrā vagari) in his ἐπὶ πόντον ἀγρέτας. Hesiod. χαίρει νῦν ἐπὶ χθόνα πουλυβότει-ραν. Rursum Hom. Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοτρίων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε. Idem, ἴδμεν πλάζετ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Vbi verò non est verbum motus, redditur etiam Inter vel Apud: vt Odyss. ξ, Οὕτως ἦα ἐν πολέμῳ· νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν. ‖Ἐπὶ pro Vsque ad, ex Dione, τετάσθαι δὲ ἐπὶ θάλατταν. Cicero autem quod Aratus dixit ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰ-ξύν, vertit, Lumborum tenus à palma.

Ἐπὶ in signific. temporis. vt ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, & ἐφ' ὅσον χρόνον, Tandiu & Quandiu. pro quibus dicitur sæ-pius ἐπὶ τοσοῦτον & ἐφ' ὅσον, subaudi χρόνον. aut etiam acci-piendo illa neutraliter, vt quum dicitur ἐπὶ πολύ, ἐπὶ πλεῖον. De quibus ac similibus vide in ipsis nominibus. Sic & de ἐφ' ἡμέρας, in Ἡμέρα: & de ἐπὶ χρόνον, pro Ali-quādiu, in Χρόνος. Sed & ἐπὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, id est sub exortum auroræ, ex Thuc. affertur.

Ἐπὶ τρίς, Ter, vacante ἐπί. Act. Apost. c. 10, τοῦτο δὲ ἐγέ-νετο ἐπὶ τρίς. vt Gall. *Par trois fois* pro *Trois fois*.

Ἔπι pro ἐπί, in anastrophe: vt Iliad. α, – ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, sed cuius loco dicitur ἐφ' ᾧ. ‖Item Ἔπι, pro ἔπεστι, ab ἔπειμι vt ἔνι pro ἔνεστι &c.

¶Ἐπὶ sine casu, Desuper, Supernè. Apoll. Arg. 2, ἐπὶ δὲ λό-φοι ἐσσεύοντο. Sed in huiusmodi locis possunt nonnun-quam subaudiri genitiui.

ΕΠΕΚΕΙΝΑ, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, aduerb. & loci & tempo-ris. Interdum verò Illic, vt Pol. t. apud Herod. lib. 6, πρὸς ταῦτα Ἀρσάκης λέγεται τὸ γένος Παρθυαίων ἀποστῆναι τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους ἀποστῆσαι Μακεδόνων, illarū regionum bar-baris. Idem lib. 7, τά τε στρατόπεδα πάντα τὰ σὺν αὐτῷ, εἴ τε ἐπέ-κεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mor-tales. Idē lib. 4, πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι, καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλείας πάσης αὐτοῦ γεγενῆσθαι χορηγίας, cūctos illi⁹ regni mortales. Interdū Vltrà. Idē Herod. lib. 4, τὰ δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἔθνη, Μαυρούσιοι μὲν καὶ Νομάδες, Λίβυες τε τὰ παρὰ Ὠκεανὸν, Αἰγύπτιοι παραδέδονται· τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσοικοῦσι τοῖς Γέταις, Quæ verò vltra eas par-tes extendantur, vsque ad orientem. In qua significa-tione nonnunquam casus additur, & præpos. vim ob-tinet. Idem Herodian. lib. 1, οἱ ἐπέκεινα Τίγρητός τε καὶ Εὐφρά-του σατράπαι, Satrapæ trās Euphraten Tigrimque habi-tantes. Arrian. in 6, κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Cui oppositū EST Ἐπὶ τάδε, Citra: synonymū AVTEM ὑπερέκεινα, vt annotat Bud. Quò pertinet quod in vulg. lex. est, καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, & si ætas vigorē excesserit. Ibidem illud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημο-κρατίας ταῦτα, vertitur, Hæc sunt supra omnem democra-tiam. ‖Est verò etiam aduerbium temporis, vt dixi. Isocr. 147, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν εἰσέβαλον, id est Bud. interpr. Ante illud tempus, Ante huius cladis tempora, Retro actis temporibus. Idem Helen. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐ-πέκεινα χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, Ante bellum cum Troianis pro Helena recuperanda gestum. Vnde mox in redditione subiicit, μετ' ἐκεῖνον δὲ τὸν πόλεμον. &c.

ἘΠΙΚΟΥΡΟΣ, ὁ, καὶ ἡ, Qui oppugnatis au-xilio venit, Auxiliator: quē-admodum σύμμαχος, belli inferendi socius. Il. ζ, Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Hermipp. apud Athen. lib. 1, ἑκάστης πόλεως ὁ χώρας ἰδιώματα describēs, Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. Vnde Hellen. 7 a-pud Xenoph. quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum τεκμήριον affert ὡς ἐπικούρων ὁπότε δεηθεῖέν τινες, οὐ-δένας αἱροῦνται ἀντ' Ἀρκάδων. Plut. Pericle, ναῦν ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις προσφερομένων, Nauibus subsidium ferētibus Samiis. ‖Ἐπίκουροι apud Thucydidem lib. 6 pag. 216, dicuntur quos paulo antè δορυφόρους vocarat: ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις θεράπουσι τὰ ἐκεῖ ἀπολαβεῖν. sic etiā p. præcedēte, videlicet 215, ἐπικούρους schol. exponit φύλακας. vbi dicit τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, ἐς δὲ τοῖς ἐπικούροις ἀκριβές. ‖Ἐπί-κουρος generaliter accipitur pro quouis auxiliatore & opitulatore. Vt apud Euripidem Orestes patrem apud inferos agentem rogat, ἐπίκουρον μολεῖν τοῖς δεομένοις. Sic apud Thucydidem l. 3 dicitur, τὰς παλαιὰς ἀρετὰς de-bere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι. Apud Xenophōtem verò lib. 7 Pæd. de eunuchis dicitur, ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσ-δέονται. Apud eundem ἐπίκουρος ψύχους, ferēs auxilium & remedium contra frigus. De etymologia autem huius vocabuli vide in ἐπικουρέω. ‖Ἐπίκουροι Hesych. præter βοηθοὶ & σύμμαχοι, sunt etiam ἐπίσκοποι: item ἄλεξύλακες. ¶Ἐπίκουρος est etiam philosophi nomen qui summum bonū in voluptate collocabat. VNDE Ἐπι-κούρειος, Epicureus, Qui Epicurum sequitur. Item ad-iectiuè de re aliqua dictū, vt ἐπικούρειον δόγμα, apud Plu-tarchum. & ἐπικούρεια ἄσματα in Epigr.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, Auxilium. Isocr. Bus. τοῖς σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν. Xen. Hell. 6, ἐπικουρίας διαφόρους. Et ἐπι-κουρίαν ποιεῖσθαι apud Thucydidem lib. 1, pro Auxiliū ferre, βοηθεῖν. Apud eundem lib. 8, ἐπικουρίᾳ περιέσῳζει, Au-xiliaribus copiis incolumes reddiri. Auxilia etiam Lat. plur. num. appellant.

Ἐπικουρικός, ἡ, ὁ, Auxiliaris. Thucydides lib. 7, φθαρήσεσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης, ὡς ἀπὸ τῶν στρα-τευμάτων, Res eorum perituras, vt quæ magis auxiliari exercitu quàm militibus necessitate coactis starent. Et Ἐπικουρικόν n. gen. Auxilia, Auxiliares copiæ. Thucydi-des lib. 4, μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν.

Ἐπικούριος, ου, ὁ, Apollinis epitheton ab ope ferenda, Au-xiliaris.

Ἐπικουρέω, ῶ, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, pro-prie iis qui bello petuntur. Iliad. ε, de Amphio, ἀλλά ἑ μοῖρα Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας. Item generaliter. Opē fero, Auxilior, Auxilio venio. X. Pæd. 7, ἐγὼ δ' ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. Idē νόσοις ἐπικουρεῖν, di-xit, Morbis auxiliaria adhibere remedia. Vult autem Etymolog. præpos. ἐπὶ in hoc vocabulo significare τὸ δεῖν καὶ τὸ πρέπον, quoniā κούρους, hoc est iuuenes, decet

Digitized by Google

πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. VNDE Ἐπικούρησις, εως, ἡ, Opitulatio, Auxilium. Eurip. Androm. ἀρωγὴ ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium. ET C. Δυσεπικούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui difficulter auxilium ferri potest, Cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀπορία.

ἘΠΙΠΟΛῆΣ, In superficie, In summitate. Plut. De solert. anim. loquens de hirundinibus, λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι, ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, extremis pinnis aquæ superficiem contingunt. Galen. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphrodis. ἡ φλέψ ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος, in superficie cutis. Et τὸ ἐπιπολῆς, Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicuius. ἐπιφάνειαν alio nomine dicũt. Idẽ Probl. διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, sũma cutis seu sũma corporis pars. Citatur ex eodem κατ᾽ ἐπιπολῆς, per summas partes. (AT ἐξεπιπολῆς quo quidã vsi sunt, simile esse existimantes τῷ ἐξαίφνης, dicentes ἐξεπιπολῆς τῆς ταφῆς, Phrynichus ἄτοπον esse scribit: quemadmodum & apud Lucian. in Solœcista Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου, quum quidam diceret ἐξεπιπολῆς, ipse dixit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quasi deridens. Citatur tamen ex eodem Luc. de luctu, τὸ πρόσωπον ἐξεπιπολῆς αἱμάσσειν, faciem per summa laniare.) Exponitur etiam Suprà ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔσονται αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. Et ἐπιπολῆς πρός τι, est Editiorem & conspectiorem esse. VNDE Ἐπιπολαὶ Syracusis dicebatur pars ciuitatis editior & eminentior. Thuc. lib. 6, ἐὰν μὴ τῶν ἐπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι χωρίου ἀποκρήμνου τε & ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. Etymologiã verò paulo pòst his verbis subiungit, ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπιπρανές τέ ἐστι καὶ ἐπιφανὲς πᾶν ἔσω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπιπολαί. vbi ἐπιφανὲς εἶναι & ἐπιπολῆς εἶναι, quasi synonyma sunt. Itidem Bud. apud Aristot. lib. 9 De histor. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶ ἐπιπολῆς ἰδεῖν, interpr. Conspicua est omnibus & manifesta. Apud eundem ἐπιπολῆς ἰδεῖν interpr. In promptu est videre. C. p. 1057.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐπιπολαῖος, (in v. l.) Superficiari', Qui in superficie tantùm corporis alicuius extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat. vt ἐπιπόλαιος ὑχώρ, Alex. Aphrod. ἐπιπόλαιον τραῦμα, Lucian. ἐπιπόλαια ἕλκη, Diosc. lib. 1, cap. 87. ἐπιπολαίους λειχῆνας αἴρει, apud eundem lib. 1, cap. 177. ἐπιπολαίους λέπρας ἀφανίζει itidem apud eundem lib. 3. ἐπιπόλαιοι ἀμυχαί. Gal. ad Glauc. ‖ Vnde metaphoricè ἐπιπόλαιος dicitur Leuis, Non profundus, Nõ penetrans. Bud. oppositum esse dicit τῷ βαθεῖ, id est alto: vt ἔννοια βαθεῖα vel νόημα βαθὺ, sententia acuta & altæ intelligentiæ: cui ἐπιπόλαιος opponitur, quasi triuialis & ἡ τυχοῦσα, inanisque. Idem p. 1056 apud Hermog. ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κενὰς exponit οὐ διεσκεμμένας καὶ βαθείας, sed inanes futilésq; & superficiarias, in quibus nihil est sensus reconditi. Suidas quoque illud, ὁ δὲ Σιλβανὸς, ἐπιεικὴς μὲν ἦν, καὶ τἄλλα ἱερὸς καὶ ἀπλοϊκώτερος τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος, exponit οὐ βαθύς, forsan pro Non vafer, & qui aliud in pectore clausum haberet, aliud in lingua promptum. Apud eũdem Suidam τὸ ἐπιπόλαιον ex quodam dialectico, esse dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ἐπιστασίας ἐλεγχόμενον: cuiusmodi sunt quædam ἐρωτήσεις & συλλογισμοὶ, qui ἐπιπόλαιον habent τὸ πιθανόν. vbi argumenta quæ adferuntur, probabilia quidem tanquam in superficie apparent, at reuera & in se talia non sunt. ‖ Ἐπιπόλαιος, Extans, Nõ intus latens. Sic capitur illud Xen. Symp. οἱ μὲν σοὶ [ὀφθαλμοὶ] τὸ κατ᾽ εὐθὺ μόνον ὁρῶσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ, καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐπιπόλαιοι εἶναι, Quia sunt emissitii & extantes. ‖ Vnde metaph. capitur pro Euidẽs, Non obscurus, Perspicuus. Aristot. Rhet 3, διὸ οὔτε τὰ ἐπιπόλαια τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοοῦμεν. ἐπιπόλαια γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. Ἐπιπόλαια enim (inquit Bud. p. 1057) ab ipsis Græcis dicũtur Quæ non intus latent, sed per summa apparent. Aristot. Polit. 3, ἢ τὸ ἐπιπόλαιον ψεῦδος, euidens mendacium. Et in eodem, ἐπιπολαιοτάτη τῆς ἀπορίας ζήτησις, facillima & maximè euidens quæstio. Sic 1 Ethic. cap. 5, φαίνεται ἐπιπολαιότερον εἶναι τοῦ ζητουμένου. VNDE Ἐπιπολαίως, In superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Suid. ex Iosepho, τιτρώσκει αὐτὸν ἐπιπολαίως, In summa cute. ‖ Item Leuiter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. καὶ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ἐπιπολαίως οὖσα. Aristot. Ethic. 9, cap. 5, προσπαθῶς οὗτοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσι, leuiter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse. de quibus paulo antè dicit, εὖνοι μὲν γίνονται, καὶ συνθέλουσι, συμπράξαιεν δ᾽ ἂν οὐθέν.

C. Ἐπιπολαιόρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, non in imam terram penetrant, Radices per summa agens, Radices habens summæ terræ adhærentes. Theophr. De hist. plant. lib. 16, cap. 31, ἐπιπολαιόρριζα, ἐλαία, ῥοιὰ, μηλέα, κυπάρισσος. Id est (vt Plin. interpr. lib. 16, cap. 31) Oleæ, malis & cupressis per summa cespitum descendit radix.

Ἐπιπολάζω, F. άσω, In superficie sum, Per summa feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito: idem quod ἐπικυματίζω & oppositum τῷ ὑφίσταμαι, id est Subsido. Aristot. ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων. id est, Plin. interpr. Exanimes piscium solæ anguillæ non fluitant. Aristot. de testudinibus in summa pelagi euectis, ποιοῦσι δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις ὅταν ἐπιπολάζουσαι ὑπὸ ἡλίου ξηρανθῶσι. καταφέρεσθαι γὰρ οὐ δύνανται πάλιν ῥᾳδίως. id est (eodem Plin. interpr.) Ita vt solis vapore siccato cortice, non queant mergi, inuitæque fluitent. Geopon. ᾠὸν τὸ μὲν ἄγονον, ἐπιπολάζει· τὸ δὲ πλῆρες, καταφέρεται κάτω. id est (vt Varro scribit) Ouum quod inane, natat: plenũ, desidit. Et quod Columella de humo repastinata dicit, eam, dum recens est, solutam laxatámque velut fermento quodam intumescere: quum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitium summo solo destituere, Bud. Græcè reddit ἐπιπολαζούσας. Philo De mundo, γῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑποβεβλημένης, ὕδατος δὲ ἐπιπολάζοντος, aqua autem illi innatante. Aristot. lib. 1 Meteorol. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, id est, Bud. interpr. In summo ferri. Xenoph. Œcon. οὐδὲ μᾶλλον ὕλη ἐπιπολάζει καὶ ἀναίνεται ὑπὸ τοῦ καύματος, vbi significat in summo terræ stratam esse herbã & inutiles frutices: hoc est ἐπιπολῆς ἀναίνεσθαι, vt paulo inferius Bud. ‖ Ἐπιπολάζειν apud Hippocr. idem quod πλεονάζειν, hoc est redundans, vel quod sincerum est aliisque impermistum, vt annotat Galen. Cõm. in lib. De nat. hum. Gorræus. Sic & Budæus ἐπιπολάζειν exponit Redundare, ὑπερβλύζειν, annotátque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. ‖ Ἐπιπολάζω ab eodem Bud. exponitur Multus sum & frequens, id est abundans. Luc. 389, ὥστε καὶ πολλοὺς ἀποθνήσκειν ὑπὸ σφοδρᾶς τῆς νόσου, εἴ ποτε διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπιπολάζοι. Aristot. De gener. animal. lib. 2, de menstruis loquens, οὐ μὴν ἐπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὥσπερ ἀνθρώποις. Et in 6 De histor. animal. ἀποφεύγει δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπιπολαζόντων μυῶν φθορὰ καὶ ἡ φορά. Eidẽ B. ἐπιπολάζειν dicũtur quæ abundãt & frequẽtia sunt, passimq; in vita hominũ sunt & videntur, ex Aristot. Eth. 4, ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ πολλῶν χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες, etiam scurræ, faceti & vrbani vocantur, quum ridicula inter homines nimium frequententur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho, οὐ μὴν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυτηὶ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. ‖ Ἐπιπολάζω, Emergo, Exsisto, Emineo, Inclaresco, vt idem Budæus interpr. Vnde metaphoricè, sicut & Emergo apud Latinos, capitur. Demosth. 3 Philipp. de Philippo, ἐν τρισκαίδεκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, quum obscurus antea esset, eminere & inclarescere incipit. Isocr. ad Philippum, τοὺς μὲν ἀτιμασθῆναι, τοὺς δὲ ἐπιπολάσαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. vbi ἀτιμασθῆναι & ἐπιπολάζειν sibi mutuò opposita sunt. Idem in eadem orat. οὕτω κακῶς προὔστησαν τῶν πραγμάτων, ὥσθ᾽ ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι, καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας. Luc. πάλαι ἤδη χρόνον οὐκ ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. In malã partem quoque capitur interdũ hoc

verbum

ἐμφέρεσθαι[?] Emergere itidē & Inualescere. Philo lib.3 ἐν πολλοῖς πολλαχοῦ μυρίων καλῶν φθειρομένων, ἐπιπολάζει, Illa de principatu contentio hic etiam inualuit. Idem Philo De vita Mosis lib.1, δι᾽ ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν, τῆς οἰκητόρων, cultorum impietate. ‖Apud Aristot. Ethic.1, cap.4, δόξας μάλιστα ἐπιπολαζούσας ἢ δοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον, B. interpr. Celebres & maximè commendabiles, Eminentes. Et sic accipiendum esse paulo inferius. ‖Ἐπιπολάζειν capitur & pro Efferri & Ferocire, apud Dionys. Halicarn. lib.11, vt est in v.l. Quo sensu dici videtur apud Xenoph. Lacedæm. Polit. μέγιστον τὸ φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα ἂν ἐπιπολάζειν. ‖ Ἐπιπολάζω, Appareo, Euidens sum. Sic B. Comm. in illo Quintil. lib.7, Illi verò quib' propositum quidem melius, sed cura in proximo est, innatantia videbuntur: annotat innatātia dici hæc velut innatantia & in promptu positis, Græcorum more, qui ἐπιπολάζοντα dicunt.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo. Bud. ‖Itē Lasciuia. v.l.

Ἐπιπόλασις, εως, ἡ, Superlitio. v.l.

Ἐπιπολαστικός, ού, ὁ, Fluitans, Innatans, Redundans: seu Qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. Probl. ἐμοῦν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐπιπολαστικά. Idem, αἴτιος δὲ ἂν ὁ ὑδαρὴς οἶνος. ἐπιπολαστικὸς ἐστὶ. huiusmodi esse τὰ λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ γλυκέα, dicit in sect.22, Quorum sensus etiam post concoctionem remanet in ventriculo. Bud.

ΕΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Idoneus. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, idoneos & habiles. Hoc enim vocabulum (vt tradit Eustathius) antiqui pluralis esse numeri volunt à nominatiuo ἐπιτηδής: dici autem ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι, vt αἰκλεὶς alicubi pro αἰκλεῖς, & Odyss.1, Μνηστῆρες δ᾽ ἐν τοῖ πολεμιστεῖς λοχόωσιν, pro πολεμιστεῖς. AT Ἐπίτηδες, aduerbium est, sicut ἄληθες ab ἀληθής. significat autem ἐν ἔργῳ, ἐπιτηδείως, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οὐκ ἀπλῶς. id est Studio, Data opera, Consultò, Cogitatò, Opera consulta, De industria (vt Bud. interpr.) Odyss.4 Minerua Telemacho dicit, Μνηστῆρες σ᾽ ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, Ἱέμενοι κτεῖναι, summo studio tibi insidias struunt: ἐπιτηδείως, vt breuium scholiorum autor exponit. V.l. interpr. Ex composito, Compositò, ex Virgilio. Eust. verò hic quoq; nominatiuum esse vult pro ἐπιτηδεῖς: vnde & ἐπίτηδες apud eum scribitur. Thucyd. lib.4, καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους προσώπους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προσέταξε, Consultò, De industria. ἐσκεμμένως. Apud Plut. De Socr. quum dixisset quidam, ἄξια σπουδῆς ἀνθρώπου ζητεῖν, respondet alter, τίς ἀνθρώπων καὶ οὕτως ἐπίτηδες. Et apud Suidam, οἷόν περ ἐπίτηδες ξυνειλεγμένον. ET Ἐξεπίτηδες pro eodem. Theophr. De causis plant. libro & cap.5, τοῖς ἐξεπίτηδες τι ποιοῦσι, data opera & adhibita cura. oppositum τοῦ αὐτομάτως. Demosth. Phil.3, εἰ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι᾽ ἄγνοιαν τις χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγοι τῇ πόλει, aut de industria, aut per imprudentiam. Idem contra Mid. τὸν παρόντα καιρὸν ὥσπερ ἐξεπίτηδες κλέπτειν. Apud Aristoph. autem Pluto, Οὐκοῦν δίκαιος ἐξεπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν ἐκεῖνον, schol. exponit ἐξ ἀνάγκης, ἢ μάτην: addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat verò scribi etiam negatiuè οὐκ ἐπιτηδὲς, quæ scriptura expositioni illi conuenientior esse videtur.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ, Idoneus, Commodus, Opportunus. X. Pæd. 6, ἄνδρας ἐπίστανται οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν. Demosth. ἐπιτήδειος καιρός. Thucyd. lib.1, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐπιτηδείῳ, in loco opportuno. Idem lib.5, p. 191 καὶ ὅλκιον χρῆσθαι ἐπιτήδεια τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, commoda, expediens. Et lib.6, καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον, & siquid aliud expediens & necessarium videatur. Et cum datiuo apud Paus. Attic. τοῖς τι γὰρ πλέοσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεύς, commodior & magis opportunus. Aristot. Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstratiuis. Interdum additur præpos. Xen. ὁ κύων μὲν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὤν, canis ad ouium custodiam aptus. Idem, ἐπιτήδειον δεῖ μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν αἰσθανομένων. Herodian. l.6, σώματος ἀλκῇ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτήδειοι, idonei ad pugnam. Illud autem Thuc. lib.8, εἰ δὲ ἦν καὶ αὐτὸς, ἔδοξεν οὐ πρότερον πρὸς ἐπιτήδειον ἐνδεῖξαι, schol. exp. ἁρμόζοντος καὶ ἐσκεμμένου, quæ posterior expositio respicit τὸ ἐπίτηδες: vt sit Consulta opera, quemadmodum Gell. loquitur: vel Speciosa occasione aut prætextu, si priorem schol. expos. sequamur. Iungitur & cum infinitiuo. Synes. ep.130, οὕτω γὰρ ἐστι τὰ ἐμαυτοῦ πρὸς ἀεὶ ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος. vbi exponitur, Idoneus ad infelicitatem tolerādā. Apud Thuc. verò l.8, καὶ γὰρ οὐκ ἐπιτήδειον αὐτῷ εἶναι τὰς ὀλιγαρχίας ἐλθεῖν, Valla interpr. Quandoquidem ei hoc non esset cordi. At illud Æschin. contra Ctesiph. ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας, οὐκ ἐπιτήδειος ἐστι δίκην δοῦναι, quidam interpr. Non tenetur. ‖Ἐπιτήδειος, Amicus, Beneuolus, Studiosus, Fautor. B. ex Thuc. lib.2, δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος, de duce Lacedæmoniorū. Idē Thuc. l.1, ὧν τὴν τοὺς Πελοποννησίους αἰεί ποτε ἐπιτήδειος. Plut. Amat. narr. χρηστὸς δὲ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος, aduersus hospites perhumanus. Idem Bud. apud Basiliū, ἐπιτήδειος ἡμῖν ἐστιν ἐκ τῶν γονέων ἄνωθεν, exponit Necessarius, οἰκεῖος, Amicitia coniunctus. Citatur etiam cum genit. ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι, velut essent Atheniensium studiosi, ex Thuc. Et ἐπιτήδειοι plur. num. absolutè, vt Latinè Necessarii, Amici, Familiares, apud Demosth. ‖Ἐπιτήδεια plur. num. dicuntur Quæ ad victum necessaria sunt & commoda, Victus, Commeatus: vocabulum apud historicos imprimis vsitatum. Thuc. lib.1, χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, quandiu habebant commeatū. Demosth. τὰ ἐπιτήδεια ἐργασομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, victum quæsituram. X. Pæd.4, πορευόμενοι τὰ ἐπιτήδεια. Et 5, ἐπιτήδεια πολλῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τὰ ἐπιτήδεια ἔνδεια ab eodem Xen. cui oppositum τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονία apud Herodian. & σιτιζόμενοι τῶν ἐπιτηδείων, apud eundem. Et apud Xen. ἀπορήσαντες τὰ ἐπιτήδεια. Lys. τὰ καθ᾽ ἡμέραν ἐπιτήδεια, victus diurnus & quotidianus. In epistola autem Iacobi Apost. dicitur ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, quæ sunt necessaria corpori. Cōp. gradus huius vocabuli regularis est Ἐπιτηδειότερος, & superlat. ἐπιτηδειότατος. Dicitur verò ET Ἐπιτηδειέστερος pro ἐπιτηδειότερος, ET Ἐπιτηδειέστατος, pro ἐπιτηδειότατος. Cōparatiui exemplum est apud Suid. ὁ γὰρ ὁ Μιθριδάτης πάνδεινα ἔνδειξε βασιλεὺς ἦν, ὁ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος. Superl. autē ἐπιτηδειέστατος vsus est Democr. Eust. teste. Sic ab ἀφθονὴς fit ἀφθονέστατος. Aduerbium verò ab ἐπιτήδειος. EST Ἐπιτηδείως, i. Cōmode, Vtiliter. Thuc. l.1, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως ὀλιγαρχουμένους, ἀλλὰ αὐτοῖς ἑκάστους, Nō ad institutum Lacedæmoniorum, Non vt se accōmodēt Lacedæmoniis. v.l. ἐπιτηδείως, Ab re. v.l. Reperitur verò ET Ἐπιτηδέως, exēpto ι, pro ἐπιτηδείως. cuius frequens vsus est apud Herodot. VNDE Ἐπιτηδέως idē quod ἐπιτηδείως. Illud autem Herodoti ἐπιτηδέως ποιεῦμαι, v. Lexp. Officio fungor.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, q.d. Idoneitas, Opportunitas & habilitas. ‖Ἐπιτηδειότητες τοῦ σώματος, Propriæ corporū qualitates. Diosc. in præf. l.6. Quo sensu dictū à Cic. De leg. Opportunitates habilitatesque reliqui corporis, annotatur in v.l.

C. Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non idoneus, Incommodus. vt ἀνεπιτήδειοι βρώσεις. Pla. De leg. ἀνεπιτήδειος συνήθεσι, ineptus ad humanā consuetudinē. v.l. Ἀνεπιτήδειος, Dissentaneus. B. apud Plut. Apud Thuc. verò l.3, πείσαντες μηδὲν ἀνεπιτήδειον πράξειν ἄλλως μήτε ἐπίτροπον εἶναι, exponitur Alienū. ‖Item secundū alterā τοῦ ἐπιτήδειος sign. ἐχθρὸς ab Hesychio exponitur. VNDE Ἀνεπιτηδείως aduerb. ἀνεπιτηδείως ἔχειν, parū ad munus obeundū idoneus. v.l.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, Inhabilitas. Synes. ep.141, τὴν ἀνεπιτηδειότητα τοῦ χαίρειν μεμψάμενος.

Ἐπιτηδεύω, Fut. εύσω, Studio & data opera aliquid facio. Lucianus, εὐχὰς ὅτι παρεῖται ἀρχαῖον τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ᾽ αὐτ᾽ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνειν, Studio & de īdustria pro χαίρειν dicēs ὑγιαίνειν. Nōnunquā accus. iūgitur, exponiturq; Studeo, Operā do, Studiose sector & colo. Phil. De

fff.i.

vita M.l.1, ἀπήλαυσε καὶ ἀμελίας ἐπιτηδεύσει ἰδιώτου, studiose se Ꝺabatur, æmulabatur. X.Pæd.7, τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocr.ad Nicocl. τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Et in pass.apud Xen.Pæd.8. τὸ μὲν μὴ θύειν μηδὲ ἐπιμελεῖσθαι, ὅτι ἐξελήλυθεν, τὸ δὲ ποιεῖν οὐδὲ μικρὸν ἐπιτηδεύονται. Plutar. [ἀπὸ] ἐπιτηδεύματα ἐς τέχνας. Et apud Synes. De insomn. ἐπιτηδευμένην ἀνθρώποις. Accipitur etiam in malam partem. Thuc.lib.1, τὰ δὲ ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτηδεύοντες, atqui istud sequuti sunt seu instituerunt sceleris & maleficii studio. Herodian.lib.6, μὴ ἔχει σχολὴν τις τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod spatium superesset vacandi malis artibus. Lys. πολλὰ δείνα καὶ κακὰ καὶ αἰσχρὰ τούτῳ ἐπιτετήδευται, malitia perpetrata sunt, de industria facta. B. Andoc. ἐπιτηδεύων ἅπαντα πολυτελέστατα, omnia sumptuose accurata diligētia instituens. ‖ Ἐπιτηδεύομαι, Exerceor, Habilis reddor, Instruor. Xen. Pæd.1, κοινὰς ἐπιτηδευμένας πρὸς τὸ καὶ παῖδας θύειν. ‖ Illud autem Malach.2, ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exponitur, Adinuenit deos alienos. ‖ Ἐπιτετηδευμένη λέξις, Affectata loqutio. ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸ σχῆμα (ait quidam gramm. de σχηματισμοῖς) ad similitudinem effecta & facta, vt Bud. interpr.

A

B

C

Ἐπιτήδευμα, ατος, τό, Studium, Institutum, Quod studiose sectamur: accipiturque tam in malā quàm in bonam partem. Thuc.lib.1, πολὺ χρὴ δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ἡμᾶς καὶ ἐς τὴν χρείαν ἡμῶν ἄλλοις, idem institutum & cōsilium. ἐπιλέξοντες τεκμήρια τῆς ἄλλων αὐτοῦ ἐς τὰ ἄλλα ἐπιτηδεύματα παρανομίας. 1. Bud.interpr. Indicia improbitatis colligentes ex vitæ institutis. Idem Thuc.lib.1, τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, ex institutis & moribus regionis. Demosth. Olynth.3, ὅμοια τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, τοιοῦτον καὶ τὸ φρόνημα. Isocr.coniungit ἐπιτηδεύμασι καὶ ἰδέαις. Idem Archid.dicit, τοῖς ὁμολογουμένοις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμμένειν. Herodian.lib.5, ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, hæc sibi de Marci moribus proposuerat. Idem eodem lib. Antonini Heliogabali ἐπιτηδεύματα scribit fuisse, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Apud Plut. Them. illud τῷ ἐπιτηδεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, vulg.l.ex Cic.interpr. De suo more decedere, & ex Liuio, Decedere suo instituto. Dicitur & ἐπιτήδευμα ποιεῖσθαί τι, Studio habere aliquid, Profiteri. Naz. τὴν σοφίαν ἐπιτήδευμα πεποιημένος καὶ διδάσκων. Istud autem Thuc.l.2, ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, Valla interpretatur In mutua quotidianarum actionum suspicione versamur.

D

E

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, Studium accuratum, Accuratio, Industria. Thuc.lib.2, ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτά, Quibus studiis & institutis, Qua industria. Plutar. ἐπιτείνων τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διαίτης, ὑπὸ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως διωκομένην, id est Cura, meditatione, apparatu, Bud.interprete. Dionys.Halicarn. ὁ γὰρ λόγος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἅπαν αὐθαιρετόν, id est (eodem Budæo interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur. Basil.ad Greg. ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπισυμβαίνει, Quæ lugentes consultò cogitatóque faciunt, videri hæc nobis temere accidere. Ἐπιτήδευσις interdum pro ἐπιτήδευμα capitur. Autor Axiochi, ποίας δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, Quod porro institutum, Quod studium & vitæ genus.

F

Ἐπιτηδευτός, ή, όν, Affectatus, q.d. Nimis accurato studio factus. vt ἐπιτηδευτὴ κόμη dicitur ἡ φενάκη, affectata & appositītia coma. ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, affectata excusatio. EVI CONTR. Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō affectatus, Non accuratus. Lucian. De historia scrib. καὶ μὴν καὶ σχήματα κεκοσμημένα ἀνεπιτήδευτα, ὡς τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλα ἔχουσι. Chrysostomus, ἀνεπιτήδευτος βάδισις, incessus non compositus & affectatus. VNDE Ἀνεπιτηδεύτως, Sine vlla affectatione, Non accuratè.

G

ἝΠΩ, Operor, Ago, Tracto. Item Sequor. ἕπουσιν (inquit Hesychius) ἐνεργοῦσιν, ἀκολουθοῦσιν. At Eustathius in Iliados ο, pag.1031, ait ἕπειν declarare ἐνεργεῖν, & interdum βλάπτειν Ionicè, at ἕπεσθαι ἀκολουθεῖν. Quod ab Eustathio dictum arbitror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω signif. (quā ei dat Hesych.) exemplū habebat: vt nec ego certè vllum habeo, an verò habuerit Hesych.nescio. Sed quod ad composita attinet, eorū quædam hanc τοῦ ἕπω signif. aliquatenus retinuisse ostēdam. Cæterùm quod Eustath.ibi breuiter dicit, ἕπειν declarare βλάπτειν Ionicè, alibi paulo latius, Iones ἕπειν dicere pro κακοῦν & περιέπειν. vt Τρῶες ἕπει πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quem tamen locum non satis aptè proferri, in verbo Ἀμφέπω docebo. Hom.Il.ζ, Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἁφόωντα. Id est (inquit Eust.) ἀμφιέποντα, seu περιέποντα, & περὶ αὐτὰ πονούμενον. Idem verò in hunc Il.ο locum, Οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; Ἀλλ' ἕπευ, &c. annotat quod paulo antè retuli de differentia τοῦ ἕπειν & ἕπεσθαι. Ego tamen iungendam verbo præpos. περὶ crediderim.

A

B

C.ΑΜΦέπω, ΕΤ ΑΜΦιέπω, Circūtracto, Circūsisto contrectans, aut aliter manus admouens, Circa quidpiam aut quæpiam versor & occupatus sum. Vnde παιδὸς ἀμφέποντος, Apoll. Arg.1, tractabat. Et δαῖτα ἀμφέπον, l.2, Conuiuium agitabant. Hom.autem dixit Il.ι, — ὄφρα γὰρ ἔχε πόνος ἀμφιέποντας. Ab eodem ἀμφιέπειν dicitur tripodem ignis pro Circum tripodē sedulò & laboriose ferri. Interdum etiam est Foueo. nam Hesych. ἀμφιέπειν exponit περιθάλπειν. Ex Apoll.autem affertur in v.l. & pro Seruo ac tueor, σκοπαὶ ἄλσος ἀμφιέπουσι: & pro Obseruo, Ἀθάνατοι μάκαρες δίοιν θεὸν ἀμφιέπουσι, quos tu locos adi, item Eust. ‖ Exponitur & Persequor. vt Il.λ, Ὣς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quidam tamen vet.lex. autor apud Eust. ἕπειν esse tradens Ionicè κακοῦν & περιέπειν hūc locum in exemplū attulit, non considerans iungēdam verbo esse præpositionem.

C

D

C.Διέπω, Administro, Rego. Il.α, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Et Il.β, Ὣς ὅ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν. Vtuntur interdum & prosæ scriptores: vt ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός, Aristot. De mundo. Plut. in Amat.narr. ὃς τότε τὴν ἀρχὴν τῶν Θηβαίων διέπε. HINC Διόπος, Rector, Dispensator, Præfectus, Æschylo. Et apud Plut. in Rom. ὁ ἐπισβεννὺς καὶ ἀνάρχης. Sed & à διοπτεύω quidam deducunt διόπος. Vide Eustath.

E

C.Ἐφέπω, Persequor. Il.υ, Κτεινομένους ἐφέπων, id est διώκων, Eustath. at verò πότμον ἐφέπειν Il.φ, idem gramm. exponit non solùm διώξεις, sed & simpliciter ἀκολουθήσεις, itē καταλάβοις. Item ἐφέπειν τινὶ ἵππους apud Homerum, pro ἐλαύνειν κατά τινος, id est Agitare aduersus quempiā. Et ἐφέπειν ἵπποις μάστιγι pro πλήττειν. At verò παραδόξως ἐφέποντα apud Hesiodū Persequēres. sed eo sensu quo Persequi de vlcisci volentibus dicitur. Vulgò autem exponitur Obseruantes. ‖ Ἐφέπω, frequens est alioqui & pro Has vel illas sedes velut consector, Incolo. Hesiod. Theog. Οἵ θ' ἅμα λίμνας Παλ ... ἐφέπουσι. Apoll. Arg.1, ... ἐρημαίην. Epig.l.1, Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον.

F

C.ΜΕΘέπω, Sequens velut per vestigia quæro, Inuestigo. ζητῶ. Eustath. exponit ζητεῖν & ἐρευνᾶν in hoc loco Il.π, — ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. ‖ Phocyl. γεωπονίην μεθέπειν, Agriculturam exercere. ‖ In vulg.l.ex Lascari pro Persequor: ex Nonno pro ἔχω, habeo.

¶Ἕπομαι, ΕΤ Ἑσπόμαι poet. Sequor. Interdum potius Comitor. Od.ω, ἐγὼ τοι αὐτὸς ἕψομαι. Sed & ἕπεσθαι ἅμα τινὶ apud eundem aliquoties. Aristoph. autem dixit etiā ἕπεσθαι μετά τινος, in Pluto. Sic X. μετὰ τοῦ ... ἕπεσθαι. Homerus verò dixit etiam μετὰ κῦδος ἕσπετο. (sicut & Matth. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου) ‖ Ἕπεσθαι, Adiūctū esse, Contingere alicui & inesse. Theognis identidem ita vtitur (inquit Bud.) vt Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη καὶ αἰδώς. (cui simile est apud eundē, Παύροις δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ) In vulgatis l.ex Xen. affertur τὰ ἑπόμενα τούτοις, Quæ hos contingunt, Quæ ad hos pertinēt. Et ex Plut. in Lyc. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, pro Respondens his luxus. Itē ex Herm. De stat. τὸ οὐ μὴν δ' ὁμοίως ἕπεται τὸ βίαιον εἶναι pro Non sequitur vt violentus sit qui &c. vel Non consequitur. Plut. De def.orac. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται pro Magis cōsentaneum est rationi, dixit. HINC Ἑπομένως, Consequenter, Consentaneè. ΕΤ Ἐπέτης, ου, ὁ, Pedissequus, Famulus. AC Ἐπέτις, ἡ, Pedissequa, Famula, Apollon.

G

C.Ἐφέσπομαι, ΕΤ Ἐφίσπομαι. ἐφέσπου ἑκόντι τῷ θεατῇ, Eust. At ἐφίσπομαι poeticum est. Antip. Epigr. lib. 1, Δαρείῳ

Digitized by Google

Assequor, ut v.l. sed sine exemplo. ... προΐσταμαι, de re quæ aliam sequitur, & vestigio adiuncta est. vt Aphrod. Probl. ... καὶ φύσει ... ΕΤ Συμπαρέπομαι, Comitor. Item Præterea obtingo, vel accedo. Xenoph. ΕΤ Συνέπομαι, Sum comes & assecla, Plat. Bud. Idem Plato in epist. ad Dionis propinquos, ... Cæteraque quæ comitantur hanc vitā. Idem dixisse annotatur quod Græcè ... Inuenitur & ξυνέπεσθαι apud Thuc. ... ΥΝΔΕ partic. ὀπηδός & μεταπομπός. ¶ ... ΕΤ Μετέπομαι etiam pass. ... Etiam ... sed ab illo passiuū ... alibi, ... id est Mortem persequentes attingat & assequatur, vt vult Eustathius, qui & secus alibi exponit. ΕΤ Ἐπακολουθέω ... Od. ... exponit idem ... Sunt qui & pro Obsequi ac more gerere accipiant. ΑΤ verò Μετέπομαι, Il. ..., exponitur καταλαβεῖν, Assequutus.

ΕΠΩ, Dico. Ex quo inusitato themate vsitatissim⁹ est aoristus post. εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dicitur autem εἰπεῖν τι & εἰπεῖν τινά, & εἰπεῖν τι πρός τινα, item εἰπεῖν τι περί τινος. (sed τι in his duobus post. locis non semper additur) Hom. Odyss. χ, — ... Dem. Pro cor. ... Xen. εἶπον σε κακὸν οὐδέν, Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. Idem, ... Herodian. εἰ δέ τι ... περὶ αἰδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, vt ... εἰπεῖν & συνελόντα, aut συνελόντι εἰπεῖν, & ὡς σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, & ὡς ἔπος εἰπεῖν, atq; alia, suis singula vide locis, in Συλλαμβάνω, in Συλλήβδην, &c. ΣΕD Εἶπα etiam aor. prior. in vsu est. Xen. ... Ετ ΑΒ εἶπα quidem imperat. est εἰπόν, ΑΒ εἶπον est εἶπε. Dem. ... apud Dinarchum. ΡΟΕΤΑΕ autem metro suo indulgentes, non tantùm εἶπον & εἶπεν dicunt, sed etiam ἔειπον & ἔειπε: atque adeo in imper. quoque ἔσπετε pro εἴπετε, vt Hom. ...

Ἔπος, τος, τό, Verbum, Vocabulum. Il. υ, ... Il. α, ... Sic autem & Thuc. ἔπη & ἔργα dixit lib. 1, ... Idem lib. 3, λόγοις ... εὐπρεπέσι ..., orationes verbis ornatæ. Rara est autem alioqui hæc vox in prosa (quantum meminisse queo) pro Verbum, diciturque potius ῥῆμα. Vsurpatur quidem certè in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Aristoph. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρειδόμενον, contentionem & permutationem verborum in rixa declarans, vt docet Camer. Potissimùm autem vsitatum est ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, & ὡς ἔπος εἰπεῖν: sed in illo priore ἔπος versum significat, vt paulo pòst dicetur: at in posteriore, licet videatur verbum seu vocabulum significare, minimè tamen in interpretanda illa dicendi formula eo semper vtimur. nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solùm Vt vno verbo dicam, sed alicubi etiam Vt ita dicam, item Prope dixerim. quam postremam interpretationem omnium aptissimam esse censeo cū aliis locis, tum huic Plut. Sympos. 4, πάντων ... ὡς ἔπος εἰπεῖν, ... Et isti Philonis, ... Ἕλλαδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ... Sed affertur ex Plat. alius etiam horū verborū vsus, De rep. 1, ... ἔπος εἰπεῖν, ... ἀκριβῆ λόγον, pro An eum qui vulgò sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto. imperfectus etiam locus videri pot est.

Ἔπος, Carmen heroicum. vnde epici poetæ dicti Latinis. Sed & forte epos dixit Horat. hoc sensu, vt Persi⁹ robustum carmen. Xen. ... Ὅμηρον ... Plut. ... Quod autem figura prouerbiali dicitur οὐδὲν πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπος signific. sumptum arbitror, minimè tamen verterim cum Erasmo Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodatè ad Latini sermonis consuetudinē. Luc. in Philops. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν οὐδὲ περὶ ... Sic & in Hermot. p. 117 in princ. Dicitur verò & τὸ πρὸς ἔπος à Platone. Cæterùm de origine huius adagii lege Erasmum, qui & diuersam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic locus ex libello qui Demetrio Phalereo adscriptus est, οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ... ὥσπερ ... τοῖς ὑποκριταῖς ... τὸ πρὸς ... λέγοντες. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος & pro Temere, ac De nihilo, siue Abs re. vt Erasm. ibidē ex Suida annotat. ΗΙΝC Ἐποποιός, Heroicorū carminum scriptor, Plato. Sic & Aristot. De poet. ... ἐποποιούς, ... ἐλεγειοποιούς ὀνομάζουσι. ΕΤ Ἐποποιΐα, Scriptio versuum heroicorum. Aristot. De poet. ἃ μὲν γὰρ ἐποποιΐα ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ. ΕΤ Ἐποποιϊκός, Ad ἐποποιΐαν pertinens, vt ἡ ἐποποιϊκὴ μίμησις & ἡ τραγῳδική, Aristot. ibidem.

Alia composita partim ab ἔπος,
partim ab εἴπω.

C. Ἀμετροεπής, ές, ὁ & ἡ, Immoderatus seu immodicus in verbis, Immoderatus verborum funditator. de Thersite, Iliad. β.

C. Ἀρτιεπής, έος, ὁ & ἡ, Verborum concinnator, Budæus ex Il. χ. Ἀλλὰ τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων. Itē pro Veridicus ex Pindaro Olymp. 6. Et fœm. ἀρτιέπεια dictæ Musæ ab Hesiodo pro Veridicæ itidem seu Veriloquæ, aut quasi Rectiloquæ: aut etiam pro Disertæ.

C. Εὐεπής, Facundus, Disertus, q. d. Beneloquēs. Εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis, lib. 4 Epigr. Εὐεπὴς φωνή Xenoph. pro pulchris verbis & aptis, Bud. interpr. Item τὸ εὐεπές pro bona versificatione idem ex Plut. affert in vita Homeri. Herodotus autē in Terpsich. εὐεπέα λόγον appellauit τὸ ... ΗΙΝC Εὐέπεια, (alicubi ΕΤ Εὐεπία) Facūdia. Halic. autem εὐέπειαν in Isocr. appellat aptam verborū compositionē, seu nitorem verborum ΕΤ elegantiā, inquit B. Ego posteriorem hanc interpr. malo. Verba autem Halic. sunt, ... τὴν εὐέπειαν ἐν ... Cam. εὐέπειαν esse tradit eloquutionem venustam: & Sophocli in Œdip. orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. bona verba: ... εὐεπίας ... nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

C. Εὐθυέπεια, Rectum minimèque obliquum dicendi genus. Hesych. εὐθυεπείας exponit ὀρθολογίας.

C. Εὑρησιεπής, ές, ὁ & ἡ, Verborum inuentor seu excogitator, Nouos subinde sermones excogitans. vnde & exponitur Verbosus, Loquax. ΕΤ Εὑρησιέπεια, Verbositas. Item, Facundia, Cam. Vide Εὑρησιλόγος.

C. Ἡδυεπής, Suauiloquus. vt Nestor ἡδυεπής, Il. α. Et Pindaro ἁδυεπὴς λόγος. ΕΤ Ἡδυέπειαι Musæ, Hes. Suauiloquæ.

C. Κακοέπεια, Sermo vitiosus. Cui opponitur εὐέπεια.

C. Καλλιέπεια, q. d. Pulchriloquentia, Elegantia & ornatus sermonis, seu verborum, Ornatus sermo. ΕΤ Καλλιεπέω, ῶ, Eleganter loquor. vnde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plato in Apol. Dicta elegantibus vocabulis contexta. ΕΤ Κεκαλλιεπημένως, Eleganti sermone, Disertè, Bud. Cum ornatu verborum.

C. Ὀρθοέπεια, Recta loquutio. Item Emendata cum suauitate vocum explanatio. Est autem Fabii vtraque expositio. Sed ὀρθοέπειαν quidam etiam accipiunt pro eo genere loquendi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ. Platoni in Phædro, ὀρθοέπειά τινα virtus est eloquutionis, Camer. ΕΤ Ὀρθοεπέω, itidem pro Rectè & propriè loquor, cui contr. ἀκυρολογέω.

C. Ταυτοέπεια, Repetitio eiusdem rei aliis verbis. Vide Ταυτολογία.

Ἐπύλλιον, ου, τό, Versiculus. Aristoph. in Acharn. de Euripide, ὁ ... ἐπύλλια. Item Verbulum.

¶ Ἐνοπής, έος, ὁ & ἡ, Facundus, λόγιος, vt exponitur apud Homer. itidémque ἐνοπεύς apud Apoll. λόγιος. Sed aliter quoque exponitur, deducendo ab ἐνοπή. Vide Eustathium, qui & ἐνοπεύς ab Homeri posteris scriptum fuisse scribit. ΕΤ Ἐνοπεύς, έος, ἡ, Facundia. aut etiam ἐνοπαῖς apud Hom. Od. φ. vide eundem gramm.

fff.ii.

A C.ἈΝεπεῖν, Edicere, Proclamare, Publicè pronuntiare. vt αἰνεῖπεν ὁ κῆρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα exponitur Edictum per præconem denuntians. Interdum ἀνειπεῖν vertitur etiam Renuntiare, Referre. Plut. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα ὁ δικτάτωρος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, Quum hæc dictator populo renuntiasset. Apud Xenophontem autem Pæd. 4, ἀνειπεῖν est indicere: vbi scribit, ὧ ἢ ἀπειθοῦσι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν. vt Latinè dicitur Indicere mulctam, Indicere odium. ‖ In v. l. Græcol. ex Thucydide citatur ἀνειπεῖν γνώμην, pro Refellere sententiam. ‖ Ibidem pro Respondere, ex Luc. in Pseud. τῷ δ' ἀνεῖπεν ἐνδόθεν, ἐς κόρακας. ‖ Ibidem, θεοὺς ἀνειπόντας ex Plutarcho in Romulo, redditur Deos deprecantes. ET Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, seu præconis voce. Thuc. ἐπανεῖπον ἀργύριον ὧ ἀποκτείναντι. id est (inquit schol.) ὑπέσχοντο ἢ ὑπεκήρυξαν.

C. ἈΝτειπεῖν, Contradicere, Respondere, Responsare, Opponere respondendo. Xen. Hell. 1, ἀντειπόντων δὲ ὀλίγων αὐτοῖς, πολὺ δὲ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia, ἐγὼ δ' οὕτω αὖ δίκαιον λόγον ἀντείποιμι. vbi notandum ἀντειπεῖν habere duos casus, datiuum videlicet cum accusatiuo. Cōstruitur etiam cum πρὸς accusatiuo iuncta. Isocrates, ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Apud Aristotelē ἀντειπεῖν cum datiuo est Responsare, eo sensu quo dicuntur serui responsatores. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 2, de philosophia loquens, ᾗ ὥσπερ δούλας οὐδ' ἀντειπεῖν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις δίκαιον. Aliquando verò ponitur sine casu, pro Refragor, Renuo. Aristophanes, ἐγὼ δ' ἔγ' ἀντείποιμ' ἄν.

C. ἈΠειπεῖν (ET Ἀπεειπεῖν, poet.) Interdicere, Vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ Λεωσθένει μὴ ἀποφαίνεσθαι &c. Xen. τοῖς νέοις ἀπειπεῖν μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. autem alicubi Eust. exponit non κωλῦσαι solùm, sed etiam λόγον ἀποστρέψασθαι. Apud eundem poetam interdum pro Denegare, Abnuere. vt Il. α, Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herodoto, ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui societatem abnuit. Itidem, ἀπεῖπον τὴν ἐπικουρίην. ‖ Alicubi verò ἀπειπεῖν est Retractare quod dictum est, Pollicitationem renuntiare. Plut. in Crasso, τὰς εἰρημένας γνώμας ἀπειπάμενος. Tale apud Hom. μῦθον ἀπειπών, Iram renuntians & finiens &c. Vide Bud. p. 50. Et ἀπειπεῖν υἱόν Plat. Abdicare filium. quod & ἀποκηρύξαι dicit Aristot. Et ἀπειπεῖν τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν κηρύκων ὕπο, Euripid. Alcest. pro Publicè abdicare paternos lares tuos, Camer. interpr. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν Aristot. Polit. 2, Abdicare se magistratu. ‖ Ἀπειπεῖν, Fatiscere, Despōdere animum, Succumbere malis. vt πάλαι ἀπεῖπον ἤδη. Et Xenophon Hellen. 6, ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπόντων. Sed hoc addo iis quæ vulgò de ista huius verbi signific. traduntur, propriè ἀπειπεῖν (sicut & ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere & frangi animo, vt ne fari quidē possis. ‖ Ἀπειπεῖν pro simplici εἰπεῖν, si Eust. credimus, Il. ψ, — καὶ ἀμφαδίην ἀπέειπεν. Idem tamen grām. in locis qui alioqui similes huic videri possint, exponit λέγειν ἀπαρτήσει. Cam. Iliad. ι, τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀπειπεῖν, interpr. Referre, Præcisè dicere. HINC Προαπειπεῖν, quod & προαπαγορεῦσαι. Vnde apud Paus. Mess. οὔτι προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renuntiata amicitia.

C. ἘΝέπω (SEV Ἐννέπω, metri causa) Dico, Cano, more poetarū, q. ἀείδουσι & ἐμμελῶς λέγουσι, non simpliciter λέγουσι. Od. α, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα: quemadmodum in princ. Il. Μῆνιν ἄειδε θεά. Hesiod. initio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Dion. De situ orbis, Ἡμῖν δ' αὖ μοῦσαι σκολιὰς ἐννέπουσι κελεύθους. ‖ Itē simpliciter Dico. Od. ρ, Αἶψ' αὐτῇ γνώμη νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud exemplum vide in Ἐνισπή sequente. ‖ Item Calumnior, κακολογῶ. Hesiodus Erg. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. vbi Moschop. exponit διαστρέφων ἢ διαβάλλων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim simpliciter pro Alloquens.*

Ἐνιπή, ῆς, ἡ, Vox, φωνή. Apoll. Argonauticōn 1, de Orpheo, Αὐτὰρ ὅ γ' ἐνίπτων ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. Exponitur verò & Clamor, Inclamatio. ...

ὅς: Il. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

c. 1. Ἀπεννέπω, SEV Ἀπεννέπω, Interdico. Eurip. Phœniss. Ἐγὼ σ' ἀπεννέπω, καὶ ἀπεννέπει πόλις, id est ἀπαγορεύω. Citatur ex eodem in v. l. ἀπεννέπω νιν θαλάμων, exponiturque, Ipsum meis deprecor auersórq; thalamis.

c. 1. Ἐξεννέπω, Eloquor, Edico. v. l. ex Apoll. Arg. & Dionys. De situ orbis.

c. 1. Προσεννέπω, SEV Προσεννέπω, Alloquor, Compello. Euripides Hippol. Πῶς ν' οὖ σεμνὸν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Sophocl. ἄλλοι προσεννέπουσι.

B ¶ Ἐνίσπω, idem quod ἐνέπω, Dico. Od. ξ, ἔπος παρασχὼν ἐνίσπες. Il. β, ἄλλος ἐνίσπε, dixit εἶπε, ἔσπε. Od. ξ, τί σοι τοῦτό κεν ἐνίσπω. Apud Athen. lib. 13 ex poeta quodam, Εἰδ' ἄγε μοι Ἔρατὼ πὰρ δ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. Dicitur verò ET Ἐνισπῶ, περισπωμένως. vnde Od. γ, κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Od. ι, αὐτὰρ ἐγὼ τοι Νημερτὴς τὸν μῦθον ἐνισπέω. Sic paulo antè νημερτέα πάντ' ἐνίσπω. ‖ Item Dico. Ab hoc per reduplicationē initialis syllabæ FIT Ἐνίπτω: sicut ἐνίσσω ab ἰάλλω.

C ¶ Ἐνίπτω ET Ἐνίσσω, idem quod ἐνέπω & ἐνίσπω. Od. λ, ὁ δὲ μοι νημερτὲς ἐνίψει. sicut dixit νημερτὲς τὸν μῦθον ἐνισπέω, & νημερτέα πάντ' ἐνίσπω. ‖ Item Dico, μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: vt Eustathius exponit illud Od. β, ὡς σοὶ τοῦτ' ἐγὼ ἐκ μῦθον ἐνίψω. ‖ Ἐνίπτω siue Ἐνίσσω, Verbis asperis incesso, Obiurgo. Il. ω, Ἄλλ' ἐλέης με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαέρων ἢ γαλόων, Verbis asperis incessat. At Il. γ, Μή με χόλου χαλεποῖσιν ὀνείδεσιν θυμὸν ἐνίπτε, Eust. annotat θυμὸν esse superuacaneum. Il. ο, Ἐκ πάλιν ἐνίπτοι ὀνειδείοις ἐπέεσσι ... Il. χ, Χερσὶ πεπλήγων καὶ ἐνείδεσσιν ἐνίσσων. Il. ω, ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἀπαντας αἰθούσης ἀπέεργεν, Ἔπεσιν αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est ET Ἠνίπαπε, aprær. D med. ἤνιπα, interiecto πα. Hom. Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. Od. α, Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. SED ET Ἐνένιπε hinc est, sicut ab ἐνίσσω ἐνένισσε.

Ἐνιπή, ῆς, ἡ, Increpatio, Obiurgatio, plerūque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Il. δ, τὸν δ' οὔ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. Il. ξ, μάλα πάμπαν ἐδείσαν θυμὸν ἐνιπῆ Ἀργαλέη. Od. κ, ἐξ ἐνιπὴν γὰρ ἐμῷ ἔκπαγλον ἐνιπτεῖν. Od. κ, φθόγγον ὃν πρὶν Ποσειδάωνος ἐνιπάς. Et Od. υ, μνηστῆρας ἐνιπὴν θυμὸν ἐνιπτῆς.

E C. ἘΞειπεῖν, Eloqui, Proloqui. Item Renūtiare, Efferre, Euulgare, Prodere. Od. σ, — μή τις τοιῷ δώματι χύμεναι ἐλθὼν ἐξείπῃ, Renuntiet. Plut. in Theseo, ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et ἐξειπεῖν τὰ ἀπόρρητα, Naz.

C. ἘΠειπεῖν, (q. d. Superdicere) Insuperdicere. Greg. ... δὲ λέγω ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευθὲν ... ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαγγελία τὸ σύμβολον. Exponitur etiā Postea dicere, item Dictum addere alicui facto. ‖ Sed & pro Appellare accipi posse scribit Bud. in hoc Synesii loco, ... ὄρνιον ἐκ... ἀλλ' αὖ ...

F C. ΚΑΤειπεῖν, Deferre, Accusare. Luc. De cal. κατειπεῖν αὐτῶν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. A Xenoph. autē κατειπεῖν πρός & pro Accusare: sed alicubi etiā simpliciter pro Dicere de aliquo, seu narrare: vt ἐάσας με κατειπεῖν σοι πρὸς αὐτὸν ἔτι ἀγαθόν τι αὐτοῦ &c. Interdū verò cum accus. rei, Detegere, Patefacere. Sed & κατειπέ μοι Aristoph. pro Patefacito, Aperi.

C. ΜΕΤέειπε, q. d. Interloquutus est, seu Interfat* est. vt Od. ξ, Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, Inter eos loquutus est, seu verba fecit. Et sic alibi sæpe.

C. ΠΑΡειπεῖν, Monere. Interdum cum rei etiam accus. vt αἴσιμα παρειπών, Il. ζ. Sic Lat. Moneo te hanc rem. Nonnūquam Hortor, Suadeo, necnon Persuadeo. Sed & Decipio alicubi exponitur. vt Il. α, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Sed ego παρειπεῖν admoneo minus generale esse quàm Decipio, & esse Malo consilio seu blanditiis in fraudem impellere quempiam.

C. ΠΡΟειπεῖν, Prædicere, Prænūtiare. προειπεῖν ἡμέρας, Præfiniuit diem, ex Plut. in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, Edicere ludos, ex Xen. Et προειπεῖν τινι πόλεμον, Indicere bellum cuipiam, ex eodem.

C. ΠΡΟΣειπεῖν, Alloqui, Affari, Compellare. προσειπεῖν ἕκαστον τῷ ὀνόματι. Greg. τὸν προσειπεῖν ἑαυτόν, hoc nomi-

appellauit. Interdum etiam συνεραστῶ ET Προσίεται ἄμαχα, Hom. pro συνεσῶ est. Cum aliquo dicere id est Alicui assentiri, vel cinari. Demosth. in Olymp. ἀξιῶ δὲ καὶ σὲ συναινεῖν. Sic Plut. Themist. συναινεῖ τῇ πόλει. Subiicere, Exponere, vt inquit Cam. afferens cc, οὐκ ἂν ἀίδρις ὑπείποις. Et ex Demosth. καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοιαῦτ' ὑπειπών, pro seu Vbi hoc monuero. In v.l. expo- us, Respondeo, in illo Soph. loco. Sed & ὑπει- ex Aristoph.

ΕΡΑΩ, ῶ, Amo. (ea signif. qua dicitur ars amandi à Nasone) Xen. Pæd. 5, circa princ. τῶν δὲ καλῶν, οὔ. Et statim pòst, οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus subiungit, καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Symposio dixit, ἐρᾷν ἔρωτα καλόν. Interdum verò (& sæpe quidem) ἐρᾷν dicitur sine adiectione, vt Latinè, Amare, pro Amore captũ esse seu teneri. Sic in quodã Moschi idyllio, Ἀλλ' ἐράω. καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Hinc particip. ἐρῶν, vt Lat. Amans. | Vtuntur autẽ & pass. voce in eadem signif. vt Athen. 155, de Alexandro, οὔτε Βαγώου ἠρᾶσθαι φησι. Sic ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Luc. At verò Ἐρώμενος passiua signif. Amasius: fitque nomẽ, vnde & dicitur ἐρώμενος ἐστί τινος. Significat verò & amicum scorti, vt docet Bud. Et ἐρωμένη fœm. Amasia. Athen. Λαμία ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου. | Ἐρᾷν, Amare. i. Cupere, Appetere. vt ἐρᾷ λογοχαρίας, Plato. Et cum infin. ἐρῶντες ἀναστήσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Vide B. 857.

Ἔραμαι, Amo, quod poeticum est. Il. ξ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. De diuersa autem huius vocis formatione lege Eust.

Ἐράσμιος, ου, ὁ & ἡ, Amabilis. Luc. ὁ δ' ἱμερὸς σοι ἀφικνοίη ἐρασμιώτατος... Plut. de Pompeio adolescẽte, τὸ γὰρ ἐράσμιον, ἀξίωμα παιδὶ ἦν φιλανθρώπως.

C. Ἐρασιχρήματος, Pecuniæ amans, Pecuniæ auidus. Xen.

Ἐρατός, ET Ἐρατεινός, amisso ε, (VNDE Ἐρατεινός) Amabilis, pro quibus in prosa ἐράσμιος. Il. γ, — δῶρ' ἐρατὰ Ἀφροδίτης. Hesiodus, — φυλήν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἄμωμος. Et Il. β, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς, amœnas. HINC Ἐρατόχροος, in Epigrammat. Amabili corpore prædita. ET Ἐρατίζω, Amo, Cupio. Hom. cum genit. INDE & Ἐρατώ, vna Musarum: de qua vel potius ad quam Ouidius, — nam tu nomen Amoris habes, ET COMPOS. Πολυήρατος, verso ε in η, (q.d. Multiamabilis) Periucundus, Peroptabilis. vt πολυήρατος γάμος, Odyss. ο. Sic dicitur πολυήρατος ἥβη. ITEM Ἐπήρατος itidem pro iucundo hinc factũ videri potest, mutato τ in ρ. EX HOC autem quidam putarunt ἐπίηρα esse factum: vt videlicet dicatur ἐπιήρανα. Iliad. α, — μηδέ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, pro Gratum seu iucundum obsequium deferens. aut vno verbo, Gratificans. Vide Eustath. Cæterùm ἐρατός illud à quo ista omnia deriuantur, sunt qui pro ἐραστός dici velint: alii ἐρατός quidem ab ἐράω, et ἐραστός tanquam ab ἐράζω esse tradunt. EST autem & comp. Ἀνέραστος, Inamabilis, Inuisus. vt ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα. ET Ἀξιέραστος, Amari dignus, Xen. τινὰ ἀξιέραστα. Plutarch. in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν γεγονέναι.

Ἐραστής, οῦ, ὁ, Amator. vt ἐρώμενος, amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένης μᾶλλον οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. 857. Et cum genit. ἐραστὴς αὐτοῦ vel αὐτῆς. Item generaliter pro amatore & studioso rei cuiuslibet. vt ἐραστὴς ἵππου, Xen. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Camillo. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. Et cum infinit. obtinente locum genitiui, cum artic. Aristoph. τοῦ πιεῖν ἐραστάς. Sed & in malam partem apud eundẽ in Nub. πονηροῖς οὖσ' ἐραστὴν ... ET Ἐράστρια, Amatrix, Poll. COMP. Φιλεραστής, Qui diligit amatorem seu amatores. Plato Symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται. ET Φιλεραστία, Amor quo amasius suũ amatorẽ cõplectitur. B. ex eodẽ Symp. ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν ὀρρωδῶ. ET Φιλεραστέω, Diligo amatorem seu amatores.

A C. ἈΝΤερῶ, ῶ, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor, In amore respondeo, cum genit. ἀντερᾷν, inquit Bud. Redamare: vt ἐρωμένη redamat ἐραστήν. Luc. ἀντερῶσα αὐτοῦ. Sic passiua voce ἀντερῶμαι, redamor, vt ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, Quæ vicissim ab illo amabatur, Quæ ab illo redamabatur. | At cum datiuo, ἀντερᾶν τινι, est Riualem esse. Et ἀντερᾶσθαι passiua voce, significatione actiua, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ καὶ τὴν αὐτὴν ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. id est, Riuales fuisse Lunæ in amore Endymionis, q.d. Aduersus Lunã amasse Endymionẽ, vel aduer-

B santes Lunæ, Aduersarias Lunæ fuisse in amore Endymionis.

Ἀντεραστής, οῦ, ὁ, Riualis, Æmulus alicuius in amore. Xen. ἀντεραστὰς appellat procos, de Atalanta loquens.

C. ΣΥΝερῶ, ῶ, Simul amo. Aut, In amore iuuo: vt accipi videtur συνερᾶσθαι à Moscho in Idyllio ad vesperum, — καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Sic Ouid. dixit, Flumina deberent iuuenes in amore iuuare.

¶ Ἔρως, ωτος, ὁ, Amor. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Luc. Amor quo pro-

C sequimur pulchras. Plut. De prud. anim. ἡ δὲ πρὸς τὴν Γλαυκὴν παῖδα τοῦ ἀλκαίου ὄνομα καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔρως ἔδοξε. | Ἔρως, Amor, Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter Amores, Cupidines. Xenoph. ἴσως δὲ καὶ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. VNDE Ἀντέρως, Cupido illi Cupidini contrarius. de quo Cic. Item, Deus vltor eorum qui amantes spernunt, ex Pausania.

Ἔρως generaliter pro quouis amore seu desiderio alicuius rei. vnde dicitur ἔρωτα ἔχω τούτου à Plat. Huius rei

D desiderio teneor. Et ἔρωτα ἔχω τοῦ καταμαθεῖν, ab eodẽ. Itẽ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Luc. ad Nigr.

C. Ἐρωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Amoris præcepta seu artem amãdi tradens, Amandi præceptor. Ouidius amoris etiam præceptorem se vocat.

C. Ἐρωτοληψία, Perditus amor quo quis captus est. Ex Gaza de senect. pro flagitiosa libidine & perdita. ET Ἐρωτόληπτος, Perdito amore captus, ex Suida in Κάτοχος.

C. Ἐρωτομανής, έος, ὁ & ἡ, ET Ἐρωμανής, Insanè seu perditè amans. Athen. ἀλλ' ἐρωτικὸς μὲν ἦν ἀκρατής, ἐρωτομανὴς δ' οὔ.

E VNDE Ἐρωτομανία, ET Ἐρωμανία in Epigr. Insanus amor. ET Ἐρωτομανέω, ῶ, Insano amore captus sum.

C. Ἐρωτοπλοεῖν, In amore nauigare, ex Epigr. in v. lex. Vide an dictum sit vt ab Ouidio, Siquis amat quod amare iuuat, feliciter ardet: Gaudeat, & vẽto nauiget ille suo.

C. Ἐρωτοτόκος ὄψις ex Apoll. Amorem pariens & alliciens.

C. Ἐρωτοτρόφος, Nutrix amoris, id est mater. Veneris epithetum.

C. Δύσερως, Qui infelici aut etiam pernicioso amore tenetur. Item Perditè amans. Theocr. ὁ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμή-

F χανος ἐστί. Vide B. 833. Et cum genit. ex Luc. οὐκ ὀλίγους αὐτῆς οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας pro Ita perditè te amantes. Xen. autem dixit aliquem esse δυσέρωτα τῶν ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei venereæ captum. Item ipse ἔρως dicitur δύσερως & δυσέρωτος à Plutarcho in Pericle. HINC Δυσερώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum esse, aut infelici.

Ἐρωτικός, Ad amorem pertinens, Amatorius, Ab amatore proficiscens. δίαιτα ἐρωτική, Plut. Pol. pr. Et ἐρωτικὸν πάθος, Theophyl. οὔτι ἥκιστα ἐρωτικοὺς ὕμνους, Luc. Minimè

G amatori conueniens, seu amatorem decens. Et τὰ ἐρωτικά, Res amatoriæ, seu Artes amatoriæ. Luc. παιδεραστεῖν, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. Itẽ ἐρωτικὰ apud Plut. pro festo quod Amori celebrabatur: de quo vide paulo pòst. Sed ἐρωτικὸς dicitur etiã aliquis pro In amorẽ valde propensus, itẽ pro Rerũ ad amorem pertinentiũ peritus. X. Apomn. 2, ἴσως ἄν τι σοι κἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. HINC Ἐρωτικῶς, Amatoriè. Et ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, Amore teneor seu captus sum. Et cum gen. ἐρωτικῶς ἔχειν τῶν ἡδονῶν. Xen. Vo-

H luptatum desiderio teneor.

Ἐρώτιον, Paruus Cupido, Imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis in Epigramm. ET Ἐρωτάριον, idem. AT Ἐρωτίδια, Festum Amoris Thespiensibus, apud Athenæum: quod à Plutarcho ἐρωτικὰ vocatur.

ΕΡΓΟΝ, ου, τό, Opus, Factum, Res. ἔργον ἐπίχεσθαι, Od. ρ, quod Lat. Opus facere. ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ aliquoties apud Hom. quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολεμήϊα ἔργα, Od. μ, Facta bellica, Res bellicæ. Sic variis in locis ἔργα vocabulo Res reddi debet. vt ὅπως ἔσεται τάδε ἔργα, quod sæpe occurrit: & μέγα ἔργον, res magna. Sed & ἔργα alicubi Ministeria, item Negotia aptius vertitur. quæ ego lectoris iudicio relinquo: exempla enim omnium afferre longum esset. Venio igitur ad solutam orationem. Cic. in Plat. Timæo, ἔργον & ἔργα Opus & opera interpr. Et apud eundem De leg. lib. 12, ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἐμμήνου, vertit, Textile ne operosius quàm mulieris opus menstruum. Et ibidem, χῶμα δὲ μὴ χοῦν ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον, reddit, Extrui sepulchrũ altius quàm quod quinque dieb⁹ homines quinque absoluerint. Cic. ἔργα καὶ ἐπιμέλειαν vertit operam & diligentiam in Œcon. Xen. Apud Thuc. ἔργου ἔχεσθαι, quod Lat. Rem exequi, lib. 1, ὥστε ἄδεως ἔργου ἔχεσθαι καὶ ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν. At Demosth. ἔργῳ & πράξει copulauit. Passim verò ἔργον opponitur λόγῳ: quod tamen apud Thuc. potissimùm obseruaui. includitúrque alicubi ἔργῳ veritatis quædam signif. vt lib. 1, καίτοι ἐλέγχεται ἀσφαλῶς ἤδη. ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει. q. d. Sed hæc sanè prædicatio supra rem ipsam supráque verum erat.

¶ Ἔργον peculiariter interdum de bello, vt & Lat. Res gerere. Sic & Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerẽda, In ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundem. Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianum bellum appellauit. Sed affertur & τὰ ἔργα ex Polybio (quũ dicit προσάγειν ἔργα τῷ τείχει καὶ μηχανάς) in ea signif. qua Opus dixit Liuius, Opere demum ac vineis iniunctis muro cepit. ¶ Ἔργον alia signif. peculiari de opere quod fit ruri, vt exponitur Od. ξ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. At verò ἔργα plur. num. vtrique scriptores vocant terram in qua opus factum est, id est cultam. Latini Culta neutro itidem genere vocant & Arua. Et quod Virg. dixit, — hominúmque boúmque labores, possumus ex Hom. reddere βοῶν καὶ ἀνδρῶν ἔργα. Opponi autem his ἔργοις ὀργάδα docet B. p. 174. Cæterùm ἔργον inde esse vnde & ἔρδω, facilè crediderim. qua tamen de re nihil apud grãm. reperio.

Ἔργον ποιοῦμαι sequente infinit. pro Contendo, Laboro, B. p. 174, ex Plat. & Xenoph.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖν ἐς μάτην, Soph. Aiace. vt Lat. dicitur, Nihil opus est, sequente infinit. ¶ Itẽ cum genit. ex Aristoph. Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus est strophis.

Σὸν ἔργον μάλιστα ταῦτα ἀφιέναι, Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est muneris. Sub. autem ἐστί, quod & additur aliquando. Vide Bud. 176. Dicitur & ἔργον ἐμὸν τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. Mei muneris est hoc perpendere. ¶ At verò ex Aristoph. affertur οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, pro Non standum est nobis.

Ἔργον τόκοι καὶ χρήματα, Demosthenes in Aphobum, Quæstus & vsura. Vide Bud. 171. ¶ Fortasse autem huc referri potest & is vocis ἔργον vsus qui extat in isto Synes. loco, κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κυρήνης· ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργον γενέσθαι τοῦ πρώτου χειμῶνος, dignus erat qui tempestate proxima conficeretur & perderetur, interpr. Bud. Ideo autem ad præcedentem signif. referri hanc posse suspicor, quòd vulgò vnusquisque in lucro deputare soleat hostis sui profligationem. Fieri tamen etiam potest vt simpliciter dicatur aliquis ἔργον esse illius à quo perditur & profligatur, quod videlicet hoc illi tãquam opus propositum sit in quo se exerceat. Idem Synes. ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse sycophantis.

Ἔργον ἐστί, Difficile est, Operosum est. aut etiam Hoc opus est, vt Virg. Hoc opus, hic labor est. Xenophon, ἔργον μὲν γὰρ τοῖς λύειν ἵπποις, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι.

AT Προὔργου dicitur pro πρὸ ἔργου (quod & ipsum alicubi legitur) pro Quod operæpretiũ est & præuertẽdum. Aristoph. Pluto, κωλύειν τῶν τι προὔργου ποιεῖν, aliquid eorum quæ in rem præcipuè sunt. Προὔργου τι καὶ ἀναλκαῖον, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου esse εἴς τινα, vel πρός τι. Plat. De rep. l. 2, ἔγωγε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ζητεῖν τὴν σκέψιν. Ibidem καὶ ἄρα τι προὔργου ἡμῖν ἐστιν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν &c. Confert nobis, Vtile est. Item cum infinit. ex Demosth. καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν τι λέγειν, non esse conducibile. Vide Bud. 714 & 715. Πρὸ ἔργου autẽ Aristot. Metaph. 6, ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου πρὸς τὴν παροῦσαν σκέψιν. HINC Προυργιαίτερον, Potius, Antiquius. Polyb. οὐδὲν ἐποιήσαντο προυργιαίτερον, Nihil potius aut antiquius duxerunt. Vide Bud. 714.

C. Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, Qui vrget opus. VNDE Ἐργοδιωκτέω, ῶ, Vrgeo opus ex Gr. Bibl. interpr.

C. Ἐργοδότης, Qui opera distribuit, Qui pensum dat. Naz. καὶ Φαραὼ τὸν ἀσεβῆ τύραννον, καὶ τοὺς πικροὺς ἐργοδότας. A Bud. exponitur etiam Operis locator (sicut ἐργολάβος Operis conductor) ET Ἐργοδοτεῖν, Opus locare.

C. Ἐργοεπιστάτης, Qui operi seu operibus præest. Poll. ex Epicharmo.

C. Ἐργολάβος, Qui opus faciundum suscipit seu conducit. Redẽptor. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Itẽ ἐργολάβοι sycophãtæ & quadruplatores. B. 118. ET Ἐργολαβία, Operis faciundi susceptio, Redemptura, vt quidam interpr. ex Liuio. ET Ἐργολαβέω, ῶ, Opus faciundum suscipio, Redempturas facio, vt mancipes & conductores solent. Xen. εἴπης ἀνδριάντα ἐργολαβεῖν, μὴ μαθητὴς ἀνδριαντοποιοῦ. Dicebãtur ἐργολαβοῦν interpretes etiam & sequestres qui iudiciis corrumpendis aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabãt. Vide Bud. p. 80 & 118.

C. Ἀεργός, οῦ, ὁ & ἡ, Qui feriatur ab omni opere, Nullum opus agens. Il. ι, ab Homero τῷ ἀεργῷ opponitur ὁ πολλὰ ἐοργώς. id est Qui multa egit, Qui multũ laborauit. Od τ, — οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, id est Non patiar otiari, vel otiosum esse, vel Cessare, Ab omni opere feriari. ¶ Ἀεργός, Iners, Piger, Deses. Hesiodus Ergis, ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Idem ibidem, Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. ¶ Item ἀεργός, Non cultus, Non aratus, Inaratus, vt ἀεργὸς γῆ, vel χώρα. cui opponitur ἡ εἰργασμένη, vel κατειργασμένη, seu κάτεργος. Sic apud Theophrastum De caus. 1, τὰ ἄεργα siue ἀργὰ opponuntur τοῖς εἰργασμένοις, vt Bud. notat. Sciendum est autem pro pigro dici potius à poetis ἀεργός, in prosa autem ἀργός.

Ἀεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed rarius.

Ἀεργία, ας, ἡ, Cessatio ab opere. Alciphron initio epist. 1, ἀεργία παντελὴς ἦν, Cessabatur ab omni opere. ¶ Apud Homerum ἀεργίαν vult Eustathius significare etiam inertiam, id est artis ignorationem, siue artis imperitiam: in hoc versu, Od. ω, Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' εὖ σε κομίζει. Itẽ, Inertia, Desidia, Pigritia. Hesiod. Ergis, Ἔργον δ', οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. ¶ Ἀεργία χώρας, Regionis cessatio ab aratione. Ad verbum Terræ inaratio: si dici posset eo modo quo Regio inarata, ἀεργὸς χώρα. Æsch. in Ctesiphontẽ, καὶ τὴν χώραν ἀναθεῖναι τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, id est, ita vt omnino non araretur, non coleretur.

Ἀεργέω, ῶ, F. ήσω, Cesso ab omni opere, Otior, Otiosus sum. Item, Sum deses, Sum piger. Vide Ἀργῶ paulo pòst.

Ἀεργηλός pro ἀεργός, id est Iners, citatur ex hoc Nõni versu, Παῖνας ἀεργηλοῖσιν ἐπέβρεμεν ἔργον ἀκαίδαις. Videtur ex ipso verbo ἀεργῶ formatum.

¶ Ἀργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀεργός, & factũ per crasin ex isto, Qui cessat ab opere, Ab opere immunis, Otiosus. A Bud. exponitur, Cessans, Immunis ab opere. Nõnunquam absolutè ponitur, & sine casu. Plut. in Pericle, οὐ λαμβάνειν ἀργὸν καὶ σχολάζοντα. Xen. Pæd. 1, στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. Sic ἀργὸν δίαιταν διαιτᾶσθαι, Iners vitæ genus traducere. Ἀργὸν ἔτος apud Iudæos Ann⁹ septimus, quasi Cessator annus, vel Feriatus annus. Ἀργὸς χρόνος Plut. Cor. Tempus cessationis, Tempus quo cessatur. ἀργὸς λόγος, Ignaua ratio, vt exponitur à Cicerone De fato, Ratio videlicet eorum qui omnia fieri fato contendebant. Cui (addit Cicero) si pareamus, nihil omnino agamus in vita. ostendens vnde dicta sit ἀργός. Exponit

rogationem ignauam & inertem. Interdū, vt ἀργοὶ πόνων, apud Platonem lib. De legibus, Laborantes, Vacui laboribus, Expertes laborum. Apud Euripidem ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, Rerum domesticarum negligens. & ἀργὸς κλήρου apud Platonem, Sua sorte priuatus, vt vulgò explicant. Apud Lucianum autem ἀργὸς ἁπάντων, exponitur Rei nulli vacās. Sed malim interpretari, Piger ad omnia, vel segnis. | Ἀργὸς γῆ vel χώρα, Inculta terra, seu regio. cui opponitur εἰργασμένη vel κατειργασμένη. Apud Xenophontem autem ἀργὸς γῆ & ἐνεργὸς opposita sunt. Dicitur ἀργὸς γῆ etiam vno verbo χέρσος. Plutarchus in Publicola, ἀργὸν χωρίον καὶ ἄβοτον, Incultus locus & infrugifer. | Ἀργὸς ἄργυρος, Argentum infectum, Budæus ex Pausania. id est ἀνέργαστον. | Ἀργὰ χρήματα, Pecuniæ quæ compendium nullum vsurarum afferunt, quibus opponuntur ἐνεργά, vt docet Budæus. Notandum est autem ἀργὰ χρήματα dici τὰ μὴ ἐργαζόμενα. Item ἀργὸν ἐργαστήριον vel ἀργοῦν, quod nihil quæstus fecit. Demosth. contra Aphobum cui ἐνεργὸν opponitur. Bud.

Ἀργότερος, comparat. vt ἀργότερον τοῦ βίου μετερχόμενον apud Galen. ad Glauc.

C. Ἀργολογέω, ῶ, F. ήσω, Superuacanea verba scribo. vel dico, id est περίλαλος. Basil. ἀλλ' οὐκ ἀργολογεῖ ἡ γραφή. Bud. HINC Ἀργολογία, ας, ἡ, apud Cyrillum, Otiosus sermo. Budæus.

C. Ἀργοποιός, οῦ, ὁ, Inertem & segnem reddens, Inertiam afferens.

Ἀργῶς aduerbium, Otiosè. Item, Segniter. Demosth. Philip. 2, πάντα λαὸς ἀργῶς ἔχειν. Plutarch. in Pericle, καὶ τὸ μὴ περιιδεῖν ἀργῶς ἔχον πρὸς χρηματισμόν. Apud Xenophontem, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως, Segniter & remissè. Et in superlatiuo gradu ἀργότατα. vt ἀργότατα ἐξετάζεσθαι, Demosthenes Philip. 4. | Item ἀργῶς (inquit Budæus) Temerè. id est sine causa, frustra, nulla nota ratione. vt illud, οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, id est, non otiose, non sine alicuius rei significatione.

Ἀργία, ας, ἡ, Otium, Otiositas. Demosth. περὶ τὸν Εὐβουλίδην, ἀργίας νόμος, ᾧ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι. Plut. in Apophth. ἁλόντας πρὸς χαρμόνη ἀργίας. Idē in Solone, ἀργίας ἁλόντας. Gal. γυμνασίας & ἀργίας opp. Apud Plat. ἀργία cum gen. (sicut & ἀργὸν cū eo poni diximus) ἀργία τῶν ἔργων, cessatio ab operibus. | Est itē ἀργία Segnities, Inertia. Plutar. in Apophth. πολεμίοις ὧν οἱ λαγωοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν, hostes quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum inertiam. | Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id est eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum.

Ἀργέω, ῶ, F. ήσω, idē quod ἀεργέω, Cesso, Ab opere cesso, Ferior, Otior. Demosth. Olynth. 3, οὐδ' αὐτοὺς μὲν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν. Xenophon ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν inter se opponit, Pæd. 1. Aristoteli autem opposita sunt ποιεῖν & ἀργεῖν. Plutarchus in Cam. ἀργεῖν τῆς πράξεως. Cum genitiuo, Plato Pol. 2, ἀργήσει σοι ὁ γεωργὸς τῆς αὑτοῦ δημιουργίας.

Ἀργοῦμαι passiuum. Xenoph. Pæd. 2, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται οὐδὲ παραλείπεται διορθούμενον. id est, Nihil per cessationē transmittitur, Nihil per inertiam negligitur infectum, Nihil infectum remanet, vel otio transmissum. Bud. Idem Xen. in Hierone, ἀλλ' αὐτὰ αὐτῇ σκέψις ἀργοῖτο, Negligeretur, transmitteretur, Cessare sineretur. Bud.

Ἀργόομαι, apud Xenoph. Idem quod ἀργῶ, In otio viuo, Otiosam vitam ago.

C. Δυσεργος ET Δυσεργής, Operosus, Difficilis. Plutarchus Sympos. 4, παγχάλεπον οὖν ἐστι καὶ δύσεργον, valde difficile est & magni operis. Δυσεργὲς πρᾶγμα Appiano Res difficilis factu. In vulg. lex. ex Theophr. δύσεργος ὕλη, materia difficilis ad fabricam. ET Δυσεργία, Difficultas. Exponitur & aliter à Suida: sed δυσεργία Hesych. habet in illa signif. sicut & ἀεργία: de quibus & ipsum Suidam lege in Εὐεργία. CONTR. Εὐεργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Facilis. & εὔεργον ξύλον τῆς πεύκης, Theophr. Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. ἡ φιλύρα πρὸς ἅπαν εὐεργόν, id est (Plinio interprete) Tilia cuicunque operi facilis. | Apud Homerū autem Od. o, τὴν φῆσαι ἐπὶ φρονέεις θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν, schol. exponit σώφρονα, καλὰ ἔργα πράττουσα, proba & honestè castéque se gerens. quæ eius expositio videtur conuenientior quam quæ in vulg. l. est, Bene operans id est Actuosa. Eustath. exponit ἀγαθουργός. Obseruandum est autem εὐεργὸς scribi, non εὔεργος, vt δύσεργος. AT Εὐεργὴς Homero nauis aut domus, Bene fabricata, Affabrefacta, Bene compacta. Sic εὐεργὲς λῶπος, & εὐεργὴς δίφρος apud eundē. Et εὐεργὲς πηδάλιον apud Hesiod. At εὐεργὲς χρυσὸς Od. λ. opponitur τῷ ἀργῷ, teste Eustathio qui dicit ἀργὸν δίδοσθαι χρυσόν, ἐπεὶ οὐκ ἴσω τιμᾶσι τοῖς ἐπὶ χρυσὸν ἀργόν. | Itē pro Beneficus, Bene meritus de aliquo, apud Hom. Od. δ, οὐδέ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. hoc est εὐεργετῶν.

ET Εὐεργεσία, ας, ἡ, Beneficentia. Od. χ, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. Isocrates etiam ad Demon. κακοεργίᾳ ei opponit, αἰσχρὸν νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. Et apud Dionysium Long. quærenti cuidam qua re proximè ad deos accedamus, respondet alter εὐεργεσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ. | Multo frequentius capitur pro Beneficiū. Thuc. lib. 1, καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, mihi beneficium debetur. Eodem libro, κεῖσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος, Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conseruabitur. Sic dicitur ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, compensare seu referre beneficiū. & εὐεργεσίας ὀπίσσω pro eodem apud Herodotum. Et Herodianus lib. 4, τὰς ἐκείνου εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, beneficia apud eū à se collocata. Hesiodus Theogonia, Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et apud Demosthenem Pro cor. ταῖς ἰδίαις εὐεργεσίαις ὑπομιμνήσκειν. Notandū verò in illis Thucyd. locis posse reddi etiam Gratia, quemadmodum & scholiastes in priori exp. αὐτὶ χάρις. vt sit, Mihi gratia debetur: &, Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. ET Εὐεργέτης, ου, ὁ, Qui beneficium confert, Qui benefacit. Demosth. Pro cor. φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Nonnunquam additur genitiuus eius in quem beneficium confertur. Thucyd. lib. 1, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης, quum de eis esset benemeritus. Isocr. Hel. enc. τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εὐεργέτης. Synes. epist. 127, ὡς μετάπεμπτος ὢς τῶν εὐεργέτης Ῥωμαίων. Luc. Anach. εὐεργέτης ἡμῶν. FOEM. Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, Quæ benefacit, Quæ benemeretur de aliquo. Plato de legibus. Synes. epist. 123, περὶ ἐμοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς, de me benemerito capite. AT Εὐεργετικός, οῦ, ὁ, Ad benefaciēdum procliuis, Beneficus. Interdum additur genitiuus, sicut in εὐεργέτης. vt δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, vis multis & magnis beneficiis iuuandi. ET τὸ εὐεργετικὸν neutro gen. Beneficentia, Ad benefaciendum procliuitas. Herodianus lib. 6, ὡς τό τε φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικὸν ἐπιρρεπτικός. Dicitur verò & εὐεργετικῶς pro eodē. VNDE C. Ἀντευεργετικός, οῦ, ὁ, Ad beneficium reddēdum pronus, Qui vicissim promptus est ad benefaciendū. Habétque itidem adiunctum genitiuum vt εὐεργετικός. Aristot. Ethic. 4, περὶ μεγαλοψύχου loquens, ἔτι δὲ ἀντευεργετικὸς πλειόνων, Ad beneficium cum additamento reddendum promptus. Ab Εὐεργέτης deriuatur ET Εὐεργετέω, ῶ, F. ήσω, Benefacio, Benemereor. Xenoph. Pædiæ 8, ἕως μὲν τοῖς χρήμασιν ἀδυνατώτερος ἦν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accusatiuus eius cui benefit. Aristot. Pol. 5, εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, beneficia in ciuitatem confert. Aristoph. Pluto, οὓς τινας εὐεργέτησα διορθώσας. Nonnunquam accusatiuus rei additur. Xenoph. Pæd. 8, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia. Est vbi duplicem habet accusatiuum, & personæ & rei. Plato Pol. 1, τὸν κακῶς σοι κείσεται, ὅ,τι ἄν με εὐεργετήσῃς, Non malè collocabis quod in me contuleris beneficium. Sic apud Demosthenem aduersus Lept. πολλὰ ἂν ἔχοι εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. Citatur verò & εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, ex Phalar. Epistolis. | Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior. Aristot. Ethic. 4 cap. 3, περὶ μεγαλοψύχου loquens, εὐεργετηθεὶς δ' αἰσχύνεται. Interdum additur & accusatiuus rei, vt in actiuo. Xen. μείζονα εὐεργετημένος, maioribus beneficiis affectus. Herodianus lib. 4, πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντα. VNDE Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, Benefactum, Benemeritum, Beneficium [in aliquem] collatum. Xenophon Pæd. 8, εὐεργετήματα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδὲν ἔστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον ἢ τὸ τῶν ποτῶν μεταδόσεις. ET Εὐεργετητικός, ῦ, ὁ,

Ad benefaciendum seu benemerendum proptus. Pro A
quo εὐεργετικὸς dici Bud. comm. annotat, sicut pro ὑπηρετητικὸς dicitur ὑπηρετικὸς & pro φιλητικὸς, φιλικός. ET
C. Ἀντευεργετέω, ῶ, Beneficium reddo seu compenso, Vicissim benefacio. Xen. μηδὲν φροντίζων τῦ ἀντευεργετεῖν, nihil laborans de gratia referenda.

C. Ἐνεργὸς, οῦ, ὁ, Qui in opere est. quasi ἐν ἔργῳ ὤν. Qui aliquid agit (vt contrà ἀεργὸς, seu ἀργὸς, Qui velut ab opere remotus est.) Luc. in Hermot. ὡς μηδὲ ὁδὸν βαδίζων χωλὸς ἀλλ' ἐνεργὸς ἦς. Sed ἐνεργὸς est etiam Actuosus, Strenuus, Acer, vt Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν, B
Polyb. in 3. Quo Plutarch. modò ἐνεργὸν & δραστήριον pro eodem ponit de Demetrio loquens. (Ex eiusdem Pericle affertur ἐνεργότατος τεχνίτης pro laboriosissimo artifice) Dicitur verò & πορεία ἐνεργὸς à Polybio iter quod acriter & magna virium contentione conficitur, Contentum iter. Sed & res quæpiam dicitur ἐνεργὸς à Theophrasto, id est efficax. Quod autem dicit Thucyd. naues ἐνεργοὺς κάμνειν, si mendosum non est, crediderim aptè reddi posse Operosæ cuiusdam elegantiæ. Denique vt ἐνεργὸς pro eo qui in opere est opponitur ἀέργῳ C
seu ἀργῷ, sic etiam ἐνεργὸς γῆ opponitur τῇ ἀργῇ. dicitur enim à Xenophonte ἐνεργὸς terra, quæ colitur seu culta: vt ἀργὸς, inculta. Sicque & Plutarchus in Cæsare, πεδίον πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus ad agriculturam sufficeret, vt Bud. interpr. Quem consule pag. 171 & de ἐνεργὰ χρήματα, id est Pecunia fœnore occupata, quibus itidem opponuntur ἀργά. ET Ἐνεργῶς quoque pro Efficax, aliquoties in Test. nouo. Item ἐνεργεστέρα χώρα ex Plutarcho pro Cultior regio. AT Ἐνεργῶς pro Actuosè, Strenuè, Acriter. Polyb. ἐνεργῶς προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ. D

Ἐνέργεια, Actio, Actus. Aristot. ἡ δ' εὐδαιμονία ἐνέργειά τις ἐστίν. Et apud eundem, ex virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. Itē Efficacia, Vis efficaxque quæ in aliquo agit. Chrysostomus, ἀμήχανοι αὐθεντίᾳ δυνηθῆναι θείας ἐπιλαβεῖν ὁμιλίας ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam figura seu ornamentum orationis, de quo Fabius, (περὶ τῆς ἐξεργασίας & ἐπεξεργασίας loquutus) Ἐνέργεια confinis est iis, ab agendo dicta, & cuius propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Vbi ego pro Et cuius reponendum E
puto Vt cuius.

Ἐνεργέω, ῶ, In opere sum, Operor, Efficio. Paulus ad Philipp. 2, v. 13, ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem & in aliis Testamenti noui locis. Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον simpliciter pro Facere metum dixit (quod & Afferre & Inicere & Incutere metum Latini dicunt) lib. 1, οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν ἢ φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς ταῖς παραλίαις οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Vereor tamen ne ἐνεργασάμενοι potius legendum sit. Apud Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. ex quorūdam interpr. F
sententia vertit Actu esse: vt, τοῦ γὰρ οὕτω δυνατοῦ, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ex eodem tamen Aristot. affertur ἐνεργούμενα in lib. De mundo in vulgata signific. Inuenitur autem in Test. nouo ἐνεργεῖσθαι significatione etiam actiua: & in Iacobi epistola ἐνεργουμένη δέησις exponitur Efficax. Budæus verò ἐνεργεῖσθαι à Paulo ad Rom. positū etiam videri dicit pro Actu esse (vt Aristot. vtitur τῷ ἐνεργεῖν) eique contrarium esse καταργεῖσθαι. ‖ Ἐνεργεῖν, Afficere, Permouere, Budæus ex Chrysost. 77. Et ex eodem 2 ad Cor. 19 affert pro Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro A G
dæmonibus vexari, ex Areopagita citat, sicut & ἐνεργοῦντες dæmones, ex eodem. Rursus, ἐνεργούμενοι (inquit) Dæmonio correpti, ὑπὸ τῶν ἐνεργειῶν dicti sunt, id est operationibus dæmonum quæ in ipsis conspicuæ sunt. Et ex Aretha in Apocal. cap. 6, ἀλλὰ καὶ ὁ ψευδοπροφήτης ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργούμενος. id est κατισχυμένη, inquit. Sed & simpliciter pro Cieor seu Moueor, ex eodem affert in cap. 5, τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Iam verò & in bonam partem pro Agi spiritu, & Afflatum esse, ex eodē affert in caput 3, itē ex Gregorio. Cæterùm H
has significationes (ac præsertim illā qua pro Miracula facere ponitur à Chrysost.) ex Matth. & Marco manasse puto, scribētibus de Ioane, αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. HINC Ἐνέργημα, Effectus, Quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item Vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo significationem quæ verbo ἐνεργεῖσθαι data modò fuit. ET Ἐνεργητικὸς, Agendi vim habens, Efficacia præditus. Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα quæ Lat. actiua verba. VNDE Ἀντενεργητικὸν, verbum quod passiuam vocem & actiuam significationem habet, vt μάχομαι. AT Ἀνενέργητος, Inefficax, Inutilis. Greg. τὸ γὰρ ἡμέτερον ὑπὲρ ἡμῶν ἀνενέργητόν τι καὶ ἄπρακτον. ET comp. verbum Ἀντενεργέω, ῶ, Efficaciam seu vim efficacem habeo aduersus aliquid, vt ἀντενεργεῖν ταῖς αἰτίαις Diosc. vbi exponitur Resistere. Malim Efficaciter resistere.

C. Ἡμίεργος, (q. d. Semifactus) Imperfectus, Inchoatus. Aristot. Œconom. 2, ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμίεργα.

C. Πάρεργος, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, Qui est præter susceptum opus, Ad susceptum opus accedens. Plato in Timæo, ὁ λόγος πάρεργος ὤν. vbi vide interpr. in lex. Cic. Et πάρεργον ἀνάλωμα, Impendia quæ præter destinatam impensam fiunt. Aristot. Pol. 7, ἐκεῖνο μὲν γὰρ, πάρεργον ἂν εἴη· τοῦτο δὲ, ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης. id est, Bud. interp. Illud enim, accessio esse possit huius tractatus: hoc verò, præcipua eius intentio princepsque actio. Hinc ἐν παρέργου χώρᾳ, seu μέρει, & ἐκ τοῦ παρέργου. Item ἐν παρέργῳ θέσθαι vel ποιεῖσθαι. quæ vide apud Bud. pag. 842 & 843. ET Παρέργως aduerbium, Obiter, Perfunctoriè, Non accuratè. Synes. ἐπεὶ καὶ γὰρ παρέργως ἐκεκράγμην, Tanquam aliud agens. Et παρέργως ἔχειν, Bud. ibidem.

C. Περίεργος, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re adhibens. Xen. οὐδ' ἄλλως πως τοιούτους, περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. Isocrates in Epist. δέδοικα μὴ λίαν ὅπως δόξω καὶ περίεργος. Herodianus 4, περιεργότερος ὤν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπινα πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. ‖ De re etiam dicitur frequentissimè, pro Curiosè accuratus, Nimis exquisitus. item Superuacaneus. Aristot. ἐπεὶ δ' αὐτὴ περὶ περίεργον οὐδὲ μάτην ἡ φύσις. Plut. Sympos. 4, καὶ τῆς τέχνης ταύτης τὸ λίαν ἐπίθετον καὶ περίεργον ἀφιλότης. Isocr. ἔστι γὰρ φιλοκάλου τὸ εὐπρεπὲς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Gregor. dixit etiā βασάνους περιεργοτέρας pro exquisitioribus tormentis. Et Dioscor περιέργους οἴνους vina exquisitiore diligentia confecta. HINC Περιέργως, Curiosè, Nimis accuratè.
ET Περιεργία, Curiositas. Plut. τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Item Nimis accurata diligentia, & quam Fab. extremam anxietatem appellasse videtur. ET Περιεργάζομαι, Curiositate vtor, Curiosè ago. Plato in Apol. Socr. περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια. Itē Curiosè nimium & inaniter contendo & laboro, vel inquiro, vt Budæus interpr. in hoc Demosthenis loco, εἰ δὲ μὴ ἔχω ταῦτα ποιεῖν, περιεργάσομαι τί ἐγὼ περὶ τῶν τοιούτων εἰπεῖν, περιεῖναί με δεῖ ἢ πιστεύειν ἐμοί. Sic Plutar. in Plat. quæst. 610, & Synes. 81. Item περιεργάζομαι pro Curiosè obseruo, Chrysostomus ad Rom. 6, εἰ μὲν γὰρ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλότριον, ὅπλον ἀδικίας γέγονεν ὁ ὀφθαλμός.

C. Συνεργὸς, (q. d. Cooperator) In opere faciendo iuuans, Adiutor. Plut. Pericle, Μένιππόν τινα τῶν Φειδίου συνεργῶν τινα σαυτῆς. Philo De mundo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ἐκτὸς ἀντίληψιν. Sæpe verò cum genitiuo generaliter pro adiutore. vt Xenophon Pæd. 3, συνεργούς τι καινοῦ ἔργου. & lib. 1, συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος.
HINC Συνεργέω, ῶ, Adiuuo, Prosum, Confero. Theophr. De caus. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐπορίαν. Plutar. in Rom. συνεργεῖ πρὸς ἀπιστίαν. Et cum εἰς, Philo De mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ. Rursum Plut. βοηθεῖν & συνεργεῖν copulauit in Coriol.

C. Φιλεργὸς, Operis amans, Operi deditus, Sedulus. φίλεργος μέλισσα, Naz. Apis laboriosa, quæ & sedula dicitur Lat. HINC Φιλεργία, Sedulitas, ex Xenoph. Œcon. ET Φιλεργέω, Sedulus sum, Sedulitate vtor.

C. Αὐτουργὸς, Qui per se facit, seu operatur, non aliena opera vtens. Vnde exponitur etiam Qui manu victum sibi quæritat: necnon generaliter Opifex. Plut. in Apophthegmatis, αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Aristoteles de Deo, οὐ μὴν αὐτουργοῦ καὶ ἐπιπόνου καμάτου ὑποδεόμενον. Et αὐτουργοὶ γεωργοὶ Xenoph. Qui ipsi terram colūt: Budæus 812. Sed à Thuc. αὐτουργοὶ vocantur Peloponnesii non addito γεωργοὶ, vbi exponitur Rusticani. Dicitur &

ab Halic. qualis est horum αὐτουργῶν, lib.10. A Greg. autem dixit etiam αὐτουργὸς [illegible] αὐτουργὸς, Qui sua manu cædit, vel pulsat. Bud. pag. 812 ex Herodiano. HINC Operatio eius qui per se facit, Bud. ex Theod. Eccl. lib. 5. vbi dicit vxor Theodosii, ἐγὼ ὑπὲρ τῆς βασιλείας τὴν αὐτουργίαν τῷ δεδωκότι προσφέρω, quæ interpr. ille, Manuum operam Deo offero pro regno quod mihi dedit. Ei, id est pauperibus, ministro. ET Αὐτουργέω, ῶ, Per me facio, &c. Luc. σχολάζειν γὰρ οὐ τῆς αὐτουργεῖν δεδώκασι. Aristot. De mundo scri B bit non decere Deum αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ γῆς, quod exponitur, Ipsum per se operari, non per ministros, vel Ipsum met operi manum admouere. Vide Bud. 812. HINC Αὐτούργητος, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis, Inelaboratus.

C. Πανοῦργος, ου, ὁ, q.d. Ad quodlibet opus promptus. Vel, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. Sed vsus obtinuit vt hoc nomine declaretur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Ethic. 6, διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι. Sic & πανουργία ab eo dicitur δεινότης, sed οὐκ ἡ πανουργία. Demosthenes C autem Pro corona dixit πανοῦργος & δεινὸς [illegible] χρῆσθαι. ¶ At πανοῦργος in bonam partem pro solerti, ex Solomonis prouerbiis. ET Πανούργως, Callidè, Vafrè. ET Πανουργία Calliditas, Vafrities. μετὰ πανουργίας καὶ δόλου, Herodian. Et πανουργία laudabilis apud Basilium, de qua Bud. 116. ET Πανουργέω, ῶ, Callidè seu vafrè scelus aliquod admitto, vt πεπανούργηταί τι, & ὦ πεπανουργηκώς, Aristoph. Pluto. Vide & Bud. in illa pag. HINC D Πανούργημα (q.d. Vframentum) Vafrum aliquod factũ, Scelus aliquod vafrè admissum. ITEM Πανουργεύματα AC Πανούργευμα pro πανούργημα & πανούργημα.

C. Ὑπουργός, Adiutor, Qui operam nauat, Qui officium aliquod seu obsequium præstat. Apud Luc. Minister. Sic & apud Phil. [illegible] τὸν δημιουργὸν καὶ τὸν ὑπουργὸν δρᾶν ἀναλαμβάνομεν. ET Ὑποεργὸς poetice, idem. Ex Phocyl. autem pro Damnosus, in hoc versu, Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλός, φαῦλος δ' ὑποεργός. vbi mendum esse puto.

HINC Ὑπουργία, Adiumentum quod præstatur alicui, Officium, Ministerium, Plut. Sympos. 4. ET Ὑπουργέω, ῶ, Operam nauo, Adiuuo, Inseruio, Obsequor. Thu E cyd. 1, φίλοι τε γὰρ ἐγένοντο τῷ ὑπουργοῦντι. Dicitur etiam ὑπουργεῖν σοί τινα. Plutarch. in Romulo, ὑπουργούσας ταῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὴν ταλασίαν, viris operam nauant in iis quæ ad lanificium pertinent. Thucyd. autem cum solo accusatiuo, lib. 7, ἐὰν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργῶσιν, pro Exequantur. HINC Ὑπούργημα, ET Ὑπούργησις, Ministerium, Obsequium. AT bicomp. Ἀνθυπουργέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Vicissim inseruio, Vicissim officium præsto, seu mutuum officium. VNDE Ἀν F θυπούργημα ET Ἀνθυπούργησις, Officium quod vicissim præstatur, Mutuum officium.

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Hesiod. Ἐργάζευ Πέρση. Idẽ, Νύκτας γάρ τε καὶ ἐξ ἤματα ἐργάζονται. Aristot. de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Hesiod. pariter & Hom. ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν opponit Xen. & Luc. in l. De historia scrib. Idem De sacrif. πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὰ τείχη. Cum accusatiuo, ἐργάζεσθαι γῆν, terram colere, Xen. Quod & ἐργάζεσθαι sine adiectione, vt ab Eustathio anno G tatur. Itẽ ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato De republica 2. vnde ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν & φιλοσοφίαν Synes. (At verò ἐργάζεσθαι γλαυκὴν διατμήγοντας apud Hesiodum exponitur Secare mare seu sulcare) Cæterùm quoniam ἐκ τοῦ ἐργάζεσθαι, id est opus faciendo, victus quæritur, ideo & ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro Victum quærere. quod tamen Bud. pag. 271 ad eam τοῦ ἔργου signif. refert qua pro lucro ponitur. Herodot. lib. 1, de Arione, ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, Quum magnas pecunias sibi conquisiuisset, seu (vt Gellius interpr.) H Grandi pecunia & re bona multa copiosus. Sed & pro Merere capturas & Quæstum corpore facere, ex Demosthene affert pag. 270. Rursum verò pag. 272 ἐργάζεσθαι idem ferè esse ait quod φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indul A gere. Sed ad illam ἔργου significationem refero ἐργαζόμενα χρήματα, quæ & ἐνεργά, pecuniæ fœnore occupatæ, de quibus pag. 191, (vnde & μνᾶ dicitur προσεργάζεσθαι à Luca, vt infrà docebo) quibus opponuntur ἀργά. ¶ Ἐργάζεσθαι in vulg. lex. & pro Vendere, ex Aristot. OEcon. καλέσας τοὺς ἐργαζομένους, ἠρώτα πόσου βούλοιντ' αὐτῷ ἐργάζεσθαι. οἱ δ' εἶπαν, ἐλάσσονος ἔσεσθαι τοῖς ἐμπόροις ἐπώλουν.

Ἐργάζομαι, Fabricor. vt ἔπιπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. Et pass. ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificiosè cælata. Bud. 275. ¶ Sed & generaliter ἐργάζομαί τι pro ποιῶ, Fa B cio. Dicitùrque ἐργάζομαί τι ἀγαθόν, vel κακόν, vt docet Budæus 273. Ponitur autem passiuè & in hac signif. vt Lys. τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata sunt. Ponitur inquam pass. & in aliis nonnullis signif. vt εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη apud Theophrastum, Terra culta. Sed & εἰργασμένη τροφή, quæ & κατειργασμένη, Cibus confectus, Bud. ¶ Ἐργάζεσθαι ὑγίειαν σώματι, Xenophon, Efficere, vel Præstare aut Comparare corpori bonam valetudinem. ¶ Ἐργάζεσθαι, Astruere & Efficere, B. 272 ex Hermog.

Ἐργασία, ας, ἡ, Operatio, Opus. Aristoteles de apibus, μᾶλ C λον ἐν ὥρᾳ δὲ ὅπως ἰσχύσωσι τῇ ἐργασίᾳ τούτων [illegible]. Pro quibus Plinius habet. Nihil horum faciunt apes statο tempore, sed rapiunt diebus serenis munia. Sic in vulgatis lexicis οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exponitur Qui hoc munere funguntur. ¶ Ἐργασία dicitur etiam de metallis, & fundo aliquo. Thuc. lib. 4, pag. 155, κτῆσιν ἔχει τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, Possidere aurifodinas, easque exercere. Plato, τὰ περὶ κήπους ἐργασίας συγγράμματα, de hortorum cultura. Isocr. Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίας νόμων, D Legum cultus. ¶ Ἐργασία, Factura, Elaboratio. Synes. epist. 52, τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Ex Plin. possis interpr. Factura præstãtiores. ¶ Ἐργασία dicitur etiã in lignis & quouis opere fabrili. Theophrastus, ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῶν μὲν ἀρρένων [illegible] καὶ σκληρά, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα. Pro quo Plin. Lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum. ¶ Ἐργασία (sicut & ἐργάζεσθαι) in instrumento etiam oratorio enumeratur: qua videlicet astruitur & efficitur quod ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. De qua Bud. comm. E pag. 272 & 693, prolixè ex Hermog. ¶ Ἐργασία τροφῆς, item & κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, cõcoctio. Aristot. lib. 3 De part. anim. ταῦτα γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρμοζούσας ἐργασίας περὶ τὴν τροφήν. ¶ Ἐργασία τέχνης, Artis factitatio & exercitium. Synes. epist. 3, de Laide, καὶ [illegible] τῆς τέχνης· ὡς ἐπειδὴ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ γήρως [illegible] καταλῦσαι, τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. ¶ Ἐργασία, Quæstus, Lucrum. Bud. pag. 270. Aristot. Ethic. 4, οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt, vt sunt lenones, fœneratores, syco F phantæ. Demosth. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conduxit. ἔχων τινὰ ἀφορμὴν τῆς ἐργασίας, quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam. Bud. Idem apud Demosth. contra Neæram, ὡς αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν ἀπορίαν παρεῖχεν, interpretatur, Lucrum meritorium, & quæstus fornicis. ¶ Apud Demosthenem aduersus Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὤν, idem Bud. interpr. Negotiatione viuens. ¶ Ἐργασία τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio. vulg. lex. ex Aristot. Ethic. 8. ¶ At nouè dictum Luc. 12, Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam vt ab eo libereris. G

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui elaborari potest. vt ἐργάσιμα ξύλα, ligna operi fabrili idonea, Ligna quæ elaborari possũt. ¶ Ἐκ χωρίου ἐπίπεδου ἐργασίμου, Cic. apud Platonem De leg. 25, interp. Ex agro culto, eóve qui coli possit. pag. 40 Lex. Cic. Vt plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur Culta, seu Loca culta. Dioscor. de Ægilope, φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργασίμοις [illegible]. pro quibus habet Plin. Inculta amica. Theophr. de glandibus, ἥμερον καλοῦσι, τὰς μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φύεσθαι. id est, eodem Plinio in H terpr. Placidiores, quæ culta obtinent. ¶ Ἐργάσιμος ἡμέρα, dies qua operari licet. vulg. lex. ex cap. 20 lib. 1 Reg. (Sic dicitur & ἀπράγμονος ἡμέρα.) Habet tamẽ Complut. editio, τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργασίας, in loco illo. ¶ Ἐργάσιμα myrrhæ quædam species, omniũ pessima, de qua Dios-

con lib.1, cap.78.

Ἐργασείω, q. d. Facturio. Soph. Trach. ὡς ἐργασείοντ' οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris vt nihil facturiens, id est facere cupiens, eorum quæ dico.

Ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ, Operarius. ἐργαστῆρες & ἐργάται, (inquit Bud.) Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. quos Pollux ab Hom. ἐριθους vocari annotat. Idem Pollux lib.7 scribit βαναύσους secundum Xenoph. posse dici etiam ἐργαστῆρας. Apud Suidam, adespoton hoc citatur, ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας.

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, Officina. Plut. De Socr. ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν. Xen. Hellen.3. de Epheso, πάντας πολεμικὰ ὅπλα κατασκευάζοντας, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἴεσθαι πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Demosthenes dicit etiam ἐργαστήριον συκοφαντῶν. Idem Demosth. κατὰ Νεαίρας pro meritoria domo & fornice posuit, vt Bud. annotat. τέχνας οὐκ ἐᾷ ἐπὶ πάντας μοιχὸν λαβεῖν αἳ ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται, in officina Veneris, inquit Bud. Vide & Comm. pag.270. VNDE Ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, Manceps officinæ. Bud.

Ἐργαστικός, ή, ὁ, Operosus, Eff. c. x. Vnde in superlat. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum vero hic Operosus actiua significatione, quemadmodum Statius dicit Brachia operosa cyclopum, & Ouid. Operosam herbam. Dicitur verò & ἐργατικός.

C. Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis. Luc. γῆν ἄλλως οὕτως ἀνέργαστον. Budæo ἀνέργαστος τόπος, est ὀργάς, locus incultus. ‖ Ἀνέργαστος, dicitur etiam Qui factus seu fabrefactus non fuit. Herodian. lib.5, εἰκόνα τε ἣν οὐ χειρ ἀνέργαστον εἶναι θέλουσι, id est (vt Budæus explicat) διοπετῆ, οὐ χειροποίητον.

C. Δυσέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Factu difficilis.

C. Ἀπεργάζομαι, Efficio. Plato in Tim. ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, quod Cicero interpretatur, Vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio seu Conficio, Fingo. vt εἴδωλα ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα. Xen. Itidē Cic. rursus apud Platonem ἀπείργαστο vertit Effinxerat. Interdum pass. signif. vt ἀπείργαστο παντελῶς, Plut. Effectus erat omnino, pro Absolutus erat. HINC Ἀπεργασία, Effectus. Apud Plat. παντελὴς ἀπεργασία, Absolutio, Budæo interprete.

C. Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζομαι γῆν pro Colo terram, Subigo, Theophr. Ex quo & διεργασμένη γῆ, culta terra. ‖ Διεργάζομαι, Corrumpo, Vitio, Bud. ex Pausania 199. Et pass. διείργαστο αὖ τὰ Περσέων πρήγματα ex Herodoto, pro Actum fuisset de rebus Persarum. Διεργάζομαι, Interficio. Plutarchus de Lucretia, ἑαυτὴν διεργασαμένη. Vide alia exempla apud Bud.755. HINC Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelaboratus. Isocrates ad Philipp. ἐγὼ δὲ ὁρῶ τὸ πρᾶγμα ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, id est Inexplicatum, Absolutu difficilem. Bud.

C.1. Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Item pass. γλῶττα προδιεργάζεται in loco Aristotelis. quem vide apud Budæum pag.274.

C. Ἐνεργάζομαι, Facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶτταν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sic Xenophon, γλῶτταν αὐτοῖς γνώμων ἐνειργάσθη vbi tamen signif. pass. habet. Sæpe autem redditur Ingenero. Plutarchus, τότε δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ ταραχώδεις φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Budæus. Idem, ὥσπερ αὐταῖς καὶ πάθη ἐνεργάζεσθαι τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem in Numa, ἐνεργάζεται ἑαυτῶν τὴν ἀρετὴν ἀπειλαῖς. Apud eundē in Lycurgo, itémq; Polyb. ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.

C. Ἐξεργάζομαι, Perficio, Absoluo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι & κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, (inquit Budæus) id est Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absoluere. Idem Perpetrare interpr. apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. In vulg. lex. ἐξειργασμένος τὰ κάλλιστα, qui cōfecit facinora pulcherrima. ‖ Itē pro Euerto, Destruo, Occido, Bud. ex Herodoto. Passiuè etiam sæpe sumitur. vt ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου, Plutarchus in Numa. Sic ἐξειργασμένοι, Soph. Aiace. Item ἐξειργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Perimus, ex Euripide. HINC Ἐξεργασία, Absolutio. Fab. lib.8, cap.3, de ornatu loquēs, ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiusdem, & cumulus ex abundanti. ET Ἐξεργαστικός, Ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc.2, Effectio rei.

C.1. Ἐπεξεργάζομαι, (q. d. Superefficio) Effectum opus expolio. Item pro Absoluo, Bud. pag. 731 ex Basilio. Sed & pro Præterea Efficio, ex Demosthene affert alibi. HINC Ἐπεξεργασία, Operis consummatio & expolitio. De qua voce vide & in præcedente verbo. ET Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Basilium itidem Exactius, Perfectius.

C.3. Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Insuper expolio, Exactissimè tracto. VNDE Προσεπεξεργασία, apud rhetores, Expolitio secunda. Bud.

C. Ἐπεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Luc. ὥσπερ τὴν ἀρχὴν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Sic Pausan. 261. Ab Æschine autem poni ait Budæus pro Colere, vel Iterū colere. Idem scribit sibi videri Platonem vti verbo ἐπεργάζεσθαι pro Plus aquo arare pro suo, Plus agro suo arare, & eius terminos egredi. Affert præterea ex Pausania pag.34 & 77 pro Sculpere, seu In summo sculpere. Sed & ἐπειργασμένον pro affabrefacto ex eodem citat, in Cōm. In v. l. ex Nazianz. ἐπεργασάσθω τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. HINC Ἐπεργασία, Ius arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos: ea forma qua dicitur ἐπινομία & ἐπιγαμία. Item Aratio quæ fit vltra terminos. Vide Platonem apud Bud.731. ‖ Sed simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐπεργάζομαι simpliciter pro Aro, Colo) apud Thucydidem lib.1, pag 45 ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, obiicientes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. edit. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργασίαν: sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror. quis enim vnquā ἐπικαλοῦμαί σοι ἐπὶ τι, pro ἐπικαλοῦμαί σοι τι dixit? Nec verò dubito quin scholiastes quum ait superuacaneam esse præpositionem, intelligat de præpositione quæ verbali ἐργασία per cōpositionem adhæret, vt & in ἐπεργάζομαι significante simpliciter Aro (sicuti dixi) otiosam illam esse fateamur necesse est.

C. ΚΑΤεργάζομαι, Cōficio, Effectū reddo, Perficio, Perago. vnde & κατείργασται θυσία ex Eurip. pass. pro Sacrificiū est peractum. Sæpe verò sonat idē propè quod κατορθοῦν. Xenoph. Apomn.4 καίτοι γε δοκοῦσί μοι ταῦτα ἱκανῶς διακατηργασμένοι φαίνεται, ὅσοι ἂν περὶ τῶν ἀεὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται. vt si Gall. dicas, Qui en viennent à bout, Qui s'en aquittent, Qui ita in iis administrandis suo officio funguntur vt nihil desiderari possit. Ex eodem Xenophonte, εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro Si efficere velis vt quispiam te vocet. vt sit pro κατεργάσασθαι ὥστε τινὰ καλεῖν σε. Herodotus autem dixit κατεργασάμενος τὴν ἡγεμονίην. Et Plato in Gorgia, ὁ κατεργασάμενος τὴν τυραννίδα ἀδίκως pro Qui sibi comparauit, Qui effecit vt potiretur. Vel, Qui sibi subiecit. Nam accipitur & pro Subiicio mihi, item Supero. vnde & Thuc. κατεργάσασθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, Gens à Cyro subacta erat. Affertur autem ex Plutarcho in Fabio, ἐκπέσῃ ἢ κατεργάσηται τὸν αἰσχύνοντα: quod huc fortasse pertinet, vt dicatur ea metaphora qua & Lat. dicitur Vincere vel potius Expugnare aliquem seu animum alicuius. Exponitur tamen in vulg. lexicis Conciliare. ‖ Κατεργάζομαι, Conficio, id est Concoquo. Bud. pag. 275 ex Theophr. Item Conficio, id est Consumo, Profligo, & Interficio. Herodian.3, ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. ‖ Κατεργαζόμενοι τὴν ὕλην τέχναι in vulg. lex. ex Plutarchi Pericle, pro Tractantes, Exercentes. ‖ Κατεργάζομαι & pro simplici ἐργάζομαι, vt Andocides 21, ὅσοι στρατηγοὶ γενόμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατειργάσαντο. Et κατεργαζομένη γῆ Theophr. Terra culta, sicut & ἐργαζομένη γῆ. HINC Κατεργασία, Confectio. Item Opificium, Bud. Et κατεργασία γῆς, Theophrasto, Aratio, Subactio. Item κατεργασία τροφῆς, Concoctio. ITEM Εὐκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facile confici seu effici potest, Effectu facilis. Interdum, Superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, Terra quæ facilè

Digitized by Google

Concoctu facilis, Bud. 176. CONTR. ..., Qui non facilè confici seu effici potest, ... Ioantè in Κατεργάζομαι.

...ομαι, Vnà conficio, Adiuuo in conficiendo. vt συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν ex Herodoto, Adiuuo ad regnum occupandum. ... vide suprà in Περίεργος.

...ομαι, Prius seu antè conficio. Thuc. lib. 8, pass. ... τὰ πλεῖστα τοῖς ἑταίροις προειργασμένα. A... λόγος προείργασται exponitur ἐκ παρασκευῆς ...

...ομαι, Prætereà facio, seu efficio, Aliquid operis addo.

...ομαι, Conficio, Subigo, B. 550 ex Theophr. Et ... λίθοι ex Thucyd. Lapides non coagmentati, vel non politi, in v. l.

C. ...ομαι, Clàm facio, seu efficio, Plutarchus in Galba 745. Et pro ...εργάζομαι, vt Xenoph. τῷ σώματι ... quod alibi ...ειργάσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, ex Philone De mundo, τὴν σκληρὰν ... εἰργασμένην.

C. ...εργάζομαι, Antè efficio clàm. VNDE Προϋπέργασμα apud rhetores, quæ ex Rufiniano exponitur Præmunitio, qua antè vtimur vt cōfirmetur id quod subiecturi sumus. vt si testem producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

¶ Ἐργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, seu potius ἐργάσομαι. vt enim ἐλῶ pro ἐλάσω dicitur, sic etiam ἐργῶ pro ἐργάσω. Vsus verò huius verbi affertur tātum ex Bibl. interpr. Exodi 20, ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, seu opus facies. 2 Reg. 9. καὶ ἐργᾷ αὐτῷ τὴν γῆν, & agrum ipsi coles. quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι supra. Esaiæ 5, ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Vbi tamen per præsens exp. Operantur.

Ἐργάτης, ου, ὁ, Operarius, Qui opus aliquod facit. Matth. 10, ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστι. Passim verò in nouo Testamento pro operario rustico accipitur, sicut ἐργασία. Interdum verò genitiuus ei additur, distinctionis gratia: vt Ἐργάτης γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiam Pollux γεωργοὺς & γῆς ἐργάτας synonyma ponit, dicens idē esse ἐργασῆρας apud Xenoph. Idem Xen ἐργάτην τῶν πολεμικῶν καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis operosum & strenuum, seu Optimum operum bellicorum seu rerum bellicarum opificem. (vt Horatius dicit Optimus operis opifex) ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex. idem Xenophon in Œcon. Et ἐργάται τῆς ἀδικίας Luc. 13, Qui facitis quod iniustum est: sicut Matth. 7, οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν. ¶Ergata apud Vitruuium est suculæ genus, erectum, suis fulcimentis & sua velut basi nixum, quod ambientibus machinam vectariis ac brachiis & pectoribus connitentibus versatur. Bud. Pandect. Id ζυγὸν etiam ab Aristotele vocari annotant vulg. lex. FOEM. Ἐργάτις, ιδος, ἡ, Operosa. Aristot. de apibus, χρῆσιμοι γὰρ αὗται καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, id est (Bud. interpr.) Munifices, Opifices, Labori sufficientes. Dixit verò & Varro de apibus syluestribus, esse illas magis opifices. Apud Luc. adiuncto genitiuo μέλιττα, vocatur θείου μέλιτος ἐργάτις, diuini mellis opifex. Ἐργάτιδες apud Suidam est etiam substantiuum, sicut ἐργάτης. ¶Ἐργάτις γυνὴ dicitur etiam meritoria: quæ & φορβὰς & ἀνδροκάπηλος & χαμαιτύπη. Eust.

Ἐργατικός, ή, όν, Operarius, Operosus. (actiuè videlicet accipiendo hoc vocabulum, vt in ἐργαστικὸς dixi) vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operosum. Operarium pecus dicit Columella. Aristot. ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operosissimum genus est apum, seu sedulum in opere faciendo. Vel, Apes sedulæ operis opifices: vt Horatius dicit Optimus operis opifex: & Varro quoque syluestres apes dicit esse opifices magis. Lucianus in suo insomnio, ἐν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. VNDE Ἐργατικῶς, aduerb. Plutarchus Cam. πόλεις κατεσκευασμένας ... πρός τε τὸν χρηματισμὸν ἐργατικῶς καὶ πρὸς δίαιτας πανηγυρικῶς. Vbi exponitur Ad quæstum artificiosè extructas.

C. Περιεργάτης λόγων, Artifex orationum. v. l. ex Eurip.

C. Συνεργάτης, ου, ὁ, Operis socius, Adiutor. Συνεργάτης σκότος, Eurip.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, Operarius. Theocr. Idyll. 1, Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ὀϊζυρὲ πονεῖσθαι; Eustathius dicit esse operarium rusticum, & eundem qui Sophocli ἐργάτης dicitur. Epigr. lib. 2, Ἀνέρες ἐργατῖναι. In iisdem Epigr. dicitur βοῦς ἐργατίνης, Operarius bos. vt Columella dicit Pecus operariū. Apollon. substantiuè posuit pro operario seu agricola. lib. 3, Ἐργατίναις ὥς τίς τε Πελασγίδι νειῷ ἀκείρει.

¶Ἐργάνη, ης, ἡ. Mineruæ cognomentum, vt in Attic. scribit Pausan. Plutarch. De fortuna, τὴν γὰρ Ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τύχην, ἔχουσι. paulo ante verò citarat hos iambos, Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε.

Ἐργαλεῖον, ου, τό, Instrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur. ἐργαλεῖα γεωργικά, instrumenta rustica apud Pollucem. Herodianus libro 7, de populo in milites accenso, πᾶν τὸ ἐμπεσὸν ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο.

ὌΡΓΑΝΟΝ, ου, τό, Organum, Instrumentum, quo ad opus faciendum vtimur. q. d. ἔργανον. Aristot. Eth. 8, c. 11 dicit ὄργανον esse δοῦλον ἄψυχον, at δοῦλον esse ὄργανον ἔμψυχον: vt ὄργανον sit quo quasi seruo ad perficiendum id quod volumus, vtimur. ὄργανα πολέμου, duelli instrumenta, Cicero apud Platonem. ὄργανα ἱερά, Xenoph. μουσικὰ ὄργανα, musica instrumenta, Herod. lib. 4. ὄργανον μουσικόν, Philo. Plerunque verò ὄργανον absolutè positum reperitur pro instrumento musico. Plut. ὀργάνων χαίρουσιν ἦχοις ὅσα πνευστὰ ἦχοῦσι. Athen. 13, ... ὀργάνοις καὶ ἀφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Et πολύχορδον καλούμενον ὄργανον apud eundem. sic dicuntur ὄργανα ἐντατά, item ἐμπνευστά, itidem & κρουόμενα, & ἔτι ψαλλόμενα, & πολύχορδα ac ἑπτάχορδα. Latini etiam Organa dicunt. Galli autē certū instrumentū musici genus appellāt orgues. ¶Ὄργανον est etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Inter organa verò & machinas id discriminis ponit Vitruu. quòd machinæ pluribus operibus in maiores coguntur effectus, vt balistæ torculariūmque prela: organa autem vnius operæ prudenti tractu perficiunt quod propositum est, vti scorpionis & anisocyclorum versationes. Athen. lib. 5, ... πάλιν τὴν θάλασσαν ἐργάτις. ¶Sed & ὄργανον in ipso corpore animato dicitur pars illa quæ perfectā actionem edere potest: vt ὄργανον non amplius sit res inanima motúque carens, sed animatū quippiā & quod monetur: vt cerebrū, cor, iecur, testes: itē oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes: itidem & musculus, venæ, arteriæ, nerui, & pleræque aliæ similares partes. De his prolixius Gorræus. Metaphoricè verò ad alia transfertur tā inanima quàm animata. ὄργανα enim χρόνου Plato in Tim. vocauit sidera. apud Plutarchum, ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονεν. Apud eundem in Polit. præc. οἱ φίλοι dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός. Et in malam partem apud Sophoclem in Aiace de Vlysse, ἀεί ... κακῶν ὄργανον ... Λαερτίου. ¶Quanuis autem ὄργανον reuera illud sit ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, vt Plutarch. tradit: reperitur tamen à poetis vsurpatum pro ipso etiam opere, ἀντὶ τοῦ ἔργου. Soph. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, cereum apis opus. Sic apud Euripid. Phœniss. schol. accipi vult illud ... πύλαις κλῇθρα χαλκόδετά τ' ἔμβολα λαΐνεοις Ἀμφίονος ὀργάνοις τείχεος ἥρμοσαι: vt λαΐνεοις τοῖς τείχους ὀργάνοις idem sit quod τείχεσιν ὑπ' Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι.

C. Ὀργανοποιός, οῦ, ὁ, Organarius faber, Qui organa seu instrumenta fabricatur. Organarius & Organicus apud Latinos dicuntur pro iis qui organa (id est musica instrumenta) vel conficiunt vel iis ludunt. VNDE Ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, Instrumentorum fabricatio. Item machinatio veluti per instrumētum. Philo De vita Mosis lib. 3, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα, & reliqua vocis machinatio.

Ὀργανικός, ή, όν, Instrumentalis, Organicus, Vitruu. ὀργανικαὶ καὶ μηχανικαὶ κατασκευαί, Plutarch. Sympos. & ὀργανικαὶ ἀρχαί, ibidem. Aristot. Pol. 1, ἔστι τις δύναμις ... τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη ὑπηρετικὰ τούτων. Et ὀργανικὰ μέρη apud eundem Eth. 3. ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὰ πρὸς ... , vt oculus & cætera corporis organa de quibus paulo antè dictum est, de qua re & Laertius in

vita Aristot. VNDE Ὀργανικῶς, Organicè, Organorũ seu instrumentorum more. Aristot. Ethic. 1, cap. 9, dicit quædam ἀγαθὰ συνέργα καὶ χρήσιμα πεφυκέναι ὀργανικῶς, id est quasi per instrumenta. A

C. Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Instrumentorum expers. Plutarch. Pericle, ἀνόργανος βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῆς ὕλης ἀπροσδεής.

C. Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Budæus ex Philop. in Proclum 48.

ΟΡΓΑΣ, άδος, ἡ, Locus deo sacer & quem colere nefas est, vt sunt luci & saltus, & campi inculti, qualem esse vult ἄσπορον λειμῶνα schol. Soph. in Trach. Et Poll. lib. 1 scribit τὴν ἀνετὴν θεοῖς γῆν, vocari ἱερὰν & ὀργάδα. Plutarchus Pericle, ἀποτεμνομένης τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xenoph. Cyn. ἵστανται δὲ αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, εἰς τοὺς δρυμούς, τὰ ἄγκη, τὰς σχαγας, εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη, καὶ τὰ ὕδατα. ‖Ponitur tamen & pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. vt tradunt vulg. l. Videtur autem dici ὀργὰς quasi ἀργάς, & in Etymol. vbi dicit παρὰ τὸ ἄγειν [illegible] καὶ ἀνίεσθαι, legendum esse ἀργὴν pro ἄγειν. Cætera autem quæ ab eo adduntur, vt futiba relinquo. C

ΑΡΓΑΛΕΟΣ, ου, ὁ, Difficilis, Molestus, Qui alicui quasi operosus est. nam ab ἔργον quidam grammatici deriuant, ἀργαλέον exponentes δύσκολον, δύσεργον, ἐργῶδες: quanquam alii sunt qui ab ἄλγος deductum malint, verso videlicet λ in ρ, euphoniæ gratia. Il. λ, Ζεὺς δ' ἐσίδε φρεσὶν ἀλλα θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἀργαλέην. Il. ο, μέζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος καὶ μῆνις. Il. π, ἀργαλέον ἔχετ' ἄσθματι. Od. ε, δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο. Il. ν, Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι. Il. λ, ἕλκεος ἀργαλέοιο. Il. ν, ἀργαλέων ἀνέμων. Ἀργαλέος & Ἀργαλέον absolutè aliquando ponitur cum infinitiuo, pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ἐστί. Il. α, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, Difficile est, ἔργον ἐστί. Apud Aristoph. autem Vespis, τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς βορόν, exponitur, Immane dictu quam intelligentem artis suæ. Ἀργαλέος de rebus etiam animatis dicitur tam apud quosdam prosæ scriptores quam poetas. Plut. quum dixisset Athenas ποιητικῆς οὐκ ἐξενεγκεῖν ἔνδοξον δημιουργὸν οὐδὲ μελικῆς, addit, ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων. Philo De mundo ἀνάγκην dicit esse χαλεπὴν καὶ ἀργαλεωτάτην δέσποιναν, grauem & perquam molestam dominam. Idem De vita Mosis lib. 1, loquens de culicibus quibus Ægyptii à Deo puniebantur, τὸ δὲ ζῷον, εἰ καὶ βραχύτατον, ὅμως ἀργαλεώτατον, quanquã pusilla, importunissima tamen bestiola. Opp. De venat. lib. 3, Τοῦ δ' οὔ τι πέλει [illegible] ὕλην [illegible] ἀργαλεώτερον ἄλλο, neque infestius quicquam. At Od. λ, ὡς μὴ ἕλικας βόας ἀρυμεῖτο πεις Ἐκ Φυλάκης ἐλάσαι βίης Ἰφικληείης, Eustath. exponit δυσκόλους καὶ ἐργώδεις κτηθῆναι ἢ ἀπελαθῆναι, Abactu difficiles, Quas abigere & in suam potestatem redigere operosum & laboriosum est. VNDE Ἀργαλέως, Difficulter. D E F

ΕΡΓΩ, Includo. (VNDE Εἴργω, EX QVO Εἴργω) Od. ξ, Ταὶ μὲν ἄρα ἔρξαν κατ' ἤθεα κοιμηθῆναι. Est etiam Prohibeo, Excludo, vnde ἔργομαι ex Herodoto pro Prohibeor, Excludor. HINC Εἴργω (vt dixi) quod itidem sonat Includo. Item contineo, Complector. vnde ἐντὸς εἴργει dicunt Homerus & Hesiodus. At εἴργει μῦθον παιδὸς Hom. Il. λ, Arcere, Prohibere. Vtitur verò & cum præpos. ἀπὸ hac in signif. Apud Hesiodum autem, τῶν δ' [illegible] εἴργ' [illegible] exponitur Auertè. Item ἔργω pro διείργω, de quo vide Eustath. Et partic. ἐεργμένας pro ἀποκεκλεισμένας apud eundem. vt ἐεργμέναι γέφυραι. quum alioqui ἐεργμένος sit Inclusus, Septus. DICITVR & Εἰργνυμι pro εἴργω. vnde Od. κ, — κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ. G

Εἴργω, Includo (vt ἔρξαν in præced. Hom. loco pro ἀπέκλεισαν) sed vt plurimũ Includo carcere, Cõiicio in carcerẽ. Plut. καὶ γὰρ εἶρξαι τοὺς Δικτάτωρ περὶ δίκης καὶ θανατῶσαι ἐξεστι. Sic εἶρξαι μοιχὸν, & εἱρχθῆναι apud Demosthenem. Vide Bud. 279. Eustath. scribit Atticos ἔργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, vnde esse ἀπεῖρξει: at pro ἐγκλείω scribere solitos εἵργω cum aspero, quod probari ex καθεῖρξει, & εἱρκτή. Hæc ille. Priorem autem ego locum H

huic τοῦ ἐγκλείειν (id est includendi) significationi dedi, quòd eam deriuata retineant. ‖Εἴργω igitur in altera signif. est κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto. Xenoph. τοὺς ὑμᾶς οἱ πατέρες εἶργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Plutarch. in Lycurg. εἶρξεν ἀπὸ τῶν γάμων ἀτιμίας. Apud eundem in Cam. sine præpos. εἴργει τῆς θαλάσσης. Sic Gal. εἴργει οἴνου. Ex Aristoph. autem cum duobus accusatiuis, εἴργω σε ταῦτα. Interdum etiam εἴργω cum accusatiuo personæ pro Inhibeo eum qui aliquid agere cœpit. Plura vide apud B. p. 278 & 279. LEGITVR & Εἴργνυμι pro eodem.

B Ἔργμα, ατος, τό, Septum, Claustrum, περίφραγμα, vt Soph. schol. exp. hunc Antig. locũ, περὶ ἕρκμα τυμβοχώστου ἵργμα [illegible] ποταμοῦ. ‖Itẽ ἔργμα, κώλυμα, Impedimentũ, Hesych. Sed inuenitur ἔργμα cũ tenui pro altera signif.

Ἐρξείης, οῦς, ὁ, Coercitor. v. l. ex Herodoto.

Ἐρκτή, ῆς, ἡ, Carcer, idem quod εἱρκτή. Herodot.

Εἱργμός, Inclusio. Item In carcerem coniectio. Et adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. 279. ‖Videtur sumi & pro carcere: vt ostendit COMP. Εἱργμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris custos. Xen. Hell. 5, ἦλθε δὲ πρὸς τὸ ἀνάκτορον, ἢ ἐπὶ τῷ εἱργμοφύλακι ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ πολεμάρχων ὃν εἶρξαι δέοι.

Εἱρκτή, ῆς, ἡ, Carcer, Locus in quo sontes concluduntur. Plutarchus Camillo, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, In carcerem coniecit Manlium. Thuc. lib. 1, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, in carcerem conniicitur. Plut. ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. Et metaph. Xen. Pæd. 3, ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἔχειν χρεῖα ἀπομοῦσαν, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε κατασκευάσας, ea sibi imprudens carcerem & claustra præparauit. ‖Ponitur & pro Conclaui, item & gynecæo (vt annot. v. l.) in hoc Xen. loco, οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι.

¶Ἕρκος, εος, τό, Septum, φραγμός. vt ἕρκος κήπου καὶ αὐλῆς καὶ ἱερῶν, inquit Eustath. Sic Od. η, de Alcinoi ædibus, Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, circum autem vtrinque ducta erat sepes seu septum. Il. ε, de torrente impetuoso, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, id est sepes seu septa locorum vitibus consitorum, quibus ea quæ extrinsecus irrumpunt, arcentur, vt idẽ Eustath. exponit. Dicitur verò & metaphoricè ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, seu (vt Aulus Gellius interpretatur) Vallum dẽtium. id est Labia. Il. ξ, Ἀτρείδη ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælianus, dixit, ἀλλὰ γὰρ τὰ ἀνθρώπινα ἕως ἂν ἐκάστου ἡ ψυχὴ εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ, dum spiritus seu anima intra dentium septum continetur, dum spiramus & viuimus. Ἕρκος ἀκόντων, Septum & murus contra vim telorum: Il. ο, de clypeo, Τὴν αὐτὸς φορέεσκε βροτῶν ἕρκος ἀκόντων. Intelligenda verò est ἀσπὶς ἀνδρομήκης, vt sit scutũ oblongũ, quod instar muri à pedibus veluti fundamento ad ipsum vsque capitis verticẽ exurgat. Il. ε, de Venere quæ peplum Æneæ contra iaculorum impetum prætendebat, Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν Ἕρκος ἔμεν βελέων. ‖Ἕρκος, Murus. Il. ο, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, muro aheneo. vnde Eust. suspicatur acceptum oraculũ illud de ligneo muro ab Apoll. Atheniensibus redditum, & quod apud Herodotum est de viris æneis id est ære cataphractis. Il. α de Achille, ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, murus & propugnaculum contra hostes. quo modo dicitur & πύργος αὐτοῖς à Theocr. idem Achilles. Il. ζ, Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic & Cicero dicit ad omnes suos impetus quasi murum quendam boni nomen imperatoris opponi. ‖Ἕρκος ἀγκίστρου apud Oppian. Eustath. esse dicit τὸ αὐτὸ τὸ χάλκωμα, μεθ' ὃ ἡ ὁρμιά. ‖Ἕρκος dicitur etiã τὸ περὶ αὐλὴν τεῖχος, Aulam ambiens murus, περὶ ὃ πύλαι καὶ δι' ὃ ἕρκειον, αὐλὴ μὲν ἡ αἴθουσα· εἶτα πρόδομος, δόμος καὶ θάλαμος, vt tradit Eustath. Il. π, Βὰν ἰθὺς μὲν νηῶν, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε. Soph. Trach. Μηδ' ὄφρ' ἄν νιν μήτε φέγγος ἡλίου, Μηδ' ἕρκος ἱερόν, μήτ' ἐφέστιον σέλας. vbi tamen schol. intelligit βωμὸν vel ἱερόν. (VNDE Ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam eius loci præsidi & ἐφόρῳ, & à quo conseruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. quemadmodum

ἐν τῷ

ἑρκείῳ sacrificabatur Ioui ἑρκείῳ. Od. χ, Ἢ ἐκδὺς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἕζοιτο. Existimat Eustathius aram hanc fuisse extra αὐλὴν, vbi multæ conspicerentur. dici verò ἑρκεῖος ex ἑρκίειος, vt Κεῖος ex Κήϊος. Ouid. Græco nomine Hercei Iouis aram dixit. Sunt qui Latino nomine appellent. Sophocles autem per ἑρκεῖον Δία intelligit omnes qui in ædibus colerentur. ¶ Ἕρκη apud Comicos dicuntur τὰ ὀπὴν τειχῶν: vt ex Ælio Dionysio tradit Eustathius. ¶ At Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Eustathius scribit videri esse χαμαιπετῆ βρόχον, ἀπηωρημένον πρὸς ἰσότητα σύμμετρον: propriè autem ἕρκος esse δικτυῶδές τι μηχάνημα. quemadmodum & Hesych. ἕρκεσι pro δικτύοις citat ex Sophoclis Athamante. ¶ Apud Sophoclem Electra, οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα. schol. annotat intelligi vel currum auratum ex quo Amphiaraus veluti è claustro & septo effugere nequiuerit: vel torquem aureum quo constrictus teneretur. ¶ Nicand. Theriacis de murium latibulis seu cauernis, ἵνα πάντα κακηχέα τοῦτο θανόντων Σκόρπιοι ἐξεχέουσι καθ' ἕρκεα λωβητῆρες. ¶ Ἕρκη pro ὅπλα citat Hesych. ex Soph. Troilo.

C. Εὐερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene septus, vel Bonum pulchrumve [aulæ] septum habens, respiciendo ad ἕρκος quod circum αὐλὴν est. Od. ι, οὐδέ κεν ἄλλη Πῦρ, ἕτερον μὲν ἐπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. ¶ Itē, Bene munitus seu septus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. VNDE Εὐερκῶς, Munite, Bono septo. Plut. εὐερκῶς πεφραγμένοι. ET Εὐερκία SIVE Εὐερκεία, ας, ἡ, Munitio, seu Bona munitio. Plato.

Ἑρκίον, ου, τὸ, Septum, seu murus: propriè verò quod αὐλὴν ambit. Odyss. σ, καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς Εἷσεν ἀνακλίνας. vbi Eustathius exponit τὸ τεῖχος, addens, ὡ ἔστιν ἐπιεικέστερον καὶ τὸ θριγκοῦ. Soph. Aiace, δι' ἧς πρὸς κλιν' ἑρκίου στέγης. vbi schol. intelligit itidem septum circa aulam, vel circa domum, accipiendo ἑρκίον pro δῶμα. Scribitur verò apud Soph. ἕρκιον accentu in penultima, vt & alicubi apud Eustathium: loco tamen citato scribit ἑρκίον, vt τείχιον a τεῖχος. Apoll. Argon. ε, κεκαφηὼς κατ' ἀρίδηλα ἑρκίον.

Ἑρκίαι ab Hesych. exponitur φραγμοί, τεῖχη, σκηναί, οἰκίαι.

¶ Ἑρκάνη, ης, ἡ, Sepes, Septum, φραγμός. Eustathius ex Ælio Dionysio. Alibi verò apud eundem Eustathiū scriptum reperitur ET Ὀρκάνη, exponiturque ἕρκος τι, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα.

¶ Ἔρχατος, ου, ὁ, Sepes, Septum, φραγμός, Hesych. Apud eundem verò est ET Ἔρκατος, itidē pro φραγμός & τεῖχος.

Ἐρχατάω, ῶ, F. ήσω, Obsepio, Concludo, Conclusum teneo. Od. ξ, ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο. vult autem Eustath. hoc vocabulum factum esse ab ἔρχατο, tertia persona plur. num. præteriti plusquamperf. esseque merè poeticum.

Composita ab ἔργω.

C. ΑΠέργω, Abarceo, Excludo. idem quod ἀπείργω. Vnde in pass. ἀπερχθῇ, apud Hippocr. quod Galen. explicat ἀποκλεισθῇ. ¶ Ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χερὸς, sinistrorsum relinquēs. vulg. lex. ex Herodoto. Ibidem ἀπέργει Καππαδόκας, perstringit Cappadocas. Vide ἀπείργω paulo pòst. ET Ἀπέεργω pro eodem apud poetas.

C. ΚΑΤέργω, Repello: item Vasto. v. l. ex Herodoto.

C. ΠΕΡΙέργω, Circumsepio, Circuncludo. Thuc. lib. ε, περιέρξαντες αὐτὸ τὸ μνημεῖον. id est περιφράξαντες, vt scholiast. exponit.

C. ΣΥΝέργω, Concludo, In vnum concludo. Bud. interpretatur Copulo apud Platonem in Tim. 149, οὐ γὰρ ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέρξας εἴασεν, hoc est, animam mundi ab ipso corpore regi noluit quum animā condito mundo misceret. VNDE Σύνερξις, Copulatio. Plato Tim. de copulatione viri & vxoris in nuptiis, 142, ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοῖς ἄρχουσι ἔφαμεν δεῖν εἰς τὴν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήρους τινάς. pro quo ibidem σύμμιξιν dicit. Bud. Citat idem Budæus & ex libro ε De republ. ET Συνεέργω poeticè, pro eodem. Od. ι, de ouibus, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. id est συνεῖργον, συνεδέσμουν, inquit Eust.

Compolita ab εἴργω seu εἰργνύω.

C. ΕΝείργω, SIVE Ἐνειργνύω, SIVE Ἐνείργνυμι, Includo. Phalar. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.

C. ΚΑΘείργω, SEU Καθειργνύω, SEV Καθείργνυμι, Concludo, Tanquam in carcere cohibeo. Pausan. τὸν Ἀλέξανδρος ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plutarchus Lycurgo, καθειργνυμένη εἰς οἴκημα. Idem, ἔνιοι δὲ τηρεῖσθαι μὲν ἐν ὀθρίᾳ αὐτὰ διὰ καθειργμένην φάσκουσι. VNDE Κάθειρξις, Conclusio & Coercitio. B.

C. 2. Ἐγκαθείργω, ET Ἐγκαθειργνύω, SIVE Ἐγκαθείργνυμι, Includo. Plutarchus De primo frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς ἐν βάθει ὑγροῖς, id est (Turnebo interprete) Quæ [exhalatio] inclusa & recidiua humorem in fundo calore afficit.

C. 2. Συγκαθείργω, SIVE Συγκαθείργνυμι, Vnà [cum alio] concludo tanquā in carcerem. Luc. λέοντι συγκαθεῖρχθαι.

¶ Ἐργάθω, idem quod ἔργω, ab eóque deriuatum vt εἰκάθω ab εἴκω. ET Εἰργάθω pro eodē: sicut ἔργω & εἴργω idē sūt.

C. ΑΠΟεργάθω, SEV Ἀπεργάθω, ET Ἀποεργάθω, idem quod ἀπείργω seu ἀπέργω. Iliad φ, Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀπεέργαθε λαοῦ. Et Odyss. φ, Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς. Vbi ἀποεργαθεῖν est ἀπαγαγεῖν, Remouere, seu Amouere. ¶ Item διαχωρίζω, id est, Dirimo, Separo. Homerus Il. ε, Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου. vbi Eust. exponit διεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τόν τε ὦμον καὶ τὸν νῶτον.

Composita ab εἴργω.

C. ΑΝείργω, Arceo, Propello, Repello, & eū qui aliquid cœpit agere, inhibeo, Bud. Cuius hoc apud Suidam exemplum est, ἀρχόμενον αἰτιῶνται, ἀπειλοῦντές τι πλημμελεῖν εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν, id est ἀπεκώλυσαν. Et ἀνείργεσθαι τῆς ἀπάτης, in vulg. lexicis pro Prohibere à fraude, significatione actiua. Quomodo autem ab ἀπείργω proximè sequenti distinguatur, ibi videbis. VNDE Ἄνειρξις, εως, ἡ, Inhibitio. Plutarchus De Socr. ἐπικλάσθεῖν αὐτὰς [τὰς ἐπιθυμίας] ἀνείρξεσι καὶ καταγαῖς ὑπὸ τοῦ λόγου κολαζομένας. paulo pòst, φιλοπλουτίαν κολοῦσαι καὶ φιλοδοξίαν, ἀπαγαῖς ἂν ἐρίσαιμι καὶ ἀνείρξεσιν, εἰς τέλος καταλυθείσας. ET C. 2. Συνανείργω, Vnà inhibeo. AT Ἀνέεργω pro ἀνείργω, poeticum est, itidem significans Arceo, Propello, Repello, Submoueo. Il. γ & π, Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Il. ρ, Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω.

C. ΑΠείργω, F. ξω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accusatiuo & genitiuo, vt ἀπείργω σε τῶν πραγμάτων, apud Plutarchum De poetis audiendis. Isocrates in Archidamo, καλῶς ἂν ἔχει ἀπείργειν ἡμᾶς τοῦ συμβουλεύειν. In eadem oratione & in eodem loquendi genere præpositionem ἀπὸ addidit: ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Budæus exponit Deterreo, Abigo, in hoc Demosthenis loco, πάντας ἀπεῖρξαι τοῦ φιλοτιμεῖσθαι. Eadem constructio & apud Sophoclem in Aiace, Ἐγώ σ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Nam ita est construenda oratio, ἐγώ σε ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Vnde potius exponendum hìc ἀπείργω, Excludo, quàm Compesco, vt vulgò interpretantur, non considerantes iungi cum genitiuo χαρᾶς. Potest autem vtcunque tolerari hæc phrasis, Excludo à gaudio. Sed melius, Illi hoc gaudiū expello. Alibi apud eundē Soph. cū solo accusatiuo, Οὔτοι σ' ἀπείργει, οὐδ' ὅπως ὦ λέγεις ἔχοι, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα. Vbi schol. obseruat, ita differre ἀπείργειν ab ἀνείργω, quòd dicamur ἀπείργειν eum qui aliquid vult aggredi: ἀνείργειν autē eum qui iam aggressus est, & aliquantum in opere aliquo seu negotio promouit. Iungitur autem hoc verbum etiam cum infinitiuo pro Inhibeo, Prohibeo, id est Impedio ne quid fiat. vt apud eundem poetam in eadem tragœdia, — ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους Αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. Sic ἀπείργω ἰέναι dictum putatur. Citatur item ex Platone De leg. cum infinitiuo, μὴ particula præcedente, ἀπείργει μὴ γίγνεσθαι. Itidem verò cum accusatiuo, τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε, pro Quis hæc inhibuit? Et suppresso accusatiuo, ἀλλ' ἀπείργοι θεός, Sed prohibeat Deus. vel inhibeat. Sed Latini potius dicunt, Deus auertat.

Ἀπείργω, Dirimo, apud Arrianum: & ἀποτέμνομαι, pro eodem. Bud. Exponitur & Diuido apud Herodotum. Item pro Relinquo, id est Prætereo, apud eundem in Polymn. ἐαύτας τὰς πόλεις ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς ἀπείργων παρεξῄει. Pass. vox est Ἀπείργομαι, & apud Herodot. ἀπέργομαι.

(sicut ἀπέργω dicit pro ἀπείργω) vnde participium ἀπεργμένος pro ἀπειργμένος citatur ex eodem, positum pro Diuisus seu diremptus. Item Inhibitus, Cohibitus, Coercitus.

C. Διείργω, Diduco, Dirimo, Intersepio, Dispesco, vt B. interpr. Thuc. 3, χαράδρα αὐτὰς μεγάλη διεῖργε, dirimebat eorũ castra. i. Intersepiebat & à se inuicẽ distinguebat. Polyb. ὑπέρκειται μὲν τῇ Μηδίᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον καμπῆς ὀρεινῆς, Dispescente & disterminante ipsam. Plut. Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, breui freto insula distinguitur ab Attica.

C. Ἐξείργω, Arceo, Excludo. Æsch. ὅστις οὐ ὁ νόμος ἐξείργει βίᾳ μαθεῖν. Thuc. 3, τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur. Et lib. 2, εἰ τούτων ἐξείργοιντο πάντων, si excluderentur his omnibus. Apud Plut. Rom. ἐξείργομαι δίκης νομίμου, in v. l. exp. Spe legitimarum pœnarum destituor.

C. Κατείργω, Subigo, Cõpello. Thuc. 1, οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιοῦδε ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, neq; huius instituti autores sumus, quippe quũ ita semper moribus constitutũ sit, inferiorẽ à potentiore cogi, & ad parendi necessitatẽ adigi. B. |Significat etiã Vero & Arceo. Paus. ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργε, liberũ commeatum adimebat. |Alibi στρατιὰν κατείργειν, pro Intra fines continere exitúmque adimere dixit. Bud. Comm.

C. Συνείργω, Cõcludo, Cohibeo, Coerceo, In custodia teneo. actiuũ. accus. v. l. Eustathio est Colligo, συναθροίζω. vide Συνείργω.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, Iusiurandũ, Iuramentũ. Od. τ, αἴθ' ὀμόσσειε ἐλέλιξε Καλλιστωῖον ὅρκον τι. Variæ autẽ loquendi formulæ huc pertinentes & in prosa & apud poetas reperiuntur. Od. δ, ὀμοῦμαι καρτερὸν ὅρκον: vt apud Ath. lib. 10, φρικωδέστατον ὅρκον ὀμνύουσα. Thucyd. ὅρκον ὀμόσαι τινί, Iureiurando fidẽ dare. Dicitur & λαβεῖν ὅρκον & δοῦναι ὅρκον: sicut λαβεῖν πίστιν & δοῦναι πίστιν. i. accipere iusiurandũ & dare iusiurandũ. i. Exigere iusiurandũ, & Affirmare iureiurando. X. Hell. 1, ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον, ὑποτελεῖν τὸν φόρον τοὺς Χαλκηδονίους. Eurip. ὅρκον δίδωσί μοι, iuret mihi. Dem. Pro cor. τοὺς ὅρκους τὸ ταχίστον ἀπολαμβάνειν, iusiurandũ quamprimũ exigere, seu iureiurando obligare. Dicitur verò & ὅρκοις καταλαμβάνειν τινά, pro eodẽ apud Thuc. Quò pertinet & illud Od. κ, ἐμοὶ δ' ἔλετο μέγαν ὅρκον Μὴ πρίν σοι ἐρέειν, iuramentũ à me accepit. i. iureiurãdo me obstrinxit. Dem. tamẽ ὅρκον διδόναι non semel dixit pro Iusiurandũ deferre, hoc est προκαλεῖσθαι εἰς ὁρκισμόν. B. Aristoph. Ranis, δέχομαι τὸν ὅρκον. Isocr. ad Dem. ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, πλὴν δυοῖν προφάσεοιν. Polyb. νομίζων τι πεποιηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. i. (vt Cic. duobus in locis interpr.) iureiurãdo se solutũ putabat, Liberatũ se esse iureiurãdo interpretabatur. Plut. Lyc. καὶ τὸν ὅρκον λελυμένον. Sic dicitur & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iusiurandũ violare. Dem. δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν ὑπερβεβηκότων ὅρκους. Σὺν ὅρκῳ λέγειν, iureiurando cõfirmare. Od. ξ, νῦν αὐτὸς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς. X. Pæd. 2, σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, per deos iurãs. Et Od. δ, ὅρκῳ πιστωθῆναι, iureiurando firmatũ esse. Herodot. ὅρκους ἐπὶ τούτοισι ἐποιήσαντο, in eã rem iusiurandũ interposuerũt. Deducitur autẽ ὅρκος inde vnde ἕρκος, i. ab εἴργω: quoniã ὁ ὀμνύων κατείργεταί πως οἷς ὁμολογεῖ: vt Eust. tradit: addẽs tamẽ, veteres quosdã ab ὅρος deducere, quoniã ὁρίζονταί τι οἱ ὁμολογητικῶς ὀμνύοντες. ΑΤ Ὅρκος filius est Ἔριδος, apud Hesiod. Est & Bithyniæ fluuius Arriano, qui periurũ vorticibus inuolutum rapere credebatur. v. l.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, Iureiurando adstrictus. v. l. ΥΝΔΕ Ὁρκωμοτικός, ἡ, ὁ. vt ὁρκωμοτικὰ ἐπιρρήματα apud Gramm. Aduerbia iurãdi seu affirmãdi adhibito iuramento, vt τὸ μὰ, ναὶ μὰ, τὸ νὴ Δία. ΕΤ Ὁρκωμοτέω, ῶ, F. ήσω, Iuro in sanciendis fœderibus. B. ex Luc. ΑΤ Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, Iusiurandum. Bud. ex Plat. Phædro Comm. pag. 121. |Ὁρκωμόσια, τὰ, Sacrificia in quibus fiebant fœdera, in vulg. lex. ΕΤ Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, idem quod ὁρκωμόσιον, ibidem.

C. Ἀμφιορκία, ας, ἡ, Vtrinque datũ iusiurandũ. ἀμφορκία (inquit Hesych.) ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσι.

C. Ἔνορκος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Iureiurando obstrictus, Iuratus. Æsch. ἔνορκός εἰμι, Iureiurando teneor. Idem, ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, Iuramento populum obstringere. Plut. Rom. τὰς ἀγαλματίων ἐνόρκων ἱερῶν ἀλφάβων. Ἔνορκος, Iureiurando comprobatus seu firmatus. Plut. Theseo, ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. ΥΝΔΕ Ἐνόρκως, Iureiurando, Interposito iuramento. In v. l. ponitur ΕΤ Ἐνόρκιος pro ἔνορκος, vt ἐνόρκιος λόγος, sermo iureiurando confirmatus. |At Numer. cap. 5, δῴη σε κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, exponitur vulgò, Det te Deus in maledictionem exemplúmque cunctorum in populo tuo.

C. Ἐπίορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus. Hesiod. Erg. τίνει τὴν ἐπίορκος. Et ἐπίορκον aduerbialiter. Il. τ, ὃς ἔφατο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσεν. Hes. Erg. ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται. ΥΝΔΕ Ἐπιόρκως, Periurè, Perfidè, Violato iureiurando. ΕΤ Ἐπιορκία, ας, ἡ, Periurium Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίας αἴτιος. ΕΤ Ἐπιόρκιον, ου, τὸ, pro eodẽ, in v. l. ΕΤ Ἐπιορκέω, ῶ, Peiero. Il. τ, Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Æsch. contra Ctes. ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. ΥΝΔΕ Κατεπιορκέω. Dem. cõtra Cononẽ, οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, periurio causam iustam nõ subuersurus, vel Potius iudicium obtenturus. Bud.

C. Εὔορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iusiurandum religiosè colit. Hes. Erg. ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Xen. Hell. 3, εὔορκοι καὶ ὅσιοί ἐστε. Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. contra Mid. δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον, religiosum suffragium & quod iureiurando adhibito fit. Ibidem, καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστὶ καὶ ἄλλως δίκαια. Thuc. lib. 5, εὔορκα εἶναι ἀμφοτέροις ταῦτ' ἐμπεδοῦν ὅπῃ ἄν, &c. sunt verba ex formula fœderis. i. iuramenti religione firmatum esse & stabilitum. ΥΝΔΕ Εὐόρκως, Religiosè iusiurandum seruando, seu Interposito sacramento. Herodian. lib. 5, ἀμνηστίαν εὐόρκως ὑπισχνεῖται, iureiurando pollicetur. ΕΤ Εὐορκέω, Non peiero, Religiosè iuro, Sanctè iuro. Isocr. μηδένα θεῶν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς. Item, Secundum iuramentum conuentis sto, vel promissis. B. ex Dem. de iudicibus non corruptis: dicens ei oppositũ esse ἐπιορκεῖν apud eundẽ. Itẽ, Religiosè iuro. Sic accipit istud Xen. ἐπεὶ βουλεύσας ποτὲ καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας, ἐν ᾧ ἦν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν, de Socrate iudicante loquens. Idem, κατὰ τοὺς νόμους εὐορκοῦντας καὶ εὐορκοῦντας κρινεῖν. ΥΝΔΕ Εὐορκία, ας, ἡ, Religiosa iuramenti interpositio, Sanctum iusiurandum. Eurip. ΕΤ C. Κατευορκέω, idem, vt videtur. nam κατεπιορκήσωσι in vulgatis lex. exponitur Probi.

C. Πολύορκος, Multum iurans.

C. Ψευδόρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus, Qui falsò iurat: idem quod ἐπίορκος. ΕΤ Ψευδόρκιος pro eodem. vulg. lexica ex Herodoto. ΕΤ Ψευδορκέω, ῶ, Falsum iuro, Peiero. Aristoph.

Ὁρκόω, ῶ, Caueo ab aliquo iureiurãdo, vt B. interpr. Thuc. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὅρκους, ad maximum iusiurandum adegerunt. Idem, ὁρκώσαντες πίστει μεγάλαις, vbi schol. exp. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες. Plut. Publ. ἐβούλετο δὲ καὶ προσφάγιον ὁρκῶσαι τὴν βουλήν, iureiurando senatum adstringere. ΥΝΔΕ Ὁρκωταὶ dicuntur legati qui ad exigendũ iusiurandum mittuntur. Xen. Hell. 6, ἐξέπεμψαν ὁρκωτάς, καὶ ἐκέλευον τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι, id est (B. interpr.) maximos quosque magistratus ciuitatum ad iusiurandum adigere. ΕΤ Ἐξορκόω, idem.

Ὁρκίζω, Fut. ίσω, idem quod ὁρκόω, id est Iureiurando obstringo. Demosthenes, οὐκ ἂν ὥρκιζεν αὐτόν, id est (vt ipse alibi) οὐκ ἂν ὅρκους παρ' αὐτοῦ ἐλάμβανεν. Iusiurandum exigere dicit Quintilianus: Ad iusiurandum adigere, Cæsar: Adigere iureiurando & sacramento, Tacitus, & Liuius, qui & Adigere iusiurandum. Construitur alicubi cum gemino accusatiuo, & personæ & rei per quam adiuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo teste & conscio te sacramento adstringo. Marci 5, ὁρκίζω σε τὸν θεόν, Adiuro te per deum. (sic enim Adiurare accepisse Liuium quidam tradunt) Alii, Adigo te in verba Dei. ΥΝΔΕ Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, Iuramenti exactio, Per iusiurandum obstrictio.

C. Ἐξορκίζω in Eccles. præsertim scriptoribus, idem quod ἐξορκόω, Adiuro. ΥΝΔΕ Ἐξορκισμός, Adiuratio.

C. Ἐπορκίζω, idem. Exhorciso. v. l. ex Can. 17 Concil. Laod. ΥΝΔΕ Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, Adiurator, Exhorcista. v. l. ex Can. 10 Concil. Antioch.

Digitized by Google

Ὅρκιος, ου, ὁ, Qui iureiurando adhibetur. ὅρκιος θεὸς, Deus per cuius nomen iusiurandum solenne concipitur. A Budæo vertitur apud Philostratum, Deus per quem quis iurauit. Ego malim, Deus iurisiurandi arbiter. Thucydides, θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Æschines, ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς. Et ὅρκιος Ζεὺς ex Pausania pag. 135. Volunt autē dici ὅρκιοι (eo modo quo ξένιος & ἑταιρεῖος) ἢ οἱ συμφωνίας ὅν ὅρκους ποιοῦντες ἐφόπτευσι. Vt verò dicitur Ζεὺς ὅρκιος, sic ὕδωρ τὸ Διὸς ὅρκιον, videlicet Stygis aqua, de qua apud Homerum & cæteros poetas. Affertur & ὁρκίοις ὁμολογιῶν ex Plutarcho in Lycurgo, ἐβεβαίωσεν ταῖς ὁρκίοις ὁμολογίαις pro firmatis iureiurando fœderibus. AT Ὅρκιον, (quod non ὑποκοριστικὸν esse sed παρωνυμόν annotat Eustathius) Fœdus iureiurando sancitum. Iliad. β, ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Icto fœdere fido & firmo. Sic Thucydides lib. 6, λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι μὴ καταπολεμεῖν Ἀθηναίων ἀρχὰς δεῖν. Sic Herodotus, ὅρκια ποιεῦνται πρὸς ἐκείνους. Sed in isto loco Iliad. γ, Κηρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Eustathius dici ὅρκια πιστὰ non solùm τοὺς ἐνόρκους λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη. ‖ Ὅρκιον alicubi & pro ὅρκος, Iusiurandum: atque ita accipiendum videtur Iliad. β, Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; (licet alioqui possint & ἐκ τοῦ παραλλήλου duo illa posita videri) Sic Thuc. ponit ὅρκιον pro ὅρκος, lib. 6, καὶ ὀμόσαι αὐτοῖς τὸ ὅρκιον. Sic & Luc.

ἘΡΕΙ'ΔΩ, Figo, Firmo, Fulcio. vt ἴχνος ἐρείδειν, in Epigramm. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδει ἴχνος. Ibidem, ἴχνος ὑφ' ποδὶ πῆχυς ἐρειδόμενον. Ibidem, κλίνης περοῦν ἐρείσαν ἔπι κλάδοι. vbi exponitur Fulcias. Apollonius Argonauticōn 1, πόδας δ' εἰς βένθος ἐρείδει. Sed dicitur sæpe & de oculis, sicut & Latini illos in terram figere dicunt. Apollonius Argon. 1, ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Est tamen regularior hæc constructio ἐρείδειν εἰς γῆν: vt Eurip. εἰς γῆν δ' ἐρείσας ὄμμα. Gal. autē ἐρείδειν τὴν ὄψιν dixit quod alibi ἀτενίζειν. Pass. quoque interdū pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, vt inquit Bud. afferens ex Greg. οὐδὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει ἐφ' ὅ ἐρεισθῇ πλὴν τὸ θεῖον θέλημα. At ἐρεισάμενος pro Innixus, Il. β, Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, Cui sceptro innixus, Quo nixus. vel In quod incumbens. vt Apoll. Arg. 1, ἐρειδόμενος βάκτρῳ. Sic interdum & actiua vox ἐρείδειν accipitur neutraliter pro Incūbere (paulo tamen aliam habente signif.) seu Decūbere, itémq; pro Ingruere. Gal. ad Glauc. li. 1, εἰ δὲ ὅλως αὐτῆς ἐνίσταται τὸ ἄλγημα πόθεν ἔρχεται, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, νέφος ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ. Vbi malèv. l. Nimbo terrā operiente. Idē Plut. in Crasso, πτῶμα δὲ νέφει ἢ σπινθῆρι μεμιγμένον ἐρεῖξ' αὐτὰ κατὰ γαστρός. ‖ At pass. aor. ἐρείσθη apud Hom. cum datiuo οὔδει redditur vulgò Strat' est, (sicut & ἐρείσαντα γαίῃ apud Heliod.) ego verò malim Allisus est. vt Il. η, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Vide tamen & B. p. 701. ‖ Ἐρείδειν χρησμοὺς ex Aristoph. pro Eiaculari. Itē ἐρείδειν pro Congredi cū muliere, ex eodē. Deniq; ἐρείδειν & pro συνθεῖναι τι ποιεῖν. vide eius schol.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, Firmamētū, Fulcimentū, Fultura. B. vertit & Columē apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων. Existimo autē hic Allusisse Luc. ad Pindari dictū Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. in Apoph. p. 103. accipit autē pro basi.

C. ἈΝΤερείδω, Cōtra fulcio, vel Ex aduerso fulcio. ‖ Item Obnitor. vt exponit B. in hoc Luc. loco, ἢ ἐπὶ πρᾶγμα οὕτως τὸ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες ἢ ὑπείκοι ἀντερείδοντες. Est etiā Renitor, Nō cedo. vt quæ præ duritie non cedunt tactui. quod propriè dicitur ἀντιτυπῶ. X. Pæd. 8, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δέρματος, ἀλλ' ὑπείκειν αἱ πλευραί. Sic verò & Plut. ἀντερείδειν & ὑπείκειν inter se opponit, De adulat. disc. ἀλλὰ ταύτην τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις ἐοικυῖαν δὲ οὐ κοινοῦν ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν ἢ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. ‖ Citatur etiā ex Plut. ἀντερείδειν τοῖς βαρβάροις pro Barbaris resistit. ἀντερείδειν, ἀντιβαίνειν, Eust. HINC Ἀντέρεισμα, ET Ἀντέρεισις, quod ex Celso vertitur Renixus. A Bud. redditur etiā Obnixa firmitas. ET Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, Lignū vel pila structurā inclinatā fulciens, Tibicen. Itē ἀντηρίδες Structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulciētes. vulgò arcs-boutans. Vide B. 701. Thuc. ἀντηρίδας ἐνέτειναν, vbi Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur & Ἀντηρὶς ac Ἀντήρεις, ειδος, apud Eust. ET Ἀντι-

μος πληγὴ, Plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduersus eū. vide e Eust. Apud Soph. tamen Electra ἀντήρεις πληγαὶ sunt qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσσω.

C. ἈΠερείδω, vel Ἀπερείδομαι, Firmiter figo. vt ἀπερείδειν τὴν βάσιν. Item Firmiter adigo, Infligo, Impingo, Incutio. Plutarchus de nece Cæsaris, εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς πολλάς. Idem in Amatoriis narrationib', οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται. quod Pol. interpretatur, In quos iram effunderent. Et ab eodem τύχη dicitur ἀπερεισαμένη εἰς τὸν οἶκον τῶν ἀτυχημάτων τὴν νέμεσιν. Ex eiusdem Pericle in v. l. ἀπερειδόμενος εἰς Πελοπίδα τὴν ὑπόνοιαν. At ex Luciani Anach. ἀπερεισάμενοι τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀπνές. q. d. Obfirmaui oculorum aciem. Ita enim exprimi posse hic vim Græci verbi existimo. Ibidem ex Dioscoride ἀπερείσας ἐπ' ἀνθράκων & ἀπερεισάμενος ἄνθραξι pro Superponens carbonibus. ‖ Ἀπερείδομαι, Incumbo, Innitor. Synesius De ins. καὶ τὸ τῷ δακτύλῳ κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται. Polyb. metaph. ἀπερείδοντο ἐπὶ τοὺς πλείστας συνθήκας pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. Budæus 700. Idem verò pag. sequenti ex codē ἀπήρεισαι πᾶσαν τὴν προθυμίαν αὐτῆς εἰς ὑμᾶς interpr. In vobis nixam habet, vel incumbentem. Sed fortasse actiuè etiam sumi potest hoc ἀπήρεισαι, pro Firmauit & velut stabiliuit, aut fundauit. ‖ Item ἀπερείσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam & proiicere, Budæus 701. ex Phalar. epistola. HINC Ἀπέρεισις, Innixus, seu Actio ipsa innitēdi, aut incūbendi. In v. l. Reptantis vestigiū.

C. 2. Ἐπαπερείδομαι, idem ferè quod ἐπαπολαύω. Bud. 701.

C. 2. Συναπερείδω, Impingo, Infligo. vt συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, Budæus pag. 701 ex Plut. in Cicerone. ET Συναπερείδω, Vnà & simul impingo. Vide Budæum ibidem.

C. Διερείδω, Infigo. & pass. Διερείδομαι, de quo Bud. 701.

C. ἘΝερείδω, Impingo, Illido. Et ἐνερείσαντα γαίῃ pro terræ Illisus est, Apoll. quod alibi ἐρείσθη. ‖ Ex Dioscoride autem affertur ἐνερεισθέντα στομάχῳ pro Quæ stomacho inhæserunt: lib. 5. cap. 26.

C. ἘΠερείδω, Infigo, Validè firmo & impingo, seu imprimo. Il. η, ἐπέρεισε δ' ἶν' ἀπέλεθρον exp. ἐνέσεισε. Et Il. ρ, — ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖα χεὶ πεσὼν. Eust. exp. ἐπι. qui tamē scribit ἔρεισε nō adiungens præp. quā ego adiūgendā existimo. Pass. Ἐπερείδομαι, Incūbo, Nitor. Et τῶ δῆγμα ἐπερειδόμενος actiuè apud Gal. Vide B. p. 701. HINC Ἐπέρεισις, Illisus. vt ὀδόντων ἐπέρεισις Diosc. Dentiū illisus, vel appressus. Item ἐπέρεισις apud Themist. pro applicatione intellect' & incubitu in rē intelligibilē, & quasi impressione. Vide B. p. 442 & 701, ET Συνεπερείδω, Simul infigo, &c.

C. ΠΡΟΣερείδω, Affigo, Allido. Προσερείδω (inquit B.) Allido, vt telū vibratum, Affigo. Vel pass. Allidor, Affigor. Pol. πρὸς τῷ τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν τῷ προσερείσαι, προδιηγήσασθαι πλείω συνεπιθεῖν, loquens περὶ δογμάτων.

C. ΣΥΝερείδω, Defigo. Item Impingo, Incūbo, Impressionē facio. B. 701 ex Polyb. Et pass. Συνερείδομαι, Infigor. vt χεῖρας δεσμοῖς συνερειδόμενος Eur. Infixi manus vinculis, i. Habētes manus infixas. HINC Συνερειστικὸς apud Plut. De primo frig. ἀλλ' ἑδραῖον, ὡς ὁ λίθος, ἢ συνερειστικόν. quod Turn. interp. Sed stabile est, suóque nixu se continens.

C. ΥΠερείδω, Suffulcio, Fulcio, Sustineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν κίων Plut. Rom. Columna tectū fulciēs vel sustinēs. ‖ Item Cōfirmo, id est Animū addo timēti, & eū recreo. B. ex Herodiano. HINC Ὑπέρεισμα, Fulcimentū, Fultura, Sustentaculum. ET Ὑπερειστικὸς, (q. d. Fultorius) Ad fulciendum seu sustentandum aptus. vt ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

-ἘΡΕ'ΠΤΩ, & Ἐρέπτομαι, Edo, Vescor. propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i. à terra, in quam inclinati edunt: vt sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. Sed interdū & hominibus tribuitur: atq; adeo Pollux esse ait Raptim edere, itē affatim edere. Hom. κατὰ ἐρεπτόμενοι. Aliquam certè rapacitatis signif. huic verbo subesse ostendit compositum.

Ἐρεπτὰ, Alimenta. in v. l. At Hesych. ἔρια.

C. Ἀνερείπτω, vel Ἀνερείπτομαι (pro ἀνερείπτω & ἀνερείπτομαι, ple- A onasmo τοῦ ι, vt ait Eust.) Rapio, Cic. interprete. nam is hunc locũ Homericum Iliadis υ, – ὃς ἀντίθεος Γανυμήδης, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Κάλλεος εἵνεκα οἷο, intepr. Tuscul. 1, Nec Homerum audio, qui Ganymedem à dijs raptum ait propter formam, vt Ioui pocula ministraret. Idem poeta Od. α, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. ‖ Item ἀνερείπτομαι, passiua significatione Rapior.

ἘΡΕΙΠΩ, Euerto, Disturbo, Prosterno, Demolior. Vtitur Homerus & cæteri poetæ. Sed & in prosa locum habet. Xenophon, ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποίει, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarchus in Cimone, τοῦ δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. Et passiuum ἐρείπομαι, Euertor, Prosternor. Sophocles Aiace, ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἵζω, Prostratus, lacens. ‖ Ἤριπον interdum neutraliter pro Cecidi, Lapsus sum. Iliad. ε, Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωίς. Sic Hesiodus, ἤριπε γαμφηλῇς.
COMP. Ἐξερείπω Hesiodo, idem, sed præpositione vim augente.

Ἐρείπιον, ου, τὸ, Collapsum seu semicollapsum ædificium, Collapsi ædificij (aut ex parte collapsi) reliquiæ, Rudera. Pausanias, ἐν τούτῳ τῷ ἱερὸν Ἡρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. Et infrà, ποταμοῦ αὐτοῦ δὲ ἀφικομένῳ τῷ καθόδῳ, ὧν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτός. id est Semirutum, B. interpr. Vide & Soph. suprà in Ἐρείπω.

Ἐρείπω, ω, Euerto, Disturbo, idem quod ἐρείπω. VNDE Συνερείπω, & passiuum Συνερείπομαι. Gregorius de homine, vbi de Hierusalem euersa loquitur, τῇ δὲ ἐσχάτῃ καταστροφῇ συνηρείφθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem ἐρείπω post ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quòd vt ἐρείπιον est à præsenti ἐρείπω, sic ἐρείπω ab aoristo ἤριπον. in quo Eustathius mihi assentitur. Hoc verò quum ita sit, ἐρείπω (vt habet idem Eustathius) non ἐρεπῶ scribendum esse liquet, quum tamen alioqui in illo etiam Greg. loco legatur συνερεπώθη.

ἘΡΕΥΓΩ, Fut. ἐρεύξω, aoristus secundus ἤρυγον, Ructo. Et passiuum interdum, vt διαλῦσαι ἐρεύγεσθαι Alexand. Aphrod. Fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνήν, q. d. Ructare vocem, pro Emittere vocem. Fluuij quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Vndas suas in mare deuoluere, quasi eructando & euomendo: quæ metaphora ei consentanea est qua iisdem στόματα tribuuntur. Sic & composita ἀπερεύγεσθαι & ἀπερεύγεσθαι vsurpantur. Sed ἐρεύγειν Eustathius indicat esse etiam τὸ μετὰ βίας ἀναπνεῖν πνεῦμα, vt ἤρυγεν ἐλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. Vnde esse dictum ταῦρον ἐρύγμηλον, Il. σ.

Ἐρευγμὸς, οῦ, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. ET Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ITEM Ἐρευκτικὸς, Ructus mouens. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη: quod redditur etiam Ructatrix herba, ex Martiale: & πνεῦμα ἐρευγματῶδες, spiritus ructuosus, ex Quintil. Voce autem ἐρευκτικὸς vtitur & Dioscor. pro qua male in v. l. ἐρευκτός.

Ἐρυγμὸς, Ructatio, idem quod ἐρευγμὸς, & quidem vsitatius. Aristoteles, καὶ αἱ φῦσαι δὲ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ τῶν ἀπὸ τῶν φυσῶν εἰσ. HINC Ἐρυγματώδης. vt ἐρυγματώδης νόσος Hippocrat. Morbus ructuum effectiuus & flatuosus.
DICITVR & Ἐρυγὴ quoque pro eodem. HINC Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasmum τοῦ μ, Eust. de cuius signif. vide in Ἐρεύγω. ET Ἐρυγγάνω, itidem pro Ructo. & quidem vsitatius in prosa quàm ἐρεύγω, seu ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, vt ἐρυγγάνειν de ieiunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de saturis. AT COMP. Ὀξυρεγμία paulo aliter formatum fuit. Sic autem appellatur Acidus ructus: qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocrates Aphor. ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη. ET Ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructum emitti, Qui acidum ructat. Hippocrates, οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. ET Ὀξυρεγμιάω, ῶ, Acidũ ructo. vnde οἷς ὀξυρεγμιῶσι Dioscoridi, pro οἷς ὀξυρεγμιώδεσι. AT Κρομμυοξυρεγμία, Fœtidus ructus, qualis eorũ qui cæpas ederint. Aristoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

C. Ἀνερεύγω, vel Ἀνερεύγομαι, Eructo, propriè Sursum eructo. De fluuijs interdum dicitur, metaphoricè pro Emitto quasi eructando. Apoll. Argon. 2. – ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βένθος. ET Ἀπερεύγομαι, idem.

ἘΡΕΣΣΩ, VEL Ἐρέττω, Remigo. Od. ι & μ, – οἱ δὲ προσπεσόντες ἔρεσσον. Et passiuum, ἐρεσσομένη νηῦς apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ‖ Metaphoricè ἐρέσσειν πόδα, ex Euripide Impellens pedem seu mouens. Et ἐρέσσειν ἀπειλὰς, Minas iactare. Sed & ἐρέσσειν πτεροῖς ex Euripide pro Alis remigat. vt Virgilius, Remigio alarum. Cæterùm quòd ἐρετμὸς subiungo verbo ἐρέσσω, (quod alioqui præcedere iudicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quàm Remex & Remigo) in eo Eustathij etiam autoritatem sequor, scribentis τοὺς παραγωγὰς verbi ἐρέσσω aliquando retinere primam eius literam, vt ἐρέτης & ἐρετμός: aliquando ei addere ι, vt εἰρεσία: nõnunquã etiam in ο vel η eam mutare in ο, vt ἐικόσορος: in η, vt ὑπηρεσία, & ὑπηρετμός, item δίηρης, & ἄήρης, ac similia. Hæc ille, pro confesso ponens, ἐρετμὸς, sicut & cætera, ab ἐρέσσω formari. Quod certè cum illo fatebitur quicunque huiusmodi formationum naturam cõsiderauerit. Sed credo quum ἐρέσσω dictum fuit, si non eodem tempore dictum sit & ἐρετμὸς, saltem aliud synonymum non defuisse. Quid si verò dicamus ἐρέσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto quod remum significaret? COMP. Διερέσσω. à quo irregulariter διήρεσα, Od. ξ, χερσὶ διήρεσα, pro Manibus remigaui, Manibus tanquam remis vsus sum. ET Προερέσσω, Remigando promoueo, seu subduco. Hom. ET Συνερέσσω, Simul remigo.

D Εἰρεσία, ας, ἡ, Remigatio, Remigium. Od. λ, v. vlt. Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. Et Od. μ, Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίαν ποιεῖσθαι Apoll. pro remigare. Polyb. 16, οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐνέπεσον συντόνως. Quæ Bayf. interp. Veruntamen vsi summa remigum alacritate, impetum fecerunt. ‖ Luc. εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit in Timone, vt Virg. Remigium alarum. Alia autem metaphora dixit poeta quidam apud Athenæum Εἰρεσίη γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Vide & εἰρεσία Διονύσου paulo pòst in Ἐρέτης. HINC Παρεξειρεσία (ET Παρεξειρέσιον Hesych.) E q. d. Pars nauis quæ est extra remigationem, id est in qua non remigatur. quasi παρὲξ τῆς εἰρεσίας. vt habent Hesych. Suidas. & Thuc. schol. Sed hic vno in loco dicit esse τὰ κατὰ τὴν πρώραν καὶ τὴν πρύμναν, (quod habet Hesych. quoque & Suidas) in altero, τὰ ἀκρότατα τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας. Vide p. 125 & 244, ibidémque ipsum Thuc. Vide & Poll. ITEM Προεξειρεσία, Nauis pars in qua remigatur. Suid.

F Ἐρέτης, ου, ὁ, Remex. Od. α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη. Plutarchus, ἐρέται ὁμορροθοῦντες. ‖ Appellauit autem metaph. quidam poeta apud Athenæum potores ἐρέτας κυλίκων q. d. remiges calicum seu poculorum: sicut & συμποσίου ναύτας: dicens eadem metaphora, οἴνου ἀρήγης ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου. HINC Ἐρετικὸς, Ad remos pertinens. Et Ἐρετική, sub τέχνη, Plat. Ars remigatoria, Ars remigandi. COMP. Αὐτερέτης Thuc. Miles qui ipsemet remigat. Hesych. Suid. Vide & Bayf. AT Ἀντιρέτης in hac significatione perperam apud Poll. scriptum est, sicut & in v. l. Sed ibidem Ἀντιρέτης exponitur etiam, Qui iuxta G alium remigem sedet & remigat, Contendens remigando: ὁ ἀντικαθήμενος. ET Ἀντερετεῖν, Cum alio remigare, ὅταν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενοι ἐρέσσωσι. Quæ sibi non consentanea prætereaque ἀμάρτυρα sunt.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἐρετμόν, οῦ, τό, Remus. Homerus Odyss. μ, Πῆξαι ἐπὶ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. Et Odysseæ λ, Οὐδ' ἄρα ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Cæterũ ἐρετμὸς dici putat Etymologistes pro ἐρεσμός. In prosa vsitatius est κώπη quàm ἐρετμός. HINC Ἐρετμόω, ῶ, Remis instruo, item remigo. Budæus. AT in sequent. H compositis mutatum est ε in η. Δολιχήρετμοι naues Homero, Longos habentes remos: aut Diuturnæ remigationi sufficientes. Vide Eustathium. ET Εὐήρετμοι naues eidem, Remis instructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, vtpote qui iam ipsis remis

velut in cum habent, aut eis astant, ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. A
ET Λευκήρετμος ναῦς, Euripidi. q.d. Albiremis, Albos habens remos. ET Φιλήρετμος, Homero. Remorum studiosus, id est rei nauticæ. VERB. item Συνηρετμῶ eiusdem formæ, q.d. Conremigare, Vnà remigare. Et metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Conuenire.

Υπηρέσιον, ου, τό, Pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesychius & schol. Thucydidis, in hunc eius locum lib.1, pag.79, λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροπωτῆρα. (SED B
Υπηρεσίαν habet Suidas, in eadem significatione, itémque pro Iasano) AT Υπηρεσίαι eidem Thucydidi, Naues administræ earum quæ armatos portant: aut etiam Seruitia earum, inquit Budæus. Sed addit, Arrianum videri accipere pro remigibus: quod & ὑπηρεσίαν sing. numero significare Demostheni, cum alibi, tum vbi scribit, διεξιὼν τοὺς τε μισθοὺς τοὺς τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τοῖς ἐπιβάταις καὶ τὰ ἄλλα διαδεδομένους. (Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus nauibus inseruiebant) Sed ὑπηρεσία frequenter C
ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ nauatur quapiam in re. Synes. epist.145, ἐπειδὴ τὴν ὑπηρεσίαν ἐθαύμασας. Bud. ὑπηρεσίας accipi etiã tradit pro ministris, vt Latinè ministerium. HINC Υπηρέτης, ου, ὁ, Minister, Famulus. Et fœm. Υπηρέτις, ιδος, ἡ, Ministra. οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, Xenophon Pæd.2. οἱ ὑπὲρ τὰ πλεῖον ὑπηρέται, Plut. περὶ ἀοργ. Aristot. Pol.1, ὁ γὰρ ὑπηρέτης ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ἐστίν. Interdum ὑπηρέτης, Minister publicus, Apparitor, Æsch.41. Sic Xenophon Hell.2, οἱ δ' ἕνδεκα καὶ οἱ ὑπηρέται ξυνείποντο. A QVO D
Υπηρετικός, vt Famularis à Famulus, & à Seruus dicitur Seruilis. Xenophon Pæd.2, ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. vbi Phil. Ministratoria arma interpr. malè meo iudicio. Vide de hac voce & in Υπηρετικός. ET VERB. Υπηρετέω, ῶ, Ministro, Inseruio, Operã nauo alicui. Demosthenes Pro corona, τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὑρέθη. Et ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις, ibidem. Dicitur etiam ὑπηρετῶ σοι τοῦτο. Xenophon, ἃ χαίρει ἕκαστος ὑπηρετῶν. Idem Pæd.4, οὐ ἡμῖν τὰ αὐτὰ ταῦτα ὑπηρετήσεις; Budæus ab Isocrate accipi ait pro Obsequor, seu Impendo obsequiũ. E
Idem apud Aristotelem Ethic.8, καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὔθ' ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide autem & pro Suppeditare seu Subministrare sumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque actiuè interdum: vt Xenoph. Hell.4, ὥστε οἰκείοις πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅταν αὐτοὶ δέωνται. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall. le suis serui, Mihi ministratur, Mihi præstatur ministerium. Vide Budæum pag.333. VNDE Υπηρέτημα, Soph. & Plat. ET Υπηρέτησις, Ministerium. Aristoteles Rhet. F
2, ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶν. Budæus ὑπηρέτημα ait esse ministerium, id est functionem, in hoc Antiphontis loco αὐτῆς μὲν εἶναι τὸ εὕρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit significare & Obsequium. ET Υπηρετητικός, q.d. Ministratorius, id est Ad ministrãdum aptus, seu ad obeunda ministeria. ET Υπηρετικός idem quod ὑπηρετητικός, vt vult Budæus. In vulg. autem lex. ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur ἀδιανοήτως pro Vim habens ministrandi animæ: & ὑπηρετικὴ ex Aristotele pro sciẽtia ministrandi. Est tamen ὑπηρετικός ab ὑπηρέτης potius, sicut ὑπηρετητικός à verbo ὑπηρετῶ. At verò apud Demosth. pro Ctesiph. ἕως βιαίων πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro vsque ad nauigia terna & eorum remigium. ET G
COMP. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Officiũ seu Obsequium vicissim præsto. Aristoteles, ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαριζόμενον. ET Ἐξυπηρετέω, ῶ, ET Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in actiua itidem signif. pro simplici, vt Basilius, ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι.

C. Δίηρες, ους, ἡ, subaudi ναῦς, (vel δίηρες πλοῖον) Biremis, Nauis quæ binis remis agitur. SIC Τριήρης, Triremis. (VNDE Τριήραρχος, SEV Τριηράρχης, Trierarchus, Triremis seu triremium præfectus. Item Qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. vnde & τριήραρχος à Polluce annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. A QVO Τριηραρχία, Trierarchia, Præfectura triremis seu triremium, Munus quod obibat trierarchus. Erat autem sumptuosum munus, (vt scribit Suidas) quia naues paratas habere oportebat & omni parte ad bellum instructas, eorum sumptu qui hoc munere fungebatur. ET Τριηραρχικός, Ad trierarchiam pertinens. vt τριηραρχικὸς νόμος, Demosthenes. Ex eodem τὸ τριηραρχικόν, Ordo trierarchicus, & τριηραρχικὸν τίμημα, Lucianus. ET Τριηραρχῶ, Fungor trierarchi munere. A QVO Τριηράρχημα, Sumptus qui fit in trierarchiam. AT Ἐπιτριηράρχημα, Sumptus qui fit trierarchiæ tempore: nisi mendo carent Suidæ exemplaria. NAM Ἐπιτριηραρχῶ est Vltra iustum tempus obeo munus trierarchiæ. vt Budæus interpretatur ex Demosthene, εἰδὼς τόν τε χρόνον ἐξήκοντα, καὶ ἤδη ἐπιτετριηραρχηκότα με. Sic autem ἐπιτριηράρχημα fuerit tempus quo quis fungitur trierarchia exacto iam iusto spatio. Cui expositioni assentitur & Pollux. Cæterùm quale fuerit τριηράρχων munus, & quid τριηραρχεῖν, copiosè docet Budæus De asse lib.5, simul etiam locos autorum proferens. ET Τριημιολία nauis, Quæ non tot remis agitur quot iustæ triremes. Ita Baysius, de hac tamen interpretatione non affirmans. Hesychio est ναῦς μακρὰ ἄνω κατεστρωμένης. ET Τριηρονόμος, Nauclerus & Trierarchus, in vulg. lex. ET Τριηροποιός, Nauis structor seu ædificator. ibidem. AB EODEM nomine fit & Τριηρικός, id est Ad triremem pertinens. Item τὸ τριηρικὸν in vulg. lex ex Aristotelis Polit. pro nauali multitudine. At τριηρικὸν Strabo vocat & nauale ad triremes recipiẽdas, vt scribit Baysius. ITEM Τριηρίτης, Remex triremis, ex Plutarchi Themistocle. Ex Thucydide autẽ τριηρῖται pro Triremib[9] aduecti, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, scholiast.) DICITVR itidem Τετρήρης, Quadriremis: ET Πεντήρης, Quinqueremis: (ITEM Πεντηρικὸν πλοῖον) AT Ἑξήρης, ET Ἑπτήρης, ET Ὀκτήρης, ET Ἐννήρης, ET Δεκήρης, ET Ἑνδεκήρης, ET Δωδεκήρης, ET Τρισκαιδεκήρης, ET Πεντεκαιδεκήρης, ET Ἑκκαιδεκήρης, ET Εἰκοσήρης, ET Τριακοντήρης, ET Τεσσαρακοντήρης, Nauis sex ordinum, septem, octo, nouem, decem, vndecim, duodecim, tredecim, quindecim, sexdecim, viginti, triginta, quadraginta: de quibus lege Baysium, & exempla ex autoribus apud eundem.

Ἐνήρης ET Εὐήρης eadem forma dicuntur. Est autem nauis ἐνήρης, Nauis remigio instructa. Plutarchus in Bruto, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide apud Baysiũ & alia exempla. Affertur autem & pro naue vniremi ex Pachymerio: sed tum scribendum fuerit ἑνήρης cum aspero. AT Εὐήρης, Remigationi aptus & commodus. vt εὐῆρες ἐρετμὸν Luciano, εὐῆρες καὶ κραταιὸν δός μοι ἐρετμόν. (Sunt autem ex Homero verba hæc εὐῆρες ἐρετμόν, vt vides in Ἐρετμός) At Plutarchus εὐήρη σκάφη dixit (ἀφελκύσας εὐήρη σκάφη) quæ alibi ναῦς εὐστρόφους, id est expeditas, & quasi versatiles. Bud.

ITEM Κρατήρης pro ἐνήρης. vt κρατήρες πλοῖον Herodoto in Vrania, Nauis instructa & parata vt vult Baysius.

AT Μονήρες πλοῖον quidam apud Suidam appellant, Nauigium quod vnicum habebat per transtra & sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. AT Αἰγήρης vide in Αἰγειρίδας.

C. Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, Thucyd. Ambireme acatium. Ita enim appellari posse existimat Baysius id in quo vnusquisque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. ET Ἀμφῆρες, idem, Poll.

C. Εἰκόσορος ναῦς, Nauis quæ viginti remis agitur: ET Τριακόντορος, quæ triginta: ET Πεντηκόντορος, quæ quinquaginta. Vide Baysium, qui etiam scribit τριακόντορον & κέλητα poni à Thucydide lib.4 inter prædatoria nauigia.

B ἜΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, Rubor. Propriè autem putatur ita dici rubor eorum qui erubescunt. In vulg. lex. malè ὁ ἔρευθος. nam cum alii tum Galenus & Ægineta vbique neutro genere proferunt. HINC Ἐρευθής, Ruber. ET Ἐρευθήεις poet. Rubi-

cūdus, Ruber. ET Ἐρυθρόδανον, Herba, quæ Lat. Rubia. ITEM Ἐρύθω, Rubefacio. vt αἵματι χεῦαι ἐρεύθειν, Il.λ. Et pass. Ἐρύθομαι, Rubesio. ET Ἐρυθιάω, ῶ, Rubesio, Rubesco. Et pro Rubeo, Sum ruber: Nōno, τῷ δ' ἀκτῆς οἰνωπῆς ἐρυθιόωντι κελεύθῳ. Item Erubesco. nam ἐρυθιόωντης Hesych. exponit ἐρυθριῶντης.

¶ Ἐρύθημα, ατος, τό, (amisso ε) Rubor, τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις, Thuc. lib. 2. Luc. ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐπιόν. Synes. καί μοι ἐπανθεῖ κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Item Verecundia. ‖ Ἐρύθημα radix quæ ἐρυθρόδανον etiam & ἐρυθρόδανον. ET Ἐρυθαίνω idem quod ἐρύθω, Rubefacio. Et pass. Ἐρυθαίνομαι, Rubesio. Il.φ. — ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

¶ Ἐρυθρός (amisso itidem ε, & assumpto ρ) Ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς & νέκταρ ἐρυθρόν, Hom. Et ἐρυθρὰ θάλασσα passim Rubrum mare. Alicubi etiam ἐρυθρὰ sine adiectione. ‖ Item ἐρυθρός, quibusdam, (vel ἔρυθρος retracto accentu) frutex, qui & ῥοῦς, vulgò Sumach. HINC Ἐρυθρόδανον, Herba quæ & ἐρεύθεδανον, Rubia. VNDE Ἠρυθροδανωμένος, Rubefactus, & quasi rubia tinctus. Vide Hesych. in Ἐρυθροδανωμένος. ET Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubrũ cor habens, in v.l. ET Ἐρυθρόπτιλας quod & ἐρυθρόπτιλας, ibidem. ET Ἐρυθρόπους, q.d. Rubipes. Auis quædam Aristoph. in Auibus. COMPOS. Διέρυθρος, ET Ἐξέρυθρος, ET Ὑπέρυθρος. Est autem διέρυθρος, Rubro colore distinctus, Cui rubor permistus est. Ἐξέρυθρος, Valde ruber. Gal. τῆς γὰρ τοι φλεγμονῆς ἡ μὲν ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγω ἔτι τῇ κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα. Ὑπέρυθρος autem, Subruber, Aliquantum ruber. AT Ἐρυθρίας est Rubicundus, Ruber. vt ὠχρίας, Pallidus. Budæus ex Aristotelis Præd. ET verbum Ἐρυθραίνω, Rubefacio. Et passiuum Ἐρυθραίνομαι, Rubesio. Herodianus 5, καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνειν. ET comp. Καπυρυθραίνω, Idem. VERB. autem Ἐρυθριάω neutraliter pro Erubesco, Rubore suffundor. Plato De rep. lib. 1, τότε καὶ εἶδον ἐγώ (πρότερον δ' οὔπω) Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Demosth. Pro cor. ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσει. ET cōp. Ἀπερυθριάω, ῶ, F. άσω, Depudeo, (ex Seneca) id est Pudorem depono, Erubescere desino. vel Me non pudet, aut Depuduit Ouid. Arist. in Neb. ἀπερυθριάσαι γὰρ μᾶλλον ἢ ἔχειν πράγματα, Impudentia vti, Impudenter negare. Chrysost. De sacerdotio, ψυχὴ γὰρ ἐπιδεικνύουσα τῷ ἐξ ἀπερυθριάσαι βιασθῆ, εἰς ἀσέλγειαν ἐκπίπτει. id est, Pudorem deponere, seu verecundiam. A passiuo themate Ἀπερυθριάομαι, ῶμαι, fit ἀπηρυθριασμένος participium. & dicitur ἀπηρυθριασμένον quod impudenter factum dictũmve est, & pudore deposito. VNDE adu. Ἀπηρυθριασμένως, Impudēter, Deposito pudore, Perfricta fronte, ἀναιδῶς. AT Ὑπερυθριάω, Aristoph. Subrubesco.

Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρός, vt quum ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης dicitur à Dionysio Alex. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος seu ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. Ab eodē verò ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur calamus odoratus, vel quia iuxta rubrũ mare nascatur, vel quia ruber sit. At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gēma, Tibullo periphrasticè, — in Erythræo legitur quæ littore concha: Propertio, quæ — venit è rubro concha Erycina mari. Idémque esse putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, (quòd in cōchis quas margaritiferas cochleas Plinius vocat, cōcrescat) Margarita Tullio, (vt & Theophr. atque aliis μαργαρίτης) Vnio Plin. Luciano & λίθος Ἰνδικός, qui alioqui altero illo nomine vtitur in Amor. scribēs, λίθοις ἐρυθραίοις κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντον ἡ πρηδόνας βάρος. Hieronymus denique ad Principiam, Rubri maris grana nominauit. vbi, sicut & Lucianus, auribus appendi solitum ostendit: scribēs Aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere.

Ἐρύθριον, Malagmatis nomen cuius compositio habetur apud Ægin. lib. 7, cap. 18.

Ἐρυθροΐς, VEL Ἐρυθροειδής, Tunica testium & vasorum spermaticorum, vbi extra ventrem processere. Quandiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quòd illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine: posteaquam verò extra ventrem processit, quia rubet, ἐρυθροῖς incipit appellari. Gorr.

A Ἐρυθρῖνος, ου, ὁ, (alii Ἐρυθεῖνος) Rubellio. vt Gaza vertit apud Aristotelem, Græcum nomen imitans. Sicut & Gallicè eadem ferè nominis forma vocatur Rouget. Plinius Græcum nomen retinet. sed vulgata exemplaria habent Erythinus. Vocatur & ἐρύθινος ab Athenæo lib. 7.

-ΕΡΕΥΝΑΩ,

ῶ, F. ήσω, Indago, Vestigo. Item Scrutor, Perscrutor, Inquiro. Homerus Iliad. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε, μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴποθεν ἐξεύροι. vbi Eustathius ἴχνι' ἐρευνῶν esse dicit ἰχνηλατῶν. Potest tamen iungi etiam verbo præpo-

B sitio. Antiphon, πρὶν τὸν μὲν τεθεαίνης εἰς τὸ πλοῖον, ἐρευνῶν καὶ ἐπειδὴ τὸ αἷμα εὗρον. Budæus à Platone pro Indago & Vestigo poni autor est. Vult autē ab ἐρέω deduci Eustathius, vt ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω per epenthesin τοῦ υ (vt ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ: sicut ex ἴκω formatur ἱκνῶ, & αἰχμῶ ex αἴχω.

Ἐρευνητής, οῦ, ὁ, ET Ἐρευνητήρ, ῆρος, ὁ, Scrutator, Nonno. ET Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius difficilis est scrutatio, Qui non facilè indagari potest.

C Ἔρευνα, ης, ἡ, Indagatio, Scrutatio. ἐρεύνας ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, Aristoteles Œcon. 2, Perscrutari domos. Et εἰς τὰς ἐρεύνας εἰσιέναι pro Ad scrutandum, Bud. tacito autoris nomine.

C. ΑΝερευνάω, ῶ, Peruestigo, Perscrutor. Dicitur & Ἀνερευνάομαι signif. actiua.

C. Διερευνάω, Idem. Appianus Ciuil. bell. lib. 5, πέμψαντα αὐτοὺς πρὸς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διερευνῶν. Dicitur & Διερευνάομαι actiua significatione: vt τὸ θεῖον ... διερευνᾶται, Gregorius De homine. HINC Διερευνητής,

D Perscrutator, Indagator. ET Ἀδιερεύνητος, Imperuestigatus, Non peruestigatus. Philo De mundo, οὐδὲ ἀδιερεύνητον ἀπολέλοιπεν. A Budæo exponitur Non exploratus, Non excussus, apud Plutarchum in Dione. pag. 311. Interdum verò est Non peruestigabilis, Imperuestigabilis, Inscrutabilis. ET Ἀδιερευνής pro eodem in v.l.

C. Ἐξερευνάω, ῶ, Idem. VNDE Ἐξερεύνησις, Perscrutatio, Indagatio. ET Ἐξερευνητής, Euripides, Perscrutator, Indagator. ET Ἀνεξερεύνητος, In-

E scrutabilis.

C. 2. Διεξερευνάω, ῶ & Διεξερευνάομαι, ῶμαι, Diligenter peruestigo, Accuratissimè indago, seu rimor. (addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis) Plato De leg. διεξερευνώμενος χώρας.

C. ΠΡΟερευνάω, ῶ, Prius indago seu vestigo, Prius scrutor. Et Προερευνάομαι pro eodem. Xenoph. Pæd. 5, πέμπειν τοὺς προερευνησομένους.

ΕΡΕΦΩ,

Fut. ψω, Tego, Contego, Tectum impono, στεγάζω. Demosthenes, ἔρεψε τὴν οἰ-

F κίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις. At Homeri locum ex Iliad. α vide in Ἐρέπω. HINC Ἔρεψις, εως, ἡ, quasi dicas, Tectura. id est, Ipse tegendi actus. vt νεὼ ἔρεψις. Interdum verò & Tectum. vt exponitur apud Plutarchum Pericle, τὴν δ' ἔρεψιν ... καὶ κάπωσις τὸ ἀνάθεν. Budæus quoque ἔρεψιν à Plutarcho pro tecto poni scribit, sed locum non proferens. Sic autem & à Theophrasto accipi putat idē, Hist. 5, cap. 7, ... τὴν ἔρεψιν. vt sit (inquit) pro ὀροφὴ. sicut κάμψις dicitur pro καμπή. Sunt verò qui & contignationem hic

G interpretentur. A QVO Ἐρέψιμος ὕλη Theophrasto, Materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξύλα. Bud. ἐρέψιμον tectorium vertit. ‖ Et ἐρέψιμον herba. Vide Suid.

C. Ἀμφηρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque tectus, vel circumcirca, vel In circuitu tectus. Epitherum pharetræ, Iliad. α, Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. ET Ἀνηρεφής apud Apolloniū, Tecto carens. vbi dicit ἀνηρεφέος ... Exponitur tamen in vulgatis lexicis Altè tectus. ET Ἐπηρεφής AB Ἐπερέφω, Tectus, Co-

H opertus, Opacus: eidem Apollonio Argonauticōn 1, ... ὕλη καὶ πέτρησιν ἐπηρεφέα. Apud Homerum verò Odysseæ ι, ... κατηρεφὲς Eustathius tradit à vet. expositum etiam χθαμαλόν. EST autem ἐπερέφω pro Tego, Tectum impono, & apud Hom. Il. α, — εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. vbi Eustathius ἔρεψα ait esse ὄροφωσα.

Digitized by Google

sed ego ὑπέρφαλεγο, iuncta præpositione ἐπὶ verbo ἐρέφω. ET Κατηρεφὴς, idem. QVOD itidem est à Κατηρέφω. κατηρεφὲς enim σπέος ἀμφὶς, Homero quod illis tegitur tanquam tecto. At κατηρεφὲς κῦμα, vnda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit. Et contrà κατηρεφὲς quum περὶ τοῦ οἰκήματος dicitur, pro χθαμαλόν. Vide Eust. Est autem illius verbi media vox κατηρέψεται apud Apoll. Arg. 2, κεχρήμω κατηρέψαντο ἰτείνων αὐτῆς. Et apud Aristoph. in Vespis dicitur te studinibus, ὡς εὖ κατηρέψασθε, pro Quàm bene tectæ estis, seu copertæ. ET Συνηρεφὴς, Tectus vmbra spissa tanquam tecto. Vmbrosus, Opacus. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμὲν, Luc. in Anacharsi. pro In opaco sumus, vel In vmbra. Sic & Straboni συνηρεφῆ dici opacum scribit Bud. A QVO Συνηρεφέω, ῶ, Opaco, Inumbro. Theophr. de fluuio alueum mutante loquens, eo exundante, καὶ ἅμα τῷ μεταβάσει ταυτὸ τὴν ὕλην συγγενῆ τοῖς τόποις, ὥστε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, id est Locum opacare, Bud. ET Ὑψηρεφὴς, Altè tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celsus, ex consequenti. SED poeticè Ὑψηρεφὲς δῶ seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa, pro ὑψηρεφές. Sic & ὑψηρεφεῖς ναοὶ, Aristoph. Scribitur verò & ὑψηρεφὴς in v. l. sed hanc scripturam non agnoscit Eust.

ὈΡΟΦΗ, ῆς, ἡ, Contignatio qualis est tectorũ. Thuc. l. 4, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον κεράμοις. Theophr. διαμνημονεύουσι ὀροφάς τινας τῶν ἀρχαίων οὔσας. Quod describens Plin. ait, Theophrastus huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum contignationes. Aristot. De apibus, ἄρχονται δὲ τῶν ἰσοδομεῖσθαι ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους καὶ κάτω συνύφουσι, id est eodem Plinio interpr. Struunt orsæ à concameratione aluei, textúmque velut à summa tela deducunt. Pro eo autē quod Varro habet, Singulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinē crebra: ordines quamplurimi esse possunt à terra vsque ad cameram: in Geoponicis est, κατασκευάζειν δὲ χρὴ ἐν τοῖς τείχεσι καὶ νεοσσιὰς συνεχεῖς, ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς. Apud Athenæum l. 5, ταῖς τε κατασκευαῖς καὶ ταῖς ὀροφαῖς καὶ θυρώμασιν ἦν πάντα λίαν ταῦτα τε τετελεσμένα, Bud. interpr. Tectis laqueatis & postibus spectabili opere exornata.

Ὄροφος, ου, ὁ, Tectum, Camera. Thuc. lib. 1, τοῦ οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectum demoliti sunt. Philo De vita Mosis lib. 3, τὸν ὄροφον καὶ τοὺς τοίχους καλύπτειν, tectum & parietes integere. ‖Ὄροφος est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ω, de tentorio Achillis, αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ᾽ ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Citat Pollux etiam ex Theophr. & Aristot. Eurip. schol. tradit esse genus calami fragilis & papyracei, (ἀσθενὴς, inquit, καὶ παπυρώδης) ex quo pueri conficiant fistulas exilem sonum edentes, adeo vt vix audiri queant. hinc.n. compositum vult illud quod infrà habes, ὑπώροφον βοάν.

C. Ὀροφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum seu contignationem ferēs. ὀροφηφόρον animal dicitur quod alio nomine ὀστρακόδερμον, testaceum animal.

C. Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum ex seipso habens, Seipsum contegens.

C. Διώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationem vel contignationem habēs. δίστεγος.

C. Ὁμωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub eadem camera vel tecto est. Pollux.

C. Γειωροφίς, ίδος, ἡ, Quod est inter ὄροφον & στέγος, vt tradit Pollux lib. 1.

C. Πετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens cameram seu tectum ex lapidibus.

C. Πολυώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas concamerationes seu contignationes habens, Multas habens cameras seu tecta.

C. Τετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor habens concamerationes siue contignationes, Quatuor habens cameras seu tecta.

C. Ὑπερωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tectum seu camerā est. Cui CONTR. Ὑπωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub tecto seu camera est. vt ὑπωρόφιοι φάλαγγες siue ἀράχναι, Araneæ quæ sub camera seu tecto degunt, οἱ φωλεύοντες ὑπὸ τοῖς ὀρόφοις, Eust. At Eurip. Oreste, ἴδ᾽ ἀφεμένα ὡς ὑπώροφον

A φέρω βοάν, vocem quæ sub tecto domus cōtineatur nec extra à quoquam exaudiri queat. Alii verò referunt ad ὄροφον calamum, vt vox intelligatur tam exilis quàm quæ editur à fistulis ex illo calamo confectis. sic enim hic chorū respōdere verbis Electræ præcedētibus, φώνει ὡς ἐν σύριγγι πνοὰ λεπτοῦ δόνακος.

C. Ὑψόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altam cameram siue cōcamerationem habens. Odyss. β, ὃ δ᾽ ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσετο πατρὸς.

B Ὀροφίας, ου, ὁ. vt ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, Qui in camera seu tecto latibula habent, οἱ περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες. Aristophan. Vesp. Μὰ τὸν Δί᾽, ἀλλ᾽ ὑποδυόμενος τις αὐτὸν ὑπὸ τὴν κεραμίδα ἠλιαστὴς ὀροφίας. Est autem ὀροφίας Eustathio ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, Serpens qui mures venatur in concameratione seu tecto.

Ὀροφόω, ῶ, F. ώσω, Concamero, Contigno. Plut. Apophth. Lacon. οἰκίας τε ξυλίνοις ὠροφωμένας δοκοῖς. Ioseph. κεδρίνοις φατνώμασιν ὠρόφωσεν. VNDE Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, Tectum, Concameratio, Cōtignatio. Athen. ὀρόφωμα ῥομβωτόν. ET Ὀρόφωσις, εως, ἡ, Concameratio, Contignatio.

C C. ΣΥΝορoφόω, ῶ, Contego, Concamero. Luc.

ἘΡΗΜΟΣ, ου, ὁ & ἡ, itémque ἐρήμη interdum in fœm. Apud vet. autem ἐρῆμος, (vt ἕτοιμος) Desertus, Solus (vt dicitur, -loca sola caueto) Inhabitatus. Item Incultus. Odyss. γ, Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. Xenophon Pæd. 3, πολλὴν δὲ χώραν τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πόλεμον. Et ἔρημον ὄρος Thuc. Item ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Luc. in Cauc. quum D prius dixisset γῆν ἀπήρεμον. Herodian. l. 3, ἔρημα βασίλεια vocauit regiam vacuam, Pol. interpr. Interdum verò additur genitiuus: vt à Xenoph. Pæd. 4, χώραν ἐρήμην ἀνθρώπων οὖσαν. ‖Sed frequenter ἔρημος dicitur & homo Desertus, Qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert opē. Itē Incustoditus. Andocides, ἐγὼ δ᾽ ἔρημος, οὐ δ᾽ ἀλλ᾽ ἀδικεῖν τις. Thuc. 1, ἀπόλλυσθαι ἐρήμους. Herod. 2, ἐρημός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθείς. Plut. in Amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, id est Incustoditas. Pol. interprete. Sic autem apud Thuc. ἐρήμους πύλας schol. expo- E nit ἀφυλάκτους. (atque ita & in prouerbio ἐρήμας τρυγᾷς crediderim ἐρήμας exponi posse. Vide Erasm. in prouerb. Haud impunè vindemiam facies: simul & meam in illud animaduersionem) Dicitur etiam ἔρημος οἶκος à Demosthene & ἐρημωθεὶς quando sublata stirpe liberorum legitimorũ, successio ad proximos defertur. B. Isocr. autem videtur & ἐρήμους ἀνθρώπους eo sensu dixisse, sicut & ἐρήμους στρατιώτας, qui amiserunt suum ducem. Frequēter tamē genitiuus additur huic nomini, & dicitur aliquis ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, vt ab Isocr. vel ἔρημος F βοηθείας, vt à Plut. quem genit. & schol. Thuc. subaudit in quodam eius loco vbi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam apud Homerum Iliad. ε, —τὰ δ᾽ ἐρῆμα φοβεῖται, Eustathius exponit ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος. (Esse autem ἐρῆμα vet. scripturā, admonui suprà) Huc certè pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cū ἀβοήθητος, apud Plut. De Al. fort. Sciēdum est autem non tantùm cum illo genitiuo aut similibus iũgi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpliciter Carens. Plato in Epist. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et ἔρημος γονέων ἐξ ἀδόξων χώρας, Plut. Sol. Itē ἔρημοι δεσποτείας, idē Plut. Camillo. Isocr. G ad Phil. ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος φρόνησις καὶ γυμνός. Xen. ἔρημοι συμμάχων. Idem verò Pæd. 4, dixit regionem quæ sit ἐρήμη ἀνθρώπων, esse etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν.

Ἔρημος ἀγών, Non habens aduersarium. Hesych.

Ἐρήμη subaudito subst. δίκη, Vadimonium desertum. ET Ἐρημοδίκιον pro eodem. Demosth. δίκην γὰρ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κατηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Indicta causa damnaui, id est Quum ille ad iudicium nō adfuisset. Et ἔρημον διδόναι, Secundum præsentem iudicare, non ob- H eunte reo. vulgò ad verbum Donner defaut. Bud. pag. 21, 23 & 41. Item λύεσθαι dicitur ἐρήμη (vt ex Poll. annotatur) quum deserti vadimonii iudicium nullum fit.

Ἔρημος pro vnico & singulari, Bud. ex Plat. Timæo, οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον καταστῆσαι.

C.Ἐρημοδίκης, Qui solus causam suam agit. v.l. Hesych. exponit ἐρημολέγος.

C.Ἐρημονόμος, In deserto pastus. in v.l.

Ἐρημόω, ῶ, Desertum reddo, Desolo, Vasto. Demosth. Et pass. Ἐρημοῦμαι. Thuc. lib.1, οὔτε πόλεις βοηθείᾳ ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, id est vastatæ sunt. Apud eundem tamen lib.5, καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας, exponit schol. simpliciter καταλιπόντες ἐρήμην, id est quum desertam vrbem illam reliquissent. A Plut. aūt ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere (vt ἔρημον ostēdi de eo interdum dici peculiariter qui amicis destitutus sit) in hoc loco Vitæ Alex. νῦν δ' ἰσοβασιλείας πάντας ποιῶν καὶ πολυφιλίας παρασκευάζεις αὐτοῖς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς. ‖Ἐρημόω cum gen. Destituo, Priuo, Orbo. Aristot. οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo De vita Mos. lib.1, καὶ αἱ κατ' ἀρχὴν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς, αὖτ' ἔλαβον ἄνδρας βελτίους. HINC Ἐρήμωσις, Desolatio, Vastatio. Item Destitutio, Priuatio. ET Ἐρημωτής, Desolator, Vastator. Item Destitutor, Qui destituit, Qui priuat. ITEM Compos. Ἀπερημόω, idē. Vnde pass. Ἀπερημοῦμαι, Desolor, Vastor. Et Plat. Destituor, Relinquor. Plut. Lycurgo, ἀπερημωθεῖσα ἡ τρυφὴ τῶν ζωπυρούντων. ET Ἐξερημόω, ῶ, idem. vnde Plato Epist. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν.

Ἐρημία, ας, ἡ, Desertus locus, Solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In solitudine vitam agere, p.58 lex. Cic. ‖Ἐρημία de eo qui destitutus est auxilio. Thucyd.1, οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, id est, quòd à suis destituantur seu deserantur. Et ἐρημία peculiariter aliquando de iis qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur. quo sensu dici puto à Platone αὐθάδειαν esse ἐρημίᾳ ξύνοικον. Sed additur sæpe genit. & generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων (quo & Xen. vtitur) sed etiam ἐρημία νέων à Platone, & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab eodem: item ἐρημία διαδοχῆς à Plut. & ἐρημία νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν ab eodem: item ἐρημία τοῦ κωλύοντος a Chrysost.

Ἐρημικὸς, Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans. Greg. ζωὴν μιμούμενος τοῦ ἐρημικοῦ καὶ προδρόμου. id est Iohannis Baptistæ. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν apud Dauidē, Psal.101, ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ.

Ἐρημίτης, idem. Sed ἐρημῖται dicti sunt peculiariter qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eámque ideo agebant. Eremitæ seruata voce Græca dicti fuerunt. Galli quoque Ermites (quasi Eremites) appellant.

Ἐρημαῖος poet. idem quod ἔρημος. vt νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. pro Priuatus, Orbat⁹: Epigr.1, Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κάλυψε Ὄμματος. ET Ἐρημαὶς, ίδος, ἡ, itidem poet. pro Orbata. vt Epigr.5, — φαίνει γὰρ ἐρημάδος ἤματα κούρης.

Ἐρημάζω autem in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago. Laert. in Democr. 466, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. Idem in Pyrrhone, 477, ἐκπατεῖν τε καὶ ἐρημάζειν σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἰκοι.

C.Ἐρημοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui desertum reddit, Qui vastat. Suidas ἐρημωτὴς exponit ἐρημοποιός.

C.Ἐρημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit. Suid.

C.Φιλέρημος, ου, ὁ & ἡ, Amans solitudinis, in Epigr.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, Contentio, Concertatio. Il. υ, Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. Il. α, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Iliad. υ, ἔριδας καὶ νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Cōtentionibus & iurgiis. Il. β, Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. Sic Xen. Pæd.8, τοῖς μέν τοι ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. Demosth. Pro corona coniungit ἔρις & ταραχὴ, dicens, ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις ἔρις καὶ ταραχή. Herodian. lib.5. ζήλῳ καὶ ἔριδι, æmulatione & contētione. Thucyd. lib.1, ἐλέγετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὀνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει, erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum verò additur genitiuus eius rei qua contenditur vel etiam de qua contenditur. vt ἔρις πολέμοιο, Il. ρ. ξείνια ἔριδα προθέμενοι ἄεθλον, Od. θ. χειρῶν ἔρις ἀρετῆς, Euripides Oreste. ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν τινός τῆς μάχης, Xen. Pæd.1 κυλίκων ἔριδας διαλύειν, Athen. 15. ‖Ἔρις fingitur etiam dea contentionis autor: quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammat. παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. συμπλέκειν.

C.Ἄντερις, ιδος, ἡ, Obluctatio. v.l.

C.Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentiosus, Morosus. Aristot. Ethic.4, cap.6, ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δύσερις. Ethic.2, cap.7, ἀηδὴς, δύσερις & δύσκολος opponūtur τῷ ἀρέσκῳ & κόλακι. Isocr. ὁμιλητικὸς ἴσθι, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. vbi opponitur ei ὁμιλητικὸς & veluti synonymum à latere collocatur δυσάρεστος. Plato lib.9 De republ. iram vocat δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα. Gregor. τῶν δὲ αὐτῶν κἀκεῖνο, ὡς λίαν δυσέρει καὶ ἀναισχυντεῖ. i. qui improbè contendunt, inquit B.

C.Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentionum amans, Qui libenter contendit, Iurgiosus.

Ἐρίζω, F. ίσω, Contendo, Concerto. Construitur cum datiuo personæ, addito vel infinitiuo, vel nomine aliquo cum præpositione, vel datiuo instrumenti. Hom. Od. σ, — ἐρίζετον ἀμφ' ἀλλήλοισι Χερσὶ μαχέσσασθαι. Odyss. θ, Οἷ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Odyss. ο, Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Plut. Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, cōtendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή, Inter vos de rebus huiusmodi controuersemini, non concertetis, vt Cic. vertit, pag.131 lexici Cic. Construitur etiam cum accusatiuo rei & datiuo personæ, vt in v.l. traditur, citantibus ex Homero ἐρίζει Ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. Istud autem 3 Reg.13, ἤρισεν τῷ στόματι Κυρίου, exponitur Exasperaueritis os Domini.

Ἐρίζομαι voce passiua, significatione actiua dicitur, pro ἐρίζω. Iliad. ψ, Μηκέτ' ἐρίζεσθον μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. Iliad ε. — ὡς οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε ἀνήρ. Aristoph. Neb. ἵνα πρὸς ἔπος ἠριζόμεθα, Vltro citróque verbis disceptabamus seu concertabamus.

Ἐριδαίνω, F. έσω, factum ex fut.1 verbi ἐρίζω, idémque significans quod ἐρίζω. Il. ψ, — ἀγγέλλοι δὲ Πεισάνδρῳ ἐριδήσαιεν ἄνακτι Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεύς.

Ἐριδαίνω, Contendo, Concerto, Il. α, — ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Iliad. β, Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, nequicquā enim verbis cōtendimus. Vnde est & ἐρίδηνα apud Apoll. Concertaui, Contendi. COMP. Ἀντεριδαίνω, Contra contendo.

Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem & certamen prouoco. Il. π, de vespis, — οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Deriuatur autem vel ab ἐριδαίνω, interiecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, vt gramm. volunt.

Ἔρισμα, ατος, τὸ, Contentio, Certamen. Hom. Iliad. δ, — μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, Litigator. v.l. φιλόνεικος, vt scholiast. Sophoclis exponit. VNDE Ἐριστικὸς, οῦ, ὁ, Contentiosus, Qui verbis lubenter contendit. ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. schol. Hermotimus apud Lucianum peripateticos dicit esse φιλοπλούτους καὶ ἐριστικούς τινας. Budæo ἀμφισβητητικὸς, ἐριστικὸς, ἀντιλογικὸς, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, est acer & argutus in disputationibus. Ἐριστικοὶ λόγοι, apud Aristot. in Soph. elench. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοί, qui ex rationibus quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. Et ἐριστικὸς syllogismus eidē Aristot. in princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Aristoph. schol. scribit Lasum ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα πρῶτον εἰσαγαγεῖν. Budæus rursum annotat ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli eūdē esse: esséque sophistarum proprium, quæ ars non modò ἐριστικὴ & περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, sed etiam ἀντιλογικὴ à Platone dicatur in Sophista. τὸ μὲν ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν ἀθλητῆς, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένης. Idem B. apud Aristot. Probl. sect. 18, quæst.2, διὰ τί οἱ ἐριστικοὶ λόγοι γυμναστικοί εἰσι, exponit disputationes.

Ἐριστὸς, οῦ, ὁ, De quo contenditur aut concertatur, seu, De quo contendere & cōcertare licet. Apud Soph. Electra, τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, schol. exponit τοῖς κρατοῦσιν οὐδ' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, cum potētioribus de his concertare consultum non est. vel, ταῦτα δὲ

ἀμφήριστα τοῖς κρατοῦσιν ἐστι, de his quæ facis, cū potentioribus contendendum non est.

C. Ἀμφήριστος, ὁ, καὶ ἡ. Dicitur ἀμφήριστον, Controuersum, in contentione positum, De quo certatur, De quo est controuersia. Cui opponitur ἀναμφήριστον, Minimè controuersum, De quo nulla est controuersia. Propriè ἀμφήριστον sonat, De quo vtrinque est contentio. A

Ἀμφήριστος, Anceps. Polyb. lib. 5 αἱ φάλαγγες ἀμφηρίστους ἔχουσαι ἀεὶ τὰς μελλούσας τῆς ἐλπίδας, id est, ancipiti marte adhuc stantes, B. interpr. Il. ψ, Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν.

C. 2. Ἀναμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contentio non est, ad verbum, De quo vtrinque non contenditur, aut concertatur. B

C. Ἀνήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo non contenditur, De quo cōtentio aut controuersia non est. ET Ἀνήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

C. Δυσέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contēdere difficile est, In infelici contentione positus. Soph. Electra, ἰδοῦ ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, id est τὸ δὶ' ἔριν γιγνόμενον κακὸν, vt scholiast. exponit, Funestum sanguinem spirans Mars.

C. Εἰκοσινήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo viginti inter se contendant. Il. χ. Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ', id est προς εἴκοσι ἐριστά, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, vt Eust. exponit. C

C. Νήριτος, De quo contentio non est, De quo non cōcertatur. ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος. Vnde (exempto ε, sicut in γεωπεῖς.) FIT Νήριτος, vt tradit Eust. Νήριτος autē exponitur Multus, Innumerus, Immensus. (Potest reddi etiam, Cum quo contendi & comparari nihil potest. Eust. enim alicubi ἐρίζειν dicit esse συγκρίνεσθαι, παραβάλλεσθαι & ἐξισοῦσθαι. vel Cum quo nullus contendat, πρὸς ὃν οὐδεὶς φιλονεικήσει.) Hesiod. Erg. καὶ πᾶσα βοὰ ἐπὶ νήριτος ὕλη. Apoll. Arg. 3, νήριτα ταύρων Γ' ἴχνια μαστεύων. Et 4, ἀεί τ' ἀμφί τε νήριτος οὐ μὴ Φαρμάκου ὕπνος ἰδαμε. AT Νήριτον mons est Ithacæ, vt Eust. annotat. D

C. ἈΝΤερίζω, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem, ἀνθαμιλλῶμαι.

ἘΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Lacesso. Il. α, —ὅτε μ' ἐρέθησιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Odyss. τ, —πυκιναί δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι. Eustath. ἐρέθω dicit esse εἰς ἔριν συμπλέκω παρορμῶ: alibi autem deriuat ab ἔρω i. εἰς μάχην συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις. vt indicaui.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, Idem. Il. ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρεθίζων. Diosc. φασὶ δὲ ὅτι ἡ μὲν κυανῆ τὴν ἀπὸ τοῦ δακτυλίου σχάσιν τῆς ἕδρας ἀναστέλλει, ἡ δὲ φοινικῆ, ἐρεθίζειν κατὰ τὸ ἐναντίον. id est (vt Plin. habet) Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit: è diuerso rubens, prorritat. Syn. epist. 57, ... obiurgans irritaui. E

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, Irritamen, Irritamentum. Critias apud Athen. lib. 13, Anacreontem inter alia esse dicit Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. Appian. ὁ δὲ ... ἐρέθισμα ... AT F

Ἐρεθισμὸς, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio, Prouocatio. Apud Dioscor. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, Hermol. vertit Intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστὴς, οῦ, ὁ, Irritator, Prouocator. VNDE Ἐρεθιστικὸς, Irritatorius, Proritandi seu prouocandi vim habens.

C. Ἀνερεθίζω, Irrito, Instigo, Ad iram prouoco. vnde Ἀνερεθίζομαι, passiuū Irritor, Instigor, Ad iram prouocor, seu incitor. Thucydides, ... ἀνηρέθιστο ἡ πόλις, irritata erat, vel ad iram incitata. Quidam exponunt, Irata erat.

C. Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. ET Ἐπερεθίζω, idem. VNDE Ἐξερεθισμὸς, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio.

C. Ὑπερεθίζω, q. d. Subirrito, Aliquantum irrito.

ἘΡΠΩ, F. ψω, Serpo, Repo, Repto. Et vt à Serpo dicuntur serpentes, & à Repo, reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. Metaph. item ponitur ἕρπω, eodem fere modo quo Serpo, pro Paulatim seu pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aiace, Πρὸς γὰρ τὸ ἐχθρὸν ὁ φθόνος ἕρπει. Eustathius autem in hoc loco Odyss. ρ, Ὡς ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἦλθεν πατρίδι γαίῃ Ἥμενος ὡ ἕρπων, exponit H

κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων: sed alioqui tamen plerunque simpliciter ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado. atque ita ipsemet Eustathius exponit in isto eiusdem poetæ versu Odyss. σ, Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. scribit enim, ἕρπει hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. (In qua tamen expositione non libenter Eustathio subscribo, quippe qui videam ἑρπετὰ alibi vocari ab Homero generaliter omnia bruta animantia) Sed à Theocrito manifestè ita sumitur Idyll. 1, —ἕρπετ' ἐς οἶκον, ἕρπετ' Ἄχιλλε. Itidémque Soph. dixit, ἐξ ἕδρας ἕρπειν ταχύ. Caterùm ἕρπειν dici putant quidam grammatici quasi τὸ ἐπὶ τῆς ἔρας ποιεῖσθαι. quod etymum etsi nimis curiosè excogitatum puto, tolerabilius tamen iudico quàm quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετὰ, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πελάζειν. quasi verò ἑρπετὰ non sit ab ἕρπω, & peculiari etymo opus habeat.

Ἑρπετὸς, οῦ, ὁ, Reptilis. Vnde ἑρπετὰ, animalia quæ serpunt, Serpentia secla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia. vt τὰ ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo De vita M. lib. 1. Sed Homer. ἑρπετὰ vocauit generaliter omnia bruta, Odyss. δ, —ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίγνονται. AT in Ἑρπετόδηκτος retinetur propria signif. Est enim à serpente morsus, Diosc. ITEM Ἑρπετὸν pro Ἑρπηστὴς apud Aristotelem: quod fortasse dictū est ad similitudinē τοῦ ἑρπετοῦ ex ἑρπετόν, vt inquit Eustath. Cæterùm ἑρπηστὴς esse dictum pro ἑρπετής (si eidem credimus) docebo paulo pòst in Ἑρπυστικός.

Ἕρπης, ητος, ὁ, Hulcus serpens, vel manans. (accipio autem ex Plinio hanc quoque posteriorem interpr. vt paulo pòst docebo) Ἕρπης (inquit Gorr.) Tumor exulceratus à flaua bile syncera proueniens. Sunt autē tres eius differentiæ. nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totā cutē vsq; ad carnem subiectam exulcerat, & dicitur ἕρπης ἐσθιόμενος. qui vlcus inæquale est, vt ait Corn. Celsus, cœno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, maiórque quàm pro modo vlceris inflammatio: sic dictum à Græcis quia celeriter serpēdo penetrandóque, vsque ad ossa corpus vorat. Quòd si bilis tenuior est & minus acris, superficiem solùm velut inurit, appellatúrque simpliciter ἕρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, & minus tum acris tum calida est, pustulas exiguas multásque per summam cutem excitat, κέγχρῳ (hoc est milio) similes: atque ob id ἕρπης κεγχρίας dicitur, quem Latini miliarem interpretantur. Idem verò etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, à pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Cæterùm quidam Herpetem seruato nomine Græco vocarunt: nonnulli verò & Zonam (teste Scribonio Largo) sicut Græci ζώνην. Lucretius autem ignem sacrum serpere iisdem dixit, in 6, Exurit sacer ignis &, vrit corpora serpens, Quancunque arripuit partem, repitque per artus. Plinius autem dixit etiam Hulcera manātia quæ Diosc. ἕρπητας. de rubo enim hic ita, κραταιοῖ δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἄφθας ὑγιάζει διαμασώμενα τὰ φύλλα, καὶ ἕρπητας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας τοὺς ἐν κεφαλῇ θεραπεύει. pro quibus Plinius, Oris quidem vitiis etiam folia manducata prosunt, & hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinūtur. Alibi Hulcera serpentia dixit. nam pro istis quæ de Lycio scribit Dioscor. καὶ ἕρπητας καὶ σηπεδόνας ἰᾶται, habet ille, Hulcera serpētia ac putrescentia [sanat.] Pollux lib. 4 vocat etiam ἑρπυστικὸν ἕλκος, (quo vtitur & Diosc.) vbi & quæ ab eo vocantur ἑρπητικὰ φάρμακα, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. ET Ἑρπηδὼν, idem. Nicand. Alex. ὀλοιὸν θ' ἑρπηδόνα χεύει.

Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, Qui serpere solet, seu repere, Reptator. Epigramm. l. 1, pag. 174 meæ edit. Λάθριοι ἑρπυστὴν σκολιὸν πόδα κισσὸν χορδοῖς. vbi animaduertendum est ἑρπυστὴν dici κισσὸν, sicut Virg. hederam serpere dixit. Sed intelligit (vt opinor) Philippus autor epigramm. de hedera quæ sequacibus suis flagellis & flexuosis (vnde & serpere dicitur) vitem premeret & veluti strangularet. Vt autē hic dicitur ἑρπυστὴς pes hederæ, sic ἑρπύζειν dicitur eadē in quodam epigr. in Sophoclē pag. 174. ET Ἑρπυστικὸς idem quod ἑρπηστής. Vult autem Eusthathius esse non ab ἕρπω, sed ab ἑρπύω inusitato. vt quemadmodum dicitur πλεύω, vnde πλευστικὸς: sic ab ἑρπύω, ἑρπύσω, fit ἑρπυστικὸς, & interiecto ε, ἑρπηστικός. Itidem verò vt πλεύω, πλεύσω, vnde πλευσὸν, sic ab ἑρπύω, ἑρπύσω, fit ἑρπυστὸν. & eiecto σ, ἑρπυτόν.

Quæ quanuis scribat, ex Aristotele, tamen tradit verbi barytoni ἕρπω esse παράγωγον nomen ἑρπετόν.

Ἑρπηνώδης, Serpendi vim habens, Ad serpendum aptus. vt Philo De mundo ἑρπηνώδες νόσημα dixit, vbi B. Morbũ serpentem interpr. sicut videlicet vlcera serpentia dicunt Latini.

Ἕρπις, Vinum. quia (aiũt) eos à quibus immodicè bibitur, facit ἕρπειν, intelligẽtes (vt opinor) per ἕρπειν, perreptare humũ vt ii quorum pedes officio suo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugissent, si ἕρπις Ægyptiacam esse vocem legissent, qua tamen vsus est Lycophron, & ante eum Sappho.

C. Ἑρπάκανθα, (q.d. Serpens spina) herba quæ & ἄκανθα dicitur. Putatur autẽ vocata ἑρπάκανθα quòd longius foliis suis serpat.

C. Χαμαιέρπης, εος, ὁ & ἡ, Humi repens. vide in Χαμαί.

C. ἈΝέρπω, Sursum repo, Irrepo. Interdum pro Vado, sed propriè quasi rependo sursum. Hesychius ἀνεῖρπεν exponit ἐβάδιζεν. HINC Προσανέρπω, vt προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, Plut. in Themist. quod exponitur Serpit seu perrepit in ceruicem.

C. Ἀφέρπω, Abeo, quasi reptando. Et simpliciter pro Abeo, vt ἕρπω dixi sumi pro Eo. Soph. ἄφερπε νῦν. Ac Gaza ἀφέρπω apud Ciceronem dixit in libro De senect. pro Serpo.

C. ἘΞέρπω, Erepo, Prorepo. Aristoph. Nubibus, οὐκ ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. ET Διεξέρπω, Aristot.

C. Ἐφέρπω, Adrepo, In aliquem locum reptando eo.

C. ΠΡΟΣέρπω, Adrepo, Irrepo, Aduenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαί τι προσέρπειν.

C. Ὑφέρπω, Subrepo. Exponitur & Subserpo, pro Clàm serpo.

¶ Ἑρπύζω idem quod ἕρπω, ex quo & deductum est. Est enim, Serpo, Repo, Repto. vt ἑρπύζον βρέφος in Epigrãm. quo etiam modo Latinè dicitur Reptare de puerulis. Mures quoq; dicuntur ἑρπύζειν apud Laert. μῦς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς. Ab Homero autem Iliad. ψ, dicitur Achilles Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν pro ἐφελκόμενος & ἠρέμα περιερχόμενος. HINC Ἑρπυσμός, Reptatio. ET Ἑρπυστής, οῦ, ὁ, Reptator, Reptilis. ET Ἑρπυστήρ pro eodem. Opp. De ven. lib. 3, Ἑρπυστῆρες ὄφεις καὶ ἀργαλέους κροκοδείλους. id est Reptatores angues, seu reptiles. In alio autem eiusdem libri loco ἑρπυστῆρας dicit sine adiectione, pro serpentibus: Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν, οὐδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ἐμμεμαῶσι. ET Ἑρπυστικὸς idem quod ἑρπυστής seu ἑρπυστήρ: sed illa magis ad verbum sonant Reptator, at ἑρπυστικός, Reptilis, Rependi vim habens, Ad rependum aptus. vt ζῷα ἑρπυστικά: quum ex animalibus dicuntur esse quædam πετηνά: quædam πορευτικά & ἑρπυστικά. At verò ἑρπυστικὰ ἕλκη Diosc. Serpentia hulcera, Manantia hulcera. nã vtranque interpr. esse Plinii, docui in Ἕρπης.

C. ἈΝερπύζω, Sursum serpo, vt ἀνέρπω. Interdum pro Adrepo, Reptando eo: aut etiam simpliciter pro Eo. vt Aristoph. Pace, δαιμόνια βουλόμενοι εἰς ἄστυ ἀνερπύσαι.

C. ἘΞερπύζω, Erepo, Prorepo. Aristot. καὶ ἐάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ. ET Διεξερπύζω, idem De mundo, εἰς νομὰς διεξερπύσῃ.

C. Ἐφερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo. Aristoph. Pluto, Ἐφ' ἣν ἐπιθυμοῦσιν δαιμονίας ἐφερπύσαι. Sic alibi ἀνερπύζω cum εἰς iungit, vt modò ostendi.

C. ΚΑΘερπύζω, Irrepo. Ex Iosepho, καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν. Ex Aristophane autem καθέρπυσον affertur pro Vade.

C. ΠΑΡερπύζω, Obrepo, Clàm irrepo. ἠρέμα εἰσέρχομαι, Suidæ.

C. Ὑφερπύζω, Subrepo. vt ὑφέρπω.

HINC etiam herba Ἕρπυλλος, seu Ἕρπυλλον, Serpyllum, & Gall. itidem Serpoulet. de qua lege Diosc. SED ET ab hoc Ἕρπυλλος fit verbum Ἀφερπυλλοῦσθαι pro Mutari seu transire in serpyllum.

ἘΡΥΩ, F. ύσω, Traho. Odyss. θ, Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Il. γ, Καί ῥ' ἔτ' εἴρυσσεν. antè verò dixerat, Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας. Il. ν, — δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσ' ἀπὸ σφειλῆς. ‖Ἐρύομαι quoque in eadẽ significatione, actiua videlicet, capitur. Il. ρ, Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρυσσαίμεσθα ἑλόντες, trahamus, seu raptemus, ἑλκύσωμεν. habet enim significationem violentæ tractionis, vt & ἑλκύω suprà. Il. φ, — ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. ET Εἰρύω pro eodem, interposito ι, vt fit in εἰλίσσω ab ἑλίσσω. Vnde εἰρύσθαι νῆα apud Hesiod.

C. Ἐρυσίθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Capillos trahens. Epigramm. ἐρυσίθριχα ψήκτρην.

C. Ἐρυσάρματης, ου, ὁ καὶ ἡ, Currum trahens. Il. π, Πολλαὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι. vbi μεταπλασμὸν esse annotat Eust. sicut in ἱππότα Νέστωρ. dicendum. n. regulariter ἐρυσαρμάται ab ἐρυσάρματης.

Ἐρυστός, οῦ, ὁ, Tractus. Soph. Aiace, εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διεφάνη ξίφη, eousque venerunt vt districti enses prodierint è vaginis.

C. ἈΝερύω, idem quod ἀνέλκω, Sursum traho. vnde etiam sicut ἀνέλκειν ναῦς aut ἀνελκύειν, ita & ἀνερύειν dicitur. Apoll. Arg. 2, ἀνείρυσε παλέσθι νῆα, nauem subduxit, vt Latini loquuntur. ‖Significat etiam (sicut ἀνέλκω) Retraho, quasi Retro traho, Abstraho. pro qua significatione citant quidam ex Anthol. epigr. ἀνείρυσε δεσμά. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorsum. vt apud Homerũ ἀνέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν. ‖Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam significare Iugulare. quòd in iugulatione solerent retrorsum flecti pecudum iugula, & sursumuersus conuerti. HINC & ἀναρρύειν pro θύειν dictum volunt, ET Ἀνάρρυσις, pro θυσία.

C. ἈΠερύω, Abstraho, Detraho. Od. φ, Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. i. ἀποσπάσαι, detrahere, auellere. videtur. n. esse metaplasmus pro ἀπερύσαι.

C. ἘΞερύω, Extraho, Il. υ, Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Quò referri potest ET Ἐξειρύσαντες apud Hesych. pro ἐξέλκει. Pro ἐξερύω autem dicitur ETIAM Ἐξειρύω inserto ι, sicut εἰρύω pro ἐρύω. vnde ἐξείρυσε apud Hesych. ἐξείλκυσε.

C. ὙΠεξερύω, Subtraho. Vnde ὑπεξείρυσαν, Subtraxerunt. Et in pass. significatione tamen actiua apud Apoll. Argon. 1, Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ἐμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιᾶς, exemerat è cæde, seu eripuerat & liberarat à cæde à nouerca imminente.

C. ἘΠερύω, Attraho. Od. α, — θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. id est εἵλκυσε, ἐπέσπασε. ET Ἐπιειρύω, pro eodem, interiecto ι, vt in εἰρύω. vnde est quod in v. l. adespoton citatur, ἐπιειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, exponitúrque Leonis pellem subtrahens.

C. ΚΑΤερύω, Detraho. idem quod καθελκύω. Od. ξ, Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν. pro quo in prosa καθελκύσαι ναῦν vsitatum est. Et in pass. ibidem, Νῆα κατειρύσθαι, nauem in mare tractam esse seu deductam.

C. ΠΑΡερύω, SEV Παρειρύω. Vnde παρείρυσαν φραγμόν. v. l. ex Herodoto, Prætenderunt sepem.

C. ΠΡΟερύω, Protraho. Od. ι, καδ δ' ἐλθὼν ἐς Καρπάθιον, ἐκ δ' εἰς ὅρμον προερύσσαμεν ἐρετμοῖς. Remis propellere nauem Latini dicunt.

ἈΡΥΩ, ET Ἀρύτω, F. ύσω, Haurio, Ex profundo traho. (Itẽ & Traho, simpliciter. ἄρυσον enim Hesychio est εἵλκυσον) nã ab ἐρύω deriuatur à grammaticis, verso ε in α. Hesiod. Οἱ γὰρ μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον, id est ἐξήντλουν hauriebant. Epigr. lib. 4, ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην, haurientem intuitus pastorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib. 3, Καί τινά οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύουσα Ψυχήν, id est exhauriens, ἀφελομένη, ἀποσπῶσα, ὀχλεύουσα. ‖Passiua quoq; vox actiuam significationem habet. Aristoph. Nebulis, Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε προχόοισιν. Plato Leg. ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τι δὴ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε. Basil. Libanio, ὦ πηγῆς πολυχεύμονος, οἷοις ἔδειξε τοῖς ἀρυομένοις. haurientes. ‖Ἄρυσε Hesychio est etiam ἀντιλέγεις, βοᾷ: & ἀρύεσθαι eidem est λέγεσθαι, καλεῖν: & ἀρύσασθαι ἐπικαλέσασθαι.

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, Cochlear, Concha. Budæus ex Dioscor. lib. 2, cap. 84. de œsypo, βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον καὶ ἐπιχέας ὕδωρ, εἶτα χερσὶν, ἢ ἀρυτῆρι σφοδρῶς ῥαβδίζων. vbi Ruell. interpret. Ligulam. Marcell. Haustrum, dicens esse instrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliq d. (Haustra tamen, vt Nonius scribit, propriè dicũtur

rotarum cadis ab hauriendo, ſicut ἀντλία. Lucr. lib. 5, Vt fluuios verſare rotas atque hauſtra videmus. Bud. interpr. aquariam ad rotam vel tympanum). AT Ἀρύτιον, ET Ἄρυς, ET Ἀρύστιχος, Ariſtoph. ſchol. eſt vaſculum aptum ad hauriendum: vt coτyla, cyathus, calix. Simonides apud Athenæum lib. 1, ἔδωκεν οὐδεὶς ἀλλ' ἀρυστῆρα τρυγός. Ariſtoph. Veſp. ἐγὼ γὰρ ὃ ἔχω δεῖ δὲ ἐς ἀρύστιχον. vbi ſchol. οἰνοχόους à quibuſdam exponi annotat: (ſicut Euſtathius quoque ἀρύστιχον dicit eſſe κοτύλην οἰνοχόην: & alios ἀρυστῆρα Heſychius κοτύλην) alio verò nomine illud κυάθους vocari ἢ ἀρύστιχον, vt teſtatur Athen. etiam, adducens Zenophanem. Phrynichus apud Athen. loco citato κύλικ' ἀρύστιχον. SED Ἄρυσις quod Heſychius ἀρυστῆρας & ἀρυστίχους vocari tradit, ab eodem exponitur quoque τὰ ἀπὸ θυλακίου: quæ expoſitio conuenit etiam vocabulo ἄμυσις. Scribitur verò apud eum ἀρύσεις. Apud Suidam eſt ETIAM Ἀρυστρίς. quod quidem nõ exponit, ſed ſonat perinde acſi dicas Hauſtrix. Citat verò hoc hemiſtichium, ζωμοῦ τ' ἀμφ' ἐδέλοισιν ἀρυστρίδα. Heſychio ζωμήρυσις eſt ζωμοῦ ἀρυστρίς. ſed quid ἀρυστρίς ſit, ab eo non annotatur. Pertinet huc ET Ἀρύταινα, itidem ab ἀρύω deriuatum. eſt autem εἶδος ληκυθίδος, vt Euſt. annotat: Athen. videtur facere ſynonymum ſuperioribus. Ariſtoph. autem ſchol. dicit eſſe χαλκοῦ σκεῦος τῷ ἐλαίου εἰς ἐγχέουσιν εἰς λύχνους, in iſto Equitũ loco, καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν. Athen. lib. 11, de ἄλειπτον loquens, ἀρυταίνῃ μάλιστα ἐοικός, ὃ δὴ καλοῦσιν χόα. Pollux l. 10, numerat inter vaſa balnearia, ei apponens quaſi ſynonymũ κατάχυτλον, & citans hunc ex Ariſtoph. verſum, βαλανεὺς δ' ἀθεῖ ταῖς ἀρυταίναις. (VNDE Ἀρυταινοειδὴς dicitur vna è tribus laryngis cartilaginibus, mobilis & in anguſtum valde tranſitum deſinens, cuius os ſuperius illis vaſorum oſculis reſpõdet quib⁹ aqua lauaturis affunditur: cuiuſmodi vaſa Græci ἀρυταίνας appellant. Gorræus ex Gal. lib. 7 De vſu part.) Sicut ET Ἀρύβαλλος ab eodẽ Polluce eodem loco inter vaſa balnearia recenſetur, citante itidem ex Ariſtoph. ἔπειτα καταπίνειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρύβαλλον ἀμβροσίας κατὰ τοῦ. qui locus eſt in Equitibus. Ἀρύβαλλον tamen ſchol. ibi accipit pro marſupio, dicens eſſe πλεκτὸν ἢ βαλάντιον, ὃ ἐφ' ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύειν & βάλλειν. quemadmodum itidem & Pollux lib. 10 ἀρυβάλλους (ſic enim ibi ſcribitur) vſurpari annotat ἐπὶ τοῦ ἐπισπαστοῦ βαλαντίου, citans Antiphanem & Steſich. autores. Euſt. ex Athenæo duo huius vocabuli ſignificata ponit: nimirum βαλάντιον συσπαστόν, (ſicque accipiẽdũ ait Ariſtoph. locũ) & ποτήριον οὐ πόρρω ὂν ἀρυστίχου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὸ ῥηθὲν βαλάντιον. VNDE Ἀρυβαλίς, ίδος, ἡ, Etymologico & Heſychio idem quod λήκυθος. Doricè: item & μαρσύπιον, idem quod ἀρύβαλλος ſeu ἀρύβαλος. Apud eundẽ Heſych. eſt ET Ἀρυβάσαμον, quod exponit κοτύλη, ἢ φάσκων. eſſe autem αἰτφάσκων poculi genus. Addẽ dum ETIAM Ἀρυσάνη, ης, ἡ. nam & ipſum ab ἀρύσασθαι deriua tur. vt Athen. tradit ex Timone. videtur autem idem ſignificare quod ἀρύταινα ſeu ἀρύστιχος.

C. Ἀναρύτω, Haurio. Idem quod ἀρύτω. VNDE Ἀναρυστήρ, Vas in quod vinum hauritur. Heſychius enim ἀναρυστῆρα eſſe dicit εἰς ὃ ὁ οἶνος ἀφαιρεῖται.

C. Ἀπαρύτω, VEL Ἀπαρύω, F. σω, Haurio ex. Non dico Exhaurio vno verbo, quòd præpoſitio Ex in hoc cõpoſito aliud ſignificet. [Interdum metaphoricè pro Detraho, velut hauriendo, ſeu minuo. ἀπαρύσειν inquit Suidas, ἀφαιρεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθ. &c. in principio, οὐδὲ γὰρ ἐν μαλακοῖς τις ἢ γραμματικοῖς ἐπιδιδοὺς ὑγιεῖ μηδὲν ὅπου μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας. Sic apud eundem De tranquillitate animi, ἀπαρύτειν τι περὶ τὴν τύχην μεμψιμοίρου. id eſt Detrahere vel minuere de querelis. Eſt autem eadem ratio huius metaphoræ quæ & in verbo ἀπαντλῶ, de quo alibi dictum eſt. Vſurpatur etiam interdum vox paſſiua Ἀπαρύομαι pro ἀπαρύω ſeu ἀπαρύτω.

C. Ἐξαρύω, Exhaurio. Item Exprimo. Bacchius enim apud Hippocratem ἐξαρύσται exponit ἐκθλίβεται, vt Erotianus annotat. Sic verò & ἐξαντλεῖται (quod eiuſdem cum ἐξαρύεται ſignificationis eſt) eidem Erotiano eſt

A ὀκεπίζεται. In Galeni autem Hippocr. vocab. lexico ſcribitur ἐξαρύω). quod itidem exponit ὀχλιοῦται, ἐκθλίβεται: item (ſecundum alios) ἐξορμᾶται καὶ ἐξαφρίζει ποιεῖ). VNDE Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhauſtio. ἀπάντλησις, Galeno in Lexico Hippocr.

C. Ἐπαρύω, ET Ἐπαρύτω, Haurio. Et paſſiua voce, ſignif. actiua, ἐπαρύομαι ſeu ἐπαρύτομαι pro eodem. VNDE Ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστήρ ſeu ἀρύταινα, Vaſculum quo oleum lychno infunditur. Exodi 25, de candelabro templi, καὶ τὴν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς. pro quib⁹ in Hebraici textus verſione eſt, Emunctoria quoque & vbi ea quæ emuncta ſunt, extinguãtur. ET Ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, idem Heſych. quod αὐτλητήρ, Vas aptum ad hauriendum: idem quod ἀρυστήρ & ἀρύταινα. Lib. 3, Regũ (inquit Budæus) in inſtrumẽto templi legitur hoc verbum pro hydria. Heſychio eſt etiam ἐλαιοχόος, Vas ad affundendum oleum paratum. quæ expoſitio tribuitur vocabulo ἀρύταινα ab Ariſtoph. ſcholiaſte. Exod. cap. 37, de cãdelabro templi, ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτά, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ. vbi Hebraici textus verſio habet, Lucernas ſeptem cum emunctoriis ſuis, & vaſa vbi ea quæ emuncta ſunt extinguantur. Num. cap. 4, itidem de candelabro templi, τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου αὐτῆς. vbi in vulg. Hebraici textus verſione eſt, Cum lucernis & forcipibus ſuis, & emunctoriis & cunctis vaſis olei. Ita ἐπαρυστρίς modò redditur (ſecundum eam verſionem) Vas vbi ea quæ emũcta ſunt, extinguuntur: modò Emunctorium. ſed videtur conuenientior Heſychii expoſitio. Apud Zachariam verò prophetam exponitur Infuſorium, vt annotatur in v. l.

ΡΥ' Ω, Fut. ύσω, idem quod ἐρύω, id eſt Traho: factúmque ex eo κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, vt Euſtathius tradit: alibi tamẽ ſcribens ἐρύω ex ῥύω fieri pleonaſmo τοῦ ε. Vnde paſſiua voce ſignif. act. Il. α, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρρύσαντο δὲ νεκρούς: id eſt Trahebant, εἷλκυσαν.

Ῥῦμα, ατος, τό, Tractus. ἕλκυσμα, vt Suidas accipit hunc Eunapii locum, πλὴν δὲ ὡς ἀπαιωρουμένη εἰς τόξου ῥῦμα προσέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, Circumnauigabant, tam propè accedentes vt teli iactus inter eos diſtaret. [Ῥῦμα, Funis ad remulco trahendum. Budæus ex Polybio lib. 1, pag. 7, ὅτι δὲ τούτοις ἐνέσεισαν τὰς ἐπιπαγὰς, ῥύματα δόντες ἐξ αὐτῶν. Et apud Suidam, ἐκ τούτων αὐτοῖς τὰ ῥύματα λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων. Ibidem, ῥύματα δὲ καὶ πλείω τῆς σχεδίας ἐνῆψαν, οἷς ἔμελλον οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐάσειν φέρεσθαι κατὰ τὸ ποταμοῦ. Remulcum Latini dicunt. Cæſ. lib. 3 Belli ciuilis, Submerſam nauem remulco multiſque contendens funibus eduxit. VNDE Ῥυμουλκέω, ῶ, id eſt ῥύμασιν ἕλκω, hoc eſt Loris funibúſque traho, Bayf. Latini dicunt Remulco trahere ſeu educere, Remulcando trahere. Polyb. loco citato, ἀλλὰ μὴν ῥυμουλκοῦντες τὰς ἐπιπαγὰς. & rurſus, ἐνέβαλλον τὰς ῥυμουλκούσας τὰς ἐπιπαγάς. Strabo lib. 5, πλεῖται δ' ἡ διῶρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων. Diod. l. 20, ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, Remulco tractas ab iis qui remigio vterentur, vt Bayf. interpret. Remulcãdo autẽ ſeu remulco nauis trahi dicitur quæ quum remis non vtatur, ſed tantùm vento agatur, vento ſecũdo deſtituta, è minore ſcapha funibus annexa remis trahitur. Vide & locum è Suida in ῥῦμα citatum.

Ῥύσιον, ου, τό, Quod trahitur, in locũ videlicet alterius quod ereptum nobis fuerat, τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον. Quod ex incurſione hoſtili pro erepto nobis rapitur, & vt pignus retinetur. Hoc enim propriè ſignificare volunt illud Iliad. λ, de Neſtore dictum, ῥύσι' ἐλαυνόμενος, abigente videlicet boues Itymonei Eleenſis, ἀντ' ἁρπαγμάτων, ἤγουν ἀντὶ χρεῶν.

H Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Qui trahit. Ἡ μὲν ἀκοντιστὰς οὐδὲ ῥυτῆρας ἰσων, id eſt ἠνιοχούς ἴσων, hoc eſt τόξοτας. [Item ἡνία, Poll. Habena ſeu lorum freni. eo enim equus huc & illuc trahitur. Soph. Aiace, ὀρθὸν ἀναχαιτίζει δῆσας, μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών. Dionyſ. Halicarn. ἀπὸ ῥυτῆρος δὲ καὶ μεταμάστιγος ἐλαύνων τοὺς ἵππους, laxatis habenis & impulſis

flagello equis. Diod. ἀπὸ ῥυτῆρος ἔλαυνεν. Et metaph. apud Pl. De Socr. ψυχῆς ὥσπερ ἵππου ῥυτῆρα ... ἐξημμένον ... συμβόλων ἀδηλότητος. ΕΤ Βρυτήρ Æolicè pro eodem, vt βρόδον pro ῥόδον.

A Ῥύτωρ, ορος, ὁ, idem quod ῥυτήρ, in prima significatione. ῥύτωρ τόξου Cicero apud Aratum vertit Sagittipotens. pag. 81, lex. Cic.

Ῥυτός, ὕ, ὁ, Tractus. Od. ζ, — ἀγορὴ καλὴ Ποσιδήϊον ἀμφὶς Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα. id est, tam magnis vt trahendi essent nec portari possent. vel, Extractis erutisque ex terra. ΑΤ Ῥυτὰ plur. num. Habena, vel Frenum, quo videlicet equi retrahuntur & inhibentur. Hesiod. Aspide, — ἐφίεντες ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες, habenas laxantes, id est τὰ χαλινὰ κυρίως τὰ λεγόμενα ῥέπια, vt schol. annotat. ΥΝDΕ Ῥυταγωγεύς, έως, ὁ, Lorum quod freno inseritur, & quo equus ducitur, Habena vel lorum equi. Xenoph. Hipparch. ... εἶναι τὸν ῥυταγωγέα ... χαλινοῦ ... Dicitur & simpliciter ...

B Ῥυσμός, οῦ, ὁ, Tractus. Dionys. De situ orbis, Αὐτὰρ μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, Idem Libyæ tractus est, Eodem modo Libya trahitur & extenditur: vt ῥυσμὸς sit ἔκτασις, θέσις, σχῆμα, seu σχῆμα, τύπος, vt Eust. ibi exponit. Idem eode l. Σχῆμα δέ τι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτέρων Ἠπείρων, subiungens mox quasi etymon nominis exprimens, ἑλκόμενον κατὰ βαθὺ ἐπ' ἀνατολίης μυχὰ. Citat B. & ex Aristot. lib. 1 De anima, p. 116.

¶ Ῥυστάζω, Fut. ξω, Traho, (ea signific. qua ἑλκύω) vel potius Trahendo rapto. habet enim frequentatiui verbi formam. Odyss. ξ. — δμῳὰς τε γυναῖκας Ῥυστάζοντας ἀεικελίως, trahentes & vim inferentes mulieribus. Il. ω, de Achille Hectorem raptante, Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑὸν περὶ σῆμ' ἑταίροιο. Fit autem à ῥύω, vt ἑλκυστάζω ab ἑλκύω: idémque significat quod ipsum ἑλκυστάζω. ΥΝDΕ deducitur Ῥυστάζεσκω, idem significans. Eust.

C Ῥύστασμα, ατος, τὸ, Violēta tractio & vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus. Etym. ex Lycophr.

Ῥυστακτύς, ύος, ἡ, Tractio violenta. idem quod ἑλκηθμός. Odyss. σ, — εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν Ἤδηκας ... πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. id est αἰκίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ, vt Eustath. exponit.

D ῬΥΜΗ, ης, ἡ, Vicus. id est Tractus ille viæ in vrbe vtrinque ædificiis septæ. nam à ῥύω deriuatur. Strigas etiam nōnulli appellāt. Est tamē propriè Striga linea seu sulcus protractus & extentus. Poll. idem est quod πλατεῖα: aliis autem idem quod Homericum ἀγυιά. Act. c. 9, ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην Εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. Laciades apud Poll. ὀρθὰς γὰρ τὰς ῥύμας ὡς ἐπὶ ...

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, Viarum vicorúmque sectio & metatio, Bud. Partitio in strigas. Polyb. de castris Romanorum, τὸ δὲ κατὰ μέρος εἶδος τῆς τε ῥυμοτομίας ἐν αὐτῇ τῇ στρατοπεδείᾳ καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Diodorus Siculus, ἀνοχίᾳ τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, viarum vicorúmque strigis.

E Ῥυμοτομέω, ῶ, F. ήσω, Per vicos partior & seco, seu (vt alii exponunt) Strio, vel Strigo, In strigas seco. Diodor. διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥυμοτομήσας φιλοτέχνως. Ioseph. De capt. ῥυμοτομεῖται δὲ διαλείπτως εἴσω τὸ στρατόπεδον, id est (vt in v. l. exponitur) castra rite distinctis spatiis partiūtur in strigas.

ῬΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Temo currus, Lignum illud longū quod inter equos medium est, & quo currus ipse trahitur. vnde & à ῥύω dictum est. Il. ω, — ἔζευξαν ἐπὶ ῥυμῷ. Plut. Coriol. ξύλον ἁμάξης ὡς τὸν ῥυμὸν ὑφαιροῦντες. Est autem ῥυμὸς in curru & rheda quod in aratro ἱστοβοεύς: quanuis Pollux ῥυμὸν etiam inter aratri partes numeret.

C. Ἀκρόρρυμον, ου, τὸ, Extrema seu summa temonis pars, Summus temo, τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὑπὲρ τὸν ὀχὸν ἐξέχον μέρος τοῦ ζυγοῦ, vt Poll. tradit.

C. Ὀκτάρυμος, seu Ὀκτάρρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octoiugis, Octo temones habens. vt ὀκτάρυμον ἅρμα, Xen. Pæd. 6, id est currus octoiugis. ἰδὼν τὸ τετράρυμον αὐτοῦ ἅρμα, κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη καὶ ὀκτάρυμον ποιήσασθαι ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βο-

A ῶν ἄγειν.

C. Τετράρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quadriiugis, Quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6, συνεζεύξατο δὲ τὸ αὐτὸ ἅρμα τετράρυμόν τι καὶ ἐξ ἵπποις ἑκτώ.

ῬΥΤΙΣ, ίδος, ἡ, Ruga. id est cutis in senili corpore in plicas & quasi sulcos contractio. vnde & ipsum à ῥύω deriuatur. Plato de Archeanassa meretrice, ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστιν ἔρως, vel (vt apud Suid. legitur, ὁ γλυκὺς ἔζετ' ἔρως.) Epig. lib. 1, tit. In anus, Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις, genarum rugas. Metaphorice etiam accipitur, vt vocabulum Latinum. Plut. ... ῥυτίδας ... τὰ πολιὰς ἐπάγουσι τῇ ψυχῇ τὰς φροντίδας. Plato Symp. λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας, coria erugantes, seu coriorum rugas complanantes.

B C. Ῥυτιδόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cortices rugosos habens. Epigr.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rugosus.

Ῥυτιδόω, ῶ, F. ώσω, Rugo, Corrugo, In rugas contraho. Aristot. διὰ δὲ τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ τι, ὃ πῦρ δὲ μὴ ... Et in pass. apud eundem lib. 5 De gener. animal. τὸ ... δέρμα καὶ τὸ ὄμματος, ῥυτιδοῦταί τε καὶ παχύτερον γίνεται ... Theophr. lib. 3, cap. 4, ἐρρυτιδωμένα φύλλα, Rugata folia. Luc. τὴν ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. ΥΝDΕ Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, Corrugatio. Medici pupillæ corrugationem sic vocant: quæ & ῥύασσις. ΕΤ Ἀρρυτίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ. (q. d. Irrugatus) Qui rugas non habet, Rugarum expers.

C ¶ Ῥυσός, ΑΤ Ῥυσσός, ὁ, Rugosus. Iliad. ι, de Eumenidibus, Χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. Aristoph. Pluto, [πρεσβύτην] ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν, νωδόν. Luc. ῥυσὸς δὲ τὸ δέρμα, καὶ ... εἰς τὸ μυ... obrugata cute, vietus, retorridus, Budæo interpr. Philostr. epist. 2, ῥυσαὶ δὲ αἱ παρειαὶ καὶ ξηρός. Et metaphoricè apud Athen. lib 6, ex Theopompo comico, ... Ῥενέου ῥυσὰ βουλευτήρια. Plutar. Symp. 8, τὰ ... ἀκροδρύων ἰσχνὰ καὶ ῥυσά. ΑΤ Ῥυσὰ ΥΕL Ῥυσά, substant. à Suida exponitur ἡ μῆλαιος, ἡ γηραιός.

D C. Ῥυσόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructum rugosum ferens.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, Rugositas. Plutar. Galba, ... τὴν φαλακρότητα καὶ ῥυσότητα, frontem rugosam, rugis sulcatam & exaratam.

E Ῥυσόω, ΥΕL Ῥυσσόω, ῶ, F. ώσω, Rugo, Corrugo, idē quod ῥυτιδόω. vnde ῥυσῶσαι, corrugare, Bud. ex Hippiatr. Et ῥυσοῦμαι, rugor apud Dioscor. à quo præter pass. ἐρρυσωμένος, Rugatus, Corrugatus, In rugas contractus. ΗΙΝC Ῥύσωσις, εως, ἡ, Rugatio seu Corrugatio, In rugas contractio. Idem quod ῥυτίδωσις.

Ῥυσσαλέος, ου, ὁ, Rugosus. idem quod ῥυσός. Nicand. Alexiph. ... Ῥυσσαλέην ... καὶ ἐν φύλλοις ... ἐρρυσωμένην, inquit schol. i. in rugas contractam. ex quo intelligimus maturam.

F Ῥυσαίνω, Rugo, Corrugo. vnde in pass. apud Nicand. Alexipharm. Τοῦ μὲν ὑπὸ ... ῥυσαίνεται οὖλα. id est ῥυσοῦται.

Ῥύσσωμα, ατος, τὸ, Ruga, Pellis in rugas contracta. ῥυσσώματα τὰ ἐπὶ τῆς ὄψεως ... Suid. i. (vt Gorræus habet) sordes ac rugæ quæ in senili facie cernuntur.

ἘΡΥ´Ω, F. ύσω, Custodio, Saluo, Saluum & incolumem præsto, Conseruo, Tueor, Defendo. Vnde pass. voce, signific. act. Καί τέ μιν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέῃ νεφέλῃ, custodiit, ἐφύλαξεν. Il. κ, [βουλῆς] Κερδαλέης ἧς κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας. Iliad. α, — Θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, id est φυλάττουσι, Conseruant, tuētur. Il. χ, de Hectore, Troiæ columine, Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. quem locum citans Plato in Cratylo, subiungit, διὰ ταῦτα δή, ὡς ἔοικεν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος υἱὸν Ἀστυάνακτα: illo nimirum vocabulo σωτῆρος exponens Homericum ἔρυσο, vt sit ἔσωζες. Hesiod. Aspide, Ἡ τ' εἴρυτο χάριν Ἡρακλῆος θείοιο. A-

G poll. Arg. 2, de dracone aurei velleris custode, ὄφις ... ἀμφὶ τ' ἔρυτο. de quo alibi, ... ὄφις ἔρυτο δεικνύων, custodiebat obseruans. Opp. lib. 3 De venat. Εἰρυμένη φίλα τέκνα, seruans charos pullos. ‖ Item Seruo, Obseruo, ea signif. qua legem aut mandatum seruare dicimur. id est φυλάττομαι, τηρῶ. Il. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι. ‖ Ἐρύομαι, Libero, Redimo, E periculo eximo trahēdo ad me. Il. χ, Οὐδέ τοι εἶτε σ' αὐτὸς χραισμῆσαι ... ἐρύσσασθαι

H ἀνάγκη

... Odyss. ... Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἐρύκακε... χαλκός, illa vero galea hastam non arcebat aut repellebat. | Ἐρύομαι, Arceo, Depello, de galea, | Ἐρύομαι, Caueo, Effugio. φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Iliad. β, de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.

C. Ἐρυσίπολις, ιος, ἡ, Vrbium custos & seruatrix, Vrbium tutatrix & patrona. Mineruæ epitheton, quæ & πολιοῦχος eadem de causa dicebatur. Eustathius, περὶ σωτηρίας πόλεως χρῆσις αἰγιόχοιο, ἐρυσίπτολιν Ἀθηναῖ ἐπιβοῶνται, ἤγουν φύλακα πόλεως. Iliad. ζ, Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων. Sunt qui & ab ἐρύω, id est Traho deriuent: vt intelligatur vrbium vastatrix.

Ἔρυμα, ατος, τὸ, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Hesiodus Erg. Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς ὥς σε κελεύω, tutamentum corporis contra vim frigoris. Xenophon Pæd. 4, θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. | Peculiariter verò ἔρυμα dicitur quo nos contra hostes tutamur: ideóque exponitur, Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aiace, ἐπεὶ πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Καὶ δρᾶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θανεῖν. id est τοῖχος, vt scholiastes exponit, Ad Troianorum mœnia. Thucydides lib. 6, σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ ἔρυμα λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν. id est φύλαγμα. Et lib. 3, καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες ... ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι. id est φρουρίῳ, munitione occupata. Xenophon Hellen. 1, ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλοντες, munitionibus vrbes cinguntur. Herodianus lib. 2, φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος. Eodem libro, διαφράττεσθαι ... τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι, valido muro munimentisque obstruere. Philo, ἐν ἐρύμασι ὀχυρωτάτοις, in munitionibus firmissimis. | Ἔρυμα, σπέρμα. Erot. apud Hippocr.

Ἐρυμνὸς, οῦ, ὁ, Munitus, Tutus. Callimachus hymno in Delum, Κεῖναι μὲν πύργοισι προσκέκλιται ἐρυμναί. Thucydides lib. 5, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. Xenophon Pæd. 1, ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γεγενημένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ, in loco tuto & munito. Plutarch. Camillo, πόλις ἐρυμνή, tutissima vrbs. Gregorius, Ἐστί μοι σθένος ..., καὶ ... ἐρυμνός. Hesychio ἐρυμνὸς est ὑψηλὸς, μέγας, ὀχυρὸς, σκοτεινός.

C. Ἐρυμνόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tergum habens munitum seu loricatum. Epigr.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio (non intelligendo actum muniendi, sed, vt ita dicam, essendi munitum.) Philo De vita Mosis lib. 1, πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς τόποις ἐρυμνότητα, μηχανήμασι καὶ ταῖς ἑλεπόλεσι [φραξώμεθα,] aduersus locorum munitionem. Xen. Pæd. 6, ὅσα τι ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant.

Ἐρυμνόω, ῶ, F. ώσω, Munio.

ΡΥ΄Ω, F. ύσω, idem quod ἐρύω proximè præcedens: id est Custodio, Seruo, Tueor. Iliados ρ, ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύεσθαι. Odyss. ξ, – σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Iliad. ο, Ἀλλά ἑ αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτωρ. Hesiodus Aspide, Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. Idem ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν, vestrum imperium defensabimus. Est verò vsitatum in hac significatione etiam in prosa. Herodianus lib. 6, ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, tuendis Romanorum ripis. Idem eodem libro, ῥυσάμενοι γὰρ αὑτοῖς τὰ σώματα, ἢ μαχέσασθαι, ἀγαπητὸν, conseruare seu seruare corpora sua, nō pugnado obiicere periculis. | Item Libero, Redimo, Seruo seu conseruo ex periculo, Eximo & extraho è periculo. Vnde ῥύεσθαι apud Suidam, pro λυτροῦσθαι. Passiua autem vox, actiua tamen significatione tam in prosa quàm apud poetas vsitatior. Odyss. μ, Οὐ γάρ μιν ῥύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων, nec enim te exemerit & eripuerit è periculo. Euripides, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην, quem morte liberaui. Soph. Aiace, Ἤδη ποτὲ μὲν δ' ὄντας ἐν ἕρκεσι δορὸς Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, Vos eripuit, septis videlicet quondam inclusos. Apoll. Arg. 2, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, liberate calamitate, seruate ex interitu. Laert. in Archyta, οὗτος ἐστὶν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι, Qui Platonem per epistolam à morte quā

A Dionysius ei parabat, liberauit, seu periculo mortis exemit. (Notandum tamen posse quædam huius ordinis exempla ad priorem etiam significationem referri.) Passiuè etiam sumptum reperitur. Vnde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Budæus ex Basilio. Sic Can. 4 Concil. Neocæs. ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, per gratiam Dei liberatus seu seruatus est. | Apud Thucydidem verò lib. 4, ἔργῳ γὰρ ἀγαθοὶ ῥύεσθαι τῆς αἰτίας, scholiast. exponit ἀπολύεσθαι. | Ῥύω, seu ῥύομαι, Arceo, Depello. κωλύω, vt Eustathius exponit illud Od. ψ, Ἡ δ' αὖτε ῥύετ' ἐπ' οἰκωφελ.

B Ῥῦμα, ατος, τὸ, idē quod ἔρυμα, Tutamen, Tutamentū, Munimentū, Propugnaculū. Soph. καί τοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται. i. φυλακή, inquit scholiast. Dubiū præsidium & tutamen. Vnde remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocrates. i. βοηθήματα, vt Gal. exponit. quippe quibus è mortis periculo conseruamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. ET Ῥύμη pro eodem, apud Hesych. videlicet φυλακή.

Ῥύσις, εως, ἡ, Liberatio, Redēptio. Vtitur hoc vocab. Eust.

C C. Ῥυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A labore liberans, Laboris molestiā subleuans. Epigr.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod pro redemptione & liberatione alicuius datur. λύτρον, ἀντίλυτρον, vt Hesych. & Suid. exponūt. Greg. de passione Domini, Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. | Vnde & pro pignore accipitur, id est pro ἐνεχύρου, vt Suidas tradit, seu (vt Hesych.) τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. Ioseph. apud Suid. ... ῥύσιον τι τῶν πολεμίων ἄγειν. Apud Soph. etiam in Trach. Φόνον φόνου δ' ῥύσιον πόρω τάλας, schol. exponit ἐνέχυρον seu ἀμοιβήν. dicit ibi Philoctetes se feris & auibus vicē redditurum è quarum captura viuebat, vt quas antè iaculis peteret ad se nutriendum, eæ iam suo vicissim corpore mortuo pascantur. | Item quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conseruata. i. σῶστρον, δῶρον σωτήριον. Dionys. De situ orbis, loquens de insulis Cycladibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι. Illud autem Eurip. ῥύσια ψυχῆς ἄγων, in v.l. exponitur, Dona quæ animæ prosint & sint salutaria. VNDE Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio. ἐνέχυρα λαμβάνω, vt Suid. exp. hunc adespoton locum, φασὶ δὲ τὸ νεανίσκον ἀπελθεῖν καὶ τὴν πόλιν ῥυσιάζειν. ET Ἐρυσιάζω, pro eodem. Eust. exponens Homericum illud Od. λ, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, scribit ῥύσια ἐλαύνειν esse idem quod ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθυπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, Custos, φύλαξ. Odyss. ρ, Αὐτὸς βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα φυλάσσειν. Opp. De ven. l. 3, Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυοὺς, Iouis custodes: de Curetibus loquens. ET Ῥυτωρ, pro eodem, Suid. ex Epigr. Πανὶ αἰπολίῳ ῥύτορι βουκολίων. item, Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα ...

F Ῥύτρον, ου, τὸ, Quod pro liberatione alicuius offertur. idem quod ῥύσιον. Hesych. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα.

Ῥύστης, ου, ὁ, Liberator, Seruator. σωτὴρ, λυτρωτής.

C. ἈΝΑΡΡΥ΄Ω, vel ἀναρρύομαι, Redimo, Libero captiuū, in Pand. & ἀνερρύσθη passiua sign. pro Redemptus est. (ITEM verbale ἀνάρρυσις, Redemptio.) Capitur ἀναρρύομαι etiam pro Reparo, Sarcio. Dionys. Halic. l. 5, ἀναρρύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν.

Ἀναρρύω, Iugulo, Macto, Sacrifico. quia sacrificantes ἀνέκλων τοὺς τραχήλους τῶν θυομένων ἐπὶ τὰ ἄνω βλέποντας. vnde apud Hom. αὐέρυσαν. Etymol. | HINC etiā ἀνάρρυσις, Sa

G crificiū. Est & nomen diei secundi ἀπατουρίων, vt ait Hes.

¶ Ῥύσκω seu Ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι. id est Tueor, E periculo conseruo. φυλάττω. Il. ω, Andromache de Hectore Troiæ propugnatore & seruatore, Ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ.

ἘΡΥ΄ΚΩ, F. ξω, Inhibeo, Contineo. κατέχω, κρατέω. Iliados λ, vnusquisque suo aurigæ iubet ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, decenter continere seu retinere. ἐπέχειν. Iliad. γ, Καί ῥ' οἳ μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, id est retrò inhibebant, Budæo interpr. seu (vt alii) Continebant

H in ordinibus. Itē Impedio, & quasi cursum alicuius inhibeo. Il. θ, πέλλ' οὐ λόφος ἄμμε ἐρύξει, nō impediēt aut inhibebunt. Il. ω, Μή μ' ἐθέλουσαν ἰέναι κατέρυκε, ne me à pugna reuoces, ne me ad pugnā properātē inhibeas & impedias.

Apollon. Argonautic. 2, – οὔτι θεοῖς ἀλιτοῖσιν ἐρύκω, A non impedio, non prohibeo, κωλύω. Hesiodus Ἐργ. 2, Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, ab opere faciendo animum tibi inhibeat seu auocet, κωλύσῃ ἀπὸ ἔργου, vt Proclus exponit. Item Detineo. Odyss. o, – οὔτι ἐγώ γε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω ἱέμενον νόστοιο. Odyss. η, – αἴ κεν τις δὲ σ' οὔτις ἐρύξει. Iliad. ζ, – Εἰ ἐνθάδ' ἐρύκετε μερμηρίζοντ' ἐγκονέουσαν ἤματα, ἐρύξας. | Item Arceo, Depello. Odyss. α, – ἀτάρ τε λιμὸν ἐρύκει. Et in vulg. l. ἐρύκω λοιμὸν τοῖς ὅροις, pestem à finibus arceo. Passiue quoque capitur. Il. ψ, Μή μοι ἐρυκέσθων μηδ' ἴσταντ' ἀχνύμενοι, Hector ad suos equos: id est κατεχέσθω, vt Schol. exponit: Ne cursus vester inhibeatur. Deriuatur autem hoc verbum ab ἐρύω, propter affinem significationem: nam vt ἐρύω significat Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad significationẽ primam attinet qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω, i. traho, nõ incommodè deducitur, q. eũ quem inhibemus, retrahamus.

C. Ἀπερύκω, Arceo, Repello, Propulso, Abigo. Homerus Il. ρ, – βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. & Odyss. ξ, Ἀλλ' ἀπὸ κοίτης ἔρυκε. Verbum est ποιητικώτερον. quo tamen vtitur Xenophon, vt & alii nonnulli ποιητικώτεροι. vt κύνας τρέφειν ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι. Et alibi, ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et cum genitiuo, sine præpositione ἀπό, apud eundem, ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε. Suidas quoque ἀπερύκει exponens ἀποκωλύει, exempla citat ex prosa hæc, ὁ δὲ μόνος ὑπέστη καὶ ἀπήρυκε τὸ πλεῖον. Item καὶ βάρει σωμάτων ἐπιβάλλοντες ἀπήρυκον τῶν λυμαινομένων τὸ τεῖχος.

C. Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo. Plut. Lyc. διερύκων γὰρ ἀψιμαχίας τινὰς μαγειρικὰς κοπίδι πληγεὶς ἀπῆλθεν. D

C. Κατερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror. Od. δ, – ὅτι ἰσχὺν μὴ νῦν κατερύκει, quem abire parantem remoratur. Odyss. α, Ἀλλά μ' ἔτ' ἄρ τε οὐ κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Od. κ, – κατέρυκε καὶ ἔσχεθε ἱεμένους περ.

¶ Ἐρυκάκω, ET Ἐρυκανάω, idẽ quod ἐρύκω, i. Inhibeo, Detineo, Remoror. Il. ε, – τίς μὲν ἐσὺ ἐρύκακε μαινομένοιο γε. Odyss. λ, Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων. | Item Arceo, Depello. Il. o, – αὐτὰρ Ἡλείοι κακὸν τὸ εἰ ὅτις ἐρυκάκοι ἱεμένων περ. E

C. Κατερυκάκω, idem quod κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror. Iliados ω, Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. legitur tamẽ ibi & κατερύκανε, quasi A Κατερυκάνω. Sic verò & ἐρυκάνειν & ἐρυκανέειν in aliquibus exemplaribus scriptum reperitur tanquã AB Ἐρυκάνω ET Ἐρυκανέω.

ἜΡΧΟΜΑΙ, Venio, Eo. Fut. ἐλεύσομαι, & aorist. ἤλυθον ac ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo suprà. vnde & exempla diuersorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut eius composita cum ἔρχεσθαι & eius compositis ponere non dubitaui. Homerus Iliad. β, ὡς τῶν ἐρχομένων ἄπο, ab illis euntibus. Et γ, χέρας ἔρχεται ἄλλη, abit aliò. Cum ἐπὶ vel πρὸς vel εἰς, vt ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς δυνάμεις. Demosth. ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. Plato. Cũ πρὸς autem, vt ἔρχεται πρὸς τὸ οἴκημα. Cum εἰς, vt ἔρχεται εἰς σε ἡ ὀργή. Demosth. Et ἐλθεῖν εἰς δύναμιν. Plato De republica lib. 2, pro Adipisci seu nancisci potestatem. Aristides autem alio loquendi genere τὸ γ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθὸν dixit, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. Iungitur & cum διὰ, vt ἐλθεῖν διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις, Thuc. Apud Herodot. sæpe cum participio futuri, vt ἔρχομαι ἐρέων, & ἔρχομαι φράσων, pro dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus. id est ad dicendum. vt Gallicè Ie vien maintenant à parler de &c. Item ἐρχόμενος, pro Futurus, Instans, vt ex Act. Ap. 18, ἐρχομένη ἑορτή, festum quod instat. At ex Thuc. ἐρχομένου τοῦ ἔτους, pro Insequenti anno. G

C. Ἀνέρχομαι, Ascendo. ad verbum, Sursum vado. Herodianus, ἀνελθόντος εἰς τὸ βῆμα. Inuenitur etiam, ἀνελθεῖν ἐπὶ βήματος, Quum tribunal conscendisset. | Cic. apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit Emergere, Existere. nã quod dicit, Ἦμος δ' ἐκ κύων δύνει, τὸ δ' ἀνέρχεται ἄγχι, Ὄρνις τ' αἰετὸς τε, τὸ πτερόεντος οἰστοῦ Τεῖρεα, reddit, Obruitur procyon: emergunt alites vnà, Et volucris H terris existit clara sagitta. | Ἀνέρχομαι est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι Redeo. ἀνερχόμενος, ἀναστρέφοντα, Hesych.

C. 2. Ἐπανέρχομαι, Redeo. Demosth. Pro cor. ἀλλ' ἐπὶ τοῦτ' ἐπανέρχομαι. | Item Rursus dissero. Itẽ Explico. Bud. pag. 209 ex Plat. & Aristot. Sed in hac significatione ab ἐπέρχομαι potius esse videtur quàm ab ἀνέρχομαι.

C. Ἀπέρχομαι, F. ἀπελεύσομαι. Aor. 2, ἀπῆλθον, Abeo, Exeo, Discedo. Interdum absolutè, i. sine casu. Cum genit. vt ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Quum abisset domo, vel Profectus domo, vel Egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, Abire e vita, vt Cic. loquitur. & ἀπελθεῖν τοῦ λόγου, apud Euripidem, Abi à sermone, pro Missum facito sermonem. Sic Cicero dixit, Sed abeo à sensibus, pro Missum facio de sensibus sermonem. Interdũ additur præpos. ἀπὸ vel ἐκ, vt apud Isocratem, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν. Nonnunquam construitur cum præpos. εἰς vel πρὸς. vt ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, &c. ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Iungitur interdum cum accus. ὁδὸν, sicut & simplex ἔρχομαι. vt ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδὸν, Abiit hac via. nã à Latinis dicitur quidem Ire viam, item Redire viam: sed Abire viam si dicitur, certè rarò. dicitur enim potius per ablatiuum, via. Græci quoque dicunt non solùm per Accusatiuum, sed per datiuum, ἀπελθὼν ὁδῷ, τῇ ὁδῷ.

Ἀπέρχεσθαι dicũtur etiam res inanimæ. vt apud Anacreõtem dicũtur ἀπελθεῖν capilli, id est Abiisse, pro Defluxisse. Marc. 1, lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Sic Nausea abiit, Pestilentia abiit apud Lat. At Matth. 4, ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, id est Abiit rumor de eo in totã Syriam, vel Iuit fama de eo per totam Syriam. vt dixit Virgilius, It fama per vrbes.

Ἀπέρχεσθαι, Mori. vt ἀποιχεσθαι, & apud Lat. Decedere, alicubi etiam Excedere. Greg. σοὶ δὲ κίνδυνος, εἰ ἀπέλθοις τῇ φθορᾷ συνδεθεὶς μόνη, καὶ μὴ τῷ ἀφθαρσίας ἀμφιεσάμενος; Citatur ex Chrysostomo ἀπελεύσομαι itidem pro Moriar, hoc loco, ἴσως κατὰ μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Sic & apud Laertium ἀπελθόντες dicuntur mortui, vt in Plat. vita, εἴκοσιν ἔτη διήκουσε Σωκράτους· ἐκείνου δ' ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ τε καὶ Ἑρμογένει.

Ἀπέρχεσθαι, Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, apud Thucydidem, si Suidæ credimus. ἀπῆλθεν, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπανῆλθε, Θουκυδίδης. Demosthenes autem pro ἀποδρᾶναι, id est Aufugere. Sed fortasse scripserat Thucydides ἀπῆλθε πάλιν. vt & Isocrates ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθεν, rediit: in Panegyrico, λέγεται δ' οὐδ' ἂν εἷς μὲν ἠμελημένος εἰς τὴν μὲν ἐλθοῦσαν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν.

C. Διέρχομαι, Transeo, Pertranseo, Prætereo. Iliad. γ, versu 198, de ariete, Ὅστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1. Corinth. 16. Et διήρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Act. 15. At verò alibi cum διά, vt Ioan. 4, διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, Vitam transigere. Dicitur etiã λόγος διέρχεσθαι à Thucydide & Platone, vt Latinè Rumor peruadere. Ita enim malo interpretari, metaphoram retinendo, quàm Dimanare. | Διέρχομαι, Dissero, Enarro, Commemoro. Plato De republica 1, ἀπὸ περὶ τῆς δικαίου διῆλθε. Sed magis ad verbum, Percurro, seu Percurro oratione. Dicitur verò & διέρχεσθαι à Platone Percurrere legendo. Iam verò & quod Isocrates κατὰ Λοχίτου, pag. 194 dicit διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν, & à Budæo redditur Secum reputare. Animo versare, malim, itidem verbum Percurrere retinens, interpretari, Animo & cogitatione percurrere, eodem tamen alioqui sensu. Budæus autem apud Isocratem περὶ ἑαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationẽ habere. Alicubi certè διέρχομαι vertitur etiã Enumero, Percẽseo. quo etiam modo Budæus interpretatur Act. cap. 17, v. 23, διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν. quum alioqui vulgò reddatur ab interpretibus Præteriens, legentibus videlicet seorsim, non autem iunctum accusatiuo σεβάσματα.

C. 2. Διεξέρχομαι, Pertranseo, Peruado. Aristoteles De mundo, μέχρι αὖ διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθη. Et διεξέρχομαι χώρας, Plutarchus Lycurgo, Per regionem iter facio, eadem construct. Thuc. διεξελήλυθασι διὰ πασῶν ζημιῶν.

Digitized by Google

q.d.Peruenerunt omnia suppliciorum genera. At verò apud Isocr. τὸ μὴ διεξελθεῖν καὶ διελεῖν οὐ διεξελθεῖν pro Non consectari sunt Bud. quem vide p.332. Et διεξελθεῖν τῷ λόγῳ ibidem, Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plat. Sed dicitur & διεξελθεῖν sine datiuo. vt Philo De mundo, διεξελθόντος πάσι τῆς ὅλο ... Quinetiam pro Lego apud Herodianum l.1, διεξελθεῖν τὴν χειρίω.

C.El Εἰσέρχομαι, vel Ἐπέρχομαι, Ingredior. Item Eo ad, Accedo. Il.γ, Ἤλυθε καὶ Φρυγίην εἰσῆλθον ἀμπελόεσσαν. Et Od.ω, ... Herodian.2, ... In vulg.l. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ χρεῶν, Demosth. Postulare & causā dicere. & ἀγῶνα vel χρείαν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν sine adiectione, pro eodem: vide Bud.p.110. Item εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire personam Iouis: quod & ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro Conuenire eum domi. Bud.p.110. ex Lysia. Ibidem affert ex Platone εἰσέρχεται αὐτῷ δέος. (Sic autem cum dat. ex Herodoto, εἰσελθεῖν αὐτοῖς ὑδοῖον) Et cum accus. (quæ multo frequentior est constructio) ex eodem, ἀλλ' οὐκ ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας ἐσῆλθέ τε εἰσέρχεται εἰς πολλούς. Item, εἰσῆλθε δέ με φοβηθῆναι. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire animum vel incessere animum alicuius, aut Incessere aliquem. De quibus ibidem. Affertur & ex Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit.

c.2.Ἀντεισέρχομαι, Vicissim ingredior, In prioris locū subeo, Succedo. Naz.

c.2.Παρεισέρχομαι, & Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum signific. etiam Subire animum, Occurrere. vt Lucianus De mercede conductis, ὑπεισέρχεταί γὰρ τι μαλ' ὑπ' ἄλλου αὐ ...

c.2.Συνεισέρχομαι, Vnà ingredior.

C.E Ἐξέρχομαι, Egredior. Cum genit. vt ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, vel τῆς οἰκίας. Quo dixit modo Synesius, ἐξελθὼν τοῦ σώματος, id est ad verbum, Egressus è corpore. Dicitur etiā ἐξέρχεσθαι εἰς τινα τόπον: vt Xen. ex Prodico scribit de Hercule, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cicero Exisse in solitudinem. Xenoph. autem ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους. Trāseunt in epheborum numerum. (Et Hesiodo in Erg. δίκη εἰς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progressa, potius quam Egressa: sicut & Thucydides, ...) Sed & cum διὰ alicubi, vt Luc. διὰ πάσης ... vbi ἐξέρχεσθαι redditur Peruadere, Permeare. Sine adiectione autem interdum ἐξεληλυθώς, pro Qui in exilium abiit, apud Demosthenem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους (vt apud Xenoph.) Egredi seu prodire aduersus hostes. Et sæpius sine adiectione, vt apud eundem Hellen.7. Budæus autem ἐξέρχεσθαι exponit Obuiam exire hostibus, item Suppetias ire apud Demosth. & Æschine m. Ex quo affert etiam in orat. περὶ ... p.40, ... δ' ἐξελθεῖν στρατιάς, quod exponit Primis stipendiis. Denique de tempore etiam dicitur. vt ἐξελθεῖν ὁ ἐνιαυτός, Dem. Elapsus est annus, Exactus est annus. Sic apud eundem, ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι.

c.2.Ἐπεξέρχομαι. vide post Ἐπέρχομαι.

c.2.Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo. Itē Egredior. Ex Hom. παρεξελθεῖν πεδίον. Et ex Herodot. παρεξελθεῖν τὴν κάμινον ... At verò Od.ε, παρεξελθεῖν Διὸς νόον (quod & παρὲξ ἐλθεῖν scribitur) Transgredi. Itē παρεξελθόντος, Thuc.8, fortasse pro ὑπεξελθόντος.

c.2.Ὑπεξέρχομαι, (q.d. Subegredior) Clàm egredior. Plut. Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clàm egressus est vrbe, Subduxit se ex vrbe.

C.E Ἐπέρχομαι, Aduenio, Accedo, Venio ad. q.d. ἔρχομαι ἐπί. Iliad.α, Μυρμιδόνων ... Odyss.ο, — ... Sophocles autem ex abundanti præpositionē addidit, ... pro ἐλθεῖν. Alioqui cum solo accusat. in prosa significat & Peragrare. vt ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plutarch. Sic ἐπελθεῖν πᾶσαν γῆν, Diosc. in præf. At οἶμαι ἐπέρχεσθαι poeticè Iter facere. Sine casu autem est etiam Superuenio, Ex inopinatò venio. Od.π, ... Et Od.ξ, — ... Nonnunquam ἐπέρχομαι & pro Aduento, Appeto: vt inquit Budæus, addens ita videri positum à Paulo Epist. ad Col.c.1, v.7, ... τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. Ibidem ex Paus.216 affert ἐπερχομένη νυκτί, pro Nocte sequēti: paulo pòst.n. ab eo dici τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. At verò quum dicitur ἐπῆλθέ μοι τόδε, vel ἐπέρχεταί μοι, aut etiam sequente infinit. ἐπέρχεταί μοι τόδε ποιεῖν, vel λέγειν, signif. Cupido incessit, In mentem venit: vt docet Bud. pag.100 & 111. Sic Aristid. ἐπέρχεταί μοι ... Luc. verò dixit & δέος ἐπέρχεται ...

Ἐπέρχομαι violentiæ significationem interdum inclusam habet, & sumitur pro Hostiliter ingredior, Inuado, Incursio. B. ex Thuc.100. Idem abhi ex Plut. in Cic. 177 ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Inuadere, Vi tentare. Affertur ex eodem in Numa, ... ἐπερχόμενον, Vlciscentem. Ex Euripide autem, ... pro Hiſte sum aggressus.

Ἐπέρχομαι, (sicut & Διέρχομαι) Percurro, Recenseo. Item Dissero, Disputo. Bud. pag.100, ex Aristot. & Dem. Sed & pro Lego accipitur à Synesio, ἐμοὶ χρόνος τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epistola loquens.

c.2.Ἐπεξέρχομαι, (sicut & de ἐπέρχομαι modò dictum fuit) Incursio, Inuado, siue Excurro & percurso populabundè, vt Budæus exponit in hoc Thucydidis loco, ἐπεξελθεῖν τὰ πολλὰ τιμωρίας. Interpr. & Erumpo infesto exercitu apud Isocratem. Vide Comm. pag.100. Item pro Percurro, Commemoro, Dissero, (sicut ἐπέρχομαι) ex Isocrate, ἐπεξελθεῖν πάντα. Sed & τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Platone lib.1 De republica, pro Persequi oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Basilius, ἐπειδὴ γὰρ ἔλυσας τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάντα ἐπεξῆλθες. Item Pro Vlcisci, Thucyd. cum datiuo, & Antiph. cum accusat. Item ἐπεξελθεῖν τινα, In ius rapere, Iudicium dictare. De quarum signif. vtraque lege B.p.99.

c.2.Ἀντεπεξέρχομαι, In pugnā aduersus inuadentem prodeo, Aduersus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, Occurro τῷ ἐπεξερχομένῳ, vel Obuiam prodeo. Sic & ἀντεπέξειμι apud Paul.

C.K Κατέρχομαι, Descendo. Herodianus lib.1, φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, ... ξένον. Item Redeo vt exul, Postliminio redeo. Budæus ex Demosthene & Aristotelē. Æschylus autem ἥκω & κατέρχομαι copulās, vbi dicit ἥκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Aristophane irridetur: quū tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω. neque enim quicunque ἥκει dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι: adeo vt Aristophanem malitiosè hîc cauillari existimem, quum ait perinde esse acsi quis μάκτραν & κάρδοπον iungat. Fateor tamen istam verborum ἥκω & κατέρχομαι copulationem nimis ἀκυρίαν videri posse.

C.Μετέρχομαι, Adeo. vt Il.ζ, ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, pro εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, aut certè pro μετὰ τὸ εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, inq. Eust. q & Od.γ, Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, exp. δι' ἀκολουθίαν ἔρχομαι τοῦ πατρός. Admonet autem à posteris Homeri dici etiā de vlciscente, item de eo qui aliquid tractat. Quum tamen alioqui & apud ipsummet Homerum, Iliad.φ, μετῆλθε non solùm ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν, sed & ἐπὶ ἐκδικίας accipi posse tradat: pag.1244. Cum datiuo autem pro συνελθεῖν ab eo poni idem alibi testatur. Qui vsus apud alios rarus est. At verò cum accusatiuo pro Adire vsi sunt itidem cæteri poetæ. Sed prosæ scriptores pro Accerso potius. vt Demosthenes, ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθοῦσα αὐτὸν τῆς ἀθρώπου. Et Lucianus, ἐγὼ δὲ ἄλλως οὐδ' ἐκ νεκρῶν μετελεύσομαι. Sed interdum & Quæro, Inuestigo (vt inuestigamus quos accersere volumus.) sicut apud Synesium μετῆλθεν ἐπὶ φάρμακα ... Et μετῆλθον δέμας, ex Euripide Quæsiuerunt pellem. Alicubi autē μετέρχομαι cū accus. personæ,

exponitur Adiens obsecro: vt in isto Herodoti loco, μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν Ἑλληνίων εἰπεῖν: & isto, μετέρχεαί με λεχθῆναι εἰπεῖν. Sed Bud. exponit simpliciter Obsecrare: item Compellare, Appellare, Alloqui. vt apud eundem ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phalar. ep. p. 86, μέτελθε ταύτην αὐτὸς, compella eam, & hoc ab ea contende. Idem exponit & Sollicitare. Quod autem ad illam compellandi seu alloquendi signific. attinet, in ea verbum μετέρχομαι aptissimè reddi puto Latino Prosequor: vt μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι in illo Herodoti loco sit quod Vergil. dicit His dictis prosequitur. atque ita μετέρχεσθαί τινα in hoc loquendi genere sit quasi ἔρχεσθαι μετά τινα, Ire post aliquem, id est Sequi aliquem, Prosequi. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus, μετέρχομαι verbo Prosequi commodè reddi existimo. Saepe verò cum eodem accus. personae pro Vlciscor. Antiphon 101. μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ παιδός. Herodot. μετελθεῖν τίσις Ὀροίτεα. Et ex Euripide cum accusat. rei, μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, Sumere vindictam de nuptiis &c. Item, Punio: Synes. τῶν παίδων ἂν μετέλθοι τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Aphthon. τὰ ἁμαρτήματα τῶν παίδων μετερχόμενος. Vt autem μετέρχομαι inclusam habet persequendi signific. in proximè praeced. exemplis, (quibus addi potest ex Thuc. τὰ ἴδια ἐγκλήματα πολέμῳ μετελθεῖν, querelas suas persequi) sic & in iis quae sequuntur, alioqui diuersis. Atque adeo Consectari etiam exponitur, item Ambire. (quod autem ambimus id persequimur, & quidem summo studio) Thucyd. 1, εἰμὴ ἐπιτηδεύουσιν ἀνδρείαν, ... μετέρχονται, fortitudinem consectantur. Plut. in Pol. praec. τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ambientem. Idem, δυνηθεὶς ὑπατείαν μετελθὼν ἀποτυχεῖν. Budaeus verò μετέρχεσθαι à Luciano accipi tradit & pro Exercere, Meditari. vbi meminisse oportet τοῦ μεταχειρίζεσθαι, quod aliquando hoc verbo declarari scribit Eustathius. Esse autem & hic aliquam persequendi significationem fatebuntur qui quàm latè pateat apud Latinos huius verbi vsus considerabunt.

Μετέρχομαι, Transeo. vt μεταληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπί τινας ἄνδρας, ex Lucian v. l. Apud Herodianum autem στρατὸς μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, non simpliciter transeundi, sed & transfugiendi signif. habet.

c. 2. Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, in v. l. ex Basil. quae tamen interpr. suspecta est.

C. ΠΑΡέρχομαι, Praetereo, Epigramm. lib. 1, Δεῖξεις τοῖς ὁρᾶν τοῖς παρερχομένοις. Et χρόνος παρελθὼν, Isocrates Archidamo, Tempus quod praeteriit, Tempus elapsum. Sic ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. Huc pertinet illud cuiusdam poetae, παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. Interdum verò cum accusatiuo, vt in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, id est praeterire. Hom. Odyss. θ, Οἴῳ δὴ δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ Φαιήκων. Sed & metaphoricè pro Anteire, Vincere, Superare (vt qui praeterit in cursu, vincit.) Plutar. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Idem in Publ. ποιοῦντι ἀτυχίᾳ Σύλλαν παρελθεῖν. At verò apud Homerum Il. α, — ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, sunt quidam qui itidem exponant Superabis: sed alii malunt Decipies. Ego verò existimo perinde esse acsi diceret Non me anteuertes astutia, Non obrepes mihi incauto. Item Praetereo, id est Praetermitto, Omitto. Aristoph. Vespis, ὡς δ' αὖ πάντ' ἐπελήλυθεν, κοὐδὲν παρῆλθεν. Sed & cum infinit. ex Demosth. παρῆλθέ με τοῦτο εἰπεῖν, Praeteriit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere.

Παρέρχομαι, Prodeo, In medium prodeo, seu Procedo aut Progredior. Thuc. 2, καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε. Idem 3, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε. Ibidem, ἐγὼ δὲ παρῆλθον οὔτε ἀντερῶν &c. Et cum εἰς sequente accus. vt Aeschin. in Ctes. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed & παρελθὼν εἰς μέσον dicitur à Plutarcho in Sol. (quum alioqui παρελθεῖν per se id significet, vt modò docui.) Sed παρελθεῖν interdum non simpliciter est Prodire, seu Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire & se iactare. (Vel, In medium prodire ad edendum sui specimen.) Atque Budaeus pag. 684, exponit apud Athenaeum, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpret. Ingredior, Eo, afferens ex Plut. in Antonio, μεγάλην μέντοι ἐπὶ τῇ νίκῃ, παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν κατειλήφει ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex eodem & pro Inuado, in Theseo, εἰς τὴν Κρήτην παρελθεῖν.

c. 1. Ἀντιπαρέρχομαι, Contrà prodeo, Aduersus aliquem prodeo.

ΠΕΡΙέρχομαι, Circumeo, Circumuenio. Aesch. in Ctes. περιέρχονται τὴν ἀγορὰν, ἀλλήλοις κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δίκας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum accus. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, Hostem vndique circumuenit vel circumsedit. Cic. apud Plat. in Tim. κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Lustrare cursum suum: de sole, Suum conficere & peragrare orbem, interpr. vt videbis in Lex. Cic. Apud Lucianum verò περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλούς, exponitur Haec vulgi animos peruaserunt. Quam expos. ita probo, vt tamen malim, Haec vulgi animos peruagata sunt. eo modo quo Cic. dixit, Molestiae, laetitiae, cupiditates, timores, similiter omnium mentes peruagantur. Sed frequenter etiam sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Luc. in Nigr. μαθὼν ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. At minus est quàm Oberro, in sequentibus locis, vt paulo pòst declarabo. Plato Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Dem. in Mid. τί οὖν ἐβουλόμην, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, ἣν πρὸς τοὺς πολλοὺς ὑμῶν ἔχει ἀγαπᾶν τις ἐκ τῶν περιέρχεται φανερὰν ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθιστάς. Alicubi verò inuertitur orationis structura, & pro verbo ponitur participium: vt si in illo Platonis loco pro πράττων περιέρχομαι dicerem πράττω περιερχόμενος. Tale est, λέγουσι περιερχόμενοι, vel περιϊόντες (quod idem prorsus valet) Demosth. Phil. 1, λογοποιοῦντες περιϊόντες. Idem in Mid. περιϊὼν ἐλογοποίει. In quo loquendi genere mihi planè videor agnoscere nostrum illum Gallicismum, Ils vont disans, (quae tamen, quod ad orationis formam, respondet potius alteri orationis Graecae structurae, vt si dicas περιίασι vel περιέρχονται λογοποιοῦντες) Idem verò & de illo Platonis loco dici potest, οὐδὲν ἄλλο πράττων περιέρχομαι. Dicimus enim itidem Il ne va faisant autre chose que &c. Lat. autem praepos. περὶ in hoc loquendi genere retinent, quum de sermone agitur: nam pro ταῦτα περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fama circumfert: & interdum, Sermonibus omnium circumfertur. Quid si verò dicamus & frequentatiuis suis hic Latinos vti? vt περιέρχονται ταῦτα λέγοντες, sit Talia dictitant: περιέρχονται ταῦτα πράττοντες, Talia factitant.

Περιέρχομαι, Circumuenio, id est Decipio, Herodot. & Luc. Vide Bud. 430.

Περιέρχομαι, Deuenio, Tandem venio. Plut. in Antonio, ὥστε γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. Bud. ibidem. Item περιελθεῖν pro In contrarium recidit, vt περιίσταται, idem Bud. alibi.

c. 2. Ἐκπεριέρχομαι, Vsquequaque circundo. Bud. pag. 331 ex Herodiano. Sic autem & ἐκπεριϊέναι ex Xen.

C. ΠΡΟέρχομαι, Progredior, Procedo. Thuc. 2, εὐτυχοῦσα πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθόν. vbi ἐς τὸ πλέον velut otiosum est. vt quum dicitur Non vltra progressus, pro Non progressus. Demosth. Phil. 1, εἰ προεληλύθειν ἀσελγείας ἄνθρωπος, (vt Lat. dicitur Eo improbitatis, vel eo impudentiae progressus est, seu processit) Idem, εἰς πᾶν προεληλύθει μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα. Ex Isocr. autem εἰς τοῦτο προῆλθον, Eo vsque progressi sunt, pro Ad eatum successum peruenerunt. Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1. Longo temporis progressu. Sic Theophr. in 9. θέρους ἀρχομένου & θέρους προεληλυθότος appellat, aestate ineunte, & aestate iam adulta. Et X. Hell. 6, προεληλυθότας ταῖς ἡλικίαις vocat aetate prouectos, τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' ἔτι ἀκμάζοντας. Interdum verò cum accus. pro Praeuenio, Anteuerto. vt Marc. 6. προῆλθον αὐτούς. In hoc autem Xenoph. loco De rep. 1, malim προέρχεσθαι vertere Praegredi quàm Progredi, vt vulgo exponitur: vbi scribit, παρ' αὐτῶν τῶν παιδαγωγῶν ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων. Imò aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδὸν, Viam prius conficere, id est ante alium.

Προέρχομαι, Egredior, Prodeo. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Galen. ad Glauconem, Domo prodire. Sic προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8. Luc. ἐκ μέσου προελθών. (Bud. autem

προέρχεσθαι sine adiectione, etiam pro Prodire in publicum, id est domo egredi, poni sæpe testatur.) Interdum cum εἰς: vt Herodianus lib.7, προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Προέλευσις, εως, ἡ, Progressus. Et Profectus, qua in signific. accipitur & Progressus. Luc.4, μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπὶ τὸ κάλλιον ἐπιτετηδευκέναι, vbi B. vertit Progressum.

C.ΠΡΟΣέρχομαι, Adeo, Accedo. προσέρχομαί σοι, Xenoph. προσελθεῖν τοῖς λογισταῖς, Demosth. Idem, προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, Dem. vel προσέρχομαι πρὸς τὰ κοινά, Plat. Ad rempublicam accedo, gerendam videlicet. Sed simpliciter etiam à Cicerone dicitur Accedere ad rempubl. Et προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. Accedo propè, id est Appropinquo (Item προσέρχομαι pro Aduento & Immineo, Demosth.) ‖Peculiari autem signific. προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt, vt quum ad orandum Deum venimus. de qua signific. lege quæ habet Bud. p.125. sed iis addo ex Synesio, αὐτοῦ καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τι καὶ πίστεις προσελθεῖν τῷ Θεῷ. Nec male fortasse hæc quoque Thuc. addiderim, lib.4, p.160, ἵνα δὴ ἱερατεύειν τι καὶ προσέρχονται εἰς τὸν ἀβλαττῆ. Suspicor enim quandam diuini honoris signific. verbo προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla longe aliter interpretetur. ‖Προσέρχομαι γυναικί, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa. vt in isto apophth. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἐγώ, εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐμοί. Sic & in hoc loco (quem Xenoph. esse puto) ὡς αὖ προσέλθω ὑποψιαζόντα μοι. ‖Προσέρχομαι inuenio etiam pro Accedo positum significante Adiungor. Herodian. lib.3, προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως. ‖Προσέρχομαι, Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, seu affinis. quam signific. colligo ex his quæ B. αἰδεσίμους profert, προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, pro Affinis ei ex genere materno.

C.ΣΥΝέρχομαι, Conuenio, In vnum & eundem locum venio. Thuc.5, p.183, πρεσβεῖαι ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον. Xen. Pæd.6, ὡς δὲ πάντες συνῆλθον οὓς ἔδει. Plato De rep.1, addidit εἰς ταυτό, scribēs, πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. Eóque prior Thucyd. paulo post locum modò citatum eadem verba adiecit, nisi quòd pro εἰς ταυτὸ habet ἐς τὸ αὐτό. (Latini quoque Conuenire & Conuenire in vnum, eadem signific. dicunt.) Quũ autem ibi à Thuc. simpliciter de conuentu dicatur, eorum videlicet qui ad consultandum de re aliqua conueniũt, (quo etiam sensu ibidem habetur ξυγκαθήμενοι) miror cur schol. ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες exponat ἑνωθέντες: nec illi assentiri vllo modo possum. Sed nec lib.2, p.56, illi subscribo, ξυνελθόντας exponenti συστάντας. Ita enim habet ille locus, Περικλῆς δὲ ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν τὴν πόλιν &c. quæ sic interpretor, At Pericles quum eos in præsentia irritatos esse, & rectè nō sentire animaduerteret, suã contrà de non facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet, eos nec in concionem nec in vllum [aliud] cōcilium vocauit, ne fortè vbi conuenissent, ira potius quàm certo consilio impulsi, aliquid peccarent. Quis hîc ξυνελθόντας referri ad id quod dixerat ἐκκλησίαν & ξύλλογον ποιεῖν, ideóque simpliciter accipi, nō videt? Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas cum huius scholiastæ, tum aliorum expositiones à me prætermitti mirentur. nam vt multas mihi properāti vel potius præproperanti excidere fateor, ita plerasque me consultò prætermittere profiteor. Vt autē ad sign. verbi συνέρχομαι reuertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano, lib.4, συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον πεδίον. vbi Polit. Cōcurrere interpr. Huc autē pertinet dissimile quidē, sed in re tamen simili, genus loquendi, quo vtitur Thuc. l.5, p.189, μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, pro μάχη ἣν αἱ ἀξιολογώταται πόλεις ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτων πόλεων στρατοί. Rursum verò ab Herodiano res aliquæ

dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. ‖Interdum etiam συνέρχεσθαι de vnico dicitur homine. vt συνέρχομαι τῇ βουλῇ, quod ex Platone De leg. affertur. Quod eo fortasse modo dictum est quo à Plauto, In vrbem crebrò conuenio, pro Venio. Apud Demosth. autem quidam testes ab eo producti, dicunt se εἰδέναι Αἰσχίνην συνερχόμενον νύκτωρ εἰς τὴν Θεογένους οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον Ἀναξίνῳ. Dixerat verò Demosth. paulo antè de eadem re, Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θεογένους οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνήει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Vnde quum sint eiusdem signific. & naturæ συνέρχεσθαι & συνιέναι, non dubiũ est quin vt συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν τινός, sic & συνέρχεσθαί τινι dicatur: sed συνέρχεσθαί τινι ad Latinum Conuenire accedit, iunctum accusatiuo personæ: at in συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν videri potest esse ellipsis: vt sit pro συνέρχεσθαί τινι εἰς οἰκίαν, quod resoluatur, ἔρχεσθαι σύν τινι εἰς οἰκίαν. In v. autem lexicis conspirationis etiam significatio datur huic verbo: (& ita συνέρχομαι esset ad verbum Coeo, à quo Coitionem facere dicitur) sed sine exemplo. nec certè in illo Demosthenis loco ad hanc vsque signific. extendi potest. In iisdem affertur ex Soph. συνῆλθε νεῖ pro ἔλαβέ σε κατανεῖν τοῦ βουλεύματος. Item cum accus. sine præpos. ex eodem poeta, συνῆλθον τὸ σὸν λέχος, pro Conuenit ad tuum cubile. At ex Plutarcho regulariter cum εἰς, in Camillo, συνῆλθον εἰς λόγους, pro In colloquia conuenerunt. Sed Latinè dicendum est potius In colloquium venerunt. ‖In iisdē lexicis (aut certè in nonnullis eorum) affertur, sed ἀδεσπότως, ταῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus: (quod & Coire ad verbum) & Matthæi locus additur, cap.1, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, vt qui hanc etiam interpretationem admittat, & quidem eam sequente Erasmo. At ego eim nimè assentior, nec video cur minus vsitatam significationem (imò etiam cuius nullum certum exemplũ affertur) & minus loco conuenientem, magis vsitatæ & magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, (propter ea etiam absurda quæ alterã interpretationem consequuntur) & exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Quum [in easdem ædes] conuenissent. Gallicè aptissimè redderetur, *Auant qu'ils fussent en mesnage*. quo loquendi genere peculiariter significatur contubernium mariti & vxoris. At quidam ambiguum verbum Græcum ambiguo Latino reddere volens, interpretatus est, Priusquam ipsi coiuissent. quasi verò Coiuissent de viro & vxore dictum, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione.

C.ΥΠέρχομαι, Subeo. Sophocl. θαῦμά μ' ὑπέρχεται, subit me admiratio. Et τὸ ὑπελθόν, Lucian. Quod mentem subiit, Quod in mentem venit. Sed vereor ne malè pro ἐπελθὸν scriptum sit. ‖Item pro Subeo, vel Induo, aut Simulo, vt inquit Budæus, afferens ex Basil. de polypode, ὃς ὁποίᾳ ποτ' ἂν ἑκάστοτε πέτρᾳ προσπλακῇ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν. ‖Et vt Quintilianus dicit, Interim fallendus iudex & variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem significare ait & obreptionem sese alteri captiosè submittentis, (nam huc pertinere dictum illud Fabii, ideóque in Bud. Comm. pag.389 suo loco motum esse existimo) & affert ex Luciano, τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα &c. Item ὑπελθὼν μου τὴν ἱερωσύνην. Existimo autem posse hic reddi vel Obrepere simpliciter, vel Blanditiis obrepere. Eurip. certè datiuum etiam addit, dicens, ὑπέρχεσθαι φίλῳ, item ὑπέρχεσθαι τινὸς ὀργῇ. ‖Υπέρχομαι, Obsequiosè colo, Alicui me vendito & eum obseruo. vt ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν. apud Demosth. vide B.p.389. Camer. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, signif. & insidiosam aggressionem & blandam submissionem: vt in Crit. Plat. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam deges.

ἝΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, Vesper. itē Hesperus, Virgil. Cic. De nat. Deorũ l.2, Infima est quinq; errantiũ terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Lat. dicitur, quũ antegreditur

solem: quum subsequitur autem, ἕσπερος. Moschus initio cuiusdam idyllii, p. 178 meæ edit. Ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας ὅσον ἔξοχος ἄστρων. quæ ego olim ita verti, Hespere perblandæ pulcherrima flamma Cytheres, Hespere, noster amor, nigræ decus Hespere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera, cedis. Animaduertendū autem hic inter alia pulchrè dici φάος Ἀφρογενείας, quod Cic. Stella Veneris. Hom. Il. χ. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. At Odyss. α. Τῶν δὲ τερπομένων μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. vbi μέλανα dici tradit Eustath. ad differentiam illius καλλίστου. Cæterùm ἕσπερος dictum putat Etymol. ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ...... παύεσθαι, vel ὁ ὥρας τῆς ἑω φέρων. Quod posterius etymum pauloverisimilius est: sed malim breuius dicere, ἕσπερος vocatum quasi ἑω ὥρας.

Ἕσπερος, Vespera: ex Aristot. lib. 9 Anim. ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον.

Ἕσπερος poetis adiectiuè interdum pro ἑσπέριος, i. vespertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος ex Apoll. Aquila vespertina, id est Vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces. Item ἕσπερος θεὸς, Pluto, apud eundem. At ἕσπεροι αἰγιαλοὶ montium eidem pro Ad occidentē spectātes. Sic autem ἕσπερος ὠκεανὸς apud Dion. Alex. pro Occidentalis.

C. Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, apud Hippocratem & Nicād. Summa vespera, i. prima & incipiente. ἀκρέσπερον, (inqt Gal. in Expositione vocū Hippocr.) ἄκρας ἑσπέρας, ἤγουν τῆς πρώτης καὶ ἀρχομένης. Interpretor autē Summa vespera cum Gorræo, alioqui vocabulum aliud desiderans. Sed & ἀκρέσπερον esse puto pro ἄκρου ἑσπέρου, hoc autē pro ἄκρας ἑσπέρας.

C. Ἀνέσπερος, ὁ & ἡ, Vespera carens. ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. B. ex Basil. & Damasceno.

C. Ἀρχέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vesperæ principium habens. Ab Aristotele apud Athenæum ἀρχέσπερος νὺξ dici videtur vespera qua nox incipit, q. d. nox vesperæ incipientis, aut nox primi crepusculi, (intelligendo de vespertino) γλαῦκες δὲ καὶ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατοῦσι βλέπειν. διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν αὐτοῖς θηρεύουσι, καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχέσπερον.

C. Τριέσπερος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Triuesperus, id est Tres vesperas habens. vt τριέσπερος νὺξ, qua videlicet Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluisse fabulentur poetæ. Alii autem τριέσπερον Herculis epithetum faciunt, vtpote nocte illa creati.

Ἑσπέριος, ου, ὁ, Vespertin⁹, (vt Vespertinus hospes apud Horatium) Vesperi adueniens, Od. ι, ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Et alibi, ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrianus, κατάγονται ἑσπέριοι ἐς Βάκτρα. In quibus locis possumus etiam dicere nomē esse pro aduerbio, sicut Lat. Vespertinus sumitur. vt apud eundem Horatium, Gnauus mane forum & vespertinus pete tectum. ‖ Sed & pro Occiduus seu Occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu: sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adiectione, vt τὰ δυτικά. Β Τ Ἑσπερίτης, idem.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, Occidua, Occidentalis. vt ἑσπερὶς νῆσος, Dionys. Alex. ‖ Item Ἑσπερὶς, Herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur: vnde illi nomen esse hesperidū putatur. Vulgò giroflee, secundum quosdam. Vide Theophr. & Plinių.

Ἑσπερίδες, Noctis filiæ (vt annot. ex Hesiodo) custodientes aurea mala, quæ & ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. Et prouerbium μῆλα Ἑσπερίδων δωρεῖσθαι, Mala Hesperidum largiri, quod apud Erasmum vide.

Ἑσπέρισμα, ατος, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. Est autem ἑσπέρισμα tanquā verbale A B ἑσπερίζομαι, eodem fere modo quo si à Vesperare diceretur Vesperamentum. Athenæus lib. 1, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, Vespera. ἑσπέρας γενομένης, Xenoph. Orta vespera, Quum aduesperasset. Et πρὸς ἑσπέραν, Vesperi, vt πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Vesperi erit, ex Platone De rep. l. 1.

Xenoph. Hell. 1, ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν. Sed & ἑσπέρας sæpe aduerbialiter ponitur, pro Vesperi. Aristoph. οὐχ ἑωθινὸν ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adiectiuè. vt ἑσπέρα δείλη, Vespertinum crepusculū: Vide in Δείλη. ‖ Ἑσπέρα, Occidens, Occidentalis pars mundi. Aristot. De mūdo, ὁκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. Athen. 11, πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πεποίηνται. Cæterùm sicut nōnulla ex præcedentibus hinc deriuanda potius videbuntur, illi suo vti iudicio liberum per me erit.

ΕΣΤΙ΄Α, ας, ἡ, Foc⁹, Lar. Hesiod. Erg. ἑστίη ἐμπελάδην, pro Iuxta focum. Thucyd. ὁ δὲ τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Herodian. 3, ὡς μή τι δυνῆς μὴ τι ἑστίας κοινωνεῖν. Interdū verò pro tota domo. (vt Lat. dicunt larem seu lares & penates) ita volunt accipi quidam ab Homero, Odyss. ξ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ αὐτὴν ἑστίας ἐπιμελεῖσθαι. In hoc item Plat. loco ἑστίας pro domibus accipi vult Bud. De leg. lib. 6, pag. 266, τῇ τε γὰρ πόλει πᾶσι ξύμφορον ταῖς τε ξυνιούσαις ἑστίαις. ‖ Item pro ara & asylo poni scribit idem, afferens locum illum Thucyd. quem modò citaui: itē hunc Aristot. in Œcon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thucyd. loco pro foco simpliciter accipi manifestum esse puto, & quid obster quominus in hoc etiā Aristot. loco si c accipiamus non video. ‖ Ἑστία, Vesta dea. vt X. Pæd. 8, θεοῖς μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. vbi tamen Lari vertit Phil. Sic & in prouerbio ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, id est A Vesta incipe, Erasmus vertit A lare incipe. Dicitur & per infinit. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, item per partic. ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος, Eustath. De huius autem prouerbii vsu & origine lege eundem. (Eustathius certè inde dictū tradit quòd mos esset Ἑστίᾳ προθύειν ἀπάρχεσθαι) At de hac voce Ἑστία lege Cicer. De nat. deorum l. 1, & in lib. De leg. Etymum verò vel potius etyma, ex Eustathio & ex Etym. pete.

C. Ἑστίαρχος, Domus præses. Quidam cognomentum Iouis esse volunt. ‖ At Polluci ἑστίαρχοι qui concionis locum & theatrum lustrabāt, id est expiabant.

C. Ἑστιοπάμμων, ονος, ὁ & ἡ, Domus dominus, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, vt inquit Pollux lib. 1, Doricam & Æolicam vocē esse tradens. Α Τ Ἑστιάμων quod apud eundem lib. 10 legitur eadem signif. non dubito quin mendosum sit. sequendo enim formationis analogiam, vt ἑστίαμα est Conuiuium, ita ἑστιάμων esset Conuiuator, aut certè Cōuiua. Contrà verò illam alteram vocem ἑστιοπάμμων suspectam mihi esse non sinit ex eodem verbo compositum πολυπάμμων.

C. Ἑστιοῦχος, Qui lari præest & penatibus, Qui larem tuetur, vt πολιοῦχος, Qui vrbi præest & eam tuetur. Bud. ex Plat. De leg. 9. At verò hic, Δήμητρ' ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς, simpliciter pro Præses seu custos. ‖ Ἑστιοῦχος, pro Ἑστιάτωρ, Conuiuator. Aristoph. teste Polluce.

C. Ἀνέστιος, ου, ὁ & ἡ, Sine lare, Domo carens, Qui incertis vagatur sedibus. Luc. μὴ ἄοικον μηδ' ἀνέστιον εἶναι. Athen. de Cynicis, 160, ἄοικοι, ἀνέστιοι, βιοῦντες ζῶσ' ἀνὰ ... ‖ Exponitur etiam Exul. ‖ Sed apud Homerū, Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται, Bud exponit, Nec in deos, nec in ciues, nec in familiam suam pius est.

C. Ἀφέστιος, Qui à domo abest In v. l. Absens, Extra domū, Non domesticus.

C. Ἐφέστιος, Qui est apud focum, seu larem. Et ἵζομαι ἐφέστιος pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν, vt dixit Thuc. in loco ante citato. Interdū, Qui habet larem id est domum, atque adeo apud Hom. Qui larem habet vbi degit. vnde exponitur etiam Oppidanus, Ciuis, seu Incola. Il. β, Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, Qui in eadē est domo, Domesticus. Vide Eust. Synes. ὅπως τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Greg. ἐφέστιον ποιεῖ τὴν δυστυχίαν. Sed & ἐφέστιος Iupiter apud Sophoclē, (Καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς) à quibusdam redditur, Domesticus Iupiter, quod Græcus schol. exponat οἰκεῖος. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, & contubernium nostrum obseruat. ‖ At ἐφέστιος πηγῶν ex Apoll. pro Accola fontium.

C. Ὁμέστιος, Eundē larē habens, Contubernalis, ex Plat. S:

& in Epigr. εἰμὶ δὲ ταῖς νύμφαισιν ὁμέστιος.

C.Παρέστιος, vt παρέστιος Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, Plutarchus in Solone, Cum tota domo (id est familia) Athenas commigrans.

C.Συνέστιος, Domesticus, Contubernalis. Opp. De ven. lib. 3, Ῥεῖα δ' ὅρις κατὰ δώματα συνέστιος ἀνθρώποισιν.

Ἑστιάς, ἀδος, ἡ, Vestalis. Plut. ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.

¶Ἱστίη, Ionicè (& secundum quosdam Doricè etiam ἱστία) idem quod ἑστία. VNDE Ἐφίστιος idem qui ἐφέστιος paulo antè.

ἙΣΤΙΆΩ, ῶ, Lare excipio, id est domo: Vel potius, Conuiuio te accipio apud larem. Aristoph. Nubib. ἀλλ' εἰσαγαγεῖν σε βούλομαι πρῶτόν τι ἑστιάσαι. Plut. Cor. καί ποτε μὲ εἱστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum verò ἑστιᾶν cum accusatiuo rei pro Celebrare agitando conuiuia, & q.d. Conuiualiter celebrare. vt ἑστιᾶν γάμους Athen. Celebrare nuptias agitando conuiuia. Sic ἑστιᾶν γενέθλιον vel potius γενέθλια. Luc. γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι. Possumus etiã (vt opinor) vertere, Celebrare natalem conuiuiis, vt dixit Ouidius Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἑστιᾶν γάμους reddere, Nuptiale conuiuium aut epulum celebrare, seu agitare, Vel, Nuptiales epulas celebrare. & ἑστιᾶν γενέθλια, Natalitia celebrare. Sic apud Synesium epist. 3, εἱστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, agitaueramus epulum, vel celebraueramus. At Ἑστιάομαι, ὦμαι, Excipior conuiuio, seu epulo, Epulor. Aristid. ἑστιῶνται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. autem ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον dixit pro Insomnio vesci q.d. Epulari insomnium.

Ἑστιᾶν, metaph. vt Lat. Pascere animum pro oblectare. Bud. p. 740 & 741 ex Plat.

Ἑστίαμα, ατος, τὸ, Epulum. Eurip. in Iphig. AT de Ἑστιάμων, Vide in Ἑστιοπάμμων.

Ἑστίασις, εως, ἡ, Epulatio, Conuiuatio. Item Epulum, Conuiuium. Plato De rep. 1, τὰ λοιπὰ τῆς ἑστιάσεως ἀποπληρώσετε. Thucyd. 6, ἐκπώμασι καὶ χρυσοῖς καὶ ἀργυροῖς ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo. B. 741.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Conuiuator, Qui conuiuium seu epulum præbet. Plato in princ. Timæi, τῶν μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἑστιατόρων, heri conuiuarum, nunc autem conuiuatorum. ET Ἑστιατόριον, q.d. Conuiuatorium. Id est, Locus in quo celebrantur conuiuia. Quidam cœnaculum interpretantur voce (vt opinor) nimis humili. Plutarchus in Sympos. sept. sap. παρεσκευάκει μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περίανδρος, ἀλλ' ἐν τῷ περὶ τὸ Λέχαιον ἑστιατορίῳ. AT Ἑστιατορία pro epulatione affertur ex Gr. Bibl. interpr. Reg. lib. 4, cap. 24.

C.ἈΝΘεστιάω, ῶ, Vicissim conuiuio accipio. Plut. sæpe. ET Ἀντεφεστιῶ, pro eodem ex Platone Timæo, sed mendosè, vt opinor.

C.ΣΥΝεστιάω, ῶ, Vnà excipio conuiuio, seu epulo. Et Συνεστιῶμαι, Vnà epulor.

DORICE autem Ἱστιάω, ῶ, (sicut in ἱστία non solùm Iones sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere ε in ι, dictum est) quod ex veterum autoritate tradit Eustath. HINC Ἱστιατόριον pro ἑστιατόριον, de quo modò dixi: apud Herodot. AVTEM Ἱστιατόριον.

ἙΤΑῖΡΟΣ, ου, ὁ, Sodalis. Od. π, Ἤ μάλα τίς τοι ἑλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Et Il. ρ, Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον. Ibidem, — ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Et πατρώϊος ἑταῖρος, vt Od. ρ, Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι. Sic autem & alibi cum datiuo, vt Il. σ, Ἔκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. Vt autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, sic etiam ἐμὸς ἑταῖρος. vt Il. ψ, Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. Itidémque dicit σοὺς ἑταίρους. vt Il. δ, Οὓς ἑτάρους εἴλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Et Od. ξ, Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. Frequentissimus est huius vocabuli vsus in soluta quoque oratione. Tribuuntur verò & regibus ἑταῖροι. vt à Xenophonte qui Pæd. librum ς ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπαν Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, ᾧ καὶ τὴν στολὴν, &c. Sic Demosthenes in oratione ad Phil. epistolam, ei tribuit ἑταίρους, scribens, τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας, δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, φθονεῖσθαι δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Quibus in locis (Xenophontis dico & Demosthenis) ἑταῖροι videntur esse qui Gall. *mignons*: eo sensu quo dicuntur *les mignons du roy*. Eo autem magis respondet vox hæc Gallica Græcæ in huiusmodi locis, quòd vt illa aliquam effœminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: sic & olim ἑταῖροι regum, atque adeo huius ipsius de quo loquitur Demosthenes, vsqueadeo luxu & mollitie diffluerent, vt Theopompus ἑταίρας potius quàm ἑταίρους appellãdos esse dixerit. Cæterùm eo ferè sensu quo dicimus *mignons du roy*, videntur à Liuio dici Qui sunt à latere regis. Alioqui Familiares hîc saltẽ dicere malim quàm sodales. Sed & in aliis plerisque locis illam interpretationem huic anteposuerim. Imò verò ἑταῖρον alicubi vertere etiam sociũ minimè dubitarim. qui autẽ me reprehendent, (vt certè multis hanc interpretationem displicere video) illis eadem opera & Latini poetæ reprehendendi fuerint qui quos Homerus appellauit passim Vlyssis ἑταίρους, ipsi quoque passim Vlyssis socios nominant. Quod autem in hoc Latino nomine, idem & in plerisque aliis vsuuenire animaduerti, vt nimirum inopia linguæ Latinæ sæpe laboremus non ob eam duntaxat causam quam reddit Quintilianus, sed quòd multa verba licet Latina, Latinitatis finib' alioqui per se angustis expellamus: in cõtrariũ vitiũ incurrẽtes ei quo imperitũ vulgus laborare videmus. hoc enim apertè etiam barbara donare ciuitate Romana conatur. Cuius rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula quæ reprehensum iri à multis scio, sed nihilo iustius quàm siquis me quòd ἑταίρους Ὀδυσσέως vertam socios Vlyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea quæ lexicographis & grammaticalia tractantibus cõceditur, libertate vsum, multa etiam quæ alioqui planè à Latini sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, vsurpasse, & alicubi vt facilius à balbutiẽtibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutisse. Hoc autem & lexicographos Græcos alicubi fecisse sciendum est. quod qui non considerabit, multa apud eos inueniet quæ illi & admirationem moueant & multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro voce ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Homerus Achillis appellat ἑταῖρον, à Latinis poetis passim quidem amicum dici, sed & alicubi socium, nisi me fallit memoria.

Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, qualis apud Gallos *compagnon* (quod planè Græcæ vocis significationi respondet) vel, *mon ami*. quum vel parum notũ, vel prorsus etiam ignotũ alloquimur. Sic Matth. 20, ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. (At verò vbi Christus dicit Iudæ, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; vocabulũ hoc in prima eius significatione accipio. vt perinde sit ac si diceret, Quorsum ades tu qui esse sodalis meus solebas? vel, familiaris meus) Talẽ autem vocatiui ἑταῖρε vsum apud classicos etiam scriptores obseruare me memini. Atque adeo in præsentia loci vnius recordor huc pertinentis. Is est in longa illa epistola Hippocratis ad Damagetum, vbi illi qui nunquam antea visus fuerat, & de nomine duntaxat notus erat, dicitur τί δὲ τὸ χεῖλος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; Sed & apud Plutarch. in lib. περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων. ὦ ἑταῖρε blandè compellantis esse videtur, vt Lat. Amabo vel Sodes.

Ἑταῖρος cum genitiuo rei. Synes. epist. 81, τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, q.d. Doctrinæ familiarem. Id est Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem & inuersa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. At verò apud Theognidem, Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, esse resoluendum genitiuum in præpositionẽ ἐν cum datiuo, dicẽdo, πολλοὶ ἑταῖροι ἐν πόσει καὶ βρώσει, ostendit sequens versus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. Gall. itidem dicimus, *amis de table*. id est, qui mensa tenus se amicos exhibent.

Ἑταῖρος ab Homero vocatur etiã Administer & Adiutor. à quo & ventus dicitur nauigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Vide Eustath. de hac significatione, simul verò & de huius vocis etymo ab ἔθος vel ab αἱρετός.

POETAE autem Ἕταρος etiam dicunt, metri causa. Hom. Od. α, in princ. quum dixisset Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν

καὶ νόσφιν ἑταίρων, dicit proximè sequente versu, Ἀλλ' αὐτὸς ἑταίροις ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ.

Ἑταίρα, & Ionicè ἑταίρη, Sodalis, fœm. gen. Amica. Sic Galli ὁ ἐμὸς ἑταῖρος, mon compagnon, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, ma compagne dicunt. Sappho. τὰ δὲ νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τέρπνα καλῶς ἀείσω. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. Homerus apud Athen. vocat etiam citharam ἑταίρην cōuiuii. Φόρμιγγός θ' ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. sed nos apud Homerum Od. θ legimus, Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. admonet tamē Eustathius in quibusdam exemplaribus pro θαλείῃ legi & ἑταίρη, quæ tertia fuerit lectio.

Ἑταίρα, Meretrix. Cuius appellationis autores traduntur Athenienses, rei odiosæ speciosum dare nomen volentes. ita enim ἑταίραν dixerūt pro πόρνη, vt σύνταξις pro φόρος, & οἴκημα pro δεσμωτήριον. In vulg. lex. annotatur ex Plutarcho, Solonem per vrbanitatem appellasse ἑταίραν quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen à Plutarcho non dicitur, sed Athenienses in imponendis nouis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui χρεῶν ἀποκοπὴν appellauerat σεισάχθειαν. Itidem certè mutarunt Itali quidem primùm, deinde verò & Galli odiosum nomē quod πόρνην illis significabat. vnde est hodie honestum vel potius speciosum vocabulum courtisane (ab Italico vocabulo) pro turpi putain vel paillarde. Sed ita mutarunt vt tamen & alterum manserit: sicut etiam Græci suum πόρνη seruarunt. Ad nomen autem Latinum Amica quod attinet, ita meretricem apud poetas significat, vt tamen potius Græco ἐρωμένη respondeat, eodémque modo cum adiectione dicatur. Sed de harum vocum discrimine agam & infrà. Cæterùm ad huius vocis ἑταίρα originem respiciens Antiphanes, dixit de quadā meretrice optimè morata, illam ὄντως fuisse ἑταίραν, quum cæteræ contrà tam pulchrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, Ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης, subiunxit, Ὄντως ἑταίρας. αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα Βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν, ὄντως ὂν καλόν. Anaxilas verò (comicus & ipse) dicit quidam, eum non πόρνης (vt ipse vocabat) sed ἑταίρας amore captum esse, & ἑταίρας appellationem ἐκ τῆς ἑταιρείας sumptam esse. ita enim scribit, ἐκ τῆς ἑταιρείας, ἑταίρας τοὔνομα Προσηγορεύθη. καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐληλυθώς. Est autem obseruanda hæc deductio, propter illud etiam quod quidam veteres grammatici annotāt, ἑταίρα videlicet in hac significatione non habere præcedens masculinum. Quibus tamen puto responderi posse, nomen ἑταίρα pro sodali muliere habere suum masculinum ἑταῖρος: quanuis autem ab illa significatione in aliam detortum sit, nō ideo desinere ἑταῖρος masculinū eius esse. Obseruanda verò est diuersitas accentus in genitiuo plurali ab ἑταῖρος, & gen. plur. ab ἑταίρα: in qua luserunt aliquando Græci scriptores: vt quidam apud Athenæum lib. 13, σὺ δ' ὦ σοφιστὰ ἐν ταῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων. (repono autem hic συναναφύρῃ pro συναναφύρει: de qua mea emendatione iudicet lector.) Porro non solùm dicebatur aliqua esse ἑταίρα, sed interdum & cum adiectione, esse ἑταίρα huius vel illius. sed raro tamen: potius enim voce ἐρωμένη tum vtebantur. quæ alioqui sine adiectione non ponebatur. & quanuis quum dicebatur ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, vel αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ (vt Athen. Φιλάδελφος πλείστας ἔσχεν ἐρωμένας) vt plurimum non aliud intelligeretur quàm ἡ ἑταίρα αὐτοῦ & αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ, non tamen ἐρωμένη sine genitiuo itidem ponebatur pro ἑταίρα. Vt autem dicebatur ἔχειν ἐρωμένην (sicut ἔχειν ἑταίραν) ita vicissim illa dicebatur ἔχειν ἐρώμενον vel ἔχειν ἐραστήν. Deniq; honestior multo erat appellatio ἐρωμένης quàm ἑταίρας, & quiddam minus meretricium præ se ferebat. Plato tamen non dubitauit dicere se habere Archeanassam ἑταίραν, in hoc versu, Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν. Et vice versa poeta quidam Latinus (Propert. si bene memini) amicas, quod Græco ἐρωμένας respondere dixi) non aliud quàm meretrices esse ostendit, quum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ. conquerens videlicet quòd venales essent.

Ἑταίρα cognominata etiam fuit Venus, tanquam ἑταίρους & ἑταίρας congregans: vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Eustathius. & ante eum Athenæus, qui & πόρνης Ἀφροδίτης templum apud Abydenos fuisse tradit.

C. Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sodalibus.

C. Παραβαλλέταιρος, Qui sodali seu sodalibus imponit, Eustath.

C. Φιλέταιρος, Sodalium seu amicorum studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur & colit. ἀγνώμων & φιλέταιρος à Plutarcho copulantur in lib. De Socr. dæmonio, circa princ. Thucydid. autem ἀνδρείαν φιλέταιρον dixit lib. 3, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη. ET Φιλεταίρως, Eorum more qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissimè mihi videtur interpretari Socialiter & Concorditer in hoc Æschinis loco, ἐκλέπτετε δὲ τὰς πόλεις κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως. χιλίας δραχμάς. ET Φιλεταιρεία, Amor quo sodales prosequimur. AT verò Ἀφιλέταιρος contr. τῷ φιλέταιρος.

Φιλεταίρειον autem seu Φιλεταίρειος (ET Φιλέταιρος Nicandro in Ther. vbi schol. ῥάμνον esse tradit) dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim laciniis commeātium, tanquam sodalium seu amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa & φιλάνθρωπος nominata fuit. Officinis & herbariis Aspergula. ET Φιλίσκος illa eadem herba Hippocr. vt vult Gal. vtranque vocem ex eo afferens.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitium. φιλία. Isocr. πρὸς ἑταιρείας πολλῷ κρείττων φύσις νόμου. Aristot. Polit. 2, ἑταιρειῶν τὰ συσσίτια, conuiuia à sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cicero De senectute. Plut. De Socr. ἐξέπεσον αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρεῖαι τῶν Πυθαγορείων στάσει κρατηθέντων, sodalitates seu sodalitia. Ponitur etiam generalius pro amicitia. Illud enim Thucyd. lib. 3, τῆς τε ἑταιρείας διαλυτής, exponitur, Amicitiæ dissolutor. loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. Vide & suprà in Ἑταίρα.

Ἑταιρικός, ἡ, ὁν, Sodalitius, Sodalem decēs. vt ἑταιρικὴ φιλία qualis fuit Pyladæ & Orestis, vt Laertius scribit. Luc. ἑταιρικὰ μὲν ἡ παραίνεσις. Aristot. Ethic. 8, ἡ δὲ ἀδελφικὴ φιλία τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται, fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Idem lib. Ethic. 9, οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν. Et neutro gen. τὸ ἑταιρικὸν, sodalitium. Thuc. lib. 3, καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, id est propinquitas sodalitii. ¶ Ἑταιρικός est etiam Meretricius, Amatorius. vt apud Suidam, ἡ δ' ἐν προσχήματι τοῦ δοῦναι, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, id est (Budæo interprete) Meretriciumq; esse quæstū dixit. Theophyl. epist. 75, ὑπερβάλλει γὰρ πᾶσιν ἑταιρικὸν, χαλεπώτατον. Philostr. epist. 38, ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. Bud. quoque ἑταιρικὸν pro amatorio & meretricio citat ex Areop.

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, q. d. Sodalitialis. ἑταιρεῖος Ζεὺς, Iupiter sodalitii præses, seu Iupiter sodalitius, Bud. interpr. (vt ἑρκεῖος & ἐφέστιος, præses eorum qui eiusdē aulæ septi & eiusdē laris participes essent) ὁ ἔφορος τῶν ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας, vt Eustathius tradit. Scribitur autē ἑταιρεῖος ab Eustath. sicut ἑρκεῖος: annotante tamen, τεχνικόν quendam, sicut ἡμετέρειος dicitur, ita & ἑταίρειος dicendum tradere. Epigramm. lib. 1, Ὅς ποθ' ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φονεὺς Γεύσατο, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustauit.

Ἑταίρειος, ου, ὁ, idem quod ἑταιρικός. Luc. Lexiph. ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταίρειον Κλεινίαν.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ, Meretrix. idem quod ἑταίρα. Athen. lib. 13, περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Idem lib. 4, αὗται δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑταιρίδων. VNDE Ἑταιρίδιον, ου, τὸ, Meretricula. Plut. Polit. præc. τοιαύτας χαίρεται λαμβάνειν ἑταιρίδιοις οὐ στρατηγοῖς πρέπειν ὄντι. quæ ait Epaminōdas ad Pelopidā pro caupone in carcerē coniecto intercedentē.

Ἑταιρίδεια, τα, Festum in honorē Iouis sodalitii, Magnesiæ celebrari solitū: quod Athen. dictū scribit, nō ab ἑταίρα, sed aliunde: idque mox declarans, (lib. 13) ita subiungit, ἱστοροῦσι γὰρ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἴσονος συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν ἑταιρίδεια προσαγορεῦσαι.

Ἑταιρύζω, In societate versor.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitiū, συνήθης φρόνησις καὶ φιλία.

Digitized by Google

A ; vt Suid. exponit. Plato Epist. 7. συνδιασῶσαι τὴν Δίωνος ἑταιρίαν καὶ ἑταιρείας. Isocr. συναγαγεῖν ἑταιρείας, sodalitatem contrahere. Luc. De salt. τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν. Autor Axiochi, ἐξ ἑταιρείας ἐρασθεὶς ἅμα καὶ τρεφόμενος, ex sodalitate seu sodalitio. Babrius apud Suid. Θεῖναι μετ᾽ ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μοῦ δοιώ. |Ἑταιρεία est etiam σύστημα seu πλῆθος, q. d. sodalitium factiosum, Factio. Demosth. μάλιστ᾽ ὧν συνεστῶσα ἑταιρεία. Plutarchus Pericle, ἑταιρείαν ἀντιταττομένην κατέλυσε, contrariam factionem euertit. Idem in Publicola, ἑταιρείας καὶ δύναμιν φίλων ἔχων

B καὶ οἰκείων, magnam amicorum & clientum manum. |Peculiariter verò ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως hoc vocabulum vsurpauit Andocides, teste Suida. VNDE Ἑταιριάρχης, ου, ὁ, apud eundem Suidam, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρέω, ῶ, F. ήσω, Mereor, Prostituo me, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ, vt Athenæus lib. 13 exponit. Reperitur verò tam de mare quàm de fœmina vsurpatum. Æschines in cōtra Timarchum (inquit Budæus) ἡταιρηκέναι dicit esse παρ᾽ ἐνίων μισθαρνήσαντα. ἐπὶ τῷ σώματι, seu πεπορνευκέναι:

C vulgò Merere & passim prostare. (Idem tamen Bud. à Chrysost. 14, τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eodem poni scribit. sicut & in vita Æschinis. ἐπὶ φανεῖ τινὰ πρὸ τῆς ἡλικίας ἑταιρηκέναι καθεζομένην ἐν οἰκήματι ὡς ὁ καλαμίτης λέγει, illud ἑταιρεκέναι pro πεπορνευκέναι vsurpatur, id est publicè prostitisse) Idem Æsch. in eadem oratione pag. 8 ὅς αὐτὸς μισθωθεὶς ἑταιρεῖν. Et ἑταιρεῖν apud eundem pag. 10, ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ᾽ ὕβρει πεπρακώς, vt Bud. annotat. Plutarchus, μειρακίων ἐκ παιδικῆς ὥρας ἑταιρούντων. Idem Pericle, παιδίσκας ἑταιρούσας τρέφουσα. Apud Athenæum lib. 13 cum datiuo construi

D tur, Ἑρμίωνος ἑταίρας μέμνηται ὡς ἑταιρούσης τῷ Λεωκράτει. VNDE Ἑταίρησις, εως, ἡ, Vita meritoria seu meretricia. Æschines contra Timarch. κατ᾽ αὐτὴν μὲ τὸ παιδὸς [τὸ ἐκμισθώσαντος ἑταιρεῖν] οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι, lex vitæ meritoriæ reum non agit eum qui à parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit.

Ἑταιρίζω, F. ίσω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλιοῦμαι seu φιλίαν καταπράττομαι, vt Eustathius exponit illud Il. ω, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Cui tamē

E loco non malè conuenerit expositio quæ apud Hesychium est, vt videlicet ἑταιρίσαι accipiamus pro συνεργῆσαι, opitulari & operis faciendi socium esse. Sunt autē ea verba Iouis Mercurium Priamo comitem & ducē itineris ad Achillis castra mittentis. |Ἑταιρίζω, Meretriciam factito. Budæus ex Luc. 380, ταῦτα δὲ λέγω πρὸς σὲ εἰποῦσαν ὅλως ἑταιρίζουσαν.

Ἑταιρίζομαι SEV Ἑταιρίζομαι (apud poetas) Associo mihi, Socium mihi adiungo, Adiutorem & admini-

F strum mihi assumo. ab ea significatione τοῦ ἑταῖρος qua pro administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν προσλαμβάνω. Il. ν de Deiphobo Ἤ πνά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων, (&c.) ἡ πεφέουσι καὶ οἷος. vbi ἑταιρίζεσθαι τινα & τινι ἐπελθεῖν οἷον sibi opposita sunt. Nonn. Ὑμέας ὡς ἰδίους ἑταρίζετε. |Ἑταιρίζομαι, Meretricor, quo vocabulo vtitur Columella. A Comicis ἑταιριζόμενοι appellari τὸν πρὸς τὰς ἑταίρας ἔχοντα annotat Pollux lib. 6. Quod de muliere etiam dicitur apud Chrysostomum, διώκοντα τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυρίαν, id est, τῆς ἑταιρούσης, mulieris quæ quæstum corpore facit. VNDE Ἑται-

G ρισμός, οῦ, ὁ, Venus merens, Vita meritoria & meretricia, Scortatio, inquit Bud. citans ex Athen. 13 de Cypris & Lydis qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus, καὶ πάντων ἀπολειπτῷ τῷ ἑταιρισμῷ τοῦ ἑαυτῶν ἔργας ἀφοσιωσάντων, id est, denique omnium (vt semel dicam) fœminæ quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. ET Ἑταιριστής, οῦ, ὁ, Qui meretricari solet, vel, Qui cum meretricibus consuescit. ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν διατριβὰς κυλινδούμενος, vt Pollux scribit lib. 6, cap. 41, titulo περὶ τῶν τ᾽ ἀφροδισίοις

H μαινομένων. ET Ἑταιρίστρια, ας, ἡ, Meretrix. ἑταιρίστριαι, αἱ τριβάδες, Attici, inquit Bud. citans Lucianum. Plato Sympos. dicit ἑταιριστρίας ex earum mulierum genere esse ὅσαι γυναικὸς τμῆμα εἰσι, καὶ οὐ πάνυ ταῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί.

Α Συνεταιρίζω, Mihi sodalem seu socium ascisco. Vnde passiuum in Axiocho, ὁ δὲ οὕτω συνεταιρισθέμενος, ἀθλιώτερος μακρά. Qui verò illi associatur, Qui societatē cum eo contrahit. |Προσεταιρίζομαι, voce pass. significatione actiua, idem quod ἑταιρίζομαι, seu προσεταιρίζω, id est, Socium & adiutorem assumo. Bud. ex Appiani lib. 2 Ciuil. ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, προσεταιρίζεται Καίσαρα, συμπράξειν αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν ὑπισχνούμενος. Lucianus De historia scrib. οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Laert. in Pythag. προσεταιρίζεσθαι καὶ φίλον παρασκευάζειν. VNDE Προσεταιριστός, οῦ, ὁ, In societatem & adiumentum ascitus. Thuc. lib. 8, p. 195, ἐξηλασάσας ἐκ τῆς Κύμης προσεταιριστοὺς ὄντας τινὰς πεπτωκότας.

Ἔ Τ Η Σ, ου, ὁ, Socius, Amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. nam & ἔτης & ἑταῖρος esse dicitur ἐθάς à grammaticis: ἑταῖρος autem συνηθέστερος id est familiarior alicui, quàm ἔτης. Il. η, Σοί γέ τι μάλιστα ἔται καὶ ἑταῖροι. Od. δ, Γείτονες ἠδ᾽ ἔται Μενελάου. Il. ι, ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες. Il. ζ, de Troianis mulieribus, Εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ πόσιας. Deriuatur autem hoc vocabulū ab Eustathio inde vnde & ἑταῖρος, videlicet ab ἔθος, vt ambo idem sint quod ἐθάς: Etymologistes verò ab ἴτης deriuat, vt sit ὁμοέτης, Æqualis, Coætaneus: vel ab ἐτεός, vt sit Verus amicus. HINC Ὦ τᾶν pro ὦ ἔται, facta ecthlipsi, sicut in μὰ τί pro μὰ τί. Cuius vocatiui idem vsus est qui suprà τοῦ ἑταῖρε. Aristophanes Neb. Μνησικακεῖς μ᾽ ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὰ γ᾽ ἐμὰ ἀποδοῦναι κέλευσον. Interdum vsurpatur pro Bone vir, ὦ χρηστέ. Plato Apol. ὦ τᾶν ἀποκρίναι. οὐδὲ γάρ τι χαλεπὸν ἐρωτῶ. pro quo paulo pòst, ἀπόκριναι ὦ γαθέ. Ἀλλ᾽ ὦ τᾶν sæpe in obiectione, aut etiam in responsione ad obiectionem adhibetur. Demosth. Pro corona, Ἀλλ᾽ ὦ τᾶν εἰ μηδὲν ὄντων, εὐήθεια γε καὶ προθυμία ποιεῖ. Idē Olynth. 3, Ἀλλ᾽ ὦ τᾶν εἰ ταῦτα φαῦλως, τὰ γ᾽ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἀμείνω ἔχει. Et Olynth. 1, ἢ ἄλλος τις, ἀλλ᾽ ὦ τᾶν οὐχὶ βουλήσεται. |Iungitur etiam duali & plurali numero interdum. Aristoph. Pluto, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ. Vbi tamen (vt schol. docet) referri potest ὦ τᾶν ad Chremylum solum, & ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus, Ἄγε γ᾽ ὦ τᾶν ἐθέλετε. (vel ἐθέλοντε, vt apud Suid. scribitur) Suidas quoque ὦ τᾶν ἐπὶ πλήθους dici annotat, citans autorem Ctesiphontem. Ὦ τᾶν, ὦ οὗτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν & ὦ μέλε apud recentiores à solis mulieribus dici, annotat idem Suidas. Cæterùm quod ad scripturā attinet, idem Suidas tradit Atticè alteram syllabam corripi, & scribendum ὦ ταν, quum vnica vox duobus circunflexis notata non reperiatur: esse autem ἔται Doricum vocatiuum pro ἔτα: vnde hoc ὦ τᾶν factum sit.

ἘΤΕΟ΄Σ,

οῦ, ὁ, Verus. ἀληθής. Etymolog. Deriuatur autem AB Ἐτός, (id est Verus, Bonus. NAM Ἐτὸ ab Hesychio exponitur ἀληθές, ἀγαθόν.) interiecto ε: ἐτὸς autem ab εἰμί, vt δοτὸς à δίδωμι, θετὸς à τίθημι: vt ἐτεά ea appellentur Quæ verè seu reuera talia sunt qualia esse dicuntur. Cuius quidem vocabuli nulla exempla ab Etymologico ponuntur aut alibi citata reperiuntur: at ἐτεόν neutro genere, aut nomen, aut aduerbialiter sumptum, frequens poetis. EST autem ἐτεόν, Verum, aut Verè, Reuera. Iliad. β, ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticinetur, An verū dicat seu prædicat. vel, (vt Cic. interpretatur) Auguris vt nostri Calchātis fata queam? Scire, ratósne habeāt an vanos pectoris orsus. Il. ο, εἰ δή ῥ᾽ ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Si verū dicis, Si ita dicis vt res se habet. Od. γ, Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἵκωμαι, an reuera in patriam veniam. Il. θ, εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, si reuera audebis arma contra Iouem capere. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur. vt in Neb. τί δαὶ τοῦτ᾽ ἐγέλασας ἐτεόν; Quid tibi reuera risum mouit? Ibidem, Τί οὖν τοῦτ᾽ ἐστὶν ἐτεὸν ὦ πάτερ; Quidnam igitur reuera hoc est? Ibidem, ἐτεὸν ὦ πάτερ τί δυσκολαίνεις; Componitur autē hoc vocabulum cum aliquot nominibus etiam propriis. NAM Ἐτεοβουτάδαι hinc dicuntur, qui reuera ex Butæ progenie sunt, Genuini & germani Butadæ. SIC Ἐτεόκρητες apud Homerum, Genuini & natiui Cretenses. ἰδμέγαθες Κρῆτες. SED & Ἐτεοδμῶες hinc appellantur, Genuini & veri serui, Qui ita vt veros seruos decet, seruiunt.

Digitized by Google

Dicitur autem ET Ἐτάκριθον (q.d. genuinum hordeum) quod nũquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum nascitur. Gorr.

ἘΤΥΜΟΣ, ὁ, ἡ, Verus, idẽ quod ἐτεός. Od. τ, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic apud Hesiodum Theog. ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Odyss. δ, ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Mentiarne an verum dicam? Sic suprà dixerat ab ἐτεόν, ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Vsus est etiã autor dialogi qui Axiochus inscribitur, hoc vocabulo. σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι (inquit) μαρτυρεῖς, Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. Item Athen. lib. 11 ... οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται. Ἔτυμον neutro gen. aduerbialiter etiam capitur eo sensu quo ἐτεόν, id est Verè, Reuera. Od. ψ, ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, Verè venit Vlysses. Iliad. ψ, ἔρρ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμον γε φάμεν πεπνῦσθαι. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, deriuatur ἐτός ab εἰμί, vt à τίθημι θετός, à δίδωμι δοτός: à quo postea fit ἔτυμος, vt ἕλυμος ab ἕλος: vnde ἔτυμα ea esse dicũtur Quæ verè sũt talia qualia esse dicuntur. AT Ἔτυμον, ου, τό, Etymum, vt Latini etiam appellant id est vera origo alicuius vocabuli, eiusq; originis vera aut verisimilis ratio. Athen. lib. 13, dicens esse qui meretrices seu meritorias mulieres, id est τὰς μισθαρνούσας, vocarẽt ἑταίρας, & inde ἑταιρεῖν dici τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν, quum ἑταίρας antea vocarentur sociæ seu sodales, vt in hoc versu, Δαπώ καὶ Νικὼ μάλα δὴ φίλαι ἦσαν ἑταῖραι: subiungit, οὐκ ἴσ' ὡς τὸ ἔτυμον αἰσθόμενοι, ἀλλὰ ... τὸ εὐσχημονέστερον. Plut. Probl. Rom. de Carmenta, vocabulo Latino, ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ: respiciens compositionem huius vocis ex Careo & Mens. Varro De re rust. lib. 1, cap. 48, de gluma loquens, Videtur (inquit) vocabulum etymon habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubatur granum. VNDE C. Ἐτυμολόγος, ου, ὁ, Qui origines verborum indicat seu explicat. A QVO Ἐτυμολογία, ας, ἡ, Origines verborum indicatio. Etymologia (ait Quint. lib. 1, cap. 6) quæ verborum originem inquirit, à Cicerone dicta est Notatio: quia nomen eius apud Aristot. inuenitur σύμβολον, quod est Nota. Nam verbũ ex verbo ductum, id est Veriloquium, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, originationẽ vocent. Hæc ille. Eustathio est λόγος ἐπαληθεύων τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Ἐτυμολογιῶν libros ab Apollodoro & Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athenæus. ET Ἐτυμολογικός, ή, όν, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, vt vulg. l. ex Gell. l. 2, c. 20, interpretantur. ET Ἐτυμολογέω, ῶ, Origines verborũ indico. Athen. l. 2, Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογεῖ τὸν οἶνον, οἰόνουν αὐτὸν φάσκων ..., Plato οἶνον etymon habere dicit. (vt Varro, Videtur etymon habere à, &c.) seu, Plato οἶνον ab origine vocis quasi οἰόνουν appellatum vult. Et in pass. apud Greg. Nazianz. ... τοῦ Θεοῦ κλῆσις ... ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἴθειν ἐτυμολογηθῇ ... Quãquam θεοῦ appellatio iis qui in hoc genere argutantur, vel à θέειν vel ab αἴθειν ducitur.

Ἐτύμως, Verè. Philo De vita Mosis lib. 3, de igne quo ... ἱερωμένων ... καθάρσεως ἀγαθωτικῆς παντελείας sacerdos vtebatur, ὃν ἐτύμως πληρώσεως ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ τὰς ἁρμοζούσας ... λειτουργοῖς ... ἱεροφαντεῖσθαι, quem verè perfectionis appellauit. Quidam tamẽ respicientes ad significationem τοῦ ἔτυμον, reddũt ἐτύμως Ab origine vocis, seu Secundum etymon. Idem Philo, eodem lib. ... σύμβολον ... ἐτύμως ... θυμιατήριον, quod ab origine vocis seu secundum etymon θυμιατήριον, id est acerra appellatur. Aristot. De mundo, de voce οὐρανός agens, ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον ... οὐρανόν (hoc est cælum) ab origine vocis dicimus, quasi ὅρον, &c.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Bud. ex Themistio.

Ἐτυμώνιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος, seu ἀληθής, vt Hesychius exponit. Quod vocabulum deriuat Eustathius à genitiuo plurali ἐτύμων, possessiui formam habere dicens: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτέρων ἑτερώνιος.

A Ἐπήτυμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epenthesin syllabæ πη, metri causa: sicut ἀπατηρός ab ἀπατός. Od. ψ, ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐπήτυμος ὡς ἀγορεύεις. Il. χ, οὐ γάρ οἵ τις ἐπήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν ἤγγειλ'. Sophocles Trach. ὦ παῖ, χρῆσθαι ... παῖς ἐπήτυμος γεγώς. vbi Accius, O nate verè hoc nomen vsurpa patri. Apoll. Arg. 2, ἐπήτυμος ... Nonn. ἐπήτυμος οὐ πέλε φήμη. ¶ Ἐπήτυμον neutro genere aduerbialiter etiam vsurpatur, vt ἐτεὸν & ἔτυμον. Od. α, καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐπήτυμον, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ. sic ἔτυμον ἐρέω suprà dixerat, & ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Il. ν, ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐπήτυμον αἰνὸς ... ἥρως Ἀτρείδης.

B VNDE Ἐπητύμως, Verè. Eurip. ET C. Παντεπήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte verus. Nonn. ET Ἐπητυμία, ας, ἡ, Veritas. Epigr. & Nonn. ... ἐπητυμίη.

Ἐτάζω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quòd si etymum sequimur quod ab Etym. traditur, propriè signif. Veritatem inquiro. vult enim esse ab ἐτεόν, & dici ἐτάζω quasi ἐτεάζω. Cæterùm huius simplicis exẽplum nullum nec ille nec cæteri afferũt, quos quidem videre mihi contigit. Suidas dicit duntaxat, ἐτάζω iungi

C accusatiuo. Hesych. ἐτάζεσθαι exponit non solùm βασανίζεσθαι & κρίνεσθαι, verumetiam ἀριθμεῖσθαι. ET Ἐτασμός, Examen, Inquisitio. Hesych. ἐτασμοί: item Numerus apud Pythag. ET Ἔτασις, idem, in v. l.

C. Ἀνετάζω, idem quod simplex ἐτάζω, vel compositum ἐξετάζω, Examino.

C. Ἐξετάζω, Idem quod præcedentia, Examino, Inquiro, Scrutor. Vel Diligẽter examino, seu inquiro, Perscrutor. A Bud. exponitur etiam Discutio. Isocrates in Bus. encomio, ... ἐξετάζειν. Idem ibidem dixit, ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτίας: & in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. vt si Gall. dicas Esplucher les fautes.

D Demosthenes verò iunxit cum πικρῶς, in eadem re, Olynth. 2. (quod loquendi genus imitatus est Plut. in Alcibiade) Et alibi ei opposuit ... vt ostendam in exemplo quod proferam paulo post. At Lucianus de accuratissimo examine loquens, dixit ... ἐξετάζειν, lib. De historia scrib. ... λεγομένων ἕκαστον ἐξετάζοντες. Herodian. 7, ... καὶ κρυπτὰ δοκοῦντα ... ἐξήταζε. Apud Thuc. schol. exponit ἀκριβοῦν.

E Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicuius factis habere. vt Budæus interpretatur, afferens ex Demosthene, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ... ἐξετάζομένους ... ἐξετάζειν, ὡς ὄντα πονηρὸν καὶ ἄδικον ἐκ τούτων δείξω. Quibus addit & ista eiusdem, καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζες ... Idem Budæus ex Platone in Apol. pag. 20, affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionẽ habere. Rem quærere, ex Cic. in Verr. Act. 3, id est Cognoscere & expendere

F controuersiam. Hæc Budæus, qui præter ea ex Pand. affert ἐμβασανίζειν ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. ¶ Ἐξετάζειν, Explorare, Probare, id est Experimentum facere, & specimen sui dare, seu documentum. Bud. ex Demosth. in Epist. fol. 87. (Vbi tamen exponit etiam Disceptare, Allegare) Affert verò & hunc eiusdem Demosthenis locum (vbi tamen est vox passiua, non actiua, & quidem quæ de re dicitur non de persona) pag. 132, εἰ δ' οὖν ἐστὶ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ... ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξετάζεσθαι ... ὑμῖν. id est (inquit) Si qua est

G mihi facultas dicendi, inuenietis documentum eius me dedisse. Affert verò ex eodem, εἰ γὰρ ... λόγων καὶ κατηγορεῖν ἐξετάζεσθαι. Hæc quoque ex eodem profert, vbi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri: ... τῇ πόλει ... ἐξετάσαι, ex rerum euentu deprehenderis vel dispiceris. Hæc Bud. Sed illa signific. quam dat verbo ἐξετάζω pro Specimen mei

H præbeo, magis conuenit & ipsa passiuo ἐξετάζομαι, vt ipsum etiam exemplum docet. Sed & à Luc. ita vsurpatur. ¶ Ponitur verò interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω. qui eius vsus affertur ex Demosthene in epistola ad Heracleodorum. Sed & in hoc Plutarchi loco in libro De musica, actiuè poni manifestum est, φανερὸν δ' αὖ γὰ

των τῆς ἑκάστω ἐξέταζοντα τὴν διάνοιαν, πρὸς δεῖ ἐπαρτηκαί. A

Ἐξετάζειν cum accusatiuo personæ, puto esse quod Gallicè dicimus Sonder quelcun, in tribus Platonis locis ex Apol. Socratis, in quorum vno Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, &c. vertit Tentare Vlyßis prudentiam. Vide pag. 2 mei Lex. Ciceroniani. At verò ἐξεταστής apud Herodianum quod Politianus interpr. Tortꝰ, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν significationem pertinet de qua dictum est antea.

Ἐξετάζειν, Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem actiuè in hac significatione, si Budæo credimus. Philo De mundo. πάντως γελοῖον ἂν εἴη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι: id est (Bud. interpr.) Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Sed nihil obstare arbitror quin ἐξετάζεσθαι passiuam etiam signif. retineat. B

Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In vulg. lex. ἐξετάσας affertur, ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παραβάλλειν ἐμέ, pro Me cum illis collatum examinare & perpendere. Sed & sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. in Epist. καὶ πῶς αὐτὴ παρὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἐξετάζειν ἐνεχείρησας. Sed in hac significatione ab Isocrate dicitur παραλλήλους ἐξετάζειν, itidemque à Demosthene παράλληλα ἐξετάζειν, in oratione Pro corona, ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, πράως καὶ μὴ πικρῶς, Αἰσχίνη. Quidam Contendere ex Cicerone reddunt. C

Ἐξετάζειν, Recensere. Thuc. 2, Ἀθηναῖοι δὲ τὴν πάλαι ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, id est, Socios suos recensebāt. Et ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recensitæ, ex Demosthene. Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, vel Sum in numero. Demosth. καὶ τοῖς ἐχθροῖς τοῖς σοῖς εἰς ἐξητάζετο. Idē pag. 124, εἰ γὰρ ταμίαν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς, &c. vbi Bud. interpretatur, Si cum aliis conspiciebatur & vnus erat eorum. Et addit, simile esse hoc eiusdem, pag. 140, συνεξεταζομένους τούτῳ αὐτῷ, id est (vt sch. scribit) ἅμα αὐτῷ φαινομένους καὶ συνδιαγωνιζομένους. Quibus adiungit expositionem Latinam, Ab hoc stantes. Sic autem apud Plut. in Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Esse in partibus Cæsaris. Idem ἐξετάζειν Censere vertit, citans ex Plut. ἐξητάσθησαν ἡ πλῆθος πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ἐξεταζόμενοι, pro Censa sunt centū quinquaginta millia. Et ex eodem, ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Apud Herodianum autem libro 7, ἔν τε πράγμασι μεγίστοις ἐξεταζόμενος, Politianus vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est apud eūdem Herodianum, lib. 6, τοῖς ἐξετασθεῖσί τε καὶ δοκιμασθεῖσιν ἐν ἀγῶσί τε καὶ πολεμικοῖς πράγμασι. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, καὶ ἐν ἁπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις. vbi aptissimè exponitur, Omnia futuræ militiæ stipendia merere. In vulg. l. ex Plat. De leg. παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συνόδοις pro Intersum conciliis. Sed videtur deesse præpositio. D E F

Ἐξέτασις, εως, ἡ, Examen, Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio. Luc. De salt. ὁμοιότερον τι πρᾶγμα ἄξιον εἰς ἐξέτασιν καλέσαι. Idem De cal. ὅσῳ γὰρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Vt autem in illo Luciani loco est εἰς ἐξέτασιν καλέσαι, ita & Bud. affert (sed ἀδεσπότως) εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. Ἐξέτασις peculiari signif. Quæstio, id est Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano, φυλαχθεὶς δὲ ἐξέτασιν ἀκριβεστέραν. ‖ Ἐξέτασις, Comparatio. Luc. in Caucaso. pag. 14. γὰρ ἐάν τι πάλιν τῷ θεῷ μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἀμείνων ἡ ἐξέτασις γιγνομένη, ἀδαιμονέστερον ἀποφαίνει αὐτό. ‖ Ἐξέτασις, Exploratio, vt ἐξετάζειν expositum est Explorare. ‖ Ἐξέτασις, Recensio, vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. pro Recensere, Lustrare. Idem dicit ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν. Itidemque Budæus ex Aristotele affert ἐξέτασις τῶν πολιτῶν, itē σύνταξις, quam esse ait descriptionem in classes, siue concenturiationem. Xen. Œconom. βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖ τῶν μισθοφόρων. vbi quod dicit ἐξέτασιν ποιεῖ, exponitur etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eò vbi delectus habetur, Ire ad profitēdum seu dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Isocrate in Areop. τῶν δὲ πολιτῶν πολλοὺς οὕτω κατημελημένους ὥστε οὐδ' εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ἐθελομένων. Extenditur autem G H

latius hæc nominis ἐξέτασις significatio. vt apud Demosthenem 137, ἐπειδὴ δ' ἃ μὴ ποτ' ὤφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ἦν, τηνικαῦτα σύ, &c. Id est (inquit Budæus) Quum iam recensus fiebat adulatorum. vel Quum iam certamen & specimen adulatorum extitit. ‖ Item ἐξέτασις pro specimine & documento industriæ. Bud. ET Ἐξετασμὸς pro inquisitione itidem. Budæus ex Demosthene affert pro Discussione & disceptatione: vbi ille scribit, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμαῖ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν ποιεῖσθαι τὸν ἐξετασμὸν τὸν ποιεῖσθαι.

Ἐξεταστής, Examinator, Inquisitor. Item ἐξετασταί, sicut & λογισταί, Qui ratiociniis præerāt, iisque magistratibus ius reddebant qui rationes ad ærarium referre debebant. ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristotele. Affert & ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æschine in Timocr. magistratum Atheniensem esse scribens.

Ἐξεταστικός, ή, όν, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cuiuscunque rei quam perquirere vult. Bud. ex Gregorio. Affert & ex Aristot. in primo Polit. de dialectica, ἐξεταστικὴ γὰρ οὖσα, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει. id est (vt addit ex Aphrod. pag. 19) ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματική. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in hoc Luc. loco, in Herm. κριτικῶς ὄντος καὶ ἐξεταστικῶς παραινεῖς. In vulg. lex. τῶν λόγων ἐξεταστικὸς ex Xenoph. pro Inquirendi peritus. Ibidem τὸ ἐξεταστικὸν pro stipendio quod datur disquisitoribus: vt στρατιωτικὸν stipendiū quod datur militibus.

c. 1. Ἀντεξετάζω, Contrà vel ex aduerso examino, Viceßim examino. Capitur pro Contendo aliquem siue aliquid cum alio, Comparo. nam cōparaturi aliquid cum alio, id reuocamus ad examen, & velut è regione alterius expēdimus. In Athanasii epistola apud Theodoritum, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνων ἐὰν τις ἀντεξετάζειν ἐκ παραλλήλου ἐθέλοι. Dicitur autem pro eodem ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, παραλλήλους ἐξετάζειν, παραθεωρεῖν, ἀντιπαραθεῖναι, &c. ‖ Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι. & passiua voce Ἀντεξετάζεσθαι, pro Offerre se liti, Negotio alieno se offerre. Quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Agere aduersarium. Bud.

Ἀντεξετάζομαι, Cōtra vel ex aduerso examinor. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æstimor. Capitur pro Conferor, Comparor, sicut ἀντεξετάζω pro Confero, Comparo. ‖ Item ἀντεξετάζεσθαι forense verbum est: diciturq; (sicut ἀντιδικεῖν, & ἀντιγράφεσθαι) pro Ad causam occurrere, Iudicio se sistere, Ad iudiciū adesse. quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Aduersarium agere, vt docet Budæus. ‖ Nec verò ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo qui aduersatur in iudicio, sed latius patet. vnde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ ex Luciano citatur pro Aduersans morbo, Cum morbo congrediens seu luctans. Budæus verò ἀντεξεταζομένους ait vocari æmulos ab eodem Luciano, hoc in loco, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα. τῷ γὰρ ἄλλοις εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους.

Ἀντεξέτασις, εως, ἡ, Collatio, Comparatio quæ fit inter duas res, vnam quasi ex opposito alterius examinando. Cōtentio dicitur à Cicerone, vt docet Budæus. Est enim, (inquit) contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλοις ὑποθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία. vel ἡ ἐκ παραλλήλου ἀντεξέτασις.

c. 2. Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. VNDE Ἀδιεξέταστος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀδιεξέταστος λόγος ex Eccles. cap. 21 pro Inenarrabile verbum.

c. 2. Παρεξετάζω, Comparo. Chrysost. παρεξετάζειν τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ. ET c. 3. Ἀντιπαρεξετάζω, Viceßim comparo, vel Ex aduerso comparo. Exponitur etiam, Contra disquiro.

c. 2. Συνεξετάζω, vnde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. ex Luciano. Idem apud Demosthenem pag. 231, καὶ τοῖς συνεξεταζομένοις μετὰ τούτου interpr. Assectatores huius, Subiungitque ex Plutar. hæc quæ de Demosth. scribit, ὑπερβαλλόμενος ἐπιμελείᾳ καὶ δ' ἐπαινῶν τοῖς ὅτι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν

δικῶν συνεξετάζομένοις. Rursum ex Demosthene συνεξετάζεσθαί τινι pro Stare ab aliquo, affert pag. 140, ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτίκα δὴ μάλα συνεξεταζομένους τοὺς ῥήτορας ὄψεσθε ἐφεξῆς. Vide & suprà in Ἐξετάζω. | Συνεξετάζειν videtur esse Contendere, id est διαφιλονεικεῖν, inquit idem Bud. sed locum non proferens.

A

Ἕτερος, ου, ὁ, Alter. propriè enim de duobus. Il. β, de Thersite, φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Od. ι, Ἐν δ' οἱ ἀσκοὶ ἔσαν δύω μέλανος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, alterum vini, alterum aquæ, seu Vnum vini, alterum aquæ. Od. ι, de tribus loquens, ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, alteri verò duo. Xen. Pæd. 7, ἐν βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκώς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν, alter supra alterū. Ἕτεροι, Alteri, i. Altera pars, Altera factio. Il. λ, Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, nec alteri seu altera pars de metu cogitabat: vel, Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἕτερα, In alteram partem. Xenoph. πρὸς τὰ ἕτερα τῆς πόλεως ᾔει. Pro quo frequentius facta synæresi dicitur θάτερα. Ἕτεροι apud Thucydidem præcedente negatiua particula οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro composito οὐδέτεροι, μηδέτεροι. vt lib. 1, καὶ ἔστι μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμου δὲ μηδ' ἑτέρους, neutrorum partes sequamini. Et libro 5, οὐκ ἀπείρων τούτων ἔσεσθαι οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, à neutris. Sic lib. 7, ἔστι δ' οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἐσαν, cum neutris. Quemadmodum autem apud Latinos Alter alteri, Alter alterū, vel cum præpositione Alter ab altero, aut simili, de pluribus vsurpatur, sic & hoc vocabulum tam in plurali quàm in singulari. Thucyd. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præstat. Idem lib. 2, ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ἔθνησκον, alter ex alterius curatione. Philo De vita Mosis lib. 1, καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, Alter cum altero. Interdum sicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, (vt in illo Platonis De rep. ἄλλη μὲν ἡ ἀπόδυσις χρέματα δὲ ἡ προσαγομένη) ita viceuersa ἕτερος pro ἄλλος, & in plurali & in singulari numero. Od. η, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι, Alias decerpunt, alias calcant. (sic enim quidam grammatici accipiunt: licet Eustath. ἐπὶ δύο μόνων hic quoque dici velit: eo quòd postquam de vnis dixisset, Τῆς δ' ἕτερον μὲν θειλόπεδον, de alteris subiungat, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσι: tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι: sicut paulo pòst, πάροιθε δ' ὄμφακες εἰσιν Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι, vnæ deflorescētes, alteræ maturescētes: vt Cicero dicit, Vnæ rerum, alteræ verborum) Idem alibi, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Hesiodus Theog. quum multos iam enumerasset, subiicit, Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες, Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluuii sunt. Demosthenes contra Aristocratem, τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. Æschines contra Ctesiphontem, πρὸς ἑτέροις ἐπὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. Thuc. lib. 7, οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας [ξυμφορᾶς] calamitas nulla alia inferior. Dioscor. σκορπιοπλήκτοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, Vt nihil aliud, seu, Vt quiduis aliud. Herodianus lib. 2, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Luc. De salt. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός. Idem in Solœc. ἕτερα γὰρ αὐτὴ ἑτέρων σημαίνει. Sicut verò Alius alii, Alius alium, Alius alio, & quæ eiusmodi sunt, apud Latinos dicitur, sic & ἕτερος in hac significatione. Aristot. Ethic. 3, ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἴδια, alia aliis. Idem Polit. 7, διαφέροντες ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, tantum alii ab aliis distantes, tanto alii aliis superiores. In hoc autem Thucydidis lib. 2, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν, videtur ἕτεροι superfluum esse, Omnibus accidit qui aliis imperare studuerunt. Dicitur & ἕτερ' ἄττα sicut ἄλλ' ἄττα, vt docet Bud. pag. 967. Sic apud Luc. Sol. νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπιλανθάνεσθαί μοι δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἑτέρᾳ τρέπεσθαι, subaud. ὁδὸν, pro Aliò se cōuertere, seu, vt ex Cicerone exponunt, Aliò iter conuertere: ex Ouid. Cœptum iter dimittere: ex Virg. Mutare iter, Mutare viam: ex Lucretio Commutare viam retróque reuerti. Luc in Timone, καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται. Synes. ὡς δὲ οὐ προσεχώρει ταύτῃ τὸ ἐπιχείρημα τῶν πραγμάτων, ἑτέραν ἐτράπετο, id est (Budæo interprete) Quum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei instituit, (vt Terent. in Andria, Hac non successit, alia aggrediamur via.) Pro quo idem Synes. dicit τὴν ἐπὶ θάτερα τρέπεσθαι. & Polyb. τὴν ἐναντίαν ὁδὸν τρέπεσθαι. Coniungitur interdum cum τοσοῦτος. Æschines contra Ctes. ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους, totidem. paulo antè verò dixerat, ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείους ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Isocr. Paneg. τοὺς δὲ ὑφ' αὐτῶν κινδυνεύσαντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀποστερήσας, totidem mensium stipendio. dixerat autem antea, ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῖς ἑαυτοῦ δεκαπέντε μηνῶν ὀφείλων. | Ἕτερος, vt Alius apud Latinos, capitur etiā pro Diuersus: oppositum habens ὁ αὐτός, id est Idem. Plato lib. 1 De rep. οὕτω φαλλοῖς ἑκάστη τῶν τεχνῶν ἑτέραν [φαμὲν] τὴν δύναμιν ἔχειν, Aliam esse. vt Quintilianus dicit, Quanto alius fuit ille infelicissimi iuuenis affectus! Aristot. Ethic. 10, τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, quæ enim specie alia seu diuersa sunt. id est διαφέροντα, vt ibidem dicit. In qua significatione cum genitiuo interdum construitur, exponitúrque Alius ab, Diuersus ab. Aristoteles De mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεττάρων, elementum aliud à quatuor illis. Idem Ethic. 9, οἱ λοιποὶ μάλιστα ἂν εἶεν ὁ ἐπιεικὴς καθ' ἕτερον εἶδος τοῦ ὀνειδιζομένου, id est (Budæo interprete) diuersa specie atque is qui vitio vertitur. Plato De republica, ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, diuersum seu alienum à vero. ἕτερα ἀλλήλων, diuersa inter se. Plut. De amore frat. loquens de Græcis sui temporis, ἕτεροι τῶν πρότερον γεγόνασι, μόνοι δὲ ἑαυτοῖς οἱ αὐτοὶ ἀντιμεμήσονται ἀλλήλοις, (vbi ἕτεροι & οἱ αὐτοὶ sibi sunt opposita) multum mutati ab illis qui priscis tēporibus vixerunt, Alii atque illi priores.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, Diuersitas. Est vocabulum philosophicum. Quomodo autem à διαφορᾷ differat, docet Aristot. Metaph. lib. 9. Plutarch. De animi procreat. διὰ τὸ ἑκάστην μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, id est (Turnebo interprete) Quòd illarum vtraque diuersi & eiusdem vendicatione teneatur. Apud eundem in Numa, ἑτερότης & διαφορὰ exponitur Factio & simultas.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, Alteriusmodi, Non huiusmodi. Bud. ex Synes. τὸ δὲ ἑτεροῖον ἐστιν, hoc autem longè aliter se habet. Aristot. ἑτεροῖα καὶ ἄμικτα, vocat quatuor elementa, De mundo 221. VNDE Ἑτεροίως, Alio & diuerso modo. ἄλλως πως. Hesych. ET Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, Alium atque alium facio. ἀφ' ἑτέρου σχήματος εἰς ἕτερον μεταβάλλω, vt Ammon. exponit. Altero. (vt Ouid. Fast. 1, Ille suam faciem transformat & alterat arte) Et in pass. ἑτεροιοῦσθαι, Alium atque alium fieri, vt Budæus interpr. Philo De vita Mosis lib. 1, loquens de aqua fluuiali, ὅσον αὐ δυσωδέστερος ἐπὶ τὴν χρόαν ἐκτρέπεται, αἷμα ξανθότατον ἔσται, πρὸς τῇ χροιᾷ καὶ τὴν δύναμιν ἑτεροιωθὲν εἰς ἄλλο γλυκὺ μεταβάλλει, id est (Turnebo interprete) Ac præter colorem etiam potestate prorsus degenerabit. A QVO Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, Alteratio. id est (vt Bud. exponit) Quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt: ἡ ἀφ' ἑτέρου σχήματος εἰς ἕτερον μεταβολή: ἀλλοίωσις autem, περὶ τὰς ὑπολήψεις ποιὰς ἑτέρας, vt Eustath. & Ammon. distinguunt. ET C. Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alteratus non est, Qui alterari nequit, In aliam atque aliam conuersionis speciem non mutabilis. Aristot. De mundo.

Ἑτερώνιος, ου, ὁ, ad formam possessiuorum factum ab ἑτέρων genitiuo plurali τῶν ἕτεροι: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτυμῶν ἐτυμώνιος. Eustath.

Ἑτέρη, Alia via, Alia ratione, Alio modo. vt ἑκείνῃ. ET Ἑτέρηφι, paragoge poetica, pro eodem: seu ἑτέροις. Eust. ex Hesiodo.

Ἑτεράκις, Vtraque vice. v. l. ex Xen. sed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice.

Ἑτέρωθεν, Altera ex parte, Ex aduersa parte. Il. α, Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. Iliad. σ, Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων.

H Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco. ἀλλαχοῦ. Plut. ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν ἑτέρωθι τῆς γνώμης γέγραπται τὰ δοκοῦντα, alibi. Galenus ad Glauc. lib. 1, ἑτέρωθι ταῦτα λέλεκται. Construitur etiam cū genitiuo: vt ἑτέρωθι γῆς apud Aristid. Alibi terrarum. Luc. ἑτέρωθι δὲ τῆς οἰκίας ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia, seu etiam altera parte.

Ἕτερος

Ἑτέρως, Alio modo, Aliter. Od. β, Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, At secus dii nunc verterunt. Aristophanes, ἑτέρως τρέπεσθαι, secus verti seu euenire. Philo De mundo, τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπωθὲν, ποτὲ μὲν οἰκείως, ποτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν ψυχὴν, interdum quodam alio modo afficit.

Ἑτέρωσε, Alteram in partem, Aliò. Odyss. π, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα. Il. ψ, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς.

ET Ἑτερόσε pro eodem in v.l.

Ἑτερόω, ῶ, F. ώσω, Altero. v.l. VNDE Ἑτέρωσις, εως, ἡ, Alteratio. ibidem.

C. Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, SEV Οὐθέτερος, teste Eustath. (pro quibus diuisa voce οὐδὲ ἕτερος & μηδὲ ἕτερος dixisse Thucydidem suprà ostendi.) Neuter. Plato, ἐμοὶ μὲν δοκῶ τούτων δοκῶ μηδέτερα ποιεῖν, neutrum horum. Idem Philebo, τὸ μὲν χρυσὸν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδέτερα τούτων. Et in fœminino apud Aristotelem Ethicῶν 6, αἱρεταὶ δὲ οὖσαι ἑκατέραι, καὶ εἰ μὴ ποιοῦσι μηδὲν μηδετέρα αὐτῶν. Plato De republica 2, οἷς οἱ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστευτέον, Quibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα grammaticis Græcis dicuntur sicut Latinis nomina neutra seu neutralia, illa quæ nec masculina nec fœminina, & verba quæ nec actiua nec passiua sunt. HINC Μηδετέρως, ET Οὐδετέρως, Neutro modo. Item neutro genere, apud grammaticos. Athenæus libro 15, λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος. ET Μηδετέρωσε, SIVE Οὐδετέρωσε, Neutrò, Neutrā in partem. Il. ξ, Οὐδ' ἄρα τι προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, nec in vnā nec in alterā partem voluitur. Quædā tamē exemplaria ibi diuisim habent οὐδ' ἑτέρωσε. At Eustathius priorem scripturam agnoscit. Thucydides libro 4, μήτε ἐπιμισγομένους μηδετέρους μηδετέρωσε, Neutrósque cum alteris vltro citróque commercium habere. ET Οὐδετέρωθεν, Neutra ex parte, Galenus libro 2 ad Glauconem. ET C. Αὐτοουδέτερον, Per se neutrum, Absolutè neutrum, vocabulum grammaticum.

C. Μετεξέτεροι Quidam, Nonnulli, idem quod ἔνιοι, vt Hesychius docet. Herodotus, οἱ δὲ μετεξέτεροι αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον ἐτράποντο. Idem, μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dii. Apud eundem reperitur & fœmininum μετεξέτεραι, Nonnullæ. Nicander apud Athenæū lib. 2, — λόπιμον κάρυόν τε Εὐβοίης, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέουσιν. Vsus est & Arrianus hoc vocabulo, lib. 6, ὡς μετεξέτεροι αἰσχύνεσθαι.

¶ Ἅτερος, ου, ὁ, Doricè pro ἕτερος, sicut τράπω pro τρέπω & πιάζω pro πιέζω iidem dicunt: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος. (vnde & primam syllabam producit) teste Eustathio. Fœmininum EST Ἡ 'τέρα ET Θἀτέρα: quæ genitiuo & accusatiuo casu hac contractione seruata non proferuntur, vt idem Eustathius docet. Neutrum EST Θάτερον. A quo θατέρου & θατέρῳ in singulari, & θάτερα in plurali in vsu sunt. at θατέρας solœcismum habet, vt ex Pausania docet Eustathius. Sed & Chrysippus ἰσχάτως βαρβαρίσαι ab eodem Pausania traditur eo quòd τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων dixerit. Hæc ex grammaticis quantum ad casuum inflexionem attinet. nunc exempla proferenda sunt. Plutarchus De Socrat. loquens de duobus Archiæ famulis, ἐπιθεάσαντα τῶν ὑπηρετῶν ὅ,τι βούλοιντο, λέγει δὲ ἅτερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἔπεμψαν ἡμᾶς. Sophocles Aiace, εἴ τι μὴ σύ φῄς, Εἴθ' ἅτερος στρατηγός, Siue tu Menelae non permittis, siue alter Græcorum dux Agamemnon. Aristoteles De mundo, μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ad Isthmum vsque alterū. Aristophanes, θατέρῳ παραβλέπουσα ὀφθαλμῷ, altero oculo. Plato De legibus, θάτερον δυοῖν, duorum alterum. Et apud Suidam, καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. Item, ὁ δὲ Ξενοκράτης ἅτερος τῶν πρεσβευτῶν. Aristoteles Metaphysicῶν 11, καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδὲν, nihil alteri cum altero. Et in 2 De partibus, ἵνα ἰσάζῃ τῷ θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον. Idem De mundo, ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν εὐρυνόμενος, ad alterum verò cornu rursum amplificatur. Idem ibidem, κατὰ θάτερον πλατυνόμενος, in alteram partem dilatari, τῷ γὰρ περὶ θάτερον ἁμαρτεῖν, ταύτης οὐ πιστεύεις, nam vt in altero pecces. Θάτερα plurali numero sæpe vsurpatur pro singulari. Plato πειρῶ οὖν ὅπως ἡμῖν ἂν ἔχειν βούλει, τίθει (καλλίστοις γὰρ ὀνόμασι χρώμεθα) τὸ μὲν χρυσὸν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδέτερα τούτων. Quibus subiicit, τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἐᾶν ἡμῖν ὅπως θάτερα γίγνοιτ' ἂν, χρυσὸς, ἢ ἄργυρος; Inde ἐπὶ θάτερα, In diuersum, In alteram partem. Plato Protagora, ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος, ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus: seu, Hinc & hinc. Aristoteles, ἐπὶ θάτερα καθῆκαι μεταξὺ τοῦ πολέμου. Synesius, τὴν ἐπὶ θάτερα πραττόμεθα. Thucydides libro 1, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, in alteram partem: Herodianus lib. 3, τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνῶσιν Ἀλβίνου, orientalibus amicitiam cum Albino, iis verò qui ab altera parte erant, notitiam. Xenophon Hellenicῶν 3, cum genitiuo dixit, ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο, ab altera parte fluuii: seu vltra fluuium. Pro quo idem Xenophon alibi solutè dixit, ἐπὶ τὰ ἕτερα πόλεως, vt in ἑτέρως annotaui. Dicitur & ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, sicut ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra & vltra. Bud.

ἜΤΙ, Adhuc, Etiam nunc. Thucydides libro 2, καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, & quum, Pythodoro duo menses adhuc superessent summi magistratus. Ad verbum, Duos adhuc menses fungentē magistratu. Idem in 7, ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. Vbi καὶ non iungo cum ἔτι. Bion initio cuiusdam idyllii, Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων. qui adhuc erat puer (licet Naso aliter vsus sit hoc aduerbio, de ætate itidem loquens, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer) Opponuntur verò ἔτι & ἤδη, à Luciano in Lex. ὁ δὴ μὲν ἀσελγής, ἄπαις δὲ ἔτι. Itidem in hac Philostrati epistola, quæ tota paucis hisce continetur verbis, ἔπεμψά σοι σῦκα νεαρά· θαυμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc esse, vel iam esse. Intelligit autem (vt opinor) Mireris adhuc esse, si sint anni antecedentis: mireris iam esse, si sint huius anni. nam vtrumuis sit, νεαρὰ fuerint, habita ratione temporis quo reperiuntur. vt si niuem æstiuam vocemus quæ æstate reperitur. At Naso in loco quem modò attuli, Latinarum vocum vsum immutasse videtur, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer. pro Qui ætate es media inter iuuenilem & puerilem, Qui nec iam es iuuenis, nec adhuc es puer. id est, Et nondum es iuuenis, & non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἤδη, οὔτε παῖς ἔτι. Sed Adhuc dixit hic pro Ad hunc vsque diem, vt sæpe accipitur, licet in paulo diuersis loquendi generibus. Alibi verò Adhuc & ipse dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquens, Seu caperis primis & adhuc crescentibus annis. Scholiastes Sophoclis annotat ἔτι idem esse quod ἀκμὴν, quum dicitur, ἔτι νέος ἐστὶ, & ἔτι παιδίον ἐστί. Cicero hæc Platonis in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης interpretatur, Adolescens etiam nunc ô Phædre Isocrates est. ‖ Ἐπὶ ἔτι, pro Vsque adhuc, Ad hunc vsque diem, Budæus ex Platone. Addit verò & ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, ex Gaza apud Ciceronem De senectute. In vulgatis lexicis, ἔτι μὴν pro Huc vsque, Adhuc. & ἕως ἔτι pro Huc vsque, ex Æschine.

Ἔτι, Amplius, Præterea. Demosthenes Philippicῶν 1, τί πρὸς τούτοις ἔτι; Lucianus in Hermot. pag. 117, ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνομεν; Sæpe verò cum οὐκ, vt Latinè Non amplius, Non iam. Thucydides 7, οὐ πρὸς ἐκείνους μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Lucianus in Piscatore, pag. 80, οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. Idem in Hermotimo pag. 117, οὐκοῦν ἂν περὶ τῆς προτέρας ὕβρεως αὐτὴν, οὐκ ἔτι ἂν ἕτερον ἀποδύοις. Ibidem verò & præcedente ἤδη, quod otiosum videri potest, καὶ ἡμεῖς τοίνυν οἱ θέρομεν ἤδη περὶ τοὺς Στωϊκοὺς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιοῦμεν. Sed & ipse Homerus sic vtitur, vt Odyss. λ, — ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί. Et Odyss. ι, σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. SED Οὐκέτι scribitur etiam coniunctim, SICVT Μηκέτι. Il. β, v. 261, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. perinde

acsi dixisset (inquit Eust.) ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴην. A
Demosthenes, καὶ μηκέτι τὴν συμβουλεύων, ἀλλὰ τὴν κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ᾖ. ‖ Nonnunquam autem οὐκ ἔτι siue οὐκέτι sonat Non item. ‖ At per particulam Iam non solùm in præcedentibus exemplis & similibus: verumetiam in aliis redditur. Alicubi verò & per Iam inde, vt cap. 1 Euang. Lucæ, καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. id est Iam inde ab vtero matris suæ. Lubenter enim hanc interpretationem admitto & vt sensui loci conuenientem, & vt quam reddat verisimilem. COMPOS. Ἐξέτι, quo B
vtitur Homerus Iliad. ι, v. 106, Ἐξέτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηΐδα κούρην Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας. nam & hic accipio ἐξέτι τοῦ (siue ἐξ ἔτι τοῦ: vtroque enim modo scribitur) pro Iam inde, Ex eo tempore. (Quod Homericum imitatus Gregorius dixit in Carm. Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι τι κρίμα ἐπεμόρξατο πενθῶν Γυῖοις) Sed & simplex ἔτι pro Iam inde, alibi obseruasse mihi videor. Item quod dicitur à Latinis Iam verò, id Demostheni esse ἔτι τοίνυν putat Budæus, exponens tamen & alio modo, videlicet Atque etiam, pag. 917. ‖ Ἔτι non solùm per Præterea, C
sed & per Etiam, seu Quinetiam, vel Insuper, verti potest aliquando. Homerus certè ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Iliad. α, v. 96, Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει. At Il. ι, v. 105 addidit & καὶ, Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Demosthenes ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, (sicut & pro Iam verò, vt antè dictum fuit) Et ἔτι μὴν, in vulgatis lexicis itidem pro Etiam, vel Præterea. Dicitur & ἔτι δὲ (VEL Ἔτιδε, vt alicubi scribitur) pro Quinetiam, Insuper. Plato in Phædro, δοκοῦ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. vbi Cicero interpretatur Præterea. D
vide pag. 6 mei lexici Ciceroniani. (Sed paulo pòst habetur, ἔτι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσει ταῦτα: vbi vertit Cicero, Aut si his contentus non fuerit) At ex Plutarcho affertur ἔτι δὲ μᾶλλον pro Sed magis etiam, non vacante videlicet particula δὲ. Suspicor autem hoc ipsum Latinum Etiam ab ἔτι hanc signif. habente sumptum esse. nam dici Etiam quasi Et iam, nullo modo mihi fit verisimile.

Ἔτι de futuro tempore, pro Posthac, In posterum. E
Cuius significationis aptissimum exemplum esse puto hunc versum Odyss. α & ι, Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. At scholiastes Euripidis annotat ἔτι de futuro tempore in isto etiam Euripidis versu, vbi alioqui præsenti iungitur, in Medea, Θάρσει· κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς θεῶν ἔτι. Sed illi minimè subscribo, quum sumi possit in ea significatione quam primam illi dedi. Ex Aristoph. autem affertur pro Posthac, in Ranis, ἔσῃ ἔτ' οἰμώξεται.

Ἔτι interdum vacat, vt Odysseæ ὤμοι μ' ἔτι γοῶν. Sic & F
apud Sophoclem, παρέλκον annotatur non vno in loco. Alicubi verò & apud Aristophanem: putaturque Atticus esse hic istius particulæ vsus. Apud Hesiodum abundat & post οὐκ, diciturque οὐκ ἔτι pro οὐκ solo: vbi canit, – δίδυμαι δὲ γυναικὶ παῖδε, Οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φρονέοντι. Sed & in plerisque aliorum poetarum locis οὐκ ἔτι pro οὐκ obseruaui. Apud Homerum autem geminatur etiam hæc particula in vno eodémque orationis membro, Odysseæ λ, – οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φράζετο τοῦδ' ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον. vbi vacare posterior censetur. G

DE Οὐκέτι, ET Μηκέτι, ET Ἐξέτι dictum est in præcedentibus. AT Εἰσέτι (pro quo & εἰς ἔτι scribitur) interdum præpositionem otiosam habere videtur: vt apud Lucianum, εἰσέτι καὶ νῦν, seu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum verò dicitur pro Adhuc in posterum, Vel In posterum quoque. Plutarchus in Apophth. εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exponitur Vlterius.

ἜΤΟΣ, εος, τὸ, Annus. Thucydides 1, καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε. Et libro 3, καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε. Ex eodem, ἔτη δὲ τριακόσια ἐστὶν, trecenti sunt anni ex quo venit. Idem libro 1, ἐπράχθη ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Gesta sunt annis nonaginta, Per annos nonaginta, Spatio annorum nona- H

A ginta. Et in datiuo apud eundem, ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Idem verò libro primo datiuum sine præpositione cum participio iunxit, Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, Quum tertium iam annum obsiderentur. Vel (eodem sensu) Quum iam triennium obsiderentur. (vt apud Platonem quidam ἔτει ἐνάτῳ interpretatur Nouennio) Sed malo (vt alii) Tertio quàm obsideri cœpti sunt anno. Interdum verò per accusatiuum. vt Demosthenes, ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράκῃ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτί, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, pro
B eo quod est, Tertio aut quarto abhinc anno. Afferunt tamen vulgata lexica ex eodem τρίτον ἔτος τουτί, & interpretatur Hoc triennio. At τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, Plat. pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta, Budæo interprete. Vtuntur aliquando & genitiuo: vt Plato Sympos. οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; pro Iam à multis annis. ‖ Quum verò de annis ætatis agitur, aut per accusatiuum dicunt, γεγονώς, vel βιούς, seu βιώσας τετταράκοντα ἔτη, (vt Isocrates Panathenaico, γεγονὼς μὲν
C ἔτη τετταράκοντα ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν: & ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Plutarch.) Et cum βιούς, Æschines in Ctesiphontem, ἔτη βιοὺς ἑξήκοντα καὶ πέντε, ἐτελεύτησεν) vel ὢν τετταράκοντα ἐτῶν. Sed substantiuum verbum sæpe omittitur. vt Plutarchus, Μασινισσαν δ' ἱστορεῖ Πολύβιος ἐνενήκοντα μὲν ἐτῶν ἀποθανεῖν. Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto Apud Athenæum lib. 13, μικρός γε ὢν ὡς τοσούτων ἐτῶν (vbi tamen malim ὡς legere.) Dicitur cum eodē verbo εἰμὶ &: alia constructione: vt ἔτη ἤδη εἶναι ὑπὸ τὰ ὀγδοήκοντα, Athen. 4. Et περὶ ἔτη ὢν ἑξήκοντα, Lucianus in
D Macr. Dicitur præterea aliquis ἐπιβεβηκέναι τριακοστοῦ ἔτους, vel εἰκοστοῦ, aut alius, pro Attigisse annum tricesimum, vel ingressus esse annum tricesimum. Sic Herodianus lib. 5, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος δεκάτου ἔτους ἐπιβεβηκώς. Apud Xenophontem autem Pædiæ 1, pag. 4 dicuntur τὰ δέκα ἔτη διαπεπληκότες, qui decem annos (seu potius decimum annum, Latinorum more) exegerunt.
‖ Quum verò Quotannis significare volunt, dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος. Sed & ἔτους ἑκάστου ex Herodoto pro eodem. Item αἱ δι' ἔτους θυσίαι Aristidi, Sa-
E crificia quæ quotānis fiunt, Sacrificia annua. At verò παρ' ἔτος sign. Alternis annis.
Ἔτος quum annum significet, eandémque significationem habeat ἐνιαυτὸς, meritò aliquis miretur quod Aristophanes dicit, videlicet ἐτῶν ἐνιαυτούς: sed Eustathius scribit ἐνιαυτὸν interdum significare χρόνον περιβολὴν ἔχοντα, non autem σύντομον. Vide plura apud eundem.
Ab ἔτος composita, quum de ætate dicuntur ἐξαιτέσθαι, vt homo ἑξαέτης: at quum de tempore simpliciter, βαρύνεσθαι, vt ἑξαέτης, ex Suida annotatur. Idem tamē Sui-
F das ex Aristophane citat ἑξέτει σισβαυλίσκον πειθόμενος, dicens Atticè accentum in penultima collocari.
C. Ἀμφίετες, VEL Ἀμφιετεὶ aduerbium, Quotannis. ad verbum quasi Circumannuatim. Suidas ἀμφιέτει habet παροξυτόνως & exponit ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Budæus habet Ἀμφίετες, quod & in vulgatis lexicis legitur.
VNDE Ἀμφιετίω, Quotannis sacrifico, vel Per totum annum sacrifico. Etymologistes. ET Ἀμφιετίζεσθαι passiua voce (ab actiuo ἀμφιετίζειν) Quotannis re-
G currere, & quasi in orbem redire. ad verbum sonat Circumannuari. Eustathius exponit κατ' ἔτος περιέρχεσθαι: sed format ἀμφιετεὶ aduerbium ab hoc verbo: quum multo magis sit rationi consentaneum, ab ἀμφιετεὶ aduerbio formare verbum ἀμφιετίζεσθαι, & hæc formatio possit aliorum multorum exemplo confirmari.
Ἀμφιεπάζομαι, Idem quod ἀμφιετίζομαι. Nam quod Eustathius dicit verbo ἀμφιετίζεσθαι significari, id, secundum Hesychium & Etymologisten, significat verbum
H ἀμφιεπάζομαι. Nisi fortè aut apud hos aut apud illum librariorum est error. Certè mihi magis placet ἀμφιετίζεσθαι. Sciendum est autem apud Hesychium corruptum esse περιεχομένας pro περιερχομένας, vbi habetur, ἀμφιεπαζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιερχομένας.

Digitized by Google

C. Αὐτέτης, Eodem anno. Odysseæ γ, – ὅτι τοι τῷ ουδ' οἱ αὐτοὶ Αὐτέτης εἰχόμεν, id est τῷ αὐτῷ ἔτει, vt vulgò exponitur. Eustathius tamen vult esse pro δι' ὅλου ἔτους, id est Per totum annum. Dicam autem de hac expositione & infrà, in Αὐτοδεκατέων. HINC Αὐτέτης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vt αὐτετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcescit. Theophrastus, πτόρθοι δὲ καὶ ἐλάται ἀποκοπτόμενοι, αὐτετεῖς αὐαίνονται, eodem ipso anno marcescunt, quo videlicet amputatæ fuerint. Et, τὰ μὲν αὐτετῆ, τὰ δὲ εἰς νέωτα φύεται, Partim anno primo, partim secundo oritur, Gaza interprete. Pollux τὰ ἐπετεια vocari etiam tradit αὐτετῆ. ITEM Αὐτέτης οἶνος pro αὐτετής, (si Galeno credim' apud Hippocratem) Vinum quod est eiusdem anni, [quo bibitur videlicet,] Vinum hornũ. Sed à Polluce αὐτέτης οἶνος exponitur ὁ ἐπιχώριος: itidémque Suidas αὐθιγενῆ exponit, (pro quo malè in quibusdam editionibus αὐτοφυῆ) vt sit Vinum vernaculum. Sed quidam exposuerunt etiam ὁ ἀμιγὴς καὶ αὐθιγενὴς χρήματος: pro quibus habet Erotianus ὁ ἀπεχής. Sequendo autem hãc alteram expositionẽ, ab ἔτος deductũ hoc vocabulũ non fuerit. C. Δεκαετὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Decennis, Decennalis. vt δεκαετὴς πόλεμος. HINC Δεκαετία, Decennium. AT verò Αὐτοδεκατέων apud Thucydidem non est ex pronomine, & nomine, δεκατέων (genitiuo plurali à δεκαετής) compositum. exponitur enim ὁλοκλήρων δέκα ἐτῶν, id est solidis decem annis. Atque vt minus hunc pronominis vsum mirer facit illud αὐτέτης quod ab Eustathio exponi δι' ὅλου ἔτους modò dictum fuit. hanc enim sequendo expositionem, idem fuerit vtrobique pronominis vsus. Inuenitur autem ille genitiuus αὐτοδεκατέων apud Thucyd lib.6, p.171. Pro Δεκαετὴς verò dicitur ET Δεκέτης.

C. Διετὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Bimus, Duorum annorum. Geopon. διετεῖς δὲ ἐκτομὰς τοῖς μόσχοις ἀπαγορεύουσιν. id est (vt Varro habet) Castrare non oportet ante bimatum. Aristoteles de gener. animalium lib.4, διετὲς ὁ χρόνος τῶν ἐλεφάντων ἐστί. Plinius lib.8, cap.10, de partu elephantorum, Decem annis gestare in vtero vulgus existimat: Aristoteles biennio. Et διετὲς, neutro genere, Bimatus, Spatium duorum annorum. Æschines, ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui supra biennium sunt puberes, Qui biennium agunt supra pubertatem, Qui sextum decimum annum attingunt, vt exponunt vulgata lexica. Aristoteles De historia animalium lib.3, ἀποβάλλει δὲ τὰ κέρατα μόνον ἔλαφος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. VNDE Διετία, ας, ἡ, Biennium. ET C. Ὑπερδιετὴς, Qui biennium excessit, Qui supra biennium est.

C. Δωδεκαετὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui duodecim annorum est.

C. Ἑβδομηκονταέτης ET Ἑβδομηκοντούτης, Septuagenarius. Qui septuaginta annorum est. SIC Εἰκοσαετὴς & Εἰκοσέτης, Qui viginti annorum est. εἰκοσαετὴς ὁμιλία, viginti annorum amicitia. εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus viginti annorum. SIC Ἑκκαιδεκαέτης ET Ἑκκαιδεκέτης, Qui sexdecim annorum est. ITEM Ἐννεαετὴς, Nouennis. Et ἐνναέτης, Per nouem annos. Hesiodus, Ἐνναέτης δὲ θεῶν ἀπαμείρεται, nouennio. PRO QVO Εἰνάετης etiam dicitur, Odysseæ ξ, εἰνάετες πολεμίζομεν, Per nouem annos. SED ET Ἐνναετὶς, ιδος, fœmin. genere dicitur, id est Nouennis, Quæ nouem annorum est, Nouem annos nata. Epigramm. lib.3, κούρην αἰμύλον ἐνναέτιν. ITEM Ἐννενηκονταέτης ET Ἐννενηκοντούτης, Qui nonaginta annorum est, Nonagenarius.

ITEM Ἑξαέτης, Qui sex annorum est. Et ἑξάετες aduerbialiter, Sexennio, ex Homero. VNDE Ἑξαετία, ας, ἡ, Sexennium. Pro ἑξαέτης verò dicitur ET Ἑξέτης, Sexennis. Aristophanes, ἑξέτει σοι τραυλιζοντι πιθόμενος. Apud Platonem autem lib.7 De legibus pag.278, de pueris loquentem, τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταετεῖ καὶ ἑξετεῖ ἤθει ψυχῆς τῶν παιδίων, δέοι ἂν εἶναι ἐπὶ οὕτως, Budæo legendum videtur ἑξαετεῖ. Cuius FOEM. Ἑξέτις, ιδος, Sex annos nata. Plato lib.7 De leg. 276, μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων. (vbi B. legẽdũ videtur ἑξέτιν vel ἑξαετῆ, pro ἑξέτη) Cæterùm Eust. à recentioribus Atticis fœmininum genus εις, ιδος, huiusmodi ab ἔτος compositorum vsurpari annotat, ci-

tans adespoton hoc, τριακοντούτιδες σπονδαί. Sed ea fiunt ab illis masculinis quæ ad normam nominum primæ declinationis inflectuntur. Qua de re in fine horum compositorum admonebo. ITEM Ἑξηκονταέτης, Sexagenarius, Qui sexaginta annorum est. ET Ἑπταέτης, Qui septẽ annorũ est, Septennis. Vnde ἑπτάετες aduerb. Septennio seu Septennium: Od. ξ, Ἔνθα δ' ἑπτάετες μένον. HINC Ἑπταετία, ας, ἡ, Septẽniũ. Pro ἑπταέτης verò dicitur ET Ἑπτέτης, Septennis, Qui septem annorum est. A quo FOEM. Ἑπτέτις, Quæ septem annorum est. ITEM Ἑπτακαιδεκαέτης, Qui septendecim annorum est. ET Μυριέτης, Qui decies mille (seu infinitorum) annorum est. vt μυριέτης βίος, Vita longæua, Vita annosa.

ET Ὀγδοηκονταέτης SEV Ὀγδοηκοντούτης, Qui octuaginta annorum est, Octuagenarius. ITEM Οἰέτης, Æqualis, Eiusdem ætatis, Qui idem annorum spatium compleuit. Il.β, [ἵππους] Ὄτριχας οἰέτεας, id est ὁμοίας, seu ὁμοχρόους seu ὁμήλικας: vt sit syncope ex ὁμοῦ & ἔτος, exempto μου, & inserto ι metri causa. Sunt tamen qui ab ἔτος quoque deriuatum hoc vocabulum existiment. ITEM Ὀκταέτης, Qui octo annorũ est. A quo FOEM. Ὀκταέτις. ITEM Ὀλιγοέτης, Qui paucorum annorũ est: VNDE Ὀλιγοετία, ας, ἡ, Paucitas annorũ. ITEM Πενταέτης, siue Πενταετὴς, Qui quinque annorum est. vt πενταετεῖς σπονδαί, fœdera quinquennalia, apud Thucydidem. Et πενταέτες aduerbialiter, Quinquennio, seu Quinquennium. VNDE Πενταετία, ας, ἡ, Quinquennium. Pro πενταέτης verò dicitur ET Πεντέτης. vnde πεντέτεις σπονδαί apud Aristophanem, Fœdera quinque annorum. ITEM Πεντηκονταέτης ET Πεντηκοντούτης, Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum est. Plato De leg. πεντηκοντούτεις σπονδαί, Quinquaginta annorum fœdera. Fœmininũ à πεντηκονταέτης EST Πεντηκονταέτις. Thuc. πεντηκονταέτιδων σπονδῶν, fœderũ quinquaginta annorum. Ab eodem est ET Πεντηκονταετία, Quinquaginta anni. Thuc. ITEM Πολυέτης, Qui multorum annorum est, Annosus. A quo EST Πολυετία, ας, ἡ, Multitudo annorum, Annositas. ET Πολυετέω, Multorum annorum sum, In multos annos duro. Vnde πολυετεῖ in vulg. lex. Asseruatur in multos annos.

ITEM Τεσσαρακονταέτης ET Τεσσαρακοντούτης, Qui quadraginta annorum est, Quadragenarius. ITEM Τετραέτης, Qui quatuor annorum est, Quadrimus. τετραετὴς χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium. Herodot. A quo EST Τετραετία, ας, ἡ, Quadriennium.

ITEM Τριακονταέτης ET Τριακοντούτης, Qui triginta annorum est. τριακοντούτεις σπονδαί, Fœdera in triginta annos icta, Fœdera tricẽnalia. A quibus FOEM. Τριακονταέτις ET Τριακοντοῦτις, Quæ triginta annorum est. Plut. Numa, τριακονταέτις ἁγνεία, Castitas annorum triginta. In vulg. lex. annotatur τριακοντούτιδας ab Aristophane vocari scorta: indéque ESSE Κατατριακοντουτίζειν, Cum scortis rem habere. ITEM Τριέτης, Qui trium annorum est, Triennis. Herodot. τριέτης χρόνος. Et τριετὴς παιδίον apud Ammon. Puer trimus, seu tres annos natus. At τριέτες aduerbialiter, Triennio, Triennium, Per spatium trium annorum. Quò pertinet quod ex poeta Ammon. citat, Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ. VNDE Τριετία, ας, ἡ, Triennium. ET Τριετίζω, Fut. ίσω, Triennis sum, Triennium ago. vt τριετίζων μόσχος, Vitulus trimus seu trium annorum. Annotandum verò hîc quod ad accentuum diuersitatem in his compositis attinet, in communi lingua ea acui, diciq; τριετὴς, διετὴς, & eodem modo in cæteris: ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi: nec id solùm, sed ea ipsa secũdum normam nominum primæ simplicium declinationis inflecti, dicique δωδεκαέτης, δωδεκαέτου, sicut οἰκέτης, οἰκέτου. A quibus fœminina in ις, ιδος, formantur: vt à τριακονταέτης, fit fœm. τριακονταέτις: vnde τριακοντούτιδες σπονδαί apud Eust. Cæterùm retracto accentu in penultimam Atticorũ more, nihilominus ea nomina inflecti ad canonẽ primæ contractorum declinationis, ostendit ἑξέτει apud Aristoph. quod Suidas quoque agnoscit, & πεντηκοντούτεις σπονδαί apud Plat. & similia alia.

C. Αὐτέτης, Hornus, v.l.ex Hipp. (pro αὐτέτης, de quo suprà)

Simile huic composito EST Τῆτες ET Τῆτα, Hoc anno. quo vocabulo Synes. crebrò vtitur. Aristoph. Vespis, ὅστις δικαρπῆτες μέλλοισι ἱσταθαι. PRO quo Τᾶτες & Τᾶδες dicunt Dores, teste Suida. ITEM Σατῆς apud Hesychium τὸ ἐπ' ἔτος, Doricé. Pro quo in vulgatis lexicis EST Σατὶς: deducentibus INDE Σατινέος πρός. Apud eundem Hesychium est ETIAM Σατης, id est ἐπ' ἔτος.

C. Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anniuersarius, Annalis, Annũ durans. Budæus ex Theophrasto, φασὶ δὲ εἶναι ἐπέτειον ..., οἱ δὲ διαμένειν τὴν ῥίζαν εἰς χρόνον. | Ἐπετείοις ὕμνοι ὄντας, Suidas exponit ἀμεταβλήτως, ὀλιγοχρονίοις, μὴ διαμένουσιν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί, ἀψύχοις: dicens metaphoram sumptam esse ἀπὸ τῶν οἰκονομικῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πνοῇ. VNDE Ἐπετειόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno anno fructificans. in vulgatis lexicis, ex Theophrasto, lib. 1. ET Ἐπετειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis hyeme moritur. Budæus ex Theophrasto lib. 7, pag. 81. Affert verò & Gazæ interpretationẽ, Qui annuo caule cõstat, etiamsi radices permanent. In vulgatis lexicis exponitur, Qui singulis annis caulem mutat. ET Ἐπετειοφόρος, Qui in singulos annos fructificat, Annuatim fructum ferens. Theophrastus in 1 De causis plantarum, παρετειοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. A quo EST Ἐπετειοφορεῖν, In singulos annos fructum ferre. ET Ἐπετειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophrastus in 7, τὰ δὲ κιχωριώδη πάντα ἐπετειόφυλλα. Simile τῷ ἐπέτειος (quod ad compositionis formam attinet) EST Μακρέτειος, Qui in longos annos perdurat, Annosus, Longæuus. idem quod μακραίων.

C. Ἀμφιετηρίς, ίδος, ἡ, Festum anniuersarium, Festum quod celebratur quotannis. Suidas. ET Δεκαέτηρος, Decennalis. δεκαέτηρος χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De legibus 6. Pro quo dicitur ET Δεκέτηρος. vt δεκέτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum. Epigramm. Quibus simile EST Ἐνναέτηρος, Nouennis seu Nouennalis. Hesiodus, βόε δ' ἐνναετήρω. ET Εὐετηρία, ας, ἡ, Annuorum prouẽtuum felicitas, Copiosa anniuersariorum redituum exuberantia, Fertilitas. Xenophon Hellenicῶν 5, ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ προέδρῳ ἔτει. Demosthenes contra Philippum 4, τὸ τῶν σίτων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Item Felix anni successus. Aristoteles De historia animalium 8, ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετηρία ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν, quum prosperè & salubriter hominibus cedit tempus anni, Budæo interprete. Chrysostomus, εὗρον τὴν εὐετηρίας, τῶν ἑκάστου κακῶν ἐπικειμένων ταχεῖαν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν. ET Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, Octennium, Octennale tempus, Laertio. ET Πενταέτηρος, Quinquennis, Quinquennalis. Odysseæ ξ, σῦς πενταέτηρος. A quo EST Πενταετηρίς, ίδος, ἡ, Quinquennium. ET Πενταετηρικὸς ἀγών, Quinquennale certamen, Maccabæorum 2, cap. 4. Pro πενταετηρίς autem dicitur ET Πεντετηρίς. Thucydides, πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια, Delia festa quinto quoque anno celebrarunt. A quo EST Πεντετηρικός, Quinquennalis, Qui singulis lustris recurrit. Huiusmodi est ET Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης, Hesychio. VNDE Τετραετηρίς, ίδος, ἡ, Quadriennium. ET Τετραετηρικός, οῦ, ὁ, Qui quadriennio recurrit. vt τετραετηρικὸς ἀγών, certamen quod quarto quoque anno instituitur. ITEM Τριέτηρος, Triennis, Trimus, Triennalis. Epigramm. VNDE Τριετηρίς, ίδος, ἡ, Spatium trium annorum, Triennium. Latini etiam hac voce vtuntur. Martialis lib. 6, – paruus nec adhuc trieteride plena Regulus. Cicero De natura deorum 3, A quo trieterides constitutæ putantur. ET Τριετηρικός, Triennalis, Trietericus. Virgilius Æneid. 6, celebrant trieterica Baccho Orgia. id est, quæ tertio quoque anno sumptuosiora annuis eius orgiis agitabantur.

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annuus. Apollonius Argonauticῶν 1, ἐτήσια χύτλα χέοντες. Idem ἐτήσιοι αὖραι. Nonnus, μεμνημένοι ... ἐτήσιοι. Thucydid. ἐτήσιοι θυσίαι, anniuersaria sacrificia. Idem, ἐπ' ἐτησίῳ στρατηγίᾳ, annuo magistratu. Aristoteles in Problemat. βορέαι ἐτήσιοι, Aquilones anniuersarii, seu Aquilones etesiæ, vt Plin. vocat. Naz. τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, anniuersaria celebrant. AT Ἐτησίαι dicuntur venti quidam anniuersarii. Aristoteles De mundo, τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσι· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μίξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων. id est, Ex ventis quidam hyeme pollent, vt austri: quidam æstate, vt ἐτησίαι, (id est anniuersarii) cinnum quendam conficientes septentrionum atque fauoniorum. Vbi tamen Budæus interpretatur non Fauoniorum sed Subsolariorum: videturque (vt annotant vulgata lexica) legisse εὔρων, sequutus Strabonem qui libro tertio, Venti (inquit) spirant subsolani, id est εὖροι, qui & etesiæ dicuntur. Gellius lib. 2, cap. 22, Addidissémque eos qui Etesiæ & Prodromi appellantur, qui certo anni tempore, quum canis oritur, ex alia atque alia cæli parte spirant. Plinius lib. 2, cap. 47, Huius [caniculæ] exortum diebus octo fermè aquilones antecedunt, quos prodromos appellant. post biduum autem exortus, iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos etesias vocant. Idem lib. 18, cap. 34, de aquilone loquens, Mollit sidera æstate media, mutátque nomen & etesias vocatur. Gorræus annotat ἐτησίας esse anniuersarios ventos qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiant vsque ad arcturi exortum, hoc est, vsque ad æstatis finem: quos qui antecedant, προδρόμους appellari: eos autem canis ortu dirimi.

C. Διετήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per totum annum durans. Thucydides lib. 2, pag. 60, ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis & sacrificiis toto anno, ex instituto patrio.

C. Διετίζω, Totum annũ duro, Annum compleo. Budæus exponit Peranno, item ex Gaza, Annum solidum traduco. Aristoteles De historia animalium lib. 9, cap. 41, de vespis syluestribus, αὗται μὲν οὖν διετίζουσι, καὶ ἰσῶνται τοῦ χειμῶνος ἐν δρυσὶ κατακεκλεισμέναι, seu, vt paulo pòst addit, ὁρῶνται δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, dicens illud ad differentiam τῶν ἐργατῶν, de quibus sequitur, οὐ διετίζουσιν ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν ὅταν χειμὼν ἐπιγένηται. Illud autem demonstrans, addit, τοῦ γὰρ χειμῶνος ἀρχομένου μὲν, μανοὶ γίνονται, περὶ τροπὰς δὲ οὐ φαίνονται ὅλως. vt διετίζειν ea dicantur quæ non tantùm verno & æstiuo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno & hyeme. Sic idem Aristoteles, οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, lacerti vita annum non transit. nam sequitur statim, λέγεται γὰρ ἑξάμηνος εἶναι ὁ σαῦρος. Theophrastus De historia plantarum lib. 1, cap. 3, ἔστι δ' ἐπετειόκαρπα καὶ ὅσα διετίζει, καθάπερ σίλινον. Gaza verò alicubi διετίζειν vertit Bimatum complere. quemadmodum nonnulli illud Aristotelis paulo antè citatum, οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν, ex Plinio interpretãtur, Vita bimatum non transit. Sed verba illa Aristotelis, de vespis sunt, at Plinii, de crabronibus syluestribus.

ΕΥ̃, Bene, Rectè. Iliad. β, Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. vbi exponi etiam potest Ritè aptet clypeum. Sic & Iliadis γ, Κτήματά θ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω. Aristoteles de natura loquens, εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται. vbi vel itidem Rectè, vel Aptè seu Commodè exponi potest: ad quas significationes extenduntur interdum illæ etiam Latinæ particulæ Bene & Rectè. Plutarchus in Themistocle, οὐχ ἧττον εὖ τὸν καιρὸν ἢ τὸν τόπον φυλάξας. Interdum dicitur εὖ μάλα pro Rectissimè, q. d. Valde rectè. Opponitur autem κακῶς huic εὖ. sed Thucydides ei opposuit & comparat. χεῖρον, lib. 2, εὖ τι καὶ χεῖρον εἰπόντι. Ex Aristide verò affertur εὖ τι καὶ ὡς ἑτέρως, itidem pro Bene & malè. Cui simile esse arbitror quod Latini dicunt, Bene vel secus. | Εὖ pro Facilè poni arbitror à Theophrasto De plantarum historia lib. 9, μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πίτταν, ὅπως εὖ ἐμμένῃ, τὸ τῆς ἐλελισφάκου σπέρμα. | Εὖ interdum (vt & Latinè Bene, ac Gallicè Bien) idem ferè quod ἀκριβῶς, id est Exactè, Planè. Nã vt Hom. dicit εὖ εἰδέναι & post eũ cæteri quoque scriptores Græci, sic Lat. interdum Bene nosse, (præsertim tamẽ cum acc. personæ) & Galli Sçauoir bien.

Digitized by Google

Nonnunquam verò Sat scire Latini dicunt. Sed tamen in εὖ εἰδέναι & in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, vt apparet ex iis quæ à Budæo traduntur pag. 396. A [Εὖ, Feliciter. Il. α, circa principium, Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ᾽ οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι. (Vulgata tamē interpretatio est hic quoque, Bene) Sic ζῆν εὖ non dubium est quin ab Aristotele dicatur pro Viuere feliciter, Felicem vitam agere: cum alibi, tum Polit. 7, ὥστε δεῖ ἐν πλούτῳ τινὶ ζῆν εὖ πλέοντας. Nec verò obscurum est hunc Græci εὖ vsum imitari voluisse Horatiū, quum cecinit, Si bene qui cœnat, bene viuit: lucet, B eamus Quò ducit gula. (Et vicissim Malè pro infeliciter ab eodem poni existimo in hoc versu. Nec vixit malè qui natus moriénsque fefellit) Alibi verò Rectè in eadem aut simili significatione dicere videtur, Viuere nec rectè, nec suauiter. In memoriam autem mihi reuocant hi loci alium quendam eiusdem poetæ, in quo cum opinor Græcum καλῶς imitari vel potius exprimere voluisse, (sicut in illis reddidit εὖ) nimirum vbi scribit, – bene erat non piscibus vrbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi – sic vt mihi nunquam In vita C fuerit melius. Sic loquuti sunt alii etiam scriptores Latini. Sed & Pulchrè esse alicui, eodem sensu ab illis quoque dicitur, atque adeo & ab hoc ipso poeta. Talem certè vsum aduerbii καλῶς memini me apud quēdam comicum obseruare. [Vt verò ab vno comico ad alium veniam, quid de hoc Philemonis loco dicendum est, in quo εὖ genitiuo iungitur? is est apud Athenæum lib. 13. Οὐκ εὖ σαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις Παῖς ἢ θύγατερ εἶναι συνεργάδιον. Ego certè postquam diu multumque hunc locum expendi, nullam inueni aptiorē expositionem D quàm Gallicam. ita enim planè ad verbum dicimus, *Ie ne suis pas bien de moy*, vel *Ie ne suis pas bien de ma personne*, vt Græcè, οὐκ εὖ ἐμαυτοῦ ἔχω. (Sic autem εὖ cum genitiuo iūgitur, positum cum verbo ἔχω) Cæterùm non sequor vulgatas Athenæi editiones: sed interpunctionem quæ ibi est post τυγχάνεις, pono post ἔχων, vel potius eam in notam interrogationis muto. Video autem & versum secundum imperfectum esse, & aduerbium aliquod deesse suspicor significans Statim.

Εὐγενής, q. d. Præclarè natus, id est, Nobili loco na- E tus. (nam Bene natus aliud potius sonat) vide in Γίγνομαι. Itidem verò εὖ cum δέχομαι, cum ἔχω, cum ποιῶ, cum δρᾶς, cū λέγω, cū ἥκω, aliisque multis verbis, vide in vnoquoq; illorum. Volūt porro quidā gramm. εὖ esse à NOM. Εὖς, id est Bonus. vt ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο. vt videlicet sit tanquam à neutro ἐΰ, facta crasi. SED dicitur & Ἠΰς. vt Iliad. β, – ἠΰς τε μέγας τε. Adeo vt illud alterum ὡς sint qui contrà ab εὖ deduci putent. Ab ἠΰς autem putatur esse ET genit. ἐῆος in παιδὸς ἑῆος, vt sit ἠΰς, ἠέος, & per metathesin ἑῆος. Alii tamen aliunde de- F ducunt. Vide Eustathium. AT verò ἐάων, id est bonorum (in δωτῆρ ἐάων) sunt qui ab ἐὸν potius deriuent.

Εὖγε, Rectè, Rectè sané. Aduerbium laudantis, & approbantis seu assentientis. Philo De vita Mosis lib. 3, postquam edictum quoddam Mosaicum retulit, illud laudans, subiungit, εὖγε ὦ πάντων μόνος ἀμυγῶς ἄκρατον σοφίας τῷ κατακεχρῆσθαι χεῖρον τὸ ὀνομάζειν ἐπιλαβών. Lucianus pag. 46, εὖγε, οὕτω ποίει. Et ibidem, εὖγε, ἄξια ζῶντα ὁρῶντα. Scio tamen neque hic neque illic distingui post εὖγε in G vulgatis editionibus: sed ego ex aliis locis distinguendum esse colligo. Nam εὖγε pro loco significat quod Gallicè dicimus, *C'est bien faict*, vel *C'est bien dict*, vel *Cela va bien*. adeo vt alicubi reddi posse existimem Laudo factum. Latinis autem Euge traditur esse interiectio non solùm assentientis & laudantis, sed etiam congratulantis, & exultantis. [Nonnunquam tamen cum ποιεῖν ponitur, eodem modo quo καλῶς. vt Plutarchus Sympos. sept. sapient. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, Bene fecit Chersias quòd meminerit, vel Bene fa- H ctum à Chersia, &c. [Interdum verò cum genitiuo. vt apud Luc. εὖγε τῆς ἀνδραγαθίας. In hoc autem loco & similibus crediderim reddendum Macte. quod vocabulum non ablatiuo tantùm iungitur, vt in Macte virtute, sed genitiuo quoque (sicut εὖγε) vt in Macte animi.

Εὖγε, insultantis, apud Græcos Bibliorum interpretes: vt Hieron. annotat in hunc locum Ezech. cap. 6, καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι.

ΕΥΟΙ, quasi εὖ οἱ, Bene [sit] illi. Vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus. Latinè Euœ, & Euohe. Et Εὐοῖ Βάκχε, quod Virgilius & Ouidius dicunt Euohe Bacche. Dionysius Alex. de Indis loquens, Καὶ μετὰ Ληναίων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο, Ζώματα καὶ νεβρῖδας ἐπὶ στήθεσι λαβόντες, Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. vbi Eustathius annotat εὐοῖ Βάκχε esse ὑμνητικὸν λόγον quod Baccho acclamabatur: sicut & εὐαί, vnde εὐάζειν deducitur: dicitúrque εὔιος ipse Bacchus. Sed alios scripsisse εὐοῖ cum aspiratione, tanquam aduerbium primitiuum ex quodam enthusiasmo proficiscens: alios autem tenuasse, accipientes pro εὖ αὐτῷ. Hactenus Eustathius. At ego fateor quidem, vbi non additur vocatiuus Βάκχε, conuenire εὖ οἱ pro εὖ αὐτῷ: sed quum adiungitur, qui quadrare possit, nō video. quis enim εὖ αὐτῷ Βάκχε pro εὖ σοὶ

C Βάκχε dicat? Pro me autem facit vnum exemplar cuius inter alia ex regia bibliotheca patri meo facta fuit copia, Dionysium sub typis suis habenti. quum enim ex iis quædam εὐοῖ, quædam εὖ οἱ haberent, in vno εὐοῖ legebatur. Quod nisi ita legamus, εὐοῖ coniunctim scribendum, minimeque ad id quod sonat pronomen οἱ respiciendum fuerit. Ac profectò scrupulum inuicit & VOX Σαβοῖ, quæ alteri aliquando adiungitur. (vt à Demosthene Pro corona, καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. vbi Æschini exprobrat, eum aliquando matrem ad sacra comitari

D solitum, & clamare εὐοῖ, σαβοῖ) quomodo enim & in σαβοῖ separabimus οἱ ab altera syllaba? Vicissim tamen quum Euohe Virgilianum pariter & Ouidianum considero, in eo mihi videor aspirationem particulæ οἱ agnoscere, seorsim positæ. Dicam igitur infrà quomodo nodus hic solui posse mihi videatur.

Εὐαί, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant, de qua itidem dubitat Eustathius, an potius diuidenda sit, scribendo εὖ αἴ. Pausanias in Messenicis tradit montem quendam Ithomiæ

E vrbi vicinum Euan fuisse nominatum ab ea voce Bacchica quam & Bacchus & mulieres cum eo bacchantes illo primùm loco ediderint. (At Latinis poetis est Euan & Bacchi cognomen) HINC Εὐάζειν esse constat, id est Euan clamare. Latini poetæ Euare dicunt: sed hoc Seruius poni tradit pro bacchari, à Libero qui Euan appellatur. In Epigrammatis, εὐάζειν Βάκχῳ, pro Orgia Bacchi celebrare. Sed & generalius εὐάζειν pro Celebrare: vnde εὐάζειν πάσχα Nonnus dixit pro Celebrare pascha. Cæterùm ex Euare (quo Latini Græ-

F cum εὐάζειν reddunt) factum esse Ouare crediderim. EST & compositum Ἀνευάζω, idem significans. Nonnus, μυστιπόλῳ ἀνευάζοντες ἰωῇ. Et cum accusatiuo apud eundem, Χερσὶν ἀνευάζων τινασσόμενον, Celebrans, vel Ouando celebrans. propriè tamen Euando celebrans. Cæterùm in vulgatis lexicis αἰθυάζειν exponitur εὐιάζειν. quam tamen vocem nusquam reperio: & vereor ne ex Suida per errorem sumpta sit: aliquo videlicet ex εὐοῖ ἄσαι (quo ille exponit αἰθυάσαι) faciente εὐιάσαι, deinde itidem εὐιάζειν. EX hoc autem verbo fit Εὐασμός, Euatio, Vociferatio bacchantium. Interdum verò & ad aliam vociferationem transfertur. Plutarchus in Antonio, βεβιωκότων μετὰ εὐασμῶν καὶ τυμπάνων σπαργωσῶν. ITEM Εὐαστής. ET Εὐαστήρ, Euator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigrammatis, εὐασταὶ pro sacerdotibus Bacchi. Sed & ipse Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur.

Εὔιος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigramm. lib. 1, in carmine in Bacchum, Εὔιον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγχεσίκωμον. Horatius 1 carmine ode 18, Sithoniis non leuis Euius. Pro quo malè scribitur in quibusdam exemplaribus Euthius. HINC Φιλεύιος, Qui Euium amat, id est Bacchum. At ipse Bacchus φιλεύιος βασιλεύς ex Epigr. Euandi cupidus, Euationis studiosus.

Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ à Demosthene subiũgitur alteri εὐοῖ, vt antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item Σαβοὶ, Qui Baccho sunt initiati. Item, Baccho consecrata loca. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Bacchi sacerdotes, ex scholiaste Aristophanis: apud quem tamen non ἱερεῖς sed ἱεροὺς legimus: & alibi τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους. sed vno in loco, σαβοῖ vocem esse Thracum, in altero Phrygum esse tradit. HINC Σαβάζιος dictus ipse Bacchus (quem tamen alii Bacchi filium putant) à Thracibus: ET Σαβασμὸς quod à Græcis εὐασμός. Vide Harpocr. & scholiasten Aristophanis in Vespas & in Aues. Cæterùm si σαβοῖ aut σαβοὶ ex Phrygum lingua est, corrumpentium (vt credibile est) Græcum εὐοῖ, non obstabit quominus εὐοῖ scribendum dicamus: atque ita nodus ille de quo suprà, solui posse videtur.

Εὐθύς, ἑος, ὁ, (quod ab εὖ & τίθημι deriuat Etymolog.) Rectus, id est Non obliquus, seu tortuosus. Fœmin. εὐθεῖα. Neut. εὐθύ. εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via. Quo dixit modo Thuc. lib. 8, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. Is qui Demetrius Phal. vocatur τῷ εὐθεῖ opposuit πλάγιον: quod & cæteri scriptores faciunt. Cæterùm subaudiẽdum sæpe relinquitur substãt. cum εὐθεῖα. dicitur enim εὐθεῖα, pro εὐθεῖα γραμμή, (vnde est ἐπ' εὐθείας [illegible]) & pro εὐθεῖα ὁδὸς (vt καὶ τὴν εὐθεῖαν διανοούμενος Luc.) & pro εὐθεῖα δίκη. de quibus lege Bud. Sed addunt vulg. lex. ἐπ' εὐθείας ἐκπίπτειν ex Dioscor. pro In rectum incidere. Et κατ' εὐθείας pro Directis lineis, ex Aristotele De mundo, διαπνέουσι φέρονται κατ' εὐθεῖαν, Spirãt directa linea: seu plural. Directis lineis. Sed & alia significatione, videlicet pro Rectè, Iustè, ex Phal. Verùm vt γραμμὴν illic, ita ὁδὸν subaudire hic oportet. Quod subaudiendum & in illo Luciani loco dixi: idémque nunc dico de isto qui apud Suidam legitur, εὐθεῖαν ἐδίωκεν ἐλαύνων ἐπὶ τὴν Στυδώνειαν. Necnon de hoc, εὐθεῖα πορεύεται, apud Aristotelem De mundo. (alii tamen subaudiunt γραμμὴ, exponẽtes Recta linea) Hoc interim fateor, accus. ὁδὸν qui adhibetur his locis, in propria signif. accipi: at in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Rectè, Iustè, metaphoricè intelligi debere ὁδόν. Idem porrò & de ἀπ' εὐθείας dico in sequentibus locis: Plutarchus Fabio, τὴν μὲν οὖν ἐπὶ τῇ Τρεβίᾳ γενομένην ἧτταν οὐθ' ὁ γράψας στρατηγὸς, οὔθ' ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἔφρασεν, ἀλλ' ἐψεύσατο, τὴν νίκην ἐπίδικον αὐτοῖς καὶ ἀμφίδοξον γενέσθαι. vbi redditur Verè: quum potius significet Absque dissimulatione quàm Absque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur qui aliquid ita refert vt nihil dissimulet, qui autem dissimulare volunt, circuitione & ambagibus vti solent: quæ & ipsæ rectæ via (id est τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ) opponũtur. Circuitionis autem vocẽ hac de re vsurpo cũ Terẽtio in Andr. Ita apertè ipsam rẽ modò loquutus, nihil circuitione vsus es. Cic. quoq; Circuitionẽ ita dixit. Denique ἀπ' εὐθείας esse puto quod Gallicè Ouuertement: cui opponitur Couuertement. Quo & Latini modo Apertè dicunt, & Palàm: contrà autem Tecto sermone, Tectis verbis, Cum inuolucris & integumentis verborum. Sed Apertè tamen non tam significans esse videtur quàm Gall. Ouuertement. Cæterùm non solum ἀπ' εὐθείας dicitur, sed etiã ἐξ εὐθείας, & δι' εὐθείας: atq; hoc vtitur idẽ Plutarchus De orac. Sibyllino: illo, autor libelli qui Dem. Phalereo adscribitur. Confirmãt autem meam sententiam de subaudiendo accusatiuo ὁδὸν duo Plutarchi loci, quorum vnus est ibidem vnde & primum exemplum attuli: videlicet in Fabio, paulo post verba à me citata. subiungit enim, loquens de alio qui contrà omni dissimulatoria ambage remota, cladem narrauerat, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸν δῆμον, οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ περιαγωγὰς, ἀλλ' ἀντικρυς ἔφη, νενικήμεθα, &c. Alter locus extat in Polit. præc. vbi scribit, πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστι σχεῖν τὴν ἀλυσιτελεῖαν, ἀλλὰ δεῖ πως ἀναγκαίως καμπὰς καὶ περιαγωγάς. (Hic autem obiter admoneo, περιαγωγὴν videri esse quam à Terentio circuitionem appellari modò dixi: præsertim verò in præcedente loco ex Fabio Maximo, vbi de sermone agitur, nam illic περιαγωγὰς pro περιαγωγὰς reponere minimè dubito.) Sed & alibi, videlicet in lib. De Herod. malign. ἀπ' εὐθείας opponit πλαγίως. nam ἀπ' εὐθείας κακῶς λέγειν & πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimuero in loco illo ex Polit. præc. quum ἀπ' εὐθείας de sermone non dicatur, aliam interpretationem postulat. Quare videndum an conuenire hîc possit quod Latini dicunt Aperto marte. vt si dicamus in illo Plutarchi loco, Multa enim sunt incommoda in quibussummouendis aperto marte agi non potest. Vel breuius, Multa enim sunt incommoda quæ aperto marte nequaquam summoueri possint. Sed apud Suidam legitur etiam, ὁ δὲ κτείνει μὲν αὐτὸν οὐκ ἐξ εὐθείας ἐδίωκεν. vbi dutiuscula quidem mihi quoque videtur illa mea interpretatio, si ad verbum interpretemur κτείνει interficere: sed ita reddendo, Cædem eius aperto marte moliri veritus est, ferri eam posse (dum saltem aliquis meliorem afferat) existimo. In his enim aliisque multis huiusmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque strauisse contentus ero.

Sed Thucydides, suo more à loquendi generibus quæ cæteris vsitata sunt, recedẽs, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας de quo modò à me tractatum fuit: videlicet pro illo quod de sermone dicitur. Ita enim ille libro tertio, καθιστάναι δὲ χρὴ μηδὲ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν. Id est, Sine circuitione, Sine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Arrianum autem ἐκ τοῦ εὐθέος αἰνίσσεσθαι pro Non dissimulanter, Apertè, Palàm. Sed quomodo hic itidem substantiuum ὁδὸν subaudire queas dicet aliquis. Minimè certè hîc quoque subaudiri dico, sed τὸ εὐθὺ hic substantiuè accipi pro ἡ εὐθεῖα ὁδός. Huc autẽ pertinet & ὁ εὐθὺς λόγος apud Euripidem pro sermone aperto minimèque vlla circuitione tecto. Cæterùm inuenitur τὸ εὐθὺς & alio sensu positum à Thucydide libro 1, vbi scribit, ὥστε ἀπάτη μὴ προσαγαγεῖν ὑπ' αὐτῶν, δεομένους πολὺ τὸ εὐθέος μὴ ἰέναι, νῦν. Hic enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur sumi pro Temerè & inconsultè (ac certè scholiastes ἀσκέπτως exponit, sicut & εὐθὺς in alio eiusdẽ loco vult esse pro ἐξ εὐθείας & ἀσκόπως, abutẽs tamẽ fortasse signific. huius loquendi generis ἐξ εὐθείας, & ἀσκέπτως accipiens pro ἀσκέπτως, id est inconsideratè) aut certè pro Statim, Extemplo.

INVENITVR & accusatiuus Εὐθῆ tanquam ab εὐθής, sed non apud satis idoneos autores, quod sciam. Inuenio enim duntaxat in Ecclesiaste, & apud Damascenum, ita scribentem, pag. 42, ἐποίησεν οὖν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἀκακον, εὐθῆ, ἀναρετον. Sed & εὐθεῖς apud Greg. habetur, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐγκαινιζόμενον.

Εὐθὺ, aduerbium, Rectà. Xenophon Pædiæ 5, εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγει, duc nos rectà Babylonem. Sed multo frequentius est cum genitiuo: vt πλεῖν μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, Synesius. Sic apud Aristophanem sæpe. Item cum articulo ante εὐθὺ, contra quàm in illo Xenophontis loco, rursum apud Synesium, τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἦγε στρατιὰν, rectà in hostes duxerũt. Subauditur autem accusatiuus ὁδόν. Sed & τῆς εὐθὺ ὁδοῦ pro Rectæ viæ in Axiocho legitur, ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτῷ. Et ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ pro In rectam viam, in vulgatis lexicis. ET Εὐθὺς in eadem significatione, Plat. in Euthydemo, nisi sit menda, inquit Budæus. Apud Thucydidem certè lib. 6 de epipolis seu arce Syracusarum legitur, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, id est rectà supra vrbem.

C. Καταντικρὺ, Rectà. vnde ἡ καταντικρὺ ὁδὸς dicitur ἡ εὐθεῖα ὁδός. Pausanias, ἐκ Σπαρτιάτης ἐστὶ τὴν καταντικρὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένῳ τε Γυραία καλουμένη ἐστὶν ἄλσος. Item καταντικρὺ pro E regione quidam accipi annotat. Scribitur autem & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. Rectitudo. Item Recta forma. Exponitur etiã metaphoricè Æquitas, Iustitia. quo dicitur modo Gall. droitture. AT Εὐθυωρεία (quod an cõpositũ sit, nõ satis constat) itidẽ pro εὐθύτης, i. Rectitudo, si dici posset. A Bud. exponitur etiã Proceritas, vt est arboris. Item Directio. Et Rectus trames. Itẽ Rectus processus, Rectæ lineæ porrectio. Quarũ signif. exẽpla vide apud B. p. 53 & 318. HINC Εὐθυωρεῖν Recto tramite iter facere, Recta linea progredi. pro quo & καὶ εὐθεῖαν ἰέναι dicit Aristot. Vide B. ibidẽ. ITEM Εὐθύπορος in v. l. ex Herm.

Digitized by Google

Recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diuerticula, propter obuios montes & fluuios. At verò εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο, affert Etymol. pro εὐθυτάτην, seu συντομον, sed addens tamen esse ab εὐθὺ & ὥρα, quasi αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. At Suidas postquam εὐθυωρὸν (ita enim ibi scribitur ἐξαπίνης) accipi dixit pro κατ' εὐθεῖαν ab Antiphonte & Xenoph. subiungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, locũ hunc proferens, εὐθυωρὸν ἀπέβη. vbi aduerbium esse manifestũ est. Sed & εὐθύωρος pro Rectus in v.l. Sitne autem compositum in hac significatione, gramm. tacent.

Εὐθύνω, Dirigo, Corrigo, Rectum facio quod prauum seu obliquum erat. (sicut & κατευθύνω dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λέξεων testatur schol. Sophoclis.) Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur & pro Dirigere, eo modo quo dicitur Dirigere nauem aliquò, & quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. Euripides Hecuba, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. vbi schol. εὐθύνοντας exponit per compos. ἀπευθύνοντας. Xenoph. autem in princ. Pæd. dicit pastores εὐθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, seu potius Deducere, vno verbo. neque enim mihi placet hic verbum Dirigere quo vsus est Philelphus. nisi adiungamus ei nomen Iter, vt εὐθύνειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xenophontis locus, πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι ᾗ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, νέμονταί τε χωρία ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. Capitur verò & pro Regere. vt εὐθύνειν ἡνίας, Aristoph. Regere habenas. Item metaph. (sicut & verbũ Corrigo apud Latinos itidémque verbũ *Redresser* apud Gallos, quod alioqui propriè significat Corrigere.) Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo. vt Gregorius, μὴ τι ἡμᾶς εὐθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. id est (Budæo interprete) Nolite redarguere nos & incusare ob verbum altius elatum. Huc pertinet quod ex Hieronymo in cap. 1 Sophoniæ prophetæ annotatur, εὐθύνων non significare dirigentem, sed coarguentem atq; conuincentem. Quod tamen Hieronymi dictum ad locum de quo agit restringendum est: ibi videlicet εὐθύνειν non esse Dirigere, sed Coarguere. Cæterùm εὐθύνειν exponitur alicubi & Inquirere, cum præpos. In, (quod facere solent ii qui reprehendere & redarguere student, vt in hoc Plutarchi loco, in Symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκοίην εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν esse dicit In alicuius gesta inquirere, & quæstionem de eius administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. (Et pass. item εὐθύνεσθαι, pro Rationem reposci &c. quod vulgus syndicari. In Pand. verò & pro In iudicium vocari) Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare. Reum facere: vel pro Damnare. De quibus signific. lege B. Comm. p. 37 & 39 & 150: item in Annot. In v.l. affertur item ex Plutarcho in Publ. προσβατίαις εὐθύνειν pro Mulctare pœna pecuaria. ‖ Item εὐθύνειν eũ magistratũ gerere qui εὔθυνος dicitur, de quo mox

Εὔθυνσις, εως, ἡ, Directio, Correctio. Cui opponitur ab Aristotele κάμψις, id est Curuatio. Bud. ET Εὐθυντὸς, Directus: cui opponitur καμπτὸς, Curuatus. Idem ex eodẽ Aristotele. AT Εὐθυντὴς (SEU Εὐθυντὴρ, sed magis poeticè. vt apud Theognidem Εὐθυντῆρα κακῶς ὕβρεως ἡμετέρας) ET Εὔθυνος, Director, Corrector. Sed dicti sũt εὐθυνταὶ seu εὔθυνοι quidã magistratus qui aliorũ magistratuum censores erat, & rationem administrationis ab iis exigebant. Vide Bud. p. 38. ITEM Εὐθυντικὸς, quod vulgò itidem exponitur: sed ex terminatione significat potius eum qui reposcẽdæ rationis peritus est. AB eadem origine est & Εὐθυντηρία, quo tamẽ Hesych. ait ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμπαγμα. (quod quidam interpret. Soli rudus) item nauis partem.

Εὐθύνη, Inquisitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magistratus gesti seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu Ipsa actio reposcendi rationem &c. ‖ Exponitur & Accusatio à Budæo. Dicitur tamen potius plur. εὐθύναι. Atque hinc εὐθύνας διδόναι, & εὐθύνας ὑπέχειν, pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci seu rationes administratæ reipublicæ. Demosth. De fal. leg. κἂν δεδωκὼς ὦσι εὐθύνας, pro Etiãsi rationes administratæ reipublicæ reposciti iam fuerint, Budæo interprete, quem vide Comm. pag. 39, & 150, & 173. item in Annot. Ostendit autem accipi ex consequenti & pro Pœnam dare. Item pro Damnari repetũdarum, in hoc Æschinis loco, ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ μικρὸν ἐπάνω ἔφευγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. At ego non puto εὐθύνας ὀφλεῖν restringi ad hanc significationem pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam: vel certè habita ratione rei de qua agitur, hanc interpr. admittat. Alioqui enim id per se significare arbitror, sed latius patere huius accus. signif. sicut & quum aliis verbis iungitur. Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cicerone, Rationes referre, item Pœnas luere. In vulgatis lexicis affertur ex Demosthene εὐθύνας τῶν πεπολιτευμένων, item εὐθύνας τῆς πρεσβείας, necnon εὐθύνας βίου, pro Censuræ quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. in Pericle περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisdem πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratus repetundarum. Et, Ad repetundas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cuiuslibet rei, vel Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3, ἐκ τῶν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. ‖ Εὐθύνη exponitur & Crimẽ in hoc Aristoph. loco, in Vesp. — κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν θεὸν ἀντιβολεῖ με ῥίψαι τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. HINC Ἀνεύθυνος, ου, ὁ & ἡ, Non obnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum, Qui non tenetur rationem reddere &c. Ἀνεύθυνος magistratus (inquit Bud.) & ἀνυπεύθυνος, dictus est qui causæ dicendæ aut immunis est, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud nos à principe impetrauerunt. Hæc ille. Sed sciendum est latius extendi huius vocis vsum, vnde ἀνεύθυνος dicitur quicunque rei alicuius rationem reddere non tenetur. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας. vbi Erasmus ἀνευθύνους vertit Liberos: quum tamen propriè signif. Rationi reddendæ non obnoxios. Dicitur verò & res aliqua esse ἀνεύθυνος eadem significatione. vt ἀνεύθυνος ἀκρόασις Thuc. ‖ Ἀνεύθυνος, Crimine vacans. Synes. ἡ προαίρεσις οὐκ ἦν ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ‖ Item ἀνεύθυνον, Quod impunè fit: apud eundem, ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι pro Impunè & sine reprehensione mẽtiri. ‖ Ἀνεύθυνος, Non discussus, Non examinatus. Bud. ex Gregorio. ET Ἀνευθύνως, Ita vt non cogaris rationem reddere. Item, Sic vt crimine vaces. Et pro Impunè, ex Hermog. ET Ἀνευθυνία, Immunitas à reddenda ratione. In vulgatis lexicis exponitur Innocentia. CONTR. Ὑπεύθυνος, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam non habet rerum administrationem. Interdum cum datiuo. Demosth. 117, ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί. Apud Aristoph. autẽ in Equit. ὑπεύθυνοι exponitur à scholiaste, Qui rerũ in magistratu gestarũ rationes nõdum retulerunt. Dicitur & res aliqua esse ὑπεύθυνος, sicut contrà ἀνεύθυνος. Thucyd. 3, ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν. vbi quidam Obnoxiam & Non obnoxiam interpr. pro Cuius reddenda ratio est, & Cuius reddenda ratio non est. Et ὑπεύθυνος ἀρχὴ Herodoto. Item δίαιτα κατακεκλεισμένη καὶ ὑπεύθυνος, Plutarchus in Lycurgo: vbi quidam δίαιταν ὑπεύθυνον interpr. victum astrictum: ego malim Victum legibus quibusdam obnoxium, & minimè liberum. Q. d. Victum cuius reddenda sit ratio ipsis legibus. At Chrysostomus dixit aliquem ὑπεύθυνον τιμωρίᾳ, obnoxium pœnæ: ὀφείλει ὅσων κεφαλὴν ὑπεύθυνος εἶ τιμωρίᾳ. ‖ Ὑπεύθυνος, Reus, Obnoxius crimini. Sed Luc. genitiuo iunxit in libro De salt. καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχειν ἑαυτόν. vbi exponitur, Sola voce semetipsum reprehendendũ exhibens. Ego malim Seipsum crimini obnoxium reddens, quod ad solam vocem attinet. ET Ὑπευθύνως, Ita vt rationem reddere tenearis, vel Ita vt crimini sis obnoxius. AT Ἀνυπεύθυνος huic opponitur, idémque est quod ἀνεύθυνος paulo antè præcedens. Exponitur enim Rationi reddendæ vel causæ dicendæ non obnoxius. Plato, δικαστὴν δὲ ἀνυπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. vbi exponitur Examinis im-

munem. Interdum vero αὐτεύθυνος generaliter, Solutus legibus. vt αὐτεύθυνος esse dicitur tyrannus ab Aristotele Polit. 4. Sic αὐτευθύνων vocat dictaturam Plut. in Fabio. ET Ἀνυπεύθυνος, Ita vt causæ dicendæ obnoxius non sis. Item, Cum libertate qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

C. Ἀπευθύνω, F. θυνῶ, Corrigo quod prauũ est, & rectum efficio. ἐπὶ τῆς ὀρθουμένης λέξεως dicitur, inquit enarrator Sophoclis. Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, eo sensu quo dicitur quis corrigere mores seu vitam. Gregorius, πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθυνόμεθα. Capitur & pro Guberno, Rego. nam rectoris est praua corrigere. Sophocl. in Œdipo tyranno, — πρίν σε τὴν δ' ἀπευθύνειν πόλιν. Est etiam Dirigo. eo sensu quo dicimus dirigere telum, vel iaculũ, vel hastã. Basil. πρὸς ὃ σκοπὸν ἀπευθύνειν τὸ βέλος. Expon. etiã κανονίζω .i. Examino tãquã ad regulam, Tanquã ad regulã dirigo. & sic ἀπευθυνόμεθα exponi potest κανονιζόμεθα in Gregorii loco paulo antè citato. | Aliquando autem vsurpatur metaphoricè pro Punio, vt tradit scholiastes Sophoclis, scribens tã εὐθύνειν quàm ἀπευθύνειν dici ἐπὶ τῆς ὀρθουμένης λέξεως, item ἐπὶ τῆς κυβερνωμένης νεώς. & hinc ducta metaphora sumi ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Hanc autem significationẽ tribuit huic verbo idẽ scholiastes in isto Aiacis loco, Οἴπερ, σὺ τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν κελεύω. id est (inquit) τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ἐπιβάλλοντα μετ' εὐθύνης. Suidas ponit priorem duntaxat expos. τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα.

Ἀπευθύνομαι, pass. Corrigor, Rectus efficior, Dirigor, &c. sequendo significationem actiui. Citatur ex Alexãdro Aphrodisæo Probl. l. 1, ἀπευθυσμένον ἔντερον, pro Intestinum rectum. id videlicet per quod flatus alui extruditur sæpe dum vrinam reddimus. Est autem ἀπευθυσμένον (si participio participium reddendum sit) quod statutum est rectum, vel Tendens in rectum.

C. ΔΙευθύνω, Dirigo. Item pro Corrigo, Emẽdo, vt B. interpr. in hoc Luc. loco. εἰρήνης. σφὼ δὲ ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διευθύνατε· κἀγὼ αὖθις ἀπολελογήσομαι. Idem Bud. διευθύνω interpr. etiam Examino, Discepto. Item, Refuto. & à Gregorio poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor: seu Inquiro disputando. In eo tamen quem ex illo affert loco legitur passiua vox διευθύνεσθαι. ita enim habet, ἀπαιδεύτερον δ', οὐδ' ἴδιον τὸ ἀπ' ἀρχῆς γεγενημένον, τί ἦν πρὸ τῆς γεννήσεως, ἢ νῦν ἦν, διευθύνεσθαι.

C. ἘΠευθύνω, Dirigo. Item Rego. ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ (inquit Budæus) vel ἀπευθύνειν Æschines dicit pro Regere. ET Συνεπευθύνω, Vnà dirigo, Vnà rego, vel moderor. Vel Adiuuo in dirigendo. In v. l. ἀδιακρίτως affertur, τοῦ θεοῦ συνεπευθύνοντος, pro Numinis instinctu.

C. ΚΑΤευθύνω, Dirigo. Item Rego, Moderor, Compono, Constituo. Quas significationes Budæus huic verbo tribuit apud Plutarch. locos tamen non proferens. At v. lex. afferunt ex eo in Camillo, κατευθῦναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος. vbi illud Componere aptum esse puto, vel Constituere. Sed & Moderari hic quadrare posse videtur. In iisdem κατευθύνειν τὸ σκάφος habetur, sed ἀδιακρίτως. Est autem κατευθύνειν τὸ σκάφος, vel Dirigere, vel Regere, seu Moderari. Ex Gregorio autem κατευθύνειν & pro Administrare. | Κατευθύνω (sicut & simplex εὐθύνω) pro Mulcto: ex Plat. De leg. Pollux quoque ab eo κατευθύνειν pro καταδικάζειν poni tradit.

¶ Εὐθὺς, Protinus, Confestim, Statim. Xenoph. Pæd. 6, p. 92, ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Idem Hellen. 1, καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὖθις. Thuc. 1, ἀρξάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐν Ἐπιδάμνῳ (Vt autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμενοι, sic alibi cum ἀρχῇ extat, vt ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φάσεως apud Philonem De mundo, Quæ est statim in principio, vel Quæ est statim prima.) Alia eiusdem signific. exempla passim & apud cæteros habentur. Sed iungitur interdum & præpositioni ἐκ, vt dixit idem Xen. Pæd. 1, εὐθὺς ἐκ παιδίου. & Aristot. Pol. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum & præp. ἀπὸ. vt εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ. quod exponitur Iam inde à vetustate. Sic autem & εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Iam inde à puero, seu à pueritia. & εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Iam inde ab ortu. Vel simpliciter, Statim à pueritia, Statim ab ortu. | Inuenitur & participio iunctum hoc aduerb. vt εὐθὺς νέοι ὄντες. Thucyd. 2, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab ineunte ætate, vel Iam inde ab ineũte ætate. q. d. Statim quum iuuenes sunt. Tale est hoc, εὐθὺς γενόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Iam inde ab ortu habet. Est enim idem εὐθὺς γενόμενος, quod εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Legitur etiã τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου apud Thucydidẽ 2, pro Statim incunte æstate. | Sed & cum nomine genitiui casus. vt εὐθὺς τοῦ δράματος, quod ex Aristophane affertur pro Statim ab initio fabulæ: itidémque εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. | Interdum verò præfigitur articulus, & tũ per nomen redditur. vt ἡ τῶν Γαλλικῶν εὐθὺς φυγὴ, Herodiano, Subita fuga, vel repentina. Cæterùm quod ad signif. huius aduerbii attinet, inde factum reor vt εὐθὺς significaret statim, quòd qui rectà it aliquò, statim eò perueniat, præ illo qui non rectum iter tenet.

Εὐθὺς, Protinus, Continuò, pro Ideo, Etiã. Themist. οὐ γὰρ τι κατὰ παντὸς, εὐθὺς καὶ καθόλου. B.

Εὐθὺς Aristoph. pro Imprimum. ἐν ἀρχῇ, Bud.

Εὐθὺς pro Iam antea in v. l. ex hoc Plutarchi loco in Camillo, τοῦ μὲν τοι πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς ὀψίμως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque ex sequentibus patere. Sed viderit quicunque hoc annotauit.

Εὐθὺς pro Inconsultè, Inconsideratè, à Thucydide ponitur (si eius scholiastæ credimus) lib. 2, οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim scholiastes ait εὐθὺς non esse παράχρημα, sed ἀβουλίας & ἀσκόπως. Vide suprà in Εὐθὺ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia.

ITEM Εὐθὺ interdum pro εὐθὺς, id est Statim, Confestim, apud Alex. Aphrod. non semel. Bud.

DICITVR & Εὐθέως pro εὐθὺς, Statim, &c. sed apud veteres non itidem vsitatum. Ex Aphthonio affertur εὐθέως cum παραχρῆμα iunctum, εὐθέως παραχρῆμα ἀπεσβέσθη.

ΕΥ'ΝΗ', ῆς, ἡ, Cubile. vt εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ apud Hom. Sic Odyss. ξ, — τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς Εὐνήν. Copulat verò interdum λέχος & εὐνὴν. & tum volunt aliqui grammatici εὐνὴν dici στρωμνὴν, at λέχος esse τὴν ὑποκειμένην κλίνην. Apud Xenophontem tamen στρώματα sunt ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Pæd. 8, νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Dicitur & de brutis vt Lat. Cubile, pro lustro. Et quidem de leporis cubili ab eodem Xen. dicitur. Et Hom. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat. Interdum verò pro concubitu: vt Il. ε, — καὶ ἄλλων ἀνέρος εὐνὴν Γευσάμενα, οὐκ ἐθέλουσα. Et Od. κ, Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. | Et εὐνὴ pro tentorio, ex Thucyd. | Item εὐνὴ, Sepulchrum. Eustath. Sed & generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur, & apud Hom. εὐναὶ pro loco in quo quis potest εὐνάζεσθαι, vt annotat Eustath. | Item Anchora. vt Il. α, Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic autem anchora dicitur per metaphoram, inde (vt opinor) ductam, quòd nauem fundans & stabiliens, velut conquiescere faciat. ET Εὐναία pro eodem: sicut dicitur κλιναία pro κλινή. Cæterùm εὐνὴ alii ab εὔδω, alii aliunde deducunt: nonnulli verò primitiuam vocem esse putant.

G Εὐνῆθεν, E lecto. Odyss. υ, — εὐνῆθεν ἀΐξασα. Apoll. Arg. 2, — ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν. ET Εὐνῆφι apud Hom. Od. γ, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, è lecto. Il. ο, ἐξ εὐνῆφι θορόντα. Scribitur autem alicubi ET Ἐξευνῆφι vna voce.

C. Ἔνευνος, Qui est in lecto. Et, In lecto positus, in v. l. AT Ἐνεύναιον δέρμα, Homer. Odyss. ξ, Pellis quæ cubili substernitur. Apud eũdem verò Od. π, χήτει ἐνευναίων, pro Incubantium. Vide Eust.

C. Μαλθακευνία, ας, ἡ, Cubilis seu lecti mollities.

C. Ὁμευνος, ET Ὁμευνέτης, Qui eodem cubili vtitur. Vnde exponitur & Maritus. ET Ὁμευνέτις, Vxor. Soph. ἰδὼν τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος. ITEM Εὐνέτης ET Εὐνέτις, idem quod ὁμευνέτης & ὁμευνέτις.

C. Σύνευνος ET Συνευνέτης, idẽ quod præced. Soph. ὅμως ἴσχε ξύνευνον μητέρα. ET Συνευνήτης pro eodem.

C. Χαμεύνη, SEV Χαμεύνια, Stibadium humi stratum. B.

Humilis & vilis lectus, in v.l. Aristoph. Auib. Plut. De Socr. dæm. φαίνεσθαι γὰρ ἄγριου καὶ μυελικῆς χαμεύνας. ET Χαμεύνιον diminut. forma. Plato in Symp. de militibus loquens, οἱ δὲ χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. AT Χαμευνία, Ipsa actio cubādi humi, q.d. Humi cubatio. Sed & Storea quæ pro lecto substernitur, ita vocatur, teste Poll. ITEM Χαμεύνης dicitur Qui humi cubat. Gregorius. ET Χαμευνεῖν, Humi cubare, apud Hesychium. ADDE & Χαμευνάς, άδος, ἡ, itidem vt χαμεύνη, pro stibadio humi strato. Sed αὐτόπρεμνε χαμευνάδες apud Nic. schol. esse ait pro αὐτοφυεῖς καὶ ἁπλοῦς χαμαιστρώτας. ET Χαμευνίς, ίδος, Lectus humilis, Storea. στιβάς, v.l. DICITVR etiam Χαμαιεύνης pro χαμεύνης, (vnde χαμαιεῦναι apud Hom.) ET Χαμαιεύνη, seu χαμαιεύνα, pro χαμεύνη. ITEM Χαμαιευνάς pro χαμευνάς. Sed & adiectiuè χαμαιευνάδες σύες, humi cubantes.

Εὐναῖος, ου, ὁ. vt εὐναῖος λαγώς, lepus qui in cubili suo est. sic βοῦς εὐναῖος. Et in Epigr. εὐναίων ὀάρων colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiunt. εὐναία ἄτη, id est σύζυγος, Calamitas cubilis particeps. Euripides Andromache, — ἀγά με ἄτην Ἤγαγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν. Idem Hipp. de Phædra, λύπη δ' ὑπὸ παιδίων εὐναία δέδεται ψυχά. id est vt schol. exponit, οὕτω συνδέδεται τῇ εὐναίᾳ λύπῃ ὡς ὑποβαλεῖν τὸ πάθος. intelligit autem ibi per εὐναίαν λύπην, dolorem adeo vehementem vt decumbere eam cogeret. & sic εὐναία ibi erit ἡ εἰς εὐνὴν κατακλίνουσα. Annotat tamen ibi schol. legi etiam nominatiuo casu εὐναία, vt constructio sit, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. Apud Xen. Cyn. εὐναῖα vestigia quædam leporū dicuntur quibus δρομαῖα correspondent. ὄζει γὰρ τὰ ἴχνη ἐπὶ πλείω χρόνον τὰ εὐναίων ἢ τὰ δρομαίων. id est, subolent vestigia cubilium diutius quàm cursu impressa. Apud Pollucem l.6, etiam τὰ εἰς κοίτην στρώματα, εὐναῖα dicuntur.

Εὔνια, τά, Strata. στρώματα, vt Suidas in hoc adespoto loco exponit, οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀπηλλάττοντο ἀμελῶς.

Εὐνάω, ῶ, F. ήσω, Sopio. Odyss. λ. τῆς δ' εὐνῆς χρόνος ἔσσεται. Et Odyss. ο. — πῦρ εὐνήσαι, id est cineribus obruere & quasi sopire: φυλάξαι, κατευνάσαι, ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ, vt Eust. quosdam ibi scribere & exponere annotat. Frequentior verò scriptura est Πῦρ τ' αὖ ναῆσαι. Hinc in pass. εὐνηθῆναι, id est Cubare, Sopiri. Od. θ, Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες. Epigramm. εὐνηθεὶς ὕπνῳ, somno correptus es. Et metaphoricè, Iliad. ι, de ventis Παύσασθαι δ' ἀνέμους καὶ εὐνῆσαι ἄνεμος. Item Cōcumbere. Odyss. κ, de Circe, Ἡ δὲ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι. Iliad. β, — θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens. VNDE Εὐνήτρια, ας, ἡ, q.d. Cubitrix. Deianira apud Sophoclem Trach. thalamū suum alloquens, dicit, ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ εὐνήτριαι. i. εὐναζούσαι, κοιμωμένην, vt schol. exponit. ITEM Εὐνήτης, Concubitor, Maritus. ἀνήρ, Hesych.

C.KATευνάω, Sopio. Vnde in pass. Odyss. δ, Τὴν μὲν ἐπεὶ δὴ κατευνηθέντα ἴδηαι.

C.ΣΥΝευνάω, Vnà sopio. Vnde in pass. ex Phalar. ep. citatur συνευνηθεὶς, pro Somnum vnà caperem. Itē συνευνηθείς, Qui concubuit.

Εὐνάζω, F. σω, Sopio, idem quod εὐνάω, ex eóque deriuatum, quemadmodum σκιάζω à σκιάω. Odyss. λ, Ἔνθα σ' ἐγὼ ἀγαγὼν τὰ ἅμ' ποῖ φαιεσφόροι. Εὐνάσω ἐξείης. id est κατακλινῶ, κοιμίσω, Sopiam, seu Quiete sopiam, vt Lucretius loquitur. Capitur verò & metaphoricè, vt Sopio apud Latinos. Soph. Œdipo tyranno, Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Idem Trachiniis, εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. Vnde pass. εὐνάζεσθαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Odyss. υ, Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Hesiod. Theog. θνητοῖσι τι ἰλάσκηται Ἠρίον ὅτ' εὐνάζει καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, quum is cubitum. | Item Concumbere. Odyss. ε, — παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. | Εὐνάζω, In cubili colloco. Xen. Cyneg. αὐ αἳ μέλλει ἑκάστη τὴν ἑαυτῆς εὐνάζειν [νεβρόν,] id est, B. interprete, Et cubile statuere. quo sensu paulo pòst dicit κατακλίνασαι δέ. Et in pass. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, apud eundem Xenophontem de hinnulis: & Iacere noctu, de militib⁹, εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται καὶ φύλακες εἶναι ἀγαθοί. Referri potest huc & illud Sophoclis Œdipo Colon. de Cerbero, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξένοις εὐνᾶσθαι. Et illud Odyss. ε, Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο. | Εὐνάζειν neutraliter etiā capitur pro εὐνάζεσθαι, id est Dormire, Quiescere. Soph. Trach. ἐᾶτέ με δύστηνον εὐνάσαι. Quemadmodum autem Ἀνάζω pro Concumbere etiam vsurpatur, ita & hoc Εὐνάζειν neutrale accipi potest apud Aristotelē lib.9 De hist. anim. cap.1, de quodam erodii seu ardeolæ genere, τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ὀχεύει. id est (vt Gaza vertit) Pellæ coitus difficilis est. Plinius quoq; ardeolas in coitu angi tradit.

Εὐνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. Cyneg. παραλείπει δ' οὖν εὐνάσιμα πολλά, ζητεῖ δὲ ὕλην, itaq; opportuna cubilibus loca multa prætermittit.

Εὐναστήριον, ου, τό, Cubiculū, Cubile, seu (vt ex Plin. interpr.) Dormitorium, & ex Cicerone Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus. Soph. Trach. Καθίζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις.

Εὐναστής, οῦ, ὁ, Cubicularius. v.l. AT Εὐναστωρ, ορος, ὁ, Maritus, Concubitor. ex Euripide. Apud Hesychium verò scribitur ET Εὐνάτωρ, quod exponitur κοιμώμενος.

C.Ἀπευνάζω, Sopio. Soph. Trach. Σὺ δέ μ' ἀπευνάσειας ὀκυπετὲς κακοῦ. id est κατασοφαισθήτης, vt schol. exponit.

C.KATευνάζω, Sopio. In passiuo accipitur pro Cubo, Dormio. Iliad. γ, ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι. Κατευνάζω, metaphoricè quoque capitur vt Εὐνάζω, pro Sopio, Sedo, Paco. Apoll. Argon. 1, κατὰ δ' εὔνασε πόντον. Opp. lib.3 De Ven. κατὰ δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωήν, Placat & sedat feræ impetum. Philo in vita Mos. lib.3, de Ægyptiis in rubro mari intereuntibus, εἰς τὴν κρυσταλλωθέντα πίχυ ἢ αἴθρα πῦν τε κατεύνασεν, Consopitos obruerunt. Construitur etiā præter accusatiuum personæ, cum genitiuo rei. Epigr. lib.3, Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασε, A laboribus autē nec apud inferos quiesco & respiro. ad verbum, A laboribus verò ne mors quidem me sopiuit.

Κατευνασής, οῦ, ὁ, Plut. Alex. 125 delicias recensens comitatus Alexandri, πείθας δὲ καὶ κατευνασὰς ἀδελφωνημένους. V.l. apud eundem Plutarchum in Oth. interpr. Cubicularius, Qui sponsam ducit dormitum, Qui delicias recēset. Idem Plut. Ad præfectum indoctum, ὁ μὲν γὰρ Περσῶν βασιλεὺς ἕνα κατευνασὴν εἶχε, ὃς πρὸς πρωΐ μέλλοντα εἰσιόντα λέγει πρὸς αὐτόν, Ἀνάστα ὦ βασιλεῦ, καὶ φρόντιζε πραγμάτων.

c.2.Ἀκατεύναστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sopitus non est, aut sopiri nequit, Irrequietus, Insomnis, Inquies, ἀκοίμητος, Hesych.

C.ΠΑΡευνάζω, Iuxta me sopio. Vnde in pass. Παρευνάζομαι, Iuxta seu à latere alicui cubo. Od. χ, Δμωάων δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ, ου, ὁ, Eunuchus, Spado. ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ, vt Clearchus apud Athen. lib.10 vocat. Xen. Pæd. 6, οἱ εὐνοῦχοι καὶ θεράποντες λαβόντες αὐτὴν ἀπήνεγκαν εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατέκλιναν, καὶ κατεκάλυψαν τὴν σκηνήν. Plut. Alex. ἐκ τῶν θαλαμηπόλων τις εὐνούχων, οἱ συναλίσκονται ταῖς γυναιξί. Aristot. οὐδεὶς γὰρ γίνεται εὐνοῦχος φαλακρός. (pro quo alibi, οὐ γίνονται δὲ φαλακροὶ οἱ ἐκτετμημένοι) Plinius, Defluuium capillorum in spadonibus non visum. Et εὐνούχους ποιεῖν, Eunuchum facere. Xenophon Pæd. 7, τοὺς ἀμφὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, εὐνούχους ἐποιήσατο. Iuuen. satyra 12, -imitatus castora, qui se Eunuchum ipse facit. Metaphoricè etiam hoc vocabulum vsurpatur. Athen. lib.14. ex Aristotele De plantis, φοινίκων ἐνίους, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν οἱ δὲ ἀπυρήνους. Plinius quoque spadonias laurus meminit. Idem lib.12 cap.14, à conditione castrati seminis, mala quædam à Belgis spadonia appellari docet. Sed & lactucam quandam τὴν ἐκ φύσεως πλατύφυλλον καὶ λείαν καὶ ἄκαυλον, à mulieribus ἀστύτιδα, at εὐνοῦχον à Pythagoreis vocari, ex Athenæo tradit Eustathius, eo quod frequens lactucarum esus ad venerem inhabiles reddat. vnde & exosam Veneri herbam esse, & Adonidem, quòd ad lactucam confugisse, ab apro peremptum. Quod lactucæ genus dicitur ETIAM Εὐνοῦχον. Gorræus in suis defínit. med. Εὐνοῦχον (inquit) dictū est à Pythagoricis lactucæ quoddam genus suapte natura latum & caule viduum, quasi spadonium, quoniam maximè refragetur Veneri. Plinius

quoque lib.19 cap.8 lactucã rotundam, ac minima radice, latis foliis, astylida (pro quo ἀστύλιδα est apud Eust.) à quibusdam eunuchion, quoniam maxime refragatur Veneri, appellatam tradit. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli εὐνοῦχος, Etymologico dicitur ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, (quoniam videlicet ad cubilium & gynæceorum custodiam curámque comparari solebant, quòd ancillis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ad coitum inepti.) vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν: eo quòd res venereæ ἀνοίας ab antiquis dicerentur. Eust. autem dictum vult quasi εὔνιν (.i. ἐστερημένον) ὄχείας.

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, seu spado, vt Bud. tradit. est verò adiectiuum, ideóque Spadonius etiam non incommodè reddi posse videtur. Aristot. De gener. animal. lib.1, πῶς δὲ μὴ φθειραίνω' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας. Idẽ Metaph.4, οὐ γὰρ ὁμοίως ἂν φαίην ἀδύνατον εἶναι φθειραίνειν παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν. In Probl. inter εὐνοῦχον & εὐνουχίαν distinguere videtur ὅτι συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις. adeo vt v. lex. tradant εὐνουχίας testes habere posse, sed inutiles, quòd effœminatus sit: εὐνοῦχον verò propriè castratum & euiratum intelligi. Capitur verò & metaphoricè, vt εὐνοῦχος. Vnde Theophrast. Hist. lib.4, cap.12, scribit arundines non habentes τὴν αὐλίδα, εὐνουχίας appellari. Plin. quoque lib.16, cap.36, bombycias arũdines, graciles, fœminarum latiore folio atque candidiore, modica lanugine aut omnino nulla, spadonum nomine insignes commemorat. Sed & surculos qui nihil afferunt, Colum. spadones nominari autor est.

Εὐνουχώδης, τεος, ὁ καὶ ἡ, Effœminatus vt eunuchus. Hipp. De aere & aquis, loquens de Scythis, εὐνουχωδέστατοί εἰσιν ἀνθρώπων.

Εὐνουχίζω, F. ίσω, Eunucho, Varroni: Eunuchizo, Hieronymo: Castro, Euiro. Geopon. δεῖ μὴ ἐκ τῆς δὲ φθινομένης τοὺς μόσχους εὐνουχίζειν. Varro, Castrare non oportet ante bimatum. Athen. lib.12, Ἀδραμύττην φασὶ τὴν Λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων.

ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ, Fut. ήσω, ab εὕρω, Inuenio. Odyss. μ, εὑρέ τι μῆχος Εὑρέσθαι δυνάμεσθα. Plato Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. id est Cicer. interpr. Atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire, difficile: & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph. Pluto, εὖ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ ζητῶν τὸν ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Lucianus, χρυσοῦν δὲ κ τύλιον εὗρε βαδίζων. vbi significat casu reperire: sicut in præcedentibus, inuenire inuestigando & quærendo. Nec enim semper quærentis est. Sic Iohann.1, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. ‖ Item Adipiscor, Nanciscor, Pro labore meo aliquid consequor, vt exponit Vlp. in Orat. Demosth. contra Timocr. sicut Inuenire à Latinis vsurpari pro Parare sibi & acquirere testatur Donat. apud Terent. in Eunucho. Et sic accipit Beza Matth. cap.16, ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ cap.1, εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, idem interpret. In gratia es apud Deum, vel, Inuenisti siue nacta es gratiam: non tamen vt vllum hic intelligatur meritum, (quum inuenire & εὑρίσκειν interdũ de eo etiã dicatur quod nihil tale quærenti vel speranti obtigerit, nedum vt studuerit promereri) aut casu accidisse putetur. ‖ Item Comperio, Reperio. Demosth. contra Philipp. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ τὰ Φιλίππῳ περὶ ἀσφαλείας ἥκοντα. Idem contra Mid. ἂν οὕτω ὑμεῖς ὀρθῶς ἐπισκοπῆτε, τοῦτον πλησιαίτερον εὑρήσετε Μειδίαν ὄντα τοῦ ἱεροῦ. Idem contra Lept. τὰς παρὰ τοῦ δήμου δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας, Reperietis, seu Comperietis. Sic Cicero apud Platonem, λογιζόμενος οὖν εὕρισκε, &c. vertit, Quum rationem habuisset, reperiebat, &c.

Εὑρίσκομαι, Inuenior. Item Comperior. Herodianus lib.2, εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας φυσώμενος. Demosth. Pro corona, οὐ πάνυ πιστῆς εὑρίσκεις. ‖ Capitur & actiuè pro εὑρίσκω, id est Inuenio: dicitúrque (itidẽ vt εὑρίσκω) nõ semper de quærente, sed ex insperato aliquid inueniẽte seu reperiente, vt apud Gregorium de Saule, τὰς ὄνους τῷ πατρὶ ὁ ζητῶν βασιλείαν εὕρατο. ‖ Item Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Impetro. Demosth. contra Lept. τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεάς, Qui adipiscuntur & obtinẽt, Qui promerentur, Budæo interprete. Pausi. Phoc. πλὴν τοὺς Ἀμφικτύονας εὕραντο, Obtinuerunt vt adnumerarẽtur inter Amphictyonas. Thuc. lib.1, ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Synes. epist.54. ἐξ ἀπεροψίας εὑρόμενος πράγματα, ex oberratione animi aliud agentis, consequutus molestias. Idem epist.94, εὑραίμην τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ, consequaris prompti animi compensationem. Εὑρίσκεσθαι (inquit Bud. Comm. p.301) propriè est λαβεῖν αὐτὸ ὤν τις ἐδεῖτο ἢ εὐηργετηκὼς ἢ ἐπαινῶν, id est mereri. exempla autem inde petes. Demosth. τοὺς τὴν εὑρημένους τὴν ἀτέλειαν, qui immunitatem ciuitatis beneficio consequuti fuerant, vt idem B. interpr. Accipitúrque interdum in malam partem pro Incidere & impingere, vt ibidem docet ex Pausan. exemplum afferens, annotánsque, Ciceronem quoque Græcorum imitatione dixisse, Qui propter hæsitantiam linguæ stuporémque cordis, cognomen ex contumelia inuenit. Apud eundem Paus. οἱ συμμάχους εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, interpret. Pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocẽsibus ictum.

Εὕρημα, ατος, τὸ, Inuentum, Inuentus. Plato epist. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα, tuum inuentum esse dixisti. Xenoph. τὸ μὲν εὕρημα θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄγραι καὶ κύνες, deorum inuentum. ‖ Εὕρημα est etiam idem fere quod ἕρμαιον, hoc est lucrum aduentitium. Xenoph. Anabas.6, εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. Quod si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id censeri. Bud. Comm. Sic apud Thuc. lib.5, p.180, ἐκείνοις δὲ διενεχθῆναι, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι, id est, Illis valde optabile esse, vel in lucro deputandum esse, quamprimum belli fortunam tentare. Isæus 70, ἡγοῦμαι γὰρ εὕρημα ἔχειν ὅ, τι ἂν τῶν Ἀγνίου λάβω, lucrum abruptũ & aduentitium. B.

Εὕρεμα, ατος, τὸ, Inuentum. Philo Tharsen. in carm. Εὕρεμα ἐμῆς τέχνας εἰμὶ παθῶν ὀδύνας. Gregor. δαιμόνων εὕρεμα σκοτεινόν.

Εὕρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Inuentus. Est etiam pars orationis apud oratores: id est (vt Cic. definit) excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ causam probabilem reddant. De qua intelligit Plut. quũ scribit, ὁ Πλάτων τῇ Λυσίου λόγῳ οὐκ εἶχεν τὴν εὕρεσιν ἐπαινεῖν, καὶ τῆς ἀπαξίας αἰτιώμενος.

Εὑρετὸς, οῦ, ὁ, Inuentus. Item Qui inueniri potest. Plutar. De fortitudine, τὰ πράγματα ὁ καιρὸς, τὰ μὲν διδακτὰ μαθητὰ· τὰ δὲ εὑρετὰ, ζητητὰ· τὰ δὲ βέλτιστα, παρὰ θεῶν αἰτητέα.

C. Ἀνεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non inuentus, Irrepertus, Horat. Incompertus. Vel, Qui inueniri seu comperiri nequit.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, Inuentor. Isocr. ad Phil. οὐδεὶς ἂν τούτων λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαγγείλαιτο. Idem, εὑρετὴς γέγονε τῶν βελτιόνων. Athen. l.14, εὑρετὰς τῶν γελοίων. Fœm. gen. dicitur ET Εὑρέτις, ιδος, Inuentrix.

Εὑρετικὸς, ἡ, ὁ, Inueniẽdi facultate præditus, In rebus inueniendis acer, vt Cic. loquitur.

Εὕρετρον, ου, τὸ, Præmium quod inuentori pro rei amissæ restitutione datur: sicut μήνυτρον, præmiũ indicii. Vlp. Dig. lib.46, De furtis, Solent plerique etiã hoc facere, vt libellum proponant continentem inuenisse, & redditurum ei qui desiderauerit. Hi ergo ostendunt non furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὕρετρα quæ dicũt, petant? Vbi quædam exemplaria scriptum habent μήνυτρα.

C. Ἀνευρίσκω, Reperio, Inuenio, Comperio. Plato, πολλὰ γὰρ παραδείγματα τῶν παρ' ὑμῖν νόμων ὄντων ἐνθάδ' ἀνευρήσεις. Thuc. lib.1, ἐπηγάγετο δὲ τὰ τε ἄλλα καὶ ὃ αὐτῷ, ὡς ὕστερον ἀνηυρέθη, quemadmodum postea compertum est. ‖ Item, Comminiscor, Excogito, vt & Latinè Adinuenio vsurpatur. Athen. lib.1, τὰ μὲν ἀναβάλλων τῶν ἀξίων ζητήσεως, τὰ δὲ αὐτὸς ἀνευρίσκων σὺν ἀβασανίστως, alia verò adinueniens, seu comminiscens atque excogitans. In qua significatione dicitur ETIAM Ἐξανευρίσκω, addita altera præpositione: quod idem Ἐξανευρίσκω, pro Deprehendo, Inuenio, citat Bud. ex Plat. Tim.45.

Digitized by Google

A Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. ἘΞευρίσκω, Inuenio. Il. ε, Πολλὰ δέ τ' ἄλλα ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ ποθεν ἐξεύροι. Lys. ῥᾳδίως εὑρόντα αὐτὸν ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν αὐτοσχεδίων, facilē modū inueni longioris itineris conficiēdi, seu Adinueni & excogitaui. Sicut & hoc Euripidis Orest. accipitur, Σὺ γὰρ πατ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακά, Solerti ingenio tuo inuenisti, seu commentus es & excogitasti. ‖Item Comperio seu Reperio. Sophocl. Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν. Eum comperimus infestiorem quàm Phryges. Sic

B exponitur & hoc Luc. ἐξευρημένος τὰ τοιαῦτα, huiusmodi comperta habens.

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ, Inuentū, seu Solers inuentum. Plutar. ad Col. τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ θεῖα τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. Ἀνεξεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprehensibilis. Bud. ex Aristot. PRO QVO dicitur ET Ἀνεξεύρετος. Thuc. τῷ δ' ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμός, reliquæ verò multitudinis numerus perquirendo inueniri nequit. Vel, Reliquæ multitudi-

C nis numerus inueniri non potest. Inexputabilis numerus, vt Gell. loquitur.

c. 2. Ἐπεξευρίσκω, Vltra adinuenio.

c. 2. Παρεξευρίσκω, Obiter inuenio.

c. 2. Συνεξευρίσκω, Simul adinuenio, Vnà excogito. Dion apud Plat. in ep. τοὺς γὰρ τῆς μοναρχίας λόγους αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν.

C. ἘΦευρίσκω, Adinuenio. Item simpliciter Inuenio seu Deprehendo. Odyss. τ, – οὔτι τιν' ἄλλην Μνηστήρων ἐφευρίσκω. Odyss. κ, Δαιτυμόνας δ' εὗ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν. Iliad.

D β, Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, clamantémque inueniret, seu deprehenderet. VNDE Ἐφευρετής, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator.

c. 2. Προσεφευρίσκω, Insuper adinuenio, Insuper comminiscor.

C. ΠΑΡευρίσκω, Obiter inuenio. VNDE Παρεύρεσις, εως, ἡ, Commentum, vt B. interpr. apud Dem. in Psephism. 98, μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιτάζεσθαι γίγνεσθαι, nulla occasione inuenta & prætextu.

E C. ΠΡΟΣευρίσκω, Vltra inuenio. Hermog. καθάπερ λεῖπόν τι προσευρών.

ΕΥ'ΡΥΣ, έος, ὁ, Latus, Amplus. Iliad. ξ, Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν. Il. ψ, – ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. Il. ε, – πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον, aruum latum seu amplum. Plut. De Socr. εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δ' ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι.

C. Εὐρυάλως, ωος, ET Εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam seu amplā aream habens, Latus, Amplus. ab εὐρὺς & ἀλωά. Nonn. apud Ioh. cap. 12, Χώρης δ' εὐρυάλωος ἐρημάδος ἐγγὺς ἐάσας

F Ἰησοῦς. Idem, ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης πολλοί, &c. ET Εὐρυπετής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui latè distenditur, Latus, Amplus. Nonn. Cætera composita cum suis substant. reperies.

Εὐρὺ, aduerb. Latè, sicut ab εὐθὺς fit εὐθὺ, rectā. Il. β, – εὐρὺ ῥέοντος, Latè fluens. Iliad. ε, Ἀλφειοῦ ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. Dicitur verò ETIAM Εὐρυρέω composita voce. vt annotat Eustathius, id est Latè fluo, vt εὐρυρέων Φᾶσις, Phasis lato seu amplo alueo manans. Apoll. Arg. 2.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo. Galen. ad Glauc. ET

G Εὖρος pro eodem. Alex. Aphrod. εἰς εὖρος ἀποτείνειν, in latitudinem extendere.

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Od. θ, λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Oppian. lib. 3 De venat. Στήθεα τ' εὔρυνεν, συφελὸν θ' ὑπὸ τέρμα ἰδόντα, pectus dilatabat. Anth. Epigr. libro 1, Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σὸ χείλεα, neque vnquam diducas tua labra.

C. ἈΝευρύνω, Dilato, Latius reddo, Laxo. VNDE Ἀνευρυσμὸς, Dilatatio, Laxatio. ET Ἀνεύρυσμα, Arteriæ siue vasorū dilatatio. Gal. in Def. med. ἀνεύρυσμα ἐστὶ φλεβώδους ἀγγείου ἀνευρυσμός, ἢ πνεύματος ὕλης διάχυσις ὑπὸ τὴν σάρκα

■ κατὰ διαπήδησιν ἀναδιδομένης, venosi vasis dilatatio, aut materiæ spiritalis dispersio sub carne quæ dissiliendo distribuitur. Paulus Ægin. lib. 6, c. 37, dicit esse ὄγκον ἁπαλὸν καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπείκοντα, ἐξ αἵματός τε καὶ πνεύματος συνεστῶτα. id est, tumorem blandum tactu, digitisq; cedentem, ex sanguine & spiritu contractum. Galen. De tumorib. ἀρτηρίας ἀναστομωθείσης, τὸ πάθος ἀνεύρυσμα καλεῖται, Ore in arteria facto, affectio illa ἀνεύρυσμα vocatur. Hic tamen ἀνεύρισμα quædam exemplaria habent, sicut & alibi: sed mendosam esse hanc scripturam constat.

C. ΔΙευρύνω ET ΚΑΤευρύνω, Dilato.

ΕΥ'ΧΟΜΑΙ, Precor, Preces fundo, Vota facio, seu nūcupo. Il. ο, v. 371, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε &c. Et cū suo datiuo, Iliad. λ, v. 735, Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. Sic & in prosa. vt Luc. in Demon. εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκοῦσαι. Et εὔχομαι τοῖς θεοῖς Thuc. Sed & εὔχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, Xenoph. Dicitur & εὔχεσθαι εὐχὴν seu εὐχὰς τοῖς θεοῖς, à Demosthene. Itē sine datiuo. ‖Interdum cum infinitiuo pro Exposco precibus, Precor vt &c. Iliad. β, v. 401, Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Sed alicubi cum infinit. est Precando polliceor, Voueo. vt Iliad. δ, v. 101, Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Itidem in soluta oratione, cum infinitiuo vtrāque significationem habet: vt εὔχομαι σώζειν. Apud Demosthenem cum infinit. simul & dat. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις ὑπάρξαι μοι &c. Xenophon, εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro Voueo. Plut. in Publ. εὔξατο τὸν ναὸν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διῒ θύσειν, idem in Theseo. Legitur verò & εὔχομαι θυσίαν eadem significatione. Sicut & Aristophanes dixit, εὐξάμενος ἱερεῖον τῷ θεῷ (Dicebant verò & κατὰ χιλίων εὔχεσθαι pro Vouere χίλια, vt docet Eustathius pag. 1454) Quinetiā cum quolibet accus. pro Precibus exposco, Precor aut Opto à diis: vel etiam simpliciter Opto. Xenophon Hellen. 5, εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Thuc. 2, ἀσφαλέστερα μὲν εὔχεσθαι. Lucianus de sacrif. ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. Interdum verò & cum infinit. vel pro Exposco precibus à diis: vel simpliciter pro Opto. Demosthenes Phil. 4, οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξαιτο ποιεῖν τὴν πόλιν. Luc. 46, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Cæterùm hoc εὔχεσθαι videri dici quasi εὖ ἴσχεσθαι τοῦ θείου, vel ὡς προσκαλουμένων τινὰ ἐκεῖθεν ἀντιχεῖν, tradit Eustathius. Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis eius significationibus minimè conueniret hoc etymum: vnde etiam minus verisimile à me iudicatur. Quid quòd & nomini εὐχὴ suum dat etymum, vel potius sua etyma? quasi verò nō vnum idémque vtriusque esse deberet. Quid quòd eousque siue inscitiæ siue temeritatis venerūt quidam, vt & composito προσευχὴ suum etymum tribuerint, προσευχὴ tāquam προσοχὴ dictum esse scribentes: quasi verò illud πρὸς adiectitium non esset, aut quasi etymologia compositi, non autem simplicis, quærenda esset. I nunc, & quæcunque tradunt grammatici, (de etymis præsertim) tanquam ex tripode profecta amplectere.

Εὔχομαι εἶναι, Glorior esse, Iacto me esse. Iliad ψ, – ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος. & sic sæpe. Cum accusatiuo etiam: vt Odyss. ξ, Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Lat. Iactare genus à Ioue. Interdum sine adiectione: vt εὔχεαι αὔτως apud Homerum non semel, Temerè gloriaris, Vel, Temerè te iactas. Sic εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. ‖Sed εὔχομαι cum illo infinit. non semper exponēdum Glorior, vel Iacto. nā Od. ι, Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, est potius (cū Cic.) Profiteor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Od. α, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse λέγομαι, dicor. Itidémque hic Iliad. ζ, ξεῖνος πατρώϊος εὐχόμεθ' εἶναι. Affertur autē εὔχεσθαι & pro εἰπεῖν (id est dicere) ex hoc Pindari loco in Olymp. τὸ δ' οὔτ' ἂν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχεται. Cæterùm vt ab εὔχομαι significante Precor, fit εὐχὴ, sic ab hoc dico fieri εὖχος quod gloriationem significet, seu potius gloriandi materiā, item gloriā. Scio tamen non defuturos qui nomina hæc verbis priora esse malint.

Εὖγμα, ατος, τὸ, Votū, Precatio. Item Gloriatio. καύχημα, Hesych.

Εὐκτὸς Optabilis, Optandus. Xenophon, ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. Apud Plutarchum autem (in loco quem protuli in voce Εὐρετὸς) videntur εὐκτὰ dici quæ fas est à diis precari. ET Εὐκτῶς, Optabiliter. ITEM C. Πολύευκτος, Multum optatus, Multis

votis expetitus. Est & nomen filii Themistoclis ex Archippa, vt ex Plut. in Themist. annot. v. l.

Εὐκταῖος, idem quod εὐκτός. vt εὐκταῖοι λιμένες, in Epigr. Itē superl. ὅσῳ εὐκταιότατον ἦν ἐκείνῳ, Luc. Maximè optabile vel optandum. Et εὐκταιοτάτη νίκη, Phal. epist. ET Εὐκταίως, Optabiliter. B. ex Areop.

Εὐκτικός, q. d. Optatiuus. vnde εὐκτικὴ ἔγκλισις, apud gramm. Optatiuus modus. Et εὐκτικὸν ῥῆμα, verbum optatiuum, id est Per quod optamus, seu Quod est optatiui modi. Item εὐκτικὸς λόγος, Oratio optantis, q. d. Oratio optatiua. At εὐκτικοὶ hymni, vide in Ἀπευκτικοί, post Ἀπεύχομαι.

Εὐκτήριος, q. d. Precatorius, Ad precationem seu preces pertinens, aut accommodatus. vt εὐκτήριος οἶκος, & εὐκτήριος ναός, Bud. ex Theod. Eccles. hist. p. 10. Item εὐκτήριον neutro gen. quod inter loca sacra & veneranda enumeratur in Pand. vt idem B. scribit. In v. l. εὐκτήριον, Sacrarium ex Cic. Lararium ex Lampr.

Εὐχή, ῆς, ἡ, Precatio, Votum. Dicitur & εὐχαὶ in plur. vt Lat. Preces. Hesiod. Theog. ὦ περ θεῶν γε καὶ ἱλαόμενος ἐξ εὐχάς. Et εὐχὴν ποιεῖσθαι vel εὐχὰς pro εὔχεσθαι, precari. Apud Thuc. εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, redditur, Vota legitima nuncupare. Item ex Plut. in Camillo affertur εὐχὰς ἐποιήσατο, μεγάλας θέας ἄξειν, pro Vouit se magna spectacula editurum. Item εὐχὴν ποιεῖσθαι τῶν χιμάρων, ex Aristoph. pro Capras vouere. Et εὐχὰς ἀποδιδόναι, ex Xenophonte, Vota persoluere, seu implere. At εὐχῆς τυχεῖν, ex Plat. De leg. Potiri voto. Quod & εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt autē de rebus magnis eas esse εὐχῆς ἀξίας, item εὐχῆς ὁμοίας, quibus loquendi generibus vtitur Isocrat. Sed & aliquid μεῖζον εὐχῆς esse dixit Lucianus. Sæpe etiam cum præpos. vtuntur nomine εὐχή. dicunt enim δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, Precor hoc, vel Opto hoc, Optatum habeo: Vel, Hoc mihi est in votis: apud Herodianum & Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in eadem significatione apud Synes. Cum μετὰ autem, vt μετ' εὐχῆς, optando, Plat. De leg. At κατ' εὐχήν, vel πρὸς εὐχήν, Ad votū, Pro voto, Ex animi sententia. ‖ Item εὐχὴν ποιεῖσθαι, pro Deuouere se, Bud. ex Athenæo.

AT Εὖχος (ab ea verbi εὔχομαι signific. qua pro Glorior ponitur) Gloriatio, vel potius Gloria, Honor, apud Hom. sæpe vbi dicit εὖχος δοῦναί τινι, & εὖχος ἀρέσθαι. Potest etiam reddi fortasse Gloriandi materia.

C. ἈΠεύχομαι, Deprecor, Precor seu opto non euenire. Item Abominor, Execror. Demosth. πρὸς Ἀριστοκρ. pag. 104, in princ. ἄλλαι δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαί, ἃς ἀπεύξαιτ' ἂν ἅπας ὁ δῆμος ὑπὲρ τοῦ φθείσθαι. Idem Phil. 4. p. 56, particulam μὴ addit, vacantem in huiusmodi locis, more Attico, τὴν δὲ τῶν δούλων [ἀνάγκην] ἀπεύχεσθαι δήπου μὴ γενέσθαι δεῖ. Iul. imper. εἰς οὐ ταύτην εὐξάμην, μᾶλλον δὲ ἀπευξάμην ἀποκτεῖναι Κωνστάντιον. Interdum etiam cum accus. vt Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο πάσαις ἀρχαῖς εἰ ... ἔσται ... ἔμελλεν ἕξειν εἰ γνώσειεν. Et cum accusat. simul & datiuo, apud eundem, ἃ ἐγὼ ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, Quod inimicis meis deprecor, Quod deprecor ne inimicis meis eueniat.

Ἀπευκτός, Abominandus, Execrandus. Item Vitandus, Auersandus, Budæus interpr. in hoc Phalar. epist. loco, ὥσπερ ἀπευκτὸν τὸ θανάτου ὄνομα πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξάμην ἂν &c. Itē ἀπευκτόν, quod deprecamur. Et ἀπευκτὴ ἡμέρα, Luc. quæ & ἀποφράς dicitur. Item pro ἀπευκταῖος, eidem Luc. p. 107. Bud. ET Ἀπευκτῶς, Abominandè. ITEM Ἀπευκταῖος, idem quod ἀπευκτός, ex Basilio 164.

AT Ἀπευκτικοὶ hymni, Quibus aliquid deprecamur: vt εὐκτικοί, Quibus aliquid precamur. Exponūt tamen v. l. ἀπευκτικοί, Qui precationem reiiciebant.

C. ἘΠεύχομαι, pro simplici εὔχομαι, Precor, Vota facio, aliquoties apud Homerum, quum addit dat. θεοῖς. Sic & apud Plutarchum. Et interdum etiam cum infinit. vt in Camillo, ἐπηύξατο τοῖς θεοῖς ἐλθεῖν Ῥωμαίοις μεταμέλειαν, deos precatus est vt Romanos pœniteret. Et cum accus. rei ac datiuo pers. in Galba, τὴν ἀποχὴν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. At verò apud Eurip. ἐπηύξατο otiosā non habet præpos. vbi dicit πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός, pro Verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, vt interpr. Bud. p. 662. Existimo autem posse etiam verti,

A Neoptolemi vota suis subsequutus est. Apud Xenoph. certè inuenio ἐπεύχεσθαι & de eo qui alicuius verbis preces subiungit. ‖ Apud Hom. ἐπεύχομαι pro Glorior etiam, vel Iacto me, vt simplex εὔχομαι. Ex Eurip. quoque affertur ἐπεύχομαι μέγα θράσος, pro Iacto me valde audacem.

Ἐπευχή, Precatio, Preces. Votum ex Plat. De leg.

C. ΚΑΤεύχομαι, Imprecor, Diras precor, Deuoueo. Soph. κατεύχομαι τῆς δεδρακότος. Et ὅταν κατεύχῃ ταῦτα, quum hæc
B imprecaris. Sic Plut. κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτοῦ. Item κατεύχομαι, pro Diras mihi imprecor, Deuoueo. Bud. ex Plutarch. εἶτα ὁ ἀδελφὸς τοῦ κατευξάμενος, Suprà dixerat (inquit) ηὔξατο κατ' αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι τὴν χεῖρα ἄκαρπον γενέσθαι. ‖ Sed ab eodem scriptore κατεύχομαι poni scribit pro Magnopere precor, in περὶ ... p. 94. (Alicubi tamen simpliciter etiam pro Precor poni existimatur) Item cum infinit. pro Votum facio, ab Athenæo, p. 141. Et pro Opto à Plutarch. rursum κατηύξατο τὸ κράτιστον αὐτῆς ... τῷ θεῷ δοθῆναι. Sic & apud Eurip. κατεύχομαί σοι τἀγαθὸν exponitur Opto. & apud Synes. κατευξάμενος γενέσθαι.

C Κατευχή, Precatio, Obsecratio, Votum. Plut. in Dione 313, μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς.

c. 2. Προσκατεύχομαι, Insuper imprecor, Insuper execratione vtor. oppositum τῷ ἐπεύχομαι. Theophr. in 9, de legendis herbis loquens, ... ἐπιθύειν ... καὶ προσκατευχόμενοι ... B.

C. ΠΡΟΣεύχομαι, Precor, Preces fundo, Vota facio. Plat. προσευξάμενος τῷ θεῷ. Aristoph. autem in Pluto cum accus. προσεύξῃ τὸν θεόν. Lucian. cum vtroque casu vsus
D est. Προσεύχομαι, Vota nuncupo, vt scribit Budæus, afferens ex Xenoph. προσευξάμενος Διὶ πατρῴῳ, ὁρμᾷν ἐπὶ τὴν στρατιάν. Et apud eundem, προσεύχεσθαι νικῶν πολλάκις, interpr. Vota facere si vinceret. HINC Προσευκτήριος, ου, ὁ, q. d. Precatorium, Locus in quo precamur. vt apud Philon. quidam interpr. ET Προσευχή, Precatio. Itē plur. προσευχαί, Preces, vtrunque in Testamenti Noui scriptis frequens. Apud Iuuenalem autem Proseucha exponitur locus in quo mendici stipem petunt.

C. ΣΥΝεύχομαι, Vnà cum alio precor, Simul vota facio. Item συνεύχομαι, Bene precor alicui, Exitum felicem opto, Bud. ex Plut. 242. Idem ex Gregorio affert, ... τοῖς ἐμοῖς ἐγὼ βοηθοίμην σοι ... τῷ πολεμοῦντι συνευχόμενος, χεῖρας δίδους διὰ τῆς πίστεως. vbi interp. Votis tamen mihi fauens, Precationibus me adiuuans. Addit legi inter sententias Aristot. μὴ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν τοῖς φίλοις συνεύχεσθαι. pro Optare amicis. Sic autem dici vt συνήδομαι, συνάχθομαι, συνεργάζομαι.

C. ΥΠΕΡεύχομαι, cum gen. pers. vt ὑπερεύχομαί σου, Precor pro te, seu Preces fundo pro te. B. ex Areop.

ΕΥΧΕΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, Precor, Preces fundo supplex, Supplico. Odyss. 8, Τοὶ δ' αἴ τοι καὶ κεῖθι θεοῖς εὐχετόωνται. ‖ Sæpe verò & pro Glorior, Iacto me: vt εὔχομαι etiam accipi dictum est. Il. υ, — ἀτὰρ μὴν ἐγὼ μέγα φημὶ αὐτὸς εὐχετάασθαι. vt alibi dicit εὐχαὶ αὐτὸς. Item cum infinit. Odyss. ξ, — τινὲς ἔμμεναι εὐχετόωντο, quos se esse iactabant, aut prædicabant, seu profitebantur. Ex Apoll. autem Arg. 1 affertur iunctum cum ἐκ habente suum genitiuum: τοῦ καὶ ἐφ' αἵματος εὐχετόωντο. vbi tamen subaudiri
G fortasse potest infinit. At verò apud Hom. Odyss. χ, Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, Fas non est mortuis viris insultare. Pro quibus vulgata interpr. hæc ineptissima habet, Non pietas interfectis in viris orare. Cæterùm εὐχῶ, ᾶς, & ab eo nomen εὐχητὸς fingit Eust. ad formationem huius verbi. Hesych. verò habet ET Εὐχητάζω, quod exponit εὔχεσθαι.

ΕΥΧΩΛΗ, poet. idem quod εὐχή. Precatio, Preces, Votum. Hom. Il. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἑκατόμβης. Idem Od. λ, εὐχωλῇσι & λιτῇσι copulat, adiungens
H ἱκεσσομένοιο. (Itē εὐχωλὴ pro deuotione. B. ex Ath. 85.) Alibi verò pro εὖχος ponit. i. pro gloriatione, itē pro gloria. HINC Εὐχωλιμαῖοι, i. (B. interpr.) Qui vota faciunt, Qui votis faciendis constituti sunt, Herodot. 17. i. (vt ipse inquit) εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες. Item Εὐχωλιμαῖοι, Deuoti, id est

Digitized by Google

id est Soldurii, Cæsari. Athen. 85. At ἀχολιμαῖα, Oprabilia, ἀκταῖα, idem Bud. ex Poll. 105.

ἜΧΘΟΣ, ϵος, τὸ, Odium, Inimicitiæ, Simultas. Thucyd. 1, τῷ ἐκείνου ἔχθει, παρ' Ἀθηναίοις μεταπράξασθαι, odio illius, id est in illum. Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, eidem, Odium in Athenienses. Pausan. ἐξ τὸ Ὀλυμπιάδος ἔχθος. Est autem alioqui vsitatius ἔχθρα in soluta oratione. Hom. plur. etiam dixit Iliad. γ, ἔχθεα λυγρά.

Ἔχθιον ET Ἔχθιστος, vide post Ἐχθρός.

C. Ἐχθοδοπὸς, οῦ, ὁ, Odiosus, Inuisus. Sophocles Aiace. ἐχθοδοπ' Ἀτρείδαις, inuise Atridis. Et ἐχθοδοποὺς πόλεμους, Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἔχθος (vel ἔχθω) & ὄπτω, aut ὄψ ὀπός: vt sit ἐχθοπὸς, & per pleonasmũ literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quasi Quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum. Est autem poetica vox, atque adeo tragica: vt non dubitem quin Aristophanes ilocaliter ea vtatur, sicut & aliis nonnullis. Sed & quæ in vulgaris lex. ex Platone De legibus afferuntur, ἐχθοδοπεῖ ὁδὸς, si pro Platonicis verbis citatur, suspecta sunt. Cæterùm Hesychius ἐχθοδοπὸς exponit ὁ ἔχθρας ποιῶν, id est Qui inimicitias concitat. HINC Ἐχθοδοπέω, ῶ, Inuisus sum, Sum odio. Iliad. α, – ὅτ' ἄν μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσῃς Ἥρῃ, quum impelles me in odium & offensionem Iunonis. Sunt tamen qui ἐχθοδοπῶ vertant etiam, Inimicitias suscipio, Simultatem exerceo.

Ἔχθω, Odio prosequor, Odi. Sophocl. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. Et pass. Ἔχθομαι, Sum odio. Odyss. ξ, – ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quod in vulg. lex. malè ponitur in Ἄχθομαι, tanquam eius themate. (Sed pro hoc vsitatius est, in carmine etiam, compos. ἀπέχθομαι, de quo paulo post.) ET Ἔχθημα (tanquam ab ἐχθέω, ῶ,) Odium.

C. Ἀπεχθὴς, έος, ὁ & ἡ, Inuisus, Odiosus. Isocrates, τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσῃ, τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ. HINC Ἀπεχθῶς, Inuise, Odiose. vnde ἀπεχθῶς ἔχειν vel διακεῖσθαι πρός τινα, Qui odit, Exosus, Perosus. ET Ἀπέχθεια. Demosth. Pro corona τὴν μὲν ἀπέχθειαν τὴν πρὸς Θηβαίους. Sic Isocrates De pace, μὴ καταστῶ, δείσας τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν, Veritus ne in vestrum odium incurram. Iisdẽ cum πρός. Apud Platonem in Apol. πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς. vbi redditur, Multum in me & multorum odium concitatum est. ET Φιλαπεχθὴς quod vide post Φιλαπεχθήμων. ITEM VERB. Ἀπέχθομαι, VEL Ἀπεχθάνομαι, Inuisus sum, Sum odio. Iliad. ζ, – ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι. Sic Lysias, φανερῶς ἀπήχθοντο τοῖς θεοῖς. Plato De republica libro 1, ἀπηχθάνοντο τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Et ἀπήχθοντο apud Thucydidem pag. 68. Et alibi particip. ἀπηχθημένοι τοῖς πολλοῖς, Qui in multorum odia & offensiones incurrerunt. Itẽ ἀπεχθαίρομαι, pro eodem. vt Isocrates 13, ἀπεχθάνεται τοῖς Ἕλλησι. Et ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι, Plat. De republica 2, pro Flagrare mutuo odio. ‖ At verò ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Plutar. in Galba, pro Infensi erant imperio. quum tamen ex Euripide afferatur ἀπεχθάνεσθαι cum eadem constructione in altera significatione. HINC Ἀπεχθητικὸς, Qui in hominũ odia incurrere solet. Exponitur tamen simpliciter Inuisus in v. l. ET C. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem quod ἐθελέχθρος & φιλέχθρος, (de quibus infrà) Qui lubẽter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet. A Budæo redditur, Qui se simultatibus & odiis oblectat. Itẽ, Qui libens odia & simultates exercet. Item, Malignus, apud Lucianum. Lysias 160, ἀλλ' ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ καὶ θρασὺς καὶ φιλαπεχθήμων; ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τοῦ βίου τυγχάνω χρώμενος. Item φιλαπεχθήμονες λόγοι, Isocr. 136, Inuidiosi, Ingrati, Bud. HINC Φιλαπεχθημόνως, Eorum more qui sunt φιλαπεχθήμονες, (id est Qui lubenter inimicitias &c.) Lucianus, Θεοπόμπου φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων. id est (inquit Budæus) inuectiuarum & odiorum causas affectanti. ET Φιλαπεχθημοσύνη, Demosth. ... τῆς τοιαύτης φιλαπεχθημοσύνης καὶ πονηρίας καὶ αναιδείας καὶ ὕβρεως. id est (eodem Budæo interprete) Improbitatis in omnium odia consultò incurrentis. ITEM Φιλαπεχθὴς pro φιλαπεχθήμων, vt idem scribit, afferens ex Polybio lib. 5, ...οις δὲ τοιαύτης κατηγορίας πρὸς τοῦ βασιλέως καὶ ... φιλαπεχθῶς ἦσαν. Existimo tamen φιλαπεχθὴς pertinere potius ad ea quæ deriuata sunt à nomine, at φιλαπεχθήμων, ad ea quæ à verbo.

C. Εἰδεχθὴς, q. d. Odiosam seu inuisam faciem habens, Aspectu deformis, vide in Εἶδος.

¶ Ἐχθαίρω, Odio prosequor, Odi. ἐχθαίρειν & φιλεῖν contr. apud Homerum & Hesiodum. Aliquis autem est huius verbi vsus & in prosa: vt apud Plutarchum in Romulo, ἐχθαίρουσα τὴν κακίαν. Et pass. Ἐχθαίρομαι, Odio sum. Sophocl. Aiace, ἐχθαίρεται θεοῖς. COMP. Ἀπεχθαίρω, quod interdum simplicis ἐχθαίρω significationem habet, pro Odio prosequor (vt Iliad. γ, Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα: & apud Themist. οὐ γὰρ οἶμαι θέμις ἄνδρας σοφοὺς τὰ ἔχγονα ἀπεχθαίρειν τὰ ἑαυτῶν) Interdum verò capitur pro Inuisum reddo: vt Odyss. δ, – ἐστί μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν. vbi tamen Eustathius habet ἐχθαίρει, sed non stante versu. nisi fortè legit ὕπνον τ' ἐχθαίρει. sed potius erratum librarii esse crediderim.

¶ Ἔχθρα idẽ quod ἔχθος, sed illud vsitatius in prosa quàm hoc. Dicitur autem ἔχθρα εἴς vel πρός τινα. Thucyd. 1, τὴν μὲν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο. Demosth. in Midian, φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας αὐτοῖς ὑπαρχούσης πατρικῆς. Ex eodem, ἔχθραι ἔχουσί μοι παμμεγέθη. Plato in Epist. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos subire inimicitias. Euripides autem dixit ἔχθραν συμβάλλειν τινί. Latini dicunt etiam Contrahere inimicitias. Sed & ἔχθραν αἴρεσθαι frequens est: quo vtitur Demosthenes quoque in Midiã. At his aliisque huiusmodi opponitur ἔχθραν διαλύεσθαι apud Isocratem, & ἔχθραν καταλύσασθαι apud Plutarchum. quod Latini ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. Dicitur autem & ἔχθραι plurali numero à Xenophonte & Isocrate pro Odia. HINC Ἐθελέχθρος ET Φιλέχθρος, ου, ὁ & ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, aut suscipit. Vsus est autem Cratinus nomine ἐθελέχθρος, teste Polluce. VNDE Ἐθελέχθρως ἔχειν, ET Φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, Lubẽter cum aliquo inimicitias exercere, vel Occasionẽ inimicitiarũ quærere. Dem. μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελέχθρως. Laert. in Plat. εἶχε δὲ καὶ φιλέχθρως ὁ Πλάτων πρὸς Ἀρίστιππον. ET Ἐχθραίνω, Odio prosequor, Odio habeo. Soph. Aiace, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. Sic exponitur & in hoc Plutarchi loco in Numa, ἐχθραίνει βίας καὶ πόλεμον. Signific. tamen sæpe ἐχθραίνω (sicut Ἀπεχθαίρω Homero) Inuisum reddo, μισητὸν ποιῶ, Eustath. AT Ἐχθρεύω, ET Διεχθρεύω, cum dandi casu, Inimicus sum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex Maccabæorũ 1, cap. 10, ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς. Athenæus, διήχθρευε γὰρ τῷ Σύρῳ ὁ Μυρτίλος. ITEM Ἐχθροδῶς, Infense, Infestè, Infenso animo, vel infesto. (ἀπεχθῶς & κακῶς exponit Suidas.) Sed malit aliquis fortasse ab ἐχθρὸς quàm ab ἔχθρα deducere.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, Inuisus, Quẽ odimus. vt ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, Il. ι, & Odyss. ξ. Et de re quoque dictum, vt ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, Iliad. ι. Item Odyss. μ, – ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, Odiosum mihi est, Res est mihi odiosa seu molesta. Aristophanes, ἐχθρὸς θεοῖς. Solebant autẽ hoc de improbo homine dicere. Sic Demosthenes Pro coron. παμπόνηρος ἄνθρωπος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκανος ὄντως. Sed interdum dicebant ὁ καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποις, vt Xenoph. Pæd. 5. ‖ Item ἐχθρὸς, Qui odit, Infensus, Infestus. Demosthenes Philipp. 4, κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. Denique ἐχθρὸς generaliter vt Lat. Inimicus: oppositũ habens φίλος. Pæd. 1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀλέξασθαι. COMPAR. Ἐχθίων, Magis inuisus, vel Magis infensus. Inimicior. Pæd. 4, οἵ τι νῦν ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. ET Ἐχθιόνως aduerb. vt apud eundem in Symp. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infensi sunt. SVPERL. Ἔχθιστος, Inuisissimus, vel Infensissimus, Inimicissimus. Iliadis ε, Ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Plato Symposio, ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed & pro ἐχθρὸς apud Homerum. Existimo autem ἐχθίων & ἔχθιστος pro ἐχθρότερος & ἐχθρότατος dici: ideóque illa sub ἔχθος non posui.

C. Ἐχθροδαίμων, Inuisus diis. Item Infelix, vt Bud. interpr. in hoc Soph. loco, vbi Œdipus de seipso dicit, Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; Existimo autem hanc signif. esse ex consequente. A

C. Ἐχθρόξενος, Osor hospitum, Eurip.

C. Ἐχθροποιέω, ῶ, Inimicum reddo, Inimicitias concito.

ἜΧΩ, (fut. ἕξω cum aspero: item σχήσω. & præt. ἔσχηκα, aor. 2 ἔσχον, A Σχέω, ῶ, inusitato. Ab ἕξω autem Σχῆμα. Sed & Σχέσις & alia per ε, tanquā ab ἔχομαι, ἐσχέθην, pro ἐσχημαι, ἐσχήθην.) Habeo, Possideo, Teneo, id est Obtineo. Il. α, — ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Et Il. ι, — ἔχει δ' ἄλοχον θυμηρέα. Et Il. β, — ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσὶ, quod Virgil. Tu condita mente teneto. Xen. Pæd. 3, ἀλλὰ σὺ ὅ γ' ἐμοὶ, ἔχουσα πάντα τὰ χρήματα ἄπιθι οἴκαδε, ἄπιθι. Et 7, καὶ ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τοὺς θυγατέρας. Dicitur etiam, Hanc vel illam ἔχω γυναῖκα, habeo vxorem. id est, Hæc vel illa est mea vxor. Pro quo dicunt interdum Latini Habere in matrimonio. Thuc. 2, οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης. Sed & qui cum meretrice consuescebat, dicebatur illam ἔχειν: vnde ille Aristippi iocus de Laide, ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι. Item ἔχειν πόλιν τινά, vel χώραν, apud Thuc. Tenere seu Obtinere. B

Sed & pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν, & manus ipsa ἔχειν. Luc. in Herc. ἡ μὲν τῇ δεξιᾷ μὲν ἔχει τὸ ῥόπαλον, τῇ δὲ λαιᾷ δὲ τὸ τόξον ἐντεταμένον. C

‖ Ἔχω cum suo accus. interdum verbo redditur, interdum aliud interpr. genus accipit. vt τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plut. in Sol. Honoror ab omnibus. Vel, In honore sum apud omnes. Sic ἔχω δόξαν, ibidem. (Homericè autem dicitur & κλέος ἔχει με, id est δόξα ἔχει με, vt infrà docebo.) Sic αἰτίαν ἔχω, Accusor. de quo loquendi genere, simulque de δι' αἰτίας ἔχειν, vide in Αἰτία. Et ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, Plut. Temist. Inuideri à potentibus, Inuidia laborare apud potentes. Itidémque verbum ἔχω cum aliis multis substantiuis, admittens hoc interpretationis genus, vide in eorum vnoquoque, prout nimirum inter legendum tibi occurrent. Poterat certè & ἔχειν cum accusatiuo πράγματα, passiuo reddi verbo, Implicari negotiis, vel Molestiis affici. (vt ὀνείδη ἔχειν apud Platonem Opprobriis affici) Cicero tamē maluit ad verbum, Habere: quemadmodum παρέχειν cum eodem accusatiuo Exhibere: vt dicetur in nomine πρᾶγμα. Sunt verò & qui ἔχειν vertant Pati, vel Accipere, nonnullis substantiuis iunctum: vt in ἔχειν κακὰ apud Demosthenem: & ἔχειν πληγὰς apud Aristophanem (cuiusmodi est & ὀνείδη ἔχειν apud Platonem) vbi tamen reddi itidem possit illo verbo Affici. Sic & in ἔχειν μεταβολὰς apud Thucydidem sunt qui ἔχειν vertant Pati. D E

‖ Ἔχω cum accus. interdum contrà verbo actiuo reddendum est. vt ἔχω ἐπιμέλειαν, Curo, Curam adhibeo. X. Pæd. 1, ἔχεις δὲ ἐπιμέλειαν τοῦ σχεῖν &c. Sic & cum accus. ἡσυχίαν. nā ἡσυχίαν ἔχειν aliud nō est q̄ ἡσυχάζειν. (quod tamen neutrum potius est q̄ actiuum) Itidem cum accus. συγγνώμην: est. n. συγγνώμην ἔχω vbique Ignosco, συγγνώσκω. quod genus loquendi apud omne autorū genus hoc in vsu est: sed veteres scriptores verbo ἔχειν cum plerisque aliis accus. ita vsos fuisse obseruaui: ex quibus sunt, μομφὴν ἔχειν, καταμεμψιν ἔχειν, ἀγανάκτησιν ἔχειν. Hoc autem qui non animaduerterunt, κατάμεμψιν ἔχω apud Thuc. interpr. Reprehendor, quum sit contrà Reprehendo: & ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, Tu mihi indignaris: quum contrà sonet, Indignor tibi. Sed cum nonnullis accusat. potest etiam verti ἔχω, Habeo. vt συγγνώμην ἔχω, vel Ignosco, vel ad verbum Veniam habeo: quo Fab. vtitur. Sic χάριν ἔχω rectè ad verbum redditur Gratiā habeo. Huc pertinet & τιμὴν ἔχω pro Honorem habeo. i. exhibeo seu defero. Paus. in Atticis, οἱ δὲ Ἕλληνες τιμὰς ἔχουσι. (quam tamen signific. raram esse arbitror.) Nec veritus est Cicero εὔνοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpretari, Beneuolentiam habere: (vt vides pag. 140 mei Cicer. lexici) quum tamen alioqui Beneuolentia prosequor, sicut & Amore prosequor, Latinæ linguæ magis conueniant. Alicubi verò ἔχω non simplici verbo Habeo, sed composito Adhibeo, reddendum fuerit. vt θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, Hesiodus, Animum operi adhibentes. Sic autem & alibi videndum est quod aliud ex Habeo compositum interpretationi aptum esse possit. F G H A

‖ Ἔχω cum accus. interdū etiā verbo neutro redditur aut deponente, & quidē ex ipso verbo à quo deductum nomen illi adiungitur: sicut ἔχω δέος ex Plutar. q. d. Metū habeo, seu timorem, (vt Galli, j'ay peur) pro Metuo, Timeo. ἔχω δρόμον ex Euripide pro Curro. Sic θαῦμα ἔχω ex Sophocle (quum potius dicatur ἔχει με θαῦμα) pro θαυμάζω, Miror. Sed & in hoc Thucydidis loco, τὸ λυπηρὸν ἔχει τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, possumus αἴσθησιν ἔχει in verbum αἰσθάνεται resoluere, mutando dat. ἑκάστῳ in nomin. & τὸ λυπηρὸν in τοῦ λυπηροῦ hoc modo τοῦ λυπηροῦ αἰσθάνεται ἕκαστος. (scio tamen posse etiam verti, eodem manente sensu, ἔχει, affert, vel præbet, παρέχει: vt sit dolor affert sui sensum. ac certè ἔχειν redditur itidem afferre in hoc Demosth. loco, ἔχειν μεγάλους κινδύνους ἰδίᾳ.) Sic resoluendū videtur apud Plutar. ἔχει πολλὴν ἀγανάκτησιν ἡ βούλησις, in ἀγανακτοῦσιν αὐτῷ πολλοὶ καὶ βούλονται: itidémque ἔχω τούτους πειθομένους apud Xen. Pæd. 7, resolui posse in οὗτοι πείθονταί μοι. qui tamen locus multo aptius quàm ille alter Latinè reddi possit ad verbum, Hos mihi obsequentes habeo. Estque, ni fallor, & verbi Vtor talis quidam apud Latinos in similibus locis vsus. B C

‖ Ἔχω cum nonnullis accus. diuersam à superioribus interpretationis formam postulat, videlicet per verbum substantiuum. interdum verò & verbo substātiuo, & ipso verbo Habeo reddi potest: vt quum dicitur τοιαύτην ἔχω τὴν ἡλικίαν, vertere possumus, Hac sum ætate, vel Hanc ætatem habeo. Xen. Pæd. 1, ὁ δὲ ἔχων τὴν ἡλικίαν ἣν σὺ νῦν ἔχεις ἤδη.

INVERTITVR autem sæpe illa constructio cuius varia modò excēpla protuli: poniturque pronomen in accus. nomē autem in recto casu, idq; nō solùm apud poetas, sed interdū & in soluta oratione. vt δύη ἔχει με, Hom. Od. ξ, Miseria me habet. (pro quo alii, Premit) Ibidem χαλεπὸν δέ ἑ ἔχει θυμοῦ φθίμας. Sic apud eundē dicitur ὕπνος ἔχει aliquem: (quo & Virgil. modo dixit, -animalia somnus habebat) item θάμβος. In prosa autem legimus ἔχει με φιλοψυχία apud Plat. in Apol. & ἔχει με ὀργὴ apud Plut. Animaduertendum est autē quædam reciprocari etiā: vt quū pro κλέος ἔχω, dico κλέος ἔχει με, quo Hom. vtitur: & vicissim pro ἔχει με θαῦμα (quale est & ἔχει με θάμβος) dico ἔχω θαῦμα. D E

‖ Est alius præterea vsus pronominis cū hoc verbo: vt ἔχω ἐμαυτὸν ἀκολουθοῦντα, Plat. Sic ἐκποδὼν ἑαυτὸν ἔχειν ἀφανῆ, apud eundem, pro Seipsum è cōspectu eripuit.

Ἔχω cum aduerbiis frequenter ponitur: & interdū verbo substantiuo reddendū est, nisi quis verbum Habere retinens, inuertat orationem. vt ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, Xenoph. ad verbum, Habeo [me] beneuole erga te: id est Sum tibi beneuolus, vel Habes me tibi beneuolum. Tale est, ἔχω φιλικῶς πρός σε, & ἔχω οἰκείως, & πράως ἔχω (vel per dat. ἔχω σοι φιλικῶς & οἰκείως: vt Xen. φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἔξειν) quibus opponūtur, ἔχω ἐχθρῶς πρός σε, ἔχω πικρῶς aut βαρέως πρός σε: vel βαρέως aut χαλεπῶς ἔχω σοι. Interdum vero ἔχω vertitur affectus sum: vt ἔχει οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, Isocrates, Sic in Euagoram fuit affectus. Nec solùm cum accus. personæ sed & cum accus. rei iungitur, præcedēte aduerb. vt ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς, Plato De leg. Sic ἀκολάστως ἔχει πρὸς τὰ δίαιτα, Xenoph. pro Intemperanter se gerere: vel (vtendo hic quoque verbo substant.) Intemperantem esse. Sed & prout diuersa occurrūt loquēdi genera, ita & nouum interpretationis genus quærendum est: vt ἔχω πρὸς τὴν πορείαν ἀσυντονώτατα, Tardissimè seu lentissimè incedo, Vel, Valde remissè me gero in conficiendo itinere. Sed sæpe illa resolutio verbi ἔχω in verbum substant. aptissima est: vt si ἀθύμως ἔχω πρὸς ἐμὲ vel πρὸς τοῦτον, ita reddatur ac si esset ἄθυμός εἰμι. F G

‖ Interdum verò illud οὕτως (cuius generis loquendi paulo antè protuli exemplum ex Isocr.) adiūctum sibi genitiuum habet: vt οὕτως ἔχω γνώμης, In ea sum sententia, Ita sentio. (affertur verò & sine illo gen. ex Xenophonte pro eadem significatione ἔχω οὕτως πρὸς σέ) Sic οὕτως ἔχω φύσεως, tali sum natura præditus. οὕτως εἶχε τοῦ τρόπου, Herodian. Tale erat eius genus. Itidē H

Digitized by Google

verò cum ὡς & ὅπως, aliisque huiusmodi. Plato Gorgia, οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. quod Cicero interpr. Ignoro enim quàm sit doctus, quàm vir bonus. Plutar. Camillo, ὡς ἕκαστος ἐπιμέλειας ἢ βουλήσεως ἔχοι. Ex Thucydide etiam, ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, vt meminisset. Tale est οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, vt loquitur Halicarn. de Lysia scribens. Sic Plato, πῶς ἔχεις δόξης τοῦ διδάσκειν: quàmnam opinionem habes? Gregorius de martyribus loquens, τοσοῦτον γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς πάντα ῥᾳδίως οἴσοντες. Dicitur & ὡς εἶχεν ὀργῆς, pro, Qua erat ira percitus, Vt erat iratus. Vide & cum aliorū nominū genit. in vnoquoq; eorū. At verò ὡς τάχους εἶχε apud eundē & cæteros quoque scriptores, pro Quàm celerrimè poterat, aliàque illi similia, ad ἔχω significans Possum, pertinere videri possint. Alius verò est τοῦ ὡς vel ὥσπερ ἔχω vsus sine genitiuo, vt ὥσπερ εἶχε apud Thucydidem: quod schol. exponit αὐτῷ τῷ σχήματι. Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gellius in duobus Herodoti locis de Arione scribentis. At verò apud Luc. σκάπτε ὡς ἔχεις sunt qui interpr. Fode ita vt facis. Sed viderint. ‖Ἔχω iungitur & aliter aduerbio, nimirum vel sequente accusatiuo, qui regitur à subaudita præpositione κατὰ (aut certè datiuo, qui in accusatiuū cum κατὰ resolui potest) vel nullo casu sequente, vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plat. & Xen. Inuenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, & εὖ ἔχω σωμάτος. At verò τῇ λέξει καλῶς ἔχει ὁ λόγος, Isocr. in Euag. pro κατὰ τὴν λέξιν. Vtimur autem & hic plerunque verbo substantiuo in interpr. vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sū bona corporis valetudine. Vel potius sine illo genitiuo, Sum bona valetudine. Aut breuius etiam, Valeo. Interdum verò casus non additur, vti dixi: sed dicitur simpliciter κακῶς ἔχει, vel πονήρως ἔχει. Sic & μαλακῶς ἔχει, aliàque huiusmodi. ‖ Sed & res quoque dicitur ἔχειν εὖ seu καλῶς, & ἔχειν κακῶς, res quæ bene se habet, vel malè. Itē τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decēt vel expediunt. Sic τὰ καλῶς ἔχοντα. vt apud Lucianum, ἐπιδείξασθαι ἃ καλῶς ἔχει. Apud Lysiam autem p. 87, ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν, Bud. interpr. Opportunum illi erat, vel tempestiuum. Itē εὖ ἔχειν dicitur Quod conuenit seu quadrat, addito interdum datiuo. vt Plato De rep. 1, καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει αὐτὸς λόγος. Et τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον apud Platonem Cic. interpretatur, Quod semper vnum & idem est, & sui simile. Inuenitur item ἔχει οὕτως, pro Ita se res habet, Sic res est. Aristoph. & Demostheni. Gall. Voila comment il en va. Budæus autem apud Synesium ἔχει γὰρ οὕτως ὦ λῷστε Πυλαιμένες interpr. etiam Sic statuo. Legitur etiam, ἔχει μοι λυπηρῶς τόδε apud Euripidem, pro ἀνιαρόν μοι ἐστὶ τόδε. Aliquando etiam iungitur infinitiuo: vt ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, (q. d. Pulchrè vel conuenienter se habet mihi) Pulchrum & conueniens mihi est, Decet me expectare. Commodius autem redditur apud Herodotum, ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, Necesse habeo hæc facere. Dicitur & καλῶς ἔχει τῶν ποιεῖν sine datiuo. vt Xenoph. Pæd. 4, καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Demosth. οὐ γὰρ κατεπείγει οὕτως εἶχε καλῶς, non erat honestum. Sic ὁσίως ἔχει, idem Demosthenes cum infinitiuo, Pium est. Iungitur & aliis aduerbiis, vt in vnoquoque eorum dicetur.

Ἔχω cum præpositione alicubi quidem reddi potest per Habeo, vel Teneo (vt ἔχω διὰ χειρός, apud Thucydidem. Sic ἔχω διὰ στόματος, Plutarch. Et ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo discedere, Plat.) frequentissimè autem reddendum est verbo Lat. habente significationē verbi Græci à quo deductum est nomen, vel quod deducitur à nomine illi adiuncto: vt si ἔχω σε δι' ὀργῆς vertas Irascor tibi, tanquam sit ὀργίζομαι. Sic ἔχω διὰ σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω. Et ἔχω δι' ἐλπίδος, Herodian. ἐλπίζω. Item cum ἐν, vt ἐν ὀργῇ ἔχειν, & ἐν ἡδονῇ ἔχειν. Sic ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν, Euripides pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præpositione, vel in ipsis nominibus inuenientur. Quibus addendum est etiam ἐν γαστρὶ ἔχειν, pro Grauidam esse, quod itidem in γαστὴρ quærendum fuerit. (Sed & τὴν ἔχουσαν sine adiectione dixit Aristoteles Polit. pro matre.) ‖ At cum præpos. ἀμφὶ & περὶ significat Occupatum esse, Vacare: vt ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xen. Pæd. 4, In his occupati erant, Hæc agebant (pro quo alibi dicit ἐν τούτοις ἦσαν.) Sed & ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν alibi, Cæteris amicis operam dare.

Vsum autem verbi ἔχω cum participii aoristo Galli planè retinuerunt. nam ἔχω ποιήσας, pro ἐποίησα, est ad verbum, I'ay faict: vt in quodam meo libello de conuenientia linguæ Gallicæ cum Græca, sat multis docui. Est autem hic verbi ἔχω vsus apud Græcos carmini cū soluta oratione communis. Hesiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Sophocles Aiace, προχαράξας ἔχει πρᾶγμα, pro ἐπράχθη. Sic Thucyd. ἔχω δείσας. & Demosthenes, ἔχω καταστήσας: item συλλαβοῦσα ἔχει apud eundem. Arrianus verò dixit itidem ἀγασθὼν ἔχειν, pro ἀγᾶν lib. 4, de cæde Cliti loquēs, ἱκανὸν γὰρ εἶναι τὸ πλῆμμα ἐν τῷ ὅτι παροινίᾳ καθ' αὑτὸν ἀγασθὼν ἔχειν, pro ἀγᾶν. Vide Bud. p. 394. ‖ Interdum verò abundat partic. vt ληρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων, quæ cum aliis vide ibidem. Item ἔχον neutro genere similiter vacans, quum dicitur τὸ νῦν ἔχον pro Nunc; ibidē inuenies.

Ἔχω sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit. vt ἔχω pro ἀνέχω, Sustineo, Odyss. τ, — οὐρανὸν εὐρὺν ἔχοντες. Sic Hes. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, Tolero, apud Hom. Item pro ἀντέχω, Resisto, Obsisto, Il. ι. Et cum accusat. Il. υ, circa principium, Οὐδὲ μένουσ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα, id est ἀντισχήσονται. Vbi & verbo illo Sustinere vti possumus, vt sit, Non sustinebunt illum, pro Illius impetum. Interdum & pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, vt ἔχειν ἴππους dicitur Lycaon Il. φ, pro κρατεῖν, κωλύειν τῆς βολῆς. Sic Od. χ. non semel, σχέτε αὐτὸν ὅδε χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Il. β, Ὃς δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω. Iungit & infinitiuo. quo etiam modo Herodotus, sed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιεῖν. Sic autem Hom. ἔχω pro κωλύω sæpe variisque modis ponit. vt Od. λ & π, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. Sic αἷμα ἔσχεθεν, Od. τ. Et Od. σ, — σχέτο πότμος. Et σχέθε δ' ἀντίθεον, Od. λ. Lege quæ paulo pòst de verbo Teneo à me dicuntur. Ponitur ἔχω & pro περιέχω, Cingo, Circundo. vt apud Hesiodū, Χρύσεαι δὲ μιν εἶχον ἐπιδιφρίαδες ἀραρυῖαι ἑπτὰ πύλαι. vbi tamen alii interpret. Custodiebant vel Tuebantur. ‖ In vsu est denique ἔχω & pro προσέχω significante Appello: & quidem apud Thuc. quoque non semel. Sciendum est autem à schol. alicubi annotari & pro παρέχειν, item ἐπέχειν.

Ἔχω alias etiam significationes quàm suorum compos. accipit. vt verbi ἐλαύνω apud Hom. qui ἔχειν ἵππους ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, item ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. Vide Eustath. Huic autem significato affine est illud quo pro Pertingo, item Tendo & Attineo ponitur, vt annot. in v. l. ex Herodoto, ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς εἰλέας, ex eodem. Et τὰ ἔχοντα πρὸς τὸν πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Sed & apud Paul. pro Pertinere, alio sensu, ἐγὼ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἄφιξιν τὴν Ἀθηναίων ἔχει δικαιόω, quatenus ad expugnationem pertinet. Idem, ἐν τοῖς Πολυγνώτου τὰ μὲν ἔχοντα ἐς αὐτοὺς ἔγραψα. At quum dicitur ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, est pro φορεῖν, id est Gestare, vt Eustathius annotat. Qui & κατὰ χειρὸς ἔχειν apud Homerum nihil aliud esse docet quàm κατοχίζειν. Quod verò ille dicit, ἔχειν δ' ἡμῖν ἔπεα, exponit εἰδέναι. Sic autem & οὐκ ἔχω pro Nescio accipi mihi videri in quibusdam loquendi generibus, docebo aliquanto pòst. Hic porro meminisse nos oportet Latini verbi Tenere, quod quū propriè sit ἔχειν, id est ἐν χερσὶν ἔχειν, seu διὰ χειρὸς ἔχειν, itidē pro Scire interdum sumitur. Addo autē, verbū Teneo nónullas etiam alias verbi ἔχω significat. habere, aut ad eas propè accedere: vt τῷ ἔχω positi pro Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiā res hæc vel illa Tenere aliquē,

vt Græci ἔχειν. Item Tenere vrbem aliquam, seu quępiam locum, eodem modo quo ἔχειν πόλιν τινὰ, (quod & apud Platonem legitur) nisi quod etiam administrationis significationem inclusam habet; vnde πολιούχος θεός. Sic autem & ἔχει περίχωμα πόλεως dixit Aristophanes. magis etiam ἔχειν pro Appellere seu Applicare, ad Latinum Tenere accedit. nam ἔχειν nihil aliud est quàm quod Latinis Tenere littus. Cæterùm vt ad Eustathium reuertar, meminit & τοῦ ἔχειν elliptice positi in hoc Sophoclis loco, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἕρπει. vbi subaudiri vult τὰ ἀγαθά: at ego malim χρήματα: hic enim τὸν ἔχοντα significare puto diuitem: aut saltē quod Gall. dicitur *Qui ha de quoy*. Qua in signif. memini me alibi legere.

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, (vt dii Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες apud Homerum) potest & ad verbum reddi Habeo, ex Plauto & Salustio. Iunxit autem Xenophon præpositioni κατὰ, quum τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocauit Asiaticos.

Ἔχω inuenio in alia præterea verbi Habeo signific. tali nimirum qualis est quum dicitur Habere aliquem in numero bonorum virorum, vel sapientum: & Habere aliquid potius pro Anteferre: item Habere aliquid pro nihilo. Inuenio autem apud Isocratem in Panath. vbi scribit, πῶς ἂν ἔχω τι πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; In alio autem vllo classicorum scriptorum loco legere me non memini: apud Marcum quidem certè cap. 11. eandem significationem habere scio, vbi dicit, ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide dignissima exemplaria ex eorum numero quibus pater meus in sua Testamenti noui editione vsus est, ᾔδεισαν habebant pro εἶχον: quod & in illius editionis margine annotaui. Affinis est autem ista significatio verbi ἔχω hisce in locis ei quam habet quum aduerbio iunctum ponitur pro Sentio: vt apud Gregorium, ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς. Sic autem & ex Xenophonte afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ, & pro eodem οὕτω γνώμης ἔχω dici, suprà docui.

Ἔχω denique significat Possum, & quidem frequentissime: ac certè Latini hunc quoque verbi ἔχω vsum suo Habeo in certis quibusdam loquendi generibus dederunt. Sed falsò quidem annotatur ἔχω pro Possum non accipi nisi quum infinitiuo iungitur: vt ex sequentibus patebit exemplis. Ac primùm quod ad ἔχω attinet infinitiuo iunctum, cum λέγειν vel εἰπεῖν frequētius quàm cum aliis, id est aliam signif. habētibus, poni sciendum est. quo & Cicero modo dixit Habeo dicere. Athenæus 85, de soldurіis loquens, καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Idem 271. ἐγὼ δὲ ἔχοντί σε πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plutarch. sic suum περὶ παίδων ἀγωγῆς libellum auspicatur, Τίνα ἄν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, &c. φέρε σκεψώμεθα. Sic Xenophon Pædiæ 5, ἔχεις τινὰ παντοδαπὴν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thucydidem autem cum infinitiuo, præcedentem habente particulā μὴ, libro 2, μηδεὶς ἂν ἔχει τι προσγενέσθαι μὴ ἀγνοεῖν. Interdum verò infinitiuū circumloquūtur per ὅπως, vel πῶς, aut alia particula, cum subiunctiuo. vt οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, (ad verbum, Non habeo quomodo succurram) pro οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Demosthenes cum πῶς iunxit, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω. Et cum ὅτι apud Platonem in Phædone, οὐδ᾽ αὐτὸς ἔχω ὅτι εἴπω ἀντεῖναι. Interdum verò ponitur cum particula μὴ, vt Plato De republica libro 1, quum dixisset, οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, subiungit, paucis interiectis, οὔτ᾽ αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. Lucianus autem in hoc loquendi genere ὅπως futuro indicatiui iunxit, præcedente itidem infinitiuo verbi ἔχω. ita enim scripsit, οὐκ ἔχων ὅπως ἀπαντήσει μὴ οὐχὶ παραδοῦναί τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. Vtuntur verò eleganter verbo χρῆ eadem in re. vt Thucyd. 1, οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπαντῆσαι. vbi tamen οὐκ εἶχον (si hoc loquendi genus ad verbum reddere quis velit) non video quomodo verti possit Non poterant: ac malim, Nesciebant. Sic Xenophon Pædiæ 1, περὶ τοῦ Κύρου οὐκ ἔχων ὅ,τι χρὴ λέγειν. Quæ mea interpretatio & illi Demosthenis loco conuenire videtur, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω: vt sit Nescio quo pacto laudem; id est laudare queam, vel debeam. Conuenire illam puto & huic Isocratis loco in Panath. οὐκ ἔχω ὅπως ἐπαίνους εἰπεῖν, ἀξίους αὖ οἷον εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων διανοίας. Sed & quum post οὐκ ἔχω sequitur τί, (vt οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Demosthenē Philipp. 3. Et Dinarch. 91, οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω. Et Plat. in Gorg. οὐχ ἕξω ὅ,τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ) videtur οὐκ ἔχω posse accipi pro Nescio: vt sit Nescio quidnam dicere debeam, vel quidnam aliud. Fateor tamen ἔχω suam etiā signif. hic seruare posse, præsertim verò vbi sequitur ὅ,τι: vt in illo Plat. loco, οὐχ ἕξω ὅ,τι λέγω, Nō habebo quod dicam, id est dicere debeam. vt autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, sic etiam οὐκ ἔχω τί ποιῶ dixit Xenophon Hellen. 1, οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ ἢ τὰ κελευόμενα ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem mihi assentietur in illa mea interpretatione huius οὐκ ἔχω per Nescio, qui recordabitur illius loci Homerici, ἔχει δ᾽ ὑμῖν ἵππων pro scire, seu nosse, εἰδέναι. quo etiam Latinos modo suum Tenere vsurpare admonui. Sed & hoc sciendum est, Ciceronem alicubi Nō habeo pro Nescio dixisse. Iam verò & ipsum ἔχω cum infinit. εἰπεῖν seu λέγειν non semper redditur Possum. nam in hoc Isocratis loco, περὶ μὲν οὖν τῶν πραχθέντων παρ᾽ ἀλλήλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ᾽ εἴχομεν εἰπεῖν, Budæus ταῦτ᾽ εἴχομεν εἰπεῖν vertit Hæc habuimus quæ diceremus. Et apud Xenophontem eadem verba interpret. Hæc dicenda habuimus. At verò in hoc loquendi genere ὡς εἶχον τάχους, & similibus, sunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Possum: quibus ego assentiri nequeo: licet ὡς εἶχον τάχους verti sciam Quàm potui celerrimè. Sed ita accipi dico verbum ἔχω in ὡς εἶχον τάχους vt accipitur in ὡς εἶχον ποδῶν, quod eundem sensum habet. Suspicor autem eundem vtrobique esse vsum gen. cū ἔχω qui est in hoc loquēdi genere, ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης, & ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας. vt enim ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης est Pro cuiusque robore & q. d. pro ea roboris portione quā quisque habebat, sic & ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας, pro dignitate cuiusque: ita apud Thuc. μεταπεμφθεὶς ἐκεῖνον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, crediderim ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος esse Pro sua quisque celeritate, id est prout quisque celeritate valebat: q. d. pro suo celeritatis modo & sua quadam mensura. In illo autem loquendi genere, ὡς τῷ δύναμιν εἶχεν, accipio ποδῶν pro τάχους ποδῶν.

PASS. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Possideor. Iliad. ε, v. 130, Ἀλλὰ πάντα κατὰ μοῖραν Τρώεσσιν ἔχονται. Et v. 197, Εὖ νῦν ἡμεῖς ἴδ᾽ μὲν ὅτι κατὰ τεῖχος ἔχονται. Aristippus, ἔχω Λαΐδα, ἀλλ᾽ οὐκ ἔχομαι (cuius apophthegmatis meminit Plutarchus, & alii) pro Habeo Laidem, at non habeor. Cic. Epist. ad fam. lib. 9 in vltima, Sed tamē ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei obiectum habere Laida: Habeo, inquit, non habeor. Græcè hoc melius: tu, si voles, interpretabere. Hæc Cicero, quem puto quum dixit, Græcè hoc melius, intellexisse significantius Græco verbo id exprimi. vtpote quod non simpliciter haberi, sed teneri, & quidem velut cōstrictum significaret. De hoc autem verbi ἔχομαι vsu dicam paulo pòst. Nunc addo ex Aristoph. Ranis ἐχόμενος, quod exponitur Teneris medius: & dicitur de eo qui sic tenetur vt extricare sese nulla ratione possit. vt Erasmus docet, apud quem paulo plura vide. Lege & Budæum p. 671. Sophocles autem dixit in Œd. Coloneo ἔχων ἔχει, pro Tenens teneris, de quo loquendi genere lege eundem Erasmum in prouerb. Captantes capti sumus. Alicubi certè ἔχεσθαι exponitur & Captum esse. vt apud Thucydidem 2, ὧν τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διεφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic apud Plutarchum in Romulo ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur, Capta à Sabinis arce. Potest tamen reddi etiam, Quum teneretur à Sabinis. ‖ Sed pro Teneri interdū etiam casum habet, videlicet datiuum: vt ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι Od. θ, apud Homerū, pro Teneor ærumna & mœroribus. Verùm intelligo non simpliciter Te-

neor, sed Teneor velut obstrictus, Teneor occupatus A & impeditus (vt Cicero dixit pro Cælio, Amores & hæ deliciæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum im peditúmque tenuerunt) Ac profectò talem quandam vim subesse putauit Cicero illi ἔχομαι Aristippeo, de quo suprà. Iungitur autem & aliis datiuis tam in prosa quàm in carmine. Apoll. ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia consilii laborare. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, Plat. epist. 7. vbi exponitur Tentari morbo: sed malim ad verbum, Teneri morbo, aut Laborare morbo insaniæ. Et μανίαις ἐχόμενοι apud eundem. Et ἔχεσθαι τῇ ὀργῇ ex Herodoto B pro Commoueri ira: sed malim Correptum esse ira. Sic λιμῷ ἐχόμενοι, Luc. Fame correpti, vel Fame laborantes. Rursus apud Herodotum ἔχεσθαι ἀγρυπνίῃ, insomnia laborare. Sed dicitur etiam ἔχεσθαι κνώδαλῳ ab Hom. Odyss. λ: sicut Latini non solùm Teneor metu, & Teneor morbo, (pro quo tamen frequentius Tenet me morbus) aliáque huiusmodi nonnulla dicunt, verumetiam Teneri studio alicuius rei, Teneri ludis & spectaculis. ‖ Additur interdum ἐν: vt ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, C ex Platone De leg. ἔχομαι ἐν τῷ σιγῇ, Luc. At verò apud Hom. Il. η, Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro Victoriæ termini positi sunt, vel consistunt in diis, id est in deorum arbitrio.

Ἔχομαι cum genit. Prehendo. Luc. in Timone, καί μοι εἶπεν ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Idem in Necya, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic & apud Plutarchū in Amat. narr. καὶ ὁ Στράτων γε εἴχετο τῆς παρθένου. Politianus autem vertit Trahebat ad se. Apud Homerū autem est potius Tenere, Il. α, – Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα. Interdum verò Hæreo alicui, seu Ad- D hæreo, Coniunctus sum alicui, Proximus sum, Proximè sequor. Philo De vita Mos. lib. 2, ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἑπόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur, Consequentia præcedentibus hærere. Sic autem & in illo posteriore Luc. loco quidā ἔχεσθαι interpr. Adhærere. Apud Aristoph. autem in Pluto, Μὰ Δί', ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐχόμεθά σου, Tibi adhærebimus, A suo latere ne latum quidem vnguem discedemus. Ita enim reddere malo quàm Te retinebimus: eodem alioqui sensu. Apud Basilium ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, E exponitur Insistere vestigiis: vbi & Inhærere vestigiis reddi potest. Iam verò & apud Thucyd. l. 1, τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, pro In eadem persto sententia: q. d. Eidem sententiæ inhæreo. Nisi quis malit, Eandē sententiam retineo. Apud Platonem ἔχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, quidam exponunt Adiungere tibi hos viros: sed malim Coniunctos tibi habere. Nec malè etiam, Amplecti hos viros. Denique ἔχομαι variis genitiuis adhibetur, signif. his vicinam habens. Plutar. in Pericle, ἐχόμενοι δημηγορίας εὐγνώμονος ψήφισμα, Decretum cum æquitate coniunctum. Vel q. d. Decretum F æquitati inhærens, seu æquitatem retinens. In epist. autem ad Hebr. ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddunt Cōiuncta cum salute, vet. interpres vertit Viciniora saluti. Apud Platonem ἐχόμενοι τέχνης, Pertinens ad artem. Sed & alicubi per Habeo redditur: vt Aphrodis. in Problem. ἔχεται δέ τινος αἰτίας εὐλόγου. Sic apud Dioscoridem lib. 1, ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum etiam exponitur Pendere: vt apud Aristidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, redditur, Ac velut è sacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Ho- G mero autem additur ἐκ in hac significatione, Odyss. ξ & λ. Sed & sine præpositione. Il. ι, – σέο δ' ἕξεται, ὅτι κεν ἄρχῃ, tale quid signific. videtur. Cæterùm ab illa verbi ἔχομαι signif. qua pro Proximum esse seu Proximè sequi ponitur, sumptum est partic. ἐχόμενος, quod & sine adiectione dicitur pro Proximus, Contiguus. Plato, ἐχόμενόν ἐστι, Proximum est, Sequitur deinceps. Interdum verò & pro Coniunctus. Item Pendens ab aliquo. HINC aduerb. Ἐχομένως, Proximè, item Cō- H tiguè. Interdum Deinceps. Interdum & cum genit. vt Laertius in Crat. ὅθεν οὐ λέξοιμ' ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, proximè post Arcesilaū. Vel, Statim post Arcesilaum, vt B. vertit. Ex Aristot. autem Rhet. ἐχομένως τούτων, pro Consentaneo his modo.

Ἔχομαι cum genitiuo itidem, Capesso, Aggredior. vt ἔργου ἔχεσθαι, Thucyd. non semel, & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐγχειρημάτων Herodian. & ἔχεσθαι τῶν ἐγχειρουμένων, Vrgere incœptum. Sed & ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοιπορίας, apud eundem: quod quidam Capessere viam interpret. Quod certè apud eundem Herodianū legitur, ἔχεσθαι μάχης. Latini sæpe Capessere pugnam dicunt: atque ita magis propriè reddidisset Politianus apud eundem libro 7, εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης, quàm vt vertit, videlicet, Bellum Germanis intulit. Apud eundem libro 8, εἴχοντο τῆς πολιορκίας, reddit, Vrbē oppugnare aggrediuntur. Arbitror autem & hanc significationem τοῦ ἔχεσθαι ex Homero sumptam esse, canente Iliados π & ρ, Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα. In quo Iliad. π loco scholiastes exponit ἀντέχου τῆς μάχης.

Ἔχομαι cum genit. itidem, Desisto, Abstineo. Hom. Iliad. γ, – σχέσθαι μάχης, (quæ significatio contraria est proximè præcedenti in eodem loquendi genere) & alibi σχέσθαι βίης. Plut. quoque in Crasso, ἔχεσθαι μάχης dixit pro ἀπέχεσθαι, vt annotat Bud. (itidē verò in altera signific. ἔχεσθαι μάχης, pro Capessere pugnam, ex eodem affertur, sicut & ex aliis) Idem dixit ἔχεσθαι δρόμου, Sistere cursum: de Cæsare loquens ad Rubiconem, ἔσχετο δρόμου καὶ τὴν πορείας ἐπιστήσας. Cæterùm ad hanc significationem pertinet φρεσὶ δ' ἔσχετο, Od. ρ, q. d. Mente constitit & velut conquieuit, motum eius reprimendo. Sic enim puto locum esse intelligendum.

Ἔχομαι cum accusatiuo, pro Sustineo apud Hes. in Theog. Γαῖα ποτὶ πᾶς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homerum autem exponitur simpliciter Tenere, item Habere, Iliad. μ. Τὴν δ' ἄρ' ὅγε πρόσθεν ἔχεται. Et Odyss. α, Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Sed πρόσθεν σχέσθαι sicut & ἀντα σχέσθαι videtur esse Prætendere, aut q. d. Tenere seu habere prætensum. in alia tamen prætendendi signif. illic quàm hic.

Ἕξις, εως, ἡ, Habitus, id est Affectio in animo vel corpore stabilis, & à subiecto ægrè mobilis, siue bona ea sit siue mala. Plato Timæo, εἰς τὴν τῆς ἀρίστης καὶ πρώτης ἀφίκηται εἶδος ἕξεως, id est (Cicerone interprete) Ad primam atque optimam affectionem animi peruenerit. Aristot. Ethicor. 1, cap. 5, ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Idem Politicor. 7, πεπονημένην ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Idem Rhetoric. libro 1, οἱ μὲν εἰκῇ ταῦτα δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἕξεως. Isocrates Panath. κατασκευάσας αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν ἐξ ἧς περ ἐξέπεσον. In corpore quoque ἕξις dicitur. id enim quod est ἐν διαθέσει διαθέσει, (siue sanitas, siue morbus siue aliud quodlibet) κατ' ἕξιν διακεῖσθαι dicitur, vt tradit Gorræus ex Galeno libro 2 Meth. med. addens, contrarium esse τῷ κατὰ σχέσιν, siue ἐν σχέσει, idem significanti quod simpliciter ἐν τῇ διαθέσει. Apud Galenum itidem ἕξις definitur σύστημα συνέχον καὶ συνεχόμενον τὰ μέρη. Hippocrates verò De victu acutorum morborum, ἕξιν vocauit etiam αὐτὴν τὴν τοῦ σώματος τὴν κατασκευήν, hoc est ipsius corporis constitutionem, per quam vel raro aut denso corpore, vel gracili aut obeso, vel aliter quis dicitur, vt idem Gorræus ex Galeni Comment. 2 annotat: adiiciens, eandem tamen ab eodem Hippocrate σχέσιν etiam in libro De articulis appellari, duo hæc nomina confundente. Habitudinem corporis Latini dicunt. Addit idem Gorræus, quanuis Galen. De arte medica scripserit totius corporis habitum de iis maximè partibus dici quæ primæ intuentibus obiiciuntur, (cuiusmodi sunt musculi ossa omnia cingentes, ex simplici primâque carne & fibris quas ipsa conuestit, constantes, quod quidem non est aliud quàm ipsa κατασκευὴ τοῦ σώματος, cui propriè competit raritas, densitas, gracilitas & obesitas) eundem tamen proculdubio intellexisse, dici & de aliis partibus, licet oculis non obuiis, quæ habitus nomine comprehendātur: cuiusmodi sunt omnia interna viscera, cor, pulmones, vē

triculus, iecur, lien, renes & reliqua omnia præter contenta & impetum facientia: esséque in hac signific. accipienda quæ dicuntur à medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus. A

Ἕξις apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, signif. etiam τὴν ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐπίδεσιν καιρῷ κατάστασιν τῶν ἐπιδεδεμένων. hoc est, post deligationis tempus, membrorum deligatorũ collocationem, vt idem Gorr. ex Gal. Comm. 3 annot.

Ἕξις à Philone De mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet vt firmissimo vinculo contineantur. dicit autem eam esse πνεῦμα πάντων ... οὐκ ἄρρηκτον, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτον, id est, tenorem spiritualem, vinculúmque fracturæ non immune, tametsi ægrè sit solubile. In eodem libro, aliquanto antè, tradit ἕξιν esse πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό. incipientem enim à mediis, in extrema tendit: quumque supremam attigerit superficiẽ, reflecti rursus, quoad eodem loci peruenerit vnde primùm profectus erat. ‖Ἕξις, Facultas. Philo De vita Mos. lib. 3, dicit πλειστάτῳ ἡγεμόνι quatuor inesse oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱερωσύνην, προφητείαν. vbi Turnebus interpr. legislationis facultatem. Plut. tamen περὶ τῶν ἀρ. inter δύναμιν & ἕξιν distinguit, quum tria hæc περὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν dicit, δύναμιν, πάθος, ἕξιν: sicut Aristot. quoque Ethic. 2, c. 5, inter δυνάμεις & ἕξεις discernit. Definitur autẽ ἕξις ibi à Plut. ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη. B C

Ἑξείδιον, SIVE Ἑξίδιον, ου, τὸ, diminutiuum ab ἕξις. Etymologus tradit ἑξίδιον fieri à genit. ἕξεως, at ἑξείδιον ab ἕξεις.

Ἑκτικὸς, οῦ, ὁ, In habitu positus, Habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, (seu, vt Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur) quàm ὅτι ἐν τῇ ἕξει fit, vt aliæ febres in σχέσ. est. n. solutu curatuque difficillima. Et ἑκτικὸς σφυγμὸς, hecticus pulsus species inæqualis pulsus in vna pulsatione & diuersis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκίζων dicitur: sed eo adhuc minor: phthisi, empyemati & febri hecticæ propri⁹. Hæc & alia Gorr. ‖Ἑκτικὸς dicitur etiam qui hectica febri laborat, Gal. VNDE Ἑκτικῶς, q. d. Habitualiter. Plut. Pol. præc. ... ἑκτικῶς ἢ διαθετικῶς. Basil. epist. ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν ... κειμαι, Ad habitum vsque in virtute prouectus sum.

C. Εὐεξία, ας, ἡ, Bonus habitus, Bona corporis habitudo, vt autor ad Herenn. loquitur. ἡ ἀκρότης τῆς ὑγιείας, vt Suidas docet, (est. n. aliquid amplius quàm sanitas) seu ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ ἀκρότης, perfectissima & absolutissima sanitas: quam sequuntur necessariò, bona omnium partiũ temperies, actionum robur, euchymia, & præterea sanguinis, carnis totiúsque corporeæ molis symmetria: & quia species ἕξεως est, constantius in corpore perseuerat. & hæc est ἁπλῶς εὐεξία, deprehenditurque in optima corporis constitutione. Est verò & quædã ἡ μετὰ προσθήκης εὐεξία, quam habent singulæ corporum naturæ propriam & in comparatione dictam, ea autem est quæ à priore illa deficit, modò nondum vitiosa sit. tũc enim nõ simpliciter sed huius vel illius εὐεξία dicitur, quemadmodum ἡ τῶν ἀθλητῶν εὐεξία: vt inter alia Gorr. annotat. Aristot. Ethic. 5, cap. 1, εἰ γὰρ ἐστὶν ἡ εὐεξία πυκνότης σαρκὸς, ... καὶ τὴν καχεξίαν ... μανότητα σαρκός. Philo De vita M... πρὸς ... εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, ad habitus bonitatem proficiebat. Herodian. l. 6, σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ, habitudine corporis & ætatis vigore. Theoph. epist. ... εὐεξίας ... διῆλθεν μεταπίπτειν. ‖ET Εὐεξής, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus est. Item εὐφυής. Hesych. F

Εὐέκτης, ὁ, ὁ, Qui est corpore bene habito, Qui bona corporis habitudine est. Laert. De Socrate, ἐπιμελὴς ἦν σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. ET Εὐεκτικὸς, ὁ, Qui bene habito corpore est, Strenuus. vulg. lex. ex Plat. VNDE Εὐεκτικὸς, οῦ, ὁ, itidem Qui bona habitudine est. Aristot. τὰ δὲ ἀκρωτήρια τὰ σώματος ἰσχυρότερα ἢ λιπαρώτερα ἢ ἀτ... τῆς ἀρρενος, habitiora sunt idẽ σάρξ ... καὶ ἀπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικωτέρα οὐδὲ ... Et in primo De gener. animal. ... καὶ ... G H

καί. Idem Ethicõn 5, cap. 9, loquens de ἀδικεῖσθαι & ἀδικεῖν, addit, τὸ μὲν γὰρ ἔλαττον, τὸ δὲ πλέον ἔχειν ἐστὶ τοῦ μέσου, ὥσπερ ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ. vt εὐεκτικοὶ dicantur qui corpore sunt bene habito & bene curato more athletarum. (Vnde & Plautus dicit, Pugilicè atque athleticè valere, item Pancraticè atque athleticè valere) Vt Terent. in Eun. dicit, Siqua habitior paulo, pugilem esse aiunt. Gellius, Equum nimis strigosum & malè habitum, sed equitem eius vberrimum & habitissimum viderunt. ‖Εὐεκτικὸς, οῦ, ὁ, Bonæ habitudinis in corpore efficiẽs (seu vt B. interpr.) Bonæ valetudinis efficiens. Aristoteles Ethic. 4, καὶ τὸ εὐεκτικόν ἐστι τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκί. Et in 6, τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικά. Quibus addit idem Bud. & hoc ex Alex. Εὐεκτικὸς, εὐεξίας ποιητικὸς, vt ὑγιεινὸς ὑγιείας. ET Εὐεκτέω, ῶ, Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine sum. opponitur τῷ καταμαραίνομαι. Ceb. in tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τοῖς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι; Vtitur & Basil. sæpe hoc vocabulo.

C. Καχεξία, ας, ἡ, Malus habitus, Mala corporis habitudo. id est solidarum corporis partium deprauatio qua alimentũ omne corrumpunt, vt Gorr. definit. Est verò aliquid minus quàm morbus. Morbus enim omnis, καχεξία est, at nõ viceuersa. vt docet Suidas in Ἀρξία. Plutarchus De educ. lib. πῶς δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ... ἀμβλύνεται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ ... καχεξίας; Celsus lib. 3, cap. 22 dicit Malus corporis habitus alimẽta corrumpens. Paulus Æg. lib. 3 cap. 47, τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν. Metaphoricè ad animum quoque transfertur. Diphil. apud Athen. lib. 6, Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ἀποδέδωκε τοῖς ὄχλοις, Αἱ κρίσεις δ' ἡμῶν νοσοῦσι, Mala mens, seu Mala mentis habitudo: vt dicitur bona seu mala corporis habitudo. Polybius, ἀπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ καχεξίας, propter consuetam vitæ socordiam, & morum deprauatiõne, vitiositatémque animi, vt in vulgatis lex. exponitur. D

Καχέκτης, ου, ὁ, ET Κάχεκτης, ου, ὁ καὶ ὁ, Malè habitus, Cachectes. Budæ⁹ ex Galeno & Dioscoride. Apud Latinos Plinius hanc vocem retinuit, quum ait lib. 28 cap. 9, Phthisici, syntecticique & cachectæ. Metaphoricè quoque vsurpatur, vt καχέξια, pro homine malæ mentis, seu turbulento & seditioso. Budæus ex Polyb. lib. 1, pag. 17 ... τὸ πλεῖστοις καχέκτας καὶ στασιάστας ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν. Et lib. 1, in fine ὁρῶν αὐτῆς καχέκτας ὄντας καὶ ... VNDE Καχεκτικὸς, οῦ, ὁ, Mala habitudine laborans, Malo habitui obnoxius. Galenus lib. 4 κτ τόπους, affectiones oculorum ad malum habitum perductas vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν. Et καχεκτικοί, quorum corpus macie conficitur, inquit Budæus, citans Plin. l. 32, c. 6. Notandũ tamen quẽadmodũ εὐεκτικὸς dicitur etiam Qui vim habet procreandi bonã corporis habitudinem, similiter fortasse alicubi & hoc posse exponi. ET Καχεκτέω, Malo corporis habitu laboro, Mala sum corporis habitudine. Polybi⁹ de Perseo, ... τῇ ψυχῇ καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τὸ σῶμα, id est κακῶς τὴν ἕξιν διατιθέμενος, vt Suidas hunc locum citans exponit. Idem Suidas dicit, οἱ μὲν νοσοῦσι ... καχεκτεῖ, οὐ ... δὲ οἱ καχεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἤδη. E F

C. Μειονεξία ET Πλεονεξία, vide post Μειονεκτῶ & Πλεονεκτῶ.

C. Μειονεκτέω, ῶ, Minus habeo, Minorem partem seu portionem habeo. Xenophõ Hierone p. 530, ἀλλὰ μὴν ᾧ πίστεως ἐστὶν ἐλάχιστον μετέχει, πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ; id est, Atqui is cui minimum habetur fidei, nonne is magni boni minorem partem habet seu capit? q. d. nonne is magni boni minimùm est particeps? Synes. epist. 66, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν. Interdũ pro Deteriore sum conditione: vt apud eundem De insomn. ὡς αὐτὴ μειονεκτοῦν τὸ πλουσίου. Sic & Xenophon vtitur, ei opponens πλεονεκτεῖν. Vide Bud. Comm. p. 858. Sed hic locus, ὥστε καὶ τῷ χείρω τῆς ἰδέας μειονεκτεῖς &c. qui Luciano ibi adscribitur, Xenoph. est in Hierone, p. 527 mex edit. HINC Μειονέκτημα, ET Μειονεξία, Deterior conditio. Xenophon Pæd. 1, pag. 26, ὅτι ἴσως ἀλλήλοις ὁμοίως προσφερομένοις καὶ οὐκ ἐλάττω ... μειονεξίας, ὥστε ὑβρίζειν τινα, &c. Vbi Philelphus non malè vi- G H

Digitized by Google

detur reddidisse μειονεξίαν, Min⁹ bene tractari. At μειονέκτημα est quod Gallicè dicitur *desauantage.* Cæterùm μειονεξία & πλεονεξία post μειονεκτεῖν & πλεονεκτεῖν ponenda censui, non contrà, sicut in præcedentibus ὀλιγεξία & καχεξία præcedunt ὀλιγεκτεῖν & καχεκτεῖν; quia ὀλιγεκτεῖν dicitur qui habet ὀλιγεξίαν, & καχεκτεῖν qui habet καχεξίαν: quod de μειονεκτεῖν & πλεονεκτεῖν nisi alio respectu dici non potest. Adde quòd ὀλιγεξία & καχεξία nominis ἕξις signif. inclusam habent.

C. Πλεονεκτέω, ῶ, Plus habeo, Ampliorem partem seu portionem habeo: aut maiorem. Thucyd. 6, pag. 211, τῶν δ' ἀφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελομένη ἔχει, Pl⁹ cōmodorū habet, seu percipit. Sic πλεονεκτεῖν τῆς τιμῆς, Aristot. Dicitur etiā πλεονεκτῶ τι σοῦ ἐν ἔχειν, vt Pla. De rep. 1, ὁ ἰδιώτης ἢ ὁ ποιεῖν δοκεῖ τι ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος. Inuenitur itē πλεονεκτῶ τοῦτό σου, eodē modo quo diceretur πλεῖον ἔχω τοῦτό σου, pro Habeo istud plus q̃ tu. Vel, In hoc sum te superior. Vel, In hoc conditio mea melior est tua. Aut, In hoc superiore sum conditione, Philostr. πλεονεκτοῦσι τοῦτο τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Sic Isocr. οἱ γὰρ δίκαιοι εἰ μηδὲν ἄλλο τῶν ἀδίκων πλεονεκτοῦσι. Synes. autem dixit cum genitiuo quidem personæ, sed datiuo rei, πλεονεκτοῦσιν οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Sed & cum datiuo rei solo. vt Xenophon Pæd. 2, τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, (cui opponitur τῶν ἴσων τυγχάνειν vel ἰσομοιρεῖν) id est, Plus honorum & munerum consequi, aut accipere. Quidam autem vertunt, Honoribus & muneribus alios antecellere: sed malim Superiorem esse. Quæ interpretatio melius etiam conuenit huic eiusdem loco Pæd. 7, ἐπλεονέκτουν μάλιστα οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. Interdum verò dicitur cum solo genitiuo personæ itidem pro Superiorem esse, vel Superiora omnia, aut priores, habere, seu Conditione meliore aut commodiore esse, vt loquitur Cic. qui etiā dicit In superiori conditione positum esse. (vt contrà πλεονεκτεῖσθαι passiuè est Omnia habere inferiora: de quo & infrà dicetur, in altera verbi πλεονεκτῶ signif.) Item πλεονεκτεῖν ἀξιῶ apud Aristot. Primas partes in Rep. mihi vendico. At verò apud Herodianum lib. 1, οὐδὲ γὰρ πλεονεκτεῖν ὑμῶν ἠξίωσα, Polit. vertit, Neque enim ego me superiorem vobis vnquam gessi. Cicero autem hæc omnia Plat. verba, πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον, reddidit vno Lat. Vincere. vt videbis pag. 115 Cic. lexici. |Sed & pro Vincere, id est Antecellere, seu Anteire aut Præstare, sæpe accipitur. vt Isocr. Euag. τοσοῦτον πλεονεκτήσαντος τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philostr. |Πλεονεκτεῖν in malum etiam seu in malam partem dicitur (& hoc est quod Budæus intelligit quum scribit πλεονεκτεῖν dici etiam eum cui plus incommodi accidit) vt quum dicit Xenoph. Pæd. 1, πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων. vbi alioqui suam illam primam signif. retinet. est enim Plus frigoris & plus laborum habere, id est tolerare.

Πλεονεκτῶ, Fraudo. vt videlicet solent qui plus habendi quàm alii cupidi sunt. Vide Bud. p. 858, ex Plat. Hac certè in signif. Paulus Apost. accus. iungit. vt 2 ad Cor. cap. 7, v. 2, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν, quod redditur Neminem expilauimus. Perinde est autem acsi dicas, Nemini quicquam plus habēdi desiderio (id est auaritia) eripuimus. Vel, Neminem per auaritiam fraudauimus vlla re. Quidam etiam vertunt Neminem per auaritiā circūscripsimus. Sed & accusatiuū rei addidit cap. 12, μή τι ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς Τίτος; Scio tamen vulgò μήτι coniunctim legi: sed mihi altera lectio magis placet. Apud eundem tamē, eiusdem epistolæ cap. 2, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, accipitur potius pro Circumueniamur quàm pro Fraudemur: licet alioqui circūuenire dicantur & qui fraudant. Quidam autem annot. πλεονεκτεῖσθαι esse propriè in sortitione vel distributione ab alio potiores partes sibi vendicante & suam conditionem meliorem faciente, iusta parte & portione priuari. Sed ego potius credo πλεονεκτεῖσθαι in prima signif. dici generaliter eum cui ὁ πλεονεκτῶν iniuriam facit, fraudando videlicet, circunscribendo, aliisque modis huiusmodi.

A Πλεονέκτημα, Commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel Adiumentum quod habet aliquis præ aliis. Item Superiores partes, Melior cōditio. Demosth. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. (pro quo dicitur & προτέρημα) Apud eūdē legitur πλεονεκτήματα πρὸς πόλεμον, sicut apud Xenophontem, τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα: sed πρὸς πόλεμον & τὰ ἐν τοῖς πολέμοις diuerso sensu dicuntur. Alicubi πλεονέκτημα vertitur etiam Prærogatiua. Hermog. τῆς φύσεως πλεονεκτήματα dixit, eodémque modo Philo φυσικὰ πλεονεκτήματα. Hoc certè constat (vt & B aliàs dixi) πλεονέκτημα id planè esse quod Gallicè dicitur *auantage*, sicut μειονέκτημα alicubi *desauantage.* |Πλεονέκτημα, Fraudatio, Vel potius, Quod fit ad fraudādum aliquem, seu circumueniendum. aut Id in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracleodorum, ὥσπερ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν περὶ ταῦτα ἐργασμάτων ἔξω, vbi Bud. interpr. Vt & procul ab omni iniquitate absit quæstuosáque versutia. ITEM Πλεονέκτης VEL Πλεονεκτικός, Fraudator & circunscriptor, Alieni auidus. Apud Paulū redditur Auarus: illo præ- C sertim loco vbi πλεονέκτην esse dicit εἰδωλολάτρην, ad Ephes. 5, v. 5. (sicut ad Col. 3, πλεονεξίαν ait esse εἰδωλολατρείαν) Reperitur autem & πλεονεκτίστατος apud Xenoph. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο. Vbi sunt qui vertunt Rapacissimus: sed videmus à Paulo cum πλεονέκτης poni etiam ἅρπαξ. Πλεονεκτικὸς autem Aristoteli est etiam Violentus & tyrannicus, teste B. HINC Πλεονεκτικῶς, Luc. More eorum qui fraudant, & circumueniunt.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα. Isocr. in Nicocle, αἱ ἐν D τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι sunt Cōditiones præstātiores, Præcipua commoda. Bud. 858. |Πλεονεξία, Plus habendi auiditas inexhausta, Alienum vsurpandi cupiditas. Thucydid. 3, ὅτι μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες. Xenoph. οὐκ ἐξαπατᾶς ἐπὶ πλεονεξίᾳ. Sæpe redditur Auaritia. vt apud Synes. ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. Atque ita sæpe redditur in Pauli epistolis: apud quem tamen, 2 ad Cor. cap. 9, v. 5, ὥστε ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλεονεξίαν, Erasmus vertit Frau- E dationem, item Spoliationem: sed malo cum Beza per quandam metalepseως formam intelligi Quod tāquam ab auaro extortum est.

C. Κακουχέω, ῶ, Malè tracto. Et quod Latinè ad verbum, Malè habeo aliquem. Damascenus 116 ex lib. Sapientiæ θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι. Hæc Bud. Κακουχοῦμαι eidem Budæo est Ægritudine animi morior & enectus sum, Despondeo animum. Plut. Consolat. ad Apoll. 99, ὥστε περὶ ἀνοίσαντας τὰ πένθη, κακουχουμένους τελευτῆσαι τὸν βίον, conflictatos, tabescentes luctu, vt idē Bud. interpretatur. At v. l. κακουχέω pro κακοπαθῶ siue F κακὰ πάσχω citant ex Thucydide vt sit idē quod Ciceroni malum habere, & Quintiliano Malo affligi, seu Malis premi. sed nullum testimonium proferunt.

HINC C. Συγκακουχοῦμαι, Vnà conflictor malis, Vnà affligor. Bas. in Hexaem. de Mose, εἵλετο συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν. ET Κακουχία (nisi fortè quis præcedere hoc nomen putet) Mala tractatio, vt Bud. interpretatur in hoc Theanûs epist. loco. ἐναι δὲ κέρδος τὸ ἀκερδέστατόν τι ἡγοῦνται, τὴν τῶν θεραπαινῶν κακουχίαν, βαρυνόμεναι μὲν ταῖς ὀργαῖς, ὑποστελλόμεναι δὲ τὴν ἐπιστασίαν. Sic Polyb. ἄπειροι τῆς τοιαύτης κακουχίας. G Plutarchus autem plur. numero vsus est in Consol. μάτην αὑτοὺς καταικιζόμενοι ταῖς κακουχίαις. Hesych. vult κακουχίαν inter alia significare ἀθεραπευσίαν, id est cultū corporis neglectum.

C. Ἀχλιώ, Pauper, Nihil habens. q. d. ἀεχλιώ. Apud Suidam verò scribitur Ἄχλιω accentu in penultimam retracto: & ἀχλιώεις apud eundem οἱ μηδὲν ἔχοντες. Aliam etymologiam affert Hesychius, ὅτι τὰ κατὰ ἐχεῖ. VNDE Ἀχλυΐα, ας, ἡ, Inopia, Penuria, ἀπορία, Suid. ex Aristoph. Amphiarao, Νόσῳ βιαζόμενος ἢ φίλων ἀχλυΐᾳ. Apud Hesych. H verò est ET Ἀχλιώα quod exponit ἄπορα, quasi AB Ἀχλιώιος adiectiuè sumpto. Pro ἀχλιώ verò siue ἄχλιω apud Suidam est ETIAM Ἄχλις, idem significans, id est Pauper, πένης.

¶Σχῆμα, ατος, τὸ, Habitus. Redditur tamen & aliis nominibus sæpe, vt mox docebo: sed ab hac interpretatione incepi, quòd σχῆμα eodem modo dicatur ab ἔχω (aut certè σχῶ inusitato pro ἔχω) quo Habitus à verbo Habeo. Quam latè autem vtrunque extendatur, ex sequentibus patebit exemplis. Xen. Pæd.5, circa principium, καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστῶσα. id est Quanuis in humili esset habitu. Sed magis Latinè, Quanuis humilis esset eius habitus. (Sic autem vicissim dixit Liuius Cætero habitu se augustiorem fecit) Herodianus lib.1, οὐδὲν ἄλλο ἢ πένθους σχῆμα δεῖξασα. quod Politianus vertit, Ac planè in lugubrem habitum deformata. Eodem libro ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu. Et lib.3, σχῆμα τὸ ἐν προόδοις, reddit, Habitus quo in publicum prodibat. Idem verò σχῆμα ἐσθῆτος dixit lib.5, sicut Virg. Æneid. lib.8, circa finem, — incedunt victæ longo ordine gentes, Quàm variæ linguis, habitu tam vestis & armis. (Vbi tamen vestis & pro vestitu accipi potest, quum in illo Herodiani loco ἐσθῆς vestimentum significet) Huc pertinet σχῆμα quod redditur Cultus. Herodian.7, ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomen imperatoris iam cultúmque gerens, Polit. Et apud eûdem, καθυβρίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μιμαρωτάτῳ σχήματι, Sed amplissimam dignitatem turpissimo fœdissimóque cultu contaminare. ¶Sæpe etiam σχῆμα, quod à Latinis & Habitus oris & Gestus appellatur, à Gallis *maintien* & *contenance*, quæ itidem à *Tenere* (quod est ἔχειν) deducta esse constat. Eurip. Medea, Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα, Καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. Demosth. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Ibidem, λυπεῖ δὲ τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν καὶ τὸ σὸν σχῆμα θεωροῦντας. Aristophanes Vespis, ἰδοὺ γάρ, τὸ σχῆμα, καὶ σκέψασθέ μ' ὥσπερ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Vt autem ibi βάδισμα subiungitur τῷ σχήματι, sic etiam à Luciano in Tim.p.10, ἔστι ὁ τὸ σχῆμα ἁπλοῦς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σώφρονος τὴν ἀναβολήν. (vbi tamen Erasmus vertit simpliciter Habitu) Idem Luc. alibi, ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. Atque vt hic dixit aliquem esse σεμνὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, sic etiam dicitur σχῆμα σεμνόν, item σχῆμα σεμνότερον (Sunt autem qui huc referant illud ταπεινὸν σχῆμα Xenoph. paulo antè allatum, quod tamen latius extendi puto, vt docui) Sed nonnunquam σχῆμα redditur & Persona, quod huc pertinentem signif. habet: vt apud Horatium, Personámque feret non inconcinnus vtrámque. Quinetiam speciem oris Latini dicunt, sicut habitum oris, quod Græci σχῆμα. ¶Verùm σχῆμα redditur Species de aliis etiam rebus dictum. vt ἐν σχήματι νοσοῦντος apud Herodianum Bud. vertit Specie ægrotantis, & ἐν σχήματι πολιορκίας, In speciem obsidionis: item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, Speciem præbere hominis mœsti. Interdum verò & alteram nominis Species signif. habet: vnde etiam redditur alicubi Color & species, (vt Cic. dicit apud B. pag.491, Sed etiam colorem & speciē pristinā ciuitatis amisimus) itē Species & prætextus. vt apud Plutarchum in Galba, ἀρνήσεως σχῆμα τῆς ἀναβολῆς τῇ φάσκοντος. Sic & apud Thucyd. vbi σχῆμα exponitur πρόσχημα. Greg. verò huic voci σχῆμα adiunxit πλάσμα κενὸν, scribens, οὐκ ἀληθείας σχῆμα γνοὺς τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος. vbi Bud. pro vtroque dixit duntaxat Simulationem inanem. Apud Paulum autē 1. Cor. cap.7, v.31, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, redditur σχῆμα, vel Species, vel Forma. sed malo Species, puto enim σχῆμα hic esse quod Gallicè dicitur *La belle apparence*. ¶Iam verò vt Species interdum aliquam dignitatis signif. inclusam habere videtur (vnde dicit Cic. Sustinere alicuius dignitatem non solùm consilio sed ipsa specie) sic & σχῆμα Græcis. Atque adeo etiam Dignitas redditur alicubi: vt apud Basin Epist. ad Candidianum, ὅτε οὐδ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιτρέπεις, ἀλλὰ τὴν εἰωθυῖαν τούτων. Sed hic fortasse rectius illi grauitatis aut etiam fastus signif. dederimus. Hesych. certè σχῆμα vult inter alia esse κόμπον.

Σχῆμα, Forma, Figura. Cic. interpr. in Plat. Tim. Sic Herodian. 1, ἐν τῷ σχήματι περικείμενον καὶ περιβάλλοντα Ἰταλίας. Dionysius Alex. σχῆμα μὲν οὖν τελεσθὲν ἐπὶ πλάτος βιβλίων. Item σχήματα geometrica: de quibus Gell. lib.1, cap.20, Figurarum quæ σχήματα geometræ appellant, genera sunt duo, planū & solidum: hæc ipsi vocāt ἐπίπεδον καὶ στερεόν. ¶Sed & rhetorum sunt σχήματα, quorum alia vocantur λέξεως, alia διανοίας. Cicero in oratione ad Brutum, Concinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat iis luminibus quæ Græci quasi aliquos gestus orationis, σχήματα appellant. Idem De clar. orat. Ornari orationem Græci putant si verborum immutationibus vtantur, quos appellant τρόπους: & sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα. Fabius lib.9, cap.1, περὶ τῶν σχημάτων itidem agens, scribit, Sed si habitus quidam & quasi gestus sic appellandi sunt, id demū hoc loco σχῆμα dici oportebit, quod sit à simplici ac in promptu posito dicendi modo poeticè vel oratoriè mutatum. Sic enim verum erit, aliam orationem esse ἀσχημάτιστον, id est carentem figuris (quod vitium non inter minima est) aliam, ἐσχηματισμένην, id est figuratam. Hæc Fab. Sciēdum est tamen, quum dicit Aristoteles σχῆμα λέξεως nec ἡμᾶς nec ἄρρυθμον esse debere, non intelligi de figurata oratione, sed simpliciter de forma & specie.

Σχήματα saltantium, Lat. Staticuli. Budæus autem apud Herodotum ὀρχήσατο δὲ Λακωνικὰ σχήματα (vbi tamen legunt alii σχημάτια) vertit Saltare Laconicis modulis. Item Motibus, & Gestibus. Subiungit autem ex Xenophonte Sympos. de saltatore loquentis, εἶπεν, ἔφη, ὡς καλὸς πῆς ὤν, ὅμως σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων φαίνεται ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἄγῃ. Ibidem, ἡδέως ἂν ὦ Συρακούσιε μάθοιμι τὰ σχήματα παρὰ σοῦ, interpr. Saltandi genus & rationē, vel Saltandi artem. Aristophanes autem in Vespis σχῆμα hac in signific. dixit in singul. καὶ γὰρ δὴ σχήματος ἀρχῇ, μᾶλλον δὲ γ' ἴσως μανίας ἀρχῇ.

C. Σχηματοποιέομαι, οῦμαι, Fingo, Cōformo, Informo. Xen. De re eq. ὅπως οὖν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ ἀφ' αὐτῆς σχηματοποιεῖται, ὅπως μάλιστα καλλωπίζηται, id est, Quum quis equum caput arduum habere, ceruicemque pandatam, docet: quæ est affectio & habitus equi in ferociam se conformantis & effingentis, vt Bud. explicat, seu (vt alii) Quum quis equum caput reducta & pandata ceruice attollere condocefacit: quod σχῆμα est & habitus exultantis equi & sese conformantis ad ferociā. Σχηματοποιέω, Gesticulationi seruire, Schemata saltationis cuiusque imitari. Bud. pag. Comm.787. Σχηματιζόμενος dicitur etiam ὁ πλαττόμενος ἀνὴρ καὶ μὴ ἁπλῶς γνήσιος, Qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed effecto vultu & sermone assimulato: tracta metaph. ab illis saltatoribus qui in multas species sese assimulabāt. Bud. Σχηματοποιεῖσθαι eidem Bud. Comm. pag. 491, id est quod Ciceroni Colorari, quum ait, Sentio illo tactu orationē meam quasi colorari. At Colorare eum sic dixisse addit vt Plat. ἐπιχρωματίζειν. esse enim coloratam orationem quæ certam habet suam phrasin. E F

Σχηματοποιΐα, ας, ἡ, Gestuum schematumque in saltando effictio. Bud. Comm. pag.786, citās ex Athenæo lib.14, prolixum de saltationibus priscis locum, dicit σχηματοποιΐαν ibi vocari artificem gesticulatorum disciplinam, qualis est chironomia: eiusque artis hodie reliquias licet tenues in saltationibus extare.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόρχημα. Herodot. Eratone, ἐπελθούσης δὲ τῆς τραπέζης, προσῆγε μὲν ἐν αὐτῇ ὀρχήσατο Λακωνικὰ σχημάτια· μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικά· τὸ τρίτον δὲ, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Vbi Bud. annotat fortasse staticulum id dici, vt apud Plautum in Persa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem quem Hegea Faciebat. At quod Gellius dicit Gestuosus, sunt qui Græcè reddant ὁ πολλὰ σχημάτια ὀρχούμενος. vide σχήματα paulo ante.

Σχηματίζω, F. ίσω, Effingo, Assimulo. Bud. ex Athen. σχηματίζειν πρὸς τὴν τῆς χειρὸς ἐπιτηδειότητα. Et σχηματίζομαι idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, In certam quandā corporis affectionē componor. Bud. Alia etiā significatio in vulgatis lexicis ponitur, id est Simulo, Prætexo, Fingo. Hoc enim Plutarchi in Numa, προσεποιοῦντο δὲ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξαν αὐτοῖς ἐκείνοις πρὸς οὓς ἐσχημάτιζον τὸ σωτήριον οὔσαν, exponitur, Dei opinionem commenti sunt iis apud quos hanc simulabant & fingebant, salutarem.

A In iisdem v.l. hoc quoque Lysiæ contra Tim. ἀλαζονεύσιν παρ᾽ ἦν Τιμαίου περιπλανώσας, καὶ ἐσχηματισμένος περιέρχεται ὡς τῶν ἄστε, exponitur iisdem προσποιητὸν ἦθος ἔχοντας καὶ δοκοῦντας εἶναι κόσμιος. Σχηματίζεσθαι, Ornari, Componi, Coli. In Gorg. περὶ κολακευτικῆς loquens, Καὶ οὕτω μὲν πεπανουργήμενη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σημειώτης ἐσχηματισμένη ὡς ὑποδύεται τὸ διὰ περιβολὴν, hoc est, Non vt rhetorica magno cultu & exquisito se venditat. Quò referri potest & ἐσχηματισμένος λόγος apud Hermog. pro oratione figurata, seu suo quasi habitu & cultu ornata & compta.

B quo modo & σχηματοποιεῖσθαι accipi suprà ex Bud. annotaui. Vide & σχῆμα paulo antè. Hæc autẽ Epicuri apud Laertium, τὴν σάρκα τὸ παρὸν μόνον σχηματίζειν τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, sunt qui ex Cic. interpret. Corpore nihil nisi præsens & quod adest sentire possumus animo autem & præterita & futura. VNDE Σχηματισμός, οῦ, ὁ, Cultus corporis & comptura. Bud. ex Plat. lib. 4 De rep. κομμώσεις τε καὶ ἀμπεχόναι καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλος ὁ τοῦ σώματος σχηματισμός. Item In certã quandam affectionem corporis compositio, vt σχηματίζεσθαι

C accipitur. Plut. De audiendo, loquens de auditore molesto, σὺν τε καὶ βαρύτητι καταπλάττων καὶ σχηματισμῷ περιφέρειν δόξαν ἀνδρὸς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. |Ponitur & pro fastu vt apud Plat. De rep. Ἀλύφαλον ἐξαίρειν αὐτὸν σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Bud. |Item Figura seu Figuratio. Plut. De primo frig. τῶν σκαληνῶν καὶ τετραγωνοειδῶν σχηματισμῶν ἐν τοῖς σώμασι καθιδρυμένων, id est (Turnebo interprete) Ex triquetris inæqualibus, figurisque quarum triangula sit forma, in corpore hærentibus. Est etiam vocabulum grammaticum, quo

D significatur ab illis formatio seu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quasi certam formam illi dandi. Sic Athenæus lib. 11 dicit quosdam falsos fuisse qui πλειάδας putarent esse aues, deceptos ἐκ τοῦ ποιητικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ τὴν προσθήκην τοῦ γράμματος, videlicet in vocabulo πελειάδες. Eodem libro paulo antè reprehendens Didymum quòd Λυκιουργεῖς φιάλας à Lycio qui eas confecisset, dictas traderet, ait eum ignorare ἐστὶν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἂν ποτε γιγνόμενον, ἀλλ᾽ ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. |Σχηματισμὸς Hesychio est πλάσμα. ET Σχημάτιον, ίου, τό,

E Situs, in vulg. lex. ET C. Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figura carens. Plut. De animi procreatione, τὴν ὕλην ἀεὶ μὲν ἄμορφον καὶ ἀσχημάτιστον ὑπ᾽ αὐτοῦ λέγεσθαι, id est (Turnebo interprete) Materiam semper informem esse omniq; figura carere. Ἀσχημάτιστον, inquit Bud. Sine cõfiguratione, vt Deus. Et citat hũnc adespoton locum, ἡ φαντασία θορυβοῦσα ἐν τῇ διανοίᾳ τὴν νόησιν ὑποτιθέσιν ἡμῖν διδοῦσιν ὅτι σῶμα ἐστὶ καὶ μέγεθος ἔχει καὶ σχῆμα, καὶ οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς ἀσωμάτως καὶ ἀσχηματίστως περὶ θεοῦ ἐννοεῖν. Idem Bud. ex Damasceno ἀσχημάτιστος θεὸς citat, id est formam non recipiens, καὶ ἀναφὴς καὶ ἀόρατος. Ἀσχημάτιστος est etiam

F vocabulum grammaticorum & rhetorum, pro Figuris carens, Non figuratus, σχήματα non habens. Vide σχῆμα paulo antè. Item Qui figuras nullas in oratione siue in verbis adhibet. Demetr. Phal. οἱ γοῦν ἀρχαῖοι πολλὰ σχήματα ἐν τοῖς λόγοις τιθέντες συνηθέστεροι τῶν ἀσχηματίστων εἰσί. ET Δυσσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figuratu seu effictu difficilis.

G C. ΔΙΑσχηματίζω, Figuro. Luc. in Cauc. πεπλάσθαι μὲν ἔχειν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι τύπον.

C. ΕΠΙσχηματίζω, Effingo, Compono. v.l.

C. ΚΑΤΑσχηματίζω, Effingo. Apud Plut. Romulo, κατεσχηματίσατο ἑαυτόν, exponit, Vestitum sibi apparauit. Apud eundem in Lycurgo, κατασχηματίζονται ἰόντες πρὸς τὸ καλόν, interpr. Formantur ad honestatem. At hoc Diosc. lib. 1, κατεσχηματισμένα τὰ φύλλα, vertitur, Folia incisuris diuisa habens. Κατεσχηματισμένος, Fictus. Budæus ex Basilio.

H C. ΜΕΤΑσχηματίζω, Transfiguro, Transformo, In alium habitum traduco. Plut. De defectu orac. τῆς εἰς ἓν διδυμίας σῶμα καὶ προσπεπτωκυίας ἀεὶ καὶ τὸ μετασχηματίζουσης καὶ ἀναπλαττούσης ἀπείρως, i. (Turn. interpr.) Quæ vni implicata est corpori & innexa, quod infinitè aliter atque aliter interpolare, instaurare, renouaréque soleat. Philo De mundo, loquens de tribus modis corruptionis, κατὰ

A δὲ ἀλλοίωσιν τῆς ἐπιχρώσεως ποιότητος, ὁ μετασχηματιζόμενος ἵνα μηδὲ ἐπιποιῇ ἑτέρα τινι παρέχει μορφῆς. id est, Peremptiuus autem qualitatis modus est, quum ita fit habitus immutatio vt ne diuersa quidem forma faciem quandam præbeat. VNDE Μετασχηματισμός, οῦ, ὁ, Transfiguratio, In aliam figuram traductio, Habitus immutatio. Plutarchus Sympos. 6, probl. 1, ἔνδεια γὰρ οὐ γίνεται τὸ δίψος, ἀλλὰ πόρων τινῶν μετασχηματισμῷ. Et paulo pòst, ὡς οὐχ ὕδατος αὔξει τὸ ὑγρόν, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι παρασχόντες τὸ τῷ μετασχηματίζεσθαι τάξιν ἑτέραν καὶ διάθεσιν. Est etiam figu-

B ra grammatica: cuius exemplum in v.l. est ὦπες, κῶες, pro ὦψ, οἶς.

C. ΠΑΡΑσχηματίζω, Formo, Figuro. v.l. Videtur tamen præpositio signif. simplicis mutare. Παρασχηματίζειν Suidæ est τὸ διεστραμμένα λέγειν.

C. Προσχηματισμός, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos, quæ & paragoge dicitur: quum videlicet litera vel syllaba in fine dictionis adiicitur: vt quum λέγεσιν dicitur pro λέγεσι, ἐγὼν pro ἐγώ, προσώπατα pro πρόσωπα.

C C. ΣΥσχηματίζω, Configuro, Conformo. Plutarch. Numa, συσχηματίζονται πρὸς τὸν ἀμώμητον βίον, conformantur ad vitam inculpatã. Rom. 12, μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, Ne configuremini seculo isti, vel, Ne configuretis vos seculo isti. vt Columella dicit, Ne prauitas staturninum ad similitudinem sui vitem configuret. Et 1 Petr. 1, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, Qui vos non conformetis pristinis quæ in ignorãtia vestra viguerunt cupiditatibus.

D C. Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figuras seu schemata non habens, Malè figuratus. v.l.

C. Ἀσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Figura seu forma carẽs, ἄμορφος, ἀειδέος, Hesych. Itẽ Indecens, Herodian. l. 5, φύσει δὲ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσι, faciémque suapte natura formosam indecoris coloribus inficiens. Plato Epist. ἐμοὶ δὲ ἀφικομένῳ ἐνταῦθα, ἀσχήμον ἂν εἴη μὴ διαπραξάσθαι ἐφ᾽ ἃ σὺ παρεκάλεις, turpe mihi esset, Indecorũ esset. Sic ἀσχήμονι θανάτῳ apud Hesych. ἐπονειδίστῳ.

HINC Ἀσχημόνως, Incompositè, Indecenter, Turpiter.

E ET Ἀσχημονέω, ῶ, Non decenter compositus sum, Indecenter & indecorè me gero, Turpiter aut incompositè ago. Bud. Plutar. Apophth. μικρὸν τὴν χλαμύδα κατωτέρω πιέσον. ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος, Inhonestè compositus es & indecenter, vt idem Bud. interpr. Synes. De insomn. ἐν οἷς ἄπειρον καὶ τὸ ἀφυέσθαι μὴ λίαν ἀσχημονοῦντα, πλεονεκτῆς ἂν εἴη ῥητορικῆς, non admodum ineptientem. Demosth. Epitaph. ἐὰν τοῖς κυρίοις ἢ δούλοις ἢ δι᾽ ἄλλης τινὸς ἀδοξοῦσιν ὁμιλίας ἐξαιρῶνται, κἂν τὰ δεξιώτατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτοῦ καταστήσεται. Æsch. De falsa leg. καὶ τίς αὐτὸν εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μεθ᾽ ἡμέραν ὥς σύ φῂς ἐν τῇ

F πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἢ νύκτωρ; Herodianus lib. 5, de Heliogabalo, ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, principem fœdissimum. ET bicomp. Κατασχημονέω, Indecorè & contumeliosè ago seu tracto. vt Bud. interpretatur. addens, Suidam dicere κατασχημονῆσαι τὸ ἄγαλμα, τὸ καταβαλεῖν. Ab ἀσχήμων deriuatur ET Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, Deformitas, contrarium τῇ εὐσχημοσύνῃ. Pla. Sympos. ἀσχημοσύνη γὰρ καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους ἀεὶ πόλεμος. Item Turpitudo, Indecens actio. Æschines contra Ctesiphontem, ἐγὼ οὐ τοῖς προσέβησαν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συνειδέναι δεῖ τὴν ἀσχημοσύνην.

G C. Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui alterius seu diuersæ figuræ est, Figura diuersus. Theophrastus Hist. pl. lib. 1, cap. 16, ἀνόμοια καὶ ἑτεροσχήμονα φύλλα λεύκης, alterius figuræ.

C. Εὐσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Decorus, Speciosus, Compositus, κόσμιος. tã de persona quàm de re siue animata siue inanima. Luc. εὐσχήμων καὶ καλός. Xenoph. De arte equest. τυγχάνειν εὐπόδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ ἀνδρείου καὶ εὐσχήμονος. Athen. ὀρχήσεως εἶδος εὔσχημον καὶ μεγαλοπρεπές. Demosth. Epitaph. εὐσχήμονας καὶ πολλοὺς ἔχει λόγους. Plato, εὐσχή-

H μων ἀπόκρισις, Speciosa responsio. Plutarch. Romulo, εὔσχημον πρόφασις. Aristot. De mũdo, φοιτᾶν ἔνθα μὴ καλὸν μηδὲ εὔσχημον, eò ire quò nec honestum est accedere nec speciosum. Æschines contra Ctesiphontem, de quodam adolescente, ᾤκει πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ, ὅ, τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγ-

ζμα οὐδὲ μοι εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν, Indecorum seu inhonestum dictu. VNDE Εὐσχημόνως, Decorè, Decenter, Compositè, Speciosè, Modestè. Apud Aristoph. Vespis, interroganti, πῶς οὖν κατακλιθῶ; respondet alter, εὐσχημόνως. Demosth. Epitaph. τὰ δ' ἐνταῦθ' εὐσχημόνως ἡμῖν τῶν ἄλλων φέροντας ὀρθῶς. ET Εὐσχημονέω, ῶ, F. ήσω, Honestè me cótineo, Decenti corporis habitu affectúque sum. Bud. ex Plat. lib. 5. De legibus, p. 845, ἀσχημονεῖν δὲ πάντα περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀσχηρεῖας πάσας ἀποκρυπτόμενοι ἢ εὐσχημοσύνην, ἀσχημονεῖν περὶ... ET Εὐσχημολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Honestè loquor & scitè. B. ex Theod. De senectute, κἀκεῖνο τὸ Σόλωνι εὐσχημολογούμενον, Honestū illud dictū Solonis. Ab εὐσχήμων deriuatur ETIAM Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, Speciositas, Decor. Xenoph. Pæd. 5, de vxore cuiusdam Persæ, διαφέρειν δὲ ἐλέγετο ἤδη περὶ τὸ μέγεθος, ἔπειτα δὲ τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ, καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα. Plato Sympos. συμμίσγουσι δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μεγαπικμένειν ἡ εὐσχημοσύνη. Apud eundem Platonem lib. 2, De rep. ἐπὶ μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησόμεθα, signif. Sub specie adulterina.

C. Κακοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Indecens, Indecorus. VNDE Κακοσχημόνως, Indecenter, Indecorè, Turpiter. Plato De leg. lib. 5, 143, ψυχὴν ἠτίμαζεν ὁ ἀτιμότατα καὶ κακοσχημονέστατα διάγων. C

C. Μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Magna figura constans. Theophrastus lib. 1 De caus. plant.

C. Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem est figuræ. vt ὁμοιοσχήμονας φύσεις apud Aristot. VNDE Ὁμοιοσχημονέω, Eiusdem figuræ sum, Eundem positum seruo, Eundem habitum seruo. Aristoteles Probl. διὰ τί ταῖς χεῖρας γομφιαζόμενοι μᾶλλον ἱδρὼς γίνεται ἐὰν τὰ ἄλλα ὁμοιοσχημονῶσιν. D

Σχέσις, εως, ἡ, Habitus. idem quod ἕξις, vt Hesych. annotat. Eidem Hesych. signif. etiam ὁρμή.

Σχετλεία, ας, ἡ, Anchora: qua videlicet nauis retinetur. ἄγκυρα, ὁρμητεία, inquit Hesych.

¶ Σχέσις, εως, ἡ, Habitudo seu constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, vt Gal. annotat. Quā corporis constitutionem Hippocrates ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξέων appellauit etiam ἕξιν. Gorr. ‖ Σχέσις (vt idem scribit) Affectio dubia, hoc est Quæ facilè & inducitur & depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellauit, τῇ ἕξει oppositam. Ab ea febres quæ facilè discutiuntur, σχετικαὶ & ἐν σχέσει: quæ ægrè, ἑκτικαὶ & ἐν ἕξει nominant. In vulg. lex. Σχέσις, Habitus imperfectus, quique non contumax, sed solutu facilis est: ἕξις verò, affectus manens & diuturnus, quem habitum vocant. & ille, διάθεσις ἐν σχέσει, vel κατὰ σχέσιν, hic, διάθεσις ἐν ἕξει vel καθ' ἕξιν, etiam nominatur. Gal. περὶ τῶν πεπονθότων lib. 2, διάθεσιν τῆς κεφαλῆς ἤδη καθ' ἕξιν οὐ κατὰ σχέσιν ἡγούμενοι γεγονέναι, καλοῦσιν ἔγκαυσιν. Idem lib. 8, ἐπειδὴ γὰρ ὀνομάζουσι τὰς μὲν ἀλύπους διαθέσεις ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, ἐν ἕξει. &c. ‖ Σχέσις, exponitur etiam οἰκειότης φυσική, Conuenientia naturalis rei vnius cum altera, vt Bud. exponit. Nazianz. τὸ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως δυσφορον. In vulg. lex. dicitur esse rerum inter se comparatarum affectio quæ indicat quid habeant vna cum altera conuenientiæ. Vide in Ἄσχετος. ‖ Σχέσις (vt in iisdem ex Rufiniano annotatur) Lat. Affectio qua aduersariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus. ‖ At verò apud grammat. σχέσις ὀνομάτων dicitur quum cuique substātiuo suum adiectiuū aptè connectitur. ‖ Item ἐποχὴ Hesych. id est retentio. Et κατάστασις, item συγγένεια & φιλία. quæ ad præcedentes signif. pertinent. E

Σχετικός, Qui cum aliquo conuenientiam quampiam habet. Item, Retinendi & cohibendi vim habens. Plut. De primo frig. σταλτικὴν αὐτῆς περιέχοντα καὶ σχετικὴν εἰς τὰς φαρμακείας δύναμιν, id est (Turnebo interprete) Quæ cōstringēdi ipsis & cohibendi vim in medicamētis suppeditant. Idem eodem lib. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικόν, id est (eodem Turn. interpr.) Aqua glutinat & copulat. ET Σχετικῶς, pro οἰκειωτικῶς. Vide Hesychium. Sunt autem hæc ad illam nominis σχέσις signif. referēda qua αὐτὴν οἰκειότης φυσικὴ ponitur.

C. Ἄσχετος, Qui retineri non potest, seu coerceri, Cuius irrevocabilis est impetus. Vel, Nemini cedens. Item Intolerandus. Od. β, Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε. Item μένος ἄσχετον ex Hesiodo affertur pro Vis insuperabilis. ET Ἀάσχετος pro eodem: vt μένος ἀάσχετον. At πένθος ἀάσχετον, luctus intolerabilis, aut Valde intolerabilis: vt α prius sit ἐπιτατικόν. Vide Eust.

Ἄσχετος σώματος ψυχή, Bud. ex Philopono in Proclum, Anima à corpore abstracta. Et ἄσχετος ἔκστασις (vt vertit idem apud Dionys. Areop.) Mentis temporaria abstractio, non modò ab omnibus concretis, sed etiam à seipsa & ab homine. Schol. exponit τὴν χωρὶς πάσης σχέσεως, ἵνα μηδεμιᾷ κατέχοιτο σχέσει. Idem verò scholiastes alibi scribit ἄσχετον vocari τὸ ἀπόλυτον, οὐ πρός τι τὴν σχέσιν ἔχον, ἢ οἰκειότης φυσική. Alibi hoc idem verbum exponens, scribit, οὐδενὶ γὰρ λόγῳ ἢ νοήματι ἢ πράγματι ἔχει τὴν σχέσιν πρὸς τὸ ὄντως ὂν σχέσει καὶ κοινωνίας. Quidam tamen in illo Areop. loco ἄσχετον ἢ ἀπόλυτον ἔκστασιν interpr. Animum contemplandi desiderio foras eminentem, & à corpore abstractum, nullíusq; rei cura retentū & occupatum, sed solutum & liberum. Locus autem Areop. affertur à Bud. vnà cum superiore interpretatione, Comm. pag. 378. Idem verò & hæc affert ex quopiam scholio, ἄσχετον, τὸ ἀπερίγραπτον καὶ ὑπερκόσμιον, οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὸ σώματα ἔχοντα. ‖ Item ἄσχετος, Habitu vacans. ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος. B. ex Damasc. 81.

C. ἈΜΠΙσχω, F. ἀμφέξω, Circundo, Circumplector, Occupo. Apoll. Arg. 2, οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπισχε, cælum circundabat caligo seu amplectebatur, aut occupabat. Vel, cælo circunfusa erat. Hom. Odyss. ζ, ἅλμην ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπισχεν ὤμους, Salsuginem quæ illi terga & latos humeros amplectebatur. Vel potius, tergo & humeris circunfusa erat. vt Hesych. ἄμπισχε exponit περιεῖχε, κατεῖχε.

Ἀμπίσχω, Induo, Amicio, apud Aristotelem. Fit autē ἀμπίσχω ex ἀμφὶ & ἴσχω, mutato φ in π, per ἀντιστοιχίαν. est enim ἀμπίσχω pro ἀμφίσχω. Futurum autem, quum aspiretur, mutatione hac nihil opus habet. Quidam volūt ex ἀμπὶ Æolicè pro ἀμφὶ esse factum.

Ἀμπίσχομαι, Induor, Amicior. id est Pro indumento siue amictu mihi circundo. Aristoph. Pluto, τοιοῦτον ἀμπίσχεται τρίβωνα, Huiusmodi pallio induitur, Pallio huiusmodi se induit, seu amicit, Huiusmodi pallium gestat. In præterito imperfecto ἀμπεῖχον, induebatur, apud Athen. In futuro ἀμφέξῃ, indueris, apud eundem lib. 1. Et ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, Vestem purpureā indutus, apud Lucianum. Idem, συγγνώμην ἔχειν αὐτοῖς ἀμπεχομένοις. Interdum absolutè ponitur ἀμπίσχομαι, id est sine casu. vt apud Aristotelem in Problem. vbi γυμνοὺς id est nudos, opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

C. 1. Ἐπαμπίσχω, Superinduo.

C. 1. Καταμπίσχω, Cooperio. v. l.

C. 2. Περιαμπίσχω, Obtego velamētis, Circūuestio. v. l. Obrego, Inuoluo. B. ex Plat. περιαμπίσχον τὸ ἐπὶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος ὃ συνέχει αὐτά. F

Ἀμπεχόνη, ης, ἡ, Cultus corporis, Vestitus. Plato De rep. 4, κουρᾶς τε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. Xenoph. ἀλλ' οὐ μὴν βρωτέος γε ἢ ἀλλαξεος ὑπ' ἀμπεχόνης οὐδ' ὑποδέσει.

Ἀμπεχόνη, Vestimentum, Indumentum. Lucianus, ἀμπεχόνης ἁπαλῆς. Hesych. scribit ἀμπεχόνην esse tenue indumentum.

Ἀμπέχονον, ου, τό, pro ἀμπεχόνη significante Indumentum. In vulg. lexicis annotatur ἀμπέχονον legi apud Theocritum pro palla muliebri: sed Theocr. locus nō adscribitur. Ego duobus in Idyll. inuenio, sed vtrobiq; videtur tribui vilioribus personis ἀμπέχονον quàm quibus conuenire palla possit. Videndum igitur annon palliū potius oporteat vertere: quod promiscuum, id est tam fœminis quàm viris in vsu fuisse legimus. Sunt autem illa idyll. in mea edit. 15 & 27. in illo semel atque iterū, in hoc semel duntaxat legitur: & vtrobique manifestū est accipi pro veste exteriore, & quidem quæ aliis omnibus superindueretur. Vsurpatur autem in hoc 27 idyllio ἀμπέχονον & ἀμπεχόνη pro eodem. nam quum dixisset puella, Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος, εἰμὶ δὲ γυμνά, respondet iuuenis, Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δώσω. Sed in vulgatis editionibus pro ῥάκος legitur G H

corruptissime ῥάχος.

Ἀμπεχόνιον, ου, τό, Diminut. Palliolum. Suidas tamen exponit per πινάκιον. Latinam vocem literis Græcis scriptam. Item esse scribit λεπτὸν ἱμάτιον, id est indumentum tenue.

Ἀμπεχὲς, Indumentum, Hesych. Ἀμπεχὲς, ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

C. ἈΝέχω, Sustollo, Sursum attollo, Tollo, Erigo in altū. vt χεῖρας ἀνέχον, apud Hom. Il. α. Manus sustulerunt, & χεῖρας ἀνασχών, Il. ε. Vide ἀνέχει χεῖρα & alio sensu infrà, ex Suida. Cæterùm vt χεῖρας ἀνέχειν apud Homerum, sic apud Pausaniam ἀνέχει πυρσόν, & πυρὰ ἀνέχειν πρὸς τὸν οὐρανόν, apud Plutarchum. & apud eundem in Cæsare, ἀνέχειν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης τὰ βιβλίδια. Citatur & ex Plutarcho in Pericle, ἀνέσχε τὴν χλαμύδα πρὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, pro Sustulit ante faciem eius, vel Sublatam opposuit eius faciei. Exponitur etiam βαστάζω à Suida, id est Porto, Gesto aliquid sursum attollens, vel aliquid sublatū in altum. Est itē Sustineo, eo sensu quo dicitur Onus sustinere. vt Pausanias dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, id est, cælum & mare sustinere. | Ex hac autem significatione nata dicitur illa quam habet interdum apud Sophoclem & Euripidem pro In pretio habeo, Honoro. Euripides in Hecuba, τὰς μαντιπόλους βάκχας ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων. Sophocles, ἐπεί τι λέχος δορίληπτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, pro ἐπεί τι τιμᾷ ὁ Αἴας, στέρξας τὸ λέχος σου. vt exponit Suidas post scholiasten. Sed & Homerus ante eos ita verbo ἀνέχειν vsus est, quū dixit Od. τ, εὐδικίας ἀνέχησι pro τιμῶντα. Existimo autē inde ortam hanc metaphoricā signif. quòd iis quæ in pretio habemus, eminentiorem locum dare soleamus.

Ἀνέχω, Retineo, Inhibeo. vt ἐπίσχε. Il. ψ, v. 426, Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἀνάσχες ἵππους. Plutarch. ἀνέσχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς. videlicet ne in pugnam irruerent. Ab hac signif. est ἀνοχή, Bud. Sed & neutraliter pro Cesso, Desino. Appian. in Lib. μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Sic in vulgatis lexicis ἀνέχω τοῦ φονεύειν. Camer. pro Continere affert ἀνέχειν εἰς αὐτούς. Item ex Xen. Hellen. 1, οὕτως ἀνεῖχον, ita continebant se. | At verò ex eiusdem Hellen. libro 2, ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, pro Vrgēt demolitionem murorum.

Ἀνέχε μοι τὴν χεῖρα, Suidas ex Theopompo affert pro Præbe mihi manum. quod & Cedo manum. à Latinis interdum dicitur.

Ἀνέχω, Promineo. Item Emineo. Paus. τὸ δὲ πρὸς τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅτι ἄκρας ἀνεχούσης ἐς θάλασσαν, λέγουσιν Ἥρας εἶναι. Idem, καὶ βωμὸς ἔστιν οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς. vbi Eminere potius signif. sicut in altero loco potius Prominere. Sic πάλιν ἐγχωρίοις ἀνέχοντας, Aristid. 118, eminētem suis ciuibus. Bud. Idem verò exponit non solùm Emineo, sed & Existo, Attollor, in hoc Basilii loco, pag. 82, ὁρᾷς εἰς τί χεῖρας ἐπειδὰν ὑπὸ τοῦ χρόνου καταρρέοντα αὐτὰ λείψανα ὡς ἀπ' ὀπίσω πρὸς ἄξια τῆς πόλεως πάσης ἀνέχει; itē pro Erumpo, seu Orior à Pausania poni scribit. (in his autē sign. ἀνέχω sæpe poni admonet) Sed & sol dicitur ἀνέχειν à Xenophonte, ἅμα ἡλίῳ ἀνέχοντι. Vt autem in illo Basilii loco vertit etiam Attollor, sic etiam videri accipiendum putat apud Aphthonium, sicut ET Ἐπανέχειν, p. 17 & 18. Sic autem & ἀνέχουσαι ἄκραι Cam. apud Thucydid. lib. 7 interpr. Promontoria excelsa. | Ἀνέχω interpretatur etiam Exto, id est (inquit) Extra appareo, in hoc Plutarchi loco in Cæsare, ὥστε καὶ τὸ ξίφος ὑπὸ τὸ ἰσίον ἀνασχεῖν.

P. Ἀνέχομαι, à quo ἀνασχέσθαι apud Homerum pro actiuo ἀνασχεῖν, id est Attollere: vt ἀνασχέσθαι χεῖρας & ἀνασχέσθαι δόρυ. Item ἀνασχόμενος apud eundem (vt scribit Bud.) de eo qui erigitur corpore ad plagam validius inferēdam. Il. ψ. Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Sed & pro ἀνέχειν significante τιμᾶν, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eustath. | Ἀνέχομαι, Sustineo, Tolero, Patior, Fero. qui vsus apud vtrosque scriptores reperitur. Homerus Il. ε, Τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. Sic Aristoph. in Nubibus dixit κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Lucianus in Anachars. πολλὰ τὰ δεινὰ ἀνέχεσθαι. (vbi obserua ἀνέχεσθαι cum accusatiuis synonymis) Xenophon dixit itidem, ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι. Isocrates autem ἀνέχεσθαι & ὑπομένειν pro eodem posuit: quod fecit itidem Demosthenes, ita scribens in oratione Pro corona, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τὰ ὑπὲρ ὑμῶν πόνον ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. Cum genitiuo autem ἀνέχεσθαι iunctum, vt ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἀνέχοντα, apud Herodianum. Synesius fratri, ἀνέξομαι δὲ δικαίων καὶ πραγμάτων. Idem, ἀνέξει γάρ που μικρὸν ἀπειροκαλίσαντος. Suidas tamen, nescio quid sibi volens, ait ἀνέχομαι pro ὑπομένω quidem, accusatiuo, pro καταφρονῶ autem genitiuo iungi. Eustathius certè putat constructionem cum accusatiuo Atticæ linguæ esse. | Sæpe etiam ἀνέχομαι participio iungitur aut infinitiuo. sicut & Latinè interdum Sustineo cum infinitiuo. Ouid. Metam. 6, — sed non attollere contrà Sustinet hæc oculos. & alibi sæpe apud eum. (Est autem Non sustineo quod Galli dicunt *Ie n'ay pas le courage* vel *le cœur*: Itali, *Non mi basta l'animo*) Suet. in Caligula, & eos qui spectare sustinuisset execratus est. Græci ἀνέχομαι ὁρῶν dicūt vel ὁρᾶν, Sustineo spectare. sed elegātius per partic. Demosth. in Mid. ἀνέχεσθε καὶ πικρῶς καὶ στρατευόμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρᾶν. Idem Philipp. 3, ταῦτ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. Sic, οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες, Hellen. 6. Od. η, — ἐπεὶ σοί γ' ἀνεχόμην Ἥρωος. Sophocles, ἀνέξομαι κλύουσα. Lucianus, οὐκ ἀνέχομαι ζῶν. Iungitur & cum participio passiuo. vt, ἀνέχομαι ὑπ' ἄλλων πατούμενος. Infinitiuo autem rarius iungitur. Isocr. ἀνέχου τὸ ἴσον ἔχειν, Sustine æqualem partem habere. id est, Sis contentus æquali portione cum cæteris. Vel, Satis tibi sit quòd æquo sis iure cum cæteris. Iosephus vsus est cum infinitiuo pro illo Sustineo cuius exemplū ex Ouidio & Suet. protuli: ita scribens, οἱ γὰρ πεισθέντες ἐπιπονεῖν Θεῷ τοὺς ἑαυτῶν βίους, οὐδὲν ἀνέχονται ἐξαμαρτάνειν. Apud Aphrod. autem in Probl. οὐκ ἀνέχεται τῆς μαγείας ἡ φύσις ἠρεμεῖν, redditur, Non potest quiescere. | Aliquādo & per se ponitur ἀνέχομαι, id est nec casu sequente, nec participio, aut infinitiuo. quo ponitur modo & in prouerbio ἀνέχου καὶ ἀπέχου, de quo & in ἀπέχομαι. Sic & apud Homerum Il. ω, Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. vbi exponitur Fer patienter, vel Obdura. Est AVTEM ἀνέχω pro ἀνάγω, vt ἀνέχοντα apud Apollon. pro ἀνάγοντα.

Ἀνέχομαι, pro Tolero, id est Duro, διαρκῶ. Bud. ex Aristot. in 8 De hist. anim. διαμένει δ' ἡ κάμηλος ἄποτος ἀνέχεσθαι καὶ τέτταρας ἡμέρας.

Ἀνέχομαι, pro Sustineo, id est Faueo & Tueor. vt Budæus vertit in hoc Act. Apost. loco, c. 18, v. 14, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, id est (inquit) Merito vobis fauissem. Sic autem accipitur & Gall. *soustenir quelcun*, quod ad verbum est Sustinere aliquem.

Ἀνεξία, ας, ἡ, Tolerantia, tanquam ab ἀνέξομαι, secūda pers. præt. pass. Citatur ex Cicerone lib. 5 epist. ad Atticum epist. 11, Nam adhuc lenitate dulces sumus, &, vt spero, proficimus aliquantum. sed ego hanc (vt singuli dicūt) ἀνεξίαν in vnum annum meditatus sum. Sed est hic nescio quæ de alia lectione suspicio. certè ἀνεξικακίας mallem.

C. Ἀνεξίκακος, ου, ὁ & ἡ, Tolerās malorum, Patiens malorū, siue iniuriarum. ὁ ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. D. Paulus 2 ad Timotheū cap. 2 vult seruum Domini ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον. Exponitur etiam Tolerans, absolutè, & Patiens. item Clemens: aliquando etiam Constans.

Ἀνεξικάκως, aduerb. Cum tolerantia malorum, Toleranter, Patienter. ἀνεξικάκως φέρειν, Ferre æquo animo. q. d. Ferre animo tolerāte malorum, seu patiēte malorum.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ, Tolerantia malorum, Patientia malorum, vel iniuriarum. vel simpliciter, Tolerantia, Patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, Tolerantia seu patientia malorum vtor, Sum tolerans malorum: Sum tolerans, Sum patiens. Chrysost. in epist. ad Hebr. 2, loquens de Deo, αὐτὸς δὲ μάλιστα θαυμάζεται ὅτι φιλανθρωπεύεται, ὅτι ἀνεξικακεῖ. Vsurpatur in Pand. ἀνεξικακία pro Patientiam accommodo, inquit Bud.

¶ Ἀνεκτός, ὁ, ἡ, idem quod ἀνασχετός, Tolerabilis, Tolerandus, tanquam ab ἀνέκται, tertia persona singul. præter. passiui ab ἀνέχομαι. Od. υ, Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει

κακός. Π.α, Ἦ δὲ λοίγια ἔργα τάδ᾽ ἔσσεται,οὐκέτ᾽ ἀνεκτά, non iam tolerabilia,id est intolerabilia. Sic Od.υ.— ἐπεὶ οὐκέτ᾽ ἀνεκτῶς πέλονται. In vsu est etiam in prosa. Demosth. Pro corona,οὐκ ἦν ταῦτα,ὡς ἔοικε,τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια,οὐδ᾽ ἀνεκτά,οὐδ᾽ ἔμφυτα. Isocrates De pace,ἀνεκτόν τι λέγει,dicere quod tolerabile sit, vel quod tolerari possit. Pisides quidam apud Suidam, οὐκ ἦν ἀνεκτή τοῖς παροικοῦσιν ἡ βλάβη.id est(vt ipse Suidas exponit) ὑπομονῆς ἀξία, Toleratu digna. vt sit, Noxa indigna quæ toleraretur. Existimo autem posse etiam aptè exponi, Maior quàm vt tolerari posset. Sic & apud Homerum κακὸν ἀνεκτὸν exposuerim Maius quàm vt tolerari possit. Dicitur etiam ἀνεκτόν ἐστι,cum infinitiuo, Tolerabile est.vt,ἐμοὶ δὲ οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἐμβαλεῖν ἀνεκτόν.

Ἀνεκτῶς,aduerb.Tolerabiliter,Ita vt tolerari possit. Apud Homerum,οὐκέτ᾽ ἀνεκτῶς, Non iam tolerabiliter. id est Intolerabiliter: Od.ι,— σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ᾽ ἀνεκτῶς.Isocr. ad Philipp. χαλεπὸν ἐστι περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δύο λόγους ἀνεκτῶς εἰπεῖν.Dio,μόνοι τι ἀνεκτῶς, ὡς ἐν τοιαύτῃς τῷ δήμασι,ἀπῆλλαξαν,id est, Soli tolerabili casu, vt in tali fato, occubuere.Bayf.interp.

c.1.Δυσανεκτος,ου,ὁ & ἡ,Toleratu difficilis.Xen.

Ἀνοχή,ῆς,ἡ,Toleratio.Item,Tolerantia, Patientia. vt ἀνοχὴ Θεοῦ,Patientia Dei,apud D.Paulum,Rom.3,ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ.& 2, καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς. Vbi notandum ἀνοχὴν & μακροθυμίαν copulari, quum Hesych. illud per hoc exponat.qui etiam scribit ἀνοχὴ deduci παρὰ τὸ ἀνέχειν καὶ ἀνέχεσθαι hoc sentiens (vt opinor)pro hac vel illa significatione, ab hoc vel illo deriuari.significans igitur Tolerantiam,ab ἀνέχομαι potius quàm ab ἀνέχω deduci debet.

Ἀνοχή,Intermissio, quasi Cessatio, aut Desistentia , si dici posset:ab ἀνέχω significante Cesso, Desisto , vt antea traditum fuit.Herodian.lib.3,αὐτὸς δὲ ὁδοῦ εἴχετο,μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδοὺς μήτε ἑορταῖς μήτε χαμαί τις. |Hinc ἀνοχαὶ plurali numero , pro eo quod Latini plurali itidem numero dicunt inducias. Sunt enim induciæ intermissio à bello & cessatio, aut ad certum tempus,ex communi vtriusque partis consensu.aut vacatio à bello,& quasi feriatio. Varro inducias esse dixit belli ferias. Æschin.De fal.leg ὅτι κρατούντος τῷ πολέμῳ Περδίκκας,ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο. Differt autem ἀνοχὴ & ἐκεχειρία,vt Ammon.annotat:quòd ἀνοχὴ sit ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην,καινῇ τὸ ἐπιέναι ἀλλήλοις,quum bellum ob necessitatem quãdam differtur, & hostes inter se vltro citróque commeant:at ἐκεχειρία, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοῖς ἀντιπάλοις ἀνοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ εἰρήνην, quum altera pars legatos mittit ad inducias, fœdus aut pacem petendum. Pro quo dicitur ET Ἀνακωχή,sicut κατακωχή,pro κατοχή. quod suprà de quorundam grammat.sentẽtia posui post ἀνακωχή. ITEM Ἀνοκωχὴ pro iisdem. nam ab Hesychio exponitur ἀνοχή, item ἀναχωρήσεις:quemadmodum ἀνακωχὴ itidem ἀναχώρησις διὰ τῶν ὅπλων, item ἀνάπαυσις. Ammonius tamen inter ἀνακωχὴ & ἀνοκωχὴ ita distinguit, vt ἀνακωχὴν esse dicat τὴν ἐπὶ ὀλίγον ἀναχώρησιν. at ἀνοκωχὴν esse ἀνοχὴν μακρὰν πολέμου,lõgã belli dilationem,i.inducias. Ponitur autem ab eodem Ammonio ETIAM Ἀνοχὴ, ITEM Διοκωχὴ, cum ε, exponitúrque διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνοχή,Ortus.ἀνατολή, Hesych. Et ἀνοχὴν καὶ δύσιν Pollux inter se opponit. ab ἀνέχειν videlicet significante oriri.vt ἀνίσχοντα ἥλιον ex Xen.habuimus.

Ἀνάσχεσις,εως,ἡ,Emersio,Exortus,Ortus. vt ἀνάσχεσις ἡλίου, Ortus solis.Plutarchus in Problem.Item ἀνάσχεσις, Toleratio vel Tolerantia. Plutarch. in Numa , ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν. quod in vulg.lex. ex Lapo exponitur Tristium amotio.

Ἀνασχετὸς,οῦ,ὁ, Tolerabilis.Idem quod ἀνεκτός. vnde πλημμέλημα οὐκ ἀνασχετὸν,Facinus intolerabile: vt Homerus dicit ἔργα οὐκ ἀνεκτά. Vsurpatur sæpe cum ποιοῦμαι vel ἡγοῦμαι sed frequentius cum illo quàm cum hoc verbo: ἀνασχετὸν οὐκ ἐποιοῦντο,Thuc. οὐκ ἀνασχετὸν ποιησάμενος, Herodotus:οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενος,Herodianus.Est autem οὐκ ἀνασχετὸν ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι (ea forma qua dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι) Non tolerabile existimare, Intolerabile iudicare, Rem minime tolerandam censere, Pro re intolerabili vel pro facinore intolerabili habere. Budæus,οὐκ ἀνασχετὸν ἡγούμενος apud Herodianum exponit Vindicandum ratus. ET Ἀσχετὸς poeticè pro eodem.Od.β,Ἠ τ᾽ ἂν ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀσχετὰ ἔργα τετεύχαται.

Ἀνασχετικὸς,οῦ,ὁ,itidem pro Tolerabilis ex Plutarcho citatur in v.l.sed ipsius Plutarchi locum ibi desidero.

Ἀνασχετέον,Tolero.v.l.fortasse pro ἀνασχετέον.

c.1.Δυσανάσχετος, Toleratu difficilis. Item Intolerans. VNDE Δυσανασχέτως,Ægro animo,Intoleranter.ἡ δ᾽ ἄρα δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὸν βασιλικὸν δῶρον,id est ὀκνηρῶς, ἀηδῶς,vt Suidas eum locum sine autoris nomine citans, exponit. ET Δυσανασχετέω,Ægrè fero, Ægro animo tolero,Grauor.Construitur verò tribus modis hoc verbum:vel cum datiuo, vel cum accusatiuo,(& quidem frequẽtius)vel cum præpositione aliqua. Apud Suidã, δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ ὁ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηιανείρας. Thuc.lib. 7, οὐκέτι διαφόρως ἀλλὰ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα,ægrè ferentes. Plut.Sertorio,δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, quũ moram ægreferrent.Idem Anton.οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, quum moram ferre non non possent.Basil.ἐφ᾽ οἷς ἄλλοι δυσανασχετοῦσι. Plut.Camillo,δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γενομένοις, molestè ferentes quæ acciderant. Phalar. epist. περὶ θανάτου δυσανασχετῶ. Interdum etiam sine casu ponitur.Plut.De fuga,δυσανασχετῶ καὶ ξενοπαθῶ. Philo De vita Mosis lib.3, δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀναιρεῖν,grauissimè offensi.

c.1.Ἐπανίσχω,Insurgo,Exurgo.v.l.

c.1.Ἐπανέχω, Suscipio , ἀναιροῦμαι,ὑφῶ. vt Bud. hunc apud Suidam locum interpr.ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον,ὡς μάλιστ᾽ ἐπέγοντα,ἐπανεῖχε. |Ἐπανέχω , Incumbo , Innitor, Confido.Artemid. Onirocr.1,μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν , id est Sola præceptorum artis traditione niti & acquiescere,οὐδὲν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ προσεπισχεῖν. Demosth.De falsa leg.ἐπὶ τοῖς παρ᾽ ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσιν. vbi ἐπανέχοντες habet interpres Demosthenis: & in manuscripto sic legimus,licet in vulgatis ἐπέχοντες legatur.ἐπανέχοντες enim dixit ἀντὶ τοῦ θαρροῦντες, ἐμμένοντες,ἐπαναπαυόμενοι,ἐγκείμενοι,στηριζόμενοι,ἐρείδοντες, Incumbentes,acquiescentes. Hæc Bud. Idem ex Alciphr.183,τοῖς παρ᾽ ἡμῶν γλίσχρως αὐτοῦ πιμπλαμένοις ἐπανέχουσα , acquiescens, complectens,contenta. |Ἐπανέχω, Posthabeo,Postpono.Plutarch. de Demosthene qui ob publicum gaudium luctum filiæ deposuit , καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, περιεῖναι,τὸ ἀξίωμα,res casusque domesticos publicis negotiis postponere.

c.1.Προσανέχω,Nitor,Confido:vt præcedens.vnde προσανέχων, pro freto & fidenti citat Bud.ex Polyb.21, συνειδότες σφίσι τὰ πεπραγμένα, προσανέχοντες δ᾽ ἀεὶ ταῖς ἐκ τῶν Τύρου βοηθείαις, διὰ τὰς τῶν ἡγουμένων ἐπαγγελίας,ταῖς ὑπ᾽ ἐκείνων πειθὲν κατὰ σφᾶν αὐτῶν. Quo sensu accipiendum videtur quod ex eodem Polybio Suidas adducit,ὁ δὲ Δημήτριος προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τῶν διαπεπλευσμένων πρὸς αὐτόν. |Item Deditus sum,Incumbo,Commentor. Chrysost. ad Thess.19,τοῖς προσανέχουσιν, ταῦτα μεμελετηκόσιν. Idem 1 ad Tim.5, αὐτὸν ὄντως χήρα ἐστὶν ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίζουσα, ἡ δὲ νῦν προσανέχουσα. idem ferè quod προσέχω μου. Arethas in Apoc.7, μηδεμίαν ἀναψυχὴν διδοὺς τοῖς γεωργοῖς τοῖς ἐπιμελείᾳ φυτῶν προσανέχοντας, incumbentes . Synesius , τὸν σύμφωνα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν προσανέχοντα Θεοῦ,deditum, deuotum. Polyb.προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπικουρίαις,id est προσέχων,προσανέχων ... Hæc Budæus, citãs præterea ex Œcum.in Act. Apost.p.38,pro Attendo,Considero. |Aliquando pro Expecto.Polyb.l.5 pag. 104, πολλάκις χάριτι τὰς ἡμᾶς καὶ τὴν παραβολὴν, ἔμελλε προσανέχων τὸν καιρὸν τῆς ἀπορίας. |Προσανέχοντα apud Suidam exponitur etiam ἀνέχοντα.

¶ Ἀνασχέω,ῶ,itidem pro ἀνέχω, Emergo, Orior, Exorior, Existo. Herodot.in Polym. πολλά τοι ἐξαπίνης ἀδόκητα ἀνασχεῖν,id est,Euentura,Oritura,Futura, vt Budæus exponit.Idem Herodot . in Erat. ἐν τῷ δέ οἱ τι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν. id est,futurum erat vt oriretur & existeret,inquit Budæus.At in vulg.lex.citatur ex Herodoto,ἀνασχέτω λυπηρὸν τι σοι,pro Tibi molestiæ quippiam afferam,

Digitized by Google

afferam, & exoriri faciam. vt videlicet μεταβατικὸν sit ἀνασχεῖν. Itidem ex Euripide, ἀνασχήσει φλόγα, pro Exoriri faciet.

C. ἈΝΤέχω, Retineo, Sustineo. Pro Retineo capi apud Lucianum Budæus est autor. Et in vulgaris lexicis Græcolatinis citatur ἀντέχων τοὺς χαλινοὺς, pro Frænos retinens. Ibidem ex Luciano ἀντέχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα, pro Manum eius cohibet. Pro Sustineo autem iungitur cum datiuo, vel accusatiuo qui regitur à præpositione πρός. vt apud Xenophontem ἀντέχειν τῷ πόνῳ, Sustinere laborem, Tolerare laborem, vel sufferre. Apud Herodianum autem ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, idem quod ἀντέχειν τοὺς πόνους. id est ὑπομένειν τοὺς πόνους. vt Hesychius ἀντέχειν exponit ὑπομένειν. Suidas verò κρύει ἀντέχειν ait esse ὑπομονητικῶς ἔχειν. Sciendũ est tamen ἀντέχω in huiusmodi loquendi generibus exponi etiam Resisto, vt ἀντέχειν κρύει, Frigori resistere. Et ἀντέχειν τοῖς χειμῶσιν apud Theophrastum De causis plantarum lib. quarto, Resistere tempestatibus. Et apud Herodianum libro 1, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Citatur verò etiam sine præpositione, ἀντέχειν καμάτοις pro Sustinere labores vel Resistere laboribus. Itẽ οὐκ ἀντέχω exponitur aliquando Cedo, Succũbo. vt οὐκ ἀντέχειν ταῖς ἐπιθυμίαις apud Suidam, Cedere cupiditatibus, Succumbere cupiditatibus. Itidem κράνος (id est galea) dicitur πρὸς τὴν πληγὴν μόλις ἀντέχειν, pro Ictui penè cedere, Ictum non sustinere, Ictui non resistere. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν Qui cedunt, Qui resistere non possunt: & contrà ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοὺς πολεμίους Qui hostibus resistunt, vel obsistunt, Qui hostium impetum sustinent, vel repellunt, Qui hostibus impares no sunt. Atque hoc modo sæpe apud Thucydidem vsurpatur: & ab eius schol. modò ἀντισχεῖν modò ἀντιμάχεσθαι exponitur.

Ἀντέχω cum infinitiuo pro Possum. vt apud Alexandrum Aphrodiseum in libro primo Problematum, οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν, Non possunt portare, vel Non sufficiunt ad portandum, vel Vires illis non sufficiunt. Sic apud Suidam quidam, καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πλέονος ἀντεῖχον. pro Et illis equi ne fugere quidem valebant. vel, Et eorum equis ne vires quidem ad fugiendum suppetebant.

Ἀντέχω absolutè, Duro, διαμένω. Plutarchus in Sympos. ὥστε ταχὺ σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν. pro eodem dicit ibidem διαμένειν. Demosthenes, ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, Si res Olynthiorum durẽt. id est incolumes maneant. Nam & pro σώζεσθαι vsurpasse Dinarchum ἀντέχειν, autor est Suidas. Citatur item ex Thucydide, ἀντέχοι ἡ ἐπιστήμη, pro Suppeteret peritia.

P. Ἀντέχομαι, Retineo, quasi Cõtrà teneo, vt apud Eurip. ἀντέχου θυγατρὸς, Filiam tuam retine renitendo. Itidem καρτερῶς ἀντεχόμενος exponitur Fortiter retinens, velut aduersus trahentẽ renitendo. Exponitur etiam Adhæreo: & in vtraque significatione metaphoricè vsurpatur, vt τῶν βιβλίων ἀντέχεσθαι, Libris adhærere: ἀντέχεσθαι ἀρετῆς, Virtuti adhærere, & ab ea se auelli non sinere, aut Virtutem retinere. Xenophon Pædiæ secundo, πολὺ ἐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται. Sic apud Isocratem ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης, Omnibus viribus pacem retinere & quasi mordicus. Huic enim opponitur apud eundem ῥᾳδίως τὸν πόλεμον αἱρεῖσθαι. Apud Thucydidem ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης, Adhærere mari. id est rei nauticæ adhærere, vel deditum seu addictum esse, Rei nauali operam nauare. Thucydides lib. 1, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο. vbi schol. ἀντέχεσθαι θαλάσσης exponit προσέχειν θαλάσσῃ.

Ἀντέχομαι, Vendico. Item Amplector, Capesso, Suscipio tuendum, Assero, inquit Budæus. Demosthenes Pro corona, παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας. Id est, hortari vt libertatem suam cæterorumque Græcorum tuendam suscipiant, vel asserant, vt vertit Budæus. Capitur autem pro Capessere, & pro Amplecti, iunctum itidem genitiuo: atque ita potest accipi in Xenophontis loco modò citato: vt πολὺ ἐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται significet Multo alacrius virtutem capessent, aut Virtutem amplectentur. Sic ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν, Otium amplector, Deditus sum otio. Plato in Epist. ἔχεσθαι δή σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, Κορίσκῳ δὲ καὶ Ἐράστῳ πάλιν Ἑρμείου ἀντέχεσθαι ξύμβουλός εἰμι, Id est Hermia amplecti, vel Hermiæ adhærere, Hermiæ se adiungere.

Ἀντέχεσθαι pro ἀντέχειν, Sufficere, vt οὐκ ἀντείχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, Non suffecit suppeditandæ aquæ exercitui.

Ἀντέχεσθαι, pro ἐμποδίζειν, Obsistere, Bud. ex Poll.

Ἄνθεξις, εως, ἡ, Retentio. Item Complexus mutuus. Plato Epist. πειρᾶσθαι ταῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκὴν, niti mutuo complexu in vnam amicitiæ copulam peruenire.

Ἀντοχὴ, ῆς, ἡ, Retentio: item Cohærentia & comprehensio apud Paulum Æginetam, vt ait Budæus. Alexander Aphrod. Problem. lib. 1, τὸ δὲ ὁμαλὲς ἑαυτῆς κατ' ἀντοχὴν ἑαυτῆς καὶ περιεκτικήν.

C. ἈΠέχω, Abstineo. Hom. Il. α, Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. (sic ἀπέχεσθαι χεῖρας apud Demosthenem, vt infrà dicetur) Hesiod. Erg. — οὐκ αἰεὶ μοι γε κακαὶ ἀπέχουσιν αὐτούς. Idem, — ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων ἀπέχειν, Iniuriam à se inuicem abstinere non poterant. Id est, A mutua iniuria abstinere seu temperare nequibant.

‖ Exponitur & Auerto, & q.d. Procul teneo. vt Odyss. ι, — ἥσσα ἑκὰς νήσου ἀπέχειν. Vbi tamen Bud. non Auertere, sed Retrahere, seu Abstrahere interpr. eodẽ tamen sensu. ‖ Apud Plutarchum De def. orac. οὐδὲν ἀπέχει, sequente infin. pro Nihil prohibet quin.

Ἀπέχω, Disto (præpos. ἀπὸ priuationem itidem significante) id est Absum, vel Differo. Pro Absum: vt Xen. Pæd. 3, ἐπεὶ δὲ προσιόντες ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην. Ibidem, ἐπείγεσθαι δὲ προσιόντες ἐλέγοντο συχνὴν δ' ἔχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Sic & lib. 1, dixit ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ὁδόν. Sed in hoc genere loquendi interdum relinquitur subaud. accus. ὁδόν, eadem ellipsi qua dicunt Latini Abesse bidui. atque ita dixit Aristot. ἀπέχουσι δὲ πλειόνων ἡμερῶν. At Thuc. iunxit infinit. lib. 5 pag. 165, ἀπέχοντα ποταμοῦ τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθεῖν. q.d. Qui spatio 40 stadiorum abfuit a præueniendo. At ἀπεχόντων ὀλίγου συνάψαι τῶν πολεμίων, redditur verbo impersonali, Quum parum abesset quin, &c. Item pro Absum in aliis dicendi formulis: vt quum dicitur Absum à crimine, à scelere, à suspicione: vel Tantum abest quin talis sim, vel, quin hoc vel illud faciam. Xen. ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχε. Isocrat. in Archid. τοσοῦτον δὲ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι τῶν προσταττομένων. At pro Disto id est Differo. Plut. De virt. ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων. Herodianus lib. 1, ἣ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός. id est, Quæ nihil ab vxore differebat. Pro quibus dixit Politianus sensu eleganter expresso, Ac propè vxoris eam loco habebat. Sed non debuerat (meo iudicio) particulam Propè addere.

Ἀπέχω, Recipio, Reporto. (vbi præpos. non itidem priuationẽ signif.) Sic apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν & τὰ διδασκαλεῖα, & τὸν μισθὸν, (vt & Matth. 6, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν) item τὴν χάριν apud Synes.

Ἀπέχει impersonaliter. Satis est, Sufficit. Anacreon in odario quod pingendæ suæ amicæ mod pictori præscribit, & incipit, Ἄγε ζωγράφων ἄριστε, postquam illi visus est pictor iam satis imaginem illius expressisse, dicit, ἀπέχει. βλέπω γὰρ αὐτήν. idest Satis est. eam enim cerno. Ego tamẽ in mea interpr. liberius reddidi, Quid plura? eam ecce cerno. quum alioqui possem stante versu reddere etiã, Sat est. eam ecce cerno. Non negabo tamen mihi aliquam hæc interpretanti suspicionem erroris obortam fuisse, & de ἄπεχε cogitauisse. vt nimirum diceretur pictori ἄπεχε, id est, Mercedem cape, seu pretium tui laboris. Sed quum & Marci cap. 14 ἀπέχει à vetere etiam interprete sic accipi viderem, ne illic quidem aliam interpr. quærendam putaui.

P. Ἀπέχομαι, Abstineo. vt κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας, Od. χ, pro quo & χεῖρας ἀπέχειν dicit in loco paulo antè citato. Sic & Dem. ἀπέχεσθαι τὼ χεῖρε dixit: ὥστε μηδὲ τὼ χεῖρε μὴ δὲ τὸ σῶμα τῆς τε χειρὸς πλὴν τῶν ἀπέχεσθαι μου. Qui etiã loc' facit vt Eust. assentiar, scribẽti in ἀπέχεσθαι subaudiri hũc

accusatiuum (quod & de Latino Abstinere dici potest) A Est autem vsitatiss. hoc modo apud vtrosque scriptores. Hom. Od. τ, Οὐδὲ φόβοιο ἐῶσιν ἐπ' ἀπέχομαι. Idē Il. θ, πολέμου ἀφεξόμεθα. & Il. μ, δηιοτῆτος ἀφέξεται. Isocrates ad Demonicum, ὧν χρὴ τοῖς νεωτέροις ὀργίζεσθαι, καὶ τούτων ἔργων ἀπέχεσθαι. Et ἀπέχεσθαι τῆς Ἑλληνίδων πόλεων apud eundem in Panathenaico. Item μηδεμιᾶς αὐ ἀποσχέσθαι ἀμαρτίας. Xenophon autem dixit Pædiæ lib. primo, pag. 20, οὐκ ἀπέχοιτο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. Hoc tamen addo, variis loquendi generibus adhiberi varios poscentibus accusatiuos, (si tamen aliquis B subaudiri vbique debeat) vt sequentia docebunt exempla. Aristophanes Nubibus, οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων. Dicitur & ἀπέχεσθαι ἡδονῶν, (quò pertinet illud ἀπέχου prouerbiale, quum dicitur ἀνέχου καὶ ἀπέχου. nec enim dubium est quin ἀπέχου præcipiat vt ab omnibus illicitis voluptatibus temperemus) itémque cum aliis genitiuis. Sed sæpe etiā cum τοῦ sequente infinitiuo, ac tum aliis quoq; verbis redditur, affinem tamen verbo Abstineo habentibus significationem. vt Isocrates ad Nicoclem, ὅτι τοῦ μὴ ποιεῖν καὶ συμβουλεύειν ἀφεκτέον. Sic Xenophon Ἀπομνημον. lib. 1, ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, vbi exponitur etiam Supersedeo. Interdum etiam cum τὸ, sequente infinitiuo. Xenophon, οὐκ ἀπεχόμην τὸ μὴ οὐχ ἐλθεῖν, id est, Non me continui quin, &c. vbi meminisse oportet loci modò citati ex eodem, in quo quū dixisset οὐκ ἀπέχοιτο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, relinquens subaudiendum accusatiuum, (sicut subaudiendus videatur) subiunxit, τὸ μὴ οὐχὶ πειρᾶσθαι. At ex Thucydide, itidem quidem cum μὴ, sed sine articulo, ἀπέχομαι μὴ στρατεῦσαι. Idem tamen alibi præfixit ὥστε particulæ μὴ, vt lib. D 1, τὸ μὲν ἔσχοντο ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν τινί. vbi redditur & Cauentes.

Ἀποχὴ, ῆς, ἡ, Distantia: idem quod διάστασις. Ptolemæus lib. secūdo, ἐξ ἀποχῆς αὐταρκους, ex distātia sufficiente. ‖ Apud iurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitorémque liberat. vulgò quitanciam appellant. Differt autem ab acceptilatione, vt Vlpianus tradit, Digest. lib. 46, titulo 4 De acceptilatione, his verbis, Inter acceptilationem & apocham hoc interest, quod acceptilatione omni modo liberatio contingit, licet pecunia soluta E non sit: apocha non aliàs quàm si pecunia soluta sit.

AT Ἀντιαποχὴ quam debitor dat creditori. Exponitur in v. l. Chirographus quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

C. Διέχω, Perrumpo, Penetro. Homerus Iliad. α, — διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε. Iliad. λ, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in locis Eustathius non solùm διῆλθε & διέλαυνε exponit, sed etiam διέχειν. vnde fit vt lubentius verbo Perrumpo quàm verbo Penetro F hic vtar. Budæus autem apud Gregorium loquentem de scena Mosis, τὸ πρῶτον καταπέτασμα διαρρήξας, καὶ τὴν σάρκα διαστὰς τὴν νεφέλην, vult διέχειν esse itidem Penetrare. Ex eodem affertur & διέχει τὴν νεφέλην pro Penetraui mediam nubem. Quibus tamen in locis & verbo Perrumpo posse nos vti existimo. Sed & Traiicio & Transigo redditur: vt apud Aristotelem De animalibus libro 1, διὰ γὰρ τῆς ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Huc referenda est & illa expositio quæ isti verbo datur in hoc Aristotelis loco, διὰ δὲ ὁ ἄλλος διὰ τῶν περιεχόμενων διέχει G διάζωμα πεῖ: hic enim Pertinere exponitur, & Permeare, vel Pertransire. Obseruandum est autem, in citatis hactenus exemplis, & in sequentibus quoque, pro diuersa constructione, vel actiuum vel neutrum esse hoc verbum. Rursum Budæus, διέσχε τὴν φάλαγγα apud Arrianum interpretatur Aperire phalangem. Quibus adiungit, διέχω, Aperior, Dirimor, vt acies rupta, apud Arrianum. (Tale est autem quod in vulgatis lexicis ex scholiaste Aristophanis affertur, διέχει γῆ φθέγγοντι, pro Terra hiatu diducta est) At cum accusati- H uo putat Budæus alicubi vel Dirimo vel Summoueo, posse exponi. In illo enim Gregorii loco, αὐτὸ δὲ ἔστι τὸ ὄρος, καὶ τὴν νεφέλην διέχον εἴσω γίνόμενος, existimat διέχον posse etiam verti Diremi, vel Summoui. additque ex Plutarcho, διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν pro Summouere. Exponit etiam Euado, in hoc Arriani loco, libro 6, ὡς δὲ ἐς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν. id est (inquit) Quum euasit angustias & se diffudit. (In simili tamen loco διέχω, interpretatur Pateo, ὅσον γὰρ πλεῖστον αὐτὸ εἰς πλάτος διέχει) At verò cum accusatiuo διασχοῦσα τὰς χεῖρας apud Plutarch. in Antonio, Brachia expandens.

Διέχω, Disto. Thucydides, διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Et alibi sine præpositione, διέχει τῆς ἠπείρου. Sic Xenophon, διέχει δ' ὁ Ἑλλήσποντος ταύτης σταδίους ὡς πεντακαίδεκα.

Διεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Disiunctus, Discretus, Interruptus: contrarium τοῦ συνεχής. Plato, πλείστας καὶ ἐφεξῆς διῃρημένας κατηριθμημένας συνεχεῖς, οὐ διεχεῖς. Plutarchus De animalium solertia, τῆς ὄψεως τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ σημειῶδες, ἀλλὰ λεῖον συνέχειαν ὁμαλὸν, καὶ καλὴν. Idem in Consol. συνεχῆ μὲν γὰρ εἶναί φασι τὰ κακὰ καὶ συνεχῶς φερόμενα, τὰ δ' ἀγαθὰ δ' ἐχῆ τι καὶ διεχόλως συνερχόμενα, ὥσπερ αὐτοῖς τοῖς ... id est Interrupta, B. interpr.

C. Ἐνέχω, Insto, Vrgeo vt Budæus interpretatur. Luc. Euang. cap. 11, in fine, ἤρξαντο οἱ νομικοὶ καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, id est, Acriter instare & vrgere. Hæc Budæus. Vsus est autem & Marcus cap. 6, versu 19, ἡ δὲ Ἡρῳδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Vbi redditur Imminebat: sicut & in præcedente loco Imminere. At vetus interpres illic quidem vertit Insistere, hic autem Insidiabatur. Ego certè in hoc loco ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam posse arbitror Infesta erat, vel Maleuolo in eum animo erat. quum Hesychius ἐνέχειν inter alia velit esse ἐγκεῖσθαι & μνησικακεῖν. Maleuoli certè sumus alicui & infesti antequam ei immineamus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad sensum, non magni refert vtro vertas modo. Eustathius ait ἐνέχειν esse τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in significatione ab Homero poni συνέχω, postea docebo. Eodem certè modo dicimus En auoir à quelcun.

Ἐνέχομαι, Teneor, Vel Teneor vinctus, Obstringor. vt ἐνέχεσθαι ταῖς πέδαις, Pausanias Lacon. 75. pro quo & πέδας ἔχειν alibi dicit. Sic ἐνέχομαι τῇ πάγῃ Herodotus, Irretior, Illaqueor. Sed metaphoricè sæpius ponitur, vt Latinè Obstringi, Constringi, Teneri, vel Irretitum teneri. vt ἀπορίῃσιν ἐνέχεσθαι, Herodotus. ἐνέχεσθαι τῇ αἰσχύνῃ, Lucian (at verò ἐνέχεσθαι ταῖς τῶν πιστῶν ἀνάγκαις, obnoxium esse) & repetita præpositione, ἐνέχομαι ἐν θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Latini, Admiratio me tenet, sicut & aliàs Græci θαῦμά μ' ἔχει. Dicitur verò ἐνέχεσθαι & de alio obstrictionis genere. vt ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Pausaniam Obstringi iureiurando. Sic Budæus, Magnis & multis pignoribus obligatum tenet, ait esse, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς ἐνεχόμενον ἔχει. Sed ἐνέχεσθαι in hac metaphorica significatione redditur & aliis verbis. nā ἐνέχεσθαι ποινῇ, in Plat. De legibus redditur Obnoxium esse. Sic ἐνέχεσθαι αἰτίᾳ, Plutarchus in Themistocle. Et ἐνέχεσθαι κατάρᾳ vertitur potius Obnoxium esse execrationi, quàm Obligatum seu obstrictum esse execrationi: vt apud Plutarchum Sympos. 4, τῇ Σωκράτους ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Quinetiam ἐνέχεσθαι ἀρᾷ redditur à Budæo, Diris imprecationibus deuotum esse. Sic & ἐνέχεσθαι μιάσματι dicitur qui piaculum admisit. (Sed & illud ἐνέχεσθαι νοθείᾳ nihil aliud est quàm nothum esse) Rursum Budæus ἐνέχεσθαι τοῖς αὐτοῖς vertit Eadem pœna teneri. Et subiungit, Æschinem addidisse, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ἐνέχεσθαι. Affert etiam ἐνέχεσθαι τῷ ἐγκλήματι, & τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium esse, Reum esse. Item ex Galeno cum genitiuo, ὅπως μὴ καὶ περὶ τοῦδε τῆς φλυαρίας αὐτῶν ἐνέχωμαι, reus sim loquacitatis eorum. Sic in vulgatis lexicis ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed & Cum ἐν ibidem, ex Platone, ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum esse legibus. ‖ Ἐνέχομαι, Adhæreo, vel Inhæreo, vel Illidor, vt Budæus vertit in hoc Synesii loco, δίς που καὶ τρὶς ἐνεχθεῖσι τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει. Sed malo Quum inhæsisset.

Ἐνοχὴ, ῆς, ἡ, Obligatio, Nexus, Noxa. v. l.

Ἐνόχιον, ου, τὸ, Pretium pensionis. v. l.

ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur quasi vinctus & obstrictus. A
Quo pertinet quod in vulgatis lexicis ex Epigramma-
tis citatur, ὡς ἀλκύονες ἔνοχον βάρος, Ad anchoram pondus
detentum. Vt plurimum verò, quemadmodum ἐνέ-
χεσθαι pro Teneri seu Obnoxium esse accipitur, sic & ἔν-
οχος pro Qui tenetur, Obnoxius, Obstrictus, Reus.
Isocrates De pace, λέγω δὲ ταῦτα οὐ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν
ἐνόχων τοῖς λεγομένοις ὄντων, qui iis quæ dicimus sunt ob-
noxii. Antiphon, μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ, e-
tiamsi nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius,
Budæo interprete. Demosthenes, ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι B
τοῖς νόμοις, legibus obnoxium reddere. Idem, ἔνοχος ἔστω
τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις. Isocrates de Pace, ἔνοχοι γε-
γόναμεν τοιαύταις ἀνοίαις, in talis dementiæ crimen incur-
ramus. Et ἀρᾷ ἔνοχος (sicut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ vel κατάρᾳ) idē
quod ἐναγὴς, ἀλιτήριος, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, id est Execrabi-
lis, Deuotus manibus, Impurus & sacer. Budæus. Sic
Plutarchus Pericle, τῷ ἄγει μὴ ἔνοχον τὸ τοῦ Περικλέους γένος ἦν
ἔνοχον, piaculo erat obnoxium. Construitur verò &
cum genitiuo in eadem significatione. Plato De le-
gibus, τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, iniuriæ vi illatæ crimine te- C
neatur. Aristot. Œcon. 2, ἐνόχους ἑαυτοὺς ἱεροσυλίας ἐποίησε. Pha
lar. ἔνοχοι δωροδοκίας. Sic ad Hebr. 2, ἔνοχοι δουλείας, obno-
xii seruituti.

C. Εἰσέχω, VEL Ἐσέχω, Pertineo, Pertingo, Peruado, vt
Budæus interpretatur apud Herodotum. In vulga-
tis lexicis ex eodem affertur ἐσέχειν ἐς ποταμὸν & ἐς θά-
λασσαν pro Euadere, Exire. Item, εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος
pro Sol in ædes immeat. Sed & cum alia constru-
ctione ex eodem, ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἐρυθρῆς. Item ἐκ τοῦ
Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι. vbi quidam ἐσέχειν interpretan- D
tur Erumpendo ingredi. At apud Aristidem εἰσεχόντων
κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exte-
riori Oceano in mediterraneum irrumpentium.

Εἰσοχὴ contr. ἐξοχῇ, id est eminentia seu prominentiæ.

C. Ἐξέχω, Emineo, Promineo. vt ἐξέχειν εἰς τὸ πέλαγος di-
citur ἀκτὴ, sicut προέχειν. Et Aristoteles Problem. pag.
103, αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσι. Hæc Budæus.
qui & addit, ἐξέχω esse Exto, id est Extra appareo. vt
Plutarchus in Pompeio, ὁ δὲ αὐτοῦ διὰ σώματος τὸ ξίφος, ὥστε
τὴν ἀκμὴν προσάψασαν, κατὰ τὸ ἰνίον ἐξέχειν. Idem verò in Cæ- E
sare verbo ἀνασχεῖν eadem in re eodémque modo vsus
est, ὥστε τὴν ἀκμὴν ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν. ‖Ἐξέχω, Emi-
neo, Orior, Exorior. Demosthenes, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν,
priusquam sol oriretur. Aristophanes Vespis, — ἦν ἐξέ-
χῃ εἵλη κατ' ὄρθρον, Si oriatur vel effulgeat splendor solis.
Sic ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, pueri dicebāt, inuitātes solē ad emi-
candum, si quando nubibus obductus esset. Vide Sui-
dam. Apud Pollucem verba illa deprauata sunt.

Ἐξοχὴ, ῆς, ἡ, Eminentia, Prominentia. Herodianus lib. 4,
περιβόλαιος τε καὶ πολλὰ ἄλλα πηγάσματα σιδήρων ὀξυτάτων ἐξο- F
χαῖς περικείμενα, in quibus terra acutissima promine-
rent. Athenæus lib. 11 ἐξοχὴ δ' ἦν ὀλίγη τοῖς λαμπτῆρσι ἐπηρ-
μένη καὶ εἰσὶ κεφαλίδας ἔχων ἀποπλεούσας. Ἐξοχαὶ in cor-
pore dicuntur Extuberationes, Excrescentiæ. Diosco-
rides lib. 3, τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς. Galenus, ὑμένων ἐξο-
χαὶ, membranarum extuberationes. vide ἐξοχὰς se-
quēs. Dioscor. verrucas quoque myrmecias & acro-
chordonas vocat ἐξοχὰς, quum dicit, ἑκάστης ἐξοχῆς ἐρέβιν-
θῳ ἐφαπτομένης. pro quo Plinius. Singulis granis singulas
tangunt [verrucas.] ‖Item Excellentia. vnde κατ' ἐξο- G
χὴν, per excellentiam.

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, In ano genitum tuberculum quod callum
nondum contraxit. si nanque iam contraxit, κονδύλω-
μα vocatur. Dicitur & ἐξοχή. Gorr. ἐξοχάδες in vul-
gatis lexicis, Sedis tumores quasique excrescētiæ, Ani
extuberationes, Plin.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eminens, Extans. Il. γ, Ἔξοχος Ἀργείων κεφα-
λήν τε ἰδ' εὐρέας ὤμους. Item metaphoricè, Excellens,
Præstans. In qua significatione Eminens itidem apud
Latinos vsurpatur. Iliad. ξ, ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Il. β,
Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, eminentem & præ- H
stantem inter multos heroas. Iliad. ρ, προμάχεσθαι Ἀ-
χαιῶν ἔξοχον ἄλλων, pro Græcis pugnare fortitudine præ
cæteris eminētem. Sic Iliad. ζ, Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξ-

A οχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος. ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει. Ibi-
dem, βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, principem & primarium
virum. Herodianus lib. 7, στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς
ἐξοχωτάτους, qui virtute cæteros anteirent. Apud eun-
dem lib. 2, τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς,
in senatu eminentissimorum. AT Ἔξοχον neutro
genere aduerbialiter capitur. Odyss. ι, versu 118, Σχέτλιοί
ἐστε θεοὶ ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, Præ cæteris, Supra cæte-
ros, Nocendi studio præ cæteris eminetis. Pro QVO
Ἔξοχα frequentius vsurpatur plurali numero. Iliad. ξ,
B ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ζεὺς, Præ cæteris. Odyss. φ, — ἔξοχα
δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα.
Od. ε, — ὅς ἔξοχα μ' ἐφίλησεν, Ἔξοχα δ' ἐχθαίρησι. Pro eodē
κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt ET Ὄχα, Od. ψ,
ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Iliad. α, de Calchante, οἰωνοπόλων ὄχ'
ἄριστος, In augurali disciplina eminentissimus: vt Quin-
tilianus dicit In sapientia eminentissimi. Regulare
autem ab ἔξοχος aduerbium EST Ἐξόχως, idem quod
ἔξοχον & ἔξοχα.

C. Ἐπέχω, Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago. Soph. ἐπέ-
C χω χεῖρα, reprimo manum. Plut. τίς δ' αὖ ἐπέχει μυριάδας
ἑπτὰ Ῥωμαίων; Idem Sol. ἐπέσχεν χρήμασιν τὰς αὐθαδείας τῶν
ἀνθρώπων. Et pass. apud Synes. ῥεῦμα ἐπισχεθὲν, flumen re-
tentum & cohibitū. At ἐπέχειν τὴν γλῶτταν, pro Con-
tinere linguam, Fauere lingua: & ἐπισχόμενος τὰ ὦτα ex
Plutarcho, de eo qui aures obturauit, vide apud Bud.
Dicitur & ἐπέχω σε θύειν, Obsto ne hoc facias, B. ex Plut.
Sic Pla. Apol. ἐπισχεῖν τοῦ ὀνειδίζειν. Interdum verò neu
traliter pro Subsisto, vel Supersedeo. vt ὅπου αἱ ἐπέχουσι
τῆς πορείας, X. Item Expecto, Cunctor, vel Differo, In-
D termitto. de quibus Bud. 635. qui etiam annotat in loco
illo, ἐπέχουσι τῆς πορείας, subaudiri posse ἑαυτοὺς vel τὴν ὁρ-
μήν. quod & de similibus locis intelligendum est. Sic
autem ἐλλειπτικὸς esse putatur sermo quum dicitur ἐπέ-
χω περὶ τούτου. subaudiri enim accus. τὴν συγκατάθεσιν. quū
etiam Cic. Retineo & inhibeo assensionem interprete-
tur. Hinc autem vocati ἐφεκτικοὶ philosophi, qui & Pyr-
rhonii, atq; Academici: vt dicetur in nomine Ἐφεκτικός.
Ἐπέχω, Adhibeo, Applico, Attendo. vt ἐπέχω τὸν νοῦν,
vel τὴν γνώμην, cum datiuo Luc. & Plut. pro προσέχω. Vt
E autem Attendere animum dicitur, & interdum Atten-
dere sine accus. sic & ἐπέχειν nonnunquam per se poni-
tur: ac præsertim apud recētiores. Ita certè vsus est Pau
lus 1 ad Timoth. cap. 4, in fine, ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδα-
σκαλίᾳ. Sic autem ἐπέχων redditur Attendens & Luc.
14, v. 7, ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολήν, ἐπέχων πῶς
τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Vbi tamen accipere malim
pro καταστοχαζόμενος, & hunc veluti scopum sibi propo-
situm habens. quo etiam modo accipi hoc verbum te-
statur Eustathius. (atq; huc pertinet istud Pindaricum,
F ἔπεχε σκοπῷ τόξον, pro Intende, seu dirige in scopum.
Necnon istud Herodoti fortasse, ἐπὶ Νάξον ἐπεῖχον στρα-
τεύεσθαι οἱ Πέρσαι, vt sit pro Deliberabant, & veluti sco-
pum sibi proponebant. Vbi tamen vulgo redditur Vr-
gebant) Ἐπέχειν pro Adhibere, seu Admouere aut
Applicare, non in metaphoricis solùm loquendi ge-
neribus, sed & in aliis: vt μαζὸν ἐπέχειν Homero & Pau-
saniæ, Applicare seu admouere mammam. Sic apud
Theocritum in Hyla, Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα
κρωσσὸν, exponitur Admouebat vel applicabat aquæ vr
G nam. Et ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, vel τὸν ὀφθαλμόν τινι, Luc.
Admouere oculum alicui. pro quo tamen potius dici-
tur Adiicere oculum, vel Intendere oculū. Credide-
rim autem hunc aut similem accusatiuum subaudiri
Act. cap. 3, versu 5. ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς: vt sit pro ἐπεῖχε τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς, vel τὴν ὄψιν αὐτοῖς, intuebatur in eos: βλέπε εἰς
αὐτούς. quod facere iussus erat à Petro, dicente βλέψον εἰς
ἡμᾶς. Vt porro dicitur aliquis ἐπέχειν ὀφθαλμὸν, inten-
dere oculum, sic à Pindaro dici docui ἐπέχειν σκοπῷ τό-
ξον, intendere seu dirigere in scopum. Nec ἐπέχειν est
H solùm Intendere, verumetiam Tendere aduersus: vt
exponitur & in isto Homeri loco, Odyss. χ, — ἐπὶ δ'
αὐτῷ πάντες ἔχοιεν Ἀθρόοι. (hic enim est tmesis, pro ἐπέχοι-
μεν αὐτῷ) Atque ita quidam interpr. apud Herodotum
in Calliope, ἐπεῖχον τοὺς Τεγεάτας, & ἐπεῖχον Κορινθίους, vel

Tendebant contra Tegeatas, vel Adoriebantur Tegeatas. Et repetita præpositione, ibidem, ἐπεῖχέ τι ἐπὶ Λακεδαιμονίοις, Tendebat in Laced. seu Vrgebat Laced. In illo autē Homeri loco ἐπισχωμεν αὐτῷ fortasse & pro Irruamus in eum. A

Ἐπέχω, Præbeo, Do. vt Od. π, — ἐπέσχε ποτήριον ἐρυθρόν. Sic ἐπέχω πιεῖν, Aristoph.

Ἐπέχω, Obtineo pro potestate, Rego imperio. vt ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Aristot. de deo non semel. Idem de rege Persarum, ἱδρυντο γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν Σούσοις ἢ Ἐκβατάνοις θαυμαστὸν ἐπέχων βασίλειον εἶναι. Plutarchus in Numa, ἐπέχει τάξιν, ordinem & locum tenet. Et Thucydides 1, ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, Latè mare occupare, vel Multum maris occupare. Item sine casu pro Prævaleo. Budæus pag. 636. B

Ἐπέχω alias significationes habet à Budæo prætermissas, quarum aliquot apud Homerum præsertim sunt in vsu. vt ἐπέχω σοι pro Exagito te, Facesso tibi negotiū. sicuti Gall. i'en ay à toy, & En auoir à quelcun. Hoc enim ex Græcis Eustathii expositionibus colligi opinor, apud quē & locos ipsius poetæ habes. Exponitur autem Insto, in hoc Hesiodi, — ἐπὶ δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες Ἐμμενέως ἐμάχοντο (Sed horum locorum significationes ad eas referri posse videntur quæ antè ex Homero & Herodoto allatæ fuerunt. Ac fortasse hic ἐπέχοντες est Irruentes, vt ἐπέσχωμεν exposui etiam Irruamus apud Homerum) Affertur verò & ex Maccabæorum secundo, ἐπέχοντες τῇ βασιλείᾳ pro Insidiantes regno. ‖Item ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, Habere pedes super scabello. quo dixit modo Homerus Odyss. ρ, θρῆνυν ὦ ἔπεχε πόδας. Item, ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, Vt dies illuxit. Bud. ex Paus. C D

Ἐπέχομαι passiuum, Inhibeor, Reprimor. Item Retineor, &c. Ex Hesiodo autem, ἀμφὶ δὲ γαίῃ μοῖραν φιλότητος ἐπέσχεν, pro Terræ inhæsit.

Ἔφεξις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, idem quod ἐποχή, vt Budæus tradit. ‖Ἔφεξις Aristophanis scholiastes apud Tragicos idem esse dicit quod σχεῖσαι, & ἐπίσχεσιν apud Homerum. perperam autem ibi scribitur ἔφεσις.

Ἐφεκτικός, ἡ, ὁ, Inhibendi & reprimendi vim habens. vt ἐφεκτικοὺς ἱδρώτων, sudores reprimens. Athenæus lib. 2, de nucibus pineis, ὑπάρχειν δὲ καὶ εὐστομάχους καὶ οὐκ ἐφεκτικὰς κοιλίας, nec aluum inhibere, sistere, aut reprimere. Sic idem, πεῖραν ἀστόμαχος, ἀλλὰ σαρκοφυεῖ, ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας Dioscorides de salibus. εἰσὶ δὲ καὶ σμηκτικοὶ ἐφεκτικοί. Plinius, Defuncta à putrescendo vindicans. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, vt Suidas annotat. Gellius lib. 11, cap. 5, Vetus autem quæstio & à multis scriptoribus Græcis tractata, an quid, & quantum inter Pyrrhonios & Academicos philosophos intersit. Vtrique enim σκεπτικοί, ἐφεκτικοί, ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam vtrique nihil affirmant, nihilque comprehendi putant. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat. VNDE Ἐφεκτικῶς, Dubitanter, Hæsitanter, Affirmationem inhibendo & suspendendo, Cum assensionis retentione. E F

Ἐποχή, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retentio, Repressio. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, Suppressio mensium. cui contrarium est ὑπερκάθαρσις apud medicos. Budæus. Ἐποχὴ etiam est Remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio, quasi que ἀνάσχεσις. Basilius, πρὸς ἐποχὴν τῆς ἁμαρτίας. Budæus pag. 636. Ἐποχή, Retentio assensus, vt illa σκεπτικῶν: cuius Cicero in Academicis meminit his verbis, Ex iis necessariò illa nata est ἐποχή, id est assensionis retentio. Budæus. Quò referendum illud Plutarchi ad Coloten, τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας. Aliquanto pòst, ὁ γὰρ ἐποχῆς λόγος οὐ παρέργως... τὴν αἴσθησιν, (&c.) ἀλλὰ τὰς δόξας μόνον αἰσαιρεῖ. G

‖Ἐποχὴ est etiam gradus planetarum in zodiaco, seu status cæli positusque siderum. v. l. ex Hermol. in Plin. & Cæl. lib. 1, cap. 15. H

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, Repressio, Remora, idem quod ἔφεξις & ἐποχή: Odyss. ρ, — οἱ δὲ διδοῦν Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, id est κώλυσις, σχεῖσαι, φειδώ, vt scholiastes exponit. Id est, Nihil eos retinet à largiēdis alienis: pro eo quod est, Nullo modo parcunt alienis. q. d. Nullo metu nullâq; cōmiseratione retinentur & reuocatur à profundēdis bonis alienis. Ideóque malè exp. σχεῖσαι. Plato De leg. ἐπίσχεσις χρόνου δεῖ, genus sistitur & intermittitur. Diosc. libro 3, c. 29, ἐπίσχεσις ἐμμηνίων, mensium repressio seu suppressio. sic ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων supra. Gal. ad Glauconem, ἐπίσχεσις τῶν ἐκκρίσεων δεῖ, excretionum retentio seu remora. Aristoteles Problematum pag. 111, λύγξ πνεύματος πληγμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις, spiritus retentio. Paulo antè verò dixit τὴν αὐτὴν ἀναπνοὴν ἐπισχεῖν φησὶ μόνην itidem παύειν τὴν λυγμόν. Item ἐπίσχεσις pro Mora à Thucydide ponitur, teste Bud. ET Ἐπισχεσίη, ας, ἡ, Prætextus. Odyss. φ, οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύναντο: id est σχεῖσαι, vt Eustathius exponit, quoniam οἱ σκηπτόμενοι ἐπέχουσιν hoc est ἀφέσεων ἐπικωλυόμενοι αἱ εἴπειν: vt idem sit ἐπισχεσίη quod μοῦνον paulo pòst sequens.

Ἐπισχετικός, ἡ, ὁ, idem quod ἐφεκτικός. Athen. lib. 15, τῆς κάτω κοιλίας ἐπισχετικόν, aluum sistens, aluum reprimens. Sic suprà ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας idem Athen. dixit.

C. 1. Ἀνεπίσχετος, Qui inhibitus aut repressus non est, Qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest. vt ἀνεπίσχετος ὁρμή.

C. ΚΑΤέχω, Detineo, Retineo. Iliad. λ, — ἐπεὶ οὐδέ με τεκοῦσα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς, Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει. Sic Iliad. γ, — τοὺς δ' ἤδη κατέχει φυσίζοος αἶα. Poetæ Latini vtuntur & simplici Teneo hac in re. Sed & conditum tenere aliquē dicitur terra. (Horatius Cohibere etiam dixit hac in significatione) Thucydides lib. 1, καὶ τοὺς ἐφόδους, ὡς τὸν αἰγιαλὸν κατεῖχον, Retinebant. Plutarchus κατέχειν & ἀφεῖναι opposuit, in libro περὶ ἀδολ. Item κατέχειν τὴν ἀναγωγὴν pro Remorari à Thucydide poni videtur libro sexto. Et passiuum κατέχεσθαι apud eundem libro secundo & tertio non tam pro Detineri, quàm pro Morari, Hærere: hic, ἐν τῇ Μήλῳ κατείχοντο: illic, περὶ τὴν Κρήτην κατείχοντο. Sed & κατέχειν neutraliter pro Morari in vulgatis lexicis, κατασχὼν πολὺν χρόνον. ‖Κατέχω, Teneo, Occupo. vt λοιμώδης νόσος (id est pestilētia) ab Herodiano libro prmo dicitur κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν. Atque vt Latinè dicitur metus aliquem tenere, (sicut & aliquis teneri metu) ita & Græcè κατέχει τινὰ φόβος. vt Herodian. ταραχή τε καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Sed & κατέχει με ἡ εὐμοιρία apud eundem pro Constitutus sum in felicitate. q. d. Tenet me felicitas, vel secunda fortuna. Sed in malum & apud Platonem in Epistolis vbi dicitur κατέχειν τὴν Σικελίαν. At verò apud eundem πόλεμος ὑμᾶς κατεῖχε exponitur Bellum vos distinguebat, Impediebat, Remorabatur. Sed ego malim Bellum vos occupatos & impeditos tenebat, (quod loquendi genus ex Cic. accipio licet de re alia dictū) aut certè immutata orationis structura, In bello occupati eratis. At verò Thucydides dixit aliquem πολέμῳ κατέχειν. quod non malè (vt opinor) reddiderimus, Bello premere. Apud eundem libro 3, κατέχεται, ἰσχύϊ τῷ πλήθει, oppressum tenentes. (Cui velut opponitur apud eundem κατέχειν τὸ πλῆθος ἐλευθέρως) Demosthenes autem datiuo φρουρᾷ iunxit. quo dixit modo Cæsar oppidum præsidio tenere. Alicubi κατέχειν sine adiectione non Occupare (vt dictum est) sed & Inuadere redditur: vt τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν apud Platonem. Vide infrà κατέχειν pro Obtinere. ‖Interdum κατέχω pro Retineo, alio modo quàm in loco Thucydidis paulo antè citato. videlicet vt dicitur aliquis Rem quampiam retinere, cui opponitur Amittere. Sic Xen. Pæd. 7, λαβόντα κατέχειν & λαβόντα διασώσασθαι pro eodem dixit pag. 117. adeo vt verbo quoque Tueri posse verti existimem: sicut dixit Ouidius, Non minor est virtus quàm quærere parta tueri. (qui etiam locus ad id pertinet quod ibi à Xenoph. itémque à Demosthene alicubi scribitur) Itidem verò quod apud Thuc. est, δέει κατέχεσθαι, reddi fortasse possit Retineri metu, (vt Cic. etiam loquitur) nisi quis malit

Digitized by Google

In officio contineri, seu teneri. Quidam verò Adduci metu interpretantur. A | Κατέχω, Obtineo. Isocrates Panathenaico, καὶ λαμβάνειν ὧν αὐ ἐπιθυμῶσι, καὶ σώζειν ὅσα ἂν ἅπαξ κατάσχωσιν, Ea quæ semel obtinuerint, Ea quibus semel potiti sint. Vbi obserua eum eadem de re loquentem de qua Xenophon in loco modò citato, eodem etiam verbo vti, sed alio sensu: quum quod hîc σώζειν, sit illic κατέχειν. | Κατέχω, Contineo, Cohibeo. Thucydides lib.1, ἢ κατέχειν τὴν διάνοιαν, οὐκ ἠδυνάμην. Sic dicunt κατέχειν τὴν ὀργὴν, seu τὸν θυμὸν, (quorum vtrunque habet Aristoteles) item κατέχειν γέλωτα, B quo vtitur Xenophon. Sed Herodianus non solùm κατέχειν ἑαυτὸν, verumetiam κατέχειν ἑαυτοῦ dicit pro Se continere, Sibi temperare. Inuenio autem κατέχειν & pro Cohibeo vel potius reprimo loquentem, & quasi silentium ei impono: apud Isocratem in Panathenaico, ταῦτ' εἰπὼν κατέσχον πρὸς ἐν τοῖς λόγοις ἐπισιούμην.

| Κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, Sustinere impressionem hostium, Budæus apud Polybium interpretatur.

| Κατέχειν τὰ γράμματα pro Callere literas (vt etiam Lat. Tenere literas) ex Ceb. Thebano. C

Κατέχω neutraliter, Applico, Appellor. (vtuntur autẽ Latini itidẽ verbo Teneo hac in re, sed addẽtes accusatiuum Oram, vel Portum, vel Cursum.) Dicitur porro vel ipsa nauis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plutarchus Sympos. sept. sapient. πρόμλω αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχόντα. Antiphon, ὑφ' οὗ [χειμῶνος] ἀναγκασθέντες κατέσχον εἰς Μηθυμναίας τὸ χωρίον. Plutarchus in Theseo, κατέσχεν εἰς τὴν Δῆλον. At Herodotus addidit ἐς τὸν αἰγιαλὸν, scribens, κατέσχε τῆς χώρης ἐς τὸν αἰγιαλόν. (Latinè quoque alicubi Applicare ad littus) Idem verò addidit & Lu- D cas Act. cap. 27, v. 40, vbi κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν redditur Tendebant ad littus. Apud Euripidem autem sine præpositione & cum alio accusatiuo in Cyclope, Ἀργεῖοι ὄντες κατέσχον ἐν κλώπης χθόνα. Homerus verò dixit νῆα κατασχέσθαι sicut Lat. Nauem applicare, (potius quàm Applicare sine adiectione) & Nauem appellere.

| Κατέχειν dicitur λόγος interdum vt Latinè Sermo inualuisse aut etiam Fama obtinuisse, seu obtinere, aut etiã tenere. Thucydides 1, ὅσον οὔτι πανταχοῦ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. Huc pertinet etiam κατέχειν pro Durare, hoc E in loco (quem Budæus ἀδιαπτώτως affert) εἴκοσι γὰρ καὶ ἐπτὰ ἔτη κατέσχεν ὁ πόλεμος. Idem ex Basilio, κατέχων καιρὸς pro Præsens tempus, citat. | Κατέχω pro Incumbo & Decumbo: vt inquit idem, afferens ex Theophrasto, ὅπου ἂν πνεύματα κατέχωσι. Sed & alium ex eodem locum profert, vbi legitur de iride, ὅπου αὖ κατέχῃ. Vtrunque vide apud eum pag. 868. Comm. Quidam tamen pro κατέχῃ in hoc posteriori loco legendum suspicatur καθίζῃ. verùm non solùm prius illud κατέχωσιν hoc κατέχῃ confirmat, sed etiam locus hic quem apud Plu- F tarchum inuenio, οἱ δὲ, καί περ ὄμβρου πολλοῦ κατέχοντος, ὁρμήσαντες. | At ex Soph. εὖ καθέξει affertur in v. l. pro Bene habebit, Bene succedet.

Κατέχομαι, Detineor, Retineor, &c. sequendo actiuæ vocis significationes. Item κατεχόμενος, Deprehensus, & ἀπορούμενος, Budæus ex Platone De legibus, pag. 307. Et Herodianus lib. 3, συμμορφηθεὶς τι κατέχεται, ἐκπλαγεὶς τι τῷ πράγματι, ἰδὼν καὶ ἐλπίσας. Sed peculiari etiam significatione κατέχομαι pro Afflatus sum numine, ἔνθεός εἰμι. Vide Budæum p. 867. ex Plat. Idem affert ex Pand. G κατέχομαί τινι pro Teneor, id est Obligatus sum.

Κάθεξις, εως, ἡ, Retentio, eius videlicet quod habemus, Conseruatio. Thucydides libro 3, καὶ τὸ πολὺ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, ad conseruationem imperii: seu κατοχὴν, κράτησιν ἀσφάλειαν. vt scholiastes exponit. Item Detentio seu Retentio. Aristoteles Polit. 7, ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι.

Καθεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui contineri, retineri aut detineri potest. Plutarchus Othone, οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ σπεύδοντες ἐπὶ τὴν H μάχην, contineri seu retineri non poterant. Idem Fab. καταλαβὼν τὸν Μινούκιον οὐκέτι καθεκτὸν, ἀλλὰ βαρὺν καὶ πεφρονηματισμένον. Demosthenes contra Mid. θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρὸν καὶ οὐδὲ καθεκτόν. VNDE Καθεκτῶς, aduerb. Ita vt contineri seu retineri possit.

Καθεκτικὸς, οῦ, ὁ, Continens, seu Retinens. Alexander Aphrodisæus, ἡ καθεκτικὴ δύναμις, vis & facultas continens seu retinens: vel (vt Gorræus interpretatur) retentrix facultas, id est, vis naturæ per quam tandiu retinet attractum alimentum donec perfectè concoctum sit.

c.2. Ἀκάθεκτος, Qui contineri & cohiberi nequit. vt ἀκάθεκτος ἔρως apud Phocylidem. ET Δυσκάθεκτος, Qui difficulter contineri & cohiberi potest. Nazianzenus, δυσκάθεκτοι ἵπποι. Basilius, δυσκάθεκτοι ὁρμαί. Plutarchus Numa, δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλήθη, infrenis difficilisque multitudo. Lucianus Timone, λεῖος εἶ ὦ πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικὸς, Difficulter retineri potes. CONTR. Εὐκάθεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè contineri & cohiberi potest, Qui facilè in ordinem cogi potest. Xenoph. Pæd. 7, de Babyloniis, βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι εὐπειθέστατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, Detentio, Retentio. idem quod κάθεξις. Alexander Aphrodisæus in Problematis, ἡ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὸν λυγμὸν, singultum soluit spiritus retentio. Pro quo Aristoteles suprà dixit ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις. Galenus in Definitionibus medicis dicit ἀποπληξίαν esse κατοχὴν διανοίας μετ' ἀναισθησίας καὶ παρέσεως τοῦ σώματος, mentis deprehensionem vel detentionem. | Κατοχὴ dicitur etiam Possessio, (qua videlicet id quod possidemus, tenemus, seu obtinemus, & in nostra potestate habemus) est autem vocabulum iurisconsultorũ in hac signif. | Accipitur etiam pro afflatu instinctúque numinis, quo videlicet occupati dicimus facimusve aliquid. Dionysius Areopagita, ἐν κατοχῇ τοῦ θείου ἔρωτος γεγονὼς καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφὼς, de Paulo loquens. Plutarchus Alexandro de Olympiade, ζηλώσασα τὰς κατοχὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς, ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον. Arrianus de fœmina Syra quæ Alexãdrum sequebatur, πρῶτα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύουσα ἐφαίνετο.

| Κατοχὴ ET Κάτοχος dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora vtplurimum occupans. ea autem est in somnum (sed sine somno & febre) propensio, per quam & oculi manent aperti, & seruatur secundum naturam spiratio: vt Gorræus definit. Galenus lib. 13 Therap. καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς. Idem in Definitionibus, κατοχή ἐστιν ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος: cuius tres species, ὑπνώδης, ἐγρηγορικὴ καὶ φρενιτική. Budæus. Adeo verò sunt varia huius morbi symptomata vt partim somno premi partim vigilare ægri videantur. itaque composito quoque nomine à quibusdam ἄγρυπνον κῶμα appellatur: mediáque affectio statuitur inter phrenitidem & lethargum, & species quædam delirii siue amentiæ, vt habetur apud Aëtium. Sunt tamen qui κάτοχον & ἄγρυπνον κῶμα differre velint, dicentes τοῦ κατόχου non compositam sed simplicẽ causam esse, frigidiorem scilicet sicciorémque humorem obstruentem ventriculum posteriorem cerebri quo detẽtus æger repẽtè in illo permanet habitu quo correptus est, siue stans siue sedens, oculis etiam vel clausis vel apertis. Ego tamen multis apud Galenum locis κάτοχον, κατοχὴν, κατάληψιν & ἄγρυπνον κῶμα, idem significare, & eiusdem affectus diuersa esse nomina deprehendi. Hæc inter alia Gorr.

Κάτοχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐνθουσιαστικὸς, vel ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, hoc est fanaticus: quem prisci θεοφορούμενον vocabant, hoc est ἐνθουσιῶντα. qui & κατάσχετος dicitur. Bud.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur, seu captus tenetur, κρατούμενος: cuius significationis hoc apud Suidam adespoton exemplum est, κάτοχος ἤδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη καὶ ἀφανὴς ἐρωτόληπτος οὖσα. | Item Tenaciter hærens. Plutarchus De fort. Romanorũ, loquens de naui clauis compacta, συμπεπηγυῖαν δὲ εἶναι δεῖ καὶ πολλῷ συμμένειν χρόνον, ἕως εἴ τι δεσμοὶ κάτοχοι συμμένωσι καὶ συνδέσεις οἱ γόμφοι λάβωσι. | Κάτοχος κτῆσις καὶ βέβαιος,

in vita Isocratis, Possessio firmata vsu, Possessio quam iam obtinemus seu vt nostram tenemus. quo significatu & κατοχὴ dici, paulo antè annotatum est. ‖Κάτοχοι peculiariter dicuntur Afflati & instincti numine: vt προφῆται, ἐνθουσιῶντες, ἔνθεοι. Plut. De def. orac. οὐ χρώμενοι ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, qua furoris instinctu afflatos & visionum impulsione, præsagos reddunt diuinos atque diuinas. Ex eodem Plut. Bud. adducit ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἔνθεος. Sic Paus. Phoc. de Herophile Sibylla loquens, ταῦτα μάντις μαινομένη τε καὶ ἐκ θεοῦ κάτοχος πεποίηκεν, Hæc carmina furoris instinctu afflata cecinit. Arrian. lib. 4, Σύραν γυναῖκα ἑπομένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην. Sic κάτοχοι apud Hesychium dicuntur esse οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ. ‖Κάτοχοι apud medicos vocantur qui morbo illo quē κατοχὴν & κάτοχον quoque nominari docui, correpti sunt, & quasi detinentur. Gal. De caus. puls. lib. 4, cap. 16, κατόχους γὰρ αὐτοὺς καὶ κατεχομένους ἐκάλουν οἱ παλαιοί. κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν. Idem Comm. 2 in Prorrh. Hippocr. τὰ γὰρ μὴν κάτοχα, τὰ τὴν καλουμένην κατοχὴν ἐπιφέροντα νοεῖν τινες ἠξίωσαν, ἕτεροι ἐάσαντες τὰ βεβαίως ἱδρυμένα καὶ οἷον κατεχόμενα νοσήματα εἰρήκασι κάτοχα, id est (vt Gorr. habet) κάτοχα quidam interpretantur ea quæ morbum κατοχὴν vel κάτοχον dictum inferunt: alii verò morbos stabiles firmósque ac veluti hærentes, ἀπὸ τοῦ κατέχεσθαι. ‖Κάτοχοι dicuntur etiam prominentes pinnæ quæ vertebris infiguntur, vt Gorr. tradit. Spondylorū secundus immobilis appellatur ἄξων. hic habet processus duos, vtrinque vnum: quorum alter primo spondylo, alter tertio insinuatur: hi vocantur κάτοχοι à continendo. Camer. ex Polluce. ‖Κάτοχοι dicuntur præterea monumentorum lapides, λίθοι οἱ ἐπὶ μνήμασι ἐπιθέμενοι, inquit Hesychius. ‖Κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur: τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον, vt idem Hesych. exponit. ‖Κάτοχος actiuè etiam capitur. Vnde Plutarchus κάτοχον (vt Budæus annotat) τῶν μνημονικῶν vocauit, hoc est eorum quæ apprehendit tenacem. ‖Alio significatu κάτοχος dicitur fascia longior quæ in orbem faciei & capiti circundatur vt περισκεπαστήριον (quod operculum capitis est tribus fasciis constans) comprehendat contineátque: vt docet Gorr. ex Gal. lib. De fasciis.

Κατακωχή, ῆς, ἡ, idem quod κατοχὴ ordine tertiū. sic verò pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ suprà docui. Plato Ione, οὐ γὰρ τέχνῃ οὐδὲ ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ, diuino afflatu & instinctu. Paulo antè verò dixerat eum κατέχεσθαι ἐξ Ὁμήρου, sicut multi alii κατεχόμενοί τε καὶ ἔχονται ἐξ Ὁμήρου. VNDE Κατακώχιμος, Qui detineri & capi potest, ἁλωτός. Aristoteles Ethic. 10, ἦθός τε εὐγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῆσαι ἂν κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς, quod facilè capiatur virtutis amore, vt Budæus interpretatur. Idem Polit. 2, ἡ γὰρ περὶ τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν ἢ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν φαίνονται κατακώχιμοι πάντες οἱ τοιοῦτοι, propensi, proni & capi faciles. Et in 6 De historia animalium, οὕτω δὲ σφόδρα κατακώχιμοι γίνονται τῷ πάθει, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν τοὺς βουκόλους, de vaccis libidine incensis. Sic verò πόθῳ τινὸς κάτοχος γεγενημένη dicitur itidem fœmina amans apud Suidam, vt in κάτοχος citaui.

Κατάσχεσις, εως, ἡ, idem quod κατοχὴ, id est Detentio, Retentio. ‖Sicut verò κατοχὴ inter alia possessionem significat, ita & hoc. Act. 7, καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κατάσχεσιν αὐτήν, pollicitus se illam ei daturum obtinendam. Eodem cap. ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν. ‖Euripidis scholiastes in illum Hecubæ chorum, αὔρα ποντιὰς αὔρα, annotat eiusmodi chororum species vocari κατάσχεσιν: esse autem κατάσχεσιν, vt Hephæstion tradit, ὅταν διπλασιάζῃ ὁ ποιητὴς αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα ἢ ἀνακυκλήσῃ. ET Ἀντικατάσχεσις, Retentio. Budæus ex Aristot. Problem. 110, ὥστε καὶ ἐν τῷ πταρμῷ ἡ ἀντικατάσχεσις γινομένη τοῦ πνεύματος τοῦτο ποιεῖ. paulo pòst ἐπίσχεσιν dicit. Hæc ille.

Κατάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κάτοχος, ordine quartum: & κατόχιμος. Pausanias Phoc. pag. 260, περὶ χρησμολόγων loquens, τούτων δὲ γενέσθαι φασὶ καὶ Βάκιν, κατάσχετον ἄνδρα ἐκ νυμφῶν. sic idem Pausanias cum Plutarcho dicit ἐκ θεοῦ κάτοχος.

c.a. Ἀκατάσχετος, idem quod ἀκάθεκτος, Qui cohiberi & contineri nequit. Iac. ep. cap. tertio, de lingua, ἀκατάσχετον κακόν, malum quod coercere nō possis: quam dicit neminem hominum posse δαμάσαι, id est domare. Nazianzenus De diuinitate, ῥεῖθρον ἀκατάσχετον, fluentum quod cohibere seu inhibere nequeas. Alex. ἀκατάσχετοι δῖνοι.

c.a. Διακατέχω, VT Παρακατέχω, Moror. Polybius in 2, βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον, τοῦ διεώσασθαι διακατέχειν τὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἐπιβολάς. Budæus. ‖Item Διακατέχω, Possideo, Detineo, in Pandectis sæpe, vt idem Budæus testatur. VNDE Διακατοχή, ῆς, ἡ, Possessio. ἡ τῶν ἀγαθῶν διακατοχή, in Pandectis, Detentio, id est Possessio. ἤτοι νομή. Bud.

c.a. Ἐγκατέχω, Insisto. v. l.

c.a. Παρακατέχω, Retineo, Complector. Pand. ὁ μὴ πλήρης κατεσχηκὼς, οὐ παρακαθέξει Φαλκίδιον, non retinebit Falcidiam. Basilius ad Diodorum, παρακατέχειν τὸ μνῆμα. Bud. Et in vulgatis lexicis παρακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν, retinere vsum fructuum. ‖Item Frustror, Moror, χρονοτριβῶ. Huius exemplum est apud Suidam, οἱ δὲ τὰς προσόδους δολίως προσποιησάμενοι παρακατεῖχον ὡς συνάξοντες τὸν δῆμον. Budæus. VNDE Παρακαθεκτικός, ού, ά, Tenax. v. l. ET Παρακατάσχεσις, Retētio. Budæus ex Pand.

c.a. Προκατέχω, Præcoerceo, Præoccupo, Iampridem possideo. v. l.

C. ΜΕΤέχω, Habeo cum alio, Partem habeo, Particeps sum. Xenophon Hellen. 4, ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἰδίως μετέχειν. Aristoteles Polit. 3, ὥσπερ μέτοικος γάρ ἐστιν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων, Is quasi inquilinus est qui honorum particeps non est, Cum quo honores non communicantur. Demosthenes in Neæram, μηδὲ ἱερωσύνης μηδεμιᾶς μετασχεῖν. vbi exponitur etiam Non cōsequi. Additur interdum datiuus personæ (qui etiam alioqui subaudiri ferè solet) & dicitur μετέχω σοι τούτου. vt in epistola Philippi, apud Demosthenem. Sic Plato in Epist. ἵνα δὴ μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς. Sed & qui rei malæ particeps est, dicitur μετέχειν. vt μετέχειν πόνων, Æschines: & μετέχειν κινδύνων, Isocr. Habet verò & aliam constructionem hoc verbum. nam dicitur etiam μετέχω τοῦτο. Aristoph. Pluto, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xenophō Pæd. 7, τῶν ἀγαθῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετέχει. Sæpe verò cum μέρος, aut μοῖραν. (cum his autem accusatiuis vim suam amittit præpositio, éstque simpliciter ἔχω. alioqui cum omni accusatiuo eam non amittit. quod falsò in vulgatis lexicis annotari, ostendunt illi Aristophanis & Xenophontis loci.) Aristophanes Pluto, Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος. Isocrates Archid. εἰ δὲ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξομεν. Herodotus autem dixit μετέχοντες μοῖραν ἱρέων. At verò apud Thucydidē inuenitur μετέχειν & cum datiuo (sed antiptosin esse putat scholiastes) p. 54, τῇ τε οὖν ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν χώραν αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι. id est, Perdiu igitur in agris liberam habitationem vsurpabant. Ita enim malo quàm Habitationis participes erant. ‖Μετέχω, alicubi Compos sum. Cicero autem apud Platonem in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχὴ vertit Compos & particeps. ‖Μετέχω alicubi etiam Conscius sum. vt apud Thucydidem lib. 3, ὃς οὔτε μετέσχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodotus, μετέχειν φόνου. Sed possumus & hîc nomine Particeps vti, vt Particeps coniurationis, item Particeps sceleris, legimus.

Μέθεξις, εως, ἡ, Participatio, Communio. Aristot. de ideis loquens, μὴ καθ' ὑποκειμένου δὲ ἔσονται γὰρ κατὰ μέθεξιν. id est, Turnebo interpr. Alioqui si de subiecto dicerentur & prædicarentur, essent substantiæ participatione. Aristot. Politic. 3, ἐν δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις τοῦτο μὲν οὐκ ἐνδέχεται τῶν πολιτῶν ἀπὸ τιμημάτων μὲν γὰρ μακρῶν αἱ μεθέξεις τῶν ἀρχῶν. Plut. Symp. 9, circa finem, ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστί.

Μεθεκτός, οῦ, ὁ, Qui participatur. Plut. ad Colot. ἔστι δὲ τοῦ μεθεκτοῦ πρὸς τὸ μετέχον λόγος.

Μεθεκτικός, οῦ, ὁ, q. d. Participatiuus. Aristot. Phys. 4, διὰ τί οὐκ ἐν τόπῳ τὰ εἴδη, εἴπερ μεθεκτικὸν ὁ τόπος;

Μετοχὴ,ῆς,ἡ,idem quod μέθεξις. Plutar.De primo frig.ἡ παρουσία τινὶ καὶ μετοχῇ γίγνεσθαι τῶν ἄλλων ἕκαστον ψυχρόν, cuius præsentia & perceptione reliqua frigida fiant omnia. ‖Item pars orationis apud grammat. quam Participium appellant Latini. VNDE Μετοχικός,ῦ,ὁ,Participialis.

Μέτοχος,ου,ὁ & ἡ,Particeps.Plato Polit.7.Et Synes.τὸ πνεῦμα ἱλαρωτέρα τοῖς μετόχοις αὐτοῦ. VNDE Ἀμέτοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non particeps,Expers.Thuc.lib.1,ἐς κληρουχίαν μόνων ἀμετόχους [εἶναι] οὕτω τῶν μετὰ τοὺς πράξεις ὄντων μὴ κοινωνεῖν, maleficiorum expertes. Et ἀμέτοχα κενοῦ, in v.l.Inanitatis expertia,id est solida.

C.ΠΑΡέχω,Iuxta habeo,seu teneo. Item Præbeo, Exhibeo. παρέχω,ἐγγὺς ἔχω,si credimus Eustathio apud Homerum,cum alibi, tum Odyss.ς, v.317, Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.i. (inquit) ἐγγὺς ἕξω. cui opponitur ἀφέξω.i.παρεκτὸς ἀφήσω. Sed & in Il.ψ, παρέχεσθαι ἵπποις,ait esse pro παρέχειν ἵπποις.i.πλησίον ἔχειν. at verò posteros Hom.ponere παρέχειν pro δοῦναι(i.donare) quia qui donat,ἐγγὺς τῷ λαμβάνοντος ἔχει τὸ διδόμενον, id est Habet seu tenet donum prope eum qui accipit. Vbi miror Eustathium dicere posteros Homeri ita vsos esse, quasi ipse Homerus non vtatur:quum alioqui manifestum sit ita accipi ab eo,Il.τ,Δῶρα μὲν αὖ ἐθέλῃσθα παρασχέμεν,ὡς ἐπιεικὲς,Ἤτ᾽ ἐχέμεν,παρὰ σοί. Vbi certè παρασχεῖν est quod versu ab hinc tertio διδόναι. Quinetiam παρέχειν φιλότητα ex eodem,pro Exhibere comitatem. (Vt autem παρέχω est pro παρὰ ἔχω, id est ἐγγὺς ἔχω,sic & Lat.Præbeo dici animaduertendum est quasi Præ habeo.) In prosa non solùm Præbeo & Exhibeo, sed & Affero in nonnullis loquendi generibus redditur: quæ cum cæteris proferam. Isocr.παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. (Budæus παρέχειν fine adiectione etiam affert ex Gregorio pro Præbere stipem,seu largiri,aut erogare) Aristoph.Nub.τουτὶ τὸ γ᾽ ἐμὸν σῶμ᾽ αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν,πεινῆν,διψῆν &c.Præbeo,Exhibeo.Xen.Pæd.7,παρέχων ἐν τῷ μάχῃ ἑαυτόν.Idem dixit Pæd.2,παρέχειν ἑαυτὸν ἀπειθῆ τοῖς ἄρχουσι.Et παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον,præstare se virum probum.B. Addidit etiam infinit. Xenoph.Pæd.8,παρέχω ἰδεῖν τι ἡμᾶς αὐτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ ὅ,τι ἂν δέῃ. (At Plut.aliter infinitiuo iunxit,quum παρέχειν ὁρᾶν dixit pro Ostendere,q.d.Præbere videre,pro Præbere videndum, seu Exhibere) Isocr.autem huiusmodi accusatiuo particip.etiam adiungit,vt in Panath.ἐν ᾗ σφᾶς αὐτοὺς παρεῖχον θεραπευούσας. Idem in Areopagitico,παρασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς φροντίζοντας περὶ τῶν τῆς ὑπ᾽ ἐμοῦ λεγομένων. At cum accus.rei pro Afferre : vt apud Xenoph.Pædiæ 4, ἡδονὴν παρέχειν,voluptatem afferre. Et γέλωτα παρέχειν, Luc.Risum afferre vel excitare. vt apud Xen.rursum ἱδρῶτα παρέχειν,sudorem excitare.Sic & παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας apud Plat.Cic.vertit,Excitare ardentes & mirabiles amores.Et παρέχειν μαρτυρίας,Isocr. Afferre testimonium,seu Proferre testimonium. Itidémque παρέχειν μάρτυρας,Hermog. At verò παρέχειν ἀσφάλειαν apud Isocr.ex Cicerone redditur Præstare securitatem. Dicitur verò & in malum:vt παρέχειν πράγματα.quod Cicero apud Epicurum vertit Exhibere negotium.Pro quo & Facessere negotium, item Molestiam exhibere dicitur.Plato pro eodem in Timæo,παρέχειν ἔργον. Inuenitur etiam(sed,vt opinor,apud minus idoneos autores)κόπον seu κόπους παρέχειν,eadem signif. Item παρέχειν κακὰ τοῖς ἄλλοις dixit Isocrates. Huc pertinet παρέχειν ἀσχολίας,Pæd.4. item ἐρωτήσεις παρέχειν,necnon φόβον παρέχειν,ibidem. Et παρέχω σοι δέος ex Plut.Themist. Affero tibi metum de me, Inijcio tibi metum. At παρέχειν cum accus.λόγον & δόξας,aliisque nonnullis, vide in Λόγος, & in Δόξα , & in cæteris nominibus.

‖Παρέχειν,Efficere,Reddere,Præstare.Xenoph.παρέχειν βελτίους,Efficere meliores.Idem παρέχειν βελτίστους, Pæd. 1,& ἀποδεικνύναι pro eodem dixit. Et σῶον παρέχειν apud eundem,Incolume præstare. Hac autem in signif.vtuntur & pass.voce:vt idem Xen.Pæd.4,καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας εὖ καλῶς δεῖ τὸ πείθεσθαι παρέχεται.

Παρέχομαι etiam sæpe dicitur signif.actiua pro παρέχω,in aliis quoque loquendi generibus : vt παρέχεσθαι ἀμοιβάς, quod ex Homero affertur: & παρέχεσθαι εὔνοιαν

A Herodian.sicut & Lat.dicitur Exhibere beneuolentiam. Et παρέχειν προθυμίαν Demosth. Olynth.1. (quo dixit modo Thucyd. τὴν τὸ πρόθυμον παρεχόμενον) Idem, εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ἑαυτοῖς ἐν Μακεδόσι παρέχονται οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι.quod quidam interpretantur Præclara facinora edere . Item εἶδος vel ἰδέαν παρέχεσθαι, Pausan. quod Bud. Speciem exhibere & præferre vertit:ego Exhibere formā,ex Colum. At παρέχομαι ὠφέλειαν Plato De rep.1, Affero vtilitatem. Et in Apol. παρέχεσθαι τεκμήρια , Afferre argumenta, seu proferre.sicut & παρέχειν μαρτυ-

B ρίαν suprà.At παρέχεσθαί τι peculiari significatione, pro Allegare, vt docet Budæus p.196,quam vide . Sic autē & à Thucyd sumi arbitror,cum alibi tum pag.142,πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος,Ciuitatem maximam allegās. Vel,Eius autoritatē proferens,& ea nitens. ‖Sed & cum infinitiuo apud eundem Thucydidem p.93,ἐστι ὁ παρεχόμενον . vbi scholiastes exponit πρᾶξαι ἐπιτρεπόμενον.

Παρέχει imperf.Licet,Facultas est,Occasio est.vt παρέχει ποιεῖν ταῦτα,Herodot.Et παρέχει μοι ὑμέων ἄρχειν , a-

C pud eundē.vbi exponitur etiā In mea potestate est, vel In meo arbitrio situ est. Alicubi redditur etiam Facile est, Promptum est. HINC παρασχόν apud Thucyd. quod ea forma dicitur qua ἐξόν: & iungitur cum καλῶς vel κάλλιον.vt pag.169:ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν,id est,Quum ampla occasio obtigisset. Et εὖ παρασχὸν apud eundem lib.1,pag.38, pro Si ampla occasio obtigerit,vel Si commoda & idonea occasio se obtulerit. (Tale est quod Latini dicunt Si res tulerit : nisi

D quòd hic additur εὖ) Scio tamen verti Re bene gesta. cui⁹ interpr.occasionē dedit schol.Græc. Sed ego malo vsum huius verbi qui & alibi reperitur , in hoc etiam loco retinere, præsertim quum ei aptissimum esse existimem. Perinde enim est (opinor) acsi diceret,Et bellum gerere, & rursus (si id cōmodo suo facere possint) ad concordiam redire. Videtur autem pro me & ille alter eiusdem locus facere.

Παροχὴ,ῆς,ἡ,q.d.Præbitio.Item Largitio,vt exponitur in vulg.lex.vbi & Suppeditatio . Item Parochi munus. & citatur autor Basil.in Epist.sed non prolato loco. Et αἱ

E παροχαὶ quæ Gell.Præbenda,lib.15,c.4. At Hesych.παροχῶν explicat δωρημάτων & χρημάτων.

Πάροχος, q.d.Præbitor . Sed peculiari significatione πάροχοι dicti sunt E T Σιτοπάροχοι, Qui peregrinis salem & ligna præbebāt.de quibus Horat. Serm.1, — & parochi quæ debent ligna salémque. Quos Porphyrio copiarios à Latinis vocatos esse tradit . qui salem & ligna iis præstabant qui reip.causa peregrè ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessa-

F ria intelligimus , vt idem Acron alibi sentire videtur. Hæc Bud.qui πάροχον & pro conuiuatore dixisse Horatium docet, Serm.2, — vertere pallor Tum parochi faciem,nil sic metuentis vt acres Potores. Sunt autē qui huc referant & illud eiusdem poetæ, Serm. lib.1, Præter eum qui præbet aquam. Vbi tamen alii legere malunt aqua,interpungendo post Præbet.In qua opinione memini fuisse præceptorem meum Petrum Danesium , virum doctrinam consequutum παντὸς λόγου κρείσσονα.

Πάροχος ab ὄχος deductum,in alia significatione, vide

G in Ὄχος.

C.2.Ἀντιπαρέχω,Vicissim præbeo, Retribuo. Ex Phal.epist.

C.2.Ἐμπαρέχω Præbeo, quasi imponendo manibus. Item Expono. Plut. De Sibyll. orac. ἀρετῶν ταύτην ἐμπαρέχει ἑαυτὴν ἀπάτῃσι καὶ γόησι ἀνθρώποις καὶ ψευδομάντεσι.Greg.ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν παρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι.vbi est ἐμπαρέχειν pro eo quod Lucas habet παρέχειν. Apud Thucyd. autem ἐμπαρασχόντες κινδυνεύουσι τὴν πόλιν redditur Vrbem periculo exponentes . Affertur in vulg. lex. & ex Luc.cum constructione eadem quam in illo Plu-

H tarchi loco habet, videlicet ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τούτῳ,sed exponitur Morigerum se præbere. ‖Ἐμπαρέχω, Accommodo, Permitto. Plut. Galba, Γάλβας δὲ κλιθεὶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ,καὶ τῷ Οὐίνδικι ἐμπαρασχὼν ἑαυτὸν πάλιν,ἐποίησε πόλεμον ἐμφύλιον.B.

C.ΠΡΟΣέχω, Adhibeo. vt προσέχω τὸν νοῦν,vel τὴν γνώμην,

aut etiam τὴν διάνοιαν, Adhibeo animum, vel mentem. Bud. autem vertit Animum conuerto & appello: sed per Adhibeo, verbum è verbo reddo. vt enim προσέχω ex πρὸς & ἔχω, sic Adhibeo ex Ad & Habeo. Alioqui eadem signif. dixerim etiam Aduertere animum, Adiicere animum, Attendere animum, vel Attentum esse ad rem aliquam. Sed & Animaduertere aliquando ita dicitur. Aristoph. Pluto, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Isocr. Areopag. ἀξιῶ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. (Aristoph. autem in Nub. dixit etiā προσέχεις πρὸς τούτοις τὸν νοῦν) Interdum item includit intentum quoddam studium in rem aliquam, ideóq; redditur etiam Incumbo in rem aliquam, Rei alicui deditus sum. Sed omittitur sæpe accus. sicut & Lat. accus. Animum interdum. Thuc. 1, οἱ προσέχοντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. Apud Herodian. autem lib. 2, γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον, Polit. vertit, Agros pacemque colebant. At προσέχειν de attentione ad ea quæ dicuntur, Plut. verbo Latino Agere interpr. scribēs in Cor. quod in Romanorum sacris præco proclamabat, Hoc age, esse quod Græci dicerent πρόσεχε τοῖς ἱεροῖς. quum tamen alioqui illud Hoc age sonet ad verbum τοῦτο πρᾶττε. ‖ At verò apud Plut. inuenio μὴ προσέχειν pro Nullam habere rationem, *N'auoir esgard, Ne prendre point garde.* Sed & προσέχω ἐμαυτῷ, pro Habeo mei rationem, ex Xenophonte affertur. At rursum Plut. in libro De propria laude non odiosa, itémque in Symp. sept. sap. προσέχειν ἑαυτῷ dixit, pro *Prendre garde à soy, Se tenir sur ses gardes.* Idem verò in lib. De Socr. dæm. dixit πάντα φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν. His autem aptè subiunctum iri existimo προσέχω pro Caueo. vt apud Epict. πρόσεχε μὴ ψύξῃ. Sed apud Euangelistas legitur etiam προσέχειν ἀπό τινος, & προσέχειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, pro Cauere ab aliquo, Cauere sibi ab aliquo. vt Luc. 12, προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων.

Προσέχω, Ausculto, Obtempero, vt Bud. scribit, afferens ex Act. Apost. cap. 8, προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Et ex Æschine, ἵν' εἴ τινες προσέχουσι τῷ πλήθει τῶν ὑμετέρων, εἰς τὴν ἰσχὺν ἐμπεσόντες ἐπιθυμίαν. In hac autem auscultandi signific. profertur itidem Attendo, ex Plinii Panegyr. Nam cui potius quàm Cæsari attendant? In vulg. autem l. προσέχειν exponitur etiam Assentiri, Astipulari, Subscribere: & citatur ex Iust. Mart. ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ. Item, οὐ προσέχειν τῇ εὐδαιμονίᾳ ex Plut. pro Non curare vel Nihil morari felicitatem. Ego verò iis quæ à Budæo annotantur, addo, προσέχω illam quidem auscultandi seu obtemperandi signific. habere non rarò, sed videri mihi aliquando poni etiam pro Spem in aliquo colloco, seu fiduciam: Vel, Obseruo aliquem, more eorum qui fiduciam in eo collocant. Hoc certè constat, eos qui fiduciam in aliquo collocant, animum solere aduertere ad ea quæ ab illo dicuntur, sicut & eos qui illi obsequentes esse volūt. Vtrum autem & illi Æschinis paulo antè citato hæc altera interpretatio conuenientior sit, lectoris iudicium esto. Inueniet certè illam in Orat. aduersus Ctesiph. p. 61. Quod autem ad illum Act. locum attinet, puto προσέχειν non esse Obtēperare, sed potius Aurem commodare seu dare: quod etiam Gall. dicitur *Prester l'oreille.* Hoc verò facimus eis quibus fidem habemus, & de quibus magnam opinionem concepimus. Cæterùm Bud. προσέχειν τινὶ ex Themistio affert & pro Applicare se ad aliquem, Sectatorem alicuius se exhibere, Auditorem esse.

Προσέχω, Applico, Appellor. Thuc. 3, πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. Polyb. lib. 1, Κατέχοντες δὲ πιστεύσαντες καὶ πελαγίαις ναυσὶ Λιλυβαίῳ προσέσχον. Dicūtur etiā naues προσέχειν τῷ λιμένι, vt Lat. Tenere portum.

Προσέχω, Permaneo. nam προσέχει ἡ νοῦσος apud Hippocratem Galen. exponit προσεδρεύει. Credo autem inhærendi signific. huic verbo subesse (sicut & pass. προσέχομαι sæpe ita sumitur) vt morb⁹ permanere dicatur tanquam inhærens.

PASS. Προσέχομαι, Adhæreo, Inhæreo. Aristoph. Vespis, ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. Et προσέχεται ἐπὶ τῷ δένδρῳ, ex Theophrasto. Item αἵματι προσεχόμενος, pro αἵματος μετὸς, μιαιφόνος, sanguinarius. quod Bud. ἀδιαντως affert, mihi suspectam expositionem addens. At verò apud Thuc. lib. 1, pag. 41, προσεχόμενοι τῷ ἄγει, pro Obnoxium sceleri, seu piaculo. Quo ferè modo vsurpare mihi videntur Lat. suum Teneri in quibusdam loquendi generibus.

Πρόσεξις, εως, ἡ, Attentio. VNDE Ἀπροσεξία, ας, ἡ, idem quod ἀμέλεια, ῥᾳθυμία, παρὰ τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις, Hesych. Vtitur Gregorius. Item Synes. epist. 57, ἐξ ἀπροσεξίας διαγόμενος πράγματα, id est Ex vita tranquilla & philosophica, quam ipse εὐμάρειαν ζωῆς vocat. Bud.

Προσεκτικός, οῦ, ὁ, Attentus, Accuratus, Anxiè munus suum obiēs. B. ex X. Apomn. 3, τὸ μὲν γὰρ θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει, ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους ποιεῖ. vbi opposita sūt ἀμέλεια & προσεκτικός. Quod verò rhetores apud Lat. dicunt Attentū facere auditorem, id Græci προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατήν. Aristot. Rhet. 3, οὐ γὰρ αἰεὶ συμφέρει ποιεῖν προσεκτικόν.

‖ Προσεκτικός, Attentum faciens: (sicut & εὐπειθής nonnunquā dicitur ὁ ἀξίας ποιητικός.) sic προσεκτικὸς λόγος apud Hermog. dicitur Oratio qua auditorem attentum facimus. VNDE Προσεκτικῶς, Attentè. & νουνεχῶς, vt Suidas exponit hunc à se citatum locum, (addens & πολυπλασίως) ἐδόκει γὰρ Ῥωμαίων προσεκτικώτατα καὶ ἐπιμελέστατα χρῆσθαι τοῖς πατρίοις θεσμοῖς ἐπιτελεῖν τὰς θυσίας, in sacris iuxta patria instituta faciendis attentissimus & diligentissimus seu accuratissimus, curiosissimus.

Προσεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικός, Attentus. ab Hesychio enim exponitur νουνεχής, σπουδαῖος, πιστός.

‖ Sicut verò προσέχειν τινὶ dicitur qui se ad aliquem applicat, qui sectatorem alicui se exhibet: ita etiam προσεχὴς accipitur. Herodot. προσεχέας σφι εἶναι, sibi applicaruntquo fortassis modo & sequens eiusdem Herodoti locus accipi possit. ‖ Item Continens, Contiguus, Cohærens. Herodot. Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων στρατιῆς, Atheniensium & finitimorum, Atheniensium & regionum continentium: eo sensu quo Vlpianus prouincias continentes accipi debere scribit quæ Italiæ coniunctæ sunt. Pausan. Phoc. 261, ἔλασμα δὲ ἕκαστον τοῦ ὑποθήματος ἐλάσματι ἄλλῳ προσεχὲς οὐ περόναις ἐστὶν ἢ κέντροις, μόνη δὲ ἡ κόλλα συνέχει τε καὶ ἔστιν αὐτὴ τῷ σιδήρῳ δεσμός, id est adhærens, applicatus, vt Bud. interpr. Apud philosophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima & coniuncta cum re, vt causa immediata: vnde προσεχέστερα opponuntur τοῖς πορρωτέροις à Themistio 16, in fine. Idem Themist. in principio τῶν φυσικῶν, 15, ἀπὸ δὲ τῶν προσεχῶν ὁρμώμενοι, ῥᾷον τὰ ἴδια καὶ προσεχῆ διαγινώσκομεν. Sic προσεχὲς αἴτιον dicitur causa proxima & continens, quam Galenus indifferenter vel συνεχῆ vel προσεχῆ vel συνεκτικὸν scribit appellari posse. ea autem est ex qua primò & immediatè aliquid fit: vt docet Gorræus. VNDE Προσεχῶς, Attentè, σπουδαίως. Hesych. ET Προσοχεία, ας, ἡ, Attentio. προσοχή, Suid.

Προσοχή, ῆς, ἡ, Attentio. Luc. De histor. scrib. ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ τῆς ἐννοίας παρέξει προσοχὴν ὁ ἅμα ἤδη καὶ εὐπειθῆ τοὺς ἀκούοντας, attentum & docilem auditorem faciet. Plutarch. De audiendo, loquens de vitiis auditorum, ἔνιοι δὲ προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἐπικόπτουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας, de iis qui dum attenti & acuti esse videri volunt, dicentis cursum interrumpunt, & non necessarias quæstiones mouent, aut antedictorum rationes quū opus nō est, postulant. Et apud Suid. est, τὸ ἴδιον σώματος ἐπιμελητικῶς ἀεὶ ἔχειν, (&c.) οὐκ ἐπὶ μικρὸν ὀλιγωρεῖν, ἀλλ' ὥσπερ διὰ τῆς ἰδίας προσοχῆς εἰς ὄλιγα πάνυ ἰατρικῆς χρῄζειν: vbi accuratā diligentia circa victus rationē signif. Idē Suid. in animo tria spectari dicit, εἰσβολήν, προσοχήν, σύνεσιν: ea verò Dauidi esse ἐνώτισαι, σύνες, πρόσχες, vbi dicit τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι: esse autem ἐνώτισιν, συνόψιν τῶν ῥημάτων: at σύνεσιν, ἐπίληψιν τῶν ῥημάτων: προσοχὴν autem, πλείονα τῆς ἐπιτάσεως: vt προσοχὴ hic intelligatur qua id quod nobis ab aliquo persuasum fuit, & quod facere animus nobis est, perficimus: & quæ antè erat in audiendo illo quod dicebatur, ea iam fit in perficiēdo eo quod audiuimus, attentio & cura.

Digitized by Google

C.ΠΕΡΙέχω, Contineo, Comprehendo. Artemidorus, ἰχθὺς ἀφιέμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, extra locum qui continere eum solet, seu quo ille contineri solet. At περιέχον τὰ ὀνόματα ex Aristot. Rhet. 3, (vbi dicit τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν καὶ μὴ τοῖς περιέχουσι) Nomina quibus res continetur pluribus verbis circunscripta. Itē, Cōplector retinēdo, B. ex Plutarcho in Antonio προσδραμὼν δὲ ἐκεῖνος περιέσχεν αὐτὸν συμφύς ταῖς χερσὶν ὁ Προκλήιος, Complexus retinendo, videlicet ne se interficeret. ‖Περιέχω, Circundo, Cingo, Ambio. vnde ὁ περιέχων ἀήρ, & interdum ὁ περιέχων simpliciter, aut etiam neutro genere τὸ περιέχον, Ambiens nos aer, Aer nobis circumtectus vel circumfusus. Plut. De Alex. fortitudine, ἀκραιφνὲς ἢ λυπῶντος τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Idem ad Col. μυρίων δὲ ὡς ὑμᾶς ἰσχυρῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιπιπτόντων. Sic autem & apud Theophr. atque alios. At τὸ περιέχον apud Synes. Affertur περιέχειν & pro Circumsidere, Obsidere, ex Plut. Public. βασιλικῶν ἐπολιόρκει περιέχειν.

Περιέχω, pro ὑπερέχω, Superior sum. Thucydides, περιεχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ. Sed puto agmen dici etiam περιέχειν quod latius agmine hostili exporrectum est.

Περιέχομαι, Contineor, &c. Item Circūdor, Cingor. Synes. ὡς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Calamitatibus patriæ circundatus, vel Vndique septus: aut Quum me circunstent patriæ calamitates. Luc. vsus est pro Circundari, eo modo quo satellites aliquem circundant: οὐ γὰρ ἂν τιμαῖς δοράτων ἀξιόλογοι ἐς αἰθρα ὑπὸ πολεμίων στρατιωτῶν περιεχόμενοι. Item περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ. Herodot. item περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, Teneri religione, B. ex Athenæo.

At περιέχομαι actiua signific. Retineo. Synes. περιεχόμενος ἔτι καὶ λάθοιτο. Item Consertis manibus retineo: vt Bud. vertit in hoc Luciani loco, οἱ οὐκ ἀπέχονται βιαίως τινὸς ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐν μέμνηνται καὶ περιέχονται τοῦ αἰῶ. Synes. εἴτε ὑμεῖς ὑπὸ νόμων, ὑπὸ περὶ οὐκ ἀφεθησόμεθ᾽ ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεχόμεθα τῆς ψυχῆς: id est Nimis tenaces erimus vitæ, Bud. interpr. ‖Item Complector: & quidem metaph. sæpe. vnde exponitur & Foueo. Greg. Asterio 638, πλέον τοῦ γῦν Νικοβούλου περιεχόμεθα. (Vbi & Adhæremus posse verti B. putat.) Idē εἰς Κυπρ. μάρτυρας, p. 73, πῶς γὰρ οὐκ ἐμέλλομεν οἱ Χριστοῦ μαθηταὶ αὐτῆς ἐχόμενοί τι καὶ περιέχεσθαι ἀλλήλων, καὶ τιμᾶν τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος. Apud eundem vertit etiam Exosculor, Deamo: vbi scribit, ταῦτα ὑμῶν περιέχομαι, καὶ ταῦτα ὑμῶν τὴν ἔκγονον ταύτην σωλῆ. Sed & pro Assero & tueor intelligi putat in hoc eiusdem loco, ἐπειδὴ δὲ λίαν περιέχει τὸ χάσματος, καίτοι γε πολεμεῖ τῷ χάσματι. In vulg. lex. περιέχομαι exponitur Vendico, in hoc Herodoti loco in Clione, γνωσόμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται οὐδ᾽ ἀπωσόμεθα. At ego malim, Retinebūt, vel Tenaciter ea retinebunt, & quasi mordicus. Vel, Cōsertis manibus retinebunt. aut etiam, Auide amplectentur. Affertur & ex Plutar. in Themist. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, pro Animum adiicientes ad Peloponnesum. ‖Περιέχεσθαι valde rara signific. pro Abstinere, Continere se [à re aliqua,] ex Herod. in Polymnia, κακολογίης περιέχεσθαι.

Περιεκτικός, ἡ, όν, Cōprehēsiu᾽. Itē, Cōprehēdēs, Cōplectēs. vnde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarū complexio. Diosc. de aphace, τὰ δὲ ἐπ᾽ αὐτὰ φυόμενα μείζονα θυλάκια περιεκτικὰ τῶν σπερμάτων τριῶν ἢ τεσσάρων. in quibus terna quaternáve semina continentur: seu (vt Plinius habet) siliquas maiores fert in quibus terna aut quaterna semina sunt. Et περιεκτικὸν ὄνομα, nomen comprehensiuum, apud grammaticos, quod locum aliqua continentem significat: vt δαφνών, lauretum, quòd plures in se contineat laurus. sic ἀμπελών. His adduntur καπνών, παρθενών, & κωνεῖον, ἱατρεῖον, &c. Et περιεκτικὰ ῥήματα apud eosdem grammaticos dicuntur verba communia, quæ actionem passionémque significant: vt πεπόμαι, δύνομαι. ‖Περιεκτικός, Comprehendendi seu continendi vim habens. Apud Lucianum autem in Vit. vend. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν εἶναι φημὶ περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην. vbi ἐκχύτης & περιεκτικός opponūtur sibi, q. d. Effusor & Comprehensor. ‖Itē Generalis, γενικός. Et περιεκτικώτερον, Generali᾽, γενικώτερον, quod plura sub se comprehēdat, quod cōplexu suo plura contineat. Et περιεκτικότης, similiter. Hes. ‖Περιεκτικός, idem quod ὑπερέχων, vt idem Hesychius. annotat. VNDE Περιεκτικῶς, Complexiuè seu Comprehensiuè, &c. sequendo significationes nominis περιεκτικός.

Περιοχή, ῆς, ἡ, Complexio, Comprehēsio, Ambitus. Theophrastus lib. 1 De caus. pl. cap. 11, ὅσα κάθυγρα καὶ ψυχρὰ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρά, καὶ ἂν αἱ περιοχαὶ ὦσι ταῦται καὶ ἅμα πλείους, quibus fructus lignoso septo numerosóque continetur putamine. nam περιοχὴ & περικάρπιον idem hic significant, nimirum inuolucrum integumentúmque illud quo fructus seu semen continetur, quod fructum seu semen suo ambitu comprehendit. Quo sensu suprà ex Dioscoride citaui θυλάκια περιεκτικὰ σπερμάτων, in quibus semina continētur vel sunt. Περιοχή, exponitur etiam περίβολος, φυλακή, πολιορκία. Sic accipiuntur loci illis in sacris literis, 1 Regum 22, ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, quum Dauid erat in præsidio. paulo pòst, μὴ κάθου ἐν τῇ περιοχῇ. Et 4 Regum 24, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ, circundata est vrbs munitionibus. paulo pòst dicit, ἐπολιόρκουν αὐτήν: de obsidione Hierosolymæ qua capti & abducti fuerunt à rege Babyloniæ. Περιοχή est etiam vocabulum rhetoricum idem significans quod περίοδος: Latini Ambitum, Circuitum, Comprehensionem & Complexionē itidem vocant. Cicero Epist. ad Atti cum lib. 13, ep. 25, At ego ne Tironi quidē dictaui, qui totas περιοχὰς persequi solet: sed Spintheri syllabatim.

Περιοχή vocatur etiam argumentum libri alicuius, id est summa eorum quæ in aliquo libro scripta sunt, paucis comprehensa. ὑπόθεσιν alio nomine Græci appellant. Hinc Sulpicius Apollinaris sua in Terentii comœdias argumenta, Periochas inscripsit. ‖At Act. Apost. cap. 8, v. 32, ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, commodius cum antiquo interprete exponere possumus, Locus autem scripturæ, quàm cum Erasmo Argumentum aut sententia. Hebræi id sectionem, barbari Passum scripturæ appellant. Huius autem significationis hanc rationem dari posse Beza annotat, quòd περιοχὴ quum propriè significet complexionem ac quantū vno ambitu contineri potest, optima ratione possint istæ sectiones sic etiam vocari quasi partem dicas certis terminis comprehensam & à reliquis distinctam.

C.2. Ἐμπεριέχω, Contineo in, Complector & comprehendo in, Cohibeo in. Aristot. De mundo, τῶν γ᾽ ἐμπεριεχομένων ἄστρων, τὰ μὲν ἀπλανῆ, eorum siderum quæ intus cohibentur, vt Bud. vertit. Eorum siderum quæ in cælis ambitu continentur, seu in cælo sunt. VNDE Ἐμπεριεκτικός, ἡ, ό, Capax, Qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest, Naz. ἐμπεριεκτικώτερα καὶ κυριώτερα, quæ plura complectuntur & sunt magis propria.

C.ΠΡΟέχω, Ante me teneo, seu habeo, Obtendo, Obiicio. Xenoph. Pæd. 1, καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὼ χεῖρε προέχων, ἐκώλυον ὅ,τι ἐδυνάμην τὸν προσφέροντα. id est (Cam. interprete) Si nihil aliud haberem, manus obiiciens, impediebam percutientem vt poteram. Sic Aristoph. Nubibus, τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχειν. Ex eadem comœdia voce passiua προΐσχεσθαι pro Prætendebam. Vide & ex Hom. paulo pòst, vbi de voce passiua agetur. Item ex Thucydide προὔχοντα pro Prætendunt, metaph. id est prætexunt, προφασίζονται.

Προέχω, Promineo. vt πύργος προέχων, apud Homerū & ἄκραι προὔχουσαι apud eundem, Od. ζ. Sic autem dicuntur ἀκταὶ προὔχουσαι, vt προβλῆτες πέτραι, teste Eustath. qui & in ἀδύτου προὔχοντα πόδα (quæ sunt oraculi cuiusdam verba) similem huius vocabuli significationem esse tradit. Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς dixit Thucydid. 2, & προὔχουσιν ἐς τὸ πέλαγος, lib. 6. Hinc autem per metaphoram προέχειν dicuntur quicunque præstant cæteris superioréque sunt, aut etiam primas tenent aliqua in re. qualem metaphoram & in Latina voce Proceres habemus. Diciturque interdum προέχειν sine adiectione, vt à Thucydide: sed sæpius additur datiuus, vt quum

dicit idem Thucydides 1, πλήθει προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ A
πολεμικῇ. Sic ταῖς οὐσίαις προέχοντας, & ταῖς δόξαις προφαί-
νοντας, Isocr. Et Paus. ἀξιώματι προὔχειν, Xenoph. autem di
xit etiam προέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν παιδείαν ἀπέδειξε.
Idem Pæd. 1, ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμᾶς ὑμῶν προεξό-
μεθα. ‖Item προέχειν apud Homerum Il. ψ, pro προε-
λαύνειν, siue ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, (vt Eustathius exponit)
sicut apud Thuc. pro Præcedere (nō Procedere, vt ha-
bent v.l.)

Προέχομαι, seu προὔχομαι, in ea signif. quam dedi pri
mam actiuæ voci προέχω: Odyss. γ, in princ. καὶ προὔχοντο B
τ' ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Eust. enim ait esse πρὸ ἑαυτῶν εἶ-
χον εἰς τὸ σφάξαι, vel προεβάλοντο. Sed & παρεῖχον expo-
nit. Item προέχομαι pro Prætendo, id est Prætexo, vi
de paulo antè in Προέχω. Item προέχεσθαι apud Greg.
pass. signif. B. videtur accepisse pro Inferiorem esse a-
lio, & q.d. Antecelli.

Προοχὴ, ῆς, ἡ, Prominens, substantiuè acceptum, eo sensu
quo Tacitus dicit, In littoris prominenti. v.l.

Πρόσχημα, ατος, τό, Prætextus, Quod prætexitur, seu præté-
ditur, Color, Velamentum. Herodot. Erat πρόσχημα τοῦ C
στόλου, expeditionis prætextus. Idem, εἰ μὲν χρημάτων χρη-
ζοντες, πρόσχημα ἡμέας ἐξαιτέωνται. vbi exponitur, Si pecu
niis egentes, nos per speciem deposcunt: vel per cau-
sam. Thuc. 3, τὸ δ' εὐπρεπὲς τοῦ ἀναιδοῦς πρόσχημα, Prætex-
tus, seu velamentum. Idem lib. 1, πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμυνού-
μενοι ὧν ἔπαθον, ὁ νεωστὶ τὴν βασιλέως χώραν. Quo planè
modo dixit Aristides in Panath. καὶ τὸ μὲν πρόσχημα ἦν
αὐτῷ, ἀμύνασθαι τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, δύο δὲ ὡς ἀλη-
θῶς ἦν τὰ κινοῦντα, de Dario loquens. Vt autem hic op-
ponit πρόσχημα & ἀληθῶς, sic sæpe opponuntur τὸ πρό- D
σχημα & τὸ ἀληθές. vt Laert. 310, καὶ τόδε μὲν ἦν τὸ πρόσχημα,
τὸ δ' ἀληθὲς &c. Sic πρόσχημα μὲν & τὸ δ' ἀληθὲς opponit
Gregorius apud Bud. p. 997, (pro Specie quidem, vel In
speciē quidem) sed ibi πρόσχημα μὲν dicitur ἐλλειπτικῶς.
Rursum cum genit. Sophocl. Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν
ἄθλων χάριν. Synes. epist. 5, ἡ γὰρ δίκη πρόσχημα τῆς ἀσεβεί-
ας ἐστί. Chrysost. de iis loquens qui scelera fatis imputāt,
ἀπολογίας προσχήματι τοῦ Θεοῦ κατηγοροῦντες. Interdum
cum verbo ποιεῖσθαι pro Prætexere: quo vtitur modo
Aristides. Apud Platonem Pol. 6, καλῶν ὀνομάτων καὶ E
προσχημάτων μεστὴν Camer. reddit, Refertam nominibus
& argumentis speciosis: quidam Nominibus speciosis
& titulis. Idem Cam. apud eundem Platonem in Hipp.
maiore, πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, vertit, In il
la oratione proœmium est & exordium. Videtur autē
expositio quæ illi priori Plat. loco datur, ad sequentem
etiam signif. referri posse.

Πρόσχημα, sequendo alteram verbi προέχειν signific.
quasi προέχον σχῆμα, Species magnifica, Augusta spe- F
cies rei alicuius & visenda, Insigne, Decus. Aristot. De
mundo, vbi de apparatu & instrumento regali loqui-
tur, & regia mirificè extructa atque exornata, τὸ Καμβύ-
σου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα. id est Magnifica species
regiæ Persicæ, & spectatu mirabilis. Bud. Ab Herodo
to autem Miletus vocatur Ioniæ πρόσχημα, id est De-
cus, Ornamentum. Sic & apud Sophoclem πρόσχημα
exponitur καλλώπισμα.

C. ΣΥΝέχω, Cohibeo, id est Contineo. vt Cicero De fato,
τὸ συνέχον αἴτιον, quod vsitatius συνεκτικὸν, vertit Causā
in se cohibentē efficientiam naturalem, per Cohiben-
tē intelligens Continentem.) Apud rhetores autem G
dicitur τὸ συνέχον causæ, quod quidam Continens ad
verbum reddiderunt, quasi summam rei, & id in quo
res tota vertitur. Nonnulli Firmamentum, alii Firmissi
mam argumentationem appellarunt, vt docet Fabius
lib. 3, c. 11. Et pro Continere, quod vulgò entretenir. Xe
noph. Pæd. 8, p. 140, εἰ [ἤδη] καὶ τὴν τῶν ὅλων τῶνδε τάξιν
συνέχουσαν ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον καὶ ἀναμάρτητον &c. Quem
verbi συνέχω vsum imitans Philo dixit, de re eadem lo
quens, libro 3 De vita Mos. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου
πατὴρ, γῆν τε καὶ οὐρανὸν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἕκαστα, H
συνέχων καὶ διακρατῶν.

Συνέχω, Constringo, Colligo, (intellige autem Colli
go primæ coniugationis.) vt συνείχοντο δεσμοῖς, Cicero
apud Plat. vertit, Colligati erant vinculis. Plinius autē

A reddit Cohærere, quum hæc Aristotelis de vitulis ma-
rinis, καὶ συνέχονται ἐν τῇ ὀχείᾳ πολὺν χρόνον, reddit, Initu
canum modo cohærent. Interdum etiam per Com-
primo, vel Comprimo & constringo vertitur. Ari-
stoph. in Nub. τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντας. Apud Lucam au
tem cap. 8, v. 45, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, Vet.
interpres συνέχουσι reddit Comprimunt, alii Constrin-
gunt. Apud eundem Act. cap. 7, v. 57, συνέσχον τὰ ὦτα αὐ-
τῶν, vtraque interpretatio reddit Continuerunt aures:
vbi malim Compresserunt. Iam verò & metaph. 2 ad
B Cor. cap. 5, versu 14, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς. vbi
συνέχει redditur etiam Constringit. Sed paulo fortasse
significantius fuerit, Constrictos tenet. nec malè (opi-
nor) & apud Lucam cap. 19, v. 43, συνέξουσι eodem modo
vertetur. (Talem autem verbi Teneo vsum cum par-
ticipio, puto me & in aliis quibusdam compositis an-
notasse.) Itidem & συνέχομαι Luc. 12 Constringor,
vbi vet. interpr. Coarctor. At verò apud Paulum ad Phi
lipp. cap. 1, v. 23, συνέχομαι vtraque interpretatio reddit
Coarctor: vbi dicit, συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, significans se
C duplici desiderio correptum esse, & quasi constrictum
teneri. Sæpe autem iungitur datiuo, & quidem mo-
dò huic, modò illi. Act. cap. 18, v. 5, συνείχετο τῷ πνεύματι
ὁ Παῦλος. vbi redditur Constringebatur: malim Corre-
ptus erat, vel Correptus tenebatur. (Sunt autem qui pu
tent κατέχεσθαι sine adiectione etiam dici hac signific.
videlicet pro Correptum esse spiritu, id est spiritus af-
flatu: vnde κάτοχοι.) At συνέχεσθαι νόσῳ, verti etiam
potest simpliciter Teneri morbo. (atque ita in actiua
etiam voce συνέχοντες, Luc. 22, v. 63, exponitur simplici-
D ter Tenentes) quinetiam συνέχεσθαι προθυμίᾳ, & συνέχε-
σθαι φόβῳ, apud Chrysost. vt Lat. Teneri desiderio, Tene
ri metu. At συνέχεσθαι κακοῖς, Isocr. verti potest Premi
malis. Sed & aliquis vel alicuius animus dicitur συνέχε-
σθαι δεισιδαιμονίᾳ, quod Lat. Captum esse superstitione,
Obligari superstitione, Opprimi seu Oppressus esse su-
perstitione. Tale est autem & quod dixit Plutar. in Sol.
τὸ βαρβαρικὸν ᾧ συνείχοντο αἱ πλεῖσται γυναῖκες.

Συνέχω pro simplici ἔχω, Habeo. Odyss. κ, Οἴσεσθε πο-
σίμαθα χεῖρας σὺν χεῖρας ἔχοντες. Sic autem & συνέχον-
E τες simpliciter pro Tenentes, paulo antè protuli.

Συνέχω neutraliter pro Coeo, Conuenio. vt Bud. Ga-
zam sequens vertit apud Aristot. συνέχουσι δὲ πάντες οἱ
κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Accepit autem hūc
verbi istius vsum ex Homero: eos quidem sequendo
qui Il. υ, circa finem, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες, eodem mo-
do reddunt.

Συνέχομαι, Contineor. Item Colligor, Constringor,
&c. vide suprà cum Συνέχω.

Συνεκτικὸς, ῆ, ὸν, Cohibēdi (i. continēdi vim habens) Ci-
F cero De fato quæ Græci appellant αἴτια συνεκτικὰ, Lati-
nè reddit Causas cohibentes in se efficiētiā naturalē.
Plut. De primo frig. ἀλλ' ἐμβριθὴς καὶ βέβαιος ὑπὸ ῥώμης
συνερειστικὸν καὶ συνεκτικὸν τόνον, id est Turn. interpr. Sed
robore valens atque firma, in quo momentū atque vi-
gor insit coercendi atque cohibendi. Synes. ep. 67, και-
τοι ἀμφοῖν ἀγαθοῖν ἡ φιλαδελφία καὶ τὸ εἰσποιεῖσθαι τῶν νόμων
εὐαγγελικῶν, οἱ συνεκτικωτάτην τῶν ἐντολῶν τὴν ἀγαπητικὴν
διάθεσιν ἀπεφήναντο, qui maximè continere Euangelica
præcepta charitatis affectum pronuntiarūt. Atque ita
charitas aliter dicitur συνεκτικὴ, quàm à Paulo suprà, ἡ γὰρ
G ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, cōstringit nos, seu cōstrictos
tenet. ‖Συνεκτικὸς, Continens & in statu suo aliqd
conseruans, seu Vim habens continendi & tuendi, Gre
gorio: vt Θεὸς ποιητικὴ αἰτία καὶ συνεκτικὴ τῶν πάντων. Ita B.
addens, Aristotelem quoque Deum vocare αἰτίαν τῶν
ὅλων συνεκτικήν. ‖Συνεκτικὸν ἑαυτοῦ, seipsum colli-
gens & contrahens. v.l. ex Aristot. Probl. ‖Συνεκτι-
κὸς, Constans, id est Compactus, vt Bud. apud Theo-
phrastum interpr. lib. 4, De caus. pl. συνεκτικώτερα σώ-
ματα καὶ πυκνότερα, constantiora spissioraque semina.
H Συνεκτικὰ αἴτια dicitur etiam causa continens apud me-
dicos (quam abditam & morbos continentem vocat
Celsus) hoc est, vt Camer. exponit, Causa coniūcta cum
morbo, id est in morbi rationem implicata: vt grum⁹
in meatu vrinali: seu (vt ex Gal. v.l. definiunt) Quæ præ-

sens præsentem facit morbum, discedens separatáque A
tollit: qualis est in vesica calculus. In iisdẽ v.l. συνεκτικὸν αἴτιον dicitur primaria causa, & reliquarum essentiã cõtinens, (vnde illi nomen) estéque generationis rei alicuius causa, complectens sub se tria causarum genera: vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius ope efficitur: & instrumenta per quæ, hanc Stoicos inuexisse: Galenum autem eam non admisisse nisi interdum, vt odiosam de nominibus altercationem euitaret. Vide Galenum lib. aduersus Iul. Vide item προσεχὴς αἰτία paulo antè. VNDE Συνεκτικῶς, Summatim, B
Camer.

Συνεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Continuus, Cõtinens, Cohærens, Perpetuus. propriè autem Continuus seu continens. Aristot. initio Phys. lib. 6, συνεχῆ μὲν ὧν τὰ ἔσχατα ἓν· ἁπτόμενα δὲ, ὧν ἅμα· ἐφεξῆς δὲ, ὧν μηδὲν μεταξὺ συγγενὲς, cõtinua, ea sunt quorũ extremitates vnũ sũt: at ea tãgũt se inter se, quorũ extremitates simul sunt: ea verò deinceps sequũtur, quibus nihil eiusdem generis interiectum est. Ibidẽ, ἀδύνατόν τι ἐξ ἀδιαιρέτων εἶναι τι συνεχὲς, continuum quicquã C
ex indiuiduis constare nullo modo potest. Et Metaph. 10, circa finem, τὸ συνεχὲς, ὅπερ ἐχόμενόν τι ἢ ἁπτόμενον. λέγεται δὲ συνεχὲς ὅταν ταυτὸ γίνηται καὶ ἓν τὸ ἑκατέρου πέρας οἷς ἅπτεται καὶ συνέχεται, Continuum est aliquid quod cohæret vel cõtingit. Dicitur autem tum denique aliquid alicui continuatum esse, quum vnum idémque sunt extrema vtriusque eorum quæ inter se apta sunt & contingunt. Thucyd. lib. 3, de habitaculis custodum intra duos Peloponnesiaci muri ambitus ædificatis, ἦν ξυνεχῆ ὥστε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, continua, ita vt solus D
murus videretur. Sic Philo 2 De vita Mos. συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, continentiáque conclauia architectatus, Turn. interpr. Athenæus lib. 5, describens pompam Antiochi, μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντακισχίλιοι συνεχεῖς ἦσαν, quos continuo ordine sequebantur. Aristot. De mundo, συνεχῆ δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν θέσιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος, contiguam huic globo posituram. Ibidem datiuum ei copulauit, συνεχὴς δ' αὐτῷ τῷ μὲν τοῦ Αἰγύπτιον, coniunctum ei est, vel continens est.
Plato epist. 3, ὁ λόγος ἥκει μοι συνεχὴς τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ, E
continuata & interrupta serie cohærens cũ eo de quo iam sermo est. Themist. 38, ἡ χεὶρ συνεχὴς τῷ σώματι, hærens seu cohærens. De συνεχὴς αἰτία vide suprà in Προσεχὴς, & in præcedenti Συνεκτικός. Συνεχῆ etiam aliqua dicuntur temporis respectu. Demosth. Pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, bellum continuum & diuturnum. Et συνεχὴς πυρετὸς, febris continua, vt Celsus appellat: seu febris perpetua, vt Plinius: cuius à principio ad finem vnica est accessio in multos dies producta, vel in qua nunquam febris intermittit: vt Gorræus tra F
dit, duas eius species constituens, σύνοχον & συνεχῆ specialem: cuius aliæ tres species, pituitosa, biliosa, melancholica. ‖Συνεχὴς, Creber, Frequens, Assiduus. Alexãd. Aphrod. μικρὰ ἔκβασις τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα· μεγίστη δὲ, τὰ σφοδρά, parua habitus deprauatio crebros & frequentes morbos affert. Plut. Camillo, συνεχεῖς ἦσαν τοῖς περὶ τὸ βῆμα θορύβοις, in concione frequens tumultus excitabat. Idem Pericle, ὁ δὲ καὶ τοῦ δήμου τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν, cum populo crebram & ferè continuam consuetudinem seu G
conuersationem. Quo sensu Æschines dicit, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Polyb. lib. 3, τοῖς δὲ κατὰ μέρος ἀκροβολισμοῖς ὡς ἐνεργεστάτοις ποιεῖσθαι καὶ συνεχεστάτοις, velitaribus tumultuariisque pugnis quãcreberrimis, & propè continuis. Herodian. lib. 6, πολέμοις τε συνεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης, frequentibus bellis attrito Macedonum robore. Idem lib. 7, ὅτι προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας, assiduam erga milites largitionem prætendebat. VNDE aduerb. Συνεχὲς ET Συνεχέως, SEV Συνεχὲς ET Συν- H
εχέως: in prosa AVTEM Συνεχῶς: id est Continenter, Sine intermissione. Odyss. 1, – δύω νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, duas noctes duósque dies continenter. Vbi Eustathius annotat, quum prima præter morem producatur, fuisse qui auderet τὸ ἀμετάβολον duplicare, sicut in ἐννέπω. Apollon. Arg. 1, ἔνθεν δύσμαι Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτρέφει πάχνην, de specu infero, vbi glacialis & frigidus flatus ex gelido recessu spirans continenter & perpetuò albentem pruinam fouet. Hesiod. Theog. Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς, Continẽter decem annos belligerabant: vt Iul. Cæs. dicit, Pugnat continenter horas quinque. Thuc. lib. 2. ἡμέρας δὲ ἔσχον ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας συνεχῶς, continenter dies noctésque septuaginta, vel, dies noctésque continuas. Idem lib. 5, ταῦτα δὲ τὰ δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς γενόμενος, decem hos annos continenter gestum. Xenoph. συνεχῶς μέχρι γήρως, continenter vsque ad senectutem. Æsch. contra Ctesiphontem, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Aristot. de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται, continenter & sine intermissione opus faciunt, seu (vt Plinius scribit) Nullus otio perit dies apibus. Item Crebrò, Frequenter. Aretæus, κάρτα ξυνεχέως, sæpe admodum. Et συνεχέστατα, Frequẽtissimè, Sæpissimè, Assiduè. Ex Xenophonte. ET Συνέχεια, ας, ἡ, Continuitas, Perpetuitas, Assiduitas. Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, quo tandem modo par esse curis potero perpetuitate consertis, vt Bud. interpr. Herodianus lib. 8, τῇ τε συνεχείᾳ τῆς μάχης πεῖραν καὶ θάρσος ὁμοῦ προσλαμβάνοντες, assiduitate pugnãdi peritiã pariter audaciãmq; cõsequuti. Συνέχεια, in oratione περὶ στεφάνου significat etiã assiduitatẽ & sedulitatem. Cam. Item Crebritas, Densitas. Herodianus lib. 7, τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀποχεούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη, dẽsitate illa arborũ, vt Politianus vertit. A Suida quoque πυκνότης exponitur.
ET Συνεχίζω, F. ίσω, Continuo, Coniungo. B. ex Philop. in 2 Poster. pag. 226, ἔστι δὲ ὅρος καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ δύο γραμμαί.

Συνοχὴ, SIVE Ξυνοχὴ, ῆς, ἡ, Continuatio. Camer. Vel Continua cohærentia seu commissura, qua duæ res in vnũ coeunt vel iunguntur: species τῆς συνάψεως, non autem contrà συνοχὴ genus τῆς συνάψεως: vt Suidas docet, & Aristoteles suprà τὰ συνεχῆ & ἁπτόμενα & τὰ ἐφεξῆς distinxit. Eo verò significatu suprà ab Aristot. dicuntur οἱ κόλποι εἰς ἓν συνέχειν, & ab Homero itidem οἱ τένοντες συνέχειν. ‖Item Coarctatio, In angustum contractio. ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσις, κλεισούρα, στενότης: vt Eustathius exponit illud Il. ψ, Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, Vbi via coarctatur & in angustum cõtrahitur. Loquitur autem ibi de ligno quod Achilles terminum σταδιοδρομίας statuerat: vnde Eustathius annotat συνοχὴν antiquis dictum fuisse τὸ τῶν σταδίων σημαντικὸν, ὅπου μάλιστα τὸ κατὰ τὴν καμπὴν, εἴπου τὴν νύσσαν. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2, – πέτρας Κυανέας, αἳ φασὶ δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσιν, in ore maris, in angustiis maris, vbi in angustum coarctatur. Idẽ lib. 1, – ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο πέπτατο Ἐξείης, id est, In aditu & ostio portus, In aditu & ore portus, vt Cicero loquitur: ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ στόματι τοῦ λιμένος, vt scholiastes exponit. Est etiam vocabulum militare, affinem præcedentibus significationẽ habens, Ἄραρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ, ταξίαρχος, ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται. ‖Sed & pro animi angustia & anxietate ponitur, quum videlicet ex rebus aduersis cõstringitur, & in angustias redigitur ex quibus expedire se nequit. seu (vt Hesychius explicat) ἀδημονία, στενοχωρία. Lucæ 21, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, & in terra angustia gentium in consilii inopia. 2. Cor. 2, ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, ex multa oppressione & anxietate cordis scripsi vobis. ‖Συνοχὴ, in bello dicitur Congressus seu conflictus hostilis. Apollon. Argon. 1, de Periclymeno, ὅσσι κεν ἀρύσαιτο Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. ET Συνοκωχὴ, ῆς, ἡ, idem quod συνοχὴ: sicut pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ, & κατακωχὴ pro κατοχὴ, suprà annotatum est. συνοχὴ, σύνοδος καὶ ἡ σύμπτωσίς τις, vt habet Erotianus. Apud Hippocratem De ossibus, τοῦ στήθεος συνοκωχὴ, pectoris commissura & compages, vel potius σύμπτωσις. v.l. Συνοκωχὴ Hesychio est νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συνοχηδὸν, Strictè, Arctè, Tenaciter, πυκνῶς. vulg. lex.
ET Συνωχαδὸν, idem quod συνεχῶς, Continenter, Continuò. Hesiodus Theog. ἀμοιβαδὶς δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ'

ἐλύμπου Ἀστράπῃσιν ἐπὶ συνοχαδὸν. Sic Aristoph. Equit. dicit μόλω μὲν συνεχές. A

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, Coarctatus, In angustum contractus seu cõpressus, In angustum coiens. συμπεπτωκὼς, vt Eustath. exponit: vel ἐπισυμπεπτωκὼς, vt apud Hesychium est. Il. β, de Thersite, τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Citat Erotianus quoque ex Hippocr. Putatur autem FIERI Συνοχέω à συνοχὴ, quod coarctationẽ & in angustum contractionem ac σύμπτωσιν significare diximus: vnde hoc participium, litera ω quæ augmẽtum præteriti est, in ο verso per systolen Ionicam.

B Συνοχμὸς, ET Συνεοχμὸς, pleonasmo Attico τοῦ ε, idẽ quod συνοχὴ, i. Iunctura, Commissura, qua duo inter se coeunt & continua quadam cohærentia copulantur. Iliad. ξ, Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ. Eodem significatu idem Homerus πίνοντας συνέχειν suprà dixit, & Aristot. itidem κόλπους εἰς ἓν συνέχειν. At συνοχμὸς ὁδοῦ apud Eust. idem quod στενωπός.

Σύνοχος, ου, ὁ, Febris cõtinuæ species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus. in hoc enim differt ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς πυρετοῦ, (quæ itidem species est συνεχοῦς, C generis sui nomine donata) quòd συνεχὴς mutationes habeat, pro humoris à quo gignitur specie: verùm ὁ σύνοχος nullas eiusmodi mutationes habet quæ accessiones videri possint, sed vnicam modò accessionem à principio vsque ad finem nullis exacerbationibus distinctam. Cuius tres statuũtur differentiæ. aut enim perpetua illa accessio sibi æqualis similisque perseuerat, totóque febris curriculo similiter viget, neque crescens neque decrescens: quæ σύνοχος ὁμότονος siue ἀκμαστικὸς appellatur: aut à mediocrib⁹ initiis progreditur ad D maiora & increscit, dicta ἀναβατικὸς atque ἐπακμαστικός: aut ab initio ad finem semper decrescit, quam παρακμαστικὸν appellant. Hæc inter alia Gorræus. Galen. lib. 3 De crit. diebus, σύνοχον πυρετὸν οὕτω ὀνομάζουσι τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐδὲ τρίτης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτοῦ ἡμέραις. Alex. Aphrod. 10 Probl. lib. 1, σύνοχος ἐξ αἵματος λαβὼν τὴν ὕπαρξιν, ἄφθονον ἔχον τὴν ὕλην, οὐ φέρει οὐδὲν διάλειμμα, continens febris, quia sanguine abundante prouenit, nullam obtinet intermissionem. v. l.

c. 1. Ἐπισυνέχω, Contineo, Apto. v. l. Apud Esdram autem lib. 1, ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exponitur, Ducentes vxores alienigenas. E

ὙΠΕΡέχω, Teneo super aut supra. q. d. Superteneo. vt Il. β, v. 426, Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Tenebant super igni, Igni admota tenebant, pro Assabant ad ignẽ. ‖ Itẽ, Supra aliquid attollo, vt B. interpr. in hoc Aristot. loco, De hist. anim. lib. 4, ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης, δι' οὗ καὶ ἀναπνεῖ. At in hoc Plutarchi F loco exponit vno verbo Prætendere, De Alex. fort. lib. 1, εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, Quod nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. In v. lex. ὑπερέχων τὴν πλευτὰν, brachium superexporrectum tenens. (In iisdem ex Diosc. ὑπερέχει τὴν κόμην, pro Exerit comam.) At verò ὑπερέχειν χεῖρα πρὸς, attollere seu tenere manũ supra quempiam, metaphoricũ est loquẽdi genus eidẽ Homero pro Protegere. vt Il. δ, v. 249, Ὄφρα ἴδητ' αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων. Et Il. ε, v. 428, Γηγενέεσσιν ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων. (Ponitur autẽ ὑπείρεχε & ὑπείρεχον) ab Homero metri causa pro ὑπερεῖχε & ὑπερεῖχον. Et Iliad. ι, cum accusatiuo & genitiuo personæ, — μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. Tale est Gall. Maintenir. q. d. Manum tenere. Vsi sunt autem hoc genere loquendi & prosæ scriptores aliquando. Sed & ὑπερέχειν sine adiectione pro eodem ex Aristoph. affertur. At ὑπερέχων τὴν δεξιὰν χεῖρα εἱστήκει à Plutarcho in Publ. de Mutio Scæuola dictum, exponitur Superiecta manu dextra stabat.

H Ὑπερέχω, Emineo, Superemineo. Homer. Il. γ, v. 210, Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Pro quo alibi dicit, — ἔξοχος εὐρέας ὤμους: v. 227, eiusdem libri, Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ὤμους. Virgilio hoc dicitur Supereminet, item Supra est: in isto hemistichio aliquoties repetito, — & toto vertice supra est. ‖ Huic affinis significatio Exto. vt τοῦ ὕδατος ὑπερέχειν, Herodot. Sic in Geopon. ξύλα μικρὸν ὑπερέχοντα τοῦ ὕδατος. quod Varro dixit, Ita vt extent paululum.

A Ὑπερέχω, Præsto (id est Præstantior sum) Antecello, Exupero, Supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέχων σοφίᾳ. pro quo dicit alibi ὑπερεῖχε, item ὑπερβάλλων. Sic Aristid. vsus est verbo ὑπερέχειν, p. 113, ex Aristot. Ethic. 4, ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει. Idem l. 5, οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, Natura enim pars nõ superat totum: vel Nõ excedit totum. vt redditur in hoc B eiusdem loco, ὑπερέχει τὰ τρία τῶν δυοῖν. Ex Diosc. autem lib. 4, ἄνθη τῷ πλήθει ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, pro Flores foliis numerosiores. Sed inuenitur & cum accusatiuo, vt apud Gregorium de Maximino tyranno, πάντας πολλοὺς ὑπερέχων τῶν ἡμετέρων ἀσεβείᾳ, καὶ μέχρι θανάτου διηγησαμένοι. Idem, ἔτι δὲ οἷς καὶ ὑπερέχει. ‖ Ex Aristoph. autem in Pace, οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, pro Nõ possum hanc tetri odoris sentinam perpeti, seu Perferre. Sed exponi potest & hic Superare, seu Vincere, aut Euincere. Quod enim perpetimur, id veluti superamus. atque adeo pro mea ista interpr. facit Virg. illud, — superanda omnis fortuna ferendo est. C

Ὑπερέχομαι, Superor, Vincor. vt Cic. apud Platonem in Timæo, ὑπερέχουσαν vertit Præstantem, at ὑπερεχομένην, Superatam, p. 22 Cic. lexici. Alicubi redditur etiã Sum inferior. A Budæo exponitur Vincor, item Antecellenti cedo.

Ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ, Eminentia, Summitas. idem quod ἐξοχή. Athen. lib. 9, ex Ephippo, Οὐ κνίσα χρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας Ἀμφιδρομίων ὄντων, non ferit nidor summas nares. D

Ὑπεροχὴ dicitur etiam vt ἐξοχὴ, excrescentia & extuberatio in corpore humano: aut specialius, in vlceribus pars excrescens, & quæ magis extat ac eminet. Diosc. lib. 1, cap. 152, de malo Punico, [ἡ] σιδία πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις, νομάς τε καὶ ὑπεροχάς. hoc est (vt Plin. habet) [Vtilissimũ] pterygiis, & iis quas nomas vocant, & quæ in hulceribus excrescunt. Idem lib. 2. cap. 96, de felle hircino, θύμιά τε αἴρει καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἐλεφαντιώντων ὑπεροχὰς καταχριόμενον, thymia abolet, & luxuriantes elephanticorũ extuberationes illitu reprimit, vt Ruellius interpret. E

Ὑπεροχὴ, Excellentia, Eminentia qua aliis superiores sumus. Aristot. Rhet. 1, ὑπεροχῆς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης ἡ δὲ νίκη ὑπεροχή τις. Idem Polit. 4, τὴν γὰρ ἰσχὺν καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ὁ πόλεμος εἶχεν, quòd belli vis ac præstantia in equitibus sita sit. Idem Polit. 7, διαφέρουσαν δ' ἐν τῷ πόσῳ καὶ ταῖς ὑπεροχαῖς. Apud eundem Aristot. eodem lib. κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἣν ὑπερέχουσι διαφέρουσιν ἐν ἑαυτῶν ταῖς διαθέσεις ταύτας, Bud. Comm. p. 994. interpr. Proportione F respondentem ad differentiam quam habent resipsæ mutuò compositæ quarum affectiones esse dicimus: docens ibi esse ἐξαναλογίαν Γεγεωμετρικὴν, & ita eius verba construenda, κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς διαφορᾶς τῶν τούτων ὧν φαμὲν τὰς διαθέσεις. Et apud Galen. l. 1 ad Glauc. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, excessus velocitatis, ἐκτροφή.

Ὑπέροχος, ET Ὑπείροχος, poeticè inserto ι, metri causa, Eminens, Excellens, Superior. Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. quo modo suprà habuimus ex Il. ξ, — ἀρετῇ δέ μιν ἔξοχος αὐτῶν. Opp. l. 3 De venat. ὑπείροχος ἔπλετο φύξ. ET C. Πανυπείροχος, Omnes excellens, In omnibus eminens, Qui omnes superat.

G c. 1. Καθυπερέχω, Supero, Superior sum, Vinco. Polyb. lib. 2, pag. 28, τέλος δὲ καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῷ πλήθει, συνέβη διαφθαρῆναι Ῥωμαίων οὐκ ἐλάττους ἑξακισχιλίων.

C. ὙΠέχω, q. d. Habeo sub, vel Teneo sub, pro Suppono. nam Eustath. ὑπέχει χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel ἀσπίδα, vult esse ὑποτίθησι. Exponitur & Summittere, Il. ι, ὑπέσχον θηλέας ἵππους. Sic autem & apud Plut. in Rom. ὑπέχειν θηλὰς τοῖς νηπίοις, redditur, Infantibus mammam summisit. Atque ita fortasse & ὑπέχειν τὴν χεῖρα à Luciano dicitur pro Summittere, (vt manus subduci ferulæ dicitur quam quis prius ei submiserit) exponitur tamen Præbere, seu Porrigere. At τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις ex Philostr. Heroicis pro Obiectare caput lapidib⁹. Quinetiam pro Offerre & subministrare accipi tradit Camer. sed exemplo nullo id confirmans. Hoc certè constat, ὑπέχειν in his vsitatissimis loquendi generib⁹, ὑπέχειν

Digitized by Google

ὑπέχειν αἰτίαν, & ὑπέχειν δίκην, respondere Latino Sustinere, quod ex Teneo compositum est, idem significante quod ἔχω, primitiuum τοῦ ὑπέχω. (Sed Sustineo dici putatur quasi Sursum teneo.) Dici autem à Cicerone Causam sustinere, item Culpam sustinere, quod Græcis est αἰτίας ὑπέχειν, docet Bud. p. 8 & 1038. Ibidem αἰτίας ὑπέχειν, sicut & αἰτίαν ἔχειν, interpr. etiam, Crimine premi, Suspectum esse. Itidem ὑπέχειν δίκην reddere possumus Sustinere pœnam, sicut & Subire pœnam, ex Cic. (fateor tamen frequentius esse Subire.) Sed notandū, dici ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum vtroque casu, ὑπέχω σοι δίκην τούτου: vt Latinè Do pœnas, Do tibi pœnas, vel Do huius rei pœnas, vel Do tibi huius rei pœnas. Euripides, ὑφέξω σοῖς κακοῖσι δίκην. Demosth. in Con. ἵνα αὐτὸν ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόσχῃ δίκην. Sed & ὑπέχειν ζημίαν, & ὑπέχειν κόλασιν pro eodem dicitur. Verùm ὑπέχειν δίκην interdum exponitur etiam, Subire iudicium, item Causam dicere, vide Bud. pag. 173. & ibidem λόγον ὑπέχειν. Sed & ὑπέχειν τὰς ἀληθείας dicitur, item ὑπέχειν τὸ κρίνειν à Plat.

Ὑπεσχόμην, Promisi, Pollicitus sum, (tanquam ab Ὑπίσχομαι, vel potius inusitato Ὑποσχέομαι) vide in Ὑπίσχομαι post Ἴσχω.

ἼΣΧΩ, Habeo, idem quod ἔχω. vnde quod Stoici dicebant, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό, Cicero (pag. 61 mei lexici Ciceroniani) vertit, Primam ex natura hanc habere appetitionē vt conseruemus nosmetipsos. Plato De republica lib. 2, ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός, multas formas habeat aut recipiat in se. Idem eodem libro, μάλιστα κακὸν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὑτῇ quæ in se habet seu complectitur animus. Isocrates, ἴσχει ἀηττήτους ψυχάς, inuictos habere animos. Thucydides, ἀπόμους χερσὶν ὧν νεῶν ἴσχουσι καταλείψειν. Aristot. De mundo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias. Galenus, βραχείας ἴσχει διαιρέσεις ἐν τοῖς βραχίοσι. Idem, χαλεπὴν ἴσχει διάγνωσιν. & sic sæpe. Plato Timæo, de fideribus, τὰ δὲ τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα, quæ autem vaga & mutabili ratione labuntur, vt Cicero vertit pag. 29 mei lex. Ciceroniani. Interdum copulatur cum aduerbio, quemadmodum ipsum ἔχω. Vnde ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi, debilesque corpore, apud Platonē De legibus. Idem in 3 De republ. εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, Bene habens, Bene valēs. Sic Aristot. sæpe. Galenus ad Glauc. τὸ σῶμα χρὴ σφοδρῶς ἴσχοντα ἐπεὶ ἀποστρέφεσθαι τὰ σιτία. Dicitur etiam ἀπολέμως ἴσχειν, pro Imbellem esse. Plato in Politico, ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες καὶ τοὺς νέους ὁμοίως διατιθέντες, id est (vt Bud. interpr.) Imbelles euadere se non sentiunt. Thucydides, ἴσχουσιν αὐτοῖς χαλεπώτερον τὰ πράγματα, res eorū peius se habent. Sed & res aliqua dicitur aliquem ἴσχειν, sicut ἔχειν suprà, & Habere itidem apud Latinos. At apud Herodotum, ἴσχει σφέας εὐωδίη, eos id bene olentes reddit. Nonnunquam coniungitur cum præpositionibus, περί, ἐπί & πρός. Plato De leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, Studeo, Studio teneor, Studio habeo aliquid, vt Terentius loquitur. Ibidem ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. l. 7. ἴσχοντες πρὸς τὰς πόλεις, appellēdo ad ciuitates. ‖ Ἴσχω, Teneo. Sophocl. Aiace, αὐτὸ μοι σὺ παῖ λαβὼν (&c.) ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος, Tu mihi hoc fili scutum accipe & tene loro. ἴσχε χἀμοῦ μνήμην, idem Sophocles, Mei quoque memoriam teneas: vt Cicero 2 De oratore, Viuam illorum memoriam teneremus. Vnde ἴσχεσθαι in passiuo Teneri. Sicut verò ἔχεσθαι νόσῳ dicitur qui morbo aliquo velut correptus seu constrictus tenetur, sic etiā ἴσχεσθαι. Isocr. φθόνῳ ἰσχόμενον αὐτὸν καὶ πολὺν χρόνον διατετελέσθαι. ‖ Item ἴσχομαι, sicut ἔχομαι, Hæreo. vt apud Galenum, ἴσχεσθαί γε αὐτὸ χρὴ καὶ συμπλάττεσθαι διαπαντός. Idem, διὰ πάχος ἰσχόμενοι χυμοὶ καὶ σφηνούμενοι. ‖ Ἴσχω, Inhibeo, Reprimo, Sisto. Aristophanes Vespis, ἄγε νῦν μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, Nihil nos inhibeat. Vel, Nihil nos teneat aut retineat. Euripides Iphigenia, ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατόν, aliquid me tenet quominus exercitum mittam, Aliquid me vetat copias classe traducere. Philostr. ep. 1, ἴσχε δὴ χωρηγοῦσαν, καὶ μηδὲν ὑποτιμῶ τὸ κάλλει, Abstine ea. Dioscorides lib. 2, cap. 98, αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, καὶ χύσιν ἀλγήματα πολυειδῆ θεραπεύει, reiectiones sanguinis sistit. Interdum verò additur genitiuus eius rei ad quam veluti impetu fertur illud quod ἴσχει, id est Retinere vel Inhibere dicimur. Iliados ω, — ὡς δὲ Δωδώνης ἴσχει ἰσοφαρίζειν πολέμου. Plato Cratylo ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Vnde in passiuo ἴσχομαι, Sisto gradum, Impetum meum reprimo, Desisto, Desino. Odyss. ω, ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Iliad. β, ἴσχεο, μηδέ τι ἄλλ' οἷος ἐρίζειν βασιλεῦσιν, Comprime te, Desine. Sicut autem in actiuo ἴσχω genitiuum addi dixi, ita & hìc idem genit. additur. Odyss. ω, ἴσχεσθε πολέμου Ἰθακήσιοι, Desistite seu cessate à bello. Epigramm. lib. 1, Εἴ τι μάτην τίθεις δέμας ἴσθ' ἀλλ' ἴσχεο τέχνης, abstine arte tua. ‖ Ἴσχειν dicuntur flumina quum decrescunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, καὶ τίνα ἔστιν ὅπου διαβατοί εἰσιν, hyeme decrescunt, & alicubi vado transiri possunt. ‖ Ἴσχω, pro Scatere facio & emitto, vt fons aquam. Aristides 114 actiuè ponere videtur. Idem ferè est quod ἀνίημι. Budæus. ‖ Ἴσχω, Valeo, ea significatione qua de pretio dicitur. quo modo in vulg. lex. accipitur hic Polybii locus de omnibus in vniuersum hominibus, imprimis verò de aulicis, quos similes esse dicit ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. ἐκεῖναι γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν ἄρτι χαλκοῦν καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἱ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, similes calculis in abaco, qui pro supputantis arbitrio modò æreo, mox talento valent.

C. ἈΜΠίσχω, idem quod ἀμπέχω apud Aristotelem. vt ἴσχω scimus idem valere quod ἔχω. Sic Ἀμπίσχομαι, idem quod ἀμπέχομαι. vnde ἠμπίσχετο apud Platonem, id est ἠμπείχετο, induebatur. Aristophanes in Cōc. Τὸ κροκωτὸν ἀμπισχόμενος ὃ ἡ γυνή.

Ἀμπισχοῦμαι etiam legitur apud Aristophanem pro ἀμπίσχομαι, siue ἀμπέχομαι. citatur enim hic eius locus, αἱ χλαῖναι μὴ χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται.

C. 2. Μεταμπίσχομαι, ET Περιαμπίσχω. Est autem μεταμπίσχομαι, Vestem muto: at περιαμπίσχω, q. d. Circunuestio.

E C. ἈΝίσχω, pro ἀνέχω, sicut & ἴσχω pro ἔχω. Pro Sustollo, In altum tollo, Erigo, sicut ἀνέχω: vt — πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, Iliados θ. Vnde & ἀντανίσχω. Thucydides, ἀντανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως φρυκτοὺς πολλούς. id est Vicissim sustollebant, vt exponit Budæus. ‖ Ἀνίσχω, pro Emitto, Submitto, Produco. vt apud Herodotum, ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Est autem affinis præcedenti hæc significatio, quia terra quod producit, veluti in altum erigit. vnde & submittere fructus dicunt interdum Latini, quasi sursum mittere.

F Ἀνίσχω, Neutrum, pro Emergo, Existo, Orior. Philo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἤδη τὸ νάμα τῆς θαλάσσης ἀνίσχουσαι δ' ὀφθαλμοί. Dicitur & ἀνίσχων ἥλιος, sol oriens, sicut & ἀνέχων ἥλιος. Aristides, ὁ δ' ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου βασιλεύς. Sed & ante eum Xenophon, ἀνίσχοντα ἥλιον, sicut & ἀνίσχοντα dixit. At ἀνίσχει τὸν δείλοντα dicitur ἥλιος μεταβαλικῶς, pro ὑπερβάλλειν. Eodē autem modo quo ἥλιος, ita & βοτάνη dicitur ἀνίσχειν, id est Exoriri, Enasci, Germinare. ita enim schol. Sophoclis, ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ βλαστάνει.

G Ἀνίσχομαι, passiuum pro ἀνέχομαι. Homerus Iliados ε, — σὺ δ' ἴσχεο. Sunt tamen qui exponant, Te cohibe, Te contine. quam significationem non dedimus verbo ἀνέχομαι. Schol. Sophoclis, ἀνίσχομαι παθητικῶς τὸ ὑπομένω.

C. 2. Παρανίσχω, Ex aduerso tollo (id est attollo) vel altrinsecus. Bud. 646. ex Thuc. Vide & suprà in Ἀνίσχω.

C. ἈΝΤίσχω, à quo Ἀντίσχομαι apud Homerum, Teneo ante, Oppono: Odysseæ χ, — καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων.

H C. ἘΝίσχω, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίσχομαι, Detineor, Comprehensus sum. Item Inhæreo. Apollon. Arg. 1, initio, Κάλλιπε δ' αὐτοῦ πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν. Et particip. ἐνισχόμενος, Dionys. Areopag. Item metaphoricè ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti

retinetur, ita vt vltra progredi non possit. de qua significatione lege Bud. p. 480, ex Plut.

C. ΕΞΈχω, Emineo, Promineo, vt ὑπερέχω. Pausanias in Eliacis, p. 123, ὅσοι ἢ ἀνθρώπων τὰ ἄλλα τῦ σώματος ἐς τὸ ὄπισθεν ἐκπέφασιν ἐξέχοντα, οὐδ᾽ ὄντας σφᾶς θηρίων εἶναι καὶ οὐ πέρατα ἠζίωνται &c.

C. ΕΠΈχω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, ἐπίσχω. Hesiodus, Ἄρης ἐπίσχε μένος. Idem in Aspide, ἀτὰρ αὐτοὺς ἐπέσχεθον ὠκέας ἵππους; Apud Homerum autem cum accusatiuo & genitiuo, Odyss. υ, Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Καὶ χειρῶν.

C. ΚΑΤΈχω pro κατίσχω, vt νῆα κατασχέμεναι, Appellere nauem, Applicare. vide Κατίσχω.

C. ΜΕΤΈχω, idem quod μετίσχω. Laert. εἶπεν ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικὰ μυούμενοι, πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετίσχουσι, multa bona participant.

C. ΠΑΡΈχω, idem quod παρίσχω, Iuxta habeo seu teneo. Il. λ, —παρισχέμεν ἵππους. de quo vide in παρίσχω, initio. Item Exhibeo, Il. ι, legati ad Achillem, νῶϊ δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ᾽ ἀρίστας, Ἀλλά τε πόλλ᾽ ἐπὶ τοῖσι, septem tibi iam exhibemus, & quasi coram sistimus. Item Præbeo, Dono: vt παρέχω.

C. ΠΕΡΙΈχω, idem quod περιέχω, Circũplector, Comprehendo, & siqua alia τῦ περιέχω significata sunt.

C. ΠΡΟΊσχω, idem quod προέχω, Antè teneo. Plut. ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, Manus ante oculos tenentes, seu (vt Bud. exponit) pro velamento & tegumento opponẽtes, vt qui nolũt aut quos pudet videre. Vicina significatione pro Protendo & Porrigo ponitur, sicut προτείνομαι. Thucydides νόμος ἢ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, non occidere eos qui supplices manus porrigunt. Item Prætendo, Obtendo. Plutarch. Galba, προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη, districtos gladios prætendentes. Et προΐσχετο σάκος, in Epigr. Possit tamen aliquis hic quoque ad verbum interpret. Ante se tenebat, Sibi contra aduersarii vim obiiciebat seu obtẽdebat, προβαλόμενος. Item metaphoricè Prætendo, Obtendo, Prætexo, Iura mea allego, Allego, Caussificor, vt Plautus loquitur, Causor & profero, vt Cicero. quo significatu itidem προτείνεσθαι dicitur. vocabulum est τῶν δικαιολογουμένων. Bud. 48, 489. Herodian. ὁ ἢ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, ipse autem senectutem excusans, repudiauit, deprecatus est. Synes. ἃ τότε προΐσχονται, & hoc ipsi prætẽdunt. Herodot. προΐσχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. Idem, προϊσχόμενοι προφάσιν, excusationem afferentes, prætexẽtes, causati. Apud Thucyd. autem lib. 3, pag. 106, ἐς τὸ προτυχὸν προΐσχετο αὐτοὺς κοινοὺς καθ᾽ ἑκάστα, Valla exponit, Obtulerunt eis vt in medio essent: scholiastes προβαλόμενοι. Sic in v. lex. ex eodẽ Th. προϊσχόμενος, pro προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος, proponẽs. In iisdem v. l. ex Herodoti l. 1, προϊσχόμενος ἔπεα, verba faciens. & προϊσχόμενος τοιάδε, ita alloquutus, ex eodem.

C. ΥΠΕΡΙσχω, idẽ quod ὑπερέχω, Emineo, Exto. Polyb. in 3, τὸ ἢ πολὺ πλῆθος προβαίνον εἰς τὴν λίμνην, ἔχον τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον, capite ex aquis extans, vt Cæsar loquitur. Itẽ Superior sum, Supero, Vinco, Prævaleo. Hes. Erg. —δίκη δ᾽ ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα.

C. ΥΠΙσχομαι, Polliceor, Promitto. vnde autem istam significat. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. p. 236. Od. ζ, ὑπίσχεο ἀνδρὶ ἱκάσω. Apoll. Arg. 1, ὑπίσχετο αἰτηθείς. Item cum accus. apud Herodotum ὑπισχόμενος δῶρα.

Ὑπισχνέω etiã dicitur ab vtrisque scriptorib⁹ (quod ad ὑπίσχομαι refertur, licet irregulariter formatum; vt ἰσχνέω ad ἴσχομαι) vnde ὑπίσχετο, Il. β, —ὥσπερ μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε. Sed & ὑπεσχῆσθαι pro Promisisse, ex Dem. HINC Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, Pollicitatio, Promissum. Il. β, Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν. X. Pæd. 5, ὀφείλω τὴν ὑπόσχεσιν. ET Ὑποσχεσίη pro eodem apud poetas. vt Il. ν, —ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in versu. Xenophon, ὑπισχνοῦμαι ἀποκτενεῖν. Interdũ & cum accus. COMP. Καθυπισχνέομαι, idem. Item Voueo. vt καθυπέσχετο τῷ θεῷ, Greg. ET Προϋπισχνέομαι, Ante promitto.

A ¶ Ἰσχανάω, ET Ἰσχανάω, idem quod ἴσχω, Teneo, Retineo, Inhibeo, Reprimo. Iliad. ξ, ἠδ᾽ οὐ θέμις ἐστὶ μάχεσθαι Εἰ δολιχὸν αὐλὸν, ἀλλὰ δέος ἴσχει ἄνδρας. Iliad. ρ, αὐτὰρ ἔπειτα Αἴαντ᾽ ἰσχανέτην ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις, retinebant à tergo. Hesiod. Erg. κρύος ἀνέρας ἔργων ἰσχάνει. Il. ο, [ἐθέλοντα μάχεσθαι] αὐτὴ τ᾽ ἰσχανάασκον ἐρητύοντό τε λαοί, Me inhibuerunt, Me retinuerunt. Vbi Eustath. dicit ἐρητύοντο & ἰσχανάασκον eundem habere sensum & poetica esse. Il. τ, μηδέ τις ἄλλων Λαῶν ὑμετέρων ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω, id est ἐπισχέσθω, inquit Eustathius. ¶ Ἰσχανάω,

B Cupio, Desidero. seu ἐπιθυμητικῶς αἰτήχομαι, vt Eustath. exponit. Il. ρ, de musca, χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάα δακέειν Il. ψ, de equa, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαι. Od. θ, Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης, Captus desiderio, Desiderans.

ΙΣΧΝΟΣ, ος, ὁ, Macer, Gracilis, Tenuis, Qui lõgo & tenui corpore est & minimè carnoso. Syn. epist. 61, Σῦρος ὁ ξηρὸς, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ σχῆμα ἰσχνός. Et ξηρός ἰσχνός, Plut. in Lycurgo. Itẽ caseus ξηρὸς dicebatur ἰσχνὸς, sicut recens χλωρὸς, vt ex Polluce annotatur. Item metaph. ἰσχνὸς, χαρακτὴρ, apud rhet. Tenue dicendi genus: quod & Gra

C cile Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς, Gracilis pulsus: qui fit secũdum solam arteriæ longitudinem cum nulla manifesta latitudine & profunditate. Ei cõtrarius est pulsus ἁδρὸς cui latitudo & profunditas magna sunt. Gorr.

C. Κάτισχνος, itidem pro Macer, Gracilis. ΑΤ Ὕπισχνος, Aliquantum macer, Subgracilis.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, Macies, Gracilitas. vt ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. Dicitur & ἰσχνότης χαρακτῆρος, sicut ἰσχνὸς χαρακτὴρ à rhetoribus.

D Ἰσχναίνω, Emacio, Macilentum seu gracilem reddo, Attenuo, Arefacio. Aristot. Metaph. 8, τὸ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. In Geopon. ἐὰν ἰσχναίνηται ὁ ἵππος, pro eo quod habet Colum. Si est macies. HINC Ἴσχνανσις VEL Ἰσχνασία, Emaciatio, Extenuatio: aut etiam Macies. Aristot. τῆς ἰσχναίσεως ἡ ἰσχνασία τέλος. ET Ἰσχναντικός, Emaciãdi vel extenuandi vim habens. DICITVR & Ἰσχναλέος de quo vide post Ἰσχναίνω cum Ἰσχαλέος. COMP. Ἀπισχναίνω, ET Κατισχναίνω, itidem pro Emacio. ET Παρισχναίνω. vnde παρισχναινόμενοι in v. l. Macilenti, Extenua-

E ti: sed videtur malè relinqui otiosa præpositio.

Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω. vnde ἡ οὐρὰ ἰσχνοῦται, Alex. in Probl. Cauda extenuatur. COMP. Κατισχνόω, idem.

Ἰσχαίνω (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω. Theophr. 189, καὶ ὁ ἥλιος ὅταν ἀναλάμψῃ, συνεξάγει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ ἰσχαίνει. ita enim ibi scribitur. SED & Ἀπισχαίνομαι sine ν, pro Extenuor, habet Tus. lexicum, quod editiones sequẽtes mutarunt in ἀπισχναίνομαι. ITIDEM Ἰσχαλέος sine ν, apud poetas pro ἰσχνός: quo ἰσχαλέος post Ho-

F merum vtitur & Hippocr. Scribit tamẽ Eustath. posteros Homeri dixisse ἰσχαλέος pro Homerico ἰσχαλέος, quod est ab ἴσχω.

¶ Ἰσχάς, άδος, ἡ, Carica. nã propriè est ficus arida, vt grãm. volunt: quamuis aliquando ἰσχάδες de recentibus etiã dictum inueniatur. Athen. lib. 1, ex Hermippo, Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους. Aristot. ἐπιφύεται ἐπὶ τῷ μετώπῳ ἔσωθεν τῶν πώλων. ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἡλίκον μικρὸν ἰσχάδος. Plinius, Equis amoris innascitur venenum in frõte caricæ magnitudine. Sunt autẽ variæ ἰσχάδες. Plutar. Apophth. Ἀττικὰς ἰσχάδας. Athen. lib. 1, ἰσχάδες Κα-

G μείαιαι. & l. 3, ἰσχάδας Φρυγίας. Eodem lib. βασιλικὰς ἰσχάδας commemorat. & l. 14, αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καμινικὰς ἰσχάδας. Et lib. 13, ex Sophocle, περιστρέφει γὰρ ἐς τὴν Ἀττικὴν Συνοικίαν μάλιστα χελιδονίας τ᾽ ἰσχάδας. & lib. 14 dicit χελιδονίας τε καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Plin. l. 15, cap. 18 De ficuum generibus, Nouissima sub hyeme maturatur chelidonia. Columella in Horto, Purpureæq; chelidoniæ, pinguẽsque mariscæ. Poll. lib. 6 ἰσχάδες χελιδόνιαι, αἱ Ἀττικαί, αἱ καὶ χελιδονίας καλοῦνται. & ἰσχὰς αὐτὴ in Epigr. ¶ Ἰσχὰς etiam dicitur à qui-

H busdã κάμος herba, propterea quod radicis suæ extremũ in ficus effigiẽ turbinatũ habeat. dicitur & alio nomine ἀχειροφάνες. Gorr. In v. l. vocatur etiã χαμαισχάφανες & χαμαιβάλανος. Describitur à Theophr. De hist. pl. l. 9, c. 10, Diosc. l. 4, c. 155. Paulo Æg. l. 7, c. 4 & 10, Plin.

Digitized by Google

lib.16,cap.8. ... ἰσχὰς apud antiquos de oleis etiam siue oliuis dicebatur: τὰς δρυπεπεῖς καὶ γεγηρακυίας ἐλάας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, διὰ τὸ μιμουμένας αὐτὰς ὀνόματι γλυκερᾷ. Eustath. Dici autem putatur ἰσχὰς quasi ἰσχὰς ab ἰσχὺς, quod est ab ἴσχω: à quo tamē si deducatur ἰσχὰς, sicut ἰσχαλέος, nihilo magis dicemus in illo quàm in hoc esse ciles pfin literæ ι. ἰσχὰς ab ἴσχω dicitur etiā Anchora.vt in gripho illo apud Eustath. Ναῦται δὲ μυρίουσιν πρὸς ἰσχάδα.

Σχέθω, Habeo, idē quod ἔχω. Od.ο.– ὁ δ᾽ ἔπειτα νόον ἐνὶ σχέθε θυμῷ, ἐνὶ δὲ θυμῷ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, hanc in animo cogitationem habebat. id est, hoc in animo versabat aut volutabat. ‖ Item Teneo. Odyss.ξ. Ἧ, καὶ ἐπ᾽ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, & supra cubitum caput tenuit. Iliad.ν.– σάκεα δὲ σφιν σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, ante verò ipsum tenebant scuta socii seu administri.id est, scuta ei prætendebant ne telis prior impeteretur. ‖ Item Inhibeo, Cohibeo, Reprimo, Detineo. Odyss.θ. Δημόδοκος δ᾽ ἤδη σχέθετω φόρμιγγα λίγειαν, inhibeat vel cohibeat citharam. Odyss.σ.– δίδου δ᾽ ἄρ᾽ ἀθύρματα θυμῷ· Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, sed ne sic quidem mœrorem Penelopes inhibuit vel repressit. Odyss.ν.– ἐκ δ᾽ ὄμματα γόον, σχέθε δ᾽ ὄσσε γόοιο, & oculos à lamentis seu fletu inhibebat. Il.τ. Ἀλκμήνης δ᾽ ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ᾽ εἰλειθυίας. Vide suprà col.1318.D. Sed quæ in v.l.ex Nazianz.afferūtur σχεθέμεν τοῦ φορᾶς, in medio cursus impetu retineri: item in orat.in S.pascha, σελήνη σχεθήσεται, luna retinebitur: potius ad ἴσχω referenda sunt, quod tempora quædam ab inusitato verbo σχῶ mutuatur.

C.ΑΝασχέθω, idem quod ἀνέχω, (sed apud poetas tantùm) pro Sustollo, Erigo, apud Apoll.Rhod. Hom.Il.κ. Καὶ τὰ γ᾽ Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὑψόσ᾽ ἀνέσχεθε χειρί. vbi ἀνέσχεθε otiosam habet præpositionem, quoniam additur ὑψόσε: est enim ὑψόσ᾽ ἀνέσχεθε ad verbum, In altum sustollebat. Alibi tamen exprimit per ἀείρειν. quod hic per ἀνασχέθειν: ibi videlicet, ὑψόσ᾽ ἀείρας.

C.ΚΑΤασχέθω, Detineo, Inhibeo, Hesiod.

C.ΠΑΡασχέθω, idem quod παρέχω, Præbeo. Hesiodus, καὶ σφισι παρέσχεθε δῶρα πάντα. Item apud Aristoph. ἐκ τοῦ σχέθω τὸν καταγέλων, Risum moueo: ita vt παρέχειν γέλωτα dicitur.

C.ΥΠΕΡσχέθω, idem quod ὑπερέχω, Emineo, Emico, Existo. Il.ι. de sole,– ὑπερέσχεθε γαίης, de terra emicuit. Cam.

C.ΥΠΟσχέθω, idem quod ὑπέχω, Subtus teneo. Il.η. ὑπέσχεθε χεῖρ᾽ ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἔμβαλεν αἶψ᾽ ἐπιδεξιὰν.i. ὑπέσχε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ διδομένου, subtus tenebat manum ad excipiendum id quod dabatur.

ΣΧΕΔΟΝ, Propè. Cum genitiuo, Odyss.η.– ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς. Cum datiuo, Hesiod. εἰ δή σοι σχεδὸν εἶεν. Idem, ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθε. Et sine casu, Odyss.ι.– οὔτε σχεδὸν οὔτ᾽ ἀπὸ τηλοῦ. Sic alibi sæpe. Fit autem σχεδὸν ab ἔχω, vel potius ἰσχέθω, adeo vt σχεδὸν sonet ἐχομένως, q.d. Contiguè. ET Σχεδόθι pro eodem. vt Odyss.ζ. Στῆ ῥ᾽ αὐτῆς σχεδόθεν. Et Odyss.β, – σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.

DICITVR etiam Αὐτοσχεδὸν, ET Παρασχεδὸν pro σχεδὸν, Propè. item Comminus. Hesiodus, ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὡρμήθη. Item pro Illico, Mox, ponitur interdum verunque. SED ET Αὐτοσχεδίην dicitur pro αὐτοσχεδόν.

Σχεδὸν in prosa pro Propè. i. Propemodum, Fermè, Ferè. vt σχεδὸν ἐν ἅπασιν, Demosth. Et σχεδὸν ἀφραίνεις, pro ἐγγὺς & παρ᾽ ὀλίγον, inquit Eust. Item Propè, vel Circiter: vt apud Platonem epist.7, σχεδὸν ἔτη πεπαρακοντα γεγονώς. Item σχεδόν τι pro σχεδόν. ‖ Affertur & pro Fortasse, ex Sophocl. Electra, τί γ᾽ πέφυκα τῷδε τοῦ, γενέτης, Σχεδόν τι πλὴν αἰὼν οὐ καταιχύνω φύσιν. ‖ Annotatur σχεδὸν vacans etiam, ex Plat. epist.7, τίς δ᾽ ἡ ἐκείνου διάνοια καὶ ἐπιθυμία, σχεδὸν οὐκ εἰκάζοιμ᾽ ἂν, ἀλλ᾽ ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ᾽ ἄν.

Σχεδίην, Pedetentim, Sensim, vel Composito gressu, vt Bud. exponit p.885, ex Plut. in Camillo, ἐν τάξει σχεδίην ἐπακολουθεῖν. Ego autem σχεδίην propriè esse puto Retento gressu, si ita loqui liceat. nec enim dubito quin ab ἔχω deducatur significante Retineo, Cohibeo. ‖ Sed σχεδίην & pro σχεδὸν, id est ἐχομένως, πλησίον, annotatur ab Eustathio.

A Σχεδία, ας, ἡ, Nauis quæ subitò & tumultuariè fit, & q.d. ex propinquo sumpta, referendo id ad tempus. ἐκ τοῦ σχεδὸν καὶ ἐγγὺς κατὰ χρόνον, inquit Eustathius. Vel potius, Ratis, aut aliquid vsum ratis præbens. A quibusdam redditur, Ratis tumultuariæ & subitariæ operæ. Sunt & qui ratem posse reddi interpretētur. Vsus est voce Græca Vlpianus tanquam Latina. Vide Baysium. Fit autē à σχεδίην, vt docet Eustathius: qui & subaudiri ναῦς tradit, vt σχεδία sit σχέδιος ναῦς: Odyss.ε, Τόσσον ἐπ᾽ εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ᾽ Ὀδυσσεύς. ET Σχέδιος, Subitò factus, Extemporaneus, Extemporalis, Inelaboratus. Vide

B B.886. Crediderim autem factum σχέδιος à σχεδία. vt quicquid tumultuariè & ex tēpore fit, sicuti fit σχεδία, vocetur σχέδιον. Quāquam siquis malit σχέδιος præcedere & ab eo esse σχεδία, non magnopere recusabo. Est certè σχέδιον δόρυ apud Hesychium ex σχεδὸν immediate, si exponatur, ἀκοντίζεται ἐκ τοῦ σύνεγγυς: sed si expositionē hanc sequamur, αὐτὸ πρεσβὺς ἡγούμενος, poterit ad σχεδία referri. Est & tertia expositio apud Hesych. sed mihi suspecta.

C Σχεδιάζω, Ex tempore aliquid facio, & tumultuario opere. Quidam interpr. etiam, Tumultuario & subitario opere facio. Gregor. καὶ ὅσα σχεδιάζει πρὸς ἡμῶν ἡ μνήμη, id est Quæ ex tempore memoria fundit & repræsentat promitque. Accipitur & pro Inconsideratè facio & improuidè. (quod contingit in iis quæ ex tempore fiunt & tumultuariè) apud eundem Gregorium. Vide Bud. p.885. Ex eodem Greg. affertur σχεδιάζειν pro eo quod dicitur Lat. Exasciare (cui opponitur Edolare) τὸ σχεδιάζειν ἡμῖν ἀλλὰ τεχνικῶς αἰδέσθαι. HINC Σχεδίασμα, Opus

D ex tempore factum. Bud.

C.ΑΠΟσχεδιάζω, Ex tempore facio aliquid, vel dico, seu pronūtio. vt apud Athenæum lib.14, dicitur Simonides ἀποσχεδιάσαι hunc versum, Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἀρετῆς ἐστὶ χωρὶς ... Suidas itidem vult ἀποσχεδιάζουσι significare ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγουσι, in hoc loco, καὶ μή τι ἀμελετήτως τὰ αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι φάσιν. ‖ Est etiā Temere facio, inquit Budæus. vnde ἀποσχεδιασμένος νόμος, Lex temere lata. Ethic.5, τὸ μὴ καλῶς, τὸ δ᾽ ἀπεσχεδιασμένον. ὀρθῶς μὲν, ὁ κείμενος ὀρθῶς· χεῖρον δὲ ὁ ἀποσχεδιασμένος. Est autem nominat. horum participiorum νόμος.

C.Αὐτοσχέδιος pro σχέδιος, sed vsitatius, Extemporalis, Ex tēpore factus, Inelaboratus, Tumultuarius. Herodianus, ἄρτι δὲ προσρίψαι αὐτοσχέδιον. Et αὐτοσχέδιος πόλεμος. Item ἐξ αὐτοσχεδίου, E re nata. ET Αὐτοσχεδίως, Ex tempore, Tumultuariè, Non elaboratè.

Αὐτοσχεδιάζω, Ex tempore facio & tumultuariè. Et αὐτοσχεδιάζειν, pro Aggredi aliquid properè & illotis manib⁹, ex Xenophonte. Et αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, ex Gregorio, Inconsultè agere, & consilium in re præsenti capere. Vide Budæum pag.886. vbi αὐτοσχεδιάζειν etiā pro Comminisci aliquid & fingere: item pro Temere aliquid affirmare. Necnon pro Suapte sponte facere & non mandato alterius, ex Xenophonte. Apud Plat. verò & pro Appellere animū temerario & confidenti incepto. HINC Αὐτοσχεδιασμός, Extemporalis dictio. ET Αὐτοσχεδιαστής, Qui extemporalem habet orationem, ex Xenophonte. ET Αὐτοσχεδίαστος λόγος, ex Alcid. Extemporalis oratio. ET Αὐτοσχεδιαστί, Ex tempore, Non præmeditatè. ITEM Αὐτοσχεδιαστικός, Extemporalis, Ex tempore factus, seu dictus. vt

O αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος. itidem αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, Alcidam. Facultas dicendi ex tempore.

C.ΠΑΡασχεδιάζω, Perperam & inconsultè interpretor. Bud.p.885, ex Gregorio.

¶Σχέδη, Tabella, vel potius Papyr⁹, aut philyra, seu tilia, vel charta, aliudue in quo scribimus: sed propriè, in quo scribimus extemporale aliquid, i. quod ex tēpore nobis in mentem venit: vel in quo tumultuariè aliqd scribimus. Quidam interpr. Pugillares. Putāruntque

E nonnulli σχέδην dici in qua supputantes scriberent numeros, quos mox delerent. Sed ego Eustath. sequor in mea illa exp. q. Σχεδίας esse dicit σχεδίον λόγον ἰδιώτην. Apud Latinos autem scriptores Scheda exponitur Pagella seu folium papyri cum aliis non compacta. Sed latius extendi eius significationē apud illos quoque,

allata ex ipsis exempla ostendunt. ΕΤ Σχεδάριον, A diminut. Tabellula, &c.

Ἔχμα, ατος, τὸ, Retinaculum, vel potius id quo res duæ cohærent quasi vinculo & nexu, Iunctura, κράτημα, συνοχή. Iliados ν, de torrente, Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Iliad. μ, Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων: vbi Eustathius annotat non significare solùm τὰ ἐξέχοντα, verùm etiam συνοχάς. Apollon. Argon. 1, de arbore quam Hercules euellebat, πολλῇ δ' βαθυρρίζοιο ἐρειδούσαις Προσφυὲς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης, vnà cum B terra adhærescente. Exponitur etiam στήριγμα & ὑπέρεισμα, Stabilimen seu stabilimentum, Fulcimentum. quo sensu præcedentium locorum aliqui accipi possent. ‖ Item κώλυμα, Obstaculum. Iliados φ, — ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, aquæ cursum dirigit seu ducit, manibus ligonem tenens, éque riuo obstacula eiiciens, id est lapides aut alia quæ cursum aquæ inhibent. Apoll. Argon. 4, Ἀσπίδας ἡμίσεες δηίων θοὸν ἔχμα βολάων Προσχόμενοι, clypeos protendentes quibus ictus arcerent. ΕΤ C Πρέγμα, per γ, idem quod ἔχμα, id est Fundamentum seu fulcimentum, στήριγμα, vt ex Suida Eustathius exponit, dicens scribi cum γ, ad similitudinem τῶ βρεχμὸς & βρέγμα.

Ἐχμάζω, Inhibeo, Impedio, Detineo. κωλύω καὶ ἐπέχω, vt Eustathius exponit, citans etiam ex Rhet. lex. ἐχμάσαι, pro κατασχεῖν, ἑλεῖν. Et ἔχμασον apud Hesychium ἐπίσχες, κατάσχες. ‖ Ἐχμάζει ab Hesychio præter κωλύει, κρατεῖ, δεσμεύει, exponitur etiam στηρίζει, (quod ad secun- D dam τοῦ ἔχμα significationem spectat) item neutraliter, ἡσυχάζει.

¶ Ὄχμα, ατος, τὸ, idem quod ἔχμα. Hesychio est πόρπημα, id est Fibulamentum.

Ὀχμάζω, F. άσω, Detineo, Inhibeo, idẽ quod ἐχμάζω. Apud Eurip. Oreste, postquã Electra dixit, Οὔτοι μεθήσω, χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν, Σχήσω σε πολλὰ ἂν δυστυχῆ πηδήματα, subiicit Orestes, Μέθες με· μ' οὖσα τῶν ἐμῶν ἐρινύων Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον, medium me constrictum tenes, Premis. nam ab Hesychio exponitur præter κατέχω, etiam συνέχω, πιέζω. Ὀχμάζει eidem Hesy- E chio est etiam μάχεται, βαστάζει, ἐρείδει, (sicut suprà ἔχμα inter alia expositum fuit ὑπέρεισμα) θάλπει. Apud Apoll. certè Arg. 1, Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος, schol. exponit κατέχουσα, βαστάζουσα, tenens seu gestans. Apud Varin. est, ὀχμάζειν propriè esse τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν ἢ ὑπὸ ὄχμα: significare verò & ἐν μάχῃ κρατῆσαι, ab αἰχμή.

C. ἈΝοχμάζω, Gesto tollens in altum, vel In altum sublatum gesto. aut simpliciter Sustollo, In altũ tollo. Citatur ex Epigr. l. 1, ἀνοχμάζοιμι pro Gestes vel Conculces. F sed huius posterioris signif. exemplum aliud desidero.

C. ΜΕΤοχμάζω, Tollo, In tergum sustollo.

ὈΧΜΟΣ, ου, ὁ, Eust. dicit ἀνάλογον esse τῷ πλοχμῷ, & sicut πλοχμὸς à πλέκω fit, ita hoc ὀχμὸς fieri ab ἔχω. quid autem sit, non exponit. Apud Hesych. ὀχμοὶ σταχύων sunt φυτεῖαι. cui (licet non suo loco) subiungitur, ὄχμον ἐλαιῶνος, quod (sicut & ὄρχος & ὄρχατος) significat τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν. ita vt suspicio mendæ subesse videatur.

ὌΧΑΝΟΝ, ου, τὸ, Ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Alii Amentum, item habenam, item lorum clypei interpret. τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, vt Eustathius tradit. quod πόρπακα etiam à Græcis appellari, apud Sophocl. Aiace, (ἔχε διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος, de scuto quod filio Aiax donabat) à schol. annotatur, exponẽte, ὁ λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα. A Plut. tamen apertè distinguitur, vt pòst videbis. Eust. & ipse τὰς χαστὰς πόρπακας, seu (vt alibi) τοὺς ἐξ ἱμάντων πόρπακας, (hoc est, τὰ ἐν τῆς τῆς ἀσπίδος προσαρτήματα δι' ὧν τὴν χεῖρα διεῖρον, vt ab Ælio Dionys. exp.) ὄχανα vocari scribit, dicens, antequam ii inuenti fuissent, antiquos vsos loro lato ab vno extre- H mo ad alterum pertingente, quod τελαμὼν ἀσπίδος ab Homero appelletur, item κανών, id est ῥάβδος τις ἀναφορεύς, qua ipse clypeus gestabatur, & ab ἀναφέρεσθαι ipsa quoque ἀναφορεὺς dicebatur. Lucianus in Herodoto, siue Aetione, de Cupidinibus qui Alexandri armis A ludebant, ἵνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καθεζόμενον φέρωσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. Caricæ gentis inuentum id fuit: vnde apud Anacr. est καρικοεργέος ὀχάνοιο. Herodot. lib. 1, de tribus Carum inuentis, καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες οἵπερ ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες, περὶ τοῖς αὐχέσι τε καὶ τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι, i. Ansas quoque clypeorũ excogitarunt. antea nanque absque ansis gestabant clypeos quicunque illis vti soliti erant, collóque & sinistro humero circũ- B positos vinculis coriaceis tenentes regebant. Luc. Anach. de pila ænea, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ οὐδὲ τελαμῶνας. (Ὄχανον Hesychio est etiam δεσμὸς, i. vinculũ.) ΕΤ Ὀχάνη, ης, ἡ, idẽ. Plutar. Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, οὐ διὰ πόρπακος. vbi apertè distinguitur inter πόρπαξ & ὀχάνη siue ὄχανον contra Sophocl. schol. & Eustath. Intelligitur autem hic per ὀχάνα ansa siue armilla in tergo scuti cui brachiũ sinistrũ inserebatur, atque ita clypeus gestabatur & regebatur: (per πόρπακα autem, lorum, id est τελαμὼν, vt Ho- C merus, Herodotus & Lucian. paulo antè vocant: quod fibulis clypeo annexum ab humero sinistro & collo dependebat, eóque clypeus regebatur antiquitus) Vnde illud Virgilii, -clypeóque sinistram Insertabam aptans.

ὈΧΕΥΣ, έως, ὁ, Retinaculum, itidem ab ἔχω dictũ: quo videlicet aut tenetur aliquid aut cohibetur. Iliad. δ, Minerua telum quod in Menelaum torquebatur, dicitur eò direxisse vbi ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ, vbi annuli aurei cohibebant & constrin- D gebant zonam ad thoracem: seu (vt Eustathius habet) κρίκοι εἰς δι' ὅλου συνείχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα. Et ὀχεὺς τρυφαλείης, lorũ galeæ, id est lorũ quo galea sub mento constringitur. Il. γ, Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. At ὀχεὺς πυλῶν vectis dicitur, seu pessulus, seu repagulũ, id est lignum quo fores cohibentur & clausæ continentur: ὁ μοχλὸς, ἤτοι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας. Il. μ, οὐδ' ἐπὶ πύλῃσ' εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Eodem libro, δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπη- E μοιβοί. Et paulo pòst, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην. vbi etymologiam attingit, quum priori in loco dicit εἶχον, in altero Ἐσχεθέτην. sunt enim μοχλοὶ vel στροφεῖς τὰς πύλας συνέχοντες, vt Eustathius tradit. Il. ω, ὤϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Idem autem esse κληῖδα θυρῶν & κλεῖθρον & ἐπιβλῆτα & ὀχέα & μοχλὸν, vult Eust. ‖ Ὀχεὺς vocatur à quibusdã scrotum, quod magis vsitato nomine ὄσχεον appellatur. Gorr.

ὈΧΟΣ, ου, ὁ, Capax, Qui cõtinere potest. nã & ipsum ab ἔχω deriuatur, vt δοχὸς à δέχομαι. Od. ε, Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες F νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, nec enim erant portus qui naues capere & continere possent: φυλακτικοὶ τῶν νεῶν ἢ συνέχοντες αὐτάς, vt Eustathius exponit, addens tamẽ, posse ab ὀχέομαι dici, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ὀχοῦνται καὶ παύονται. Idem ὄχος quoque barytonè dici annotat. ‖ Ὄχος, Retinaculũ, Rota, Funis. v. l.

Ὀχή, ῆς, ἡ, Cibus. quòd corpus eo contineatur & conseruetur. At Ὄχη, Mõs Eubœæ, vel ab ἐξέχειν dict' vel ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας Διὸς καὶ Ἥρας, quòd ibi Iunonem Iupiter inierit.

G ΕΥΩΧΙΑ, ας, ἡ, Conuiuium, Epulum, Epulæ. Aristot. Ethic. 7, cap. 5, οἷς δὲ τὰ παιδία δανείζεσθαι ἀλλήλους εἰς εὐωχίαν. Plato De rep. 1, ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας. Lucianus in Macrob. de Gorgia sophista narrat, cum interrogatum vnde ad tam longam senectutem peruenisset, (nam cẽtesimum & octauum annum attigit) respondisse, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Pollux vult etiam esse δημοσίαν ἑστίασιν, id est conuiuium publicum. quæ eidem voca- H buli Epulum propria esse signif. putatur. Quod autẽ ad huius vocis etymon attinet, sunt qui ab ὀχὴ deriuari putent: sunt contrà qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ ταύτας: ex quibus est Athenæus libro 8, qui etiam alteram deductionem refellens, scribit, τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ὅ ἐστι τροφῆς, ἀλλ' ἀπὸ

τὸ ἐχ' πάντα εὖ ἔχειν. Eustathius vno in loco priorem illam deriuationem, in altero vtranque ponit. Ego, vtra probabilior sit, vix iudicare queo: & quamuis hic sub ὀχῶ posuerim, non minus tamen alterum etymon admitto. Hoc tantùm admoneo, si εὐωχία dicatur tanquam εὐεχία, videlicet παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, illud εὖ ἔχειν ita esse accipiendum vt docui antea accipi, pro eo nimirū quod Latini quoque dicunt interdum Bene esse alicui de eo qui lautè accipitur, seu qui bene curat corpus, & quod Gall. dicitur *Faire bonne chere*. alioqui enim perniciosas valetudines esse εὐωχίας ostendit illud quod modò protuli Gorgiæ dictum.

Εὐωχέω, ῶ, Conuiuio accipio, seu epulis, Epulum præbeo, Lautè accipio. Herodotus, εὐωχέει τοὺς ἐπιμάχους. Itē pro Satio, Saturo. Aristot. De animal. 8, μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχῶσι τοὺς ὗς πιαίνοντες. Et pass. Εὐωχοῦμαι, Conuiuio accipior, Conuiuor, Epulor. Xenoph. Pæd. 4. καὶ ἐπινεν, καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Aristophanes Pluto, ἢν ἄλλο πλουτεῖ εὐωχοῦ. Inuenitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Xenoph. Pæd. lib. 1, p. 6, circa principium, ἀλλὰ καὶ τὰ γε εὐωχοῦ. ¶Sæpe verò & metaphoricè ponitur εὐωχῶ, sicut ἑστιῶ pro Oblecto: quam metaphoram habet itidem Pasco apud Latinos interdum. Plato in Gorgia, ἡ πεσούσης ἑστιάκατε, εὐωχήσης ὢν ἐπεθυμεῖτε. Sic & εὐωχέομαι ponitur. Exempla autem huius vsus in vtraque voce ex Comm. Budæi more meo petenda relinquo: quæ habentur pag. 741.

Ὄχθη, ης, ἡ, Ripa, Extrema & eminentior terræ ora quam fluuius vtrinque alluit, seu (vt in vulg. lex. est) locus præruptus ripæ: at ποταμιὸν, planus. Deriuatur autem ab ἔχειν pro ἐξέχειν. Iliad. γ, – παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, ad Sangarii ripas. Plutarch. Publ. de Horatio Coclite, τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξε, ad alteram fluminis oram peruenit, ad ripam vlteriorem. Quemadmodum verò Ripa apud Latinos impropriè pro littore marino ponitur, ita & ὄχθη. Odyss. ι, – ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας. – Ὄχθαι fossarum, dicuntur tumuli eminentes ab vtraque parte. Iliad. ο, – ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Ἐς μέσσον κατέβαλε, id est χιὰν καὶ ὑπερσχὰς ἐκείνης τάφρου. ET Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, id est ripa, τῷ ποταμῷ ἄκρα Hesych. Item Littus, vt ὄχθη paulo antè, ἡ ἐπίκειμένη τόπῳ τῆς θαλάσσης, Hesych. Præterea idē quod ὄχθη in posteriori signific. id est Tumulus eminulus, τόπος ἡ ὑπερανάστασις, seu τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς, (vel, vt Hesychius exponit, δύσβατος καὶ τραχὺς τόπος, ἡ ἐξοχὴ τῆς πέτρας, κρημνὸς) Grumus, Cliuus. Xenoph. De re equestri, loquens de experimentis militaribus, ἐπί τε ὄχθους ἀνάγειν, καὶ κατ' ὄχθων καταβαίνειν, καὶ πλάγια ἐλαύνειν, ἐπ' ὄχθους ἀναθεῖν, ἀπ' ὄχθων καταπηδᾶν, καὶ πρὸς αὐταῖς δὲ καὶ ἐν τῷ πεδίῳ ἐλαύνειν. Vbi est aliquid minus quàm αἶπος. Alibi dic. ὑψηλὸν, ἢ ἔχων ὑψηλότερον. Euripid. πάγειος ὄχθος idem ὄχθος Ἄρειος, collis Martius. A Proclo exponitur ἡ σωρεία τῶν χωμάτων, deducente inde ὄχθος. Hinc metaphoricè ὄχθοι apud medicos dicuntur tumores verrucosi tuberosique, quales in elephanticis apparent: inde labra hulcerum prætumida, callosa & dura, ὀχθώδη, q.d. verrucosa appellantur. Gorr. ¶Item Labor, κόπος, Procl. in Hes.

Ὀχθηρός, ά, όν, Riposus, Cliuosus. ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. Item Verrucosus, Torosus: vt B. interpr. Dioscor. lib. 1, cap. 157, de myrtidano, ὅτι φυεῖς ἐστιν ἀνώμαλος καὶ ὀχθώδης καὶ ὁμόχροος, virgultum myrto adnascens, nodosum, inæquale, verrucosum, concolor, vt Gorræus habet, Prominens & tumens, vt Hermol. Et Galen. ὥσπερ τὰς σκληρίας ἐν τῇ μήτρᾳ αἰσθάνεται, ὀχθώδη, ἀνώμαλα &c. alibi εἶναι ὀχθώδης καὶ ἀνώμαλος. Synes. de equo turpi, ὀχθώδης πλὴν καὶ κρανίον καὶ λεπτόσαρκος τῷ ὤμῳ.

ὈΧΘΕ΄Ω, ῶ, Offendor, Indignor, Grauor, id est grauatè fero. metaphora ducta ab ὄχθη, quoniam animus eius qui re aliqua offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit: vt ὀχθεῖν idem sit quod Sophocles dicit, ὑψοῦ δ' αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ὁ λύπαις. Quibusdam tamen ab ἄχθομαι deriuare magis placet: & certè quod ad signific. attinet, diuersa non est. Iliad. α, Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. id est δυσπαθήσας, ὑπερλυπηθεὶς, ἀχθεσθεὶς. Ibidem, ὀχθήσαντες δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Ab Eustathio exponitur etiam πενία.

VNDE Ὄχθησις, εως, ἡ, Offensio, Indignatio. Hesychio est θόρυβος, ταραχος. ET Προσοχθέω, ῶ, F. ήσω, Offendo, vel Offensus sum, Infensus sum, Tædiū molestiamque capio. Suidas, postquam προσώχθισα exposuit, ἐβδελυξάμην, ἐλυπήθην, subiungit, καὶ Πισίδης, εἰ δ' αὖ χολάζει καὶ προσοχθεῖ τῷ μύθῳ. vbi vulg. lex. interpr. Impingit. Deriuatur hinc ETIAM Εὐοχθέω, ῶ, F. ήσω, ab eodem Eustathio explicatum, ὅτι καλοῖς κομπάζει. Alibi verò tradit quosdam ab ὀχή deriuare, interposito θ, vt in πελχθὰ & πιπραχθά. Hesiod. Erg. libro 1, Εὐοχθεῖν δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι. id est Facili labore, οὐ κακοπαθῶς, (quomodo κάμαπι ἀκάμαπι dixit Euripides) Peruenies ad ver magna cum prouentuum vbertate & laborum fructu. Vel, Lætus & victu abundans: deducendo ab ὀχή, id est τροφή. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, id est σωρεία τῶν χωμάτων. Vel εὖ ἔχων & quasi εὐωχούμενος, Tot enim modis a Proclo exponitur, autore alioqui non valde idoneo. Scribitur verò ibi ET Εὐοχέων. SED ET Εὔοχθος reperitur, quod eodem modo vt præcedens εὐοχθέω exponi potest. Athen. lib. 4, ex Bacchyl. Αὐτίκα μὲν δ' ἀγαθῶν δαῖτας Εὔοχθος Ἐσ' ἔχουσι δίκαιοι φῶτες ad opipara, ad opulenta, ad læta conuiuia: respiciens ad illud, Αὐτίκα μὲν δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ὅτι δαῖτας ἴασι.

¶Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω, teste Eustathio, citante ex Oppiano, ὀχθίζων στροφάλιγγι. VNDE Προσοχθίζω, F. ίσω, Offendo. idem quod προσοχθέω, hoc est προσκρούω, προσκόπτω, ἀπὸ τῶν ἐπιτεχνήματα τὰς ὄχθας προσκρούειν, vt Suidas annotat. Ab eodem exponitur etiam δυσχεραίνω, βδελύσσομαι. Est autem vocabulum Græcis Bibl. interpr. vsitatissimum. Psal. 94, τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ, Quadraginta annos offensus fui generationi huic. Damasc. 118, οἷς γὰρ προσοχθίζει θεὸς, καὶ οἱ πόνοι προσοχθίζουσιν ὑπαναστάς· καὶ οἷς θεὸς εὐπαθήσει, καὶ οἱ πόνοι θεραπευτὰς ἀφαιρεθήσονται. id est, Quibus offenditur. Leuit. cap. 18, καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐπικειμένοις, & infensa fuit terra. Aliquando additur etiam præpositio ἐν, more Hebræorum, vt Ezech. c. 16, προσοχθιεῖτε ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, Displicebitis vobis in iniquitatibus vestris, vel Displicebunt vobis iniquitates vestræ. Interdum commodius redditur, Tædium & fastidium percipio, id est δυσαρεστῶ. vt Genes. cap. 27, προσώχθικα τῇ ζωῇ μου, tædet me vitæ meæ. Ponitur etiam transitiue, vt Offendo apud Latinos. Sic Paralip. lib. 1, προσώχθισεν ὁ λόγος τῷ Ἰωάβ, Offendit Ioab, Malè habuit Ioab, seu Molestus fuit Ioab. Item Grauor, idē quod ἄχθομαι. Eccles. 6, de sapientia, ὑπόθες τὸν ὦμόν σου, καὶ βάσταξον αὐτὴν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς, est Ne graueris, inquit Budæus. quæ fortassis significatio præponenda superioribus videatur. Citatur etiam pass. προσωχθίσθη θυρεὸς, pro Abiectus est clypeus: ex cap. 1 lib. 2 Regum. VNDE Προσόχθισμα, ατος, τὸ, ET Προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, Offendiculum, Offensio: vt προσοχθίσματι προσοχθίσῃς, offensione offenderis, Hebraica loquendi formula, pro Summopere offenderis, Summopere tibi displicebit. προσοχθισμὸς, πρόσκρουσις, δυσπάθεια, vt Hesychius exponit: quibus subiicit Budæus, πάθος γνώμης, συμπάθεια. Et προσόχθισμα (vt idem Budæus annotat) in libro Regum sæpe legitur vt βδέλυγμα, de idolis dictum: vbi Latinè Offensio legitur semper: vt in 4 Regum cap. 23. Hæc ille. Apud Suidam quoque est, προσοχθίσματα ἡ γραφὴ καλεῖ εἴδωλα. Sed verbum hoc cum suis deriuatis & compositis Græcis Bibl. interpr. peculiare esse existimatur: nullum certè vsus illorum exemplum aliundè affertur.

Ἔσχατος, η, ον, Vltimus, Postremus. Plato Timæo, τὸ μέσον μὲν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γίγνεσθαι· τὸ δ' ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον αὖ μέσα ἀμφότερα. id est (Cicer. interpr.) Id quod medium est, tum primum fit, tum postremum: postrema verò & prima, media fiunt. Idem Cicer. ibidem ἔσχατον οὐρανὸν vertit Extremitatem cæli. Thucydides ἔσχατα τοῦ αἰῶνος appellat, p. 193, Extremam

vrbis partem. Homero ἔσχατοι, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, qui velut in postremo habitant orbe, (id est postrema orbis parte: vel potius (vt Virgil. loquitur) toto procul orbe remoti. Ab Æschylo autem Canobus dicitur ἐσχάτη χθονὸς, quòd sit maritima. Interdum ἔσχατος significat Qui vltimum gradum tenet. quo sensu apud Aristot. ἔσχατος δῆμος exponitur Infima plebs. Nonnunquã tamen ἔσχατος contrà redditur Summus. cuius significationis (quam alio respectu habet) istam esse rationem puto, quòd quum Plato (exempli gratia) ἐσχάτην ἀδικίαν vocat in 1 De rep. summam iniustitiam, (id est, qua nulla capitalior est, vt Cicero vertit) intelligit quæ primum quidem gradum inter alia iniustitiæ genera tenet, sed quæ post vltima omnium, seu post reliqua omnia iniustitiæ genera excogitata fuit. Sic ἐσχάτη τιμωρία, quod itidem Lat. Vltimum suppliciũ dixerũt, quod post cætera omnia suppliciorũ genera excogitatum fuit, vt ea longè crudelitate superans. Dicunt verò & πάντα τὰ ἔσχατα παθεῖν (quo vtitur Xen. Pædiæ 3) eodémque modo Latini Vltima omnia pati. (Talem autem significationem habet istud nomen & quum dicitur Vltima experiri. Sic apud Liuium, Necessitas vltimum & maximum telum) Sed & Summum pro Vltimum seu Extremum in nonnullis loquendi generibus ponitur: vicissimque Extremè pro Summè. Interdum ἔσχατον substantiuè ponunt, genitiuum ei addentes: vt Plato De rep. 2, εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότος, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας (eo sensu quo ἐσχάτην ἀδικίαν modò ex eo protuli) id est Ad summum vsque gradum. Alicubi etiam εἰς τὸ ἔσχατον, sicut & εἰς τὰ ἔσχατα, aduerbii locum obtinet, pro Summè, Admodum. Lucianus in Herc. γέρων εἰς τὸ ἔσχατον ἀναφαλαντίας. Xenoph. Lacedæm. polit. τοῦτο καὶ θαυμάζω, καὶ εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφὸν ἡγοῦμαι. Reperitur & ἐσχατώτατα superl. apud Xen. Hell. 2, τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθών. Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, si modò accipiatur pro Cohibeo. quia id in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod vltimum est) veluti nos cohibet, quum non sinit vltrà progredi. Sic & Lat. Vltimum dictum quidam credunt Vltra quod pergere non liceat.

C. Ἐσχατόγηρως, Qui extremam senectutem attigit, Decrepitus. Plut. in Pompeio.

Ἐσχάτως, Extremè, Summè, Ita vt nihil supra. Suid. Apud Marcum autem c. 5, ἐσχάτως ἔχει, q. d. Extremè se habet, pro In extremum vitæ periculum adducta est.

Ἐσχατιά, ᾶς, ἡ, Extremitas rei alicuius, Ora. vt ἐσχατιαὶ τῆς μεσόγ. Philo. Sic ἐσχατιαὶ γῆς καὶ θαλάσσης, Vltima pars loci alicuius, & remotissima, vt ἐσχατιὰ ἀγροῦ, vel ὅρους. Et pars quæ est in confinio. Hom. Il. 1 Ναῖον δ' ἐσχατιῇ Φθίης. Vide Eustathium. Interdum verò sine adiectione, Recessus vltimus seu extimus, Locus abstrusus, Solitudo. Budæus ex Synesio & Basilio. Item ἐσχατιαί, Prædia ab vrbibus summotiora, quasi in finibus sita cuiusque ditionis aut territorii, ex Aristot. vt idem docet. Præterea extremus ordo & remotior à principatu, apud Areop. De quibus signif. lege B p. 81.

Ἐσχάτιος, Vltimus. vnde ἐσχατίης μοίρης ex Epigr.

Ἐσχατόεις, όεντος, ὁ, poet. Vltimus, Extremus. In vltimis finibus situs. Fœmin. ἐσχατόωσα. ET Ἐσχατόωσα pro eodem. vt in Bœotia, – Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, participii forma. Sed & ἐσχατόωσαν ibi quidam legunt.

Ἐσχατεύω, Extremus sum, vel In extremitate sũ, id est extrema parte. vt τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theophr. Et Ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. In extremis Achaiæ finibus sita, vel Achaiæ extrema contingens.

Ἐσχάρα, ας, ἡ, Focus. vt Od. ζ, ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, Sedet ad focum, Foco assidet. Et Odyss. ξ, ἕσσατο ἐπ' ἐσχάρῃ. ET ἐπ' ἐσχαρόφι, Od. τ. At verò Il. κ, v. 419, ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, vocantur ἐσχάραι πυρὸς ipsæ domus, seu qui habitant in singulis domibus. quod ego planè simile esse arbitror Gallico huic generi loquendi, autāt qu'il ya de feus, pro autant qu'il ya de mesnages. Vide Eustathium, qui aliam quoque expositionem affert, sed magis coactam. Ad verbum autem πυρὸς ἐσχάραι sunt qui accipi putent pro πυραὶ seu πυρκαϊαί.

Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, Eustathius ibidem tradit ἐσχάρας in propria significatione esse τὰς μὴ ἔχουσας ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὔσας, vel κοίλας. idem que habet Etymol. Quibus ex verbis etymon hoc elicio, (cuius nullã ab illis factã esse mentionem miror) ἐσχάρας dictam esse παρὰ τὸ ἐσχάτας ἕδρας, id est γῆς. Non ignoro interim, afferri aliam ab Eustathio notationẽ, sed quæ alia ratione ei tribuatur. scribit enim τὴν θυμέλην ἐσχάραν nomẽ hoc accepisse παρὰ τὸ ἔχειν ἀράς, i. quotidianas preces. Fuisse autem & ἐσχάρας quasdam ἀποφορήτους docet Eustathius. Idem à Sophocle ἀντὶ βωμοῦ, id est pro altari, accipi docet: necnon ab Euripide, scribente, Μυκηναίων ἀγηλάτου δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Ex eodem autem affertur & ἐσχάρα βωμοῦ. Item ἐσχάρα in plaustris quod Homerus πείρινθα & ὑπερτερίας vocat: de quo lege Eustathium. In vulgatis lex. annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transuersariis cõpacta, ex Vitr. quẽ adi. vide & in ἐσχάρειον paulo pòst. Ἐσχάρα in Epigr. Et pro Craticula: à cuius similitudine quidam baiin illam nomen hoc sortitam existimant. Ἐσχάρα, pars balnei, Poll. Ἐσχάρα & pudendum muliebre, Eustath. at verò schol. Aristoph. ἐσχάραι plural. – ita eius vocari tradit. Est etiam ῥύπος, Etymol. & Eust.

Ἐσχάρα apud medicos Crusta, & quidem ea propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. Sic autem appellatur & ea quæ sponte sua vlceribus cauis accrescit crassa nigráque. Nominatim autẽ cauitatis habenda est hîc ratio, si verum est quod tradit post veteres grammaticos Eustathius: videlicet ἐσχάρας esse τὰς κοίλας, secundum quosdam, & inde medicos appellasse τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη. Quæ itidem habet Etymologicus: sed is perperà dicit, παρὰ τὸ καὶ ὑφ' ἱδρῶς &c. quasi illa significatio vocis ἐσχάρα quam ei primam dedi, hinc petita sit, & non contra. Sed & Eustathius malè (quoscunque autores sequutus sit) dixit ἐσχάρας esse caua vlcera, quum sint potius crustæ quæ ipsis vlceribus cauis accrescunt. HINC Ἐσχαρόω, ῶ, Crustas obduco, In crustas erumpere facio, q. d. Incrusto. Et ἐσχαρόομαι. vnde ἐσχαρωθέντα ἕλκη, Dioscorides 4, vlcera quæ crustas contraxerunt. quæ crustosa quida vocarunt. ET Ἐσχάρωσις, q. d. Incrustatio. ITEM Ἐσχαρωτικὸν medicamentum, q. d. Incrustatiuũ, vel Crusticum, id est Crustas inducens, Galeno lib. 6 κατὰ τόπους. SED ET Ἀποσχαρόω his addendum, quod de vlceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur. Eustath. tamen actiuè exponit.

Ἐσχαρεύς, έως, ὁ, Qui foco præest in naui. Poll.

Ἐσχαρίτης, q. d. Focalis. ἐσχαρίτης ἄρτος, Coctus in foco, vt quidam interpr. ἐγκρυφίας, Hesych. Vide Athenæum & Pollucem. Additur autẽ & Ἐσχαρίτην in vulgatis lexicis, ex Reg. lib. 2, cap. 6, pro assatura carnis, ἐκολλυρίδα... ἄρτου, καὶ ἐσχαρίτην, καὶ λάγανον ἐκ τηγάνου. Sed Budæus accipit pro accusatiuo ab ἐσχαρίτης: nec certè video qui dici aliter possit, & quomodo ἐσχαρίτη nominatiuus esse queat.

Ἐσχάρειος, ου, ὁ & ἡ, Ad focum pertinens. & q. d. Focalis. vt ἐσχάρειον πῦρ, Foci ignis, in Epigr.

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, Focus, in vulg. lex. quod suspectum est.

Ἐσχαρίς, ίδος, ἡ, ET Ἐσχάρειον, ου, τὸ, q. d. Foculus, id est paruus focus. Plutarchus in Publ. de Mutio Scæuola, ἐπὶ τῆς ἐσχαρίδος πῦρ ἐχούσης &c. Item Craticula, aut aliud coquinarium vas. At ἐσχάρειον est etiam Acerra, Thuribulum, θυμιατήριον. vel potius κοῖλον θυμιατήριον, vt habet Eustathius. Item Machina apud Athenæum, qua naues in mare trahuntur, vt idem annotat. Bud. autem exponit ex eodem Athenæo Basis & fulcimentum nauis, quum eam fabricantur, vel stat in nauali. At Turn. ostendit Vitruuium apud Athenæum in lib. De machinis bellicis ἐσχάρειον vertisse basin, item compactionem, item transtrorum planitiem.

Ἔγχος, εος, τὸ, Hasta. Il. β, ἀμφὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, circũ hastã manu fatigabitur. Et γ, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. Et alibi passim apud Homerum cæterosque poetas. Volunt autẽ dictũ ἔγχος gramm. παρὰ τὸ ἔχειν quod est Tenere. Ἔγχος, Ensis. Soph. sæpe. vt

Digitized by Google

ἀμφήκες λαβὼν ἱμαίε τ᾽ ἔγχος. Ex eodem affertur φρονῦ-δος ἔγχος, metaph. dictum pro βουλῆς.

C. Ἐγχεσίζωρ, ορος, ὁ & ἡ, Hasta viuens, id est bello, in vulgatis lexicis. Sed puto mẽdosum esse pro ἐγχειρογάστωρ, de quo alibi.

C. Ἐγχεσικέραυνος, q. d. Hastifulminus. Ita dicitur Iupiter tãquam fulmine pro hasta vtens. Vide Eustathium.

C. Ἐγχεσίμαργος, Hasta furens, id est Bellicosus. Sic Ense furens dixit quidam Lat. poeta: sed & alia quædam huius modi memini me apud poetas Lat. legere. ET Ἐγχεσίμαργος pro eodem, Hes.

C. Ἐγχεσίμωρος, In vibranda hasta exercitatus: & ex consequenti Bellicosus, apud Hom. Sic autem dici volunt quasi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, id est πεπονημένος, mutato ο in ω: vel ὁ ἔγχεσιν ὥρας ἔχων, id est φροντίδα. ¶ At in Epigr. lib. 2, Appianus iocose dixit δύο Θεσσαλοὶ ἐγχεσίμωροι, deducens à μωρὸς quod stultum significat, & ita vocans pugnatores stultos, seu fatuos seu stolidos. Ibidem est & compar. ἐγχεσιμωρότερος.

C. Ἐγχέσπαλος, Hastam vibrans, Hastæ vibrandæ peritus. ex quo intelligitur Bellicosus apud Hom. & cæteros poetas. SED & Ἐγχέσπαλμος dicitur. nam Hesych. ἐγχέσπαλμοι exponit οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμικοί. Est autem regularius hoc quàm illud, licet rarius.

C. Χαλκεγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ærea hasta vtens, vel ferrea, Hastatus, Armatus. Aut etiam Bellicosus. χαλκεγχέων Τρώων, Eurip.

Ἐχυρὸς, ὰ, όν, Munitus, Firmus, Tutus. ἐχυρὸν χωρίον, Locus natura munitus, Xen. Pæd. 2 & 3. Idem, ἃ ἂν οἰόμεθα πλείστου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Sed hic obserua omitti substantiuum, vt alibi sæpe. Sic Thucyd. 1, ἀπὸ ἐχυροῦ πόλεως, ὥσπερ καὶ ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiã loco munito ac tuto. Et Xenophon rursus, ἐν ἐχυρῷ εἶναι: vt & Lat. In tuto esse dicunt, omisso substãtiuo: vel potius ablatiuũ Tuto substãtiuè accipientes, vt ἐχυροῦ & ἐχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamen non vt ego, ἐχυρὸν neutro genere, sed ἐχυρὸς masculino, sicut & ὀχυρὸς, vult accipi à Xenophõte pro ἔρυμα, id est Munitio, Locus natura munitus. In quo quid sequatur non video. nam licet ἐχυρὸς τόπος, sicut ἐχυρὸν χωρίον, dici possit, non dubium est tamen quin substantiuè dicendum sit potius ἐχυρὸν quàm ἐχυρός. Item ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς pro A formosis tutus erat, ex Plutarcho in Solone. Apud Thuc. autem lib. 1, pag 12, καὶ ταῦτα πιστώσετε ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgò exponitur Se hæc vobis probaturos: sed malo simplicius, Se hæc solida & firma vobis præstituros. Cæterũ ἐχυρὸς ab ἔχω deriuat Etymologistes, vt sit quasi ὁ αἰεὶ ἔχων. ego tamen mallem ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι deducere, vt ἐχυρὸς diceretur quasi Hærens, seu Firmiter hærẽs. Siue autẽ ab ἔχω siue ab ἔχεσθαι verum sit deduci ἐχυρὸς, prius esse quàm ὀχυρὸς meritò censebitur.

C. Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Firma & stabili prudentia præditus, Seria cogitans. Hesych. & Etymol.

Ἐχυρῶς, Tutò, Firmè.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, Munitio, Munimen, Firmitudo. καὶ τὴν ἐν οἰκοδομαῖς ἐχυρότητα, Philo.

Ἐχυρόω, ῶ, Munio, Firmo, Firmum reddo. Item Vallo munio. Isocrates, καὶ ἑαυτοὺς ἐχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα. ET Ἀπεχυρόω pro eodem. vnde pass. ἀπεχυρῶσθαι Theophr. Vallo munitum esse. B.

¶ Ὀχυρὸς (de quo suprà) idem quod ἐχυρὸς. Thuc. & Xenophon. Et ὀχυρὸν substantiuè etiam, sicut ἐχυρὸν, Locus munitus. Xenophon Pæd. 6, τὰ μὲν ἐκείνων ὀχυρὰ ἡμᾶς ὡς πλεῖστα παραιρεῖν, ἡμῖν δὲ αὐτοῖς ὡς πλεῖστα ἰσχυρὰ ποιεῖσθαι.

HINC Ὀχυρῶς, aduerb. ET Ὀχυρότης, ET Ὀχυρόω, quæ idem signif. quod ἐχυρῶς, & ἐχυρότης, & ἐχυρόω. Sed ὀχυροῦσθαι actiua etiam signif. pro Munire apud Polyb. & App. ITEM verbale Ὀχύρωμα (QVOD & Ἐχύρωμα) Munitio, Munimentũ. A Bud. exp. etiam Castellũ, Arx, Præsidium. Paulus 2 Ad Cor. 10, πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων. Est etiam idem quod Romanis Clausura, teste Suida. Sed κλεισοῦρα apud eum legitur. Exponitur ὀχύρωμα & Firmamẽtũ. ET COMP. Ἀντοχυρόω, ῶ, Ex aduerso munio. AT Ἀποχυρόω, ET Διοχυρόω, ET Ἐξοχυρόω, idem quod ὀχυρόω, nisi quòd præpos. vim addit.

Polyb. τὰ δὲ περὶ τὴν λίμνην ὄντα, διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι. (sic autem dixit App. in 5 Ciuil. bell. χαρακώμασι καὶ τάφροις ὀχυρούμενος) Plutarchus in Demosth. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀποχυρωμένος. id est Aduersus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate: vt Bud. vertit, optimè meo quidem iudicio, sensum exprimens. Apud eundem Plutarchum in Camillo. πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι, exponitur Vndique munitos esse.

Ὀχυρόπεδα, Loca natura munita per quæ tutò viam facere licet. Bud. ex Plut. in Demetrio.

ΕΝΕΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, Pignus, quo videlicet debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρὸν, id est tutum. Quo dicitur modo Gallicè *Seureté*, à nomine *Seur*, quod est Tutus. Aristoph. Pluto, ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; Non dat pignori, seu opponit: Aut Pignerat, vel Oppignerat. Herodotus autem dixit ἐνέχυρον τὸν νέκυν τοῦ πατρὸς ἀποδέσθαι. Et ἐνέχυρον θέμενος, Luc. De luctu. Item metaph. apud Chrysost. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβεν. vbi quidam interpretãtur Arrhabonem.

Ἐνεχυράζω, Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, id est in pignus. vt apud autorem Axiochi, κἂν μή τις τἄπιον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Vtitur Aristophan. Nub. voce media. Frequens est actiua apud Græcos Bibl. interpr. ex quibus affertur cum accusatiuo pro Accipere seu auferre loco pignoris. Itẽ ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex iisdem pro Auferre pignus: itẽ ἐνεχυρασμὸν ἐνεχυράζειν pro Retinere pignus. Et cum accusatiuo personæ, ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, pro Abstulisti pignus à fratribus.

HINC pass. Ἐνεχυράζομαι apud Aristoph. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἠνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppigneratus. Sed inuenitur & ἐνεχυρασμένος AB Ἐνεχυράζομαι.

Sed ἐνεχυράζω accipitur etiam pro Pignero, seu Oppignero, id est Pignori oppono. Qua in significatione poni & ἐνεχυράσασθαι vocem mediam tradit Bud.

HINC Ἐνεχυρασμὸς, Pigneratio, vel Oppigneratio. Item Pigneratio corporum, Bud. 26. ET COMP. Κατενεχυράζω, Poll. Pigneror. ET Προσενεχυράζω, vnde Demosth. 255 προσηνεχύραζε Φανοστράτην, quod Budæus vertit, Pignora eius cepit pro collatione.

Ἐνεχυριάζω, idem quod ἐνεχυράζω, Pigneror, vel Oppignero. Æschines, ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεχυρίαζεν. (vbi obserua ἐνεχυρίαζεν sine incremento.) Hinc ἠνεχυρίαστο, Pignori oppositum fuerat, Synes. ITEM Ἐνεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός. Bud. pag. 26. ET Ἐξενεχυριάζω itidem pro Pignora capio, Laertius in Menippo.

ΑΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, Palea, Acus, Festuca. Xenophon in Œconomico, ἦν δέ τις λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι διὰ παντὸς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. A Budæo exponitur etiam Folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam Aristas cum culmo excussas, id est stramenta. ¶ Quod autem Hippocrates dixit ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀποσπαίρειν, Celsus vertit, In adiuncto pariete siqua minuta eminent carpere. Cæterùm ἄχυρον quidam quasi ἀείχυρον, alii ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt.

C. Ἀχυροδόκη, q. d. Palearum receptaculum. A Budæo exponitur Locus vbi paleæ volitantes cogũtur, ex verbis Xenophontis quæ modò protuli. ET Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, ITEM Ἀχυρμιὰ, Hom. (quasi ἀχυριά) idem quod ἀχυροδόκη. Ab aliis Aceruus palearum exponitur.

C. Ἀχυροτρὶψ, ιβος, ὁ καὶ ἡ, Paleam terens. In Epigr. καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυροτρίβας.

Ἀχυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acerosus. Apud Aristot. in Problematis, τὸ ἀχυρωδέστατον τοῦ ἀλεύρου, quidam interpretãtur Quantum in farina est furfureum maximè.

Ἀχυρόω, ῶ, Paleis sterno & respergo. Aristot. in Problem. διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασι. Item Paleas admisceo, Gaza apud Theoprastum.

HINC Ἀχύρωσις, (q. d. Paleatio) Constructio quæ fit paleis. Exponitur & Paleata constructio apud Aristot. de nido hirundinis.

Ἀχυρίδες, Paleolæ, in v. l.

Ἀέξω Augeo, Accumulo. Od.ο, — ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσι θεοί. ‖ Ἀέξω, Proueho, Promoueo. Hesiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει. id est, Facile [Iupiter] illustrem attenuat, & ignobilem prouehit siue promouet. vel, Ignobilibus amplitudinē & dignitatem donat. Quam significationem habet & in hoc Callimachi versu, Οὐκ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. ‖ Ἀέξω ab Hesychio exponitur etiam ἔχων, id est habens. volens (vt opinor) significare simpliciter ἔχω in his Homeri locis, & aliis huiusmodi: Il.ρ, Εἴσιδεν μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων. Et Od.ω, πένθος ἀέξων. & Od.λ, ἀλλ' ἤ τοι ἄλγεα πολλὰ ἀέξων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. At apud Hesiodum, μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων, exponunt Fiduciam, accumulans.

Ἀέξομαι, pass. Augeor, vel Cresco. Il.χ, Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο. Il.λ, Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Apud eundem θυμὸς dicitur ἀέξεσθαι, Od.β: sic & apud Hesiodum in Theogonia. De deriuatione autem huius verbi vide in Αὔξω.

C. Ἀεξιτόκος, Fœtum augens. Apud Nonnum ἀεξιτόκος dicitur pater, id est prolificus, fœtificus, vt vulgò exponūt. Ex ἀέξω & τόκος.

C. Ἀεξίφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plantas augens, Plantis dans incrementum. Auroræ epithetum in Anthol. epigr. Appellatur enim ἠὼς ἀεξίφυτος.

¶ Αὔξω, Fut. αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα, Aor.1 ηὔξησα tanquam ab αὐξέω, circunflexæ coniugationis. Idem significat quod ἀέξω, augeo. vnde opponuntur αὔξειν & μειοῦν apud Aristotelem in Rhetor.2. Isocr. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι. id est, Res paruas verbis augere facile est. Apud Herodotum τὰ Ἑλληνικὰ ηὖξε, nonnulli exponunt, Græcis studebant fauebantque. Sed malim, retinendo significationem vsitatam huius verbi, reddere, Res Græcorum promouebant, siue prouehebant. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, Augere honoribus & ornare, vt Bud. apud Xenophontem exponit. Idem apud Isocratem ad Phil. αὔξειν ἑαυτὸν explicat, Augere se: hoc est, crescere nomine & autoritate.

Αὔξω in passiua significatione, Augeor, Cresco. vt apud Alexandrum Aphrod. αὔξουσι τρίχες, crescunt capilli. Quod autem ad formationem huius verbi attinet, Eustathius postquam dixit αὐξάνω esse παράγωγον verbi αὐξίω (quod & de act. voce intelligendum est) addit, esse ἴσχω, ἕξω pro ἐπέχω, & αὔξω pro οὐκ ἐπέχω, ac per crasin ἄξω: sed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω quod est fero, & cū ἄξω futuro verbi ἄγω, quod est κλάζω, dici αὔξω cū pleonasmo Æolico literæ υ. & αὐξάνεσθαι esse τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλ' εἰς μέγεθος προχωρεῖν μᾶλλον τῆς καταρχῆς.

Αὔξομαι, passiuum, Augeor, Cresco. Demosth. Olynthiaca 2, μέγας νῦν ηὐξήθη. Quo loquitur modo & Xenophon Pæd.4, τὸ ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. At in sermone Latino durè diceretur ad verbum, Magnus auctus est. Item, Nomen huius augebatur maximū. Potius igitur ita verterem, Magnum incrementum accepit: &, Magnum incrementum accipiebat. Sic apud Isocratem ad Nicoclem, καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν ηὐξημένην, & imperium meum accepisse incrementum. ‖ Αὔξεσθαι, Vires accipere, Roborari, Inualescere. πᾶν ἀσθενέστερον γίνεται. & αὔξεσθαι opponit Xenophon Pæd.6, quum dicit, τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. ‖ Bud. addit αὔξεσθαι nonnunquam poni pro Inclarescere & potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, Augmentum, Incrementum. Athen.7, παχεῖαν λέγων γίνεσθαι τοῖς ἰχθύσι τὴν αὔξησιν. Fit autem αὔξησις ab αὐξέω circunflexo: at sequentia αὔξη & αὔξιμος ab αὔξω barytono.

Αὐξητικός, ή, όν, Augendi vim habens, Aptus ad incrementum dandum. Quidam vno verbo reddunt Auctiuus: alii, Auctuarius. At ego malim cum Lucretio, Auctificus: & apud Aristotelem, αὐξητικὴ δύναμις, verterim Auctifica vis: vt ille dicit auctificos motus. ‖ Accipitur etiam passiue, pro Crescens siue Excrescēs, vel Crescendi aut excrescēdi vim habens. Theophr. ἔστι μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάρισσος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη. id est (Plinio interprete) In longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, & siqua vni-stirpia.

Αὔξη, ης, ἡ, Incrementum. Quidam innominatus apud Suidam, μὴ ἐᾶσθαι αὐτοὺς ὅτι μεγάλα δυνάμεως αἰρομένους, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν. Apud eundem αὔξη exponitur βλάστησις, id est germinatio. ‖ Apud Hesychium legitur & αὖξις, explicatum αὔξησις. βλάστησις.

AT Αὐξίδες apud Aristot. De animal. lib.6. (à nominat. singulari Αὐξίς) Thunnorum piscium fœtus: quia diebus paucis αὐξάνονται, id est Adolescunt. Auxuinas vocat Gaza.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non αὔξημος, vt in vulgatis Græcolat. lexicis habetur) q.d. ad verbum, Auctiuus, Augendi vim habens, Ad incrementum dandum aptus. A Bud. in lex. αὔξιμος exponitur, Ad auctum & incrementum accommodatus: Xenophontis hæc verba citante, de catulis alienæ matri subiectis loquentis, in Cynegetico, αἱ γὰρ τιτθεῦαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι. Scribitur autē αὔξιμος per ι tum in illo Xenophōtis loco, tum in aliis: quia fit tanquam ab αὖξις non tanquam ab αὔξη. sic & ἄλκιμος per ι, quamuis dicatur ἀλκή. fit enim tanquam ab ἄλκις, vel à datiuo ἀλκί, quem per metaplasmum factum à poetis dicunt grammatici. Sic à βλάστη factum βλάστιμον habemus apud Æschylum per ι, in bonis exemplaribus. Quæ non considerarunt qui in v. l. scripserunt αὔξημος per η.

DICITVR ET Αὐξάνω, idem quod αὔξω: & Αὐξάνομαι idē quod αὔξομαι. vt αὐξάνονται τρίχες, apud Aristot. De animal. gen. lib.2, Crescunt capilli. Apud eundem αὐξάνεσθαι Gaza vertit adolescere, De animal.6, cap.17. Xen. Pæd.5 αὐξανομένην χώραν & μειουμένην opponit: vt antea dictum est Aristotelem αὔξειν & μειοῦν opponere. αὐξάνεται μείζων, Plato de leg. vt μέγας ηὐξήθη & μέγιστον ηὔξετο paulo antè posita.

C. Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui augeri non potest, Qui non augetur vel crescit, Incremento carens. idem quod ἀναυξής. Aristot. in 1 De cælo. Et ἀναύξητοι παρῳχημένοι apud grammaticos, præterita quæ augmentum non habent.

C. Δυσαύξητος, Qui difficulter augescit & increscit. Theophrastus De causis plant. lib.1, cap.8, τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ξηρὰ δυσαύξητα. quorum paulo post dicit βραδεῖαν εἶναι τὴν ἐπίδοσιν.

C. Ἀναυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui non auget, Qui incrementum non dat. vt ἀναυξὴς τόπος apud Theophrastum De caus. plant. lib.2, cap.4. vbi Gaza vertit, Qui incrementi laudem nullam assequi potest. Et lib.1, cap.9, καὶ γὰρ τόπος ἀναυξής. hoc est (vt alibi dicit) κωλυτικὸς τῆς αὐξήσεως. Accipitur etiam passiuè pro Qui non augescit, Qui incremento non augetur, vt Liuius loquitur. Theophr. loco citato, de arboribus in locis frigidis & ventosis, ἀναυξέστερα μὲν, πυκνότερα δὲ καὶ ξηρότερα. Aristot. in 1 De cælo, ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Il idem ἀναύξητον dicit. Reperitur verò ET Ἄναυξον neutro genere, idem significans quod ἀναυξές. Plut. De anim. solert. ἄλλως γὰρ οὐ γίνεται μέγα τὸ πάχος, ἀλλὰ ἁπλῶς μένει καὶ ἄναυξον.

C. Δυσαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter augescit & increscit. idem quod δυσαύξητος. Theoph. De causis plant. lib.1, cap.9, δάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ. ibidem, de plantarum imbecillitate, ἐπεὶ γὰρ ἀσθενῆ δυσαυξῆ καὶ δύσφορα.

C. Εὐαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui bene seu facile augescit, Qui bene crescit. Theophr. lib.1, De causis plantarum cap.8, εὐβλαστῆ δὲ καὶ εὐαυξῆ. & cap.9, εὐαυξέστερα γὰρ τὰ ἔνικμα τῶν ἀφύτων, id est αὐξάνονται μᾶλλον, vt paulo ante loquitur.

C. Παλιναυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Recrescens, Renascens. Nonn. παλιναυξὴς ἀμή. Epigramm. παλιναυξέος ἐκ σκοπιῆς, è specula seu rupe renascente. nam sunt qui saxa dicant crescere. v.l.

C. Πολυαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum augescens, Qui multo incremento augetur, Qui est multi incrementi.

C. Ἀναύξω, Augeo. v.l.

C. Ἐξαυξω, siue ἐξαυξάνω, Exaugeo, Auctius reddo, seu Supra modum augeo. Ἐξαύξεσθαι, Immodicè augeri & excrescere. Bud. ex Theophr. de rosa, ἐὰν μὴ γὰρ ἐξαύξηται ἢ

ἀπολογούμενοι.

C. Ἐπαύξω, siue Ἐπαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo. Theophrastus De causis plant. lib. 2, de imbribus, τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύνανται τὰ συνιστάμενα. Cicero ἐπαύξεσθαι apud Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere: vt videre est pag. 53 mei lexici Ciceroniani. Demosth. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare. VNDE Ἐπαύξησις, εως, ἡ, Incrementũ, Accrementum, seu Accretio, Augmentum. ET Ἐπαυξή, ῆς, ἡ, idem. Plato De leg.

C. ΠΑΡαύξω siue Παραυξάνω, Augeo, vel Obiter augeo. VNDE Παραύξησις, εως, ἡ, Incrementum, Accretio. Dioscorides, ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, in accretione seu incremento lunæ. Quintil. lib. 9, cap. 2 ex Rutilio siue Gorgia παραύξησιν inter figuras oratorias recenset.

C. ΠΡΟαύξω siue Προαυξάνω, Antè augeo. Et in pass. προαύξεται apud Theophrastum lib. 4, cap. 11 De caus. plant. Vbi Gaza vertit Præaugescit. VNDE Προαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ. Ab Hippocr. προαυξέες παῖδες dicũtur οἱ ἐπὶ πλέον ηὐξημένοι, & quorum iam ossa, perinde ac tenellorum, formari fingique non possunt. Inde etiam morbi quidam προαυξεῖς ab eodem dicuntur qui accidunt ætate iam progressis, vt Gal. exponit ἐν ταῖς γλώσσαις. Gorr.

C. ΠΡΟΣαύξω siue Προσαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo. VNDE Προσαύξησις, Accretio, Cic. Accremẽtum, Plinio.

C. ΣΥΝαύξω siue Συναυξάνω, Simul augeo. Et in pass. Συναυξάνομαι, Simul cresco seu augeor, Cum aliquo cresco seu accresco. Herodianus lib. 1, οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συναυξηθεὶς τι τῷ Κομμόδῳ, quum in domum imperatoriam seruitio esset traditus, & cum ipso Commodo accreuisset, vt Politianus interpretatur. Συναύξω, Augeo, Locupleto, Vberiorem reddo. Aristoteles sæpe vtitur in 10 Ethic. ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν. alibi, ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὰς ἐνεργείας. alibi, συναύξει γὰρ τὴν ἐνέργειαν ἡ οἰκεία ἡδονή. Bud.

C. ΥΠΕΡαύξω, siue Ὑπεραυξάνω, Supra modum augeo. Et in pass. Ὑπεραύξομαι, Supra modum augesco vel cresco. Vel (vt Bud. interpr.) Nimium cresco. Andoc. p. 30, de iis qui nimium eminent inter ciues, ἐπὶ δὲ φρόνιμοι ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξανομένους.

ΕΨΩ, Coquo, Elixo. Xen. Pæd. 8, ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ δ' ὀπτᾶν, alio elixare, alio assare. Athen. lib. 7, ἰουλίδας ἕψειν ἐν ἅλμῃ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνου. Et lib. 2, τὰ μὲν ἕψει, τὰ δὲ φρύγει. Et passiuè ἕψομαι, Coquor, Elixor. Epigr. lib. 1, ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἑψόμενος νέος ἔσεσθαι, ceu antiquus Pelias, speras fore vt cocta iuuenescas. Athenæus l. 8 ex Theophrasto de piscibus glacie concretis, οὐ πρότερον αἰσθάνονται οὐδὲ κινοῦνται πρὶν ἂν εἰς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἕψωνται. Formant autem verbum ἑψῶ futurum & quæ ab eo descendunt tempora AB Ἑψέω. Athen. lib. 1 ex Nicochare, ἑψήσω τὸν φαρμακὸν ἑψόμενον βαλανεῖον. Et lib. 9, ἐξ ὕδατος ἑψημένον πικρῶς.
¶ In passiuo exponitur etiam Ferueo ex Aristot. Anim. lib. 6, ἑψομένου συνίσταται ᾠόν, feruente aqua cogitur ouum & spissatur. Ex eodem, ἑψομένας χύτρας, ollas feruentes, vulg. lex. Ἑψήσασθαι signif. actiua capitur etiam pro ἑψῆσαι. ¶ Ἑψήσασθαι τὴν κόμην est Inficere & fucare comam, seu colorare: τὸ καταχρῶσαι, inquit Pollux lib. 2, citans hunc locum, — καὶ τὴν κόμην ἑψήσασθαι. sic enim ibi tenuatur. Apud Hesychium quoque ἑψῶ (sic enim & ibi tenuatur) est τὸ τὰς τρίχας βάπτειν. Quam scripturam (licet rariorem & magis poeticam) confirmat ἀπεψῆσαι pro ἀφεψῆσαι.

Ἑφθός, οῦ, ὁ, Coctus, Elixus. Xenophon Pæd. 6, καὶ τὰ ἑφθὰ δὲ πάντα μεθ' ὕδατος τοῦ πλείστου ἐσκευάσαι, elixa verò omnia cũ aqua parata sunt. Athen. lib. 9, ἐξ ἡμισείας μὲν ἐστιν ὀπτός, ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα. Et lib. 2, ἔργα δὲ, ἑφθὰ καὶ φρυκτά. & libro 1, ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον. χαλκῶν γὰρ ἑφθοὺς εἶναι. Dioscor. lib. 2, cap. 128, βιβρωσκόμενον ἑφθόν τι καὶ ὠμόν. Dicitur etiam ἑφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν siue ἑψῆσαι, id est Elixare. Apud Athen. lib. 7, coquus administris suis præcipit vt iis quæ assentur, ignem subiiciant non nimis remissum: addens, Τὸ γὰρ ὀπτὸν οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ. Apud Dioscoridem lib. 6, cap. 114, ἑφθὸν est atramenti sutorii species quod in Hispania coqui solet. VNDE Ἑφθοπώλης, ου, ὁ, Qui cocta siue elixa vendit. A quo EST

A Ἑφθοπώλιον, vel potius Ἑφθοπωλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi cocta siue elixa veneunt. Athen. lib. 3, εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἑφθοπώλιον παρὰ Ποσειδίππῳ. Ibidem paulo antè præcessit, περὶ τῶν χύτρας πίνακας ἔχοντας δι' ἐξ ὕδατος κρεῶν πολλά, (&c.) ὡς ἐφ' ἕδος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένοις ἑφθοπωλείοις. Ab ἑφθὸς est ET Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Discoctus, Athen. ET Ἡμίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semicoctus, Semielixus. Poll. lib. 6. ET Πάνεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte coctus, Percoctus, Probè coctus. Hesiod. πανέφθου κασσιτέροιο. (Pro quo habetur ET Πανεφθὲς in vulg. l.) ET Πολύεφθος, Multum

B diùque coctus. Dicitur verò ET Ἄπεφθος χρυσός, Aurum sæpe excoctum ita vt obryzum fiat, quemadmodum annotat Thuc. scholiastes lib. 2, ἀπέφαινε δὲ ἔχειν τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου. Theognid. Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐν ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον Χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ. Poll. lib. 7, cap. 23, τὴν ἐπίχρυσον πάντη διακρίνοντες, ἑλόντες, καθαίροντες, περὶ βασανίζοντες. ἄπεφθος χρυσὸς ἀκριβής, ἀκήρατος, εἰλικρινής, ἀκραιφνής. De quo & Plin. l. 33, c. 3, Quinimo quò sæpius arsit, proficit

C ad bonitatẽ: aurique experimẽto ignis est, vt simili colore rubeat quo ignis: atque ipsum obryzum vocant. In vulg. lex. ἄπεφθος exponitur Excoctus seu Decoctus. quo modo accipi potest apud Athen. lib. 5, Alexidis verbis vtentem, λαβὼν ἐκ Πυθαγοριζούσης ὕδατος ἀπέφθου κάθυδρον αὖ δ' ὁμοῦ τὴν βαρύν καὶ κατωδὸς. Ab ἑφθὸς, in v. l. est ETIAM verbum Ἑφθόω, id est Elixo, Coquo.

Ἑφθαλέος, ου, ὁ, Coctus. v. l.

Ἕψημα, ατος, τὸ, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. lib. 4, ex Plat. Polit. 2, βολβοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα, τὰ ἑψήσονται. Sic in

D vulgatis lexicis, ἐν τοῖς ἑψήμασι, in iis quæ aqua coquit, ex Gazæ interpr. ¶ Ἕψημα peculiariter dicitur Sapa vel Defrutum: vocabulum apud medicos vsitatum. Plinius lib. 14, cap. 9, Siræum (quod alii ἕψημα, nostri sapam appellãt) ingenii non naturæ opus est, musto vsque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod vbi factum ad dimidiam est, defrutum vocamus. VNDE Ἑψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sapã redolẽs, Sapam referens. vt apud Diosc. ἑψηματώδης τὴν ὀσμήν, Sapam odore referens.

E Ἕψησις, εως, ἡ, Coctio, Elixatio. Plut. Problem. Rom. ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μεταβολὴ μικρὰ, ἐξίστησι τὴν μορφήν. Dicitur etiam de coctione quæ in vẽtriculo fit.

Ἑψητής, οῦ, ὁ, Coctor. Basil. epist. ἑψητὴς τοῦ μέλιτος.

Ἑψητήριον, ου, τὸ, Olla, Id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητός, οῦ, ὁ, Coctus, Elixatus. Nicander Alexiph. ἑψητοῖσιν ὕδασι μάλα τοῖς Ἀλθαίνει δ' ὕδασιν, aquis coctis seu calefactis: id est balneo, lauacro. ¶ Vocatur ita & pisciculus de quo Aristot. De animal. Gaza naricam transtulit: quæ

F vox apud Plautum naticem significat, Festo autore, id est τριχίδα differentem ab ἑψητός. nam ἑψητοὺς καλοῦσι, (inquit Athen. lib. 7) ἰχθύδια ἀπολελειμμένα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ἀποπαύηται τῆς πληρώσεως. v. l. ¶ Eustathio ἑψητὸς est edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus, vt apua, atherina, mullulo, (secundum antiquos) aut sepiolis, aut canceris paruulis. At ἑψητοὶ plurali numero idem ei quod illic Athenæo. (SED ET Ἑψαλεῖς apud Hesychium, Parui pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια.) VNDE Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non coctus, Non elixatus.

G Ἑψανός, οῦ, ὁ, Coctiuus, Coctilis. seu (vt Bud. interpr.) Qui facilè coquitur, Iurulentus, (Cels.) Elixus: vt ὀπτανός. Aristot. διὸ καὶ τῶν φυτευομένων τὰ μὲν ἑψανά, τὰ δὲ ὠμά, βρωτά. Idem, διὸ τὰ μὲν ἑψανά, τὰ δὲ ὀπτανά. Diosc. lib. 2, cap. 129, de lente, διαφέρει δὲ αὐτῆς ὁ ἑψανός. Plinius, Lens optima quæ facillimè coquitur.

Ἑψάνη, ης, ἡ, idem quod ἑψητήριον, Hesyc.

Ἑψαλέος, ου, ὁ, Coctus, Elixus. vel Coctilis, Coctiuus. Nic. Alexiph. ἑψαλέην κνίδην, coctam seu decoctam. ἑψημένην.

C. ΑΦέψω, VEL Ἀφεψέω, Decoquo, Discoquo, Coquo.

H Dioscor. lib. 1, cap. 129, σὺν σιδίοις ῥόδοις ξηροῖς ἀφεψόμενος, cũ putamine punici ac siccis rosis decocta. Idẽ, de ononide, ἀφεψηθεῖσα δὲ ἡ ῥίζα ἐν ὀξυκράτῳ καὶ διακλυζομένη πόνον ὀδόντων παρηγορεῖ. Plin. Radix decoquitur in posca dolori dentium. VNDE Ἀφέψησις, εως, ἡ, Decoctio, Coctio. Theophr. l. 9 loquẽs de pice, ἡ δὲ τῆς ἀφεψήσεως, ξανθοτέρα

ἐξ παχύτερας, ὁμιλῶ. διὸ ἐξ ἀφέψει ἐλάττω γίγνεται. ET Ἀφέψημα, ατος, τὸ, Decoctũ, Ius ex decoctione. Diosc. lib. 2, c.129, de lente, λυπηρὸν γὰρ κοιλίας τὸ πρῶτον ἀφέψημα αὐτῆς, primum eius decoctum aluũ soluit, seu, (vt Plin. habet) [aluum] soluit minus percocta. Idem eodem libro cap.132. de lupinis, καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῶν μετὰ πηγάνου καὶ πεπέρεως, id est (Plinio interprete) Succus decoctorum cum ruta & pipere. ET BICOMP. Ἐναφέψω siue Ἐναφεψιῶ, Incoquo. Diosc. ITEM Προσαφέψω siue Προσαφεψιῶ, In decoquendo adhibeo, Vnà decoquo. In vulgatis lexicis exponitur ET Ἀναφέψω Incoquo. forsan pro ἐναφέψω. Pro Ἀφέψω verò dicitur ETIAM Ἀπέψω. Suid. ex Aristophane, Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ἡμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκας. id est Coquens, ἑψήσας, χαριεντίσας, vt Suidas exponens, addit Medeam sic Bacchi nutrices coquendo renouasse. Quidam exponunt ibi Recoquens: sed melius est Coquens: quum antea populus coctus non fuerit sed tum primùm coqueretur.

C. Ἐξέψω, Excoquo, Coquo, Elixo.

C. Ἐφέψω, Recoquo, Insuper coquo. Athen. lib.14, διὸ καὶ ἐφθὸν ἐπιπλέον οὔ φασι δεῖν ἐφέψειν, nec recoquere. quoniam recoctio αἴτιον ἔχει δοκεῖ τοῦ βελτίονος, secundum Aristotelem.

C. ΚΑΘέψω, siue Καθεψιῶ, Decoquo. Vnde καθέψεται, decoquitur. Et apud Dioscoridem libro 6, cap.6, ἀμύγδαλα πικρά, ἤδη τι ὀρίγανα καθεψηθέντα. & cap.7, κοιλία τε συὸς οἴνῳ καὶ ὀρνιθι καθεψηθεῖσα. VNDE Συγκαθέψω siue Συγκαθεψιῶ, Simul decoquo. Diosc. lib.2 cap.129, de lente, δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθέψειν αὐτῇ.

C. ΠΡΟΣέψω, q.d. Adcoquo, Aliis additum coquo. Athen.

C. ΣΥΝέψω, Simul coquo. Gal. ad Glauc. Et τῶν κατὰ τόπους lib. 7, συνέψεται μέχρις οὗ τοιαύτης συγραφῇ. Et συνεψόμενον, Concoctum. B. ex Theophr. 140.

ἝΩ, ET Ἕννυμι, (vt ζώω & ζώννυμι) F. ἕσω VEL ἕσσω, metri gratia, Induo. Sunt autem vocabula poetica, & pauca à se formāt tempora. Od. 1, χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς. Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Theocr. Heraclisco, Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μένει τὰ ὑπ' ἕννυεν κτήμας. Od.0, εἵματα ἕσσει αὐτός σε, te induet. Od.π, λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. Aor. med. EST Ἑσσάμην. Od.ξ, Ἕσσον με χλαῖναν, indue me læna. Hesiod. Erg. Ἠέρα ἑσσάμενοι. Epigr. ἑσσαμένη σολίδας. Pro quo dicitur ET Ἐέσσατο, repetito ε initiali vt in ἐέργω. Odyss.ξ, Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατο, induit. A præterito plusquamperf. EST Ἕσσο: quod cũ κεν, pro Induisses, Il.γ, λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. Et ἕσο, Indutus erat. pro quo ἕεστο facta, reduplicatione literæ initialis. Præteritum perf. pass. EST Εἷμαι Indutus sum. Od.τ, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. Od.λ, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶται. Vnde est partic. Εἱμένος, Indutus. Od. ο, νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι. Il.ο, Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην.

C. ἈΜΦΙέννυμι, SIVE Ἀμφιεννύω, Circuminduo, Induo. Plut. Pericle, τοὺς πρεσβυτέρους ἀμφιεννύων. Et Probl. Rom. τὸ σῶμα τῷ πέπλῳ ᾧ ἀμφιεννύουσι λευκοῖς. Od.σ, Εἵματα τ' ἀμφιέσασθαι πρίν τ' ὑποδήματα δοῖεν. Od.ι, Εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. Aristoph. δός δή μοι τὸ τριβώνιον, ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην ἔνδον. Vsus est huius verbi etiã in voce media. Od.ψ, Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας. X. Pæd.8, ἀμφιεννύνται πλείω ἢ δυνατὸν φέρειν. Herodianus lib.1, ἀμφιεννύναι τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas sibi atque aureas vestes circundabat. Nazianz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturã induens. Sed & ὕδωρ ἀμφιέννυσθαι apud Eust. dicitur qui vrinat, ὁ δὲ καθ' ὕδατος. Præteritum pass. est ἠμφίεσμαι. vnde ἠμφιεσμένος κακῶς apud Athen. lib.11, malè indutus. ἠμφιεσμένος χειρῖδας, apud Lucianum. Dicitur verò & Ἀμφιεσμένος: vt ἀμφιεσμένος διακόσμοις, ἤγουν ἐνδεδυμένος, vt Bud. annotat. VNDE Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, Indumẽtum. Plato 3 De rep. σκηνῆ καὶ ἀμφιέσματα. ET Ἀμφιεσρίς, ίδος, ἡ, Penula, vulg. lex. Amiculum dormitorium vel stragulum. B. Poll. lib.7, αἱ δὲ ἐφεστρίδες καὶ ἀμφιεστρίδες περιβόλαιά εἰσιν. Et BICOMP. Ἐπαμφιέννυμι, Superinduo. ITEM Μεταμφιέννυμαι, Vestibus exutũ, aliis induo. Vel (vt Bud. interpr.) Vestem muto, Permuto. Athen. lib.12, ὅπως τῶν πολιτῶν ἕνα ἴδοι κακῶς ἠμφιεσμένον, ἐκέλευεν αὐτὸν μεταμφιέννυσθαι τῶν νεανίσκων τινὰ τῶν συνακολουθούντων αὐτῷ. Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Herodian. πιθεῖν τε λιπαροῦσα ἐπιτρέπει μεταμφιέσασθαι τὴν Ῥωμαίων στολήν, vt mutaret Syrium cultum. Hæc Bud. Pro ἀμφιέννυμαι autem dicitur ET Ἀμφιέζομαι, quod est in cõm. Bud. Vnde ἀμφιέζεσθαι apud Pollucem lib. 2, cui synonyma apponit ἐσθέσθαι & ἐνδεδυκέναι. Pro eodem dicitur ETIAM Ἀμφιάζομαι. VNDE Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα. ET Ἀμφίασις, εως, ἡ, Amictus. B. ex Areopag. Sic Iob.22, ἀμφίασιν γυμνῶν ἀφείλου, nudis vestes abstulisti. Et BICOMP. Ἐπαμφιάζομαι, Superinduor. Basil. in Hexaem. de luna loquẽs, ὥσπερ χιτῶνα ἀποδυομένη, καὶ πάλιν ἐπαμφιαζομένη. ITEM Μεταμφιάζομαι idem quod μεταμφιέννυμαι. Athen. μεταμφιασαμένη τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, καὶ ἀναλαβοῦσα ἡγεμονίδος τῆς τυχούσης. Sed ET Ἀμφίσκω dicitur, idem significans quod ἀμφιέννυμι. vnde ἀμφισκοντες, ἐνδυόμενοι. ET Ἐπαμφίσκω ET Μεταμφίσκω, idem quod ἐπαμφιέννυμι siue ἐπαμφιάζομαι & μεταμφιέννυμι siue μεταμφιάζομαι.

C. ἘΞέννυμι, Exuo. vulg. lex. Pro eo verò quod in iisdem vulg. lex. citatur, ex Od.ο, v.106, Νηὶ ἐνὶ πρύμνῃ ἐξέννυε κάλλιμα δῶρα, exponebat seu deponebat in puppe: in aliis editionibus, & verò in textu Eust. commentariis addito, legitur ἐξαίνυτο ab ἐξαίνυμαι. Neutrius lectionis meminit ipse Eustath. sed verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ θέμενος.

C. ἘΠΙέννυμι, Induo. Od.ψ, Ἐλθόντι δ' ἐπὶ δόμους χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, nos ei lænam induimus, seu (vt Eustathius, dicens ἐπιέσσαι non semper esse ἐνδῦσαι, exponit) ἐπιβαλόμεθα, hoc est ἐπεθήκαμεν κοιμηθέντι. Greg. Τετρωμένοι κακίῃ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι, nebula circundati & obtenebrati, vt Bud. interpretatur. VNDE Ἐπιειμένος, Indutus. Quod metaphoricè quoque capitur, vt Il.α, ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute, hoc est (vt Eustathius exponit) περιφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθάπερ ἔνδυμα, vel ἐνδεδυμένε ἀναίδειαν οἷά τι ὅπλον. Sic Il.η, δύω ἔσθ' ἐπιειμένοι ἀλκήν. & Od.ι, μεγάλην ἐπιειμένοι ἀλκήν. ET Ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, Sagum, vt Alciatus interpr. Amiculum, Chlamys, vt Budæus, annotans ex Plutarcho, thoraci superindui: sicut in vulgatis quoque lexicis dicitur esse vestis quæ armatis superinduitur ad tegenda arma. Suidas dicit esse vestimentum Romanum, quod & μανδύας & βίρρον vocetur. Herodian. lib.7, de militibus, ἐπιλαθόμενοι γυμνοῖς αὐτοῖς δὲ ἐσθῆτι καὶ ἐφεστρίσι. Et paulo pòst, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκεκρυμμένας ταῖς ἐφεστρίσι. vbi Politianus vertit Sagis. A Suida, præter χλαῖς, exponitur quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, id est Cilicium. Hos autem afferr locos, οἱ δὲ ὄξεις τὰς ἐφεστρίδας καλουμένας βάλλουσι τοῖς ἐπὶ τῶν τειχῶν: sicut Vegetius quoque cilicia ad excipiendum impetum sagittarum adhiberi scribit. Item, ἀρτῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας καὶ τάπητας, ὡς αὖ τὰ πίπτοντα περιβλήματα μὴ ἐκθλίβηται. Ponitur verò & generalius pro quouis vestimento. vnde Herodianus libro 4 senatoribus etiam tribuit in apotheosi Seueri, ἐν μὲν τῷ λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος μελαίνας ἐφεστρίδας ἠμφιεσμένη. vbi Politianus vertit Atris vestibus. Sic exponitur etiam apud Xenophontem Symp. p. 517, τοὺς μὲν λεπτοὺς χιτῶνας οἱ ἐν οἴκοι μοι δοκοῦσιν εἶναι, τοὺς δὲ παχείας ἐφεστρίδας οἱ τρίχες. vbi tamen specialius quàm pro quauis veste poni videtur. Ab Athenæo adiectiuè vsurpatur, l.5, p.78, πορφυροῦ μὲν μεσολεύκου χιτῶνα ἐνδεδυκώς, χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιεβέβλητο πολυτελῆ. ET Ἐφεστρίδιον, Vmbella. v.l.

C. ΚΑΤΑέννυμι SIVE Καταννύω, Induo, Conuestio. Il.ψ, Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, induebant, id est contegebant. VNDE Καταειμένος SIVE Καταειμένος participium, id est Indutus, Vestitus. Od.ν, αὐτὰρ δ' ὄρος περισσὸν καταειμένον ὕλῃ Παρνασοῦ. Apud Apoll. verò lib.1, ἰσθμὸς Χέρσῳ ἐπὶ πρηνὴς καταειμένος, schol. dicit esse vel καταρρέομενος vel καταπεπλεγμένος vel κεκαλυμμένος φυτοῖς.

C. ΠΕΡΙέννυμι, Circuminduo, Circumuestio. Il. σ, Αὐτὰρ Πάτροκλος περὶ μὲν θ' ἅπανχα ἕσσεν, id est περιέσεν per tmesin distractum. Hesiodus, Τὴν περιέσσασθαι, hanc indue. VNDE Περιειμένος ET Περιεσμένος (vt ἠμφιεσμένος) Circumindutus, Indutus. Esaiæ 37, περιεσμένοι τοὺς χιτῶνας, tunicas induti.

¶ Εἷμα, ατος, τὸ, Indumentum, Vestimentũ seu Vestis. Il.γ,

καλλεῖ τι σπεῖρα καὶ εἵματα. Od. π, ἀμφὶ δ' ὅτε εἵματα ἕσσε. Od. ζ, A ταῦτα γὰρ χροὶ εἵματ' ἔχοντα. Od. Ϡ, εἵματά τ' ἀμοιβά. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus quoque in Problematis Romanis, quum scribit non minus de nigro quàm de purpureo dici posse, δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα: sed respiciens ad id quod in libro De Herod. ex ipso Herodoto adducit de Æthiope ad vnguenta & purpuram dicente, ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρίματα, (sic enim ibi legendum videtur pro χρίματα, vt præcedens locus ostendit: nisi forte χρίματα à χρίω) δολερὰ δὲ τὰ εἵματα τῶν Περσέων ἐστί. ET Ἔμμα Æolicè pro eodem, vt Hesych. B tradit. à quo tamen additur, ἢ καταπεπόμενον ἢ ἀπομασσόμενον.

C. Ἁβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui delicatis ac mollibus item & splendidis induitur vestimentis, καταγλαϊσμένος, λαμπροφόρος, ἁπαλοφόρος. Etymol.

C. Δυσείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Malè indutus seu vestitus: vel (vt Bud. interpretatur) Pannosus, Sordidè vestitus. Greg. αὐτὴ γελοιασοῦ σωύνους, αὐτὴ καλλωπιστοῦ δυσείμων, αὐτὴ χρυσοφόρου στιγοχρόος, κάτω νεῦσαι αὐτὴ ὑψαύχενος. id est, pro accuratè culto incultus. VNDE Δυσειμονία, ας, ἡ, Malus & sordidus vestitus, ἡ τῶν φαύλων ἐνδυμάτων περιβολή. idē quod C δυσχλαινία apud Euripidem. Reperitur verò ET Δυσειμονέω, ῶ, Malo seu sordido vestitu vtor. Vnde δυσειμονοῦντες in vulgatis lexicis, Lugubri veste vtentes. Deriuatū autem videtur A Δυσείματος, idem significante quod δυσείμων.

C. Εὐείμων, Bene & eleganter vestitus: oppos. τῇ ῥάκια ἠμφιεσμένῳ à Themistio, vt Budæus annotat. Pro quo Homerus dicit εὖ εἱμένος. ET Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὐείμων, oppositum τῷ δυσείματος. VNDE Εὐειμονέω, ῶ, Bene & eleganter indutus seu vestitus sum. Aristot. Rhet. Δυσειμονοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, habitus corporis vestibus pulchris exornatus.

C. Κακείμων, Malè indutus seu vestitus, Pannosus, Bud. Idem quod δυσείμων, & ῥακενδύτης. VNDE Κακειμονία, ας, ἡ, Malus vestitus, Vestitus sordidus, & q.d. Pannositas. idem quod δυσειμονία.

C. Λαμπρείμων, Qui splēdidè induitur seu vestitur, Splendidè indutus & cultus. Hippocr. in epist. 138, ὁρέω γυναῖκα καλλίω τε καὶ μεγάλην, λαμπρείμονα. Pro quo dicitur E ET Λαμπροείμων: quod à Suida exponitur λαμπροφορῶν, pro quo perperam in v. l. Lucernam ferens.

C. Λευχείμων, Qui albis vestimentis indutus est, Albis indutus, Albatus, Horatio. Idem quod λευκοφόρος. VNDE Λευχειμονέω, ῶ, Albis induor, λευκοφορῶ. Herodianus lib. 8, οἱ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν παρ' ἑκάστων προσκομίζοντες ἀγάλματα, candidati ac laureati, vt Polit. vertit.

C. Μελανείμων, Qui atris indutus est vestimentis, Atratus, Pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. De calum. F παρὸν πενθικοῖς ὡς ἐπὶ θυσίαν, μελανείμων καὶ κατηφής. VNDE Μελανειμονέω, ῶ, Atratus sum, Pullis seu atris vestibus indutus sum.

C. Μελανοχιτωνείμων, Atris & funebribus indutus vestibus, μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φορῶν, vt Aristoph. schol. in Ranis exp. [ὄνειρον] μελαίνας νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν, μελανονεκυείμονα. quemadmodum Eurip. Hecuba dicit μελανοπτερύγων ὀνείρων.

C. Μονοείμων, Qui vna & simplici indutus est veste.

¶ Ἱμάτιον, ου, τό, Vestis: largè acceptum vt Vestis Latinè, G quemadmodum Budæus annotat. Theophr. ἐξ οὗ δὲ τὰ ἱμάτια ποιοῦσι, τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον ἔχει συκαμίνῳ. Plinius Vnde vestes lineas faciunt, foliis moro similis. ἱμάτιον ἀνδρεῖον, vestis virilis, Plut. Bruto. ἱμάτια γυναικεῖα, Lysias. τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια, Athen. lib. 13. ὄρθια ἱμάτια, Xen. Pæd. 8. Significat & Palliū, hoc est τὸ περιβόλαιον, quod supra tunicam induitur: vt Budæus in hoc Demosthenis loco accipit, ὥστε μὴ θοἰμάτιον περιέλαβ' καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν χιτωνίσκῳ τρέχοντα φθέγγεσθαι. Plutarchus (vt idem Budæus annotat) pro toga Romana vtitur: quo modo accipi potest in Probl. Rom. τοὺς παραγγέλλοντας ἀρχὴν, ἔθος ἦν ἐν ἱματίῳ τοῦτο ποιεῖν ἀχίτωνας: quod idem est & in Coriolano, ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος. Accipitur & pro stragulo, seu veste stragula, vt

A Cicero vocat. Bud. Comm. pag. 444 ex Matth. cap. 9, & Athen. lib. 12. Ponitur & pro tegmine capitis: sicut veste caput velare dicit Celsus lib. 1, cap. 4. Plutarchus Pompeio, ὥστε ἐξαιτουμένου τι περισπῶντι τῷ Πομπηΐῳ καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον. & alibi, βαρὺς δ' ἔκειτο ἔχων δι' ὤμων κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Bud. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως dicuntur Muri, seu mœnia, ὁ περιβολος, Eust. ET Θοἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè, vt pro τὰ ἔπη dicitur θἄπη. Aristoph. Nebulis, κατὰ τοῦ θοἰματίου. Plato, θοἰμάτιον ἠμπέχετο. Apud Aristoph. (inquit Budæus) pro veste B honesta & ciuili ponitur: τριβώνιον pro veste egentis & inopis.

C. Ἱματιοκάπηλος, ου, ὁ, Qui vestes emit & reuendit, Vestiarius, Vlp. Idem quod ἱματιοπώλης.

C. Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, Vestium fur, λωποδύτης. Laert.

C. Ἱματιομίσθης & Ἱματιομισθωτής, ου, ὁ, Qui choragis vestes mercede locat. Pollux lib. 7, τοὺς δὲ ἐσθῆτας ἀπομισθοῦντας τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματιομίσθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματιομισθωτάς.

C. Ἱματιοπώλης, ου, ὁ, Vestium venditor, Vestiarius. Vocaba C tur autem Athenis etiam ἱματιοπώλις ἀγορά, quæ & ἀνδραποδόπωλις, vt tradit Pollux lib. 7 cap. 18.

C. Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Vestium custos, Vestispicus. Varro, Plaut. ET Ἱματιοφυλάκιον, ου, τό, Arca vestiaria, Vestiarium.

C. Ἱματιουργός, οῦ, ὁ, Qui vestes conficit, Vestiarius. VNDE Ἱματιουργικός, ή, όν, Ad vestes conficiendas pertinens. Et ἱματιουργική, sub. τέχνη, Ars vestiaria. Bud. ex Platone, φῶμεν δὲ τὴν ὑφαντικὴν ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μεγίστην μόριον, μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱματιουργικῆς.

D Ἱματίζω, Fut. ίσω, Vestio. Marci 5, θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, sedentem ac vestitum. VNDE Ἱματισμός, οῦ, ὁ, Vestitus & cultus, & quod Latinè Vestiarium dicitur. Bud. Comm. p. 444 ex Lucæ Eu. cap. 7, & Polyb. Et Plut. Alexandro, τὸν Βαγώου ἔδωκεν οἶκον, ἐν ᾧ λέγεται τῶν περὶ Σοῦσαν χιλίων ταλάντων εὑρεθῆναι ἱματισμόν. Athen. lib. 12, de Asiaticis ab Agesilao victis, πωλεῖν τὸν τούτων ἱματισμόν, quos dicebat fuisse γυλαῖς πολυτελέσι κεκαλλωπισμένους.

C. Ἀφιματόω, ῶ, F. ώσω, Veste seu vestimentis spolio, Veste E exuo. sic dicitur vt ἀφοπλίζω, Armis spolio. ἀφιματῶσαι, ἀποδῦσαι, Suid.

Ἱματίδιον, ου, τό, diminutiuum ab ἱμάτιον, quasi vesticulam dicas. Palliolum v. l. Citat Pollux ex Lysia. ET Θοἰματίδιον, Atticè pro τὸ ἱματίδιον, vt pro τὸ ἱμάτιον dici θοἰμάτιον, paulo antè annotatum est. Vtitur Aristoph. in Pluto.

¶ Ἐσθής, ῆτος, ἡ, Vestis. idem quod εἷμα & ἱμάτιον, quorum prius poeticum est, posterius in prosa vsitatius: hoc autem prosæ scriptoribus cum poetis commune. Od. ζ, φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν. Xenoph. Sympos. ἐσθὴς ἄλλη μὲν γυναικί, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. Athen. ἐσθῆτα μαλακωτέραν ἠμφιεσμένος. Dicitur & ποικίλη ἐσθής, variegata: item χρυσῆ, item ὀθονίνη, & βασιλική, & ἱερά, & quæ huiusmodi: item λιτή, atque alia. Ἐσθής numero singulari ponitur alicubi pro plurali. Od. α, ἀφνειόπρου χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. sicut Virgil. Æneid. 9, — diues pictai vestis & auri. ET Ἔσθος, εος, τό, pro eodē apud poetas. vt Il. ω. Reperitur ET Ἠσθημένος participium, Vestitus, tanquam A B Ἐσθέομαι. Herodot. ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν, Veste medica indutus. ἐσθημένος ῥάκεσι, pannosus, veste lacera indutus. Ath. lib. 13 ex Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἐσθημένην. Synes. epist. 154, οἱ κάλλιον ἐσθημένοι, elegantius vestiti. Vtitur & Philostratus. Vnde est ET Ἔσθημα, ατος, τό, Vestimentū. Soph. Elect. de Ægistho, ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά. Quo vocabulo licet poetis tantùm vsitato (vt schol. Sophoclis annotat) vtitur Poll. lib. 7, cap. 13, quum scribit ἔσθημα duplicis esse vsus, ὡς ἐνδυθῆναί τι καὶ ἐπιβάλλεσθαι. ET Ἔσθησις, εως, ἡ, Vestitus: quod & ipsum poeticū esse schol. Soph. tradit.

H Ἕω, F. ἕσω, Colloco: idem quod ἵζω vel καθίζω. Od. ξ, ἐς δίφρον δέ μ' ἔσεν ἄγων. Od. ο, παρ δ' οἱ εἷσεν ἕσε Θεοκλύμενον, sedere iussit, collocauit. Herodot. εἷσε αὐτὸν εἰς θρόνον. Præt. pass. EST Εἷμαι, Collocor, Statuor. ἵδρυμαι. Luc. εἵαται τὰ ἕδη, statutæ & erectæ sūt ædiculæ seu delubra, Ionicè pro εἵνται, i. ἵδρυνται. Vnde COMP. Ἐφίσημι, Statuere,

Locare. Od. γ, Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε κατεστῆσαι καὶ ἱδρῦσαι, Pyli sistere. καθίσαι, ἱδρῦσαι, Eustath. Et voce media, Od. ο, Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, naui impone, ἐπὶ νηὸς καθίσον, ἐπιβίβασον. Pertinet huc ΕΤ Κάδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ, Il. γ, pro καθεῖσε, id est Deposuit, Collocauit.

ἩΜΑΙ, Sedeo. Il. β, Ἀλλ' ἡμένους πεισθεὶ λαοῖν Ἥσαι ὀνειδίζων, sedes conuitians. Il. ω, εὔξεσθ' ἐνὶ δίφρῳ Ἥσθ' ἁλιεὺς. Luc. Solœc. Ἥσο ξέον' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Et Ionicè Il. γ, οἱ δὴ νῦν ἕαται, pro ἧνται, sedent. Et addito ι per epenthesin, metri gratia, εἵαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. Il. γ, εἵατο δημογέροντες, sedebant, ἧντο.

C. ΚΆΘημαι, Sedeo, idem quod ἧμαι: propriè Deorsum sedeo, vel Sedendi causa me demitto. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, & ipse sedeas & alios sedere iubeas. Athen. 10, ἔπινον καθήμενοι καὶ πίνουσι, sedentes. Xenoph. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, sedentes in equis. Aristophanes Vespis, περὶ τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθίζω, καθίδρυω, vt βαδίζειν ὁδὸν & λέγειν λόγον, & quæ similia sunt, vt annotat schol. Sopho. Imper. est κάθου pro κάθησο. In imperf. dicitur etiam ἐκαθήμην. vtitur autem eo Thucyd. vt τῷ καθῆσθαι Demosth. in sequent. Quemadmodū verò spectator quoque sedere dicitur & iudex, ita & καθῆσθαι. Plutarchus Coriolano, πολεμουμένων ἑτέρων καὶ κατα καθῆσθαι, φύλακας τῷ πλούτῳ καὶ χρήμασιν. Plato Apol. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demosthen, Consedente senatu. Sicut actiue dicitur καθίζειν τὴν βουλὴν, cogere senatum & facere vt considear. Frequenter verò cum partic. coniunctum significat Maneo. vt κάθημαι προσδεχόμενος. Quomodo & Aristoph. sine participio posuit, ἐν ταυτῷ κάθησθαι. Sicut verò Sedere apud Latinos aliquando pro Desidere ponitur, hoc est Otiosum sedere & rebus gerendis manum non admouere, (quo sensu Cicero in Pis. Sedenti, dormienti in maximo reip. metu) ita & καθῆσθαι: quo modo & καθίζεσθαι accipi suprà annotatum est. Il. ω. de Græcis ad pugnam se parantibus, ἀλλ' ἄλλοσε γ' εἶναι καθήμενοι. Thucyd. lib. 4, ἐβούλετο προσιέναι ἐπὶ τὸν Ἀρριβαῖον ... καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otiosus sedere, ἀργὸς εἶναι, vt schol. exp. Demosth. Philipp. 1, μέλλοντες ἡμεῖς καὶ καθήμενοι ... Idem ad Phil. epist. οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, nihil facientes hic desidemus & semper cunctamur. Sic Olynth. 2, καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. Idem Pro corona, βραχὺ ... οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆσθαι ἐν Μακεδονίᾳ ... μῆνας. Καθῆσθαι est etiam vocabulum militare idem significans quod Insidere & Obsidere, Castra metari, apud Latinos. Thucyd. lib. 2, καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, Insidente autem seu obsidente eo loca ista. & lib. 1, πρὶν ἂν ἐκείνου περὶ τοὺς Ἀθηναίους καθήμενος εἰ ἐπέξιασιν. pro ἐνστρατοπεδεύσας, vt paulo pòst sequitur. id est, sedem ibi figens & castra locans. Quo sensu καθίζεσθαι ab eodem præsertim Thucydide vsurpari suprà ostensum est. ‖ Καθήμενον πεδίον, Solum æquale & planum, ὁμαλόν, vt Suidas exponit, hunc locum citans, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, in planitie. Apud Hesychium quoque καθήμενον χωρίον vel πεδίον exponitur ὁμαλὸν ἢ κοῖλον. Vbi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere vel Desidere: vbi nulli montes aut cliui sunt, sed humus quasi desedit.

c. 2. Ἀνακάθημαι, Sedeo erectus, Recumbo, Resideo. Alex. Aphrod. Problem. lib. 1.

c. 2. Ἀντικάθημαι, In conspectu hostium castrametor. idem quod ἀντικαθίζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, i. est, quum in conspectu castrametātur, interp. Bud. Dicitur & ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herodotum scribitur ἀντικατήμενοι Ionicè pro ἀντικαθήμενοι.

c. 2. Ἀποκάθημαι, Sum deses, Desideo, Sum languidus & ignauus. Bud. ex Polluce & Aristotele. Ἀποκάθημαι, Seorsum sedeo. Ἀποκαθημένη dicitur etiam mulier αἱμορροοῦσα, teste Hesychio. In Græca Bibliorum interpr. ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur menstrua. vt Leuitici cap. 15, & 20, ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς ἀποκαθημένης.

c. 2. Ἐγκάθημαι, Insideo. Item Obseruo, Insidior. Bud. ex Æschine contra Ctesiphontem, ἐγκαθήμενοι καὶ ἐν ἀκροάσει ... ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνειν αὐτὸν εἰς τοὺς ... λόγους, id est, attentè eum audientes, & instantes si quid extra materiam aberrauerit. Bud. A Suida quoque ἐγκαθῆσθαι exponitur ἐγκεκρυμμένος εἶναι: quoniā (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ἐγκαθῆνται.

c. 3. Παρεγκάθημαι, Assideo, Inter alios sedeo. vulg. lex. quæ tamen expositio à præcedente ἐγκάθημαι recedit.

c. 2. Παρακάθημαι, Assideo, A latere assideo. idem quod παρακαθίζομαι. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο, ab assessoribus. Aristoph. Ranis, Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Synes. epist. 4. accusatiuo iungitur, ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμαῖον βαλλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἔκλαιον, ego autem assidens.

c. 2. Περικάθημαι, Sedeo circum. Herodot. περικατήμενοι τὴν τράπεζαν, Ionicè pro περικαθήμενοι, circumquaq; accumbentes mensæ. Est verò & vocabulum militare, idem significans quod apud Latinos Circumsideo, Obsideo: cui synonymum περικαθίζομαι. Pausan. 67, περικαθημένου τὰς Ἀθήνας, id est καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας, vt Thucydides suprà diuisa voce loquitur. Et Ionicè apud Herodotum, περικατίαται τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περικαθῆνται.

c. 2. Προκάθημαι, Præsideo. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς τῶν ... , rex qui illis locis præsidebat. Item, Sum præsidio, Ad custodiam relictus sum alicuius regionis & præsidium. Budæus ex Polybio lib 2, pag. 17 in fine, αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις. & pag. seq. προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων.

c. 2. Προσκάθημαι, Assideo. Frequenter capitur pro Obsideo, vt προσκαθίζομαι. Thucyd. lib. 8, pag. 267, καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν εἶχε, & pedestribus copiis obsidendo. Idem, προσκάθηται τῇ πόλει, vrbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκει προσκατήμενος, obsidione circundedit. At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem & castra loco.

c. 2. Ὑποκάθημαι, Subsideo, In subsessis alicui immineo. Herodian. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. Heroic. ὑποκαθήμενος τοῖς ἀνθρώποις, hominibus insidians.

C. ΠΆΡημαι, Assideo, Iuxta seu à latere assideo. idem quod παρακάθημαι, sed magis poeticum. Odyss. ξ, ἥατο παρήμενοι ἑσπέριοι. Pro eodem vtūtur poetæ frequentius synonymo παρέζομαι.

Digitized by Google

Ζῆτα Z Z ζ ς

ZΑ´Ω, ζῶ, Fut. ζήσομαι, ET Ζώω poeticè, (quo vtitur & Herodotus) Viuo. A Homerus Iliad. α, Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sed multo frequẽtius apud illum cæteróſque poetas eſt ζώω. vt Odyſſ. ξ, Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Sic autem & aliquot aliis locis ζώειν & ὁρᾷν φάος ἠελίοιο copulat, ſicut in illo ex Iliad. α loco, ζῶντος iungit cum ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Idem verò verbo ζώουσι opponit τεθνᾶσιν, item κατατεθνήκασι: Od. λ, Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν. Idem Il. ο, Ἠ μὲν ὅσοι B ζώουσι καὶ οἳ κατατεθνήκασι. Sic ζώοντας & θανόντας opponit, Iliad. ψ. Obſeruandus eſt autem apud eundem poetam vſus huius verbi, vel potius participii eius, ſimilis ei qui & in lingua noſtra habetur in participio idem ſignificante. vt Od. κ, verſu 72, Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. Ita enim Gallicè diceremus, *Le plus meschant de tous les viuans.* pro eo quod Lat. Peſſime omnium mortalium. nam participii Viuentium ita poſiti non recordor. Sic autem cum Homero loquutos alicubi eſſe proſæ etiam ſcriptores obſeruaui: & inter hos Athenæum C lib. 9, ψάελον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον οἶδα. Propriè tamẽ loquẽdo ſub illa ζωόντων appellatione nõ homines duntaxat ſed dii quoque comprehendendi eſſent: (quorũ & ῥεῖα ζώοντες eſt frequẽs epithetum apud Homerum) ſed ne ita reſtringi miremur facit idem verbi illius Gallici vſus.

At in ſoluta oratione ſolum ζάω vel potius ex eo factum ζῶ, locum habet: & in ea quidem variis modis. Interdũ enim, & quidem ſæpe, dicitur ζῶ ſine adiectione: interdum verò additur aduerbium. Nonnũquam D etiam cum datiuo rei ſolo, vel datiuo cum præpoſitione, aut etiã genitiuo cũ præpoſitione ponitur. dicitur enim ζῶ τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, aut ζῶ ἀπὸ vel ἐκ τούτου. Sed & accuſatiuo rei, necnõ datiuo perſonæ iunctum reperio. quos omnes huius verbi vſus exẽplis confirmabo. in iis autem eadem opera obſeruanda erit & quorundam huius verbi temporum coniugatio. Ariſtophanes Nubibus, Ἐὰν σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐμοὶ ξυνέσῃ. Sic Iſocrates in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσει ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος. (vbi animaduerte obiter τὸν στερούμενον vel ἀποστερούμενον, id eſt eum qui priuatur [re quæ illi E eſt chariſſima,] dici οὐκ ἀξιοῦν ζῆν, & ab Ariſtophane, οὐκ ἄξιον τῷ αὐτῷ ζῆν: pro eo quod ſæpe legitur ἀβίωτον τῷ αὐτῷ, & apud Lucianum eodem ſenſu, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντα.) At ζῶ ſeu ζῆν iuncti aduerbiis, exempla hæc fuerint: εὖ ζῶντες, Plato Pol. 1 libro: ſicut ζῆν καλῶς alibi. cui opponi poteſt quod apud Iſocratem legitur in Panegyr. ζῆν αἰσχρῶς. Ibidem verò & θηριωδῶς ζῆν habetur. Apud Xenophontem autem Pæd. 7, ἐπιπονώτατα ζῆν legimus: quod opponere poſſumus ei quod de diis dicitur ῥεῖα F ζώειν: quum iſtud ῥεῖα explicetur ἀπόνως. Ζῶ cum datiuo rei: Demoſthenes Epitaph. τοὺς καρποὺς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι. vt Latinè Fruges quibus viuunt homines, pro Quibus vita hominum ſuſtentatur. Cum datiuo, habente præfixam præpoſitionem ἐπὶ, apud Iſocratem in Hel. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς. ſed hic præpoſitionẽ ἐπὶ ſic poni exiſtimo vt à Latinis In, quũ dicunt Viuere in ſumma paupertate. Ζῆν apud Theogn. cum ἀπὸ habente ſuum genitiuum, – ἀλλά μοι εἴη Ζῆν A ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντι κακόν. quo Latini modo Viuere paruo & Viuere exiguo dixerunt. At quod Iſocrates habet in oratione De pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, vt ſi dicas Latinè Viuere è foro iudiciali pro Victum comparare. Interdum certè & Latini præpoſitionem addunt, veluti quum dicunt Viuere ex rapto. Herodotus non ſolùm cum ἀπὸ iunxit verum etiam cum ἐκ, ſcribens, ζώοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης.

Ζῆν cum accuſatiuo rei: & ſæpe quidem cum Ζωὴν vel βίον: (vt apud Lucianum in Timone, ἀνδρὸς βίον B ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων: & in prouerb. λαγὼ βίον ζῆν) ſed interdum etiam cum alio. vt ſi dicam τὰ ἄλλα ἃ ἔζης pro ὁ ἄλλος βίος. nam horum vtrunque pro eodem dixit Demoſthenes pag. 231, δῆλον ὅτι ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης, ἄξιος αὐτῆς ἐδόκεις εἶναι τῆς ὕβρεως ἀκούειν. non dubium eſt enim quin ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης poſitum ſit pro ἐκ τῶν ἄλλων ἃ ἔζης, ſicut χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις ἃ ἔχω. Fuerit igitur ἃ ἔζης idem quod τὰ βεβιωμένα, de quo alibi. Ζῆν denique cũ datiuo perſ. apud Demoſthenem reperio in oratione ad Philipp. epiſt. οἱ τὰς C παρ' ἐκείνου δωρεὰς οἴκαδε λαμβάνοντες, οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. Sic in oratione De Haloneſo, οἳ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem quin Viuere Philippo, & Viuere patriæ, eodẽ dicatur ſenſu quo à Platone γεγονέναι ἑαυτῷ & τῇ πατρίδι, quod Cicero interpretatur Natum eſſe ſibi, & Natum eſſe patriæ. Iam verò & Plautum vel eadem vel perſimili ſignificatione dixiſſe puto Viuit tibi, in Bacchid. qua Demoſth. Φιλίππῳ ζῶντες. Ouidius quidem certè Viue tibi alio ſenſu dixit.

D Ζῆν pro Victum quærere ſeu comparare, aut Habere vnde viuas: vt interpretor apud Antiphanem, in hiſce duobus elegantiſſimis ſenariis, quibus miſeram ſortem militum ita deſcribit, Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φίλτατε, Ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος, hos enim ita reddidi, Nonne ille mortis eſt ſtipendiarius, Qui morte quærit vnde poſſit viuere? Sed malo ὅς δ' οὐχὶ legere.

ITEM Ζωῶσαι pro Viuificare, Animare: vnde ἐζώωται pro Viuificatum eſt: & pro Animatum eſt, vt ἐψύχωται, Areop. Item ἐζωωμένος, Animatus, vel Viuificatus. E ET Ζώωσις, Viuificatio, Animatio. Bud. ET Ἐκζωοῦσθαι itidem pro Animari. Bud. AT Ἀναζωῶσαι pro Refocillare, Recreare. VNDE Ἀναζωωτικὸς Areopag. Refocillatiuus, Bud. At Pollux eadem vult eſſe, ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν, & ἀνεζώωσεν, & ἀνέστησε.

Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Qui vel quæ viuere poteſt. Aphrod. πέρατα οὐ ζώσιμα.

Ζωτικὸς, Viuificus. ζωτικὸς ἄρτος, & ζωτικὸν ζύμη, Nazianz. ζωτικὴ δύναμις, Galen. ad Glauconem, Vitalis facultas, id eſt F vitæ conſeruatrix. A Budæo ζωτικὸς redditur Viuificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens, apud Theophraſtum, appellantem ver ὥραν ζωτικωτάτην, lib. 1 De cauſis. Eidem ζωτικὴν ἀρχὴν eſſe dicit Vitæ principium, vbi ſcribit κλάδους & ἀκρέμονας in ſe habere aliquas ἀρχὰς ζωτικάς. Et ζωτικὴ ψυχὴ quæ & θυμοειδὴς dicitur Gal. ſedẽ habẽs in corde, vt idẽ B. annot. Geop. καὶ γὰρ χρὴ πρὸς δοκιμασίαν σείειν τὰ ᾠὰ, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ζωτικὸν, pro eo quod apud Varr. eſt, Qui oua cõcutiãt, errare, quod in eis vitales venas cõfũdãt. Ζωτικὸς pro Viuax citat ex

Platone, lib. 10 De rep. 136. Xenoph. de pictura spirante & viuenti simili, ζωτικωτέροις φαίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Ζωτικός, Animalis Budæus ex Gregorio De hom. τὸ ζωτικοῦ σώματος, τὸ μὲν αἰσθητικὸν ἐστὶ, τὸ δὲ ἀμοιρεῖ αἰσθήσεως. & paulo pòst ζωτικὴ δύναμις καὶ ψυχικὴ pro eodem ponitur, & φυσική. Bud. VNDE Ζωτικῶς aduerbium. vt ζωτικῶς ἔχειν, Viuere volens, id est, nolens sibi mortem consciscere. B. ex Plut.

Ζωός, οῦ, ὁ, Viuus. Homerus Odyss. α, Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντῳ. Et ζωὸν καὶ ἀρτεμέα, Il. ε. Itidem ζωή, Viua. Odyss. λ, Τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν. Sic δέλφαξ ζωή, Herodot. Vtitur & Xenophon masculino ζωός, Hellen. 1, ἵνα μὲν ζωὸν ἔλαβεν, ἔπειτα δὲ ἀπέκτεινε. ITEM Ζώς pro eodem, Il. ε, Ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. HINC Αὐτόζωος ET Ὑπέρζωος Bud. ex Areopag. pro Per se viuens, & Supra vitam existens.

C. Ζωογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Viuum & animale generans. vt ζωογόνον σπέρμα apud Aretæum, genitale semen: cui opponitur ἄγονον, quod ad generandum inutile est, seu in quo vis procreandi fœtus non est. Ζωογόνος vocatur etiam numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati viuant facilius quàm qui sequenti. qua de re Alexander Aphrodisæus in Problem.

VNDE Ζωογονία, ας, ἡ, Animantis procreatio. Item Vermiculatio. Budæus ex Theophrasto pag. 199. ET Ζωογονικός, Animantis procreandi vim habens. Philo De vita Mosis lib. 3, καὶ τὴν τεσσαρακοντάδα τὴν ζωογονικωτάτην, & quadraginta, numerum ad animantium procreationem fœcundissimum. ET Ζωογονέω, Animal procreo, Animale & viuum gigno seu produco, Animo, Fœtifico. Theophrastus De caus. plant. lib. 3, cap. 17, πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ζωογονεῖ, μιχθέντος πως τῷ ὑγρῷ τοῦ θερμοῦ, quippe natura vbique animal gignit, modò calor cum humiditate ratione debita coeat, Gaza interpr. Et in pass. apud Athen. lib. 7, de anguillis, ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι. κατ' ἀφίασι γλοιῶδές τι ἐξ αὐτῶν, ὃ γινόμενον ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται, id est Animantur, vt Budæus vertit. At quidam Viuiscit ex Plinio interpretantur, scribente lib. 9, cap. 51, Anguillæ atterunt se scopulis: ea strigmenta viuiscunt, nec alia est earum procreatio. Philostr. epist. 30 δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ σῇ γαστρὶ διαφθείρουσα, viuiscentem fœtum. Basil. ζωογονεῖσθαι dicit ἐκ τῆς γῆς τέττιγας & multa insecta, καὶ τοὺς μῦς ἀρουραίους. Idem, ζωογονούμενοι σκώληκες ἐν τοῖς ἐγκάτοις, q. generantur seu procreantur. Peculiariter verò ζωογονεῖν dicuntur arbores, plantæq; & fruges, quum vermes procreant seu vermiculantur. Theophr. De vitiis frugum, μόνος γὰρ ἐρέβινθος οὐ ζωογονεῖ, vermiculos non gignit. Bud. Ζωογονοῦμαι actiua etiam significatione capitur pro ζωογονῶ. vt idem Bud. annotat. Theophr. σφακελίζεται καὶ ὑπὸ χειμῶνι κατακαίεται, ζωογονεῖται γὰρ ὡς περ εἴρηται. Quæ signif. tam ad ζωός quàm ζῶον pertinet.

C. Ζωοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viuificus. A Budæo exponitur Vitalis, ex Cic. scribente, calorem habere vim vitalem. Item pro ζωογόνος. VNDE Ζωοποιΐα itidem pro ζωογονία: ET VERB. Ζωοποιέω, ῶ, Viuifico. Item pro ζωογονῶ, i. Vermes genero. Bud. ex Theophr. lib. 3 De causis plant. συγκαιρουμένης τῆς ῥίζης, καὶ τοῦ ἀέρος ὄντος θερμοῦ, ζωοποιεῖ πως. A QVO Ζωοποιητικός, οῦ, ὁ, q. d. Viuificatiuus.

C. Ζωοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vide post Ζῶον.

Ζωή, ῆς, ἡ, Vita. Pla. in Phædro, πέρας ἔχει ζωῆς, quod Cic. interpr. Viuendi finem habere. Plut. ζωὴν ἔχει ἡμερησίαν. Homero ζωή signif. & Facultates, quibus videlicet vita nostra opus habet. vt Od. ξ, ζωὴ ἄσπετος. &, ζωὴν ἐδάσαντο. Ζωή (inquit B.) Facultates & sensus, Hom. ET Ζόη Herodot. pro ζωή.

C. Ζωηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ. q. d. Vitam afferens, Salutaris: vt ζωηφόρος ψῆφος apud Themistium. cui opponitur θανατηφόρον, id est Mortiferum.

C. Ζωόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam donans. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, Facultas donandæ vitæ: τὸ φερέσβιον καὶ ζωόδωρον ἐμφαίνει τοῦ Χριστοῦ. sed scribitur ibi ζωοδότειρα. ET Ζωοδότειρα, ας, ἡ, Vitæ largitrix. Hom. ITEM Ζωοδότης, ου, ὁ, idem quod ζωόδωρος, Vitæ largitor. Dei epitheton.

C. Ζωογόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam afferens, Vitalis, Viuificus. vt ζωογόρον αἷμα, Epigr.

C. Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ est sempiternæ vitæ, Cui sempiterna est vita. Vel, Semper viuens, & q. d. Semperuiuus. (vnde & componi ex ζωός quispiam fortasse malit) De diuina natura ab Areopagita dicitur. Platoni ἀείζωος δόξα, gloria immortalis, epist. 8.

Ἀείζωον (q. d. Semperuiuum) Sedum. Sed ἀειζώου tria genera facit Dioscor. quem lege. Sunt autem qui ἀείζωον dictum velint peculiariter sedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant, id est vireant. Vnde ET Ἀειθαλές appellatur. Vide Plin. lib. 25, cap. 13.

Ἀειζωΐα, Vitæ sempiternitas, Æterna vita. ἡ τῆς ἀειζωΐας πηγή, Naz.

C. Ἀρτίζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est breuis vitæ. nam Hesych. ἀρτίζωα exponit ὀλιγοχρόνια, itidémque Galenus apud Hippocratem.

C. Δύζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius misera est vita. Et δύζωος βίος In Epigr. q. d. Vita quæ miserè viuitur. CONTR. Εὔζωος, Cuius beata est vita. Item Viuax. Theophr. De caus. libro 5, φύεται γὰρ εὔζωα καὶ βλαστικά. Idem κάλαμον dixit esse εὔζωον, id est Viuacem, interpr. Plin. ET Εὐζωΐα, ex Aristotele, Beata vita, Beatus vitæ status. Item Viuacitas.

C. Παλίνζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediuiuus, Nonno. Potest autem & ex ζωός compositum existimari.

C. Φερέζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam ferens, Salutaris, Nonn. Est autem frequentius φερέσβιος in hac signif.

C. Φιλόζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans vitæ, Cupidus vitæ. qui & Lucis cupidus, Quintil. id est Qui mortem exhorret. Apud Theophrastum φιλόζωον δένδρον, arbor viuaci quodam vigore prædita. Sed serpyllum φιλόζωον Nicandro, quòd perpetuis foliis vireat, vt quidem vult schol. Φιλόζωος autem ex ζῶον compos. Animantis seu animantium amans, vel studiosus. Xenoph. Apomn. lib. 1, de prouidentia Dei in hominis opificio loquens, ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. ET Φιλοζωΐα, Amor vitæ. Laert. de Antisthene, ἐδόκει γὰρ μαλακώτερον φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ τῆς φιλοζωΐας. ET Φιλοζωέω, Vitæ cupidus sum, Vitæ parco, ob mortis metum. Diodor. οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔσονται ἀπέχοντες τοῦ φιλοζωεῖν.

Ζωηρός, οῦ, ὁ, Viuax.

C. ΑΝΑζάω, ῶ, Reuiuisco, Ad vitam redeo. Nonn. ὡς κεῖνοι νεκροὶ αὖθις ἀναζήσουσι.

C. ΑΠΟζάω, ῶ, Vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo, Parcè ac tenuiter viuo, Famem quoquomodo propulso, Vix vel ægrè me tolero. Thucydides libro 1, νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν. Id est, ἐπιτηδείως ζῆν, vel μετρίως. Lucianus, καὶ πενίαν τὸ μεταξὺ ἀποζώοντες. Idem, ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας. Pro eodem citatur διαζῆν ex Platone. At ἐπιζῆν contrarium est: vnde exponitur ἐκπεπλησμένως ζῆν. Sed de his compositis & infrà. Cæterùm malè annotatum fuit à quibusdam Latinos pro ἀποζῆν dicere Tolerare: eo modo quo dixit Cæsar equos tolerari, pro quoquomodo sustentari. Nam Tolerare est μεταβατικόν: vnde dicitur Tolerare milites, Tolerare equos, Tolerare se: at ἀποζῆν neutrum est: vnde explicandum fuit Tolerare vitam. quo vtuntur cum alii, tum Cæsar & Virgilius.

C. ΔΙΑζάω, ῶ, Ad extremum viuo, vt διαβιόω. Xenophon, τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Vt tamen hic διαζῆν dicit de vita misera, sic alibi ab eodem & pro Vitam traducere hilariter & copiose accipi tradit Bud. A Plut. autem pro simplici poni videtur, vbi scribit, καὶ γὰρ τὸ παιδίον ἀδύνατον πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν μητέρα διαζήσεσθαι ἐπέλιπον. (affertur autem ex eodem ἐπιζῆν in re simili) Sed interdum etiam accusatiuo βίον iungitur, & dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Transigere vitam. vt διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, Eurip. Nonnunquam & datiuo iungitur, pro Vitam tolerare. Plato, σιτίοις μὴ γὰρ διαζῶσι τὸ πλεῖον. (Latini autem Vitam tolerare cum ablatiuo dicunt) Sed & διαζῶ sine casu, Aristophani pro Vitam tolerare, in Pluto, Πῶς οὖν διέζης, ὦ τάλαν, μηδὲν ποιῶν; ET Διαζώω, pro διαζῶ, ex Herodoto: apud quem & Victito redditur. Ex Apoll. autem διεζώεσκον simpliciter pro Viuebant.

C. ΕΠΙζάω, ῶ, Superuiuo, id est Vltra viuo, Superstes sum. Plutarchus, καὶ τὸ παιδίον οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπέζησε, q. d. non multos dies matri superuixit. Apud

eundem in Numa, ἐπιζῶντος φθόνου, redditur, Superstite A
inuidia. ‖Item ἐπιζάω, ῶ, quidam pro ἐκπεπλαμένως ζῶ
poni tradiderunt, vt annotat Bud. Vide Καταζῶ.

C.ΚΑΤΑζάω, ῶ, Longum vitæ tempus traduco, seu transigo. nam καταζάω, sicut & ἐπιζάω, quidam voluerunt esse ἐκπεπλαμένως ζῶ. In vulgatis lexicis annotatur ex Budæo, ἐπιζῆν & καταζῆν esse Largè & opulenter viuere: ἀποζῆν verò, arctè. At ego meam illam interpretationē frequentibus exemplis confirmari existimo, non istam in quibus καταζῆν commodè verti etiā posse arbitror, Totum vitæ tempus consumere. (quod loquēdi genus B hyperbole non carere constat) Plato Symposio, ἀλλ' ἐξαρκοῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Et Aristoteles Ethic. 8, dicit beatos καταζῆν ἐν ταῖς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείαις. Lucianus, ἵνα δ' αὖ ἄνθρωποι ἀρξάμενοι διονυσιάζοντες, ἐν κραιπαλίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; A Plutarcho tamen καταζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere: vbi scribit, πρὶν ἢ καταπλεῖν ἐν ᾗ καταζήσεις, εἰς τὴν πλουσίων γαστέρα καὶ μακαρίων.

C.1.Συγκαταζῶ, Vnà longum vitæ tempus traduco, (sequendo interpret. quam dedi primam verbo καταζῶ) C vt συγκαταζῆν de viro & vxore dicit Plutarchus in Erotico, pag. 910.

C.ΠΑΡΑζάω, ῶ, Viuo secus quàm decet. Anaxandrides apud Athen. lib. 14: sed versus in quo verbum hoc legitur, mendosus est. In quodam Philemonis versu memini me παραζῆν legere, dictum de eo qui non rectam vitæ viam tenet & innoxiam. At in vulgatis lex. παραζῆν est Victitare.

C.ΣΥζάω, ῶ, Conuiuo, Vnà viuo. vt apud Aristotelem Ethic. 8. οἱ δ' ἀποδεχόμενοι ἀλλήλους, μὴ συζῶντες δέ, εὔνοις ἐοίκασι μᾶλλον ἢ φίλοις. (vbi subaudiri potest datiuus ἀλλήλοις) Idem Rhet. 1, de adolescentibus loquens, καὶ φιλόφιλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν. (hoc idem συνημερεύειν vocat, quum dicit, οὐδεὶς γὰρ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ) Sed annotandus est elegans huius verbi vsus cum datiuis rem inanimam signif. quibus iunctus non vno redditur modo. Dicunt enim sæpe συζῆν πενίᾳ pro In paupertate vitam degere quasi videlicet Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργίᾳ Basilius, Qui vitam in otio degit, Qui otio- E sam vitam traducit. Et συνεζηκὼς ἀρετῇ ἐκ παιδός, pro Qui iam inde à pueritia virtutē coluit. Apud Demosthenem συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ sunt qui reddant Perpetuo addictum esse, vel Viuere addictum illi. vt apud Chrysostomum, ταῖς προσευχαῖς συζῆν, Precationibus addictum viuere.

¶Ζῶον, ου, τό, Animal. Plato in Timæo, τόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε. quod Cicero interpretatur, Hunc mūdum, animal esse, idque intelligens. Alicubi verò ζῶα vertit Bestias, vt quum Stoicum dogma, μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil iuris esse cum bestiis. Ita enim apud Plutarchum legitur illud dogma: sed inuenitur & alia lectio, videlicet πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. & ita dicetur Cicero pro Cum cæteris animantibus, dixisse Cum bestiis, tanquam exponentem. adeo vt quum excipimus homines, ζῶα vertere possimus bestias. Sed quanuis bestiæ seu bruta animantia sæpe vocentur ἄλογα ζῶα ad differentiam, non rarò tamē & sine hac adiectione vocantur ζῶα bruta animalia. éstque hic vsus cum apud alios, tum apud Plutarch. G frequentissimus: atque ita accipit & in libri cuiusdam titulo, πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα.

C.Ζωοθυτέω, ῶ, Animal sacrifico.

C.Ζωόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animalis formam habens.

C.Ζωοστασία, ας, ἡ, Animalium statio, Animantium septa & tecta.

C.Ζωοπώλης, ου, ὁ, Qui sacra animalia vendit: & locus vbi id fit, Ζωόπωλις, Hes.

C.Ζωοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ animal parit, Animal gignēs. idē quod ζωογόνος. Aristot. τοῖς ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δ' ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν, id est (Plinio interprete) Quæ animal ge- H nerant, genua ante se flectunt, & suffraginum artus in auersum. VNDE Ζωοτοκία, ας, ἡ, Animalis generatio, Animantis procreatio seu partus. ET Ζωοτοκέω, ῶ, Animal genero, Animal procreo seu pario, seu (vt Camerarius exponit) Animantes partu edo. quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων quæ oua partu suo edunt. Aristoteles ζωοτοκεῖ ἐν ἑαυτῷ πρῶτον ᾠοτοκήσας ὁ ἔχις. τὸ δ' ᾠὸν ὥσπερ τῶν ἰχθύων, μονόχροον ἐστὶ καὶ μαλακόδερμον. Pro quibus Plin. Terrestrium vipera sola intra se parit oua vnius coloris & mollia vt pisces. ‖Ζωοποιέω, Animale & viuum procreo seu gigno. vnde ζωοποιεῖσθαι, Ad animalem formam peruenire.

C.Ζωοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal nutriens. idem est quod ζωοποιῶν siue ζωοποιοῦσα, Hesych. ET Ζωοτροφέω, Animal nutrio, Animali alimentum præsto.

C.Ζωοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animantes deuorat, Qui animalibus seu animalium carne vescitur ac victitat. Aristoteles Polit. διὰ τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν εἶναι. VNDE Ζωοφαγέω, ῶ, Animalibus victito. Budæus ex Aristotele Hist. animalium libro 8, ὅσα δὲ κιττικά, τὰ μὲν ζωοφαγοῦσι, τρέφεται ἰχθυδίοις μικροῖς, ἐπεὶ ἡ πορφύρα σαρκοφάγον γάρ ἐστι.

C.Ζωοφόρος, ου, ὁ, dicitur circulus zodiacus quem signiferum Latini appellant, à duodecim animalium effigiebus quas gestat. de quo Aristoteles De mundo, & inter astronomos Proclus in sphæra. Ζωοφόρος Vitruuio dicitur etiam pars illa in columnis inter epistylium & coronicem, quæ puluinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diuersis instructa. vulgò *la frize*. vulg. lex. Ζωοφόρος apud Hesychium est καὶ σαλαμάνδρα, καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ. id est, Salamandra, Feretrum, vt vulgata lexica exponunt.

C.Ζωόφυτα dicuntur quæ nec animalium, nec fruticum, sed tertiam ex vtroque naturam habent, vt vrtica & spongia: de quibus Plinius lib. 9, cap 45. hoc est (vt Aristoteles habet) ἐπαμφοτερίζοντα φυτῷ καὶ ζῴῳ, id est (Budæo interprete) Ambigentia & plantæ & animali, id est medium quiddam inter animal & plantam: cuiusmodi sunt quæ mediam naturam inter sensibilia & vegetabilia habent: quæ fortasse plantanimantes dicere possumus vel plantanimalia, vt idem Budæus in Annot. tradit.

C.Ζώαρχος, ου, ὁ & ἡ, Qui animanti præest, hoc est Qui vni præest elephanti.

C.Ζωόφθαλμον, herba quæ & βούφθαλμον. Plin.

C.Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal seu animans non procreans. Theophr. lib. 4 De causis plant. cap. 16, ἔνια γὰρ ἐστὶν ἄζωα. id est οὐ ζωοῦται, animalia ex aliis non generantur: hoc est vermes, quos peculiariter rei rusticæ scriptores ita appellant.

Ζωϊκός, οῦ, ὁ, Animalis. vt ζωϊκὴ ἱστορία, apud Aristot. vel τὸ ζωϊκόν, vt Athen. appellat, quum dicit, Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ ἐπιχαρισμένῳ ζωϊκῷ. Itē ζωϊκὴ φύσις, apud eūdem Aristot.

Ζῳδιακὸς κύκλος, Signifer orbis, vt Cicero apud Aratū interpret. pag. 96. lex. Ciceroniani. Idem ζωοφόρος & ζῳδιακός appellatur.

Ζωώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Animalis. Synesius De insomn. ζωωδεστάτη μὲν οὖν ἡ διὰ τῶν περιειλημμένων ὀργάνων αἴσθησις, sensus maximè animalis. Naz. De hom. ζωώδης ὁ τῶν ἀνθρώπων γένεσις, vbi Talis qualis brutorum.

Ζωόω, ῶ, Fut. ώσω. Ζωοῦσθαι dicuntur quæ animalia hoc est vermiculos procreant: idem quod σκωληκοῦσθαι, vt Bud. annotat. Theophr. De caus. plant. lib. 4. cap. 16, ὅθεν καὶ διὰ θρέμματα τῶν σπερμάτων οὐ ζωοῦται. quo sensu ζωογονεῖν & ζωοποιεῖν quoque accipiuntur. quo malo quæ plātæ aut fruges non infestantur, ἄζωα dicuntur. Athen. libro 2, θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν. ET Ἐκζωοῦσθαι pro eodem, apud Theophr. lib. 9, cap. 4, De caus. plant. ἀπόλλυται καὶ ζωοῦται, perit atque vermiculatur. AT Ζωωτός, οῦ, ὁ, Beluatus, Plaut. id est Animalibus pictis distinctus. Bud. ex Athenæo l. 5, pag. 58, παῖδες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Idem paulo pòst, ζωωτοὺς ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας. Quo modo capitur & ζῳδιωτός. Pollux lib. 7, ὁ δὲ καταστικτος χιτὼν ἐστὶν ὁ ἔχων τὰ ζῷα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα. καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ὁ καλεῖται καὶ ζῳδιωτός.

Ζωηδόν, Animantium ritu seu more. Polyb. frag.

Ζῴδιον, ου, τό, Animalculum. Peculiariter verò ζῴδια dicuntur duodecim signa cælestia quæ in zodiaco circum-

lo visuntur. Athenæus libro 11, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχον καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Aristoteles De mundo, διηρημένος εἰς δώδεκα ζωδίων χώρας, de zodiaco loquens. NAM Ζωδιακὸς κύκλος vocatur hinc circulus ille in cælo qui duodecim illorum animalium signa gerit, quem & ζωοφόρον & ζωδίον appellari ostensum est. Signiferum Latini appellant: Græci alio nomine λοξὸν, id est Obliquum: quo vocabulo & Virgilius eum appellat. AT Ζωδιωτὴς idem est quod ζωωτής.

Ζωδάριον, ου, τὸ, Animalculum, idem quod ζώδιον. Aristoteles in lib. 3 De partibus animalium, ita vocat insecta & bestiolas quibus auiculæ victitant. ET Ζωύφιον, ου, τὸ, idem. Athen. lib. 5, ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια καὶ ἄλλα ποικίλα ζωύφια καὶ φυτάρια.

ΖΕΥΓΝΥΩ, VEL Ζεύγνυμι, Futurum ζεύξω (tanquam a Ζεύγω) Iungo, Copulo. Homerus Iliad. γ, – ἵππους ζευγνύμεναι: & Odyss. ο, – ἵππους ζεῦξον ὑφ᾽ ἅρματα, Iunge equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ᾽ ἄροτρον, Herodot. quod Tibullus Adiungere tauros aratro. At ζεῦξαι ἅρμα, sicut & συζεύξασθαι ἅρμα, apud Xenophontem, simile est illi quod Latini dicunt, Currum iungere, seu Rheda iungere, aut Iungere rhedā equis. ‖ Item pro Iungo ponte: quod & Iungo sine adiectione, vt Xerxes ab Isocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, qui à Cicerone Iunxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, Herodot. & Arrianus. Sed ille dicit etiam pro eodem ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Ζεύγνυμι, Iungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, Πομπηΐῳ μὲν ἔζευγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζύγης, Eurip. Nuptiis iunctus es, pro Nuptias contraxisti, Duxisti vxorem.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, Iunctura, Coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ sunt. Item pro coniunctione nauium pontis instar præbente, vt Budæus apud Arrianum interpretatur libro 6. Idem ζευγνύναι τὸν ποταμὸν apud eundem exponit ζεύγματα consternere. Quidā & ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluuii ponte dixerunt. Thucydidi autem ζεῦγμα τοῦ λιμένος sunt Fauces portus obseptæ, eodem Budæo interprete. ‖ Ζεῦγμα, figura est grāmaticis: Latinè, Colligatio, vel Connexio, seu (vt alii) Adnexio, quum videlicet plura vno connectuntur verbo. Lege Iulium Firm. & cæteros. ‖ Item vrbs Syriæ, de qua Steph. ET compos. Μεσόζευγμα apud eosdem grammaticos, quum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiáque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, Iunctio, Colligatio, Connexio.

Ζευκτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Coniugatus, Iunctus. vel q.d. Iungibilis, Qui iungi potest. ET Ζευκτηρία, ας, ἡ, Id quo ad iungendum seu colligandum aut connectendum vtimur, Ligamen, Vinculum. vt exponitur Act. cap. 27, v. 40, ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Exponitur & Iunctura.

Ζεῦγος, εος, τὸ, Iugum. eo sensu quo dixit Cicero, Qui in singulis iugis arant. Homerus Iliad. σ, – πολλοὶ δ᾽ ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Interdum verò additur adiectiuum βοεικόν. Theophylactus epist. τὸν ἀροτῆρα βοῶν κεχάρηκα τῷ Τυχικῷ. οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τὸ ζεῦγος τὸ ἕτερον. (vbi κεχάρηκα mendosum est pro Commodatò dedi, quod potius esset κέχρηκα) vt apud Thucydidem pag. 162, ὅσοις ἐνέτυχον κατὰ τὴν ὁδὸν ζεύγεσιν αὐτῶν βοεικοῖς. Sic apud Lucam cap. 14, ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi ζεῦγος & pro ipsis bobus, ac generalius etiam pro iumentis. ‖ Ζεῦγος, Biga, seu Bigæ, propriè. sed generalius & pro trigis ac quadrigis, adeóque quouis vehiculo, seu rheda. qua de re lege Pollucem. Plato Apologia, ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι. Xenophon, ἐπιστάμενοι ἡνιοχεῖν, ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. Item ζεύγη μισθωτά, vehicula meritoria, Budæus ex Plutarcho.

‖ Ζεῦγος, Par, & quod Gallicè Vne couple, ad verbum respondens Græco. ζεῦγος τρυγόνων, Lucæ cap. 2. ζεύγεα ἡμιόνων ἕξ, Herodot. Itē αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, pro eo quod dixerat Cicero, Tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεύγη ἐξήκοντα, Athen. 5. Dicitur & de inanimatis: vt ζεῦγος ἐμβάδων, Aristophanes, Par calceorum.

Cicero Iugum itidem dixit pro Par, vt ostendit Budæus pag. 1038.

C. Ζευγοποιΐα, ας, ἡ, Copulatio parium, Budæus ex Theophrasto. ζευγοποιΐα τῶν καλάμων, in v. l. Coniugatio, calamorum Parium constructio.

C. Ζευγοτρόφος, Qui iugum iumentorum seu par iumentorum alit. Sed peculiari significatione, Qui alit par seu paria equorum ad certamen. Plutarchus tamen in Pericle ζευγοτρόφοις annumerat ἁμαξοπηγοῖς & ἡνιόχοις ac καλωστρόφοις. VNDE Ζευγοτροφεῖν dicebantur qui equos illos alebant: ET Καταζευγοτροφεῖν, In alendis equis consumere. Vid Bud. p. 821.

C. Ζευγηλάτης, SEV ζευγηλάτης, Qui agit iugū boum, (aut generalius iumentorum) Qui boues agit, Iugarius, Colum. Sed Hesych. ζευγηλάτης exponit γεωργός, at ζευγηλάτης ait esse μεταβάτης, ἡνίοχος. HINC Ζευγηλατέω, ῶ, Iugum boum ago, &c.

Ζευγίτης, ου, ὁ, Iugalis. In vulgatis lexicis exponitur & Iugo astrictus. ‖ Item ζευγῖται, secundi census ciues: de qua significatione lege Budæum pag. 822. Idem ex Plutarcho in Pelop. pag. 92, annotat, ζευγίτης in prælio, vt ἐπιστάτης. ‖ Ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, de qua suprà. Zeugitæ calami dicuntur & à Plinio, quē adi, post Theophrastum.

Ζευγάριον, ου, τὸ, dimin. q.d. Paruum iugū. Apud Philostr. ζευγάρια redditur Iugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, Lignum propendēs à iugo, hinc inde boum colla amplexans, seu Pars iugi in quam iumenta collum immittūt. vulg. lex. Homerus Iliad. τ, circa finem, – πᾶσα δὲ χαίτη Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. Vbi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticum. Lucianus, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν. HINC Ζευγλόδεσμον, Lorum iugi, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, Hesych.

¶ Ζυγὸς, Iugum. vt Homerus Odyss. γ, Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Hesiodus Ergois, – καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Et δούλειον ζυγὸν metaphoricè, vt Latinè iugum seruile, seu iugum seruitutis. Plato epistola 8, φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. (vbi annotandum etiam est ζυγὸν neutrum, nisi mendosa sint exemplaria. Vsus est quidem & Sophocles neutro genere eadem in re, sed in plurali: scribens in Aiace, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν) Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quæ nupserunt, Gregor. de quo loquendi genere vide in Ἄζυξ. In aliis etiam metaphoris ponitur, vt quū dicit Christus, Matth. 11, ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός. ‖ Accipitur à Græcis Bibl. interpr. & in ea iugi signif. quam habet ζεῦγος.

Ζυγὸς, Iugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi. Aristot. in Mechan. Sic & Hom. φόρμιγγι dat ἀργύρεον ζυγόν. Vide B. p. 471.

Ζυγὸς, Iugum in acie, Series porrecta τῶν παραστατῶν, Budæus ex Polluce pag. 157, & Æliano. Polybius, τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ ἀφαιρεῖσθαι. Et metaphoricè κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, Iugatim incedere. vide Budæum pag. 471. Ab eodem p. 632 annotatur esse ζυγὰ Æliano, ab vno cornu ad alterum instructos ordines: ET dici Ζυγεῖν qui hæc iuga efficiunt: (VT Στοιχεῖν dicuntur, οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι) Idem alibi scribit, Ζυγεῖν, Æliano, q.d. Iugare, In iugum porrigi: vt astites in acie. & Στοιχεῖν in versum porrigi, vt præstites & substites.

Ζυγὰ, Iuga, Transtra, Sedes remigum. Od. ι, v. 11, Αἶψα δ᾽ ἐν νηὸς ὑπὸ ζυγά. In epigr. Ἤδη γάρ μιν ἄπαντας ἐπὶ ζυγὰ γομφωθέντας.

Ζυγὸς, Statera, Trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac significatione fœmininū duntaxat esse putat. Exponitur & Libella. In plurali ζυγά. Demosthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Vide Budæum p. 471. ‖ Item Iugum, id est Libra, signum cæleste. Ab ea autem signif. qua pro trutina ponitur, EST Ζυγοστάτης, Libripens. ζυγοστάται (inquit Budæus) Libripendes per vrbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc Zygostatica fides (vt ex eodem annotatur) plena & examinata æquitas. quia zygostatica libra est publicè temperata & constituta.

ET Ζυγοστατέω, ῶ, In trutina appendo. Item metapho-

ricè: vt apud Polybium, ὡς μηδαμοῦ ῥέπῃ, μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα, vt reipublicæ status æquo examine libratus perstet æternùm. Et alibi, ἐζυγοστατεῖτο αὐτοῖς ὁ πόλεμος, bellum vtrinque æquato marte librabatur, neutrò inclinante victoria. Apud Alciphr. 186, ζυγοστατῶ πρὸς ἐκεῖνον, est quasi ἀντιταλαντεύομαι, vt inquit Bud.

Ζυγὸς, Calceamenti corrigia, Hesych. Citatur autem ex Aristoph. hac in signif.

C. Ζυγόδεσμος (& in plurali ζυγόδεσμα) Lorum quo temo alligatur iugo. Collare etiã quidam interpretãtur. Ζυγόδεσμον (inquit Budæus) in temone currus συνέχεται ὑπὸ ἕστορι, id est clauo vel paxillo. ex Plutarcho in Alex. 221.
ET Ζυγοδέτης pro eodem, Hesych.

C. Ζυγομαχέω, ῶ, Iurgor, Rixor, Dissentio: sed propriè, Iurgor cum domesticis & familiaribus. Plutarchus in Catone πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν. Translatio à bobus. Vide Bud. pag. 840.

C. Ζυγοφόρος, q. d. Iugifer, ex Eurip.

C. Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ non est sub iugo. q. d. Iniugis. Sed metaph. sæpe ponitur: vt quum Theocritus ἄζυγα κόρην vocat puellã nondũ nuptiale iugũ expertam. (quemadmodum αἱ ὑπὸ ζυγὸν dicuntur nuptæ) Ab Euripide autem non solùm appellantur ἄζυγες κοῦραι, verumetiam ἄζυγες γάμων & ἄζυγες λέκτρων γαμηλίων: vbi ἄζυγες significat simpliciter Expertes aut Liberæ. Nisi fortè quis resoluere malit in, Liberæ à iugo. vt ἄζυγες γάμων sit Liberæ à iugo cõnubiali. ET Ἀζυγὴς pro eodem: vnde ἀζυγέες. Greg. autem Ἀζυγῆ ET Συζυγῆ inter se opposuit, q. d. Coniugata & Non coniugata, id est Quæ coniugio iuncta sunt, & quæ eo libera sunt.
ITEM Ἄζυγος pro eodem. quod & Cælebs exponitur.
ET Ἀζυγία, Cælibatus.

C. Δίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, vt δίζυγες ἵπποι, Iliad. ε, Biiuges equi. Item δίζυξ, pro Duplex. vt δίζυξ λόγος, Gregor. Duplex eloquiũ. ET Δίζυγος pro eodẽ: vnde καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ apud Greg. pro Post biduũ. ITEM Ἰσόζυξ, q. d. Æquiiugis. pro Par, Æqualis, seu Æquabilis. vt ἰσόζυγι θεσμῷ, Nonn. Pari lege. Et (AB Ἰσοζυγὴς) ἰσοζυγέων κυπαρίσσων in Epigr. Cupressorum æqualium inter se, vel æquales ramos habentium, vt quidam interpretantur. ET Μονόζυξ, VEL Μονοζυγὴς, q. d. Vniiugis. Item pro Vnicus. vt μονοζυγὲς σανίδιον, in Epigr. ET Νεόζυξ, Recens nupta, Apoll. ET Ὁμόζυξ, q. d. Pariiugis, Alter equus in iugo. Item ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες Nonno, Amphoræ binæ. q. d. Amphoræ copulatæ. ET Ὄζυγες pro ὁμόζυγες, apud poetas, metri causa. ITEM Πρωτόζυξ, Primis nuptiis iunctus, ex Epigrammatis: Vel, Qui tunc primùm matrimonio iunctus est. AT Τετράζυξ, q. d. Quadriiugis. Item pro Quadruplex. vt τετράζυγι δεσμῷ, ex Nonno, Quadruplici vinculo. Et τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex: propter quatuor eius limites, ortum, occasum, meridiem & septentrionem. Ex eodem τετράζυγες υἷες, Quatuor filii. ET Τρίζυξ, Triiugis. τρίζυγες μοῦσαι, musæ triiuges. q. d. quarũ tria sunt iuga, seu paria: id est quæ sunt nouem. At τρίζυγες σύναιμοι, in Epigr. pro Tres fratres.

C. Ἄζυγος, primum inter alterius formæ composita, de quo antea dixi. EST verò & Ἀντίζυγος eiusdem formæ, id est Oppositus, Aduersus, vt à Gaza exponitur. Sed propriè sonat Ex aduerso respondens, vt lanx lanci respondet. Et sic à Budæo exponitur in hoc Aristotelis loco De partibus animal. lib. 3, ἔχει δὲ τὸ ἧπαρ ὥσπερ ἀντίζυγον ἐν τοῖς μάλιστα ἀναγκαίως τὸν σπλῆνα. Hesychius ἀντίζυγα exponit ἰσόζυγα, id est ἰσόρροπα, ἰσοστάθμα. ζυγὸς enim idẽ est quod σταθμὸς, Lanx, Statera, vt antea dictum fuit. EST Ἑτερόζυγος eiusdem cum illo formæ. vt σταθμὸς ἑτερόζυγος Phocylidi, q. d. Alteriiugis trutina. id est, in alteram partem propendens. AT Ἑτεροζυγεῖν, Eodem iugo alligatum esse cum altero, & quasi concopulari, In altera iugi parte esse. Vtitur hoc verbo per metaphoram Paulus, vt docet Budæus pag. 633.
EST & Εὔζυγος eiusdem formæ. dicitur autem εὔζυγος ναῦς, vel εὔζυγος, Nauis bona transtra habens. Et Nauis bene compacta, intelligendo ex parte totum. ITEM Πολύζυγος, de naui itidem, Il. β, Habens multa transtra. ET Ἑκατόζυγος, Quæ est cẽtum transtrorum: & ex consequenti, q. d. Centiremis. AT Ὑψίζυγος Iupiter apud Homerum & Hesiodum, vel Qui in sublimi sedili sedet, (vt sit metaphora à remigibus sedentibus ἐπὶ τῶν ζυγῶν, id est in transtris) vel Qui in alto facta hominum librat & ponderat, atq; æstimat: vt videlicet sit à ζυγὸς significante trutinam.

Ζυγόω, ῶ, Iugo submitto. Item Iungo, (q. d. Iugo) Committo, συναρμόζω, Bud. ex Luc. apud quem ζυγῶσαι τὴν κιθάραν exponit etiam Iuga citharæ aptare & coniungere. Ζυγοῦν (vt quidam annot.) est Iugare, Columellæ, & Iugumentare, Vitr. quum substratis singulis hinc atque hinc trabibus directis, suprà trãsuersariæ aliæ hinc inde singulæ in angulis rudius (videlicet, vt interuallum quidem sit, sed non alta incisura, siue crena) committuntur ita vt quasi binæ per diuersum contignationes angulis quatuor fiant. quod vulgo dicitur enclauer. Itẽ Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Hesych. ET Ἐπιζυγῶσαι pro eodem. Bud. ex Artemid. Onirocr. 1, ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας. Item ἐζυγωμένος apud Ezech. pro Æquipõderis, vt vult Hieronymus. HINC Ζύγωμα, quod Iugumẽtum redditur ex Varr. in hoc Polybii loco, διακέκλεικε τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. ¶ Item ζυγώματα, Iuga in vitibus quæ pedamentis quibus recta stat vinea, transuersa iugantur. vnde & iugatæ vineæ, Colum. ¶ Ζύγωμα apud medicos, Os iugale, Iugumẽtum, Os ex duabus, vna ossis tẽporalis, altera ossis paruum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum & aurem coeuntibus conglutinatum. Nec verò interest apophysesne an ecphyses dicantur. harum quidem posterior à capitis osse quod iuxta aurem est, anterior verò ab osse quod ad paruum oculi angulum est, procedit. Iungũtur autem in media sutura obliqua. vnde ζύγωμα SIVE συζυγῶδες, quasi cõiugiale & ex duobus cõiugatũ, vocatur. Gorr. ITEM Ζυγωτὶς, Iũctus, ex Soph. HINC ET Ζύγωθρον, Vectis qui valuas seu ambas fores iungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust. A QVO Ζυγωθρίζω, pro Claudo, quasi obdẽdo vectem. Vide Pollucẽ. Item Examino, Libro, Perpendo: in vulgatis lexicis ex Aristophanis Nub. Κλῄσον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον. Vide ibi scholiasten. COMP. Καταζυγόω, ῶ, A quo Καταζύγωσις quod Baysius vertit Libramẽtum.

Ζυγὸν vide suprà in Ζυγός.

Ζύγιος, ου, ὁ & ἡ, Iugalis seu Iugatorius. vt ζύγιος ἵππος, Aristoph. Et ζύγιος βοῦς, Iugatorius bos, Varr. ET Ζύγιμος pro eodem ex Athenæo. Itẽ ζύγιος Iupiter, Hesychio, & ζυγία Iuno (intelligenti, vt opinor quam Latini vocant pronubam.) Præterea ζυγία illi est quædam κώπη, id est quidam remus, vel potius quoddam remi genus. Eidẽ ζύγιος est ὁ τρίτος ἐρέτης, id est tertius remex. AT Ζύγια neutr. plurali numero (si menda carẽt exempl.) pro ζυγὰ id est Iuga, seu Transtra, apud Athenæum. Baysius interpretatur Iuga.

Ζυγίτης, ου, ὁ, Qui est remex in medio nauis supra arborem. Bayf. Vide schol. Aristophanis. Item ζυγῖται qui & ζευγῖται, de quibus suprà.

Ζυγιαῖος, Natus sub libra signo cælesti. ab vna ex sign. vocis ζυγὸς quæ suprà annotata fuit.

Ζυγάδην, (q. d. Iugatim seu Coniugatim) Iunctim, Coniunctim, συνεζευγμένως, Suid.

Ζύγαστρον, Arca, Capsa. κιβώτιον, Hesychio. ET Ζύγαστρος eidem κιβωτός. Xenophon, τὰ δὲ ἄλλα χρήματα παραδεδομένους ἐν ζυγάστροις σεσημασμένους ἐφ' ἁμάξης κομίζειν. vbi pro arca & capsa thesauraria poni Budæus annotat: VT Ζυγάστριον Polluci esse arcam vestiariam.

Ζύγαινα, Libella piscis, ex Aristotele De animalibus libro secundo.

C. ἈΝΑζευγνύω, vel Ἀναζεύγνυμι, Reuertor. ἀναζεύξας, inquit Hes. ὑποστρέψας, metaph. sumpta à curribus. intelligẽs (vt opinor) ἀναζευγνύειν, esse propriè Equos iterum iũgere currui, ad reditũ videlicet. & hoc certè ipsa vox sonat, si ἀνὰ velimus iterationem siue redintegrationẽ

significare. Xen. Pæd. 8, γήμας δὲ ὁ Κῦρος ἀθὺς ἦγεν ἀναζεύγνυσι. Intelligendum est autem, ἀναζευγνύειν ad bellum A
pertinere, & ἀναζευγνύειν dici Qui reuertitur reducens secum copias, Qui redit cum exercitu, Qui exercitum reducit, vel domum, vel ex vno loco in alium. Vnde ἀναζευγνύω exponitur & per Moueo, vel Castra moueo, Soluo. Plutarchus, πρὸς δὲ τὸν υἱὸν πυθόμενον πλειόνων παρόντων, πότε μέλλοιεν ἀναζευγνύναι; ἢ δέδοικας, εἶπε, μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσῃς; Id est, Ad filium autē qui coram multis interrogauerat eum quando castra moturus esset, Quid vereris inquit: ànne tu solus tubam non audias? Idem in Antonio, ἀναζεύγνυσι πεζῷ διὰ Συρίας. & in B
Demetrio, ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας. Aristot. Œconom. 2, καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ᾽ αὐτόν. Id est, Motis castris se cōtulit ad eū. Vbi poterat pro ἀναζεύξας ἐβάδιζεν dicere, breuiori sermone vtens, ἀνεζεύγνυεν ἐπ᾽ αὐτόν. Thucydides tamen vsus est iisdem participio ἀναζεύξας cum alio verbo, circa finem libri vltimi, ἀναζεύξας πλεύσει ἐπὶ τῆς Ἰωνίας. Appianus, ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ. Dicitur etiam ἀναζευγνύω sequente ἐκ cum genitiuo nominis locum significantis. Pausanias in Laconicis, οὕτω μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυεν ἄκων. Plutarchus in Pompeio, Πομπήιος δὲ ἀθὺς ἀνέζευξεν ἐκ τῆς Ἀραβίας. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ᾽ οἴκου, aut ἐπ᾽ οἶκον, Redeo domum cum exercitu, Copias reduco domum.

Ἀναζευγνύω non absolutè positum, sed cum accusatiuo apud Herodot. ἀναζεύξῃς πρὸς ἰσθμὸν τὰς νέας, id est Classem ad Isthmum reducas.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ, Castrorum motio, Reditio domum cum exercitu. Gregorius de imperatore loquens qui Iuliano in Perside successit, ἐζήτει δὲ τὴν ἀνάζευξιν, καὶ ὅπως ἂν τύχῃ σωτηρίας ἐπόθει. In vulg. lex. ἀνάζευξις exponitur Castrorum metatio, quæ planè contraria est significatio, quam videlicet habet alterum nomen verbale κατάζευξις. D

Ἀναζυγή, ῆς, ἡ, Idem quod ἀνάζευξις. Est ἀναζυγὴ (inquit Budæus) ἀνασκευή, Quum castra mouentur & vasa colliguntur. cui opponitur κατασκευή, id est Castrorum metatio. Idem alibi, ἀναζυγὴ est vasorum collectio, tentoriorumque refixio. Exempla autem non addit: sed passim sunt obuia. Plutarchus, ἀναζυγῆς ποτὲ γινομένης δορυξοωστέρας. Polybius, ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ πεποιημένος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρεν. Vbi ἀναζυγὴν ποιεῖσθαι idē quod ἀναζευγνύειν. E
Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν, ad verbum Castrorū motionem significare. pro quo Latini dicunt, Vasa conclamare. Cæsar, Vasis militari more conclamatis, progressus, &c. Huiusmodi autem conclamationem vocabant ἀναζευγνύντων ἐπίσημα. Dicitur autem ἀνάζευξις & ἀναζυγὴ pro eodem, vt κατάφευξις & καταφυγή, & alia à φεύγω deriuata. F

C. ἈΠΟζευγνύω, vel Ἀποζεύγνυμι, Abiungo, Disiungo. nam ζεύγνυμι est Iungo. Ita videmus ἀπὸ præpositionem in verbo Græco eam vim habere quam Ab & Dis in Latino. ¶ Passiua vox est Ἀποζεύγνυμαι, vnde aoristus posterior irregul. ἀπεζύγην. vt apud Eurip. ἀπεζύγην γάμων. Citatur & ἀποζυγείς participiū absolutè positum pro ἀποζυγεὶς γάμων.

C. ΔΙΑζευγνύω vel Διαζεύγνυμι, Disiungo. Philo De vita M. lib. 1, καίτοι πολὺν χρόνον διαζευχθέντα, quanquam tandiu disiuncta. Idem De mundo, ἡ δὲ ἡνωμένη γῇ τῷ μεθορίῳ πορθμῷ διεζεύχθη, terra antè vnita confini freto diducta est. Æschines, ἀδελφοὶ δὲ διαζευχθέντες ἐμοῦ δεῦρ᾽ οὐκ ἂν προέλοιντο, à me disiuncti. Et διεζευγμένον ἀξίωμα apud Gelliū lib. 16 cap. 8, disiunctum proloquium: quod quale sit ibi explicatur: cui opposita sunt συνημμένον & συμπεπλεγμένον. Plutarchus De animalium solertia, χαίρειν λέγοντα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις. In eodem lib. οἱ δὲ διαλεκτικοί φασι τὸν κύνα τῷ διὰ πλειόνων διεζευγμένῳ χρώμενον ἐν ταῖς πολυσχιδέσιν ἀτραποῖς συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν. G
VNDE Διάζευγμα, ατος, τό, Septum transuersum, quo duæ res disiunguntur à se inuicem. Peculiariter verò διάζευγμα dici à quibusdam docet Eustath. τὸ ἐπίπεδον διαιροῦντα τὰ δώδεκα τὰ πλάτος, & quosdam ea signif. intellexisse σταπίδας apud Homer. alios autem διάφραγμα. ET Διάζευξις, εως, ἡ, Disiunctio, H

Apud Gregoriū sæpe ponitur pro morte, id est disiunctione corporis & animi. ET Διαζευκτικός, ή, όν, Disiunctiuus. vt διαζευκτικὸς σύνδεσμος apud grāmaticos, Coniunctio disiunctiua. ET Διαζυγία, ας, ἡ, Disiunctio, Separatio. Epigr. AT Διαζύγιον, ου, τό, Diuortium, Disiunctio iugi matrimonialis seu coniugii. ὁ ἀπὸ τῶν ἑταίρων γάμων ζυγοῦ διασμός, Eust.

C. 2. Παραδιαζευγνύω, Vitiosè & perperam disiungo. Vnde παραδιεζευγμένον ἀξίωμα. Gellius lib. 16, cap. 8, quum διεζευγμένον ἀξίωμα dixisset constare ex pugnantibus inter se & oppositis, addit, Quòd si aut nihil omnium verum, aut omnia pluráve quàm vnum vera erunt, aut quæ disiuncta sunt non pugnabunt, aut quæ opposita eorum sunt, contraria inter se non erunt: tunc id disiunctum mendacium est, & appellatur παραδιεζευγμένον. Cuius exempla ibi ponuntur. ET Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium est: qualem esse vult præpos. ἢ Porphyrius in hoc versu Il. α, Βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι.

C. ΕΝΙζευγνύω siue Ενιζεύγνυμι, Iniungo, Adiungo. Vnde ἐνιζευχθείς, Iunctus. v. l. ex Apoll.

C. ΕΠΙζευγνύω siue Επιζεύγνυμι, Coniungo, Desuper innecto, vulg. l. Aristot. De mundo, καλοῦσι δὲ ὅσοι πόλεις δὲ ὧν εἰ τὸν αὐτὸν ἐπιζευγνύειν διῆλθεν, ἣν ἴσως ἀξιοῦσι καλοῦσι, δύο μέρη τοῖς ἴσαις τῷ κόσμῳ. id est, lineam continuatam seu protentam, duo extrema iungentem, vt Bud. exponit. Philo De mundo, ὅταν αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαιρῶνται, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπιζευγνύουσα παραγαγοῦσα συνάψῃ τὰς παρ᾽ ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ & parallelæ subiectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad vtranque protenta & pertinens, in transuersum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit & copularit, vt idem Bud. vertit. VNDE Επίζευξις, εως, ἡ, Coniunctio. Apud Naz. autem, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, interpres vertit, Iteratio nominum. Epizeuxis apud grammaticos dicitur figura qua dictio in versu non interiectis aliis geminatur: vt Me me adsum qui feci, apud Virgil. AT Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbū ponitur quod ad finem adiici debebat. ET Επιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, apud Hesych. ἀντεῖ καὶ σε ea. In v. l. Series, Catena.

C. ΚΑΤΑζευγνύω, vel Καταζεύγνυμι, Coniungo, Copulo. Item pro Castrametor. vt ἀναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίσημα, quod Budæus affert ex incerto loco. SED Κατάζευξις verbalis, pro castrametatione seu castrorū metatione, ex Plutarcho exemplum affert, ἐσήμαινε καταζεύξεως ἴδιον, imperauit vt castrametarentur. Et ex eodem in Antonio, ἅμα δὲ καὶ τοὺς μαχεσαμένους ἐν καλῷ πεῖ, καὶ κατάζευξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς χρείαν παραλαβεῖν τὸ στράτευμα. Sequitur enim πηγνυμένων ἐκαθὲ τῶν σκηνῶν. Huic opponitur ἀνάζευξις. Sed & pass. καταζευγνυμένας πόλεις in vulgatis lexicis, ex Platone De leg. pro Ciuitatibus locum ad morandum capientibus.

C. 2. Εγκαταζεύγνυμι, Adiungo, Adapto, Accommodo. Sophocles, νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας ἔπεσι.

C. 2. Συγκαταζεύγνυμι, Coniungo. Apud Sophoclē metaph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, q. d. Iunct⁹ est & alligatus graui incommodo, pro Cōflictatur graui incōmodo. Apud Plut. autem συγκαταζεῦξαι τὰς χηρευούσαις γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, pro connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus.

C. ΜΕΤΑζευγνύω, vel Μεταζεύγνυμι, Trāsiungo. μεταζεῦξαι (inquit Bud.) dici potest quod Latinè Transiungere.

C. ΠΑΡΑζευγνύω, vel Παραζεύγνυμι, q. d. Iuxta iungo. Budæus vertit Adiungo, Coniungo, in hoc Plutarchi loco, ὁ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῷ κατὰ πόλεμον ἀσφαλεῖ τὴν εἰκονομίαν. Idem affert hæc adespota, λέγεται ἰσχύος δὲ τὴν παρέζευξαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδῶ καὶ φιλεργίας, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν. HINC Παράζυγες apud Aristotelem Polit. 2, exponitur Adiunctitii, Qui adiunguntur multitudini ciuitatis, ignobiles & proletarii, ac velut Supernumerarii. Redditur & adiectitii.

C. ΣΥΖευγνύω, vel Συζεύγνυμι, Coniungo, Copulo. συζεῦξαι ἅρμα, Iungere currum, Xenophon Pæd. 6 συνεζευγμένοι σχασμοὶ apud Hermogenem, Coniunctæ connectu-

Digitized by Google

ræ. Et συνεζευγμένον apud Quintilianum lib. 9, cap. 3, dicitur figura in qua vnum ad verbum plures sententiæ referuntur: quarum vnaquæque desideraret illud si sola poneretur. Cuius ibi habes exemplum. Et Coniūgo, Connubio iungo, vnde συζυγῆς apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένοις, Bas. Itē συνεζεύχθην ex Euripide pro Implicitus sum. VNDE Σύζευξις, εως, ἡ, Coniunctio, Copulatio. idem quod συνδυασμός, vt Budæus tradit ex Aristotele, lib. 2 De gen. & corr. 154, vt θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Et συζυγία pro eodem pag. 156. Σύζευξις dicitur etiam Coniugium, itidem vt συνδυασμός. Plato De leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, Coniugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ. Coniūctus, Coniugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in iugo.

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Copulatus. Nazian. in Orat. De Baptism. φῶς μὲν αἰτίαν τῶν δικαίων, ἡ ἡ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη. Apud Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆος, sum compar patri & æqualis. At apud Aristoph. Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά, Si socium quempiā sumpsero. Et σύζυγα dicitur Coniugata apud Dialecticos, quæ & συζυγοῦντα. v. l. VNDE Συζυγία, ας, ἡ, Coniūctio, σύζευξις. Aristid. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò συζυγία dicitur Coniūctio & Copulatio, qua bina & bina comparantur & copulantur. idem quod σύζευξις & συνδυασμός. Gregorius διαπλέξαντες ἑαυτοὺς σχεδὸν κατὰ συζυγίαν ἐκ διαστήματος, hoc est bini & bini, vt Bud. interpr. Philo De mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή· λευκοῦ γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου, βραχύ, καὶ θερμοῦ, ψυχρόν, eorum quæ coniugatim contraria sunt. Colum. l. 2, c. 2, Qualitatū inter se dissidentiū quasi quasdā cōiunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos Discordātiū cōparationes tolerabiliter dixerim⁹. Vnde συζυγία ponitur & pro Par. vt συζυγίη πτερύγων, Par alarū in Epigr. Itē & pro Coniunctione matrimoniali seu coniugio, vt συνδυασμὸς & item σύζευξις. Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocabulum dialecticum. Cicero in Topic. Eiusdem autem generis verba sunt quæ orta ab vno variè commutantur: vt sapiens, sapienter, sapientia. hæc verborum coniugatio, συζυγία dicitur. Sed & apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur vt apud Latinos Coniugationes. At συζυγία τροχαϊκή, idem est quod trochæus, & συζυγίαι ἰαμβικαί, idem quod διίαμβοι. v. l. ex Aristoph. schol.

Συζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Copulatus & coniunctus, seu Qui copulari & comparari cum alio potest. vt συζυγῆ ζῶα καὶ ἄζυγα apud Gregor. & Areopag. Quæ cōiugii copula cōparantur & quasi copulantur. τὰ συνδυαζόμενα. Et συζυγεῖς, Coniuges, Macc. lib. 3.

Συζυγέω, ῶ, F. ήσω. Συζυγεῖν & συστοιχεῖν verba sunt significantia aciem in versum iugúmque directam & compositam. Polyb. ἐφ' ὅσον συζυγοῦνται καὶ συστοιχοῦνται διαμένειν. Bud. Id est, vt in vulg. lex. exponitur, Ordines suos seruarent. nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab vno cornu aciei ad alterum ordines instructi. Συζυγοῦντα & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata, sicut συζυγία Coniugatio, vt antè dictū est.

C. ΥΠΟζεύγνυω, vel Υποζεύγνυμι, q. d. Subiugo. Odyss. ο, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, Iungam tibi equos ad currum, seu Iugo submittam. Plut. Cam. ὑποζεύξας ἵππους τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη, equis subiugibus candidis copulatis quadrigam conscendit, seu simpliciter, Candidis equis iunctis. Ponitur & pro Subiugo, i. Subiicio. B. ex Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζευγνύμενον, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. in 1 De partib. animal. ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, vni generi subiecta sunt. At apud Soph. Aiace, τόνδ' ὑπεζύγην πόνον, commodius redditur, Hunc laborem subii, veluti iumenta iugum. VNDE Υπόζευξις, εως, ἡ, in vulg. lex. Subiunctio, Subinsertio, Subnexio: genus figuræ. Iul. Firm.

Υποζύγιος, ου, ὁ, Subiugis. At ὑποζύγιαι ἡμίονοι apud Eustath. ex Aristoph. grammatico, οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι, hoc est muli subiuges. vt Plin. subiuges equas dicit. Et neutro gen. ὑποζύγιον, iumentum subiuge: qualia plerunque sunt quæ ad currus trahendos iunguntur, vt boues, equi, muli. Thuc. lib. 2, ἁμάξας τε αὐτῶν τῶν ὑποζυγίων ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν. Plato De republica, πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ad vecturas seu onera subuectanda vti iumentis. Herodotus, πρόβατα καὶ ὑποζύγια. Xen. ὑποζύγια καὶ ὀχήματα. Philo De vita Mosis lib. 1, ὑποζύγιον ὡς συνεβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Et metaphoricè apud Plut. De virt. morali, ὡς ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, οὗ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος. VNDE Υποζυγιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Instar iumenti [alii] subditus: vt ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος, apud Etymologistē, Qui consilio & voluntate sua non facit id quod facit, sed aliorum iussu, more iumentorum. Posse dici etiam ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα annotatur ab eodem, citante Aristoph.

ΖΕ'Ω, Fut. έσω, ET Ζείω, poet. Ferueo, Bullio. Hom. Il. φ, v. 362, Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, deinde v. 365. Ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. Eust. annotat per onomatopœian esse factum hoc verbum à sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. Item ζέειν dici ἀφρὸν à poetis, sicut μορμύρειν ὕδωρ. Apud Gal. τὸ ζέον τῶν πεπτομένων, feruor. Apud Dioscoridem passiuè etiam ζεσθείς, Feruefactus, Feruescens. Item metaphoricè sæpe, sicut Latinè Feruere ira. Gregorius in Basil. πολὺ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι. Et alibi, πολὺ δὲ ζέων θυμῷ. Alibi δήμους ζέοντας ἐπανέστησαν ἡμῖν, id est excandescentes & furibundos. B. ‖Item pro Scateo, in v. l. ex Luciano, σκωλήκων ζέουσα, vermibus scatens.

Ζέμα, ατος, τὸ, Decoctum, Decoctio. vt ζέμα ἀψινθίου, ex Dioscoride. Vide Απόζεμα. ET Ζέμον, Calidum, τὸ θερμὸν, Etym. nisi mendum subest.

Ζέσις, Feruor. Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος, Greg.

Ζεστὸς, Feruefactus, Feruidus, Feruens. vt ζεστὸν ὕδωρ, Diosc. VNDE Ζεστολουσία, Lotio quæ fit aqua feruente. ET Ακρόζεστος, Leuiter feruefactus, & quasi in superficie duntaxat. Item pro Leuiter coctus, vt B. vertit apud Diosc. ἀκρόζεστος κράμβη, ἄκοιλιος.

C. ΑΝΑζέω, Referueo, vel Efferueo, Efferuesco, Ebullio. Diosc. lib. 7, ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑποσβέσον τὸ πῦρ. Inuenitur & in actiua significatione (sicut & ἀποζέω) pro Feruefacio. Galenus, γλοιὸν ἀναζέσας, διηθήσας ὕστερον, ὡς φυλάσσεσθαι καθαρόν. Hinc Αναζέομαι, pass. Feruefio. vnde ἀναζεσθεὶς, particip. apud Dioscoridem Feruefactus. Idem συναναζέσον à συναναζέω, actiuè posuit, in 7, εἶτα ἄλλο ἐπιδοὺς ὕδωρ, συναναζέσον αὐτὸ, id est, Conferuefacito. ἀναβράσσειν. ‖ Exponitur & Scaturio. Annotatur & Effundo significare in Epigr. sumptum itidem actiuè.

Αναζείω, etiam reperitur, inserto ι metri gratia.

C. 2. Συναναζέω, pro Conferuefacio vel Feruere facio. Vide paulo ante ex Diosc.

C. ΑΠΟζέω, Feruefacio. Vnde ET Εναποζέω. Galen. in 14, ἀψίνθιον ἐναποζέσας ἐλαίῳ καταλείπουσι τοῦτο τῷ χρόνῳ. Passiua vox Αποζέομαι, Feruefio. vnde participium ἀποζεσθεὶς, Feruefactus.

Απόζεμα, ατος, τὸ, Decoctum vulgó. Dioscorides, καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικείους πυρίας ἁρμόζει. Apud eundem ἀπόζεμα ὀριγάνου, Origani decoctum, Origani cocti seu feruefacti succus vel ius. Alibi κόμμεως ἀπόζεμα. Videtur autem ἀφέψημα alibi pro ἀπόζεμα vsurpare: quum tamen illud propriè coctionem, seu feruefactionem denotet.

C. ΕΚζέω, Efferueo, Efferuesco. Itē pro Scateo, (sicut ζέω suprà) ex Herodoto affertur, ἐξέζεσε ἀλίων. HINC Εκζεμα, Quod cum feruore erupit. Εκζέματα apud Diosc. Pustulæ ardētes & feruidæ, dolorē cientes citra saniem. ingens enim feruor omnem materiam absumit. Gorræus. ET Εκζεσις, Feruida eruptio: vt ἐκζέσεις ἑλκῶν.

C. ΕΠΙζέω, q. d. Inferuesco. Item pro Attollor, Augeor, in v. l. ex Etym.

C. ΠΕΡΙζέω, Circumferueo. Item Περιζείω pro eodem in Epigr. sicut ζείω poeticè pro ζέω poni dictum est.

C. ΥΠΕΡζέω, Supramodum ferueo, Vehementer ferueo. Luc. vsus est de sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paus. de ira, ἀπὸ ὑπερζέων τις αὐτοῖς τῇ ὀργῇ. ‖Interdum autem ὑπερζέω, Circūferuesco. Circumfundor

feruendo, Circumfluo, Bud. ex Plinio & Curtio: in hoc A
Aristot. Probl. loco, ἤδη τὸ οὐχ ὑπερζεῖν τῷ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τῷ θέρους τὸ ὕδωρ. HINC Ὑπέρζεσις, Vehemens efferuescentia, &c. ET Ὑπερζεστος, Vehementer efferuefactus, &c.

Ζῆλος, ου, ὁ, Æmulatio ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη τίς ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει. quæ Cicero reddit, Æmulatio, ægritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat. Vide p. 63 Cicer. lexici. Ζῆλον certè ἀπὸ τοῦ φθόνου, id est ab inuidia, distingui cōstat, quæ tamen alioqui copulauit Plut. in Coriolano, εἰς φθόνον τι καὶ ζῆλον πρὸς αὐτὸν ὑπείκειν. Sic ex Platone De leg. ζῆλοι καὶ φθόνοι. At Hesiodus apertè ζῆλον appellauit τὸν φθόνον, id est inuidiam, in Erg. appellans συγηρώπην, id est Cuius tristis est vultus. quo Seneca modo inuidiam tristem vocauit: quippe quæ maceret illum (vt Lucr. loquitur) qui ea laborat: sicut & inuidus dicitur ab Horatio macrescere rebus opimis alterius. Vt autem ζῆλος pro φθόνος Hesiodus, sic ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom. vt infra docebo. Sed & in Testam. noui scriptis ζῆλος pro φθόνος accipitur: vt Act. Apost. capite 5, ἐπλήσθησαν ζήλου, poni constat pro Repleti fuerunt inuidia. Sic & plerisque aliis locis. Non dubiū est tamen quin sit potius æmulatio: & quidem non solùm mala, verumetiam interdum bona. Ζῆλος (inquit Budæus) Æmulationis stimulus. Item Affectatio, Imitatio. Addit, ζῆλον esse stimulum quo animus excitatur ad honestissimum quodque facinus cum iustitia suscipiendum, qualis est zelus pius: item esse studiū ac desiderium: & subiungit ex Plutar. in Alex. 219, ὁ μὲν τι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ ζῆλος & πόθος οὐκ ἐξερρύη τῆς ψυχῆς. Idem apud Luc. ζῆλος τοῦ πολυτελοῦς interpr. Cupido visæ opulentiæ. Hæc Budæus. At ego non puto ζῆλον esse simpliciter affectationem, aut studium, seu desiderium, vel cupidinē: sed primùm quidem pro æmulatione accipi, deinde verò generalius pro æmulatorio quodam studio seu desiderio rei alicuius, aut etiam æmulatoria quadam cupidine. i. ita stimulāte nos vt stimulat illa æmulatio cuius definitionem ex Stoicis protuli. Denique ζῆλος est etiam eius qui quodam velut æmulationis studio impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summóque eius assequendi desiderio tenetur. Luc. p. 333, ζῆλῳ τῶν ἀρίστων καὶ συγγνώμῃ τῶν διαίτων. Plut. ἡ δὲ γυμνὴ τῆς τῶν παρθένων, ζῆλον ἀξίας ἐνεποίαζεν. Idem in Cor. αὐτὸς αὐτῷ ζῆλον ἀνδραγαθίας προὔθηκε. Idem in Per. πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος: (eadem autem constructio in loco suprà citato, ζῆλος πρὸς φιλοσοφίαν) vtque hic μιμητικὸν ζῆλον, sic in alio eiusdem libri loco dicit ζῆλον τινὰ καὶ προθυμίαν ἄγουσαν εἰς μίμησιν. Sic verò Herodian. μίμησις & ζῆλος copulat. Nec verò dicitur tantùm ζῆλος τινὸς seu πρός τι, verumetiam ζῆλος πρός τινα, cum accusatiuo pers. ac tum potissimùm æmulationis signific. habere mihi videtur, atque adeo accipi pro quadam velut æmulatoria contentione, seu qualis est inter æmulos. Luc. in Demon. vita, circa finem, Ἀθηναίων δὲ συστάσεως, καὶ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους κατασκευάζειν ἐθέλουσι μονομαχιῶν. Plut. in Artoxer. ὡς δὴ πρὸς ἐκεῖνον αὐτοῦ ζήλου καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian. ζῆλον καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλους. ‖ Ζῆλος Ἀσιανὸς in vulg. Lex. affertur ex Plut. pro Asiatico dicendi genere, quasi verò ζῆλος sit dicendi genus. Bud. autem putat ζῆλον hic quoque imitationem significare posse. quam certè interpret. non conuenire manifestum est. Ego igitur dico (sed ἐπέχων) ζῆλον Ἀσιανὸν esse dicendi genus quo aliquis Asiaticum æmulatur.

Ζῆλος, Zelotypia, ex Euripide. Sic & apud Oppianū. Itidem apud Paulum 1 ad Corin. cap. 11, v. 2, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, exponitur Zelotypia.

Ζῆλος, Impetus mentis ad cultum diuinum, & religionis amplectendæ vegeta cupido, vt inquit Bud. afferens ex Gregorio, εἰ καὶ πικρὸς ἄλλοις ὁ ζῆλος πλὴν καὶ ὑπὲρ δυνάμεως. Ego hunc vocis istius vsum, qualis est in hoc Gregorii loco, peculiarem esse ecclesiasticis scriptoribus puto, ac poni ζῆλον pro ardente colendi Dei studio, in quo cæteros non solum æmulamur, sed & præstare illis conamur. quam significationem lingua nostra retinuit. Dicitur alioqui ζῆλος peculiarius de eo cuius animus æstuat indignatione concepta ex iis quæ cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur repugnare videt. Sed de vsu huius vocis in Test. noui scriptis tractāt fusius Bezæ in illud annotationes, ad quas te remitto.

Ζῆλος, Felicitas, vt exponitur in hoc Sophoclis loco, in Aiace, Οἵας λατρείας αὖθ' ὅσου ζήλου στερεῖ. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. autem Bud. accipit pro affectatione gloriæ, & pro ipsa gloria ex aliqua re quam egimus, siue honorificentia & honestamento. vt Pro Ctesiphonte, ὅτι τοῦ μὲν στρατευομένου τι αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅτι αὐ ἀφαιρεθῇ. id est (inquit) Eandem honorificentiam & gloriam affert. Vel, Perinde illum beat. Et in alio eiusdem orationis loco coniungit ζῆλον & τιμήν. Hanc autem significationem huic voci datam existimo, quòd felicitatem & gloriam consequatur æmulatio. Cæterùm quod ad etymon eius attinet, à verbo ζεῖν deriuari, potius quam aliunde, verisimile mihi videtur.

C. Ζηλοδότηρ, ῆρος, ὁ, epitheton Bacchi in Epigr. quod quidam interpr. Zelotypiam immittens.

C. Ζηλομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inuidus, Inuidia furens.

C. Ζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypus, (q. d. ζήλῳ τυπείς, id est inuidia percussus) Qui præ feruore amoris riualē pati nequit, sed aliis inuidet eiusdem amoris societatem. Aristoph. ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν. Lucianus De calumn. ἦν δὲ γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ἔστι ἰδεῖν, διότι, ..., χωρίς σου πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιὼν εἰς αὐτὴν ἀπιστεῖ.

VNDE Ζηλοτυπία, ας, ἡ, Zelotypia. Propriè quidem illa inuidentia qua fit vt riualem in amore mulieris pati non possimus: sed latius extendi huius nominis significationem, sequentia docebunt exempla. A Stoicis definitur λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ ἔχει. Cicero, Obtrectatio autem est ea quam intelligi zelotypiam volo: ægritudo ex eo quòd alter quoq; potiatur eo quod ille ipse concupierit. Plutar. Pericle, Ἐφιάλτην φίλον δολοφονῆσαι διὰ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῆς δόξης. Luc. De calumn. ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, loquēs de Antiphilo, quodam τῶν αὐτοτέχνων. Plut. οὐκ ἂν γὰρ ἴσως σιωπῆσαι ... ζηλοτυπίας ... Idem in Probl. Rom. διὰ τὴν μυθολογουμένην πρὸς Ἀρην ζηλοτυπίαν τῷ Ἡραίστου δι' Ἀφροδίτην. Idē, πρὸς ἑταίρας ἢ μειρακίσκους ... ἀρχῆς & ζηλοτυπίας. A Budæo exponitur Inuidia, vel Inuidia malefica. Æsch. contra Ctesiphontem de Demosthenis & Philocratis dissidio, ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύσαντο μετὰ δειλίας καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὸ τῆς δωροδοκίας ζηλοτυπίας. Ob inuidiam Philocratis, cui licebat itidem sicut Demostheni, quæstum facere in dinundinatione reip. ἅμα γὰρ ἐδεδωροδόκητο. Bud. ET Ζηλοτυπέω, ῶ. F. ήσω, Zelotypia affectus sum, Zelotypus sum, Præ feruore amoris riualem pati nequeo, sed inuidia & odio cū rei amatæ causa prosequor. Plutar. Probl. Rom. de Ino, ζηλοτυπήσασα δουλὴν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Athenæus lib. 11, de rege quodam, ... ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ... αὐτῆς παῖδας ... Idem eodem libro, ἐζηλοτύπησαν δὲ πάντες οἱ παῖδες ... Θέογνιν. Themistius III, ζηλοτυπῶ τὸ ἀπηνηθέντα. Et generaliter Zelo ducor. Greg. ... ἐζηλοτύπησεν. id est Zelo ductus est ad vindicandas impias contumelias, Bud. interpr. ‖ Item Æmulor, Zelo bono prosequor. idē quod ζηλῶ & ... Bud. ex Gregorio de Maccabæis, οὐχ ἥττον τὰ ψυχὰς ἢ τὰ σώματα ζηλοτυπούσης ... τὸ πλῆθος (vbi quidam vertunt, Inuidētes alii aliis excessum è vita: sed in bonam partem Inuidendi vocabulum accipientes.) Idem in suum fratrem, ζηλοτυπεῖ τὰ ἄκρατον μεγαλοψυχίας. id est Zelus me stimulabat ob, &c. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν, καὶ γίνεται συμμαχος ... Solicitus est ob fidem orthodoxam periclitantem, Æmuli affectu prosequitur, Æmulationis stimulo excitatur. Et zelus hic est feruor animi quo mens accensa abiicit timorem, & veritatem tuetur. In qua significatione datiuo iungitur à Demetrio Pha

lereo, καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ, καὶ ἐπαίνου ἀρ(ἐ)γ-ται καὶ (ἐ)ᾶ, Æmulatur Gelonem. ‖ Item Inuideo, Animo maligno inuideo. Æsch. contra Ctesiphontẽ, ἃ δὲ σὺ λέξεις, εἴποι αὖ καὶ ἄρμα ζηλοτυπῶ ὀρτίων. Cicero ad Atticum, Tu autem ad me peruelim quid intellexeris de Varrone. Illud vtique scire cupio, quem intellexeris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι, id est cuius eum inuidia morderi tangive: Vel, Cuius rei gratia commoueatur inuidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. dicit diuites auaros αὐτοὺς ζηλοτυπεῖν, sibiipsis inuidere diuitiarum vsum & fructum, quum non audeant vbi opus est erogare.

C.1. Αζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypia & inuidia vacuus. Cicero ad Att. librorũ De finib. mentionẽ faciens, Confeci libros περὶ τελῶν, ita vt Epicurea Torquato, Stoica, Antonio, &c. ἀζηλοτύπως id fore putaram, quòd omnes illi decesserant.

C.2. Αζηλοτύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plutar. An seni capess. resp. τὸ ἢ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον, ἀζηλοτύπητόν ἐστι καὶ περιμαχόμενον.

C.2. Διαζηλοτυπέομαι οῦμαι, Æmulor, Inuideo. φθονερῶς διάκειμαι. Athen. l. 13, διεζηλοτυπεῖτο δὲ ἡ Λαῒς πρὸς Φρύνην, πολὺν ἐραστῶν ἔχουσαν ὅμιλον.

C.2. Επιζηλοτυπέω, Zelotypia laboro.

C. Αγαζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui valde æmulatur. Item Inuidus. ἀγάζηλοι, μεγαλοζηλοτοι ἢ, φθονεροί. Etym.

C. Αζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Plut. ἄζηλος πλοῦτος ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄτιμος, Neglectus, Cuius nulla est gratia, Non expetitus. id est μὴ ζηλωτός. Alibi πλεονεξία & πλούτου ζῆλος, id est admiratio cum amore & affectione. Hæc Budæus. De eadẽ re idem Plutarch. in Lycurgo, μεῖζον δὲ τὸ τὸν πλοῦτον ἄσυλον (μᾶλλον δὲ ἄζηλον, ὥς φησι Θεόφραστος) καὶ ἄπλουτον ἀπεργάσασθαι τῇ κοινότητι τῶν δείπνων. Idem Plut. An seni capess. resp. οἰκτρὸν καὶ ἄζηλον copulat. ‖ Αζηλος actiuè etiã capitur pro eo qui zelo seu zelotypia non ducitur, ὁ μὴ ζηλοτυπῶν. Athen. lib. 13, Πλαγγὼν τι τὸ ἄζηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος, τὸν μὲν [ὅρμον] ἀπέπεμψεν ἐκείνῃ, τῷ δὲ ὡμίλησε, quum cognouisset Bacchidem nõ admodum magno riualitatis affectu duci, vel non magnopere deperire adolescentem illum.

C. Αντίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Zelotypus. v. l.

C. Αξιόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quem æmulemur. VNDE Αξιοζήλως, Ita vt æmulari dignum sit, Laudabiliter.

C. Αείζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem valde æmulamur, aut Valde æmulãd'. idẽ quod ἀριζήλωτος. Sũt tamẽ qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso videlicet δ in ζ: vt sit Clar', Præclarus, Illustris. vt Il. β, Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός. Il. — χ ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ. Et ἀριζήλη φωνή. Il. σ, vox clara. VNDE Αριζήλως, Magna cum æmulatione. Item Claré. Od. μ, — ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

C. Βαρύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Inuidus. Vel Inuidiosus.

C. Δύσζηλος, Æmulus, Inuidus, In malam partem æmulator. Od. μ, Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, æmulatores & inuidi: seu, Malè æmulamur. Budæus. Et Plut. Alex. ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης (δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς) ἔτι μείζους ἐποίει. Apud eundẽ Plutar. πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις. v. l. ex Bud. interpr. In degenerem quandam affectationem deprauata natura: de eo qui aliena bona admiratur & suæ fortunæ succenset. VNDE Δυσζηλία, ας, ἡ, idẽ quod Zelotypia. B. ex Athen. l. 13, de Laide, ἀναιρεθῆναι φάσκουσιν αὐτὴν ὑπό τινων γυναικῶν ἐν Θετταλίᾳ, ἐρασθεῖσάν τινος Παυσανίου, κατὰ φθόνον καὶ δυσζηλίαν.

C. Επίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulandus, Inuidendus. v. l.

C. Ετερόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alio zelo ducitur. Lucill. lib. 1, Epigrãm. Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον αἰδήρομαι ἤγο ... τί; Τῶν ἑτεροζήλων, eorum qui aliud genus veneris sectantur. VNDE Ετεροζήλως, Alieno animo, Animo erga alteram partem magis affecto. Apud Hes. Theog. 544, Iupiter ad Prometheum, Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.

C. Εὔζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. ‖ Item Bonus & felix æmulator seu imitator: oppositũ τῷ δύσζηλος & κακόζηλος. VNDE Εὐζήλως, Bono zelo. Item Feliciter. Cereal. lib. 1 Epigr. In rhet. Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Αττικὰ ῥήματα πίνει, Εὐζήλως ἐστὶ καὶ φρονίμως ῥητορεῦειν, Non est feliciter declamare, & ita vt id quod æmulabaris atque affectabas, assequutus videare. ET Εὐζηλία, ας, ἡ, Bona æmulatio, Æmulatio in bonam partem.

C. Κακόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malus & infelix æmulator, Malus affectator. Et κακόζηλον neutro gen. apud rhetores dicitur Mala affectatio, vt Quintilianus lib. 8, cap. 3, interpretatur, addens, κακόζηλον vocari quicquid est vltra virtutem, quoties ingenium iudicio caret, & specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum. Demetr. Phaler. de charactere dicendi frigido, ὀνομάζει δὲ αὐτὸ τῷ κοινῷ ὀνόματι κακόζηλον, Malam affectationem. Idem, πολλάκις μέν τι τὸ ἐπὶ ἐξαιρόμενα αὐτὸ ψυχρόν τι ἐστι. καί, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, κακόζηλον. Contrarium huic est εὔζηλος. VNDE Κακοζήλως, Cum mala & infelici affectatione, Vel ita vt id quod æmulabaris & affectabas, malè assequutus videare. Cõtrariũ est εὐζήλως. ET Κακοζηλία, ας, ἡ, Mala & infelix æmulatio seu affectatio. idẽ quod τὸ κακόζηλον neutro genere. Id est (vt in vulg. lect.) praua æmulatio, Mala affectatio. veluti siquis malè affectans Atticismum, ieiunus euadat & aridus: siquis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro quauis mala affectatione ponitur, qua videlicet in contrarium vitium ei quod affectabamus & æmulabamur, incurrimus. Luc. De saltatione, γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων.

C. Ὁμόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnius eiusdémque zeli est, Qui vnum idémque æmulatur & affectat. Nonn. ὁμοζήλῳ μενοινῇ, concordi & vnanimi studio.

C. Πολύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari & imitari multa animi contentione solemus: seu (vt Bud. interpr.) Magno studio expetitus. contrarium τῷ ἄζηλος. In v. l. exponitur etiam Inuidiosus, ὁ πολὺν φθόνον ἔχων, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Ζηλόω, ῶ, F. ώσω, Æmulor, Imitor, seu potius Imitandi studio ducor, Affecto. Hesiod. Erg. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενος σπεύδοντ', vicinum vicinus æmulatur. Thuc. lib. 2, καί τοι ταῦτ' ὁ ἀπράγμων μέμψεται· ὁ δὲ δρᾶν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει, qui autem res gerere cupiet, ipse æmulabitur & imitabitur. Idem eodem libro, χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν ἢ μιμούμενοι ἑτέρους, vtimur rep. non æmulante aliorũ leges, sed nos ipsi sumus aliis potius exemplo quàm imitamur alios. Isocr. Panath. ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Idem, ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ καὶ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, imiteris & facta. Idem, αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Plutarch. οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Et in pass. apud eundem, τὰ ζηλούμενα παρὰ πᾶσι, vt τὰ σπουδαζόμενα, id est Quæ magno studio exoptantur, Quæ in pretio sunt & honore: quibus τὰ ἄζηλα opponuntur. Nã exponitur etiam (non diuersa admodum à priori significatione) Sector: vt apud Demosthenem ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo De vita Mosis lib. 1, θεοσεβείας ἐζηλωκότων, religionis studiosorum. Idem lib. 3, ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, vitam à negotiis abhorrentem coluit. Quo modo accipi potest apud Plutarchum De vitt. mor. loquentem de adolescẽtibus qui in magistros vrbanos & facetos incidunt, ὑπὸ χρείας τὸ πρῶτον ἕπονται καὶ ζηλοῦσιν, ὕστερον δὲ καὶ φιλοῦσι. Et apud Synes. De insomn. τοῦτο τοίνυν ἐζηλώθη μὲν ὅτι μάλιστα τῷ παρόντι συγγράμματι, istud igitur studio & curæ fuit quammaximè hoc libro. Iacobi Apost. cap. 4, ζηλοῦτε καὶ οὐ δύνασθε τυχεῖν, Beza vertit, Studiosè affectatis, dicens ζηλοῦν declarare eo in loco aliquid amplius quã inuidere, nempe ambitiosam affectationem rei expetitæ. ‖ Ζηλόω, Laudo, Probo. Eurip. Oreste, οὐδὲ σε ζηλῶ τὰ κακῆς γυναικὸς ἐχθρὸν οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον, id est Laudo, ἐπαινῶ. Soph. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animum. Xenophon Hell. 6, ἐπῄνουν μὲν ἀκούοντες, ἐζήλωσαν τὴν δὲ τὴν πόλιν ὅτι &c. Thuc. lib. 5, μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν ἀνδρ

μονίαν. |Item Beatum prædico. idem quod μακαρίζω, cum quo in præcedentibus locis copulatur. In qua significatione, præter accusatiuum personæ, interdum cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, & quidem frequentius, construitur: interdum cum solo infinitiuo sine alio casu. Soph. Aiace, Καί σε ἐν καὶ νῦν τοῦτο γε ζηλοῦν ἔχω Ὁθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν, In hoc te possum beatum prædicare. Euripid. in Iphig. Aulid. ζηλῶ σε γέρον· Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον Βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής. Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. De quo intellexit Cicero Tusc. 3, Nec siletur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem & fortunatum esse dicit quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus. Sic apud Isocr. Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicē imperio arbitror. Idem Panegyr. ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, καὶ ζητοῦντες ἑαυτοὺς ἐξ ἴσου κατασπεῦσαι. Plut. De fortitudine Alex. οὐδὲ πάνυ τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι τὸ πολλῶν δεσπόζειν, latè dominari, beatū censent. |Ζηλῶ, idem quod ζηλοτυπῶ, Zelotypus sum, Zelotypiæ affectu depereo. quo significatu in sacris literis crebrò vsurpatur. Num. cap. 5, ἢ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. cap. 4, ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, Depereunt vos non bene. 2 Corinth. 11, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, Ambio enim vos Dei zelotypia, vt Th. Beza vertit. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, pro zelo duci. ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, Zelo meo commotus est, Numer. 25. At libr. Reg. 3, cap. 9, ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, Zelatus sum pro Domino. Et Numerorū cap. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? |Ζηλῶ, Inuideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam cōcupisco. vt Act. Apost. cap. 7, οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. Et capite 17, ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, Inuidia commoti.

Ζήλωμα, ατος, τό, Æmulationis facinus, Contentio. Bud. ex Æsch. cōtra Timarch. χαίρειν ἐῶν τὰς τοιαύτας φύσεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν προτρέψασθαι. Athen. lib. 6, τὴν ἐκλογὴν τῶν χρημάτων ποιούμενοι περὶ τῶν ἐναντίων, συναποφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα, praua æmulationis studia & contentiones.

Ζήλωσις, εως, ἡ, Æmulatio. Thucyd. lib. 1, [τῇ] ζηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσως βούλεσθαι εἶναι τοὺς παρόντας, æmulatione barbarorum. |Item idem quod Zelotypia. Cuius exemplum ex Numer. capite 5, in Ζηλῶ, ferè sub finem, attuli.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ, Æmulator, Æmulus, Sectator. Isocr. ad Dem. μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς ἡγούμενον, imitatorem atque æmulum paternæ virtutis. Luc. Hermot. Αὐτοῦ ἴσως ζηλωταί. Idem De hist. scrib. Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Herodian. lib. 6, ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, non discipulos tantùm, sed æmulos etiam atque imitatores illius virtutis. Act. Apost. cap. 22, ζηλωτὴς ὑπάρχων Θεοῦ, sectator Dei, Bud. interpr. Quam expositionem Beza improbās vertit, Zelo Dei accensus. Ibidem, ζηλωταὶ τοῦ νόμου. |Ζηλωτής, idem quod ζηλότυπος, Qui zelo seu zelotypia ducitur. Cur autem Deus ζηλωτὴς dicatur, docet Areopag. 168, Chrysost. ad Thess. 18.

Ζηλωτικός, οῦ, ὁ, q. d. Æmulatiuus.

Ζηλωτός, οῦ, ὁ, Æmulatione dignus, Dignus quem æmulemur, Vel, Quem æmulari studemus. Isocr. ζηλωτότερος ἐστὶ καὶ θαυμαστότερος τῶν ἀθλητῶν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰς νίκας ἀναιρουμένων. Idem ad Philippum, οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔσῃ ζηλωτὸς, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Philo lib. 2 De vita Mosis, αὐτοὶ μὲν οἱ νόμοι ζηλωτοὶ καὶ περιμάχητοι πᾶσιν ἰδιώταις τε καὶ ἡγεμόσιν, leges nostras omnibus hominibus priuatis iuxtà & in honore constitutis studio esse magnáque cōtentione certatim expeti. Plut. Pr. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρότερος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, expetendæ & exoptandæ primæ nuptiæ.

Ζηλωτὸς, Beatus, Quem beatum omnes prædicant. Euripid. Oreste, Ζηλωτὸς ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα, Καὶ μὴ 'πισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο. Aristoph. Vespis, ἐξῆν μὲν οὖν σ' ἀνδρικῶς, ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, ita vt beatus esses. Idem Neb. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀξεις, i. beatissimam, Suid.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione, Dignus quem omnes æmulētur, Dignus qui ab omnibus magna contentione certatim expetatur, Dignus quē beatum omnes prædicent.

C. Ἀειζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maximè æmulandus: vel vt præcedentia. Aristoph.

C. Πολυζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multo studio æmulandus, Multo studio prosequendus & expetendus. Eurip.

C. ΠΑΡΑζηλόω, ῶ, Æmulatione afficio & excito, Ad æmulationem prouoco, Zelo afficio, Bud. Inuidentia quadam & zelotypia extimulo, vt in riualitate fit, apposito æmulo & riuali, vt vulg. lex. exponunt. 3 Reg. cap. 14, de Hieroboam, καὶ παρεζήλωσε Κύριον ἐν πᾶσιν οἷς παρεζήλωσαν οἱ πατέρες αὐτῶν. Ad Rom. 10, bis hoc verbum legitur, εἴπως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν. id est, Iudæos cognatam mihi gentem ad Christianismum adducā. Suid. exponit παροξύνω, ζηλοτυπῶ, προθυμῶ. Bud. Idem παραζηλῶ pro παραγωνίζω poni ab Œcumenio ad Rom. 335, annotat.

Ζηλαῖος, Inuidus. Epitheton Bacchi. vulgata lexica ex Epigramm.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Inuidus. SED à Ζηλέω vult esse Eustath. idem significante quod φθονέω, id est Inuideo. Quum enim Odyss. ε, dixisset Σχέτλιοί ἐστε θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων: ad declarandum ζηλήμονες, illum ait quasi ἑρμηνευτικῶς addidisse, Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, id est φθονεῖτε, μέμφεσθε. Sunt tamen quædam etiam exemplaria quæ scriptum habent δηλήμονες, vt suo loco annotatum est. |Ζηλήμων, idem est etiam quod ζηλότυπος, paulo antè. Opp. De ven. φῦλα δ' ἀλλοτρίων ζηλήμονα πάμπαν ἐναίχων, laborant zelotypia, Zelotypa sunt. Quo modo & ζηλήμονος Ἥρης dicitur in Epigramm. Necnon Rhenus fluuius in iisdem Epigr. ζηλήμων appellatur, (vt est in v. l.) quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebāt de suis liberis, esséntne legitimi annon. Sed & schol. Hom. ζηλήμονες paulo antè citatum exponit ζηλότυποι.

Ζηλεύω, F. εύσω, idem quod ζηλόω. Et ζήλευε, idem quod ζήλωσον. B. ex Aretha. VNDE Ζηλευτής, οῦ, ὁ, Æmulator, Inuidus. Quæ vocabula non satis probantur.

ZHMI'A, ας, ἡ, Damnum, Detrimentum, Iactura. κέρδος opponi τῇ ζημίᾳ docet Aristot. Ethic. 5, cap. 4. Sic autem opponuntur cum ab aliis, tum à Xenoph. & Isocrate. A Xenoph. vt Pædiæ 2, μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isoc. ad Nic. μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sed & ὠφέλεια opponitur à Xenoph. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζημίαν ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnum do. Aristoph. Item ζημίας σοι ποιήσει, pro Erit tibi detrimento, ex eodem, in v. l. At ζημίας πάσχει, in iisdem ex Naz. Damnum pati. Sed in hac etiam signific. dixit Synes. ζημίας ποιεῖν. vt Lat. Iacturam facere.

Ζημία, mulcta. Isocr. ad Demon. ζημίας μεγάλην ὀφλεῖν. Demosth. in Timocr. καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προστεθείσας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persoluere. Idem πρὸς Αφ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικρὰν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, vt Bud. interpr. Synes. καὶ μέτεισι ζημία χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα, vlciscitur mulcta librarum quindecim auri. In vulg. lex. εἰσπράττειν ζημίαν, ex Polluce affertur pro Mulctare: quum potius sit Mulctari. nam ille εἰσπράττειν ζημίαν, idem esse vult quod ἀποδοῦναι, siue ἐκτῖσαι, siue ἀποτῖσαι, aut ὀφλεῖν, vel καταθεῖναι, seu καταθεῖναι. |Ζημία generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum est (inquit Pollux) ζημίαν vocatam fuisse non solùm τὴν εἰς χρήματα, sed etiam τὴν εἰς τὸ σῶμα. (Ex quo loco sumpta est à Budæo expositio, qua dicit ζημίαν esse mulctam, item pœnam corporalem.) At miror cur Pollux hanc significationem annotandam duxerit, quæ alioqui passim apud quoslibet scriptores occurrit. Sed hoc saltem inde discimus, illam significationem mulctæ priorem esse censuisse. Ego certè lubenter illi hac in re

Digitized by Google

assentior: verùm vt hanc sign. qua pro mulcta ponitur,
priorem esse arbitror altera, ita eam qua pro damno
seu detrimento accipitur, illa vicissim priorem esse re-
or, atque adeo priorem illi locum dedi. præsertim
quum sequendo etymologiam, qua dicitur esse ἡ τὸ ζῆν
μειοῦσα, id est τὰ πρὸς τὸ ζῆν (nam tolerabilior hæc vi-
detur quàm cæteræ) generaliter quoduis damnum si-
gnificare debeat. Sed & hoc animaduersione dignum
iudico, quod ad duo posteriora significata attinet, vt
Græci ζημίαν prius mulctam, deinde & aliud quoduis
pœnæ genus appellarunt, sic & Latinos suum Mulctare
latius extendisse, quum etiam Mulctare exilio, itemver
beribus, atque adeo morte, dixerunt, vt Græci ζημιοῦν
φυγῇ, & ζημιοῦν θανάτῳ. Thucyd. 3, τῇ παύτῃ ζημίᾳ ἀξιοῦσι
τι ἀμύνασθαι. Ibidem, θάνατον ζημίαν προθεῖναι. Et libro 1,
θάνατον ζημίαν ἐπιθεῖναι. Tale est apud Xenoph. πώποτε θά-
νατος ἔστιν ἡ ζημία. Et apud Isocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικει-
μένης. (In quibus omnibus locis obserua aliam loquen
di formam quàm apud Latinos, qui non dicerent in il
lis Thuc. locis, Mortem pœnam proposuerunt, vel ir-
rogarunt: sed Mortis pœnam, vel Capitis supplicium)
Plurali datiuo vsus est Lycurgus cum verbo κολάζειν,
in Leocr. p. 140, ὁ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν.

C. Ἀζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Indemnis, Damni expers. Item Impu-
nitus. Aristoph. Pluto, μὴ δ' ἀξιοῖς σφενδονᾶν ἡμᾶς ἀπαλλα-
γείη ἀζήμιος; impunè vis abiret? Sic Isocr. ἀζήμιος ἀφεῖν-
τι. Atque ita sæpe vtitur Lysias. Item ἀζήμιος ὑπό τινος,
vt apud Platonem De republ. 2, δίκαιοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ
θεῶν ἐσόμεθα, pro Nulla pœna à diis afficiemur, vel nul-
lo damno. Quidam vertunt, A diis illæsi, vel A diis in-
noxii. (vt dixit Columella, A curculionibus innoxia.)
Item τὸ ἀζήμιον, substantiuè, Indemnitas. ET Ἀζη-
μίως, Sine damno. Item Impunè.

C. Ἐπιζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Damnosus, Noxius. Xenoph. ἡγούμε-
νος αὐτοὺς ἐπιζημίους εἶναι σφίσι. ‖ Item Ἐπιζήμιος, Cui
mulcta est irrogata. In vulg. lex. Mulctæ obnoxius. Et
ἐπιζήμιον in iisdem, Id propter quod mulcta aut pœna
infligitur. Alii, Id quod pro mulcta penditur. Pollux
ἐπιζήμιον cum τίμημα & προστίμημα ponit. ET Ἐπι-
ζημίως, Damnosè.

Ζημιώδης, εος, ὁ & ἡ, Damnosus. ἐπιζήμιος.

Ζημιόω, ῶ, Damnum do seu affero, Damno afficio seu de-
trimento. Demosth. μηδὲν μηδένα ζημιῶ, Neminem vl-
lo damno afficio. Xenoph. ζημιοῦν & βλάπτειν pro eodē
dixit. Pædiæ 3, φυλάξαι μὴ ἡμᾶς ἀποβαλεῖν, σαυτὸν ζημιώσῃς
πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι. In pass. cum accusat.
itidem, vt ζημιοῦμαι πολλά, Demosth. Multis damnis af-
ficior. Et ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, vel
Magnam iacturam facio, apud Thuc. & Xenophōtem.
Eadem constructione dicitur à Matth. 16, & Marco 8,
τὴν ψυχὴν ζημιωθῆναι, pro Animæ iacturam facere, A-
nimam amittere. vbi etiam illi opponitur κερδῆσαι κό-
σμον ὅλον. Paulus quoque vsus est eadem construct.
itidémque κερδῆσαι Χριστὸν opposuit τῷ πάντα ζημιωθῆ-
ναι. Vt autem hic ista verba sibi aduersantur, sic aduer-
sari ζημίαν & κέρδος apud probatissimos scriptores, an-
tea docui. Sed dicitur etiā ζημιοῦσθαι εἴς τι, vel ἔν τινι, vt
Gregor. ζημιοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον. τὰ μικρὰ παρακλέπτων. Alte-
ra autem construct. vsus est & Paulus 2 ad Corinth. 7.
‖ Ζημιῶ, Mulcto. Thucyd. ζημιῶσαι δέκα μυριάσι δραχμῶν.
Plut. Pericle, βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιῶ μικροῖς,
ex Aristot. in Rhet. pro Paruam mulctam irrogo. Et
ζημιοῦν εἰς τὰ χρήματα, Plat. De leg. Pecuniis mulctare.
At cum datiuo dicitur etiam ζημιῶ φυγῇ ab Aristotele,
& ζημιῶ θανάτῳ, sicut & ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herodoto,
Demosth. & aliis. vbi meminisse oportet eorum quæ
suprà in Ζημία de Latino Mulctare dixi. Sed ἐζημιω-
μένοι sine adiectione, In ærarium relati, qui ignominia
interim notari erant quoad iudicatum facerent: hoc
est, omnia ex sententia persoluerent. Bud. COMP.
Προσζημιόω, Insuper afficio damno.

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, Quæro. διφρῶν ζητῶν, Aristoph. Inue
niens quærens, id est quærendo. Baton
irridens philosophos, Τοὺς τὴν φρόνησιν ζητοῦντας ἐν τοῖς
περιπάτοις, Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Ludit
autem ex ambiguo hic comicus, quòd & philosophi

in suis disputationib⁹ dicerentur ζητεῖν. vnde & τὸ ζητού-
μενον, Id de quo disputatur, Quod est in quæstione. vt
quum dicitur τὸ ζητούμενον αἰτεῖν seu αἰτεῖσθαι: aut τὸ ζητού-
μενον συναρπάζειν, de quibus lege Budæum pag. 143. Itidē
verò ζήτησις pro disputatione, vt infrà docebo. Interdū
pro Quæro, id est Quæstionem habeo, seu exerceo, Di-
narch. in Demosth. 81, πρὸ ἡμῶν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἡ τίσι προσ-
τάξας ζητεῖν περὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, εὕροι
τὴν ἀλήθειαν; Sic vtitur & Andocides p. 7.
B Ζητῶ, pro Quæro, seu potius Requiro, i. Desiderio rei
amissæ teneor. vt Plutar. in Galba, μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζη-
τήσωσι. Vide Budæum p. 1059.
Ζητῶ sæpe & cū infinit. pro Studeo, Conor. Interdū au
tē & verbo Volo redditur. Plat. τὸ τί ζητούντες εἰδέναι τῆς ψυ
χῆς. Isocr. in Euag. ζητῶ λαθεῖν. Aristoph. Pluto, ζητεῖς με-
ταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφελέσθαι. Affertur & cū fu-
turo infinitiui ex Aristophanis Pluto, ζητεῖς τοῦτ' ἀναπεί-
σειν ἡμᾶς. Sed & cum infinit. pass. Plat. in epist. ζητεῖ τὰ
χρήματα ἀποπέμπεσθαι. si rectè exponitur Mitti.
Ζήτημα, ατος, τὸ, Quæstio, Id de quo quæritur. Vide Quin-
C tilianum lib. 3. cap. 11. VNDE Ζητημάτιον, ου, τὸ, dimi-
nutiuum, Quæstiuncula.
Ζήτησις, εως, ἡ, Ipsa quærendi actio. Item Quæstio. Thucy-
dides lib. 8, pag. 281, μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει προβῶσι τὴν ὑπερ-
βολὴν, quærendo victum. Idem eodem libro, τῶν δρασάντων
οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑποπτεύοιντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic ζήτη-
σιν ζητεῖν, rem quærere, vt magistratus & iudices solent,
Budæ⁹ ex Dinar. Et ζήτησιν ποιεῖν pro eodē. Plut. Coriol.
θαυμάσαντες οὖν οἱ βουλευταὶ, πολλὴν ἐποιήσαντο τοῦ πράγμα
τος ζήτησιν. Est vocabulū apud philosophos etiā vsita-
D tum, vt Quæstio itidem apud Latinos. ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς
φύσεως, Quæstio totius naturæ: vt Cic. apud Platonem
pag. 39. Lex. Cic. Athen. l. 5, ὡς δὲ περὶ τοῦ καθελκυσθῆναι
αὐτὴν εἰς τὴν θάλατταν πολλὴ ζήτησις ἦν, quum de ea in ma-
re deducenda excitata quæstio multis contētionibus
esset, Bud. interpr. Et ζήτησιν ἀπολύσασθαι apud eundem.
Plutarchus De def. orac. δύσεργον πρᾶγμα, καὶ ζητήσεως
δεόμενον πολλῆς, magnæ cōquisitionis indigentē, Turn.
interpr. Aristot. διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσι τῶν ζητήσεων,
τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων, Quare rectius vulgus de
E iis pronunciat qui disputādi nescii sunt quàm qui phy
siologicè disputauerunt. Bud.
Ζητητήρια, τὰ, Quæstiones, vel potius Loca vbi quæstio-
nes exercentur, vbi quæstiones de criminibus haben-
tur, vbi adhibitis tormētis rei veritas quæritur. βασανι-
στήρια, Suid.
Ζητητὴς, οῦ, ὁ, Quæstor, Quæsitor. Magistratus Athenis qui
τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτει, vt Pollux tradit: vel (vt Harpo-
cratio) κατὰ καιροὺς καθιστάμενος εἴποτε τὰς ἀδικοῦντάς τι δημό-
σιον δέοι ζητεῖν. id est Quæstor criminum, vt Budæus ex-
F ponit apud Lysiam 164. Andoc. 4, ἦσθα ζητητὴς σὺ Διόγνη-
τε, ὅτε Πυθόνικος εἰσήγγειλεν ἐν τῷ δήμῳ περὶ Ἀλκιβιάδου; &
sequitur statim, εἶδες οὖν μηνύοντα Ἀνδρόμαχον τὰ ἐν τῇ
οἰκίᾳ τῇ Πολυτίωνος γιγνόμενα. & 7, Πείσανδρος καὶ Χαρικλῆς
ὄντες τῶν ζητητῶν. de quibus postea dicit, χρῆναι ἔτι ζητεῖν
καὶ μὴ παύσασθαι. Sic verò & ζήτησιν accipi annotatum
est. Signif. (inquit Bud.) & quæsitorē, vt de pecuniis
residuis, ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, 193, ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν
Ἀριστοφῶν, ἑλέσθαι ζητητάς. εἰ δέ τις εἰδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων
χρημάτων ἔχοντά τι τῆς πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Aristophō
G tulit legem, populúsque sciuit, quæsitores residuarum
pecuniarum creari: apud quos vt quisque quempiam
nouerit quippiam residuæ habere pecuniæ aut sacræ
aut publicæ, ita deferre primo quoque tēpore debeat.
Ζητητικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Quæsitori⁹) Qui quærere & inuestiga
re solet. Autor Axiochi, ἐπειδὴ ζητητικός εἰμι τῶν πραγμά-
των, ἐπιστήμετά του εἰλεῖ με, Quoniam inuestigator sum re
rū Quia libenter versor in inuestigatione veri. Et ζη-
τητικοὶ philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ apud
Laer. Qui nihil asseuerabant sed semper quærebant &
H inuestigabāt rei veritatem. Item ζητητικὸς, Ad quæstio-
nes mouēdas prōptus, aut Qui libēter quæstiones mo-
uet. Laer. de Zenone, ἦν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀ-
κριβολογούμενος. A Gaza exponitur Ingenio valens quo
rerum rationes inquirat. Apud eūdem ζητητικὰ ῥήματα,
inquisitiua verba.

C. Ἀζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo quæsitum non est vel quæritur, Indiscussus. Æsch. contra Ctes. ἀθέωρητον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. A

C. ἈΝΑζητέω, ῶ, Fut. ήσω, Peruestigo, Perquiro, Diligenter inquiro. videtur enim ἀνὰ hic augere significationem verbi ζητῶ, ideoque expono Perquiro. ‖ Ἀναζητεῖν (inquit Budæus) Inquirere, Indagare. Isocrates, οἱ μὲν τὰ τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέτειναν. ‖ Item Ἀναζητεῖν, Perquirere, Perpendere. Thucydides, de vaticiniis & prodigiis loquens, ὥστε τι ἄλλο ζωσθὲν γενέσθαι, πάντα ἀναζητεῖσθαι. B

C. ἘΚζητέω, ῶ, Exquiro, Inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, Viuentia inter mortuos inquiri. v. lex.

C. ἘΠΙζητέω, ῶ, F. ήσω, Requiro, Desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis: vel eam posco. idem quod ἐπιποθῶ. Bud. ex Diod. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν, χαλεπῶς μὲν ἤνεγκεν ἐπὶ τὰνδρὸς πλεονεξίᾳ, καὶ πολλάκις ἐπεζήτει τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρηστὰ ὁμοῦ ἀπόντα ἐπεπόθει. Basil. ad Naz. τὴν παρὰ Θεοῦ συνεργίαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν προσδοκωμένων ἐπιζητοῦντες, opem petentis siue postulantis. Aristot. Polit. ἐπιζητεῖ ἄλλο οὐθέν. C VNDE Ἐπιζήτησις, εως, ἡ, Requisitio, Desiderium, Apollonio in epist. ET Ἐπιζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui requiri potest aut solet.

C. 2. Προσεπιζητέω, Insuper requiro.

C. Συζητέω, ῶ, Vnà cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, Vnà rationes confero ad rei alicuius indagationem, Disputo. Plato Cratylo, συζητεῖν μὲν οὖν ἕτοιμός εἰμι καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ, postquam dixerat, οὔκουν οἶδα πῇ ποτε τἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιούτων. Idem in Hippia maiore, εἰ δὲ βούλει, σκόπει σὺν ἐμοὶ συζητεῖν, Vnà mecum disquire, Vnà mecum disputando quære. Laert. de Socrate 72, αὐτὸς δὲ τῶν φιλονεικότερον συνεζήτει τοῖς προσδιαλεγομένοις, ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. Act. Apost. 6, συζητοῦντες Στεφάνῳ, disputantes cum Stephano. Et cap. 9, συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marci c. 1, καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας, Τί ἐστι τοῦτο; ita vt mutuò quærerent inter se. Estque hic συζητεῖν hominum attonitorum qui mutuò sese rogitãt & interpellant. Quũ aũt in συζητήσει vtraq; pars interdũ idẽ quærat, interdũ quod alius oppugnat, alius tueatur: fieri συζητεῖν nõnunquã vertatur Altercari. Hæc Beza. VNDE Συζήτησις, Disceptatio, Disputatio, qua videlicet aliqui inter se de re aliqua quærunt. ET Συζητητής, οῦ, ὁ, pro curioso & scrutatore naturæ, vt Bud. interpr. 1 ad Corinth. 1, ποῦ σοφὸς, ποῦ γραμματεὺς, ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος. Beza vertit, Cõquisitor.. Qui in huius mũdi arcanis perscrutandis & acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit. D E

ZΥ'MH, ης, ἡ, Fermentum, Farina subacta quæ acorem contraxit. F

Plut. Probl. Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. Etymologicus inter alia etyma à ζέω deriuatum vult, vt ῥύμη à ῥέω. Quæ deductio alicui verisimilior fortassis videri possit, quòd Plato eandem τῇ ζέσει & τῇ ζυμώσει tribuit definitionem.

C. Ἄζυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fermenti expers, Non fermentatus. vt ἄζυμος ἄρτος apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. Timæo, τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, id est Neruorum naturam ex ossis & carnis infermentata tẽperatura, vnam ex vtraque mediam coagmentauit. Et apud Paulum 1 Cor. 5, καθώς ἐστε ἄζυμοι, expertes veteris fermenti, itidem metaphoricè. At ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Iudæos festum pascha præcedẽs, quo à fermentatis abstinebant. Luc. c. 22, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων. Act. Apost. 12, ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων. Et metaphoricè 1 Corinth. c. 5, [ἑορτάζωμεν] ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. G

Ζυμίτης, ου, ὁ, Fermentatus. vt ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem libro 6. quo nomine ἀπὸ τυρίτου ἄρτον à quodam vocari scribit Athenæus lib. 3. Apud Etymologisten scribitur bis ETIAM Ζυμίτης: & ζυμίτης ἄρτος apud eũ sunt οἱ μεγάλοι. H

Ζυμίζω, Fut. ίσω, Fermentum refero: at Fermentesco aliud est. Diosc. lib. 2, c. 101, ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν, Fermenti referens acorem.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fermentaceus. Exponitur etiam Non mucidus, Massalis, ex Gaza.

Ζυμόω, ῶ, F. ώσω, Fermento. 1 Cor. 5, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam massam fermentat. Et Lucæ c. 13, ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophrast. ἀγαθὸν δὲ ἡ χιὼν ὅπως ζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν, quũ terram fermentat & rarefacit. quemadmodum Plin. quoque lib. 17. cap. 2, scribit tellurem fermentesce re quum niues diutinæ sedent. Et οὖρα ἐζυμωμένα, Vrinæ fermentatæ apud Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr. in ζύμωσις, ex Galeni Comm. 1 in 1 Prorrh. VNDE Ζύμωμα, ατος, τὸ, Fermentum. idem quod ζύμη, vt Gorr. annotat. Ad verbum sonaret Fermentamẽtum. ζύμωμα τῆς γῆς, terræ velut fermentatæ ἐπανάστασις καὶ οἴδημα, id est extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. Alexiphar. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, vt schol. annotat. Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἄλγεα ῥέζοι. Scribitur tamen ibi ζύμωσα tã in textu Nicandri quàm apud scholiastem pluribus in locis, excepto hoc vno scholiastæ loco quem adduxi. ET Ζύμωσις, εως, ἡ, Fermentatio, i. (vt Plato & ζύμωσιν & ζέσιν definiuit) ἡ γιγνομένη ὑγρᾶς οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ αἴρωσις. est enim motus fermenti vi factus in terreno crassóque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptóque aere distenditur, inflatur & quodãmodo ebullit. Gorr. Plut. Probl. Rom. ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσις εἶναι. Et ζύμωσις ὑπατος, tecnoris tumor œdematosus, apud Hippocr. Gorr. ex Erot. ET Ζυμωτὸς, ῦ, ὁ, Fermentatus.

C. ἈΝ Αζυμόω, ῶ, Fermento. Theophr. ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκαταπνεομένη καὶ ἀπολαμβάνουσα τὸ θερμόν. Idem, καὶ ὅταν ὕδωρ ἐπὶ τῇ πλημμάδι γίνηται τότε γὰρ ἀναζυμοῦται, καὶ θερμαινόμενα ἐκπίπτει ἔξω ὥσπερ τὰ ἐξανθήματα, refermentatur & referuescens erumpit, vt Gaza vertit. Sic ζυμοῖ τὴν γῆν, suprà idem Theophr. dicit.

ZΩΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, Ius, Iusculentum: liquor eorum quæ cocta sunt adiectis condimentis.

Gorr. vt μέλας ζωμὸς apud Plut. Lyc. quod adeo commendatum fuisse scribit, vt senes eo contenti iunioribus carnes cõcederẽt. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. l. 2, Album ius, vt in quo coquuntur anguillæ. Athen. lib. 8, μὴ τοῦ ποιηθὲν τὸ ζωμὸν ἐκροφήσαντα, ius exorbeant. Idẽ 12, ὁ ἑφθοῦ κρέως καὶ κανοῦ ἄρτου καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀπὸ τοῦ καὶ ζωμοῦ πίονος. Et ὀρτάλιχος ζωμὸς, apud eundem lib. 8. Et ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. Lex. Et ζωμοὶ τῶν πιόνων, iura adipe pinguiũ. Gaza. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria pisciũ περιεχομένων, vel aqua & ius in quo cocti pisces. Pollux lib. 6, c. περὶ ζωμοῦ, ἰχθὺς ἐξ ἅλμης. ὑπὸ γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Quibus Pollucis verbis v. l. declarari posse existimant illud quod apud Athenæum est de ζωμοτάριχος lib. 3: vbi quum Vlpianus dixisset vocabulo φιλοτάριχος vsum esse Antiphanem in Omphale, ὁ φιλοτάριχος οὗτος ἐστὶ ὃ ἐστί: subiungit, Alexidem in γυναικοκρατίᾳ, quendam vocasse etiam ζωμοτάριχον, his verbis, Ὁ δὲ Καλλιξ ὁ Ἱππικὸς ὁ ζωμοτάριχος ὑποκριτής. ‖ Per derisionẽ ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset. scribit enim Eust. Athenienses sibi mutuò illudere solitos, in quemuis qualicũque esset corporis habitudine, scõmata iecisse. Citat autem hæc ex quodam comico verba, λεπτὸς ἐφαίνετο; ζωμὸς κατηγόρηται. χάλκεος αἰγυπτὸς ἢ ῥυπῶν; κατεσπαρμένος ἀναπέφηνεν. ‖ Ζωμὸς vertitur etiã Buccella apud Aristot. in Probl. μείζω ζωμὸν καταπιὼν, qui grandiorem buccellam deuorauit.

C. Ζωμοποιὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, Opifex iuris in culina, B. Condiẽdi iuris peritus. apud Athen. ‖ Ζωμοποιὸν vocatur item à Diosc. Quicquid gratiã iuribus conciliat, seu Quod gratiam in iuribus habet. Gorr.

C. Ζωμοτάριχος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vide in Ζωμός.

C. Εὔζωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ζωμοποιὸς in posteriori signific. In iure seu cõdiendis obsoniis gratiam habens. ‖ Εὔζωμον vocatur etiam eruca herba. de qua Dioscor. libro 2, cap. 70. Et Plinius lib. 20, cap. 13, de eadem eruca loquens, In condiendis obsoniis tanta est suauitas vt Græci εὔζωμον appellauerint.

Ζωμαλις

Digitized by Google

Ζωμεύω, Condio, B. Exponitur & Elixo, Decoquo, apud Diosc. ζωμευθέντες ἐν ἁλὶ καὶ ἐλαίῳ, elixæ in oleo, addito sale. VNDE Ζώμευμα, ατος, τὸ, Condimētum, Salgamū, ἄρτυμα, vt B. exponit, Dioscoridē citās. Aristoph. Equit. deludens quendam vtpote coquum & peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμευμάτων, per iocum posuit ζωμεύματα pro ὑποζώματα, id est ξύλα τῶν νεῶν, vt schol. annotat. Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καί φημ' ἐξάγειν Ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα. intelligūtur autem ibi per hoc vocabulum ὑπόζωμα, vel ζώμευμα, τὰ τῶν νεῶν χρειώδη, quæ ad struēdas naues vsui sunt, vt ligna, cera, pix: quæ Athenis asportare aliò vetitum erat. Ab Hesychio ζωμεύματα dicuntur esse Funes quibus nauis per medium vincitur, id est ὑποζώματα.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, Vasculum quo ius hauritur vel despumatur, quod cochleare à quibusdam appellatur. Suidas ex Epigr. Ζωμήρυσιν τε τὴν λίπους ἀφρολόγον. Athen. lib. 7, ex comœdia, Μάγειρός ἐστιν οὐχ ἐὰν ζωμήρυσιν Ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, Iusculum, vel Offella, vt quidam exponunt. Aristoph. Neb. ὥς περ βροντὴ ζωμίδιον παταγεῖ.

ΖΩΝΝΥΩ, VEL Ζώννυμι, ITEM Ζωννύσκω, Fut. ζώσω, Cingo. ζωστῆρα συνέεργε, vel ζωστῆρι συνέεργε χιτῶνα, vt Hom. Od. ξ, exponit. Il. κ, Παρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο. Vbi Eust. annotat ζώννυσθαι ζωστῆρα Homericū esse. apud posteros autem Homeri dici etiam ζώννυσθαι ζωστῆρα. (Et apud Athen. l. 10, ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις.) ‖ Alicubi ζώννυσθαι apud Homerum simpliciter positum, accipitur pro Armari, ὁπλίζεσθαι, vt Eust. annotat: vel Accingi ad bellum seu pugnam. quod ipsum & Pausanias in Bœoticis testatur, ita scribens, τὸ δὲ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. Camerarius Præcingi vertit, Il. λ, Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους. Od. ω, — ἀποφθιμένοιο βασιλῆος Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Od. σ, Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους, de Vlysse & Iro luctaturis: de quibus paulo pòst, Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα. item de Iro, Δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ. Et Iliad. ε, Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, Ilia ad infima, vbi nectuntur vincula mitræ, Camer. interpr. ‖ Ζωννύσθαι interdum significat Ad iter se comparare, Præcingere & Accingere se ad iter. vt Ioann. 21, v. 18, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες. qui mos sese cingendi in orientalibus partibus erat, vbi laxioribus atque longioribus vestibus vtebantur. In sequentibus autem verbis, ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula quibus veluti zona constringendus erat. Dupliciter autem format præt. passiuum: vel ἔζωμαι (vnde ἔζωνται & περιέζωνται citat B. ex Athenæo. vnde est & ζῶμα) vel ἔζωσμαι, vnde est ζῶσμα & ζωστήρ. & apud Nonn. ζωσθεῖσα λίζουν ἐϋξαίτησι μίτρῃ. Quod verò ad scripturam attinet, annotat Eust. vnico ν vocabulū hoc scribi sua natura, at duplicato κατὰ πάθος.

Ζῶμα, ατος, τὸ, Vestimentum seu indumentum quo cingimur seu præcingimur, Vestis ad procinctum idonea. Idem quod Cinctus apud Lat. vt videtur: id est (vt Porphyr. exponit) Tunicæ gen⁹ infra pectus aptatæ. Quod & Cincticul⁹ diminutiua forma à Plauto dicitur. Amiculi genus id esse tradunt, quod ferè sub vmbilico præcingitur & ad dimidium eius porrigitur. Eust. Il. ξ, σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, dicit idem esse quod χιτῶνα vel χιτῶνα ζωστὸν, id est tunicam, vel tunicam cinctam: eo quòd paulo pòst sequatur, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων Οἰοχίτων' ἔμεναι. Il. ψ de luctatore qui armabatur, Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. Il. δ, Ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, id est Camer. interprete, Cinctúsque & vincli, fabræ labor æreus artis. Pollux quoque annotat ζῶμα esse ἐπιτήδειον ἐνδῦναι, ad induēdum idoneum. idque apparere ex Menandro, Οὐχ ὁρᾶτε τὴν ... ζῶμ' ἐνδεδυμένην; habere autem πτέρυγας, atque inde Æschylum πτεροφόρα τὰ ζώματα dixisse. Apud Soph. autem Electra, καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον, schol. annotat esse ζώνην, nō ἔνδυμα, darique illud Chrysothemidi ab Electra, vt eo sepulchrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Eust. quoque ζῶμα idem esse quod ζωστῆρα ex quibusdam annotat. ET Ζῶσμα, ατος, τὸ, idē apud Bas. in Epist.

Ζῶσις, εως, ἡ, Ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, Cingulum, Balteus. Il. κ, Παρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ'. Il. δ, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι συνέχον. Od. ξ, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, properè tunicā zona ille reuinxit. Herod. l. 5, πόρπαις καὶ ζωστῆρι χρυσῷ, fibulis ac balteo aurato. Demetr. Phal. τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύονται, balteos non soluunt: de Amazonibus. Paus. Att. 23, de Latona, λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην. ‖ Ζωστὴρ dicitur etiam ignis sacer, herpetis species. de quo in Ζώνη. Plin. l. 26, c. 11, Ignis sacri plura sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui Zoster appellatur: & enecat si cinxerit. ‖ Ζωστὴρ apud eundem Plin. l. 13, c. 25, est fruticis genus, quē prason alio nomine dicūt. ‖ Est & loci nomen, vbi terra Attica mari includitur, cuius mentio fit Hellen. 5. Cam. VNDE Ζωστήριος Ἀπόλλων. Est hinc & cognomentum Mineruæ ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ vbi illam arma induisse (.i. ζώσασθαι, vt suprà ex eodem Paus. attuli) perhibuerunt, dimicaturā aduersus Eubœenses, vt retulit Pausan. Colebatur ζωστηρία Minerua & apud Locros, teste Steph. Hæc Cam.

Ζῶστρον, ου, τὸ, Cinctus, Vestimentum ad præcingendum idoneum, Cinctæque ad pectora vestes: vt dixit Ouid. in Metam. Od. ζ, Ζώστρα τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Ζωστὸς, οῦ, ὁ, Cinctus, Qui cinctus est. VNDE Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Discinctus, Qui cinctus non est, Qui cinctum deposuit aut soluit, aut non gerit, vt expeditior sit. Hes. Erg. Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί, non cincti. Vel (vt Cam. interpr.) Discinctus vicinus adest, cingitque propinquus. Plut. Cor. ἀζώστους ἐβούλοντο προσιέναι καὶ ἀχίτωνας. Luc. in Scytha, Ἑλληνικῶς ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον. Athen. 11, Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους, ἀμφιχίτωνας καλεῖ.

¶ Ζώνη, ης, ἡ, Cingulum, Cinctus, Zona. idem quod ζῶμα & ζωστὴρ, prosæ scriptoribus cum poetis commune, vt illa duo poetis familiariora sunt. Fasciā Poll. interpr. quū l. 1, de περιζώσεως loquens, ait, δηλονότι τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι. Od. κ, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ καλὴν χρυσείην. Athen. lib. 10, ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Marci c. 6, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκὸν, non æs in zona. quoniam qui iter faciebant, in zonis pecunias gestare solebant: sicut & apud Ælian. τὴν ζώνην τοῦ χρυσίου, ἣν ἐπῆγετο ὁ ξένος, ὁ παιδονόμος ἐθεάσατο. Et Plut. Symp. ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους. Vnde prouerb. apud Horat. Zonā perdidit: de eo cui nihil erat pecuniæ. Et λῦσαι ζώνην, soluere zonā, seu cingulum: quod aliquando de virginib⁹ aut mulierib⁹ dicitur pudicitiā deponētibus, aliquando de illo qui cum eis rē habet. Od. λ, Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν. Opp. lib. 3, θηλυτέρη δὲ τόκον ἀπελύσατο ζώνην, soluit zonam: vbi de paritura dicitur. Quo loquendi genere mulierē dicunt φέρειν ὑπὸ ζώνης, quæ grauida est seu vterum fert. Eurip. Hec. Τοῦτον ποτ' ἔντικτον κἄφερον ζώνης ὕπο, tuli sub zona, id est in vtero. ‖ Ζώνη dicitur etiā pars illa corporis quā cingulū ambit, ὀσφύς, vt quidam existimant, teste Erotiano. Polluci est τὸ ὑπὸ τὰς λαγόνας ὀστέον, quod & χίτων & κενεὼν. i. ilia vel, vt alibi idē Pollux tradit, τὸ κατ' ὀσφὺν ἢ ἰξὺν ἐν ᾧ ἡ μεσότης. ‖ Ζώνη siue synecdochicè siue metaph. dicitur etiā tota corporis armatura. Il. β, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἄρει δὲ ζώνην. vel (vt Paus. exponit) τὴν σκευήν. ‖ Ζώνη apud Herodot. exponitur Purpurea vestis, πορφυροῦν ἱμάτιον. quæ expositio apud Suid. quoq; est. ‖ Ab eodē Suida ζώνη explicatur ἀξίωμα, citante hunc locum, ἀναζωσαμένους τὸ βασιλίδος ἐξωσθῆναι οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ ζώνην. i. (vt Cam. interpretandū videtur) dignitatis militaris homines. ‖ Ζώνη tropicè dicitur Vis, Facultas, δύναμις. quoniā ὁ ἐζωσμένος εὐσταλής ἐστι πρὸς τὸ πράξειν, quoniā is qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suidæ. ‖ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cælum terrámque veluti cingula quædā ambientes: quas Cingula Cicero quoq; appellat in Somn. Scip. Terrā eādē quasi qbusdam redimitā & circundatā cingulis. Cam. vocat spatia in terra inte æquabiles (1. παραλλήλους) circulos & polos. Virg. Georg. Quīq; tenēt cælū zonæ &c. Ouid. - duæ dextra cælū totidémq; sinistra Parte secat zonæ: quīta est ardētior illis. Quò pertinet & ζώνη ἔμπυρος quæq; cō-

trari a huic est, καταφραγμένη, apud Poll. ‖ Est & ζώνη ignis sacer, siue herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominē; vt autor est Scribonius Largus cap. 62: scribens medicamentum Andronis facere ad carbunculos & ad ignem sacrum, & ad zonā quām Græci ζώνην dicunt. Sed magis vsitato nomine ζωστὴρ appellatur. C. Plinius Secundus in lib. 3, quem scripsit de medicina, ait τὴν ζώνην à quibusdam circinum appellari, fierique hunc in modum: Vesicæ tanquam combustæ exeunt & crepant; primùm paucæ, deinde citò multiplicantur: quæ si hominē cinxerint, occidunt. Gorr. Vide Ζωστήρ. ‖ Ζώνη est etiam Ciconum vrbs in Thracia. Steph.

C. Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine zona est, Qui zonam non habet. Seruius in illud Æneid. 12, – & diis communib⁹ aras, annotat, Vt autem altioris sciētiæ hominibus placet, dii communes sunt qui ἄζωνοι dicuntur, id est qui certi certas non habent partes, sed generaliter à cūctis coluntur. vbique enim eos esse manifestum est, vt mater deûm, cuius potestas in omnibus zonis est. Quæ signific. vocabuli huius ἄζωνος vide an referēda sit ad zonas cæli: vt ἄζωνοι dii dicatur qui nulla certa cæli zona contineantur. Vide & Μονόζωνος paulo pòst.

C. Βαθύζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè seu profundè succinctus. εὔζωνος, vt Eust. exponit. Il. 1, Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγριοι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Etsi quidam hoc epitheton barbaricarū esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmion 6, sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ. Camer.

C. Εὔζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene cinctus, Eleganter cinctus. vt εὐζώνοιο γυναικὸς, apud Hom. At vir εὔζωνος, Expeditus. Camer. ex Thuc. l. 2. Et X. Pæd. 4, ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἀπηλθόντο, εἰκότως πολλοὶ ἰδεῖν ἐδύναντο, expediti & celeriter. Plut. Alex. de militum copiis, καὶ περὶ εὐζώνων ὡς ἂν μάλιστα παρεσκευασμένων. In Pelopida autem τινὰς εὐζώνους καὶ κούφους dixit idem Plut. Et εὔζωνος στρατὸς apud App. ‖ Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, Expeditus miles. Plut. Demetr. καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαλικῇ, προῆλθε, εὐζώνους ὅσους εἶχεν σὺν αὐτῷ.

C. Λιπαρόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nitidam & splendidam (ac veluti vnctā) zonā habēs. Eur. Phœn. Λιπαροζώνου θύγατερ σελαναία, solis splēdore cīcti filia Lucina. Cam. interpr.

C. Λυσίζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zonam soluens. Ἄρτεμις autem est cognomento λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. De qua Apollon. Arg. 1, ὦ ἔπι μείου Μητρὶ ... ἕλισσε καὶ ὕστατον. Cam.

C. Μονόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicam zonam habens. Μονόζωνοι apud Suidam dicuntur οἱ ψιλοὶ τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ πανοπλίαν ἄλλως ζωστῆρα φοροῦντες. Vel, ἀσύντακτοι καὶ ὥσπερ λῃσταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἔφοδοι βάρβαροι ἢ ἀπλάτων μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur Speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos Bibl. interpretes vsitatum. Hieronymus vbique vertit Latrunculos, quam interpr. sequūtur B. & Cam. 4 Reg. 13, μονόζωνοι Μωὰβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ. Latrunculi Moabitæ, Camer. Iob 19, in fine, καὶ κατακλύσει ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις. B. citat ex nescio quo hæc etiam verba, οἶδα καὶ ζώνην στρατιωτικὴν καὶ ἀνδρικὴν, καθ' ἣν ἄζωνοι Σύριοι καὶ μονόζωνοι καλοῦνται.

C. Οἰόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Soph. ἀνὴρ εἷς οἰόζωνος, Vnum absque comitatu virum. Quidam existimarunt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocarunt, id est latronem. Cam.

Ζώνιον, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plaut. diminut. à ζώνη. vt ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. l. 7, quod & στρόφιον & στρογγύλιον appellatum fuisse tradit. παιζουσί τε καὶ ἐλλιπεῖς οὐσίας ἔτι ζώνια καὶ κεκρυφάλους, cincticulos. VNDE Ζωνιοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic. Propriè significat Qui zonas plicat. solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo contorqueri.

Ζωνίτης, ου, ὁ, Zonarius, adiectiuè. Et fœm. gen. ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis, quæ alio nomine πλακῶδης (siue placitis, vt apud Plin. est) appellatur. Diosc. l. 5. c. 84, ἡ δὲ καὶ πλακώδης ὡς λεγομένη, ὅσπερ ζώνας ἔχουσα περὶ ἑαυτάς, ὅθεν καὶ ζωνῖτις ὀνομάζεται.

C. ΑΝΑζώννυμι, vel Ἀναζωννύω, Idem quod ζωννύω, Cingo, Præcingo, Succingo. D. Petr. epist. 1, cap. 1, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, Succincti lumbos. id est, habentes lumbos succinctos.

Ἀναζωννύω, Reuoco emeritum, apud Themistium, Bud.

C. ΑΠΟζωννύω, vel Ἀποζώννυμι, Discingo, Zonam aufero. nā præpos. ἀπὸ priuationem signif. Aliquando autem idē valet quod Exautoro: ob hanc rationem quòd imperatores discingi iuberent eos quos exautorare volebant, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herod. lib. 2 in oratione Seueri, τίς τι προσδοκᾷ ὑμᾶς στρατιώτας καλεῖν ἀποζώσας τι ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴασεν ... Alibi, εἰς Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπεζώσατο. Id est (Budæo interprete) Exemplumque Seueri subiit eorum in mentem, qui eos exautorauit qui Pertinacem interemerant. Hinc Ἀπεζωσμένος particip. à passiua voce Ἀποζώννυμαι, Exauctoratus. vt ἀπεζωσμένοι δορύφοροι.

C. ΔΙΑζωννύω, vel Διαζώννυμι, Cingo, Præcingo, Accingo. Luc. διαζωσάμενος τὸ περιζώνιον. Idem, διεζωσμένος τὴν ἐσθῆτα. Et διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, Accincti sumus acinace. VNDE Διάζωμα, SIVE Διάζωσμα, ατος, τὸ, Cingulum, Cinctus. Camer. Cinctus intermedius, Bud. ex Plutar. Phocione 144, ἡ μάλιστα συνεῖναι αὐτῇ τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου συγκλειομένης. Idem Plutar. De san. tuenda, οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεοφαγίαις πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως, ... λύπας ἢ λέοντας, ἀλλ' εἶναι ὑπερείσματα καὶ διαζώματα τῆς φύσεως ἐμβαλλομένας, ἑτέροις σιτίοις χρῆσθαι καὶ ὄψοις, septum trāsuersum, interuallū, & quasi cinctū intermediū. Aristot. De hist. anim. lib. 1 sub finem, τὸ διάζωμα τὸ τοῦ σώματος, pectoris septo transuerso, vt Gaza vertit. Idem Aristot. διάζωμα ac ὀσφὺν coniunxit, quum quidem διάζωμα (quod & ὑπόζωμα nominat) dicat esse eas quæ appellentur φρένες. Hæc sunt præcordia in 4 περὶ μορίων. Hæc Cam. qui alio loco Aristot. verba citat, ... διάζωμα μὲν ἡ ὀσφύς. Διάζωμα (inquit Gorr.) Septū trāsuersum: à Gaza apud Aristot. dicitur Cinctus & Præcordia. Proprio & vsitato nomine διάφραγμα appellatur. ‖ Vitr. l. 5, διαζώματα & alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi transuersa cingula & interiectas gradibus areolas: tametsi alii διαζώματος nomine intelligant coronices quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis quam alicui⁹ necessitatis gratia addūtur. v. l. Plut. Pericle τὸ διάζωμα καὶ τοὺς ἐπὶ κίονας ἐπέστησε. ‖ Διάζωμα, Subligaculū, B. Bracha, Vallæ apud Thuc. ‖ Item, Temo, Cam. ET Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Gorr. post Poll.

C. ΚΑΤΑζώννυμι, Præcingo, Circumcingo. v. l. VNDE Καταζῶσαι Lora quibus ephippia & alia equis alligantur. ἱμάντες οἱ τὰ σαγὴν τοῖς ἵπποις καταζωννύντες.

C. ΠΑΡΑζώννυμι, Accingo. Plato lib. 8 De rep. καὶ μάχαιραν ... παρὰ τοῖς ... παραζωννύντες. VNDE Παραζωνὶς, ίδος, ἡ, Paruus gladius, Pugio. μικρὰ μάχαιρα, Hesych. ET Παραζώνη, pro balteo, in v. l. ex 2. Reg. 18. ET Παραζώνιον, Cingulum cum ense, in vita Traiani, B. In v. l. Ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur. Deque eo Martialem intellexisse, l. 14, Arma tribunitiū cingere digna latus. ET Παραζωνίδιον, ου, τὸ, quod idē esse cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4, ex Posidonio de bello Apameorum cōtra Larissæos, παραζωνίδια καὶ λογχάρια ἀνειληφότας ἰῷ καὶ ῥύπῳ κεκρυμμένα, gladiolos lateri accinctos & lāceolas a rugine ac sordibus obsitas.

C. ΠΕΡΙζώννυμι, Circuncingo, Præcingo. Naz. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti lūbis. 1 Reg. 2, περιεζώσαντο δύναμιν, accincti sunt robore. Περιζώννυσθαι dicitur etiā de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabāt. Paus. Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τῷ ἀγῶνι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent ne vestes maculent. Athenæus lib. 4 ex quodam comico, ... μαχαίρας ... περιεζωσμένος. Idem lib. 8, ... περιεζωσμένον. Et l. 4, ... περιεζῶσθαι ... χιτῶνα ... χρυσῆν, præcinctū esse.

Digitized by Google

VNDE Περίζωμα, ατος, τό, Quo circũcingimus aliqd. A
Poll. τὸ δὲ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶσμα, περίζωμα ἢ περιζώστρα. id est fascia circa ventrem. Ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ est τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentũ verẽdorum, seu Subligar seu subligaculum, quo in scenis & balneis vtebantur: quod ὤαν λουτρίδα apud Poll. vocat Theopompus comicus. Plut. Apophth. οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, subligaculum redolent. Hócq; (sicut de περιζώννυμαι paulo antè dictum est) coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7, de coquorum arrogantia, οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσι δυοῖν ἔχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. B
‖Περίζωμα in equis etiam dici potest fascia: idem quod cingula apud Ouidium. ‖Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando Lumbare, vt cap. 13 Hierem. aliquando Pallium, vt 3 Ruth. A QVO Περιζωμάτιον, dimin. Paruum subligaculum seu lumbare. A περιζώννυμι est ET Περιζώστρα, ας, ἡ, Cingulum. Anaxandrides comicus apud Poll. οἷς δὲ παχεῖαν τὴν περιζώστραν ἔχει, quàm densum verò habet cingulum. Cam. Romanis id fasciam esse scribit Pollux, vt in Ζώνη annotaui. Vide & διάζωμα, ac περίζωμα proximè præcedens. C

C. ΥΠΟζώννυμι, Succingo. Plut. σὺ παύσαι (ἔφη) ἡμῖν ὑποζωσμένοις ξίφη τόμοις ἀναγιγνώσκοντες; nobis qui ensibus succincti sumus. Ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, (nihil enim referre Galenus ait) est ὑπόζωμα. Camer. Membrana costas succingens. Gal. ad Glauc. pro septo transuerso posuit: vt v.l. annotant. Alex. Aphr. Probl. lib. 1, ὁ δὲ ὑπεσπασμένος τοῦ ὑποζωκότος καὶ τὸν πνεύμονα ῥώννυται.
VNDE Ὑπόζωμα, ατος, τὸ, idem quod διάζωμα, id est Septum transuersum: idem quod ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, siue ὑμὴν, vt ex Camer. docui. Præcordia vertit D
Gaza apud Aristot. lib. 4 De part. anim. ‖Itémq; ὑποζώματα, nauium firmas trabes cõtinentes molem illam, vocauit Plato in 10 De rep. εἶναι τὸ φῶς ξυνδετικὸν τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν, loquens, vt videtur, de lacteo circulo. Cam. Sic Athen. de naui Philopatoris, ὑποζώματα δ' ἐλάμβανε δώδεκα, Zonas perpetuas duodecim, Bayf. interprete. ‖Ὑπόζωμα pars media gubernaculi siue claui, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

ΖΩΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Merus, Meracus. idem quod ἄκρατος. vt ζωρὸς οἶνος, merum, seu vinum meracum. ζωρὸν μέθυ, vinum meracum seu merum, apud Apollon. & ζωρὸν πόμα in Epigr. Potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidẽ in Epigramm. Frequentius vtuntur COMPAR. Ζωρότερος. Antiphanes apud Athenæũ l. 10, Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, Vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον πίνειν, itẽ κεράσαι, (siue subintelligẽdo οἶνον, siue ποτὸν aut πόμα) sicut apud Latinos quoque bibere meracius. Il. ι, E

A Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, meracius misce seu infunde. Ephippus apud Athen. lib. 10, φιάλην ἐκπέρα ἴδωκεν κεράσας ζωρότερον. Herodot. apud Eust. ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν, ἐπισκύθισον λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν οἵ (φασιν) εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν. vbi ζωρότερον πιεῖν & ἀκρατοποτεῖν idem significant, vt annotat etiam Eustath. Et Luc. Tim. τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. vbi ποτῷ aut οἴνῳ subaudiri potest. Superl. autem gradus EST Ζωρότατος. vt ζωροτάτη μανίη in Epigr. Quod verò ad Homericum locum attinet, quidam ibi non exponunt ἄκρατον, sed θερμὸν, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως: alii deriuantes hoc vocabulũ à ζωὸν (significãte illis multitudinem quandam) & ὧρος, significante annum, ζωρὸν exposuerunt παλαιὸν, vt hic annosum vinum intelligatur. Quidam etiam quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, vt Viuacior potus, & cuius vis mixtura nondum extincta sit, accipiatur. quæ etymologia superioribus est tolerabilior. Eustath. verò mauult ζωρότερον idem esse quod ἀκρατέστερον, tum propter alia exempla (quæ partim citaui, partim in εὔζωρος adducam) tum propter locũ illũ Herod.
‖Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam εὔκρατος, contraria planè significatione. Vnde scribit Athen. lib. 10, Theophr. ἐν τῷ Περὶ μέθης, tradere ζωρότερον esse τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis, Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάξαντα κελεύθους. ibi enim θνητὰ & ἀθάνατα, item ζωρὰ & ἄκρητα sibi opponuntur.

C. Ζωροπότης, ου, ὁ, Meribibulus, vt Plaut. loquitur, Qui meracius potat. idẽ quod ἀκρατοπότης. Per consequens autẽ pro Ebriosus ponitur. ET Ζωροποτέω, ῶ, F. ήσω, Meracius bibo seu poto. Eust. ex quodam Epigr. Τοῦ πολυκραιπάλου τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐκ χανδὸς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides l. 1 Epigr. Ἄχρις ἐπὶ σφαλερὸν ζωροπότει γόνατος, merum vinum bibe vsque ad genu succiduum & titubans.

C. Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene merus, Bene meracus. idem quod ζωρός. i. Merus seu meracus, nisi q particula εὖ signific. vim intendit. Eurip. εὔζωρον μέθυ, vinum meracum. Aristoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ πρὸ τοῦ. Et εὔζωρος κύλιξ apud Plut. Theseo. Comparat. gradũ format regularem Εὐζωρότερος. Eust. ex Diphilo, ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον. τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ' ἐστι τῇ ψυχῇ κακόν. quæ Diphili verba ab Athenæo paulo aliter citantur. Luc. in Lex. ἥδιον αὖ εὐζωροτέρῳ ὑποπιπιάζειμι. vbi hoc vocabulo tanquam antiquo & magis poetico vtitur. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, sicut ab ἄκρατος est ἀκρατέστερος. Ephippus apud Athen. l. 9, Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Antiphanes apud eundem Athenæũ l. 10 κέρασον εὐζωρέστερον.

Ἦτα H Η ἡ η η

H Vel, Aut, Siue. Hom. Od. γ, Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Ἢ εἰς Ἤλιδα δῖαν. Sæpe autē geminatur, aut etiā triplicatur: vt Il. α, Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; Et paulo antè, Ἢ τεόν, ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος. Item paulo pòst, — εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς· Ἠὲ σὺ Πηλείδη. Alicubi verò in tertio addit καί, vt in eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Alicubi etiam ἢ loco suo mouetur, vt Odyss. θ, Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων, pro ἐδίδαξέ σε ἢ Μοῦσα &c. vel ἐδίδαξέ σε Μοῦσα, ἢ Ἀπόλλων, vt potius diceretur in soluta oratione, sine ἢ in priore loco. Ad exempla autem ex illa petita venio. Xen. Pæd. 1, pag. 4, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ [ἔχοντες] μάχαιραν ἢ κοπίδα (vbi dicere etiam potuerat ἢ μάχαιραν ἢ κοπίδα, vel ἤτοι μάχαιραν, ἢ κοπίδα, vt in Ἤτοι docebo.) Idem libro 2, p. 25, ὡς ἢ τὸ θεὶς αὐτὸν παρεσκευάσθαι ταῖς γνώμαις ὡς ὁμόσε ἰτέον ἂν εἴη τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. Geminatum item ἢ, (vacante tamen priore) lib. 3, pag. 42, ἢν γὰρ φθάσωμεν πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι ἀναβάντες, ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λαβοίμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις. Dixi autem vacare ἢ priore loco positum, quòd eo detracto maneat eadem sententia. itidem verò in loco quem ex Pædiæ 1 protuli, potuisset addi ἢ ante μάχαιραν, vt hic additur ante λαβοίμεν, nisi quòd in oratione longiore potius geminari solet, quàm in breuiore: qualis est illa altera. Cæterùm non geminatum solùm, sed quater positum habes, libro 1 rursum, p. 19, ἢν γὰρ βούλη μὴ ὢν ἀγαθὸς γεωργός, δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς ἢ ἱππεύς, ἢ ἰατρός, ἢ αὐλητής, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ἐννόει πόσα σε, &c. Vbi obseruandum est rursum otiosam esse particulam ἢ primo loco positam: quippe quæ prætermitti, manēte eodem sensu, potuerit. Sed Lat. quoque interdū particulas Vel & Aut, sic adhibēt. Alicubi verò vbi vnica ponitur Græca particula, gemināda potius esse videtur Latina: vt apud Platonem in Prot. Χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γιγνομένου. Latini enim potius dixerint (geminata sua particula quæ respondet Græcæ ἢ) Prout vel probū vel prauū esse euenit. Atque adeo ibidem in proximè præced. verbis ita repetitum ἢ legitur, ἢ ἂν ᾧ πάντ' ἐστὶν ἢ δεῖ ἢ καιρὸς περιέσεσθαι. Nonnunquam præcedenti μὴ redditur ἢ μή, vt in Plat. Apol. περὶ ταῦτα φαίην ἄν, ἢ πείθεσθε Ἀνύτῳ ἢ μή, καὶ ἢ ἀφίετέ με ἢ μή, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. At Thuc. peculiari quodā modo vsus est hoc vocabulo ἢ inter particulas μὴ & μηδέ, quarum vtraque suum habet verbum: lib. 2, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, id est Nec refugere labores, aut ne honores quidem consectari. Nisi potius accipitur ἢ pro Alioqui, de qua signif. paulo pòst dicam.

Ἢ pro Aut, sed otiosè posita, (meo quidem iudicio) Od. τ, v. 106, Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, &c. Eustathius tamen cēset potius esse elleipsin, quem lege pag. 1856. Vult certè vacare ἢ idem Eustathius, sed alio modo, videlicet in τὶ ἤμοι (quod tamen alioqui scribitur τί μοι.) Vide p. 62, vbi & alia de hac particula tradit, eam nō solùm ἐξαλειπτικὸν faciens σύνδεσμον ac παραπληρωματικόν, verùm etiā & ἐρωτηματικὸν & διαπορητικόν. Add verò & alios vsus quos malè cum his confundi existimo, vt infrà docebo.

Ἦ, Vel, indignationi seruiens. Plato, ἢ πῶς λέγεις ὦ Γοργία τὰ τοιαῦτα; Virgilius, Vel quum se pauidum contra mea iurgia fingit Artificis scelus. Alia exēpla particulæ Vel, ita positæ, B. affert p. 1034, 1035. sed ἢ in illo Plat. loco crediderim non minus aptè reddi posse per Alioqui: quæ significatio proximè sequitur.

Ἤ. Aut pro Alioqui. Xenophon, ἔγωγε οὐδαμοῦ λέγω, ἢ θᾶττον ἐξελεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Lucian. in Cauc. ἔτι μὲν δὴ οὐδὲν ποῦ ἱκανῶς περὶ ἐμοῦ δῆλον. ἢ σὺ δεῖξον τί ἐστι τὸ μικρόπρεπες. Alia exempla Bud. affert pag. 932. Vbi & pro Nā seu Etenim accipi ab Aristophane & Demosthene tradit. Ego iis quæ ab ipso & à cæteris de hac particula scribūtur, addo, Lat. particulā Aut, itidē pro Alioqui positam me obseruasse. vt apud Nas. Metam. 10, Hanc simul & legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro sua lumina, donec Auernas Exierit valles: aut irrita dona futura. Nam hic Aut irrita dona futura, positum esse pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in isto eiusdem poetæ loco de eadem signif. dubito, Amorū lib. 1, el. 6, — excute poste serā. Aut ego iam ferróque igniq; potentior ipso, Quam face sustineo, tecta superba petam. Eundem certè huius particulæ vsum in aliis quoque locis me animaduertere memini, sed quos in præsentia memoria non suggerit. Atque adeo apud alium quoque poetā idem huius significatū inuenisse mihi videor. Siquis tamē particula Aut in locis illis atque aliis qui sunt iis similes, vti nolit, is certè non solum particula Alioqui, cum Budæo, sed & particula Sinminus, mecum vti poterit. Alicubi verò planè esse puto quod Gallicè dicitur, *Et qu'ainsi ne soit.* Sed hoc præterea de hac particula ἢ sciendum est, sequente οὐ, interdū accipi pro An nō (vt infrà declarabo) interdū verò hanc signif. retinere, & accipi pro Alioqui non, sequente particula ἄν. vt in hoc Plat. loco in Phædro, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα· ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. Hoc quoque sciendum est, reperiri & ἦ apud Hom. circunflexum in hac signif. vt docebo quum de ἦ tractabo.

Ἤ, An. (qua in signif. ἢ vocatur σύνδεσμος διαπορητικός) X. Pæd. 5, p. 71, βουλόμενος ἰδεῖν εἴπη ὅτι αἱρήσομαι τὸ τεῖχος, ἢ ψευδὴς φαίνεται ὁ Γωβρύας. Vbi lingua Gallica retinet suā particulam *Ou*, quæ ad verbum est Aut seu Vel. Si cautem & in aliis quibusdam vernaculis linguis quum eadem adhibeatur vtrique loco particula, hinc fit vt etiā Lat. loqui volentes multi, vtrunq; dent particulæ Vel locum. Quem in errorē eo magis mirādum est hodieque plerosque incidere, quòd Vallam de illo videmus diligenter præmonuisse, imò verò longe ante Vallam ipsum etiam Quintilianum. Animaduertat igitur lector, Græcos quidem eadem vti particula in interrogatione, aut simpliciter dubitatione, at Latinè minimè. Plato Pol. 1, Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετήν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; id est, Melioresne an deteriores fiunt? Et, Verum ad canum virtutem, an ad equorum? Quòd si hic pro

An dixeris? Vel, omnino peccaueris. Obserua autem hic in priore quidem loco poni non præcedente particula quæ respondet Latinæ Vtrum, at in posteriore, illam præcedere. Ea autem est ἆρα, pro qua sæpe huiusmodi locis adhibetur & πότερον. vt in eodem libro, πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν. Sic Xen. Pædiæ 3, πότερον ἴσας ἀρχήν, ἢ ἄλλον καθιστᾶς ἀντ' αὐτοῦ; Interdū etiam interrogationi non directæ adhibetur: vt in loco quem ex Xenoph. Pædiæ 5, paulo antè protuli. Sic apud Platonē Politicωr 1, νῦν ἔμαθον ὃ λέγεις. εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μή, πειράσομαι μαθεῖν, sit verum an non: vel, Sit verum nécne. His autem locis addā & alios ex eodem Platonis libro, in quorum interpretatione Ficinum incidisse in eum quem dixi errorem videbit lector: vnde fiet vt à simili lapsu melius sibi cauere possit: simul verò & huius particulæ vsum ex his exemplis amplius cognoscet. Sic igitur Plato, τοῦτο δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἄν τίς τι παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; Pro quibus ille, Hoc autem ipsum, iustitiam scilicet, verum ita simpliciter veritatem dicimus esse, & reddere quod quis acceperit: vel hæc eadem facere, aliàs iustum, aliàs iniustum esse? Secundus eiusdem libri locus, in cuius interpretatione hunc errorem animaduerti, est hic, ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία (&c.) ἢ αὐτὴ αὑτῇ τὸ συμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὐτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται; nam sic Ficinus & hunc reddit, Vtrum & in ipsa arte inest defectus aliquis, (&c.) vel quæque sibi ipsa quod conducit prospicit? vel neque seipsa neque alia indiget &c. Tertius locus est circa libri finem: vbi hæc Platonis verba, ἆρ' οὖν ποτε ψυχὴ τὰ αὑτῆς ἔργα εὖ ἀπεργάσεται, στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; ita vertit, Nunquid anima quandoque propria virtute priuata, opera sua bene explebit? vel nullo modo poterit? Hi sunt illi de quibus dixi loci: poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium & in aliis multis deprehendere, non huius solùm, verumetiam aliorum interpretū locis.

Ἢ pro An, in principio etiam orationis, & non præcedente alia particula. Il. ο, v. 504, Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας &c. An speratis? Speratisne? Il. ζ, Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; Plato Pol. 1, ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Apud Homerum rursus non præcedente alia eiusmodi particula, & extra interrogationem. vt Il. ε, Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἢ ὅγε (&c.) ἕλοιτο. Sic Iliad. α, (nisi quòd posteriore loco ponitur εἰ) Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι, Ἦε χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Vt autem hic quoque ἢ pendet à μερμήριξε quod est in fine proximè præcedentis, sic alibi iungitur hæc particula cum ὁρμαίνειν, quod nihil aliud est quàm μερμηρίζειν, (vt vel ille modò citatus locus ostendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur quod paulo antè dictum fuerat μερμηρίζειν.) Odyss. δ, Ὁρμαίνουσ' ἤ οἱ θάνατον φύγοι, ἦ ὅγ' ἁλοίη. Itidem verò Iliados υ, post μερμήριξε φρεσὶν ἧσιν τόνδ' Αἰνείαν, subiungitur, ἢ κέν μιν ἐρύσαιτο, ἦ καὶ ἐάσῃ, &c. Item Iliados π, Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, (&c.) ἤ μιν ζωὸν ἐόντα. At cum πειρηθῆναι, Iliad. φ, — καὶ ἔπειτα πειρηθῆναι Ἀγήνωρ ἤ κέν μιν δαμάσειεν, ἦ κεν ἑλοίατο. His autem omnibus in locis videmus particulam hanc esse διαπορητικὴν absque interrogatione, (& quidem iungi verbis quandam διαπορήσεως significationem inclusam habentibus) quod tamen peculiariter annotat Eustathius, ex veterum grammaticorum autoritate, in hunc Odysseæ λ locum, Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Ideo autem de hoc admonet (vt opinor) Eustathius in hunc locum, quòd alioqui videri possit continuata esse interrogatio. At certè (vt verum fatear) non video quid obstet quominus poetam continuasse illam dicamus, (vt in alio eiusdem libri loco fecisse eum apertè videmus. nam illi eidem versui, Τίς νύ σε κὴρ &c. subiungitur, Ἦ σέγ' ἐν νήεσσι &c. sequente verbo ἐδάμασσεν: iterúmque ἠέ, sequente ἐδηλήσαντο.) Imò verò ne videtur quidem posse interrumpi illa interrogatio, ita vt hæc διαπορητικὰ nudam habeant, nisi verbum aliquod subaudiendum dicamus, simile videlicet illis quæ in locis modò citatis particulæ ἢ iūcta sunt, (vt is q in primo versu interrogatione vsus est, postea dicat, Scire cupio an δολιχὴ νοῦσος &c. Vel, Apud me cogito an &c. aut tale quid) vel εἰπέ, quod in proximè sequente versu ponitur, huic quoque loco operam suam præstare cogamus. Vtut sit, Eust. silētium de hac ellipsi valde admiror. Cæterùm de εἰ apud Homerum tenente eundē locum quem ἢ, dicam in Ἠέ.

Ἢ οὖ, vel ἢ οὐκ, Annon, Nónne. Iliados ο, versu 106, Ἢ οὐκ ἀΐεις; ... Annon audistis? Nónne auditis? Iliad. ε, versu 349, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic Il. ψ, v. 170, Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; (Vbi animaduertendum est Homerum, repugnante alioqui versus lege, particulam ἢ tanquam necessariam, alteri ἢ præfixisse: quum tamen in soluta oratione οὐ per se etiam pro Nónne accipiatur) Plato in Par. ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; Idem De republica 1, ἢ οὐ καλοῦμεν ... &c. Ibidem ἢ οὐ δοκεῖ σοι, ad quam interrogationem respōdetur, ἔμοιγε. Sic Matthæi cap. 20, versu 15, ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi &c. Deinde in altero orationis membro, An oculus &c. vbi etiam dicere possumus in orationis principio poni sicut in Platonis loco quem modò protuli. Sed animaduertendum est veterem interpretem hic quidem ἢ rectè vertisse An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non. sicut & ἢ sine οὐ, sæpe reddi malè per Aut, antea docui. Sciendum est autem ἢ οὐ pro annon poni etiam vbi non est interrogatio directa, (vt ita loquar) sicut in hoc Laertii loco in Arces. εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸν ..., Quum dixisset, annon videretur &c. Vel, Quum interrogasset annon videretur. ‖ Sed, ne quis hic fallatur, sciendum est ἢ οὐ sæpe etiam reperiri positum pro An non disiunctè scripto: siue Nécne: ac tum ἢ οὐ tendere ad verbum quod ex præced. subauditur. Plato De republica 1, ἢ ὀρθῶς σοι δοκῶ εἰπεῖν, οὕτω λέγω, ἢ οὔ; id est ἢ οὐ δοκῶ; Sic Matthæi cap. 22, versu 17, εἰπὲ οὖν ἡμῖν τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ; quod eodem modo apud Marcum legitur. Hic autem subaud. ἔξεστι ex præcedentibus, quum perinde sit acsi diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet censum dare Cæsari, an non? subaudi licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, sed vtrobique subaudiendo. vt apud Platonem rursus, γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; nam vtrobique subauditur ἐστί. Cæterùm quod dixi ἢ οὐ posse reddi etiam Nécne, id intelligendum est potius vbi non est directa interrogationis forma: vt quum dicitur οὐκ οἶδα πότερον λέγειν δεῖ, ἢ οὔ, nescio vtrum dicere oporteat, nécne. Vel, sine Vtrum. (Homerus autem pro ἢ οὐ dicit ἠὲ καὶ οὐκί, vt docebo in Ἠέ.) Enimuero cauere debet lector ne cōfundat ἢ οὐ huius significationis cum ἢ οὐ pro Alioqui non, sequente particula ἄν: de quo vsu paulo antè egi. At in altera significatione inuenitur & ἢ μή. vt apud Marcum c. 12, v. 14, ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

¶ Ἤτε, pro ἢ, Aut, Siue. Iliados τ, Δῶρα δ' ἐγὼ μὲν ἀλλ' ... Ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Vbi tamen aliquando credidi legendum εἴτ' nō ἤτ', præsertim quū præcedat αἴκ', idem valens & ipsum quod εἴ. Sed dubitationem hanc tollit Eust.

¶ Ἠὲν pro ἢ, Aut, vel An: vacante particula κεν. pro Aut, vt Odysseæ ρ, versu 80, Ἀνδρῶν δ' ἦεν τίς μοι ... ἠὲ καὶ οὐκί. At pro An, vt Odysseæ α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤκεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Alia exempla habes cum exemplis de ἠέ.

Multa tamen exemplaria disiunctè scriptum habent ἤκαν: sed vt ἤπι, sic & ἤκαν coniunctè etiam scribi posse videtur.

¶ Ἦπι, An. Odysseæ γ, Ἦπι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempl. diuidi. sed quum ex Aristoph. quoque afferatur eadem in eodē significato scriptura, itidémq; μῶν coniūctè scribatur pro eodem, locum & illi posse hic dari existimo.

Ἠέ, poeticè, pro ἤ, Aut, Siue. Odyss. ξ, Τὸν δ' ἤ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας, Ἠέ τις ἀνθρώπων. Il. ο, —τεῶν ἄρμενον ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι. Paulo pòst, Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, &c. Et ἠὲ præcedēte particula ἤ ter posita, vide suprà in principio sermonis seu tractatus de illa.

Ἠὲ pro An, apud eundem poetam non rarò, & quidem non solùm in posteriore loco (vt in exēplo quod protuli ex Il. α, quum agerem de particula ἤ) sed interdum etiam in priore. vt Il. π, Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσας, Ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Exemplum verò vtriusque vsus particulæ ἠέ, id est vtranque sedem habentis, sufficere potest vnus & idem huius poetæ locus. apud eum enim legitur Odyss. λ, in ea parte quæ νεκυία nominatur, Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἢ που ἔτ' ἐκείνοις ἐστὶν ἐμὸν γέρας, ἠέ τις ἤδη Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, &c. deinde (interiecto eo quod sequitur hemistichio, & versu vno in quo repetitur verbum εἰπὶ cum accus. rei) subiungit, Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, Ἦ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Ἠὲ per interrogationē quoque in hoc vers. qui est 134, Il. α, Ἠὲ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας; sed non dubium est quin altera scriptura melior sit, Ἦ ἐθέλεις. ¶ Ἠὲ καὶ οὐκί apud eundem poetam, pro eo quod in soluta oratione dici ἢ οὔ, antea docui, videlicet pro Annon. sed extra interrogationem (sicut & Nécne poni solet) Il. β, —ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί. Ibidem, —ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά οἱ ἦχ' ἡμῖν προστήσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Hic autem nobis non sine admiratione considerandum est ἠὲ καὶ οὐκί in vna eademque significatione, vno tamen in loco subiungi particulæ ἤ, in altero autem particulæ εἰ: quum etiam ὄφρα ἴδηται quod vni præfigitur, simile sit illi quod alteri præfixum est, videlicet ὄφρα δαῶμεν. Meum tamen vetustissimum exemplar quod mihi in editione Homeri optimā alioqui & fidelissimā operā nauauit, in his lectionibus cum cæteris exempl. consentit. quod me ἐπέχειν facit. Cæterùm particulæ εἰ subiungi ἠὲ non mirabitur qui legerit quod suprà annotaui in Ἦπι, quæ subiungitur particulæ αἴκε, idem significante quod εἰ. Sciendum est porro ἠὲ καὶ οὐκὶ interdū etiam accipi pro Aut etiā nō. vt Od. ..., v. 80, Ἀνδρῶν δ' οὔκ ἄν τίς μοι ἐρίσσειεν ἠὲ καὶ οὐκὶ Κτήμασιν.

ἬΤΟΙ, Aut, Siue. sed præponitur composita hæc particula simplici ἤ. Thuc. 2, καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρινόμεθά γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Idem, ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς. Luc. ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sed sæpe primum etiam locum obtinet particula ἤ, vt ex prolatis antè exemplis apparet.

Ἤτοι apud poetas pro μέν, Quidem. vt Il. β, Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Et Il. γ, ita orditur Priamus suam breuem orationem, Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Ἄψ. Interdum tamen additur μέν, sed ἐκ τοῦ περιττοῦ: vt Il. γ, Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι. cui redditur δέ in proximè sequente versu, Καλὸν δ' οὕτως ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eodem libro illi ἤτοι μέν redditur ἀλλά cum δή, vt videbis v. 213 & 216. Interdum verò ei redditur αὐτάρ. Sed & coniunctioni ἀλλά interdum subiungitur, sequente eadem particula αὐτάρ, aut δέ: vt videbis Odysseæ ξ, versu 171, & Iliados α, versu 141 & 142. vbi ἤτοι nequaquam vacare existimo, sed ἀλλ' ἤτοι esse pro Verùm enimuero. Quo fortasse modo possumus vertere ἤτοι & in versu 207 Odyss. ξ, Ἀλλ' ἤτοι κῆρες ἔβαν &c. aut, Sed enim, vel At enim. Nisi quis malit pro μέν ibi quoque accipere, quum sequatur δέ. Nihilo autem magis vacare existimo particulam ἤτοι quoties ponitur cum μέν, quod dicendum fuerit si ἐκ παραλλήλου poni eas vbique dicamus, quo poni modo censet Eust. in hoc versu, Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν, ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ.) sed interdum ἤτοι μέν esse Certè quidē, vel Quidē certè, vt illo versu Il. ..., Ἤτοι μὲν κεφαλῇ, &c. Sic ἀλλ' ἤτοι pro Sed certè. Sed nec pro μέν poni arbitror particulam ἤτοι quoties sola ponitur, sed aliquando esse potius Certè, aut Sanè, seu Profectò, vel Equidem: vt in illo versu Il. γ, suprà citato, Ἤτοι ἐγὼν εἶμι &c. Addendus est autem iis quos attuli locis, hic quoque in quo post ἤτοι ponitur μέν, adiūctā habens γάρ, Il. υ, Ἤτοι μὲν γὰρ τοί γε πολεῖς ἐμόγησεν ὀρέσθαι.

Ἤτοι, videlicet. ἤτοι haberi ἑρμηνευτικὸν σύνδεσμον ab Homeri posteris, vt ἤγουν & ἔστιν, tradit Eust. sed addēs χυδαϊκῶς. Vide p. 50.

Ἤ, Quàm. σύνδεσμος συγκριτικός, vt quidam grammatici hac in signif. appellarūt. Il. ..., Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν (ita enim legendum, non πολυκέρδιον coniunctè) Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων, Multo satius fuisset quàm &c. Idem Iliad. ο, Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Xenophon Pæd. 3, pag. 41, ὅτι μοι ἰδόντι τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. Plato Pol. 1, τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. Philo De mūdo, τὴν σπουδὴν οὐ πρότερον ἀνῆκεν ἢ προνοητικὰς λαβεῖν φαντασίας, non prius remisit quàm &c. Rursum Plato eodem libro, οὐ δήπου ἄλλου τινὸς μᾶλλον ἤ, ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκτελεῖ. Ex Herodoto autē affertur ἢ οὐ pro ἤ solo, itidem post οὐδὲν μᾶλλον, in hoc loco, ἀπεδωκώς λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μανθάνοι τῆς χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι. ¶ Interdum ἢ cum compar. sequente εἰ, vt Xen. Pæd. 7, ἔτι κάκιον ἢ εἰ κατὰ κέρας προσιόντων. Sic post μᾶλλον, vt idem in fine lib. 1, eiusdem Pæd. αὕτη ἡ ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι ἢ εἰ κληρούμενος ὅ,τι λάχοι, τοῦτό τις πράττοι.

Interdū verò cum cōparatiuo sequentem habet particulam κατά, vel aliam. Demosthenes in or. ad Phil. epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Sic dicitur μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον, Quod maius est & magis arduum quàm vt homini conueniat, Quod humanas vires excedit. Thucyd. μείζοσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν. Vicissim autem cum μικρότερος iunxit Lucianus De cal. μικρότερος ἢ κατὰ τὴν τοιαύτην προσδοκίαν ζωγράφος. Apud Herodianum autem l. 5, τὸ εἶδος πρέποντος καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, magis exquisita cura vultum componere quàm probam fœminam deceret. ¶ Cum ὡς autem, vt Demosth. Phil. 2, ἔστι γὰρ μείζω τὰ ἐκείνου ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις εἴποι. Interdum etiā post κατά: vt μεῖζον ἢ ὡς κατ' ἄνθρωπον. vbi vacat ὡς. Aliquando autem iungitur cū ὥστε, sequente infinitiuo, vt μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Sic Plato Apol. ἀπειρότερον εἶναι ἢ ὥστε πείθεσθαι. Sed infinitiuo etiam solo iūgitur interdū, vt μεῖζον ἢ φέρειν pro μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν.

Ἤ inter duos compar. Plutar. in Sol. φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διειλέχθαι περὶ τὴν ἡδονήν. De quo quidem vsu particulæ ἤ lege Budæum pag. 1050. ¶ Ego autem inuenio & vacantem particulam ἢ post comparatiuum, vt apud Thucydidem lib. 7, p. 160, ἐνόντι τι καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. neque enim dubito quin hic vacet, quum dicendum sit in nominatiuo, δεινότερα ἢ τοιάδε, vel δεινότερα τοιῶνδε. Sic autē vacat & hic οὐκ ἐλάσσους ἦν ἢ πέντε καὶ εἴκοσι ταλάντων. ¶ Sed & pro ἀλλά itēpro καί poni existimatur ἢ ab eodem Thuc. Eustathius certe annotat & ipse pro καί nōnullos apud Hom. accepisse.

Ἤ post ἐναντίον nonnunquam, seu τοὐναντίον, vt Lat. Quàm post Contra. Aristophanes Pluto circa principium, Τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Sic Plato Symposio, ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον δεῖ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγον; Sic Lat. Cōtrà quam dicebat, sicut Contrà atque dicebat: sed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Cōtrarium quàm dicebat: quod quidem sciam.

Ἢ pro εἰ μή, Nisi: cuius significationis exemplum hoc affert Eustathius, τί ἂν καλὸν εἴποιμι ἢ τι αἰδεῖ τὸν Σαυμάσαι; Sic autem accipitur & à Iohāne Euang. cap. 13, v. 10, ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. Sed in illo exēplo Eustath. dixerim τί καλὸν ἢ, esse pro τί ἄλλο καλὸν ἤ. At in hoc Ioh. loco idem nomen non æquè commode subaudiri queat.

Ἤ, pro μᾶλλον ἤ, Potius quàm. vt Iliad. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Vbi tamen quidam ἢ pro καί

accipere maluerunt, perinde ac si diceret, Volo populū saluū esse, & ipse interire. Nonnulli verò & alias expositiones excogitarunt: sed si ab illa prima discedēdum nobis sit, malim ἤ pro Aut, seu Alioqui, aut Sinminus accipere, quàm pro Et: vt dicat, Saluum esse populum opto, aut ipse interire: vel, sinminus, ipse interire. Verū eos qui ab illa explicatione discesserunt, non legisse puto aut certè non recordatos fuisse huius versus qui apud eundem poetam habetur, Od. ρ, éstque 81, Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε. Quinetiam Homeri posteri quum ita vtuntur verbo βούλομαι & similibus cum ἤ, ita apud illum se quoq; exposuisse ostendūt, vtpote à quo hoc loquendi genus mutuatos esse constet. Laert. in Diogene, 186 ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα λείχειν, ἢ παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. Vide & in Βούλομαι suprà. (quod quidam in huiusmodi locis exponunt Malo, seu Præopto: & ita ἤ solitam significationem retineret) itidem verò cum αἱροῦμαι. vt apud Chrysostomum in epist. ad Thessal. pag. 16, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν γυμνὸς εἶναι, ἢ ἱμάτιον τοῦ δούλου φορέσαι. Sed & apud Sophoclem ita quidam exponunt, Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς. Apud Aristotelem certè aut vitiosum esse exemplar, aut ἤ pro μᾶλλον ἤ accipiamus necesse est hoc in loco Probl. fol. 99, διὰ τί παρακαταθήκην αἰσχιον ἀποστερῆσαι μικρὸν, ἢ πολὺ δάνεισμα. |Eustathius autem in hunc Od. τ locum, Καὶ γάρ τίς τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα Κουρίδιον, (&c.) Ἤ Ὀδυσῆ' ὅν φασι, &c. annotat particulam ἤ non accipi συνήθως pro παρὰ, sed potius declarare quandam ὑπέρθεσιν, perinde ac siquis dicat, πολλῷ δὴ πλέον τὸν Ὀδυσσέα χρὴ κλαίειν. |Idem alicubi vult ἤ significare ἴσως, aut aliquid huiusmodi.

ΗΠΕΡ, idem quod ἤ, id est Quàm: sed vsitatum in soluta oratione potius quàm in carmine. Eustathius in illū Homeri versum, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat, veteres tradidisse si ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἤπερ ἀπολέσθαι, tunc ἤ fore συνθέσμον διασαφητικόν.

Ἦ, (cum circunflexo & tenui spiritu) pro Certè, Profectò. Il. α, Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, Profectò enim arbitror. Vel potius, Nam profectò arbitror. Sic autem & Il. β, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Quòd si potius cum Budæo exponatur pro Alioqui, aut Alioqui enim, (quæ quidem expositio mihi non displicet) tunc certè ἤ dicēdum fuerit pro ἤ accipi: cuius hac in significatione multa passim exempla extant, atque adeo afferuntur à Budæo aliquot, ibidem vbi & de isto Homeri loco agit: nimirum pag. 931. Sed nec dubitarim fateri suspectam mihi esse scripturam illam cum circunflexo: & eo quidem magis quòd in meo illo antiquiss. & fidelissimè scripto exemplari alteram scripturam reperiam, nimirum ἤ: sic tamen vt circunflexus ab aliquo non satis circunspecto correctore superpositus sit. Cæterùm Bud. in eadē illa pag. ἦ γὰρ simpliciter pro καὶ γὰρ, vel καὶ γάρ τοι ab eodem poeta vsurpari docet. atque ita fortassis accipere aliquis in locis etiā modò citatis malit. |Iungitur ἦ & his particulis, δὴ, που, μὴν, τε, atq; aliis. dicitur enim ἦ δὴ, & ἦ που, & ἦ μὴν, & ἦ τε. Il. β, Ὢ πόποι ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε. Il. γ, Ἦ πού τι καταισχύνουσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί. Ibidem, Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι. (De ἦ μὴν autem quod iureiurando adhibetur, vide in μὴν) Sed interdum adiungitur μὲ, non μὴν: aut etiam μάν: vt docebo in μὲ & in μάν. Cum τε, vt ἦ τ' ἐθέλεις, & ἦ τέ μ' ἔφασκε ἄξειν, &c. (at Il. α, ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, pro Alioqui. adeo vt suspecta sit hæc scriptura, eodem modo quo illa quam modò protuli, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη, &c.) Iungitur denique & aliis multis particulis. nam non solùm ἦ μὲ, sed etiam ἦ μάν οὖν, sicut & ἦ μὲ δή: nec solùm ἦ ῥά, verumetiam ἦ ῥά νυ, dicūt. Cæterùm in multis horū, quidam vacare alterutrā particulā existimarunt. (sicut & de ἦ γὰρ paulo antè docui) alii maiorem affirmationi vim addere crediderunt, & esse, verbi gratia, ἦ δὴ pro ὄντως δὴ, & ἦ μὲ pro ὄντως μὲ, seu ὄντως δή: itidémque ἦ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus & alibi dicetur. Hoc tantùm addo in præsentia, pro loco posse verti non solùm Certè, vel Profectò, sed & Equidem, Certè quidem, Nimirum, Enimuero. Quam postremā significationē cōuenire ipsi etiam ἦ γὰρ existimo in hoc versu Il. α, Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην.

Ἦ interrog. Vtrum, An. Iliad. γ, qua in signif. iungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλου. vt Iliad σ, Ἦ φασ', ἦ ἄρα δή τις ὁμῶς θεοῖσιν ἐν ὀλύμπῳ, &c. sequente ἀνίσχει. Vbi quòd ἄρα ponatur ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλου, non fuisse scripturos Hom. posteros aliter quàm ἆρα hic quoq;, nimirū cū circunflexo, ait Eust. Ego tamē nihilo magis puto ἆρα hic retinere aliquam interrogationis significationem, quàm retinet ῥα subiuncta eidē particulæ. vt Il. ε, v. 421, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅττι κεν εἴπω; Sic alibi, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν. Ex Sophocle ἦ sine adiectione, in eadem illa significatione, ἦ οὐ φὴς ἄγειν; Idem in Aiace illi adiunxit καὶ, in hoc versu, Ἦ καὶ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν τινά; vbi tamen καὶ videri etiam possit non esse otiosum. Apud eūdem cum γὰρ, in eadem trag. Ἦ γὰρ Αἴας πολέμιος πρὸς οὖν τινι; Sæpe autem ἦ γὰρ in prosa & pro Nónne: atque ita Plato inter alios frequenter vtitur. Vide Bud. pag. 931 & 932. Sed hic lectorem admoneo, quum itidem ἤ pro An accipi ostenderim antea, non mirum illi debere videri quòd alicubi in huius particulæ scriptura significationem istam habentis, varient exemplaria. Apud Hom. certè nusquam me in emendatis codicibus memini legere, ἦ cum tenui & circunflexo pro Vtrum, nisi sequente ἄρα, aut ῥα, vel alia particula. Quanuis enim sciam legi ἦ cum circunflexo passim in typograph. editionibus, atque adeo in mea etiam, hoc in versu, Il. γ, Ἦ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, &c. (vbi omnino hæc particula interrogatiuè accipienda est) fateri tamen non erubesco scripturam illam à me pro mendosa haberi: pœniterétque me quòd hic plus fidei aliis exēplaribus quàm illi meo adhibuerim, in quo ἤ apertè legitur. Budæum certè de hac scripturæ discrepantia voluisse ἐπέχειν existimo: quippe qui in lexico suo scribat, ἦ καὶ pro Vtrum etiam, identidem à Xenophonte poni, vt, ἦ καὶ συνῆν, ἦ φίλω ἐγώ, οὕτω δὴ φυτεύειν; sed in alio exemplari ἢ καὶ legi, atque ita apud Gregorium quoque scriptum inueniri.

De ἦ autem dicā (Deo fauente) in Ὡς. Interim lectorem moneo, vt quum leget apud Eustathium, hanc particulam esse non solùm διαζευκτικὸν & παραδιαζευκτικὸν, sed etiam διασαφητικὸν & διαπορητικὸν, & ἐρωτηματικὸν, item συγκριτικὸν, necnon βεβαιωτικὸν, item poni pro καθὼς & ὡς: meminerit eas quæ ab eo ita cōmiscētur signif. primùm quidem in diuersas huius particulæ scripturas distinguere, videlicet ἤ, & ἦ, & ἥ: deinde verò & eas quæ ad vnam eandémque scripturam pertinent, certo ordine collocare, sicut hîc à me factum esse videt.

ΑΥ ΔΕ ἤ ἤ non refert vbi tractetur, quum non magis ad sequens ἤ quàm ad præcedentia ἤ & ἦ pertineat. Nam ἤ ἤ vox est reprimentis & desistere aliquem iubentis, (ea pars orationis quæ Latino more interiectio appellatur) apud Aristoph. in Nubibus, ἤ ἤ μὴ σύ γε. μαθὼν εἴπερ νῦν. Quidam interprā à tace, vel, ha ha sile. Sed vnicum ha malim: quòd eiusmodi signif. habet apud Plautum. Ha caue ne illi obiectes. At Ha ha, sequente he, interiectio est risus.

ΗΓΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Duco, Sum dux viæ, seu Præsto me ducem viæ, Præeo.

Od. ζ, v. 300. Ἔνθα δ' ἀφίκηαι ἐστὶ καὶ αὖ πατρὸς ἡγήσατο Νήσος. Apud eundem sæpe cum accusatiuo, (qui fortasse & in illo subaudiri loco debet) vt Od. η, v. 22, Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου; Sic Od. θ, ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Alibi verò cum præpos. vt Od. ξ, – κλισίηνδ' ἡγήσατο. Sic ἡγήσατο ἐς Ἴλιον, & ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, de quibus postea dicetur. Cæterùm ἡγεῖσθαι δόμον pro εἰς δόμον, non aliud esse puto quàm Ducere domum, id est Domum ire cum aliquo, præstando se illi ducem viæ, seu præeundo. Sic ἡγεῖσθαι ἄστεα pro εἰς ἄστεα, ducere in vrbes vel per vrbes. In illo tamen versu 22 Od. η, ἡγεῖσθαι exponitur Ostendere. cui expositioni occasionem præbuisse puto verbum δεῖξω, quod postea sequitur eadem de re. sed considerare oportuerat, non solùm dici ibi δόμον δεῖξω, verumetiā ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Vt autem hic ὁδὸν ἡγεμονεύσω, sic Od. κ dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι. vbi Eustath. subaudit εἰς, quemadmodum in præcedentibus exemplis subaudiendum puto. Alicubi porrò ἡγεῖσθαι & ἐπάγεσθαι ita

dicitur vt præire & sequi. (Terent. verò dixit etiam, I A
præ, sequar) Od.α, v.125, Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ'· ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς
Ἀθήνη. At in soluta oratione ἡγεῖσθαι non vno modo con
struitur. dicitur enim ἡγοῦμαί σοι, vel σοῦ: ἡγοῦμαί σοι τῆς
ὁδοῦ vel τὴν ὁδόν. Aristophanes in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες
τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ. Lucianus in Her-
mot. ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προσωδεστάτων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ
πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον. Sed in illo Aristopha-
nis loco annotat schol. videri deesse constructioni ge-
nitiuum ὁδοῦ. vt enim plena sit, dicendum esse ἡγοῦμαί
σοι τῆς ὁδοῦ. Herodotus certè dixit etiam ἡγέομαί σοι τὴν B
ὁδόν. Synes. cum accusatiuo itidem, ἡγήσατο τὴν ὁδὸν τῶν
πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσε pro Duco aliò, ex Xenoph.
Homerus autem addita præpositione accusatiuo dixit
Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, Il.χ, v.101. Sic ἡγοῦμαί σοι εἰς τὸ θέα
τρον, Æschin. Item ἡγοῦμαι sine adiectione, pro Præeo,
Præcedo (vt in loco eiusdē Homeri antè citato.) Thu-
cydides 3, ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡ-
γεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται.

Ἡγέομαι, οῦμαι, pro Dux sum, id est imperator, Ducto, C
Præsum. cum genitiuo, vel datiuo. vt ἡγεῖσθαι Παφλαγό-
νων, & ἡγεῖσθαι Μύσοις apud Homerum circa finem Bœo-
tiæ. pro quo ἄρχειν etiam & ἀρχὸν εἶναι dicit, atque alia.
Idem Il.α, dixit de Calchante, Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἴσω, pro Dux fuerat classi Græcorum ad Troiam.
In prosa autem pro hac significatione genitiuum fre-
quenter habet, datiuum rarissimè quantum memini-
sse queo. Thucyd. 1, ὧν ἡγοῦντο. & 3, Λακεδαιμονίων ἡγήσαν-
το. Herodot. ἡγεῖσθαι τοῦ πεζοῦ & τοῦ στρατεύματος. Demosth. οὐ-
δένα στρατιωτῶν αὐτῶν ὄντων ἡγούμενος ὑμῶν. At Isocrat. di-
xit etiam ἡγεῖσθαι στρατιᾶς. ‖Ἡγοῦμαι generaliter pro D
Præsum. Xen. ἱκανός ἐστι τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item ἡγούμε-
νος τῆς Γερμανίας, ex Plutarcho, vt Lat. dicitur Præesse
prouinciæ. At ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν ex Isocrate in Euago-
ra, pro Imperans voluptatibus. ‖Ex Xenophōte &
pro Præire aliis in re quapiam, τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι
παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου νομίζεται. Et absolutè ex eodem
affertur pro Incipere, νῦν δέ μοι δοκεῖς ἡγούμενος, μᾶλλον
ἂν ἐξεργάζεσθαι. Hesiodus tamen dixit ἡγεῖσθαι αὖθις ἐς φι-
λότητα pro præire rursum ad amicitiam, id est Redinte
grare amicitiam, in eius officiis quasi præeundo alii. E
Ita enim puto exponi debere illum locum; non igno-
rans esse qui ἡγεῖσθαι Prouocare, item qui Ducere simpli
citer hîc interpretētur. ‖Item res aliqua dicitur ἡ-
γεῖσθαι pro Præcipua esse: vt exponit B. apud Demosth.
τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον.

Ἡγέομαι, οῦμαι, Duco, id est Existimo, Thuc. 1, pag. 33,
καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι. vbi subauditur infiniti-
uus εἶναι. Plato De leg. 4, ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι
περὶ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει. Rursum apud Thucydidem
lib. 1, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον τε καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, Du- F
cite plurimi, vel Facite plurimi. Sic περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι,
Isocr. Et περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. Nihili facere. Cæte-
rùm ἡγέομαι non dubito quin ab ἡγῶ, aut ab ἥγημαι (quæ
sunt ab ἄγω) deriuatum sit.

Ἥγημα, ατος, τὸ, Ductus, Consilium. βουλή, γνώμη, παρὰ τῷ
προφήτῃ, inquit Suid.

Ἥγησις, εως, ἡ, Ductus, Principatus.

Ἡγήτωρ, ET Ἡγητήρ, ῆρος, ὁ, Ductor. Il.β, — Ἀργείων ἡγήτορες
ἠδὲ μέδοντες, Argiuorum ductores. Il.γ, Τρώων ἡγήτορες.

VNDE Ἡγήτειρα ET Ἡγήτεια, fœm. gen. Ductrix. Prius G
ἡγήτειρα in Epigr. est. At ἡγήτεια dicebatur (vt scribit Eu-
stath.) παλάθη τις ἡ προσόντι πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. pro-
priè autem παλάθη appellabatur, (vt idem subiungit) ἡ
τῶν σύκων ὕστερον τῶν ἰσχάδων ἐπισωρευθεῖσα. Ab ἡγήτωρ autem
est ET Ἡγητεία, ας, ἡ, Principatus, ἡγεμονία, Suidas.
‖Apud eundem Suidam ἡγητεία Psello est τῶν σύκων ἡ
παλάθη: παλάθη verò ἡ μᾶζα τῶν σύκων. PRO QVO Ἡγη
τηρία scribitur apud Hesychium & Athenæum, & itidē
dicitur esse σύκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Πλυντηρί-
ων φέρουσι συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτὸ χθονὸς ἡμέ- H
ρου καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων: dicta παρὰ τὸ ἡγήσασθαι
τροφῆς, vt apud Hesych. est. Apud Athen. lib. 3, ficus dici-
tur hominibus fuisse ἡγεμὼν καθαρείου βίου: idque inde
perspicuum esse quòd Athenienses ἱερὰν συκῆν vocent
locum in quo primùm inuenta est: fructùmque eius

A ἡγητηρίαν, διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. Quæ
ferè iisdem verbis ab Eust. referuntur: apud QVEM
Ἡγητηρίας scribitur: ὁ καρπὸς αὐτῆς (inquit) ἡγητηρίας, διὰ
τὸ προευρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. ita vt ἡγήτεια, (quod
suprà ex eodē Eust. attuli) & ἡγητεία (quod ex Psello a-
pud Suidam) & ἡγητηρία (quod ex Athenæo & Hesych.)
& ἡγητηρίας hoc, (quod itidem ex Eust.) eadem sint rei-
psa, scriptura diuersa.

Ἡγηλάζω, Duco, Præeo. προηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι: si autem te-
nui spiritu scribatur, ἄγω, vt quidem Eustachius anno-
B tat. Odyss. ρ, Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλά-
ζει, malus malum ducit, malus malo præit. cui subiun-
git, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Ita semper deus
similem ad similem ducit: seu similem simili aggre-
gat. vbi verba hæc duo ἄγει & ἡγηλάζει affinem habent
significationem. Od. λ, ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις;
id est ἄγεις, vt Eustathius exponit: addens, ἡγηλάζειν apud
antiquos, præter ἄγειν, esse διώκειν, φυγαδεύειν, τηρεῖν: deri-
uari autem ab ἄγειν & ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, & ex eo
C ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ & ἡ, Dux [viæ.] Xenophon, καὶ τὸν ἡγεμόνα
δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. Additur interdum & geni-
tiuus ὁδοῦ, sicut à Lat. Viæ: vt ab eodem, ὁδοῦ λαβεῖν ἡγε-
μόνα. Sic ἡγεμόνας τῆς ἀτραποῦ dicit quidam apud Sui-
dā. Iungitur & aliis genitiuis, vt τῆς ἀπάτης ἡγεμόνος,
apud Plut. vbi verti etiam potest Qui præfuit. Et Syne
sius epist. 137, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, quæ
Budæus vertit, Huius rei causam diuino numini attri-
buendam censeo. Sic autem & ducem Lat. interdum
metaph. dicunt, nonnunquam verò Ducem & Autorē
D iungunt. ‖Item Dux [exercitus,] Ductor, Imperator.
Iliad. β, Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην
δ' ἰέναι. sic alibi sæpe. Thucydides lib. 8, ἔχοντας ἡγεμό-
νας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Apud eundem certè plus esse vi-
detur ἡγεμὼν quam στρατηγός.

Ἡγεμὼν, Princeps. (sicut Lat. quoque ducem & prin-
cipem interdum copulant) Plato in fine epist. 6, καὶ τὸν
τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγε-
μόνος καὶ αἰτίου πατέρα κύριον. vbi Bud. ἡγεμόνα interpret.
Principem. Chrysippus dixit νόμον debere esse προ-
E στάτην τῶν καλῶν τε καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, vbi ἄρ-
χοντα & ἡγεμόνα quidā interpr. Principē ac imperatricē.
‖Ἡγεμὼν interdum Præses seu Præfectus, cum variis ge
nitiuis. Interdum verò & sine adiectione, Magistratus.
quo vtitur modo & Plutarchus. qui etiam scribit in
Romulo, Romanos appellasse Patres conscriptos quos
Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent. Athenis
ἡγεμὼν & πρύτανις dicebatur qui erat princeps & præfe-
ctus collegii τῶν ἀρχόντων, vt scribit Bud. p. 152.

Ἡγεμὸν neutr. gen. vnde ἡγεμόνα μέρεσιν apud Plato-
F nem in Tim. Partibus principatum obtinentibus, vel
Partibus præcipuis.

Ἡγεμονὴ, ῆς, ἡ, Principatus, Imperium. vulg. l. ex Plat. Tim.
Apud Hesychium verò ἡγεμόνη dicitur Ἄρτεμις & Ἀφρο-
δίτη: item nauis quædam. In vulg. lex. est ET Ἡγεμο-
νός, οῦ, ὁ, Dux.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, Imperatrix, Quæ principatum obtinet. vt
ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. Et Philo αἴσθησιν appella-
uit ἡγεμονίδα sensum qui principatum inter cæteros
obtinet.

G Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus quòd viæ sit
dux. Aristoph. Plut.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, Imperium, quod obtinent qui imperatores
seu duces vocantur. Thuc. 4, pag. 151, τῆς ἡγεμονίας εἵνεκα
αὐτοῦ. Idem lib. 7, pag. 237, πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποιή-
σαμεν. Plutarchus in Camillo, οἱ τὴν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρ-
χοι. Apud eundem cum genitiuo in lib. De Herodot.
ἡγεμονίας τυχεῖν τοῦ ἀριστεροῦ κέρως. Alicubi verò ἡγεμονία est
potius ipsum imperatoris munus, seu ars imperatoria:
vt apud Philonem, ἀρετῆς δὲ τῆς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἀρί-
H στης. Imperium à Plauto tali significatione poni existi-
mo. Latius autem extenditur ἡγεμονίας signif. vt quum
dicit Æschines ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, pag.
56, pro Imperium & iurisdictionem accipere, Bud. in-
terpr. De qua fusius apud Suidam & Harpocrationem.
Et pro imperio, ea significatione qua dicitur Imperiū

Romanum. Plutarchus in Cicerone, ὤμνυε χαίρειν ὅρκον, ἦ μὴν συνειλέναι τὴν πατρίδα καὶ διατετηρηκέναι τὴν ἡγεμονίαν. A
Generaliter denique pro imperio seu principatu, apud Thuc. Isocr. Æschinem, atque alios. Sunt verò & qui ἡγεμονίαν alicubi Præfecturam interpr. Apud Herodianum certè Politianus Magistratum etiam reddidit.
‖Sed Plato ἡγεμονίαν alio etiam modo posuisse mihi videtur, nimirum pro eo quod Gall. dicitur *conduire*, respondetque omnino Græcæ voci, quum ἡγεῖσθαι sit *conduire*. Plat. locus est hic, μηδεὶς ὑμᾶς πειθέτω ὦ φίλοι, ἄλλῃ θᾶττον καὶ ῥᾷον μεταβάλλειν ἄν ποτε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, ἢ τῇ B
τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Hinc autem sumpsit Cicero quæ ait a Platone scripta esse, & quidem diuinitus: nimirum, Quales in republica principes essent, tales reliquos solere esse ciues. Ita ille. At si vim vocis ἡγεμονία exprimere oporteat, puto esse Exemplum quo quis alii præit, & veluti viam ostēdit. Ad verbum autem reddi possit fortasse Ductus, pro illo Gallico *conduite*. Auspiciū quoque eo sensu dicunt Latini interdum: atque adeo Plautus Auspicio & ductu, simul ponit: imò verò alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. Vt C
gesserit remp. ductu, imperio, auspicio suo.

Ἡγεμονικός, ή, όν, Imperatorius, Ad imperatorem pertinēs, Imperatori conueniens. Philo De vita Mosis lib. 1, τὰς δὲ τῆς τάξεως χώρας [ἀπαρχὰς] ἀπὸ ἡγεμονικάς, τῷ συμπάντων μεγάλῳ ἡγεμόνι θεῷ [ἀπένειμε.] Plutarcho ἡγεμονικὸς (teste Budæo) est Prætorius vir: item Ordinum ductor. Synesio autem, Qui imperare nouit. In v. lex. ἡγεμονικωτέρα τάξις ex Plutarcho in Publicola, pro Primus locus: sed rectius (vt opinor) Duci seu imperatori conuenientior, vel Magis decens imp. &c. D

Ἡγεμονικός, Principatum obtinens aliqua in re, Princeps. Philo De mundo, ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τῆς φωτὸς φύσις. Et substantiuè τὸ ἡγεμονικὸν, Principatus animi, Cic. Vide Bud. p. 152. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα ex Greg. pro spiritu principali.

ET Ἡγεμονικῶς, Imperatoriè, Vt imperatorem decet. Item, Vt decet virum principem, vulg. l. ex Plutarcho in Pericle.

Ἡγεμονεύω, Sum dux [viæ.] Il. ε, Τῇ ἴσαν ἦρχε δὲ σφιν Πυλαιμένεος ἡγεμονεύων. Et cum accus. ὁδὸν, Od. ζ, — ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Sic alibi. Iungitur & aliis accusatiuis. vt A- E
pollon. Argon. 2, δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει. Et cum genitiuo apud eundem, στόλου ἡγεμονεύει pro Ductor est classis. Apud Homerum verò & cum datiuo personæ pro Ductorem esse seu ducem, id est imperatorem: vt Il. β, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thucyd. pass. etiam dixit lib. 3, ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio nostro parere, Regi à nobis. VNDE Ἡγεμονεία, ας, ἡ, Præitio, Principatus.

Ἡγεμονέω, ῶ, Principatum teneo, vt Cic. apud Plat. vertit, p. 31 mei Cic. lexici. F

Ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, Præmium ducendi. v. l.

Ἡγεσία, ας, ἡ, Præitio, Principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, Ductor, Dux. Idem quod ἡγεμών; vt Suid. docet, apud quem adespoton hoc est, μὴ διαφῆς ἁγέτα θηροσύναν. Est AVTEM Ἁγέτα Doricum pro ἡγέτα.

C. Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, Duco, Sum dux, Præeo. Xenophon Pæd. 1, ἵνα ἐξάγωνται καὶ ἵππεις καὶ ἀφηγεῖσθαι. Idem Hellen. 5, νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης, ἀφηγεῖτο, ὥσπερ νομίζεται, φῶς ἔχων, ὡς μὴ πλανῶνται αἱ ἑπόμεναι νῆες. Sic Aristot. περὶ τῶν θαυμασίων. pag. 405. Item pro Ducem esse, in re G
militari. vt ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστύας ἀνήρ, ex Maccab. Item pro Ducem esse, id est principem: vt ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Laertius in Xenocr. 187: & in Lacyde. Sed & sine casu, ex Plutarcho in Numa, ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντας αἰσχυνθῶσι, pro Regnare. ‖Item ἀφηγεῖσθαι pro Adducere summum magistratum in ædes vbi delitescit qui in carcerem abducendus est (quæ significatio ex prima sumi videtur, vt sit quasi Ducem viæ esse ipsi magistratui, &c.) Vide Pollucem lib. 8.

Ἀφηγέομαι, οῦμαι, Narro, Commemoro (qua in signif. vsitatius est διηγέομαι) Herodotus in Clione, ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονός. id est (Aulo Gellio interprete) Rem sicuti acciderat, narrauisse. Est autem ἀπηγέεσθαι Ionicè pro ἀφηγεῖσθαι. H

Φηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ. Hesych.

Ἀφήγημα, Narratio, διήγημα. Greg. ET Ἀφηγηματικὸς, Narratiuus, apud Gazam. ET Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα. ITEM Ἀφηγητὴς, Narrator. Aut etiam, Dux viæ. ET COMP. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodotum ἀξιαπήγητος) Narrari dignus, id est qui narretur, Memoratu dignus, Memorabilis.

C. Διηγοῦμαι, Narro, Cōmemoro. vt Lucianus De hist. scribenda, de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam commemorante, ὅπως μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς ἔτι δοκῇ, οὐ τὰ πράγματα ὑπονοεῖ. Idem ibidem, ἐπὶ τὰ δυστυχῶς ἢ ἀσεβῶς γεγενημένα, ὡς ἐπιτρέχων διηγῆται. Isocrates autem dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, pro Dissero de his.

Διήγημα, ατος, τὸ, Narratio, Quod narratur. Apud Greg. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, vt scribit Bud. ex illo afferens, καὶ μικρόν τι προσεξηγήσασθαι τῷ διηγήματι, pro Longiusculè rem narrare. HINC Διηγηματικὸς, q. d. Narratiuus, Ad narrationem pertinens. Item, Qui narrationibus delectatur, vel, vno verbo, Fabulator, Sermocinator, vt à Bud. redditur in hoc loco Aristotelis, Ethic. 3, τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς, καὶ περὶ τῶν τυχόντων καταπείροντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους λέγομεν. ET Διηγηματικῶς, q. d. Narratiuè. ITEM diminut. Διηγημάτιον, Narratiuncula.

Διήγησις, εως, ἡ, Narratio, Commemoratio. Sed longior est quàm διήγημα: à quo ita eam differre tradit Aphthon. vt ποίησις à ποίημα. ET Προδιήγησις, q. d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem. In v. l. exponitur προκατάστασις apud Hermog.

C. Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præeo, Consilium do aliqua de re, Suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τι, vel εἰσηγοῦμαί σοί τι: item εἰσηγοῦμαι περί τινος: interdum & cum infinitiuo, necnon cum ὅπως. εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. Xen. Hell. 1, εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων. Idem alibi, μὴ ὅπως ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐτοῖς. Isocrates Panegyr. περὶ τοῦ πολέμου εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et εἰσηγεῖσθαι δωρεὰν, Plut. Publ. Idem in Per. εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον. Sed & cū ὅπως apud eundem in Themistocle, εἰσηγουμένων ὅπως ἀπείργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας. vbi εἰσηγεῖσθαι exponitur etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, seu proponere. Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plutarch. & Synes. Vbi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpliciter Proponere, sed Proponere quasi præeundo & in viam deducendo. Itidem verò εἰσηγεῖται νόμον qui legem proponens suadet. Suasor legis, & lator rogationis (inquit Bud.) ὁ γράφων appellatur, & ὁ εἰσηγούμενος, vt Luc. in Timone, εἰσηγήσατο τὸν νόμον Ἐχεκρατίδης. Idem εἰσηγοῦμαι τοῦτο exponit etiam Autor sum huius rei, Principiū & originem do huius rei: vt videbis pag. 814. Instituo quoque alicubi redditur: vt Plutarchus in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τὴν χειρῶν ἀποκοπὴν εἰσηγησάμενος. Cæterū illi verbi εἰσηγοῦμαι signif. qua pro Suadeo ponitur, primū locum dedi, quòd & frequens sit, & in ea simplicis etiā significatū ex parte aliqua retineatur. quod vt ostenderem, vsus sum illa periphrasi, Consilio meo alicui velut præeo. Siquis tamen primum locum illi dare malit qua ponitur pro Autor sum, vel Principium do & originem, non magnopere repugnabo. nam qui illud facit, is itidē aliis velut præit. Cæterùm Budæus alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut & ὑπάρχειν, exponit etiam Exemplum præbere, item Præire, Præmonstrare. Ego verò his addo, posse εἰσηγεῖσθαι (meo iudicio) alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, & quidem ex Cicerone: vt quum dicit De off. lib. 3, Eiusmodi deliberationem introducere. Sic & quod Athen. dicit de Lucullo εἰσηγητὴς γενέσθαι τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum. idem enim est quod εἰσηγήσατο τρυφήν. Atq; adeo quum infinitiuo etiam iungat hoc verbum Cicero, nō dubitarim, quod idem Athenæus dicit, θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deum. nam subaud. εἶναι. ‖Sed εἰσηγεῖσθαι & pro Explicare affert Bud. ex hoc Platonis loco in Symposio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε.

Εἰσήγησις, Suasio, Admonitio, Theodorit. in Eccles. hist. Itē διδασκαλία, Hesych.

Εἰσηγητὴς, Suasor, Monitor. Item autor, vt εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anacharſ. vbi poteſt etiam verti fortaſſe Qui introduxit, ea ſequendo quæ paulo antè dixi. A

Εἰσηγητήριον, Tempus quo quis ad magiſtratum gerendū aut ad fungēdū ſacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpretantur ex Heſych. cuius verba ſunt, εἰσηγητήρια ὅταν ἄρχηται βουλεύειν ἢ θύειν.

C. ΕΞηγοῦμαι, Dux ſum, Præſum. Il. β, Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας. vbi Euſtathius σημαινέτω exponit προστασσέτω, at ἐξηγείσθω, expon. ἡγεμονευέτω. quinetiam poſterioris verſus ita reſoluit verba, ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμήσας αὐτούς. Thucydides quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præeſſe, item Regere, Moderari: & Ducem ſe præbere aliqua in re. Sed & Adminiſtrare apud eum redditur, vbi iungitur accuſatiuo. Et ἐξηγουμένη Præſes & arbitra, vt Bud. interpretatur in hoc Galeni loco, τρίτη δ' ἐν ἐγκεφάλῳ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική, τῶν κατὰ προαίρεσιν ἐνεργειῶν ἅμα ταῖς αἰσθήσεσιν ἐξηγουμένη. B

Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, id eſt Præeo legis verba: vt Bud. vertit in hoc Demoſthenis loco De falſa legatione, ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι. id eſt, Quum enim ſcribæ officio fungeretur, ipſe apud vos pronuntianti præconi legis huius verba præibat. Alloquitur autem iudices. C

Ἐξηγοῦμαι, Autor ſum, Cenſeo. vt apud Xenophontē Pæd. 7 & 8 Bud. interpr. εἰ μάγοι ἐξηγοῦνται. Idem tamen alibi dicit eidem Xenoph. eſſe Interpretari quid ius fáſque ſit. Rurſum apud Lyſiam ait eſſe, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes: vel Reſpondere de legibus, ita ſcribentem pag. 103, τοὺς ἀγράφους νόμους καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quò pertinent hæc Plutarchi in Camillo, θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ καθάρας τὴν πόλιν, ἐξηγουμένων τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν. Et ibidem, ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως. ‖Demoſth. contra Euerg. 144, τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, id eſt, Iura tibi interpretabimur, vt Bud. vertit: vel Explicabimus tibi iura legitima, vt Cam. Et ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αὐτῶν, Æſchin. pro Diſſerere, vt Bud. interpr. At in vulg. lex. ex Platone in epiſt. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et ex Ariſtot. pro Enarrare, Explicare: itidémque ex Galeno ad Glauconem 2, ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. In iiſdem ex Euripide, ἐξηγοῦ θεούς, pro Ede deos: fortaſſe pro Ede nomina deorum. D E

Ἐξήγημα, ET Ἐξήγησις, Enarratio, Explicatio. Sophoclis tamen ſchol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, ſicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polybio lib. 2, ἐξήγησις vocatur etiam Hiſtoriæ & rerum geſtarum expoſitio, vt ſcribit Budæus. Differūt autem ἐξήγημα & ἐξήγησις: ſicut antea de διήγημα & διήγησις dictum fuit.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, Qui in re aliqua ſe veluti ducem præbet. Herodot. σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, ἐκ σέο παραγίνεταί οἱ ταῦτα, Tu dux es in ſuadēdo quæ domui regiæ vtilia ſunt, Tuo ductu tuiſq; auſpiciis regia dom⁹ multis fruitur cōmodis. Hūc enim eſſe puto huiusloci ſenſum. at in v. l. ἐξηγητὴς γίνεαι redditur ſimpliciter Exponis. A Budæo autē explicatur Conciliator, Sequeſter & tranſactor alicuius rei, in hoc Demoſthenis loco (qui Herodoteo non abſimilis videtur) πρὸς Λακρ. pag. 63, οὗτος δ' ὁ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. ‖Ἐξηγητὴς, Enarrator, Explicator, Explanator. vnde & eos qui ſcholiis ſeu commētariis aliquem ſcriptorem illuſtrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari ſignificatione dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, Qui rationem ſacrorum tenebant & cultus deorum, Prudentes iuris pontificii, vel Pontifices & religionum iudices. Tot enim modis interpretatur Bud. qui etiam addit non fuiſſe auguribus abſimiles ſeu haruſpicibus. Quidam reddunt Sacrorum interpretes. Cicero certè apud Platonem vertit Interpretes religionum. Demoſthenes contra Euergum & Mneſib. ἐπειδὴ ἐπαύσατο ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητάς. vbi ἐξηγηταὶ ſunt (ſicut Camer. annotat) illi quorum erat reſpondere de iure ſepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulſatione. Vide Plato- F G H

nem De leg. pag. 293 & 359: & Pauſan. 13. Exponitur autem ab Harpocratione & Polluce. HINC Ἐξηγητικά, Libri Pontificales, vel de iure pontificio, Bud. ex Macrob.

C. ΕΦηγοῦμαι, Præſum, vt exponitur in vulgatis lex. quæ hunc ex Thucydide locum afferunt, ἐφηγεῖται ἐλθεῖν τοῖς ἐν πόλει οὖσιν ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς πρὶν ἰδεῖν. Sed ἐφηγεῖται hîc (ſi mendo caret) nullo modo ſignificare poteſt Præeſſe: videtur autē accipi pro Exponit, eorū videlicet more qui conſiliū dare volunt, quod potius eſt ὑφηγεῖσθαι. AT Ἐφήγησις Suidæ eſt Actio aduerſus eos à quibus receptus eſt is cui lex regione aliqua interdixit, ſiue exuli, ſiue homicidæ, ſiue alii: aut Actio aduerſus eū qui publicum aliquid clanculum poſſidere exiſtimatur. Vide Suid.

C. ΚΑΘηγοῦμαι, Dux ſum viæ, Præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionyſio, σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγώ. q. d. I præ, ſequar. Sed quia id metaphoricè ab eo dicitur, Budæus vertit, Prouocato me: at ego malim, Præi tuo exēplo. Sic apud Xenophontem Apomn. 2, καθηγεῖσθαι pro Exēplo meo illi præire. Quod autem dicit Plutarchus in Theſeo, καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, verto ad verbum ex Cicerone, Ducem eſſe regēdæ reipublicæ, potius quàm Principem gerere remp. vt habent vulg. lex. Idem Plutarchus in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας: quod in illis redditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux fuit expeditionis in Italiam: vel autor, aut princeps: vt ſimul etiam conſilio eius ſuſceptam fuiſſe eam intelligatur. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, pro Diſputationis initiū præbere, B. 812. vel Diſputationē inſtituere. ‖Καθηγεῖσθαι item pro Præceptorem eſſe: Strabo, καθηγήσατο δὲ χρόνος ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγητὴς, οῦ, ὁ, Dux viæ. ET Καθηγεμὼν eadem ſignificatione, & quidem in fœm. etiam genere interdum, vt Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Plutarch. Theſeo. Interdum verò additur genitiuus ὁδοῦ. Exponitur & Autor, Suaſor, Impulſor: quia qui ſuadet & impellit, eſt velut dux viæ. Item Qui inſtruit, Monitor, Præceptor. Gregor. de Baſilio, σύμβουλος ἀγαθὸς, προστάτης δεξιὸς, τῶν θείων ἐξηγητὴς, τῶν πρακτέων καθηγητής. Syneſ. τῆς γενναίας καθηγεμόνος τῶν φιλοσοφίας ὀργίων.

C. ΠΕΡΙηγοῦμαι, Circunduco, Duco circum. Luc. περιηγήσομαί σοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα. vbi Bud. Circunducere interpretatur. Baſil. in Hexaem. homilia 6, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀηθεῖς τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούμενοι. At ex Herodoto affertur cū datiuo perſonæ, περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι, pro Qui circum montem Perſas duxerunt. Vbi videtur eſſe pro ἡγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος. ‖At Luc. cum illa cōſtructione poſuit pro Singillatim expono, Singulas partes narro & commemoro: ſcribens, περιηγήσομαί σοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα. ita enim Bud. hic exponit. Sed addo, intelligendum eſſe Singula exponere, tanquam ſimul per ſingula ducendo, vt Virg. loquitur.

Περιηγηματικὸς λόγος, Oratio qua res ita deſcribuntur vt quaſi in rem præſentē lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. Circunductio, id eſt Ipſa actio circunducendi, ſeu ducendi per ſingula. Item, Expoſitio & commemoratio rei alicuius quæ fit ſingillatim, & quaſi lectores in rem præſentem atque adeo per ſingula ducēdo, vt dixi Virgiliū loqui. Hoc autē cum alii faciunt, tum Pauſanias & Strabo. vnde & hic lib. 2, exponere incipiens ſitum orbis, ſcribit, καὶ δὴ καὶ εἴη ἂν ἀρκτέον τῆς περιηγήσεως. Hinc & Dionyſii Alexandr. poemation inſcribitur τῆς οἰκουμένης περιήγησις. (& ab Euſtachio paſſim ipſe περιηγητὴς appellatur) Sed & ὕβρεως περιήγησιν dixit Hermog. Vide Bud. p. 423 & 424.

Περιηγητὴς, q. d Circunductor, id eſt Qui circunducit, ſeu ducit per ſingula, Perductor, qui & Xenagogus Cicer. voce Græca vtenti. Iuſtin. in Paræn. περὶ δὲ τῆς περιηγητοῦ ... καὶ τοὺς τόπους ἡμῖν ἐν οἷς ἐχρησμῴδει ἐπιδείξαντων. Luc. autem περιηγητὴν τῆς εἰκόνος appellauit τὸν ... ἐκ πλείονος τὴν εἰκόνα. Item περιηγητὴς eo ſenſu quo tribui Dionyſio hoc nomen dixi: quod & Polemoni ab Athen. itē Diodoro & Praxiteli cuidā à Plutarcho datur. ET Περιηγητικὰ βιβλία apud eundem

Digitized by Google

Plut. Libri quibus huiusmodi descriptiones continentur. A Item περιηγητικός, Peruagator, & Peruulgatus. vt περιηγητικὴ δόξα Plut. Peruulgata opinio. B.

C. ΠΡΟηγοῦμαι, Praeeo, Praecedo, Antegredior. Aristoph. Pluto, προηγοῦ τοῦ θεοῦ σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία seu προηγησαμένη, seu προηγούμενον αἴτιον, quae Cic. ad verbum Causa antegressa. Dicitur & causa antecedens. Celso est causa abdita & in occulto posita, quae morbos continet. At προκαταρκτικὴ est causa externa, quae & euidens dicitur. De his Gorraeum lege. Plutarchus De fato, p. 648. τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας B αἰτίας. Sed illa differentia inter προηγουμένας αἰτίας & προκαταρκτικὰς apud medicos praesertim extat. Paulus Aegineta lib. 3, προηγουμένης μὲν ἐν τῷ σώματι καὶ πῶς ἡρμοσμένης τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινησάσης αὐτήν. Hanc tamē diff. alicubi confuderunt cum alii tum Aetius. Apud Galenum sunt etiam τὰ προηγησάμενα relata ad sua συμπτώματα, vt docet B. pag. 497. Item προηγούμενα generaliter pro Antegressa, id est, Ab initio & per se subsistentia. Budaeus ex Basil. in Hexaëm. 14, τὸ δὲ σκότος οὐ προηγούμενον ἦν, ἀλλὰ παρυφίστησιν, ἑτέροις παρακολουθοῦν. Vide eundem Bud. & in Comm. pag. 497. Et C προηγούμενα σπέρματα, Primigenia semina, vt idem interpr. Sic autem & in isto Plutarchi loco vult προηγούμενον esse primigenium, vel Antecedens. vbi videlicet scribit, ἐπεὶ τοίνυν προηγούμενον οὐδὲ ἓν τὸ ἀδόξασμα, τὸ δὲ κοινόν, ἐπηγούμενον καὶ συμβεβηκός. id est (vt ibidem) πρόσφορον τῷ φύσει καὶ τυχὸν δίκαιον. Item προηγούμενον ex Aristotele pro exemplari proposito vnde effigies ducitur.

In vulgatis lexicis ταύτης προηγουμένης ex Aristotele pro Huius ductu. Et προηγουμένη ἀντίθεσις ex Hermog. Obiectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῆς βλαστῶν ἁπαλῶν, pro Summa pars germinis.

Προηγεῖσθαι, Praecipuum esse, Praecipuum locum tenere in re aliqua: vt δῆλον οὖν ὡς προηγουμένου καὶ πρώτου, τουτέστι τῆς ψυχῆς, προηγουμένην τε καὶ πρώτην δεῖ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. qui locus ἀδεσπότως à Bud. affertur. In vulgatis lex. προηγούμεναι σμικραί ex Diosc. pro Praeualentes: itidémque προηγούμενον τεκμήριον ex Chrysost. pro Praeualens signum.

Προηγοῦμαι, Procedo. Pauf. προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedente odio. B.

Προηγεῖσθαι cum accusatiuo personae & datiuo rei apud Paulum, ad Rom. 12, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quod vetus interpr. reddidit Honore inuicem praeuenientes. Alii, Honore alius alii praeeuntes. Videtur autem signif. Paulus, Alius alii suo exemplo praeeūtes in honore deferendo.

Προηγουμένως, q. d. Antecedenter, (vt pro ἑπομένως dicitur Consequenter) Ex antecedente vel antegressa causa. F Interdum etiam pro Primaria ex causa, Primariè, Praecipuè, vt Budaeus exponit in hoc Plutarchi loco, οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου προηγουμένως παραλαμβάνει, τὰ δὲ καθ' ἕκαστα, ἑπομένως. Damascenus, De Deo loquens, τὰ δὲ ἐφ' ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ προηγουμένως θέλει καὶ εὐδοκεῖ· τὰ δὲ πονηρὰ καὶ ὄντως κακά, οὔτε προηγουμένως, οὔτε ἑπομένως. Vide & Basilii locos apud Bud. pag. 495 & 497.

Προηγουμένως, Ex professo, vt exponitur apud Dioscor. lib. 4, προηγουμένως καθαρτικὴν ἐκλέλεκται ἀγωγήν.

Προηγητής, οῦ, ὁ. ET Προηγητήρ, ῆρος, ὁ, Qui praeit, Dux viae. G Sed peculiariter ita vocatur Qui praeit caeco, estque ei dux viae: ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, si Hesychio creditur. Item, ὁ τὰ ζεύγη προηγούμενος ἐν τοῖς γάμοις. Hes. & Eust.

ET Προηγητικός, Ad praeeundum aptus.

Προηγεμὼν pro ἔξαρχος videtur accipi à Demosthene p. 130, ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κινδυνεύων, καὶ ὑπερχούμενος, τῆς Ἀθηνᾶς. Ita Bud. sed si hic nihil aliud esset προηγεμὼν quàm ἔξαρχος, vacaret alterutrum.

C. ΥΦηγοῦμαι, Praeeo. Plutarchus in Caesare, δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Et cum accusatiuo ὁδόν, apud eundem, scribentem de Pompeio, καὶ δαίμων ἐκείνῳ ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. H viam praeibat in Aegyptum. Plato Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, nisi deo praeeunte & autore doctrinae. Haec Bud. qui & haec Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ὑφηγητὰς ταύτῃ ᾗ αὖ ὑφηγεῖσθε, vertit, Eo modo propulsare conabimur bellum à vobis lacessitum, quo modo vos prouocaueritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via quam vos nobis praeiueritis. Nam qui bello lacessitus, tandem & ipse bello vim ita propulsat vt par pari referat, eandem insistere viam videtur. Idem Bud. apud Aristotelē, τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγωμεν, vertit, Modo iā instituto & supra seruato, id est praecedente. Eiusdem verò Aristotelis similis locus, κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, redditur, Dicendum est ea via & ratione qua coepimus. Itidémque B Bud. ὑφηγήσομαι vertit Incipiam seu Exordiar, in hoc Platonis loco in Euthyd. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑφηγήσασθαι οἷον προσεύχομαι αὐτὼ φανῆναί μοι, id est (inquit) ipse exordiar disputationem, vt intelligant quonam pacto ego optem eos sapientiae praeceptores esse & disputatores. Vel, Praeibo, & προαποδείξομαι, seu Praemonstrabo.

Ὑφηγοῦμαι, Hortor, Suadeo, Dicto. Aristot. ἤδη ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Haec Bud. pag. 193, afferens & aliud exemplum. Sed hoc addo, Praeire, itidem pro Dictare C positum inueniri: alicubi verò & suadendi significationem habere mihi videri. In vulgatis lexicis ex Galeno ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρὴ pro Tradere, & ex Plutarchi Romulo, ὡς γὰρ αἱ τῆς γυμναστικῆς παραγγέλματα ἀπαλύουσι ὑφηγοῦνται, pro Praecipiunt. Sed ὑφηγεῖσθαι aptius reddi puto in huiusmodi locis Docere quàm Praecipere. Illam certè significationem apertè habet in isto eiusdem Plutarchi loco, Symp. 4. καὶ τὸ τῆς αὐτῆς ὑφηγήσεως ἔργον. Item ὑφηγεῖσθαι pro Praeesse: vt Gal. τῷ μέλλοντι τῆς γυμνασίας ὑφηγεῖσθαι.

D Ὑφήγησις, q. d. Praeitio. vt Plato in Prot. καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, q. d. Et cogunt scribere iuxta praeitionem linearum. pro Eósque in scribendo sequi cogunt quas ipsi lineas praeiuerunt. Item ὑφήγησις, Doctrina quam quis alii velut praeiens tradidit. Et in plurali ὑφηγήσεις pro praeceptis, apud Philonem. In vulg. lex. ὑφήγησις, Enarratio: (sicut & Hesych. ἐξήγησις) item Ductus, ex Aristot. in Rhet. Exponitur verò & παραίνεσις, id est Suasio: sicut ὑφηγεῖσθαι, παραινεῖν, Suadere.

Ὑφηγητής, Qui praeit alii in re quapiam (vt ὑφήγησιν esse dictum est doctrinam quam quis alii velut praeiens tra- E dit) Suasor. Soph. Oed. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui suo consilio velut praeeunt. nam malè intellexerunt scholiastae expos. qui putarunt illum scribere ὑφηγητὰς idem signif. quod μάντεις seu ἱεροσκόπους. ET Ὑφηγητήρ, ῆρος, ὁ, Dux, in Epigr.

ΗΔΗ, Iam. Hom. Il. α, de Nestore, τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν, &c. vbi Eustathius praesenti etiam & futuro iungi docet. Plato Apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quae Cic. F vertit, Sed tempus est iam hinc abire. Vide pag 5 mei lexici Ciceroniani. Saepe vtuntur hoc aduerbio quum de aetate loquuntur: vt Xenophon, τὴν δὲ παῖδα ὡς ἤδη ὥραν ἔχοις ἤδη. Idem in Cyneg. τὸ ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλὰ ὄντα τὴν ἡλικίαν. Et γάμου ἤδη ὡραία apud eundem Paed. 4, vt apud Virg. Iam matura viro, iam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem, ἤδη & οὔπω inter se opponuntur: vt Lat. Iam & Nondum, quum dicit τοῖς μὲν προεληλυθόσιν ἤδη τῆς ἡλικίας, τοῖς δὲ οὔπω ἀκμάζουσι. Sic autem vicissim ἔτι interdum cum nomine aetatem si- G gnif. vt νέος ἔτι. vide Ἔτι. Apud Isocr. πολλῷ ἤδη χρόνῳ καταφρονοῦμεν, vt Lat. A longo iam tempore.

Ἤδη cum ἄπειθι eodem modo iunctum esse puto apud Xenoph. quo Iam cum Vale, apud Virg. Ita enim ille Paed. 6, χαῖρε Πάνθεια, καὶ χαῖρε, καὶ ἄπιθι ἤδη: Virgil. verò ita, Aeneid. lib. 2, Iámque vale, & nati serua cōmunis amorem. Sic autem & aliquot aliis locis.

Ἤδη cum futuro, interdum quidem redditur Iam, interdum autem Mox, Confestim. Xenoph. Paed. 8, νῦν δὲ ἤδη διηγήσομαι. Demosth. Philipp. 2, ταῦτ' ἤδη λέξω. In H quo Demosth. loco ἤδη fortasse verti potest Iam nunc, vel Nunc iam. At contrà in illo Xen. ἤδη vacare crediderim, & esse ἐκ παραλλήλου posita illa duo: vt aliquādo poni testatur Eustath. At Budaeus exponit Mox, & Confestim, in hoc eiusdem Demosthenis loco, ὅταν εἰδῆτε ὅτι δεῖ βασιλέα ἐκ τῆς ὑμετέρας ἐλέγχους ἤδη ἴσοιτε. Eust.

de vsu huius aduerbii in infinitiuo dubitationẽ quandam affert, quam vide p.100.

Ἤδη, Nunc, νῦν, vt Eustath. exponit in hoc versu 304 Od. α, Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη. Addit autem inueniri ἐκ παραλλήλου posita ἤδη & νῦν. qua de re modò dixi.

Ἤδη cum participio ἐκπορευόμενος, Cic. apud Polyb. vertit, Paulo pòst quàm egressus erat è castris. vt ostendet pag. 63 Cic. lexici.

Ἤδη, Continuò, Protinus (in ea signif. qua dicitur, Non qui epigrammata nouit componere, protinus censeri debet poeta) Greg. εἰς ἅγιον βάπτισμα, Οὐ γὰρ ὅστις ἢ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως. Sic apud Chrysost. De orando Deum, ὅταν οὖν ἴδω τινὰ μὴ φιλοῦντα προσευχὴν, (&c.) ἤδη μοι δῆλόν ἐστιν ὡς οὐδὲν γενναῖον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται.

Ἤδη cum aliis particulis. Ἤδη δὲ, Iam verò, vel Atque adeo: Bud. ex Synesio, τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ πρᾶγμα χαπτέον. ‖ Ἀλλ' ἤδη idem Budæus ex Gregorio pro Sed etiam, οὐ τῶν ἀγγελικῶν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν γεγονότων. ‖ Τότ' ἤδη apud Demosth. pro Tum demum, vt quidem ego interpretor hoc in loco orationis Pro corona, ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου. At in vulg. lex. οὕτως ἤδη ex Æschine, itidem pro Tum demum. ‖ Ἤδη ποτὲ, (vacante ἤδη) Aliquando. Item Olim: vt apud Hom. Il. α, Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα. (Sed & ἤδη sine ποτὲ à schol. Thuc. exponitur alicubi πάλαι ποτέ) Inuenitur autem ἤδη ποτὲ interrogatiuè etiam positum, vt apud Gregor. ἤδη ποτὲ τεθέασαι τοσοῦτον δῆμον; quod Bud. exponit, Vidistine vnquam antehac?

ἩΔΥΣ, έος, ὁ, Suauis, Dulcis, Iucundi saporis. Item generaliter pro Iucundus. ἡδέϊ οἴνῳ, Hom. Od. κ: & ἡδὺν οἶνον, Od. ι. Idem Od. μ dixit ἡδὺς αὐτμὴ, (vbi obseruandum est iungi ἡδὺς substãtiuo fœminino) Plato Theæteto, ταῦτα δὴ ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι καὶ γεύσῃ αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων; Aristot. ἐλάττω τὰ μεγέθη γίνεται, καὶ ἧττον ἡδέα, καὶ ὑγρότερα τῶν γονίμων. Pro quo Plinius, Irrita oua sunt minora, ac minus iucundi saporis, ac magis humida. Extenditur autẽ ad multa hoc nomen sicut Lat. Suauis & Iucundus. ἡδεῖαι κινήσεις, suaues motus, Lex. Cic. pag. 52. Xenoph. τῷ ἡδεῖ opposuit ἀναγκαῖον, scribens Pæd. 8, ὥσπερ οὖν Σάκα οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀναγκαῖον τὸ ἀποβάλλειν. Eidem eiusdem Pæd. lib. 6, ἥδιστον & χαλεπώτατον sunt contraria. Dicitur autem ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, pro Iucundum est audire, & τοῦτ' ἐστὶν ἀκούειν ἡδύ, seu ταῦτά ἐστιν ἀκοῦσαι ἡδέα, pro Hoc iucundum est auditu, vel Hæc iucunda sunt auditu. quo & Aristophanes modo loquutus est in Vespis. Illius autem prioris generis loquendi exemplum est & in hoc prouerbiali Euripidis versu, Ἡδύ τι τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων. quod Cic. vertit, Suauis est laborum præteritorum memoria: & alibi liberius, Habet præteriti doloris secura recordatio delectationem. Sæpe autẽ ἡδὺ substãtiuè ponitur pro Suauitas, aut etiam Voluptas seu Delectatio: sicut τὸ καλὸν pro Honestas: sic καλοῦ, συμφέροντος, ἡδέος, Aristot. Eth. 2.

Cõpar. EST Ἡδίων, Suauior, Iucundior: Superlat. Ἥδιστος, Suauissimus, Iucundissimus. pro Ἡδύτερος & Ἡδύτατος, quæ tamen & ipsa alicubi reperiuntur, ac præsertim comp. ἡδύτερος. Thucyd. 7, τούτων ἐγὼ ἥδιον μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε. Idem ibidem, βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At cõparatiui ἡδύτερος exemplum est apud Phocylidem, Τὸ γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον. Reperitur verò & in prosa, vt apud Gregorium. SED superlatiuo ἥδιστος interdũ præfigitur præpos. ὑπὲρ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, id est Quamsuauissimus, Longe suauissimus.

Ἡδὺ, interdum aduerbialiter pro Suauiter, Iucundè. vt ἡδὺ γέλασσαν apud Hom. (quo & Luc. vtitur) eodemq; dixit modo Horat. Dulce ridere.

Ἡδὺς dicitur aliquis interdum pro Lætus: vt apud Greg. εἰς Καισάριον, pag. 91, καὶ παρασκευάζεσθε ὡς ἑστιάσοντες τὴν ἀκοὴν, καὶ ἡδεῖς ἐσόμενοι. Idem, αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τούτων μνήμῃ. Sed & apud Plutarchum ἡδίω redditur Alacriorem, in Fabio, ἡδίω τὸν δῆμον πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησεν. Et in Camillo, ἡδίους ἐχρῶντο ταῖς ἐλπίσιν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης.

Ἡδὺς, Fatuus. Ἀνόητος, vel Εὐήθης, Suidas. Exponitur & Stolidus apud Strab. libro 1. Sic apud Platonem lib. 1, ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη· vbi tamen Ficinus reddit Facetus. Atque hanc interpr. aliquibus locis conuenire arbitror, sed accipiendo Facetus ironicè: vt Gallicè sumitur interdum *plaisant*: veluti quum dicitur, *Vrayement vous estes plaisant de me vouloir faire croire que*. (Quo sensu dicitur & istud, quod idem etiam sonat, *Vrayement vous auez bonne grace de* &c. Atque ita poni χαρίεις quoque, à χάρις quod *grace* significat, docebo in illo nomine, si recordatus fuero) Sic autem sumi arbitror ἡδὺς in isto Synesii loco, ἡδὺς εἶ, κελεύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι. Fortasse tamen paulo etiam aptius vertemus, Lepidus es, qui iubeas nos, &c. Nam Lepidus, sicut & Lepidum caput, ironiæ sæpe à Latinis accommodari constat.

Ἡδέως, Suauiter, Iucundè. Ἥδιον, Suauius, Iucundius: Ἥδιστα, Suauissimè, Iucundissimè. Epicurus, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, id est (Cicerone interprete) Non posse iucũdè viui. Plutarchus in Symp. sept. sapientũ, εἰ μέλλοιμεν μετ' ἀλλήλων ἡδέως ἔσεσθαι. Sic ἡδέως γενέσθαι alibi dicit. Ac quod apud Ciceronem Timotheus Platonem alloquens dicit, Vestræ quidem cœnæ non solùm in præsentia sed etiam postero die iucundæ, pro eo apud eundem Plut. est, οἱ παρὰ Πλάτωνι δεδειπνηκότες καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίγνονται. Isocrates autem dixit in Panath. οὐχ ἡδέως ἔχων ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις, pro Qui non delectabatur iis quæ dicta erãt. Ex Demosthene, ἡδέως ἔχω σοι, pro Delector te. Et ex Eurip. ἡδέως ὁρᾷς pro Aspectu es hilari. ‖ Ἡδέως sæpe pro Lubenter: sicut ἥδιον, Lubentius: ἥδιστα, Lubentissimè. vt ἡδέως ἂν ἐροίμην αὐτῶν, lubenter eos interrogem. DICITVR & Ὑπερηδέως: vt Xenophon Pæd. 1, τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑπερηδέως πείθονται, id est Perlubenter. Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentissimè. At ὑπερήδιστος pro Quamsuauissimus.

C. Ἡδύχαρτος, & Ἡδύχροος, & Ἡδύοινος, &c. vide suis locis, id est vnumquodque in substantiuo cum quo compositum est ἡδύς.

C. Ἡδυπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Suauitatem seu voluptatem patiens, id est, Qui suauitate seu voluptate afficitur. Qui voluptate fruitur. Ab Hesych. exponitur φιλήδονος, id est Voluptati deditus, Voluptarius. Sæpe autem exponitur Mollis, Delicatus, In luxũ effusus. Ego ad huius nominis interpretationem lubenter Mollis & voluptarius copularem, vt & à Cicerone copulantur. Athen. 12, ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολυάρχον τὸν ἡδυπαθῆ ἐπικαλούμενον. Quidam apud eundem, Ἰώνων ἁβρὸς ἡδυπαθὴς ὄχλος. Obseruandum est autem eundem esse vsum verbi παθεῖν in hoc composito verbo qui est apud Theognidẽ, in hoc versu, Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν. quod exprimens Horatius epist. 12 lib. 1, dixit, Si ventri bene, si lateri est, pedibúsque tuis. HINC Ἡδυπάθεια, Vita voluptaria, Vita mollis, Luxus. Xen. Pæd. 7, εἰ νομίζουσι τὸ μὲν ποιεῖν, ἀθλιότατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. ET Ἡδυπαθέω, ῶ, Voluptariam vitam dego, Voluptati indulgeo. Xenophon, καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἐσκώπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μαθήσοιτο ἐν Μήδοις ὤν.

COMP. Ἐνηδυπαθέω, Suauitate & voluptate fruor in aliqua re, Oblector. Item Acquiesco. Chrysostomus, τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασι. ET Καθηδυπαθέω, ῶ, Per voluptatem & luxum absumo, cum accusatiuo. Xen. Et τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, Luc. Per luxũ & voluptatem conterens. Item cum genitiuo. Vide Budæum 1079 & 1080. Ponitur autem ab eo & pass. Καθηδυπαθεῖσθαι, pro Per luxum & voluptates consumi, sed sine exemplo.

Ἡδύνω, Suaue reddo, Condio. Et ἡδύνεσθαι pro Condiri à Cicerone metaphoricè posito, dixit Gaza: sicut & ἡδυσμένος λόγος apud Aristotelem. Idẽ ἡδύνειν, Lætitia afficere, vertit alicubi. Itidem passiuum ἡδύνεσθαι pro Lætitia affici, seu Lætitia aut gaudio frui, poni videtur in hoc versu quem affert Athenæus, Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, τοῦ δ' ἄρχεσθαι ἡδύνεσθαι. Sic ἡδυνθεὶς exponitur χαρείς. HINC Ἡδυντὸς, Conditus. Sed peculiari signif. apud Hippocr. ἡδυντὴ πίσσα, Pix odoribus condita, quæ videlicet cocta est cum aqua & aromatibus: itidem ἡδυντὸν στέαρ eidem est Adeps in aqua & aromatibus coctus. (CONTR. Ἀνήδυντος,

ἀνήδυντος, Inconditus, Non conditus. A Bud. redditur Inconditus, Insulsus, afferente hunc Athenæi locum, vbi ἀνήδυντοι ἅλες opponuntur τοῖς ἡδυσμένοις. sic enim scribit, καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρᾷς ἐν ἄλλαις παρεσχίσιν, ἀνηδύντων ὧν ἀλῶν πλήρεις οἱ κυνικοί. Idem Bud. ἀνήδυντος, inquit, apud Aristot. ὁ μὴ ἡδυσμένος, Inconditus, Nulla suauitate iucundus. (In vulg. lex. vertitur etiam, Durior quàm vt vlla voluptate afficiatur) A Budæo ponitur ET Ἀνήδυντος, idem cum ἀνήδυντος. ET Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat, διὰ τὸ ἡδύνειν, inquit Pollux. Hesychius Eratostheni hanc appell. adscribere videtur. ET Ἡδυντικός, Condiendi vim habens, Ad condiendum aptus. Et τὰ ἡδυντικά, Condimenta, Bud. ex Gaza. Idem Bud. vertit & Voluptifica. Item ἡδυντικός, Ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens. Sed & σκευασίας ἡδυντικὴν dicit Pollux quasi conditricem. ITEM Ἥδυσμα, ατος, τό, Quod suauitatem & gratiam aliquam conciliat, Quod rem aliquam iucundiorem gratiorémque reddit. Gorr. Item (vt B. expon.) Suauitas, Dulcedo. Aristot. De arte poetica, τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων ἡ μελοποιΐα. Peculiariter verò ἥδυσμα in cibo dicitur Condimentum, quod suauitatis & dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam ei conciliandam. Plato 1 De rep. ἡ τέχνη μαγειρικὴ τοῖς ὄψοις ἀποδιδοῦσα τὰ ἡδύσματα. Sic Gal. lib. 3 De alimentis, pinguedinem & adipem carnium ἡδύσματα esse dixit: quippe quæ cibis suauitatē potius conciliant quàm in alimentum vertuntur. Plut. De disc. am. & adul. οἱ δὲ ποιοῦσι τῶν ὀψοποιῶν τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς, ἡδύσμασι χρῶνται, τὴν γλυκύτητα ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. Athen. lib. 2, οὔτε πεπέρεως μέμνηται, οὔτε ὄξους, ὁ μόνον ἄριστον ἐστι τῶν ἡδυσμάτων. Idem lib. 4 ex Alexidis Lebete varia citat ἡδύσματα quæ à coquis adhiberi solent. In qua signif. (vt cōdimentum apud Latinos) metaphoricè quoque accipitur. Quo modo Plutarch. in Lyc. dicit, παιδιὰ δὲ τὸν ἥδυσμα, lusus laboris condimentum. Idem De Herod. ὥσπερ ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ τὴν παῤῥησίαν ἐμβάλλοντος. Ἡδύσματα dicuntur etiam vnguenta ipsa quibus ad suauitatem odoris aromata adiuncta sunt. Alii non vnguenta, sed aromata sic appellant quibus odor vnguentis conciliatur: cuiusmodi sunt, amaracus, costus, amomum, nardus, carpobalsamum, & myrrha, (vt patet ex Dioscoride in descriptione vnguenti amaracini) item coriandrum, mentha, apium, ruta. Cæterùm vnguenta ea quæ ἡδύσματα vocabantur, succus tantùm erant, hoc est liquida, vt quæ solis ferè constarent oleis, eóque differebant ἀπὸ τῶν συμμάτων, vt Plin. scribit: quòd hæc corpus haberent, hoc est solidiora essent: vtrisque tamen eadē odoris gratia. Gorræus. Plut. ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀρραβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Ἡδύσματα etiam ab Hippocrate dici τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρτύματα, vocémque Atticam esse, Erotianus annotauit: ex quo ipse lib. 1 τῶν γυναικείων, σίαρ ἡδὺ appellat τὸ ἄρτυμα. Gorr. ET Ἡδυσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἥδυσμα. Exodi 30, ἡδυσμοῦ χαλβάνη, galbanum iucundi siue suauis odoris.

C. Ἀφηδύνω, Iucundum reddo, Interdum (vt annotat Budæus) Ex tristi iucundum reddo. & sic ἀφηδύνω, ὡς τὸ ἦθος apud Plut. in Dione.

C. Ἐνηδύνω, Exhilaro in, Illætifico. Bud. ex Naz. τῇ θείᾳ θεωρίᾳ αὐτὴ ὠνούμενός τι καὶ ἐνευφραινόμενος.

C. Ἐφηδύνω, Exhilaro super aliqua re, Iucundum & hilarē reddo.

C. ΠΑΡηδύνω, Condio. B. ex Athen.

C. ΣΥΝηδύνω, Vnà exhilaro & iucundum reddo, Oblecto. Aristot. Ethic. 5, cap. 6, ὡς δὲ ὁμιλήσει· διαφέρον δὲ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, στοχάσεται τοῦ μὴ λυπεῖν, ἢ συνηδύνειν. Idem Ethic. 4, αἱρούμενος τὸ συνηδύνειν, λυπεῖν δὲ εὐλαβούμενος, lætificare, exhilarare. sic alibi sæpe. B. Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. ex Plut. Symp. 4, καὶ ῥᾳδίως ταῖς ἀνάγκαις ἀλίσκονται διὰ τὸ μικτὴν τινα καὶ συνηδυσμένην ἔχειν σωτηρίαν.

H Ἤδυμος, Suauis, Dulcis, Iucundus. idem quod ἡδύς: ex eóque factum per paragogen. Apoll. Arg. 2, ἤδυμος ὕπνος. PRO QVO Νήδυμος ab Hom. dicitur, per pleonasmū literæ ν, Il. β, Διὰ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Vbi tamē fuerūt qui scriberent, ἔχεν ἤδυμος ὕπνος: sed Eust. hanc scripturā non probat. quòd in aliis locis νήδυμος semper reperiatur: atque adeo apud Homeri posteros tātùm putat illud ἤδυμος in vsu esse. Il. π, θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον. Il. ψ, [ὕπνος] λύων μελεδήματα θυμοῦ Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Sunt tamē qui non hinc deriuatum velint, sed à νε particula intensiua, & δύω, vt per νήδυμος ὕπνος intelligatur profundus & altus sopor. In Epigr. est etiam νήδυμος Ὀρφεὺς & νήδυμον ὕδωρ apud Nonn. Vbi secūdū primam etymol. significat Suauis, Iucundus, Dulcis.

B Ἡδυλίζω, Adulor, Grata & iucunda loquor. idem quod ἡδυλογέω, ῶ. Citat Eustath. ex Menandro. VNDE Ἡδυλισμός, οῦ, ὁ, Assentatio, Adulatio, vel Adulationis species quædam, εἶδος τῆς κολακείας, vt idem Eust. tradit.

Ἦδος, Suauitas, Iucunditas. Il. α, οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, neque suauitas vlla epuli erit, Nec iucundæ erunt epulæ. Il. σ, Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; Quæ ex his ad me redit iucunditas? Quid hæc iuuantinam exponitur etiam ὄφελος. Annotat autē Eustath. Æolicè tenuari, & indeclinabile esse. At ἧδος aspiratū, Acetū significat. Ælius Dionys. apud

C Eust. ἧδος τὸ ὄξος (inquit) λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Idem tamē Eustath. tradit ἦδος à Pausania exponi & ὄφελος & ὄξος: nulla facta spiritus diuersi mentione.

C. Ἀηδής, ET Ἀαδής, Doricè, έος, ὁ καὶ ἡ, Insuauis, Iniucundus, Odiosus. Athen. 6, ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀηδὴς καὶ ψυχρός. Et ἀηδὲς substantiuè. Isocr. ad Phil. εἰ πρὸς τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοὶ συμβέβηκεν. vbi accipit pro offensione: vt Gall. dicitur Auoir quelque fascherie contre quelcun. Vult autem ἀηδὴς ab ἦδος formari Eustath. quē hic sequor. HINC Ἀηδῶς, Insuauiter, Iniucundè. Item Grauatè, Illibenter.

D ἐσθίειν ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1, Non suauiter edere, id est, nulla cum delectatione. Isocr. ad Phil. οὐκ ἐπαινοῦντες, ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶντες, Sed illibenter cernunt. Vel, Grauatè cernūt: aut, Grauantur cernere. At Budæus ἀηδῶς ἔχειν τινί apud Demosth. interpr. Non amare aliquem, Non libenter vti aliquo. Et apud eūdem, ἀηδῶς δ' ἔχων οἷς λέγω τούτοις, pro Quū præterea tristis essem. ET Ἀηδία, Insuauitas, Iniucunditas, Molestia. Item Tædium. Æschin. in Ctes. τὴν δὲ σὴν ἀηδίαν ἡ πόλις οὐκ ἐχαίρεν. vbi exponitur Tædium tui. Demosth. ἀηδίαν πρὸς αὐτὸν ἐσχηκώς, tædium sui, & fastidium. Isocr. plur. etiam dicit ἀηδίας καὶ βαρύτητας, item ἀηδίας καὶ λύπας. Capitur & pro cibi fastidio,

E quod ἀνορεξία propriè vocatur. Apud Epicureos idem est quod ἀηδονία, de quo infrà. ITEM Ἀηδίζομαι, Tædio afficior, Fastidio. Bud. interpr. Abhorreo in hoc Greg. loco (qui in orat. περὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα legitur) ὥσπερ τὰ χρηστὰ τοῖς κακοσίτοις, οἱ ἐπειδὰν πρὸς τι τῶν βρωμάτων ἀηδισθῶσι, φεύγουσι καὶ χαλεπαίνουσι. Sic apud Aphrod. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ redditur, A rei nouitate abhorreo. ET Ἀηδίω, idem quod ἀηδίζομαι.

F C. Φιλήδης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui amat quod suaue est & iucūdum, Suauitatis seu voluptatis amās. A Bud. redditur Voluptatis consectator, in hoc Aristot. loco, Ethic. 8, καὶ γὰρ ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ τοῖς φιλήδεσι. HINC Φιληδία, Amor rerum suauium, Studium voluptatis. Item Suauitas, Voluptas: Aristoph. χυμίζει ὑπὸ φιληδίας. ET Φιληδέω, ῶ, Delector, cum datiuo rei: vt φιληδῶ τούτῳ, Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re. & q. d. Amo suauitatē huius rei. Athen. Καλλιμέδων ῥήτωρ, διὰ τὸ φιληδεῖν ὡς καράβοις βρώμασι, κάραβος ἐκαλεῖτο. Sic φιληδοῦσι ταῖς λιμώδεσιν ἐρημίαις, apud eundem. Et φιληδεῖν μάχαις, Aristoph. Apud Theophrastum non adiecto datiuo, de dictamo, καὶ πίνειν αἱ αἶγες ἐκτέμνονται διὰ τὸ φιληδεῖν.

G Ἡδόω, F. ώσω, Suauitate & iucunditate afficio, Delecto seu oblecto. Autor Axiochi, τὰ δ' ἀλγεινά, ἀκραφνῆ καὶ πολυχρόνια, καὶ τῶν ἡδόντων ἄμοιρα. Synes. ep. 154, τοῖς μὲν γὰρ ἥσθη, τοῖς δὲ ὠνήσατο. Idem Ep. 9, ὡς οὐχ ἥττους κατεστημένης λόγους καὶ ὅσα ταῖς πόλεσι καὶ ὤνησε, & voluptati & emolumento fuit. Idem, ἥσθης δὲ ἡμᾶς ἐξ οἷς ἐπέστειλας, ὅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. Pro ἥσθης autem, id est Exhilarasti, Delectasti, dissolutione facta Etymol. DICI Ἔασας annotat. Pass. est Ἥδομαι, lōgè actiuo vsitatiꝰ. est autē ἥδομαι Suauitate& iucū-

H ditate afficior, Delector: interdū & Gaudeo (nec. n. semper idē est quod χαίρειν, vnde & Plut. De virt. mor. distinguit ita inter ἥδεσθαι & χαίρειν, vt inter αἰδεῖσθαι & αἰσχύνεσθαι. ait enim αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς

φόβοις δυλαβείας: loquitur autem de iis qui duplicem αἰδῶ in se sentiunt.) Costruitur Ἥδομαι vel cum participio, vel cum datiuo, aut cum præpositione ἐπὶ vel πρός: interdum & cum particula ὅτι. Od.ι, ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις. vbi ἥδεσθαι dicitur quoniam ἡδύ τι προσφέρεται. Plutar. Fabio, τὸ θεῖον ἥδεται τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἀτυχούντων. Aristoph. Vespis, εἴθισαι γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασι, assueuisti enim delectari huiusmodi rebus. Plut. De virt. mor. ὁ μὲν γὰρ ἥδεται τοῖς καλοῖς, ὁ δὲ οὐκ ἄχθεται τοῖς αἰσχροῖς. vbi ἥδεσθαι & ἄχθεσθαι sibi opponuntur. Dionys. Long. χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xen. Pæd.3, ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ. Idē Pæd.8, ἰσχυροῖς χρήμασιν ἥδεται. cui opponit postea, ἰσχυροῖς ἀνιᾶται. Callim. apud Athen. l.10, Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. vbi ἀποστυγεῖν & ἥδεσθαι opponuntur, vt paulo ante ἄχθεσθαι & ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι & ἥδεσθαι. Idem Xenoph. Pæd.8, ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. vbi copulat ἀγάλλεσθαι & ἥδεσθαι, sicut in Pæd.5, ἥδεσθαι & εὐφραίνεσθαι. Alex. Aphr. in præf. Probl. lib.1, ἄλλος πρὸς τῷδε πλέον ἥδεται τῷ ἐδέσματι, magis delectatur hoc cibo. Aristoph. ἥδομαι ὅτι πεντετάλαντος μοι διεχέσατο δίκη, Gaudeo quód. Dicitur verò & ἥδεσθαι ἡδονήν, Atticè. Plato Philebo, ἥδεσθαι τὰς ἡδονάς. Idem, πάσας ἡδόμενος ἡδονάς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. Et cum aduerbio, βραχέα ἥσθης, Thuc. ἥδομαι βαιά, Aristoph. A participio autem ἡδόμενος (quod & ipsum aliquãdo pro nomine capitur, vt Lubens apud Latinos) EST Ἡδομένως aduerb. idem significans quod ἡδέως. Xenophon Pæd 8, οὐ προθύμως ἢ οὐχ ἡδομένως πράττοντα. id est Lubenter, & ita vt suauitatem & voluptatem ex eo quod facio percipere videar.

Ἧσις, εως, ἡ, Delectatio, Voluptas, τέρψις. ET Ἡσός, οῦ, ὁ, Iucunditate affectus, Exhilaratus, Delectatus: vel Qui iucũditate affici, exhilarari aut delectari potest. Suidas ἡσὸν exponit ἡδὺ & ἀρεστόν.

C. ΕΝηδομαι, Delector in. Idem quod ἐνηδυπαθέω.

C. ΕΦηδομαι, Delector seu gaudeo super aliqua re. Isocrat. De pace, οὐ συμπενθήσοντες τοῖς γεγενημένοις, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, gauisuri nostris calamitatibus. Chrysost. ἔπειμι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς. sic dicitur vt ἐπιγελᾶν.

C. ΠΡΟΣηδομαι, Delector ad rei alicuius sensum & perceptionem.]

C. ΣΥΝηδομαι, Vnà cum alio voluptate & gaudio afficior, Gratulor. Xen. Pæd.1, συνηδόμενός τε φαίνεσθαι, ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίνῃ, καὶ συναχθόμενος, ἤν τι κακόν. vbi συνήδεσθαι & συνάχθεσθαι sibi opponuntur, vt ἥδεσθαι & ἄχθεσθαι suprà. Isocrat. ad Phil. τοιούτοις ὑπὸ σου πεπραγμένοις ἅπαντες συνησθήσονται. Dem. cõtra Mid. οὐδαμοῦ τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ, videlicet quando nuntiabatur aliquid τοιοῦτον ὧν ἀφελεῖται πάντες. Herodian. l.2, ἀπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatum miserunt. Sic App. πρέσβεις ἔπεμψαν συνηδόμενοι ὡς γεγονότι. Aliquãdo dat. pers. additur genit. rei. Synes. Ἀντωνίῳ συνησθεὶς τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus sum de. Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. sicut suprà ex eodem attuli ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. Eurip. οὐ μὴν θανόντι συνήδομαι, non lætor super eius morte, vel ob eius mortem: vt præpositio exprimatur, alioqui Latinius dicitur Lætor eius morte.

C. ΥΠΕΡηδω, Supra modum exhilaro, Supra modum gaudio & lætitia afficio, Supra modum delecto. Basil. καὶ ἡ μὲν ἀσχολία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει. Et in pass. Ὑπερήδομαι, Supra modum exhilaror & delector, seu gaudio & lætitia afficior. vt ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, maiorem in modum delectatus potu. Herodianus lib.5, οὐχ οὕτω δὲ εὔφρανεν πάντας ἡ Μακρίνου διαδοχή, ὡς ὑπερήδοντό τε καὶ πανδημεὶ ἑώρταζον ἐπὶ τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ.

¶ Ἡδονή, ῆς, ἡ, Iucunditas, Suauitas. Theophr. ὃ καθαίρει τὰ πρόβατα καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ. Plinius, Tradunt vesci pecora solita, primóque purgari, mox pinguescere, carne mirabilē in modum iucunda. Theophr. de arboribus Indicis, τοῦ δὲ καρποὺς φέρει ἡλίκα τὰ ἀμύγδαλα· καὶ ἡ ἡδονὴ κρείττων τῶν ἀμυγδάλων. Plinius, Pomo [quod fert, similis est] amygdalis, præcipuæ suauitatis. Cicero apud Græcos variis mo-

dis hoc vocabulum interpretatus est. plerunque verò Voluptas: cui contarium λύπη siue ἀλγηδών, molestia, dolor. Lib.2 De fin. Omnes enim iucundum motum quo sensus hilarentur, Græcè ἡδονήν, Latinè Voluptatē vocant. Et lib.3, Quámque Stoici communi nomine corporis & animi ἡδονήν appellant, ego malo lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. Idē, quod Stoici dicũt, ἡδονή, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia gestiēs, vel nimia, sine ratione, animi elatio. Plato, δέλεαρ κακῶν ἡ ἡδονή. Vnde idem Cicero De senect. Plato escam malorum voluptatē appellat. ἡδονῇ καὶ λύπῃ, Voluptate & molestia. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas ex malo alterius. αἱ δι' ἀκροαμάτων ἡδοναί, Voluptates quæ auditu & cantibus percipiuntur, Aurium delectatio. αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡδοναί, Voluptates quæ sapore percipiuntur. Hactenus ex Ciceronis interpretatione, quæ prolixius in Cic. lexico. Aristot. Eth. 10, cap.5, ἑτέρα γὰρ ἵππου ἡδονή, καὶ κυνός, καὶ ἀνθρώπου, alio voluptatis sensu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plutarchus De animal. solert. ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ἀκρόαμα, κήλησις ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Idem, ἡδονῆς πέρας οὐκ ἐχούσης. Aristoteles Ethic.7, αἱ σωματικαὶ ἡδοναί. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί, & Xenoph. αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί. item, αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Dem. Pro corona, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος. Athen.12, τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡδονάς, voluptates quæ gustu percipiuntur. Et ἡδονὴ λόγων apud Thucydidem sæpe pro verborum illecebris. vt l.6, λόγου μὲν ἡδονῇ προσαγωγὰ πεπονθότες. & lib.3 ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, victi iis quæ auribus grata & iucũda essent, id est adulationibus. Et apud Philonē, ὅσα καθ' ἡδονήν, quicquid iucundum ac volupe est: cui opponit τὰ λυπηρά.

Cum variis autem verbis hoc vocabulũ coniũctum varias efficit phrases. Luc. in Vit. auct. πάντα χρὴ ἐργάζεσθαι τῆς ἡδονῆς. Ath.10, ἀπὸ τῆς ἡδονῆς ... τὰς ἡδονὰς πορίζεσθαι. Pl. Alcib. ἡδονὴν ἀνδρὸς ἐραστοῦ θηρεύοντες. Athen.12, τὰς ἡδονὰς διώκειν προτιμῶντες. Ibidem, τὴν ἡδονὴν διώκοντες καὶ βίῳ πρὸς προηρημένοι. Xen. πρὸς ἡδονὴν ἅπαντας διαγαγεῖν. Idem, τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι. Isocrates autem dixit ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Idem, τῶν ἡδονῶν ἀπολαύειν. Xenophon Pæd. 4, ἱκανὰ ἡδονὴν τὰ νικᾶν παρέχει. Et ἡδονὴν ποιεῖν τινί, voluptate aliquem afficere, Thuc. At ἡδονὴν δόντες ἄλλοις, apud eũdem Thuc. Aliis gratũ facientes. Interdũ cum præpositionibus iunctum elegãtes itidem phrases præbet. Dem. πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν. Idem, πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούειν. Idem, ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες. Isocr. τῶν πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Cicero quoque Ad voluptatē loqui dicit, Pro quo Thuc. habet καθ' ἡδονὴν λέγειν. Idem dicit καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, pro libito siue libidine facere. Itē, ἐτράποντο κατ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι, libidini populi res committere. Apud eundē Thuc. frequens est ἐν ἡδονῇ ἔχειν, Gratum ac iucũdum habere, lib.3, καθ' ὅσον μὴ ὠφελῆσθαι, ἐν ἡδονῇ ἔχειν. Sed & apud eũ dicitur ἐς τὸ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες, Pro libidine, & q.d. Sua voluptate omnia metientes. Locus est lib.3, p.111, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προστιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που ἀεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες. (At lib. 4, p.156, διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, idem esse opinor quod alibi dicit, διὰ τὴν προσαυτίκα ἡδονήν.) ἐν ἡδονῇ ἐστι, Volupe est, iucundum ac gratũ est, Eurip. Apud Herodian. frequenter cum διὰ iungitur. vt l.4, [ὅσα] δι' ἡδονῆς εἶχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, quicquid vel oculis eius vel auribus iucundum erat. Apud eũdem, δι' ἡδονῆς πράττειν, cum voluptate aliqua facere. Et apud Luc. ὑφ' ἡδονῆς ἐδάκρυσεν, præ voluptate & lætitia illacrymauit. Sed & ἡδονὴν εἰσελθεῖν aliquē dicitur, pro Cupido inuadere aliquē. Herodot. καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀοιδοῦ. id est (Gell. interpr.) Feros & immanes nautas prolubium tamen audiendi subisse. ἐν ἡδονῇ ἄρχειν, Leniter & humaniter & quasi suauiter imperare. Thuc. l.1, p.32, ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, non pari humanitate & comitate imperabant. De quibus paulo ante dicit, λυπηροὶ ἦσαν, & προσάγοντες τὰς ἀνάγκας.

C. Ἀηδονία, ας, ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἡδονή, non ab ἀηδής, vt in vulgatis lexicis annotatur) Voluptatis priua-

tio, Iniucunditas: medium quiddam inter ἡδονὴν & ἀλγηδόνα duo extrema: idem quod ἀηδία & ἀπονία: affectio animi vel corporis qua nullam quidem percipimus voluptatē, sed nec molestiam aliquam. Laertius in Aristippo, ἡ δὲ τῆς ἀλγεινῶν ὑπεξαίρεσις, (ὡς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ) δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονὴ, οὐδὲ ἡ ἀηδονία ἀλγηδών. Et quemadmodum τῶν ἀλγεινῶν ὑπεξαίρεσις minus aliquid est quàm ἡδονὴ, ita & ἀηδονία minus quàm ἀλγηδών.

C. Ἀήδονος, Iucunditatis & voluptatis expers, Iniucundus. Illætabilis, Virg. Molestus. Ioseph. ἀηδόνου ἡμωρίας εἰς πεφραγμένης.

C. Ἐνήδονος, ου, ὁ & ἡ, Qui in voluptate est, vt Cicero loquitur, Voluptarius, Cic. Voluptabilis, Plaut. Qui voluptate afficitur, Vel, Cum voluptate coniunctus.

C. Φιλήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuosus. Plutarchus, καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτους καὶ φιληδόνους ἀποδείξοντας. Lib. 1 Epigramm. ἀλλά μοι Βάκχειο φιλήδονον ἔντυνε νᾶμα, voluptuosum Bacchi laticem. VNDE Φιληδονία, ας, ἡ, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum qui voluptatibus dediti sunt. Plutarchus, ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιληδονία συνειμάχετας καὶ φθόνος ἄκρατος.

Ἡδονικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, Voluptarius. Ceb. Theb. Et Athen. lib. 13, περὶ τῶν ἡδονικῶν καλουμένων αὐτοῖ τὸν τῆς ἡδονῆς βίον ἐπεσπακότες. Idem, ἡδονικὸς φιλόσοφος Ἀρχέστρατος. Chrysipp. Tyan. apud eundem Athen. lib. 14, de placenta Montiana, μάζης ἐξ οἴνου καὶ ἡμισυ ἐκ τυροῦ. ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, iucundior enim & magis voluptabilis ita fit.

ἌΣΜΕΝΟΣ, η, ον, Gaudens. Item Libens. Il. υ, — ὅς κεν φύγῃ ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. Il. ξ, - ἐμοὶ δέ κεν ἄσμενος εἴη. Quam constructionem imitatus Thucydides dixit lib. 4, pag. 131, ἀσμένοις δ' ὅμως ἐγένετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων. Apud eundem lib. 3, pag. 111, ἀσμένη in fœminino genere: quod scholiastes exponit μεθ' ἡδονῆς. Vtitur autem hoc fœminino Plato quoque in Sympofio, ἀσμένην ἤκουσεν.

ET Ἀσμένως aduerbium, Cum gaudio, Lubenter. Et in superlatiuo gradu Ἀσμενέστατα, Lubentissimè, pro ἀσμενέστατα. Ab ἥσμαι præterito τοῦ ἥδομαι fit ἡσμένος, ex quo ἄσμενος. Etymol.

Ἐνασμενίζω, Delector [aliqua re,] acquiesco. ἐνασμενίζω τῇ γεωργία, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Ciceronis, Tempestiuis conuiuiis delector, vertit, συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω.

ἉΝΔΑΝΩ, Placeo. Il. α, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Et Od. β, — τεῖχα δ' σφίσιν ἥνδανε βουλή. Annotat autē Eust. fieri ἁνδάνω ab ἥδω, eodem modo quo λαμβάνω ex λήθω, & μανθάνω ex μήθω: & aspirari, vt apparet ex composito ἀφανδάνω, & ex ἀφάδιον. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἅδω, vt λαμβάνω à λάβω.

C. Ἀφανδάνω, Displiceo. contrarium τῷ ἁνδάνω. sicut ἀπαρέσκω contrariū τῷ ἀρέσκω. Ab hoc verbo FIT Ἀφαδίος hostem significans, teste Hesychio. Pro quo ET Ἀφαδλος dici ait. ITEM Ἀφαδία (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ πάως, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν. Suidas autem ἀφαδίος exponit duntaxat ὁ μὴ ἀρέσκων, id est Non placēs. nam ἀδεῖν, inquit, τὸ ἀρέσκειν. Eustathius ex Pausania ἀφάδιον exponit τὸ ἐχθρὸν & ἀπαρέσκον.

ἙΔΑΝΟΣ, ὁ, ἡ, ὁ, Iucundus, Suauis. idem quod ἡδύς: factū autē ex ἥδω per systolē literæ η, quasi ἡδανὸν, vt tradunt grāmatici. Il. ξ, — ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. Et ἑδανὸν γλεῦκος apud Nicandrum. vt suprà ἡδὺς οἶνος apud Hom.

ἉΔΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Aspirata prima litera. Placeo. Itē, Gratificor. Iliad. γ, Ὡς ἔφατο θάνατος μοι ἁδεῖν κακός. Il. μ, — ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. id est, placuit Hectori oratio Polydamantis. Vbi Eustathius notat ἅδε videri esse aoristum secundum Æolicum verbi ἥδω: aut certè ab ἁδεῖν esse ἅδε, vt ἔκτυπε à κτυπεῖν. Quo in loco tenuatur apud Eustathium: & ipsum ita scripsisse inde apparet, quòd dicat ex eo fieri ἄδος pro κόρος, id est satietas: & ἄδην, abundanter: vnde etiam tenuetur in vulgari sermone. Ita enim intelligendum est quod ait Eustathius, ἅδω tenuari παρὰ τοῖς παλαιοῖς. nam opponit τοῖς παλαιοῖς Atticis, qui hoc aspirant: vt ipsemet in Comm. in Dionysium docet. In illum autem locum Il. γ, scribit quæ sequuntur: Sciēdum est autem, ex ἥδω, quod est εὐφραίνω (id est Delecto) futurū secundū actiuum esse ἁδῶ. à quo Ionicè & Æolicè, necnon Doricè tenuato, & ad originale thema reuerso, formatur etiam ἁδεῖν. Hæc Eustathius. At Etymologistes ait, ἥδω, fut. ἥσω, aor. 2. ἅδον: vnde ἅδε apud Homerum. fut. 2 ἁδῶ, & infinitiuus ἁδεῖν. Rectè quidem Etymolog. si duntaxat ἅδεν & ἁδεῖν inuenirentur: sed vnde dicet esse ἁδήσεις apud Herodotum, & ἅδησε apud Hipponactem, nisi thema ἁδέω constituat: vt ἅδησε βουλή, placuit consilium. Infinitiuo autem vtitur & Solon initio cuiusdam versus apud Plutarchum, Πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν. Vti etiam solet hoc infinitiuo Herodotus, vt in Thalia, καί σφι ἁδεῖν τὸ ... μηκέτι πλέειν. vbi ἁδεῖν pro placere sumitur eo sensu quo dicimus, Mihi placet illud fieri, pro, Sentio illud faciundum. Idem in Terpsichore ἁδήσεις vsurpat pro Gratificaberis, καὶ πείσεις ... Σπαρτιήτησι ἁδήσεις. i. Et hæc faciēs, Spartanis gratificaberis, A Spartanis gratiam inibis. Idem & pro Assentior, in Calliope, ... μήτε Αἰγινήτῃσι ἁδεῖν, μήτε ... ταῦτα ἀρέσκοντα. vbi etiam obseruandum ἅδειμι tanquam ab ἅδω barytono. Sic & Eustathius alicubi Homericum illud ἅδε (in ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων) exponit ἤρεσκε: secundum quam expositionem ἅδε esset præt. imperf. ab ἅδω barytonæ coniugationis, non circunflexæ. Quod autē ad spiritum attinet, de eo ambigit Eustathius. nam quum dixerit tenuari in iis quæ modò ex eo protuli, itidem verò in Od. μ tradat Æolicè tenuari ἁδεῖν, licet ab ἥδω fit quod aspiratur: tamen in Iliad. ι, in dubio relinquit annon & ἁδεῖν aspirandum sit, & id ex αὐθάδεια probari possit, quæ inde ducto nomine dicatur quasi αὐταρέσκεια. Ego eos sequor qui ἁδέω, vnde ἄδος satietas, tenuant: ἁδέω pro placeo, aspirant: præsertim quum videam ἁνδάνω (quod præsens in locum ipsius ἁδέω substituitur à poetis, sicut & ἥνδανον imperfectum in locum τοῦ ἥδον) passim denso spiritu notatū. vt initio Il. α, — ἥνδανε βουλή. aspirari autem constat ex composito ἀφανδάνω. Hoc autem verbum ἁνδάνω Eustathius ab ἥδω vult esse, vt λαμβάνω à λήβω: sed Heraclides apud eum vult ex ἅδω esse factum, vt λαμβάνω à λάβω. vt dictum est. ITEM Εὔαδεν, id est Placuit, Eustathius ab ἥδω, aut etiā ab ἁδεῖν deduci posse ait. AT de Ἅδω, barytonæ coniugationis vide in modò citato Herodoti loco.

Ἄδος, ου, ὁ, Lætitia, Gaudium. εὐφροσύνη, inquit Etymolog. Idem ἄδον exponit ἀρέσκειαν, id est complacentiam, ad verbum. Exponit & κόρον, ἢ κόπον, id est satietatem, aut lassitudinem, seu defatigationem. confundens ἄδος aspiratum ab hoc ἁδέω placeo, cum ἄδος tenuato ab ἀδέω itidem tenuato, quod ex ἀηδέω factum est, vt paulò pòst dicetur.

Ἁδοσύνη, ης, ἡ, Voluptas. ἡδονή, Hes. Idem ET ἁδοναὶ exp. ἡδονήν. sed ἁδοναὶ habere duntaxat η mutatum in α Dorico more, perspicuum est: at ἁδοσύνη ab ἄδος deriuatum est, ἄδος autem ab ἁδέω, quod primitiuum sit necne, ambigitur inter grammaticos: vt ex iis quæ modò dixi, satis liquet. ego certè eos sequutus sum qui primitiuum esse nolunt.

C. ΑΥΘΑΔΗΣ, ες, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Sibi placens) Arrogans, Superbus. De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (vt quidam dixit) sic vt cæteros omnes præ se contemnat. Sed generaliter etiam extenditur ad superbi significationem. Isocrates ad Demonicum, ἴσθι σεμνὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν. δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. Plut. in Polit. præceptis, οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδὲ ἔστι ... αὐθάδης ... ἀνήρ, &c. Aristot. Rhet. 1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν· καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Æschylus autem in Prometheo pag. 55 meæ edit. nomini αὐθάδης adiungit genitiuū φρενῶν, eique opponit ταπεινός. ita enim ibi ipse Prometheus, Ἠ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν, Ἔσται ταπεινός, &c. Quem genitiuum superuacaneum esse puto, eodem prorsus modo quo apud Latinos genitiuus Animi

post nonnulla nomina vacare comperitur, ex quibus est Infelix: sed apud poetas (quantum meminisse possum) non apud solutæ orationis scriptores. Tacitum tamen excipio, qui non iisdem quibus cæteri astrictus sermonis legibus, etiam Ferox animi dixit: à quo non multum abfuerit Arrogans animi, vel Superbus animi. Cæterùm αὐθάδης in vulgatis lexicis exponitur etiam Cõtumax & præfractus. de qua expositione dicam in Αὐθαδίζομαι. Redditur & Inhumanus apud Aristotelẽ, sed omnino vitiosè, vt docebo in Αὐθάδεια. Est autem & manifesta & extra controuersiam posita huius nominis deriuatio, quam & Aristoteles affert Ethicorum magnorum lib. 1, vbi αὐθάδης esse dicitur αὐτάδης τις, ex eo quòd sibi placeat, & quidem ita placeat vt etiam congressus aliorum vitet, & cum nemine commercium habeat. Quæ tamen Aristotelis verba ad propriam significationem restringenda sunt, quum alioqui generalius (vt dixi) accipiatur. Est igitur αὐθάδης dictus quasi αὐτοάδης, id est αὑτῷ ἁδών.

C. Αὐθαδόστομος vide in Στόμα.

Αὐθαδῶς, Arroganter, Superbè. Item Contumaciter, in vulg. lex.

Αὐθάδεια, ET Αὐθαδία, Arrogantia, Superbia: sed eius propriè qui ita sibi placet vt cæteros omnes præ se contemnat, sequendo analogiam significationis quæ data est nomini αὐθάδης. Plato in epist. ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. Quod Platonis dictum multis in locis à Plutarcho celebratur. Idẽ Plut. αὐθάδειαν dicit de militibus parere imperatori recusantibus. Apud Aristotelem Ethicorum magnorum lib. 1, σεμνότης est inter αὐθάδειαν & ἀρέσκειαν. vbi perperam redditur αὐθάδεια Inhumanitas, sicut σεμνότης Humanitas, ab eo qui hæc Aristotelis, σεμνότης ἐστὶ αὐθαδείας καὶ μέσον καὶ ἀρεσκείας, interpretatur, Humanitas est medium inter inhumanitatẽ & placendi studium: quum vertere oportuerit, Grauitas est medium inter arrogantiam & placendi studium. In suo autem errore sibi constans nomen αὐθάδης (quod proximè sequitur apud Aristotelem) vertit Inhumanus. Atqui cogitandum fuerat, ea quæ Aristoteles dicit, μηδενὶ ἐντυχεῖν, μηδὲ ἄλλῳ ξυνεῖναι, non solùm ab inhumanitate, sed etiam à superbia posse proficisci. Vnde & in vernaculo sermone iis qui suo colloquio aut generaliter sua cõsuetudine & familiaritate non dignatur quos debẽt, obiicim⁹, *Vous tenez vostre grauité*. id est (ad verbum) Grauitatẽ tuã tenes. sed nos *grauité* in eo loquendi genere appellamus vitiosam quandam grauitatem, & à superbia proficiscentem, ac quasi σεμνότητα quandam αὐθάδη. Cæterùm quum αὐθάδειαν ita distinguat Aristoteles ἀπὸ τῆς σεμνότητος, eámque distinctionem confirmet receptus passim huius vocabuli vsus, (nisi me memoria fallit) miror Isocratem αὐθαδείας & σεμνότητα copulasse in Archidamo, ita scribentem in vltima pag. δόξομεν γὰρ τὴν παρελθόντα χρόνον ἀλαζονεύεσθαι, καὶ τῇ μὲν φύσει ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις εἶναι, ταῖς δὲ αὐθαδείαις καὶ σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. Sed hoc responderi posse de loco isto crediderim: Isocratem non ita coniunxisse αὐθαδείας & σεμνότητας quasi vtrunque idem valeat & in laude ponatur, sed perinde esse ac si dixisset, Eam quam in nobis alii appellarunt, atque adeo esse arbitrati sunt, αὐθάδειαν, alii σεμνότητα. Vt sit hic sensus, Nos neque αὐθάδεις neque σεμνοὺς verè fuisse & à natura, sed simulatè.

Αὐθάδεια, Peruicacia, vt Cicero interpretatur, scribens, Ægrotationi autem talia quædam subiecta sunt, Auaritia, ambitio, mulierositas, peruicacia, liguritio, vinolentia, cupedia. Vbi quæ enumerat vitia, ea sunt quæ à Stoicis vocantur, φιλοχρηματία, φιλοτιμία, φιλογυνεία, αὐθάδεια, λιχνεία, φιλοινία, φιλοψία. De qua interpr. nonnihil αὐθάδεια dicam in Αὐθαδίζομαι.

Αὐθάδεια, (inquit Budæus) opponitur comitati à Theophrasto, estque ἀπήνεια τῆς ὁμιλίας, id est Dura & inhumana rusticitas. Quæ tamen Budæi interpretatio illi superiori, qua Inhumanitas esse dicebatur, patrocinari nequit: quum hic non distinguatur ἀπὸ τῆς σεμνότητος, sed vocetur inhumana rusticitas, illorum qui quòd sibi placeant, cæteros contrà contemnant, inde inhumanè rustici euadunt, dum præ arrogantia, ab officiis quæ ciuilitas & ipsa etiam humanitas requirit, prorsus abhorrent.

Αὐθαδίζομαι, ET Ἀπαυθαδίζομαι (tanquam ab αὐθάδεια non αὐθάδεια) Arroganter me gero, Superbè me gero. A Budæo redditur Pertinaci superbia vtor & contumacia, vt qui supplicare iudicibus non sustinet. Affert autem hunc Platonis locum in Apologia, (vnde sumptum est exemplum quod addit, de nolente supplicare) ἴσως οὖν τις ὑμῶν οὕτω διανοηθεὶς αὐθαδέστερον ἂν πρός με σχοίη, ... ἀτιμάζων. Ibidem composito ἀπαυθαδιζόμενος eadem significatione vtitur. Cæterùm Pertinaci superbia vtor, optimè interpretari mihi videtur Budæus. sed vt Pertinaci superbia dixit non Pertinacia, sic maluissem Contumaci superbia quàm Contumacia dixisset. Semper enim, quoad fieri potest, ea vtendum interpretatione censeo quæ vnius vocabuli significationem cum alterius significatione non confundat. Quo fit vt αὐθάδης nolim vsquam simpliciter Pertinax reddere, nec contumax (vt in vulgatis lexicis) sed potius Arroganter pertinax, aut Arroganter contumax. Si tamen hoc aduerbium omittendum sit, malim Peruicax, quàm Pertinax, aut Contumax, vt Cicero αὐθάδειαν Peruicaciam interpretatur. Existimo enim nominibus Peruicax & Peruicacia includi aliquam arrogantiæ seu superbiæ signif. potius quam illis.

Αὐθαδίζομαι, idem. quod Budæus ex Gregorio contra Iulianum affert, exponens Pertinaciter resisto: in hoc loco, φιλεῖ γὰρ τὰ γενναῖα φρονήματα πρὸς τὴν βίαν κρατοῦν αὐθαδίζεσθαι. Ego, quod verbo Resisto vsus est Budæus, valde probo, (quum iungatur præpositioni πρὸς) sed maluissem dicere Pertinaci superbia resisto, ob eã quam modò attuli rationem.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ, Arrogantia: vel potius, Arrogans dictum, seu factum. Æschyl. Prom. pag. 59, Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασι Ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας, hisce arrogantibus dictis.

C. Ἐπαυθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι. nisi quòd præpositio vim significationis augere videtur. In vulgatis lexicis exponitur In eadem pertinacia perduro. SIC & in Προσαυθαδίζομαι, præpositionem intẽsiuam duntaxat esse crediderim: si quidem vera est Suidæ expositio, προσαυθαδίζεται explicantis, ὁ ὑπερηφανίᾳ διαφέρεται, vel μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ. AT in Ὑπαυθαδίζομαι contrà minuit significationem præpositio. sonat enim (vt opinor) q. d. Subarroganter me gero.

Ἄδην, ET Ἅδδην aduerb. Affatim, Abundè, Ad satietatẽ vsque. Cuius etyma apud grammat. diuersa reperiuntur. Etymologistes deriuat ab aduerbio δήν, quod significat diu, (vt præfixo α cõgregãdi significatiõe habente, & cum pleonasmo literæ δ, fiat ἄδδην) ponens tamen & alias deriuationes. Eustathius ἄδην vult significare propriè Ad satietatem vsque: & cognationem habere cum verbo ἁδέω ac nomine ἄδος tenui spiritu notatis, existimat: vnde & simplici δ scribi mauult, sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδὴν deriuatum esse ἄδην: quum tamen in Iliad. μ, tradat ab ἄδεν, id est ἤρεσεν, placuit, ἄδην deductum esse, sicut & ἄδος. Idem in illum versum Iliad. ε, Ἀτρῶν οἵ κε μιν ἄδην ἐλόωσι πολέμοιο, annotat quæ sequuntur, Ἄδην autem pro Abundè, Nicias quidem tenuat, geminans δ propter metrum, vt in ἐάδδεις: Aristarchus autem vnico δ scribit, & correptè, & denso spiritu aspirans etiam ἅδε (pro Placuit) & ἄδος Satietas. Hæc Eustath. qui alio præterea loco ex Rhet. lexicis refert, ἄδην esse Atticam vocem, pro δαψιλῶς, vnde sit ἁδρός, & ἅδος. quod qui dixerunt, non videntur ἄδην pro deriuatiua sed pro primitiua voce habuisse. Cæterũ notãdũ est, ἄδην nõnunquã absolutè poni, nõnunquã habere casum, videlicet genitiuũ. Absolutè ponitur in loco ex Iliad. ε modò citato: at cũ genitiuo, eiusdẽ Il. ν, — ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. & Od. ε, — ἄδην ἐ-

Digitized by Google

κάδαν κατέποτες. Plato in Charmide, ἐπειδὴ τῆς ζητήσεως ἄδδην εἴχομεν. Sic dicitur & ἄδδην ἔχειν τοῦ φαγεῖν. Frequenter in prosa etiam sine casu ponitur, vt apud Suidam partim ex Herodoto, partim ex non nominatis autoribus aliis, ὡς δὲ ἄδδην εἶχον κτείνοντες. Item, οἶνον ἄδδην ἐχόντων. Itē, ἄδδην καὶ ἀπείρως ἀπολαύσαντες τοῦ οἴνου. Itē, οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἄδδην ἐνεπίμπλαντο. Item, οἱ ξένοι ἐμφορούμενοι τὰ ἄδδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν. Sic etiā ignis ibidem dicitur ἄδδην ἐπινέμεσθαι τῆς οἰκίας, ad satietatem vsque absumere ædes. Quod ad scripturā attinet, primùm, tenuari debere, ex vetustis codicibus liquet, qui omnes vno consensu tenuāt. debere autē simplici δ scribi, ostendūt infiniti propemodum loci poetarum, primam syllabam corripientium. quinetiam ipse Homerus in omnibus aliis locis præterquam in illo — οἳ ἐλόωσι ἄδδην, corripit. Vt verò metri gratia produci posset, geminarūt quidā eo loco δ: quos primos suspicor occasionem huic scripturæ dedisse. Sed nihil necesse erat produci α eo loco, quum Homerus alibi eadem vsus sit licentia. vnde etiam Aristarchus censebat correptè positum esse α ibi quoque. Certè non modo Homerum in aliis locis corripuisse α in hac voce, sed alios omnes poetas, comperio. Dion. De situ orbis, Γαῖα καλὰ νέμονται ἄδην βεβαρηότα μαλλοῖς. Oppianus κυνηγ. 1, Εἴασε γὰρ βόσκεσθαι ἄδην ποιήεντος ἀνά, &c. Sic & ἀδηφάγος prima breui passim inuenio: vt mox dicam. Sed obseruandum est, in illo Dionysii loco aspiratam esse primam huius aduerbii literam in editione patris mei: quæ ex vetustissimis exemplaribus (cuius rei sum oculatus testis) aspirationem illam accepit. & Eustathius ipse eo loco Atticos solere aspirare admonet. Exponitur etiam ἀθρόως, item ἀδεῶς ab Hesychio: quo modo quædam ex præcedentibus accipi possunt. HINC Ἀδηφάγος, SIVE Ἀδδηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad satietatem & libitum comedens, Qui quoad libitum est comedit, Vorax, Edax, Helluo. Theocritus, Παῖς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν; Oppianus Halieut. 2, Ἔξοχα γὰρ πάντων ἀδηφάγος οἶστρος ἐλαύνει. Athenæus libro 10 Alcmanem poetam dicit ἀδηφάγον fuisse: de quo paulo pòst, τάχα δὲ πλέος ἔπετο, ὁ παμφάγος Ἀλκμάν. Et paulo pòst neutro genere substant. κἀν τῷδε ἐμφανίζει αὑτοῦ τὸ ἀδηφάγον, voracitatem suam. Et metaphoricè apud Aristophanem Nebulis (seu, vt Suidas habet, apud Alcæum) λύχνοι ἀδηφάγοι, i. οἰνοπόται, inquit Eustath. Lychni bibuli, qui multum olei deuorant. At ἀδηφάγοι ἵπποι (vt idem Eustathius ex Rhetorico lexico affert) equi τέλειοι, & ἀγωνισταί, vt Suidas addit: Equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur: sicut & ἀδηφάγον ἅρμα, Currus huiusmodi equorum. De quo Erasmus in Prouerbiis, Currus edax. Et apud Lysiam ναῦς ἀδηφάγος, ἡ τὸν μισθὸν λαβοῦσα ἐντελῆ: cui plenum dabatur stipendium. Sicut & ἀδηφάγοι τριήρεις apud Suidam αἱ ἐνόπλόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, quæ multum absumunt & quasi deuorant: in quas magni erogantur sumptus. VNDE Ἀδηφαγέω SIVE Ἀδδηφαγέω, ῶ, Ad satietatem vsque comedo, Vorax sum. Alciphr. ep. 12, χωρὶς ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας τὰ πολλά, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετά τε ἡμῶν μετά τε ἑταιρῶν. Isocr. in Archid. ζῶμεν ὥσπερ ἀδηφαγοῦντες ἐν καὶ τοῦ ὀρέγεσθαι τρέφονται. Vbi tamen ἀδηφαγοῦντες accipi possit vt ἀδηφάγοι ἵπποι paulo antè. ET Ἀδηφαγία SIVE Ἀδδηφαγία, ας, ἡ, Esus ad satietatem vsque, Voracitas. Athenæus lib. 10, ex Polemone scribit, παρὰ Σικελιώταις ἀδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ Σιτοῦς Δήμητρος ἄγαλμα. Et apud Suidam, ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχεῖτο, de corporibus quæ ibi dicuntur τρυφηλὰ καὶ ὀδυνηρὰ ὑγρῶν μεστά. Callimachus, Παύσατ᾽ ἀδηφαγίας. Oppianus Hal. 3, plurali vsus est, Λαιμάργοις ὅσοι ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ: quo loco in vetere quodam codice δ duplicatum vidi, licet contra metrum: vnde apparet scripturam hanc olim receptam fuisse.

ἈΔΈΩ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, tenuato α, Tædio afficior propriè præ defatigatione. Vnde Odyss. μ, Ὃς ῥ᾽ ἑτάροις καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. & Il. κ, Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Id est, Labore fatigati & insomnia. κεκμηκότες, δαμασθέντες exponit Etymol. id est, fatigati, domiti. Item ἀδημονοῦντες & ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, id est Sibi displicentes & tædio affecti præ labore & lassitudine. Ego explicandum puto, E labore languentes: vt Cicero dicit Lāguere è via. At Odyss. α, — μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὅρυμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήσειεν. id est ἀηδισθῇ, ἀηδῶς διατεθῇ, contristetur & offendatur. Volunt enim ἀδέω dictum esse quasi ἀηδέω. Habetur autem ἀδδηκότες & ἀδδηκότας & ἀδδήσειεν cum gemino δ, in multis Homeri editionibus: quum tamen apud Eustathiū sit simplex. ac fortasse literā δ geminarūt in hoc verbo qui ab ἄδην deduci existimarunt (de qua deriuatione ambigit Eustathius) scimus enim ἄδδην etiam scribi solitum, duplicata illa litera. Verùm quid dicent de ἄδος nomine hinc deriuato? cur non & ipsum geminationem illius literæ seruabit? Significat autem ἄδος satietatem, (ab ἀδέω deductū) vtpote quod propriè tædium significet satietatem sequens: id est fastidium.

¶ Ἀδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui præ dolore animi concidit, Qui præ fastidio & quasi nimia dolorum satietate tabescit. ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷα καί τινος κόρου (ὃς ἄδος λέγεται) ἀναπεπτωκώς. Eustathius.

Ἀδημονέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Animo concido, Terreor seu Terresio, Pauesco. Demosthenes ἀδημονοῦντες δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plutarchus in Antonio, Κλεοπάτραν περιέμενε, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἦλυε. id est, Cleopatram expectabat, & in loco cōsistere non poterat & sibi cōstare, præ impatientia pruriginis, Angente animum expectatione oberrabat. Hæc Budæus. Xenophō dixit ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς, Hell. 4. Eust. nomē illud ἀδήμων fingit (ex ἄδημαι prima præteriti passiui ab ἀδέω, factū) vnde ἀδημονέω deriuetur.

Ἀδημονία, ας, ἡ, Anxietas animi, Mœror ingens & tristitia. Plutarchus in Numa ἀδημονίαν ψυχῆς dixit ægrum animum, vt Budæus interpretatur: vbi ait, ὑπ᾽ ἀδημονίας περὶ ψυχῆς καὶ πλάνῃ τὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπολέλοιπε βίον.

Ἀδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Iniucundus, Insuauis. Hesych.

Ἄδος, εος, τὸ, (vel Ἄδος, ἄδου, ὁ, iuxta Etymol.) Satietas, Defatigatio: quæ est laboris velut satietas. Il. λ, de lignatore ἐπεί τ᾽ ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Vbi notat Eustathius ἐκορέσσατο esse ἑρμηνευτικὸν τοῦ ἄδος: ac corripi α in hoc nomine, quum in ἀδέω producatur, vtpote per crasin facto ἀδέω ex ἀηδέω. Cæterùm à verbo ἀδέω Eustathius deducit nomen ἄδος: alii contrà à nomine deriuatum esse verbum existimarunt. Sed rectius Eustathius, si modò ἀδέω quasi ἀηδέω dici constet. Nonnulli verò ab ἄδην deduxerūt hoc nomen ἄδος: quidam & ab ἀδέω. ‖ Ab Hesychio exponitur quoque ὄξος, id est acetum, citante Dinolochum: quæ expositio supra data fuit vocabulo ἄδος.

Ἀδαῖος, ου, ὁ, Abundans, Largus. ἀδαιόν, ab Hesychio (apud quē fortasse malè ἀδαιόν pro ἀδαῖον) exponitur δαψιλές. Idē habet, Ἀδαία (pro quo lege ἀδαῖα, mutans acutū in circunflexū) εἰς κόρον ἄγοντα, id est satietatem adducentia: ab ἄδην. At Sophron (inquit) ἀδαιὸν dixit τὸν ἀηδῆ, id est tædiosum, molestum. Ex Rhetorico autem lexico citat Eustathius, ἀδαῖον apud Sophronem esse τὸ εἰς κόρον ἔργον. vbi fortasse reponendum ἄγον pro ἔργον, vt sit ἀδαῖον, τὸ εἰς κόρον ἄγον: quemadmodum Hesychius ἀδαῖα explicat εἰς κόρον ἄγοντα, non hunc tamen sed alium vsum huius vocis ex Sophrone proferens. nam pro ἀδαιὸν puto legendum ἀδαιόν, vel potius ἀδαῖον. quum explicatio hæc ἀηδῆ optimè conueniat cum eo quod dictum est ἀδέω (vnde ἄδος deinde ἀδαῖος est factum) dici tanquam ἀηδέω. At verò ἀδαιὸν quorsum misceretur cum ἀδαιόν? Certè potius ἀδαιὸν posuisset Hesychius cum ἀδαής, quod non multo pòst habetur, in sua secundum ordinem alphabeticum sede, exponitúrque ἀπαιδεύτως.

ἌΔΩ, Fut. ἄσω, Satio, Expleo. Homerus Iliad. ε, — αἵματος ἆσαι Ἄρηα. id est χορτάσαι, κορέσαι, πληρῶσαι. Il. ι, Ὄψου τ᾽ ἄσαιμι κρειῶν ἠδ᾽ οἶνον ἐπὶ χορὸν. In passiua voce idem significat. Il. τ, Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. Alexiph. Ἆσαι δὴ πολέοιο μοσχείοιο ἀρότρου ἄσθαι. id est κόρεσαι. schol.

¶ Ἄση, ης, ἡ, Fastidium, (quod sæpe consequitur satietatē) Item Nausea. ναυτιῶδές πάθος καὶ κνῆσις τοῦ στομάχου. Diosc. ἀνορεξίας ἰῶνται καὶ στομάχου ἄσην θεραπεύουσι. Quod Plin. vertit, Auiditatem cibi faciunt, fastidiū detrahunt. De animi etiam molestia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Sappho, Μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Volūt quidam esse idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἀλύκη, id est ἄλυσις siue ἄλυξις καὶ ῥιπτασμὸς σώματος ἀσωμένου, vt Galen. explicat, Inquietudo iactatioque corporis.

Ἀσηρὸς, οῦ, ὁ, Fastidium afferens, Molestus. VNDE Ἀσηρῶς, aduerbium, Moleste, ἀχθηρῶς.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fastidio & nausea laborans, Ex repletione cibum fastidiens. εἴ τις ἀλγοίη κεφαλὴν, εἰ μὴ ἀσώδης εἴη καὶ καρδιώσσοι, κελεύειν ἐμεῖν. Gal. in Præd. Hippocr. δηλαδὴ μὴ ἐχομένων ἀσωδῶν τῶν καμνόντων, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, Nauseosæ affectiones, vt quidā exponunt. Nauseosa etiā res ἀσώδης dicitur, vt κρόμμυον ἀσῶδες apud Diosc.

Ἀσάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, Nauseo, Fastidio laboro. vnde Ἀσᾶται apud Hipp. quod Gal. ἐν τῇ γλώσσαις exponit πυρεῦται, item προσηνοῶς καὶ ἐπιπόνως διατίθεται. Et ἀσώμενοι idē quod ἀσώδεις. Gal. lib. 7, κατὰ τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia. vnde apud Herod. ἀσηθεὶν τὴν ψυχήν. & Ἀσηθεὶς, λυπηθεὶς, Hesych.

Ἀσαίνω, & Ἀσάζω, idem quod præcedens, apud Hesych.

ἈΔΙΝΟΣ, οῦ, ὁ, Confertus, Densus. vt ἀδιναὶ μέλισσαι, dēsæ apes, i. (vt quidam exp.) quæ dēso agmine volant. Nam Il. β, —μελισσάων ἀδινάων schol. exponit ἀθρόως πετομένων, cō fertim volantiū. Sic & Etymol. Sed tamen cōfertæ sunt apes etiam quando non volant. Sic eodem libro, μυιάων ἀδινάων. Etym. ait esse ab ἄδην, significāte ἐνδελεχῶς, i. Semper & nulla cum intermissione. Vnde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, Continuus, & intermissionē non habens. Eustath. quoque ait ab ἄδην deriuari, vnde & quosdam aspirare voluisse ἁδινὸς, quòd ἄδην secundum Atticos aspiretur.

Ἀδινὸς γόος, Cōfertim veniens gemitus, ἀθρόως ἐρχόμενος, inquit Hesych. Est autem apud Hom. Il. ψ, —ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, quæ verba sæpe reperiūtur. Sic & ἀδινὸν γοόωσα, Od. δ: & Il. ψ, ἀδινὰ στεναχίζων. quib' in locis ἀδινὸν & ἀδινὰ aduerbialiter posita sunt pro ἀδινῶς. ¶ Sic ἀδινὸν κῆρ Hesychius vult esse ἡ τὸ συνεχῶς λυπουμένη, id est, animum qui assiduè contristatur, vel πυκινὴν ψυχὴν, vbi πυκινὴν eum accipere existimo pro prudente vt quum dicitur πυκινὴ βουλὴ, prudens consiliū. Alioqui non video quid πυκινὴ ψυχὴ significare posset. i. ad verbum, dēsus seu confertus animus. Est autem Od. τ, — ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. ¶ Idem ἀδινὸν exponit οἰκτρὸν, γοερὸν, i. miserabilē, lamentabilem, gemitus afferentē, seu gemitu dignū. quæ significatio fortasse occasionem sumpsit ex eo quod Homer. γόον, i. gemitū solet ἀδινὸν dicere ἐπιθετικῶς, vt modò ostēsum est. Eust ἀδινὸν στεναχῆσαι exp. οἰκτρῶς, i. miserabiliter. nā aduerbialiter ponitur hoc nomē. Sed malo ἀδινὸν pro ἀδινοῖς γόοις, i. cōfertis & densis gemitibus. Soph. Trach. ἤπου ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, confertis & dēsis vel miserabilibus lacrymis. Apoll. Arg. 3, Καί μιν ἀνηχήσασ' ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ, miserabili, lamentabili sermone. Eodem libro, ἀδινῆς μινυρίζετ' ἀοιδῆς, tori miserabilis, eo quòd ab amante desereretur. Et lib. 4, Δὴ γὰρ τελευτώμενος ἀδινῇ ὀπί. vbi tamen schol. exponit ἀσθενεῖ, nimirum præ siti.

Ἀδινὸς, pro ἡδὺς (inquit Eustath.) Suauis, Iucundus. vt —σειρήνων ἀδινάων. Cum hac autem signif. puto ab ἄδος potius deduci, i. gaudium, quàm ab ἄδην: ideóque aspirandum esse, si ἄδος aspirari debere dicamus.

Ἀδινὰ μῆλα, (Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι) Oues non magnas exponit Etym. Hesychius habet, ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκῳ μὴ μεγάλα, id est quæ domui nō sunt magnæ. At Didymus ait esse λεπτὰ, i. graciles, respectu videlicet boum. (aut ἀδινὰ pro ἀδινῶς, id est assiduè, vel crebró) Sic Tharræus apud Apollonium Argon. 1, ἀδινὰ κνώσσοντας exponit λεπτὰ καὶ οὐ βαθέως, Leuiter & non profundè, vt schol. annotat, qui in contraria significatione accipit. ¶ Idem Etymolog. ἀδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, id est molle & delicatum. Et Hesych. ἀδινάων (ex Homericis locis opinor, μυιάων ἀδινάων, & μελισσάων ἀδινάων) exponit duobus modis, ἀθρόων, item ἁπαλῶν. ¶ Idem Hesychius ἀδινὸν vult significare etiam λευκὸν, id est album. Sed hæ postremæ tres significationes, cui etymologiæ possint congruere, viderint illi aut qui illos sequi volent.

Ἀδινῶς aduerb. Confertim. vnde COMPAR. ἀδινώτερον, magis confertis gemitibus. Od. π, Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ, vt exposui modò ἀδινὸν στεναχῆσαι. Vel ἀδινώτερον miserabilius, cum Eustathio. ¶ Idem vult ἀδινῶς significare ἠρέμα. Il. τ, Μυρομένους δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε. vbi tamen in paruis scholiis exponitur Confertim & miserabiliter exclamauit.

Ἥβη, ης, ἡ, Pubes, Pubertas. Nam vtroque modo interpretatur Celsus apud Hippocratem, quum περὶ τὴν ἥβην προσάγουσι, reddit, Incipiente iam pube, item Circa pubertatem. Sed hoc sciendum est, ἥβην significare & pubem, id est pilos qui pudendis succrescunt, & locum in quo succrescunt: & ætatē qua succrescere incipiunt, videlicet annum decimumquartum in maribus, duodecimum in fœminis. Xenophon Apomn. 2, de Hercule, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, id est Quum primùm pubesceret, Cicerone interprete. Frequens est autem apud poetas quoque hoc nomen (sicut & ab eo deriuata) & nominatim apud Homerum, qui sæpe ἥβης μέτρον appellat periphrasticè ipsam ἥβην. Apud eundem (sicut & apud Hesiodum) legitur ἥβης ἄνθος. & apud Sophoclem ἀκμὴ ἥβης. Verum de hoc admonendos lectores censeo, Homerum, sicut & cæteros poetas, pubertatis tempus longius extendere, & quidem vsque ad ætatis florem interdum. Homerus certè non solùm αἰζηοῖς tribuit ἥβην, sed etiam τελείοις ἀνδράσι. addēs ἥβην eius esse χαριεστάτην, Odyss. κ. Atque adeo Iliad. ι scribit, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε (vel ἔτι) κράτος ἐστὶ μέγιστον. vbi scholiastes exponit τὸ ἀκρότατον τῆς ἀκμῆς. At verò in soluta oratione suam significationem vt plurimum retinet ἥβη, præsertimque in hoc genere loquendi historicis vsitato, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, &c. his enim declarantur Qui ante annos decem pubertatē excesserunt, & Qui ante annos quindecim: Seu, Qui decimū, qui item decimumquintū à pubertate agunt annum. Xenophon Hellen. 3, ἐκ δὲ τῶν ὁπλιτῶν ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης διώκειν αὐτούς. Seruarunt autem Lacedæmonii præsertim hūc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari: & primus quidem ac secundus delectus habebatur eorum quos dixi, videlicet primus eorum qui erant δέκα ἀφ' ἥβης, secundus eorum qui πεντεκαίδεκα: at tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα: quintus & postremus, (nec nisi rebus in summum discrimē adductis) eorum qui τετταράκοντα (quod ætatis tempus qui excesserant, in militiam extra patriam proficisci non cogebantur: vt ex Xenophonte in Hellenicis discimus. Idem libro Hellen. 6, ἐκ δὲ τούτου φρουρὰν ἐφαίνετον οἱ ἔφοροι ταῖς ὑπολοίποις μόραις, μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Vbi lapsum esse Bud. pag. 984, interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis quæ modò dixi, satis liquet. Cæterùm ἥβην in prosa suam significationem retinere vt plurimum dixi, non autem semper, respiciens cum ad alios locos, tum ad hunc Thucydidis, libro 2, pag. 63, αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει. vbi scholiastes ἥβην in decimo octauo ætatis anno constituit. ¶ Ἥβην κτηνῶν etiam, id est iumentis, tribui ab Hesiodo, testatur Eustathius. Addit verò tribui & φυτοῖς, quòd ἡβῶντα dicantur ἡμερίδες ab Homero. Cæterùm ab ἥδω deducit hoc nomen Eust. afferens ad confirmationē illud χαριεστάτη ἥβη, quod ex Homero protuli suprà. Addi verò possit & πολυήρατος ἥβη ex eodem, & eodem pertinens: si quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum sit, quorum & Eustathius autoritatem affert. Hoc certè persuasum habeo, aut nullam, aut hanc esse eius etymologiam. nam præ hac ridiculæ videntur illæ quas addit Etymologistes. Sed quid obstat quominus in primitiuorum numero vocabulum hoc ponamus?

Digitized by Google

Ἡδὴ, Oblectatio seu voluptas conuiuialis. Schol. Aristoph.

Ἥβη præter illas tres signif. sumitur & pro dea pubertatis, quæ Lat. Iuuentas, teste Cicerone. Interdum verò & Hebe, seruato nomine Græco. Hom. Il. ε, Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν. Facit autem illā Iouis & Iunonis filiam, sicut & cæteri poetæ: sed vult præterea esse vxorem Herculis: in quo ei non assentiūtur posteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis ministrantem. Lege Eust.

C. Ἀκρήβος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀκρήβης, ου, ὁ, Qui est in summo pubertatis, Qui est in prima pubertate. Vel, Qui primam pubem habet. ὁ ἔχων τὸ ἄκρον τῆς ἥβης. vel ὁ ἐν ἄκρῳ τῆς ἥβης. Vtitur autem τῷ ἀκρήβος Theocr.

C. Ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem nondum attigit, Qui duodecimum annum non excessit: vt schol. exponit apud Theocr. Id. η, Ἄμφω τώγ' ἤστην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω. Virgilius tamen imitans dicere maluit, Ambo florentes ætatibus. Est AVTEM Ἄναβος Doricum pro ἄνηβος.

C. Ἀφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. At Depuber apud Lat. dicitur Cui ad pubertatem venire non licuit. Apud Suid. post ἀφηλικέστερος, & antè ἀφιλοτιμία legitur ἀφηβος, ἀπνυής: pro quo scribendum est ἄφημος: & tunc suo in loco erit, & expositio conueniet.

C. Ἔφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est. oppositum τῷ ἄνηβος. Theocr. schol.

C. Ἐξηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Æschyl.

C. Ἔφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ad pubertatem peruenit: seu Qui in ipsa est pubertate, & pueritiam excessit, Puber, Adolescens vsque ad virilem ætatem, vt B. exponit. Quod de virginibus etiam dici tradit Hesychius. Incipit fœmina ἔφηβος esse post completum annum duodecimū: masculus post decimumquartum, vt ex Theoph. Institut. ciuil. annotatur. A Cēsorino ætas ea tribuitur anno decimosexto, vt videre est in ἐξέφηβος sequente. Athen. lib. 12, τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἀλουργίδας φορεῖν. Xen. Pæd. 1, ἤδη ἐκβάντες εἰς τοὺς ἐφήβους. Ibidem, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται. Herodian. lib. 3, ἄγων καὶ τοὺς παῖδας τὴν ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, filios iam puberes. Autor Axiochi, ἐπειδὰν δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῇ, quum ascriptus fuerit inter ephebos. Laert. 302, ἐξ ἐφήβων ἐξῆλθε, excessit ex ephebis. Lucian. ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε ἅμα καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, adolescentum virginúmque serie cōstat per manus reste ducta alternantium. B. interpr. Ἔφηβος dicebatur etiam poculum quoddam quod ῥύσιχος, & secundum Eust. ἐμβασικοίτας alio nomine appellabatur: de quo suprà. Athen. lib. 10 & 11. At schol. Aristophan. in ῥύσιχος, addit ita appellatum quòd οἱ ἀρχαῖοι antiqui vocarent τὰ περὶ τὴν ἥβην τὰς ὁπλίας. AT Ἐφήβη à Platone comico vocatur κρόκη. Poll. l. 7.

C. Ἐξέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Cēsorinus De die natali, capite 5, De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perueniatur: q̄ vocent annorum quatuordecim, παῖδα: μελλέφηβον autem, quindecim: deinde sedecim, ἔφηβον: tunc septendecim, ἐξέφηβον.

C. Μελλέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem ingressus est, Pubertati proximus, ὁ μέλλων εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους. Censorinus De die natali cap. 5 μελλέφηβον vocari scribit eum qui annorum est quindecim. Eust. ex quodam non nominato autore, de ætatibus, τὴν δὲ μετ' αὐτὴν [post παῖδας] ἡλικίαν, πάλλακα καὶ βούπαιδα καὶ ἀντίπαιδα καὶ μελλέφηβον καλοῦσι.

C. Συνέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà pubescit, Pubertatis & adolescentiæ socius, Æqualis.

Ἐφηβότης, ητος ἡ, Pubertas. Theophil. Institut. ciuil.

Ἐφηβία, ας ἡ, Idem. Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, & extrema pueritia, vt Donatus docet. Ἐφηβεία (inquit Bud.) Pubertas, Adolescentia. Status est τῶν ἐφηβευόντων. Artemid. Onirocr. 30, χλαμύδα γὰρ ἡ ἐφηβεία καλεῖ· ἐπεὶ ὁ χρόνος ἦν ἐνιαύσιος καὶ ἡ ὥρα. Tempus erat annuum, vt ibidem significatur, & in chlamydibus erant. Hæc Bud.

Ἐφηβικός, ή, όν, Ad ephebos seu puberes pertinens. vt ἐφηβικὴ παιδιὰ apud Poll. Item ἐφηβικὸς in theatro locus ille dicebatur qui ephebis attributus erat ad spectandum, sicut βουλευτικὸς, qui βουλευταῖς: vt tradit Aristoph. scholiast. & Poll. Et τὸ ἐφηβικὸν neutro gen. Ipsi puberes, Ipsa pubes, vt τὸ στρατιωτικὸν, ipsi milites, & τὸ δορυφορικὸν, ipsi satellites seu speculatores. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, Ephebeum. Vitruuius lib. 5, cap. 11, de palæstrarum ædificatione, In duplici autem porticu collocētur hæc membra: ephebeum in medio, (hoc autem est exhedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quàm lata) sub dextro coryceum. Exponitur autem in vulgatis lexicis Locus puberibus exercēdis constructus. Nisi fortè aliquis malit esse locum ad spectandum, vt dicitur ἐφηβικὸς τόπος in scena.

Ἐφηβεύω, F. εύσω, Pubertatē ago, Pubesco, seu Puber sum. Artemid. Onirocr. 1, p. 29, ἐφηβεύειν δοῦλος ἰδὼν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται. Idem 30, εἰ δέ τις γηρῶν υἱὸν ἔχων ἴδοι τὸν ὄνειρον, οὐκ αὐτὸς ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβεύει. VNDE Ἐφηβεία, ας, ἡ, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi, seu Pubertas, Adolescentia. Idem quod ἐφηβία. Epigr. ET Συνεφηβεύω, Vnà pubesco seu adolesco. Plutar. Polit. Præcept. τὸ συστρατεύσασθαι καὶ συνεφηβεῦσαι, φιλίας ἀρχὴν πεποίηνται· τὸ δὲ συστρατηγεῖν καὶ συνάρχειν, ἔχθρας αἰτίαν λαμβάνοντες.

C. Ἐφήβαιον, ου, τὸ, Pubes, Pecten, id totum quod est ab hypogastrio vsque ad pudenda, vt scribit Ruffus. Dicitur etiam ἥβη, & ἐπίσιον, vt Gorr. docet. Pollux dicit vocabulū hoc, medicorum esse proprium: idem signif. quod ἥβη & ἐπίσιον, vt iam etiā ostensum est. Dioscorides lib. 1, cap. 3, de meo, παιδίων ἦτρα ἐπιπλασθεῖσαι ἐφηβαίου οὖρα ἄγουσι. De quo Plinius lib. 20, cap. 23, Infantibus cū apio illitum imo ventri vrinas mouet. Ἐφήβαιον à Budæo exponitur Ventrale, Velamētum pudendorū, & idem quod κῆπος in illo Theodori apophthegmate quo Stilponem dicentem Phidiæ Mineruā nō esse θεὸν sed θεάν, interrogauit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο. Ab Hesychio certè κῆπος exponitur τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν: vt ἐφήβαιον hic sit Velamentum quod τῇ ἥβῃ obtenditur seu prætenditur: illic autem pars corporis quæ τῇ ἥβῃ incumbit, id est imus venter.

C. Παρήβος, ου, ὁ ἡ, Qui pubertatem excessit, Cuius ætas defloruit. Epigr. πάρηβα χορεύματα, senilia tripudia.

C. Πρόσηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Adolescens, Puber, Qui pubertatem iam attigit. v. l.

C. Πρωθήβης, ου, ὁ, ET Πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, Puber, Adolescēs. Iliad. θ, Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας. Odyss. θ, ἀμφὶ δὲ κοῦροι Πρωθῆβαι ἵσταντο. Odyss. α, Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. Vbi Eustath. dicit fœmin. hoc esse à πρώθηβος, Atticè, sicut ἀθανάτη ab ἀθάνατος, & ἀποινήτη ab ἀποίνητος. Appian. apud Suidam καὶ πολλοὺς πρωθήβας οὐ πρὶν πολέμου πεπειραμένους.

Ἡβηδὸν, Iuueniliter, Puberum more, Petulanter. μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας. Suid. apud Herodotum. ‖ Ἡβηδὸν accipitur etiam eo modo quo πανδημεὶ, & Viritim apud Latinos, id est καθ' ἥβην πάντας, (vt dicitur κατ' ἄνδρας) Per totam pubem, Complectendo totam pubem. Herodotus Eratone, Συβαρῖται γὰρ ἁλόντες ὑπὸ Κροτωνιατέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο, i. (Bud. interpr.) Omnes puberes rasitare capita instituerunt, magnúmque luctum præferre. Lucianus, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσι ἡβηδὸν οἰμώζειν. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἡβηδὸν ἅπαντας ἀπέσφαξαν, ὀργῇ τιθέμενοι τῶν μὴ τὰς σπονδὰς ὑπεραχθῆναι λόγους, Omnem pubem. Philo De vita M. lib. 1, ἀποκτείνουσι ἡβηδὸν ἀφειδῶς ἅπαντας [πάνδημον] Vniuersam pubem. Et lib. 3, ἀναιροῦσιν ἡβηδὸν εἰς τρισχιλίους τῶν πρὸ μικροῦ φιλτάτων, Puberes numero ad tria millia, paulo antè carissimos obtruncant. Rursum l. 1, τῶν ἐχθρῶν ἡβηδὸν ἀναιρεθέντων, omni hostium pube occidione occisa.

Ἡβάω ET Ἡβάσκω, F. άσω, ET Ἡβώω, poeticè, Pubesco, Adolesco. Odyss. ξ, Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Hesiod. Erg. Ἀλλ' ὅταν ἡβήσῃ καὶ ἥβης μέτρον ἵκηται. Xenophō Pæd. 8, παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κατειργάσθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις τέλεός τε αὖ ἐγενόμην, τὰ ἐν ἀνδράσι. Thucydides libro 5, ἀπέκτειναν τῶν Μηλίων ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον. Æschines, ὅσοι ἤδη διετὲς ἡβῶσι, qui iam biennium agunt supra pubertatem. ‖ Et metaphoricè apud Euripidē, ἡβᾷ σοι κακόν, Malum tibi ado-

lescit, id est Inualescit, Crescit. | Ab Hesychio exponitur etiam ἀνοχλίζειν, μεθύσκεσθαι.

Ἡβητήρ, ῆρος, ὁ, Qui pubescit, Puber, in Epigrām. Per ἡβητῆρας Suidas videtur intelligere lanuginē, seu pilos qui in pubescentibus erumpunt.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, à Suida exponitur παιδευτήριον. v.l. Ludus literarius, Locus exercitii literarii adolescentū. |Exponitur etiam ἐπιτήδειον ab Hes. (item καταλύσις) Locus amœnus, comparatus ad conuiuia agitanda (quales ferè villæ apud Romanos, aut gymnasia, vt quidam volunt) Plut. in Pomp. de Demetrio, τὰς Ἰταλίας ἐπαυλεις τὰς ὀνειώτου τῆς Ῥώμης τὰ ἥδιστα προάστια, καὶ τῶν ἡβητηρίων τὰ κάλλιστα. Idem scribit Pompeio inuidiam conciliasse ꝙ amicis exercitus curā mandaret, αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἡβητηρίοις μένων, ἄλλοτε διάγων μετὰ τῆς γυναικὸς ἐνδιῃ. Athen. lib. 10 ex Herodoto de Mycerino rege Ægyptiorum, narrat, eum solitum noctu diéque sine intermissione πίνειν καὶ ἡπαθεῖν, καὶ εἰς τὰ ἕλεα δὲ καὶ τὰ ἄλση πλανώμενον, ἵνα τὸ πύθοιτο ἡβητήρια εἶναι, μεθύσκεσθαι. Sic verò suprà ab Hesychio ἡβᾶν expositum fuit ἀνοχλίζεσθαι, μεθύσκεσθαι. Eurip schol. exponens ἐνκαθηβᾶν (de quo infra) ἡβητήρια dicit esse γυμνάσια seu loca πρὸς τὸ ἡβᾶν, siue ἐγκαθηβᾶν idonea, Loca accōmoda ad indulgendū suo nili genio. Eust. præterea ānotat ἡβητήριον esse συμπόσιον: & interdum τὴν ἄσημον οινοχοΐαν. Sic etiam Athen. l. 10, καὶ τὴν ἥβην δὲ τινες αἰνίττονται οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς, ὥσπερ ἔθος τὰ ἡβητήρια καλοῦσιν τὰ συμπόσια.

C. Ἐπηβητήριον, ου, τὸ, Locus amœnus in quo conuiuia agitātur, seu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum cōparatus, quales villæ apud Romanos. ἐνδυασπατήριον, vt Suid. citans Herodotum, exponit. Herodotus Eut. de Mycerino rege Ægyptiorum scribit, dies noct. sque sine intermissione πίνειν τε καὶ εὐπαθεῖν, ἔς τε τὰ ἕλεα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενον, καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα. qui locus (paucis tamen verbis immutatis) idem est cum eo quem ex Herodoto apud Athen. in Ἡβητήριον adduxi: nisi ꝙ ἡβητήρια illic pro ἐνηβητήρια legitur. ita vt ἡβητήριον & ἐνηβητήριον idem sint.

Ἡβήτης, ου, ὁ, Adolescens, Qui pubescit, Puber. ἀκμάζων, νεανίας, ἥλιξ. Hesych. VNDE Ἡβητικός, ῆ, όν, Iuuenilis, Qui pubescentium seu adolescentium est. Xen. Hellen. 5, ἡβητικῶν καὶ θηρευτικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Et quod apud Cicer. est Adolescentia, Gaza vertit ἡβητικὴ ἡλικία. ET Ἡβήτης in v.l. idem quod ἡβήτης, si mendum non est.

C. Ἀνηβάω, ῶ, Repubesco, ad verbū. Reiuuenesco. Theognis, — οὐ γὰρ ἀνηβᾶν Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν. Xen. Pædiæ 4, καὶ ἀνηβᾶν πάλιν δοκῶ μοι. | Ἀνηβᾶν per metaphoram, Recreari, Renouari, Reuigescere. vt ait Budæus, citans hunc locum ex Themistii orat. 6, ἀλλὰ τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συναναπνεῖ, καὶ τὸ γῆρας συναποξύεται. Habet tamen συνανηβᾷ idem præfixam aliam præpos. σύν. Vt Συνανηβάω sit Simul reiuuenesco, seu renouor & reuigesco.

Ἀνηβητήριος, ὁ, ὁ, Repubescens, Reuigescens. Eurip. Andr. οὐ γὰρ, ὡς ἔοικέ μοι, Σχολῆς τόδ' ἔργον ἀλλ' ἀνηβητηρίαν Ῥώμην ἐπαγωγὴ λαμβάνειν, Recolligendus animus est, Reuocandum in præcordia pectus. Ad verbum, Repubescēs & reuigescens robur sumendum est. Annotat verò schol. posse (& quidem commodius) diuidi etiam, & ἀνὰ referri ad λαμβάνειν, vt sit ἡβητηρίαν ῥώμην ἀναλαμβάνειν, pubescens & reuigescens robur resumere. NAM Ἡβητήριος erit Pubescens, Vigescens ætate. ἀκμαστικός.

C. Ἀφηβάω, q. d. Depubesco, Ex pubertate egredior. Vnde ἀφηβηκὼς apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκώς, γηράσας. Et Ionicè ἀπηβηκὼς in v.lex. pro eodem.

C. ἘΓΚΑΘηβάω, Pubesco, seu iuuenesco, in Pubertatē cōsumo in. Eurip. Hipp. Cor. Ὦ γαῖ' Ἐρεχθέως, ὦ πέδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, Quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

C. Ἐφηβάω, Pubesco, Adolesco. vel q. d. Superpubesco. X. Pæd. 6, ἀντὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσονται καὶ ἐπιγίγνονται in locum defunctorum alii suppululabunt, vel succrescent.

C. ΠΑΡηβάω, Pubertatem transeo, Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo. idem quod παρακμάζω.

Laertius de Thalete, τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, Νῦν ἀλλ' (ἔλεγεν) οὐδέπω καιρός· εἶτα ἐπειδὴ παρήβησεν, ἐγκειμένης, εἰπεῖν, Οὐκ ἔτι καιρός. id est Præcipiti iam iuuentute, B. interpr. Interdum accipitur pro Consenescere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὅσοι δὲ παρηβήκατε, i. Consenuistis, vt interpretatur Budæus, non admittens Vallam qui vertit Ætate processistis. Luc. λημᾶς δὲ ἤδη καὶ ἀμβλυώττεις καὶ ἐκκεκώφωσαι τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

¶ Ἡβυλλιάω, ῶ, Pubesco, Adolesco. idem quod ἡβάω: sed comicorum ferè proprium vocabulum est. Aristoph. Ranis, ὀρχησομένῃ ἡβυλλιώσῃ κάρη πρὸς παντιᾶν. Pherecr. comicus apud Athen. lib. 6, Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναισι τριχάφοις ἄρτίως ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι, modò pubescentes.

Η'ΘΩ, F. ἥσω, Colo. i. Per colū mitto, Saccello: idē quod διυλίζω. Vnde est particip. ἠθεῦ apud Hippocr. i. ἠθεῦσαι, vt Galen. exponit. Deriuantur autē hinc ET Ἠθέω ET Ἠθίζω, idem cum suo primitiuo significantia, sed magis eo vsitata, præsertim verò ἠθέω. Plato Tim. 163, τὰ δὲ δὴ πάντα ὕδατα ὅσα μεμιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαντα διὰ τὰ φυτὰ ἐκ τῆς γῆς ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι, id est colatæ. Et οἶνος ἠθημένος apud Athen. Vinum colatum seu saccellatum. Et ἠθεῖται in v.l. Stillat seu quasi per colum distillat.

Ἠθμός, οῦ, ὁ, Colum, Qualus, Instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exponitur à quibusdam etiam Cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκήλατος ἠθμός, pro quo Athen. lib. 14 dicit κόσκινον χαλκοῦν, cribellum aheneū. Ibi autem Pollux dicit esse vas culinarium: addens paulo pòst, ἐν ἰδίῳ τε τοῖς δημιοεργικοῖς καὶ ἠθμός τις ἐπὶ κρατῆρος τιθέμενος, ὃς ἴσως εἴη περὶ τὸν οἶνον μᾶλλον χρήσιμος. vbi intelligi potest spisso vimine qualus, columque prelorum, vt Virg. in Georg. loquitur: per quem videlicet vinum è prelo quasi percolando distillat. Aristot. Œc. 1, τοῦ γὰρ ἠθμοῦ ἀντλεῖν πῦρ ἐστι. Diosc. lib. 1, cap. 18, δι' ἠθμοῦ ἀνευρυσμένοις ἐκθλίβουσι, per colum foraminibus solutis amplisque peruium exprimunt, Hermol. interpr. Vel, Per laxa cribri foramina, vt cū Marcello vertit Ruell. Athenæus lib. 1, de meatibus corporis aqua perfusis, ἐναργῶς ἐπὶ τῶν τῶν ἱδρώτων ἐκκρισιν, καθάπερ ἄν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη. διήξει γὰρ ὕδωρ. vbi propriè colum significat, quippe cuius foramina cribri foraminibus minora sint.

|Ἠθμὸς dicitur etiam pars nasi superior quæ superciliis proximè subiacet, quòd ibi spiritus veluti percolando attenuetur, δι' οὗ διηθεῖται τὸ πνεῦμα, Poll. Vocabulum hoc aspirari annotat schol. Apollonii, licet omniū quæ viderim exemplarium fides repugnet, atque adeo compositum ἀπηθέω. HINC Ἠθμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Coli formā habens. ἠθμοειδὲς ὀστοῦν dicitur os illud quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret, tenue & latum, & magno illi foramini oppositum quo è cerebro in nares excrementa descendunt: inde appellatum ꝙ cribri modo pertusum sit pluribus locis. Alii spongiæ idipsum conferunt, & σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. ἠθμοειδῆ πόροι, Gregor. De homine, vocat τὴν πλοκήν. Budæus. ET Ἠθμάριον, ου, τὸ, diminut. Paruum colum, Saccellus.

Ἠθάνιον, ου, τὸ, Colum quo vina aut similia excolātur. Bud. ex Hermol. Athen. l. 11, de poculorū generibus tractās, ex Hellanici Ægyptiacis adducit, Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ καὶ κύαθος χαλκοῦς, καὶ ἠθάνιον χαλκοῦν. Vbi tamen colum significare non videtur, sed poculi genus, forsan simile aliquid cum colo habens.

Ἠθικὸς οἶνος. Apud Theophr. De causis pl. l. 6, c. 24, ἡ δ' αὐτὴ αἰτία καὶ τῷ θᾶττον παρίστασθαι τοῖς ἠθικοῖς τῶν οἴνων· ἀσθενέστεροι γὰρ καὶ ὥσπερ ἐξίτηλοι ἅμα τινὲς, quidam intelligunt vinū colatū seu saccis sparteis percolatū & castratum, saccatum Plinio. (Eiusmodi tamen in ικὸς deriuata à verbis fieri non solent, sed aut à nominibus aut verbalib⁹. Esset igitur à verbali verbi ἠθέω dicēdum ἠθητικός.) Gaza & Hermol. verterunt Vinum morale.

Ἠθητής, οῦ, ὁ, Colator. ἠθητὴς οἴνου, Colator seu saccellator vini. Bud.

Ἤθησις, εως, ἡ, Colatio, Per colū transmissio. Aristot. Probl. ET Ἠθισμός, οῦ, ὁ, idem.

C. Ἀπηθέω, θῶ, F. ήσω, Percolo, Excolo, Per colum traiicio, vel Transfundo traiiciens per colum. Diosc. lib. 2, c. 90, εἶτα εἰς ὕδωρ διαυγὲς ἀπηθήσας. Et libro eodẽ, ἀπηθεῖ εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, In vas aliud percolato, vel In vas aliud per colum transfundito, aut traiicito. Eiusdem libri cap. 88, εἰς κεκονιαμένον βοθύνιον ἀπηθεῖται. At proximè præcedẽti cap. dixerat, καταχεῖ, scribens, καταχεῖ εἰς βοθύνιον κεκονιαμένον ἀπηχῶν. Alibi dicit διηθεῖν. vt capite 89, κηροῦ Τυῤῥηνικοῦ ὀλκὰς τέσσαρας ἐμβάλλοντες, καὶ διηθοῦντες. VNDE Ἀπήθημα, ατος, τὸ, Cremor percolatus, Quicquid percolatum est. in Hippiatria. τὸ δὲ τῆς ἐρεγμοῦ ἀπήθημα χλιαίνοντα πότιζε. Et alibi, καὶ τοῦτο διηθοῦντες, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν. A B

C. Διηθέω, ET Διηθῶ, Percolo, Per colum transmitto. Athen. lib. 10, de confectione cuiusdam placentæ, τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χαλκοῦν διήθει & cõiectum in cribrum æneum, percola. Aristot. in 2 Meteorol. διηθούμενον γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι πότιμον, de mari loquens & fontibus. Damasc. διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, per meatus terræ veluti per colum transmittitur. Apud Herodot. autem διηθέω οἴνῳ, in v. l. exponitur Vino expleo. Et apud Plut. οἶνον διηθεῖς πυρέσσοντι, Vinum stillas febricitanti. VNDE Διήθησις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum transfusio seu traiectio. C

C. Ἐνηθίζω, VEL Ἐνηθέζω, Colando infundo, Per colum instillo. Vnde ἐνηθισμένος in lexico Herodoteo, quod exponitur ὑλισμένος.

C. ΠΕΡΙηθέω, Colando circumfundo, seu Percolo. VNDE Περιήθημα, ατος, τὸ, Quod quasi per colum circumquaque distillat: seu (vt B. interpr.) Excolamẽtum, Percolamentum, ἤγουν περίσσωμα. Galen. οὐρόν ἐστι τὸ περιήθημα τοῦ αἵματος ἐν τῷ μεγάλῃ φλεβί. Idem, ἱδρώς ἐστι τὸ περιήθημα τὸ ἐν τῷ αἵματι λεπτὸν καὶ ὀῤῥώδες ὑγρασίας. Diosc. l. 1, c. 102, de naphtha, ἔστι τὸ Βαβυλωνίας ἀσφάλτου περιήθημα. De qua Plin. l. 2, c. 105, ita appellatur circa Babyloniã & in Austagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo. D

ΗʹΛΙʹΚΟΣ,

Quantus. Plato Charmide, αὐτίκα εἴσει καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, statim scies quantus ille & qualis euaserit. Vbi ἡλίκος de magnitudine corporis dicitur. Sic Aristot. τῷ δὲ μέγεθος μὲν, ἡλίκον λέοντα, esse magnitudine quidem, [tantum] quãtum leonem, pro eo quod est. Esse leonis magnitudine. Sic apud eundem, ὁ δὲ καὶ τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur verò & de aliis rebus: vt ἡλίκος πόνος, Plat. ἡλίκη ἐπιμέλεια. Demosth. & ἡλίκα ἀγαθὰ, Luc. Ita enim Plato in epist. ἰδόντες ὅσον τι μάθημα τε καὶ ὁ πόνος ἡλίκος. Demosth. Pro cor. διὰ ταῖς τῶν προτέρων ἀδικίαις, οὕπω ὑπὲρ μεγίστης οὐδ' ἀνθρώπου ἦν ἡλίκας. Luc. in vita sua, ἡλίκα τε ἀγαθὰ ποιεῖ λόγος, αὐτὸ προσείρηκα. Et ἡλίκα ἐστὶ τὰ διάφορα, Demosth. ‖ Item ἡλίκος pro Quantus, id est Quàm potens, seu Quanta potentia præditus. Demosthenes Phil. 2, ἡλίκος ἤδη καὶ ὅσων κύριος ἐστι Φίλιππος. E F

Ἡλίκος aliquando subiungitur nomini θαυμαστός, seu θαυμάσιος, & dicitur θαυμαστὸς ἡλίκος, vel θαυμάσιος ἡλίκος, sicut θαυμαστὸς ὅσος pro Mirus quantus, id est Mirum in modum magnus. Demosth. in Timocr. πρᾶγμα δὲ ξύν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic Lat. Mirũ quãtum ex Liuio & Plinio affert B. p. 1096. Sed hoc addo, subiungi & superlatiuo istud nomen: vt apud Luc. ἐξ ὧν σοι αὐτὸ τῶν μεγίστων πόνων μέγιστα ἡλίκα γίνεσθαι τἀγαθά. G

Ἡλίκος pro Quantulus. Luc. in Herm. p. 110, σαφῶς ὦ Ἑρμότιμε ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ ἕρπεις.

Ἡλίκος pro ἡλικιώτης (id est Eiusdem ætatis) affert B. ex hoc Antiphontis loco, p. 109, ἀλλὰ μαλθακῶς ταῖς τῶν ἡλίκων ἀκοντίζειν ἐστὶ τῷ γυμνασίῳ: sed ego nihil obstare video quominus ἡλίκων genit. plur. sit ab ἧλιξ hac in signific. vsitatissimo, atque adeo quin inde fit, & Bud. illud imprudẽs dixerit, minimè dubitandum puto.

¶ Πηλίκος, η, ον, Quantus: interrogatiua particula de quantitate continua, vt πόσος de quantitate discreta. Aristot. Metaphys. libro 9, ὥσπερ ἂν εἰ ἄλλων μετρούντων ἡμᾶς ἐγνωρίζομεν πηλίκοι ἐσμὲν, τῷ τὸ πῆχυ ἐπὶ πολὺ ἡμῶν ἐπιβάλλειν, i. (B. int.) perinde atq; si alio nos metiẽte, quãti sumus ex eo disceremus, quòd quotæ magnitudinis nostræ parti cubitus quadret, perciperemus. Paul. ad Gal. c. vlt. ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, quantis i. quàm longis literis vobis scripserim. ‖ Πηλίκος, Quantæ ætatis, Quot annorum. Xenophanes Colophonius apud Athen. lib. 2, Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόσα τοι ἔτη ἐστὶ φέριστε; Πηλίκος ἦσθ' ὅτε Μῆδος ἀφίκετο; Quãtam ætatem agebas? Quot annos natus eras? In qua significatione accipitur etiam indefinitè positum. Aristot. Ethic. τὸ δὲ πηλίκον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος, αὐτὸ, quandiu aliquantulæ ætatis est, hoc est paruus. ‖ Interdum dicitur etiam ἐστὶ ποιοῦ, pro Qualis: vt πηλίκον εἶναι συμβέβηκός. VNDE Πηλικότης, ητος, ἡ, Quantitas, seu (indefinitè) Aliquantitas, Quanta seu aliquanta magnitudo aut multitudo. ET, Ὁπηλικοσοῦν, Quantuscunque. Theoph. καὶ ὁπηλικονοῦν μέγεθος λαβοῦσι. Aristot. in Phys. 16. B.

¶ Τηλίκος, η, ον, Tantus, (correlatiuũ duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro Tantæ ætatis, vel Eius ætatis. Il. ω, Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Odyss. ρ, Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, nec dum enim tantæ ætatis sum qui. Odyss. α, οὐδέ τι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, quoniam non amplius eius es ætatis quæ hoc ferat. Plato Apol. Socr. pag. 13, τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν; Tu me grandæuo iunior, Tu qui me Tãtæ ætatis virũ tanto interuallo sequeris. Pro quo dicitur ET Τηλικόσδε, Tantus, tantæ magnitudinis. Autor Axiochi, δι' οὗ πῶ τῶν τηλικῶνδε περίνοιαν καὶ γνῶσιν ἔσχε, intelligentiã & cognitionem rerum tantarum. De ætate etiam dicitur, vt præcedens, tam minore quàm maiore. Plato Apol. Socr. p. 18, ἐμὲ πόνων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα & τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, Me tantæ ætatis hominem, Me qui eousque ætatis progressus sum, Me tam grandæuum. ITEM Τηλικοῦτος, idem quod præcedentia. cuius fœminum est τηλικαύτη, neutrum τηλικοῦτο. Demosthenes contra Aristocr. ἕως ἂν ἑώρων τηλικοῦτον αὐτὸν ἡλίκος ὢν πρὸς ὑπῆρχε, tantum, id est tantæ potentiæ. Idem Olynth. 3, τηλικοῦτον εἶναι παρ' ὑμῖν ἐστιν. Idem, τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἕτοιμα πρὸς δοκεῖν ἀγαθὰ, tanta tótque. Quomodo sæpe coniungitur apud hunc autorem. Xen. Hellen. 6, pag. 351, ὅτι οὐ ἀνὴρ τηλικοῦτος ὢν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διαπραττόμενος. de quo paulo antè, μέγιστος δὲ ἦν τῶν καθ' αὑτόν. Aristoteles Rhet. lib. 1, καὶ τὰ τηλικαῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ &c. tanta ac talia. Isocrates, τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, tantæ magnitudinis. Æschines τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κόλαξ, Tantus adulator. Aristoph. τηλικοῦτον τὸ μῦσμα. Hermogenes τηλικοῦτος λίθος. Demosthenes τηλικαύτη ὁ ἀνὴρ. Sicut autẽ præcedentia de ætate etiã dicuntur tam minore quàm maiore, ita & hoc tam pueris quàm adolescentibus quàm senibus tribuitur. Plato De leg. 8, pag. 291, καὶ τὰ χαλεπὰ γε ὄντα οὐκ ἄν ποτε ὁ ὀρθὸς λόγος δηλοῦ τηλικούτοις οὖσι τηλικοῦτος, cui similem locum ex eodem Platone citaui in πηλίκος. Xenophon Pæd. 4, ἔθαψα τηλικοῦτος ὢν ἄρτι γενειάσκοντα, Vir eousque ætatis progressus pubescẽtem sepelivi. Idẽ, καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, quum iuuenes essemus vt tu nunc es, Quum essemus eius ætatis cuius tu nunc. Plato Polit. 2, ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή· ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι, sed quæ ea ætate perceperit, Quæ, dum eius adhuc ætatis est, imbiberit. Idem, ἀλλ' οὐ μεταμελήσεις τηλικοῦτος ὢν ὦ Ἀλκι, τὰ ὅρα χρὰ δράσας τε τοιοῦτος γενόμενος, quum eius adhuc sis ætatis, id est adhuc iuuenis. AT Τηλικουτονὶ pro τηλικοῦτος, Atticum est, vt οὑτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. Neb. ὄντα τηλικουτονί, Tam grãdem natu, Tanta ætate, Tã magno natu. Budæus.

ΗʹΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, Statura. Cui significationi ideo primũ do locũ, quòd quũ dicimus quæ sit statura corporis, indicamus ἡλίκον ἐστί. (esse enim ἡλικία ab ἡλίκος, & non contrà, extra controuersiam pono: quum alioqui nullum hac de re verbum apud grammaticos reperiam) Aptè autem hanc significationem sequi altera

Digitized by Google

videtur qua pro ætate ponitur, quòd vt plurimum statura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa sunt fortasse, Grandis natu, Maior natu, Minor natu. Athenæus l.13, πρὸς τινα Ἀθηνὸν, μέγαν πάνυ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπιδεικνυμένην ὡς καλόν. Sic accipitur Matth.6, Luc.12 & 19. ἡλικία (inquit Hesych.) μέγεθος σώματος, μέτρον τι.

Ἡλικία, Ætas. Iliad. χ, Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ Γῆρας. Xenophon Pæd.1, ἐπεὶ δέ γ' ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἣν περ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Vbi obserua (sicut & in sequentibus locis) ἡλικίαν cum verbo ἔχειν, vt si dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea esse ætate. Aristot. per appositionem dixit, πέντε μηνιαίαν ἡλικίαν ἔχοντες κυήματα ἔχουσι. i. Ætatē habentes quinque menses, pro Ætatem quinque mensium: id est Quinto suæ ætatis mēse. Thucydides autē τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ pro τοὺς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντας dicit. Plut. in Fabio, ἡλικίας τι κατὰ τοῦτο γεγενημένον, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur & in plur. vt ταῖς ἡλικίαις πρέπουσα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετήν, Plut. in Lycurgo. Sic apud Xenophontem infra. Cæterùm distinguūtur diuersi ætatis gradus diuersa ad nomen ἡλικία adiectione: vt sequentibus exemplis docebo. Plut. in Probl. Rom. ἔτι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐχόντων. Cui παιδικῇ ἡλικίᾳ, id est puerili ætati, aptè (vt opinor) subiungam τὴν ἄρτι ἐκ παίδων ἡλικίαν, ex Xenoph. Hell.5, ἦν υἱὸς τοῦ Σφοδρία ἡλικίαν τε ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. Eodem pertinet quod idem in Cyneg. dicit, τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλά ὄντα τὴν ἡλικίαν. Huic ætati subnectā, τὴν ἐφήβων ἡλικίαν, ex Herodiano, lib.3, ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, vbi Polit. vertit Filios iam puberes. Apud eundem Herodianum legimus ἀκμὴν ἡλικίας, item δυνάμει στρατιωτῶν ἀνδρῶν ἡλικίαις ἀκμαζούσαις, necnon τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖος, quod Pol. vertit Integer æui. (At de ἡλικία, quod sine adiectione ponitur pro adolescētia, vel iuuentute, aut generalius, pro adulta ætate, dicā infrà) Platoni autem ἡλικία μέση (i. media) dicitur simul & καθεστηκυῖα, in epist. At Thuc. simpliciter καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit (οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ.) Galenus καθεστῶσαν ἡλικίαν pro plena & confirmata ætate, vt Bud. vertit. Cicero non solùm Confirmatam ætatem, sed etiam Firmatam ætatem: quo & Virg. vtitur. Sunt & qui καθεστηκυῖαν ἡλικίαν seu καθεστῶσαν, Firmam ætatem, item qui Constantem interpr. His autē addere potes ex Polluce de eo qui est firmatæ ætatis, ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν, & ὁ ἐν τῷ μεσεύοντι τῆς ἡλικίας, item ὁ ἐν τῇ κορυφῇ τῆς καθ' ἡλικίαν ἀναβάσεως, item ὁ εἰς ἀνδρῶν ἡλικίαν ἀπαλλάξων. quorum tamen loquendi generum nonnulla apud classicos scriptores non inueniri existimo. Ætatem autem ingrauescentem, & vergentem ad senium, ita declarant. Xen. Hellen.6, τοὺς μὲν παρεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δὲ οὔπω ἀκμάζοντας. Herodian.2, τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκώς. Et προϊούσης τῆς ἡλικίας, Plato. Illam denique quæ non iam vergit ad senium, sed ipsum attigit, id est ætatem senilem, aut etiam extremæ senectutis, his modis significant: Aristophanes Nubibus, προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. Plut. Cam. ἡλικίας ἤδη πόρρω γεγονώς. Plato in epist. ἡλικίας πόρρω ἥκων. At verò alibi dixit eleganter non ipsum hominem esse πόρρω ἡλικίας, sed ipsam hominis ἡλικίαν (id est ætatem) esse πόρρω τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου. qui locus habetur in Apologia. Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc significanda vtūtur Græci scriptores, sed omnium saltem vsitatissima esse dico: cætera diligentiæ lectorum relinquens: sicut & illa quibus nomen ἡλικία non adhibetur (quæ huius loci non sunt) idem alioqui significantia. Vnum addo, Herodianum, quum dicit ἄνδρα τὴν ἡλικίαν σεμνόν, & ἡλικίᾳ σεμνότατος, item ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem grauitatem mihi videri respicere.

Ἡλικία, Adolescentia, Iuuentus, Florens seu vegeta ætas, Ætatis vigor. Aut etiā Adulta ætas. Vnde οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Gall. ad verbum, *Ceux qui sont en aage*, vel *Ceux qui sont d'aage*. Plut. Lyc. μέχρις αὖ ὁ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος παραλάβοι διάδοχον τῆς βασιλείας. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, Aristot. Rhet. vt *Venir en aage*. Thuc. lib.8, pag.286, ξυνώμοσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντας τὸν αὐτὸν ὅρκον οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Plato in Char. ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρὶν σε ἀπιέναι. vbi ἡλικία exponitur Adolescentia, vt sit, Nondum adolescentiā inierat. Apud Polyb. autem, ἂν μὲν υἱὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλείπηται καὶ τύχῃ παρὼν ἐκεῖ, redditur Pubertas: vt sit, Siquem filium puberem reliquerit. Apud Xen. ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος v.l. interpr. Ætate florens: & apud Æschinem οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Floridi ætate iuuenes. (Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quàm Floridi.) De fœminis etiam dicitur, vt αἱ δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες apud Plut. in Rom. quod redditur, Mulieres ætate adulta. At verò apud Synes. epist.3, αἱ ἐν ἡλικίᾳ, adolescentulæ. ‖ Sæpe autem ἡλικία dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est. (qualis est ea quæ florens dicitur.) vnde est apud Demosth. Phil.1, εἰ μὲν χρήματα ἔχοι, εἰσφέρειν· εἰ δ' ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. Dicitur verò & ἡλικία στρατεύεσθαι (vt mox declarabo, vbi agam de ἡλικία iuncto cum infinitiuo) item ἡλικία στρατεύσιμος: cui opponitur ἡλικία ἀστράτευτος, item ἀπόμαχος, & ἄμαχος, & ἀπόλεμος, &c. ‖ Ἡλικία, item (sicut Lat. Iuuentus) Iuuenum multitudo. Thuc.8, p.264. καὶ ἡλικίας οἵαν οὐχ ἑτέραν ἑτοίμην ὑπάρχουσαν. Sic lib.3, τὴν ὑπὸ τούτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένην. Sic & lib.6, p 206, atque alibi. In hoc autem nominis istius vsu Thucydidem imitati sunt cum alii tum Plutar. vt quum in Fabio scribit, οὐ γὰρ ἥλπιζον ἕξειν ἀναπληροῦν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ στρατεύσιμος ἡλικίᾳ.

Ἡλικία alicubi ponitur contrà pro ætate senili (meo quidem iudicio) vt quum dicit Luc. ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, quæ tria verba nos vnico exprimimus *radoter*. Huc autem pertinet quod ex Herodiano attuli paulo antè, σεμνὸς τὴν ἡλικίαν &c. Idem verò libro 7, dicit, διὰ ἡλικίαν εἰκότως μεμαρτυκότες, apertè vocans ἡλικίαν ætatem emeritam.

Ἡλικία cum infinitiuo vel genitiuo: vt ἡλικίαν ἔχει στρατεύεσθαι Herodot. pro τοῦ στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi, i. aptam militiæ, vel militarem. Cum genit. autem, vt ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου, Demosth.

Ἡλικία, Ætas, i. Seculum. Dem. Epitaph. εἰς τὴν νῦν ζώντων ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς. Plut Per. πολλαῖς ὕστερον ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου.

Ἧλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdē ætatis est, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἡλικιώτης, de quo infra. Xen. Polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι, μεθ' ὧν περ καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς προσαγγέλλεται, æquales plerunque conuersantur cū æqualibus. Aristot. Ethic.8, ἧλιξ γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι. æqualis enim æqualem consectatur, & consuetudo amicos facit, vt Bud. C. pag.994, inter Peripateticæ βραχυλογίας exempla alia hoc etiam interpr. Idem Rhet.1, ἧλιξ ἥλικα τέρπει καὶ ἀεὶ τὸ ὅμοιον. Et Rhet.2, ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἥλικας, συγγενεῖς. Plato, ἧλιξ μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν. Et ἧλιξ δρῦς, æquæua quercus. Apud Apoll. Arg. lib.2, hamadryas quædam nympha Rhœcum obsecrat, Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές, ne succidat æquæuo stipite quercum, vt Statius dicit, — æquæuo sociatā palmite vitem Vlmus amat.

Composita partim ab ἡλικία, partim ab ἧλιξ.

C. Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Adolescens, Ad iustam ætatem accedens, in v.l. Pollux autem Phrynichum iuuenes mulieres appellasse ἀμφήλικας testatur: & Pherecratem, eam quæ prouectioris esset ætatis, ἀμφηλικεστάτην. sicut & Cratinum, ἀμφήλικα vocasse vetulū. Vide Ἀφῆλιξ.

C. Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui florentes annos exegit. Idem quod ἄφηβος, seu πρεσβύτερος, vetulus. Ionicum esse Aristoph. schol. annotat. Luc. γέρων καὶ ἀφῆλιξ. Vnde E T Ἀπηλικέστερος apud Herodotum (Ionicè pro ἀφηλικέστερος) exponitur πρεσβύτερος. ‖ Ἀφῆλιξ dicitur etiam Impuber, Qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit, ὁ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας τυχὼν, vt à quibusdam vsurpari Suidas annotat: quem tamen huius vocabuli vsum improbans, ἀντὶ πρεσβύτου accipi vult: licet exempla quæ ab eo adducuntur, id non confirment. Sunt autem hæc, ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῆς στρατιᾶς, τοὺς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχοντας κατέστησεν, eos qui erant ætate nondum apta militiæ aut ætate emerita. quibus opponit τοὺς στρατευσι-

μαι ἡλικίαν ἔχοντας. Arrianus, παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τι αὐτοὶ ἔμελλον, quum tutores seu curatores futuri essent filii ipsius impuberis adhuc. Et iterum, τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον, alterum adolescentem iā, alterum impuberem. In Pand.(inquit Budæus) dētidem minor, id est νέος, sic appellatur, seu ἄνηβος, Impuber. Hæc Bud. A Theophilo in Instit.ciuil. ἀφῆλιξ dicitur ὁ τὴν ἥβην μὲν ὑπερβὰς, ἥττων δὲ τῶν εἴκοσι πέντε ἐνιαυτῶν· ὧν ἐφίστανται οἱ κουράτωρες, qui pubertatis quidem annos excessit, at curatorum tutelæ adhuc subiectus est. A

B C. Παναφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui caret æqualibus & sociis. B. apud Hom. Il. χ, Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι. id est (inquit Eust.) τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλλαγμένον, vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem (id est ἀφηλικότητα, vt ipse loquitur) accedat etiam orbitatis calamitas.

C. Ἐπήλικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Puber, Qui iam quasi in pubertate est, Qui ad pubertatis annos peruenit. idem quod ἔφηβος, adolescens, adultus. Plut. καὶ τὸ Εὐθύνου ὑφ' ἑαυτὴν βασιλείαν ἐπὶ ζῶν ἐπήλικα γεγονότι παρέδωκε. Alibi, ἐπηκμάσας τοὺς ἐπηλίκους παρὰ τὴν Τιμόκλειαν. Idem De charit. fraterna, loquens de eodem Pisistrato, ἐπιγαμεῖ ἐπηλίκους οὖσι τοῖς υἱοῖς. Alibi opponit τῷ πρεσβύτῃ, in Cat. de filio Catonis iam vxorem habente. C

C. Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui adolescentiam seu florentem ætatem attigit. idem quod ἔφηβος. In v.l. exponitur Coætaneus.

C. Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Par ætate, Coætaneus, Æquæuus. Idē quod ἧλιξ & ὁμῆλιξ.

D C. Μεσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui mediæ ætatis est. idem quod καθεστηκὼς & μεσήλιξ apud Hippocratem. Et μεσήλικες ὄντες apud Artemidorum Onirocrit. 20, οἱ κωνέδοντες, vt annotat B.

C. Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem ætatis est. idem quod ἧλιξ & ἰσῆλιξ, Coætaneus, Æquæuus. Od. ο, — ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν. Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει. Od. π, Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον. Bud. ex Philone, ἐκεῖ γὰρ, ἀλλὰ δ' ἀναγκαῖον, αὐθαίρετος συνυπάρξαι τῷ τέχναις ὡς αὐ ὁμήλικας. VNDE Ὁμηλικία, ας, ἡ, Ætatis æqualitas, Eadem ætas. Iliad. ν, Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, pari ætate. ὁμοία ἡλικία, vt Eust. exp. At Il. γ, accipitur pro ipsis æqualibus seu coætaneis. dicit enim Helena, γνωτούς τε λαοὺς, Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, æquales meas. E

C. Παρῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui præcipiti seu vergente ætate est, Qui e florente ætate egressus senescit, Vetulus. idē quod πάρηβος & παρηκμακὼς. Plut. Apophth. μηδὲ αὐτοὶ παρήλικες μὲν ὄντες, δεδιέναι δὲ αἰδρὶ βουλομένης. Idem in Alexandro, τὸ βασιλεία φειδόμενος, ἤδη παρήλικος ὄντος. VNDE Παρηλικία, ας, ἡ, Ætas præceps seu vergens, Ætas senescens aut deflorescens.

C. Συνῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἧλιξ, ἰσῆλιξ, & ὁμῆλιξ. Citat Poll. ex Eupol. συνήλικα παιδεία, coæui pueri, Danielis cap. 2.

C. Ὑπερῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui ætatem excessit. Bud. ex Greg. μηδὲ γὰρ αἱ ἵπποι ἔρημοι καὶ ὑπερήλικα ἐπεὶ τοῦ χαλινοῦ τυραννίδα δίχα πρὸς κολακείας, id est qui nondum pullus est, & in ea ætate quæ domari potest. ET Ὑπερηλικίας, ας, ἡ, Ætas extrema, Ætas prouecta. v.l. mēdos.

G Ἡλικιώτης, ου, ὁ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἧλιξ. Aristoph. Neb. μετὰ σωφρόνων ἡλικιωτῶν. Plato, ὁ μὲς ἡλικιώτης. Apud eundem datiuo iungitur, teste Budæo. Aristot. Pol. 7, ἥ τε γὰρ αἰδὼς πλέον ὑπ' ἀρχῇ τοὺς ἐν ὕστερον ἡλικιώτας: sicut Xen. supra dixit μετὰ τῶν ἡλίκων ἐλαχίστων ἀρχόντων ἐπαγίγνεσθαι. Appellat autem hic ἡλικιώτας quos paulo ante συγκαταβαίνοντας ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καιροῦ, & οὐ λίαν ὑπολελειμμένους ταῖς ἡλικίαις. Ab eodem in Eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quòd eiusdē ferè ætatis sint. Fœm. gen. est ἡλικιῶτις. Luc. ἡ Εὐρώπη καταλαβοῦσα ἐπὶ τὴν ἠϊόνα τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα. id est, secundum Homerum, ὁμηλικίην ἐρατεινήν. Et ἡλικιῶτις ἱστορία apud Plutarch. Pericle, Historia eiusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore viuunt quorum de quibus scribitur. Coæua aut æquæua historia dici possit. ἡ δὲ πράξεων (inquit) καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱστορία τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα, λυμαίνεται καὶ διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν. Cui opposita ea quæ scribitur ab illis qui sunt ὕστεροι γεγονότες τῷ χρόνῳ. Et ἡλικιῶτις τῶν οἰκητόρων πόλις apud Pollucē, æquæua incolis vrbs, quæ incolarum ætate extructa seu statuta est: cui opponitur ἀρχαία, synonyma sunt, νεόκτιστος, νεουργὸς, νεοκατάστατος. A

Ἥ ΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Odyss. θ, ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος. Æschines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου. Athenæus lib. 12, πρὸς αὐτὸν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον οὔτε δυόμενον ἑωράκασι, nec orientem solem nec occidētem. Idem lib. 1, ἥλιος δύνει μὲν, καλυμβᾷ δ' οὔ. Xenophon Hell. 7, μικρὸν πρὸ δύνοντος ἡλίου, Paulo ante solis occasum. Plutarch. Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη καὶ γενέσθαι σκότος. Xenophon Hellen. τοῦ ἡλίου ἔκλειψις. Idē, τοῦ ἡλίου βραδύναντος. Plut. τὸν ἥλιον ἐκφανέντα πρὸς κλινοῦντας. Idem, τὸ πρὸς ἥλιον μέρος. Theophr. λεπίζεται τὸ πρὸς ἥλιον μέρος, Plinius, Aperitur picea à parte solari. | Apud Sophoclem autē Electra, Τοιαῦτά του παρόντος ἐν ἡλίῳ Δείκνυσι πατρὸς ἔκλυον ἐξηγουμένου, schol. exponit ἡμέρα. Sed nihil obstare videtur quominus hic quoq; ἥλιον interpretemur solem. | Ἥλιοι, Soles, Æstus. v.l. ex Thucydide. Deriuāt antiqui ab ἄλς, παρὰ τὸ ἀολλίζεσθαι τὴν ἄλα, vt refert Eustathius. Nam ET Ἄλιος Dorice pro ἥλιος dicitur, longo tamen α, secus quàm in obliquis ab ἅλς. Poeticē autem inserto ε per epēthesin dicitur ET Ἠέλιος. nisi cōpositum quis cum grammaticis existimet ex νῶ & ἕλη, quasi νοῦς ἕλω ἔχων. Odyss. γ, Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε. Odyss. ι, ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε. Odyss. β, Δύσετό τ' ἠέλιος. Iliad. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Hesiodus λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. B

D C. Ἡλιόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solis radiis quasi feritur, Soli expositus. Theophrastus, συμβαίνει γὰρ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἀλσεινοῖς καὶ σκιώδεσι καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις.

C. Ἡλιοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Solis formam habens, Soli similis. Philo libro 1, De vita Mosis, loquens de columna seu nebula columnam referente, quæ Israelitis dux itineris erat, ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδὲς. Idē l. 3, κατὰ τὸ πρεσβολικὸν ἡλιοειδὲς φέγγος, Instar solis lumē effulgens. VNDE Ἡλιοειδῶς, Instar solis. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ ἔλαιον ἐπιχεόμενον, ἡλιοειδῶς περιήστραπτε. E

C. Ἡλιοκαής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἡλιόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exustus in sole, Cels. Solibus perustus, Horat. ἱέρακες ἡλιοκαεῖς, apud Dioscoridem. Et apud Lucianum in Lexiph. νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐπὶ χεῖσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι. Quod verò Theocritus in Bucoliastis dicit, ἰσχνὰν ἁλιόκαυστον. Horat. imitatus reddidit, Perusta solibus, de vxore rustici. EST autem ibi Ἁλιόκαυστος Doricum, pro ἡλιόκαυστος. Ab ἡλιοκαὴς autem EST Ἡλιοκαΐα, ας, ἡ, Ardor seu æstus solis, Insolatio. Laer. de Zenone, ἔχαιρε δὲ (φασὶ) σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαΐαις. F

C. Ἡλιοκάμινος, Fornax solaris, Heliocamin⁹, Plin. Est autē solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem solis excipiendum. Bud. Pand. Ἡλιοκάμινος, Solaris caminus, Locus concameratus, totus soli expositus. V.l. ex Plin. iun. Epist.

C. Ἡλιοκάνθαρος, Solaris scarabeus, Tertulliano: non is qui à Nigidio Lucanus vocatur, sed qui è fimo ingentes pilas auersis pedibus voluitat, ob idque κοπριὼν dictus est ab Hippocr. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας. Plin. lib. 11, cap. 28, & lib. 30, cap. 11, de remediis in quartana, Scarabeum qui pilulas voluit: propter hunc Ægypti magna pars scarabeos inter numina colit, curiosa Apionis interpretatione, qua colligat solis operum similitudinem huic animali esse, ad excusandos gentis suæ ritus. Vide Eus. De præpar. Euāg. G

C. Ἡλιομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Insano solis amore captus. Cicadæ id epitheton est, quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid.

C. Ἡλιόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ. Solis formam habens. Athen.

C. Ἡλιότης, idem quod ἡλιοτρόπιον maius. Gorr. ex Diosc.

H C. Ἡλιοσκόπιος, Solem spectans. sic dicitur tithymalli species quædam: quoniam (vt Dioscorides docet lib. 4, c. 65) συμπεριφέρεται ἕως ἡ κόμη τῷ τοῦ ἡλίου κλίσει. quam Plinius nomen accepisse scribit, quoniam capita cum sole circumagit. Helioscopium apud eundem Plin. l. 22, c. 21, heliotropii species est.

Digitized by Google

C. Ἡλιοστερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sole priuans. Soph. Œdip. Colon. A
κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόκειται Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, Pile
Thessalicus ad prohibendos solares æstus. quem Callim. vocat πίλον ἄλκαρ. erant enim pilei Thessalici lati & prominuli.

C. Ἡλιότροπον à quibusdam dictum est τὸ ἡλιοτρόπιον μέγα, vt Dioscorides scribit. Plinius tamen heliostrophion & tricoccō genera facit duo heliotropii. Hæc Gorr. Apud Diosc. tamen legitur ἡλιοτρόπιον, apud Plin. autem helioscopion, vt iam annotaui.

C. Ἡλιοτρόπιον, ου, τό, Herba solaris, Celso: Herba verrucaria, Marcello empirico: Heliotropium Plinio. dictum (vt B
Diosc. testatur lib. 4 cap. penult.) ἀπὸ τοῦ συμπεριστρέφεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Itidem Plinius lib. 2, cap. 41, scribit, abeuntem solem intueri semper, omnibusque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et lib. 22, cap. 21, Heliotropii (inquit) miraculum sæpius diximus, cum sole se circumagentis, etiam nubilo die. tantus sideris amor est: noctu velut desiderio contrahi cæruleum florem. A Nicandro vocatur ἡελίου τρέπους ἰσάντυμον ἔρνος. Genera eius duo à Plinio ponuntur, tri- C
coccum & helioscopium: à Dioscoride maius & minus. ‖Heliotropion dicitur etiam gemma quædā à Plinio lib. 37, c. 10, eam ob rem (vt ibi docet) quoniā deiecta in vas aquæ fulgorem solis accedentem percussu sanguineo mutat. Eadem extra aquam speculi modo solem accipit, deprehēditque defectus, subeūtem lunam ostendens. Nascitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, sanguineis venis distincta. ‖Ἡλιοτρόπιον, Solariū, Vas horoscopō, siue Locus in quo horæ ad solem denotantur, veruto vmbram faciente, D
vel pinnula: qᵭ videlicet vmbra illa ad solis cursum & ipsa circumagatur. Athen. lib. 5, κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου. id est (B. interp.) Et in lacunari, sphæra ad imitationem eius solarii efficta quod in Achradina situm erat.

C. Ἡλιοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Solarem splendorem habens. vel A sole illustratus. VNDE Ἡλιοφάνεια, ας, ἡ, Solaris claritas.

C. Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sole carēs, Solis expers, Opacus. Soph. Œdip. Col. τὸ ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον, E
ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων. Vbi imitatur hæc Homeri, Τὴν μὲν οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. Et ἀνήλιον φῶς apud Nazianzenū, Lumen non productum à sole. PRO QVO Ἀνάλιος, Doricum est.

C. Ἀνθήλιος, SIVE Ἀντήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli obuersus, Soli oppositus. Soph. Aiace, Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους Ζητοῦσι, alii occidētales anfractus, alii eoos scrutamini. ‖Ἀνθήλιοι dicuntur etiam gemini soles, vt exponit Bud. Apud Suidam ἀνθήλιος dicitur etiam luna: item τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου αὐγῆς: interdum verò & τὸ μίμημα, vel ἀπομίμημα, vt Theopomp. ‖Ἀνθήλια vocan- F
tur quoque νέφη στρογγύλα ἀνθέλκοντα τοῦ ἡλίου ἀντὶ δυοῖν ἡλίων ὄντα, ἡλίου ἴδη, quæ & παρήλια, vt Arati schol. annotat: seu (vt alii exponunt) τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, nubes solem obtenebrantes. ‖Ἀντήλιον vocari etiam δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ex Ælio Dionysio tradit Eustathius: appellarique alio nomine παρώπιον, à theoricis autem πάρωπον, pelles quæ ad similitudinem προσωπίδος oculis equorum apponun- G
tur. ‖Ἀνθήλια dicuntur etiā vmbracula quæ aspectui contra solis radios obiiciunt ii q in sole versantur. τὰ χάριν σκιᾶς προβαλλόμενα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. Eust. Annotat autem idē Eust. Ionicè aspiratā in tenuem mutari in hoc vocabulo ἀπήλιος, sicut & in ἀπηλιώτης, ὁ ἥλιος, & similibus.

C. Δυσήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem ægrè sol peruenit, Soli minus bene expositus. idem ferè quod ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. CONTR. Εὐήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli bene expositus, Apricus. Xenoph. ὥστε τὸ χειμερινὸν μὲν εὐήλιον εἶναι, τὸ δὲ θέρους εὔσκιον. Et apud Aristoph. ἐν εὐηλίῳ, H
In aprico. In v. lex. & apud Bud. est ETIAM Εὔειλος, quod ex Theophr. citatur l. 1 De caus. pl. idē significās quod εὐήλιος, oppositum τῷ δύσκιος: sed malim pro eo scribere εὔειλος ab εἵλη, de quo supra. Pro εὐήλιος autem Doricè DICITVR Εὐάλιος.

C. Ἡμίηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Partim soli expositus, Dimidia tantūm ex parte soli expositus. Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 28, ἡμιβεχῆ καὶ ἡμίηλον ὃν δὴ καλοῦσι τὰς σάμφιρον. vbi opponuntur ἡμιβεχὴς & ἡμίηλος, semiuda, & semiinsolata seu semisicca, quæ dimidia ex parte à sole exsiccatur. Possit tamen hic itidem Ἡμίειλος legi ab εἵλη.

C. Παρήλιος, ου, ὁ. Sol geminatus, Gaza: Gemini soles, Bud. ex Aristot. Probl. 58, διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται οὔτε μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, οὔθ' ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐκ πλαγίου μόνον. Et Meteorolog. lib. 3, cap. 3, παρήλιοι δὲ καὶ ῥάβδοι γίγνονται ἐκ πλαγίας ἀεί, καὶ οὔτε ἄνωθεν, οὔτε πρὸς τῇ γῇ, οὔτ' ἐξ ἐναντίας, οὐδὲ δὴ νύκτωρ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸν ἥλιον. Et δὲ ἢ αἰρομένου ἢ καταφερομένου. Et cap. vlt. γίγνονται δὲ ἀεὶ περὶ δυσμὰς ἢ περὶ τὰς ἀνατολάς, καὶ οὔτ' ἄνωθεν, οὔτε κάτωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν πλαγίων καὶ ῥάβδοι καὶ παρήλιοι, καὶ οὔτ' ἐγγὺς τοῦ ἡλίου λίαν οὔτε πόρρω πάμπολυ. Vnde Plin. lib. 2, cap. 31, Rursus plures soles simul cernuntur, nec supra ipsum, nec infra, sed ex obliquo, nunquam iuxta, nec contra terram, nec noctu, sed aut oriente aut occidente. Aristot. ibidem, γίνεται γὰρ παρήλιος μὲν ἀνακλωμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὸν ἥλιον ἀπό τινος: tunc autem ὅταν ὡς μάλιστα ὁμαλὸς ᾖ ὁ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ὁμοίως. διὸ φαίνεται λευκός. Apud Suidam autem adiectiuè παρήλιος dicitur nebula supra modum condensata quæ à sole illustratur. Theon apud Aratum ex Posidonio tradit, παρήλια esse nubes rotundas, quæ circa solem efulgescentem irradientur, nec proprio lumine vtatur, sed solari, quemadmodum etiam luna: atque ideo παρήλια vocari τῷ τε στρογγύλα εἶναι καὶ τῷ ἐλλάμπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Vel esse nubes soli nō tantū colore sed & orbiculari rotunditate assimiles, quæ quum proximæ ei sint, ab eo illuminantur, atque ita παρεοικασι τῷ ἡλίῳ, quæ ἀνθήλια quoque nominari scribit. Vide ibi plura. Arat. Phæn. versu 880, νεφέων τὰ παρήλια κικλήσκονται. Seneca Quæst. natural. libro 1, cap. 11, tradit παρήλια dici imagines solis in nube spissa & vicina. Idem ibidem, Historici soles vocāt, & binos ternósq; apparuisse memoriæ tradunt. Græci παρήλια appellāt, quia in propinquo ferè à sole visuntur, aut quia accedūt ad aliquā similitudinem solis. non enim totum imitantur sed imaginem eius figurámque.

C. Προσήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli expositus, Solem spectans. ET Πρόσειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. Æsch. Prometh. p. 31, Οὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν, id est domos solem spectantes, ad solem versas, hoc est apricas. Sic apud Eupolidem, πρόσειλος αὐλή. Theophr. De caus. pl. l. 1, cap. 15, τὰ μὲν δύσκιά τε καὶ πρόσειλοι. Apud eundem lib. 6, c. 17, δρόσος ἡ πρόσειλος, exponitur, Ros qui fit à sole. Ibidem, αἱ ἄγριαι τε τῶν ἡμέρων εὐοσμότεραι, καὶ αἱ ἐν προσείλοις τῶν ἐν παλισκίοις, καὶ μάλισθ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν. vbi πρόσειλα & παλίσκια sibi opponuntur, vt suprà à Xen. εὐήλιος & δύσκιος. Malit tamen fortasse quispiam & hîc scribere πρόσειλος ab εἵλη, de quo suo loco.

C. Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, Subsolanus. venti nomen. Aristot. De mundo, τῶν δ' εὔρων ἀπηλιώτης λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, Vulturnorum is subsolanus dicitur qui ad ortum spirat æquinoctialem. Gell. lib. 2, cap. 22, Qui ventus igitur ab oriente verno, id est æquinoctiali, venit, nominatur εὖρος, ficto vocabulo (vt isti etymologici aiunt) ἀπὸ τῆς ἠοῦς ῥέων. Is alio quoque à Græcis nomine ἀπηλιώτης, à Romanis nauticis Subsolanus cognominatur. Plin. l. 2, cap. 47, Ab oriente æquinoctiali subsolanus, ab oriente brumali vulturnus. illū apelioten, hunc eurum Græci appellāt. Scribitur autē ἀφηλιώτης vt ἀνθήλια suprà. In v. l. habetur ET Ἀφηλιώτης pro eodem.

Ἡλιακός, ἡ, όν, Solaris. Laert. de Thalete, δοκεῖ δὲ πρῶτος τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις προειπεῖν. De quo & Cicero, Idem primus defectionem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur. Theophyl. ep. 1, de cicada, ἀκτῖσιν ἀφ' ἡλιακῶν μεσημβρινόμενος. Idem epist. 16, τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας προσβαλεῖψεις.

Ἡλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Solem referens, Soli similis. In v. l. Subcandidus.

Ἡλιόω, ῶ, F. ώσω, Insolo. Et ἡλιοῦσθαι, Sole illustrari, Illuminari,

nari. Bud. ex Aristot. Meteor. 174. annotans à Gaza reddi Apricari. Soli expositum esse. Et ἡλιῶνται κύκλῳ, in v. l. A sole vndique cingitur. Xen. de vict. ἀσφαλέστατον ὑγιὲς τὰ σῦκα, ὅπου ἐν αὐτῇ ἄμπελοι αἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν. Plato l. 8 De rep. πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης ἡλιωμένος (à sole vstus) παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. vbi ἡλιωμένος & ἐσκιατραφηκὼς sibi opponuntur. Intelligit autem per ἡλιωμένον Perustum solibus rusticum, quemadmodum Horatius dicit, — perusta solibus Pernicis vxor Appuli. Quod verò Plinius scribit, ante annum scrobes fieri vt solem pluuiásque combibant, ante ipsum Theophr. dixerat, ὅπως ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι. VNDE Ἡλίωσις, εως, ἡ, Insolatio, hoc est Corporis in sole apricatio. Gorr. ET COMP. Ἀνηλιόω, Insolo, Sole peruro. Vnde ἀνηλιωθεὶς apud Theophr. l. 4 Hist. pl. Insolatus, Sole perustus.

Ἡλιάω, ῶ, Solem refero, Solis instar candico. Vnde apud Philostr. ἡλιῶσα κόμη, Solari quodam splendore renidēs coma, vt Cam. interpr. seu Solis in modum candicans, ὑπόξανθος. Est autem verbum neutrum.

Ἡλιάζω. F. άσω, Insolo, Ad solem expādo, Soli substerno seu expono. Diosc. Et in pass. ἡλιάζεσθαι, Apricari. Bud. ex Aristot. De hist. anim. l. 9, c. 5, de ceruis quibus cornua renascuntur, ὅταν δ' αὐξηθῶσιν, ἡλιάζονται, ἵν' ἐκπέψωσι καὶ ξηράνωσι τὰ κέρας. VNDE Ἡλίασις, εως, ἡ, Insolatio. idē quod ἡλίωσις. ET Ἡλιαστήριον, ου, τὸ, Locus ad apricandū. ET COMP. Ἀπηλιάζω, F. άσω, Insolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω. Athen. l. 3, περὶ δὲ τῆς γενέσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ex Protagoride, τὸ γὰρ ἡμέρας ἀπηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀποσειῶντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως. ET Ἐξηλιάζω, In sole afficco, Sole aduro. B. ex Hesych. Itē Crucifigo. B. ex 1 Reg. 21. Vbi tamen legitur in Complut. edit. ἐξηλίασον, item ἐξηλιασμένων: at mendosé.

Ἡλιεῖον, ου, τὸ, Fanum solis. PRO QVO Ἄλειον, Rhodiacè, Eustath.

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4, ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἡλιάδες ταναῇσιν ἐελμέναι αἰγείροισιν Μύρονται, de Phaethōte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. Ab Ouidio Heliades quoque appellantur, Phaethontiades à Virgilio.

ἩΛΙΑΊΑ, ας, ἡ, apud Athenienses vocabatur μέγιστον δικαστήριον, ex eo φ subdialis esset consessus, διὰ τὸ ὕπαιθρον καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστὰς: vt B. in Pād. annotat: quia sub dio apricantes iudices sedebant. In Cōm. quoque tradit maximum fuisse iudicium Athenis, vt Subsellia Romæ. in eo. n. iudicia publica exerceri cōsueuisse. Fuit igitur forum Atheniense, in quo iudicia in aprico, seu sub sole siue sub dio exercebantur: dictum διὰ τὸ ὕπαιθρον εἶναι & ἡλίῳ βάλλεσθαι. Vt verò schol. Dem. annotat, non tam locus iste ἡλιαία vocabatur φ etiā iudicū cōuentus: παρὰ τὸ ἀλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν. Prior tamē etymologia probabilior est, quam & Aristoph. ipse agnoscit. Aristot. Pol. 5. εἰς τὴν ἡλιαίαν ἐπαναβὰς ἐστὶν ἐν ᾗ τις ἂν ὁ πλεῖστον μὲν βαδίζειν ταῖς ἀρχαῖς ὅπου ἐστὶ ψηφίζεσθαι ἀρχαῖς, in heliæā necesse est eorū q in rep. versantur magistratus abire quū quis suffragiis magistratus creatur. Dem. cōtra Tim. ἀπαγέτων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, cum vndecim viri in vincula coniiciunto atq; ad iudicium sistunto, B. interpr. Luc. Tim. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι.

HINC Ἡλιάζω, In heliæa iudico. Frequentius verò voce media vsurpatur. Aristoph. Vesp. καὶ ζῶντι μὲν ἄλλως σοι λῶ ἔσται ἕως ἂν κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον, apricaberis iudicans. Ludit autē hic in homonymia vocabuli ἔσται & ἡλιάσει, respiciēs partim ad puerorū morē, (q tēpore nubilo canere solebant, Prodi sol carissime) partim ad ἡλιαίαν de qua iam dictum est: vt sit, ἐπειδὰν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐξέσται σοι, dicens hoc ad hominem litigiosum, Quum exorietur solis splendor mane, licebit tibi in aprico iudicare. ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, sin ningat, ad ignem sedenti. Est autem ἡλιάσει Atticum pro ἡλιάσῃ. Dem. contra Tim. 199, ex verbis legis, ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, id est δικάζῃ, iudicet, B. interpr. VNDE Ἡλίασις, εως, ἡ, Iudicandi munus. B. ex Demosth. contra Timocratē, 311, ὁ ὅρκος δέξομαι τῆς

ἡλιάσεως ἕνεκα. quæ verba sunt ex iureiurando iudicum heliææ desumpta. ET Ἡλιαστὴς, οῦ, ὁ, Iudex in heliæa, Qui in heliæa iudicat. Quorū iudicū merces erat βιωβολον siue ἡμερήσιος μισθὸς duo sestertii Romani: quæ pecunia è publico dabatur. Vnde Aristoph. Eq. ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ φράτορες τριωβόλου, Οὓς ἐγὼ βόσκω κεκραγώς. Sicut autē Romæ prætor iudiciis centumuiralib⁹ & publicis præerat, sic Athenis θεσμοθέτης τοῖς ἡλιασταῖς. quod magnum erat δικαστήριον, & iudices è sua quisq; tribu sortiebantur, & ita in eos imperium habebāt, vt etiam eiicere è consessu possent, si ad horā nō adfuissent: vt B. in Pād. annotat. Aristoph. εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω · ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ ἐσφρήσομεν. Idem Neb. ποῦ σοι ἡλιαστὴς ἐνθάδε; vbi est iudex comitialis? ET Ἡλιαστικὸς, ή, όν, Iudicialis. Aristoph. Neb. ὅτι πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικόν, quē primū pro mercede iudicialis in heliæa consessus accepi. Idē Vesp. ὅταν φαίης Τριώβολον γέροντας ἡλιαστικοῦ, senis iudicia exercētis. Et ἡλιαστικὸς ὅρκος apud Dem. contra Tim. 195, idē quod δικαστικός, vt B. exp. ὡς δὲ ὁμόσητε τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον. P. autē 311, in eadē oratione, recitatur ὅρκος ille ἡλιαστῶν. ET COMP. Ἀπηλιαστὴς, οῦ, ὁ, Alienus à iudiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. μισόδικος, vt Suid. apud Aristoph. exp. ET Φιληλιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui iudicio in heliæa cōtendere amat, Litigiosus, Aristoph. Vesp. φιληλιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

ἩΜΈΡΑ, ας, ἡ, Dies, Lux diei. Hesiodus Ergois, Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι. Plutarch. De Alex. fort. νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσι. In nonnullis autem loquendi generibus ἡμέρα vertitur etiam Lux: vt ἅμα ἡμέρᾳ apud Thucydidem, Prima luce (est autem ἅμα ἡμέρᾳ ad verbū Cū die, seu Cum luce, ea forma dictum qua ἅμα ἕῳ.) Pro eodem dicitur, ἐπὶ ἡμέρᾳ ἐγγίγνεσθαι. (Xenoph. autem dicit etiam, ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο: itidémque ex Lysia affertur πρὸς ἡμέραν, pro Sub lucem) & à Xenophonte Pædiæ 4, ἐπεὶ ἡμέρα ὑπέφαινεν, (quo dixit Plato modo, ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας) & ab Aristophane in Pluto, ἐπειδὴ ἀνέλαμψεν ἡμέρα: Latinè autem, Postquam orta est dies, Postquam vel simulac illuxit dies, vel simpliciter, Postquam illuxit, seu diluxit. Lucianus autem De saltat. dixit etiam ἀρχομένης & δυομένης ἡμέρας. At Xenoph. post Thucydidem ἡμέρας cum aduerbio ὀψὲ iunxit, Hellenicῶν 2, τῆς ἡμέρας ὀψέ. Et vbi Latini vtuntur aduerbio Interdiu, illi genitiuo ἡμέρας, cui interdum præpositionem διὰ præfigunt. Ex Gal. autem affertur non solùm δι' ἡμέρας, sed & ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu: at ex Aphrod. Probl. τῆς ἡμέρας ὁρᾷν, & μεθ' ἡμέραν ὁρᾷν, pro Interdiu videre.

Ἡμέρα, Dies, id est certarum horarum tempus. Thucyd. 1, ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, In exiguo diei articulo. Sic Luc. Hermotimo, ὥρα μὲν οὐχὶ μόριον ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δεῖται. At Isocr. μέρος dixit, non μόριον, in Archid. ἐπιλείποι δ' ἂν τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας. Ἡ τήμερον ἡμέρα, Hodiern⁹ dies. vnde μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας. Demosth. Phil. 1, Ad hodiernum vsque diem. Qua in signific. dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας ab Isocr. & εἰς ταυτηνὶ τὴν ἡμέραν à Plat. Ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, & interdum etiam καθ' ἑκάστην sine subst. Singulis diebus, Quotidie. Plato epist. 7, φυόμεναι ἑκάστης ἡμέρας διαφοραί. Item τὸ καθ' ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Luc. De hist. scrib. τὰ καθ' ἡμέραν ὑπογραφόμενος. Isocr. autem τὸ καθ' ἡμέραν appellauit quotidianum victum, (quod Gall. itide sine adiectione vocam⁹ le quotidian) in Panath. ἐπιπόνως ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Sic autē ante illū loquutus est Thuc. l. 3, q & τὴν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίαν τροφὴν in præf. lib. 1, eadem significatione dixit. Iam verò & ὅσαι ἡμέραι apud eundem scriptorem inuenio idē significās quod superiora videlicet Quotidie, libro 8, pag. 281. Quod genus loquendi ex isto Homeri versu sumptum existimo, qui est 93 Odyss. ξ, Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι. Horatium quoque huc respexisse reor, vbi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie, Ode 14, l. 2. SED Ὁσημέραι aduerb. ex ὅσαι ἡμέραι factum, frequentiori in vsu est. Aristoph. Pluto, καὶ μὴν ὁσημέραι γ' ὁσημέραι τί τοι λαθὼν ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε. Sed

alicubi ὁσημέραι coniunctim scriptum est, vbi videtur potius ὅσαι ἡμέραι separatim scribi debere. vt in hoc Themistii loco ex quadã oratione προσφαίνων ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι. quum enim subiungatur ὅσαι ὧραι, videtur ὅσαι ἡμέραι itidem legendum esse. (Est autem obiter animaduertendum hic ὅσαι ὧραι simile non solùm huic ὅσαι ἡμέραι, sed & istis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplum illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuisse arbitror.) ¶ Genitiuo ἡμερῶν sæpe vtuntur cum ellipsi aduerbii ἐντός: vt Thucyd. lib. 4, pag. 130, οἷς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν. id est ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων, vt schol. exponit. Intra paucos dies. Sic autem accipi puto ab eodem Thucydide pag. 234, εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν. Et cum futuro, Demosth. Pro cor. καὶ ἀκούσεσθαι δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. Sic Æschin. in Ctesiph. ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Apud Herodianũ tamen libro 4, ἑπτὰ μὲν οὖν ἡμερῶν τὰ ἱερὰ ἐπιτελεῖται, Polit. vertit, Per septem dies continuos. sed fortasse & hic subaudiri possit ἐντός. At nulla est ellipsis quum dicitur τριῶν ἡμερῶν ὁδόν, cum verbo προβῆναι, aut alio huiusmodi, vel τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo, τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἔξω τῆς χώρας προελθόν, Trium dierum viam seu iter progressa [subaudi gens.] Vel Tridui viam progressa. Et τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν προελθεῖν, trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius est apud Xenophontem Pædiæ 3, ἐλέγοντο οὐκέτι δέκα ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Vbi Lat. Dierũ quidẽ dicunt itidem, sed pro accus. ὁδὸν ablatiuo Itinere vtuntur, dicẽtes, Abesse itinere decẽ dierũ. Apud Cic. autẽ legitur etiam Abesse bidui, subaudito ablatiuo Itinere, aut simili. At de illo Thucydidis loco, διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ, agam postea, vbi videlicet varium huius nominis cum præpositionibus vsum declarabo. ¶ In datiuo, vt τρισὶν ἡμέραις, vel potiꝰ ἐν τρισὶν ἡμέραις, Per tres dies, Spatio trium dierum: vide infrà. ¶ In accusatiuo: vt apud Thucydidem pag. 296, καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Isocr. in Archid. ὀλίγας ἡμέρας στερηθέντες τῆς ἑαυτῶν, πολὺν χρόνον διετρίβουσι τὴν ἄλλων κατέχοντες. Apud Xenophontem autem καὶ ἐπιούσας ἡμέρας ἀριστοποιοῦμαι ἥδιον, Lat. ablatiuo redditur. At vero apud Thucydidem pag. 270, τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντος, exponitur, Tertio quàm aduenerat die. Cicero ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ τετελευτηκυίας apud Dem. interpr. Septimo die post filiæ mortem. Vide p. 139 Cic. lexici.

Cum præpositionibus autem quomodo vtantur hoc nomine, ex sequentibus patebit exemplis. Cum ἐν, vt τὴν ἡμετέραν πορείαν ἐν τρισὶν ἡμέραις διῆλθον, ad verbum, In tribus diebus, vt Gall. dicitur *En trois iours*, pro Tribus diebus. Sic Ioannis cap. 2, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Statim pòst tamen est ἔτεσιν, non ἐν ἔτεσιν, in re alioqui simili, τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. ¶ Cum διά. vt δι' ἡμερῶν τινων, Theophr. Interiectis aliquot diebus, vel Post aliquot dies. Sed & διὰ τρίτης apud Galenum (subaudi ἡμέρας) simpliciter pro Die tertio. Vide Διά. At Thucydides dixit lib. 2, κηδεστὴν ξυνάψασθαι διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxisse multorum dierum interuallo distantem, seu remotam. id est, in regione longæ viæ interuallo remota. ¶ Cum ἐπί, vt ἐπὶ δύο ἡμέρας ex Thucydide, Per duos dies, Per biduum. At ἐφ' ἡμέραν Budæus vertit In diem, in hoc Æschinis loco περὶ τῶν ψηφισμάτων. Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγράφη μένει, οἱ δὲ τῶν συκοφαντῶν λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ' ἡμέραν καιροὺς λέγονται. Idem ex Basilio affert ἡ ἐφ' ἡμέραν τροφή, pro In diem cõparatus victus. ¶ Cum παρά, vt παρ' ἡμέραν. pro Alternis diebus. vide Παρά.

Ἡμέραν ἄγειν, vt Latini Agere diem. Vide lexic. Cicer. pag. 51.

Ἡμέρα, dies, i. tempus, vt inquit Bud. afferens ex Aristot. Rhet. 2, p. 118, τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἷόν τε, πάντα δὲ ἐλπίζειν. i. Primo tempore iuuentutis. Et p. 120, de senibus, εἰσὶ δὲ φιλόζωοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, In extremo tempore, pro In extrema senectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quam generaliter Tempus interpretari.

C. Ἡμερόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in diem viuit. vnde ἡμερόβιοι, mendici omnes appellari possunt: sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui & ipse victum diurnum quotidie mendicabat. Ἡμερόβιος (inquit B.) epitheton Diogenis Hieronymo aduersus Iouinianũ.

C. Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, (q. d. Diurnus cursor) Cursor. Vel Stator. aut Qui est à pedibus. Apud Herodotũ Erat. Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος vertit Cam. Cursum die conficiens. Aristoteles de regia Persarum loquens, ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι. Cæterùm ἡμεροδρόμος à Polluce exponitur ὁ δι' ὅλης ἡμέρας θέων, id est Qui per totũ diem currit. Ac profectò siquis eum sequi nolit, non video quid aliud relinquatur quàm vt ἡμεροδρόμον ad differentiam νυκτοδρόμου dictum cẽseat. Sed nullam νυκτοδρόμου hac in signif. mentionem factam reperi: apud Xenophontem quidem certè νυκτερινὸν ἄγγελον, sicut & ἡμερινόν, vno eodémque in loco legi scio, (nimirũ lib. 8 Pæd. p. 137, vbi cursum à rege Persarũ constitutũ describit, illi similem quem postam vulgò vocamus) sed ita vt de nocturno non affirmet, quum dicat φασί. Vtut sit, ἡμεροδρόμος cursorem simpliciter interpretari malim: sicut & aliis nonnullis compositis interpretationẽ simplicium dare interdũ cogimur. Est & solis epithetũ, vtpote cuius cursus sit diurnus. Hesych. allegoricè ita vocari solem tradit. VNDE Ἡμεροδρομέω, ῶ, Sum cursor, seu stator, Sum à pedibus, Officio cursoris fungor. Luc. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας.

C. Ἡμεροκαλλίς, Flos vnico die vigẽs. Ita Hesych. apud quẽ vide & alias signif. ET Ἡμεροκαλλίς, idem flos, seu eadẽ herba: quæ videlicet folio & caule est lilio similibus, quam nostri Lilium agreste vel Lilium marinum vocant. Gorr. Vide Theophr. Diosc. Pliniũ. Eustath. habet ἡμεροκαλλὶς duplici λ (quod malo quàm ἡμεροκαλὶς vnico λ) & addit, λεγόμενον, φασίν, οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φυὲν ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει.

C. Ἡμερόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Die dormiẽs [& nocte vigilãs,] Fur. Hesiod. in Erg. Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται. ¶ Item piscis quidam, Phoca, vt interpr. Erasmus.

C. Ἡμερολογέω, ῶ, Dies supputo, in v. l. Apud Herodotum ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον Bud. interpretatur Dierum singulorum rationem & acta obseruare, vt qui ἐφημερίδας scribũt & diaria. ITEM Ἡμερολόγιον, Fasti. Bud. ex Plutar. in Cæsare, ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν καιρὸν ἀνωμαλίας. Quidam Calẽdarium interpr. Hesychio est etiam μέρος τι τῶν περὶ τὸ κοινόν. Inuenitur autem scriptum & Ἡμερολογεῖον: sed Ἡμερολόγιον eadem forma dicitur qua ὡρολόγιον, non præcedente verbo.

C. Ἡμερονύκτιον, ου, τό, Diei & noctis spatium, Intercapedo tẽporis diei & noctis. Idẽ quod νυχθήμερον, vt scribit B. afferẽs ex Basil. in Hexaemero, ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡμερονύκτιον λέγει.

C. Ἡμεροσκόπος, Diurnus speculator, Qui diurnas excubias agit. ἡμεροσκόποι, οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες, Suid. & schol. Aristoph. Xenoph. Hell. καλῶν δὲ ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπους, ἐσήμανε τοῖς στρατηγοῖς. Aristoph. autẽ in Auibus, φύλακας ἡμεροσκόπους, pro ἡμεροσκόπους simpliciter, seu ἡμεροφύλακας. HINC Ἡμεροσκοπεῖον, q. d. Diurnæ speculationis locus. Oppidulum est in Hispania, Straboni pag. 62.

C. Ἡμερόφωνος, Diem inclamans seu vocans, id est lucem, de gallo gallinaceo dictum à Simonide, apud Athen. l. 9. Sic ab Ouidio Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. edit. Athenæi ἱμερόφωνος cum ι perperam legitur.

C. Ἡμερόφοιτος, (q. d. Diurniuagus) Interdiu oberrans. Basil. ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτιπλανῆ θηρία, ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα.

Composita in quibus ἡμέρα postponitur.

C. Ἀμφήμερος, Quotidianus. Vide in Ἀμφημερινός.

C. Αὐθήμερος, ου, ὁ & ἡ, Qui est eiusdem diei, Eo ipso die factus, vel dictus. Aut Vno die factus. nam Pollux αὐθήμερον vult esse τὸ διὰ μιᾶς ἡμέρας πραχθέν. vnde αὐθήμεροι λόγοι apud Æschinem, redditur Extemporales. In v. l. Αὐθήμερος exponitur Vno die durans, sed ἀμάρτυρος.

ET Αὐθήμερον, seu potius Αὐθημερόν (vt habent cum alii, tum Hesych. & Suid. ac schol. Thuc.) aduerb. Eodẽ die,

Eo ipso die. Thuc. καὶ ἐκέλευσεν ἐκ τῆς ὁρμῆς ἦν αὐθημερόν. Aristot. De mũdo, γινώσκειν αὐθήμερον πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα. At in hoc altero Thucydidis loco, qui est pag. 191, πάντες γὰρ αὐθήμερον ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι, scoliastes exponit ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Conuenit autem hæc expositio cum illa quam nomini αὐθήμερον ex Pollucis autoritate dedi. HINC Αὐθημερίζω, pro Eodem die eo ac redeo, Poll. ET Ἀπαυθημερίζω eadem sign. ex Xen. A

C. Ἑτερήμερος, ὁ, ἡ & ἡ. vt ζώουσ' ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridæ ab Homero, Viuere alternis diebus. Odyss. λ, versu 303, ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσι. Pollux ἑτερήμερον ait esse τὸ τῆς τὴν ἑτέραν μὴ μόνον: AT Παρήμερον & Ἑτερήμερον, esse τὸ παρὰ μίαν, sub. ἡμέραν. id est Quod alternis diebus permanet & durat. B

C. Εὐήμερος, ὁ, ὁ & ἡ. vt ἁμέριον φάος apud Soph. (Doricè pro εὐήμερον) Lux felicem diem aduehens, Lux felicis diei & fortunati: periphrasticè, Dies felix.

Εὐημερία, ας, ἡ, q.d. Diei felicitas. Quam significationem tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis versu, ἁμερία δέσποινα καὶ φίλαι μοῦσαι. Mihi enim fit verisimile, quum dicat Suidas ἁμερία, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, deinde hunc Alexidis versum subiungat ex Olynthia, in eo ἁμερία esse salutantis vocem, pro qua hodiéque dicunt καλημέρα: de qua voce vide in Καλήμερος. Sed & cæteræ linguæ vernaculæ idem significantẽ salutationem habent. quæ sermonis consuetudo vide an meam coniecturam adiuuare possit. C

‖ Εὐημερία, Serenitas diei, Serenus dies. Xenoph. Hell. 1, pag. 176, εὐημερίας οὔσης. ‖ Εὐημερία, Cæli temperies, Status temporis salubriter & commodè hominibus cedens. Ab Aristotele εὐημερία esse dicitur vbi commodè & delectabiliter viuitur. B. Vide eundem B. p. 813, & 814. D

Εὐημερία, Successus, Secunda fama seu gloria. vt Budæus vertit in hoc Athenæi loco, libro 14, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ αὐληταὶ τέλος τοιούτων τῆς τέχνης τὴν ἐν τοῖς θεάτροις εὐημερίαν.

Εὐημερέω, ῶ, q.d. Diem seu dies feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commodè & ex animi sententia viuo. quo sensu εὐημερεῖν dicuntur δοῦλοι ab Aristotele Ethicor. 5. Apud Sophoclem in Electra scholiastes εὐημεροῦσαι exponit ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαι. ‖ Εὐημερῶ, Bona sum habitudine, Glisco, Vigeo. Budæus pag. 813 ex Aristotele. ‖ Εὐημερῶ, Secunda fortuna vtor, Res mihi ex animi sententia cedunt. item Gratia & autoritate valeo. Bud. ex Æschine & Plutarcho. Vide in Κατευημερῶ. HINC Εὐημέρημα, Polyb. Res quæ prospere successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur. E

C. 1 Κατευημερῶ, cum genitiuo. vt κατευημερῶ σου, Supero te autoritate & gratia, seu fauore. de qua significatione vide in Παρευημερῶ, quod proximè sequitur. ‖ Κατευημερῶ, (præpos. augendi vim habente) Prospere ago, Gratia & autoritate polleo, vt Budæus exponit in hoc Æschinis loco De falsa legat. ἐν τῇ πρεσβείᾳ ἐν ᾗ νῦν ἰδὼν καὶ κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν. Alibi, inquit, eadem signific. εὐημερήσας dixit. F

C. 2 Παρευημερῶ, Supero successu & rebus secundis, Longè melius mecum agitur quàm cum alio. Vel, Vinco alium gratia & autoritate, ita vt præ me sit cõtemptui. Vnde παρευημερεῖσθαι dicitur qui ita vincitur. Chrysost. De sacerd. τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευημερεῖσθαι φύσιν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι. Talem verò & ex Basilio vsum verbi παρευημερεῖσθαι vide apud Budæum p. 813, vbi & κατευημερεῖν sic penè vsurpari ait vt παρευημερεῖν: afferens ex eodem Basilio, κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, & exponens Mendacio præualente veritati, & magis populari effecto, vel fauorabiliori. G

AT Δυσημερέω, ῶ, (contrarium τῷ εὐημερῶ) Aduersa fortuna vtor, Res mihi infeliciter cedunt. Athenæus, Μεναίδρου τοῦ ποιητοῦ δυσημερήσαντος καὶ εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα γάλα προσφέρει ῥοφῆσαι. vbi (inquit Budæus) significare videtur Victo in certamine, vel Exacto ex theatro. nam alibi εὐημερεῖν dixerat de agone. H

C. Ἐφήμερος, ὁ, ὁ & ἡ, Diarius, Vnicum diem durans. vt ἐφήμερος πυρετὸς apud medicos, Diaria febris. Sic ἐφήμερος ζωὴ, apud Herodianum libro 1. Sed & animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem viuant, vt docet Eustathius. At homines quo sensu vocentur ἐφήμεροι, vide in Ἐφημέριος. Dicitur & ἐφήμερον φάρμακον à Plutarcho præsens venenum, Quod vno die perimit. Sic ἐφήμερον δηλητήριον apud Theophrastum. de quo lege & Suidam. Item ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ἄνθρωποι ab eodem Plut. appellantur Homines in diem viuentes & luxu perditi. B. At ἐφήμερος τροφὴ, est victus qui in diem quæritur, Victus diurnus. A B

Ἐφήμερος, Ad breue tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus. Thucyd. 2, ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι.

Ἐφήμερον, Herba: cuius duo sunt genera. sic autem dicitur vna quòd flos illi confestim deciduus, non longius vno aut altero die commoreretur, aut decerpto longior vita quàm dies: altera verò inde nomen habet, quòd eodem die perimat: de qua lege Nicãdrum. Vide Dioscoridem & Gal. ac Plinium. ‖ Ἐφήμερον à quibusdã dictum fuit & κώνειον, id est cicuta, ab interitus celeritate, vt Phocion tradidit. Gorr. Conuenit autem hæc nominis ratio (sicut & in illa herba cuius meminit Nicander) cum signif. quam & ἐφήμερον φάρμακον seu δηλητήριον habere diximus. C

Ἐφημερία, seu plur. ἐφημερίαι, (apud Gr. Bibl. interpr.) Vices. (eo sensu quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices) vt lib. 1 Par. c. 9, φυλάσσειν τὰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Lucas capite 1, ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ, Quum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret. Vel per numerũ singularem, Quũ sua vice sacerdotio fungeretur. (vt dixit Curtius, Sèque mirantem quòd non vice sua tali fungeretur officio) Vel, Sua vice ordine recurrẽte, vt exponatur etiã datiuis τάξει. Sed quia præcessit, Zachariam fuisse ἐξ ἐφημερίας Ἀβιὰ, id est ex vice Abia, ideo redditur & illic numero singulari, In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasmus appellatione vicis (qua vtitur & vet. interpr.) certos dies præscriptos in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi (inquit Beza) vocant מחלקות item פקודה, item משמרת, id Græci interpr. non modò διαίρεσιν, ἐφημερίαν, & κλῆρον (id est Distributionẽ siue Classem, Munus & Sortem) conuertunt, sed etiam ἐφημερίαν. idcirco nimirum quòd sorte distributis sacerdotibus ex posteritate Aaron, (vt scribitur libro 1 Paralip. cap. 24) singulæ familiæ certis dierum vicibus sacerdotii munus obibãt. Hæc ille. B. ex Hesych. & Suida ἐφημερία vertit Munus diurnũ. i. quod obimus interdiu. Sed à Suida πατριά etiam exponitur. D E

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, Diarium, Scriptũ quod acta vniuscuiusq; diei sigillatim complectitur. Diurnum quoque ex Iuuen. Bud. interpr. — longi relegit trãsacta diurni. Gall. itidẽ ad verbũ, Vn iournal, vel Vn papier iournal. Sed iournal nobis est peculiariter cõmentarius earum rerum quæ ad rationes nostras pertinent: at ἐφημερὶς latius etiam extenditur, vt ex seq. patebit. Plut. in illa signific. vocis Gall. iournal vsus est in lib. De non fœn. ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐφημερίσι γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι ποιητὴν δεδώκασι, ἔλαβον δὲ οὐδέν. Sic Propert. de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit auari, Et ponit duras inter ephemeridas. (vbi Rationes legere malim.) ‖ Ἐφημερὶς, Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, Diariũ. Vide Gell. l. 5, cap. 18. Apud Tacitum legitur & Diurna actorum scriptura. Plut. de Cæsaris cõment. περὶ ἧς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐφημερίσι γέγραφε. Apud eundem Plut. in Alex. 121 & 131, ἐφημερὶς pro libro actuum quotidianorum, vt annotat Bud. Idẽ affert ex Arriano, αἱ βασίλειοι ἐφημερίδες οὕτως ἔχουσι. Item, οὕτως ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῶν βασιλικῶν ἀναγέγραπται. ‖ Ἐφημερίδες mathematicæ, quæ vulgò etiam Ephemerides, ex Synesio. F G H

Ἐφημερὶς ea in significatione qua vti Lucam nomine ἐφημερία modò dictum fuit, ex hoc Iosephi loco affertur, ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων.

C. Καλήμερος, Cui felix est dies. Cui CONTRARIVM

Κακήμερος, Cui infelix est dies. vtrunque Anthol. Epigr. l.1, titulo εἰς ἀτυχίας. Sonant autem ad verbum, Cui bonus est dies, & Cui malus est dies. Sed ita sumitur dies bonus pro felici (vicissimque malus pro infelici) vt hodieque in degenere Græca lingua καλημέρα dicitur pro eo quod nos bon iour. Vide Εὐημερία.

C. Μονήμερος, Diarius. Qui est vnius diei. ex Gal.

C. Πανήμερος, vide in Πανημέριος.

C. Πολυήμερος, ου, ὁ & ἡ. Qui est multorum dierum. vt πολυήμερος νεκρός, Naz. Qui multorum iam dierum spatio mortuus fuit.

C. Τριήμερος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Triduanus) Tres dies durans, seu A tribus diebus durans. Tribus diebus constans. Gaza apud Aristot. καθ' τριήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. Gregorius autem dicit Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, pro Christus tertio pòst die resurgit. HINC Τριημερόνυκτος, Tres dies & tres noctes durans. B. Dionys. Areop. τριημερόνυκτον ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ dixit, vt idem annotat.

SIC Τετραήμερος, (q.d. Quatriduanus) Quatuor dies durans, &c. vt τετραήμερος νεκρός, Gregorius de Lazaro. Et καθ' τετραήμερον, Quadrinis dieb⁹, Gaza apud Aristotelem: vt καθ' τριήμερον vertit Trinis diebus. ET Πενθήμερος, Quinque dies durans, seu à quinque diebus. ET Ἑξαήμερος, Sex dies durans, &c. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus. vnde Basilii tractatus εἰς τὸ ἑξαήμερον. ET Ἑφθήμερος, Septem dies durans, Qui est septem dierum. ET Ἑφθημέριος pro eodem, si emendatè legitur apud Plutarchum, ἑφθημερίοις αἰσχραῖς πεποιημένος. ET Ὀκταήμερος, Octo dies durans. Item περιτομὴ ὀκταήμερος, Paulo ad Philippenses cap. 3, Circuncisio quæ fit octano die, pro Circuncisus octauo die. ET Δεχήμερος, Decem dies durans, Spatio decem dierum constãs, vt δεχήμερος ἐκεχειρία, & δεχήμερος περὶ σπονδαί, Suidæ: δεχήμερος θυσία, Platoni. ET Τριακονθήμερος, Triginta dies durans. Cætera autem huiusmodi ad horũ exẽplum interpretaberis.

C. Ὑπερήμερος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Supergrediens diem, præstitutum videlicet seu condictum, Qui intra diem non persoluit debitum, vel implet quod promisit, Qui in mora est, Nomen tardum. Propriè autem ὑπερήμερος dicitur Qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatæ à iudice præstitutum: vt inquit Budæus, qui etiam λαμβάνειν ὑπερήμερον τὴν δίκην ὀφλόντα, καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, vertit, In possessionem bonorum eius mitti qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. Pollux autem de pecunia fœneratitia loquens, ὁ δὲ οὐκ ἀποδοὺς καθ' προθεσμίαν, inquit, ὑπερήμερος, ἡ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία. Iungitur interdum genitiuo: vt ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Cui vltimus προθεσμίας dies elabitur antequam præstet quod spopondit. Lucianus, χαιρὲς ὁ ὑμᾶς ἀπαιτεῖ, ἤδη ἴκετε μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. Item ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος ex eodem affertur pro Cui dies persoluendo debito præstitutus elabitur: ex hoc eius loco in Hermot. ὁ δ' ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ὑπερπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι, τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ. Vbi tamen ὑπερήμερον seorsum etiam legi posse existimo. Hinc est ὑπερήμερον τις περιελθεῖν τινά, de eo qui acerbè debitum exigit: vt docet Budæus pag. 121 & 122.

Latius autem extenditur: vnde & aliis iungitur genit. vt puella ὑπερήμερος γάμου, apud Aristot. Rhetor. 3, Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philostr. μὴ δὴ νομίσῃς σαυτὸν ὑπερήμερον τῆς ποιητῶν [τῶν ποιητῶν] ἀκροάσεως, ne existima te excessisse ætatem auditionis poetarum, id est, ætatem aptam audiendis poetis. Intelligit autem ætatem in qua aptè seu commodè studium poetis impendere atque operam dare possumus. Budæus tamen vult ὑπερήμερος per se significare, Cui ætas excessit ex aliquo studio. quam interpr. probare nequeo.

Ὑπερήμεροι dicitur à Synesio, sine adiectione genitiui, de nauigantibus, Qui non conficiunt cursum intra iustum tempus, cuius videlicet spatio confici potest & solet: epist. 4, οὐ γὰρ ὅπως ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπίσαντες ὑπερήμεροι γενέσθαι, μέτρια γε ἐνεστήκαμεν.

Ὑπερήμερος dicitur esse res quoque cuius iustum tempus elapsum est. Philo De vita M. l. 3, μήτε τοῦ πλήθους ὑπερημέρου καὶ ὑπερπροθέσμου γεγονότος. Sed & cum genit. reperio, vbi de re dicitur. vt apud Dionysiũ Lóginũ, μὴ ποθ' ἰδίου βίου ἢ χρόνου ὀφλῆξαι τι ὑπερήμερον, Aliquid excedens tempus, id est Non amplius conueniens tempori, habita & vitæ & ætatis ratione. At Lucianus dixit, ὡς ὑπερήμεροι γένοισθε πολλάκις τοῦ ἑκάστου βίου, significare volens (vt opinor) tempus quod impendendum est peruestigationi veri, humanæ vitæ dies supergredi.

B Ὑπερημερία, ας, ἡ, Delatio eius qui præstitutum diem prætergreditur, quo videlicet dissoluere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit. Demosthenes ad Apat. καὶ ἐμβάντων εἰς τὴν ναῦν, εἰληφότες τῇ ὑπερημερίᾳ. Id est, In possessionem nauis euntes ob moram dissoluendi. ‖ Apud eundem, μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, vertit, Quum ea dies in quam ego iudicatum facere debebam, iã exitura esset. Atque ita accipitur & in hoc genere loquendi, ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, quod ille reddit Comiter diem præstitutũ prorogare.

C ¶ Ὁσημέραι, Quotidie, vide in Ἡμέρα.

¶ Σήμερον ET Τήμερον Atticè, Aduerb. Hodie. Hom. Il. θ, Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Σήμερον, Plut. De non irasc. εἰ σήμερον τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε; quos versiculos ita olim verti, Hodierna curo tantũ: Quis cras futura nouit? Frequentius tamen est ἡ σήμερον ἡμέρα, in prosa præsertim pro Hodiern⁹ dies. Plut. in Fabio, δύο νίκας τῇ σήμερον ἡμέρᾳ νενίκηκας.

D Τήμερον pro eodẽ apud Atticos (vti dixi) vt apud Aristoph. Pluto, σὺ ὁ ποιήσω τήμερον δειπνεῖν δ' ἰών. Et τήγε τήμερον, apud eundẽ. ‖ ITEM Τήμερα, in Nub. νῦν δ' ἰὼν τοὺς κόρεις δώσω τήμερα.

Ἡμέριος, & composita in ιος itidem desinentia.

Ἡμέριος, ου, ὁ & ἡ, Diurnus. vt ἡμέριος πλοῦς, Diurna nauigatio, ex Xenophonte: nisi fortè legẽdum est ἡμερινός, vt ego suspicor. ‖ Item ἡμέριος, Vnicum diem durãs, vnde & pro Tẽporarius. Quo sensu putantur homines

E appellari ἡμέριοι, vt qui sint breuis æui. vt Epigr. lib. 3, Ψεύσται δ' ἀμερίων ἁμερίων, (Doricè pro ἡμερίων) Vide Ἐφημέριος.

C. Ἐφημέριος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, Diurna merces, vt loquitur Flaccus. Apud Hom. autem Od. λ, Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem. Apud eundem Od. ε, v. 85, ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, & in futurum non prospicientes. quod etiam In diem viuere, appellant aliquando Latini. Quo expo

F nitur modo & ἐφημέριοι βροτοὶ à Suida. Hesychio autem ἐφημέριοι ἄνθρωποι epithetice sunt θνητοί, mortales. At ego existimo ἐφημερίους (sicut & ἐφημέρους) ideo apellari quòd crastinum sibi polliceri non possint. Interdum verò & sine adiectione ἐφημέριοι dicuntur Homines, Mortales, Greg. in poem. Γλώσσης ἐφημερίων ἴκε φυγὰς ἀφροδίτων. Itidem verò ἡμέριοι dicti sunt homines, & quidem à breuitate æui, secundum quosdam, quasi tẽporarii, vt modò dictum fuit. sed eandẽ vtriusque appellationis rationem esse arbitror.

C. Καθημέριος, idem quod καθημερινός (secundum quosdã) id est Quotidianus. Exponitur & Diurnus. Item

G apud Sophoclem, μοῖρα καθημερία φθίνει σε, explicatur κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει σε. ‖ At verò apud Polybium, τὴν γὰρ διαφορὰν ἐν ταῖς καθημερίαις οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν τούτῳ ποιοῦνται τῇ πλατείᾳ, Budæus, ἐν ταῖς καθημερίαις, vel in quotidianis actibus, vel Quotidie significare tradit.

AT Καθημερόβιος (tanquam à καθήμερος significante idem quod καθημέριος) Qui in diem viuit, præsentibus

H rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris: quæ vita dicitur καθημέριος βίος. Hæc Erasmus in prouerb. In diem viuere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo suprà.

C. Μεσημέριος, vide in Μεσημβρία.

C.Μεσημέριος, idem quod μεσήμερος, ex Epigr.

C.Πανημέριος, Perdius, Gell. (vt πάννυχος Pernox) Iliados τ, —πανημέριος πολεμίζει, Per totum diem Hesiod. in Aspide, Καί τι πανημέριός τε καὶ ἤδος χέει αὐδήν. Vtitur & Herodot. l. 1, οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ. Polluci est πανημέριον, SIVE πανήμερον, τὸ δι' ὅλης ἡμέρας περαινόμενον.

IN εια autem terminatum substant. comp. Ἰσημερία, q.d. Æquidiarium. Latini autem dicunt Æquinoctium. ἰσημερία μετοπωρινή, æquinoctium autumnale: ἰσημερία ἐαρινή, æquinoctium vernum. Plut. in Probl. Rom. τὰ δὲ ὀσπρέα μὴ χύτεσθαι περὶ ἰσημερίας μετοπωρινῆς, μηδὲ ἄμπελον τέμνειν περὶ ἰσημερίας ἐαρινῆς, ὁμοῦ τι πᾶσι &c. HINC Ἰσημερινός, Æquinoctialis. vt ἰσημερινὸς κύκλος, Æquinoctialis circulus. sed q.d. Æquidialis. ¶Theophrasto autem lib 4 De caus. pl. cap. 12, ἰσημερινὸς πυρός, Triticū quod verno seritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum cuius cura æquinoctio delegata est. Sed vulgatæ edit. ἰσημέρους pro ἰσημερινοὺς habent.

Ἡμερινὸς, & composita in ινὸς itidem terminata.

Ἡμερινός, οῦ, ὁ, Diurnus. vt ἄγγελος ἡμερινός, Xen. Pædiæ 8, cui opponitur νυκτερινός. Sic φυλακὴ ἡμερινὴ præsidium diurnum, Plut. in Cam.

C.Ἀμφημερινός, οῦ, ὁ, VEL Ἀμφήμερος, Quotidian⁹. vt ἀμφημερινὸς πυρετὸς, quotidiana febris, apud Galenum ad Glauconem, & Alexandrum Aphrod. in Problematis. Apud Galenum tamen alicubi etiam ἀφημερινός, sed librariorum, vt opinor, incuria. Paulus Ægin. vocat καθημερινὸν πυρετόν, quotidianam febrem.

Ἀμφήμερος, vti dixi, pro eodem capitur, sed rarius vsurpatur. Dicitur autem ἀμφήμερος eadem forma quâ ἐφήμερος. sed ἀμφήμερος πυρετὸς, est quotidiana febris: ἐφήμερος πυρετὸς, vnius diei febris. Ἀμφήμερον τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν, Suidas, citans Soph.

C.Καθημερινός, Quotidianus. vt καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum est. Act. apost. cap. 6, ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ.

¶Ἡμερήσιος, Vnius diei. vt ἡμερησία ὁδὸς, Iter vnius diei. Sic ἡμερησία ζωή, Plut. Isocrates autem ἡμερήσιον λόγον videtur appellare (inquit Budæus) longam orationem, quasi quæ diem absumat. Pollux ἡμερήσιον appellari scribit τὸ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ γιγνόμενον. Et τὸ ἡμερήσιον, merces diurna, vt exponitur ex Suida: qui tamen generalius dicit ἡμερήσιον esse τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον, vt possit etiā ad victū diurnū referri, qui & Diariū appellatur.

¶Μεσημβρία, Meridies. Ex Μεσημερία factum per syncopen, adiecto β per pleonasmum. Thuc. 6, κατ' σελήνας ὄντας ἐν μεσημβρίᾳ. Synesius τὸ τῆς μεσημβρίας σταθερώτατον appellat maximum meridiei feruorem. ¶Item Meridies respondens septentrioni. Herodian. ἀπὸ τῆς ἀρκτώας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν. ¶Item metaphoricè μεσημβρία τοῦ βίου, ad verbum Meridies vitæ, pro æta te ingrauescente. VNDE Μεσημβρινός, PRO Μεσημερινός, (inuenitur autem ET Μεσημέριος) Meridianus. vt μεσημβρινοὶ κύκλοι apud Proclum. Apud Aristophanem in Vespis, κἂν ἔχῃ μεσημβρινὸς, si surgas meridianus, id est meridie. ET Μεσημβριάζω, Meridior, id est Meridie dormio, inquit Budæus, afferens ex Plat. in Phædro, ἡγούμενοι ἀνδράποδα ἄττα σφίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον, ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὕδειν. Sed & ipse sol dicitur μεσημβριάζειν, pro quo & μεσουρανεῖν, vt Pollux docet. ITEM Μεσημβριάω pro eodem. vnde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἵστηται ἠελίοιο.

Ab ἡμέρα deducta verba.

Ἡμερεύω, Diem traduco, seu trāsigo. Xen. Hell. 5, ἡμερεύοντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Scio tamen Pollucem scribere, ἡμερεύειν, sicut & διημερεύειν, esse In opere aliquo versari per totum diem: & ita Platonem de iis qui βάναυσοι appellantur, dixisse περὶ πῦρ ἡμερεύοντας. Sed generalius accipi quàm scribat Pollux, videlicet pro Diem traducere, etiamsi quis in eo maneat ἀπράγμων, ex illo Xen. loco patere arbitror. cui generaliori significationi priorem locum dandum existimaui.

C.Ἀφημερεύω, F. εύσω, Diem absum, vel Interdiu absum.

A Demosthenes ἀφημερεύειν & ἀπονυκτερεύειν dixit pro Diem & noctem abesse, in oratione Pro corona. Propriè tamē τῷ ἀφημερεύειν respondet τὸ ἀπονυκτερεύειν, eadémque prorsus forma dicitur.

C.Διημερεύω, Idem quod ἡμερεύω. sed pro Diem transigo, dicitur etiam Totum diem trānsigo, vel Totum diem duro. vt Xenophon Pæd. 7, ὅλην μετ' αὐτοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. Quo dixit modo Plut. διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, impransum & incœnatum diem totum durare. Rursum X. Pæd. 7, ἐν δὲ καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι
B διημερεύοντες.

C.2.Συνδιημερεύω, Vnà diem totum vel totos dies transigo, Versor cum aliquo, Vtor consuetudine alicuius. Aristot. Rhet. 2. ἐν τοῖς ἡδέως συνδιάγειν καὶ συνδιημερεύειν. Et συνδιημερεύειν τοῖς ἡλικιώταις, Plut. Lycurgo. Idem, ῥᾳθυμῶν ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις, id est Totos dies conterens cum illis. Bud. Vsus est & Cic. lib. 8 epist. ad Att. HINC Συνδιημέρευσις, Consuetudo quotidana quæ est inter aliquos, Conuersatio. Plut. in Demetrio, 288, ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κοινολογίαι
C καὶ συνδιημερεύσεις ἀνέτως καὶ ἀφρούρως. i. B. interpr. Totos dies conuersabantur sine præsidiis.

C.ΠΑΡημερεύω, Diem seu dies transigo iuxta quempiam, & velut ei adhærens, ex Eurip.

C.ΣΥΝημερεύω, idem quod συνδιημερεύω, de quo dictum modo fuit. Aristot. in 8 Ethic. ad Nicom. οὐδεὶς γὰρ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ. vbi Bud interpr. Vti eo familiariter. Xen. ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. HINC Συνημέρευσις, Conuersatio, Consuetudo quotidana cum aliquo. ET Συνημερευτής,
D Is quocum est nobis consuetudo quotidiana, Is quo sa miliariter vtimur. A Bud. exponitur Socius, Sodalis, Assiduus comes, in hoc Aristot. loco, Pol. 5, καὶ τὸ χρῆσθαι συσσίτοις καὶ συνημερευταῖς ξενικοῖς, μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς, ξενικόν.

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, Diecula.

ἮΜΑΡ, ατος, τὸ, Dies: poeticè pro ἡμέρα. Aratus, Ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίτατα ἀμφοτέροισι. Cicero, Exæquat spatium lucis cum tēpore noctis. Il. ζ, Ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, erit aliquando dies qua. Od. λ, αἰεὶ φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ, dies noctésque. Il. ξ, εἰδέναι
E χάρειν ἤματα πάντα, in perpetuum. Il. σ, Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, per totū diem. Il. ρ, Ἤματι τῷ προτέρῳ ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, die præcedente. Il. τ, Ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι, hoc die. Il. τ, Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Vno die integro, seu (vt Cic. vertit) Luctū lacrymis finire diurnis. Hes. Erg. ἐπ' ἤματι ἐργάζεσθαι, in dies. Sic Od. ξ, ἐπ' ἤματι μᾶλλον ἀέξει, in dies singulos. Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, in Epigr. De die in diem, Assiduè. Varia autem ei adiectiua adiūguntur. est enim apud Ho-
F merū ἱερὸν ἦμαρ, & νόστιμον ἦμαρ, & ὀλέθριον ἦμαρ, & τελεσφόρον ἦμαρ, & κακὸν ἦμαρ: cui oppositum αἴσιμον ἦμαρ. Sed & δούλειον ἦμαρ, ac αἰχμάλωτον ἦμαρ pro ipsa seruitute dicit, sicut contrà, ἦμαρ ἐλεύθερον pro libertate.

Ἦμαρ aduerbialiter etiam, vt apud Hesiodum, ἦμαρ καὶ νύκτωρ. Sic verò & in hoc loco Hom. Il. ι, Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, vult aduerbialiter accipi ἦμαρ Eustathius. Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα scribit μεταπλασμῷ, vt ἆδος Æolicè ab ἥδιον.

C.Αὐτῆμαρ Eodem die. idem quod αὐθημερὸν in prosa. Iliados α, Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, etiāsi enim eo die & in præsentia iram represserit.

G C.Ἐννῆμαρ, Nouem dies, seu Per nouē dies. Il. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.

C.Πανῆμαρ, Per totum diem. Apoll. Arg. 2, ξεινίᾳ δ' ἄσσα τε Θυνοὶ Πανῆμαρ προΐαλλον. ET Παν ῆμαρ pro eodem, apud Homer. teste Eustathio.

Ἠμάτιος, ου, ὁ, Diurnus, idem quod ἡμερινὸς in prosa. vt φέγγει ἠματίῳ, in Epigr. Diurno lumine, id est sole. Aratus, Μειότερ' ἠμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη, de arctophylace: hoc est, (Cicer. interpr.) Nam breuior clara cæli de par te videtur, Amplior infernas depulsus possidet vmbras.
H Dicitur verò aliquis vel res aliqua facere aliquid ἠμάτιος, id est ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut in dies. Iliados ι, —τὸν ἵστε Ἀχαιοὶ Ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι. Sic apud Hesiod. μέλλουσι ἠμάτιαι ποιεῖσθαι.

Ἥμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mansuetus, Cicur, Mitis. Cui opposi tum ἄγριος. Odyss. ο, de aquila, χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον, anserem cicurem. Plato De leg. ἥμεροι αἰγέλαι. Xen. Pædiæ 1, πολλὰ αὐτοῦ παρέφερεν καὶ θηρεῖα καὶ τῶν ἡμέρων. Herodian. lib. 5, ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀπίθασα. Dicitur etiam de plantis & frugibus, & tunc Satiuus Latinè reddi potest. vt ἥμερα φυτὰ, & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores satiuæ. sic ἥμερος ἐλαία, olea satiua, ἥμερος κρόκος, crocus satiuus. Xenoph. Cyn. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συλλαμβάνεται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα διαλέλυται. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videtur mores, quique velut ex agrestibus cicures, mites ac placidi facti sunt. Dem. contra Midiam, ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοῖς τρόποις. Herodian. lib. 1, πρᾷον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atque mansuetam indolem ostendebat. Sic lib. 6, ἐνῆν ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾷον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, suapte natura suberat Alexandro mite mansuetumque ingenium. Et apud Plutarchum Numa, ἥμερος μοῦσα, mitis musa. Sed & ἔργα ἥμερα, dicit Herodian. lib. 6, καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, φοβερὰ καὶ τραχέα νομίζεται· τὰ δὲ ἀνειμένα καὶ ἐκβεβακχευμένα, ὡς ἥμερα, δι' ἡδονῆς ἔχεται, quippe apud illos fortissima ac grauissima pro asperrimis, dissoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariisque habētur. Et apud Plat. De leg. ἡμερώταται ὁδοί, viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. Deducunt autem ἥμερος ab ἡμέρα, quod ἡμέρα sit quippiam πρᾳὺ & ἱλαρὸν ὄν.

C. Ἡμεροποιῶ, F. ήσω, Mansuefacio, Cicuro, Mansuetum & cicurem reddo.

C. Ἀνήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immansuetus, Immitis, Agrestis, Ferus. Naz. θηρίον πονηρὸν καὶ ἀνήμερον. Et ὗλαι ἀνήμεροι, sylux incultæ, horridæ & agrestes. Luc. Metaph. de homine quoque agresti & feroci dici potest, vt ἥμερος.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, Mansuetudo, Placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, Mansuefacio, Cicuro. Geopon. καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E mansueto ferus nunquam [fit.] Plutarchus, οὐχ ἡμεροῦνται πρὸς ἀνθρώπους, οὐδ' ἀνέχονται κοινωνίαν πρὸς παιδείας.

HINC Ἀνημερόω, ET Ἐξημερόω, quæ idem cum ἡμερόω significant, nisi quòd præpositio significationi aliquid addit. Vsitatius est autem ἐξημερόω. Geopon. de onagro, ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, E fero fit mansuetus facilè, & è mansueto ferus nunquam. Plut. οὐ δύναται τῶν ἐξημερωθέντων δένδρων ὁ γεωργὸς, οὐδὲ τῶν τιθασευθέντων θηρίων ὁ κυνηγός. Idem Fabio, τὰ δ' εἰς αἰτίους, τὰ δ' εἰς σῦκα ἐξημεροῦντες καὶ τιθασεύοντες. Idem in Numa, metaph. ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, per disciplinā eum emolliuit & excoluit, vt Ouidius emollitos & feros mores inter se opponit. Apud eundem Plutarch. ἐξημεροῦσθαι Budæus exponit Mansuescere, Cicurari, id est ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπόν. VNDE Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio. In v.l. est ETIAM Διημερόω pro Mitigo, Emollio, sed suspicor mēdosè poni pro Διημερόω.

Ἡμερίδης, ου, ὁ, Mitis. Plutarch. Sympos. 4, τὸν δὲ ἀνθοσμίαν ἀποπεμψάμενοι ἐκεῖνον καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου. Id est, (Turn. interprete) Isto veteri & miti vino reiecto, durum & immite bibimus. Idem De carn. com. τὸν ἡμερίδην καὶ μειλίχιον αἰσχύνεται Διόνυσον. Idem De virt. mor. ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡμερίδης τὸ ἄγριον κολούσας καὶ ἀφελών.

Ἡμερίς, ίδος, ἡ, Mansueta, Cicur. Apud Homerum Odyss. ε, περὶ σπεῖος γλαφυροῖο Ἡμερὶς ἡβώωσα· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, quidam intelligunt vitem satiuam, ad differentiam agrestis. In antiquis autem in Iliadis ξ commētariis annotatum Eust. scribit, ἡμερίδα dici speciē λεπτοφλοίου δρυὸς, & fructum eius σακουλεῖν: contrà verò infrugiferas & latifolias δρῦς, apud Pergamenos vocari ἱερόφλοιας, sicut tenuifolias & frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad suam vsque memoriam quasdam in Thracia δρῦς vocari solitas ἡμερίδας. Plinius Græcum hoc vocabulum retinens, hemeridem & ipse inter glādiferas arbores recenset. Theophr. Hist. pl. l. 3. c. 6, τὴν τὰς γλυκείας [βαλάνους] φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦσιν, οἱ δὲ μῆδιον. Gorr. Quercū placidā interpr. Appellatur verò arbor hæc ET Ἡμερόδρυς, vt quibusdā placet. Ἡμερὶς pro vite apud Oppian. l. 3, De ven. Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται, Circūcirca nudæ vuis vites. Et apud Macedonium lib. 1 Epigr. οἱ δὲ πελοποὶ Ἀνέρες ἐργατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν, in vitib⁹ meis. Sic & apud Aristophanē Acharn. ἡμερίδος ὄρχον, schol. exponit ἀμπέλου, Homericum quoque locum sic accipiēs. At Plut. Erot. οὐδὲ δρυὸς, οὐδὲ μορέας, οὐδ' ἣν Ὅμηρος ἡμερίδα σημαίνων προσεῖπεν.

ΗΜΟΣ,

Ἦμος, Quum, Quando, extra interrogationem. Est autem planè poeticum hoc aduerbiū, cui redditur τῆμος, vel τότε, id est Tum. Homerus Odyss. μ, circa finem, – ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Odyss. ι, v. 168, & seq. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Quos versus excipiunt hi duo, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον. Sæpe tamen ponitur ἦμος nō sequente particula τότε aut alia simili: vt in his versibus à quibus secundū Od. auspicatur librū Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Cui initio simile hoc lib. octaui principiū, Ἦμος δ' ἠρ. φ. ῥοδ. ἠὼς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. At vero in simili principio libri decimi septimi, non solùm δὴ τότε subiunxit particulæ ἦμος, sed illis duabus particulis δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα. ita enim ibi legitur, Ἦμος δ' ἠρ. φ. ῥ. ἠὼς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος, &c. Et his quidem in locis non dubium est quin ἦμος δὲ sonet Quum autem, vel Postquā autem: at verò alicubi δὲ post ἦμος vel ponitur pro δὴ, vel certè ἦμος δὲ sic dicitur vt τῆμος δὲ pro τῆμος. cuius vsus exemplum est Odyss. δ, v. 400, Ἦμος δ' ἠέλιος &c.

ΤΗ͂ΜΟΣ, Tum. quod redditur τῷ ἦμος, vt ex Homericis apparet locis quos in Ἦμος protuli. Sed ponitur τῆμος aliquando etiam præcedente alia particula quàm ἦμος. vt Odyss. ν, quū præcessisset, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, sequitur, Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.

ET Τῆμος δὲ interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δὴ, sicut modò dictum fuit in Ἦμος.

ITEM Τημοῦτος interdum pro τῆμος, vt apud Hesiodum, Τημοῦτος σπεύδειν.

ΟΠΠΗ͂ΜΟΣ, pro ἦμος apud Aratum in Phæn. Νειόθεν ὀππῆμος κείνων φορέονται ἑκάστων. Sed aspirandum fortasse potius vocabulum hoc aliquis putauerit: de quo nihil vsquam apud lexicographos reperio, ac certè rarum apud ipsos etiā poetas esse existimo. Iis tamē qui aspirandum censuerint, lubēter subscripserim: quippe qui ex ὅππη & ἦμος factum suspicer: vt videlicet ὅππη, quod alioqui loci est aduerbium, hic ἐκ παραλλήλου positum, temporis significationem accipiat, quam & ὅπου alicubi habere scimus.

ΗΝΙΑ,

Ἡνία, ας, ἡ, ET Ἡνίον, ου, τὸ, Habena, Lorum fræni quo reguntur equi. Alio nomine & ῥυτὴρ appellatur, de quo suo loco. Iliad. θ, Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία. Odyss. γ, Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί· Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Manibus capiebat habenas. Il. γ, κὰδ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω. Xenophon De re equ. ἡνίας χαλινὸν ἐπαρτοῦμεν ὁποίας ἴσας τε εἶναι καὶ μὴ ἀσθενεῖς μηδ' ὀλισθηράς, μηδὲ παχείας. Plut. De Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρος, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων ἀγόμενος. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνείς, Populo laxans siue permittens habenas. Annotat Eustath. ἡνία esse idem quod χαλινούς, id est frænos: idque patere ex hoc versu Il. ρ, Ἡ ἔπειτ' δ' ἐξ ὀχέων, κὰδ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε: quippe quæ κατὰ πτῶσιν ἀπολυθέντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνονται. At Pollux ἡνίον esse scribit τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ: & circa illud esse annulos & echinos quos equus mandit. Ab eodem quatuor ἡνιῶν ponuntur species, αἱ κατατομάδες, αἱ διὰ ῥυμοῦ, αἱ διὰ μεσαβίου, & στρεπτὸς ἱμάς. Apud Sophoclem autem Aiace, ὅπως ἂν ἐγχεύσωσιν ἡνίας, scholiast. exponit ἅρμα, vt Phœbus currum inhibeat. Nihil tamen vetat quin propriam hic quoque significationem retineamus. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, Eustathius ab ἱέναι deriuari scribit: esse enim ἡνία δεσμοὺς ἱέντας τοὺς ἵππους.

C. Ἡνιοποιός, οῦ, ὁ, Qui habenas conficit. VNDE Ἡνιοποιεῖον, ου, τό, Officina in qua habenæ conficiuntur. Xen. ET Ἡνιοποιέω, ῶ, F. ήσω, Habenas conficio. Item Habenas rego & duco. Vel simpliciter, Rego, Moderor. B. ex Xenoph. Apomn. lib. 4, ὡς δὲ ἤδη τὰ αὐτὰ προθυμότερον ἀκούοντα ὅτι λέγοιτο, μόνος ἔλθοι ἐς τὸ ἡνιοποιεῖν.

C. Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ, Qui habenas vertit. Id est, Qui habenis vertit seu flectit huc illuc equos, Auriga. idem quod ἡνίοχος.

C. Ἡνίοχος, ου, ὁ, Qui habenas tenet, Auriga. Il. λ, Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν. Il. ψ, Ἀλλ' ἰδέειν ἐν δίφροισι παραιβάτας ἡνιοχῆάς τε. vbi discrimen facit inter παραιβάτην, hoc est sessorem aut propugnatorem: & inter ἡνίοχον, hoc est aurigam seu agitatorem: illud tamen non obseruans Il. ε quum dicit, Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσί. Iris enim ibi & παραβάτου & ἡνιόχου munia obit. Xenoph. Pæd. 6, ὥσπερ ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστῶτες ξυλίνοις. Impropriè verò & apud poetas trasfertur etiam ad alia. Dicitur enim apud Aristophanem Nebulis, αἰγίδος ἡνίοχος Minerua, id est ægidis agitatrix. & ἡνίοχος παλαισμοσύνης in Epigr. item ἡνίοχος τῆς νεώς, vt tradit Pollux. Annotat Eustathius ex Ælio Dionysio ἡνιόχους Athenis fuisse τίμημα ἀξιόλογον, eo quòd ditiores ad currus & equos curules alendos deligerentur. Erunt itaque ἡνίοχοι hic iidem qui & ἁρματοτροφοῦντες & ζευγοτροφοῦντες, hoc est qui equos αἰθριάζοντες & αἰθριάζων ἅρμα alebant. HINC Ἡνιοχέω, ῶ, Habenas teneo, Aurigor. Herodianus lib. 5, ἑωρᾶτο τοπολλάκις ἡνιοχῶν ἢ ὀρχούμενος, identidē aurigans aut saltans conspiciebatur. Et metaphoricè apud Philonem De vita Mosis lib. 1, προεκδραμοῦσαι τὸ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. Interdum ex neutro actiuū fit & accusatiuo iungitur, simpliciterque pro Moderor siue Rego capitur, vt βουκολεῖν simpliciter pro Pasco. Aristophan. Vespis, οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων μουσῶν στόματα ἡνιοχήσας, non alienarum sed suarum musarum ora frænis regens. Philo De vita Mosis lib. 1, τοῖς μὲν ἡνιοχοῦσα σωτηρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπιλαυτε, hæc velut habenis tractandis salutariter tutòque præ se agebat: loquens de nebula quæ Israelitarum in deserto ὁδηγὸς erat. Epigr. lib. 1, Χειρὶ λεοντείῃ ἡνιοχεῦντα βίαν. A QVO Ἡνιόχησις, εως, ἡ, Aurigatio. Philo De vita M. l. 3, νεφέλης ὀπισθοφύλακος ἡνιόχησις, nubis tanquā terga cogētis aurigatio. ET Δυσηνιόχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenis retineri difficulter potest, Quem moderari difficulter quis potest, δυσάγωγος. B. ex Luc. Ab ἡνίοχος est ETIAM Ἡνιοχεύω, quod idē cū ἡνιοχέω significat, & eodē modo quo illud vsurpatur. Anacreon apud Athen. lib. 13, ad puerum, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. vbi præter morem genitiuo construitur. Epigr. lib. 4, πόλιν ἡνιοχεύειν, ciuitatem gubernare. VNDE Ἡνιοχεύς, έως, ὁ, Auriga, Qui habenas tenet. Idem quod ἡνίοχος. Il. ε, – ὑπὸ δ' ἕτεροι ἡνιοχῆες.

ET Ἡνιοχεία, ας, ἡ, Aurigatio. idem quod ἡνιόχησις. Herodianus lib. 6, ἡνιοχείαις καὶ τρυφαῖς προσέχοντος, aurigationibus intento. Et lib. 4, γυμνάσια δὲ σώματος ποιούμενος ἡνιοχείας. Construitur interdū etiam cum genitiuo, & simpliciter ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio. Herodianus lib. 1, ἁρμάτων ἡνιοχείας, curruum agitationes. Plut. De anim. solertia, ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνιοχία καὶ κυβέρνησις. Ab ἡνίοχος est etiam COMP. Ὑφηνίοχος, ου, ὁ, Administer aurigæ, vel Auriga. idem quod ἡνίοχος, vt Suidas annotat. Xenoph. Pæd. 6, ἀναβαίνεις αὐτὸς κατακλείσει τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Eodem lib. λαβεῖν δὲ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρασκευάζειν ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. VNDE Ὑφηνιοχέω, Aurigæ administer sum: vel simpliciter Aurigor: sicut ὑφηνίοχος idem est quod ἡνίοχος, teste Suida.

C. Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenis contineri difficulter potest, Refrænatu difficilis. δυσχαλίνωτος, vt Galenus exponit: δυσπειθής, αὐθάδης, δυσάγωγος, vt Suidas. Itē Morosus, δυσαρέστητος, Galen. Exponitur etiā Doloris impatiens. δυσθύμως καὶ δυσχερῶς τὰς αἰτίας φέρων, Erotian. ὁ μὴ ἀνέχων αἰτιώμενος, Galen. Quæ significatio non ab ἡνία originem habet sed ab αἰτία: ad quod te remitto.

VNDE Δυσηνίως, Ita vt habenis retineri difficulter possit, Effrænatè, Cic.

A C. Ἐξήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effrænis. Plut. De loquacitate, σοφώτερον δοκοῦσι τῶν ἐξηνίων ἵππων καὶ φερομένων οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, ὡς ἐν πολλῷ νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. vbi ἐξήνιοι & φερόμενοι sunt quorum lingua præceps fertur nec audit habenas.

C. Εὐήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenas facilè admittit, Qui habenis regi facilè potest, Fræno seu habenis ductilis. Plato De Rep. ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων.

C. Χρυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureas habenas habens.

B Ἡνιάζω, F. άσω, Fræno. VNDE Δυσηνίαστος, Qui habenas difficulter admittit, Qui habenis regi vix potest. A QVO Δυσηνιάστως, Ita vt refrænare difficile sit, Ægrè. Synes. ep. 57, ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν χαιρεκακίαν τοῦ βίου, ægro animo & ita vt vix audiret habenas rationis.

C. Ἀφηνιάζω, Habenas detrecto, seu excutio, Vel (vt Bud. interpr.) Frænos respuo vel emordeo. Luc. de curru solis loquens, εἰ γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιτραπῇ θυμοῦσθαι, λάθη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι καὶ τῆς ὁδοῦ παρατρεπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα, excussis habenis, vel emorsis frænis. Idem alibi de iisdē, εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς. Et metaphoricè apud Herodianum lib. 1, ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον, siqui frænos depulerant. Item lib. 3, de filiis Seueri qui patri monenti non parebant, οἱ δὲ οὔτε γε ἐπείθοντο, ἀφηνίαζον δὲ καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον, sed frænos ex ore depulerant. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀφηνιάζοντες οὐ προσέχουσι τοῖς λεγομένοις, velut excussis frænis dicto audientes non erant. Idem lib. 1, ἐπὶ προφάσει ἑορτῆς καὶ θυσιῶν ἀφηνιάσειν, per causam feriarū & sacrificiorum rebellaturum. Aliquando cum genitiuo etiam construitur, interdum & cum præpos. πρός. Philo De vita Mosis lib. 1, ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντες, virtutem aspernātes, Turn. interpr. Luc. τὸ ἀδίκαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι γε μὴ φιλοσοφίας, fecit vt emorso philosophiæ fræno nos auersaretur. Areth. in Apoc. 6, οἱ τῆς Χριστοῦ ἀφηνιάσαντες δουλείας καὶ ἀσεβείας βίου αἱρησάμενοι. Herodian. lib. 1, μή ποτε ἀκμάζουσα μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφηνιάσῃ, bonarum artium studiorūmque quasi frænos excutiat. Synes. De insomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοῖς νόμοις αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur verò ET Ἀφηνιάω, pro eodem: quod itidem cum genitiuo construitur. Canone 8 Concilii Ephesini. VNDE Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ, Habenarum excussio, Ferocia habenas non admittens. Plut. De virt. mor. καὶ γὰρ καὶ βοῦν καὶ ἵππων τὰ πηδήματα καὶ τοὺς ἀφηνιασμοὺς, οὐ τὰς κινήσεις οὐδὲ τὰς ἐνεργείας, ἀφαιροῦνται. Item Contumacia veluti excussis habenis, Rebellio. ET Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ, Habenarum excussor, Ferox & habenas non admittens. Philo De vita Mosis lib. 1, τὰς ὁρμητικὰς τῆς ψυχῆς ἐπιβολάς τε καὶ ὁρμὰς, ὡς ἀφηνιαστὴν ἵππον, ἐτίθει, quasi tenacem & cōtumacem equum, Turn. interpr.

ΗΝΙΚΑ,

Quū, Quando, sed extra interrogationē. Quidam poeta apud Athen. lib. 4, Ἡνίκ' ἐχρῆν δ' αὐτὸν, νοῦ δ' ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ. Bianor Anth. Epigr. lib. 1, pag. 46, Εἰς βαθὺν ἤλατο Νεῖλον (&c.) ἡνίκα εἶδε. In prosa quoque sæpe: vt ἡνίκα δίκην ἔλαχον, Demosth. Quum iudicium dictassem. ἡνίκα συνσκοτάζοι, quum aduesperasceret. Et cum particula ἄν, sequente subiunct. (vt post ὅταν) Aristoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πεινῶμεν.

G Ὁπηνίκα, itidem pro Quum, Quando. Apollonides Anth. epigr. lib. 1, pag. 11, Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀλκάνορα: cui respondet λόγος ἤλυθε. ‖ Interdum verò & pro Quādo, id est Quandoquidem: vt apud Demosth. in Midiam, pag. 120, ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεποίηκε ἃ κατηγορῶ καὶ ὕβρει πεποίηκε φαίνεται, τοῖς νόμοις ἤδη δεῖ σκοπεῖν. Sic & ὅτε interdum poni docet Bud. pag. 930.

H ΤΗΝΙΚΑ, ET Τηνικάδε, ET Τηνικαῦτα, Tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα & ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε particula δε adiectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis. ἦμος & ἦμοςδε (inquit Eustathius) sicut τηνίκα τηνικάδε, & ἔνθα ἐνθάδε. Vsitatius est tertiū illud Τηνικαῦτα, quod Demosth. alicubi subiungit aduerbio ἐπειδή. Idem autem Philipp. 3, quum dixisset, οὐ πρότερον ἐπολέμησεν οὐδεὶς ῥῆξαι φωνὴν πρὶν, &c. subiunxit, τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἠμύνοντο, &c.

ΗΠΑΡ, ατος, τὸ, Hepar, Iecur. Od. λ, — ἧπαρ ἔκειρον Δύω ἔσω δύνοντες, de Tityo, cui vultures hepar, prauæ cupidinis sedem, laniabãt. est enim περὶ τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, teste Plutar. Il. υ, φασγάνῳ οὔτασεν ἧπαρ. Apud eundem Homerum aliquoties legere me memini ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, pro quo alibi dicit (videlicet Od. ι) — πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν. Archilochus, χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. Est autem & brutorum ἧπαρ. vt χηνὸς ἥπατα apud Athen. Et ἧπαρ τῆς αἰγὸς 1 Reg. 19. Sũt verò & τηγανιστὰ ἥπατα apud Athen. lib. 3, iecinora in sartagine frixa, περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ. nam solebant ἐπίπλῳ siue omaso iecinora ἐπικαλύπτεσθαι καὶ ἐντυλίττεσθαι. Possunt etiam (vt annotat Pollux) dici ἥπατα σισυκασμένα, ἥπατα συκῶν σεσυκοβαγηκότων, iecinora ficata, suũ maximè ficu pastorũ. qua voce vtitur Marcellus empiricus, nisi me memoria fallit. Agrœtas apud Apollonii schol. dicit ἧπαρ, sicut & οὖθαρ, παρὰ τοῖς παλαιοῖς dici τὴν εὔκαρπον γῆν, terram frugiferam: per allegoricum illud, Promethei iecur ab aquila laniari, declarari dicens, optimã regionẽ Promethei ab Aëto fluuio vastari.

C. Ἡπατοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Iecinori similis, Iecinoris formam habens.

C. Ἡπατοσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haruspex, Extispex: ad verbum, Qui inspecto victimæ iecinore futura prædicit. est enim iecur caput extorum: & in hostiis in primis inspici solebat. De qua re vide Plinium lib. 11, cap. 37.

VNDE Ἡπατοσκοπία, ας, ἡ, Iecinoris inspectio, Haruspicina, siue Haruspicium, Extispicina siue Extispicium. Herodianus lib. 8, πολλῶν ἐκεῖ ὄντων περὶ θυτικήν τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων, τά τε ἱερὰ αἴσια ἀπαγγελλόντων. ET Ἡπατοσκοπέω, ῶ, F. ήσω, Iecur inspicio. Vnde ἡπατοσκοπήσασθαι. Ezech. Iecur inspicere, Exta consulere.

C. Ἀθυμηπατίας VEL Ἀλευκηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: eius autem vitiati indicium pallor est qui timidos arguit. Vide Erasmi Chiliad.

Ἡπατηρός, οῦ, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. ἡπατηρὰ δυσεντερία, dysenteria hepatica: quum propter iecinoris imbecillitatem aquosus sanguis deiicitur, loturæ carniũ persimilis. Gorr. AT Ἡπατικὰ dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommoda, præsertim vbi vomica, duritie, collectionibúsque laborat. Alexand. Trall. δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κεχρῆσθαι μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν ἀλλὰ καὶ προστέλλειν δυναμένοις. καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡπατικά. vulg. lex.

Ἡπατίας, ου, ὁ, Hepatarius. vt λοβοὶ ἡπατίαι apud Pollucem lib. 2, fibræ hepatis: sicut λοβοὶ πνευμονίαι, fibræ pulmonis, ibidem.

Ἡπατικὸς, οῦ, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. vt ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus, Celso: Morbus hepatarius, Plauto. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trallianum, quæ & ἡπατηρὰ & ἡπατῖτις, quũ ἡ ἀλλοιωτικὴ δύναμις ἀσθενεῖ, καὶ τὰ διαχωρούμενα ὅμοιά ἐστιν ἀποπλύματι νεοσφαγῶν. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborant: Hepatici, Celso, Iecinorosi, Scribonio: Iecoritici, Marcello empirico. Hepatici generaliter quidem dici possunt omnes qui ex iecinore quouis modo affecto laborant: at non ita latè accipitur, sed veteres quidem sic appellarunt eos qui propter iecinoris inflammationẽ febricitarent: recentiores verò, si tumor aliquis in hepate est, hepatis inflammationem vel abscessum vel scirrhum vel aliter morbum ipsum appellant, non autem hepaticam affectionem: quum verò citra manifestum aliquod iecinoris malum imbecillitas sola acciderit, hunc ægrum hepaticum appellant. Gorr. ex Galeno De comp. pharm. secundũ locos lib. 8, cap. 7. Diosc. ἀσύμφορον πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατικοῖς, σπληνικοῖς. Id est (Plinio interprete) Lactis vsus contrarius capitis doloribus, hepaticis, spleneticis.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. Et fœm. gen. ἡπατῖτις δυσεντερία, dysenteria hepatica, quæ & ἡπατηρὰ & ἡπατικὴ paulo antè. Et ἡπατῖτις φλὲψ, vena hepataria, seu hepatica. ἡπατῖτις φλὲψ (inquit Gorræus) vena iecoraria dicitur ab Hippocrate vena caua, vt Galenus annotauit lib. De form. fœt. & Comm. in lib. De nat. hom. Ἡπατῖτις ET Ἡπατώριον vocatur etiam eupatorium herba à quibusdam, vt Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, F. ίσω, Hepar refero, Hepati similis sum. Plin. lib. 34, cap. 2, de ære, Illud suo colore pretiosum ad iecinoris imaginem vergens, quod ideo hepatizon appellãt. Dioscor. lib. 3, cap. 25, de aloe, ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ ἄδολον καὶ ἄλιθον, στίλβουσαν, ὑπόξανθον, εὔθρυπτον, ἡπατίζουσαν, ῥᾳδίως ὑγραινομένην. Plin. lib. 27, cap. 4, Erit ergo optima, pinguis ac nitida, ruffi coloris, friabilis, ac iecinoris modo coacta, facilè liquescens.

Ἡπάτιον, ου, τὸ, Iecusculum. Hegesander apud Athen. lib. 3, ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβεν. Alexis ibidem, ἱερὸν ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον. Vtitur hoc vocabulo & Aristoph. Alcæus, Eubulus.

ΗΠΑΤΟΣ, ου, ὁ, piscis nomen apud Aristotelem lib. 2 Animaliũ historiæ. Gaza Iecorinum vertit: à Plinio Hepar appellatur. quem Eubulus apud Athen. libro 3, felle carere dicit, οὐκ ᾤου με χολὴν ἔχειν; ὡς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου. Videtur autem à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur. Vide plura apud Athenæum lib. 7.

ΗΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, Terra continens ac mediterranea: Pars ea terræ quæ cõtinuo tractu iuncta est, non autem à reliqua terra mari diuulsa: propriè opposita τῇ νήσῳ, id est insulæ. Vnde est apud Aristotelem De mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in insulas & continentes diuisit. Philo De mundo, τὸ παλαιὸν ἠπείρῳ Ἰταλία Σικελίαν προσεπεφύκει, olim Italia Siciliam continenti adiungebat. Xenophon Hellen. 6, οὐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Thucydides lib. 1, τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnam insulæ partem fecit continentem. Herodianus lib. 1, τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam. Plut. De fort. ἐν ᾗ πλανώμενος μεταξὺ ταῖς δύο ἠπείροις, duas continentes, Asiam videlicet & Europam: loquens de Paride. ‖Quum verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat. Od. γ, de Vlysse, Εἴτ' ἐπ' ἠπείρου δήμῳ, (&c.) Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, siue terra, siue mari. Il. α, νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, nauem in terram seu littus subduxerunt. Sic Hesiodus Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedestri itinere. Demetrius Phaler. πλείονα μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζοὺς ἢ διὰ τῆς θαλάσσης. Thucydides lib. 1, πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικά, plus valemus militia terrestri ex re nauali, quàm illi ex terrestribus expeditionibus in re nauali. Euripides, Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐμβαλεῖν πόδα, in terræ spatium immẽsum. Eustath. annotat adiectiuum esse, & subintelligi γῆ: plerúmque esse in hoc loco, ἐπ' ἀπείρου γαίης. Esse enim DORICVM Ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. ‖Peculiariter verò ἤπειρος apud Homerum dicitur pars illa quæ vltra Ithacam & Cephalleniam, ἡ πέραν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, vt Eustath. exponit. Il. β, Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Il. σ, Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. Post Homerum autem hanc Epirum dilatatam fuisse scribit vsque ad Illyridem. Molossia primùm vocata fuit, item Chaonia à Chaone Heleni fratre: nunc verò Albania, vt quidam tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorũ aduersario. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli huius ἤπειρος, in primaria significatione, sunt qui dictã ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, siue ἀπείρονα γαῖαν, vt vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, F. ώσω, Continentem facio. ἤπειρον ποιῶ, vt Aristot. & Thucydides loquuntur. Aristoteles De mundo, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, & maris alueos adiecerunt continentibus, seu Ex locis marinis fecerunt continentẽ. Et in pass. ἠπειροῦσθαι, Continenti adiungi seu accedere, Continentem fieri. Thucydides libro 2, καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται. Philo De mundo, μεγάλων τε πελαγῶν μεγάλοις κόλποις καὶ βαθέσιν ἀναξηρανθέντας ἠπειρῶσθαι, continenti accessisse. Idem, ἤ τινες ἀπομαὶ καταχλαζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις αὖθις ἠπειρώθησαν, denuo red-

ditæ ſunt continenti.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, Qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες apud Syneſ. Sal terreſtris, Sal qui in continenti effoditur: qui non eſt marinus. Et in fœm. gen. ἠπειρώτιδες πόλεις apud Herodot. Vrbes in cōtinenti ſitæ, Quæ non maritimæ ſunt aut inſulares. Thucydides lib. 1, καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, & maximè quum offertur naualis ſocietas, ac non pedeſtris, ſeu terreſtris. Apud eundem ἠπειρώτιδες παρασκευῇ πόλεις, vrbes copiis mediterraneis ſeu pedeſtribus ſubnixæ: id eſt equitibus & peditibus, nō nauibus. ‖Item Ἠπειρώτης, & fœminino gen. Ἠπειρῶτις, Qui vel quæ ex Epiro eſt, Epirota. Pauſan. Atticis 7, Ἀλέξανδρος Ἠπειρώτης ἦν, Epirota erat. & Πύῤῥος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota: ille Epiri rex nobilitatus bello cōtra Romanos. HINC Ἠπειρωτικὸς, οῦ, ὁ, Ad continentem ſpectans. idem ferè quod ἠπειρώτης. Xenophon Hellen. 6, μὴ εἰς ναυὔδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους, id eſt ἤπειρον, vt paulo pòſt loquitur, & in ἤπειρος ſuprà citaui. ‖Itē Epiroticus. Dioſcorides libro 1, cap. 163, Ἠπειρωτικὰ μῆλα λεγόμενα, Ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα. Plin. lib. 15, cap. 14, de diuerſis malorum generibus, Orbiculata, à figura orbis in rotūditatem circumacti. Hæc in Epiro primùm proueniſſe, argumento ſunt Græci qui Epirotica vocant. Pallad. lib. 3, Mala rotunda quæ orbiculata dicuntur. Hæc eſſe ea putat Marcellus apud Dioſcoridem, quæ vulgò roſea appellantur. ET Ἠπειρωτικαὶ βόες apud Euſtath. Boues Epirotici.

C. Ἀπηπειρόω, ῶ, In continentem redigo, Continenti adiungo. idem quod ſimplex. Epigr. ἀπηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continētem fecit. Simili loquendi forma Ariſtoteles vſus eſt in ἠπειρόω.

ἬΠΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Clemens, Mitis, Lenis, Benignus. idē quod προσηνής. Od. α, Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς. Od. ξ, — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι. Od. ν, εὖ εἰδὼς ὅτι μοι πατρὸς ἤπια ᾔδη. Il. λ, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσε, lenia & blanda pharmaca. Item ἤπιον ἦμαρ apud Heſiodum Erg. Thuc. lib. 2, καὶ ἀπαγαγεῖν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, ad humaniorem quandam lenitatem & minorem formidinem traducere. Plut. De puer. educ. ὥσπερ εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, leniſſimi. Herodianus lib. 2, ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. ſic apud Homerum, πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν, Benignus pater. Citatur etiā fœmino gen. ex Heſiodo, Ἀντὶ ἠπίων. Dicitur & ἤπια εἰδέναι τινὶ poeticè, pro Benignum & clementem eſſe erga aliquem. Il. π, — εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. Deriuant autem quidam hoc vocabulum ab ἡδὺ, ideóque aſpirant, vt ſcribit Euſtathius. (qui tamen frequentius tenuari dicit, quod & ex compoſ. καταπιάω clarum eſt) Alii ab ἔπος deriuant, vt ſit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν.

Ἠπίως, Leniter, Benignè, Clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, Lenitas, Placiditas, Clementia. ἁλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti. B. ex Hermol.

Ἠπιάω, ῶ, F. άσω vel ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. VNDE Ἠπίαμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid mitigamus, Fomētum quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herodot. Thal. Ἐπιλωικεῖσιν ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε.

C. ΚΑΤηπιάω, ῶ, Mitigo, Delinio, ſiue Lenio. Il. ε, Ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. eſt autem κατηπιόωντο poeticè pro κατηπιάοντο, ſicut ἡβώω pro ἡβάω.

ἨΠΊΑΛΟΣ, ου, ὁ, Epialus: febris quotidianæ continuæ ſpecies quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur, quum videlicet πυρέττουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορίῳ τοῦ σώματος, quum ſimul febricitant & rigent, atque eodem tempore in toto corpore vtrunque ſentiunt affectum, vt Galen. De different. feb. lib. 2, cap. 6, definit: addens, ſecundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari niſi huic febri: Atticos tamē quoſdam videri cum etiam rigorē qui febres antecedit, ita nominare. Dicitur autem (vt Paulus Ægineta lib. 2, cap. 25 tradit) vel a metaphora τῆς ἁλὸς id eſt maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταραχὰς αὐτῆς ὑπαρχούσης, quòd principio trāquillum apparet, at quū turbatur, aſperrimum euadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πραέως ἀλεαίνειν, id eſt θερμαίνειν, à calefaciendo leniter & placidè: quoniam (vt Actuarius docet) οὐ σφοδρὸν οἷοι ἀνάπτειν πυρετὸν, non vehementem febrem accendunt. Euſtathius per antiphraſin ab ἤπιος deriuatum exiſtimat. Dioſcor. lib. 4, cap. 69, de hyoſcyamo ſiue herba Apollinari, τρία δὲ ἢ τέτταρα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει. De quo Plinius lib. 25, cap. 4, Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur. Ariſtophanis ſcholiaſtes in hunc Veſp. locum, Τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειροῦσι πέρυσι καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον, annotat ἠπίαλον eſſe τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος apud Ariſtophanem Nebulis & Theſmophoriazuſis: ſimul verò ἠπίαλον eſſe πυρετοῦ πρόδρομον: Didymo verò δαίμονα eſſe qui etiā ἠπιάλης & τίφης & ἠπάτης: (Euſtathius autē ex lex. Rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, id eſt incubum qui & ephialtes dicitur & πνιγαλίων) intelligere autem Ariſtophanem hìc peſtes & noxas ciuitatis. quanuis non incommodè pnigalionem ſeu incubum hìc accipere poſſis, præſertim quum dicat ἀπέπνιγον. ‖Ἠπίαλοι Heſychio ſunt etiam οἱ ψυχροὶ, Frigidi.

HINC Ἠπιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. vt ἠπιαλώδης πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hippocratem, vt annotauit Erotianus. ET Ἠπιαλέω, ῶ, F. ήσω, Epiala febri laboro. Ariſtot. Probl. ſect. 17, ὅμοιον δὲ ἔοικεν ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσιν, οἳ ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσι, quos febris epiala exercet. Ariſtoph. Ach. ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων, epiala correptus. ῥιγοπυρέτῳ πιεσθείς.

Ἠπιόλης, ου, ὁ, ET Ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος. Euſtathius ex quodam grammatico, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ἠπιόλην φασί. Apud eundem Herodianus ex Sophrone, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. Vide ἠπίαλος paulo antè.

Ἠπιάλιον, ου, τὸ, Leuis epialæ febris acceſſus. ῥιγοπυρέτιον, Heſych.

¶ Ἠπιόνη, ης, ἡ, Medela. vulg. lex. ex Epigr. At apud Suidā ἠπιόνη eſt vxor Aſclepii. SED ET Ἀσκληπιὸς ipſe hinc dicitur, quoniam ἠπίως ἀσκεῖ τοὺς νοσοῦντας: vel ab ἤπιος & Aſcleto quodam Epidaurio, quem oculis laborātem ſanaſſe dicitur. Antè verò ἤπιος tantùm appellabatur. VNDE Ἀσκληπίειος. vt Ἀσκληπίειον φάρμακον, Æſculapii pharmacum. Et Ἀσκληπίειον πάνακες apud medicos, Aſclepion panaces, Plin. ET Ἀσκληπίεια apud Pollucē, quæ ET Ἀσκλήπια, Feſtum in honorem Æſculapii. AT Ἀσκληπιεῖον, Fanum Æſculapii, Suid. Sic Plutarch. Probl. Rom. ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς ἱδρυμένα τὰ Ἀσκληπιεῖα ἔχουσι. Sunt tamen qui & Ἀσκληπιεῖον ſcribant, vt dicitur ἡλιεῖον. ITEM Ἀσκληπιὰς, άδος, ἡ, Aſclepias, herba apud Dioſcor. & Plinium. Item collyrii nomen apud medicos. ET Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, Aſclepiades, patronymicum. Vnde frequentiſſimè plurali numero Ἀσκληπιάδαι & Ἀσκληπιαδῶν παῖδες pro ipſis medicis: vt υἷες Ἀχαιῶν apud Hom. pro ipſis Græcis.

ἨΡΈΜΑ, Quietè. Autor Axiochi, νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipſe mecum repetam, Quietè & tacitè repetam. Plato Crat. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα. δοκῶ γάρ μοι καθορᾶν τι πιθανώτερον, ſi verò vis, quietè te contineas, hoc eſt expecta. Item Paulatim, Senſim. cui oppoſitum σφόδρα. Herodianus lib. 3, ἠρέμα πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πείθοι τῇ ὑπὸ Πλαυτιανοῦ λεγομένῃ, paulatim labaſcebat, Polit. interpret. Luc. in Zeux. ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα καὶ ἐκ περιαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένην, ſenſim & ita vt vix animaduertere poſſis. Item, Paululum, Leuiter aut Leniter. Lucian. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μοι δοκῶ, πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλὼν, i. (Bud. interpr.) Leuiter oculos ad Athenæū deflectens, vt ſolent qui in medio duorum ambulātes, viciſſim ad vtrunque conuertuntur. Ariſtoteles Meteorol. lib. 1, de quodam cometa loquens, quem ſe vidiſſe ait, ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, id eſt (eodem Budæo interprete) Intuitu leuiter limo aſpicientibus, pluſculum apparebat. Idem Ethic. 4, cap. 5, αἱ δ' ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις ψεκταί· καὶ ἐπὶ μικρὸν μὲν γινόμεναι, ἠρέμα· ἐπὶ πλεῖον, δὲ μᾶλλον·

Digitized by Google

ἐπὶ πολὺ δὲ, σφόδρα, quæ si non lōgè absunt à medio, leuiter vituperanda sunt: sin longius, grauius. Athen. lib. 1, ἔχει δὲ καὶ ἀρωματῶδές, ἠρέμα ἐπιστῦφον, Leuiter adstringens, vel Aliquantulū adstringens. At apud Aristotelem Ethic. 3, cap. 1, [ὥς τι δὴ καὶ τί, καὶ περὶ τί ἢ ἐν τίνι πράττει] καὶ πῶς, οἷον ἠρέμα, ἢ σφόδρα, exponitur Leniter, hoc est Sine impetu aliquo vehementi.

Ἤρεμος, ου, ὁ, Quietus, Mitis, Placidus. ἤρεμον (inquit Hes.) ἥσυχον, πρᾶον, ἥμερον. VNDE Ἠρεμία, ας, ἡ, Quies. Aristot. in Prædicam. ἡ κατὰ τόπον ἠρεμία, quies quæ est in loco. Idem, Ethic. 8, cap. vlt. καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει, magis est in quiete quàm in motu voluptas. Et ἠρεμίαν ἔχω, Quiesco, Plut. Apophth. Apud Aristotelem Ethic. 1, cap. 3, διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας commodius redditur Vacuitates quasdam perturbationum & animorum status quietos. Apud eundem, ἡ κατὰ τὸ ποιὸν ἠρεμία v. l. interpr. A qualitate puritas & vacuitas.

Ἠρεμέστερος, ου, ὁ, Quietior, Placidior. Xenophon Pæd. 7, ἠρεμέστεροι γίνονται στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, de hominibus quibus iniuriam inferēdi cupiditas quasi exempta est. VNDE Ἠρεμεστέρως, Quietius, Tranquillius. Idem Xenophon Pæd. 3, πότερον αὖ οἴει ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, καινῆς γιγνομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης. Videtur autem comparatiuus hic esse ab ἠρεμής, έος: at AB Ἠρέμης, ου, quod in v. l. habetur, & exponitur Quietus, deduci non potest.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, Quietus. Item Remissus, Submissus. Theophrastus, ἡ ἁπλῶς λέγει στρυφνότητά τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακήν, austeritatem remissam, siue leniusculam. Sic apud Lucianum ἠρεμαία ὑπόληψις exponitur Remissa existimatio: & ἠρεμαία φωνὴ, Submissa vox, apud eundem. Hinc Ἠρεμαιότερος, Pacatior ex Plutarcho Solone. ET Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodianus lib. 5, βαδίζων τι πλέον τοῦ δέοντος ἠρεμαίως, incedens quàm solebat lētius. Xenoph. De re equ. οὐδὲ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσαγαγεῖν τῷ χαλινῷ προσήκοντα, Placidè seu leniter aut lentè fræno adducere.

Ἠρεμέω, ῶ, F. ήσω, Quiesco, Quietus sū, vel maneo. ἐν τῇ αὐτῇ σχήματος θέσει καὶ σχήματι καὶ εἴδει μένων ἠρεμεῖ, vt apud Aristotelem Michael Ephes. exponit. Philo De vita Mosis lib. 3, πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας, in tentoriis omnes quiescere. Et libro 1, καὶ παγέντα ἐπὶ τεῖχος κραταιῶς ἠρέμει τε καὶ ἠπίχαζε, solidáque, more munitionis, & firma stabilitate concreta hærebant, Turn. interpr. VNDE Ἠρέμησις, εως, ἡ, Ipsa quasi quiescendi actio, Quies, qua res aliqua à motu in quo erat quiescit & quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2, ἔστω δὴ πραΰνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ET C. Κατηρεμέω, ῶ, Quiescere facio, Sedo. Xenophon Pæd. 7, de militibus iratis, βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, Pacare. Et paulo pòst, ἐπεὶ δὲ ἔθετο τὰ ὅπλα, καὶ κατηρεμήθησαν. Legitur tamen ibi & κατηρεμίσθησαν A Κατηρεμίζω, quod eiusdem est significationis. ET Ἐνηρεμέω, ῶ, Quiesco in. Philo De vita M. lib. 1, ἐπιτηδειότατον [ἦν] τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, ad requiem & tranquillitatem, Turn. interpr.

Ἠρεμίζω, F. ίσω, Sedo, Quiescere facio. Et ἠρεμίζομαι idem quod ἠρεμῶ apud Themist. 55. Et vtroque (vt Bud. annotat) vtitur indifferenter. ET Κατηρεμίζω, quod vide paulo antè.

ἩΡΩΣ, ωος, ὁ, Heros, Semideus. Qui ex deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat vt ad deos proximè accedere videretur, ob eámque post mortem in diuorum numerum referretur: tanto homine præstātior quanto deus dæmone. vel, vt apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Hesiodus Ergois, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Iliad. τ, Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. Odyss. 6, ἥρως Αἰγύπτιος. Plut. Consolat. τοὺς ἀποχωρήσαντας τῶν ἡρώων καὶ φασὶ τὰς ἀπὸ θεῶν. Thucydides lib. 5, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Idem lib. 4, μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. Sic Xenophon Pæd. 1, προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι. Et ἥρωες ἐπώνυμοι apud Pausaniam Att. pag. 3, heroes a quibus Atheniensium tribus denominabātur. de quorum imaginibus ibidem. Zenon apud Laertium lib. 7, heroas vocat solutas corporibus animas sapientum: & Pythagoras apud eundem totum aera censet plenum esse animis, eósque & dæmonas & heroas existimari. Vnde & Philo De mundo, τὰς δὲ, θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας, ἁπάσης ἀλογεῖν τῆς περὶ γῆς χωρίου. αἰωρεῖσθαι δὲ εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι τὰς καθαρωτάτας, ἃς οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωυσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους. id est, Alias animas cōstitutionem diuiniorem sortitas, ab omni terrestri situ cogitatione abhorrere: at quæ sint earum purissimæ, eas verò opinio est excelsissimo in loco apud ætherem ipsum stationem habere. quas qui in Græcia philosophari instituerunt, heroas & dæmonas appellauere. Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus hoc nomē. vt Od. σ. – Μούλιος ἥρως, Κῆρυξ Δουλιχιεύς, ὅς ῥά οἱ θεράπων ἔσκ' Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur verò quidam obliqui in hoc vocabulo. nam ἥρως pro ἥρωος, affertur ex Philostrato. sicut & Od. θ, δόμος Ἀλκινόοιο ἥρως dicitur pro ἥρωος. Et ἥρῳ, vel ἥρω sine ι subscripto, per apocopē, pro ἥρωϊ, teste Eustathio. Item ἥρω pro ἥρωα. Apollon. Argon. 1, κάλλιπον ἥρω Ἡρακλῆα. At ἥρως dicitur pro ἥρωες & ἥρωας. Cæterùm quod ad etymon attinet, Plato in Cratylo ab ἔρως deriuat, (quoniam heroes ex diis deabúsve mortalium amore captis nati putabantur, aut vicissim ex mortalibus deûm inidē amore captis) vel ab εἴρειν hoc est λέγειν, quoniam σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. Alii deriuare maluerunt ab ἔρα id est terra, quòd partim è terrenis & mortalibus hominibus orti essent. Alii ab ἀὴρ, quoniam (vt Hesiodus habet) ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν. Augustinus ab Ἥρα, id est Iuno, quòd ei aer deputetur, in quo inter lunæ gyrum & nimborum ac ventorum cacumina, aeriæ istæ animæ, lares, genii, heroésque isti, hoc est alicuius meriti defunctæ animæ, degere creduntur.

Ἡρωϊκὸς, οῦ, ὁ, Heroicus. Demosthenes Epitaph. οὕτω μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἀνατέταται τάξιν, in numerum heroum. Plutarchus Ad præfect. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, formam heroicam. Aristoteles Ethic. 7, ἡρωϊκὴ ἀρετή. Item ἡρωϊκὸν μέτρον, vel ἔπος, metrum seu carmen heroicum, apud rhetores & grammaticos. Item ἡρωϊκοὶ στίχοι, versus heroici seu longi, Cicero apud Platonem p. 41 lex. Cic.

Ἡρῷος, ου, ὁ, siue Ἡρῶος, (vtrūque enim reperitur, & cum ι subscripto & sine illo) idem quod ἡρωϊκὸς, seu Herous: vt Latini etiam loquuntur. ἡρῷος ῥυθμὸς, numerus herous, Cicero apud Aristotelem pag. 50 lex. Cic. Et ἡρῷον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler. ἐξάμετρον ἡρῷον τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους, καὶ πρέπον ἥρωσιν. Heroi carminis opus dicit Propertius. VNDE Ἡρωελεγεῖον dicitur metrum ex herois & elegiacis versibus cōstans, vt apud Theocritum idyllium octauum. AT Ἡρῷον, ου, τὸ, substant. Monumentum siue fanum heroi cōstructum. Thucydides lib. 2, καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῷα πάντα, & fana & omnia heroum monumenta. Et libro 13, τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον, Androcratis herois monumentum. Athenæus lib. 6, ἡρῷον ἱδρύσαντο κατὰ τὴν χώραν, καὶ ἐπωνόμασαν, Ἥρωος εὐμενοῦς. Plutarchus Probl. Hellen. τὸ δὲ Εὐνόστου τὸ ἡρῷον καὶ τὸ ἄλσος οὕτως ἀνέμβατον ἐτήρει καὶ ἀπροσπέλαστον γυναιξί. ‖ Ἡρῷα dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plutarchus Polit. præc. de Theagene, τέλος ἡρῷα δειπνῶν ἐπιταφίου τινὸς, ὥσπερ εἰώθει, προσηθείσης ἅπασι τῆς μερίδος, inuitatus ad cœnam & epulum quod de more heroum parentalibus exhiberi solebat. ET Θἠρῷον, pro τὸ ἡρῷον Atticè, vt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Aristoph. ITEM Ἡρώειον, ου, τὸ, Herois monumentum, μνημεῖον, Hesych. Idem quod ἡρῷον.

Ἡρωΐνη, ης, ἡ, Heroina, Propert. Semidea. Dionys. De situ orbis, loquens de Medea, Αἴητεω θυγατέρος, αἰνομένος ἡρωΐνης. Ælianus apud Suidam, γενναῖον ἔργον καὶ ἐλλαμπρὸν ἡρωΐνης. Pro QVO Ἡρῴνη, per contractionem cum subscripto ι. Aristoph. Neb. ποῖαι ἡρῷναι τινές εἰσι.

Ἡρωΐς, ίδος, ἡ, Herois. Athenæus lib. 1, de Nausicaa, ἐκείνην γὰρ μόνην τῶν Ἡρωΐδων Ὅμηρος σφαιρίζουσαν παράγει. ‖ Ἡρωΐς est etiam nomen festi nouennalis quod Delphis cele-

Digitized by Google

brabatur. Plut. Hellen. τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὲν σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' ἡρωΐδα, τὴν δὲ χαρίλαν. De quo paulo pòst, τῆς δὲ ἡρωΐδος τὰ πλεῖστα μυστικὸν ἔχει λόγον ὃν ἴσασιν αἱ θυιάδες. ἐκ δὲ τῶν δρωμένων φανερῶς Σεμέλης ἄν τις ἀναγωγὴν εἰκάσειε.

Ηρώϊσσα, ης, ἡ, Heroina. v. l. Pro QVO Ἡρῷσσα citatur ex Lascaris Epigr. -ἄλιον ἔχουσα Ἡρώισσης ξεινών. Dicitur autē ἡρῷσσα pro ἡρωΐσσα, vt ἡρωΐνη pro ἡρωΐνη.

ΗΣΣΩΝ, ET Ἥττων, Minor. Vsitatius tamen in neutro ἧττον pro Minus. quod ἧττον aduerbialiter etiam ponitur. Aristot. Ethic. 2, καὶ λυπηθῆναι δεῖ ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον. Isocrates Panath. τὸ τούτων τέλος ὃ πᾶσι τοῦτοις προσέθηκεν, οὐδενὸς ἧττον προσήκει θαυμάζειν, non minus quàm quicquam aliud. Item οὐχ ἧττον, & οὐδὲν ἧττον, Non minus, vel Nihilo minus. Aristot. Ethic. 6, ὥστε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων καὶ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, pro οὐχ ἧττον ἢ ταῖς ἀποδείξεσι, non minus quàm demóstrationibus. Theophrastus, τὰ χειμερινὰ δὲ οὐχ ἧττον [φίλυδρα καὶ φιλόψυχρα] τῶν θερινῶν. At οὐδὲν ἧττον exponit Suidas ἴσον & ὅμοιον: cuius exempla apud eum vide.

Item ἧσσον seu ἧττον pro οὐδ' ὅλως, seu οὐδαμῶς, Atticum est, vt annotat Eustathius. Ego hunc istius vocis vsum apud Thucydidem præsertim reperio, & à Latinis non solùm Parum, sed & Minus (quod ad verbum respondet) sic interdum poni existimo.

Ἥσσων, Inferior. Homerus Il. ψ, Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην. Aristoph. Pluto, γνώσεσθ' ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν. Plato κρείττω opposuit τῷ ἥττω, cui adnectit ὑποδεέστερον in Phædro, οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. Thucydides autem τὸν ἥσσω opposuit τῷ δυνατωτέρῳ, id est potentiori, lib. 1. Dicitur autem ἥττων εἰμὶ τινὸς (subaudita præpositione κατὰ) & ἥττων εἰμὶ τούτῳ: item ἥττων εἰμὶ cum infinitiuo. Quarum constructionum hæc sunt exempla. Xenophon Pæd. 1, ἀλλ' ἅπερ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦτα ἐξῆρχε, id est (vt Budæus eleganter & doctè reddidit) Quocunque certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios prouocabat. Herodianus lib. 1, οὐδενὸς ἥττων ἀνδρείᾳ τε καὶ ἀλκῇ. At ἥττων seu ἥσσων sequente infinitiuo vt apud Thucydidem lib. 2, ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. At Horatius dixit Minor in certamine, exprimens quidē ἥσσων, sed quod sit pro ἡσσώμενος: sicut ἥσσονας pro ἡσσωμένους accipi testatur Hesych. Sic autem, sed cum genitiuo, vsurpari in variis loquendi generibus, sequentia exempla docebunt.

Ἥσσων εἰμὶ cum genitiuo rei, pro Vincor ab ea, Ei succumbo. vt ἥττων οἴνου apud Xenophontem Pæd 8, Qui vincitur à vino, id est à vinolētia. hoc est Qui sibi à vinolentia temperare nequit, Qui vino supramodum est deditus. Itidem ἥττων τῶν ἡδονῶν seu τῶν ἐπιθυμιῶν, Qui refrænare nescit libidines, & domitas habere, vt Cicero loquitur. Itidem verò ἥσσων ἔρωτος, & ἥσσων ὀργῆς, (quo & Herodianus vtitur) aliáque huiusmodi reddenda censuerim. Possumus verò hoc posterius ἥσσων ὀργῆς vertere etiam Qui nescit iræ moderari. A Politiano certè redditur vno verbo Iracundus. At verò ἥσσων λήμματος, & ἥσσων χρημάτων, item ἥσσων φιλοτιμίας ex Cicerone reddi posse arbitror Qui seruit quæstui. Seruiens pecuniæ, Seruiens gloriæ. Sed & illud ἥσσων τῶν ἐπιθυμιῶν ex eodē interpretor eadem voce, Qui seruit cupiditatibus. ita enim ille in libro De amicitia, Cupiditatibus iis quibus cæteri seruiunt, imperabunt. vbi sicut Seruire cupiditatibus, ἥττονα εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν, sic Imperare cupiditatibus, esse dico, κρείττονα εἶναι. quod vertere etiam possumus Domitas habere libidines, ex eodē Cicerone. At quum dicit Cicero Seruire pecuniæ, & Seruire gloriæ, fateor quidem includi etiam actionem quandam quæ non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, & ἥττονα εἶναι φιλοτιμίας: quare alicubi nomine Seruus vti malim & dicere Seruus pecuniæ, Seruus gloriæ: sicut Seruus libidinum, & Seruus vitiorum, vel vitiis, Latini quidam dixerunt. Quidam verò ἥττων φιλοτιμίας interpretantur, Nimium gloriæ cupidus: & ἥττων χρημάτων, Pecunia captus. pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus,

vel potius Insano amore captus. Atque adeo Pecuniæ amore cæcus, dicere non dubitarim hac in signif. vt dixit Virgil. Auri cæcus amore.

Ἥσσονα, Pauciora, oppositum τῷ πλείω. vt quū Zeno apud Diog. Laertium dicit, Ideo binas habemus aures, at os vnicum, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν. id est, Vt plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur. Qua in significatione non memini me apud classicos scriptores hoc nomen ἥττονα legere.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel Ἡττάομαι ῶμαι, Inferior euado, Vincor, Superor. Thucydides lib. 2, κρατήσαντες δὲ πάσας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι. Idem lib. 1, ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in locis obserua κρατεῖν & ἐπικρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι. pro hoc autē poni & νικᾶσθαι. Dicitur verò à Demosthene & de eo qui in iudicio vincitur. Isocrates ἡττηθέντες & κατορθώσαντες contraria fecit in hoc Panegyrici loco, ἐν οἷς [κινδύνοις] ἡττηθέντες μὲν παραχρῆμα διεφθάρησαν ἂν, κατορθώσαντες δὲ, μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον ἐδουλώσαντο. Vbi obserua etiam vsum huius verbi cum præpositione ἐν. Sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡττημένων, quidam poeta apud Athenæum. Hæc tamen præpos. frequentius (nisi me memoria fallit) omittitur. dicunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ & ἡττᾶσθαι πολέμῳ, itidémque cum aliis datiuis sine hac præpositione. Quo & Demosthenes dixit modo Philipp. 3, ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις: quem datiuum τοῖς ὅλοις resolui posse existimo in τῇ περὶ τῶν ὅλων μάχῃ. Legitur verò ἡττᾶσθαι & cum accusatiuo: vt apud Isocratem, πολλὰς μάχας ἡττῶνται. vbi subaudiri potest præpositio κατά. Demosthenes in Epit. simul cum accusatiuo rei, & genitiuo personæ, vsus est, scribens, οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηται τῶν ἐναντίων. vbi non dubium est quin subaudiri illa præpositio debeat. Animaduertēdus est præterea alius huius verbi vsus, videlicet cum participio genitiui casus. vt apud Xen. Pæd. 5, p. 77, εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος.

Ἡττῶμαι, Succumbo, Cedo, Frangor. vt ἡσσᾶσθαι τῷ δεινῷ, Thucyd & ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν Isocr. Panath. Calamitatibus succumbere. Virgil. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, ex Cicerone, apud quem Frangi & succumbere alicubi copulantur, sicut & debilitari. Sed & Calamitate frangi, necnon Malis frangi, apud eundē habetur. At verò quum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν seu τῆς ἡδονῆς, (vt loquitur etiā Xenoph.) aut cum simili genitiuo, vtere ea interpretatione, vel potius iis interpretationibus quas supra dedi τῷ ἥττων εἰμί. Huc autē pertinet & νηδύος ἡσσημένος. quo vtitur quidam comicus apud Athenæum, de eo quem Horatius ventre duci ait. Quo sensu dicitur etiam Ventri deditum esse, sed non tam significanter quàm ἡττᾶσθαι τῆς γαστρός, seu τῆς νηδύος, ve ille loquitur. Cæterū non solùm dicitur ἡττῶμαι ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, (de quo suprà) verumetiam dicitur ἡττῶμαι ταύτης pro τοῦ ταύτης ἔρωτος. Sic Plut. in Amat. narr. καὶ μᾶλλόν τι τῆς παρθένου ἡττημένος. quod Polit. vertit, Multóque magis puellæ amore incensus. Ibidem verò, οἱ δὲ, τῶν παρθένων ἡττώμενοι, vertit, Exarserunt virginum amore.

Ἥττημα, ατος, τὸ, Clades. In vulgatis lexicis ex Esaiæ cap. 31, ἔσονται εἰς ἥττημα, pro Vincentur. AT Ἀήττητος est multo vsitatius, redditúrque aptè Inuictus, Insuperabilis: Demosthenes Pro corona, ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Xenophon Hellen. 1, μεμνημένους ὅσας τε ναυμαχίας αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς νενικήκατε, καὶ πῶς εἰλήφατε, ὅσα τε μετὰ τῶν ἄλλων ἀήττητοι γεγόνατε. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ Isocrat. in Archid. & ἀήττητος θυμὸς Demostheni in Epit. Item cum datiuo, ex Aristide, ἀήττητον χρυσῷ διεσῴζοντο. Philo autē εἰς τὸ ἀήττητον ἀντιφιλονεικοῦν dixit pro Obniti peruicaci audacia. Sed ἀήττητος, etiam pro non victo alicubi apud Plutarchum legisse mihi videor. ET Ἀνήττητος eadem significatione, VEL Ἀήσσατος: pro quo EST Ἀσσάσατος Doricè apud Theocritum Idyll. 6, ἀσσάσατοι δ' ἐγένοντο.

ET Ἑσσόομαι, οῦμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, Vincor. vt ὑπὸ ἑσσοῦσθαι Περσέων, & ἑσσωθέντες τῇ μάχῃ.

Ἡσσόω etiam, & Ἡττάω, ῶ, habent vulg. lex. pro Vinco, sed sine testimonio.

Ἧσσα seu Ἧττα, Inferiores partes, Clades. Sæpe verò & ver-

bo Vinci commodè reddi poteſt. vt ἥττασθαι ἀσμένως, Xe- A
noph. Se vinci patitur æquo animo. Plutarch. ἥττασθαι ἀγαπῶσι περὶ τῆς ἐλευθερίας, vinci malle quàm in libertate degere, in v.l. Idem Plut. ἥττᾶν & νικᾶν alicubi oppoſuit, vbi ἥττᾶν vertere itidem Vinci, νικᾶν autem, Vincere, reddere poſſumus. Locus eſt in lib. De frat. char. περὶ τῷ ἥττᾶν ἡδίω τῆς νίκης, Facit vt vinci iucundius ſit quàm vincere.

C. ΑΝΘησσᾶσθαι, Viciſſim vincor, Viciſſim ſuccumbo. ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἐκείνοις ἐνδοῦσι, cedere tanquam victum.

ΗΣΥΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Quietus, Quiete fruens. Item Sedatus, Placidus, Interdũ & Tranquillus. Exponitur & Tacitus. Heſiodus Ergois, Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio ſuæ Alexandræ, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, Non ſedata, Non placida. Apud Plutarchũ itidem νὺξ ἥσυχος exponitur Nox placida. At ἥσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. Ariſtophanes cum verbo ἔχειν & μένειν vtitur: eſtque ei ἔχ' ἥσυχος, vel μένε ἥσυχος, Quieſce, Mane quietus, aut etiam Tace. Sic apud Euripidem Medea dicit, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, pro Ne interpella ſermonem meum. Thucydides dixit τὸ ἥσυχον ſubſtantiuè pro ἡσυχία, Quies, lib. 1, μὴ τὸ ἥσυχον τῆς εἰρήνης ἀφελόμενοι, Quiete pacis, Quiete quam pax affert. Cæterùm quod ad nominis huius ἥσυχος deriuationem attinet, Etymologiſtes eam eſſe vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ. Ego verò (ſi & meæ diuinationi locus hic ſupereſt) ἀπὸ τοῦ ἧκα ἔχειν deriuarim, vt dicatur ἥσυχος quaſi ἥκυχος, vel potius ἥκεχος. Mutari autem in quibuſdam aliis deriuatis ſpiritum ſatis notum eſt.

Ἡσυχαίτερος comp. & Ἡσυχαίτατος ſuperl. pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, Quietior, Quietiſſimus. Et interdum etiã aduerbialiter. Apud Thucydidem ἡσυχαίτερα libro 3, in principio p. 100, ſunt qui nomen eſſe velint pro Placidiora, Mitiora: ſunt qui aduerbium, pro Placidius, Mitius. Schol. nomen eſſe putat, exponens, ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xenophontem autem, ἡσυχαίτεροι διαπορεύονται videtur eſſe Magis lenti pro Magis lento gradu: & ἡσυχαιτέρα φωνή, magis remiſſa vox, vel ſubmiſſa.

Ἡσυχῆ, aduerb. Quietè, Placidè. Item Trãquillè. Sæpe verò redditur & Senſim, item Leniter, ἠρέμα: interdum & Paululum. Herodianus lib. 1, ἡσυχῆ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν. id eſt (Politiano interprete) Paululumque ſe è grabato ſubleuans. Gaza πρίονα ἐχομένοι ἡσυχῆ vertit Serratum leniter, id eſt parum ſeu paululum (inquit Budæus.) Apud Dioſcor. autem ὑπέρυθρος ἡσυχῆ redditur Rubeſcens modicè. At verò apud Thucydidem p. 184 ἡσυχῆ ſchol. exponit κρύφα.

Ἡσύχως, aliud aduerb. pro Quietè, Tranquillè. ΕΤ Ἥσυχα Ariſtoph pro eodem.

C. Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quietis amans, Quietæ & tranquillæ vitæ ſtudioſus. ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, id eſt τὴν ἡσυχίαν. nam ἥσυχον ſubſtantiuè etiã poni docui. ΕΤ Φιλησύχως, aduerb. vt φιλησύχως διάκειμαι, Quietis amore teneor.

Ἡσυχάζω, Quieſco. A Thucydide lib. 8. ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari deſinunt: pag. 289, οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τὸν τὸ δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι μόλις ἡσυχάσαντες, ἤκουσαν. Apud eundem plurimis in locis (ſicut & apud cæteros hiſtoricos) dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum non mouent, ſeu Qui ad mouendum non ſe parant, aut Qui à bello moto deſiſtũt, ſeu ipſum intermittunt, Qui nihil attentãt, Nihil moliuntur. Sed lib. 1, vbi obiicitur Lacedæmoniis eos ſolos ex Græcis ἡσυχάζειν, quandam deſidiæ ſignificationem hoc verbo includi exiſtimo. Apud eundem dicuntur ipſæ naues ἡσυχάζειν quibus nauale prælium non committitur. Quinetiam τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς apud eundem legitur lib. 7. pag. 262, pro ea parte noctis quam Conticinium Plautus appellat, à conticeſcendo. Latini concubiã etiam noctem & intempeſtam nominant. ¶Ἡσυχάζω, Taceo, Sileo. Laert.

C. Ἐφησυχάζω, Acquieſco. Iungitur autem datiuo, vt ἐφησυχάζω τούτῳ, Acquieſco huic rei. Bud. ait eſſe in Pand. verbum iuris pro Acquieſcere & ſtare, vt ἐφησυχάζω τῷ τάξει.

¶Ἡσυχαῖος, ου, ὁ & ἡ, Quietus, Tranquillus. Sed frequenter pro ἠρεμαῖος, Lentus, Remiſſus, Qui ſenſim fit. vt ἡσυχαίοις ἐλάσεσι apud Xenophõtem. Vide ſuprà Ἡσυχαίτερος & Ἡσυχαίτατος. Quanuis enim inueniatur ἡσυχαῖος, eſſe tamen hæc non ab illo ſed ab ἥσυχος, pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, diſcimus ex iis quæ traduntur ab Euſtath. pag. 1441.

¶Ἡσύχιος, ὁ & ἡ, Idem quod ἥσυχος. Homerus Iliad. φ, circa finem, Ἡσυχίῳ δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πῆμα γένηται, Quietum, id eſt Malo omni ſeu moleſtia carentem. (At Valla aduerbialiter poni exiſtimauit, & vertit Clam: quam interpr. niti opinor autoritate ſcholiaſtæ Thucyd. qui alicubi ἡσυχῆ exponit itidẽ κρύφα, vt antea docui) Apud Demoſthenem ἡσύχιος & ἀπράγμων copulantur cũ ſubſtantiuo βίος, pro vita quieta & tranquilla, qualis eſt hominum priuatorum, præ vita eorum qui ſe reip. negotiis implicant. Philipp. 4, τὸ δὲ γινώσκειν ἀκριβῶς τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, οὐ τὸν ἡσύχιον καὶ ἀπράγμονα, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρεῖ; Huc autem pertinentia quædam vide in Ἡσυχία. Eadem ſignif. dicitur ἡσύχιος βίος, quod explicatur etiam φιλήσυχος. Ab Heſychio autem ἥσυχος exponitur etiam ἀπράγμων. quæ expoſitio & τῷ ἀπράγμων βίος dari poteſt, ſicut ἡσύχιον & ἀπράγμονα copulari à Demoſth. videmus.

Ἡσυχία, ας, ἡ, Quies, Tranquillitas. Ab Homero ἡσυχίη (Ionicè pro ἡσυχία) dicitur eſſe illi cui non faceſſitur negotium. Sic enim intelligo Odyſſ. σ, circa principiũ, — ἡσυχίη δ' ἄρ ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη Αὔριον. Iſocr. in or. De pace, ἡσυχίας & πολυπραγμοσύνης (ſicut alibi ἡσυχίας & ἀγῶνας) inter ſe opponit. Conueniũt autem ἡσυχία & πολυπραγμοσύνη, cum ἡσύχιος καὶ ἀπράγμων, quod ex Demoſthene protuli: item ἀγῶνας oppoſiti πολυπραγμοσύνη conueniunt cum eo quod ibidem legitur, βίος ἀγώνων μεστὸς oppoſitus τῇ ἡσυχίᾳ. Sed & quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Demoſthenes τῷ ἡσυχίᾳ, id cum his eiuſdem Iſocratis quadrat, in Archid. ἡσυχίας ἐπιθυμοῦμεν καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. Thucyd. 3, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ & ἐν τῷ πολέμῳ inter ſe opponit. Iungitur & aliis præpoſ. vt ἐφ' ἡσυχίας, Ariſtoph. pro Quietẽ. Et pro eodem, καθ' ἡσυχίαν apud Luc. καθ' ἡσυχίαν ἀκούειν. Cum vtraque præpoſ. exponitur etiam Placidè. Sed apud Thuc. καθ' ἡσυχίαν verto etiam Per otium, vt docebo paulo póſt. Sæpe iungitur cum verbo ἔχειν, in ea ipſa ſignif. quam dixi ἡσυχάζειν habere paſſim apud hiſtoricos præſertim. Bud. apud Demoſthenem ἡσυχίαν ἔχειν interpr. Quieuerunt, addens eſſe pro Nihil attentarunt: & ei opponi ἐπιχειρεῖν. Iſocr. dixit etiam πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν, in or. De pace. Dicitur verò & ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν pro In quiete continere, vt Bud. apud Thuc. vertit. At ἡσυχίαν ἄγειν, idem eſt quod ἡσυχίαν ἔχειν. Thuc. lib. 2, ἡσυχίαν ἦγε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα. Exponitur & Feriari, Otiari. Dicitur etiã ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, pro Nullas de aliqua re turbas mouere ſeu excitare. Iſocr. in Hel. encomio, περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἡσυχίαν ἦγον, περὶ δὲ ταύτης ἐποιοῦντο συνεστήσαντο πόλεμον. Credo autem ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, poſſe alicubi reddi etiam, Patiẽter aliquid ferre. Sed & cum genitiuo, ἡσυχίαν ἄγειν τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν, pro Superſedere, &c. vel Abſtinere. Cicero itidem Quieſcere pro Superſedere dixit. Iungitur autem ἡσυχία aliis quoque verbis cum præpoſ. vt διατελεῖν ἐν ἡσυχίᾳ, & μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, de quibus mox dicam.

Ἡσυχία, peculiariter Quies quam pax affert: vnde & pro pace ſeu induciis accipitur. atque ita verti poteſt apud Thucydidem. vbi ἐν τῷ πολέμῳ & ἐν τῇ ἡσυχίᾳ opponit. Apud eundem rurſus pro pace ſeu pro induciis, pag. 177: vbi ſchol. exponit ἀπραξία πολέμου. Sumiturque ita frequenter in hiſce loquendi generibus, ἡσυχίαν ἄγειν & ἡσυχίαν ἔχειν, de quibus modo dictum fuit.

Ἡσυχία, Quies, in ſignificatione ſomni. Herodian. 1, ἡσυχίαν δὴ παρασκευάζοιν αὐτῷ. Alibi autem hac in ſignificatione legere me non memini.

Ἡσυχία, Otium. vnde καθ' ἡσυχίαν pro Per otium, apud Xenophontem Hell. 6. vbi etiam opponit ei διὰ σπουδῆς. Sic autem vſurpauit ante eum Thucydides non ſemel. habes enim cum alibi, tum pag. 106, & 159, & 196. Sic ἐν ἡσυχίᾳ διατελεῖν & μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ apud Herodianũ vertit

vertit Polit. Otium agitare, & Otium agere, quam significationem habet etiam ἡσυχίαν ἄγειν, quod & ad verbum ei respondet.

Ἡσυχία, Silentium. vt πυθαγορικὴ ἡσυχία Πυθαγορείων, Laertio 408. Sic autē apud Luc. de eodem silentio Pythagorico dicitur, ἡσυχίαν μακρὴν καὶ ἄφωνον, καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλίαν μηδέν. At Plutarchus ἡσυχίαν & σιωπὴν copulauit in Coriolano, καὶ παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Itidem Plato in Apologia post σιγῶν subiunxit καὶ ἡσυχίαν ἄγειν.

Ἡσυχία, Solitudo, vt Cicero interpret. apud Xenophontem.

ἬΧΟΣ, ου, ὁ, Sonus, Sonitus. Plut. De loquac. ὥσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἤχου δὲ μεστοὶ, περιέασι. Herodian. lib. 6. κἄτις τι πόῤῥωθεν ἀγέρομένη φαίνεται, βοῆς τι ἦχος πανδήμου ἐξακούεται, Sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Idem libro 5. ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων, ad variorum organorum sonos. Demetr. Phaler. τῶν γραμμάτων τούτων ὁ ἦχος. apud eundem ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας, σύριγγος. Luc. Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς περιβομβεῖ. Diosc. lib. 1 cap. 39, de oleo amygdalino, ἐκ δὲ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνους καὶ ἤχους καὶ συριγμούς. De quo Plin. lib. 23 cap. 4, Prodest & auribus, vermiculósque in his enecat, & grauitatem auditus discutit, sonos incertos & tinnitus: obiter capitis dolores & oculorum. Et ἤχου ὁ ψόφος strepitus qui ex ipso sonitu existit, seu resonantia.

C. Ἠχίπους, ου, ὁ καὶ ἡ, Sonipes, Pedibus sonum edens. Eustathius.

C. Δύσηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dissonus, Malè sonans. Hermog.

C. Ἔνηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo sonus est, Sonans, Sonorus. vt ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa quæ sonant, non tenduntur, Organa sonora, non tensilia. τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασεν. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ouidius. Item Sonans in idem quod ἔναυλος. Greg. ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς ἔνηχος, Quæ meæ aures personat. Idem Postumiano, μέμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ θαῦμα ἔτι ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. ‖Ἔνηχος (inquit B.) Peritus, in Eccles. nisi sit erratum.

C. Εὔηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Dioscorides lib. 2 cap. 28, ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχους παρασκευάζει. (vbi tamen mendosè legi videtur εὐήχους pro ἀνήχους) De quo Plinius, Vocem siluri recentes salsique in cibo adiuuant. Idem etiam significat quod εὔφωνος, id est Bonam vocem habens. Athenæus lib. 3, καὶ τραγῳδὸν φησὶ γενέσθαι, καὶ ὑποκριτὴν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαίδεκα ἰσχάδας συνεχῶς γινομένων. Et paulo antè, ἰσχάδας φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ συνεχῶς ἐσθίοντας. Plinius quoq; ficus voci contrarias esse testatur.

C. Ὀξύηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutum sonum edens, Argutùm sonans. Alex. Aphrod.

Ἠχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sonorus, Sonans, Demetr. Phaler. de numero heroo, ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠχώδης.

¶ Ἠχή, ῆς, ἡ, Sonus. Idem quod ἦχος. Iliad. π, ὡς δ' ἄνεμοι ἔβαλον παντοίας ὕλας Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Plato, ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος αὐτῷ ἄνευ ἠχῆς, Mouetur ipsa per se sine voce & sine vllo sono, vt Cicero p. 24 mei l. Cic. interpr.

C. Ἀζηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Magnum sonum edens. μεγαλόφωνος. ficantique quidam apud Homerum Iliad. δ exposuerunt Ἀζηχὲς μεμαχυῖαι, teste Eustathio. Sic accipi potest & Iliad. ρ, Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπῄει ἐρχομένοισι. Et Iliad. ο, Ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι. Item, Aridum sonum edens, Aridus: vt Apollonii scholiastes exponit Argon. lib. 2, κορώνας ἀζηχὰς οἳ δὲ σμώοντες Ἰδὼς ἀναχέοιμοι. Alii dictum volunt quasi ἄζην (hoc est ξηρασίαν) ἔχων, pro Aridus atque ideo durus, σκληρός. quo sensu quidam dictum volunt ἀζηχὴ θυμὸν ab Homero, id est ἄπηκτον, ἀμάλακτον, animū qui emolliri & flecti non possit, obstinatum & induratum. Eust. ‖Item Continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχής, quasi ἀδιεχής. nam & inde quidam factum volunt. Sic Eustathius exponit Il. ο, ἐμὲ δ' αὖ ὡς θυμὸς αἰεὶ Ἀζηχὴς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς aduerbialiter, Cōtinenter, Sine intermissione. Od. σ, αὐτὰρ ὅ γ' ἔσθιεν χαστέρα μάργη Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. ‖Ἀζηχὲς exponitur etiam διατόρος, μέγα ab Eustathio, ex veterum quorundam sententia. Itē ἰσχυρὸν, Hesych. ET Ἀζαχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀζηχής. Hesych.

C. Ἀπηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Absonus, Sonum malū & ingratum habens. Lucianus, βάρβαρος γὰρ ἡ φωνὴ καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀπηχὲς ὅμοιον κυνί. quod de Diogene cynico dicitur. Sic quidam αὐάνιμος apud Suidam, μὴ ἐπειδὴ ἀσκίως ἐπιλαμβάνεσθε τῷ βαρβάρῳ ὁ σολοικόν τι ἢ ἀπηχὲς φθέγξαιτο. Capitur etiam pro ἀηδὴς, id est Iniustus, Ingratus, Odiosus. quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata. ἀπηχὲς enim exponit Suidas διάφορον, & ἀηδὲς & ἐχθρόν. & οὐ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Sed dixerat propriè esse τὸ σκληρὸν καὶ ψευδές. Hesychius quoque ψευδὲς exponit, id est falsum. Cuius significationis exemplum desidero. Quod autem apud illum ἀπηχὲς exponitur ἀειδὲς, non dubium est quin librarii errore contigerit, qui ει pro η posuerit. itidem verò errauerit in ἀειδισμένην, quo exponitur ἀπηχησμένην. Est verò ET Ἀπήχεια apud eundē Hesychium, expositum δυσωνία καὶ ἀχθεια, μῖσος. Sed ἄχθεια vocabulum suspectum est. Sed ET aduerbiū ἀπηχῶς vult esse σκληρῶς, ἀπηχθῶς. sicut & Suidas nomen ἀπηχὲς explicat σκληρόν. Crediderim autem ἀπηχὲς significare σκληρὸν ex eo quòd quæ dissonāt, sint auribus dura & insuauia: sed vnde pro ψευδὲς vsurpetur: ne suspicari quidem possum.

C. Βαρυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauisonus, Graue sonum seu sonitum edens. idem quod βαρύγδουπος & βαρύκτυπος. ET Βαρυαχὴς Doricè pro eodem, in Epigr.

C. Γλυκυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulcisonus.

C. Δυσηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Malum & ingratum sonum edens. Il. β, οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἱμείροντο.

C. Ἐριηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde sonans. idem quod ἐρίγδουπος & ἐρίκτυπος.

C. Εὐηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans, Sonorus. idem quod εὔηχος. Plutarchus De defectu oraculorum, ὄργανον διηρτημένον καὶ εὐηχὲς, instrumētū cōstructum & sonorū.

C. Κατηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, vide post Κατηχῶ, licet hoc illo posterius sit.

C. Πολυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multos sonitus edens, Opp. lib. 3 De venat. Ἔξοχα δὲ συνέει δοῦπον πολυηχέα θηρῶν.

C. Ὑψηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Altisonus, sed pro Altum & clarum sonum edens. Il. ε, θεῶν ὑψηχέας ἵππους, Sonipedes: Quorum incedētium pedes altum sonitum edunt. (quos alibi χαλκόποδας vocat) vel ὑψαύχενας. Eust.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, Sonorus, Sonum siue sonitum edens, Sonabilis. Il. α, Οὐρανὸν σκιόεντα θάλασσάν τε ἠχήεσσαν, Sonorum mare, seu tumultuosum, Sonans pelagus, Virg. Et δώματα ἠχήεντα Od. δ, Resonabiles ædes, Quæ præ amplitudine sua resonant.

Ἠχέω, ῶ, F. ήσω, Sono. Hesiod. Theog. ἤχησε δὲ κάρη νιφόεντος ὀλύμπου. Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, pulsata dolia sonant. Et apud Aristophanem Nebulis quidā dicit Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος. Reperitur verò & cum casu, quasi actiuum. Demetr. Phal. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἐφεξῆς ἠχοῦντες αὐτά, Sonum ipsarum referunt vel edunt, aut etiam Sonant ipsas.

Ἠχητής, οῦ, ὁ, q. d. Sonator, Qui sonat, Sonans, Sonorus. ἠχηταί apud Hesych. sunt κήρυκες, κράκται, ᾠδοί, τέττιγες, ψόφοι, omnes enim ii sonori siue canori dicuntur.

C. Εὐήχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans. Eurip.

Ἠχέτης, ου, ὁ, idem quod ἠχήεις. Hesiod. Dieb. καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, Canora cicada, Vocalis siue stridula cicada. VNDE Ἠχετικός, οῦ, ὁ, Sonorus, Canorus. De ἠχέτα autem τέττιξ vide & in Ἀχέτα paulo pòst.

C. ἈΝΤηχέω, Contra sono, Ex aduerso sono vel resono. Iulian. ad Iamblich. qui ipsi τὰ ὦτα τε ἐνδόσιμον ἐμνήσω. Καθάπερ οἱ περὶ Διόνυσον τὴν θέασιν κρούοντι πρὸς τῆς χορείας, αὐτοὶ φέροντας οὕτω καὶ ἡμεῖς πρὸς σαλπίγγα τι εἰκὸς ἀντηχήσομεν, ὥσπερ οἱ περὶ χοροστάτην ... ἀνάκλημα ... ῥυθμοὺς συνομολογοῦντες, i. vt qui Libero thiasum pulsanti ad choreā, dissoluti feruntur: sic & nos tibi tuoq; plectro succētiuo respōdeam⁹ cōsentaneo. B. Sūt verò & loci q dā ἀντηχοῦντες, i. resonātes. Vitruu. l. 5, c. 8, postquā monuit animaduer

tēdum esse vti sit electus locus in quo leniter applicet A
se vox, neque repulsa resiliens incertas auribus referat
significationes, Sunt enim (inquit) nonnulli loci natu-
raliter impedientes vocis motus: vti dissonantes, qui
Græcè dicuntur κατηχοῦντες: circumsonantes, qui apud
eos nominantur περιηχοῦντες: item resonantes, qui di-
cuntur ἀντηχοῦντες: consonantésque, quos appellant
συνηχοῦντες. Dissonantes sunt in quibus vox prima quū
est elata in altitudinem, offensa superioribus solidis
corporibus, repulsáque resiliēs in imum, opprimit in-
sequentis vocis elationem. Circumsonātes autē sunt, B
in quibus circumuagando coacta vox, se soluēs in me-
dio, sine extremis casibus sonans, ibi extinguitur incer
ta verborum significatione. Resonantes verò, in qui-
bus quū in solido tactu percussa resiliat, imagines ex-
primendo, nouissimos casus duplices faciunt auditu.
Item consonantes sunt, in quibus ab imis auxiliata cū
incremento scandens, ingreditur ad aures discreta ver
borum claritate. Hæc ille.

C. ΑΠηχέω, χῶ, F. χήσω, Dissono, Absono, ἀπάδω. Item ἀπη-
χεῖν dicimur quum ad soni finem tēdimus. Itidē ἀπηχοῦ- C
σα φωνή, Vox desinens, Vox extremos sonos seu extre-
mum sonum edens. Gaza autē putauit ἀπηχεῖν signi-
ficare Vocem in sonū adstringere tenuiorē: in hoc lo-
co Aristot. Probl. sect. 10, οἱ χοροὶ μιμούμενοι τοὺς σφόδρα πόρ-
ρω ὄντας ἢ βοῶντας, ὀξὺ φθέγγονται, καὶ ὅμοιον τοῖς ἀπηχοῦσι. ἢ
τῆς ἠχοῦς ἐξώτερος φαίνεται ὁ ψόφος. In vsu est & pass. Ἀπηχέο-
μαι, οῦμαι, vnde ἀπηχημένη φωνή apud Aretham in Apo-
calypsin Resonans vox. vbi scribit φωνὴν λέγει πνευματι-
κῶς, ἀλλ' οὐκ αἰσθητῶς καὶ τοῦ ἀέρος διηχητικῶς ἀπηχουμένην.
Suidæ ἀπηχημένον est ἀπόβλητον, ξένον τῆς κατὰ τούτων ἠχοῦς. D

Ἀπήχημα, ατος, τό, Dissonantia, vel Quod dissonat. Item So-
ni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumentis
musicis. vt ἐστὶ δὲ βρεττανικὸν τῆς λύρας τὸ ἀπήχημα. Expo-
nitur etiam Resonantia. Budæus ἔσχατον ἀπήχημα signifi-
catione propria vult esse extremum vel soni vel vocis
pulsum: & quò longissimè tenor soni permeare potest,
illic esse ἀπήχημα velut extremam resonantiam. Vnde
metaphoricè sumi ait apud Dion. Areop. ἔσχατον ἀπήχη-
μα pro vltima cōditione: & apud Basil. ac Greg. pro ve-
stigio & reliquiis. Idem in hoc Basilii loco, πεφύκασι E
γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι, ὡς τὰ πολλὰ ἀπηχήματα εἶναι
τῶν μεθημερινῶν φροντίδων, vertit, ἀπηχήματα τῶν μεθημερι-
νῶν φροντίδων, imagines quādā referētes diurnas curas.
Vide plura apud eum in Comm. ‖ Medicis autem est
ἀπήχημα, A contraria ictus parte facta caluæ fractura
seu fissio, vt annotarūt quidam ex Marcello in librum
quartum Dioscor.

Ἀπήχησις, εως, ἡ, Idem quod ἀπήχημα, Dissonantia. Itē So-
ni desinentia. Item Resonantia. In quibusdam scholiis
dicitur esse ὁ ἦχος, & ἡ προφορά, & ἡ ἐκφώνησις. F

C. ΔΙηχέω, Persono. Vnde διηχοῦν, Personans. AT Διηχή,
ῆς, ἡ, vocatur facultas illa qua ceu vehiculo sonitus
ad auditum transmittitur, ἡ τὸν ἦχον διαπορθμευτικὴ δύνα-
μις, ἢ διὰ τῆς μήνιγγος ἐκ τοῦ εἴσοδον πνεύματος ἐνεργεῖται, vt
Suidas exponit. Est autem vocabulum vsitatum apud
Aristotelis enarratores. ET Διηχητικῶς, quod vide in
Ἀπηχέω.

C. ἘΝηχῶ, Insono. Greg. τοιγαροῦν ἀκούσατε θείας φωνῆς ἐμοὶ μὲν
καὶ λίαν σφοδρῶς ἐνηχούσης τοῦ μύστου καὶ μυσταγωγοῦ τῶν τοιού-
των, Meas aures personantis, vel, Quæ aures meæ perso- G
nant. Idem De baptismo, εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος
ἐνηχείτω σοι· μᾶλλον δὲ κάτεχε τὸν ἐνηχήσαντα. μὴ κλείσῃς τὰ
ὦτα πρὸς παιδείαν θεοῦ καὶ νουθεσίαν, personet aures tuas.
Accipitur etiam actiuè pro Inculco auribus, Doceo.
Bud. ex Chrysostomo 1 Cor. 12, καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκά-
στην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν. Et ἐνηχοῦμαι, Doceor. Chrysost.
2 ad Cor.

C. ΕΞηχέω, Per sonum effero, Enuntio. Greg. de Apostolis
spiritu sancto afflatis die Pentecostes, ἤκουον ταῖς ἑαυτῶν
διαλέκτοις, ὡς ἐμοὶ εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνήν, πολλὰς δὲ
ἀκούεσθαι, οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος. Sic Arethas in Apoca- H
lypsin cap. 11, ὁ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου σάλπιγγος παγκόσμια φωνὰς
μεγάλας ἐν οὐρανῷ ἐξηχουμένας, In cælo personantes, Qua-
rum sonus per totum cælum exaudiebatur.

C. ΕΠηχέω, Assono: vt Ouidius dicit, —plangentibus asso-
nat echo. Itē Insono. Luc. Ioue trag. αὐτὴ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμα-
χον κακὸν ἐπήχησε, ὡς δαιμόνιον αὐθέντης αἰθὴρ ἀείδεται. Ex eo-
dem in vulgatis lexicis citatur ἐπήχει τὴν βλασφημίαν, ex-
ponitúrque Opprime clamore blasphemias.

C. 2. Ἀντεπηχέω, ῶ, Obstrepo, Obturbo. Lucianus, ἀντεπηχοῦ-
σιν οὗτοι δακρύοντες, Hi suo eiulatu obstrepunt, B. Vulgò
exponitur, In vocem vicissim prorumpunt.

C. 2. Συνεπηχέω, Vno sonitu seu vna voce acclamo vel ac-
cino. Vel (vt Budæus interpretatur) Consona vo-
ce accino & præcunti, quū chorus τῷ ἐξάρχοντι respōdet
vniuersa voce. Aristoteles De mundo, καθάπερ ἐν χορῷ κο-
ρυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυ-
ναικῶν, consonā voce totus chorus auspicanti præsuli
accinit, seu admurmurat. Xenophon Pæd. 3. ἐξῆρχεν αὖ
Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνε-
πήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Et Pæd. 7, ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχη-
σε δὲ πᾶς ὁ στρατός. B. interpr. Admurmuro, Applaudo a-
pud Themist. 119, in post. pag. Plut. De aud. αἱ ἐλκομένοις
βίᾳ δι' αἰδῶ καὶ συνεπηχοῦσι.

C. ΚΑΤηχέω, ῶ, Sono, vnde κατηχοῦντες τόποι, de quo lege in
Ἀπηχέω. HINC Κατήχημα, Sonitus, in vulgatis le- C
xicis, ex Budæo. AT Κατηχής quod ibidem exponi-
tur Resonans, malim reddere Sonorus, aut Streperus.
Habetur autem apud Theocritum circa initium Idyllii
1, sed mutato Doricè η in α, — ἢ τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέ-
τρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. vbi tamen exponitur etiā
καταφερές, & καταχεόμενον. secundum quas expositiones
aliam originem haberet. sed non video quomodo κα-
ταχὲς ita possit exponi, præsertim quum etiam corri-
piendum esset α secunda syllaba, contra versus legem,
aut certè licentia alioqui rara vtendum. Hoc tamen fa- D
teor, κατηχής pro Sonorus, præcedere debuisse ver-
bum κατηχῶ, non sequi. sed illinc huc remisi vt vnà
de nomine ac verbo tractare commodius possem.

Κατηχῶ σε τοῦτο, Insono tibi hoc, Insono tuis auribus.
(scimus enim præpositionem κατὰ præfixam in compo-
sitione, ex verbis neutris sæpe actiua, seu ἐξ ἀμεταβά-
των μεταβατικὰ facere) sed κατηχεῖν peculiariter dicitur is
qui rem quampiam insonat eius auribus quem doce-
re vult. adeo vt κατηχῶ perinde sit acsi dicas, Viua voce
doceo seu erudio. Sic autem verbum Insono cum accu- E
satiuo legisse mihi videor, ac certè rationi consenta-
neum atque adeo analogiæ significationis quam ha-
bent aliquot alia huiusmodi composita, iudicatum iri
hunc verbi Insono vsum existimo: si Insono hoc auri-
bus ita accipiamus ac si disiuncta præpos. à verbo, di-
ceretur Sono hoc in auribus. Vtut sit, docendi saltem
gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius
significationis venio. Luc. ἐμὲ δὲ παιδίσκην ἀπελεύθερον
τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκον, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα μάλιστα, ὡς F
χαριεῖν αὐτὸν δυναμένην. Paulo pòst διδάσκειν pro eodem
dixit. Et in passiua voce, apud eundem, ὥσπερ οἱ μηδὲν
εἰπεῖν φλαῦρον, ἀλλὰ κατηχούμενος πάθου παρ' ἐμοῦ. At in vul-
gatis lexicis affertur ex eodem Luciano cum datiuo
μύθοις, pro Personant fabulis, seu Fabulis initiant. quo
in loco (si mendo caret) subaudiendus videtur accusatī-
uus personæ. Sed malè in illis exponitur κατηχοῦσι μύθοις,
Fabulis personant seu Fabulis initiāt lectorem, quum
potius Personare sit κατηχεῖσθαι: vt κατηχοῦμαι ταῦτα red-
datur, Aures meæ his vocibus personant. Suidas κατη-
χῶ pro προσβάλλομαι vel παραινῶ iungi accusatiuo tradit: G
proferens tamen locū in quo nullus additur accusa-
tiuus: hunc videlicet ex Piside, κρατῶν ἐν μάχαις καὶ
κατηχῶν ἐν μάχαις. Iungitur certè accusatiuo rei ipsa e-
tiam vox passiua κατηχεῖσθαι, sicut Latinè Doceri, seu E-
doceri. atque ita vsus est Lucas Act. apost. cap. 18, οὗτος ἦν
κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, id est, Edoctus viam Do-
mini. Alii, Initiatus. de qua significatione postea di-
cam. Idem Lucas alibi cum περὶ iunxit, vt in præfatione
sui Euangelii, ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀ-
σφάλειαν. sed hîc κατηχήθης redditur Quas audit. ore ac- H
cepisti. Apud eundem Act. cap. 21, versu 21, κατηχήθησαν
δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως, &c. vbi à
vetere etiam interprete vertitur Audierunt de te.

Κατηχῶ peculiari signif. dictum fuit pro Doceo pri-
ma artis seu scientiæ alicuius rudimēta, seu elementa.

præceptis alicuius ſcientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiã pro Doceo prima rudimenta religionis Chriſtianæ. Itidémque Κατηχοῦμαι, pro Diſco prima rud. &c. Paulus 1 ad Cor. cap.14, v.19, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω. Ad Gal. cap.6, v.6, κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. vbi tamen generalius etiam pro eo qui inſtituit, & eo qui inſtituitur accipi poteſt. Sic autem & in illo epiſt. ad Cor. loco κατηχήσω redditur Inſtituã, & à vet. interpr. Inſtruam. Licet alioqui (vt Beza annotat) videri poſſit maluiſſe dicere κατηχήσω quàm οἰκοδομήσω, vt oſtenderet (faſtum Corinthiorum deprimendo) ſe ad infimum etiam quiduis comparatũ eſſe, nimirum ad rudes & imperitos primis religionis elementis imbuendos. Porro vt verbũ κατηχεῖν generaliter pro Docere, vſitatum fuiſſe profanis ſcriptoribus, ex iis quos protuli locis apparet: ſic & peculiariter pro Docere prima rudimenta, in vſu fuiſſe apparebit ex loco quem ex Porphyrio proferam in Κατήχησις. Vnde miror fuiſſe qui κατηχεῖν profanos ſcriptores ignorauiſſe, affirmare auſi ſint. Ego certè in multo pluribus locis illorum legere me memini: hoc tamen fateor, apud antiquiſſimos non legiſſe, quod ſciam.

C.2. Προκατηχέω, ῶ, q.d. Prius inſono, &c. ſequendo analogiam ſignif. quæ data fuit verbo κατηχῶ. Et paſſ. apud Phalarin epiſt. ad Abaridem, εἰ μὲν οὖν προκατήχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, Si iam antè perſonuerunt aures tuæ calumniis quæ in me congeruntur.

Κατήχησις, εως, ἡ, Inſtitutio, & quidem peculiariter ea qua prima ſcientiæ alicuius rudimẽta traduntur. Porphyr. in principio Quæſt. Homer. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως προσεποιούμεθα μᾶλλον ἐν τοῖς πλείοσιν ἢ νοοῦμεν. Ex quo loco colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictum fuiſſe de eo qui prima ſcientiæ alicuius elemẽta traderet.

ET Κατηχητὴς, Qui prima elementa tradit, Qui initiat,

ET Κατηχηταὶ in v.l. ex Dion. Areop. Qui initiantur.

Κατηχίζω idem quod κατηχῶ, ac præſertim in poſteriore ſignif. Heſych. autem κατηχίζειν exponit non ſolùm νουθετεῖν ſed etiam ἐνηχεῖν. HINC Κατηχιστὴς, idem quod Κατηχητὴς. ET Κατηχιστικὸς, Ad inſtitutionem illã pertinens qua prima rudimenta traduntur. Quidam (vno verbo, ſed non Latino) Inſtructiuus.

C. ΠΑΡηχέω, Sono refero, Sono aſſimilis ſum. Ariſtoph. ſchol. declarans in Pluto quid ſit στρατιώτας κονίᾳ στρατηγῶ, videlicet κόνιν σοι θέλομεν περὶ τὴν κεφαλήν, addit, παρήχηται γὰρ ὁ κόνιος τῷ κόνις, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή, ſono refert vocabulum κόνις. VNDE Παρήχημα, ατος, τὸ, ET Παρήχησις, εως, ἡ, Adnominatio, vt B. exponit. Hermogeni παρήχησις eſt σχῆμα λόγου ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δύναμιν ἔχοντα: vt πεῖθε τὸν Πειθίαν. Sic quidã apud Suidam, ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα. Sic apud Homerũ, Σαμίη μία ναῦς. Item Εὐπείθει πείθοντα. Itẽ de Bellerophõte, κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

C. ΠΕΡΙηχέω, ῶ, Circumſono. περιλαλῶ. Greg. φωνὴν ἀκοῦσαι τῆς ἀγγελικῆς ἀξίαν καὶ πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα. Baſil. καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, Vulgi aures circumſonant: vt Liuius dicit, Clamor hoſtes circumſonat. Et Cicero, Arbitror talibus aures tuas vocibus vndiq; circumſonare. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos, Loci circumſonãtes, de quibus in Ἀντηχέω. Et in paſſ. apud Luc. νῆσος περιηχουμένη τῷ κλύματι, quam vẽti circumſonant, vel Quæ vẽtis vndiq; circũſonat. Greg. μηδὲ συμφωνίαις καὶ κρότοις περιηχείσθωσαν [οἰκίαι,] Symphoniæ cantu circũſonẽt, vt Liu. dicit, Locũ qui circũſonet vlulatib' cãtúq; ſymphoniæ, & cymbalorũ & tympanorũ pulſu. Alter Greg. De hom. τὸ δὲ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ᾠδαῖς ἀπαντηχεῖν περιηχεῖται πᾶν ὅσον κατηρεφές τε καὶ σύσκιον. Et περιηχήθημεν in Canone 35 Concil. Chalced. Hoc rumore aures noſtræ vndiq; circumſonuere, id eſt Audiuimus.

C. ΣΥΝηχέω, ῶ, Conſono. Philo De vita M. lib.1, ἀξιῶν ζῶντα τὰ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quum vtrunque velut in muſico inſtrumento concinentem exigeret. Eodem libro, ἵνα θρήνων [κωκύων] ἀπὸ πάντων ἐπὶ μέγα τι συνηχήσωσι κατὰ πάσης τῆς χώρας, vt vno fletu tota regio perſonaret. Et συνηχοῦντες τόποι apud architectos Conſonantes loci, de quibus vide in Ἀντηχέω.

C. ΥΠΕΡηχέω, Supra modum reſono. Item actiuè, Sono pleniore vinco. B. ex Baſil. 52. 511.

C. ΥΠηχέω, Reſono, Sono. Heſiod. ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά. Athen. lib.6, ex Pherecr. comico, εἶλον ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας, vt molarũ quas circumagebãt ſonitu vicus reſonaret. Plut. De diſcern. am. & adul. κἂν διατηρούμενος χρόνους καιρὸν ἔχ πρὸς συμφωνίας ὑπηχεῖ καὶ ἀγχέως. Itẽ Succino. Philo De vita M. ἐμοῦ τι λεκτέα ὑπηχοῦντος αὐτὰ τῆς σῆς διανοίας, me, quod dicto opus eſt, ſine tua mẽte ſuccinẽte. B. ὑπηχεῖν interpr. Succinere, Reſpondere τῷ κατάρχοντι, apud Baſ. 563. Quo ſignificatu συνυπηχεῖν accipi ſuprà annotatum eſt. Baſ. ἵνα πάντες ἐπὶ ἐπιβλέψαντες κατάρχειν τὸ μέλος, οἱ λοιποὶ ὑπηχῶσι.

Ἠχεῖον, ου, τὸ, Sonale vel ſonaculũ, ſi dici poſſet: Vas ſeu machina qua ſonus editur. Plu. in Craſſo p.183, de Parthis, ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι. τὰ δὲ φθέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινὸν ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον, tympana ærea. de quibus aliquanto pòſt dicit, καὶ πολλὰ τῶν τυμπάνων αὖθις περιεμυκᾶτο τοὺς Ῥωμαίους. Theocr. ſchol. in Idyll. 2, declarãs illud, — τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, annotánſq; æris ſonũ conuenire & mederi iis qui numine afflati ſunt, ex Apollodoro refert, Athenis τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. vbi in vet. cod. legitur etiã χαλκεῖον. vt ἠχεῖα & χαλκεῖα idẽ ferè ſint, hoc eſt fabricata vaſa ſonitu, ſeu vaſa ærea ita fabricata, vt quũ tãguntur, ſonitũ facere poſſint, vt Vitruuius loquitur lib.5, cap.5, de vaſis theatri. Vbi & hæc addit, In ea tredecim cellæ duodecim æqualib' interuallis diſtãtes cõfornicẽtur, vti ea ἠχεῖα quæ ſuprascripta ſunt, ad neten hyperbolæon ſonantia, in cellis quæ ſunt in cornibus extremis, vtraq; parte prima collocẽtur. Et paulo pòſt, Ita hac ratione vox ab ſcena vti ab centro profuſa ſe circumagens, tactúque feriẽs ſingulorũ vaſorũ caua, excitauerit auctã claritatẽ & cõcentu conuenientẽ ſibi conſonãtiã. At l.1 aliter hoc vocabulo vſum videmus, videlicet pro ipſo ſono ſeu ſonituũ diſcrimine, nõ pro ſonituũ inſtrumento. In theatris (inquit cap.1) vaſa ærea quæ in cellis ſub gradib' mathematica ratione collocantur, & ſonituũ diſcrimina, quæ Græci ἠχεῖα vocãt, ad ſymphonias muſicas ſiue cõcentus cõponuntur, diuiſa in circinatione diateſſarõ & diapẽte & diapaſon, vti vox ſcenici ſonitus conueniens in diſpoſitionibus, tactu quum offenderit, aucta, cum incremento, clarior & ſuauior ad ſpectatorum perueniat aures.

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercuſſa. quæ ab imitatione vocis humanæ, imago etiam dicitur à Valer. Flacc. Reſpõſat ſyluæ, & vaga certat imago. ἀπομιμουμένη τὰς φωνὰς ἠχώ, ſiue ἠχὴ κατ' ἀντανάκλασιν ἀναπεμπομένη τὸν ἦχον: vel (vt alii definiunt) μακρὰ φωνὴ ἀνακλωμένη ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προϊέμενον πάλιν ἀνιοῦσα. Plin. l.36 c.15, Turres ſeptem acceptas voces numeroſiore repercuſſu multiplicant, noménq; huic miraculo echo eſt à Græcis datũ. Fabulas de echo narrat Alexand. Aphrod. Problematũ lib.1, quæſt.154. Sed & cauas rupes aut valles argutas Græci ἠχοὺς vocãt, vt docet Colum. l.9, cap.5. Ἠχὼ ſimpliciter pro ſono accipi videtur apud Syn. ep.123, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμασία σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. Accipitur etiã pro loquendi more apud Philoſtr. ep.18, p.192, πολλά τε κατὰ τὴν Γοργίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. B.

¶ Ἀχέω, ῶ, Doricè pro ἠχέω. vt ὁ τέττιξ ἀχεῖ, cicada ſtridet. Et actiuè apud Theocr. Id. β, τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, pro κρούε, pulſa, ſonare fac. VNDE Ἀχέτας, idẽ quod ἠχέτης. Æſch. Prom. ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας, argutus calamus ſeu canorus. Ἀχέται dicũtur etiã cicadæ canoræ. Ariſt. Hiſt. an. l.5, c.30, τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν μικροί, οἳ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται. οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ᾄδοντες, ὕστεροί τε γίνονται καὶ πρότεροι ἀπόλλυνται: & paulo pòſt, καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας, ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια. Vnde Plin. l.11, c.-, Cicadarũ duo genera: minores, quæ primò proueniunt & nouiſſimæ pereũt. Et paulo pòſt, Quæ canunt, vocantur achetæ. & quæ minores ex eis ſunt, tettigonia. ſed illæ magis canoræ. Ariſtoph. Pace, ἡνίκ' ἂν ὁ ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον. ET Πολυάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολυηχής. Eurip. πολυάχητος κῶμος.

Θῆπα Θ Θ θ ϑ.

ΘΑΆΣΣΩ, Sedeo. Hom. Il. ι, v. 194, — ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν, id est, Achilles autem admiratione perculsus prosiliit, ipsa cum cithara, relicto sedili in quo sedebat. (malè enim quidam hîc interpr. Relicto pauimento in quo sedebat) Vel, Relicta cathedra in qua sedebat. vt quemadmodum in Græco sermone, ita & in Latino, nomen & verbum diuersæ sint originis: quum non sit θᾶκον ἔνθα θάασσεν, sed ἕδος ἔνθα θάασσεν. Sed an satis decenter tribui possit Achilli cathedra, aliis considerandum relinquo. Vtitur Homerus & alibi eodem hemistichio, sed pro ἕδος ponens θρόνον: vt Il. ο, de Minerua, Ὦρτο δ' ἐκ προθύρων, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσεν. At Od. γ dixit, θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, sciendum est Eustathium, postquam scripsit θάασσεν esse ἐκάθητο: & fieri θᾶκος ex illo, sicut θῶκος à θῶ: addere, θοάζειν enim (vt aiunt) est τρέχειν, μαίνεσθαι, σκιρτᾶν: at θάασσε, est ἐκάθητο: & θακεῖ, κάθηται. & θᾶκος, δίφρος, καθέδρα τις. Etym. quoq; tradit ex θοῶ deriuari θοάζω pro quo dici θαάσσω, mutato ο in α, & ζ in σσ. Sed quomodo aut Eustathio, aut potius Etymol. subscribemus, deducenti θαάσσω à θοάζω, quum ab hac signif. aliena sint τρέχειν, μαίνεσθαι, σκιρτᾶν quibus, θοάζειν exponit Eustath. At ego significationem omnium huic loco aptissimam ab Eustathio omissam esse respondeo. nam θοάζειν inter alia esse καθῆσθαι, non ex Hesychio solùm & Suida, verumetiam ex Plutarcho discimus in lib. De aud. poem. vbi VERBVM Θοάζειν ait significare vel κινεῖσθαι, vt in hoc Euripidis versu, Κήτει θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός: vel καθίζεσθαι, & θαάσσειν, vt in hoc Sophoclis loco, Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; Suidæ θοάζειν per dialysin est, pro θάσσειν, (intelligenti videlicet dialysin in prima syllaba, nimirū ex θα in θοα) quod planè iis quæ ab Etymologiste traduntur repugnat. si enim verum sit quod ibi Suidas tradit, fiet θοάζειν à θαάσσειν, non hoc ab illo. Ego verò (vt tandem quod sentio proferam) θοάζειν deriuari à θοὸς persuasissimum habeo. cui deriuationi consentaneæ sunt illæ expositiones, τρέχειν, κινεῖσθαι, σκιρτᾶν, &c. significare autē & καθῆσθαι, quum ex illo Sophoclis loco pateat, ab hoc θοάζειν (id est habente hanc significationem) fieri posse θαάσσειν existimo, præsertim quum ζ in σσ dissolui minimè sit nouum. Confirmat autem meam hanc deriuationē quod ab eodē Suida de θοάζειν additur, videlicet, ὃ θοῶς προσκαθέζει. Ex quibus verbis conicio etiam, posse θοάζειν exponi Celeriter (.i. θοῶς) in sedile insilire.

Θᾶκος, ου, ὁ, Sedes, Sedile. Xenoph. Pæd. 8, pag. 139, τοῖς προσεστηκόσιν, οὐ μόνον ἀδελφοῖς ἀλλὰ καὶ πολίταις, καὶ θᾶκον καὶ ὁδῶν καὶ λόγων ὑπείκειν. Idem in Symp. pag. 516, rem eandē aliis verbis, sed iisdem nominibus, videlicet θάκων & ὁδῶν, exprimit, ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Legitur autem idem nomē cum eodem verbo apud Aristoph. in Nub. hoc in versu, Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Sed ibi typogr. editiones habent θακῶν. atque adeo in vulg. lex. habetur etiam θᾶκος, εος, τὸ, afferturque ad confirmationem, scholiastæ ipsius locus ex cōm. in hāc comœd. in quo legitur, θᾶκος παλλαῖς ἐχόντων. (vbi fort. pro exhedra) Sed vt hic ἐχόν, sic & ibi θακῶν suspectū reddūt ii quos ex X. protuli loci, in quibus θάκων non θακῶν habetur. Atq; adeo hanc suspicionem augent hi Athenæi loci: lib. 4, κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τῶν παίδων ἐφιζάνουσι. & paulo pòst, ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι. Quinetiam apud Euripidem, pariter & Soph. legimus θάκοισιν. Sed & Suid. habet, θᾶκοι, θρόνοι, καθέδραι, & Etymol. θᾶκος, ὁ καὶ θῶκος καλούμενος. Ad accentum autem quod attinet, & θᾶκος & θάκος scribi posse existimo. productum enim habet α in illo Aristoph. loco. Vtranque verò quantitatem cum ratione admittere arbitror hanc syllabam: ac correptionem quidem, esse consentaneam quantitati primæ syllabæ verbi θαάσσω (à quo deducitur:) productionem verò, propter crasin duorum αα in vnum, permitti. Apud Hesychiū tamen, Etymol. & Eustath. θᾶκος scribitur, sicut θάκος apud Suidam. |Θᾶκοι, schol. Eurip. (nam θᾶκοι cum circunflexo apud eum habetur) Locus Thebarum vbi Tiresias sua vaticinia edebat. Versus autem Eurip. est hic in Phœnissis, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.

C. Σύνθακος, Consessor. σύγκαθεδρος, Hes. σύνθρονος. Suid.

Θακέω, ῶ, ET Θακεύω, Sedeo. Vt autem θᾶκος à θαάσσω, ita vicissim θακέω fit à θᾶκος. Soph. θάκει δὲ προσθήμενος, sede. HINC Θάκημα apud eundem, Sessio, Ipsa sedendi actio. COMP. Ἐνθακέω, ῶ, Insideo. A QVO Ἐνθάκησις, Sophocl. in Philoct. vbi schol. exponit καθέδρα.

Θακεύω autem apud Hesych. habetur, exponentem tamē non simpliciter κάθημαι, id est Sedeo, sed addentē, πρὸς ταῖς χρείαις. Vtitur Artemidorus simpliciter pro Sedere.

ΘΩ͂ΚΟΣ, idē quod θᾶκος, Sedes, Sedile, Soliū. Itē Cōsessus. ET Θόωκος pro eodē. Hom. Od. β, Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες. At verò Odyss. ε, Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, schol. θῶκόνδε exp. εἰς συνέδριον (sicut βουλὴ alibi) in quo assentitur Eustathio, θῶκόνδε καθίζανον accipiēti pro ἐκκλησίαζον. Hes. quoq; θῶκος ait significare σύλλογος. Addit autē Eust. similē esse vsum nominis θόωκος, hoc in versu q. est in Il. β, Οὐδέποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος. vbi exp. συνέδριον, sicut θῶκος in illo altero loco exponi ab autore breuiū schol. dixi. Idē tradit, poni θόωκος pro θῶκος, eodē pleonasmo quo φόως pro φῶς & κόως pro κῶς, necnō Στροφόων pro Στροφῶν. At ipsū θῶκος à θῶ deriuat. Ego verò diuinarim potius à θοάζω factū esse θόωκος, ex quo θῶκος per crasin.

Θωκέω, Sedeo. Herodotus, θωκέοντα ἐν θρόνῳ. Hesych. exponit non solùm κάθηται, sed & ὁμιλεῖ.

ΘΆΛΑΣΣΑ, ης, ἡ, vel Θάλαττα, Mare. Hes. Erg. Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. H. Od. μ, θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et θαλάσσης βένθεα, itē κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: & de littore, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, necnō, — ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, apud eūdē nō semel. Plut. De Alex. fort. l. 2, ἐν θαλάσσῃ πρότερον ἢ ἐν γῇ φυτὸν εἶδεν. Itē θάλασσα & ἤπειρος, opposita. vt in hoc dicto quod de Xerxe iactatū fuit, (refertur autē & à Dem. Phalereo pseudonymo) πλεῖν μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύειν δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Demosth. autē θάλατταν opponit etiā μεσογείᾳ. Dicitur θάλασσα interdū etiā peculiariter, vt Lat. Mare. vt quū scribit Thuc. l. 8, ἀπὸ τῆς πέραν θαλάσσης ἐπὶ τὸ πρὸς Ἀθήνας. Hinc fit vt plur. etiā dicatur θάλασσαι, sicut Lat. Maria. Plu. De Herodot. καταλιπεῖν ὄνομα πελάγει μὲν θαλάτταις, πορθμῷ δὲ τοῖς μεγίστοις. |Quod Dioscor. dixit de Apollinari herba φύεται παρὰ θαλάττῃ, Plin. vertit, Nascitur in maritimis.

Θάλασσα, Marina aqua, Diosc. (inquit Budæus) vnde τεθαλασσωμένος οἶνος, de quo infrà. Huc pertinent ista, in

vulg. lex. θάλασσα interdum pro salsa aqua: siue natura, siue ars eam fecerit. vnde θαλάσσῃ πλαγία apud eûdem Ex mari salsa aqua. Sic autem Horatius mare appellauit marinam aquam, quum dixit, Chiû maris expers. |At Siculi iocantes suam θάλασσαν vocabant γλυκεῖαν, id est, mare suum appellabant dulce, propter dulces cibos qui eo aduehebantur ipsis. Qua de re lege Eustathiû, ex Athenæo fortasse mutuantem. |Item de θάλασσα κοίλη confer quæ ab Eustathio dicuntur, cum iis quæ habet Hesych.

Θάλασσα pro aquæductu, seu fossa aquæductus (vt alii vertunt) apud Græcos Bibl. interpr. lib. 3 Reg. cap. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipsi etiam mari tribui scimus. Ac profectò cum hac interpr. aliquâ affinitatê habere videtur illud θάλασσα κοίλη de quo suprà. Verùm sciendû est, in Compl. editione θααλὰ constâter positum esse pro θαλάσσῃ & θάλασσαν, seruata videlicet Hebraica voce תְעָלָה.

Θάλασσα Etymol. deducit à σάλος, vt dicatur θάλασσα quasi σάλασσα. addit verò & alias etymologias, sed minus hac verisimiles: quæ tamen & ipsa parum mihi sit verisimilis.

C. Θαλασσοειδὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλαττοειδὴς, Maris speciem referês (id est coloris maris,) vel Qui est coloris maris. (sic autem vertendo εἶδος, sequar Plinium qui χρυσοειδὴς apud Aristotelem interpretatur Coloris aurei, vbi de melle loquitur) Democritus Ephesius apud Athenæum lib. 11, inter alia βαπτὰ ἱμάτια Ionica, recenset etiam καλασίρεις φλογίνας & θαλασσοειδεῖς. Fuerit igitur color θαλασσοειδὴς (vt opinor) idem qui etiam Thalassius seu Thalassinus appellatur, item cymatilis à nomine κῦμα. Cuius nominis significationem Ouidianè (id est Ouidiana elegantia) exprimens Ouidius, dixit, Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. SED PRO Θαλάσσιος, id est Thalassius, quum ad colorem refertur, dicunt potius Latini (si mendo carent exemplaria) Thalassinus, vel Thalassicus.

C. Θαλασσοκοπέω, ῶ, vel Θαλαττοκοπέω, Tumultuor. Vide Suidam: vide item in verbo Μετεωροκοπῶ.

C. Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel Θαλαττοκρατέω, Mari dominor, Maris imperio potior. Thucyd. 7, pag. 249, ἐπὶ πλεῖον ἤδη τοῖς ὑπάρχουσιν ὡς καινὴ θαλασσοκρατοῦντες. ET Θαλασσοκράτωρ, Qui maris imperio potitur. Idem Thuc. lib. 8, pag. 282, ἐν ᾧ δὲ οἱ Χῖοι τι θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο.

C. Θαλασσόμελι, vide in Μέλι.

C. Θαλασσοπλάνης, Mariuagus, Per mare vagans, seu errâs. Euripid.

C. Θαλασσοπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλαττοπόρος, Marigradus, Per mare gradiens, seu iter faciens. vt θαλασσοπόρος nauis in Epigr. quæ & ποντοπόρος. ET Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere.

C. Θαλασσουργὸς, vel Θαλαττουργὸς, (q.d. In mari opus faciens) Rei nauticæ dans operam. Piscatoris epithetum est apud Xenophôtem, vt scribit Bud. Idem verò apud Lucianum θαλαττουργοὺς interpretatur Maritimos artifices. HINC Θαλασσουργέω, ῶ, q.d. In mari opus facio. Budæus vertit, Maritimis actionibus & negotiationibus vtplurimum vtor: afferens hunc Polybii locum de Carthaginiensibus, καὶ θαλαττουργεῖν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Sic apud Strab. lib.

C. Ἀγχιθάλασσος, seu Ἀγχιθάλαττος, Maritimus, Mari vicinus. Poll.

C. Ἀθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, seu Ἀθάλαττος, Maris expers. vt οἶνος ἀθάλασσος, apud Galenum lib. 12 Meth. Vinum mari carens, id est cui aqua marina non admixta est, seu infusa. Ego Vinum maris expers ex Horatio interpretor. Huic opponitur θαλασσίτης οἶνος, seu τεθαλασσωμένος, de quibus postea.

C. Ἀμφιθάλασσος, seu Ἀμφιθάλαττος, Vtrinq; mari cinctus, vel circunquaque, vt alii. Polluci ἀμφιθάλαττος est Corinthus, quam Horatius bimarem appellauit. In v.l. ἀμφιθάλαττος πόλις, vrbs quæ mari circunluitur, Liuio, vel, Mari circunflua.

C. Διθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διθάλαττος, Bimaris, Qui vtrinque mari alluitur. Bimarem Corinthum apud Horatiû quidam interpretantur ad verbum διθάλασσον: Pollux tamen (vt modò dictum fuit) ἀμφιθάλαττον eam vocat. At verò Act. cap. 27, de isthmo, περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον.

C. Διεισθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διεισθάλαττος, Mare subiens seu ingrediens. vt δίκτυα (id est retia) διεισθάλασσα. Suid.

Θαλάσσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, seu θαλάττιος, Marinus, vel Ad mare pertinens. Hom. Od. ε Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. Plut. De Sibyll. orac. θαλαττίοις τῇ χρόᾳ καὶ βυθίοις. Et θαλάττιος κλύδων, Theophyl. in epist. Item θαλάσσιον προβάτιον, apud Demetr. Phal. |Θαλάσσιος, Nauticus, Rei naualis peritus, apud Thu. Extat autê apud Plut. & θαλασσία fœm.

Θαλάσσιος οἶνος, ET Θαλασσίτης, VEL Θαλασσίας, ET Τεθαλασσωμένος, itémque ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος, Vinum cui aqua marina admixta est, (cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers) de quo vino, sicut & de alio quod salsum vocatur, lege Celsum & Columellam. Plin. l. 14, cap. 8, [Vinum] cui marinam aquam largiorem miscent, (à serui furto origine orta, sic mensuram explentis:) idque trâslatum in album mustum, λευκόχρουν appellatur. In aliis autem gentibus, simili modo factum, τεθαλασσωμένον vocant. θαλασσίτην autem, vasis musti deiectis in mare, quo genere præcox fit vetustas. Lege de hoc vino & autorê γεωπονικῶν, qui inter alia scribit, ob præcocem illam vetustatem, βίαιον etiâ appellatum fuisse hoc vinum. saporis autem gratiam ex hac aquæ marinæ infusione illi accedere. Apud Athenæum lib. 1, legimus περὶ τῶν τεθαλαττωμένων οἴνων (i. de vinis quibus aqua illa marina infusa est) cruditates non gignere nec flatus, ventrem soluere, & concoctionem adiuuare. Sed non dicit simpliciter οἱ τεθαλαττωμένοι, verùm οἱ ἐπιμέτριοι τεθαλαττωμένοι.

C. Ἐπιθαλάσσιος, ET Παραθαλάσσιος, ITEM Ἐπιθαλασσίδιος ET Παραθαλασσίδιος, (siue Ἐπιθαλάττιος, itidémque de cæteris) Maritimus. Et τὸ παραθαλάσσιον substantiuè interdum Maritima ora. Thucydides lib. 1, ἐς δὲ πάντα ἔξω τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. Idem lib. 6 παραθαλασσίδιον eadem significatione dicit. At ἐπιθαλαττιδίοις πόλεσι legimus apud Xenophontem in Hellen. 3, πόλεσι παραγγέλλων τοῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ἐπιθαλαττιδίοις.

Θαλασσεὺς, έως, ὁ, Piscator. ἁλιεὺς, Hesych.

Θαλασσόω, ῶ, vel Θαλαττόω, Mari submergo, seu obruo. vt apud Aristotelem De mundo ἤπειροις θαλαττοῦνται. Et apud Philonem χέρσος θαλαττωθεῖσα, Terra mari admissò mersa, Bud. interpr. VNDE Θαλάττωσις, apud eundem, Submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel Proluuies maris, vt idê Budæus vertit apud Philonê.

Θαλασσωθεὶς ab Hesychio exponitur ἁγνισάμενος, quod significare illi puto Qui se lustrali seu expiatoria maris aqua abluit (iuxta illud Catulli, Nô genitor nympharû abluat Oceanus) vel breuius, Qui se maris aqua lustrauit. Verùm autê actiua voce, quòd ipse non dixerit ἁγνισθεὶς, sed ἁγνισάμενος.

Ab hoc verbo particip. pass. τεθαλασσωμένος, iunctum cum οἶνος, quomodo accipiatur vide in Θαλάσσιος. AT Ἀθαλάσσωτος seu Ἀθαλάττωτος ad aliam & ipsum significationem transit. vocatur enim ἀθαλάττωτος ab Aristophane, Maris inexpertus, Rei nauticæ rudis: seu Insolens nauigandi, vt à Bud. exponitur.

Θαλασσεύω, seu Θαλαττεύω, In mari versor, vel In mari vtplurimum versor. ita enim vulgo redditur, sequendo hanc expositionem Græcam, ἐν θαλάττῃ εἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάγω: sed pro ea malim, Mare frequento. Bud. vertit apud Basilium, In mari nauigo, ET Ἐνθαλαττεύω eadem signif. dici scribit. AT VERO à Διαθαλασσεύομαι vel potius ab eius passiua voce Διαθαλασσόομαι fit particip. διαπεθαλασσωμένος pro Interuallo maris disiûctus. vt apud Alciphr. μετ' Γλυκέρας τοσοῦτον διαπεθαλασσωμένης, cum Glycera tanto mari (id est, tanto maris interuallo) à me disiuncta. nam illa Athenis erat, ipse autem in Ægypto.

ΘΑ΄ΛΛΩ, F. αλῶ, Vireo, Pullulo. Propriè plâtarum est quum germina & frondes emittût, (sicut ἀνθεῖν, quû flores) cui oppositum μαραίνεσθαι & φθίνειν. Pausanias Arcad. ὁποῖα δένδρα τεθηλότα λείπεται. At Od. ν, αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τε ἔρση, ros virens id est,

A virescere faciens stirpes. Impropriè autem dixit Il.ι, φάρχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, pro Adipe exhuberantem & succulentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipsa adipe virescet: sicut & Od.ν, glandium esum ὑεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Frequentius metaphoricè accipitur sicut & ἀνθέω & Vireo ac Floreo apud Latinos. Laertius in Pythagora, τοῦ ἔτους τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑγιεινόν· τὸ δὲ φθῖνον, φθινόπωρον, νοσερόν. Idem, καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἕω, φθίνειν δὲ τὴν ἑσπέραν, virere auroram, at occidere & deflorescere vesperam. Hesiod. Erg. v. 225, Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Et v. 234, Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές, ii B videlicet qui δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Idem, ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι, venustate virentes & vernantes. & εἰλαπίνη τεθαλυῖα apud eundem. At apud Hom. Od. λ, εἰλαπίνη τεθαλυῖα, conuiuium opiparum ac lætum, in quo conuiuarum animi quasi virent. Xenoph. οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, id est Perpetuam famam cõsequuntur, & florenti memoria viuunt, seu vigent, Eorum memoria non interit. In malam quoque partem accipitur pro Pullulo seu Scateo. vt θάλλοντα πήματα apud Sophoclē. E & apud Greg. de Chananæa, χθὲς ἐξηραίνου θάλλουσα τῇ αἱμορροίᾳ (ἐπηγάζες γὰρ τὴν φονικὴν αἱμάτων) σήμερον ἀείθαλες ἀναξηραίνεται. Pro eodem dicitur ET Θαλέω, ITEM Θαλίω. Plutarch. Consol. ad Apoll. φυτεύει δὲ καὶ τὸ Λακωνικόν, Νεῦ ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλεον, αὖτικα δ' ἄλλοι. Et apud Hesych. θαλεῖν, idem quod θάλλειν, ἀνθεῖν: & θαλέοντες pro θάλλοντες.

C. Ἀειθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper virens, Perpetuò virens, apud Dioscor. Vnde θάμνοι ἀειθαλέος κυπαρίσσου, apud Nicandrum. Ἀειθαλέων autem est genitiuus pluralis, Semper D virentium. Ex Nonno tamen quidam citant ἀειθαλέων, tanquam participium ab ἀειθαλέω: vt sit ἀειθαλέων Semper virens. |Reperitur verò ET ἀειθάλλουσα participium apud Nic. Semper virens, ab ἀειθάλλω. sed potius est legendum ἀεὶ θάλλουσα, diuisim. Sic ET ἀειζώων pro Semper viuens, coniunctim à nonnullis ponitur: quod diuidere malim. SED ET Ἀειθαλλής scriptum alicubi reperitur duplici λ, quæ tamẽ scriptura nõ placet, nisi sicubi metrũ eam poscat. Formatur enim ἀειθαλὴς ex ἔθαλον aoristo verbi θάλλω, scripto vnico λ.

C. Ἀρτιθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui recens virescit aut viruit, Qui E recens frondescit.

C. Δυσθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter aut malè virescens.

C. Ἐριθαλής, ET Ἐριθαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde virescens & pullulans. Vnde ἐριθαλέες apud Hesych. μεγάλως θάλλοντες. Et ἐριθαλλεῖα cum duplici λ apud eundem, μεγάλως θάλλουσαι: itidem & ἐριθαλλῶν in genit. plur. πολυθάλλων. In v. lex. est ET Ἐρίθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, eiusdem significationis. AT Ἐριθαλίς, ίδος, ἡ, herbæ nomen est, teste Hesychio: eadem, vt videtur quæ apud Pliniũ DICITVR F Ἐριθαλές. Is lib. 25, cap. 13, de aeizoi duobus generibus, Alterum (inquit) minusculum quod erithales vocant, alii trithales, quia ter floreat: alii chrysothales, aliqui isoetes.

C. Εὐθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene virens seu pullulans, Florens. VNDE Εὐθαλέω, ῶ, F. ήσω, Bene vireo seu pullulo, (seu vt Budæus interpretatur) Prosperè & commodè germino & cresco. Plutarchus in vlt. Sympos. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θάλειαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ ἀποδιδόντες.

C. Ἡμεροθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Placidè & benignè virẽs seu pul- G lulans, vel Placidè virescere ac pullulare faciens: vt ἡμεροθαλὲς ἔαρ in Epigr.

C. Τριθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ter virẽs seu florens, Ter pullulãs. Trithales nomen herbæ vide in ἐριθαλίς paulo antè.

Θαλερός, ά, όν, Virens, Floridus. Metaph. sæpius capitur. vt θαλεροὶ αἰζηοί, iuuenes virentis ac florentis ætatis, Il. γ. Ibidem θαλερὴ παράκοιτις. Et apud Hesiod. θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. vbi quidam exponunt Teneram. Sed commodius θαλερὴ ἄκοιτις (quo sensu & θαλερὸς πόσις) pro ἡ ὀκ H παρθενίας γαμηθεῖσα, quæ & κουριδίη ἄλοχος, vxor virentis seu florentis ætatis, quam virginem duxeris. Plutarch. De primo frig. τὸ σῶμα τοῦ ζώου μέχρι μὲν ἐμπνεῖ ἔστι καὶ θαλερόν, quandiu spirat & viget. Item Virescere faciens, Viuificus: θαλεροποιὸς καὶ ζωογόνος: vt accipitur apud He-

A siodum; θαλερὸν δ' ἔχθηρε Ξενία. sic θαλερὸς γάμος apud Homerum. At θαλερὸν δάκρυ apud eundẽ exponitur δίυγρον. Commodius tamen vberes lacrymas ibi intelligere possumus, quæ magna vbertate ex oculis profunduntur, vt frondes ex arboribus. Sic θαλερὸς γόος, Od. κ. Dicitur & θαλερὴ ἀλοιφὴ Od. ϑ, quasi pullulans & efflorescens pinguedo. At in illo, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, quidam exponunt τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς.

C. ἈΜΦΙθάλλω, Circumuireo, Vndique vireo, vel Circum B floreo. vnde ἀμφιτέθηλα, in præt. medio. vsurpatur autẽ sæpe pro præsenti, sicut & τέθηλα pro θάλλω: vt in Anthol. Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις.

Ἀμφιθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Circumuiridis, Circumuirens, Circumfloridus, vel Circumflorens.

Ἀμφιθαλής, Patrimus & matrimus, Cui pater & mater adhuc viuunt. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. vbi Eustathius, ἀμφιθαλὴς παῖς, vtrinque virens, id est felicitate fruens, vtpote viuentes adhuc parentes habens. at Ἐπιθαλής, cui alter horum naturaliũ ramorum auulsus est. secũdum quem sensum & liberi E qui non sunt eadẽ matre geniti, ἐπιθαλεῖς appellantur. Hesychius autem ait, ἐπιθαλής, ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων· ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς. Vsus semel duntaxat hac voce Homerus dicitur. vsurpauit autem post eum Plato, De leg. 11. opponens orphano. Vsus vero est post Platonem & Plutarchus.

C. ἈΝΑθάλλω, Repullulo, Regermino. Dicitur ET Ἀναθαλέω, vnde futurum ἀναθαλήσω, & apud poetas aliquãdo ἀναθηλήσω. vt apud Homerum Il. α, Οὐδ' ἀναθηλήσει. Bud. autem thema vult esse ἀναθηλέω. ita enim scribit, Ἀναθηλῶ, D Repullulare, Regerminare, Renasci, Instaurari. Gregorius, ὡς καὶ ἐγχρονισθὲν πυρὸς παλινάγχετον ἦλθε φῶς ἀναθηλῆσαι. Apud Hesychium legitur ἀναθηλήσει expositum ἀναβλαστήσει, corrupta scriptura pro ἀναβλαστήσει. vt apud eundem ἀναθηλάσαι exponitur ἀναβλαστῆσαι. sed fortasse ἀναθηλῆσαι scripserat.

Ἀναθάλλω, nouè in actiua significatione, cum accusatiuo, citatur ex Ezech. cap. 17, ἀναθάλλω ξύλον ξηρόν, Germinare facio lignum aridum. vel potius, regerminare.

Ἀναθάλλω, metaphoricè pro Vegetor, Vigesco, Vires reparo. Bud. ex Dionys. Areop.

E C. ἈΠΟθάλλω, q. d. Deuiresco, Defloresco.

¶ Θαλλός, οῦ, ὁ, Ramus virens, Frons, Germen, seu Primus germinatus arboris. idẽ quod & θαλία. Vnde apud Sophocl. in El. est, ἐκ τοῦ δ' ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν ᾧ κατάσχοι Πᾶσαν φρουρὰν τὴν Μυκηναίων χθόνα. Od. ρ, σταθμῶν ῥυτῆρα φυλάξ, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλὸν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, frondem seu virentem ramũ hœdis ferre. mirum enim in modũ delectatur frõdibus hoc animal. Plut. De poem. aud. ἡ μὲν μέλιττα διώκει τὸ ἄνθος, ἡ δ' αἲξ τὸν θαλλόν, ἡ δὲ ὗς τὴν F ῥίζαν. Luc. Herm. θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Sic Pla. ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, frõdem, ramum virentem. Interdum additur & genit. Theocr. Idyll. 4, — τὸν γὰρ ἐλαίας Τὸν θαλλὸν τρώγοντα. Gal. ἐκ θαλλῶν ἐλαίας τῶν ἁπαλῶν σκευάζεται. Aristot. lib. 9. Anim. θαλλοὶ τῶν δένδρων. Peculiariter verò apud Atticos θαλλὸς dicitur ὁ τῆς ἐλαίας θαλλός, frons oliuæ seu ramus oliuæ, oleaginum germẽ, quo victores aut qui festos dies agerent coronari solebant. Æschin. contra Ctes. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Ibidem, τότε μὲν γὰρ ἦν ὁ τοῦ θαλλοῦ στέφανος τίμιος. Ath. 11, ἐστεφάνωσε τὰς Ἀθηνᾶς G τελείας θαλλῷ καὶ μίτραις καὶ ταινίαις. Et lib. 7, ὑφάντην Ἀρωνόη τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς, τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει, ὡς ἔστιν ἑορτή. Eurip. ἱκτῆρι θαλλῷ, supplici ramo oliuæ. Vsus est hoc vocabulo apud Latinos Columella lib. 11. cap. 3, Thalli cæparũ ventis prosternẽtur, totumq; semẽ excutietur. Vbi intelligunt quidam mediũ cæpæ stipitem. |Θαλλὸς est etiam nomen propriũ cuiusdam cauponis: quem quũ Nico meretrix exhausisset, per iocum αἲξ dicta fuit, vt Athenæus lib. 13 tradit.

H C. Θαλλοφαγέω, ῶ, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo. Athen. lib. 13, de capra, ἔχει Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὅτι θαλλοφαγεῖ τὸ ζῶον, φησὶν οὕτως, Ἐωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλιτῶν ὁρᾶν, Θαλλὸν χίμαιρα προσφέρων. de qua paulo antè dicit, eam θαλλῷ χαίρειν.

C. Θαλλοφόρος, ου, ὁ, Oleaginam frondem gestans: vt in Panathenæo festo apud Athenienses. Xenoph. Symp. θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Quoniã verò illi θαλλοφόροι plerunque senes erant, factum est vt per iocum ita dicti fuerint qui inutiles ad alia munera obeunda essent. Aristoph. Vespis, οὐκ ἦν πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἐς οὐδὲ ἂν καρπῶ. σκοπούμενοι γὰρ αὖ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀπῄειμεν, θαλλοφόροι καλούμεθ'. VNDE Θαλλοφορέω, ῶ, Oleaginam frondem gesto. Aristoph. schol. ibidem refert ex Dicæarchi Panath. καὶ τοὺς χρῶς ἐν τοῖς παναθηναίοις θαλλοφορεῖν. miratur tamen vnde hoc acceperit. B

Θαλλία SIVE Θαλία, ας, ἡ, idem quod θαλλός. Diosc. libro 2, cap. 75, de lacte, τὸ δὲ αἴγειον ἧττον κοιλίας ἄπτεται, διὰ τὸ τὰς αἶγας τὸ πλέον συμφοίσιν τοῦμ χρῆσθαι, δρυὶ καὶ σχίνῳ καὶ θαλλίᾳ καὶ τερμίνθῳ ὄντι καὶ ἀστόμαχοι τοῖς χαίτει. Plinius, Stomacho accommodatissimum caprinum, quoniam fronde magis quàm herba vescuntur. Possumus tamẽ hic commodius exponere Fronde oleagina. Theophr. De causis plant. lib. 5, cap. 1, ἴσχουσι πνὰς ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς, ἢ κλάδους ἢ πόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἔσχατα τῶν δένδρων. οὐδὲν γὰρ ὅτι πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια πρὸς ἕτερα ἔχει, καθάπερ θαλλία, κράδη, κλῆμα. Vbi nota θαλλίας, sicut & cætera quæ hic ponit, esse τὸ ἔσχατον τοῦ δένδρου ἔχον τινὰ ἀρχὴν ἐν αὐτῷ βλαστητικὴν, extremam arboris partem ex qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plinius. Athenæus lib. 15. de quodam in via sacrificante, καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πίᾳ, θαλλίας τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, frondesque defractas mensæ loco substernens. Reperitur ET Θάλεια pro eodem. Theophr. in 3 De caus. 161, de consitione arborum & seminum loquens, διὰ τοῦτο γὰρ ὅτι τῶν δένδρων μοσχεύουσιν οἱ δὲ ἀφαιροῦσι τὴν θάλειαν τῶν κλάδων ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν. vbi Bud. interpr. Virentem germinationem & comam ramorum: ego ex Plinio non malè reddi puto Primum ramorũ germinatum. Idem De hist. plant. l. 2, cap. 4 ἐλαία τοῦ ἀποκαυθεῖσα πλείους, αἱ δὲ βλάσται ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autem Varro & Plinius vocant segmenta ex arbore recisa, quæ in terram depanguntur & plantantur. Cato De re rustica capite 45, Taleas oleaginas quas in scrobe saturus eris, tripedaneas facito. Plin. libro 17, cap. 17, Taleæ ex feracibus fiant arboribus: ne curuæ, neve scabræ, aut bifurcæ, neve tenuiores quàm vt manum impleant: ne minores pedalibus, vt illibato cortice, atque vt sectura inferior ponatur semper. ‖ Thallia Festo est Folliculus cæpæ. E

Θάλος, εος, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλὸς, vt Eustathius annotat: Planta, Stirps, vel Frons, aut Ramus virens, Germen. Odyss. ζ, — μάλα που σφίσι θυμὸς αἰὲν εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. Iliados χ. — οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτὴ, charum germen, chara propago, vt Hector θάλος dicatur Hecubæ, quòd ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ siue taleæ arboris ex qua excisæ sunt, soboles dicuntur, ita ipse matris ex qua ortus esset. Apud Theoph. lib. 2 De hist. plant. cap. 3, ὅτι τοῦ τοιούτου φασὶ συμβαίνειν ὥστε, αἱ δὲ κατὰ τὴς τὴν θαλλίαν ἢ ὅλως μεταφυτευθῇ, φέρειν θάλος, accipitur potius pro fronde seu germine, & idẽ significat quod θαλλὸς, vel θαλλία seu θάλεια. Eurip. θάλος πρὸς ἐλαίας. Reperitur verò ET Θαλὸς, οῦ, ὁ, pro θαλλὸς, apud Pollucem. dicit enim lib. 7, ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θαλλός. Et in vulg. lex. ex Plut. Solone, θαλὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rursum Polluci lib. 1, τὸ φύλλον τῆς φοίνικος dicitur etiam θαλός. Eustathius tamen annotat θαλλὸς acutũ duplici λ scribi, at penacutum vnico. Et ab illo θάλος vult ESSE ἐπιθαλής: ac ἐπιθαλεῖς παῖδας dici qui alterius tantum parentis θάλος sint, hoc est qui ex iisdem parentibus orti non sint, aut quorum alter parens obierit: παῖδες παῖδες μὴ ὁμομήτριοι (inquit) ἐπιθαλεῖς λέγονται, at ἀμφιθαλεῖς, cuius vterque parens superstes. AT Θάλεια idem Eustathius dicit esse ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς ἀφιθαλέος παῖς, eius videlicet patris cuius ipse filius θάλος, hoc est germen est: vt θάλεα hic intelligantur omnia bona quæ quasi virere & florere hominem H

A faciunt. Il. χ, de Astyanacte puero, εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Θάλειος, ου, ὁ, idem quod θαλερὸς, Virens, Floridus. Exponitur etiam Festiuus: vt θαλείοις στέφεσι, festiuis sertis, in Epigr. Vbi θαλείους accipi etiã potest, vt θαλερὸς, pro θαλεροποιοὺς, quæ quasi virere & florescere homines faciunt, Quorum gestatione homines ipsi quasi virescunt. Sic etiam legitur Odysseæ libro γ, ἀλλὰ θεοὶ εἰς δαῖτα θάλειαν, id est εἰλαπίνην τεθαλυῖαν, vt alibi loquitur, Conuiuium opiparum, quod aut ipsum splendido apparatu quasi vireret, aut ipsos conuiuas quasi virere faceret: hoc est, conuiuiũ lætum & festiuum. Odyss. θ, δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. Sic apud Hesiodum Dieb. δαῖν' ἐν δαιτὶ θαλείῃ, Conuiuio florenti & hilari. Eustathius ex quodã poeta, ἐπεὶ δ' ἐρανόν πολλῶν στεφανίοισι θάλοι, θάλεια ἑορτὴν ἀγαγεῖν, id est (inquit) in qua ἐθάλλον ὑφαιδρύνοντες τὸ σῶμα. Vbi bene exprimi puto quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς sit: in qua nimirum στεφανίοις ὅτι ὀφρύων ἐλύτης ἄσχολον, in qua coronati lætiq; ac hilares genio indulgebant: vt deinde generalius hoc vocabulum vsurpatũ sit pro quauis festa ac hilari celebritate. SED ET Θάλεια substantiuè ponitur pro δαὶς θάλεια. PRO QVO Θαλία frequentius sine diphthongo, penultima breui: vtúntúrque eo interdum prosæ scriptores cum poetis, pro δαὶς τεθαλυῖα, Conuiuiũ lætum & quasi florens, vel in quo coronati epulabãtur. Hesiod. Asp. τοῖσιν δὲ πόλις θαλίαι τε χοροί τε ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Idem Erg. 115, τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, Conuiuiis floridis & lautis. Idem Erg. v. 229, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται, rebus quæ conuiuiis curæ sunt fruuntur: Vel, Vescuntur fructibus quibus conuiuia gaudent. Aristophanes Neb. ἐκ δόξου μακάρων ἱερώτατος, ἐς στεφανοί τε θεῶν θυσίαι, θαλίαι τε παντοδαπαῖσιν ἐν ὥραις. Athenæus vocabulum hoc videtur deducere ab ἀλίζομαι: vt videlicet hæ θαλίαι dictæ sint quoniam θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνήεσαν, intelligens festiuas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conueniebant & epulabantur. τὰς δ', (inquit, loquens de θοίναι, θαλίαι & μέθαι,) ὅτι θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνῄεσαν. τοῦτο γὰρ ὅτι τὸ, δαῖτα θάλειαν. vnde ab Hesychio exponitur etiam πανήγυρις. Budæus quoque apud Herodotum non tantùm pro epulo, sed etiam pro die festo & pro feria vsurpari annotat. Idipsum & Plutarchus innuere videtur in loco quodam quẽ in θαλιάζω ex eo proferam. Sappho apud Athenæum lib. 11, loquentem περὶ συμποσίων ὁμιλιῶν, ἐλθὲ Κύπρι χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἁβρῶς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις. Apud eundẽ lib. 12 a Pisistratidis inuentæ institutæque esse θαλίαι καὶ κῶμοι dicuntur. Plutarchus Lycurgo de Spartanorum institutis loquens, χοροὶ δὲ καὶ θαλίαι καὶ ᾠδαὶ καὶ διατριβαὶ περὶ τὰ θήρας καὶ γυμνάσια καὶ λέσχας, τὸν ἄλλον χρόνον ἐπεχείριζον, ὅτι μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, chori & festiuitates, vt vulgò interpret. In vulgatis lexicis θαλία exponitur Serta, Festæ frondes. ‖ Θαλία accipitur etiã pro florenti vitæ statu, seu (vt Budæus exponit) pro affluentia & deliciis. Iliad. ι, de Oreste, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ. ‖ Θάλεια siue Θαλία est etiam nomen proprium vnius ex tribus Charitibus. Hesiod. Theog. v. 919, Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Plut. πρὸς ἃς ὁ ταῖς Χάρισι τὰ ὀνόματα θέμενος, Ἀγλαΐαν καὶ Εὐφροσύνην καὶ Θάλειαν. ‖ Est & nomen vnius nouẽ Musarum. Plutarch. Sympos. ἡ τε Καλλιόπη καὶ ἡ Κλειὼ καὶ ἡ Θαλία. quam rustici quoque colebant vt plantas faceret θάλλειν. Vnde est apud Plutarchum Sympos. 9, καὶ γὰρ ἡμῖν οἱ γεωργοὶ τὴν Θάλειαν οἰκειούμενοι, φυτῶν καὶ σπερμάτων θαλλόντων καὶ βλαστανόντων ὅτι μελείας αὐτῇ καὶ σωτηρίας ἀποδιδόντες. ‖ Θάλεια est etiam Nereidis cuiusdã nomen apud Homerum. Iliad. σ, — Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε. quam ita dictam Eustathius vult διὰ τὸ πελαγικὸν ὕδωρ τις ζωογόνον ἐν τοῖς φυτοῖς, quorũ propriẽ est θάλλειν. ‖ Θαλίαι apud Cretenses dicuntur etiam οἱ λιθοί τῶν τυρῶν καὶ πλαστὶς, οἷς ἐν θυσίαις πολὺ ἐναγίζουσι: vt ex Seleuco Athen. lib. 14, tradit. A Θαλία autem DERIVATVR Θαλιάζω, id est Conuiuia florida agito, Sertis

rrr. iiii.

virentibus redimitus festiuiter epulor. Vel, Festiuos A coetus & conuiuia celebro. Plutarchus Sympos. 9, de nouem Musarum muneribus loquens, τῆ δὲ ἐπιθυμίας τῆς περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡ Θαλία κοινωνικὸν ποιοῦ καὶ συμποτικὸν ἐξ ἀπανθρώπου ἢ θηριώδους διὸ τοὺς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ, θαλιάζειν λέγομεν, οὐ τοὺς ὑβρίζοντας καὶ παροινοῦντας. Vnde discimus, quum aliqui amice hilariterque compotandi gratia conueniũt, esse θαλιάζειν eiusmodi cõuiuia agitare. Idem Symposiac. 7, de citharœdis, τὸ ᾠδῶν σχῆμα καὶ πρέποντα θαλιάζουσιν ἀνθρώποις ᾄδοντες.

¶ Θαλέθω, idem quod θάλλω seu θαλέω, ex eóque deriuatum, vt φλεγέθω à φλέγω. Odyss. ζ, Ἠΐθεοι θαλέθοντες. Iliad. ι, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Plut. Consol. de Niobe ex poetarum fabulis, οὐκ ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ, βλάσταις πίονος εὐθηνίας, γλυκερὸν φάος ὁρῶσα πολύτεκνος, non semper virenti æuo. Et Ionicè Epigr. l. 2, Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι, vt Β rebas seu vernabas, pro ἐθάλεθες, vt dictũ sit eodem modo quo in tertia persona dicitur ἐτύπτεσκε pro ἔτυπτε.

¶ Θηλέω, ῶ, F. ήσω, idem quod θάλλω vel θαλέω. id est Vireo. VNDE Ἀναθηλέω, idem quod ἀναθάλλω: vt suprà ostensum est. C

C. Εὐθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde virens seu pullulans, aut frõdens. idem quod εὐθαλής. Iliad. ρ, Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίας. Il. χ, — μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους.

C. Νεοθηλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper virens, Qui nouiter viruit aut pullulauit. Il. ξ, — χθὼν δῖα φύει νεοθηλέα ποίην. Hesiodus, στεφάνοις νεοθηλέας. Impropriè verò dicitur in Epigr. νεοθηλεῖ μόσχῳ, pro Vitulo recens orto seu genito, vt est in vulg. l. Et νεοθηλέες παρθενικαί, apud Dionys. De situ orbis, pro virginibus adolescentulis. Dicitur ET D Νεοθαλής pro eodem, à θάλλω. Et apud Eurip. νεοθαλεῦ αἰδοῖα, pudore recens oborto.

¶ Τηλεθάω, ῶ, Vireo, Germino, Pullulo. idem quod θάλλω, factúmque vel ex θηλέω, vel ex θαλέθω, idem cum θάλλω significantibus. Vnde frequenter apud Homerum δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores: item ἐλαίαι τηλεθόωσαι, item ὕλη τηλεθόωσα. Sed & παῖδας τηλεθόωντας metaphoricè idem Homer. dixit Il. χ, quemadmodum alibi φίλον θάλος, & πίονα θαλερὸν eadem metaphora. Item χαίτη siue κόμη τηλεθόωσα, Il. ψ, coma virens instar comæ E arborum. ‖ Apud Suidam tamen τηλεθάοντα exponitur πάνυ λάμποντα. quæ expositio nescio an mendo careat. Ex Hesiodi schol. affertur ET Τηλέθω, itidem pro θάλλω seu θαλέθω. Sunt verò hæc duo vocabula, videlicet τηλέθω & τηλεθάω, item θαλέθω & θηλέω, poetica, pro quibus prosæ scriptoribus vsitatũ est primitiuum eorum θάλλω.

ΘΑΛΥ΄ΣΙΑ, τά, Primitiæ frugum, Vel Quæ post fruges collectas & cõportatas diis offeruntur, & in primis Cereri: videlicet ὑπὲρ ἀθαλίας καὶ ἀφορίας τῶν καρπῶν, quòd F ipsorum beneficio omnia bene vixerunt, & vt in posterum itidem omnia prosperè reuirescant. quæ à cõportandis ipsis frugibus συνκομιστήρια etiam appellabantur. Il. ι, οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ᾽. id est ἀπαρχὰς ἔθυσε, secundum Euripidem. Theocriti scholiastes dicit esse festum quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: vnde & Cerealia quidam interpretantur Idyll. ζ, Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια. In vulg. lex. θαλύσια sunt Festiuitates quæ cum θαλλοῖς, id est ramis virentibus, fiunt: & generaliter omnia fe- G sta: vel potius (vt eadem lexica addunt) αἱ ὑπὲρ ἀθαλίας καὶ ἀφορίας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι, καὶ ἀπαρχαί, καὶ καρπῶν ἀπαρχαί. ET Θαλύσιος ἄρτος, Panis ex nouis frugibus, Panis qui ex comportatis frugibus primùm factus est: ὁ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινόμενος πρῶτον, vt Athen. l. 3 docet, addens θαργήλιον etiam nominari.

ΘΑ΄ΛΠΩ, F. ψω, Foueo. Item Calefacio, Concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fouente oua, quum illis incubat. De ea certè dictum θάλπειν non vno in loco reperio. nam pro his Varronis de columbis, Diebus quadragenis concipit & parit, & incubat, & educat, habetur in Geoponicis, ἐν τέσσαρσι τεσσαράκοντα ἡμέραις κυίσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει. Idem Varro scribit, Habeántne semẽ pulli, curator quatriduo postquã incubari cœperit, intelligere potest. Vbi pro his verbis, Quatriduo postquam incubari cœperit, Geopon. autor dicit, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τοῦ θάλπεσθαι. Item, quod præcipit Varro, Vertere oua, vt æquabiliter concalefiant, (pro quibus habet Columella, Manu oua versare, vt æqualiter calore concepto, facilè animentur) in Geopon. ita præcipitur, μεταστρέφειν τὰ ᾠά, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπηται. Sic autem & à Basilio ὄρνις ἐπῳάζουσα dicitur θάλπειν. Ex Græcis quoque interpr. Bibl. affertur, Deuter. 22 θάλπειν ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ᾠῶν. At Synesius dixit τὸ κατασβεσθὲν θάλψαι τι καὶ ζῆσαι ἐπὶ πλέον. ‖ Sed θάλπεσθαι nõ solùm inuenitur pro Calefieri, (vt apud Galenum περὶ τῆς ὑπὸ πυρὶ θαλφθείς) verumetiam pro Feruefieri: & θαλφθείς pro Feruefactus, in hoc loco Hesiodi, ὑπ᾽ ἀϋτμῆς χαλκὸς θαλφθεὶς κασσίτερος. ‖ Legi & θάλπεσθαι ἔρωτι metaphoricè, vt Lat. Incendi amore, apud quendam tragicum: Æschylum, ni fallor. apud quem θάλπεσθαι ἱμέρου βέλει eadem signif. habetur in Prometh. p. 41. Sed & μανίαι ab eodem dicuntur θάλπειν p. 53, sicut legimus apud Lat. poetas Furiis incensus. ‖ Item θάλπεσθαι pro ἐξάπτεσθαι, vide in Συνθάλπω.

Θάλπω, pro Foueo, metaphoricè. Synes. epist. 19, καὶ τὴν ἐπιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, Fouete, Humanitate prosequimini, vel omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. Idyll. 14, — ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον, simile esse puto illi Virgiliano, — ipse Neæram Dũ fouet. Scio tamen alio quoq; sensu θάλπε illud accipi posse. Vide & aliam verbi Foueo signif. in compos. Συνθάλπω & Υποθάλπω, idem in Θαλπωρή.

Θάλψις, Fotus, Ipsa fouendi actio. Alexand. Aphrod. θάλψεως χάριν, Fotus gratia, Fouendi gratia. A Bud. exponitur & Fomentum.

Θαλπτήριος, α, ὁ & ἡ, Fouendi vim habens, Ad fotum aptus. Apud Suidam θαλπτήρια legitur, quem vide.

Θάλπος, εος, τό, Calor, Feruor, Æstus. De feruore solis apud Lucianum. Sæpe autem opponitur τῷ κρύει, vel ψύχει, vel ῥίγει, id est frigori: aut χειμῶνι, quod & frigus & hyemem significat. Autor Axiochi, θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος. Xenoph. Pædia, καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι ἔθιζε. Idem in Œcon. ῥίγη καὶ θάλπη καρτερεῖν. Philostr. in epist. ἡ ὥρα θάλπους καὶ χειμῶνα αὐτάρκης. ‖ Item παραμυθία, Hesych. de qua signif. dicam in Συνθάλπω.

C. Θαλποτρεφής contrarium τῷ αἱμοστρεφής. Bud. Vide Αἱμοστρεφής suo loco.

C. Ἐπιθαλπής, έος, ὁ & ἡ, Calidus. Item ἐπιθαλπής pro τερπνὸς (id est delectabile) Hesych.

C. Πυριθαλπής, έος, ὁ & ἡ, Ignis calorem expertus, Ab igni calens. vt πυριθαλπὲς ὕδωρ, in Epigr.

Θαλπνός, Calidus, Feruidus. Item Splendidus, Suidas ex Pind. initio Olymp. μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον &c.

Θάλπις, Iris dicta, à calefaciendo & fouendo. in v. l.

Θαλπωρή, Fotus, vel potius Fomentum. Hesychio inter alia significat & θάλψιν. ‖ Exponitur item Calor, Tepor. Eustathius in hunc locum Iliad. ζ, — οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλη ἔσται θαλπωρή, vult θαλπωρὴν esse τὴν ἐν τῷ βίῳ διαγωγὴν, vel ζωήν. Sed affert & aliam expositionem, quam illi antefero: videlicet vt pro spe accipiatur. Malim tamen aut fiduciam, aut etiam solatium interpretari: quæ interpretatio & aliis eiusdem poetæ locis conuenire potest. Obseruandum est autem, nomen θαλπωρή à θάλπω deriuatum significare fiduciam, vt θάρσος à θέρω deductum, sicut antea dictum est. (sic verò vicissim φόβος appellatur κρυόεις. cui φόβῳ opponi θαλπωρὴν testatur & Plut.) Ad quam nominis θαλπωρὴν deriuationem respiciendo, non malè etiam alicubi reddi potest Spes, quũ itidẽ ἐλπίσι θερμαίνεσθαι dicat tragicus quidã poeta, addens tamen κεναῖς. Quod conuenit cum illo Virgiliano, — spémque fouemus inanem. Tibullus autem dixit, — sed credula vitam Spes fouet (ἐλπὶς θάλπει) & Liuius, Foueri spe.

C. ἈΝΑθάλπω, Refoueo. Vel Foueo, accipiendo pro simplici θάλπω. Apud Basiliũ pro Refoueo, vel Foueo, Refocillo. Bud.

C. ΔΙΑθάλπω, Foueo, Calefacio, in signif. τοῦ θάλπω. Item Expassis alis apricor, vt aues. B. ex Basilio.

Digitized by

C. Γ Α Ρ Αθάλπω, itidem pro simplici θάλπω. Et paſſ. Παραθαλπόμενος, παραθερμαινόμενος, Heſych. Α Τ Περιθάλπω eſt Circumfoueo.

C. Σ Υ Νθάλπω, q. d. Confoueo, Concaleſacio. in quo itidẽ vacat præpoſitio, ſicut & in paſſ. partic. p. Concaleſactus. Sed metaphoricè vſurpatur ab Aſchylo in Prometh. pag. 43. – μηδέ μ' οἰκτίσας ξυνθαλπε μύθοις ψευδέσι. id eſt (ad verbum) Ne me foueas mendacijs: pro Ne mentiendo foueas mihi ſpem inanem. Sic enim reddi poſſe exiſtimo: aut certè ita, Ne ſolari me velis mentiẽdo. vt eam ſignific. habeat συνθάλπω, quam & ſimplici θάλπω dat Heſych. videlicet τὸ παραμυθοῦμαι. At verò apud Ariſtoph. θαλφθῆ iunctum itidem datiuo λόγοις, exponitur ἐξαπατηθῆ, vt mox docebo.

C. Υ Π Οθάλπω, q. d. Subfoueo. (id eſt Aliquantum ſeu leniter foueo) vel Clam foueo. ‖ Υποθάλπω eſt etiam Foueo, Concaleſacio, vt ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur à Baſilio ὑποθάλπειν, ſicut & συνθάλπειν. B. ‖ Sed metaph. etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι pro Foueri ſpe inani, vel Lactari ſpe inani, vt quidem ego interpretor: vt autem alij, pro Decipi ſpe. quia Suidas exponit ἐξαπατᾶσθαι in hoc Ioſephi loco, ποῦ δὲ ὑποθαλπομένης ἐλπίδι συνγνώμης τι παρακρατηθεῖεν, ἐπὶ κλεῖσθαι τῇ ἰδίων ἐν μιμάτων. Eadem verò datur expoſitio ſimplici θάλπεσθαι in hoc Ariſtoph. loco, Ἤδη κρατιστεῖ, αὖ μὴ θαλφθῇ λόγοις. nam hic θαλφθῇ λόγοις exponitur ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων ἀγωγῇ: item δελεασθῇ, id eſt ineſcetur. | C

¶ Θαλπιάω, ῶ, Caleſco, Caleſio. vnde partic. θαλπιόων apud Hom. (vt dicitur βοόων) Odyſſ. τ, εἴης κ' ἐν θαλπιόων χιτῶνι φερουσί ἱκηται. At in v. l. malè redditur actiue Caleſaciens. B. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus.

¶ Θαλπιώ pro θάλπω, per παραγωγὴν, vt ὀκνείω, πλείω, ῥιγέω. Ita Budæus, non addens ex quo grammatico hoc afferat.

Θ Α Λ Υ Ω, Caleſacio, Vro, Incendo. Et paſſ. Θαλύομαι. vnde θαλύεσθαι, φλέγεσθαι, Heſych. Ε Τ Θαλυσίω eidem, θάλπειν ποιῶ. Ι Τ Ε Μ Θαλύψαι apud eundem, quod exponit θάλψαι & πυρώσαι, id eſt Fouere & Incendere, ſeu Vrere. Η Ι Ν C Θαλυκρός, Calidus, Feruidus, in Epigramm. – καὶ τὸ θαλυκρὸν Κείνο καταμβλυνθῇ κύπριν ἰσομανέης. Significat autem & alia multa Heſychio. Ε Τ Θαλυκρεύονται eidem, ψεύδονται, id eſt mentiuntur. quæ ſignificatio aliquam affinitatem habere videtur cum ea quam inter alias dat voci θαλυκρὸν, videlicet πανοῦργον. ſcimus enim mentiri eſſe τῶν πανούργων.

Θάλαμος, ου, ὁ, Thalamus, Cubiculũ: propriè cubiculũ vxoris & mariti: vel gynæconitis, vt alij tradũt. Plut. tamẽ quaſi diuerſa cõiungit, θαλάμου δὲ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Il. ι, οἱ παρθένοι παρθένων θαλάμοιο ἐφεσταν. Odyſſ. θ, ἐς θάλαμον, ὅπ' οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, de Vulcano. Odyſſ. ζ, ἐς θάλαμον περικαλλέα, ἐν ᾧ κούρη κοιμᾶτ'. Iliad. ζ, in ædibus Priami ſunt quinquaginta θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, in quibus filij ipſius cum vxoribus cubabant: Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς, duodecim alij thalami ſimiliter conſtructi, in quibus generi Priami cum ſuis itidem vxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æneid. 2, Quinquaginta illi thalami, ſpes tanta nepotum. Plutarch. Alcib. ἐξέδραμε τὸ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Vitruu. lib. 6, cap. 9, In proſtadis autẽ dextra ac ſiniſtra cubicula ſunt collocata: quorum vnum thalamus, alterum amphithalam⁹ dicitur. Herodian. lib. 3, τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, regij thalami ſeu cubiculi cuſtodes. ‖ Θάλαμος accipitur etiam pro ταμεῖον, vt Euſtathius tradit. Odyſſeæ β, ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσετο πατρὸς Εὐρὺν ὅθι νητὸς χρυσὸς & χαλκὸς ἔκειτο. ‖ Synecdochicè pro domo ipſa poni voluit Il. γ, de Helena, θαλάμῳ γωνίας τι λέπισα. ‖ Item pro Nuptijs, in Epigramm lib. 1. ἔχε δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, vnam in thalamo, hoc eſt primo nuptiarum die. ‖ In naui autẽ θάλαμος dici poteſt vbi θαλάμιοι remigant, Poll. Quomodo accipitur apud Athenæum lib. 2, de adoleſcentibus ebrijs qui naufragium ſe facere putabant, ὑπὸ τὸ δέος καταβαλόν ἑαυτοὺς ὑπὸ τοὺς θαλάμους, ὡς ἔνι μάλιστα κατωτάτω, ἐκείμεθα. ‖ Impropriè θάλαμος de piſcium ſtabulo dicitur apud Ariſtot. lib. 4 Animal. & de nido | G

hirundinis, vt vulgata lexica tradũt. quo ſenſu θαλάμη potius accipitur. Sed & apibus tribuitur à Virgilio in Georg. – vbi iam thalamis ſe compoſuere. De etymo dicam in θαλάμη. | A

C. Θαλαμοποιός, οῦ, ὁ, Qui thalamos fabricatur. Eſt & poema Æſchyli quod ſic inſcribitur. Poll.

C. Θαλαμηπόλος, ὁ καὶ ἡ, Qui circa thalamum verſatur, ſeu curam eius gerit, Cubicularius. Plutarchus Alex. τῶν θαλαμηπόλων ὡς αὐτοὶ χαρ, οἱ συντεταγμένοι ταῖς γυναιξί. In Epigr. θαλαμηπόλε Κύπρι, Thalamorum præſes vel pronuba. Et θαλαμηπόλος ἡώς apud Nonn. pro die nuptiali. ‖ Θαλαμηπόλος pro ſponſo ponitur apud Sophoclem Œd. Tyr. vt ſchol. annotat. ὦ μεγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. | B

C. Θαλαμηγός, οῦ, ἡ, dicebatur nauis quædam. Athenæus lib. 5, κατεσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην, Nauem fluuialem, quæ thalamegus dicebatur. Vtitur hac voce Suetonius etiam in Cæſare, Et eadem naue thalamego penè Æthiopia tenus Ægyptum penetrauit.

C. Ἀμφιθάλαμος, ου, ὁ, vide in Θάλαμος. | C

C. Επιθαλάμιος, ὁ καὶ ἡ. vt ἐπιθαλάμιος ἐπιβουλὴ apud Lucianum De ſaltat. Inſidiæ quæ thalamo ſtruuntur. Et ἐπιθαλάμιος λόγος, apud ſchol. Aphthonij, Oratio ſuper nuptijs alicuius.

Θαλαμήϊα δοῦρα, Ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Heſiod. Erg. – ὑλοτόμει τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα ἔστι πέλονται.

Θαλαμεύομαι, Intra thalami parietes me contineo, Domi maneo. B. ex incerto autore, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἁρμόζει τὸ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνεῖναι τοῖς πολλοῖς. Chryſoſt. in cap. 1. epiſt. ad Rom. παρθένον θαλαμευομένην. V Ν D Ε Θαλάμευμα, ατος, τὸ, Cõtubernium, vt vulg. lex. interpr. apud Euripidem, κουρίδιον θαλάμευμα. Ε Τ Θαλαμεύτρια, ας, ἡ, Mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, Pronuba. idem quod νυμφεύτρια, Poll. | D

Θαλάμιος, ου, ὁ, Remex infimi ordinis. Euſt. Idem quod θαλαμίτης. Thucydides lib. 4. pag. 131, καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐπὶ αὐτοὺς, ἐκ μὲν νεῶν ἑβδομήκοντα καὶ ὀλίγῳ πλειόνων, πάντες πλὴν θαλαμίων. Ε Τ Θαλαμίτης, ου, ὁ, Ι Τ Ε Μ Θάλαμαξ, ακος, ὁ, pro eodem. Ariſtoph. Ran. πεσεῖν παρέδωκ' ἐς στόμα τῷ θαλάμακι, ei qui in interiori nauis parte remigat. Qui remigum ordo quòd aquæ eſſet vicinior, breuioribus vtebatur remis, ideóque vilior habebatur: ſedebátque ad proram, ſicut θρανῖται ad puppim, medio autem loco ζυγῖται: vt Ariſtoph. ſchol. docet. Bayfius eum ſecum pugnare ſcribit, vt qui θαλαμίτας ad prorã collocet, & tamen inferioris remigum ordinis eos eſſe velit: ideóque ſolùm dicit θαλαμίτην eſſe eum, qui ad proram remigat. Apud Appianum reperitur Ε Τ Θαλαμίαι idem ſignificans quod θαλάμιοι ſiue θαλαμῖται, in libro poſtremo Bell. ciuil. ἐκ τῶν ἐρετῶν οἱ μὲν θαλαμίαι πάντες ἀπελήφθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι τὸ κατάστρωμα ἀναρρήξαντες ἐξενήξαντο. Vbi Bayfius legendum putat θαλάμιοι. Si tamen vitioſa eſt hæc ſcriptura, minori mutatione legi poſſet θαλαμῖ[ται]. Ε Τ Θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη, vt Ariſtoph. ſcholiaſt. tradit. Ab eodẽ ponitur Ε Τ Θαλαμιά, ſubſtãtiuè, cum accentu in vltima, exponiturque ἡ κάτω τῆς νεὼς πρώρα: apud Suidam autem θαλαμία cũ accentu in penultima, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. Herodot. Terpſich. τοῦτον δήσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεὼς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα. qui locus à Suida quoque citatur. Apud Ariſtophanẽ autem in Pace, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας, ſchol. exponit διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς ἐν τῇ θύρᾳ. Ε Τ Θαλαμίδιοι κῶπαι apud Suidam αἱ ἠρέμα ἠχοῦσαι. | E | F | G

¶ Θαλάμη, ης, ἡ, Cubile, dicitur plerunque de piſcium latibulis. Odyſſ. ε, πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, E cubili & latibulo ſuo. Ariſtoteles, τοῖς ἰσχάδοις οἱ θηρεύοντες γνωρίζουσι τὰς θαλάμας αὐτῶν. Plinius, Præiacentibus teſtis cubile polyporum deprehenditur. Idem lib. 8 De hiſtoria animalium, νέμονται δὲ οἱ πολύποδες ἰχθύδια θηρεύοντες παρὰ τὰς θαλάμας. καὶ γὰρ ἐν πλαγίοις ἐν τοῖς πετρώδεσι γίνεται τόποις οἷον ἐν ταῖς τραχέσι & λιθώδεσιν. ἐν τοῖς πετρώδεσι γὰρ ποιεῖται τὰς θαλάμας. Vtitur hoc vocabulo & Hippocrates | H

οὐδὲν ὅ,τι καλύπτερον καὶ ἔχον περὶ αὐτὴ θαλάμας, id est καταδύσεις, vt Erotianus exponit: hoc est latibula. |Θαλάμαι, in naribus dicitur ea pars quæ & μύξαι, hoc est τὰ ἔνδοθεν τῶ στραγγὸς, seu ἀκροῤῥινίς. vt Pollux docet. Nares autem foramina & quasi canales nasi, Aristoteli sunt ὀχετεύματα. Dicuntur & θαλάμαι, desinentes in λιωδόν. Cam. |At θαλαμαὶ, accentu in vltima, Fanū Castoris & Pollucis. ἱερὸν τῶν Διοσκούρων, Eust. Quod verò ad etymon tum huius vocabuli tum superioris θάλαμος attinet, Eustathius à θάλπω deriuat, quòd ibi quasi θαλπόμεθα. Alibi tamen à θάλος deducit, vt ὄρχαμος ab ἀρχῆς. A B

ΘΑΜΑ΄, Crebrò, Frequenter. vtraque breui apud poetas, vtpote ex ἅμα factū, pleonasmo literæ θ, vt placet quibusdam vet. grammat. Vtuntur & prosæ scriptores. Plato Polit. 1, καὶ ὁι τῶν ὕπνων, ὡς περ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγρόμενοι δειμαίνει. Xenoph. θαμὰ ἑαυτῷ καταισκοπῶν. vbi reddi etiam potest Subinde. Suidas θαμὰ exponit non solùm πυκνῶς & συνεχῶς, sed etiam διωκτικῶς.

Θαμὴς, ἑος, ὁ & ἡ, Creber, Frequens. Nullum tamen vsus huius nominatiui exemplum affertur, sed ab eo deriuatum nominatiuū pluralē θαμέες, & accus. θαμέας aliquoties cum apud alios poetas, tum apud Homerum legimus. vt Iliad. ρ, θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίοι ἀΐσσοντες ἀπὸ χειρῶν. Et Il. κ, — ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες Ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα. Idem Odyss. ξ copulauit πυκινοῖς & θαμέας. Sed & datiuus θαμέσι apud eum legitur, Odyss. ε, v. 252, ἔχεια δὲ σέσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποίει. Vbi tamen Eust. tanquam dubitans (quod miror) dicit videri hunc datiuum θαμέσι deriuatum esse vel à θαμὴς, vel à θαμύς. C D

Θαμειὸς, eiusdem significationis, itidémque poeticum. Iliad. α, — αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί. id est, crebri rogi. Eust. exponit ἀλληλαλλοι, καὶ πυκναί. addens etiā, fieri ex θαμὰ primùm quidem θαμὸς, deinde verò θαμειὸς, sicut φαεινὸς ex φαὸς, & ἀδελφειὸς ex ἀδελφὸς, &c.

Θαμινὸς, Creber, Frequens. Estque hoc θαμινὸς prosæ commune cum carmine, quum præcedentia poetis peculiaria sint. Hinc & superlat. Θαμινώτατος, qui à Suida exponitur πυκνότατος. Sed vsitatius est ADVERB. Θαμινὰ, quàm ipsum nomen. Est autem θαμινὰ, Crebrò, Frequenter, Subinde. Xen. ἐπειδὴ οὖν, ἔφη, θαμινά. Idem, αἰτίας θαμινὰ ἀποδιδράσκοντας. Isocrates Panath. τῆς χώρας ὑμῖν θαμινὰ προθυμῆς. ET Θαμινῶς pro eodē, sed rarius. E

Θαμίζω, Frequento, Frequens sum, Frequenter accedo, Ventito, Ito. Iungitur datiuo apud vtrosque scriptores. Epigr. 7, — αἰνὰ θαμίζεις Μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Magis frequentas Mineruam, Sæpius ventitas ad Mineruam. Plato De rep. 1, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Sed dicitur etiam θαμίζειν ἐφ᾽ ἡμᾶς, Pædiæ 7. Et ab Apoll. cum aduerbio ad locum iungitur, Arg. 1, κεῖσε θαμίζειν. apud Homerum autē videri possit iungi accusatiuo sine præpositione. Il. σ, Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. vbi dico videri posse iungi accusatiuo, repetendo videlicet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, illum accusat. δῶ. F

ΘΑ΄ΜΝΟΣ, κ, ὁ, Densus fruticibus locus, Fruticetum, seu Frutetum, Arbustum. Exponitur etiam Densitas minutarum arborum. Interdū verò non redditur Fruticetum, sed Frutex. Ab Homero Iliados χ, dicitur hinnulus quem canis persequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, vbi alii Sub frutice, alii Sub fruticeto, seu arbusto, interpret. Inuenitur autem & plur. apud eundem aliquoties. vt Od. ζ, Ὣς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. & subiungit, Ἐκ πυκινῆς δ᾽ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ Φύλλων. vbi obserua πυκινὴν ὕλην dici περὶ θάμνων, sicut alibi θάμνοις πυκινοῖς vocat. vbi videri potest ad deriuationem alludere nominis θάμνος, vtpote à θαμὰ deriuati, quod est πυκνῶς. Hinc enim & ipse Eustathius deducit: ego tamen nolim immediatè (vt ita loquar) ab aduerbio θαμὰ deducere, sed potius à θαμινὸς facto ex θαμά. vt dicatur θάμνος quasi θαμινός. Apud Dioscor. θάμνος φρυγανώδης, redditur Frutex surculosus, seu surculaceus. |Sed θάμνοι ab Homero vocantur etiam G H

ramuli densi arbori adnascentes, seu adfruticantes, vt scribit Budæus. Sic Od. ψ, θάμνος ἐλαίης. Et Odyss. ε, θάμνοι duo cōmemorantur, — ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ᾽ ἐλαίης. Vide Eust. & Hesych. de hac voce.

Θαμνοειδὴς, ἑος, ὁ & ἡ, ET Θαμνώδης, Fruticosus. Diosc. καπνὸς, βοτάνιον ἐστὶ θαμνοειδὲς, τρυφερὸν πάνυ. quod Plin. vertit, Capnos fruticosa, prætenera. Sic quod idem Dioscorides dicit, βότρυς πόα ἐστὶ θαμνοειδὴς, vertit ille, Botrys, fruticosa herba est. Θαμνώδης autem apud Theophrastū legitur. Alicubi etiam τὰ θαμνώδη redditur Frutices.

Θαμνίον ET Θαμνίσκος, apud Dioscor. Frutetum paruum, vel potius Frutex paruus. ITEM Θαμνίσκιον apud eundem, quod exponitur Frutex pusillus.

ΘΑ΄ΠΤΩ, Sepelio, Humo, Inhumo. Homer. Od. γ, Θάψ᾽ ὕπερον θάψει καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερέιζει. Et pass. apud eundem Odyss. λ, Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. vbi quum addatur ὑπὸ χθονὸς, malim ἐτέθαπτο reddere Conditus erat. vt sit Conditus erat sub humo, vel potius Cōditus humo (sine præpositione) non Humatus humo. In soluta oratione θάπτειν dici solet sine adiectione. Thuc. lib. 1, p. 45, οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν ἐν ἐστὶ προδοσίᾳ φεύγοντας. Xenoph. Hell. 7, ἔθαψαν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ. Idem Hell. 4, τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Et δημοσίᾳ θάπτειν apud Demosth. Apud Euripid. Cic. θάπτειν humandi verbo reddidit. Sciendum est autem inueniri etiam θάπτειν πυρὶ apud Plut. in Ῥωμ. κεφ. ad differētiam τοῦ κατορύττειν ζῶσας. Sic autem Philostr. quoque dixit θάπτειν πυρί. |Habet & significationem obscœnam θάπτειν apud Aristophanem, sicut θάπτειν apud Theocritum.

Θάπτω, Funero. B. ex Antiph. & Isæo. apud quem etiam θάπτειν ἐντεῦθεν, vel ἐκ ῥῶσις τῆς οἰκίας interpr. Funus ducere ex hoc loco.

Ἄθαπτος, κ, ὁ & ἡ, Insepultus, Inhumatus. Soph. Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός. |Interdum etiam Non sepeliendus, Indignus qui sepeliatur. vt libro 1 Anthol. Epigramm. titulo εἰς ἀσεβεῖς, p. 12, Μὴ θάψῃς μ᾽ ἀφῆς ἄθαπτον κυσὶ κύρμα γενέσθαι. Γῆ μήτηρ πάντων μιαρὸν ἄνδρα οὐ δέχεται. quos versus ita reddidi, Hunc tumulo indignū, canibus sine. habere recusat Omniparens tellus pollutum cæde parentis. Scio tamen posse etiam hic accipi ἄθαπτον in prima illa significatione, sed minus significanter.

Ταφὴ, ῆς, ἡ, Sepultura, Funus, Exequiæ. Herodian. l. 7 μόνη παρὰ ἀνθρώπων περὶ ταφὴν γενέσθαι διωκήθεσαν. Thucyd. lib. 2, δημοσίᾳ ταφαὶ ἐποίησαν dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν. Sophocli autem εἰς ταφὰς πέσεῖν, est itidem θανεῖν.

|Ταφὴ, Quod numeratur pro sepultura. Bud. ex Demosthene, οὐδὲ τοῖς θάψασι τὴν ταφὴν ἀπέδωκα. HINC Τάφηιος poet. (quod in prosa ἐντάφιος) Ad sepulturam pertinēs, Sepulchralis. Bud. Apud Hom. Od. τ, φάρος legim᾽ Λαέρτῃ ἥρωι ταφήϊον. i. vestē qua sepultura eius decoretur. (q. d. Vestē sepulturalē) Quidā interpr. Vestē quæ sepulchro insternitur. |Itē ταφήϊα μῆλα, Apoll. Funereæ oues. Malo autem à ταφὴ deriuare nomē hoc, tum ob seruatum in eo η, tum quòd significationem nominis ταφὴ potius quàm nominis τάφος inclusam habeat. Hesychius ταφήϊα exponit ἐντάφια, item εἰς ταφὴν ἱμάτια.

Ταφεὺς, έως, ὁ, q. d. Sepultor. Qui Lat. Pollinctor, & Sandapilarius, & Vespillo, & Libitinarius. Vide Hesych. G

Τάφος, Sepulchrum, Tumulus. Thuc. lib. 1, ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Et οἱ τάφοι ἐπισημότατοι, ibidem. Apud Luc. τάφον κατασκευάζειν. |Τάφος pro ταφὴ etiam poni quidam putarunt (vt scribit Eustath.) sicut χόλος pro χολή. veluti quum dicitur ab Homero, Iliados ψ, versu 618, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ᾽ ἔμμεναι. significare enim ταφῆς μνημόσυνον. |Τάφος, Funebre epulum, Il. ψ, — αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item ὁ ἐπιτάφιος ἀγὼν, vt hoc in loco, ἐς τάφον, ἔνθα πάντας ὄιω. Vide Eustath. |Τάφος pro φόνος (id est cædes) apud Cyprios, secundum quosdam, teste eodem Eustathio. |Τάφου τοῦ, id est πυγῆς σοῦ, inquit schol. Theocriti, exponens σάματος. vide Σῆμα. |Τάφος, Insula vna ex Echinadibus, cuius incolæ Τάφιοι dicti. Item nomen vi- H

bis Cephalleniæ, quæ ET Ταφίουσα vocata fuit, huius A autem incolæ, Ταφιουσιοι. Steph.

Ταφος, Stupor, ab alia origine, vide in Θάπω.

C. Ἀπόταφος, Sepulchro maiorum suorum priuatus, Cui non permittitur vt suorum maiorum sepulchris inferatur. ὁ ἀπεστερημένος τῆς πατρῴας τάφου. Ita Suidas vsum esse Dinarchum testatur: vel potius Harpocration, ex quo Suidam transtulisse constat.

C. Ἄταφος, ὁ & ἡ, Sepulchro carens, Insepultus, Inhumatus, ἀθαπτος, de quo suprà. Thuc. 2. πολλοὶ [ἀνθρώπων] ἄταφοι γιγνομένων. ET Ἀταφία, q. d. Carentia sepulchri. Exponitur & Iactura sepulchri. Luc. De saltat. καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία. B

C. Συνταφος, Sepulchrum commune habens, Contumulatus. apud Plat. De leg.

AT Βιβλιοτάφος ET Νεκροτάφος, & siqua sunt similia, videntur potius esse ab θάπτω. Est autem Βιβλιοτάφος, Qui libros sepelit, id est in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis inuidens. Quales hodiéque multos esse, optimus esse possum testis, at me mea typographica ars (quæ potius est βιβλιοδώρος) criminis C huius suspicione liberat. Νεκροτάφος verò sonat quidem Mortuorũ sepultor, sed ita vt aliud nihil sit quàm simplex Ταφεὺς, id est sepultor. quum sepeliri non dicantur alii quàm νεκροὶ, id est mortui. Vtitur eo Hesych. ad exponendum nomen ταφεὺς. sed ibi νεκρόταφοι legitur, non νεκροτάφοι.

Ταφιος, Sepulchralis. vt ταφίη λίθος in Epigr. Sepulchralis lapis, id est Sepulchrum. ITEM Τάφιοι, prædones quidam, à Tapho rege ita vocati, quum prius Teleboæ dicerentur. Vide Etym.

C. Ἐντάφιος, Sepulchralis, Feralis, Funereus, Funebris, Ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4. φέρει δὲ ἡμῖν ἐντάφιον τὸ ἐκ ναυαγίου νεκρόν. Sed frequentius dicitur ἐντάφιον substantiue: vt in hoc dicto (quod ab Isocrate aliisque, ac præsertim à Plutarcho sæpe commemoratur) καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. vbi Bud. ait ἐντάφιον (respiciendo ad propriã significationem) esse Sepultorium linteum. (addens, Gregorio esse etiam Linteum sepultoris.) Existimo autem significari hoc dicto, pulchrum esse non solùm ἐμβιῶναι τυραννίδι, sed & ἐναποθανεῖν, & quasi ἐνθάπτεσθαι. id est, regiam potentiam vsque ad sepulturæ tempus retinere. Apud Plutarchum in Symp. sept. sap ἐντάφιον exponitur Vestimentum funebre. Sic & in Epigramm. — οἱς χλαῖνα ... ἐντάφιον πλαμύδιας. Sed ἐντάφιον seu ἐντάφια dicuntur & Exequiæ, Inferiæ. Greg. in Maccab. enc. καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτῆς, ἐναπλ... τοῖς ... Huius plur. num. est vsus, ἐπειδὴ ἐπιλείπουσιν, αὐτοῖς ἐντάφια ... ἀθροισθεὶς χειρίδας. HINC Ενταφιοπώλης, Qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent. Libitinarius ex Vlpiano exponitur. ET VERB. Ἐνταφιάζω, q. d. Condo intra ἐντάφια. sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero. Plut. de sarcoph. ἐνδύματι Συελανοῖ, Ἀρραβικοῖς, ὡς φησὶν οὕτως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Et vt hic ἐνδύματι ἐνταφιάζειν, sic Greg. μύροις ἐνταφιάζειν dixit: μύροις αὐτὸν ἐνταφιάσαντες, quod exponitur, Vnguentis eum delibutum sepeli. Sed sonat perinde ac si dicamus, Eum insepelito vnguentis. Vide & in Ἐνταφιαστής. A QVO Ἐνταφιασμὸς, Sepultura. ET Ἐνταφιαστὴς, q. d. Sepultor. id est Vespillo, Pollinctor. Epigr. lib. 2. ... Κρατίας καὶ Δάμων ἐνταφιασταί. Vsi sunt & Græci Bibl. interpr. Genes. 50, καὶ προσέταξεν Ἰωσὴφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. vbi ἐνταφιασταῖς exponitur Funeratoribus, sicut ἐνταφιάζειν, Funerare.

C. Ἐπιτάφιος, ὁ & ἡ, q. d. Supersepulchralis. Sed potius Sepulchralis, interdũ & Funebris redditur. vt ἐπιτάφιον δεῖπνον, Synes. Funebre epulum, sicut Cic. quoque appellat. Sic ἐπιτάφιος ἀγὼν, Plut. Certamen funebre, Certamen quo funus alicuius ornatur, seu in honorem funeris, Ludi funebres seu sepulchrales. Et ἐπιτάφιος λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam funebrem laudationem. Plut. in Apophth. καὶ μέλανα ἱμάτια καὶ θυσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους. Luc. λόγους ἐπιταφίους τίμας ἐπὶ τῶν μνημάτων. Sed frequentius (nisi me memoria fallit) dicitur ἐπιτάφιος subaudito substantiuo. vt in hoc Luciani loco, in lib. De hist. scrib. ἐπεὶ ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐκείνοις τῷ Σεβηριανῷ. Greg. in Maccab. enc. καὶ μεθ' οἷον τὸν ἐπιτάφιον. Scio autem receptũ passim hodie esse & ἐπιτάφιον neutro genere: cuius tamen vsus nondum sat certis mihi confirmatus est testimoniis.

C. Κενοτάφιον, ου, τὸ, Sepulchrũ imaginarium, quale describit Virgilius Æneid. 3. - manesque vocabat Hectoreũ ad tumulum, viridi quem cespite inanem Et geminas causam lacrymis sacrauerat aras. Suetonius tumulum honorarium appellat in Claudio. Hæc Budæus. Sed mihi magis placet κενοτάφιον ex Virgilio interpretari, Tumulus inanis, aut Sepulchrũ inane, quàm Imaginarium sepulchrũ. Apud Suidam legitur, κενοτάφιά τινα ἦσαν, ἐλελοιπότα ὡς τύπος νεκρῶν μὴ ἔχοντα νεκρόν. At verò lib. 1 Reg. cap. 19. κενοτάφιον est Simulachrum, seu Imago, apud Græcos Bibl. interpr.

Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tũ adiect. est: vt quũ κενοτάφιον οἶκον Plutarchus dicit in lib. πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον &c. locus tamen in quo id habetur, mendi suspicione non caret.

C. ΕΝθάπτω, q. d. Insepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra vestem, q. d. Insepelire vesti. Hinc ἔνταφος, Sepultus intra.

C. ΚΑΤΑθάπτω, Sepelio, pro simplici θάπτω. Iliad τ, Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι.

C. 2. Συγκαταθάπτω, Cõsepelio, Vnà sepelio. Affertur ex Epigramm.

C. ΣΥΝθάπτω, Consepelio, Vnà sepelio. Greg. συνθαπτόμενοι Χερσαῖς.

D ΤΑΦΡΟΣ, ου, ἡ, Fossa, Fouea, Scrobes. Thucydides l. 2, τάφρος δὲ ἐκτὸς ἦν ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. Est etiam Fossa quæ fit ad munitionem: vnde & Vallum exponitur. item Agger. Herodianus lib. 8, τάφρου τῷ στρατῷ ... μὴ τινες ἐπιλάθοιεν. Idem lib. 2. πρὸ δὲ τῆς ... τάφρους διορύξαντες. In vulgatis lexicis annotatur reperiri fœmin. genere apud Thucydidem, Herodotũ, & Æschinem: at ego contrà nusquam puto aliter quàm in fœminino genere extare in emendatis exempl. Cæterùm quum mihi friuolæ ac futiles viderētur illæ quas E Etymologistes affert nominis huius deriuationes, ego iudicio meo vsus à θάπτω deriuaui, quum hæc deriuatio & significationi consentanea sit, & è propinquo petatur. Est autem Ταφρος & fluuii nomen.

Τάφρη pro τάφρος, Fossa, ex Herodoto, ὀρύξαντες τάφρην ἀρείην.

Ταφρεύω, Fodio, vel Fossam duco. ET Ταφρεία, Fossio. Ipse actus ducendi fossam. Exponitur & Valli extructio, in hoc loco Diodori, συντελουμένων ἀκροβολισμῶν περὶ τὴν ταφρείαν.

F C. ΑΠΟταφρεύω, Fossa seu vallo munio. Exponitur etiam Murum duco, Muro circumuallo. HINC Ἀποτάφρευσις, Munitio quæ fit ducendo fossam, Circumuallatio. ET ΠΕΡΙταφρεύω, pro eodem. Plutarchus, περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Pro eodem dicit Xenophon, περιβαλόμενοι τάφρον. Et ἐστρατοπεδεύοντο περιταφρευμένω, apud eundem, In loco fossa ducta munito.

C. ΔΙΑταφρεύω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirimo, seu separo.

G -ΘΑΡΣΟΣ, εος, τὸ, Fiducia, Cõfidentia, Audacia, Animi præsentia, Animi robur. Od. α, αὐτὰρ θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Et Il. ρ, ἐν δ' ἄρα οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. Vbi animaduerte esse iũgendum βάλε cum præpositione ἐν, vt sit ἐνέβαλε θάρσος κραδίῃ. Idem alibi pro ἐνέβαλε κραδίῃ dicit ἐνὶ φρεσὶ θῆκε: videlicet Od. γ, — αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη θῆκε. Et alibi pro eodẽ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε. Iungũt interdum poetæ hoc nomen cum verbo ἀέξω, & dicunt θάρσος ἀέξω, pro Confidentior seu audacior, aut audentior reddor. q. d. Confidentiam meam augeo, seu fiduciam, aut accumulo. Apoll. ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἐπὶ θάρσος ἀέξω. vbi expon. Ex vestra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo, Maiorem fiduciam colligo. Hesiodus addidit datiuum φρεσὶ, scribens, — μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων. Vsus autẽ est huius nominis & apud prosæ scriptores. Xenophon Pæd. 4,

Digitized by Google

ὥστε πᾶσι φρίκην ἰδοῦ πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd.5, θάρσος ἐμφύσεται. Sed & ἐμποιεῖν dicit θάρσος, Hellen.7, ἐπιδρομαῖς ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ δέος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμποιεῖν. A Thucydide autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν τινά, id est eius animum subire, lib.2, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος τι ἔλαβε. Vt autem dicitur θάρσος aliquem λαμβάνειν, sic etiam vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, (qui videlicet fiduciam sumit, & bono animo esse incipit) quo genere loquendi vsus est Luc. Act. cap.vlt. versu 15. Et schol. Thucyd. in quodam eius loco ipsum verbum θαρσεῖν exponit duobus illis vocabulis, θάρσος λαμβάνειν. Legitur tamen in typogr. edit. θάρρος. Cæterùm de etymologia huius nominis θάρσος, dicam in Θάρρος.

C. Ἀθαρσής, έος, ὁ & ἡ, Fiduciæ expers, Qui sibi timet. Eust.

C. Δορυθαρσής, έος, ὁ & ἡ, poet. Hasta audax: ex quo intelligitur bellicosus. in Epigr.

C. Εὐθαρσής, Fiducia præditus, Qui fidenti est animo, vel præsenti animo. VNDE Εὐθάρσεια, Fiducia, Animi præsentia. ET Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo ἔχειν iungitur. Aristot. Ethic.3, cap.6, ὄντες γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἐλευθέριοι εἰσι καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθαρσῶς ἔχουσιν. Vbi animaduerte, δειλὸς εἶναι, & εὐθαρσῶς ἔχειν πρός τι inter se opponi. Quidam πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθαρσῶς ἔχουσιν, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo: sed reddi etiam posse arbitror commodè, Pecuniarum amissionem non reformidant, vel non expauescunt.

C. Μεγαθαρσής, έος, ὁ & ἡ, Magna fiducia præditus. Exponitur & Magnanimus, Animosus. Hesiodus, μεγαθαρσεῖ παιδί.

C. Περιθαρσής, Valde fidens, Præfidens. Apoll.

C. Πολυθαρσής, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens. vt μένος πολυθαρσές, Hom. Animus multa fiducia præditus, vel potius magna, aut maxima. Redditur etiam Audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum. Item τὸ πολυθαρσὲς substantiuè, Magna animi fiducia.

Θαρσύς, έος, ὁ, Fiducia præditus, Confidens animo. Item Audax. nam Hesychius θαρσὺς exponit non solùm θαρρηκώς, sed etiam θρασύς. Ego rarissimum esse arbitror vocis illius vsum, ac certe vnicum mihi in præsentia suppetit exemplum: videlicet ex Thucyd. lib.7, pag.260, ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τῶν μελλόντων. Vbi non placet hæc vulgata interpr. Futurorum spes audax: sed malim, Spes fida de futuris. (vt fidissimam spem dixit Virgilius) Aut Spes alacris. Aptè etiam (meo iudicio) verterim, De futuris animo & spe confidere possumus. quod loquendi genus apud Cicer. extat. Pro eodem dixerat Thuc. paulo antè simpliciter ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. adeo vt ἐλπὶς θαρσεῖα resolui posse existimem in ἐλπὶς καὶ θάρσος. Schol. θαρσεῖα exponit θαρσαλέα, & (quod minimè probo) ἀνεπαίσχυντος.

Θαρσαλέος, idem quod præcedens ἀθαρσής: sed illud compositum est (sicut & quæ ipsum sequuntur) hoc eandē formam habet quam ταρβαλέος à τάρβος, & δειμαλέος à δεῖμος seu δεῖμα. Exponitur etiam Audax, Magnanimus. Ab Homero dicitur aliquis esse θαρσαλέος, item θαρσαλέος πολεμιστής. Dicit etiam θαρσαλέον ἦτορ (id est cor) esse alicui. Vbi verò θαρσαλέος & ἀναιδὴς copulat, tunc accipitur θαρσαλέος in malam partem, sicut Confidens apud Lat. At verò Il.κ, versu 223, Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται, verto θαρσαλεώτερον perinde ac si dixisset μεῖζον θάρσος ἔσται, Maior fiducia erit, seu animi præsentia, vel Plus fiduciæ. Sic autem Thucydidem θαρσαλέος substantiuè protulisse comperio, libro 2, ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι. sed ibi signif. videtur, In tuto esse. ET Θαρσαλέως, Fidenter, Cum fiducia, Audacter. quo aduerbio vtitur post Homerum Thuc. & cum eo cæteri quoq; prosæ scriptores interdum: quum alioqui ipso nomine θαρσαλέος, aut nunquam aut rarò (nisi me memoria fallit) vtantur, sed τῷ θαρραλέος, pro eo. Od.σ, ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις Θαρσαλέως.

Θαρσέω, ῶ, Fiducia præditus sum, Fiduciā habeo, Cōfido, Non vereor, Sū bono animo. Interdum verò Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor seu excitor, aut etiam ad audaciam. Il.α, Θαρσήσας μάλα εἰπὲ, Confisus, aut Animo cōfisus, Fidenti animo. vel, Nihil veritus. Idem Il.γ, Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει. Vtque hic imperatiuo θάρσει subiunxit μηδέ τι τάρβει, sic alibi μηδέ τι δείδιθι. (itidémque verbo θάρρει additur μὴ φοβοῦ apud Aristoph.) Thucyd. lib.3, pag.91, καὶ οἱ μὲν Μυτιληναῖοι ἐθάρσουν τε καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἥσσον εἶχον τὴν γνώμην. atq; hic ille est locus in quo dixi schol. ἐθάρσουν exponere θάρσος seu θάρρος ἐλάμβανον. Idem lib.1, θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidētes ad bellum proficisci, idque multis de caussis. Aliquando iungitur datiuo, interdum & accus. nonnunquam etiam infinit. Thucyd.1, θαρσήσαντες τοῖς τε προγεγενημένοις. Idem alibi, ταῖς ναυσὶ θαρσοῦσι. Cum accusatiuo autem exponitur verbo Audeo cum infin. aut etiam cum accus. Vel redditur Non reformido, Non metuo, vel aliis etiam modis. Synes. epist. ἐθάρρησε τὴν ὁδὸν τῶν ὅπλων ἐμπεσεῖν ὄντων, Hoc iter suscipere ausus est (vel Ausus est hoc iter, vt interdum loquuntur Latini.) Sic apud Philostr. in Heroic. θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, redditur, Audet pastor in eo loco versari. Et apud eundem, θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κρατήτων, audenti animo sustinere. Apud Apollon. autem, θάρσει γέροντος χεῖρα, noli metuere. Cum infinitiuo: vt apud Plutarchum in Pericle, συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησαν. Idem in Themistocle, ἐθάρσησε παρακαλεῖν.

Θαρσήεις, εντος, ὁ, Qui est fidenti animo, Qui est præsenti animo, Fidens. Nonn.

C. ἈΝΑθαρσέω, Fiduciam resumo, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Animum recipio. Thucydides lib.5, καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος κατ' ὀλίγον ξυνιστάμενός τε καὶ ἀναθαρσήσας. vbi scholiastes ἀναθαρσήσας exponit ἀναλαβόντες αὖθις ἐλπίδας ἀγαθάς, id est, resumpta spe bona. Idem Thucyd. lib.7, εἰ μέν τινες ἴδοιεν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἄν, καὶ &c. vbi idem schol. ἀνεθάρσησαν explicat ἀνέστησαν τὸ φρόνημα.

C. ἈΠΟθαρσέω, ET Ἐκθαρσέω, ET Καταθαρσέω, vide in Ἀποθαρρέω, & Ἐκθαρρέω & Καταθαρρέω.

Θαρσυνέω, ET COMPOS. Ἀναθαρσυνέω, ET Παραθαρσυνέω, vide cum Θαρρυνέω, Ἀναθαρρυνέω, Παραθαρρυνέω.

¶ Θάρρος, εος, τὸ, Fiducia, &c. vt dictum est de θάρσος. idem enim valet θάρρος quod θάρσος, sicut θαρρῶ, idem quod θαρσῶ. sed & compositorum aliorumque deriuatorum vtriusq; verbi signific. inter se conueniunt. Ab Homero tamen θάρσος & θαρσῶ, & θαρσυνέω & θαρσαλέος, nō autem θάρρος aut θαρρῶ aut θαρραλέος dicitur, quod quidem sciam. vnde etiam nomini θάρσος, vt antiquiori, priorem locum dedi. Sed & etymum vocis θάρσος affertur, non autem vocis θάρρος. Volunt enim quidam grammatici θάρσος esse à θέρσω futuro verbi θέρω. quæ deriuatio licet audacula fronte prima videri possit, nō tamen à ratione abhorrere videtur: quum AEOLES Θέρσος pro θάρσος dicant, & θερμὸν ἔργον vocetur τὸ θρασὺ (à nomine θράσος, quod ex θάρσος factum esse patet) quū denique θαλπωρή, quod Homero interdum fiduciæ itidem signific. habet, verbale sit τοῦ θάλπω, idem significantis quod θέρω. Possum verò ad eiusdem confirmationem & hoc Virgilii dictum afferre, Æneid.12, — subita spe feruidus ardet. Cui alia poetica eiusdem generis adderem, si eorum memoriam refricare vacaret.

Θάρρη plur. etiam num. dicit Aristot. opponens illi φόβους. vt Ethic. Nicom. lib.3, vbi scribit ἀνδρείαν esse μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, quod & in magnis Ethic. legitur. ibi autem quidam μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, vertunt Mediocritatem in timendo & in confidendo. ‖Sed θάρρος redditur etiā Audacia: apud Aristot. Rhet. lib.2, καὶ μὴ τὶ ἐν ἀνδρείας πάθει ὄντες, οἷον ἐν ὀργῇ καὶ θάρρει. ἀλόγιστα γὰρ τοῦ ἐσομένου ταῦτα. Dicitamē audaciam propriè θράσος, docebo in Θράσος.

Θαρραλέος, Fidens, Fiducia præditus, aut Magna fiducia præditus. Idem quod θαρσαλέος & ἀθαρσής, de quibus suprà. Vtuntur cum alii, tum Xenophon. Apud Synes. legitur & compar. θαρραλεώτερος. Dicitur autem &

θαρραλέον

θαῤῥαλέον substātiuè, Fiducia, Animi magnitudo. Polit. autem Audaciam quoque interpr. apud Herodian. ET Θαῤῥαλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Intrepidè. Pla. in Apol. θαῤῥαλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, Mortem non reformido. ET Θαῤῥαλεότης, Fiducia, Fidentia, Firma animi confisio, Cic. θαῤῥαλεότης & δειλία opponuntur apud Plut.

Θαῤῥέω, ῶ, Fiducia præditus sum, &c. vt de θαρσέω dictum fuit. Quibus addere potes, Bono sum animo, Securus sum. Pol. apud Herodian. θαῤῥοῦν πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum: at ego maluissem Fiduciæ plenum. Cic. θαῤῥεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, vt ex Cic. lex. disces. Isocr. in Areop. θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω κινδύνων ὄντας. Idem dixit in Archid. καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Sic Gal. cum genit. dixit θαῤῥεῖν περὶ θεραπείας. Dicitur verò & θαῤῥεῖν περί τι. Iungitur & præpos. πρὸς. vt ἐθάῤῥησαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iuerunt, vel Pugnam capessere seu committere ausi sunt. Item cum datiuo, necnon cum accus. eodē modo quo de θαρσῶ antea dixi. Luc. in Harm. ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ. Ex Gal. l. 2 ad Glauc. θαῤῥεῖν τῇ κενώσει, pro Audacter vacuare, vel Audacter aggredi vacuationem. Sed participium θαῤῥῶν cum hoc casu sæpe redditur commodè Fretus. Cum accus. autem, vt Lat. Audere & Ausus, interdum construitur. Interdum verò infinitiuus in interpr. additur, vt docet Budæus pag. 1060. At ipsius θαῤῥῶ iuncti infinitiuo, exemplum est apud Plut. in Solone, θαῤῥοῦντες φανερῶς ἐγκαλεῖν. & ibidem θαῤῥῶν ἄρξασθαι. Idem τὸ τεθαῤῥηκὸς dixit pro Fiducia.

Θαῤῥῶ rursum cum accusatiuo, sed in signif. cuius in θαρσῶ mentionem non feci: videlicet pro Committo, Credo. vt θαῤῥῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, Committo arcanum. Budæus ex Chrysostomo in 1 ad Cor. p. 110. Ego malim Audeo committere.

Θαῤῥητικὸς, ῦ, ὁ, Ad fiduciam seu confidentiam propēsus. Gazæ, Fidibundus.

C. ἈΠΟθαῤῥέω, Confido, ex Xen. Sed præp. vim addit signific. vt sit potius, Valde confido, Præfidente animo sum. ET Ἀποθαρσῶ pro eodem. Apud Paus. autē ἀποθαρσῆσαι ἐπὶ, pro Audeo aggredi.

C. ἈΝΑθαῤῥέω, Fiduciam resumo, Animū recipio, In spē bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo. Plut. in Publ. πρὸς δὲ τὴν Κολλατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀνεθάῤῥησαν οἱ Ἀκυλλιοι, Ex Collatini mollitie confirmari cœperunt, & fiduciam resumere, siue animū recipere. Sed in hoc genere loquendi, ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν ἄλλην πεῖραν, præpositio sumitur aliter quā in præcedente Plutar. loco. nam in eo πρὸς accipitur vt Ad præpositio apud Ouidium, quum dicit, — sic ad tua verba reuixi: at quum dicitur ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν ἄλλην πεῖραν, significat Animum recipio ad tentanda reliqua. vt quum dicitur, Non satis mihi est animi ad hoc faciendum.

C. ἘΚθαῤῥέω, ῶ, Confido, vel potius Valde confido, sicut de ἀποθαῤῥέω dictum fuit. Item, Fiduciam capio, In spē bonam erigor. vt ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασι, Plut. in Rom. vbi tamen exponitur Elati. Ex eodē affertur in Galba, ἐκτεθαῤῥηκότες ὑπ᾽ αὐτοῦ βεβαίως, pro Quibus ipse firmam iniecerat fiduciam. ET Ἐκθαρσέω, ῶ, pro eodem. vnde ἐκθαρσήσας, In bonam spem erectus.

C. ἘΠΙθαῤῥέω, ῶ, Confido. in v. l. sine exemplo.

C. ΚΑΤΑθαῤῥέω, ῶ, Fidenti animo sum, seu Fiduciam sumo aduersus aliquem, Fidenter seu audacter me gero aduersus aliquem. ET Καταθαρσέω, pro eodē. Herodian. lib. 1, ὅτι εἰς τὸ παρὸν καταθαρσεῖ, τῆς ἡλικίας καταφρονήσας. quæ Polit. vertit, Neque in præsens, contēptu ætatis nostræ, se efferet audacius. At cum genit. apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, vertit, Nostra arma lacessere aggreditur. Bud. in Fab. Æsopi καταθαρσήσας αὐτοῦ, vertit, Ausus est prope ipsum accedere. HINC Κατατεθαῤῥηκότως, quod idem B. vertit Confidenter, Audacter, Licenter, afferens ex Plutar. ἀνειμένως καὶ κατατεθαῤῥηκότως.

Θαῤῥύνω, Fiduciam affero, Fiduciam addo, Animum addo. θαῤῥεῖν ποιῶ, quod Cic. Confirmo animum dixit. Verti etiam potest, In spem bonam erigo, Bene sperare iubeo, vel Bono animo esse iubeo. X. Pæd. 6, θαῤῥύνων τοὺς ἐπιδόντας καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Plut. θαῤῥύνων τοὺς ἀπεῶντας. ET Θαρσύνω pro eodem, quo vtitur aliquoties Homer. vt Il. ν, Θαρσύνεσκ᾽ ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Et Il. δ, Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι. SED & Θαρσύνος οἰωνῷ, apud eundem, pro Confidens augurio, vel In spem erectus, Confirmatus.

C. ἈΝΑθαῤῥύνω, Fiduciam alicui reddo, In spem repono, Spem reddo, Animum reddo, Rursum erigo. Xen. Pædiæ 5, ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας. Plutarchus Pericle, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαῤῥύνειν. ET Ἀναθαρσύνω, pro eodem.

C. ΠΑΡΑθαῤῥύνω, Fiduciam addo, &c. vt in θαῤῥύνω dictum fuit. Plut. de Socr. dæm. δεξιούμενος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθαῤῥύνων. Et cum infinit. apud eundem in Fabio, παραθαῤῥύνων ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans & erigens eorū animos ad cohibendum &c. Vel Alacres reddens. ET Παραθαρσύνω, itidē pro Fiduciam addo, Confirmo, apud Thuc. & Herodianum.

ΘΡΆΣΟΣ, εος, τὸ, Audacia, Temeritas. Fit ex θάρσος per metathesin literæ ρ, cum qua metathesi sic mutatur significatio, vt quum θάρσος in bonā partē accipiatur pro fiducia, θράσος contrà, in malā pro audacia. Autor libri qui Demetrio Phaler. adscribitur, ὥσπερ δὲ παράκειται φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν, οἷον θάῤῥει μὲν τὸ θράσος, ἡ δ᾽ αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. vbi θάῤῥει idem quod θάρσει. Plutar. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος ἀφαιρεῖ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Quem locū confer cum hoc Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Gregor. in Iu[illegible]g. 131, dicit θάρσος & θράσος, licet appellationibus vicina, multum significatione differre: ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται. Quidam θάρσος definierunt ἄλογον πρόσταγμα ψυχῆς, eius contrariū esse dicentes τὸ θράσος. quæ definitio habetur & in schol. Hom. At Stoicam itémque peripateticam definitionem θάρσους affert Eustathius pag. 511. |Ab Homero autem θράσος pro θάρσος poni arbitror, Il. ξ, v. 416. Sed & in nonnullis epithetis sic accipi videtur. Certè de θρασυμέμνονα dubitare nos non sinunt alii loci vbi μένος & θάρσος copulat. nec enim quenquam inficiaturum puto, componendo θρασυμέμνονα ex θάρσος & μένος, permutatā quidem literæ ρ fuisse sedem, at in significatione nihil immutatum fuisse. Quòd siquis θρασυμέμνονα ex θρασὺς & μένειν, aut etiam μένος, compositum esse malit, (quæ formatio magis ex propinquo petitur) tum verò θρασὺς itidem in bonam partem accipietur: de quo eius vsu dicam paulo pòst.

Θρασὺς, Audax, Temerarius. ὁ ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβάλλων, (inquit Aristot. Eth. 2) est θρασύς. Idem ibidem, ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Demostheni Pro cor. οἱ ἐν φόβῳ & οἱ θρασεῖς opponuntur: sicut θρασεῖς πεῖσαι καὶ ἐντάξαι contrarium facit τῷ καταπλῆξαι, ibidem. Et γλῶσσα θρασεῖα, Lingua audax, id est petulans. |Aliquando verò in bonam partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus: vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν: & quum dicit Hom. Il. ρ, θρασεῖαν ἀπὸ χειρῶν. Sic & ipsum aduerb. in bonam partē accipi interdum, proximè sequentia docebunt. HINC Θρασέως, Cum audacia, Temerariè. Interdū verò & in bonam partem pro Audacter, Fidenter. Isocr. in Euag. ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν ὅτι περὶ αὐτοῦ θρασέως εἴρηκας. Sic & apud Thuc. θρασύτερον pro θαρσαλεώτερον, maiore cum fiducia: θρασύτερον γάρ τις προσχωρήσεται. ET Θρασύτης, Audacia, Temeritas, quæ & τόλμα ἀλόγιστος, Thuc. apud quē legitur & τὸ μὴ προσημαινούσης δόξης θρασύτητι ὀργιζόμενον, l. 2. vbi θρασύτητι est pro ὑπὸ θρασύτητος. Plut. De virtute mor. ὅπως ἀνδρεία μὴ ἀπόνοια, καὶ θαῤῥαλεότης, μὴ θρασύτης γένηται. Ibidē ἀνδρείαν esse μεσότητα δειλίας & θρασύτητος docet: addēs, hac esse excessū τοῦ θυμοειδοῦς, vt illā defectum.

C. Θρασυδειλος, Θρασυκάρδιος, Θρασυαύχενος, &c. vide singula in singulis nominibus subst.

Θρασύνω, Audacem seu cōfidentē reddo, Audaciā affero. Thuc. l. 1, p. 47, τῷ πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες. i. multitudinis fiducia seipsos, alioq timidos propter imperitiā futuros, cōfirmantes. Basil. in or. περὶ τῆς ταπεινοφρ. Θρασύνει δὲ ἄνθρωπον χειρῶν δύναμις, καὶ τάχος ποδῶν, σώματος εὐμορφία.

Θρασύνομαι frequentiori in vsu est, sed pro Audax fio,

Animos tollo, Efferor, Ferocio. Æschines, ὅπως θρασυνῶμαι λίαν θρασυνώμενος Δημοσθένης. Et Demosth. Pro cor. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Dicitur etiam θρασύνομαι πρός τινα à Plut. ité θρασύνομαι τούτῳ, efferor hac re, & ex ea audaciã assumo. ‖ Itẽ θρασύνομαι, Audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Alicubi autẽ θρασύνομαι est Audacter ago. ‖ Item pro Confido, Confidentia præditus sum. Bas. de Pharisæo illo q̃ de sua iustitia gloriabatur, ὁ μὴ μόνον ἐφ' ἑαυτῷ θρασυνόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸν τελώνην ἐπὶ τοῦ θεοῦ διασύρων.

C. ἈΠΟθρασύνομαι, idẽ quod θρασύνομαι, nisi quòd præp. vim signific. auget. Iungitur autem (sicut θρασύνομαι) cum πρός, & dicitur ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα, pro Audacia, vel magna audacia aduersus aliquem vti. B

¶ Θράσων, nomen propriũ militis apud Terent. ex Græca comœdia id mutuantem. Sed militis gloriosi nomen est: atque adeo ex re (vt loquitur Ouid.) nomen habentis. θράσωνα. n. ab audaci iactãtia nominatum arbitror: ac quoniam qui ea vtuntur, Thrasones vocari solent, proprio nomine in appellatiuũ trãseunte, ideo hic ponendum censui. SED Θρασωνίδης à Θράσων fit, nomẽ itidẽ propriũ apud Plut. in lib. περὶ φιλοπλ. ex comœdia hoc itidem sumentem, vt opinor. C

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, Specto. Xen. Pædiæ 5, οἱ δὲ καλοὶ καὶ πὺξ ἀπαθεῖς θεώμενοι ὑφ' ἄλλων ἄστι ἀθλεῖ τῷ ἔρωτι. Aristot. Pol. 8, εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεάσονται σε τί ποιήσεις, Obseruabunt q̃d acturus sis, Studiosè spectabũt. Aristoph. Vesp. ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ μάλιστ' ἔοικα τὴν πλοκάδα, Specta gestũ, seu Studiosè inspice & cõtẽplare. Absolutè interdum pro Specto ludos, seu certamẽ. Luc. Nig. πυνθάνεσθαι αὐτοῦ τινὲς ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐσθῆτι, διὰ τί ἐν ἐσθῆτι θεώμενος, q̃ tali veste indut' spectaret videlicet certamẽ Panathenaicũ, quo in sẽsu etiã vocabulo θεωρεῖν paulo ãtè vtitur. Ponitur & simpliciter pro Video. Vnde quod Soph. Trach. dicit Ἰδοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, Accius vertit, Videte cũcti: συνωνύμως vero paulo antè dixerat, Σκέψασθ' ὁμοίας πάντες συμφορᾶς ὑπὸ Πέπονθα, Aspice. Et pass. ex Apoll. epist. citatur θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, Videri à me. ΑΤ Θέα verbum est apud Themist. 91. pro Videas, Videre licet. 41. θέα δὲ καὶ ἕτερον ἀπιστότερον, Vide. Bud. D E

Θέαμα, ατος, τὸ, Spectaculũ, Res ipsa quã spectamus. Soph. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, tristissimũ mihi spectaculũ, Res omniũ quas viderim tristissima. Luc. οἰκτρὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Et apud eundẽ, ἐλεεινὸν ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα. Item apud eundẽ δυσαίσθητον καὶ ἀπόβλητον θέαμα. Et contrà Xen. τὸ πάντων ἥδιστον θέαμα τῆς ἀθέατος εἶ, non vidisti rem omnium iucundissimã, spectaculum omniũ iucundissimũ. Idẽ Symp. εἴσεσθε θεάματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Plutarch. πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα. Herodian. θεάματα & ἀκροάματα similiter copulat. Dicitur & θέαμα ποιεῖσθαι τι. Plut. φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων καὶ τραύματα καὶ μάχας, θέαμα ποιεῖσθαι πολυτελέστατον, habere loco spectaculi. F

C. Ἀθέαμων, Qui non spectat. Syn. De insomn. ἐνυπνίων ἀθεάμονας εἶναι, Somniorum spectatores non esse, hoc est Nõ videre somnia.

C. Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Spectaculorũ amãs, Spectaculorum seu spectãdi cupidus, Qui spectaculis gaudet, quo modo à Greg. vsurpari docet B. Vel Visendarũ rerũ cupidus, Inspector, vt idẽ B. interpr. Plut. De def. or. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, visendi & discẽdi cupidus. Luc. in Herodot. ὁ συρφετώδης ὄχλος, ἄλλως δὲ μᾶλλον φιλοθεάμων. Athen. δεῖ δὲ δοῦναί τι τῷ φιλοθεάμονι, καὶ κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν, cupiditati rerum inspiciendarum.

Θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Spectator, Contemplator, θεατὴς, θεωρητικὸς, Suid.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, Spectatõr. Thuc. l. 3, θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίγνεσθε, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων. Luc. Herod. οὐ θεατὴν ἀλλ' ἀγωνιστὴν ὀλυμπίων παρέχειν ἑαυτόν.

Θεατὸς, ῦ, ὁ, Spectabilis, Spectandus, Visendus. ὁρατὸς, θεωρητὸς, ὁλ(ε)κτὸς. Hesych.

C. Ἀθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, id est Nõ visus, vel Qui videri spectarive nequit. Luc. ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, auis apud Indos aliis nõ spectata, seu visa. Idem Nigr. αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων ἀκολουθεῖν τοῖς πλουσίοις, μηδ' ἀθέατον αὐτῶν μηδὲ ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλι-

πεῖν, Non spectatam & intestatam relinquere. Plut. De puer. educ. μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι, Nihil permittere quod non audiat ac videt, seu cognoscat, Nihil non auditum & non visum præterire. Sic ἀθέατον φυλάττων ὑπὸ κόλπου, in sinu abditum seruans, ne videri posset. ‖ Item Non visendus, Non inspectandus. Phocyl. μηδ' ἀθέατα δείξῃς ἰδίῳ. Plut. Numa, ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερά, Sacra quæ aliis videre non licet. ‖ Actiuè etiam capitur pro Qui non vidit seu spectauit. Xen. τῶν πάντων ἥδιστον θεάματος ἀθέατος εἶ, Non vidisti rem omniũ spectatu iucundissimam. Luc in Scytha, καὶ μὴ ἐάσῃς με ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφειν, Ne permittas vt his nondum spectatis redeũdum mihi sit, Vt mihi hæc nondum cõtemplato reuertendum sit. Idem in Nigr. ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ τῆς ἀληθείας, Qui veritatem non perspexit & cognouit. A B

C. Ἀξιοθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Dignus qui visatur. Herodian. lib. 1, de Commodo, πρὸς δὲ τῷ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος.

C. Δυσθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, Infelix aspectu. Soph. ὦ δυσθέατον ὄμμα, O dirum spectaculum. Idem quod ἀπόβλητον θέαμα apud Lucianum. C

Θεάτρια, ας, ἡ, Spectatrix. Poll. l. 4.

Θέα, ας, ἡ, Spectatio. Xenoph. Hell. 6, ἀξία ἦν ὑπὲρ τῆς θέας ἀπαντῆσαι, Visu digna. Sic apud Eurip. τὴν θέαν δὲ εὐπρεπὴς, Spectatu seu aspectu decor'. Et actiua signif. apud Xen. τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ προαγεῖσθαι, Spectatione sui, seu spectãdo sese. Idẽ Symp. ποιήσας δὲ αὐτὴν πᾶς Κράτης ἦγεν ἄχρι ἐπὶ τὴν θέαν, Spectatum seu ad spectãdum duxit. Plut. De def. orac. πλεύσαντας δ' αὐτοὺς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα, πεμπὴν τοῦ βασιλέως, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittẽte nauigasse. Synes. ep. 57, καὶ πανταχόθεν δὲ δὴ ἰδεῖν ὁμιλεῖν ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν, Auditu & visu seu spectatione. ‖ Θέα interdũ pro spectatione ludorũ. Herod. ἐπὶ δὲ τὰς πλαδεῖς αἱ τῆς θέας ἡμέραι, Dies spectationis ludorũ. Quib' ludos populus spectare solet. Et θέαν ἔχειν apud Liban. in arg. 1 Olynth. ἑκάστῳ ἐδίδοσαν δύο ὀβολοὺς, θέαν ἔχειν, Duos dare obolos vt spectare ludos posset. Item in v. l. θέαν ποιησάμενος, Speculatus. ‖ Θέα dicitur etiã idipsum quod spectatur seu videtur, idẽ quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς, μιμῇ, quicquid vides, imitaris. Philo De vita M. l. 3, θέαν ἀθέμιτον ἰδόντες, Nefãdum spectaculum cernẽtes, seu Rem quã videre non licet. Vt verò spectacula apud Lat. crebrò pro ludis qui spectãtur, ponũtur, sic etiã θέαι. Plut. Cas. μετὰ δὲ τὴν θρίαμβον τὸν δῆμον εἱστιάσας ἐν ἑστιάσει καὶ θέαις, epulo & spectaculis. Herod. lib. 1, δημοσίας θέας ἐπετέλεσεν, Publica spectacula edidit. Et l. 3, ἑορτὰς τι μεγαλοπρεπείας ἐπὶ νίκῃ, καὶ θέας πλείστας ἐπινικίους, & spectacula seu ludos pro victoria. Et l. 2, ἑορταῖς καὶ θέαις ἐκδοὺς ἑαυτὸν, Feriis & spectaculis seu ludis deditus. Item apud Plut. Camillo, τὰς μεγάλας θέας. D E F

C. ἈΠΟθεάομαι, Despecto, Ex alto specto, Vel Attentè seu intentis oculis inspecto.

C. ΔΙΑθεάομαι, Dispicio, Considero. v. l.

C. ἘΠΑΝΑθεάομαι, Specto. v. l.

C. ΚΑΤΑθεάομαι, Respicio, Suspicio. Philo De mũdo, ἵνα τὸν ἄνθρωπον ἀνακύπτοντα, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, vt cælum respiceret.

C. ΠΑΡΑθεάομαι, Alterinsecus spectando confero. Plato epist. αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, Ea cõparans cũ iis quæ ab aliis traduntur.

C. ΣΥΝθεάομαι, Conspicor. Polyb. lib. 16, ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, Conspecta in lembis poculorum multitudine. Idem lib. 1, τῶν δὲ Ῥωμαίων συνθεασαμένων ἐπὶ λέμβων ὁρμωμένους τοὺς Καρχηδονίους. HINC Συνθεατὴς, Qui simul spectat, Spectationis socius seu consors. ET Συνθεάτρια, Quæ simul spectat. Poll. ex Aristophane.

¶ Θέατρον, ου, τὸ, Theatrum, Locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Demosth. εἰς δὲ τὸ θέατρον εἰσελθὼν τὸ Καῖσαρ, καὶ τὸν ὄχλον συνειλεγμένον ἰδὼν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Isocr. Panath. εἰσφέρειν εἰς τὸ θέατρον. Plutar. Apophth. τὸ θέατρον αὐτοῦ τῶν πράξεων. Athen. l. 5. αἰσχύνοντα δὲ τὰ γυμνάσια, τὸ θέατρον αὐτοσχεδιάσαντας, ἀγῶνα δὲ τὰ δικαστήρια. Ponitur interdũ pro ipso spectaculo. 1 Cor. 4, v. 9, θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

spectaculum facti sumus mundo. Quo sensu θεατρίζεσθαι inferius accipitur.

C. Θεατροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Theatri formā habens, Qui theatralis formæ est. Diod Sic.

C. Θεατροκρατία, ας, ἡ, Theatralis potestas. Plato De leg.

C. Θεατρομανέω, ῶ, Insano theatri amore teneor. Philo De vita Mos. lib. 3, γελάζοντας οὐχ ὡς ἔτυχε, γέλωτα ἢ παιδιάς, ἢ μιμοῖς ἢ ὀρχησταῖς ἐπιδείξεων, περὶ ἃς κεκραγότων καὶ διαθεατρομανοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, qui theatrorum insano amore tenentur.

C. Θεατροπώλης, ου, ὁ, Qui ex locandis theatris quæstum facit. ὁ καὶ θεατρώνης. Poll. ex Aristoph.

C. Θεατροσκοπία, ας, ἡ, Theatralis spectatio. Synesius epist. 54. οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπὶ θάλλω, οὐδὲ διδασκαλιῶν ἐδοξάσα, nec theatrales spectationes seu theatri celebritatem sequutus sum.

C. Θεατρώνης, ου, ὁ, Theatri magister, Qui theatrum conduxit, seu ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου. Theophr. ὥστε αὐ τοῦ θέαν ἀφιᾶσιν οἱ θεατρῶναι.

C. Ἀμφιθέατρον, ου, τό, Amphitheatrum, Theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita vt vndiquaque spectari possit.

Θεατρικός, ή, όν, Theatricus, Theatralis. Aristot. Polit. θεατρικὴ μουσικὴ, theatralis musica. Plut. Alex. ὥστε θαυμαστὴν καὶ θεατρικὴν τὴν ὄψιν εἶναι, τῶν μὲν ἀγωνιζομένων, τῶν δὲ πίπτοντος. ||Item Ostentatorius, Ad ostentationem compositus: vt θεατρικὴ καὶ τραγικὴ λέξις apud Plut. De educand. puer. Dictio quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet: cui postea opponit τὴν μικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν: synonyma autem vtriusque ponit, τὴν ὑψηλὸν & ἰσχνὴν. Idem in Polit. præcept. vult τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ esse neque παρὸν καὶ θεατρικὸν, ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων, nec item ἀπολογίαν ἔχειν καὶ σοφιστικὴν ἀκριβολογίαν.
VNDE Θεατρικῶς, Theatraliter, Ita vt in theatris fieri solet. Item Ostentatoriè, Compositè ad ostentationem. Greg. ταῦτα μυθικῶς, ὅπειτα θεατρικῶς. Pro eodem à Plut. poni θεατρικῶς, ἐπιδεικτικῶς, πανηγυρικῶς, annotat B.

Θεάτριον, ου, τό, Theatrum, idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, In theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo apud Suid. in σκηνὴ tradit B. vbi de ὀρχήστρα loquens, dicit esse τὸ μετὰ τὴν σκηνὴν ἔχον τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι. Eidem B. θεατρίζω est Edo in theatro, Ostento. Greg. in Macc. 89. Idē in Epitaph. fr. de fucatis mulieribus, αἳ ἐπιχρίουσι τὸ κάλλος οἰκεῖον, ὥσπερ τὰ χρώματα καταφθείρουσι καὶ εἰσί πως (ὡς αἱ σκηνικαί) κοσμίως θεατριζόμεναι (in theatro specimē sui præbentes, vel, In theatrum traductæ) δι' ἀσχημοσύνης ἀγήμονος. Idem de pauone caudam rotante loquens, θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαρῷ βαδίσματος, ostētat, seu in theatricam ostentationem conformat. Itē in mala parte, pro Traduco, seu In theatrū omnibus spectādum produco Greg. ὡς πόλεις δίας αἰσχρῶς ἑαυτὴν δεῖ θεατρίζειν. Sic in ep. ad Hebr. c. 10, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, in theatrum estis producti: seu θέατρον ἐγενήθητε, vt loquitur Paul. 1 Cor. 4. quod & verbo παραδειγματίζεσθαι declaratur. Dicitur. n. hoc de iis qui ignominiæ causa palam in plenum theatrum producebātur. Quo modo accipitur apud Salust. Ostentui esse, & apud Tacitū, Ostentui mittere.

C. Ἐκθεατρίζω, Per theatrum traduco, vt B. interpr. apud Polyb. l. 3. p. 58, ἐμέλλον εἰς ταῦτα καταστρεφθήσεσθαι, ὥσπερ ἐς θέατρον οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξαντες μὲν ὡς παραδόξως πάντας, ἐκθεατρίζειν τοὺς πολεμίους φιλοπραγμονοῦντας. Suidas apud eundem Polyb. exponit ἐξελέγχειν in his qui ab eo in θεατρίζω citantur locis, οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν ἀτυχούντων ἢ πταιόντων μιμούμενοι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες, ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguunt, & velut omnib' in theatro spectandam exhibent. Item, ἡμῶν ἑαυτοὺς ἐκθεατρίζομεν ἅμα καὶ τὴν Ἑλλάδα κατήσχυναν. Exponitur ab eodē Suida etiam ἐκπομπεύω, & Explodo, Exigo, à Bud. cui sic accipi videtur apud Athenæū l. 11, de Protagora Platonis, ὅτε τοῖς κατὰ τὸ δρᾶμα ἦχει πολλὴν παιδιὰν ἢ σοφῶν ἀνδρῶν ἐκθεατρίζομεν ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος κολάκων.

A Θεατρίδιον, ου, τό, Paruum theatrum, Theatrum minusculum. Vitruu. lib. 7, cap. 5, Quum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scenā in minusculo theatro quod ἐκκλησιαστήριον apud eos vocatur. Varro lib. 3, c. 5, Inter has & exteriores gradatim sunt structa, vt θεατρίδιον auium, mutulis crebris in omnibus columnis impositis, sedilia auium.

¶Θεέω ET Θεέομαι, Admiror, Cum admiratione specto. θεέω, θαυμάζω, inquit Suid. Est autem Ionicum. VNDE Θέημα, Miraculum, Quod cum admiratione spectam'. Ionicè pro θαῦμα, seu θᾶμα Doricè. SIC Θεήμων Ionicum est pro θεάμων, Spectator, Epigr. A QVO Θεημοσύνη, ης, ἡ, Speculatio, Contemplatio, Spectatio. Epigr. ||Item Diuinitas. v. l. ex Epigr. SIC ET Θεητής, οῦ, ὁ, pro θεατής, itidem Spectator. ET Θεητὴς, idē quod θεατής. VNDE Ἀξιοθέητος apud Herodot. pro ἀξιοθέατος. SED ET Θάεο, ITEM Θάεσθαι reperitur pro θεῶ & θεᾶσαι, Aspice, Vide. Dorica autē ea sunt. Θάεο, est in 4 l. Epigr. At θάεσθαι aliquoties apud Theocritū habetur. A QVO Θάημα, Spectaculum vel Miraculum, θαῦμα. B. ex Theocrito. ET Θαητὸς, οῦ, ὁ, Spectabilis, Cum admiratione spectandus, seu Præ admiratione spectandus, Mirandus.

¶Θηέομαι, Admiror spectando, B. Cū admiratione specto. Est autem vocabulum Ionicum. Od. 1, Θηήσαιτο ἰδών, καὶ τερφθείη φρένα ᾗσιν. Ibidem, ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ, postquam omnia cum admiratione contemplatus est. Od. 7, Ἦ δὴ πολλαί γ' αὐτοῦ ἐθηήσαντο γυναῖκες. Il. 7, Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirabundus. VNDE Θηητός, οῦ, ὁ, Cum admiratione spectandus aut contemplandus, Spectabilis, Admirabilis. Hesiod. δέφρης εἰσθηλέος ὄζον Ἀρέφαδη θηητόν, spectabilem, egregium. ET Θηητήρ, ῆρος, ὁ, Qui cum admiratione spectat, Od. 8, Ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. i. admirator, qui quum eos vidisset, admiratúsque esset, furatus est. θαυμαστικὸς τόξων, Eust. ET Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem, Nonn.

ΘΕΩΡΕΩ, ῶ, F. ήσω, Specto, Cōtēplor, Inspicio. Et Θεωροῦμαι, Spector, Inspicior. Aristot. in Probl. διὰ τί αἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλας θεωρούμεναι. Sæpe autem ad animum refertur, sicut & Contemplor apud Latinos. θεωρῶ περὶ τούτου, Aristot. in Polit. Ab eodem θεωρεῖν pro ζητεῖν alicubi accipi tradit Alex. At Plut. eadem constructione dixit τὰ περὶ τὸν ἄστρων θεωρούμενα, quod B. vertit, Quæ de astrorum ratione comprehensa sunt à philosophis. Redditur etiam Perspicio, Perpendo. Demosth. Olynth. 1, περὶ γε λογίζεταί τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον &c. Interdū vero pro Æstimo, vt apud Æsch.

Θεωρέω, Ludos specto, vel celebro, Pla. Luc. autem θεωρεῖν & θεᾶσθαι hac in signific. dixit, vno eodémque in loco. Vide in Θεάομαι. Interdum verò θεωρῶ est Ludos spectatum venio. Thuc. 3, ξὺν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες. Aristoph. Vesp. Ἐγὼ δ' ἐθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ, πλὴν ἐς Πάρον, nusquam ad spectandos ludos profectus sum. ||Item Θεωρῶ, Oraculum consulo. Plato in epist. οὐ δὴ καὶ τὸν θεὸν, ὡς ἐσήλλαι οἱ τότε θεωροῦντες, περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς. Sic Bud. interpret. in hoc Thucydidis loco, lib. 5, pag. 171, περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ ἰέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον. vbi tamen schol. exponit θεωροὺς πέμπειν. Existimo autem à θεωρὸς deduci hoc θεωρῶ, non contrà, si modò vera est etymologia quam tradit Poll. de qua dicetur in Θεωρὸς post Θεός.

Θεώρημα, ατος, τό, Spectaculum, vt B. apud Athen. vertit. ||Sed θεώρημα multo frequentius appellatur, Quod contemplamur, seu speculamur, Quod cōmentamur. Θεωρήματα, (inquit B.) sunt Speculamēta disciplinarum, & veluti commentationes. Cic. De fato, Si est diuinatio, quibúsnam à præceptis artis proficiscitur? præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα. Ibidē, Sūt astrologorū θεωρήματα: vt verbi causa, si quis oriente canicula natus sit, in mari non morietur. Sed percepta etiā & perceptis his in locis legitur. Apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, B. vertit Præceptū artis, vel quod ars tradit. Idē

A scribit esse θεωρήματα apud Euclidem quæ propositiones vulgò dicuntur. Sunt qui ex Proclo ita θεώρημα distinguãt ἀπὸ τοῦ προβλήματος, vt πρόβλημα sit quod proponit aliquid inueniendum aut describendum, aut cõminiscendum: θεώρημα autẽ doceat, & astruat quæ natura subiectis inesse cõparatum est. Vide de hac voce Alexandrum in Topic. pag. 40 & 41. Et θεώρημα γεωμετρικὸν, apud Themistium libro 3 De anima. At quod Cicero ad Att. dicit θεώρημα καθολικὸν, Budæus ait esse quod vulgò dicitur Regula generalis. HINC Θεωρηματικός: vt θεωρηματικοὶ philosophi, Theorematis vtentes. Bud.

B Θεώρησις, εως, ἡ, Contemplatio, Speculatio.

Θεωρητός, οῦ, ὁ, Spectabilis, Aspectabilis. ET Ἀθεώρητος, contr. Non spectabilis, Sub aspectum non cadens. vt ab Aristotele De mũdo dicitur Deus πάσῃ θνητῇ φύσει ἀθεώρητος. VNDE Θεωρητῶς, ET Ἀθεωρήτως, q.d. Spectabiliter, & Non spectabiliter, aut Visibiliter & Inuisibiliter. vt apud Gregorium, opponentem duo hæc aduerbia θεωρητῶς & σωματικῶς, duobus istis ἀσωμάτως & ἀθεωρήτως. Sed ad animum sæpius referuntur: diciturque θεωρητὸς, Sub contemplationem cadens, In contemplatione positus seu versans, Quem contemplatione assequi possumus. & quasi dicas, Contemplabilis. Exponitur & Perceptibilis, item Comprehensibilis. (quorum neutrum Latinum est) additur autem interdum λόγῳ, item διανοίᾳ. dicitur enim aliquid esse λόγῳ θεωρητὸν, item διανοίᾳ θεωρητόν. In qua etiam signif. τῷ θεωρητῷ opponitur ἀθεώρητος. In v.l. affertur etiam ἀθεωρήτως ἥψατο τῆς περὶ τὰ οὐράνια πραγματείας, pro Imperitè rerum cælestium studium attigit. ET Ἀθεωρητὶ aliud aduerb. pro Sine contemplatione. ITEM Δυσθεώρητος, Cuius difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. ET Εὐθεώρητος, contr. Cuius facilis est contemplatio.

C Θεωρητικός, Contemplatiuus. i. Contemplationi deditus, seu addictus, Greg. τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ αἰσχμένων. Plutarch. De lib. instit. dicit esse τρεῖς βίους, id est tres vitas, seu tria vitæ genera: videlicet πρακτικὸν, & θεωρητικὸν, & ἀπολαυστικόν. vbi contemplatiuam vitam vertere possumus, vt contemplatiuam & actiuam philosophiã dixit Seneca. Legitur autem & apud Aristot. θεωρητικὸς βίος. ‖Item θεωρητικὸς λόγος, Plut. Theoretica disputatio, Ea quæ appellantur θεωρήματα continens: quæ sunt veritatis inuestigatio. B.

D Θεωρητήριον, υ, τὸ, Locus spectandis ludis. B. ex Plut. θεωρητήρια ἐν μιᾷ δουῶ ἐν τῇ ἀγορᾷ.

E Θεωρία, ας, ἡ, Contemplatio, Commentatio, Meditatio. Plut. De psychog. ἀναλύσιτε θεωρίας ἕνεκα τὴν οὐσίαν αὐτῆς. vbi exponitur Commentationis gratia. Bud. putat meditationem esse θεωρίαν seu σκέψιν, in hoc Cic. loco, in Tusc. Nihil est enim quod tam obtundat eleuetq; ægritudinem quàm meditatio conditionis humanæ. Idem θεωρία exponit Inspectio, pro speculatione, ex Quintiliano. Propriè tamen θεωρίαν esse ait rerum diuinarum inspectionem & spectaculum, & apud Areopag. Spiritalis sensus contemplationem. Obseruandũ est autem θεωρία non esse à Θεωρῶ, SED à Θεωρός, quòd Platoni est Spectator, Contemplator.

F C. ἈΝΑθεωρέω, ῶ, Attentè contemplor, Diligenter considero. nam ἀνὰ hic est epitaticum, eadem ratione qua in ἀναθρῶ. Ideóque ἀναθεωρῶ non simpliciter expono Contemplor. A Diodoro Siculo lib. 12, p. 297 meæ edit. opponuntur ἐξ ἐπιπολῆς θεωρούμενος & ἀναθεωρούμενος.

G Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, Diligens consideratio. Suidas hunc locum citat in quo habetur ista vox, μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν θυσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πρότερα ταῦτα τιμᾷ θύειν. Vt autem hic habes μεγάλης ἀναθεωρήσεως, ita & apud Cic. magnã ἀναθεώρησιν, in epist. ad Att. O mirificum meum Dolabellã. iam. n. meum dicam. magnam ἀναθεώρησιν res habent. & in sequẽte epistola, O Dolabellæ nostri magnã ἀριστείαν. quanta est ἀναθεώρησις.

H C. ἈΠΟθεωρέω, ῶ, Contemplor, Perspicio, Obtueor, vt in speculo faciem. Budæus ex Plutarcho. In vulgatis lexicis exponitur Longè prospicio, Item Diligenter animaduerto.

C. ΠΑΡΑθεωρέω, ῶ, q.d. Iuxta specto, seu contemplor. Vnũ alteri admotum contemplor & inspicio. vnde pro Cõparo ponitur. Xenoph. ὁ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἡμᾶς τὸν, οὔτι διαπίπτεις περὶ ἡμῶν ὃ γιγνώσκει. id est (inquit Bud.) Me comparãs alijs, Me ad obseruationem aliorũ examinans. Luc. παραθεωρῶν Μίλωνι. Idem, ἀλλ' ἴδω μὲν ὑμᾶς Πολυδάμαντι ἢ Γλαύκῳ παραθεωρῆτε μοι. Idem, ἔτι δὲ τὴν φιλοσοφίαν θαυμάσας, παραθεωρῶν τὴν ποιητικὴν ἀξίαν, καὶ τὰ τῆς τύχης ἀγαθὰ καταφρονῶν. Eadem signif. παράλληλα θεωρεῖν. ‖Παραθεωρῶ, pro Obiter commẽtor, vt B. exponit in hoc Gregorij loco, ἵνα τι παραθεωρήσω μικρόν.

Παραθεωρῶ, Despicio, Aspernor. Act. apost. cap. 6, in principio, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic & Hesychius παρεθεωροῦντο exponit κατεφρονοῦντο. Existimo autem non aliunde quàm ex loco illo sumpsisse Hesychium hoc παρεθεωροῦντο. Rarissimam certè esse hãc significationem, & in ea præpositionem παρὰ idem quod in παραβλέπω sonare existimo.

C. ΠΡΟθεωρέω, ῶ, q.d. Præcontemplor, vel Prius commẽtor. ET Προθεωρία, q.d. Præcommentatio, seu Præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus, quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

¶ Θεωρίζω, in vulg. lex. itidem Specto. ET Ἀναθεωρισμός, ibidem, (tanquam ab ἀναθεωρίζω) Recognitio. sed sine vllo testimonio.

¶ AT Θεωρός, in altera significatione, item Θεωρίς, Θεωρικός, vide post Θεός.

Θαυμάζω, F. άσω, & άσομαι, Miror, Admiror, Admirationi habeo. Homerus Odyss. π, θαυμάζειν προσιδέσθαι & ἀγάασθαι iungit, habentia accusatiuum personæ. sicut Odyss. α, Τηλέμαχον θαύμαζον ὁ θαρσαλέως ἀγόρευε. & Iliad. ω, θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσος ἔην οἷός τε. At cum accus. rei, Odyss. δ, ἀλλὰ τὸ θαυμάζω ἰδὼν ἐνθάδε &c. Idem Odyss. τ, addidit particulam ὡς, exponens rem ipsam quæ admirationem mouebat, τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων &c. Idem Il. β, iunxit cum οἷον sequente verbo ἐτύχθη. Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη. Existimo autem in illo ex Iliad. ω loco, accus. personæ in nominatiuum posse resolui, immutata orationis structura: atque adeo θαύμαζ' Ἀχιλῆα ὅσος ἔην, perinde esse ac si dixisset ἐθαύμαζεν ὅσος ἦν Ἀχιλλεὺς &c. In soluta oratione & has & alias præterea constructiones habet. Plut. De aud. ἐκ φιλοσοφίας ἕπεσθαι αὐτῷ προσγενήσεται τὸ μηδὲν θαυμάζειν. Luc. in Tim. θαυμάζει τι τῶν οὐ θαυμαστῶν. (nõnũquã autẽ dicimur θαυμάζειν rem quam improbamus: quo dixit modo Demosth. θαυμάζω τοῦτο. & cũ personæ etiã gen. ita poni, videbis infra) Cum accus. sequente εἰ, Plato Pol. 1, πολλάκις θαυμάζω εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας ἐν τοῖς μέρεσι τὴν ἀδικίαν. Sed frequentius iungitur illi particulæ, non præcedente accus. vt apud eundem Platonem ibidem, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι τοῦ μισοπονηρότερος οὐ δόξει. Isocr. de Pace, ὥστε ἄξιον θαυμάζειν εἴ τις ἐλπίζει &c. (Interdũ etiam additur huic particulæ altera, videlicet μὴ, diciturque θαυμάζω εἰ μὴ, vt Lat. Miror ni, & Mirum ni) Aliquando autem sequitem habet particulam ὅπως, & quidem interdum præcedente accus. vt apud Philonem, τίνα θαυμάζω ὅπως διαμένει συνοικεῖν τῶν ἐναντίων ἐθνῶν. Iungitur, & cum ὅπως οὐχ. Luc. in Cauc. θαυμάζω δ' ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κατεσκευάσατε καταλάμπειν αὐτῆς, Miror quomodo non prohibueritis. Nonnunquã etiã (nec rarò) subiungitur ὅτι huic verbo, pro eo quo Lat. dicitur Miror quod: atq; ita Isocr. inter alios vtitur, sic exordiens orationẽ quæ Ἀρεοπαγιτικὸς inscribitur, Ἴσως πολλοὶ θαυμάζουσιν ὅτι (&c.) ποιοῦμαι τὴν πρόνοιαν μεταβολήν. Thucyd. verò ὡς ei subiunxit, eadem signif. lib. 1, καὶ θαυμάζειν ὡς οὔπω πάρεισι, sc q: mirari quòd nondum adessent. At ex Xenophonte affertur θαυμάζων ὡς ἐφρόνει pro Admirans eius prudentiam. Item sequente τῷ apud eundem Xenoph. Hell. 1, θαυμάζοντες τῷ ἀδίκως τι πανία. Sic apud eundem, θαυμάζω πῶς ποτε ἐπείσθησαν οἱ. Lysias item dixit θαυμάζω εἰ, & τὸ τῷ πολέμῳ ἀπελογίζετο. Interdum etiam θαυμάζειν per se ponitur & sine vlla adiectione: vt Pausan. Attic. ἐμοὶ δὲ περὶ ῥοῆς τῆς ἐκ καὶ τόδε θαυμάσαι, q.d. Hoc mihi præ

buit admirari, id est Admirationem mihi mouit. A

Θαυμάζω autem cum casu personæ, interdum genitiuo, interdum accusatiuo. Sed cum genitiuo θαυμάζω ἐκείνου dicimus quum aliquod eius factum aut dictum improbamus: sicuti Gall. Ie m'esmerueille de cestuy. vt apud Isocratem suam Panegyricam orationem sic auspicātem, Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, ὅτι ἠξίωσαν &c. vbi animaduerte potuisse etiam dicere πολλάκις ἐθαύμασα ὅτι οἱ τὰς πανηγύρεις συναγαγόντες ἠξίωσαν. (vt eum alibi loqui, ostendi paulo antè) sed non parē vim habuisset verbum θαυμάζω. Idem verò & in seq. B locis considerari debet, in quibus subiungitur genitiuo particula εἰ, item εἰ μή. vt apud eundem, θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν. Idem alibi θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Xenoph. ὑμῶν μέντοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Plut. in Lycurgo, ὅθεν θαυμάζω τῶν λεγόντων ὡς, &c. Interdum verò subauditur genitiuus: vt Isocrat. in Archidamo, θαυμάζω δὲ ὅσοι ἀξιοῦσιν &c. pro τούτων ὅσοι ἀξιοῦσιν. Cæterùm Budæus postquam attulit exempla hui⁹ vsus verbi θαυμάζω, videlicet ἐπὶ κατηγορίας C (ita enim ille loquitur) addit, iungi etiam genitiuo & accusatiuo: vt apud Demosthenem Pro cor. καί μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ. At ego contrà non puto hic θαυμάζῃ genitiuo iungi, sed accusatiuo duntaxat, cui adiungitur μου. alioqui quum ita loquimur, μηδεὶς τὴν ἐμὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ, itidem dicendum esset iūgi θαυμάζω duplici accusatiuo. planè enim ὑπερβολὴν iūgendum existimo cum μου, vt sit pro τὴν ἐμὴν ὑπερβολήν. Nihilo denique magis verbum θαυμάζω vtrunque casum in loco illo ac similibus habere existimo quàm haberet si diceretur μηδεὶς μεμφέσθω μου τὴν ὑπερβολήν, D aut μηδείς μου χλευαζέτω τὴν ὑπερβολήν. Sed de his & aliàs. Non debuit autem nouum videri Budæo θαυμάζειν in illa etiam significatione accusatiuo soli iunctum: quū & à Plutarcho apertè ita accipiatur in libro De defectu orac. διὸ καὶ Χρύσιππον ἄξιον θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν ὅ, τι δή ποτε ἔδοξε τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φασὶν ἱδρῦσθαι. Sic θαυμάζω cum accus. rei positum ostendi suprà.

Θαυμάζω, Obseruantia prosequor, vel Cultu & obseruantia prosequor, vt Budæus exponit in hoc loco Isocratis ad Demonicum, καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Quæ Budæi interpretatio si loco illi conuenit, itidem certè huic Xenophontis conuenire videtur, Hellenicωv 1, pag. 160, ἀλλὰ ξυνὸν τοὺς θεοὺς δείξωμεν τοὺς βαρβάρους, ὅτι καὶ αὐτοὶ τοὺς ἐκείνους θαυμάζειν δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. Hoc tamen addo, θαυμάζω sæpe minus esse, videlicet Sic admiror vt simul in pretio habeam, Suspicio, In admiratione simul & in pretio habeo, (si modò In admiratione habeo, Latinè dici potest) Magni facio. Xenophon, ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Vbi animaduerte etiam ἐπὶ σοφίᾳ, pro quo dici poterat τῆς σοφίας. quæ F constructio est cum alibi tum in hoc Plutarchi loco in Camillo, τῆς ἀληθείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν. Sic Aphthon. θαυμάζω τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους. quibus in locis subaudiri solet ἕνεκα. Sed affertur ex Plutarcho in Romulo, cum ἀπὸ etiam, θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος γεγονότα. Sic Chrysostomus, θαυμαζόμενος ἀπὸ τοῦ λόγου. Et cum κατὰ habente suum accusatiuum. Plutarch. in Camillo, θαυμαζόμενος κατ' εἶδος. Interdum verò copulatur θαυμάζειν cum τιμᾶν, atque ita vsus est Isocrates, qui & cum ζηλοῦν iunxit in oratione De pace. G At passiuū θαυμάζεσθαι cum δοκιμάζεσθαι interdum copulatur, interdum in eadem periodo per vtrunque idē exprimitur: vt in hoc Isocr. loco, in Panegyrico, θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, οὐχ ἥκιστα τοὺς ἔργοις ἐπὶ μᾶλλον εὐδοκίμησαν.

Θαυμασμός, οῦ, ὁ, Admiratio, Plutar. Autor libri Dem. Phalereo inscripti, ἔστι θαυμασμός, ἔστι χλευασμός ἔστι.

Θαυμάσιος, ου, ὁ, Admirabilis, Mirabilis, Admiratione dignus, Mirificus. Extat liber Aristotelis περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων inscriptus. Citatur verò ab Athenæo & Polemon quidam in libro περὶ θαυμασίων, non addito substantiuo. Xenophon Sympos. οὐδὲ πάνυ τι ἐπιστεύσατε ἔτι θαυ- H

μασίοις ἐντυχεῖν, ἀλλ' εἴ τις ταῦτα δύναιτο, ἀλλ' ἔξεστιν αὐτίκα μάλα τὰ παρόντα θαυμάζειν. Et θαυμασιώτατοι λόγοι, Plato. De rep. lib. 1. Dicitur etiam aliquis esse θαυμάσιος πρός τι, vt apud Æschinem, πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς λόγοις πλάνην θαυμασιώτατοι, id est Mirum in modum apte. nam hoc opponit ei quod dixerat ἀχρειότατοι πρὸς &c. Et θαυμάσιον φάρμακον, Gal. Mirum medicamentum, id est Mirè potens, Miras vires habens. Iungitur interdum cum ὅσος, sicut & θαυμαστός. vide in Θαυμαστός. ‖Sed & θαυμάσιος dicitur Qui admirationi est & in pretio habetur. Luc. in Vit. auct. οὐδὲν τι κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον &c. Syn. epist. 19, προσείρηθι δὴ θαυμασίοι. vbi exponitur etiam Clari & illustres viri. ‖Ὦ θαυμάσιε sic dicitur vt ὦ δαιμόνιε, & ὦ μακάριε, inquit Budæus, afferens ex Platone, οὐκ εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ θαυμάσιε, σκέμμα ἐμπέπτωκαμεν. antea ὦ φίλε dixerat. Idem alibi scribit ὦ θαυμάσιε honestam esse appellationem. HINC Θαυμασιουργέω, ῶ, Xen. pro quo vsitati⁹ est θαυματουργῶ, de quo infrà. ET Θαυμασιότης, Admirabilitas, Bud. ex Cic. ET Θαυμασίως, Admirabiliter, Mirè, Mirum in modum. Aristoph. θαυμασίως ἥσθην ποιεῖς. Iungitur & cum ὡς. vt apud Plat. in Gorg. νυνὶ δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν.

Θαυμαστής, οῦ, ὁ, Admirator. Vel Laudator, vt B. apud Plut. vertit. ET Θαυμαστικός, Ad admirandum propensus, vel Immodicè admirator. vt B. exponit in hoc Aristot. loco, περὶ μεγαλοψύχου scribentis, οὐ θαυμαστικός. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ μέγα ἐστίν. ET Θαυμαστικῶς aduerb. vt θαυμαστικῶς ἔχει apud Phil. pro Admiratione teneri. AT VERO Θαυμαστός pass. accipitur pro θαυμάσιος, Admirabilis, &c. Xen. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν οὐδὲν δίδως &c. Et cōtrà, θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖν apud Isocr. De pace, θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖ. καὶ γὰρ εἰώθασι &c. Demosth. ad Phil. epist οὐκοῦν ἐστὶν οὐδὲν θαυμαστὸν εἶναι πλεονεκτεῖν ἡμᾶς &c. Theophr. de maspeto, καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, pro quibus Plinius, Mox pinguescere, carne mirabilem in modum iucunda. Iungitur sæpe cum ὅσος, itémque cum ἡλίκος, sicut & θαυμάσιος. Aristot. διαφέρουσι δὲ τῇ ἀνδρείᾳ ἐχέφρονες θαυμαστὸν ὅσον. quo dicunt & Latini modo Mirum quantum. Qua de re lege Budæum pag. 1096. Ponitur etiam aduerbialiter θαυμαστὰ alicubi: vt apud Plat. in Sympos. ὥστε καὶ θαυμαστὰ ὑπερπλήττεται. Θαυμαστός autem dicitur esse aliquis id est Admirabilis, Admiratione dignus. Interdum cum genitiuo, vt apud Plut. in Publ. θαυμαστὸς ὁ ἀνὴρ τῆς ἀσφαλείας. (eodem videlicet modo quo diceretur θαυμάζω τι τῆς ἀσφαλείας.) Interdum verò θαυμαστός sine adiectione, exponitur etiam Eximius, Egregius. quo accipi modo videtur à Synesio. ‖Θαυμαστόν præterea aliquando videntur vsurpare Græci in ironia, vt Lat. Præclarum. ET Θαυμαστῶς, Mirabiliter &c. vt de θαυμασίως dictū est, Iungiturque itidem cum ὡς, vt θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεσθαι, Plat. Item θαυμαστῶς ὡς σφόδρα apud eundem, præcedente etiam ὡς, De republica lib. 1, ὡς νῦν λέγω, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. HINC Θαυμαστόω, ῶ, Admirabile seu admirabilem reddo. Exponitur apud Plutarchum Mirifico ex Plauto. Et pass. Θαυμαστωθείς, Redditus mirabilis. Item Admirationi habitus, In pretio habitus. Plutarch. de spectaculis Pompeii loquens, ἐπὶ τούτοις θαυμαστωθεὶς καὶ ἀγαπηθεὶς αὖθις οὐκ ἐλάττονα φθόνον ἔσχεν. EST ET comp. Ἀξιοθαύμαστος (ex ἄξιος & θαυμαστός) pro Admiratione dignus, Xenoph. ET Ἀθαύμαστι aduerb. Citra admirationem. SED Θαυμαστὴ etiam dicitur à Pindaro pro θαυμαστός, vt annotat Eust.

Θαῦμα, ατος, τό, Admiratio, vt quum dicitur ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, & διὰ θαύματος ἔχειν. Plut. ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος ἐν θαύματι ποιουμένους. (dicitur verò & θαῦμα πέπηγμαι, de quo infrà.) Herodian⁹, ὅτε ὑπάρχοντα ταῦτα ἦν ἐν τῷ ἀεὶ διὰ τιμῆς τι καὶ θαύματος ἦγεν. Sed & quum dicitur θαῦμά μ' ἔχει, (quo vtitur & Luc.) est θαῦμα admiratio. Sic apud Herodianum lib. 7, οὐ θαύματος ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Propter hanc autem significationem, aliásque simul rationes, θαῦμα verbo θαυμάζω postposui.

Θαῦμα, Miraculum, Res mira. Il. 1, Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Aristoph. Pluto, καὶ θαῦμά γ'

ουδέν. Gregorius, ὢ τῆ θαύματος, O rem miram. θαῦμα ποιοῦμαι, Rem miram esse puto, seu miraculum, vel Mirandum esse puto, apud Pausaniam. Et cum infinitiuo apud Homerum non semel, quum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Hesiodus autem non solùm θαῦμα ἰδέσθαι, sed etiam θαῦμα ἰδεῖν dicit. Sic θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum, apud Plat. ‖Cic. θαύματα vertit Portenta apud Demosth. vt videbis p.138 mei Cic. lexici.

Θαύματα, Præstigiæ. Xen. Sympos. ἤ τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. VNDE Θαυματοποιός, ET Θαυματουργός, Præstigiator, Circulator, Qui circulatoriis præstigiis vtitur. Demosth. Olynth. 2, πολὺ δὲ θαυματοποιοὺς αἰσχυλογίους ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θαυματοποιός, Athen. Apud eundem, θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι.

ET Θαυματοποιέω, AC Θαυματουργέω, Præstigiis vtor, Præstigiatricem artem exerceo. Xenophon Sympos. pag. 521, ἐγὼ οὖ ἔμελλε θαυματουργήσειν. nā & ita legitur pro θαυματουργήσειν. Sed θαυματοποιῶ, Bud. exponit etiam Præstigiatoris in modum facio, in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλα πολλὰ πανηγυρικὰ θαυματοποιῶν. Item καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, δεινόν τινα καὶ ποικίλον ἐπιδεικνύμενος. Exponit verò & Præstigiari, quo verbo & Picum vti ait. ET Θαυματοποιία AC Θαυματουργία, q.d. Præstigiatio, vel Præstigiatoria ars. Item, Figmentū præstigiatorum figmentis simile, Luciano in Zeux. Dixit verò & θαυματοποιίας Isocrates. ‖SED Θαυματοποιός interdum etiam generalius pro Miracula edēs. vnde & θαυματοποιὸς ὄνειροι Lucian. quòd somnia res mirabiles nobis repræsentent. Item θαυματοποιός & θαυματουργός, Qui miracula edit, & quidem verè. vnde Christus etiam dicitur θαυματουργεῖν à Damasc. pag. 65. Sed & θαυματουργεῖσθαι dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυμαλέος, ου, ὁ, Admirandus. θαυμαστός, Hes. Exponit autem & φοβερός.

Θαυμαίνω, poeticè pro θαυμάζω, (vt ab ὄνομα fit ὀνομαίνω) Admiror. vnde Odyss. θ, Φαίηκες εἰ δῆσει αἴθλια θαυμαίνοιτες. id est θαυμασόμενοι, inquit Eust. qui tamen & aliā expos. affert, videlicet θεασόμενοι.

Θαυματίζομαι, Rei admirabilitate obstupesco. ἐκπλήττομαι, Hesych.

C. ΑΠ Οθαυμάζω, Demiror. nam vt θαυμάζω est Miror, sic ἀποθαυμάζω, Demiror. ita videmus De augere in Lat. verbo sicut ἀπὸ in Græco. Æschines aduersus Timocratem, ἀποθαυμάζω γὰρ εἰ μὴ πάντες μέμνησθε ὅτι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, &c. Et cum accusatiuo, ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Vehementer admiror quæ dicuntur, Magnæ admirationi habeo.

C. ΕΠΙ θαυμάζω, Donis honoro. Suidas ex Aristoph. Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed (ad exprimendam vim verbi) hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo.

¶ Θωυτὸς Ionicè pro θαυμαστός, Mirabilis. Hesiodus in Aspide, τὰ δὲ δαίετο θωυτὰ ἔργα. vbi tamen θαυματὰ quædam exemplaria habent: quod & à Pindaro vsurpari dixi antea. SIC Θωύμασιν quoque affertur, ET Θωϋμάσιοι pro θαυμάσιοι ab Eust.

ΘΕ'ΛΓΩ, Fut. ξω, Mulceo, Demulceo, Delinio. Item Pellicio. Homero tamen est simpliciter, Afficio aliquem ita vt impellam quocunq; velim, Animi affectū naturalē seu motū aut inclinationē immuto, vel rei alicuius habitū seu statum. Vel breui*, Adigo aliquē vel rē quāpia ad faciendum quod eius naturæ repugnet. Hæc sunt quæ ex Græcis Eustathii expositionibus colligere possum, addentis θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν ποιεῖν οὗ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Vide & Etymologisten ac Hesychium de etymologia huius verbi. Sunt autem cum alii Homeri loci in quibus hanc dat verbo θέλγω significationem, tum isti: Iliad. μ, — αὐτὰρ Ἀχαιῶν Θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε. Iliad. ο, — τῶν δὲ θυμὸν Ἐνὶ στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. (vbi exponit etiam ἐξέστησε & μετεποίησεν ἐκ τοῦ εὖ ἐνεργεῖν. quod explicari ait sequentibus hisce verbis, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς) Item Iliad. μ,

Θέλξαι ἴσον φαεινώ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Affert & illud à Circe dictū Vlyssi, Odyss. κ, Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης. vbi exponit τὸ κατὰ φύσιν μετέβαλες. Sed non satis sibi constare videtur hic gramm. in iis quæ de huius verbi significatione tradit, quòd quum vno in loco negasset poni apud Homerum ἐπὶ ἡδονῆς, sicut apud eius posteros: in alio scribit θέλγειν significare ἐκβάλλειν τινὰ καὶ μεταθεῖναι τοῦ κατὰ φύσιν, aut διὰ φόβον, aut διὰ λύπην, aut δι' ἡδονὴν, aut ἕτερόν τι πάθος ἐμποιεῖν ἄλλως. Certè si non aliud, ipsum verbale nomen θελκτήριον prius illud Eust. dictū refellere existimo. Hesych. non solùm vult esse κηλεῖν & πέμπειν, sed etiam ἀπατᾶν. qui exponit item, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν. quod etymum aliquantum à præcedentibus diuersum fuerit. existimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν ἄγειν declarare voluisse Inducere seu immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, (quæ expositio datur verbo θέλγειν ab Etymol. quoq; & Suida) nō videtur Homerus hanc significationem inclusisse huic verbo: alioqui enim vacabit δόλῳ quod alicubi ei adiungit. Autor Etymologici inter alia scribit θέλγειν esse σκοτίζειν, vbi Homerus dicit, Ἀχαιῶν θέλγε νόον, & Ἀχαιῶν ὄμματ' ἔθελγε. Suidas itidem θέλγειν cum aliis modis explicat, tum verbo σκοτοῦν. Hactenus de grammaticorum expositionibus: nunc paucis quod de hoc verbo sentio aperiam. Θέλγειν, quum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iisdémque videam à Latinis poetis tribui verbum Mulcere, non video quid obstet quominus θέλγειν Homero quoque esse dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θέλγειν alicubi interpretari, Mulcere carmine, seu cātu, quod iisdem nihil aliud est quàm Incantare. Imò verò & verbo Mulcere sine adiectione vti hac in significatione possumus, quum de Medea incantamentis seu carminibus nobilitata dixerit Naso, Quáque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed obseruandū est, quibusdam voluptatis illecebris idem effici interdum quod cantu: qua in significatione dixisse existimo Virgilium de Orpheo, Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus. quum Horatius dixerit Lenire tigres, quod Virgilius Mulcere tigres: & Sono testudinis, quod ille carmine: (neque enim ibi ad incantamenta referendum est) Atque adeo si verum esset quod datum fuit suprà etymon verbo θέλγω, in eodem Horatii loco huius verbi etymum expressum aut certè adumbratum haberemus: quum de eodem Orpheo ita scribat, Saxa mouere sono testudinis, & prece blanda Ducere quò vellet. Sed & simplici* capitur Mulcere pro Delinire. quam etiam significationem dari verbo θέλγω debere apud Hom. existimo, contra Eustath. qui negat (vt dixi) vsquam apud illum poni ἐπὶ ἡδονῆς. Nā ἡδονῆς significationem includi verbo θέλγειν apud Homerū, vbi dicit (Odyss. ξ, v.387) Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, & Odyss. α, v.281, θέλγει δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι, non video quomodo quis inficiari possit. Imò & quod dicit θέλγειν μειλιχίοις ἐπέεσσι, nihil obstare puto quominus reddatur ex Virgilio, Mulcere dictis. Hoc quidem certè fateor, in illo Homeri loco θέλγειν esse delinientis fraudulenta quadam voluptate, quum subiungatur, — ὡς δέ οἱ ἄλλα μέμονε. itidémq; Od. ξ, μήτε τι θέλγε, esse perinde ac si diceret, Ne tuis mendaciis vanam mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis apud me vtaris, dū vis mihi gratificari, & ad voluptatē loqui. vt hîc sit θέλγε quod alibi in eadem re dicit μειλίσσεο: Odyss. γ, v 96, Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων. (Pro his autem dicit Æschylus, — μηδέ μ' οἰκτίσας ξυνθάλπῃ μύθοις ψευδέσιν. vbi etiam videri possit ad istum Homeri versum allusisse) Ab Eustathio igitur ibi quoque dissentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æschylo p.53, ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermnestram, id est amor erga maritum eam mulcere & delinire, ita vt ad perpetrandam eius cædem adduci non possit. Est porro verbum poetarum potius quàm cæterorum scriptorum, qui tamē & ipsi eo aliquādo vtuntur. Synesio in lib. De insomn. non semel θέλγεσθαι est Pellici.

Θέλγω est etiam Sopio, κοιμίζω; vt Eustathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit in hoc Od. ε loco, de virga Mercurii, —τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Sed & ipse Somnus Il. ξ, de se dicit, Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos respexisse locos Euripidem existimo quum dixit in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον. de qua voce mox dicam. Sed crediderim θέλγει in illis Homeri locis reddi etiam posse Mulcet, addendo datiuum Somno. nam hoc loquendi genus Mulcere somno apud quendam poetam legere memenimi. Locus certè Ouidii in promptu est, in quo Somnus mulcere pectora dicitur. ita enim in epist. Leandri ad Heronem, His ego si vidi mulcentem pectora somnum Noctibus. Et Metamorphos. lib. 8, Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona pennis Mulcebat. At Virgil. velut παραφράζων hoc loquendi genus, dixit, —somno positæ sub nocte silenti Lenibant curas.

C. Πανθελγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnes demulcens, seu deliniens, Omnes oblectans. vt πανθελγὴς ἐστιν, Nonno. ET Πανθέλκτειρα ἄμπελος, in Epigr. Vitis omnium oblectatrix, seu recreatrix.

C. Θελξίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mentem demulcens. ET Θελξίφρων pro eodem, in Epigr.

Θέλγμα, ατος, τὸ, Delinimentum. Ab Hesychio tamen exponitur θαῦμα.

Θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delinitiuus, Deliniendi seu demulcendi vim habens, Illecebrosus. ἐπῳδὴ θελκτήριος, Plutar. Item θελκτήριον substantiuè, Illecebra, Oblectamentum, apud Hom.

Θέλγητρον, ET Θέλκτρον, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum. Athen. 71. πόθου θέλγητρα, Amorum illecebræ. Eurip. in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O suaue somni delinimentum, id est O somne suauiter deliniens, seu mulcens. Dici autem somnum mulcere, ostendi paulo antè. Synes. τοσοῦτον θέλκτρον αὐτοῖς εἰς ἀναγνώσκουσι.
SED & Θελκτήριος inuenitur, idem signif. quod θελκτήριος. vt θελκτήριος ᾠδὴ in Theophyl. epist.

C. ΚΑΤΑθέλγω, Demulceo, θέλγω. Vel, Vehementer demulceo, & delinio, in Epigr.

ΘΕΟΣ, οῦ, ὁ, Deus. Et Θεός, ἡ, Dea. Apud Hom. frequenter plur. θεοί, (& quidē plerunq; cum ἀθάνατοι, vel αἰειγενέται, aut αἰὲν ἐόντες, aut Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, aut μάκαρες,) vt Lat. Dii, vel Superi, vel Cælestes: interdum tamen & singul. θεός, non de certo quopiam deo, sed pro τὸ θεῖον, cuius nomen Ζεύς. Exempla sunt hæc. Od. ε, Ἀλλ' ὅτι δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι. Il. ω, Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι. Od. δ, 11, —Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. Sic & alibi sæpe vbi de iis loquitur quæ potentia diuina fiunt. Singulari autē vtitur vt in sequentibus locis. Il. ν, Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, &c. (præcedit autem hic versus, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, pro quo legitur Il. δ, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν) Od. ξ, —θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, Ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει· δύναται γὰρ ἅπαντα. Od. γ, Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. Od. θ, —οὐδέ κεν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς τεύξειε. Et Il. τ, Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. quod tamen hemistichium non vno modo exponitur. Cæterū quod dixi, θεὸν in his aliisq; huiusmodi locis posse etiam significare τὸν Δία, id est Iouem, id mihi verisimile reddunt cum alii loci, tum verò isti: Od. ζ, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. Il. α in principio, & Od. λ, v. 197, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. itidémque Il. ε, —ἐκ μὲν δὴ πέλεται Ἐκ δῆτα Διός. (Apud Hes. autem, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς, & Διὸς μεγάλοιο ἕκητι) Atque adeo quod Διὸς βουλὴν illis in locis appellat Homerus, alibi θεοῦ μοῖραν nominare videtur, vt quū dicit, θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Quo ex loco non dubitarim dicere, figuram quæ ἓν διὰ δυοῖν vocatur, esse in hoc versu Il. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς: vt videlicet sit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζηνὸς μοῖρα. Quinetiam alicubi obseruasse mihi videor, pro eo quod vno in loco dicatur θεός, in altero dici Ζεύς. cuius rei exemplum peti fortasse possit ex Odyss. ξ. quum enim ab Vlysse dictum esset v. 440, Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο Ὡς ἐμοί: respondens illi Eumæus ait, v. 444, —θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, &c. A

Quinetiam quum sæpe βροτοὺς seu ἀνθρώπους vel certè ἄνδρας opponere soleat θεοῖς, alicubi illos soli Διὶ opposuit. vt in hoc versu Il. α, Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Et Il. π, Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. Iam verò & hoc obseruandum est (quo confirmari posse videtur quod scripsi, nimirū per θεὸν intelligi Δία, id est Iouem) hunc poetam quemadmodum dicit, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, videlicet κατ' ἐξοχὴν seu κατ' ἐξαίρετον, Hectorem separans à cæteris Troianis (quod imitatus Maro dixit Troas relliquias Danaûm atq; immitis Achilli) ita etiam separare Iouem à cæteris diis, cum alibi, tū in his versibus: Il. γ, Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἀλεξίκακε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Il. σ, Κρυβδὰ Διός τ' ἄλλων τε θεῶν. Qua in re imitati sunt Homerum vno consensu omnes eius posteri non poetæ tantùm, sed & prosæ scriptores: (præsertim tamen comici poetæ. inter quos videmus Aristophanē suum Plutum ab hoc versu auspicatum esse, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοί) nec solùm in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verùm & in obtestatione: vt apud Demosthenem Pro cor. καὶ μὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδεμίαν ψυχρότητα κατ' ἐμοῦ μηδείς (non ignoro autem, eadem in oratione valde commotum eum exclamare, ὦ γῆ καὶ θεοί & subiungere paulo pòst νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς) Alicubi verò dicit idē Hom. Ζεὺς ἄλλοι τε θεοί, vt paulo pòst docebo. His accedit vsitatissima illa ἀποσιώπησις in votis nuncupandis, Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ ἄνα, tacito cæterorū deorū nomine. Ne autem ita κατ' ἐξοχὴν discerni Iouē à cæteris diis miremur, faciunt pulchri illi quibus eum ornari videmus tituli cum ab eo tum à cæteris poetis. sed in præsentia exēplis ex eo atque Hesiodo petitis contentus ero. Ac primùm Iouem ipsum nō vocat πατέρα solùm & sine adiectione, (vt dixi vsitatum esse in votis nuncupandis Ζεῦ πάτερ) sed addit etiam ἀνδρῶν τε θεῶν τε: vt cum alibi tum Il. ο, —μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. quod hemistichium & in aliquot Hesiodi locis extat. & à Virgilio duobus modis eleganter expressum legitur, videlicet, Diuûm pater atque hominum rex: &, O pater, ô hominum diuumque æterna potestas. Sed alicubi genitiuus hominum omittitur: vt, Aut tu magne pater diuûm miserere. Et, Sic pater ille deûm faciat, sic altus Apollo. (vbi obseruandum ei addi Apollinem) Sed & Pater omnipotens sæpe ab eo vocitatur. Interdum verò & Pater, adiecto solùm pronomine Ipse. vt quū scribit, Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Item, Ipse Pater Danais animos viresque secundas Sufficit. Quā tamen Patris appellationem latius etiam extendisse mihi videntur Latini poetæ quàm Græci. legimus enim apud eundem quoque Maronem, Pater Lenæe, Pater Neptune, Tybri pater, &c. Vbi hoc saltem est discriminis, quòd vnicuique illorum non tribuitur patris appellatio, nisi adiecto eius nomine, quū Iupiter sine hac adiectione Pater vocetur, sed addito (vti dictū est) genit. Diuûm, aut Diuûm atq; hominum: vel certè pronomine Ipse, emphaticè posito. Alicubi tamen, ita poscente versu, Saturnius pater dixit idē Maro. Obseruādum est porro vt à Virgilio nuncupatur diuûm quidem pater, hominum verò rex, sic & regem diuûm ab Hesiodo appellari, id est θεῶν βασιλῆα, & βασιλεὺς θεῶν. Sed & Altitonans & Altisonans apud Latinos poetas (ac præsertim antiquiores) horum Græcorum locum obtinēt, ὑψιβρεμέτης & ἐριβρεμέτης, & ἐρίγδουπος & βαρύκτυπος, & τερπικέραυνος: item ἀστεροπητής. Iā verò & à sede quam incolit celebrari illum ab vtrisque videmus. eam enim appellari à Græcis poetis ὑψηλὰ δώματα, & χαλκοβατὲς δῶ, & μακρὸν Ὄλυμπον. necnon ab hoc nomen ei datum esse, videlicet Ὀλύμπιος. (nam alicubi sine adiectione etiam ponitur Ὀλύμπιος pro Ζεύς, nimirum κατ' ἐξοχήν) at Lat. poetæ pro Ὀλύμπιος, & pro ὃς ὑψηλὰ δώματα ναίει, &c. dixerunt Summi regnator olympi, vel Magni regnator olympi, & Rex magnus olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiā titulis ab vtrisque ornatur: inter quos hunc Ζεὺς θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, crediderim Latinis occasionem præbuisse hono-

rificētissimæ huius appellationis, Iupiter optimus ma- A ximus. Habentur autem illa apud Homerum Odyss. τ, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. (De quo versu istud etiam annotabo obiter, nō bene distingui apud Eustathium post πρῶτα, vt videlicet θεῶν iungatur sequentibus. hāc enim interpunctionem refellit hic versus qui Odyss. ξ &υ habetur, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα) Cætera huc pertinētia (quæ plurima sūt) diligenti lectorum obseruationi relinquo: præsertim quum iis quos protuli locis, tanquam locupletibus testib⁹, satis superq; probari videatur mea sententia, nimirū B quum Hom. dicit θεὸς sine adiectione, intelligi Ζεύς. Sed quoniam in Ζάω de hac voce agere oblitus sum, de ea nunc pauca dicam. DICITUR Ζεύς, Iupiter, vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, id est viuere: vel Ζεὺς quasi Δεύς, à δεύω, id est Rigo. (cui etymo subscripsisse puto poetam illum qui Nilum Iouem Ægyptiū appellauit, scribens, Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε, vt commemorat Athenæus lib. 5. Quò etiam pertinet Tibullianum illud, Arida nec pluuio supplicat herba Ioui) Vel à δέος id est formido. quia est formidabilis. (sic autem fuerit C iterū Ζεὺς dictum quasi Δεύς) Vel à ζέω, i. Ferueo. quæ non video qua ratione nitatur, alioqui minorē quàm cæteræ literarum mutationem habens. Afferuntur & aliæ etymologiæ sed quæ planè futiles mihi videātur: qui etiam duas illas primas magis rationi consentaneas esse arbitror, atque adeo cum etymo Latinæ vocis Iupiter magis consentire. Iupiter enim dictus putatur quasi Iuuans pater. is autem iuuat qui facit ζῆν, id est Qui vitæ est autor omnibus, seu A quo omnia vitam habent. Iuuat etiam qui terrā ad suppeditanda vi- D tæ omnium alimenta reddit aptam, eam rigādo, quod est δεύειν. Apud Diogenem Laertium in Zenone legimus, Ζῆνα vocari quia τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν, vel quia διὰ τὸ ζῆν κεχώρηκεν. Lact. Firm. à ζῆν quidē & ipse deducit, sed ob aliam rationem, quam & Etymol. reddit. Cuius Lactantii verba subiungere visum est, vt quam etymologiā cæteris reiectis probet, intelligamus. Ita igitur l. 1, cap. 11, scribit, Ipse autem furto seruatus, furtimq; nutritus, Ζεὺς siue Ζὴν appellatus est: non (vt isti putant) à feruore cælestis ignis, vel quòd vitæ sit dator, vel q E animātibus inspiret animas, (quæ virtus solius Dei est. quā enim possit inspirare animā q ipse accipit aliūde?) sed quòd primus ex liberis Saturni maribus vixerit. Potuerunt igitur, &c. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro Ζεὺς in nominatiuo, & Ζεῦ in vocatiuo (vt etiam vidimus in quibusdam locis paulo antè citatis) at obliquos poetis quidem peculiares habet, Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, tanquam à nominatiuo Ζήν: at verò poetis communes cum cæteris scriptoribus, Διός, Διί, Δία, tanquam à nominatiuo Δίς, de quo suo loco dixi. vbi etiā F admonui proferri à veteribus grāmaticis alios quoq; nominatiuos, videlicet Ζάν, Ζάς, Ζής: item Δεύς, qui Bœoticus esse traditur, sicut & Ζεύς. Traditur autē illo Ζὴς vsus esse Pherecydes: at cæterorum vsus exempla nulla proferuntur. Aiunt & accusatiuum Ζῆν Polycratem sophistam vsurpasse. ‖Sciendum est porrò legi apud Homerum Ζεὺς καταχθόνιος pro Plutone, quem eodem modo Virgilius Iouem Stygium appellauit. sed Ζεὺς καταχθόνιος ad verbū est Iupiter infernus, quod cōmodè verti ita posse existimo, quum Claudianus G itidem Proserpinam, Iunonem infernam vocarit: atque adeo quum ipse Virgilius eundem Plutonem, etiam infernum regem appellarit. His autem simile est Æquoreus Iupiter pro Neptuno. Animaduertendum est autem, in his loquendi generibus Ζεύς, sicut & Iupiter, ex proprio appellatiuū fieri: & nihil aliud esse Ζεὺς quàm θεός, & Iupiter quàm deus: sic tamen vt κατ' ἐξοχὴν dici intelligātur, videlicet de eo deo cuius sit summum imperium. Ζεὺς pro aere etiam, vt habes suprà in Δίς. sed addo iis quæ ibi dicta sunt, ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς H appellari a Latinis interdum cælestem aquam. Theophrastus, ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ γαμαπαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. ‖Ω Ζεῦ genitiuo interdum iungitur, admirationis cum exclamatione vsum præbens. Luc. in Vit. phil. ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. quod omnino perinde esse puto ac si Latinè dicas, Dii boni quanta est ista repugnantia. & Gallicè, Mon Dieu quelle contrarieté. Aristophanes addidit etiam βασιλεῦ, dicens, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Varia autem nomina ab obliquis casibus deriuata, quos à Δὶς sumit, vide suprà in ipso Δὶς, ordine alphabetico videlicet col. 1023.

Θεὸς pro Ζεὺς ab Homero poni, docui paulo antè. nūc lectorem admoneo, non ita semper accipi, sed interdū pro θεῶν τις, seu θεός τις, id est Deus quispiam, Deorū aliquis. vt in isto hemistichio aliquoties repetito, – θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. & Il. ι, – ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί. Cuiusmodi sunt & ista: Od ν, – ἐγὼ δέ τοι ἔνθα καὶ ἔνθα θεῷ ὣς εὐχετοῴμην, καί σευ φίλα γοῦνα θ' ἱκάνω. itidémque Il. χ, ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο. Quibus & hæc addenda sunt: Od. θ, – θεὸν ὣς εἰσορόωσιν: & Od. η, – θεὸν ὣς εἰσορόωντες. Meam autem expositionem confirmare videtur hic locus, in quo de pluribus loquēs, dixit θεοὺς ὥς, cum eodem verbo, Il. μ, – πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. Occurrēt verò & alii ab his diuersi loci in quibus θεὸς itidem indefinitè pro deorum quopiam accipitur: nisi quum ad certum refertur cuius facta sit mentio. ‖Illud autem θεός τις apud eundem poetam legitur: vt Od. ι, – καί τις θεὸς ἡγεμόνευε Νύκτα δι' ὀρφναίην. Sic etiam Latini poetæ nonnunquam loquuntur: vt quum dicit Ouidius, Quisquis fuit ille deorum. Sed & apud prosæ scriptores idem legimus: velut apud Æschinem in Ctesiphontem, καὶ εἰ μὴ πρῶτον μὲν θεῶν τις ἔσωσε τὸ στρατόπεδον, ἔπειτα δ' οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι.

Θεὸς αὐτὸς reperitur etiam, sicut & θεοὶ αὐτοί, apud eundem poetā. θεὸς αὐτός, vt Iliad. ι, – οὐδ' εἴ κέν μοι ὑπόσταίη θεὸς αὐτὸς, Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα. Et Od. ψ, – ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλην ἐνὶ χώρῃ. At θεοὶ αὐτοί, vt Il. φ, Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί. Quibus in locis nolim dicere pronomē significare ἐξοχήν, (vt dicit Eustathius de illo loco Il. ι) sed potius ἔμφασιν habere. vt θεοὶ αὐτοὶ perinde sit acsi diceret θεοὶ οἱ Ὀλύμπια ἔχοντες, vel θεοὶ ἀθάνατοι, vel θεοὶ ἐπουράνιοι, seu θεοὶ οὐρανίωνες: aut potius θεοὶ οἱ πάντα δυνάμενοι, quod aliquoties de illis testatur. Sic autē apud Eurip. legitur in Bacchis, λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτός, ὅταν ἐγὼ θέλω. quod Horatius interpretatur, Ipse deus, simulatque volam, me soluet. Sic apud Virgilium Ipse pater, & Pater ipse, de Ioue. Sed & alia multa huius vsus pronominis Ipse extant exempla.

Θεὸς cum Ζεύς, pro Ζεὺς solo. Odyss. δ, – ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ. δύναται γὰρ ἅπαντα. Idē Od. ξ, Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Cuius tamē loci putaret fortasse aliquis aliam inueniri posse expositionem, secundum quā duo hi genitiui cōiungēdi non essent: ac certè de ea me quoque diu multumque cogitasse fateor, antequam in alterum illum locum ei similem, & omni controuersia carentem, inciderem. Apud Latinos certe nihil tale me legere memini.

Θεὸς cum genitiuo, Od. ρ, Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσίν, Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη. Quo in loco tacet Eustathius de vsu huius nominis θεοὶ cum genitiuo, tacet item breuium scholiorum autor, siue is Didymus, siue alio nomine vocandus sit. Ego verò existimo, εἰ θεοί εἰσι πτωχῶν, significare, Siqui sunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere apud Ouidium, in re simili, – siquis deus vltor amantis.

Θεὸς θεός, (q. d. Deus deus) solebat ab iis dici qui aliquod auspicabantur opus, subaudientibus (vt opinor) quodpiā verbum quo θεῶν auxilium optabant. Vide Hesych. item Eustathium. sed hic præter hanc istorum verborum expositionem, ex Rhet. lexico sumptam, affert & alias duas, pag. 158.

Ὦ θεοί, quod est exclamantis, vide in Ὦ.

Θεὸς fœm. gen. Dea. Il. α, – Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. Soph. Aiace, ἀλλά μ' ἡ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Idem, Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς φυτεύει πῆμα. Aristoph. τὴν πολιοῦχον ἀεὶ φυλάττουσαν τὴν θεόν. Plato De rep. lib. 1, προσευξόμενος τῇ θεῷ. Demosthenes initio orationis Pro corona, Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ, &c. Stil-

pon tamen (vt narrat Diogenes Laertius) dixit Mineruam non esse θεὸν, sed θεάν. nam θεοὺς esse τοὺς ἄρρενας. in quo tamen iocatum vel potius cauillatum esse cõstat, ad excusandum videlicet quoddã suum dictum quod alioqui impietatis argui poterat. Homerus quidẽ certè multis ante eum seculis θεὸν non solùm ἄῤῥενα sed etiam θήλειαν esse censuerat, Il. ϑ. in principio, Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. A

Θεὸς in obliquis casibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet à profanis scriptoribus sumpta, sunt tamẽ & Christianorũ ore dignissima. Ea autẽ prout occurrẽt, recensebo: sed ab Homero, more meo, initium sumens. Legimus igitur Od. ο, circa finem, — ὥς τοι ἀέλπτῳ θεοῦ ἔπταν δεξιὸς ὄρνις. vbi ἀέλπτῳ θεοῦ (sicut & alibi οὐκ ἀθεεί) interpretandum censeo, ex Virg. Non sine numine diuûm. Sic apud Lucianum, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἀέλπτῳ θεοῦ; Dicitur & οὐκ ἀέλπτῳ θεοῦ ab eodem Hom. ‖Σὺν θεῷ, Deo auspice, (in qua interpretatione respicio ad Virgilianum illud, Dis equidem auspicibus reor, &c.) vel Deo inspirante, Diuino instinctu. Iliad. ι, — σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Vel, Deorum fauore & ope freti venimus. Puto enim & ita reddi aptè, quum scribat Eustathius, quemlibet κατὰ θείου πάροσος ἀφελείας προσιόντα ἐπί τι ἔργον, posse dicere, σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθα. Quod verò legitur Il. ω, — πέμψει δέ με σύν γε θεοῖσιν, exponitur ab autore breuium scholiorum, εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἀντιπράττοιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. Si dii non obsistant, sed opitulentur. In soluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando & pro Dei instinctu, vt apud Herodotum, ὡς οἱ ἔπη σὺν θεῷ εἰρημένα: & σὺν θεοῖς, Xenoph. pro Pace deûm impetrata, Diis exoratis (quo etiam modo crediderim posse exponi in illo priore Homeri loco) sed frequentius ponuntur hæc pro, Deo fauente, & Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus, vel Deûm benignitate. Item, pro eo quod apud Terẽtium legitur, Est diis gratia. & quidem etiam cum εἰπεῖν, item cum εἴρηκα, seu εἰρήσθω. Quarum significationum exempla lege apud Bud. pag. 993, ex Aristoph. Plat. Xenoph. Apud Thucydidem σὺν θεοῖς exponitur etiam Diis ducibus. (Sciendum est autẽ alicubi inueniri etiam σὺν τῷ θεῷ, & σὺν τοῖς θεοῖς, addito articulo) Legitur & θεοῦ σὺν παλάμᾳ apud Pindarũ pro Ope diuina. ‖Item ἢν θεὸς θέλῃ, cum verbo fut. temp. apud Xenoph. & Aristoph. q. d. Si deus velit, (vt vulgò dicimus S'il plaist à Dieu) pro Deo fauente. Dicunt verò & θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, itidem pro Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus. Lucianus, οὕτως σοι, θεῶν βουλομένων, ὅν ἄλλοι δηλώσομεν λόγον. Item θεῶν συνεθελόντων apud Xenoph. pro Diis approbantibus. Ennius ad Græcam hanc loquendi consuetudinem respexisse videri potest quum dixit, Volentibus cum magnis diis. B C D E

‖Ἐκ θεοῦ autem dicitur & Κατὰ θεὸν pro Diuinitus, Dei impulsu, Dei nutu. Aristid. de Dario post Marathoniã pugnam, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ θεοῦ πληγείς, ἀποπέμψας τὰ τῶν ἐν... vbi Bud. vertit Diuinitus. Idem verò pag. 971 Κατὰ θεὸν non solùm pro Diuinitus, & Dei instinctu poni docet, sed & pro Dei benignitate, à Synesio. Apud Euripidem κατὰ θεὸν νοσεῖ redditur, Dei impulsu insanit. Vide & κατὰ θεῖον in Θεῖον. ΑΤ Θεόφιν apud Homerum interdum quidem pro Diuinitus, Ex deo seu Ex diis: interdum verò pro datiuo θεοῖς. Dicitur & ἐκ θεόφιν pro Ex deo, seu Ex diis. vt Il. ψ, ὡς ἐκ θεόφιν φῶς ἦεν. Sic Hesiod. Theogon. Οὐ γὰρ μὲν ἐκ θεόφιν φύγε θνητοῖς ὄνειαρ. F G

Θεοῖιν alicubi Hom. ponit dissyllabè per συνίζησιν, qualis in χρυσέῳ interdum, atque aliis. ‖Sed & θεῶν ἀέκητι pro θεὸν ἀέκητι dictum tradit Eust.

Θεὸς varias habet etymologias: sed omnium receptissima est ἀπὸ τοῦ θέειν, quod est currere. Videntur enim (inquit & Plato in Cratylo) primi homines Græci (sicut hodièq; barbarorũ bona pars) deos existimasse, solem, lunam, terram, astra, cælum: quæ quum viderẽt perpetuo cursu ferri, θεοὺς nominasse: deinde verò & cæteris nomen idem tribuisse. Macrob. lib. 1, Sat. c. 23, Nam quod ait [Homerus] θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο, sidera intelliguntur, quæ cum eo [sole] ad occasus ortúsq; quotidie impetu cæli feruntur, eodémque aluntur hu- H

more. θεοὺς enim dicunt sidera & stellas ἀπὸ τοῦ θέειν, id est τρέχειν, quòd semper in cursu sint. ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eundẽ esse Iouem ac solem claris docetur indiciis. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ, ex quibus est hæc, vt dicatur θεὸς quasi θὸς, à θῶ, quod accipiatur pro Dispono. Vide Etymol. item Eustath. qui etiam scribit θεοὺς vocatos σοφοὺς ἄνδρας, ad diuinitatem quam proximè fieri potest accedẽtes. Vide etiam in Θεῖον, aliquid præterea de θεός.

C. Θεόσδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo datus seu donatus. Hes. Erg. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω, pecuniæ deûm munere tributæ. Aristoteles Eth. 1, cap. 9, εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι, id est, κατά τινα θείαν μοῖραν παραγίνεσθαι, vt paulo antè præcedit. Eustath. in hoc vocabulo vult esse pleonasmum τοῦ σ.

C. Θεοσεχθρία, ας, ἡ, Dei odium, Impietas. Aristophanes Vespis, ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοσεχθρία. Et Archippus apud schol. Aristoph. πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία.

C. Θεοσκυνέω, ῶ, Deos honoro, θεοὺς τιμῶ. Hesych.

C. Θεόσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus impulsus. vt θεόσσυτος φωνὴ apud Nonnum, Vox diuino instinctu seu impulsu edita.

C. Θεουδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum capiens aut suscipiens. Idem quod θεοδέγμων. Nonn.

C. Θεόγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pupillas oculi diuinas seu similes Deo habens, Os Deo similis, Aspectu diuino præditus. vt θεόγληνοι πρόσωπον apud Nonn. Diuina facies.

C. Θεόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui diuina lingua est. θεόγλωσσος βίβλος, Liber qui Dei lingua loquitur, id est sacra scriptura.

C. Θεογνωσία, ας, ἡ, Cognitio Dei. Damasc. 101, ὁ ἄγγελος τῆς θεογνωσίας κηρύσσεται. Idem pag. 94, τὴν τῶν ἀνθρώπων θεογνωσίαν τε καὶ σωτηρίαν, ἰδίαν πραγματείαν ποιούμενος, vt homines Deum agnoscerent & seruarentur. Cyrill. σὺν τοῖς καλλιγραφήσασι τὴν ἡμέραν τῆς θεογνωσίας. Sic Areop. Areth. Theod. Item Religio orthodoxa & ἀληθογνωσία. Budæus ex Areopag. ΕΤ Θεόγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo cognitus. Epigr.

C. Θεόγνια, τα, Dei natalis, vt interpretantur apud Demosthenem in oratione contra Neæram, in iureiurando sacerdotum Bacchi, καὶ τὰ θεόγνια καὶ τὰ ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις, dei natalem & Iobacchea celebro Baccho more patrio.

C. Θεοδέγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dei seu rerum diuinarum susceptor, Diuinus. vulg. lex. ex Nonno. Idem quod θεουδόχος apud eundem. ΕΤ Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ & ἡ pro eodẽ. Vnde θεοδέκτορα apud Hesychium, quod exponitur θεὸν δεξάμενον.

C. Θεοδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo læsus, Cui à Deo noxa seu damnum illatum est. à δεδήληται præterito verbi δηλέομαι. Dicitur etiam res aliqua θεοδήλητος, id est, Dei seu deorum noxa illata. vt θεοδήλητος μιαιφονία in Epigr. Cædes deorum noxa illata.

C. Θεοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo doctus, Diuinitus edoctus. 1. Thessal. c. 4, θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Ioan. cap. 6, diuisa voce dicit ἔσονται πάντες διδακτοὶ Θεοῦ, docti à Deo.

C. Θεοδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à Deo circumagitur, A Deo agitatus vel impulsus. vt θεοδίνητος φωνὴ apud Nonn. Et θεοδίνητος ὀμφὴ apud eundem, Vox Dei instinctu edita.

C. Θεόδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vel diis ædificatus, A diis extructus. Iliad. ϑ. — θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, de turribus seu mœniis Troianis quæ à diis fabricata poetarum fabulæ docent. Apud Euripidem autẽ in Hecuba, βωμὸς ἐκ θεοδμήτου πιτνεῖ, de ara ad quam Priamus à Neoptolemo occisus est, schol. vult esse aram nõ à dea structam, sed in honorem deæ Palladis, vel Diuina & mira arte structam.

C. Θεόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus datus. Vnde θεόδοτα apud Hesychium, ὑπὸ θεῶν δεδόμενα. Pro quo Hesiod. & Aristot. dicunt θεόσδοτος.

C. Θεοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo similis, Diuina forma præditus. Odyss. ξ, Τηλέμαχος θεοειδής. Il. γ, Ἀλέξανδρος θεοειδής. Philo De vita Mosis lib. 1, κατὰ δὲ μίαν τὴν φλόγα μορφή τις ἦν περικαλλεστάτη, τῶν ὁρατῶν ἐμφερὴς οὐδενί, θεοειδέστατον

ἄγαλμα, ſimulacrum perſimile diuinæ formæ. Plato l. 6, De rep. pag. 84, ἀπ᾽ ἐκείνου τεκμαιρόμενοι ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον, θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. quo ſenſu aliquanto antè dicit θεῖος, εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ, γίγνεται. Apud Gregorium autem, Πατρὸς μὲν γενόμενον θεοειδέος, Bud. interpr. Patre Chriſtiano. VNDE Θεοειδῶς, Similiter Deo, Ita vt diuinam formam repræſentet. θείως, Suidas. ET Θεουδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, per contractionem, pro θεοειδής. Od. ζ, Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδὴς, Benigna deorum more. vel, Deo places, ab αἰδέω, vt Euſtath. exponi etiam poſſe annotat. Et θεουδέα κέντρα in Epigr. HINC Θεουδίη, Pietas: quippe qua Dei ſimiles eſſe ſtudemus. Citatur ex Nonno. Dici verò ET Θειώδης, pro θεοειδὴς, ſeu θεοῦ ἰδέαν ἔχων, Euſtathius annotat ex quodam lexico ἐν συγχύσει τάξεως ſcripto, citante ex Antiphonte, ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θειωδέστατος γενέσθαι. Sed nouam hanc eſſe ſcripturam dicit.

C. Θεοείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo ſimilis. idem quod præcedens. Il. α, θεοείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ. Ab Heſiodo quoque epitheton hoc tribuitur viris eximiis & qui diis æquiparandi videntur.

C. Θεοεπεῖς, ἐκ θεῶν ἐπόμενοι ἢ λεγόμενοι, Heſych.

C. Θεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo immolatus, Diis ſacrificatus. Et θεόθυτα apud Heſych. ἱερόθυτα. Et apud Poll. θεόθυτα κρέα, eadem quæ τὰ ἐκ τῶν ἱερείων.

C. Θεοκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui Deum ſeu res diuinas cauponatur, Qui Deum & res diuinas quæſtui habet, ſeu (vt Bud. interpr.) Sacrilegus nundinator. Sic appellat Gregor. 160, eos quos Dominus eiicit è templo. μετὰ τὸ ἀπόδειξιν ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς θεοκαπήλους ἀπέλασαν. vt χριστοκάπηλος pag. 177, & χριστέμπορος, & ἱερέμπορος, Diuinarum rerum nundinator, Sacrilegus inſtitor. B. §Θεοκάπηλοι dicuntur etiam (vt vulg. lex. tradunt) οἱ αἱρετικοὶ, ὡς παραμιγνύντες ταῖς ἑαυτῶν διδασκαλίαις τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, hæretici, qui aliena veræ religioni admiſcent.

C. Θεόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vocatus. Nonn. Item, In quo Deus inuocatur, vt θεόκλητος ἱρός, & θεόκλητος βωμός. Item θεόκλητον μέλαθρον, ædes in qua Deus inuocatur, Templum. ET Θεοκλήϊστος pro eodem, in v. l.

C. Θεόκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Suida exponitur θεόπνευς. AT Θεοκλυτέω, ῶ, F. ήσω, Deum ſeu à Deo audio. θεοῦ ἀκούω, Heſych. Et θεοκλυτούμενοι dicuntur Vates ſeu diuini, quibus numē aliquod familiare eſt, quique (vt de Heleno Homerus dicit) θεῶν ὄπ᾽ ἀκούουσι. Plutarch. De Socr. dæmonio, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος. quorum è numero dicit fuiſſe Hermodorum Clazomenium, cuius anima relicto prorſus corpore, dies noctéſque huc illuc errabat, & reuerſa, multa è longinquo annūtiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. §Item, Deum inuoco, Dei opem imploro. factum vocabulum ex Homerico illo, Κλῦθί μευ. Erit itaque propriè, Deum inuoco vt preces meas exaudiat. Syneſius epiſtola 4, pag. 8, ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο, τὰ φίλτατα ὑπεμιμνήσκοντο, deūm fidem, implorabant, impendente videlicet periculo. Ælianus apūd Suidam, θεοκλυτοῦσαι καὶ μυρίας ἀρὰς Ἐφεσίοις ἐπαρώμεναι. Ibidem, καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν θεοκλυτοῦσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι, deæ fidem auxiliúmque implorantes. Interdum caſus additur, accuſatiuus nimirum perſonæ, & tunc ſimpliciter ponitur pro ἐπικαλοῦμαι, Inuoco. vt θεοκλυτεῖν Κυρῖνον apud Plutarchum, Inuocare Quirinum. Et apud Suidam, μετὰ μὲν θεοκλυτεῖν ἀκλεῶς τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεούς. Conſtruitur etiā cum accuſatiuo rei, ſine caſu perſonæ, ſignificátque A Deo peto. Plutarchus Ariſtide, pag. 105, ταῦτα θεοκλυτοῦντος τοῦ Παυσανίου, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἔφρασαν. de quo paulo antè dicit, βλέποντα πρὸς τὸ Ἡραῖον τὴν ὄψιν δεδακρυμένος, καὶ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν εὔξατο Κιθαιρωνίᾳ Ἥρᾳ. Hæc à diis precante Pauſania, vel q. d. Obſecrante Pauſania deos vt has ſuas preces audirent. VNDE Θεοκλύτησις, εως, ἡ, Deorum imploratio ſeu inuocatio. ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλυτήσεις ἐγένοντο κατ᾽ αὐτοῦ, apud Suidam ex anonymo autore. Notandum verò, vocabulum hoc, vt & præcedens, apud recentiores eſſe viſitatius.

C. Θεόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo elaboratus, Diuinus.

C. Θεόκολος, Sacerdos. ἱέρεια. Heſych.

C. Θεοκρατία, ας, ἡ, Dei imperium. Sic Ioſephus appellat imperium Iudæorum ſub Moſe, in libro contra Apionem, p. 21, teſte B.

C. Θεόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino iudicio electus. Budæus ex Dionyſio 162.

C. Θεόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo conditus, A Deo creatus.

C. Θεόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numine afflatus. ἔνθεος, ὑπὸ θεοῦ συσχεθείς, vt Suidas exponit. idem ferè quod κάτοχος. Apoſtolis hoc epithetū tribuitur à Dionyſio Areop. Spiritu ſancto afflatis, quippe qui à Deo quaſi occupati, ipſius inſtinctu agerent & loquerentur. Plut. ad Color. περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui diuino quodā inſtinctu ad virtutis ſtudium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. Vnde Plutarchus De Herodoto ſcribit, ἀνθρώπους & ἐπιεικεῖς hiſtorici non eſſe τὸ θαυμαστὸν περιεχόμενον ἄγαν οὐδὲν ἔτι τὸν Νικίαν, οὐδὲ θεόληπτον περὶ ... ἢ θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν.

ET Θεοληψία, ας, ἡ, Quum quis numine afflatus eſt, Numinis afflatus ſeu inſtinctus: paſſiuè accipiendo.

C. Θεολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui de Deo diiſve loquitur aut diſſerit, aut de rebus diuinis, Rerum diuinarum conſultus. Plutarchus De def. orac. πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. Vtitur hoc vocabulo etiam Cicero lib. 3 De natura deorū, Ioues tres numerant ii qui theologi nominantur. hoc eſt (vt Alex. Aphrod. apud Ariſtotelem docet) qui ſcientiam de diis ſe edocturos profitebantur, vt Heſiod. Homerus, Orpheus qui Theogoniam ſcripſit. VNDE Θεολογία, ας, ἡ, Sermo aut diſſertatio de Deo rebúſve diuinis. Plato lib. 2, Polit. οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἶεν; Quam theologiam ſiue θεολόγων παράδοσιν, duplicem facit Dionyſius, τὴν μὲν ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δὲ ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν· καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν. ET Θεολογικὸς, ή, όν, Pertinens ad eos qui de Deo rebúſue diuinis agunt, Theologicus. vt θεολογικὴ ἐπιστήμη apud Ariſtotelem Methaphyſ. lib. 10, cap. 6, pag. 86, Scientia quæ eorum eſt qui de rebus diuinis diſſerunt: quam præſtantiſſimam τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν eſſe tradit. Θεολογικὸς apud Naz. exponitur etiam Theologiæ peritus, Theologiæ deditus. ET Θεολογέω, ῶ, De Deo loquor, De rebus diuinis diſſero. Vel Theologicè diſputo, Diſſero aut explico aut commentor more eorum qui rerum diuinarum ſcientiam profitentur. Ariſtoteles De mundo, λέγωμεν δὴ ἡμεῖς, καὶ καθ᾽ ὅσον ἐφικτὸν, θεολογῶμεν περὶ τούτων συμπάντων, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως, dicere ipſi aggrediamur de diis omnibus vniuerſim collectis, quámque fieri poteſt maximè theologica commentatione ediſſerere, quænam ſit horum cuiuſq; natura: Vel philoſophari, vt Bud. interpr. Areopag. θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, theologicè explicare ac commentari. Et de Luca, θεολογεῖν τὰ τῆς ἱερᾶς οἰκονομίας μυστήρια. Et θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Ieſum aſſerere & prædicare, Bud. interpr. Inuenitur & paſſiuum θεολογοῦμαι. Plutarchus De defectu oracul. οὕτως μὲν οὖν ὅμοια πολλὰ λαβεῖν ἔστιν ἐκ τῶν θεολογουμένων, ex iis quæ de diis ferūtur. Item in altera ſignificatione apud eundem καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, theologicè ediſſeritur ſeu explicatur. Sic & θεολογούμενα apud Dionyſium. Sunt enim θεολογούμενα (vt Budæus interpretatur) Theologicè diſputata, Theologicè explicata. Citat etiam Sueton. in Auguſto, Aſclepiadis Mendetis θεολογουμένων libros.

C. Θεομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deorum inſtinctu furens, Cui à diis furor immiſſus eſt. Euripides de Oreſte.

C. Θεόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, Qui Dei inſtinctu vaticinatur. Plato Apologia, θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ ἐνθουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι.

C. Θεομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnās. Act. Apoſt. cap. 5, μήποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε. VNDE Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna. ET Θεομαχέω, ῶ, Cum Deo pugno, Deo repugno. Plutarch. ἔξεστι σοι μὴ θεομαχοῦντι, μετ᾽ ἐμοῦ δὲ παυσαμένῳ, τῆς Ἑλλάδος μοναρχεῖν. Act. Apoſt. cap. 23, εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν, cum Deo ne pugnemus.

C. Θεομηνία, ας, ἡ, Ira diuina, Ira dei seu deorum.

C. Θεόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, Diuina sapiens, Diuina consulens. Nonn. Καὶ πόθεν οὐ θεόμαντι ἐμὴν γινώσκεις φωνήν; Apud Suidam ponitur datiuo casu θεόμαντι, exponiturque θεόφρονι, θεοβούλῳ. VNDE Θεομαντέω, ῶ, Diuina sapio, Diuino spiritu agor. A quo est θεομαντεῖ apud Hesych. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ.

C. Θεομιμησία, ας, ἡ, Imitatio Dei. ET Θεομίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad imitationem Dei factus, aut institutus. Vtrũque frequens apud Areop. Vide θεοπαράδοτος. VNDE Θεομιμήτως, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, vt ἰσαγγέλως. Bud. ex Areopag.

C. Θεομισής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo inuisus, Deo odiosus, Deo seu diis exosus. Vel, Deo non placens: cui opponitur θεοφιλής: quo modo Bud. apud Platonem De leg. pag. 298 accipit, μηδαμῶς ὅσια, θεομισῆ δὲ καὶ αἰσχρὰ ἄγαν. sed & ibi possumus interpretari, Diis exosa, Diis odiosa. Apud eundem, ὁ μὲν, θεοφιλὴς αὖ εἴη, ὁ δὲ, θεομισής. Aristoph. Auibus, ἀεὶ ὄντα θεομισῆ ἔφης, id est θεοστυγῆ, Deo seu diis exosus. Synes. ep. 44, ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω ἐστὶ θεομισής, quòd non alia morum conditio vsque adeo inuisa Deo est. ‖ At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exosus, Deum perosus, Qui Deum odit, quam differentiam post Aristoph. scholiasten tradit etiam Suidas.

C. Θεόμορος, apud Hesych. εὔμοιρος.

C. Θεοξένια, τά, Festum solenne in omnium communiter deorum honorem institutum. Plut. ἀναμνησθεὶς δὲ καὶ τῶν ὕμνων τῶν θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες τοῖς Πινδάρου καιροῖς ἀεὶ λαμβάνειν ἀπογόνους. Et apud Athen. lib. 9, παρὰ Δελφοῖς τῇ θυσίᾳ τῶν θεοξενίων.

C. Θεόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Diuina soboles, Deo natus. In Epigr. θεόπαις Βαβυλών, diuina Babylon. Et apud Athen. lib. 7, ex Archestrato, Κεφαλὰ τὸ κέφαλον, καὶ τὸ θεόπαιδα λαβέρακα. In quibus locis impropriè hoc vocabulum vsurpatum est. Θεόπαις dicitur etiã Maria virgo, Christi mater, à Nonno, vt habent v. l.

C. Θεοπαράδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus traditus. Dionysius vbique euangelia vocat θεοπαράδοτα λόγια. Et θεοπαράδοτος καὶ θεομίμητος πολιτεία apud eundem, Vita à Christo præmonstrata, B.

C. Θεοπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo obediens. Nonn.

C. Θεοπνευστέω, Numine afflatus sum. ἐνθουσιῶ, Hesych. AT Θεόπεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo missus. Aristot. Ethic. 1, cap. 9, de beatitudine, εἰ μὴ θεόπεμπτός ἐστιν, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν καί τινα μάθησιν ἢ ἄσκησιν παραγίνεται, τῶν θειοτάτων εἶναι. Dionys. Longinus, θεόπεμπτά τινα δωρήματα: quibus opponit ἀνθρώπινα.

C. Θεοπλάστης, ου, ὁ, Dei seu deorum (hoc est imaginum Dei deorumve) fictor. idem quod ἀγαλματοποιός siue ἀγαλματουργός, & sequens θεοποιός, teste Polluce. Vtitur autẽ eo Aristoph. ‖ Θεοπλάστης dicitur etiam ipse Deus rerum omnium fictor & creator. Philo De mundo, πατέρα μὲν γὰρ ποιητὴν καὶ δημιουργόν, τὸν θεοπλάστην ἐκεῖνον, diuinum illum fictorem. VNDE Θεοπλαστέω, ῶ, Deum fingo. Philo De vita Mosis lib. 3, θεοπλαστοῦσι τῷ λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς ἀντίμιμον οὐρανοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitãt Ægyptii.

C. Θεόπνευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inspiratus. Phocylid. Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος. 2 Timoth. 3, γραφὴ θεόπνευστος.

C. Θεοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui deos siue deorum imagines fabricatur. idem quod θεοπλάστης, vt docet Pollux. Et θεοποιὸς τέχνη in vulg. lex. Ars deorum fabricatrix. VNDE Θεοποιΐα, ας, ἡ, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. ET Θεοποιέω, ῶ, Deum seu deos facio. Luc. in Scytha. Ἀθηναίοις ἔξεστι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, deos facere ex Scythis, In deorum numerũ referre. i. ἀπαθανατίζειν, vt paulo antè loquitur. Apud eũdẽ θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, Ex ventre deum sibi facere, Vẽtrẽ Dei loco habere, seu seruire ei vt deo. Theodorit. in Eccles. hist. μάγους δὲ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας. Heraclitus Hermodoro, de Hercule loquẽs, ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία καλοκαγαθία καὶ ἔργα τὰ γενναιότατα, Quid inter diuos eum retulit? Apud Naziãzenum quoque τὸ πνεῦμα ἅγιον dicitur θεοποιοῦν, deos faciens, seu diuinos homines faciens. VNDE Θεοποιητικός, ή, όν, Qui deos siue deorum simulacra facere potest. vt θεοποιητικὴ sub. τέχνη, Ars deorũ fabricatrix, Ars cõficiẽdi deorum simulacra. ἀγαλματουργικὴ siue ἀγαλματοποιητική. Poll.

C. Θεοπλάσσω, ῶ, Deos fingo: vt ὀνειροπολῶ. Budæus ex Plat. lib. 10 De legib. in fine. Nisi quis idem esse velit quod θεοπολέω.

C. Θεοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deum seu deos decens, Deo conueniens. Nazianz. θεοπρεπέστεραι φωναί, Deo magis conuenientes voces, Voces quæ diuinam maiestatem magis deceant. Plutarch. Ad præf. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, heroicam & quæ deos deceat. Et neutro genere τὸ θεοπρεπές substantiuè pro Diuinum decus, Diuina maiestas. Philo De vita Mosis libro 1, πάντως, ὡς ἔοικε, τὸ σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς αὐτῶν ἐκπεπληγμένων, diuinam quandam earum maiestatem. VNDE Θεοπρεπῶς, Ita vt Deum vel deos decet, Diuinè. Luc. θεοπρεπῶς ἐστάλμένος. Nazianz. 7 ἀμφότερα γὰρ ἐστι θεοπρεπῶς νοητέον. Apud Areopag. θεοπρεπῶς, Diuinè, vt ἀγαθοπρεπῶς, Benignè. Budæus.

C. Θεοπρόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum decens. Ex Epigr. ‖ Θεοπρόπος est sæpius Vates, Diuinus. idẽ quod μάντις, vt Eustath. annotat, dictum esse volens θεοπρόπον quasi θεοῖς πρέποντα vel θεοῖς πρέποντα λέγοντα. Il. μ, θεοπρόπος ὅς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων. Il. ν, Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής. vbi idẽ Eust. docet θεοπρόπος esse generale, sicut μάντις: vt θεοπρόπος οἰωνιστὴς sit μάντις οἰωνοπόλος, vates auguriorum peritus. ‖ Item, Qui vadit ad oraculum petendum, Bud. Qui oraculum consulit. qui alio nomine θεωρὸς dicitur. Herodot. lib. 1, πέμψαντες θεοπρόπους, mittẽtes qui oraculum consulerent. Idem eodem libro, θεοπρόπους ἐς χρηστήριον διαπέμψας, mittens qui oracula sciscitarentur. Plutarchus Cimone, pag. 162, οὐδὲ χρησμὸν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἔδωκεν, ἀλλ' ἅμα τῷ προσελθεῖν ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους. Idem in Fabio, εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρόπος, Delphos missus est ad petendum oraculum. Idem Romulo, ἀποστεῖλαι θεοπρόπους εἰς Δελφούς. VNDE Θεοπροπία, ας, ἡ, ET Θεοπρόπιον, ου, τό, Oraculum, Vaticinium. idem quod μάντευμα, seu λόγιον. Il. π, Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, effugis oraculum. Et paulo pòst eodem sensu, Οὔτι θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥν τινα οἶδα. Il. α, ἀλλ' ἄγε δὴ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, expone nobis Apollinis oracula. Et Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀγορεύεις, oracula edis, Oracula reddis. Ibidẽ, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα, Ede oraculũ seu effare, Funde oraculum. ET Θεοπροπέω, ῶ, Oracula expono, Oracula fundo, Vaticinor. Il. α, Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, Vaticinans, Prædicens.

C. Θεορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui diuina loquitur, seu Diuina loquutus, vt Budæus apud Damascenum interpr. ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θεορρήμων Γρηγόριος. Idem est quod θεηγόρος. VNDE Θεορρημοσύνη, ης, ἡ, Institutio diuina, seu θεία διδασκαλία, κατήχησις: vt Suid. exponit apud quẽ vnico ρ scribitur θεορημοσύνη.

C. Θεόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo profluens: vel, A Ioue fusus, aut profluẽs, vt θεόρρυτος ὄμβρος, id est Διὸς ὄμβρος, vt cum Homero Hesiodus loquitur.

C. Θεοσεβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Pius, Qui deum piè colit, Religiosus. ζῶον τὸ θεοσεβέστατον, Animal quod est ad cultum deorum aptissimum, Cicero apud Platonem, pag. 31 Lex. Cic. VNDE Θεοσεβῶς, Piè, Religiosè, More eorum qui Deum colunt. ET Θεοσέβεια, ας, ἡ, Dei cultus, Cultus diuinus. Augustinus in Enchiridio, cap. 2, de loco illo in libro Iob, Pietas est sapientia: Si quæras (inquit) quam dixerit eo loco pietatem, distinctius in Græco reperies θεοσέβειαν, qui est Dei cultus. Dicitur enim Græcè Pietas, & aliter idem εὐσέβεια: quo nomine significatur Bonus cultus. Hæc ibi. ET Θεοσεβέω, ῶ, Deum colo. apud Chrysostomum opponitur τῷ εἰδωλολατρέω, vt testatur B.

C. Θεόσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, Diuino honore colendus, Venerabilis, Venerandus. Aristoph. Neb. de voce tonitrui, θεοσέπτου ἤχθη φωνῆς, sacram vocem seu diuinam vocem. Et apud Suidam ex eodem, βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου, Venerandi fulminis seu A Deo immissi, vt θεία νόσος apud Soph. AT Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ,

Dei cultor. Eurip. A

C. Θεοσημεία, ας, ἡ, Signum diuinitus editum, Miraculum. vt Διοσημεία. idem quod θαῦμα & θεουργία, teste Bud. qui ex Damasceno citat, & Areop. Apud Damascenum de Apostolis, τῷ παναγίῳ βρίθοντες πνεύματι, καὶ τῇ αὐτοῦ δυνάμει θεοσημείας ἐργαζόμενοι, Signa diuina, Miracula diuina. ‖ A Suida exponitur ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία, Oraculũ diuinum.

C. Θεόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rerum diuinarum consultus, In diuinis peritus. Apud Areopagitam idem est qui theologus, hoc est propheta, vt Budæus annotat: seu (vt alibi exponit) Theologus rectè sentiens. Areopag. De diuinis nominibus, ὅτως αὐτοὶ τὴν πάντων αἰτίαν οἱ θεόσοφοι πολυωνύμως ἐκ πάντων τῶν αἰτιατῶν ὑμνοῦσιν ὡς ἀγαθὸν, ὡς καλὸν, ὡς σοφόν. Item θεόσοφοι apud eundẽ, Homines spiritu diuino correpti, Spiritales. B. ᴠɴᴅᴇ Θεοσοφία, ας, ἡ, Rerum diuinarum scientia. Apud Areopag. 191, pro religione Christiana accipi docet Bud. B

C. Θεοστιβής, έος, ὁ καὶ ἡ, A Deo calcatus aut calcãdus. Naz. in orat. in sacrũ pascha, ὁ μὲν τῆς ἁγίας γῆς καὶ θεοστιβοῦς ψαύειν μέλλων, τὰ ὑποδήματα λυέσθω, calceamenta soluat qui sanctam & diuini tramitis terram calcaturus est. C

C. Θεόστοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amans. Nonn.

C. Θεοστυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo exosus, Deo odiosus. idem quod θεομισής. Item Deum exosus, Deum perosus, Qui Deum odit. Vtraque significatio ponitur à Suida: at in posteriori ab Apostolo hoc vocabulum accipi tradit, videlicet θεοστυγεῖς pro οἱ μισοῦντες τὸν θεόν, Dei osores. ᴠɴᴅᴇ Θεοστυγία, ας, ἡ, Odium Dei.

C. Θεοσύλης, Sacrilegus, Qui res Deo dicatas furatur. Suidas ex anonymo quodam, ὁ δὲ, θεοσύλης γενόμενος, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτίκα ἐξ ἱερῶν ἀνασπάσαι. D

C. Θεοτέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo prodigiosè proficiscens, vt θεοτέρατοι πλάναι, errores qui prodigiosè & miraculosè à Deo immittuntur. In quo vocabulo dithyrambicam esse compositionem annotat Demetr. Phaler. sicut & in δορύπυρος, hic, ἄστρων δορύπυρον στρατόν.

C. Θεοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

C. Θεότευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo fabrefactus, A Deo fabricatus.

C. Θεότιμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo honoratus, vel Diuino honore afficiendus, Venerandus. θεότιμος. E

C. Θεοτόκος, ου, ἡ, Quæ Deum peperit, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum. At Θεότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo natus.

C. Θεοτυπία, ας, ἡ, Conformatio Dei. B. ex Areop.

C. Θεοφάνεια, ας, ἡ, Apparitio Dei, qua videlicet Deus hominibus miraculosè apparet, seu qua Deus hominibus se conspiciẽdum præbet. Greg. σὺ μὲν Μωσέως θεοφανείας ἐξηγούμενος. Qua in signif. scribitur ᴇᴛ Θεοφανία. B. enim apud Dionys. θεοφανίαι interpretatur Apparitiones diuinæ, vt transfiguratio. Pars etiã est doctrinæ diuinæ, vt θεουργία, apud eundem Dionys. 141, teste eodem Bud. ᴀᴛ Θεοφάνεια, τά, sɪᴠᴇ Θεοφάνιαι, αἱ, Festum solenne quod eo die celebratur quo Deus hominibus apparuit. Pollux lib. 1, titulo περὶ καιρῶν ἱεροπρεπῶν, Καιροὶ δὲ ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, θεοφάνεια, θεοξένια. Herodotus lib. 1, de cratere argenteo, qui amphoras sexaginta capiebat, Delphis à Crœso dicato, ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίοισι. Apud Christianos autẽ θεοφάνεια siue θεοφάνια dicitur Festum quod die natali Iesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus sese conspiciendum in corpore humano dederit. γενέθλια alio nomine appellant. Ex Naz. θεοφάνεια μὲν οὖν ἡ γενέθλια ἡ πανήγυρις Χριστοῦ. F

C. Θεόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo declaratus aut manifestatus. Metrodorus apud Plutarchum ad Colot. ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐν τῇ χαμαὶ βίου εἰς τὰ Ἐπικούρου ὡς ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια, ad sacra & à Deo hominibus declarata Epicuri orgia. ᴀᴛ Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, Sacerdos, vel Theologus. θεοφάντορας Hesychius exponit ὑπὸ θεοῦ πεφωτισμένους θεολόγους.

C. Θεόφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. θεόφατα apud Hesychium sunt ἐκ θεοῦ σημαινόμενα. ᴇᴛ Θεοφατίζω, F. ίσω, Ex Deo loquor, Vaticinor. μαντεύομαι, Hesych. Item προσλογοχομαι, apud eundem.

C. Θεοφιλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui à Deo amatur, Deo charus. Plato De rep. lib. 2, οὐδεὶς τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θεοφιλής, Amentium insanientiúmque nullus Deo dilectus est. Philo De vita Mosis lib. 3, παρευρουν μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, & Dei diligens & Deo dilectus. Plutarchus De Socr. ἀνθρώποις θείοις καὶ θεοφιλέσι. Isocrates, τὸν ἐν τῷ δε βίῳ ἀπυχέστατον καὶ θεοφιλέστατον ἐκεῖνον δηγεσίᾳ. Et θεοφιλέστατοι θεῖοι apud Plutarchum. ‖ Θεοφιλὲς etiam dicitur quod fauore diuini numinis alicui contingit. Plutarchus De puer. educ. εὐδαίμον μὲν οὖν καὶ θεοφιλὲς εἶτω ταῦτα πάντα θεῶν τις αὐτὸ δοῦναι. Non sine diuino quodam fauore hominibus ista euenire omnia solent. Sic apud Xenophõtem in Apol. Socr. ἐμοὶ δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. ᴀᴛ Θεόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amans, seu Amicus Dei. ᴇᴛ Θεοφιλία, Amor Dei, seu Amicitia cum Deo. Vnde pro familiaritate cum Deo ponitur ab Areopag. loquente de Mose, vt annotat Bud.

C. Θεόφοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei timens. θεοσεβής, Hesych.

C. Θεοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum ferens. θεοφόρα ὀνόματα apud Athenæum lib. 11, dicuntur nomina quæ à diis desumpta alicui indita sunt, seu quæ à deorũ nominibus accepta aliquis fert: vt Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus, Dionysius, & similia. At Θεοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui diuino motu fertur, Qui diuino spiritu agitur, Numine afflatus. idẽ quod θεόληπτος & ἔνθεος. Damasc. ὁ ἱερὸς Ἀθανάσιος, Βασίλειός τε καὶ Γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θεοφόρων πατέρων χορός, patrum qui diuino spiritu afflati fuerunt, seu qui diuini spiritus instinctu loquuti sunt: velut Apostoli, quos Areopag. θεολήπτους appellat. ᴠɴᴅᴇ Θεοφορία, ας, ἡ, Numinis afflatus, passiuè accipiendo. Idem quod θεοληψία. ᴇᴛ Θεοφορέομαι, οῦμαι, Diuino numine correptus agor, Diuino spiritu feror. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ δὲ μεταβαλὼν ἐξαίφνης θεοφορεῖται, repente numine afflatur agitúrque. Ibidem, θεοφορηθεὶς τὴν ἀκρόπολιν πάσι πρὶν, numine actus. Et l. 3, οὐκ ἐστοχάσατο μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην, Non magis coniectura quàm Dei instinctu septimum diem sanxit. Item, ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, multo magis quàm antea Deo ciente. Accipitur etiam in malam partem vt ὑπὸ θεοῦ φοροῦμαι, pro Malo seu fanatico spiritu agor. ᴠɴᴅᴇ Θεοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui numine agitur. idem quod θεοφορούμενος & θεοφόρος. Plutarchus De discer. am. & adul. αὖ ἐκεῖνος ἢ δεικόλος, ἀλλ' ἀρχαγγελλει [φησίν] αὖ ἐκεῖνος ἀνασχόμενον, αὐτὸν θεοφόρητον. ‖ Apud Lucianum est etiam Deam ferens, vt annotant v. l. ᴀǫᴠᴏ Θεοφορήτως, Numine diuino agente, Diuino instinctu.

C. Θεοφραδής, έος, ὁ καὶ ἡ, A Deo pronuntiatus. vt θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn. Verbum Dei, seu Verbum diuinum, Quod Dei ore pronuntiatum est. ᴠɴᴅᴇ Θεοφραδία, ας, ἡ, Consiliũ diuinũ, seu Oraculũ diuinum. θεοφραδίαις apud Hesych. θείοις γνώμαις, λόγοις, λέξεσι. ᴀᴛ Θεοφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex Deo loquitur. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀληθόμαντις καὶ θεοφράδμων ἢ μόνος καὶ μόνος θεοφραδὴς τῶν ἀδήλων καλούμενος ὁ προφήτης, Diuinitatis consultum, vt Turn. interpret.

C. Θεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui diuina sapit. θεῖα φρονῶν, vel θεῖος, vt Hesychius exponit. ᴠɴᴅᴇ Θεοφροσύνη, ης, ἡ, Religio, Pietas, qua diuina sapimus. Hesych. περὶ τὰ θεῖα δεισιδαιμονίαι καὶ συμμαντείαι.

C. Θεοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, A Deo genitus, θεογένητος. Nonn.

C. Θεοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei susceptor. Nonn. Suprà θεοδόχος eadem signif. ex eodem Nonno. G

C. Θεομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnãs. idẽ quod θεομάχος, nisi quod illud poeticũ est. Epigr. l. 4, ἀλλ' ἀσοι μὴ λέξης τι θεομάχον. Nõn. θεομάχος ἐπὶ γενέθλῃ. ᴠɴᴅᴇ Θεομαχία, ας, ἡ, Pugna cum Deo, seu aduersus Deum. ᴀᴛ Θεομαχία, Pugna deorum inter se, vt quidem Ammon. distinguit.

C. Θεοπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei minister. vt θεοπόλος ὄψις. ᴀᴛ Θεοπολέω, Deorum imagines circunferendo pecunias colligo. θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶν ἀγύρειν εἰσεσχημένος. Suid. H

C. Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genitrix. poeticè pro θεοτόκος.

C. Θεόμοιρα, Dei pars, θεοῦ μοῖρα, vt Hesych. exponit: hoc est (vt ab eodem declaratur) Primitiæ, vel Caro quæ sacerdotibus datur quũ sacrificatur. ᴠɴᴅᴇ Θεομοιράζω, Deo munus offero. θεομοιράζειν enim Hesychio est θεῷ γέρας

θεοῖς γέρας ἀναφερέσθω. A

C. Θεοφορία, ας, ἡ, idem quod θεοφορία seu ἐνθουσιασμός. Apud Suidam, ἄχεα δ' αὐτοῦ ἔψυχθεν χαλεποῖς πνεύματι θεοφορίας.

C. Θεαγωγία, ας, ἡ, Deorum seu superorum euocatio, vt apud Naz. 6, exponitur, ὅσα περὶ μαντείας, θεαγωγίας, ψυχαγωγίας, ἄστρων δυνάμεως, πεπτώκασι.

C. Θεανδρικός, οῦ, ὁ, q.d. Deiuirilis. Areopag. de Christo, ἄχρι σταυροῦ, καὶ θανάτου κατὰ θεανδρικῆς ἀναμαρτησίας ἐληλυθώς. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem, & Damascenum, pag. 91. B

C. Θεάνθρωπος, ου, ὁ, Qui Deus simul & homo est. Epithetō Christi.

C. Θεαρέστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo placens. Damasc. 121, ταῖς θεαρέστοις ἐργάζεται πράξεσι. VNDE Θεαρέστως, aduerbiū, sicut Deo placet. Cyrillus, θεαρέστως βιώσας. i. Ex præscripto diuino, B. interpr. Vtitur & Arethas sæpe hoc vocabulo.

C. Θεαρχία, ας, ἡ, Suprema diuinitas, Deus supremus, ad quem omnia referuntur. Vocabulum frequens apud Areopag. C Quare sic dicatur vide pag. 137, 145, 218. Bud. VNDE Θεαρχικός, οῦ, ὁ, Qui supremæ diuinitatis est, seu Qui summi Dei est, Diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα Areop. pag. 112. Ibidem Christum θεαρχικὸν ἱεροτελεστὴν vocat: & θεαρχικὴ πρόνοια 144. Apud eundem αἱ οὐράνιαι διακοσμήσεις ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος μυούμεναι καὶ ἐλλαμπόμεναι.

C. Θεηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuina loquens, (seu vt Bud. exp.) Digna Deo loquens, Vates, Propheta. Damasc. 37, ὁ θεηγόρος Δαβίδ. & alibi itidē. Alicubi pro theologo vel diuino, vt ὥς φησιν ὁ θεηγόρος Γρηγόριος. Idem 83, κατὰ τοὺς θεηγόρους πατέρας. D Areop. θεολήπτους, & idem Damasc. θεοφόρους Apostolos & Patres appellant.

C. Θεήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inuectus, A Deo impulsus. vt ξυμφορὰ θεήλατος, ita cælitum inuectum malum, vt Cicero apud Eurip. p. 108 Lex. Cic. interpr. Philo De vita Mosis lib. 1, τότε δὲ καὶ θεήλατος ἦν ἡ προσβολή, tum verò clades ista diuinitus inuehebatur. Eodem lib. ἀλλὰ τοῖς θεηλάτοις κακοῖς [εἴξαντες,] λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, malis illis quæ diuinitus inferuntur. Theod. lib. 3 Hist. Eccles. θεηλάτοις πληγαῖς ἐπιχειρῶν [ὁ Χελλός.] Idem, ὁ δὲ Φῆλιξ θεηλάτῳ καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, à Deo immissum & incitatum, E vt Bud. vertit. Idem scribit θεήλατος in Hist. eccles. sæpe dici de Iuliano, pro A Deo agitatus. Apud Damascenum autem 73, θεήλατος ἀπειλὴ pro prodigio minaci positum sibi videri annotat.

C. Θέοινος, ου, ὁ, Deus vini. Bacchus, vt scribit Suid. ET Θεοίνιος θεὸς apud Hesych. itidem Bacchus. AT Θεοίνια, Sacrificium quod Athenis Baccho fiebat, Hesych. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἐπέθυον, Suid.

C. Θεόπτης, ου, ὁ, Qui Deum cernit. vt αὐτόπτης. Dionys. F Areop. VNDE Θεοπτία, ας, ἡ, Diuina visio. θεία ὀπτασία, vt Suidas exponit: θεοφανεία, θεία θεωρία, vt Hesych. Dicitur vt ἀγαθοπτία. Dionys. Et schol. apud eum, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θεοπτίας ἀπολείπεται. ET Θεοπτικός, οῦ, ὁ, vocatur ordo sacerdotalis apud Dionys. περὶ τῶν ἱεραρχικῶν τελειώσεων, de episcopis, τούτων οὖν ἐστι τῶν πρώτως θεοπτικῶν, τὸ τοῖς δευτέροις ἀφθόνως ἐν συμμετρίᾳ τῇ κατ' αὐτοὺς ὑποδεῖξαι τὰ περὶ αὐτῶν ἱερῶς ἐποπτευθέντα θεῖα θεάματα. Idem, ἡ θεία τῶν ἱεραρχικῶν τάξις πρώτη μέν ἐστι τῶν θεοπτικῶν τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή. Apud eundem G τὸ θεοπτικὸν τῶν στρατιωτῶν. B.

C. Θεόρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo motus, A Deo impulsus. Æschyl. Prom. θεόρτου ἢ βροτείου [γάμον γαμεῖ ὁ Ζεύς;] Deæne alicuius aut mortalis amore motus vxorē ducet Iupiter? Eodē ferè sēsu in principio dicit θεόσσυτος ἢ βρότειος ἀχώ. Cōposita autē est vox hæc ex Homerico illo θεὸς ὄρσεν, Il. ι, Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. Nec verò multùm diuersa significatio est eius quod paulo antè præcedit, θεήλατος.

C. Θεουργία, ας, ἡ, Opus diuinum, vt ea quæ continentur H in libris Mosis. Dionys. pag. 117. Operatio Christi, eidē pag. 88. Miracula Christi, eidem 112, 127. & ἐνανθρωπήσεως 117. Beneficia Dei in genus humanum collata, 117. Hæc

A Bud. in lex. In comm. quoque θεουργίας vocari scribit opera Seruatoris quæ diuinitatem eius significabant, vt contra naturæ leges & supra vim eius edita. τὰς τῶν ἱεροτάτων θεουργιῶν μνήμας ἀνανεουμένης ἀεὶ ταῖς ἱεραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἱερουργίαις. Duo enim illa monumēta operū Seruatoris Ecclesia celebrat & frequentat, sacrosanctæ victimæ commemorationem, & Euangelii recitationem. Schol. Dionysii, τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν vocatam esse dicit θεολογίαν: καινὴν autem, θεουργίαν, propter Christi opera miraculorum plena. ἔστι δὲ (inquit Dionys.) τῆς B θεολογίας ἡ θεουργία συγκεφαλαίωσις, id est nouum testamētum. Bud. ‖ Θεουργία pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico, lib. 10 De ciuitate Dei. B. VNDE Θεουργικός, οῦ, ὁ, Cui deos faciendi vis inest. Θεουργία & θεουργικὴ δύναμις & θεουργικὴ ἐπιστήμη (inquit Bud.) à Dionys. dicitur ἡ θεοὺς ἀπεργαζομένη, vt vbi de primis & summis beatarum mentium ordinibus loquitur, κοινωνοῦσι κατὰ τὸ αὐτοῖς ἐφικτὸν ἐν πρωτουργῷ δυνάμει ταῖς θεουργικαῖς αὐτοῦ καὶ φιλανθρώποις ἀρεταῖς. Ibidem, C τὴν θεουργικὴν ὁμοίωσιν dixit, ὅτι ἐργάζεται θεοὺς τοὺς πρὸς τὸν κόσμον καὶ σωτῆρα ὁμοιουμένους. Et rursus, ὡς διδάσκουσαι τὰς θεουργικὰς ἐπιστήμας. Idem Dionys. 88, opera Christi sic vocat. Θεουργικὴ ἐπιστήμη Budæus apud eundem Dionysium in principio Eccles. hier. interpretatur, Sacerdotalis, Pontificia. Et θεουργικὸν μύρον, Sanctificum, Dionys. 115.

C. Θεωνυμίαι, αἱ, Diuinæ appellationes. Areopagita pag. 140, & 193. vt iustitia, veritas, sapientia, verbum, & reliqua. Bud.

C. Θέσκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo similis. idem quod θεοείκελος, ex D eóque factum per syncopen & epenthesin τοῦ σ, vt tradunt grammatici. θέσκελος ὀμφή, diuina vox, Nonno. At Iliad. γ, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Eustathius vult esse non θέσκελα, sed θεοκέλευστα: vt sit à θεὸς & κέλομαι, i. κελεύομαι, A Deo iussus, Qui Dei iussu fit. Θέσκελον aduerbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, id est Mirum in modum, & q.d. Diuinū in modum. Il. ψ, ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

C. Θέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino ore pronuntiatus, vel Diuino consilio eueniens, Fatalis. Homerus Iliad. ζ. ὣς γὰρ E θέσφατόν ἐστι, ita diuino consilio visum est: hoc est Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, vt Eustathius exponit. Odyss. δ, Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν, tibi in fatis non est. Et θέσφατα plurali numero substantiuè pro Vaticinia, Oracula, Responsa diuina, Fata. Odyss. ι, Ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει Πατρὸς ἐμοῦ, ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσεσθαι Ἡμῖν, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater meus olim diuino spiritu prædicebat. VNDE Ἀθέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Inenarrabilis. Hesiodus Ergois β, Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίF δαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, inenarrabilem hymnum. Iliad. γ, ἀθέσφατος ὄμβρος, Inenarrabilis imber, Immensus. Odyss. λ, ἀθέσφατος οἶνος, de nimio potu. Item ἀθέσφατος σῖτος de copioso frumento. Et ἀθέσφατοι βόες, Od. υ, de bobus quarū maximus numerus esset & vix enarrabilis. Et ἀθέσφατοι νύκτες, Odyss. ο, de noctibus longissimis. Et ἀθέσφατον aduerbialiter, pro Ita vt vix dici possit, Mirum in modum. Volunt enim ἀθέσφατον dici quasi οὐδὲ θεὸς ἂν φαίη, κατ' ὑπερβολήν.

C. Ἀγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquus Deo. Homerus Odyss. ε, G Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἵ ἀγχίθεοι γεγάασιν, qui propinqui diis sunt: vel cognatione, quòd Phæax ex Neptuno ortum trahat: Vel quòd proximè ad deos accedunt hospitalitate & reliquis virtutū generibus. Vnde & Alcinous Odyss. η, de ipsis diis ait, Ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν. Item, Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι, καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς. Hesych. ἀγχίθεον exponit ἰσόθεον, θεῖον.

C. Ἄθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine deo est, Impius, Qui Deum esse non credit, aut, si credat, non colit. Sophocl. Electra, δολερᾶς ἀθεωτάτας ματρός, de Clytæmnestra. Apud eunH dem in Trach. μάτηρ ἄθεος de Deianira. Aristoph. Pluto, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, improbos & impios. Ab eodē in eodem Pluto ἄθεοι & τὰ θεῖα σέβοντες sibi opponuntur. Philo De vita Mosis lib. 3, κατὰ τῶν ἀθέων καὶ ἀσεβῶν

ttt. i.

τῶν, in impios & conſceleratos. Lucianus De cal. ἄθεος καὶ ἀθέμιτος. Plutarchus de ſuperſtit. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται. Res etiam aliqua ἄθεος dicitur eſſe, hoc eſt Sine Deo, vel Impia. Plutarch. περὶ δεισιδαιμ. loquẽs de eo qui deos vt tyrãnos metuit & fugitat, ποῦ φύγῃ, ποίαν γῆν ἄθεον εὕρῃ, deorum expertem. hoc eſt, vbi dii nulli ſint. Et ἄθεα ὀνόματα apud Athenæum lib. 10, nomina à diis non deſumpta, vt Cleonymus, Plato, Socrates: quibus correſpondent θεοφόρα quæ à deorum nominibus deflexa ſunt, vt Dionyſius, Hermagoras, Hermaphroditus, & quæ eiuſmodi ſunt. Plut. De def. orac. οὐ γὰρ ἄθεον ποιοῦμεν οὐδ᾽ ἄλογον τὴν μαντικὴν, non enim diuinationem Deo rationéque ſpoliamus. Ibidem, καταπιμπλαμένων αἰσχρῶν καὶ ἀθέων ἐρωτημάτων, fœdis & impiis oppletam interrogationibus. Idem Ad Colotẽ, ἀνιέρου πόλεως καὶ ἀθέου. Idẽ De ſolertia anim. εἰς ἄθεον καὶ ἀπαισιον τόπον. Gregor. Φαρισαϊκὴ καὶ ἄθεος διδασκαλία. VNDE Ἀθεότης, ητος, ET Ἀθεΐα, ας, ἡ, Impietas, qua deos eſſe non credimus, aut non colimus. Plut. ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα, tranſilientes videlicet τὴν εὐσέβειαν, quæ media inter hæc duo extrema eſt. Plato epiſt. 7, ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι, delapſus in iniquitatem & impietatem. Greg. Ἐπικούρου τὴν ἀθεΐαν. ET Ἀθεεί, Sine Deo, Sine numine diuûm. Odyſſ. σ, Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ᾽ ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει. id eſt, οὐκ ἄνευ θεοῦ, vt ſuprà eum loqui oſtenſum eſt. Pro quo Virg. – non ſine numine diuûm. hoc eſt σὺν θεῷ, vt etiã Homerus & proſæ ſcriptores loquuntur.

C. Ἀντίθεος, Contrarius Deo, Aduerſarius Deo. Quo in ſenſu accipiunt quidam apud Homerum ἀντίθεοι μνηστῆρες. Sic Ἀντίθεοι δόγμα. ‖ Ἀντίθεος, idem quod ἰσόθεος, Par Deo, Æquiparandus Deo, Diuinus, Auguſtus. vt ἀντιθέην ἄλοχον dicit Homerus, quaſi Diis æquiparandam virtute, id eſt, Diuina quadam virtute præditam.

C. Ἀπόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine deo eſt, Impius. nam Heſych. apud Soph. Thyeſte, ἀπόθεα exponit ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν.

C. Διθεΐα, ας, ἡ, Duo dii, Duplex numen. Naz. ET Διθεΐται, Qui duos deos ſeu duplex numen ſtatuunt, aut colunt.

C. Δύσθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impius. ἀσεβής, vt ſchol. apud Soph. El. exp. Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ Τέθνηκε; Sed forſan aliquis a θεά deriuare malit, vt δύσθεον μίσημα ſit quod alibi idem Soph. dicit δυσθέατον ὄμμα.

C. Ἔνθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo Deus eſt, ſeu afflatus aut inſtinctus Dei, Diuinus. Dici ſolet de eo in quo numen aliquod eſt, hoc eſt qui numine aliquo afflatus eſt, Qui numine aliquo agitur, vt vates & diuini, Qui recepto furit Deo, vt Seneca loquitur. idem quod θεόληπτος & θεόφορος ſiue θεοφορούμενος ſuprà. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Luc. De ſacrif. loquens de poetis, ὡς ἂν [ſ. τῶν μουσῶν] ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν. Sic Ariſtot. Rhet. 3, ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Vtuntur vocabulo hoc apud Latinos, Seneca, Martialis, & item Stat. Sylu. lib. 1, Hic thyrſos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neu. gen. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. Metaph. Luc. in Harmonide, τοῦ Φρυγίου [ἁρμονίας] τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. VNDE Ἐνθεάζω, Numine agor, idem quod θεοφορεῖσθαι. Luc. σείων ἅμα τὴν κόμην, ὡς γὰρ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τι καὶ ἐνθεάζοντες. Sic alibi de Baccho, ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθεάζων, ebrius & furore correptus fanatico. Plut. Sympoſ. 1, καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Agin. τινὲς δὲ δοκοῦσιν ὑπό τινων μειζόνων ἐφορᾶσθαι δυνάμεων, καὶ προλέγειν τὰ ἐσόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες, οὓς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι.

A QVO Ἐνθεαστικός, οῦ, ὁ, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus. idem quod ἔνθεος. Vel, Qui fanatico furore agi ſolet, Qui numine afflari ſolet. Plato De leg. 3, pag. 110, θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν γένος ὑμνῳδοῦν. ſic Luc. paulo antè dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μουσῶν γενομένους ᾄδειν. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apoſtolis loquens inſpiratis. Pro ἔνθεος autem contractione facta DICITVR Ἔνθους. Philo De vita M. lib. 1, ἔξω δὲ προελθὼν, ἔνθους αὐτίκα γίγνεται, τοῦ προφητικοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσαντος, numine corripitur. Et rurſus, μικρὸν δὲ ἐπισχὼν, ἔνθους τε γίνεται καταπνευσθείς. pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, vt ſuo loco dictum eſt. Theodoritus in Hiſt. eccleſ. ἔνθους γενόμενος καὶ θείας χάριτος ἐμπλησθείς. Gregor. καὶ νῦν γὰρ ἔνθους ὑφ᾽ ἡδονῆς γίγνομαι. VNDE Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutro gen. τὸ ἐνθουσιῶδες, Ipſe furor fanaticus ſeu diuinus. Philo De vita M. lib. 3, ἐν ᾧ τὸ τοῦ λέγοντος ἐνθουσιῶδες ἐμφαίνεται, in qua diuinus furor loquentis apparet. ET Ἐνθουσιάζω SIVE Ἐνθουσιάω, ῶ, F. άσω, Fanatico ſeu diuino furore agor, Numine afflor. Plato Apol. ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί. Idem in Phædro de mente germani philoſophi loquens, quem vult eſſe volucrem, ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. vbi furorem hunc poeticum & fanaticum ſiue entheon facit quartum genus μανίας: diſtinguens itidem inter παρακινῶν. i. inſanus, & ἐνθουσιῶν, id eſt numine afflatus. Bud. Philo De vita M. lib. 1, κατεχόμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν διεσμηνύετο, furore percitus. Et lib. 3, ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, diuino numine afflatus & in vatem mutatus iſta hariolatur. Sic lib. 1, καὶ λέγει ἅμα ἐνθουσιᾷ μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, inter ea verba diuino furore inſtinctus & in vatẽ mutatus. Herodian. l. 1, πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς ἐξεβακχεύετο, lymphato ſimilis ebacchabatur, vt Politian. interpr. Et cum præpoſ. ὑπό apud Plat. Phædro, ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἐνθουσιάσας: vt ἔνθεοι ὑπὸ μουσῶν apud Lucianum paulo antè. Dicitur verò paſſiuè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων. Herodi. lib. 1, μὴ ἐνθουσιασμένος, καὶ τι ἐν σεμνότητι καὶ σχήματι, non attonitus, ſed habitum oris grauem moderatumque retinens, Polit. interpr. VNDE Ἐνθουσιασμός, οῦ, ὁ, ET Ἐνθουσίασις, εως, ἡ, Furoris fanatici ſeu diuini afflatus, Inſtinctus ſeu afflatus diuinus. Plut. De def. orac. loquens de diuinatione, ἐξίσταται δὲ κρᾶσις καὶ διάθεσις τοῦ σώματος ἐν μεταβολῇ γιγνόμενον, ὃν ἐνθουσιασμὸν καλοῦμεν, recedit autem quum ea eſt corporis tẽperatio & habitus, vt immutetur in eum quem inſtinctum afflatumque diuinum vocamus. Idem De orac. Pythio, μόνας τὰς φαντασίας παρέσχε, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖ πρὸς τὸ μέλλον. ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς τοιοῦτόν ἐστιν. Idẽ Erot. ὁ βίαιος οὗτος σάλος ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὀνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικοῦ ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπίπνοιαι καὶ κατοχαί. Vocabulo autem ἐνθουσίασις vtitur Plat. in Phædro, quũ amorem dicit eſſe πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστην. ET Ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ ſunt etiã hæretici quidam apud Theodorit. in 4 Hiſt. Eccl. VNDE Ἐνθουσιαστικός, οῦ, ὁ, Qui numine afflari ſolet, Fanaticus. B. ex Plat. in Phæd. de homine fanatico & numine afflato, ἐγὼ γάρ τι οὐ πάνυ μέμνημαι, διὰ τὸ ἐνθουσιαστικός. Idem in Tim. ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος, τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φαντάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, id eſt, Viſa nocturna vel vigilantium, eorum qui diuino ſpiritu inſtincti ſunt, ratione explicare, hominis eſt mentis compotis, non eorũ quibus mens ecſtatica vaticinatur. B. Et ἐνθουσιαστικὴ σοφία apud Plut. Solone, Sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo diuino. Vnde apud Ariſtot. Pol. 8, ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos. ſic Lucianus ſupra Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθουσιαστικὸν νόσημα apud eundem Ariſtotelem dicitur quum inſtinctu lymphatico infereuſcunt Sibyllæ, vt Budæus annotat. A QVO Ἐνθουσιαστικῶς aduerbium, More eorum qui furoris fanatici inſtinctu aguntur. Plutarchus De defectu oraculorum, ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικῶς διατίθησι καὶ φανταστικῶς τοῦ μέλλοντος, ab his ſolis animus furibundus redditur & futuri imagines concipit.

C. Ἡμίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semideus. Heroum epithetum de quibus ſuo loco. Heſiodus Ergois, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος ſine adiectione, Heros. ET FOEM. Ἡμιθέαινα, Semidea. Opp. De venat. lib. 3, Αὐτὰς ἡμιθέους καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας.

C.Ἰσόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo par, Deo æquiparandus, idem quod ἀντίθεος, Qui virtutibus suis Deo æquiparandus videtur. vt ἰσόθεος φὼς, Odyss. de Telemacho. Plato Pol. 1, καὶ τιμὰ προσέθεσαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. Isocrates ad Nicoclem, ἰσοθέους ἅπαντας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄντας. Idem ad Philipp. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτοῦ δόξαν κατέλιπον.

C.Ὁμόθεος, ου, ὁ, Qui pariter Deus est, Qui vnà Deus est, Eiusdem diuinitatis consors. Greg.

C.Πολύθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos deos statuens, Qui multitudinem deorum ponit. Bud. ex Damasc. 7, οὕτως ἡ πολύθεος τῶν Ἑλλήνων πλάνη διαφανίζεται. Et πολύθεος δόξα apud Philonem De mũdo, Opinio quæ deorum multitudinem astruit. VNDE Πολυθεΐτης, ου, ὁ, ET Πολυθεΐα, ας, ἡ, Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxisse fertur, vt scribit Iustin. Martyr in or. ad gentiles.

C.Σεμνόθεοι, Diuini humanique iuris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ apud Diogenem v. l.

C.Συνθεΐα, ας, ἡ, q. d. Diuinitatis communio, Eadem diuinitas.

C.Τριθεΐα, ας, ἡ, Deitatis ternio, qua videlicet tres dii statuuntur. Naz. ET Τριθεΐται, Qui tres deos esse asserunt. Naz.

C.Φιλόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amans. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐπεδρούσιν μετ' ὀλίγον ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Luc. De cal. ἀνδρὶ καὶ φιλοθέῳ. cui ibidem opponitur ἄθεος καὶ ἀνόσιος. Greg. in Encom. Macc. σφόδρα τοῖς θεοῖς ὑμεῖς γ' αὐτοῖ καὶ πᾶσι τοῖς φιλοθέοις, & omnibus Dei amantibus. ¶ Exponitur etiam Deo charus, Deo placens & gratus, vt καλλιέρημασι φιλοθέοις apud Naz. VNDE Φιλοθεΐα, ας, ἡ, Amor Dei.

Θεότης, ητος, ἡ, Deitas, Diuinitas, vocabulum theologicum. Greg. πῶς ἄν τις ἐλεγχθείη μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ θεότητι, & sibi & diuinitati id est ipsi Deo.

Θεόθεν, A Deo seu A diis, Diuinitus. Hom. Od. π, – θεόθεν δέ τοί ἐστ' ἀλέασθαι. sub. θάνατον. Synes. epist. 137, θεόθεν τι αἰτοῦντες θεῖα φρονεῖν, καὶ αὐτοί τι δυνατὸν ἔχειν τὸ φρονεῖν ἀπαιτοῦντες συμμίγνυντες, & à Deo petẽtes vt diuina cogitem⁹.

Θεόω, ῶ, F. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῖ διὰ τῶν βαπτισμάτων, me Deum facit aspergine baptismatis. Et in pass. apud eundẽ θεούμενος, qui deus fit, Qui ex humana natura in diuinam abit. Et θεωθεὶν partic. Ad maiorem gloriam euectum, propria tamen natura non immutata, vt Suidas exponit. Apud Gregorium autem θεωθὲν θέλημα interpretantur Voluntas Deo informata. VNDE Θέωσις, εως, ἡ, q. d. Deificatio, θεοποίησις, vel θεουργία. Et COMPOS. Ἀποθεόω, ῶ, Ex homine Deum facio, In deos seu diuos refero, Consecro, seu Diuinos honores tribuo. Plut. Et in pass. ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri, ἐκθειάζεσθαι. Bud. VNDE Ἀποθέωσις, εως, ἡ, Inter deos relatio, Diuinorum honorum attributio, Consecratio. de qua prolixè Herodianus initio libri quarti. Cic. Epist. ad Att. lib. 1, epist. 15, Consulatum nostrum, quem Curio antea ἀποθέωσιν vocabat. Et lib. 12, ep. 13, Insula Arpinas habere potest germanam ἀποθέωσιν: sed vereor ne minorem τιμὴν habere videatur. Eodem libro epist. 35, Fanum fieri volo, neque hoc mihi erui potest. Sepulcri similitudinem effugere non tam propter pœnam legis studeo, quàm vt maximè assequar ἀποθέωσιν.

ET Ἐκθεόω, ῶ, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deũ fieri, Areop. VNDE Ἐκθεωτικὴ δύναμις, Deifica vis. Idẽ.

Θεὸς, Deus, vulg. lex. A Θεὸς autem, fœm. EST Θεά, ᾶς, ET Θέαινα, ης, ἡ, Dea. Initio Iliadis, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. At σεμναὶ θεαὶ vocabantur Erinnyes apud Athenienses, vt docet Plutar. Solone. Θέαινα autem fœminino gen. dici à θεὸς, sicut λύκαινα à λύκος, annotat Eustathius. Ad cuius analogiam ab ἡμίθεος est ἡμιθέαινα apud Oppian. de quo suo loco. Etymologicus verò deriuat à θέων, vt Λάκαινα à Λάκων.

Θειάζω, F. άσω, Diuinus sum, Proximè ad Deum accedo: Vel ἐνθεάζω. Dio in vita Hom. ex Democr. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων, & subiũgit ὡς οὐκ ἄνευ θείας & δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι. VNDE Θεαστικὸς, ή, όν, Diuinus, vel Qui diuino spiritu agitur. ἐνθεαστικός. Arethas in Apocalyps. θεαστικὸν vocat Esaiam: sicut Areop. ἐνθεαστικαῖς ὑμνῳδίαις Apostolorum diuino Spiritu percitorum. AT Ἐπιθειάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, Deorũ iram alicui imprecor. Annotat enim Eustathius ἐπιθειάζειν veteribus esse τὸ ἑκάστῳ ἐπαρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, vel καταρᾶσθαι: citans ex Pherecrate, ὕστερον ἀράσεται καὶ ἐπιθειάζει τῷ πατρί. Pl. Phædro, ἀγανακτοῦν καὶ ἐπιθειάζον, ad imprecationes deuotionésque conuersus. Bud.

Θεῖος, ου, ὁ, Diuinus, Ad Deum pertinens. Apud Homerũ θεῖος ὄνειρος, Somnium diuinitus immissum. Et θεῖος χορὸς apud eundem, quo dii honorantur. vel διὰ τὸ θεῖον τὸ ἔργου. Item Ὀδυσσεὺς θεῖος, apud eundem, vt Lat. dicitur Vir diuinus. Sic & in soluta oratione θεῖος. Plutar. De aud. poem. ὡς οὐ ἡμεῖς καὶ πράγματα καὶ ἤθη καὶ ἰδίᾳ λόγους καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θείους προσαγορεύειν. Demosth. autẽ hæc duo cõiunxit, θεῖος & δαιμόνιος. At Θεία μοῖρα, vide in Θείως. Dicitur & θειότερος ac θειότατος, Diuinior & Diuinissimus. vt θειότατα δῶρα Cic. apud Plat. Diuinissima dona. Alicubi tamen comparatiuũ & superl. reddidit positiuo, vt meũ lexicõ Cic. docebit p. 6, & 43. ET Θεώτερος apud Dionysium Alex. Diuinior, pro θειότερος: formatum tamen tanquam à θεός.

Θεῖον, τό, substãt. Numen diuinũ, & q. d. diuinitas, θειότης. Redditur etiam sæpe Deus, sicut θεός: sed ita tamen vt intelligendũ sit nõ de quolibet deo ab ipsis etiã profanis scriptoribus dici, verùm de eo quẽ intelligebant quũ θεὸς dicebant quasi κατ' ἐξοχὴν, (ad differentiã eorũ qui multi appellatione θεῶν includebãtur) summũ videlicet supremumq; numẽ, & q. d. θεὸν θεῶν ὕπατόν τε καὶ ἄριστον, vt loquitur de Ioue Homerus. Sunt certè qui etiã inter θεὸν & θεοὺς ita distinxisse philosophos existiment, vt per θεὸν quidẽ numẽ illud, at per θεοὺς numina vulgi opinione consecrata intelligerẽt. atque huc referunt istud Plat. dictum in epist. τῆς σῆς σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἧττον. Ignorauit autẽ huius nominis vsum Homerus, sed omnibus eius posteris vsitatũ fuit, ac præsertim prosæ scriptorib⁹, Herodoto, Thucydidi, Plat. Xenophõti: apud quem legitur Pæd. 4, ὥστε πᾶσι φανερὸν γενέσθαι τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι. θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους. Et Hellen. 7, πρὸς ταῦτα χρὴ γνῶναι, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θείου μάχεις ὅπου ἡ νίκη ἐδίδοτο αὐτοῖς. Plato dicit τὸ θεῖον πόρρω ἡδονῆς καὶ λύπης ἱδρῦσθαι. vbi quidam interpr. Naturam diuinam. Sed & alicubi τὸ θεῖον redditur Diuina prouidentia. (vt certè & in illo posteriore Xenophontis loco, quod τῷ θείῳ tribuitur, ad illam pertinet) Lucianus tamen in lib. De cal. hæc separauit, ita scribens, καὶ ὡς τὸ θεῖον παροφθούμενος καὶ τῆς προνοίας ἀρνούμενος. Vsi sunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo ecclesiastici scriptores, præsertimque Greg. vt quum dicit τῷ θείῳ πειθόμενοι, pro Autorem Deum sequuti. Idem, πῶς γὰρ οὐ τοῖς τὸ θεῖον εἰς προσέχουσι. Et τὸ μὲν λατρεύειν τῷ ἀνθρωπίνῃ θρησκείᾳ τὸ θεῖον. Quum autem dicunt κατὰ θεῖον, sunt qui exponant κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, (id est Diuina prouidentia) atque ita redditur apud Aristophanem: quod etiam consentaneum est iis quæ modò de huius nominis significatione dixi. Verùm sunt & qui exponunt Ex insperato, quod non placet. Aristoph. locus est in Equit. προσέρχεται ἀπὸ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. Vide Θείως quod proximè sequitur.

Θείως, Diuinè, Diuinitus. Item Diuina quadam sorte. Xenophontẽ enim θείως & θείᾳ τινὶ μοίρᾳ in eadem omnino significatione dixisse comperio. Eius verba sunt in Pæd. lib. 4, πρὸς ταῦτα δὲ τοῦ Κύρου, θείως πως ἀφικνοῦνται ἀπὸ Υρκανίων ἄγγελοι. Eiusdem verò Hellen. 7, verba sunt hæc, καὶ εἰ μὴ Κρὴς θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα, ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν ὥσπερ νεοττιάν &c. Quibus in locis θείως & θείᾳ τινὶ μοίρᾳ id omnino significant quod vernacula lingua dicimus, *Ainsi que Dieu voulut*. quod loquendi genus haud scio an satis exprimatur hoc Latino, Sorte quadam diuina: quo tamen Græca illa reddi solent. Hoc certè cõstat, θεία μοῖρα alicubi id esse quod Latini Virgula diuina dicunt.

Θειότης, ητος, ἡ, Diuinitas. Lucianus De cal. ἀπολαύοντες τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος. Plut. Symp. τοῖς μάθεσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, pro Hæc diuinitus fieri censentur.

Θεόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Ex Platone De legibus. A

ΕΤ Ἐκθεόω, ῶ, idem. A Budæo exponitur etiam Consecro, Colo vt Deum. Philo De mundo, κόσμον ὅλως ἐκθειώσας. Apud Plutarchum autem ἐκθεοῦσθαι videtur esse In numerum deorum referri: vt in lib. De Herod. vbi scribit, Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς, ἣν πάντες Ἕλληνες ἐκτεθειῶσθαι νομίζουσι ταῖς τιμαῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

Θειάζω, Diuinum quendam instinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. Hoc enim aut certè aliquid huiusmodi significare puto istud verbum in hoc Thucydidis loco initio libri 8, ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. Certè θειάσαντες puto intelligi de iis qui signa quæpiam victoriæ a diis dari dixerant, & de mente eorum vana quædam illis persuaserant, ita vt tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, sed malè: aut ego valde fallor. Bud. ἰθειάσθη ab Arriano poni tradit pro Diuino instinctu dictum est. HINC Θειασμὸς, Afflatio numinis. exponitur enim θεοφόρησις & θεοληψία, ab Hesychio autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed idem vult μαντείαν quoque significare. Quarum tamen significationum neutram conuenire existimo huic vocabulo in eo Thuc. loco in quo Niciam fuisse dicit ἄγαν θειασμῷ προσκείμενον, (legitur is lib. 7, pag. 250.) sed intelligere Valde studiosum inquirendæ modis omnibus voluntatis deorum, vel q.d. Curioso cuidam deorum cultui deditum, vel aliquantum superstitioso cultui. Hoc autem significare voluisse Thucydidem, ex his Plutarchi verbis colligo, ὥσπερ οἱ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν, ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ Θουκυδίδης εἴρηκε. Huc & istud pertinet quod ab eodē Thucydide de illo ipso Nicia scribitur eodem libro, pag. 263, ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν. Huc inquam pertinet locus iste, licet alioqui de cultu simpliciter hic loquutus esse videatur: nimirum perinde ac si diceret suæ pietati conuenientem exitum non habuisse. At schol. Græcus, itidémque Valla à vero sensu (quem talem esse puto) discesserunt. Sed hoc addo, à Polluce θειασμῷ προσκείμενος (omissa videlicet particula illa ἄγαν) poni cum θεῶν ἐπιμελὴς, & θεοῖς ἀνακείμενος, necnon λαβόμενον θεοῖς, &c. ET Θειαστικῶς, Afflatu numinis, Instinctu numinis. Pollux hæc iungit, κατόχως, ἐνθουσιαστικῶς, θειαστικῶς, ἐπιθειασμένως. AT C. Ἀθείαστος, Numine diuino non afflatus. B C D

C. Ἀποθειάζω, Numine diuino afflor. Philo, ὥσπερ οὐκ εἰς μακρὰν ἀποθειάσας ἀποφθέγγεται λόγιον, Numine afflatus, vel Diuinitus instinctus. E

C. Ἐκθειάζω, Deo dedico, Consecro. ‖Est etiam In numerum deorum refero, Consecro, Vt deum colo. Lucianus, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. Idem, εἶτ', εἰ μή, αὐτὰ τῶν θεῶν ἀπαιτεῖ, τοῖς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου αὐτὸν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσει, καὶ ἱεροσύλοις ἴσον τῶν θῦσαι ὡς θεοῖς. Sic accipitur & ab Herodiano: vt quum dicit libro 4, ἔθος γὰρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας. hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. ‖Ἐκθειάζω, Diuinum existimo, In diuinitatis iudicium traho. Bud. pag. 285 ex Herodiano. ‖Est etiam In religionem verto, apud Plutarchum. Sic apud Herodianum, de templo Pacis exusto fulmine, & pluuia extincto incendio, ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη, In religionē tractum est, vt Bud. vertit. HINC Ἐκθειασμὸς, Consecratio, &c. F G

C. Ἐπιθειάζω, Numine diuino afflor, Instinctu diuino corripior. adeo vt sit idem quod præcedens ἀποθειάζω, & quidē apud eūdem Philon. Pollux quoq; ἐπιθειάσαι coniungit cum καταπλήξασθαι, ἐνθουσιᾶσαι. Item Vaticinor. Iosephus De antiq. καὶ ὁ μὲν πάντα ἐπιθειάζει οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ, τῷ δὲ θείῳ πνεύματι πρὸς αὐτὰ κεκινημένος. ‖At verò apud Thucydidem lib. 2, pag. 71, ταῦτα ἐπιθειάσας redditur, His deos precatus. vbi tamen malim His deos obtestatus. quum præcedat apud eum de eadem re, ἐς ἐπιμαρτυρίας θεῶν καλέσει. Idem alio in loco, videlicet pag. 279, iunxit infinitiuo, scribens, καὶ ἐπιθειάζοντων μὴ καταλῦσαι. vbi Budæus vertit, Sese deuouentes si eum reducerent. quo & Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpretatio mihi esse videtur: ac malo (sicut & in mea editione Thucyd. Latinè dixi) vertere Sacrosanctis obtestationibus deprecantes eius restitutionē. Idem Bud. in hoc Plutarchi loco in Camillo, καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φετιαλεῖς ἐπῆλθον, ἐπιθειάζοντες, καὶ κελεύοντες τὸν τῆς πρεσβείας ἄρξαντα παρὰ τὸ δίκαιον εἰς ἐκείνους τρέψαντας, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, hic inquā vertit ἐπιθειάζοντες, Religionem animis obiicientes. ‖At in hoc Gregorii loco, ἐπιθειάζοντι δοθὲν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ ἀπορρήτων ὡς ἂν αὐτοῖς ἀποκείμενον ἐπὶ καταλύσει εἰς τὴν ἑαυτῶν καὶ τὸ παλαιὸν ἀξίωμα, vult ἐπιθειάζω esse Per deū exhortās, vel Diuinæ voluntatis, seu diuini oraculi admonens, aut Citans diuina oracula. ‖Suidas affert ἐπιθειάσαι & pro ὁρκίσαι. At partic. passiuum ἐπιτεθειασμένος Pollux iungit cum θεοφόροις, θεολογικός, ἐνθουσιῶδες. HINC Ἐπιθειασμένως, Afflatu numinis, seu Cum afflatu numinis. vide Θειαστικῶς supra. ET Ἐπιθείασις, Obtestatio quæ fit per deum, seu deos. vt in hoc loco quem Suid. affert (autorem tacens: sed is est Thucydides libro 7, pag. 259) οὐκ αὖθις ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι. vbi tamen ille (sicut & schol.) exponit θείων ἐπικλήσεων. Est etiam Precatio qua Dei opem imploramus. Idē certè S. ἐπιθειασμοὶ exponit πρὸς θεὸν ἱκεσίαι, hoc in loco, ἐπιθειασμοί τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατιᾶς ἐγίνοντο. H A B

Θ Ε Σ Π Ι Σ, ὁ καὶ ἡ, Vaticinus, Fatidicus, Diuinus. Ex Deo loquens, vel A Deo dictatus. vt θέσπις ἀοιδὸς, Odyss. ρ, Diuinus cantor, Qui Dei instinctu canit. Et θέσπις ἀοιδὴ, Odyss. θ, Canticum diuinum. Sic & Odyss. α, de Phemio, ἐρεῖ ὅ τι ᾠδὴν θέσπιν ἀοιδὴν ᾄδειν. id est (inquit Eustathius) ἐκ θεοῦ ἐμπεφυσημένην τῇ λογικῇ ᾠδῇ, diuinitus dictatā & inspiratam. vt sit cōpositū ex θεὸς & ἔπω, addito σ. Alibi verò scribit posse ab θεάζω & θεὸς deriuari, atque etymologiam hanc innui in versu illo Odyss. θ, θεὸς ὤπασεν θέσπιν ἀοιδὴν, vt θέσπις sit Diuinitus datus. At prior etymologia est verisimilior. ‖Est & nomen poetæ Atheniensis, qui apud Horatium De arte poetica, Ignotum tragicæ genus inuenisse camœnæ Dicitur: quod Plato tamē in Minoe negat. C D

C. Θεσπιέπεια, ας, ἡ, Fatidica, Vaticina, Diuino ore loquēs. Soph. Œdip. Tyr. θεσπιέπεια Δελφὶς πέτρα. E

C. Θεσπιῳδὸς, οῦ, ὁ, Vates, Fatidicus. idem quod θέσπις ἀοιδὸς apud Homerum. Poetarum & vatum epitheton. Vnde Dionysius, quam Latini vocant Carmentam deam, interpretatur θεσπιῳδὸν, videlicet à vocabulo Carmen. licet eam Plut. non à Carmen, & διὰ τὸ ἐμμέτρους χρησμοὺς ᾄδειν, sed à Careo & Mens dictam velit, quasi νοὸς στερομένην, διὰ τὰς θεοφορήσεις. VNDE Θεσπιῳδέω, ῶ, Vaticinor, Oracula cano seu fundo. Aristophanes Pluto, de Apolline, Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. Autor Axiochi de poetis, οἳ ποιήμασι βελτίοσι τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσι, carminib' vitæ miserias canunt. Pro Θεσπιῳδὸς autem poeticè DICITVR Θεσπιαοιδός. F

Θεσπίζω, Fut. ίσω, Vaticinor, Respondeo vt vates vel antistes, Sancio. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐνθουσιᾷ καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, in vatem mutatus ista hariolatur. Herodianus, τῶν μάντεων αὐτῆς οὐ μὴ ἀλλὰ αὐτοῖ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντες, vaticinantes: loquens de magis & mathematicis. Et lib. 4, ὥστε αὐτῷ δὴ μόνον ὑπὸ τῶ θεσπισάντων, manibus hæc significātibus. Pol. Et apud Athen. lib. 15, de Caribus oraculū petentibus, ἡ Πυθία προμέμψασθαι περὶ τῶν ἀποτυχόμενων, θεσπίσαι τι Ἀπόλλωνα, τιμᾶν αὐτοῖς ὑπὸ ἀνθρώπων, respōdisse Apollinē. Accipitur etiā pro Sancio. Philo De vita M. lib. 3, θεσπίσαντος ὁ θεσμὸς τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimū diem. Syn. ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ, quicquid De' sanxerit & statuerit. Iulian. 124, ἡ συνωδὰ τοῖς ἄνωθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντος, καλοῦσιν, &c. VNDE Θέσπισμα, ατος, τὸ, Respōsum vatis vel antistitis, Oraculum. μάντευμα, θεῖον δόγμα, Hesych. Item Edictum, vel Quod sancitū est, νομοθεσία, Hesych. Vnde apud Theophil. in Instit. ciuil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, Senatus consultū. ET COMP. Ἀποθεσπίζω, i. δογματίζω, λέγω, ἐκτίθεμαι, vt Suid. exp. quasi Oraculū profero, vel Verè prædico quasi ab oraculo. B. ex Plut. Lucullo 162, κατέστησαν τὴν πόλιν, Πλάτωνος ὡς ἀποθεσπίσαντος αὐτῆς αἰσθόμενος τὴν πόλιν, ὧν ἐκείνης ἀπεθέσπισε πρὸς αὐτούς. G H

Digitized by Google

ITEM Προθεσπίζω, idem quod χρησμῳδῶ siue θεσπιῳδῶ, teste Polluce. Plutarch. De def. orac. εἰς δὲ μαντικὴν ἐνθουσιῶσα μίαν ἡμέραν ἐπιεικῶς ἐκάστου, καὶ προεθέσπιζε καὶ ἐπὶ θάλατταν, ad diuinationem omnibus annis semel afflabatur, & ad mare descendens fata prædicebat. A

Θεσπέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinus. ὁ ἐκ θεοῦ πεσών, vel ὃν θεὸς ἀφίησιν: in bonam & in malam partem, vt θεσπεσίους ποιοῦντας, & θεσπέσια κτήματα: item θεσπεσίη ἰαχῇ, & θεσπέσιον φῦλα, id est θέσφατον, diuinitus missa vel immissa, Hom. Apud eũde θεσπεσία αἰδώς, diuinitus data aut dictata. Itẽ θεσπέσιος βηλὸς & θεσπέσιον ἔλαιον, diuinũ augustũmque limen, & diuina lana. Et Il. β. θεσπεσίη, sub. γνώμῃ, diuino consilio. Plato θεσπέσιος βίος. Luc. ὁ θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπής. Philostr. ep. θεσπέσιος Πλάτων. Laert. περὶ Θεοφράστου θεσπέσιος τῆς φράσεως. Α'ριστοτέλης μεταποιήματι. Syn. τὸν δὲ ἱερὸν ἄνδρα δεῖ θεσπέσιον τι, virum diuinum. Idem, ἡλίου θεσπεσίου τι οὐδέν. B

VNDE Θεσπεσίως, Diuinè, Diuinitus. Il. ο. Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι.

¶ Θεσπιδαὴς, Diuinus, Diuinitus lapsus aut immissus, vel Diuinitus ardens. vt θεσπιδαὲς πῦρ apud Hom. no semel.

ΘΕΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, q.d. Qui ad Deum accedit. [cum eo videlicet aliqua de re acturus, & quidem publico nomine] Vel, Cui rerum ad deũ seu deos pertinentium cura demandatur. Vult enim Pollux dici ἀπὸ τοῦ τὰς θεὸς ὁρᾶν, vel ὁρμᾶν, vel αἰδεῖσθαι. alii verò ex θεὸς & ὤρα compositum volunt. q.d. Qui Dei curam gerit. Sed quum saltem de deductione à θεὸς duæ istæ etymologiæ inter se consentiant, huc reseruandum esse censui. Nimium certè restringit Pollux nominis huius signif. quũ scribit, οἱ γὰρ πυθώδε θεωροί. At Harpocration θεωροὺς non solùm dicit esse eos qui ad deos mittuntur, sed addit, καὶ τὰ θεῖα φυλάσσοντας, vel τῶν θείων φροντίζοντας. subiungitque notationem illam ab ὤρα quam & Hesych. sequutus videtur, quippe qui exponit οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θεῖα. Sed quum latè pateat τῶν θείων appellatio, intelligẽdum existimo simpliciter per τὰ θεῖα, sacrificia solẽnia, (quorum nomine mittebantur qui θεωροὶ vocabantur ad Olympicam seu Pythicam celebritatẽ) aut etiam donaria quæ illuc ferebant: item munus consulendi oraculum. Quam expositionem variis ex locis colligo. ac primùm vocem hanc θεωροὶ tanquam explicans Plut. in Demetr. scribit, censuisse quendam Stratoclem, eos qui ad Antigonum & Demetrium mitterentur, non πρέσβεις sed θεωροὺς esse appellandos. καθάπερ (inquit) οἱ Πυθοῖ καὶ Ολυμπιάζε τὰς πατρίους θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἑορταῖς. qui locus (vt de hoc obiter admoneam) mirum videri non sinit quod apud Athen. legitur lib. 13, vbi videlicet θεωροὶ ad Antigonum missi dicuntur. Rursum verò apud Plut. in Cam. cratetem aureum Delphos mittunt Romani ἐπιλέξαντες τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωρούς, item ναῦν μακρὰν ἀναθήματι κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες. Huc pertinet quod apud Dionys. Halic. in vita Lysiæ legimus, Dionysium tyrannum misisse θεωροὺς ad panegyrin Olympicam, ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ. Apud Athenæum verò lib. 5 Antiochus πρέσβεις & θεωροὺς ad ciuitates mittit, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης. Sed θεωροὶ frequenter dicuntur & qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. lib. 6. ἧκον δὲ καὶ παρὰ Α'μμωνος οἱ θεωροὶ οὕς τινας ἐστάλκει ἐρησομένους ὅπως θέμις αὐτῷ τιμᾶν Ἡφαιστίωνα. C D E F G

Θεωρὸς in altera signif. & ab altera etymologia, est Spectator. sed & peculiariter Spectator ludorũ solennium, seu certaminum, qualia in celebritatibus panegyricis. Atque adeo Aristoteli est etiam idem (vt quidam tradunt) qui Halicarn. ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής.

[Θεωροὶ Platoni sunt etiam qui peregrinantur ad inspiciendos mores cuiusque ciuitatis. B.

Θεωρία, Solennitas (vt ita dicam) seu pompa quæ est in mittendis theoris. (de quibus modò dictum fuit) Fortasse autem & festum vocare possim, quum Isocr. ἑορτῆς appellatione comprehẽdisse videatur, hoc in loco qui est in Ægin. καὶ οὔτε θυσίας, οὔτε θεωρίας, οὔτ' ἄλλην ἑορτὴν οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἠγάγομεν. Quæ autem fierent θεωρίας huius tempore, & vnde introducta esset, legitur apud Platonem initio Phædonis. [Sed ibidem θεωρία est etiam Quod theori aduehebant offerendũ Deo. scribit enim τῷ οὖν Α'πόλλωνι ηὔξαντο (ὡς λέγεται) τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. At Ficinus vtrobique θεωρίαν vertit Spectaculum, vtrobique multum errans, meo quidem iudicio: licet eum sequatur Cornarius. ac certè miror eos vel hoc non animaduertisse, ab surdè dici Mittere spectaculum. Eodem autem & Plut. loquutus est modo in Symp. sept. sap. quo hic Plato, nisi quòd iungit θυσίας cum θεωρίας. eius enim verba sunt, ἐτύγχανε γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἐκ τῶν χρησμῶν τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων. Vt autẽ hic θυσίας & θεωρίας copulauit Plut. ita & ab Isocrate copulantur in loco quem modò protuli: itidémque θυσίας & θεωρίας in hoc Plat. De leg. lib. 11, ἔτι δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῶν θυσιῶν καὶ θεωριῶν καὶ ὅσων αἱ ἑτέρων κοινωνοῦσιν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Sed obseruandum est θυσίας ab Isocrate, & θυσίας à Platone in propria significatione accipi: contrà θυσίας à Plutarcho in impropria, quantum iudicare possum. vocat enim θυσίας, Hostiam, seu Hostias. quo loquutus est modo idem Plutarchus & in eo ex Demetrii vita loco quem in Θεωρὸς citaui. vbi tamen quidam θυσίας ἀπάγειν interpretantur Sacrificia peragere, & aduerbia ad locũ pro aduerbiis in loco accipiũt. At ego meam interpretationem, vtpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi consentaneam esse arbitror. Sed quum Plutarchus in illo Symposii loco post θυσίας addat θεωρίας, ibi accipi θεωρίας puto pro donario seu donariis eiusmodi qualia offerre consueuerant qui theori mittebantur. Scio tamen virum quendam bene doctum ibi θεωρίας vertendum censuisse Pompam: sed ne hoc quidem satis aptum esse arbitror. Cæterùm in illo Platonis loco, ex libro 11 De legibus, duo obseruanda sunt: quorum vnum est, cum θυσίας & θεωρίας inter ἱερὰ numerasse, non autem inter ἑορτάς. vt Isocrates in loco paulo antè allato. (sic tamen vt res eodem redeat, quum inter ἱερὰ & ἑορτὰς magna sit affinitas) alterum est, Platonem hic quoque videri posse diuersè voce illa θεωρία vsum esse. verùm eandem etiam significationem ei vtrobique dare possumus, nimirum eam cuius initio memini. illos enim theoros non sine solennibus ceremoniis mitti solitos ex illo Platonici Phædonis loco apparet, vbi earum aliquæ commemorantur.

Θεωρία, in altera significatione (quæ alteram etymologiam sequitur) non solùm est generaliter Spectatio, Contemplatio, &c. sed etiam, sicut θεωροὶ dicuntur Qui ad inspiciendos cuiusque ciuitatis mores peregrinantur, sic θεωρία est huiusmodi inspectio. Isocrates in trapez. χρήματα δ' ὁ πατήρ μου δοὺς ναῦς αὐτῷ, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. Sed magis etiam peculiari significatione θεωρία vocatur Spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conuentibus. vt apud Thucydidem libro 6, pag. 202, τῇ ἐμῇ διαπρεπεῖ τῆς ὀλυμπιάζε θεωρίας. vbi tamen animaduertẽdum est iungi huic nomini aduerbium motus, & ὀλυμπιάζε θεωρίαν ea forma dici qua οἱ πυθώδε θεωροὶ à Polluce. Est igitur ὀλυμπιάζε θεωρία Profectio ad Olympica spectacula, seu Spectatio Olympicorum certaminum, propter quam aliquis eò profectus est. Quem locum à Valla intellectum non fuisse, in mea Latini Thucydidis editione docui. Inuenio autem θεωρίας apud Isocratem & pro ipsis spectaculis quæ eduntur. id enim significare arbitror in hoc loco Panegyrici, vbi loquens de iis qui solennia illa spectacula exhibebant, & de iis qui illa visebant, postquam dixit, ἡγοῦνται τοῖς μὲν ἐπιδείξασθαι τὰς ἑαυτῶν ἀρετάς, τοῖς δὲ θεάσασθαι τούτους πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, subiungit, vtrosque habere ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν: illos quidem, ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν ἕνεκα πονοῦντας, hos autem, ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ἐπὶ τὴν σφετέραν θεωρίαν ἥκουσι. Iã verò & θεωρίας cum genitiuo legimus in Demosthene epitaph. pag. 147. H

HINC Θεωρικὸς, Ad spectationem ludorum pertinens, seu ad spectacula. vt θεωρικὰ χρήματα, q.d. Pecunia spectacularis, seu theatralis, i. Quæ pauperibus è publico, ad emendam in theatro sedem erogabatur. Sed postea

sic vocata fuit generaliter quælibet pecunia publica (A) quæ ex ærario sumpta (in quod ad bellicos sumptus reponebatur) in alios vsus ac præcipuè in apparatū spectaculorum conuertebatur, interdum etiam in singulos ciues diuidebatur. Hinc factum est vt θεωρικὰ vocata sint quæ prius στρατιωτικά. Demosthenes Olynthiaca tertia, ὧν οἱ μὲν τὰ στρατιωτικά, τοῖς οἴκοι μένουσι διανέμουσι θεωρικά. Ibidem, εἰ δέ τις ὑμῶν ἔχει τὰ θεωρικὰ ἐᾶν, καὶ πόρους ἑτέρους λέγει στρατιωτικούς. vbi obserua omitti substantiuum χρήματα: quo vsus est modo & Isocrates. Sic & Plutarch. in Præc. sanit. ὡς γὰρ οἱ τὰ θεωρικὰ ποιοῦντες ἐν ταῖς (B) πόλεσι στρατιωτικά. Idē verò dixit λήμματα στρατιωτικὰ in Pericle, καὶ τὰ μὲν θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος. Sed singulari etiam numero dicitur τὸ θεωρικόν, & quidem sine adiectione, à Demosthene in oratione Pro corona. Sic Luc. in Tim. ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς διανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Lege Harpocr. & Libanium in arg. Olynth. 1. lege item Hesych.

Θεωρικός, Ad theoros pertinens, seu ad theoriam. (quæ vocabula fusè exposita modò fuerūt) vt θεωρικὴ ὁδός, apud (C) Poll. Via per quam theori ad offerenda deo sacrificia eunt. quæ & θεωρὶς Hesychio. apud quem legitur etiam θεωρικὸς expositum, ὡς θεωρὸς ἱεροφανωμένος. At de Θεωρικὸς à θεωρία alteram habente significationem dictum est in proximè præcedentibus.

Θεωρίς, ίδος, ἡ, vt θεωρὶς ναῦς, Poll. Nauis qua vehebantur theori, qualis est ea cuius fit mentio a Platone initio Phædonis. Et θεωρὶς ὁδὸς in proximè præc.

Θεώριος, Apollo dictus cognomento. θεώριος, ὁ Ἀπόλλων, He- (D) sych. Ita (opinor) vocatus à theoris quibus responsa dabat suis oraculis.

Θεωρέω, ῶ, Oraculum consulo. Vide suprà in Θεωρέω post Θεάομαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, Minister, Famulus, Seruus. Homerus Odyss. δ, Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο. Idem Odyss. π, Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτρῶν ὀπαίων. Ab eodem verò θεράποντες Ἄρηος, quasi Martis ministri seu satellites, appellātur Martii viri & bellicosi, Martia corda. Vtitur Thucydides (E) pag. 126. Xenophon Pæd. 8. χρυσώσαντες δὲ κατασημηνάμενοι δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. ‖ Θεράπων putatur ex Cretensium lingua sumptum esse, hoc nomine appellantium ὀπλοφόρον, postea verò & de quolibet seruo dictum fuisse. Ab Homero autem appellatos θεράποντας quidā tradunt eos ex amicis qui officiosissimi essent, seu ad præstandum obsequium paratissimi. Vide Eustathium & Hesychium. ‖ Interdum verò θεράπων redditur Cultor. vt θεράποντες μουσῶν, Galeno Therap. 2, Cultores musarum. Cæterùm θεραπεύω à θεράπων deducere malui, quàm contrà: vt (F) videlicet δουλεύω fit à δοῦλος.

Θεράπαινα, ET Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, Ministra, Ancilla, Serua. Xenophon Pæd. 6, οἱ δ' εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν. Plutarchus, ἐκδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσιν. Hesychio θεραπαινὶς est non solùm δούλη, sed & ἱέρεια. ITEM Θεραπαινίδιον, ου, τό, Ancillula. SED Θεράπνη quoque ET Θεραπνίδιον habet Hesychius, quæ per syncopen dicuntur. Extat prius illud apud Apollonium. DICITVR & Θέραψ pro θεράπων, (G) vt inquit Hesychius. Habetur autem & apud Suidam, θέραψ δὲ λέγεται ὁ κόλαξ καὶ κολακικός. Ab eo deducta θέραπα & θέραπας in Epigramm. leguntur. ET Θεραπνὶς ab eodem exponitur θεραπεύουσα, id est Quæ colit & obseruat, Cultrix. In hac enim signif. vsus esse putatur, quòd affinis sit præcedenti.

Θεραπεύω, Famulor, Seruio. Sed frequentius pro Obsequium præsto, Officiosus sum erga aliquem, vel potius Obsequiis & officiis demereri conor, Colo, Obseruo. Odyss. ν, Οὐδ' ἐκ ἄρ' εὐχωλῆς πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον Δήμωι (H) ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων. In testamento Aristotelis apud Laertium, μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παίδων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Sic & pag. 149. In illo tamen Homeri versu de liberali obsequio potius intelligendum est, sicut & in sequent. hîc locis.

(A) Thucydides lib. 3, καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον. Idem libro 1, καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων, quum obsequiis seu officiis sibi conciliasset. Sed & simpliciter pro Conciliare, vt Budæus interpretatur apud Xenophontem Pæd. 5. Herodianus libro 2, τί, τὸ γὰρ βαρβάρους οὐ χρήμασιν ἔτι θεραπεύσομεν, quæ Politianus vertit, Neque verò iam barbaros nobis pretio conciliabimus. Idem θεραπεύειν τινὰ interpretatur Studiosum esse alicuius, apud eundem. A Polybio θεραπεύειν dicuntur clientes, à Plutarcho in Cicerone salu- (B) tatores. Scholiastes Thucydidis θεραπεύειν exponit etiam κολακεύειν, id est assentari. ‖ Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεούς, vt Latinè Colere deos (Gallicè, Seruir Dieu, quod respondet primæ verbi θεραπεύω signif.) Sic θεραπεία, de cultu Dei, vt infrà dicetur.

Θεραπεύω, Colo. sed in alia significatione quàm in præcedentibus exemplis. nam θεραπεύειν τὴν γῆν Bud. apud Xenophontem interpretatur Colere. Sic autem vertit & apud Theophrastum, vbi de plantis & arboribus dicitur. Gregorius, φυτὸν θεραπεύει φυτουργός. ‖ Θε- (C) ραπεύω, Curo, Procuro Curam & studium alicui rei impendo. σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, vel Corpus procuro. (vtrunque apud Virgilium) Arrianus libro 6, de Alexandro loquens lugente Hephæstionem, μήτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. Sic θεραπεύειν σφᾶς, pro Curare corpora, in hoc loco, (quem Budæus affert, autoris nomen non addens) μετὰ δὲ ταῦτα διεφρύει, παραγγείλας θεραπεύειν σφᾶς, καὶ παρασκευάζεσθαι μετὰ σπουδῆς. Ex Græcis Bibliorū interpret. lib. 2 Regum, ἐθεράπευσε πόδας pro Pedes lauerat. Item (D) θεραπεύειν τὰς πανοπλίας apud Polybium Curare, id est Polire, Tergere, inquit Budæus. Possumus autem verbo Procuro vti & apud Theophrastum, vertendo δένδρα θεραπεύειν, arbores procurare, ex Catone. at Bud. Arbores colere vertit (vt antè docui:) vnde etiam ἀθεράπευτα δένδρα apud eundem, inquit. Item θεραπεύεσθαι ἱερὰ à Thucydide dici puto sicut procurari sacrificia, à Cæsare. Apud Thucydidem, τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare suum comodum, Suo commodo vel suis cōmodis seruire, aut inseruire. (in qua interpretatione retinebitur prima verbi θεραπεύω sign.) Apud Xenophontē (E) τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύω, Meam voluptatem curo, Mei voluptati indulgeo. Possumus verò & hîc verbo Inseruio vti. Rursum apud Thucydidē, θεραπεύειν τὴν ἀνοῖξιν τῶν πυλῶν, Aucupari facultatē aperiendarum portarū, vt vertit Bayf. quod tamē & aliter reddi potest. Budæus apud Demosthenem 136 θεραπεύειν τοὺς τῶν ἐχθρῶν καιρούς vertit Seruire temporibus hostium & occasionibus. vbi fortasse non malè etiam Aucupari occasiones. At θεραπεύειν τὰ Φιλίππου apud Plutarchum, Fauere ei & adhærere, vertit. Idem θεραπεύειν τὰς θύ- (F) ρας τῶν ἀρχόντων ex Xenophonte Pæd. 8, affert, pro Præsto esse ad limen magistratuū, Apparituram facere, & (vt idē X. dicit) παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὑτοὺς χρῆσθαι ὅ,τι βούλοιντο. Hæc autem significatio cum prima potius affinitatem habet. ‖ Iungitur & infinitiuo hoc verbum pro Operam do, Studeo. quo vtitur modo post Thucydidem Plutarchus in Lyc. θεραπεύουσαι κόμην φαίνεσθαι λιπαράν.

Θεραπεύειν dicitur & medic⁹. i. Curare, Remedia morbo adhibere. Aristoteles Ethic. 1, τοὺς ὀφθαλμοὺς θεραπεύ- (G) οντα. Plutarchus De garr. ἐπεὶ δὲ θεραπεύων, τῆς νόσου βαρύτερος. Thucydides lib. 2, ἔθνῃσκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ‖ Item θεραπεύω, Curo (id est Sano: sicut Immedicabilis, pro Insanabilis) distinguo. n. hanc signif. à præcedente, quum vulgo duæ in vnam confundantur. nam θεραπεύειν interdum est duntaxat Curare ægrotū, quod Gallicè, Penser un malade, (vt in locis proximè præcedentibus) interdum verò est Mederi, Sanare: vt apud Athen. lib. 12, θεραπεύσας ἅπασαν τὴν μανίαν ἀλγήσαντας, ἤτοι ταύτην δυσχερείας, &c. ‖ Sed θεραπεύειν inue- (H) nio dictum ab Isocrate de eo etiam qui præsto est ægroto, curam eius gerens, officiaque necessaria ei præstans. vulgò Tractare ægrotum: & alia Græca voce νοσηλεύειν. Vt autem θεραπεύειν & hoc & illud significat, sic etiam nobis vox illa cuius memini, videlicet

Digitized by Google

Penser.nam Penser un malade significat νοσηλεύειν.Sed Isocr.dixit θεραπεύειν τὸ νόσημα & τὴν νόσον,pro αὐτὸν τὸν νοσοῦντα,vt prius dixerat νοσηλεύειν cum accusatiuo personæ.Locus Isocr.est in Æginetico. ‖Metaphoricè etiam ponitur θεραπεύειν pro Reficere. vt à Diodoro Siculo,ἵνα τὰ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς. id est (interprete Baysio) Vt siquæ nauis partes laborarent,eas ipse reficeret. At θεραπεύειν ὑποψίας redditur apud Plut.Suspicionem obsequiis tollere. A

Θεραπεία,ας,ἡ, Famulatus, Ministerium. Sæpe item Famulitium,Ministerium,id est Famulorum seu ministrorum turba:aut simpliciter, Famuli,Ministri. Qua forma dicitur & Seruitium,vel potius Seruitia. Xenophon Pæd.4, p.66, Γωβρύας δ᾽ ἐν τούτῳ παρῆν ὁ Ἀσσύριος,πρεσβύτης ἀνὴρ ἐφ᾽ ἵππου σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. vbi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut (hoc quidem loco) Cum satellitio,vel Cum comitatu. Possit verò & ita cómodè verti(vt opinor)Equitum turba stipatus. At verò in isto loco Herodiani, lib.7,τὴν τε θεραπείαν πᾶσαν ἡ συγκεκρότητο Ἀλεξάνδρῳ,Pol. θεραπείας vertit plur. Ministeria. Plut.ὄχλος θεραπείας πολύς.Matth.cap.24,v.45,ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ,pro Præfecit famulitio suo.itidémq; Lucæ 12,v.42.vtrobique tamen vet.interpr. Familiam vertit,non satis propriè.Vt autem dixi θεραπείαν verti etiã posse Satellitium, id est Satellitum turbam: sic etiam Clientium turbam reddi posse, atque adeo aliis etiam modis,pro loco, sciendum est. B C

Θεραπεία,Cultus,Cultura,Obseruantia,Obsequium. Thuc.lib.3,pag.87,τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τι κενοῦ αὐτοῦ καὶ τὰ ἀεὶ προεστῶτα προσαγόμεθα.Xen.Hell.1,τὸν μὲν Καλλικράτει ἐθεράπευσεν πάσῃ θεραπείᾳ. vbi obserua verbale θεραπεία adiunctum verbo suo. Apud Plat.lib.11 De leg.pag.337,de obsequio liberti dicitur. Demosth.ψυχαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ,id est Sedulitate & officio visentium eum.Bud. Ex Thucydide affertur etiam ἐν θεραπείᾳ ἔχω,pro Obseruo,Officiis prosequor. ‖Dicitur verò & de cultu qui exhibetur Deo.Isocr. Ad Nicocl.τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ποίει μὲν ὡς οἱ πρόγονοι κατέδειξαν· ἡγοῦ δὲ τῶν τὸ θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην,ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σαυτὸν παρέχῃς. Et in Busir.enc.τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Est tamen Aristoteli περὶ κόσμου,p.215,θεραπεία cultus heroum, vt θεραπεία,deorum. ‖Θεραπεία τοῦ σώματος, Cultus corporis,item Curatio,vt quidã interpr.ex Cic. Plato,μιᾶς δ᾽ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας,δύο μέρη λέγω,τὴν μὲν γυμναστικὴν,τὴν δὲ ἰατρικήν.Gal.αὐτάρκη ἔχοντες τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν. ‖Θεραπεία, Cultus,de arboribus & herbis dictũ. apud Theophrastũ pro omni cura quæ illis impenditur,vt κόπρισις, ποτισμὸς, σκαπάνη. cui opponit ἀθεραπευσίαν.vt quum dicit τὰ μὲν γὰρ θεραπεία,τὰ δὲ ἀθεραπευσία μεταβάλλει. Pro eodem αἰακομιδὴν dicit. ‖At θεραπεία ἐσθῆτος,Plat.pro Accuratio,B. D E F

Θεραπεία,Curatio,Sanatio.Herodianus lib.3,ἀπέστη τι ἰατροὺς καὶ τοὺς ποιοῦντας χαλεπῶς περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος. Et plur.θεραπεῖαι.Xen.Hell.7,καὶ εἶναι γε θεραπείας.Sic Isocr.in or.De pace,θεραπείας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων εὑρίσκουσιν τοῖς ἰατροῖς,id est Medelæ,Remedia.

Θεράπευμα,ατος,τό,Cultus, vel Cultus quo demeremur & conciliamus. Xenoph.τί γὰρ αἰσχρὸν,εἴ τις κύνας ἐθέλει τρέφειν φυλακῆς ἕνεκα σαυτῷ τι καὶ τῶν σῶν,τούτου θεραπεύειν,ἑαυτοῦ γνωρισμένα σεαυτῷ ποιήσεις,ἄρα αὐ εὐφραίνοι σε τοῦτο τοῦ θεραπεύματι; G

Θεράπευμα,id quod sanandum proponitur.Plutar. initio libri De garr.δύσκολον μὲν ἀναλαμβάνει θεράπευμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν.id est Rem sanatu difficilem.

Θεραπευσία,Curatio,Sanatio. ‖Item ἰατρεία,Hesych.

Θεραπεύσιμος,ὁ,ὁ & ἡ,Medicabilis,Sanabilis.

Θεραπευτής,οῦ,ὁ, ET Θεραπευτήρ,ῆρος,ὁ,Minister. Xenoph. Pæd.1,p.6,ἠδύνατο τοῖς ἀμφ᾽ ἑαυτὸν πάντας θεραπευτὰς.Et θεραπευτὴρ apud eũdẽ,& eadẽ signif.l.7, p.117, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἀμφ᾽ αὑτὸν, πάντας τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, ἐπέστησεν ἀκούχους. At in hoc Plutarchi loco, ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας Bud.interpr.Clientes, Comites. Interdum verò dicitur θεραπευτὴς cum genitiuo vt apud Plat.De rep.lib.1,ἄλλος τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής.neque enim ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς seu θεραπευτὴρ (vt legitur apud Xenophõtem) confundendum est cũ ὁ τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής. Qua de re ideo admoneo quòd huiusmodi multa confundi animaduerterim. H A

‖Θεραπευτής,Cultor.vt Greg. θεραπευτὰς Basilii vocat ei⁹ cultores & comites,teste Bud.Sæpe autem & de cultore Dei dicitur,seu veneratore. Philo, προδιδάσκει τὸν θεοῦ θεραπευτήν.Item θεραπευτὰς καὶ λειτουργοὺς θεοῦ dicit.Iungit verò & genit. ὁσιότητος hoc nomen,θεραπευτὰς ὁσιότητος appellans Cultores religionis. ‖Sed θεραπευταὶ peculiari signif.dicti fuerũt à quibusdam eccles. scriptoribus iidem qui & ἀσκηταὶ, ac μοναχοὶ etiã postea.Cuius appellationis eãdem omnino esse rationem puto quæ est Gallicæ vocis religieux, id est ad verbum religiosi.illo enim nomine monachi hodiéque vocantur ab imperito præsertim vulgo,quasi cultui Dei præ aliis addicti. SIC Θεραπευτρίδες apud Phil.des religieuses ad verbum. si quidem vera est mea de illo θεραπευταὶ coniectura:vtriusque enim eadem est ratio, quum eæ essent θεραπευτρίδες,quæ itidem ἀσκήτριαι alio nomine dicebantur.Meminit Bud.p.318 & 319. B C

Θεραπευτής,Curator,Sanator.vt θεραπευτὴς τῶν νοσημάτων.Sed & sine adiectione θεραπευτὴς, Medicus, ἰατρὸς, Hesych.

Θεραπευτικός,Ad cultum propensus, Colẽdis hominibus deditus,Obsequiosus,Officiosus. Vel,Peritus demerẽdi homines cultu.Plato in epist.ad Dionem, ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι. Xenophon Hellen.3,πολὺ ἦν ἀλλαχόσε προστικὸν καὶ θεραπευτικώτερον εἶναι.Et cum genitiuo, vt θεραπευτικὸς τοῦ πλήθους item,θεραπευτικὸς τῶν ὄχλων,Plut.Alcib. Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus,seu (vt Bud. vertit) Obseruantiæ potentium deditus. Fuerit igitur quod aliquando vulgo courtisan dicimus: præsertim quum apud Plutarchum reperiatur iũctum cum αὐλικὸς,quod illi Gallico ad verbum respondet. Locus est in lib.περὶ τοῦ ὅτι μάλ.&c.οὐδὲ φοβηθήσεται τὶ αὐλικὸς ἀκούσας καὶ θεραπευτικός. id est (vt loquitur Hor.) Qui scit obsequio grassari. ‖Interdum etiam θεραπευτικὸς simpliciter pro θεραπευτὴς,Cultor:atque ita vtitur Philo. ‖Item θεραπευτικὸς pro ἐπιμελητικὸς,Bud ex Platone. ET Θεραπευτικῶς,Officiosè,& (si liceat ita loqui)Obsequiosè.Plutarchus in Artox.circa principiũ, καὶ Κῦρος αὐτῷ ἀεὶ θεραπευτικῶς ἔγραφε. vbi malo reddere Officiosè scribebat(quo & Cic. modo loquitur)quàm Submissè scribẽbat,vt quidã interpr. Hoc enim si voluisset significare Plut.aduerbio ταπεινῶς,vt opinor,aut alio huiusmodi vsus fuisset. D E

Θεραπευτικός,q.d.Medicatorius,Sanatorius,id est Medendi vim habens,seu sanandi.θεραπευτικὴ μέθοδος Gal. Tractatus inscribitur,Methodus medẽdi,q.d.Medicatoria methodus.Et θεραπευτικὸς λόγος apud Dioscoridem.item θεραπευτικὴν ὁδὸν ἀγαγεῖν apud eũdem, quod interpr.Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cũ genitiuo vt θεραπευτικὸς μωμῶν,Naz. q.d. Medicatorius macularum,id est Maculas eluendi vim habens. F

C.Ἀθεραπευσία,q.d. Cultus carentia. Dicitur enim de re quæ inculta manet,vt ἀθεραπευσία τῆς κόμης, de coma inculta.(A Gaza redditur Incultus substãt.)Sed dicitur generaliter pro Neglectus, de re videlicet quæ negligitur, & cui cura debita nõ impenditur.vnde ἱερῶν ἀθεραπευσία apud Platonẽ. ET Ἀθεράπευτος, Incultus. Apud Plutarchũ ἀθεράπευτος, Qui est corpore inculto & horrido,vt loquitur Cicero. Itẽ generaliter pro Neglectus,Cuius cura non geritur. Xenophon οὐδὲ ἐᾶν ἀθεράπευτον,οὐδὲ ἀτιμότερον. ‖Est etiam Immedicabilis, Insanabilis, vt ἀθεράπευτος ψυχὴ apud Greg. G

C.Δυσθεράπευτος,Difficulter sanabilis,Cui vix mederi possumus. Apud Soph. metaph. δυσθεράπευτος Αἴας,Qui vix ad sanam mentẽ reduci potest,& à sententia de cõsciscenda sibi morte reuocari. CONTR. Εὐθεράπευτος, Facilè sanabilis, Sanatu facilis. H

C. ἈΓ Θεραπεύω,Medeor, Curo.pro simplici θεραπεύω.Plu

tarchus μηδὲ τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνίοις λόγου φαρμάκοις.

Ἀποθεραπεύω aliquando apud medicos peculiarem habet significationem. Gal. παρασκευάζειν τὴν πρὸς τὰ γυμνάσια, καὶ αὖθις ἀποθεραπεύειν ἐπειδὰν ἱκανῶς γυμνάσηται. vbi Linacer vertit Apotherapia curare. Quid autem sit medicis ἀποθεραπεία, dicetur paulò pòst.

Ἀποθεραπεύω, Colo. vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεοὺς, idē quod θεραπεύειν, Colere deos. Vnde ἀποθεραπεία infrà ex Aristotele, si tamen locus mendo caret.

Ἀποθεραπεία, ας, ἡ, Curatio, Medicatio. Medela, Ipse actus medendi. Idem quod θεραπεία. ‖Interdum verò peculiariter ἀποθεραπεία dicitur à medicis Omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ & excrementa purgat, & corpus à lassitudine tutum reddit. Hæc fit frictione & olei superfusione. Hæc B. cū ex aliis Gal. locis, tum ex isto, καλεῖσθω γὰρ δὴ καὶ ἡμῖν, ὥσπερ & τοῖς νεωτέροις γυμνασταῖς, ἀποθεραπεία, τὸ μετὰ τὰ γυμνάσια μέρος τῆς τρίψεως. Licet autem τῆς ἀποθεραπείας nomen (inquit Gorræus) propriè dicatur de ea curandi ratione quæ post exercitationes adhibetur, conuenit tamen & omni quæ quamlibet lassitudinem tollit, virésque reparat, quacunque tandem ex causa dissolutas. Id quod patet ex Gal. in libro De sanit. tuenda, qui veneri non minus quàm exercitationi apotherapiam suam præscribit. ITEM Ἀποθεραπευτικὴ, est Ratio curandi corpora post exercitationem, humectando & emolliēdo solidas partes, quæque in meatibus continentur, euaporando. Peragitur ea potissimùm per frictionem. Lat. Recuratoriam vocare licet. Ex eodem G.

C. Ἐκθεραπεύω, Cultu seu obseruantia concilio, vel demereor, aut Vehementer concilio. vt præp. augendi vim habeat. Et cum datiuo (sicut simplex θεραπεύω) apud Plut. in Galba, Οὐίνιον ἐξεθεράπευσε δωρεαῖς. ‖Itē pro Sano, Persano, ex Gal.

C. Ἐπιθεραπεύω, Obsequium præsto. apud Thuc. lib. 8, pag. 289, in principio. Sed apud eundem pag. 277, Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον Suid. exponit διορθούμενος, & πραγματευόμενος. at rectius schol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος.

Ἀποθεραπεία, Cultus. Aristot. Polit. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

ΘΕ΄ΡΩ, Fut. θέρσω (& Æolicè θέρσω. vnde θερσόμενος apud Hom.) Calefacio. Cuius verbi vsus cōmunis vtrisque scriptoribus. Naz. θέροντες, ἀλλ' οὐ φλέγοντες. vnde θέρομαι pass. (quod vsitatius est) pro Calefio, Calesco: aut etiam Me calefacio. Hom. Od. τ, v. 502, Αὐτὰρ ἀρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος (à θέρσομαι fut. Æolico, vt modò dictum fuit) Aristot. libro 1, De part. animal. 151, οἱ ἐπειδὴ θερμότης οὐδὲν αὐτὴν θερόμενον πρὸς τὸ ἴσον. Sic θέρου apud Aristoph. pro θερμαίνου. Plut. in lib. De primo frig. dixit θερομένην pro Æstuantem, sicut ἀλεαινομένην pro Tepentem. ‖Sed accipitur & pro Vror, Incendor. vt Il. λ, de nauibus, versu 666, Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρονται. Impropriè tamē hic loqui Homerum puto, præsertim quum in illo Nazianzeni loco legamus, θέροντες, ἀλλ' οὐ φλέγοντες. quod nō dixisset si θέρω potuisset etiā significare φλέγω, seu καίω. quod itidem de pass. θέρομαι iudicandum est. Sic igitur loquutum esse Hom. aio vt quum Gallicè dicimus *S'eschauder* pro *Se brusler*. Erit autē (meo quidem iudicio) figura hic vsus quæ λιτότης appellatur. vulgò enim planè corruptè, ni fallor, liptote vocatur. Sic certè loquutus & alibi est Homerus, scribens, Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Subaudienda est porro vtrobiq; præpos. ὑπὸ, quæ iungatur cum genitiuo πυρός. Legitur verò & πυρὸς θέρεσθαι apud eundem, itidem pro ὑπὸ πυρὸς θερμαίνεσθαι, Od. ρ, v. 23, Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται.

Θέρω, Medeor, Sano. Nic. Theriacis, de Æsclepio, quē παιήονα nominat, Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἕλκος. vbi schol. exponit ἰώμενος. Ego tamen exponere maluissem θεραπεύων, & quidem accipiendo pro Curans, eo videlicet sensu quo dictum est à Nasone, Curando fieri quædam maiora videmus Vulnera: vbi pro Sanādo non accipi manifestum est, sed in altera significatione.) Imo verò dubito etiam an ita interpretari liceat, nisi ex consequente. suspicor enim Nicandrum de vulnere vsum ita esse hoc θέρειν vt Lat. poetæ verbo Fouere (quod calefaciendi significationem inclusam habet) aliquando vtitur. Virg. Æneid. 12, Fouit ea vulnus lympha longæuus Iapis Ignorans. vbi animaduertendum est adhiberi panaceam inter alia ex quibus fomentū conficitur, sicut πάνακες apud Græcum illum poetam. Apud Nas. autem sola etiam manu imposita vulnus fouetur, Metam. 12, Impositáque manu vulnus fouet, oráque ad ora Admouet. Idem alibi (nimirum in libro De ponto, si bene memini) Fomentísque iuuas vulnera nostra tuis. Quoniam autem vulnus fouetur ab iis qui curare illud volunt, hinc factum puto vt verbo θέρειν ita vsus sit Nicand. Cæterùm ideo pluribus admonendū lectorē de hac audaci schol. Græci expositione iudicaui, vt cautior ad alias redderetur. Multa enim sunt verba quæ ex propria significatione in aliam valde alioqui diuersam paulatim & veluti per quosdam gradus transeunt. quod tamen nec Græci scholiastæ, nec grammatici, nec vlli lexicographi annotant, sed ab vna significatione ad aliam quantumlibet diuersam, abruptè (vt ita loquar) sermonem transferunt. vt omittam, eos primæ signif. vltimum sæpe locum dare & vicissim vltimæ primum.

C. Δυσθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Calefactu difficilis. Sed δυσαλθὴς, Hes. id est sanatu difficilis.

Θερμὸς, οῦ, ὁ, Calidus. θερμὰ λοετρὰ apud Homerum, Lauacra calida, seu balneæ calidæ, Thermæ: quæ & Ἡράκλεια λουτρὰ dicta fuisse, post Athen. lib. 12, tradit Eust. Apud eundem Athenæum 9, θερμὸν πέμψει, τὸ πονεῖν ψυχρόν. Apud eundem l. 7, πλακοῦς θερμός. Plut. Alex. ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι. Aphr. ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ πυριατηρίῳ, aere vehementer calido & vaporario sicco. Et fœm. gen. apud Hesiodum Theog. θερμὴ ἀϋτμὴ, vapor calid⁹ seu feruidus. ‖Θερμὸς cū ἀπὸ vel ἐκ, redditur potius Calens. Plut. θερμὸς ἀπὸ μάχης, Calēs ex pugna, Calēs ex pugnæ feruore. Et cum dat. apud eundem, θερμὸν ὄντα τῷ ἀγῶνι, quū incaluisset feruore certaminis. ‖Θερμὸν neutro genere sub. ὕδωρ, Calida, sub. aqua. Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἶνος, vinum calida teperatum. Aristoph. θερμῷ λοῦσθαι, calida lauari. vbi subaudiri potest etiā λουτρῷ. Plut. Ad Colot. loquens de iis qui in balneis lauantur, οἱ μὲν τὸ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ἐπιβάλλειν κελεύουσι, Calidam superfundere. Idem Sympos. 4, τῆς Εὐβοίας ὁ Γάλλος, οὗ τὰ θερμὰ χωρίον ἐστὶν αὐτοφυές, Vbi calidæ aquæ sunt, seu Vbi thermæ sunt: id est θερμὰ λουτρά. In v. l. est etiam ἐν τοῖς θερμοῖς, In locis calidis. vbi subaudiendū fuerit τόποις, aut aliquid simile. ‖Θερμὸν neutraliter etiam dicitur pro θερμότης, id est Calor. Theophrast. De causis plant. libro 1, loquens de aquis frigidis, ταῦτα γὰρ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θερμοῦ καὶ καταψύχειν. propter cohibitū & coarctatum calorem à circumfuso frigore. Idem in 6, πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριιστάμενον, concoquit enim calor intra terram compressus, & cohibitus coactúsque. Pro quo circa finem eiusdem libri, ἀντιπεριΐσταται μὲν γὰρ ἡ θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ συναλευρομένη πέττει. Et apud Alexandrum Aphrod. τὸ ἔμφυτον θερμὸν, calor insitus. sicut apud Plutarchum, τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῶν ᾧ τρέφεσθαι πεφύκαμεν. ‖Θερμὸς metaphoricè etiam capitur, vt apud Latinos quoque Calidus, Ardens, Feruens. vt δάκρυα θερμὰ apud Homerum aliquoties, q. d. Calentes ex magno impetu quo prosiliunt, seu quæ ex animi affectu quasi calido proficiscuntur, Nō simulatæ. Nisi quis in propria significatione accipere malit: quia tales sunt quum ex oculis funduntur: quod & rubor ipse lacrymantium oculorum testatur. Sic verò & Gallicè, *Plourer à chaudes larmes*. Soph. Antigone, Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calido animo ad res frigidas accedis. Sic apud Latinos Virg. animis calidum iuuenem dixit. Et Cicero, Calidior vel potius ardentior animus quàm hic aer. Plut. Fabio, de militibus Carthaginēsibus, στρατὸν ἀπαυστεῖ Σαυνίων πολλῶν ἔτι θερμὸν αὐτοκρατόρων αἵματι, Qui multorum imperato

rum Romanorum à se occisorum, sanguine adhuc calebat, seu Cuius animi adhuc calebant sanguine occiso rum à se ducum exercitus Romani. Et θερμὸν ἔργον, Calidum facinus, Audax facinus: hoc est animo nimis calido & accenso patratum, Præceps, Temerarium. Aristoph. Pluto, ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον. Amphis apud Athenæum libro 10, εἰ δὲ διὰ τὸ μὴ σαφές. Τί ποτ' ἀφ' ἐκείνου παρέχματος συμβήσεται, Διαχλευάζεις, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. paulo ante dicit, ὅτι τὰ πράγματα ἐρμᾶν προχείρως. Periculosa & calida cõsilia simili metaphora Cicero dixit, id est præcipitata & inconsulta. Plut. Demetrio, τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ Στρατοκλέους θρασύτης. ἦν δὲ ἄρα καὶ τυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὴν Ἀρεοπαγῖτιν. Pro impetuosus poni videtur Budæo apud Gregorium, ἡνίκα παρὰ τοῦ θερμοτέρου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεσκευάσθησαν. Cui non absimile est quod idem Budæus ex Pausan. Corinth. citat, ἅτε δὲ ὄντι αὐτῷ Πανσανίου θερμοτέρῳ καὶ οὐ φιλοψύχῳ, ταχὺ τὰ πάντα ὑπὸ φρονήματος καὶ τόλμης κατείργαστο. |Θερμὸς à Budæo exponitur Acer & Vehemens, apud Greg. de Constantino magno, οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν ὡς ἐκείνῳ. At θερμὸν φάρμακον in Hippiatr. exponit Validum & acre. Alciphron 18: θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν, ὡς ἔοικε, τοῖς φρυγανοκαπήλοις, φαρμάκου δεῖ. Luc. πολύ τὸ ἔμψυχον καὶ θερμὸν ἔχει ἀνδρώδης, Vegetum, Validum, Strenuum. Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, & primo quoque die. Philostr. l. 4, 13. B. AT Θερμὴ, Calida, vulg. l. Calidum solium, Politiano: Labrum, Gazæ in Problem. Alex. Θερμὴ (inquit B.) Vas in descriptione tẽpli Solomonis, pro quo Latinè Scutra legitur non semel.

C. Θερμοδότης, ου, ὁ, Qui calidam præbet. Et fœm. gen. θερμοδότις in Epigr. Quæ calidam seu caldam in balneis porrigit. De quibus apud Martial. est, Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

C. Θερμοπώλης, ου, ὁ, Qui calida cibaria vendit. VNDE Θερμοπώλιον, Locus vbi calida cibaria veneunt. Thermopolium, Plauto.

C. Θερμοπότης, ου, ὁ, Qui calida seu calidam bibit. Athen. [Ῥοδίοις] συμπλεύσαντας καὶ θερμοπότας ἑωρακώς. AT Θερμοποτὶς, ίδος, ἡ, Poculi genus, ita dictum (vt videtur) quòd ex eo calda biberetur. Athen. l. 11, Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλεῖσθαι, ἢ κελέβην εἶναι φησί.]

C. Θερμοτραγέω, ῶ, Calida comedo. Luc. Lex. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει.

C. Θερμημερίαι, Dies calidi, Æstatis tempus, Gazæ. Theophrastus, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα, θᾶττον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερματοῦται. Aristot. τὰ δὲ τοῖς θέρεσι καὶ ἐν ταῖς θερμημερίαις χείριστα.

C. Θερμουργὸς, οῦ, ὁ, Qui calido consilio aliquid suscipit. Vel (vt Budæus interpr.) Acer, Confidens, Ferox. Luc. Tim. 13, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὤν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία θερμουργὸς ἀνὴρ καὶ μεγαλαυχούμενος. Xen. in principio Apomn. pro præcipiti & audaci confidentique ponit, quem & αὐθάδη & ἐπισφαλῆ vocat, id est ἰταμόν, vt Budæus annotat. Xen. νῦν δὲ ἔοικεν νομίζειν αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον. Sic ferè Gall. Vn homme chaud. HINC Θερμουργία, ας, ἡ, Audax & temerarium facinus. Pro quo perperam apud Poll. θερμουργία.

C. Διάθερμος, Feruidus, Præcalidus. Budæus ex Aristotele 2 Rhet. ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοί εἰσιν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Idem in Probl. sect. 27, διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς τις τὸ ἐντὸς ἀθροιζομένου τοῦ θερμοῦ διάθερμοι καὶ θαρραλέοι, ἐν δὲ τοῖς φόβοις ἀνάπαλιν.

C. Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidus, Æstuosus. Plutar. De primo frig. Λιβύης μὲν γὰρ ἔνθερμος ἡ πολλὴ καὶ ἄνυδρος, Libyæ pleraque æstuosa sũt & siticulosa. Et in altera significatione τοῦ θερμὸς apud Philonem De vita Mosis libro 3, τὸ δὲ τῶν κτεινάντων ἔνθερμον ἔτι καὶ μεστὸν ὀργῆς πλῆθος καταδείσαντα, φόβῳ νουθετεῖται, percussorum feruidam adhuc audaciam & iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur.

C. Παράθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vbi non opus est, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel (vt B. exponit) παρὰ τὸ προσῆκον ἐργαζόμενος, adducens hunc sine autoris nomine locum, ὢν δὲ φύσει παράθερμος καὶ παρακινητικὸς, πολλὰ διώκει μανίᾳ προσεμφερῶς.

A C. Περίθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ambitum calens, Admodum calens. v. l.

C. Πολύθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm calidus, Percalidus.

C. Φιλόθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidorum seu caloris amans.

Θερμῶς, Calidè. Accipitur etiam metaphoricè, vt θερμός. Plutar. Sympos. lib. 1, sect. 4, dicens apud Homerum in illo, Ζωρότερον δὲ κέραιρε, ζωρότερον accipi pro θερμότερον, hoc est ταχιον, subiicit, ὥσπερ ἡμεῖς ἐπιλαθόμεθα πολλάκις τοὺς διακονοῦντας, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας, Celerius, seu Animo feruidiore. Naz. καὶ διὰ τοῦτο γίνομαι μακροθυμότερος, ἵν' ὀνειδίσω θερμότερον, Acrius & vehemẽtius. Sæpe sic vtitur. Bud.

B Θερμότης, ητος, ἡ, Caliditas, Calor. Plut. Alex. θερμότης τοῦ σώματος. Idem, οἷα δίδωσιν ἐξ αὐτοῦ θερμότητα. Et metaph. apud Athenæum lib. 1, initio, ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος, Præ feruore in dicendo

Θερμωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod θερμότης seu θέρμη, Calor. |Itẽ Febris apud Iones, vt Corinthus annotat. Erotianus in Lex. Hippocr. θερμωλὴ, ὁ πυρετὸς. μή ποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγεται. Apud Suidam est ETIAM Θερμέλη, quod exponit θέρμη.

C Θέρμη, ης, ἡ, Calor, Æstus. Thucydides lib. 2, πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Vehemens capitis æstus, & rubores oculorum. ET Θέρμα pro eodem. Menand. ἐπῆλθε τῷ γέροντι θέρμα τ' ἐπίλαβεν αὐτόν. |Item πυρετὸς, Febris, Hesychio: sicut θερμωλὴ quoque & calorem & febrim significare annotatum est. Ab eodẽ Hesychio exponitur etiam αἴθεια, ὀχληρία. AT Θέρμης eidem Hesychio est ὁ θέρους πνέων, Æstate flans seu spirans: venti nomen, vt videtur: SICVT Θερμὸν pro æstate quoque apud Byzantios accipi annotat.

D Θέρμω, Calefacio. Iliad. σ, Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ. Et θέρμεθ' ὕδωρ apud Varin. ex Aristoph. Hesychius habet etiam Θερμοῖ cum accentu in vltima, quod exponit θερμαίνει, quasi à Θερμόω.

Θερμαίνω, F. ανῶ, Calefacio. idẽ quod præcedens, ex eoque deriuatum, vt Eustathius annotat. Prius tamen, poeticum tantùm est, hoc, in prosa etiam vsitatum. Iliad. ξ, Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ, quoad lauacra calida calefecerit. hoc est, quoad balneas calefecerit. Odyss. ι, ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἵως θερμαίνοιτο, quoad calefieret, seu incalesceret. Plutar. Sympos. 6, de vestimento, ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν. Et l. 8, πᾶν γὰρ τὸ θερμανθὲν καὶ χλιανθὲν, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἑτοιμότερόν ἐστιν, omne id quod incaluerit. Theophr. de calamo sagittario μάλιστα κάμπτει δὲ χόρδινος, καὶ ὅλως ἄγεσθαι δυνάμενος ὡς ἂν θέλῃ τις, θερμαινόμενος. De quo Plinius, Obsequentique quò libeat flecti, calefacto. Metaphoricè etiam accipitur. Sophocles apud Suidã, Οὐκ ἂν θερμαίνοιμι οὐδενὸς λόγου βροτῶν, Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. Simili metaphora dixit Curt. lib. 4, Vtendum animis dum spe calerent, ratus. Sed & Foueri spe & Accendi spe, Latinis vsitata sunt. Apud eundem Suidam, παρὰ Αἰσχύλῳ, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ, Nec viscera tua iræ feruore incalescant. Incendi ira Latini dicunt: apud quos & ipsa ira calere & æstuare dicitur. Cæterùm θερμῆναι Atticũ esse, non θερμᾶναι, annotat Phrynichus: cuius duo exempla iam allata sunt, alterum ex Homero, alterũ ex poeta anonymo. |Θερμαίνεσθαι, Febricitare, apud Hippocratem lib. 1 Epidem. Gorr. ex Galeni commentariis. SED ET Θερμαίνω, SIVE Θερμάζω dici videtur. Vnde apud Nicãdr. Alexiph. sub finem, Ἠὲ πόθου φλογιῇ θάλψαις πίνεσθαι ἐναλδῆ Αἴγειρα θερμάσσαιο. id est Calefacias, Foueas, θέρμαινε, vt schol. declarat.

Θέρμανσις, εως, ἡ, Calefactio, Calefactus vt Plinius loquitur. Aristoteles Metaph. lib. 10, ἔστι δὲ εὐχὴ θερμότης κίνησις ἀλλ' ἡ θέρμανσις.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, Calefactus, vel Qui calefieri potest. Aristoteles in 4 Metaph. loquens de relatiuis, τὸ δ' ὡς θερμαντικὸν πρὸς τὸ θερμαντὸν, καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητόν. VNDE Θερμαντικὸς, οῦ, ὁ, Qui calefacere potest, Excalfactorius, vt θερμαντικαὶ δυνάμεις apud Dioscoridem lib. 3, Medicamenta quibus excalfactoria vis inest, vt Plin. loquitur. Diosc. τὸ δὲ παλαιὸν, θερμαντικώτερον. Plinius, Vetus o-

leum magis excalfacit corpora. Plutarchus ad Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν καθόλου φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. ibidem quidam dicit ἐπιτηδεύειν τοὺς πολλοὺς τὸ θερμαντὸν θερμαντικόν, ἢ τὸ ψυχρὸν ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας.

C. Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non calefactus, vel Qui non calescit.

C. Εὐθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene calefactus, vel Bene calescẽs. Theophr. l. 4 De c. pl. εὐθερμαντοτέρα γῆ ὕφαμμος, arenaria terra facilius sentit calorem.

Θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, Caldarium. ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, vt à Polluce l. 10 declaratur. ET Θερμαντήριον, ου, τὸ, Id vbi aliquid calefieri potest, Caldarium, idem quod præcedens, vt docet Pollux. In vulg. l. exponitur Ahenum, Lebes.

Θερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor. Ita B. qui tamen affert ex Aristot. Probl. ἡ δὲ θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα ποιεῖ τοὺς πυρετούς. Idem, ἡ δὲ ἐκ τῆς θερμασίας περιεστηκυῖα. Idẽ, οὐ γὰρ ῥᾴδιον δρομοῦσιν πᾶσιν ἀπὸ διδόναι θερμασίας.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται: idẽ quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ας, ἡ, Caminus, Hesych. ET Θερμαστήρ, E caminis: ἐκ καμίνων, vt Hesych. exponit. apud quem additur, καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων. Pro θέρμαστρα verò scriptum reperitur ET Θέρμαυστρα, siue Θερμαύστρα. sic enim scribitur apud Callimachum in hymno in Delum, Θερμαύστραι τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης, Camini, Fornaces.

Θερμαστρὶς, ίδος ἡ, Caldarium. Hesychio est vas simile καρκίνῳ quo aurifabri vtuntur. ‖ Item ὄρχησις ἔντονος ἢ διάπυρος τάχους ἕνεκα. Camerario θερμαστρίδες sunt duæ saltationes concitatæ, quæ cum saltu fiunt, vt χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuũ motu. hanc aũt saltationẽ à vehementia & concitatione nomen traxisse existimat. Pollux libro 4, ἐκατερίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. Vide sequens θερμαυστρίς. Sicut verò pro θέρμαστρα dici θέρμαυστρα iam annotatum est: ita ET Θερμαυστρὶς pro θερμαστρὶς dici sciendum est. Vnde θερμαυστρὶς Polluci lib. 10, synonymũ est τῷ θερμαντήρ, & θερμαστὶς, hoc est Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστρὶς saltationis esse genus dictum est, ita & apud Athenæũ libro 14, θερμαυστρὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. Eustathio autem est ὄρχησις διὰ ποδῶν συντόνος: quæ quomodo fiat, dicetur in verbo sequenti. A polluce inter τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα refertur. Quod verò ad scripturam attinet, apud Pollucem & Athenæum legitur θερμαυστρὶς tribus syllabis, apud Eustathium verò quatuor syllabis θερμαϋστρὶς, diuisa diphthongo. ET Θερμαυστρίζω, apud eundẽ Eust. ex Critia, ἀναπηδήσαι εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, τὰ σκέλη μεταλλάττειν πολλάκις τοῖς ποσίν ταῖς. Quod saltationis genus idẽ esse Eustathio videtur quod ab Homero Odyss. θ, regii pueri saltasse dicuntur, quum scribit, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς ῥηϊδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι: vt θερμαυστρίζειν sit In altum exilire, &, antequam in terram deferatis, pedes sæpius alternantem gesticulari. Luc. De salt. ποῦ γὰρ ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαυστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι.

C. ἈΝΑθερμαίνω, Recalfacio. Et ἀναθερμαίνομαι, Recalfio. In v. l. exponitur Tepesco, Referuesco.

C. ἈΝΤΙθερμαίνω, Contrà calefacio. Alex. Aphrod.

C. ΔΙΑθερμαίνω, Incalfacio. Demosthenes De falsa legatione, ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, Vt autẽ res iam procedere cœpit, & illi incalescere. VNDE Διαθερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor: vel potius Calor diffusus. Aristot. Probl. lib. 2 quæst. 36, τῶν ἱδρώτων διαθερμασίᾳ γινομένων. Legitur tamen ibi & διὰ θερμασίαν. Plut. ad Col. οὐ φὴς εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθερμασίας; an incalescere vino corpora negas?

C. ἘΚθερμαίνω, Excalfacio. Aristot. Probl. lib. 2, quæstione 35, εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίπωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. VNDE Ἀνεκθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui excalfactus non est, vel Qui excalfieri non potest. ET BICOMP. Συνεκθερμαίνω, Concalfacio. vbi præpositio auget signific. Plut. καὶ τὸ μάχιμον τοῦ Μετέλλου ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, συνεξεθέρμαινε αὖθις καὶ ἐξερρίπισε. Quo significatu & συνεκκαίειν dicitur. B.

C. ΠΑΡΑθερμαίνω, Calefacio. B. ex Athen. οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων.

C. ΣΥΝθερμαίνω. Concalefacio, Cicer. Vnde συνθερμαντικὴ δύναμις, Gal. Vis concalfactoria, Plinio. v. l.

C. ὙΠΟθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore succẽdo. Hom. Il. π, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente. Et apud Suidam, ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμανθεῖσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμαίνουσα, Quum animo succensa esset, Quum animus eius incaluisset.

¶ Θερμοσωματεῖσθαι, Delicatè viuere. Inde forsan quod qui calidis vterentur, delicatiores esse putarentur. Vnde apud Athenæum quoque coniunguntur, σπαταλῶντας καὶ θερμοσωματοῦντας: quod σπαταλᾶν & ipsum pro Delicatam & voluptariam vitã dego accipi tradunt. Poll. l. 10, synonymum ponit τῷ τρυφᾶν: addens tamen, hoc θερμοσωματεῖσθαι & χιχλίζειν comica esse, nec sibi probari.

ΘΕΡΟΣ, εος, τὸ, Æstas. à θέρω, quòd eo tempore omnia magis caleant. Odyss. μ, οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Hesiodus, θέρεος καματώδεος ὥρῃ. Arat. — καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, ad æstatis primordia, & post hyberni temporis ortus, vt Cicero vertit. Thucyd. libro 4, ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους. Idem, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, æstate & frugibus adultis. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xenophon, κατὰ θέρους ἀκμήν, adulta æstate. Pro quo Theophylactus epist. dicit θέρους ἀκμῇ. Quod verò Latini dicunt Æstate, hoc est Æstiuo tempore, Græci θέρους: item ἐν θέρει, item θέρει. Athenæus libro 10, τοῦ μὲν θέρους ψυχρά, τοῦ δὲ ἔαρος χλιαρά, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν θερμά. Xen. Pæd. 8, ἐν γε μὴν τῷ θέρει οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὐδ' αἱ σκιαί, οὐδ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. Hes. Erg. β, Ἄσπρι χεῖμα κακόν, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ. Eodem sensu apud X. Hell. ε, θέρους δέ ὄντος καὶ μεσημβρίας. ‖ Θέρος accipitur etiam pro messe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, messem tibi bonam vaticinor. Sic apud Plutarchum Polit. præc. ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος (τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζοντες) ἀλλήλους παρεκάλουν. Apud eundem in Fabio, initio, ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, apud Antiũ spicas sanguinolentas demessas: seu ad verbum, Messes spicarum sanguinolentas detonsas esse. Legitur verò ibi perperã θεροσταχύων vna voce.

C. Θεριβότος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æstiua habens pascua, Vbi æstate pasci licet. Et θεριβότον neutro genere substantiuè, Locus habens æstiua pascua: vt ex antiquis docet Eust. Idem est & apud Suid.

Θεριλεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Æstate lectum præbens. Nic. Ther. θεριλεχέος πλατάνοιο, platani vmbrosæ seu patulæ: sub cuius vmbra æstate cubari potest, vel ex cuius foliis æstate lectus sterni.

C. Θερίζανον, ου, τὸ, Currus quo messis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, vt à quibusdam (teste Hesychio) exponitur. Eidem est etiam pars quædam currus. Apud eundem habetur ET Θέριγγον, exponiturque τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πλέγμα, τὸ ἐπὶ τὰ τῶν σταχύων παρακομιδῇ γινόμενον. AT Θεισίζανον, per ι, in lexico quodam veteri, herbæ nomen esse dicitur.

Θέρειος, ου, ὁ, Æstiuus. Orpheus hymno in Cererem, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις. Et paulo pòst, καρποῖς βρίθουσα θερείοις. AT Θέρεια, ας, ἡ, Æstiuum tempus, Æstas. Quod quidam grammatici ita à θέρω deducunt vt θάλεια à θάλλω, & ἀπώλεια ab ἀπόλλω. Budæus tamen θερεία scribit. Quæ scriptura videtur commodior: vt in hoc θερεία subaudiatur ὥρα. Budæus ex Polybii libro 5, initio, ἀρχομένης τῆς θερείας. Ex eodem, θεωρῶν ὅτι συμβαίνεται τὴν θερείαν ἀπρακτεῖν εἰς τέλος φυλάξαι τῷ Φιλίππῳ. Pro hoc autem θερεία siue θερεία, Ionica dialysi ab Herodoto DICITVR Θερηΐη, sicut βασιληΐη, pro βασιλεία. In vulg. lexicis est ETIAM Θέρειος per ι, pro Æstiuus, seu θέρινος. Citatur enim θερεία αἰθρία, Æstiua serenitas, ex Diosc. l. 5.

Θερινός, οῦ, ὁ, Æstiu᷉. vt θερινὰ λάχανα & θεριναὶ θριδακίνες, Æstiua olera & Æstiuæ lactucæ, apud Athenæum. Et θερινὴ μεσημβρία, apud Xenophontem Cyneg. Meridies æstiu᷉. Et θεριναὶ ἀνατολαί apud Aristot. Ortus æstiuitali Solstitiales ortus interpr. In vulg. lexicis est ETIAM

Digitized by Google

Θερινός, Æstiuus, Messorius: in v.l.sed sine exemplo. A

Θέρινον,ου,τό, Locus habitationi æstiuæ accommodus. τάπης ἐν ᾧ σκηνοῦσι θέρους ἐπιτήδειος, vt apud Hippocr. Gal. exponit: addens esse qui θέριον scribant.

Θερίζω, F.ίσω, Æstiuo, Varr. Plin. Hoc est, Æstatem alicubi transigo, τὸ θέρος που διάγω, vt Suidas annotat, vt ἐαρίζω & χειμάζω. ‖ Item Meto. In qua significatione actiuum est, sicut in præcedente neutrum. Xenoph. Hellen. 7. τῆς δραχμάς των ἀ ἔτυχον μὲ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως περιελόμ. Archestr. apud Athen. lib. 7. de salpa, βρωτὴ δ' αὖ λίαν. Επὶ θεριζομένου σίτου, quum frumentum metitur. Plutarch. πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, ὠνούμενοι. B Accipitur etiam metaphoricè, sicut Metere apud Latinos. Plutarch. Apophth. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Euripides, τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν Id est, Cicerone interprete, — Tum vita omnibus Metenda, vt fruges. Plutarchus, ἀπαρτῶντες λόγους καὶ θερίζοντες ἅθις μετὰ μάχης ἀπτύλους καὶ πολεμικούς. Aristot. Rh. 3. σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας, quod citans ex nescio quo autore, nimis esse poeticū dicit. C Apud Luc. in Vit. auct. circa finem, τοὺς ὥμους καρποῖς, τὸ θερίζοντες λόγου ἄξιοι, exponitur, Digni sermone colligente, hoc est Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant.

Θερισμός,οῦ,ὁ, Messis. Æschin.

Θεριστής,οῦ,ὁ, Messor. Demosth. Pro cor. τοὺς θεριστὰς, καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ μισθοῦ ἐργαζομένους. Plut. κατ' ἀγρὸν ἐφοράντα καλαμητρίας καὶ θεριστάς. Fœmin. E S T Θερίστρια, Quæ metit. Citatur ex Aristoph.

Θεριστήριον,ου,τό, Falx messoria, Gr. Bibl. interpr. 1 Reg. 13.

Θεριστός,οῦ,ὁ, Messus, aut Qui meti potest aut solet: q.d. Messilis, vt nonnulli interpretantur. Apud Dioscoridem libro 1. capite 18, balsami genus quoddam θεριστὸν appellatur, ἴσως διὰ τὸ λεπτὰς θερίζεσθαι ἐγγὺς ὄν, vt ibidem annotatur. I D Εὐθέριστον nominatur à Plinio libro 12, cap. 25. A T Ἀθέριστος,ὁ,ἡ, καὶ ἡ, Non demessus, Qui est adhuc in spica. vulg. lex. Ab Hesychio exponitur ἀτρύγητος, Neglectus, ab ἀθερίζω. scribendum tamen potius foret ἀθέριστος in ea significatione, secūdum formā aliorum verbalium. D

Θέριστρον,ου,τό, Vestis tenuis & æstiua, seu Vestis messoria. Hieron. in Esaiam, Θέριστρα (inquit) nos possumus appellare palliola quibus obuoluta est Rebecca, vt hodie quoque Arabiæ & Mesopotamiæ operiuntur fœminæ: ab eo quòd ἐν θέρει, id est æstate & caumate, corpora protegant fœminarum. Hæc ille. Genes. cap. 24, ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θέριστρον, περιεβάλετο. Cantic. cap. 5. ἦραν τὸ θέριστρόν μου ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων. Citat Suidas ex quodam etiam Epigrammate, — θέριστρα Καὶ τοὺς εἰδρολιπεῖς ἀσκοπείους πλοκάμους. Apud eundem eiusdem significationis est E T Θερίστριον: E T Θέριστρον apud Hesych. itidē λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. ‖ A T Θέριστρον Varino est etiam δρέπανον. id est Falx messoria: qua signif. accipitur θεριστήριον. E

C. ἈΠΟθερίζω, Demeto. Interdum Abscindo, Amputo.

C. ἘΚθερίζω, Meto. v.l. ex Demosth.

C. ἘΝθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego, vt ἐνεαρίζω.

C. ΠΑΡΑθερίζω, Demeto, Amputo.

C. ΣΥΝθερίζω, Vnà meto, Vna messem facio. Aristoph. Acharn. ἀλλ' ὦ ξένοι Σίληνοι συνθερίζετε. Paulo antè verò dixerat, Μίνω γὰρ τοῖ θερισδέτω.

¶ Θερίζω, Meto, Incido, Rodo: per syncopen pro θερίζω. vulg. lex.

C. ἈΠΟθρίζω, Demeto. Interdum etiam Amputo, Abscindo. per syncopen pro ἀποθερίζω. Epigr. ἀπέθρισα σὴν κεφαλὴν αἴλουρος, Felis tuum caput abscidit. Sic apud Euripide in Oreste, Εἰδεν παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας. Hesychius tamen legit ἀπέθριξεν, & exponit ἀπεκείρετο, item ἀπέκειρεν, & sunt etiam qui ἀποθρίζειν non putent ex ἀποθερίζειν factum.

C. ΠΑΡΑθρίζω, Demeto, Amputo. Apoll. Arg. 2. Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισεν ἄκρα κόρυμβα Νηῒ ἰμὲς εὐπεκέωσης ἀκτῆς αὖ. i. ἀπέκοψαν, vt schol. exponit, syncopen esse dicens pro παρεθέρισεν.

¶ Θερμότατος,ὁ,ὁ, Æstuosissimus. Quidam grammatici à θέρος deducunt, quanuis significationem eandem cum illo non habeat. Vtitur autem eo Aratus, Ἦμος δ' ἠελίοιο θερειτάτη ἐστὶ κέλευθος. Et Nicander in Ther. Ἦμος δ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς, quum solis radii æstuosissimi sunt seu feruentissimi.

ΘΕ'Ω, F. θεύσομαι, siue θεύσουμαι, (quod ex Thucydide citatur: factum ad analogiā τῶ πλευσοῦμαι à πλέω) Curro. Od. θ. Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην. Il. ρ. Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ. Ibat ad currendum, seu Currere parabat. Od. χ. Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, seu Ibat curriculo, vt Plautus loquitur. Plutarch. Coriolano, ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, leuem & agilem, si currendum foret. Apud eundem in Public. ὡς ἐκείνους εἰς τὸ στρατόπεδον, θέοντας, ad illos in castra currentes. Aristoph. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus: nec alios impellimus. Item ἔθει δρόμῳ, Cursu cōtendebat, Curriculo ibat: Vel, Citato cursu currebat. auget enim δρόμῳ quod adiicitur. ‖ Θέω περί τινος, Curro pro aliquo: id est Dimico, Pugno, Periclitor, vt Bud. etiam interpretatur: frequens apud Herodotum, vt annotat, citans ex eo, θέειν περὶ ἑωυτῶν, certare de salute vestra & periclitari, remittensque itidem ad pag. 126. 131. Et ex Pausan. 153, θέοντες περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων καὶ πατρίδος. ‖ Pro hoc θέω poetæ dicunt E T I A M Θείω, metri gratia inserto ι, vt πνείω pro πνέω, Il. κ, de equis Rhesi, Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. A T Θεῦ Hesych. est δεῦρο τρέχε, Curre huc.

C. ἈΝΑθέω, Sursum curro, Subeo, vt ἀνατρέχω. cui contrarium καταθέω. B.

C. ἈΠΟθέω, Abeo currens, Discedo currens: sicut Accurro significat Accedo currens vel curriculo. Vtitur Xenophon.

C. ΔΙΑθέω, Discurro, Percurro. X. Œcon. διαθέοντας λόγου. Ex Plutarchi Solone, διαθέοντας ἱερὰν λαμπάδα, in v.l. Sacram facem currendo gestantes. Ex eodem διαθέω πρός σε, tecum cursu contendo. Quod verò in iisdem v.l. ex Herodoto affertur οἱ διαθέοντες τὸν φόρτον, & exponitur Onus distrahant, ad διαπίθεμαι pertinet.

C. ἘΚθέω, Excurro.

C. 2. ΔΙΕΚθέω, Discurro, Excurro. Aristot. De mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκθεῖν, ad terram vsque cursim illisum.

C. 2. ἘΠΕΚθέω, Aduersus aliquem excurro, vt ἐπεκτρέχω. Philo De vita M. l. 1, ἄρας μὲν τῆς οἰκίας πάντας ἐκελεύσας, ἐπεξέθει, domo mouet, eis occursurus.

C. ἘΠΙθέω, Accurro, Incurro, Irruo. Aristid. Et Herodian. 6, ἐπιθεῖν τε πρὸς τὴν συστάδην μάχην αὐτοπτικῶς, καὶ ἐπέρρωσε πολλάκις Ρωμαίοις ἐπῄεσαν, stataria pugna seu collata acie incurrebant.

C. ΚΑΤΑθέω, Decurro. Xenophon Hellen. 1, πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. Item Hostiliter percurro, seu incurro. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus infestabat.

C. ΜΕΤΑθέω, Curro post, id est Cursu persequor. Xen. πολὺ μεταθεύσονται, id est διώξουσι, Persequentur. Itē Transcurro, Cursu vsquequaque persequor, Cursu permetior. Xen. Cyneg. ἐπειδὰν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ἐπὶ τοὺς τῶν ἰχνῶν, καὶ ῥοιζηδὸν τῆς ἡμέρας. Idem in eodem lib. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷον δεῖ καὶ ζητεῖν καὶ μεταθεῖν καθαρὰ· τὰ δὲ ἔργα, οὐδέτερα διὰ τὰς τεμμούς, montes enim promptum est vestigare canibus, & vsquequaque persequi leporum cubilia, & cursu permetiri: quum neutrum in locis cultis & in liras digestis perinde facilè sit, propter tramites limitésque transuersos. B.

C. ΠΑΡΑθέω, Accurro, & q.d. Iuxta curro, Assequor, hoc est Comminus sequor, Non longè relinquor. Greg. de pullo equam sectāte, quasi προσκαίρω vel παρασκαίρω. Hæc Bud. Herodianus lib. 8, ἑκατέρωθεν δὲ παρέθεον ἀπὸ τῶν καταφράκτων ἱππέων ἴλαι καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταί, ab vtroque latere eorum qui in medio erant, discurrebant cataphractorum equitum alæ. Idem Bud. apud Ælianum loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, παραθέουσι τὴν ὄχθην interpr. Cursim littus vel ripam legunt. Παραθέω est etiam Prætercurro. Plato Theæteto, ἄγαν ὦ Σώκρατες τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν. ἀλλά τί, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν, Nimis insultamus ô Socrates, amicum meum: atque, ô amice, quis scit an cursu præter veritatem feramur? v.l. Apud Luc. autem

Digitized by Google

De hist. scrib. καί τοι ποιητὴς ὤν, παραδραμεῖν τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους, verti posse videtur, Leuiter attingit quasi prætercurrendo, vel In transcursu attingit, vt Plin. loquitur.

C.2. Συμπαραθέω, Cursitando assector. Ex Demosth.

C. ΠΕΡΙθέω, Circumcurro, In orbem curro. Herodianus libro 1, λέοντάς τε καὶ παρδάλεις, ὅσα τε ζῶα γενναῖα, περιθέων ἄνωθεν κατηκόντιζεν, leones & pantheras aliáque id genus nobilissima animalia, currens in orbem, supernè iaculis confodiebat. Et l.5, χιλιάδα τε ἐπὶ χίλια ἐχόρευε σὺν αὐτῷ περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέροντα, cursitantes in orbem circũ aras. Et l.8, περιθέων τὸ τεῖχος ἑκάστοτε καὶ ἐλλιπαρεῖ μένειν, circumquaque per muros cursitans. Polit.

C. ΠΡΟθέω, Præcurro. Il. χ, — πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.

C. ΣΥΝθέω, Concurro. Plut. Symp. 4, τὰ θρέμματα διδάσκουσι, βροντῆς γενομένης, οἱ ποιμένες εἰς ταυτὸ συνθεῖν ἢ συνωθεῖν, In vnũ concurrere & compelli seu contrahi. Herodian. l.4, πάντης ἐκ πληθύος συνέθεον. Et l.8, εἰς δ᾽ ἱππόδρομον συνθέοντες, ὡς πρὸς ἐκκλησιάζοντες, veluti futura concione, frequentes concurrebant.

ΘΟΟ'Σ, ῦ, ὁ, Celer, Velox. Il. α, circa princ. — ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Existimantur autem dictæ ab Homero naues θοαί, id est veloces, vel communi epitheto, vel quòd illæ quibus exercitus transmittebantur, celeritate multo præstarent onerariis. Et ζυγὸς εἰρεσίης θοὸς apud eundem. Dicitur etiam aliquis esse θοὸς, id est celer: Iliados π, v.422, Αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε· νῦν θοοὶ ἔστε. Sed apud Homerum sunt qui θοὸς ex consequente exponant Strenuus, vt Il. π, vbi quum dixisset Sarpedõ Glauco, — νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ᾽ ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν, subiungit, Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι. Sed & θοὸς μάχεσθαι apud eundem. Quò pertinet etiam compos. βοηθόος. Sic Pugna celer apud quẽdam Latinum poetam memini me legere: Apud Virgilium quidem certè legitur Iaculo celer. Sed & θοοὶ στίχες apud Apoll. τὸ ἀκίνητον ἢ ἀμετάφορον. ¶ Comparatiuè Θοώτερος, Celerior. Item Properantior, ex Epigramm.

Θοὸς, Acutus. vt θοοὶ γόμφοι, Apollon. Argon. 2, Acuti claui. Et θοαὶ νῆσοι, Homero per metalepsin (sicut & Fabius docet) pro ὀξεῖαι, id est Acutæ: ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata. At θοὴ νὺξ apud eundem. à quibusdam Acuta (videlicet vt sit ἡ κωνοειδὴς, διὰ τὴν ἀποπληρουμένην σκιὰν &c.) ab aliis ταχεῖα. Lege Eustath. HINC Θοόω, ῶ, Acuo. vnde ἐθόωσα, Odyss. ι, v.327.

Θοῶς, Celeriter, Velociter. Item Raptim. Od. ξ, — θοῶς συνέεργε χιτῶνα.

¶ Θοάζω, Celeriter moueor. A schol. Apoll. θοάζειν exponitur ταχύνειν. quem valde errare puto in eo quod θοὸς ab eo deriuat: nam contrà illud ab hoc deriuari, manifestius esse arbitror quàm vt vllis argumentis probare necesse sit. ¶ Item pro Sedeo, & propriè Celeriter in sedile insideo. Plura vide in Θαάσσω.

ΘΗ'ΠΩ, Stupeo, Cum stupore admiror. Verbum poetis vsitatius, & quidem in duobus tãtùm temporibus, præterito medio videlicet & aoristo secundo: sed illud præteritum medium pro præsente sæpe ponitur. Od. ζ, ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. Od. ψ, — θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε. Il. δ, Τίφθ᾽ οὕτως ἕστητε τεθηπότες ἠΰτε νεβροί, stupentes velut hinnulei, seu cerui. quos & Plinius omnium rerũ miraculo stupere docet. Apud eundem Homerum non semel est, Σὺ δὲ ταφών, itẽ ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσε. QVOD Ταφὼν Eustathius Ionica literarum mutatione pro θαπὼν dici annotat: sicut βάθρακος pro βάτραχος, κιθὼν pro χιτὼν, κύθρα pro χύτρα, & ἀχάνθα pro ἀκάνθα. Præterito autem medio τέθηπα quidam etiam prosæ scriptores vsi sunt. Philo De vita Mosis lib. 3, ὡς τοὺς ὁρῶντας τεθηπέναι καὶ καταπεπλῆχθαι, vt planè spectatores admiratione & stupore defigeret. Lucianus, τέθηπέ με δορυφορούμενον ὑπ᾽ αὐτῶν, Admiratur, Budæo interprete. Idem Bud. apud Areopagitam, τεθηπότας πρὸς τὸ ξόανον, exponit εἰδωλολατροῦντας. Apud Hesychiũ est etiã θηπῶν, cũ accẽtu in vltima, quasi à θηπέω: quod itidẽ exponit θαυμάζων: item & ἐξαπατῶν, κολακεύων: paulo antè tamen θήπει, cum accentu in penultima, ψεύδεται. Ab illo autem θηπέω apud eundem EST Θηπητὴς, Impostor, ἀπατεών. Notandum verò Eust. non agnoscere hoc thema, sed τέθηπα & ταφὼν deriuare à θάπω: Etymologicum hic sequuti sumus.

Θηπτὸν, Admirandum, Stupendum. θαυμαστὸν, Hesych. Itẽ καταπεθύμενον, vt ab eodem exponitur.

C. ΚΑΤΑθήπω, Obstupesco, Cum stupore demiror. Vnde in præter. med. κατατεθηπέναι, apud Suidam καταθαυμάσαι, ἐκπλαγῆναι. Apud Hesychium est etiam καταθέπει, (expositum ἐπλήσσεν:) quod à καταθηπέω erit, vt suprà θηπῶν apud eundem.

Θάπος, Stupor, Attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica (vt in ταφὼν paulo antè annotaui) DICI Τάφος docet Eustathius. Quo vtitur aliquoties Hom. vt Od. ψ, τάφος δ᾽ ἕλε πάντας ἰδόντας. Od. ω, τάφος δ᾽ ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, Sepulchrũ (quod & ipsum Eust. dictũ vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας) vide suprà in Θάπτω.

¶ Θάμβος, εος, τὸ, Stupor, Attonita admiratio: idem quod præcedens Θάπος, ex eóque factum interposito μ, & mutato π in β, vt docet Etymologistes: licet Eustath. ex θεα & ἐμβιβάζεσθαι deriuatum velit, vt sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν. simplicior tamen esse videtur Etymologici deductio. Iliados δ, — θάμβος δ᾽ ἔχεν εἰσορόωντας. Odyss. γ, — θάμβος δ᾽ ἕλε πάντας ἰδόντας: sicut paulo antè ex Odyss. habuimus τάφος δ᾽ ἕλε πάντας ἰδόντας. Il. ψ, Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ᾽ ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thucyd. lib. 6 καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, stupore audaciæ. id est stupenda audacia. Interdum commodius verti potest Pauor stupidus, Pauor attonitus, Pauor quo percellimur: vt θάμβος sit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Euripid. Hecuba, τί νέον κηρύξασ᾽, οἴμοι μ᾽, ὥστ᾽ ὄρνιν, θάμβει τῷδ᾽ ἐξέπταξας; Sic apud Plutarchum Pericle, δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα, θάμβος ἐργάζεται. Quo sensu accipi possunt nonnulli quos ex Homero citaui loci. Apud Apollonium est θάμβος μέγα, & apud Aristoph. θάμβος εἶλεν ἄνακτας, & suprà apud Hom. θάμβος δ᾽ ἕλε πάντας. AT Θαμβὸς, ῦ, ὁ, Attonitus, Stupida admiratione perculsus. ἐκπλαγεὶς, Eust.

C. Ἄθαμβος, ου, ET Ἀθαμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui stupore non percellitur, Vel, Qui pauore attonito non percellitur. Phrynich. apud Hesychium, σῶμα δ᾽ ἀθαμβὲς γυμνάζειν τέρπει. Plut. Lycurgo dicit Spartanas mulieres educare sua βρέφη ἀθαμβῆ σκότῳ καὶ πρὸς ἐρημίαν ἄφοβα, ita vt pauore noctis non percellantur, nec in solitudine extimescant. Ἄθαμβος autem in vulgatis lexicis est, exponitúrque Intrepidus: sine autore. (Apud Hesychium est quidem scriptum ἄθαμβος, sed exponitur ὦ θάμβος: pro quo diuisa voce scribendum fuerit ὦ θάμβος.) VNDE Ἀθαμβεῖ, Sine stupore attonito, Sine pauore attonito, Impauidè. AT Ἀθαμβίη, Stupor. κατάπληξις, apud Democr. Clemente teste, vt v.l. annotant. quæ expositio præcedentibus contraria est.

C. Ἔκθαμβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore & pauore perculsus. ἐκπλαγεὶς, vt Eustath. exponit. ἔκθαμβος ἦν apud Suidam, ἐν θάμβει ἢ ἐκπλήξει ἦν.

C. Περιθαμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Vehemẽter admiratione & stupore vel pauore perculsus, Valde stupefactus, seu pauefactus. Apollon. Argonicῶν 2, Καί σφεας ἀμφίαχον περιθαμβέες. A Budæo exponitur Valde trepidus, citante ex Plut.

Θαμβαλέος, ου, ὁ, Stupendus, Formidabilis. θαυμαστὸς, φοβερὸς, vt ab Hesychio declaratur. θαμβαλέη φωνὴ, apud Nonnum, Vox ad quam admiratione obstupescas, Ad quam stupore expauescas. Ab eodem actiuè etiam vsurpatum videtur pro Stupens, Admirabundus. Nã θαμβαλέη Σαμόθραξ apud eum in vulg. l. exponitur Admirabunda & stupens: sicut & θαμβαλέοι θεράποντες, admirabundi.

Θαμβέω, ῶ, F. ήσω, Admiratione attonita stupeo, Stupore attonito paueo. Il. ψ, Λαοὶ δ᾽ αὖ θηεῦντο θάμβησάν τε. Il. ω, Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Il. ω, — θάμβησεν ἰδών

ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. vt apud Virgilium, Obstupuit viſu Æneas: item Aſpectu primo obſtupuit. Odyſſ.δ, Ὡς ἄρα φῶτ᾽. οἱ δ᾽ αὖτε θυμῷ ἐθάμβεον. Iliad.θ, Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. vt apud Virgilium, Obſtupuere animi, gelidúſque per ima cucurrit Oſſa tremor. Odyſſeæ ω, Τὼ δ᾽ ἄρα θαμβήσαντ᾽ ἰθὺς κίον, ὡς ἐνόησαν. Interdum accuſatiuum habet adiunctum. Odyſſ.ρ, Οἱ δ᾽ ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, Ἀλλήλους τ᾽ εἴροντο τίς εἴη, ſtupebant ipſum: vt apud Ciceronem, Nos Varrones ſtupemus. Actiuè etiam vſurpatum reperitur pro Stupore attonito percello, Paueſacio. 2 Regum 22, περιέσχον με συντριμμοὶ θανάτου, καὶ χειμάρροι ἀνομίας ἐθάμβησάν με, torrẽtes iniquitatis attonito pauore perculſerunt me. Θαμβοῦμαι, Obſtupeſco, Perculſus ſum. Bud. ex Plut. de Pompeio, ἐλαυνόμενον τὴν γνώμην ἐοικὼς, ὡς ἐξ ἄλλης ἤδη τεθαμβημένος.

C. ΕΚθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pauore attonito exterreor. Et in paſſ. ἐκθαμβοῦμαι, pro eodem, ſeu Expaueſco, vt Bud. interpr. Baſil. ὑπὸ γὰρ ἐκπλήξεως καὶ ἐκθαμβούμενος. Vtitur & Marcus Euang.

C. ΕΠΙθαμβέω, Cum ſtupore attonito admiror, Stupeo. Nonn. καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἐσμός, Eum ſtupebat, ſeu Cum ſtupore admirabatur.

C. ΚΑΤΑθαμβέω, Cum ſtupore demiror. Et in paſſ. eadẽ ſignif. Plut. Numa, καταπεθαμβημένη τὴν τοῦ Νυμᾶ δίαιταν, Cum ſtupore demirata. Idem Fabio, καταπεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, Stupens Annibalem, vel Stupore quaſi attonito demirans Annibalem, aut etiam expaueſcẽs. nam θάμβος in vtraque ſignificatione poni, ſuo loco dictum eſt.

ΘΗ'ΓΩ, F. ξω, Acuo. Hom. Iliad.β, Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ᾽ ἀσπίδα θέσθω. (vbi obſerua poni vocẽ mediam.) Idem Il.ν, de apro, Ὀφθαλμὼ δ᾽ ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας Θήγει. At Iliad.λ, dicit – θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσι: eodémque modo Heſiodus, – θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα. Euripid. quoque in Phœniſſis pugnam Eteoclis ac Polynicis fratrum, pugnæ aprorum comparans, ſcripſit, Κάπροι δ᾽ ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν Ξυνῆψαν ἔγχη. Vbi obſerua etiam θήγοντες γένυν pro eo quod Homerus dixit, θήγων ὀδόντα μετὰ γένυσι. Cæterum Horatius leænam itidem dixit Acuere dentes, θήγειν ὀδόντας.

Θήγω in proſa etiam vſitatum, ſed vtplurimum (quantum meminiſſe poſſum) metaphorica ſignificatione: vt Latinè Acuere, pro Incitare, Inſtigare, Animare. Xenoph. Pædiæ 2, ἀλλὰ παντὸς ἔργου δεῖ, τῷ ἀνδρῶν πάντων θήγει τὸ φρόνημα. Idem ibidem, θήγει ταῖς ψυχαῖς τὰ πολεμικὰ. Et Pædiæ 1, εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. Lucianus quoque dixit (exemplo Xenophontis, vt opinor) in libello De ſaltat. θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. At quod dixit Alcidamas, ἀκράτῳ τῆς ὀργῆς ἔργῳ τεθηγμένον, reprehendit Ariſtoteles in Rhet. Cæterùm quod ad huius verbi etymon attinet, Euſtathi' θήγειν dictum eſſe vult quaſi τὶς θοὸν ἄγειν. ego certè, ſi vllum eſt eius etymon, id eſſe arbitror: ſed ſi vllum aliud verbum prototypon eſt, eſſe hoc quoque, magis perſuaſum habeo. Legitur tamen & apud Etymolog. dici θήγω quaſi θοήγω. HINC Θηκτὸς, Acutus. vt θηκτὸν ξίφος, in Epigr. Acutus enſis.

C. Εὐθηκής, ET Εὔθηκτος, Bene acutus. vt εὔθηκτον ξίφος, Enſis quem quis bene exacuit. AT Νεοθηγὴς, Recẽs acutus. vt νεοθηγὲς ξίφος, Enſis quem quis recẽns exacuit. ET Ὀξύθηκτος, Valde acutus, Quem quis ita exacueri tvt eius mucronem acutum reddiderit. ὀξυθήκτοις φασγάνοις, Eurip.

C. ΕΠΙθήγω, ET ΠΑΡΑθήγω, Acuo, vel Exacuo. Sed παραθήγω metaphoricè etiam, ſicut θήγω, pro Incito, Inſtigo. vnde παραθήγομαι exponitur etiam παροξύνομαι ab Heſychio. AT Ὑποθήγω eſt metaphor. itidem, q.d. Subincito, Subinſtigo. A Suida ὑποθήγων exponitur ἐρεθίζων & προτρεπόμενος, & ἐπαλείφων: afferente exemplum hoc, ὑποθήγων ἐς τὰ καλὰ ἔργα αὐτούς.

Θηγαλέος, Acutus, in Epigr.

¶ Θηγάνη, ET Θήγανον, Cos, ab acuendo ita dicta. Sophocl. Aiace, σιδηροβρῶτι θηγάνῃ γεννηθείς. VNDE Θηγανάω, Acuo. θηγάνει, ξύνει, Heſych. ET Θηγάνιος, Acutus. (pro quo θηγαλέος, paulo antè) θηγάνιον, ὀξὺ, ἠκονημένον, Heſych.

ΘΗ'ΠΩ, quod hîc ponendum fuit, quære in præcedente pag.

ΘΗ'Ρ, ῆρὸς, ὁ, Fera, Bellua. Hom. Odyſſ.ι, Δείδω μή τί μοι θῆρα πέλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Idem Odyſſ.ω, θῆρας à piſcibus & auibus diſtinguit, ſcribens, Ἤ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο. Itidem Heſiodus in Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς Ἔσθειν ἀλλήλους. Apud Sophoclem in Trach. Accius Ἐρυμάνθιον θῆρα vertit Erymanthiam belluam, vt videbis in meo lex. Cic. pag. 114 & 115. ‖ Θὴρ dicitur etiam peculiariter Leo, κατ᾽ ἐξοχήν. vt Il.ο, v.586, Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἄρ᾽ ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. ‖ Θὴρ, Centaurus. Sophocles tamen iunxit κένταυρος cum θὴρ, pro centauro: in Trach. p. 353. Sic Semifer poetis Lat. vt docebo in Φήρ. Heſych. θῆρας exponit etiam τοὺς σατυρικούς. Cæterùm θὴρ quidam quaſi ρ θὴρ dictũ putarũt: alii παρὰ τὸ θεῖν ῥᾷον. Heſ. poſtquã ſcripſit θὴρ dici de leone, addit ἀπὸ τοῦ θοῶς ὁρμᾶν.

C. Θηράγρα, Ferarum captura, (vt Plin. dicit Piſcium & alituũ captura) Venatus. Item Captura. i. res capta. Poll. θηράγρα, οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον. ET Θηραγρίτης, Venator, in Epig.

C. Θήραρχος, Qui præfectus eſt feris ſeu belluis, Rector ferarum ſeu belluarum. Sed peculiari ſignif. Rector elephantorum, ſeu Qui præeſt elephãtis. ET Θηραρχία, Imperium eius qui præeſt belluis, Imperiũ in belluas. vt apud Terent. in Eunucho, qui præfectus eſt elephãtis, dicitur habere imperium in belluas.

C. Θήραυλος, Syluestris, Ruſticus. Ab Heſychio exponitur ἀγχός τις mendoſè: pro quo reponunt quidam ἀγρότης, fortaſſe tamen neutrum ſcripſit Heſych.

C. Θηροβολεῖν, Feras icere, ſeu ferire. vt faciunt venatores, in Epigr.

C. Θηρόβορος, A feris adeſus, ſeu arroſus. vt θηρόβορον κρέας, Phocyl. Caro quam adederunt feræ, aut potius arroſerunt. poſtquã enim dixit Phocyl. Μηδὲ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, ſubiungit, ἀργίποσι δὲ λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδωνται. Sed θηρόβορον ſcribo (non θηροβόρον, vt ibi legitur) quũ paſſiuè accipiatur. At in v.l. habetur Θηρομόβορον, duplici errore: quum hoc nomen ne ingredi quidem poſſit verſum.

C. Θηρόβοτος, ου, ὁ & ἡ, A feris depaſtus. in Epigr.

C. Θηρόβρωτος, ὁ & ἡ, A feris voratus.

C. Θηρεύτειραι, Venatores. θηρευταί, Heſych. Eſſe autem puto illud ex θὴρ & θύρα, eo modo quo ὀρνιθοθῆραι, & alia.

C. Θηροκτόνος, vide paulo pòſt in Θηροφόνος.

C. Θηρολέτης, Ferarum perditor, Ferarum occiſor. Ex quo intelligitur Venator, κυνηγός, Heſych.

C. Θηρονόμος, Feras paſcens. vt δρυμὸς θηρονόμος.

C. Θηροσκόπος, Feras obſeruans, Feris inſidians.

C. Θηροτρόφος, Feras nutriens, Feras alens.

C. Θηροφόνος, ου, ὁ & ἡ, Ferarum occiſor, Qui vel quæ ferarum cæde gaudet. Vnde Artemidis eſt epithetum. Item θηροφόνον peculiari ſignificatione, Aconitum, ab occidendis feris. v.l. ex Dioſcoride & Plutarcho. ET Θηροκτόνος, quo nomine Heſych. illud θηροφόνος exponit, nimirum idem ſignificante.

Θηροσιών, Venatio. θηροσιῶνας κυνηγίας, Heſych.

C. Ἄθηρος, Carens feris, ſeu belluis. vt ἄθηρος χώρα, Plut.

C. Ἔνθηρος, Feras habens. vt ἔνθηρος δρυμὸς, Saltus feras habens, In quo ſunt feræ. Ex Euripide affertur pro Sylua feris abundans.

C. Μιξόθηρ, Semifer. Ad verbum ſonat, Feræ permixtus, vt μιξόθηρ ἀνθρώπων in Epigramm. dicitur Minotaurus. Vide Φήρ.

C. Πάνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera. qui Lat. nominatiuus ex accuſ. Græco factus eſt, mutato etiam genere maſc. in fœm. X. Cyn. λέοντες δὲ, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι, & ἄλλα ὅσα ἐστὶ τοιαῦτα θηρία. Exiſtimo autem nomen hoc accepiſſe ferã iſtã ex verſicoloribus maculis, tanquã hæ cæterarũ omnium colores imitentur. Huc certè facit quod ſcribit Plin. l.8, c.17, Pãthera & tigris macularũ

varietate, propè solæ bestiarum spectantur: cæteris vnus ac suus cuiusque generis color est.

Θήρειος, ου, ὁ & ἡ, Ferinus, Belluinus, vt θήρειος βία apud Sophocl. in Trachiniis. qui tamen (vt opinor) θήρειον βίαν periphrasticè appellat quem alibi θῆρα κένταυρον. Et θήρεια κρέα, Xenoph. Pæd. 1, p. 6, Ferinæ carnes, quibus opponit τὰ ἥμερα. AT Θήρειος αὐλὸς, Poll. Tibia quædam qua vtebantur Thebani, ἐκ νεβροῦ κώλων εἴργασμένος. Vide Poll. lib. 4, cap. 10. Nisi fortè θήρειος cum ει sibi legendum est.

Θηρεύω, Feras venor. Odyss. τ, Σὺς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι. vbi sine adiectione ponitur. Sic & ab Aristotele, de araneis scribente, ἐργάζεσθαι μὲν τὴν θήλειαν, θηρεύειν δὲ τὸν ἄρρενα. Pro quibus Plinius, Fœminam putant esse quæ texat, marem qui venetur. Itidem à Plutarcho ponitur participium θηρεύοντες sine adiectione, pro θηρευταὶ, in libro De discern. adul. Sæpius accusat. suum habet: vt apud eũdem in Alex. παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. Pass. Θηρεύομαι, A venatore indagor, aut Captor. Item Capior à venatore (addo autem A venatore ad exprimendam vim huius verbi.) Athenæus lib. 4, ὥστε τὸ θηρευθὲν εὐθέως ἀποτρέχειν ἅπαντας. Et lib. 5, κωνηγεῖ ἐμὲ ὁ καλὸς Σωκράτης, οὐχ αὐτὸς θηρεύεται. Ponitur & in actiua significatione, vt apud Aristotelem, qui de vespis loquens lib. 9, De hist. animal. θηρεύονται & θηρεύουσι pro eodem dixit. ‖ Frequentissimus verò est huius verbi vsus & per metaphoram, sicut Latini verbi Venor. vt θηρεύειν ἡδονὰς τὰς ἐκ δόξης apud Isocratē, Venari voluptates laudabiles, vel Consectari. Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et θηρεύειν τὸ κέρδος, Venari lucrum, seu Captare lucrum. Sic ὀνόματα θηρεύων apud Plat. in Gorg. Bud. vertit Captans. Apud Xenoph. verò in Œcon. αὔρας θηρεύων μαλακάς, idem reddit Captans, Aucupans. Ex Euripide autem θηρεύειν ἀρετὴν pro Venari virtutē, Virtutem consectari. ‖ Item cum accus. personæ, vt apud Luc. de Vulcano Martem ac Venerem captāte, ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς, ἐθήρευεν αὐτούς. id est Captabat, inquit Bud. Ego existimo posse etiam verti Insidiabatur eis. sicut & venatores feris insidiari dicuntur. ‖ Itidē vocem passiuam Θηρεύομαι, Bud. exponit Capto, Excipio, in hoc Plat. loco, De republica 7, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, ὡς ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Sic autem θηρεύομαι in propria etiam signif. accipi actiuè, dictum modò fuit.

HINC Θήρευμα, Quod venādo capitur, Captura. Affertur tamen ex Platone De legib. pro Venatus. ET Θήρευσις, Venatio, Ipsa venandi actio. ET Θηρεύσιμος, Qui venatu capi potest. q. d. Venabilis. Exponitur tamen in vulg. lex. Ad venandum aptus, Venandi vim habens. ET Θηρευτός eadem significatione, videlicet pro Venabilis, si ita loqui liceat. AT Θηρευτής, AC Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Dicuntur autem non solùm ἄνδρες θηρευταὶ ab Homero (sicut & ab Hesiodo) verumetiam κύνες θηρευταὶ, qui Lat. Canes venatici (At θηρευτὴς πέρδιξ Aristoteli est qui à Plinio vocatur Perdix aucupis index.) QVI Θηρευτικοὶ in prosa vocantur, cum ab aliis, tum à Xenophonte. Et fœm. θηρευτικαὶ κύνες, ab Aristophane. Dicitur verò & θηρευτικὸς βίος, Venatoria vita. Item θηρευτικὴ (sub. τέχνη) Venandi scientia, apud Aristotelem Polit. 1. Redditur & Venatio, Venatus. COMPOS. Ἀθήρευτος, A venatore seu venatoribus non indagatus, vel A venatore non captus. Xen. Pæd. 1, ἀκούων ἐν τοῖς μεθορίοις πολλὰ θηρία εἶναι ἀθήρευτα διὰ τὸν πόλεμον. vbi exponitur, Multas feras a quarum venatione cessatum esset. ET Συνθηρευτής, q. d. Conuenator, Venationis socius. ITEM verb. comp. Ἐκθηρεύω, pro θηρεύω, Venor. ET Φιλοθηρία, Amor venationis, Venandi studium. Cæterùm hoc verbum θηρεύω Eust. à θηράω deduci ait, vel potius ab inusitato verbo (quod ille ἄρρητον appellat) θηρέω, sicut χεύω fit à χέω, & ζητεύω à ζητέω. in quo certè ei subscribo.

Θήρα, Venatio, Venatus, Indagatio quæ fit à venatore. Odyss. τ, v. 426, Βὰν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Υἱέες Αὐτολύκου. (quod Virgilius dicit Venatum ire.) Sic Xenophon, ἐξιέναι ἐπὶ θήραν: item ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, & ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. Apud eundē θήρας ποιεῖν exponitur Venationem exercere: à Gaza autem apud Aristot. Capturā exercere. Quod autē dicit Aristot. & alii ἀπὸ θήρας ζῆν, Latini itidem (sed sine præpos.) Venatu viuere, Venatu ali. ‖ Interdū verò metaph. vt Soph. in Aiace, p. 34, —ὁ κείνων θήραν ἔχων, Hostes venans, Hostes vestigās. vt sit θήραν ἔχων ὁ κείνων, pro θηρευόμενος ὁ ἐχθρούς. Possumus autem (opinor) & Persequens hostes, reddere: quũ & venatores persequi feras dicātur, vt alibi docui. Gaudet autē Soph. hoc genere metaphoræ, qua & initio illius trag. vsus est. Admonet tamen schol. pro θήραν ἔχων legi etiam φρουρὰν ἔχων. Vsus est metaph. & Plutar. in Alcib. μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων.

Θήρα ponitur & pro præda venatu capta. qua itidem in signif. inuenio apud Liuium nomen Venatio.

Δύσθηρος, ου, ὁ & ἡ, Infelix in venatu, seu in venādo. Cui nō succedit venatio. CONTR. Εὔθηρος, Felix in venatu. Et εὔθηρος ἄγρα, in Epigr. Præda ex felici venatu proueniēs.

C. Παίθηρον δίκτυον, Rete ad capiendas omnis generis feras. sicut πάναγρον dicitur quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, vel πρὸς πᾶσαν ἄγραν ἐπιτήδειον. Et παίθηρον δάπεδον apud Aristophanē pro παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν. Apud Suidā (inquit Bud.) legitur πάνθηρα, sed non expositum. fortasse autem illud est quod Panthera dicitur ab Vlpiano, tit. De act. empt. & vend. L. Emptorem, in fine. Nisi potius πανθηρία scribēdum est apud Suidam, & panthēriam apud Vlp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta est illa scriptura apud Vlp. legitur enim ibi, Veluti quum futurum iactum retis emimus à piscatore, aut indaginem, plagis positis, à venatore, vel pantherā ab aucupe. Vbi exponitur Totam capturam.

C. Σύνθηρος, ου, ὁ & ἡ, Venationis socius. Xen. οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων, id est Commodū tibi ad venandos amicos fore socium, seu Socium venationis amicorum.

Θηράω, ῶ, Venor. Xen. Pæd. 1, διὰ τοῦτο δὲ δημοσίᾳ τὸ θηρᾶν ἐπιμέλονται. ‖ Frequentius metaph. vt Lat. Venor, & vt synonymum huic θηρεύω. itidemque redditur sæpe Capto. vt apud Luc. ἐθήρων αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. At verò θηρᾶν τοὺς ἀνθρώπους à Xen. dicitur & alio modo, videlicet λόγοις καὶ ἔργοις. Ab eodē θηρᾶν ὄλβον ponitur pro Capere tanquam venando, seu venatu, p. 58. Sciēdū est autē θηράομαι quoque actiuè interdum sumi. Isocr. in Helene, θηρώμενος τὰς τοιαύτας χάριτας. id est Captans, Bud. Synes. διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου, ματεύοντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν, Indagantem, inquirentem. Apud Sophoclem autem initio Aiacis, cum infinitiuo, Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. vbi exponitur Conantem. ‖ At verbo θηράομαι pass. signif. vtitur & Xen. Apomn. lib. 1, p. 416, Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος. vbi metaphor. etiam capitur, redditurque Captatus, item Illectus. sed prius illud malim. Item θηραθεὶς, pro Captus, i. persuasus. Laert. in Pol. ἀκούων δὲ τὸ μειράκιον, κατ' ὀλίγον ἐθηράθη. i. Disputatione philosophi captus est, vt vertit B. Ego autē malim hic Illectus est. Idem ibidem, διὸ καὶ θηραθῆναι Κράτητα ὑπ' αὐτοῦ.

HINC Θήραμα, Captura, Quod venando capitur. Vnde exponitur etiam Præda. Plut. De prud. anim, ὡς ἑαυτοῦ ποιούμενος ἄγραν καὶ θήραμα τὸν ἱερόσυλον. ET Θηράσιμος, Qui venatu capi potest, &c. Vide Θηρεύσιμος. ET Θηρατής, Venator. Sæpe metaph. Indagator, Sectator, vt Budæus exponit apud Laertium in Pyth. δόξης καὶ πλεονεξίας θηραταί, & τῆς ἀληθείας θηρατάς. ET Θηρατικός, Venatorius, Ad venationē pertinens. vt θηρατικὰ σημεῖα apud Plut. de canibus. Eidē θηρατικὸς est Venationis studiosus. Item τὰ θηρατικά, Venandi ars. X. AT Θήρατρον, (q. d. Venandi instrumentum,) Id quo capimus quæ venamur. Lat. Laqueus, Pedica, Plaga, Rete. Xen. οἱ δ' ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. Et metaph. (sicut Lat. Laqueus, &c.) vt quum dicit meretrix quædam apud eundem Xenoph. καὶ ἐμοὶ συμβουλεύοις ὑφίστασθαι θήρατρα. Theodor. lib. 3 Eccl. hist. de Iuliano loquens, πάγας κατασκευάζων καὶ θήρατρα, πρὸς τὸν τῆς ἀσεβείας ὄλε-

θηρῶν τοῖς ἐξαπατῶσιν ἀδήλως ἀγρεύοντα. COMP. Δυσθήρατος ET Εὐθήρατος. Est autem δυσθήρατος, Qui non facilè capi potest venatione seu venando, Cuius difficilis est venatus, seu captura. Et generaliter etiam, Difficilis captu, seu indagatu. vt Plut. καὶ γὰρ ἄλλως ἱστορία Μακεδόνων δυσθήρατος οὖσα. Et metaph. Cuius est difficilis indagatio, seu peruestigatio, aut inquisitio. ita enim interpretor apud Plut. in Pericle, quum dicit δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Item Difficilis intellectu: vt B. vertit in hoc Bas. loco, de parab. Solomonis, δυσθήρατος τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς. HVIC cōtr. Εὐθήρατος, Qui facilè capi potest venādo &c.

AT Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, ET Θηρήτωρ, ορος, ὁ, poet. Venator. Il. ι, Ἐσθλὸν θηρητῆρα. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ Βάλλειν &c. Et ἄνδρες θηρητῆρες apud eundem. Et Iliad. ι, Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἀνέρας ἀγείρας Καὶ κύνας. ITEM Θήρημα (quod hæc præcedere debet) in v.l. idem quod θήραμα.

¶Θηρίον, ου, τὸ, Fera, Bellua: (vtroque n. modo Cic. interpr. vt videre est in lex. Cic.) idē quod θήρ, sed hoc poetis est potius peculiare, illud cōmune poetis cū cæteris scriptoribus. Hom. Od. κ, v. 171, de ceruo, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. Callim. hymno in Dianā, Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν κύκλωπες ἐδοῖεν. Idem circa init. eiusdē hymni, -ἐπὶ ἄγρια θηρία καίνω. X. Pæd. 1. ἀκούων αὐτοῦ ἐν ταῖς μαθήσεσι ταῖς τι αὐτοῦ καὶ τοῖς Μήδων πολλὰ θηρία εἶναι, ἃ ἐπὶ ἀθήρευτα διὰ τὸν πόλεμον. Idem θηρία quorū venatio periculosa sit, enumerat, vrsos, leones, apros, pardales: vt contrà ceruos & dorcadas & asinos syluestres, θηρία esse dicit quæ venari sine periculo possumus. Interdū θηρία cum adiectione, vt ἄγρια θηρία, X. Pæd. 1. Et θηρία αἰχμάλωτα καὶ πολλῆς ὠμότητος μεστά, Isocr. Callim. itidē ἄγρια θηρία in loco quē modò protuli. Et θηρία ἀνθρωποφάγα, Plut. & θηρία φθειροφάγα, Paus. Item θηρία ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι, Athen. Sed vt θὴρ pro leone κατ' ἐξοχὴν accipi, admonui ātea, sic θηρία interdū de elepantis dici Suid. annotat Polyb. θηρία μεμονωμένα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Idē verò annotatur & de Lat. Bellua. In hoc tamen qui ex Terēt. affertur loco, Eóne es ferox, quia habes imperiū in belluas? animaduertendum factam fuisse iam elephantorum mentionem. |Latius tamen patere θηρίον appellationem sciendum est, adeo vt Ælian. ἀράχνην etiā, i. araneum, θηρίον appellet: quidam verò & τὸν ἵππον inter θηρία enumerarunt. Ideóque suspectus esse non debuit Marcello Diosc. loc⁹ vbi θηρία lumbricos appellat (quod quidam Animalia ventris interpr.) quos ipsum etiam Hippocr. θηρία appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Vnde quod Diosc. de vitice dicit, καὶ τὰ φύλλα ὑποθυμιώμενά τε καὶ ὑποστρωννύμενα, θηρία διώκει, Plin. vertit, Suffitu quoq; aut substratu fugant venenata. Dicitur certè & de aquatilibus. vnde apud Plut. θηρία ἐνάλιά τε καὶ πεζά. Et quidā comicus apud Athen. negat vlla θηρία infeliciora esse q̃ pisces. Sic apud Aristot. ἔξω γὰρ φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ πόντῳ θηρίον. Pro quo Plin. In Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica præter vitulos & paruos delphinos. Quod itē apud eundem Aristot. est de delphinibus defunctum portantibus, ὥστε μὴ καταβρωθῆναι ὑπό τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. interpr. Ne laceraretur à belluis.

Θηρίον Hippocrati non solùm Lumbricus, sed etiam hulcus ἄγριον, teste Gal. Vide Θηρίωμα.

C. Θηριόδηγμα, ατος, τὸ, Morsus à fera illatus: peculiariter verò Morsus serpentis, apud Diosc. l. 2. ET Θηριόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A fera seu bellua morsus: peculiariter autem Morsus à serpente, aut animali venenato. Diosc. De anchusa, δύναμις δὲ αὐτῆς καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖν. μάλιστα δὲ ἐχιοδήκτοις. De qua Plin. Efficax contra serpentes, maximéq; viperas. Marcellus apud Diosc. inconstanter Plinium vertisse scribit θηριόδηκτα, nunc bestiarū morsus, nunc vulnera: & θηριόδηκτος reddendum esse A serpentibus morsus, vel A venenatis morsus.

C. Θηριομάχος, ου, ὁ, Qui cum feris seu belluis pugnat, Ferarū oppugnator. Luc. Lex. καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα. A Bas. θηριομάχοι etiā venatores (vt Bud. scribit) numerantur inter theatricos. VNDE Θηριομαχῶ, ῶ, Cum belluis depugno.

C. Θηριοταράκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis, flore roseo: sic dictus q̃ serpentibus admotus torporem inferat. Gorr. Hanc Plinius cuicunque admotā feræ torporem afferre scribit.

C. Θηριότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui belluis vescitur: peculiariter verò Qui serpentibus vescitur. Gal. l. 2 ad Glauc. θηριότροφοι Μαρσοὶ καὶ ἀσπιδότροφοι. AT θηριοτρόφος cū accētu in penultima, Qui belluas alit. VNDE Θηριοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus vbi belluæ alūtur, Leporariū, hoc est (vt Varro apud Gell. exp.) Omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia quæ pascuntur. Recentiores Viuarium, item Roborarium appellarunt: vt idem Gell. docet. Varro l. 3. c. 13, Nā sylua erat supra quinquaginta iugerum maceria septa. quod non leporarium, sed θηριοτροφεῖον appellabat.

C. Θηριάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bellua captus.

C. Θηριοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Belluas occidēs. Et θηριοφόνον dictū est à quibusdam aconitum, q̃ feras, si ab eis edatur, occidat. Affertur ET θηροφόνον ex Plut.

Θηριακὸς, ή, όν. vt θηριακὸς λόγος apud Diosc. Sermo seu tractat⁹ de feris. peculiariter verò de iis quæ venenū ictu aut morsu relinquūt. Et ἅλες θηριακοὶ apud medicos, Sales ex viperis. Itē θηριακοὶ ἄρτισκοι seu τροχίσκοι, panes seu pastilli ex viperæ carnibus cōfecti ad theriaces præparationē. At θηριακὰ φάρμακα, Medicamenta quæ venenatorū animaliū morsus depellūt: eo ab alexipharmacis differentia, quòd hæc venenis intrò sumptis, illa venenis à morsu animalium intrò subeuntibus medeātur. Et θηριακὴ subaud. ἀντίδοτος, antidotus aduersus venena omnia efficax. Ac quanquam omne quod eā habet facultatē, θηριακὴ vocari possit, (nā & alliū, rusticorū theriacē Galen. appellat) hoc tamē nomē præcipuè obtinuit celeberrimū illud medicamentū ex simplicibus plurimis & viperarū carne cōpositū, valēs ad venena omnis generis, siue morsu siue potu in corpus peruaderent. Gorr. Apud Thasios (vt scribit Plin. lib. 14 cap. 18) vitis etiam vocatur θηριακή, cuius & vinū & vua contra serpentium ictus medetur.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ferinus, Belluinus. vt θηριώδης ἄνθρωπος apud Aristot. Eth. 7, c. 1. & θηριώδεις φύσεις apud eundem Eth. 7, c. 5. qualis fuit eius mulieris quā τὰς κυούσας ἀνασχίζουσαν τὰ παιδία κατεσθίειν dicit: qualis itē barbarorum ἀπηγριωμένων de quibus ibi prolixius loquitur. Apud eundem ibidem, κἂν φοβῆται μῦς, θηριώδη δειλίαν δειλός. Item θηριώδης βίος apud Athen. Et apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς [μέρος] θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, illa pars animi in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, Cic. interpr. Et Θηριῶδες ἀδίκημα in v.l. Ferum facinus. Item θηριώδης παραφροσύνη apud Hippocr. Ferina insania: per quam aliquis discurrit, calcibus dentibúsque petit, & sibi ab omnibus fieri insidias putat: vt Gal. in 2 Prorrhet. annotat: vel (vt paulo pòst explicat) quā ii qui melancholicè insaniunt, in obuios quosque desæuiunt: ita vt hoc nomine vehemēs melancholia significetur. Gorr. Apud eundē Hippocr. (vt Gal. annotat in 2 Comment. in l. 6 Epidem.) per θηριώδεις aliqui intelligunt φθίσιν, quòd qui eo morbo laborāt, propter vnguium curuitatem feris similes esse videantur: alii θηρίωμα, propriè pulmonis hulcus: alii verò (vt priore coment. idē Galen. scripsit) τὰς ἀσκαρίδας καὶ τὰς ἕλμινθας: alii elephātē, alii cancrū: ipse verò πᾶν τὸ κακόηθες, i. malignū, vt annot. Gorr. Apud Diosc. autē l. 2, c. 131, de eruo, σκληρίας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς, καὶ θηριώδη καὶ ἄνθρακας, Hermol. vertit Vlcera fera, Marcellus ferina: putās diuersa esse à theriomatis, & inde dicta quoniā asperius sæuiūt. Quò referēdum quod apud Plut. est, φλεγμοναὶ περὶ βαλανεῖα, καὶ νομαὶ σηπεδονώδεις θηριώδεις, καὶ παρωνυχίας κοιμωμένων. At θηριώδη ἤθη apud Aristot. Quæ modum excedūt in vnoquoque vitio, vt B. annotat. Copulantur verò à Xen. κυνικὸν καὶ θηριῶδες, sicut à Plut. αἰσχρὸν καὶ θηριῶδες: itē ἀνήμερον καὶ θηριῶδες, & ἄμικτον καὶ θηριῶδες: qbus opponit ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. At τὸ θηριῶδες neutraliter & substantiuè pro Feritas. Luc. De salt. ἄγχι τὸ ἄγριον & θηριώδεις προσαγόντων. Plut. Artox. τὸ θηριῶδες αὐτοῦ καὶ δυσμείλικτον. |Θηριώδης, Belluosus, vt θηριώ-

uuu.ii,

ώδης θάλασσα, Belluosum mare, id est Belluis refertū: vt bellnosus Oceanus ab Horatio dicitur. Item in v.l. ἐν θηριώδει, in loco feris frequenti. VNDE Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarum. Isocr. θηριωδῶς διακειμένους πρὸς ἀλλήλους. Apud eundem θηριωδῶς ζῆν, sicut apud Plut. ζῆν ἀγρίως καὶ θηριωδῶς. ET Θηριωδία, ας, ἡ, Feritas, idem QVOD θηριότης: quibus Aristot. l.7 Ethic. c.1, opponit τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρετὴν τὴν ἡρωϊκὴν καὶ θείαν.

Θηριόω, ῶ, Effero, In ferinā naturam verto. Vnde in pass. θηριοῦσθαι, Efferari, In belluinā naturam abire. Quod verò Crantor dicit, τῷ ἀνωδύνῳ θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, Cicero vertit Immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere: vt videre est in lex. Cic. Item apud medicos τεθηριωμένα ἕλκη, vlcera quæ ad feritatē transierunt, seu ab habitu mitiore ad asperiorem, vt Marcell. interpr. Diosc. l.3, c.11, καὶ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη καὶ τὰ τεθηριωμένα. ‖ Θηριοῦσθαι apud rei rusticæ scriptores, Bestiolis infestari, Vermiculari, vt B. interpr. quo modo & ζωοῦσθαι dici, suo loco annotatum est. Theophr. de nucleo palmæ & similibus, ἔτι ὑπὸ θηριοῦται καθάπερ τὰ σπέρματα τῶν σπερμάτων, ὑπὸ ἀναξηραίνεται. VNDE Θηρίωμα, ατος, τὸ, Vlceris genus teterrimi, quod idem esse cū carcinomate multorum opinio est. Id Celsus libro 5 prodidit & per se nasci, & interdum vlceri ex alia causa facto superuenire: colore esse vel liuido vel nigro: odore fœdo, multo, & muco simili humore. idipsum vlcus neque tactum, neque medicamentum sentire, prurigine tantùm moueri: at circa, dolorem esse & inflāmationem: interdū etiā febrim oriri: nonnunquā ex vlcere sanguinem erumpere: at id quoque, malum serpere. quæ omnia sæpe intendi, fieriq; ex his vlcus quod ἕρπητα ἐσθιόμενον Græci vocant. Quod & Poll. scribit, αἷμα πολὺ καὶ μέλαν καὶ δυσῶδες ἀφίεται, μετὰ μελανίας τῆς σαρκὸς ἀναδίον. fieri autem in verendis virorum, interdum & in digitis. Gal. verò C.2 in Epidem. l.6, scribit aliquos existimare θηρίωμα propriè dici vlcus quod in pulmone est. In v.l. est τὸ θηρίωμα à Diosc. & Gal. vocari etiam τεθηριωμένον & θηριῶδες ἕλκος. ab Hipp. θηρίον: à Gal. etiā ἄγριον ἕλκος: a Lucr. Vlcus tetrum. ET Θηρίωσις, εως, ἡ, Efferatio, In feram seu belluā mutatio. Luc. Καλλιστοῦς θηρίωσις, quæ à Iunone in vrsa mutata poetarū fabulis traditur.

C. ΑΠΟθηριόω, ῶ, Effero, Efferatū reddo. Cratin. οἵους γὰρ πῶς γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Apud Polyb. pro Ad feritatē & crudelitatē incito. ‖ Pass. est Ἀποθηριόομαι, οῦμαι, Efferor. vnde ἀποτεθηριωμένα ἕλκη.

C. ΕΚθηριόω, Effero, Ex miti natura in belluinam muto.

¶ Θηρίδιον, ου, τὸ, Bestiola. Theophr. φέρει δὲ καὶ χελιδόνια κοῖλα, ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωποειδῆ. Plin. Fert & terebinth⁹ folliculos emittētes quadā animalia ceu culices.

ΦΗΡ, ηρὸς, ὁ. Fera. Æolicè pro θήρ. Apud Hom. autem Il. α, φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, pro Centauris. Vbi tamen quidam φῆρας quasi φυῆρας dici putarunt, id est διφυεῖς. sed θῆρ, & μιξόθηρ (cui respondet Lat. Semifer) & θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud refellunt. Imitatus autem est Homerum Pindarus in voce φήρ.

ΘΙΓΩ, F. ξω, Tango, Attingo. Mosch. in Idyll. quod inscribitur Amor fug. in fine, Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, Μήτι θίγῃς. X. Pæd.6, καὶ θίγειν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῆς σπαίρουσι θιγεῖν. Inuenio autē apud eundem scriptorem & pro Attingo: quod etiam Perstringo breuiter dicitur. Itē pro Tango aliquē, i. Taxo. quod & ἅπτομαι. HINC Θίγμα, Quod tangitur. Sed Hesych. θίγματα exponit μιάσματα. ET Θίξις, Tactus. Plut. ET COMP. Ἄθικτος, Intactus. Item Integer, Illibatus. B. ex Plut. cuius est in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος, q.d. Vita omni vitio intacta. Et in Pericle, ἄθικτος ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηρεῖ τὴν ὄψιν, intactū vetustate & inuiolatum. Sed & Virgo dicitur ἄθικτος, sine adiectione, q.d. Quæ intacta est, vel Ea cuius virginitas est illibata. quorū illud ex Catullo, hoc ex Nas. sumo. ET Ἀθίκτωρ de virgine itidē. Hesych. enim plur. ἀθίκτορας, παρθένους exponit, quē vide. AT VERO Εὔθικτος, nō solùm est Tactu facilis, Qui facilè tangi potest, εὐψηλάφητος (vt Hesych. exp.) sed multo etiam frequentius accipitur metaph. pro Qui scitè tangit, & cauillis vtitur taxantibus. vt B. exponit apud Athen. 243 & 246. Exp. etiam Facet⁹. itē Dicax: quod malo. nam & pro his quæ scribit Polybius de Philippo rege, ἦν γὰρ εὔθικτος καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς, πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, habet Liuius, fuisse illū dicaciorē. VNDE Εὐθίκτως, Dicaciter. Cæterùm dubitari possit an nō Εὔθηκτος & Εὐθήκτως pro Dicax & Dicaciter potius scribendum sit à θήγω, id est Acuo, quòd dicaces acuto esse ingenio soleāt. ADVERB. autem Ἀκροθιγῶς, signif. Summam partem attingendo, & quasi superficiem, Leuiter attingendo. Dioscorides l.2, cap.105, de cera, χάλας μετρίως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, Demitte leniter in ceram, summa parte tenus intingens, vel superficie tenus. aut, Leniter intingens. Bud. exponit, Per summū intingens, Suspēsa manu tingens. ‖ Ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, Attingere leniter, & quod Græco prouerbio dicitur ἅπτεσθαι ἄκρῳ δακτύλῳ, vel ἄκροις δακτύλοις, Attingere summis digitis vel primoribus. Vsurpatur autem metaphoricè vtplurimum hoc loquendi genus: vt & Lat. Leuiter attingere, Degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, apud Eusebium, pro Strictim commemorare siue cursim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν in Pandect. pro Summam rei cognoscere & æstimare, vt ait Budæus.

C. ΕΠΙθίγω, Attingo. Item pro simplici θίγω, Tango. Xen. Pæd.4, καὶ πυρός γέ τι ἐπιθιγόντα οὐχ ἅλις καίεσθαι.

C. ΠΑΡΑθίγω, Attingo. παραθίγω σου τὴν ἀρετὴν, Virtute te attingo. quæ in v.l. habentur, sed suspecta sunt.

¶ Θιγγάνω, Tango, idem quod θίγω. Item Cōtrecto. Pass. Θιγγάνομαι, Tagor. Aristot. de cerebro, τῷ μηδὲ μίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγανόμενος. ET Ἐπιθιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι, Suid. ET Προσθιγγάνω, Attingo, Prehendo, Apprehendo. V.l. ex Bud. epist. AT Ἀκροθιγγάνω, Summa parte attingo, apud Hesych. qui hoc verbo exponit τὸ ἀκροθινιάζω. Sed fortasse verbū est ab eo fictū, (vt alia multa) de ἀκροθιγγάνω loquor. ITEM Ἀθιγγανος, q.d. Abhorrēs à tangēdo, seu alienus. id enim propriè sonare debet hoc nomen, meo iudicio. At Etymol. licet fateatur deduci à θίγω (pro quo debuit poti⁹ θιγγάνω dicere) exponit tamē ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσαι, id est Qui recusat cuiquā appropinquare, seu prope quēquam accedere. Et subiungit, οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες, μηδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσι. i. qui enim huius sunt sectæ, nihil ab alio accipiūt. Quæ nec deductioni illi, nec sibi cōsentanea sunt.

ΘΙΝ, AVT Θὶς, ινὸς, ὁ, siue ἡ, Aceruus, Cumulus, Agger. Odyss. μ, v.45, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, id ἐστὶν θὶν. pro quo in prosa diceretur potius ὀστέων σωρός. Sic autem θὶν ψάμμου aut ἄμμου, cumulus arenæ. item θὶν aliarum etiam rerum, pro cumulo itidē. Herodot. θῖνες τῆς ψάμμου. Plutar. in Fabio, καὶ θῖνας ἄμμου βαθείας ἔχει. Apud eūdem in Artox. γῆς θῖνα πολλὴν φέρουσαν θέντας. Sed θὶν interdū sine adiectione quoque est Cumulus arenæ. atque ita vsum Paus. comperio in Eliacis, p.118. Itidem verò Hieronymus θῖνας ait esse cumulos arenarum in litoribus, seu in ripis.

Θὶν, Litus. frequens apud Hom. sed addito genitiuo θαλάσσης vel ἁλὸς, id est maris. Iliad. α, v. 34, Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Et Il. λ, v.611 Στάς τι τῷ πολλὰ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Hos autē gen. vacare quidā putat. Eust. tamē dicit poni ad differentiā cum aliarum θινῶν, tum verò τῶν κατὰ ἄμμους κειμένων ἐν μεσογαίοις. Idem θὶν hac in signif. vult à VERBO Θείνω deriuari, quod signif. Ferio, Percutio. vt Iliad. ρ, Πολλὰ μὲν δὴ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. Et κλύζων θεινομένας πόλεις, Eurip. itē θείνεσθαι, Verberari, Vapulare. vt Il. α, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην. At ego crediderim potius θὶν pro litore non aliunde deriuari quàm quum alteram signif. habet: sed ideo pro litore accipi quòd in eo arenæ cumulus esse soleat. Cæterùm errare grāmaticos, in v.l. tradentes θὶν pro litore quidem esse fœm. at in altera significatione esse mascul. ex iis quæ paulo antè protuli exēplis satis apparet. Sed & θῖνα quod à Pausan. sine adiectione poni dixi, itidē fœm. esse, admoneo. Hoc præterea sciendum est, pro θημὼν, quod itidem cumulum significat, legi & θιμὼν cum ι, apud Philonem.

Ἀποθινόω, Cumulo, seu Aggere obstruo, Exaggero. vnde ἀποθινούμενον apud Polybium, Aggere obstructum, Exaggeratum. Bud.

ἈΚΡΟΘΙ΄ΝΙΟΝ, ου, τὸ, & frequentius in plurali ἀκροθίνια, Primitiæ, ex ἄκρος, & θὶν, θινὸς, id est aceruus: vt sint ἀκροθίνια quasi τὰ ἄκρα θινὸς, id est Summitates aceruí: ꝙ videlicet primitiæ ex summo aceruo siue sũmitate aceruí excerpi soleãt. Ponit tamẽ & alias etymologias Suidas, & post eum Eustath. sed futiles, meo quidẽ iudicio. Constat autem ἀκροθίνια esse primitias frugum. nam & θῖνα volunt quidam propriè frumenti aceruũ appellari. |Capitur verò & pro primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur. Herodot. lib. 1, εἴτε δὴ ἀκροθίνια ταῦτα κατανιεῖν θεῶν ὅτεῳ δή. Idem lib. 8, πρῶτα μέν νυν τοῖσι θεοῖσι ἐξεῖλον ἀκροθίνια ἄλλα τε καὶ τριήρεας τρεῖς Φοινίσσας. Ibidem paulo pòst, μετὰ δὲ τοῦτο διεδάσαντο τὴν ληΐην, καὶ τὰ ἀκροθίνια ἔπεμψαν ἐς Δελφούς. Vbi nota ἀκροθίνια esse ἐκ τῆς ληΐης (Ionicè pro λείας) vnde & ἀκρόλεια alio nomine dicantur. Vsus est autem Xenophon eodem loquendi genere quo Herodotus, videlicet, ἀκροθίνια ἐξελεῖν: Pædiæ 7, ὡς δορυαλώτων τῆς πόλεως οὔσης, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσαν ἐξελεῖν. Vtque apud Herodotum, sic & apud Thucydidem ἀκροθίνια Delphos mittuntur: libro 1, ἐπὶ τὸν τρίποδα ποτὲ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν &c. Sic & apud Euripidem in Phœnissis, Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον. Apud Plutarchum item, ἀκροθίνιον τῆς νίκης, primitiæ victoriæ. id est manubiarum ex victoria reportatarum. |At verò D. Paulus, aut quisquis est autor epistolæ ad Hebræos, ἀκροθίνια non pro manubiarum primitiis, sed pro ipsis manubiis vsurpauit, capite 7, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, cui etiam decimas Abraham dedit ex manubiis.

Ἀκροθινιάζω, Summam partem attingo, Primitias offero, vel Aliquid pro primitiis offero. Hesychio Ἀκροθινιάζειν, est ἀκροθιγγάνειν καὶ ἀπαρχέσθαι. Euripidẽ ἀκροθινιαζόμενος dixisse (quod est ab Ἀκροθινιάζομαι) testatur Iul. Pollux.

ΘΛΑ΄Ω, ῶ, Contundo, Elido, Collido, Conquasso. Odyss. σ, — ἰσία δ' εἴσω Ἔθλασεν. Idem Il. μ, Θλάσσε δ' ἐτρυφάλειαν κοιλήν σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε. Hesiodus autem θλάσαι à ῥῆξαι distinxit in Aspide, οὔτ' ἔρρηξε θαλὸν, οὔτ' ἔθλασε. Sic Paulus Ægineta θλᾶσθαι à κατάγνυσθαι scribens, τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος, χονδρῶδες ὂν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλᾶται, καὶ διαστρέφεται καὶ σιμοῦται. Hermolaus τεθλασμένος vertit alicubi Fressus. Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari significatione is cui testiculi sunt contusi, seu elisi. Alexand. Aphrodiseus, ἀρχεπλανήθησαν, ἢ ἐθλάσθησαν. Vide Θλασίας seu Θλαδίας. Sũt autem qui verbum hoc θλάω, (sicut κλάω, aliáque multa) fictitium esse velint à sono.

Θλάσμα, ατος, τὸ, Contusio, Collisio. θλάσματα δακτυλίου apud Dioscoridem vertit Marc. Sedis contusiones: alii Attritus sedis. |Θλάσμα (inquit Gorræus) dicitur propriè soluta in carne & musculo continuitas, quum graue & durum aliquid deciderit in corpus. id enim carnem abrumpit & atterit. Quanquam & in osse videtur aliquando euenire, sed in pueris maximé. oportet enim in se cogi id os quod colliditur, atque ita molle euadere vt perfectè durum non sit. Paulus Ægineta, πρὸς τὰ περὶ τοῖς ἄρθροις ῥεύματα καὶ θλάσματα, ἔρια οἰσυπηρὰ καὶ σπόγγος ἐξ ἐλαίου βρεχόμενος. ET COMPOS. Σαρκοθλάσματα apud eundem, Carnis contusiones, σαρκὸς θλασθείσης ὑπό τινος βαρέος ἐμπεσόντος. &c.

Θλάσις, Contusio. vt θλάσις τῶν ὤτων, Dioscor. |Θλάσις numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias: licet fractura cranii non sit, nec fractura quidem simpliciter, sed ossis caluariæ in anteriorem partem impulsio & veluti inflexio, cauitatem tantùm non etiam vnitatis solutionem in caluaria efficiẽs, vt licet in plũbeis & æneis vasis videre, si foris illidantur. Hæc Gorr. & Marcell. Virg.

Θλαστὸς, Contusus. vt θλασταὶ ἐλαῖαι apud Athen. & Poll. de quibus Plin. l. 15, Franguntur eædem herbarúmque viridium sapore commendantur.

Θλαστικὸς, Contundendi seu collidendi vim habens.

C. Ἐμβρυοθλάστης vide in Ἔμβρυον.

Θλαδίας, ου, ὁ, Cui contusi sunt seu elisi testiculi. Ab Hesychio & Suida exponitur Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine propriè Eunuchus factus κατὰ θλάσιν, id est per compressionem, ad hũc modum: Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ solium collocantur: deinde vbi eorum corpora eo solio fuerint relaxata, digitis testiculi comprimuntur, vsquedum aboleantur & euanescant, ac dissoluti non amplius ad tactum sublabantur. G. ex Paulo Æg. lib. 6. SED Θλασίας etiam scribitur, quum tamen θλαδίας magis recepta sit scriptura, & Eustath. tradat fieri à θλάζω (deriuato à θλῶ) mutato ζ in δ. AT comp. Σπαδοθλαδίας vide in Οὖς.

ΘΛΙ΄ΒΩ, Fut. ψω, Premo. vt calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem. Et vuæ dicuntur θλίβεσθαι apud Hesychiũ. (quod tamen exponit πατεῖσθαι.) Et θλίβειν χείλεα, Theocr. Premere labra osculando. Item Comprimo. Et Stringo, Constringo. vnde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matthæi c. 7, Stricta via. |Signif. etiam Elido, à qua significatione est θλιβίας, de quo infrà. |Item metaphoricè, vt Lat. Premo. Qua in significatione ponitur & θλιβόμενος ab Aristoph. Itẽ Affligo, Afflicto. qua in signif. in noui Test. libris aliquoties legitur, ac præsertim verbale Θλίψις.

Θλίμμα, vide in Ἀπόθλιμμα.

Θλίψις, Compressio. Sed frequentius Afflictio, & quidem potissimùm in Testamenti noui libris, & apud Ecclesiasticos scriptores: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro ipsa affligendi actione, sed pro angustiis in quas redigitur is qui affligitur, seu pro illa anxietate qua premitur, aut denique generalius pro malo illo quod patitur. Quidam θλίψιν putarunt magis Latinè reddi Oppressio: quum verbum Affligere amplius aliquid significat quàm θλίβειν. Act. Apost. c. 14, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Et c. 20, ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν. vbi Vet. interpres suo more Tribulationes vertit.

Θλιβίας, Eunuchus, sed is eunuchus cui elisi sunt testiculi. qui videlicet alio nomine θλαδίας, de quo suprá. Θλιβίας (inquit Hesych.) θλαδίας σπάδων.

C. ἈΝΑθλίβω, Exprimo. Item Elido. in Epigr. v. l.

C. ἈΝΤΙθλίβω, Vicissim premo, vel Contrà premo. In v. l. malè exponitur Reprimo.

C. ἈΠΟθλίβω, Exprimo. Item Elido. Luc. ῥᾷον μετὰ τῆς οἰκίας ἀποθλίψαι χόρτον. Hinc ἀπόθλιμμα & ἀπόθλιψις. |Capitur & pro Affligo vehementer. quum & θλίβω simplex capiatur pro Affligo.

Ἀπόθλιμμα, ατος, τὸ, Succus expressus. Sic dicitur vt πίεσμα, vel ἀποπίεσμα. ET Θλίμμα, pro eodem.

Ἀπόθλιψις, εως, ἡ, Elisio, Expressio. Apud Lucianum litera σίγμα de litera ταῦ loquens, ita inquit, δέος δὲ οὐ μικρὸν περὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεταί μοι τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προσγεγενημένοις ἀεὶ τὸ μεῖζον προστιθεῖν, ῥᾷον μετὰ τῆς οἰκίας ἀποθλίψει χόρτον. |Est etiam Afflictio. Calamitas.

C. ἘΚθλίβω, Exprimo, Extundo. Item Elido. vnde ἐκτεθλιμμένος apud Græcos Bibl. interpretes, Qui elisis est testiculis: is videlicet qui & θλιβίας, de quo suprá. HINC Ἔκθλιψις, Elisio. |Et figura qua eliditur litera aliqua, aut literæ aliquæ elidũtur: vt quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, abiecta & tanquam elisa litera ρ. item quum dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Eustathium.

C. ΣΥΝθλίβω, Comprimo. Plutarch. De primo frig. ὥστε συνθλίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιβόμενον. id est (Turn. interpr.) Vt aqua contracta in se atque compressa naues elidat.

ΘΡΑΥ΄Ω, Frango. Item Frio. Polybius, ὥστε μὴ προτιθέμενον τὸ σίδηρον ἐν ταῖς χρείαις ἀποχαλασθῆναι, ἢ θραύεσθαι. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. |Plut. in Alcibiade dixit metaph. θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, vt Lat. Frangere potentiam, Frangere vires. Herodianus autem dixit θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, id est, ad verbum, Frangere spem. Ego ex Cicerone reddiderim, Debilitare spem: sicut ἐπιρρῶσαι τὴν ἐλπίδα (quod Herodianus illi θραῦσαι opponit) ex eodem, Spem confirmare. At verò θραυόμενος τὸν λογισμὸν apud Plutarch.

(cui opponit itidem ἐῤῥωμένος) reddi potest ad verbum Animo fractus. Idem, ἦν μὲν οὖν ὅ,τι ἐτέθραυστο τῆς τόλμης τοῦ Ἀγησιλάου, Aliquid audaciæ fractum erat, seu potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In vulg. lexicis, ex Græcis Bibl. interpr. libro 1 Reg. cap. 20, ἐθραύσθη ἐπὶ τῷ Δαβίδ, pro Contristatus est super Dauid. ‖Θραύω exponitur & Cótero, Frio: qua in significatione Θραυστὸς, Friabilis. Cæterùm à θλάω deducit Eustath. hoc θραύω, mutato λ in ρ, vt ex θλάω formetur θλαύω, ex quo factum sit θραύω.

Θραῦσμα, Fragmentum, Frustum. Lucian. De hist. scrib. κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκελῶν, εἰς τὰ θραυσμάτων χρῆσθαι τὰ σφαγῇ. Redditur & Friatura apud Dioscoridem. ‖Θραῦσμα vocatur & Ammoniaci species vna, quòd in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel diuisum: aut quia facilè friatur.

Θραῦσις, Fractio, ET Θραυστὸς, Fragilis, Qui frangi potest. Item θραυστὸς, Friabilis. Sed θραυστὸν dicitur propriè quod in quasuis sine discrimine & plures duabus partes diuidi & comminui potest. In quo differt ab iis quæ κατακτὰ appellantur, quæ non nisi in magnas partes diuidi possunt. Fieri tamen potest vt idem κατακτὸν & θραυστὸν sit. fictile enim vtrunque perpetitur. Distinguuntur autem ab inuicem (vt scripsit Aristoteles) quòd quæcunque ita concreuere vt multis scateant poris alternatim dispositis, θραυστὰ sint: quæ verò eos longè porrectos habent, κατακτά: at quæ vtrosque sortita sunt, vtranque habeant conditionem.

ἈΠΟθραύω, Confringo, Effringo, Perfringo, Disrumpo: nam est significantius quàm θραύω. ‖Passiua vox ἀποθραύομαι. vnde ἀποθραυσθῇς in aor. priore coniunctiui, Confringaris, Perfringaris. sed Aristoph. vsurpat (vt ait Suidas) pro ἐκπέσῃς, id est Excidas: in Nub. μηδέ τις ὀρχησείδος εἰσελθὼν, μή ποτε τῆς ἀκλείας ἀποθραυσθῇς, Ne à gloria excutiaris, seu excidas: ita videlicet vt excidendo disrumparis.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, Fractura, Perfractio. ‖Item Friatura & comminuo, vt exponitur à B. in hoc Aristot. loco, γίνεται δὲ γίνεται κατὰ τέφραν πυκνωθεῖσαν ἀπόθραυσιν.

C. ΚΑΤαθραύω, Effringo, Diffringo, vel Frango. Plutar. De primo frigido, ὁ δ' ἀὴρ (ὡς ἔοικε) συνελαύνων τὰ σώματα τῷ ψυχρότητι καταθραύει καὶ ῥήγνυσιν. id est (Turn. interpr.) Aer autem corpora frigore compulsa (vt conijcere licet) frangit atque rumpit.

ΘΝΗΣΚΩ, Morior, Fut. θανοῦμαι. aorist. 2, ἔθανον. hoc tanquam ab actiuo θάνω, illud velut à passiuo θάνομαι. Præter. τέθνηκα, ex quo apud poetas Ionicè τέθνεα. Vult autem Eustathius θνήσκω ex θνήσω, futuro verbi θνάω, factum esse, pleonasmo τοῦ κ. De cæteris verò temporibus aliter formatis, dicam paulo pòst. Homerus Odyss. μ, Σχέτλιοι οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο, Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Et Odyss. λ, Ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν. Xenophon Pædiæ 8, ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. quæ Cicero vertit, Animos, dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quum exissent ex iis, emori. Vtuntur hoc verbo in quibusdam hyperbolicis loquendi generibus, vt quum dicunt, φόβῳ θνήσκειν, vel δέει θνήσκειν, eodem planè modo quo nostrates, *Mourir de peur*, item γέλωτι θνήσκειν, vt iidem *Mourir de rire*. pro quo etiam *Creuer de rire*. Demosthenes Philipp. 1, οἱ δὲ συμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει. qua sermonis formula vtitur & alibi. Xenophon quoque itidem dicit ἀπολωλέναι τῷ φόβῳ. Apud Lucianum autem pro illa hyperbole, legitur (honor sit auribus) ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ δέους ἢ προδιδοὺς ἐκεῖ. Altero illo loquendi genere hyperbolico vsus est ante alios Homerus, sed compositum verbum vsurpans. dicit.n. γέλῳ ἔκθανον, vt docebo in Ἐκθνήσκω. quod imitatus apud Lat. Terentius (nam aliud exemplum mihi in præsentia non succurrit) dixit, Omnes risu emori. Obseruanda est hæc quoq. Demosthenica loquendi formula aliud quoddam hyperboles genus habens. Phil. 3, τεθναίην γ' ἂν μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππου. quo loquuntur modo & linguæ cæteræ: sed Gallica frequentissime. quæ etiam illam variat

A formulam. neque enim dicit duntaxat, *I'aimerois mieux mourir cent fois*, vel *mille fois*, &c. aut *I'aimerois mieux perdre dix mille vies, si ie les auois*: vel, *Si i'auois dix mille vies, ie les aimerois mieux perdre*: aut *ie les mettrois*, aut *ie les y voudrois employer*. &c. pro re de qua agitur.

Θνήσκειν ὑπό τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari. Plato in epist. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου. Aristot. de fucis loquens, ἀλισκομένους θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελιττῶν. quod Plinius vertit, Ab apibus interfici. Sic dixit Lucanus, -quis nollet ab isto Ense mori? Sic verò vtuntur & verbo ἀποθνήσκω seu ἀπόλλυσθαι. quod imitatus Cic. dixit in Acad. Nihil enim valentius est à quo ipsa intereat.

B Τέθνηκε pro Perit, id est Amissum est, ex Aristoph. citatur in v. l. sed loco non indicato.

Τεθνήξομαι, Moriar, vel Iam iammoriar. nec enim dubito quin τεθνήξομαι sit tempus quod vocatur Paulo post futurum: nec video cur quidam inauditum thema ei⁹ causa finxerint, videlicet Τεθνήσκομαι. Aristoph. Nub. τί δ' ἢν χαρὶν τεθνήξει. Synes. ἔκλαιον (ὡς ὁ Ἰσοκράτης) οὐκ εἰ τεθνήξοιμι, ἀλλ' εἰ ὁ θρὰξ ἀποσχήσοιτο. Atticum autē

C fuisse hunc futuri vsum indicare videtur hic Luciani locus in Solœciste, vbi de quodam Socrate loquēs, quē cognominat τὸν ἀπὸ Μόψου, scribit, ἀπειλήσαντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τῷ πείθω, βέλτιον, ἔφη, καὶ ὅλως τὸ μὴ ἀπειλεῖν καταφρονῶμεν. quem locum non intellexit (vt opinor) Micyllus, quippe qui vertit Morietur in diem tertium. at ego non puto ἐπὶ τῷ πείθω vsquam hoc significare: quòd si etiam significaret id alicubi, at non hic ita accipere conuenit: quū Luc. ἐπὶ τῷ πείθω ad ostendendum errorē addiderit: admonens videlicet τεθνήξει

D eum dixisse non in secunda persona, sed in tertia. id est non in secunda persona pass. (in qua vtitur Aristophanes in loco quem modò protuli) sed in tertia actiua. perinde ac si diceretur etiam τεθνήξω, τεθνήξεις, τεθνήξει. Hæc autem reprehensio magis etiam suspectum mihi reddit quod apud Aristophanem legitur in Acharn. ὡς τεθνήξων: siue ὅτι θνήξω, (cuius etiam vsus exemplū desidero) siue aliter pro eo legendum sit.

E Τέθνεα etiam inuenitur apud poetas (vti dixi) vnde & τεθνᾶσι: itē infin. τεθνάναι producto α. Inuenitur verò & Τεθνεὼς participiū in prosa sæpe pro Mortuus: & Τεθνειὼς in carm. Sed & τέθναθι, imper. & Τεθναίην optatiu⁹ mod⁹, item infinit. Τεθνάμεν (correpto α) & Τεθνάμεναι, ac Τεθνάμεναι, tanquā à Θνῆμι, vel potius Τέθνημι, habente redupl. vt volunt gramm. quos & de cæterorum formatione consule. Nō solùm autem partic. Τεθνεὼς in prosa reperitur (vt apud Isocratem εἴπερ δεῖ ἀληθῶς τοῖς τεθνεῶσι, & apud Aristotelem, περὶ τεθνεώτας σκυλάκας) sed Τεθνᾶσι etiam ac Τεθνάναι: quorum vsus exempla habes

F in locis paulo antè citatis. Sed inuenio etiam Τεθνήκασι apud Dionem, quod si mendo caret, deducendum puto à Τεθνάω.

Θνῆσις, Mors. φθορά, Suidæ, id est Corruptio. sed nullū huius vsus exemplum affert. Existimo autem tanquam à futuro θνήσω esse formatū (sicut τεθνήσω ex Dione protuli.) Eandē certè quam θνῆσις formationem (quæcūque sit) sequitur NOMEN Θνησιμαῖος, ITEM Θνησείδιος. Est autem θνησιμαῖα κρέα, Morticina caro. Exemplū tamē vsus hui⁹ nominis affertur dūtaxat ex Græc. Bibl. interpr. & quidem substant. θνησιμαῖον pro cadauere: vt lib. 3, Reg. cap. 13. Sic Esaiæ cap. 5, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα

G αὐτῶν ὡς κοπρία. At verò Geoponicor autor, pro eo quod Varro dixit Morticinæ ouis, dicere maluit, ἀπὸ θνησκόντων θρεμμάτων. SED Θνησείδιος apud Philostr. legitur: qui quod dicit ἐσθήματα ἐκ θνησειδίων σύγκειται, Budæus vertit, Vestes ex materia morticina confectæ.

H Θνητὸς, Mortalis. Cui opponitur ἀθάνατος, Immortalis. Hesiod. Theog. Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι. Isocr. Paneg. θνητὸν μὲν σῶμα ἀθάνατον δὲ ψυχήν. Sed frequēti⁹ sine adiectione ponitur, vt Lat. Mortalis: estque in vsu poetis præsertim frequentissimo. Il. ω, Καὶ εἰ θνητῷ γέρα θεῖα. Il. χ, αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον. Et γυνὴ θνητὴ, Mulier mortalis. sed itidem sine adiectione potius vsurpatur. vt Odyss. ε, -ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. Xenoph. Sympos. Ζεὺς

Digitized by Google

τι γὰρ ὄντων μὲν θνητῶν αὐτῶν μορφῆς πέρας ἐδη, συνετώτατος εἶναι αὐτοὺς θνητοὺς εἶ). | Sed θνητὸς & θνητὴ adiectiuè posita, generalius etiam vsurpantur pro mortali. vt θνητὸν σῶμα, & θνητὴ ψυχή, cui opponitur ἀθάνατος. Apud Platonem θνητὸν γένος, mortalium genus, Cicer. interprete. Apud eundem θνητὰ γένη, Mortalia genera, item Quæ mortali conditione generantur, vertit idem p.31 mei lex. Cic. Legitur & θνητὴ φλυαρία in eiusdem Plat. Symp. ET Θνητοειδὴς, comp. itidem pro Mortalis apud Platonem in Phædro, vt testatur Budæus, qui ex Plutarcho etiam affert, ἡμῶν γὰρ ἑκάστου τὴν ζωτικὴν δύναμιν ὅτις περιέχει τὸ θνητοειδὲς καὶ διάλυτον. Addit verò eadem forma dici quia σωματοειδὴς & θυμοειδής. AT Καταθνητὸς pro θνητὸς, vacante præpositione poeticum est. vt Il. ζ, v. 123, Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων; Ea enim sequor exemplaria, atque adeo sequutus sum in mea editione, quæ ita scriptum habent coniunctim. ac miror certè, apud Eustathium disiunctim scribi, eumque non affirmare otiosam esse præpos. sed dicere vel otiosam esse, vel pro κατὰ accipi. hæc miror, inquam, quum aliis etiã nominibus itidem præfixisse otiosas præpos. hunc poetam, satis constet. Vide Καταθνήσκω. ALIVD comp. Ἡμίθνητος, ad verbum Semimortalis: & ex consequente ἡμίθεος etiam, id est Semideus. Vel, Qui alternis viuit & moritur. quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι. V. AT Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, Semimortuus. Aristoph. Nub. οἴμοι κακοδαίμων ἡμιθνὴς γενήσομαι. Ex Thuc. etiã affertur, ἡμίθνητες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. Sic Herodianus 7, πολλοί τε καὶ ἡμίθνητες εἱλκύσθησαν. Semineces etiam dicũt Latini, quod ad verbum respondet huic Græco ἡμιθνής. at Semianimi significatione duntaxat ei respõdet.

Composita sequẽtia ideo in hunc locũ reseruaui, vt θάνατος, quod ab eadẽ formatione est, & eius deriuata, illis subiungerem.

C. Ἀγχιθανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Propè mortuus, id est Ferè mortuus, Propemodum mortuus, Moribũdus. Ex Nonno. sed ἄγχι hac in significatione nouum mihi est.

C. Ἀρτιθανής, Modò mortuus, Recens mortuus. Nonn.

C. Δισθανής, Bis moriens, Cui bis contingit mori. Odyss. μ, Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.

C. Δυσθανής, Miserè mortuus, Qui miserabili morte periit. Eurip. ITEM Δυσθανὼν eadem significatione tanquam à Δυσθνήσκω, in v. l. ex eodem Eurip. Sed in illis exponitur etiam Ægrè mortuus.

C. Ἐπιθανής, Morti propinquus. q. d. Qui ad mortem est, id est prope mortem. In v. l. Senex valetudinarius.

C. Νεοθανής, Recèns mortuus, Nuper mortuus.

Θάνατος, ου, ὁ, Mors. Hom. Od. ξ, Οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Interdum verò θάνατόν τε μόρον τε dicit, (quæ posterior vox synonyma est, alioqui magis poetica) interdum θάνατον καὶ κῆρας, aut etiam κῆρα singul. num. necnon θάνατον καὶ μοῖραν. Et epitheta θανάτου ei sunt δυσηλεγὴς & κακός. Idem poeta pro Vitare mortẽ, φυγεῖν θάνατον, seu προφυγεῖν, item ἀλύξαι, necnon ἀλεασθαι dicit. Atque vt inuenitur θνήσκειν ὑπό τινος, & aliquando θνήσκειν ἔκ τινος, ita etiam θάνατον ἔκ τινος apud eum habetur, Od. π, — οὐδέ τί μοι θάνατον θυμείδεα αἰνῶς ἔκ γε μνηστήρων θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. In prosa autem θάνατος sine adiectione poni solet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα (eadem significatione qua Homerus θάνατος καὶ μοῖρα) quod Cicero vertit, Mortis fata, pag. 31 mei lex. Ciceroniani. Et quod θάνατον φυγεῖν seu φεύγειν Hom. διαφεύγειν ab eodem Plat. dicitur. Apud Luc. dicit quidam, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ θάνατον, καλέσαντες μηδενός; vbi alludi puto ad hunc versum Homeri Il. χ, Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: apud eundem Luc. De historia scrib. καὶ θανάτους ἀλλοκότους. (quo dicuntur modo & βίοι: vt παράλληλοι βίοι à Plut.) At verò Aristophanes iocosè dixit in Pluto, ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἶναι σοι;

Θάνατον καταγινώσκειν τινός, Rei capitalis damnare aliquem. Thucyd. p. 217, τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες. Sic & cæteri sæpe loquũtur. Et in pass. κατέγνωσταί σου θάνατος. Vide Καταγινώσκω. Dicunt & ὑπάγειν θανάτου quod ineptè redditur (vt in verbo, Ὑπάγω docui) Accusare mortis, pro Accusare criminis capitalis, seu Accusare rei capitalis: aut etiam breuius, Accusare capitis. Vide Ὑπάγω. At verò ἀπάγειν τὴν ἐπὶ θάνατον, seu ἄγειν, (sub. accus. ὁδὸν vel τὴν ἄγουσαν ὁδὸν, aut φέρουσαν) est Abducere seu rapere ad capitis supplicium. Et ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον, eadem forma. Dicunt etiã τιμᾶσθαι θανάτου, item συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, de quibus lege in Τιμάω & in Συλλαμβάνω. Item θανάτῳ ζημιοῦσθαι, Morte mulctare. Et θάνατος ἡ ζημία, vel θάνατος ἡ ζημία ἐπίκειται. Xenophon Hellen. 1, ἐπεκήρυξέ τε, ὅς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν. Isocrates De pace, θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἤν τις ἁλῷ δεκάζων. Apud Thucydidem legitur etiam θανάτου δίκην κρίνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accusari. Et pro eodem apud Athenæum κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, (vbi subaud. puto accus. δίκην, vel ex illo Thucyd. loco, potius quàm ψῆφον) At θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν dicunt pro Capitis damnari. De his autem & aliis fusius suis locis dicẽdum erit.

Θάνατος Etymol. dici putat quasi τάνατος, à τείνω quod est τανύω: vt sit ὁ τείνων τὰ σώματα τῇ ψύξει. Vel quia est τανaος, vtpote ἐπὶ πάντας ἑαυτὸν διατείνων. Quibus etymologicis nugis non contentus, addit & alias quas referre piget, vel potius pudet. Ecquis enim non videt rem ineptissimam esse, etymum inuestigare nominis à verbo deriuati, & quidem nominis quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquam non videt hic posse dici quod in prouerbio est, ἡ βοῦς τὴν ἅμαξαν; Hinc igitur discat lector (vt & alibi admonui) quæ apud grãmaticos, & præsertim apud hunc autorem leguntur, circunspectè legere, eorũmque delectum habere.

C. Θανατηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortiferus, Lethiferus. vt θανατηφόρον φάρμακον apud Lucianum: διαβολὴ θανατηφόρος apud Herodianum: θανατηφόρος συνουσία, Synes. Mortifera consuetudo & commercium. Plutar. De defectu orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, multarum potestatum fontes hominibus aperit qui partim mentem è sua sede & statu dimoueãt, ac morbos lethũmq; inferant. Et Epigr. lib. 1, Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον, Lethale quiddam & mortiferum. Aut aduerbialiter pro Mortiferè, Lethaliter. VNDE Θανατηφορία, ας, ἡ, Mortis illatio. ex Epigr. lib. 7.

C. Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis: cui oppositum θνητός. Il. φ, ἀθάνατος Ζεύς. Il. ω, ἀθάνατος θεός. Il. γ, ἀθανάτῃσι θεῇς, deabus immortalibus. Il. ρ, ὅν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, mater immortalis, id est dea. Il. π, ἵπποις ἀθανάτοισιν. Iliad. ρ, ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Od. η, Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἤματα πάντα. mortis & senectæ expertem. Luc. ἀθάνατοι ἄνθρωποι, & ἀθάνατος ψυχή. Item ἀθάνατον γενέσθαι apud Xenophontem & Athenæum, Immortalem fieri, Immortalitatem assequi. Impropriè dicitur etiam de rebus inanimatis (vt & Immortalis apud Latinos) pro Sempiternus, Æternus, Perpetuus, Qui nunquam interit. Il. β, Ἀθανάτην τ' αἰγίδα, æternam ægidem. Isocr. ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, gloriam immortalem. Plato Sympos. ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς πέρι αὑτῶν ἔσεσθαι, sempiternam virtutis memoriam. Æschines contra Ctesiphontem, μνήμη ἡ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας ἀθάνατος οὖσα διαμένει, Demosth. Phil. 1, ἐκεῖνα [ὡς θεοὶ] τὰ παρόντα πεπῆχθαι πράγματα ἀθάνατα. Ἀθάνατοι sine adiectione etiam, ab Homero & cæteris poetis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοί, id est dii immortales. vt Odyss. π, Οὔ τίς τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; Il. ξ, de Cupidine, Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Il. ψ, — ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. | In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: eam ob caussam quod siquis eorum nece aut morbo numerum imminueret, alius sufficeretur: nec vnquam plures erant pauciorésve decem millibus: præcipuo inter omnes cultu decori, & iidem præstantissimi omnium: vt Herodotus lib. 7 scribit. Eorum Athen. quoque lib. 12 meminit, & Pausan. pag. 265. HINC Ἀθανατίζω, F. ίσω, Immortalem reddo, Immortalitati consecro. Philo De mundo, διαμένειν καὶ διασώζεσθαι εἰ δὲ οἷόν τε ἦν, καὶ ἀθανατίζειν ἕκαστα ὧν φύσις ἐστὶν, ἐπανεῖδε αὐτὴν, si fieri posset, immortalita-

tem ascitam iis cuperet. In eodem libro, ἀθανατίζεται μᾶλλον ἢ φθείρεται. Idem De vita Mosis, ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγκαιον συνιστῆναι παρὰ τῷ θεῷ, immortalitate perfruitur. Apud Herodotum libro 4, sunt etiam Getæ quidam ἀθανατίζοντες: quos Arrian⁹ ἀπαθανατίζοντας vocat, vt paulo pòst videbis. Cur autem ἀθανατίζοντες vocentur, ipse Herodotus declarat, his verbis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον. οὔτε ἀποθνήσκειν ἑωυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ Ζάμολξιν. διὰ πεντετηρίδος δὲ τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφέων αὐτῶν ἀποπέμπουσι ἄγγελον παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Ita autem eum mitti scribit, Quibusdam datur negotium vt tria iacula teneant: aliis, vt comprehensis eius qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibúsque, hominem agitantes in sublime, proiiciunt in iacula. Hæc & alia Herodot. Istud autem eorũ ἀθανατίζειν à cæterorum populorum consuetudine differt, quòd ipsi viuentes occidunt, & sic ad Zamolxin mittunt, putantes ea morte immortalitatẽ consequi quam Zamolxin consequutum arbitrantur: alii autem post mortem homines bene meritos immortalitati consecrant, & in deorum numerum referunt. Lucianus etiam scribit in Scytha non solùm apud Scythas patriam esse consuetudinem τὸ ἀπαθανατίζειν καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, sed etiam Atheniensibus licere θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. In vulg. lex. ἀθανατίζω exponitur etiam Immortalitatem ago, Me pro immortali gero, Immortalis ago. cui expositioni occasionem dedisse puto Vallam, qui apud Herodotum Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας vertit Getas qui immortales agunt Neutraliter tamen hoc verbum non accipitur in Herodoti loco modò citato. VNDE Ἀπαθανατίζω, Immortalẽ reddo vel facio, Immortalitate dono: ide quod præcedẽs, & θεοποιῶ. Aristot. Ethic. 10, δεῖ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν ἄνθρωπον ὄντα, ἀλλ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ. Ab Arriano verò Getæ ἀπαθανατίζοντες dicuntur quos ἀθανατίζοντας paulo antè vocauit Herodotus. In v. l. est ETIAM ἀποθανατίζω huius significationis, sed perperam pro hoc ἀπαθανατίζω.

C. Αὐτοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sibi mortem infert. Plut.

C. Δυσθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter moriens, vel Difficilem mortem inferens. hoc est, Mortem quidem concilians, sed cum qua diu conflicteris, aut Infelicem mortem afferens. Theophrastus lib. 3, cap. 11, de ostrya arbore, λέγεται δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον εἰς οἰκίας φέρειν. δυσθάνατον γάρ φασι καὶ δυσθανατεῖν ἐᾶν ἧ. Vnde Plin. l. 13, c. 21, Qua in domũ illata, difficiles partus fieri produnt, mortésque miseras. Gaza mortiferam vertit. VNDE Δυσθανατέω, ῶ, Ægrè seu miserè morior, & σφαδάζω, Cum morte conflictor. Plato lib. 3 De rep. 39, de Herodico loquens qui morbum per totam vitam ad senectutem perduxit, sub cura medicorum viuens, (quod ipse reprehendit) δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Plutarchus in Antonio, περιφερόμενος αἵματι καὶ δυσθανατῶν, cum morte conflictatus, Bud. interpr. qui apud Herodot. δυσθανατῶ pro Ægrè & cum tristitia morior poni annotat. Ex quo Pollux quoque lib. 3, citat ἐδυσθανάτει, opponẽs ei nomina synonyma, κλινοπετής, κλινήρης. Quibus vocabulis significatur Clinicus, vt Plinius vocat: hoc est, Qui diu decumbit, seu Qui longo morbo in lecto contabescit. Philo De vita Mos. lib. 3, πρὸς τὸ ἄπορον τῆς ἀνάγκης ἐπλάζοντο δυσθανατῶντες, ancipiti necessitate constернati miseram trahebant animam. Et metaphoricè apud eundem eodem libro, περὶ ἃς [sub. τὰς ὀρχήσεις] τὰς ἐπιδείξεις ἐκμαίνονται καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, quas depereunt nonnulli, theatrorum insania laborantes, vt Turn. interpr.

C. Ἐπιθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortem accersens, Mortem afferens, seu (vt Bud. exp.) Lethifer, θανατηφόρος, vt ἐπικίνδυνος. Theophr. De caus. plant. lib. 6, cap. 4, de succorum generibus, οἱ δ' ὑπνωτικοί, πλείους δὲ δεδομένοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας. ἔνιοι δὲ ὁμολογουμένως ἐπιθάνατοι. πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πολλαχοῦ ῥίζας φαγόντες ἃς ἠγνόουν ἀπέθανον. ‖Item Morti vicinus, Qui in ipso mortis limine iam est, seu (vt Suidas exponit) προσδόκιμος τοῦ ἀποθανεῖν. Demosthenes, εἰ μὴ μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ἐπιθάνατος ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος, & in mortis periculo erat, seu Morti vicina erat. seu πρὸς θάνατον ἔρρεπε, ἐπικινδύνως εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἦν ἐλπίδος. hæc enim synonyma apponit Pollux τῷ ἐπιθανατίως ἔχειν, quod idem est cum ἐπιθάνατον εἶναι.

VNDE Ἐπιθανατίως. vt ἐπιθανατίως ἔχειν apud Pollucem, In limine mortis esse, In mortis periculo versari, Morti vicinũ esse. ἐπιθάνατον εἶναι, vt Demosth. loquitur. In v. l. est ETIAM Ἐπιθανάτιος, Morti addictus, Morti obnoxius.

C. Εὐθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & honestè moriens, vel Bonã honestámque mortem afferens. Et εὐθάνατος θάνατος, Bona beatáque mors. Menander apud Athenæum lib. 12, μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχύν, Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. VNDE Εὐθανάτως, Bona & felici morte, vel Facili morte. à Polluce enim opponitur τῷ δυσθανατεῖν, citante ex Cratino. ET Εὐθανατέω, ῶ, Felici vel honesta morte morior, seu (vt Budæus interpr.) Honestè morior. Polyb. lib. 5, pag. 91, à tergo, εὐθανατῆσαι σπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι τῆς περὶ αὐτὸν προγεγενημένης τόλμης. In v. l. non male, Honestè glorioséque mori. In iisdem est ET Ἀπευθανατίζω pro Felicem mortem oppeto: citaturque ex libro 2 Macc. cap. 4. sed quædam exemplaria habent ἀποθαναλίζειν, non ἀπευθανατίζειν, quod Hesych. simpliciter exponit ἀποθνήσκειν, id est mori.

C. Εὐθυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitam mortem inferẽs, seu Statim mortem inferens. Plutarchus Anton. ἦν δὲ οὐκ εὐθυθάνατος ἡ πληγή. Item pro ταχυθάνατος.

C. Μελλοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breui moriturus est: seu (vt Budæus interpretatur) Decrepitus, Capularis.

C. Ταχυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitò moriens. Hippocr. οἱ παχέες σφόδρα κατὰ φύσιν ταχυθάνατοι γίγνονται. Celsus. Obesi subitò sæpe moriuntur. Actiuè etiam interdum ponitur pro Subitam mortem afferens, vt εὐθυθάνατος.

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lethalis, Mortiferus. Hippocr. θανατῶδες καὶ τὸ τὰ σκέλεα κεκάμφθαι συγκεκαμμένα εἶναι ἰσχυρῶς. Celsus, Eadem mors denuntiatur vbi genua contracta sunt. Hippocr. ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες. Celsus, Mortis indiciũ est si manibus quis in febre & acuto morbo in veste floccos legit.

Θανατηεις, εντος, ὁ, Lethalis, Mortiferus. Soph. Antig. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στερεά, θανατόεντ'. Et θανατόεις μόρος apud Euripidem, Lethale fatum, id est ipsa mors.

Θανατικός, ῦ, ὁ, itidem, Lethalis, Mortiferus. Accipitur vt Capitalis Latinè, vt quum Capitale crimẽ dicitur. Plutarchus Pericle, ἐπὶ τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγε. Idem in Alexandro, τὰς δίκας διακρίνων τὰς θανατικάς, Causas capitales, seu in quibus de vita agitur, In quibus disceptatur an reus mortem meritus sit ob ea quæ patrauit.

Θανατιάω SIVE Θανατάω, ῶ, Mori cupio, Mortem mihi opto. vt βασιλειάω, τυραννιάω, & similia. Autor Axiochi, ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat. Synes. epist. 4, ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρεως ὤν, mori cupiebat vt ære alieno obrutus. Et apud Suidam, Οὕτω παντὸς ἐπιλελοιπότος μὴ συμβαίνειν θανατῶσιν ἀνθρώποις. οὐδὲν γὰρ ἀλγεινότερον ἀπογνώσεως. Dici verò & θανατᾶν, idem Suidas annotat, apud quem est, οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει, τὸν μὲν φονᾶν, τὸν δὲ θανατᾶν. Lucianus De morte Peregrini, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τῆς τελευτῆς διεξιόντι, de eo qui de se suáque vita & periculis in quibus versatus fuerat, orationem habebat.

Θανατόω, ῶ, F. ώσω, Mortem infero, Morte mulcto, Morte afficio. Plut. καὶ γὰρ εἷρξαι τῷ δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta causa prehendere ius est, in carcerémque cõiectos morte mulctare, Bud. interpr. Idem Plutarch. Sympos. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, trucidantes animantes. ‖Θανατῶ est etiam Morti adiudico, Morti addico, Capitis damno, seu (vt Budæus interpr.) Rei capitalis damno absentem. Xenoph. Anabas. 2, de Clearcho, ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν ὡς ἀπειθῶν. ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται πρὸς Κῦρον. Plut. Themisth. ἐν κρίνας, ἐθανάτωσε, quem in iudicium accersitum, capitis damnauit. ‖Θανατοῦσθαι in nouo Testa-

mēto exponitur alicubi Mortificare: vt Rom.8, εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, Sed si spiritu actiões corporis mortificetis. & c.7, ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, mortificati estis legi. 1. Pet.3, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, mortificatus quidem carne, viuificatus autem spiritu. VNDE Θανάτωσις, εως, ἡ, Mortis illatio, Occidio seu Occisio, Internecio. Thuc. lib.5 pag.168, αὐθὺ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως. Plutarch. Probl. Rom. in fine, γενόμενοι ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσι πολιτῶν. AT Θανατούσια, τὰ, Festum atque agon apud inferos, cuius meminit Lucianus in lib. De veris narrationibus. v.l.

¶ Θανάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethiferus, Lethalis. Sophocl. Aiace, Καθεῖλεν ᾅδου θανασίμοις εἰκάσμασι. Idem, Πρὸς τοῦδ᾽ ὀλωλε θανασίμῳ πτώματι, casu mortifero. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem. Apud medicos quoque θανάσιμα dicuntur quæ exitialia seu mortifera sunt, vt sunt venena aut venenata. Dioscor. lib.1, cap.95, περὶ δὲ τῶν θανασίμων φαρμάκων, ad pharmaca exitialia, seu (vt alii) ad lethalia venena. Et lib.1, τοῖς θανάσιμον πεπωκόσι. ¶Θανάσιμος, Mortalis. Apud Platonem enim lib. 10 De republica, οὕτω πόῤῥω που ἐκκλίνουσαν τοῦ θανασίμους εἶναι, B. interpr. Tantum abest ab eo vt sit mortalitati obnoxia.

C. Ἀθανασία, ας, ἡ, Immortalitas: vt Dei, vt animi, qui non moriuntur. Quæ autem immortalitas sit qua homines immortales dicuntur, docet Isocrates in Panath. quū ait, τελευτήσαντα δὲ τὸν βίον, μεθέξειν ἀθανασίας, οὐ τῆς τοῖς θεοῖς παρούσης, ἀλλὰ τῆς τοῖς ἐπιγιγνομένοις περὶ τῶν διενεγκόντων ἐπὶ τῶν καλῶν ἔργων μνήμην ἐμποιούσης. Et ad Philipp. χρὴ δὲ τὴν ἀδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν φήμην τὴν τῷ χρόνῳ συμπαρακολουθοῦσαν, ἀθανασίας μεταλαμβάνομεν.

C. Εὐθανασία, ας, ἡ, Bona mors & facilis, Bud. Mortis facilitas. Suet. in Aug. sub finem, Quoties audisset citò ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi & suis εὐθανασίαν similem (hoc enim & verbo vti solebat) precabatur.

C. ΑΠΟθνήσκω, Morior. Xenophon Pæd. 8, οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud eundem Hellen.7, δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει. Apud Isocratē in Panegyrico, καλῶς ἀποθανεῖν. Iungitur ἀποθνήσκω & cum datiuo θανάτῳ. vt apud Xenophontem Hellen. 6 χαλεπῶς μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Quod & αὐθαιρέτως dici potest vno vocabulo. Pro eodem dicitur & ἑκουσίως. Plutarchus De superst. οὕτω κακῶς ἔχει τὴν ψυχὴν, ὥστε ἑκουσίως ἀποθανεῖν, αἷμα ταύρου πιών. Philo De mundo, iunxit hoc verbum accusatiuo vitam significante, dicēs ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων.

Ἀποθνήσκω, Interimor, Interficior. (vt de θνήσκω etiam dixi antea) Xenophon Hellen.6, ἀποθνήσκει αὐτοχειρίᾳ μὲν, ὑπὸ τῶν γυναικὸς ἀδελφῶν· βουλῇ δὲ, ὑπ᾽ αὐτῆς ἐκείνης. Sic apud Platonem in Epist. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν. Ad verbum, Ab aliquo mori, pro Ab aliquo interfici. quo loquutum modo Lucanum docui in Θνήσκω. Interdū ponitur genitiuus non personæ, sed rei, vt ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Intereo fame, Absumor fame. Nonnunquam præter genitiuum personæ, habētem præfixam præpositionem ὑπὸ, ponitur datiuus instrumentalis, vt loquuntur grammatici: vt φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών. Sed pro hoc datiuo ponitur interdum genitiuus cum præpositione ἐκ. nam dicitur etiam ἀποθανὼν ἐκ φαρμάκου ὑπὸ τοῦ παιδός. Notandum est autem Xenophontem in loco paulo antè citato dicere noluisse ἀποθνήσκουσι φαρμάκοις, sed dixisse ἀποθνήσκουσιν absolutè, & subiunxisse διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Sciendum est præterea Ammonium ita distinguere ἀπέθανε à τέθνηκε, vt sit ἀπέθανε νῦν, at τέθνηκε, πάλαι.

c.1. Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in. vt ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ, Mori in insula. (Thucydides autem præpositionem ἐν addidit ex abundanti, lib.3, μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐντίκτειν) At verò ἐναποθνήσκειν ταῖς βασάνοις reddi potest Immori tormentis, vel Mori inter tormenta.

c.1. Ἐπαποθνήσκω, Supermorior, Morior super [aliquem,] Vel, Morior post aliquem, & quasi eius mortem morte mea subsequor. Aut etiam, Morior post rem aliquā peractam. Athenæus pag.155, ᾧ καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐραστὴς Ἀριστόδημος. Plato in Sympos. ἐθέλουσιν ὑπεραποθνήσκειν· βοηθῆσαι τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ, καὶ τιμωρήσας, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. Philostratus de quodam pancratiaste, ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

c.1. Προαποθνήσκω, Præmorior, Ante morior. Xenophon, ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθῶσι ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

c.1. Συναποθνήσκω, Commorior. Xenophon Pæd.8, ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει. Terētius in prologo Adelph. Συναποθνήσκοντες Diphili comœdia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam. (scio tamen solere illic Synapothnescōtes scribi literis Latinis) Apud Athenæum est & Alexidis comœdia eodem nomine. Ab eodem Athenæo commemorantur οἱ συζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, nimirum Soldurii quorum Cæsar in Comment. meminit.

c.1. Ὑπεραποθνήσκω, Morior pro [aliquo.] Cum genitiuo, quem habet vi præpos. Xenophon Cyneg. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν, τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας ὥστε, &c. Interdum verò genitiuus omittitur, vel potius subaudiēdus relinquitur. vt apud Platonem, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν. vide in Ἐπαποθνήσκω. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari significatione, Qui pro patria aut pro amicis mortem sponte obeunt. Aristot. Ethic. 9, pag.80, B.

C. ΕΚθνήσκω, Emorior. Homerus, γέλῳ ἔκθανον. quod Terentius dicit Risu emori. Affertur & ex Hermogene, ἐξέθανεν ἡ μήτηρ pro ἔθανεν. Item ἐξέθανον pro Exanimatus sum.

C. ΕΝθνήσκω, Immorior. sed pro eo vsitatius est in prosa bicomp. ἐναποθνήσκω, de quo suprà.

C. ΚΑΤΑθνήσκω, Morior. accipitur enim pro simplici θνήσκω. estque poetarum potius quàm cæterorum scriptorum. Homerus Il. χ, Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ. Et Iliad. ο, Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ καταπεθνήκασι. Sed in cæteris temporibus cum syncope potius vsurpatur. vt κάτθανεν, mortuus est: κατθάνῃ, moriatur: κατθανεῖν, mori, Sophocl. pro κατέθανεν, & καταθάνῃ, & καταθανεῖν. Sic Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, Hom. Et κατθανῇ, apud Eurip. Morieris: item κατθανουμένη, moritura: pro καταθανῇ & καταθανουμένη. Cæterùm quum inueniatur hoc verbum, possumus etiam deducere ab eo Καταθνητὸς (de quo suprà) vt θνητὸς à simplici θνήσκω.

c.1. Παρακαταθνήσκω, Iuxta morior. in v. Lex Epigr.

C. ΠΡΟθνήσκω, Morior pro. Cum genit. vi præpos quemadmodum de ὑπεραποθνήσκω dixi. vt in Epigr. Ἀβδήρων προθανόντα. ¶Item Præmorior, προαποθνήσκω.

C. ΣΥΝθνήσκω, Commorior. Idem quod συναποθνήσκω, de quo suprà. Sophocl. in Philoct. — ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΘΟΙΝΗ,

ης, ἡ, Epulum, Conuiuium, Cœna. Philoxenus ἐν τῷ δείπνῳ, quum ea quæ secundis mensis apponi solent, enumerasset, Ἄλλα τε ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν ὀλβιόπλουτον, conuiuium opiparum, seu cœnam opiparam. Epicharmus apud eundem Athenæum initio lib.1, ἐκ μὲν θυσίας θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. Philo De vita Mosis lib.1, ἀνεζεύγνυσαν ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἑστιαθέντες, tanquam ab epulo.

¶Accipitur etiam (vt δεῖπνον) simpliciter pro τροφὴ, id est Cibus seu Dapes. Sic enim schol. apud Hesiodum Asp. v.114, λιλαιόμενοι πολέμοιο· Φυλόπιδα· νίκην, τά σφι πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipsis dapibus epulisque chariora seu gratiora sunt. Potest tamē & hîc in priori significatione accipi, vt pugnam eis gratiorem esse quàm lautum epulum intelligamus. ¶Metaphoricè autem accipitur apud Xenophontem Pæd.4, vbi Cyrus dicit, τὸ δὲ τῶν πονούντων καὶ κινδυνευόντων ἐπιμεληθῆναί τινα, ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσι, αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλεῖον εὐφράνειεν ἢ τὸ παραχρῆμα τῇ γαστρὶ χαρίσασθαι. Paulo antè verò dixerat, ἔξεστιν ὑμῖν ἄριστον ποιεῖν καὶ τοῖς μάλα ἐσπουδακόσι ἡδέως αὐτοῖς καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Idipsum etiam εὐωχίαν ibidem nominat. Quod verò ad etymon attinet huius vocabuli, Athen. θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Et Seleucus apud eundem dicit, τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ᾽ οἶνον ἐπὶ πλεῖον, οὔτ᾽ ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι,

μὴ θοιν' ἕνεκα τῶν ἐδόντας. A

C.Εὔθοινος,ου,ὁ καὶ ἡ, Splendida cœna seu splendido epulo instructus. Lautus. vt εὔδειπνος.

C.Πάνθοινος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui totius cœnæ est. Vabrius apud Suidam, Λέων μὲν αὐτῆς εἶχε πανθοίνου δαῖτα Ἐξκαταλαφύσσων, Totius cœnæ dapes, Vniuersi epuli dapes. ET Πανθοινία,ας,ἡ, idem quod πανδαισία, Solenne epulum, Cœna ad quam omnes conueniunt. Apud eundem Suidam, βούλομαι ἑστιᾶσαι σε πανθοινίας. ITEM Πανθοινεὶ, In tota cœna, vel Per totam cœnam, Per vniuersum epulum, vel Solenni epulo, ad quod omnes conueniunt. ET Πανθοινέω, Solenne conuiuium agito, Epulor. B

C.Πρωτοθοινία,ας,ἡ, Prima conuiuii portio. Poll. τὰ δὲ ἐν ταῖς ἀωχίαις ἢ κρεωνομίαις περὶ τὸ πρῶτον τῶν μερίδων λαμβάνειν, πρωτοθοινία ὀνομάζεται. Primicœnium aliquis dicere posset, ad imitationem Apuleii, qui Antecœnium dixit.

C.Σύνθοινος,ου,ὁ καὶ ἡ, Conuiua, Concœnator, vt σύνδειπνος. Herodicus apud Athen. lib. 6. τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκομεν τὸν παράσιτον ἱερόν τι χρῆμα καὶ τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον. ET Συνθοίνιος in v.l. itidem Conuiua. C

Θοινάω,ῶ, F. ήσω, Epulor, Conuiuor, Cœno. Interdum cum casu accusatiuo iungitur, vt Cœno & epulor apud Latinos, id est In cœna seu epulo absumo: vel etiam simpliciter Comedo, Deuoro. Hesiod. ἀλλ' ὅτε ἔθοινων ἰλλοπας ἰχθῦς, epulabantur mutos pisces, vt Seneca dicit auibus ferisque epulandum aliquem trahere. Vsurpatur etiam vox media actiuè. vnde apud Æsopum ἐθοινήσατο, Vorauit, Epulata est, de aquila. Et cum genitiuo, θοινᾶται θήρης, l.1 Epigr. Cœnatus est carnes in venatu captas, seu Epulat' est carnes in venatu captas, aut simpliciter Comedit. Athen. metaphoricè accepit, de euersione cuiusdam vrbis loquens, & captiuis virginibus puerisque qui nudi in conspectu omnium statuebantur. p. 202, ὁ βουλόμενος κατὰ τὸ τῆς τύχης παράπτωμα ἀγέλην, ἐθοινᾶτο τῆς ἐπιθυμίας τὴν τῶν ἀδυνάτων ὄψιν, quasi vorabat & depascebatur. Bud. Idem Bud. θοινᾶσθαι vertit absumere edendo, in Fab. Æsopi, τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. D Dicitur quoque de morbis & vlceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν & Exedere aut Depascere apud Latinos. Vnde Aristot. De arte poetica scribit, pro eo quod AEsch. in Philoctete dicit, Φαγέδαινα ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδὸς, Eurip. eodē iambo vtentē, posuisse θοινᾶται. VNDE Θοινητὸς,οῦ,ὁ, Ad comedendum aptus, Quem epulari possis. ET Θοινητικὸς,οῦ,ὁ, Ad epulationē pertinens, aut idoneus. θοινητικὰ ὄργανα, Instrumēta quæ ad epulationē pertinēt, vt Cicero apud Xen. interpretatur. ET Θοινήτωρ, Epulo, Conuiua, Comestor, Deuorator. Apud Suidam, ἦλθε γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλης θοινήτορα χέρσου. E ET Θοινητήριον,ου,τὸ, Epulæ, Dapes, Idipsum quod epulamur seu cœnamus. κατάβρωμα, τροφή, Hesych. Pro QVO Θοινατήριον dicit Eurip. Reperitur verò ETIAM Θοίναμα, Epulum, Conuiuium: ἀωχία. F

C.ΚΑΤΑθοινάω, Absumo epulando, Absumo in cœna, Depascor. vel simpliciter Comedo. nam καταθοινήσαντες Hesychio est καταφαγόντες. Eadem significatione vsurpatur etiam voce media. vt, τὸν καταθοινήσασθαι, in Fabulis AEsopi.

ΘΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum sordidum. quale cœnum est aut fæx. Athen. lib. 7, tradens anguillas degere in locis limpidis & puris, scribit piscatores, quum eas venantur, aquam turbare, vt suffocentur: λεπτὰ γὰρ ἔχουσι τὰ βράγχια, καὶ αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται, à cœno illo sordido & turbato. G ¶Peculiariter verò θολὸς dicitur Fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittūt, Atramentum sepiæ. Plutarchus De solertia anim. loquens de sepia, τὴν γὰρ καλουμένην μύτιν περὶ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος ἣν θολὸν καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, πηχυάμενη τῆς θαλάττης διαθολώσεως ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδύεται καὶ ἀποδιδράσκει τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν. De qua sepiarum solertia Plinius etiam mentionem facit lib. 9, cap. 29, Vbi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infuscata aqua abscondūtur. Athen. lib. 7, ἐν δὲ τῷ μύτιδι ὁ θολὸς H ἐστιν· αὕτη δὲ κεῖται παρ' αὐτὸ τὸ στόμα, κύστεως τόπον ἐπέχουσα. Sed & polypo pisci θολὸς tribuitur. Athen. lib. 7, ἔχει δὲ καὶ τὸ λεγόμενον θολὸν, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπόξανθον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι. ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις. Accentum autem in vltima collocari tradit Eustathius, ad differentiam τοῦ θόλος, de quo infrà. Alicubi tamen θόλος etiam scriptum reperitur: sed pluribus in locis θολὸς. Hesychius legit θόλος. nam θόλος nō solùm exponit στρογγυλοειδὴς οἶκος, sed etiam τὸ τῆς σηπίας μέλαν. Cum Eustathio facit Suidas. ¶Θολὸς adiectiuè ab Hesychio exponitur τεταραγμένος, id est Turbatus, Turbidus. Collocat verò hic accentum in vltima, sicut in præcedenti θολὸς in penultima.

Θολώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Turbido cœno similis, Turbido cœno plenus, Fæculentus.

Θολόω,ῶ, Turbo, cœno videlicet fæculento excitato. (vnde Gall. verbum *Touiller*) Athen. lib. 7, de piscatoribus anguillas venantibus quæ in locis limpidis degere amant (vt paulo antè etiam dixi) διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵνα ἀποπνίγωνται. Galenus ad Glauconem, θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur & crassus sanguis. Accipitur etiam metaphoricè, vt Perturbo apud Latinos. Eurip. Alcest. Δακρύει γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν γυναῖκ' ὁρᾷς Ἐμὴν. θολοῖ δὲ καρδίαν. ἐκ δ' ὀμμάτων Γοργὴ κατερρύη γάλα, turbat mihi cor, seu perturbat animum meum. τέρας ἔτι. ¶Item Infusco, Inquino. Antiphanes apud Athenæum lib. 8, Τῆς σηπιάδος περὶ τὸ πᾶν Ἡρακλῆς ἄναξ. Ἅπαντα τεθολώκασιν. οὐ βαλεῖς πάλιν Ἐς τὴν θάλατταν καὶ πλυνεῖς, omnia sepiæ atramento infuscarunt seu inquinarunt. Θολῶσαι Hesychio est πληρῶσαι, στρέψαι, ταράξαι, σαλεῦσαι. VNDE Θόλωσις,εως,ἡ, Turbatio, Infuscatio, Inquinatio quæ fit sordibus turbatis. In vulg. lex. exponitur Turbamentum, Inquinamentum: quorum altero Sallustius vtitur, altero Gellius.

C.ἈΝΑθολόω,ῶ, Turbo, pro simplici θολόω. A Budæo exponitur Turbo apud Aristotelem lib. 3 De generatione anim. διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Apud eundem voce actiua, οὐ γὰρ ῥᾳδίως τὴν ἁρμόζουσαν πᾶσι ἀποδιδόασι θερμασίαν, ἀλλὰ τοῖς μὲν μένει, τοῖς δὲ πλεονάζει καὶ ἀναθολοῖ, ἃ σήπουσι. VNDE Ἀναθόλωσις,εως,ἡ, Turbatio, μόλυνσις. B. ex Damasc. 45, θυμὸς δὲ ζέσις ἐστὶ τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς χολῆς ἢ ἀναθολώσεως.

C.ΔΙΑθολόω,ῶ, Perturbo, Infusco, effuso videlicet θολῷ. Plutarchus De solertia anim. loquens de sepia, τῆς θαλάττης διαθολώσεως ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, infuscata aqua atramento effuso. sic enim Plinius de eadem sepia scribens, loquitur, vt videre potes in θολός. In vulg. lex. est διαθολίων τὰς ὄψεις, turbidius inuadens oculos vt puluis: quasi à διαθολίω. nam & θολίω pro θολόω in iisdē lex. ponitur: sed mendosum vtrunque videtur.

C.ἘΠΙθολόω, Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum reddo. ἐπισκοτῶ, ταράττω, vt ab Hesychio exponitur. Citatur ex Alexandro Aphrod. & Luc. In v.l. exponitur etiam Considero: sed puto eos qui sic interpretati sunt, deceptos esse: quippe qui pro ἐπισκοτῶ (quo verbo hoc ipsum ab Hesych. declaratur) legerint ἐπισκοπῶ.

C.ΚΑΤΑθολόω, Turbo, Turbidum reddo.

Θολερὸς,οῦ,ὁ, Turbidus: cui oppositum καθαρὸς, Limpidus, Purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2, τό, τε γὰρ ῥεῦμα ἐστὶ μέγα, καὶ πολὺ καὶ θολερὸν. Luc. Nigrino, loquens de voluptate, ὑφ' ἧς δὴ ῥεούσης ἀπειράστε ὃ θολερῷ ῥεύματι πάσης μὲν ἀνθρωπινῆς ὁδεῖ. Athenæus libro 7, de anguillis, πνίγονται γὰρ ἐν τῷ θολερῷ: de quibus paulo antè ex Aristotele dicit eas χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Possit tamen hic etiam exponi Cœno. cœnosa enim aqua & limpida seu pura sibi opponuntur. At per θολερὸν πνεῦμα apud autorem Prorrhetici, alii putaruntintelligi spiritum plenum vaporis qui expiratur: alii spiritū graueolentem, alii raucum: alii perturbatum, tāquam eo nomine difficilis respiratio intelligatur. Plerique verò non θολερὸν sed θαλερὸν per α scribunt, quasi θάλλοντα καὶ ἀκμάζον, id est florentem & vigentem, siue magnum atque vehementem. Verùm Hippocrates nullo in libro qui suus legitimusque sit, visus est vel spiritū vel quiduis aliud, θολερὸν nominasse, vt scripsit Galenus

Digitized by Goog

comment. in Prorrhet. Hæc Gorr. Θολερὸν πόῦμα Gal. in lexico Hippocratico exponit μέγα καὶ διεδιωγμένον. A

¶ Θολερὸς, Sordidus, Immundus. Plutarchus Sympos. 4, καὶ τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος, ἔχει τινὰ ταπείνωσιν, sordes illius pecudis in victu: loquens de sue. Possit hic etiam verti Cœnosus & sordidus victus. nam sues cœno delectari notum est, & θόλος de cœno fluminum & locorum palustrium dici, suprà annotatum est. vnde θολερὸς ab Hesychio declaratur etiam vocabulo βορβορώδης quod est Cœnosus, Lutosus. ¶ Apud Nicandrū autem Theriacis, Ἤμος θορνυμένου ἔχιος θολερῷ χυτόδοντι Θουρὰς ἀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου, scholiastes exponit ἀφρώδει, (quoniā videlicet viperæ in coitu ore spumant) vel ὀλεθρίῳ, pernicioso. B

VNDE Θολερῶς, Turbidè. At θολερῶς περιβαίνειν est Titubanter incedere. Suidas enim annotat dici ἐπὶ τῶν ἀσώτως καὶ πεπαρῳνημένως προϊόντων καὶ μὴ καθεστηκυῖαν καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων. idipsum est etiam apud Hesychium. ET Θολερόω, ῶ, Turbo, vel Turbidus aut turbatus sum. θολερεῖν enim Hesychio est ταράττεσθαι.

AT VERO Θόλος, ου, ὁ, Tholus, Camera ædificii quæ altius crescēs, rotunda forma in fastigiatū cacumē desinit: seu (vt alii declarāt) Testudo in orbē circumacta: vt alii, Testudinis vmbilicus, aut erectior camera templorum hemisphæriis, id est cuppolis, addi solita. Tholus (vt Seruius Æneid. 9, exponit) propriè est veluti scutum breue quod in medio tecto est, in quo trabes coeunt: ad quod (videlicet in templis) dona consueuerunt suspendi. Ouid. Fast. 6, de templo Vestæ, Par facies templi, nullus procurrit in illo Angulus: à pluuio vindicat imbre tholus. Idem eodem libro curuū tholum dicit. Vitruuius lib. 4, cap. 7, De Tuscanis rationibus ædium sacrarum, In medio tecti ratio ita habeatur vti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem. Idem libro 7, cap. 5, scribit Apaturium Alabandensem finxisse scenā in minusculo theatro, in eáque fecisse pro columnis signa, centaurósque sustinentes epistylia, tholorum rotunda tecta, fastigiorum prominentes versuras, coronásque capitibus leoninis ornatas: quæ omnia stillicidiorum è tectis habere rationem. præterea super eam nihilominus episcenium in quo tholi, pronai, semifastigia, omnísque tecti varius picturis fuerit ornatus. Apud Varronem lib. 3, cap. 5, in ornithonis descriptione, mentio fit tholi rotundi columnati. ¶ Hesychio θόλος est οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην, domus tectum habens in acutum fastigium desinens. ¶ Θόλος Budæo est Rotunda forma ædificium. στρογγυλοειδὴς οἶκος, Hesych. οἶκος περιφερὴς, Suidæ. ¶ Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus etiam in quo πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνειστιῶντο, vt Hesych. tradit, vel ἐν ᾧ ἐθοινῶντο συνεῖ πρυτάνεις, vt Suidas: propterea quòd forma rotūda exstructus esset. De quo apud Pausan. Att. 53, βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον θόλος ἐστὶ καλουμένη. Et apud Pollucem librō 8, ἡ θόλος ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς. Andoc. p. 8, τὴν δὲ βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι, κἀκεῖ καθεύδειν, τοὺς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θόλῳ. Plato Apolog. πέμψαντες αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Bud. apud Demosthenem p. 175, dicit esse locum scribarum, ex quo hæc citat, καὶ τὸ πλεῖστον ὑφ' ἡμῶν γραμματεὺς χειροτονηθεὶς, διέτριψεν ἐν τῇ θόλῳ. Quibus ex scholiaste subiūgit, τόπος ἦν ἔνθα ἐστιῶντο οἱ δημόσιοι γραμματεῖς οἱ χειροτονηθέντες ἐκ τῶν πεντακοσίων: ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σχῆμα. ¶ Apud Homerum verò θόλος est ædificium rotundum in quo vasa quotidiano vsui necessaria reponebantur, vt disci, crateres, pocula. sic enim Eustathius exponit, (addens tamen ex lexico Rhetorico, θόλοι, στέγαι, ἐπάλξεις, καμάραι) Od. χ, Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Id autem à θέω & ὅλον deriuatum vult Eustathius quasi τὸ περιθεόμενον. ¶ In balneis verò θόλος, masculino gen. dicitur quod alio nomine laconicū: vt Budæus annotat. hoc est Locus orbiculari ambitu in se recuruus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alexand. Aphrod. libro 1 Problem. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, id est (Budæo interprete) Si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione. Idem, καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, Si aere vehementer calido & vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint. vt idē Budæus interpr. Vbi ξηρὸν θόλον id esse volunt quod Cicero Assa in balneariis vocat, & Seneca Sudatoria: háncque balneariam cellam oppositam esse ei quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Vnde apud Alexandrum Trall. μὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἔχοντι τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξώτερον οἶκον ἀποστρέψαντι, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι. Apud eundem, ἀποπλυθεὶς δὲ τῷ ἐλαίῳ, καὶ εὐθέως ἅμα τῷ εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν ἔξω θόλον, συνεχέσθω τὸ σῶμα. Alciphr. in Epist. δραμεῖν εἰς τοὺς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. Athenæus libro 11, explicās quæ sint βαλανειόμφαλοι φιάλαι apud Cratinum, ex Asclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradit, quoniam οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσι. Vbi annotandum est his quoque balneariis tholis à rotunda forma nomen esse inditum, quippe qui phialis βαλανειομφάλοις similes sint: quemadmodum Vitruuius quoque in laconico cameræ curuaturam esse dicit. ¶ Θόλος dicitur etiā vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi summum caput & quod inter ipsum frontémque est, vincire conuenit: cuius iniiciendi rationem Galen. explicat lib. De fasciis. Gorr.

¶ Θολοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tholi formam habens. Athen. lib. 5, ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδὴς, templum cameræ in orbem circumactæ modo rotundum. Dion quoque libro 53, scribit Pantheum apud Romanos esse θολοειδές. id enim hemisphærio tectum est, hoc est circulata camera: inque medio hemisphærio lumen ad circinum factum. Et πῶμα θολοειδὲς, operculum testudinis conuexæ formam habens, Cameræ instar rotundum.

VNDE Θολοειδῶς, In formam tholi, In formam testudinis seu cameræ rotundæ, In formam testudinis conuexæ. Diosc. lib. 4, cap. 76, ὀπίζεται δὲ περιχαραχθείσης τῆς ῥίζης θολοειδῶς, καὶ τοῦ συῤῥέοντος εἰς τὴν κοιλότητα συλλεγομένου. vbi legitur tamen & πελυειδῶς. Apud eundem eodem libro, cap. 172, συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφαιρουμένης καὶ θολοειδῶς τεμνομένης εἰς κοιλότητα. συῤῥεῖ γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς, καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας. in testudinis speciē cultro excauata, vt Ruellius vertit. Quibus vocabulis, videlicet θολοειδῶς εἰς κοιλότητα, Marcellus Dioscoridem in radicum sectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexisse existimat quàm excauandam esse radicem ea forma vt à superiore parte maiore gyro & laxius cauum illud sit, descēdénsque paulatim in punctum desinat, non aliter quàm ea quæ terebro perforantur. vt ῥίζης θολοειδῶς εἰς κοιλότητα τεμνομένης sit, In profundum excauata radice, vt humor in cauū confluat. Addit posse θολοειδῶς esse ab illa τοῦ θόλος significatione qua pro ædificio accipitur cuius tectū in fastigium acutum desinit: vt θολοειδῶς sit In formam eiusmodi tholi inuersi. Plinius de scāmonio colligendo, scribit radicem circa canis ortum excauari, vt in ipsam confluat succus. Quibus quidē exprimitur τὸ τέμνεσθαι εἰς κοιλότητα, at non θολοειδῶς. Idem Dioscor. lib. 4, de thapsia, ἡ κοιλανθεῖσα αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ θολοειδῶς ἡ ῥίζα & πωματισθεῖσα πρὸς τὸ καθαρὸν μένειν τὸν ὀπόν.

¶ Θολία, ας, ἡ, Pileus in acutum desinens, vel (vt alii exponūt) Vmbraculum. Hæc Eustath. Pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi, Petasus, Vmbella, Muscarium, siue Vmbraculum, vulg. lex. Polluci est πλέγμα τι θολοειδὲς ᾧ ἀντὶ σκιαδείου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. Theocriti scholiastes exponit σκιάδιον & πέτασον: Idyll. 15, Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον ἄμφιθες. ¶ Θολία (vt Pollux annotat) dicitur etiam Cista operculum habēs conuexæ cameræ instar rotundum. κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα.

ΘΟ'ΡΩ, SIVE Θορέω, Salio, Insilio. Il. ι, Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Il. θ, Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Hesiod. ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου, in equestrem currum insiliit. Apollon. θόρεν ἐς Τίφυν. Et in particip. apud Hom. Odyss. ψ, ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, desiliens à lecto. Eust. thema facit θόρω. at in lexicis est θορέω: quod & in composi

tis quibusdam thema poni posse, apparet. ‖Θορέω A
Hesychio est etiam ὀχεύω, idem quod θόρνυμαι hinc deriuatum. ‖Item θαέομαι, Suid.

C. ἈΝΑθορέω, Resilio. Budæus ex Synes. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item Prosilio. vt idem Bud. apud Herodian. lib. 2 interpretatur, πείθουσι σὺν αὐτὸν ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος δραμεῖν, è lectulo prosilientē. Eodē l. de Pertinace, ἐν διαίτῃ γοῦν αὐτὸν φασὶ μαίνεσθαι ψυχῆς ἀπραξίᾳ, ὡς μηδ' ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, vt ne prosilierit quidem è lectulo, seu (vt Pol. interpr.) Vt ne lecto quidem se mouerit. Plutarch. Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. B

C. ἈΠΟθορέω, ρῶ, Desilio, Exilio. Herod. ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων, Desilientes ab equis, Descendētes ab equis cum impetu, vel cum quadam velocitate impetuosa.

C. ΕἸΣθορέω, SIVE Ἐσθορέω, Insilio. Vnde ἔσθορεν, Insiliit.

C. ἘΚθορέω, Exilio. Lucianus, ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης τὸν ὕπνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. Et in vulgatis lexicis sine autore, ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου, ab insomnio exilii. In iisdē ex Luciano, ἀποθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire. Eadem apud Hesiod. ἐξέθορε Χρυσάωρ, interpr. Emicuit.

C. ἘΝθορέω, Insilio. Apollon. Argon. ἔνθορε μέσσῳ, in mediū insiliit. Et Hom. ante ipsum Il. φ, Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ, Κρημνοῦ ἀπαΐξας, in medium Scamandrum insiliit, seu Insiluit medio, vt apud Lucanum, Insiluere vadis. Apud eundem Homerum, Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών, Insiliēs in boues, seu Cum assultu inuadens. pro ἐνθορών. Synes. epistola 112, καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ προσφερεῖ... οὐ βαλὼν ἀλλ' ὡς ... ἐνθορών, tanquam pugno feriens & insiliēs, seu incursans: vel (vt Bud. interpr.) Impacto cum saltu pugno.

C. ἘΠΙθορέω, Assilio, Insilio, vel Supersilio. D

C. ΚΑΤΑθορέω, Desilio. Budæus ex Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

C. ὙΠΕΡθορέω, Supersilio, Transilio. Il. θ, ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν. Item ex Demosth. ὑπερθορεῖν, saltu exilire.

¶ Θορνύω, SIVE Θόρνυμι, Insilio, Ineo. vocabulum obscœnum. Θόρνυμαι quoque seu θορνύομαι actiuè pro eodem capitur. Nicander Theriacis, loquens de vipera fœmina, Ἡνίκα θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου, ineunte masculo, vel coeunte. Et apud Herodotum 51, itidem de viperis loquentē, ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα, καὶ ἐν αὐτῇ ᾖ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιεμένου αὐτοῦ τὴν γονήν, ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα, οὐκ ἀνίει πρὶν διαφάγῃ, quum coeunt libidine agitatæ. Et poeta quispiā apud Eustathiū, τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχίεσσι Θόρνυσθαι ... ἁλὸς νομόν. cum viperis coire, vel (vt ipse exponit) σπερμαίνεσθαι, θορὸν δέχεσθαι. Quas Plinius quoque serpentium coitu impleri scribit: alibi itidem ex Licinio Macro tradens, eas fœminini tantùm sexus esse, & concipere è serpentibus. Atque ita in hoc quē Eustathius citat loco & apud Herodotum videtur dici de fœminino sexu, nihilque aliud esse quàm ὀχεύεσθαι: quum alioqui potius de mare dicatur, sicut ὀχεύειν & μίγνυσθαι.

C. ἘΠΙθόρνυμαι, Ineo, (ea significatione qua mas inire fœminam dicitur.) Luc. Erot. p. 213, ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος, taurus armēti ductor vaccas init. B. Et ἐπιθορνύμεναι apud Hesych. σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι.

Θορή, ῆς, ἡ, ET Θορός, οῦ, ὁ, Semen genitale: quod videlicet mas fœminam iniens, effundit. Genitura. Herodotus Thalia pag. 50, τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπίενται θορήν. Paulo antè verò dixerat, ἡ γονὴ αὐτῶν τὴν ἀπίενται ἐς τὰς γυναῖκας. vt γονὴ & θορὴ idem sint. Plutarchus quoque θορὴ simpliciter pro semine genitali hominis accepit, id est γονή, vt idem ait. At θορὸς Aristoteles de piscium semine dixit, vt annotat Bud. Sic in vulg. lex. apud Theophrastum exponitur Virus genitale, quo pisces oua spargunt. Plutarchus Sympoliac. 2, οὐδεὶς ἑώρακεν οὔτε θορὸν οὔτε ᾠὸν ἔγχελυν ἔχουσαν, nec humorem fœtificum, nec ouum. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nicandri. ‖Θόρος autē ab Hesychio exponitur ἀφροδισιαστής, ὀχευτής, Initor, Admissarius. VNDE Θοραῖος, ου, ET Θορικός, ή, όν, Seminalis. vt θορικὸς πόρος apud Aristotelem Meatus humoris fœtifici seu seminis genitalis. Athen. lib. 7, de orpho pisce, ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἐστι τὸ τοὺς θορικοὺς πόρους μὴ διεστάναι. Et in vulgatis lexicis τὰ θορικά, Partes seminales, Seminis genitalis cōceptacula. At θοραῖος apud Nicandrum in Theriacis est eiusdem cum θορικὸς significationis, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο γαμῶν ποιεῖται θοραίην, ceruæ genitalia. Per epenthesin autem dicta videntur quæ apud Hesychiū SVNT: Θούρην, quod exponit βάτην seu ἀναβάτην, quasi à θοῦρος, id est Admissarius, Qui init: ITEM Θουρεταί, Initus, αἱ τῶν ζώων μίξεις: ET Θουρῶθρα itidem Initus, ὀχεία. Apud eundem est ETIAM Θουράς, ἡ ὄρεξιν μίξεως ἔχουσα, καταφερής, quasi à θουρός. Vereor tamē ne θουρὰς scripserit.

¶ Θοῦρος, Impetuosus, Qui cum assultu impetit, Qui cum impetu assultat. Il. ο, – ἐπὶ σοὶ καὶ θεῖον θοῦρον Ἄρηα. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον δόρυ. Idem est quod ὁρμητίας seu ὁρμητικός: vt θοῦρος ἀνὴρ apud Suidā ex Epigr. Cuius fœmininum gen. EST Θοῦρις ET Θουράς: quorum prius apud Homerum frequens est. Il. ε, – θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. Il. ρ, ἔπαυε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Il. υ, – ἀσπίδα θοῦριν Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. Alterius autem videlicet τοῦ θουρὰς exemplum ex Nicandri Alexipharmacis habes paulo antè in θόρνυμαι. Deriuantur autem HINC Θουραῖος ET Θουρικός ET Θούριος, ου, ὁ, idem significātia quod ipsum θοῦρος, primitiuū horum deriuatorum. θουραίην Hesychius exponit, ἀνδρείαν, θρασεῖαν, ἰσχυράν. sicut θοῦρος inter alia esse dicit θρασύν, ἐρρωμένον. At Θουρικὸς in vulg. l. est, exponitúrque Impetuosus, Violentus. θούριος autē Ἄρης, & θούριος Αἴας apud Suidam: item θούριος ὄρνις in vulgatis lexicis ex Aristophane. Pro θούριος verò Ἄρης Homerus dicit θοῦρος Ἄρης, vt paulo antè indicatū fuit. Videtur pertinere huc ETIAM Θουρεῖν, quod ab Hesychio exponitur ἐνεργεῖν.

ΘΡΩΣΚΩ, Salio, Insilio. idem quod θορῶ. Il. ο, de homine qui bene nouit κελητίζειν, – ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. οἱ δὲ πέτονται. Il. φ, Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθύς. Et metaphoricè apud Soph. Trach. θρώσκει δ' αὖ θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος, Excitatur, Tanquam ex somno exiliens inuadit, vel Assultat, Cum assultu impetit. ‖Θρώσκω, Ineo, sicut mas fœminam inire dicitur. ὀχεύω, ἔλκων πηδῶ. Hesychius ex Æschyli Amymone, θρώσκων κνώδαλα, id est ἐνθορίζων, σπερμαίνων. E

‖Θρώσκει Hesychio est non solùm πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, τρέχει, sed etiam πίπτει, κολυμβᾷ. ‖Θρώσκουσι γοῦν Callistratus apud Hesychium pro ἀνθάπτομαι poni scribit. Quidam verò θρώσκουσι plur. num. accipiunt pro ὁρῶσι, Videntes. quam significationem Suidas tribuit etiā vocabulo θορεῖν. Apud eundem Hesych. est ETIAM Θρώσσει, quod exponit θυμοῦ, (sicut θρώσκει eidē est θυμοῦ) item φοβεῖται. Cuius thema erit θρώσσω. Quod verò ad deriuationem & scripturam verbi θρώσκω attinet, tradit Eustath. τεχνικούς quosdam antiquos deriuare θορίσκω à θόρω seu θορέω, vt νοίσκω à νοῶ, ex quo, facta trāspositione literarum, fieri θροίσκω, atque inde mutata ο in ω & subscripto ι, θρῴσκω, atque illud ipsum ι in θρωσμὸς quoque inde deriuato subscribi. (licet ea scriptura non vbique obseruata reperiatur) Est AVTEM Θρωσμός, οῦ, ὁ, Tumulus, Locus eminulus. idem quod γεώλοφος, Collis qui è terra quasi subsilit: vel In quo plano gradu incedere non licet, sed subsultim descendendum est. vel Locus eminentior ex quo spectare possumus, à θορεῖν pro θεάσασθαι vt Suidas tradit. Iliad. κ, Οὐκ αἰὲς ἐν Τρώεσσ' ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἴαται ἄγχι νεῶν; Apud Apollon. verò Argon. 2, ἠιόνι... ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο scholiastes exponit ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους. Apud eundē Argon. lib. 3, ὑπὸ δ' ἀνακαέτα καὶ ὕδωρ Χήρονδ' ἐξεβάλοντο ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, idem schol. dicit esse locum supra flumen eminentem in quem ex naui salitur.

C. ἈΝΑθρώσκω, Sursum salio, Insilio. vt ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, In equum insilit. id est ἀναπηδᾷ. nam Hesychius ἀναθρώσκων exponit ἀναπηδῶν. Capitur interdum & pro Resilio. H

C. ἈΠΟθρώσκω, Resilio, Exilio. vt ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου, Desilire ab equo. quod Herodotus dicit ἀποθορεῖν ἀφ' ἵππου, vt paulo antè docui. Sed & καπνὸν ἀποθρώσκοντα dixit Homerus Il. β. Idem Od. α, fumum dicit ἀποθρώσκοντα.

C. ἘΠΙθρω-

C. ἘΠΙθρώσκω, Insilio. Il. δ, Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. ‖ Itē Subsulto, Subsultim progredior. Il. ν, Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Hes. Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται.

C. ἘΚθρώσκω, Exilio. idem quod ἐκθορέω.

C. ΚΑΤΑθρώσκω, Desilio. Herodot. καταθρώσκω τῆς αἱμασιᾶς, de maceria desilio.

C. ὙΠΕΡθρώσκω, Supersilio. idem quod ὑπερθορέω.

ΘΡΑ'Ω, F. ήσω, Sedeo. καθέζομαι. Verbum inusitatū præter aoristum primum medium, cuius exemplum Athen. lib. 5, ex Phileta citat, Θρήσασθαι πλατάνῳ γαίῃ ὕπο.

Θρῆνυς, υος, ὁ, Scabellum, ὑποπόδιον, vt Athen. & Eustathius exponunt. Il. σ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Od. τ, ὑπὸ θρῆνυν ποσὶ ... Πρεσφυί ... ἐξ αὐτῆς [sub. τῆς κλισίης.] ὃ δ' ἐπὶ μέγα βαίνετο κῶας. Il. ο, Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. Vbi Eustath. masculinum esse scribit, & significare vel cathedram eius qui ad gubernaculum sedet, vel θρανίον, vbi videlicet sedent superioris ordinis remiges: de quibus infrà suo loco.

Θρᾶνος, ου, ὁ, Sella, δίφρος, vt Polluci exponendum videtur. sic enim scribit, οἱ θρᾶνοι δὲ δίφροι ἂν δικαιῶσαι ... & sic accipit locum qui paulo pòst ex Aristoph. sequitur. ‖ Θρᾶνος apud Hippocr. Sedes vtrinque peruia. Gorr. At Gal. apud eundem Hippocr. θρᾶνον exponit δίφρον ἀφοδευτικόν, hoc est sella familiaris, vt Varro nominat: destinata videlicet ad aluum euacuandam. ‖ Apud Aristoph. Ran. αἰνῶ δὲ θράνους, σάμων κεφαλὴν καταγὼν τις, schol. exponit ὑποποδίου, scabelli: addens idem fortassis esse quod θρῆνυς apud Hom. Pollux verò ibi legit θρανίου, & exponit δίφρου, vt iam dictum est. ‖ Θρᾶνος eidem est Scabellum vbi coria seu pelles extenduntur. Vnde deriuat θρανεύω. ‖ In naui verò θρᾶνος dicitur vbi sedent θρανῖται, de quibus paulo pòst. ‖ Θράνους vocabant etiam (vt Poll. scribit) τὰ ξύλα τὰ καταπηγνύμενα τοῖς πλινθίνοις τοίχοις, ligna quibus lateritios parietes (vt Plinius vocat) includebant.

C. Θρανογράφος, ου, ὁ, Parietum pictor. θρανογράφους enim Hesych. exp. τοὺς ἀπορτικοὺς τοιχογράφους. Quæ expositio ad θρᾶνος ordine vltimum, idque synecdochicè acceptum, referenda erit.

Θρανίον, ου, τὸ, idē quod θρᾶνος, hoc est δίφρος, Sella, vt Hesych. declarat. vnde & a Poll. recēsetur inter τὰ τῶν κοιτώνων παρασκευάσματα, vnà cū δίφρος, κλισμὸς & θρόνος. ‖ Eidē Hesychio est etiā θρόνος. ‖ Itē λάσανα, hoc est δίφρος ἀφοδευτικός, Sella familiaris, vt Varro appellat: cōparata videlicet ad aluū exonerandā. Eidē Hesych. est ὑποπόδιον, scabellū: quo modo accipit schol. Aristoph. in Ran. Μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σαυτόν. intelligit enim ibi scabellū quod ii qui laqueo vitā sibi finiūt, pedibus supponunt, quumq; ipsum laqueū collo aptarūt, pedibus protrudūt. ‖ Θρανίον eidē Hesych. est etiā τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα: itē τὸ ὑπὸ τῆς σκηνῆς. ‖ Itē pars nauis, vt ille addit: idem (vt videtur) quod θρᾶνος in naui dici annotatū est. ‖ Itē Paxillus, vt idē declarat: quēadmodum Pollux quoque annotat ξυλήφιον esse.

Θρανίδιον, ου, τὸ, Sellula, vel Paruum scabellum. A Polluce numeratur inter τὰ τῶν κοιτώνων παρασκευάσματα, vnà cū δίφρος, θρᾶνος & θρανίον, & cæteris huiusmodi. Apud schol. verò Aristoph. SCRIBITVR Θρανίσκος, quod itidem exponit διφρίον, ὑποπόδιον.

Θρανίτης, ου, ὁ, ζευγίτης, seu κωπηλάτης, Remex qui in superiore nauis parte (hoc est in puppi) remigat. qui θρανῖται, quoniā remos longiores trahebant, grauioreq. labore vexabantur, à trierarchis præter stipendiū publicū, donatiuū consequebantur. Quod ex 6 Thuc. lib. probari potest, vbi ait, τῶν τριηράρχων ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν. Bayf. Idē B. apud Polyb. δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος, ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμόν, vertit Sub thranitico scalmo, hoc est Infra seu post thraniticū scalmū. Fœm. g. est θρανῖτις. vt κῶπαι θρανίτιδες, apud Eust. Remi thranitarum, seu eorum qui in puppi remigāt. vel (vt Hesych. exp.) Remi lōgiores quibus thranitæ vtuntur in nauibus cataphractis. Deriuatur autem HINC Θρανιτικός, οῦ, ὁ, Qui thranitæ est. Athen. lib. 5, κῶπαι δὲ θρανιτικαὶ οὖσαι τεσσαρακοντάπηχυν αἱ μέγισται, i. (Bayf. interpr.) Remos longiores quos θρανιτικοὺς vocant, 38 cubitorum. Eos θρανίτιδας κώπας appellat Eustath.

Θρανεύω, Supra scabellū vbi pelles extēdi solent, extēdo, vt schol. Aristoph. in Equit. exp. Ἡ βύρσα σου θρανευθήσεται.

¶ Θρόνος, ου, ὁ, Thron⁹, Soliū, Sella augusta, seu (vt Athen. l. 5 exp.) ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ. Augustior quàm δίφρος, vel καθέδρα: vnde & in sacris literis Deo, regibus, sublimioribusq; tū in cælo tū in terra potestatibus tribuitur: vt & apud profanos scriptores frequenter reperitur βασίλειος θρόνος. A Poll. ponitur cum καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θρᾶνος, θᾶκος, ἑδράνον, δίφρος, quasi synonymon: recensēturq; inter τὰ τῶν κοιτώνων παρασκευάσματα. Od. α, Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Vbi videtur distinguere inter θρόνους & κλισμούς. At Il. ω pro eodē poni ait Eust. Quū enim dixisset de Achille, Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη: paulo pòst subiungit, ἐς κλισίην πάλιν ᾔιε δ' ἴθυς Ἀχιλλεύς, Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀνέστη. At Διὸς θρόνος pro ipso cælo quod Iouis sedes est. Theocr. Id. ζ, Ἐσθλαί, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἤγαγε φάμα. Sic etiam Matth. cap. 5, cælū θρόνος τοῦ Θεοῦ dicitur. Et Act. Apost. cap. 7, Deus ipse dicit, ὁ οὐρανός μοι θρόνος. ‖ Θρόνοι alicubi accipitur pro ipsis potestatib⁹ sublimioribus quæ in cælo sunt. vt in epistola ad Coloss. cap. 1, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo apud Areop. quoque frequēter accipitur. ‖ Θρόνος accipitur etiam pro ipsa dignitate cui honoratior thronus attribuitur. Theophyl. ep. 79, quam fingit Isocratis ad Dionysium, ... καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνον ὑψηλότατον ἐπιτεύξεις, φιλοσοφίας εἶναι ἀχλύς. ‖ Θρόνος, panis etiā cuiusdam nomen est, vt ex Neanthe Cyziceno tradit Athen. lib. 3.

C. Θρονοποιός, οῦ, ὁ, Qui thronos conficit seu fabricatur. Pollux.

C. Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sedem propinquam habens aut solium propinquum. Nonnus cum genitiuo, Χειλεσιν ἀνακτος ... φανεὶς ἀγχίθρονος ἕδρης. quo tamen in loco vacat ἕδρης, aut θρόνος nomen, cum ἄγχι iunctum.

C. Ἀντίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositū thronū habens, In opposito throno sedens, vel Ex aduerso sedens. θρόνος autē aliquādo soliū signif. aliquādo simpliciter quoduis sedile.

C. Ἀπόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A throno veniens. vt ἀπόθρονον εὖχος, apud Nonnum.

C. Εὔθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum thronum habens. vt ἐΰθρονος ἠώς apud Hom. Od. ρ. vbi diphthongus propter metrum dissoluitur.

C. Πρωτόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primo throno sedet. idem ferè quod πρωτοκάθεδρος.

C. Συνθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eodem in throno sedet.

C. Χρυσόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureum thronum habens. Il. α, Χρυσόθρονος Ἥρη. Od. ξ, Χρυσόθρονος ἠώς. quam suprà εὔθρονον appellauit.

Θρονίζω, F. ίσω, In throno colloco. In vulg. lex. est etiam θρονίζεσθαι, solium occupare, quod ex Nazianz. orationibus citatur. VNDE Θρονισμός, οῦ, ὁ, Collocatio in throno. Synesius epist. 57, μὴ δεῖν ἀπωθεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θρονισμόν, non oportere, reiici à te profectam collocationem in hoc throno ἀρχιερατικῷ, vt paulo antè appellat. ET Θρονιστής, οῦ, ὁ, Qui in throno collocat. Synesius ibidem, τοὺς δὲ θρονιστὰς ἑτέρους γενέσθαι, Collocatores in throno alios esse.

C. ἘΝθρονίζω, In throno loco. Et ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, vel Thronum habeo. In lib. Esther cap. 1, ὅτε ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, quando sedit in solio regni sui. Areth. ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεός, sedem suam habet. Bud. Galli non solùm Throne dicunt ex Græco θρόνος, sed & Inthronizer ex hoc ἐνθρονίζω.

ΘΡΕ'Ω, Tumultuando clamo, seu loquor. vt exponit Eustath. afferens tamen non huius vocis sed passiuæ exempla hæc: τάδε θροούμενος, & θρεομένη σαυτῇ κακά. quæ ex Sophocle aut Euripide sumpta esse puto. Hesych. θρέειν exponit βοᾶν: idemq; θρεομένη explicat θρηνοῦσα, & θρεόμενοι, ὀλοφυρόμενοι. Ab hoc autem verbo θρέω deducit Eustathius θρόος, ex quo per contract. factum etiam θροῦς. & ex illis (inquit) ἀθρόος atque ἄθροος.

Θρόος, ου, ὁ, Tumultuantis seu tumultuantium clamor. Itē Murmur. Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus.

Iliad. λ, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ᾽ ἴα γῆρυς, Ἀλλὰ γλῶσσ᾽ ἐμέμικτο. Dixerat autē præcedēte versu, de iisdē, Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

C Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia voce vtens. Idem quod ἀλλόγλωσσος, vel potius ἀλλόφωνος: sed hæc oratoria, illud poeticum. Sunt qui vno verbo exponant Diuersilinguis. Magis autem exprimeretur compositio per Diuersisonus, si fingere huiusmodi composita liceret. Odyss. α, Πλάζων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ᾽ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. & Odyss. γ, Ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ᾽ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Vtitur hoc nomine & Herodotus, licet sit ποιητικώτερον. nam ἀλλόθροος στρατὸς ab eo vocatur externus exercitus, ex cōsequenti.

C. Ἀντίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim sonans, Vicissim sonum edens. vt ἀντίθροον ἔπος, de voce echûs, in Anthologia epigrammatum. In vulgatis lexicis ἀντίθροος ἠχὼ ex Nonno, Vox soni contrarii, Cōtradictio, Respōsio. Pro quo rectius fortasse Responsio contradicens.

C. Αὐτόθροος μαρτυρίη, Ex sua ipsius voce profectum testimonium, Testimonium quod quispiam de se dicit. Ex Nonno.

C. Ἑτερόθροος. (q.d. Alterisonus) Qui est alterius seu diuersæ linguæ. ἑτερόγλωσσος. Et ex consequenti, Alienigena.

C. Ἐτυμόθροος (q.d. Verisonus) Verum sonans, Veriloquus.

C. Εὔθροος, (q.d. Pulchrisonus) Pulchrè sonans, Bene sonās, Sonorus, Canorus. In Epigr.

C. Ἡδύθροος, (q.d. Dulcisonus.) Suauiter sonans. In Epigr.

C. Πολύθροος, (q.d. Multisonus) Streperus.

C. Πρωτόθροος, (q.d. Primisonus) Exponitur etiam Primo sono editus. vt πρωτόθροος ὀμφὴ pro prophetia. Item Primo loquutus, ex Nonno.

C. Λιγύθροος, ET Λιγυρόθροος, (q.d. Argutisonus) Canorus. vt λιγύθροος ἠχὴ ex Dionys. Alex. Et λιγυρόθροος ex eodē.

Θρέω, ῶ, Tumultuando clamo, seu loquor, vt de θρέω dictum modò fuit. sed frequentius ponitur simpliciter pro Loquor, vel Dico: & quidem à tragicis præsertim. Soph. Aiace, Τοῦδ᾽ ὑμῖν Αἴας θοῦπος ὕστατον θροεῖ. Idem, Ὅσα μέλλουσα πρὶν οὐ πώποτ᾽ ἔπη θροεῖ. Idē Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδεῖν θροοῖς; Eurip. itidem, ξένα θροεῖς αὐδάν.

Θροῶ, Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Vnde θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremesio. Sicv citur Matth. cap. 24.

C. ΔΙΑθροῶ, idem quod θροῶ. Bud. exponit etiam Tumultuanter denuntio, Diuulgo. At in v.l. ei datur passiui θροοῦμαι signif. exponitur enim Tumultuor.

¶ Θροῦς per contract. in prosa, Tumultus: vt quidem redditur in hoc Synesii loco, καὶ θροῦν ἐκεῖνον, ἔστι τὸν ὄντως, ἔστι τὸν ἐπιπόνων. Sed frequentius, Murmur, Susurrus: vel Fama susurrans. Thuc. lib. 4, & 8, τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, Quum murmur sensissent. Aut etiam, Quum mussari intellexissent. Apud Xenophontē Hell. 6, pag. 356, θροῦς esse videtur Tumultuantium murmur. nam quū dixisset, ἀλλὰ θροῦς τις ἐκείνης διῆλθεν, ὡς, &c. paulo pòst subiunxit, διέξεισι καὶ κατὰ τοὺς λόγους ἐκείνης θόρυβος.

¶ Item Fama, Rumor, in hoc loco Xenophontis Pæd. 6, ὡς γὰρ ὁ θροῦς διῆλθε τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐφήδονται μοι.

C. Πάνθρους, Omnia susurrans, seu susurrando diuulgans. Vide πάνθρουν δῆμον apud Hesych. At verò apud Suidam habetur πάνθρους expositum πανδήμους. sed hoc πάνθρους omnino mendi suspectum habeo, quum ab ἀθρῶ non possit deduci πάνθρους, sed nec πάνθρους, vt quidam reposuerunt.

ΘΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, Susurrus, Murmur, Rumor. Item Tumultus. Ab Hesychio enim pariter & Suida exponitur ψιθυρισμός. Verùm Hesychius addit etiam ὁμιλία. Suid. autem non simpliciter ὁμιλία, sed ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη. quæ expositio magis mihi placet, vtpote melius cum ψιθυρισμὸς conueniens. Apud eundem legitur, καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἀλλοκοτούντων ὁ θρύλλος. Vide ibidem & aliud exemplum. Ab Etymol. explicatur βοὴ & θόρυβος. Cæterùm Eustath. vult à θρυλλῶ esse θρύλλος (dicit autem, ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος) at ego magis rationi consentaneum esse puto θρυλλῶ à θρύλλος deducere: quum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, & multo aptius deriuetur à θρόος, quàm deriuaretur θρυλλέω. à vt nimirū ex θρόος fiat θρῦλλος, deinde abiecto o ex diphthongo, relinquatur θρύλλος. Sed Etym. à seipso dissentiens more suo, addit, θρυλλουσῶντες, ἀπὸ τοῦ θροῦς καὶ τὸ εἰλῶ. Quod etiam retractans, dicit, à θρυλῶ, quod est à θροῶ facto ex θρόος. Hoc verò diligēter obseruandū est, vnico λ his in locis apud eum scribi, quum tamen antè scribat θρύλλος. Eustath. scripturā cum vnico λ vsitatiorem esse tradit. ac profectò ex θρόος videtur magis etiam expedita esse (vt ita loquar) deriuatio τοῦ θροῦλος quàm τοῦ θροῦλλος. Verbū autem ab eo deriuatum vnico λ scripsisse Theocritum mox docebo.

C. Πανθρύλλιον, Omnia vulgans. Ita quidem in v.l. non citato autore: sed apud Hesych. legitur, πανθρύλλιον, τὸ πάντα θρυλλοῦν.

Θρυλλέω, VEL Θρυλέω, Susurro. Itē Famigero, Dissemino, Iacto, vt B. vertit. Isocr. Panath. τὰ μυθώδη περὶ αὐτῆς ἐρεῖς, ἃ πάντες θρυλλοῦσι. Demosth. in Mid. ταύτην γὰρ δὴ οἶδ᾽ ὅτι θρυλλήσεις. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, i. Vulgò iactari, Rumore vulgi celebrari, Diuulgari. Herodian. 5, ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ πείρας ὅπως εἴσονται εἰ στρατιῶται τὸ θρυλλούμενον. Interdum verò dicitur θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πάντων, vel θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πολλῶν, seu πλειόνων, vt Plut. Sol. ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται), Hæc plurium sermonibus celebrata sunt, seu diuulgata. Sic ὑπὸ πολλῶν θρυλλεῖσθαι & ὑπὸ πάντων, multorum sermonibus seu omnium diuulgari. Demosth. ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην. Quinetiam τὸ θρυλλεῖται commodè alicubi reddi posse arbitror Hoc fama susurrat. quò respiciēs, verbum θρυλλέω primùm hoc sum interpretatus verbo: respiciens etiam ad ψιθυρισμὸς quo Hesych. & Suidas exponunt nomen θρύλλος. Bud. θρυλλούμενα alicubi vertit etiam Vulgò recepta. ¶ Idē θρυλλέω, interpr. Inculco apud Demosth. & Areop.

Θρυλέω scribi quoque vnico λ, (de qua scriptura dixi modò in Θρύλλος) testatur & Bud. sed nullum exemplū afferens. mihi certè vnicum in præsentia suppetit, sed quod vice multorū esse possit: quū in eo scripturā lex versus confirmet. Est autem ex Theocr. Pharmac. Χ᾽ ὡς καί τι μὲν μακρὰ φίλα θρυλέοιμι σελάνα. quo in loco θρυλεῖν reddendum censuerim verbo Deblaterare, aut alio huiusmodi.

Θρύλλημα, ατος, τὸ, Quod vulgi rumoribus iactatur. Fabula vulgi, apud Græcos Bibliorum interpretes in Iob, teste Budæo: qui ex eodem libro affert, νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγώ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρύλλημα ἔχουσιν, pro Factus sum eis in prouerbium.

C. Πολυθρύλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum celebratus, vel Multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus. Synes. τῆς πολυθρυλλήτου ἀτυχίας. Bud. apud Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus.

C. ΔΙΑθρυλλέω, ῶ, idem quod θρυλλέω. Vnde pass. διατεθρύλληται & διετεθρύλλητο apud Xenophontem in Apomn. διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur. aut simpliciter, Rumor erat, Vulgatum erat. ¶ Sed dicitur etiam aliquis διατεθρυλλῆσθαι cui sæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, vt loquuntur Latini. Xenoph. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη καταπεπεῖσθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Plato autem dixit διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, De republica lib. 2, de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quàm Loquacitate, vt à κατηδολεσχημένος distinguam: quanuis alioqui nō ignorem dicere Suidam, ἀντὶ καταδολεσχημένος.

C. ΠΕΡΙθρυλλέομαι, οῦμαι, idem ferè quod διαθρυλλέομαι. atque vt aliquis dicitur διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα à Platone, (vt modò docui) sic ipsa ὦτα περιθρυλλεῖσθαι dicuntur à Gregorio, scribente, καὶ περιθρυλλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Aures nostras vndique obtundi laudibus horum oportebat, vel Aures nostras personare, aut Circunstrepere, aut Obstrepi. B.

¶ Θρυλλίζω, VEL Θρυλίζω, Susurro, Murmuro. ψιθυρίζω, vt ab Etymologiste exponitur. AT Θρυαλλίζω, non Θρυαλλίζω, a Suida exponitur ψιθυρίζω: item Θρυαλλεῖ, λαλεῖ, κωκᾶ sed hæc ego mendosè legi puto pro Θρυλλίζω & Θρυλλεῖ. Præbuisse autē huic errori occasionē existimo NOMEN Θρυαλλίς, quod proximè sequitur: sed signif. nequaquā huc pertinētē habet. Ita enī vocatur Ellychniū.

vt apud Aristoph. τὴν πυχλὸν ἀντὶ τῆς θρυαλλίδος. Itē herba quædam, videlicet vnum genus phlomidis, seu verbasci fœminæ, foliis ternis, aut, quum plurimum, quaternis, crassis, pinguibus, ad ellychnia aptis, seu (vt alii loquūtur) lucernarum lumina. Vide & alia de hac voce apud Hesych.

Θρυλίζω, VEL Θρυλλίζω, Frango. Nam Etymol. Θρυλλίζω, vel potius Θρυλίζω vnico λ, at Eustath. Θρυλλίζω habet. Et ille quidem à θραύω deducit, vt videlicet à θραύω fiat θραυλίζω ex quo θρυλίζω: (sed absurdè hæc deriuatio subiungitur illi verbi θρυλίζω expositioni de qua suprà, videlicet ψιθυρίζω. quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet?) Eustathius autem Θρυλλίζω dicit deriuari fortasse à Θρυλλός. Ab huius autem passiuo Θρυλλίζομαι est Θρυλλίχθη apud Homerum Il. ψ. Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. vbi exponitur ab Hesychio συνετρίβη & συνεθραύσθη, Contrita est frons, & velut comminuta, vel Contusa, Confracta. Addit Hesych. & ἀπεδρύφθη: sed malè, si quidem verum est quod scribit Eustathius, nimirum θρυλλίζεσθαι grauius malum significare quàm δρύπτεσθαι: cuius composito ἀποδρύπτεσθαι vsus fuerat in versu præcedenti Homerus. HINC Θρύλλιγμα apud Lycophronem, vt testatur idem Eustathius, sed nō exponens. Quidam interpretātur Quod confringitur. Alii, Quod discerpitur. In v. l. Laniatio, ἐλόριον.

ΘΟΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, Et conscensis nauibus festinanter & magno cum tumultu. Idem lib. 8, ὢν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Dicitur & in plurali aliquando. ‖Interdum verò in bonam partem, Strepitus acclamantium & applaudentium. Demosth. in Midiam, θορύβους καὶ κρότον ἐποιεῖτε ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τι καὶ συνειδότες, ἐποιεῖτε. Sic & θορύβους ποιεῖσθαι ex eodem. Et plur. νέων, πρεσβυτέρων συνόδοι καὶ θόρυβοι. Etymolog. hoc nomen θόρυβος ex θέω & βοῶ factum esse tradit: multo verisimilius Eustathius (meo quidem iudicio) ex θροῦς & βοὴ compositum esse censet. Eo certè lubentius illi deductioni subscribo quod θροῦς & θόρυβος eadem signific. in quodam Xenoph. loco reperio, nimirum pro tumultuantium murmure: vt docebo in Θροῦς. Si tamen pro simplici haberi posset, à θορεῖν potius deriuarem.

C. Θορυβοποιός, ῦ, ὁ, Tumultum excitans, Tumultus seu turbarum excitator. Exponitur & Seditiosus. VNDE Θορυβοποιέω, ῶ, Tumultum excito, seu turbas.

C. Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tumultus expers, Non turbulentus, Quietus, Sedatus. Plut. De Socr. μόνος ἀνεχώρει τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ ἡσύχιον ἔχειν τὴν ψυχήν.

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tumultuosus, Turbulentus. p. 33. Cicer. lex. Itē Strepens, Obstrepens, apud Plut. de anseribus, B.

Θορυβέω, ῶ, Tumultuor, Tumultum excito. vt ab Hippocrate dicuntur serui & seruæ absente domina θορυβεῖν, in quadam ad Philop. epistola, ὥσπερ γὰρ οἱ παῖδες καὶ αἱ παιδίσκαι τοῖσιν οἴκοισι θορυβέοντες καὶ σκιρτέοντες, ἐκάστοτε ἐξαπιναίως αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πονηθεῖσιν ἠρεμοῦσιν. ἀπρεπεστέρως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμίαι, &c. Cui loco libenter primum inter exempla locum dedi, quòd idem verbum eadem de re à Xenophonte vsurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptissimum. Dicit enim Medorum seruos seu famulos θορυβεῖν post dominorum discessum. Locus est Pæd. lib. 4, pag. 62, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. Apud Aristoph. autem quidam τοὺς θορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, id est tonare, (hyperbolicè loquentes) in Vespis, Ἡ γοῦν ἡμᾶς θορυβήσασιν, Γαλῆς φησὶ τὴν παρελθόντων, Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Apud Thucydidem autē pag. 117 θορυβεῖν πρὸς ἄλληλα est Tumultuari aduersus aliquem & rixari, seu Tumultuosè rixari. Item θορυβοῦσι πρὸς ἀλλήλους reddi posse arbitror Turbæ inter eos oriuntur. ‖Θορυβεῖν, Obstrepere, Reclamare: vt Budæus interpretatur (ego autem malim ex Liuio reddere, Tumultuosè excipere clamoribus, seu clamore) apud Antiphontem, καὶ μηδεὶς μοι θορυβήσῃ: & apud Demosthenem, καί μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς θορυβήσῃ,

A μηδὲ ἐὰν τι μέλλω λέγειν ἀληθές. Interdum verò & cum accusatiuo rei, vbi subaudiri putatur κατά. ‖Θορυβῶ aliquando contrà est Acclamo, Acclamando assentior dicenti, Applaudo. (sic autem & θόρυβος in bonam partem accipi, dictum paulo antè fuit) quem huius verbi vsum velut exponere volens Isocrates scribit in Panathenaico, ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, οὐκ ἐθορύβησαν, ὅ ποιεῖν εἰώθασι τοῖς χαρίεντως λεγομένοις. Idem θορυβεῖν & ἐπισημαίνεσθαι copulat ibidem, τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ὡς ἀλαζονευομένου. Vide Θορυβοῦμαι.

B Θορυβῶ, Turbo, Conturbo. Plutarchus Alcibiade, καὶ τὸν Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέβαλλεν, εἰκότα κατηγορῶν. vbi redditur Turbabat: ego malim In turbas conficiebat. Apud eundem in Galba, ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι passiua voce, interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor: vt Budæus vertit apud Thucydidem, ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες, &c. item apud Plutarchum, ὁρῶν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιᾶς οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ἀπειρίᾳ καὶ θορυβούμενον. Xenophon θορυβουμένοις opposuit τοὺς ἐπέχοντας καὶ σιωπῇ ἰόντας, Pæd. 5. Interdum

C etiam redditur Consternor, Exæstuo, Fluctuo animo. vt apud Platonem epistola 7, πρὸς δὴ ταῦτα μοι θορυβουμένῳ. Et apud Plutarchum in Camillo, θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, ex Liuio redditur His trepidus. Apud eundem certè ἐπισημασίαις ἐπὶ θορυβουμένῳ, Politianus vertit Signis quibusdam exterrito. ‖Interdum verò (vt θορυβεῖν dictum est poni pro Perturbare, &c.) θορυβεῖσθαι dicitur Qui turbatur, Qui in turbas conficitur, Aduersus quem turbæ excitantur, seu tumultus. Sophocles in Aiace, ὑπὸ πάντων αἰδῶν θορυβεῖ. Sic Plutarchus Camillo,

D θορυβούμενος ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλος. ‖Quinetiam θορυβεῖσθαι (sequendo vnam ex signif. quæ verbo θορυβῶ datæ fuerunt) est Festiuo strepitu excipi, vt Budæus vertit apud Isocratem: seu (vt alibi reddidi) Strepitu applaudentium vel Acclamatione audientium approbari. Locus autem Isocratis est in Panathenaico, ἀνέγνωσθη ὁ λόγος, ἐπαινούμενος δὲ καὶ τεθορυβημένος. At τεθορυβημένος in malam partem positum, reddi aptissimè ex Liuio posset, (meo quidem iudicio) Tumultuosè exceptus clamoribus.

E Τεθορυβημένως, Tumultuosè, Turbulentè. Xen. Hell. 5, pag. 318, ἀποχωρεῖν τι ἰσὼς ἔχει ἐπειδὰν τεθορυβημένως, καὶ προφυλάττεσθαι τὰ βέλη.

C. Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō perturbatus, Qui animo est non perturbato, Qui non perturbatur nec tumultuatur. (vt Cicero hæc coniungit.) CONTR. Εὐθορύβητος, Qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu deiicitur (vt idem Cicero loquitur). Et ἀθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας in vulgaris lexicis, Mitis tolerātia erga calumniatores: at ego vertendum puto, Qui facilè à calumniatoribus perturbatur & exterretur.

F Θορυβητικός, q. d. Tumultuatorius. id est Qui tumultuari solet, aut Qui lubēter tumultuatur, & turbas excitat. Itē Obstreperus, in v. l. ex Aristoph.

C. ἈΝΑθορυβέω, ῶ, Tumultuor. aut Valde tumultuor, vt præp. sit epitatica.

C. ΔΙΑθορυβέω, ῶ, Idem. Et pro Tumultuari facio, In turbas coniicio. cum accus. apud Thuc.

C. ΕΠΙθορυβέω, ῶ, Adstrepo, Secundo rumore adstrepo, Admurmuro, vt Budæus interpretatur afferens, ex Xenophontis Hellenicis, ἐπεθορύβησε πᾶς ὁ ὄχλος. Item, δείλην δὲ ἡ βουλὴ ἀκούσασα ἐπεθορύβησε. vbi de Critia loquitur. Vide Θορυβῶ.

G ΘΡΗ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio. Homerus Il. ω, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς Θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Eurip. Medea, Ἐπὶ δὲ θρήνοις καὶ γόοις ἐπαύθη. Lucianus, καὶ τὸ Δία γε ἡ Δαναΐδου μήτηρ κωκύουσα ἐξῆρχε τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαναΐδῃ. ‖Item θρῆνος pro θρηνωδὸς, vide in Θρηνωδός.

H C. Ἄθρηνοι, Absque luctu, q. d. Illugubriter. Suid. exponit χωρὶς θρήνου.

C. Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu seu lamentatione dignus, Dignus qui lugeatur. Eurip.

C. Πολύθρηνος, Luctuosus, Valde lamentabilis. q. d. Vnde est multus luctus: seu, Multum luctum afferens. Eurip.

Item Qui multo luctu afficitur, Qui multũ luget. Luc. A θαλαττία τις ὦ Χαιρεφῶν ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς.

C. Συνθρηνος, Luctus seu lamentorum socius, Aristot. Vide Θρηνητικός.

C. Φιλόθρηνος, Luctus amans, Lubenter lugens. vt γυναικεῖον γὰρ ὅτι φιλόθρηνον, Poll. Item Flebilis, ex Nonno, φιλόθρηνος τύμβος.

C. Θρηνῳδὸς, Qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et peculiariter Qui conductus plorat in funere, vt loquitur Horat. Alii verò θρηνῳδοὺς propriè dictos B putant quos Homerus vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt. Pollux, καὶ θρήνων ἐξάρχους καὶ θρηνῳδοὺς, οὓς καὶ θρηνεῖν ἐκάλουν. Ab Alciphr. in epist. quidam vocatur θρηνῳδὸς quòd pro muneribus lacrymas mitteret: ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνῳδὸν οὐκ ἐραστὴν εἶχον. VNDE Θρηνῳδία, Lugubris cantus, Lugubre carmen, Lamentum. ET Θρηνῳδέω, ῶ, Lugubre carmen cano, Lugeo, Deploro. Areth. in Apocal. χοιὰν καταχεάμενοι τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ δεινοῖς τοῖς θρηνῳδοῦσιν ἀκόλουθον, ὀκταλοίπης. C

Θρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad lamentandum propensus, Luctui deditus, Luctui assuetus. vt γυναικεῖον γὰρ ὅτι θρηνῶδες καὶ φιλόθρηνον, Poll. At verò apud Herodianum μέλος θρηνῶδες, Carmen lamentabile, Pol. interpr.

Θρηνέω, ῶ, Lugeo, Lamentor. Interdum sine adiectione, vt apud Dem. in Mid. ταῦτα μὲν οὖν εἶπε τις αἰτίαμαι, θρηνῶν. Sed iungitur sæpe accus. vel rei, vel personæ. Accus. rei, duobus modis: nimirum vel accus. rem significante per quam lamentamur, id est quæ nostrorum lamentorum est velut instrumentum: vel rem de qua lamentamur. Prioris modi exemplum est in illo Homeri loco quẽ in θρῆνος protuli, στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον: eique planè simile apud Soph. ἀξυνέτοις ᾠδαῖς θρηνῶν. D nec dissimile apud Ath. φθόγγοις δ' ἀλύροις θρηνούμενον. Posterioris autem modi exemplum apud Plut. De Socr. ἀλλὰ θρηνοῦσαν τὸν ἑαυτῶν πότμον. Sed hoc animaduertendum est, θρηνεῖν in illo priore modo iunctum cum accus. ᾠδὴν aut alio huiusmodi, esse potius Lugubriter cãtare quàm Lugere. At cũ accus. pers. vt Eurip. Τὸν ζῶντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά. Et Luc. in Alc. κονείδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς πενθοῦντα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας. Apud eundem, μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν. i. ad verbum ex Plauto, Matrem lamentari mortuam. E HINC Θρηνητικὸς, idem quod θρηνώδης in priore illa signif. videlicet Ad lamẽtãdum propensus. Aristot. Ethic. lib. 9, ὅλως τε συνθρήνους οὐ προσίεται, διὰ τὸ μηδ' αὐτὸς εἶναι θρηνητικός. ET Θρηνητικῶς, More eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt. vel Lugubriter, Lamentabiliter. Poll. AT Θρηνήτρια, Præfica. Theophyl. epist. 21, οὐ γὰρ αὐλητρίς, ἀλλὰ θρηνήτρια τοῖς θανάτοις εἶναι δοκεῖς.

C. ΑΠΟθρηνέω, ῶ, Vehementer lugeo, seu lamentor. Videtur enim præp. vim aliquam addere. F

C. ΕΠΙθρηνέω, ET Συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. Allamentor, & Collamentor.

C. ΠΕΡΙθρηνοῦμαι, Lamentis circumsono. Plutarchus in Antonio, ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης.

ΘΡΗΞ, ηκὸς, ὁ, Thrax. apud poetas pro Θρᾷξ. vnde Θρήϊκες apud Homerum, sicut & Θρηΐκες, Iliad. Δ, circa finem. Eodémque modo Θρῄκη pro Θρᾴκη, Thracia. Fit autem θρησκεύω ab isto Θρῆξ (fieri certè G putatur) sicut Θρασκίας ventus à Θρᾴκη. Etymologistes enim postquam dixit Θρᾷξ per synæresin factum esse ex Θρᾴιξ, & Θρᾴκη quoque habere ι, subiungit, Θρακίας, & cum pleonasmo literæ σ, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος. Sed de Θρησκεύω primùm, deinde de Θρασκίας dicam.

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, Ceremoniis quibusdam superstitiosis Deum colo, seu deos. Vel, Nimius sum in ceremoniis circa deorum cultum adhibendis, & nimis superstitiosus sum. Hanc autem interpretationem ex isto Plut. loco accipio, in Alexandri vita, circa principium, vbi de H Samothracia mulieribus loquens, hæc tradit, ἕτερος δὲ περὶ τούτων ἐστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ τῇδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ, κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἠδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἷμον Θρῄσσαις ὅμοια A δρῶσιν, ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς καταχόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. Idem testatur Etymologistes, item scholiastes Euripidis, necnon Suidas (afferens tamen & aliud etymum, sicut & Etymolog. rursum aliud) quin etiam Greg. ita scribens, ὡς δὲ Θρᾳκῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν οἶμαι τὸ θρησκεύειν, ὡς λέγεις. Existimantur autem Thraces suas illas ceremonias ab Orpheo accepisse. ¶ Sed θρησκεύω ponitur potius simpliciter pro Colo, Veneror. Herodianus lib. 1, θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὴν θεὸν ταύτην Ῥωμαῖοι. Iul. imperator, θρησκευομένη B θεοὺς ἀναφανδὸν καὶ φανερῶς βουλευομένη. Et θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ in l. Sap. Pass. θρησκεύεσθαι, Coli. idem Herodian. lib. 4, loquens de iis qui in deorum numerum referuntur. καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Apud Athenæum legimus reginam Persarum a regis pallacis θρησκεύεσθαι. ¶ Apud Herodotum θρησκεύω est etiam religiosè instituo & obseruo, vt tradit Bud. Cæterum fuerunt qui in hoc verbo & eius deriuatis subscribendum ι literæ η putauerint propter modò traditam etymologiam, (quorum è numero Constantinum Lascarim fuisse arbitror) sed nusquam in emendatis exem- C plaribus ita scriptum inueni: nec vel ipse Plutarchus de illo etymo affirmat, sed dicit δοκεῖ.

Θρησκεία, Cultus deorum multis superstitiosis ceremoniis cõstans. Itẽ simpliciter, Cultus deorũ, aut etiam veri Dei. Religio. Iul. imp. τῶν Γαλιλαίων ἑαυτοὺς ἰδίας θρησκείας. Paulus ad Col. 2, v. 18, ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων (de quo loco dicam in Ἐθελοθρησκεία.) Act. cap. 26, κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος. Et in epist. Iac. cap. 1, in fine, Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρί, &c. Vide eiusdem D locum & in Θρῆσκος. Herodianus libro 5, τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ. vbi Politianus vertit, Sacerdotio religionique numinis vacare. Idem in alio eiusdem Herodiani loco interpretatur Festã celebritatẽ. Alicubi & Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Obseruantiam, in hoc eiusdem Herod. loco lib. 5, πανηγύρεις ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης ἀδείας τε καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη.

Θρησκευτὴς, Religiosus. Synes. Alicubi & Superstitiosus.

Θρῆσκος, Religiosus. Potest verò & Superstitiosus alicubi E verti, pro loco. A Iac. apost. pro Religiosus, c. 1, v. 26, εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν (&c.) τούτου μάταιος ἡ θρησκεία. Apud Hesychium exponitur ἑτερόδοξος, item ἄγνος. Quarum expositionum posterior mendi suspecta mihi est: at priorem non huic θρῆσκος, sed duntaxat nomini COMP. Ἑτερόθρησκος conuenire dicerem (quod apud Suidam habetur in θρῆσκος) nisi eandem apud Etymologisten quoque reperirem. EST autem Ἑτερόδοξος, Cuius opinio diuersa est à cæterorum opi- F nionibus: & quidem interdum peculiariter opinio de iis quæ ad cultum diuinum pertinent. atque adeo apud ecclesiasticos scriptores (& nominatim Synes. ac Gregor.) ἑτερόδοξος est Qui non sequitur opinionem Christianicam, οὐκ ὀρθόδοξος.

C. Ἐθελοθρησκεία, (ET Θελοθρησκεία in vulgatis lexicis) Voluntarius cultus, Cultus diuinus vel religio quam sibi quis sponte seu arbitratu suo delegit. Vel, Certi ritus cultus diuini quos sponte quis amplexus est, seu quibus se dedidit. Exponitur & superstitio. Paulus ad Co- G loss. cap. 2, versu 23, ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At verò versu 18 dixerat ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, sed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκείᾳ includitur: adeo vt ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari existimem. ET VERBUM Ἐθελοθρησκέω, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo mihi deligo. ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν, Suid.

ΘΡΑΣΚΙΑΣ, Thrascias ventus. Aristot. De mundo, τῶν βορείων ὁ ἑξῆς τῷ ἀργέστῃ, θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι κυ- H κίαν καλοῦσι, id est, Ex Aquilonibus, is qui deinceps à Coro spirat, Thrascias dicitur, quem nonnulli Cæciam vocant. Hunc ventum Thrasciam Plinius inter septentrionem & occasum solstitialem spirare tradit. θρασκίας autẽ quasi θρᾳκίας dici tradit Etym. AT Θρακίας λίθος, Lapis Thracias, qui in Ponto, Scythiæ

fluuio nascitur, vt tradit Diosc.lib.5. Hic aqua accēditur & oleo extinguitur, vt tradit Plin. item Alex. Aphr. itē schol. Nicandri, qui θρηΐκιον λᾶαν vocat. Legitur autem ET Θρῇσσα λίθος apud schol.

-ΘΡΙΞ, χὸς, ἡ, Pilus, siue capitis, siue barbæ, Capillus. Il. ψ. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι. Apud Plut. in Apophth. quidā barbam & caputtingēs, vocatur ἄπιστος ἐν θριξί. Luc. De cal. πλασίας ἐπὶ τῆς τριχῶν σύρουσα. Aristot. αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Pro quo Plin. Defunctorum quoque corporibus pili crescūt. ‖Θρὶξ, Pilus generaliter vt in prouerb. ἐκ τριχὸς κρέμαται, quod Ouid. Tenui filo pēdēre. Exponitur & Setæ. vt apud Hesiod. Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Interdum etiam Villi. Plut. θριξὶ περιφόμενοι, & θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam & Capillamenta. vt apud Philonem, πέπλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνεται. Deriuat autem ἀθρίζω Etymol. hoc nomen.

C. Τριχοβρῶτες, Pilos arrodentes. ita dicuntur σῆτες, id est tineæ, teredines, & id genus animalcula. Aristoph. Acharn. Ἀλλ' οἱ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον. sic enim legit ibi etiam scholiastes, admonens tamen dici τριχοσκωλήκες quoq; τριχοβρῶτες. Poll. l. 1, καὶ τριχοβρῶτες θηρίδιόν τι σπόμενον ταῖς θριξί. ET Τριχοβρωτηθεὶς in v. l. ex Etymolog. sed apud eum repono τριχόβρως θηρίον. Apud Hesych. verò est ETIAM Τριχόβρος, quod exponitur θηρίδιον τὸ κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν [illegible]. quasi neut. gen. à τριχόβρως, nisi legendum sit τριχόβρως.

C. Τριχοειδής, Pilorum seu capillorum formam habens. ET Τριχοειδῶς, In capillorum formam, Pilorū modo.

C. Τριχοκόμος, Capillorum seu comæ studiosus, Qui comæ lubenter curam impendit. ὁ τριχῶν ἐπιμελούμενος, Hesych.

C. Τριχοκοσμητής, οῦ, ὁ, Comæ ornandæ artifex.

C. Τριχολαβὶς, ET Τριχολάβιον, Volsella. à capiendis pilis. Ex Aetio.

C. Τριχολογέω, ῶ, Pilos lego seu colligo, aut floccos. Et per metaphoram, De rebus leuibus & inanibus discepto, seu contendo, aut Rebus leuibus studium impendo. Suidas τριχολογεῖν exponit τὰς τρίχας ἀναλέγειν καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν. Camer. In ordine ponere crines.

C. Τριχόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Villosus. Et τριχόμαλλος οἶς, lanigera ouis, in Epigr. ex θρὶξ & μαλλός.

C. Τριχομανὲς, Filicula herba: ita dicta (vt scribit Marcell.) quòd rara cute fluentem capillum expleat & subnasci faciat. μανὸν enim esse rarum. Vide Theophr. & Diosc.

C. Τριχοπλάστης, Qui capillum fucat seu ornat. In vitio dicitur. Cam.

C. Τριχοβόρος, ου, ὁ, Pilorum erosor. Sicut τριχοβρῶτες, ita τριχοβόροι vermiculi erosores crinium. Camer.

C. Τριχοῤῥοέω, ῶ, Pilorum seu capillorum defluuio laboro. Vnde τριχοῤῥοήσας, Cui capillus defluxit. Camer. Dicitur verò ET Τριχοῤῥυέω, quod eiusdem cum τριχοῤῥοέω significationis est.

C. Τριχοφυὴς, Capillos producendi vim habens. Diosc. 1, τριχοφυὴς ἀλωπεκιῶν ἐστὶ δοκεῖ. vbi redditur, Nutrit capillos, & eorum defluuia (quæ dicuntur alopeciæ) explet. ET Τριχοφυέω, ῶ, Capillos produco.

C. Τριχόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Folia habens capillata, seu capillamentis similia. Quidam vertunt etiam (sed barbarè) In capillamentorum modum foliatus. ‖Τριχόφυλλον Theophrasto quod Plin. interpr. Capillaceo folio: genus τοῦ φύκους. Cam.

C. Τριχαΐκες, vide post Ἄϊσσω.

C. Τρίχαπτον, ου, τὸ, Textum quoddam tenue & bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale aurū Maroni, & Ouid. De ponto 3, — nec habēs crinale capillis. Cam. Apud Hesych. scribitur cū accentu in vltima, exponitúrque βομβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν κεφαλῆς ἁπτόμενον: quod capillare esse apud Martial. tradunt v. l. Ezech. cap. 16, περιέβαλόν σε τριχάπτῳ, circundedi de trichapto. Ab eodem Hesych. adiectiuè quoque exp. πολυτίμητος, Pretiosus, Qui multi pretii est. Apud Ezech. autem loco citato τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα καὶ τρίχαπτα καὶ ποικίλα, D. Hieronymus volens exprimere tenuitatem vestimenti, τρίχαπτα vertit Subtilia, quòd tenui stamine atque subtegmine contexta essent. AT Τρίχαπτον, ου, τὸ, Pectunculus. Camer. ex Suida.

C. Αἰνόθριξ, vide inter deriuata ab Αἶνα.

C. Ἄθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, Pilis carens.

C. Ἀπλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Promissum & porrectum habens capillum, inquit Bud. ex Aristot. Ad verbum, Simplicē habens capillum. Camerario est Qui mediocri est capillo. Cui CONTR. Οὐλόθριξ, Qui crispo est capillo. quasi hic velut inuolucra quædā habeat circa capillitium, & ideo non simplex capillitium, vt ille.

C. Ἀπότριχες, ων, οἱ, Impuberes, ἄτριχες, apud Callim. teste Eustath. Priuationē igitur hic denotat ἀπὸ, vt alibi sæpe.

C. Δασύθριξ, Qui denso pilo est. vt δασύτριχας τράγους, Pilosi seu hispidi hirci, Qui denso pilo est.

C. Εὔθριξ, Bonos pilos habens, Bene capillatus, Bene comatus. Ex Epigr. εὔτριχα ἀσπαίροντα, Hamo habenti lineam bonis pilis confectam.

C. Εὐθύθριξ, Qui crinibus est rectis. Pro quo apud Herodotum EST Ἰθύθριξ, Polymn. οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες ἰθύθριχές εἰσιν, οἱ δ' ἐκ τῆς Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum solis loca Æthiopes incolunt, ii crinibus sunt rectis: sed australibus nusquam gentiū magis crispo capillo homines inueniūtur. Cam.

C. Καλλίθριξ, Pulchros pilos habēs. vt καλλίτριχας ἵππους, Od. ι. ‖Callithrix Plinio dicitur etiā ea herba quæ callitrichon infrà: Apud eundem lib. 9, cap. 54, Callitriches simiæ quædam appellantur, quas toto pene aspectu differre scribit: barbam eis esse in facie, cauda latè fusa primori parte.

C. Λεπτόθριξ, Qui tenui pilo seu capillo est.

C. Μαλακόθριξ, Qui molli pilo est. μαλακότριχες Scythæ apud Aristot. Molli capillo. Camer.

C. Μελανόθριξ, Pilos habens nigros, Cui capilli nigri sunt.

C. Ξανθόθριξ, Pilos habens flauos, Cui flaui crines sunt. Theocr. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. Pro quo apud Hom. sæpe ξανθὸς Μενέλαος.

C. Ὄθριξ, Similes pilos habens, Qui eiusdem comæ est. Il. β, de equis Eumeli, Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Est autem per syncopē factum EX Ὁμόθριξ, sicut οἴετες ex ὁμοέτης. Tenuari autē ο Eustath. scribit propter τ sequens, sicut in ὀτρωίω. Secundum quam regulam in nominat. scribendū foret ὄθριξ spiritu aspero, in obliquis autem tenui, in quibus nimirum θ propter χ sequens in τ mutatur.

C. Ὀρθόθριξ, Qui erectos habet crines. vt apud Virg. Arrectæq; horrore comæ. Quæ affectio DICITVR Ὀρθοτριχία.

C. Οὐλόθριξ, Qui crispos habet pilos seu crines, idē quod apud poetas οὐλοκάρηνος, οὐλοκόμης, οὐλόκομος, & σγραμβολοκόμης. Aristot. Problemat. οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπεστραμμένον τὸ τρίχιον. Alex. Aphr. in Probl. οἱ οὐλότριχες ὡς ξηροκέφαλοι, θᾶττον φαλακροῦνται, qui crispo capillo sunt, citius caluescunt. Inuersa verò cōpositione dicitur ETIAM Τρίχουλος, quo Archilochus vtitur. i. Qui crispo est capillo, seu simpliciter Crispus, vt apud Terent. Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius. Camer.

C. Παχύθριξ, Qui crasso pilo est.

C. Πεδόθριξ, Cincinnus à prima vsque iuuentute nondum rasus. ὁ ἀπὸ χρυσῆς πόκαμος. Suid.

C. Πολύθριξ, Multos pilos habēs. Polythrix Plinio dicitur etiā ea herba quæ polytrichon. Apud eundē Polythrix gemma quædam est, quæ in viridi capillatur, sed defluuia comarum facere dicitur.

C. Σκληρόθριξ, Qui duros habet pilos. oppos. τῷ μαλακόθριξ.

C. Τανύθριξ, ET Τεταυόθριξ, Qui laxo capillo est: quē πρόκομον postea vocarunt. Cam. Protētos & promissos crines habēs. Hesiod. τανύτριχα αἶγα, rectis pilis. Camer. Τανύθριξ in v. l. exponitur etiam Qui horridos & setarum instar arrectos habet pilos, Qui rigentibus pilis est.

C. Δασύτριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui denso pilo est, Pilosus. idē quod δασύθριξ supra. δασύτριχα μῆλα in Epigr.

C. Ἔντριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capillorū penuriā, ad supplendā comā, galericulū. i. τὸ πηνίκη seu προκόμιον assumit. v. l. Pollux, ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ πηνίκη καὶ προκόμιον προσθετόν, οὐ γυναικὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν οἱ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον προσέθεσαν, αὐτὸ αὐτοὺς καὶ ἐντρίχους ὠνόμαζον. ‖Ἔντριχος Hesychio est ἄκωνες. quod nescio an mendo careat.

C. Εὔθριχος, ου, ὁ κ ἡ, Bene comat⁹ seu capillat⁹, Bene crinit⁹.
C. Καλλίθριχος, ου, ὁ κ ἡ, Qui pulchro est capillo. Itē Pulchros pilos faciens. Dioscor. lib.1, cap.179, de nuce iuglande, τὸ δὲ λέπυρον καῦσι καὶ τεῖψθὲν σὺν οἴνῳ κ ἐλαίῳ, παιδίοις ὀπίσθεν καλλίτριχον ὅτι, pulchrum capillum reddit. Alii exponunt, Nutrit capillum. ¶Callitrichon & Polytrichon à quibusdam vocatur etiam adianton seu frutex topiarius: ab effectu videlicet. tingit enim capillum, & ad hoc decoquitur in vino cum semine apii, adiecto oleo copiose, vt crispum densumque faciat: defluere autem prohibet. Plin. Quomodo verò idem Plin. inter callitrichon & polytrichon distinguat, vide paulo pòst in πολύτριχος.
C. Καπιτρίχος, ου, ὁ, Tenuis instar pili. λεπτός. Hesych.
C. Λεπτότριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenuibus est pilis. Camer. Vnde comparat. gr. λεπτοτριχώτερος, Qui pilo est tenuiori.
C. Μικρότριχος, ου, ὁ κ ἡ, Qui exiguis est pilis, seu Qui breuibus est pilis, vt Cam. interpr.
C. Ὀλιγότριχος, ου, ὁ κ ἡ, Qui paucos habet pilos. Aristot.
C. Παχύτριχος, ου, ὁ κ ἡ, Qui crasso pilo est. idem quod παχύθριξ supra.
C. Πολύτριχος, ου, ὁ κ ἡ, Multos pilos habens. πολύτριχον πώγωνα dixit comicus quidā densam barbam. Cam. ¶Polytrichon dicitur etiam adiantū maius, vt scribit Plin. Nominis autem rationē vide suprà in Καλλίτριχον. nā & hoc nomine appellari idipsum scribit. Alibi verò polytricham distare a callitricha annotat, quòd iuncos albos habeat & folia plura maioráque: frutice quoq; maior sit, defluentem autem capillū confirmare & dēsare.
C. Πυρρότριχος, ου, ὁ κ ἡ, Rufos habens pilos. Eurip. πυρρότριχας πώλους, equos rufis pilis insignes.
C. Σκληρότριχος, ου, ὁ κ ἡ, Qui duris est pilis. idē quod σκληρόθριξ suprà.
C. Ψαφαρότριχος, ου, ὁ κ ἡ, Squalidos pilos habens. Hom. hymno in Pana, κ θεὸς ὣν ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν.
Τρίχινος, ου, ὁ, Qui ex pilis est. Apoc.6, τρίχινος σάκκος, Cilicinus saccus, Saccus ex pilis confectus. Zach.13. δέρριν τριχίνην, pellis cilicina, seu ex pilis. ET Τρίχινον, ου, τὸ, Vestis ex pilis confecta. ῥάκος. v.l.
Τριχοειδής, εος, ὁ κ ἡ, Pilosus. Item Capillaceus, Pilis similis, Capilli specie referēs. Itē τριχοειδῆ plur. num. neutraliter & substant. Fila, Capillamenta. v.l. ¶Τριχίδες Hesychio sunt instrumēta ad oppugnādas vrbes coparata: ὄργανα πολιορκητικὰ πρὸς χώραν ἐπιτήδεια. Quo nomine fortassis intelligit Cilicia, hoc est (vt Asconius explicat) tecta ex pilis in castrorū vsū atq; nautarū: quæ Veget. quoq; ad excipiendū impetū sagittarum parari scribit. Hæ ἐφεστρίδες etiam appellātur, vt suprà ex Suid. docui.
Τριχόω, ῶ, Pilosum reddo, Pilos induco. Diosc. l.5, c.168, de cote Naxia, ἀλωπεκίας τριχοῖ, alopecias ad pilū reducit, Pilos inducit alopeciis. Et in Hippiatr. τί π γ πρὸς τὸ ἐπανθῆσαι κ τριχῶσαι, etiam pilos restituet. B. Et in pass. apud Theophr. De c. pl. l.1, c.6, ὃ ἐπὶ λεῦκις ἐπαλειφόμενον τριχοῦται, piloso, pilis misto, B. Crinib⁹ aut aliis pilis subacto. Gaza Lutū crinitū vertit. VNDE Τρίχωμα, ατος, τὸ, Capillamentū, Pilosum villosumq; in bestiis tegmen, vt πτέρωμα pēnosum in auibus. Cam. Dicitur de omni animāte apud Aristot. in 5 De gen. an. Et item de capillamento seu capillitio humano, seu pilo quouis corporis humani apud eundem Aristot. Physiogn. 397. Ab eodē in 2 Œcon. τρίχωμα & κόμη eadē sign. ponuntur, Λυκίοις ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φορεῖν. Herodot. quoq; Libyas ex omnibus hominibus οὐλότατον τρίχωμα ἔχειν scribit, vt in ἰθύθριξ paulo antè videre licet. Ath. τὸ δ' ἄριστα τὸ τῶ μειρακίου τρίχωμα ἐπικοσμοῦν, adolescentuli capillitiū. VNDE Τριχωμάτιον dimin. quod pro τρίχωμα simpliciter capitur. Aristot. τρίχωμα & τριχωμάτιον σημεῖον inter αἰδοίου σημεῖα ponit. Addit B. τρίχωμα & τριχωμάτιον pro pilo corporis apud eundem Aristot. Physiognom. 397, accipi. A τριχόω deriuatur ETIAM Τρίχωσις, q.d. Capillatio, Pilorū emissio vel productio. idē propè quod τρίχωμα. vt apud Poll. αἱ τῶν αἰδοίων τριχώσεις, quod idē est cū ἥβη. τριχώσις τῆς ἥβης ἄρχεται, pubes pilos emittere incipit, E pube pili pullulare incipiunt, seu Pubes pilare incipit, vt Accius & Afranius loquuntur.
¶Τρίχωσις, Pilorū inuersio, seu Pilare malū: quū nonulli ciliorū pili, non, vt reliqui, extrà, sed intrò cōuertuntur, atq; assiduè oculū ferientes ac idcirco turbātes, negotiū facessunt: sublati tamen euulsiq; à molestia liberant. Actuar. l.2, περὶ διαγ. παθ. c.7. Idē malū τριχίασις appellatur: nec desunt qui ita hic legendū putēt. ET Τριχωτός, οῦ, ὁ, Pilosus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus. Aristot. in 4 De part. an. quædā animalia esse dicit τριχωτὰ, quædā φολιδωτὰ, quædā λεπιδωτά. Idē, ὅσα ἔχει δέρμα τριχωτὸν κ μὴ φολιδωτὸν, pilosam cutē. Et n.g. τριχωτὸν apud Aristot. Pars ea capitis quæ capillis tegitur. Gorr. Dicūtur verò comp. voce ETIAM Ἐντρίχωμα ET Ἐντρίχωσις. Est autē ἐντρίχωμα, quā veluti tereti fimbriola enascuntur pili sub oculis lōgiusculi, seu palpebræ. quæ pars alio nomine ἔλιξ, ἔσχος & τερσὸς appellatur. Cam. ἐν μὲν ταῖς βλεφαρίσιν ἐκπεφύκασι, Poll. At ἐντριχώσεις Hesychio sunt αἱ βλεφαρίδες, palpebræ.
Τριχίας, ου, ὁ, Pilaris. Et f.g. apud Diosc. l.5, c.124. τριχῖτις στυπτηρία, quæ & σχιστὴ appellatur, vel potius species est τῆς σχιστῆς. ἡ πεπιεσμένη βωλοειδὴς ἢ χαλκανθίζουσα, ἀλλ' ἀπανθοῦσα τὰς μονάδας πολιὰς θρίξιν ἐμφερεῖς. Plin. l.35, c.15, Cōcreti aluminis vnum genus σχιστὸν appellāt Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens. vnde quidam τριχῖτιν potius appellauere.
Τριχίον, ου, τὸ, Pilus. dimin. à θρίξ, sed simpliciter pro eodē ponit Aristot. Probl. ὑλότριχες καὶ εἰς ἐπίσταθαι τὸ τριχίον.
Τριχιάω, ῶ, Pilosus sum, Crinitus sum. ¶Τριχιᾶν est etiam laborare tric[illegible]. Vnde apud Gal. l.4 De locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pūgentes in palpebris oriūtur. Τριχιῶντα autē apud Hipp. Erotianus aliter accepisse videtur quū ipsum exponēs τριχιᾶσιν dicit esse abscessum circa māmas. VNDE Τριχίασις, εως, ἡ, Oculorū à pilis offensio. Quæ dupliciter cōtingit: siquidē sæpe in palpebris sub pilis naturalibus alii exoriūtur qui intro spectātes tunicas pungunt & oculorū fluxiones cōcitant: qui affectus διστιχίασις nominatur. Aliquādo verò ipsæ palpebræ relaxantur, eæque laxatæ aut ipsarū extremitas intrò vergit, nec pili facilè apparēt nisi quis distendat ac disparet palpebras: idque mali genus φαλάγγωσις vocatur. Hæc Gorræus. At Definitionum medicarum autori appellatur τριχίασις βλεφάρων πάθος καὶ τῆς ἐν αὐτῷ τριχῶν φύσεως παρὰ φύσιν: cuius tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πτῶσιν, διστιχίασιν, quibus quosdā etiā τὴν διστιχίαν ἐπισυνάγειν scribit. ¶Τριχίασις dicitur etiā (aut. Galeno) symptoma renū ex quo per vrinā prodeūt veluti capilli albi. Siquidē talia quædā corpora in renibus possunt cōcrescere ab humore crasso & viscoso, vsto à calore, vt docet Gal. comm. in Aphor. 76 l.4. Idem Gorr. ¶Τριχίασις, hoc est pilare malū, vocatur etiā māmarum dolor, quē pilus aliquando mouet in poculo forte haustus: qui dolor nō sedatur donec pilus vel pressus spōte exeat vel cum lacte exugatur. Id mali genus ETIAM Τριχία vocatur. Idē Gorr. Τριχίασις Erotiano est ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, Abscessus circa māmas. ¶Τριχίασις SIVE Τριχισμός dicitur etiam species fracturæ tenuissima & sensum latens, quæ quia nō facilè se prodit, mortis sæpe causa est. Gorr. ex Paulo Ægin. lib.6, cap.9.
¶Τριχάς, άδος, ἡ, Turdi species κοσσύφῳ hoc est merulæ similis, vt Ath. l.2 ex Aristot. tradit. Eadē sunt apud Eust.
Τριχίας, ου, ὁ, Piscis quidā qui à Plinio etiā Trichias retēto nomine Græco appellatur. Gaza Sardā vertit apud Aristot. l.5 Anim. A Poll. θρίσσα recensetur inter ἁλιπλαγκτὰ βρώματα. Idē autem piscis hic est qui θρίσσα, vt docebo. Ab Eustathio nominatur ETIAM Τριχία. ἡ δ' αὐτὴ (inquit, de θρίσσῃ loquens) κ τριχία λέγεται. Vbi tamen videtur scribendū τριχίας. Nā τριχία f. gen. morbus dicitur quo vexatur nutrix in mammis quoties pilum hauserit. Pilaris morbus, vt Gaza vertit apud Aristot. l.7 Anim. c.11. De quo vide & in Τριχίασις paulo antè.
Τριχίδες, ἡ, Idē quod Trichias vt Eust. scribit: sicut Ath. quoq; l.7, circa finē tradit Dorionē τριχίδα nominare τριχίαν. Eupol. in illo Athenæi loco Ἐκεῖνος οὗ σφόδρ' εἰς ὀστῶν τῶν βιθυνῶν πολύμυξ τριχίδος ὀξεῖα ἀπαξ ... ἡμιβόλιον. Arist. Eq. apud eūdē. Αἱ τριχίδες ... Vbi Ich. dicit τριχίδας esse quæ & θρίσσαι vocētur. Ath. tamē loco citato quasi diuersa ponit, χαλκίδες, κ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, τριχίδες, εἰρήκει. Dictæ sunt autem τριχίδες quoniam ossa habent pilis similia, vt Aristoph.

schol.tradit. VNDE Τειχίδιον,ου,τό, diminut. à τειχίς, Paruus trichias. Athen.lib.7,circa finé, Ex lib.Callim. ... Ibidem est ET Τειχιάς,ά δ ος,itidem piscis nomen.Ex Nicochare,Τειχιάδας δὲ ... In v.l. est ETIAM Τείχαι ET Τειχαῖαι. Exponunt autem τείχαι, τειχίαι,remittuntque ad Τειχίς. At τειχαῖαι afferunt ex Aristot.lib.8 Animal.itidémque ad τειχίς remittunt: neutrius tamé ibi meminerunt. AT Θρίσσα,ης,ἡ,ipsum quoque piscis genus est,itidémque à θρὶξ deriuatum,Eustathio teste. Athen.lib.7,circa finem,... Aristoph.schol.τειχὶς & θρίσσα idem esse vult:esséque fortassis eas quæ suo tempore vocabantur θρίσσαι.ab Athen.tamen videtur distingui,vt annotaui in Τειχίς.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ,ου,ὁ, ET Βόστρυξ,χος,ὁ,Cincinnus,Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent.B. Aristoph.Nub. ... Ab Hesychio βόστρυχοι exponitur πλόκαμοι,itidémque βόστρυχος ab Etymol.πλόκαμος. qui & notationem huius nominis βόστρυχος addit, videlicet à βότρυς,vt nimirũ dicatur quasi βότρυχος: quia (inquit) ... (malim βοτρυοειδῶς) ... in cuius confirmationem subiungit versum cuius autorem non nominat, Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ... sed is est Apollonius , ex quo reponi debet ... Vt autem hic dicitur πλοχμοὶ ... sic ... βοστρύχους apud Luc.legitur: ... Apud Athenæũ lib.10 Euripides, vel potius is quem ille introducit pastor ἀγράμματος , literam Ϛ comparat βοστρύχῳ ... pro quo ... βόστρυχος dicitur ab alio poeta de eadem re. Ex Græcis Bibl.interpr. Iudic. c.16,... τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς: pro quo ibidé ... cincinnos & catenulas. Et τὰ βόστρυχα neutro gen.in Epigr.

Βόστρυχοι, Cirri, Animalcula pennata, de genere insectorum.ex Aristot.De Animal.l.5.

C.Εὐβόστρυχος,Pulchros habens cincinnos seu cirros.Poll.

C.Ἰοβόστρυχος,ὁ,ἡ,& ἡ,Cirros habens fusci coloris,aut nigri apud Pind.in Olymp. Vbi ἰοπλόκαμος in aliis exempl.

Βοστρυχώδης,Cincinni seu Cirri formam habens.Apud Euripid.autem Βοστρυχώδης παρηὶς in Phœn. ... vt schol.exponit.

Βοστρυχηδὸν,In cincinni modum seu cirri, In formam cincinnorum.

Βοστρυχίζω,In cincinnos plecto , Capillum compono,Calamistro,Calamistris inuro. Atque vt hæc metaphoricè etiam accipiuntur à Lat.ita illud à Græcis. vt Dionys. Halicarn. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν,ac πάντα τρόπον ἀναπλέκειν. ‖Sunt & qui βοστρυχίζειν accipi putent pro Cirros gestare. vt videlicet βοστρυχίζων sit qui ET Βεβοστρυχωμένος appellatur,Cirratus,Cincinnatus,partic.à Βοστρυχοῦμαι. ET Διαβεβοστρυχωμένος,Archil.pro eodem.

Βοστρύχιον,dimin.q.d.Cincinnulus. ‖At verò quod Aristot.dicit de polypo.τίκτει ... Plin.vertit,Parit vere oua tortili vibrata pampino.

Θριγκὸς, οῦ,ὁ, Pinna seu corona murorum, & quasi capillus. nã à θρὶξ & ipsum deriuant,quasi θρεγχὸς,per epenthesin literæ γ. ... τῶν τειχῶν . A Bud. exponitur Lorica muri. Odyss.ν,... Et Odyss.ρ, de ædibus Vlyssis,ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. Vbi tamen schol.exponit etiam περιβόλους:quo modo accipi possit & præcedens ex Odysseæ ν locus : videlicet pro Sepimento seu vallo. Et metaph . apud Platonem in 7 De rep. p. 100, ... θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι,& οὐκ ἔτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι; id est Bud.interpr. Verum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse vt lorica structuris summis mœnium parietúmque superstruitur:Θριγκὸς siue περίφραγμα siue ... idem Bud.id esse dicit quod lorica testacea Vitruuio lib.2, c. 9,& Curtio lib.8,p.106,hoc est tutela parietum ab aqua pluuiali : & vulgo vocari Caputiũ, quo videlicet summi parietes aut muri ab iniuria pluuiæ muniátur. Ab eodem Budæo exponitur Fastigium,κορωνίς, κορυφή. Plinius θριγκοὺς videtur interpretari Tegulas.pro his enim quæ Dioscorides lib. 4, cap. 86, de helxine siue herba murali dicit, φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις , ipse habet,Nascens in tegulis parietinisque. Rursus pro eo quod apud eundem est eodem lib. cap.90 de semperuiuo minore,φύεται ἐν τοίχοις καὶ τοῖς πέτραις καὶ θριγκοῖς καὶ τάφροις ὑπεσκίοις,ipse habet,In muris parietinisque nascitur & tegulis.Ruell.ibi vertit Maceriis,Marcell.Murorum coronis. A Plinii interpretatione nõ ita multũ alienũ videtur quod Eurip. scholiast. tradit,θριγκοὺς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur, οἱ ἐπικείμενοι λίθοι τοῖς ἄκροις τῶν δωμάτων : at nescio cur idé esse dicat quod γεῖσα,hoc est suggrundia,quũ aperte distingui videatur in hoc loco Eurip.Or. ... ‖Θριγκὸς,apud Hesych.mẽdosè ... item ὁ ὑπὸ τὸ κατάστεγα τοῦ τοίχου ... ‖Θριγκὸς,Septũ, Vallum,περίφραγμα,περίβολος,περίτειχισμα,... ut Suidas & Hesychius exponunt.Plutarchus, ... Vbi θριγκὸς pro maceria poni videtur. Paus.Att.p.31,... Sepimentum ex lapidibus, hoc est maceria. Cæterùm quod ad scripturã attinet, scriptum reperitur & Θριγκὸς ET Θριγγός. Apud Homerum & Eustathium & Suidã scribitur θριγκὸς per κ, quam scripturam Budæus quoq; sequitur: apud Dioscoridem verò & Plutarchum & Pausaniam θριγγὸς per γγ.Hesychius quoque θριγγὸς scribit : apud quem post expositiones huic nomini subiectas,est,καὶ θριγχός:quo videlicet admonere voluisse videtur scribi ETIAM Θριγχός. quam scripturam Eustath. quoque quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non placere . ego vnicam sequutus sum.

Θριγκόω,ῶ, F.ώσω,Lorico,Lorica testacea munio, Coronã seu fastigium ædificio impono. Vel Vallo seu septo munio.Vtroque modo exponi posse tradit Eustath.Odyss.ν,... VNDE Θρίγκωμα,ατος,τὸ,Quod loricæ seu fastigii loco ponitur, Sepimentum,idem ferè quod θριγκός. Plutar. ET Θρίγκωσις,εως,ἡ,Loricatio,Circumseptio. Apud Hesychiũ est ETIAM Τριγκόω,eiusdem significationis:sed annotat scribi & Θριγγόω.

Θριγκίον,ου,τὸ,diminutiuum à Θριγκός.

C.ΠΑΡΑθριγκίζω,Lorico , Obsepio. Theoph.De hist.pl.l.3, cap. vlt. de smilace siue hedera Cilicia , ... per latera caulem sepiũt.

ΘΡΙ'ΟΝ, ου,τὸ, vel Θρῖον Ficus foliũ,Ficulna frõs.Comic⁹ qdã apud Athen.l.7,vel poti⁹ coqu⁹ quidam apud illum comicum, ... videlicet ... Aristoph.Vespis, ... quod ideo dicitur quia frondes ficulnæ dum vruntur,valde crepitãt & strepunt.ideóque perinde est ac si ita loqueretur,Istis comminationibus seu minacibus verbis nihilo magis moueor quàm frondium ficulnarum strepitu. Vide & Erasm.in prouerb. Complurium thriorum ego strepitum audiui. sed ibi etiam aliam expos.affert, de qua dicam paulo pòst. ‖Θρῖον,generalius etiã capitur pro quouis folio. vnde μυκιδια θρία apud Nicãd.sic & χαμαιπίτυος θρία apud eũdem. ‖Θρῖον dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte & adipe suillo ac semidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege apud Hesychium & Suidam,& schol. Aristoph. Sed Suidam vide & in Θρῖον & in Θρία,diuersis locis. Apud Lucian Lexiph.καὶ θρυμματίδες καὶ θρία καὶ μελίπηκτα. ‖Θρία ἐγκεφάλου, Aristoph.Membranæ cerebri, ob similitudinem cum ficulneis foliis.Vide ibidem schol. HINC Ἐνθριοῦμαι , pro Inuoluor ficulneis foliis . Vide Suidam

in Ἐνθριάσθαι. AT VERO Θριαί, Calculi sortile- A
gorum. id est, quos sortilegi in vrnam mittunt. Calli-
mach. in hymno Apollinis, de eo loquens, Κεῖνε δὲ θριαὶ
καὶ μάντιες. vbi schol. exponit μαντικαὶ ψῆφοι. quæ expositio
habetur itidem apud Hesychium & Suidam. Viden
tur tamen ipsæ Sortes à Callimacho ibi significari hoc
nomine, id est ipsa vatum responsa. Habet autem no-
men Sortes & alteram significationem: vnde Conijce-
re sortes in hydriam, apud Cic. Vide & Steph. in Θρία,
quod illi est etiam δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Cæterùm
Erasmus in Aristoph. loco quem modò protuli, dubi- B
tat num legendum sit θριῶν ab hoc nominatiuo θριαί:
sed expositionem affert quæ violenta esse videtur.
HINC Θριοβόλος, Qui thrias in vrnā iacit. Vide Era-
smū in prouerb. Plures thriobolos, paucos est cernere
vates. ET Θριάζω, Furore percitus sum vatum mo
re. item συλλογίζω. Vide Hesych.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Triumphus. Quomodo autem θρίαμ
βος à θρίον deductum sit, lege apud Etymol. & schol. Ni-
candri. Plut. De fort. Rom. ἔργα μὲν γὰρ ἐν πολέμοις ἐπιστατεῖ,
καὶ θριάμβοις θριάμβους ἀπαιτεῖ. Idem in Fabio, πλὴν οὐ C
τῆς τὸ δεύτερον εἰσήλασε θρίαμβον. Ibidem dicit θριάμβους ἐκ
πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους καταγαγεῖν. Dion. Halic.
lib. 8, dicit ἐλάττονα θρίαμβον, id est minorem triumphū,
fuisse appellatum à Romanis Ouationem. sed ibi legi-
tur οὔαν. Hesychio θρίαμβος est πομπή, ἐπίδειξις νίκης, vel
Διονυσιακὸς ὕμνος ἴαμβος. HINC Θριαμβικός, Trium
phalis, Ad triumphum pertinens. Sed affertur & θριαμ
βικὸς ἀνὴρ ex Plutarcho pro Triumpho potitus. ET
VERB. Θριαμβεύω, Triumpho. Herodian. 8, ἡ δὲ σύγκλη-
τος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὡς περ θριαμβεύοντα ὑπεδέχοντο. D
Idem libro 3, ἐφ' ᾗ [νίκῃ] καὶ θριαμβεῦσαι ἠξίωσε. Ex Plu
tar. in Rom. ἐθριάμβευσεν ἀπὸ τούτων, de his triumphauit.
Iungitur & accusatiuo, & quidem non solùm accusat.
nominis vnde deducitur, videlicet θρίαμβον, sed & accu
sat. personæ. Plut. in Fabio, δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσεν.
Ex eodem in Romulo, ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, Triumpha
uit de regibus. Sic apud Paulū ad Col. cap. 2. v. 15, ἀπεκ-
δυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ,
θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Quum de illis triumphasset
per eam, vel, Triumphatis illis per eam [crucem vide- E
licet] vel in ea cruce, quæ fuit instar triumphalis cur-
rus. Nazianzen. autem παραδειγματίζειν & θριαμβεύειν
copulauit, (vt hic Paulus post ἐδειγμάτισεν addidit θριαμ
βεύσας) παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς
ἀξίαν ὕβρεως. At verò apud Paulum rursus, 2 ad Corin-
thios cap. 2, v. 14, τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι
ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit vt semper triumphem*
in Christo. Vide Bezæ annot. Et pass. Θριαμβεύομαι,
Ducor in triumpho, De me triumphatur. Plut. in Co-
riol. θριαμβευόμενοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν. HINC Θριαμ- F
βευτής, Triumphator.

ΘΡΥ'ΠΤΩ, Frango, Cōfringo. Quidam tamē
putarunt esse propriè In minutas
partes frango, εἰς μικρὰ κόπτω: vnde & Comminuo red-
diderunt, item Contero, quod est συντρίβω. pro qua in-
terpr. facit θρύπτομαι, expositum à Suida συντρίβομαι,
vt docebo quum de metaphorica verbi huius signific.
agam. Philo De mundo, de lapidibus loquens, θρυπτόμε
νοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον αναλύονται κόνιν. id est
(Bud. interpr.) Fragiles & fluxi, in tenuē primùm pul- G
uerem soluti. ‖ Θρύπτω redditur & Frio. pro quo
non dubitarim dicere cum Plin. Frango in micas, vt i-
dem verbum retineam. Hoc certè constat, ab hoc ver-
bo fieri τρύφος, quod frustum significat, propriè ta-
men panis. apud Nic. τέθρυπται schol. exponit etiam τέθλι
πται, λεπτὸς ἐστί. Vide Διαθρύπτω. Cæterùm verbum θρύ-
πτω Eustathius inter ea recenset quæ ὀνοματοποιεῖται.
Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo
ἀπεικάζειν τὸ πολύ, sicut IN Κρούειν, ET IN Θραύειν, ET
Ἐρείκειν, ET Κερματίζειν, ET Ῥύμβειν.

Θρύπτω, Frango deliciis, Frango luxu. Gregor. in lib. H
qui περὶ φιλοπτ. inscribitur, καὶ οἱ μὲν ῥυπώσουσιν ἐν τραχέσι καὶ
διεσπασμένοις ῥάκεσιν, ἡμεῖς δὲ θρυψόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μα-
λακῇ καὶ περιρρεούσῃ. id est, Frangemus nos ipsos deliciis
vestis mollis. Apud Lat. & Frangere deliciis, & Frāgere

A deliciæ ipsæ dicuntur. vt Iuuenal. — & turpi fregerunt
secula luxu Deliciæ molles. In v. l. affertur, tacito
autoris nomine, ἃ δὴ πρὸς δούλους θρύπτοντες, pro Solu-
tius facientes quæ ad seruos spectant. id est Indul-
gentes.

Θρύπτομαι, Frangor deliciis. Vel, Frangor, Eneruor,
metaph. signif. Aut etiam Dissolutus reddor, Corrum-
por. Plut. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐ-
παίνων καὶ θρύπτονται. Xenoph. autem dixit in Symposio,
μαλακίᾳ θρυπτομένου, sicut ἁβρότητι χλιδαινομένου. Sed in il-
B lo Plutarchi loco animaduerte cum verbo θρύπτεσθαι co
pulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suidas illud expo-
nit, sicut & istis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι. Idem affert ex
Aristoph. σήμερον ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐγὼ θρύψομαι, quo qui-
dem in loco θρύψομαι ait esse σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦ-
μαι. vel συντριβήσομαι: cui posteriori interpr. potius as-
sentior. Imò verò ne vllum quidem locum priores il-
las habere posse arbitror. nā quomodo dici queat σφό-
δρα τρυφήσω, vel σεμνυνοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, non video.
‖ Θρύπτομαι redditur etiam Molliter & delicatè viuo. In
C vsu est & partic. præt. τεθρυμμένος, Luc. pro Fractus deli-
ciis, Luxu solutus. (quo vtor post Quintil.) vel vno ver
bo Dissolutus. nam & hoc ita interdum accipi puto.
VNDE Τεθρυμμένως, Delicatè & molliter, Dissolutè.
Plut. in Pol. præc. τοὺς ἀσελγῶς καὶ τεθρυμμένως ζῶντας.
‖ Sed accipitur sæpe pro Delicias facio. Addit Budæus,
θρύπτομαι idem fermè esse quod ἀκκίζομαι, Ioculari qua
dam simulatione vtor, Grauiusculum aut modestiuscu
lum ago iocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι quidā
D qui rogatus ab amico vt narraret quæ in conuiuio au-
dierat, illiberaliter & malignè cunctabatur omnia di-
cere: quòd nimirum impensius se rogari vellet, ne fu-
tilis videretur si tam leui momento adduceretur ad
prodendos conuiuas. Hactenus Budæus, afferens ex i-
pso Luc. verba hæc (quæ in Sympos. leguntur) θρύπτῃ ἰδοὺ
τὸ ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἰπὲ &c. vbi obserua iungi accus. rei. Ac
statim pòst constructionem vsitatiorem habet, κἀγὼ
θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει. Vbi certè θρύψομαι est quod
Gall. dicimus, Ie me feray prier. Vel, I'auray mon passe-temps
E de vous. adeo vt crediderim Latinè reddi etiā posse, Lu-
dos te faciam. Sic, idem Luc. pag. 43, σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς
αὐτήν. Et quoniam ad vernaculam linguam con-
fugere cœpi, addo θρύπτεσθαι in ea posse etiam reddi Fai-
re du rencheri. Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de me-
retrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, seu generalius περὶ τοῦ
ἐρωμένου, vt apud Xenoph. in Symposio, pag. 521, καὶ ὁ Σω-
κράτης ἐπισκώψας, οἷς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε μὴ νῦν μοι ἐν τῷ πα-
ρόντι ὄχλον παρέχε. οὐ γὰρ ὁρᾷς, ἀλλὰ πράττω. Quò pertinet
hic locus Dion. Areop. in longa illa ad Demophilum
F epistola, τί δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀποφοιτώντων ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ σε
λεύει, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιοῦσθαι τῶν ἐρωμένων· καὶ θρυπτο-
μένων αὐτῶν καὶ ὥσπερ κατακαλλωπιζομένων ἀνέχεται; vbi de Deo
loquens, ab amatoribus metaphoram sumit, atque ad-
eo amatorios affectus exprimit, qui in Deo perspiciū-
tur, quum homines eius negligentes & quasi fastidien
tes ad sese reuocat. Ibi certè schol. annotat θρύπτεσθαι dici
ἐπὶ τῶν ἐρωμένων εἰ τὴν πρὸς τοὺς ἐρῶντας ἀναβαλλόμενοι συν-
τυχίαν, παντὶ τῷ συμπαθεῖ τούτους καταπαιζόμενοι ἐκχέονται
ὄντα. vbi omnino mendosè legi puto συμπαθεῖ, ac pro
G eo reponi posse τεθρυμμένῳ. Sed nequaquam ei assen-
tior in hac expositione. neque enim puto quum poni-
tur θρύπτεσθαι hac in significatione, respici ad ἦθος κατα-
κεκλασμένον, vt ille vocat, sed dici θρύπτεσθαι eum qui il-
lud facit, quasi voluptati suæ indulgētem, atque adeo
voluptatem capientem ex aliorum ægritudine ob eā
quam patiuntur repulsam. Sed siue hæc siue alia sit i-
stius significationis origo, eadem certè (quæcunq; sit)
& verbis κατεγχλιδᾶν ac κατατρυφᾶν seu ἐντρυφᾶν, conue-
niet. quæ omnia verba licet deliciarum significationē
inclusa habeāt, quod tamē Latini dicunt Delicias face-
re, his duobus magis respōdet, τῷ θρύπτεσθαι. & τῷ κατεγχλι
δᾶν. Videndū est etiam an vt Græcè θρύπτεσθαι, sic Latinè
H Delicias facere dici possit meretrix quæ se difficilem
præbet, ac malignè, nec nisi multis cū precib⁹ se indul
get, vt pluris se addicat. quod propriè significari pu-
to his verbis Gall. Faire de la rencherie: atque adeo ab illis

sumptum est hoc loquendi genus *Faire du rencheri.*

Θρύμμα, ατος, τό, ET Τρύφος, Fragmentum, κλάσμα. Sed peculiari signific. κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα seu τρύφος, vt testatur Hesych. & Suidas. Lat. Frustum panis: sed ita vt accipiatur non pro buccella, sed pro eo quod dicimus *Vne piece de pain.* Quod Lat. reddere malim Crustũ. ita enim Seruius, Quum crustum dicimus, eduliũ aliquod significamus, partem panis vel placentæ. Vt autem dicit Partem panis, ita Poll. θρύμματα exponit μέρη τῶν ἄρτων. Cæterùm à τρύφος est *Tryfon* eiusdem significationis in quibusdam Galliæ locis. A QVO Τρύφος fecit Hesiod. Τετράτρυφος, vocans ἄρτον τετράτρυφον panẽ q. in quatuor crusta diuidi possit, quorum certa quæpiam mensura videtur intelligi. vt quum Gall. dicimus *Vn chanteau de pain*, ita signif. *Vne piece de pain*, vt interim de certa quapiam mensura intelligamus, licet non exactè circumscripta. Locus est in Erg. Ἄρτον δειπνεῖν τετράτρυφον. vbi tamen vulg. lex. interpr. In quatuor frusta diuisum. Tzetzes exponit τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σταυροειδῶς. AT VERO à θρύμμα fit Θρυμματίς forma dimin. Placentæ genus apud Pollucem. Quam vocem apud Athenæum, item & Lucianum inuenio. Hesychius suo tempore vocatam ἐνθρυμματίδα scribit. Sunt autem qui θρυμματίδα, sicut & ἔνθρυπτον, Intritum reddi ad verbum posse existiment.

EST etiam Θρύπτακος apud Hesych. idem quod θρύμμα & ῥύσος significans, sed Cretentium lingua.

Θρύψις, Ipsa actio frangendi deliciis, Effœminatio, Eneruatio. Item Deliciæ, Mollities. in qua significatione frequentius etiam esse puto. Xenoph. Pædiæ 8, σωφρωνίσαι δὲ βούλομαι καὶ τὴν θρύψιν αὐτῶν. Ibidem τρυφὴν & μαλακίαν & ἁβρότητα simili signific. dicit. AT Ἀθρυψία contr. q. d. Vacuitas à deliciis seu mollitie, Vita minimè delicata, seu mollis.

Θρύψις à priore verbo θρύπτω signif. Fractio, Comminutio. Friatio.

Θρυπτικός, ή, όν, q. d. Ad fruendum deliciis propensus, seu ad delicatam vitam. Sed potius accipitur simpliciter pro Delicatus, Mollis. X. Pæd. 8, circa finem, ἀλλὰ μὴν καὶ θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρου εἰσί.

Θρυπτικός interdum etiam est à priore verbi θρύπτω signific. & ponitur pro Frangendi seu comminuendi vim habens: vt φάρμακα τῶν ἐν νεφροῖς λίθων θρυπτικά, Gal. 2 ad Glauc.

C. Ἄθρυπτος, ου, ὁ & ἡ, Infragilis, Qui frangi non potest. cui opponitur εὔθρυπτος, vt docebo infrà. ‖ Item Non fractus deliciis, Non fractus luxu. Vel Non fractus, sine adiectione. (quod tamen participium de re potius quàm de persona dictum in hac signif. inuenio) Vel Minimè mollis, Virilis. Plut. in Erotico ἀλλὰ λιτὴν αὐτὴν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν χολαῖς φιλοσοφοῦσαν. Sæpius tamen (quantum meminisse queo) de re dicitur, quàm de persona. Apud Pythagoram in Carm. aureis, Εἴθιζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον. vbi ἄθρυπτος δίαιτα est victus deliciis carens, seu minimè delicatus. Vt autem hic ἄθρυπτος δίαιτα, sic ἄθρυπτος τροφή apud Damascium. Bud. ἄθρυπτον Plutar. significare etiam ait Seuerus: at ex illo affertur quidem ἄθρυπτος in ea significatione, sed non sine adiectione. nam ex Pericle hæc citant v. l. ἄθρυπτος τῷ γέλωτι τοῦ προσώπου σύστασις. vbi tamen vereor ne ἄτρεπτος legendum sit. HINC Ἀθρύπτως, Non delicatè, Non molliter, Viriliter. Plut. ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτᾶν. quod conuenit cum ἄθρυπτος δίαιτα Pythag. paulo antè.

C. Αἰνόθρυπτος, ου, ὁ & ἡ, Valde mollis seu delicatus, Luxu diffluens. At verò apud Theocritum in Adoniaz. αἰνόθρυπτα ironicè dici puto: veluti si in Gall. sermone vocetur *petite mignarde*, vel *petite mignone*, illa apud Horatium, —perusta solibus Pernicis vxor Appuli: aut illa in Moreto Virg. Torta comam, labróque tumens, & fusca colore, Pectore lata, iacens mammis, compressior aluo, Cruribus exilis, spatiosa prodiga planta: aut denique illa apud Iuuenalem (si bene memini) — horridior glandem ructante marito. V. l. exponunt, Quã malè decẽt deliciæ.

C. Εὔθρυπτος, ου, ὁ & ἡ, Fragilis, Qui facilè frangi potest. Luc. Ad dicentem, Prometh. ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἅπαντα. ‖ Item Fractus deliciis, seu solutus, Mollis. in v. l. ITEM Εὔθρυβος, Fragilis. Et Friabilis, Diosc. lib. 5.

C. ΑΠΟθρύπτω, Frango deliciis & luxu. & Ἀποθρύπτομαι, passiua vox, Frangor deliciis. vnde participium ἀποτεθρυμμένος, Fractus deliciis, Luxu corruptus. vel, Mollis redditus & imbecillis, Velut fractas deliciis vires habens. Plato de opificibus mercenariis loquens, οἱ ὑπὸ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω δὲ καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι.

C. ΔΙΑθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cuius passiuo διαθρύπτομαι est apud Homerum διαθρυφέν, Iliad. γ, v. 363, Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διαθρυφὲν ἔκπεσε χειρός. Apud Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν pro Cõminuere, seu Conterere. Sic in v. l. ex Gr. Bibl. interpr. διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, Leuit. cap. 2, pro Diuides ea minutatim. Ibidem ex Ecclesiastico, διεθρύβησαν λίθοι pro Confracti sunt lapides. ‖ Διαθρύπτω (sicut & θρύπτω) Deliciis frango &c. Vel Effœmino. Xenophon Lac. politia, τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. Et pass. διαθρύπτομαι quod Budæus apud eundem Xenophontem exponit etiam In delicias agor, Corrumpor. item, In delicias effundor. vt Apomn. lib. 1, de Alcibiade dicitur, ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακευόμενος διαθρυπτόμενος. Ab eodem rursus de Alcib. & Critia scribitur, διατεθρυμμένω δ' ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Et in 4, πολλοὶ δὲ διὰ πλοῦτον διαθρυπτόμενοί τε καὶ ἐπιβουλευόμενοι ἀπόλλυνται. Quibus tamen locis tertia illa Budæi interpretatio conuenire nequit. HINC Διατεθρυμμένως, Delicatè, & molliter, Dissolutè. Plat. De leg. διατεθρυμμένως ἔχει. ET Διάθρυψις, Eneruatio, Effœminatio. Ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam Deliciæ. Ex Chrysost. διαθρύψεις κινημάτων pro Gestus molles. ‖ At verò apud Theocr. in hoc versu qui est in Adoniaz. Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη, exponitur διαθρύπτεται, Delicatis gestibus & præludiis ad canẽdum se comparat.

C. 1. Ἐνδιαθρύπτω, Delicias facio, in vulg. lex. At pro σπαταλῶ & τρυφῶ apud Theocr. V.

C. ΕΝθρύπτω, Comminuo intrà, Intero. vt apud Gr. Bibl. interpr. Dan. cap. vlt. ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, Intriuit panem in alueolum. VNDE Ἔνθρυπτον, Intritum, Placenta. Vide Θρυμματίς.

C. ΣΥΝθρύπτω, Deliciis frango, Delicatum seu mollẽ reddo. At verò in Act. apost. cap. 21, v. 13, τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; vbi redditur a vet. interpr. Affligentes cor meum: ab aliis, rectius, Comminuentes cor meum: ego tamen malim, Cor meũ molle reddentes, (nam Lat. interdum Cor molle dicunt) vel Cor meum mollescere facientes. Aut certè, Animi mei robur frangentes.

C. ΥΠΟθρύπτομαι, Deliciis aliquãtum indulgeo. q. d. Subindulgeo deliciis. Ex Plut. in Pericle, ὑποθρυπτομένους καὶ αἰσχυνομένους.

¶ Τρυφή, ῆς, ἡ, Deliciæ, Mollities, Luxus. Quæ signif. vulgo dantur huic verbo, vt & dari verè possunt: sed ego hæc distinguens, dico, τρυφή priore signif. idem esse quod θρύψις, id est Mollitiẽs, seu Delicata vita, (sic autem loquor post Ciceronem) aut etiam Luxus. nam θρύψις & τρυφή pro eodem posita alicubi inueniuntur, itémque μαλακία. Aristot. autem Ethic. 7, cap. 7, τρυφὴν esse dicit μαλακίαν τινά. Athen. lib. 6, καὶ πρῶτος τρυφῆς εἰσηγητὴς Ῥωμαίοις ἐγένετο. Idem lib. 4, διαίτης σκληρότητα opponit τρυφῇ. In hoc autem loco lib. 12, ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν προαχθέντες & in aliis huiusmodi malim τρυφὴν exponere Luxum. At posteriore signif. nõ pro delicata vita, sed pro ipsis deliciis quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen τρυφή. Herodian. lib. 1, ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς. Et lib. 3, ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης τὰ ἤθη διεφθαρμένα. Et plur. apud eundem, ταῖς τῆς πόλεως ἐγχωρίοις τρυφαῖς. ‖ Sed audio, τρυφὴν interdum restringi ad γαστριμαργίαν seu πολυφαγίαν, (quibus etiam nominibus exponitur ab Hesychio) vt in hoc Luc. loco, ὑπὸ τρυφῆς

ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη.

Τρυφηλός, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius. vt quũ scribit Suidas, Σπαλικὴν βάπτζαν dici ὅτι τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρυφηλῶν. Ab eo tamen τρυφηλός (sicut & Τρυφητής) exponitur ὁ ἄπληστα βόσκων.

Τρυφερός, Idem quod proximè præcedens τρυφηλός, sed vsitatius. Aristot. Rhet. 2, scribit diuites solere esse τρυφεροὺς, addens, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας. Plut. in Pericle addidit datiuum βίῳ. Sed de re quoque dicitur hoc nomen, ponitúrque interdum τὸ τρυφερὸν substãt. pro Delicata vita: quo vsus est modo Thucydides comparatiuo τρυφερώτερον. HINC Τρυφερῶς, Delicatè, Molliter. ET VERB. Τρυφεραίνομαι, à quo partic. τρυφεραινόμενος apud Aristophanem, Deliciis & mollicie perditus. At in v.l. Molliter compositus. COMP. Ἀτρύφερος, Minimè mollis, Nondelicatus. Suid. ex Eupolide affert, ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρος ἐστ' ἀνήρ. vbi exponitur Incultus.

Τρυφάω, ῶ, Delicatè viuo, Deliciis seu luxui indulgeo, Luxuriosè viuo. Plut. Alex. ὅτι δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. cui dicto opponitur (vt hoc obiter doceam) quod apud Athenæum dicit quidam, ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέριον· τὸ δὲ πονεῖν δούλων καὶ ταπεινῶν. Apud Plat. De leg. τρυφῶσα παιδεία, Mollis educatio.

Τρυφῶ, Nitesco, Lautè viuo, Efferor & exulto licentia, vt B. interpr. in hoc Æschin. loco, οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. |At verò apud Isocr. τρυφᾶν cum datiuo iungitur, in or. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. vbi videtur poni itidem pro Niteas, vel potius pro Splendidus sis. |Sed & cũ accus. vt τρυφῶ τοὺς λόγους Pigmentis & lenociniis orno, Venusto, inquit Bud. afferens hæc ex nescio quo grammatico, τρυφῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω· τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβατικῶς. καταστρυφῶ δὲ στό, γενικῇ. & subiungens ex Greg. 204, καί μοι καθ' ἑαυτὸν καὶ νοῶ καὶ ἀκούω καὶ διάγοιμι, ὅσοι τρυφᾶ τι τὰ τοιαῦτα. ἵν' ἀπίληπτοι τρυφήσωσιν οὕτως τὰ μὴ κινούμενα. Et ex eodem de eremitis Ægypti loquente, pag. 301 καὶ πολὺ τῆς τιμῆς ἢ χαμευνιῶν καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἧν ἐκεῖνοι τρυφῶσιν ἀεὶ, ἐνδιαίτερον τοῦτο καὶ ὑψηλότερον. id est, Quo ipsi tanquã deliciis gaudent. vt Bud. vertit, & quidem optimè, meo iudicio. Sed alteram illam eius expositionem, videlicet Orno pigmentis &c. minimè probare queo: & nec illis Gregorii locis, nec alii cuiquam vel eiusdem vel alius scriptoris, conuenire posse existimo. Atque adeo ne hoc quidem verum esse puto, μεταβατικῶς poni τρυφῶ: sed quũ dicitur τρυφῶ τοὺς λόγους, subaudiri præposit. κατὰ, itidemque in illis Gregorii locis. HINC Τρύφημα, Id ex quo deliciæ percipiuntur. Vel Deliciæ, τρυφή. ET Τρυφητής, Deliciarum consectator, Delicatæ vitæ amator, Qui delicatè viuit. Item Heluo, Vorax. ὁ ἄπληστα βόσκων, Suid. Sic autem τρυφὴν aliquando γαστριμαργίαν significare docui suprà. AT Ἀτρύφητος huic opponitur, A deliciis seu delicata vita alienus, aut abhorrens.

C. ΔΙΑτρυφάω, ῶ, Idem quod τρυφάω, nisi quòd præpositio significationem auget. |Exponitur etiam Luxu diffluo, ex Platone De legibus, διατεθρυμμένη παιδεία πόρρω ἀγαμένης.

C. ΕΝτρυφάω, ῶ, vt ἐντρυφᾶν μάστιξι apud Chrysost. Verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, Luxuriosè & insolenter ac redundanter hac re vtor: vt Budæus exponit, afferens ex Gregorio, δότε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾶν τῷ διηγήματι. Et ex Herodiano, βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι, Licentius, insolentius, fastuosius Cæsaris appellationem vsurpantem. Hæc & alia vide pag. 1072. Idem alibi ὁ ἐντρυφῶν exponit Vsque ad delicias ostentabundus. |Item pass. partic. ἐντρυφηθέντα, Quæ redundanter & immodicè scribuntur vel narrantur, vt quum supramodum scriptores stylo indulgent. Ibidem.

Ἐντρυφῶ σοι, Per delicias & lasciuiam illudo & ludibrio habeo, Ludificor. Luc. ὅσα ταῦτα ἐντρυφῶσι μᾶλλον ἢ ἐνυβρίζουσι τοῖς ἀνθρώποις οἱ πλούσιοι. Hinc Gall. *Truffer*, quum dicimus, *Se truffer de quelcun*. Et ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ. Vide Bud. p. 1071.

C. 2. Ἐπεντρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω. Vide exemplum apud Suidam, apud quem ἐπεντρυφήσαντες exponitur καταπλαγιάσαντες. sed mendosam hanc scripturam esse puto.

C. 2. Ὑπερεντρυφάω, ῶ, Illudo per delicias & lasciuiam suprà quàm dici possit, Supramodum ludificor. Alciphr. in epist. δεινὸν δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετρυφῆσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀπαλλάσσειν.

C. ΚΑΤΑτρυφάω, ῶ, vt κατατρυφᾶν τοῦ λόγου apud Greg. Eluxuriari in stylo, vel Luxuriante stylo vti. |Et cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφῶ. Vide B. p. 1072.

ΘΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Animus, Mens. Iliad. α, μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμόν, Dolor incessit animum meum. Tale est Iliad. α, — ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniã eius cor & animũ peruaserat dolor. (sed obserua hic adiungi κραδίην) Idem Iliad. α, φθέγγεσθαι, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tuus ad id impellitur. vel Si ita fert animus, vt Lat. poetæ loquũtur. Quò pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. γ. Item hic versus, qui sæpe ab eo repetitur, Δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Quo in loco, sicut & in præced. duobus, aliisque multis, cupiditas vel potius ipsa cupiendi actio τῷ θυμῷ tribuitur. At verò in hoc eiusdem poetæ loco, ᾧ θυμῷ εἴξας ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, vult Etymol. itémque Homeri schol. θυμὸν ipsam etiam ἐπιθυμίαν significare. Sed Latini eodem planè modo Animo suo obsequi dicũt, seu morem gerere. Hoc etiam animaduertendum est, vt in quodam loco antè citato κραδίην & θυμὸν copulat, ita θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι non rarò dicere, item θυμὸν ἐνὶ φρεσί. Et τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, Il. ζ. Obseruandus est item vsus huius nominis cum diuersis præp. apud hũc poetam: ac potest quidem apud eũ κατὰ θυμὸν & ἐν θυμῷ reddi eodem nomine Latino, cum præpos. In: itidémq; ἐκ θυμοῦ, Ex animo: at quũ dicit ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαι Iliad. α, retinetur quidẽ & tum idẽ nomen, sed præpos. in aliquod nomẽ mutatur. nã ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, est Magis animo meo inuisa eris. Quod si, præpos. alicui Lat. dandus & hic locus esset, putarẽ reddi debere, Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ factũ cõp. ἀπόθυμος. Cæterùm illud ἐν θυμῷ cuius modò memini, sciẽdũ est alicubi peculiarẽ quendã vsum habere. nam quod legitur Od. χ, Ἐν θυμῷ γρηῦ χαῖρε καὶ ἴσχεο, est quod Tibull. dicit, In tacito cohibe gaudia clausa sinu. perinde videlicet acsi diceretur, Caue ne foras erumpat gaudium tuum, & se prodat, sed in animo & pectore tuo cõtine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiam θυμῷ sine præpos. vacare sæpe puto: & quidem alicubi cum eodem etiam verbo. vt Il. α, — χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ. & ibidem, γήθησε δὲ θυμῷ. Eustathius tamen vult θυμῷ significare ἐκ ψυχῆς καὶ οὐ κατά τι ἐπιπόλαιον καὶ προσποίητον. At si potius vacare hic dicendum sit istum datiuum, similem esse dicemus ei qui verbis φιλεῖν & κήδεσθαι adiungitur alibi ab Homero. quum tamen ἐκ θυμοῦ eidẽ verbo φιλεῖν ab eodem poeta adiunctum, non itidem otiosum sit, Il. ι, sed id sit quod Latini ad verbum Exanimo amare, seu diligere, dicunt: Galli, *Aimer de bon cœur*.

In prosa autem dicitur θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, quod Lat. Bono esse animo. q. d. Habere bonũ animũ, vt Gall. *Auoir bon courage*. Sed θυμὸς per se quoque est Animi præsentia. Xen. Pæd. 4, ἣν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλεῖν ἡμῖν, ἰέναι ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. A Budæo autem exponitur etiam Animi præstantia, Animi vehementia, Animi præfidentia, in hoc Plat. loco, De rep. πρὸς ὃ ἂν εὖ ἔχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίγνεται αὐτὸς αὑτοῦ. Huc pertinet etiam quod apud eundem legitur ibidem, ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος. Ego certè his in locis id planè esse θυμὸν arbitror quod Virgili' animos vocauit, hoc in versu, Æneid. 11, Ibo animis cõtrà: vel magnum præstet Achillem. Atque adeo illud Xenophontis, ἴωμεν θυμῷ. puto hinc verti posse ad verbum, Eamus animis contrà. Sic autem Animos dici Lat. & cum quibusdam verbis, satis notum esse potest. Huc pertinet quod Galenus scribit, θυμὸν Hippocrati

esse etiã ἐπιθυμίαν. Θυμὸς, Mens, i. mentis cogitatio, seu Propositum. vt ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνώγει. id est ἐπιλογισμὸς, inquit Etym. sed malim simplex λογισμὸς, quo exponitur θυμὸς ab Hesychio quoque: addente & προαίρεσις. In prosa autem dicitur θυμὸς cum infinitiuo etiã, pro ipso proposito seu voluntate aliquid faciendi. vt apud Plut. εἰ μὴ σοι ἐστί σοι θυμὸς ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. A Xenophonte autem subaudiendus relinquitur infin. quum scribit Pædiæ 3, pag. 41, διωκόντες δὲ ἀπελαύνετε ὅσον ὑμῖν θυμός. hic. n. infinitiuũ ἀπελαύνειν subaudio, sũptum ex ἀπελαύνετε. Quòd siquis in his aliisque huiusmodi locis θυμὸν exponere malit ἐπιθυμίαν, istam certè expositionem magis iis conuenire puto quàm Homerico illi cui eam dari dictum est. Sic & Lat. Mens. veluti quum dicitur, Ea mente hoc feci vt &c. Θυμὸς, Animalis spiritus & viuificus, vt quidam exponunt post Eustathium in ἐσπαίροντα θυμὸν, quod sæpe apud Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur & Iliad. α, — ὀλίγος δ' ἔτι (vel potius δ' ἔτι) θυμὸς ἐνῆεν: pro Moribũdus erã & penè exanimis. ‖ Θυμὸς, Anima, Vita, vt θυμὸν ἀπηύρα apud eundem, & ἐξαίνυτο θυμόν: Animam abstulit, i. interfecit. Possit verò (vt opinor) ita accipi θυμὸς & in loco quem modò protuli ex Il. α, — ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, vt sit Exigua animæ portio, id est vitæ. Θυμὸς ab Etymol. & schol. Homeri exponitur etiam Concordia apud eundem poetam, vbi dicit ἕνα θυμὸν ἔχοντες. sed perperam: (meo quidẽ iudicio) quum θυμὸς per se minimè hoc significet, sed addito accus. ἕνα, sonétque θυμὸν ἕνα q. d. vnanimitatem.

Θυμὸς, Ira, Excandescentia. Il. α, Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος. dixerat autem proximè præcedente versu, Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν. vnde & θυμὸς μέγας Eustathio est τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ, admonenti, μεγάθυμος, licet hinc factũ, alio tamen sensu vsurpari. Sic autẽ accipit Hom. datiuũ θυμῷ alicubi cũ verbo εἶναι (quemadmodũm cum eodem verbo θυμῷ poni aiunt ἐπιθυμίας antea dictum fuit.) Est certè θυμὸς hac in signif. prosæ quoque scriptoribus vsitatum. Euripides Med. Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Thuc. libro 2, καὶ οἱ λογισμοὶ ἐλάχιστα χωροῦσι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται. qui locus aliquid etiam habet affinitatis cum illo Eurip. quod ad sententiam attinet. hic enim θυμὸς & λογισμὸς id sunt quod illic θυμὸς & βουλεύματα. Aristoph. Vespis, Οἱ δ' ἐκπέπλευσ' ἤδη γ' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθήσω. Et θυμὸν δάκνων apud eundem in Nebulis, pro Iram reprimens: ad verbum, Animum mordens. Plutarchus in Amat. narr. οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς οὓς τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, id est (Politiano interpr.) Non habentes Laced. in quos iram effunderent. Luc. autem dicit etiã θυμὸν ἐκχέειν, hac in signif. Interdum verò θυμὸς & ὀργὴ copulantur: & ita quidem vt ὀργὴ potius præcedat, si bene memini, (ac certè rationi cõsentaneus est hic ordo, quum θυμὸς sit aliquid plus quàm ὀργὴ) licet Aristot. ordinẽ hunc non seruarit in Rhet. scribens ἐξ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεσθαι. sed possit hic particula καὶ pro ἢ posita videri. Seruauit certè Herodianus lib. 8, ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἠπείγετο. (vbi Pol. ὀργὴν quidem iram, at θυμὸν furorem vertit. Bud. autem alicubi θυμὸν iracundiæ furorem interpr.) Luc. quoq; ὀργὴν & θυμὸν coniũxit, sed vtrique suum dans verbum: in lib. De cal. ὥστε ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε. Paulus apost. in epist. ad Col. cap. 3, v. 8, separatim ὀργὴν & θυμὸν posuit, scribens, νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν. vbi θυμὸν multo aptius redditur Excãdescentiam quàm Indignationẽ, vt ver. interpr. reddiderat, & post eũ Eras. In Stoicorũ definitionibus legimus ὀργὴν quidem esse ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως, at θυμὸν esse ὀργὴν ἀρχομένην. id est, θυμὸν esse iram nascentem & modò existentem. Verùm apud Cic. (qui hæc scribit l. 4 Tusc. quæst.) nõ legitur θυμὸς, sed θύμωσις, quã lectionem nõ miror solùm, sed suspectã etiã habeo: non quòd θύμωσις id significare negem, sed quòd θυμὸν in ea signif. passim legamus, & quidẽ in ipsa etiam Stoica definitione: at θύμωσιν vix vsquam. Alioqui certè verbũ θυμοῦσθαι, à quo deriuatur θύμωσις, pro Irascor, aut Excandesco, antiquis quoque vsitatum esse, atque adeo nõ solùm id posse significare θύμωσιν, sed ne posse quidem aliud significare, fateor. Denique θυμὸς à Cicerone scriptum fuisse puto, aut, si θύμωσις scripserit, ideo hoc potiꝰ vsus esse quàm illo θυμὸς, cum Stoicis, quòd magis ad formam Latini nominis Excandescentia accederet: vtpote actionem τοῦ θυμοῦσθαι significans, sicut Excandescentia actionem excandescendi, & (vt loquuntur grammat.) verbale à θυμοῦσθαι, sicut Excandescentia ab Excandesco. Ac de hoc quidẽ hactenus. Basil. certè aptissimè θυμὸν distinxit ἀπὸ τῆς ὀργῆς, dicens θυμὸν esse velut ἐξάψιν τινὰ καὶ ἀναθυμίασιν ὀξεῖαν τοῦ πάθους, at ὀργὴν esse ἐμμονον λύπην καὶ ὁρμὴν &c. Cui etiam definitioni consentanea videtur illa interpretatio per verbum Latinum Excandescentia: Budæus tamen hic secus reddidit, nimirum Iram præcipitem. ‖ Herodianus autem impropriè mihi videtur vsus esse hoc nomine, quum θυμὸν non pro Excandescentia aut ira, sed pro iracũdia, seu iracunda mẽte, dixit, lib. 4, εἰδὼς τε τὸ Ἀντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ ποιοῖς δὲ χαίρωσιν. ‖ His addenda quæ apud Xenoph. legũtur, in lib. περὶ ἱππικῆς. nimirum esse θυμὸν equo, quod homini est ὀργή. ‖ Sed & hoc sciendum est, in plurali quoque numero legi hoc nomen. Aristoteles de hominibus melancholicis loquens, ἐρωτικοὶ καὶ εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. At Plutarchus vnico etiã homini tribuit θυμοὺς, in Cor. θυμοῖς τε ἀκράτοις χρώμενος ἀκροσφαλής, καὶ φιλονεικίαις ἀπρίξεις.

‖ Ad etymum autem vocabuli θυμὸς quod attinet, Plato quidem à verbo θύειν deriuat, scribens in Cratylo, θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα. Alii verò his non contenti, non solùm ἀπὸ τοῦ θύειν, sed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, vt videlicet θυμὸς appellatus sit quasi θύαιμος. Apud me certè parũ ponderis hæ deriuationes habent, præsertim quum vni duntaxat huius nominis significationi conueniãt, illi nimirum qua pro ira seu excandescentia ponitur.

C. Θυμοβαρής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Animum grauatum habens, Animo dolens. Apud Suid. Σῆμα παρ' Αἰαντείῳ ἐπὶ Ῥοιτείῳ ἀκτῇ Θυμοβαρὴς ἀρετὴ μύρομαι ἑζομένη.

C. Θυμοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum vorans seu rodens. vt θυμοβόρος ἔρις aliquoties apud Homerum. Il. τ, Θυμοβόρου ἔριδος μνησάμενοι εἵνεκα κούρης. VNDE Θυμοβορέω, ῶ, Animum exedo tristitia, Macero me ægritudine animi. θυμὸν κατέδω, vt Homerus loquitur. Hesiod. Diebus, πεύλακα δὲ θυμῷ Τίρα ἀμβλύσκειν φθινοπώρου ἡ ἰσομήνου τε ἄλλα θυμοβορεῖν, Doloribus exedere seu conficere animum, vel Dolores vorare animo: ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἄχει θυμὸν ἔδων, vt Homerus loquitur. ET Καταθυμοβορέω, Animum exedo. idem quod θυμοβορέω, nisi quod præpositio aliquid significationi addit. Pythag. Φείδεο τῆς ζωῆς, μὴ μὴν καταθυμοβορήσῃς. Homerus dicit, Σὴν ἔδμαι κραδίην.

C. Θυμοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Animosus, Animi præstans, hoc est acer & vehemens, ἀνδρεῖος: cui opponitur ἄθυμος. B. ex Platone De leg. 145, & in 3 De republica 42, ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ. Et libro 8, pag. 109, pro Animi præstans. Alibi quoque θυμοειδῆ τῷ πρᾴῳ in laude ponit. Vnde & Synesius epist. 131, θυμοειδὴς καὶ πρᾶος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, animosos & lenes. Idem Plato Polit. 2, θυμοειδὴς & μεγαλόθυμος pro eodem posuit. Et apud Xenophontem De re eq. εὐαγωγόν τε καὶ ὑπηρετικὸν, καὶ ἱππικὸν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, de equo. Videtur differre aliquid ab ἀνδρεῖος. Vnde Plato Polit. 2, ἀνδρεῖος δὲ ἆρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων, Fortis esse volet qui animosus non sit. Est enim θυμοειδὴς, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, vt Aristot. libro 1 Œcon. docet. Idem Arist. Polit. 2, coniungit θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι. Et in 7 Polit. scribit, τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι τῷ νομοθέτῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν, oportere esse διανοητικούς τε καὶ θυμοειδεῖς. Herodianus libro 8, θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι, animosi audacésque. Et libro 2, ἦς δὲ τὴν πρὸς τὰ πράγματα διοίκησιν ῥᾴθυμος ἅμα καὶ θυμοειδὴς, vehemẽs homo negotiis gerendis, vt Polit. interpr. ‖ Θυμοειδής, Iracundus, idem quod ὀργίλος: oppos. τῷ πρᾴῳ, apud Plat.

& Synesium, teste Budæo. Herodian. lib. 3, de Antonino, νέος θρασὺς θυμοειδής τε, audax iuuenis & iracundus. Athen. de musica, καὶ γὰρ τοὺς θυμοειδεῖς πραΰνει, iracundos placat. Sic Plato De republica 25, ἐναντία γὰρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Idem apud Demetrium Phaler. τὸ μὲν ὥσπερ τι, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. Apud Herodian. verò lib. 1, μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ τολμήματι, videtur potius sumi pro Irato seu ad iram concitato, quàm iracundo. Polit. vertit Turbido spiritu. ‖ At θυμοειδὴς δύναμις, Animosa seu irascibilis facultas, Vis cordi insita qua motus in nobis gignit & animi perturbationes, vt Gorræus definit. Vel, In qua inest τὸ θυμοειδές, seu τὸ θυμῶδες καὶ τὸ θυμικόν, hoc est quæ animos homini inspirat, & in qua irarum existit ardor, vt Cicero loquitur. Hæc θυμοειδὴς ψυχὴ siue δύναμις, vocatur etiam ζωτική, τὴν γῆν ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ ἐχέτους τὰς ἀρτηρίας, vt ex Galeno tradit Bud. Vnde & in v. l. est ex eiusdem Galeni Therap. l. 9, καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θυμοειδὴς καὶ ψυχὴ θυμοειδὴς ὀνομάζεται. Et τὸ θυμοειδὲς neutro genere sub. τῆς ψυχῆς μέρος, pars animi in qua irarum existit ardor, vt Cicero apud Platonem pag. 11 mei lex. Cic. interpr. Plut. De virt. mor. ὧν ἡ μὲν [δειλία] ἔλλειψις, ἡ δὲ [ἀνδρία] ὑπερβολὴ τοῦ θυμοειδοῦς. Idem, ἡ γὰρ ἀκμή τινι δὲ ἡλικίας τὸ θυμοειδές, οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, ἀλλ' ὑπὸ λόγου τινῶν χρηστῶν θεραπευόμενον. Alicubi verò τὸ θυμοειδὲς pro ipsa ira ponitur. Laertius, τὸ μὲν αὐτῆς λογικὸν μέρος περὶ τῇ κεφαλῇ καθιδρῦσθαι ἐστὶ τὸ δὲ θυμοειδές, περὶ τῇ καρδίᾳ τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, περὶ τὸ ὀμφαλόν. Pro quo apud Cic. est, Plato triplicem finxit animum: cuius rationem, in capite, iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit. VNDE Θυμοειδῶς, Animosè: item Iracundè. Herodian. l. 4, ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε, asperius ferociusque gerebat, Polit. interpr.

C. Θυμολέων, Leonis instar animosus, Leonino & magno animo præditus. Iliados η, Ἀχιλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα. Quæ eadem verba Hesiodus habet in Theog. ET θυμολέαινα, fœm. gen. Leonino & magno animo prædita, in Epigr.

C. Θυμόμαντις, Qui animo futura prospicit, Vates. ψυχόμαντις, συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα. Hesych.

C. Θυμομαχέω, ῶ, Infenso animo bellum gero. Bud. ex Act. Apost. 12, ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις. Plut. in Dem. 287, οὐδὲν ἄξιον λόγου πράττων ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει πρὸς αὐτούς. Diod. in hist. Alexandri, καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν ἐξέλιπον, iratis animis ad extremum vsque spiritum depugnantes. Quo sensu accipi posse videtur etiam id quod ex Polybio citat Suidas, οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες τῆς ἐλπίσι, τὰ δὲ θυμομαχοῦντες, ἐπί τινα πράγματα κατέπιπτον. Ipse verò Suidas ibi exponit ὀργιζόμενοι τὴν ψυχήν, quod Bud. improbare videtur. Eustathius aliam etiam dat huic verbo significationē. exponens enim apud Homerum ἐπὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, scribit ἐμπεσεῖν esse vocabulum militare, quo significetur πολέμιον τὸν χόλον εἶναι τοῖς πράγμασιν: atque inde quosdam dici etiam θυμομαχεῖν.

C. Θυμοραϊστής, οῦ, ὁ, Animum destruens. idem quod θυμοφθόρος. Il. π, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής. Il. σ, δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων.

C. Θυμόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicuius rei comparauit, non ab alio didicit, Indole ingenii præstans, Ingeniosus. Aristoph. Neb. θυμόσοφός ἐστι φύσει. Quibus verbis probationis locu subiicit, Εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὢν τυννουτονί, Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν, ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. Plut. Artox. de Parysatide, τὰ τ' ἄλλα θυμόσοφος γυνὴ καὶ δεινὴ κυβεύειν. de qua aliquanto pòst, τοιοῦ ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἄξιον. Et θυμόσοφον μέρος, in vulg. lex. Humanæ intelligentiæ partem habens. Eust. apud Homerū in illo Il. μ, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων, de vate dicto, periphrasticè exprimi scribit hoc θυμόσοφος: nā esse θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἀλλ' αὐτοφυᾶ, ἤγουν ἰδίᾳ φρονία, τῇ κατ' αὐτόν, σοφόν. VNDE Θυμοσοφικός, οῦ, ὁ, idem quod θυμόσοφος. Aristoph. Vespis, de filiis Automenis, quos χειροτεχνικωτάτους appellat, Εἶτ' Ἀρίφραδην [ἐφύτευσας] πολύ τι θυμοσοφικώτατον. quod explicans subiungit, Ὅν τινά ποτ' ὤμοσε μαθόντα παρὰ μηδενός, Ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν Γλωττοποιεῖν.

C. Θυμοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animo perniciosus, Animum lædens & labefactans. Odyss. β, —ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ, Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ, pharmaca animo exitialia, seu quæ rationis vsum adimant, ac sic perniciem extremam inferant. Odysseæ δ, Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Od. κ, Ὄφρα μοι ἐν καμάτῳ θυμοφθόρον εἴλετο γόον. Hes. Erg. Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, animo & vitæ pestiferam.

C. Θυμαλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Animo dolorem afferens. Od. υ, Οἵ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν. Od. ε, Λώβης εἵνεκα θυμαλγέος. Od. ψ, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες. Od. θ, θυμαλγέα μῦθον ἀκούων.

C. Θυμήρης, έος, ὁ καὶ ἡ, Animo conueniens, hoc est gratus, Animo placens. Aliquoties apud Homerum, —ἔχον ἄλοχον θυμήρεα. Pro quo, verso α in η, DICITVR Θυμήρης, accentu in penultimam retracto. Odyss. κ, —λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. Et θυμήρεις αὐτοῦ φίλους apud Herodian. l. 8, carissimos. Dicitur verò ET Θυμηδής, quod eiusdē & originis & signif. est. Nic. Alex. θυμηδέα, θυμήρεσ͂τον, animo gratum.

C. Θυμηγερέω, Animum recolligo, θυμὸν ἀγείρω, vt Homer' aliquoties loquitur. Odyss. η, Ἐκ δ' ἔπιεν θυμηγερέων. hoc est νέον ἐπαγειράμενος θυμόν, vt alibi ait, recolligens nouū animum, seu recolligens animi vires collapsas, Recolligens animum qui iam defecerat.

C. Θυμηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Animo gratus & iucundus, oppositum τῷ θυμαλγὴς quod præcedit. Od. π, Μή τι χρήματ' ἔπος τὰ ἄλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Et θυμηδέστερος κλῆρος, Sors acceptior, Sors animo gratior. cap. 3 Sapient. Solomonis. VNDE Θυμηδία, ας, Animi iucūditas & delectatio, qua videlicet animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. Symp. 7, ὅσοι πολλῆς ἐν αὐτοῖς εὐφροσύνης καὶ θυμηδίας παρούσης, ἔξωθεν ἐπάγει τὰ τέρποντα φιλοτιμοῦνται. Eupolis apud Athenæum libro 7, παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ θυμηδία, ἵνα πάρα μὲν κάραβοι καὶ βατίδες καὶ λαγῷ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. A Bud. exponitur Animus hilaris & voluptate perfusus, item Oblectamentum, citante ex Galeno ad Glauc. ἐργῇ δὲ καὶ λύπῃ καὶ θυμῷ αἰτιατέον χρὴ τὴν ἐν λόγοις τε καὶ πράξεσι καὶ θεάμασι καὶ διηγήμασι θυμηδίαν. Plut. in Homero, de locis comicis & ad risum prouocantibus apud Homerum, vt sunt, Martis & Veneris deprehensio, Thersites vapulans, ὡς αὐτὴ μὲν ἡ θυμηδία παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρίσκεται. Dicitur autem θυμηδία à θυμηδής, vt ἀηδία ab ἀηδής.

C. Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agresti & fero animo præditus. ἀγριόψυχος, θηριώδης, Hesych.

C. Ἄθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non est bono animo, Qui animū despondet, Qui animum deiicit, vel potius Qui deiecto est animo. Quidam tamen aliis modis reddiderunt. sed illæ interpretationes mihi magis placēt in quibus etiam nomen Animus habetur, vt planè exprimatur vis huius vocabuli, compositi ex θυμός, id est animus, & α priuatiuo: adeo vt ἄθυμος, ad verbum sonet Carēs animo, id est, Gallico loquendi genere, Qui perdidit cor. Anxius etiam exponitur. Suidas ἄθυμον apud Platonem Pol. 5, ait significare ἀθυμοῦντα, id est λελυπημένον, mœrore affectum. Apud Xenophontem ἄθυμος videtur opponi τῷ πρόθυμος, (vt ἀθυμίαν & προθυμίαν opponit) vt sit Minimè alacer, Non alacri animo faciens aliquid. Pæd. 5, de militibus loquens, οἱ μὲν ἀγαθοί, πολὺ ἂν ἀθυμότεροι γίγνοιντο οἱ δὲ πονηροί, πολὺ ὑβριστότεροι. id est Boni, minus sint alacres. Quidam exponunt, Animū magis demittāt. Ex qua expositione sequeretur, illos iam antea demittere animum.

Ἄθυμος, Non animosus, Pusillanimis, apud Aristotelem Pol. 7, opponentem θυμοῦ πλήρεις siue ἐνθύμους, & ἀθύμους. Suidas ἄθυμοι exponit τὴν ψυχὴν κακοί, id est Ignaui, Timidi, hoc in loco, οἱ δὲ στρατιῶται, καίτοι ἄθυμοι δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα ποιηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ. Vbi tamē videtur posse exponi ἄθυμοι vt in loco Xenophontis proximè præcedente, Non alacres. Apud eundem Suidam ἀθυμότερος, grad. comparat. explicatur ἀθυμότεροι κακοψυχότεροι,

κακοψυχότερος, id est Ignauior, Timidior. Ab Erasmo ἄθυμος exponitur etiã Nihil ira cõmotus: sed exemplum huius significationis desidero.

Ἀθύμως, (q.d. Absque animo) Animo deiecto, Anxiè. Xenoph. Pæd. 3, καὶ οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, δεδιότες μὴ ἡττηθῶσιν, ἀθύμως διάγουσιν. Id est, Et qui pugnaturi sunt, metuentes ne superentur, animo sunt deiecto. vel In anxietate versantur. ἀθύμως διακεῖσθαι apud Isocr. in Pan. Despondere animum, Spem omnem abiicere vel abiecisse. Idem ad Nicoclem ἀθύμως ἔχοντας & φοβουμένους copulat. Dicitur & ἀθύμως ἔχειν πρός τι, pro Desperare de re aliqua. vt apud Xenophontem, ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, Despero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ας, ἡ, à Budæo exponitur Animi deiectio, Tristitia, Anxietas, Desperatio, Affectus hominis animum despõdentis, & qui meliora non sperat. Idem in Com. Ling. Gr. ait, θυμὸς est animi præfidentia, Animus vehemens: quos animos Latini vocant. cui ἀθυμία opponitur. Hæc Budæus. Priorem illam significationem habet ἀθυμία in hoc Æsch. aduersus Ctes. loco, εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Item apud Xenophontem hic, εἰ δ' ἔξω ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν. Apud eundem ἀθυμία est contrarium προθυμία, id est alacritati, animo alacri. X. Pædiæ 1, λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, id est, dicens planè interesse in omni negotio, adsit alacritas animi, annon.

Ἀθυμέω, ῶ, Fut. ήσω, Pr. ηκα, à Budæo in lex. exponitur, Animum despondeo, Animo deiecto sum, Alacritate animi defectus sum. Idem in Comm. linguæ Græcæ, exponens ἀλύειν apud Plutarchum, quasi Spe deplorata confectus: subiungit, Supra pro eodem ἀθυμεῖν dixerat & ἀπειρηκώς. Hæc Budæus. Exponitur etiam ἀθυμῶ non malè (meo quidem iudicio) Animo concido, Animo succumbo, Animo debilitor, Animum abiicio. Isocrates in Euagora, τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν, ὅταν ὁρᾷ &c. vbi absolutè ponitur. at in Panath. ab eodem cum datiuo, interiecta præpositione ἐπὶ, quum dicit, οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας, εἵλομην ῥαθυμεῖν. Datiuo autẽ sine præpositione iunxit Demosthenes Philipp. 1, οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, Non oportet animo esse deiecto ob præsentem rerum statum. vel Non oportet animum despondere. Fortasse etiam exponi possit, Non oportet pro deplorato habere præsentem rerum statũ. nam animum despondemus de iis vel ob ea quæ pro deploratis habemus. Iungitur & accusatiuo apud Thucydidem libro 6, ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἢν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν. Non expauescimus finem imperii nostri, vt quidam exponunt. Sed verti etiam potest, Non despondemus animũ de fine nostri imperii. Apud eundem ἀθυμῶ cum infinitiuo iunctũ est, libro 7, ἀθυμῶ ἐπιχειρῆσαι, pro ὀκνῶ aut δέδοικα, vt vult eius scholiastes. Apud Sophoclem itidem pro δέδοικα, id est Timeo, cum particula μή: δεινῶς ἀθυμῶ μὴ &c. quanquam non simpliciter Timeo exponendum puto, sed Anxius sum metu, Angor metu ne &c. Et quasi exanimor metu, sequendo etymologiam vtriusque verbi: nam Exanimor ab Animus, vt ἄθυμος à θυμὸς factum est: priuante illic particula ex, vt hic litera α.

Ἀθυμέομαι, οῦμαι, pass. idem quod actiuum ἀθυμῶ. Hesychius ἀθυμούμενος exponit λυπούμενος, id est, Qui mœrore afficitur.

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, Anxius, Mœrore affectus, apud Suidam in Ἄθυμος. Fieri autem dicemus ex ἠθύμηται tertia præteriti ab ἀθυμέομαι: vt à prima ἠθύμημαι fieret ἀθύμημα. sed haud temere alibi reperias hoc nomẽ ἀθυμητής. ita enim malit fortasse aliquis scribere quàm ἀθυμήτης.

C. 2. Καταθυμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido & labasco. Budæus ex Xenophonte, ὥστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησεν.

C. Βαρύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter animo affectus. Synes. ep. 44, βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι, grauius afficit animum eius qui iniuriam passus est, seu Multo acerbius iratum reddit eum qui læsus est. Plutarch. Alex. ἀλλ' ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικός, ἔτι μείζονας ἐποίει, morosæ ac difficilis fœminæ. VNDE Βαρυθυμία, ας, ἡ, Animus grauiter affectus, Animi ægritudo. Plut. ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας, Præ animo ægro. Bud. ET Βαρυθυμῶ, Grauato animo fero, Indignor. Bud. ex App. ὁ δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπιστουμένου πρὸς αὐτὸν τοῦ Πομπηΐου, ἐπὶ τὴν Λευκανίαν παρασκευάσεν ἐξῄει. Idem apud Plutar. βαρυθυμούμενος interpr. Ægrè ferens: apud quem Sympos. lib. 9 est, ὁρῶν ἀποσιωπῶντα καὶ βαρυθυμούμενον.

C. Γλυκύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dulcedine animum afficiens. idẽ ferè quod θυμηδής. Aristoph. Ὕπνος δ' ἐπίτω γλυκύθυμος ὀμμάτων, Somnus animo gratus. ἡδύθυμος ὕπνος, vt Homerus appellat. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. Hermon. οἱ Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν. ‖Γλυκύθυμοι, Placido & miti animo præditus. Il. υ, Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. VNDE Γλυκυθυμία, ας, ἡ, Animi suauitas, Animi dulcedo. idem ferè quod θυμηδία. Synes. epist. 57, οὐκ ἔτι τῆς συνήθους ἐν λόγοις γλυκυθυμίας ᾐσθόμην, non amplius consuetam in orationibus suauitatem sensi. Idem epist. 79, de se loquens, καὶ ἥμισυ ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας ἀπολελαυκώς, Hilaritatem animi lætitia pertuli. Bud. interpr. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. Idem epist. 105, εἰ μὴ ὡς εἶν κατοκνεῖ τα εἴδους συνέσεως τι καὶ πρὸς ἅπασαν γλυκυθυμίαν ἀνένδοτος, Et vlli animi suauitati nunquam cedens. ‖Γλυκυθυμία, (vt idem Bud. scribit) in vitio à Plut. ponitur pro Ignauia & inertia quæ laborẽ respuit. Sic à Plat. De leg. p. 22 accipitur. ‖Item Animi placiditas & quasi dulcedo, seu (vt B. interpr.) Clementia. Plut.

C. Διθυμία, ας, ἡ, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, διχοστασία, Hesych. Fit quasi à δίθυμοι, Qui animis diffident.

C. Διχόθυμος, υ, ὁ καὶ ἡ, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet. Ab Hesychio exponitur διάβολος.

C. Δυσθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter animo affectus. idem quod βαρύθυμος. Ab Aristot. in Probl. 104, δύσθυμος & δύσελπις pro eodem fermè ponuntur, quasi Anxius & diffidens fortunæ, vel Mœrore plenus, vt ἄθυμος. B. Dicit autẽ Aristot. οἱ μὲν παῖδες ἀθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo antè, τὸ μὲν γῆρας δύσελπί ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Sophocl. Aiace, σᾶς δυσθύμου τέκνον' αἰεὶ ψυχᾶς πλέμοις, Animo tuo miserè afflicto & mœsto. Et in Elect. οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, Animus meus ob ea quæ facta sunt, nullo mœrore afficitur: vel Nulla pœnitudine ducitur. Et neutro g. τὸ δύσθυμον, Animi ægritudo, Animi mœror. Plut. Pericle, τὸ δύσθυμον αὐτοῖς ἐπιδαμευθούμενος. VNDE Δυσθύμως, Ægro animo, Cũ animi mœrore. Plutar. Fabio, δυσθύμως δὲ καὶ περιφόβως διακειμένων ἁπάντων, omnium animis mœrore & timore perculsis. ET Δυσθυμία, ας, ἡ, Animi mœror. Aristot. Probl. δυσθυμίας ποιεῖ ἀλόγους. Item, οἷς δυσθυμίαι λαμβάνουσι. Plut. Artox. τοσαύτην ἐνέβαλεν πλείω αὐτοῖς καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμούς, ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τὸν θανάσιμον, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Herodianus l. 8, παυσάμενος τῆς ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸ στρατὸς κατηχούσης. Et l. 6, ὡς μεγίστην ἐνέβαλον δυσθυμίαν τῷ στρατῷ, vt maximum exercitui mœrorem attulerit. ET Δυσθυμέω, ῶ, Animum despondeo. Tristor. Budæus ex Plut. Tim. δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπλει εἰς Ἰταλίαν. Item, μὴ δυσθύμει, Ne despondeas animum, Ne mœrore animus tibi consternetur. Citatur etiam pass. δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eurip.

C. Ἔκθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animo prompto est, Alacris, Vel Ex animi affectu proficiscens. VNDE Ἐκθύμως, Ex animo, Promptè, Alacriter. ἐνδιαθέτως, ἐκ θυμοῦ, vt Eustathius exponit. Philo De vita Mos. lib. 1, τοὺς μὲν ἀνοίας τῷ φιλεῖν ἐκθύμως, τοὺς δ' ἀγαθουργίαις, αὐτὸν ὃν δ' ἐπαθεν, ἠμείβετο, Pietate & amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et apud Suidam, ἠγωνίζετο πρὸς ἐκθύμως, id est προθύμως, Alacriter. Herodianus libro 4, συνεὶς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθύμως μάχεται, Acriter pugnat. Lucianus, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντες, Admodum acriter, vel Magno cum animi feruore & contentione,

Pertinaci contentione. Quibus in locis capi poteſt in A
altera ſignific. τῦ θυμὸς, qua pro ira ponitur. Quo certè modo capitur apud Herodianum l.3, πάντα μετ᾽ ἐκθύμως πεπράττον, ὀργῆς δὲ πλέον ὤν φύσει, Irato & infenſo animo omnia gerens. Apud Philonem autem De vita M.lib.1, μὴ ὡς θήλεια τις κατασκήψῃ κακὸν οὕτως ἐκθύμως ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς, Turn.interpr. Sic improbè diffidentibus oraculis. ET Ἐκθυμία, ας, ἡ, Animi promptitudo. προθυμία. AT Ἐκθυμέω, quod ex Iſocr. citat quidem Bud. ſed non interpretatur, ſi mendoſum non eſt, pro ἀθυμέω, hoc eſt Animum deſpondeo, poni videtur: ὥστ᾽ οὐκ ἐκθυμεῖν δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὑβρίζοντας. B

C. Ἔνθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo animus eſt, Animoſus. Ariſtot. Polit.7, c.7, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει. καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι, hoc eſt θυμοειδές, καὶ θυμοῦ πλῆρες, vt ibidem loquitur: opponens ei ἄθυμος, hoc eſt Puſillanimis, ſeu Nō animoſus.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, In animo verſo, ſeu voluto, Animo cōcipio, Animaduerto. Item Conſidero, Expendo, Reputo. Cum genit. vel accuſatiuo. X. Apomn.1, ἔστι δὲ πάντας ἤδη, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνθυμηθήσεται. Et 2, νῦν δή σου ἄξιον ἐνθυμηθῆναι τούτων. Sic Iſocr. ad Phil. ὧν ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην. Et alibi, ὧν ἐνθυμηθέντας χρὴ &c. Cum accuſ. autem, vt Thuc.lib.1, καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρινόμεθά γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Demoſth. in Midian. τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Itidem Iſocr. ἐπειδὰν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους. Nonnunquam etiam ſequentem habet particulam ὅτι. vt apud Plat. epiſt. 4, ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισιν &c. Aut etiam D
διότι. vt Iſocr. ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται. A Thucydide autem iungitur etiam participio, & dicitur οὐκ ἐνεθυμήθη ἐπιφερόμενος pro οὐκ ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπιφέρεται. ‖ Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνθυμηθῆναι accipi pro In mentem mihi non venit. vbi ſequentem habet infin. vt apud Demoſthenem, οὐδ᾽ ἐνθυμηθῆναι φησὶ λύσασθαι.

Ἐνθύμημα, ατος, τό, Animi conceptus, Senſum vel Senſus. vt apud Alcid. καὶ ταχεῖα χρῆσθαι καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθυμημάτων ἀπειρία. Sic apud Iſocr. & Halicarn. E
ἐνθυμήματα ſæpe pro ſenſis & ſententiis, id eſt ἀντὶ τῶν νοημάτων. Item ἐνθύμημα, Argumentum & ſententia oratoria. Cicero in Topicis, Ex hoc illa rhetorum ſunt ex contrariis concluſa, quæ ipſi ἐνθυμήματα appellant: non quòd non omnis ſententia proprio nomine ἐνθύμημα dicatur: ſed, vt Homerus propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos ſuū, ſic quum omnis ſentētia ἐνθύμημα dicatur, quia videtur ea quæ ex contrariis conficiatur, acutiſſima, ſola propriè nomen commune poſſidet. Vide & Quintil. F
item apud Græcos Ariſtotelem & Hermog. Vide etiā Budæum pag.693, vbi inter alia ex Hermog docet ἐνθύμημα eſſe acrius epicheremate. ‖ Ἐνθύμημα Bud. vertit etiam Commentum: item Inuentum, ſeu Memorabile inuentum, apud Xenophontem, ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον. HINC Ἐνθυμηματικός, Conſtans enthymemate ſeu enthymematis, aut Enthymemata cōtinens. vt ἐνθυμηματικαὶ ῥητορεῖαι, Ariſtot. Quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ περίοδος, Hermog. Periodus enthymemate concluſa. ‖ Aliquis autē dicitur ἐνθυμηματικός, id eſt Acer in argumentationib⁹ G
& argutus orator, apud Ariſtot. Vide B.693. Et Ἐνθυμηματώδεις, Commentationibus pleni. In v.l. BICOMP. Ἐπενθύμημα, Hermog. Enthymema enthymemati additum. ET Ἐπενθυμεῖσθαι, AC Ἐπενθύμησις itidē de enthymematis vnius ad alterum adiectione. Vide Bud. pag.694. DIMIN. Ἐνθυμημάτιον, Commentatiūcula. Argutulum dictum. Bud. ex Gell. l.15. in prin.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, Cogitatio, Conſideratio. Item Cōmentatio. Thuc. lib.1, δείσαντες κατ᾽ ἐνθύμησίν τινα ὅτι οὐδείς πω ἀφίκετο. Naz. νικᾷ δὲ μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ἐπινοηθῆναι τινα καὶ τομήν. H

Ἐνθυμητικός, Promptus ad excogitandum, ſeu comminiſcendum. Vide Bud. p.317.

C. Εὔθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono animo eſt, Qui hilari & læto ac ſecuro animo eſt, oppoſitum τῷ δύσθυμος. Ariſtot.

A Problem.104, τὸ δὲ θερμὸν τὸ περὶ τὸν τόπον ᾧ φρονοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν, ποιεῖ εὐθύμους. Et paulo pòſt, διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. Pæd.6, de Cyro milites adhortante, ὑμᾶς δ᾽ ἐγὼ βούλομαι ἀναμνῆσαι ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι, multo alacriore & hilariore animo prælıū inituri. Herodian. lib.6, εὐθυμότερος δὲ καὶ ἀδεέστερος γενόμενος, ἀπαλλαγεὶς αὐτοῦ τῆς περὶ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐγκαλινδεῖται τρυφαῖς, Hilarior iam ac liberior. Item, Qui beneuolo ac benigno animo eſt, εὐμενής. Od.ξ, Οἷά τε οἱ οἶκον ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν. VNDE Εὐθύμως, Bono ac hi
B lari animo. Autor Axiochi, ἢ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, Alacriter propemodum pæana canentes mortem oppetere. Xenoph. Pæd.1, οὕτω μὲ εὐθύμους εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούσδε παρορμᾷ. Et Pæd.8, τοὺς κινδύνους εὐθύμως αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. Syneſ. epiſt.142, εὐθύμως διαβιῴης, Animo tranquillo & læto viuas. ET Εὐθυμία, ας, ἡ, Bonus animus, Animus hilaris & lætus, ſeu Animi hilaritas. Cic. interpr. Securitas, Animi tanquam trāquil-
C litas, Animus terrore liber: vt oſtendet tibi Lex. Cic. Xen. Pæd.4, ἵπποι καὶ ἀρκτοῦσι καὶ κυλιοῦσι καὶ πάσης εὐθυμίας ἐμπιμπλᾶσι. Eodem lib. καλῶς ἰδόντες ἔχειν αὐτοῦ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. καὶ γὰρ αὐτοῖς τι περὶ εὐθυμίαν ἐποίησαν ὧν. Et lib.1, διὰ ταῦτα μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τοῦ εἴσω. Syneſ. epiſt.14, ἐρρωμένος διαβιῴης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν σοι παρεχούσης ἀκύμονα, Animi tranquillitatē ſuppeditante. ET VERB. Εὐθυμέω, ῶ, Bono & læto animo ſum. Itē In mentis tranquillitate ſum, vt Bud. apud Plut. περὶ εὐθυμ. interpr. 466, δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πράσσειν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῇ. Sic etiam p.470. Paſſ. etiam
D dicitur εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari eſſe animo, ſeu (vt Bud. interpr.) Alacrē eſſe & gaudio perfuſum. Xen. Hellen.7, οἱ δ᾽ ἐστεφανοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας εἰς εἰρήνης γενομένης ἐποίουν. Plut. Sertorio, εὐθυμεῖσθαι ὡς ἀγαθὰ πυθόμενος. Sic idem in Mario, 139. Ariſtot Rhet.2, ὀργίζονται δὲ καὶ ἐπιχαίρουσι τῆς ἀτυχίας καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, qui in ſuis ipſorum infortuniis animo ſunt tranquillo & ab omni terrore libero, ſeu ſecuro.

E C. Ἐχέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente præditus, vel Qui animi cupiditates coercet. Od.θ, Οὕνεκά οἱ κατὰ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, i. vt ſchol. exp. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ οὐ κρατοῦσα τῶν ἐπιθυμιῶν, ἢ σώφρων.

C. Ἠπιόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Benigno ac miti animo prædit⁹. Epigr.

C. Κακόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui malo ſeu maleuolo animo eſt. VNDE Κακοθυμία, ας, ἡ, Maleuolentia, Animus malè affectus. Plut. Lyc. p.13, συνεκκαιόμενοι τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν οὐκ ἐπιχαιρεκακούσης τινὶ πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας.

F C. Καρτερόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui toleranti animo eſt, Qui animi tolerantia omnia vincit. Odyſſ. φ, καρτερόθυμον Φῶτ᾽ Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. Apud Heſiodum verò ἔχειν τινὰ καρτερὸν θυμόν, exponitur Pertinacem.

C. Λειπόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animo deficiens, Animo defectus, ſeu Quem animus deficit. VNDE Λειποθυμία, ας, ἡ, Animi defectio, Animi deliquium. Plut. Alex. ταῖς λειποθυμίαις ἴσχεσθαι θανάτου συνελαυνόμενος. Item, καὶ τὰ περὶ τὴν αἴσθησιν ἀσαφῆ & μικρὰ κομιδῇ γενόμενα λειποθυμίας ἐπισημαίνονται. Alex. Aphrod. lib.1 Probl. ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτῶνται λειποθυμίαν. ET Λειποθυμέω, ῶ, Animo deficio ſeu deficior. Dioſc. lib.3, c.36, de pulegio, λειποθυμοῦντας τε ἀνακτᾶται σὺν ὄξει. Plinius de mentha, Magna ſocietas cum
G hac ad recreandos defectos animo, cum ſurculis ſuis in ampullas vitreas aceti vtriſque deiectis.

C. Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Lōganimis) Qui iram differre & cohibere nouit: oppoſitum τῷ ὀξύθυμος. Lenis, Clemens. Item Patiens, Patienti animo tolerans. Pallad. lib.1, Epigr. Αἰνῶ πᾶσιν ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκας. Tolerantem laboris. VNDE Μακροθύμως, Iram differendo, ſeu Patienter. Act. Apoſt. c.26, μακροθύμως ἀκοῦ-
H σαί μου, Æquo animo ſeu patienter audias me. ET Μακροθυμία, ας, ἡ, Iræ dilatio, Tolerantia. Epheſ.4, μετὰ μακροθυμίας ἀνεχόμενοι ἀλλήλων. Coloſſ.3, Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα, μακροθυμίαν. Et c.1, εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν, Ad omne tolerantiā & animi lenitatē. ET Μακροθυμέω, ῶ, Ira differo, Patieter fero. Matth.18

μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω, Differ irã erga me. Luc.18, καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς, quantũuis tardus videatur in vlciscendis ipsorũ iniuriis. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus etiam pro Durare cor, vt Plautus loquitur: seu καρτερεῖν. Locus est in libro De Socr. dæm. vbi eos qui hanc vitam degunt, comparat natatorib⁹ qui è mari ad littus contendunt, ἁμιλλᾶσθαι καὶ μακροθυμεῖν δι' οἰκείας πειρώμενοι ἀρετῆς, σωζέσθαι καὶ τυγχάνειν λιμένος. quod quasi explicans subiungit, ἥτις δ' αὖ ὑπὸ δὴ μυρίων ἤδη γενέσεων ἠγωνισμένη μακροὺς ἀγῶνας, ὅταν καὶ προθύμως ψυχὴ τὴν περίοδον συμπαρασκευάζηται κινδυνεύουσα καὶ φιλοτιμουμένη περὶ τὴν ἔκβασιν ἱδρῶτι πολλῷ ἄνω φέρηται.

C. Μεγαλόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnanimus, Magno & celso animo præditus. idem quod μεγαλόψυχος. Plato 2 De rep. πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; Ibidẽ θυμοειδὴς eadem signif. vsurpat. PRO QVO Μεγάθυμος dicunt poetæ, metri gratia. Il. υ, Ἀχιλλῆος μεγαθύμου. Od. γ, μεγάθυμος Ἀθήνη. Od. ο, Νηλέα τε μεγάθυμον. Quid autẽ μεγάθυμος sit, ipse de apro alibi loquens exprimit, Il. ρ, v.21, οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει.

C. Μικρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pusillo est animo. idem quod μικρόψυχος. VNDE Μικροθυμία, ας, ἡ, Animus pusillus. μικροψυχία. Quidã Pusillanimitas, vt μικρόθυμος Pusillanimis interpr. ET Μικροθυμέω, Animo pusillo sũ.

C. Ὁμόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Vnanimis, Cõcors. ὁμόφρων, ὁμόψυχος, Hesych. VNDE Ὁμοθυμία, ας, ἡ, Vnanimitas. Liu. ET Ὁμοθυμαδὸν, Vnanimiter, Vno animo & cõsensu. Xen. Hell. 7, ὁμοθυμαδὸν καὶ ἐπορεύθησαν καὶ ἐσκήνουν. Philo de vita M. l.1, ἰδίᾳ ἕκαστον καὶ πάντας ὁμοθυμαδὸν ἐφ' ἱκετείας καὶ λιτὰς βαδίζειν, & priuatim singulos & vniuersos vno cõsensu. Herodian. l.2, ὁμοθυμαδὸν πάντες ἀνευφήμησαν, lætis acclamationibus vnanimiter exceperunt. Demosth. autẽ, quũ dixit Phil. 4, ἐὰν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, quasi ex superabundanti addidit ἐκ μιᾶς γνώμης. Sed & Philo dixit ἁπάντων ἀθρόως ὁμοθυμαδὸν ἐκβοώντων, omnib⁹ promiscuè vno ore & cõsensu vociferantib⁹. Eadẽ cõposit. forma dicitur ETIAM Πανθυμαδὸν, Toto animo, Toto pectore. ὁλοψύχως. Od. σ, v.33, Οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο, Toto animi robore, Tota animi contentione, de Vlysse & Iro luctaturis.

C. Ὀξύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui subita & acri ira excãdescit, Qui acerbè vehementérque irascitur, Ad iram præceps, seu Præceps animi, vt Virg. loquitur. Aristoph. Vesp. οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἐρεθισθὲν μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον, nullum animal irritatũ tam acri ira excandescit. In eadem comœdia dicit ὀξυκάρδιοι eadem signif. Aristot. Rhet. 2, καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι, καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὀργῇ. Eodẽ libro, καὶ τὸ ὑπὸ ἀδικημάτων καὶ ἐχθρῶν ἡ ἀνδρεία; οὐχ οἱ ὀξύθυμοι καὶ παρρησιαστικοὶ, ἀλλ' οἱ πρᾶοι καὶ εἴρωνες καὶ πανοῦργοι. Sũt q ὀξύθυμος esse velint Irasci facilis, Cerebrosus: quibus vtitur Horat. Opponitur (vt scribit Galen.) τῷ θυμοειδεῖ, animoso, q nõ nisi magna & iusta de causa irascitur: estq; ὀξύθυμος qui si vel leuissimè offenditur, irã ferre nõ potest & concoquere, sed statim excandescit: nec potis est iræ & animo suo moderari, sed mulierum more nimis perturbationibus succumbit, & protinus ardet iracundia. ideóque ὀξύθυμος pusillo, non generoso virilique animo præditus est. VNDE Ὀξυθυμία, ας, ἡ, Excãdescentia, Iracundia, Vitium animi quo leuissima de causa irascitur. opponitur τῇ μακροθυμίᾳ. ‖Ὀξυθυμία, Sordes, Purgamẽtũ. Poll. l.2, καὶ ὀξυθυμία, ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορες φασὶ καθάρματα. Et l.6, tit. περὶ εὐδαιμονος, Τὸν ἐν τῇ περιόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος κακοῖον ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ καθ' Ἡρακλείτου λέγειν, τῶν ὀξυθυμιῶν ἀτιμότερος, vilior abiectiórq; purgamentis. Quibus in locis vocabulum hoc fœmin. gen. vsurpatur. Reperitur verò neutro etiã gen. & plur. τὰ ὀξυθύμια: quod variis modis exponitur. Quidã n. (vt Harpocr. annotat) inter quos est & Aristarchus, ὀξυθύμια volunt esse τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, dicta ἀπὸ τοῦ ὀξέως τὸν θυμὸν χεῖσθαι, Cruces è quibus suspenditur & strangulatur aliquis. Nonnulli (vt Hesych. scribit) volunt esse τὰ καθαρτήρια καὶ ἀποτρόπαια ξύλα, ἃ ἐπὶ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. Hyperides in orat. cõtra Demadẽ, περὶ οὗ πολλοὶ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις στηλιτεύοιντο ἢ ἐν τοῖς ὑμετέροις ἱεροῖς. Eupolis, ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις πρὸς τὸ ἔμπορον τῆς πόλεως χαίρειν προσεύχοντα. Addit Harpocration, ὀξυθύμια à Didymo exponi τὰ καθάρματα καὶ ἀπολύματα. hæc enim solere efferri in triuia quum domus expurgantur. Idem hæc subiũgit (quibus aliquid mendi subesse videtur) ὁ δὲ τὸ ὑπόμνημα τὸ κατὰ Δημάδου, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταῖα ποῦ τὰ καθάρσια ἐκφέρουσί τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Quæ duæ expositiones posteriores cum Pollucis explicatione conueniunt: quemadmodum Suidas quoque scribit, ὀξυθυμία vocabantur Athenis purgamenta ædiũ quæ noctu in triuiis exponebantur. Ab ὀξύθυμος autem est ETIAM Ὀξυθυμέω, Iræ impotens sum, Præcipiti ira excandesco. Aristoph. Vesp. ὅτι καλέσας κέλευον, ὀξυθυμηθείς μοι, ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Ab ὀξυθυμία autem EST Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, seu ὀξύχολος. Poll.

C. Περίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ira valde accensus, Qui ira valde excanduit. Plut. Mario, ἐνταῦθα αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δειναὶ τετριγυῖαι καὶ περίθυμον, ἠμύνοντο. VNDE Περιθύμως, Accenso animo. vt περιθύμως ἔχειν, Ira percitus. Æschyl. μέμφεσθαι τοὺς γῆς νέρθεν περιθύμως, Inferos infenso seu ira accẽso animo incusare. vel Supramodum, ὑπερβαλλόντως, vt schol. exp. Apud Plat. autẽ in Tim. περιθύμως ἴσχει v. I. interpr. Exultat, Effertur.

C. Πρόθυμος, Animum alacrem habens [ad aliquid,] Qui prompto & erecto est animo: vel simpliciter, Promptus. Est autem duplex nominis huius in ista signific. constructio. Dicitur enim πρόθυμός εἰμι πρός τι, & πρόθυμός εἰμι ποιεῖν τοῦτο. Aristoph. πρόθυμος εἰς τὰ πράγματα. Thuc. προθυμότατοι εἰς τὴν ξυμμαχίαν. Demosth. Pro cor. διατελεῖ τις εὔνους εἰμὶ καὶ πρόθυμος εὖ ποιεῖν ὑμᾶς. Sed interdum etiam πρόθυμος sine adiectione ponitur: vt apud Thuc. lib.1 βουλομένων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, si velitis ista alacriter & strenuè capessere. Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum, Plut. Et τὸ πρόθυμον substantiuè, Alacritas animi, Thucyd. ac post cum alii. ‖Πρόθυμος περί τινα apud Thucydidẽ pro eo (vt opinor) quod Lat. Studiosus alicuius. ‖Item πρόθυμος cum genit. pro Cupidus, memini me legere, sed apud poetas tantùm.

Προθύμως, Alacri animo, Alacriter, Promptè. Item Impigrè. Interdũ verò idẽ omnino quod Libenter. X. Pæd. 4, προθύμως διηγεῖτο. Et in 1, ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντες. Apud eundem, οὐ προθύμως, ἀλλ' οὐχ ἡδομένως. Sæpe etiam cũ verbo ἔχειν: estque προθύμως ἔχειν πρός τι, Animo prompto esse ad rem aliquã, vel animo propensum. Plautus Animatus cũ infin. itidẽ iunxit, Animatus facere. CONTR. Ἀπρόθυμος, Minimè alacrem animum ad aliquid habẽs, Minimè alacris. Plut. De def. or. κατέβη μὲν εἰς τὸ μαντεῖον, ὥς φασιν, ἄκουσα καὶ ἀπρόθυμος. ET Ἀπροθύμως, Nõ alacriter, Nõ libenter.

Προθυμία, Animi alacritas, Animi præsentia, Animus alacer & prõpt⁹. vel simpliciter Alacritas. Itẽ Studiũ. Hom. plur. pro sing. vtẽs, dixit Il. β, ἦσι προθυμίῃσι πεποιθώς. A Xen. προθυμία opponitur τῇ ἀθυμίᾳ, Pæd. 1, λέγω ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Idẽ προθυμίαν ἐμβάλλειν dicit, quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiã Inflãmare animũ desiderio. Itẽ προθυμίαν παρέχεσθαι apud Dem. Prõptũ & alacrẽ animũ ostendere. Sic autẽ ante eũ loquutus est Thuc. Dicitur & προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipso Thuc. itidémq; à Xen. ac pro eodẽ, πάσῃ προθυμίᾳ vel μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. ‖Interdum verò προθυμία τινὸς pro Cupiditas seu desideriũ huius rei. vt apud Synes. κατέδησε τὴν προθυμίαν τῆς ἐπ' ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliqd faciẽdi, apud Cic. Interdũ verò copulantur Alacritas & Cupiditas. ‖Ab Hesychio προθυμία exponitur etiã χαρὰ, i. Lætitia, Gaudiũ. Ad quam signific, transire itidem videtur interdum nomen Alacritas.

Προθυμέομαι, οῦμαι, Alacri sum animo. oppositum verbo ἀθυμῶ apud Xenophontem Pædiæ 6, καὶ πάντας ὁπόσοι ἀθυμοῦντες βλαβερὸν ἐδόκει τι γίγνεσθαι, καὶ προθυμουμένων, ὠφέλεια. Sed rarò ita legi positum sine adiectione, frequenter autem cum infinitiuo, vel cum accus. Dicitur autem προθυμοῦμαι ποιεῖν τοῦτο, pro Prõptus est mihi animus & alacer ad hoc faciendum. vel Promptus sum, &c. Vel, Studeo hoc agere. Demosthenes, καὶ ποιεῖν ὅ

προθυμούμενος ὑμᾶς δ. Cum accus. autem, vt in hoc Aristot. dicto, θεοῦ μὲν ἐστι προσθεῖναι ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ ὄντα προθυμεῖσθαι. Et apud Plat. καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Vide Bud. p. 527, vbi προθυμεῖσθαι exponit Aliquid magno studio suscipere & instituere, item In animum inducere & cupere efficere. Quæ duæ posteriores interpr. duobus locis qui proximè sequuntur, conuenire videntur, prior priori, posterior posteriori. Plato De rep. 1, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι. vbi tamen exponitur simpliciter Velis. Plutarch. in Them. προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι. vbi obserua προθυμοῦμαι cum ὅπως. Alicubi verò particip. προθυμούμενος ponitur pro ipso aduerbio προθύμως. vt φιλοπονῶ προθυμούμενος apud Xen. Pæd. 1.

¶. 1. Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eandem causam incumbo. vt Xen. Pæd. 6, συμπροθυμήσεται ταῦτα. Idem Anab. libro 7, συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαγένηται τὸ στράτευμα. Hæc Bud. Sed sciendum est Thucyd. non solùm accus. rei (alicubi verò infinit.) iungere hoc verbum, sed & datiuo personæ nonnunquam: pro Adiuuare eum aliqua in re, vt apud eum exponitur: verùm si vis verbi exprimenda sit, perinde esse puto ac si diceretur, Alacritatem eius adiuuare sua.

¶. Ῥᾴθυμος, ου, ὁ & ἡ, Cuius animus remissus est, Cuius animus facilia cõsectatur, at difficilia adeóq; laborẽ omnẽ vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam vtcunque possum huius verbi vim, habita ratione originis. nec enim dubium est quin ex ῥᾳ abscisso ex ῥᾴδιος, & nomine θυμός, factũ sit: sicut ῥᾳδιουργός ex ῥᾴδιον & ἔργον compositum videmus, & ῥᾳστώνη ex ῥᾷστος superlatiuo eiusdem nominis. Etymol. certè scribit ῥᾴθυμον esse τὸν ἀπόλως μεταστρεφόμενον (omitto alterã expositionem & mendosam & friuolam, meo quidem iudicio) At Eustathius ῥᾳθυμίαν esse vult τὴν ῥαΐζουσαν τὸν θυμόν, vt videlicet ab eadem sit origine à qua θυμοραϊστής. Sed vix mihi persuadere possum seriò istud scripsisse tam doctum grammaticum: quum vel illa duo, ῥᾳδιουργός & ῥᾳστώνη, verum huius quoque vocabuli etymum ante oculos ponant. ῥᾳστώνην certè & ῥᾳθυμίαν aliquando copulari, docebo in Ῥᾳθυμία. Ad ῥᾳδιουργεῖν autem quod attinet, vel ipsa Gallica lingua nobis eius originem repræsentat, quæ iocãs dicit itidem remissè aliquid agẽti, Tout a vostre aise. Naso itidem vbi negauit se posse animum, id est τὸν θυμόν, in curas contendere quas lima mordax requirit, dixitque suam mentem nihil durum posse pati, (id est laboriosum) tandẽ fatetur, Quod venit ex facili satis est cõponere nobis, Et nimis intenti causa laboris abest. Sic igitur ῥᾴθυμος prima signif. (id est quam habet respiciendo etymum) Cuius mens in iis occupatur quæ veniunt ex facili, miniméque intento labore eam exercent. Sed latius extẽditur, & quidem ad eum vsque qui laborem omnem auersatur, quietem atque otium amãs. vnde etiã φιλοπόνῳ opponitur, tanquam videlicet φυγόπονον significans. Denique quanuis ῥᾴθυμος dictus sit (vt opinor) quasi ὁ περὶ τὰ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, accipitur tamen pro Cessator, Deses, Segnis, Negligens: aut etiam Supinus. vnde Plutarchus Sympos. 1, τῷ ἐπιμελεῖ καὶ φιλοπόνῳ opponit τὸν ἀμελῆ καὶ ῥᾴθυμον, itidémque in libro De discern. adul. ῥᾳθύμους & σχολαστὰς coniungit. ‖Dicitur etiam de re quæ talis est vt nullam animi contentionem postulet, ideóque pigro etiam ac desidi conueniat. Aristot. Rhetoric. 1, περὶ δὲ τοῦτο οἱ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἃ δὴ ποιοῦσιν· οἷον ὁ μὲν ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα· ὁ δὲ ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. ὁ δὲ μαλακὸς, περὶ τὰ ῥᾴθυμα. vbi τὰ ῥᾴθυμα quidam per substantiuum reddunt Desidiam. Apud Isocratem autem ῥᾴθυμος βίος videtur esse Vita quæ in desidia aut certè in otio trãsigitur: & ex consequente quæ opponitur vitæ duræ. Vide & paulo pòst de hoc loco. Cæterũ in ῥᾴθυμος constat debere ι subscribi literæ α, sequendo id quod dixi etymon, quia tamen apud autores vnde exempla sumpsi, adscriptum non inueni, nec ipse adscribere volui.

¶. 2. Ῥᾳθυμοποιός, Desidẽ seu pigrũ reddens. Theophyl. ep. 19, περὶ πενίας loquens, i. de paupertate, φιλοσοφητής ἐστι καλὸν, ῥᾳθυμοποιὸν, κατηφές, &c. q loc9 in memoriã mihi reducit Tibullianum illũ versum, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. quũ enim hæc caneret, existimauit & ipse paupertatem esse ῥᾳθυμοποιόν. ac miror certè cur in hoc loco tam multi tantùm se torserint, ac nonnulli tandem ad hypallagen cõfugerint: (vt videlicet perinde sit ac si dixisset poeta, Me mea vita iners ad paupertatẽ traducat) quum absque hac violẽta hypallage, sensus aptissimus ex hoc versu eliciatur. quũ enim dixisset Diuitias multis laboribus coniunctas esse, ait se illis anteponere paupertatẽ, per quam licebit otio frui, quod per diuitias non licet. Erit igitur paupertas ῥᾳθυμοποιὸς in illo Theophyl. loco Paupertas vitæ inerti traducẽs, vt loquitur Tibullus. Quòd siquos obiiciat ab Isocr. cõtrà ἄφθονον βίον & ῥᾴθυμον copulari, respondendũ puto ad aliud ῥᾳθυμίας genus illũ respicere, quàm duo illi respexerint. Cui enim victus suppetit, & (vt Hesiod9 loquitur) cui βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, ei licet ῥᾴθυμον esse, i. ab omni opere feriari quo alii victum sibi cõparare coguntur: at cõtrà qui pauper est, licet in quærendo sibi tenui victu occupatus, ῥᾳθυμεῖν tamẽ & ipse dicitur, vt cui labor hic leuis sit præ laborib9 quos perferunt, curisque atque anxietatibus quibus cõflictatur qui diuitiis inhiant, totique congerendis illis dediti sunt. Videndum est igitur an in illo itidem loco Isocr. ῥᾴθυμον exponi possit ῥᾳθυμοποιόν. ego Lat. reddi posse arbitror Vitam quietã & otiosam. Hoc quoque addo, licet in ῥᾴθυμος aliqua facilitatis significatio includatur, respiciendo etymon, (vt antè dixi) huc tamen non videri pertinere Victum facilem apud Virgil. & Diuitias faciles apud alium quendam poetam.

Ῥᾳθύμως, Animo remisso, Segniter, Oscitãter, Supinè. Itẽ Languidè. Herodian. 6, ῥᾳθύμως τε καὶ ἀνανδρως τῷ πολέμῳ προσφερομένου. Et l. 5, ῥᾳθυμότερον προσφερομένου τῷ ἔργῳ. Philo De mundo, μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, ἀλλ' οὐκ ἀνεξετάστως καὶ ῥᾳθύμως λεκτέον. Et cum verbo φέρειν apud Andoc. ταῦτα ῥᾳθύμως φέρετε. quod Bud. vertit, Hæc vos remisso animo supinóque trãsmittitis. At in v. l. ῥᾳθύμως ὑποφέρειν ex Plat. De leg. pro Patienter ferre. Iungitur & verbo ἔχειν, vt apud Isocr. οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον. vbi Bud. vertit Quiescebã, Nõ cõmouebar. Cõp. grad. Ῥᾳθυμότερον in loco ex Herodiano paulo antè citato: & Ῥᾳθυμοτέρως apud Aristot. Pol. 7, ῥᾳθυμοτέρως διάγειν.

Ῥᾳθυμία, Animi remissio, Desidia, Segnities. Demosth. Philipp. 1, διὰ τὴν ὑμετέραν βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν. Vt autem βραδυτῆτα & ῥᾳθυμίαν copulat, sic μέλλησιν & ῥᾳθυμίαν Herodian. Idem verò Demosth. Philipp. 3, ῥᾳθυμίαν & ἀμέλειαν: quomodo ῥᾴθυμον & ἀμελῆ à Plut. coniungi docui. Idem Demosth. alibi ῥᾳστώνην & ῥᾳθυμίαν coniungit. quibus certè & Isocr. affinẽ signif. tribuit in Euag. scribens, ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥᾳστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥᾳθυμίας μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Vbi ῥᾳστώνην crediderim esse otiũ, at ῥᾳθυμίαν desidiosum quoddam otiũ, (si mihi ita loqui liceat) vel desidiosam quietem, aut desidiosam animi remissionem. At verò idem τὴν ἀληθινὴν ῥᾳθυμίαν appellauit Veram animi remissionem, seu Veram animi relaxationem, aut Verã animi quietem, distinguẽs eã ἀπὸ τῆς ἀργίας, atque adeo ἐν ἀργίᾳ positam illam esse negans. Locus est in Euag. in quo tamen plurali vtitur, non sing. ita scribens, ὁρῶν γὰρ τοὺς ἀργίαν τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥᾳθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλιπεν &c. Qui locus diligenter propter hunc etiã Platonis animaduertendus est, ῥᾳθυμίαν ἔχοντες ἀργίας καὶ τρυφῆς. Ex omniũ autẽ quos protuli locorũ collatione discimus (vt opinor) ῥᾳθυμίαν primùm quidem de eo dictam qui lubenter animum relaxat, postea verò de eo quoque qui ita relaxatione illa & remissione gaudet, vt ei omnia postponat, & se desidiæ dedat. vnde etiã Thucyd. ῥᾳθυμίαν opposuit πόνων μελέτῃ. vbi Bignauiã interpr. ‖Ῥᾳθυμία pro quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim ex lib. De insomniis. Vbi meminisse oportet aduerbii ῥᾳθύμως, quod verbo ἔχειν iunctum, à Budæo exponi Quiescere, suprà docui.

Ῥᾳθυμέω, ῶ, Remisso sum animo, Deses sum, Desidiæ me dedo, Sum segnis, vel Segniter ago. Xenoph. Hellen. 5, οὐ ῥᾳθυμήσουσιν, ἀλλ' ἐθελήσουσι καὶ ποιεῖν καὶ κινδυνεύειν. Isocr.

οὐδὲ ῥᾳθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον. Bud. vertit Otio & desidiæ indulgere, in hoc Plutarchi loco, ῥᾳθυμῶν ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. A Polybio autem ponitur etiam simpliciter pro Quiescere, Quieti se tradere, Quiete & otio frui: πάντων εὐδαιμονιζόντων Πόδιον, καὶ παραχρῆμα λοιπὸν ἀναπαύεσθαι καὶ ῥᾳθυμεῖν, ἐπὶ πέρας ἐπιτεθεικότος τοῦ πολέμου. Sed addo, ab eo dici quoque ῥᾳθυμεῖν περί τινος, pro Conquiescere de aliqua re. i. Securum esse de aliqua re, atque adeo ita securum de ea esse, vt non obstet quominus in vtranuis aurem dormias. περὶ δὲ τούτων, inquit, ἐκ χάριτος ἀποδόσεως ῥᾳθυμεῖν αὐτὸν ὤοντο δεῖν. id est De ea securũ in vtrãuis aurẽ dormire. Istam enim prouerbialem formulam locum habere hic existimo, ita eam accõmodando. nam De aliqua re dormire in vtranuis aurẽ, nõ scio an dici possit.

Ῥᾳθυμέομαι, οῦμαι, apud Greg. in Epitaph. patris, λαβὼν ἐκκλησίαν ῥᾳθυμηθεῖσάν τι καὶ χερσωματισθεῖσαν ἐξ ἀναρχίας. Bud. χερσωματισθεῖσαν vertit Ad mores incultos redactam, at ῥᾳθυμηθεῖσαν non interpr. Ego autem suspicor hic significare, Quæ per desidiam neglecta iacuerat, vel Quam desides homines neglectam reliquerant.

C.2. Ἀπορρᾳθυμέω, μῶ, Pigresco, Elangueo, Ignauia & socordia negotium aliquod transmitto, Desidia & ignauia impedior quominus aliquid suscipiam. Dem. περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, Καὶ ὁ μὲν εἶπεν ὡς οἶδέν τι τὰ ἄριστα, ὑμεῖς δ' ἀπερρᾳθυμήσατε. Hic absolute. Aliquando & cum genitiuo, vt in hoc loco Xen. Apomn. 3, μὴ οὖν ἀπορρᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ προσέχειν σαυτῷ. Bud.

C.1. Καταρρᾳθυμέω, ῶ, Per desidiam aut inertiam ago, vel Per negligentiam derelinquo. vt B. vertit apud Xenoph. Hell. 6, μήτε καταρρᾳθυμοῦντα μήτε καταμελοῦντα μηδὲν φαίνεσθαι. At vero à Demosth. τὰ καταρρᾳθυμημένα puto dici Quæ per ignauiam amissa sunt, Philipp. 1, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν κομιεῖσθε, ἂν θεὸς θέλῃ, καὶ τὰ καταρρᾳθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, κἀκεῖνον τιμωρήσεσθε. Bud. tamen καταρρᾳθυμῶ dicens signific. etiam Ignauiter prodo, illa affert.

Ῥᾳθυμίζω, Socordiã propulso, Ad vigilantiã excito. In v. l.

C. Ὑπέρθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ Supra modum animosus, Magnanim⁹. Od. η, Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν, de Eurymedonte, quem & ipsum μεγαλήτορα appellat, id est μεγάθυμον, vt alibi loquitur. Il. υ, Πηλείωνες ὑπερθύμοιο. Il. ζ, Τρῶες ὑπέρθυμοι. Apud Xen. De re eq. dici videtur de equo feroci & qui nimios animos spirat, oppositum τῷ βλακί. Verba eius sunt, εἰ δ' ἢ διὰ βλακείαν ἡλάσως πολλῆς δέοιντο, ἢ διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θεραπείας τε καὶ πραγματείας.

C. Ὠμόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Crudelis, Crudeli animo præditus. Sophocles, Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποτε παλαίσθ' ἀμαρτεῖν, de Aiace. Philo de vita M. lib. 1, ἐπιστάτας τῶν ἔργων ἀπηνεστάτους καὶ ὠμοθύμους οὐδενὶ συγγνώμην μεταδιδόντας ᾑρεῖτο, curatores operum importunissimos & absque omni misericordia & venia sæuissimos.

Compos. in μος desinentia.

C. Ἀποθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, Molestus. vt ἔπος ἀποθύμιον apud Hesiodum, Verbum inuisum, Verbum molestum, Verbum ingratum. quasi Quod est procul ab animo nostro. Cui opponitur καταθύμιον, quasi Quod est secũdum animum nostrum. Sed fortasse malit quispiam ἀπὸ hic præpositionem esse, & σίμων significare simpliciter, (quam significationem habere videmus in quibusdam aliis tum verbis, tum nominibus) & ita fuerit ἀποθύμιον, quasi Quod est absque animo nostro. idest, animi nostri affectu & voluntate. Sed eodem res redit.

C. Ἐνθύμιος, ου, ὁ & ἡ, Qui in animo est, Qui animo nostro obuersatur, & de quo cogitamus. Odysseæ υ, in fine, Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω. Vbi quidam exponunt etiam (ex consequenti) Ne tibi valde curæ sit, vel Ne esto nimium de illo solicitus. Basilius ἐνθύμιον itidem appellauit, Quod nobis in animo versatur, seu in mente: vel potius Quod mente versamus: pag. 174, χρυσὸν φαντάζεται τὸν ὕπνον, καθεύδει τε ὄνειρον, καὶ ἐγρηγορὼν ἐνθύμιον. Apud Sophoclem autem Trach. de Deianira, ἀλλ' ὅμως τὸν ἀνδρὸς ὄμμα φέρουσα ὀδοῦ, ἐνθυμίοις ὄψεσιν ἀνδρῷος εἰσπρὸς χεῖσθαι, κακαὶ διὰ πλείον ἐλπίζουσα ἄλγος, scholiastes exponit μεγαλοπαθεῖς, πολυφροντίστοις. vt videlicet intelligamus thalamos qui animo Deianiræ magno cum dolore obuersarentur, seu De quibus non sine magno animi dolore cogitaret.

Ἐνθύμιος, Animo religionẽ ciens. Antiphõ in Apol. ἡμῖν περὶ ὧν ἔπαιγος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, sed vestros animos religione obstringet. Sic ἐνθύμιον ποιούμενοι apud Thuc. Rem in religionem vertentes, seu trahentes. Vide Bud. pag. 284 & 693. Quidam ἐνθύμιον ποιούμενοι, ibi reddunt Rem pro ominosa habentes. At in hoc Herodoti loco, ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, interpr. Eũ facti pœnituit. quæ interpr. non placet.

Ἐνθυμία, Cogitatio, ex Thuc. in v. l. ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, inquit Poll. l. 2. ET Ἐνθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, quod proximè sequitur, vt ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν τῇ μάχῃ συμφοράς. quod exemplum ab eodem Poll. citatur. Apud Hesych. non solùm ἐνθυμιζόμενοι habetur, sed etiam ἐνθύμιζε, quod exponit ἐνθυμοῦ. Suidas autẽ illud ἐνθυμιζόμενοι (quod explicat λογιζόμενοι) ex Dione affert, lib. 17 Rom. hist. HINC est ἐνθύμιστος, quod tamen Suid. exponit ὕποπτος. i. Suspectus.

C. Καταθύμιος, Qui est in animo, Animo obuersans. Iliad. κ, v. 384, Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω. id est ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, Ne obuersetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic & alibi θάνατος καταθύμιος. At ἔπος καταθύμιον, Odysseæ χ, versu 392, Ὄφρα ἔπος εἴπωμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Vbi existimo posse verti vel simpliciter Quod mihi in animo est, vel Quod cogito: aut etiam Quod mihi in mẽtem venit.

Καταθύμιος apud posteros Homeri, Qui est ex animi sententia, Animo gratus, Cordi gratus. pro quo Latini Qui cordi est. quod Græco ad verbum respondet. Syn. ὅτι σοι καταθύμιός ἐστι. Huic opponitur ἀποθύμιος. In v. l. ex Mich. c. 7, καταθύμιον pro Desiderium. ET Καταθυμίως, Ex animi sententia. Item Libenter.

C. Ἐπιθυμία, Cupiditas, Desiderium. nam θυμός, id est animus, deditus est ei rei cuius nos inuadit cupiditas. vt contrà ἀποθύμιον dicitur id quod non cupit θυμός, sed à quo potius abhorret. Quæ quidem addo vt huius significationis originem ostendam. Plato Cratylo, ἡ δ' ἐπιθυμία χαλεπόν. τῷ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Cum genitiuo, vt ὀργή, ἐπιθυμία τιμωρίας apud Stoicos: quod Cicero vertit, Ira, libido puniendi. Apud Xenophontem Apomn. 1, ἐπιθυμία τοῦ σίτου, Cupiditas seu auiditas cibi: quod idem Cic. interpr. vno verbo Fames. Dicitur ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαί τινος, pro Desiderio teneri rei alicuius, Cupere rem aliquam. Plato epist. 7, θαυμαστῆς φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαι. Dicitur etiam δι' ἐπιθυμίας εἶναί σοι θεάσασθαί με ab Apoll. in epist. pro Te cupere videre me. At ἐπιθυμίας ἐμποιεῖν Thucydidi, & ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν Xenophonti, sequente genitiuo, est Cupiditatem seu desiderium afferre, Cupidum reddere [alicuius rei.] Et plur. ἐπιθυμίαις μείζοσι χρῆσθαι apud Thuc. Maiorum rerum desiderio teneri, Maiora concupiscere. Apud Isocr. συναγορεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις τινός. ‖Interdum etiam ἐπιθυμίαι sine adiectione, Cupiditates, seu Cupiditates effrænatæ. vt ἐπιθυμίαι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι &c. apud Epic. quod Cic. vertit Cupiditates naturales & necessariæ. Ab eodem ἐπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, item Libido. Vide meum lex. Cic.

Ἐπιθυμέω, ῶ, Cupio, Concupisco, Desidero. Dicitur ἐπιθυμῶ αὐτῆς, vel ἐπιθυμῶ ποιεῖν τοῦτο. Cic. ἐπιθυμεῖν cum genit. vertit Concupiscere, vt in lex. Cic. videbis. Isocr. καὶ χαμαὶ βαίνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι. Et cum aduerbio ἀδίκως apud Demosth. τῶν δικαίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. Cũ infinit. autem, (& quidem cum eius aoristo sæpe) vt apud Plat. ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι & Xen. ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, item ἐπιθυμῶ μαθεῖν. Sic ἐπιθυμῶ διελθεῖν, Isocr. Sed addo significationem peculiarem cum genitiuo personæ, videlicet pro amatoria cupidine, vt ita loquar. vt apud Lys. ἐπιθυμήσας τοῦ μειρακίου. Sic quidam apud Athenæũ ἐπιθυμεῖν κόρης. HINC Ἐπιθύμημα ET Ἐπιθύμησις, Cupiditas, Desiderium. Affertur autem illud ex Plat. (inuenitur etiã apud Plut.) at hoc ex Isæo, itemque ex Aristotele Eth. 1: sed rarus est alioqui vtriusque vsus. ET Ἐπιθυμητός, Desiderabilis, Qui eiusmodi est vt desideretur. Apud Aristot.

Ethic.3,cap.10, ἐπιθυμητὰ redditur Quæ desiderari solent. ITEM Ἐπιθυμητὴς, q.d. Desiderator. id est Qui tenetur desiderio rei alicuius, Cupidus, Studiosus. Xenophon, πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβεῖν. Et in Apologia, ἐπιθυμητὴς αὐτοῦ, Studiosus eius. A Suida ἐπιθυμηταὶ exponitur etiam φιλοῦμαι, in quodam loco quem apud eum vide. AT VERO Ἐπιθυμητικὸς, (q.d. Desideratiuus) Ad desiderandum seu concupiscẽdum propensus, Vel Insitam concupiscendi facultatẽ habens, seu propensionem quandam ad concupiscendum. Nã & ita verti posse existimo: quũ alioqui non ignorem, apud Aristot. in fine libri 1 Ethicorũ, ἐπιθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Vide & meum lex. Cic. ET Ἐπιθυμητικῶς aduerb. cum verbo ἔχω pro ἐπιθυμῶ, Cupio. Poll.

c.2. Ἀντεπιθυμέω, ῶ, Vicissim cupio vel opto. & passiuum Ἀντεπιθυμέομαι, οῦμαι, Vicissim cupior. Xenophon, ὥρμημαι εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν ξυνεῖναι καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας. Item ἀντεπιθυμῶ, Opto aduersus aliquem. id est Aduersor alicui, optando idem quod ipse optat. vnde ἀντεπιθυμῶν à Budæo exponitur Æmulus, item Riualis. citatúrque ab eo locus hic Andocidis, ἀλλὰ φανεροὺς εἶναι ἐπιβουλεύοντας ἀντεπιθυμοῦντας τινάς. id est Qui quiduis exoptent quod ipse amet aut optet. Dicitur etiam ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, pro Hac in re sum tibi competitor. Bud.

c.2. Ὑπερεπιθυμέω, Supramodum cupio, Mirum in modũ cupio.

Θυμικὸς, οῦ, ὁ, Animosus. Aristot. ἐστὶ τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον. Athen. libro 2, de vini potoribus, εἰσὶ δὲ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνονται, animosi, θυμοειδεῖς. ‖ Item Iracundus. Aristot. Rhet.2, καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Plut. τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικόν.

Θυμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedẽs θυμικὸς & θυμοειδὴς, id est Animosus. Aristoteles Rhet.2, καὶ ἀνδρειότεροι. θυμοειδὲς γὰρ καὶ εὐέλπιδες. ὧν τὸ μὲν, μὴ φοβεῖσθαι, τὸ δὲ, θαρρεῖν ποιεῖ. ‖ Item Iracundus, Ad iram pronus seu præceps, sicut θυμοειδὴς. Idem in 2 De part. anim. γλισχρότερα τὴν φύσιν ἐστὶ καὶ θυμοειδῆ τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν. Plut. περὶ ἀοργησίας. ait mãcipia recens empta de ipso emptore interrogare, οὐκ εἰ δεισιδαίμων οὐδ' εἰ φθονερὸς, ἀλλ' εἰ θυμοειδὴς, an iracundus sit.

Θυμαίνω, Irascor, Excandesco, Succenseo. Aristoph. Neb. μηδαμῶς θύμαινέ μοι, Nequaquam mihi succenseas. Idẽ in eadem comœd. Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις, Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε, δεινὰ γὰρ πεπονθέναι. Et in partic. apud Hesiodũ, Ὄμμασι θυμήνασαι, vultu ira mõstrantes.

Θυμόω, ῶ, Ad iram cõcito, Iratum reddo, Ad iracundiam prouoco. citatur ex capite 1 Oseæ proph. Frequentius vtuntur passiuo θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, vel etiam neutraliter Irascor, Excandesco. Eurip. Phœnissis, — ἢ πόλιν θυμουμένην Παρηγορεῖτε. Soph. οἷς ἐγὼ θυμούμενος. Plato epist. 7, ἐγὼ δὲ ἐπλεόμην πλεῖν τεθυμωμένος, ego ira accensus nauigare cogitabam. Item θυμωθέντες οἱ στρατιῶται συνελέγησαν ἀθρόως. Isocr. θυμουμένοις εἴκων, ira percitis cedens. Et apud Thuc. τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Excandescentia animi, Excandescens animus. Interdum etiam iungitur datiuo personæ, vt Lat. dicitur Irascor tibi, Succenseo tibi, sed θυμοῦμαι significantius est istis. Eurip. Medea, Σὺ δ' ὁ σκυθρωπὸς καὶ πόσει θυμουμένη. VNDE Θύμωσις, εως, ἡ, Excandescentia: hoc est ὀργὴ ἀρχομένη, ira nascens & modò existens. vt Cic. interpr. Tusc. qu. l.4. Nisi fortè legendum ibi est θυμὸς, vt admonui suprà.

AT Συνθυμέω, ῶ, Simul irascor. vel Vnanimis & cõcors sum, Eiusdẽ animi sum, συμψυχῶ. Vtraque expos. Suidæ est: posterior tamen, verisimilior videtur propter verbi terminationem: secundum priorem verò dicẽdum foret συνθυμόω à θυμόω, quod actiuè potius acciperetur, pro Simul ad iram concito. Itaque συνθυμέω neutri formá habet, vt ἐπιθυμέω & cætera, quasi à σύνθυμος, Vnanimis, Concors, ὁμόθυμος.

Θυμίδιον, ου, τὸ, Animulus. Aristophanes Vespis, Παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρῖνον ἦθος, Ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας, loco siræi seu sapæ aliquantulum mellis animulo eius admiscens. Nisi aliquis accipere malit pro iracundia, seu animulo ad iram prono.

AT VERO Θύμος, ου, ὁ, SIVE Θύμον, ου, τὸ, Thymus siue Thymum: frutex surculosus & dodrãtalis, Foliis canis, exilibus, multis, immortalibus, flosculis ex purpura candicãtibus, suauissimi odoris, capitellis specie complicatarum formicarum, radice lignosa. Gorr. Masculino genere vtitur Dioscorides l.4, cap. 44, vbi eius descriptionem & vires tradit: at neutro Theophr. De hist. pl. l.6, cap.1, καὶ θύμον τὸ μὲν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν ἀμφαδὲς δὲ σφόδρα. καὶ γὰρ περὶ ἐξ τροπὰς αὐτὸ ἀνθεῖ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέλιττα λαμβάνει τὸ μέλι. καὶ τοῦτο φασὶν οἱ μελιττουργοὶ δῆλον εἶναι πότερον ἀμφιπλεῖον, ἢ οὔ. ἀθλίως γὰρ ἀπανθήσαντος, οὐκ ἀμελιτεῖν. Vnde Plin. l.21, cap.10, Totidem & thymi [genera,] cãdidum ac nigricãs. floret autem circa solstitia quum & apes decerpunt, & augurium mellis est. prouentum enim sperant apiarii largè florescente eo. ‖ Θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἄρον. Gorr. ex Dioscoride. ‖ Θύμος, Bulbus, Cæpa agrestis, vt Aristoph. schol. exp. Atticũ esse dicens pro eo quod cõmuni lingua dicitur βολβὸς vel ἀγριοκρόμμυον: alibi vilem esse herba tradit & qua pauperes soli vescãtur: qualis apud Hesiod. asphodelus. Aristoph. Pluto, τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντας, Eodẽ cum hero vescẽtes thymo, pro In eadem cu hero paupertate degentes. Et paulo pòst, Δεῦρ' ἤλθομεν πολλῶν θύμων ῥίζας διατρώγοντες, multorum bulborum radices. Antiph. apud Athen. lib 2, Οὐδεὶς κρεῶν παρόντων ἐσθίει θύμον, Οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν. Alexis apud eundem lib.14. εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θύμου δέσμαι τινές. ‖ Θύμος dicitur etiam glandulosa illa substantia quæ in iugulo ad os summum pectoris consistit, tanquam fultura & substructio vasorum eò loci diuisorum. eiusdem ferè atque τὸ πάγκρεας generis, nisi quòd hoc mollius, rubentius & carni similius est. In nuper natis animãtibus ob vasorum mollitiem & imbecillitatẽ est maxima: in crescẽtibus autem, quia vasa per siccitatem sunt firmiora, decrescit, ita vt vix vestigium in iuuenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac significatione scriptũ ETIAM Θυμὸς, cum accentu in vltima: quod Pollux esse dicit σάρκα ἀδενώδη ἐσκευασμένην πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὑποκειμένην τῷ ἑβδόμῳ σπονδύλῳ. Ruffus Eph. item θυμὸν in glandulosarum carnium genere numerat, dicẽs in regione capitis cordis locatum esse, septimæ colli vertebræ insidentem, asperæque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur, adhærescentem: non in omnibus tamen reperiri. Rursũ Poll. θυμὸν quibusdã esse tradit idẽ quod παρασφαγίς, hoc est Iugulorum ea pars quæ pertinet ad collum. ‖ Θύμος est etiã tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, suprà latius, subrubrum & in summo perasperum, oblõgum: interdum rubens, interdũ candidũ: magna ex parte sine dolore idque summũ colorem floris thymi repræsẽtat, vnde ei nomẽ est: ibiq; facilè finditur & cruẽtatur, nonnunquam aliquantum sanguinis fundit. Feréque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, rarò maius, interdũ perexiguũ. Modò vnũ, interdum plura nascuntur, vel in sede vel mediis femoribus, vel talis vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscœnis sunt: quæ nunc solam glãdem, nũc colem aliquando præputium occupant: quandoque etiam in facie consistunt. Quod paruum est, propriè θύμος dicitur vel θύμιον vel θυμίον, vt habetur apud Corn. Celsum lib.5: quod verò magnitudine excedit, σῦκον id est ficus, appellatur. Gorr. Paulus Ægineta quoq; hãc etymologiam tradit, quum eam ὑπεροχὴν esse dicit ἐμφερῆ τοῖς τοῦ θύμου κορύμβοις. Sunt qui θύμον, herbam, ob fragrantiam a θύω deriuatum putent.

C. Θυμοξάλμη, ης, ἡ, Confectio medica, ita nominata quòd ex thymo, aceto & salibus, addito pulegio & ruta, constet: de qua Dioscor. lib.5, cap.24.

Θύμινος, ου, ὁ, Thyminus, Qui ex thymo factus est.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Thymosus, Plin. Thymum referens.

Θυμίτης, ου, ὁ, Thymites. vt θυμῖται ἅλες, Sales cũ thymo triti. Aristoph. Ἅλας θυμίτας δοὺς ἐμοὶ καὶ κρόμμυα. Et alia declinatione quasi a θυμιτίδης apud eũdẽ in Acharn. παράδος τοῦ μοι περὶ θυμιτίδων ἁλῶν. Item θυμίτης οἶνος, Thymi

Digitized by Google

tes vinum, hoc est thymo conditum. De quo Diosc.l.5,c.59, & Colum.lib.12,cap.35.

Θύμιον, ου, τὸ, à quibusdam dicitur ὁ σμῖλαξ, id est taxus. Gorr. ex Aet. lib.13,c.64. (Apud Dioscoridē verò EST Θύμαλον) Θύμιον Gaza apud Theophr. lib.3 De caus. pl. Vertit Cunilā, vt tradūt v.l. ‖ Θύμιον nominatur etiā quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutē tenue, supra latius, subdurū & in summo peraspерū: idq; summum colorem floris thymi repræsentat: vnde ei nomen est. Celsus lib.5,cap.28. Plinius quoque thymiō nominat. Vide θύμος paulo antè.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Ianua, Ostium. Hom. Od. χ, Ὅς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπεν ἐγκλίνας. Aristoph. Ranis, τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Quis ianuam pulsauit? Xenophon Hell.6, ἐπιτασάντων τὴν θύραν αἱ χεῖρες τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiā θύραι plur. numero dicuntur, vt Lat. Fores. atque ita vtitur Homerus præsertim: vt Od.π, Χρύσεαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Alibi πυκινὰς θύρας & πυκινῶς ἀραρυίας dicit. Sic apud Xenophontem Pæd.7, φοίνικας μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι. Apud eundem verò aliquoties αἱ θύραι τοῦ βασιλέως, atque adeo nonnunquam θύραι simpliciter, pro ipsa aula regis, vt hodie vocatur Porta regis Turcarum. de qua significatione ab interpretibus antea non animaduersa, fusè disserui in meis Annotationibus in Xenoph. p.13. Cæterùm θύραι quidem domus, at πύλαι vrbis dicuntur, seu τείχους, vt habet schol. Thucyd. (quemadmodum Lat. Fores domus, Portæ vrbis.) Affert tamen & quandam aliam distinctionem Eustathius, quam apud eum vide. ‖ Idem metaph. θύρας appellari tradit τὰς αἰσθήσεις, id est sensus. (de qua metaphorica significatione dicam & in θυροκοπέω) Est & θύρα γλώσσης, (inquit) quā θύραν qui non habet, dicitur ἀθυρόγλωσσος.

C. Θυροειδής, Ianuæ seu ostii formam habens. θυροειδὲς dictum fuit à quibusdam ossis pubis foramen, quod in eo osse tam magnum est vt θύρας, id est ostii, instar videatur.

C. Θυροκοπέω, ῶ, Ianuam pulso, τὴν θύραν κόπτω. Aristoph. Vespis, καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν, Fores pulsare. Quidam verò & Fores arietare interpr. Apud Synes. metaph. ἡμεῖς μὲν οὖν ὅσοι συνῳδὰ μαθεῖν χαλεπώτατα τὸ τέλος ὅπου ἡμεῖς πάλαι σοὶ τίνος μόλις θυροκοπούμενοι. Apud eūdem, αἰσθήσεις ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὐτὸ μὴ ὑπὸ σώματος θυροκοπῆται, ψυχῆς παρουσίας οὐκ ἐπαισθάνονται. vbi Bud. θυροκοπεῖσθαι dici putat cui facessitur negotium. Ego verò existimo θυροκοπεῖσθαι suam significationem hic retinere, sed metaphoricè sumptam: sequendo videlicet quod in θύρα dictum est, nimirum θύρας interdum appellari τὰς αἰσθήσεις. (cuius metaphoræ satis aperta est ratio, quum sciamus per sensus tanquam per ianuas ad animum ingredi sensilia) Ac pro me facit hic alter eiusdem Synesii locus in lib. De ins. ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπηρετοῦντα, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζώου διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητά, ὑφ' ὧν θυροκοποῦνται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια. vbi scio θυροκοποῦνται reddi Pulsantur: at ego vertendum censeo, Pulsantur tanquam fores. Alicubi tamen verbum θυροκοπῶ simpliciter etiam pro Pulso à Plutarcho ponitur, si bene memini. ET Θυροκόπης AC Θυροκοπητής, Ianuæ pulsator, ὁ τὴν θύραν κόπτων. ITEM Θυροκρουστὴς pro eodem, V.

C. Θυροποιΐα, Ianuarum fabricatio. in v.l.

C. Θυροποιός, Ianuarum opifex, Qui ianuas conficit. Sed Aristomenes Atheniensis comicus per derisum ita vocabatur, vt scribit Hesych.

C. Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ante fores iacens, seu excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans. θύραυλοι (inquit Hesych.) οἱ μεθύοντες οἱ ἀποκοιτοῦντες. VNDE Θυραυλία, Ante fores pernoctatio: seu per infin. Ante fores pernoctare, aut iacere. vt Bud. vertit in hoc loco Luc. De merc. cond. πολλῆς μὲν τῆς ὀξυδρομίας, συνεχοῦς δὲ θυραυλίας. ET Θυραυλικός, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, Quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philostr. epist. ET VERBUM Θυραυλέω, ῶ, Ad fores seu ante fores pernocto, aut iaceo. Bud. θυραυλοῦσι Hesychius exponit πρὸ θυρῶν διατρίβουσι. Sed θυραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum versari. Xen. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ αἴσχιον ἔνδον μένειν ἢ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι. vbi accipi scribit Bud. pro Rusticari (qui enim rusticatur, foris agit) Exponit etiam In castris & statiuis permanere, Vrbem non ingredi, nec sub tecto esse, apud Aristot. & Plut. Vide pag.851.

C. Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, Ianuarum apertor. Sed Crateti peculiare fuit hoc cognomentum quòd in quasuis ædes audacter ingrederetur: vt scribunt Diog. Laert. & Suidas. AT Θυρεῳρὸς (quod est ab οἴγω vt θυρεπανοίκτης ab ἐπανοίγω) est θυρωρὸς Hesychio. id est Ianitor.

C. Θυρεβόλος, ex θύρα itidem & βάλλω compositum videtur, exponitur tamen à Suida ὁ τέκτων, id est Faber. AT Θυρεβόλιον Hesych. esse ait τὴν ὑπαίθριον οἴκησιν.

C. Θυρωρός, οῦ, ὁ, (q.d. θύραν ὁρῶν) Ianuæ custos, Ianitor, Ostiarius. Luc. De cal. τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθίστασι. Et ἡ θυρωρὸς, Ostiaria, gen. fœmin. apud Ioann. c.18, v.17. Item peculiariter θυρωρὸς nuptialis, apud Poll. & Hesych. HINC Θυρωρεῖον, ου, τὸ, Locus in quo ianitor commoratur. Erat autem locus inter duas ianuas, vt scribit Vitr. ET Θυρωρέω, ῶ, Ianuam custodio, Ianitor sum. Luc. in Vit. auct. ἀλλὰ καὶ τὴν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσεις, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν.

C. Ἀγχίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foribus propinquus, Vicinus. Apud Theocritum in Pharmaceutria, Ἀγχίθυρος ναίοισα. Habitans propinqua foribus, pro Habitans prope fores. Sic vocatur quicquid prope est, & instat. vt Plut. dixit febrem esse περὶ θύρας, id est circa fores. Dicitur etiam ἀγχίθυρον Quod in promptu est & ad manum, Quod longè petendum non est, sed velut in foribus nostris est. Themist. in oratione de patre suo, τὰ μὲν γὰρ Πλάτωνος τοῦ μεγάλου ἀγχίθυρά τι ἀεὶ ἀποδείκνυε καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ.

C. Ἄθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua carens, Ianua non clausus. Ath. 14, ἀθύρου δὲ ὄντος ἔτι τοῦ νεώ, Quum nulla ianua clauderetur adhuc templum. Herodian. ἄθυροι καὶ κοιναὶ πάντων οἰκίαι. Itidémq; apud Plutarch. ἄθυρα οἰκήματα. Pro eodem dicitur ἀθύρωτος, à verbo θυρόω ex hoc ipso nomine θύρα facto: vt docebo paulo pòst.

Ἄθυροι ῥήσιες apud Nicandrum à scholiaste exponuntur παιγνιώδεις λόγοι, id est Ludicra verba, vel Ludicri sermones: hoc in versu, Θρηΐσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήσεσσιν Ἰάμβης. ‖ Falsò tamen in vulg. lex. profertur ex Herodiano παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antepenult. quasi nomen adiectiuum: & exponitur ex Politiano Puer ludibundus. neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet: sed ἀθῦρον acuta penultima, participium ab ἀθύρω, verbo itidem ex α priuatiuo & θύρα facto, vt vult Eustath. sicut docebo paulo post.

AT Ἀθυρόγλωσσος ET Ἀθυρόστομος hinc composita, & garrulum significantia (quasi Cuius lingua seu os ianua nulla coerceatur: vt Theognis dicit, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται) quærenda erunt in Γλῶσσα & in Στόμα.

C. Ἀμφίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ianuam habens. ἀμφίθυρος οἰκία, Lys.118, & Pollux 16, Quæ posticum habet. Bud. Apud Theocritum autem in Thyonicho, ἰθὺ δ' ἀμφιθύρου schol. interpr. ἄντικρυ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου.

C. Ἀντίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianuæ oppositus, Ianuæ obuersus. Et κατὰ τὸ ἀντίθυρον, pro E regione ianuæ. Bud. ex Luc.

C. Δίθυρος, Biforis, Duas ianuas habens. vt δίθυρος ναός. Sed latius extenditur hoc nomē, adeo vt etiam δίθυρον χαμαικλίδιον appelletur τὸ δίπτυχον, Poll. & Hesych. Apud Aristotelem autem lib.3 De gen. anim. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, redditur Biualuis fabarum ftrues. Et δίθυρον quoddam concharum genus apud eundem, Biualue Gazæ. HINC FIT Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc (inquam) fit, si sequamur quidem eos grammaticos qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodā antro quod erat δίθυρον, nutritus fuit. vel eos qui cognomen hoc accepisse existimant quòd ebrii arcana non contineant, sed vinum στόμα (id est os) faciat δίθυρον. qua de re lege Phurnutum. Sed alii διθύραμβον appellatum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς εἰς θύραν, seu δύο θύρας ἐμβαίνειν, aut δὶς θύραζε βαίνειν: quòd bis natus crederetur, videlicet ex matre Semele, deinde & mox ex patris femore.

SED ET quasi Λιθύραμβος ita dictus fuit, secundum quosdam, vt tradit Etymol. quem vide. Vt autem δι-

θύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος hymnus qui in eum scribebatur: item διθύραμβοι (ea forma qua dicuntur ἴαμβοι) illud genus versuum quibus decantari solebat. Xenophon, ὅτι ᾗ διθυράμβῳ Μελανιππίδην μάλιστα τεθαύμακα. Plut. De Athen. ποιητὰς χορηγήσαι διθυράμβων. Idem in Alexandro, Τελέστου καὶ Φιλοξένου διθυράμβους. Latini quoque dithyrambos appellant. HINC Διθυραμβοδιδάσκαλος, Dithyramborum poeta: sed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβους seu διθύραμβον διδάσκειν, (quod apud Athenæum legitur) ea forma qua κωμῳδοδιδάσκαλος, &c. ET Διθυραμβοποιός, Dithyramborum poeta, seu Dithyrãbicus poeta. vt in prouerbio, Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. vt Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός. ET Διθυραμβοποιία, Dithyramborum scriptio. ET Διθυραμβοποιέω, ῶ, Dithyrambos scribo, seu compono. AT VERO Διθυραμβικός, Ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poetas: διθυραμβικὰ ποιήματα, dithyrambica poemata, Cic. Item διθυραμβικὰ δράματα, quæ & Dionysiaca. v. l. HINC aduerbium Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, aut Dithyrambica audacia, seu licentia. vt apud Demetriũ Phal. λυπεῖον δὲ καὶ συνθέτοις ὀνόμασι, οὐ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pindaro, 4 Carm. ode 2, Seu per audaces noua dithyrambos Verba deuoluit. Sed & apud Eustathium legimus διθυραμβικὸν θράσος, pag. 308. QVO Διθυραμβώδης pertinet, id est Dithyrambicã audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem. vt διθυραμβῶδες ὄνομα apud Platonem Cratylo. Sic Eustathius ait esse διθυραμβῶδες, vocare lapides ossa terræ. Item substantiuè nonnunquam τὸ διθυραμβῶδες, Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. SED Διθυραμβογενής etiam appellatur Bacchus in Epigramm. eadem signif. qua διθύραμβος, de quo dictum modò fuit.

C. Μονόθυρος, q. d. Vniforis. Apud Aristotelem, De hist. animaliũ lib. 4. est μονόθυρον quoddam genus concharum, vnifore & vniualue Gazæ, sicut δίθυρον biualue, eidem.

C. Τετράθυρος, Quadriforis. Aristot. de crabronibus, καὶ ποιοῦσι] οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς δὲ μικρούς, οἷ τετραθύρους. Quæ Plinius interpretatur. Nidos faciunt ferè quadrifores.

C. Εἰριθύρα, Cardo ianuæ. Ab Hesych. exponitur στροφεύς, itẽ ὀρσοθύρα. de quo lege quæ proximè sequuntur.

C. Ὀρσοθύρα, & Ὀρσοθύρη apud Hom. Ionicè, Magna & alta ianua, quasi δι' ἧς ἐστὶν ὀρούσαι καταβαίνοντα. Vide & alias expositiones apud Pollucem & Hesychium & Etymolog. & Eustathium. Hom. Od. χ, Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ.

C. Εὐθύριον, Pars quædam nauis. Ita enim Hesychius, (si modò vulgata eius exemplaria mẽdo carent) Εὐθύριον, μέρος τι τῆς νεώς.

C. Διάθυρον, ET Πρόθυρον, ET Ὑπέρθυρον, ET Ὑπόθυρον. Ex quibus Διάθυρον est (vt quidem Budæus ait se existimare) Obex transuersarius ductilis aut versatilis: id est, Repagulum è materia cõpactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet. AT Πρόθυρον, Quod est ante ianuam vestibulum, vt interpretatur Vitruuius libro 6, scribens, Πρόθυρα Græcè dicuntur quæ sunt ante ianuam vestibula: nos autem appellamus πρόθυρα quæ Græcè διάθυρα. Ita Vitruuius, quẽ obserua vnico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur πρόθυρον de priuatis ædibus, vt προπύλαιον de vestibulo vrbis, vel templi, vel regiæ. quanquam Aristoteles de regia Persarum loquens in libro De mundo, τὰ πρόθυρα iunxit τοῖς πυλῶσι. Hæc Bud. Apud Homerum legitur non solùm πρόθυρον sing. numero (vt Odyss. α, Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο: & Od. ξ, Ἔστη δ' ἐνὶ προθύροισι) verumetiam plur. πρόθυρα. vt Odyss. α, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. vbi obseruat Eustath. πρόθυρα & οὐδὸν αὔλειον idem significare, atque alibi vocari & πρὸ τᾶς θύρας: præterea quod hic στῆναι ἐπὶ προθύροις, alibi θύραις ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem & apud Platonem πρόθυρα plur. num. pro vestibulo: vbi tamen Bud. suspicatus est mendum esse: sed hanc suspicionem tollit ille Homeri locus, atq; alii, ex quibus fortasse exemplum Plato sumpsit. ILLVD autem Ὑπέρθυρον (pro quo apud Homerum & Hesiodum EST Ὑπερθύριον) exponitur Limen superius: SICVT Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam ex Plinio Superliminare: ad cuius exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. Pollux ὑπέρθυρον siue ὑπερθύριον esse scribit τὸ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Homero vocari σανίδας. Is certè Od. η, quum dixisset Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, (vbi tamen ET ἐφυπερθύριον coniunctim scribitur) annotátque Eustathius ὑπερθύριον vocari τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. In quodam cantico quod canebant ii qui χελιδονίζειν dicebantur, legimus apud Athenæum lib. 8, inter alia, ἢ τὰν θύραν φέρομες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον. Plut. Sympos. 5, Λαμπρίας δὲ ὁ πάππος ἡμῶν ἔφη τὴν ὑπὲρ φωνὴν οὐ μόνον τὸ ἄγαν καὶ τὸ σφοδρὸν δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξωθεν καὶ τὸ ἄνωθεν. οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλοῦσιν ἡμᾶς. Cæterùm quod ad illum Homeri locum attinet quem modò protuli, etiamsi ἐφυπερθυρίοις coniunctim legamus, (vt in quibusdam codicibus legi admonui) idem tamen valebit quod ὑπερθυρίοις apud Hesiodum, vbi canit, — ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι. nam quo dicitur modo ἐφύπερθεν pro ὕπερθεν, eodem planè diceretur ἐφυπερθυρίοις pro ὑπερθυρίοις. ideóque in vulg. lex. NOMEN Ἐφυπερθύριον perperam & ineptè etiã exponitur τὸ ὑπὲρ τῷ ὑπερθύρῳ, cuiuscũque sit hæc expositio. Cæterùm pro Πρόθυρον inuenitur ET Προθυρίς, vt quidam tradunt: SICVT Ὑποθυρίς pro ὑπόθυρον. quod opponi nomini ὑπέρθυρον dixi, quæcunque tandem sit huius significatio. neque enim controuersia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χάσμα τῆς θύρας.

ADVERBIA à Θύρα, in soluta oratione vsitata sicut & in carm. Θύραζε, ET Θύραθεν. (sed θύραζε poetis est in vsu potius quàm alterũ θύραθεν. ac certè aptius versui EST θύρηφιν (quod habet Hesychius) quàm θύραθεν. Est autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et generaliter etiam pro Extra. Hom. Od. ι, Ἔκβασις οὐ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. Et alibi ἐκβῆναι θύραζε. Apud Hesiod. ὁ δὲ θύραζε ἐξίτηλ: item θύραζε ἔρχεται. Aristoph. ὅπως ἀπῇς θύραζε. Item pro Foris, ex Apollonio Argon. 1, αὐτὰ θύραζε ῥίζεται. itidémque ex Aristophane οἱ θύραζε pro Externi, Alieni. qua tamen in significatione dicitur potius οἱ θύραθεν. NAM Θύραθεν est Foris, sed accipiendo pro eo quod Gall. *De dehors.* (quam etiam signif. habet apud probatos autores, & nominatim apud Ciceronem. adeo vt minimè necesse sit cum nonnullis barbarè exponere E foris) vnde ὁ θύραθεν, *qui est de dehors*, Externus. Sic τὰ θύραθεν Synesio, 45, Externa bona: οὐχ ἧττον διὰ τὰ θύραθεν, ἢ διὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ψυχῆς. Interdũ verò θύραθεν est Forinsecus, *Par dehors*, Extrinsecus. vt in hoc Aristotelis loco lib. 2 De gen. anim. λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον. AT VERO Θύρηφι aduerbium, aut certè datiuus aduerbialiter positus cum adiectione particulæ φι, poetarum est duntaxat, significans Foris, Extra domum: & generaliter etiam pro Extra. Hesiodus Ergois, Οἴκοι βέλτερον εἶναι· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q. d. Foris veniens, vel Foris allatus. Gall. *Qui est de dehors.* θυραῖός ἐστι, Sophocl. pro Foris est, id est extra domum, Qui domo abest. Et θυραῖον οἰχνεῖν apud eundem, (vbi gen. f. est pro θυραίαν.) Sed generaliter etiam pro Externus ponitur. vt θυραῖοι ἄνδρες, Eurip. Et θυραία χεὶρ apud eundem in Phœnissis, Χειρὸς θυραίας ἀναμένει κουφίσματα. Sed & θυραῖον πῆμα apud eundem legimus, & θυραῖα φρονήματα. Apud Plutarchum De discer. adul. κόλαξ θυραῖος: ab eodem verò in lib. De frat. char. additur participium. dicit enim οἰκέτης διαβολεύς, ἢ κόλαξ παρεισδὺς θυραῖος. Synes. De insomn. τὰ περὶ τὸ σῶμα & τὰ θυραῖα opponit. à quo itidem τὰ θύραθεν vocari externa bona, suprà docui.

Θυρόω, ῶ, Ianua claudo seu obstruo, Foribus munio. vt apud Xenophontem, οὐ δοκεῖ σοι προνοίας ἔργον εἶναι, τὸ, ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ἡ ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, id est Palpebrarum foribus clausisse vel obsepisse. Aut, Palpebris tanquam foribus clausisse. At verò apud Plutarchũ, θυρῶσαι τεῖχος est Ianuam in muro facere: in Artoxerxe,

τοῦ θαλάμου τὴν ἔπειτα τῆς κλίνης τοῖχον ἐκκόψας καὶ θυρώσας, ἐκάλυψεν αὐλαίᾳ τὰς θύρας. HINC Θύρωμα, Obstructio quæ fit per ianuam, seu apponendo ianuam. Sed pro ipsa etiā ianua à Lysia capitur, teste Bud. qui alioqui θυρώματα vertit postes apud Athen. ὀροφὰς & θυρώματα, item τοίχους & θυρώματα coniungentem. In vulg. lex. exponitur itidem Postes, item θυρώματα τῶν θυρῶν ex lib. 2, Regum cap. 7, affertur pro cardinibus ianuarum. A Demosthene autem θύρωμα vocatur & Tabulamentum ad ianuas faciendas. Bud. ITEM Ἀθύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua non obstructus, Foribus non clausus. vt apud Eustathium, ἀθύρωτον οἴκημα. Vsurpatur etiam metaphoricè, vt ἄθυρος. Aristoph. Ranis, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα, Id est, Habentem effrænе, incontinens, ianua nulla obstructum os. ita enim legit Suidas hoc in loco: admonens tamen esse & aliam scripturam, videlicet ἀπύλωτον pro ἀθύρωτον. sed eodem sensu & eadē forma vtrūque dicetur. nam πύλη generaliter pro θύρα interdum capitur: éstque ἀπύλωτος à πυλόω, vt ἀθύρωτος à θυρόω, deductum.

Θυρών, ῶνος, ὁ, Vestibulum. Sophocles Electra, pag. 97, πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις. quod periphrasticè dictum puto pro πρὸς θυρῶνι. Poll. lib. 1, cap. 8, εἰπόντων δὲ, πρόθυρα καὶ προπύλαια· καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλῶν.

Θύριον, ου, τὸ, ET Θυρίδιον, ITEM Θυρίς, Ostiolum. Aristoph. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο; (Probat autem & Eustath. hanc scripturam θύριον, cum accentu in antepenultima, sicut λύριον à λύρα scribit) AT Θυρίδιον sonat q. d. Ostiolulum. Θυρὶς autem sæpe pro Fenestra. vt Plutarchus etiam interpr. in Problematis Rom. διὰ τὸ πύλην μίαν θυρίδα καλοῦσι. τὴν γὰρ FENESTRAM τοῦτο σημαίνειν. At in l. De Rom. fort. φενεστέλλαν interpretatur, nō φενέστραν, addēs πύλην. ita enim scribit de Seruio Tullio, ὥστε καὶ συνεῖναι δοκεῖν αὐτῷ τὴν τύχην διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Apud Athenæū ex quodam cantico, lib. 15, ἀμέρα καὶ ἤδη τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ἐσορῇς. quod mihi videtur cum illo dicto Persii conuenire, — iam clarum mane fenestras Intrat. Apud Aristot. autem θυρίδες τοῦ μέλιτος Gaza vertit Mellitariæ cellæ. ‖Inuenitur hoc nomen θυρίδες redditū etiam Fores, à Cicerone tanquam videlicet positum pro θύραι: in hoc Platonis loco, Pol. 2, καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ ἃ μυθολογοῦσι θαυμαστὰ, καὶ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον θυρίδας ἔχοντα. quē locū cū Cic. interpretatione vide p. 10, lex. Cic.

¶ Θύρετρον, ου, τὸ, idē quod θύρα, Ianua, Fores. vt Il. β, — πρώτησι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, fores domus Priami. Callim. hymno in Apoll. in princ. Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Vtitur hac voce alioqui poetica Xenophon quoque, ἀναβ. lib. 5, pag. 205, καὶ πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα. Sunt tamen qui θύρετρα, limina, interpretari malint: sed apud Hom. θύρετρα schol. exponit θύρας. quam sign. nomini θύρετρα dat itidē Hesych. vel potius τῷ θύρεθρα. nā Θύρεθρα cum θρ ab eo exponitur θύραι, itidémque Θύρετρα, θύραι: at Θύρετρα cum τρ, sunt θυρώματα. sed suspectæ sunt duæ illæ priores scripturæ. Eustathius certè θύρετρα ea forma dici scribit qua πέτρα.

HINC Ἀντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicem ianuæ præstans. vt apud Nonnum ἀντιθύρετρος λίθος, Lapis vicem ostii præbens, Lapis qui est vice ianuæ, seu loco ostii. ὁ ἀντὶ θυρέτρου. Sed in vulg. lex. malè scriptum est ἀντιθύρετος pro ἀντιθύρετρος: quum ianua non dicatur θύρετον sed θύρετρον.

ΘΥΡΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, Ianua, vt quidem vtitur hoc nomine Homerus, qui saxum claudens speluncæ ingressum θυρεὸν appellat Od. ι, v. 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, Ὄβριμον. At verò eius posteri θυρεὸν appellarunt quoddam scuti genus, à magnitudine: παρωνυμούμενον τῇ θύρᾳ (inquit Eustathius) διὰ τὸ μέγεθος. Athen. 6, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν. Apud eundem lib. 4, καὶ οἱ μὲν τοὺς θυρεοὺς ὁπλοφοροῦντες ἐκ τῶν ὄπισθεν παρεστᾶσιν. Liuius lib. 8, scribit Romanos antea clypeis vsos, deinde postquam facti sunt stipendiarii, scuta pro clypeis fecisse. Idem lib. 1, primæ classi imperatum dicit esse clypeum cum galea, ocreis, lorica: secūdæ pro clypeo scutum, & præter loricam eadem omnia. vbi Dionysius Halic. pro clypeo ἀσπίδα dicit, pro scuto θυρεόν. Ea igitur inter clypeum & scutum differentia putatur fuisse, quòd clypeus rotundus esset, at scutum formæ oblongæ, maiusque clypeo: hinc etiam vocasse Græcos θυρεὸν, quòd forum similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent. Vide Turnebū Aduers. lib. 9, cap. 27.

C. Θυρεοειδὴς (q. d. Scutiformis) Formam seu speciem habens scuti θυρεοῦ appellati. vt θυρεοειδὴς χόνδρος, videlicet laryngis cartilago prima & anterior, & quæ velut scutū quoddam aliis præposita est. Nec verò vsum modò scuti habet sed etiam formam. G. Dicitur & ἀσπιδοειδής.

C. Θυρεοφόρος, ου, ὁ, Scutifer, Qui gestat id scuti seu clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Is qui de militaribus vocabulis scripsit, inter equites ἀκατοφράκτους ponit τοὺς θυρεοφόρους & τοὺς ἁπλῶς δορατοφόρους. Bud. à Plut. θυρεοφόρους appellari milites legionarios scribit.

C. Θυρεάσπιδες, Scuta, in v. l. ex Epigr. Sed non videtur stare posse hæc expositio.

Ἀ'ΘΥ'ΡΩ, Ludo, Lusito. Ἀθύρω (inquit Bud.) Lusito, vt pueri quisquilias colligentes humi & construentes. Idem apud Herodianum, παιδίον ἄθυρον exponit Puer temere ludibundus: à Politiano explicatur Puer ludibūdus, sine illo aduerbio. Quū autē B. ἀθύρω exposuit, Lusito vt pueri quisq. &c. non intellexit (vt opinor) ἀθύρειν ad hoc solum genus lusus pertinere: sed quia de pueris hoc facientibus inuenit dictum ἀθύρειν, ita exposuit. Alioqui enim ἀθύρειν de quouis lusus puerilis genere dicitur. Philo, ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἱ ψάμμους γεωλόφους αἴροντες. Vbi videtur Philo ad Homericam comparationem allusisse, Ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς, &c. & in fine tertii versus, ἀθύρων. Vide locum Il. ο. Sed & generaliter de quouis ludēte dicitur, nō de puero duntaxat. & παίζω à lexicogr. Græcis exponitur. Iam verò dubium nemini esse potest quin ἀθύρων apud Herodianum legendum sit, vt sit participium ab ἀθύρω: non ἄθυρον, (cū v. l.) vt adiect. sit nomen. Ἀθύρειν porro vult Eustathius ex α priuatiuo esse factum & nomine θύρα, quasi qui ἀθύρει priuatam ianua mentem habeat. At Etymol. ait à θύω deriuari, id est Proruo, Prorumpo, quod etymon & Eustathius in ἄθυρμα sequitur, dicens esse παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, & additum esse ρ, vt in ἄιδρις pro ἄιδις. Intelligendum est etiam tunc α fore epitaticum. Ego, quin à θύρα deriuetur minimè dubito: quæ autem sit huius deriuationis ratio, id verò mihi quoque dubium esse fateor: sed suspicor minus longè petitam esse huius deriuationis rationem: vt videlicet ideo ἀθύρειν sit Ludere, quòd extra fores domus atque adeo extra domū potius quā in ipsa domo ludi soleat.

ET Ἀθύρομαι, Ludo, Lusito, idē quod ἀθύρω. Item σκιρτῶ, vt ab Hesychio exponitur. id est Saltito, sed ludēdo. quod lubenter ex Horatio reddiderim, Exultim ludo. Habetur & ἀθυρεῖν apud eundem Hesychium: quod est ab ἀθυρέω, ῶ, coniug. circumfl.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, Lusus, Ludus, Ludicrum. Propriè Lusus puerilis: vt ἀθύρειν propriè de ludente puero dicitur. Homerus Iliad. ο, de puero loquēs, Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν. Chrysost. De sacerdotio, παίδων τούτων ἀθύρματα. Idem, τὰ παιδία τὰ μικρὰ πρὸς τὰ ἀθύρματα κέχηνε καὶ ἐπτόηται. ‖Ἄθυρμα, Oblectamentum. Od. σ, — ἀλλ' ἦν δή ῥ' ἀθύρματα θυμῷ. Sic videtur sumi & in loco quem Suidas ex Iosepho citat, ὃς ἦν τοῦ βασιλέως ἄθυρμα, Qui erat regis oblectamentum. Nisi quis malit, Qui erat regis ludicrum. aut, Qui ludicra & iocularia regi proponebat. ‖Idem Suidas ἄθυρμα exponit ἄγαλμα, id est ornamentum, in loco quem ex Epigr. citat. Eustathius ἀθύρματα exponit κόσμια in hoc loco Od. σ, — μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ μελαίνῃ. vocat autem κόσμια, ornamenta, ad ornatum muliebrem pertinentia, id est mundum muliebrem. Sed notandum est ἀθύρματα tamen non significare ornamenta, sed appellari ita tanquam res ludicras. Sic & in loco quem Suidas citat, ἄθυρμα significationem propriam potest retinere, & Oblectamentum exponi.

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, diminutiuum. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquens, ἔφερε δὲ ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Id est, gestabat autem vrsi catulum, oblectamentum suum. vel, delicias suas, Gallico sermone hoc

diminutiuum nomen aptissimè reddi posset Vs iouer. A (vt quum dicimus ironicè Vrayement voyla un bean petit iouer) nam Iouer est ἀθύρειν, παίζειν.

C. Ἀθυρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ. ὡς ἔτυχε χαίρων τοῖς νόμοις, inquit Hesychius, id est, temere & sine delectu vtens legibus. Existimo vim vocabuli huius expressum iri, interpretando, Qui leges ludos suos facit. vt Ludos facere aliquem dicitur à Plauto. Nam quin ex ἄθυρμα & νόμος cōpositū sit, dubium esse non puto: vnde & hic post ἀθύρω posui, non post ἄθυρος, quod praecedit ἀθύρω.

C. Ἀνάθυρμα, Idem quod ἄθυρμα, Ludus. Vel, Id quo quis B ludit. Eustathius, καὶ ὅτι πεσοὺς τύχης ἐστὶν ἀνάθυρμα, καὶ αὐτῇ ἀνάκειται.

ΘΥΩ, Macto, Sacrifico, (ab Homero tamen aliter accipi, veterum opinione, docebo postea) Aristot. Ethic. 5, ἢ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῦν, Plut. θύειν κριόν, Paus. Idem, Διὸς ἐστὶ βωμὸς ὑπάτου, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδέν. Et θύειν ἱερεῖα, Thucyd. & Xenoph. Interdum verò & θύειν θυσίας. In vulg. lex. ex Xenoph. θυσίας θύων μικράς, Paruas hostias offerens. Et ex Plat. ep. 7, θύσαι θυσίας δεκα ἡμέρων, Sacra decem dierum facere. C Caeterùm his omnibus in locis subauditur datiu' θεοῖς, vel θεῷ, qui interdum quidem solus additur, saepius verò omittitur, ac θύειν sine adiectione ponitur. Athen. 7, θύειν τοῖς θεοῖς τοῖς Βουκινίοις. Idem, οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους. Sic Κρόνῳ θύειν, & τῷ Ἀπόλλωνι, & ταῖς Χαρισι, (quod prouerbiale est) apud Plutarchum. At θύειν sine adiectione positum, vt in his locis. Xenophon Hellen. 3, ἀκούσας δ' ἐβουλήθη θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθαπερ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Luc. in Demon. οὐ γὰρ θύων ὤφθη πώποτε. Plutar. Alexandro, ὁ δὲ, θύων μὲν ἐτύγχανεν, ἀφεὶς δὲ τὴν θυσίαν ἐβάδιζεν. D |Θύειν interdum etiam accus. habet, non quidem id significantem quod sacrificatur, sed id propter quod fit sacrificium: vt quum dicitur θύειν γάμους à Plutarcho pro Nuptias festas sacrificiis agere: vel pro θύειν ἐπὶ τοῖς γάμοις, inquit Budaeus: qui affert etiam ex Aristophane Equit. εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ (vbi obseruandus est duplex accusatiuus) item θύειν διαβατήρια ex Plut. quod vertit, Pro transitu sacrificare. |Θύομαι passiuum, interdum quidem passiua itidem signif. (vnde τεθυμένα ἱερὰ apud Xenophontem Hell. 3, & ἱερόθυτον apud Paulū E apostolum) interdum verò pro actiuo θύειν (vt in loco Xenophontis paulo antè citato ex Hell. 3) sed aliquando dicitur & de sacrificantibus vt aruspices consulant. quod ex Arriano docet Bud. pag. 336, & 337, quas vide.

Θύω Homero veteres putarunt non significare vsquam Mactare, sed τὸ θυμιᾶσαι: vt annotat Eustathius in hunc locum Od. ξ, Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. F Vide pag. 1767.

Θῦμα, ατος, τὸ, Victima, Hostia, Illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur. Posidippus apud Athen. lib. 9, διακονοῦμεν νῦν γάμους τὸ θῦμα βοῦς ὁ δ' ἰδὼν ἐπιφανής. Philo De vita Mosis lib. 3, καὶ τῷ θύματι χρήσονται ὡς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ ἔθει τῷ ὁμοίῳ, eadémque lege & ritu quo priores, hostiis vtuntor. Isocr. ad Nicoclem, ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σαυτὸν παρέχῃς. In Epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι. Et metaph. apud Herodianum lib. 1, de militibus praetorianis, γεγόνασιν ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, victimae G hic statis obnoxiae nostro imperio. Θύματα dicebatur etiam pistorium opus (seu placentae) quod ad animalium formā effictum diis offerebatur. Sic exponit scholiastes apud Thucydidem lib. 1, de festo Iouis μειλιχίου, quod Διάσια appellant, ἐν ᾧ πανδημεὶ θύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια, in quibus rem diuinam faciunt non victimis, sed libamentis siue placentulis, more patrio. Apud Sophoclem Electra, sunt etiam θύματα πάγκαρπα, Fruges omnis generis quae diis offerebantur: Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδε. Schol. ibi exponit θυμιάματα. at malim ἀπαρχάς, H quod Hesychius habet. Vide in θυσία locum ex Aristot. Ethic. |Θύματα Galenus apud Hippocratem exponit θυμιάματα, Suffimenta. VNDE Θυμάτιον, ου, τὸ, Parua hostia, Victima exigua. Pro QVO Θυμάτιον apud Suidam, metri causa α in η mutato. exponit autem τὸ μικρὸν θῦμα καὶ λιτόν.

Θύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sacrificari potest aut solet, Qui hostiae loco offerri diis potest. Plut. Symp. 8, ἰχθὺων δὲ θύσιμος οὐδεὶς οὐδὲ ἱερόσιμός ἐστι. Idē De def. or. δεῖ γὰρ τὸ θύσιμον τῷ τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι καὶ ἀσινὲς καὶ ἀδιάφθορον, id est, Victimam enim sacro aptam, oportet esse & animo & corpore puram, integram, incontaminatam.

Θυσία, ας, ἡ, Sacrificium, Sacrificatio. Ipsa actio sacrificandi, seu Solennitas quae est in re diuina facienda: interdum verò & Feriae quibus sacra fiunt. Cicero vertit rem diuinam, vt videre est in lexico Cic. Luc. De sacrificiis, loquens de ipsa hostia, φοβοῦσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τὸ θεοῦ γεραρὸν τὸ μικρότερον, καὶ (ὡς τὸ εἰκός) ἀφωνοῦν, καὶ ἤδη μέσον τὴν θυσίαν ἐπαυλοῦν. Aristot. Ethic. 8, cap. 9, αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ σύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς οἷον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θυσίας ποιεῖσθαι siue ποιεῖν, quo vtitur Plutarchus. Cui respondet Latina phrasis Facere sacrificium. Pro eodem Plato dicit θῦσαι θυσίας. Sic Herodianus lib. 1, ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας πλείους. Et apud Lucianum, θυσίαι καὶ ἑορταὶ ἐν καινῷ τῷ πόλει ἐπιτελοῦνται. Herodian. lib. 8, σπουδαῖς μᾶλλον καὶ θυσίαις σχολάζειν ἢ φόνοις, sacris faciendis vacare. Philo De vita Mosis lib. 1, μεταδοῦν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, libamentorū eorūdem & sacrorum participem esse. Sunt & θυσίαι ἐτήσιαι sacrificia annua, apud Thucydidem. Et θυσίαι δημοτελεῖς apud Plutarchum, Publica sacrificia, Publicae feriae quibus sacra fiunt. Interdum coniungitur cum aliis eodē pertinētib': vt εὐχαὶ καὶ θυσίαι, Thuc. σπονδαὶ καὶ θυσίαι, Philo & Herod. θυσίαι καὶ σύνοδοι, Aristot. ἱερεῖα καὶ θυσίαι καὶ θεωρίαι, Plutarch. θυσίαι καὶ τιμαὶ καὶ θεοὶ, idem. θυσίαι καὶ πανηγύρεις, idem. θυσίαι καὶ δημόσια δεῖπνα, idem. θυσίαι καὶ κρεωνομίαι, Athen. |Θυσία nonnunquam ponitur pro θῦμα id est Victima, Hostia. Lucianus De sacrificiis, προσάγουσι τὰς θυσίας. βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός, ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν. Plutarchus Probl. Hell. τῷ Ποσειδῶνι θυσίας ἄγουσι τοῖς νυμφίοις θύσοντες. Vide θεωρία. VNDE Θυσιάζω, Sacrifico, Immolo. Straton apud Athen. lib. 9, Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; Ibidem, θύω βοῦν: quae idem significant. A QVO Θυσίασμα, ατος, τὸ, Hostia, Victima: Id quod sacrificatur. idem quod θῦμα. ET Θυσιαστήριον, ου, τὸ, Altare, Locus vbi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asseruantur. Philo De vita Mosis l. 3, τὸ δ' ἐν τῷ ὑπαίθρῳ βωμοῦ εἴωθε καλεῖν θυσιαστήριον, ὡσανεὶ τηρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν. Dicitur & θυτήριον.

Θύτης, ου, ὁ, Sacrificus, Victimator, Popa. Item Aruspex. Herodianus lib. 4, μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μεταπέμπεται, magos, astrologos & aruspices. Sues quoque θύται dicti sunt à sacrifico vsu, vt tradunt vulg. lex. VNDE Θυτικός, ή, όν, Sacrific', (adiectiuè) Ad sacrificia pertinēs, vel, Ad aruspices pertinens, Aruspicinus. vt θυτικὴ sub. τέχνη, Aruspicina, sub. ars, Aruspicum disciplina. Herodianus lib. 8, περὶ θυτικήν τε καὶ παλαιοσκοπίας ἐμπείρων. Item θυτική, scientia faciendi rem diuinam. Athen. lib. 14, θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαιότεροι μάγειροι. Pro quo paulo post, μάγειροι θυσιῶν ἔμπειροι.

C. Φιλοθύτης, ου, ὁ, Rei diuinae faciēdae studiosus, Qui studiosè sacrificat. Apud Aristophanem Vespis, ἔστιν φιλοθύτης αὐτὸς ἢ φιλόξενος, schol. φιλοθύτας esse ait δεισιδαίμονας, qui deorum metu studiosè sacrificant, existimantes se ea ratione deorum iram auertere posse. In bonam partem accipitur apud Plutarchum Sympos. 2, ὁ δ' Ἄπις καὶ φιλοθύτης, διηγηματικὸς ὀνείρων, καὶ ὅσα χρησμοὺς ἢ φήμας ἢ ἱεροῖς ἢ θεῶν εὐμένεια κατώρθωσεν.

Θυτήρ, ῆρος, ὁ, Sacrificus. idem quod θύτης. Soph. Trach.

Θυτήριος, ου, ὁ, Aptus ad sacrificandum. idem quod θύσιμος. Et neutro gen. θυτήριον, Aptum ad sacrificādum seu simpliciter Quod sacrificatur, Sacrificium. θῦμα. Eurip. |Θυτήριον substantiuè Ara, vt Cic. apud Aratū vertit. idem quod θυσιαστήριον.

C. Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non sacrificatus, Non immolatus. Athen. lib. 4, ἔθος δ' Ἐπικούρῳ οὐκ ἀπαρχάς, οὐκ ἀπαρχὰ θεοῖς, ἀλλ' (ὥσπερ Σιμωνίδης ἱερὰ περὶ τῆς ἀνόσμου γυναικός) ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατέδει, sacra haud sacrificata persaepe comedit. Et apud Suidam Damascius, ἄθυτον δὲ ἐκ ἱερῶν τε μεταλαβεῖν. Apud eundem γάμοις ἄθυτος τε καὶ ἀ-

γάμους γάμοις, Nuptias sine sacrificio celebrans, Nuptias celebrans in quibus res diuina non fiebat. Ἄθυτα ἱερά, Exta tristia, quibus opponuntur τὰ καλά. Bud. ex Æschine contra Ctesiphontem, ἐκ τοῦ πλεῖστον ἀθύτων ἢ ἀκαλλιερήτων τῶν ἱερῶν ὄντων, ἐξέπεμψε τὸ στράτευμα ἐπὶ τοὺς ἀδήλους κινδύνους, contra auspicia. Θυσία ἄθυτος, Contra receptum morem & ritum sacrorũ factum sacrificium, Quod pro sacrificio haberi nō debet. Philo De vita M. l. 3, θυσίας ἀθύτους αὐτήγαγον, καὶ χοροὺς ἀχορεύτους ἵστασαν, sacra nefanda peragebant. Apud eundem Philonem eodem lib. ἄθυτοι θυσίαι, καὶ ἀνίεροι ἱερουργίαι, καὶ ἄλλαι παλίμφημοι πανταλῆ φθορᾶς ἀνεδέχθησαν, Turnebus vertit Polluta sacra sunt. In bonã partem autem apud Naziãzenum, τὸ μέγα καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, ingens & insacrabile, vt ita dicã. Apud Platonẽ verò libro 8, De leg. 300, ἄθυτα δὲ παμμάχων σπέρματα, καὶ τὸ θεῖα, dicitur quasi ἀπυρα, vt sibi videri annotat Bud. ‖ Ἄθυτος, Qui rem diuinam non fecit, Qui non sacrificauit. Xen. Hell. 3, ὥστε ἄθυτος ἀπῆλθε, posteaquam videlicet cum ab Agide missum θῦσαι τῷ Διὶ κατὰ μαντείαν τινά, ἐκώλυον οἱ Ἠλεῖοι μὴ προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, Abiit re diuina non facta.

C. Καλλίθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auspicatus, Bonis auspiciis aut ritè sacrificatus. idem quod καλλιέρητος. Apud Eurip. autem καλλιθύτων βωμῶν, Altarium victimis splendidorum, seu In quibus pulchra seu splendida sacra fiunt. Nisi fortè quis malit, In quibus sacra ritè peraguntur.

C. Νεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper sacrificatus, Recens immolatus.

C. Πανθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacratissimus, Omni veneratione prosequendus. πάνσεπτος, vt apud Sophocl. Aiace, schol. exponit, ὤ τῶν αὖ πάνθυτα θέμι' ἐξελύουσι, ἀτοπία σέβου μιχέν.

C. Πολύθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Victimis abundans. Eurip. πολύθυτον ἄλσος, Nemus vbi multa fiunt sacrificia, vel Crebris suffitionibus halans.

Θυσιάς, άδος, ἡ, Sacrifica, Sacrificalis. Sophocles Antig. Κἆτ' οὐ δέχονται θυσιάδας λιτὰς ἔτι Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, sacrificas preces, seu cũ sacrificiis factas. AT Θύσθλα, τά, Liba, aut Virgæ siue thyrsi quales gestabant Bacchi sacerdotes: πλακοῦντες θυσίαι. ἢ ῥάβδοι ἢ κλάδοι ὁποῖοι οἱ θύρσοι, Διονυσιακὰ φορήματα, vt Eusta th. exponit Il. ζ, de Bacchis Lycurgum persequentem fugientibus, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. Plut. οὐκ Ἀσκραίῳ Διὶ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βέβακχευμένον θύσθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κενοῖς ὀργιάζοντες κώμοις.

C. ΑΠΟθύω, Polluceo, In sacrificia absumo. Xenoph. Hell. 4, καὶ Ἀγησίλαος μὲν ἐς Δελφοὺς ἀφικόμενος, δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Sic Plutarchus in Sylla, τὴν δεκάτην ἀποθύσας τῷ Ἡρακλεῖ. Idem in Crasso, ἀποθύσας τῷ Ἡρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὸν δῆμον ἑστιάσας. Item generaliter pro Dico, Consecro. At Synesius hic, καὶ ἀποθύσαντες ὕμνους τῷ θεῷ χαριστηρίους, ὥσπερ εἰώθαμεν, videtur ἀποθύειν voluisse vsurpare pro Offerre tanquam sacrificium.

C. ΕΚθύω, Perdo, & quasi macto. ἀπόλλυμι. Eurip. Or. ἐξέθυσε Φοῖβος ἡμᾶς, μέλεον ἀπορέγων αἷμα δοὺς πατροφόνου ματρός, perdidit nos Phœbus, qui parricidæ matris nefarium sanguinem nobis permiserit. ‖ Ἐκθύομαι, Placo, Expio. vt ὁ δεῖνα ἐξεθύσατο τὸν φόνον, id est, ὡς διὰ θυσίας ἱλάσατο. Eustath. Sic Suidas quoque ἐκθύσασθαι exponit ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι. itidem Hesych. ‖ Ἐκθύσασθαι, Vaticinari quasi inspectis extis. Apud Suidam, οἷα μάντις ἐκθύσασθαι ὡς ἤκιστα ἂν ἐποπτεῦσαι. id est ἐμαντεύσατο, vt ipse Suidas declarat. Fortassis tamen commodius exponeretur Expiarunt. ἐξιλεώσαντο. VNDE Ἐκθύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expiandus. v. l.

C. ΕΠΙθύω, Super seu post alium sacrifico. Item simpliciter Sacrifico, Immolo. Epigr. lib. 6, Αἰχμηταὶ δ' ἐπέθυσαν ἀλέκτορα. Et voce media apud Plut. Galba, Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus.

C. ΚΑΤΑθύω, Sacrifico, Immolo, Macto. Herodianus lib. 4, εἰς τὸ ἱερὸν ἀπελθὼν πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε. Lucian. Demon. ἐμὲ μὲν ὁρῶντες εἰσφαγησόμενον, ὑμεῖς δὲ καὶ μὴ καταθύσαντα. Idem in Scytha, ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος. ‖ Καταθύομαι, Fascino, Incanto. καταγοητεύω. Theocr. Pharmac. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Et rursus circa finem illius idyllii, Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. ‖ Καταθύσασθαι, Vaticinari, μαντεύσασθαι. Hesych.

C. Προθύω, Antè sacrifico. Et in pass. pro eodem. Plut. De def. orac. οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ καταπένδοντες, neque verò antè sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronãdo, neque libamẽtis mactando. Idem Lycurgo, προέθυε ταῖς Μούσαις, sacra Musis antè persoluebat. ‖ Item Sacrifico pro. Greg. in Encom. Maccab. Ἀαρὼν τοῦ λαοῦ προθυόμενος καὶ προευχόμενος, sacrificans pro populo & vota faciens. VNDE Πρόθυμα, ατος, τό, q. d. Sacrificii præludium, Quod sacrificio ipsi præmittitur. Vel, Libũ. προκατάργμα, ἢ τὸ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἢ πλακοῦντα, vt scholiast. in Aristoph. Pluto exp. βωμοῦ πόπανα καὶ προθύματα καθαγισθῆ. Et προθύματα καὶ προκατάργματα πέψαι, Hostiam & sacrificium libare: quod fiebat antequam hostia feriretur. Bud.

C. ΣΥΝθύω, Vnà sacrifico, Vnà sacra facio. Demosth. pro cor. συνέθυε ἐκ συνευφραίνετο ταῖς πόλεσι. Æschin. καὶ περιάγει τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τὰς θύρας, καὶ συνεποπτεύει καὶ συνθύειν καὶ συναπιέναι.

Θύος, εος, τό, Victima, Hostia, τὸ θυόμενον, vt ex quibusdã antiquis tradit Eust. Vel Sacrificium, θυσία, vt idẽ Eust. exponit. Odyss. ο, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Rogo te per ipsa sacra quæ facis, & per deum illum cui illa facis. ‖ Item Suffimentum, θυμίαμα. Iliad. ζ, πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης Ἔρχεσθε σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. Hesiod. Erg. ἄλλοτε δ' αὖ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Apud Hippocratem quoque θύη Galenus exponit θυμιάματα, ἀρώματα, Suffimenta, Odoramenta.

C. Θυοσκόος, ου, ὁ, Aruspex. μάντις ὁ διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλῶν, vel ὁ διὰ ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, Hesychiũ sequẽdo: vt sit à θύος & κοέω, hoc est νοέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui sacra flammis adolet, seu accendit, à θύος & καίω, id est καίω, Eustath. Iliad. ω, οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες. vbi Eustath. μάντεις tradit esse genus, at θυοσκόοι & ἱερῆες eius species: ac θυοσκόους esse secũdum antiquos τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους, hoc est ἐμπυρομάντεις siue λιβανομάντεις, vt alio nomine vocãtur: at ἱερῆες, τοὺς διὰ σπλάγχνων, aruspices. Odyss. φ, αὐτὰρ ὁ Οἴνοπος υἱὸς Ὃ σφι θυοσκόος ἦν, Qui sacrificus ipsorum erat, Qui rem diuinam eis faciebat. ET Θυηκόος, ου, ὁ, pro eodem. θυηκόοι, ἱερεῖς, Hesychius. Quod vocabulum à θύος fit vt θυηπόλος.

C. Θυοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suffimentorũ receptor. vt θυοδόκοι βωμοὶ apud Hesychium, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι. Et neutr. gen. θυοδόκον sub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda suffimenta, Suffimentorum receptaculum.

C. Θυοσκόπος, ου, ὁ, Aruspex, Qui ex inspectione hostiæ viscerum futura prædicit. ὁ διὰ σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντευόμενος. Hesych.

C. Θυηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. A Polluce ponitur sub titulo τῶν θεοῖς θεραπευόντων, sed poeticum esse dicit. Apud Suidam est etiam fœm. θυηπόλαι. VNDE Θυηπολία, ας, ἡ, Operatio in sacris, Ipsa functio τοῦ θυηπόλου. ET Θυηπόλιον, ου, τό, Sacrificium, θυσία. v. l. ET Θυηπολέω, ῶ, Sacra facio. Plato 2 De rep. βίβλων ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως καθ' ἃς θυηπολοῦσι, ad quorum præscriptum sacra faciũt. θυηπολοῦσι Suidas exponit Circumeunt pollicitantes se sacrificiis deos placare posse. ‖ Ἄνδρα θυηπολέων, Nõnus, Virum sacrificans, hoc est mactans.

C. Θυηχόος, ου, ὁ, Sacrificus, Sacerdos. ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων. Eust. Apud Hesych. est θυηκόος.

C. Θυηρπαξ, γος, ὁ καὶ ἡ, Qui sacra rapit, Sacrilegus. ἱερόσυλος, vt Hesych. exponit, apud quem perperam scriptum est θυάπαξ.

C. Θυωρός, οῦ, ὁ καὶ ἡ. vt θυωρὸς τράπεζα, Mẽsa quæ sacris vsibus dicatur, hoc est In qua reponebantur ea quæ diis offerebantur, ἢ τὰ θύη συλλέγουσα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψούς, vt Hesych. declarat: ab ὠρέω id est φυλάττω. Diogenes Laertius in Pherec. λέγει τὸ ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι. Callimachus Hymno in Dianam, ταὶ δὲ θυωρὸν Εἰαπερὲς χαλόν τι μίαν περὶ δίφρα τίθεντας. vbi scholiastes expo-

nit φιλικὴν τράπεζαν, propriè esse dicens τὴν θεοῖς ἀνατιθεμένην. ET Θυωρεὶς, ίδος, ἡ, idem. Pollux lib. 4 De partibus theatri, καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἡ θεωρὶς ὠνομάζετο ἡ θυωρίς. ET Θυωρίτης, ου, ὁ, Qui sacræ mensæ ministrat. Vel simpliciter Mensarius, τραπεζίτης, Hesych. Apud Etymolog. est etiam ἀργυροτάμιον, κριτὴς τῶν θεῶν. A

ET Θυωρεῖσθαι, In sacra mensa epulari, εὐωχεῖσθαι. Hesych.

Θυήεις, εντος, ὁ, vt θυήεις βωμὸς, Ara in qua sacra fiunt: vel suffimentis quæ in ea adolentur, redolens. Iliad. θ, Γαργαρον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις. Hesiodus, ἔσια λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν. Sacrificam aram, item fumidam ac fumosam aram, in simili loquendi gen. dicunt poetæ Latini. B

Θύεσι Hesych. apud Herodotum exponit, ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, potum ex aromatibus confectum. In v. l. coniungitur θύεσι ποτὸν, potus aromaticus: vt sit adiectiuum.

Θύημα, ατος, τὸ, Suffimentum, Odoramentum. ἄρωμα, vt Erotianus apud Hippocratem exponit: apud quem θύματα Galen. pro θυμιάματα poni tradit. θυήματα Hesychius esse dicit τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Quod videtur esse Mola quæ hostiæ inspergebatur, & sine qua sacra non fiebant. Videtur autē θύημα verbale esse quasi à θυέω aut θυόω. C

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, Aruspicium, Extispicium. ἡ διὰ θυσιῶν μαντεία, vt Eustathius tradit, addens, has θυηλὰς vocari etiam τὰ λοιβάς. At Suidas θυηλὰς propriè esse dicit saccos in quos suffimenta conficiuntur, θυλάκους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλονται: item ἀπαρχὰς, primitias sacrorum, seu libamenta. Il. ι, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Athen. lib. 13, ἐν Ἤλιδι δὲ ἡ κρίσις γίνεται καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸν βοῦν ἄγειν, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυηλὰς ἐπιτίθησι. vbi videtur significare molas quæ hostiis inspergūtur, aut θυλήματα, aut ἐπιθύματα. ¶ Hesych. θυηλὴν exponit θυσίαν. Vetus quoddam lex. θυηλαὶ, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν: quod apud Etymologisten quoque est, addentem tamen ἤγουν αἱ θυσίαι, citantémque ex Philochoro, θυηλαὶ, αἱ πρώται θύονται θεοῖς. VNDE Θυηλάζεσθαι, Sacrificare, in vulg. lex. AT Θυηλίσιον, ου, τὸ, à Polluce inter vasa mensaria ponitur, citante ex Metagenis Philothyte, καὶ πολλαῖς παροψὶσι καὶ καινοῖς θυηλισίοις. D

Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, vel Suffimenta quæ in aris adolebantur. βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα, ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν, vt Hesychius declarat: vt verò Aristophanis schol. τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα, quæ dicit aspergi vino & oleo. Tale quid Libum erat apud Latinos, genus videlicet dulciarii ex farre, caseo, melle & oleo. Aristophanes Pace, ἴθι νυν τὸ μηρὼ λαβὼν, Ἐγὼ δ' ἐπιθήσω τὰ σπλάγχν' ἡμῖν καὶ θυλήματα. Teleclides apud schol. Aristophanis, Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ κάπτε τῶν θυλημάτων. Suidas θυλήματα exponit πέμματα, ἀπαρχάς: Bud. ἐπιθύματα. E

Θύλακος, Vas in quod conficiuntur suffimenta, εἰς ὃ ἐμβάλλονται τὰ θυμιάματα, Etymol. & lex. quoddam antiquum. F

Θύσκη, ης, ἡ, Scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θύματα. Etymolog. & lex. quoddam antiquum. VNDE Θυσκάριον, diminut. à θύσκος, pro quo etiam simpliciter accipitur. AT Θυΐσκη, ης, ἡ, videtur esse Thuribulum, ex Hieronymo: vel Mortariolū potius, vt lib. 1 Maccab. cap. 1, καὶ τὰ σπονδεῖα καὶ τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. καὶ τὰ τρυβλία καὶ αἱ θυΐσκαι χρυσαῖ. In 2 Paralip. 3, τὰς φιάλας & τὰς θυΐσκας & τὰ πύρεια χρυσᾶ καθαροῦ. Hac Budaeus. In versione Hieronymi pro θυΐσκη modò Mortariolum, modò Thuribulum reperitur. In vulg. lex. est ETIAM Θυΐσκος, quod ex Iosepho citatur, exponiturque Acerra, Thuribulū. G

¶ Θύον, ου, τὸ, Quod deabus sacrificabatur. θύα enim Hesych. exponit τὰ θυόμενα ταῖς θεαῖς. Idem θύα apud Eupolidem explicat πέμματα, id est liba seu placentulas, quæ videlicet diis & ipsæ offerebantur, vt θυλήματα, θυηλαί. Apud Callimachum autem θύα accipi pro aromatis idem Hesych. annotat. ¶ Θύον ET Θύα, SIVE Θυΐα, AVT Θύεια, ας, ἡ, (tot enim modis scriptum reperitur apud Theophrastum) Thya, arbor quædam odora. Od. ε, — τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Καιομένων. Quò respiciens Plinius lib. 13, cap. 16, de arbore Thya loquens, sic ait, Nota etiam Homero fuit: θύον Græcè vocatur, ab aliis thya. Hanc igitur inter odores vti tradit in deliciis Circes, quam deam volebat intelligi: magno errore eorum qui odoramenta in eo vocabulo accipiunt, quum præsertim eodem versu cedrū laricémque vnà tradat: in quo manifestum est de arboribus tantùm loquutum. Theophrastus magnum iam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum contignationes, quandámque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ. radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Hæc ibi Plinius, ex Cicerone tradens, mensas quoque ex ea fieri, quarum a Theophrasto mentio facta non sit. Locus autem Theophrasti quem citat, est De historia pl. lib. 5, cap. 5, τὸ δὲ θύον (οἱ δὲ θύαν καλοῦσιν) παρ' Ἄμμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ· τὴν μὲν μορφὴν ὅμοιον κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ. & paulo pòst, καὶ ἐπιδιαμνημονεύουσι ὀροφάς τινας τῶν ἀρχαίων ἔτι. ἄσηπτον γὰρ ὅλως τὸ ξύλον, οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων. Idem lib. 1 De hist. pl. cap. 15, θυΐαν numerat inter ἀείφυλλα. ac lib. 4, cap. 1, & lib. 3, cap. 16, ὀψίκαρπον καὶ φιλόψυχον arborem esse tradit, altam iugisque montium prouenientem. Θύον Macrobius lib. Saturn. 4, cap. 19, Citrum interpretatur. Hermolaus in Corollario thyam esse credidit cedrum alterius generis ex qua mensæ fiebant. ¶ Alia est arbor eodem nomine, malum ferēs execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiā decorans, inquit Plinius loco citato. Reperitur verò scriptum ETIAM Θύον, itidē pro θυΐα. Athen. lib. 5, de quodam aphrodisio, τὰς δὲ θύρας [εἶχε] ἐλέφαντος καὶ θύου, ex ebore & thya: Bud. tamen generabus illud θύον vertit Ex odorata materia.

Θυόεις, εντος, ὁ, Odor⁹. Il. ο, Κρονίδην εὗρ' ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ Ἡμενον. ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο. id est εὐῶδες, vt Eustath. exponit. Et δόμος θυόεις apud Nonnum de templo, suffimentorum videlicet incensione odorem suauem emittente. Fumidum aliquis interpr. etiam possit hoc θυόεν, eo nimirum sensu quo fumidam aram dixit Ouidius: nisi quòd hoc est generalius.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod θυόεις, hoc est Odorus, Odore iucundus. Od. δ, Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθεν. Od. ε, Εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα. Empedocles apud Athen. lib. 12, initio, μύρροισί τε δαιδαλεόδμοις, Σμύρνης τ' ἀκράτου θυσίαις, λιβάνου τε θυώδους. Eurip. θυώδης καπνὸς, Fumus odorus, Odoramentorum incensorum odore iucundus. Theophrastus De historia plantarum lib. 3, cap. 15, de fructu terebinthi loquens, καὶ ἅμα τῇ ἀμπέλῳ πεπαίνουσα, τὸ ἰδεῖν μὲν μέλανα, μέγεθος ἡλίκον κύαμον ἀπαλὴν δὲ καὶ θυωδέστερον. Pro quo Plinius 13 cap. 19, Cum vite maturescit, non grandior faba, odore iucundior, tactu resinosus. Gaza malè sulfurosum vertit. Idē De historia plant. lib. 5, cap. 5, τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπέστατον μετὰ τὰ κυπαρίττινα καὶ τὰ θυώδη, τὴν συκάμινον εἶναί φασι, καὶ ἰσχυρὸν ἅμα καὶ εὔεργον τὸ ξύλον, καὶ παλαιούμενον, μέλαν. Ad quem locū respexit Plinius lib. 16, cap 40, In plenum dici potest, vtique quæ odore præcellant, ea æternitate præstare. A prædictis morus proximè laudatur, quæ vetustate etiā nigrescit. Ita vt hic quoque θυώδη ξύλα sint Ligna quæ odore præcellunt, non autem Thyæ ligna, vt vulgò interpr. Θυώδη in v. l. dicuntur Quæcūque in sacrificiis & aris ad suffitus incenduntur. ¶ Εἵματα θυώδεα. Macrob. Saturn. l. 4, c. 19, apud Hom. idē esse quod Citrosā vestē apud Næuiū: sicut θύον interpr. Malum citreum.

Θυόω, ῶ, Fut. ώσω, Rebus odoratis suffio. vel Odore iucundum reddo. Iliad. ξ, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. VNDE Θύωμα, ατος, τὸ, Suffimentum odoratum. Ὦδος θυμιαμα, vt apud Herodotū exponit Eustathius, σμύρνης ἀκηράτου καὶ κασίης καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων, aliorumque odoramentorum ad suffiendum idoneorum. Citatur etiam ex Aristide & Libanio. θύωμα Hesych. exp. μύρον, ἄρωμα.

Θύϊνος, ου, ὁ, Qui ex thya est. Dioscor. lib. 1, ὅμοιος θυΐνῳ ξύλῳ, thyino ligno simile, vt Ruell. interpr. Et apud Suidam, ἔχων σκεύη θυΐνα, de euangelio Matth. H

Θυΐος, ου, ὁ, Thyam similitudine referens. Theophrastus De histor. plant. lib. 5, cap. 3, loquens περὶ θρίας ὕλης τῆς τὴν παπυρικὴν χειας, (cuiusmodi Macedonicam esse dicit

Digitized by Google

dicit: λεία τε γάρ ἐστι καὶ ἀσφαλὴς καὶ ἔχουσα θύϊον, Læuis enim est, & in operibus firmam rigiditatem habet, naturámque thyæ. Sic enim ibi vulg. l. exponunt, pro τύϊον, quod apud Theophr. est, scribentia θύϊον, ac improbantia versionem Gazæ, qui sic transtulit, Læuis enim est, obediens & tyium nimirum continens.

Θυάζω, idē quod θύω, ἔρδω, ἐναγίζω. V. ET Θυάματα apud Hes. θυμιάματα, quasi à θυάω. AT Θύανον, Placētula quæ bouis loco diis offerebatur. Hesych.

ΘΥΜΕ'ΛΗ, ης, ἡ, Altare: à θύω, quoniam supra eo sacra fiūt. item, Farina quæ sacrificiis adhibebatur. Apud Hesychium tamen non θυμέλαι, sed θυμάλαι sunt οἱ βωμοὶ & τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα. Sed notandum, hoc θυμάλαι apud Hesych. non esse suo (hoc est alphabetico) ordine, sed positum post θυμβροφάγος, ante θυμέλη: adeo vt quin θυμέλαι pro eo legendum sit minimè dubium esse videatur. Nam Θυμέλη eidem Hesychio est βωμὸς, id est Ara, (addenti tamen ab aliis etiam exponi τὸ ἐπὶ πυρὸς ἐφ' οὗ ἐπιθύουσι, vel ἔδαφος ἱερὸν) reperitúrque hac in significatione apud Euripidem, θυμέλαι θεῶν δεξίπυροι, aræ deorum. ‖Peculiariter verò in orchestra (quæ propria chori pars erat in theatro) θυμέλη dicebatur siue βῆμα, siue βωμὸς, siue pulpitū (vt alii tradunt) altū pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum (quo ad comœdiæ chorum habuerunt) cæterique personam non habentes, fabulæ subseruiebant, histrionibúsque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suidas in vocabulo σκηνὴ, loquens de orchestra, αὕτη δέ ἐστιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι. ἔστι μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς τοῦ Διονύσου, ὃς καλεῖται θυμέλη. μετὰ δὲ τὴν θυμέλην κονίστρα. Etymologistes verò θυμέλην mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. De orac. Pyth. τὴν δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον ὥσπερ ἐκ θυμέλης, οὐκ ἀπηδύντον οὐδὲ λιτὴν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγγομένην. Idem in Polit. præcept. tradit non oportere ἐπὶ σκηνὰς καὶ θυμέλας καὶ τραπέζας [καταβαίνειν] πένητα πλουσίους ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον. Luc. De saltat. καὶ ἐπὶ τοῦ πάχεος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα (ἔφασαν) φείσασθαι τῆς θυμέλης. Apud Suidam ex Epigr. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸν ἔρεψε κόμην. Rursum Plutarchus in Alexandro, αὐτὸς μὲν οὖν ἵπποις ἐκώμαζεν ὀκτὼ μετὰ τῶν ἑταίρων ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας ἀνηχούμενος συνεχῶς. Vbi quidam interpr. In sublimi & insigni tabulato. Apud Lat. hac voce vsus est Martial. lib. 1, ad Domitianum; Qua thymelen spectas, derisorémque Latinum, Illa fronte precor carmina nostra legas. Vbi quidā thymelē pro ipsis thymelicis accipiūt: alii saltatricis celeberrimæ nomē propriū esse volunt. ‖Apud Eurip. verò θυμέλας κυκλώπων quidam interpr. Mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta. ‖Apud eūdē θυμέλην exponūt χῶμον. VNDE Θυμελαίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non fœdat seu dedecorat conuiuia & lusus. θυμελαίσχυντος ἄλοχος, vxor honesta, quǽque decorè se gerit vel in conuiuiis vel in deliciis. v. l. ET Θυμελικὸς, οῦ, ὁ, Thymelicus, Ad thymelen pertinens, Thymelen decens. Plut. Fab. θέας δὲ μουσικὰς καὶ θυμελικὰς ἄξειν. Athen. lib. 15, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικούς. Et θυμελικοὶ, Qui in thymela ludunt. Vitruu. lib. 5 cap. 8, Apud eos [Græcos] tragici & comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones. itaque ex eo scenici & thymelici Græcè separatim nominātur.

ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, Suffio, Odores incendo, Adoleo. B. Ath. 7, τοὺς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Sed additur interdum accus. vt θυμιῶσι τὸ λήδανον Ἄραβες, apud Herodot. Sic Herod. l. 5, ὡς συνιόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, λιβανωτόν τι θυμιῷεν ἕκαστος καὶ οἶνον σπένδοιεν. (Polit. interpr.) Vt quū senatus haberetur, thura vnusquisque adoleret, vinúmque libaret. Qui accus. in genitiuum interdum mutatur, (ea forma qua dicitur πιεῖν οἴνου) vt Luc. in Cau. ὅπως ἔχοιεν πιεῖν ἀγαθὰς ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. Fortasse autē & in illo Herodiani loco λιβανωτοῦ itidē legi debet, sicut legitur οἴνου. ‖Θυμιῶ, Suffitu afflo, vel Suffitu inficio, inquit B. afferēs ex Aristotele hæc de apibus dicta, θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσιν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, τότε μάλιστα τὸ μέλι ἐσθίουσι. In v. l. θυμιωμένῳ κέρατι, cornu facto suffitu. Et θυμιώμενον διώκει, nidore fugat. Itē Aristot. θυμιᾶσθαι l. 2 Meteorol. p. 187 pro ἀναθυμιᾶσθαι id est Vaporari, seu Exhalare, vt B. scribit. Interdū θυμιῶμαι redditur & Vror, Accēdor. Vnde pro eo quod Diosc. de gagate lapide refert, διώκει δὲ καὶ ἑρπετὰ θυμιαθεὶς, Plin. tradit eum vri accendique aqua, oleo restingui: atq; ita, videlicet accensum aqua & restinctum oleo, fugare serpentes. Quam Plinii interpr. Dioscoridis quoque sequuntur interpretes. Et pro eo quod idem Diosc. l. 2 cap. 63 de cornu ceruino dicit, ἀμφότερον δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει, idē Plin. habet, Accensis autem vtrislibet, odore serpentes fugantur. Vbi tamē ad exprimendū θυμιᾶσθαι, addidit Odore.

Θυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Suffitus aut suffitio ex aromatibus, seu odoribus. (etiam Bonis odoribus suffire, dicit Colum.) Herodian. lib. 1, φέρει γὰρ πᾶσα ἄνθη, ἃς ἀρώματα τε καὶ θυμιάματα χρώμεθα, herbas odoratas, quæ nos aromata suffimentáque habemus. Plato Polit. 2, καὶ μύρα καὶ θυμιάματα, καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα. Athen. lib. 12, ἔρραινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύροις σπουδαίοις καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. ἐθυμιᾶτο δὲ αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα. Diosc. lib. 1 cap. 105, de herba Sabina, χρῶνται δέ τινες τοῖς φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος. De qua Plin. lib. 24 cap. 11, A multis in suffitus pro thure assumitur.

Θυμίασις, εως, ἡ, Suffitus seu suffitio. Diosc. lib. 1 cap. 130, de sesaminis & acāthinis lignis quibus ebenum adulteratur, μηδὲν δὲ δριμὺ ἐχούσας ἐν τῇ γεύσει ἢ ἐν τῇ θυμιάσει εὐῶδες: vnde à contrario Plinius dicit ebenum vri odore iucundo.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, Acerra, Thuribulum. Philo De vita M. l. 3, τὴν κιβωτὸν, τὴν λυχνίαν, τὸ θυμιατήριον, acerram. Eodē lib. τὸ δὲ περιγείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, [περιίδρυται σύμβολον] τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θυμιατήριον. In v. l. exponitur Locus aut ara in qua fit suffitus. ‖Θυμιατήριον est etiam sidus cæleste quod θυτήριον appellat Aratus, id est Ara, vt Cicero, Manilius, Hyginus, Rufus & Firmicus interpretantur. Thuribulum vocat Vitruu. lib. 7 cap. 9, sub scorpionis aculeo illud collocās. Basso Sacrarius & Pharum, Alfonso Lar appellatur, vt tradunt v. l.

Θυμιατικὸς, ή, όν, Ad suffiendum aptus, Vaporiferus.

ἈΝΑθυμιάω, ῶ, vel Ἀναθυμιάζω, Vaporo, Suffio, Exhalare facio. Ἀναθυμιῶμαι quoque interdum actiuam significationē habet. Aristoteles, ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φασί. id est exhalationes elicere, vt quidē vertit Theodorus. Apud eūdem Aristot. ἀναθυμιῶμαι capitur pro Vaporem reddere, vel Euaporari, Exhalare, Suffitū emittere, Pro suffitu vel suffimento esse. lib. De gener. anim. 5, αἱ δὲ τρίχες καὶ τὸ ἀνάλογον αὐταῖς οὐκ ἐκ τῆς σαρκὸς γίνονται, ἀλλ' ἐκ τοῦ δέρματος ἐξατμιζόντος καὶ ἀναθυμιωμένου. Idem De mundo, ἡ δὲ νοτερὰ καὶ ἀτμώδης ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιωμένη φύσεως. Plut. Symp. 7, ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιᾶται. ‖In hoc autem loco, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προϋπάρχον μῖσος, Eust. exponit ἀνενεοῦτο, renouabatur: fortasse (vt subiungit) ἀπὸ τοῦ θυμοῦ τοῦ κατὰ τὴν ὀργὴν· μάλιστα δὲ ληφθὲν αὐτὸ τὸ ἐκ δευτέρου εἰς ψυχὴν ἔρχεσθαι ἐπειδὴ καὶ δευτέρωμα ἐστὶν ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις σημαίνει. Quoniā tamen eiusmodi à θυμὸς deriuata verba non reperiuntur, malim ἀνεθυμιᾶτο exponere Referuescebat aut Accendebatur, vt ἀναθυμιᾶσθαι per consequens accipiatur pro Referuescere aut Recalescere.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τὸ, Vapor, Suffitus, Suffimen. vel Vaporatio, Suffitio. pro ἀναθυμίασις. Vide θυμίαμα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, Vapor, Exhalatio, Halitus, Suffitus. A Plinio dicitur & terræ halitus. Gaza respirationem alicubi interpretatur, accipiens respirationem pro exhalatione. Cicero expirationem dicit ἀτμίδα, vt ait Bud. qui & hunc ex Meteorologicis Aristotelis περὶ ἀτμίδος & περὶ ἀναθυμιάσεως locum citat, ἔστι γὰρ ἀτμὶς μὲν φύσει ὑγρὸν καὶ θερμὸν, ἀναθυμίασις δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν. καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ. Idem in alio eiusdē libri loco duplicē ἀναθυμίασιν facit, ἀτμώδη & πνευματώδη. At in libro De mundo, vnam facit ξηρὰν καὶ καπνώδη, alteram νοτερὰν καὶ ἀτμώδη. Herodianus ἀναθυμίασιν dixit de aere corrupto circa paludes,

vt scribit idem Bud. A

C. ἈΠΟθυμιάω, ῶ, Euaporo, Exhalo, vel Odorem cieo. VNDE Ἀποθυμίασις, εως, ἡ, Euaporatio, Exhalatio. Vide Ὑποθυμίδες paulo pòst.

C. ἘΚθυμιάω, Suffio, Bud. ex Aristotele. Et Ἐκθυμιῶμαι, Adoleor, Accendor: vel potius Ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Dioscor. lib. 1, cap. 130, de ebeno, τήκεται τι ἐπ' ἀνθράκων μετ' εὐωδίας καὶ δίχα καπνοῦ ἐκθυμιωμένη. Eam Plinius quoque iucundo odore vri tradit.

C. ἘΝθυμιάω, ῶ, Suffio intus. Synes. epist. 121, καλόν σοι εἰ πάντα διαπέσας ἐκκομίσεις καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnia digerens & componens, etiam euerras cubiculū suffitúque vapores. B. B

C. ἘΠΙθυμιάω, Suffio, Odoramenta adoleo seu accendo. Plut. Alex. de Leonide qui ad Alexandrum in sacrificio quodam solenni ἐπιδραξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίζοντα τῶ θυμιάματος, ὅταν (dixit) τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. VNDE Ἐπιθυμίαμα, ατος, τό, Suffimentum, Quod ad suffiendum adoletur. Sophocl.

C. ὙΠΟθυμιάω, ῶ, Suffio, Suffumigo. Dioscor. lib. 1, cap. 105 de herba Sabina, ἔμβρυα τε ἐκβάλλει. ϖροστεθεῖσα δὲ καὶ ὑποθυμιαθεῖσα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ. Pro quibus Plinius, Partus emortuos apposita extrahit & suffita. Et lib. 5, cap. 146, de gagate lapide, ἔστι δὲ καὶ ἐπιληπτικῶν ἔλεγχος ὑποθυμιαθεὶς, καὶ ὑστερικὰς ἀνακαλεῖται. Pro quibus itidem Plinius, Deprehendit sonticum morbum & virginitatem suffitus. VNDE Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, Suffitus seu suffitio, Suffumigatio. C

C. Ὑποθυμὶς, ET Ἐπιθυμὶς, ίδος, ἡ. Sunt autem ὑποθυμίδες Serta florida quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ verò sunt ὑποθυμίδες, quoniam ipsum cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt & refocillant. Id tradit Plutarchus Sympos. 3, cap. 1, διὸ μάλιστα εἰς αἰσθήσεις ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν, quoniam videlicet οἱόμενοι αὐτῶν ὀσμαῖς αὐτὸν ἀνω ἀναλαμβάνειν τὸν ἐγκέφαλον, αὐτὸς ὁ ἐγκέφαλος φύσει ψυχρός ὤν, αἰεὶ πίπτει. Paulo pòst clarius idem dicit, οὐ γὰρ ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνεργοῦντες ἀνελόμενοι, διὰ περιτιθέμενοι ἐπὶ τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ἐκάλουν (ἐπιθυμίδας γὰρ αὐτὰς ἔδει γε τῷ μᾶλλον τῷ καλεῖσθαι προσῆν) ἀλλ' ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀναθυμίασιν. Athenæus verò (vt tradunt vulg. lex.) à Lesbiis ὑποθυμίδας vocari scribit myrti ramos inflexos quibus sese redimiebāt. ‖ Ὑποθυμὶς est etiam auis nomen apud Aristoph in comœdia quæ inscribitur Aues. Dicitur ETIAM Ὑποθύμιος adiectiuè, eadem origine & significatione, vt ὑποθύμιος στέφανος apud Hesychium, idem qui ὑποθυμὶς, corona collaris, hoc est quæ collo appenditur. ὑποτραχήλιος, vt ipse declarat. AT Ἐπιθυμίδες etiam ipsæ coronæ sunt, vel (vt Hesych. exponit) τὰ περὶ τὸ στῆθος στεφανώματα: quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quā animi sedem esse volunt, appendebātur, à θυμὸς potius deriuatæ putantur, vt Plutarchus indicat loco paulo antè citato. D

ΘΥΩ, ET Θυώω, Impetu quodā feror, & quidē impetu quasi furibūdo: aut Impetu præpropero & festino feror. ὁρμῶ, vt Athen. lib. 7 exponit, θυῶνος inde deriuans. vel, vt Porphyr. σφοδρῶς ὁρμᾶν δίκην μαινομένων. Hesiod. Theog. de auris seu ventis, Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicand. Ther. Μηδὲ σύ γ' ἐν τελέθοιο τύχοις ὅτε δῆγμα περιφεύγων Πετραίος ἔχις θύσῃ τυπὴν ἐφοδεύοντες ἐχίδνης, quum rapido impetu fertur declinans morsum plagámque a vipera fœmina sibi imminentem. Interdum redditur commodius. Furo. Il. λ & τ, — περὶ φρεσὶ γὰρ ὅ γ' ἐγχεὶ θύει. Il. α, — ἦ γὰρ ὅ γ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει, Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, vel Abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hesiod. αἵματι θύουσιν ἄρπυιαι, schol. exponit μαίνονται. Sed & ab Hesychio θύει explicatur per μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, Furit, Diuini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exponitur Ferueo, Æstuo. Il. φ, de Scamādro fluuio, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων Πάντα δὲ ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. Sic apud Hesiod. πάντας ἀπέκτεινε οἴδματι θύων. Et θύε χεῦμα, Vnda æstuabat seu feruebat. Od. λ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, totum solum sanguine occisorum feruebat. Θυώω (vt dixi) eiusdem cum θύω significationis est, ex eóque deriuatū, pleonasmo literæ ι, vt δρηστώω ab δρηστώ. Il. β, Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες θῦνον κρίνοντες, properabant decuriantes & ordinantes. Il. ε, θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάρρῳ, Impetu ferebatur instar torrentis. Il. λ, Τρῶας δὲ κλαγγῇ τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμὸς Θυνόντων ἅμυδις, qui simul vno omnes ferebantur impetu seu properabant. ET Θυνέω, ῶ, idem quod θυώω seu θύω. Heliod. Asp. loquens de portu, πολλοὶ γε μὲν ἀμφὶ ἀυτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, rapido & veluti impetuoso cursu huc illuc ferebantur seu discurrebant. Idem, Ἐν δ' ἄλλοι, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, furebant. ‖ Θύνεται Hesych. exponit ἐθύνεον. Apud eundem Hesych. scribitur ETIAM Θύω, quod itidem ab eo explicatur verbo ὁρμῶ. E F G H

C. ἈΝΑθύω, Ad opus intermissum, iterum quasi impetu feror. ἀναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου, Resumo rem quampiam aliquo pòst tempore, vt Suidas exponit apud Pherecr. πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι. Hesych. ἀναθύειν explicat ἀνασκιρτᾶν, Exultim ludere, Lasciuire. (nam ἀνασκιρτᾶν pro Lasciuire vsurpari quidam tradūt) item αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνακμάζειν, reiuuenescere.

C. ἘΚθύω, Erumpo, vel Cum impetu erumpo. ἐκθύει enim Erotianus apud Hippocratē exponit ἐξορμᾷ. Hesychio autem ἐκθύουσι est ἐκπίπτουσι, ἐκζέουσι, excidant, efferueant. Apud eundem verò est etiam ἐκθύζει, quod exponit ἐκζεῖ, ἐξορμᾷ, Efferuescit, Euomit, AB Ἐκθύζω. Est quoque apud eundem Hesych. Ἐκθύμβος quod exponit παχύς: quasi itidem ab ἐκθύω, qui cito impetu erumpit aut prorumpit. (item substātiuè λῶμα, κόμβος, Fimbria) A quo deriuatur ETIAM Ἔκθυμα quod Hesychio est ἐξάνθημα, Quod per cutem quasi erumpit aut efferuescit. ἐκθύματα, Papulæ per cutem erūpentes: quæ alio nomine (vt ego arbitror) dicuntur ἐξανθήματα. neque enim harum vocum discrimen vllum comperi. Eius generis sunt tum quæ per febres ardentes exeunt, tum variolæ vulgò dictæ & morbilli. Gorr. Ἐκθύματα apud Hippocr. Epidem. lib. 3 sunt ἐξανθήματα. Pustulas interpretes reddunt: Plinius Papulas vocat & Pituitæ eruptiones. vulg. lex.

C. ἘΠΙθύω, VEL Ἐπιθυίω, Impetu feror in aliquē. ὁρμάομαι, vt Hesychius declarat. Il. ς, Οἱ δ' ἰθὺς μεμαῶτες ἐπὶ ἔλλιον ἰπποδάμοιο Τρῶες ἐπιθύουσι, recto ac præpropero cursu feruntur: ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, vt breuium schol. autor exponit. Apud Apollon. verò Arg. 2, ἐπιθύεις δ' ἔτι ἄεθλον, schol. esse dicit ἐπιθυμεῖς, desideras, cupis. Ἐπιθυθύων, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro pag. 167, εἴτε τι θηρίον ὂν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. vbi opponuntur ἥμερον & ἐπιτεθυμμένον, sicut ἁπλοῦν & πολύπλοκον. Ficinus ibi vertit Ardentius & furiosius. AT Ἐπιθύνω Suid. exp. ἐπιταχύνομαι.

Θυὰς, SIVE Θυιὰς, aut ETIAM Θυϊὰς, άδος, ἡ, Quæ furore percita fertur. μαινὰς, Hesych. Et θυὰς λύσσα, furēs rabies, in Epigr. Plut. De aud. poem. Τιμόθεος μὲν ᾄδων τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα, Κινησίας ἀπεκρίνατο, Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Idē est apud eundem Plut. in lib. περὶ δεισιδαιμονίας. ‖ Item Baccha, vt Hesych. declarat, quoniā videlicet Bacchæ illæ Bacchico seu fanatico furoris instinctu agebantur. Apollon. Arg. 1, Θυάσιν ὠμοβόροις ἰκέλαι. Plut. De primo frig. ἐκεῖ ταῖς τὸν Παρνασσὸν ἀναβαίνειν βοηθοῦσαι ταῖς θυάσιν ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, vt Bacchis procella lacutia & niuis asperitate interclusis opem ferrent. Idem in Probl. Hellenicis, ἡ δὲ τῶν θυιάδων ἀρχηγὸς κλεαρίστη. Plin. lib. 36 cap. 5, Item Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas. ‖ At θυὰς ἑορτὴ apud Non. videtur potius ad præcedens θύω pertinere, vt sit Festum quo solennia fiunt sacrificia: nisi aliquis hoc θυὰς in bonam partem accipere malit, vt sit Festum quod diuino instinctu agitatur. ‖ Θυὰς apud Danielem Symmachus interpretatus est quos Græci solent θυτοσκόπους appellare, id est Qui exta inspiciunt & ex iis ventura prædicunt. vt scribit Hieronymus in c. 2. Danielis. Sed à θύω significāte Sacrifico, deriuari potius videtur hoc nomē, mendosum alioqui, tolerabilius esset certè θυὰς. Dicitur verò ET Θυιὰς, άδος, ἡ, idem signific. quod θυὰς. vt θυιὰς βοὴ, vox furoris instinctu edita, qualis bacchantium est seu baccharum. Et θυιάδες, idem quod τιθῆναι, apud Hesychium. Θυιάδες vocantur etiam mulie-

Digitized by Google

res quæ Proserpinæ sacræ sunt, vt idem Hesychius annotat. Sed & ipsa Semele Bacchi mater DICITUR Θυώνη, propterea quòd eam Æschylus introduxit grauidam & fanatici furoris instinctu percitam, mulierésque quæ vterum eius tangerent, simili furoris œstro laborantes, vt Apollonii Rhodii schol. annotat.

VNDE Θυωνίδας apud Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronymica.

Θυάζω, Bacchica orgia celebro, entheo furore instinctus. ὀργιάζω, Varin. AT Θυάω, idem est quod κασσυριάω, siue κασαυρίζω, id est Subo. quod de suibus dicitur venereæ libidinis quasi furore percitis, quum videlicet impetu quodam furioso ad veneris opera rapiuntur. Aristot. De hist. anim. lib. 6, cap. 18, θυώσαι δὲ αἱ ὕες ἢν καταβάλλωσιν τὰ ὦτα κατέβαλε μὲν, εἰ δὲ μὴ, ἀναθυᾷ πάλιν. Et in 5, κύπτουσι μάλιστα ἂν ἢν ὅταν θυῶσι καταβάλῃ τὰ ὦτα· εἰ δὲ μὴ, οὐχ, ἀλλ' ἀναθυᾷ πάλιν. Vnde Plinius lib. 8, cap. 51, Remediū [aduersus abortū] ne prima subatione neq; ante flaccidas aures coitus fiat. HINC Ἀναθυάω, Rursum Subo, cuius exemplum in præced. habes. ‖ Item ἀνασκιρτῶ, vt Hesych. exponit. quod aliquando pro lasciuire etiam accipi quidam tradunt. AT Θυάζ est Impetu ferri, vel Furoris instinctu percitum agi. Vnde θυμοῦς apud Hesych. μανεὶς, ὁρμήσας.

Θυῶς, Impetus, Cursus. item Bellum. Hesych.

ΘΥΝΝΟΣ, ὁ, Thunnus, siue Thynnus, vt Plin. etiam vocat: nomen piscis prægrandis: à θυώω, duplicata litera ν, vt vult Eustath. vel à θύω id est ὁρμῶ, vt scribit Ath. lib. 7, quoniam (vt ex Aristot. tradit) οἱ θύννοι [καὶ οἱ ξιφίαι] οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολήν· ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι τηνικαῦτα παρὰ τὰ πτερύγια οἷον σκωλήκιον, τὸ καλούμενον οἶστρον, ὅμοιον σκορπίῳ, μέγεθος δὲ ἡλίκον ἀράχνης. πονεῖ δὲ ταῦτα αὐτοὺς ὥστε μηδὲν ἔλαττον ἐξάλλεσθαι τοῦ δελφῖνος, & τοῖς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτουσι. Plinius quoque eos hoc œstro agitari memorat. Animal est paruum (inquit) scorpionis effigie, aranei magnitudine. Hoc se & thynno & ei qui gladius vocatur, crebrò delphini magnitudinem excedēti, sub pinna affigit aculeo: tantóque infestat dolore vt in naues sæpenumero exiliant. Plut. ex quodam poeta, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροφεῖ. Fœmin. gen. est ET Θυώνη ET Θυννίς: quorum vtroque vno eodémque in versu vsus est Archestratus apud Athen. lib. 7, Καὶ θυννὶς ὑραῖον ἔχε, λὴν θυννίδα φωνεῖ. Ibidem ex Sostrati lib. 2 De anim. τὴν πηλαμίδα, θυννίδα καλεῖσθαί φησι. Quibus verbis ipse Athen. adiicit νομίζω δ' ὑποδεέστερον θυννὸν εἶναι. ἢ δὲ μείζονα, ὄρκυνον. ἐπὶ δὲ πλεῖον αὐξηθέντα, κῆτος. ‖ Θυννίδας Hesych. forma diminutiua esse etiam tradit θυννεῖα τεμάχη, Frusta thynnorum in partes concisorum. Quo modo ab eodē exponitur ETIAM Θυννάδες, videlicet τεμάχη ταρίχου, frusta ex salsamentis thynnorum.

C. Θυννοθήρας, ου, ὁ, Thynnorum venator, Qui thynnos captat. Athen. VNDE Θυννοθηρατικός, ου, ὁ, Thynnorum venationi idoneus. vt θυννοθηρατικὴ σαγήνη apud Athenæū lib. 7, ex Sophrone.

C. Θυννοσκόπος, ου, ὁ, Qui thynnos obseruat & captat. Thunnarius, vt Gaza vertit. qui (vt Theocr. ait Id. 3) τὼς θύννως σκοπιάζεται, vt Ὄλπις ὁ γριπεύς. Plut. De solert. anim.

VNDE Θυννοσκοπία, ας, ἡ, Thynnorum speculatio & captatio. Accipitur metaph. pro accurata & inconniuenti obseruatione: quoniam piscatores thunnos intenta oculorum acie speculantur quo pacto tridente figant. ET Θυννοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus thynnorum speculationi aptus. Synes. ep. 57, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν ἀγαγὼν ἁλιέα, ex piscatore dux creatus, vt B. interpr. ET Θυννοσκοπέω, ῶ, Thynnos speculor & capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accuratè obseruo, more eorū qui thynnos captant. Aristoph. Eq. Κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν.

Θυννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Thynnaceus) Thynnum referēs. Luc. in Ioue Trag. ἄπαγε· θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, καὶ κομιδῇ παχύ, Thunnicum enthymema & supra modum pingue. vt Eras. interpr.

Θυνναῖος, α, ὁ, Qui ex thynno est. vt θυνναῖα τεμάχη apud Athen. l. 3. Et θυνναῖον n. g. Sacrificiū ex thynnis. Ath. lib. 7, ὅταν δ' ἡ θυννεία ὥρα, ὅταν ἁλιεύωσιν, θύειν τῷ Ποσειδῶνι [τ' ἐπιτυχεῖν] ἀλιεῦσι θυννὸν, καὶ ἡ θυσία τοῦτο καλεῖσθαι θυν-

ναῖον. AT Θυννεῖον apud Suid. videtur esse frustū thynni, aut τεμάχιον θυννεῖον, aut simile aliquid. Θυννεῖα θερμὰ καταφαγεῖν, κατ' ἐπιτοιούτ Ἄκρατι. vide Θυννεῖον.

Θυννάζω, Pungo, vt piscator thunnum tridēte. Aristoph. Vesp. εἶτα σ' ἐπόμεθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους. i. κατακεντοῦντες: metaphora sumpta à thynnis maioribus qui tridentibus capiebātur, vt Hes. Suid. & schol. Aristoph. annotant. ‖ Θυννάσαι Hesychio est etiā τιμωρεῖν, κόπτειν ἄγαν ὀδυνᾶν: item ὀδυνήσαι & ἀποπαῦσαι. SED ET Θυννίζω est Stimulo pungóq;, metaphora itidē à thynnis sumpta, vt Erasmus tradit in prouerbio Thunnissare. At Suidæ θυννίζω est ἀποτίμπτομαι καὶ παραλογίζομαι. VNDE Ἀποθυννίζω. Luc. in Ioue Trag. εἰ παρὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθυννίσμαι, Si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa. Erasm.

Θυννάξ, ακος, ὁ, ET Θυννίον, ου, τὸ, diminutiua à θύννος, id est Paruus thynnus. Eustath. ex Athenæo, πίννης σύκιχοντες ἀγρεχόμενοι ὑπογάστριον θυννάκος, οὐδὲ κρανίον λάβρακος οὐδὲ γόγγρου, οὐδὲ σηπίας. Alterum verò diminutiuum citat ipse etiam Athenæus lib. 14, ex Clearcho Solensi, Σκέροδον, κρίας, θυννίον, ἁλμην, κρέμμυον. Apud eundem l. 3 θυννίον accipitur pro θυννεῖον τέμαχος, vt paulo antè vocat. τὸ δὲ θυννίον (ζῶον) γίνεται ἐκ τῆς μείζονος πηλαμίδος, ὅν τὸ μικρὸν ἀναλογεῖ τῷ κυβίῳ, ὃ εὐθὺς ἐστὶ ἡ τὸ ὡραῖον. Haud scio tamen an non potius legendum sit θυννεῖον, & subintelligendum τέμαχος. Apud Suidam enim θυννεῖα pluraliter & substantiue simile quid significat.

ΘΥΕΛΛΑ, ης, ἡ, Ventorum complicatorum vis impetuosa, Procella, à θύειν & εἰλεῖν, vt Porphyrius tradit: alii esse volunt ἀέλλας θυούσας. Aristoteles De mundo θυέλλας definit πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, id est flatum prævalentem qui repentè prosilit. Iliad. ψ, de iis qui stadium currebant, — ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Od. υ, Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι. Od. κ, — αὐτίκα δ' ἐκ ποντος ὀρουσε. Τοὺς δ' ἀψ ἐς πόντον φέρε πνοιῇ θύελλα. Odyss. ζ, Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι. Il. ν, Τ' ὡς τ' φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ. Sic apud Hesiod. Asp. ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ. Interdum verò additur genit. ἀνέμου vel ἀνέμων. Od. κ, αἳ σ' ἔφερον κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Od. ι, — μέσσῳ δὲ εἰσὶν ἴαξε Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα. & paulo antè, ἐπέσχυσε δ' ἄνεμος Γαρμίου ἀνέμου. Sic apud Aratum δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, quod Cicero vertit, — grauis vehementi flamine ventus.

Metaphoricè verò dicitur etiam πυρὸς θύελλα. Od. μ, πίνακές τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Reperitur ETIAM Προθύελλα vna voce scriptum apud Hesiodum Theogon. v. 742, ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ Ἀργαλέη. malit tamen fortasse aliquis diuidere & πρὸ referre ad φέρει, sicut apud Homerum Odyss. υ, ἢ ἔπειτα μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα.

Θυελλήεις, εσσα, εν, ὁ, Procellosus.

-ΘΩΗ, ῆς, ἡ, Mulcta, Damnum alicui impositum, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, vt scholiastes apud Homerum Odyss. β, exponit, Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. Eustathius hoc vocabulum deriuat à θῶ, vt φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

C. Ἀθῷος, ου, ὁ, (apud Euripidem in fœminino etiam genere) Impunis, Non mulctatus, Mulctam nullam passus, Qui sine mulcta euasit. Nonnunquam absolutè & sine casu: vt apud Demosthenem, ἀθῷον ἀφεῖναι τοῦτον, ἀθῷον ἐᾶσαι, id est absolutum sinere abire, non damnatum, vel supplicii expertem, id est ἀτιμώρητον. Idem, οἱ δ' τοὺς ἀπαιτοῦντας, ἀθῴους καθιστᾶσι. ‖ Cum genitiuo, pro Indemnis, Damni expers. Idem Pro corona, ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, Qui nihil damni accepit ex Philippi potentia, Qui nihil damni sensit ex Philippi dominatu. Sic apud Aristophanem cum genitiuo in Nubibus, σοὶ σώματι χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, Intactum à plagis, Immune à verberibus.

Ἀθῷος exponitur etiam Innocens, Insons, Noxæ non affinis. ἀναίτιος, Suidas, Hesychius. Sed hic nullum exemplum profert huius significationis: ille tantūm ex Bibliis Græcis.

Ἀθῷος proparoxytonum & sine ι subscripto literæ ω, adiectiuum ab Ἄθως, quod est nomen montis, item vrbis supra hunc montem. ἀθῷος au-

item pro Impunis, ideo habet ι subscriptum ipsi ω, quia inuenitur ἀθῷοι apud Archilochum, vt testatur Etymolog. Veruntamen Eustath. tradit ἄθωος quosdā ita scribere vt ἄφωνος à φωνή: alios verò ἀθῷος, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Ἀθώου Διός, Iouis qui in Atho monte colitur: atque hanc posteriorem scripturam esse vsitatiorem: Ἀθῷος autē illud ab Ἄθως, ι habere subscriptū, vt Μινῷος quod à Μίνως deriuatur: quæ eius sententia Etymologistæ opinioni videtur anteferenda.

Ἀθῴως, aduerb. Citra mulctam, Citra damnum. Item Innocenter. Hesych. exponit ἀζημίως.

Ἀθωόω, F. ώσω, P. ωκα, Absoluo, Immunem mulctæ facio, Mulcta libero, siue pœna. vel Indemnem præsto. ἀθωῶν τοῦ ἐγκλήματος, apud Areopag. Crimine te absoluo. Ἀθωωθείς partic. à passiuo Ἀθωοῦμαι. Iustificatus, Impune ferēs apud Græcos Bibliorum interpretes præsertim. vt in Solomonis prouerbiis, χεὶρ δὲ χειρὶ ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται, Nō abibit impunis, vel potius impunitus, Non impunè feret, Non liberabitur, Non absoluetur. Vel (vt alii) Non iustificabitur, verbo vtentes in sacris literis recepto.

Ἀθώωσις, εως, ἡ, Impunitas, Absolutio rei. ‖ Bud. in lex. notat ἀθώωσιν in Pandectis significare non solùm absolutionem rei, sed & liberationem per acceptilationē. esse enim ἀποχὴν καὶ ἀθώωσιν.

Ἀθώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui mulcta imposita non est, Impunis. ἀζημίωτος, Hesych. Videtur autem deriuatum ab ἀθωόω neutraliter posito pro Impunè fero, Non mulctor.

ΘΩ´ΠΤΩ, Assentor, Colo. θεραπεύω, vt Hesych. declarat. Itē Cauillor, Irrideo, σκώπτω, vt ab eodem Hesychio exponitur.

Θώψ, ωπός, ὁ, Assentator, Adulator, Qui quasi admirabundus aliquem laudat & prædicat. Dissimulator, hoc est Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore. κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής, εἴρων, vt Hesych. declarat. Suidas ex Antiphont. oratione De concordia, πολλοὶ δ᾽ ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ᾽ ἑταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης κόλακας. Vsurpatur etiam adiectiuè pro Adulatorius, Assentatorius. Apud eundem Suidam, θῶπάς τε καὶ ἀπατηλοὺς προσφέροντες λόγους, id est, τοὺς μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσφόροντας ἐπὶ κολακείᾳ. Apud eundem Suidam, θεράπευε τὰ δίκαια καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ προσήκοντα, ἀλλ᾽ οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον. Ex Platone quoque Budæus citat, μηδὲ οἷον ἡδύναι ἢ θῶπας λόγους. Idem Budæus exponit θωπεῖος ἀπατηλόν, non tamen addito autoris nomine.

Θωπικός, ού, ὁ, Assentatorius, κολακευτικός. Apud Suidam, καί ἐστι θωπικῇ φύσει. VNDE Θωπικῶς, Assentatorum more, Adulatoriè. κολακευτικῶς. Suid.

Θωπεύω, F. εύσω, Assentor, Adulor, Blanditiis capto. Luc. Timone, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν ἀφελέσθαι δυνήσεται ἄν, diuitiæ quibus nec adulator assentando, nec calumniator territando spoliare possit. Æschines contra Ctesiphontem, τὸν δῆμον θωπεύσας. Philo De vita Mosis lib. 1, θωπεύει ἑτέρους, ἑτέροις ἀπειλεῖ, alios captat, aliis minatur. Apud Aristoph. autem Acharn. φησὶ δ᾽ ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ᾽ ὥστ᾽ εὐδαίμονας εἶναι, οὐ θωπεύων, malam Assentatorum more verba dans: nam & Suidas θωπεύω pro ἀπατάω accipi testatur. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, pro Inseruire tempori. Phocylides de parasitis, Καιρὸν θωπεύοντες ἐπὶ κερδοσύνῃσιν ἔχοντες. Eadem signif. idem Phocylides dicit καιρῷ λατρεύειν. In bonam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω.

Θώπευμα, ατος, τὸ, Blandimentum. Aristophanes Vespis, ἆρ᾽ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θωπεύματ᾽ ἐν ταῦτα δικαστῇ, quas non blanditias hic copia est audire? Plutarchus Polit. præc. ἡδέα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα.

VNDE Θωπευμάτιον, ου, τὸ, Assentatiuncula.

Θωπευτικός, οῦ, ὁ, Assentatorius. idem quod θωπικός. Item substantiuè, Assentator. Plato De leg. VNDE Θωπευτικῶς, Assentatorum more, More eorum qui blandiuntur. idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ας, ἡ, Assentatio, Adulatio, Blanditus. Item Blanditiæ. vt θωπείας λόγων apud Platonem De legibus, Blanditiæ seu lenocinia verborum. Item Emollitio quæ fit blanditiis seu blanda tractatione. Xenophon de e-

A quis ferocioribus, & qui nimis magnos animos spirant, διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας [δεόμενοι:] quibus opponit τοὺς διὰ βλακείαν, ἐλάσσονος πολλῆς δεομένους.

C. Ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui assentationes non admittit, vel Qui blanditiis vinci & emolliri non potest, ἀκολάκευτος, Hesych. Immitis, ἄμειλιχος. Suidas ex Epigrammatis, de apro, Θηρὸς ἀθωπεύτου Γαιι καθῆψε δέρας. Apud Hesychium verò scribitur ἀθώπευστος, per σ, sicut & ἀκολάκευστος.

B C. ΥΠΟθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblandior. Herodotus lib. 1, pag. 3, à tergo, οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος, de Solone qui Crœsum beatum prædicare nolebat. Aristophan. apud Suidam, εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Idem in Vespis, καὶ τὸ χυτρίδιόν μ᾽ ὑποθωπεύουσα φέρειν μᾶζαν προσανέλκῃ, Subblandiens mihi, vt Plautus loquitur.

ΘΩ´ΡΑΞ, ακος, ὁ, Thorax seu Pectus. sic dicta est à veteribus pars ea corporis quæ à collo ad pudenda vsque trunca pertendit: vt definit Aristoteles lib. 1 De historia anim. cap. 7. Sed & Hippocr. in lib. περὶ τέχνης, quum dicit, ὅ, τι γὰρ θώραξ καλεόμενος ἐν ᾧ τὸ ἧπαρ στεγάζεται, indicat thoracis nomine vētrem quoque contineri, dictūmque quondam fuisse thoracem totum illum truncum qui est inter alas & inguina. verùm à recentioribus medicis & Galeno thorax ea pars dicitur quæ collo subiecta vtrinque costis clauditur. quantum enim costæ ab anteriore posterioréque parte, & infra supráque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes diuisus, στέρνον, νῶτον, τὰς πλευράς, κλεῖδας, ὠμοπλάτας, id est partem anteriorem in quam costæ conueniunt, dorsum, costas ipsas, gemina illa ossa quæ collo subiecta sunt, & ossa illa quæ à tergo sita prominent. Hæc Gorr. inter alia. Per musculos mouetur & neruos: ac quod in eo est ἀναπνοή, hoc in corpore διὰ πνεῦμα διὰ τῶν ἀρτηριῶν, vt Alexand. docet Probl. lib. 1, quæst. 21. Diosc. de vrtica, σὺν μέλιτι δὲ ἐκλειχόμενον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ περιπνευμονίας. ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος. Pro quibus Plinius, Orthopnoicis prodest cum melle, & thoracem purgat eodem ecligmate. Et paulo pòst, σὺν πτισάνῃ δὲ ἑψηθέντα τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει. Pro quibus idem Plinius, Cum ptisana pectus purgat. ‖ Θώραξ capitur etiam pro veste & armatura quæ eam corporis partem ambit, vt vice versa ζώνη ea pars corporis dicitur quam cingulum ambit. Aristophanes ad differentiam θώρακα πολεμιστήριον nominauit. Hesych. voce à Latino sermone detorta exposuit λωρίκιον: ac certè θώραξ alicubi Lorica cōmodissimè reddi potest. Il. ε, — χιτῶνος δὲ οἱ ἄρκεσε θώρηξ Τόν ῥ᾽ ἐφόρει χαλκῆος ἀρήρειν. Xenophō Pæd. 2, θώραξ μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἑκάστῳ ἔσται. Idem eodem libro, θώραξ μὲν περὶ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν. Idem Pæd. 4, θώρακας, ἐρύματα τῶν σωμάτων. Varia autem ei adduntur epitheta, prout varia siue vestis ea siue armatura est. Iliad. τ, θώρηκας κραταιγυάλους. Iliad. λ, διπλόος θώρηξ, duplex thorax, ἔνθα ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. Item πολυπλόκοις θώραξι apud Athenæum ex quodam poeta. qualis ea ferè est quam Virgilius dicit Loricam consertam hamis auróque trilicem. Item λινοῦς θώραξ & χαλκοῦς apud Xenoph. Plutarch. De Socr. θώρακα σιδηροῦν dicit. Et θώραξ χαλύβαιος, lorica solido chalybe cōstans, vt Bud. interpretatur. Paus. in Atticis Sauromatas vsos scribit θώραξι γεροδώντις, Squamatis, qui ex vngulis equinis constarent. Apud Virg. autem thorax ahenis horrens squamis. Philostr. epist. 16, Lacedæmonios scribit indui solitos θώρακας φοινικοβαφεῖς, ad terrendos hostes. Apud Pollucem est etiam ὀμφαλωτός, item θώραξ Ἀπλεωνωγες. Sic enim ibi legendum. Quidam (vt annotat Camerarius) docent fuisse duo genera thoracum. vnum ἁλυσιδωτόν, id est consertorum fibulis, vt illa lorica Virgiliana conserta hamis: alterum, σταδιαῖον (qui & στάδιος) longum ac erectum: vt apud Apollonium Argonauticōn 3, ἀμφὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο Θώρηκα στάδιον. Eustath. στατὸν quoque θώρακα nominatum fuisse tradit, τὸν μέχρι λαγόνων αὐτόθεν καθήκοντα. Eius duæ partes à Paus. traduntur, quarū altera pectus & aluum munit, altera dorsum, fibulis autem

constringebantur: vtraque γύαλον appellata. Quem verò Suidas describit Parthici equitis thoracem, cataphracta verius armatura est, quum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, & tibias: à tergo verò deorsum, ceruicem, caput totum: præsertim quum dicat eum sic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen & Xenophō, τοῖς ἱππόταις ὁ θώραξ ἐστὶ πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. ita vt thorax his in locis nō accipiatur propriè, sed latius extendatur. ‖Θώραξ est etiam vinculi nomen quod pectori adhibetur, vbi medium pectus vel dorsum vel latera seu thoracem volumus deligare: cuius iniiciēdi rationem Galen. explicat libro De fasciis. Gorr. ‖Suidæ θώραξ est etiam πύργος, sicut θωράκιον eidē murum significat. idem est & apud Hesych. qui præterea exponit στρατιωδοφύλαξ. ‖Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quasi thorace seu lorica potor contra potorem armatur: à quo θωρήσσειν & θωρήξασθαι Potitare. Vnde apud Aristophanem Acharn. quum miles puerum iuberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subiicit Ἐξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ. ‖Θώραξ dicitur etiam mons quidam prope Athenæum vrbem vicinam Libybus hesperiis, in quo fama est Daphitam grāmaticum cruci affixum quòd maledico carmine reges incessiuisset. vnde prouerbiū φύλαττε τὸν Θώρακα, Caue Thoracem. Strabo lib. 14, Cicero De fato, Valer. Maximus, & Erasmus Chil. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, sunt qui à θόρω (id est salio) dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἔχειν τὸ διανοητικὸν, hoc est φυλάττειν. quòd includat diuinā partem mentis: sicut & Stoici in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν. D

C. Θωρακομάχος, ου, ὁ, Qui thorace indutus pugnat. At θωρακόμαχος in v. l. exponitur Penula militaris.

C. Θωρακοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui thoraces cōficit. Πιστίας θωρακοποιὸς, Pistias thoracum fabricator. Camer. ex Xen. 3 Apomn.

C. Θωρακοφόρος, ου, ὁ, Qui thoracē gestat, Thoracatus. Xen. Pæd. 5, θωρακοφόροι βαρύτατοι εἶναι τοῦ στρατεύματος.

C. Αἰολοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Variegatum seu picturatum thoracem habens. Il. π. – Μενεσθεὺς αἰολοθώρηξ.

C. Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, Lineo thorace indutus. de quorum thoracum vsu apud Xenoph. mentio est, vt in θώραξ admonui. Iliad. β, de Aiace Oilei filio, ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ. E

C. Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Qui angusto pectore est. quales στενοὶ τις à medicis dicuntur. στενοθώρακας esse etiam eos qui tabi obnoxii sunt, testatur Galenus libro 6 Epidem.

C. Χαλκοθώραξ, SIVE Χαλκεοθώρηξ, poeticè, Qui æreo thorace vtitur, Æreo thorace indutus. Sophocl. Aiace, Ἤ χαλκοθώραξ ὅ τιν' ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων. vbi Martem intelligit. Altero autem, videlicet χαλκεοθώρηξ, vtitur Hom. Iliad. δ, μάρν' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων. F

Θωρακίτης, ου, ὁ, Miles thoracatus, vt Plinius loquitur, Miles qui lorica armatus est. ὁ θώρακι ἐστεγασμένος. Vulg. lex. apud Polyb. interpr. Leuis armaturæ miles, Ferentarius. Ac certè dicitur ad differentiam militis cataphracti: vt θωρακίτης sit qui cataphractus quidem non est, thoracatus tamen, aut loricatus.

Θωρακίζω, Fut. ίσω. Thorace munio, Lorico. Thucyd. lib. 2, καὶ ἡ μὲν στρατιὰ ..., ... ἄνδρας ἱππέας τε ἀγαθοὺς καὶ τεθωρακισμένους, equites strenuos & loricatos. ἐστεγασμένους θώρακι, vt Xenophon loquitur. Idem Pæd. 8, θωρακίσας δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἵππους, thoracibus & ipsos & equos muniens seu loricans. Et Pæd. 6, τοῖς δ' ἱππόταις ἐθωράκιζε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. vbi θωρακίζειν de panoplia dicitur: sicut thorax Parthicus paulo antè à Suida definitur. Et ἵπποι τεθωρακισμένοι apud eundem, Equi loricati, vel potius cataphracti. (Generalius enim aliquādo hoc verbum θωρακίζειν pro Armare ab eodem Xenophonte vsurpatur, vt Bud. annotat) Plutarchus De solertia animal. loquens de ichneumone pugnaturo cum crocodilo, ὁ δὲ ἰχνεύμων οὐδὲν ἀπολείπει θωρακιζομένου πρὸς μάχην ἐοικότα. τοσούτῳ ἰλύος περιβαλόμενος, καὶ περιπήγνυσι τῷ σώματι χιτῶνα, μένων ἐπὶ τὴν ... κροκοδείλου. De quo apud Plinium, Mergit se limo sæpius, siccatque sole: mox vbi pluribus eodem modo se coriis loricauit, in dimicationem pergit. Metaphoricè de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. De historia anim. lib. 6, cap. 18, de suibus, καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται μάχας θαυμαστάς, θωρακίζοντες ἑαυτοὺς, καὶ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ παρασκευῆς, πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες, καὶ τῷ πηλῷ μολύνοντες πολλάκις καὶ ξηραίνοντες ἑαυτούς. Pro quibus Plinius, Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutóque se tergorantes.

Θωρακισμὸς, οῦ, ὁ, Loricatio.

C. Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui thoracatus aut loricatus non est, Thorace loricáve non indutus. Generalius pro Inermis capitur, sicut θωρακίζειν aliquādo pro Armare. Xen. Pæd. 4, ἢ γυμνοῖς ἀθωρακίστοις ἀποκτείνουσιν οἱ Γρακοι.

C. Ἐπιθωρακίζω, Insuper lorico, vel simpliciter Lorico. Xenoph. Pæd. 3, ἔργον μὲν γυναικὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ἐπισάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι. In vulg. lex. exponitur etiam Super thoracem aliquid induo. quo sensu accipitur sequens vocabulum ἐπιθωρακίδιον. Est ENIM Ἐπιθωρακίδιον, ου, τὸ, Vestis quæ thoraci superinduitur, Sagum militare quod loricæ superinduitur. In qua significatione reperitur ETIAM Περιθωρακίδιον, vt vulg. lex. testantur. Apud Plutarchum autem in Artoxerxe pag. 306, à tergo, ὡς δὲ μόλις συνεῖδον τὸ περιθωρακίδιον φοινικοῦν, λευκοῖς χρώμενοι τῶν βασιλικῶν ἁπάντων, ἐγνωσαν πολεμίους ὄντας, quædam exemplaria habent ἐπιθωρακίδιον.

Θωράκιον, ου, τὸ, Lorica. Quemadmodū verò Lorica testacea Vitruuio dicitur id quod parietes ab aqua pluuiali tuetur, ita θωράκιον etiam accipi tradit Budæus, idē significare scribēs quod σύγκραμα, προβολή, προσβλημα, θριγκός. Θωράκιον (inquit Turn. Aduers. lib. 13, cap. 32) Pluteum, quod solent & Latini etiam Loriculam ad verbū appellare. Athen. in l. De machinis, in descriptione testudinis quā Hagetor Byzantius fecit, ἐπὶ δὲ τὸ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, ὥστε ἐν αὐτῷ ἀσφαλέστατα δύνασθαι ἑστάναι τοὺς ἐπιτελοῦντας τὰ ἀποστελλόμενα ἐκ τῶν ἐναντίων πρὸς τὸν κριόν. Pro quibus apud Vitruuium in eiusdem machinæ descriptione est, Supra caput eorum qui continebant arietem, collocatum erat pluteum turriculæ similitudine ornatum, vti sine periculo duo milites tutò stantes prospicere possent & renūtiare quas res aduersarii conarentur. ‖Θωράκιον dicitur etiam in carchesio summo quadrāgulum quiddam. Eustath. ὅσοι τὸ μὲν κατώτερον (φασι) πτέρνα καλεῖται· τὸ δ' εἰς μέσον, τράχηλος· τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον· ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον, τετράγωνον ὂν ἐπ' αὐτῷ ἀνῆκον εἰς ὕψος ὀξεῖαν, ἡ λεγομένη ἠλακάτη. Idem tradit Athen. lib. 11 ex Asclepiade Myrleano, addens tamen, θωράκιον τετράγωνον πάντη πλὴν τῆς βάσεως & τῆς κορυφῆς. αὗται δὲ προὔχουσι μικρὸν ἐπ' ἀμφοῖν ἐξωτέρω. Apud eundem Athen. lib. 5, in descriptione nauis Hieronis, loquentem de iis qui in carchesiis æneis domicilia habebant, τοῖς δ' ἐν τοῖς ... ... ἐκ τῶν θωρακίων εἰς τοὺς ... λίθοι παρεβάλλοντο ... Poll. l. 1, θωράκιον, ἠλακάτην & καρχήσιον pro eodē accipere videtur. sic enim ait, τὸ δὲ πλαίσιον [τὸ ἴσον] τῷ πρὸς τὴν κεραίαν, ἠλακάτη καὶ θωράκιον καὶ καρχήσιον: nisi fortè has tres veluti species diuersas sub vno & communi genere comprehendisse putandus sit, videlicet sub τῷ πλαισίῳ τῷ ἴσῳ τῷ πρὸς τὴν κεραίαν. ‖Item Propugnaculū, vt Bud. interpretatur apud Diodorum in histor. Alex. τοὺς δὲ ... καὶ τὰς σιδηρᾶς χεῖρας ... τοῖς θωρακίοις ... Vbi nota scribi θωρακίοις per ει. ‖A Suida θωράκιον variè exponitur. apud eum enim legitur, θωρακίοις, ..., δρυφάκτοις, ... item θωράκιον, τεῖχος. Item, μάχεσθαι πρὸς ... τοῖς θωρακίοις, ... Apud eundem Suidam sunt etiam elephantorum θωράκια: quid verò ea speciatim sint, nō explicat. Ex Polybio, Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θωράκια, ἢ τοῖς ... ἐπὶ πλεῖον ὕψος τοῖς ... ἀσφαλῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ὁδοιπορίαν ... In aliquibus præcedētiū locorum, Pluteum quoque reddi commodè posse videtur. nam & ipsum inter propugnatorum munimenta recensetur. Apud Athenæum libro decimoquinto, est etiam λύγου θωράκιον, lorica ex vimine seu salicto, id est sepes (vt videtur) aut δρύφακτος, vt à Suida exponitur: πρὸς ἢ λύγου

θωρακίων ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀμυντῆρας τῶν κλάδων ἐκατέρωθεν ὑπαπαστάδας, προσπλῆσαι πάντοθεν. ſicut θριγκὸς quoque (quod idem eſſe cum θωράκιον paulò antè annotatum eſt) pro ſepe aliquando ponitur. nam ſepe loca aliqua, ceu thorace ſiue lorica, muniuntur, & ab iniuria quæ extrinſecus accidere poſſet, defenduntur. ita vt θωράκιον generaliter pro quouis munimento accipiatur. ET Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, Dimidiatus thorax. Poll. lib. 1, tit. De nominibus armorum, Ἰάσων δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθωράκιον προσεξεῦρε.

Θωρήσσω, F. ξω, Thorace munio, Lorico. idem quod θωρακίζω in proſa. Sicut verò θωρακίζω generalius accipitur pro ὁπλίζω, id eſt armo, ita & θωρήσσω. vt Il. β, Θωρῆξαι ἑκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ. Il. σ, — ἐπ' αὐτοῖσι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Στεῦνται ἀνὰ πτόλιν ... πύργους. Iliad. τ, — Ἀχαιοὶ Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Apud eundem Hom. aliquoties eſt θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον, Armari ad ineũdum prælium. vt Il. α, Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι. Sic apud Heſiodum, ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοντο. ‖ Θωρῆξαι eſt etiam Potare, οἰνοποτῆσαι, vt apud Hippocratem exponit Erotianus. In qua ſignificatione capitur etiam vox paſſiua. Ac eleganter luſit in hoc vocabulo ceu ambiguo quidam apud Ariſtophanem in Acharn. qui, quũ miles à puero afferri ſibi iuſſiſſet θώρακα πολεμιστήριον, dicens Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι: ipſe ſubiicit, Ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ, addens, Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι, Hoc cõtra compotores armabor. Vel, Hoc contra cõpotores potãdo quaſi armabor, vt ſit & ὁπλισθήσομαι & μεθυσθήσομαι. Erit itaq; θωρήσσειν poculo ceu θώρακι ſe cõtra cõpotorem loricare: vel (vt alii) Thoracem munire & armare, vini videlicet calore: alii θώρακα πληρῶσαι. alii verò ad potorum τὸ μάχεσθαι alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem eſſe, eóque & Anacreontem eſſe vſum, teſtatur Ariſtophanis ſchol. Vſus eo eſt Nicander quoque in Alexiph. Πιὼν ἐπ' ἀφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες, Ὄμμασι δινηθεῖεν. Sic apud Theogn. Θωρηχθεὶς δ', ἔσται πολλὸν ἐλαφρότερος, Potus, eris multo lætior ac leuior, Cam. Idẽ The. Δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἐμοί, — vereor ne turpibus auſis Ebrius accerſam dedecus ipſe mihi, Cam. Hipp. Aphor. καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτεόντων, Tam qui vino replentur quàm qui aquam bibunt. Qui autem hilares eſſe volunt in potu, bibunt meracius ſeu plenius vinum. Idem Camer.

Actiuè quoque capitur θωρήξασθαι pro Inebriare, apud Nicandrum in Alexipharmacis, Τὸν μὲν καὶ ... πλήσας Νέκταρι θωρήξαιο. id eſt, Thorace ei implens ſiue exatians vino dulci, vt ſcholiaſtes exponit. VNDE Θώρηξις, εως, ἡ, Loricatio. ‖ Item Potatio vini, quòd eo pectus incaleſcere & quaſi armari putetur. οἰνοποσία, vt Erotianus apud Hippocratem exponit. ἀκρατοποσία, Euſt. οἴνωσις ſiue μέθη, Gal. ‖ Θώρηξις, peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio, vt placet omnibus qui Hipp. aphor. 21, lib. 2, λιμὸν θώρηξις λύει, interpretati ſunt. Gorr. ET Θωρηκτής, οῦ, ὁ, Thoracatus, Loricatus, vel generalius Armatus. Il. ο, Μίμνετ' ἐν Τρώεσσιν ἐμοῖς ... θωρηκτῇσιν. Cæterùm quod ad poſteriorem ſignificationem vocabuli θωρήσσω attinet, ſunt qui non θωρήσσω SED Θορήσσω, nec θώρηξις SED Θόρηξις ſcribendum putarint. Ac ii q in hac opinione erãt, θορήσσω illud deriuabãt à θόρω, vt διδάσκω à δαΐω. atque hoc ipſo θορήσσω declarari volebant τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Idipſum Heſych. quoque docet, apud quem eſt, θόρηξις, οἰνοποσία. & θόρηξις, καθοπλισμός. Priorem tamẽ ſcripturam mendi ſuſpicione liberant loci ex Ariſtophane & Nicandro & Theogn. citati, in quibus metri ratio poſteriorem ſcripturam non admittit. Ad poſteriorem τοῦ θωρήσσω ſignificationem pertinet ETIAM Ἀκροθώραξ, vel Ἀκροθώρακξ, Leuiter appotus, quaſi Pectore tenus vino imbutus, vt ait Budæus. (malim tamen Summo pectore tenus) Erotianus apud Hippocratem exponẽs vocabulum θωρῆξαι, ſcribit ἀκροθώρακας ad ſuam vſque ætatem vocari ſolitos τοὺς μὴ ὅτι πλεῖον οἰνωμένους: at ſchol. Ariſtoph. & Suid. exponũt ἀκρομεθύσους, ἀκρατοπότας, ἀκροπαροίνους, ἀκροχάλικας. quod Camer. interpr. Qui incipit inebriari, Qui incaleſcit potu. Sed expreſſius redderetur Cui pectus incaleſcit potu meraciori. Ariſtot. Probl. ſect. 3 τοὺς σφόδρα μεθύοντας, id eſt valde ebrios, & ἀκροθώρακας inter ſe opponit: ſcribens, διὰ τί οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παραφρονοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα. Id eſt (Camerario interprete) Non debacchantur prorſus iam ebrii, ſed incaleſcentes potu. Idem, οἱ δὲ ἀκροθώρακες κρίνουσι μὲν, διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν· κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νήφειν, Id eſt, Qui autem ſunt ἀκροθώρακες, iudicant quidem, quòd non valde ſint ebrii: ſed malè iudicant, quòd non ſint ſobrii.

C. Ἐπιθωρήσσω, Thorace ſiue lorica munio aduerſus aliquem. idem quod ἐπιθωρακίζω in proſa. Apoll.

Ἰῶτα I Ι ι

IΑ'ΟΜΑΙ, ἰῶμαι, Fut. ἰάσομαι, Pr. ἴαμαι, Medeor, Sano. Apud Homerum autem ἰήσομαι & ἰησάμην, Ionicè. vt Od. τ, Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο Εὖ ἰησάμενοι. Dicitur ἰᾶσθαι τινὰ, & ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός, item ἰᾶσθαι τινὰ τῆς νόσου. Nonnunquam verò dicunt etiam ἰᾶσθαι rem quæ morbum aut etiam mortem afferre solet. Exempla sunt hæc. Luc. in Abdic. οὐδ' ἔθος ἐστὶν ἀρξάμενον, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν. Et paulo pòst, ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνή, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξον ἤδη τῆς νόσου. Quibus in locis obserua obiter pro ἰᾶσθαι dici etiam θεραπεύειν, item ἀπαλλάττειν τῆς νόσου. Eadem autem signif. dicitur ἰᾶσθαι τὴν νόσον. vbi diuersitas constructionis obseruanda est: videlicet ἀπαλλάττω σε τῆς νόσου, at ἰῶμαι τὴν νόσον σου: interdum tamē & illā verbi ἀπαλλάττω cōstructionem habet, vt docebo infra. Eurip. in Belleroph. quum dixisset νόσους partim esse αὐθαιρέτους, partim ἐκ θεῶν παρεῖναι, subiunxit, — ἀλλ' ἰώμεθα Τὰς νόσους τῷ νόμῳ αὐτάς. Phal. epist. 1, ἰάσατό μου νόσον αἰνιγματώδη. Itatim pòst autem cum accusat. personæ, οἱ δὲ οὐκ αὖ οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσατο τῶν θεῶν. Rationem autem subiungit, σώματος μὲν γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύει τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος. At verò constructionis alterius, videlicet ἰᾶσθαί τινα τῆς νόσου exemplum est in v. l. ἰασάμενος αὐτὸν τῆς παρανοίας. A Marco autem Euang. additur præp. ἀπό, capite 5, v. 29, ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. quam præpos. itidem additam apud alium scriptorem memini me legere. Exemplū denique postremi illius vsus verbi ἰῶμαι est in hoc Plutarchi loco, Sympos. 3, ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰᾶσθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος. D | Passiuè etiam accipitur huius verbi aoristus ἰαθῆναι. Sed & præt. ἴαται passiuam signif. in illo Marci loco habet.

Ἰᾶσθαι metaph. sicut Lat. Mederi. Thucyd. lib. 5, p. 186, κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, malum malo sanare. quod & prouerbialiter dicitur, vt schol. quoque ibi docet. Isocr. ὡς δέον ταῖς παρούσαις ἀτυχίας ἰασαμένων. Æschin. in Ctesiph. ὀρθῶς ἰασάμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα. In v. l. annotatur ab eo accipi verbum ἰᾶσθαι pro Emendare & sarcire. Bud. apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστόν ἐστι πάντας τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, vertit, Primis conatibus inceptisque obuiam ire. E

Ἴαμα, ατος, τὸ, Medicamentum, Medela, Remedium. Luc. ἰάματα προσαπέλαυσε αὐτοῦ. Plut. ἴαμα & φάρμακον copulat in lib. De garr. ὥσπερ τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους. Ex Platone De legibus, ἴαμα σμικρότατον ἴσχει, pro Sanatur minimo remedio. | Ἴαμα pro ἴασις, Sanatio. vt 1 ad Cor. cap. 12, χαρίσματα ἰαμάτων.

Ἴασις, εως, ἡ, Sanatio. μισθὸς τῆς ἰάσεως, Luc. in Scytha. Et ἴασιν ποιεῖσθαι apud eundem, Sanare. VNDE Ἰάσιμος, ὁ & ἡ, Sanabilis. Plato De leg. 11, τοῖς τε μὴ ἴσως αἱ ἰάσιμοι εἶεν, τὸν δ' ἀνίατον. Apud Philonem metaph. ἁμάρτημα ἰάσιμον. F At φάρμακα actiuè dicūtur ἰάσιμα quasi dicas sanatoria. ET Ἰατικὰ in eadem signif. sed βίαια hæc esse admonet Pollux.

AT Ἰασὼ apud Pausaniam in Att. dea quædam est à sanādo dicta: sicut Πανάκεια & Ὑγεία. Eius meminit & Aristoph. in Pluto, sicut τῆς Πανακείας. vbi schol. vtranq; Æsculapii filiam fuisse tradit, secundum quosdam. A Sed ab Aristoph. Amphiarai filiam vocari tradit eius schol. item Hesych.

Ἰατὸς, Sanabilis, in v. l. sed sine exemplo. Rarò certè in vsu esse puto, ac pro eo potius dici ἰάσιμος. AT Compos. Ἀνίατος valde vsitatum est, significans Insanabilis, Immedicabilis. Vide ἰάσιμος & ἀνίατος opposita paulo antè in Ἰάσιμος. Apud Æschinem in Ctesiph. ἀνιάτων καὶ αἰσχίστων κακῶν. VNDE Ἀνιάτως, Insanabiliter. vt ἀνιάτως ἔχειν, Demosth. Insanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνὼς, qui insanabili laborat insania. COMP. secundum est B Δυσίατος, Sanatu difficilis. vt Gal. ad Glauc. εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβαίνεις νόσημα. COMP. tertium Εὐίατος, contr. præcedenti. sonat enim Sanatu facilis, Dioscorides. Sic Aphrod. τὰ συνεχῶς γινόμενα νοσήματα διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐναντίων.

Ἰατὴρ, VEL potius Ἰητὴρ Ionicè, Medicus. Iliad. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Et priore correpta (quod rarum est) Epigr. lib. 3, — Ἀσκληπιὸς ἐστιν ἰητήρ. In soluta orat. pro hoc dicitur ἰατρός. Apud Suidam ἰατὰς, ἰατὴρ, ἰατρός. HINC Ἰατρεία, Ars medica, Medicina, ἰατρική, Hesych. AT Ἰατήριον C φάρμακον, Sanatorium, Sanandi vim habens. Vide suprà in Ἰάσιμος. AT VERO Ἰατρεία tanquam ab ἰάτωρ, ex Soph. Trach. Curatio, Sanatio. ITEM Ἰήτωρ idem quod ἰητὴρ, Medicus. Hesych.

C. E Ἐξιῶμαι, idem quod ἰῶμαι, Sano. vel potius idem quod Persano. Apud Herodot. tamen ἐξήκεσατο, Sanauit. Et ἐξακεσάμενος, Qui sanauit. Item pro Sarcio apud Platonē.

¶ Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, Medicus, (interdum verò & ἡ ἰατρὸς, Medica, vt docebo paulo pòst in Ἰάτρεια) ET Ἰητρὸς Ionicè apud Homerum. cui nomen hoc eum significat qui postea D magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit: vt Podalirius & Machaon apud eum, Iliad. λ. Et Iliad. π, ἰητροὶ πολυφάρμακοι perhibentur ἕλκε' ἀκειόμενοι. Idem interdum dicit ἰητρὸς ἀνὴρ, vacante ἀνήρ, vt alibi. ἰατρῶν τοὺς καυστὰς καὶ τοὺς τέμνοντας ἀποδεχόμενοι, Isocr. De pace. ἰατροὶ ἄριστοι, Xen. Pæd. 8 Et ἰατρὸς ἐπιγνώμων, Plutar. De discern. adul. Dicunt autem eleganter ἰατρῶν παῖδες pro ἰατροί. vt Luc. De hist. scrib. ἰατρῶν παῖδές φασι. | Metaph. etiam ἰατρὸς dicitur. vt Thucyd. 6, τῆς δὲ πόλεως βουλευσάμενος ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Et ab Æschylo in Prometh. vincto λόγοι dicun-E tur ἰατροὶ esse ὀργῆς νοσούσης. vbi Cic. Mederi posse rationem iracundiæ. malè omnino λόγους vertēs rationem, si tamen eū rationem ac non potius orationem scripsisse credibile est. qua de re in meis in Cic. castig. disserui. Reponere tamē non ausim, Orationem mederi iracundiæ, admittendo trochæum. Sic & λύπης ἰατρὸς vocatur λόγος à Menandro in hoc senario, Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος. vbi ἰατρὸν non dubitaui medelā reddere ita vertens, Ægræ medela mentis est oratio. At in hoc Diphili senario eodem pertinente, Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος, verti γίγνετ' ἰατρὸς vno verbo Medetur: ita interpretans, Medetur omni tempus ægri-F moniæ. Iam verò in altero isto Menandri loco ἰατρὸν rursum verti medelam, loquendi genus immutans. hos enim tres versus, Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει Πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἐστὶν οὗ ῥύσαιτ' ἂν εἷς Φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως; tribus istis reddidi, Malum te egestas omnium leuissimū Contristat. etenim quantulū est istud malum, Cuius medela prompta amico sit tuo?

HINC comp. Ἰατρονίκης, Medicorū victor. Sic autē se

monumento suo inscripsisse Thessalum medicum testatur Plin.lib.29,cap.1. ET Ἰατρονίκης, Qui medicorũ artem profitetur,ex Aristoph.in Nub. AT Ἰατραλείπτης amittit ο. sic autem vocabatur Medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, Medic⁹ reunctor,Medicus vnguentarius. At verò à quibusdã ἰατραλεῖπται exponitur Reunctores medicorum, vt sint ii qui medicos reungũt.Quos turpiter falli patet,ex Plinii loco perperam intellecto,in errorem impulsos. Ita enim hic lib.29, cap.1, Quoniam Prodicus Selymbriæ natus,discipulus eius, instituens quam vocant iatraleipticen,reunctoribus quoque medicorum ac mediastinis vectigal inuenit. Vbi ego Reunctoribus medicorum ac mediastinis poni puto pro illis inter medicos qui reunctores sunt ac mediastini:ne iis quidem assentiens qui Reunctores medicorum ac mediastinos appellari putant eorum ministros,quorum opera in vngendo seu reungendo vtebantur. Mediastinos autem vocari eosdem puto,perinde acsi diceret, Illis ex medicorum numero qui reungendo vile mediastinorum munus obirent.Scio tamen Græcum esse potius quàm Latinum hunc genitiui vsum:sed quæ in aliis scriptoribus noua viderentur, ea non itidẽ in Plinio noua videri debere respondeo.Celsus certè medicorũ appellatione hos siue vnctores,siue reunctores(si quidem Plinius ita scriptũ reliquit) minimè dignatus est:sed medicum ab iatraleipte distinxit,scribens lib.1,c.1, Sanus homo qui & bene valet, & suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet,ac neque medico neq; iatraleipte egere. Apud Plinium iuniorẽ legimus in quadam epist.ad Traianũ, Proximo anno,domine,grauissima valetudine vsq; ad periculũ vitæ vexatus,iatraleiptẽ assũpsi. ET Ἰατραλειπτική, Professio illa curãdi vnguentis & perfrictionib⁹. Habes in loco Plinii paulo antè citato. AT COMP. Ἰατρολογέω,ῶ,est potius De medicina dissero, quàm De medicis dissero (sicut φυσιολογῶ,de natura dissero) in hoc Laertii loco, p.439. ὑπομνήματα δὲ καταλέλοιπεν ἐν τ. φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ. A QVO Ἀνιατρολόγητος, Ignarus eorum quæ de medicina differuntur. A Vitruuio ita vocatur Rationis medicinæ imperitus. SIC Φιλίατρος ET Φιλιατρεῖν,significãt potius Studiosus medicinæ, & Studiosum esse medicinæ, quàm Studiosus medicorum, & Studiosum esse medicorum, apud Dioscoridem. Itidẽ Plut.in Alex. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ προσεπεῖψαι μᾶλλον ἑτέρων Ἀριστοτέλης. οὐ γὰρ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγάπησεν,ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐβοήθει τοῖς φίλοις,καὶ συνέταττε θεραπείας τινὰς καὶ διαίτας,ὡς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν λαβεῖν ἔστιν. Apud eundem verò in principio Præcept.sanit.vtranque simul signific. habere potest:vbi scribit,φιλόσοφος γὰρ εἰ τὴν φύσιν ὦ Μοσχίων,καὶ τῷ μὴ φιλιατρεῦντι χαλεπαίνεις φιλοσόφῳ.

AT Ἰάτειρα apud Alexidem comicum,Medica mulier,Medicinæ perita, seu Quæ medicinam profitetur. Eadem verò & ἰατρός,teste Ælio Dionysio. πρὸς γυναῖκας Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτειραν,inquit Eust. At in v.l.malè ἰάτρεια cum ει. DICITVR & Ἰατρίνη, Medica mulier, quo nomine vtitur Alex.Aphrod. Græcam tamen esse vocem negauit Ælius Dionysius. sed Alexander cognominatus ὁ κοτυαεύς, exactius loquens,non Græcam sed Atticam esse negauit. ‖In Pandectis ἰατρίνη est etiam Obstetrix. Scribitur autem ἰατρίαινα in v.l.sed perperam.

Ἰατρικός,ἡ,όν, Ad medicos pertinens.Item Medicinalis, Ad medicinam pertinens.ἰατρικαὶ σκύαι,Plut.De exilio. ‖Item Medicinæ peritus,Medendi peritus,Aristot. Sic Plato in Protag.ἐὰν μή τις τύχῃ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρικὸς ὤν. Vnde superlat.ἰατρικώτατος,Medicinæ peritissimus.Plutarch.Sympos.lib.4. Ἰατρικὴ autẽ (sub.τέχνη) Medicorũ ars,Medica ars,Medicina.Aristot.Ethic.10. ET Ἰατρικῶς,Medicorum more,Greg.

Ἰατρεύω,Medeor,Curo.Item Sano. Aristot.Ethic.5,ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Plut.πῶς ἄν τις αἴσθοιτο &c.ἢ μᾶλλον οἴεσθαι χρὴ φιλοσοφεῖν ἢ πως τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντας ἰατρεύειν. Et pass.apud Platonem Pol.1,δεῖ τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθὸν εἶναι. Idem,ἰατρευόμενος διαιτᾶσθαι ἔξω, ἀποκινούμενος ἐκ τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίνει. ‖Item ἰατρεύω,pro Medicinam profiteor, Dioscor.lib.7.Sic apud Laertium,ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος ἰατρεύοντα,id est Profitentem medicinam,Professorẽ medicinæ. ‖Metaphorice apud Athenæum lib. 6,ἂν ἰατρεύειν τὴν ἄγνοιαν οὐχ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δίδοσθαι. HINC Ἰατρεία,Curatio,Medicatio,Ipsa actio medendi.Plut.De garr.ταῦτα δὲ οὐ κατηγορίας ἐγκλημάτων ἀλλ' ἰατρείας τῆς ἀδολεσχίας. Greg. ἐξ ὧν νοσημάτων καὶ ἰατρειῶν. ‖Polluci in vulg.exempl.ἰατρεία est etiam Merces quæ datur medico: sed ἰατρεῖα reponendum esse ab ἰατρεῖον,mox docebo. At Ἰάτρεια de muliere medica perperam in v.l.pro Ἰάτειρα, de quo dixi suprà, statim post ἰατρός. COMP. Ἀνιάτρευτος, Non curatus,vel Non sanatus.Exponitur & Insanabilis,Immedicabilis.

Ἰατρεῖον,ου,τό, Medici vel potius chirurgi officina.quæ & Medicina vocatur à Plauto. Sic autem vtitur inter alios Plato nomine ἰατρεῖον. ‖Ἰατρεῖα plur.numero est etiã Merces quæ datur medico.Poll.l.6,ἴδιος δὲ ἰατρῶν μισθὸς σῶστρα.σωτήρια,καὶ ἰατρεῖα τῷ δὲ παιδεύοντι,διδασκάλια,δίδακτρα.Ex hoc autem loco emendandus est ille libri 4. cuius paulo antè memini,vbi μισθὸς esse dicitur ἰατρεία, & τὸ ἐργαστήριον, ἰατρεῖον. nec.n.dubium cuiquã esse debet quin vni eidémque nomini vtranque signif.dare voluerit Pollux,sed vnam in numero sing.alteram in plurali. Habetur autem hæc vox & apud Græcos Bibl.interpr.Exodi cap.21,ἀποτίσει τὰ ἰατρεῖα. vbi malè vulg.lex. reddunt simpliciter Impensas pro Impensas in medicos. EADEM Ἴατρα etiam vocantur,teste Hesychio. scribit enim,ἴατρα,μισθοὶ θεραπείας. Sed hoc ἴατρα ita formari ab ἴαται videtur,vt δίδακτρα à δεδίδακται. Hic tamen,quòd eandem cum præcedente signif. habeat,ponendum censui.

Ἰ'ΑΥ'Ω, Commoror,Tempus tero,Diuersor. Hom. Il.ξ,v.213,Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, id est χωρίζεις,διατρίβεις. (de qua Eustathii interpr.dicã infrà) Apud eundem Il.ι,v.325,ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον.id est Insomnes noctes trãsigebam, Noctes peruigiles exigebam.aut etiam agebam,διῆγον. Itidem cum accus.apud Soph.in Aiace,pag.67, οὐτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐμοί τινα. vbi scholiast.διαπλεῖν & αὐλίζειν. ‖Sed interdum pro Dormio.vt Od.ξ,– τοὶ δ' ἄγχι συῶν ἐκτὸς ἴαυον.Item Od.ω,Ἐν τῷ [sub.κλισίῳ] σιτέσκοντο, καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι.vbi tamen vult ἀφυπνικὸς τὴν διατριβὴν significari Eust.sed addit,δόξειε δ' ἂν καὶ τὸ κοιμᾶσθαι νῦν ὡς ἐκ μέρους εἶναι δηλωτικόν. Ego verò dormiendi signific.huic aptiorem loco esse censeo, sicut & illi quẽ ex Il.ξ protuli,ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. præsertim quum alibi dicat idem poeta ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Idem gramm.pag.1750 exactè hoc verbum exponere volẽs, dicit διατριβὴν ἐστι signif. nõ τὸ ἁπλῶς ἐλίγχρονον. ‖Apud Euripidem autem μεταβατικῶς, in Phœnissis,Γεραιὸν πόδα δεμνίοις δ' ἔτ' ἔστιν ἰαύων,pro εὐκοιμίζων, vel ἐγχρονίζων,inquit scholiast. cuius ego priorem expos.admitto,posteriorem reiicio.

Ἰαυθμός, Locus in quo q̃s cõmoratur,seu diuersatur. Diuersorium tamen magis restrictam habet significationem. Dicitur & de brutis, pro stabulo, seu lustro. Lycophrõ ἰαυθμοὺς ἠπειδας δ' ἐξήνυσεν.Est etiã Cubile,Somnus.Vide Suidam & Hesychium.

C.ΕΝιαύω, ET ΠΑΡιαύω. Est autem Ἐνιαύω, Immoror,vel indormio. At Παριαύω,Iuxta moror,seu commoror, vel Iuxta dormio.vt apud Homer.Il. – τῇ παριαύων Τυπτόμενος id est παρακοιμώμενος. Scribitur tamen & disiũctim πάρ' ἰαύων.

Ε'ΝΙΑΥΤΟ'Σ,οῦ,ὁ, Tẽpus lõgum quod alicubi seu in re quapiam teritur. Hæc enim est expositio quam ex grammaticis præsertimque Eustathio colligo(qui etiã ἐπὶ χρονίους ἐνιαυτούς,pro ἐπὶ διατριβὰς à quibusdam accipi tradit apud Aristophanem.(ex quo alii afferunt χρονίους ἐπὶ παλαιοὺς ἐνιαυτούς.) Sed cõstat ἐνιαυτὸν pro anno, cõmuni vtrisque scriptorib⁹ vsu receptũ esse,magis tamẽ poetarũ. Hom.Od.α,v.289, Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.Et Od.κ,Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην περὶ δ' ἔτραπον ὧραι.(qui versus & apud Hesiodum habetur) Alibi itidem περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ, & in plurali περιτελλόμενοι ἐνιαυτοί. Apud Hesiodum autem ἐπιπλόμενος ἐνιαυτός.

Quorum locorum imitatione Lat. vertentē annū dixisse videntur. Apud eundem poetam ἔτος (significans itidem annum) dicitur aduenisse περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Vtuntur hoc nomine prosæ quoque scriptores, sed rarius tamen quàm altero. Thuc. 1, ὁμοίως δὲ καθιστάμενοι ἐν ἐνιαυτῷ μὲν οὐ δ' ἐπεῖδεν. X. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγε, in Hell. nō semel. Apud Platonem ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum conuersiones, Cic. interpr. Atque vt dicitur κατ' ἔτος pro Singulis annis, sic κατ' ἐνιαυτόν. (quod tamen & aliter à Thucyd. accipitur.) Et ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, pro Semel quotannis, vel Semel in anno.

Ἐνιαυτὸς dictum etiam fuit poculi quoddam genus, fortasse διὰ τὸ μεγαλεῖον τῶν καὶ ἐπιπλεκτικόν. quoniam ἐνιαυτὸς, id est annus, πλειοφόρος appellatur. Eust.

C. Ἐνιαυτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annuū fructū ferens. Vel Anniferus, vt Plin. loquitur. ἐνιαύσιον τὸ καρπὸν φέρον. VNDE Ἐνιαυτοφορέω, Annuū fructum fero, vel Anno fructum fero, Bud. AT Παρενιαυτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alternis annis fructum ferens: cui oppositum ἐπιτηδοφόρος, apud Theophr. De causis plant. libro 1, cap. 24, παρενιαυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπιτηδοφόρα τῶν δένδρων, ὡς τὰ τῷ λαβεῖν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη.

Ἐνιαυτίζω, Annum ago, seu transigo alicubi. ἐνιαυτίσαι που, Annū alicubi consumere, οἰκεῖν ἐνιαυτοῦ κύκλον, vt Eurip. loquitur. ‖ Item Per annum duro.

C. Ἀπενιαυτίζω, Annū totum absum, ea forma qua ἀφημερεύω, & similia. Bud. ex Xenoph. Apomn. in principio, ἐπεὶ δὲ ὁ Κεῖος ἐβούλετο συμβαλέσθαι ἀπενιαυτίσαι, μόλις γὰρ ἴσως ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆμα ὑγιὲς γένοιτο. Idem Bud. apud Platonem libro 9 De leg. ἀπενιαυτίζειν interpr. Vnico anno extorrem esse, pag. 14. Comm. Sic apud eundem Platonem eodem libro, ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτούς, tres annos integros exulet. Ἀπενιαυτίσαι est etiam Cessare ab aliqua re per annum. Poll. lib. 1, ἀπενιαυτῆσαι δέ, τὸ φυγεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαι ἔτος ἐπ' ἐνιαυτόν. VNDE Ἀπενιαυτισμός, οῦ, ὁ, Absentia aut exilium vnius anni. Plato De leg. Pro ἀπενιαυτίζω verò dicitur ETIAM Ἀπενιαυτέω. Bud. ex Plat. lib. 9 De leg. 313. VNDE Ἀπενιαυτήσεως, εως, ἡ, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plato loco citato, καθαρμοῖς μὲν τοῖς αὐτοῖς καθαιρομένους, τριετῆ δὲ ἀπενιαυτήσεις ἐξαπελεῖν, Per triennium integrum exulare. Et paulo pòst, τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων.

C. ΔΙενιαυτίζω, Peranno, Per totū annum duro. idē quod διετίζω. Item, Per totum annum alicui rei incumbo, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τι πράξαι. Poll.

C. ὙΠΕΡενιαυτίζω, Vltra annum duro seu permaneo. Iulian. Serapioni, μόνα ζῇ τῶν σύκων ἃ ὑπερενιαυτίζει ἔχεσθαι, τῷ τοῦ μέλλοντος καρποῦ φύσει συνεισελθεῖν.

¶ Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annu⁹, Anniuersarius. Annuatī rediēs. Herodotus, ἐνιαυσίη ὁρτή, Anniuersarium festum. Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιαι, Cœtus solennes & anniuersarii. Herodianus de calēdis Ianuariis, ἀρχὰς τὴν ἐπώνυμον τὴν πρώτην τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιθέσθαι, id est (Bud. interpr.) Consules tumprimum insignem & annuam prætextam induūt. Theophr. κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, Certis anni temporibus, vt v. I. interpr. Item Annu⁹. i. In annum durans. Thuc. ἐνιαύσιοι ἐκεχειρίαι ἐποίησαν, Inducias annuas, hoc est in annū vnū. Theophr. ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχει τὸν καρπὸν δοκεῖ, περικαταλαμβάνει χ' ὁ νέος τὸν ἔνενον. Pro quibus Plin. Iuniperus anifera habetur, nouúsq; fructus in his cū annotino pēdet. Itē apud Euripidem ἐνιαυσίους φυγὰς, Fuga vnius anni, (ἀπενιαυτισμός, suprà) sicut apud Luc. ἐνιαύσιος τροφή, exponitur Alimentum vnius anni. Ἐνιαύσιοι, Annales. vulg. lex. At ἐνιαύσια, neutro gen. plur. n. aduerbialiter ponitur pro Quotannis, In singulos annos. Hesiod. Dieb. αὐτὰρ γέρανος ἐπακούσης φωνὴν ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangentis. HINC Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plut. Pericle, ἐν τοῖς ἐνιαυσιαίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis.

-ἼΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiusdam & peculiaris speciei. vel Sui generis. Hoc enim propriè sonare puto, quòd ab ἰδέα deducam: vt sit quasi Cuius est certa quædam & minimè cum cæteris communis ἰδέα. Hæc autem aliáq; multa de huius nominis significatione, vel potius significationibus, habes suprà, nimirum col. 1107. vbi post ἰδέα positum est inter deriuata ab Εἴδω. illuc igitur te remitto. Sed ἰδιώτης ab ἴδιος deductum, & quod ei subiūgi debuit, quoniam omissum ibi fuit, hic tibi dedi.

¶ Ἰδιώτης, ου, ὁ, Priuatus, Priuatam vitam agens, Qui non fungitur magistratu. Vnde ei opponitur ὁ πολιτευόμενος a Demosth. Philipp. 4. & ἄρχων ab Herodiano lib. 3, ἡγούμενος μὴ φαῦλος αἰδεῖσθαι, μὴ τι ἄρχων, μήτι ἰδιώτης. Thucydides 1, ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν. Dicitur autem & βίος ἰδιώτης, Vita priuata. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην. Pro quo dixit Demosthenes τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, Philipp. 4, τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα. ‖ Interdum verò ἰδιώτης opponitur πόλει: vbi generaliorem habere puto signif. vt Gall. *un particulier*. velut quū dicimus, *le bien de la uille, & non d'un particulier*. Thucydides 4, καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ καταλλαγῆναι, καὶ πόλει πόλει. Et lib. 1, καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ περιγίγνονται. Æsch. in Ctesiph. ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Alicubi plurali etiam numero, vt Plato Polit. 2, οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic autem & Thucyd. 1, ταῦτα συμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις τῶν, vbi Lat. commmodius reddi crediderim aduerbio quàm nomine: hoc modo, Hæc tum publicè tum priuatim vtilia esse. Cæterùm his locis confirmari posse meam coniecturam existimo, qua in quodam plebiscito quod Libanius affert in argumento in orat. aduersus Arostocr. repono πόλις pro πολίτης: ἐὰν δέ τις τὸν ἀγόμενον ἀφέληται ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἔκσπονδος ἔστω. Budæus tamen hoc mendum nō animaduertit, quippe qui interpretetur, Seu ciuis, seu priuatus. Sed cogitare debuit (meo iudicio) eūdē hominē & ciuē & priuatū esse posse. ‖ Interdū verò ἰδιώτης, Vn⁹ è vulgo, Plebeius. Epigr. lib. 1, Εἰδὼς ἰδίου κοινὸν βίον ὡς ἰδιώτης. Herodian. 4, μὴ ἰδιώτου πρὸς καὶ ἁπλοῦς γαμβρὸν ἡγεῖσθαι. Sed per ἰδιῶται sæpe intelligitur vulgus indoctū, quo modo & à Demosthene accipitur. (sic & Lat. idiota, Gall. *idiot*) Hinc ἰδιῶται opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις à Luc. in Lexiph. Sed & peculiariter ἰδιώτης aliquis appellatur ad eā rē cuiusimperitus est, respiciēdo. Thucydides 1, λεγέτω μὲν περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει καὶ ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης. Demosthenes verò Philipp. 1, opponit etiā δήμοι & ἰδιῶται. Dicitur & ἰδιώτης τινὸς pro κατά τινα. Herodian. 4, τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Xenophon autem in Pædia dixit ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους, & ἰδιώτας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Luc. cum ὡς itidem, in Hermot. ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Iam verò & genitiuo iunxerunt pro rudi & ignaro. Plato in Timæo, Κριτίαν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν. Sic Gal. πολλῶν μὲν λογικῶν ἐπιστήμονες, ἰδιῶται δὲ τῆς ἰατρικῆς. ‖ At verò apud Aristophanem in Ranis, ἰδιῶται peregrinis opponuntur, ἄλλο τι δρῶμεν ὅσοι περὶ τι ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, vbi vide schol.

Ἰδιῶτις, ἡ, Priuata. Apud Synes. ἰδιώτιδες, Priuatæ, Priuati iuris.

Ἰδιωτικός, Ad priuatos homines pertinens, seu ad vulgus, Priuatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. Et ἰδιωτικὰς καὶ δημοσίας πίστεις apud Phil. Apud Hermog. autē ἰδιωτικοὶ λόγοι oppositi δημοσίοις, Priuatæ & publicæ pecuniæ. Et ἰδιωτικὰ σπάργανα apud eundem, Cunabula priuatorum seu plebeiorum hominum, aut Cunabula vulgaria. Sic ἰδιωτικὰ ὀνόματα, Isocr. HINC Ἰδιωτικῶς, Priuatorum hominum more, Vulgi more. Luc. in Hermot. Apud Eustathium autem ἰδιωτικῶς, Sermone quo vulgus vtitur.

Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, Sermonis forma è vulgo sumpta, vel Loquendi genus è vulgo sumptum, apud Dionys. Long. In v. l. ἡ τῶν ἰδιωτῶν τάξις, ex Hermog. & Epicteto.

Ἰδιωτεύω, Priuatus sum, Priuatam ago vitam, Non fungor magistratu. Vnde ἰδιωτεία & ἀρχὴ opposita apud Xenophontem. Plato autem ἰδιωτεύειν opposuit τῷ δημοσιεύειν in Apol. In epist. autem Phal ἰδιωτεύειν & μοναρχεῖν sibi aduersantur: sicut apud Isocratem ἰδιωτεύοντες & τυραννοῦντες, vt quidem ibi legitur, in epist. ad Iasonis filios. ‖ Ἰδιωτεύω, Rudis sum, seu imperitus. Plato Protag. 391, πάνυ τι περὶ σχήματος τῆς λέξεως οὐδὲν δεῖ ἰδιωτεύειν. HINC Ἰδιωτεία, Priuata vita, cui opponi

ἀρχὴν à Xenoph. dixi. ‖ Item Inscitia, Imperitia. Luc.

ἹΕΡΟΣ, ὁ, ἡ, ὁ, Sacer. vt ἱερὸς δόμος, apud Homerum, Sacra domus, periphrasticè pro ναός, id est templum. vt Il. ζ, quum dixisset v. 88, Νηὸν Ἀθηναίης &c. proximè sequente versu de eodem dixit ἱεροῖο δόμοιο. Idem initio suæ Odysseæ, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. vbi certè dicerem Troiam sacram vocari eo sensu quo à Virgilio Neptuniam: nisi & alias vrbes eodē dignaretur epitheto. vt Il. α, v. 366, Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος. Vbi annotat Eustathius ἱερὰς dici vrbes, id est sacras, (sicut & ἱερὰ τείχεα) quoniam vnaquæque eorum quos intus habet, est tutrix: quod officium diuinum est. Eadem verò ratione ἱερὸν τέλος custodum ab eo nominari. Sed quum aliis multis tribuat istā appellationem hic poeta, quæ recensere nimis longū esset, dicam generaliter de illius apud eum vsu. Vocat igitur Hom. ἱερὸν interdum Quod generi humano vtilitatem aliquam affert: atque ita vrbes ἱερὰς, quia sunt φυλακτικαί, vt modò dictum fuit: sic ἀλφιτοῦ ἱεροῦ ἀκτὴν, itidémque ἱερὰς ἀλωάς, non solùm quòd Cereri sacratæ sint. (Quem vocis ἱερὸν vsum imitatus Sophocles, ἱερὰν vocauit τὴν γῆν, id est terram) Interdum verò ἱερὸν appellat quicquid in suo genere cæteris præstat, seu magnum est. sicut & ἱερὸν ἰχθὺν quidam apud eum exponunt, aliis tamen aliam exposit. afferentibus. Sed & ἱερὸν κνέφας quidā τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt: qui alioqui apud eundem ἱερὸν ἦμαρ referri putant ad sacrificia quæ interdiu fieri solebant, & quidem ante meridiem, vt τὸ ἤματος (id est diei) significatio ad tempus antemeridianum referatur: vel ad vtilitatem quam diei lux mortalibus ad sua opera affert. Apud eundem ἱερὸς βοῦς secundum quosdam est itidem μέγας, aut certè ὁ ἀγαθός: sicut ἱεραὶ ἑκατόμβαι & ἱερὸν δῆμος dicta sunt τὰ ἀσινῆ τε καὶ τοῖς πολλοῖς ἀρεσθέντα. Quum autē personis tribuit hoc epithetum, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, & ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, aliaque huiusmodi dicēs, tūc quandā seu animi seu corporis præstantiam indicat, (vt quum dicimus aliquem diuino quodam ingenio præditum esse, vel diuina quadam indole, aut animi magnitudine, &c.) aut etiam quandam magnificentiam & splendorem, seu quendam luxum non regificum solùm, (vt dicit Virg. epulas regifico luxu paratas) sed planè diuinum. Sic certè & ἀντίθεον aliquem, nonnunquam propter corporis seu animi bona, nonnunquam propter fortunæ bona nominat. Dixi autem Non solùm regificum luxum, sed planè diuinum, ad hūc versum 74 Od. δ respiciens, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

In soluta autem oratione ἱερὸς accipitur simpliciter pro Sacer, Sacrosanctus. Dicitur autem aliquid ἱερόν, interdū quod alicui deo consecratum est. qua signif. animalia varia dicuntur ἱερὰ, vel sine adiectione, vel adiecto nomine deorum, seu dei cui sacrum hoc vel illud esse dicitur. Plutar. De Rom. fort. χῆνες ἱεροὶ ἀεὶ περὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τρεφόμενοι. Idem De Socr. dæm. κύνας μὲν γὰρ ἱερούς, καὶ δράκοντας, καὶ κύνας, καὶ ἵππους ὀνομάζοντες. Cū genitiuo autem, vt quum dicitur κύκνος ἱερὸς ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, itidémque δράκων ἱερὸς ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς. qui genitiu in Latinum datiuū vertitur. dicitur enim, Cycnus sacer est Apollini, Draco sacer est Mineruæ. Homines quoque ἱεροὶ dicuntur, item ἱεροὶ καὶ δαιμόνιοι, sed alia ratione, vt ex Plut. discimus. Quinetiam superl. gradu ἱερώτατος dicitur interdum esse aliquis: vt apud Lucianū in fine Macrob. ἱερώτατε Κυΐντιλλε. id est θειότατε, diuinissime. aut εὐσεβέστατε, vt Suidas ἱερὸν significare etiam ait τὸ εὐσεβές. ‖ Interdum verò dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, sacri & inuiolabiles, vt apud Plutarchum De def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες apud Philonem. Sed & aliæ res variæ variis de causis ἱερὰ dicuntur. vt ἱερὰ χρήματα apud Xenophontem, & ἱερὰ ὁδὸς apud Demosthenem, & ἱερὸς πόλεμος apud Thucyd. aliósque historicos. Meminit etiā Hesychius: item Suidas, qui duplex fuisse docet. Vide & ἱερὸς γάμος apud eundem Hesych. & ἱερὸς λόχος, cum apud eum, tum apud Athenæum & alios. ἱερὰ ἡμέρα, atque adeo etiā ἱερωτάτη ἡμέρα, apud Luc. Apud Xenoph. autem legitur etiam ἱερὰ συμβουλή, ex quo Luc. sumpsisse puto: ac dici ab vtroque prouerbialiter, alludendo videlicet ad ἱερὰν ἄγκυραν, Latino itidem prouerbio dictā Sacram anchoram. de quo lege Erasmum. Sed & κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς dicunt, subaudito substantiuo γραμμῆς, vt quidam tradunt. de quo prouerbio eundem lege.

Apud medicos legimus etiam ἱερὰν νόσον, id est sacrū morbum: & ἱερὰν medicamenti compositionem: item ἱερὸν ὀστοῦν, Sacrum os: & apud Pollucem ἱερὰ σύριγξ de meatu vertebrarum. Plut. De solertia animalium, καὶ τὸ μέγα πρὸς οἶμαι ἱερόν (καθάπερ ὀστοῦν ἱερόν, τὸ μέγα, καὶ τὴν ἐπιληψίαν μεγάλην νόσον οὖσαν, ἱερὰν καλοῦσιν) εἶναι δὲ κοινῶς τὸ ἄφετον καὶ ἱερώμενον. Aretæus De diuturn. aff. cap. 4, plures de morbo sacro adfert etymologias, δοκέει γὰρ τοῦ ἐς τὴν σελήνην ἀλιτέειν ἀφικνέεσθαι ἡ νοῦσος· ἢ τὸ μέγεθος ἱερὸν κικλήσκουσι τὴν πάθην. ἀτὰρ καὶ δι' ἄλλας προφάσιας, ἢ μεγάθεος τε κακοῦ (ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα) ἢ ἴησιος οὐκ ἀνθρωπίνης ἀλλὰ θείης ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον ἐσόδου, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκικλήσκον ἱερήν. Galenus in Hipp. lib. 6, scribit ἐπιληψίαν veteres nominasse μεγάλην νόσον & παιδίον πάθος, (vt Hippocr. in lib. De aquis & aere & locis) quoniam pueritiæ tempore abundat. nōnullos Herculeum quoque appellasse, non quòd Hercules eo corriperetur, sed quòd magnitudinem morbi hoc quoque nomine exprimere voluerint. Reprehendit autem eos Galenus qui sacrum morbum appellatum arbitrarentur quòd diuinus esset morbus, & à diis in vindictam immitteretur. Hāc tamen nominis rationem ab Aretæo inter alias adferri, iam antè indicatum est. Aliam præterea etymologiam adfert Alex. Trallianus libro 1, cap. 15, ὀνομάζουσι δὲ αὐτὴν τινὲς καὶ ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. ab aliis autē Ἡρακλείαν νόσον nominari tradit διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου. Sed ἱερὰ νόσος Budæo videtur esse etiā elephantiasis, apud Gregorium 53 περὶ φιλοπτωχίας. ‖ Ἱερὰ dicebatur etiam medicamenti compositio sic κατ' ἐξοχὴν appellati: ea autem varia fuit, & à multis diuersimodè descripta. Gorr. Variam autem dicit, quoniam ἱερὰ alia erat Pacchii Antiochi, alia Andromachi, alia Antipatri, alia Archigenis, alia Galeni, alia Themisonis, alia Iusti, alia Logadii, alia Ruffi: alia πικρά, quòd videlicet ex aloe præcipuè constaret. alia ἡ διὰ κολοκυνθίδος, quæ sigillatim ab ipso describuntur. Esse verò & alias multas τῆς ἱερᾶς differentias, sed eas omnes ad duas referri, videlicet εἰς τὴν δι' ἀλόης, vel εἰς τὴν διὰ κολοκυνθίδος. Nominis autem rationem tradit Scribonius Largus, lib. De compos. medicament. c. 99, his verbis, Danda erit antidotus ἱερά. Hoc enim nomē tribuit ei duas propter causas, vt existimo. vnam, ne eius nomen verum dicendo ostenderet quæ esset: (dicitur enim à quibusdam πικρά, quia amara est: à quibusdā διὰ κολοκυνθίδος) alterā, quo magis sub tanta specie nominis commendaret medicamentum. Idem ex eo tradit Marcellus Empiricus. ‖ Quod verò ad ἱερὸν ὀστοῦν attinet, Plut. (vt paulo antè indicatum fuit) id nominatum ita docet propter magnitudinem. Ruffus Ephes. τὸ δὲ πλατύτατον ὀστοῦν τῆς ὀσφύος, ἱερὸν ὀστοῦν, οἱ δὲ ὑποσπόνδυλον καλοῦσι. τὸ δὲ ἄκρον αὐτοῦ, κόκκυγα. alibi tradit in huius vtraque parte coxas esse, τὰ ἰσχία: & in his τὰς γλουτούς, id est nates. Pollux, ἵνα δὲ σπόνδυλοι καταλήγουσι, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται, καὶ ὀρθοῦται μὲν ἀρξάμενον ἀπὸ τὴν ῥάχιν, ἀποστενοῦται δὲ κατὰ τὸν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ σπόνδυλον ἢ ὀρροπύγιον ὀνομάζεται ἢ τὸ ὑπόβαιον, ὀσφὺς καὶ ἰξύς. Os sacrum (inquit Camer.) etiam latum os vocatur, à Græcis ἱερὸν ὀστοῦν καὶ πλατύ. Hoc quasi de vertebris quibusdam & ipsum consertum, ita nodis contineri videtur. Sed est vnum os suprà, vbi cum spina cōmittitur, latius, infrà angustius: ibique Græci κόκκυγα nominant & σφονδύλιον & ὀρροπύγιον. Galenus duobus modis vsurpat ἱερὸν ὀστοῦν, vno quidem, latius, vt κόκκυγα etiam comprehendat. (veluti lib. 11 De vsu part. quū scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) altero autem, specialius pro ea tantùm parte quæ reuera ἱερὰ est, id est magna & lata, quantum videlicet huius cum osse ilium per synarthrosin iungitur. hac enim sola parte reuera ἱερὸν est, id est magnū atque latum. túncque eius reliquum gracilescens semper ac tenuatum, donec in trescartilagines

acutissimas desinat, coccygem appellat. Ἱερὸν autem A nominatum hoc os quidam (præter superiorem huius nominis rationem) voluerunt, quòd in eo aliquid sacri arcanique insit: quoniam partus tempore diuinit᷑ aperiatur, eductoque fœtu solidescat miro quodam naturæ opificio: alii verò, quòd partes quæ huic ossi adiacēt, diis offerre in sacrificiis solerent. id quod Menandri testimonio confirmant, οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύοντες. Hæc inter alia Gorr. ‖ At ἱερὰ σῦριγξ vocatur ab anatomicis medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ sunt, & spinæ medulla à cerebro de- B scendit: quod ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν etiam nominatur. Gorr. ex Polluce.

Ἱερὰ βοτάνη, Sacra herba, vide in Ἱεροβοτάνη.

Ἱερὰ est etiā serpentis nomen. Aristot. De hist. animalium libro 9, capite 29, ἔστι δέ τι ὀφίδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὰν, ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον. Gaza Sacrum serpentem interpretatur.

Ἱερὸς ἰχθὺς, Sacer piscis: sic dicitur anthias, autore Aristotele libro 9 De hist. anim. cap. 37, ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ᾖ, C θηρίον οὐκ ἔστι θηρεῖον. ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους. Athenæus verò lib. 7, ἱεροὺς ἰχθῦς vocari tradit ab eo qui Τηλεγιακὴν historiam scripsit, δελφῖνας & πομπίλους. in quam sententiam ex Pancrate quoque Arcade hunc versum citat, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν. Ab Homero ἱερὸν ἰχθῦν, vocari ἀνθίαν, testatur Plut. in lib. De solert. animaliū: sed Eratosthenē τὸν χρύσοφρυν videri vocare ἱερὸν ἰχθῦν, quum sic dicit, Εὐδρομίλον, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθῦν: alios verò τὸν ἔλλοπα, eo qꝫ rarus sit & difficul- D ter capiatur.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (substant.) Sacrum, Sacrificium. Item Hostia, Victima. Quibus in signific. ponitur potius plur. numero. Hom. Odyss. γ, — οἱ τ' ἄλλοισιν ἱερὰ ῥέζουσι καὶ ἔξαγον ἑκατόμβας. Sic Hesiod. Erg. Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Quibus in locis ἱερὰ videtur reddi posse Sacra: at verò in hoc eiusdem Homeri, initio libri γ Od. — οἱ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, Ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, magis conuenit ἱερὰ ῥέζειν vertere Hostias: ῥέζον autem, Mactabāt. Quod verbum alioqui in illo Hesiodi loco commodè reddi potest Facere: at non item in illo Homerico, propter sequens ἑκατόμβας. neque enim ausit quisquam dicere Sacra faciunt & hecatombas, sed dixerit Sacra offerunt & hecatombas: aut Sacra ferunt & hecatombas. Quod posterius, videlicet Sacra ferunt, exemplo Virgilii dico, ita loquentis non semel. Viderit tamen lector an aliud verbum aptius hoc inueniri possit quod commodè cum accusatiuo ἑκατόμβας, sicut cum ἱερὰ, iungi queat, vt ῥέζειν cum vtroque Homerus iunxit. Comperio certè in prosa quoque ἱερὰ significare & Sacra, seu Sacrificia, & Victimas, seu Hostias. quod sequentibus exemplis docebo. Ac primùm ἱερὰ, Sacra, seu sacrificia: (quæ frequentior est significatio) vt in hoc Thucydidis loco, lib. 2, θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διὶ ἐλευθερίῳ ἱερά. Item libro 5, ... τῷ ἱερῷ τῷ κοινῷ, θύειν καὶ ἰέναι καὶ μαντεύεσθαι. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem: & ἱερὰ δημοτελῆ apud Æschinem (sicut & θυσίας δημοτελεῖς dicuntur) apud Xenoph. & Demosth. ἄρρητα ἱερά. Idem Pædiæ 8, ἱερὰ cum θύμασι iungit (addens & alia) sicut Plut. Sympos. 2, χρώμενος θύμασι καὶ ἱεροῖς. multa denique passim extant signific. huius exēpla. Alterius autem ei affinis (qua videlicet ἱερὰ vocantur Victimæ) cum alia, tum hæc afferri posse existimo. Xen. Hellen. 4, ἤρπαζον αὐτοῦ τὰ ἱερὰ ἅλοβα. Idem libro 3 ... ὡς ... θύειν τε ἐν Αὐλίδι τὸν Ἀγησίλαον οὐκ εἴων, καὶ τὰ τεθυμένα ἱερὰ ὡς ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Sic autem de eadem re loquutus fuerat idem scriptor eodem libro, pag. 191, ... ἐκέλευον μὴ θύειν, καὶ τοῖς ἐντυχοῦσιν ἱεροῖς τεθυμένοις, διέρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. At verò ἱερὰ καλὰ, quod apud eundem sæpe occurrit, reddi solet Læta exta. atque ita vertit etiam Budæus in hoc loco Anabas. libro 4, ἐθύοντο πάντες οἱ στρατηγοὶ καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν ἅπασι. itidémque ἱερὰ αἴσια interpretatur Polit. apud Herodianum: posse tamen in his locis ἱερὰ accipi in sua prima signif. docebo in verbo Καλλιερῶ, vbi & de hoc loquendi genere, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ (quod illi alteri opponitur) disseram. ‖ Ἱερὸν, Sacellum, vel potius Fanum, Templum, Delubrum. Thucyd. lib. 2, ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χαλεπῶς ἔφερον, οἰκίας τε καὶ καταλιπόντες καὶ ἱερὰ ἃ διαπαντὸς ἦν αὐτοῖς ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πολιτείας πάτρια. Xenophon Hellen. 3, ὅτι τὴν Ἀρτέμιδος τὸ ἱερὸν μάλα ἅγιον. Rursum Thucydides lib. 4 ad nomen ἱερὸν addidit etiam νεών, scribens, τάφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαπτον. Alioqui certè ἱερὸν in multis cum aliorum scriptorum B tum Pausaniæ locis nihil aliud quàm νεὼν, id est templum, significare constat.

C. Ἱεροβοτάνη, (q. d. Sacra herba. ἱερὰ βοτάνη etiam dicta disiūctim) Verbena siue verbenaca. ideo sacra herba vocata quòd præcipuū in lustrationibus vsum habeat, suspensa vel alligata. Vocatur & περιστερεών. Dioscor. cincinnalem à Romanis appellatam autor est. quem vide, item Plinium. Scribonius Largus Vettonicam interpretatur: Apuleius Liciniam, Lustraginem, Columbinam, Militariam, Vertipedium, Cristam gallinaceā. alii & Exuperam: Aetius vocari etiam herbam Veneris tradit. ‖ Ἱερὰ βοτάνη dicitur etiam Saluia, vt idē Aetius tradit lib. 1.

C. Ἱερογλύφος, ET Ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (q. d. Sacra sculpēs) Qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hieroglyphica vocantur. DICTA autem Ἱερογλυφικὰ apud Ægyptios (inquit Bud.) Sacra quædam monumenta non literis vocabula sed sculptis rerum animaliūmque figuris significantia. Hæc Bud. Ego ἱερὸν in hoc vocabulo mysticum aliquid & arcanum significare puto. γράμματα certè pro notis poni constat, quum dicitur ἱερογλυφικὰ D γράμματα. vt apud Luc. in Philopatr. p. 439, ὅν τοῖς παρ' ὦ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασι. nam & ipse alibi exactius loquens, fatetur non esse γράμματα, sed σημεῖα seu χαρακτῆρας quibus vtuntur Ægyptii. Locus est in Hermotimo, p. 118, τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῷ κλήρῳ, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Extat Ori Apollinis de istis hieroglyphicis libellus.

C. Ἱερογραμματεὺς, q. d. Scriba, & velut cōmentariēsis rerū sacrarum, id est mysticarum. Quidam verò interpr. Sacer scriba. Sed quid profiterentur qui ἱερογραμματεῖς vocabantur, vide apud Suidam in hac voce. Luc. in Macrob. ὡς ὁ τῶν Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. AT VERO Ἱερόγραφα SEU Ἱερογραφούμενα Dionysio Areop. Diuinarū rerum imagines seu adumbrationes. EADEM Ἱερόπλαστα ET Ἱερότυπα ab eo nominantur, vt inquit Bud. Qui alibi addit ἱερόπλαστα & ἱερότυπα σύμβολα dici Signa sensilia rerum intelligibiliū. HINC Ἱερογραφία, ET Ἱεροπλαστία, Rerū diuinarū adūbratio per quædā signa. B.

C. Ἱεροδιδάσκαλος, Qui sacra docet, Qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item Qui ad sacra initiat, sicut ἱεροτελεστής, Bud. ex Dionysio Areop.

C. Ἱερόδουλος, Sacris inseruiens. item Æditūus, in v. l. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, Mulieres deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, Ancillæ tēpli Delphici, Cam. Vide & Bud. p. 287. Vsi sunt hoc nomine Græci Bibl. interpr. in lib. Esdræ, cap. 2 & 7 & 8 de Nathinnæis.

C. Ἱεροθέτης, Sacrorum institutor, Qui sacra seu sacrorum ritus, aut sacros ritus instituit. vt Christus apud Areop. VNDE Ἱεροθετῶ, Sacra seu sacrorum ritus vel sacros ritus instituo. A Budæo exponitur etiam simpliciter Ritus constituo, in hoc eiusdem Areop. loco, ὃ καὶ ὁ τῶν ἱερῶν ἱερὰ παράδοσις μεταλαμβάνειν τοὺς ἱεροὺς ἱεροθετεῖ. ... Dicūtur autem ἱεροθέτης & ἱεροθετῶ eadem forma qua νομοθέτης & νομοθετῶ.

C. Ἱερόθυτος, ου, ὁ & ἡ, Sacrorū ritu mactatus, seu immolatus, vt q dā interpr. Aristot. Œcon. 1, οἱ δὲ ἱερόθυτοι ἱππεῖς, vbi v. l. interpr. Sacris offerebāt occidēda. Apud Plut. quidā ἱερόθυτον θάνατον appellat eius qui se pro patria deuouet. Phrynichus videtur censuisse signif. Deo immolatus, quum scribit pro eo ab Atticis vsurpari θεόθυτος. At τὰ ἱερόθυτα substant. apud Athen. Sacræ hostiæ, vt Budæus vertit hoc in loco, οὐ παρέχεις τὰ ἱερόθυτα Ὁμήρῳ

καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες καμίζουσιν.

C.Ἱεροκήρυξ,υκος,ὁ,Sacer præco,Præco qui in sacris fauere linguis iubet. Apud Demosth.in Neæram 238.ἐς ὑπηρετεῖ τῇ τοῦ βασιλέως γυναικὶ,in sacris quibusdam.Synesius autem eos quoque qui in ecclesia fauere linguis iubebant dum sacra peragebantur,aut aliud quippiam inter rem sacram edicebant, ἱεροκήρυκας appellauit.Bud.

C.Ἱεροκόμος,Qui sacrorum curam gerit. Legitur tamen ἱεροκόμας apud Hesych.

C.Ἱερολογέω,ῶ, De sacris rebus loquor,seu dissero, Sacra verba pronuntio.Bud.ex Dionysio Areop. ET Ἱερολογία,Ea quæ in ecclesia recitantur,quasi Sacri sermones,ex eodem. Sed ἱερολογία tamē dicitur tanquam ab ἱερολόγος,non ab ἱερολογέω.

C.Ἱερομηνία,Sacrum mensis initium,vt quidam interpr. Alii,Sacra primi diei mensis,siue nouilunii. Bud.autem apud Demosth.140 ἱερομηνία ἐστὶ, vertit Ludorum dies.(quibus videlicet non licebat commeantes capere)Ex eodem affert ἱερομηνίας dictam περὶ τῶν κρονίων,citans pag.196 & 299. Hesych.ἱερομηνίαν exponit ἑορτάσιμον ἡμέραν,itidémque Harpocr.& schol. Thuc.ἑορτώδη ἡμέραν,id est festum diem:at Suid.ἱερὰν ἑορτὴν κατὰ μῆνα. Cam.apud Dem.in Timocr.ποιήσασαι ἱερομηνίαν,vertit, Quæ festos dies instituit.

C.Ἱερομνήμων,ονος,ὁ & ἡ, q.d. Sacrarum rerū seu sacrorum rituum memoriæ præfectus.Quidam etiam vertūt,Sacer scriba,ex schol. Aristoph. Ad verbum, Sacrorum memor,seu sacrorum rituum. Quidam verò interpr. Qui est à cōmentariis sacrarum memoriarum. Sed peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur,vt tradit Harpocr. Exponitur etiam οἱ εἰς πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς ab Hesychio & Suida. Vide Μνήμων. ‖In v.l.ex Aristot.affertur ἱερομνήμονες & pro magistratibus apud quos in scripta rediguntur priuati contractus & iudicum sententiæ,atque alia huiusmodi. ‖Ἱερομνήμων est etiam nomen gemmæ apud Plinium. HINC Ἱερομνημονέω,Fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. Nub. λαχὼν γὰρ Ὑπέρβολος τητὲς ἱερομνημονεῖν.

C.Ἱερομύστης,ου,ὁ,Qui sacris mysteriis initiat,Qui sacra mysteria tradit. ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος,Suid. Et apud Areop.ἱερομύσται,Theologi primi qui ceremonias condiderunt,vt vertit Bud.qui exponit etiam οἱ τὰ ἱερὰ μεμυημένοι. Apud Hesychium autem legimus ἱερομύσται(ita enim reponendum puto pro ἱερομύστας)expositum ἱερὰ μαντευόμενοι.

C.Ἱερονίκης, In sacris certaminibus victor, seu in vno ex quatuor sacris certaminibus.apud Luc.

C.Ἱερονόμος,Sacræ disciplinæ & institutionis magister & exactor.Hac enim in signif.vtitur Bud.hoc nomine,(nescio an alibi inuento,an à se ad aliorum huiusmodi exemplum ficto) l.5 De asse,istam ipsemet exposit. subiungens.

C.Ἱεροποιός,q.d.Sacrificus, Sacrificulus. Sed ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur Qui sacra faciebant Eumenidibus præsidibus Areopagi. Ita Bud.ex Dem.apud quem schol.dicit ἱεροποιοὺς esse τοὺς ἐπιθύοντας ταῖς μαίναις ὅτι θύουσι μή που τι κακουργῶσι. HINC Ἱεροποιΐα,Functio illa. ET, Ἱεροποιέω,ῶ, Fungor illo munere. Item generalius,Sacra facio.Et Sacro,Dedico. Aristid.ἱεροποιήσοντες θύσεις φαίνεται οἷς τὰ ἱερὰ δρώμενα. Vide & Demosth.apud Bud.p.814.

C.Ἱερόπολις,Sacra vrbs,Sancta ciuitas. Philo De vita Mosis lib.3.

C.Ἱεροπρεπής, Talis qualem decet esse eum qui sacer est, seu sanctus,Sanctitatem seu sanctimoniam decens,Sāctimoniæ conueniens.Bud.apud Polyb.(nisi fortè Polyb.pro alio scripsit)hæc de sacerdote dicta, ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπὴς τὰς δοκεῖς εἶναι τὸ προσχηματισμένον,vertit,Maximè implere maiestatem sacerdotii. In v.l.affertur ex autore anonymo, ἱεροπρεπὴς ἐν καταστήματι, pro Qui est in habitu qui deceat sacrum & Deo deditum. Ibidem exponitur & Sacer,Diuinus: & subiungitur ex Luc.ὁ δὲ κλεινὸς θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπής. Apud Philonē τὸ τῆς ἱερομοθεσίας ἱεροπρεπὲς, substantiue,pro Sanctimonia.

ET Ἱεροπρεπῶς,Ita vt decet sacrum seu sanctum.vel Vt decet rem sacram,&c. Aut,Sancto quodam modo.θεοπρεπῶς exponit Hesych.

C.Ἱεροσκόπος,ου,ὁ,(q.d.Sacrorum inspector) Aruspex. ET Ἱεροσκοπία,Aruspicina. ITEM Ἱεροσκοπέω,Aruspicinam factito seu exerceo,Aruspicis sacerdotio fungor, vt Bud. reddit) Hesych.ἱεροσκοπεῖν exponit ἱερᾶσθαι.

C. Ἱερόσταλοι, Qui sacram diuinorum rationem ab omni expurgati superstitione, & nimia vacantique sedulitate,in anima gestant, perinde ac in capsula quadam.Ita v.l.non nominato autore, & non sine manifesta deprauatione.

C.Ἱερόσυλος,Sacrilegus. Plato Polit.1,ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι. VNDE Ἱεροσύλως,Sacrilegè,Per sacrilegium. ET Ἱεροσυλία,Sacrilegium. ET VERBVM Ἱεροσυλέω,ῶ,Sacrilegium committo, Per sacrilegium seu sacrilegio rapio aut aufero. Vel, Spolio aliquem per sacrilegium,seu sacrilegé. Aristoph. Vespis, τί δ᾽ ἱεροσυλήσεις φέρεις; Phalar.in epist. ἱεροσυλήκατε τοὺς θεοὺς,In deos sacrilegium cōmisistis, vel In deos sacrilegi fuistis. HINC Ἱεροσύλημα,Quod sacrilegio raptum est,Sacrilegium.

C.Ἱεροτελεστής,Sacerdos.item Episcopus. Bud.ex Dion.Areop.addens,nostrum etiam Seruatorem ab eo ἱεροτελεστὴν vocari,sicut & πανταρχίαν. Dicitur autem ἱεροτελεστὴς quasi ὁ τελῶν τὰ ἱερά.exponitur tamen in v.lex.Qui sacris initiat.

C.Ἱερότυπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui sacra figura impressa est.Dionys. ἱεροτύπων εἰκόνων ἀνακάθαρσις, Sacrarum imaginum explanatio. Apud eundem,vt Budæus tradit, αἰσθητὰ σύμβολα καὶ ἱερότυπα, signa sunt sensilia rerum intelligibilium.

C.Ἱεροφάντης,ου,ὁ,Sacrorum antistes. Philo De vita Mos. οὐχ ἑρμηνεῖς ἐκείνους,ἀλλ᾽ ἱεροφάντας καὶ προφήτας προσαγορεύοντες,Sacrorū antistites & vates. Plut.Numa,ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου,τάξιν ἐπεῖχε. Hesychio ἱεροφάντης est ὁ μυσταγωγὸς,ὁ τὰ ἱερὰ δεικνύων,Qui sacra & cæremonias docet, B.interpr. Suid. ἱεροφάντην primum appellatum fuisse scribit τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου αἴτιον τὰ ἱερά. VNDE Ἱεροφαντία,ας,ἡ, Antistitiū,vt Martianus loquitur, Antistitis sacrorum dignitas. Plut. Alcibiade,de sacerdotibus qui armis tecti ab Alcibiade ad Eleusinia sacra renouanda composito agmine ducebantur, θέαμα σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς τὴν στρατηγίαν ἐκείνην ἐπιδεικνύμενος, ὑπὸ τῶν μὴ φθονούντων ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν προσαγορευθῆναι. In v.l.ἱεροφαντίαι plur.numero,Sacrorum cæremoniæ. ET Ἱεροφαντικός,ῆ,ὸν, Ad sacrorum antistites pertinens,Sacerdotalis. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, Libri de iure pontificio. Plutar.Numa. VNDE Ἱεροφαντικῶς,More sacrorum antistitum. Ab hac origine est ET ἱεροφαντέω, ῶ, Sacrorum antistes sum,Sacra doceo. Luc.Εὔμολπος ὁ πρῶτος ἱεροφαντῶν.Idem,ἐδᾳδούχει δ᾽ ὁ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἀλέξανδρος, Antistitis officio fungebatur.B.

C.Ἱεροφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Sacriferus,Ouid. Qui sacra fert.

C.Ἱεροφύλαξ,ακος,ὁ,Sacrorum custos. VNDE Ἱεροφυλακεῖον,ου,τὸ,Locus vbi sacra custodiuntur,Sacrarium.

C.Ἱερόφωνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Sacram vocem habens:vel magnam vocem,μεγαλόφωνος,Suid.

C.Ἱεροψάλτης,ου,ὁ, Sacer cantor, Qui sacra canit. ἱεροψάλτης Δαβὶδ,Basil.

C. Ἱεράγγελος,ου,ὁ, Qui sacras celebritates denuntiat. ἱεροκήρυξ.

C.Ἱεράμουσοι,Sacri vates.προφῆται θεῶν.Hesych.

C.Ἱεραοιδὸς,οῦ,ὁ,Sacer cantor.i.poeta.Hesych.

C.Ἱεράρχης,ου,ὁ,Qui sacris præest,Vel Qui sacris præest ordinibus. Dion. Areop.ὁ θεῖος ἱεράρχης ἐκφαντορικός ἐστι (ὡς τὰ λόγια φησὶ) τῶν θεαρχικῶν δικαιωμάτων. ἄγγελος γὰρ αὐτοῦ κυρίου παντοκράτορος θεοῦ ἐστι.Idem,ὅθεν ἡ θεία θεσμοθεσία τὴν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ μύρου τελείωσιν ταῖς τῶν ὁσίων ἱεραρχῶν τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν ἀπένειμεν,itaque rituales libri institutáque diuina hanc conficiendi sacri vnguenti functionem, sacrorumque ordinum consecrationem potestati pontificiæ attribuerunt. Bud. Idē Dionys.ἱεράρχην vocat Melchisedecum.Et ἡ τῶν ἱεραρχῶν τάξις, ordo episcoporum: idem quod ἱεραρχικὴ τάξις, Bud.

Bud. VNDE Ἱεραρχία, ας, ἡ, Sacrum imperium, seu In rebus sacris imperium. Dionysius, ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας, ἁπάντων ὁμοῦ συλλήβδην ἱερῶν τὴν διακόσμησιν, οὕτως ἱεράρχην ὁ λέγων. δηλοῖ τὸν ἔνθεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως. Apud eundem ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. ET Ἱεραρχικός, οῦ, ὁ, Ad eum qui sacris præest pertinens. Exemplum paulo antè habes in ἱεράρχης. VNDE Ἱεραρχικῶς, More eorum qui sacris præsunt. Dionys. ἐν οἷς δρῶσιν αἱ ἱεραρχικῶς. Est ab eadem origine ETIAM Ἱεραρχέω, ῶ, Præsum sacris ordinibus, Sacro imperio fungor sacróque magistratu. Budæus ex Dionys. Et ἱεραρχεῖσθαι, Huiusmodi imperio ac præfectura regi. Dionys. τὰς αὐτὰς ἔσθ᾽ ὅτε τῶν οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι, καὶ αὖθις ἱεραρχουμένας, nonnunquam substantiarum cælestium ordines eosdem regentes imperantésque ostendunt, & rursus regimini imperióque subditos. B.

C. Ἱερουργέω, ῶ, Operor sacris, Sacra perago, Sacris operam do, Sacrifico. Philo De vita Mosis libro 1, περὶ τοῦ τὸν λαὸν ἱερουργήσοντα ἐκπέμψαι τῆς χώρας, vt populum extra fines emittat sacris operaturum. Herodian. l. 5, χορεύειν αἰεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκεῖν, ducere choreas & sacra facere. Eodem libro, πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν οὓς καλοῦσιν ἱερουργοῦντες, ὀνομάζειν τὸν νέον θεὸν Ἐλεαγάβαλον, ante alios deos quorum meminisse inter sacrificandum solent. Accipitur etiã trãsitiuè, vt in epist. ad Roman. 15, εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, vt sim minister Iesu Christi apud gentes, operans euangelio Dei. Nazianzenus, ἱερουργῆσαι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. Et in passiuo τὰ ἱερουργηθέντα, Victimæ cæsæ, Hostiæ, vt Budæus apud eundem Herodian. lib. eodem interpr. τά τε σπλάγχνα τῶν ἱερουργηθέντων, τά τε ἀρώματα, extra victimarum atque aromata, Polit. Reperitur tamen & ἱερουργεῖσθαι actiuè vsurpatum pro ἱερουργέω, Sacrifico, Sacra facio. Plutar. Alex. αὐτὸς δὲ περὶ τὴν σκηνὴν μετὰ τῶν μάντεων Ἀριστάνδρου διετέλει ἱερουργίας τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος. ‖ Ἱερουργεῖν pro Consecrare etiam accipi apud Naz. 76, annotat B. ET Ἱερουργία, ας, ἡ, Rei diuinæ peractio, Operatio, (restringẽdo videlicet ad sacra) Sacrificium. Philo De vita Mos. ἐν ᾗ καὶ πρώτως μὴν καὶ τεσσαρεσκαιδεκάτη ἡμέρα διαδηλοῦται τῆς ἱερουργίας, in qua & mensis & decimusquartus dies sacro cauetur. Plut. Alex. περὶ ἱερουργίας. Herodian. lib. 3, ἐπὶ τὰς λοιπὰς πάσας ἱερουργίας, peractis omnibus de more sacrificiis. Et lib. 6, θύσαντες ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις νενομισμένας ἱερουργίας, sacris de more peractis, Polit. Sic ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι paulo antè apud Plut. Sacra facere, Sacris operari.

C. Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profanus, Qui sacer non est. Philo De vita Mosis lib. 3, ἄθυτοι θυσίαι, καὶ ἀνίεροι ἱερουργίαι καὶ ἄσεπτοι λατρεῖαι, ritus profani. Idem De mundo, ἀνιέρους καὶ ἀναξίους τῆς προρρήσεως, profani & indigni prædictione, videlicet ἄγγελοι οἱ πονηροί. quibus opponit ἱεροὺς καὶ ὁσίους. Plut. ad Col. ἀνιέρου πόλεως καὶ ἀθέου, profanæ & impiæ. ‖ Ἀνίερος, Qui sacrorum particeps non est, Suid.

Ἱερῶς, Sanctè. Plut. Numa, ἱερῶς ἀποθεσθέν. Exponitur etiã μεγάλως, sicut ἱερός, μέγας.

Ἱερόω, ῶ, Sacro, Dedico, Initio, Inauguro. dicitur ἐπὶ τῶν ἀνατεθειμένων, sicut ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων, vt Ammonius tradit. Thuc. initio lib. 5, Δηλίους ἀνέστησαν ἐκ Δήλου, ἡγησάμενοι κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι, Deo sacros esse. ἱεροὺς ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ, vt schol. exponit. Herodian. lib. 1, loquens de gallis sacerdotibus, ἀφ᾽ οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν οἱ τῇ θεᾷ τιμίας ἱερωμένοι, deæ sacri. Et lib. 5, de Antonino & Alexandro, ἱέρωντο δὲ αὐτῷ θεῷ Ἡλίῳ. Eodem, τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος, huic deo sacer erat Bassianus. Bud. ἱερωμένον τῷ θεῷ apud Herodianum esse tradit non solùm Sacrum Deo, sed etiam sacerdotẽ: in qua tamen significatione frequentius est ἱερώμενος ab ἱεράομαι. Et apud Pausan. Messen. παύσονται ἱερωσύνην ἱερωμένην, abdicatura me sacerdòtio. Vide B. C. pag. 815. VNDE Ἱέρωμα, ατος, τὸ, Quod consecratum est, Sacrum. ἱερώματα Hesychio sunt θυσίαι θαυμασταί, θεῖαι.

C. Ἀνιερόω, ῶ, Consecro, Dedico, Vt sacrum repono. Vnde ἀνιερώσαντες. Et in pass. ἀνιέρωται, Dicatus est, Sacratus est. Bud. HINC Ἀνιέρωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio. ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ, Dedicatio templi.

C. Ἀφιερόω, ῶ, Consecro, Dedico. idem quod ἀνιερόω, seu ἀνατίθημι. Et in pass. ἀφιερωμένον, Quod deo consecratũ seu dedicatum est, τὸ τῷ θεῷ ἀνακείμενον, Hesych. Et apud Plutar. in Numa, ἀφιέρωται τῷ Ἑρμῇ, Mercurio sacer est, Mercurio dicatus est. Sunt qui vocabulum hoc Atticũ esse negent, ac pro eo dici Atticè καθιερόω. VNDE Ἀφιέρωμα, ατος, τὸ, Donarium, τὸ ἀνατεθειμένον. Bud. ET Ἀφιέρωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio. AT Ἀφιερίζω videtur esse Sacrum ac sanctum reddo, seu Purifico. Hinc pass. part. ἀφιερισμένα, quod Hesych. exponit ἀφηγνισμένα, κεκαθαρμένα.

C. Καθιερόω, ῶ, itidem Consecro, Dedico. Plato libro 5 De leg. ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, nominatim dicare partes singulas singulis diis, vt fortè obtigerint. Plut. in Mario, εὔξατο δὲ καὶ Κάτλος ὁμοίως ἀνασχὼν τὰς χεῖρας, καθιερώσειν τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Vouit Catulus etiam sublatis manibus, se consecraturum fortunam illius diei. Synes. epist. 67, καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας, καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον, consecrat domunculam. At καθιερῶσαι νόμον καὶ ψήφισμα, Sancire, ferre & posteritati mandare. Bud. ex Plat. lib. 8 De leg. 198 & 199. Καθιερόω, Deuoueo. Plutar. Camillo, pag. 44, de sacerdotibus, ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως, ἐπευξάμενοι τοῖς θεοῖς, ὡς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθιεροῦντες, seipsos pro patria diis deuouentes. VNDE Καθιέρωσις, εως, ἡ, Dedicatio, Deuotio.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, Sacerdotium. Plutar. Probl. Rom. αἰτιώμενοι [?] τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα πρὸς τὸ τῆς βασιλείας. Demosth. προκριθεὶς ἐν τοῖς ἀξιωτάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. AT Ἱερώσυνα, τὰ, Quæ consecrantur, Sacra. τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα, Hesych. COMP. Ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ, Sũmum sacerdotium, Pontificatus maximus. Philo De vita Mos. l. 1, ὅσα διὰ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ νομοθετικῆς κατώρθωσε, in pontificatu.

Ἱεράομαι, ῶμαι, Sacerdos sum, Sacerdotio fungor. Thuc. lib. 2, πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης, iam duodequinquaginta annos sacerdotio fungente. Alia exempla habes apud Bud. Comm. p. 815, vbi ἱερεύεσθαι quoque in eadem significatione accipi tradit. Philo De vita Mos. lib. 3, τάξις τῶν ἱερωμένων, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 57, ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προεστάναι, episcopi esse & magistratus. Idem ep. 96, παρ᾽ οἷς ἱεράσομαι, apud quos episcopus ero, vel Apud quos sacerdotii honore fungar. Philo De vita M. l. 3, νόμου προστάξει σύμπαν τὸ ἔθνος ἱερᾶται, legis imperio tota natio sacrifica est, Turn. interpr. Construitur verò aliquando cum genitiuo, aliquando cum dat. Paus. Achaicis, λέγουσιν οὖν συμβῆναι ποτὲ ἱερᾶσθαι τοῦ θεοῦ Κομαιθώ, τὸ εἶδος καλλίστην παρθένον. Idem ἱερᾶσθαι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὴν παρθένον φασί. Idem in 2 Eliacõn, ἀλλ᾽ ἱερᾶσθαι μὲν Ἡρακλεῖ τῷ Τιμωθέῳ [?]. B. Ab Hesych. exponitur etiã ἱερουργῶ, Sacris operor, Sacrifico. ‖ Item, Sacerdos fio. Syn. ep. ad Athan. καθ᾽ ἣν [ἡμέραν] ἱερασάμην. VNDE Ἱερατικός, οῦ, ὁ, Sacerdotalis. Aristot. Pol. 3, c. 10, κύριοι δὲ ἦσαν τῆς κατὰ πόλεμον ἡγεμονίας καὶ τῶν θυσιῶν ὅσαι μὴ ἱερατικαί, & sacrorum eorum quæ sacerdotum non erant propria. Plut. Symp. 8, ἱερατικαὶ ἐσθῆτες [?]. Areop. ἱερατικὴ τάξις, sacerdotum ordo. item ἱερατικὴ τελείωσις, initiatio sacerdotum, apud eundem identidem. Et ἱερατικὴ ἕδρα, apud Synes. Sedes sacerdotalis, vel episcopalis. Et οἱ ἱερατικοί, sacerdotes, Qui sacerdotalis ordinis sunt, vel (vt in v. l. exponitur) Sacris officiis dediti, Can. 37 concil. Laodic. ‖ Itẽ ἡ ἱερατικὴ, philosophia sacra, ἡ διὰ θεῶν θεραπεία, Suid. ‖ Ἱερατικός, Sacris vsibus destinatus. Plin. lib. 13, cap. 11, Hieratica [charta] appellabatur antiquitus, religiosis tantùm voluminibus dicata, quæ ab Augusti adulatione nomen accepit.

C. Ἀρχιεράομαι, Summus sacerdos sum, Summum pontificatum gero. v. l. VNDE Ἀρχιερατικός, οῦ, ὁ, Ad summum sacerdotem pertinens, Qui pontificis maximi est. Vel simpliciter Episcopalis, vt Bud. interpr. Synes. epist. 67, τὸν ἀρχιερατικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀποσημαίνων. Theodor. in Eccles. hist. τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτὸν [illegible] μεταδοῦς. Et sic identidem, vt de Ambrosio [illegible] 4, p. 38. ET Ἀρχιερατεύω, Summo sacerdotio fungor.

Ἱερατεύω, Fut. εύσω, Sacerdotio fungor. idem quod ἱεράομαι. A Herodian. l. 5, τοῦ θεοῦ ᾧ ἱεράτευε, Cuius sacerdos erat. Synes. περὶ τῆς δεῖ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύειν. In eadem significatione accipitur etiam pass. Ἱερατεύομαι. Paus. τῇ θεῷ εἶναι τὸν ἱερατευσόμενον αὐτῇ ἀκήρατον. Sic idem Paus. suprà dixerat ἱερᾶσθαι αὐτὸν θεῷ, & ἱεράσατο τῇ Ἀθηνᾷ. Syn. ep. 67, ἱερατεύσαντα μὲν γὰρ ἔν τινι πόλει τῶν Βιθυνῶν, qui episcopus fuit. Idem, ἠρώτησα ἀνδρὸς ἱερατευμένου, rogaui hominem sacerdotio functum. ‖ Ἱερατευμένης στεφάνῳ, Sacerdotii portans coronam, vt Hieronym. ex Aquila interpr. Esaiæ c. 61. VNDE Ἱεράτευμα, ατος, τὸ, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, autore Aristotele. 1. Petri capite 2, ἱεράτευμα ἅγιον: B item βασίλειον ἱεράτευμα. ET Ἱερατεία, ας, ἡ, Sacerdotium. Aristoteles Polit. 7, πέμπτον δὲ ἕκτον δὲ τὴν περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλειαν, ἣν καλοῦσιν ἱερατείαν. Sic Dionys. quoque, vt testatur B. AT Ἱερατεῖον, ου, τὸ, Sacrarium. Theodor. in Eccles. hist. lib. 1, καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐν τῷ ἱερατείῳ ἐπὶ τὸ πρόσωπον, κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ηὔχετο.

Ἱερεύω, Sacrifico, Macto, (at ἱερόω Dedico, Cōsecro) idē quod θύω. Odyss. ε, Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας, Εἰλαπινάζουσιν. Od. θ, Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. C Et in pass. Il. ω, Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶόν τινι, Sacrificare seu mactare animal in gratiam alicuius, vt Eust. exp. Od. ξ, Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ. posset tamen aliquis hic etiā interpretari, Pro salute hospitis longinqui. Sicut verò θύειν γάμον dicitur, sic etiam ἱερεύειν δεῖπνον, pro Sacrificare siue mactare ad parandum prandium. Od. ω, Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὅστις ἄριστος, Mactate ex suibus optimum, ad parandum prandium. ‖ Item Dico, Cōsecro, vt B. C. p. 814 apud Paus. interpr. ἱερευσαμένην παρθένος, D pro sacrata & antistite accipi tradens.

C. Καθιερεύω, Sacrifico, idem quod simplex ἱερεύω (sicut καθιερόω, idem quod simplex ἱερόω.

Ἱερεύς, έως, ὁ, Sacerdos Il. α, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, sacerdotem aliquem, qui videlicet ex victimæ visceribus inspectatis diuinat. vide θυοσκόος. Aristot. Polit. 6, ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερά. Plut. Hell. ἱερεὺς τῶν θεῶν. Idem in Probl. Rom. τοῦ ἱερέως τοῦ Διὸς, ὃν φλάμινα διάλιον καλοῦσιν Ex psephismate quodam apud Athen. lib. 6, τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Plutar. E Hell. δύο δὲ καὶ ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν περὶ τὰ θεῖα τεταγμένος, ὁ δὲ περὶ τὰ δαιμόνια. i. ei ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχοντες, vt paulo antè præcedit. Ex his omnibus apparet ἱερέα esse eundem quē θύτην. Id quod ex hoc Luciani quoq; loco apparet clarius in lib. De sacrif. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ᾑμαγμένος, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαιρῶν, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. Fœmin. gen. EST Ἱέρεια, ας, ἡ, Sacerdos. Plut. ἡ τῆς Πολιάδος ἱέρεια. Herodi. lib. 4, τάς τε Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυξεν, Vestæ sacerdotes, seu Virgines vestales. Et γυναῖκες ἱέρειαι apud F Athen. lib. 9, ex Posidippo comico.

C. Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, Pontifex maximus, Summus sacerdos. Plut. ἀπολύσας δ' αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς Σπόριος Μινύκιος. Philo de vita M. l. 3, τὸν μὲν οὖν ἀδελφὸν ἐξ ἁπάντων ἐπικρίνας ἀριστίνδην ἀρχιερέα, τοὺς δ' ἐκείνου παῖδας ἱερεῖς ἐχειροτόνησε, ex omni optimatum numero pontificem legit.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, Victima, Hostia. Hac enim in signif. passim reperitur hoc nomen. Eustathius tamen vult Atticam esse. scribit enim ἀττικῶς significare τὸ θυόμενον ζῶον seu σφαγιαζόμενον. Vide pag. 1164 & 1434. Lucianus, ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι, in iecinore victimæ. Plato Minoe, ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ. G Plut. Symp. ἱερεῖον ἔπεμψεν αὐτῷ, misit ei victimam. Idem De def. orac. καὶ ὅσοι θύειν φασὶ τὸ ἱερεῖον καὶ κατασπένδειν, qui hostiam se sacrificare dicunt & immolare. Pro quo, facta dialysi Ionica, DICITVR Ἱρήϊον. Il. φ, ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, nec victimam nec pellem bouinam. Per victimam autem κατ' ἐξοχὴν, bouem intelligi Eust. annotat. Od. ξ, ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχεν, multas victimas.

C. Ἀνιέρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui sacra non fiunt, Cui non sacrificatur. ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται. Suid.

C. Ἐφιέρεια, τὰ, Donaria. v. l. τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα, H Hesych.

Ἱερείτης, ου, ὁ, Sacerdos. Ex Plat. 2 De rep.

Ἱερηΐς, ίδος, ἡ, Sacerdos, Antistita. Plut. De def. orac. αἱ δὲ τῶν ἱερηΐδων καταστάσεις τί βούλονται; iam antistitarū constitutio quid sibi vult? Itē cognomen iridis apud vet. Græcos: vnde & Romani consecratricem vocarunt. v. l.

Ἱέρη, ης, ἡ, Sacerdos, Antistita. idē quod ἱερηΐς. VNDE Μελλιέρη ET Παριέρη, Quæ sacerdos futura est, (Quæ sacris initiatur & imbuitur) & Quæ alias sacerdotii mysteriis initiat. Plutar. Polit. Præc. ἐν Ῥώμῃ τῆς Ἑστίας παρθένοις τὸν χρόνον διώρισται τὸ μὲν, μανθάνειν τὸ δὲ, δρᾶν τὰ νενομισμένα τὸ δὲ τρίτον, ἤδη διδάσκειν. καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ περὶ τὴν Ἄρτεμιν ὁμοίως ἑκάστην μελλιέρην τὸ πρῶτον, εἶθ' ἱέρην, τὸ δὲ τρίτον παριέρην καλοῦσι.

C. Δυσιερέω, Infelicibus ἱεροῖς vtor, seu (vt Bud. interpr.) Litare nequeo. oppositum sequenti καλλιερέω. Plut. Cæs. ὡς δὲ καὶ πολλάκις θύσαντες οἱ μάντεις ἔφρασαν αὐτῷ δυσιερεῖν, ἔγνω ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον. Idem De Socr. dæmon. ὁ δυσιερεῖν οὐ δημόσιον ἀλλὰ τῶν κρατούντων ἐστί.

C. Καλλιερέω, ῶ, Secunda sacra facio, Prospera sacra facio, quod vno verbo dicitur Lito. Xen. Pæd. 6, circa finem, ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει μὲν ὁ Κῦρος, ἡ δὲ στρατιὰ παρῆν πρὸς τὰ αὐτῷ &c. Idem alibi datiuum θεοῖς addidit, ὅπως καλλιερήσειε τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ. Plut. in Paulo Æmilio, ἅμα δ' ἡμέρᾳ τῷ Ἡρακλεῖ βουθυτῶν οὐκ ἐκαλλιέρει, μέχρις εἴκοσι. Dicitur etiā καλλιερεῖν θύων, à Plat. itidemq; θυόμενος οὐκ ἐκαλλιέρει, ab Aristide. Apud Plut. autē legimus & ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν pro Semetipsū litauit. Frequēs est & pass. Καλλιεροῦμαι. ac interdum quidē καλλιερεῖται is qui sacrificat, pro καλλιερεῖ, (vt Xen. anab. 2, καὶ καλλιερεῖται, de ipso Xen. dicitur) interdū verò ipsa ἱερὰ καλλιερεῖται, (sicut & Lat. Sacra litantur) vt apud eundē Xen. ἐπεὶ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ τῇ προτέρᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἔθυεν· ὡς δὲ οὐδὲ ταύτῃ ἐκαλλιερήθη, πάλιν τῇ τρίτῃ. Nonnunquā verò & sine hac adiectione nominis ἱερὰ, quod tamen subaudiendum videtur, (nisi iam ipso verbo contineri dicamus) vt apud Herodotum, ἐκαλλιερέετό σφι. indémque vox actiua apud eundē: vt καλλιερῆσαι τοῖς βουλομένοις οὐκ ἐδύνατο. Cæterùm καλλιερεῖν scio reddi vulgo solere ab iis qui vim verbi exprimere volunt, Læta exta habere: & ἐκαλλιέρησεν, vel κεκαλλιέρηκεν, Læta habuit exta: vel Læta ei fuerūt exta. sicut & καλὰ ἱερὰ reddi Læta exta, suprà docui. At ego Latinos quidē ita loqui fateor, atq; vt καλὰ ἱερὰ, per Læta exta, sic οὐ καλὰ ἱερὰ per Tristia exta posse intelligi: sed dico ἱερὰ his in locis nō esse exta, si ad verbum interpretari oporteat. imò potius primā suam signif. retinere: ideóque καλλιερεῖν non dubitaui reddere Secunda sacra facio, imitatus Virgil. qui tamen dixit (ita cogente versu) -dum sacra secundus aruspex Nuntiet, pro Dum sacra secunda aruspex nuntiet. Sed possit fortasse his in locis ἱερὰ pro ipsis etiam victimis seu hostiis accipi: quum Herodotus σφάγια χρηστὰ vocet quæ alii καλὰ ἱερά. quo sensu felicē hostiam dixit Virgil. cui dicto alia similia apud cæteros poetas reperisse mihi videor. Venio ad illud loquēdi genus quod huc reseruaui: videlicet οὐκ ἐγίγνετο ἱερά, cuius exemplum in Xen. loco antè citato habetur, & in aliis plerisque eiusdē locis. Sic & Arrianus l. 4, θυομένῳ δὲ ἐπὶ τῇ διαβάσει, τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο. Non dubium est certè quin opponatur hoc illi, τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν, & τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο: quod quum ita sit, vel subaudiendum puto καλὰ, quū dicitur τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο. vel ἐγίγνετο nō simpliciter accipi pro Erāt, sed pro Succedebat. quæ tamē signif. nescio an in alio genere loquendi reperiatur. HINC Καλλιέρημα, Sacra litata. καλλιέρημα πληρωθῆναι, ex Greg. pro Litatum esse. ET Ἀκαλλιέρητος. vnde ἀκαλλιέρητα ἱερὰ Æschini, Non litata sacra: in orat. in Ctesiph. οὗτος πάλιν τῶν ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων ὄντων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον.

¶ Ἱρός, ά, όν, Ionicè pro ἱερός, Sacer. Suidas ex quodā poeta, Χῶρος δ' ἱρὸς ὅδ' ἐστὶν ὡς ἀπεικάσαι. Herodot. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, Sacer Deo. Idem ἱραὶ τῆς Ἴσιος, Isidi sacræ. ET Ἱρὸν neutro genere substantiuè, Templum, Sacra ædes, vt ἱερόν. ‖ Itē Sacrum, Victima, idem quod ἱερεῖον. Il. ψ, ἵνα δὴ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Et alibi apud eundem, δέκτο μὲν ἱρά, accepit victimas. AT Ἶρος, nomen propriū cuiusdam mendici apud Homerum, ab εἴρω, quasi ἀπαγγελεύς.

Appellatiuè verò pro quouis etiã mẽdico generaliter vsurpatur. Ab eodem verò εἴρω sunt qui deducant ETIAM Ἴρα, ας, ἡ, Cõcio, i. Locus vbi cõciones fiunt, Forum. Il. σ, – ἱρῇ ἐν προπάροιθε καθήμενοι. Pro QVO Εἴρα quoque scribi annotat Eust. quod non solùm ἀγορὰν sed etiam μαντείας significare tradit. Sunt tamen qui etiam scribant ἱρὰ ab ἱρός, accipiendo substantiuè, quoniam videlicet ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ἱερός ἐστι.

C. Ἱρουργία, ας, ἡ, Operatio, videlicet qua sacris aliquis operatur. idem quod ἱερουργία, suprà.

C. Ἱροφάντης, ου, ὁ, Sacrorum antistes. idem quod ἱεροφάντης suprà.

Ἱράομαι, idem quod ἱεράομαι, Sacerdos sum. Herodotus, ἱρᾶται θεοῦ, Sacerdos dei est. quod in v. L. exponitur etiã Initiatur deo.

Ἱρεύω, idem quod ἱερεύω, Sacrifico. Od. ξ, Οὔτε θ' ἱερεῦσαι ἱερήιον. Et pass. voce, signif. act. apud Apollon. Argon. 1, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο Μῆλα, Sacrificarunt seu mactarunt. ἔθυσαν.

Ἱρεύς, έως, ὁ, Sacerdos. idem quod ἱερεύς. Il. π, Διὸς ἱρεὺς Ἰδαίου, Sacerdos Iouis Idæi. Od. ι, – Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος. A quo FOEM. Ἱρεία, sicut ἱέρεια ab ἱερεύς. i. Sacerdos. Pro quo facta dialysi Ionica, dicitur ETIAM Ἱρηίη. Ab ἱρεύς autem COMP. Ἀρχιρεύς, Summus sacerdos, Pontifex (idem quod ἀρχιερεύς.) Vnde ἀρχιρέες, Pontifices, Herodoto.

Ἱρεῖον, ου, τὸ, Sacrum, Sacrificium. Item Victima, Hostia, pro ἱερεῖον. Sicut verò dialysi Ionica pro ἱερεῖον dicitur ἱερήιον, ita ETIAM Ἱρήιον pro ἱρεῖον. In v. lex. Ἱρήιος quoque est, quod exponunt Sacer.

Ἱρήτειρα, Sacerdos, Antistita. ἱέρεια, θύτις, vt Hesych. exponit. Quod videtur esse ab ἱεράομαι, Ionicè pro ἱεράτειρα, vt ἰητήρ pro ἰατήρ. Nisi fortè mendosè scriptum si pro ἀρήτειρα. nam ἀρητῆρα dicit Homer. τὸν ἱερέα, quam signif. & Aristot. tradit De arte poetica.

ἽΕΩ, ῶ, Iacio, Iaculor. ‖ Item, Mitto, Immitto, Emitto. A quo themate, alioqui inusitato, præteriti imperf. tertia persona singularis ἵει, in vsu est, & quidem apud poetas præsertim. Homerus Iliad. α, v. 481: Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων. Eis autem secundum ventum mittebat Apollo. Idem Iliad. γ, verbum hoc duobus simul accusatiuis iunxit, videlicet ὄπα & ἔπεα: versu 221 & 222, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, id est, Vocem emittebat, & verba. Vel, Vocem edebat & verba, aut Fundebat. In hoc autem loco Iliad. τ, versu 383, – ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, Eustathius ἵει exponit ἀφῆκε. Sic verò præfixis præpositionibus dicitur ἀνίει, ἀφίει: προσίει, tanquam à THEM. Ἀνιέω, ET Ἀφιέω, ET Προϊέω: itidémque in cæteris comp. Iliados ο, versu 24, – ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο (vel θυμὸν ἀνίει, & ὀδύνη, vt in Ἀνίημι docebo.) Iliad. α, circa principium, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Apud eundem verò poetam non προΐει solùm, sed προΐειν etiam reperitur, vt in Προΐημι videbis. In Συνίημι quoq; aliqua leges huc pertinentia. Duo tamen addo in præsentia, quorum vnum est, inueniri interdum apud comicos quoque poetas hanc inflexionem, vt apud Aristophanem in Vespis, ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, (de quo loco dicam & in Ἵημι) atque adeo in prosa etiam, vnde ἀνίει apud Xenophontem (cuius locum in Ἀνίημι proferã.) alterũ est, eodem modo imperatiuum quoque scribi in hac inflexione: vnde προΐει apud Homerum alicubi indic. modi est, in imperfecto tempore, alicubi imperatiui.

Sciendum est præterea literam ι in hoc verbo pro longa haberi, (atque adeo produci ab Homero cum alibi, tum in hoc versu Iliados α, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς) corripi tamen ab Homero interdum (vt in versu illo quem ex Il. α modò protuli) esséque hanc παραλλαγὴν Ionicam, δι' ἀναμνησίαν τοῦ ἐν τῷ προστακτικῷ διχρόνου, vt tradit Eust.

Ἵημι, (idem quod præcedens Ἱέω, & ab eo factum, vt τίθημι à τιθέω: sed ab Ἱέω aliqua tẽpora tãtùm vsitata, at Ἵημι non solùm tẽpora vsitata habet, sed & ipsum in vsu est) Iacio, Iaculor, &c. vt in præced. Ἱέω. Hom. Il. γ, circa princip. Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. id est, Tãtum aliquis prospicit quoad iaciat lapidẽ. hoc est, Prospectus eius non est vltra lapidis iactũ. Iũgitur autem ἐπὶ cum ὅσον, (ne quis fallatur, iungens cũ verbo, vt sit ἐφίησι) pro ἐφ' ὅσον ἐξίησιν. Hesiod. ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα. (vbi tamen intelligi etiam potest ἐφίεσαν, iuncta præp. ἐπὶ cũ verbo) Rursum Hom. Il. γ, – ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. vbi ἱεῖσι dicitur ea forma qua τιθεῖσι. Legitur verò & ἱεῖσι Ionicé. Inuenitur & ἱέμεν infinit. apud Hesiodũ. Præt. perf. ἧκα, pro quo POETAE Ἕηκα etiam dicũt, & quidẽ in cõpos. præsertim, vt ἐφέηκα, ξυνέηκα, προέηκα &c. Imper. mod. Ἕς, aor. 2, sicut & infinit. Ἕμεν.

Vtuntur hoc & prosæ scriptores. vt ἵημι φωνὴν apud Plat. Emitto vocem. Est verò partic. præsertim in vsu. Thuc. l. 3, Δωριάδα τε διάλεκτον ἱέντες. ‖ Sciendum est autẽ illos quoque præt. imperf. mutuari ab Ἱέω (de quo modò dictum fuit) Aristoph. Vesp. ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, Te proiiciebas per murum. Te dabas pessum per murum.

¶ Ἵεμαι (relicta signif. act. vocis) Cupio, Desidero. interdũ cũ genit. vt νίκης ἱέμενοι & νίκης ἱεμένων, Il. ψ: & ἱέμενοι νόστοιο, Od. ο. sed frequentius cum infinit. vt ἵετο γὰρ βαλέειν, Il. π. Et Il. ε, – ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. Sic Hesiod. – πᾶσιν γὰρ ἵετο λῆμα μάχας πιέειν. (vbi animaduerte corripi ι. qua de re dixi & in Ἱέω) Sed obseruaui sæpe dici θυμὸς ἵεται apud Hom. & aliquẽ θυμῷ ἵεται. vt Il. θ, – βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός. Et Il. β, – μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ Τυδεΐδης. Item Il. ι, ὁ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν. Huc pertinet locus Od. ψ, in quo post – πάντων δὲ θυμὸς ἑκάστου, subiũxit, Νίκης ἱεμένων. Nõ memini autẽ me hunc verbi ἵεμαι vsum reperisse apud alium prosæ scriptorem ꝙ Philonem: sed in ea signif. frequentissimum est compos. ἐφίεμαι.

AT VERO Ἵεμαι cũ tenui, Eo cum impetu, Impetu feror, aut etiã simpliciter pro Eo. Il. β, αὐτὰρ ὁ δ' ἐγρέτο ἵετο Οἴκαδε ἱεμένων (ita n. legendum, sicut & habet mea editio: non οἴκαδ' ἱεμένων, vt habent cæteræ edit. quædã verò & ἱεμένων, duplici errore) vbi schol. exponit ὁρμωμένων, & οἴκαδε ἀπιέναι προθυμουμένων. Hesych. autem ἵενται exponit ὁρμῶσιν. Apud eundem Hom. ἔγχεϊ ἱεμένῳ, Hasta impetu delata, vel incitata, vt B. vertit. Vtuntur autem hoc verbo prosæ quoq; scriptores. Plut. Amat. narr. ἡ κόρη φυγοῦσα ἵετο εἰς τὰς χεῖρας. Idem ibidem, ἐπὶ τὰς βασιλέας ἵεται. Idem in Publ. ἵετο κατὰ τάχος ἐπὶ τὴν πόλιν. Alia exempla vide apud Bud. p. 540.

Ἧμα, ατος, τὸ, Telum missile, Iaculum. Il. ψ, – δεινὰ μοι τι καὶ ἥματ' ἄριστος, Iaculis præstantissimus, id est Arte emittendi iacula. ET Ἥμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Emittendorum telorum peritus. Il. ψ. Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες, id est οἱ ἥμασιν ἄριστοι, vt paulo pòst de Atride dicit. VNDE Ἡμοσύνη, ης, ἡ, Iaculatio, seu Iaculandi & emittendorum telorum peritia. ἀλῶος, ἀκόντισις, Hesych.

C. Ἀνίημι, Submitto, Emitto. eo sensu quo terra dicitur aliquid emittere: interdũ verò & submittere (vt apud Propertium, Aspice quos submittit humus formosa colores. Sic autem ante eũ loquutus erat Lucret. Lætificos nequeat fœtus submittere tellus) Hesiod. ἐς φάος ἂψ ἀνίεσκε. Idem, ὃν γόνον αὖ ἀνίηκε. Sic ἀνίησι καυλόν, & ἀνίησι τὴν ὑγρότητα. Hinc & γῆ ἀνιεῖσα δῶρα, de quo alibi. Pausan. in Bœot. ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Aristot. De mundo, τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσι. vnde rectè B. ait ἀνίημι significare etiã Scatebrã emitto. Idẽ citat ex Thucyd. ὕλη ἀπὸ παρατρίψεως πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε. i. (inquit) Excitauit, Emisit, Submisit.

Ἀνίημι, Dimitto. Homerus Iliad. ο, versu 24, – ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. vel potius ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη &c. Hanc enim lectionem mihi nunc magis probari fateor, licet eam in mea editione sequutus non sim, vtpote apud Eustathiũ non animaduersam. Signif. autẽ οὐκ ἀνίει ἐμὰ θυμόν (ea dictum forma qua ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, item περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν) non Dimittebat animũ, vel Missũ nõ faciebat, εἴα καταλιμπάνειν, vt exponit schol. (Sed esse ἀνίει tãquã à themate Ἀνιέω, docui in Ἱέω: vsũ verò esse illo ἀνίει & Xenoph. docebo infrà.) Ἀνίημι nõ solũ Dimitto exponitur, sed &

Manu emitto. vt ἀνίημι ἐλεύθερον. Itē Libero, Liberūreddo. vt ἀνίημι ἐνεχόμενον Libero. i. Acceptū fero debitū. Syn. ἀνίης ἡ πείθειαι αὐτὴ τῆ ἀπὸ τῆς ζημίας. Fac vt abeat libera & soluta. vt exponit Budæus, citans ex Plut. in Solone, ἀνεῖναι τὰ χρέα, pro Rescindere æs alienū. at ego malim Debita remittere, vel Æs alienum remittere. ‖ Item Relinquo. Plutar. in Publicola, ἀνίεντες ἀφῆτ τὸ χωρίον τῷ θεῷ, vbi ἀνίεντες exponitur Dimittentes: sed aptius explicetur Relinquentes. vt in hoc Theophrasti loco, in fine libri 8, τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη, verbū ἀνιᾶσι interpretatur Relinquunt. Hic autem meminisse oportet loci Homerici modò citati, in quo scholiastes ἀνίει exponit non solùm ἔα, sed & καταλιμπάνειν, id est Relinquebat.

Ἀνίημι, Remitto, Relaxo. in qua significatione oppositum habet ἐπιτείνω. Aristot. Polit. χαλᾶ δ' ὥσπερ ἡ ἐπιτεταμένη. Cui significato existimo finitimum esse id quod habet in his loquendi formulis, ἀνεῖναι τὴν ψυχήν, & ἀνίεναι τὸ πρόσωπον. Heraclides Ponticus apud Athenæum libro 12, ἔστι γὰρ τὸ ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέριον. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει. Latini quoque dicunt Remittere siue Relaxare animum. Sic ἀνίημι τὸ πρόσωπον, pro φαιδρύνομαι, vt sit ad verbum, Relaxo frontem. A Budæo exponitur Exporrigo frontem & exhilaro. Sed ego malim ad verbū, Relaxare frontē exponere, aut Remittere frontem. Nā quum dicatur Astringere frontem à Latinis, non video cur non itidem Relaxare frontem dici possit. Siquis tamen ἀνίεναι τὸ πρόσωπον, Relaxare frontem, nolit interpretari: at Plinii tumoris verbis vtens, interpretetur, Remittere frontem. Opponit autem ille remissionem frontis seueritati. Ἀνίημι, Remitto, pro Condono. vel pro Remitto & condono. (nam copulata hæc duo reperiūtur.) Demosth. contra Midiā, τῇ φύσει ἀνεῖναί τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. Budæus autem exemplum ponit duntaxat compositi ἐπανίημι, pro hoc significato, ex Hermogene περὶ εὑρημάτων, vbi ait, πωλοῦσι τὰ πλοῖα: οἱ πειραταὶ καὶ χρήματα παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον. ‖ Ἀνίημι, Remitto, id est Remissum & languidum reddo, Soluo. Xenophon Pædiæ 7, καὶ τὰ σώματα γε αὐτῶν ὅσοι ἔχοιτο, ὅπως τὰ αὐτῶν ἐπὶ ῥᾳδιουργίας, τοιούτους πάλιν ἔχει. vbi existimo σώματα ἀνιέναι posse reddi Corpora soluere: accipiendo Soluere vt à Virgilio ponitur, quum dicit Corpora soluere in venerem, Georg. 4. Budæus ἀνίημι exponit τὸ ῥᾳθυμεῖν ποιῶ (quæ expositio ex Græcis est sumpta) & subiungit, Remitto, Languidum reddo. ὡς ἀνειμένον ἐπιτείνω. Idem, ἀνίημι, inquit, Licentiam permitto, Solutè & sine disciplina habeo, vt herus nimium seruis indulgens. Aristoteles Œcon. 1, ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτ' ἀνιέναι. Hæc Budæus. Cæterùm vt pro ῥᾳθυμεῖν ποιῶ iunctum accusatiuo accipitur, secundum eum: ita & neutraliter positum pro ῥᾳθυμῶ vsurpatur, si quidē credimus Thucydidis scholiastæ. ita enim ille libro 1, in epistola regis Persarum ad Pausaniam, καί σε μήτε νὺξ, μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ. vbi scholiastes ἀνεῖναι explicat ῥᾳθυμῆσαι. ‖ Ἀνίημι, inquit Budæus, Remitto impetum, vt canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes & vestigationem deserentes. Xenophon, ὁ κύνοιν δὲ, αἱ μὲν ἀρχόμεναι, οὐδὲ ἂν ἐπὶ μαλακίαν ἀνιᾶσι. Notandum est autem & in hac significatione vsurpari neutraliter. ‖ Sic vsurpatur & pro Desisto, Intermitto, cum participio. cuius significati nulla fit à Budæo mentio. Euripides, οὐκ ἀνίεσθε πέτροις βάλλοντες. Sic in hoc loco, οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, Non intermittunt me proscindere. id est, Sine vlla intermissione me proscindunt, Nullam faciunt intermissionem à me proscindendo, seu discerpendo oratione. Ita enim exponendum dico hîc οὐδὲν ἀνιᾶσι, non vt in vulg. lex. vertitur, Ipsis pro nihilo est oratione me discerpere. In hac enim interpretatione datur significatio verbo ἀνίημι planè inaudita & inusitata. In eodem lexico citatur ex Platone De legibus ἀνίημι ἐπιπλήττων, pro Parco, nec liberè reprehendo. Vbi tamen videtur & pro Intermittere, sicut in citato modo exemplo, posse sumi. Est autem vicina significatio hæc proximè præcedenti. nam qui intermissionem facit à re aliqua & desistit ad tempus, veluti impetum remittit. Forsasse autem & infinitiuo iunctum in Thucydidis loco paulo antè citato, debet eodem modo verti. Apud eundem genitiuo iungitur pro Desisto. nam quod dicit ἀνεῖναι τῆς ἱκετείας, scholiastes explicat ἀνεῖναι τῆς μάχης. Tale est hoc, ἀνίεναι τοῦ προσεύχεσθαι, pro Cessare à precando, vel Desistere à precatione. Sciēdum est autem interdum dici οὐδὲν ἀνιέναι, absolutè, id est, nō addito verbo aut nomine. Xenophon Hell. 2, οἱ δέ γε ὁπλῖται μὲν οὐδὲν ἀνίεσαν. Idem Pæd. 1, ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον ἐδίωκε. (vbi obserua obiter ἀνίει tanquam ab Ἀνιέω, de quo in Ἵεω dixi, suprà verò idem ἀνίει ex Homero protuli.)

Ἀνίημι, Laxo, Relaxo, Laxando resero, Aperio. vt Il. φ, — ἀνέσαν τε πύλας & ἀπῶσαν ὀχῆας. Item Laxando mollius reddo, Laxius & mollius reddo. Dioscorides lib. 3, ἀνίησι μαστοὺς χρονίως. ‖ Item Soluo, Dissoluo vinctum. nā significat inter cætera δεσμοὺς λύειν, vt ait Eustathius. & Thucydides lib. 3, τὴν μὲν τῶν Μήδων ὕβριν ἀνιέντες, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δουλώσει ἐπαγομένους. vbi itidem scholiastes ait ductam esse metaphoram ἀπὸ τῶν δεσμῶν ἀνιέντων τι καὶ ἐπαγόντων, ὅπερ ἐστὶ σφιγγόντων. Item Soluo, id est liquefacio. eo modo quo nix dicitur solui, id est liquefieri. Gal. ad Glauc. 2, ἀνίεται χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον, ἢ ὀρειγλυκύπου χυλῷ.

Ἀνίημι (inquit Budæus) interdum non Remitto laxóque, sed contrà παρορμῶ, id est Stimulo & vrgeo signif. & Acuo. Il. 1, Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμα σπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε, & reliqua, ἀντὶ τοῦ ἀναπείθουσα, ἐπεγείρουσα. in eodem libro, Ἀγρῶσσα πόντων ἀνέηκε, ὅς οὔ τινα οἶδε ἔσιμιν. translatio est à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quū occasio adest emittunt, & in feras incitāt. Od. δ, Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης, Extimulares, Irritares, vel Persuaderes. Isocr. in Helene de Theseo loquens, πέπει παῖδα τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος. pro ἐπαφεθέντα καὶ παρορμηθέντα. quod Latinè Immittere dicitur à Tranquillo in Nerone: vt Feras in populum immittere. Aristot. Pol. 8, οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνέντες τοὺς παῖδας, de iis loquens qui ad exercitationem nimiam vrgent pueros. Hactenus Budæus de hac significatione. Sunt autem & alii loci apud Homerum vbi verbum ἀνίημι sic vsurpat. vt Iliad. φ. — θυμὸς δέ ἑ μάλιστ' ἀνίει. Ibidem, Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε. Ab Hesychio ἀνῆκε cum aliis modis tum ἀνέπεισε exponitur. Iungitur cū infinitiuo (vt in loco quem primum citat Budæus) Il. μ, — Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τεῖχος ἐπαΐξαι. Iliad. β, Οὐ θην μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Quibus in locis est etiam notandum cum θυμὸς iungi hoc verbum. Eustathius diuersa ponit exempla verbi ἀνίεναι pro ἀναπείθειν & pro παρορμᾶν. ait enim idem esse quod ἀναπείθειν in Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις ἀνιεῖσα, significare autem παρορμᾶν in Μαργαρίτην ἀνίεναι.

Ἀνίημι, Dico, Consecro: vide pass. Ἀνίεμαι.

Ἀνιεὶς & Ἀνεὶς participia ab actiua voce ἀνίημι, illud præt. perfecti, hoc aor. 2. Plut. in Publicola, ἀνεὶς τὸν πολεμικὸν προθυμίαν, Quum intermisisset. vt dicitur ἀνεῖναι τὸν πόλεμον, pro Intermittere bellum, vel Desistere à bello. Exponitur autē ἀνεὶς à Suid. ἀφεὶς, & ἀνέσας ἀφεῖσα. Non dubium est porro quin hæc participia significationes omnes quas verbo dedimus, habere possint. Citatur in vulg. lex. Græcol. ἀνεὶς ex Aristophane pro ἀναπείσας, ἐξορμήσας. & ἀνιέντες τῆς ὀργῆς pro De ira remittentes. At ἀνεὶς τὴν ὑγρασίαν pro Humorem reddēs, siue emittens. quam primam significationem verbo ἀνίημι dedimus. Item ἀνεὶς ὕδωρ exponitur in iisdem, Aqua diluens.

P. Ἀνίεμαι, pro act. voce ἀνίημι, Aristot. De mirac. audit. ἢ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων, id est Submittere, vel Reddere. ‖ Cui loco Bud. subiicit hunc ex Il. χ, Κόλπον ἀνιεμένη. vbi Eust. ἀνιεμένη vult esse γυμνοῦσα, id est Nudans, siue Denudans. vt in Odyssea, inquit, proci dicūtur capras ἀνιέναι pro Denudare excoriādo. Aut (ait ibidem) ἀνιεμένη pro ἀναπείθουσα. vt μαζὸν ἀνίσχε pro ἀνέπειθε βαστάζουσα.

A Ἀνίεμαι in signific. pariter & voce passiua, pro Soluor, Liquesio. Galenus, καὶ δίεται ἀνίεσθαι γλυκεῖ. Idem, ἀνειμένον τῷ ἐλαίῳ. Idem ἀνιέμενον ῥοδίνῳ. Dioscorides lib. 5, ἀνιέμενος δ' ἐστὶν ἄποιος ἐν τῇ γεύσει. At in vulg. lexicis, citatur ex Dioscoride libro 3, cap. 91, ὅπως ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνίεται, pro Liquor in sole euanescit, Sole vires amittit, Sole efflatur & languet. Sed longè simplicior est altera illa interpr. Potest verò exponi hoc verbū alicubi vel Macerari, vel Liquefieri. Bud. ait ἀνειμένον dici etiam Dissolutum, & nullis finibus terminatum. vt apud Euripidem in Oreste, εἰ δὲ δὴ καταπτήσῃ με, Ὁ νόμος ἀνεῖται, κ' οὐ φθάνει θνήσκων τεσί. Vulgò (inquit) dicunt Legis habenas laxare. ἀνεῖται igitur pro ἀπολέλυται. ‖ In vulg. lexicis ἀνίεσθαι dicitur etiam esse Dissolui & mori. & pro exemplo citatur hic Sophoclis locus, ὅταν ἀνῆται συμφορᾷ δαίμων. sed aliud exemplum afferri debuit. nam hoc in loco potest cum alias significationes habere ἀνεῖται, tum eam quæ proximè sequēti annotatione à nobis ponitur.

Ἀνίεσθαι pro Permitti, Concedi. Aristotel. Politic. τὰς τιμὰς τοῖς δημοτικοῖς ἀνεῖσθαι. Plut. Numa, ἀνεῖται τῷ δ' ὁμολογ. γάμον μεταλαμβάνειν. id est, Permissum est, Concessum est.

Ἀνίεσθαι pro Dicari, Consecrari. Pausanias, ὅθεν δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. Item ἀνίεσθαι dicitur quod omnibus expositum est & obuium, nulli priuatim mancipatum. Basilius, πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Hinc & ἀνειμένη γῆ, Terra inculta. Idem Basilius, ἀλλὰ [γῆ] πρὸς βόσκημα τῶν προβάτων ἀνεῖται. Bud.

D Ἀνίεμαι in significatione neutra, pro Dissolutè viuo, vel Dissolutè me gero, Licenter ago. Aristoteles Polit. 2, ἀνειμένοι γὰρ ὑβρίζουσι. Plato De legibus lib. 1, ἐπαινετὸν μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου ταῖς ὕλαις καρτερίας· ὅπου δ' ἀνεῖται, βλακικώτερα. A Budæo ἀνειμένος καὶ ἀνιέμενος vertitur duntaxat Licenter agens & vagabundus. Sed ἀνίεσθαι significat etiam quod dixi Dissolutè viuere, siue Luxuriosè viuere, Deliciis & luxu solui, siue Luxu diffluere. Athen. l. 12, ἀπώλοντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι.

E Ἀνειμένος, participium, Relaxatus, Solutus, Dimissus. vt ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, quasi Dimissus à functione alicuius muneris, vel Solutus functione. id est, (vt Bud. vertit) Immunitatem consequutus. ‖ Ἀνειμένος, Relictus, Omnibus expositus & obuius, nulli priuatim mancipatus. vnde ἀνειμένη γῆ, Terra relicta & deserta cultoribus, ex quo consequitur Inculta. Apud Lucianū autem ἀνειμένα πεδία quidam exponunt Interquiescentes campos. Quia autem inculta sola diis dicari solent, inde factum existimo vt ἀνειμένον appelletur etiam quod est deo cuipiam dicatum & consecratum. vt ἀνειμένη γῆ, & ἀνειμένον ἄλσος. & pro eodem ἄνετος γῆ. Sciendum est autem interdum dici absolutè ἀνειμένον hoc sensu, interdum addi nomen dei in datiuo. vt ἀνειμένον Ἀπόλλωνι. Item, quum absolutè dicatur ἀνειμένον χωρίον pro inculto, Plutarchus tamen ἄνετος non itidem sine adiunctione ita vsurpauit, sed dixit ἀνέτης ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. Quo ex loco fortasse ἀνειμένον χωρίον Ἀπόλλωνι rectè exposuerimus τὸ ἀνεθὲν ἀργὸν Ἀπόλλωνι. vnde consequitur καθιερωμένον.

G Ἀνειμένος, Laxatus, Reseratus, Apertus. vt ἀνειμένον πόλεω παμφαὲς πυλῶν. id est ἀνεῳγμένων, Suidas. Item Solutus, Effusus. vt τὰ εἰς ἀσωτίαν ἀνειμένον, apud Plutarchum. Sic ἀνειμένος εἰς θράσος, & ἀνειμένος εἰς τὸ ἐλεύθερον. quasi habens laxatas habenas ad aliquid. ‖ Item ἀνειμένος, Remissus, Languidus, Minimè acris, (nam Remissus & Acris interdum opponuntur) vel Minimè vehemens, aut Minimè contentus. nā vt contentum & remissum apud eundem Ciceronem, ita ἀνειμένον & σύντονον apud Athenæum libro 14 videmus esse opposita. Apud Aphthonium χαρακτὴρ ἀνειμένος, Remissum dicendi genus, vt Cicero loquitur. Alicubi etiam verti potest ἀνειμένος, Languens atque animo remissus, vt loquitur Cæsar De bello ciuil. lib. 2. Itidem ἀνειμένος, Remissus & dissolutus. (copulando hæc duo sicut Cicero remissionem ac dissolutionem copulauit, sed ea tribuens animo) vt ἀνειμένος βίος, Vita remissa & dissoluta, Vita in luxum soluta, Vita in delicias soluta siue effusa, Vita mollis. Sic δίαιταν ἀνειμένην dicit Thucydides libro 1, τὴν τρυφερὰν, scribens, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. ‖ Est præterea ἀνειμένος, Licenter viuens, Solutè ac liberè quidlibet dicens & faciens, vt Sophocl. ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ. id est secundum Eustathium, ἀπόλυτος καὶ ἀνεπιπλήκτως. secundum Suidā autem, ἄνεσιν ἔχουσα παντοχόθεν.

B Ἀνειμένως, aduerb. Remissè, Remisso animo, Languidè, Ignauè. καὶ ἀνειμένως, τὸ ῥᾳθύμως τι ποιεῖν, Suid. Solutè, Dissolutè, Effusè, Licenter, Cum omni licentia. Xen. Pædiæ 4, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. id est, Nam Medorum serui, vtpote absentibus dominis, cum omni licentia potabant & tumultuabantur. Accipitur verò ἀνειμένως & in bonam partem. Isocr. De pace, ὅτι περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποσταλάμενος ἀλλὰ μᾶλλον ἀνειμένως μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, id est Ingenuè loqui & soluta libertate: & vt ibidem ipse dixit, ἀποκεκαλυμμένως. Ita quidem Budæus, sed fortassis pro Soluta libertate dici etiam posset Solutè ac liberè, quæ duo aduerbia copulantur à Cicerone.

Ἄνεσις, εως, ἡ, Liquefactio. vt ἀνίεσθαι, pro Liquefacere, ἀνίεσθαι pro Liquefieri poni ostendimus. Diosc. l. 4, ἔστι ὁ μὲν ὅμοιος γλαυκίῳ, κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει. vbi tamen ἄνεσιν vulgus non liquefactionem, sed dilutionem exponit.

D Ἄνεσις, εως, ἡ, Remissio, Relaxatio, interdum in propria significatione, interdum in metaphorica. In propria, oppositam habet vocem ἐπίτασις, eodem planè modo quo Remissio contentionem siue intentionem. Plato De republica libro 1, ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν. Sic apud Ciceronem contraria sunt Contentio vocis & remissio, item, Sonum vocis intendere & remittere. In metaphorica autem, itidem vt Latinè dicitur Relaxatio animi, siue Remissio animi, à Cicerone. Tacitus autem & Plinius iunior dicunt Remissiones absolutè, pro relaxationibus animi. in hoc autē significato habet oppositum nomen σπουδὴ apud Platonem De legibus. Accipitur verò ἄνεσις & pro qua uis intermissione, per quam datur quies & remissio ab aliqua actione. Item pro quiete ipsa, & feriatione à rebus seriis. quum autem feriamur à rebus seriis, tum relaxamus animum. ‖ Præterea ἄνεσις, Mollities, (quæ est animi velut infractio, remissióque & dissolutio, vt Cicero loquitur.) Item Voluptas, Voluptuarium vitæ genus. Chrysostomus in 4 cap. epist. ad Corinth. 2, καὶ γὰρ καὶ ὅταν οὐ μικρὸς ζῆλος καλῶς, ὡς εἰκός, ὁ ἀπαλὸς τρυφῆς καὶ ἀνέσεως. Idem opponit θλίψει τῇ ἀνέσει, de Iob loquens. vnde B. ἄνεσιν ibi vertit Res secundas. Itē Remissio, Condonatio. vt apud Plut. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, Æris alieni remissio, Debitorū remissio. sic & apud eūdē antea ἀνιέναι τὰ χρέα interpretati sumus ex Cicerone, Debita remittere. Sic idē dicit Remissionem pœnæ, vt Græci ἄνεσιν τῆς τιμωρίας, id est condonationem. Sic dicitur ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων, Condonatio peccatorum.

Ἄνεσις, Licentia & immodica libertas, vt ait Budæus, citans hunc Platonis locum (qui est De legibus libro 1) vbi de licentia Spartanarum mulierum loquens, dicit, ἄνεσις τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν. & Aristotelis hunc ex iisdem, Politicῶν 2, ἔτι δὲ ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις. Cui Aristotelis loco hunc eiusdem aptè subiunxerimus, ex Politicῶν 5, καὶ δούλων ἄνεσις ἐπὶ πλὴν αὐτῶν ἀρχάς.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laxus. Gregorius, ὥσπερ δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἄνετος ἴσω καὶ ἄδετος. Item Patens, Omnibus apertus & expositus. vt ἄνετος ὁ θεῖος νεὼς apud Theodoritum, qui ei opponit ἄβατον.

H Ἄνετος, Remissus, Dissolutus & licentius habitus. vt ἄνετον ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν dicit Herodianus. Sic Budæus. Ego existimo ἄνετος interdum sonare ad verbum Licenter vagabundus, Solutus omni imperio, Nemini adstrictus.

Item Ἄνετος γῆ, Terra deo cuipiam dicata. ὀργάς, καὶ ἀνειμένον τῷ θεῷ τινί. B. Et Pollux, ἡ δὲ ἄνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ καὶ ὀργάς. Citatur & ex Hyperide, ἄνετον pro ἱερόν, ἀνειμένον θεῷ τινι.

Ἄνετοι βόες, οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, inquit Eustath. vide Ἄφετος.

Ἀνέτως, aduerb. Solutè, Laxè. Item Remissè. Itē Licēter.

Ἀνετικός, ἡ, ὁ, Remissiuus, Remissionem indicans. cui opponitur ἐπιτατικός, Intensiuus, Intensionē & vehementiam declarans. vt ἀνετικὰ ἐπιρρήματα, apud grammaticos, sicut ἠρέμα, μόγις.

C. Ἀφίημι, Dimitto. Hom. Il. β, Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω. Et Il. α, circa princ. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. (sic enim ἀφίει scribi obseruandum est tanquam ab ἀφιέω. nam ἀφίη quod in Comm. Eust. legitur, pag. 42, versu vlt. illine an potius librario tribuendum sit, ignoratur. certè in prosa ἠφίει itidem inueniri, docebo infrà) atque vt ibi verbum ἀφιέναι cum κακῶς iungitur, ita Dimittere contumeliosè aliquem, Cic. dixit. Nec verò ἀφιέναι apud Homerum dicitur is solùm qui dimittit aliquē à se, sed & qui è manibus aliquid dimittit. vt Il. φ, Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν. Quo vsus est modo Plut. ei opponens κατέχειν, id est Retinere: in lib. De garr. εἶτα ὥσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι. id est, Quemadmodum pueri glaciem neque retinere neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, vbi dicit τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν καὶ σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων, non dubitarim reddere ἀφιέναι παίζειν, Dimittere lusum, ea forma qua dixit Horat. Dimittitur dormitum. nos in vernacula lingua dicimus *Laisser aller iouer*. quod est ad verbum, Sinere ire lusum. Dicam autem aliquid de hoc loco & in Ἀφίημι significāte Permitto. ‖ Itē Ἀφίημι τὴν γυναῖκα, sicut Lat. Dimitto vxorem, (& interdum Dimitto è matrimonio) pro Repudio, apud Plutarch. ‖ Ἀφίημι, Dimitto, Mitto militia, Bud. ex Pand. Et ex Plutarch. ἀφειμένοι τῆς στρατείας, Vacationem habentes.

‖ Ponitur Ἀφίημι pro Dimitto, aliam præterea habente signif. vt apud Luc. in Demon. νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτήν· αὖ δὲ ὕστερον ἐάν τι πλημμελῇς, παιδεύσω ἄξιος ὤν; Sic in breuissimo simul & elegantissimo Agesilai epistolio, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. i. Niciā, siquidē est insons, dimitte: sin verò sons, mihi dimitte: omnino autem dimitte. Vel, Niciā siquidem nihil commeruit, dimitte: sin quid commeruit, &c. Vtor autem & hic verbo Dimittere, diuersam à præcedentibus habente signific. nimirum eam quam apud Terentium habet in Phorm. Nunc dimitte quæso hunc: cæterùm posthac si quicquam, nihil precor. (Scio tamen secus etiam legi in vulg. exempl. videlicet Omitte, & Amitte: quod posterius agnoscit Donatus, scribens antiquos Amittere quoque dixisse pro Dimittere.) Vbi & hoc obseruandum moneo obiter, nimirum, quod à Terentio dicitur ἐλλειπτικῶς, videlicet Cæterùm posthac si quicquam, esse quod ἐντελῶς in illo Luc. loco dicitur, αὖ δὲ ὕστερον πάλιν τι πλημμελῇς. B. autem ἀφιέναι vertit Missum facere, in simili Demosth. loco. Ego ad ea quæ dixi addo, ἀφιέναι commodè alicubi reddi posse & verbo Condonare, & quidem sensu eodem: vt in illa Agesilai epistola, Νικίαν ἐμοὶ ἄφες, Niciā mihi cōdona. Sed & verbo Absoluo redditur interdum ἀφίημι. vt ἀφεῖναί τινα τῶν ἐγκλημάτων, vel τῆς αἰτίας, apud Plut. in Antonio, Absoluere crimine. Et pass. quoque ἀφεθῆναι τῶν ἐγκλημάτων. Dicitur itē ἀφίημί σε τοῦ χρέους, à Phal. Libero te debito, vt Bud. vertit: sed potius dicitur mutata constructione, Condono tibi debitum, vel Remitto tibi debitum. Quibus certè verbis vti & in illo altero loco possumus, vertendo ἀφιέναι τῆς αἰτίας, Condonare crimen, vel Remittere crimen. Ἀφίημι redditur & aliter verbo Libero. est enim ἀφίημι interdum, Libero debitorem per acceptilationem, Acceptum fero. vt docet Bud. pag. 271: qui alibi ex Libanio affert, νόμον παρεχόμενος τὸν κελεύοντα, περὶ ὧν ἂν ἅπαξ ἀφῇ τις καὶ ἀπαλλάξῃ, μηκέτι ἐξεῖναι δικάζεσθαι. Et ἀφεῖσθαι, Liberatum esse.

Ἀφίημι, Omitto, Missum facio. Demosth. Pro corona, πάντα ταῦτ' ἀφεὶς καὶ παρελθὼν ἔπραττεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη. Sed in voce passiua cum genitiuo: vt apud Thucydidem lib. 2, καὶ μὴ ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθε, Omittere vel missam facere salutem reipub. id est curam de salute reipub. Vbi reddi etiam potest Deserere salutem reip. Vel, Pro derelicta habere. Potissimum autē partic. aoristi tēp. ἀφέμενος ita vsurpatur. Lys. ἀφέμενοι δὲ τοῦ νεανίσκου. Luc. τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. Sic autor Axiochi in princ. ἰδόντι οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς ὁδοῦ, ἀπαντητέον αὐτῷ. Sed & ἀφειμένος interdum hanc cōstructionem habet: vt ἀφειμένος τῶν τόκων apud Demosth. pro Qui missas fecit vsuras, B. interpr. Inuenitur autem Ἀφίεμαι pass. etiam signif. pro Omittor, Missus fio: itidémque participium illud ἀφειμένος: sicut & ἀφείσθω apud Aristotelem Ethic 9, cap. 4, ἀφείσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος, Omittatur in præsentia, Missum fiat. Affertur autē ex Luc. ἀφιέντες cum infinitiuo etiam pro Omittentes: ἀφιέντες ἑαυτοὺς πιεῖν.

Ἀφιέναι τὴν δίαιταν vel ἐπιτροπὴν significare itidem videtur Missam facere: de quo loquendi genere lege Budæum pag. 151.

Ἀφίημι, Remitto, Condono. vt ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον ex Plut. in Lycurgo, Remittere iusiurandum ciuibus. Sic τὰ χρέα ἀφιέναι, Debitum remittere: itidémque τὸ δάνειον ἀφιέναι apud Matth. cap. 18. Dicitur tamē potius altera constructione de qua suprà, videlicet ἀφιέναι σοῦ χρέους. Sic Gall. *Ie te quitte la debte*: item, *Ie te quitte de la debte*.

Ἀφίημι, Permitto, Sino. Cuius signif. meminit & Plutar. in Probl. Rom. τὸ δὲ ἀφεῖναι, SINERE: καὶ SINE λέγουσιν ἔτι, ἀφεῖναι παρακαλοῦντες. Xenophon Pæd. 1, ἀφεῖσαι παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. Chrysost. εἰδὼς πῶς οὐκ ἀφίησιν ἀνθρώπους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τὸ χρυσίον; Sic pass. cum infinit. Mihi permittitur. Et ἀφεῖμαι, apud Platonem non semel, Permissum est mihi. Itidémque ἀφεῖσθαι apud Chrysost. De sacerd. cap. 1, οὐκ ἀφεῖσθαι ἀπολαῦσαι ἐπὶ πολύ. Sic verò ἀφιέναι cum infinitiuo suprà, in dimittendi significatione. vbi tamen & Permittere, me non magnopere reclamante, reddi possit. ‖ Ἀφίημι, exponitur etiam Concedo, vt in hoc Demosth. loco Philipp. 1, ὅτ' Ἀθηναίων μὲν αὐτοῖς ἠφίει.

Ἀφίημι, Emitto. Aristoph. Ranis, θαὐσοῦν τὸν κρουνὸν ἀφίει. Chrysost. πηγὰς ἀφῆκε δακρύων, Fontes lacrymarum emittebat. Dem. οἵας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. Obserua autē & in hoc præt. imperf. diphthōgum ει, sicut in ἀφίει apud Homerum, in loco quem protuli initio tractatus de hoc verbo. Luc. quoque cum eodem nomine iunxit, scribens in Herc. ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς. Sed & quod Theophrastus de cacto scribit, ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους, Plini⁹ vertit, Emittit à radice caules. Idē, quod Aristot. de cicadis dicit, ἀναπετόμεναι δὲ, ὅταν σοβῶνται, ἀφιᾶσιν ὑγρὸν οἷον ὕδωρ, vertit, Excitatæ quum subuolant, humorem reddunt. Cæterùm ἀφιᾶσι scribendum esse non ἀφίασι (vt tamen in illo Aristot. loco habent exempl.) censet Eustathius.

Ἀφίημι, Transmitto. vt Plinius vertit apud Aristotelem. nam hæc illius verba de polypis, ἔστι τοῖς πολύποσι δὲ ὑπὲρ τῶν πλεκτανῶν ἔχουσι κοῖλον αὐλὸν ᾧ τὴν θάλατταν ἀφιᾶσι δεξάμενοι τῷ κύτει, ita interpretatur, Est polypis fistula in dorso qua transmittunt mare.

Ἀφίημι, exponitur etiam Manu mitto, apud Æschinem, ἀφιέντων τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας.

Ἀφίημι, Proiicio, vel simpliciter Iacio. Hom. Iliad. ψ, Ὅσσον τίς τ' ἀφίησι καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμόν. Tale est, ἀφεὶς ἐκ τειχῶν ἑαυτὸν εἰς τοὺς πολεμίους. In hoc autem loco, ἀφήσειν τὸ πῦρ μέλλοντες, redditur ἀφήσειν μέλλοντες, non solùm Proiecturi, sed & Immissuri. quæ posterior interpretatio nullo modo placet.

Ἄφεμα, ατος, τό, Idipsum quod dimittitur.

Ἄφεσις, εως, ἡ, Dimissio. In epistola Philippi apud Demosth. Pro corona, διελέγοντο περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως ὧν ἐναυάρχει Λεωδάμας. quæ epistolæ verba responden t iis quæ paulo antè in psephismate præcedunt, διαλέξονται πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ ἀφεθῆναι τὸν ναύαρχον, καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς

στρατιώτας. In Pandectis quoque pro missione militum poni testatur Bud. Ἄφεσις peculiariter ponitur quoque pro dimissione equorum in cursu stadii: seu pro ἀφετηρία, (qua de re paulo pòst) vt capiatur non solùm pro dimissione equorum ex carceribus, sed etiam pro ipsis carceribus: vnde & ὕσπληγξ ab Hesychio exponitur. Item Dimissio seu missio in colonias. nam ἀφέσεις ποιοῦνται, vulg. lex. interpretantur, In colonias mittunt. Item Dimissio debiti vel offensæ. Vnde in vulgatis lex. ἄφεσις καὶ διάλυσις esse dicitur quum accepto latum est & decisum, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν ὀφείλοντα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ, Litis decisio. Nazianz. ἄφεσιν τοῦτο ἔχεις, hoc tibi remissum seu condonatum est. Apud eundem ἀφέσεως ἐνιαυτὸς, Annus quo peccata dimittuntur & condonantur, Annus iubilæus. Item Dimissio vxoris, Repudium. Plut.

Ἀφέσιος Ζεὺς, Iupiter dimissor seu liberator. Etymolog. ex Arriani lib. 2 Bithyn. Δευκαλίων τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου διαφυγὼν, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀργολίδος διασωθεὶς, ἱδρύσατο βωμὸν ἀφεσίου Διὸς, ὅτι ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dimissus, Liber. Philo De mundo, καὶ τὰ τῆς ἀνάγκης αὐτῆς δεσμὰ, ἄφετον εἶναι, liberum esse, nexúque solutum. Synes. epist. 57, ὥσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ κόσμου ζῶον ἄφετον ἀνειμένον ζῶν, tanquam in sacro septo liberum animal, dimissum viuens. seu (vt Bud. interpr.) Vti animal quoddam liberum, & dedicatum Deo. Plato lib. 6 De rep. 83 ἄφετος νέμεται, de administratore reipub. qui in senectute ad philosophiam se confert, quasi iam emeritus & immunis: translatione sumpta à sacris pecoribus & armentis, teste eodem Budæo. translatione, inquam, à sacris pecoribus & armentis, quemadmodum Cælius Rhodig. refert trans Euphratem Dianæ Persiæ sacras pasci boues nullo custode, & ἀφέτους, deæ charagmate insignes. Et ἀφέτους γυναῖκας idē B. dici annotat τὰς ἀφροδισιαζομένας: Athen. lib. 12, οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἐπιμελουμένων ἑαυτῶν τόσας ἀφροδισιάζουσι: atque ἀφέτους γυναῖκας hic vocari quasi animalia sacra, quæ in deorum tantùm tutela erant & sine pastore, vt apud nos hodie sues Antonianæ, quas solas vrbe arcere nefas censent. Posset tamen hic etiam exponi Solutæ & permissæ cuiusque libidini, Expositæ cuiuis. Similis apud Herodot. lib. 1, historia est de Babyloniorū mulieribus quibus lege impositū est semel in vita cum exteris coire ad templum Veneris, vniuscuiusque libidini expositis. ‖ Item Expositus, Pro derelicto habitus, vt Bud. interpr. apud Chrysost. ad Cor. 3, καθάπερ παιδίον ἄφετον, ὁ βουλόμενος ἀνδραποδίζει τὴν πολλὴν ψυχήν. ‖ Item Retectaneus, vt idem Bud. exp. apud Dioscor. ἄφετον δὲ πᾶν γάλα ἀκλωνικοῖς, ἱππικοῖς, εἰ μὴ καθεψήσας ἴστα. Legitur tamen ibi in quibusdam exemplaribus ἄθετον. ‖ Item Absolutus, vt idem Bud. apud Gregorium interpr. vbi de vocabulo θεὸς loquitur, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ τὸ λεγόμενον ἐστὶ καὶ οὐκ ἄφετος, ὥσπερ καὶ ἡ Κύριος φωνή.

Ἀφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mittere seu dimittere potest, Missorius seu emissorius. vt ἀφετήρια ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas vrbes, vt Suidas exponit: hoc est instrumenta comparata ad emittenda tormenta. Apud eum hoc exemplum est, τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα ἔθηκαν ἐπὶ τοῖς τείχεσι. AT Ἀφετηρία, ας, ἡ, sub. γραμμὴ aut θύρα, aut tale aliquid, Carceres vnde equi cursu certaturi dimittuntur. alio nomine ὕσπληγξ & βαλβὶς appellata, & ἄφεσις, id est ὅθεν ἀφίενται οἱ σταδιοδρόμοι, teste Polluce. Aristophan. Equit. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus vsque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ & profectionis: item generaliter pro quouis principio. Syn. ep. 4, ἅθεις μὲν οὖν (videlicet δίς που καὶ τρὶς ὀλιγωρίας τῆς νεώς) πρὸ τοῦ ἔδοξαι ἀποβαλοῦσαι τῆς νεὼς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐκ ἀτυχεῖς, iam statim à principio inauspicato. Bud.

Ἀφέτης, ου, ὁ, Emissor. Cæl. Rhod. lib. 21, cap. 5, Ἀφέται appellantur ab annorum distributoribus quos ex apheticis locis putant quodam velut afflatu procursum in vitā elargiri, perinde ac à linea certantes emittuntur qua-

drigæ. tales esse arbitratur Ptolemæus, Solem, Lunam, horoscopum, partem Fortunæ, & prædominantes in illis locis errantes stellas. Sunt qui ἀφέτας dici opinentur, Radiorū emissores seu iaculatores aut proiectores. Hæc ille. ‖ Ἀφέτης, Manu missus, E seruitute dimissus, Libertus. Ath. lib. 6, πολλάκις, φησὶν, ἠλευθέρωσαν Λακεδαιμόνιοι δούλους. καὶ οὓς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας. Idem legitur apud Eustath. qui ἀφέτας esse dicit εἵλωτας ἐλευθερωθέντας. ‖ At Ἀφεταί, Magnesiæ vrbs est, inde dicta quòd inde ὑδρεύσασθαι ἀφεῖσαν ἡ Ἀργὼ ἐπιπλεῦσαι. vel quòd ibi Argonautæ Herculē reliquerūt, εἰς τὸ πέλαγος ἀφήσειν μέλλοντες: vt partim Stephanus, partim Herodotus lib. 7 declarant. Apud Herodotum tamen scribitur Ἀφέται, accentu in penultima. Cuius gētile nomē est Ἀφεταῖος, vt Steph. docet. VNDE Ἀφετικὸς, οῦ, ὁ, Emissorius. Cælius loco paulo antè citato, Esse in cælesti templo loca quædam Græco nuncupata vocabulo ἀφετικά, carcerum imagine quadam, quas vocant ἀφετηρίας. Dicuntur verò sic, quoniam inde vitalem auspicemur decursum.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, Emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cælio Rhodigino. Il. ι, λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ. vbi Eustathius exponit τοξότην, ab emittendis sagittis. vel ὁμοφήτορος ἤ τοῦ πᾶσιν διδόντος τὰς ὀμφάς. ab α id est ὁμοῦ & φα. Idem ex Strabone docet esse qui ἀφήτορα accipiant pro θησαυρὸν, vt ἀφήτορος οὐδὸς sit ὁ κατὰ γῆς θησαυρὸς, veluti defossis ibi magnis opib⁹. sed tunc hoc vocabulum linguæ alicui peculiare videri. VNDE Ἀφητόρειος, Qui Apollinis ἀφήτορος est, vt aphetoriæ opes. AT Ἀφητορία, Vaticinatio, μαντεία, Hesych.

c. 2. Ἀνταφίημι, Vicissim dimitto aut emitto, Eurip.

c. 1. Εἰσαφίημι, Immitto ex me in alium. Aristoteles in 5 De hist. anim. loquens de apibus, ἐργάζονται πρῶτον τὸ κέντρον εἶτα τὸν γόνον εἰσαφιᾶσιν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ στόματος. Basil. ἡ πρὸς τὰ φαῦλα συνήθεια μεγάλα κακὰ ταῖς ψυχαῖς εἰσαφίησι.

c. 2. Ἐπαφίημι, Demitto super aliquem. Plut. Apophth. Lacon. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, demisit in eum tegulam. Gregorius de Encelado & aliis gigantibus loquens, οἱ κεραυνοφόροι θεοὶ, καὶ αἱ νῆσοι ἐπαφιέμεναι τισὶ, βέλη τε ὁμοῦ καὶ τάφοι τοῖς ἀσεβέσι πέσωσι, id est Superimmissæ illis insulæ, Superiectæ. B. Itē Demitto in. Synes. epist. 4, ὥσπερ ἐκ μαγγανείας ἐπαφῆκε τῷ πελάγει, se demittit in mare. ‖ Item Immitto. Synes. ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφῆκε τῷ πελάγει, Immittit pelago, seu versus altum mare, vt Bud. interpretatur. Item Immitto ad irritandum aliquē, seu Irrito & incito, vt emissis in feram canibus. quo modo apud Gregorium pag. 119 accipi Budæus testatur. ‖ Item Immitto & suborno, summittóque, vt ἐνίημι. Pausan. ἐπεὶ δὲ ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, παρεσκευάζετο ὡς ἐλέφαντας ἐπαφήσων σφίσι. Bud. ‖ Item Admitto. Theophr. De hist. plant. lib. 4, cap. 7, ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, pecora admittunt. vulg. lex. ‖ Gregor. τὰ πάλαι ἤδη τοῖς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῖς αἰῶσιν ἐπαφιέντας τὴν ποίησιν, id est Homerum & Hesiodum poesin edentes publicè & posteritati relinquentes.

C. Διίημι, Transmitto. Xen. καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. itē in alia trāsmittendi signific. vt videlicet dicitur aliquid Transmittere humorem. ita enim Aristoteles, διίησι πλείω ὑγρότητα. Sic autem interpretatur & Plinius apud Theophrastum. nam quod hic dicit, πυκνὴν δὲ οὕτως ὡς μήτε χιόνα διιέναι, μήθ' ὑετὸν, ille reddit, Abies folio pinnato densa vt imbres non transmittat. ‖ Item pro Traiicio. sed apud Plutarchum ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, est ad verbum Contum vel iaculum traiecit per latera, seu costas: pro quo potius dicant Lat. Conto traiecit costas. Sed & verbo Trāsadigo nō min⁹ aptè vti aliquis possit, quū itidē dicat Virg. Trāsadigere costas ferro. Dicendum igitur censuerim, Contum transegit per costas, vt Latinus quidam poeta dixit Transegit ēsem per pectora: (nisi fortè & verbo Transadigo constructionem hanc dare fas est) aut vtendum verbo Adigere alióve huiusmodi cum præpos. Per: hoc modo, Transegit contum per costas. Nisi quis malit, Immisit

contum per medias costas. |Διίημι, Dimitto, ἀφίημι, ἀπαλλάττω. vnde participium pass. διειμένος, Dimissus. Plutarchus Demetrio, Λυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο.

SED Διεὶς participiũ nõ solùm est ab hoc Διίημι, verũetiam A Διίημι trisyllabo, significãte idem quod Perfundo, Madefacio, διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. pag. 543, ex Theophr. & Dioscoride. Sic apud Athenæum lib. 7, Θερίζειν πάντων πάλιν ἐλαδίῳ διείς, oleo perfundens, ex Sotade comico. Et lib. 11 ex Amynta, de aeromelite, οἱ δὲ, σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις οὓς καλοῦσι τυβαίνας, προσβρέχουσι, καὶ διηθήσαντες πίνουσι· καὶ ἔστιν ὅμοιον ὡς ἄν τις μέλι πίοι διείς.

Δίεσις, εως, ἡ, Transmissio. Item Diuisio, Separatio, διαχωρισμὸς, Suid. |Est etiam verbum musicum, significans eum tonũ qui primùm sensu percipi potest, principiùmque est musicis & elementum, vt punctum & monas arithmeticis, vt ex Aristotele tradit Budæus Comm. pag. 543. Vitruu. lib. 5, cap. 4, diesin esse dicit toni partem quartam: atque ita in hemitonio duas dieses esse collocatas. Macrobius autem in 2 in Somn. Scipionis, Hemitonium (inquit) vocitauerunt Pythagorici sonum tono minorem, qui ita à tono distat vt octonarius à nouenario: hócque hemitonium Pythagorici veteres diesin nominabant: sed sequens vsus sonum semitono minorem diesin constituit nominandum. Apud Boetiũ lib. 2, cap. 27, δίεσις dicitur semitonium minus, vt ἀποτομὴ semitonium maius. Apud eundem lib. 5, cap. 4, Philolaus spatium esse ait quo duobus tonis maior est sesquialtera proportio, id est hemitonium minus. cuius dimidium vocatur διάσχισμα: quanquam in æquas duas partes diuidi non potest reipsa, quum contineat δίεσις supra tria commata ferè dimidium. Hemitonium autem maius, quæ ἀποτομὴ dicitur, est hemitonium cum commate in superpartiente proportione obseruatum. Plutarchus De mus. ferè circa finem, ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibidem, πάντα δὲ [ὅσα περὶ τὰ φαίνεται τῶν διαστημάτων] αὖ εἶτα ὅσα ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης διέσεως μετρεῖται περιττῶς. οἷς ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ τὸ μηδεμίαν τῶν τετραχόρδων διαιρέσεων χρησίμην εἶναι πλὴν μόνην ταύτην δι' ἧς πᾶσι ἀρτίοις χρῆσθαι διαστήμασι συμβέβηκεν. Suidas δίεσιν esse dicit τὴν περὶ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησιν: item τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. |Item Perfusio Madefactio, Percolatio. Diosc. de croco, ἐπιμένεις, ὁλομελὴς, αἰτιατικὸς βάπτων ἐν δ' ἴσον τὰς χεῖρας, quum madefit vel perfunditur aqua. Budæus. Vide Διίημι initio huius pag.

C. Εἰσίημι, Intromitto. Xenoph. διὰ τοῦτ' αὐτοὺς τοὺς πολεμίους ἐφεισεῖσθαι, admisisse, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν. B.

C. Ἐνίημι, Inicio, Immitto. Homerus Il. τ. — μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Sic Iliad. ρ, Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. Xenoph. ἐνίησι εἰς τι τὰ φάραγγα κατὰ τὸ δῆγμα. Alicubi etiam Infigo, Infero, item Infundo, exponitur: vt videbis apud Budæum pag. 543. |Homerus autem dixit etiam ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, sub. ἡμᾶς, pro Coniiciet nos (si ita loqui liceat) in concordiam, seu amicitiam. aut Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, vel Adiget. Nam quod quidam interpretantur, Concordia nos vnà compinget, probare nullo modo possum.

|Ἐνίημι, Remitto. Plutarchus De def. orac. τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. |Ἐνίημι apud Thucydidem est etiam Submitto, id est Clam mitto.

Ἔνεμα, ατος, τὸ, Id quod immittitur, seu Infusum, Quod per inferna in aluum infunditur. idem quod ἔγκλυσμα & κλυστὴρ, siue κλύσμα. Galenus, τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν καὶ τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα dicere solet. Dioscorides l. 2, cap. 144, de malua, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ἐνέματα πρὸς δήξεις ἐντέρων καὶ μήτρας καὶ δακτυλίου ἁρμόδιον: (quam Plinius quoque vuluas & cibo & infusione emollire scribit: item tenesmo & dysentericis vtilissimè infundi) Perperam tamen ibi SCRIBITUR ἐνείματα.

Ἔνεσις, εως, ἡ, Immissio. Paulus Ægin. διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. Ibidem καθεῖναι de eadem re dicit.

C. Ἐξίημι, Emitto. Il. λ, Αὖθι καταχτεῖναι μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, Emittere, ἐκπέμψαι, videlicet Menelaum Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, qui legatus venerat cum Vlysse. Aristoteles lib. 6 Anim. ἐξιᾶσι τὸν θορὸν, semen emittunt. Alexander Aphrod. ἐξιᾶσι σκύβαλον, edunt stercus. Dicitur etiã de fluminibus, sicut ἐκβάλλω. vt, πολλοὶ ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item Eximo, aut Depono. Apud Homerum sæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquã cupiditatem potus & cibi sibi exemerunt. (pro quo Virgilius, Postquam exempta fames epulis) Aut, Postquam cupiditatẽ bibendi & comedendi deposuerunt. Il. ω, ἐπεὶ γόου ἐξ ἔρον εἵλετο. Est autem in his locis tmesis.

Ἔξεσις, εως, ἡ, Emissio, Amandatio seu Ablegatio. ἀπόπεμψις. Item Dimissio vxoris, Repudium. ἀπόπεμψις γυναικὸς, ἤτοι διαζύγιον. quo modo ab Herodoto accipi testatur Eustath. ET Ἐξεσίη, ας, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua quis emittitur ad publica negotia tractanda, idem quod ἀγγελία. Il. ω, — ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες Ἐξεσίην ἐλθόντι, quum legatus eò venisset, id est, Ἀγγελίην ἐλθόντι, vt paulo antè habes in Ἐξίημι. Odyss. φ, initio, Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς.

C. Ἐφίημι, Inicio, Immitto. Homer. Il. π, v. 812, Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πανθοΐδης ἐϋμμελίης (?), Qui tibi primus telum immisit. id est, Qui primus in te coniecit telum. Annotat autem hic Eustathius videri ἐφεῖναι differre ab ἀφεῖναι: vt sit τὸ ἀφεῖναι βέλος μακρόθεν, sed ἐφεῖναι, ἤτοι ἐμβαλεῖν ἐγγύθεν. Apud eundem Iliad. α, circa principium, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλ'. vbi tamen quædã exemplaria perperam scriptum habent ἀφιείς. In eodẽ eiusdem poetæ libro legimus κήδε' ἐφῆκεν, Il. α, dolores immisit: & Odyss. τ, πότμον, vtrobique cum datiuo personæ. Sic χεῖρας ἐφεῖν Od. α, & χεῖρας ἐφιεὶς Od. ι, vtrobique cum datiuo μνηστῆρσι. |Ἐφίημι, Remitto, Relaxo. vt ὅλην ἐφιέναι τὴν ἡνίαν, Gregor. Totas habenas relaxãs, seu laxans. Et pro Indulgere, (quæ affinis est signif.) vt ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Gregorium Indulgere iræ, Indulgere voluptatibus. Dico autem affinem esse significationem, quoniam qui iræ seu voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. (Crediderim verò & quod Plato dicit ἐφιέναι τὴν ὀργὴν τῷ κακῷ, habere laxationis habenarum metaphoram: ideóque Budæo non assentior reddenti simpliciter Exercere iram: in hoc videlicet loco lib. 5 De leg. ἰατὸν γὰρ τὸ μὴ ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐγχωρεῖ, &c. τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, q.d. Iram in eum laxatis habenis immittere. vel, Iram in eũ admittere tanquam videlicet equum cui laxamus habenas, (de quo vsu mox dicã) aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Budæus simpliciter, Exercere irã in eũ (vt antea admonui) pro quo verbo dicere saltem debebat Effundere, si vno verbo vnicũ exprimendum esse putabat. Cæterùm ἐφιέναι, itidem pro Indulgere à Plut. poni videtur (& quidem cum datiuo personæ) opponente ei ἐπεμβαίνειν. Reddi autem posse existimo & Indulgentem esse, vel Indulgentia vti. |Ἐφίημι, Permitto. Thucyd. 1, οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. |Ἐφίημι, Admitto. vt ἐφίημι τὸν ἵππον, Admitto equum, id est Ad admissuram & coitum applico, quod & βιβάζω. Bud. ex Aristot. Ego autẽ addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto signif. videri mihi positũ ab Hesiodo in Aspide, vbi canit, — ἐπακτεῖον δ' ἐπὶ δίφρον Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες. intelligo autem significationem illam verbi Admitto qua dixit Liuius, In hostem admittere equos: & Cicero, Equo admisso in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Hesiodi loco reddi solere simpliciter Immittebant. |Ἐφίημι alias præterea significationes habet quæ commode per composita à Iacio exprimi nõ possunt. vt quum Homerus ipsum infinitiuo iungit: veluti Od. ξ, de vino, — ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Impulit, Incitauit. Sic Iliad. α, — ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. vbi Bud. Vrgebis, item Coges, vertit: paulo quidẽ certè liberius. videtur enim in his quoq; locis aliquid de posteriore immittendi signif. retinere hoc verbum. quoniam quem impellimus & incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, & laxatis habenis currere ad id volumus ad quod eum impellimus. |Ἐφίημι,

Appello, id est Prouoco ad iudicem maiorem. vt vertit Budæus apud Demosthenem, οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον: & apud Lucianum, ἐξέσται ἐφεῖναι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Quibus in locis aliisque similibus non dubito quin subaudiatur accusatiuus δίκην, & verbum ἐφίημι aliquā mittendi signif. inclusam habeat, sed quæ haud scio an vllo huius verbi composito indicari possit.

Ἐφίεμαι, Peto (ea signif. qua dicitur de taciente) vt Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, aduersas facies petentes pilis suis. Bud. Quidam verò exponunt etiam Ad ictum designantes. ‖ Item appeto. vt Aristoteles initio Ethic. πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Et lib. 4, τῶν δ' ἀλυσιτελῶν οὐκ ἐφίεται. Sic & alibi. A Thuc. tamen puto etiam poni pro Consequi, quod est veluti finis eorum qui appetunt. ‖ Ἐφίεμαι, Permitto ex Plutarcho in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνας ἀλᾶσθαι βαναύσους, non permittebat eis. Et passiuè, ex Aristot. Metaph. 1, ἐκεῖ γὰρ ἀφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, permissum fuit. ‖ Ἐφίεμαι poeticè, Mando, Præcipio, Iubeo. vt Iliad. ν, Τῷ μὲν δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Sic apud Soph. sæpe, vt ostendit Bud. pag. 541. Ex eodem autem affertur, in Aiace, ἐγὼ σ' ἐφίεμαι χαίρειν. vbi ἐφίεμαι redditur Velim: sed & hic Iubeo verterim potius. vt Latini dicunt Iubeo te saluere, & Iubeo te valere.

Ἔφεσις, εως, ἡ, Prouocatio de iudicio ad iudicium, Translatio causæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, Ad Iouem prouocatio esto, Bud. interpr. Et in vulgatis lex. μάτην τὴν ἔφεσιν ἐγχειρεῖ, Appellatione frustra prosequeris, Appellationis causam frustra ages. Plutar. Solone, καὶ γὰρ ὅσα τὰς ἀρχὰς ἔταξε κρίνειν, καὶ περὶ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque iudiciis magistratuum subiecerat, de iisdem adeundi in forum potestatem volentibus fecit. Item ἔφεσιν δοῦναι, Appellare, idem quod ἐπικαλεῖσθαι & ἐφιέναι. vt Bud. apud Aristidē exponit Comm. pag. 89. ‖ Apud Nazianz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνιστος exponitur Dimissio absque castigatione, vulg. lex. ‖ Ἔφεσις, Appetitus, Desiderium. Aristot. Ethic. 3, cap. 5, ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος. Nazianz. ἡ τῆς τροφῆς ἔφεσις, alimenti appetitus.

Ἐφέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui transferri potest à iudicio ad iudicium. vt ἐφέσιμος δίκη, Causa quæ post appellationem agitur. Galenus in 1 Therap. ἐπεὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, ἴσως ὀνήσαι δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαί τινι, licebit alicui ad illos à Thessali iudicio prouocare, quandoquidem omnes ipse nobis fert iudices. Bud. Et ἐφέσιμος γνῶσις, Cognitio de qua fit appellatio & prouocatio. v. l.

Ἐφέται, Iudices apud Athenienses quibus causæ cognitio ab vtraque parte permittebatur. Eustath. ex Clitodemo de Agamemnone & Demophonte contendentibus de palladio, κρίσιν αὐτοῖς ἐπαγαγεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ πεντήκοντα Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως. Etymologistes tradit magistratum fuisse apud Athenienses qui de capitalibus causis iudicaret: ætate vltra quinquagesimum annum progressos, & de quorū vita optima esset hominū existimatio. Plut. Solone, μηδαμοῦ δ' ἐξηκοντα λέγει, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρεοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν.

Ἐφετός, οῦ, ὁ, apud Suidam ponitur sine expositione, εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μεθύοντα τοῖς ἀγροβίοισι τὸν χόρον. Hesychius ἐφετὴν exponit καταλυτήν. Ex Polybio autem v. l. adferunt itidem ἐφετὸς καὶ ἐφετῶς, sed non interpr.

Ἐφετικός, οῦ, ὁ, Desideratiuus. ἐφετικὰ ῥήματα apud grammaticos verba quæ concupiscendi actionem significant, vt ἐπιθυμῶ, λιλαίομαι. Eustath. Item Desideratiua, vt θυμιάω, βασιλειάω, δρασείω, & similia.

Ἐφετμή, ῆς, ἡ, Mandatum, Iussum. κέλευσις. Iliad. ι, ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui videlicet eum ἀνώγει Τρώεσσι θυμὸν ἀγείρειν. Il. α, Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ. ET Φετμή, pro eodem. apud Hesych. enim φετμαῖς exponitur ἐντολαῖς, παραγγελίαις.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἐφετμή. hoc est κέλευσις, ἐντολή, vt Eustath. exponit. Apoll. Rhod. Argon. 1, — βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ, iussu regis Peliæ. Vtitur hoc vocabulo Homerus quoque Odyss. μ, Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην, quæ videlicet οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι. Sic suprà in ἐφετμὴ dicit ἀνώγει.

C. 1. Εἰσεφίημι, Intrò admitto. idem quod εἰσίημι.

C. 2. Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. & ἐξεφίεμαι, idē quod ἐφίεμαι, Mando, Præcipio. Sophocl. Aiace, Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται Σκηνῆς ὕπαυλον, Præcipit vel mādat vt illum intra tentorium cohibeamus. ἐντέλλεται, vt schol. exponit.

C. ΚΑΘίημι, Demitto, Submitto. Homerus Iliad. ω, Νῦν δὲ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα. vbi exponitur Per guttur demisi. vt sit Demisi [in ventrē] per guttur. Eustath. ait valde aptum huic loco esse istud verbum: quia vt ἀνίησι, qui vomit, ita qui edit & bibit, καθίησι τοῦ λαιμοῦ. Herodianus, καθέντες κλίμακα, quū scalas demisissent [è muro.] Apud Aristophanem in Vespis, οἷον πρόσφατον καθῆκεν, metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Philo autem dixit, ὅπου τὰς ῥίζας καθῆκεν pro Vbi radices egerit: quia radices sunt in terram demissæ. Ponitur & pro Demittere sese desiliendo, & deorsum librare. Xen. in Hipparch. de equis, οἱ δεδιδαγμένοι καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Itidem verò sine casu apud Plutarch. καθέντες εἰς γόνυ, quod Budæus exponit In genua succidentes. Aristophanes tamē in Vespis nō καθίει solùm, sed καθίει σαυτὸν dixit. Capitur item pro Demittere, quod & Submittere. vt καθιέναι τὴν φωνὴν, Submittere vocē. vnde τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, Herodian. Sed & pro Submittere, eo sensu quo dicitur Submittere barbā. sed potius voce passiua & signif. actiua: vt καθεῖσθαι τὴν ὑπήνην vel τὸν πώγωνα, Luc. & καθειμένος τὸν πώγωνα, Bud. p. 547 ex eodē Luciano. ‖ Quinetiam vt Submittere sicarium, vel percussorem, sic καθιέναι σφαγέα. Quam submittendi significationem habet & quum dicitur καθιέναι λόχον pro Insidias collocare. quod videlicet submitti soleant ii qui insidias struunt. Eandem retinere videtur & in πεῖραν καθιέναι vel ἀποπειρᾶν, pro Tentare, Probare. De qua etiam signif. lege Bud. pag. 547. ‖ Καθίημι, Immitto. vt Iliad. φ, v. 132, Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. Sic autem apud Thucyd. videtur hoc eodem verbo vtcunque posse reddi, lib. 6, pag. 202, vbi dicit Alcibiades, ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα. ‖ Apud Aristoph. in Equit. καθεὶς schol. exponit παρασκευασάμενος, item καθειμένως, πιέσας, vel (vt alii reponunt) καθειμένως πιών. metaphoram à ventis sumptam dicēs, & καθεῖναι (pro quo lego καθιέναι) esse propriè χαλᾶν τὰ τῶν νεῶν ἱστία.

Καθίεμαι, pass. Demittor, Submittor. vnde καθειμένον apud Thuc. Demissum. Interdum autem actiuè accipitur hoc participium: cuius vsus exēpla habes in præcedentematio.

Κάθεμα, ατος, τὸ, ὁ κατὰ στήθους ὅρμος, vt Hesychius exponit: quemadmodum Hieronymus quoque apud Ezech. c. 16, scribit putare se κάθεμα esse ex variis gemmis in pectus mulierum monile descendens. Torquem tamen ibi interpretatur, iuxta Aquilæ secūdam editionem & Symmachum. Sed quum sit ornamentum collare, idque à καθίημι dictum, prior expositio videtur cōmodior, vt videlicet intelligatur monile quod à collo in pectus vsque dependeat: (quales ferè esse solent catenulæ argēteæ, aureæ aut gēmeæ) nisi intelligatur Torques ex quo gēmæ aut alia ornamēta depēdeant, queādmodum Pollux inter monilia & περιτραχήλια ex Theopompo comico adfert ὅρμους ὧν καθήρμοσται λιθοκόλλητος. Esaiæ 3, καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, καὶ τοὺς κοσύμβους καὶ τοὺς μηνίσκους, καὶ τὸ κάθεμα καὶ τὸν κόσμον τοῦ προσώπου αὐτῶν. ET Κάθημα pro eodem. Pollux enim inter mulierum περιτραχήλια ornamenta κάθημα quoque recenset, ex Antiphane citās, ac synonymum ei καθετὴρ addens. Sed κάθεμα fortasse reponendum est.

Κάθεσις, εως, ἡ, Demissio, Immissio. Galenus libro primo ad Glauconem, καὶ κελεύειν ἐμεῖν καὶ ἀναστρέφειν τὸν στόμαχον ὑπὸ δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεως. Paul. Æg. l. 6, cap. 59, quum docuisset quomodo catheter vesicæ immittendus esset, ἐπειδὴ μετὰ τῆς καθέσεως ἔπεισι. Ibidem dicit, δεῖ

τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. | Ab Hesychio exponitur καταχυγή, εἴκασις.

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, q.d. Demissor, aut Immissor. Sic dicitur Hippocrati linamentum tortum quod intra vlcera inditur. Gorr. στρεπτὸν μοτάριον, dictum à καθιέναι, vt in Hipp. lex. Galenus exponit, ex lib.2 Γυναικείων citans, μοτοῦ μολίβου καθετῆρα. | Item Instrumentum chirurgicum cauum, & altera parte recuruum, quo vrina retenta elicitur & vesicæ vitia probantur. Gorr. Vrinaria fistula, vt vulg. lex. interpretantur. Quidam volunt esse quam æneam fistulam Celsus lib.7, cap.26 appellat. Galenus lib.5 Meth. εἰς ἔντερα μὲν γὰρ [videlicet intestina crassa] διὰ κλυστῆρος, εἰς μήτρας δὲ διὰ μητρεγχύτου, τὴν ἐπιτηδείαν τε φαρμάκων ἐνίεμεν, ὥσπερ γε καὶ εἰς κύστιν διὰ τῶν ἀδιαβήτων καθετήρων. Paulus Ægin. lib.6, cap.59, vbi de eluenda per catheterem vesica scribit, προσεμβιβάζεται μὲν τι τῷ καθετῆρι ἕως τὴν κύστιν καταμβατεύσῃ. μετὰ δὲ τοῦτο ἐπισπασάμεθα τὸ ἐγκείμενον τῷ καθετῆρι λίνον, ἵνα τῷ ἐρίῳ συνεφελκόμενον τὸ οὖρον ἐπακολουθήσῃ, καθάπερ ἐπὶ τῶν σιφώνων γίνεται. | Καθετὴρ, sicut κάθημα, Polluci est etiam Monile siue Torques. nam lib.5, cap.16 De nominibus mundi muliebris, hæc duo inter περιτραχήλια & ὑποδέραια numerat. Dicitur idem & κάθημα, de quo paulo antè. VNDE Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, Administrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterem in vesicam id quod ad eius curationē conuenit, vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur, siue cōcretus intus sanguis sit, siue calculus, siue aliud quidpiam, recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Gorr. Apud Æginetam loco citato caput est περὶ καθετηρισμοῦ καὶ κλυσμοῦ κύστεως, de catheteris & infusi immissione in vesicam.

Κάθετος, ου, ὁ, Synes. epist.44, pag.10, ἐπειδὴ σεσύλευκε εἶναί ποτε φησὶ παρὰ σοῦ τινι κατεχθέντα κάθετον ἐξεργάσασθαί τινι φόνον, Summissum percussorem, vt Bud. interpretatur. | Κάθετος, ἡ, Perpendiculum. Ammonius, ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῷ σταθμῷ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων. Et κατὰ κάθετον apud Lucian. Ad perpendiculum, vt Vitruu. loquitur: Ad lineā, vt Cicero. | Item Linea perpendicularis, quæ Proclo apud Euclidem duplex est, ἡ μὲν ἐπίπεδος, ἡ δὲ στερεά. Sic apud Vitruuium lib.3, cap.3, Et secundum abacum in quatuor partibus volutarum secundum extremi abaci quadram lineæ demittēdæ quæ κάθετοι dicuntur. | Item Altitudo rectis lineis subuecta, Altitudo perpendiculariter ardua, vt Budæus interpretatur apud Strab. pag.165, ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἡμισταδίων ἔχον τὴν κάθετον, τὴν δ' ἀνάβασιν ἢ τριάκοντα σταδίων εἰς ὀξεῖαν τελευτᾷ κορυφήν, altitudinem perpendicularem. | Accipitur quoque pro linea piscatoria quæ, velut perpendiculum, in aquam demittitur. Item pro reti, in Epigrammate quodam, vt testantur vulg. lex. | Κάθετος, ου, ὁ, dicebatur etiam Agnus qui in mare demittebatur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός. vt Harpocr. & Suidas exponunt. citat autem Suidas ex Lysia & Melitone. AT Καθετὴ, in v.l. Retis genus.

c.1. Ἐγκαθίημι, Immitto, Demitto. ET Ἐγκάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subdolus, B. ex Basil. 611. Ab Hesychio exponitur δόλιος: item κατάσκοπος, in v.l. Insidiator.

c.2. Παρακαθίημι, Vtrinque demitto. Aristoteles lib.9 De hist. anim. cap.38, de nautilo, ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λεπτὸν τι συνυφές, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων. χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεῦμα ᾖ, ἱστίῳ. ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, cirrorum suorum partem vtrinque ad remigandum demittit, vt Budæus interpr. cui tamen locus iste mutilatus esse videtur, quum παρακαθιέναι significet vtrinque demitto, id autem non cōueniat cum gubernaculo. De eodem sic Athenæus scribit lib.7, ἐπιστραφεὶς δὲ, ἐπιπλεῖ, ἄνω ποιήσας δύο πλεκτανῶν, (αἳ μεταξὺ αὐτῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχουσι διαπεφυκότα, ὃν καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες) ἄλλας δὲ δύο πλεκτάνας καθίησιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀντὶ πηδαλίων. Et Plinius, Duo prima brachia retorquēs membranam inter illa miræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras, cæteris subremigans brachiis, media cauda vt gubernaculo dirigit. Qui tres de eadem re
A loci parum inter se cōsentiunt. Sunt verò qui nodum quem Budæus non potuit, ita dissoluant, Cirrum vtrinque vnum demittit, hisque retortis pro gubernaculo vtitur. Verumtamē ne sic quidem dissolui videtur, nisi duobus cum gubernaculis vti dicamus.

c.2. Συγκαθίημι, Vnà demitto. | Item Summitto me, vt Bud. interpr. apud Aristotelem in Problem. sect.1, p.12, vbi περὶ τῶν ἀγωνιώντων loquitur, καὶ τρέμουσι τὰς χεῖρας καὶ συγκαθιᾶσι, καὶ ἐκπίπτοντες καὶ ἐξάλλοντες, καὶ οὐδέποτε ἠρεμοῦσι. VNDE Συγκάθεσις, Submissio, qua quis alicui se
B submittit, & cedit. Vide ὕφεσις. Item Contentio duorum inter se, Comparatio. v.l.

C. ΜΕΘίημι, Dimitto, Missum facio. Homerus Il.χ, v.449, Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. Et Il.π, v.762, Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. Et Il.α, v.283, μεθέμεν χόλον, Missam facere iram, Deponere iram. Sic apud Sophoclem in Aiace, χεροῖν μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, è manibus dimisi. pro ἐκ τῶν χειρῶν μεθῆκα. vt loquitur Synes. μεθῆκεν ὥσπερ ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον. | Μεθίημι apud Homerum cum genitiuo non semel habet
C quidem dimittendi itidem signif. sed dimittendi cum quodam neglectu. adeo vt exponatur etiam Negligo (sicut ab Eustathio ἀμελῶ) itē Detrecto. Genitiui autē quibus potissimùm iūgitur in significatione ista, sunt, μάχης, & πολέμοιο, & ἀλκῆς. Is igitur μεθίησι πολέμοιο qui bellum missum facit, sed eorū more qui illud subterfugiunt & detrectant. vnde μεθιέναι πολέμοιο non incōmodè reddi potest Detrectare bellum. Inuenio autem & infinitiuum μάχεσθαι pro μάχης, cum eodem verbo, eadem significatione. Il.ν, v.234, Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν
D μεθίησι μάχεσθαι, vbi quidam interpr. Cessat. Ponitur interdū & sine casu, ac tū significare potius existimo, Remitto cōtentionem, Remissè ago, Ignaue me gero. vt Il.υ, v.360, Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε Καὶ σθένει, οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν. Sic Il.ν, Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅτιν μεθιέντα ἴδηαι. Scio autem μεθιέναι cum genitiuo quoque reddidisse quosdam Remittere, in hoc loco Homeri Il.δ, v.234, Ἀργεῖοι, μή πώ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς: ita enim vertūt, Argiui, nequid remittatis de strenua fortitudine. Sed eos in errorem impulit (vt
E opinor) particula τι, quam quum vacare non intelligerent, cum genitiuo iungendam putauerunt. Habetur verò idem verbum paucis pòst versibus, Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο: vbi qui dicuntur μεθιέντες πολέμοιο, statim pòst dicūtur εἶναι τετιηότες, οὐδὲ μάχεσθαι. | Μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, apud Xenophontem redditur Omitto agere quæ decet, seu Omitto officio fungi. sed vt μεθίημι μάχεσθαι apud Homerum (sicut & μεθίημι μάχης) vertitur Pugnam detrecto, sic & μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν apud Xenophontem verti posse videtur
F Detrectat suum officiū. | Μεθίημι, Permitto. vt εἰρεσίας ναΐ μεθεῖναι ex Soph. Aiace, Remigia naui permittere. Et cum infinitiuo ex Epigr. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, Non permisi, Non siui te mori. | Μεθίημι, Emitto. vt μεθίησι βλαστὸν ex Theophrasto, Emittit germen, in vulg. lex. In iisdem μεθεὶς ῥεύματα, ex Plat. lib.8 De leg. Item μεθιέντα τὸ ὕδωρ, sine autoris nomine.

Μεθίεμαι voce pass. sed signif. actiua, pro Dimitto, Missum facio. sed cum genitiuo. Aristoph. Pluto, Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι. Ibidem, μέθεσθε νῦν μου πρῶτον.
G Eurip. Phœnissis, ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. Item cum genitiuo rei: vt Pla. De rep.7, ἐκεῖνα τῶν αἰσχρῶν γυμνασίων μεθίενται.

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Remissus, Negligens, vel Cum neglectu quodā dimittens aut missum faciēs. ῥᾴθυμος, vt Eustath. exponit. Il. α, οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων, id est χαῦνος. alibi dicit, ἀλλὰ ἑκὼν μεθίει. VNDE Μεθημοσύνη, Remissio animi, Negligentia, Dimissio cum quodam neglectu. Iliad.ν, in oratione Neptuni ad Argiuos, qui quum Troianos murū superasse vidissent,
H animo percellebantur, Ὦ πέπονες τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον Τῇδε μεθημοσύνῃ. Ibidem dicit, Ὑμεῖς δ' οὐκ ἔτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Atque ibi μεθημοσύνη reddi etiā fortasse possit ex Cic. Animi remissio & dissolutio.

C. ΠΑΡίημι, Prætermitto, Omitto. Plato De rep.2, ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν διόλλυται. Sic autem ante eum Thuc.

Digitized by Google

hoc loquendi genere vsus est, lib.4, pag.131, μηδὲ διαμέλλειν, καιρὸν παρείντας. Demosth. Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὃν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Omittens, Missa faciens. Iungitur & infinitiuo: vt εἰσημαίνειν παρῆκεν, Plutar. Itē Admitto, Intromitto. Plato, οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παρεῖσαν, id est εἰσδέχεται. quo etiam vtitur in eadem significatione. Et παρεῖναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Xenoph. Hellen.5, Admittere, vel Transmittere. At παρεῖναι εἰς τὴν ψυχὴν, Platoni non tam est Admittere in animum, quàm quod Latini dicunt Inducere in animum, pro Sibi persuadere. Apud Aristotelem παρεῖναι Budæus vertit etiam Neglectim transmittere. |Παρίημι, Dimitto, Relinquo. vt παρίημι ἑτέροις, Hermog. & τοὺς ἄλλας δὲ τοῖς βουλομένοις παρήκαμεν, Greg. Apud Aristotelem autem μὴ παρεῖναι τὸ πλεονεκτεῖν, B. vertit Nō relinquere sumendum: addens & alias interpretationes, quas vide pag.547.

|Παρίημι, Permitto, Sino. cum infinitiuo. Herodot. παρεῖναι σφι βουλεύεσθαι. Aristoph. in Pluto, αὐτὸν δὲ τὸν πλοῦτον παρεῖσαν τοι λαβεῖν. Plato Sympos. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικρὰ ἄττα ἐρέσθαι. vbi obserua cum datiuo & infinitiuo poni. Sic apud eundem De rep. lib.2, μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. |Παρίημι, Remitto, Laxo, Soluo, ἀνίημι. Aristoph. Equit. εἰς τι θρίοις παρίει. Et παρεθείσης τῆς ὑπτίας, Greg. Item pro Remissum & languidum reddo, vires frango. Dioscor. de cicuta, παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα, Tabefacit. pro quo Plin. Venerē extinguit. Pass. Παρίεμαι, Remissus & languidus reddor. Præt. παρεῖμαι, à quo partic. παρειμένος, Qui remissus fact9 est seu languidus, Cuius vires fractæ sunt. Plut. καὶ παρειμένον μὲν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, animo & corpore defectum præ mœstitia. Apud Gregorium autem τοῦ σώματος παρειμένου ταῖς ἡδοναῖς, redditur Corpore effœminato. sed verterim potius Corpore quod voluptatibus flaccidū erat redditum, seu marcidum, aut emarcuerat, seu marcuerat. Itidē παρειμένος γήρᾳ, quod apud Plat. redditur Confectus senio, eodem illo verbo reddi posse arbitror, hoc modo, Marcens senectute: vt dixit Lucret. Corpus marcet annis: & Naso post eum, Vir marcet ab annis. Potest verò & Effœtus verti. At παρειμένος seu παρεθεὶς ὕπνῳ (vt παρεθείσης ὕπνῳ in loco quem modò ex Greg. protuli) ex eodē Nasone interpretari possumus Resolutus somno.

(Caue autem lector ne te vulgata lexica in errorem impellant, tempora à πάρειμι confundentia cū iis quæ sunt à παρίημι, & tradentia imperitissimè & ineptissimè, παρίημι duplicem deriuationem habere, vel a παρὰ & εἶμι, vel à παρὰ & ἵημι.)

Πάρεσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio. vt πάρεσις ἁφῆς καὶ κινήσιος, apud Aretæum. Est etiā morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quo videlicet nerui remissi ac laxati motu tactuque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam destituunt. Aret. De diuturn. aff. cap.7, ἀπόπληξίη, παραπληγίη, πάρεσις, παράλυσις, ἅπαντα τῇ φύσει ταυτά. ἢ γὰρ κινήσιος ἢ ἁφῆς, ἢ ἀμφοῖν ἐστὶ ἔκλειψις, κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. Alex. Trall. παρέσεως πάθος, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθασιν. οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναισθησία καὶ ἀκινησία τῶν πεπονθότων τόπων. paulo pòst verò πάρεσιν esse dicit τοῦ ἡμίσεος σώματος ἢ ἑνὸς μέρους νέκρωσιν, ὃ καὶ ποτὲ μορίων νευρωδῶν ἐγκαίρως ἐμφραχθῆναι, χωρὶς τοῦ παθεῖν ἢ τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον. Plut. Sympos.3, quæst.5, vbi dicit ebriosis eadem accidere quæ frigus patientibus, τοῖς δὲ πλείστοις εἰς πάρεσιν αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ἐκπλήξῃ παντάπασι καὶ κατασβέσῃ τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. Specialiter verò πάρεσιν Aretæus esse vult vrinæ in vesica aut suppressionem aut retinendi impotentiam, κύστιος δὲ οὔρων (inquit) σχέσις ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τὸ κύριον. Πάρεσις Budæo est Defectio & languor, Virium corporis extenuatio. Cæterùm ab hoc nomine sunt Gall. Paresse & Paresseux, quæ pigritiam & pigrum signif.

Παρετός, οῦ, ὁ, Remissus, Laxatus. Item, παρετός hoc est neruorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

ca. Ἐμπαρίημι, Remitto, Laxo. idem quod παρίημι, nisi quòd præpositio significationem auget. Et in pass. ἐμπαρίεμαι, Remissus ac lāguidus reddor, Frangūtur vires meæ, Vires meæ se remittunt, ac quasi exoluūtur. Naz. in Trag. ὠδῖσί τ' ἐμπαρειμένη, Partus dolorib9 fracta ac debilitata.

C. ΠΡΟΐημι, Præmitto. προΐημι. Hom. Od.κ, v.100, Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας. Item προΐει βέλος in imperatiuo, itidem pro προΐημι, (vt exp. Eust.) Od.ω, circa finem, Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. & statim pòst in imperf. vbi idē versus repetitur. Sed & simplici Mitto redditur in aliquot eiusdem poetæ locis tanquā pro πέμπω positum. vt Iliad.γ, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι. vbi obserua etiam sequi infinitiuū. In hoc autē loco Iliad.μ, circa finem, Ἀλλὰ σύ μ' ὦκα προΐες, ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον Μυρμιδόνων. Bud. vertit Permittat. Quibus addo, sumi ab hoc ipso poeta & pro Dimitto seu Concedo. vt Iliad.α, Ἀλλὰ σὺ μὲν τεοῦ παιδὸς θεῷ προΐες. & Herodotum eodem aut planè simili modo vsum esse, quum dixit, χρήματα μὲν προΐεντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον. Sonat certè quod Gall. dicitur Leur abandonnant: quod significantius est quàm Dimittentem illis, seu Concedentem: nimirum tale quid quale esset Permittentem suas pecunias arbitrio illorum, aut etiam libidini illorum. |Προΐημι Budæus pag.554 tradit esse etiam Immitto, Porro ago, In primam aciem promoueo: & affert ex Xenophonte προΐεις καμήλους (vbi tamē quidam Præmittere interpr.) item προΐετο πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. At in hoc Aristoph. versu qui est in Nub. Εἶτ' ἄνδρα τῇ αὐτῇ τι χρὴ προΐεσθαι; exponitur προΐεσθαι à schol. προδιδόναι & πειθαρχεῖν: sed addit esse dictum tāquā ῥίπτειν & ἀπολέσαι ac σκορπίζειν. Ego verò quid de hoc loco sentiam, dicam in proximè sequente tmemate.

Προΐεμαι, Proiicio. vt προΐεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. Plut. quo Virgil. modo dixit Proiecere animas, inquit Budæus. Idem apud Dionys. μεγάλην πόλιν προέσθαι Λακεδαιμονίοις, vult esse, Obiicere euertendam, vel Prodere & condonare. Ab hoc ipso προΐεσθαι χρήματα dici tradit, Homini obærato & egenti & labefactatæ fidei credere. sed non addit quo verbo hic reddi debeat προΐεσθαι: ego verò aptè & hîc reddi posse arbitror Proiicere: vt videlicet qui huiusmodi homini pecunias credit, perinde facere dicatur ac si eas proiiceret: sicut aurum suum proiicit apud Horatium Aristippus. Ac crediderim illud quoque Aristoph. προΐεσθαι verbo Proiicere verti posse, sequendo schol. expositionem ῥίπτειν & σκορπίζειν. Sed inuenio duos præterea verbi προΐεμαι seu προΐημι vsus, qui duobus verbi Proiicio respondere videntur. nam vt dixit Plutarch. προέσθαι τὸ καλὸν, sic Cæsar Proiicere virtutem: atque vt Xenophon, ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προΐεσθαι αὐτούς, sic Ad voluptatem præsentem se proiicere, non dubium est quin Latinè dici possit. Quidam & apud Aristotelem Ethic. lib.3 cap.5, participium προϊέμενος sine adiectione positum, interpr. Qui se effudit ac proiecit. Est certè & vbi verbo Profundere commodè vti possimus: vt apud eundem Aristotelem Ethic.4, τὰ οἰκεῖα προΐενται: itidémque apud Philonem, ὑπὲρ τῆς οὐ μόνον προΐεσθαι τὰς οὐσίας. Sed in illo Demosthenis loco, & plerisque aliis eiusdem pariter atque aliorum, προΐεσθαι sic accipi puto vt in Herodoti loco quem in Προΐημι attuli: nimirum pro Permittere arbitrio alicuius, vel potestati, aut etiam libidini. Vel, Tradere potestati aut in potestatem. Vel significantius, Obiicere potestati. Ex locis illis est hic Xenoph. Pæd.5, pag.71, ὡς τὸ μηδένα αὐτοῖς ἐθελῆσαι προέσθαι μήτε χρήματα τινά, μήτε τι φροντίδα, μήτε τι χωρίον μηδέν, μήτε τινα ἐξηγεῖσθαι. Et hic Thucydidis lib.1, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. & iste ibidem, ἵνα μὴ ἄνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς τοῖς ἐχθίστοις προῶνται. Bud. tamen pag.554, in similibus locis προΐεσθαι vertit Prodere, item Condonare. Demosthenes alia etiam constructione dixit προέσθαι εἰς δουλείαν, pro Deferendo conicere in seruitutem, vel desertos. Quidam verò interpretantur, Obiicere seruituti. Interdum verò, & sæpe quidem, dicitur προΐεσθαί τι non adiecto datiuo, pro Amittere è manibus, Sinere sibi elabi, vel pro derelicto habere. Qua in significatione iungitur etiam genitiuo à Demosthene Olynthiaca 1, circa principium, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. Sed interdum e-

tiam simplicius pro Dimitto, Relinquo, Missum facio, aut etiam Abiicio. Demosthenes in Midiam, θυμιᾶν προέσθαι. Plutarch. οὐ προήσεσθαι τὴν δύναμιν, Non dimissurum exercitum. Alicubi etiam προέσθαι τι exponitur Negligere: sed malim Abiicere curam de aliqua re. Sic & προέσθαι τινά, Curam de quopiam abiicere, seu solicitudinem. vel Deserere quempiam, Destituere suo auxilio. Thuc. 3, καὶ μὴ προήσεσθε ὑμᾶς. Idē cum participio, lib. 1, Ἀθηναῖοι φασὶν ἐν οὐδενὶ ὑμᾶς προέσθαι αἰδ κινδύνοις, οὔτε ναῦ προσψηφισάμενοι, βοηθεῖν δὲ κατὰ δύναμιν. Reuocat autem mihi in mentem verbū Abiicere quendā eiusdem Thucydidis locum, in quo ita propemodum dixisse videtur προέσθαι ἑαυτούς, vt Cicero Abiicere se: addens ei & Prosternere. Is Thucyd. locus est lib. 1, πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προήσονται σφᾶς αὐτούς, καὶ οὐκ ἀντίσχοιεν. ‖Προΐεμαι Budæus vertit etiam Largior, Erogo, Effundo: afferens ex Aristotele, καὶ χρήματα προεῖντ' ἄν, &c. Item Cedo & condono amico. Quarum significationum exempla vide apud eum pag. 554. Sed quod ad illum Aristotelis locum attinet in quo dicit χρήματα προεῖντ' ἄν, addo, verbum idem apud Demosthenem cum eodem accusatiuo reperiri, simulque cum accusatiuo ὅρκον. ita enim ille in Midiam, pag. 242, εἰ δ' οὕτοι χρήματα ἔχοντες μὴ προεῖντ' ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι; vbi dico quærendum videri aliud verbum quo προέσθαι cum vtroq; accusatiuo commodè reddi possit. Ego certè verbo Proiicere (quod & aliis locis conuenire iam ostendi) contentus ero, dum aliud aptius quempiam attulisse intellexerim. ‖Accipitur pro Effundo & in alia significatione, vt apud Aristotelem, καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, effundit, vel emittit.

Προΐεμαι passiuè etiam reperitur alicubi, sicut & eius partic. προειμένος apud Demosth.

Πρόεσις, εως, ἡ, Dimissio, qua videlicet destituimus & proiicimus rem aliquam. Item Profusa erogatio, Erogatio quæ fit quasi proiiciendo, Largitio profusa: cui apud Aristotelem opponitur λῆψις. Bud. vt πρόεσις τῶν ὅπλων.

Προετικός, ἡ, ὁ, Ad largiendum propensus, seu profundendum, Qui lubenter largitur, Profusus. Aristoteles Ethic. 4, cap. 1, πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον vtpote μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικόν, προετικὸν δέ. Construitur etiam cum datiuo personæ, sicut verbum προΐεμαι. Aristoteles Rhet. 1, προετικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. HINC Προετικῶς, Largè effuséque, vt Cicero loquitur: Cum quadam profusione. Aristot. Ethic. 4, c. 2, δαπανήσει δὲ τὰ τοιαῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ καλοῦ ἕνεκα, καὶ ἔτι ἡδέως καὶ προετικῶς. quibus opponit ibi τὴν ἀκριβολογίαν.

c. 1. Ἀποπροΐημι, Emitto. Od. χ, — ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς Ἰὸν ἀποπροϊείς, βάλλε στῆθος παρὰ μαζόν. Id est (inquit Eust.) ἀπὸ τόξου ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ προπέμψας. Citatur ex eodem poeta & ἀποπροέηκε pro Emisit.

c. 1. Ἐπιπροΐημι, Emitto aduersus, Emitto in. Il. δ, Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Item Transmitto, vel Emitto ad. Iliad. ρ, Κεῖνοι μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα. Od. ο, Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν Ὀρμαίνων. id est, ἐπαφῆκεν, vt schol. exponit.

c. 1. Καταπροΐημι, Proiicio, E manibus dimitto, aut elabi sino, vel etiam Cum neglectu abiicio. Polyb. lib. 16, πάντες αἰ καταπροεῖντο τοὺς καιρούς, omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent, aut neglexissent. cui simile exemplum est quod à Suida in κατημελεῖται citatur, τὰ δὲ καθήμενοι κατημελοῦνται, καὶ καταπροΐεσθαι τοὺς καιρούς, rerum gerēdarum opportunitates transmittere & perdere, vt Bud. interpretatur. Synes. προεσομένου, ἐλπιζομένου μὴ καταπροΐεσθαι μηδέ πω τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας, abiicere. E. Dicitur etiā καταπροΐεται τὴν δίκην siue κατηγορίαν, pro Prodere, Destituere: seu Præuaricari, vt idē Bud. exponit. Non absimilis significatio est verbi καταπροδίδωμι. vnde per hoc καταπροδίδωμι illud explicat Suidas in hoc à se citato loco, ἀμοιβὴν ἴσως δ' ἐνόντι Χερσαίοις ἔρκοι ἐνεμάζοντας, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσθαι ἄχρι τε ἐς ὄλεθρον φερόντων, vbi Destituere & deserere etiam reddi non incommodè potest.

C. ΠΡΟΣίημι, Admitto. vt Xenoph. ἀνάβ. 4, οὐ προσίεται πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic lib. 7. At multo vsitatior est vox passiua προσίεμαι. vt apud eundem De arte eq. πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται ἃ προσδεῖται αὐτοῖς ὅτι ὅτι προσίεμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Sed & equus dicitur προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, id est admittere ascensorē. Item pro Admitto, id est non repudio conditionem, vt tradit Bud. qui & ἧτταν προσίεται exponit apud Xenophontem, Vinci se patitur. Et pro Admitto, id est Cōprobo, vel Non improbo. Gal. προσίενται μὲν ἀμφότεροι τοῦτο. Et cum infinitiuo apud Xenophontem, καὶ ὑποχεῖται δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσοίτο. Hunc autem eiusdē locū, προσοίμεθα κακίους ἢ πρόσθεν γενέσθαι, vertit ille, Hoc committeremus vt deteriores quàm prius essemus. Vide illius Comm. pag. 553. Apud eundem Xenophontem, οὐ προσίεμην δανείσασθαι redditur Non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidémque apud Herodotum, οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, Non inducebant in animum proditionem facere, vel Non inducebant animum ad proditionem faciendam. Rursum apud Xenoph. τὰ αἰσχρὰ ἕνεκα προσίεσθαι, A turpibus abhorrere.

C. ΣΥΝίημι, Committo, vt ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Iliad α, initio, Commisit ad pugnam. Sed aptius, Commisit inter se. Eustathius exponit συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἔριν.

Συνίημι, Audio, Intelligo. Odyss. ζ, Ξεῖνε, σὺ δ' αὖτ' ἐμέθεν ξύνιει ἔπος. vbi Eustathius annotat iungi etiam genitiuo Atticè. In hoc autem loco Il. β, — ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὄπα φωνησάσης, ait dubiam esse constructionem, verum videlicet ξυνέηκε φωνησάσης ὄπα, an ξυνέηκε ὄπα φωνησάσης. Herodianus lib. 4, μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιέντας: eo sensu quo dicitur aliquis non intelligere sermonem seu linguam cuius imperitus est. Apud eundem συνεὶς ὅτι &c. Postquam intellexit, seu Resciuit. Itē pro Intelligo, Animaduerto, Sentio. Aristoph. Pluto, Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Plut. συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ παρεσκευασμένον. Et cum genitiuo, Luc. ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, simulatque intellexit quod erat melius. Sic apud Pausaniam. Interdum verò sine casu: vt συνίετε καθ' ὃ ἔστι καλόν, Demosth. Interdum verò cum partic. vt συνίημι δεῦρο ἥκων, & συνίημι καταγελώμενος. Item cum infinitiuo apud Herodianum. Συνίημι, Scio. Plat. cum accusatiuo, vt inquit Budæus: afferens & συνῆκα pro Conscius sum, ex Luc. οὐδὲ συνῆκα διὰ σε ὑπό τινος γυναικὸς γεγραμμένος, Neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse. vel Neque vnquam aliqua me amauit per te, quod sciam quidem. Et alibi itidem. ‖ Aristot. pro μανθάνειν etiam poni testatur, in Ethic. A Demosthene certè alicubi hæc duo eadem signif. posita obseruaui.

Συνίεσθαι, Pacisci, Transigere. Il. ν, Ἀλλ' ἴομεν, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποιπνύοντε Ἀμφὶ γάμῳ. id est συνθώμεθα ἢ συμβῶμεν, Eustath.

Ξυνέηκε, apud Homerum tāquam à ξυνίεμαι pro ἤκουσεν: Odyss. δ, v. 76, Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος. vbi tamen legi & ξύνθετο admonet, sed addens, ἴσως οὐ καλῶς. quū tamen in textu qui eius Commentariis insertus est, hæc ipsa lectio habeatur. At ego in mea editione ne mentione quidem hanc alteram χώραν dignatus sum, vtpote quam certò mendosam existimarem, admirans etiam cur diceret Eustathius ἴσως.

¶ Συνιεῖν, pro συνιέναι dictum fuisse tradit Eust. Reperitur certè συνιεῖ pro Intelligit, apud Græcos Bibl. interpretes Sap. 9. Sic συνιοῦσι in N. Testamenti scriptis. Sic ὁ συνιῶν, & οἱ συνιοῦντες apud eosdē interpr. qui etiam vtuntur sine adiectione, vt Latinè dicitur Vir intelligens. At ἐὰν συνῇς, si intelligas, in Ceb. tabula, (vbi tamen συνίῃς vulg. edit. habent) & ξυνιῶσι, apud Xen. putantur esse vt θῇς & θῶσι.

At ξυνίειν apud Hom. tanquam à ξυνιέω, Il. α, v. 273.

Σύνεσις siue ξύνεσις, Coitio, qua duæ res in vnam coeunt & quasi committuntur. συμβολὴ εἰς ταὐτό. Odyss. κ, ξυνέσιες ἢ δύω ποταμῶν ἐριδούπων. ‖Item Intelligentia, Perspicax animi facultas qua committere res inter se potest & discernere, seu (vt Bud. interpr.) Perspicacia & prudentia in iudicando. Aristot. Ethic. lib. 1, circa finem tres ponit virtutes διανοητικάς, σοφίαν, σύνεσιν, & φρόνησιν.

At lib.

Digitized by Google

at lib.6, cap.10, inter φρόνησιν & σύνεσιν distinguit, φρόνησιν esse dicens ἐπιτακτικὴν, eiusque finem esse quid facto opus sit aut non opus sit: ξύνεσιν autem esse solùm κριτικήν: ac ξύνεσιν & εὐσυνεσίαν idem esse. Quid autem sit, declarat his verbis, ἔστι δὲ οὔτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἡ σύνεσις, ἀλλ' ὥσπερ τὸ μανθάνειν λέγεται συνιέναι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῷ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων περὶ ὧν ἡ φρόνησίς ἐστιν, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς. Ibidem tradit σύνεσιν non prorsus idem esse cum ἐπιστήμῃ vel δόξῃ, nec item particularem aliquam scientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ τῶν γιγνομένων ὁτουοῦν, sed περὶ ὧν ἀπορήσειεν ἄν τις καὶ βουλεύσαιτο: atque ita versari circa eadẽ circa quæ ἡ φρόνησις. quomodo autẽ differant φρόνησις ipsa & σύνεσις, ex eodẽ iam indicatũ est. Plato in Cratylo etymologiã huius vocabuli his verbis tradit, σύνεσις δ' αὖ οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. ὅταν δὲ ξυνιέναι λέγῃ, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον. At hoc ξυνιέναι non à ξυνίημι præcedente esse vult, sed à ξυνιέναι. vnde subiicit, συμπορεύεσθαι γὰρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι. ita vt ξύνεσις hic intelligenda sit facultas animi quæ ξυνίει τοῖς πράγμασι, perspiciens & discernens quid faciendum sit, quid non. Id quod hic Demosthenis locus declarat in Epitaph. ἔστι γὰρ ἐπὶ ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία. καὶ τῇ μὲν δοκιμάζεται τί πρακτέον ἐστί, τῇ δὲ σώζεται: sicut idem in oratione Pro corona scribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Sicut verò ibi Demosthenes coniungit σύνεσιν cum ἀνδρείᾳ, ita Thucydides lib.4, pag.148, dixit Βρασίδου ἀρετὴ καὶ σύνεσις. Ad cuius imitationem Budæus apud Ciceronem in Verrem, Minuisti copias maiorum virtute ac sapientia comparatas, ita vertit, ἠλάττωσας τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προγόνων ἀρετῇ καὶ συνέσει προσεκτημένας. Thucyd. lib.1 describens φύσεως ἰσχὺν in Themistocle, οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, Suopte ingenio, quod doctrina neque exercuerat neque auxerat, præsentium & improuisarum rerum breuissima deliberatione egregius erat æstimator. Luc. in historico optimo duo κορυφαιότατα requirit, σύνεσιν πολιτικὴν & δύναμιν ἑρμηνευτικήν: quarũ σύνεσιν esse vult ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον. Basil. homil.9, πάσης οὐχὶ συνέσεως λογικῆς ὑπερκρύπτουσαν, quam humanam intelligentiam & prudentiam non superant. ‖ Apud Thucydidem verò lib.1, pag.25, καὶ προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε, καὶ γνώμης ξυνέσεως, ἀρχῆς τε τῆς ἐχθρᾶς, schol. γνώμης ξυνέσεως exponit προαιρέσεως. ‖ Sicut verò σύνοιδα accipitur aliquando pro Conscius sum, sic σύνεσις etiam pro conscientia. Herodianus lib.4, πρᾶξας δὴ ταῦτα, ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, id est (Politiano interprete) His actis stimulante malorum conscientia, vitámque perosus vrbanã, de Antonino Caracalla. Sic accipitur etiam ab Euripide hoc vocabulum in Oreste, vbi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; respondet Orestes, Ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.

C. Παρασύνεσις apud Hippocr. Error non quilibet, sed is qui vero proximus est, & ea de causa probabilis. Gorr. ex Gal. Com.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

C. Ἀσυνεσία, SIVE Ἀξυνεσία, ας, ἡ, Insipientia, Mentis in iudicando nulla vis & perspicacia, Inscitia. Thucyd. lib. 6, in oratione Athenagoræ, τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα καὶ περιφόβους ἡμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας.

C. Εὐσυνεσία SIVE Εὐξυνεσία, ας, ἡ, idem quod σύνεσις, nisi quod aliquid significationi addit particula εὖ. Aristoteles Ethicõn 6, cap.10, ταὐτὸ γὰρ ξύνεσις καὶ εὐξυνεσία· καὶ γὰρ οἱ ξυνετοὶ, καὶ εὐξύνετοι. Vide Σύνεσις paulo ante.

Συνετής, οῦ, ὁ, Intelligens. idem quod συνετός. v.l.

Συνετός, οῦ, ὁ, Qui commissus est aut Committi seu coire in vnum potest. vt συνετὸς χιτὼν, ὁ συμβλητός, Hesych. ‖ Itẽ Qui intelligi potest. Synes. De insomn. ὅπως οὐδὲ τὰ χρησμῷ πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, non omnibus nota loquũtur. Sic apud Lucianum quoque vsurpatur. Et itidem in epist. Aristot. ad Alexandrũ conquerentem quòd libros acroamaticos edidisset, ἴσθι οὖν αὐτοὺς καὶ ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους· ξυνετοὶ γάρ εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν. id est (Gellio interpr.) Neq; editos scito esse, neque non editos: quoniam iis solis qui nos audiunt, cognobiles erunt. Cui suæ interpretationi subiicit, Hoc ego verbum ξυνετοὶ γάρ εἰσι, quærens vno itidem verbo dicere, aliud non reperi quàm quod est scriptum à Marco Catone in 6 Originum: Itaque ego (inquit) cognobiliorem cognitionem esse arbitror. ‖ Frequentius actiuè capitur pro Intelligens, Perspicax, Prudens in iudicando. Thucydides l.6, p.211, in oratione Athenagoræ, βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς. Et lib.1, pag.44, μάλιστα δὲ ἀπό τε πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι, vel maximè ex eo sui dans specimẽ quòd perspicax & prudens esset: de Themistocle de quo vide eiusdem Thucyd. locum paulo antè in σύνεσις. Plutarchus in lib. An seni capessenda resp. de Agide, ὁ δοκῶν γὰρ ἔμφρων αὐτὸς εἶναι, καὶ συνετὸς ἐκρότησεν. Et apud Thucydidem rursus, συνετοὶ ἀχρεῖα, inutiliter solertes, vt vulg. lex. citant & interpr. In iisdem ex Luc. affertur συνετὸς constructum cum genitiuo: συνετοὶ τῶν καλῶς ἐχόντων, Prudentes rerum honestarũ. Τὸ συνετὸν neutro genere substantiuè aliquando capitur pro σύνεσις. Thucydides lib.3, τῷ γὰρ δεδιέναι τι, τὸ αὐτῶν ἀσθενὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετὸν, & aduersariorum perspicaciã, seu prudentiam. Et lib.2, φρονέσας ὥστε τὸ ξυνετὸν καὶ δυνατὸς, Prudens iuxtà ac potens. ‖ Συνετός, Sciens. sicut ξυνιέναι pro ἐπίστασθαι accipi Plato & Aristoteles testantur. Euripides. Iphig. in Aul. ἐγὼ τ' οἰκτρὸς συνετός εἰμι καὶ τὰ μή, Ego & vbi miseratione opus sit scio, & vbi non.

VNDE Συνετῶς, Intelligenter, Prudenter.

D C. Ἀσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insipiens, Qui perspicax & in iudicando prudens non est. Demodocus apud Aristotelem Eth.7, cap.8, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι δ' οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Thucyd. lib.6, in orat. Athenagoræ, ἀλλ' ἤτοι καὶ νῦν φαίνεται ἀξυνετώτατοι, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες, ἢ ἀμαθέστατοι ἐστὲ ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων. Et lib.2, ὃς ἂν γνόμη τε ὀκνῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι, καὶ ἀξιώματι προφέρῃ. Luc. ἀσύνετα καὶ θηριώδη ζῶα, insipiens seu brutum. VNDE Ἀσυνετέω, ῶ, Desipio. μωραίνω, Suid. Item, Non intelligo, Non calleo. Heraclit. epist.4, pag.147, εἰ δὲ ὑμεῖς ἀξυνετεῖτε γράμματα, οὐκ ἐμὴ ἀσέβεια τὸ ὑμᾶς ἀπαιδεύτους.

E C. Εὐσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intellectu facilis. χωρὶς χολῶν οὐκ ἔστιν ἀξύνετος ὁ Θεσσαλὸς δὲ. Bud. ‖ Itẽ idẽ ferè quod συνετός, sicut εὐσυνεσία idem quod σύνεσις, vt ex Aristo. ostendi in εὐσυνεσία paulo antè. Aristoteles Ethic.6, cap.10, καὶ ἐντεῦθεν ἐλήλυθε τοὔνομα ἡ σύνεσις, καθ' ἣν εὐσύνετοι, ἐκ τῆς ἐν τῷ μανθάνειν. Et in fine Ethic. ἀσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα πάντ' ἂν εἶεν.

C. Κακοσύνετος, ου, ὁ, ἡ, Prudentia abutens ad malum, Qui quidem συνετός est, sed in malo, Vafer. Thucydides lib. 6, pag.228, οἱ δ' ἐπὶ δυνατῶν μεταβολῇ οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ. Is dominus quem cum alio commutare cupiebant, erat non ἀξυνετώτερος, sed κακοξυνετώτερος quàm oporteret, id est πανουργότερος, vt scholiastes exponit.

Συνετίζω, Intelligentem reddo, Facio intelligere, Areopagita. Et Gregorius, συνετίζει τὰς ἀκοάς. Ab Hesychio exponitur σοφίζω.

Συνέμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Socius, Amicus, συναγωγεύς, παρὰ τὴν ἕσιν, inquit Suidas. Apollon. Argon. vltimo, βασιλῆος ἑοῖ συνέμονας ὄντας, Διχθαὶ μειλίξασθαι συνέμονας, recipere sedi

G bus suis vt amicos & socios, ac permittere vt ibi habitarent. Vel etiam Confœderatos. nam συνθήκας ac συνημοσύνη. id quoque significant. scholiastes exponit συνθέτας καὶ ἑταίρους, deriuans à συνίημι. Suidas ab ἧμαι quoque deriuari scribit, vt sit σύνεδρος: priorem tamen expositionem & deriuationem magis probat. VNDE Συνημοσύνη, Societatis aut fœderis sanctio, Pactum. Ab Hesychio exponitur συνθήκη, ὅρκοι, συμβόλαια: ab Eustathio συμβάσεις: παρὰ τὸ εἰς ταὐτὸ ἱέναι τὰ τῆς διαστάσεως. Iliad. χ, Μή μοι Ἕκτορ ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem, qui promittebat se, si ipsum occideret, corpus Achæis redditurum, & idem ab Achille petebat: ac dixerat, ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Paulo pòst verò Achilles, verbis illis prius citatis

subiicit, οὔτε τὰ νῦν ὅρκια ἔσονται. ita vt ἁρμονίαι, συνωμοσίαι & ὅρκια idem sint. ac specialiter συνωμοσίαι pacta quibus interposito iuramento coitur. alibi συνθεσίας vocat. Eustath.

C. Ὑφίημι, Submitto. vt apud Plut. Submittere percussorē, ὑφιέναι, inquit Budæus: afferens ex eodem pro Submittere adornatum hominem: item ὑφιέναι παῖδας ταῖς γυναιξὶ, ex eiusdem Pericle, pro Submittere pauones mulieribus. | At ὑφιέναι τοῦ φρονήματος apud eundem in Apophth. De animositate submittere, vel potius Remittere. οὔτε τῇ δυνάμει προϊέμενος, οὔτε τοῦ φρονήματος ὑφεὶς. Et ὑφεὶς τῆς ὀργῆς apud Herodotum, Qui de indignatione remisit. Affertur tamen ex Theophyl. epist. οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, pro Nondum indignari mihi desiisti.

Ὑφίεμαι pro ὑφίημι. Remitto. Plutarch. in Antonio, οὐ μὴν ὑφήκατο τῆς στρατιωτικῆς πλάνης, nec tamen quippiam remisit. Et in Demetrio, τοῦ φρονήματος ὑφεῖσθαι, quicquam animorum remisisse. Vide Bud. pag. 25. Idem Plutarch. in Camillo ὥστε μηδὲν οἴκτῳ τῆς ὀργῆς ὑφεῖσθαι. (sicut & ὑφεὶς τῆς ὀργῆς paulo antè) Greg. addidit τι, dicens, οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι. Item sine adiectione pro Remittere vires consultò, seu de viribus, Non agere totis viribus: ex Aristophane in Ranis, ὑφεῖσθέ μοι δοκεῖς. | Item, Decedo, Concedo, Cedo. Idem, τῆς ἄγαν ἐξουσίας ὑφεῖσθαι, De seueritate decessisse, interpr. Bud. (videtur tamen & hic Remisisse, posse reddi) Affert ex eodem, τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, quod reddit, De meo iure decedens. Et ex Xenophonte, οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἄν, cum infinit. pro Nulli hominum in hoc cesserim, vt, &c. Item pro Cedo, id est Non obnitor, Non contendo, Repugnare non audeo: ex Gregorio, τὸ γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς θαρρεῖν, ἀνδρίας ὥσπερ τὸ ὑφίεσθαι, δειλίας. Et cum particula ἐν, ex eodem, βελτίους δὲ τῶν μικρόν τι ὑφιεμένων ἐν σπουδαιότεροι. At verò, οὐδενὶ τὸ προσχώρημα τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, Luc. De luctu, pro Nemini concedēs ascensum, id est permittens. Potest etiam reddi Indulgens, Condonans.

Ὑφίεμαι, pass. vnde participium ὑφειμένος, Submissus. vt ὑφειμένη φωνὴ, Submissa vox. Item Remissus, Remisse & parcè factus. Item Diminutus, Bud. apud Areopagitam. Et pro Inferior bonitate, Deterior, apud Proclum. VNDE Ὑφειμένως, Remisse, Parce, Cessim. vt ὑφειμένως καλὸν, apud eundem.

Ὑφειμένος est etiam Permissus. vt ὑφειμένη κατθανεῖν αὐτὴ σοῦ. Euripid. Permissa pro te mori seu concessa, Cui permissum est, seu concessum. Plut. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γεύεσθαι εἶναι, Nulli permittebatur, seu permissum erat.

Ὕφεσις, εως, ἡ, Remissio contentionis, quum in censendo cedimus potentiori. Plut. in Antonio, ἐξαμηχανώμενοι, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὕφεσιν καὶ συγκατάθεσιν, μὴ περιχαρεῖν ὁμιλοῦντες, ἀλλὰ τῷ φρονεῖν ἡττώμενοι φαίνεσθαι, de assentatoribus potentium loquens, qui de industria vincuntur in censendo, seu qui in censendo libenter & cupidè faciūt vt victi esse videantur. | A Suida exponitur non solùm ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποχώρησις, sed etiam ἐλάττωσις. vnde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφέσεως interpr. Neque essentiæ imminutionem. | Pro modestia accipi à Naz. in epist. testantur v. l.

C. 2. Καθυφίημι, Submitto, Remitto. Basil. in Hexaem. hom. 5, ἵνα ἄρα πεισθῶσιν ὅτι περὶ τῆς ἡλίου φύσεως τὰ περὶ γῆν ἅπαντα διεξάγεται, τὸ ἄμετρον περὶ αὐτὸν θαύματος καθυφῶσι, minus iam solem & remissius admirentur, nec vt deum colant. Bud. | Item Cedo. Xenophon Hell. 2, ἄλλοι ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. | Item Prodo, Condono, idem quod καταπροΐεμαι, & προδίδωμι. Demosth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἡμῖν καθυφῇ καὶ προῆται τοῖς ἐναντίοις, occasiones rerū bene gerendarū siquis aduersariis condonarit & prodiderit. In qua significatione reddi etiam solet Præuaricor, ἐθελοκακῶ. Vide Budæi Commentarios pag. 25, & καθύφεσις paulo pòst. Demosthenes contra Theocrinem, ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μηδὲ ἄδειαν ἔχων ἐργολαβῇ καὶ καθυφίῃ τὰ τῆς πόλεως, id est (Budæo interprete) Nec præuaricationes factitet in reipublicæ detrimentum, seu publico detrimento præuaricetur. Deductam autem hanc significationem Budæus scribit ab iis qui non pleno conatu aliquid faciunt, sed consultò vires submittunt vt vincantur: idque in militibus ἐθελοκακεῖν dici. qualis ferè Corinna illa in Amoribus Ouidii, quæ ita pugnabat tanquam quæ vincere nollet, & proditione sua victa est. Demosthenes contra Midiam, pag 110, ἰδίᾳ πεισθεὶς ὅπως δήποτε ἀργυρίῳ, καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα, præuaricatorie transmittens. In eadem oratione καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα accipitur pro Desistere ab accusatione, vt Budæus interpretatur, παραιτούμενος ἀπαλλαγῆναι καὶ καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα τοῦτον. At apud Lucianum, μηδὲ καθυφῇς δὲ τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, De nullo patris iure, quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita vsurpatur vt προέσθαι & ἐνδιδόναι. Demosthenes, καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τοὺς Ἀρκάδας: sicut alibi idem dicit [αἱρετώτερον] τὸ Ὀρχομενὸν ἐᾶν ἢ Λακεδαιμονίοις τὴν Μεσσήνην προέσθαι καὶ Πελοπόννησον. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, id est ἐνδιδόναι, Dedere se, seu Submittere se, aut Animum demittere, Succumbere. Polybius, πολλοὶ δὲ καὶ καθυφέντες ἑαυτοὺς ὀλιγωρίᾳ διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ συνοχὴν τῶν πόνων. Vbi Suidas exponit, ἑαυτοὺς ἐνδιδόντες εἰς ὄλεθρον. at vulg. lex. Animi demissione & contractione mortem sibi consciscebant. nam καθυφεῖναι ex Cicerone interpretantur Despondere, demittere ac contrahere animum. | Exponitur etiam Subtraho, apud Iosephum lib. 2, οὐδὲν ὑμῖν καθυφήκαμεν.

Καθύφεσις, εως, ἡ, Præuaricatio, seu Eiusmodi præuaricatoris affectus vt se submittere velit aduersario. Bud. Idem alibi, Res (inquit) per collusionem actoris & rei transacta, συγκατακοίμημα dicitur: ex quo genere est præuaricatio, id est καθύφεσις. vt δίκη καθυφέσεως apud Pollucem, quando videlicet aliquis καθυφῆκε, καθυφῆκατο, προὔδωκεν, ἀνέδωκε, καταπροήκατο τὴν κατηγορίαν, ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα, οὐκ ἐπεξελθεῖν, κατηγόρησεν ἐνδόσιμα, κατὰ συνθήκας εἶπεν, ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, καταπαλαιόμενος.

ΙΟΣ, οῦ, ὁ, Missile, Iaculū, vel potius Sagitta. ab ἵημι quod pro Iaculor, seu Sagittas mitto, aliquando accipitur. Il. α, ἰὸν ἧκε, misit sagittam, id est Emisit, Eiaculatus est. Il. θ, βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Il. λ, — ὅτ' ἔβαλ' αὐτὸν ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. Il. ο, — ἰοὶ Σκύθαι καὶ τόξα. Il. π, ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Apud eundem alibi ἰὸς χαλκοβαρής & χαλκήρης. Il. δ, — ἰὸν ἀβλῆτα, πτερόεντα. Et eodem libro, Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν: quē paulo pòst οἰστὸν appellat. Tenuari autē regulariter ἰὸς scribit Eustathius, διὰ τὸ κεῖσθαι τὸ ι πρὸ φωνήεντος: quæ regula tamē in ἵημι non valet. | Item Venenum, quod serpentes & cætera animalia venenata quasi eiaculantur. Sophocl. Trach. de peplo veneno tincto, — ἔπειτα φοινίας ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο. Plut. τοὺς σκορπίους ἱστοροῦσι τὸ κέντρον ἐπιτίθεσθαι, καὶ τοὺς ἐχίδνας τὸν ἰὸν ὅτι δάκνουσι. | Item φάρμακον, vt Tzetzes tradit, ab ἰάομαι deriuans, sed tunc in bonam partem caperetur. | Item Rubigo cuiusq; metalli, vt apud Dioscoridem, ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, hoc est Ferrugo. Dioscor. ἰὸς σιδήρου ποδάγραις ὠφελεῖ ἐπιχριόμενος. Pro quo Plinius, Rubigo ferri podagras illita lenit. Philo De mundo, σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς παραπλησίους οὐσίας ὑφ' ἑαυτῶν ἀφανιζομένας, ἐξ ἑαυτῶν ἴσμεν, ὅταν ἑρπυστικῷ νοσήματι τῷ ἰῷ ἐπιδραμὼν διαφάγοι. Ferrum & æs, aliásque eiusmodi naturas, compertum habemus sua ipsas sponte exolescere, quum videlicet rubigo gliscens exest ipsas instar morbi serpentis. Peculiariter verò ἰὸς dicitur Rubigo æris, hoc est Ærugo siue Æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. Duplex ea traditur, natiua & factitia. natiua autē ex lapidibus quibusdam nonnihil æris habentibus efflorescit & abraditur, (ex quo ἰὸν ξυστὸν Græci, Latini Æruginē rasam siue rasilē appellant) aut ex specu quopiā destillat per caniculæ ardores: aut foditur, quā, quòd in vermiculorum speciem se contrahat, σκωληκίαν vocant, id est vermicularem. Factitia itidem, aut abraditur ab ære, quæ & ipsa ἰὸς ξυστὸς vocatur: aut in vermes formatur, aut in mortario æreo efficitur veteri ex vrina: quam aliqui chrysocollam ab effectu nominant. Vide plura apud Dioscoridē lib. 5, cap. 91, 92, Plin. lib. 34, cap. 11, 12.

C. Ἰοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sagittas eiaculatur. | Item Venenum eiaculans, Venenatus. Philo De vita Mosis lib. 1, μηδὲν εἰς ἀγριότητα τῶν ἰοβόλων καὶ σαρκοβόρων διαφέροντας, diritate & sæuitia nihil à venenatis bestiis aut viscere

Digitized by Google

vescentibus feris discrepantes. Et ἰοβόλα θηρία apud Herodianum lib. 3. A
ᵛ ᴺ ᴰ ᴱ Ἰοβολέω, ῶ, Sagittas iaculor, Sagittas emitto. Epigr. ‖ Item Venenum iaculor seu emitto. ᴱ ᵀ Ἐνιοβολέω, pro eodem. Hipp. ep. 10, de rerum facultatibus naturalibus loquens, καὶ ταῖς βοτάναις πολλάκις ἑρπετῶν ἐνιοβόλησι, καὶ φθείρουσιν ὅτε τῇ ἐν τῇς αὐτῇ κάκωσι αὐτ' ἀλεξήσεως αὐτῇσι φαρμακώδεα, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt.

C. Ἰοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniuorus, Venenatus. Oppianus De venat. lib. 4, γόνον ἰοβόρον κατὰ μειλίκτοιο δράκοντος. Et ἰοβόρον σκολόπενδρον apud Athen. lib. 7 ex Numenio. Ab Hesychio ἰοβόρος exponitur παλίγκοτος, ὀργίλος, σκολιός, ἐχθρός. B

C. Ἰοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sagittarũ receptor, vel receptrix vt Od. φ, — ἰοδόκον φαρέτρην· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Dicitur substãtiue ᴱ ᵀ ᴵ ᴬ ᴹ Ἰοδόκη, ης, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, Pharetra, Sagittarum receptaculũ. Apoll. Arg. 1, ἰοδόκην ὤμοισιν κατειμένος. Et Themistius in Sophista circa principium.

C. Ἰοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Rubiginis seu æruginis aut ferruginis speciem habens, Ferrugineus. C

C. Ἰομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Veneno mixtus, Venenatus.

C. Ἰόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Bellator. Il. Δ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες. Il. Ξ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Vbi Eustathius synecdochicè exponit πολεμικοί, & plures huius vocabuli etymologias affert: atque ἰομώρους esse dicit vel τοὺς μόρον ἐμποιοῦντας ἐν ἰοῖς, vel τοὺς περὶ ἰοὺς μεμορημένους, id est κακοπαθοῦς ἔχοντας, verso videlicet ε in ω: vel τοὺς ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένους, eò quòd μόρον Cypriis significet ὀξύ: vel τοὺς τὰς ἰῶν ὤρας, ἤγουν φροντίδα, ἔχοντας, interiecto μ. nullam tamen mentionem facit literæ ι quæ in hoc vocabulo corripitur, secus quàm in cæteris compositis atque adeo ipso ἰός: Sed forsasse aliquis ι in ἰός anceps esse putet vt in ἵημι. D

C. Ἰοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Venenum pariens, Venenatus. Oppianus lib. 3 De venat. ὧ χεῖ τ' ἰοτόκοι τι περὶ σώματι πᾶσιν ὀδόντες. Nisi forte rubiginosos dentes hic intelligere malit, vt Martialis loquitur.

C. Ἰοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniferus, vt Ouidius loquitur. Venenatus. Oppianus lib. 3 De venatione, Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον δῖαις ἐδάμασσαν βουλαῖς, veneniferam aspidem. E

C. Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, Sagittis gaudens, Quæ sagittis delectatur. Il. Υ, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Iaculatrix Diana, vt Ouidius eam nominat. Et in Epigr. ἰοχέαιρα φαρέτρα, quam ἰοδόκον Homerus appellat.

C. Ἰοτυπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Iaculo seu sagitta percussus, Sagitta ictus. Epigr.

C. Ἰοφέτης, ου, ὁ, Qui sagittas emittit, Sagittarius, idẽ quod ἰοβόλος. nam ἀφίημι ab Homero in ea quoque significatione vsurpatur.

Ἰόεις, εντος, ὁ, Rubigini obnoxius. Il. Ψ, ἐξ δ' ἐτίθει σίδηρον ἰόεντα σίδηρον. Vbi tribus modis Eustathius hoc vocabulum exponit: vt ἰόεις sit vel Accommodus ad ἰούς, id est sagittas conficiendas: vel ἰοῦ δεκτικός, Rubiginis capax, Rubigini obnoxius. vel Niger, ab ἴον, vt idẽ sit quod ἰοειδής. F

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rubiginosus, Æruginosus, Ferrugineus. vt ἰώδης χολή, Æruginosa bilis, seu æruginis colore: (is autẽ est viridis) quæ valde acris est, calida & mordax, & proxima ἰσατώδει, sed nondum tam maligna. Gorr. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 92, de ærugine scolecia, λίαν ἐν ἡλίῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἕως τῇ μὲν χροιᾷ ἰώδης, τῇ δὲ συστάσει γλοιώδης γένηται, donec colorem æruginis cõtrahat. Plinius quoque hoc æruginis genus æstuosissimis diebus circa canis ortũ fieri scribit, teri autẽ donec viride fiat. ‖ Exponitur etiam Venenosus. G

Ἰόω, ῶ, Rubigine obduco, Rubigine consumo. Et in pass. Ἰόομαι, οῦμαι, Rubiginor (vt Apuleius dicit, Gladius situ rubiginatur) Rubiginem contraho, Rubiginem duco: vt ἰουμένα χαλκία, apud Aristotelem de coloribus. Dioscorides lib. 5, cap. 89, de squama æris, ἐγκρίνοντες τὴν παχεῖαν καὶ ἔγκιρρον καὶ ὄξεις ἐπιρραινομένου ἰουμένην, quæ aceti respersu æruginem contrahat. Galen. lib. 3 De locis affectis, τὰ δὲ φλεγμαίνοντα πρήματα τῶν λοβῶν ἐπιπασσειν ἐλαίῳ ἐν χαλκῷ λύχνῳ ἰωθέντι καταχρίειν ἐπὶ τάσεις, oleo quod in lychno æreo æruginem contraxerit, seu ærugine vitiatum sit. Item Æruginem absumor. Quod enim H

de ærugine rasa conficienda dicit Dioscorides lib. 5, cap. 91, ἔνιοι δὲ καὶ ἐκ ῥινημάτων ποιοῦσι, ἢ λεπίδων αἱ φύλλα χάλκωμα τὰ χαλκᾶ πέταλα ἐλαύνοντας, ἐάν τις αὐτά ἐπιρραίνων ὄξει ἀκαίνῃ τρὶς ἢ τετράκις ἄχρις ἂν παντελῶς ἰωθῇ, Plinius sic reddit, Alii delimatam æris scobem aceto spargunt, versántque spathis sæpius die, donec absumatur, videlicet ærugine. ᵛ ᴺ ᴰ ᴱ Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubiginem non sentiens, Qui rubigine non vitiatur aut absumitur, Æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωτος χαλκὸς apud Aristot. περὶ θαυμας. ἀκουσμ.

C. ΚΑΤιόω, ῶ, idem quod simplex ἰόω. Et κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, Rubiginor, Æruginem seu ferruginem duco, Ærugine consumor. vt κατιωμένοι ἧλοι apud Dioscoridem lib. 4.

Ἰίζω, Æruginem refero, Æruginі seu ferrugini assimilis sum. Diosc. lib. 5.

ἼΑΛΛΩ, Fut. αλῶ, Mitto, Emitto, πέμπω, idem quod ἵημι, deriuatúmque ex ἰῶ (vnde & ipsum ἵημι) vt ἀγάλλω ab ἀγῶ. Il. Θ, ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. quo sensu ἵημι quoque dicitur. Item ἰάλλω ὑλακήν in Epigrammatis, Edo latratum. Item alia significatione, Emitto seu extendo aut protendo. vt ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, manum extendere ad capiendum aliquid. Odyss. κ, Κίρκη δ' εἰς ὀνόμην ἐμὲ ἤιδμησον οὐδ' ἐπὶ αὐτῷ Χεῖρας ἰάλλοντες. Odyss. ξ, & alibi, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Item Peto, Appeto. ea significatione accus. pers. iungitur. Odyss. ν, χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Ignominiis afficere seu appetere. vt Cicero dicit Ignominiis omnibus appetitus. ‖ Apud Hesiodum autem in Theogonia, μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis, scoliastes exponit, ἔτρεχον, ἔπεμπον, Currebant, Volabant. Eustathio vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis. vbique tamen tenui notatum reperitur.

C. Ἐφιάλλω, Immitto. Apollonius Argon. 1, Τοὶ καὶ οἱ γηρὰς μὲν ἐπὶ δίκαιον ἴαλλεν, per tmesin pro ἐφίαλλεν. Sicut verò dicitur χεῖρας ἰάλλειν ἐπί τινι, manus admouere alicui rei, sic etiam ἐφιάλλειν. Eustathius ex Aristophane, Ταχέως ὑπηχ τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ 'φιαλῶμεν: & alibi, Ἀλλ' οὐκ ἐπιδώσεις μὴ 'φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι, id est ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. In his tamen Aristoph. locis (quorum prior in Auibus est, alter in Vespis) legitur φιαλῶμεν & φιαλεῖς, à φιάλη, quam lectionem agnoscit scholiastes, sicque Suidam etiam legere Eustathius tradit: synalœphen tamen hic fieri ei placet, sicut in τὠμῷ: vt ἐφιαλεῖ ἔργῳ sit χεῖρας ἐπ' ἔργῳ ἰάλλειν. i. ἐγχειρήσει τῇ πράξει. Ex Homero quoque Aristophanis scholiastes citat, Αὐτὸς γὰρ ἐφίαλλε καὶ δ' ἔργα, exponens ἐπιβάλλει. ᴬ ᵀ Ἐφιάλτης quod hinc deriuat Eustathius, habes suprà post Ἄλλομαι in Ἐφάλλομαι.

C. ΠΡΟιάλλω, Foras emitto. Homerus Odyss. ο, πεῖν δ' ἐπιδημιαδούσα, Ἀγρόνδε προΐαλλε, amandabat foras in agrum. Il. Θ, — αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τοὶ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθι προΐαλλεν, è cælo foras emisit. Item Promo. Odyss. ξ, ἐπὶ προΐαλλε συβώτης Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.

C. I. Ἐπιπροϊάλλω, idem, seu προπέμπω, Eustathius. Item Protendo, Propono, προτείνω, προτίθημι. Il. Λ, Ἥ σφῶϊν μὲν πρῶτον ἐπιπροΐαλλε τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν.

ἼΑΠΤΩ, Fut. ψω, Mitto, vt ἰάλλω, cum quo eiusdem esse originis volunt. Sicut verò dicitur ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν ab Homero, Ignominiis appetere, sic etiam λόγοις ἰάπτειν. Tecmessa apud Sophoclem Aiace, Καί τις πικρὸν περιυβρίσμα κακῶν τῶν ἐρεῖ, Λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, verbis incessens, Verbis probrosis appetens. Notandum tamen posse hoc loco exponi etiam βλάψας. In qua significatione sunt qui ab ἵπτω (itidẽ pro βλάπτω) deducant: ex quibus est Herodianus, teste Eustathio: alii ab ἰός, quòd rubigo omnia corrumpat, vt ἰάπτω idem sit quod φθείρω seu διαφθείρω. ‖ Apud Sophoclem autem ibidem in Aiace, ὅπως μοι Νύσια Κνώσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, scholiastes exponit συνάψῃς: Vt mihi Nysias Cnosias saltationes te magistro perceptas præsens iungas: Eust. verò ἰάπτειν ὀρχεῖσθαι esse tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, deriuando ab ἕπω: vel ἐπιπέμψαι, ab ἰῶ, id est πέμπω.

C.ΚΑΤιάπτω, Lædo, Corrumpo, βλάπτω, διαφθείρω. Odyss. β, Ὡς αὖ μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. est autem hîc tmesis.

C.ΠΡΟϊάπτω, Procul mitto, Procul ablego seu amando. Homerus Iliad. α, de ira Achillis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, id est προέπεμψεν, vt à quibusdam simpliciter accipi Eustathius annotat. Quibus ipse non assentitur, nec enim πέμπειν aut προπέμπειν hoc loco intelligi, sed φθορὰν καὶ βλάβην ἐνεῖναι, idque Straboni etiam placere: itaque commodius deriuari ab ἰάπτω quod βλάπτω significet, vel τὸ μετὰ βλάβης ἐς πέμπω. vt ἰάπτειν ἄϊδι, sit βλάπτειν ἄϊδι siue ζημιοῦν, orco aliquē affligere seu multare, vtpote extremo omniū malo, atq; sic ἄϊδι datiuus erit instrumentū significās. posse verò ἄϊδι προΐαψεν exponi etiam μετὰ βλάβης εἰς ἅδην πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, vt præpositio πρὸ tempus denotet. Hoc est, Ante tempus seu fatalem diem misit. Ad extremum addit, posse etiam simpliciter exponi ἔπεμψεν, vt præp. abundet, sicut in νῆας προπέσωσι. Quam expos. licet prius improbasset, simplicior tamen est, cámque sequuti videntur poetæ Latini, quum Ad orcum mittere, siue Orco mittere dixerunt: Virgilius verò dicit etiam Demittere orco. Iliad. ε, v. 190, Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Apud Nicandrū verò in Theriacis, vbi loquitur de symptomatis quæ phalangii morsum consequuntur, ὑδὶ τι καυλὸς φάρμακα ... προϊάπτεται, schol. exponit προπέμπεται, προδίδοται καὶ οἱονεὶ σήπεται.

Ἧλος, ου, ὁ, Clauus. Homerus Iliad. α, πὰρ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis clauis. Ath. l. 11, ἔξωθεν δεῖ ἐμπεπῆχθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι. Idem lib. 12, χρυσοῖς ἥλοις ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποδήμασιν ἐφόρει, gestabat crepidas & calceamenta aureis clauis confixa, vt Festus loquitur, quum Clauata vestimenta & calceamenta explicat q d sint. itē χαλκοῖ ἧλοι apud eundem l. 5, Aerei claui. item ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι apud Xenophontem Cynegetico. At ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον prouerbiale est apud Lucianum. De quo Pollux quoque & Erasmus in Prouerb. ‖Ἧλος, id est Clauus, dicitur etiam callosum tuberculum, album, rotundum, capiti clauorū simile: quod in toto corpore prouenit, sed potissimùm in plantis digitisque pedū, interdum & in summis manuum digitis. Polluci ἧλος est συστροφή τις τυλώδης, περιφερής, ὕπωχρος, ἡλοειδής· ὅτι αἴωθεν μὲν θυρωυται, περὶ δὲ τὴν σάρκα ἀποστενοῦται, μάλιστα περὶ τὰ ἴχνη. Dioscorides lib. 1, cap. 137, de salice, καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾷ. καεὶς δὲ καὶ φυραθεὶς ὄξει, τύλους καὶ ἥλους αἴρει καταπλασθείς. Pro quo Plinius, Corticis è ramis primis cinis clauū & callū aqua mista sanat. In quibus Plinii verbis pro Aqua videtur reponendum Aceto: nisi quis in Græco textu vitium esse respōdeat. In oculis autem ἧλοι siue claui, dicuntur callosa in eorum albo tubercula, vt ait Celsus lib. 7. Aetius verò scribit ἧλον in oculo appellari postquam staphyloma maximum euaserit, adeo vt palpebras excedat, & induruerit, cornea tunica vndique callosa euadente. Gorr. ‖In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædam solis inustio qua infestatur. Theophrastus De historia plantarum lib. 4, cap. 16, ἡ δ' ἐλαία πρὸς τῷ τοὺς σκώληκας ἔχειν (οἳ δὴ καὶ τὴν συκῆν διαφθείρουσιν ἐκλέποντες) φύει καὶ ἥλους. οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ λοπάδα. τοῦτο δ' ὅτι ἐστὶν ἧλος αὐτῶν. Plinius lib. 17, cap. 24, Olea præter vermiculationem (quam æquè ac ficus, sentit) clauum etiam patitur: siue fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis exustio. Ex quibus Plinii verbis apparet, eum non ἧλοι legisse, sed fortassis ἡλίωσις. Gaza quoque vertit Solis exustio. Ab ἵημι autem deriuāt ἧλος grām. quòd immittatur iis quæ cōpingūtur.

C.Ἡλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clauo percussus aut fixus. Nonn.

C.Ἔφηλος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἔφηλις, ιδος, ἡ. Est autem ἔφηλος Clauis affixus. ὁ ἡλωμένος, S. ‖Item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur. de quo paulo pòst. ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, vt idem Suid. & Hesych. exponunt. Leuit. 21, κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτίλλος τοὺς ὀφθαλμούς. Vbi Latina versio habet Lippus. ‖Videtur etiam esse Soli expositus aut Sole exustus. ea enim significatio tribuitur sequenti quoq; ἔφηλις, & id grāmaticorū & lexicogr. libri alioqui corrupti innuunt. Ἔφηλις siue Ἐφηλὶς (vtrunque enim agnoscūt Suid. & Hesych. videlicet & ὀξύτονον & προπαροξύτονον) Fibula, πόρπη, qua videlicet aliquid cōstringitur, sicut clauo ligna aut alia eiusmodi compinguntur. ‖Item vitium faciei asperæ, πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος: vnde ἔφηλος, ὁ ἐφηλίδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, vt Hesych. docet. Atque secundum hanc definitionem vocabuli ἔφηλις ad ἧλος pertinebit. Celsus certè ἐφηλίδα nihil aliud esse dicit quàm asperitatem quandam & duritiem mali coloris. atque hac ratione ἔφηλις cum ἧλος (id est clauus), aliquid simile habebit, de quo iam dictū est. Polluci ἔφηλις est ὑποπελιδνος ἐν προσώπῳ ἐπιδρομὴ ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Actuario autem ἔφηλις & φακὸς sunt οἷά τινα στίγματα περὶ τὸ πρόσωπον, ἀμαυροῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα: Nicandri verò scholiastæ, ἡ καλουμένη λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etymologia ab ἧλος non placet, sed ab ἥλιος. Vnde Gorr. Prouenit (inquit) potissimùm in facie ex inflammatione aut ardore solis. præsertim verò (vt scripsit Crito) circa malas & nasum eiusmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, sed instar flosculorum productæ. Nomen inditum ἀπὸ τοῦ ἡλίου, non quòd à sole tantum vitia illa in cute contrahantur, sed quòd à reliquis inducta causis, similem asperitatem & colorem habeant. Quæcunque enim causa ea excitarit, cutis, ceu multo sole exusta, candorem & læuorem amittit, contrahitq; nigritiem & aspredinem. Plinius aliquādo discolorem à sole cutem, aliquando à sole vsta vel à sole adusta interpretatur, eóque vitio deformes Solatos appellat. Alii vitia cutis simpliciter Latinè reddunt. Hæc ille. In veteri quoque lexico ἔφηλις esse dicitur ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔγκαυσις καὶ μελανία. Nicāder Ther. de bryonia, ἥ καὶ ἔφηλιν Θηλυτέρης ἐχθρὴν χροιῆς ἀπεμόρξατο λεύκην. Dioscor. lib. 1, cap. 177, ἀμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεαίνει ἐφήλεις τὰς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. (Pro quo Plinius, Amygdalæ amaræ radicum decoctum cutem in facie corrigit.) Et cap. 184, de ficu, σμήχει δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφούς, ψώρας. Et lib. 2, cap. 21, ἐφηλίδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. Ex quibus exemplis cognoscitur etiam duobus modis hoc vocabulum declinari, non solùm ιδος, sed etiam ιος.

Ἡλόω, ῶ, Clauo figo. v. l.

C. Ἐφηλόω, Clauo affigo.

C.ΚΑΘηλόω, Clauis defigo vel configo. VNDE Καθήλωσις, εως, ἡ, Confixio quæ fit clauis. ET Καθηλωτής, οῦ, ὁ, Qui clauis defigit aut configit.

C.1. Ἀποκαθηλόω, Refigo. contrarium τῷ καθηλόω.

HINC Ἀποκαθήλωσις, Refixio. vt ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, Refixio Christi, qua videlicet è cruce fuit exemptus. B.

C.ΠΡΟΣηλόω. Clauis affigo. Lucianus, ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, cui affigere oportebit. Plutarchus De defectu orac. ἀλλ' ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ συντήκεται βάσεσι, sed vt signa suæ basi adfixa & adplūbata cohærescāt. Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaph. etiā (vt affixi esse apud Latinos) cui ita velut adhærescimus vt ab ea non discedamus, veluti apud Chrysostomū, τοῖς βιβλίοις προσηλωμένος, vbi de episcoporum officio & studiis loquitur. Peculiariter verò capitur pro Cruci adfigo, vt apud Demosthenem Budæus interpret. καὶ μετεωροῦ προσηλῶθῇ. Greg. de Christo, προσηλούμενος, θανατούμενος, αἰρόμενος.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, Clauiculus, Paruus clauus.

Ἡλίτης, ου, ὁ, Clauaris, vt nonnulli interpretantur. Et ἡλῖτις λεπίς, fœmin. gen. Squama æris quæ è clauis decutitur. De qua Dioscorides lib. 5, cap. 89, λεπὶς δὲ, ἡ μὲν ἐκ τῶν Κυπρίων χαλκουργείων ἥλων, παχεῖα, καλουμένη δὲ ἡλῖτις. Et Plinius l. 34, cap. 11, Est autem squama hæc decussa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur. In Cypriis maximè officinis omnia.

Ἑσμός, οῦ, ὁ, Examen, id est Apum congregatio (vt Festus exponit) Apum agmen. Xenophon Hellen. περιεπλάνηθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μέλιττῶν ὁ ἡγεμών. Aristot. De historia animalium, lib. 9, cap. 40, οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Pro quibus Plinius, Quū procedit, vnà est totum examen, circáque eum conglobatur. ‖Sicut verò apud Latinos Examen metaphoricè capitur pro quauis multitudine

congregata, ita & hoc. vnde apud Areopagitam de equorum grege dicitur. Item ὑδάτων ἑσμός, id est copia, vt apud Greg. Bud. interpr. Et apud Synesium, ἐνὶ δὲ τούτῳ λόγῳ πόσος εὐχ ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem ἑσμὸς volunt παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι.

C. Ἀφεσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἑσμός. Aristoteles loco citato, φασὶ δὲ καὶ ἐὰν ἀποπλανηθῇ ὁ ἀφεσμός, ἀνιχνευούσας μεταθεῖν, ἕως ἂν εὕρωσι τὸν ἡγεμόνα, τῇ ὀσμῇ. Et paulo pòst, de rege, καὶ ἐὰν ἀπόλλυται, ἀπόλλυσθαι τὸν ἀφεσμόν. Pro quibus Plin. Amisso [rege, totum agmen] dilabitur. Ibidem Examen vocat. Aristot. ἀφεσμὸς τῶν ἡγεμόνων γίνεται, Examina ducuntur, seu cõdũtur, (vt Virg. loquitur) vel Colonia apum ducitur. ἄφεσιν etiam idipsum appellat.

ἸΚΜΑΣ, άδος, ἡ, Humor, Vapor. Hom. Il. ρ, v. 392, — ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή, Πολλῶν ἑλκόντων. vbi exponitur ὑγρασία. Aristophanes Nubibus, ἕλκει γὰρ ἡ γῆ βίᾳ τὴν ἰκμάδα. Galenus, πρῶτον μὲν γὰρ ὁ τοιοῦτος πυρετὸς ἐκδαπανᾷ τὴν οἰκείαν ἰκμάδα τῶν μορίων, ὑφ' ἧς τρέφεται, id est humorem vitalem, vel proprium partiũ. B. Ex Epigramm. lib. 6, ἰκμὰς δρυὸς ὀλισθηρός pro visco. Deducit autem Etymol. ἰκμὰς ab ἵκω, postquam exposuit ἡ ὑγρὰ σταγών, & λιπαρότης: sed huius etymi rationem desidero, præsertim quum ἰκμὰς tenui scriptum passim inueniatur, at ἵκω aspero.

Ἰκμαλέος, Humidus, apud poetas. Hesychius ἰκμαλέον exponit non solùm ὑγρόν, sed etiam χλωρόν, item στερεόν.

Ἰκμαῖος, Iupiter. q.d. Humidus Iupiter, pro Humoris dator. Apoll. Arg. 2, Βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο. vbi vide schol.

Ἰκμασία, ας, ἡ, Humor, Humiditas. ὑγρασία, & ὁ ἔνδροσος ἀήρ, Hesych.

Ἰκμάζω, Humecto, Humefacio, Humidum reddo. Et passiuum Ἰκμάζομαι, Humector. Item Emollior. Hesych. Sed idem ἰκμάζειν exponit etiam καταστελλεσθαι.

COMP. Ἀνικμάζω idem. Interdum verò Exicco. vt apud Dioscoridem lib. 1, πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι τὸ ὑγρόν.

ITEM Διικμάζω, Humecto. vnde διικμαζομένης τῆς γῆς apud Theophrastum De causis plantarum lib. 3. ET Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo. vt apud Dioscoridem hydropica οἰδήματα dicuntur ἐξικμάζειν: quod exponitur Humores exugere, Siccare. Et apud Aristotelem De historia animalium lib. 8, ἀποφαγεῖν δὲ ὅταν οἱ ὄφεις, ὅ, τι ἂν λαμβάνωσι ζῷον ἐξικμάζοντες. Et apud Theophrastum, τὴν δὲ κάχρυν ἐξικμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ex Aristotele affertur etiam δέξασθαι τὴν εἰσελθοῦσαν τροφὴν καὶ τὴν ἐξικμασμένην ἐκπέμψαι. quæ verba & apud Platonem leguntur in Timæo: vt videbis in lexico Ciceroniano pag. 19 vnà cum ipsius Cic. interpretatione. HINC Ἀνεξίκμαστος, Qui exiccari non potest, vel Qui exiccatus non est. In vulg. lex. Resiccabilis, ex Gaza. Eadem pro Non exuccus legi tradunt apud Aristotelem in Problem. VLT. compos. Συνικμάζω, itidem pro Humecto. Vnde passiuum Συνικμάζεσθαι apud Theophrastum pag. 189, Humectari, Humidum fieri, Madefieri. Bud.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, Humecto. item Mollio. ὑγραίνω, μαλάσσω.

C. Ἄνικμος, Humoris expers, Siccus, Aridus. Plutarchus De primo frigido, ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ. CONTR. Ἔνικμος, Humorem habens, Cui humor inest, Humidus. vt ἔνικμος τόπος & ἔνικμος ἀήρ. Item, ἔνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, in v. l.

ἽΚΩ, Fut. ξω, aor. primus, ἶξα, Venio. Homerus Il. κ, — ὅτε δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Iliad. β, ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος. Hesiodus, τάχα δ' ἶξε Τυφαόνιον. Et præteritum imperfectum ἶκον. Il. α, Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sed pro ἶκεν apud hunc poetam quædã exẽplaria habent ἧκεν. Eustathius tamen annotat vbique apud Homerum cum ι scribi hoc verbum, à quo esse factum ἱκάνω & ἱκνῶ, & à posteris Homeri ἥκω per η. AT Ἶξον apud eundem poetam Od. γ, initio, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον, itidémque Il. κ, Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, est præter. imperf. tanquam à themate Ἴξω facto ex futuro. Sed obseruandum est Eustathiũ in illo loco Il. κ, ἶξον exponere κατέλαβον, itidemque in illo Il. α, ἶκεν, κατελάμβανεν: addentem tamẽ, posse etiam intelligi per ellipsin præpositionis, pro εἰς οὐρανὸν ἦρχετο.

C. Ἐξίκω, Euenio. vt ἐξίκοι apud Sophoclẽ: quod exponitur à schol. ἀποβαίη, in Œdipo tyranno, — τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

¶ Ἱκάνω, Venio, idem quod ἵκω, & ex eo factum, vt dictum modò fuit. Od. φ, Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio. Frequentius cum accusatiuo: vt Il. α, Ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. η, Σέο τε πόσιν σά τε γοῦναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sed dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, ac tum exponũt grãm. etiã καταλαμβάνειν, Lat. autẽ reddi potest Inuadere vel Incessere. Il. α, — ἣ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic — ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμόν, Il. γ: & Il. β, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Il. α, — ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. ‖In hoc autem eiusdem poetæ loco Od. η, — σεῖο γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι ὥστε θεῷ, καί σου φίλα γοῦναθ' ἱκάνω, Eustathius vult ἱκάνω esse ἱκετεύω. quod itidem de illo altero loco dicendum esset, quem ex Od. η modò protuli: sed non video quid obstet quominus vtrobique suam significationem retineat: & sit Venio ad tua genua, pro Venio supplex ad tua genua. Et Ἱκάνομαι pass. pro actiuo ἱκάνω. & vt τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνω, sic τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνομαι, Iliad. σ & Od. γ.

C. Ἀφικάνω ET Εἰσαφικάνω, Aduenio, Peruenio. Odyss. ξ, Ἐξ ἧς τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦν ἀφικάνω. Idem Od. χ, — μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν. Apud Hesiodum quoq;, — ἐὸν δόμον εἰσαφίκανεν.

ἹΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Venio, Peruenio. Sed fut. ἵξομαι & aor. 2 ἱκόμην, ab inusitato Ἵκομαι. Homerus Il. ψ, v. 439, — τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον: videlicet δόρυ. Idẽ Il. λ, v. 466, Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτή. (vbi obserua additam etiam præpositionem) Idem Odyss. μ, v. 331, — φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο. Et sine casu: vt Il. ε, v. 531 & 532, αὐτὰρ ἐφ' ἵππων Βαίνεις αἰγανέην μετὰ κλισίας, ἄψα δ' ἵκοιτο. Interdum verò redditur Subeo, Inuado. vt Iliad. α, Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Achiuos. Ibidem, — τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Apud eundem Odyss. ο, v. 345, — ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, inuaserit. Vt autem in loco Homeri paulo antè citato iungitur hoc verbum præpositioni ἀμφί, sic à Sophocle cum ἐπὶ (quæ & frequentior est constructio) sequente accusatiuo rei, ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. ‖Ἱκνοῦμαι, Supplico, Obsecro. Soph. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γ' ἴῃς. Euripides, κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι καὶ γενειάδος ὕπερ σοῦ ὅμως. Apud eundem, ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης, per hanc te obsecro. Exponitur verò & πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε.

In prosa autem Peruenire dicitur potius verbo composito Ἀφικνοῦμαι: at simplex in alia quadam significatione ponitur. vt εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν apud Aristotelem, Constituto tempore, Suo tempore, vel Tempestiuè. Bud. 551. Et ἱκνούμενον μέγεθος apud eundem Aristot. Iusta magnitudo. Vide ibidem. Sic apud Thuc. lib. 1, τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophr. autẽ ἱκνούμενοι καιροί Gaza vertit Congruentia tempora. Sic & ἱκνουμένη ὥρα redditur Congruens tempus, siue Congruum. Huc pertinent quæ ex Herodoto afferuntur, videlicet ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ: item τοῦ ἱκνευμένου μᾶλλον, pro Plus æquo. Sed & infinit. apud eundem, ἑτέρου κάρτα φαμὲν ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν. Et apud Xenophontem, διελεῖν δὲ καὶ τοῦ ξύλου καὶ τῇ σκαφίδι τῆς γῆς ὅσον ἐξικνοῦνται ἀμφοῖν. id est, Hactenus scrobem cauare quatenus vtrique conueniat. Est autem hic obseruandus idem aut certè affinis vsus verbi Gallici, quod huic ad verbum respondet, videlicet verbi *Venir*. dicimus enim interdũ *Il me vient de faire cela*: pro eo quod aliter dicimus *Il me cõpete*, vel *Il touche à moy*. Dicimus item, *Il me vient autant pour ma part*. Sed apud Plutar. in Cæsare τῷ δὲ ἱκνουμένῳ χρόνῳ idem Bud. vertit etiam simpliciter Tempore autem veniẽte, vel Quum autem tempus id venisset: (quo videlicet genius dixerat se rediturum.) At verò ex Aristot. ἱκνουμένη affertur nec pro hac simplici signif. nec pro illa præcedente, sed aliquantum diuersa. nam ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exponitur, Exacta circa certamina sciẽtia. HINC Ἱκνουμένως, Congruè, Cõueniẽter,

Rite, Bud. Ab Hesychio exponitur προσηκόντως. Apud Herodotum οὐκ ἱκνευμένως, Non rite, Bud. Ex Hippocrate autem περὶ γυν. lib. 2 affertur, καὶ γάλα πίνειν ἱκνευμένως pro ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς. Gallicè expressius Competemment.

C. Ἀφικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Deuenio. Habet autem præter futurum ἀφίξομαι, & aoristum 2 ἀφικόμην, (sicut ἵξομαι & ἱκόμην supra) in frequenti vsu præteritum ἀφῖγμαι, ab inusitato videlicet Ἀφίχομαι. Apud Homerum cum accusatiuo, sine præpositione: vt Odyss. α, Ἤ δή ἔτι δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν. & Odyss. ψ, Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν Ἀνέρες. Item Odyss. δ, Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθαι νέον. Item Odyss. ο, — αἶψα Ἰθάκης ἀφίκηαι. Sed & Iliad. σ, — ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν Ὅς κε φύγῃ. Quo in loco annotat Eustathius deesse præpositionem. quã si deesse hic dicamus, itidem certè in modò citatis locis deesse dicendum fuerit. At Odyss. υ, cum præpositione ὑπὸ iunxit, — καὶ γῆρας ὑπὸ στυγερὸν ἀφικοίμην. In prosa autem ἀφικνοῦμαι, modò cum εἰς, modò cum ὅτι, modò cum πρὸς, nonnunquam & cum παρὰ construitur. Quarum omnium constructionum exempla proferam. in quibus obseruandum est ἀφικνεῖσθαι tã latè patere quàm Latinum verbum Peruenire aut Deuenire. Cum εἰς, vt ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν πατρίδα. Sic εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, In necessitatem deuenire, vel redigi. Thucydides lib. 4, ὅταν γὰρ ἐς ἀνάγκην ἀφίκηται, ὥσπερ τάδε, λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται. Sic apud Plutarchum, ἀφῖχθαι εἰς δυστυχίαν, In calamitatem deuenisse. Latinius tamen est, In calamitatem incidisse. Cum ὅτι, vt ὅτι πλείστην ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως, Peruenient ad eam quæ maxima esse potest inter homines potentiam. id est, Consequentur tantam potentiam quanta maxima inter homines esse potest. Demosth. aduersus Midiam, ἃ δ᾽ ἐπηρμένος τούτοις ὕβριζεν, ὅτι πολλοὺς καὶ τοὺς τυχόντας ὑμῶν ἀφικνούμενα ὁρῶ, Video ad vos deuenire. Latinius, In vos recidere, vel redundare. Cum πρὸς autẽ, vt ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, Perueniã ad vos. vel sine compositione, Veniam ad vos. Cũ παρὰ, apud Xenophontẽ Hell. 1, ἀφικόμενοι παρ᾽ αὐτόν. Inuenitur etiam ἀφίξομαι ὑμῖν pro eo quod est πρὸς ὑμᾶς, apud Ælianũ. Citatur præterea ex Demosthene ἀφικνούμενος σῖτος, pro Frumentum quod huc importatur. ad verbum, Quod huc peruenit. Afferuntur item in vulg. lex. Græcol. duo exempla in quibus ἀφικνεῖσθαι genitiuo iungatur, sed in quibus nemo non videat ἐφικνεῖσθαι potius legendum esse.

Ἄφιξις, εως, ἡ, Aduentus, παρουσία. Plato in Epistolis, λέγω γὰρ τοῦτον ἀρχὴν γεγονέναι τῶν τότε εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. i. Meum in Siciliam aduentum. non (vt vulgò interpretantur) profectionem. Est etiam Incursus, seu inuasio, ἔφοδος, secundum Hesychium. pro qua significatione citant quidam hunc Demosthenis locum, ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο.

Ἄφιξις, Discessus. Act. Apost. cap. 20, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς. Apud veteres autem profanos scriptores haud temere in hac significatione reperietur.

C. 2. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, Aduenio. idem quod ἀφικνέομαι. Hom. Od. ε, ἐσῶτην εἰσαφικέσθαι.

C. Διικνέομαι, οῦμαι, Peruado, Permeo, διήκω. Aristoteles De mũdo, ὅτι ποῦ διικνεῖσθαι. vbi Budæus exponit etiam Pertinere, & Pertendere. Galenus ad Glauc. εἰς βάθος γὰρ αὐτῶν δεῖ διικνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τοῦ προκειμένου σκοποῦ τυγχάνειν μέλλοιεν. Idem Budæus vertit Peruenire, in hoc Theophrasti loco, οἱ δυνάμενοι πέτεσθαι οὐδὲ διικνεῖσθαι πρὸς πλείονα.

Διίξομαι, Percurram oratione, Edisseram. Il. ι, — ἢ πάντα διίξομαι.

Διικτικός, Permeabilis, Gaza interpr. vt apud Aristot. Problem. sect. 11, οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανότερον, διικτικώτερον, αἳ μὲν γὰρ οἱ πόροι εἰσὶ ἁρμόττοντες τῷ διιόντι.

C. Ἐξικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Pertineo, Pertingo, Attingo. Xenoph. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ὅτι πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Idem eodem modo dixit, ὄμμα δύνασθαι ὅτι πολλὰ σαφῶς ἐξικνεῖσθαι. Sic & Synesius, τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ᾽ ὅσον ἐξικνοῦνται, προσώπτομαι. Greg. οὐδὲ γὰρ εἰκών τις τῶν εἰκαζομένων οὐδεὶς πρὸς πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, Nulla imago peruenire potest ad veram illam & primam rei formam. id est, Exactè illam & per omnia referre. Apud eundem καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν, Non perueniunt cogitatione vsque ad cælestia. v. l. vel Non penetrant, vt vertit Bud. qui addit à Luciano dici, ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν & πρὸς τὸ δέον, quod sufficit. Iũgitur & præpositioni εἰς, siue ἐς. vt apud Herodotum, ἐξικέσθαι εἰς δύναμιν. Et cum aduerbio προσωτέρω, Plut. in Solone, προσωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται τὰς ῥίζας. ‖ Iungitur etiam genitiuo. vt apud Xenophontem aliqui dicuntur ὅπως ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Hellen. 7, οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον εἶχον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων. Itidem Hellen. 2, καὶ δὴ ἔχοντα ἀφιέντας καὶ ἀκόντια, καὶ πέτρους ἐξιξόμεθα τε αὐτῶν καὶ πολλοὺς κατατρώσομεν. id est, Assequemur eos, inquit Bud. Sic autem apud Herodotum ἐξικέσθαι ἀκοῇ redditur Assequi audiendo. Affertúrque ex eodem cum genitiuo itidem, τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι. ‖ Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, & Posse. Bas. in Hexaem. 53. pro quo ἐξαρκεῖν ibidem dixit. Bud. Ἐξικνεῖσθαι exponitur itidẽ ἀρκεῖν à schol. Thuc.

Ἐξικνοῦμαι, Aduenio, Venio. Hesiodus, — Ἀθλῶν Ἐξίκετ᾽ Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα Ζηνός. Homero est etiam Aduenio supplex, vel Accedo supplex. Odyss. ι, — ἐγὼ δέ σευ ἄλλον ὑφ᾽ ἡμέτερον βασιλῆος Ἐξικόμην. vbi scholiastes exponit ἱκέτευσα. Eustathius verò in hoc etiam loco, Iliad. ι, Φθίην δ᾽ ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων, Ἐς Πηλῆα ἄνακθ᾽· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, (vbi obserua duplicem constructionem) vult esse pro ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα.

Ἐξικνοῦμαι, pro Persequor oratione, seu verbis, ex Sophocle in Aiace, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκετ᾽ ἀνήρ. Simile est διικνοῦμαι in ea signif. qua dixit Hom. διίξομαι πάντα, vt paulo antè docui.

C. Ἐφικνέομαι, οῦμαι, Attingo, Pertingo, Pertineo. Item Assequor, Consequor. Plutarch. in Apophthegmatis, Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. Apud eundem in Problem. Romanorum, καὶ μηκύνειν [χεῖρας] πάσας ἰδίας ὡς αὐτὸ δόρυ ἐφίκηται. Isocrates, τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, Virtutem consequi. Apud eundem obseruaui ἐφικνεῖσθαι pro eo quod dicit Demosthenes ἐφικνεῖσθαι τοῦ λόγου. ita enim ille in fine Panegyrici, τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην. at Demosthenes ita, ὅλως δὲ οὐδ᾽ ἂν εἷς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν ὄντων. Ab eodem accipi & pro Aspirare tradit Budæus, afferens hunc eius locum, εἰ δὲ ἐφικνούμενοι τοῦ τετραρχεῖν. ‖ Affertur & cum accusatiuo ex Theophrasto pro Permeare, ἐφικνεῖται πολλὸν τόπον. Apud Xenophontẽ autem Pæd. lib. 1, circa principium cum ὅτι habente suum accus. ἐφικέσθαι τοῦ ὅτι τοσαύτην γῆν pro Peruasisse. ‖ Ἐφικνοῦμαι Luc. infinitiuo etiam iunxit in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, pro Iis qui ad hæc cõtẽplanda idonei sunt, Iis quibus satis acuta mens est ad hæc contemplanda, Vel simplicius, Iis qui contemplatione assequi hæc possunt. Dixerat autem paulo antè eadem cõstructione, οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

Ἐφικτός, οῦ, ὁ, (q. d. Attingibilis, & Assequibilis) Quem attingere, vel ad quem vsque pertingere possumus, Quẽ assequi possumus. Plut. in Ant. μαλθακοὺς, ὅπου δὲ πρᾶγμα ἐν ἐφικτῷ δοκοῦσιν εἶναι, τοὺς ἰταμοὺς ἐναντίους εἰσελαύνειν. vbi B. ait accipi ἐφικτὸν vt à Suida exponitur, videlicet τὸ δυνατὸν καταληφθῆναι. Ab eodem Plutarcho in Themist. ἐφικτὸν ἔργον vocatur Quod vires nostræ assequi possunt, Quod par est viribus nostris. Apud eundem autem itidemq; apud alios ὅσον ἐφικτὸν vel ὡς ἐφικτόν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτόν, significat Pro viribus. Pro eodem verò dicitur etiam καθόσον ἐφικτόν, (vt ab Aristot. De mundo, καθόσον ἐφικτὸν θεολογῶμεν περὶ τούτων) κατὰ τὸ ἐφικτόν, vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτόν, quo vsus est Greg. Dicitur etiam κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἀνθρώποις vel ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώποις, Vt est captus hominum, vel Vt est captus humanus. CONTR. Ἀνέφικτος, vt apud Lucianum in Alcyone, πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν δυνατῶν ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα. vbi ἐφικτὰ sunt ea ad quæ vires nostræ velut pertingere aut peruenire possunt: & contrà ἀνέφικτα, ad quæ non possunt. id est Quæ nostris viribus maiora sunt.

Digitized by Google

Sed ex eodem Luc. libello falsò in v. l. hæc citantur, ἀσί φικτος ἀνθρώποις ἐστὶν οὐρανός, pro Inaccessum est hominibus cælum. nam ne habentur quidem ibi ista verba. quædam tamen sunt quæ occasionem illa ei affingendi dedisse videri possunt. AT VERO Δυσέφικτος, Ad quem vix pertingere seu peruenire possumus, Quem vix assequi possumus, aut non facilè, Vix assequendus, Cui vix pares sunt vires nostræ. Vnde compar. gradus δυσεφικτότερος apud Greg. A

C. ΚΑθικνέομαι, οῦμαι, Contingo, Tango. Item Ferio, Percutio. καθικέσθαι ῥάβδῳ apud Eustath. Tangere virga. Et Luc. ἡ γὰρ ἄκρα πολλῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Sed apud eundem de Perseo Gorgonem harpe feriente, καὶ τῇ μὲν καθικνεῖται. Sic ὡς καθιξόμενος apud Plut. Tanquam percussurus. Idem de Lupercis loquens, σκύτη καθικνούμενοι μετὰ παιδιᾶς τῶν ἐντυγχανόντων (ita enim legendum, non αἰπτυγχανόντων, vt in Bud. Comm.) Idem in Alcib. καθίκετο αὐτοῦ. Transfertur autem & ad alia. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις apud Philostr. q. d. Qui conuitiis percussit. Sed Latinè Petere vel impetere conuitiis, potius quàm Percutere. Metaphoricum est & illud καθίκετο, quod in modò citato Luciani loco habetur, vt autem ibi dicit, ἡ γὰρ ἄκρα πολλῆς καθίκετο, βαθεῖα δὲ ἡ πληγὴ ἐγένετο, sic initio sui De sacr. libelli ait, οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτοῦ ἡ τῆς ἱερείας ἀτιμία. quod perinde est ac si quis dicat, Adeo altam plagam eius animo inflixerat. pro quibus Erasmus, (sensum optimè exprimens, meo quidem iudicio) Vsqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius insederat quòd sacris epulis esset frustrata.

‖ At Homerus accus. iunxit hoc verbum, vtens alioqui eo & ipse metaphoricè. vt Iliad. ξ, v. 104, ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, Vehementer tetigisti animum tua obiurgatione, seu increpatione. Vel potius, Vehementer pupugisti. malim enim, hoc quidem loco, vti verbo illo, aut alio quopiam huiusmodi quàm illo altero. Legimus autem apud eundem poetã in Odyss. α, v. 343, — ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. vbi eandem metaphoram inesse huic verbo censeo: dissentiens ab Eustathio, qui exponit ἵκετο & κατέλαβε: atque adeo addit (tanquam huius loci immemor) posteros Homeri vti ἐπὶ τοῦ καθάψασθαι: quasi verò ipse quoque ita vsus non sit.

Καθικνοῦμαι Bud. vertit Demitto, apud Pausaniam in Achaicis. hæc enim eius verba, καθιμώμενοι μὴ ἀπωτέρω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου, interpretatur, Ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum vt summam aquam stringant.

Καθικνοῦμαι pro Assequor. Polyb. ταχέως καθικέσθαι τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assequuta est quod faciendum susceperat, B. interpr.

‖ ΙΚΕΤΗΣ, ου, ὁ, Supplex. Homerus Odysseæ π, — ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι. Et Odysseæ ι, Ἀλλ' αἰδεῖο φέριστε θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμέν. Hesiodus Ergois, Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Quod Hesiodi dictum conuenit (vt hoc obiter dicam) cum isto Homerico Odysseæ ι, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος. In soluta oratione quum additur casus, dicitur potius ἱκέτης σου, quantum quidem meminisse possum. Thuc. lib. 1, p. 44. τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Isocr. in Paneg. ἱκέτην γενέσθαι τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας. Et in Archid. ἱκέται κατέστησαν τῆς πόλεως. Sic Plut. in Them. ἱκέτης αὐτοῦ καταστάς. A Xenophonte dicitur aliquis ἱκέτης προσελθεῖν, Pædiæ 4, νῦν πρός σε καὶ ἱκέτης προσέρχομαι. ‖ Ἱκέτης passiuè etiam, Is cui supplicatur, seu Is qui supplicẽ recipit (sicut ξένος significat & τὸν ξενίσαντα & τὸν ξενισθέντα) vt quidam tradiderũt ex isto Homeri loco, Odysseæ π, v. 423, — οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος. qua de re lege Eustathium p. 1807. FOEMIN. Ἱκέτις, ιδος, ἡ, Quæ est supplex. Vnde ἱκέτιδες inscripta vna ex tragœdiis Euripidis A Synes. χεῖρες etiam dicuntur ἱκέτιδες.

Nomini ἱκέτης Hesychius alias etiam dat significationes, quarum exempla nulla afferuntur. Esse autem ἱκέτης ab ἱκέσθαι deriuatum constat: quum hoc ipsum ἱκέσθαι pro Supplicare interdum accipiatur (teste etiam ipso Hesychio, qui exponit παραγενέσθαι, item ἱκετεῦσαι) sicut & præsens tempus ἱκνεῖσθαι. At veterum quorundam gramm. etymon vt nimis curiosè subtile repudio. voluerunt enim ἱκέτης dici quasi ἰκέτης, vt sit ἰόμενος εἰς ἴσιας πρός.

C. Ἱκετοδόχος, ου, ὁ vel ἡ, Supplicum receptor, seu receptrix. quo vocabulo Eustathius veteres vsos tradit, scribens, p. 1807, καὶ ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος, ὅν τινα κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἱκετοδόχος. Intelligit autem (opinor) veteres grammaticos eo expositionis gratia vtentes.

Ἱκέσιος Ζεύς, Supplicum præses Iupiter, seu Supplicum curam gerens, aut In cuius tutela sunt supplices. Aut etiam, Supplicibus iura dans (vt ξένιος, Virgil. Iura dans hospitibus) apud Hom. Odyss. ν, v. 213, ET PER SYNC. Ἵκιος, idem. sed hoc vtrisque scriptoribus commune est, illo poetæ duntaxat vtuntur, quod sciam. Apoll. Arg. 2, ἱκεσίου πρὸς Ζηνός. Euripides Hecuba, Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. Interdum verò ἱκέσιος sine adiectione ponitur: vt apud Luc. Ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου λίσσομαί μου. ‖ Sed Ἱκέσιος accipitur & pro ἱκέτης, Supplex, seu ἱκετικός. vnde ἱκεσία γίγνομαι, Eurip. Medea, Supplex sum, Supplico. Et ἱκεσία χεὶρ apud eundem, itidémque in Epigr. Item ἱκέσιοι αἰτίαι apud eũdem Euripidem. Apud Greg. autem ἱκέσιος λόγος. quibus in locis posterioribus ἱκέσιος est potius adiectiuũ. ‖ Ἱκέσιοι, vna ex Æoli insulis. Eust.

Ἱκετήριος, Ad supplices pertinens, Supplicibus conueniẽs. vt ἱκετήριοι κλάδοι. SED Ἱκτήριοι potius in vsu est, per syncopen factum. vt Soph. in principio Œdipodis tyranni, Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Idem in Aiace dixit, ἱκτήριον θησαυρόν, pag. 56 meæ edit. ITEM Ἱκτῆρες κλάδοι apud eundem in Œdipo tyr. p. 155. In eadem verò tragœdia ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες, pag. 159.

Ἱκετηρία autem subst. illi ἱκετήριοι κλάδοι, qui potius ἱκτήριοι per syncopẽ vocabãtur, (vt modò dictũ fuit) Res quam supplices gestabant & prætendebant, videlicet rami oleæ lana obuoluti. seu in sing. ramus oleæ lana obuolutus. Aristoph. Pluto, ἱκετηρίαν ἔχοντα. vbi vide schol. Herodot. ἱκετηρίας λαβόντες. Greg. ἢ τὸ χεῖρας αὐτῷ ἱκετηρίας προσφέρουσαν. Quo ex loco dicere possumus ἱκετηρίας προτείνεσθαι, pro eo quod Ouidius Velamẽta prætendere, (addẽs Manu supplice) Liuius autẽ Porrigere: De bello Pun. lib. 4, Ramos oleæ ac velamenta alia supplicum porrigẽtes, orare vt reciperent sese. Idem alibi, Oratores ad Romanos cum infulis & velamentis miserunt. Hoc verò nihil aliud esse puto quàm quod interdum historici Græci duobus dicunt verbis ἱκετηρίας ἔπεμψαν. quod tamen exponitur simplicius, Legatos supplices miserunt. Hoc certè constat, ἱκετηρίαν interdum accipi generaliter pro supplicatione, seu (vt veterum Latinorum vtar verbo) pro supplicius. vnde Herodian. lib. 7, ἱκετηρίας θαλλούς dixit Supplicationis ramos, id est Qui supplicationi adhiberi solent. Isocr. De pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Synes. καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἥκουσιν οἱ ἄνθρωποι, ὀρφανοὶ οἱ πολεῖς. Apud Chrysost. autem, ἡμέρως δέχεται τοὺς ἱκετηρίαν προσάγοντας, redditur Eos placidè recipit qui supplices accedunt. Budæus verò ἱκετηρίαν apud Demosthenem vertit supplicem libellum.

Ἱκετικός, Ad supplices pertinens, Supplicibus conueniens. vel Quo vtuntur supplices. vt ἱκετικὸς λόγος, schol. Thucydidis. Apud Euripidem autem ἱκεσία χεὶρ exponitur ἱκετική.

Ἱκετεύματα, Supplicationes, vel Supplicia, vt veteres loquutos esse dixi. Exponit tamen & aliter Hesych.

Ἱκετεύω, Supplico, Supplex oro. Hom. Od. λ, — ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευε. Et Od. ο, — ἐπεὶ φυγὼν ἱκέτευσα. Dicitur etiam ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων ab Euripide, subaud. præpos. πρός. Sæpe verò infinit. iungitur in prosa: vt apud Xenoph. Apomn. lib. 1, ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς διδόναι τἀγαθὰ τυχεῖν. Et Pæd. 7, ἐδεῖτό τε καὶ ἱκέτευεν πάντα ποιῆσαι ὀργιζόμενον. Et Pæd. 4, ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ. A Demosthene nonnunquam δέομαι & ἱκετεύω copulantur. Idem verò in Aphobum verbo ἱκετεύω subiunxit ἀντιβολῶ, scribens, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Sciendum est

autem ἱκετεύω sine infinitiuo reddi etiam interdum Supplices preces fundo: vt apud Chrysostom. ὑπὲρ Παύλου τὸν Θεὸν ἱκετεύειν. Item, Supplex opem imploro. vt apud Plut. in Solone, ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας. VNDE Ἱκέτευμα, q.d. Supplicamentum. Exponitur & Supplicatio. Thuc. lib. 1, αὐτικά τι αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος, ὥσπερ καὶ εἶχον αὐτὸν ἐκαθέζετο· καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο. Vbi redditur etiam Supplicandi genus, vel Supplicãdi modus. Sic ἀπαραίτητον ἱκέτευμα apud Plutarchum, vt dixi in Ἀπαραίτητος. ET Ἀνικέτευτος, Cui supplicatum nõ est, vel Cui non supplicatur, vel Cui supplicari non potest. Ex Eur. autẽ affertur pro Non supplex. AT VERO Ἱκετεία, formatum à præsenti, Supplicatio. Thuc. libro 1, εἰ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο. Plato in Apologia, ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς τῶν δικαστῶν. vbi redditur, Ad supplicandum conuersus. Et ἱκετείας ποιεῖσθαι, vel ἱκετείας, Supplicare. Plato De leg. Sic & Xenophon Sympos. ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι. Interdũ vero additur genitiuus personæ: vt apud Thuc. l. 3, πολλῷ δ' ἱκανωτέρας ἱκετείας ὑμῶν ποιοῦνται.

C. Ἐξικετεύω, pro simplici ἱκετεύω, apud Soph. nisi dicam⁹ præpos. vim signif. augere. ET Καθικετεύω, itidẽ: quo & Herodotus vtitur.

ἹΚΑΝΌΣ, οῦ, ὁ, Idoneus. Interdum Sufficiens, Aptus. vt ἱκανὸς ὁ ἰδιώτης, Xenoph. & ἱκανὸς εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. Idem dixit ἀπὸ πρέτης τι κελευόμενοι ἱκανοὶ ποιεῖν. vbi redditur etiam Aptum. Herodianus 1, de Seuero, ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τι, ἢ πιστώσασθαι εὔνοιαν. vbi Polit. interpr. Vnus omnium mortalium ad amorem simulandum maximè factus. Budæus autem, Omnium hominum solertissimus ad simulandã amicitiam. Luc. De luctu, λούσαντες αὐτούς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λούεσθαι τοῖς ἐκεῖ, tanquam non sufficiat ad lauandos eos qui ibi sunt. (Budæus autem ἱκανὸς cum infinitiuo non solùm pro δυνατὸς poni tradit, itẽ pro δεινός, sed alicubi etiã ἱκανὸς ἦν, sicut οἷός ἦν, pro Sustinuit, Ausus est: vt in hoc Xenophontis loco Hellen. 5, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τριακοσίους ἄνδρας, ἱκανὸς μὲν ἦν τοὺς βουλομένους κωλύειν εἰ πόλιν πείθειν, ἱκανὸς δὲ εἰς νύκτας εἶρξας φυλάττειν. Apud Matthæum verò & Marcum ac Paulum ἱκανὸς iunctum itidem infinitiuo pro Dignus: & cum ἵνα habente coniunctiuũ, in eadẽ significatione apud eundem Matthæum, itidémque apud Lucam.) Interdum præpositio locum infinitiui obtinet, vt ἱκανὸς ἐπὶ τοὺς πόνους, idem quod ἱκανὸς φέρειν πόνους, idoneus ad tolerandos labores: apud Platonem, τὴν τε σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχουσι. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, Idoneus ad aliquid, Aptus ad aliquid. Interdum verò cum solo accusatiuo, (qui est rei in qua dicimur esse ἱκανοὶ) vt ἱκανοὶ σώματα ex Xenophonte, Qui corporibus sufficientes vires habent, Qui corporibus satis validi sunt. Exponitur etiam, Qui corpora habent labori seu laboribus sufficientia. Tale est ἱκανὸς τὴν ἰατρικήν, Xenoph. q.d. Sufficiens in arte medica, id est Sufficientem rei medicæ peritiam habens & quanta satis esse possit. ἱκανὸς πάνυ πάντα τὰ τῆς τέχνης, Galenus ad Glauc. lib. 1, satis instructus cognitione omniũ, &c. vel Abundè instructus. Alii autem interpr. Callens non mediocriter omnia. Aliquando etiam sine adiectione ponitur hoc nomen eo planè sensu quo Gall. *Suffisant*. quod quanuis respõdeat Latino Sufficiẽs, atq; adeo ex eo detortũ sit, alicubi tamen illud ἱκανὸς Gallico *Suffisant* reddi potest, Latino Sufficiens non potest. vt quum dicit Isocr. in Panath. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι καὶ τὰς ἄλλας πράξεις τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν, *bailler les offices aux plus suffisans*. vbi ἱκανωτάτους non itidem aptè reddideris Maximè sufficientes: at Maximè idoneos, non videtur tam significans esse quàm Græcum ἱκανωτάτους. quo significari puto Qui maximè sint apti, & quasi pares ei oneri. quorum vtrunque voce illa Gallica exprimitur. At verò in hoc eiusdem Isocrat. loco in Hel. enc. οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἕξομεν ἐπαγαγέσθαι, Iudicẽ magis idoneum, satis commodè vertere possumus.

De re etiã vsurpatur hoc nomẽ: dicũtúrque esse ἱκανὰ Quæ sufficiunt, Quæ satis magna vel satis multa sunt, vel Quorum satis magnus est numerus. Thucyd. lib. 1, circa princ. ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν, Tanquam non sufficiente Attica, id est Non satis magna, seu capace. aut potius Non satis instructa commeatu tantæ hominum multitudini necessario. Demosth. οἱ ἐλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι, Pauciora quàm quæ sufficiant, vel Quàm quibus sit opus. Et cum infinitiuo ex Plut. in Lycurgo, ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπείργειν, Satis multi ad arcendos malos, vel Tot quot satis esse possint ad &c. Bud. à Luca in Euang. cap. 7, ἱκανὸν pro satis multo poni scribit. ‖Sed interdũ ἱκανός, nõ pro Satis magnus, vel Satis multus, sed pro Magnus, Mult⁹. vt apud Antiphõtẽ, ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, magnam portionem. Idem, ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκε, Multas molestias & solicitudines. Et ἐξ ἱκανοῦ (subaud. χρόνου) Iam à multo tempore, seu longo. Sic ex Plat. ἱκανὴ ὁδός, Multa via, Longa via. ‖At τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, Act. Apost cap. 17, Latinorum more dictum, pro Satis accipere, id est Fideiussiores in eam sponsionem exigere & accipere. vt docet Bud. Qui & apud Laert. p. 205, ἱκανὸν ποιεῖν exponit Satisfacere, Præstare quod poscitur. Cæterùm vt ab ἵκω vel potius ἱκάνω eius deriuatiuo non recusem deducere nomen hoc ἱκανός, facit significatio aduerbii ἱκνουμένως, quod est à verbo ἱκνοῦμαι synonymo τῷ ἱκάνω. sed & ipsum ἱκνοῦμαι aliquando talem quãdam signif. habet qualem inter alias hoc nomen.

Ἱκανοδοσία, Satisdatio. Theoph. in Institut ciuil.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, Sufficientia. B. ex Plat. Affertur autem & ex Lysia.

Ἱκανόω, ῶ, Sufficientem reddo, Idoneum reddo, apud Paul. apost. At pass. ἱκανούσθω l. 3 Reg. non semel pro Sufficiat, Satis sit. B.

Ἱκανῶς, Sufficiẽter, Sic vt satis sit. Item Abundè, Affatim. Isocr. Archidamo, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῦθ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Idem dixit εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἔχεις, pro Si hæc abundè habes, Si hæc abundè tibi suppetunt. Apud Thuc. autem murus dicitur ἱκανῶς ἔχειν qui sufficientẽ magnitudinem habet, seu iustam magnitudinem: vel (vt alii) commodam. (Apud eundem certè ἱκανῶς memini me legere pro eo omnino quod dicimus *Passablement*.) In vulg. autem lex. affertur ex Plat. ἱκανῶς οὔπω ἔχει, pro Nondum est absolutus. At verò ex Chrysost. ἱκανῶς ἔχω διοικεῖν, pro Possùm regere. ‖Exponitur etiam Valde, Admodum. vt ἱκανῶς μέλας, Valde niger, Nigerrimus. Sic ἱκανῶς παλαιός. Interdum etiam ponitur pro Aptè, Ritè.

Ἥκω, Fut. ξω, Venio, Accedo. Cum aduerbio è loco, vel ad locum, aut etiam cum vtroque. Æschin. in Ctesiph. ἥκουσιν ἐνθάδε ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν. Plato, ἥξει προθύμως Ἀθήναζε. Et cum δεῦρο apud Demosth. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Sed interdum loco aduerbiorum ponuntur tantùm præpos. cum suis casibus, vt ἥκω ἐκ τῆς Αἰγύπτου, &, ἥκω εἰς τὴν Αἴγυπτον, Luc. Item cum datiuo personæ, vt ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xen. Et Plut. in Theseo, ἧκεν αὐτῷ χρησμός. vbi notandum est dici de re inanimata, & exponi, ἧκεν χρησμὸς allatum est oraculum. Itidem ὄλεθρος à Demosth. & κακὸν ab Aristophane dicuntur ἥκειν τινί. Tribuitur autem & alibi sæpe rebus inanimis, cum eadem etiam constructione. vt apud Platonem in Apol. τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Sic & à Lat. Malum venire dicitur, item pœna. Sæpe verò ἥκω loco illius datiui habet præpos. εἰς cum suo accusatiuo. vt Aristoph. Pluto, εἰς ἐμὲ ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Item ἥκει τὰ πράγματα εἰς τὸ πρόσθεν, ex Demosth. Et Xenoph. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ὕστερον. Et ἥκειν εἰς ὀλίγους, ex Aristot. Ad paucos deuenire. Item quum ἥκω tribuitur personæ, vt ἥκω εἰς ἀνάγκην ποιεῖν, Demosth. & ἥκω εἰς τοῦτο τόλμης. Iungitur & præpos. ἐπί, vt ἥκειν ἐπὶ τὰς θύρας & ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Xenoph. Sic ἥξειν μέλλοντα τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Crimina ad nos peruentura, id est, In nos redundatura. Sed sæpe etiam ἐπὶ post ἥκειν accipitur pro Aduersus: vt Plato De rep. libro 1, ὡς ἐπὶ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς. vnde exponitur etiam Irruit in nos. At cum πρός, vt ἥκω εἰς ὑποψίαν ex Demosth. pro Venio in suspicionem. Iungitur verò & cum ἀπό, item παρά. Cum ἀπό, vt in illo Demo-

Digitized by Google

sthenis loco antè citato, ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Cum περὶ autem, vt ἥκει λόγος περὶ σοῦ, quod ex Demosthene affertur. (at ex Plat. idem verbum cum eodem nomine, sed sine præpos. epist. 7, καὶ πάλιν ὁ λόγος ἥκει ὁ αὐτὸς, τὸ μὴ δεῖν προδοῦναι Δίωνα.) Iam verò & particip. sæpe iungitur, & quidem vel præs. vel fut. Cum præs. vt ἥκω ἄγων, Xenoph. Sic ἥκω φέρων (de quo genere loquendi lege Bud. p. 773.) At cum futuro, vt ἥκω συμβουλεύσων, Demosth. & ἥκον ἀμυνοῦντες, apud eundē, Venerunt auxiliatum, vel Venerunt auxiliatum, (nam supino in huiusmodi locis vtuntur Latini interdum) aut Venerunt suppetias. Sed & cum aoristo: vt ἥκει ἀναστρέψας, Demosth. quod exponitur Rediit. sic ἥκει ὑποστρέψας. Æschin. (Dicunt autem & ἥκειν πάλιν pro Redire, Xenoph. & Aristoph.) Quinetiam cum διὰ. vt ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, Synes. epist. 44, Qui peruadit omnia, Qui omnia penetrat. Item in metaphorico loquendi genere, διὰ πάσης ἥκοντα τῆς ἐπιστήμης τῆς παιδείας. Chrysost. |At verò ὁδὸν ἥκειν μακρὰν, Xenoph. vt Lat. Longam ire viam, Longum iter conficere.

Ἥκω cum genit. sed quē præcedit εἰς τοῦτο, seu εἰς ὅσον, aut certè εὖ, vel πόῤῥω: vt εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, Plut. q.d. Ad id ætatis veniens, seu, Qui vēnit, pro Eò prouectus ætate, Id ætatis homo. At εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Pausan. Quammaximè facere possum. Cum εὖ autem, vt εὖ ἥκω παιδείας, sum bene doctus: εὖ ἥκω χρημάτων, Herodot. Sum bene nummatus. Item εὖ ἥκω φρενῶν, sum prudens. Itidem verò μορφῆς εὖ ἡκούσας appellauit Lucianus formosas. Simili constructione ab Herodoto dictum est (vt habent vulg. lex.) ἥκοντι δὲ θεῶν χρειῶν. Iungitur denique aduerbio πόῤῥω: vt ἡλικίας πόῤῥω ἥκων apud Plutarch. Ætate prouectus. Et πόῤῥω ἥκει διαφθορᾶς, ex Diogene, pro Iam magnopere morbus inualuit. Sed & πόῤῥω παιδείας ἥκων eodem sensu quo εὖ ἥκων παιδείας. Tale est πόῤῥω σοφίας ἥκεις, Plat. in Euthyd. Quibus addendum ἥκω, quod Herodotus genitiuo iunxit cum ὁμοίως, scribens, ἥκει οὐχ ὁμοίως ὡρέων: pro Non ad similem cæli tēperiē accedit vel peruenit. | At verò ex Eurip. affertur, Καλῶς μὲ αὐτοῖς κατθανεῖν ἥκει βίον pro καλῶς ἥκοντι, id est, Quum eis bene accidat quòd vitam cum morte commutent: vel Bene eueniat quòd &c. (Ita enim Cicero loquutus est de re eadem Tuscul. 1, Bene mihi euenire quòd mittar ad mortem.)

Ἥκω, Attineo, Pertineo. Demosth. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Synes. ἀλλ᾽ ἐγὼ τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον ἀποπληρῶ, quod ad me attinet impleo. Item τό γε εἰς ἐμὲ ἧκει, vel τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, pro Quātum in me est. De quibus lege Bud. pag. 553 & 773. Sed in illo Synesii loco modò citato, τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, verti etiam posse arbitror Quod est mei muneris, seu officii.

Ἥκω ab Hom. posteris factum esse ex ἵκω, quo ille vtitur, dictum fuit in Ἵκω.

C. Ἀνήκω, Ascendo, Euado, Peruenio. ἀνῆκα pro ἀναβέβηκα, dicit Amipsias, vt Suidas refert. Herodotus, ἀνήκων ἀρετῇ πέρι ἐς τὰ μέγιστα. Sic ἀνήκοντες χρήμασιν ἐς τὰ πρῶτα, pro τοῖς χρήμασι προήκοντες, Qui ad summum gradum peruenerunt, Qui summum gradum attingunt. Iul. Zenoni, τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἐς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, Ad primum gradum artis medicinæ ascendere, Ad summum artis euadere, seu peruenire, Summam artis attingere. Demosthenes, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, Non peruenientes in tantum eloquentiæ: id est, Non attingentes eum eloquentiæ gradum. Inuenitur etiam οὐκ ἀνήκουσα ἐς τὰ μέτρα, itidem expositum, Non perueniens ad mensuram. Interdum verò capitur pro Pertingo & Porrigo, vt παρήκω & καθήκω, atque eo amplius προσήκω, inquit Budæus. Herodotus in Erat. καί κως σε ἐν τούτῳ ἀνήκει τῶν πρηγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν, decet te. pro προσήκει. | Item ἀνήκω, autore Bud. Attineo, Referor & Specto, Demosth. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, Ad virtutem spectantia. Idem καὶ τῶν εἰς γένος ἀνηκόντων, Ad natalium nobilitatem spectantium. Aristot. Ethic. 9 καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα. Idem eorundem Ethic. 8, ἀνήκει εἰς τὰ ἤθη. | Apud Thucydidem autē ἀνήκουσι vulgò exponitur Rediguntur, in hoc loco libri 3, εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι. vbi tamē schol. exponit ἀφίρχονται. At Suidas, quum dicit ἀνήκουσι poni à Thucydide pro τελευτῶσι, λήγουσι, non dubito quin de hoc aut simili eius loco intellexerit. Sed vulgarium lexicorum consarcinatores, imperitissimi & ineptissimi, ac stiua vel flagris potius dignissimi homines, quum Suidas dicit τελευτῶσι, putarunt eum accipere pro τελευτῶσι τὸν βίον, moriuntur, (non animaduertētes subiungi ab eo λήγουσι) atque ita scripserunt, ἀνήκουσι pro Decedunt, Moriūtur, apud Thucydidem. Itidem quum dicat Suidas à Demosthene ἀνήκοντας sumi pro διαφέροντας, scripserunt illi, Demosthenē ἀνήκοντας pro Excellētes dixisse, (quasi verò διαφέρειν signif. dūtaxat Excellere) & quidē eum locum Demosthenis in exemplum attulerunt, in quo ipse Suidas ἀνήκοντας dicit significare ἀντιλαβόντας. is est quē antea citaui, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντας.

Ἀνῆκον, τὸ, Quod decet, Quod est nostri officii, Quod nos decet, Suid. exponit τὸ πρέπον. Dicitur & τὸ καθῆκον.

C. Ἀφήκω, Peruenio. Plato De republica libro 7, μή ποτε αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν. nisi fortè legendum est ἐφήκειν.

C. Διήκω, Peruado, Pertranseo, Pertineo. Aristoteles De mundo, τὸ πᾶν μία ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις διακόσμησι, per omnia pertinens. Sic apud Themistium καὶ διὰ πάσης διήκειν τοῦ κόσμου. Sed & cū genitiuo solo, vt ἡδονὴ διήκει σφῶν ex Philostr. pro Percipitur ex eis voluptas. & ex Plutarcho διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολύς. Item διήκω cum εἰς, sequente accusatiuo. Aristoteles De mundo, ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Sic διήκων ἐξ αἰῶνος ἀπείρονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item φάρμακα dicitur à Galeno διήκειν εἰς βάθος, id est Altè penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, id est profunditatem. Interdum verò διήκειν dicitur φωνὴ, vel φήμη, sine vlla præpositione, vt apud autorem Axiochi, διῆξε φωνὴ βοῶντός τι, q.d. Pertrāsiuit [aures.] Pro quo Latini dicunt ad verbum interdum, Peruenit ad aures. item, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eurip. Fama peruenit huc, vel ad aures nostras. In vulg. lex. redditur Fama peruolauit, item Fama increbuit.

C. Ἐξήκω, Prætereo, vel potius Præteriit: eo sensu quo dicitur Præteriit illud tempus, pro Elapsum est, vel Exactum est. Herodotus, ἐξήκει τοι ὁ χρόνος ζημίης, Tempus calamitatis exactum est, vt Budæus vertit: qui etiam affert ex Demosthene pro simili significatione, ἡ προθεσμία ἐξήκει. item μελλούσης ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. & ex Luciano ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κλήσεως. necnon ex Synesio, νυνὶ μὲν ἐπεὶ ἡ δημοσία ἐξήκει μετὰ τὴν εἰρεσίαν. Sed & Exire hoc in sensu affert ex Vlpiano, Siquis moram fecerit quominus in ius veniret, vt actionis dies exiret. Apud Herodotum autem (vt idem Budæus scribit) dicit quidam sibi ἐξήκειν τὸ ὄνειρον, pro Se iā insomnio & eo quod illo portendebatur defunctū esse. Sic in v. l. ex Xenophonte συνήκει ἐξήκειν τοῦ χειμῶνος τὴν φήμην. | Et ex eodem, ἐξῆκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, pro Egressus est in Persas: & ex Sophocle ἐξήκεις ὁδὸν pro Capessis viam.

C. Ἐφήκω, Peruenio. Item Aduenio, aut simpliciter Venio. Sophocles in Aiace, καιρὸν ἐφήκεις, Opportunè aduenis. Et ex Thucydide ἐφῆκεν ἡ μέρα, Dies aduenit. Hesychius ἐφήκει exponit ἐφορμᾷ & ἐπέρχεται.

C. Καθήκω, Pertineo, Porrigor, Protendor. vt καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν, Paul. Et cum πρὸς, Thucydides 3, εἰ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. | Et τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ apud eundē, Quod diuinitus accidit. | Item καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος Æschin. Vices loquendi ad nos deuenerunt. Vide Budæum p. 551. Sic τῆς βουλῆς καθηκούσης εἰς αὐτὸν, Plut. Alcibiade. Et ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, apud eundem in Fabio. At ex Theophrasto ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει pro Tempus est seminandi. Budæus tamen pag. supradicta καθηκούσης τῆς ὥρας apud eundem interpretatur Suo & constituto tempore. Item καθήκων χρόνος, Conueniens tempus, ex Demosthene. Et καθήκουσαι ἡμέραι pro Dies stati & legitimi, Dies solennes: ex eodem Demosthene, ὡς γὰρ ἀνέβαινεν εἰς Ἄρειον πάγον οἱ ἔννεα ἄρχοντες ἐν ταῖς καθηκού-

σαις ἡμέραις. Cæterùm vt in illo Æsch. loco Bud. καθήκειν vertit Deuenire, ita in hoc Plutar. in Romulo, redditur Peruenire, καθῆκει ὑποψία χαλεπὴ εἰς ἀδελφούς. vbi tamen & Deuenire locũ habere videtur. Sed apud Polybium καθήκειν redditur Obuenire vel Aduenire: vbi scribit, οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἧκον εἰς Αἴγιον. Budæus tamen hunc Demosthenis locum (in quo itidem καθήκειν ἐκ τῶν νόμων legitur) ἔπειτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, vertit, Deinde concione aduocata: id quod tum solenne est fieri quum præscriptis legum congruit è re nata. Idem hæc Polybii διὰ τὸ παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, reddit, Quòd quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redeant. Sic autem, καθήκειν quod hisce in locis habetur, ad alteram potius signif. referendum erit, de qua in proximè sequentibus.

Καθήκει μοι, Conuenit mihi, Consentaneum mihi est. Synes. οὔτε ἤδη μοι καθήκει ταῦτα μεμαθηκέναι, nec consentaneum, nec verisimile est, vt vertit Budæus. Sæpe etiam sonat Officii mei est, Muneris mei est. Lys. ἡμῖν καθήκει πεισθῆναι &c. Vide Budæum pag. 551. item locum Demosthenis & Polybii in proximè præced. HINC τὸ καθῆκον, Officiũ. Greg. μόνον τοῦτον ποιοῦντες ἀμαρτανόμενον ἀρετῆς, ἢ τοῦ φιλικοῦ καθήκοντος. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xenoph. pro Officio perfungi. Cic. quoque quæ καθήκοντα Stoici, ipse Officia vocat. Idem De off lib. 1, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. Interdum verò dicitur τὰ εἴς τινα καθήκοντα, pro officiis quæ illi debentur. vt Synes. χαρίσασθαι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι τὴν εἰς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐκείνου τιμήν.

C. ΠΑΡήκω, Pertineo, Pertranseo, Pertingo. vt ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, Pausan. pertingentes. Item πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, dixit Xenoph. Desinentes & porrectas. Vide Budæum p. 551. Ex Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire. At παρήκειν significãs Sinere, malè, pro παριέναι, ex quibusdam affertur locis. Sed & παρῆκαν perperam huc refertur in vulg. lexicis, quum à παρίημι sit.

C. 2. Ἀντιπαρήκω, Ex aduerso porrigor, seu protendor. Aristot. De mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος. Bud.

C. ΠΕΡΙήκω, Deuenio, seu peruenio mutatis in orbem vicibus. vt περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item, ἐς τὸ καλὸν εἰς σε περιήκει, Synes. pro Cuius gloriæ decus ad te peruenit, seu recidit. Vide B. p. 430 & 552.

C. ΠΡΟήκω, Procedo, Progredior. προήκων πυρετὸς, febris progressa, id est non incipiens, Bud. ex Gal. Et ex eodẽ, ἐπὶ προήκοντι λόγῳ, In progressu disputationis. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Aristoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum prouectus ætate. Sic apud Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, Ætate prouectus, Natu grandis. Sed apud eundem in Othone, προήκοντες καθ' ἡλικίαν redditur Anteeuntes ætate: sicut Thucydidi προήκειν ἀξιώματι est Anteire seu præire dignitate, seu Præstare dignitate.

C. ΠΡΟΣήκω, Pertineo, Attineo, προσήκει μοι ταῦτα, pertinẽt hæc ad me. Demosth. Ad Macart. τὰ οὐδὲν προσήκοντα ἑαυτῷ ἔχειν ἐνόμιζεν, nihil ad se pertinẽtia. Herodian. τὰ δὲ ἐπίχειρα μέχρι ἀναπαύσεως, προσήκειν τῷ Γέτᾳ. Plut. in Rom. προσήκουσα πόλις αὐτῷ, Vrbs ad eum pertinens, Vrbs ditionis ipsius. Et pro eodem, προσήκει μοι τούτων. Rursum apud Demosth. εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῶν τούτου, si ideo pertinere ad te bona eius censes. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thuc. exponitur τὰ ἀλλότρια, Aliena. Et contrà, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι Plat. Vnicuique tribuere quod suum est, Quod ad eum pertinet. Pro quib⁹ dicitur, Ius suũ vnicuique tribuere. Vnde προσήκων redditur interdum Debitus, Meritus. vt προσήκουσα τιμὴ, item δόξα: necnon προσήκουσα τιμωρία, Plat. Interdum verò προσήκειν dicitur pro Pertinere, id est Conuenire, vel Consentaneum esse, vel Coniunctum esse, & quasi affine ac cognatum. vt μὴ προσήκοντα ἐκ Demosth. pro Ad rem non pertinens, Non consentanea. Et Plato τὰ προσήκοντα τῷ πράγματι dixit Pertinẽs ad causam, & quasi affine cognatumque & coniunctum cum causa, vt Bud. interpr. qui apud eundem in Epinom. τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, vertit, Et quum mortem obierit, ad locos se venturum virtuti consentaneos & conuenientes. Alibi verò ex eodem affert cum alia constructione, χειμῶνα καὶ ὥρας προειδέναι τῇ στρατηγίᾳ προσήκει, artis imperatoriæ refert tempestates præsciscere, Ad artem imper. pertinet & ei cõiunctum est. Plut. autem dixit in Numa, δεισιδαιμονίαν οὐδέν τι τῇ κατὰ Νουμᾶν εὐσεβείᾳ προσήκουσαν, minimè consentaneam. Sed dicitur & αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, à Dem. καὶ γὰρ αἰτίας ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, Nihil ad me pertinentem, Cuius crimen in me non est verisimile, nec conuenit. Sic apud eundem, δίκην δοῦναι πραγμάτων ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν. Docet porro Budæus simili ratione dici Affinis culpæ, vel crimini, vel sceleri. Sed προσήκειν propriam etiam significationem affinitatis seu propinquitatis habet: vt & Gallicè appartenir quod propriè est Pertinere. Thucyd. 2, Τηρεῖ δὲ προσῆκεν ὁ Τήρης οὐδὲν οὐδέν, Cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. Hinc προσήκων, Propinquus, Affinis, Necessarius, Necessitudine coniunctus. vt apud eundem libro 1, καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες. Et γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, rursum libro 2. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. Genere proximus. Sed additur frequenter datiuus φύσει, vel φύσις, præcedente κατά. Isocr. ad Dem. μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὴν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῇ φύσει προσήκοντας. Plut. in Galba, ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ φύσιν προσήκων. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent, & velut cognata sunt, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. Syn. De insomn. τοῦ παντὸς ὄντος συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις.

Προσήκει μοι ποιεῖν ταῦτα, Pertinet ad me hæc facere, Decet me hæc facere, vel Consentaneum mihi est. Aut Officii mei est, hæc facere. Aristoph. Pluto circa princ. Τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Demosth. εἴ τινα φησὶν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι, si apud aliũ vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionẽ pertinere, B. Plut. in Rom. ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν, Tanquam eos deceret vel tanquam illis consentaneũ esset. (est enim προσῆκον pro προσήκοντος, vt παρὸν & ἐξόν.) Apud Herodianum autem libro 6, προσήκειν ἑαυτῷ αἰτιᾶσθαι &c. Politianus vertit, Sui muneris esse. (Dicitur verò & προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, & tũ pronomen ab infinitiuo regitur) Hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, seu πράττειν, vel τὰ προσήκοντα, Facere quod decet, seu quæ decet, Rectè agere, Facere quod est nostri officii, Xenoph. Et κατὰ τὸ προσῆκον, Vt decet, Vt par est, Pro dignitate. Aristot. Rhet. (qua in signific. & πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις dicit Isocrates, Pro dignitate cuiusque) Cui opponitur παρὰ τὸ προσῆκον, Contrà quàm decet, Præter honestatem. Et προσήκοντα ἔθη, Plat. Honestæ cõsuetudines. προσήκοντα τοῦ δικαίου κεφάλαια, Thucyd. Rationi consentanea.

Sed προσῆκε cum infinit. sæpe pro προσήκει, (vt ἔδει pro δεῖ, & χρῆν pro χρή) sicut in illo Aristoph. loco, quẽ modò protuli. Sed & de hoc lectorem admoneo, interdum cum προσήκει vel προσῆκε relinqui subaud. infinitiuum. Thuc. 2, νῦν δὲ ἀπολοφυρά μενοι ὃν προσήκει ἕκαστος, ἄπιτε. subaud. ἀπολοφύρασθαι. Demosthenes Pro corona, ἐγὼ δὲ πάντα ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον. sub. πράττειν. Vbi προσῆκε non est pro προσήκει, sed suam signif. retinet.

ἹΛΑ'Ω, Fut. ἱλάσω, ITEM Ἵλημι, Propitius sum. à quibus alioqui insolitatis thematibus originem habent imperatiui ἵλαθι & ἵληθι, secundum quosdã. Sed alii putant ἵλαθι per metaplasmũ esse ex ἱλάω factũ: ex quo ἵλαθι fit ἵληθι. qua de re dicetur & infrà. Cæterùm dictũ vult, Ἱλάω Eust. quasi ἱμαλάειν, i. ἱμείρομαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quod ii qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt. Addit idem, ab ἱλάω deriuatum esse non solum ἵλαος (pro quo & ἵλεως) sed etiam ἱλαρός. AT Ἱλασ-

A μαι actiuè plerũq; capitur pro Propitiũ facio, Propitio,(quorũ vtroq; Plaut. vtitur, posteriori Suet. & Plin.) Placo. Il. ζ, v. 550, Ἔνθάδέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων, Propitium reddunt, seu placant tauris & agnis mactatis. Apoll. Arg. 1, Τόνδε παλαιοὺς ἔχει [illegible] Βοιωτοῖσι Νισαίοισι τε Φοῖβος ἐπιρρήδην ἱλάεσθαι, propitiare, placare. ΙΜΠΕΡ. autem ἵλαθι (de quo suprà) vsus est apud poetas itidem pro Propitiare, Placare, seu Propitius fias, vel Propiti⁹ sis. Theocritus Idyll. 15, ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι. Luc. Epigr. l. 2, ἵλαθι γραμματική, φυσίζοε, ἵλαθι μούσα, propitia esto. Pro quo per ectasin DICITVR ἵληθι. Odysseæ γ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Sunt tamen (vt paulo antè dixi) qui ἵλαθι putent per metaplasmum ex ἵλαι esse formatum: ex quo ἵλαθι fit ἵληθι. Sed magis placet constituere thema inusitatum ἵλημι, ex quo fit ἵλαθι, sicut à πίμπλημι est πίμπλαθι ex quo πίμπληθι. SIC AVTEM ἱλήκω thema est inusitatum, à quo tamen in vsu est optatiuus ἱλήκοις pro Propitius sis, Ne irascaris. Item subiunctiuus. Iliad. φ, ὥς κεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Greg in Carm. Καί τις μοι ἱλήκοι. Et in his quidẽ mihi Deus propiti⁹ sit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Et ἱλήκοις
C ὦ Ζεῦ, Propiti⁹ sis, Ne irascaris. Pace tua dixerĩ. Cæterũ ab Ἱλάομαι FIT Ἱλάσκομαι, vt φάσκω à φάω: idémq; prorsus signif. i. Propitiũ reddo seu facio, Propitio, Placo. Il. γ, ‒ ὀφρ' ἐγὼ κιχείομεν θεὸν ἱλάσσωμαι. Hesiod. Erg. Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Plut. Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Futurum autem & aoristum possumus vel tanquã ad hoc irregul. vel tanquã ad ἱλάομαι regulariter referre. Il. α, Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι. Itẽ, ‒ Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
D vt propitiemus & placemus, Vt propitiũ faciamus. Plutarch. Solone, ἱλάσατο θυσίαις ἥρωας. Luc. De sacrif. ἱλάσασθαι τὸν θεὸν φιλήσαι μόνον αὐτοῦ τὴν δεξιάν. Diuersa autem constructione ex Plut. Publ. citatur à Bud. ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενοι τὸν ᾅδην, quum ex libris Sibyllinis orcum placasset, seu sacrum piaculare fecisset. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apollon. Argon. lib. 1, τὸ γὰρ [videlicet ἱερὸν] μάλα τηλόθι πάντις Ναυτίλοι ἀντιπέραιος θηεύμενοι ἱλάξονται, quo procul in pelago conspecto, nautæ eò venient eos placatum, seu vt propitios eos sibi
E faciant. Pass. quoque vsurpatur. Vnde ἱλάσθητι imperatiuus, Propitius fias, seu Propitius esto. pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Lucæ 18, ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, Propitius sis mihi. Dicitur etiam ἱλάσθητί μοι τῆς πονηρίας, vt συγγνώθι μοι τῆς αἰτιαθείσης. B. ‖Ἱλάσκομαι, Expio. In epist. ad Hebræos cap. 2, ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ‖ At ἱλασμένος κριός, Num. 5, Aries qui offertur pro expiatione, seu pro propitiando Deo.

F Ἱλασμός, οῦ, ὁ, Placatio. Plut. Fabio, ὅσα μὲν ἦν ἐς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ πέραστον ἀποτροπαῖς συνηγορεύοντες οἱ μάντεις. Idem, ἱλασμοῖς ποι καὶ χοαῖς ἀνακαλεῖται τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, placaminibus quibusdam, seu placamentis, vt Liuius & Plinius loquuntur. 1 Ioann. 4, ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμόν, placamen iræ suæ. Ab Hesychio exponitur διάλαγή, συγχώρησις: item ἀληθεία, ἀφεσις.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, Cui placandi & propitiandi vis inest. q.d. Propitiatorius. ET Ἱλαστήριον, ου, τό, Propitiatorium, quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis. Exodi cap. 25, & ad Hebræos 9. Philo De vita Mosis libro 3, τὸ ἐπίθημα ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον, quod in sacris libris propitiatorium dicitur, Turnebo interprete. quod dicit videri esse σύμβολον φυσικώτερον μὲν τῆς ἵλεω τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ἠθικώτερον δὲ [illegible]. Id Exodi cap. 36 sine copula vocatur ἱλαστήριον ἐπίθημα: ibidem tamen substantiuè etiam capitur.

C. Εὐίλατος, ου, ὁ, ἡ, Propitius. [illegible], Suid. VNDE Εὐιλατεύω, Propitius sum. Psalm. Dauid. Εὐιλατεύων ταῖς ἀνομίαις σου, propitius iniquitatibus tuis.

C. Ἐξιλάομαι, (pro quo dicitur Ἐξιλάσκομαι) idẽ quod simplex nisi quòd præpos. signif. aliquatenus auget. X. Pæd. 7, πολλὰ μὲν ἐπιπέμπει αἰσθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ἀργυρᾶ, πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμενον ποτὲ αὐτήν. Plutarch. Ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, Placare iram deæ, Deam ex irata propitiã reddere. Synes. Ἐξιλασίον ἢ τῷ παραυτίκα ὑπὸ τῆς κάτω ποινῆς, placandæ autem præsenti supplicio quæ apud inferos sunt furiæ. ‖Item, Expio. Leuitici cap. 16, ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τῷ ἁγίῳ καὶ τὴν σκηνήν, expiabit sanctuarium. ‖Ἐξιλάσκομαι ἐπί, Propitius reddor ad condonandum aliquid. Ecclesiastici capite 32, οὐ [illegible] ἐν πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται ἁμαρτίας, non reddetur propitius multitudine sacrificiorum ad remittenda peccata.

B Ἐξίλασμα, ατος, τό, Placamen, seu Placamentum, Id quod instituitur ad placandum Deum. AT Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, Placatio, Ipsa actio propitiandi, Expiatio. ET Ἐξίλασις, εως, ἡ, idem. AT Ἐξίλατος, Placatum. v.l.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propitius. ὁ [illegible] ἐπιτελεῖν τοῖς δεομένοις, vt Eustathius exponit, respiciens etymologiam quã in ἱλάω suprà attuli. Il. α, Αὐτὰρ ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, Propitius erit nobis, si videlicet eum ἐπίσπασθαι [illegible]. Hes. Erg. quum dixisset, Ἄλλοτε δὲ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι [θεούς,] subiunxit, Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. Quanuis verò diis pecu-
C liariter hoc vocabulũ tribuatur, reperitur tamẽ simpliciter etiã positũ vt propitios quoq; parẽtes dixit Plaut. Il. ι, in oratione ad Achillem, οὐδ' ἵλαος ἔνδοθι θυμός: de quo itato paulo ãtè dixerat, Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν, Νηλής. vt ἄγριος θυμός & ἵλαος θυμός, sibi opponãtur, item νηλὴς & ἵλαος. ‖ Exponitur etiam Hilaris. VNDE Πανίλαος, Admodum propitius & clemens. Item Valde hilaris, quo modo exponitur apud Nonn. πανίλαον ὄμμα [illegible].

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἵλαος, ex eóque Atticè factum
D vt λεὼς ex λαός. Xenoph. Pæd. 1, θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ ἀληθεῖς [illegible]. Plato De leg. θεὸν δὲ [illegible] τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλώμεθα· ὁ δὲ ἀκούσῃ τε καὶ ἐπακούσας, ἵλεως ἀληθὴς ἡμῖν ἔλθοι, συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, Deum ad ciuitatis constitutionem inuocemus: ille verò nos exaudiat, exoratúsque, propitius ac beneuolus adsit, vnà nobiscum ciuitatem ac leges constituturus. Athen. lib. 8, διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἠξίουν γίνεσθαι, ἐπιφωνοῦντες ἴη ἴη. Hominibus etiam interdum
E tribuitur, significatque Facilis, Benignus, Clemens. sicut Plautus propitios quoque parentes dixit, vt in ἵλαος indicaui. Plutarch⁹ De defectu orac. [illegible] ἐπιδείξας ἑαυτὸν ἵλεων καὶ προσχαρῆ, præsertim quum facilem se præberet & traderet. Idem in Ant. ἵνα δ' ἐκεῖνον ἵλεω σου τύχοιμι καὶ [illegible]. ‖Idem etiam est cum ἱλαρός, oppositum τῷ λυπουμένος, siue τῷ σκυθρωπός, vt ostendit Athen. lib. 8, ex Ephippo comico hæc de meretricula citans verba, ἐάν λυπούμενος Τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, Ἐφίλησεν (&c.) [illegible]:
F atque hac ratione, Ἐποίησ' ὁ ἱλαρὸν [illegible], ἀφεῖλε τῶν λυπῶν, κἀπέδειξεν ἵλεων. Sic etiam accipitur apud Platonem Sympos. ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεώ τε δὴ γίγνεται καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Et apud Plutarchum De Socr. dæmon. [illegible] καὶ τοὺς ἄλλους [illegible] ἅμα ἵλεως ἐξιόντας. Reperitur verò ET Ἵλος apud poetas. Orph. hymno in Typhonem, Ἵλαον ἀγκαλέω μολεῖν κεχαρηότα θυμῷ. Aduerb. EST Ἱλέως, Animo propitio. Item Animo hilari, Hilariter.

G C. Ἀνίλεως, Qui propitius non est, Inclemens, Immisericors. In epist. Iacobi, ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος.

Ἱλεόω, ῶ, Propitium reddo, Propitio. idem quod ἱλάσκομαι. Et ἱλεοῦμαι passiuè in eadem significatione, vt tradit Bud.

Ἱλεωτήριον, ου, τό, Propitiatorium. idem quod ἱλαστήριον. Suid.

C. Ἐξιλεόω, ῶ, itidem Propitio, Placo. vt ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι. Et in pass. ἐξιλεοῦμαι pro eodem.

H ¶ Ἱλαρός, ά, όν, Hilarus siue Hilaris. idẽ quod ἵλεως in posteriori significatione, vt ex Athenæo docui, vtriusque exemplo ex Ephippo comico allato. Xenophon αἱ [illegible] ἱλαραὶ [illegible]. Lucianus ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ. Sic apud Suidam, ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαροὺς τῆς προσόψεως, [illegible] τὴν πολιτικὴν [illegible]. Hilaruul

tu atque læto, vt Cicero loquitur. Appian. apud eũdem σὺν βοῇ ἱλαρᾷ καὶ θορύβῳ χρησάμενοι παρέπεμπον αὐτόν. Item, ἱλαρὸς βίος apud Lucian. Hilara vita, Cicer. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Aristophanem, Hilara lux & læta, id est hilaros reddens ac lætos. Sunt & ἱλαρὰ ἄσματα apud Athenæum lib. 15, vt sunt carmina de amoribus: quemadmodum ibi declaratur, Σίμβλου τὴν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητικήν. Et neutro genere substant. τὸ ἱλαρὸν, Hilaritas. Apud Suidam, ἔπρεπε δ' αὐτῷ μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς ἱλαρόν. Γλαρὸν, Plut. interpr. Faustum. sic enim ait in Sylla, τὸ γὰρ εὐτυχὲς καὶ ἱλαρὸν Ῥωμαῖοι FAVSTVM καλοῦσι. Ἱλαρὸς, Facilis, Humanus. nam ἱλαρώτερος Suidæ est εὐπροσηγορώτερος.

C. Ἱλαρῳδὸς, οῦ, ὁ, ὁ τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητὴς, vt Athenæus loquitur, Carminum hilarorum poeta. Ita verò dicti videntur qui carminibus de amoribus aut aliis rebus iucundis, (quæ grauitate tamen quadam tragica cõdita essẽt) in theatro, cõuiuiis, festisve celebritatib⁹, hominum animos exhilarabant. Athenæus lib. 14, ex Aristocle, σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος. οὐδὲν γὰρ γυρίζεται, χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσῷ στεφάνῳ. καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρηπῖσι. ψάλλει δ' αὐτῷ ἄρρην καὶ θήλεια, ὡς καὶ τῷ αὐλῳδῷ. Ibidem idem Aristocles tradit, hos ἱλαρῳδοὺς suo tempore à quibusdam vocari solitos Σιμῳδοὺς, τῷ τὸν Σίμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τῶν ἱλαρῳδῶν ποιητῶν. VNDE Ἱλαρῳδία, ας, ἡ, Eiusmodi carminum cantio. Athen. loco citato ex Aristoxeno tradit, τὴν μὲν ἱλαρῳδίαν, σεμνὴν οὖσαν, παρὰ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῳδίαν, παρὰ τὴν κωμῳδίαν. Quæ eadem apud Eustathium sunt, nisi quòd pro παρὰ apud eum legitur παρὰ, vtrobique. ET Ἱλαρῳδέω, ῶ, Eiusmodi carmina cano. cuius verbi exemplum habes paulo antè in Ἱλαρῳδός.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, Hilaritas.

Ἱλαρόω, ῶ ET Ἱλαρύνω, Hilaro, Exhilaro, Hilarem & lætum reddo.

Ἱλάρια, Hilaria. Macrob. Satur. lib. 1, cap. 21, Præcipuam autem solis in his ceremoniis verti rationem, hinc etiam potest intelligi, quòd ritu eorum καταβάσεως finita, simulationéque luctus peracta, celebratur lætitiæ exordiũ, ad octauum calend. Aprilis, quem diem ἱλάρια appellant: quo primùm tempore sol diem longiorem noctu protendit. Hilariũ solennium meminit Fl. Vopiscus in Aureliano, initio, scribens, iis omnia festa & fieri & dici solere. Turnebus Hilaria existimat fuisse Matris deûm ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia & nobilissima pompa, quouis è populo insignia cuiusque dignitatis mentiente atque simulante liberè & impune, vt internosci magistratus à simulatore plerunque non posset, vt ab Herodiano in Commodo describitur: quamuis ipse hoc nomen Hilariorum non exprimat. Maximus Dionysii Areopagitæ scholiastes ἱλαρίας ἡμέρας tẽpore idololatriæ duplices fuisse scribit: quasdam priuatas, vt quum vxorẽ aliquis ducebat aut filium suscipiebat: quasdam publicas, quæ ἱλάρια vocarentur, ὡς ὅταν βασιλεὺς ἀναγορευόμενος τῆς δημοσίας ἱλαρίας ἐπέτυχε. καὶ οὐκ ἦν τὸ θέμα ἐν ταύταις φορεῖν ἀλλὰ καὶ θύειν καὶ θυσίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπιτελοῦντο δημόσιαι· καὶ οἱ πενθοῦντες ἐπαύοντο καὶ ἐθεράπευον, καὶ ἐν εὐωχίαις ἀπαύστως διῆγον τὰς ὡρισμένας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς ἱλαρίας: apud Romanos autem peculiariter ἱλάρια fuisse festum in honorem Matris deûm, vel potius δαιμόνων, vt dicit Demophilus, ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' ἀρχαίοις θυσιῶν. Hodie Hilaria vocari potest dies ille qui vulgò *Quaresme-prenant*, vel *Quaresme-entrant*. item *Le iour sainct Pansard*, magnum Christianorum opprobrium.

ἹΜΑ'Σ, άντος, ὁ, Lorum, Loreus funis, Corrigia, σχοινίον ἐκ βοὸς, vt Eustathius exponit, Funiculus ex loris bubulis tortus. Hom. Il. ψ, Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, Loris, siue scuticis loreis. Il. κ, Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Loris deuinciebant ad præsepia. Il. γ, Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Strangulabat eum lorum, vt Columella dicit, Strangulati hominis lorum. Il. ψ, ἱμὰς βοὸς, sicut ἱμάντες βόειοι, Il. χ, lora ex corio bubulo. Et ἱμὰς κυνέος, Aristoph. Corrigia canina, vt Plinius loquitur. id est Lorum ex pelle canina. Sunt verò apud Athenæum libro 4, etiam ἀστραγαλωτοὶ ἱμάντες, quibus officula & tali inditi erant, ad cædendos sontes: ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦται. Xenophon Pædiæ 6, τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται. Sic apud Plutarch. in Hellen. ἀναλαβὼν περὶ τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Aristot. de cauda chamæleontis, συνελίττομένη ἐπὶ πολὺ καθάπερ ἱμάντι, In modum lori se implicans, vel, vt habet Plinius, Implicans se viperinis orbibus. At χρύσεοι ἱμάντες, & ἐπίχρυσοι ἱμάντες apud Athenæum & Pollucem, de corrigiis calceamentorum. | Pugiles quoque vtebantur ἱμᾶσι, id est cæstibus. Apoll. Argon. 2, Θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας Ὠμοὺς, ἀζαλέους· περὶ δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες. (Crudum cæstũ Virgil. quoque dicit) Et paulo pòst, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασφίγξαντες ἀρτύναντο. Ibidem vocat ῥινοὺς βοῶν τριμηνίους, quũ ait, -- Δεῦρ', ἐὰν ἐσίδης δέ κεν ἄλλῳ ὀπάσσαις Ὄφρα οἱ ῥινοὺς τε βοῶν περί τ' εἰμὶ παλαμάων Ἀζαλέας, αὐτὸν τι παρὰ δαμᾶν φύεσθαι, quæ verba sunt prouocantis ad certamen. Sic vsus est etiam Plato hoc vocabulo libro 8 De republica, fere initio. Schol. Apollonii ἱμάντας in ea significatione exponit τοὺς καλουμένους μύρμηκας. Pollux tamen inter ea discrimen facere videtur. | Ἱμὰς Varino est etiam Funis quo aqua extrahitur è puteo. | Ἱμάντες Hesychio sunt etiam Funes nautici, κάλοι ναυτικοί, quòd videlicet ex loro confecti essent: item τὰ ὅπλα οἷς ἀνάγεται τὰ κέρας τῆς νεώς. Item, τὰ κύκλῳ τῶν τροχῶν σιδήρια, Ferramenta quibus rotæ circumcirca veluti loris vinciũtur. | Ἱμὰς dicitur etiã, (vt idẽ Hes. annotat) ἐπὶ τοῦ κατονίου τὸ σχοινίον τῆς τὴν θύραν. Quò pertinet quod in lexico quodam veteri citatur ex poeta quopiam, ἱμάντα θοὰς ἀπίλυσε κορώνης, exponitúrque τὸ ἐπιζύγωμα τῆς θύρας, hoc est σανίδιον ἄνωθεν ἐφελκόμενον τῆς θύρας. | Ἱμὰς est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, sicciórque euaserit. talis enim loro non ineptè comparari potest. Differt ἀπὸ τῆς κιονίδος, quòd in hac curculio non extenuatus sit, sed crassitiem ex fluxione maiorẽ vtplurimùm adeptus. Gorr. ὅταν ὁ γαργαρεὼν ἐκ ἀναθυμιάσεων πυρωδῶν λεπτυνθεὶς ἐπίμηκυς ἱμαντώδης γένηται, quum ex suffitu nimium ignitus gracilescit, & loro similis propendet. Aetius libro 8, cap. 43. Ἱμάντωσιν appellat Actuar. ἱμαντίον Hesych. vt videbis paulo pòst. | Ἱμάντες eidem Hesych. sunt etiam populi quidam: fortassis ii qui Plinio ἱμαντόποδες.

C. Ἱμαντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Loripes, Qui pedem in modum lori tortum habet: cui opponitur Rectus à Iuuenale. | Ἱμαντόποδες sunt etiam populi quidam Æthiopiæ. De quibus ita Plinius lib. 5, cap. 8. Ἱμαντόποδες, Loripedes quidam, quibus serpendo ingredi natura est. Pro quib⁹ verbis Serpendo ingredi, habet Solinus Flexis crurum nexibus ingredi. Fortassis ii sunt quos ἱμάντας appellari Hesych. annotat.

C. Ἱμαντοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lora scindit. VNDE Ἱμαντοτομέω, ῶ, Lora scindo.

C. Ἱμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, Duplicis lori tortuosa implicatio. διπλοῦ ἱμάντος σκολιά τις εἴλησις, vt ex veteribus Eustathius tradit, ludi speciem esse scribens. de quo vide Pollucẽ libro 9. AT Ἱμαντελικτῆρες Democrito dicũtur Qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, hoc est, Qui nodos texunt. Perplexi.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ & ἡ, Lori vicem præbens, Lori vice flexilis, vt apud Diosc. Bud. interpr. | Apud Platonẽ autem in Tim. p. 172, κατὰ ταῦτα δὴ τὰ πάθη τῶν τριχῶν τὸ φύσις ἐν τῷ δέρματι πέφυκε· ξυγγενὲς μὲν, ἱμαντώδεις ὄν, αὐτοῦ, σκληρότεροι δὲ καὶ πυκνότεροι τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, Ficinus vertit, Pili in cute nati secundum pellis coriique similitudinem, cuti quamproximi.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, Corrigiarum in calceamentis cõstrictio, vt Hesych. exponit. | Ἱμάντωσις dicitur etiam δεσμὸς ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, vt Suid. vult: seu (vt Hieronymus) Lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Ecclesiastici 22, ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται, Loramentum ligneum colligatum fundamento ædificii, vt Hieron. ibidem interpr. | Ἱμάντωσις vocatur etiam

Digitized by Google

etiam ἱμάντι [ὁ γεωργικῶν] ἱερὸς μὲν ἄλλως, ἐπιμήκης δὲ καὶ τῶ συνήθεις πλέον, ὡς ἐπιψαύειν τῆς γλώττης ἐκ τῶ ἴσως ἱμᾶσιν ἐοικέναι, τῶν ἀρχαϊκῶν ἀπιληφώς. Vbi interpres, Ἱμάντωσις (quam nescio an Corrigiationem ausim dicere) nominatur quum gracilis alioqui est, sed solito adeo fit longior, vt linguam contingat. Appellationem verò à corrigiarum similitudine obtinuit. Ἱμὰς & ἱμάντιον idem dicitur. A

Ἱμάντινος, ου, ὁ, Loreus, Qui ex loro est.

Ἱμαντίον, ου, τὸ, Columnæ in ore extensio. ἐν τῷ στόματι κιονίδες ἐκτάσεις. Hesych. Vide Ἱμὰς & Ἱμάντωσις paulo antè. B

Ἱμαντάριον, ου, τὸ, Situla nautica. vulg. lex. Hesych. ἱμαντάρια, nautica esse instrumenta etiam ipse dicit, sed quæ sint non indicat.

¶Ἱμάσσω, Fut. άσω, Loris cædo, Loris verbero, Lorea scutica ferio. Od. ς, Σὺς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Capitur interdum simpliciter pro Cædo, Verbero, quum videlicet ei datiuus instrumenti additur. Iliad. λ, μάστι καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. Il. ε, καὶ τὸ πληγῇσιν ἱμάσσω. Sic apud Hesiod δέμας πληγῇσιν ἱμάσσοις. C Et metaphoricè, Il. β, — ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, verberet. Et Epigr. lib. 3, ἱμασσόμενος δέμας αὔραις.

C. Ἀΐμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Loro non cæsus. Ex Nonno.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, Scutica. Flagellum loreū. Il. ψ, ἱμάσθλην Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ἣ ἐπὶ προθέων ἔλαυνε, ἵππων ἀψάμενος. Od. γ, ἵπποι Παῖτης ἀμ᾽ ὀρμηθῆτις ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης. ET Ἱμάσθα apud Hesych. eiusdem signif.

ἹΜΑ'Ω, ῶ, Fut. ήσω, Loreo fune extraho, siue Haurio. ab ἱμὰς, vt tradunt grammatici. Vnde ἱμῆσαι, Haurire. ἀντλῆσαι, Hesych. Et participium ἱμῶσα, Hauriens, Extrahens, ἀντλοῦσα. D

Ἱμητὸς, ὁ, ή, Loreo fune extractus, Haustus. ἀντλητὸς, Hes.

C. Ἀ'Νιμάω, ῶ, Loreo fune sursum traho, Extraho, Haurio, seu Haustro sursum traho. Xenoph. Anabas. 4, ἀνιμῶντες ἀλλήλους τοῖς δόρασι, hastis se mutuo extrahebant, vt loreis funibus aquā è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κράγχα ἀνιμᾶν τὸ ξύλα, extrahere. Luc. ἀνιμᾶσθαι ὁ ἰχθύς, extrahatur è mari hamo. Laert. in Pherec. καὶ ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος, πιόντα, προειπεῖν ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός. quem Plinius dicit haustu aquæ è puteo præsensisse ac prædixisse ibi terræ motum. Malè tamen scribitur apud Laert. ἀναμηθέντος. Herodian. l. 1, πίνειν ὀρυκτὸν ὁμόθεν ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ ἠθέλησεν, potare effossos latices, non haustos. Et voce media, signif. act. apud Plutar. Amat. narr. καὶ τὴν θυγατέρα τὸ νεκρὸν αὐτὸν ἀνιμήσατο, extraxit, videlicet è puteo. ‖Item, Eleuo, Erigo, Eueho, Subueho, Sustollo, vt B. interpr. ex X. De re eq. ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲ ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν. E

Ἀνίμησις, εως, ἡ, Extractio quæ fit fune loreo aut haustro, Extractio in altum. F

C. ΚΑΘιμάω, ῶ, Fune loreo demitto. Aristoph. Vesp. Μὰν ὁ γέρων τὸ ἑαυτὸν διέφθαρκε; respondet alter, μὰ Δί', ἀλλὰ καθιμᾷ Αὑτὸν δήσας, demittit seipsum ligatum ex funiculo loreo. Et apud Ath. νύκτωρ πολλοὺς ἐξ τῶν πυλῶν αὐτοῖς καθιμώμενοι. Item simpliciter pro Demitto, καθιμῶ, vt apud Aristoph. paulo ante locū citatū, Ἀλλ' ἐκεῖ ἅψας ἐξ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα δήσας σαυτόν, demitte te inde suspensum. Pro quo paulo pòst dicit, ἀλλ' ὦ βέλτιστε καθίει σαυτὸν ταχέως. VNDE ‖Καθίμησις, εως, ἡ, Demissio per funem loreum. Plut. G

Ἱμονιά, ᾶς, ἡ, Funis loreus (seu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur, Funis quo aqua hauritur. idē quod ἱμὰς, teste Hesych. Apud Suidam, τὸ δὲ φρέαρ, ἀπὸ ἐρυσιν ὄν, κοῖλον μὲν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. Quoniam verò eiusmodi funes lōgi sunt, diùque in eis demittendis & sursum trahendis moramur, præsertim in puteis profūdiorib⁹, ἱμονιὰν ἀποπατεῖν Aristoph. dicit pro Diu immorari deponendo ventris oneri, in Ecclesiaz. Ἀλλὰ σύ μοι ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ' ἄρα βαδίζειν ἐστίν. In lex. quodam veteri scribitur ETIAM Ἱμωνία, per ω, & cū accētu in penultima. Rectius tamen per o scribi probat Aristoph. locus, in quo corripitur, sicut etiam in Ἱμονιοστρόφος quod sequitur. H

C. Ἱμονιοστρόφος, ου, ὁ, Qui funem loreum qua aqua è puteo hauritur, versat, Haustor. Aristoph. Ran. Γνῶθι συνολίξας ἱμονιοστρόφου μέλη. ἱμαῖα μέλη, vt Callim. appellat, Carmina seu cantiones quas ii qui funiculum loreum ad aquam è puteis hauriendam versant, canere solent.

Ἱμαῖος, α, ὁ καὶ ἡ, vt ἱμαῖα μέλη, Carmina seu cātiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari solent. τὰ δὲ ἱμονιοστρόφων μέλη, vt Aristoph. loquitur. Callim. apud schol. Aristoph. Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον, videlicet μέλος aut ᾆσμα. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant τὰ μυλωθρικά, quæ canuntur ab iis qui molas versant. Sic & Tryphon apud Athen. lib. 14, Ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν περὶ τὰς ἀλέτους ᾖδον. Hanc Eust μυλωθρὸν etiam vocari scribit, ἱστορῶν ὡς ἀνδρὶ ἢ γυναικὶ ἀλετρίσῃ τὴν μύλην ἔτι. Hesych. ἡ ἐπίνοστος, quæ in reditu cātatur (nisi potius respiciatur ad eam signif. τῷ νόστος quam paulo pòst in ἱμαλὶς tradam ex Eust.) Tunc autē deriuatur non ab ἱμάω. Sed AB Ἱμαλὶς, vt Tryphō putare se scribit in loco illo ex Athen. citato. Est autē ἱμαλὶς vocabulū Doricū signif. νόστον & τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων, vt ibidē explicatur. Per νόστον autē hic intelligit nō reditū, (vt apud Hom. & cæteros poetas accipitur) sed δαψιλῆ τινα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὅς καὶ εὔνοστος λέγεται, vt Eust. tradit, id est Geniū qui molendinis præerat. ‖Hesychio autē ἡ ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή idē quod ἱμαῖος ᾠδή, vel Vuæ quædam species. item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία, ἡδονή, ἀπαρχὴ τῶν γινομένων. AT Ἱμάλιος, Abūdās, δαψιλής, πολύς, ἱκανός, πλουσφόρος, καρποφόρος, νόστιμος, eidem Hesychio. ET Ἱμαλιά, τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ἐπιφόρημα ἀλετρίδος· ὁ τῶν ἀχύρων χνοῦς, ἢ περιουσία, eidem.

Ι'ΝΑ, Vt. Frequentissima autem (& primaetiam fortasse) constructio eius est cum subiunctiuo. Homer. Iliad. α, ἵνα εἴδομεν ἄμφω (est enim εἴδομεν pro εἰδῶμεν) Demosthenes Olynth. 1, ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐξ ἀμφοτέρων ἀμφότερα. Plato in Symposio, ἐξ ἐκεῖνο μὲν γ' ἵν' ἐγὼ καί ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην πρῶτον, ταύτης ὁ θεὸς σοφός. Sæpe verò in eadē illa orationis forma, cū εἴπω & λέγω Greg. in Epit. Basilii, ἵν' οὕτως εἴπω, vt ita dicam. Et ἵν' εἴπω ὦ καὶ δικαστικῶς, apud eundem. Et ἵνα μὴ λέγω, vt non dicā, pro quo Latini Ne dicā: apud eundem, ὃς πατρικῆς & χρήστης τυχεῖν (ἵνα μὴ λέγω μόνος) ἐπεῖ τῶς ἀνθρώπων. Item, ἵνα μὴ λυπῶ λέγων. Sed hic modus interdū per optatiuū redditur: vt apud Plut. in ep. ad Traianū præfixa apophthegmatis regum & imper. ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀπαλείψας ἐπίσημον ἐν Σπάρτη τὰς θυσίας, ἵνα ἀεὶ τοὺς θεοὺς τιμᾶν ἑτοίμως δύναιντο, vt possent. Sic apud Herodot. ἵνα πύθοισθε redditur vt audiretis: & ἵνα ἐκπολεμωθείη, vt hostile redderetur. Itidē Cicero apud Platonē in Tim. ἵνα ἄνοσον ἦ, vertit, Nequis morbus eū posset affligere. (nam emēdatiora exēpl. nō habent, Possit, sed Posset: sicut sequitur, Vt vnus esset) Iungitur autem & optatiuo nō rarò. vt in illo ipso Platonis loco. nam illud ἵνα ἄνοσον ἦ, præcedunt hæc, paucissimis verbis interiectis, τοῦδε διανοηθείς, πρῶτον μὲν ἵνα ὅλον ὅ τι μάλιστα ζῶον τέλεον ἐκ τελέων τῶν μερῶν εἴη. quæ Cic. vertit, Id ob eas causas, primùm vt mundus animans posset ex perfectis partibus esse perfectus. Idem ibidē, ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, (&c.) φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν, id est (eodem Cic. interpr.) Atque vt esset mensura quædam euidens, Deus ipse solem quasi lumen accendit. Et statim pòst, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Tale est, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit vt spectaret. Ἵνα construitur præterea (vt docet Budæus) cum præterito indicatiui, vbi de præterito sermo est, siue sit ἀπαγορευτικός, siue αἰτιατικός, siue ἀποφαινόμενος. Xenophon Pæd. 1, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φθέγγεσθαι αὐτοῖς ἑαυτοὺς ἐμπεπλέχθαι ἐνέδυον, pro ἵνα ἐνδύωσιν, vt sese in retia indueret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον ἀπέσχον τῆς ἀληθείας. pro ἀπόσχωσι. Dinarch. ἵνα ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ, vt liberati essemus. Plura vide apud Budæum pag. 46 & pag. 953.

Ἵνα μὴ, Vt ne, Ne. Cum subiunctiuo, vt ἵνα μὴ λέγω, & ἵνα μὴ λυπῶ, suprà. Sic ἵνα μὴ ποιῶ, Xen. Idem Pæd. 4, ἵνα οὖν μὴ οὕτως ἔχῃ, διορίσατε αὐτά. (vbi obserua etiam interici particulam οὖν, sicut δὲ, aut alia quæpiam interdum interiicitur.) Iungitur verò & optatiuo. vt ἵνα μὴ λέγοι, Ne diceret. In vulgatis lexicis annotatur, ἵνα μὴ, quum de præterito dicitur, optatiuo ferè gaudere: quum autem de futuro, iungi subiunctiuo. confundi tamen hæc aliquando. vt ἵνα μὴ βιω-

λελύσεσθε, Æsch. de præterito, & tamē cum subiunctiuo. ἵνα μὴ φέροι, Aristoph. pro Ne ferat. Ita quidem v.l. sed admoneo, multis me in locis obseruasse hos subiunctiui & optatiui vsus vitio librariorum permutatos.

Ὡς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr. ὡς ἵνα ἔχῃ.

¶ Ἵνα, Vt. id est Quanuis. Luc. ἵνα γάρ σοι τοῦτο περὶ τῆς ὀλίγον δ' ὕδωρ, τὸ ἐξέσται, ὅπως ἂν ἐθέλῃς, κατακλύσειν, οὐδ' ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκήρυξις. Idem, ἵνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι. id est Vt enim tibi dem, Quanuis enim tibi dem, & concedam. Vel, Sed sit sanè vt illud diiudicare possis, Bud. interpr. Idem verò in isto Gregorii loco, ἵνα μὴ ταῦτα λέγω, τίς οὐκ εἶδε τὴν &c. vult ἵνα accipi pro Quanuis. ¶ At verò apud Homerum ἵνα μὴ est etiam pro ἐὰν μὴ, id est Nisi. Il. π, τῷ οὔ τοι ὀΐω κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκπλεύσεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

¶ Ἵνα τί, VEL potius ἱνατί, Quamobrem, Quare. Pro quib' vet. interpr. Testamenti noui ad verbum reddidit, Vt quid. Plato Apol. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Idem in Symposio, ὑπὲρ ὧν προσδεῖ ἔρεσθαι, ἵνα τί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος; vbi scribitur & diuisim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in Test. noui scriptis. Aristoph. dixit item ἵνα δὴ τί pro eodem, in Nub. ἵνα δὴ τί τὴν γῆν περιοίσετε. ¶ Sed apud Greg. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: vt quum scribit, βαπτίζεται Ἰησοῦς ὁ καθαρὸς, καὶ παρὰ Ἰωάννου, καὶ τῶν σημείων ἀρχόμενος. ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; προκαθαίρεσθαι καὶ ταπεινοφρονεῖν. Id est, ad verbū, Vt quid discamus? Vel, Vt discamus quid? Quam rem vt discamus? Id est, Ad quam rem discēdam? vel Cujus rei discendæ gratia? (Cui simile est apud Sophoclem, ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; nam hic ὅπως pro ἵνα.) Budæus tamen (quod valde miror) quum dixisset ἵνα τί esse Quamobrem, & Qua de causa, protulit illum Gregorii locum, itidémque hunc eiusdem, ἵνα τί γένηται; ἵν' ἐκεῖθεν ἡμῖν ὁ Ἰακώβ.

AT VERO ἵνα aduerb. loci, significat Vbi. (pro quo Homerus dixit etiam ἵνα περ, vacante particula περ. vt Iliados υ, — ἵνα περ ξυνέχουσι πόροι ῥοῆς Ἀχελώοιο. Sic Apollonius Argonauticῶν 1, ἵνα περ χοῆς.) Aristoph. ἐγὼ δ' οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Et cum genitiuo apud Sophoclem, οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodotum, ἅμα θ' ἵνα ἦν κακοῦ. ¶ Sed & pro Quò. vt Sophocl. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. ¶ Accipitur & pro Illic ab Homero. ¶ Sed in v.l. affertur, ἵν' ἂν & pro Quandocunque, ex Aristoph. ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς, ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε.

ἽΠΠΟΣ, ου, ὁ & ἡ, Equus, Equa. Od. ζ, δίφρος τε καὶ ἵπποι. Il. ξ, ἵπποισι καὶ ἅρμασι. Il. ω, ἡμιόνοις τε καὶ ἵπποις. Il. ψ, ἵπποι ἀερσίποδες. Il. μ, ἵπποι Αἴθωνες μεγάλοι. Il. χ, ἵππος ἀεθλοφόρος. Il. ε, καλλίτριχες ἵπποι. Il. ε, ὑψηχέες ἵπποι, & ὠκέες ἵπποι. Il. χ, Μώνυχες ἵπποι. Il. ε, ὑψηχέες ἵπποι, & ὠκέες ἵπποι. Od. ε, ἵπποι ὠκύποδες. Od. ε, τέσσαρες ἄρσενες ἵπποι. Hesiod. μέγαν ἵππον ἀρείονα, κυανοχαίτην. Apud Xen. ἵππος μεγαλοπρεπὴς καὶ περίβλεπτος. item χρυσοχάλινος: item ab vsu, πολεμιστήριος. At verò ἀθληφοροῦντες ἵπποι apud Isocr. Qui magnis sumptibus ad equestria certamina aluntur. Et cū verbis: vt ἵππους ζεύγνυσθαι, Od. ψ. Pro quo Il. π, ὑπ' ὀχέεσφι ζυγὸν ἵππους. Il. ο, πίσυρας συναγείρεται ἵππους. Et χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. Et ἵππων ἐπιβαινέμεν, Il. ε, conscendere equos. Od. ε, ἵππον ἐλαύνειν. Il. ε, μάστιξεν δ' ἵππους. Il. ε, μάστιξεν δ' ἵππους. Il. ο, μάστιγι καταιβαδὸν ἤλασεν ἵππους. Il. ρ, ἵπποισιν ἐπιβησομένος. Il. ρ, ἵππων ἀποβήσομαι. Il. ε, ἵππους λῦσαι ὑπ' ὀχέων. Il. γ, ἔνθ' ἵππους ἔστησε. pro quo X. κατέστησε. Il. β, ἵπποισι δεῖπνον δότω. pro quo Xen. ἵπποις χόρτον ἐμβαλεῖν. Il. τ, ἵππους ἐς ἀγέλην ἔλασσεν. ¶ Ἵππος fœm. g. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος apud eundem, Decem millia equitum. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. X. Pæd. 4, καὶ ἵππον εἰς χιλίαν τῷ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεῖ παρεσχόμην, equos circiter mille. Æschines contra Ctesiph. συμπαρατάξασθαι ὑπὸ τῆς Περσικῆς ἵππου, à Persico equitatu, seu à Persicis equitibus. ¶ At ἵππος δούρειος siue δουράτεος, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, apud Homerum, Equus durius siue ligneus: machina ad euertendos muros, cuius simulacrum in acropoli seruatum Pausan. scribit. Plin. lib. 7, cap. 57, Equum (qui nunc Aries appellatur) in muralibus machinis Epeum ad Troiam [inuenisse dicūt.]

¶ Ἵππος est etiam piscis nomen, de quo Athenæus lib. 7, Epicharmus, ἱππίδας vocare videtur, quos alii ἵππους, vt ibi annotatur. Plin. quoque Hippū nominat, retēto vocabulo Græco. ¶ Ἵππος dicitur etiam tam de pudendo muliebri quàm de virili, vt testatur Hesych. Vnde ἱππομανής infrà. ¶ Ἵππος est etiam oculorum affectio, sed insita & naturalis, per quam nunquā illi quiescūt, sed tremulè subinde nictāt, semper instabiles. Hanc oculorū affectionē Galen. comment. 1 in Prognost. comparat stridori dentiū naturali & cōgenito, patétq; ex eo nō esse morbū, præsertim quum nemo medicorū eius meminerit. Gorr. ¶ Ἵππος in cōpositione interdū signif. propriam amittit, ac tantùm intendit significatum vocabuli eius cum quo compositū est, sicut etiā βοῦ: τὸ μέγα denotans. vt ἱππόπορνη, Magnum scortum. Et κρόνιππος apud Aristoph. Admodum senex & delirus. ¶ Quod verò ad etymon attinet, sunt qui ab ἵπταμαι & ποὺς deriuatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

C. Ἱππεβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἱπποβάτης SIVE Ἱπποβότης, ου, ὁ, Qui equum cōscendit, Eques. Eurip. Phœniss. στράτευμ' ἱππεβάμονα, equestres copias. At ἱππεβάμονα ῥήματα apud Aristophanem Ran. Grandia verba & quæ quasi equo inuehuntur sublimi & magnifico. Ἱπποβάτης autē & ἱπποβότης apud Herodotum sunt: à quo ἱπποβάται etiā apud Chalcidēses vocantur locupletiores, quales ferè ἱπποτροφοῦντες apud Athenienses. In Terpsich. οἱ δ' ἱπποβάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων. Ii à Plutarcho appellantur ἱπποβόται, vt paulo pòst videbis.

C. Ἱππόβινος, ου, ὁ, In modum equarum coiens, id est Valde libidinosus. Aristoph. Καλλίαν βινεῖ τὸν ἱπποβίνου. Idem ferè qui ἱππόπορνος. nisi fortè intelligendus sit ἱπποβάτης, qui cū equa coiret. Annotat autē schol. esse παραγραμματισμὸν in illo τὸν ἱπποβίνου pro ἱππονίκου.

C. Ἱπποβότης, ου, ὁ, Qui equos pascit, Qui equos alit, videlicet ad equestria certamina. Eques. Eurip. Or. Ἄργεος ἱπποβότου. Apud Plutarchum autem ἱπποβόται in Chalcidensium republica vocantur qui opibus & gloria præcellerent. In Pericle Χαλκιδέων τοὺς ἱπποβότας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλε. Ii vocantur ἱπποβάται apud Herodotum, vt paulo antè indicaui.

AT Ἱππόβοτος, ου, ὁ, Equos pascens, seu alens, Equestris. vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Homerum, ab equorū qui ibi alebantur, copia. Item Equis pascendis aptus. vt ἱππόβοτος χώρα. Od. δ, Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτέ τι λειμών. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, Capris alendis idonea est, & gratior nobis quàm si equis pascendis esset accōmoda. Sic ἱππόβοτον πέδον apud Eurip.

C. Ἱπποβουκόλος, ου, ὁ, Equorū pastor. impropriè autē hic βουκόλος accipitur, sicut etiā quū βουκολεῖν ἵππους, aliquis dicitur pro simpliciter Pascere equos. nā βουκολεῖν propriè Boues pascere signif. Eurip. Phœn. Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι φέρουσ' εἰς οἴκους. Posset tamē aliquis generalius exp. Armētarios, qui & equos & boues pascerēt.

C. Ἱππόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab equis deuoratus.

C. Ἱππόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam equinam habēs, aut Linguam equinam referens. Ἱππόγλωσσον fruticis nomen, vide suprà post γλῶσσα in Ὑπόγλωσσον.

C. Ἱππογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui equas grauidas ab aliis internoscit. v.l. ¶ Item ὁ μεγαλογνώμων. vt θυμὸν ἱππογνώμονα, ab ἵππος epitatico.

C. Ἱππόδαμος, ου, ὁ, Equorū domitor, Equorū domādorū peritus. Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον. Il. β, Ἄργεος ἱπποδάμοιο. itē Τρώων ἱπποδάμων. In quo vocabulo, quū act. signif. habeat, Eust. tradit debuisse collocari accētū in penult.

C. Ἱππόγυποι, Qui magnis vulturibus inuehūtur. ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, vt Luc. in Vera historia tradit, populos esse quosdā scribēs. Ibidē fingūtur ETIAM Ἱππογέρανοι ET Ἱππομύρμηκες, Qui magnis gruibus & magnis formicis, ceu equis, inuehūtur. p. 147. ¶ Ἱππομύρμηκες, Formicæ quæ equites dicūtur, vt Gaza vertit apud Aristot.

C. Ἱππόδασυς, εος, ὁ, Dēsus instar equi, Admodū densus. Od. χ, πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας. Il. γ, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης. Vbi sunt qui exponant Habētis cristam ex setis equinis. vt ἱππόδασυς sit Hirtus ex setis equinis.

C.Ἱππόδεσμα, Vincula equorũ, Lora. Eurip. AT Ἱπποδέτης, ου, ὁ, Qui equũ ligat. vt ἱπποδέτης ῥυτήρ, Lorũ equi, Lorum quo equus ligatur. Soph. Aiace.

C.Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, Qui equos agitat, Qui equos ad cursum instigat.

C.Ἱππόδρομος, ου, ὁ, Equorũ curriculũ, Spatiũ decursionis equestris, Circus in quo equi cursu certant. Il. ψ, Λᾶας δὲ τῷ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Luc. Nigr. καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸν ἱππόδρομον καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. Et apud Plut. in Probl. Rom. τὸν ἱππόδρομον ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. Vtuntur hoc vocabulo Lat. quoq;, inter quos Martial. Puluereúmq; fugax hippodromõ vngula pulsat. Metaph. autẽ apud Athen. l. 9, ex Posidippo comico, Ἱππόδρομος οὗτός ἐστι σοὶ μαγειρικός, hic tibi hippodromus est in quo culinariã exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum est. Ἱππόδρομον Hesychius tradit fuisse certamen Athenis in honorem Thesei: atque inde pro loco ipso in quo cursu certatur, vsurpatum docent vulg. lex. VNDE Ἱπποδρόμιος, ου, ὁ, vt Ἱπποδρόμιος μήν, Mensis in quo equorũ cursu certatur. Sic vocatur apud Bœotos mẽsis ille qui Atheniensibus est Hecatõbæon, vt testatur Plut. in Cam. Et in v.l. Ἱπποδρόμια, τά, Equiria, Ludi curules: de quibus Ouid. in 2 Fast. Mársq; citos iũctis curribus vrget equos. ‖Ἱπποδρόμιον l. 3 Maccab. dicitur animalculũ marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, vt docẽt v.l. AT Ἱπποδρομία, ας, ἡ, Certamẽ equestre, quo videlicet equi cursu certat, Ludi circenses, seu (vt B. interpr.) Certamẽ curule. X. Hell. 3, de Odrysis à sepultura suorũ reuersis, πολὺν οἶνον πίνοντες ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἱπποδρομίας ποιήσαντες, Equestres ludos instituẽtes, Cursus equestres ducẽtes, vt Virg. loquitur. Thuc. l. 3, οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν καὶ ἱπποδρομίας, Circẽses ludos ediderũt. Aristoph. ἱπποδρομίας ἄξετε, equestres cursus ducetis, vt Virg. loqui dictũ est. Herodian. l. 4, τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, ad aurigandũ intentus, vt Polit. vertit. Plutarch. ἱπποδρομία παιδικὴ ἣν καλοῦσι Τροίαν.

C.Ἱπποθῆλαι, Equimulgi, vt Gaza interpr. apud Aristot. l. 6 De hist. anim. i. Pulli equarum lactentes, Pulli equarum vberibus suppositi.

C.Ἱππόθοος, ου, ὁ, Equo velox, Equo celer. vel Qui equo currit. Hesychio est ἡνίοχος, ἱπποδιώκτης.

C.Ἱππόθορος, ου, ὁ, In equas insiliẽs, Equas inscẽdẽs, seuiniẽs. vt ἱππόθορος ὄνος apud Hesych. Asinus admissarius. ‖At ἱππόθορος ᾠδή, siue ἱππόθορος νόμος, Cãtio quæ equabus coeuntibus accinebatur ad eas magis stimuladas, vt docet Plut. Symp. 7, ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσι. Idem in Nept. præc. ὁ μὲν γὰρ τοῖς μυστικοῖς ἵνα τὸν αὐλητὴν νόμον ἱππόθορον ἐκάλουν, μῦθος δὲ τοῖς ἵπποις ὁρμὰς ἐπεγερτικὸν (ὡς ἔοικεν) ἐνδιδόντα πρὸς τὰς ὀχείας.

C.Ἱππόκαμπη, ης, ἡ, ET Ἱππόκαμπος, ου, ὁ, Hippocampus (vt Plin. etiã vocat) Animal marinũ exiguũ, vt Diosc. tradit l. 2, c. 3. Plin. videtur ponere hippocãpos in locustarũ genere. In vulg. lex. ex cancrorum genere esse dicitur, & capi in æstuariis: itẽ emissæ sagittæ instar per aquæ sũma excursus facere, imò recursus flexusq; equorũ, dũ agitãtur, more, atq; inde sumpsisse nomen: l. 3 Maccab. vocari ἱπποδρόμιον, at δολιχὸν ab Epicteto. Philostr. de Thetide marina, ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφῖνι ἢ ἱπποκάμπῳ ἀθύρουσα. sicut Plin. l. 36, c. 4, Nereides supra delphinos & cete & hippocãpos sedentes. At ἱπποκάμπαι citatur ex Æliano. Hippocãpti, Equi marini, a flexu caudarũ quæ piscosæ sunt. Nonius. ‖Ἱππόκαμπος apud Paus. videtur aliquibus esse Aurigarũ scutica: scribentẽ apud Helicẽ vrbem Neptunum æneum stetisse, in cuius manu ἱππόκαμπος. i. Scutica flectendis equis accommoda.

C.Ἱππόκελευθος, ου, ὁ, Equo iter faciẽs, Equester. vt Eust. exp. Hesych. est ὁ ἵπποις κελεύων: vel, Qui multũ itineris cõfecit, ab ἵππος ἐπιτατικοῦ. Il. π, – Πατρόκλεις ἱππόκελευθε.

C.Ἱπποκένταυρος, ου, ὁ, Hippocẽtaurus. X. Pæd. 4, ἐγὼ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ ζώων ἐζηλωκέναι τοὺς ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο.

C.Ἱπποκλείδης, ου, ὁ, Pudendum muliebre, à claudendo equo, Hesych. ex Aristoph. Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitauit equum lasciua supinum.

C.Ἱπποκόμος, ου, ὁ, Equiso, Qui equos curat. Plut. An seni

A capess. resp. de Athea Scytha, Μηδὲν εἶναι τῶν ἱπποκόμων διαφέρειν ἑαυτὸν ὅτι σχολάζει. Quod in Apophth. quoq; apud eũ reperitur. Xen. Hell. 2, καὶ οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν. ‖At Ἱππόκομος, Ex comis seu setis equinis constans, aut Comãs setis equinis. Il. π, ἱππόκομος πήληξ. Il. ν, ἱππόκομοι κόρυθες. Et in Epigr. ἱππόκομος τρυφάλεια.

C.Ἱπποκορυστής, οῦ, ὁ, Setas equinas in galea habens, vt quosdã exponere, perperã, Eust. scribit. Ipse verò exp. Bellator equestris, vt idẽ sit quod ἱπποχάρμης, Qui armato equo pugnam init. Il. β, ἀνέρας ἱπποκορυστάς.

B C.Ἱπποκρατέω, ῶ, Equestribus copiis obtineo seu vinco. Synes. ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equestribus copiis obtinentur, B. interpr. qui ἱπποκρατεῖσθαι apud Thuc. pro Equitatu vinci, accipi etiã tradit. Legitur tamen apud Synes. ἱπποκροτεῖται, vt paulo pòst videbis. ET Ἱπποκρατία, ας, ἡ, Victoria quæ equestribus copiis acquiritur. X. Pæd. 1, ἐκ τούτου δὴ ἀπῄει ὁ Ἀστυάγης μάλα χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ.

C.Ἱππόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rupium modo grandis, aut Valde asper, sicut præcipitia. vt ἱππόκρημνα ῥήματα apud Aristo-
C phanem. quale esse dicit, χυτοπαγέας χαλκηλάτας, & ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα.

C.Ἱππόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equis resonans, Equis perstrepens. VNDE Ἱπποκροτέω, ῶ. Synes. ep. 130, ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equis perstrepũt omnia. Sed Bud. legit ἱπποκρατεῖται.

C.Ἱππολάπαθον, ου, τό, Hippolapathũ. inde dictum (vt videtur) quòd satiuo maius sit. De quo Diosc. & Plin. ἱππολάπαθον, Species est rumicis, foliis valde magnis, in hortis nascens. Gorr.

D C.Ἱππολούστρα, ας, ἡ, Locus vbi equi lauantur. Hesych.

C.Ἱππομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Insano equorum amore flagrans, Qui ad insaniam vsque equis delectatur. vel Qui supra modum equis studet. Apud Soph. autẽ Aiace, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν βοτά, quidam ἱππομανῆ retulerũt ad Aiacem, vt sit μεγάλως μαινόμενον. Alii verò scribunt chorum non credidisse Aiacem furere, ideóque exposuisse τὸν ἵπποις μαινόμενον. Quod improbãtes alii (quippe qui dicerent insulares non ἱππομανεῖν, nec insulas ἱπ-
E πηλάτας εἶναι) ad pratum retulerunt, vt ἱππομανὴς λειμὼν hic intelligatur ὁ ἀνθηρός, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μεμηνὼς καὶ αὔξων καὶ ἐνυβρίζων τῇ χλόῃ. Hæc schol. ‖Itẽ, Qui equino more libidinis extimulatur furiis.

AT Ἱππομανὲς frutex est alio nomine ἀπόκυνον & κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescãtur, lethalis. de quo Theocr. in Pharmaceutr. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. Gorr. Ita ἱππομανὲς erit Equos ad furorem concitans. ‖Item Equina cupido coitus, furor quo equæ
F coitus desiderio extimulantur. ‖Itẽ Amoris venefiiũ quod equis innascitur. Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 22, de equa quæ peperit, ἀπεσθίει τοῦ πώλου ὃ ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου πρὶν τεκεῖν τὸν πῶλον, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἔστι δὲ τὸ μὲν μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος, τὴν δὲ ἰδέαν πλατὺ, περιφερὲς, μέλαν. τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρανθῇ ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσι. Vnde Plin. l. 8, c. 42, Et sanè equis amoris innasci venefiiũ, Hippomanes appellatũ, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu de-
G uorat fœta, aut partũ ad vbera nõ admittit. Siquis præreptũ habeat, olfactu in rabiẽ id genus agitur. Theocr. quoq; schol. carũculã esse scribit in fronte pullorũ strigmentosam, carica minorẽ, quã abedunt & ablambũt statim equæ. idque si faciant, naturali amore prosequi partũ: sin minus, odio prosequi, nec ad vbera admittere, quod quũ naturali quadã vi ad φιλοστοργίαν conferat, à pastoribus præripi, idque veneficis vsui esse ad philtra paranda. Vnde & Virg. Æn. 4, Quæritur & nascentis
H equi de frõte reuulsus Et matri præreptus amor. Colum. l. 6, c. 27, Maximè itaq; curãdũ est prædicto tẽpore anni vt tam fœminis quàm admissariis desiderãtibus coeundi fiat potestas. quoniam id præcipuè armentum, si prohibeas, libidinis extimulatur furiis. vnde etiam veneno inditum est nomen ἱππομανές, quod equinæ cupidini similem mortalibus accendat. Vbi

λάθοιτο, Æsch. de præterito, & tamē cum subiunctiuo. A ἵνα μὴ φέροι, Aristoph. pro Ne ferat. Ita quidem v.l. sed admoneo, multis me in locis obseruasse hos subiunctiui & optatiui vsus vitio librariorum permutatos.

Ὡς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr. ὡς ἵνα ἔχῃ.

¶Ἵνα, Vt, id est Quanuis. Luc. ἵνα γάρ σοι πάντα περὶ ἐκεῖνον ὀλίγον ἐνδῶμεν, τὸ ἐξετάσαι, ὅπως αἱ ὕλαι ᾗς, ἀποκινούσθαι, οὐδ' ἁπλῶς, εἴ μοι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις. Idem, ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, id est Vt enim tibi dem, Quanuis enim tibi dem, & concedam. Vel, Sed sit sanè vt illud diiudicare possis, Bud. interpr. Idem verò in isto Grego- B rii loco, ἵνα μὴ ταῦτα λέγω, τίς οὐκ οἶδε τὴν &c. vult ἵνα accipi pro Quanuis. ¶At verò apud Homerum ἵνα μὴ est etiam pro εἰ μὴ, id est Nisi. Il. π, τοὔνεκα καὶ κέρδιον ἐμῶν ἔλπομαι ἐκπλήσσειν, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

¶Ἵνα τί, vel potius ἵνατί, Quamobrem, Quare. Pro quib⁹ vet. interpr. Testamenti noui ad verbum reddidit, Vt quid. Plato Apol. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Idem in Symposio, ὥσπερ οὖν ἔρωτα, ἵνα τί δὲ βούλεται ἀλλ' ὁ δαίμων ἐστὶ ὁ βουλόμενος; vbi scribitur & diuisim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in Test. noui scriptis. Aristoph. dixit item ἵνα δὴ τί pro eodem, in Nub. ἵνα δὴ τί τὴν ἵνα. C ¶Sed apud Greg. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: vt quum scribit, βασιλεῖς ἐπεὶ γνωσθῇ ὁ καθαρὸς, καὶ περὶ Ἰωάννου, καὶ ἐπὶ σημεῖον ἀρχόμενος. ἵνα τί μαθω, καὶ τί παιδευθῶμεν; ἵνα καθαιρεθῇ καὶ ταπεινοφρονῶν. Id est, ad verbū, Vt quid discamus? Vel, Vt discamus quid? Quam rem vt discamus? Id est, Ad quam rem discēdam? vel Cuius rei discendæ gratia? (Cui simile est apud Sophoclem, ὅπως πάθῃ τί χρῆμα; nam hic ὅπως pro ἵνα.) Budæus tamen (quod valde miror) quum dixisset ἵνα τί esse Quamobrem, & Qua de causa, protulit illum Gregorii locum, itidémque hunc eiusdem, ἵνα τί γένηται; ἵν' ἀκούσω μὲν ὁ Γαλάβ.

At vero Ἵνα aduerb. loci, significat Vbi. (pro quo Homerus dixit etiam ἵνα περ, vacante particula περ. vt Iliados υ, — ἵνα περ ξανθὰς χεύῃ τροπιάς Ἀγυιέως. Sic Apollonius Argonauticῶν 2, ἵνα περ αὐτῆς.) Aristoph. ἐγὼ δ' οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Et cum genitiuo apud Sophoclem, οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodotum, ἅμα δὲ ἵνα ἦν κακοῦ. ¶Sed & pro Quò. vt Sophocl. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. ¶Accipitur & pro Illic ab Homero. ¶Sed in v.l. affertur, ἵν' αἰ & pro Quandocunque, ex Aristoph ταῦτ' ἐθέλοις ἀπουμένοις μοι τῆς ποιῆς, ἵν' αἰ κιλλάθον γῆ σε.

ἽΠΠΟΣ, ου, ὁ & ἡ, Equus, Equa. Od. δ, ἵππος τε καὶ ἵπποι. Il. ξ, ἵπποι καὶ ἅρματα. Il. ω, ἡμιόνους τε καὶ ἵππους. Il. ψ, ἵπποι αἱ ἀρισται. Il. μ, ἵπποι Ἀδήτοις μεγάλοι. Il. χ, ἵππος ἀεθλοφόρος. Il. σ, καμίνεσχες ἵπποι. Il. ε, ὠκυπέτας ἵππους. Il. χ, Μώνυχες ἵπποι. Il. ε, ὑψηχέες ἵπποι, & ὠκέες ἵπποι. Od. ε, ἵπποι ὠκύποδες. Od. ι, τέτρωροι ἄρσενες ἵπποι. Hesiod. μέγαν ἵππον ἀρείονα, κυανοχαίτην Apud Xen. ἵππος μεγαλόψυχος καὶ ἀγέρωχος. item χρυσοχάλινος: item ab vsu, πολεμιστήριος. At verò ἀθληφόρους ἵπποι apud Isocr. Qui magnis sumptibus ad equestria certamina aluntur. Et cū verbis: vt ἵππους ζεύγνυσθαι, Od. ψ. Pro quo Il. π, ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Il. ο, πίσυνες συναγείρονται ἵππους. Et χαλινοῦσθαι ἵππον, apud Xen. Et ἵππων ἐπιβαίνειν, Il. ε, conscendere equos. Od. ι, ἵππου ἐλαύνειν. Il. ε, μάστιξεν δ' ἵππους ἐπιμαίεται ἵππους. Il. ο, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. Il. ρ, ἵπποισιν ὀπίσσω σπέρχεσθαι. Il. ρ, ἵππων ἀποβήσομαι. Il. ε, ἵππους λῦσαι ἐξ ὀχέων. Il. ν, ἐνδ' ἵππους ἑστηκότα. pro quo X. κατέχειν. Il. β, ἵπποισιν δεσμὸν δῆσαι. pro quo Xen. ἵππους χόρτον ἐμβαλεῖν. Il. ν, ἵππους εἰς ἀγέλην ἐλάσαι. ¶Ἵππος fœm. g. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος apud eundem, Decem millia equitum. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. X. Pæd. 4, καὶ ἵππον εἰς χιλίους τῷ τῷ Ἀσσυρίων βασιλεῖ παρεσχημένη, equos circiter mille. Æschines contra Ctesiph. συμπατηθῆναι ὑπὸ τῆς Περσικῆς ἵππου, à Persico equitatu, seu à Persicis equitibus. ¶At ἵππος δούρειος siue δουράτεος, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, apud Homerum, Equus durius siue ligneus: machina ad euertendos muros, cuius simulacrum in acropoli seruatum Pausan. scribit. Plin. lib. 7, cap. 57, Equum (qui nunc Aries appellatur) in muralibus machinis Epeum ad Troiam [inuenisse dicūt.]

¶Ἵππος est etiam piscis nomen, de quo Athenæus lib. 7, Epicharmus, ἱππίδας vocare videtur, quos alii ἵππους, vt ibi annotatur. Plin. quoque Hippū nominat, retēto vocabulo Græco. ¶Ἵππος dicitur etiam tam de pudendo muliebri quàm de virili, vt testatur Hesych. Vnde ἱππομανής infrà. ¶Ἵππος est etiam oculorum affectio, sed insita & naturalis, per quam nunquā illi quiescūt, sed tremulè subinde nictāt, semper instabiles. Hanc oculorū affectionē Galen. comment. 1 in Prognost. comparat stridori dentiū naturali & cōgenito, patétq; ex eo nō esse morbū, præsertim quum nemo medicorū eius meminerit. Gorr. ¶Ἵππος in cōpositione interdū significat. propriam amittit, ac tantùm intendit significatum vocabuli eius cum quo compositū est, sicut etiā βοῦς: τὸ μέγα denotans. vt ἱππόπορνη, Magnum scortum. Et κρόνιππος apud Aristoph. Admodum senex & delirus. ¶Quod verò ad etymon attinet, sunt qui ab ἵπταμαι & πούς deriuatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

C. Ἱπποβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἱπποβάτης SIVE Ἱπποβάτης, ου, ὁ, Qui equum cōscendit, Eques. Eurip. Phœniss. στρατὸν ἱπποβάμονα, equestres copias. At ἱπποβάμονα ῥήματα apud Aristophanem Ran. Grandia verba & quæ quasi equo inuehuntur sublimi & magnifico. Ἱπποβάτης autē & ἱπποβότης apud Herodotum sunt: à quo ἱπποβάται etiā apud Chalcidēses vocantur locupletiores, quales ferè ἱπποτροφοῦντες apud Athenienses. In Terpsich. οἱ δ' ἱπποβάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων. Ii à Plutarcho appellantur ἱπποβόται, vt paulo pòst videbis.

C. Ἱππόβινος, ου, ὁ, In modum equarum coiens, id est Valde D libidinosus. Aristoph. Καλλίας ὁ βινῶν τὸν ἱππόβινον. Idem ferè qui ἱππόπορνος. nisi fortè intelligendus sit κατωβάτης, qui cū equa coiret. Annotat autē schol. esse παραγραμματισμὸν in illo τὸν ἱππόβινον pro ἱππονικον.

C. Ἱπποβότης, ου, ὁ, Qui equos pascit, Qui equos alit, videlicet ad equestria certamina. Eques. Eurip. Or. Ἄργους ἱπποβότου. Apud Plutarchum autem ἱπποβόται in Chalcidensium republica vocantur qui opibus & gloria præcellerent. In Pericle Χαλκιδέων τοὺς ἱπποβότας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλε. Ii vocantur ἱπποβάται apud Herodotum, vt paulo antè indicaui.

E At Ἱππόβοτος, ου, ὁ, Equos pascens, seu alens, Equestris. vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Homerum, ab equorū qui ibi alebantur, copia. Item Equis pascendis aptus. vt ἱππόβοτος χῶρος. Od. δ, Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, Capris alendis idonea est, & gratior nobis quàm si equis pascendis esset accōmoda. Sic ἱππόβοτον πεδίον apud Eurip.

C. Ἱπποβουκόλος, ου, ὁ, Equorū pastor. impropriè autē hic βουκόλος accipitur, sicut etiā quū βουκολεῖν ἵππους, aliquis dicitur pro simpliciter Pascere equos. nā βουκολεῖν propriè Boues pascere signif. Eurip. Phœn. Πολύβου δέ τιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι φέρουσ' ἐς οἴκους. Posset tamē aliquis generalius exp. Armētarios, qui & equos & boues pascerēt.

C. Ἱππόβρωτος, ὁ καὶ ἡ, Ab equis deuoratus.

C. Ἱππόγλωσσος, ὁ καὶ ἡ, Linguam equinam habēs, aut Linguam equinam referens. Ἱππόγλωσσον fruticis nomen, vide suprà post γλῶσσα in Ὑπόγλωσσον.

C. Ἱππογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui equas grauidas ab aliis internoscit. v.l. ¶Item ὁ μεγαλογνώμων. vt θυμὸν ἱππογνώμονα, ab ἵππος epitatico.

G C. Ἱππόδαμος, ου, ὁ, Equorū domitor, Equorū domādorū peritus. Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον. Il. β, Ἀργέος ἱπποδάμοιο. itē Τρώων ἱπποδάμων. In quo vocabulo, quū act. signif. habeat, Eust. tradit debuisse collocari accētū in penult.

C. Ἱππόγυποι, Qui magnis vulturibus inuehūtur. ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, vt Luc. in Vera historia tradit, populos esse quosdā scribēs. Ibidē figūtur ETIAM Ἱππογέρανοι ET Ἱππομύρμηκες, Qui magnis gruibus & magnis formicis, ceu equis, inuehūtur. p. 147. ¶Ἱππομύρμηκες, Formicæ quæ equites dicūtur, vt Gaza vertit apud Aristot.

H C. Ἱππόδασυς, εος, ὁ, Dēsus instar equi, Admodū densus. Od. χ, πίσυρες κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας. Il. γ, κόρυθος λάσιος ἱπποδασείης. Vbi sunt qui exponant Habētis cristam ex setis equinis. vt ἱππόδασυς sit Hirtus ex setis equinis.

C. Ἱππόδεσμα, Vincula equorũ, Lora. Eurip. AT Ἱπποδέτης, ου, ὁ, Qui equũ ligat. vt ἱπποδέτης ῥυτήρ, Lorũ equi, Lorum quo equus ligatur. Soph. Aiace.

C. Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, Qui equos agitat, Qui equos ad cursum instigat.

C. Ἱππόδρομος, ου, ὁ, Equorũ curriculũ, Spatiũ decursionis equestris, Circus in quo equi cursu certant. Il. ψ, Λαὸς δὲ τὸ ἑκάτερθεν ἐμπρίδαται δύο λιθω ἐξεωχῆαν ὁδοῦ. λῶος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Luc. Nigr. καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸ ἱππόδρομον καὶ τὰ τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. Et apud Plut. in Probl. Rom. ἱππόδρομον ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. Vtuntur hoc vocabulo Lat. quoq; inter quos Martial. Puluereumq; fugax hippodromõ vngula pulsat. Metaph. autẽ apud Athen. l. 9, ex Posidippo comico, Ἱππόδρομος ὑμῖν ἐστὶ τοῖ μαγειρικοῖς, hic tibi hippodrom⁹ est in quo culinariã exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum est. Ἱππόδρομον Hesychius tradit fuisse certamen Athenis in honorem Thesei: atque inde pro loco ipso in quo cursu certatur, vsurpatum docent vulg. lex. VNDE Ἱπποδρόμιος, ου, ὁ, vt Ἱπποδρόμιος μήν, Mensis in quo equorũ cursu certatur. Sic vocatur apud Bœotos mẽsis ille qui Atheniensib⁹ est Hecatõbæon, vt testatur Plut. in Cam. Et in v. l. Ἱπποδρόμια, τὰ, Equitria, Ludi curules: de quib⁹ Ouid. in 2 Fast. Marsq; citos iũctis curribus vrget equos. Ἱππόδρομον l. 3 Maccab. dicitur animalculũ marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, vt docẽt v. l. AT Ἱπποδρομία, ας, ἡ, Certamẽ equestre, quo videlicet equi cursu certat, Ludi circenses, seu (vt B. interpr.) Certamẽ curule. X. Hell. 3, de Odrysis à sepultura suorũ reuersis, πολὺν οἶνον πόντες ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἱπποδρομίαν ποιοῦντες, Equestres ludos instituẽtes, Cursus equestres ducẽtes, vt Virg. loquitur. Thuc. l. 3, οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὴν ἀγῶνα ἐποίησαν καὶ ἱπποδρομίας, Circẽses ludos ediderũt. Aristoph. ἱπποδρομίας ἄξιος, equestres curs⁹ ducẽtis, vt Virg. loqui dictũ est. Herodian. l. 4, τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, ad aurigandũ intentus, vt Polit. vertit Plutarch. ἱπποδρομία παιδικὴ καὶ καλοῦσα ἔργα.

C. Ἱππόθηλαι, Equimulgi, vt Gaza interpr. apud Aristot. l. 6 De hist. anim. i. Pulli equarum lactentes, Pulli equarum vberibus suppositi.

C. Ἱππόθοος, ου, ὁ, Equo velox, Equo celer. vel Qui equo currit. Hesychio est ἡνίοχος, ἱπποδιώκτης.

C. Ἱππόθορος, ου, ὁ, In equas insiliẽs, Equas inscẽdẽs, seuiniẽs. vt ἱππόθορος ὄνος apud Hesych. Asinus admissari⁹. At ἱππόθορος ᾠδή, siue ἱππόθορος νόμος, Cãtio quæ equab⁹ coeuntib⁹ accinebatur ad eas magis stimuladas, vt docet Plut. Symp. 7, ἵπποις ἐν μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσι. Idem in Nept. præc. οὐ μὴ γὰρ ταῖς μεταναστάσιν ἵνα τὰ αὐλημάτων τὸν ἱππόθορον ἐκάλυν, μᾶλλος δὲ ταῖς ἵπποις ὁρμὰς ἐπεγείρειν ... ὀχείας.

C. Ἱππόκαμπος, ου, ὁ, ET Ἱππόκαμπος, ου, ὁ, Hippocãp⁹ (vt Plin. etiã vocat) Animal marinũ exiguũ, vt Diosc. tradit l. 1, c. 3. Plin. videtur ponere hippocãpos in locustarũ genere. In vulg. lex. ex cancrorum genere esse dicitur, & capi in æstuariis: itẽ emissæ sagittæ instar per aquæ sũma excursus facere, imò recursus flexusq; equorũ, dũ agitãtur, more, atq; inde sumpsisse nomen: l. 3 Maccab. vocari ἱππόδρομον, at δολιχὸν ab Epicteto. Philostr. de Thetide marina, ἡ μὲν ἐπ' ὄχων ἐπὶ δελφίνων ἢ ἱπποκάμπων ἀνθρώπου, sicut Plin. l. 36, c. 4, Nereides supra delphinos & cete & hippocãpos sedentes. At ἱππόκαμπαι citatur ex Æliano. Hippocãpti, Equi marini, a flexu caudarũ quæ piscosæ sunt. Nonius. Ἱππόκαμπος apud Paus. videtur aliquibus esse Aurigarũ scutica: scribentẽ apud Helicẽ vrbem Neptunum æneum stetisse, in cuius manu ἱππόκαμπος, i. Scutica flectendis equis accommoda.

C. Ἱππόκελευθος, ου, ὁ, Equo iter faciẽs, Equester. vt Eust. exp. Hesych. est ὁ ἵππεις κέλευθον: vel, Qui multũ itineris cõfecit, ab ἵπποις ἐπὶ πολλὰ. Il. π, — Πατρόκλεις ἱππόκελευθε.

C. Ἱπποκένταυρος, ου, ὁ, Hippocẽtaurus. X. Pæd. 4, ἐγὼ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ ζηλῶσαι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο.

C. Ἱπποκλείδης, ου, ὁ, Pudendum muliebre, à claudendo equo, Hesych. ex Aristoph. Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitauit equum lasciua supinum.

C. Ἱπποκόμος, ου, ὁ, Equiso, Qui equos curat. Plut. An seni capess. resp. de Anthea Scytha, Μηδὲν ὅτι τοῦ ἱπποκόμου διαφέρειν ἑαυτὸν ἐπὶ γελᾷ ... Quod in Apophth. quoq; apud eũ reperitur. Xen. Hell. 1, καὶ οἱ ἱπποκόμοι ψάχοντες ... ψήφοι. At Ἱππόκομος, Ex comis seu setis equinis constans, aut Comãs setis equinis. Il. π, ἱππόκομος τὸ λόφε. Il. ν, ἱππόκομοι κόρυθες. Et in Epigr. ἱππόκομος τρυφάλεια.

C. Ἱπποκορυστής, οῦ, ὁ, Setas equinas in galea habens, vt quosdã exponere, perperã, Eust. scribit. Ipse verò exp. Bellator equestris, vt idẽ sit quod ἱπποκορυστής, Qui armato equo pugnam init. Il. β, ἀνέρας ἱπποκορυστάς.

B C. Ἱπποκρατέω, ῶ, Equestrib⁹ copiis obtineo seu vinco. Synes. ἀλλ' ἱπποκρατοῦνται μὲν ἅπαντες, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equestribus copiis obtinentur, B. interpr. quã ἱπποκρατεῖσθαι apud Thuc. pro Equitatu vinci, accipi etiã tradit. Legitur tamen apud Synes. ἱπποκροτεῖται, vt paulo pòst videbis. ET Ἱπποκρατία, ας, ἡ, Victoria quæ equestribus copiis acquiritur. X. Pæd. 1, ἐκ τούτου δὲ παιάνιζεν ὁ Ἀστυάγης μάλα χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ.

C. Ἱππόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rupium modo grandis, aut Valde asper, sicut præcipitia. vt ἱππόκρημνα ῥήματα apud Aristophanem. quale esse dicit, χρυσηλάτους χαλκηλάτους, & ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα.

C. Ἱππόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equis resonans, Equis perstrepens. VNDE Ἱπποκροτέω, ῶ, Synes. ep. 130, ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equis perstrepũt omnia. Sed Bud. legit ἱπποκρατεῖται.

C. Ἱππολάπαθον, ου, τὸ, Hippolapathũ. inde dictum (vt videtur) quòd satiuo maius sit. De quo Diosc. & Plin. ἱππολάπαθον, Species est rumicis, foliis valde magnis, in hortis nascens. Gorr.

D C. Ἱππολούτρα, ας, ἡ, Locus vbi equi lauantur. Hesych.

C. Ἱππομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Insano equorum amore flagrans, Qui ad insaniam vsque equis delectatur. vel Qui supra modum equis studet. Apud Soph. autẽ Aiace, μεγάλας θεὸς Εὐβοίας τις ἔχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ Κρηλεία, οἱ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβαίνετ', ὀλέσαι Δαναῶν βοτά, quidam ἱππομανῆ retulerũt ad Aiacem, vt sit μεγάλως μαινόμενον. Alii verò scribunt chorum non credidisse Aiacem furere, ideóque expofuisse τὸν ἵππους μαινόμενον. Quod improbãtes alii (quippe qui dicerent insulares non ἱππομανεῖς, nec insulas ἱππηλάτους εἶναι) ad pratum retulerunt, vt ἱππομανὴς λειμὼν hic intelligatur ὁ ἀλσώδης, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μεμηνὼς καὶ αὐξηθεὶς καὶ θάλλων τῇ χλόῃ. Hæc schol.

E Itẽ, Qui equino more libidinis extimulatur furiis. AT Ἱππομανὴς frutex est alio nomine στρύχνος & μανικὸν dictus: equis præsertim, si eo vescãtur, lethalis, de quo Theocr. in Pharmaceutr. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἔπι πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. Gorr. Ita ἱππομανὲς erit Equos ad furorem concitans. Item Equina cupido coitus, furor quo equæ

F coitus desiderio extimulantur. Itẽ Amoris veneficiũ quod equis innascitur. Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 22, de equa quæ peperit, ἀπεσθίει τὸ πῶλου ὁ ἐπιφύεται ἐπὶ τῷ μετώπου πῶλου τῷ πώλου, ὁ καλεῖται ἱππομανές. ἔστι δὲ τὸ μὲν μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος, τὴν δὲ ἰδέαν πλατὺ, περιφερὲς, μέλαν. τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρανθῇ ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσι. Vnde Plin. l. 8, c. 42, Et sanè equis amoris innasci veneficiũ, Hippomanes appellatũ, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu deuorat fœta, aut partũ ad vbera nõ admittit. Siquis præreptũ habeat, olfactu in rabiẽ id genus agitur. Theocr.

G quoq; schol. carũculã esse scribit in fronte pullorũ strigmentosam, carica minorẽ, quã abedunt & ablambũt statim equæ. idque si faciant, naturali amore prosequi partũ: sin minus, odio prosequi, nec ad vbera admittere, quod quũ naturali quadã vi ad φιλοστοργίαν conferat, à pastoribus præripi, idque veneficis vsui esse ad philtra paranda. Vnde & Virg. Æn. 4, Quæritur & nascentis

H equi de frõte reuulsus Et matri præreptus amor. Colum. l. 6, c. 27, Maximè itaq; curãdũ est prædicto tẽpore anni vt tam fœminis quàm admissariis desiderãtibus coeundi fiat potestas. quoniam id præcipuè armentum, si prohibeas, libidinis extimulatur furiis. vnde etiam veneno inditum est nomen ἱππομανὲς, quòd equinæ cupidini similem mortalibus accendat. Vbi

per ἱππομανὲς intelligũt amoris rabiẽ insaniámq;, quæ desiderii poculo (vt vocat Horat. quod Græci φίλτρον) cõciliatur à veneficis, admixto veneno quod peculiariter ἱππομανὲς nominatur. Ambiguũ autẽ est an ad priorẽ τοῦ ἱππομανὲς, an verò ad sequentẽ significationem hæc eius verba referenda sint. ‖ Item Virus quod ex equarum equientium naturalibus destillat. Virgilius Georg. 3, Hinc demum hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores, lentum destillat ab inguine virus: quod & ipsum ad philtra à veneficis expetitur. Idem tradit Aristot. De hist. an. l. 6, c. 18, de equabus quæ libidinis furiis agitãtur, ἀπὸ δ' ἐκβάλλουσί τι καλοῦσι δὲ ὥσπερ τὸ ἐπὶ τοῦ πώλου, ἱππομανές. ἔστι δὲ οἷον ἡ καπρία. καὶ ζητοῦσι τοῦτο μάλιστα πάντων αἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Hoc Plin. appellat Equarum virus à coitu: quod tantas in veneficio vires habere scribit, vt affusum æris misturæ in effigiem equæ Olympiæ, admotos mares equos ad rabiẽ coitus agat. HINC Ἱππομανέω, ῶ, Equorum insano amore ducor, seu Magnopere equis delector. Synes. αἰτίαν εἶχον ὁπλομανεῖν τι καὶ ἱππομανεῖν, malè audieram quasi insano studio armorum equorúmque flagrarem. B. ‖ Item, Equio, de equa quæ ad rabiem coitus agitur, vt Plin. loquitur, seu Libidinis extimulatur furiis, vt Columella. Aristot. loco paulo antè citato, αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν, Equiunt, Ad rabiem coitus aguntur, Libidinis extimulantur furiis. Nisi aliquis malit, Equorum insano amore corripiuntur. ‖ Vnde etiam (vt ibidem Aristot. docet) ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζῴων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι. vt ἱππομανεῖν hic sit More equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari. ET Ἱππομανία, ας, ἡ, Vesanus equorum amor, Nimium equorum studium. Itẽ, Insanũ studium equorũ curuliũ. Luc. Nigr. p. 9, καὶ τοὺς ἱπποδρόμους ἀνέξῃ καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. πολλὴ γὰρ, ὡς ἀληθῶς, ἡ ἱππομανία. Aristoph. id ἵππερον & ἱππικὴν νόσον appellat.

C. Ἱππομάραθρον, ου, τὸ, Fœniculum syluestre, à magnitudine qua satiuum excedit, ita appellatum. Alii Myrsineũ vocant. Diuisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicãdro, in Ther. id est Fœniculum equinum. De quo Diosc. l. 3, c. 81, Gal. Simpl. 7, Plin. l. 20, c. 23.

C. Ἱππόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex equo pugnans. Luc. Macrob. ἱππομαχῶν καὶ πεζομαχῶν οὐδενὸς ἧττων. VNDE Ἱππομαχέω, ῶ, Ex equo pugno. Xen. Pædiæ 6, πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν. ET Ἱππομαχία, ας, ἡ, Pugna equestris. Thuc. l. 2, καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα, prælium equestre. Demetr. Phal. ἱππομαχίας καὶ ναυμαχίας.

C. Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Equimulgus, seu Equimulga, vt Apollinaris loquitur.

C. Ἱππονόμος, ου, ὁ, Qui equos pascit. ἱπποβότης suprà. Apud Soph. autem Aiace, σὺν χαλαστοῖς καὶ ὠλεσίοις ξίφεσι βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονόμους, schol. exp. τοὺς μεγάλους φυλάττοντας.

‖ Ἱππόνημα Hesychio est μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων, merces ex equis & mulis locatis. Nisi fortè sit id quod Equimẽtũ Varro appellat. i. Merces quæ pro admissario equo persoluitur. AT Ἱππονώμας sol dicitur ab Aristoph. in Neb. i. ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν, vt schol. explicat.

C. Ἱπποπῆραι, Sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Seneca hac voce, vt Latina, vtitur, epist. ad Lucil. Canterio vehebatur, hippoperis quidem impositis, vt secũ vtilia portaret. Festus Bulgas appellat.

C. Ἱπποπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa equos versatur, Qui equos alit, ac iis ad pugnam vtitur: seu Qui equorum studio tenetur. Item, Equester. Il. ξ, — ἱπποπόλων Θρῃκῶν, Equestrium, seu bellicosarum.

C. Ἱππόπορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equæ equientis more scortãs, Immane scortũ. Alciphr. ep. 183, de prostitutissima meretrice, Μεγάλη ἡ ἱππόπορνος. ‖ Diogenes verò alio sensu quendam quem in equo κατεσμυρνισμένον τὸ πρόσωπον videbat & vnguentis delibutum, ἱππόπορνον appellauit, ad analogiam τοῦ ἱππαλέκτρυονος. Eust.

C. Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus equestris. Ποσειδῶν ὁ ἵππιος.

C. Ἱπποπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equus fluuialis, seu (vt Plinius etiã vocat) Hippopotamus. Diuisa voce dicitur quoq;

ἵππος ποτάμιος ab Aristot. De hist. anim. l. 2, c. 7. Dicitur autẽ animal hoc ἱπποπόταμος à dorso equino & iuba & hinnitu. Vide Aristot. loco citato, & Plin. lib. 8, cap. 25.

C. Ἱπποσέλινον, ου, τὸ, Apium hortensi multo maius cum caule, tum foliis: cui quum natura myrrhæ similis sit, σμύρνιον à quibusdam dictum est. Plin. l. 19, cap. 7, Præcipuè olus atrum miræ naturæ est. Hipposelinon Græci vocant, alii smyrneũ. Sicut autẽ à Plin. vocatur Olus atrum, ita Pullum olus à Columella. Nicãder diuisa voce ἵππειον σέλινον, vt ἵππειον μάραθρον dixit. vbi schol. annotat ita vocari vel ob magnitudinẽ, vel διὰ τὴν τῶν ἵππων τραχηλίαν: alio verò nomine appellari σμύρνιον & κόσμον, vt ab Anacreonte ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν. Descriptionem eius habes apud Theophr. lib. 7 Hist. pl. c. 6, & Diosc. l. 3. c. 78. item apud Plinium loco citato.

C. Ἱππόστασις, εως, ἡ, ET Ἱπποστασία, ας, ἡ, SIVE Ἱπποστάσιον, ου, τὸ, Equile, Stabulũ equorũ, Stationes equorum in stabulis, σταθμά, B. p. 470.

C. Ἱππόταυρος, idem quod ὀρρὸς & ἡ βάμος. Erotian.

C. Ἱππότελος, morbus equorum est, de quo ita Tiberius equarius medicus αὐτόματος πρὸς πάθος ἱππέλαον ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. πλὴν γὰρ, καὶ ἕλκυσις αὐτῷ περιγίνεται ἀπὸ πόνων, καὶ σκέλη αὐτῷ συνδίδεται. v. l.

C. Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, Sagittarius equester, Qui ex equo sagittas emittit. Philo De vita Mos. l. 1, ἀκοντισταί τε καὶ σφενδονῆται καὶ ἱπποτοξόται, hippotoxotas, vt Hirtius vocat.

c. 2. Ἀμφιπποτοξόται, Desultores sagittarii. In v. l. exp. Equestres sagittarii, seu Equites sagittarii. Secundũ quã explicationem iidẽ essent ἀμφιπποτοξόται & ἱπποτοξόται.

c. 2. Ἀφιπποτοξόται, Qui ex equis sagittas emittunt. idem qui ἱπποτοξόται.

C. Ἱπποτραγέλαφος, ου, ὁ, Bellua quæ partim equus, partim hircus, partim ceruus est. Athen.

C. Ἱπποτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equorum nutritor, vt Stat. & Virg. loquuntur. Luc. ἱπποτρόφος γῆ, Altrix equorũ seu Equorum ferax. Ἱπποτρόφος dicebatur etiam qui curules equos alebat. Demosth. Pro cor. μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος. VNDE Ἱπποτροφία, ας, ἡ, Equorum nutritio. Apud Plut. Simonides dicit τὴν ἱπποτροφίαν ἡ Ζακυνθίων οὐ παιδίων ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Th. l. 6, ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας. Athen. l. 14, ὁμολογεῖ δὲ ταῦτα ταῖς ἱπποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις, de Æolensibus quorũ ἦθος dicit habere aliquid γαῦρον & ὀγκῶδες, itẽ ὑπόχαυνον. ET Ἱπποτροφέω, ῶ, Equos nutrio, Equos alo. Diosc. lib. 4, cap. 15, de tribulo, οἱ δὲ περὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν Θρᾷκες, τῇ μὲν πόᾳ χλωρᾷ ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκίζοντα καὶ ἔδιμον, σιτοποιοῦ[ν]. Id est Plin. interpr. Thraces qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo viuũt. Athen. l. 12 de Alcib. qui se omniũ gentiũ moribus accõmodabat, ἐν Θετταλίᾳ δ' ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν καὶ Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος. ‖ Ἱπποτροφεῖν dicebãtur etiã qui curules equos alebãt, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant. Vide Bud. p. 811.

C. Ἱπποτυφία, ας, ἡ, Equina superbia, Equinus veluti fastus. Aut etiã Fastus equestris, qualis eorũ qui se equis iactitant. Diog. Laert. in Plat. ἐφ' ἵππου καθεσθεὶς ὁ Πλάτων κατέβη, φήσας εὐλαβεῖσθαι μὴ ἱπποτυφίᾳ ληφθῇ, Ne equestri fastu corriperetur, aut etiã equino fastu. superbũ enim animal equus. Vnde Antisthenes quũ vidisset equũ φρυακτὴν in quadã põpa, Platonẽ veluti πεφυσημένον taxãs, ait, ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Luc. De hist. scrib. μάλιστα τὴν τοιαύτην πιστὴν τῷ χαλινῷ καὶ σωφρονοῦσαν [περὶ τὴν λέξιν.] εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις, πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται.

C. Ἱππόφαις, SIVE Ἱππόφαες, SIVE Ἱππόφυες, Frutex quo vtuntur fullones in concinnãdis vestibus. De quo Diosc. l. 4, c. 162, Orib. collect. l. 11. Sunt qui Lappaginẽ & Lappulã interpr. quod aliis nõ placet. Plin. Hippophaes & Hippophyes nominat, eámq: herbã (sicut & Hippopen) scribit debere accõmodatã esse naturæ equorum, neq; ex alia causa nomẽ accepisse. Apud Theophr. autẽ De hist. pl. l. 6, c. 5, scribitur ἱππόφεως. Dicitur idem ET Ἱππόφεως, vt Gal. in lex. Hippocr. tradit, addẽs, aliter vocari κνάφον & σῦβον. Sic scribitur etiam apud Theophrastum loco citato paulo post.

C. Ἱππόφαιστον, ου, τὸ, Hippophæstum, vt Plin. quoq: nominat. Quidam Hippophaes appellant, vt Dioscorides

l.4,c.163,tradit.vbi eã describit.Spinæ fulloniæ genus, vt idẽ Diosc.vult: Plin.aũt in ipsa spina fullonia nasci autor est. Apud Paulũ Ægin. SCRIBITVR ἱππάκανθα.

C.Ἱπποφοβάς, άδος,ἡ,q.d.Equis terrorẽ incutiens,seu metum. Herbæ nomen Democrito, apud Plin.quæ alio nomine Achæmenidon.l.24,c.17,Eandẽ(inquit)hippophouada appellat,quoniã equæ præcipuè caueãt eã.

C.Ἱπποφορβός,ȣ̃,ὁ,Equorum pastor,Pastor equarius. ‖At ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarii vtebantur. Poll.l.4,cap.1.scribitur verò apud eum ἱπποφόρβος,cum accentu in penultima. ITEM Ἱπποφορβάς,άδος,ὁ,idẽ cum ἱπποφορβὸς,Poll. AT Ἱπποφόρβιον,ȣ,τὸ,Locus pascendis equis, vt schol.Homeri vult. ‖Ἱπποφόρβια, Greges equorum,Equariæ,vt Varro appellat:Equitiũ, vt Tacit.& Vlpianus.Xen.Hell.4,ἄλλα δὲ παμπληθῆ καὶ βοσκήματα καὶ ἱπποφόρβια καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα.

C.Ἱπποφορβάς,άδος,ὁ,Gradarius.v.l.

C.Ἱππημολγοὶ,Equimulgæ,vt Apollinaris vocat. Populi cuiusdam nomen apud Hom.Il.μ,initio.

C.Ἵππαγροι,Equi syluestres seu feri.Opp.lib.3 De venat. AT Ἱππαγρέται in Lacedæmoniorum rep.ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab ephoris eligebantur, vt tradit Xen.quem vide. Ἱππαγρέται apud Laced. Præfecti τῶν ἱππέων. AT ἱππεῖς apud eos dicebantur οἱ νεανίαι.Camer.

C.Ἱππαγωγὸς,οῦ,ὁ,q.d.Equorũ ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες, siue ἱππαγωγὰ πλοῖα, Naues ad traiiciendos equos, Quibus equi traiiciuntur seu vehuntur. Hippagines, siue(vt Liuius loquitur) hippagogi naues.Hippagum Plinius appellat,siue subaudiendo nauigium,siue substantiuè. Th.ἐν ναυσὶν ἱππαγωγοῖς.Philostr.ἱππαγωγὸν τὸ πλοῖον ναῦς ποιεῖν,naues fabricatur quasi advehẽdos equos.

C.Ἱππαέτης,ȣ,ὁ,Grandis aquila. aut Monstrosum animal, ex aquila & equo.

C.Ἱππαλεκτρυών,όνος,ὁ, Magnus gallus, vt quidam apud Aristoph.interpr.in Ranis,Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.Vbi schol.annotat legi etiam καλεκτρυόνα.At ἱππαλεκτρυόνα(monstrosum animal)quanuis philosophi negent in rerum esse natura,reuera tamen esse animal marinum,vnũmq;ã quodã suo tempore fuisse interfectum, quum forte fortuna mari egressum esset.

C.Ἵππαρχος,ET Ἱππάρχης,ȣ,ὁ,Equitum magister seu præfectus. Apud Suid.προσθεὶς αἱρεθεὶς Δικτάτωρ προσαιρεῖται ἵππαρχον Σπόριον,assumit sibi magistrum equitũ. Xen. Symp.στρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις.Apud Lacædemonios autẽ ἵππαρχος dicebatur ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς,Hesych. At ἱππάρχου πίναξ,prouerbium,vide apud Suid.ex eóque Hesychii exemplar corrige. VNDE Ἱππαρχία,ας,ἡ, Magistri equitum dignitas, q.d.Magisterium equitum, Præfectura equitum, seu Præfectura equestris. Xen. Athen.polit.οὔτε τῆς στρατηγίας κλήρου οἴονται σφίσι μετεῖναι, οὔτε τῆς ἱππαρχίας. ‖Quidam accipiunt etiam pro ala sexaginta & duorũ equitum, quam duæ Tarentinæ constituunt. (VNDE Ἐφιππαρχία, Turma equitum 1024,vt traditur in lib.De ordinib.milit.) ET Ἱππαρχικὸς,ἡ,ὁ, Ad magistrum seu præfectum equitum pertinens.Xen.ἱππαρχικὸν δὲ τὸ ἔργον καὶ χρεία γιγνώσκειν,Præfecti equitum officium est, Ad præfectum equitum pertinet.Et ἱππαρχικὴ ἡγεμονία apud Suidã, Functio magistri equitum,seu dignitas.καὶ τῆς ἱππαρχικῆς ἐπιστασίας, δυναμένης κατὰ τῆς ὑποβολῆς δικτάτωρος. ‖Item Præfecturæ equestris peritus,vel(vt B.interpr.)Qui hipparchi munere bene fungitur. ET Ἱππαρχέω,ῶ,Præfectus equitum sum,Magister equitũ sum. Xen.De re eq.ἢν συμβῇ τινι τῶν ἱππέων κατασταθῆναι ἢ φυλαρχεῖν ἢ ἱππαρχεῖν. Interdum genitiuo construitur, capiturque simpliciter pro ἄρχω.Dem.ἂν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίωσε ἱππέων, Quibus præesse equitibus.aut etiam Apud quos equites cum præfecti equestris dignitate esse volebat, aut Hipparchia fungi. At ἱππαρχεῖν.Regi ab hipparcho. B.C.p.1077,ex Aristot.Pol.3.

C.Ἱππάφεσις,εως,ἡ.Carceres, vnde videlicet dimittuntur equi ad currendum stadium.idẽ quod ἀφετηρία suprà. Polyb.apud Suid.παρακαλεῖν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ὡς ἐπὶ τὴν ἱππάφεσιν. ‖Est etiam nomen meretricis apud Ath.

C.Ἱππέλαφος,ȣ,ὁ,Equiceruus,vt Gaza vertit.animal ita appellatum à forma equi & cerui quam habet. Aristot.

C.Ἱππεραστὴς,ȣ̃,ὁ,Equorum amator,Equorũ studiosus. idẽ quod φίλιππος. In malam partẽ capitur pro ἱππομανής. ET Ἵππερος,Equorum amor,Equorũ studiũ. In malam partem accipitur pro ἱππομανία,Nimius seu insanus equorum amor. Aristoph.Neb.ἀλλ' ἵππερός μου κατέχει τὸ χρῆμα,i.ἱππικὸς ἔρως, vt schol.exp.allusisse eũ dicens vocabulo hoc ad morbum qui ἴκτερος seu Aurigo vocatur. Alibi verò ipse Aristoph.ἱππικὴν νόσον appellat.

C.Ἱππηγέτης,ȣ,ὁ, Equorũ ductor. Neptunus apud Delios.

C.Ἱππηγὸς,ȣ̃,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἱππαγωγὸς paulo antè.Diodor.l.20,καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν τριήρων χρωμένων, hippagines remulco tractas ab iis qui remigio vterentur. Hippagum quoque Plin.ea signif.dixit,vt in ἱππαγωγὸς paulo antè indicaui.

C.Ἱππηλάτης,ȣ,ὁ,Equorum agitator,Eques. VNDE Ἱππηλατέω,ῶ,Equos agito, Eques impello,Equito. AT Ἱππήλατος,ȣ,ὁ & ἡ,Per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt.Od.δ,postquã dixisset Ithaca esse αἰγίβοτος καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο,sub.iungit,οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος,οὐδ' εὐλείμων,Nec enim vlla insula calcatur ab equis,Nec.n.per vllã insulã agitantur equi.i.Nulli aut rari in insulis equi sũt. Et Od.ν,iterũ de Ithaca,τρηχεῖα,καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,Aspera est nec per eã equitari potest, Eq.tabilis nõ est.οὐχ ἱππεύσιμος ἐστι. Et ἱππήλατος πύλαι portæ per quã agi possunt eq. ET Ἱππηλάσιος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,itidẽ Per quẽ equi agi possunt.Equitabilis.Il.η,πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη,vt per ipsas agi possint equi.Actũ id iurisconsult.appellant. AT Ἱππηλασία,ας,ἡ, Agitatio equorum,pass.signif.

C.Ἱππιατρὸς,ȣ,ὁ,Medic⁹ equarius, vt Valer.loquitur,Veterinarius, Columell. VNDE Ἱππιατρεία,ας,ἡ,Medicina equaria.

C.Ἵππουρος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,Caudã equinã habẽs. ‖Ἵππουρος, SIVE Ἱππουρίς,piscis nomen.Hippurũ Plin.appellat. Athen.l.7,ex Dorione tradit vocari etiã κορύφαιναν:at ἵππουρον ab Icesio. Quoniã autẽ crebrò exiliat,ἀρνευτὴν appellari à Numenio,quũ ait,Ἠὲ μέγαν σκώληκα ἢ ἀρνευτὴν ἵππουρον.Plin.in locustarũ genere eum ponere videtur. ET Ἵππουρις,ιδος,Setis equinis comãs.idem fere quod ἱππόκομος.vt ἱππουρις τρυφάλεια,sicut ἱππόκομος τρυφάλεια,suprà.Il.γ,κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν Ἵππουριν, crista habentẽ ex cauda equina. ‖Ἵππουρις seu Cauda equina,herbæ nomẽ,de qua Diosc.l.4,c.48,φύεται δὲ ἐν ὕλαις ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δενδρύφια. καὶ ἀποκρεμαμένη κατακρεμάται ἐκ μελαγχολικῶν κόμαις πολλαῖς μελαίναις καθάπερ ἵππου οὐρά. Plin.l.27.c.13, Equisetũ vocat,dicens esse pilũ terræ, equinæ setæ similẽ.Ibidẽ,Alii(inquit)ἵππουριν,alii ἐφέδραν,alii ἀνάβασιν vocãt,tradunt, iuxta arbores nasci,& scandentem eas dependere comis iunceis multis nigris, vt est equorũ cauda.Alibi Equiselim vocat idem Plinius.

C.Ἱππώνης,ȣ,ὁ, Equorũ emptor.Qui equariam mercaturã exercet. VNDE Ἱππωνία,ας,ἡ,Equorum emptio.Xen.ἀποφαίνω τοὺς παῖδας πωλοπωλεῖν τι καὶ μάλιστα ἱππωνιῶν. ET Ἱππωνέω,ῶ,Equos emo.Idem Xen.De re equ.καὶ ἱππωνεῖν σωφρονέστερον. Alibi,ὡς ἂν μὴ ἀπατηθῇ ἐν ἱππωνείᾳ,γράφομεν δὲ ὡς τοὺς δυνατοὺς ὑποφέρειν.

Alterum compositorum genus.

C.Ἅμιππος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,Qui simul cũ equis est,Equis adiunct⁹, vt ἅμιπποι ἱππεῖς apud Soph. Itẽ ἅμιπποι vocatur apud Thuc.pedites equitibus adiuncti.l.5,καὶ ἱππεῖς τοσοῦτοι καὶ ἅμιπποι ἴσοι.vbi scribitur etiam ἄνιπποι,quod conuenit cum loco Herodoti quem in ἄνιππος protuli. ‖Ἅμιπποι, vt Eustath.ex Pausania tradit, dicũtur etiã ipsi equi copulati sine rheda,ἵπποι οἱ ζευγνύμενοι χωρὶς δίφρου:ita nominati, (sicut ibidẽ ex Paus.addit) quoniã ἐστι δύο κέλητας ἀναβαίνων, ὁ μὲν ἡνιοχεῖ, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τοῦ ἅμα τῷ ἀμφοτέρους καθῆσθαι,καὶ ἰδίᾳ ἐκατέρους,ἅμιπποι οἱ ἐπιβάται λέγονται. Vbi tamẽ ἅμιπποι posterius ad ipsos equites refertur:atq; ἅμιπποι dicuntur ad differẽtia τῶν κελητιζόντων,& μονίππων,Equites desultores.de quib⁹ Hom.dicit,Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον,q. ex binis equis quos agebat alterna tim ex altero in alterũ insiliebat. Si verò de ipsis equis dicatur,ἅμιπποι sũt desultorii equi. ‖Philochor⁹ ἁμίππους etiam καὶ πεζοδρόμους: at Isæus τοὺς σὺν ἵπποις στρατευομένους vocauit. Vide Harpocr.& Suid. Vide & Ἀμφιππος,

C. Ἀμφίππαι, οἱ, Desultores, Qui duos equos absque ephippiis agitantes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Quibus verbis interpretatur Budæus hæc, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, καὶ μεταπηδῶντες ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Ælianus De acieb. instruend. vbi de amphistomio phalãge tractat, τάττεται δὲ τὸ διστομον σχῆμα μάλιστα πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον βαρβάρους. οὓς καὶ ἀμφίππους ἔλεγον, ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους. Quæ verba non adscripsit Budæus (vt cui exemplaris Græci copia non esset) sed eorum hanc interpretationem, quæ est Gazæ, Valet autẽ hoc instruendæ aciei genus potissimùm contra barbaros qui loca Istro amniuicina incolunt, quos ἀμφίππους cognominant à mutatione equorum. ex aliis enim in alios transsultare consueuerunt. Hactenus Ælianus. Vidi autem eius exemplar in regis Gallorum bibliotheca, quod è regione horum verborum, ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους, habebat adscriptũ margini, ὁ νῦν τοῖς Βουλγάροις συνήθης, id est, Quod nunc Bulgaris vsitatum est. Citat verò Budæus & istum Liuii locum qui huc facit, Quibus desultorum in modum binos trahentibus equos, in recentem equum ex fesso transsultare mos erat inter acerrimam pugnam. Hinc & Desultoria leuitas, vt idem Bud. annotat. Ἅμιπποι (de quo suprà) sunt qui idem esse velint quod ἀμφίπποι, sed latius illud patere videbis ibi.

Ἄνιπποι à Polluce dicuntur libro 1, qui ab aliis ἀμφίπποι. Sed suspecta est omnibus illo in loco fides librariorum, nec immeritò. Procliuis autem fuit lapsus ex ἅμιπποι in ἄνιπποι, & quidẽ procliuior quàm ex ἀμφίπποι: hoc tamen potius quam illud scripsisse Pollucem existimo.

C. Ἄνιππος, ου, ὁ & ἡ, Equo carens, vel Equo non insidens. Herodot. de Massagetis, in fine libri 1, ἱππόται δέ εἰσι, καὶ ἄνιπποι, (ἀμφοτέρων γὰρ μετέχουσι) καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι &c. Quod rectissime Gall. reddideris, *Ils combatent à pied & à cheual*. q.d. Interdum ex equis præliantur, interdum verò absque equis. Vel, Equis carent in prælio. Aristoph. autem ἄνιππος est Equitandi imperitus. ‖ Interdum verò ἄνιππος ὁδός, vel ἄνιππος χώρα, Inequitabilis regio, redditur ex Curt. Vtitur autem hac in significatione Herodotus. ‖ Inuenitur in ea itẽ ἄνιπποι significatione qua dicuntur ab aliis ἅμιπποι, vt videbis in Ἀμφίπποι.

Ἄφιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitandi imperitus, Artis equestris rudis & imperitus. ἄφιπποι (inquit Hesychius) οἱ ἀπείρως ἔχοντες ἱππικῆς. sic enim legi debet apud illum, non ἱππικῶς. Lucianus in dialogo qui πλοῖον inscribitur, ἐγὼ γάρ σοι δέδοικα ὡς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Sic accipit & Plato ἱππικοὺς exponens ἀφίππους, sicut μουσικοὺς ἀμούσους, De republica l. 1, ἆρ' οὖν οἱ μουσικοὶ τῇ μουσικῇ ἀμούσους δύνανται ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππους; Οὐκ ἔστι. Sic & in Protagora idem, τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαρραλεώτεροι, οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι; Notandum est autem in ἄφιππος præpositionem ἀπὸ priuandi vim habere, eodem modo quo in ἀπόμουσος, & aliis suo loco exponendis. Ἄφιππος, Equo carens vel equis. Apud Suidam ita scribit nescio quis, προσῆλθε δὲ ἤπειρος ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τά τε ἄλλα καὶ ἄφιπποι γενόμενοι. quod exponit χωρὶς ἵππων, item πεζοί. quæ posterior explicatio est à consequenti. Ἄφιππος autem de loco dictum, Non aptus equis, vel potius equitatui. vt ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον. Exponit autem ἄφιππον Suidas, ἐν ᾧ μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. citans hoc exemplum, ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ αἰπεινὰ καὶ ἄφιππα. Plutarchus in Aristide, αὖθις οὖν παραλαβὼν τὸν Ἀριστείδην, ἦγεν ἐπὶ τὸν τόπον ἀκριβῶς, ὅπου παρατάξαι φάλαγγα πεζικὴν, ἱπποκρατουμένοις διὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, ἄφιππα ποιούσας τὰ καταλήγοντα καὶ συγκυροῦντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερόν. Et ἄφιππος χώρα, Regio equitatui non apta, vel Non apta equitibus, seu peditibus, inquit Bud. Rursum apud Plut. in Antonio, ἄφιππος ἡ τραχεῖα ὁδός.

Ἀφιππία, ας, ἡ, Equitãdi imperitia, vel artis equestris. Xen. in Hipparchico, ἀναγκαῖον τοὺς μὲν ἐπὶ βραδυτάτων ἵππων, ἀκινδυνεύειν, τοὺς δὲ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. Inuenitur autem per ει scriptum ἀφιππεία, sed melius ἀφιππία scribitur cũ simplici ι. quoniam ἀφιππεία esset tanquam ab ἀφιππεύω.

C. Ἑξίππον ea forma dictum qua τέθριππον, vide in Τέθριππος.

C. Εὔιππος, Bonos seu præstantes equos habens: vt apud Xenophontem εὐιπποτάτους καὶ εὐοπλοτάτους λαβεῖν. Et apud eundem Hellen. 4, ὅστις εὐιπποτάτην καὶ εὐοπλοτάτην τάξιν παρέχοιτο. Et εὔιππος ὄχος apud Euripidẽ. Item εὔιππος χώρα, Regio bonos equos producens. Interdum verò εὔιππος est Equitandi bene peritus, vel Equitatu præstans.

C. Ἔφιππος, Qui equo insidet, Qui equo vehitur. vt ἐφαίνετο προσαγόμενος αὐτῷ ἔφιππος. Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, à Xenophonte. Sic à Synesio ἔφιππος opponitur τῷ πεζῷ. ‖ Dicitur verò & ἀνδριὰς ἔφιππος à Plutarcho in Public. Statua equestris. sic εἰκὼν ἔφιππος, ab eodem in Fabio. Sed & βίος ἔφιππος, vita equestris, ex Philone. ITEM Ἐφίππιος, Equestris. vt ἐφίππιος δρόμος, ex Platone, Equestris cursus. Scribitur autem & ἐφίππειος cum ει. At Suidæ ἐφίππιον substantiuè, est certamen equestre, ἀγώνισμα τὸ ἵππων τρεχόντων. Nisi forte ἀγώνισμα cum ἐφίππιον iungi debet. ‖ Item ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi. Latinè quoque Ephippium. Scribitur verò & ἐφίππειον cum ει, habetúrque vtraque scriptura apud Xenoph. in lib. De arte equestri. Legimus verò & ἐφίππιον πῖλον apud Plut. in Artox.

C. Μόνιππος, Qui vnico equo vehitur, Qui vnico equo cursu cõtendit, ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμον, vt ex Pausan. tradit Eustathius, dicens similem esse τῷ κέλητι ζομένῳ. Dicitur autem ad differentiam τῶν ἁρμάτων. Plato l. 8 De leg. ἁρμάτων τροφὰς excludit, μονίππους δὲ ἄθλα τιθέναι iubet, in sua rep. ‖ Item μόνιπποι oppositi τοῖς ἁμίπποις, Singuli equi, Qui iuncti non sunt. Xenophon Pæd. 6, καὶ σὺ μὲν μονίπποις παραμελεδίζεις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι παραπλεύσεις ἐξάπλιζον, id est Equos equitum, vt Budæus interpretatur ad differentiam eorum qui currui iuncti sunt.

C. Παρίππος, ου, ὁ, Assectans equũ, Assectator equi. vt ex Cretensibus canibus, teste Polluce, alii sunt δρόμαιοι, alii παρίπποι, qui videlicet vnà cum equis currunt, ita vt nec eos præcedant, nec ab iis à tergo relinquantur. Vide & Aristotelem. Bud. autem affert παρίππος alia etiam signif. ex Iuliano, pag. 117, ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ. Et ex eodem in epist. ad Aetium, χρῶ δὲ ὀχήματι δημοσίῳ μέχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐμοῦ, καὶ ἑνὶ παρίππῳ. Subiũgit autem Bud. vidẽdam esse legem Parhippum De cursu publico (sed ibi Alciatus parephippium reponendum censuit.) ‖ At de παρίππος κόρη, & pariter de παρίππος τόκος, lege Suidam.

C. Τέθριππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, Currus quadriiugis: idem quod τέτρωρον. Et τέθριπποι ὄχοι Eurip. itidẽ Quadriiugis currus. Aristophanes verò dicit etiam ἵπποι τέθριπποι pro quatuor equis vno iugo copulatis. In Neb. ἵπποις τρέφειν τεθρίπποις. id est (vna voce) τεθριπποτροφεῖν. Frequentius tamẽ substantiuè dicitur τέθριππον pro τέθριππον ἅρμα, Quadriga: sicut ἑξίππον Currus in quo sex sunt equi. Athenæus l. 12 de Themistocle, τέθριππον ζεύξας ἑταιρίδων διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθύοντος ἑωθινὸς ἤλασεν. vbi ambiguũ esse dicit ἐπὶ ἑταίρας τέσσαρας συνεζευξεν ὡς ἵππους, εἶτα ἀνεβίβασεν αὐτὰς ἐπὶ τὸ τέθριππον. Et lib. 5, in descriptione pompæ Antiochi, ἑξίππα μὲν ἦν ἑκατὸν, τέθριππα δὲ τετρακόσια· ἔπειτα ἐλεφάντων ἅρμα καὶ συνωρίς. Plutarchus, τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον, Quatuor equos albos curru iungẽs. Idem in Rom. τεθρίπποις εἰσελαύνοι, Quadrigis inuehebantur. VNDE Τεθριπποβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigam cõscendit, Qui quadriga vehitur. (AT Τεθριπποβάμον, ἡ σκολιωτὴ ὁρμὴ τοῦ ἅρματος. V.) ET Τεθριπποτρόφος, ου, ὁ, Qui quadriiuges alit equos, Quadrigarius, vt illi qui Olympiæ & aliis in certaminibus curule certamen exercebant. Bud. ET Τεθριπποτροφέω, ῶ, Quadrigas (hoc est quadriiuges equos) alo. Herodot. Erat. pag. 92.

C. Φίλιππος, ου, ὁ & ἡ, Equorum amans, Equorum studio-

osus, vel Qui agitandis equis delectatur. Plutarchus in Probl. Hellen. πάντων τῶν Ἑλλήνων φιλιππότατος ὁ Οἰνόμαος. Greg. φιλίππους appellat & eos qui curulis certaminis studiosi sunt. ‖ Interdum verò φίλιππος est Bellicosus, ex consequenti. vt φίλιππος λαός, apud Euripidem. Sic Θρᾷκας à tragicis appellari φιλίππους tradit Eustathius. scribit enim Thracas ab Homero dici ἱπποπόλους, tanquam ἱππικοὺς & μαχίμους: eosdémque in tragœdia φιλίππους vocari.

Φίλιππος est etiam nomen proprium regis, A QVO Φιλίππειοι στατῆρες, apud Pollucem. Latinè etiam Philippei nũmi, qui & Philippi Horatio.

Ἱππόσυνος, ου, ὁ, Equester. Eur. Oreste, ἰαλέμων Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα. id est ἱππικά, vt scholiastes exponit: qui tamen ait posse referri etiam hoc ἱπποσύνα ad Ganymedem, vt sit Γανυμήδεος ἱπποσύνα, id est ἱππικοῦ. sed tunc esset à nominatiuo ἱπποσύνης.

AT Ἱπποσύνη, ης, ἡ, Ars equestris, seu Virtus equestris. Il. λ, ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθώς. id est τῇ ἱππικῇ.

Ἱππότης, ου, ὁ, Eques. Od. γ, Τοῖς δ' ἄρα μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Vbi ἱππότα dicitur pro ἱππότης Macedonũ more, vt ex Eudæmone Pelusiota tradit Eustath. ‖ Ἱππότης capitur interdum pro φυγάς, sicut ex glossographis tradit Eustath. vt Il. β, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς.

‖ Est etiam nomen proprium: vnde patronymicum Ἱπποτάδης.

Ἱπποειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Equinus, vel Equo similis. Xen. De re equ. καὶ μὴν κοσμεῖ γε, ἢν μείζων, ὥσπερ δὲ μικρότερα ἱπποειδεστέρας τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει.

Ἱππών, ῶνος, ὁ, Equile, Stabulũ equorum. idem quod ἱππόστασις suprà. Xen. De re equ. ἀγαθὸν δὲ οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα. paulo antè gen. vocabulo appellat σταθμόν. At Ἵππων nomen proprium.

Ἱππόομαι, Equus fio, aut sum. Plut. ad Colot. ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι, καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

Ἱππάς, άδος, ἡ, Equestris. vt ἱππὰς ἐσθής, Vestis equestris. Dion, τὴν βουλευτικὴν ἐσθῆτα ἀπορρίψας, ἐν τῇ ἱππάδι περιενόστει.

Ἵππειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equestris. vt ἵππειος δίφρος, Equestris currus. id est qui trahitur ab equis. Hesiodus, — ἐπὶ δ' ἱππείου βῆσε δίφρου. Sic dicitur ἱππικὸν ἅρμα. INVENITVR & Ἵππειος vnico ι, vt ἵππια ἄεθλα, ex Epigramm. Equestria certamina. Apud Aristophanẽ autem ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd videlicet primus equum produxerit: in Nubibus, νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον. Huius epitheti meminit & Pausanias. Sunt qui ἱππίαν Mineruam quoque cognominari velint, quòd prima currum instruxerit.

Ἱππικός, Equestris. ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma: sicut πεζικὰ ὅπλα, Plat. De legibus, pedestria arma, quibus videlicet vtuntur pedites. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, Equestria certamina, Demosth. ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. Equestre agmen, Equitum agmen. Et ἱππικὴ θεραπεία apud eundẽ. Et ἱππικαὶ ἄντυγες apud Sophocl. (significando ex parte totum) Currus equestris. qui ἵππειος δίφρος Hesiodo, vt modò dictum fuit. Apud Xenophontem sunt & ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes. ‖ Sed dicitur etiam τὸ ἱππικὸν sine adiectione à Xenophonte & Demosthene pro equitatu. ‖ At ἱππικὴ τέχνη, & ἱππικὴ quoque sine adiectione, Ars equestris, cum aliis, tum Xenoph. cuius & libellus extat περὶ ἱππικῆς inscriptus. ‖ Sed ἱππικὸς dicitur etiam Artis equestris peritus, Equitandi peritus. eidem Xen.

Ἱππικὴ herbæ nomen. Plin. l. 25, c. 8, quum exposuisset vires herbæ Scythicæ, Idẽ (inquit) præstat apud eosdem hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectũ habeat. Apud Theophrastũ autem lib. 9, cap. 13, (vnde ea omnia desumpta sunt) legitur ἱππάκη, pro ἱππική, vt apud Plinium scribitur. sed fortasse legẽdum ἱππάκη de qua infrà. Apud Plinium autẽ obiter nota, pro spasmata corrigendũ asthmata, ex textu Græco Theophrasti.

Ἱππεύς, έως, ὁ, Eques. Xen. ἱππέας καθοπλίσαι ἐκ τῶν συνεπισπομένων Περσῶν. Et στῖφος ἱππέων apud eundẽ. Frequens est autẽ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Homerus autem ἱππῆες declinat: vt Odyss. ω, πεζοί θ' ἱππῆές τε. Et Il. λ, Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔχον ἀμφαλόωντες. Itẽ ἱππεῖς in Athen. rep. Ordo equester. de quo in ἱππάς. Itẽ ἱππεῖς, Cancrorũ genus. de quibus Plinius lib. 9, cap. 31, In Phœnice ἱππεῖς vocantur, tantæ velocitatis vt consequi non sit. Sic enim ibi legendum esse patet ex his verbis Aristotelis De historia anim. lib. 4, cap. 2, περὶ δὲ τὴν Φοινίκην γίνονται ἐν τῷ αἰγιαλῷ οὓς καλοῦσιν ἱππεῖς, διὰ τὸ οὕτως ταχέως θεῖν ὥστε μὴ ῥᾴδιον εἶναι ταχέως καταλαβεῖν. In quibus verbis Aristotelis forsan postremum ταχέως abundat. ‖ Ἱππεὺς est etiam cometæ species apud Plinium lib. 2, cap. 25, quã scribit imitari equinas iubas, celerrimi motus atque in orbem circa se coeuntes. HINC Ἱππεύω, Sum eques, Equito. Isocr. ad Dem. ἐὰν ἵππον κτήσωμαι καλόν, καλῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo apud Xen. vt Equito aliquãdo apud Latinos. A QVO Ἵππευμα, Equitatio, Iter quod ab equite conficitur. Ex Aristoph. ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις. ET Ἵππευσις, AC Ἱππεία, Equitatio. Xenophon Pæd. 8, οὐ γὰρ τῆς ἱππείας οὕτως ἐπεμελοῦντο μαλακῶς καθῆσθαι ἐπιμελοῦνται. COMPOS. Ἀνθιππεύω, Ἀφιππεύω, Ἐφιππεύω, Καθιππεύω, Παριππεύω, Προσιππεύω. PRIM. Ἀνθιππεύω, q.d. Equito aduersus [aliquem.] nã ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur à Xenophonte duo equites inter se contendentes. Bud. SEC. Ἀφιππεύω, (q.d. Abequito) Equitans recedo, vel fugio, Ex vno loco in alium me recipio equitando. vel Equo me proripio, vt Bud. exponit etiam ἀφιππάζομαι. (AT Ἀφιππία apud Xenophontem signif. verbi ἀφιππεύω non sequitur. est enim Equitandi imperitia, vt Budæus in hoc eius loco exponit, ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι, τοὺς δὲ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. ac certè ἀφιππίας ibi scribendum potius existimo, vt habent quædã exemplaria, quæ etiam sequutus sum suprà, de eo agẽs post Ἄφιππος.) TERT. Ἐφιππεύω, q.d. Inequito. quod & ἐφιππάζομαι dicitur: sicut ἀφιππάζομαι idem esse dixi quod ἀφιππεύω. Sed nullum vsus horum exemplum in v.l. affertur. QVART. Καθιππεύω, Perequito, Equitando decurro. Herodianus lib. 6, κατατρέχων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείαν τε ἀπήλαυνε. Apud eundem Politianus Adequitare vertit, quod tamen respondet potius verbo προσιππεύειν. In vulg. lex. Contra aliquem equitare, quod est ἀνθιππεύειν. Inuenitur & pass. Καθιππεύομαι apud eũdem Herodianũ lib. 6. dicit enim Rhenum & Istrum per hyemem concretos gelu, ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύεσθαι, id est, illos perequitari. QVINT. Παριππεύω, Obequito, Prætereequito. Item Prætercurro. Et, Abeo aliò, illis relictis. quæ expositio ab Hes. pariter & Suida affertur. Ab vtroque exponitur etiam Prætercurro. nam ille παριππεύει exponit παρατρέχει: hic παριππεύσαντες, παραδραμόντες. Sed Hesychius παριππεύειν vult esse etiam παρακολουθεῖν. Ex Nonno autẽ affertur παριππεύσας per catachresin dictum pro Qui transmiserat vel traduxerat (ea significatione qua dicitur Transmittere tempus vel Traducere) παριππεύσας ἐνιαυτοὺς δὶς δεκάδας. SEXT. Προσιππεύω, Adequito, Iuxta equito. Iungitúrque datiuo, quemadmodũm Adequito apud Latinos: vt προσιππεύων τῇ πόλει, Adequitans vrbi.

Ἱππάς, άδος, ἡ, Equestris. Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, Ex ordine equestri. Ἱππεῖς in Atheniensium repub. pars vna erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus: videlicet πεντακοσιομεδίμνους, ἱππεῖς, ζευγίτας, & θῆτας. Erant autem ἱππεῖς isti quorum singuli, si opus foret, equum alere possent. Et ἱππάδες θυσίαι, Sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragebantur, αἱ περὶ τῶν ἱππέων ἐπιτελούμεναι, vt Hesych. tradit: vel αἱ αὐταὶ τιμῶνται ταῖς τιμαῖς, vt Suid. Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, ἱππάς vocabatur, vt idem Hesychius tradit. Sed & census quem conferebat equester ille ordo, ἱππάς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα τελοῦντες apud Plutarchum in Solone, qui censum equestrem soluunt. δευτέρους δὲ (inquit) [κατεστήσατο ὁ Σόλων] τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια. καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν.

Ἱππάζω, Equito. in vulg. lex. Sed vsitatius est passiuum ἱππάζομαι, id est Equo vehor, Equo feror, Equito. Iliad. ψ, ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀγχ' ἵππους. Aristoph. Nebu-

A lis, ὁ δὲ κόμην ἔχων ἱππάζεταί τε καὶ ξυνεξελαύνεται, ἀνεμοστροφεῖ δ' ἵπποις. Xenophon de equite, ἐπιθυμήσῃ ἤδη ἱππάζεσθαι, Qui equo vehi seu equitare i anorit. At in vulg. lex. ἐπὶ τούτων ἱππαζόμενοι, Hos conscendentes & obequitantes. Plutarchus Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, Qui regionem perequitarunt. In Aristophanis autem loco praecedente sunt qui ἱππάζεται exponant ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖται, id est ἐπὶ κέλητος, vehitur vnico equo & singulari, ad differentiam τῶν ἁμίππων. Sed & ipse equus aliquando dicitur ἱππάζεσθαι, passiuè, pro Agitari, B ἐλαύνεσθαι. Xenophon De re equ. ὅταν γ' ἤδη ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, Siquis equum qui iam ascenditur & agitatur, emerit. Idem, ἐὰν δ', ὅταν ἱππάζηται, μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται. Et ἱππαδικός, Equitandi artem edoctus

VNDE Ἱππασία, ας, ἡ, Equitatio, Equitatus, Ipsa actio equitandi. Xenophon De re equ. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἐξ χαλινὸν ἀγρὸν καὶ πρὸς τὰς οἴκαδε ἀφόδους φεύγουσιν ἐκ τῆς ἱππασίας, Ex equitationibus recurrunt ad domesticos recessus. Ibidem ἱππασία ἡ πέδη equitatio quasi catenata, seu circularis, ἡ κυκλοτερὴς (vt Poll. tradit) τοὺς μὲν ἵππους C στρέφουσα μὲν καὶ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν, i. Duri quidē oris equos prodit non solùm equitatio illa quasi catenata quae πέδη dicitur, sed euidentius etiam mutata subitò equitatio. Et alibi, ἄλλοτε μὲν μακράς, ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. Apud Pollucem est etiam σχεδία ἱππασία, Equitatio extemporalis. In vulgatis tamen lex. exponitur Equestris & ludicra commentatio. Et ἱππασίαι σύντονοι apud Galenū, Equitationes cōtentae. ET Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitabilis. idē quod D ἱππήλατος. Xenophon Hellen. 7, τὸ μὲν πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐνταῦθα ἀκροβολιζόμενοι διῆγον οἱ περὶ τὸν Εὔφρονα ἐπιδιώκοντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου, Vsq; ad cāpestria, seu loca equitabilia, Per quae agi equi possunt. Metaphoricè verò dicitur ἱππάσιμον παρέχειν ἑαυτόν τινι, qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi, Ab aliquo regitur & huc illuc agitur more equi qui sessorem admisit. Plutarchus in Alex. loquens de ipso Alexandro πρὸς τὸ χαμαιπετὲς ὑποφερόμενος καὶ τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν αἰσχρῶς ἱππάσιμον. ET Ἱππαστής, οῦ, ὁ, Equitator, Eques, Qui equo E vehitur. idem quod ἱππηλάτης. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xenophon De re equ. καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρόν, talem equum appellāt liberalem & voluntarium & equitatorē & ferocem & superbum. VNDE Ἱππαστί, aduerb. Equitantium modo. vt ἱππαστὶ καθίζειν, Equitantium modo insidere alicuius humeris, diuaricatis nimirum cruribus. COMP. Ἀνθιππάζομαι, Equitās occurro, Contra aliquē equo inuehor. (Sic etiam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicūtur duo equites) VNDE Ἀνθιππασία, Decursio equestris, quum F ἀντιπαρεξίασι περιελαύνουσιν ἀλλήλοις, φεύγοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες ταχέως. A Suida exponitur ἱππικὸς ἀγών. Apud eundem & in vulg. lex. est ETIAM Ἀνιππασία eiusdē significationis, sed errorē ibi esse patet ex Suidae verbis quae sequuntur. Nam quum dixisset, ἀνιππασία ἡ διιππασία, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα, subiungit, ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν. adeo vt quemadmodum legitur ibi ἀντωμοσία, sic etiam legendum sit ἀνθιππασία. alioqui similitudo in exemplo non esset. Reperitur tamen apud eundem Suidam suo etiam loco ἀνθιππασία. G Compos. ordine secundum EST Ἀφιππάζω, quod v. l. exp. Equitatum ago. At Ἀφιππάζομαι, Equo me proripio, vt Bud. apud Plutarchum interpr. dicens esse oppositum τοῦ ἐξιππάζομαι. Strabo lib. 7. p. 129, τοὺς ἱππέας ἰδόντας τὴν ἔφοδον τῶν πελάγους ἀφιππάσασθαι, καὶ φεύγοντας ἐγγὺς χιλιάδας τοῦ πελάγους καταληφθῆναι. ita vt ἀφιππάσασθαι, sit Equo aufugere. TERT. Ἐνιππάζομαι Equo inuehor, seu Equito in. QVART. Ἐξιππάζομαι, Equo euehor, seu Equo exeo. Bud. ex Plut. ἐξιππάσατο εἰς τὸ πεδίον. Synes. epist. 132, ἔχρῆν τι παραστατικὰ ἀνθρώπους ἡμέρας ἐξιππασαμένους ὡς αὐτὸν περαιωθῆναι, καὶ ὥσπερ καὶ ὀφθαλμοὺς ἅπαντα πολυπραγμονεῖν. QVINT. Ἐφιππάζομαι, Equo inuehor. aut Equito super, vel aduersus. SEXT. Καθιππάζομαι, Equo decurro in, Equo incurso. καθιππάσατο χώραν, incursauit regionem. Metaphoricè verò dicitur κα-

A θιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας apud Diogenem Laert. pro Circa philosophiam se exercere. vt ibi interpr. vertit, in Bione, τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας. SEPT. Παριππάζομαι, A latere equito, Adequito. Item Praeterequito, Equo praeteruehor. AT Διιππασία, idem quod ἀνθιππασία, vt dictum est.

Ἱππάριον, ET Ἱππίδιον, ου, τό, ET Ἱππίσκος, ου, ὁ, Equulus, siue Equuleus. id est paruus equus. Xenoph. Paed. 1, ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ἀγρεύειν ἡμᾶς τὰ χρήματα. ‖Ἱππάριον B est etiam auis nomen similis vulpanseri, vt tradit Hesych. ‖Ἱππίδιον autem piscis quoque est, idem fortassis qui ἵππος, vt Athen. tradit lib. 7, ex Epicharmo citans, ἱππίδια λεῖα ψύχη. ‖At ἱππίσκος censetur quoque in mundo muliebri. est enim Hesychio ἐπίθημα κεφαλῆς ἢ γυναικεῖον κόσμιον.

Ἱππόθεν, Ex equo. Od. θ, ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, ex equo illo durio effusi. Od. λ, ὁ δὲ μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ἱππόθεν ἐξέμεναι, Vt ex equo C exirem, Vt è cauernis equi illius lignei exirem. AT Ἱπποδόν, More equorum.

¶Ἱππάκη, ης, ἡ, Caseus equinus. item Equi coagulum, vt tum Dioscor. tum Plin. tradunt. Dioscor. lib. 2, cap. 80, ἡ δὲ καλουμένη ἱππάκη, τυρός ἐστιν ἵππειος. & paulo pòst, ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον πιτύαν. Hippocrates De aere aqua & locis, loquens de gente Scythica, πίνουσι γάλα ἵππων, καὶ ἱππάκην τρώγουσι. τοῦτο δ' ἐστὶ τυρὸς ἵππων. Idem De morbis lib. 4, iterum de Scythis loquens, καὶ τὸ μὲν πίον [τοῦ γάλακτος] ὃ βούτυρον καλέουσιν, ἐπιπολῆς διΐσταται, ἐλαφρὸν ἐόν. τὸ δὲ βαρὺ καὶ παχὺ κάτω ἵσταται, ὃ καὶ ἀποκρίναντες ξηραίνουσιν. ἐπὴν δὲ παγῇ καὶ ξηρανθῇ, ἱππάκην μιν καλέουσι. D Sic etiam legendum videtur apud Theophrastum libro 9, cap. 13, vbi de radice Scythica siue glycyrrhiza loquitur, δύναται δὲ καὶ τὴν δίψαν παύειν ἐάν τις ἐν τῷ στόματι ἔχῃ. διὸ ταύτῃ τε καὶ τῇ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἕνδεκα ἢ δώδεκα. Vnde est quod Plinius scribit in fine libri 11, Quaedam rursus exiguo gustu famem ac sitim sedant cōseruántque vires, vt butyrum, hippace, glycyrrhizon. Notandum tamen, in hoc Theophrasti loco legi ἱππάκῃ, apud Plinium verò ἱππικῇ, vt suE prà admonui: eumque in hoc ipso Theophr. loco quē transtulit, vocabulum hoc accepisse pro herba. Quum enim à Scythis herbam Scythicam inuentam tradidisset, eiúsque vires exposuisset, subiecit, Idem praestat apud eos hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectum habeat: tradúntque his duabus herbis Scythas etiam in duodenos dies durare in fame sitique. Sed verisimilius est eos caseo isto equino vnà cum glycyrrhiza famem tandiu tolerare posse quàm duabus tā F tum radicibus, praesertim quum Hippocrates quoque eos isto caseo victitare scribat. Attamen Gaza quoque ἱππικῇ in Theophrasti loco legisse, (quippe qui Equestri reddiderit) ac pariter & ipse de radice intellexisse videtur. Reperitur verò ET Ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem signif. Sic enim Eust. loquens de galactophagis & galactopotis apud Homerum, ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βρῶμα Σκυθικὸν ἐκ γάλακτος ἱππείου συνιστάμενον.

¶Ἱππάρδιον, ου, τό, Hippardium. animal ita nominatum ab equi similitudine, vt videtur, quod (sicut & hippelaphū) G habere ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, tradit Aristot. De hist. anim. lib. 2, cap. 1.

ἽΠΤΗΜΙ, Fut. πτήσω, aorist. 2 ἔπτην, Volo. Frequētius verò est passiuum ἵπταμαι, itidem pro Volo. vnde πτήσομαι, in Epigr. Volabo. Metaphoricè verò dicitur etiam de iis quae cito cursu aut impetu, auium more feruntur. Plutarchus loquens de adulatore αὐτός φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Homerum verò crebrum est ἐκ χειρῶν ἔπτατο, pro Ex manibus subitò excidebat, quasi auolando. Odyss. μ, Τὼ δ' ἄρα δεξιτερῆς ἐκ χειρὸς ἔπτατ' ἐρετμά. Odyss. ω, Τῶν δ' ἄρα δεξιτερῆς ἐκ χειρῶν ἔπτατο πήχεα. Sic etiam Il. ψ, ᾤχετο δ' ἐκ μελέων θυμὸς ἔπτατο. Aor. 2 (vt tradit Eustath.) EST Ἐπτόμην, à QVO πτέσθαι infinit. Atque inde compos. ἀπτόμην apud Euripidem, & ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Notandum verò, esse qui hos aoristos malint deriua-

re A Ππάω SIVE Ππῆμι: attamen ſicut ἵπτημι,& quæ inde formantur, ad ipſum ἵπημι, non autem ad πτάω, ſiue πῆμι referuntur, ſic etiam hæc ad ipſum ἵπτημι, non ad πτάω,nec ad πτῆμι: præſertim quum nulla eorum proferantur exempla. A

Πτῆμα,ατος,τό,Volatus.

Πτῆσις,εως,ἡ, Volatus, Volatura, apud Ariſtot.& Lucian. Et Baſil.Homil.8,καταπλημῶντες τῆς πτήσεως, audaces ad volatum tentandum.

Πτητικὸς,οῦ,ὁ, Volatilis, Cui volandi facultas & vis ineſt. Et ὁ μὴ πτητικὸς,Qui volare nequit.

B Πτηνὸς,οῦ,ὁ,Volucris.Ariſtot.De hiſt.animal.lib.1,cap.5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτὰ ὅσα, ὥσπερ ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, ὥσπερ μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Et πτηνὰ ζῶα apud eundem, Animalia volucria ſiue volantia.In Epigr.λευκοὺς κέρατας πτηνάς τε χελιδόνας. In iiſdem πτηνὸν Ἑρμῆν,Volucrem ſeu alatum Mercurium. Metaph.autẽ in Epigr.πτηνοὶ πόδες,volucres pedes.& πτηνοὶ λόγοι apud Plat.vt ἔπεα πτερόεντα apud Homerum.

C. Ἄπτην,ηνος,ὁ καὶ ἡ,Volare non potens,Inuolucris,vt Gellius loquitur,Implumis. Il.ι,ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρησι μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι. Ad quem locum reſpexit Plut.vbi ait,οὐθὲν ὁ ἑβδομος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος,ὅ,τι ἂν λάβοι,τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς, διὰ τοῦ στόματος προσφέρων.Et in lib.De aud.ὡς περ ἀπτῆνες νεοσσοὶ κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα,vt pulli auium inuolucres & implumes. C

C. ἈΝίπτημι, ſiue Ἀνίπταμαι, Subuolo,id eſt Surſum volo. Luc.τὶ δ' Ἰκάριον τινὰ πτεροῖς ὥσπερ ἀφ' ὑψηλοῦ πτῆ ἀνέπτης,Subuolaſti,In cælum euolaſti. Chryſoſt.δι' ὧν ἀνέπτη ἡ ψυχὴ πρὸς οὐρανοὺς ἀνεπτάσθαι. Heſychius autem ἀναπτῆναι exponit ἀναπτερωθῆναι, Suid.ſimpliciter πτερωθῆναι. Paſſ. quoque eiuſdem ſignific. eſt. Vt ἀναπτῆναι ἐς τὸν οὐρανὸν, Subuoleris in cælum,vt Cic.loquitur.Et apud Æſchin. in Cteſiphontem,οὐκ ἔστιν ὅπη ἀναπτήσομαι. Et apud Plat. πολὺ ἀναπτᾶσθαι. Eſt hinc ETIAM Ἀνεπτόμην,vt Euſt. vult,qui ex Sophocle citat,περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. Qui locus eſt in Aiace,ſcribiturque in vulgatis editionib' ἀνεπτάμαν. Sic enim chorus ait,Ἔφριξ' ἔρωτι,περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν. Ab illo autem aoriſto 2 ἀνεπτόμην eſt participium ἀναπτόμενος, quod apud Ariſtophanem legitur in Auibus,ἀπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ἀναβολάς.poſſet tamẽ hic ἀναπτάμενος etiam legi,ſed prior ſcriptura in vulg. editionibus reperitur. Sunt verò & qui hæc deriuarint AB Ἀναπτάω, SIVE Ἀνάπτημι, vt paulo antè admonui. VNDE Προανίπτημι ET Συνανίπτημι, Antè in altum euolo, & Simul in altum euolo,Simul volo. Gregor.ὡς περ ἐν ὄρνισιν ἀγέλη τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτᾶν, καὶ τοῦθ' ἡμῖν ἐπ' ἀρχῇ συναναπτάμενον. D

C. Ἀφίπταμαι, Auolo,Euolo,Participium ἀφιπτάμενος,Euolans,apud Lucianum.Aor.ſecundus medius eſt ἀπεπτάμην:vnde aliud participium ἀποπτάμενος. Hom.Iliad.π, Κὰδ δ' ἵππε ἐν κονίῃσι μακών,ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός. Et Odyſſeæ λ,Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. Inuenitur & aoriſtus 2 ἀπέπτην à themate actiuæ vocis ἀφίπτημι. E F

C. ΔΙίπτημι, Peruolo,Volando pertranſeo. Sap.lib.5,ὄρνέου διαπτάντος ἀέρα. Luc.οὐκ ἂν αὐτὴν διαπτάιην, οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Paſſ.quoque eiuſdem ſignificationis eſt.Il. ε,διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός,vbi tmeſis eſt pro διέπτατο. Euripid.Medea,initio,Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας, Tranſuolaſſe,ſeu volando tranſiiſſe. Plut.Sympoſ.4,ἀνθρώπου τι καθεύδοντος διαπτάμενος, tranſuolans per hominem dormientẽ.Herodian.l.2,διέπταμένη φήμη πάντα ὑπὸ πάντ' ἔθνη, didita fama quaſi volando perueniebat ad omnes gentes. Sunt verò qui ET Διαπτάω AC Διάπτημι ponant,vt in Ἵπτημι indicaui. G

C. ΕΙΣίπτημι,ſiue Εἰσίπταμαι, Inuolo. Ariſtoph.

C. ΕΦίπτημι,ſiue Ἐφίπταμαι, Aduolo. Odyſſ.ο,εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg.λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, in prata aduolat. Eſt hinc ETIAM Ἐπιπτῆναι, vt Euſtathius tradit.Iliados λ,— ἄλλ' δ' οἰστὸς Ὀξυβελὴς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, inuolare in multitudinem. nam volare miſſilia per metaphoram dicuntur,vt etiam volucres H

ſagittæ.

C.ΚΑΘίπτημι,ſiue Καθίπταμαι,Deuolo,Volãdo deſcendo. Lucian.περιελθεῖν ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ, donec aquila deuolarit.

C.ΠΑΡίπτημι ſiue Παρίπταμαι, A latere volo.Item Præteruolo. VNDE Συμπαρίπτημι,ſiue Συμπαρίπταμαι, Simul præteruolo,vel Simul volo.

C.ΠΕΡΙίπτημι,Circumuolo.

C.ΠΡΟΣίπτημι, Aduolo.Vnde προσέπτατο pro προσέπτησαν, apud Ariſtophanem. Philo De vita M.l.1, οὐ πτῆσις,οὐ κίνημα,οὐκ ἀκρὶς,οὔτις προσέπτησαν, ad hos aduolarũt. Metaphoricè autem apud Sophoclem, Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, id eſt προσέβαλε, vt ſcholiaſt. exponit.

C.ΥΠΕΡίπτημι, Superuolo,Supernè volo.

ΠΤΕΡΟ´Ν,οῦ,τό, Ala. Il.ω,de aquila,Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερὰ,tantæ eius ab vtraque parte erant alæ,videlicet quantæ ianuæ thalami: ſeu Alæ iſtius aquilæ magnitudine ſua fores thalami æquabant. Ariſtot.De hiſtor.animalium l.1,cap.5, τὰ καλούμενα ζῶα ἐφήμερα τετράποδα καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται, quatuor & pedibus & alis.Plut.Alex.τὸν λόφον ἀπέρραξε μετὰ θατέρου πτεροῦ, cũ altera ala.Pauſanias Attic.τὰ ἀρχαιότατα ξόανα εἶχε πτερά. Quum verò Galenus dicit τὰ πτερὰ danda eſſe febricitantib',vt quæ carne ſint molli,intelligit de alis quatenus pennis nudæ ſunt,quum propriè de ala pennata & volucri intelligatur. Metaphoricè autem πτερὰ tribuuntur etiam nauibus pro ipſis remis,quòd iis ceu alis nauis volet.Odyſſ.λ,Οὐδ' ἐρετμὰ,τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Pollux verò πτερὰ eſſe vult τὸ πλάτος τῆς κώπης ſiue τὸν ταρσὸν τῆς κώπης, palmulam remi. Minus aptè transfertur ad velum nauis. Heſiodus Erg. Εὐκόσμως στείλας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.Sic etiam apud Lycophr.teſte Euſtathio. Simili metaphora poetæ Latini dicunt Velorum alas,vt Virgilius,Velorum pandimus alas: ſicut vice verſa auibus tribuunt remigium alarum. ‖ Apud architectos autem πτερὰ ſiue πτερώματα dicuntur muri duo in altitudinem conſurgentes alarum inſtar. Vulg.lex. ‖ Πτερὰ in prora idem quod παρειαὶ,id eſt τὰ ἑκατέρωθεν. Poll.

Πτερὸν, Pẽna,itẽ Pinna. ὄρνιθος πρῶτα πτερὰ,auis primæ pinnæ,vt Cic.apud Arat.interpr. Luc.De ſaltat. ὅμοια πεποιηκὼς τοῖς ἐπὶ τῶν πτερῶν κωμῳδοῖς. Sic idem De calumn. ὥσπερ τοῖς πτεροῖς κωμῳδοῖς. In qua ſignificatione πτερὸν Philoſtr.accipit pro πτερὰ,id eſt Pennæ, vt quum epiſt.31,de pauone dicit,τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πτεροῦ τὴν τῶν ἀστέρων διακόσμησιν ἀναπλάττειν. Et epiſt.34,de noctua,τὸ οἰκεῖον ὀλιγοδεὲς πτερόν. Dicitur etiam de inſectorum & veſpertilionum ſiue pẽnis,ſiue membranis quibus alarum pennarũmve loco in volando vtũtur. propriè tamen de auium pennis, ſicut πτίλα propriè ſunt apum & cæterorum inſectorum: alterum tamen pro altero vſurpatur, vt videre eſt apud Ariſtot. libro 1 De animal.cap.5, vbi τῶν πτηνῶν differentias ponit. ‖ Πτερὸν pro ipſo animali pennato ſeu alato, .i. pro volucri, ponitur apud Homerum Od.η,Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα,id eſt,inſtar volucris. πτηνοῦ, vt Euſtathius exponit,dicens per partem intelligi totum.Quò referri poſſe videtur quod apud Sophoclem legitur in Œdipo Coloneo,Οὐκ οἶδ' ὅπως σοι τοῦτ' ἂν ἐμφανὲς πτερὸν ἄξαιγ' ἐς τὸ ἄλσος. id eſt,οἰωνὸν, τὴν πτέρυγα τῆς διανοίας. ‖ Πτερὸν apud comicos, idem quod σκιάδειον, id eſt Vmbella ſiue Vmbraculum, vt idem Pollux annotat. qualia hodiéque ex pauonum pennis in Italia conficiuntur. ‖ Πτερὰ & ἀετοὺς vocabant etiam τὰς τῶν ἱερῶν στέγας: Ariſtoph.ſcholiaſt.ex Ionis Agamemn. At Heſychius exponit, οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων. ‖ Πτερὸν eidem Heſychio eſt etiam idem cum ἀλσεῖ. ‖ In Ægypto etiam labyrintho πτερὸν erat ædificiorum quædam moles.Plinius libro 36,cap.13, Maiore autem in parte tranſitus eſt per tenebras: aliæque rurſus extra murum labyrinthi ædificiorũ moles: pteron appellant. Deriuatur autem πτερὸν à πτῶ, quod primitiuũ fingitur verbi ἵπταμαι,vel à πέτομαι per ſyncopen; ita dictum, quòd eius beneficio volucres volent.

C.Πτεροδόνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui alis circumagitur. Apud Ari

stophanem in Auibus, Cinesias poeta dicit, τὰς δ' ἰθυφεγμ- A
βων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνετ') Ἀέρια καὶ σκότια γε καὶ κυαναύγεα
Καὶ πτεροδόνητα. Paulo antè verò ab aue petit vt se alis subuectum in altum tollat ad accipiendas ex nubibus καινὰς ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.

C. Πτεροποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Varias & pictas pennas habēs, Pictus, vt Latini poetæ dicunt Pictæ volucres. Aristoph. Auibus.

C. Πτερορρεέω, VEL potiùs Πτερορρυέω, ῶ, Pēnarū defluuio laboro, Pēnas amitto. Aristot. Et Aristoph. in Auibus, Κᾆτα πολλάς ἄρ' ὁ συκοφάντης ὄρνις ἐστὶν ὡς πτερορρυεῖ ... ἀπὸ τῆς συκοφαντίας ἔμειναι. Idem, τὸν χειμῶνα πάντα τὰ ὄρνεα Πτερορρυεῖ τε κ' αὖθις ἔπειτα φύεται, pennas amittunt, & rursus plumescimus. B

C. Πτεροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger, Plin. Pinniger, Ouid. αἲ αἲ δρομάδες, ὦ πτεροφόροι, ποτνιάδες θεαί, Eurip. Or. de Eumenidibus seu furiis, Aligeræ deæ. ‖Sic dicebatur etiam πῖλος ... , vt Hesychius annotat, fortassis à pennigeris cristis, διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν. ‖Πτεροφόροι vocabantur etiam cursores, tabellarii ac nuntii celeres, quòd ii peregrè proficiscentes (vt Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone, καὶ πτεροφόροι συνεχῶς ἐφοίτων, ἀεί τι προσχωρεῖν ἐκείνῳ φράζοντες. Vbi interpres vertit Veredarii. Respexisse ad hoc vocabulum Iuuenalis putatur, quum ait, Tanquam de Cattis aliquid toruisque Sicambris Dicturus, tanquam diuersis partibus orbis Anxia præcipiti venisset epistola penna. ‖Πτεροφόροι dicuntur etiam quidam in Ægypto sacerdotes, vt testatur Hesychius. ‖Πτεροφόρος dicitur etiam regio quædam Rhiphæis montibus finitima, ita appellata ab assiduo niuis casu pinnarum similitudine, vt tradit Plinius. Sic enim stultè opinabantur aerem oppletum esse pennis, proindéque non patére in longinqua prospectum neque transitum. C

C. Πτεροφυέω, ῶ, Pennas produco, Pennæ mihi nascuntur, Plumo (ea signif. qua Gellius dicit, Pullis iamiam plumantibus) Plumesco. Plut. Erot. de Cupidine, κατὰ μικρὸν ἐν ταῖς παλαίστραις πτεροφυήσας, οὐκέτι καθεκτός ἐστιν. Aristophan. disiuncta voce dicit φύσει πτερά.

C. Ἄπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas non habens, Pennis siue pinnis carens, Inuolucris. Idem quod ἀπτὴν suprà. ‖Apud Homerum autem ἄπτερος μῦθος, verba quæ permanēt in mente eius qui audiit, nec quasi auolāt, ἔμμονος μῦθος ἢ οὐ παρέπτη: vel, Quæ quasi alata, subitò id quod mādatur, exequūtur. i. Quæ, qui audiit rem imperatam statim exequitur. vt sit ἰσόπτερος. Od. ρ, & Od. τ, Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος. In Æschyli Agamemnone ponitur pro ... siue ταχύς aut αἰφνίδιος, teste Hesychio. ‖At Ἄπτερα vrbs Cretæ est, inde dicta quòd aliquando Sirenes cum Musis de cantu contendentes & victæ, istic pennas abiecerint, quum prius volucres & pennatæ essent, vt Etymol. & Suid. docent. Ciuis huius oppidi Ἀπτεραῖος vel Ἀπτερεὺς, quorum prius apud Suidam, posterius apud Hesych. est: apud quem repone Ἀπτερεὺς pro Ἀπτερεύς, & Ἄπτερα pro Ἄπτα. AT Ἀπτερέως, Celerrimè, τάχιστα. vt Apoll. schol. exponit lib. vlt. Κεῖθεν δ' ἀπτερέως διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον. Sunt qui exponant ἑτοίμως, ἐλαφρῶς, ἀδιστάκτως: alii ἀπροθύμως, ἠμεληκότως, vt tradit Etymol. dicens Herodianū apud Hesiod. exponere ἀπροθύμως. Ex Lycophrone verò citatur ETIAM Ἀπτέρως, quod regularius ab ἄπτερος formatur. in ἀπτερέως autem ε insertum videtur, vt carmini heroico seruire posset. Sed ET Πτερέως affertur pro Celeriter, ταχέως. E F G

C. Δερμόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membranis volās, Cui membranaceæ pinnæ sunt. Aristot. De hist. anim. lib. 1, cap. 5, τὰ δὲ [τῶν πτηνῶν ἐστι] δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Vbi fortassis pro ἀλώπηξ legendum τέττιξ, quum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, sicut alibi tradit vespertilioni membranaceas pinnas esse.

C. Δίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bipennis, Duas habens pennas. Aristoteles De histor. anim. l. 1, cap. 5, δίπτερα δὲ ὅσα ἢ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ὀπισθόκεντρά ἐστι. & paulo pòst, τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα. Vnde Plin. lib. 11, cap. 28, Nullū cui aculeus in aluo, bipenne est. Et paulo antè, H

Nullum cui telum in ore, pluribus quàm binis adulat pennis. ‖At δίπτερος ναὸς, apud architectos, ædes duo habens ptera, Ædes diptera. Vitruuius l. 3, c. 1, Dipteros autem octastylos & pronao & postico, sed circa ædem duplices habet ordines columnarū. AT Ψευδοδίπτερος ναὸς (vt ibidem docet Vitruu.) sic collocatur vt in fronte & postico sint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ.

C. Εὔπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene alatus seu pennatus, Pēnis plurimùm potens. Apud Aristophanem autem in Neb. — ... Κοισύρας, metaph. est pro Ex ditioribus & nobilioribus, quæ pennis suis cæteras quasi anteeunt: id est ... aut etiam ὑπερβάλλων καὶ μετεώρων καὶ ... aut κούφων, ... ὁ λογισμὸς ... tot enim modis à scholiaste exponitur.

C. Κακόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum præcedenti, Malè pennatus, Cui alæ seu pennæ malæ sunt, Malè volās. idem quod κακοπτής. Aristot. ἄπους δὲ καὶ κακόπτερος. vbi Budæo legendum videtur δύσπους.

C. Μακρόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas alas siue pinnas habens.

C. Μελανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nigræ alæ aut pinnæ sunt. vt μελανόπτερος νὺξ apud Aristoph. sicut μελανοπτερύγων ὀνείρων apud Euripid. à πτέρυξ. quæ atris circumuolat alis, vide morte Horat. dicit.

C. Μονόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicā pinnam habens. Et Monopteros ædes apud Vitruu. Quæ vnicum pteron habet. lib. 4, c. 7, Fiunt autem ædes rotundæ, è quibus aliæ monopteræ sine cella columnatæ constituuntur, aliæ peripteræ dicuntur.

C. Ὀλιγόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui paucæ pennæ seu pinnæ sunt.

C. Ὁλόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totus pennatus est, Cuius vniuersum corpus pennis tectū est. Itē, Integras alas habens, Cuius alæ fissæ nō sunt. oppositum τῷ σχιζόπτερος. tales autem sunt muscæ & apes.

C. Ὁμοιόπτερος, Quibus similes pennæ sunt. ‖Ὁμοιόπτερα in vulg. lex. sunt etiam Volatilibus similia. AT Ὁμόπτεροι Hesychio sunt non solùm ὅμοιοι, sed etiā ὁμόστολοι, ὁμόχροοι, ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ πεπηδηκότες. at tunc metaphora esset. ac fortassis exponi posset Simul volantes, vt ὁμόπτεροι essent Qui ita eandem agunt ætatem vt aliquæ aues quæ simul volant.

C. Ὀρθόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui rectæ pinnæ sūt, Surrectas pinnas habens.

C. Περίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca pinnas habēs. Dicitur de ædificiis quæ vndiquaque eminentias habent, ὁ πανταχόθεν ἐξέχων. Athenæus libro 5, in descriptione nauis Philopatoris, συνῆπτε δὲ τούτῳ ὁ μέγας οἶκος, περίπτερος δ' ἦν, εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος. Et paulo pòst, κατεσκεύαστο δὲ τούτου ἄλλο συμπόσιον πολυτελὲς περίπτερον, οἱ γὰρ κίονες αὐτοῦ ἐκ λίθου Ἰνδικοῦ. Et peripteros ædes apud Vitruu. lib. 3, cap. 1, Quæ habet in fronte & postico senas columnas, in lateribus, cum angularibus, vndenas. ‖Περίπτερα Hesychio & Suidæ sunt etiam ... sed tunc substātiuum erit: sicut idē Hesych. περίπτερον esse tradit στοὰν ἔχουσαν κύκλῳ, itidem substantiuè, sed secundū primā huius vocabuli significationem. AT Ψευδοπερίπτερος, Qui peripteri formam simulat & quasi mentitur. Vitruu. l. 4, c. 7.

C. Πολύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas pēnas seu pinnas habens. oppositum τῷ ὀλιγόπτερος.

C. Σχιζόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas fissas habens. vt σχιζόπους, habens pedes fissos: cui opponitur στεγανόπους. Dicitur autem hoc σχιζόπτερος ad differentiam earum volucrium quarum alæ diuiduæ non sunt, vt vespertilionis alæ: at σχιζόπτεροι aues erunt quarū alæ pluribus pennis discretæ sunt, vt pedes hominis pluribus digitis. Aristot. l. 4 De hist. anim.

C. Τανύπτερος, ET Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Cui alæ extentæ sunt, Ingentibus alis patulus atque porrectus præuolans. vt loquitur Gell. Hesiodus, ἄρπην ὥρη τανύπτερον. Idem in Ergois, Ὣς φάτο ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις, passis volās alis.

C. Τετράπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quaternas gerens pinnas. Aristoteles lib. 1, De hist. anim. cap. 5, τετράπτερα μὲν ὅσα μέγεθος

ἴχει ὅσα ὀπισθόκεντρά ἐστι. id est (Plin. interpr.) Quaternas [pinnas] habent quæ aculeis in aluo armantur.

C. Ὑπόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alatus, Alas habens quibus subuehitur. Luc. in somn. δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων ἐοικὸς τῷ Πηγάσου ἐοικότων. Aristoph. Auib. ὡς ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον.

C. Φοινικόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeas alas seu pinnas habens. Est nomen auis quam Plinius quoque Phœnicopterum nominat, retento Græco vocabulo. Aristoph. Auibus, βαβαί, καλός γε καὶ φοινικοῦς. Quibus verbis alter subiicit, Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος.

C. Ὠκύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui pernices seu veloces alæ sunt, Celeres habens alas. Idem quod ὠκυπέτης: vt ὠκύπτερος ἴρηξ apud Hom. quē ὠκυπτέρων vocat Hesiod. [Ὠκύπτερα dicuntur etiam ipsæ pinnæ alarum prominētiores, quibus volandi celeritas iuuatur, aut etiam ipsæ alæ. Aristoph. Auibus, Ἐπὶ τῷ γελᾷς; respondet alter, ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις, quippe cuius pinnæ siue alæ similes essent εἰς ἀτίλειαν χηνὶ γεγραμμένῳ. vbi schol. facit tres πτερῶν species, πτίλα, πτερά, ὠκύπτερα. Apoll. Argon. 2, ὠκύπτερα πάλλεν, quatiebat alas, seu pinnas. Plutarch. Apophth. de Pyrrho, τῶν δὲ στρατιωτῶν αὐτὸν αἰετὸν προσαγορευόντων, Τί γὰρ (εἶπεν) οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὥσπερ ὠκυπτέροις αἰρόμενος; Pro ipsis pinnis accipitur apud Strattin comicum, Πολλῶν φλυαρῶν καὶ πάνυ ἀνάξια, Οὓς βόσκεθ' ὑμεῖς ἕνεκα τῶν ὠκυπτέρων.

Πτερόεις, εντος, ὁ, Alatus, Pennatus, Volucris. Epigr. lib. 1, Μύρμηκος πτερόεντος ἐπὶ νώτοισι καθεδεῖς, super tergum formicæ penningeræ, seu alatæ. Apud Homerum dicitur de sagittis, siue quòd pennatæ sint, siue quòd celeriter ferantur instar auium volantium. Il. ε, πτερόεντες ὀϊστοί. Il. δ, ἰὸν Ἀβλῆτα, πτερόεντα. Il. π, Ἰούς τε πτερόεντας ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Latini quoque poetæ penningeras sagittas dicunt: item volucres & volantes. Vnde & Cicero apud Aratum πτερόεις ὀϊστὸς vertit Volucris sagitta. Hesiodus verò in Clypeo Herculis, dicit etiam πτερόεντα πέδιλα, calceos aligeros, aut volucres. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. Apud Homerum autem dicuntur etiam ἔπεα πτερόεντα, volucria verba aut pennigera. Sic apud poetā Lat. – sed non replenda est curia verbis Quæ tibi magna volant. Aut verba quæ ex ore emissa, vt auis è manibus, reuocari nequeūt: (sicut & Horat. dicit, – semel emissū volat irreuocabile verbū.) Sic intelligit etiam Plutarch. in lib. De garrulitate, quū ideo à poeta ἔπεα πτερόεντα appellari ait, quoniam οὔτε πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις κατασχεῖν, οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προϊέμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατόν.

Πτερόω, ῶ, Alas addo, Alas accommodo, Alitem facio. Lucian. ἡ φύσις τὴν μέλισσαν ἐπτέρωσε. Aristoph. Auibus, Ἀλλ' οὐκ ἔγωγ' οὐ παύσομαι, πρίν γ' ἴδω σε, Ρεῖν ἂν πτερωθεὶς διαδράμοιμι τὸν αἰθέρα. Apud eundē ἐπτερωμένος, Pennatus, Alatus, Οἷσιν μάλισθ' ἔοικας ἐπτερωμένος, Quam maximè auem alæ tuæ simulēt, aut etiam pinnæ tuæ: cui maximè pennæ tuæ assimiles sint, videlicet Ἐς ἀτίλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ. Sic ἐπτερωμένη ὄρνις, pennata. Itē Alis subueho. Aristoph. Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, Siquis Cleocritum Cinesia quasi alis subuchat, Siquis Cleocrito Cinesiam loco alarum supponat. Dicitur enim leuis admodum fuisse Cinesias. de quo idem Aristophanes in Auibus, ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτάμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ἀναβολάς. Paulo antè verò dicit, ὄρνις γενέσθαι βούλομαι. Transfertur etiam ad naues, quas πτεροῦν dicimur quum expassis velis quasi volucres facimus, quum vela eis quasi alas accommodamus, quum velorum expādimus alas, vt Virgil. loquitur: aut etiam quum remos vtrinque quasi alas aptamus quibus volare possint, quum remos erigimus in modum expansarum alarum. Plutarch. in Antonio, εἰς τὰς πρώρας τῶν νεῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν. Polyb. lib. 1, πτερώσας τὴν ναῦν, remos erectos retineri iubens & ad remigium paratos. Idem, αἱ δὲ νῆες ἔτυχον ἐπτερωκυῖαι πρὸς τὴν ἐμβολήν, id est ἐπίκωποι & instructæ ad irruendum, seu remigio instructæ ad irruendum. Velo etiam πτεροῦσθαι dicuntur, vt apud Gregorium, ἡ ναῦς ἐκ τῶν λιμένων ἀνάγεται καὶ τῷ ἱστίῳ πτεροῦται. Apud Platonem autem πολιτείας libro 5, πρὸς τὸ εἶναι τὰ παιδία πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα ὅτι, ἵν' ἄν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι, Bud. exponit Equites è peditibus facere: propterea quòd quum alter interrogans quomodo hoc intelligi velit, dicat πῶς λέγεις, respondet alter, ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβιβαστέον. ita vt πτεροῦν hoc in loco idem sit cum ἀναβιβάζειν ἐπὶ τοὺς ἵππους, qui & ipsi alipedes à poetis appellantur. Secundum alteram significationem τοῦ πτερόω (id est Alis subueho, Alis in altum eueho & attollo) itidem metaphoricè accipitur. Philo De mundo, πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἅπερ ὑπὸ πολλοῦ τοῦ τὸ ὂν καθιδεῖν πλευγαῖς ἱμέρου πτερωθέντα, πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα αἴρεται, Ingenti desiderio perspicuè cernēdi illud vnum, quasi alis subuecti, vel Præ ingenti illo desiderio alites facti. Gregorius, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπτέρου, μετεωρισμένους τῶν ὑποσχέσεων, id est Bud. interpr. Spe obiecta & pollicitando erigebat animos eorum, & suspensos tenebat sublimésq;: vt πτεροῦσθαι ἐλπίσιν, idem sit quod ἐπαιωρεῖσθαι, ἐπαίρεσθαι, spe erigi & gaudio exultare, quasi volucrem & alitem fieri: quia animus sic gestiens consistere nescit & sibi constare. Bud. Πτεροῦσθαι in rebus aduersis aut difficilibus est quasi Resumere alas, Excitari aut Colligere animum, quo veluti alis rursus eleuentur qui prius oneri succumbebant. Plutar. Artox. ὥστε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι & συνεπικουφίζεσθαι ἐκείνου προθυμίαν καὶ ῥώμην ὁρῶντας.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, Pennosum in auibus tegmen, vt τρίχωμα pillosum villosúmque tegmen in bestiis, inquit Camerarius. Dicitur certè πτέρωμα de tota pennarum multitudine, vt si Gallicè dicas, plumage, vel pennage. Aristot. ἅπαντα τὰ τριχώματα καὶ τὰ πτερώματα τοῖς δέρμασι συνακολουθεῖ. Idē, γίνεται δὲ καὶ τὰ πτερώματα τῶν μελάνων ὀρνίθων, τὰ μὲν πρὸς τῷ σώματι μελάντερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaphoricè autem Synesius dicit τὸ νοῦ πτέρωμα, alas mentis. [Πτερώματα pinnæ & muri in ædificiis. Strabo libro 17, πτερώματα vocat muros æquè altos ex vtraque pronai parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque quæ fit columnis, ædium circumuallationem, & potissimùm in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruu. q alarum specie protegat. v. l. Vitruuii verba sunt lib. 3. c. 1, Pteromatos ratio & columnarū circū ædem dispositio ideo est inuenta vt aspectus propter asperitatem intercolumniorum haberet autoritatem: Et l. 4, c. 7, Alii verò remouentes parietes ædis, & applicantes ad intercolumnia pteromatos, spatio parietis sublati efficiunt amplum laxamentum cellæ.

Πτέρωσις, εως, ἡ, Pennarum productio, vt τρίχωσις, Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα, vt apud Aristophanem, πτέρωσιν ἀναλαμβάνει, Pēnas recipit, aut etiam iterum plumescit, αὖθις πτερὰ φύει, vt idem Aristoph. loquitur. Luc. πτερώσεως διαλυθείσης, pennis dissolutis. In vulgatis lexicis exponitur etiam Remigium alarum.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, Qui alas addit, Qui alis subleuat. Sicut verò πτερόω metaphoricè capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Greg. τῆς ἐρημίας τὸν πτερωτὴν, τῆς ἐπιμιξίας τὸν νομοθέτην, id est Exhilaratorem & confirmatorem, Qui spe bona implet & subleuat. B.

Πτερωτὸς, οῦ, ὁ, Alatus, Pennatus. Aristot. De hist. anim. lib. 1, cap. 5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Et apud Pollucem, πτερωτὰ & πτιλωτὰ προσκεφάλαια, puluinaria seu ceruicalia plumatilia, seu plumea. i. pennis volucrium seu plumis farta. Et πτερωτοὶ calices apud Plinium lib. 36, cap. 17, alati aut pennati calices.

C. Ἀπτέρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alatus aut pennatus non est. idem quod ἄπτερος.

C. ἈΝΑπτερόω, ῶ, Alatum facio, Alis instruo, siue pennis. Sed metaphoricè capitur vt plurimum pro Excito quempiam ad aliquid agendum, aut ad rei alicuius desiderium, Instigo, Animum addo, In spem erigo. Eur. in Oreste, – μῶν τι πολεμίων πέρι Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν; vbi scholiastes ἀνεπτέρωσε (siue ἀνεπτέρωσε, vt apud eum legitur) exponit ἤγειρε. Erasmus prouer-

bium facit Alas addere, quod exponens ait, Ἀναπτεροῦν vulgò dicebantur qui verbis alicui adderent animum, inque bonam spem erigerent. citátq; locum hunc ex Auibus Aristophanis, Δεινοὺς τε μοῦ τε μειρακίων ὁ Διειτρέφης Λύχνου ἀνεπτέρωσεν ὥς τ' ἱππηλατεῖν. Ita enim legitur apud Erasmum ἀνεπτέρωσεν, tanquam videlicet à verbo ἀναπτεροῦν, quod ipse ponit. Sed nusquam inuenio ἀναπτερόω, at passim ἀναπτερόω, à quo & ἀνεπτέρωσεν legitur in emendatis Aristophanis exemplaribus. Cæterùm videtur hic ἀνεπτέρωσεν esse Incendit eum ad cupiditatem equorum.

Ἀναπτερόομαι, οῦμαι, pass. Alis instruor, propriè. Et per metaphoram, Excitor ad aliquam rem agendam, vel ad rei alicuius cupiditatem, Accendor ad rei alicuius desiderium. In spem erigor, vel In spem bonam erigor. nam Suidas ἀνεπτερώθη exponit ἐλπίσι χρησταῖς ἤρθη, in hoc loco, ὁ δὲ Νεμέσιον ἀνεπτερώθη καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι. Apud Xenophontem itidē ἀνεπτερωμένοι dici mihi videntur In spem erecti, vel Erecti spectatione. Plato in Phædro, Ὅταν τὸ τῇδέ τις ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς ἀναμιμνησκόμενος ἀναπτερῶται, ἀναπτερούμενος δὲ προθυμούμενος ἀναπτέσθαι. vbi addens ἀναπτέσθαι (id est volare) alludit ad propriam verbi ἀναπτεροῦσθαι significationem. atque hic ἀναπτεροῦσθαι est propemodum quod Latini dicunt Gestire. Cicero De orat. lib. 2, Animi forensibus negotiis defessi gestiunt ac volitare cupiunt. Hoc enim in loco puto Gestiunt idem ferè esse quod ἀναπτεροῦνται. & Platonis verba retinendo, reddi posse hæc Tullii verba, gestiunt ac volitare cupiunt, ἀναπτεροῦνται καὶ προθυμοῦνται ἀναπτῆναι. Quod idem dicit Ardentes & erectos, fortasse ἀνεπτερωμένους aptè reddiderim, Philipp. 4, Ego vos ardentes & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor.

C. ΔΙαπτερόω, ῶ, Alas explico, aut etiam dispando, Expando alas. Item generalius pro διαπτύσσω.

Πτέρινος, ου, ὁ, Alatus, Pennatus. πτερίνοις θεοῖς, Aristoph. Pennatis seu alatis diis. Item πτέρινος στέφανος apud Polyb. idē quod πτερωτός, Corona pēnata. Apud Suid. ἐπικοσμοῦνται οἱ Ῥωμαῖοι πτερίνῳ στεφάνῳ, πτεροῖς φοινικέοις ἢ μελανιόρθοις τελείων, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. Vbi pro μελανιόρθοις videtur legendum μέλασιν ὀρθοῖς, aut μελανόχροις.

Πτερύσσομαι, Fut. ξομαι, Alis latera ferio, vt gallinacei ante cantum. Luc. ὅ, τι γὰρ ἐν ταφύμενα χλωίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε, latera quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipsum verò cantum plausu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Budæus. Huc pertinet quod Ezech. cap. 1 legimus, ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, quum alis plauderent. (scribitur tamen ibi etiam πορεύεσθαι) & paulo antè, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρα. Exponi etiam potest Gestio alis, Passis alis gestio. Capitur verò & metaphoricè, vt apud Athenæum lib. 6, ex Diphilo comico, de parasito quodam, Ἄττικός γε περὶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu auis gestiens, Alis gestio. Philo De vita Mosis libro 1, εἰ δέ που διακινηθείη μόνον ἠσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβριθεστέρας παρείχετο ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, si paulùm modo se commoueret & tanquam alis gestiret, Turn. interpr. loquitur autē ibi περὶ παίδων μεμηνότων καὶ λελυττηκότων. ‖Itē, Alis strepo & pugnā meditor, vt galli inter se dimicaturi. Sic interpr. Bud. apud Laert. in Socr. p. 76, δείξας αὐτῷ τοὺς κουρίους Μειδίου ἀλεκτρυόνας αἰτίους τῷ Καλλίᾳ πτερύξασθαι.

Πτέρυξις, εως, ἡ, Alarum plausus. Vide in Πτερύσσομαι.

C. Ἐκπτερύσσομαι, Alas expassas concutio. Luc. in encomio muscæ, Καὶ μὴν διηνθισμένη κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτήν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται, pauonum instar variegata est, siquis attentius in eam oculos defigat, quum expansis ad solem alis sese verberitat.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Il. β, de dracone & passerculo, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Plut. de voluptatibus quæ ex virtutis operibus percipiuntur, οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ ταῖς Πλατωνικαῖς ἐκείναις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τῆς ψυχῆς ἀναφερόμενοι, aureis alis. Theophil. comicus apud Athenæum libro 13, Τὰς δὲ πτέρυγας αἰτίζεται, τῇ νίκῃ φορεῖν Ἔδωκας, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων, de Cupidine, ὃ ἀποτέμνειν τὰ πτερά, vt paulo antè loquitur. ita vt πτέρυξ & πτερὸν idem sint. Et lib. 5, in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, νίκαι χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. Metaphoricè apud Sophoclem Electra, ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, alas luctuum acutisonorum. vbi celeritatem exprimi schol. vult: quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμός, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. ‖Item, Pinna. Theophrast. De hist. plant. lib. 3, cap. 10, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἡ ἐλάτη, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι πτιλοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Plinius quoque abietis folium pinnatum esse scribit. ‖Dicitur item de pinnis natatilium. Nicand. χελώνης Γήρυς, ἢ ταχινῇσι διαπλώει πτερύγεσσιν. Sic apud Basil. οἱ ἰχθῦς ὑδατοτρεφεῖς τῇ διὰ κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem & πτερύγιον appellatur, vt videbis infrà. ‖Sed & λόγχη πτέρυγας habet, id est Pinnas: seu (vt Pollux exponit) τὰς ἑκατέρωθεν προβολὰς ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. ‖Πτέρυγες dicuntur quoq; τῶν πεδιλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Hesychio, id est Pinnulæ. Bud. seu (vt Poll. tradit) τὰ τελευταῖα τοῦ πεδιλίου. ‖Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος. id est (vt vulg. lex. exponunt) Laciniæ, Partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quòd laciniosio procursu & angulis alarum formam referant. Plut. in Numa, αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et apud Suidam, Θετταλικαὶ πτέρυγες: quas inde dictas scribit, διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἳ γάρ εἰσιν ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. Hoc & Macedonicæ chlamydi lacinatim dispersæ tribuit Plinius lib. 15, cap. 10, quum de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, dextra læuáque anguloso procursu. Hæc vulg. lex. At Pollux πτέρυγας & πτερύγια tradit esse τὸ ἥμισυ τοῦ χιτωνίσκου. ‖Habet verò & thorax πτέρυγας, id est pinnulas. Xen. De re equ. ferè circa finem, περὶ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰ κύκλῳ αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἔστωσαν ὥστε στέγειν τὰ μέλη, ad inguen & verenda, circùmque hæc, pinnæ applicentur tot & tales quæ illas partes obtegant. Et paulo pòst, τὸ μὲν θώρακος τὸ κωλύον ταύτῃ ἀφαιρετέον, αἱ τί δὲ τούτου πτέρυγας ἐνόντι ἐν ταῖς γιγγλύμοις προσθετέαι, ὅταν μὲν διαίρηται, ὁμοίως ἀναπτύσσονται, ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπιπλεύσονται, Ab hac remouebitur quicquid in thorace impedire illam possit: & huius loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intensa cum manu quasi excurrant, reductaque cum illa rursum iungantur. Camer. Idipsum in ἀναβάσει vocat πτέρυγα, vt paulo pòst dicam. ‖Πτέρυξ dicitur etiam à quibusdā τὸ ἀσπάλαθον. Gorr. ex Dioscor.

C. Πτερυγοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Alæ formam habens. πτερυγοειδεῖς siue πτερυγοειδεῖς dicuntur duæ apophyses ossis σφηνοειδοῦς, quas ad cranii basim extra ipsum emittit. Sic dictæ sunt quòd alarum modo promineant. Gorr.

C. Πτερυγοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger. ‖At πτερυγοφόρον ἤλεκτρον, succinum plumas paleásque attrahēs. vulg. lex.

C. Πτερυγωκής, έος, ὁ, Alis celer. idē quod ὠκύπτερος. Æschyl.

C. Διπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τό, Binis alis volans, Bipennis. idem quod δίπτερος. Epigr.

C. Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τό, Extentis & patulis alis volans. Il. τ, ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ. Gellius lib. 6, cap. 6, Quum de iure augurio quæreretur & mentio præpetum auium facta esset, [audiui Apollinarem Sulpicium] è L. Claro præfecto vrbis dicere, præpetes sibi esse videri alites quas Homerus τανυπτέρυγας appellauerit: quoniam istas potissimùm augures spectarent quæ ingentibus alis patulæ atque porrectæ præuolarent. atque ibi hos Homeri versus dixit, Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις Πείθεσθαι, τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω.

C. Ἀπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas seu pennas non habens, Inuolucris. idem quod ἀπτὴν siue ἄπτερος, suprà. Hedyle poetria apud Athen. lib. 7, Ἢ βαιὰς ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτέρυγας, adhuc inuolucres seu implumes.

C. Ἑξαπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex alas habens, Senis alis volans. Naz.

C. Μελανοπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nigras alas seu nigras pennas habens, Nigris alis volans. Euripid. Hecuba, ὦ πότνια χθὼν μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων, quæ atris circumuolant alis, vt de morte Horatius dicit. Idem significat μελανόπτερος. A

Πτερυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Alæ speciem gerens, Alam referẽs. Πτερυγώδεις apud medicos dicitur is cui scapulæ sine carne nudæque sunt, & alarum instar prominẽt retrorsumque producuntur. Gorr. Et Galenus in Hippocratis lib. 1 De morb. comm. 1, sect. 18, de phthisicis loquẽs, ὅταν ὁ θώραξ στενὸς ᾖ ἀβαθὴς εἰς τοὐπίσω [ἤ]οις τὰς ὠμοπλάτας ἕξειν ὀπίσω ἐκεῖνο πτερύγιον. ἐντεῦθεν δὲ καὶ πτερυγώδεις ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. At πτερυγώδης λοβός quæ dicatur vide paulo antè in Πτερυγοειδής. B

Πτερύγωμα, ατος, τὸ, Ala, Pinna. At in pudendo muliebri τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη (quæ & μυρτοχειλίδες & κρημνοὶ dicuntur) πτερυγώματα nominantur, teste Polluce, id est veluti alæ. In auribus autem ea quæ panduntur, πτερυγώματα, quasi pinnæ, appellantur, vt tradit Camerarius ex libro qui inscribitur περὶ ἰατροῦ. Idem habetur etiam apud Ruf. Ephesium. C

Πτερυγωτὸς, οῦ, ὁ, Alatus, Pennatus, Pinnatus. Aristoph. Eq. πτερυγωτὸς αἰετός.

Πτερυγίζω, Pennas rostro purgo. Theophrastus, αἴθυιαι καὶ νῆτται πτερυγίζουσαι ἄνεμον σημαίνουσιν. Id est, Plinio interprete, Mergi anatésque pennas rostro purgantes, vẽtum præsagiunt. ‖ Item, Alas pando, Alas explico, vt aues volaturæ. Aristoph. Auibus, ἐπεὶ αἱ πάλαι παρ' ὑμῶν πτερυγίσαι αἰτίαν. Metaphoricè autem πτερυγίζειν est Frustra & inaniter conari, more pullorum volare nondum valentium, explicatis tamen alis volatum tentantium, Inaniter nitor, vt aues implumes quæ inaniter pandunt alas. τὸ τοιαῖς ὁρμαῖς ἀδυνάτοις πιεζεῖν, καθάπερ οἱ νεοσσοὶ πιεζόντες τὰ πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες, vt B. exponit hunc apud Aristoph. locum in Pluto, ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ του, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, Frustra nugaris, Nihil promoues, Nihil agis. B. Vsus est hoc verbo & Luc. in lib. De mercede seruientibus, vbi Erasmus interpr. Indecorè & scurriliter gesticulari. D

Πτερύγιον, ου, τὸ, Alula. diminut. à πτέρυξ, pro quo frequenter vsurpatur. ‖ In homine autem πτερύγια appellãtur, id est alæ, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὠμοπλατῶν, vt Pollux tradit: quas Camerarius scapulas esse putat. ‖ At in auribus πτερύγιον, id est ala, dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. ‖ In naso verò πτερύγια nominantur exteriores & infimæ partes motu præditæ. Sunt autem cartilagines, tenuiáque corpuscula ab vtroque latere adnata: in quæ exigui duo musculi à malis prodeuntes, vtrinque singuli inseruntur. Hi nasi alas adaperiunt. Gorr. ἐπιπτερύγια quoque eadem appellantur. ‖ Similiter & in muliebr. πτερύγια appellari eminentias illas duas veteri sinũ ambiẽtes, scriptũ reliquit Introductionis seu Medici autor. Gorr. ‖ Ab eiusdem etiam alæ similitudine πτερύγιον duplex & in diuersa humani corporis parte factum malum indicat. Vt enim alæ in volantibus ab humeris extensæ aperiuntur, sic in his ab angulo clausurâve aliqua progredientes inutiles membranæ & caruncula oculis & digitis nocẽt. Ac πτερύγιον quidem oculi est neruosa adnata oculi membranæ excrescẽtia, exoriens ab angulo & ad pupillam inde perueniens, eámque obtenebrans. Sæpius à narium, interdum etiam à temporum parte nascitur, rarissimè à superna aut inferna palpebra. Aetius autem libro 7, tradit πτερύγιον esse quum album in oculo supra modum augescit, aut caro supercrescit, ex scabra quadam lippitudine aut assiduis fluxionibus. Latini id mali genus vnguem vocant, vt ait Celsus lib. 7, cap. 7, quòd humano vngui (vt credimus) progrediens neruosa ea membrana similis sit. Gorr. In hac significatione Plinius vocabulum Græcum retinet. nam quod Diosc. περὶ ἀλῶν tradit, σμήχουσι δὲ καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπεροχὰς καὶ πτερύγια τήκουσι, ipse sic transtulit, Item oculorum remediis, & ad excrescentes ibi carnes, totiúsque corporis pterygia, sed in oculis peculiariter. Quod verò in hominis pedibus manibusque fit πτερύγιον, est incrementum carnis quæ partem vnguis integit. Nascitur potissimùm in pollicibus, pedũ quidem, ex offensione plerunque, manuum autem, ex neglecta reduuia & post inflammationem in pus mutata. Est quum & os corrumpit, graui cum odore, digitúsque per summa dilatatur & liuet. Gorr. πτερύγιον hoc Celso est quũ caruncula ab vngue recedit, cum magno dolore. Hæc quoque Plinius Græco vocabulo retento, pterygia appellat. nam quod Dioscorides de œnãthe dicit, καθαίρει δὲ παρωνυχίας τε καὶ πτερύγια θεραπεύει, ipse Plinius ita reddidit, Cinis eius ad paronychias & pterygia probatur. Rursum quod idem de alumine tradit, ἁρμόζει ὅτι ἐξὶ τε λειχῆσι καὶ πτερυγίοις ἢ χιμέτλοις, idem Plinius ita reddidit, Compescit & vnguium scabritias & pterygia, perniones. Cum Plinio autem Dioscoridis interpretes vocem Græcam retinent. ‖ In piscibus verò πτερύγια pinnæ sunt. Aristoteles de marinis animalibus, ἔνια οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτοῖς τοῦ τῆς πλάτη. Vnde Plinius, E planis aliqua non habent pinnas, vt pastinacæ, ipsæ enim latitudine natant. Aliud exemplum cum eiusdem Plinii interpretatione inuenies in Θύννος. E O n

‖ In veste πτερύγιον idem est quod etiã πτέρυξ. i. Lacinia, 1 Regum 15 & 24, πτερύγιον τῆς διπλοΐδος. vulg. lex. Budæus autem non laciniam hic interpr. sed Summitatem. Sicut Hesychio quoque πτερύγιον significat ἀκρωτήριον. ‖ Sic in thorace quoque πτερύγιον idem est quod πτέρυξ. Xenoph. Anabas. 4, εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου ἀντὶ δὲ πτερυγίων, σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, id est, loco pinnarum seu pinnularum. sic enim Camerarius πτέρυγας interpr. eadem de re dictum. ‖ In templo πτερύγιον dicitur Pinnaculum, vel Pinna. Lucæ 4, ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ.

¶ Πτερὶς, siue Πτερις, (vtraque enim scriptura reperitur: prior verò frequentius) ίδος, ἡ, Filix mas. à πτερὸν deriuatur, quòd (vt Dioscorides scribit) folia habeat ἀπτερωμένα καὶ ἀποπλατυσμένα ὡς πτέρυξ, seu (vt schol. Theocriti) φ similis sit πτερῷ στρουθοκαμήλου: sicut Plinius quoque scribit folia eius lateribus pinnata esse: atque inde nomen Græcos ei imposuisse. Alio nomine vocatur πολύρριζον & βλῆχνον, vt apud Dioscoridem & Plinium scribitur: siue βληχρὸν, vt apud scholiastẽ Theocr. siue βλῆχρος, vt apud Nicandrum, quam scripturam schol. quoque agnoscit. Theocr. Idyll. 3, Τὸν ζωμὸν ἐξαδ' ἐς ἢ τὰν πτέριν. Nicand. Ther. de fugandis serpentibus, Ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήχρου πυρὶ βάλλεο χαίτην. Plinius quoque eam vstam serpentes nidore suo fugare tradit. ‖ Πτερίδες vocantur etiam nymphæ quædam ab hac herba, vt annotat Hesych.

C. Θηλυπτερὶς, ίδος, ἡ, Filix fœmina. alio nomine vocatur νυμφαία πτερις, vt Diosc. docet & Plin. apud quos descriptionem & discrimen vtriusque reperies.

ΠΤΙΛΟΝ, ου, τὸ, Penna seu Pinna. propriè insectorum. nam Aristoteles tria τῶν πτηνῶν genera faciens, πτερωτά, πτιλωτά & δερμόπτερα, sub πτιλωτοῖς insecta collocat: licet alibi eis πτερὰ quoque tribuat. Aristoteles De ingressu animal. τὰ δὲ πτίλα τῆς ὁλοπτέρου ὄν τῶν πλαγίων ἀσχίστων, id est membranulæ pennarum, vt Camerarius interpr. Pinnas etiam vel Pennas simpliciter reddere aliquis possit qui Plinium sequi velit. is enim insectis (quæ ex ὁλοπτέρων genere sunt) modò pennas, modò pinnas tribuit. Dicitur item de serpentium alis. Herodot. lib. 2, de quodam serpente, πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά κη ἐμφερέστατα. Dicitur etiam de pinnis auium. vt apud Plut. in l. De solert. animaliũ, de hirũdinibus, λίμνης τὸ πλάτος ἐν χρῷ ἐφαπτόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἄκροις, superficiem cõtingunt extremis alarum pinnis. Dicuntur etiā πτίλα molliores auium pennæ, id est plumæ: item lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorũ pereuntibus, legitimæ plumæ oriũtur. Apud Aristoph. autem Acharn. Πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου τινὸς Πρὸς τοὺς ἐπιπέσω, δεινὸν ὥστε μέλος, schol. dicit intelligi τῶν περικεφαλαίων, galeam, à cono pennato. At πτίλα metaph. dicitur Vela, sicut & πτερὰ suprà. Posui autem hic πτίλον, quòd eiusdem cũ πτερὸν originis id esse tradant grammatici. videlicet ab inusitato themate πτῶ, vnde πέτομαι.

dddd 4

C.Ἄπτιλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Implumis,Inuolucris.idem quod ἄπτέρωτος,vt tradit Suid.

C.Τετράπτιλος,ου,ὁ καὶ ἡ.Quaternis pinnis volans,Quaternas pinnas siue pennas gerens. Aristoph.Acharn. Βούλει μαχέσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ; vbi Lamachum intelligit quatuor pinnas in galeæ cono gerentem.

Πτίλωσις,εως,ἡ. Pennarum plumarúmque annua mutatio, vt Marcell.Dioscor. interpr.tradit. | Item, Defluuium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Aetius scribit compositam esse affectionem ἐκ τῆς μαδαρώσεως καὶ τῆς σκληροφθαλμίας.non enim simplex pilorum defluuium est,sicut μαδάρωσις,sed præterea palpebris,& oris præsertim earum,accedit crassities,callositas & rubor,quæ sunt τῆς σκληροφθαλμίας συμπτώματα.Gorræus. Idem malum dicitur ETIAM Πτιλαβλέφαρα à Dioscoride lib.1,cap.87,vbi Marcellus vertit Glabrescentes simúlque nascentes alias palpebras: huius suæ interpretationis rationem ex Galeni Isagoge afferens, qui πτίλωσιν esse dicit quum aliæ subnascuntur palpebræ:quæ verò naturales antea erant,defluentes tractæve, dolores iis quæ punguntur similes faciunt. At vocem hanc à πτίλον factam esse, quòd quemadmodum pulli auium πτίλα(id est lanugines quibus primùm exclusi vestiuntur) ætate progredientes mutant, ac pennas assumunt, eásque annuatim mutant: sic etiam in palpebris pili mutentur,ac mutatis alii subnascantur. Posset tamen deriuari etiam à πτίλος. NAM Πτίλοι dicuntur (vt Galenus tradit libro 14 Method.medic.) quibus periere ex ciliis pili. Alii verò nō omnes generaliter quibus ii pili deciderunt, πτίλους vocandos censent, sed quibus præterea adiuncta est crassities,callositas ac rubedo palpebrarum:quòd aliter inter eos qui τῇ πτιλώσει,& eos qui τῇ μαδαρώσει laborant,non liceat distinguere.Gorr. Aetius libro 7,cap.80, ἔστι δὲ τὸ πτίλον καλούμενον καὶ παχύνονται καὶ τυλοῦνται τὰ μέρη ταῦτα (id est οἱ ταρσοὶ τῶν ὀφθαλμῶν) ὡς εἶναι συνθετὸν τὸ πάθος ἐκ μαδαρώσεως καὶ σκληροφθαλμίας: loquens περὶ πτιλώσεως. Diuersis autem modis scribitur hoc vocabulum. apud Hesychium enim est πτιλός, cum accentu in vltima:apud Suidam πτίλλος, duplici λ & accentu in penultima, at in medicorū libris πτίλος etiā.Sunt verò & qui à τίλλω deriuatum existiment,secundum quos geminatum λ fuerit.

Πτιλωτὸς,οῦ,ὁ,Pennatus,seu Pinnatus. Aristot.De hist.animal.libro 1.cap.5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν,ὥσπερ ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτά,ὥσπερ μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα.alia alis volāt,vt aquila & accipiter: alia pinnis.Ibidem,πτιλωτὰ δὲ,ὧν τὸ πτίλωμα, ὥσπερ τὸ ἔντομα. Et πτιλωτὰ προσκεφάλαια, ceruicalia plumea: de quibus vide in πτερωτός.

Πέτομαι, ET Πέταμαι, ET Πετάομαι, idem quod ἵπταμαι,id est Volo:eiusdémque originis. videlicet ab inusitato themate πτῶ. Iliados β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, de apibus. Iliad.μ,de dracone,Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Aristot.De mundo,τὸ ἀέριον ζῶον οἰχήσεται πετόμενον, aerium animal volabit. Plutarch.De solert.animal.οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ πτίλιγες, οὐδὲ ἀετοὶ πέτονται καὶ πέρδικες. Aristot.in 3 Metaph.τὰ πετώμενα ὁ κόκκυξ. Apud eundem reperitur πετῶνται,non semel, vt testatur Bud. Metaphoricè dicitur de iis quæ rapido cursu aut impetu feruntur, tam inanimis quàm animatis, sicut & ἵπταμαι.Iliados π,de equis,— ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. Et Il. ψ,— τὼ δὲ ἀκονιτὶ πετέσθην. Il.ν, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά,πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,Αὐτὰς δ' ὥς ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Epigramm.libro 2, Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος· ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται.

C.Κακοπέτης,Malè volans.idem quod κακόπτερος. Budæus ex Aristot.

C.Ταχυπέτης,Celeriter volans.

C.Ὑψιπέτης,Altiuolans,Cic.Altiuolus,Plin.

C.Χαμαιπέτης,Humi volans.contr.præcedenti.

C.Ὠκυπέτης,Celeriter volans.idem quod ταχυπέτης & ὠκύπτερος. Hesiodus Erg.ὠκυπέτης ἴρηξ,τανυσίπτερος ὄρνις. Opp. lib.3 De venat.νώτοισιν ἀκαχήμενον ὠκυπέτῃσιν Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος,dorsis volucribus. AT Ὠκυπέτη,ἡ,Harpyiæ nomen apud Hesiodum Theog.

Πετεινὸς,οῦ,ὁ,Volucris.idē quod πτηνός. Et πετεινὰ plur. numero substant.Volucres,Aues.Aristoteles Polit.1.Pro quo poeticè resoluta vocali,& verso ι in η, DICITVR Πετεηνός.Iliad.β,ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά. Hesiod. Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Et plurali numero substantiuè τὰ πετεηνὰ, Volucres. Iliad.φ, κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν,de aquila:quam Iliad.θ, & Il. ω vocat τελειότατον πετεηνῶν.Il.ρ, ὑψιπετέων πετεηνῶν. Aliqua tamen exempl.habent πετεινῶν cum ει in penultima,quam scripturam Eust.non agnoscit,agnoscit autem priorē. Ex Epigr.citatur ETIAM Πετηνὸς,sed videtur scribendum πετεινός.

C.ΑΝΑπέτομαι,Subuolo,Sursum volo,In altum volo. Aristoph.Auib. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις,Subuolo in cælum.

C.ΑΠΟπέτομαι.Auolo.Dion lib.43,p.152,οἱ δὲ δὴ ἀετοὶ τῶν στρατοπέδων αὐτοῦ τὰς πτέρυγας συνέστειλαν,πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπέπτοντο. Citatur item pro Reuolo ex Plutarcho,sed locus non profertur.

C.ΔΙΑπέτομαι,Peruolo,Volando pertranseo.idem quod διίπταμαι suprà.

C.ΕΙΣπέτομαι ET Εἰσπέταμαι, Inuolo, Volando introeo. Pro quo dicitur ETIAM Εἰσπετάομαι. Aristot. De hist. lib.9,cap 40, οὐ διώκει ἄλλην γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπετασθῇ,donec in alueum inuolarit.id est,ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος ἀφίκηται,vt paulo pòst sequitur.

C.ΕΚπέτομαι ET Ἐκπέταμαι,Euolo.Theophr.in 1 De caus.pl. de semine cupressi, ἀπορρῶν ἐκπέτεται διαχασκόντων τῶν σφαιρίων,euolant dehiscentibus pilulis. Bud. Aristoph. Auibus,Ἐκπεπτάμενος αὖ οὗτος ἐκεῖνον ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot.De Animal.l.9,cap.40,ἃ ἐὰν ἀπεσμηνῶνται ἐκπέτονται. Dicitur verò ET Ἐκπετάομαι pro eodem. Aristot. ibidem de fucis,ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι,προσπίπτουσιν ἀθρόοι πρὸς τὸν οὐρανόν,ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. id est ἔξω πετασθῶσι,vt paulo pòst loquitur.

C.ΕΠΙπέτομαι ET Ἐπιπετάομαι,Aduolo,Inuolo.Volo super aut aduersum.

C.ΚΑΤΑπέτομαι, ET Καταπέταμαι, Deuolo, Volando descendo seu delabor.oppositum τῷ ἀναπέτομαι.

C.ΠΑΡΑπέτομαι ET Παραπετάομαι,Aduolo(si modò accipi hoc potest pro Iuxta volo,seu A latere volo)Item Præteruolo.

C.ΠΕΡΙπέτομαι,Circumuolo. Luc. περιπέτεσθαι τὸ πλάγιον.

C.ΥΠΕΡπέτομαι,Superuolo,Supernè volo. Aristoteles l.5 De hist.anim.

Ποτὴ,ῆς,ἡ,Volatus,à πέτομαι, vt τομὴ à τέμνω.Odyss.ε, Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,mergo volatu similis. Eustathius ibi annotat posse etiam in nominatiuo legi ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης,id est Volans:scribi verò & ποτῇ,subaudito κατὰ,vt sit κατὰ πτῆσιν.

Ποτάομαι,ῶμαι,idem quod πέτομαι seu πετάομαι.Iliad.β, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,de auib. Eodē in libro,αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται,αἱ δέ τε ἔνθα,partim huc volāt, partim illuc. Scribitur ETIAM Ποτέομαι,sicut στεφάω & στεφανόω,teste Eustathio.

Ποτηνὸς ET Ποτανὸς,οῦ,ὁ,Volucer.idem quod πτηνὸς & πετεινὸς suprà. Et ποτηνὰ plurali numero substantiuè Volucres,vt πετεινὰ & πετεηνὰ suprà.Odyss.μ,Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται,οὐδὲ πέλειαι. At ποτηνὸς,Alatus, Volucer, citatur ex Euripide.Pro quo Doricè DICITVR Ποτανὸς,vt testatur Eustathius,citans ex Lamprocle de Pleiadibus,αἳ ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν ἐν αἰθέρι κεῖνται.

C.ΑΜΦΙποτάομαι,Circumuolo.Iliad.β, Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Vbi tamen Cicero vertit non Circumuolabat sed Superuolabat, fortassis metri caussa. Verba eius sunt,Nona super tremulo genitrix clangore volabat.

C.ΕΚποτάομαι & Ἐκποτέομαι,Euolo. At metaph. Iliad.τ, ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, pro Decidunt.Scribitur verò ET Ἐκποτέομαι per ω in penultima,teste Eustathio, sicut & in ποτάομαι.

C.ΥΠΕΡποτάομαι,Aduolo,Superuolo. Apud Dioscoridem

libro 5, cap. 85, de pompholyge, ἔτι δὲ κουφοτάτη, ὡς δύνασθαι ἐπιπτῆναι τῷ ἀέρι, Ruell. interpretatur, Vt in auras cuolare possit. Notandũ verò esse vocabuli huius terminationem ...., ideóque scripturam huius loci posse esse suspectam.

ἼΠΤΩ, SIVE ἴπω, Fut. ψω, Noceo, Damnum infero, Lædo. βλάπτω. Passiua quoque vox eiusdem est significationis. Iliad. β, de mente Atridæ, Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν. Iliad. α, in precatione Chrysæ ad Apollinem, Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. id est ἔβλαψας. Sunt autem qui ab ἴψ (de quo in col. sequenti) hoc verbum deriuent: alii contrà nomen illud ab hoc verbo deducunt. Inuenitur autem ETIAM Ἐξίπτω apud Hesychium, expositum ἐκπιέζεται, tanquam videlicet à themate ἴπω.

Ἶπος, ου, Muscipula. ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μυάγρα, Eust. & Pollux: ab ἴπτω, quòd muribus noceat & perniciem afferat, aut eos opprimat. Nam ἶπος accipiendum hic est pro eo muscipularum genere quo mures opprimuntur. vnde ἰπὸς (scribitur enim & oxytonως) Hesychius esse dicit τὸ ἐμπῖπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. ¶Item, Officina fullonis, Fullonica. τὸ τῶν κναφέων ἐργαστήριον, vt Pollux exponit, ex Archilocho citans κεῖται ἐν ἴπῳ. ¶Exponitur etiam κόλασις, τιμωρία, Pœna, Supplicium: item, Prætorium. ¶Item, Potus, πόσις, vt apud Hippocratem in μοχλικῷ Galen. exp. ¶Scribitur verò & ἶπος, cum circumflexo, quod exponitur πιεσμός, Pressus, siue Pressura. Pind. Olymp. Ode 4, ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, Onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Pollucem autem aspero spiritu scribitur ἵπος & ἱπόω, contrà quàm in aliis libris: apud Hesychium autem est etiam ἰπνοδομεῖν & ἰπούμενος, idque suo loco, id est post ἰπνώτης: Apud eundem est ETIAM Εἶπος, itidem παγὶς, καὶ τὸ βάρος.

Ἰπόω, ῶ, Premo, more fullonũ aut muscipulæ. πιέζω. Suid. ex Aristoph. Eq. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς. Pollux ex Cratino, δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, Dabis mihi luculentas pœnas pressus miserus. Annotat Pollux verbum ἰποῦν & ἰποῦσθαι acceptum pro ἀποθλίβεσθαι & πιέζεσθαι, & κναφεύειν, fullonum esse propriũ. apud eum, sed perperam, scribitur ἱπούμενος. Ex Aristoph. Eustath. citat, ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, exponens βλαπτόμενος.

C. Ἐξιπόω, ῶ, Exprimo. Dioscorides lib. 5, ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. Idẽ, εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πλάκα ἐξίπου. & libro 1, capite 54, καὶ πάλιν ἐξίπου. paulo ante verò dixerat, ἐάσας τὴν νύκτα ἔκθλιβε: & paulo pòst dicit ἐκπίεζε. Galenus libro 1 De loc. aff. ... εἰς κάμινον ἐμβάψας ὡς ... ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπωσον, quum que mollis fiet, exprimito. Et in pass. Ἐξιποῦμαι, Exprimor. Dioscor. ἐξιπωμένα ῥόδα, Intritu pressa, seu expressa. & ἐξιπωθὲν ἔλαιον, idem quod ἐκπιεσθέν, vt ipse idẽ inquit. B. Medicamenta autẽ aliqua dicũtur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt & expurgant. Vnde & ἐξιπούμενος ab Hesychio exponitur καθαιρόμενος. Aetius libro 13, capite 1, de emplastrorum quæ à cane morsis adhibentur, facultate, καὶ γὰρ τὸν ἰώδη χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ ἐκκενοῦσι τὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἐπιπαγέντα, venenosum humorem ex dentium morsu relictum expurgant & quasi exprimunt. VNDE Ἐξιπωτικός, οῦ, ὁ, Cui exprimendi vis inest. Item Extrahendi & expurgandi vi præditus. vt ἐξιπωτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus inest vis extrahendi & expurgandi, ac velut exprimendi malos humores: eadem fere quæ διαφορητικὰ & ἐπισπαστικά, id est discussoria atque attractoria. Galen. κατὰ γένη, libro 7, ... ταῦτα διὰ φαρμάκων διαφορούντων ... δηλονότι τὸ παχυμερὲς ἰχὼρ, οὐ μὴν ἰσχυρῶς γε καὶ ἀθρόως ... ὡς τὰ διαφορητικὰ ... φάρμακα. καλοῦσι δὲ ἐπισπαστικά τε καὶ ἐξιπωτικὰ τὰ τοιαῦτα.

¶Ἰπνός, siue Ἴπνος, ου, ὁ, Furnus, Testus siue Testum, φοῦρνος, κλίβανος, vt Hesychius & Eustathius exponunt. Sic accipit Erotianus hunc Aristoph. locum in Auibus, [τὴν πατέρα τὴν ...] κρεμάσαντες ... εἰς τὸν ἰπνὸν ... at scholiastes ibi annotat, ἰπνὸν propriè esse Caminum: καταχρηστικῶς autem poni pro ἐσχάρα, id est focus. ¶Item, Caminus, κάμινος, κλιβανοειδής, vt idem Hesychius & Aristoph. schol. & Erotianus apud Hippocratem exponit: (apud quem tamen esse qui ἴπνον pro furno accipiant, idem Erotianus annotat.) ¶Item, Culina, μαγειρεῖον. Aristoph. Pluto, Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλαφρίζετο. Et in Vespis, εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε, καὶ μιστύλλει τις ὅστις καταδέδυκε. In eadem comœdia, ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνόν, ἁρπάσας τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε. In his tribus locis & apud scholiastẽ & in textu oxytonως scribitur. ¶Item, Lampas, Lychnus. λαμπτήρ, φανός, λύχνος. Aristoph. Pace, ἀπὸ δείπνου τινὲς τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων, ἰπνούς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. ¶Apud eundem in Pace, κόλπου γυναικῶν διαπεπτηχυιῶν ἐς ἰπνόν, scholiast. ἰπνὸν positum annotat pro αἰχόν. ¶Idem Aristoph. in Cocalo, ἰπνὸν appellauit τὸν κοπρῶνα, id est Sterquilinium, teste Polluce & Hesychio. Apud quem Hesychium in hac significatione scribitur ἰπνός, at apud Pollucem ἴπνος cum accentu & spiritu leni in penultima. ¶Est etiam pars nauis, vt docet idem Hesych. Notandum verò, Cyrillum inter ἴπνος & ἰπνός hanc constituere differentiam, vt quum oxytonum est, Furnum significet: quum paroxytonum, Laternam siue Lampadem, τὸν φανόν. Quæ tamen scriptura non obseruatur. Cæterùm quod ad etymon attinet, Eust. ab ἴπτω deriuat, vnà cum ἶπος & ἰπόω, etymologiæ autem rationem non adfert.

C. Ἰπνολέβης, ητος, ὁ, ET Ἰπνολεβήτιον, ου, τὸ, Vas seu lebes ad aquam in furno seu testo calefaciẽdam. Lucianus Lexiph. ὁ δέ μοι ἰπνολέβης ὑπὸ παφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπιστρέψει τὰς ἀνθρακας. Polluci lib. 10, θερμαντῆρες, θερμαστρίδες, θερμαντήρια, χαλκία, ἐσχαρίδες, λέβητες, λεβητάρια, ἰπνολεβήτια, vasa sunt in quibus calefit aqua, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνηται.

C. Ἰπνοποιός, οῦ, ὁ, Qui furnos fabricatur. Luc. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιούς, καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν.

Ἰπνόω, ῶ, In furno seu camino vro, aut In furnum seu caminum conicio. Æschyl. Prometheo, de ipso Prometheo, Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, Ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino. Sic legit etiam Aristoph. scholiast. Posset tamen fortassis legi etiam ἰπούμενος ab ἶπος: quo vocabulo in eadem re vsus est Pindarus, vt paulo antè in ἶπος videre potes.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, Furnaceus, Testuaceus. vt ἰπνίτης ἄρτος, apud Athenæum libro 3, Panis furnaceus, Panis in furno coctus. Ex Timocle, κατεμάνθανον δὲ κριβανίτην θερμὸν ... θερμὸν ἰπνίτην ...

Ἴπνιος, ου, ὁ, Qui ex furno est, Qui furni est. vt ἴπνια λύματα, purgamenta & sordes ex furno. Aristophanis scholiast. ex Callimacho, Σοὶ δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρειν. Quo tamen in loco ipse scholiast. intelligit τὴν κόπρον τῶν ζώων. Idem schol. ἴπνια substantiuè accipi tradit pro τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα, Furni seu camini sordes: aut Quæ in camino accendi & vri possunt.

¶Ἶψ, ἰπός, Vermis species qui cornua corrodit. Homerus Odyss. φ, de Vlysse arcum inspectante, πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Deriuatur autem ab ἴπτω, id est βλάπτω, quòd cornibus sua corrosione noceat. ¶Accipitur etiam pro vermiculis qui vites seu vitium oculos infestant: licet eos proprio nomine ἶκας Alcæus nominasse existimetur. Vide Ammonium. VNDE Ἰποκτόνος, Qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eustath. Ἐρυθραῖοι δὲ Ἡρακλῆν ἰποκτόνον σεβάζονται, ὡς φθείροντα τοὺς ἀμπελοφάγους ἶπας.

ἼΣΟΣ, vel Ἶσος (nã & producta & correpta priore syllaba reperitur) Æqualis, Par. Homerus Iliad. υ, — εἰ δὲ θεὸς περ ἶσον τείνειεν πολέμοιο τέλος. Apud eundem, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι non semel: item Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, (vbi aduerbialiter accipi dicere possumus.) idem Iliad. ε, — μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Apud eundem non semel, ὡς μή τις ἀτεμβόμενος κί-

τὸ ἴσον, subaudito substantiuo: pro ἰσομοιρίας, id est virili parte. Budæus. Vtitur verò idem poeta sæpe pro ὅμοιος, id est Similis. vt Iliados λ, Ἐν δ' ἔστασ' ὑσμίνη, κεφαλὰς ἴσας εἶχεν. vbi scribit Eustathius accipi manifestè pro ὅμοιος. At verò interdum pro ὅμοιος quidem sumi ab Hom. sed ita tamen vt sit ἐμφατικώτερον, idem grammaticus alibi annotat. Exponit certè ἴσα, ὅμοια, in illo etiam loco quem ex Il. λ protuli: sed ego non video quid obstet quominus in altera significatione ibi sumatur. Annotat verò idem ab Homero quidem priorem huius nominis produci, à tragicis autem corripi. Quibus addo, prosæ scriptores hos potius sequutos esse quàm illum, vtpote apud quos ἴσος frequentius reperiatur quàm ἶσος. Inuenitur autem apud Hesiodum vtraque syllabæ quantitas in hoc vocabulo, videlicet ἶσος, vt in hoc versu, Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον: & alic ubi ἴσος, vt Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἶσον καὶ τοῦτο τέτυκται.

At in soluta oratione ἴσος, Æqualis, Par: (interdum verò & Æquus, vt paulo pòst docebo) ἴσον μέρος, Aristophani, Æqualis portio. Apud Athenæum ex quibusdam comicis, ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, subaudi οἶνος ὕδατι: vt sit ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι: de vino pari aquæ mensura temperato. Dicitur etiam κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ab Aristophane. At verò ἴσον & πλέον opponuntur. Isocrates, οὐ μόνον ἴσον ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπήρχεσθε. Sic Xenophon, ἴσον τυγχάνειν & πλεονεκτεῖν inter se opponit. Et quod Latini dicunt Par pari referre, Græci dicunt τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Sunt verò & qui interpretentur ἴσοι ἴσω ἐπιφέρειν. (Et illud τοῦ ἴσου τυγχάνειν apud Strabonem, est etiam Pœnam parem, id est pœnam meritam & condignam, vel damnum accipere, vt inquit Budæus.) Interdum cum datiuo personæ: vt ἴσον σοι εἰσφέρω ex Demosthene, pro Confero paria tibi. id est tantum quantum tu. Apud eundem τὸ ἴσον, sequente ὅσον: vbi scribit, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον ἐὰν τῷ ἰδιώτῃ, id est, Tanti publicè damnare, quanti priuato damnatus est, Budæo interprete. Et Xenoph. Pædiæ 1, εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Interdum ἴσον & δίκαιον copulant (vbi meminisse oportet vocabuli Latini Æqualis deducti ab Æquus iustum itidē significante) vt in epist. Philippi, πῶς ἐστὶ τοῦτ' ἴσον ἢ δίκαιον; Et ἴση καὶ δικαία δίκη, Demostheni. Idem, ἐκ ποίας γὰρ ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως ξένος ἢ φίλος Αἰσχίνης τῷ Γλαυκοθέας ἦν Φιλίππος; id est Æqua, Non culpanda. Bud. (Sed & ἴσον pro δίκαιον apud Thucydidem, si eius scholiastæ credim⁹) Frequenter verò ὅμοια quoque iungitur cum ἴσα. vt Xenoph. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. pro Æquis conditionibus. Et in singulari ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thucydidem sæpe, & reliquos, (vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ cum articulo) Pari iure & conditione. vel Æquali vtrinque conditione iuris sui obtinendi. Sed hic subauditur substantiuū, vt tradit B. pag. 976. vbi affert & ἴσος ex Homero pro ἰσομοιρίας. Apud Thucydid. alicubi cum ἀπὸ τῆς ἴσης subaudiendum putatur substant. μοίρας: alibi πολιτείας. quum dicit τῆς ἴσης μετέχειν: at verò συμπλασίας, vbi scribit, ἀπὸ τῆς ἴσης κοινῆς στρατείας ἐπιστάντων. Denique cum hoc nomine subauditur etiam interdum τιμή: interdum verò & δίκη. Substantiui autem locum sæpe obtinet ἴσον, & exponitur non solùm Æqualitas, item Æqualis portio seu Æqua: sed etiam Æquabilitas, item Iuris æquabilitas, item Ius. vt τὸ ἴσον ἔχω, Ius meū obtineo, (quod & τοῦ ἴσου τυγχάνειν, interdum.) Et ἀπὸ τοῦ ἴσου Thucyd. itidem, vt ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, pro Pari iure & conditione: interdum verò Ex æquo iure. At σφίσιν ἀπὸ τοῦ ἴσου γίγνονται apud eundem redditur Cum ipsis exæquarentur. In vulg. lexicis affertur & δι' ἴσου pro Per æquas portiones: & ἐν ἴσῳ pro In pari conditione. Item, ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν πᾶσι ex Euripide pro Id ex æquo ad omnes pertinebat. Et ex Thucydide, ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ συμβῇ, pro Perinde acsi. Dicunt autem interdum ἴσα sequente καὶ, aduerbialiter, hac in significatione, id est pro Perinde, Æqué. Thucyd. libro 3, καὶ Δία τὸν ὀλύμπιον, ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμέν, perinde vt supplices, æquè atque supplices. vt Budæus vertit, afferens

A & ex Laertio in Polemone, pag. 189, Νικοστράτῳ γοῦν ποτ' ἀναγινώσκοντός τι τῶν ποιητῶν αὐτῷ τε καὶ Κράτητι, τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκούειν, hunc autem, perinde ac si non audiuisset. (quibus verbis significat ἀπαθείαν eius) Et ex Gregorio, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμωρίας. Apud eundem autem ἴσα δυνάμεις exponit Idem posse, Et ἴσα δρῶσι τοῖς σώμασι, æquè pollent ac corpora. Itē cum datiuo, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Pari gradu incedens cū Pythocle. quod prouerbiale est. ἴσον autē aduerbialiter: vt apud Homerum Iliad γ, Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Æquè ac. Et ἴσον ἀπέχειν, Thucydidi,
B Æqualiter abesse, Tantundem abesse.

Ἴσα κῶλα apud rhet. vide in Ἰσόκωλον.

Ἴσαι μαρτυρίαι Marci cap. 14, v. 56, Paria testimonia, id est cohærentia. Vet interpr. Conuenientia.

Ἴσος de numero etiam dicitur. nam (vt scribit Aristoteles Polit. 5, pag. 157) ἴσον est διττόν, τὸ μὲν ἀριθμῷ, τὸ δὲ, κατ' ἀξίαν. Sic igitur Xenophon dixit ταῖς ἴσαις ναυσί, totidem naues, Hell. 1, Ἀθηναίους ἔχειν ταῖς ἴσαις ναῦς. Et Herodotus ἴσα ἔτεα, Totidem anni. Gregorius verò singulari etiā
C numero ἴσον pro ἰσάριθμον dixit. nam vno in loco scribit ὅσοις τὴν τελειοῦν ἐμφαίνειν τὸν Ἥλιον φησί ποτε, καὶ τὸν αὐτὸν τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν ζῳδίων ἐπιλάμπειν: in altero autem, Ἐλισσομένων τὴν ἴσην ἀνακάμψει ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, totidem inclinationes & incuruationes (q.d. totam. vt dicitur Totam quotam) pro τοσαύτας ἀνακάμψεις. B. Frequenter verò dicitur ἴσος vel ἴσοι τὸ ἀριθμόν seu τῷ ἀριθμῷ, pro ἰσάριθμος & ἰσάριθμοι. Aristoteles, ἐνίοτε τούτοις ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκόμισεν. Idem, ἴσα τῷ ἀριθμῷ & ad τούτοις ἔχουσι καὶ ἄλλα.

D Ἴσως, aduerb. Æqualiter, Æquè, Æquabiliter, Cum æquabilitate. cui opponitur ἀνίσως. Demosthenes Olynth. 3, ἐκ δὲ τοῦ τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστὰ, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εὐκόσμως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν. Sed rarum est ἴσως in huiusmodi significatione. (EST ENIM ἴσως Fortasse, in ea quæ passim obuia est signif. Aristoteles Rhet. 2, καὶ ἀμφισβητοῦσι προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Xenophon Pæd. 4, ἴσως μὲν οὖν οὕτως ἔχει. Et ἴσως μὲν, cui redditur ἴσως δὲ, apud Platonē in Apol. Item ἴσως geminatum apud Demosthenem Olynth. 3, ἴσως ἂν ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πλεῖόν τι καὶ μεῖζον ἀγαθόν. Plato in vno membro ἴσως, in altero
E τάχα posuit in Minoe, καὶ ἴσως καλῶς λέγεις, τάχα δ' ἂν μᾶλλον εἰσόμεθα. Sæpe verò adiungitur hoc ipsum τάχα, & ἴσως τάχα dicitur οὐκ ἐν τῷ προσθεμένου. vt ab eodem Platone in Apologia, σὺ δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι, ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείναιτε. Item τάχα præcedente. vt τάχα πάνυ ἴσως, in vulgatis lexicis. Et ἴσως δήπου, eadem ex Platone De leg. Dicitur & ἴσως που, sicut τάχα που, vacante particula που.
F Sciendum est autem & ab Aristotele & ab aliis interdū ἴσως adhiberi locis quibusdam vbi alioqui de re minimè dubia agitur: adeo vt addi videatur ad loquendum modestius. Cæterùm ἴσως hac in significatione à nomine ἴσος fieri minimè censeo: de eo tamen hic dixi, quòd nullum aptiorem locum inuenirem.)

ADVERBIALITER autem ponitur non solùm ἴσα, de quo iam dixi: sed ETIAM Ἐξίσως, Ἐπίσως. (quæ & disiunctim Ἐξ ἴσως ET Ἐπ' ἴσως.) ITEM Ἐξίσου quod & ipsum sæpe disiunctim Ἐξ ἴσου scriptum inuenitur. Chrysostomus, ἐπειδὴ μήτι ἐστὶ τις ὅτῳ μέλει τῆς
G σῆς ἀδοκιμασίας, ἐξίσως ἐμοί, Æqualiter mihi, Æquè ac mihi. Apud Libanium autem ἐξίσως ἀπέλθοιεν οἱ δικασταὶ, pro Adæquarunt sententiæ iudicū. Bud. Et ἐπίσως apud Xen. dictum pro Æquè ac, vel Perinde, eodem modo quo ἐξίσως in illo Chrysostomi loco: itidémque cum datiuo, ἐπίσως ἐμοί. Est autem medium τοῦ ἐν ἐλάττονι & ἐπὶ πλεῖον, vt annotat Budæus: qui etiam affert ex Alex. in Topic. 35, ἐπίσως λεγόμενον esse τὸ ἀντικατηγορούμενον. At ἐξίσου vel ἐξ ἴσου (de vtroque enim simul agam) aliis etiam modis & construitur & exponitur quàm
H præcedentia. In vulgaris lexicis ἐξίσου, Æqualiter, Ex æquo, Tātundem. Et οἱ ἐξίσου ex Plat. De leg. Æquales, Pares. Item ex Lucian. ἐξίσου κατασταθήσονται τοῖς φιλοσόφοις, In eodem quo philosophi ordine habebuntur. Et ex Demosth. ἐξίσου ποιεῖν, Exæquare. Budæus autem ἐξ ἴσου

Digitized by Google

disiunctim affert cum eodem verbo, ex Aristide ἐξ ἴσου ποιῶν πρὸς ἑαυτὸν, pro Æquare sibi aliquem, Æqualem facere. At τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι, pro Iisq; nobis sunt æquales: in hoc Xenophontis loco, διαλεγόμεθά τι ἀγανακτοῦμεθα τοῖς πρεσβυτέροις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. Affert verò & ἐξίσου coniunctim, pro Ex æquo, in hoc loco Lysiæ, ἐξίσου τοῖς πλουσιωτάτοις συνών. At ex Andocide disiunctim rursus, ἐξ ἴσου χρῆσθαι τοῖς πολίταις.

C. Ἰσοσθενής, Ἰσοσκελής, Ἰσοσταθμος, ponenda erunt in σθένος, in σκέλος, in σταθμός. Quod & de aliis huiusmodi dici intelligendum est.

C. Ἄνισος, ου, ὁ & ἡ, Inæqualis, Impar. Aristot. Polit. 7, αὖ τι ἴσον, αὖ τι ἄνισον μεταλαμβάνουσι. Idem libro 5, πανταχοῦ γὰρ διὰ τὸ ἄνισον ἡ στάσις. Et ἀνίσους apud eundem, de persona dictum, Non æqualis, sed superior, vel inferior. HINC Ἀνίσως, Inæqualiter. ET Ἀνισότης, Inæqualitas. vt apud eundem Aristot. ἀνισότης κτήσεως & τῆς τιμῆς.

C. Πάρισος, Æqualis, vel Compar, vt Budæus exponit, afferens ex Polybio, πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς στρατοπέδοις τὸ τῶν συμμάχων. ‖ Πάρισον apud rhetores, Propè æquatum. Quod constat similibus membris, teste Aquila. Quintilianus libri 9, capite 3, quum dixisset similium ferè quadruplicem rationem esse, inter alia subiungit, Aut certè par est extremis syllabis consonans, Non verbis sed armis. Et hoc quoque quoties in sententias acres incidit, pulchrum est, Quantum possis in eo semper experire vt prosis. Hoc est πάρισον, vt plerisque placuit. Cleosteleus πάρισον existimat quod sit è membris non dissimilibus. Hermogenes autem, πάρισον esse ait σχῆμα λόγου ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄλλην καὶ ἄλλην προσλαβὸν συλλαβὴν, διαφόρους διανοίας ἔχῃ. vt apud Isocratem, ἐὰν ἦς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής. Et apud Thucydidem, καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοὺς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν. Eustathius pag. 1577, καίτοι δὲ καὶ ἐπιφανὲς πάρισον, ὡς ἐν τέλει στίχων κείμενα, τὸ ἐξισωσάμην καὶ τὸ μυθησάμην.

Παρίσως, Æqualiter. B. ex Demosth.

Παρισόω, ῶ, Adæquo, Æquale reddo, seu par, aut compar. Item Æquiparo. Plato De republica libro 6, ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως οὐ πώποτε ἑωράκασιν. id est Adæquatum. B. VNDE Παρίσωσις, Adæquatio. Apud rhetores autē significat peculiariter structurā orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur, (de quibus modò dictum fuit) Aristoteli in Rhet. 184, παρίσωσις & παρομοίωσις & ἀντίθεσις, structuræ sunt orationis, inquit Budæus. Quidam παρίσωσιν ex Quintil. interpr. Pares eloquutionum tractus.

Ἰσόω, ῶ, Æquo, Adæquo. Xenoph. Pædiæ 7, pag. 116, in fine, εἰ δὲ τὰ δῶρα τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μαθοῦσιν δοκοῦσιν, ὁ ἀνδρὸς ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. ‖ Item, ἰσώσασθαι pro Æquiparare se, vel Æquiparari. Homer. Odyss. η, versu 207, — τοῖσιν καν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. (Legitur tamen ἐξισωσαίμην non solùm in textu commentariis Eustathii inserto, sed etiam apud ipsum Eustathiū. quod valde miror, quum hanc lectionem versus nullo pacto admittat) Arat. ἐπεὶ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλεν ὁκείτη Δωρίδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἄπο ἰσώσασθαι.

C. Ἀνισόω, ῶ, Exæquo, Adæquo. vnde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodoto, Exæquatus numero, Adæquatus numero, Par numero. ‖ Exponitur etiam Ad æqualitatem redigo. ‖ Item pro Permuto, Commuto. Budæus ex Platone in Politico, 175, καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπ᾽ ἀλλήλους καὶ ἀνισοῦντες, οἱ μὲν, κατ᾽ ἀγοράς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες, νόμισμά τι πρὸς τἆλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες. Animaduertendum est autem non esse hoc ἀνισόω ab ἄνισος (quum repugnet significatio) sicut est παρισόω à πάρισος: ideóque seorsum poni.

C. 2. Ἐπανισόω, ῶ, idem. Exponitur & Compenso.

C. ἈΝΤισόω, Adæquo, Exæquo, Æquo, Æquale reddo. Et pass. Ἀντισόομαι, οῦμαι. Adæquor, &c. Greg. πόσον γὰρ εἰσοίσομεν δάκρυον, ἵν᾽ ἀντισωθῇ τῇ πηγῇ τοῦ βαπτίσματος;

C. ἈΠισόω, ῶ, idem quod præcedētia ἀνισόω & ἀντισόω, Adæquo, Exæquo, Ad æqualitatem redigo. VNDE Ἀπίσωσις, Adæquatio.

C. ἘΞισόω, Æquo, Adæquo, Æquiparo. vnde ἐξισοῦμαι, Æquor, Æquiparor. Thucydides 1, ἐπειτα δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι. Budæus tamen ἐξισοῦσθαι reddit etiam Adæquare, dicens idem esse quod ἰσάζειν, & Homero ἰσοφαρίζειν. Polit. apud Herodianum vertit etiam Conferri. At in hoc Plutarchi loco in Themist. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero. Apud Sophoclē autem in Electra p. 131, Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ᾽ οὐδὲν ἐξισοῖ, sunt qui ἐξισοῖ neutrum esse velint pro ἴσον ἐστὶ. schol. exponit οὐκ ἴσα πράττει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι. In v. l. redditur, Nihil matris nomini respōdet, nec quicquā matre dignum facit. Ego verò arbitror οὐδὲν ἐξισοῖ. posse reddi (seruando receptam huius verbi significationem) Nulla in re officium maternum adæquat, vel affectum.

Ἰσάζω, Æquo, Adæquo. vt ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. Polit. 2, pag. 111. Sed interdum absolutè etiam ponitur, vt Adæquare apud Ciceronem. Sic ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant iudicum sententiæ. Alia exempla vide apud Budæum pag. 735. vbi & ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio ex Aristophane. COMPOS. Ἀντισάζω, Æquo, Adæquo, Compenso. Apud Aristotelem ἀντισάζειν & ἐπανισοῦν idem significāt, vt ait Budæus, adscribens hunc Aristotelis locum, ex lib. De part. anim. 2, ἵνα ἀντισάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολήν. Passiua vox est ἀντισάζομαι, Æquor, Adæquor, Compensor. ITEM Ἐξισάζω, quod (sicut ἰσάζω) interdum verbum neutrū est, pro ‖ Adæquo, item pro Idem polleo apud Themist. vt inquit Budæus: quem vide & pag. 618. vbi etiam scribit ἐξισάζοντα dici apud dialecticos (sicut ἀντιστρέφοντα) ea quæ ἀντικατηγορεῖται. id est quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent.

Ἰσάκις, Æqualiter, Pariter. Vel Totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, Pariter. Item Totidem modis. Aristoteles Ethic. 1, cap. 6, τἀγαθὸν ἰσαχῶς λέγεται τῷ ὄντι, Bonum totidem modis dicitur quot modis id quod est.

Ἐΐσος, η, ὁ, pro ἴσος, poeticum est. Iliad. β, de equabus, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Item, ἀγρὸς πάντας ἐΐσας, id est ἰσοπλεύρους, quarum latera æqualia erant. Sic Odyss. ε, ἀσπίδας πάντοσ᾽ ἐΐσας. Et δαὶς ἐΐση aliquoties apud eundem pro dapibus quæ æqualiter omnibus distribuuntur. vt Iliad. α, Δαίνυντ᾽. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. id est ἰσομοίρου. Et ἐΐσαι φρένες apud eundem, Animus moderatus & stabilis, Suique semper similis, Ἀκηδέες καὶ ἀγαθαὶ φρένες. Odyss. ξ, Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Vbi sunt etiam qui exponant ταχεῖς, ac deriuent ab ἵεσθαι.

ἩΜΙΣΥΣ, εος, εις, (non enim Atticè declinatur, ἡμίσεος, ἡμίσεων, sed ἡμίσεος & ἡμισέων, vt Eustathius tradit) ὁ, f. g. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, Dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, Dimidius murus. Aristoteles ἥμισυ μέρος, Dimidia pars. Thucydides lib. 1, τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μάλιστα ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο, Dimidia ex parte altitudo illa absoluta est quam animo conceperat. Plutar. Fab. αὐτοὺς δὲ οὐδ᾽ ἥμισυ μέρος ὄντας, ne dimidiam quidem partem numero explentes. Ἡμίσεες, Dimidia pars. Odyss. γ, Ἡμίσεες δ᾽ ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες, Ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Xenophon, ἱππέας ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Thucydides, ἡμίσεις ἡγησάμενοι, Dimidia pars existimans. Athenæus lib. 15, de corollis, τῷ δευτέρῳ δίδωσι τοὺς ἡμίσεις, Dimidiā partem ex sexaginta coronis. Sic neutro genere apud Athenæum lib. 12, ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίσεα κατέλιπεν. Τὸ ἥμισυ, Dimidium, vel Dimidia pars. Iliad. ν, — τὸ δ᾽ ἥμισυ κεῖτ᾽ ἐπὶ γαίης. Hesiod. Erg. οὐδ᾽ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Et apud Athenæum ἐκ τοῦ ἡμίσεος, Dimidia ex parte. Apud Thucydidem ὑπὲρ ἥμισυ, Supra dimidiam partem. Et apud Dioscoridem ἄχρι ἡμίσεος ἑψηθῆν, Ad dimidias decoctū. Item aduerbialiter pro Dimidia ex parte. Idem Hesiodus Theog. de echidna, Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ᾽ αὖτε πέλωρον ὄφιν.

Ἥμισυς, ἡμίσεια & ἥμισυ, vel plur. ἡμίσεις &c. aliquādo cū

genit.cōſtruũtur:& tunc Lat.redduntur Dimidia pars. A
Plato De leg. τοὺς ἡμίσεις τούτων, horum dimidium. Et neu
tro genere apud Homerum Il. ι, ἥμισυ μείρεο τιμῆς. Et in
prouerb. ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Herodotus, ἥμισυ ἀψῖδος.
Idem ἥμισυ ἡμέρης. Thucyd. libro 8, ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ χρόνου
ζῶν. Xenoph. ἥμισυ αὐτῶν, dimidia ipſorum pars. Sic
accipitur etiam plur. ἡμίσεα & ἡμίση, pro ἥμισυ ſimpli-
citer. Demoſth. τὰ ἡμίσεα τῶν φανέντων, dimidiam partē
eorũ quæ detuliſſet. Ariſtot. Œc. 2, τὰ ἡμίσεα ὧν εἶχεν, di-
midiã partē eorũ quæ quiſque haberet. Plato De leg.
τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας, dimidium choreæ. At apud Xeno- B
phontem, τὰ ἡμίσεα τῶν ἄρτων, panes dimidiatos. Di-
citur etiam eleganter, ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, & ἡμίσεια τῆς γῆς,
pro Dimidia pars temporis, & Dimidia ſoli pars: ſeu
τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, & τὸ ἥμισυ τῆς γῆς. Demoſth. ad Lept.
ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ, ὥστε τὸν ἡμισυν ἔστ' ἀπαλλὰς
τοῦ χρόνου, Dimidiatum tempus: vt Cicero dicit Dimi-
diati menſis cibaria. Thucyd. τῷ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ, dimidiæ
exercitus parti. Sic apud Demoſthenem in plur. ἡμίσεσι
τῶν ἱππέων, dimidiæ parti equitum. Et apud Xeno-
phontē, τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. B. Ma- C
ſcul. & fœm. genus ſic vſurpatum habes in hoc loco A-
lexidis apud Athenæum libro 2, Τὸν μὲν ἴδ' αὐτὴν, τοῦ βίου τὸ
ἥμισυ ἀπολωλεκέναι νομίζει. τὴν δὲ [ποιητὴν] τῆς τέχνης τὴν
ἡμίσειαν. Thucyd. ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς, ob dimidii ſoli
vſumfructum. Xenoph. Pædiæ 5, τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλα-
κῆς ἔχειν, dimidiam partem excubiarum. Plato epiſt.
7, τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας, τῆς Δίωνος, τὴν δὲ ἡμίσειαν, τοῦ υἱέος,
dimidiam fortunarum partem. Sunt tamen qui hic
ſubſtantiuè capi velint. NAM Ἡμίσεια accipitur in-
terdum pro ἡμίσεια μοῖρα, dimidia pars (ſicut ἥμισυ pro D
ἥμισυ μέρος) vt quum dicitur ἐξ ἡμισείας, dimidia ex par-
te: & ἐφ' ἡμισείᾳ. quorum priori Plato, altero Demoſth.
vtitur. Syneſius epiſt. 10, ἐξ ἡμισείας ἐν ἐσπέραις πονήρως,
ex dimidia parte agitarē miſerè & infeliciter. Sic verò
dicitur etiam ἐξ ἡμισολίας.

Ἥμισυ, Semis. Athen. 97, ὁ μὲν οὖν δὲ πλείονος δυοῖν δρα-
χμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic Plut. in Cat. ἄδοξος ὢν αὐτῆς ἀπο-
βαλεῖν δραχμῶν ἑκατὸν ἀργυρίου, δέκα δύο ἥμισυ μνειά-
δας Bud.

Deriuant autem ἥμισυς ex ἅμα & ἴσος, q̇ duæ dimi- E
diæ partes ſimul coniunctæ ipſum totum æquent.

Ἡμισεύω, Dimidius ſum, Dimidia ex parte æquo. Itē,
Ad dimidiam partem redigo, ſeu Ad dimidias deco-
quo. Bud. ex Hippiatr. ἕως ἡμισευθῇ. VNDE Ἡμί-
σευμα, ατος, τὸ, Dimidium, Dimidia pars. Gregorius De
homine.

ΙΣΤΗΜΙ,

ET ἱστάω, ῶ, ET ἱστάνω, Statuo, Erigo. Lubenter autem à verbo Statuo inci-
pio, tum vt in compoſitis ab ἵστημι incipiam itidem à
compoſ. verbi Statuo, vbi id fieri poterit: tum quòd vi F
deam Virgilium duobus in locis dixiſſe Statuere cra-
teras, pro eo quod Homerus κρητῆρα στήσασθαι, Il. ζ, in pe
nult. verſu. Dico autem, vbi id fieri poterit, quia nō-
nulla compoſita reddenda potius erunt compoſitis à
Siſto: aliqua verò nec his nec illis vertere licebit. Sed
quod dico de iis quæ interpretabimur per compoſi-
ta à Siſto, id de paſſiua voce potius intelligendum eſt:
in qua interpretatione locum alioqui habebunt & cō-
poſita à Sto.

Vt igitur στήσασθαι κρητῆρα apud Homerum poſſu- G
mus ex Virgil. interpretari Statuere craterem (obiter
autem ibi obſerua στήσασθαι vocem mediam pro actiua
στῆσαι) ſic & στῆσαι τρόπαιον, quod paſſim legitur, & quidem
apud Xenophontem præſertim (qui & στήσασθαι τρόπαιον
dicit) eſt M. Tullio Statuere trophæum. Quò pertinet
εἰκόνα χαλκοῦν apud Dem. pro Statuã æream alicui ſta-
tuere. Sed rurſus quod Homerus Iliad. α, & alibi dicit
ἱστὸν στήσασθαι, redditur vel Malum ſtatuere, vel Malum
erigere. At Od. ο, v. 127, Εἶχε μὲν ῥ' ἱστὸν φέρων περὶ κίονα
μακρὴν, ſunt qui ἔστησε vertant itidem Statuit, alii ſim-
pliciter Poſuit. ego priorem interpr. malim: aut certè H
eodem ſenſu, Erectam collocauit. ſequitur enim itidē
πρὸς ἐγχέων dictum ἱστάν, pro quo habet Euſtath. πρὸς ὀρ-
θότητα ἱστάν. Pro Erigo autem poſuit & Ariſtoteles

A apud quem horror ἵστησι τὰς τρίχας, pro Erigit, id eſt Fa-
cit vt erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, quod La-
tinè eſt potiꝰ Arrigere aures. Sed Sophocles addidit ὀρ-
θὸν minimè neceſſarium, in Electra, ὀρθὸν οὖς ἱστάν. Refe-
rendum huc & στῆσαι τεῖχος quod ex Thucydide affer-
tur pro Extruere murum, ſiue Excitare murum. Ha
bet verò & alteram excitandi ſignificationē, ſecundũ
quoſdam qui Odyſſ. ξ, στῆσαι νεφέλην interpr. Excitare nu
bem. Sed & στῆσαι φυλόπιδα apud eundem poetam ſunt
qui Excitare pugnam vertant, alii Committere pugnã:
B quidam verò & compoſito à Statuo (de quo antea di-
xi) vtentes, interpr. Inſtituere pugnam. quod neſcio an
ſatis Latinum ſit hac in ſignificatione. nam Certamen
inſtituere apud Ciceronem aliud eſt quàm Certare.
(Sed & ἵστησι βοὴν apud Euripidem reddi fortaſſe poſſit
itidem Excitat clamorem.) Et quoniam in men-
tionem verbi Inſtituo incidi, Budæus ἱστάναι χορὸν ver-
tit Inſtituere, apud Plutarchum. ſed Inſtituere accipiēs
pro παιδεύειν. vt videbis pag. 470. Eſt certè locus &
alii compoſito à Statuo, in ἱστάναι βασιλέα apud Herodo
C tum: id enim eſt quod Cicero Conſtituere regem di-
cit, & quidem ipſum Herodoti locum interpretans, vt
oſtendet pag. 137 mei Cic. lexici.

Ἵστημι, Siſto. Item Colloco. Xenophon κελεύει αὐτὸ τὰς
ἀγέλας ἱστάναι. idem Pæd. 6, πλαισίοις μὲν τοι στῆσαι τοὺς ἐπὶ
πᾶσι καλουμένους. Plato Pol. 2, τοῦτον δὲ τοιοῦτον ὄντα, τὸν δί-
καιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ. quo dicit modo & in Theæ-
teto στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plutarchus in Themiſt. ὅτι
τοῦτο στῆσαι βεβαίως αὐτόν.

Ἵστημι, Siſto: ſed in altera ſignif. qua videlicet dicitur
D aliquis Siſtere curſum. vnde & Inhibeo, Reprimo, red-
ditur. Philoſtr. in epiſt. πόσους ἱστᾶς ἐπειγομένους; πόσους κα-
τέχεις ἀποδραμεῖν ἐθέλοντας; Dioſcor. l. 1, κοιλίαν ἱστᾶσι. Syneſ. epiſt.
73, στῆσαι τὸ κακόν. Item στῆσαι νέας apud Homerum O-
dyſſ. ο, Appellere naues, Στῆσαι δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας
ἀμφιελίσσας. Includi autem & hic verbo ἵστημι quandam
ſiſtendi ſignif. docebo in Καθίστημι, quo eadem in re
idem poeta vtitur.

Ἵστημι, Appendo, Pondero. (hinc, vt opinor, ducta ſi-
gnif. quòd erigi ſoleant quæ appenduntur) Xenophon
E Pæd 8, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες πράγματα
ἔχουσι. Idem Apomn. 1, ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας
ἢ στήσαντας εἰδέναι. vbi obſerua eundem quem & in altero
loco ſeruari horum trium ordinem. Eſt autem Home-
rica & hæc ſignificatio.

AT Ἔστην ET Ἕστηκα AC Ἑστάναι, vide partim cum Ἵστα-
μαι, partim poſt: quòd hæc ſtandi ſignificationē indē
habeãt, aliáſque neutras. AT Στήσασθαι viciſſim, quia
ſignif. actiuam habet, quære cum Ἵστημι.

P. Ἵσταμαι, Sto. vt Il. β, Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, propè ſtans. (quod
F hemiſtichium alibi repetitur) Sic apud Soph. τὰς ἀμφι-
ὸν Ἀργείων πύλας ἵστω. id eſt ἵσταθι. Sic & στῆναι ſæpe poni-
tur tam in proſa quàm in carm. vt Il. ε, Τίφθ' οὕτως ἕστη-
τε τεθηπότες. Soph. Trach. Καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον
πατρός. Xen. Pæd. 4, καὶ εἰς τὸ μέσον. Athen. μόνος Σωκράτης
βλεπεδαίμων καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων ἐστήκει. vbi Bud.
reddit Conſtiterat. Et ὀρθὸς στῆναι παρὰ Hom. Stare erectus
in pedes, Odyſſ. σ. quum tamē alioqui & στῆναι per ſe E-
rectum ſtare reddi poſſit. In v. l. legitur & ἵσταται ὀρθὸς
pro In pedes erigitur. Item ἵστανται τρίχες apud Ariſtot.
G Stant arrecti. Apud Thucyd. autem ἵστασθαι πρός τινα
p. 195, Stare aduerſus aliquem, id eſt Reſiſtere ſeu Ob-
ſiſtere alicui. Virgil. dixit itidem Cōtrà ſtare. Alicu-
bi ἵσταμαι redditur etiam compoſito verbo à Sto: vt ἱστα-
μένου δὲ χρόνου Ariſtot. in Œcon. Inſtante tempore, vt
interpr. Bud. qui tamen ἱσταμένοιο μηνὸς apud Hom. (quo
genere loquendi vtuntur & proſæ ſcriptores) vertit In-
eunte menſe: & ἔαρος νέον ἱσταμένοιο apud Heſiodum, Ve-
re nuper ineunte. Item Ἵσταμαι pro Perſto, in v. lex.
Nonnũquam ἵσταμαι redditur etiam aliquo cōpoſito
à Siſto, videlicet aut Deſiſto, aut Cōſiſto, aut Perſiſto,
H aut etiam Inſiſto. quarum ſignif. exempla ſubiungam.
Demoſthenes Philipp. 4, οὐ στήσεται τοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἀδι-
κεῖν, Non deſiſtet ab inferenda iniuria, vel, Non deſinet
inferre iniuriã. Sed frequentius eſt cũ genit.: vt ἐνταῦθα

σπαύμεθα τοῦ λόγου. Sic Chrysost. εἰ γὰρ πλουτοῦσι, οὐδαμοῦ τῆς ἀπίστου ζητήσεως ἵστανται ἐπιθυμίας, Desistũt ab hac cupiditate. Vel, Finem imponunt huic cupiditati. At pro Consisto, id est Quiesco, apud Demosthenem Philipp. 4, ὡς οὐ συνίσταται τοῦτο αἰδὼ μεγάλου πρὸς κακοῦ. Et apud eundem in Midiam, οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἵσταται τὸ πρᾶγμα. licet. n. sciã B. vertere, Nec tamẽ hic res insistit, sed porro progreditur: malo reddere Consistit, seu Constitit. Herodianus, ἔστη γὰρ οὕτω τὸ δεινόν, Ita constitit, Ita quieuit, Ita sedatum fuit. Ἵσταμαι pro Persisto, ex vulg. lex. accipio, in quibus affertur ex Greg. ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, pro In paucis verbis persistens. Denique pro Insisto, ex Galeno ad Glauconem, ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον Insistere aduersus id quod vehementius est. Hic autẽ meminisse oportet eius ἵστασθαι Thucydidis, quod eidẽ præpositioni iunctum, dixi posse verti Obsistere vel Resistere.

Ἵσταμαι actiua etiam signif. posuit Xen. Hell. 7, τρόπαιον τι ἵστατο, trophæum statuebat.

Σταθῆναι autem passiuè ponitur. vt σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ dicitur ab Aristot. id est (ad verbum) Statui seu erigi in foro, is cui statuitur seu erigitur statua. Virgil. autem eadem de re Stare dixit Georg. 3, Stabunt & Parii lapides, spirantia signa.

Ἑστάναι quoque interdum verbo Stare vel Iacere, interdum pass. Situm esse, vel Positum esse, redditur. ἑστῶτες κατὰ βορέαν, Thucyd. Et τὰ γράμματα ἕστηκε apud Demosthenem. quod Bud. vertit, Literæ positæ sunt. Item ἑστηκὼς nomen participiale, pro Constans, Firm⁹, Stabilis. Vide Budæum p. 483. Dicitur verò & Ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, sicut ἑστάναι pro ἑστηκέναι. Et ἕστασαν pro εἱστήκεσαν, stabant, apud Homerum. Idem verò, sicut & cæteri poetæ ἑσταότα dicit ab ἑσταὼς pro Stantem. at prosæ scriptores ἑστῶτα, sicut & in sing. ἑστώς.

Vsus verbi Ἱστάω, ῶ, exẽpla attuli suprà. volunt autem grammatici ἵστημι ab illo ἱστάω deriuatum esse, vt pleraque alia verba in μι, ex verbis in αω deducta esse constat. AT Ἱστάνω in compos. potius vsurpatur: vt Καθιστάνω, Συνιστάνω.

Στάσις, εως, ἡ, StatS, siue Statio, si hæc dicere liceat pro ipso stãdi actu. vt στάσις τοῦ χοροῦ, chori stat⁹, quũ stãs carmina recitat. v. l. Greg. καί μοι προσεοικέναι δοκεῖ πύκτῃ τῷ κακῷ τὴν τέχνην, καὶ πρὶν τὴν στάσιν εὖ θέσθαι προβαλλομένῳ, Mihique assimilis esse videtur pugili artis ignaro, qui priusquã statum stabilito pede composuit, pugnos in aduersarium intendit quasi aduersarii petitiones excepturus, Bud. interpr. Idem, ἡ στάσις ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα, Statio qua stabis. Vel etiam Positio & Collocatio, quasi Sistentia qua sistêris ante altare. Bud. ‖ Στάσις παννυχίς, Statio per totam noctem, Statio nocturna, Excubiæ. ‖ Στάσις, id est Status, opponitur aliquando τῇ κινήσει, id est motui, ac pro Quies ponitur. Plutarch. De procreat. animi, πρὸς δὲ ταύτοις στάσιν καὶ κίνησιν, Statũ & motum, Turnebo interprete. Ibidem μονὴν dicit: ac pariter sibi opponit ἵστασθαι & κινεῖσθαι. Idem De primo frigido, initio, ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρότης στέρησίς ἐστι θερμότητος, ὡς παρὰ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν, vt lucis tenebras aiunt, motus quietem, ita frigus quoque caloris priuatio fuerit, Turn. interpr. Ita στάσις est quies qua aliquid quod antè mouebatur, subsistit. Et στάσις ἀνέμου apud Thucydidem, Tranquillitas qua ventorũ furor quasi subsidit. Synesius epist. ad Euoptium, ἡ δὲ στάσις ἐξ ἀρχῆς μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων, Priores verò substiterunt & cõticuerunt venti septentrionales, Priores quieuerunt. Ibidem dicit τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς: item ἔπειτα κυρώσειεν τὰ πνεύματα. Dioscorides, στάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα, Venti flatus consistit seu subsistit, Ventus quiescit. Ita στάσιν λαμβάνειν pro Subsistere ponitur ab Alexandro Aphrodiseo in Probl. Et Deuteronomii 28, & ad Hebræos 9, οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, Non consistet pes tuus. ‖ In contraria tamen significatione etiam dicitur ἀνέμου στάσις, videlicet ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου, vt Suidas in hoc à se citato loco exponit, γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τοὺς στας σαλεύειν. Vbi fortassis possit esse etiam metaph. à στάσις quod pro seditione capitur. ‖ Exponitur etiam Stabilitas, Firmitas, Constantia, Perseuerantia διαμονή. ‖ Στάσις accipitur etiam pro loco in quo statur aut consistitur, quemadmodũ Statio apud Latinos. Æschines contra Ctesiphontem, ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους, de statione & loco inter se contendere. Aristoph. Pluto, Ἔπειτ' ἐκεῖ χειμαῖος ἑστὼς θέρου, calesce: Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ, Hanc stationem & locum obtinebam. verba sunt τοῦ δικαίου πρὸς τὸν συκοφάντην, qui pauper erat factus per Plutum. Polybius libro 1, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν ἔμενον ἐπὶ τῆς ἄκρας, veteri loco & sede remanebãt, Cam. interpr. Ephippus apud Ath. l. 9, Ἐντεῦθεν ὄνων ἵππων τε στάσεις, Asinorum & equorum stabula. composita voce hinc Xenoph. dicit ἱπποστάσις. Synonymũ autem huic est σταθμός, de quo suo loco. ‖ Sicut verò Statio Latinè accipi etiam putatur pro officina, aut consessu eorum qui de aliqua re decernunt: ita στάσις Hesychio est ἐργαστήριον, συνέδρια. ‖ Στάσις, Status, vocabulum rhetorum. Quintilianus lib. 3, c. 6, Quod nos statum, id quidam constitutionem vocant, alii quæstionem, alii quod ex quæstione appareat. Theodorus generale caput (id est κεφάλαιον γενικώτατον) ad quod referuntur omnia. Et paulo pòst, Græci στάσιν vocãt, quod nomen primùm ab Hermagora traditum putant: quãquam videtur Æschines quoque in oratione contra Ctesiphontem vti hoc verbo, quum à iudicibus petit ne Demosthenem permittant euagari, sed eum dicere de ipso causæ statu cogant. Quæ appellatio dicitur ducta, vel ex eo quòd ibi sit primus causæ congressus, vel quòd in hoc causa consistat. Ibidem statum esse dicit Id quod ex prima conflictione nascitur, id est Genus quæstionis, Fecisti, Non feci: atque in hoc partem vtranque insistere. Aliquanto pòst dicit in eo statum causæ consistere quod sit in ea potentissimum & in quo maximè res vertatur: idque generalem quæstionem & caput generale dici posse. Cicero in Topicis, circa finem, Refutatio aũt accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè στάσις dicitur, Latinè appelletur Status, in quo primùm insistit quasi ad repugnãdum congressa defensio. ‖ Στάσις, Constitutio, σύστημα. Aristophanes Ran. Μὴ πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν. (Malit tamen fortassis aliquis hic accipere in prima significatione, & per στάσιν μελῶν intelligere στασιμὰ μέλη, carmina quæ stando concinuntur.) Sic χοροῦ στάσις dicitur etiam actio illa qua chorus constituitur & cogitur. Vide Budæum p. 470. ‖ Στάσις, Constitutio & temperies. vt apud Hippocratem, ἀέρος στάσις, aeris constitutio & temperies. seu διάθεσις ἢ πάθος. Et apud Galenum τὴν στάσιν παχεῖ, substantia crassum: cui opponitur ἡ λεπτομερεστέρα στάσις, constitutionis temperies tenuitásque. ‖ Στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ, τὰ ἀναχώματα τῶν ποταμῶν, vt Suidas exponit. Aristoph. Equ. Εἶτα Κρατίνου μεμνημένος ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων, Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους. ‖ Στάσις transitiuè etiam accipitur pro Collocatio, Positus: sicut ἵστημι interdum pro Statuo, Colloco, id est ἵδρυμι. vt στάσις ἀνδριάντων apud Poll. Sic accipi potest locus etiam Naz. quem ab initio ferè citaui, vnà cum B. interpr. ‖ At στάσις pro seditione positum, cum suis deriuatis & compositis, reperies post omnia ab ἵστημι composita.

C. Ἀστασία, ας, ἡ, Instabilitas, apud Areop. teste Bud. Item Inconstantia.

C. Ὀρθοστασις, εως, ἡ, Status rectus, Corporis habitus quo surrecti stamus neruis posterioribus contractis. v. l.

C. Διχοστασία, ας, ἡ, Dissensio, Secessio, Quum in duas partes factiones secedunt, Quum in contraria studia aliqui scinduntur, vt Virgilius loquitur. Apud Plut. De frat. charitate, versus prouerbialis, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. cui ibidem opponit τὴν ὁμοφροσύνην τῶν ἀδελφῶν.

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stabilis, Firmus, Constans. Plutarchus De primo frig. οὐδὲ ὡς βραδέα καὶ στάσιμος πρὸς ὀξύρροπον καὶ κινητικὸν ἀντίκειται, Nec vt tarda & stabilis veloci & mobili contraria est. Athen. libro 2, τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στά-

σιμα, χαλεπά, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη, aquæ ſtantes, vel potius ſtagnantes. nam & ipſũ ſtagnũ à ſtando dicitur. Et metaph. apud Plutarchum Artox. οὐδὲ ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος, Minimè ſtabili ingenio, ſeu Minimè ſtabili & firmo (vt Cicero vocat animum ſtabilem & firmum) de quo dicit ibidem, οὐδεμίαν ἔφερεν ἐμμελῶς μεταβολήν. Sic etiam στάσιμον ἦθος apud Heſychium, βέβαιον καὶ στερεόν. Et τὸ στάσιμον, Stabilitas, Conſtantia. Plut. De primo frigido, καὶ τὸ στάσιμον αὐτοῦ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, nec eius ſtabilitas & pigritia iners cenſeri debet. ‖ At στάσιμον μέλος, Carmen quod ſtans chorus canit, Quum chorus poſt πάροδον recitat carmen argumento conueniens, immotus & ſtabilis permanens: ſicut contrà in parodo ambulás. Idipſum indicat Ariſtophanes Veſpis, quum ait, ἀλλά μοι δοκεῖ, σφῷν τοῖς ἐνθάδ', ὦ γέροντες, ... ac ſtatim poſt hæc verba ſequitur χοροῦ μέλος. Στάσιμος, Quietus, Tardus, Grauis. eiuſmodi enim quæ ſunt, ſtabilia videntur, id eſt non moueri, aut tardè & grauiter moueri. Plutar. De primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, Frigus quietum, calor mobilis eſſe videtur. Pro Grauis autem ſeu Tardus, (in bonam partem) ponitur apud Ariſtotelē Probl. ſect. 19, quæſt. 48, ἡ δὲ ὑποδωριστὶ [ἁρμονία μέλος ἔχει] μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον. De qua harmonia Polit. 8, itidem, περὶ δὲ τῆς δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς στασιμωτάτης οὔσης καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον. Huc pertinere videtur quod apud eundem eſt de arte poetica, στάσιμον δὲ μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου. Et iterum, τὸ γὰρ ἡρωϊκὸν στασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ἐστί. Alicubi verò στάσιμος habet ſignificationem mixtam ex præcedentibus. vnde nonnunquam exponitur Stabilis & ſedatus, nonnunquam Stabilis & pacatus. Ariſtot. Ethic. 4, capite 3, καὶ κίνησις δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα καὶ λέξις στάσιμος, oratio ſtabilis & ſedata. Idem in Rhet. libro 2, de familiarum diuerſa natura, ἐξίσταται δὲ τὰ μὲν εὐφυᾶ γένη εἰς μανικώτερα ἤθη, (οἷον οἱ ἀπ' Ἀλκιβιάδου καὶ οἱ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ προτέρου) τὰ δὲ στάσιμα εἰς ἀβελτερίαν καὶ νωθρότητα, οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους, quæ ſtabili pacatóq; ingenio ſunt, ad ſtoliditatem ignauiámque delabuntur. ‖ Accipitur etiã in malam partem pro Tardus, Hebes, Stupidus: vnde à Polluce copulatur cum ἀπόπληκτος & ἀνόητος. ‖ At στάσιμον ἀργύριον, pecunia vſuraria. Lyſias p. 115, exponens quædã verba ãtiquarũ legũ, τὸ ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ' ὁπόσῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στάσιμον τοῦτό ἐστιν, οὐ βιάζεσθαι ζυγῷ ἱστάναι, ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσον ἂν βούληται. ‖ Στάσιμα, Pondera. Pollux, στάσιμα δὲ τὰ σταθμία Κηφισόδωρος κέκληκε.

Στατός, οῦ, ὁ, Qui ſtetit, ſeu ſtat. vt στατὸς ἵππος apud Homerum, Equus qui in ſtabulo continetur, nec ad equarias admittitur. Il. ζ, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων. Et στατὸν ὕδωρ, Aqua ex imbribus conſtans, aut Stagnans: ſicut στάσιμον ὕδωρ paulo antè ex Athenæo citaui. Soph. Philoct. ὅς μοι οἰνοχύτας πώματος ἥδη δεκάτῳ χρόνῳ, λεύσσων δ' ὅπου γνοίην, στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα, ſtagnantem aquam. Sunt tamen qui intelligant etiam Fontanam: vt στατὸν ὕδωρ ſit Aqua ſtabilis & quæ à vẽtis non agitatur, qualis eſſe fontium ſolet. ‖ Item στατὸς θώραξ & χιτὼν Thorax & tunica recta. idem quod στάδιος. Aliquando verò ſubſtantiuè dicitur στατός. Plutarchus Alcib. στατοὺς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον, de Callippide tragœdo. vbi ſũt qui cothurnos vertãt. ſed quum στάδιος χιτὼν Euſtathio ſit ὁ στατός, hîc χιτὼν ſubaudiendum videtur. Vide ὀρθοστάδιος & στάδιος.

C. Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſtabilis, Inconſtans. oppoſitum præcedentibus στάσιμος & στατός. Theoph. epiſt. 76, δυσχέρειον ἄστατον, κοῦφον τι ὄν, quod ibidem ὑπερβαίνοντα εἶναι τοὺς ἄφρονας videri ſcribit. Philo De mundo, οἱ δόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτούς, ſemetipſos fluxis reb⁹ dediderunt. Et τὸ ἄστατον ſubſtantiuè, Inſtabilitas, Inconſtantia. VNDE Ἀστάτως, Inconſtanter, Non firmiter. ET Ἀστατέω, Inſtabilis & inconſtans ſum, Vacillo, Titubo.

Exponitur etiam Incertis ſedibus vagor.

C. Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, Qui à ſiniſtra ſtat. Vide ſequens.

C. Δεξιοστάτης, ου, ὁ, Qui a dextra ſtat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præſidebat, vt tradunt vulg. l. Poll. τάχα δὲ καὶ ὁ ἀριστεροστάτης ἐν χοροῖς προεστήκει ἂν τῇ ἀριστερᾷ, ὡς ὁ δεξιοστάτης τῇ δεξιᾷ.

C. Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, Qui erectus ſtat. Ὀρθοστάται vocabulum eſt architectonicum. In v. l. interpr. Arrectaria, Arrectaria tigna. Quæ interpretatio non videtur conſentanea. niſi ὀρθοστάται & στῆλαι idem ſignificent. nam quæ Vitruuius appellat Arrectaria, ea Græci στῆλαι. vt alibi dicendum erit. Satius igitur fuerit Græcũ vocabulum cum Vitruuio retinere. Vtitur autem eo vocabulo lib. 2, c. 7, vbi de generibus ſtructurarũ ac earũ qualitatibus tradit, Medio cauo ſeruato, ſecundum orthoſtatas intrinſecus ex rubro ſaxo quadrato aut ex teſta aut ex ſilicibus ordinariis ſtruat bipedales parietes. Et lib. 10, c. 19, in deſcriptione terebræ bellicæ, Ipſam machinam vti teſtudinem in medio habentem collocatum in orthoſtatis canalem faciebat. ‖ Ὀρθοστάτης eſt etiam panis ſacri ſpecies, Poll. teſte: ſeu ſpecies placentæ, πέμματος, vt Heſych. tradit: apud quem SCRIBITVR Ὀρθοστάδην.

C. Πρωτοστάτης, ου, ὁ, Qui primus ſtat. In acie πρωτοστάτης idẽ eſt qui λοχαγὸς & ἡγεμών, Anteſignanus, aut primipilaris, & ſic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. (Secundum alios autem πρωτοστάτης eſt qui ante ἐπιστάτην ſtat: ac ante eum iterum ἐπιστάτης, ante quem rurſus πρωτοστάτης. ita vt totus ordo cõſtet ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν) Xen. in Polit. Laced. εἰσὶ μὲν γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ τάξει οἱ πρωτοστάται ἄρχοντες. Idem Pæd. 6, ἔργον ἦν ὅτι τοὺς μὲν πρωτοστάτας ἐρρῶσθαι τοῖς ὅπλοις καὶ λόγοις καὶ ἔργοις. Eodem libro, οὕτως γὰρ πρωτοστάται μὲν ἄν τις βέλτιστοι, οἳ καὶ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μᾶλλον ἂν ὑπομεῖναι ἐκ χειρός, id eſt anteſignanos, vt Bud. interpr. Et cum genitiuo apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextero cornu ſtat. Poll. ſcribit πρωτοστάτην eſſe τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ πρώτου ζυγοῦ: ſed & πᾶν τὸ μέτωπον appellari πρωτοστάτην, totã aciei frõtem. Metaph. autem dicitur Act. Apoſt. 24, πρωτοστάτης τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Anteſignanus hæreſis, Primos quaſi ordinẽs ducens, Primipilaris. In iudicio πρωτοστάτης idem eſt qui πρωτόβαθρος, Qui primo in ſubſellio ſedet. In conuiuio autẽ πρωτοστάτης idem qui πρωτοκλίτης, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbendo locus datur. ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων: qui πρωτοκλίτης teſte Poll. dicitur. Item generaliter pro Antiſtitor, Præſtes ſeu præſes. VNDE Πρωτοστατέω, ῶ, Primus in ordine ſto, Antiſtitor ſeu anteſignanus ſum. Metaph. apud Philonem De vita Moſis lib. 1, ἡ γὰρ ὁδηγὸς νεφέλη προεστάτει τὸν ἄλλον χρόνον, quæ ante principia antecedebat, Turn. interpr.

C. Διχοστατέω, ῶ, Diſſideo, q. d. Diuiſus ſto, Diſcordo. Euripides, διχοστατῶ φρεσίν. Pro στασιάζω citat Budæus ex Platone l. 5 De rep. ‖ Item Ambigo, Dubito. Alex. Probl. 1, ὅσοι δὲ διχοστατοῦσιν ἐν συμφύτοις τοῦ πυρὶ σωμάτων ἡ θερμότης, ἁπλικῶς αἰσθήσεώς εἰσιν ἐνδεεῖς.

Στατικός, οῦ, ὁ, Siſtendi vim habens. oppoſitum τῷ κινητικός. vt στατικὰ κολλύρια apud Aetium, Collyria quæ inordinatum fluxionis impetum ſiſtunt. Eſt & Statice herba apud Plinium lib. 26, cap. 8, quam aluo ſiſtendæ vtilem eſſe ſcribit: ac certè inde nomen & ipſa accepit. ‖ Στατική, Scientia ponderum, Scientia de ratione ponderũ. Et στατικός, οῦ, ὁ, Huius ſcientiæ peritus. VNDE Στατικῶς, More eorum qui põderant, aut More eorum quæ ponderantur.

Στατίζω, Siſto. Item, Sto, Conſiſto. Item Stabulor.

Στατηρός, οῦ, ὁ, Stabilis, Firmus. idem quod στάσιμος & στερεός. B.

Στάδην, Statim, id eſt Stando, More eorum qui ſtant. Euſtath. AT Στάδην, Pondere. q. d. Appenſim. Nicand. Alex. v. 327, Ἢ ἐκ νιτροῦ στάδην ὀδελοῦ πόρε ... Dicitur autem στάδην ab ἵστημι, vt βλήδην à βάλλω ſeu βλέω.

C. Ὀρθοστάδην, Stando erecto corpore, More eorum qui erecti ſtãt. VNDE Ὀρθοστάδιος ET Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, Erectus ſtans. Ὀρθοστάδιος ſiue ὀρθοστάδιος χιτών, Tunica recta,

vt Plinius appellat lib.8,cap.48,scribens, tales cum pura toga tyroni indui nouæq; nuptæ. Poll. χιτὼν ὀρθοστάδιος, ὁ ἀζωστος, ἀζωννύμενος, (Tunica recincta, seu laxa & fluens, vt ex Ouidio v.l. exponunt) Ibidem tradit Aristophanē eiusmodi χιτωνίσκους vocare ὀρθοστάδιας. Et apud Eust. ὀρθοστάδιοι μὲν [χιτῶνες] οἱ στατοί, συρτοὶ δέ, οἱ συρόμενοι. Idē apud Hesych. est: apud quem tamē post στατοὶ additur, ἀπὸ μίμων ἡ χρήσις. Dicitur idem & στάδιος χιτών, vt infra videbis. ET Ὀρθοσταδὸς, Erectus stās, Rectus. ὀρθοσταδὸν Aphrodisiensibus idem quod ὀρθὸν, teste Hesych.

Σταδαῖος, ου, ὁ, Stans, Erectus. nam σταδαῖα Hesychio sunt ἑστηκότα, ὄρθια. Et σταδαῖος μαχητὴς, Statarius miles. Qui stans pugnat, non excurrens modò, modò fugiens: sed firmus & immotus depugnat. At σταδαῖον μέλος apud Hesychium τὸ στάσιμον. Fortasse quod τὸ στάσιμον supra.

Στάδιος, ου, ὁ, Stabilis, Statarius. vt σταδίη μάχη, stataria pugna, in qua non excursionibus aut leuibus præliis, sed collato vtrinque pede firma contentione decertatur, Pugna quæ manu cominus initur. quæ & συστάδην μάχη & σταδαία dicitur, item μόνιμος ἢ βεβαία: cui opponitur δρομικὴ & πλανητικὴ apud Plutarch. Il.η, Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηίῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. vbi subaud. μάχῃ, aut ὑσμίνῃ, aut tale quid. Legitur tamen ibi in quibusdam exemplaribus σταδίῳ, ac tunc substantiuè capitur: vt dicat nouisse se modos martios in stadio hostili. sed altera scriptura melior est, eámque Eustathius quoque agnoscit. Iliados ε, – ὁππότε ἰδοιμεν ἀκοντι, Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. Integrum autem posuit Il.ν, – ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Thucyd. lib.4, p.134, ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἦν. Στάδιος θώραξ, Thorax longus & rectus, vt Camer. interpr. apud Apollonium l.3, ἀμφὶ μὲν στήθεσσιν ἕσσο θώρηκα στάδιον. Vbi annotat schol. esse qui exponant ἀσφαλῆ, id est Firmum & bene compactum. Hesychius appellat θώρακα στατὸν. Alio etiam nomine σταδαῖος appellatur. Dicitur autem ad differentiam τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, loricæ hamis consertæ, quæ complicari potest, quum hic flecti nequeat, sed depositus substet erectus. Statarium quidam dici posse putant. Sic vocatur etiam στάδιος χιτὼν (qui & ὀρθοστάδιος & ὀρθοστάδιας, vt paulo antè dictum est) Tunica recta, vt Plinius appellat. Callini. στάδιον δ' ὑφαίνω χιτῶνα. id est ποδήρη, vel τέλειον, vt Suidas exponit. ‖ Τὸ στάδιον, Immota stabilitas, qua aliqs subsistit, nec loco mouetur. Dion historicus apud Suidam, τῷ δὲ σταδίῳ τῶν σκαφῶν πεποιθότες, ἐπεκράτουν. id est τῇ στάσει καὶ ἀκινησίᾳ, vt ipse exponit. ‖ Στάδιος, Appensus, Pōdere demensus. Nicand. Alexiph. – πολλάκι μὲν σταδίην ἀλὸς [illegible] ῥίζαν συνεκόψειας ὅπῃ τε. id est σταθμηθεῖσαν, vt schol. exponit. ‖ At στάδιος siue στάδιον substantiue, pro stadio, vide infrà, vnà cum suis.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος. vt σταδιαία μάχη apud Lucianum, Pugna stataria. de qua vide in Στάδιος præcedente, & Bud. pag. 95. Apud Suidam, οὐδένες δὲ αὐτῶν ἐν σταδιαία μάχῃ ἱστάμενοι. Item σταδιαῖος θώραξ, idē qui στάδιος paulo antè.

Σταθερὸς, οῦ, Stabilis, Firmus. idem quod στάσιμος, στατηρὸς, & ἀστάθης, quæ eiusdem cum hoc sunt originis. Ioseph. apud Suidam, καὶ σταθερὰν τὴν ἡλικίαν μετ' ἐμπειρίας ὁρῶν, προσβάλλεται στρατηγόν, id est μόνιμον. Eunapius apud eundem, ὁ δὲ πόλεμος τῇ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατηνέχθη ἐπὶ τὸ σταθερόν τι καὶ ἀσφαλέστερον. id est (vt ipse Suid. exponit) ἰσχυρὸν, βέβαιον. ‖ Aliquando verò dicitur σταθερὸν θέρος, μεσημβρία, aut ἦμαρ, pro feruentissima æstate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino subsistit feruor eius, tunc fit maximus & quasi stabilis. Antimachus apud Suidam, θέρεος σταθεροῖο. Apollon. Rhod. libro 1. Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν περὶ μείβεται ἦμαρ. Plato Phædro, μή πως ὦ Σώκρατες, πρὶν αὖ τὸ καῦμα παρέλθῃ. οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ καλουμένη σταθερά. Sic apud Synesiū epist.58, καὶ ταῦτα κατὰ τὸ τῆς μεσημβρίας ἑδραῖον σταθερώτατον, Feruentissimo sole, Bud. interpr. Sed sunt q σταθερὸς in hac signif. à σταθεύω deriuent, quæ deriuatio durior foret. At in hoc loco Cratini, οὕτω σταθερός τις λοπαδόταις ὁ πῦρος τηγάνοις παφλάζει, Suidas exponit ὀξύς, aut ἰσχυρὸς. Reperitur ETIAM Σταθηρὸς, quod eiusdem cum σταθερὸς est significationis. σταθερὰ βούλησις, Constans, Budæus ex Pandect. Et in altera significatione τοῦ σταθερὸς apud Basilium in Hexaem. ἐν σταθηρᾷ μεσημβρίᾳ.

VNDE Σταθηρότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Constantia, Firmitas.

C. Ἀσταθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Instabilis. idem quod ἄστατος, ἀβέβαιος, Hesych.

C. Εὐσταθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Stabilis, Firmus, Constans. idē quod στάσιμος & σταθηρός. Apud Suidam, αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν ἀκινδύνως πλέων, Ventum stabilem & firmum, & qui flare non desistebat. Nisi aliquis malit Secundum, aut Lenem & placidum, vt dicitur εὐσταθοῦν πέλαγος. Apud Homerum εὐσταθὲς μέγαρον, Ædes stabili & firmo fundamento nitentes, aut Bene fundatæ. Odyss.σ, Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο. Alibi εὔτυκτον dicit. Apud Herodianum autem libro 2, οἱ μὲν σεμνότεροι καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, Politianus vertit Grauitate & autoritate præditi. VNDE Εὐσταθῶς, Constanter, Firmiter, Tutó. Appian. apud Suidam, ὁ δὲ ἐθεράπευε δεινῶς εὐσταθῶς ἦ ὅπῃ ἐβούλετο. id est ἀσφαλῶς, βεβαίως, Tutò, & ita vt loco nullis incōmodis moueretur. Herodian. lib.7, [illegible] ὅπλα ἐκίνουν ἐς τε ἀπόστασιν εὐσταθῶς ὡρμημένοι [illegible].

ET Εὐστάθεια, SIVE Εὐσταθία, ας, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Item, Constantia. Plutar. Consol. ad vxorem, ἤδη δὲ καὶ περὶ τὰ ἐκεῖνα πολλὴν εὐστάθειαν ἐπεδείξω τὸ πρεσβύτατον τῶν τέκνων ἀποβαλοῦσα. ‖ Item, Bona constitutio, Bona habitudo. idem ferè quod εὐεξία. sic enim accipi videtur apud Plutarch. in libro De precept. sanit. loquētem de Epicureis, περὶ τὴν ἐμπεπηγυῖαν σαρκὸς εὐστάθειαν. At εὐστάθεια pro stabilimento citatur ex libro Sapient. cap.6. ET Εὐσταθέω, ῶ, Stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillū stat, nec vllo ventorum impetu agitatur. Luc. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.

C. Νεοσταθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recēns constitutus seu institutus. idem quod νεοκατάστατος. vt νεοσταθὴς δῆμος, recēns institutus populus. in v.l.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, Stabulum. Iliad.α, – κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον. Il. τ, Σταθμοὶ ἐν οἰοπόλοι. Odyss.ρ, – σταθμῶν ῥυτῆρα φυλάσσειν. Itē, σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατ'. Sic & Iliad.α, Ὄν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ, à stabulo, seu specialius à caula. Sic apud Euripidem Androm. σταθμοὺς ἐπὶ βούτα, ad stabula bubulci, seu pastoris, Paridis. Eadem significatione accipitur apud Xenoph. De re equestri, ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν σταθμὸν εἶναι ὅπου πλειστάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. Ibidē specialiori vocabulo vocat ἱππῶνα, alibi ἱπποστασίας. Hoc tamē interest inter locos citatos quòd σταθμοὶ apud Homerum & Euripidem dicuntur τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια ἢ ἐπαύλεις, de stabulis quæ ruri sunt. at apud Xenoph. de domestico stabulo, ἀντὶ τῆς τῶν ὑποζυγίων στάσεως, vt Poll. vocat. Imò Eust. latius extendit, ac σταθμοὺς esse dicit κατοικίας ἀγροτικάς, seu τὰς ἐν ἀγροῖς καταγωγάς, casas & tuguria rustica. generalius autem esse hoc vocabulum τοῦ σηκός: vnde & Homerus discrimen facit inter hæc duo, Il.σ, Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν [νομὸν] οἰῶν ἀργεννάων Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς. ‖ Item, Statio, Mansio. στάσις μονή, Eustath. seu Statiua, id est certa & definita loca in quibus subsistunt qui iter faciunt, siue pedites siue equites, siue milites, siue duces. vnde idem Eustathius σταθμοὺς esse dicit τὰς ὡρισμένας εἶναι τεταγμένας ὁδοῦ ἕως ἀναπαύλας τοῖς ἐπὶ ἵπποις ἢ πεζοδρόμοις: alio autem nomine vocari ἀλλαγάς: vt quum apud historicos dicuntur τοσοίδε σταθμοὶ ὁδοῦ διήνυσάν τινες, vel τοσοίδε σταθμοί εἰσιν ἀπὸ τοῦδε πρὸς τόπου εἰς ἄλλον. Sic apud Athenæum aliquoties, Βαίτων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας: item, Ἀμύντας ἐν τοῖς σταθμοῖς: item, Ἀμύντας ἐν σταθμοῖς Περσικοῖς: itē Ἀμύντας ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς Ἀσίας σταθμῶν. Herodian. lib.2, τοὺς μὲν ὁδοιπορίας τοὺς σταθμούς, quibus locis itinere illo remoratus sit, vt Politianus interpr. Philo De vita Mosis lib.1, ἀφικνοῦνται δ' εἰς σταθμὸν δεύτερον ἔνυδρόν τε καὶ εὔδενδρον, ad secunda statiua. Lucianus De hist. scrib. περὶ τοὺς τόπους αὐ

τοὺς φυλάσσουσι οὐ παρασάγγας μόνον ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους. Et A
apud Herodotum in Terpsichore, σταθμοὶ βασιλήιοι, καὶ
καταλύσιες κάλλισται. in quibus videlicet subsistunt & di-
uersantur ii qui ad regem Persarum proficiscũtur, dis-
positis per omnes regiones & prouincias. Quid autem
discriminis sit inter σταθμοὺς & παρασάγγας, ibidem de-
claratur, vt quum inter alia dicit, διὰ τῆς Κιλικίης ὁδὸν
πορευομένῳ, τρεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἥ-
μισυ. Ibidem dicit σταθμοὺς καταγωγέων, sicut σταθμοὶ καὶ κα-
ταλύσιες paulo antè. ἐν δὲ τῇ Ἀρμενίῃ σταθμοὶ μέν εἰσι καὶ κα-
ταγωγέων πεντεκαίδεκα, παρασάγγαι δὲ νϛ΄ καὶ πεντήκοντα καὶ B
ἥμισυ. Aliquanto pòst omnibus his mansionibus enu-
meratis, inuerso ordine dicit σταθμῶν καταγωγαὶ, vt antè
καταγωγέων σταθμοὺς dixerat, καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσαῦ-
ταί εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι, tot diuersoria mã
sionum: sicut σταθμοὶ καταγωγέων, mansiones diuersorio-
rum. Hos σταθμοὺς nõnulli (vt Bud. post Vallam) Man-
siones, nonnulli Castra, nõnulli Statiua interpretãtur.
Non incommodè autem vti vocabulo Mansio possu-
mus, quum Plinius quoque dicat, Aquarum ratione
mansionibus dispositis, loquens de itinere Indiæ ab C
Alexandria. Sic etiam in Pandectis dicuntur Mansio-
num curatores, id est τῶν σταθμῶν καὶ στρατιωτικῶν καταλύ-
σεων καὶ καταγωγίων τῶν ἀγγελιαφόρων, qui præerant ordi-
nandis per mansiones dimetiendisque militum itine-
ribus, & eorum qui diplomatibus vtebantur, & cursu
vehiculari: qui cursus publicus appellatur, vt tradit Bu
dæus in Pand. qui ex Herodoto huiusmodi mansionũ
id est σταθμῶν, spatium, centum & quinquaginta stadia
facit, seu millia vigintiocto semis. Ibidem σταθμοὺς vo-
cat diuersoria tabellariorum, hoc est certa quædam D
spatia quæ cursores vno actu conficere debent: & esse
quas hodie postas vocant, à pegasarus cursoribus im-
posito nomine, qui statis locis mansiones suas positas
habent. Militariũ autem mansionum meminit Lam
prid. in Alexand. vbi de principe expeditionem paran
te, & edicta de exitu ex vrbe proponente ait, Deinde
[proponebantur] per ordinem mansiones, deinde sta-
tiua, deinde vbi annona esset accipiẽda: & id quidem
quousque ad fines barbaricos deueniretur. Et alibi, Mi
lites expeditionis tempore sic disposuit vt in mansio- E
nibus annonas acciperent. ‖ Σταθμός, Postis, τὸ ἑκατέ-
ρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰς τῶν θυρῶν, vt Pollux explicat. alio
nomine vocatur παραστάς. Od. ρ, Ἷζε δ᾽ ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔν-
τοσθε θυράων Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, dorsum incli-
nans ad postem cyparissinum. Od. η, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν
χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. E-
saiæ 60, σταθμοὶ τῆς θύρας. Ea πήγματα suo tempore voca-
ta fuisse tradit Hesych. ‖ Σταθμός, Statera, Libra. Il.
μ, de muliere quæ manu victum quærit, Ἥτε σταθμὸν ἔ-
χουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσ᾽, stateram & lanam. F
(nisi aliquis pro ipso pondere accipere malit) Et ἀγαγεῖν
ἐπὶ τὸν σταθμὸν, Ad staterã redigere, Ad stateram exami-
nare. Aristoph. Ranis, Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι,
Ὅσπερ γ᾽ ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος. Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασα-
νιεῖ τῶν ῥημάτων, de Æschylo qui sua & Euripidis verba
pondere explorari volebat. Sic apud Eustathium, οἱ πλά-
στιγγες τοῦ σταθμοῦ. Vtroque vocabulo vtitur Aristophan.
loco citato. Σταθμὸς dicitur etiam ipsum pondus.
Thucyd. lib. 2, de statua à Phidia fabricata, ἀπέφαινε δ᾽
ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, G
ponderare quadraginta talenta. Herodot. σταθμὸν διτάλαν-
τος, Ponderans duo talenta, Pondere æquans duo talen
ta. Idem, ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα. qui locus Thucy-
dideo similis est. Aristot. Polit. 1, ὁρισθὲν μεγέθει ἢ σταθμῷ.
Sicut verò ἀριθμεῖν & ἱστάναι à Xenophonte coniungi su
prà dictum fuit, ita ab eodem coniunguntur ἀριθμὸς &
σταθμὸς in Sympos. οὔτ᾽ ἀριθμῷ οὔτε σταθμῷ ἐπίσχεις μοι, ἀλλ᾽
ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Sic apud
Plutarchum in Apophth. in pollicitationibus quibus
Cyrus Lacedæmonios ad amicitiam inuitabat, ἀργυρεῖν H
δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Ab eodem di
citur de pondere & grauitate, vt quum in Lycurgo de
moneta ferrea ait, ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου. At in
hoc loco Athenæi libro 4, si non pro Pondo seu Li-
bra accipiatur, saltem de certo pondere dici videtur, ὄ-

A ψου τι μικρὸν, ἔχον σταθμὸν ὡς τέταρτον μάλιστα. Et paulo pòst,
de iis loquens quæ ad φιδίτια apud Lacedæmonios cõ-
ferebantur, οἴνου δὲ χοᾶς ἕνδεκά πως ἢ δώδεκα. πρὸς δὲ
τούτοις, τυροῦ σταθμόν τινα καὶ σύκων. Vbi quum addat τινὰ, ge
neralius fortasse capi potest. Apud Myrepsum autẽ
in panchresto antidoto pro γράμμα seu scripulum acci
pi tradunt vulg. lex. Reperitur ETIAM Σταθμὰ in
plurali numero à σταθμὸς, sicut ζυγὰ à ζυγὸς, per metapla-
smum, vt grammatici tradunt. In prima autẽ τοῦ στα-
θμὸς signif. σταθμὰ apud Sophoclẽ pro stabulis, teste Eu-
B stathio. Sic etiam apud Xenophontem, τὰ παιδικὰ στα-
θμὰ στρατοῦ τοὺς πόδας τῶν ἵππων. Vnde composita voce βού-
σταθμα. Item τὰ σταθμὰ Postes. Hesychio tamen τὰ θύ-
ρετρα. In posteriore autem significatione qua pro li-
bra & pondere accipitur vocabulum σταθμὸς, apud De-
mosthenem ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Cæterùm deriuatur
σταθμὸς ab ἵστημι, vt βαθμὸς à βῶμι seu βαίνω. μηνιθμὸς à μη-
νίω, & similia.

C. Σταθμοδότης, ου, ὁ, Qui σταθμοὺς, id est mansiones, distri-
buit & suam cuique assignat, Mansionum curator. vel
C (vt Bud. interpretatur) Qui hospitia distribuit in comi-
tatu principum. Plutarch. Demetr. 287.

C. Σταθμοῦχος, ου, ὁ, Qui habet σταθμοὺς, Hospes apud quem
stabulari & diuersari aliquis potest. πανδοχεύς, Suid. Sic
appellari per iocum posse patrem quoque familias, τὸν
οἰκοδεσπότην, tradit Poll.

C. Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, Præfectus τῶν σταθμῶν, Mansionum cura-
tor. Isocr. Paneg. de rege, μονονοὺκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι
καθιστάς. Aliquando (vt Bud. in Pandect. annotat) ἐπίστα-
θμοι appellantur ii qui super hospitia sunt in comitatu
D principis aut legati ducisve exercitus. Hodie Mare-
schalli hospitiorum nostra lingua vocitantur: qui eorũ
ministerio vtuntur quos designatores mansionarios
Latinè appellare possumus, & Cretarios designatores,
à creta qua vtuntur. Apud Isocratem autem in Paneg.
Ἑκατόμνως ὁ τῆς Καρίας ἐπίσταθμος, satrapam intelligit.
Vnde & Suidas huic loco hanc expositionem subiicit,
ὃς οὐδὲν ὕστερος ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. VNDE
Ἐπισταθμία, Munus τοῦ ἐπισταθμοῦ.

Σταθμεύω, Stabulor, Statiua habeo, Diuersor. Appianus in
E Mithrid. ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον κατέλυσε, οἰωνιζόμενος
ἄρα, ἵνα ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, ὁ Μιθριδάτης σταθμεῦσαι,
ad Alexandri hospitium diuertit, in faustum vtique o-
men vertens quòd in qua Alexander mansione requie
sset, Mithridates diuersorium habuisset. Bud. Et apud
Suidam, σταθμεύσας ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, Statiua habens, vel Ca
stra metans. στρατεύσας, vt ipse exponit.

C. Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immunitatem habens ἀπὸ τῆς ἐπι-
σταθμειῶν. B. ex Plut. Vide Ἐπισταθμία & Ἀνεπισταθμευτος.

C. Ἐπισταθμεύω, Stabulor alicubi, Statiua habeo, Diuersor.
F idem quod σταθμεύω & καταλύω. Plutarch. Sylla, τοῖς οἴκοις
ἐπιτεθεὶς ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, id est τῶν κα-
ταλυόντων. Bud. At ἐπισταθμεύομαι, Ad mansiones co-
mitatus principis designor. Plutarchus Antonio, εὐνὰς
χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευομέναις. id est (Bud.
interpr.) Ad stationes & noctes muliercularum desi-
gnatæ ab iis qui ἐπίσταθμοι dicuntur. Sic apud Suidam,
οἱ Φωκαεῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυ-
σὶν, ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ, τοὺς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες, ἐ-
στασίαζον, partim quòd hospitio recipere iussi essent re-
G lictos in nauibus Romanos, seu Quòd relictis in naue
Romanis mansiones apud eos designatæ essent. Et ite-
rum, ἐπισταθμευομένοις τι ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ διαρπαζομένοις, qui-
bus, vt hospitia eis præberent, impositum erat, seu A
quibus ad statiua ibi habenda designati erant.

Ἐπισταθμεία, ας, ἡ, Stabulatio, Diuersatio. Diodor. in histor.
Alexandri, ἀδικήσας τὸν ξένον παρ᾽ ᾧ τὴν ἐπισταθμείαν ἐπε-
ποίητο κεχαρισμένως, apud quem iucunde diuersatus fue-
rat, Bud. ‖ Item Necessitas hospites recipiendi, seu Ne
cessitas hospitio recipiendi comitatum principis aut
H legati. Cic. ad Atticum lib. 13, in fine, Hospitium siue
ἐπισταθμείαν odiosam, mihi duxi non molestam. Plutar.
Sertor. τῆς ἐπισταθμείας ἀπαλλάξας. cuius rei quì immunitatẽ
beneficio principali cõsequuti sunt, ii ἀνεπισταθμευτοι dicun
tur. Hoc autem in loco significari puto inferioris mu-
neris officium, operum reficiendorum curatoris qui

Digitized by Google

ἐργεπιστάτης dicitur. Hæc Bud. Notandum tamen, locum Ciceronis aliter legi in bonis exemplaribus quàm à Bud. adductum, ita videlicet, Habes hospitium siue ἐπισταθμίαν, quam odiosam mihi duxi, non molestam. Vbi ἐπισταθμία idem ferè esse videtur quod σταθμὸς, id est Mansio. A

C. Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ & ἡ, Immunis ab hospitiis præbendis, Immunis à præbendis diuersoriis principis comitatui vel exercitui in transitu. idem quod ἀσταθμευτος. Polyb. συγχωρεῖ τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους. Bud. At Suidas, quum exposuisset, σταθμὸν μὴ δέχεσθαι, ἤτοι ἀγγαρείας, addit, ἢ σταθμὰ δέχεσθαι, τουτέστι ζυγοστατεῖσθαι. in qua tamen signific. σταθμεύω vsurpatum non reperitur. B

C. ΚΑΤΑσταθμεύω, In stabulo aut statione aut diuersorio colloco. Strabo de Britanis, ἐνταῦθα χαλκὸν ἐπωλοῦσι καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσι. Bud. Varro dicit, Alienum pecus in suo fundo pascat & stabulet: & Silius, Pecus stabulare sub Hæmo: vterque trãsitiua signif. vt κατασταθμεύειν hoc in loco.

C. Παρασταθμίδες, Postes cardinum, Antæ. vulg. lex. τὰς θύρας τὰ πρὸς τῷ στρόφιγγι, Hesych. A σταθμὸς, quod & ipsum, postem significat. C

Composita & deriuata à σταθμὸς in poster. signif.

C. Ἀντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æquale pondus habens, Æqualis ponderis. Et per metaph. Æquè pollens, Æquiualens, Æqualis momenti, seu Paris momenti.

C. Βαρύσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ponderosus, Grauis pondere. Aristophanes Ranis, Ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων, Ὅ,τι σοι καθέλξει καρτερόν τι καὶ μέγα. quibus posterioribus verbis exprimit quid sit βαρύσταθμον. Et apud Aristot. Ethic. 6, cap. 8. βαρύσταθμα ὕδατα. VNDE Βαρυσταθμέω, Graui pondere sum. Dioscor. συντεθειμένον ἐκ τῶν βαρυσταθμούντων, λευκοτέρων ἢ μολυβδαίνης. Bud. In vulg. lex. exponitur, Grauitatem & pondus adiicio, Grauius reddo. In iisdem est etiam βαρυσταθμοῦσαι, A Βαρυσταθμία: eodémque modo exponitur quo βαρυσταθμέω. D

C. Ἐπίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ponderi adiicitur. Et plur. num. τὰ ἐπίσταθμα apud Cephisodorum comicum, eadẽ quæ σταθμά, σταθμία seu σήκωμα. Poll.

C. Ἰσόσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Par pondere, Qui æqualis ponderis est. idem quod ἰσοστάσιος & ἰσοβαρής. E

C. Σύσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eiusdem cum alio ponderis. Idem quod præcedens, vt testatur Gal. in lex. Hipp.

Σταθμίον, ου, τὸ, forma diminutiuorum factum à σταθμὸς, idémque significans: id est, non solùm Statera, Libra, sed etiam Pódus. Vsitatius tamen est plur. σταθμία. Exẽpla habes apud Bud. p. 470, ex Prouerb. Solom. Luciano & Greg.

Σταθμίζω, F. ίσω, Pondero. à σταθμός. Exponitur etiam Ad amussim examino atque exigo, Expendo, δοκιμάζω. quæ significatio referenda est ad στάθμη. Annotãt Suid. & Eustath. futurum & tempora quæ inde formantur, non reperiri. F

C. ἈΝΤΙσταθμίζω, Rependo, vt aurum pro Gracchi capite repensum Cicero dicit, & Auro rependere Plinius: idẽ quod ἀντιταλαντεύω & ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι. Bud. Vel, Pari pondere retribuo. Exponitur etiam In æquilibrio pono.

C. ΚΑΤΑσταθμίζω, Appendo, Pondere demetior. VNDE Κατασταθμισμὸς, οῦ, ὁ, Appensio, Hermol. Singulorũ per sua pondera adiectio, Marcell. apud Diosc.

C. ΠΑΡΑσταθμίζω, Præpondero. v. l.

AT VERO Στάθμη, ης, ἡ, Amussis, Regula ad quam aliquid exæquatur, vt Festus exponit: Funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbutum, & ex vtroque materiæ angulo alligatũ, intẽsumq; fabri paulũ eleuatum demittunt: qui demissus lineam rectam vtrinque ducit, cuius ductum sequuntur in materia exæquanda & complananda, Funiculus regularis, Erasm. Quem quoniam fabri materiarii & carpentarii rubrica (vt dictum est) oblinunt, Rubrica à Persio appellatur: Linea à Gellio, ob rectitudinem. Iliad. ο. — στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, nauale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plutarchus Polit. præc. χρείας χωμένου καὶ κανόσι καὶ στάθμαις, ὑφ' ὧν ἀπευθύνεται τὸ ἔργον ὕλης, de imperito fabro lignario. Ammon. in Prædicam. Aristot. ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρίνουσι τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων H

id est (Budæo interprete) Vt faber vtitur amussi instrumento ad exigendam materiæ rectitudinem, sic structor vtitur perpendiculo ad parietes dirigendos. Vbi nota discrimen inter στάθμην & κάθετον. Luc. in Zeux. [τῆς εἰκόνος ταύτης αἰπόλαρχος] πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβῶς τῇ στάθμῃ μεμετρημένη. Et metaph. apud eundem Luc. κατὰ τὰ καὶ στάθμην ἀκριβῆ ποιοῦντες. Apud eundem De vera historia, κανὼν τις σταθμὸς ἱστορίας δικαίας. Et in prouerb. στάθμης ἀκριβέστερος, q. d. Ipsa rectitudine rectior. Eust. Quod verò Latini dicunt Ad amussim, Examussim, Amussatim, & Examussatim, id Græci ἐπὶ στάθμην, κατὰ στάθμην, & παρὰ στάθμην, & πρὸς στάθμην. Od. ε, de fabro complanante ligna, πελέκκησε δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Et Iliad. ρ, de poste cyparissino quem σταθμὸν appellat, ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Et Sophocl. apud Athen. lib. 13, ὡς τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Cui simile est quod legitur apud Theogn. Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε Κλινόμενος. (Apud Æschylum autem in Agamemnone, pag. 107, παρὰ στάθμην scholiastes exponit παρὰ τὸ πρέπον.) Et in prouerb. πρὸς στάθμην πέτρον ἄγειν, Amussi lapidẽ applicare: in eos qui præposterè aliquid agunt. Quod Plutarchus mutata constructione dicit, πρὸς στάθμην πέτρον τίθεσθαι, μὴ τὸ πρὸς πέτρον στάθμην. At mutato vocabulo Basil. De leg. poet. τὴν λίθον πρὸς τὴν σπαρτίον ἄγοντες, ad funiculum, id est amussim. At λευκὴ στάθμη, Alba amussi, seu Alba linea, (vt Gellius loquitur post Lucil.) hoc est Nullo delectu ac citra discrimẽ, Erasm. Chil. & Bud. in Pand. At Pausan. apud Eustath. λευκὴν στάθμην esse dicit τὴν ἄδηλον (quoniam si lapidi faber similis coloris lineam inducat, non apparebit quod sequatur, aut certè vix apparebit) ac prouerbium in eos qui incerta incertis significant aut nihil intelligunt, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημαινομένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Item λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, In albo lapide alba linea. De quo iidem prouerb. apud eosdẽ. Quod verò dicitur de albo lapide & alba linea, idem etiam de aliis coloribus dici potest, vt annotat Eustath. vt ἐν ἐρυθρῷ λίθῳ ἐρυθρὰ στάθμη, & sic in similibus. ‖ Erat etiam στάθμη ἱστικὴ ἐν διάστρεις ἐπὶ τῶν δρομέων, vt Eustath. tradit: dicens sic accipi tum apud alios tum apud Oppianum. ‖ Στάθμη videtur poni etiam pro perpendiculo, ἀντὶ καθέτου. (licet diuersa hæc duo esse ex præcedentibus constet) in hoc apud Suidã loco, στάθμην ἰθυντῆρα μολιβδίδα. nam in funiculo illo regulari qui minio tingitur, plũbum non appenditur, sed tantùm in funiculo perpendiculari, nisi forte ferream amussim seu ferream regulam hic accipias qua materiarii ligna & lapides secundum latitudinem exæquant: vt ea propter pondus dicatur μολιβδίς. Suidas σπαρτίον exponit, quod ambiguum est. ‖ Στάθμη, Ensis capulus, quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit. Ita v. l. citantia hunc Diod. Siculi locum, ταῖς στάθμαις τῶν ὀρειχάλκων ξιφῶν. Cæterùm in σταθμὸς & στάθμη eam accentus esse rationem Eust. scribit, quæ est in καλὸς & κάλη, ὀρθὸς & ὄρθη, κελευστὸς & κελεύστη.

Σταθμάω vel potius Σταθμάομαι, Ad amussim exigo, Amussatim sequor. Luc. De hist. scrib. εἰς ὥς σοι κανών καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ οἱ μὲν σταθμήσονται πρὸς αὐτὴν, ὅσ' ἂν ἔχοι. G

‖ Σταθμάω est etiam idem quod Pondero, Libro. vnde σταθμῆσαι Eustath. exponit ζυγοστατῆσαι, & Hesych. ἐν ζυγῷ στῆσαι. Eadem signif. est vocis passiuæ. Pausanias Achaicis, κάτωθεν καλῳδίῳ δήσαντες κάδιον, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθεῖναι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τὸ ὕδατος τῷ κύκλῳ τὸ κατόπτρου, ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum vt summam aquã stringant. Bud. Idem Bud. exponit Libro, Modulor, Modum adhibeo, Ad certum modum facio. ‖ Item Æstimo, Perpendo, Examino. vt Budæus apud Platonem interpr. Comm. pag. 471. ‖ Item Coniecturam facio,

Argumentum duco. Theophr. lib. 9 De causis pl. cap. 4, εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ, Si quidem oporteat ex eo coniecturam facere & argumẽtum ducere. Bud. Idem porro apud Herodotum in Thalia, σταθμώσασθαι Ionicum esse dicit pro σταθμήσασθαι. Eustath. tamen inter σταθμῆσαι & σταθμώσασθαι distinguit, sicut inter πολεμῆσαι & πολεμῶσαι: ac σταθμῆσαι esse dicit τὸ ζυγοστατῆσαι, at σταθμώσασθαι apud Herodotum, τὸ στοχάσασθαι. videtur igitur σταθμώσασθαι deriuare A Σταθμόομαι, vt πολεμόω à πολεμόω.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, Ad amussim exactus. Vel, Qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest. Item μετρητὸς, vt Suidas exponit apud Arrianum, ἦν δὲ καὶ καμήλων οὐ σταθμητὸν πλῆθος. Item, πέτραι τι οὐ σταθμητοὶ τὸ μέγεθος. At apud Plat. ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν, mihi quidẽ, ô socie, nihil pensi.

C. Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inconsideratus, Improuidus, Qui res perpendere non didicit, sed temere agere. Bud. pag. 471, ex Plutarcho. Item, Instabilis, Incertus, ἄστατος, ἄδηλος, vt scholiastes apud Thucyd. exponit lib. 4, p. 141, τὸ δὲ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπὶ πλεῖστον κρατεῖ· πάντων δὲ σφαλερώτατον ὑπάρχον, ὅμως καὶ χρησιμώτατον φαίνεται. vbi σφαλερὸν & ἀστάθμητον synonyma sunt. Philo De vita Mosis lib. 1, τὰ δ' ἀνθρώπινα καὶ μᾶλλον [μεταβάλλειν] ὅσῳ καὶ ἀσταθμητότερα, quo incertiora sunt. Eurip. βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν, id est (vt Eustathius exponit) ὡς δὲ κἀκεῖ ῥέπων καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ. Apud Demosthenem quoque, ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων, καὶ ὡς αἱ τύχαι κινούμενον, omnium leuissimum ac maximè instabile. (nisi quis in prima significatione accipere malit) Et apud Plutarchum Themistocle ἀνώμαλος καὶ ἀστάθμητος, Nec sui semper similis, nec stabilis ac sibi constans. sic suprà, οὐδ' ἄλλως σώφρων ὢν τὸ ἦθος ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος, idem Plutarchus dixit eodem significatu. At ἀστάθμητοι ἀστέρες, vagi & errones, vt B. apud Xenophontem interpr. πλανῆταί τε καὶ ἀστάθμητοι ἀστέρας γενέσθαι. Non incõmodè interpretetur aliquis, Stationem non facientes, vt Plinius de Martis sidere (quod ipsum quoque ex planetarũ numero est) dicit, nunquam id stationem facere, lib. 2, c. 17.

C. Ἀντισταθμῶ, Rependo, E contrario pondero. Basil. οὐκ ἀντισταθμήσαντο τὴν περὶ ἑαυτοὺς δουλείας ἡμῶν, Rationem non habuerunt exhibiti à nobis officii seruilis & addicti, Non compensandum duxerunt quòd ipsis seruiuimus, Bud.

C. ἈΠΟσταθμάω, Dependo, Appensum trado. σταθμῷ ἀποδίδωμι. Eust.

C. ΔΙΑσταθμάομαι, Metor, Dispono. Eurip. διεσταθμήσατο, Metatꝰ est, Disposuit. v. l. Διασταθμῆσαι Hesych. est διελεῖν.

¶ Στῆμα, ατος, τὸ, Stamen. Dicitur de planta, vt Hesych. annotat: fortassis eo sensu quo Stamen apud Latinos. In vulgatis autem lex. στῆμα dicuntur omnes herbæ marinæ. Est etiam vocabulum nauticum, teste Hesych. ‖ At in membro virili στῆμα dicitur pendula virgæ pars, τὸ καταπεπτωκὸς τοῦ καυλοῦ, vt Pollux exponit. Rufus Ephesius quoque στῆμα vocari scribit τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ αἰδοίου, hoc est partem pudendi pendulam & prominentem: AT Ὑπόστημα & ἀνάστημα (& κύστεως τράχηλον, vt Pollux addit) appellari partem ei subiectam quæ non propendet, τὸ μὴ ἐκκρεμάμενον αὐτοῦ.

Στήμων, ονος, ὁ, Stamen. Hesiod. Erg. β, Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexito. Plutarch. De solertia anim. loquens de alcyone nidificante, συμμίξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας, συντιθεῖσα καὶ συνδέουσα πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα, τὰς μὲν ὀρθίας, τὰς δὲ πλαγίας, ὥσπερ ἐπὶ στήμοσι κρόκην ἐμβάλλουσα. Plato Cratylo, κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; stamina & subtegmina seu tramã discernimus. Sunt enim stamina in tela fila recta & stabilia quibus subtegmina intexuntur. Στήμων (vt Stamen apud Latinos) dicuntur etiam ipsa fila quæ è colo ducuntur. Vnde Pollux scribit Platonem στήμονα vocare τὸ νῆμα. Apud Lucianum, κρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα κλώθουσα, Stamina nẽs, vt Tibullus loquitur, seu Stamina torquens, vt Ouid. Et apud Pollucem est, στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere stamina, id est fila è colo ducta, ad ordiendam telam. & περιφορεῖσθαι στήμονα, idem quod διαζεῖσθαι. Item συνδῆσαι τὸν στήμονα καὶ κερκίσαι. Apud eundem ἄκλωστοι στήμονες ex Plat. comico: & στήμων ἀξύνετος, id est ὁ ἰσχνὸς & λεπτὸς, ex Aristoph. VNDE Ὀλιγοστήμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ὀλιγοστήμονες πλύται, id est αἱ ταινίαι. Pollux ex Sophocle. ET Στημονητικὸς, οῦ, ὁ, vt στημονητικὴ κρόκη apud Poll. Trama quæ stamini intexitur. ET Στημόνιος, ου, ὁ, Stamineus. Theophrastus lib. 3 De hist. plant. cap. vltimo, de smilace, τὴν τε διὰ μέσου ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφερεῖς, & interualla staminea non ex eo porrecta, vt cætera, sed circa eum in orbem circumacta, vt Gaza interpr. Scribitur tamen ibi στημονίους. AT Στημονίαι, Cincinni staminibus similes, vt Hesych. exponit. Cincinni prolixi & teneri, Camer. ET Στημόνιον, ου, τὸ, Stamen. idem quod στήμων, vt paulo antè ex Polluce, στῆσαι τὸν στήμονα, ἢ στημόνια. Aristoteles Polit. 2, cap. 4, ἐξ ἑτέρου τὸ στημόνιον ἐρίου γίνεται τῆς κρόκης, ex alia lana stamen fit, ex alia trama. ET Στημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Stamineus, Stamen referens. Plutarchus De solertia anim. loquens de aranea, ἡ τοῦ νήματος ἀκρίβεια καὶ τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ στημονῶδες. ET Στημονίζομαι, Stamen duco, Stamen tendo, Ordior. idem quod στήμονα ἵστημι. Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 39, de phalangio, ὑφαίνει δὲ πρῶτον μὲν διατείνας πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, deinde stamina à medio ducit, atque his subtegmina annectit. Plinius de hoc araneorum genere scribit, Texere à medio incipit, circinato ordine subtegmina adnectens. Paulo antè verò, Tereti filo & æquali deducit stamina.

Στήσιος, ου, ὁ, vt στήσιος Ζεὺς, Iupiter Stator, apud Plutarch. in Cicerone.

C. ἈΜΦίσταμαι, Circumsto. Il. ε, φίλοι δ' ἀμφίσταν ἑταῖροι Μυρμιδόνες. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέσταν. ‖ At Hesych. ἀμφίσταται exponit ἐξετάζειν.

C. ἈΝΘίστημι, Contrà statuo, Oppono, Ex aduerso pono, Aduersarium statuo. Aristoph. in Ranis, ἀλλ' ἕτερον ἀντίστησί τι, κἀντισπούδαζε.

Ἀνθέστηκα & ἀντέστην ab ἀνθίστημι, vsurpantur neutraliter pro ἀνθίσταμαι ab ἀνθίσταμαι, Repugnaui, Restiti, Reluctatus sum. Itidem infinitiui ἀνθεστάναι, & ἀντιστῆναι. Paul. ad Rom. cap. 9, τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; & ad Gal. 2, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Sic & participia ἀνθεστηκὼς & ἀντιστὰς pro ἀνθιστάμενος. Dicitur etiam ἀνθεστὼς interdum pro ἀνθεστηκώς. ‖ Apud Thucydidem lib. 5, ἀνθεστῶτος αὐτῷ τοῦ πράγματος, Quum ei res non succederet. nam res non succedens, veluti repugnat desiderio nostro. Apud eundem ibidem sine datiuo personæ, ὡς δὲ ἀντέστη τὸ πρᾶγμα. id est ἄλλως ἀπέβη, vt schol. exponit.

Ἀνθίσταμαι, Resisto, Obsisto, Repugno, Reluctor, Renitor, Aduersor. Apud Xen. hostis dicitur ἀνθιστάμενος, Pæd. 2, καὶ ἣν μὲν ἀνθίστηται, δῆλον ὅτι μάχεσθαι δεήσει. Dicitur & ἀνθίστασθαι πρὸς ἄνδρα: vt apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, Resistentia, Reluctatio. Ἀντίστασις, (inquit Bud.) Resistentia, Obnixus, vt apud Aristot. περὶ κόσμου, vbi de mundi harmonia loquens scribit, τὴν γὰρ ἴσην ἀντίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα, καὶ τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ἐναντία. Quo in loco ἴσην ἀντίστασιν alii interpretati sunt æquilibrium. ‖ Ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, Pede collato & acie non aperta, apud Herodianum, qui alibi ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι pro eodem dixit teste eodem Budæo. Apud eũdem Herodianum legimus ἐξ ἀντιστάσεως μάχας θνείων ἐπεχείρησε.

Ἀντίστασις apud rhetores, Comparatio, Comparatiuũ genus apud Quintilianum lib. 7, cap. 5. Hermogenes, γίνεται ἀντίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι ὡς ἀδίκημα, ἀντεισάγει ἕτερόν τι ἀγαθὸν εὐεργέτημα μεῖζον δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον, Id est, Fit ἀντίστασις, quum reus cõfitẽs fecisse se aliquid tanquam maleficium, ex aduerso opponit maius aliquod beneficium, cuius autor fuerit maleficium illud committendo. Exponitur ἀντίστασις & Intentio, ex Iulio Firmiano.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, Reluctator, Aduersarius.

Ἀντιστατέω, ῶ, Obsisto, Resisto, Reluctor, Obluctor. Gregor. μάχη καὶ μῖξις τῶν στασιαζόντων ἀλλήλοις ἀντιστατούντων. ‖ Item Ἀντιστατῶ, Obsisto, Partes facio vel cogo, id est factiosus

ctiosus sum. Budæus ex Herodoto.

Ἀντιστατικός, οῦ, ὁ, Reluctatiuus, Ad reluctandum seu resistendum valens, vel Resistendi vim habens. Apud Hermogenem ἀντιστάσει, dicitur αὐτόθεν ἀντιστατικὸ oppositio quæ ἀντίστασιν habet, accipiendo ἀντίστασιν in ea significatione quam apud rhetores habere, modò docuimus ex eodem Hermogene.

Ἀνίστημι, Surgere facio, Erigo, Excito iacentem. Plato in Charmide, τὸν μὲ ἀνιστάμενόν τινα ἤ τὸν πλάγιον καταβάλλοντα. Homerus Odysseæ ξ, χειρὸς ἀνέστησεν. Iliad. ω, κήρυκα δ' ἀνίστη. Et Excito, quod est Reuiuiscere facio, Excito mortuū. Iliad. ω, Οὐ γὰρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Itē ἀνίστημι, Erigo, Extruo. vt ἀνιστάναι πόλιν, & ἀνιστάναι στήλας, apud Herodotum. Excitare ædificium dicitur itidem Latinè. Budæus primas huius verbi significationes ponit Erigo & Exsuscito. Nonnus dixit etiā ἀναστῆσαι βασιλῆα, Excitare regem, quasi surgere facere ad regiæ dignitatis fastigium. Dicitur & ἀναστῆσαι eo sensu quo Latinè dicitur ab oratoribus Excitare in concionem.

Ἀνίστημι, Moueo: (vt ἀνίστημι τὸν στρατόν, Castra mouit.) Migrare cogo, Sedibus pello, vel excio. Pausanias in Cor. Ἀργεῖοι δ' ὕστερον ἔθνη Ορνεάτας ἀνέστησαν. Idem, ἀνέστησε δὲ καὶ Τιμωθέους Ἀργεῖοι. quod & ἐξανίστημι dicitur. Hactenus Budæus. Sciendū est autem dici etiam ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον à Thucydide pro Mouere castra. & pro Migrare cogo dici etiam Sedibus excio, & quidem frequentius (vt opinor) quàm Sedibus excio. Verbum autem ἀνιστάναι hanc significationem habens poni interdum simpliciter cum accusatiuo, vt in locis modò citatis: interdum cum genitiuo, constructo cum præpositione ἐξ. Nonnunquam, præter accusatiuum, cum præpositione ἐξ iuncta genitiuo, additam habere & aliam, videlicet εἰς, cum accusatiuo. Sophocles, Ἐξ μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστη. Plutarchus in Pericle, Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίοις μόνοις κατῴκισεν. Cum vtraque autem præpositione, vt ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τῶν πόλεων εἰς ὄρη, Excito homines ex vrbibus in montes, vel Excio. pro Excitatos siue excitos ex vrbibus, traduco in montes. Cæterùm existimo ἀνιστάναι interdum tam latè patere quàm Submouere apud Latinos (cuius tamen significationis Budæus non meminit) nec inuenio verbum quo possit commodius reddi in hoc Demosthenis loco Pro corona, ἀνέστησαν αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. In isto quidem Homeri versu, Iliad. α, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, sunt qui ἀναστήσειεν exponant Submoueret: de qua expositione in proximè sequenti annotatione dicam.

Ἀνίστημι, Euerto, Subuerto. vt πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστῆσαι, quū vrbes fūdit⁹ euertisset. Sic πόλιν ἀναστῆσαι, pro ἀνάστατον ποιεῖν, sæpe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eustathius, exponens versum Homeri modò citatum ex Iliad. α, vbi ait ἀναστήσειεν esse pro ἐξελάσειεν, vel, ἄνω κάτω ποιήσειεν, ἀνάστατον, ἀναστάτους ποιεῖ. Hesychius ἀναστήσειεν, non aliunde, vt opinor, quàm ex illo Homeri loco sumptū) explicat ἀναστάτους ποιήσειεν. In vulgatis lexicis ἀναστήσειεν exponitur Submoueret: & subiungitur, id est ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειεν, ἤγουν φυγάδας καταστήσειεν, quæ explicatio habetur in breuibus scholiis in Homerum. Sed ego non video quomodo Submoueret significare possit ἀναστάτους ποιήσειεν: quum potius Submoueret respondeat alteri expositioni φυγάδας καταστήσειεν. quod videtur dictum ab autore illorum scholiorum pro εἰς φυγὴν τρέψειεν. quem vix credo post ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειεν, subiunxisse, ἤγουν φυγάδας καταστήσειεν, sed aliam aliquam particulam quàm ἤγουν scripsisse. sunt enim hæc diuersa. Eustath. obiter declarans quo sensu ἀναστάτους possit accipi, dicit ἀναστάτους καὶ ἀδιασκευάστους. quasi videlicet illi, amisso suo rege, velut euersi futuri essent, eorum rege, tanquam propugnaculo quodā, euerso & perdito. nam tale quidpiam Eustathium respexisse puto. Præterea quod attinet ad verbū Submouere, scio esse Arcere potius quàm Fugare, quod sonat, εἰς φυγὴν τρέπειν. ideo fortasse mallet aliquis interpretari Submoueret fugans, vel in fugam vertens.

Ἀνέστην & Ἀνέστηκα quæ significationem τοῦ Ἀνίσταμαι sequuntur, vide post ipsum.

Ἀνίσταμαι, Pass. Exurgo, Surgo (sicut ἀνίστημι, Surgere facio.) Il. α, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Plutarchus in Alcibiade, ἀνισταμένοις ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Aristophanes in Pluto ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Inuenitur & ἀνιστάμενος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, eadem metaphora qua ἀναστῆσαι βασιλῆα apud Nonnum, vt antea docuimus. Apud Plutarchum ταῖς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας, vulgò exponunt Naues puppibus insurgentes. id est altis puppibus. Habet autem ἀνεστώσας nominatiuū singularem masculinum ἀνεστώς, quod dicitur vt ἑστώς, cuius formationem vide apud grammaticos. Homerus autem αὖτις ἀναστήσονται dixit pro Resurgent, cum ὑπὸ iuncta genitiuo. Iliad. φ, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Ex Thucydide citatur ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης pro Discedo ab Ægina, sed videdū annō melius exponeretur, Excitor ab Ægina, Migrare cogor ab Ægina. ¶ Ἀνίσταμαι item pro Euertor. quam significationem habet potissimùm in aor. 1, ἀνεστάθην. Demosthenes De fals. leg. ἀπολώλατε ἀνάστατοι, Passi estis euerti.

At pro exēplo significationis actiuæ verbi ἀνίσταμαι, citatur hic locus in vulg. lex. Græcol. ἀνιστάμενος αὐτὸν ἐκ τοῦ πτώματος. sed autor non additur. ac certè rarissimū esse puto hunc verbi istius vsum, sicut & cæterorum cōpositorū, vt videlicet in voce pass. actiuè vsurpentur.

Ἀνέστην, aoristus secundus ab ἀνίστημι & præteritum ἀνέστηκα significationem verbi Ἀνίσταμαι sequūtur (quod itidem de eorum participiis ἀναστὰς & ἀνεστηκὼς intellige) ideóq; hic à me ponūtur. quod in cæteris cōpositis itidē faciendū erit. Apud Hom. non semel, τοῖσι δ' ἀνέστη, Inter eos autē surrexit, verba facturus videlicet. Sic passim & apud scriptores prosæ: vt apud Xenoph. Hell. 6, τούτων δὲ διεξελθόντων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀνέστη Κλειτέλης, καὶ εἶπεν. Demosthenes Pro corona, ἀλλ' ἀναστὰς εἰπάτω. Idem Philippica quarta, ἀλλ' ἀναστάς τις λέγει. Interdum genitiuo iungitur, cum præpositione ἐξ, vel sine ea. Homerus Iliad. α, — θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. & Iliad. τ, Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Apud Plutarchum ἐξ in eodem genere loquendi sine præpositione, ἀναστάντος τῶν βάθρων. At Plato in Lachete dixit cum præpositione ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, pro A morbo resurgere, vel, De morbo. Liuius dicit Assurgere ex morbo: vt & nostrates dicūt, Releuer de la maladie. hoc est Conualescere. Hæc enim verba, εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσαγάγῃς τὸν ἰατρὸν, ἐάν τε μὴ εἰσαγάγῃς, ἀναστήσῃ, Cicero ita vertit, Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, siue tu medicum adhibueris, siue non adhibueris, conualesces. ¶ Item ἀνέστην pro Excitatus sum sedibus, siue expulsus, Migrare coactus fui, vel Ad migrandū compulsus fui. Thucydides initio libri 6, ὑπὸ Ἀνδρῶν ἀναστάντες. Et ἀναστάντες ἐς τὴν Θάψον, ex eodem citatur pro Castra mouentes in Thapsum, sed fortasse melius exponeretur, Quum emigrassent in Thapsum, sedibus suis pulsi. nam si esset ἀναστάντες, diceremus subaudiri nomen στρατόπεδον: quod post ἀναστάντες subaudiendum minimè videri possit. ¶ Inuenitur etiam ἀνέστη πόλις, pro ἀνάστατος γέγονε, euersa est. Sed & de hominibus apud Thucydidem dicitur ἀνέστησαν, vbi itidem hoc verbum explicatur à scholiaste, ἀνάστατοι ἐγένοντο: ego tamen ἀνάστατοι illic non accipio vt in præcedente loco (vbi dicitur πόλις ἀνάστατος) sed pro Sedibus pulsi fuerunt. nam vtranque significationem habet ἀνάστατος, vt paulo pòst docebo. Thucydidis autem locus est hic libro primo, οἱ γὰρ ἐκ τῆς Ἰλίου καθόδου ὑπ' αὐτῶν ἐκ καὶ τινὲς πολλαχοῦ ἀνέστησαν. ¶ In hoc autem loco Odyss. σ, Μή τις τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, Budæus ἀναστῇ exponit ἀνταγωνίσηται, Certaturus existat.

Ἀνέστηκα itidem capitur interdum pro ἀνάστατος γέγονα. Eurip. Hecuba, Καὶ τὴν πόλις μὲν τῆς ἀνέστηκεν δορί. Et in participio, ἀνεστηκυῖα πόλις, Euersa ciuitas. Rarius autem ponitur pro ἀνέστην, id est Surrexi.

Ἀνάστασις, εως, ἡ, Surrectio, Resurrectio. Intellige autem

surrectionem à sedili (quum videlicet aliquis surgit qui antea sedebat) vel surrectionem à cubili, siue à somno, quum nimirum quispiam de somno excitatur. Sophocles Philoctete, — πρὶν αἰάστασιν δοιῶς Αὐτοῦ βιβάντων ἐξ ὕπνου εἶναί ποτε. In Nouo testamento frequens est pro resurrectione à morte in vitam: & interdum dicitur ἀνάστασις simpliciter, vt Matth. cap. 22, Σαδδουκαῖοι οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν. & Ioann. cap. 11, οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει: & CHRISTI salutifera resurrectio, itidem ἀνάστασις. Act. cap. 1, περὶ μὲν ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ: & 1 Petri capite tertio, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Interdū verò ἀνάστασις νεκρῶν, (& alicubi etiam ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν) Act. cap. 23 & 24, περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. Sic alibi sæpe. & Rom. cap. 1, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. At Ioann. cap. 5, habemus ἀνάστασιν ζωῆς. ‖ Reperitur verò & ἀνάστασις pro resurrectione à lapsu, Lucæ cap. 2, εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, Euersio. Demosthenes Olynthiaca 1, ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος. Pollux, καὶ πόλεως ἀνάστασις καὶ ἀναστάτους, παρὰ Δημοσθένει. ‖ Est item Sedibus expulsio vel euocatio, vt ait Bud.

Ἀνάστασις τῆς εἰκόνος citatur ex Phalaride pro erectione statuæ. quam autem significationem habet hoc in loco, eandem videtur & in illo habere debere, ἀγαλμάτων siue ἀνδριάντων ἀνάστασις. Exponitur tamen vulgò Simulacrorum consecratio. A Polluce ponitur ἀνδριάντων στάσις καὶ ἀνάστασις, sed sine explicatione. Ab eodem, ἀνάστασις τειχῶν, & οἰκοδομήματος ἀνάστασις. vbi videri potest accipere ἀνάστασιν pro euersione: ex eo quòd post ἀνάστασις ἐπίπεσε τὰ πάντα χρεία, subiungat, καὶ ἀνάστασις ὁμοίως τειχῶν. In vulgatis tamen lexicis ἀνάστασις τῶν τειχῶν exponitur Murorum instauratio: sed commodius ἀνάστασιν interpretaremur extructionē quàm instaurationem, vt ἀνιστάναι antea extruere vertimus. Virgilius Latinum verbum ad rem eandem transtulit, quum dixit, Non cœptæ assurgunt turres.

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Resurrectiuus, Resurrectorius. Scriptores ecclesiastici ἀναστάσιμοι dicunt (quasi resurrectiuum) Quod pertinet ad CHRISTI resurrectionem. quam ἀναστάσιμον μυστήριον Synesius vocat. Et apud Nazian. habetur ἀναστάσιμος ἡμέρα, Resurrectoria dies, Dies resurrectionis.

Ἀναστατικός, ου, ὁ, Exuscitatiuus, Resurrectorius. Theodorus Gaza ἀναστατικὰ ἔργα vocat precationes & hymnos de Christi exuscitatione siue resurrectione.

Ἀναστατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Resurrectorius. vt ἀναστατήρια θυσίαι, Sacrificia quæ fiebant ad resurgendum è morbo, vel Ob resurrectionem è morbo. nam ἀνίστασθαι ἐκ τῆς νόσου pro Resurgere à morbo ex Platone protulimus. Vide Hesychium.

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ, Euersor, Vastator. Æsch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. p. 120, ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός.

Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Euersus, vel Vastatus. ἀνάστατον ποιεῖν, Euertere, Vastare, & ἀνάστατον γίνεσθαι, Euerti, Vastari, passim apud prosæ scriptores. Inuenitur autem ἀνάστατος πόλις siue χώρα, item ἀνάστατον πεδίον. Æschines in Ctesiphontem, καὶ ταῖς ἐν Φωκεῦσι πόλεις παραδόξως ἀναστάτους ἐποίησε. Isocrates, καὶ τὰς πόλεις ἀπολλυμένας, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς ἰδίους ἀναστάτους γιγνομένους. Idem ad Philippum, ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν Σπάρτην. Apud Platonem, ἀνάστατον ὅλην Σικελίαν γίγνεσθαι. Apud Herodotum ἀνάστατα ἦν exponitur Vastabantur. Isocrates in Panathenaico alias πόλεις facit πανταπᾶσιν ἀναστάτους γεγενημένας, alias πεπορθημένας.

Ἀνάστατος, Sedibus pulsus. Sophocles Trachin. p. 351, Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. Reperitur & ἀναστάτους ποιῆσαι τοὺς ὁμόρους, quod vulgò exponitur Summouere vicinos: & ex Herodoto citatur ἀναστάτους ἐποίησε pro Exterminauit.

Ἀνάστατοι, Placentarum genus, Hesychio, Suidæ, Eustathio.

Ἀναστατόω, ῶ, Fut. ώσω, Euerto, Vasto, Diripio, ἀνάστατον ποιῶ. In Nouo testamento capitur pro Conturbo, Seditionem vel tumultum concito, aut Ad seditionem seu

A tumultum concito. ‖ Formatur autem ab hoc VERBALE Ἀναστάτωσις, quod idem euersionē, item conturbationem aut huiusmodi concitationem significat. Budæo est ἀνάστασις.

Ἀναστάδην, Surgendo, More eorum qui surgunt.

Ἀνάστημα, ατος, τὸ, Erectio, Assurrectio. vel potius Assurgimentum, si Latinè dici potest, pro eo quod assurgit, & in altum tendit. vt ἀνάστημα γῆς, Terræ agger in altum assurgens: vel (Budæi verbis) Terræ eminentia, Locus editus. ‖ Item ἀνάστημα, Statura, Proceritas.

B Theophr. περὶ χαμαιδρύος, l. nono, τὸ δὲ ἀνάστημα τῆς ὅλης ἀεὶ σπιθαμιαῖον, ὥσπερ μὲν δή. Exponit Budæus ἀνάστημα ἡλικίας itidem staturam in hoc loco qui citatur à Suida, θαυμασθεὶς ὁ παῖς τοῦ Μωϋσῆ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξαίρετον ἀνάστημα. Subiungitur autem ab eodē Suida, ἀνάστημα ψυχῆς, quod exponit, τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτήδειον καὶ σώφρον ἰδίωμα. Eadem autem forma dicitur ἀνάστημα ψυχῆς, qua παράστημα ψυχῆς, & parum dissimili significatione.

C c.1. Ἀπανίστημι, & interdum Ἀπανιστάω, ῶ, Excito alicunde, vel Exurgere facio. Item Erigo ad vitam. Gregorius, ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀπανιστῶν καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπανάγων τοὺς πεσομένους. Idem, καὶ τῶν παρόντων ἀπανίστησι, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα μετατίθησι. Budæus vertit Inde excito, Inde exurgere facio, ostendere volens vim præpositionis ἀπό. Exponitur etiam ἀπανίστημι, Submoueo, Sedibus pello, apud Thuc. Herodoto autem in Thalia ἀπανιστάναι τὸ στρατιὰν est Abducere exercitum.

P. Ἀπανίσταμαι, Surgo ex [aliquo loco,] Exurgo. Chrys. τῆς κλίνης ἀπανίστασθαι ἐθίζεις φθάνειν ἀεὶ τὸν ἥλιον, De lecto surgentes præuenire semper solem. id est Ante solis ortum semper cubili exurgere. ‖ Est etiā Sedibus pellor,

D Emigro, Cōmigro. Thucydides, τῆς τε καθ' ἡμέραν διαγωγῆς προφάσει πανταχοῦ αὐτὸ μὴ ἐπικρατοῦν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο. Et apud Herodotum cum præpositione ἀπὸ iuncta genitiuo, ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et cū aduerbio motum ad locum significante, vt ἀπανίσταντο ἐπίρωσι.

Ἀπανέστην quoque aoristus secundus vocis actiuæ vsurpatur passiuè, (sicut ἔστην & ἀνέστην ac reliqua) vt ἀπανέστη ἐκ χωρῶν. Itidem participium ἀπαναστάς. vt apud Gregorium, ἡ μέλισσα ἄρτι τῶν σμήνων ἀπαναστᾶσα,

E τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται, Migrās ex aluels, vel Postquam migrauit aut discessit.

Ἀπανάστασις, εως, ἡ, Migratio. ἀποικία, μετοίκησις, Suidas & Hesych.

c.1. Διανίστημι, Excito, Exurgere facio. Budæus exponit Exuscito, ex Gregorio citans, διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. & sic sæpe apud eum accipi annotat. Affertur autem & hoc exemplum, μὴ τὸν ἐκ τοῦ ὕπνου διαναστήσῃ, ne hunc è somno excitetis. ‖ Διανίσταμαι, Exurgo. Quam signi-

F ficationem retinet & aoristus διανέστη, itidemque participium διαναστάς. vnde διαναστὰς πρὸ ἑσπέρας ἐκ κοίλης οἰκίας.

c.1. Ἐξανίστημι Excito, Exurgere facio. Euripides, Κἀγὼ σ' ἑδραῖα. καὶ γὰρ εἰ πλέξει σ' ἔχει Τηκτὸς μόλυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ. id est (Turn. interprete) Stabilis sedeto. nanque te excitauero Etiam liquato vincta si plumbo hæreas. ‖ Item Surgere iubeo, Surgere cogo, Expello, Eiicio. Xenophon Pædiæ 4, οὐ βουλοίμην ἂν ἔγωγε τοὺς ὁρῶν Μήδους ἀθυμουμένους, ἐξανιστὰς αὐτοὺς ἀναγκάζειν ἀκουσίως ἰέναι, Eos excitans, Eos mouere & ad expeditionem se parare iubens. Plato in Protagora, καθιζόμενος ἐν Θαυδεῖ. ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τινά. Herodotus lib. primo, ἐξανίστησαν αὐτοὺς

G ἐκ τῶν νήσων, ex insulis eos eiecerunt. Thucydides libro quarto, οὔτε ἐξαναστήσαντες πολέας ἰδίᾳ νέμονται γῆν, sedibus suis emouentes. Antiphon, καὶ ἡμῶν τοὺς πατέρας ἐξαναστήσαντες, κατανείμασθαι τὴν χώραν, sede expellentes. Et in passiuo apud Isocratem Panathenaico, μὴ ἐξαθυμουμένους ὑπὸ τῶν ἀλλοτρίων, μηδ' ἐξανισταμένους αὐτοῖς, μηδ' ὑπερφρονοῦντας γεγενημένους ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει τῇ ἐξ ἀρχῆς γενομένων, Vbi legendum videtur μηδ' ἐξανισταμένους ὑπ' αὐτῶν, & significat Qui eriguntur, id est quorum animi

H attolluntur, & velut assurgunt. ‖ Itē Euerto. Eurip. ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου, euertens Ilii fundamēta. ‖ At verò ἐξανίσταμαι, Exurgo, Loco me moueo. Isocrates, ἐξανίστασο πρὶν μαθεῖν, exurge seu surge priusquā ine-

brieris. Apud Xenoph. in Symp. ἐξανίστατο εἰς περίπατον, surgebat seu exurgebat vt deambularet. Et ἐξανίστασθαι τῶν θάκων, E sedib' exurgere, Assurgere honoris gratia, Xenoph. pro quo dicit & ὑπανίσταμαι. Vsurpatur etiam de athletis ad certandum è suo loco surgentibus. Qua metaphora dixit Alexander Problem. lib. 2, τοὺς μῦς ἐξανεστάναι πρὸς ἄμυναν τοῦ λυποῦντος, musculos exurgere seu excitari ad noxia & lædentia depellenda. Impropriè verò de monte dicitur. vt apud Polybium lib. 1, ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν, Assurgens in altitudinem: vt Plinius & Columella de monte itidem dicunt. At ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ, Deuia decedere. Xenoph. ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξανίστανται, de via decedunt. Bud. ‖ Ἐξαναστάντες ἐκ τῶν ἠθέων, è sedibus emoti & exacti. Herodot.

VNDE Ἐξανάστασις, εως, ἡ, Expulsio è sede, Eiectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus, Euersio. Polyb. lib. 2, οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἔτι τῆς Ῥωμαίων πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς, de eis funditus euertendis & delendis. ‖ Item Resurrectio, videlicet mortuorum.

c.3. Κατεξανίσταμαι cum genitiuo, Contra aliquem insurgo. Bud. pag 477 & 478, ex Basilio, Chrysostomo & Gregorio. Et apud Laertium, ὁ δὲ διαλεκτικὸς κατεξανίσταται τοῦ Κλεάνθους. Et Gregor. οὐδὲν αἰδεσθεὶς οὐδὲ τὸ καιρὸν κατεξαναστάς, In aduersitatem aduersarii insurgens, (vt Budæus interpretatur, dicens idem esse quod ἐπαίρομαι, & Insulto per occasionem) Idem, Ἰησοῦς βαπτίζεται ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ σὺ κατεξανίστασαι τοῦ σοῦ κήρυκος. Idem Budæus interpretatur etiam Non cedo, apud Plutarchum in Alexandro pag. 218, à tergo. vbi de bucephalo loquitur, οὔτε ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑπομένων τινὸς τῶν περὶ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἁπάντων κατεξανιστάμενος.

c.3. Προεξανίσταμαι, Prior exurgo, vel Ante aliũ surgo. Sicut verò ἐξανίστασθαι dici de athletis ad certandum suo loco surgentibus, paulo antè annotaui, ita etiam hoc. vt apud Plutarchum in Apophth. τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεί. Legitur tamen & προεξισταμένους, vt videbis in Προεξίσταμαι. At apud eundem Plutarchum in Rom. προεξανίστη τοῦ πολέμου, v. I. interpr. Bellũ præoccupauit.

c.3. Συνεξανίσταμαι, Vnà consurgo, Vnà exurgo. Plutarchus in Politicis præceptis, οἱ κισσοὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται, hederæ præualidas arbores circumplexæ, vnà consurgunt. Apud Polybium autem libro 16, ἀναγκαῖον μὲν τὴν αὑτοῦ πειρᾶσθαι συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς, Bayf. vertit, Temporis occasionem sequi.

c.3. Ὑπεξανίσταμαι, Assurgo, vt ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plutarchus Lycurgo, ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, assurgere seniori. Idem dicitur & ὑπαναστῆναι.

c.2. Ἐπανίστημι, Excito, Erigo. vulg. lex. A Budæo exponitur, Excito, Solicito, in hoc loco quem ex Gregorio citat, διά τινα ἐπανέστησεν αὐτῷ ὁ φθόνος τοὺς ἀποστάτην βασιλέα. ‖ Item, Antepono, Præfero. Gregorius de iis qui cælum & sidera colebant, τῇ κτίσει τὴν κτίσιν ἐπανιστάντες. Bud. ‖ Item Præficio. Gregorius, ἄρχοντας ἡμῖν ἐπανίστησι πλείω τῶν ἐπιτεθειμένων ὑποκρινομένους. ‖ Neutraliter autem capitur pro Assurgo: idemque significat quod præcedens, seu simplex ἀνίσταμαι. Il. β, Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, honoris causa assurgebant. nam ἐπανίστασθαι apud veteres significasse τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι, testatur Eust. qui præterea annotat, legem fuisse apud Lacedæmonios, ἐπανίστασθαι τοῖς νέοις τοῖς πρεσβυτέροις. ‖ Apud recentiores verò (vt idem tradit) μαχιμὴ ἡ λέξις, præpositione ἐπὶ significãte κατὰ (quẽadmodũ apud Æschylum & Euripidem, Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς) idemque quod κατεξανίσταμαι, seu Surgo aduersus, vel Insurgo aduersus. Thucydides libro tertio, τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν, quid aliud isti quàm insidiati sunt & in nos surrexerunt? Et libro primo, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, insurrexerunt aduersus populum. Et libro octauo, ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς. Eodem libro, ἐπαναστάντες αὐτοῖς ἀλλήλοις. In eadem significatione capitur apud Herodotum Thalia, οἱ μάγοι οἵ τοι ἐπαναστάντες, qui aduersus te insurrexerunt. Et apud Plutarchum in Publicola, ἐπανέστη τῷ Ταρκυνίῳ, in Tarquinium insurrexit. In eadem significatione passiuè quoque capitur. vt, δούλων γὰρ κακῶν ἐπανίστασθαι τῷ κεκτημένῳ. ‖ Item, Postea surgo. Sic exponitur in vulgaris lexicis locus Homeri paulo antè citatus. item hic Demosthenis De falsa legatione, ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. ‖ Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè, vt ἐξανίσταμαι supra de monte in altum assurgente. Vnde apud Dioscoridem libro 5, cap. 85, de bullis in aqua feruente surgentibus dicitur, ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἴσας, erumpentibus aquarum bullis, vt Ruellius vertit. Potest etiam reddi Emineo. Aristoteles libro secundo De historia animalium, ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, Crista, pennarum quadam eminentia extructa. Apud eundem libro 2, cap. 11, de chamæleonte, καὶ ἡ ῥάχις ἐπανέστηκεν ὁμοίως τῇ τῶν ἰχθύων. de quo Plinius dicit, Spina simili modo eminet [vt in piscibus.] Idem de piscibus, καὶ ἀκάνθας [δὲ ἔσχατα ἔχουσί τε] ἄνω, πολλοὶ οὐκ ἐπανεστηκότα, Sublatas, Eminentes, vt Budæus interpretatur. Possit verò aliquis his in locis vti etiam vocabulo Assurgo, aut simplici Surgo: sicut Celsus dicit tumorem assurgere, & Plinius ac Columella, Assurgit in altitudinem. ‖ Pro simplici autem Surgo accipitur apud Aristophanem in Pluto ἐπανίστω, Surge, pro ἐπανίστασο. ‖ At verò apud Xenophontem Hellenicῶn 1, de Alcib. ἐπαναστὰς ἀπὸ τοῦ καταστρώματος, quũ constitisset in transtris. ‖ Ἐπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligauerant oculi eius. vulg. lex. ex 1 Regum, cap. 4.

VNDE Ἐπανάστασις, εως, ἡ, q.d. Assurrectio vel Insurrectio. Demetrius Phalereus, οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἡ ἐπανάστασις, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεινόν, non enim insurgit vt reddat orationem magnam, verùm vt vehementem reddat & acrem. Assurgere verò oratorem eo significatu dicit Quintilianus. ‖ Item Rebellio qua aduersus aliquem insurgimus. Thucydides libro secundo, τῶν εἱλώτων τὴν ἐπανάστασιν. Et libro octauo, ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Vbi nota verbale retinere casum verbi. Lucianus, γενέσθαι ἐπανάστασις, seditio, ἐπανάστασις. Bud. Cæterùm inter ἐπανάστασιν & ἀπόστασιν scholiastes Thucydidis ita distinguit, vt ἀπόστασις sit ὅταν τοὺς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν: at ἐπανάστασις, ὅταν τινὲς ἐπιβουλεύωσι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. Ita vt ἐπανάστασις sit seditio qua aduersus eos insurgitur qui nulla iniuria lacessiuerunt: at ἀπόστασις, defectio ob iniuriam illatam. ‖ Sicut verò ἐπανίσταμαι interdum capitur pro Emineo: ita ὄρους ἐπανάστασις, Eminentia montis, vel potius Eminentia qua mons assurgit in altum. nam assurgere in altum de monte dicunt Plinius & Columella. ‖ Ἐπανάστασις ἐξανθημάτων, Eruptio pustularum, ex Dioscoride, libro 8, cap. 6. ‖ At ἐπαναστάσεις θρόνων, Insidias regni dixit Sophocles in Antigone, vt tradunt vulgata lexica. Fortassis tamen est Rebellio seu seditio qua aduersus thronum regium insurgitur. AT Ἐπανάστημα, Tumor, Tuber, Grumus, οἴδημα, φλύκταινα. Bud. Possit tamen aliquis non incommodè reddere Tumor assurgens, vt Celsus loquitur. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα exponitur Bulla, Papulæ, φλυκταίναι.

c.2. Μετανίστημι, Sedibus pello, Migrare facio. ‖ Μετανίσταμαι autem Sedibus pellor, Migro, Emigro. Thucydides libro 3, εἰσὶ καὶ μετανίστανται παρὰ Σαλαμῖνος καὶ Ἀχαΐας, migrarunt. Philo De mundo, loquens de Abrahamo, εἰ δὲ μεταναστὰς, μεταναστῆναί τι καὶ τῆς διανοίας τὴν ἀπάτην, sin inde migrare instituisset, emigraturam quoque ab se rationis imposturam. Idem De vita Mosis lib. 1, κατὰ ζήτησιν τροφῆς εἰς Αἴγυπτον πανοικὶ μεταναστάντων, Cum omni familia ad alimenta quærenda domo profecti, vt Turnebus interpretatur. Eadem significatio est vocis passiuæ. Philo De mundo, πρὸς ἓν αὐθεντικὸν μετανίστανται, demigrant. Apud eundem De vita Mosis lib. 1, ὡς τῶν μετανισταμένων τοῦ λογισμοῦ τῷ ὑποβαλλομένων ἐξελάσει, Turnebus interpr. Ceu mente capti.

VNDE Μετανάστασις, εως, ἡ, Migratio, Emigratio. Thucydides lib. 1, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, difficulter emigrabant. Philo De vita Mosis lib. 1, τὴν ἐνθένδε μετανάστασιν εἰς ἀμείνω χώραν ὁμολογῶν αὐτοῖς ἔσεσθαι, illinc demigrationem in meliores partes pollicitus. (A QVO Μεταναστάσιος, ου, ὁ, vt μεταναστάσιον ὕδωρ apud Nonnum, Aqua quæ de loco in locum transfertur, quasi migrans.) ET Μετανάστης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui demigrat. Ocellus De vniuerso. Pertinet huc ETIAM Μετανάστης, ου, ὁ, idem quod μέτοικος, Qui solum vertens aliò commigrat. Iliad. ι, Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Eustath. μετανάστην esse dicit τὸν μετὰ τὸ ἑαυτοῦ ἀποδημοῦντα... Vtitur eo vocabulo Synes. quoque epist. 67, αὐθαίρετοι μετανάσται γενόμενοι, Voluntarii exules facti, Sua sponte solum vertentes. Apud Aratum verò ἐπὶ πάντας μετανάσται, Cicero vertit, – malunt errare vagæ per nubila cæli, Atque suos vario motu metirier orbes.

VNDE Μεταναστεύω, Exulo, Solum mutans aliò commigro. B. in Pandectas, Licebat reis post primam actionem exilium sibiconsciscere ante iudicium peractum, idque appellabant exilii causa solum vertere, μεταναστεύειν, μετοικίζεσθαι. Synes. epist. 124, δέῃ εἴ μοι δοκεῖ μὴ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύσειν, & si consequar otium, emigraturus esse.

C.2. Συνανίστημι, Vnà exurgere facio. Xenophon Sympos. circa finem, ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανίστησι μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. ‖Neutraliter autem acceptum significat Vnà consurgo. vnde συναναστῶμεν, vnà surgamus, vel resurgamus.

C.2. Ὑπανίσταμαι, Assurgo, vt ii qui honoris causa alicui assurgunt. idem quod ὑπεξανίσταμαι suprà, & ἐξανίσταμαι, ac ἐπανίσταμαι apud Homerum. vt ὑπανίσταμαί σοι τῆς καθέδρας. Xenophon Sympos. ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Aristoph. Nebulis, καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, assurgere de sella senioribus, vel Sedibus assurgendo senioribus cedere. Et cum præpositione ἀπὸ, Xenoph. in Hierone, ὑπανίστανται δὲ ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Surgere de sella, caput aperire solitū, dicit Salust. Vsurpatur etiā de iis quæ eminēt, vt ἐξανίσταμαι & ἐπανίσταμαι. Philo ex Theophr. εἰ μὴ χρόνος ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ὑπανεστὸς οὐδὲν ἂν ἑωρᾶτο, ἀλλὰ χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη ἐγεγένητο, nulla eius pars assurgeret & emineret. Alia autē significatione apud Xenoph. Pædiæ 1, πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγώς, ei proficiscenti, continuo in primo agro exurgit lepus. VNDE Ὑπανάστασις, εως, ἡ, q. d. Assurrectio. Budæo interpr. Honor habitus in cedendo loco. Aristoteles in libro 9 Ethicōn, κατὰ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει, assurgendo locúmque cedendo.

C.2. Ὑπερανίσταμαι, Præsto, Antisto, i. Supero, Excello. Gregorius, δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός. Idem, ὑπερανεστώσης αὐτῶν δυναστείας διαφορά. Idem, τὸ ἐνθύμημα πρὸς τοῦτο ὑπερανίσταται. Arethas in Apocalypsin, ἀπὸ τῶν φύσεων ὑπερανεστηκός. Budæus interpretatur Longè sublimior sum, Valde antecello, Longè præsto, Comm. pag. 519. ‖Apud Philostratum autem, ὑπερανεστηκὼς τῆς γνώμης, vulg. lexica Interpretantur Animi fastus. VNDE Ὑπερανάστης, ου, ὁ, Suidæ idem quod μετανάστης, & μεταβάτης.

C. Ἀφίστημι, Absistere facio, Abduco, Deduco, Deterreo, vt inquit Budæus, afferens ex Laertio, Γλαύκωνα ἐθέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε, vbi ei opponitur ἐπέστησε ibidem, vt videbis Comm. pag. 481. At eorundem pag. 471, postquam ἀφίστημι exposuit Dirimo, Dissocio, Fide abduco, Ad defectionem solicito & impello, subiungit ex Herodiano, εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτῷ τὰ ἔθνη, & alia eiusdem significationis exempla. Addit verò, ἀφίστημι esse Separo, Seiungo: afferens ex Basilio χωρίζειν αὐτὴν καὶ ἀφιστᾶν ἔξωθεν τῆς κοινῆς σημασίας. Hactenus B. Ego ἀφίστημι (sicut δίστημι) propriè sonare puto q. d. Seorsū statuo, seu colloco: aut Procul statuo. (vnde etiam Absistere facio pro prima interpretatione posui) ideóque commodè reddi Dirimo, Disiungo, seu Seiungo, cum in illo Basilii loco, tum in aliis huiusmodi. ex quibus est hic Luciani in lib. De historia scrib. vbi ἀφιστάς & ἀπαρτᾶν opponit τῷ συνάπτειν: pag. 143, καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων ἐγκρατὴς καὶ μέση χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. Vt autem hic ἀφίστημι exponitur Dirimo, sic & Eximo alicubi. vt apud Dioscoridem ἀφίστησι λίθους. (Sed & Pellere, item Inhibere, Cohibere, in aliis eiusdem locis huic simili-bus redditur. vt ἀφίστησι νομάς, & ἀφιστάει λειχῆνας. itidem que apud Thucydidem Arcere, Summouere.) Interdum verò est Auerto, Abduco, Auoco (quæ sunt illi dirimendi significationi vicina) quo referendus est ille Laertii locus, initio citatus. Sed frequentius addito genitiuo hanc significationem habet, vt ἀποστῆσαί τινα τῶν πολεμικῶν. Sic Chrysostomus, οὐ δύναμαι τὸ κρανίον τῆς ἀδικίας ἀποστῆσαι τὴν διάνοιαν. At omnium frequentissima apud veteres præsertim scriptores significatio, est Absistere facio per defectionem, si ita loqui liceat: id est Ad defectionem solicito, seu impello. siue (vt quidam interpretātur eodem alioqui sensu) Fide abduco, seu deduco. Thucydides, τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι, & τὴν Ἰωνίαν ἀποστῆσαι, item ἀφιστάντες τὰς πόλεις, & alibi passim.

Ἀποστῆσαι seu ἀποστήσασθαι, Appendere, Reddere aut recipere appensum, seu appendendo, Bud. Vide Harpocrationem & Hesychium in Ἀφίστη, & in Ἀποστήσασθαι, item in Ἀποστατοῦντα. Meminit & Suidas.

Ἀπίστη vide in Ἀφίσταμαι.

P. Ἀφίσταμαι, Absisto, Absum. Item Abscedo, Secedo. Pro Absum apud Homerum, πολλὸν ἀφεστάμεναι, de iis qui longè aberant. Sic Aristoteles, τὰ πλεῖστον ἀφεστῶτα, Quæ longissimè absunt, Longissimè remota. Et apud eundem in Problem. τοῖς δὲ μακροτέρω ἀφεστῶσιν ἀεὶ λεπτοτέρα ἡ φωνὴ ἀφικνεῖται. At Thucydides lib. 1, ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, pro Secesserunt. Herodianus lib. 1, ἡ μὲν δὴ συγκλητος ἀπέστη. Itidem ἀφιστάμεναι σάρκες apud Dioscoridem exponitur Carnes quæ abscedunt, solutæ videlicet à continuitate sua. Iam verò & pro Abscedo, id est Suppuro & colligor, (vnde ἀπόστημα, abscessus) Galen. τίμιον χρὴ τὸ οὕτως ἀφιστάμενον. Et τὰ ἀφιστάμενα apud eundem, Abscedentia, id est Collecta & apostema facientia Bud. Est etiam Absisto [re aliqua,] vel Abstineo. Item Non sum particeps [alicuius rei.] Interdum & Cedo. De quibus significationibus lege Budæum pag. 473. Vbi & ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς ex Platone pro Abdicare se magistratu, abire. Apud eundem verò in fine epistolæ 8, μὴ ἀποστῆτε iunctum participio exponitur Ne desinatis. Apud Synesium quoque ἀπέστη τοῦ διαλαμβάνειν exponitur Desiit decertare. ‖Præterea vt ἀφίστημι, est Ad defectionem impello, & Deficere facio, Abduco à fide, sic ἀφίσταμαι est Deficio, Discedo à fide: iungiturque itidem genitiuo, qui tamen sæpe subaudiēdus relinquitur. Interdū verò dicitur ἀφίσταμαι πρός τινα. vt à Xenoph. Pæd. 3, ὡς δὲ καὶ πρὸς τοὺς πολεμίους αὐτὸν γενήσεσθαι ἀφιστάμενον. ‖Ἀφίσταμαι, Abhorreo, Alienus sum. (nam qui ab aliquo seu à re aliqua abhorret & alienus est, ab ea absistit seu abscedit) vt apud Demosthenem, τῶν τοιούτων ἔθῶν ἀφεστῶτα. & Lucian. ἀπηλλάχθαι τῆς χαλεπῆς καὶ τῆς ἐπιπόνου ἀφεστηκέναι. ‖Item Disto, vt τὰ πλεῖστον ἀφεστῶτα, Aristot. De mundo. Et ὅπόσον ἀφεστηκὼς ἐστὶ τῆς συμμετρίας, Gal.

Interdum autem passiuo redditur verbo, Dirimor, Disiungor. vnde ἀφεστηκὼς oppositum τῷ συνεχεῖ, Diuulsus, Exemptus, Disiunctus, apud Aristot. De qua signif. lege Bud. p. 473.

Ἀπόστασις, εως, ἡ, Abscessio, Distantia. B. ex Theophr. in 3 De caus. plant. de spatiis consitarum arborum loquēs, δεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν τόπον ὁρῶντα ποιεῖσθαι τὰς ἀποστάσεις. Aristoteles De mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀσθενῆ εἶναι, terrena quam longissime à diuino adminiculo abscedentia. Et ἐξ ἀποστάσεως, Eminus: cui opponitur πλησίον, Propè, Cominus. Theophrastus De caus. pl. lib. 6, cap. 15, ἵνα τῷ ἀέρι ἐξ ἀποστάσεως, (sic enim ibi emendandum pro ὑποστάσεως) ὁ πλησίον ἐλθὼν ἀλλοιώσῃ. ‖Itē Recessus, vt ἀποστάσεις

τῆς πλατείας ἀπὸ τῆς γῆς. Budæus ex Xenoph. ‖Ἀπόστασις βίου, Discessus è vita, vulg. lex. ex Euripide. ‖Ἀπόστασις κτημάτων, Detractio facultatum, ex Demosthene. ‖Est & figura quam Separationem nonnulli vocarũt. De hac intellexisse videtur Philostratus epist. 11, ad Iuliam, αἱ δὲ ἀποστάσεις ἔτι προσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπιχωριάζουσι πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ.

‖Ἀπόστασις, Defectio. quæ quid ab ἐπανάστασις differat, suprà dictum fuit. Thucydides l. 3, pag. 59, ἀπόστασις μὲν γὰρ τῶν βιαίων τι πασχόντων ἐστί. Plutarchus Fabio, συμμάχοις ἐπιβεβουλευκὼς καὶ ταῖς ἀποστάσεις κωλύοντας, & ne deficerent impedientes. Herodianus lib. 3, ἀγανακτήσας δὲ ἐπὶ τούτοις ἐπὶ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, defectione illorum contumaciáque concitatus. Et lib. 6, ἀποστάσεις στρατιωτῶν, defectiones militum. Et lib. 7, εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρώξυνον, ad odium & defectionem populos irritabant. In vulgatis lexicis ex Thucydide, ἀπόστασις τῶν Ἀθηναίων, defectio ab Atheniensibus. Ex eodem, ἀπόστασις συμμάχων, solicitatio sociorum ad defectionem. ‖Apud medicos verò ἀπόστασις est Abscessus, idem quod ἀπόστημα. Gorr. vt πόνου ἀποστάσεις apud Aretæum. ‖Ἀποστάσιος nomen Hippocrates vsurpat non modò in eiusmodi abscessibus cuiusmodi in ἀπόστημα dicentur, sed etiam in fracturis: in quibus quia quæ fracta sunt, ἀφίστανται ἀλλήλων, hoc est, ab inuicem discedunt, meritò affectus iste ἀπόστασις vocatur. Verùm Galenus non ἀπόστασιν, sed vsitato nomine τὴν λύσιν τῆς συνεχείας, id est continui solutionem, appellat. ‖Verùm quibusdam in locis Hippocrates appellat ἀπόστασιν vnius morbi in alterum μετάστασιν id est transitionem, quam etiã medici μετάπτωσιν vocant. ‖Idem verò ita vocat τὴν κατ' ἔκροιαν κένωσιν, hoc est vacuationem quæ per effluxum fit, vt lib. 1 τῶν ἐπιδημ. sicut in Comm. annotat Gal. Hæc Gorr.

Ἀποστασία, ας, ἡ, Defectio. idem quod ἀπόστασις. Plut. Galba, ἡ ἀπὸ Νέρωνος ἀποστασία, defectio à Nerone. Vtitur etiam in Fabio.

Ἀποστάσιον, ου, τό, Repudium. Matth. cap. 19, ἀποστασίου βιβλίον, libellus repudii. Et apud Hesychium γράψαι ἀποστάσιον, id est ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα. in quibus verbis videtur subaudiri βιβλίον, vt sit scribere libellum repudii. ‖Item, Defectio. idem quod ἀπόστασις. ἀποστασίου δίκη est ἡ κατὰ τῶν ἀποστάντων ἀπελευθέρων, vt Pollux scribit. Harpocration esse annotat δίκην κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων διδομένην τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν, i. actionẽ in libertos qui à patronis desciuissent aliumque sibi adoptassent, aut aliquid neglexissent quod leges iuberent. In qua lite qui vicissent, prorsus liberi erant: qui verò causa cecidissent, in seruitutem redigebantur, vt idem addit. Eadem, & alia quædam Suidas recitat. ‖Ἀποστασίου δίκη erat etiam actio in eos qui in periculo reipubl. subterfugissent, quos πολέμαρχος ad Areopagitas deferebat condemnandos. v. l. ex Harpocr.

Ἀποστατήρ, ῆρος, ὁ, Qui deficit, Qui secessionem facit. Plutarchus Lyc. ex rhetris, αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕροιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας ἦμεν. τοῦτ' ἐστι, μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον, sin prauum quid populus statuerit, seniorum regumque esto discessionem facere. hoc est, vt ne ratum id faciant, sed protinus concionem dimittant.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, idem. seu Qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit, id est Transfuga & defector. Vnde ἀποστάται dicti fuerunt peculiari significatione, Religionis Christianæ, quam professi erant, desertores. quo sensu Iulianus imperator dictus fuit apostata. Gallica autem lingua Apostat appellat monachum monachatus desertorem: formans hinc & verbum Apostater: vt & Cyprianus dixit Apostatare. Fœminin. genus EST Ἀποστάτις, ιδος, ἡ, vt ἀποστάτις πόλις, ciuitas quæ desciscit. Ab Ἀποστάτης autem DERIVATVR Ἀποστατικός, ή, όν, Qui defectorum & transfugarum est. Dionysius ἀποστατικὸν πλῆθος pro stygiis copiis dixit, quæ etiã ἀποστατικαὶ δυνάμεις dicuntur, quasi virtutes transfugæ. Bud. pag. 474, ex Gregorio. ‖Ἀποστατικὸν ἐπίρρημα dicitur τὸ ὡς τὸ ἄνω à Gaza lib. 2 Grammat. id est Digressiuum aduerbium. vulg. lex. VNDE Ἀποστατικῶς, More eorum qui desciscunt. ἐν σάλῳ ὄντα αἰσθόμενον ἀποστατικῶς, Plutarchus Galba, Rebellando fluctuantem. vulg. lex. ‖Ἀποστατικῶς autem apud grammaticos idem est quod ἀσυνδέτως. Eustath. ET Ἀποστατέω, Absum, Non adsum, Non præsto sum, vt res quæ non statim in loco suo reperiuntur. Xenoph. πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ διεσπαρμένως ἢ σύγκειται, An quid deficiat, id est Non præsto sit. Plato Cratylo, μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ. vbi nota ἀποστατεῖν & παρεῖναι sibi opponi. ‖Item, Deficio, Desero. Xenophon Pædiæ 4. ὅπως τῶν μὲν νῦν παρόντων μηδεὶς ἀποστατήσῃ ὑμῖν συμμάχων, nullus deficiat, aut etiam Non præsto sit, Abuit: si quis malit retinere præcedentem significationem. Vbi itidem παρεῖναι & ἀποστατεῖν opposita esse vides. Philo De mundo. μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρου ἐγκαταλελημμένου ὄντος, quum nulla pars mundi ab eius compage desciscat. Plutarchus Pericle, τὴν δ' ἐν οὐκ ἀποστατοῦντα, ἀλλὰ συμπαραμένοντα τῷ ἔργῳ καὶ συναποπληροῦντα, Non deserentem, Non abscedentem, Non absistentem. Arrianus apud Suidam, ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου, incœpto non absistam, vt Liuius loquitur. Apud eundem, οὐδ' ἔστιν ὅστις ἀποστατήσας τοῦ τείχους ἐλέγετο, Qui à muro discessisset, Qui muro abscessisset.

Ἀποσταδὸν ET Ἀποσταδὰ, Eminus, Ex interstitio, ἐκ διαστήματος, vt Eustathius exponit. Iliad. ο, Οὐ γὰρ ἔτ' ἦεν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι μάχεσθαι. Odyss. ζ, Ἦ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι λίσσοιτ'. AT Ἀπόσταδον, ου, τό, Rete plumbo & calamis circumuestitum. v. l. ex Hesych.

Ἀπόστημα, ατος, τό, Abscessus, vt vocat Celsus, Apostema, Plin. Est autem humor omnis qui digeri nõ potuit, in suppurationem conuersus, nõ tam perfectè quidem vt pus iam factum sit, sed vt vitari non possit. nanque vbi perfectum est, non simpliciter ἀπόστημα, sed πεπεμμένον ἀπόστημα appellatur: ab ἀφίσταμαι (vt Galenus ad Glauconem scribit) dictum. quoniam partes quæ humorẽ præter naturam in se recepere, resoluuntur à seinuicem, & quæ prius contigua erant, disparantur. Gorr. Et aliquãto pòst. tradita duplici ἀποστημάτων specie, addit, τῷ ἀποστήματι κόλπος succedit. quandiu enim humor in medio carnosarum partium spatio consistit & putrescit, nec pars ipsa affecta aperta est, Græcis ἀφίστασθαι dicitur, id est abscedere, ipsumque vitium ἀπόστημα nominatur: verùm siqua aperiatur, vt humor qui intus continetur, exitum habeat, vitium non iam amplius ἀπόστημα, sed κόλπος, hoc est sinus, appellatur, vt annotat Galenus comment. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem appellatur & ἀπόστασις, de quo suprà. ‖Item Spatium & interuallum quo absistimus seu quo absumus. Aristoteles Ethic. 1, cap. 10, δῆλον δ' ὅτι καὶ τοῖς ἀποστήμασι πρὸς τοὺς γονεῖς παντοδαπῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐνδέχεται, magno spatio interiecto magnam dissimilitudinem ac varietatem, si cum parentibus conferantur, euenire posse. Polybius lib. 1, in fine, ἐν ἀποστήματι συνέχειν, progredi vetuit & operiri euentum pugnæ, Bud. interpr. ‖Ponitur ab eodem pro loco remotiore & secretiore, ἐν ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας, in secessu, vt Virgilius loquitur. VNDE Ἀποστηματίας, ου, ὁ, Qui abscessu laborat, Qui apostemate laborat. Aretæus lib. 1 De affect. diut. ἢν ἐν τῇσι κοιλίῃσι τοῦ ἐγκεφάλου κατ' ἕξιν τοῦ θώρηκος, ἢ τι κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πόνου ἀποστάσιες γίγνονται, ἢν μὲν ἀνάγωσι, ἐμπυϊκοὺς καλέουσι, ἢν δὲ τὸ πῦον διεξίῃ κάτω, ἀποστηματίας καλέονται, si per aluũ pus deiicitur, ἀποστηματίαι appellatur. ET Ἀποστηματικός, ή, όν, Separatiuus. vt ἀποστηματικὰ ῥήματα apud Gazam l. 4, Verba separatiua. vt χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, διαφέρω. quæ & ἐκστατικὰ appellantur. ET Ἀποστηματίζω, Resisto seu Subsisto. vnde ἀποστηματιστέον. Resistẽdum, Cunctandum, Immorandum. Differt à διαστηματιστέον, quod significat Paulisper subsistendum. Bud. ex Gazæ lib. 4, in fine.

c. 1. Ἐξαφίσταμαι, Abscedo, Absisto, Discedo. Euripides ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, a veteri sententia decedo, seu deducor.

c.2.Προαφίσημι, Prior abscedo, seu absisto, vel Ante tempus abscedo. προαφίστασθαι in Politico Platonis, Prius absistere, Prius desinere, vt Bud. interpr. δεῖ, ὅταν ὡς τὴν τῶν πολλῶν αἴσθηται κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν ἐν αὐτῷ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας ὁπόσαι περ ἐν εἴδεσι κεῖνται. ‖ Item Prior deficio. Thuc. lib. 3, προαποστάντες διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν, τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, Qui antè desciuerimus, seu Qui defecerimus ante nostram calamitatem, propter illorum cunctationem.

c.2.Προσαφίστημι, Præterea ad defectionem solicito. Thuc. lib. 5, νομίσαντες οὐκ ἂν ἔτι τὸν Βρασίδαν σφῶν προσαποστῆσαι οὐδέν, Brasidam nihil amplius earum rerum quæ ipsorum essent, ad defectionem tracturum.

c.2.Συναφίστημι, vel Συναφίσταμαι, Vnà deficio, Simul desciſco. Vnde est participium συναποστάντες apud Thucydidem, & συναποστῆναι apud Herodotum pro συναφίστασθαι. HINC Συναποστάτης, ου, ὁ, Qui simul desciscit, Defectionis socius. Synes. epist. 66, τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου Ἀλεξάνδρῳ πρὸς τοὺς συναποστάτας κοινά, cum illis qui simul defecerūt, communia sunt.

C. Διΐστημι, (q. d. Seorsum statuo) Dirimo, Separo, Dissocio. Plutarchus De oraculorum defectu, ἀλλὰ χωρίζει καὶ διΐστησι. Idem Sympos. 4, ἀλλὰ καὶ τὰς ἡδονὰς διΐστησι τῆς ὑγιείας. Ex eodem affertur διΐστησιν ἀλλήλων ἡμᾶς, pro à nobis alios dissociare. Plato De rep. lib. 1, ἐὰν διαστησώμεθα τό τε δικαιότατον καὶ τὸ ἀδικώτατον, vbi exponitur, Si secreuerimus & seiunxerimus. ‖ Διΐστημι, Ad dissidium impello, inquit Bud. sed exemplum non afferens. nec dubium est quin potius vox passiua διΐσταμαι dissidii significationem habeat, vt paulo post docebo.

Διΐσταμαι, Seorsum sto, ἰδίᾳ ἵσταμαι, vt quidem Eustathius exponit in isto Homeri loco, Iliad. φ. versu 436, Φοῖβ', ἦν δὴ νῶϊ διέσταμεν; id est (inquit ille) ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν. Rursum in hoc eiusdem poetæ versu, Iliad. φ, v. 391, Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες πονέοντο Κυκλώ, exponit διαχωρισθέντες, & εἰσὶ καὶ ἐκστάντες. vt sit Separati, vel potius Seiuncti. (sic autem vsus est Herodianus) Interdum verò exponitur & Dirimor, vel potius Diremptus sum, seu Distractus sum & diuisus, atque ita Budæus pag. 474 exponit: subiungens tamen Aristotelis locos in quibus non ipsum præsens, sed præteritum & aoristus habentur. Apud Thucydidem verò lib. 1, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίας ἑκατέρων διέστη, redditur, Reliqua Græcia ad auxilium vtrorumque diuisa est. At quum terra dicitur διΐστασθαι, tunc redditur Discedere (vt apud Ciceronem, Quum terra discessisset) vel Dehiscere: potius quàm Dirimi, &c. Affert autem ille huius significationis exemplum ex solo Libanio: sed inuenitur & apud antiquiores scriptores. Nec verò terra tantùm sed & mare ab illis dicitur διΐστασθαι. vt à Philone De vita Mosis lib. 1, ἡ δὲ θάλασσα ραγεῖσα διΐσταται. Sic Gregorius in Encomio Maccab. αἱ θάλασσαι διΐστανται, καὶ ποταμοὶ ἵστανται. Sic autem loquentes Homerum imitati sunt, apud quem legimus Iliad. ν, circa principium, Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. vbi tamen exponitur potius Diducebatur, & quidem à Budæo quoque. ‖ Διΐστασθαι dicuntur & qui alii ab aliis diriμuntur & separantur, vt alicui de via cedant. ad quam significationem pertinet quod ille ex Plutarcho affert, ὡς δὲ αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, interpretans, Postquam autem turba plebeia ei per medium viā fecit. Sed apud eundem διέστησαν vertit etiam, Dirempti sunt, item Per medios admiserunt. Vt autem proximè præcedentem verbi διΐστασθαι vsum ab Homero manasse docui, sic & istum ab eodem originem sumpsisse arbitror. ita enim ille Iliad. ω, v. 718, —οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ. vbi annotat Eustathius, ὅτι τὸ παραχωρεῖν οὐ καὶ εἴκειν χωρισθῆναι, οὐ μόνον διαχωρεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἴκειν καὶ διΐστασθαι. ‖ Διΐσταμαι, Dissideo. Demosth. ἐπειδὴ ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διέστηκε. Plutarchus in Apophthegmatis, Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, quum inter Pompeium & Cæsarem dissidium ortum esset. Sic apud Thucydidem lib. 1, εἴ πώς που διασταῖεν, πρὸς ὃν ἕκαστοι ἐχώρουν, redditur, Si qui vsquam dissidebant. In alio quodam loco eiusdem διέστησαν vertere malim, Discessionem fecerunt. Quò pertinet quod ex Liuio affert Budæus pag. 474, In duas partes discessit ciuitas. Vbi etiam citat ex Homero pro huius significationis exemplo, quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. sed non video quid obstet quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponam simpliciter, Disiuncti sunt alter ab altero, seu Segregati sunt, aut Diuisi sunt, orta inter eos contentione. ‖ Διΐσταμαι, Discrepo, Differo. Budæus ex Aristot. διέστηκε πρὸς ἄλληλα. ‖ Διΐσταμαι, Dimensionem habeo. Idem ex Aphrodisæo. Vide Comm. p. 474.

Διαστασμός, οῦ, ὁ, Distantia, Separatio, v. l.

Διάστασις, εως, ἡ, Distantia, Interstitium, Interuallum. Nonnunquam reddi etiam potest Secretio ac Diremptus, vt Cicero loquitur. Plutarchus De defectu oraculorum, αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, Locorum interualla, Loci distantia, Distantia & disiunctio ratione loci. Plato Tim. ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem interuallis & sesquitertiis & sesquioctauis sumptis, Cic. interpr. pag. 22 Ciceroniani lexici. Aristoteles Metaph. 10, σῶμα τὸ ὅτι τὸ πάντῃ ἔχον διάστασιν, quoquouersus dimensionem habens & interuallum, vt Budæus interpretatur. Alibi pro eodem dicit πανταχῇ διαστατόν. Idem in 5 Ethic. μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετῆς καὶ κακίας, εἶτα πλούτου καὶ πενίας, Maximum interuallum inter virtutem & vitium, Magno interuallo dirempta sunt & dissident. Plutarchus De defectu oraculorum, τὸ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν καὶ ἕν, οὐδὲ ὅλως ἔσχεν ἡ ὕλη διάστασιν, nullum prorsus materia discessum secretionémque haberet, Turnebo interpr. Ibidem διαίρεσιν idipsum appellat, id est diuisionem seu partitionem. Aristoteles Polit. [ἀκολουθεῖ] κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν πρὸς τὰς διαστάσεις ὧν φαμὲν αὐτὰς [τὰς] διαθέσεις ταύτας, consequutionem habet proportione respondentem ad differentiam quam habent res ipsæ mutuò compositæ, quarum affectiones esse dicimus: Budæo interprete, qui βραχυλογίαν peripateticam hoc in loco esse dicit. Vide pag. 994. Idem Aristot. in 3 De part. anim. de iecore loquens, ἡ τοῦ σώματος διάστασις, διφυὲς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχήν, bipartita corporis compositio. Et in vulgaris lexicis, ἐν διαστάσει τῶν συλλαβῶν, in diuersis syllabis. Item, ἐν διαστάσει κεῖται, dirimitur ac dissidet. Aliquando videtur actiuè accipi pro Diremptio, Distractio in duas partes. Plutarchus Coriolano, κατὰ ῥῆξιν καὶ διάστασιν μερῶν βιαιοτέραν. Idem De defectu oraculorum, καὶ σβύξεις, ἃς αἰνοῦσι, πολλὴν ἄπωσιν καὶ διάστασιν, diuisionem distractionémque, vt Turnebus interpretatur. ‖ Διάστασις, Dissidium, Animorum disiunctio. Aristoteles Politic. 4, ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. Et apud Thucydidem lib. 6, μηδ' ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ, nec auocare vos à proposito debet oratio Niciæ quæ quietem suadet, dissidiumque inter iuuenes & senes quærit. ‖ Διάστασις in vulgatis lexicis idem etiam esse dicitur quod ἔκστασις, Mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura desciscunt, ἐκτροπή, μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις. sicque interpretātur apud Theophrastum De causis plantarum lib. 4, cap. 6, ὡς ἐκ τῆς ἐκβολῆς ἡ διάστασις, de lino quod scribit ἐξαλλοιοῦσθαι, id est ἐκβαίνειν τῆς φύσεως, eiusque naturam immutari: vt διάστασις hic sit quam alibi μετάστασιν appellat. (At paulo antè μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις, in prima accipitur significatione pro διάστημα, generum distantia, differentia.) ‖ Διάστασις, apud Antiphontem pro διαζεύγματος accipi tradit Suidas. ‖ Διάστασις vocabatur etiam (vt Pollux tradit) ἡ δραχμὴ ἣν ἐλάμβανον οἱ διαιτηταὶ παρὰ τῶν κρινόντων, ἡ τὸ κάλυμμα αὐτὸ ἐν χαρτίῳ τῷ ἐγκλήματι καὶ τὸ ἐπίγραμμα.

Διαστατός, οῦ, ὁ, Distans, Diremptus. Philopon. τὸ κατὰ διάστασιν σῶμα, id est (vt alibi explicat) τὸ ταῖς τρισὶ διαστάσεσιν ὁριζόμενον. B. p. 475. VNDE Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullam habens dimēsionem. Bud. ibidem. Ἀδιάστατον Suid. apud Antiph. exp. τὸ μὴ διεστώς, μηδὲ διαιρούμενον, nullis interuallis discretum. A QVO Ἀδιαστάτως, Sine interuallo & distantia. ‖ Item, Sine controuersia, ἀναμφιλόγως, v. l.

Διαστατικός, ή, όν, Dirimendi vim habens. Plut. De pr. frig. τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικόν, dirimit ac dissipat ignis, Turn. interpr.

Digitized by Google

Διαστασιάζω, Disto. Exponitur etiam διαστασιάζω, Dissidiis implico, Ad dissidia concito.

Διαστάδην, Interiecto spatio, Intercedente & dirimente vtrinque interuallo, Eminus. ἐκ χωρισμένους, πόρρω μακράν. Apollon. Argon. 2, μᾶλλ' ἑστάδην ἐπιπάτην, de duobus pugilibus qui eminus, seu interstitio vtrinque aliquo intercedente, cæstus ad pugnam ineundam parabant.

Διάστημα, ατος, τό, Interstitium, Interuallum. Idem quod διάστασις. Plato Timæo, διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla & tripla interualla, vt Cicero interpr. Ibidem διαστάσεις nominat. Chrysost. ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος νικᾶν, lõgo interuallo superare. Athen. libro 5, πυκνοῖς διαστήμασι βεβαιῶσι, certis interstitiis firmati. Plutarch. De defectu orac. καὶ τὰ μὲν ὅλ' ἄλλα διαστήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονος; modulata quoque tot interualla sunt, diesis, hemitonium, tonus, sesquitonus, ditonum. Diastemata etiam quidam ex Latinis ea vocant, interualla & spatia vocis quibus acuta & grauis includitur: ex quibus fiunt systemata. Sicut verò idem Plutarchus dicit διαστήματι ἀφεστηκότων, ita Lucian. διαστήματι πενταμελῶν. Διάστημα, Interstitium, Interuallum, dicitur apud Hippocratẽ quum ossa quæ citra commissuram naturaliter se contingunt, affectu aliquo diducuntur & diuelluntur. Galen. ἐν τῇ γλώσσαις exponit διάστημα corporum ipsorum compositionem lanis similem. Gorr. VNDE Διαστηματικός, ή, όν, Interuallatus, Interuallis discretus. vt διαστηματικὴ φωνή, vox interuallata, hoc est quæ cum interuallo suspenditur, quemadmodũ in cantionibus & in legendis versibus heroicis: cui opponitur συνεχής, vt tradit Cælius Rhod. lib. 5, cap. 24. Martian. Capella libro 9, triplicem esse vocis rationem scribit, Continuam, velut colloquorum: diuisam, siue diastematicam, quam in modulatione seruamus: & mixtam, qua carmina recitantur. ET Διαστηματίζω, P. ίσω, Paulisper subsisto & cesso. Differt ab ἀποστηματίζω, quod est Resisto, Absisto, vt fit in fine periodi. B. ex Gaza.

c. 1. Ἀποδίστημι ET Ἀποδιΐστημι, Dirimo, Distinguo, Discrimẽ facio. Areth. in Apocalypsin, ὁ δ' ἀποδιίστη καὶ ἀποδιίστησι τὴν εἰς Θεὸν πίστιν τῇ Κυρίου πίστεως. Idem & ἀφιστᾶν dicitur & διΐστασθαι. nam vt Gregorius copulat χωρίζειν καὶ ἀφιστᾶν, ita Plutarchus χωρίζει καὶ διΐστησι. Et apud Hesych. ἀποδιΐστανται idem quod χωρίζονται. ‖ At ἀποδίστημι neutraliter etiam capitur pro Interuallo seiungor, Interuallo dirimor ab aliquo.

c. 1. Καταδίστημι, Dirimo, Interuallo separo & seiungo. καταδιίστησι idem quod καταχωρίζουσι, vt tradit Hesych. & Suidas.

c. 1. Προδίστημι, Prius dirimor. Προδιΐστη in v. l. Discordare iã cœperat.

C. ΕΝίστημι, Statuo seu colloco inter, Interpono. Xen. in Hipparch. εἰ μὴ ἐνιστάμενος εἰς τὰς ἱππέας στοιχεῖς. Et apud eundem simpliciter pro Colloco. Vide p. 108.

Ἐνστῆσαι, (sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) pro Adhibere mentem, Aduertere animum. vt Aristoteles Ethic. 7, in fine, ὕστερον δ' ἐνστήσονται δεῖ διελέσθαι μᾶλλον, (quod ante dixerat ἐπισκεπτέον. de quo vsu verbi ἐφίστημι dicetur in illo.) Budæus vertit Animo incumbere: at ego, si verbo neutro explicãdum esset ἐνστῆσαι hac in significatione, mallem reddere Insistere mente in rem aliquam, vel Insistere animo: (quum alioqui hoc verbum in pass. voce insistendi significationem habere, sequentia exempla doceant) aut etiam Insistere mente & animo, vt Cæsar loquitur.

C. Ἐνίσταμαι, Insisto. Autor Axiochi ἐρωτῶντες αὐτοὺς ἐνίσταντο καὶ διεξοδεύειν ἔλεγον ὡς ἐνῆν πλὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται, Quam vitæ viam insistent, Quod vitæ iter tenebunt, seu sequentur. ‖ At ἐνίστασθαι rem aliquam, nõ est Persequi eam (vt apud Plaut. quidã exponunt Insiste hoc negotium:) sed potius Instituere, Incipere, Incœptare. Cuius significati exemplum vide apud Budæum p. 107. Sic ἐνίστασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog. pro Instituisse accusationem, vt loquitur Vlpianus. Sed ἐνίστασθαι τὴν δίκην vel τὴν γραφήν, redditur Actionem [seu crimen] intendere, Iudicium dictare. Et ἐνστᾶσα δίκη, Iudicium cõstitutũ, Lis cõtestata. Itẽ ἐνστηκὼς πόλεμος, Bellũ cõmissum, i. (suscitatũ seu inceptum) Demosth. (interdũ verò ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellum nondũ finitũ, sed durans adhuc ac vigens) Item θέρους ἐνισταμένου pro Incipiente æstate, id est ineunte. ‖ Item ἐνιστάμενος, Instans. pro qua significatione affert ἐνστάσης τῆς ὥρας, ex Plutarcho. Sed & ἐνεστὼς χρόνος pro Præsens tempus. Et ὁ χρόνος ἐνέστη τῆς μνημείων apud Hermog. exponitur Tempus aduenit vel Tempus adest. ‖ Itẽ pro Insto, in altera significatione, videlicet pro Immineo, Obseruo, & quasi capto. Plutar. ἐνστάμενοι τῇ φυγῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege eundem pag. 107, item 108.

Ἐνίσταμαι, Obsisto, Resisto, Repugno, Renitor. Thuc. pag. 184 καὶ ὧν τις ἐνίστηται τοῖς πειρωμένοις. Lys. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην ἐνστάς, ἔβαλλέ με λίθοις. Apud Plutarchum ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει vel πρὸς τὴν αὔξησιν, Crescenti potentiæ alicuius aduersari. Et à Dioscoride ἐνιστάμενα dicuntur remedia vt quum scribit, ἐνίσταται ἰάσ, & ἐνίσταται ἐμπλάσσω. ‖ Item ἐνίστη Platoni pro Controuersiam efficit & aduersatur, Cõtrouersũ manet. ‖ Exponitur & Intercedo apud Plutarchum eo sensu quo tribuni apud Romanos dicebantur intercedere. Vide Budæum pag. 108.

Ἐνίσταμαι, Consisto. Alex. Aphr. ὅταν ἐνίσταται. Et ἐνιστάμενον γάλα Diosc. Lac concretum, q. d. Consistens lac (vt Constitisse glacie, dicitur & Concretum esse glacie eadem significatione) lib. 6, ἐνιστάμενοι γάλα ἐπὶ τὰ τῷ σῶμα χεῦν γενά πηγνυμένων πήγ.

Ἔνστασις, εως, ἡ, Exordium & auspicatio rei quæ instituitur. Budæus pag. 108. ex Æschine περὶ ἐνστάσεως. Quò referri potest quod apud Herodianũ legimus, εἰς ἣν δὲ τῇ ἐνστάσει τοῦ πολέμου ἐμμεμενηκέναι, in persequẽdo bellum inchoatũ perseuerasse. Ἔνστασις, Institutio hæredis, B. ex Pand. ‖ Signif. etiam instantiã litis & causæ. B. ibidẽ ex Æschine. Pro eadem significatione citat ex Codice. ‖ Ἔνστασις, est quoque Pugnax contentio instantis aduersario, hoc est ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία. B. ibidem ex Gregorio. Ἔνστασις apud Aristotelẽ in primo Analyt. prior. circa finem, est πρότασις προτάσει ἐναντία. Item Intẽtionis depulsio. quomodo exponitur apud Philopon. in Procl. τὴν δὲ διαλύουσι τὰς αἱ πρὸς αὐτὸν ἄλλοι τι τινὰ καὶ Ἀ[...] μετὰ ἐνστάσεις. Est verò & figura oratoria, de qua infrà in ἀντένστασις. ‖ Ἔνστασις, Propositum, Institutum. Synes. ἀλλ' ἡμῖν εἰς αἰτίαν δεινῷ τὸ μὴ ἀγροικῶς πρὸς τοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ συνεῖδε ζῶντι ὅκας μαθ. propositum & constitutum. Apud Suidam simile esse videtur, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀρετῆς ἔνστασιν τῆς ζωῆς, vitæ institutum. Hæc Bud. Quibus addi potest ex eodẽ Synesio epist. 66, τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊόντος τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, cum ætate autem vnà progrediente solitariæ vitæ instituto. In priore autẽ Synesii loco quem Budæus citauit, τὴν ἔνστασιν ἡμῶν exponitur etiam Studium nostrum. ‖ Ἔνστασις (vt idem Budæus annotat) ab insidendo dicitur in Hippiatr. μάλιστα δὲ συμπίπτει χρόνου διαδέχοντες ἔνστασις καθ' ὃ μέρος ἐνίσταται τὸ σώματος, ὅταν δὲ τὴν ἐπὶ πλεῖον ἐπιθυμίαν ἔχωσι.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè qui alicui in via obstat aut resistit, Obuaricator, vt Festus appellat: vt siquis Œdipodem Laii ἐνστάτην fuisse diceret: generaliter verò, ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος, Aduersarius. Soph. Aiace, — Οὔκουν ἄπειρον ὄντ' ἐνστάτην λέγω. id est, ἀντίπαλον, ἐχθρόν. Ælian. apud Suidam κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἱλάσασθαι τὸν τοῦ οἴκου αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην ὁ δήμαρχος. Synes. epist. 67, ἕως ἡ πόλις, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἀναφώνης, aduersarius & reclamare paratus. Peculiariter verò in iudicio ἐνστάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In causa aduersarius, Qui aduersus aliquem litigat.

Ἐνστατικός, ή, όν, Peruicax, Acriter obsistens, Instans & vrgens. Dicitur de disputatoribus, qui aduersario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Apud Suidam, ὁ δὲ Ἰσόδωρος ἐνστατικὸς ὤν, αὐθέντως ἔλεγε. id est (vt ipse exponit) ὑπεναντίως πρός τινα πειρώμενος. Aristot. 1 De cælo, διὸ δεῖ τὸν μέλλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνστατικὸν εἶναι διὰ τῶν οἰκείων ἐνστάσεων ἐν τῷ γένει. VNDE Ἐνστατικῶς, Hermog. Peruicaciter, Instãter & pugnaciter, vt Quintil. loquitur.

Ἔνσταθος, ου, ὁ, Institutus hæres, vt ὑποκαταστάτης, Substitutus Bud.

c.1.Διΐσταμαι, Refragor disserendo. B.108, ex Basil. A
C. Ἐξίστημι, q.d. De statu deiicio, seu Facio vt [aliquid] in
statu suo manere desinat. Sed peculiariter pro De statu
mentis deiicio, Facio vt aliquis mente non constet,
Mente emoueo, Mente alieno. Demosthenes in Mid.
ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ
προπηλακίζεσθαι. Quasi hyperbole dicitur Gall. *Cela les
fait enrager.* Sed interdũ etiã ἐξίστημι pro Percello, Per-
terrefacio (ἐκπλήττω, Suid.) Obstupefacio. quoniam ani-
mus eius qui perterrefactus est, seu obstupefactus, vel-
ut loco & certo de statu dimouetur, vt Cicero loqui- B
tur. Lucas Act. Apost. cap. 8, ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας.
& paulo pòst, ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Quibus ta-
men in locis redditur Obstupefacere: sed à vet. interpr.
Dementare, in posteriore loco redditur, non tam infi-
deliter, (meo iudicio) quàm non Latinè. (at in priore
perperam Seducere) Idem Lucas Euang. cap. vlt. versu
22, ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι,
&c. Obstupefecerunt nos. Sed si vis verbi spectetur, in-
telligendum puto, Ad mentis vsque alienationem nos
obstupefecerunt. vt videlicet hic quoque subsit hy- C
perbole. (Sed malè Budæus ἐξ ἡμῶν iungi putauit cum
ἐξέστησαν, eodem modo quo αὑτῶν in illo Demosthenis
loco iungitur cum ἐξίστησιν: quum ἐξ ἡμῶν cohæreat cũ
nominatiuis γυναῖκες τινὲς, & γυναῖκες ἐξ ἡμῶν significet
Mulieres è nobis, id est è nostro cœtu: quo sensu dicit
statim pòst, de viris loquens, τινὲς τῶν σὺν ἡμῖν.) Cicero
tamen ἐκστῆσαι apud Aristot. vertit simpliciter, Ad ad-
mirationem traducere, vt te docebit pagina 50 mei
Cicer. lexici. Cæterùm cur hunc ordinem in expo-
nẽdis verbi ἐξίστημι significationibus tenuerim, docebo D
in Ἐξίσταμαι.

Ἐξίστημι, Desciscere facio, Degenerare facio, Immuto,
Corrumpo. Qui autem rem aliquam degenerare facit,
aut immutat, seu corrumpit, is eam in suo, vt ita di-
cam, statu manere nõ sinit, sed de eo velut deiicit. ad-
eo vt hæ quoque signif. bene cum prima illa mea in-
terpr. conuenire videantur. Tribuit autem Budæus
has signif. isti verbo, cum in aliis Aristot. locis, tum in
isto qui est Ethic. 3, καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ
ἔχοντος φύσιν· ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτο ποιεῖ. Sed interdum E
iungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti posse arbitror,
Degenerare facio & traduco, vel Degenerare faciens
traduco: aut etiam Corrumpendo traduco, seu Cor-
rumpens traduco. Alicubi verò simplicius, Immutan-
do traduco. vt apud Plutarch. in Publ. πάθους μέγεθος εἰς
ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν: & ibidem, ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀ-
πάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. Item, Ad tabem & in-
teritum perduco. B. ex Aristot. Phys. l. 3. Potest autem
hæc signific. sub corrumpendi significatione includi.
Ἐξίστω & Ἐξίστηκα, vide in Ἐξίσταμαι. F

P. Ἐξίσταμαι, q.d. De statu deiicior &c. sequendo analogiã
significationis vocis actiuæ. nam itidem capitur pecu-
liariter pro De statu mentis deiicior, &c. Vel, A mente
discedo, seu A me discedo, Aut potius, Mente non
consto. Quam tamen expositionem nec Budæus, nec
alii afferunt: sed nulla mihi aptior videtur, quum & i-
pse Cicero ita loquatur: & quum dicimus Non consto,
verbo quidem Cõsto reddatur ἵσταμαι, at negatiua par-
ticula Non, exprimatur priuatiua particula ἐξ. Ideo &
in ἐξίστημι ad cæteras signific. hanc addidi, Facio vt ali- G
quis mente non constet. Itidem verò ἐξίσταμαι in eo
sensu quo vsus est Thucydides, (scribens, καὶ ἐγὼ μὲν ὁ
αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι) aptissimè verti dico Non cõ-
sto: sed ita vt hic addatur datiuus pronominis, sicut il-
lic ablatiuus mente. Quod tamen nomen interdum
in Græca loquendi formula ponitur, itidem vt in La-
tina, sed in alio casu. nam quod dicunt Græci νοῦς ἐξίστα-
ται, vel διάνοια ἐξίσταται, dicitur itidem à Latinis, Mens
non constat. id est (vt apud eosdem legitur) Mens labat.
Quæ quum ita sint, in exponendis verbi ἐξίστημι signi-
fic. eum ordinem tenendum existimaui, vt primùm H
interpretarer generaliter, De statu deiicio, seu Facio vt
[aliquid] in statu suo manere desinat: deinde in restrin
genda generali illa signif. ab eo huius verbi vsu incipe
rem, quem exprimere possumus illo ipso loquendi ge

nere: sed addendo genitiuum Mentis, (& dicendo De-
iicio de statu mentis) sicut & cum Non constare (quũ
de persona dicitur) addi ablatiuum Mente, modò ostẽ-
di. Sed ad exẽpla venio. Sophocl. Antigona, —οὐδ' ὃς
ἂν βλάστῃ μένει Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται, id
est, (ad verbum, vt antè docui) Non constat mens iis
quos miseriæ premunt. Itidem ἡ διάνοια ἐξίσταται apud
Dioscoridem libro 5. Ipsa autem persona dicitur ἐξί-
στασθαι, id est Non constare mente, vt apud Aristot. de
hippomane ita scribẽtem, τὸ ἱππομανὲς ἐάν τις φθῇ λαβὼν, ἢ ὀσφραί-
νηται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. Sæpe
autem hac in signif. vsurpatur ἐξέστακα & ἐξέστην. Et qui-
dem hoc posterius in ipsis etiam Test. noui scriptis ha
bemus, Marci cap. 3, v. 21: & apud Paulum 2 ad Corin.
5, v. 13, vbi τῷ ἐξέστημεν opponit σωφρονοῦμεν. Sed inter-
dum additur genitiuus huic verbo pro eadem signif.
vt γνώμης ἐξέστην apud Euripid. & ἐξέστηκα τῶν φρενῶν apud
Isocr. (nam τῶν φρενῶν pro genitiuo cẽseri debet) ac tum
ἐξέστην seu ἐξέστηκα est simpliciter Emotus sum, vel Dis-
cessi. de qua signif. dicam postea. Ponitur verò ἐξίστα-
μαι & pro Percellor, Perterrefio (ἐκπλήττομαι Suidæ,)
Obstupesco seu Obstupefio. Et propriè quidem Obstu-
pesco ad mentis alienationem vsque, (sequendo analo
giam significationis verbi ἐξίστημι) seu Præ stupore aut
admiratione dimoueor mente, seu de statu mentis de-
iicior. Quæ signif. in Test. noui scriptis est frequenti-
ssima. Matth. 12, v. 23, καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι. Sic Marci
2, v. 12, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας. Sed & cum suo verbali iun-
xit idem, c. 5, v. 42, καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, q.d. Obstupe
facti fuerunt obstupefactione magna.

Ἐξίσταμαι, Non consto mihi (de quo & suprà aliquid
dixi) q.d. Sententia mea in eodem statu non manet.
Thucyd. lib. 2, καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ
μεταβάλλετε, Non discedo à mea sententia, Aliud propo
situm non sequor. Itidem verò apud Xenoph.
ἐξεστηκέναι τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non constare
vultum, (quod alii vertunt Immutatum esse vultum)
Pædiæ 5, ἐκ πολλοῦ ἐξεστηκότων προσώπων. Accipio au-
tem meam hanc interpretationẽ ex isto Liuii loco, Pri
mò adeo perturbauit ea vox regem, vt non color, non
vultus ei constaret.

Ἐξίσταμαι, Degenero, Immutor, Corrumpor. Item
Mutor & transeo. Theophr. De caus. pl. lib. 6, ἀπείρων δὲ
μεταφυτευομένων καὶ μυρρίνων διαφέρειν τινὲ φασιν ὡς ὅτι τὸ
πολὺ δ' ἐξίστασθαι καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. Et ἐξεστηκότα
τέκνα, liberi degenerãtes. (vnde & ἔκστασις, illa degenera
tio, apud Aristot. 4 De gen. anim. p. 339) Hæc Budæus,
qui & pag. 220 ἐξίστασθαι (oppositum verbo παρίστασθαι)
exponit Exolescere & fugere, & à natura sua descisce-
re. vt quum dicitur οἶνος ἐξεστηκώς. Ab eodem ἐξεστηκὼς
οἶνος alibi redditur vna voce Vappa, apud Demosth. ὀ-
γδοήκοντα στάμνοι ἐξεστηκότος οἴνου. In v. lex. ex eodem
Theophr. affertur ἐξίσταται τῆς φύσεως, itidem pro Degene
rat. Et ex incerto loco, ἐξεστηκὼς ἐκ φύσεως, pro Dege-
nerans à natura, Gaza interpr. Item ex Aristot. in 4 De
gen. anim. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, pro In quodlibet muta-
tur & transit. Ex eodem in Polit. 5, ἐξίστανται εἰς ἐναντίας
πολιτείας.

Ἐξίσταμαι, cum genit. Alienor, Abdicor. vt Plato in
Phæd. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. Et apud
Xen. non solum pro Abdicor & Alienor, sed & pro Ob-
liuiscor: ἴσασιν δὲ εἰς μάχην σὺν ὅπλοις πολλοὶ καὶ τῶν μαθημά-
των ἐξίστανται. vide B. p. 476.

Ἐξίσταμαι, cum genitiuo, Desciscο, Deficio, vt Plato
De rep. 2, ἐξίστασθαι τῆς αὑτοῦ ἰδέας. Demosth. Philipp. 4,
ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρό-
γονοι κατέλιπον. vbi Budæus non solùm Desciuistis, sed &
Degenerastis interpr. (de qua signific. proximè dictum
fuit.) Synes. ὡς ἄρα ἐκστήσῃ σαυτοῦ καὶ ὁμόπτερος ἔσῃ τοῖς ἀδο-
κιμασθεῖσι τῶν χαμαιπετῶν. Vbi ἐκστήσῃ σαυτοῦ reddere poteri-
mus etiam ex Cicer. A te discedes, pro A te ipso desci-
sces, id est à tua natura, & à te degenerabis. Plato autem
in eadem re addidit genitiuo præpos. εἰς cum suo accu
sat. De leg. ἐξίστασθαι ἔσται αὐτοῦ εἰς τὰς ἀσεβείας. Cæ-
terùm ἐξίσταμαι non solùm Discedo, (& quidem in alia
etiam signif. quàm in illo loquendi genere) sed & Re-

cedo alicubi redditur: vt reddi posse arbitror & in hoc A Dem.loco, Pro cor. νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. vbi metaph. ponitur. At in propria signif. apud Herodot. in Thalia, ἐκ ταύτης ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digressi de via. Exponitur & Quum secessissent è via.

Ἐξίσταμαι, itidem cum genit. Cedo. Thucyd.2, ἧς [τῆς ἀρχῆς] οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν, quo imperio ne cedere quidem vobis licet. Demosth. Pro Phor. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Philo, μικρὸν ὕστερον ὧν ἐξέστη μετεμέλετο. vbi reddi potest verbo Cedere & cũ accusatiuo, Quod cesserat, & quidem vltró. Additur B verò & datiuus (& dicitur ἐξίσταμαί σοι τούτου, pro eo quod Lat. Cedo tibi hac re. vt ἐκστῆναι τῷ στρατηγῷ τῆς ἀρχῆς, Philostratus in Heroic. Sic ἐξίσταμαί σοι τῆς τιμῆς. |Et pro Cedo, id est Concedo, & me tibi submitto, Bud. ex Iul. Et cum genit. ὁδοῦ, ac datiuo personæ, vt Lat. Cedere via alicui: Plutar. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξί. Tale apud eundem in Publ. ἐξιστάμενος αὐτοῖς τῆς τάξεως. Item, Cedo tibi aliqua in re: pro qua signific. affertur ex Chrys. ἑτέροις δὲ τῶν καρπῶν ἐκστῇ μερῶν. Ex C Sophocle & cum datiuo, quem sequitur infinit. in Aiace, ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cũ solo datiuo, in Philoct. νῦν δέ σοι γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.

Ἐξίσταμαι cum datiuo, in v.l. ex Aristoph. ἐξίστασθαι χοροῖς pro Cedere, Procul abesse, Abstinere. At Camer. vertit, Locum dare, in Ran. Εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν.

Ἐξίσταμαι cum accusat. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto. Soph. Aiace, Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Bud. hac in signif. & construct. affert ex Plutar. οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Sed debuit potius ex De- D mosth. afferre, qui ante Plutarchum ita vsus est his ipsis verbis, & quidem aliquoties. vt in orat. aduersus Lept. ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. Sic alibi, ὑπὲρ δὲ δόξης, εἴπερ τῶν ἰδίων, οὐδένα πώποτε ἐξέστη κίνδυνον. Apud Sophoclē autem Antig. p.259, — καρδίας δ' ἐξίσταμαι Τὸ δρᾶν, exponitur Hoc perpetrare animus refugit atque abstitit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re. Ego alteram lectionem καρδίᾳ malim, vt in meis annot. docui.

Ἐξίσταμαι cum infin. pro Abstineo, Caueo. vt ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Bud. p.476, ex Gal. E

Ἔκστασις, εως, ἡ, Dimotio rei alicuius è statu in quo erat. Plut. De primo frigido, ἐκστάσεις γάρ εἰσιν εἰδῶν καὶ ἀναιρέσεις οὐσιῶν, formarũ à suo statu dimotiones & naturæ euersiones. |Ἔκστασις plerunque dicitur de mentis emotione, idque variis modis: quum videlicet furore aut alio casu à mente discedimus. Apud Hippocr. enim dicitur de vehementi motione & aberratione mentis, eadem prorsus significatione qua μανίας & ἐκμαίνεσθαι vsurpat. atque hæc morbus animi est. Galen. in 1 Prorrhetic. Hippocr. Comm.1, sect.14, μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἐκάλεσε τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη. Quò referri potest quod F apud Aristot. reperitur, μανικὴ ἔκστασις. & ἔκστασις φρενῶν apud Chrysost. Sic apud Plut. ὑπεκρίνατο γὰρ ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulauit, Mente se captum simulauit. At apud Alex. Aphr. εἰς ἔκστασιν περιπίπτειν, Cõcidere mente, vel Alienari mente, vel A mente discedere, vt Cicero etiam loquitur: non tamen de furore, sed casu aliquo subito qui mentem quasi abripit. Dicitur etiam ἔκστασις, quum aliquis à sese discedit, hoc est quũ G animus eius extra ipsum rapitur. quod ἀναγωγὴ etiá appellatur, vt iis accidit qui ad cælestium & diuinarum rerum contemplationem abripiuntur: in qua significatione frequenter à Dionysio Areop. vsurpatur. Act. Apost. cap.22, ἐγένετο δὲ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, vt raperer extra me. Et cap.10, de Petro supra domum ascendente vt precaretur, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mẽtis excessus. Dicitur etiam ἔκστασις, quum animus admiratione percellitur & apud se non est. vnde à Suida redditur θαυμα- H σμός. Sic accipitur apud Dionys. Long. οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Et Marci c.5, ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, obstupuerunt stupore magno, postquam videlicet puellam resuscitatam viderunt. Sic Lucæ cap.5, post historiam de sanato paralytico,

A καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, stupor cepit omnes. Interdum verò ἔκστασις dicitur quum mens partim admiratione partim timore quasi è statu suo dimouetur & discedere videtur. idem ferè quod θάμβος: Marci 16, de mulieribus quæ Christi sepulchrũ visentes, angelũ viderant, εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, tremor & stupor cepit omnes (quò pertinet apud Cic. Magnitudine timoris à mente discedere) & paulo ante ἐξεθαμβήθησαν, & paulo pòst, ἐφοβοῦντο. |Ἔκστασις, Abscessus, Discessus. Plutarchus De primo frig. αἱ τῶν θερμῶν καταψύξεις, οὐδεμιᾶς παρουσίᾳ γίνονται δυνάμεως, ἀλλ' ἐκστάσει θερμότητος, B calidorum feruor nullius rei accessu sed caloris abscessu refrigescit. |Ἔκστασις, Mutatio qua res aliqua à sese suáque natura discedens, in aliam degenerat: quũ videlicet aliqua ἐξισταμένη τῆς προτέρας αὐτῆς οὐσίας, μεταβάλλει εἰς ἑτέραν, vt Themistius loquitur. Sic ἔκστασις φύσεως apud Theophr. lib.3 De caus. plant. Apud eundem eodem in libro cap.6, φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam est: de transitu speciei in speciem. quam paulo antè vocat ἐξαλλαγὴν εἰς ἕ- C τερον γένος, & paulo pòst μεταβολὴν, atque μετάστασιν, itẽ & ἐξίστασθαι. Quidã interpr. Egressionem è natura propria. Et Ἔκστασις οἴνου, de vino quod pereunte sapore, vappæ accipit nomẽ, vt Plin. loquitur. quo significatu ἐξεστηκὼς quoque οἶνος dicitur. vt dictum est in Ἐξίσταμαι. Plutarchus Sympos.8, καὶ τὰς περὶ τὰ σπέρματα ἐκστάσεις αὐτῶν καὶ μεταβολὰς πιστεύων. Apud Aristotelē autem lib.1 Rhet. vbi de honoris qui exhibetur partibus loquitur, τὰ βαρβαρικὰ, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, interpres vertit, Conspectus euitationes.

D Ἐκστατικὸς, ή, όν, Cui vis est dimouendi rem aliquam è statu in quo erat. Plutarchus De primo frig. ἐκστατικὴ γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Vtrunque enim motus exturbat, Vtrunque enim motus à statu suo dimouet. Et apud grãmaticos ἐκστατικὰ ῥήματα, q.d. Verba emotiua: Gaza l.4. |Item Mentem de statu suo dimouens (ac interdum pro Furorē concitans) Alienãs mutãnsque mentem, Virgil. Faciens vt quis non sit suæ mentis, Cic. vel Dementans, Apul. Vnde ἐκστατικαὶ δυνάμεις apud medicos, Facultates quæ vim habent abalienandi animum, E qualis est in hyoscyamo, coriandro viridi & ephemero, vt Gorr. tradit. Plutarchus De def. orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, qui partim mentem è sua sede & statu dimouent, morbos & lethum inferunt. Idem ad Colot. ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς. Et Theophr. lib.9, cap.13, de succorum in radicibus differentiis scribens, quasdam esse radices ex dulcium genere tradit ἐκστατικὰς, quasdam θανατηφόρους. Item Mentem è statu suo dimouens, ac à sese ad cæle- F stia rapiens. vt apud Dionysium de diuo Paulo, ὡς ἐν κατοχῇ τοῦ θεοῦ γεγονὼς ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς. |Item, Qui mutari ac desciscere à se facit, vt apud Themistium 4 Physic. μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατικόν. quod probans & declarans, subiicit, καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὑτὴν ἐστὶν ἔκστασις τοῦ προϋπάρχοντος. ita vt ἐκστατικὸν hoc in loco sit τὸ ἐξιστὰν τοῦ προϋπάρχοντος. Aliam explicationem huius significationis habes in ἔκστασις præcedenti.

Passiue etiam capitur, ac easdem significationes se- G quitur quæ in præcedenti sectione positæ sunt. Interdũ enim Ἐκστατικὸς est simpliciter Qui dimotus est à, seu Qui discedere solet aut discessit à. vt apud Aristotelem lib.7 Eth. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ: cui opponitur ibidem ὁ ἐμμενετικὸς τοῦ λογισμοῦ. Eodem libro, de iis qui incontinentes sunt, differens, αὐτῶν δὲ τούτων βελτίους οἱ ἐκστατικοὶ, ἢ οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὲν, μὴ ἐμμένοντες δὲ, horum enim ii sunt meliores qui facilè de sententia & de gradu deiiciuntur quàm qui ratione in consilium adhibita, in ea non perstant. Interdum verò pro eo accipitur H qui à mente discessit, vt Cicero loquitur, seu Qui alienatus mente est, vt Plinius: & aliquando Furiosus, ὁ ἐκμανείς. Vide Budæum pag. 477. Plutarchus De lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, puerum mente alienatum & desipientem. Nonnunquã copulatur cum θυμώδης, seu θυμικὸς, ac tunc significat eum qui

pronus est ad iracundiam furibundam, quiq; facilè ad impotentiam animi erumpit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales sunt quos Cicero effrænatos appellauit. Aristoteles 2 De part. Συμαίνει τὸ ἦθος καὶ ἐκστατικά. Hæc & alia Bud. ibidem. VNDE Ἐκστατικῶς, aduerb. quod nominis signif. sequitur. Plutar. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδιώς, De mentis statu dimotus ac timore perculsus, vel, Qui magnitudine timoris à mente atque à se ipse discessit, vt Cic. loquitur. Idem De Socr. dæm. ὡς ἐμοῦ παντάπασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος, Me de mentis statu dimoto, Me mente alienato.

c.1 Ἀντεξίσταμαι, Contrà insurgo. idem quod κατεξανίσταμαι. Plutarchus De primo frigido, οὐδὲ ποιεῖ κοινωνὸν, ἀλλ' ἀντεξίσταται, neque communionem patitur, sed cõtrà insurgit.

c.2. Προεξίσταμαι, Prior excitor, aut exurgo. Plutar. Apophtheg. ὦ Θεμιστόκλεις τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεί, id est Properè surgentes & excitatos ad certamen. Bud. ‖Προεξεστηκώς, Prominens, Proiectus, Protectus, Eminens. Aristot. de leone, προέχοντας οὐκ ἄγαν ὀδόντας, τὸ ἄνω τι χεῖλος οὐ προεξεστηκέναι ἀλλ' ἐπιρρεπόντας τῷ κάτω. B.

c.2. Ὑπεξίσταμαι, Cedo. Philo De vita Mosis lib. 1, οὐχ ὑπεκστήσεσθε τοῖς πρότερον ἥκουσιν, non cedetis prioribus. Ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via, id est Decedo: quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, hoc est παραχωρῶ. Bud. vt apud Philostr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei de via decedebant. Plutar. Apophth. ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, assurgẽs è sede, locum cedo. ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, imperii iure cedo. Budæus exponit etiam Excedo, & Cedo inimicis, apud Antiph. 115, ὁ μὲν αὐτὸς οὐ κατηγορεῖ αὐτῆς αὐτός, ἀλλὰ τὴν σπουδὴν τῶν κατηγόρων φεύγειν, ὑπεξίστη. ‖Item, Declino, Vito: cum accusatiuo. Plato in Philebo, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον τοῦτον ἐπιφερόμενον βούλομαι τῇδ' ὅσον διαμνημονεύομαι φθέγγειν. B. ‖At ex Plut. in Sol. citatur ὑπεκστῆναι ταῖς ἀπορίαις, pro Difficultatibus se liberare.

C. Ἐφίστημι, q. d. Sisto iuxta, Colloco iuxta. vnde exponitur & Appono, Admoueo, Adhibeo. vt ἐφιστάναι ταῖς πύλαις vel ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Publ. ἐπιστήσας ταῖς θύραις φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. Idem in Fabio, ἐπιστήσας τετρακισχιλίους ὁπλίτας, τὴν δ' ἔξοδον ἐνέφραξε. Sic Thucyd. lib. 2, ξύλινοι τοῖχοι συνθέντες καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει. Lucian. in Caucaso, δίκας γάμους αὐτῷ ἐπέστησέ σοι. Rursum Plut. in Lycurgo, ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν. vbi exponitur Quum adhibuisset. At ἐφίστων Bud. vertit Admouebant, in hoc loco Galeni, οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων ταῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν. Et ἐφίστημι τέλος, ex Platone, Impono finem. (At pro Superimpono, vide in Ἐφίσταμαι.) ‖Item pro Sisto aliquem, & vt præsto sit facio, atque vt inter tractandũ negotium adueniat. Bud. pag. 477 ex Demosthene. ‖Item, ἐφιστάναι pro Præficere, (quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus iuxta illam, & illi admouemus) vel Adhibere. Isocr. ad Nicocl. ἐπιεικεῖς ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Sic Plutarch. Solone, ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον. Et in Lycurgo, ἐπέστησεν αὐτῷ παιδαγωγόν.

‖Item ἐφίστημι τὴν γνώμην, vel τὴν διάνοιαν, vel τὸν νοῦν, pro Adhibeo mentem seu animum, Applico mentẽ, (qua in signific. ponitur & ἐπέχω) Isocrat. in encomio Euag. καὶ τὸ ὅ, τι ἂν αὐτῷ ἐπιστήσω τὴν γνώμην. Sed vtplurimùm omittitur accusat. diciturque ἐφιστάναι sine adiectione, pro Animum intendere, Intentũ esse, Animaduertere. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι τοὺς &c. Basil. κατὰ γνώριμον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι. Aristot. Polit. 7, πλεῖον δὲ περὶ τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος ἂν τοῖς φροντιζομένοις, ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον, Accuratius & exquisitius commentantibus & animaduertentibus, Bud. interpr. Et cũ datiuo rei, Aristot. De mundo, τούτοις ἐπιστήσαντας, Animo & studio ad hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. Vbi animũ appulit ad poemata. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος. Polyb. δεῖ δὲ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, diligentius considerare talia, & animaduertione accuratiore persequi. Aristoteles autem addidit & accus. διάνοιαν, qui alioqui subauditur, vel alius ei synonymus: περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, incumbens animo ad definitiones explicandas vel tractandas. Hæc Budæus. pag. 478 & 479, & 480. vbi reddit hanc istius formulæ dicendi rationem, vt videlicet ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν sit quasi Sistere intelligentiã: vnde (inquit) lingua vernacula nostra hominem mentis compotem significare volens, sistendi verbo vtitur. (intelligit autem quod dicimus *un homme arresté*) atque hinc esse dictam ἐπιστήμην, teste Aristotele in Probl. Sed idem Budæus paulo pòst non satis sibi cõstat, quippe qui exponat ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν, eo quo ipse exposui modo: qui etiam deductionem illam nominis ἐπιστήμη magis subtilem quàm grammaticam existimo. Cæterùm quantum ad ἐφίστημι attinet iunctum cum περί, sciendum est exponi & aliter, vt mox docebo, vbi de ἐφίστημι agam habente alteram verbi Sisto signific. Ἐφίστημι, pro ἐπιτάττω, item Ἐπίστασις in eadem signific. q. d. Substitutio. B. p. 481, ex Polyb. Est autẽ vicina hæc signif. superiori qua exponebatur Colloco.

Ἐφίστημι, Sisto, id est Reprimo, Inhibeo, Coerceo. vt τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. Et cum accusat. ac genitiuo, ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω. Vide Bud. 480 & 481. Cæterùm huc pertinet altera illa expositio huius dicendi generis ἐπιστῆσαι περί τινος, pro ἐπέχειν, id est Assensionẽ retinere. vt Athenag. in Legat. pro Christ. καὶ ποιηταὶ μὲν καὶ φιλόσοφοι οὐκ ἔδοξαν ἄθεοι ἐπιστήσαντες περὶ Θεοῦ. ET Ἐφεκτέω itidem pro Cohibeo, apud Diosc.

Ἐφίστημι, Ascisco, Adduco. oppositum τῷ ἀφίστημι. Bud. p. 481, ex Laertio.

DE Ἐπίστη autem ET Ἐφίστα vide cum Ἐφίσταμαι.

P. Ἐφίσταμαι, Insto, Aduento, Aduenio, Superuenio, Interuenio. Herodianus, τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. Idem, ὡς δὲ ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, quum aduenit in palatium. Et sic subinde. (Apud eundem verò ἐφεστὼς exponit alicubi Polit. Stans, item Qui adest) ‖Ἐφίσταμαι & pro Repentè ex insidiis prodeo, apud Luc. Vide Bud. pag. 478. vbi tamen ipsum Luciani locum non affert: sed hic fuerit fortasse, aut aliquis certè ei non dissimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte, scribit, ἐπεὶ δὲ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐγκεκλείσμενοι ἐν τοῖς τῶν δεσμῶν, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος.

Dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς ab Isocrate, & ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους à Plutarcho, de superueniente in somnis.

Ἐφίσταμαι, item pro Insto, id est Vrgeo. Demosth. ἐφεστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. Et pro Instare operi alicui, vt qui sunt curatores. vnde apud Aristot. De mundo, ἐφιστάμενοι διοικεῖν, à Budæo redditur, Operibus faciendis instare, Persungi officio curatoris operum. Sic apud Philonem ἐφεστηκότες, Curatores, De vita Mosis libro 1. Item, ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Demosth. Instans periculum, id est Imminens, Impendens. ‖Ἐφίσταμαι, Præfectus sum: (vt ἐφίστημι, Præficio) vnde οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, summæ rerum præfecti. Aristoph. Vespis, de cane, Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, qui multis ouibus præesse possit.

‖Ἐφίσταμαι, Adhibeo mentem, seu Adiicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea cõmentanda. Isocrates in Hel. ἐπέστη ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ‖Ἐφίσταμαι, Resisto, Restito, Progredi nequeo. Syn. Vide Bud. p. 480.

Ἐφίσταμαι, Supernato. ad verbum, Supersto. Diosc. libro 1, cap. 96, ἐφίσταται δὲ τούτῳ καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι, supernatat pici, sicut serum lacti, Ruell. interpr. Est autẽ ad verbum Supersto, Sto super. Sic autem ἐπὶ signific. Super & in actiuo ἐφίστημι pro Superimpono, vt columna basi. quam etiam interpr. affert B.

Ἐπίστασις, εως, ἡ, Animaduersio, Consideratio, Commentatio, Cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῷ συνιδεῖν, Quapropter non mediocri animi intentione & cõmentatione opus est ei qui ea intelligere cõtẽdit quæ in ipsa eximia sunt & præstantia, Bud. interpr. Idem alibi, οὐκ ἐκ παρέργου καὶ ὁ περιμένοντος, ἀλλ' ἐξ ἐπιστάσεως,

attentè & accuratè. Idem, παντελῶς γὰρ ἡ διαφορὰ γίνεται τῆς διαλέκτου τοῖς περὶ Ῥωμαίοις τῆς νῦν πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἐνια μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν, vt vix attenta animaduersione & commentatione dignoscant & intelligant. Idem, ἄξιος ἐπιστάσεως καὶ ζήλου, dignus cui attendamus animum, & quem imitemur. est enim idem hic quod προσοχή, vt Suidas annotat. Alex. χρηστὸν δὲ τοῦ ὅσα ἀπαγεῖν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, quod auocat respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo, Budæo interpr. Rursus apud Polybium, τὴν ἐπίστασιν παρ' ἑκάστοις ὑπομένοντες οὐκ ἀκαταφρόνητος, attentio & cura. In hoc autem Diodori Siculi loco, πολλοῖς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν καὶ φόβον, v. l. interpr. Multis solicitudinem metúmque attulit. ‖ Ἐπίστασις, q. d. Substitutio. Bud. 481, ex Polybio. ‖ Ἐπίστασις, Cura, Curatio, Inspectio. Budæus. vt ἐπίστασις ἔργων, Operum cura. ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, operum curam demandare, ex Xenophonte.

‖ Ἐπίστασις, Cohibitio, Coërctio, Impetus. Theophr. lib. 1 De causis plant. cap. 11, de arboribus, πλήμματα ποιοῦσι, καὶ ὄζους ἐμποιεῖ διὰ τὴν ἐπίστασιν, nodos faciūt propter insultum validámque impressionem. vulg. lex.

‖ Ἐπίστασις τῆς κακίας, Malorum incursio. ex libro 2 Macc. cap. 6. ‖ Ἐπίστασις τῶν πραγμάτων, idem quod προστασία, vt quidā exp. apud Chrysost. De off. ep. ‖ Ἐπίστασις γίνεται περὶ τοὺς ὄρχεις, protrahitur in testes. vulg. lex. ex Aristot. lib. 1 De gen. animal. ‖ Ἐπίστασις, idem quod ἔνστασις, vt schol. Soph. exponit in hoc loco Antigones, Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ enim mihi curæ instabant, seu incumbebant. ‖ Ἐπίστασις apud Hippocr. Aphor. 34 & 35, libro 7, Id quod insidet & supernatat vrinæ, siue bulla, siue pinguedo, siue quid aliud. Gorr. ‖ Hesychio ἐπίστασις est pars nauis. ‖ Ἐπίστασις Suidæ est etiam γνῶσις: at tunc ab ἐπίσταμαι deriuatum videtur. HINC Ἐπιστασία, ας, ἡ, idem quod ἐπίστασις. Polyb. libro 1, ἅπερ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ἐπιστασίας θεωρητέον, Attento animo considerandа sunt, Diligenti animaduersione contemplanda. ‖ Item, Præfectura, Imperium. Plutarch. De virt. mor. ἐπιστασία τινὶ χρώμενον καὶ ἀρχῇ. Idem in Lucullo, οὐδὲν γὰρ δυσαρεστότερον ἀνθρώπου διὰ τρυφὴν εὐτυχοῦντος, οὐδ' αὖ δυσκολώτερον ἐπιστασίας, συμπεσόντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine deiecto rebus aduersis, Budæo interpr. Synes. epist. 145, τραφεὶς δ' ἐκμελὴς καὶ ἀνάγωγος, φιλόσοφος καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἠνέσχετο, Laconicum (i. seuerū) imperium ferre non potuit. ‖ Ἐπιστασία τῶν πραγμάτων, Actus rerum, vt Bud. tradit p. 227. Vnde quod Paulus iurisconsf. dicit, Dispensatori qui ab actu remotus est, idem Bud. Græcè reddit, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ἐπιστασίας. Ab eodē exponitur Cura, Curatio, Inspectio. AT Ἐπιστάσιος Ζεύς, Iupiter stator. Plutar. Rom. τοῦ Διὸς τοῦ στάτωρος, ὃν ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειεν. Fecit autē hoc vocabulum Plut. ab ἵστημι significāte Sisto, quod videlicet eum sublatis ad cælū manibus Romulus orabat στῆσαι τὸ στράτευμα, vt sisteret exercitum fugientem.

c. 1. Ἀνεπιστασία, ας, ἡ, Inconsiderantia, Incogitantia. idem quod ἀπροσεξία, seu (vt Bud. scribit) ἀνεπιστημοσύνη, id est, De aliqua re non cogitare & eam non considerare. ex Philop. Et in Axiocho, συνάπτεις γὰρ ὦ Ἀξίοχε παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, inconsideratè. ET Ἀνεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui animū non aduertimus, Qui nulla animaduersione consideratur. In hoc autem Polybii loco, παντὶ γενόμενος διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀνεπίστατον καὶ δυσέντευκτον αὑτὸν παρασκευάζων τοῖς περὶ τὴν αὐλὴν, v. lex. interpr. Seipsum comparans incognitum & inaccessum. VNDE Ἀνεπιστάτως, Sine animaduersione & commentatione. Bud. p. 480 ex Polyb. Et apud Suid. οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων. i. (vt ipse exponit) ἄνευ ἐπιστασίας.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, Qui præfectus est rei alicui, Qui præest, Curator. Vt apud Plutarchum De def. orac. δαίμονας ἐπιστάτας καὶ φύλακας, genios laréisque præfectos, curatores, custodes. Sophocles Aiace, ποιμνίων ἐπιστάτας, Gregis curatoribus, Ouilium magistris. Plato Apol. ἐπιστάτης μέγας ἡ πόλις. Xenophon Pæd. 8, ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Sic apud Æschinem ἐπιστάτης τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων. Item apud Sophoclem Elect. — καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Et γυμνασίου ἐπιστάτης apud Eustathium, Gymnasii curator, ἐπιμελητής. Et τῶν Ἀθήνησιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, curandis aquæ ductibus præfectus Athenis, in v. lex. ex Themist. Et ἐπιστάτης τοῦ ἐλέφαντος, elephāti magister seu rector, apud Plut. & apud Suidam ex Dione, οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον. Ἐπιστάται dicuntur etiam pædagogi, & παιδοτρίβαι, vt ex antiquis grām. tradit Eust. Sed & ii qui reipubl. curam gerunt, ἐπιστάται dicuntur. Vnde Suid. ἐπιστάτην dictum tradit τὸν ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστῶτα πράγμασιν ἀνθρώπων. Aristoteles Polit. 4, c. 15, ἐπιστάτας πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται. Athenis autem duo erant ἐπιστάται, quorum alter ἐκ τῶν προέδρων, alter ἐκ τῶν πρυτάνεων sorte eligebatur. Vide Suidam, Eustath. & Poll. Præerat hic ἐπιστάτης decemuiris, qui πρόεδροι ab oratoribus appellantur: quorum illi septenos dies imperabant, hic vnum solummodo, quòd claues arcis & ærarii penes eum essent. Demosthenes contra Androt. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, Huius autor suasórque psephismatos princeps senatus præsidésque populum in suffragium miserūt, Bud. interpr. quem vide pag. 163 & 164. Ἐπιστάται dicūtur & οἱ βραβευταί, vt Pollux annotat. ‖ In acie Ἐπιστάτης dicitur ὁ τοῦ λόχου ὄπισθεν τεταγμένος: quem sequitur πρωτοστάτης, atque hunc iterum ἐπιστάτης: ita vt totus ordo constet ex epistatis & protostatis. Alii verò λοχαγὸν appellant τὸν πρωτοστάτην, οὐραγὸν autem τὸν ἐπιστάτην. At Pollux ἐπιστάτην esse dicit τὸν ὑπὸ τὸν πρωτοστάτην ἑστῶτα. Budæus ἐπιστάτας ex Gaza interpr. Substites. ‖ Ἐπιστάτης, Mendicus, Qui ad fores stās stipem petit: aut Supplex. ὁ ἱκέτης, ἢ προσαίτης, vt Eustathius exponit: ὁ μεταίτης, vt Hesychius explicat. Odysseæ ρ, Vlysses ad Antinoum, Οὕτω γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔ τί μοι ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. ‖ Apud Aristophanem autem in Auibus, κρεμάσατε τὴν χύτραν Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοὐπιστάτου, sunt qui ἐπιστάτην exponant Tripodem æreum cui lebes superponitur: alii Vulcani effigiem ex luto quæ ad focum statuebatur veluti ignis præses & curatrix: alii lignum oblongum paxillis multis confixum, vnde suspendebantur carnes & vasa culinaria. At Callistratus, τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον, vt partim Suidas & Aristoph. schol. partim Eustath. tradunt. (Sunt tamen qui hic nominatiuum ἐπίστατος faciant, ET Ἐπίστατον esse velint τὸν τρίποδα λεγόμενον, ἣν ἄλλα δὲ τριποστάτην οἱ ἀρχαιότεροι λέγουσι, vt Eustathius tradit.) ‖ Ἐπιστάτης est quoque idē cum εἰδήμων: vt Ἴχθυς ἐγχέλιος τῶν χαρῶν ἐπιστάτης. Suidas ex Piside. Cæterum vt masculini generis est Ἐπιστάτης, SIC Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, fœm. Quæ curandis & administrandis negotiis præest. vt ἐπιστάτις ἀρχὴ apud Suidam, de qua in Ἐπιστατῶ. Epistatam Varro cap. 56, fœminino gen. dixit, ac pro villica accepit. Ab Ἐπιστάτης autē DERIVATVR Ἐπιστατικός, ού, ὁ, Ad curatorem & præfectum pertinens, vel Pertinens ad eum qui cum imperio est. Synes. De insomn. πρὶν τῷ κοινῷ τὴν ἐπιστατικὴν δύναμιν ἀπαγγεῖλαι, priusquam princeps facultas nuntiet. ET VERB. Ἐπιστατέω, ῶ, Præfectus sum, Præsum. Herodot. ἐπεστάτεον τῷ ἔργῳ operi inspiciēdo præfecti erant. Sic Xen. Apomm. 2, ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et cum datiuo apud Eustathium ἔργοις ἐπιστατεῖν, præesse, προΐστασθαι. Et simili constructione apud eundem ex Sophocle, ποίμναις ὁρμαῖς ἐπεστάτουν. Sic apud Plutarchum Pericle, ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Rursum cum genitiuo apud Athenæum, τῶν λαῶν δοκεῖ σκληρῶς ἐπιστατηκέναι, præfuisse seu rexisse. Diuersa cōstructione citatur ex Plutar. in Pericle, ἐπιστατοῦντος τοῦ Περικλέους, pro Duce & autore Pericle. Apud Aristophanem verò in Thesmophor. Τιμόκλεης ἐπεστάτει. Λύσιλλ' ἐγραμμάτευε, Suid. ἐπιστατοῦσα ἀρχὴν esse dicit τὴν ἀποκριθεῖσαν συμβουλεύειν περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. Fortassis tamen posset exponi Epistatam age, referendo ad illius ἐπι-

σάτου munus q Athenis præerat τοῖς φορίδρυις. VNDE Ἀνεπιστάτης, ου, ὁ & ἡ, Cui curator & inspector nullus præest, Qui sine curatore est. ἀνεπιστάτητον Hesychio est τὸ ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον. Ponitur verò ET Ἐπιστατικός, quod eiusdē significationis est. VNDE Ἐπιστατεία, ας, ἡ, Functio τοῦ ἐπιστάτου, Curatio, Præfectura.

Ἐπιστάτηρ, ῆρος, ὁ, Rostrum nauis. τὸ στόμα τῆς νεώς, Hesych.

Ἐπισταδόν, Constanter, vel Instanter, vel Stando. ἐστηκότως, vt Eustathius exponi posse annotat, Od. μ, Νεκυῶν ἄπο θυμὸν ἄλλοι ἐπισταδόν. Et Odysseæ ν, initio, — μελίφρονα οἶνον ὀκέρσα. Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. Priori autem loco similis est hic Apollonii Argon. lib. 2, οὐχ ἱλάξαι ἐπισταδὸν οὐτάζοντες. vbi schol. exponit ἐπισταντικῶς καὶ ἀμετακινήτως, id est instando & incumbendo, nec pedem loco mouendo. Exponitur etiam Scitè, Scienter, ἐπισταμένως, quam signif. Eust. frequentiorem apud alios esse annotat: ac fortasse sic accipi possit locus ex Od. ν citatus: sed tunc ad ἐπίσταμαι pertinet.

Ἐπίστημα, τό, Columna quæ erigi defunctis solet, Stela sepulchralis. στήλη ἐπιτάφιος, vt Suidas exponit in hoc loco, ἔθαψαν δ' ἐκείνους αὐτοῦ, σημεῖά τε καὶ σοβαρὼς ἐπιστήματα ἐπέστησαν. AT Ἐπίστημος, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæsitās, vt Gorr. apud Hippocr. interpr. ἐπισταντική, σώνους, ἐφεκτική, Galen.

ε.1. Κατεφίστημι, Insurgo contrà. Act. Apost. 18, κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, insurrexerunt concorditer Iudæi in Paulum.

ε.1. Συνεφίστημι, Vnà præficio. Vnde συνεφεστώς, Vnà præfectus, Qui vnà præest. Thucydides lib. 2, Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἐπέσπερχον ἐς τὸ ἔργον, Præpositi autem erant operi Lacedæmonii qui peregrinis singularum ciuitatum militibus duces erant, atque opus vrgebant. ‖ Item, Vnà animum attendo, Vnà animum aduerto. Polybius libro 3, ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα.

Συνεφίσταμαι, Vnà adsisto, Vnà adsto, Vnà adsū. Dioscorides libro 7, cap. 1, τὸ συνεφεστηκὸς τῷ ἀποτελέσματι αἰτίῳ, quod adest causæ finē & effectū per se facienti. v. l. ‖ Item Vnà insurgo. Act. Apost. cap. 16, καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, Vnà insurrexit turba aduersus eos.

C. ΚΑΘίστημι, Constituo. Nam vt Cic. dicit In locum alicuius quempiam constituere, sic καθιστάναι τινὰ ἀντί τινος dicitur: itidémq; quod ab eo dicitur Constituere regē, est καθιστάναι βασιλέα: respondétque hoc Græcum illi Latino in aliis etiam loquendi generibus: sed primam huius signif. affinem esse arbitror ei quam habet verbum Constituo, quum dicitur à Cicerone, Constituere quempiam ante pedes alicuius. & à Virg. Constitue te taurum ante aras. Inuenio enim apud Hom. Od. γ, v. 274, Τεῦ μ' ἐκ ἐλεῦσαι Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἰφθίμην. Eadémque & construct. & signif. apud Thuc. 4, pag. 147, κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δῖον τῆς Περδίκκου ἀρχῆς. Sic & apud Plutar. in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον. nam hisce tribus in locis καταστῆσαι est Sistere, Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Eustath. ait esse καταστῆσαι in illo Homeri versu quod suo tempore diceretur ἀποκαταστῆσαι: in qua expositione planè mihi videor Gallici sermonis eadem in re metaphoram agnoscere. nam vt ἀποκαταστῆσαι εἰς ἕνα τόπον est ad verbū Restituere & reddere in locum aliquem, sic dicimus *Rendre en quelque lieu*. vt quū dicit nauta vectori, *Ie vous y rendray a telle heure à la ville.* At verò apud eundem poetam Od. μ, v. 185, Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς, inclusa quidem est huic verbo eadem signif. sic tamē vt non tam aptè νῆα κατάστησον reddere possimus Nauē tuam huc siste, quàm si cum accus. personæ diceretur Huc te siste. Cic. quidem certè interpr. Flectere, scribens, Quin puppim flectis. Scholiastæ Græco κατάστησον idē est quod καθόρμισον, i. Appelle. At Eustathius vult κατάστησον esse pro simplici στῆσον, intelligens, vt opinor, στῆσον pro Siste: sed ita sumpto vt quum dicitur Sistere cursum, vt sit Siste nauem, id est Cursum tuæ nauis. Quæ expositio diuersum sensum non reddet. sistimus enim cursum eo in loco in quem appellimus. Possit tamen aliquis magis etiam proprio verbo vtens, illud στῆσον Eustathii reddere Appelle, vt idipsum sit quod

breuium schol. autor signif. verbo καθόρμισον. ‖ Sed καθίστημι simpliciter etiam pro Statuo, seu Colloco, ex Plut. in Numa affertur, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Apud Aristidem quoque καταστῆσαι aliud non videtur esse quàm Collocare, vbi scribit de Hercule, ἢ μετὰ τῶν θεῶν αὐτὸν καταστήσοντα ἔχει.

Καθίστημι autem significantis Constituo in illis dicēdi formulis quas protuli, necnon in aliis nōnullis, exempla sunt hæc. Xenoph. Pædiæ. 3, πότερον τὰς ἀρχὰς, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; id est, An alium in eius locum constituis? vel, An alium pro illo substituis? vtroque enim modo Cicero quoque loquitur. Tale est καταστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ἄρχοντα. Vt verò Constituere regem dicit Cæsar, sic Demosth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλών, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. Atque vt hic βασιλέας, sic τυράννους καταστῆσαι in orat. Pro cor. dicit, ἐπειδὴ τυράννους ἐνίοις ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Tale est νομοθέτας καθιστάναι apud eundem: & alibi δικαστὰς καθιστάναι: itémq; ἱππέας καθιστάναι, Xenoph. & καθιστάναι τὰς ἀρχάς, Aristot. & ἐπάρχους καθιστάναι, Herodian. vbi non solum Constituere, sed & Creare reddi potest. Isocr. autem dixit etiā καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς, in Panath. & καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, in orat. De pace. At cum eadē quidem præpositione sed aliis casibus iuncta, videlicet genit. & datiuo, in Test. noui scriptis, vt Matthæi cap. 24, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. & capite 25, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Act. cap. 6, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Cum datiuo autem, vt Lucæ 12, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Quibus in locis non Constituere solùm, sed & Præficere verti potest, & quidem aptius, eodem alioqui sensu, (dixit tamen Cic. Constituere in aliquo munere) Affertur autem & καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς ex Aristotele, pro Sunt præfecti consiliariis. Item καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν ex Plut. in Romulo, pro Constituti iudices de cæde.

At καθίστημι cum præpos. εἰς latius extenditur, vt sequentia docebunt exempla: in quibus licet aliquam constituendi significationem retineat, commodius tamen vertitur Redigere. Plut. in Publ. κατέστησεν εἰς ἀπορίας τὴν πολιτείαν. Plato epist. 7, ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic In tranquillum temp. redigere dixit Liuius, In concordiam redigere, dixit Plautus, & In gratiam redigere, Terent. Sed pro καθιστάναι εἰς εὐδαιμονίαν apud Isocr. malim Perducere, vel Adducere ad felicitatē q̃ Redigere ad felicitatē. licet Redigere ad miseriam dicatur. Aptissimum verò est Redigere & in istis dicēdi formulis: Καθιστάναι εἰς ἔνδειαν, Καθιστάναι εἰς ἀπόνοιαν, Καθιστάναι εἰς ἀνάγκην: sic enim Lat. dicitur Redigere ad inopiam, Redigere ad desperationem (vel Cōpellere ad desperationem) Redigere ad necessitatē. Sed in his Isocratis, εἰς ὄνειδος vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, (quibus addēdum εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι ex Demosthene) & εἰς ταραχὰς καθιστάναι: (sicut & passiuè καθίστασθαι εἰς ταραχήν) item εἰς πολέμους καὶ στάσεις καθιστάναι, non video quod aptius esse possit Lat. verbum reddendo Græco καθιστάναι quàm Coniicere. Sic enim Latini dicunt (nisi me memoria fallit) Coniicere in ignominiam, Coniicere in turbas, Coniicere in seditionem: sicut & Coniicere in tumultum, apud Liuium. Quibus tamen frequentius esse fateor, Coniicere in metum, Coniicere in periculum, Coniicere in fugam: in quibus itidem verbo καθιστάναι vtentes Græci dicunt, καθιστάναι εἰς φόβον, & καθιστάναι εἰς κίνδυνον, & καθιστάναι εἰς φυγήν, vt exemplis ostendam in Φόβος, in Κίνδυνος, in Φυγή, si recordat[us] fuero. At quum dicitur à Xenoph. εἰς τοὺς ἀρχαίους καθιστάναι, est Collocare inter eos, vel Referre inter eos, id est Referre in numerum eorum qui &c. Inuenitur & καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, quod exponitur Offero me iudicio, & Exhibeo me iudicio: fortasse autē & verbo Sistere (sicut in aliis loquendi gen. suprà) locus esse hic potest. ‖ Nec verò καθίστασθαι cum εἰς tantùm sed & cum ἐν iungitur. vt Xenoph. Pæd. 4, τοὺς φίλους ἐν κινδύνῳ καθιστᾶσι. eodemque modo cum καθίστασθαι, quod est passiuæ signific. ibidem, ἐν κινδύνῳ καθίστανται. Quinetiam affertur ex Dem. καθιστάναι τὴν πόλιν ἐν ταπεινότητι, vbi exponitur Redigere.

Καθίστημι, vel καθίσταμαι, Constituo, vel Compono, Moderor, Ordino. Thucyd. libro 3, καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Ibidem, καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μιτυλήνην καὶ τὴν ἄλλην Λέσβον ᾗ αὐτῷ ἐδόκει. Plutarchus in Pompeio, διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Item καθίσταμαι pro Constituo, id est Ad meliorem statum redigo, Bud. Affert verò & Compono, id est σχηματίζω, ex Theophrasto 163. Denique & pro Compono (eo sensu quo dixit Virgilius, – motos componere fluctus) seu Placidum reddo, Sedo. Vide Comm. p. 483: sed in loco Plut. qui ibi affertur, repone καταστήσας pro καταλύσας. (Sic apud Isocratē ὅταν κατασταθῇ τὰ πράγματα, quū cōposita omnia fuerint & reddita trāquilla. Itidē καθεστώτων πραγμάτων apud Lysiam pro Res pacatæ) Gregorius opposuit etiam ταράττειν τὴν πίλην & καταστῆσαι (quo dicitur modo aqua turbida καταστῆναι, quum eius crassamentum subsedit) Basilius autem dixit ἐκ τῆς μανίας καταστῆναι pro Componere, id est Ad sese reducere: & q.d. Insanos motus sedare & compescere. Et pass. apud Aristotelem Polit. 8, ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τούτους, ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισταμένους. Et καθίστασθαι pro Componi mente & sedari post trepidationem, apud eundem in Problem. 41. Sed & mulierem καθίστασθαι dixit pro Componi & ad frugem bonam reduci, in 7 De hist. animalium, pag. 97.

Vtuntur porro & medici hoc verbo, de sedandis inflammationibus atque aliis doloribus loquentes: vt καθιστάντες ἐμπνευμάτωσιν, Galen. Idem, οἴδημα καθίσταται dixit passiua significatione. At verò apud Dioscor. καταστῆσαι ἴκτερον redditur Discutere morbum regium: & καταστῆσαι ἰκτεριῶντας, Recreare laborantes regio morbo. Vbi tamen fortasse aptius reddi possit In pristinū statum restituere, id est sanitati restituere. Habet autem hoc verbum quandam sedandi signif. & quum dicitur καταστῆσαι τὸν ἵππον pro Equum concitatum sistere. nam & Horatius sedatum celeri opposuit.

Καθίστημι, Constituo, id est Firmo & stabilio, Bud. ex Gregorio. Affert verò & pass. καθίστασθαι ex Isocrate. Item ex Theophrasto pro Roborari, Confirmari, & fructuosum robur assequi. Vide pag. 484 Commēt. Idem pag. 486, καθίστημι exponit Compono & quod labat stabilio. Item, Eum qui labat vel pauet confirmo. ‖ Apud Lucam autem Act. cap. 17, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, dicit fortasse intelligi posse Qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei præstantes. ‖ Idem ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι apud Lysiam scribit reddi posse Tueri, & Confirmare, vel Instituere. ‖ Et apud Galenum ἄνδρα καθεστώσης ἡλικίας esse hominem plena & confirmata ætate. Idē verò partic. ab Aristot. accipi de eo quod sit iā iustæ magnitudinis & plenæ.

Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Restituo, aut Constituo, vt interpr. Bud. apud Aristoph. Vespis, ὅπως τε τὴν Ἰωνίαν καθίσταμαι τυραννίδα. Sed non minus fortasse conuenire possit Instituo. pro quo apertè ponitur & apud Isocratem in Panegyr. pag. 161, vbi dicit τὸν λόγον καταστησάμενον περὶ τῆς ἡγεμονίας. Alicubi verò καθίστημι potest vtrolibet verbo reddi: vt apud Aristotelem de Solone, τὴν δὲ δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. Vide & καταστήσασθαι ὀλιγαρχίαν, paulo antè, ex Lysia.

Quod autem ad restituendi significationem attinet, sciendum est apud Thuc. quoque εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι exponi itidem, In eundem statum restituere. sed nihil obstat quominus & hic καταστῆσαι alio verbo interpretemur, quum addatur εἰς τὰ αὐτά. Sed huc referri potest & καθίστασθαι oppositum τῷ ἐξίστασθαι: quum hoc significet Desciscere à natura sua, illud autem, Ad suam naturam redire: ex Theophrasto, ὅταν ἀποψυχθῇ καθίστασθαι, καὶ τὴν αὐτὴν χρόαν λαμβάνειν. Nam Ad suam naturam redire, est veluti Suæ naturæ restitui, aut Sibi restitui. At Isocr. dixit εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι, in Hel. enc. Idem in Panath. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν, & ἀπολαμβάνειν ἑαυτούς pro eodem posuit. Huc pertinet etiam καταστῆσαι ἰκτεριῶντας, quod ex Diosc. paulo antè protuli.

Καθίστημι τὸν πόλεμον, Committo bellum, συμβάλλω. Et καθιστάμενος πόλεμος, Bellum cœptum, vt apud Thucyd. initio historiæ. Ita Budæus, qui & εἰς μάχην καθίσταντο apud eundem vertit Prælium conseruerunt. Sed sciendum est ab eodem Thucydide dici etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμον, & καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι pro Capessere bellum cum aliquo, seu aduersus aliquem. In vulg. lex. καθίστασθαι ἐς μάχην vertitur Ad pugnam descendere: & καθίσταντο ἐς πόλεμον, pro Bellum suscipiebant, In bellum deueniebant.

Καθίστημι, Efficio, Reddo. Thuc. 1, καὶ τὴν ἀλογίαν ἅμα ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερωτέραν ὑμῖν καθιστᾶσι. Isocr. ad Nicocl. τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας. (vbi καθίστη est pro καθίσταθι.) Idem, τοὺς μὲν ἄλλους ἀδυνάτους, δυνατοὺς καθιστᾶσι. Sic apud eundem in Hel. encomio, τοὺς μὲν ἐπιεικεῖς καὶ φιλοκινδύνους καθίστησι τὸν βίον. Itidē apud Xenoph. εὐσεβέστερον ἑαυτοῦ καθιστάναι redditur Efficere: sed verti etiam potest Constituere. de qua signif. antea dixi. Bud. simul ponit καθιστῶ pro Efficio, & pro Afficio, ac Redigo, p. 481, quā vide. Ego de redigendi signific. egi suprà.

DE Κατίστω autem ET Καθίστω vide partim cum pass. Καθίσταμαι, partim etiam post.

P. Καθίσταμαι, Constituor, Redigor, Componor: item, Instituor. &c. sequēdo significationes quæ actiuæ voci datæ fuerunt, cum qua nonnulla & huius exempla posuimus. Quinetiam vt illa præpositioni εἰς iungitur cum variis accusat. sic quoque καθίσταμαι, & frequētius etiā κατέστην. Ac dictū quidem iam est de καθίστασθαι εἰς μάχην, vel εἰς πόλεμον, & quidem interdum addito personæ datiuo: sed eis ex Isocrate addendum est καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ, quod eadem forma dicitur: exponitur autem Regi factus inimicus. de qua expos. mox dicā. (similia autem loquendi genera vide & paulo pòst) At καταστὰς εἰς φόβον, pro Coniectus in metum, eadem forma qua suprà καταστῆσαι εἰς φόβον, Conicere in metum. Sed potest καταστὰς εἰς φόβον reddi etiam (& quidem vsitatiore dicendi formula) Metu perculsus, vel vno verbo Terrefactus, seu Perterrefactus. Affertur & καθεστάναι ἐν φόβῳ, q.d. Constitutum esse in metu, aut Versari in metu, pro Metuere. Iam verò & motus significationem inclusam habet nonnunquam hoc verbum: vnde καταστὰς redditur Quum venisset, aut Quum appulisset. vt Thuc. 3, καταστάντες αὐτοῦ ἐς Ρήγιον τῆς Ἰταλίας. Tale est apud eum, καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Tale apud Herodot. quoque, καταστὰς ἐς Αἴγινα. Quo exponitur modo & in his phrasibus, καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινί, aut etiam πρός τινα: vel καταστὰς εἰς διαφοράν apud Plut. Quum in certamen venisset, Quum in discordiam venisset. Quibus simile est quod suprà attuli, καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ: licet alia interpretationis forma redditum, videlicet Factus inimicus. Ac certè Bud. quoq; καταστὰς vertit Factus in hoc Dem. loco, δίκαιος λογιστὴς τῶν πραχθέντων ἡμῖν ὑπομνημάτων καταστάς: sed diuersum est loquendi genus. at verò vt καταστὰς reddetur cum εἰς ἀγῶνα, & cum εἰς διαφοράν, sic reddendum fuerit & cū illo accus. ἔχθραν. Quin autē verbo Venire in illis interpretādis vtamur, nihil prohibet, quū à Latinis nō solùm res dicatur in contentionem seu disceptationē venire (de qua videlicet contenditur & disceptatur) verumetiam dicant in contentionem venire, eum qui contendit. In hac autem significatione passiui verbi καθίστασθαι, meminisse oportet illius signific. actiui καθίστημι, qualem esse docui tum apud Homerū tum apud Thucydidem pro Sistere aliquem, aut Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Cæterùm καθίστασθαι εἰς ἀγῶνα alia etiam signific. dicitur, sicut & καθιστάναι εἰς ἀγῶνα, de quo Bud. p. 99 & 481.

Peculiare autē id habet καθίσταμαι, quòd pro Fio, & Sum, vel Existo, dicitur. vt Isocr. πάντων ἀγαθῶν δημιουργοὶ καθίστανται. cuius signif. plura exempla Bud. affert p. 482. Idem p. 485 rursum idem exemplum Isocratis affert, in quo καθίστανται vertit Existunt & fiunt. (Quò pertinet καταστὰς pro Factus, de quo suprà.) Attulerat autem antea ex Thucydide κατέστη pro Extitit, vel pro Enatum est, seu Cœptum est: item τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς ex eodem Thucyd. pro Hostibus qui nunc

sunt, aut Hostibus qui nunc esse cœperunt. Sed A & τὰ καθεστῶτα dicit esse Præsentia: & τοῖς καθεστῶσι καιροῖς reddit apud Plutarchum in Phoc. Statu præsentiū temporum. (Vbi addit, Καθιστικὸς & Καθιστὸς signif. habere passiuam, itidémque Καταστὸς, videlicet pro κατασταθεὶς & καθισταμένος, VT Μεθιστικὸς & Μεθιστὸς AC Μεταστὸς, ITEM Ἀφιστικὸς, & alia composita. AT VERO Ἕστακα, cum actiua voce vnà signif. habere actiuā. VT Ἀποστακέναι ἑαυτὸν, Greg. ET Ἐφεστάκει ἄνδρας ἐπιμελητὰς, apud Polyb. ET Ἐξεστακέναι αὐτοὺς, Act. Apost. cap. 8.)

B ‖ Quod autem ad aliam peculiarem signif. attinet, scribit quæ sequuntur, Καθίσταται & Καθέστηκε & Κατέστη dicunt pro νενόμισται, In more positum est, Moribus receptum est, Solenne est. Et καθεστηκὸς, quod iam receptū est ac moribus comparatum. Paus. ἐν οἷς καθεστήκει θεοῖς δῆμος σέβειν ἐν δήμοις, &c. Idem, θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρῶτος Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν. Et apud eundē καθέστηκε vertit, Legitimum est, Moribus bonis conuenit, Natura comparatum est. Vnde & παρὰ τὸ καθεστηκὸς dici pro Indecorè, Illicitè. Item καθεστηκυῖαν τιμὴν à Demosth. vocari legitimum & moderatum pretium iustúmque. Item C καθεστηκὸς dici Constitutū, Statū & fixū, (ea autē quā subiungit signif. ad illam pertinet quam habet καθίσταται & κατέστη apud Paus. vnde & ibi eam posui) de quibus lege plura p. 481 & 484 & 485. Sed p. 481 τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ exponit etiam Rerum nouarum molitio. Eodémque modo στέργει τὰ καθεστηκότα redditur Non studere rebus nouis. Addo autem exemplis quæ de καθεστηκὸς ex Paus. affert pro eo quod moribus receptum est, hoc ex Thucydide sumptum de καθεστὼς, l. 1, διὰ τὸ ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι. i. Quòd ita D semper moribus receptum fuerit. Vbi tamen & Legibus receptum, aut simul Legibus ac moribus receptū, vertere non dubitem. Quòd si & Constitutum pro Receptum dici possit, melius expressum in vim Græci verbi existimo. Hoc certè extra controuersiā est, apud eundem καθεστῶτα νόμον verti posse vel Receptam legem, vel Constitutam.

Κατάστασις, εως, ἡ, Constitutio, & collocatio cuiusque rei in suam sedem, vt annotat Gorr. ex Gal. 3, εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ‖ Κατάστασις exponitur, Constitutio, in alia E etiam significatione. vt κατάστασις τῶν ἀρχόντων apud Aristotelem in Polit. ea significatione qua καθιστάναι τὰς ἀρχὰς idem Aristoteles dicit, id est Cōstituere seu creare. Sic exponitur etiam apud Polybium μετὰ τὴν κατάστασιν θύσας τοῖς θεοῖς, inito magistratu. Nisi fortè sit Post constitutam rempublicam. ‖ Κατάστασις, Cōstitutio, sed in alia præterea signific. vt quum constituere rempublicam dicimus. κατάστασις τῆς πολιτείας, Plato. Et apud Polybium πολιτείας ἔτυχε διορθώσεως καὶ καταστάσεως. vbi Bud. esse dicit compositionem & rerum constitutionem in meliorem statum. Dicitur etiā de cōstitutione iudicii apud Harp. in verbo Εἰσαγγελία. πρὸς τὴν βουλὴν ἢ δῆμον ἡ πρώτη κατάστασις ἐστι. Bud.

‖ Κατάστασις, Constitutio, in passiua significatione: interdum & Status: vt quum dicitur de constitutione corporis humani, aeris, & similium. Dioscorides in præf. lib. 7, φασὶ γίνεσθαι πρὸς καταστάσεις ἀνθρωπίνοις σώμασι. Galenus, ἐπὶ μὲν τῶν τοιούτων διαθέσεων ἡ νεκρώδης ἐν τῷ προσώπῳ κατάστασις ἐν τάχει γίνεται, ῥὶς ὀξεῖα, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι. vbi Bud. interpr. Constitutionem corporis & habitum. Idem, ὅστις εὔχυμος φύσει, εἰς χωρίον ὑγιεινὸν καὶ θερμὸν ἐν ἔτει μετέλθοι, καταστάσεως οὔσης θερμῆς καὶ ὑγρᾶς. Idē, κατὰ διαφερούσας ὥρας καὶ καταστάσεις, diuersis temporibus anni & temporis qualitatibus. Idem alibi, καλῶ δὲ κατάστασιν τὴν τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος κρᾶσιν, ἐν ᾗ καὶ ὥρα καὶ χώρα περιείληπται. Bud. interpr. Temperaturam aeris, Qualitatem cæli: item ex Celso Qualitatem cæli, Tempestatem & Habitum tempestatis. Et apud Hippocr. lib. 3 Aphor. τῶν ὡρέων καταστάσιες, item, τοῦ ἀέρος κατάστασις καὶ ἀγωγή, Cæli habitus, vt ex Colum. interpr. v. l. Cæli affectio vel cōditio, vt ex Cic. At Gorr. κατάστασιν in aere esse dicit τὴν παρὰ φύσιν ἐν τῷ περιέχοντι κρᾶσιν, hoc est tēperiē aeris præter naturā. quæ enim secundū naturā est, ὥρας dici, id est anni tempus: eiúsque (videlicet τῆς ὥρας) quatuor esse differentias propriis tēperamētis & nominibus designatas, ver, æstatem, autumnū, hyemē: in quæ si aliqua præter naturam temperies inciderit, eam non iam ὥραν sed κατάστασιν propriè nūcupari. Et apud Lucianum κατάστασις εὐδίας, serenitatis temperies, μετὰ μικρὸν θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aeris cōstitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Pro statu etiā accipitur, vt dixi, atque sic exponi quidā ex præcedētibus etiā locis possunt. Herodot. Euterpe, ἐχρῆτο δὲ καταστάσει B πρηγμάτων τοιῇδε, hoc rerū statu vtebatur, i. hæc erat ratio vitæ ipsius. Sic apud Polyb. 2, τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνας τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κατάστασιν, quo in statu tunc fuerint res Macedonum & Græcorū. Hæc Cam. Dicitur etiā de reip. statu. vt ab Isocrate ad Nic. διαφυλάττειν τὴν παροῦσαν κατάστασιν, καὶ μηδεμιᾶς ἐπιθυμεῖν μεταβολῆς. Et in Paneg. τίς γὰρ ἂν τοιαύτης καταστάσεως ἐπιθυμήσειε; Item Status, de ipsa standi actione, aut loco in quo consistitur. Soph. Aiace, Κατάστασις φέροιτ' ἂν οὐδέποτ' νόμου, nullæ leges possint cōsistere. Polyb. τὴν κατάστασιν ἐλάμβανον, lo- C cū ceperunt. Camer. ‖ In morbis verò Gorr. κατάστασιν vocari tradit quandā veluti formā morborū, secundū quā ex tātis & talibus cōstituitur vniuersalibus tēporibus, seu qualēcunq; ex totius morbi temporibus cōpositionē, quēadmodū Gal. docuit l. 1 τῶν κρίσεων. hanc autē non aliud esse quàm totius morbi durationē circumscriptā temporibus quatuor, quæ totius morbi tēpora seu vniuersalia à medicis appellātur. Ab Hipp. quoque κατάστασιν vocari omnem cuiusque rei formā, idem Gorr. tradit ex Gal. comm. 3 in Epidem. ‖ In D hoc autem Plutar. loco, τῇ τε καταστάσει τοῦ προσώπου καὶ τῷ γελαίῳ τοῦ βαδίσματος φυλάττων τι ἐνδείκνυσθαι, Bud. interpr. Cōstantiā. videtur certè idē esse quod κατάστημα. ‖ Κατάστασις, Sedatio. Aristot. Rhet. ἔστω δὴ πραΰνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ‖ Κατάστασις dicebatur etiam pecunia quæ iis ex ærario persoluebatur qui in equitum ordinem assumebantur, Stipendium equestre, Camer. Harpocration ἀρχαῖον id esse dicit ὅπερ οἱ καταστάθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει, quod ἀποδιδόναι ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων ὅταν ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίστωνται ἀπῄτουν δὲ οἱ φύλαρχοι. Exemplum autem hoc citat ex E Lysia, ψηφίσασθαι δὲ τοὺς φυλάρχους ἐπιδεῖξαι τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν. Citat etiam ex Eupolide locum. Camer. interpr. Constitutum stipendiū in hoc Lysiæ loco, οὔτε κατάστασιν παρέλαβον. ‖ Κατάστασις apud rhetores Exhibitio. Camer. ex orat. πρὸς Νεαίρ. ‖ Δαιμόνιον κατάστασις, Fortuna diuina, Camer. ex Euripidis Phœnissis. ‖ Apud Theophr. legitur etiam κατάστασις τῶν δένδρων καὶ θεραπεία. quod idem esse putatur cum χειμασμὸς καὶ ἀναγωγή.

F C. Ἀκαταστασία, ας, ἡ, Tumultuatio, Agitatio qua res in quiete aliqua consistere non potest. 1 Cor. 14, οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης. 2, Corinth. capite 12, καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Camerario interprete, ἀκαταστασίας, Ordinis turbationem & turbulentiam.

Καταστάτης, ου, ὁ, Instaurator. Sophocles Electra, ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, de Oreste, id est ἀνορθωτὴν, vt schol. exponit. VNDE Καταστατικὸς, ἡ, ὁ, Certo statu præditus. Bud. ‖ Item Sedandi vim habens. Plutarchus G Lycurgo, de carminibus & rhythmis quibus vtebantur Lacones, πολὺ τὸ κινοῦμον ἐχόντων καὶ καταστατικὸν, ὡς ἀκροώμενοι κατεπραΰνοντο λελήθοτες τὰ ἤθη.

C. Ἀκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incompositus, Confusus, Certo in loco seu statu non collocatus. Vel, Non sedatus, Tumultuans. Plut. De defectu orac. ἐμπαθὴς καὶ ἀκατάστατον, perturbationis tumultuationisq; plenum. VNDE Ἀκαταστάτως, Incompositè, Confusè, Quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isocrates ad Euthyn. ἀκαταστάτως ἐχόντων τῶν ἐν τῇ πόλει. Et apud Galenū τὰς πυρετοὺς, οἱ μὴ ὁμαλῶς ἀλλὰ ἀκαταστάτως γινόμενοι, in H certis vicibus.

C. L. Δυσκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sedatu difficilis. X. Pæd. 5, δυσκατάστατος ἡ ὀργή. Idē, καὶ τὸ παραχθῆναι δ' ἐν τύχῃ, πολὺ μᾶλλον ἐν ὅσῳ πρᾶγμα ἢ ἐν ἡμέρᾳ, καὶ δυσκαταστατώτερον.

c.1.Εὐκατάστατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bene constitutus, Bene compositus,Sedatus,vel Stabilis.

c.1.Νεοκατάστατος,ου,ὁ καὶ ἡ,Nuper constitutus, Nuper fundatus.vt νεοκατάστατος πόλις,apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι apud Thuc.lib.3,Noui coloni,Qui recèns in aliqua sede collocati fuerunt.

Κατάστημα,ατος,τὸ,Constitutio,Status.Dioscorides libro 6, κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio & habitus corporis. Et libro1, κατάστημα αἴθριον,serena cæli constitutio, seu temperies. αἰθρίου γὰρ ὄντος τοῦ καταστήματος συμμίσγειν δεῖ τὰ φάρμακα. Et κατάστημα ἀέρος νεφελῶδες.Et σφοδρὸς ἀσταθὴς κατάστημα,Stabilis corporis habitus. B.ex Gell. Sic κατάστασις suprà. Itẽ,Cõstãtia,& habitus vultúsque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. B.ex Plut.in Marcello,οὔτε θυμοῦ πρὸς τοὺς Συρακουσίους τὸ συνήθης μεταβαλὼν καταστήματος,ἀλλὰ πράως πάνυ καὶ κοσμίως τὸ τῆς δίκης τέλος ἐνδεχόμενος. Idẽ B.interpr.Cõstantem mentis hilaritatem in hoc loco Bas.De vita solit.τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κατάστημα αἱ τῶν ὕμνων παραγγελίαι χαρίζονται. Exponitur ab eodem Æquabilitas. ‖Κατάστημα pro σχῆμα & καταστολὴ, Chrysost.ad Timoth. 101.Et καταστήματα eadem quæ τὰ προσέλαια,apud Œcumen.teste B. ‖Κατάστημα,τὸ δὲ καταστήριγμα καὶ ἀπόσκιμμα,hoc est quædam veluti confirmatio & animaduersio,apud Hippocr.l.2 Epidem. Gorr.ex Gal.Lex.Hipp.

VNDE Καταστηματικὸς,ού,ὁ, Sedatus & qui nullo motu agitatur.Plut.Gracch.in principio,βλέμματι καὶ κινήματι πρᾶος καὶ καταστηματικός. Laert.libro 2.p.101.τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν τὴν ἀπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ ἀοχλησίας.

c.1.Ἀντικαθίστημι,Contrà statuo,Aduersus aliquem statuo seu constituo,Oppono. vnde passiua vox Ἀντικαθίσταμαι capitur pro Obsisto, Sto contrà, quasi Contra seu aduersus statuor.Xen.πρὸς τὸ περὶ στράτευμα ἐξικνούμενον,ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις θέλει ἀντικαθίστασθαι. Thuc.l.3,καὶ τῶν ἀντικαθισταμένης πόλεως τὸ πλῆθος σύμμαχον ἔχοντες. i.ὁμοίως ἀντικαθισταμένης. Apud eundem verò lib.7, ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσὶ, schol. exponit ἀντιπαρατάττοντες ἀλλήλοις διὰ τῶν πλοίων.

Ἀντικαθίστημι, Substituo, quasi Statuo pro alio,Sufficio in locum alterius.ἀντικαταστῆσαι apud Plut. est In locum demortui substituere, teste Budæo.Itidem in passiua voce Ἀντικαθίσταμαι, Substituor. ἀντικαθιστάμενοι(inquit idem)sunt Sublecti.i.demortuorum loco lecti:sicut προσκαταλεγόμενοι,allecti.i.numero additi.

c.1.Ἀποκαθίστημι,Fut.στήσω,Restituo,Reddo. Apud Demosthenem ex psephismate Byzantiorum,καὶ ἀποκατέστασε τὰν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους. Polyb.in 4,ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἀντίγονος Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν,οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς,ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. ‖Item Restituo.i. In locum pristinum repono. Athen.de delphino, καὶ ἀναλαμβάνων ἐπὶ τὰ νῶτα ἔφερεν ἐπὶ πλεῖστον τεχνάζων,καὶ πάλιν ἀπεκαθίστα εἰς τὴν γῆν. ‖Item,Restituo in pristinũ statum,vt apud Herodianũ,ταῖς τοῦ Κομμόδου εἰκόσιν ἀποκαταστήσαντες ἃς ἡ σύγκλητος καθεῖλε.Obseruandum est autem in loco illo Athenæi præteritum imperfectum ἀπεκαθίστα à themate Ἀποκαθιστάω,ῶ, quo vtitur & Aristot.in Metaphys. Inuenitur etiam thema Ἀποκαθιστάνω,& infinit.ἀποκαθιστάνειν.

Ἀποκαθίστημι,Restituo sanitati,Sano.Diosc.lib.4,ἰχθύας ἀποκαθίστησι.Idem lib.1.ἀποκαθίστησι διαφορουμένας φωνῆς.Est autem affinis hæc significatio proximè præcedenti.nam quem sanitati restituimus, eum in pristinũ statum restituere dici possumus.

Ἀποκαθίστημι pro καθίστημι, Efficio,Reddo. Luc.καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, Te effecissẽ vel reddidissem inuictum imperatorem.

Ἀποκαθίστημι,Contrarium τῷ καθίστημι, Dissoluo,διαλύω,apud Aristot.teste Bud.

Ἀποκαταστῆναι autem dicitur neutra significatione pro καταστῆναι,Considere,Subsidere, vt aqua turbulẽta, apud Diosc.

Passiuum est Ἀποκαθίσταμαι, & passiuam signific. habens.pro Restituor,Reddor. Apud Theophrast.De plantis l.7,τὸ ἐξιστάμενον dicitur ἀποκαθίστασθαι, id est reddi sibi,quod ad naturam suam redit,inquit Bud.subiũgens hæc eius verba,αἳ δὲ ἐπικείρονται ἅπαξ μόνον, ἐξίστασθαι τὸν πορφύραν καὶ γίνεσθαι μακρὸν,ὃν καλοῦσι καμακίαν,καὶ οὐκ ἀποκαθίστασθαι πάλιν σπειρόμενον.Secundum quã Budæi interpretationem,ἀποκαθίστασθαι sine adiunctione idem valet quod ἀποκαθίστασθαι πρὸς τὴν φύσιν,quod alibi ab eodem Theophr.vsurpatur.

Ἀποκαθίστασθαι dicitur à Plutarcho quod est πεπαγμένον, in hoc loco, De sera numinis vindicta, μικτὴν πάντα φέρεσθαι καὶ τεταραγμένην κίνησιν,καὶ πολλῷ πάνυ χρόνῳ καὶ μόλις ἀποκαθισταμένην.Sic aqua turbulenta à Dioscoride dicitur ἀποκαταστῆναι,vt paulo antè annotatum est.

Ἀποκαθίσταμαι,Redigor,Euado. Theophr.De plant. lib.4.τὰ δὲ σκωλήκων εἰ μὴ ἐκ ταύτης τῆς αὐτῆς γίνονται,εἰ δὲ ἐπιτίκτεται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου.πάντως δὲ εἰς τὸν κεράστην ἀποκαθίστανται.i.Rediguntur.vel Conformãtur, vt Bud. vertit.Gaza autem reddit,Figurantur.

Ἀποκατάστασις,εως,ἡ,Restitutio,Redditio. Item,Restitutio in pristinam formam,vel statum. Greg.De baptismo,καὶ ταύτης,οὐκ οὔσης δευτέρας ἀναγεννήσεως,οὐδὲ ἀναπλάσεως,οὐδ' εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσεως.i.Natalium restitutionis.Idem,μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀποκατάστασιν,Post resurrectionem.Ad verbum,Post restitutionem Seruatoris.id est Post seruatorem vitæ restitutum seu redditum.

Ἀποκατάστασις,Circuitus solis & lunæ & aliorum errantium, anno vertente in eodem signo, inquit Bud. Plut.in Cæsare,de fastis loquens,ὃν μὲν Νουμᾶς ὁ βασιλεὺς πρῶτος λέγεται ἐμβαλεῖν,μικρὰν βοήθειαν ἐξευρὼν τῆς περὶ τὰς ἀποκαταστάσεις πλημμελείας. Cui loco Plutarchi subiungit Bud.hũc Columellæ l.4,Tẽpus quo sol in eandẽ partem signiferi per eosdem numeros redit, per quos cursus sui principium ceperat, ἀποκατάστασιν vocãt studiosi rerum cælestium. Dicitur & ἀποκατάστασις περιοδικὴ à Dionysio Areop.vbi scribit,ἢ τὰς τῶν δύο φωστήρων,οὓς τὰ λόγια καλεῖ μεγάλους,ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ περιοδικὰς ἀποκαταστάσεις.Eius autem schol.hæc alibi annotat,κατάστασις ἐστὶν ἀπὸ σημείου τινὸς ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπαναδρομή,ἣν ὁ ἥλιος δι' ἐνιαυτοῦ περιπολεῖ τὰς ιβ' οἴκους, ἀπὸ τοῦ λεγομένου κριοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κριὸν ἐρχόμενος. A quibusdam exponitur Anniuersarius reditus in idem signum.Quum enim sol & luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Diximus autem ἀποκαθιστάναι inter cætera significare In locum pristinũ reponere,seu restituere. At Honoratus Seruius longè aliter videtur hanc vocem accepisse, (nisi fortè ea perperam à librariis pro alia posita est) quum sic scribit in Eclog.4 Virg. Videtur tamen loc⁹ hic dictus per ἀποκατάστασιν.i. per omnium rerum volubilitatem,ex siderum ratione venientem, vt diximus suprà.

Ἀποκατάστασις ab Hesych.exponitur τελείωσις. Reperitur etiam alia expositio incerti autoris, τέλος τῆς καταστάσεως.Et quidam putant Act.Apost.c.3, vbi dicitur ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως,significare πληρώσεως.

c.1. Ἐγκαθίστημι,Colloco. Isocrates, φρουρὰς μείζους ἢ τοῦ ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Sic apud Plutarchum, καὶ ὀκνηρῶς τὴν τοῦ Σιλβίου φρουρὰν, καὶ κρατήσας, ἰδίους ἐγκαταστήσαι ἐπιλαμβάνεις ἄνδρας. ‖Item,Constituo(idem quod καθίστημι)vel potius Constituo in.Thucyd.libro 1,Κάρας ἐξελάσας καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, & suos filios duces seu principes constituens. Eodem libro,τύραννον δὲ ἐᾶσθαι ἐγκαθεστάναι πόλει,τοὺς δὲ ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν, tyrannum sinimus constitui in ciuitate.

c.1.Ἐπικαθίστημι,Substituo,Sufficio. Polybius libro 1,ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ Ἀδιμίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος,Μάρκον ἐπικατέστησαν τὸν Κόρακα.Eodem libro pag.22.à tergo,ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς,ὅς αἰ ἐπικαθισταμένοις στρατηγὸς κρατήσῃ τῆς πόλεως,κοινὴν ποιεῖν τῷ προϋπάρχοντι καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν λαφύρων,Substitutus,Suffectus,Successor magistratus, Budæo interpr. Apud Plat.autem in Tim.ἐπικαθιστάναι προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις. v.l.interpr.Prophetarum genus præesse vaticiniis.

c.1.Παρακαθίστημι,Iuxta colloco seu appono. Demosth. παρακαταστήσας ἕνα τῶν οἰκετῶν φυλάττειν, Apponens custodẽ, Apponens asseruatorem. Idem, παρακατέστησε φυλακήν, Lucianus, τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τῷ ἤπαρ ἐπαμήσασ

παρακαθιστᾷ. Plutarch. ὃν αὐτῷ ἑαυτοῦ τῇ ἀδελφῇ Δαδύχῳ παρακατέστησεν, consiliarium & quasi consortem imperii apposuit, hoc est, sub persona legati, quasi custodem & moderatorem. Budæus. Item, Altrinsecus colloco, ἐξ ἐναντίας καὶ παρακειμένως καθίστημι. Budæus p.683, ex Isocrate.

c.2 Προκαθίστημι, Prius constituo seu colloco. Thucydides libro 1, ἅτε οὐκ ἐλάσσονος φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, Nulla præposita custodia, seu, Quũ nulli ibi custodes ante ipsos collocati fuissent. Exponitur etiam Præparo. B VNDE Προκατάστασις, εως, ἡ, apud Hermogenem lib.1 De inuent. Narrationis præparatio, ἡ πρὸ διηγήσεως. v. lex.

c.2. Συγκαθίστημι, Vnà cõstituo, Confirmo. Thucyd. libro 4. πασαν δὲ καὶ Περδίκκας ἄδηλ' μετὰ τῶν ἄλλων, ξυγκαθίστη πάντα. id est συνεβεβαίου, vt schol. exponit. Apud Polybium autem libro 16, τῶν ἐπὶ τοῦ Φιλίππου τῶν νεῶν τὸ πλῆθος τὸ συγκαταστὰν εἰς τὸν ἀγῶνα, Bayf. interpr. Nauium numerus prælio aptarum. C

c.2. Ὑποκαθίστημι, Substituo, Sufficio. idem quod ἀντικαθίστημι. Herodian. καὶ ἐφοβοῦντο αὐτοὺς ὑποπίπτειν, εἴ ποτε δ' ὅλως ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι καὶ αὐτοὶ παρόντες ὑποκατασταῖεν, si ipsi dolo quodam exautorarentur, ne illi præsentes protinus substituerentur. B. VNDE Ὑποκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Substitutus. idem ex Pand.

c.3. Ἀντυποκαθίστημι, In locum alicuius substituo, Loco alicuius subrogo. Vnde ἀνθυποκατασταθεὶς apud Plut. In locũ demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

C. ΜΕΘίστημι, Statuo aliud pro alio. Aristot. Ethic. 5. σπουδάζουσι ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. B. D Huc autem pertinere videtur μεθεστάναι πάλιν apud Thucyd. Sed generalius pro Muto accipi sciendũ est, (vt qui aliud pro alio statuit, mutationem facit.) Aristot. οὐ γὰρ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι. Plut. De def. or. καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας, καὶ τὸ μάθημα πολὺ ἄλλην ἀναιροῦντας. Et apud Antiphontẽ, γνώμην ἐξ ὀργῆς μεταστῆσαι, Bud. vertit, Conceptam ab ira sententiam mutare. Affertur & cum genitiuo Attico, ex Aristophane, μεθίστημι τοῦ χρώματος, pro Muto colorem. A Platone accipi pro Muto & degenerare facio, testatur idẽ Bud. | Et quoniam locum mutare facit qui ex vno loco in alium trãsfert, seu traducit, aut submouet, E seu expellit, sic etiam accipitur μεθίστημι. Pausan. ἐς Ἐπικυδίδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχήν, transtulit imperiũ. Gregor. de Iuliano inuadente imperium, ὡς μεταστήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. (Apud Xenophontem tamen, ὁ δὲ Ἐτεόνικος δέκα ἑαυτοῦ πάντα τὰ ἐκεῖ χωρία πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μετέστησεν, Bud. μετέστησεν exponit non simpliciter Transtulit, sed in ditionem & imperium subegit & subiugauit.) Synes. ἄγων καὶ μεθιστὰς οὐχ ἣ λυσιτελέστερον ἦν, ἀλλ' ἣ κερδαλεώτερον, ducens & traducens. Greg. καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς πλάνης μεταστήσας εἰς εὐσέβειαν. Apud Platonem cum αὐτὸ in Epist. τὴν ἀρχὴν αὐτὴ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι, (vbi tamen non solùm Traducere sed & Mutare vertitur.) At pro Submoueo, seu Expello, aut Facessere iubeo: vt μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. sed frequẽtius etiam sine genitiuo, & quidem in aoristo medio interdum. vt Thuc. 5, εἰ μὴ μεταστησάμενοι ἔτι ἡμᾶς, ἀλλό τι τοῦδε σωφρονέστερον γνώσεσθε. Æschines, καὶ τοὺς μὲν ἐναγεῖς μεταστήσωμεν, τοὺς δὲ δι' ἀσέβειαν φυγόντας κατάγωμεν. Lucian. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδιαλέγετο πρός με. Nonnunquam verò magis peculiarem significationem habet, videlicet pro In exilium mitto, (ad quam significationem Summoueo quoque & Expello alicubi restringuntur) apud Plutar. in Aristide. Ex Chrysost. etiam affertur pro eadem significatione, πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆσαι. Apud Isocratem autem Budæus exponit item Migrare cogo. | Μεθίστημι, Dimoueo, Retraho, Reuoco. Gregorius, ὃν καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. In quodam autem Thucydidis loco μεθιστάναι legisse mihi videor pro Dimouere de sententia, quod E pottius Deducere dicitur. | Μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, ex Euripide, in vulg. lex. pro Arceo, seu Prohibeo statuam à cæde.

Μετίστημι ET Μεθίστημι vide in Μεθίσταμαι.

Μεθίσταμαι, Statuor pro alio. Item Mutor. Aristophanes, ἐκ πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχε τρόπων. Plato, λοιπὸς δή ὁ τυραννικὸς αὐτὸς σκέψασθαι πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ. Ex Herodoto affertur μεθίστασθαι & pro Mutari animo, id est Mutare sententiã. Pro Degenero autem sicut ἐξίσταμαι, (mutantur autem quæ degenerãt) Bud. ex Polybio profert, μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. Μεθίσταμαι, Trãsferor, Traducor. Plutarchus in Apophth. μετέστησαν εἰς δουλείαν. vbi tamen redditur & aliis verbis. Interdũ Submoueor, vel A- B moueor. vt Lucæ c.16, v.4. ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, Amotus fuero, vt vetus quoque interpres reddidit. Sic apud Æschinem μεθίστασθαι Bud. vertit Submoueri. vt ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἀρχῆς του καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν μεθειστήκει. Sæpe autẽ redditur verbo neutro, Migro aut Facesso, aut Secedo. Bud. ex Athen. 115. Sic μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, apud Plat. Migrare. Et cum ἀπὸ vel ἐκ habentibus suum genitiuũ: vt ἐκ σανίδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς, Soph. Digressus, Quum C recessisset. Sic, μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, Migrare è regione, Migrare è patria, seu Demigrare. Et sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, Migrare è vita. (sed interdum μεθίσταμαι, sine adiectione etiam, vtranque harum significationum habet: & quidem in participio præsertim. dicuntur enim μεθιστάμενοι exules qui migrant è patria, & solum vertunt. vnde ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς μεθεστηκότες. Demosth. Et ψηφίσασθαι τοὺς μεθεστῶτας κατιέναι, Plutar. A quo μεθεστῶτες dicuntur etiam pro μεθεστῶτες τοῦ βίου, Qui migrarunt è vita, Defuncti) Μεθίσταμαι redditur etiam Transeo. item Deficio. Plato in epist. D ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστῆναι. Xenoph. Hellen. 1, χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defecerãt. Qua dixit signif. Chrysost. ὅτι τὸ διάβολον μεταστῆναι. Sic & apud Plutarchum in Demetrio 888, Bud. exponit Deficio, item Transitionem facio: sed & Secessionem facio exponit idem apud eundem Plutarchum. | Μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, Retrocedere, Se recipere. Cam. ex Polybio. | Μεθίσταμαι inuenitur & cum genitiuis diuersis à superioribus, vt cum λύπης & φόβου. Exponitur autem μεθίστασο λύπης apud Euripidem, Depone mœrorem: & μεταστάντες φόβου apud eun- E dem, Desiimus timere: sed si verbum verbo reddendum sit, crediderim μεθίστασθαι λύπης esse Discedere à mœrore, itidémque μεθίστασθαι φόβου esse Discedere à metu, id est Liberari mœrore, seu solui, Liberari metu seu solui. | Μεθίσταμαι apud Homerum, Sto inter, Versor vel sum inter. vt ἑτάροισι μεθίστατο, versabatur inter socios.

Μετάστασις, εως, ἡ, Mutatio, qua videlicet aliud pro alio statuitur, vel qua status alicuius rei in alium traducitur. Demosthenes Olynth. 2, πολλὴν δὲ τὴν μετάστασιν καὶ μεγάλην δεικτέον τὴν μεταβολήν. | Item Submotio, E Amotio. Andocido, τὴν ταχίστην τοῦ νῦν παρόντος κακοῦ μετάστασιν. Sic ἡ εἰς τὸ δαιμόνιον μετάστασις τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, qua in diuinum numen causa malorum remouetur. Vnde apud rhetores inter sex status genera numeratur. Quintilianus libro 3, cap. 5, Et translationem: cuius ab hoc nouum nomen inuentum est μετάστασις: nouum tanquam in statu, alioquin ab Hermagora inter species iuridiciales vsitatũ. Est verò & figura oratoria, de qua Aquila, Μετάστασιν (inquit) quidã inter figuras no- O minant, quũ res à nobis aliò transmouemus in aliqua parte orationis, non ita vt ibi causam constituamus: alioqui iam non figura erit, sed species quædam eius status quẽ qualitatis aut ex accidenti appellant, secundum Hermagoram. Rursus Quintil. lib. 9, c. 1, De figuris sententiarum, scribit μετάστασιν propriè esse translationem temporum. | Item Transitus, idem quod μετάβασις. Pro transitu ab hac luce in aliam, ponitur apud Gregorium, teste Budæo. Sic apud Lucianum ἡ ἐκ βίου μετάστασις. In hac significatione, figuræ quoque oratoriæ nomen est. quæ & μετάβασις dicitur. Vnde Iulius Rufus, Metastasis est, vel Metabasis, quum à persona ad personam transitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Quidã Trãsitum interpret. & Variationem. | Μετανάστασις idem quod μετανάστασις, Migratio qua è loco in locum imus: interdum

Digitized by Google

Exilium,aut Exilii species quædam.Plato epist.7,δίαιτα δ' ἄξιον διανοεῖσθαι μὴ φυγὴν αὐτοῦ γεγονέναι τότε, μετάστασιν δὲ,non exilium, sed sedis mutationem. Idem libro 9 De leg.μεταστήσειν εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτοῦ γίγνεσθαι διὰ βίου, in vicinam vrbem per totam vitam relegetur. Plut. Aristide 103,ἐξοστρακισμὸς,μετάστασις δέκα ἐτῶν,exilium decennale.Sicut verò in superiori loco Platonis differentia statuitur inter φυγὴν & μετάστασιν , ita & in hoc Plutarchi De orac.Pyth. vbi loquitur de quodam qui περὶ φυγῆς αὐτοῦ καὶ μεταστάσεως oraculum sciscitabatur,ἀνεῖλεν αὐτῷ ὁ θεὸς, διδόναι Γρυλλοῦ φυγὴν καὶ μετάστασιν ὅπου τὸν φορμὸν ἐκβὰς καθέσθαι τὸν Αἰγυπτίων ξένον, id est εἰς τὴν θάλασσαν. At in hoc Polybii loco, libro 2,διὰ τὸ μὴ λαμβάνειν χώραν εἰς ἀναχώρησιν καὶ μετάστασιν αὐτοῖς,Cam. interpr. Ad recedendum & recipiendum sese. | Μετάστασις,Sublatio de medio.Polyb.lib.5.p.95,παρόντος κατὰ τὴν δίοδον ἐπισημαινομένων τὴν Ἑρμείου μετάστασιν , id est Transeunte rege plausu approbantium mortem Hermiæ.Bud. | Apud Soph.autem in Antig.Ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου,schol.exponit μετάνοιαν. Cam. ait illum his verbis iuberi,concedere iracundiæ,& mutare quasi statū cogitationū. | Arist.l.5 De gen.an.μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἰτίαι γίνονται , Paruæ commotiones,causæ magnarum esse solent. Cam. In scenicis autem, ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ,πάροδος vocatur:(vt Poll. tradit)ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος ὡς πάλιν εἰσιόντων , μετάστασις.

Μεταστατικὸς, ἡ, ὁ, Translatiuus. Vocabulum rhetoricum.

C. Ἀμετάστατος,Immutabilis,Constans,Qui de statu in statum traduci non potest. Plato Polit.2,ἔτι ἀμετάστατος μέχρι θανάτου.Idem eodem libro de adolescente loquēs, ἀλλ' ἐὰν αὖ πλησιάζῃς ὧν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Sic ἐπιστήμη ἀμετάπτωτος καὶ βεβαία.

C.2.Ἀντιμεθίστημι,In contrariam partem transfero. vel Vicissim loco moueo. At Ἀντιμεθίσταμαι,In locū discedentis subeo. Aristot.in Meteorolog.192. Et Themist.in princip.4 Phys. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα, Alterum in alterius locum subit, Aliud pro alio subit. Bud.

VNDE Ἀντιμετάστασις,εως,ἡ,In contrariam partem trāslatio seu transmutatio.

C. ΠΑΡίστημι(interdū & Παριστάω , ac Παριστάνω)Sisto prope, seu iuxta,(vt παρίσταμαι est Sto prope, Adsto: de quo infrà.)Luc.οὐ δὲ ὦ Τρίτων δελφῖνά τινα τῶν ταχέων παράστησον ἰέρον ἐπὶ ὅπως ἐγὼ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Vbi de delphine, vtpote equi vicem præbente, loquitur vt de equo. dicimus enim παραστῆσαι τὸν ἵππον τινὶ , pro Sistere equum alicui ascensuro.Sic apud Lucam Act. Apost. cap.23, κτήνη παραστῆσαι. | Item pro Sisto,quod est forense verbum vt in Pand.Græcis,πολλοὺς δ' ἐγγύους παραστᾶν. quod Vlpianus dixit Iudicio sistere. Act. Apost.capite 23, versu 33, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.videlicet τῷ ἡγεμόνι. Chrysostomus,τῷ κριτῇ παραστῆσαι τὴν χεῖρα. Item παραστῆσαι ἑαυτὸν,Præsto se exhibere ad mandata accipienda. Bud. pag.119. | Ponitur etiam generaliter pro In medium produco,(nec enim placet cum Budæo,restringere signific.exponendo In iudicium produco)Repræsento,Exhibeo.Demosth.in Midiam,παιδία γὰρ παραστήσεται(vbi obserua futurum medium in actiua significatione: sicut & παραστησάμενος sæpe pro παραστήσας , ponitur.) Herodianus libro 1,καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος. vbi vertit Politian.Constituto in eorum conspectu filio.Lucian.De sacrif.ὁ μὲν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι.Quidam apud Athenæum lib.4, πάντα δὲ λαμπαδηφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε. Sed accipitur & pro Repræsento metaphoricè sumpto, quum videlicet animo alicuius ita repræsentamus rei cuiuspiā imaginem, vt quasi in rem præsentem eum perducamus. Dem.in Midiā, τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι,rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere.Synes.ἵνα τὴν ὅλην κακίαν ἐμφανέστερον παραστήσωμεν. vbi exponi etiam potest Demonstrem, Ostendam. Sic & apud Plut.in vita Homeri,de eo dicitur,ἐξ ὧν δῆλος ἐστι παριστὰς διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος,ἀνδρίας σώματος,διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας,ψυχῆς γενναιότητα. Hermog. σαφῶς παραστήσω,apertè ostendam. Interdum & Exprimo,Significo:item Doceo: quæ affines sunt significationes verbo Repræsento.Basil.ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα, multam sententiam exprimentia seu significantia. Themist.in Phys.lib.4,τοῦτο δὲ Εὔδημος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἑαυτοῦ φυσικῶν παρίστησι. His autem accensendum videtur παρίστημι quod apud Lucam redditur Probo,(nam qui aliquid probat,illud ostendit,& docet tale vel tale esse) Act.cap.24,οὐδὲ παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν κατηγοροῦσί μου. Nec verò separandum videtur ab his παρίστημι quo Plato vtitur lib.10 De rep.ita scribens, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι,ἰδίᾳ συγγιγνόμενοι,ὡς &c. Exponitur autem hic Persuadere , sed possumus etiam reddere Probare,aut certè Persuadere probando. At verò apud Plut. cū accusat.pers. & infin. pro Persuadere,παρέστησεν Ἀθηναίους τὸν Θησέα τιμᾶν,si locus mendo caret. Huc autem pertinet παρίστημι pro Cieo voluntatem rei alicuius faciendæ. de qua signif. dicam paulo pòst.

Παρίστημι,Sisto ad latus,παραστάτης appono,id est Ad latus admoneo. Vide B.p. 117 ex Polybio & Appiano.

Παρίστημι,Sisto,sed pro Inhibeo, Reuoco. vt παριστᾶν τὸν ἵππον,Sistere equum currentem. B.p.121 ex Xenoph.

Παρίστημι,Confero, Contendo, vel Res inter se compositas æstimo , vt interpr.Budæus p.121,ex Isocrate,τὰ πόλεις παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. Vide ibidem & Platonis locum. Hanc autem verbi παρίστημι signific.ab ea quam primam illi dedi,pendēre arbitror. sistimus enim vnū prope alterum,vt conferri possint.

Παρίστημι,Cieo,Commoueo,Excito. Demosth.in Midiam,οὐ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτοῦ παρέστησε τὴν ὀργήν. Æschin.De falsa leg.ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησι, Ratiocinandi vim excitat & comminiscendi,in v.l. Exponitur & Stimulo , Concito. vt παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια,Dioscor. Plura harum significationum exempla habet Bud.pag.119 & 120. Item παριστάναι pro Ciere voluntatem consiliúmque rei alicuius faciendæ , seu Admonere,pag.119,ex Pausania. Sed potest fortasse ad illam persuadendi significationem referri , de qua paulo antè. Puto autem similem significationem habere παρίστημι in hoc Demosth.loco , et quam habet in illo Pausaniæ:videlicet vbi scribit,(in exordio orationis Pro corona) ἔπειθ' ὅ,τι μάλιστα συμφέρει καὶ πρὸς δόξαν κοινῇ καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἑκάστῳ,τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι. Vide Παρίσταται pro In mētem venire.

Παρίσταμαι actiua sign. (in futuro medio præsertim, & aoristo):interdum quidem, sicut & παρίστημι,In medium produco,vt suprà dictum est. Sed peculiariter etiam Produco in medium aliquem vt testimonium dicat. παραστήσασθαι μάρτυρας(inquit B.)Testes corrogare & conuocare, vt contestaturi faciunt. Sed hoc debuit addere Bud.interdum quidem addi accus.μάρτυρας,interdum non addi.certe quum additur, nō video cur Bud. aliā quā per verbū Producere interpr.quæsierit. Vtriusque autem vsus exempla leguntur apud eum,ex duobus Dem.locis , in quorum tamen altero fateor post πολλοὺς παραστησάμενος sequi ἐπιμαρτυρομένους,quod accus.illius detectum quodammodo supplere videri possit. sed & non sequente hoc aut simili participio,in ea signif.positum obseruaui. | Est præterea παραστήσασθαι Ad deditionem compellere, Subigere, Diripere. Thuc.lib.1, pag.40 ; καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον παραστησόμεθα, παραστησόμεθα,i.δουλωσόμεθα,inquit schol. Ex aliis autem scriptoribus exempla Bud.affert pag.120. & inter alia ex Plat. παραστήσεσθαι cum præpositione εἰς pro Adegit,

P. Παρίσταμαι neutris verbis Latinis redditur : & quidē in prima simpliciq; signif.verbo Adsto, Prope sto , Assisto. Homerus Iliad.ε,versu 70,Τῷ δὲ βαρυστενάχων παρέστη πότνια μήτηρ. (Alicubi tamen addit ἄγχι. Demosthenes in Midiam,οὐδένα οὖν καλυμμένον τῶν κριτῶν παρεστηκότα.) Sed interdum παρίσταμαι non est simpliciter Adsto , sed Præsto sum , Appareo , Apparitoris munere fungor. vt apud Lucianum oportet Mercuriū

παρεστάναι τῷ Δ: item παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ, In foro apparituras facere. Sæpe verò & pro Opitulor, Auxilior, Subsidio sum, Faueo. quæ affinis est significatio. Hom. Il. κ, ὡς πῶ μοι ἐθέλουσα παρέστασο, καί με φύλασσε. Sic & Odyss. ν, — ἥ τέ μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω. Sæpe verò copulat & cum ἀμύνειν, alicubi & cum ἀρήγειν, sed huic verbo priorem locum dans. Sic Hesiodus, Ἐσθλὴ δ' ἵππεσσι παρίσταμαι. Sophocl. ὅς τῷ μόνος παρίστης χερί, pro συμμαχήσας. vnde παραστάτης. In soluta autem oratione dicitur παρίστασθαι βοηθόν. Xenophon Pæd. 5, ὡς σοι, ἣν δυνώμεθα, πειρασόμεθα μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναι. Sic Plut. in Themist. παρεστᾶσιν ὑμῖν βοηθοί. Xenophon tamen vsus est & sine hoc nomine, Hellen. 6, ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Aristoph. Vespis, ἴθι μοι παράστηθ', αὐτὸν λαβὲ σὺ πρὸς τῶν θεῶν. Demosthenes, οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησε. Sic Plut. in Pol. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Et παρίστασθαι τῷ ἀπολογουμένῳ, vel τῷ φεύγοντι, Reo adesse & fauere, Patronum esse causæ. Vt autem Lat. verbum Adesse hanc auxiliandi seu fauendi significationem habet, sic Gallicum *Assister* (id est Assistere, παρίστασθαι, in prima signif.) vnde & *Assistance*, Auxilium. Sed alicubi redditur παρίσταμαι, vel Auxilior, Patrocinor, &c. vel Astipulor, Assentio, Subscribo, vt in hoc loco Philoponi, τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παριστάμενος δόξῃ. At apud Alex. Aphrodiseum, παρίστασθαι βουλόμενος τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, est potius Patrocinari quàm Astipulari. quum tamen alioqui illud ex hoc pendeat.

Παρίσταμαι alicubi apud Homerum motus etiam signif. habet, (sicut apud Latinos interdum Adsum) vt Iliados γ, — δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; Huc accessisti, Huc aduenisti. Budæus autem Aduentare exponit: afferens etiam ex Plutarcho, ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, pro Iamiam affuturo discrimine. A Budæo apud Gregorium exponitur etiam In naturâ rerum prodire. quam signif. habet itidem aliquam motus significationē. Vide pag. 221, in principio.

Παρίστασθαι est etiam Animo obuersari, In mentem venire, Subire. Pausanias, παρίσταται μὲν Ἀργείοις, τὰ μὲν, Γελάνορα, Δαναοὶ δὲ εἰκάσαι τῷ Λύκῳ, subitò in mentem venit assimulare. Et apud Platonem, ὥστε μοι παρίστασθαι, ita vt mihi videatur. Quarum significationum exempla vide apud Budæum pag. 217 & 218. (Sed quod affert ex Homero, — τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, minimè huc pertinet, & perperam ab eo redditur, Liberorum & vxoris surrepit obliuio. Significat. n. Hom. Non adstant ei reuerso vxor & liberi, neque gratulantur, id est non reuertitur. Quo dicitur modo Iliad. ξ, circa finem, Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.) Huc pertinet ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, pro Dicere quicquid in mentem subitò venit, Ex tempore dicere. de quo loquendi genere lege quæ traduntur ibidem. Animaduertendum est autem, sicut παρίστασθαι dicitur pro In mentem venire, ita παριστάναι, pro Menti alicuius velut indere, In mentem dare, Mentem alicuius velut impellere ad aliquid, Ciere voluntatē rei alicuius faciendæ, & Persuadere. vt dictum est in Παρίστημι. ‖ Παρίστασθαι de animo dicitur & in alia significatione, ab hac diuersa: videlicet pro Animi fiducia præditum esse, Confirmari animo, Non labascere, Non linqui animo. vt ostendit Bud. afferens tamen ex Diodoro exempla in quorū altero datiuus ψυχῇ, in altero datiuus θυμῷ, adiungitur verbo παρίστασθαι. Vide eundem Bud. p. 221. Hanc signif. sequitur verbale παράστημα.

Παρίστασθαι, q. d. Consistere & absolui, de iis quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι quasi Exolescere. Theophrast. in 6 De caus. plant. loquens, περὶ τοῦ οἴνου (id est de vino) καὶ γὰρ παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος, καὶ τὸ γηράσκειν, ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει καιροῖς. Ibidem θᾶττον παρίστασθαι τὰς ἡδύτητας τῶν οἴνων, vertit Budæus Celerius perfici: addens, statum rerum inter incrementum & decrementum, hoc verbo παρίστασθαι significari, id est ἀκμήν.

Παρίστασθαι, Conari, Eniti. In v. l. ex Polybio, ὅπερ ἡμεῖς αὐτοί τι παραστησόμεθα ποιεῖν.

Παράστασις, εως, Exhibitio eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. Budæus pag. 222. vbi locum ex Pand. & Vlp. confert. In lexico autem παράστασιν esse dicit quum quis sistit se iudicio: citans ex Pand. ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραστάσει. Et ἐπερωτῆσαι παράστασιν ἐπὶ τῷ αὐτὸν δικάζεσθαι. Vide apud eundem in Comm. pag. 22, in παρακαταβολὴ & πρυτανεῖα, locum ex schol. Aristoph. ‖ Παράστασις dicebatur etiam drachma quā litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui sistebant homines in iudicio, hoc est euocabant. Bud. pag. 222, ex Andoc. At Demetr. Phaler. apud Harpocr. & Suid. scribit, τοὺς διαιτητὰς λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράστασιν ὀνομάζουσιν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην. Apud eosdem habes locū ex Menādro & Aristot. De polit. Athen. Præmiū iudiciorū interpr. Cam. ‖ Παράστασις Repræsentatio, qua quid velut præsens ostēditur, i. repræsentatur. Porphyrius, πρὸς τῆς κοινωνίας παράστασιν, ad communionis repræsentationem. Vnde παράστασις de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiā repræsentant. Maccab. lib. 1, cap. 15, καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον χρυσωμάτων μετὰ ἀργυρωμάτων, καὶ παράστασιν ἱκανὴν, splendoris atque magnificentiæ sumptuosum apparatum. v. l. ‖ Exponitur etiam Documentum, Demonstratio, à Budæo p. 223. vbi exemplū habes ex Alex. in 5 Topic. ‖ Item Significatio, vt Bud. apud eundem in 6 Top. interpretatur. ‖ Παράστασις est etiam Impetus animi fiducia sui præditi, Animi præsentia, vt παράστημα. Bud. ibidem ex Polyb. lib. 4. Et apud Suidam, καὶ λαβόντες παράστασιν εἰς τὸ γνήσιος ἀποθανεῖν. i. ὁρμὴν, τόλμαν, vt ipse exponit. Vnde Παραστατικῶς, quod vide. At Polyb. alibi pro fiducia posuit & persuasione, καὶ μεγίστη δὲ παράστασις ἐπὶ τούτοις εἶχε τόν τε βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν φίλους, ὡς δικαίως ταῦτα πραττόντων, animi inductio & credulitas v. l. ‖ Itē Vehementia. Camer. ‖ Significat etiam Exilium & fugam eius qui extorris esse iussus est. Aristoteles in 5 Polit. εἰ δὲ μὴ, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul submouere. significās simile quippiā, ὀστρακισμοῦ & relegationis, vt Budæo videtur. ‖ Παράστασις, Vilis ac stataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Aristot. Polit. 1, cap. 7, τῆς δὲ μεταβλητικῆς, μέγιστον μὲν ἐμπορία. καὶ ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις. vulg. lex.

Παραστάτης, ου, ὁ, Qui iuxta aliquem stat, Qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicui⁹ cingit, ὁ παρ' ἕκαστον παρόμενος. Adstes, vt Gaza vertit. Exēpla habes apud B. p. 216, ex Herodoto, X. & Chrysostomo. Aristot. Eth. 5, cap. 1, εἰ ἐγκαταλείπει τὸν παραστάτην. Arrian. apud Suidam ἐν τῷ ὕδατι προσεσμένον τὸν παραστάτην οἱ ἑσπόμενοι. Quidam (vt tradit Cam.) interpr. Manipularem. In lib. περὶ τάξεως πολεμικῆς, παραστάται esse dicuntur, οἱ ὁμόλοχοι (id est alarii milites, vt vulg. lex. interpretātur) numero 64, eorumque dux, πτεράρχης. Apud Xenophontem παρασταταὶ sunt etiam pedites qui equitibus auxiliares dantur, teste Bud. Inde παραστάτης metaphoricè pro socio, auxiliario & opitulatore, ponitur, qui alicuius latus veluti stipat. Cuius significationis exempla ex Xenophonte & Gregorio habes apud Budæum p. 216. Sic apud Plutarchum in Alcibiade, de illo Potidæam bello petente, Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ παραστάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι. Plut. De frat. charit. ἀλλὰ καὶ νῦν πολλαχοῦ σύμβωμος ἐστὶν Ἰόλαος αὐτῷ, καὶ συγκατεύχεται, παραστάτην Ἡρακλέους ὀνομάζοντες. Eodem modo apud Synes. θεοῦ δὲ ἴσθι δίκην καὶ Ἡρακλέους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἰόλεω, συμμάχου καὶ παραστάτου. ‖ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est: qui præsultor, etiā κορυφαῖος dicitur & ἐξάρχων & κατάρχων & χοροστάτης. Est enim hic ordo, vt præcētori proxim⁹ sit ὁ παραστάτης, & huic deinceps proxim⁹ sit ὁ τριτοστάτης. Exēpla

Digitized by Google

ex Aristot.& Basil. habes apud Bud. p. 217. Cam. interpr. adiunctum. ‖ Est etiam vocabulum architectonicum. Apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus: prominentibus ipsis columnis partibus duabus, aut secundum alios, tãtùm sui medietate. De quibus vide Vitruu. lib. 5, cap. 1. A quorum similitudine, alterum cruris os, parastates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παραστάτιμον appellatur Polluci. In catapulta autem παραστάται vocantur arrectariæ tabulæ, dextra ac sinistra, vt Turnebus annotat Aduersar. lib. 2, cap. 4, vbi catapultæ descriptionem quæ est apud Vitruuium lib. 10, cap. 15, explicat. ‖ Apud anatomicos autem duo testium sunt παραστάται, (id est, vt Camer. ex Poll. tradit, meatus quibus de testiculis ad canalem virgæ semen deriuatur) quorum alter κιρσοειδὴς dicitur, hoc est varicosus: corpus id quod vtrique testi antestat in modum pyramidis efformatum, incipiens paulo supra testem, quâ venæ & arteriæ spermaticæ coeunt & commiscentur, deinde post multos gyros & circumuolutiones, varicum in modum paulum latescens, & in superiorem testis partem insertum. alter ἀδενοειδὴς, glandulosus: corpus seu glandula meatui vrinario suprapositа, vasorum semen deferentium insertionem excipiens. Est autem ad humillimam vesicæ partem sita, media quodammodo inter vesicæ corpus & eius ceruicem. Verùm hanc aliqui non παραστάτην sed προστάτην appellant, quò vitent ambiguitatem. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις annotauit παραστάτας ab Hippocr. ἐν τῷ περὶ φλεβῶν vocari τοὺς ἐπιδιδύμους. Hæc inter alia Gorr. improbans παραστατῶν definitionem apud Paulum Æginetam. Quos intellexit Athen. lib. 9, παρῆσαν δὲ τὰ μάκις ἡμῖν καὶ οἱ καλλίμβροι παραστάται. de quibus paulo pòst, εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις οὕτω καλλίμβροι. Eorũdem fit mentio apud eundem lib. 10, ex Platone comico. vbi & πλακιούντος ἐνόρχου meminit. ‖ Παραστάτης dicitur etiam ossiculũ laryngis quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδής. Os gutturis cõsilus subiectum, τοῖς αὐτοῖς ... ἑκατέρωθεν παρεμπλακὲς τὴν τοῦ βρόγχου κεφαλήν, vt Pollux tradit: Herophilus autem (vt idem annotat) παραστάτην appellauit διὰ τὸ παρεστάναι τοῖς αὐτοῖς. ‖ Παραστάται Hesychio sunt οἱ περὶ τοὺς ... Etymologico οἱ ὑπηρετικοὶ τῆς βασιλικῆς. Fœmininum à παραστάτης EST Παραστάτις, ιδος, ἡ, quod metaphoricè accipitur pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice. Greg. in Epitaph. patris, ἀρωγοῦ καὶ χειρῶν παραστάτις. Bud. Et apud Xenoph. Apomnemon. 2, virtus est ἀγαθὴ παραστάτις τῆς νίκης, benignè illis adest. Camer. COMP. Συμπαραστάτης, ου, ὁ, Qui vnà à latere adstat, Socius, Adiutor. Aristoph. Ὅπως δὲ μοι καὶ πάντα συμπαραστάται ἔσεσθε, καὶ ... id est ξύμμαχοι, vt ex sequentibus patet. hoc est, Vt mihi adsitis & opem feratis, Simul vindices & defensores sitis. Bud. ET Παραστατέω, ῶ, A latere sto, Adsisto, Sto apud seu iuxta. Sophocl. Œdip. tyr. Ὁ ... Παραστατοῦσιν ὡς Κρεοντείοις πύλαις. Et metaphor. Adsum, Auxilior, Opitulor. Aristoph. in Thesmoph. ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν, deos nobis auxilio affuturos. COM. Συμπαραστατέω, Vnà à latere sto, Vnà adsisto. Item, Vnà auxilior, Vnà adsum & opitulor. συμμαχῶ. Aristoph.

Παραστατικός, ή, όν, q. d. Exhibitiuus, Repræsentatiuus. Syn. De insomn. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἡμῖν παρῃρήσθω παραστατικὸν τῆς ἀξίας τῆς κατὰ τὴν ἐν φαντασίᾳ ζωήν, Istud quidem nobis ademptum sit ad ostendẽdã dignitatem. δίκη παραστατική, Actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est, Bud. ‖ Παραστατικοὶ ἄνδρες, Qui præsentia animi præditi sunt: quæ dictio non solùm robur animi καὶ τὸ ἐνθύμιον τοῦ φρονήματος significat, sed etiam extemporalem expromptámque solertiam, ac nusquam deprehẽsam, sed vbique instructam & consultam. Sunt igitur παραστατικοί, οἱ περὶ τὰ παρόντα χρῶνται ... καὶ ..., καὶ ... Βουλευτικοί, Qui nunquam sibi desunt, Qui aut animi præstantiam aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habent, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ ..., οἱ ἐπὶ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ἐπινοητικοί, οἱ ἐν τῷ παραχρῆμα ἐνθυμηματικοί. B. Et παραστατικὴ διάθεσις, Præsentis animi affectio, quæuis pericula subire parata. At in malam partem accipi videtur apud Polybium lib. 1, ἀλλ᾽ ἀποθηριοῦσθαι τὸ πλεῖστον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν τὴν διάθεσιν. vbi Camer. interpr. Efferari tandem, & induere animum immanem. ‖ Item Excitandi vim habens & irritandi. idem quod διεγερτικός, παροξυντικός, παρορμητικός. Plutarchus Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους. Et in Instit. Lacon. eadem de re, κέντρον δ᾽ εἶχε ... ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πρακτικῆς. Vbi possit etiã exponi Addens animo impetũ (vt addere animum Lat. dicũt) aut Excitãs in animo impetũ: sicut res παραστατικὸν θάρσους ἐς τὸ κίνδυνον, apud Polyb. VNDE Παραστατικῶς, Præsenti animo, Prompto animo, Intrepido & fidenti animo. Polyb. παραστατικῶς καὶ δαιμονίως ὁρμῶντες εἰς τοὺς ἐπιτηδείους καιρούς, præsenti animo atque admirando sese præsentibus temporibus accommodabat. Et apud Suidam, ὁ δὲ λέγει πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλλὰ ... καὶ ... τῆς ἐπιστολῆς. Apud eundem, διελέχθη παραστατικῶς ἅμα καὶ παρρησιαζόμενος. Itẽ, παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμεινεν. ‖ A Camerario exponitur Vehementer.

C. Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, Figuræ rhetoricæ nomen: Trapezũtius vertit Obsistentiam: alii Depulsionem dici posse existimant. Similis est (vt Budæus scribit) ἐνστάσει, & quasi ἔνστασις secundaria. Vide Cõm. pag. 223. Cam. eam scribit pertinere ad μεταλήψεις, i. ad translationes rhetorum, seu commutationes, esséque enstasin vehementiorem, quæ refutat simpliciter factum: vt, Non decet honestos iuuenes ornatus varius & lenocinium formæ: at ἀντιπαράστασιν esse mitiorem: vt, Concedantur sanè & viris munditiæ, ac liceat illis vti exquisitiore ornatu: talis tamen est inhonestus. Apud dialecticos autem enstasin esse dicit obiectionem contra argumentum, mutata conclusione. vt si inferatur, Ergo eruditi philosophia sunt viri boni: per enstasin & ἀντιπαράστασιν opponatur, Quidam non sunt boni, vt Alcibiades & Critia. VNDE Ἀντιπαραστατικός, ή, όν. vt ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circunstantia. v. l.

E Παραστάς, άδος, ἡ, Postis, Lignum aut lapis ab vtroque ianuæ latere stans. vnde & nomen habet. idem quod σταθμός apud Homerum. Poll. lib. 1, σταθμοὶ δὲ ... τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰς τῶν θυρῶν, ἃ καὶ παραστάδας φασίν. Greg. αἱ τῶν ἐμπίστων θυρῶν παραστάδες. Latini vocant etiam Antas: id est (vt Fest. exponit) latera ostiorum. Citat & Pollux ex Cratini Dionysalexandro, Παραστάδας ... καὶ ... Vitruuius quoque lib. 6, cap. 9, vbi de Græcorum ædificiorum eorúmque partium dispositione atque nominibus disserit, quæ ab Italicis moribus & vsibus discrepãt, hoc vocabulo vtitur at in diuersa significatione. Locus (inquit) inter duas ianuas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde est introitus in περίστυλον. id περίστυλον in tribus partibus habet porticus: in ea parte quæ spectat ad meridiem, duas antas inter se spatio amplo distantes, in quibus trabes inuehuntur: & quantum inter antas distat, ex eo tertia dempta, spatium datur introrsus. Hic locus apud nonnullos προστάς, apud alios παραστάς nominatur. Sic ille. ‖ Item Porticus. Euripides Phœniss. Νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ᾽ ἦλθον ἐς παραστάδας, Nox erat, Adrasti accesserámque ad porticus, vt Camer. interpretatur. Ex eodem Eurip. Eust. παραστάδας citat in priori significatione sumptum: locũ tamen non adscribit. Quòd si de hoc loco intellexit, synecdochicè caperetur pro tota domo, aut ostio aut limine. Xenophon Hierone, τὴν πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς καὶ παραστάσι καὶ ἀγοραῖς καὶ λιμέσι κατακοσμεῖν, Vrbis præclare facta mœnia, tẽpla, porticus, forũ multiplex, portus, Cam. interpr. Quidã tamen hic interpretantur exhedras, qui hunc locum à Polluce innui putant lib. 7, cap. 27, vbi scribit, παραστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. Sic enim legendum ibi existimant pro ...: propterea quòd quum mentionem fecisset τῶν τῆς θύρας ξύλων, locúmque ex Cratino citasset de παραστάσι, statim quasi de diuersa significatione subiiciat, παραστάδας δέ.

Παραστάδην, Astando, Stando à latere, Propè ſtādo: Od. κ, ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον. id eſt παρεστὼς πλησίον, vt ſchol. exponit. A

Παράστημα, ατος, τὸ, Præſidentia & robur animi. vt Bud. interpr. pag. 122. Latinè Præſens animus & animi præſentia dicitur, vt à Terentio in Eunucho. At Cicero dicit Animus acer & præſés. Idem De officiis, dicit, Præſentis animi vti conſilio, quod Bud. ibidem reddit, σύμβουλον ποιεῖσθαι τὸ θυμοῦ τὸ παράστημα. (Synonymum vocabulum eſt λῆμα) Idem Bud. interpr. Animi præſtantia, Honeſta generoſaque fiducia. Diodor. in hiſt. Alex. ὄντες δὲ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐν εὐκαρτερίου δὲ ὅπως, animi fortitudine & præſtantia præditi & excellentes. Bud. B

ε.l. Ἐκπαρίσταμαι, Propè adſto, Aſſiſto, v. l. Eadē apud Demoſth. ἐκπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ interpr. Ad animū eius ſubire.

ΠΕΡΙΙστημι, (q. d. Statuo circum, ſeu colloco, aut circumquaque, Circumſtare facio) Circumpono. Item Circundo, Cingo. Thucyd. lib. 8, pag. 297, πέμψαι ὁπλίτας ἀνδρας, καὶ περιστῆσαι τοῖς ἑαυτοῦ, κατασπεύδειν. Sic Herodian. περιστήσαντες αὐτοῖς δορυφόρους. Plutarch. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε, Capitolio præſidium circumpoſuit, ſeu circundedit, Capitoliū præſidio cinxit. Alia conſtructione, Appian. Bell. ciuil. 3, φρουρὰς περιίστασθαι τῷ σώματι, cuſtodes ſibi apponere, & corpori circundare, Bud. interprete. Sunt & qui περιστῆσαι φρουρὰς alicubi vertant, Circunſtatione militum munire, ex Gellio, ad magis exprimendam vim verbi. Περιΐστημι non ſolùm Circundo exponit Bud. ſed & Circumuenio, & Vndiq; immitto, afferens ex Polybio, παντοχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. ‖ Dicitur verò & περιστῆσαι φόβον πᾶσι à Plutarcho in Fabio, pro Inſicere metum omnibus, & quaſi circumiicere: vel Inijcere, quaſi eum illis circundando. Eadémque forma dicitur ab eo in Lycurgo, περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. Gregor. autem dixit etiam περιστῆσαι ἡμῖν τὸν λόγον. C D

Περιΐστημι, Redigo. Herodian. lib. 7, ἐπεὶ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων εἰς πενίαν περιέστησε, quum plurimas illuſtres familias ad egeſtatem redegiſſet. Ariſtoteles Polit. 5, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, in poteſtatē ſuam redegit. Chryſoſtomus De ſacerdotio, ὁ μὲν γὰρ εἰς τὸν αἰσχρὸν, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. ‖ Itē pro Circūago in contrarium, Commuto in contrarium, Bud. p. 416 ex Æſchine & Athen. Affertur verò & ex Demoſth. aduerſus Bœotum, περιστῆσαι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ, pro In me deriuare & deuoluere calamitates ſuas. E

Περιΐστημι vide in Περιΐσταμαι.

Π. Περιΐσταμαι, Circunſto, Circunſiſto. Hom. Iliad. ρ, v. 95, — μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοί. Hac autem in ſignificatione ſæpe περιέστη & περιστῆναι ac περιεστὼς inueniuntur, itidémque participium περιεστώς. Thucyd. lib. 7, καὶ περιεστῶτες παντοχόθεν. Luc. κύκλῳ περιεστῶτες ἤδη περὶ αὐτὸν. Syneſ. καὶ φωνὰς ἀφίησιν ἐπὶ συνεστῶτι καὶ περιεστῶτι λαῷ. Atque vt dicitur περιέστηκέ τινι κίνδυνος, ſic etiam κίνδυνος περιστῆναί τινα, id eſt, ad verbum, Periculum circunſtare aliquem (vt loquitur Virgilius) Thucyd. ὅτε ὁ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Item ἀνάγκη περιέστηκέ τινι, ſic ἀνάγκη περιστῆναί τινα, aut etiam ἐπί dicitur, vel περιΐστασθαι. Demoſth. ἀνάγκη περιέστη καὶ οὕτω πάλιν ἀπορεῖν. vbi non malè fortaſſe redderetur, Neceſſitate conſtringebatur. (Sic autem & Baſil. dixit cum datiuo perſonæ μυρίων περιϊσταμένων ἡμῖν ἀβουλήτων κακῶν) Sed apud eundem cum accuſ. περιστάντος ὑμᾶς αἰσχύνης. F G

Περιΐσταμαι, Redigor, Cedo, Euado, Deuenio. Demoſthenes, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦτ' ἐμοὶ περιέστη, res mihi atrociſſimè ceſſit. Iſocrates, ἐν οἷς ἤδη περιέστηκε τὰ πράγματα. & alibi, εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, Eò tandem res deuenerunt, ſeu deductæ ſunt. Sic περιέστηται εἰς τοῦτο τὰ πράγματα, Demoſth. Item dicitur aliquid περιΐστασθαι εἰς τοὐναντίον. vt à Plutarcho in Pericle, περιέστη τοῖς ἐλπίζουσιν εἰς τοὐναντίον ἡ πεῖρα, contrarium ei quem ſperabant exitum habuit. Sic Syneſ. ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιέσταται, omnia mihi in contrarium cedunt. Thucyd. 1, καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, &c. νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαίνεσθαι. id eſt, Et H

quæ videbatur antea noſtra moderatio & prudentia eſſe, eò redacta eſt, vel eò deducta eſt, aut eò deuenit, vt nunc imprudentia & imbecillitas videatur. Dicitur verò & de perſona, vt à Syneſio, καὶ περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὴ ἠδικημένοις φρύαγμα φιλανθρωπίας, &c. Eo deuenimus vt, &c. vel, Eò iam mores nobis euaſerunt, vt Bud. vertit, pag. 416. Vbi verbum περιΐστασθαι vult etiam eſſe alicubi In contrarium cedere, (quod Plutar. & Syn. εἰς τοὐναντίον περιΐστασθαι) vt in eo quem modò ex Demoſthene protuli loco. Affert autē ex eodem, καὶ περιεστήκατε τῆς βουλῆς δεῖσθαι δοκοῦντες, pro Adeoque res in contrarium circumactæ ſunt, vt qui eò redacti eratis, alieni vt præſidii egentes eſſe videremini, &c. Ex Luc. autem affertur εἰς τὸ αὐτὸ ὁ λόγος σοι περιέστη pro Oratio ad idem circūagatur, ceu reuoluatur. ‖ Περιΐστασθαι non ſolùm Deuenio, ſed & Peruenio, alicubi redditur, vt apud Plutarchum in Pericle, εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος, ad vnum perueniet imperium. Nec minus incommodè fortaſſe εἰς ἕνα περιΐστασθαι τὸ κράτος reddi poſſit, Ad vnum pertinebit imperium, quàm apud Syneſium, τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιΐσταται, vertitur, Purgatio ad me pertinet. Apud eundem Plutarchum redditur & Deſino, (quæ interpretatio affinis eſt ſuperioribus) vt quum dicit, τὸ μὲν γὰρ εἰς ἀπαιδευσίαν, τὸ δὲ εἰς ἀνδραποδωδίαν περιίσταται.

Περιΐσταμαι, Vito, Declino. Luc. in fine Hermotimi, ὥσπερ λοιπὸν δέος τὸ λοιπὸν κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν. Ioſephus autem vſus eſt cum particula μὴ, ita loquens de Moſe, περιίσταντο μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀπαγγελίας αὐτῷ μιμητὴν φῆναι, vbi exponitur etiam Metuebat.

Περίστασις, εως, ἡ, Circunſtantia. Ariſtot. Problem. Segm. 2, quæſt. 29, διὰ τί ἐν τοῖς πελαγίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν ὅταν ψύχῃ; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἔξω διὰ τὴν τοῦ ψύχους περίστασιν; Propter frigoris circunſtantiam, Propterea quòd frigus circunſtet. Seneca Natur. quæſt. lib. 2, cap. 8, probās aeris vnitatem, contra eos qui ideo vacuum in eo ponebāt quòd auibus in illo tam facilis motus, quòd maximis minimiſque per illum tranſcurſus ſit, Aquarum quoque ſimilis facilitas eſt, nec de vnitate illarum dubium eſt: quæ ſic corpora accipiunt vt ſemper in contrarium acceptis refluant. Hanc noſtri circunſtantiam, Græci autem περίστασιν appellant: quæ in aere quoque ſicut in aqua fit. circunſtat enim omne corpus à quo impellitur. Exemplum huius ſignificationis ab Harpocrat. & Suida citatur ex Dinarchi Tyrrhenico. ſed in quibuſdam exemplaribus παράστασιν legi annotant.

Eſt & vocabulū oratorum apud Hermog. & Aphthonium. Latini itidem rhetores circunſtantiam appellāt. Quintil. lib. 5, cap. 10, Hoc genus argumentorum ſanè dicamus ex circunſtantia: quia περίστασιν dicere aliter non poſſumus: vel ex iis quæ cuiuſque cauſæ propria ſunt. At l. 3, cap. 5, per περίστασιν ſcribit ſe intelligere negotium. Negotium autem ex Valgio definit congregationem perſonarum, locorum, temporum, cauſarum, modorum, caſuum, factorum, inſtrumentorum, ſermonum, ſcriptorum & non ſcriptorum: ſicut Hermogen. quoque περίστασιν eſſe dicit τὰ περὶ ἐν ἡμῖν καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ βίῳ, πόνῳ, χρόνῳ, τόπῳ, πρόσωπον, αἰτίαν, πρᾶγμα. Cicero autem quas περιστάσεις vocant hi rhetores, appellat Attributa perſonarum & rerum, ſeu negotiorum. Autor ad Herenn. Res circunſtantes. Quintil. etiam Adiuncta & accidentia. ‖ Περίστασις, Corona, id eſt Turba circunfuſa & circulum efficiens, vt Bud. interpr. apud Polyb. lib. 1, διὰ τὴν περίστασιν τῶν Σαρδιανῶν λόγον διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος, i. Peruulgato ſermone per eos qui ipſum loquentem circūſteterant. Quibus addendum quod ex quodam grām. Bud. citat περίστασιν antiquis dictā τὴν διὰ τὸ μέγεθος περιουσίαν πλῆθος, afferente hoc exemplum, ἡ δὲ κραυγὴ καὶ ὁ δῆμος περιστάς. Populi circunſtantis corona. Sic etiam accipi putat Budæus apud Athenæum lib. 5, τὸ δὲ μέγεθος τῶν μελλόντων λέγεσθαι διὰ τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως, ἐμποδίζει μ. vt idem ſit quod ibidem, τὸ κυκλόθεν περιεστῶτος πλῆθος. ſed tunc παράδοξον acciperetur activè pro in-

credulus. commodius igitur referri potest ad rem ipsam & argumentum de quo verba facturus erat. Quò pertinet illud Gellii libro 7, capite 4, explicantis cur dictum sit captiuos sub corona venundari, Quòd milites custodiæ causa captiuorum venalium greges circunstarent, eáque circunstatio militum, corona appellata sit. Vbi itidem circunstatio est περίστασις, id est ipsi circunstantes. ‖ Item Casus circunstans aliquem, Necessitas circunstans: seu (vt Budæus interpr.) Casus incommodus, Clades & Status afflictio. (nam plerunque de rebus aduersis dicitur, quæ hominem quasi circunstare videntur, & certo spatio circunscribere è quo euadere nequeat, aut in arctum redigere & opprimere) ξυμφορά, vt apud Stoicos præcipue accipi testantur grammatici. Apud Phalar. in Epist. νῦν δὲ ὄντα κατὰ περίστασιν ἐκπεσόντα τῆς πατρίδος, casu quodam aduerso quasi circunuentum. licet hic nonnulli seditionē intelligi isto vocabulo existiment. Polyb. ὅταν ἡ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, ad verbum, Quum vrgent res circunstantes (vt quidē in rhetorū scholis loquuntur) hoc est, quū pericula quæ circunstant, vrgent. vel, Quum necessitas vrget. id est (vt idem Polyb. loquitur lib. 3) ἡ περίστασις τῶν καιρῶν, necessitas & temporum difficultas: seu (vt Thuc.) ὁ περιεστὼς ὑπὸ κινδύνου. Et lib. 2, de Arato, ἄλλα δυνάμενοι πάσης ἀνέχεσθαι περιστάσεως, Qui opprimi nullo aduerso casu possit: vel, Qui perspicere possit quid potissimum agendum sit in vnaquaque necessitate. Idem in ταῖς τῶν καιρῶν περιστάσεσιν, ὅτι, &c. Laert. in Zenone, γενέσθαι δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐξαγωγὴν τὸν σοφὸν κατὰ περίστασιν, si circunstantis temporis necessitas vrgeat. id est, si necesse sit, vt B. interpr. Apud eundem Dionysius πλεῖος ὤν τὴν ἐξ ἴσου διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας, quòd eum quasi circunstans oculorum dolor ad id faciendum adigeret, seu Afflictio & casus aduersus, vt Bud. interpr. Et apud Alexandr. Aphrod. in Problem. πρὸς τὰς ἐκλυομένας excogitatæ sunt χάριν τῶν περιστάσεων. Interdū verò additur nomen adiectiuum, vt apud Polyb. 19, διωσάμενοι σφοδροτάτας καὶ μεγίστας περιστάσεις, depulsis à se grauissimis maximisque periculis quæ eos circunstabant. Et in lib. 2 Maccab. περιληφθεὶς αὐτοὺς χαλεπῇ περιστάσει, grauibus circunuenti sunt necessitudinibus. vt Salust. dicit, Omnibus circunuentus necessitudinibus: & Cicero, Periculo circunuenti, & Horatius, Incommoda multa circunueniunt senem. Similiter apud Dioscor. lib. 7, in præfat. οἱ διὰ μοχθηρὰν συνείδησιν ἢ χαλεπὴν περίστασιν ἑκουσίως ἀφορμώμενοι θανάσιμα, mala conscientia adacti, aut grauibus circunuenti necessitudinibus ac periculis. Aut, Grauibus eos circunstantibus calamitatibus (vt Liu. Tot circunstantibus malis) vel (vt Ruell. interpr.) Tristi aliquo euentu oppressi. Et aliquanto pòst, ἐν ταῖς λοιμικαῖς περιστάσεσι, si pestilens aer corpora quasi circunstet. id est tempore pestilētiæ. Alex. Aphrod. dicit λοιμικὴν κατάστασιν. Et apud eundem, ἐν ποσοτικῇ περιστάσει τὸ σῶμα καθεστός. Aliquando exponitur Rerum euentus, Vicissitudo. vt apud Basilium epist. ad Patroph. οὔτε χαρμῆς οὔτε περιστάσεων τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πράγματος συμμεταβαλλόμενοι. Laert. in Herillo. μηδὲν τὸ τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, pro casuum varietate & rerum euentu mutari. Bud. Accipitur etiam in bonam partem pro Occasionis opportunitas, Temporis circunstantis seu rerum circunstantium opportunitas. idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ὑπὸ τοῦ καιροῦ τῆς περιστάσεως. At in hoc eiusdem autoris loco, ἐπισφαλὴς δὲ χειμῶνος καὶ περιστάσεως θαλαττίας ἐπιπλεούσης ἐπισημασίας, interpres vertit, Quum iam hyems superuenisset, & significationes de mari accederent. At quidam ibi accipiunt pro tempestate & maris commotione, figuratè. Generaliter autem capi pro Rebus circunstantibus, etiam in bonam partem (sicut in superioribus ferè in malam) ostendit hic eiusdem Polybii locus, lib. 3, de Abilyge, κατὰ μὲν τὴν δόξαν καὶ τὴν τοῦ βίου περίστασιν οὐδενὸς δεύτερος Ἰβήρων, Gloria & vitæ commodis nulli Iberorum secundus: seu Si vitæ circunstantias spectes, ad verbum. Dioscor. ἐπειδὴ δὲ καὶ περιστάσεις πρὸς τὸ ἐπιδημεῖν ὁμοίως κινδύνους ἐπιφέρουσι, Casus qui hominem circūstare possunt, Casus quidam & res circunstantes. Synes. χάριν αἱ εὐδίαι ταῖς ἑαυτοῦ περὶ αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς περιστάσεσι, gratiam habeat rebus circunstantibus à quibus distrahitur. Ita vt hoc vocabulo significentur omnia quæ hominem circūstare possunt siue prospera siue aduersa, siue tempus siue locus. nam ea omnia τῶν περιστάσεων nomine in rhetorum scholis comprehenduntur, vt suprà dictum est. At in hoc eiusdem Polybii loco, διὰ τὴν περίστασιν τῆς κόρυθος φωτίσαντος, Suidas exponit ὅπλισιν. ‖ Περιστάσεις, Circuitus. Athen. lib. 5, αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἶναι ὑπῆρχον, δωδεκα χαλκοκόλλητοι οὖσαι, portæ quæ in circuitu erant, hoc est quæ circumcirca erant.

Περίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circunstatur, si ita loqui liceat. id est, Qui circunstantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circunstant. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. Θαυμαστοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γιγνομέναις, id est (vt Suid. cum locum citās exponit) οἷς πολλοὶ περιΐστανται ἄνθρωποι.

C. Ἀπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem nihil circunstat. Apud rhetores ἀπερίστατος, Circunstantiis carens, Circunstantias non habens. Aphthon. διαλύονται δὲ θέσις ὑποθέσεως, τῷ τὴν μὲν ὑπόθεσιν ἔχειν περίστασιν, τὴν δὲ θέσιν ἀπερίστατον εἶναι. vbi opposita sunt, ἔχειν περίστασιν & ἀπερίστατον εἶναι. Sic ἀπερίστατον ζήτημα apud Hermog. Quæstio circunstantiā non habens: qualem esse dicit siquis filium sine causa ἀποκηρύξῃ. ‖ Ἀπερίστατος, Desertus, Qui nulla circunstantium, à quibus auxilium ei ferri possit, corona cingitur. Phocylid. εὖσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ‖ Ἀπερίστατος, Quem nulla circunstant pericula, vt Virgil. loquitur, vt ἀπερίστατος ῥαστώνη apud Polyb. Status rebus secundis florens, in quem nulla clades aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Bud. pag. 427, ex Polyb. Nec absimili significatu apud Galenum lib. 2 κατὰ γένη, ἀπερίστατα ἕλκη, hulcera quæ, quia magna non sunt, nec vlla grauior ea circunstat incommoditas seu noxa, periculo vacant atque discrimine, hoc est (vt Gorr. explicat) quæ nec vitiosi humoris influxu impetuntur, nec sordida nec inflammata sunt, nec in circumposita carne intemperiem vllam habent.

C. Εὐπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ. In Epist. ad Hebr. 12, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν & peccatum ad nos circuncigendos procliue, vt Beza interpretatur: intelligens naturæ humanæ prauitatem, qua nihil æquè aptum est ad nos circunsistēdos, ac proinde ad cursum nostrum impediendum. (Sic verò paulo antè dicit, περικείμενον ἡμῖν νέφος) vt εὐπερίστατον hic actiuam signif. habeat. alioqui si analogiam præcedentis compositi sequamur, εὐπερίστατος est Qui facilè circunsistitur, aut Bonas habens circunstantias.

Περιστατικός, ή, όν, Circunstantias habens, aut ad circunstantias pertinens. vocabulum rhetoricum. Et τὰ περιστατικά apud eosdem rhetores, ipsæ περιστάσεις, circunstantiæ. ‖ Item Aduersus, Calamitosus, Minus secundus. Bud. p. 426, ex Basilio. Sic accipitur etiam (vt idem Bud. tradit) apud Diog. Laert. in Zenone, pag. 359, καὶ τῶν καθηκόντων τὰ μὲν ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ, περιστατικά. καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, ὅσα ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαρριπτεῖν. vbi τὰ περιστατικά, & τὰ κατὰ περίστασιν, sunt opposita τοῖς ἄνευ περιστάσεως, ac illa sunt calamitosa & affligentia & ad necessitatem adigentia, vt Budæus interpretatur: hæc autem, illis contraria.

Περιστατέω, ῶ, idem quod περιΐσταμαι, Circunsto. Et περιστάτομαι, Circūsistor, seu Circundor. Areth. in Apocal. καὶ τὸ περιεσομένου τῆς ἐξ ἀρχῆς μεταλαμβάνει τὰ περιστατούμενα ἢ περιστατούμενα, id est si quos ille circunstat. vt apud Virgilium, Nec quæ circunstant te deinde pericula cernis. Bud.

Περισταδόν, Circunstando, Circumcirca. Herodot. in Polymn. περιστάντες παντὸς περισταδὸν, quum cinxissent illos circumquaque astantes. Thucyd. lib. 7, pag. 261, ἐβάλλοντο περισταδὸν, iaculis petebantur à circunstantibus, seu circumcirca, quos antè dicit κυκλωθέντας ὑπὸ τῶν πολεμίων & paulo pòst de ipsis inimicis dicit, ἐσβάλλοντες καὶ περιεστῶτες πανταχόθεν, ἔβαλλον. ita vt ἐβάλλοντο περισταδὸν idem sit quod ἐβάλλοντο πανταχόθεν ὑπὸ τῶν περιεστώτων καὶ κυκλούντων αὐτοὺς πολεμίων. Et apud Theocritum in Phar-

maceutr. τῇ δὲ πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία περιπτύσσεται προσεσταότα, ἐν δὲ λέαινα, tum multæ aliæ belluæ eam circumsistentes, tum verò inter eas leæna. Apollonius Arg. 2, περισταδὸν ἠγερέθοντο, circumcirca.

c. 3. Ἀντιπεριΐστημι, Comprimo, Coarcto, Intrò cohibeo. vt exponit Budæus, citans ex Aristotele in Probl. sect. 13, διὰ τί ἐν τῇ ψυχροτάτῃ χώρᾳ οἱ καῦσοι μᾶλλον γίνονται; ἢ διότι, ἀντιπεριΐστησι τὸ ψῦχος εἴσω τὴν θερμότητα;

Ἀντιπεριΐσταμαι, pass. Cohibeor & coerceor vndique, vt exponit Budæus. A nonnullis redditur Resisto contrario modo: item Circumobsisto. Theophrastus in 6 De caus. plant. πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον. quod Budæus interpretatur, Concoquit enim calor intra terrā compressus & cohibitus coactúsque. Plutarch. in caussis naturalibus ex eodem Theophrasto, τοῦ ψυχροῦ τὸ θερμὸν ὑποχωροῦν ἀντιπεριΐσταται. Aristot. in Problem. sect. 24, ἢ διότι ψυχροῦ μὲν ὄντος τοῦ ὕδατος ἐγκατακλείεται τὸ θερμὸν, καὶ ἀντιπεριΐσταται εἴσω, κωλυόμενον ἐξιέναι. Itidem Sect. 33, ἢ αἱ νόσοι ἀντιπεριΐστανται αἱ τοῦ ἐκτὸς εἰς τὰ τοῦ πνεύμονος πάθη. Bud. ἀντιπεριΐστασθαι exponit etiam Obsistere ex aduerso in hoc loco Aristotelis De mundo, μία δὲ ἐκ πάντων περαιτουμένη σωτηρία διὰ τῆς ἀντιπεριϊσταμένοις ἀλλήλοις. Gaza non satis felix fuit in verbo hoc interpretando, vt docet Bud. in Comm.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, Circumobsistentia, Cohibitio & compressio vndique circunfusa. quæ fit non minus à calore quàm à frigore, vt ait Budæus, citans ex Theophrasto De caus. plant. lib. 1, τῶν δὲ ποτίμων ὑδάτων τὰ ψυχρὰ βέλτιστα. καὶ γὰρ τὸ ψῦχος μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θερμοῦ καταψύχει τὰς ῥίζας, id est (vt idem vertit) Propter cohibitum & coarctatum calorem à circunfuso frigore. Aristot. Probl. segm. 2, quæst. 16, cur dormientes magis sudent, ἢ διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν; ἀθροιζόμενον γὰρ τὸ θερμὸν ἔσω ἐξελαύνει τὸ ὑγρόν. Camer. interpr. ἀντιπερίστασιν, In contrarium subitò adactum sensum, vt est cutis horror in aqua calida. Vide Budæum in Comm. Vulg. lex. ἀντιπερίστασιν in corpore humano dici scribunt quum è locō superiore spiritus infrà coercetur, & viceversa: idque fieri per cōsensum & cognationem partium, id est per συμπάθειαν.

C. ΠΡΟΐστημι, q. d. Statuo ante, seu colloco. Sed exponitur Propono, item Præpono, Antepono, Antefero. Nonnunquam verò & Præ me fero. Præterea Prætendo, Prætexo. Sæpe etiam Præficio. De quibus significationibus sigillatim dicam. sed prius admoneo, προΐστασθαι voce pass. potius vsurpari, aut in aor. medio προστήσασθαι. Propono, vt apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα πίνυσθαι ἄμεινον προεστησάμην; quódnam autem exemplum melius proponerem? Præpono, seu Antepono: vt apud Gregor. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προστήσονται. Præ me fero: vt apud Aristidem, εἰ μή τι προεστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. At Prætendo, Prætexo: vt in hoc Demosthenis loco Pro corona, καὶ τῷ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν περὶ ἐμὲ ἐπήρειαν προέστηται. Synes. ὃς δ᾽ αὖ τὴν ἐκκλησίαν προεστησάμενος αὔξει βαλάντιον, ecclesiam prætexens. nec enim dubiū cuiquam esse potest quin hoc significare voluerit Synesius. adeo vt mirer Bud. putauisse pro Moderari etiam ac regere hic accipi posse. Idem προΐσταμαι accipi ait & pro In primis pono, In principiis loco, afferens hæc ex Gregorio, αὐτὸν προστησαμένοις τοῦ λόγου τὸν ἐκείνου θεόν: & subiungens hanc interpretationem, Defensorē & protectorē moderatorémque orationis huius Deū in primis locantes. Hæc autem ad significationem verbi Præficio accedunt: quam in isto Herodiani loco habere videtur, lib. 7, προστησαμένοις ἑαυτῶν χειροτονήσαντας βασιλέας. simul verò defensionis protectionisque (vt in illo Gregorii loco) significationem inclusam habet. quod & de isto Synesii loco dici potest, καὶ τὴν ἐπὶ στρατηγίδου ἐρημουμένην ὑπ᾽ αὐτῶν δυναστείαν προστησαμένοις. Itidem certè Budæus quum προΐσταμαι dixisset poni etiam pro Præficio, Præfecturam confero, & ex Demosthene, κατὰ Νεαίρας attulisset, προΐστασθαι Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, subiungit tamen hanc expositionem, Hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem vindicémque assumit. Addit autem ex Andocide, σφῶν δ᾽ αὐτῶν προεστήσαντο ἡγεμόνα γενέσθαι Κιμῶνα. Affertur verò & ex Plutarcho in Solone,

προεστησάμενοι τὸν Σόλωνα pro Qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Accipitur προΐστημι & pro Prostituo, προαγωγεύω, (pro quo mendosè in vulg. lex. sicut & in Cōm. Budæi legitur προσαγορεύω) vt προεστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον, in Pand. Itidémque προεστάναι dicitur mulier pro Prostare, vt docebo infrà.

Προΐσταμαι, q. d. Sto antè, vel compositè, Antesto, aut Antisto: sicut dicitur Antistes, quod & compositionem verbi προΐσταμαι sequi videri potest. id est, eadem forma dici προΐσταμαι pro Præsum, Præfectus sum, &c. qua dicitur a Latinis Antistes ceremoniarum pro Præfectus ceremoniis. Thucydides lib. 2, ὅσον τε γὰρ χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν. Idem, οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκεισαν τῆς μεταβολῆς. (vbi προεστήκεισαν existimo verti etiam posse Autores erant: vt Budæus apud Themistium, οἱ προεστάμενοι τῆς δόξης, reddit, Qui autores sunt & assertores huius opinionis) Demosth. Pro corona καὶ μέγιστοι δὴ πραγμάτων τῶν κατ᾽ ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστάς, id est Curæ & administrationi præfectus, & Summam curam ac potestatem habens. vt vertit Budæus, qui & apud Herodianū, τῆς βασιλείου μνήμης προστάς reddit Qui erat principi à memoria. Affertur verò ex Thucydide rursum, προστάται τοῦ δήμου: & ex Herodoto, προστὰς τῆς συνωμοσίας τῆς... Plato Epist. 7, μεγάλης προστὰς πόλεως. Item ex Plut. in Pericle, οὐ κοσμίου προεστῶσαν ἐργασίας, οὐδὲ σεμνῆς, Quæ parum honesto quæstui præesset. Sed & diuersa constructione ex Xenoph. Œcon προεστῶσα πρὸς τὰ ἔσω.

Huic autem affinis est, atque adeo sæpe annexa significatio qua ponitur pro Tueor, Defendo, Patrocinor, (sicut & in significatione actiua ostendi) nam & qui aliquem tueri vult, solet ἔμπροσθεν ἵστασθαι. (vnde & πρόσθεν ἵστασθαι apud Hom. in hac verbi προΐσταμαι significatione) Demosth. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, iura vestra tueri & defensitare. Bud. Chrysost. οὐ προΐσταται αὐτοῦ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἦν πόλεως ἄρχων. Huc pertinet quod apud Sophoclem legitur in Aiace, pag. 48. — φίλου προὔστη᾽ ἀναγκαίας τύχης. Sed & magis peculiariter significat hoc verbum Defensionem causæ alienæ suscipere, euentúmque præstare, Liti pro alio se opponere. cuius significationis exempla profert ex Demosthene Bud. pag. 488. Προΐσταμαι, Prosto (vnde Prostibulum) Æschines, προεστάναι τὴν μητέρα. Athen. προεστάναι ἐπ᾽ οἰκήματος. Et cum genitiuo apud eundem, καὶ ἐργαζομένων προεστάναι τῶν οἰκημάτων. vbi Bud. vertit itidem Quæ prostabant in fornicibus. Videtur tamen & simplicius posse accipi propter additum genitiuum.

Προΐσταμαι, pro Antecello, ex Platone in Timæo, πάντων προστάς, ἡ ψυχή. Eadem planè forma qua dixit Cato brassicam antistare omnibus oleribus: & Tacitus, Locis, ordinibus, dignationibus antistare.

Προΐσταμαι simpliciter pro Sto ante: ex Plut. in Publ. τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι.

Προΐσταμαι pro Obsto, Obsisto, in vulg. lex. affertur ex hoc Sophoclis loco in Aiace, pag. 64, Ἦ σοι γὰρ Αἴας πολεμίως προὔστη ποτέ; At scholiastes huic expositioni non astipulatur, quippe qui explicat, προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. Illam certè obsistendi significationem verbo προΐσταμαι potius conuenire, satis notum est.

Προστασία, ας, ἡ, Imperium quo aliquibus præsumus, Præfecturæ dignitas, Præfectoria dignitas. Thucydides lib. 2, de Chaonibus, ὧν ἡγοῦντο ἐπ᾽ ἐτησίῳ προστασίᾳ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, Quorum duces erant annuam præfecturam gerentes Photius & Nicanor ex principe familia orti. Suid. ex Polybio, ὁ δὲ ἐξέπεμψε τὸν Πόπλιον μετὰ μεγάλης προστασίας, id est δυνάμεως, ἐξουσίας, cum maximis copiis quibus præerat. Nisi aliquis malit, Cum maximis copiis auxiliaribus. nam βοήθεια ab eodem exponitur. At in hoc eiusdē Polyb. loco, Γυνὴ πρεσβυτέρα καὶ ἴσα προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα. vulg. lex. interpr. Mulier autoritatem cum dignitate præ se ferens. Item Cura, Tutela, Patrocinium. quo ante aliquem nos statuimus ad eius contra aduersarium aut res aduersas defensionem. interdum & Auxilium. Polyb. lib. 5, Ἀντίοχος δὲ προσδεξάμενος τὴν πίστιν, μετὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ ἀπατητικῆς καὶ προστασίας, excipiēs illa & cu-

Digitized by Google

A ram eius gerẽs vt decuit. Demosth. contra Onetorem, ταῦτ' οὐ πολλὴ περιφάνεια ἐστι; ἑαυτ' οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; id est (Bud. interpr.) Nonne his planum fit, istos liti alienæ se opponere, séque eius tutores, vindices, assertores ingerere? Ex Aristide itidem pro tutela & protectione idem Bud. citat. At προστασίαν & Patrocinium idem esse testantur hæc verba Plut. in Romulo, vbi diuersas etymologias affert nominis Patriciorum, οἱ δὲ [Πατρικίους κληθῆναι λέγουσι] ἀπὸ τῆς πατρωνείας. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὴν προστασίαν, καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, οἰόμενοι Πάτρωνά τινα τῶν σὺν Εὐάνδρῳ παραγενομένων, κηδεμονικὸν τῶν
B ὑποδεεστέρων ὄντα καὶ βοηθητικὸν, ἀφ' αὑτοῦ τῷ πράγματι ταύτην τὴν προσηγορίαν ἀπολιπεῖν. ita vt προστασία sit κηδεμονία τῶν ὑποδεεστέρων καὶ βοήθεια. Synesius epist. 57, ἀπογνώσεις δὲ προστασίας ἀδικουμένων, patrocinium eorum qui iniuriam patiuntur. ‖ At in hoc loco Æschin. De falsa leg. δεῖ τὰ δ' Ἀθηναίων ὅπλα ἀκρατῶς προσπελάσαι μετεχειν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας, Didymus, teste Harpocr. & Suida, exp. προΐστασθαι, id est, vt nonnulli vocant, προστάδα.

Προστατήριος, ου, ὁ, Præses, vt in vulg. lex. exponitur. Apollo
C autem προστατήριος dicitur (teste schol. Soph.) quòd ante fores statueretur, ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται; seu (vt Camer. interpr.) Patronus, cuius statuam ante ædes consecratam ponebant. Bud. eum dici scribit quasi Vestibularium & liminarem, quasique ianitorem. Soph. Electr. Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προστατήριε. Demosth. contra Midiam, καὶ εὔχεσθαι Ἀπόλλωνι προστατηρίῳ περὶ τύχης ἀγαθῆς. Pausan. Att. 31, Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐστιν ἐν δεξιᾷ προστατηρίου. Et προστατηρίους ἡμέρας apud Plutarch. Symp. 3, quæst. 7, mensis quo
D Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, vt innoxius & salutaris eius vsus ipsis deûm beneficio concederetur.

Προστάτης, ου, ὁ, Præfectus, Præses, Dux, Qui rei alicui præest, eámque administrat. Xenoph. Pæd. 7, pag. 108, ἐλογιζόμην πάντας οἱ ἄλλοι βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου, vt bello isti dux præessem: id est στρατηγὸν, vt ibidem vocat. Et Hell. 3, initio, πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. Chrysost. δεῖ δὲ αὐτὴν [τὸν νόμον] προστάτην εἶναι τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, honestorum ac turpium præsidem, principem ac imperatricem. Sic apud Aristoph.
E Equit. βούλομαι πρῶτον ἵνα προστάτην, schol. exponit τὸν προϊστάμενον τοῦ δήμου, hoc est δημαγωγόν. ‖ Item, Patronus, Tutor. Plutarch. in Romulo, de potentioribus, πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας, ἐκείνους δὲ κλίεντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας. de quibus paulo pòst, προστάταις δικαζομένοις, συμβούλοις τε πάντων καὶ κηδεμόσιν ἑαυτοὺς παρεῖχον. Et in Mario, πάτρωνας καλοῦσιν τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic accipit Bud. apud Appian. lib. 2 Bell. ciuil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προστάτης, In cuius clientela erant Allobroges: ὥσπερ ἁπάσαις πόλεσιν ἐστὶν ἐς Ῥώμην προστάτης. Sic accipi
F posiit etiam locus Xenoph. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί, Totius Græciæ tutores & patroni, Tota Græcia in ipsorum tutela & clientela est: de Lacedæmoniis. Sophocl. Œdip. tyran. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων, semper mihi patronus & defensor Deus sit, Cam. interp. Sic apud Greg. θεὸν ποιεῖται προστάτην κατὰ τῆς ἐπηρείας, Vindicem, Defensorem. Bud. Peculiariter autem Athenis προστάται dicebantur οἱ τῶν μετοίκων προεστηκότες, peregrinorum & incolarum patroni, vnusquisque enim in cola tenebatur ciuem quendam νέμειν προστάτην, adoptare sibi patronum, vt Suidas tradit, & Harpocr. qui
G Hyperidem & Menandrum autores citat. ex quo videntur esse quæ apud Suidam sunt, ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω βαρέως τε τῆς πόλεως πράγματι. ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταις χωρίων ἀεὶ πονηροῖς ἕως ἡμέρας μιᾶς χρηστοῖς ἠρῆσθαι, δῆλα πονηρὸς γίγνεται. Aristot. Polit. 3, πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ τούτου τελέως οἱ μέτοικοι μετέχουσι τῆς τοιαύτης κοινωνίας, ἀλλ' ἀνάγκη νέμειν προστάτην. Et apud Hesych. Ἐκ τοῦ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Vnde ἀπροστασίου δίκη, de quo paulo pòst. Vide etiam sequens προστάτις. Fœm. ΕΣΤ Προστάτις, ιδος, ἡ, Patrona, Suffragatrix. Bud. pag. 488, ex Chrysostomo
H in Epist. ad Hebr. At in Epist. ad Rom. 16, προστάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ, Beza interpr. Tum multis hospitiũ præbuit, tum mihi: non assentiens iis qui putãt eam suo patrocinio & defensione multis adfuisse, eò quòd grauius hoc sit quàm vt mulieri conueniat: ita vt προστάτις eadem sit quæ πρόξενος. προξένους autem & προστάτας dictos fuisse qui à ciuitate aliqua deligebantur vt hospites ac peregrinos domum suam atque adeo in fidem suam reciperent. VNDE Προστατικὸς, οῦ, ὁ, Ad προστάτην pertinens, Qui προστάτου est. aut Peritus muneris τοῦ προστάτου. ET Προστατέω SIVE Προστατεύω, Præsum, Præsideo, Synes. ep. 57, δυναμένῳ αὖ καὶ ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατεῖν, & episcopi esse & ciuitatibus præesse, seu magistratus esse. Sic etiam apud Xen. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et sine casu apud Plat. Polit. 8, τὸ κατ' οἶον χρῶν προστατούντων, præsidentibus, vt Camer. vertit. Xenoph.
B εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει, præest, præfectus est. Bud. interpr. Item cum præpos. ἐν. vt οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in ciuitatibus præsunt.

‖ Προστατεῖν, Patrocinari, Defendere, προΐστασθαι. Sic Naz. alicubi ait se habere προστατοῦσαν νόσον, id est sibi patrocinari, vel se subleuare aduersam valetudinem, vt Camerarius interpr. Sic apud Synes. epist. 79, φήμην ἔχεις προστατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος, diceris patronus esse viri rabiosi,
C & eum tueri. ‖ Apud Soph. autem in El. ὁ προστατῶν, χθονὸς, est ὁ ἐπιτροπεύομενος, vt schol. exponit. Procedẽs tempus, Camer. A προστατέω autem DERIVATVR Προστασία, ας, ἡ, Præfectura, Procuratio. Bud. ex Xenoph. χορηγίας, γυμνασιαρχίας, προστασίας. Bud. Ita προστασία idẽ erit quod προστασία, id est, Munus & dignitas τοῦ προστάτου, seu τοῦ προστατοῦντος. ‖ Item Cura, Patrocinium, Defẽsio. Polyb. lib. 5, προσδεξάμενος τὴν παρθένον μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀναστροφῆς καὶ προστασίας. Sed Cam. ibi legit προστασίας, quod eiusdem signif. est. vide προστασία.
D ET Ἀπροστάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nemo præest: vel Cui tutor & patronus non est. ὁ μὴ ἔχων προστασίαν τινὸς, Hesych.

C. Ἀπροστασίου, sc. δίκη, Quum quis patronum & tutorem non habet. dicebatur Athenis de incolis qui sibi è ciuibus nullum adoptarant patronum. Vnde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant, κατὰ τῶν οὐ πολιτῶν τὸ μετοίκιον, ἢ προστάτην μὴ νεμόντων (vt Poll. tradit, publicam esse scribens, sicut & τὴν τῆς ἐπιτροπῆς) seu κατὰ τῶν μὴ ἀποχαρακτηριζομένων προστάτην, vt Hesych. Vnusquisq;
E enim τῶν μετοίκων ex legis præscripto habebat προστάτην ciuem aliquem, δι' οὗ τά τε μετοίκια ἐτίθει κατ' ἔτος, καὶ τὰ ἄλλα διῴκει. quum igitur aliquis qui μέτοικος esse videbatur, προστάτην nõ habebat, aut non dabat τὸ μετοίκιον, aut ciuem se esse dicebat, falsò in album ciuitatis inscriptus, instituebatur cõtra eum actio ἀπροστασίου ab eo qui vellet, vt tradit Suidas: apud quem pro ἀποστασίου legendum ἀπροστασίου.

Προστάς, άδος, ἡ, Hesychio idem quod πρόσοικοι, Porticus vestibulum. Pro ipsa verò porticu seu στοᾷ accipi tradunt Budæus & Camer. ac ille ex Plutarcho citat. Athen.
F lib. 5, in descriptione nauis Philopatoris, μετὰ δὲ, τὸν ἀέριον εἶδος ἔχειν, τὴν εἰσόδου τῆς ὑποτιμωμένης προστάδος πλέξι καπίχον. Vitruuius quoque in ædificiis Græcorum prostados meminit, quam παστάδα quoque appellari tradit, vt suprà indicatum est. ‖ Προστάς affertur ex Athen. pro scortis quoq; (qua planè forma prostibula Latinè dicuntur.) Erit igitur προστάς synonymum τῷ προεστῶσα γυνή.

C. ΠΡΟΣΙ'στημι, Sisto & inhibeo, Obicem oppono. Aristot. Probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & spiritum inhibet ac cõmeare vetat. Idem, ἰσχυρῶς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι, καὶ τὸ πνεῦμα προσιστᾶσι. Vsus est & cum alia constructione, scribens, συμβαίνει δὲ τῷ ταῖς περιτταῖς καὶ ἡ τοῦ σώματος σύγκαμψις, πρὸς τὸ μὴ διαπνεῖν τὸ πνεῦμα προσιστᾶσι, inhibẽs quominus rectà commeet. Sic enim (addit Bud.) vbique legi atque intelligi oportet.

Προΐστημι, Affirmo, id est Firmiter colloco. Antiphõ in Apologia, τῷ δὲ παιδὸς ὑπὸ τὴν ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶμα προστήσαντος τῷ σκοποῦ τυχεῖν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ἔλαθεν ἐβλήθη. id est, Et corpus affirmante, vt in scopum collimaret, vt certius iacularetur.

Προσίσταμαι, Obsisto, Aduersor, Obstrepo. vt apud Chrysostomum, ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐχὶ οὐ πείθει μόνον καὶ ἐρεθίζει τοὺς ἀκούοντας ἀλλὰ καὶ προσίστασθαι ποιεῖν ἱκανά. id est ἐμποδίζειν, οὐ παύειν. Et προσίσταμαί σοι pro ἐχθρός σου

εἰμι, apud Polybium. Dionyf. Halic. de rhythmis Ifocr. loquens & nimio eorum vfu, καὶ περὶ ὅ τῶν σχημάτων κόσμος πολὺς ἐπὶ παρ' αὐτοῖς, ἢ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην κατασκευὴν, προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, obfidens aures & offendens. A- A
riftot. De gen. anim. καὶ κινεῖ δ' οὔσης αἱ ὑστέραι, ἄνω προσιστάμεναι πνίγουσι, furfum verfus obfidentes, & moleftæ, & obftruentes. Idem in Problem. rurfus, χολή τι προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, Bilis molefta eft & malè afficit. Ita Bud. At in vulg. lex. legitur προσίσταται χολὴ αὐτοῖς, (idéoque in verbo Προΐσταμαι locus hic affertur) exponiturque ex Gaza, Eis bilis profiftit.

Προσίσταμαι, Adfum, Proximus fum, vt παρίσταμαι. Æ- B
fchin. in Timocr. ὁρῶ δὲ πολλοὺς μὲν νεωτέρους προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς δὲ τῶν πρεσβυτέρων. Demofth. τοὺς δὲ τοὺς προσκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προσστάντας, teftes fortuitos, qui fortè interim adfuerunt. ‖ Apud Platonem autem in Philebo, προσιτέμεθα δή, καθάπερ ἀθληταί, πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque difputationem.

C ΣΥΝΊστημι, Conftituo. Plato in Timæo, ξυνέστη δὲ τὸ πᾶν, quum conftituiffet. Cicero paffiua voce reddidit, Toto igitur omni conftituto. Polyb. lib. 2. ἐξαπίλοιπον αὐτοῖς ἠγεμόνα συστήσαντες. vt dicitur Lat. Conftituere regem, Conftituere iudicem, &c. Idem ibidem, Ῥωμαῖοι συνεστάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum iam cõftituiffent & firmaffent res Italiæ. Itẽ pro Cõftituo, id eft Aftruo, vt inquit Bud, afferens ex Bafilio, τοῦ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ: & reddens, Aftruit, Confirmat. Sic apud Aphrod. τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Ad hanc fignificationem refert & hoc Pauli ad Rom. 3, ἡ δὲ ἀδικία ἡμῶν, Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι. (Affert verò & fimplex ἱστᾶμεν ex eodẽ pro συνίσταμεν, ita dictum vt Lat. Conftituere rempubl. pro Stabilire labantem, & Conftituere maieftatem) ‖ Συνίστημι, Conftituo, in ea fignificatione qua ponitur pro In vnum concilio & confocio. vt συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, Ifocr. Cæterùm vt συνίστημι pro Aftruo & Confirmo accipitur, fic etiam pro Conftituo in loco & firmo. cuius fignif. exemplum affert idem pag. 498. ex Polybio. D

Συνίστημι, vt Aftruo, fic & Conftruo interdum fonat: quam fignificationẽ habet & fub voce paffiua nonnũquã. vt in hoc Ariftotelis loco, καὶ συνιστᾶσι εἰς καλοῦσι ἐξαγώνους τοὺς μηροὺς ἐπὶ τετραθύρους, conftruunt fauos fuos quadrifores. Sed & Fingo, Formo, Creo: itẽ Coagmẽto & Cogo redditur. Plato in Timæo, de mundi creatione loquens, τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε. vbi Cicero ξυνιστάναι vertit Fingere: ita reddẽs hunc locum, Cuiúfnam animantium deus in fingendo mũdo fimilitudinem fequutus fit. Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῷά τινα συστήσασθαι. ‖ Συνίστημι, Cõcrefcere facio, apud Ariftot. Poteft verò alicubi & Spiffo verti. nam hæc Hippocratis, αἱ βόρειοι καταστάσιες τά τε σώματα συνιστᾶσι, καὶ εὔτονα καὶ εὐκίνητα ποιοῦσι, Celfus vertit, Aquilo fanum corpus fpiffat, & mobilius atque expeditius reddit. ‖ Nec folùm Coagmento, Cogo, & Cõcrefcere facio, Spiffo: fed etiam Contraho, Corrugo, Obduco: alicubi fonat: vt apud Plutarchum in Sympof. feptem fapient. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συνεστηκὼς τὸ πρόσωπον. E F

Συνίστημι, Conflo, Communi confenfu comparo, Vnanimiter molior. vt Ifocr. in Helene, ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον, tantum conflauerunt bellum. Demofth. in orat. quæ περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας infcribitur, καὶ διὰ ταῦτα συνίστανται ἐφ' ὑμᾶς τὸν πλουσιώτατον πάντων πόλεμον. (At Plutarch. in Fabio, τῷ πρὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμῳ συνίστατο τοὺς πρώτους ἀγῶνας, pro Prima belli certamina inibat. Et Polyb. 3, ὁλοσχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι: quod redditur, Nequaquam de fumma rerum vno prælio periclitari.) Sic paff. fignificatione συνισταμένου πολέμου dicitur, Cõflatum effe bellum feu exortum effe, aut exarfiffe. quarum fignificationũ exempla habes apud Bud. pag. 498. (vbi & συνιστάναι πόλεμον ex Maccab. 1, pro Conferuerũt pugnam) Vt autem συνίστασθαι πόλεμον, vel ἀγῶνα, aut μάχην, fic etiam συνίστασθαι πολιορκίαν legitur apud Polybium: quod exponitur πολιορκεῖν, Obfidere. ‖ Συνίστημι de coniuratione etiã vfurpari oftẽdit Bud. ibidẽ, atque hinc συνιστάμενοι vocari coniuratos & coeuntes, ac fœdus ineuntes & cõfociatos. Sequẽte autem pag. ab Æfchine συστάντα docet appellari Coniuratum, & qui confilium proditionis init. Huc pertinet apud Plutarch. συνιστάναι τὰς χεῖρας τοῖς αὐτοφόνοις pro Conflare interfectorum manum, (cui dicto fubeft aliqua coniurationis fignificatio) vel vt quidam vertunt, Apponere interfectores. Budæus Decurtare ex Cicerone reddit. Idem συνίστημι ait fignificare interdum Ad defectionem vel ad res nouas folicito: vt in hoc Paufaniæ loco, τοῦτο συνίσεν ἐλπίδας κατὰ τὸ γενόμενον Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τὸν βασιλέα συνιστάς. G H

Συνίστημι, Commendo. Plutarch. in lib. qui περὶ δυσωπίας infcribitur, Ξενοκράτει δὲ ἔγραψε παρακαλῶν ἐπιστολὴν συνιστῶν ... συνίστημι. Synef. καὶ χαίρειν οἴδαμεν τοὺς συνιστᾶντας τοὺς ἀγαθοὺς δικαίους. Et apud Bafil. διαβάλλειν & συνιστάναι opponuntur. (Frequens eft certè & συνιστάνειν apud Paulum in hac commendandi fignif.) In hoc autem Laertii loco, ἀπαγαγὼν συνίστησι τῷ φιλοσόφῳ, Bud. συνίστησι vertit Conciliauit & commendauit. Exponiturque verbum συνιστάναι illis duobus Latinis & apud Demofthenem, πρὸς Τιμόθεον, vbi fcribit, ὃν συνίστησί σε τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ: item, ὡς συνέστησεν σε τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Sed vt plurimum redditur folo verbo Commendare. (pro quo & Tradere affertur non folùm ex Cicerone, fed etiam ex Horatio) Metaphoricè quoque dixit Synefius, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνίστησι, Simonides Hieronem pofteritati commendauit: eo modo quo Cicero dicit Commendare fempiternæ gloriæ & immortalitati. ‖ Συνίστημι exponitur etiam Notum facio, feu nobilem. quæ fignificatio velut annexa eft proximè præcedenti: adeo vt etiam pofteriorem illum Synefii locum in quo dicitur Simonides Hieronem συνίστημι pofteritati, Budæus afferat in exemplum illius fignificationis, qua videlicet ponitur pro Notum facio. fic tamẽ vt illi loco hæc fubiũgat, His verbis fignif. poemate Simonidis Hierona illuftratum & pofteritatis memoriæ commendatum. ‖ Quoniam item qui aliquem commendant, de eo teftificari folent, eiúfque mores ac facta probare, hinc quidam factum effe annotant vt pro Teftificari accipiatur, item pro Approbare (eo fenfu quo dicitur Aliquid approbare alicui.) Ac pro Teftificari quidem Bud. pag. 500 ex Demofth. affert: at pro Approbare in illa fignificatione fumpto, citatur ex Paulo 2 ad Cor. cap. 6, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, nos approbantes aliis, id eft noftra facta ac dicta, feu vitam noftram. Sic verò & cap. 7 eiufdem epiftolæ, ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, quidam Approbaftis, itidem interpr. fed rectius alii, Teftatum fecitis.

P. Συνίσταμαι, Cõfto, vt ἐκ διαφόρων συνίσταται, diuerfis ex rebus conftat. Ariftot. De poetica, καὶ ἅπαν σχῆμα ὃ συνέστηκεν ἐκ τινῶν. Eft συνίσταμαι (inquit Bud.) ἀρχὴν λαμβάνω, & ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶναι, id eft Confto, Componor. quæ fignificatio nota eft. Hæc Bud. Quidã συνεστάναι exponunt etiam Compactum effe, vel coagmentatum. & apud Ariftotelem De poetica, τοὺς συνεστῶτας μύθους, ritè compofitas fabulas. Apud Polyb. autem lib. 2, δεξάμενοι δ' ἀκεραίους καὶ συνεστώσας σπείρας, conftantes & confiftentes cohortes, id eft non diffipatas, fed plenas & integras. Et apud Platonem Polit. 8, χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω συστᾶσαν, ita conftantem & conftitutam ciuitatem. Hæc illi. At ego in hoc poftremo loco πόλιν οὕτω συστᾶσαν vertere malim Vrbem quæ ita coaluit. Fortaffe autem & συνεστώσας σπείρας aliter potius reddi debuit quàm Conftantes cohortes. Huc certè pertinere videtur apud Herodianum, στρατὸς μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστώς, ἀλλ' ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Quo dicit modo idem alibi συνεστὼς στρατόπεδον, quod à Politiano redditur Ordinatum. Hoc tamen eiufdem οὐδὲ στρατόπεδα ἔχειν συνεστῶτα καὶ μένοντα, vertit, Neque ftatiuis caftris exercitus habent. At verò συνεστῶσαν δύναμιν apud eundem interpr. Incolumem potentiam. ‖ Sed hæc Theophrafti de culicibus, δοκοῦσι ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ... τὰ δὲ

ὑπὸ τῷ φλοιῷ συνισταμένης, vertit Plinius, Videtur nasci ex humore tunc dulci subdito corticibus.

Συνίσταμαι, Consto, Coeo, Cœtus habeo. (Affertur autem Consto ad hanc significationem pertinens, ex Plauto in Capt. Constant, conferunt sermones inter se. Item ex Salustio, Multitudinem procul hostium constare viderunt. Thucydides lib. 2, κατὰ στάσεις αἱ πολλαὶ συνιστάμενοι. Idem lib. 3, ξυνίσταντό τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια (&c.) τόν τε Πειθίαν κτείνουσι. Qui locus similis est omnino isti l. 8, ξυστάντες τινὲς τῶν νεωτέρων, κρύφα ἀποκτείνουσι. Xenoph. ἀναβάσεως 5, σύλλογοι ἐγίγνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο. Quò pertinet Συνίσταμαι pro Coniuro, Conspiro: vt οἱ δὲ συνιστάντο τῷ Κατιλίνᾳ apud Plutarchum. (Alicubi verò συνίστασθαι simpliciter pro Congregari. vt apud Synesium, καὶ φωνὰς ἀφῆκαν ἐπὶ συνεστῶτι καὶ ἀθροισθέντι λαῷ) | Συνίσταμαι est item Consocior ad bellum: vt Thucydides initio libri primi, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους. (vbi tamen exponitur & simplicius Cum alterutris se Coniungere, item Coniurare) Xenophon Hellenicῶn lib. 7, συνιστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur verò & ipsum bellum συνίστασθαι (vt docui in Συνίστημι) pro Conflatum esse. Dicitur itidem ἀγὼν συνίστασθαι. Polybius lib. 2, περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνίστασθαι τὸν ὅλον ἀγῶνα, quod redditur, De eorũ libertate certamen constare: (ego malim, Certamen institutum esse, vel susceptum, aut certamen iniri. Apud Plutarchum autem in Romulo, συνισταμένου ἀγῶνος exponitur, Collato prælio: & Pugna commissa. Sed apud Herodianum, ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, Politianus vertit Stante adhuc acie. Sic verò συνίστασθαι redditur simplici Stare & apud Thucydidem lib. 1, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον ὅσοις ξυνειστήκει ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους.

Συνίσταμαι, Consisto. Et συνιστικὸς quod consistere potest. vt συνιστικὸς ζήτημα, Quæstio quæ consistere potest, id est, ita controuersiam facere in iudicio vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possint, & inde existere id quod κρινόμενον dicitur. | Συνιστικὸς est etiam Compactus, Solidus, Non fluxus. Budæus ex Aristotele, διὸ καὶ σάρκας συνεστηκυίας μᾶλλον τῶν πελαγίων ἰχθύων. | Cicero præterea ξυνίστασθαι in Plat. Timæo reddit Cohærere.

Συνίσταμαί σοι, (q. d. Sto tecum) Sto à te, seu à partibus tuis. Budæus vertit Astipulor tibi, & Sto à partibus tuis, afferens ex Themistio in Phys. lib. 4, ἐπισκεπτέον τίνων ἃ λέγουσιν οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ. Huic συνίσταμαι (id est habenti istam significationem) opponuntur ἀνθίσταμαι & ἐνίσταμαι.

Συνίσταμαι, Commendor (vt συνίστημι, Commendo.) Isocrates ad Philippum, μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην ἄν αὐτὸν συσταθῆναι δι' ἡμῶν. Synesius, ἐπειδή μοι παρὰ πάσης συνίστη τῆς βουλευτηρίου, mihi a toto commendatus est senatu. In illo autem Isocratis loco datur τῷ συσταθῆναι conciliationis etiam significatio: (sicut συνίστημι non solùm Commendo, sed & Concilio significare dictum est) sic enim redditur, Imprimis optassem eum tibi per nos commendatum esse & conciliatum. | Συσταθῆναι exponitur etiam Studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti. vt apud Laertium, ἐλθόντα δ' ἀπορίας ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀρισίππου συσταθῆναι. vide Σύστασις.

Σύστασις, Constitutio. Galenus, ταύτην γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης τέχνης συστάσεως. id est, methodum constitutionis artis cuiuslibet, (vt Cicero dicit Constituere artem.) Sic exponitur & in hoc Platonis loco Politicῶn 8, οὐδὲ ἡ τοιαύτη σύστασις τὸν ἅπαντα μένει χρόνον. Et in Sympos. ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις, constitutio temporum anni. Apud eundem De legibus, συστάσεις τὸ λοιπὸν & φθοραὶ opponuntur. Budæo est etiam Constitutio corporis, in hoc Aphrodisæi loco, ὁρῶμεν γοῦν ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῷ ποιὸν ἢ ποῖον εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ ἐν φθοραῖς ἀκολούθως τῇ φυσικῇ συστάσει γίνεται. Paulo pòst (inquit) φυσικὴν κατασκευὴν pro eodem dixit.

Σύστασις, Coagmentatio, Structura, Compositio. vt Plato in Timæo, ἡ τοῦ κόσμου σύστασις. (In alio autem eiusdem Timæi loco redditur Coniunctio à Cicerone) Idem De legibus, λιθολόγοις ἢ καί τισιν ἑτέραις ἀρχιτεκτονικαῖς συστάσεσι. Ibidem, συστάσεις ἁρμονιῶν, vbi exponitur Compositiones concentuum. Sic autem Budæus σύστασιν vertit Compositionem in isto Aristotelis loco, De poet. μέγιστον δέ ἐστιν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις. In vulgatis lexicis ex Plutarcho in Pericle affertur etiam σύστασις προσώπου pro Compositio oris, Cõformatio oris. & tamen ex eodem suprà fuit prolatum συνιστάναι τὸ πρόσωπον pro Contrahere seu Corrugare. | Σύστασις, Coagmentum, Concrementum, Crassitudo. quarum significationum exempla Budæus ex Aristotele & Galeno affert partim pag. 500, partim pag. 501. Vbi exponit etiam Concretionem & Corpus. Pro Crassitudo autem sunt qui Crassamentum etiam vertant, ex Seneca, in hoc Galeni loco, lib. ad Glauconem 2, μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἑψηθέν. Ibidem quum dicit τῇ συστάσει μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δυνάμει δὲ ξηρόν, sunt qui σύστασιν verti posse existiment vel Concretione, vel etiam Substantia.

Σύστασις, Astructio, Confirmatio, Assertio. Alexander Aphrod. τὸ γὰρ εἰς τὴν τούτου σύστασιν χρήσασθαι τῷ λέγειν, &c. ad hæc astruenda & confirmanda, seu probanda.

Σύστασις, Apparatus bellicus, qui fit communi consensu, (vt συνίστημι est Budæo, Communi consensu comparo) ex Plutarcho in Publicola, μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατασκευὴ τῶν πολεμίων καὶ σύστασις. | Et ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodiano, Præliũ collato pede pugnatũ. Hinc ἡ σταδία μάχη, & σταδίην μάχεσθαι, quod & σταδόν. | Σύστασις redditur etiam Turma: quod in libello De vocabulis militaribus σύστασις dicatur esse numerus militum XXXII.

Σύστασις, Coitio, Coniuratio, Conspiratio, Sodalitium in perniciem legum. Budæus ex Demosthene, καὶ τὰς ἑαυτῶν συστάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦσιν εἶναι. Thucydides, κατὰ συστάσεις γιγνόμενοι. vbi συστάσεις appellari mihi videntur Cœtus eorum qui coeunt & conspirant, seu conspirationem moliuntur. (Quidam tamen interpretantur In stationibus & circulis consistentes constantesque, id est Vnà stantes & circulantes: vt stationes ac circuli sint loca in quæ conuenitur confabulandi caussa.) Plutarchus in Numa, ἐπιβουλαὶ καὶ συστάσεις αἰσχρῶν. Idem in Coriolano, ἐν δὲ συστάσει καὶ λόγοις στασιαστικοῖς ἐσομένους πρὸς ἀλλήλους ὄντων. | Σύστασις generalius etiam pro Cœtus, Conuentus populi. vt quum Xenophon in Hipparch. de equis agitatis descensionem fieri non vult παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, id est in cœtu hominum. Camer. Et pro συνάθροισμα ex Polluce, καὶ τὸ πολλῶν σύστασις, καὶ ταυτῶν συναγωγή. | Sunt qui alicubi exponant etiam Congressus, Colloquium. vt apud Plutarchum in Themistocle, τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς βασιλέα ἔντευξιν καὶ σύστασιν γενέσθαι. | Affertur in vulgatis lexicis & pro Dissensio, Dissidium, ex Thucydide, σύστασιν τῆς γνώμης ἔχει: quæ suspecta sunt. Itidémque quod ex Aristotele citatur, videlicet σύστασις pro Sustentatio, διὰ τὸ κάμνειν τῇ συστάσει, quòd fessus sustinere nequeat.

Σύστασις, Commendatio, (vt συνίστημι, Commendo: & συνίσταμαι, Commendor.) Sed latius etiam extenditur, & quidem ad ἀγάπην vsque, si Suidæ credimus, ita exponenti in hoc Polybii loco, ὁ δὲ οἰκείως διέκειτο πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, παρεικὴν ἔχων σύστασιν. & addenti esse metaphoram ab equis qui vnà aluntur ὁμοῦ ἱστάμενοι. Exponitur ergo Affectus, Amor, Studium erga aliquem. Sed Suidas post ἀγάπην addit & ὁμόνοια. Itidémque Bud. σύστασιν vult esse Conciliationem & reductionem ad concordiam, in hoc Isocratis loco in Paragr. περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πολλαὶ πόλεις ἂν εὑρεθεῖεν καλῶς βεβουλευμέναι· περὶ δὲ συστάσεως οὐκ ἔστιν ἥντιν' ἂν τις ἐπιδείξειεν ἄμεινον τῆς ἡμετέρας βεβουλευμένην.

Σύστασις in Pand. dicitur Quum contrahitur, id est contractus initur: & λύσις, quum dissoluitur. B.

Συστατικὸς, οῦ, ὁ, Constituendi vim habens & compingẽdi, Faciens vt res consistat. | Item Commendatitius, 2 Cor. 3, εἰ μὴ χρήζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν, literis commendatitiis.

Συςάτης, ου, ὁ, Qui simul stat. In ædificiis συςάται dicuntur A Trabes seu tigna tectum sustinentia: ἀμείβοντες Homero. δοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλοις προσεστῶσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, vt schol. Homeri exp.

Συςατέω, Commendo, Probo, συνίστημι. v.l.

C. Ἀσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui consistere nequit, Qui non potest esse in rerum natura. (In vulgatis lexicis exponitur etiam Qui stare nequit, Parum sibi constans) Plutarchus, ἀσυςάτου καὶ ἀνυπάρκτου ὑφισταμένης. Idem De primo frigido, αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ διαρρέχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύςατόν ἐστι. quæ Turnebus ita vertit, Humor enim omni concretione vacans & soliditate, suapte na- B tura liquefactus & dilapsus diffunditur. Budæus pag. 499, συςατικὸς, inquit, dicitur Quod consistere potest: vt συςατικὸν ζήτημα, quæstio est quæ ita controuersiam in iudicio facere potest, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possint (&c.) ἀσύςατον autem ζήτημα est in quo τὸ κρινόμενον consistere non potest. Exemplum autem ibi vide. Ἀσύςατα (inquit Camerarius) sunt apud rhetores quæ non veniunt in disceptationem, vel vbi causa non potest ex- C plicari, vt si fur furem furti accuset.

Τὸ ἀσύςατον refertur etiam inter vitia orationis, simile ei quod appellatur ψευδόμενον. Fit autẽ quoties eiusmodi res proponitur vt ne possit quidem esse quod fingitur. Erasm. Ab Aristophane Æschylus vocacatur ἀξύςατος, in Nebulis: id est (vt quidem scholiastes exponit) οὐ συνεςὼς, οὐδὲ πυκνὸς ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸς καὶ κομπώδης. affertur autem & alia expositio, videlicet ἀδιάθετος, ἀπίθανος συνιςὰς τοὺς μύθους.

C. Ἰδιοσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se consistens. ET Ἰδιοσυ- D ςάτως, q.d. Ex propria consistentia. quorum vtrunque Budæus affert ex hoc Damasceni loco, pag. 71, οὐ γὰρ ἰδιοσυςάτως ὑπέστη ἡ τοῦ Θεοῦ σάρξ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου ὑπόστασιν· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑποςᾶσα, ἐνυπόςατος μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' αὐτὴν ἰδιοσύςατος γέγονεν. In vulgatis lexicis exponitur Propriam habens hypostasin, apud Cyrillum.

C. Κακοσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè consistens. In vulgatis lexicis ex Trapez.

C. Νεοσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper concretus, Qui nuper coa- E luit. In vulgatis lexicis annotatur νεοσύςατα dici nuper concreta, seu quæ nuper coaluerunt: & subiungitur ex Galeno κατὰ τόπους libro 5, de lichenibus, συγκρίνοντες ἀπὸ τῶν κεχρονισμένων τὰ νεοσύςατα, discernentes recentes ab inueteratis. pro τὰ νέως συςάντα. Ibidem νεοσύςατοι, Qui recèns professi erant sectam Pharisæorum, ex Iosepho.

Συςάδες ἄμπελοι, Vites ordine non plantatæ. Putat enim Hesychius ita dici τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας, potius quàm τὰς ποικιλάς. Aristoteles Politicῶn 7, ἐνδέχε- F ται γὰρ εἴ τις οὕτω κατασκευάζοι, καθάπερ ἐν τοῖς γεωργοῖς, ἃς καλοῦσί τινες τῶν ἀμπέλων συςάδας. Meminit & Pollux, sed nullam addens explicationem. AT VERO Συςαδὸν ET Συςάδην aduerbia sunt significantia Cominus. vt συςαδὸν μάχεσθαι vel συςάδην, cominus pugnare. Et ἡ συςαδὸν μάχη vel συςάδην, Pugna quæ committitur cominus, Pugna stataria. Thucydides lib. 7, τοιαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυςαδὸν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. Galenus, τὴν συςάδην κρατεῖν δυναμένων τὸ νικᾶν.

Σύςημα, ατος, τὸ, Coagmentatio, Concretio, Compages. G Exponitur etiam Compositio, item Collectio, vel Congregatio. Item, Aceruus, Cumulus. Aristoteles De mũdo, κόσμος ἐστὶ σύςημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. quod Budæus vertit, Mundus est compages è cælo terráque coagmentata, atque ex iis naturis quæ intra ea continentur. (Fortasse autem sic quoq; reddi potest simplici⁹, Mundus è cælo terráque cõstat. Nam quod Stoici dicebant, τέχνη ἐστὶ σύςημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων, Cicero interpretatur, Ars ex multis animi perceptionibus constat) Plutarch. in Numa, λοιπαὶ τέ- H χναι εἰς ταυτὸ συναχθεῖσαι, ἐν αὐτῇ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σύςημα. Aristoteles καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύςημα τραγῳδίας.

‖ Σύςημα, Cœtus, Conuentus. Item peculiariter, Turma, Globus, Manus militum. Polybius de copiis Gallicis lo- A quens, lib. 2, τίς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὴν αὐτοῦ τοῦ συςήματος ἐκείνου προαίρεσιν; Idem lib. 1, τῆς γεμούσης ὅλης τάξεως τὸ σύςημα, διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεςώτων, ἕως ἐπὶ αὐτοὺς ἀθρόοι ἔμειναν. quem locum Camerarius ita vertit, Copiæ tamen vniuersæ ordines aliquantisper seruabant, & suum quisque locum tenebat: quòd agmen densum esset, & præcedẽtes vrgerẽtur à sequẽtibus. Idem Pol. ubi velitationem tantùm extitisse scribens, non conflictum pleno exercitu collectisque in vnũ copiis, his vsus est verbis, ὁλοσχερεῖ μὲν οὐδενὶ προσέπιπτον ὅπλων συςήματι τῶν βαρβάρων. In vulgatis lexicis, subiungitur his locis Polybii, σύςημα sumi etiam pro quauis collecta multitudine & cœ- B tu: adeo vt idem Polybius armenta regia vocarit συςήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποφορβιῶν. ‖ Ibidem scribuntur quæ sequuntur, Σύςημα pro constitutione vox est propriè musicorum: à quibus interualla dicuntur διαςήματα, id est vocis spatia, quibus acuta & grauis includitur. Ex eis fiunt constitutiones quæ συςήματα appellantur, vt ipsa interualla constãt ex phthongis (hi sunt sonitus Vitruuio) qui elementorum vice in musica funguntur, autore Adrasto Peripatetico. Vel sic ex C Chalcidio, Apud musicos συςήματα principales partes vocantur. hæc autem ipsa constant ex certo tractu pronuntiationis: quæ dicuntur διαςήματα διαςημάτων. Porro ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui sonitus dicuntur: suntque cantus elementa atque fundamenta. Ibidem hæc subiunguntur, συςήματα alii ἁρμονίας & τόνους exponunt, id est modos: Boetius constitutiones vocauit. Est autem constitutio (inquit lib. 4. Mus. cap. 14) plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum D coniunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ τεττάρων, vel διὰ πέντε, vel δὶς διὰ πασῶν. HINC Συςηματικὸς, Collectitius, & q. d. Acerualis. vt συςηματικὸς ῥυθμὸς, qui plurium pulsuum quasi aceruo constat. Est autem pulsus inæqualis, in pluribus pulsationibus magnitudinem non parem retinens. Et συςηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulsus dicti συςηματικοῦ. Galenus lib. 2 De prænotione ex pulsibus, ἡ ἀθρόισματι σφυγμῶν ἀνωμαλία, ἀνωμαλία συςηματικὴ καλεῖται. & subiungit, ideo sic vocari quòd recentiores medici ἄθροισμα E appellarint σύςημα.

c. 2. Διασυνίςημι, Constituo, Instituo. V. lex. sine exemplo.

c. 2. Ἐπισυνίςαμαι, sicut & συνίςαμαι (vt supra dictum fuit) Coeo, Conspiro, Insurgo in aliquem. Plutarchus, πρὸς οὓς τὰ πολλὰ τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἱερεῖς ἐπισυνίςανται. Affertur & pro Concresco, ex Dioscoride. VNDE Ἐπισύςασις, Cõspiratio, Coitio factiosa. Act. Ap. 24, ἐπισύςασιν ποιοῦντα ὄχλου, turbæ coitionem.

C. Ὑφίςημι, (q.d. Statuo sub, Colloco sub, Suppono, Subiicio. Pindar⁹ Olymp. ode 6, in principio, χρυσέας ὑποςάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας. Athenæus libro 6, ὑποςήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ αἱ καρυάτιδες. Plutarchus in Othone, ὑποςήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ περιπεσὼν αὐτῷ. Aliud exemplum eiusdẽ sign. habes in σπεγγὸς ex eodẽ. ‖ Interdum verò pro Substituo, id est Sufficio in locum alterius. Xenophon Hellen. 4, ὑποςήσας δὲ Ἡριππίδας ταξιάρχας καὶ λοχαγούς. ‖ Atque vt Suppono in locis præced. sic & Propono in nonnullis exponitur. vt apud Soph. Aiace, μὴ γνώμας ὑποςήσῃς σοφάς. Sic apud Naziãzenum, ὃ πάντων ἐστὶ θεὸς, πρότερον ὑποςησώμεθα, redditur Proponemus. Sed videtur accipi pro Supponemus tanquam fundamentum. At G verò apud Athenæum, quum dicit, οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποςησάμενοι, καὶ τὰ περὶ τὰς ἑορτὰς διετάξαντο. Bud. exponit, Supponentes, item Ponentes. (accipit autem Supponere pro eo quod vernaculo sermone dicitur Presupposer: qua in significatione licet vulg⁹ vtatur verbo Supponere, Latinum tamen non esse, satis constat) At pro eo quod habemus apud Laertium, οἱ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τῆς Ἀριςίππου μείναντες, καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαγορευθέντες, τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑπέςησαν, dixerat H Cicero Tusc. quæst. lib. 3, At qui ab Aristippo Cyrenaici philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt.

Ὑφίςημι, In naturam rerum produco. vt ὁ θεὸς ὑπέςησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. Vide Bud. p. 494 & 495.

P. Ὑφίσαμαι, (quasi dicas, Statuor sub, Collocor sub,) A Supponor. Item Substituor, Sufficior. quarum tamen significationum exempla non afferuntur. Frequenter autem dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum est: q. d. Substare, (sicut ὑπόστασις interdum redditur Substantia) seu Subsistere. Sed vertitur etiam In naturam vel in naturam rerum produci. vt Bud. vertit apud Gregorium De baptismo, ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, sic in naturā productos denuo finxit. ὑφιστάμενος (vt idem scribit) dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquutus est. B Philo De mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσόσημον ὑφίστασθαι, Nihil in naturam rerum proditum est, Nihil extitit.

Ὑφίσαμαι, Subeo, Succedo. vt ὑπὸ πυρὸς ὑποστάς, Plato apud eūdē. Item Subeo, i. Sustineo, Suscipio. vt ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lysias apud eūdē. Et ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. pro Facinus sibi deposcit, Aggreditur rem audendam: vt reddit idem Budæus: (sed malim Suscipit. Sic apud Thucydidem, ὑφίσταται τὸν πλοῦν: & apud Synesium, ὑφίστασθαι ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν. quinetiam ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud Thucyd. C cui opponitur ὁ φυγών) At Budæus addit significare etiam Suscipio, id est Aggredior, Instituo, Incepto. vt ὑφίσταμαι ποιῆσαι ἀγῶνα, apud Aristidem. Item Recipio, Polliceor. vt ὑφίσαμαι ἕξειν, Xenoph. Pæd. 6, Recipio & polliceor me habiturum. sed dicit Budæus ὑφίσαμαι poni poetice pro ὑπισχνοῦμαι, legique in hac significatione apud historicos quoque: ego contrà non apud solos historicos, verumetiam apud cæteros prosæ scriptores rarò quidem, sed legi tamen puto. At Thomas Magister ὑφίσαμαι pro ὑπισχνοῦμαι in vsu esse apud λογογράφους D tradit, subiungens ex Luciani Timone, ὑπέστη ὦ Τίμων δὲ ἐμὲ. At pro ὑπισχνοῦμαι vsos esse poetas dicit, & cum illis Thucydidē semel, scribentē, ἤγαγε δὲ ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη· qui locus habetur lib. 4, pag. 135. Aristophanes cū infinitiuo (qui etiam subauditur in proximè præcedente loco Thucydidis) in Vespis, καὶ ὅπῃ ὑφίσταται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους πορεῖν. Apud Homerum autem interdum cum accusatiuo personæ, interdum cum infinitiuo. vt Iliad. φ, Μισθοῦ χωόμενοι τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Sic E Odyss. γ, Ἤ τις τοί τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε. Et cum accusatiuo ὑπέσχετο, Iliad. β, Οὐδέ οἱ ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν. Et Odysseæ κ, — πλεόνων μοι ὑπέσχετο ἥνπερ ὑπέστη. At cum accusatiuo in vna parte orationis, cum infinitiuo in altera, Iliad. τ, circa principium, Παντα δὲ τοι ἐνθάδε πάρεστιν ὅσσα τοι ὑπέστην, (id est, omnia iam tibi præsto quæ pollicitus sum: videlicet) Ἑπτὰ μὲν ἀπύρους τρίποδας, αἴθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, ... δώσειν, ... &c. [Ὑφίσαμαι, Sustineo, id est Δέχομαι, Excipio, Non cedo irruenti. (ad verbum Subsisto, F vt quidem vsus est Liuius) Plutarch. μαχόμενοι σὺν φείδοντες τῶν ἐνδιδόντων, αἱροῦντες δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Idem in Demetrio, οὐδενὸς ὑφισταμένου τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ φευγόντων καὶ ἐνδιδόντων τὰς πόλεις. Quæ exempla Budæus affert, addens & tertium ex eodem Plutarcho, itémque vnum ex Synesio: sed veteres quoque scriptores ita vsos esse hoc verbo sciendum est. Thucydides lib. 1, ὑποστάντες Μήδους. Vsus est autem & cum datiuo, lib. 2, χεῖρον καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. Vbi tamen datiuus est rei, non personæ. at G Xenophon vsus est & cum datiuo personæ, Hellen. 7, ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ... οὐδεὶς ἂν ὑπέσταιη. Vtroque autem in loco non incommodè fortasse reddetur ὑφίστασθαι verbo Resistere, si constructionem illam Græcam retinere libeat. Euripides vno eodémque in loco vtranque constructionem huic verbo dedit. nam quum dixisset τὰς συμφορὰς ὑφίσταται, (sicut loquutum esse Thucydidem ostendi modò) subiunxit ὑποστῆναι βέλος. Locus est in Hercule furente, Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις H οὐχ ὑφίσταται, Οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος; quos versus ita quidā reddidit, Nam sustinere aduersa siquis nō valet, Quo tela pacto sustinebit hostiū? Sed videtur quærendum esse aliquod aptius verbum quàm Sustinere, quum ὑποστῆναι βέλος dicatur qui telis se offert impauidus, ad differentiam eius qui teli metu, hostis impetum non sustinet. At ὑφίσαμαι cum accusatiuo rei, vertitur non solùm Subeo, sed & Tolero, Suffero. vt ὑφίσαμαι πόνους apud Hermog. & apud Plut. ἐκ τῆς ἀδεξίας ὑφιστάμενος. Affertur præterea ex Alex. Aphrodisæo de vitro, θλᾶται οὐχ ὑφίσταται, Problem. libro primo, τὸ μαλακὸν τῆς ὕλης εἴκει τῇ ἐπιφορᾷ τοῦ πάχους, θλᾶται οὐχ ὑφίσταται. Cæterùm affinitatē magnam habent inter se istæ significationes, Subeo, Suscipio, Aggredior, item Sustineo, vel Non cedo, item Polliceor. (hanc enim significationem posteriorem illis esse puto, sed ordinem Budæi sequutus sum paulo antè) eandémque omnes originem habent. siquis enim rem aliquam aggressurus est, seu onus aliquod subiturus, si irruentem sustinere paratus futurus sit, eique minimè cedere, si denique polliceri aliquid velit, & fidem suam de eo obstringere, oportet animi robur ὑφίστασθαι ei, id est subsistere: eo ferè modo quo dixit Tibullus vires subsistere. At Liuius imitatione Græcorum accusatiuo iunxit, dicens (si non mentiuntur exemplaria) Non feras tantùm subsistere: item, Et posteaquam præpotentem armis Romanū nec acies subsistere vllæ nec castra poterant. At Cæsar sine casu vsus est, alioqui pro ὑφίστασθαι & ipse, seu ὑπομένειν: ita scribens, De Gallico bello lib. 1, Quo prælio sublati Heluetii, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere: nonnunquam ex nouissimo agmine prælio nostros lacessere cœperunt. Sic Thucydides ὑφίστασθαι sine casu posuit libro 4, pag. 138, καὶ μάχης γενομένης ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι, ἔπειτα τραπόμενοι, &c. [His autem addo, verbum ὑφίσαμαι interdum alteram quoque verbi Subsisto significationem habere. vt in hoc Aristotelis loco, de ceruis loquentis, ἐν δὲ τῇ φυγῇ, ... , καὶ ὑφιστάμεναι μένουσιν ἕως ἂν πλησίον ἔλθῃ ὁ διώκων, τότε δὲ καὶ πάλιν φεύγουσι. Plinius tamen Stantes maluit reddere, quàm Subsistentes, quum hunc locum ita interpretatus est, Et aliâs semper in fuga acquiescunt, stantesque respiciunt: quum prope ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes.

Ὑφίσαμαι, Subsideo, Sido, Pessum eo, cui opponitur ἐπιπολάζω. Aristoteles Problem. ἐπεὶ τὰ μὲν ὑπέρ... ... τῆς γῆς· διαλυομένων δὲ, ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἐκκρίνεται δὲ τὸ κοῦφον. Apud eundem opponitur ὑφιστάμενον & ἐπιπολάζον, De cælo libro 4, ... μὲν ..., βαρὺ μὲν ἁπλῶς τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ, τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον. Hinc & ὑπόστασις, Sedimentum, vt infrà dicetur.

Ὑφίσαμαι est etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρῶ, vt inquit idem Budæus, exemplum tamē non afferens: sed habetur apud Thomam Magistrum, ex quo has expositiones desumpsit. hic enim postquam dixit ὑφίσαμαι, inter alia significare κρυφίως ἵσταμαι, addit ex Luciano, in Philopseude, ὁ σωτὴρ ὑποστάς. Quibus subiungit, accipi & pro ὑποχωρῶ: ex eiusdem Luciani Timone afferens, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De illa autē expositione κρυφίως ἵσταμαι (quod ad verbum sonat, Occultè sto) dicam & in Ὑπόστασις.

Ὑφίσαμαι actiua signif. Suppono, Pono, vide in Ὑφίστημι, vbi afferuntur exempla huius significationis in aoristo medio.

Ὑπόστασις, Substantia, seu Naturæ subsistentia, vt Budæus vertit in hoc Aristotelis loco De mundo, συλλήβδην δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. hæc enim ille sic reddit, Ad summam, eorum quæ in aere apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. Idem Budæus in Comm. postquam dixit ὑπόστασιν esse rem natura & re vera subsistētem, illum Aristot. locū profert, itémque hunc Themistii in Phys. 2, εἰ δὲ καὶ ἰδέας λέγοιτε, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Ibidem docet ὕπαρξιν interdum & ὑπόστασιν pro eodem accipi. In alio autem eiusdem libri loco ὑπόστασιν rursus Subsistentiam reddit apud autorē epist. ad Hebr. cap. 11, ἔστι δὲ πίστις, τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγ-

χέας οὐ βλεπομένων. id est, Est autem fides, subsistentia eorum quæ sperantur. Sunt & qui ita reddant, Est autem fides, illud quod facit vt extent quæ sperantur. Scholiastes Græcus ὑπόστασιν & οὐσίαν coniungit, in exponendo hoc loco, quum dicit, ἐπειδὴ γὰρ τὰ ἐν ἐλπίσιν ἀνυπόστατα ἐστὶν ὡς τέως μὴ παρόντα, ἡ πίστις οὐσία τις αὐτῶν καὶ ὑπόστασις γίνεται, μᾶλλον δὲ αὐτὰ καὶ παρεῖναι ἐστὶν πως παρασκευάζουσα. Cæterùm sunt qui his in locis nomine Extantia vti malint, ex Columella & Vitruuio. ‖ Ὑπόστασις in Trinitate diuina (inquit Bud.) idem est quod ἰδιότης & quod πρόσωπον. Greg. in Epiph. Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράπτεσθε καὶ τρισί· τρισὶ μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτουν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτουν θεότητος. Et Dionysius de Deo loquens, τριάδα τρισυπόστατον dicit, id est τριπρόσωπον. Sacrosancta enim concilia statuerunt vnam in Trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Basilius. Hæc Bud. quibus subiungit, interdum tamen οὐσίαν & ὑπόστασιν dicta pro eodem fuisse, vt substantia & essentia apud Latinos. affértque exemplum ex decreto Sardicensis concilii, quod exēplum simúlque alia de differentia quæ alioqui statuitur inter hæc duo, habes pag. 496. Apostolus ad Hebr. cap. 1, de Filio sic loquitur, ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. vbi vetus interpr. ὑποστάσεως vertit Substantiæ. Quidam Personæ vertere maluerunt (sequendo eum vocis πρόσωπον vsum qui modò ex Gregorio allatus fuit, & qui apud cæteros quoque inuenitur) ne Substantia cum Essentia confunderetur, & ὑπόστασις pro οὐσία accipienda putaretur. absurdum enim esse dicere essentiam Patris impressam esse in Christo, quum eadem sit & quidem simplex vtriusque essentia: contrà verè aptéque dici, quicquid Pater proprium habet, in Christo esse expressum: vt qui Christum videt, videat & Patrem, Ioan. 14. Præterea hoc commodi habere istam interpretationem, in qua vtimur voce Personæ, quòd hypostases aduersus Sabellium apertè distinguat, & τὸ ὁμοούσιον confirmet aduersus Arianos. Arius enim impiè deitatis essentiam trifariam diuidēs, tres deos statuebat: Sabellius autem impiè & ipse personis Trinitatis in vnam conflatis, ὑποστάσεις confundebat. Greg. τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑποστάσεων ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος. Plura de hac voce apud eum cæterósque theologos, nécnon apud Suidam legenda tibi relinquo.

Ὑπόστασις, (ab ea verbi ὑφίστασθαι significatione qua respondet verbo Subsistere, eo sensu quo dicuntur vires subsistere, aut quo dicitur Subsistere feras: vt sit quasi Subsistentia quædam animi) Præsentia animi & fortitudo, Audacia. Polybius de Coclite loquens, οὐχ οὕτω τὴν δύναμιν ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ἐναντίων. Sic apud Paulum 2 ad Corinth. cap. 9, versu 4. itidémque cap. 11, versu 17, ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως, redditur, In ista gloriationis confidentia, seu In confidente ista gloriatione, aut præfidente. Quidam etiam, In imperterrita ista gloriatione. At vet. interpr. malè vtrobique ὑπόστασιν, Substantiam, malè Erasmus Argumentum, malè quidam alius Materiā est interpretatus.

Ὑπόστασις, Sedimentum, & quod ex vrina subsidit, vt Celsus loquitur. Bud. Ὑπόστασις (inquit Gorr.) est crassior vrinæ portio secreta & subsidens. Sed generalius etiam ὑπόστασις, sicut ὑπόστημα, exponitur Alicuius rei fæx subsidens, Crassamen vel Crassamentum, ex Colum. affertúrque non solùm οὔρων ὑπόστασις, sed etiam ὑπόστασις ἱδρῶτος, ex Aphrod. Probl. Et ὑπόστασις τοῦ περιττώματος, ex Aristotele. Item, ὑπόστασιν χολώδη ἔχουσα σύῤῥευσις. ‖ Ὑπόστασις aliquando Hippocrati est Humorum consistentia seu status, & concretio. hoc est, quum humores intus manēt quos vacuari oportebat. vt annotauit Galenus Comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Gorr. ‖ Ὑπόστασις in vulg. lexicis exponitur etiam Compages. vt Ὑπόστασις κανονώδης, apud Theophrastum lib. 5, De causis plant.

Ὑπόστασις, Insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, id est κρυφίως ἵσταται (vt exponit Thomas magister) id est Stat in latebris. In vulgatis lexicis exponitur Insidiæ, item Subsessæ ex Seruio & Vegetio. Quo fortasse modo ὑφίστασθαι in illa τοῦ κρυφίως ἵστασθαι signif. reddi possit Subsidere.

Ὑπόστασις, Statio militum, vide in Ὑπόστημα.

Ὑπόστασις, Suid. exp. ἀπόστασις in hoc Æliani loco, vbi videtur esse Defectio, Rebellio: ἀπέστη τὸ ἔθνος τῶν Σύρων, καὶ Φοινίκων ἐπεὶ γίνεται περιέλαβεν εἰς τὴν αὐτὴν ὁρμήν τε καὶ ὑπόστασιν. Sed ego non dubito quin mendosè ὑπόστασιν pro ἀπόστασιν hic scriptum fuerit.

Ὑποστάτης, ου, ὁ, Qui in naturam rerum produxit, & subsistere fecit, Qui condidit & in naturam rerum edidit. ET Ὑποστάτις, fœminino gen. Vtrunque Bud. ex Areopagita affert. ‖ Ὑποστάτης, Furca qua quid fulcitur, teste Plutarcho in Coriolano, vbi scribit, ὃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι.

Ὑποστατός, Tolerabilis, Ferendus. ἀνασχετός. v. l. ex Euripide.

C. Ἀνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subsistentiam non habens. cui opponitur ἐνυπόστατος, quod vide. ‖ Item Intolerabilis, Cuius impetus sustineri nequit, Cui resisti non potest. Polybius, κατ' ἴλας μὲν καὶ φαλαγγηδὸν ἀνυπόστατοι. Hieronymus enarrans quod Græci Bibliorum interpretes reddiderunt ὕδωρ ἀνυπόστατον, Verbum, inquit ἀνυπόστατον apud Græcos ambiguum est, & potest sonare Quod non subsistat: (ita enim ibi legendum est, non autem Quod subsistat) & quod intolerabile sit. id est, quod nemo ferre queat.

C. Δυσυπόστατος, Cuius impetus vix sustineri potest. vt ἀνυπόστατος, est Cuius impetus sustineri non potest.

C. Ἐνυπόστατος, Subsistentiam habens, oppositum præcedenti. Damasc. αἰεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον, ἀνυπόστατον καὶ εἰς ἀέρα χεόμενον ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον. & identidem apud eum hoc vocabulum legitur pro persona. B.

C. Ὁμοϋπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eandem hypostasin habens. accipiendo hypostasin in ea significatione qua accipi dictum est quum de Trinitate diuina loquimur.

C. Τρισυπόστατος, Tres hypostases habens, vel In tres hypostases diuisus. vt Dionysius τριάδα τρισυπόστατον vocat, quod exponitur τριπρόσωπον.

Ὑποστατικός, Autor & conditor substātiæ. Budæus ex Dionysio Areopagita, μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑποστατικόν. ‖ Ὑποστατικός, Præfidens. vt ὑπόστασις est Præfidentia, seu Animi præsentia, &c. ET Ὑποστατικῶς, Præfidenter, Confidenter. Item Asseueranter, Affirmatè, vt quidam interpr. in hoc Polybii loco, τοῦ δὲ βασιλέως ὑποστατικῶς αὐτῷ φήσαντος συντετάχθαι. At Suidas exponit ὑπομονητικῶς & καρτερικῶς, in hoc quem affert loco, ὁ δὲ ὑποστατικῶς κεχρημένος τοῖς ἐπιτυχοῦσι κινδύνοις, δόξαν ἀνδρείας ἀπενήνεκται.

Ὑπόστημα, ατος, τὸ, Sedimentum, (&c. vt in ὑπόστασις) vt ὑποστήματα τῆς κοιλίας, Aristoteles De animalibus libro 1. ‖ Ὑπόστημα pro hypostasis, (in ea significatione qua sumitur hoc vocabulum à theologis) Gregorius in libro De theologia, de prophetis loquens, πολλοῦ γε δεῖ εἶναι περὶ ὧν ὁ λόγος, οὔτε τις ἄλλος τῶν κατ' αὐτούς ἔστη ἐν ὑποστήματι καὶ οὐσίᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ γεγραμμένον, Οὐδὲ Θεοῦ φύσιν εἶδεν ἢ ἐξηγήσατο. ‖ Ὑπόστημα, Statio militum. pro qua significatione affertur ex Græcis Bibliorum interpret. lib. 1 Regum cap. 13. Itidem verò ὑπόστασιν Budæus pro eadem significatione affert ex 1 Reg. cap. 13, in fine, item ex 14, ἰδὲ ἡμεῖς διαβαίνομεν εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀλλοφύλων. ‖ Ὑπόστημα, Pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, vt ait Rufus: addens, alio nomine πρόσμαιον vocari. στῆμα autem idem dici testatur partem eam pudendi quæ propendet: inde quod ei subest, ὑπόστημα nuncupatur. ‖ Ὑπόστημα est etiam πλῆθος, si Hesychio & Suidæ credimus. affértque hic exemplum istud, τῷ δὲ ὑποστήματι τῶν ἀνδρῶν ἀντεῖχον ἐῤῥωμένως οἱ Ῥωμαῖοι.

C. 2. Παρυφίσταμαι, Subsisto vnà, vel Existo vnà, Vnà sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, (vt παραδυναστεύω accipitur pro συνδυναστεύω) vel idem quod κατ' ἀκολουθίαν ὑφίσταμαι. Damasc. de libero arbitrio loquens, εἰ δὲ τοῦτο, ἐξ

αἰσθήσεις παρυφίσταται ἐν λογικῷ τι αὐτὴ ζούσιν. Alia exēpla vide ex Basil. apud B.497. vbi tamē παρυφίσταται paulo aliter sumi videtur. A ‖Παρυφίσαμαι, Propemodū subsisto, Fere in natura sum rerum. est enim minus quàm ὑφίσαμαι, vt inquit idem Budæus, huius quoque signif. exemplum afferens pag.497, ex Dionysio. (Alibi autem παρυφίσαθαι ait posse etiam significare Obiter subsistere: accipiendo præpositionem παρὰ vt in παρένθημα) VNDE Παρυπόστασις, quod itidem minus est quàm ὑπόστασις apud eundem Dionysium, διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γιγνόμενον. B

Παρυφίσαμαι, Significor, Demōstror, Repræsentor. vt quidem Budæus exponit in hoc loco Apollonii grammat. τὸ γὰρ ἐξ ἑκάστης λέξεως παρυφισάμενον νοητὸν, τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου. Sed ita exponendo, vacaret præpositio ὑπό.

C.2. Προϋφίσημι, Prius in naturam rerum produco, sicut ὑφίσημι significat In naturam rerum produco apud Gregorium. Qui & hoc bicomposito vtitur, scribens, τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋφιστάσας. C Itidem verò Προϋφίσαμαι, Prius in naturam rerum producor, seu prodeo, Prius subsistentiam habeo. προϋπάρχομαι. nam προϋπάρχοντα vocantur τὰ προϋπάρχοντα ὄντα. quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις censentur, & τοῖς προκαταβεβλημένοις. quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici possunt, vt προϋφισάμενα præorsa & primordia naturæ. B. Alicubi tamen etiā προϋφίστασις, seu προϋφεσις, exponitur Antegressus, vt in hoc loco Hermogenis, μὴ γὰρ προϋφισάσης τῆς ὕβρεως, οὐδὲ τὸ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδίκημα συνίσταται. Sic προϋφίστασθαι redditur Antegredi, Antecedere, in hoc Plutar. loco, D in libro De fato, πέφυκε δὲ τὸ δυνατὸν, ὡς φησὶ, προϋφίστασθαι τοῦ ἐνδεχομένου. Sed Bud. vertit Prius esse natura.

HINC Προϋπόστασις, q.d. Præsubsistentia, seu Præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit. At ex Dioscoride affertur pro Antecedens corporis compages. sed aliter pro hac signific. scripsisse Dioscoridem verisimile est.

C.2. Συνυφίσαμαι, Vnà subsisto. i. Vnà sum in rerum natura. Pro quo συνυφίσαμαι dici aliquando & παρυφίσαμαι, (vt παρυδιαστώ pro συνδυαστικῶ) scribit Bud. E

¶ Στάσις, σεως, ἡ, Factio. (hinc, vt suspicor, orta hac significatione, quòd in factione pars vtraque suam veluti στάσιν seorsum habeat, id est stationem. Viderit tamen lector an aptiorem aliquam huius significationis rationem excogitare possit) Aristot. Œcon.2. ὅρων στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Plut. in Sertorio, Κίννας δὲ πιστεύων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν. id est (Budæo anterprete) Cinna autem labantem iam Marii factionem rerum nouarum molitione reparabat. Sæpe redditur voce Seditio habente affinem significationē. F Plato libro 5 De republica, ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις, ἐπὶ δὲ τῇ ἀλλοτρίῳ πόλεμος ὀνομάζεται. Thucydides lib.4, τῶν Μεγαρέων στάσεις φοβούμενοι. Isocr. De pace, σφαγὰς καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπιποιοῦσιν. (Seditionem facere itidē Lat. dicunt.) Apud eūdē legitur, στάσεις ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, seditiose inter se certare. Idem ad Nicocl. στάσεις καὶ διαφορὰς copulat. Plato autem dicit αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ διαφοραί. Et εἰς στάσιν ἐμβάλλειν apud Xenophontē, Ad seditionem concitare, vel inuerso ordine, Inducere seditionem in. Item, τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν στασιάζειν G apud Plut. Veterem seditionem redintegrare: vt Tacitus dicit Redintegratur seditio. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thuc. Seditionibus agitari.

Στασιώδης, εος ὁ καὶ ἡ, Seditiosus. Xen. στασιῶδές τι ἐστι καὶ ἄλλων πολλοῖς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.

Στασιώτης, ου, ὁ, Qui factionis alicuius est. Ex Herodoto, στασιῶται ἐκείνου, qui sunt contrariæ illi factionis. Item στασιῶται συνομνύμενοι, coniurantes inter se. v. lex.
‖Στασιῶται, Seditiosi, Qui seditiones concitant, οἱ στάσεις ἐγείροντες. Suid. ‖Στασιῶται, Qui eiusdem ordinis H sunt. οἱ ὄντες αὐτῆς τάξεως, Hesych. ‖Apud Antiphontem autem στασιώτης videtur accipi pro δορυφόρος, Satelles, vt Harpocr. & Suidas tradūt, apud quos locum reperies. ‖At στασιώτας τοῦ ὅλου Plato in Theæteto iocans appellauit Parmenidem & Melissum qui vniuersitatem rerum consistere perhiberent: vt docent v.l. COMP. Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, Qui contrariæ factionis est: vt Bud. interpr. citans Appian. in Parth. ET Συστασιώτης, ου, ὁ, Factionis socius seu particeps. Luc. De salt. DERIV. Στασιωτικός, οῦ, ὁ, Factiosus. Item Seditiosus. Thucydides l.8, pag.291, πολλῶν καὶ στασιωτικῶν λόγων καὶ ὑποψιῶν προσφερομένων, seditiosis & turbulentis orationibus. Ex eodem στασιωτικὸς καιρὸς, Seditionis reipublicæ tēpus. A Bud. exponitur nō solūm seditiosus, sed etiam Seditioni obnoxius, citante ex Aristot. Eth.5, στασιωτικὸν γὰρ ἦν μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ. At κατὰ τὸ στασιωτικὸν, Seditiose, More eorū qui seditiones faciunt, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, vt Thucyd. schol. exponit in hoc loco lib.4, pag.163, καὶ ὅπως αὐτοὶ τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου αἰτιωτάτης κατὰ τὸ στασιωτικόν. AT Στασιωτία, ας, ἡ, Seditiosus status, vt apud Platonem exponitur, lib. 4 De rep. στασιωτείας ἀλλ' οὐ πολιτείας τούτους τοὺς νόμους φαμέν. Idem lib.8 De rep. pag.295, de statu populari, statu optimatum & tyrannide, τούτων γὰρ δὴ πολιτεία μὲν οὐδεμία, στασιωτεῖαι δὲ πᾶσαι λέγοιντ' ἂν ὀρθότατα. Vbi non incommodè videtur verti posse Factiones.

Στασιάζω, Factionibus contendo. vel Seditiosè dissideo. Plato epist. στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, ciuitas intestinis seditionibus laborans. Et ex Thucydide, στασιάζοντες ἐν ἀλλήλοις. Item ex Xenophonte Apomn.2, cum datiuo στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα apud Plutarchum. Et in pass. apud Nanzianzenum, ὅπουδὲν καὶ τὰ ἐκείνων ἐστασιάσθη, in seditionem res eorū versæ sunt. B. Interdum commodius exponitur Dissideo. vt apud Herodianum lib.3, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοί, inter se dissidebant. Sic apud Synesium epist.105, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. Interdum Contendo, Certo. Vnde quod Plato dicit de nautis, στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, Cicero vertit, Si nautæ certarent quis eorum potissimūm gubernaret. Sic apud Thucydidem lib.4, pag.148, περὶ τὸ δέχεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασίαζον, de recipiēdo eoseditiosè certabant, vel Seditio inter eos orta erat. VNDE Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, Seditio, vel potius Seditionis concitatio. Aristoteles in 2 Œcon. διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γενομένης, quum per ciuilem discordiam ager non coleretur. ET Στασιαστής, οῦ, ὁ, Qui seditiones concitat, Seditiosus. A QVO Στασιαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad seditiones concitandas aptus, seu Seditiosus. vt στασιαστικοὶ λόγοι apud Plutarchū & Æschinē. VNDE Στασιαστικῶς, Seditiose, Factiosè. Aristot. Polit. στασιαστικῶς ἔχουσι τοῖς ὀστρακισμοῖς. Demosthenes Phil.3, ἀπίστως καὶ στασιαστικῶς ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ ἄλλοι, Inter se dissident, πρὸς ἀλλήλους στασιάζουσι. Sic Pro cor. κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στασιαστικῶς.

C. Ἀντιστασιάζω, Cōtrariā factionem moueo, vel sequor, Contrariam partem sequor in seditione. VNDE Ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ, Qui est cōtrariæ factionis, Qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione. In vulgatis lexicis Græcol. exponitur Qui est in seditione partis aduersæ.

C. ΔΙΑστασιάζω, Factionibus & seditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito. Plutarchus ὁ δὲ Μάλλιος διεστασίασε τὴν πόλιν. Idem in Romulo διεστασίασε τοὺς Σαβίνους. Aristoteles Polit.5, διεστασίασαν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀπόρους, Ad seditionem contra opulentiores concitādam induxit. Item, Dissidiis seiungo ac segrego, vt Lucr. loquitur. Synes. epist.95, διεστασίασαν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

C. ΚΑΤΑστασιάζω, Seditione opprimo & affligo, Seditione circumuenio. Budæus ex Plutarcho, πάντα πράγματα καταστασιάσουσι καὶ καταβαλοῦσιν αὐτοὶ τὴν ἀριστοκρατίαν. Apud Plut. autem in Pericle, καταστασιάσαι τὴν βουλὴν, vulg. lex. interpr. Concitata seditione senatum delere gestiebat. At Καταστασιάζομαι, Factione vincor, Seditionibus premor. Xenophon, καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων. Plutarchus Them. καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, factione vict' à Themistocle.

C. ΣΥστασιάζω, Seditionis vel potius factionis socius sum,

Factionē aliquam adiuuo. Thucyd. lib. 4. pag. 149, οὐ γὰρ συστασιάσων ἥκω. Potest tamen & aliter hic accipi. A

ΣΤΑΔΙΟΝ, ου, τό, ΕΤ Στάδιος, ου, ὁ, Stadium, Mensura pedum sexcentenûm, vt Budæus tradit ex Herodoto lib. 2, de labyrintho loquente, αἱ δὲ ἑκατὸν ὄργυιαι δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον, ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρουμένης καὶ τετραπήχεος, τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίστων ἐόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίστου, id est Budæo interpr. Iustæ orgyiæ centum, stadium implent sex plethrorum, ita vt orgyia senûm sit pedum & quaternûm cubitorum, cubitum verò senûm palmorum, & pes quaternûm. Plinius autē, Stadium (inquit) centum & vigintiquinque nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos vigintiquinq;. Suidas scribit septem stadia & semis, facere milium, seu miliare: vnum autem stadium πόδας χ, milium autem πόδας δ͵φ, pedē verò δακτύλους ις. Thuc. l. 4, p. 123, καὶ μάχεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Xenoph. Hellen. 3, πλέον ἢ στάδιον ὑπὸ ψάμμου. Aristophan. Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio vno & amplius. Idem in Nebulis, Τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, vt dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis. id est, vt dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. Archestr. apud Athenæum libro 3, καπρωροῦχαι σταδίους εἰσαριθμοῖς. Eodem genere apud Plutarchum, σταδίους πεντακοσίους. Polybius de Hannone, ποιησάμενοι τὴν πορείαν ὡσανεὶ τοῦ ῥεύματος ἐπὶ τὸν ποταμὸν ὅτι ἔξωθεν στάδια. quod Liuius de eodem dicit, Aduerso flumine iter vnius diei. Interdum dicitur de curriculo quod hoc spatium æquabat. Sic legerunt quidam apud Homerum Il. η, Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῳ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, vt dicat nouisse se modos martios in hostili stadio. sed melior scriptura est σταδίῃ, vt suprà annotaui. Herodotus Terpsich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπεσε τῷ προτέρῳ. Xenoph. Hellen. 2, τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας. Epigramm. libro 1, ἔδραμε τὸ στάδιον. Lucianus, τοῦ γὰρ ἤδη στάδιον τοῦθ' ... ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότα. Pro loco etiam certaminis accipi apud Theophilum libro 1 Institut. annotant v.l. Deriuant autem hoc vocabulum à στῆναι, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς δίαυλον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καθ' ἑνὸς στάδιον, ἀλλ' ὥστε περὶ ἆθλα ἱστάναι. Eust. Pro στάδιον autem Dores DICVNT Σπάδιον. B C D E

C. Σταδιοδρόμος, ου, ὁ, Qui stadium seu spatium sexcentenûm pedum decurrit, Cursor stadii, seu Stadiodrom*, vt quidam etiam Latini appellant, inter quos Plinius. Strattis comicus apud Pollucem, Τί ὅτι ... οἱ σταδιοδρόμοι παραγίγνονται; Lucill. Epigramm. libro 2, Ἦν Ἐρασίστρατος ... Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ὅτι δύναται ... Vtitur & Plato De leg. VNDE Σταδιοδρομέω, ῶ, Stadiū curro. Demosth. Ἀπηλαύσαι τὴν σταδιοδρομοῦντι.

C. Σταδιάρχης, ου, ὁ, Stadio seu curriculo præfectus, seu Præfectus certamini stadii. Poll. F

C. Ἑξαστάδιος, ὁ, ἡ, Qui sex stadiorum est.

Σταδιεύς, έως, ΕΤ Σταδιάς, άδος, ὁ, idem quod σταδιοδρόμος, Qui stadium currit, Qui stadio certat. Lucill. Epigramm. libro 2, Τὸν σταδιέα ... μεγάλην ... Παίσων ... οὐκ ... μόνον. Idem eodem lib. Καὶ ... Μενεκλῆς.

Σταδιαῖος, α, ον, Stadii mensuram æquans. Athen.

Σταδιασμός, οῦ, ὁ, Dimensio terræ per stadia. B. ex Ptolem. 6. 7. Videtur autem dici quasi à σταδίζω, quod significaret Dimetior per stadia. G

ΣΤΑΤΗΡ, ῆρος, ὁ, Stater, Pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, vt Budæus tradit, scribens alibi, staterem à mensoribus vocari semunciam. Varii autem erant stateres. Aureus minam argenti valebat, vt idem Budæus ex Polluce tradit, ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἑκατὸν ... τῆς ... στατῆρα ὀνομάζουσι. Aureus stater minam valebat. nam & in iis quæ appenduntur, pōdus minæ staterem nominauerunt. vnde colligit, staterem aureum quaternos aureos numos Romanos valuisse, vt fuerint stateres aurei vnciales, cuiusmodi ferè Lusitanici aurei visuntur, denis aureis æstimabiles. At Cyzicen* 28 drachmas Atticas, vt Demosth. tradit in orat. πρὸς Φορμ. i. paulo minus trib* aureis coronatis. Sed Attici stateres & H

Persici hoc Cyziceno multo vberiores fuerunt & pondere & indicatura, & præsertim Persici, quum Babylonium talentum ephectam proportionem ad Atticum habuerit. At Daricus non minus denis aureis Francicis, id est Argenti mina. Plutarchus Κροισείων etiam meminit, scribens, Κροισείων ἀριθμοῦ στατῆρας. Thuc. libro 4, pag. 138, nominat etiam στατῆρας Φωκαΐτας. Et Athenæus libro 4, ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα. Item Φιλίππειοι nominantur & Ἀλεξάνδρειοι: Philippos Horatius & Plautus nomināt. At pro στατὴρ χρυσοῦ, Synesius dicit στατὴρ χρυσίου, siue ὁ χρυσίου, epist. 127, τὸ μὲν ... ὀβολοῖς ἐκ χαλκοῦ, τὸ δὲ, στατῆρας χρυσίου. Deriuāt autem ab ἱστάναι, quod appendere significet. VNDE Πεντεστάτηρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui quinque staterum est, seu quinque minarum. idem quod πεντέμνεως, teste Poll.

ΕΤ Στατηρίζω, ὁ, Statere valens, Qui stateris pretio æstimatur. στατῆρος ἄξιος.

ΣΤΑΜΙΝ, ῖνος, ὁ, Lignum in naui rectum stamini simile, vt Aristarch. apud Etymologisten docet. Eustathius ex veteribus grammat. tradit esse ξύλα ὀρθὰ ... ἃ στήμονος ... ἔχοντα, περὶ ... τῆς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ... quamobrem ab ἵστημι deriuant. alii esse volunt ligna recta quibus τὰ πηδάλια ... : alii verò τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ... ὀρθὰ ξύλα ... τοῦ ... Hæc verò ad suam vsque ætatem σαμινάδια vocata fuisse in Lycia, idem Eustathius tradit. Sūt qui Statumina à Cæsare nominari scribant. Odysseæ ε, Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι. Athenæus libro 5, γόμφοις τε καὶ ... καὶ σταμῖνας καὶ ... τὴν ... ὕλην. (quem locum Eustath. quoque citat.) Et paulo pòst, de clauis æreis, διὰ ... πρυμναίων δὲ ... τοὺς ... τὰς σταμῖνας συνέχοντες. vbi notandus articulus masc. g.

ΑΤ Σταμινίδες, itidem Ligna in naui quibus tabulæ superimponuntur, quæ & κανόνια: τὰ ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, vt Poll. tradit.

Σταυρός, οῦ, ὁ, Vallus, Palus ligneus acutus & erectus. ab ἱστάναι dictus, quoniā ἵσταται εἰς ἀέρα ὀρθός, vt Eust. tradit. οὐ ... κατ' Αἰλίου ... γραμματικοῖς ... vnde quidam σταυροῖς ... τὴν ... dixit ... vt Eustathius tradit, idem esse dicens quod σκόλοπα. Il. ω, de tentorio Achillis, Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσιν πυκινοῖσιν. Odysseæ ξ, de stabulo porcorum, Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. quales esse videntur apud Virgilium, — acuto robore valli, 2 Georg. & sudes præustæ, Æneid. 7. nam vallos & sudes idem esse tradit Seruius. Thuc. libro 4, pag. 150, καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες. Idem libro 7, pag. 140, σταυροὺς περὶ τῶν παλαιῶν νεωσοίκων ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῦσαι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβάλλοντες. Et paulo post, ... τῶν σταυρῶν οὓς οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης κατέπηξαν, pali qui è mari non extarent. quam appellat κρύφιον σταύρωσιν. Ibidem, σταυροὺς αὐτοὺς καὶ κατακολυμβῶντες ἐξέπριον.

Sic dicitur etiam crux, seu palus erectus, plerunque cū ligno in superiori parte transuerso, è quo malefici suspendebantur. Lignum figuræ literæ T, ἐφ' ὃ ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσι, vt tradit Lucianus in Δίκῃ φωνηέντων. Plut. De iis qui tardius à diuino numine puniuntur, καὶ τῷ μὲν σώματι τῶν κολαζομένων ἕκαστος τῶν κακούργων ἐκφέρει τὸν αὐτοῦ σταυρόν, vnusquisque crucē suam. Idē in Artox. 307. ... καὶ τὸ μὲν σῶμα ... διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, tribus palis affigere. At apud Aristophanem Auibus, de aucupe, Ἱστὰς βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, pro ῥάβδους scholiastes annotat in quibusdam exemplaribus scribi σταυρούς, esseque εἶδος δικτύου ὃ χώννυσι ... Sed quid ibi vetet in propria signific. accipere hoc vocabulum, non video. nec enim retia visco oblinuntur, sed calami, & fortassis etiam valli quibus retia suspenduntur.

C. Σταυροειδής, ἑος, ΕΤ Σταυρότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Crucis formam & typum gerens. VNDE Σταυροειδῶς, ΕΤ Σταυροτύπως, Forma & typo crucis. IDEM Σταυρηδὸν quoque dicitur, aduerbio à nomine substantiuo formato: vt βοτρυδὸν à βότρυς.

Σταυρόω, ῶ, Vallum seu palum depango. σταυροὺς καταπηγνύω.

Thucyd.lib.7,pag.241, ὅμως δ' αὖθις οἱ Συρακούσιοι ἐσταύρωσαν, palis in terram depactis se munierunt. ¶Item Palo seu cruci affigo. idem quod σκολοπίζω. quod periphrasticè Alexis dicit ἀνασπηγνύναι ἐπὶ τοῦ ξύλου. Ioann.19, ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν. Apoc.11, ὁ Κύριος ἐσταυρώθη. VNDE Σταύρωμα, ατος, τὸ, (q.d. Vallamētū) Plures valli seu pali ī terrā depacti, seu, Munimētū ex vallis seu palis in terrā depactis. Thucyd. libro 6, pag.219, πρό τε τῶν νεῶν σταύρωμα ἔπηξαν, videlicet ex cæsis arboribus, id est (vt Valla vertit) Ex illis cancellatim fixis naues prætexuerunt. X. Hell.4. pag 206, σταυρώματ' ἐποιήσαντο καὶ τάφρον οἷαν ἐδύναντο περὶ αὐτῶν. ET Σταύρωσις, εως, ἡ, Vallorum seu palorum depactio. Thucyd. libro 7, pag.240, χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς σταυρώσεως ἡ κρύφιος. vide Σταυρός. ¶Item, Crucifixio. ET Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, Qui vallos seu palos depangit. Item, Qui cruci affigit, Qui in palū attollit.

C. ΑΝΑσταυρόω, ῶ, Iterum crucifigo. In epist. ad Hebræos cap.6. ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, denuò crucifigentes. ¶Item, In palum seu crucem attollo. idē quod σταυρόω. nisi quòd præpositio signif. euectionem seu eleuationem in altum. idem quod ἀνασκολοπίζω. Plut. Fabio, ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς, de Annibale, pro eo quod Liuius dicit, Virgis cæso duce, & ad reliquorum terrorem in crucem sublato. Thucydid. libro 1, προδοσίᾳ ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη, in crucem sublatus est. Herodian. libro 3, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ δημοσίᾳ προθεῖναι ἀνασταυρωθεῖσαν, in palum seu crucem attolli. Plutar. De fort. Rom. ...ἀνεσταυρωμένος.

C. ΑΠΟσταυρόω, ῶ, Fut. ώσω, Vallis in terram depactis munio, seu cingo. Thucyd. lib. 4, κόψαντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρωσαν εἴ τι δέοιτο. vbi scholiastes ἀπεσταύρωσαν exponit, δρυφάκτοις περιέβαλον. Xenoph. Hellen. libro 7, ἐκκόψαντες τὰ δένδρα πεποιημένα ἐν σταυρώματα καὶ ἀποσταυρώσαντες. Plut. in Dione, τοὺς δὲ ξένους ἐπιστήσας, λαθὼν ἀπεσταύρωσε τὴν ἀκρόπολιν. Vulgò exponitur etiam Cancellis firmo. ¶Ἀποσταυρῶ, Affigo cruci, Crucifigo. Idem quod simplex σταυρῶ.

C. ΠΑΡΑσταυρόω, ῶ, Palos seu vallos depango, vel, Iuxta aut à latere palos figo.

C. ΠΕΡΙσταυρόω, Vallis seu palis in terram depactis circūcirca munio, seu circundo. Thuc. l.2. περιεσταύρωσεν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι, eos arborum cancellato vallo circundedit. VNDE Περισταύρωμα, ατος, τὸ, Munimentum ex vallis circumcirca depactis.

C. ΠΡΟσταυρόω, Vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thucydides libro 4, προσεσταυρῶσθαι τὰς ναῦς, id est σταυροὺς πρὸ τῶν νεῶν καταπηγνύναι, vt alibi loquitur.

C. ΣΥσταυρόω, Vnà crucifigo, Vnà in crucem tollo. Marci c.15, καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν. Et apud Nazianz. συνεσταυρωμένοι Χριστῷ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat.2, ἵνα Θεῷ ζήσω, Χριστῷ συνεσταύρωμαι.

Στήλη, ης, ἡ, Lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel signi, erectus: ab ἵστημι quod est Statuo. Iliados μ, Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων. vbi quidam ἀντηρίδας intelligunt, quidam πλάκας μεγάλας περὶ τὸ τεῖχος, προσβεβλημένας τοῖς ἐδάφεσι καὶ συμπεπηγμένας ἀλλήλοις ὑπὸ τὰ τοῦ τείχους αὐτὰ ἐρύματα. Sophocl. Electra, Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, sub ipsam stelen extremā. vbi loquitur de lapide in stadio erecto. ¶Plerunque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Stelen Plinius appellat: nonnulli Lapidem titularem. Suidas esse dicit lapidem aut æs in altum euectum figura quadrata: apud quem diuersorum illustrium virorum ac fœminarum στῆλαι commemorantur. Iliados ρ, — ὥστε στήλη μένει ἔμπεδος, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος, ἠὲ γυναικός. Sic Iliad. λ, στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ... & Il. π, Ἔνθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Thuc. lib.1, παλαιαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων. Apud eundem libro 2, στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ ἐπιγραφὴ virorum fortium & illustrium memoriam celebrat. Pausanias Atticis, καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι. Has stelas Horatius vocat cippos, & Cic. Columnas. Columnarū autem quibus fœdera inscribebātur meminerunt frequenter Æschin. & Demosth. vt in orat. Pro cor. στήλας διαλαβεῖν τοὺς ὅρκους. Idem contra Phil. γράμματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων δίκαιον, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν. Plinius dicit, Stelæ lapideæ literis incognitis scriptæ. Æschin. εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγράφεσθαι, id est ἔναρχον καὶ ἔνσπονδον φυγεῖν, vt Bud. exp. Et Ἡράκλειοι στῆλαι apud Isocratē Aristot. & historicos ac chorographos: item Διονύσου στῆλαι, Columnæ Herculis & Bacchi, quas suorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus statuerunt. Στήλην ἀναγράφειν, In cippo proscribere, vt Bud. interpr. apud Isocr. περὶ ζεύγους, Ἐς τοσοῦτον ὕβρεως ἦλθεν ὥστ' ἠνάγκασεν ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ στήλην ἀναγράφειν. Pro στηλίτευμα & στηλίτευσις accipi apud Greg. in fine secundi στηλιτευτικοῦ testatur idem Bud.

C. Στηλογραφία, ας, ἡ, Inscriptio in cippo seu stele. ET Στηλογραφέω, ῶ, In stele seu cippo, inscribo.

C. Στηλοειδὴς, vide infrà in Στηλοειδής.

C. Στηλοκοπέω, ῶ, In stele seu cippo incido. Pro Infamia noto citatur ex Hermogene. Et apud Pollucem ἐστηλοκοπημένος synonymum τῷ ἐστηλιτευμένος.

C. Ἄστηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stelen seu cippum nō habens. aut Cui stele seu cippus erectus & positus non est.

Στηλόω, ῶ, Stelen seu cippum erigo. Item Erigo & stabilio vt cippum, vel Statuo & pono. Thren. Ierem. cap.3, ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος, Posuit me quasi signum ad quod sagittæ mittūtur. 2 Reg.18, ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων, posuit super eū aceruū lapidū. Metaph. verò στηλοῦν est Affigere se alicui rei, Ita alicui rei dedere se & quasi iuxta eam statuere vt ab ea non discedas, perinde ac stele alicubi constituta, firma & immota in loco suo manet, μένουσα ἔμπεδος & ἀτρέμας ἑστηκυῖα, vt Homerus de ea paulo antè dixit. Gregorius in Epitaph. patris, τὸν μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσε, dedidit, vt Budæus interpr. Ide, ἐστηλωμένος (ἵν' οὕτως εἴπω) θεῷ, Deditus, seu Affixus, Fixus & hærens Deo in modum cippi firmus & constans: de Basilio resistente tyranni violentiæ, ἀκλινὴς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ὄψιν, ἐστηλωμένος (ἵν' οὕτως εἴπω) τῷ θεῷ καὶ τῷ βήματι. Στηλοῦσθαι neutraliter etiam capitur, pro Immotus sto instar cippi. Interdum etiam simpliciter pro Sto. vt 1 Reg.17, ἐστηλωμένοι παρὰ τὴν θύραν, immoti & cipporū instar ad ianuam stantes, aut etiam simpliciter Stantes. vnde & ἐστήλωτο Hes. est εἱστήκει.

C. ΑΝΑστηλόω, ῶ, Erigo super cippū, Statuo super cippum. Plutarchus, εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας, i. statuens super cippo, inquit Bud.

Στηλίτης, ου, ὁ, In stelen seu cippum inscriptus. ἐστηλοκοπημένος. Accipitur plerunque in malā partem, & de iis dicitur qui ob crimina aliqua sua in cippo infamiæ causa proscribebantur. Dem. contra Phil.3, οὐκ ἔλαβον δ' οὕτω γ' ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν, ita vt stelis seu cippis eorū nomina inscriberent, ὥστε καὶ στηλῶσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, seu στήλῃ ἐγγράψαι, vt Poll. loquitur. Apud Aristotelem autem Rhet. 2, οἷον Λεωδάμας ἀπολογούμενος, ἔλεγε, κατηγορήσαντος Θρασυβούλου ὅτι ἦν στηλίτης γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἀλλ' ἐκκόψαι ἐπὶ τῶν τριάκοντα οὐκ ἐνδέχεσθαι ἔφη· μᾶλλον γὰρ ἂν πιστεύειν αὐτῷ τοὺς τριάκοντα, ἐγγεγραμμένης τῆς ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον, Quibusdā στηλίτης ἐν τῇ ἀκροπόλει γεγονὼς est idem qui Dem. γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, Ærarius factus, Relatus inter ærarios, Relatus in Cærites tabulas, ὀφλὼν τῷ δημοσίῳ καὶ καθάδικος. sicque interpr. Quemadmodū Leodamas dixit se defendens, quum eum Thrasybulus accusaret quòd in columna ærariorum inscriptus esset in arce, Sed eximi (inquit) tyrannorum tempore non conducebat, quòd plus fidei sibi triginta tyrāni haberent cognito ac perspecto eius in populum odio. Alii tamē generaliter accipiūt, ac aliter interpr. hoc modo, Vt Leodamas in sua defensione dixit. quū enim Thrasybulus eū accusaret ac diceret, eius nomen tanquam infamis & hostis in columna quæ in arce erat, olim incisum fuisse, sed ab

eo quū Triginta tyrāni potirētur rerū, fuisse abrasum: A
respondit, illud non esse verisimile. Nam mihi (inquit) triginta tyranni magis credidissent, si, quas cum populo gessissem inimicitias, in columna scriptas vidissent. Στηλίτης à Budæo exponitur Proscriptus in cippo in arce. Atticum autem esse Hesychius tradit, exponens ἐπ' αἰτίαις τισὶ ἐστηλογραφημένος. VNDE Στηλιτεύω, Fut. εύσω, In cippo inscribo. idem quod στηλοκοπέω & στηλογραφέω, vt apud Pollucem ἐστηλίτευσε, idem quod εἰς στήλην ἐνέγραψε. Budæus citat ex quodam autore, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν, καὶ τῷ κηρύκων κατ' ἄνδρα ἐκηρύχθη ταλαντα, nomina eorum in cippis proscripta fuerunt. B
Στηλιτεύω, metaphoricè plerūq; capitur, pro Memoriæ prodo & innotescere facio omnibus velut in columna & cippo inscriptum, ita vt à quouis prætereunte cognoscatur. δημοσιεύω, φανερόω, vt Suidas exponit, metaphorā esse dicens à stelis quæ publicè proponebantur. Gregorius de Maximino cæsare, οὗ ἔτι σύμβολα τὰ ἐπὶ τούτω πληγῆς αἱ εἰκόνες φέρουσιν ἐν δημοσίῳ προκείμεναι, καὶ στηλιτεύουσαι τὴν λώβην τοῦ σώματος, notam facientes & velut inscriptam cippo omnibus testantes. Idem in or. de C
Cypr. μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν περὶ ἑαυτοῦ κακίαν, longa oratione prauitatem suam, veluti cippo erecto inscriptam, omnibus notam faciens & diuulgans. Histor. eccles. libro 4, τὴν Ἀρειανὴν σοφωτάτῳ λόγῳ στηλιτεύοντες αἵρεσιν, Arianæ hæresis impietatem oratione accuratissima, omnium oculis, quasi cippo inscriptam, exponentes. Synes. epist. 58, τῶν πρώην ἐστηλιτευμένων βαρύτερα, grauiora iis quæ non ita pridem promulgata fuerant. Et in bonam partem apud Gregorium de paralytico, ἡ ῥῆσις ἀπὸ τοῦ κραββάτου μᾶλλον δὲ κρατῶν τὸν κράββατον, ἐστηλίτευσας τὴν ἐνέργειαν, peruulgasti, ac vt innotesceret omnibus, quasi cippo inscriptum, fecisti. Idem D
in encomio Maccab. ἐπὶ τροπαίοις σε στηλιτεύοντας, septē trophæis te notaturos. Et in pass. apud Philonem De vita Mosis libro 3, ὡς τὸ λέγειν ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ Θεῷ, & apud Deum in tabulas refertur. In quibus locis in bonam partem accipitur. Frequentius tamen in malam partem. Gregor. ξένῳ μὲν θανάτῳ τὴν ποινὴν, ξένῃ δὲ ὕβρει τὸν θάνατον στηλιτεύσαντες, insueto genere iniuriæ infamātes & famosū facientes, vt Bud. interpr. Idem de serpente à Mose E
excitato loquens, quem vult esse typum dæmonis, ἄπνους, νεκρὸς, ἀκίνητος, αἰσχύνης, καὶ ἐν τῷ σχήματι τύπῳ ὄφεως, ἐν ὕψει στηλιτευόμενος, omniū oculis expositus & infamia affectus, vt Bud. interpr. A QVO Στηλίτευσις, εως, ἡ, Inscriptio in cippum seu stelam. Item, Inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, eius scelera omnib⁹ proponentes. ET Στηλιτευτικὸς, ή, όν. vt στηλιτευτικὸς λόγος, Oratio infamatrix, vt Budæus interpr. Alijs Inuectiua. Cui, velut cippo, alicuius facinora & flagitia inscribimus, ac omnium oculis exponimus. metaphora sumpta à stelis in quibus sceleratorum nomina proscribebantur. Eiusmodi orationes duæ extāt Gregorii contra Iulianum apostatam. ET COMP. Καταστηλιτεύω, In stela noto, In stela proscribo, seu in cippo. Idem ferè quod simplex στηλιτεύω, nisi quòd præpositio aliquid significationi addit. Lucianus in dialogo meretr. qui Μέλιττα καὶ Βάκχις inscribitur, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀναγνῶθι, ὅπου καταστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Et apud Pollucem, καταστηλιτευόμενος idē quod ἐστηλοκοπημένος. F
Στηλὶς, ίδος, ἡ, ET Στηλίδιον, ου, τὸ, Parua stela seu cippus, Columella. Στηλίδες Hesychio sunt etiam Limites, Termini, οἱ τῶν ἀγρῶν ὅροι.
¶ Στῦλος, ου, ὁ, Columna. idem quod κίων, vt Pollux tradit. videtur autem propriè esse columna quæ in ædificiis & machinis statuitur, ad ea fulcienda & sustinenda: at στῆλαι plerunque in locis publicis, inscriptionum maximē gratia: licet apud Homerum quoque pro lapidib⁹ in quibus fundamentum ædificii innititur, secundum quosdam accipiatur. Apocal. cap. 3, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ. Et cap. 10, οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι. Et 1 Corinth. c. 3, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. vbi metaphoricè vsurpatur, sicut & à Chrysost. quū Petrū & Paulum vocat τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, ecclesiæ colūnas. qualis metaphora est in hoc celebri senario, Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Exemplū autē propriæ signif. habes in Περίστυλος infrà. [Exponitur etiam Pertica, in vulgat. lex. Eiusdem autem cum στήλη esse originis, testantur grammatici.] Στῦλος pro graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex στυλοειδὴς, quod Galeno idem est quod γραφιοειδής. Apud Vitruuium autem in cochlea aquaria styli ferrei sunt qui tignis vtrinque positis infiguntur ad eam suspendendam, siue à columnæ siue à graphii similitudine ita dicti.
C. Στυλοβάτης, ου, ὁ, Columnæ basis, seu pes. At Pollux strictius accipit, & στυλοβάτην esse vult columnæ Doricæ basin, σπεῖραν autem Ionicæ. Græcum vocabulum Vitruuius retinet. vt libro 3, cap. 3, Extructis autem fundamentis, ad libramentum stylobatæ sunt collocandi: supra stylobatas columnæ disponendæ. Et libro 4, cap. 7, Insuper stylobate columnæ constituantur eam altæ quanta ab extremis stylobatarum parietibus est diametros. Ex eodem tria præcipuè stylobatarum genera traduntur v. l. Tuscanum, Doricum, Ionicum: ideòque Pollucem indiligentiæ arguunt, qui vt suprà dictū est, στυλοβάτην Doricæ tantùm columnæ basin esse tradit. Varro quoque hoc vocabulo vtitur.
C. Στυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Columnæ formam habens. Στυλοειδὴς dicitur processus ossis petrosi ab inferiori eius sede exoriens, solidus, tenuis, & oblongus instar styli, seu graphii vel acus. vnde Galenus γραφιοειδῆ & βελονοειδῆ eum se appellare scribit libro De ossibus. Hæ στυλοειδεῖς per υ vocantur apud Ruffum Ephesium, itidem λεπταὶ καὶ ὑπομήκεις καὶ κάτω πρὸς τὸ φαρύγγιον ... quas ab Eudemo assimilari τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων πλήκτροις annotat. Dicitur verò hoc nomine & ἀπόφυσις (hoc est processus) cubiti qui in eo (vt inquit Galenus) ἐκ τοῦ ἔξω innascitur. ille carpo per διάρθρωσιν inarticulatur, eiusque opus est, motus carpi obliquos dirigere, & firmare tum ligamentis tū etiā occursu ossis carpi ipsum parua cauitate excipientis. alioqui lubrica & errabunda & parum firma fieret hæc motio si soli radii cauitati, quāquā σκαφοειδεῖ, cōmitteretur. Dicitur autē interdum στηλοειδὴς per η, quod columnā repræsentat. Gorr.
C. Ἀραιόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Raras columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 2, de quinque ædium speciebus, Rarius quàm oportet inter se diductis [columnis ædes,] ἀραιόστυλος. Cui opponitur πυκνόστυλος infrà.
C. Δεκάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decem columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 2.
C. Διάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amplius patentibus columnis est, vt interpr. Vitruu. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòst, Diastyli autem [ædis] hæc erit compositio, quū triū columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus.
C. Ἑξάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex columnas habens. Vitruuius libro 3, cap. 2.
C. Εὔστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius columnæ iustis interuallis distributæ sunt, ideòque columnarum specie decorus. Vitruu. l. 3, c. 2, initio, Eustylos [ædes, in qua colūnæ sunt] interuallorum iusta distributione. Quomodo autē ea facienda sit vt figurationis aspectum venustum habeat, (vnde εὔστυλος dicitur) aliquanto pòst explicat.
C. Ὀκτάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octo columnas habens. Vitruuius lib. 3, cap. 2. G
C. Περίστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca columnatus, Colūnis in ambitu cinctus. vt περίστυλος αὐλὴ, & περίστυλος σῆκος, apud Athenæum lib. 5, ὄντων δὲ οἴκων, περίστυλος ἐστιν πάντοτε σῆκος τοῖς πρὸ ταῖς θύραις καμαρωτὴν ἔχοντα στύλων. Et περίστυλοι δόμοι apud Euripidem, Quæ per ambitum foris habent pilas, vt vulg. lex. interpr. Apud Ezechielē autem cap. 42, αἱ περίστυλοι τῆς αὐλῆς, substantiuè, pro οἱ στῦλοι οἱ περὶ τὴν αὐλήν, columnæ aulam ambientes.
AT Περίστυλον, ου, τὸ, Locus columnis cinctus. Vitruuius H
libro 6, cap. 9, de Græcorum ædificiorum dispositione, & nominibus ab Italicis vsibus discrepantibus, Locus inter duas ianuas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde est introitus in peristylon. id peristylum in tribus partib⁹ habet porticus. Et paulo pòst, Id autem peristylum quod vnam altiorem habet porticum, Rhodiacum appellatur.

Digitized by Google

appellatur. Ath.l.5, in descriptione nauis Philopatoris, ἡ δὲ ἐξέδρας τῷ μὲν κατὰ μῆκος, περίστυλοι περιέχοντες. Ezech. capite 42, ἐξεῖχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις. ET Περιστύλιον, ου, τό, idem. Vitruuius loco citato, Domus ampliores, habentes latiora peristylia, in quibus pares sunt quatuor porticus altitudinibus, aut vna quæ ad meridiem spectat, excelsioribus columnis constituitur. Paulo pòst, Habent hæ domus vestibula egregia, & ianuas proprias cum dignitate, porticúsque peristyliorum albariis & tectoriis & ex intestino opere lacunariis ornatas. Item, Hæc autẽ peristylia, andronitides dicuntur. Et sub finẽ, Inter hæc peristylia & hospitalia, itinera sunt quæ mesaulæ dicuntur. Et libro 3, cap.1, de æde hypæthro, Interiore parte columnas[habet]in altitudine duplices, remotas à parietibus, ad circuitionem(vt porticus)peristyliorum.

C. Πολύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens columnas. Plutarchus Pericle, τὸ δ' ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς ἕδρᾳ, πολύεδρον & πολύστυλον.

C. Πρόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab anteriore parte columnas habẽs. Vitruuius libro 3, cap.1, Prostylos[ædes]omnia habet, quemadmodum in antis, columnas autem contra antas angulares, duas, supráque epistylia. Idem in præf. libri 7, Philon ante templum in fronte columnis constitutis, prostylon fecit. vbi substantiuè accipi videtur (vt περίστυλον) pro loco columnas in fronte constitutas habente. AT Ἀμφιπρόστυλος omnia habet ea quæ prostylos, prætereáque habet in postico ad eundẽ modum columnas & fastigium. Vitruu. ibidem.

C. Πυκνόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est crebris columnis, vt Vitruuius interpr. libro 3, cap.2, initio. Et paulo pòst, Pycnostylos est cuius intercolumnio vnius & dimidiatæ columnæ crassitudo interponi potest. Quæ opposita est τῷ ἀραιοστύλῳ.

C. Σύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui columnis est paulo remissiorib⁹, vt Vitruu. interpr. loco citato. Ibidem, Systylos est in qua duarum columnarũ crassitudo in intercolumnio poterit collocari, & spirarum plinthides æquè magnæ sint eo spatio quod fuerit inter duas plinthidas.

C. Τετράστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor columnas habens. Vitr.

C. Ἐπιστύλιον, ου, τό, Trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Epistylium Vitruu. appellat seruata voce Græca: vt lib. 3, cap.2, In aræostylis autem [ædibus] nec lapideis nec marmoreis epistyliis vti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Vbi vides epistylion & trabem quæ columnæ imponitur, idem esse, sed materia tantùm differre. Et lib. 5, cap.1, de foro Græcorum, Crebrisque columnis, & lapideis aut marmoreis epistyliis, adornant. Et libro 6, cap.4, In Ægyptiis autem[œcis] supra columnas epistylia, & ab epistyliis ad parietes qui sunt circa, imponenda est contignatio, deinde supra epistylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ sunt minores quarta parte columnæ. Plutarch. Pericle, de Corœbo qui Eleusine templum extruere cœpit, καὶ τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος, καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξε, & epistyliis iunxit. Athen. lib. 5, κίονες διεστῶτες ξύλινοι ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν στέγασιν τοῦ συμποσίου στέγην. Eodem lib. de œco bacchico in naui Philopatoris, ἐπίχρυσον εἶχεν τὸ γεῖσον, ἕως τοῦ περιέχοντος ἐπιστυλίου. Notandum tamen Vitruuium ἐπιστύλια seruata voce Græca vocare id quod ex lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur: quum vero ex ligno est, vocare trabes. id quod partim ex superius citatis eius verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hagetor Byzantius in descriptione testudinis, ἐπεζεύγνυντο ἐπ' αὐτῶν [τῶν κιόνων] ἐπιστύλια κύκλῳ. Et aliquanto pòst, εἶχε δὲ καὶ μέσην στέγην ἐπὶ τῶν ἐπιστυλίων ἀναπαυομένην, ὅπως ἡ βελοστασία ἐπ' αὐτῆς εἴη. idest, (interprete Vitruu. lib.10, cap.21) Supra eos[postes]trabes circunclusæ continebant totam compactionem. Et aliquanto pòst, Habuerat autem mediam contabulationem supra trabiculas vbi scorpiones & catapultæ collocabantur. Pro βελοστασία autem videtur legendum βελοστασία. Sunt qui ἐπιστύλια putent esse Capitula siue capitella columnarum: sed exemplum huius signif. nón afferunt.

C. Διαστυλόω, ῶ, Columnis fulcio. Bud. ex Polybio lib.5, p. 84, ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστυλωμένον κατέβαλε τεῖχος. vt Bud. interpretatur, citãs ex eodem Pol. p.104, δύο πλέθρα τοῦ τείχους ὑπόρυξαν καὶ διεστύλωσαν.

Στυλίτης, ου, ὁ, Supra columnam locatus. ὁ ἐπὶ κίονος ἑστὼς μόνος, Suid.

Στυλίς, ίδος, ἡ, Columella. Est etiã pars nauis ἡμιολίας, vt Hesych. tradit. Plutarch. in Pomp. de luxu piratarum loquẽs, στυλίσι χρυσαῖς, καὶ παραπετάσμασιν ἁλουργοῖς, καὶ πλάταις ὑπαργύροις. Sic dicitur etiã illud quod nares (seu nasi foramina) instar muri dispescit: alio nomine κίων & διάφραγμα appellatum. Poll.

Στυλίσκος, ου, ὁ, Columella.

Στηρίζω, Statuo firmiter, Figo. nam plus est quàm ἵστημι à quo deriuatur. Hes. Theog. de saxo quodam, Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο, Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, quod Iupiter statuerat & fixerat in terra. (Apud Lucam autem cap.16, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, redditur simpliciter, Hiatus ingens constitutus est) Item Stabilio, Firmo, Fulcio. In qua significatione metaphoricè etiam capitur, vt Stabilio apud Latinos, & Confirmo. Lucæ 22, στήριξον τοὺς ἀδελφούς. 2, Thess.2, στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Interdũ idẽ quod πιστόω, Fidẽ facio, Cõfirmo quod dubiũ est. Et στηρίζομαι, Stabilior, Firmor, Nitor aliqua re ceu stabilimento & fulcro. Il. π, de Aiace qui à Troianis impetebatur, οὐδέ τι εἶχεν Ἀμπνεῦσαι, πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. Hesiod. Aspid. Θαῦμα μέγα φράσσασθ'. ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο: de Perseo, de quo dicit, Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Et apud eundem, κίοσιν ἐστήρικται. Aristot. De mundo, τῶν πλανῶν ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, per cælũ aut iaculari specie transmeans, aut vno loco fixus, vt Bud. interpr. Et metaph. 2 Petri 1, ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ, stabilitos & confirmatos. Στηρίζω neutraliter etiam capitur pro Sto seu Consisto. Firmo pedem, Sisto gradum. Od. 5, οὐδέ τι εἶχεν Οὔτι στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι. In qua signif. apud mathematicos quoq; vsurpatur teste Plut. qui τοὺς πλανήτας στηρίζειν λέγουσι παυσαμένους τῆς εἰς τὸ πρόσθεν αὐτῶν πορείας. Morb⁹ quoque in partẽ aliquam corporis στηρίζειν dicitur pro in eã incumbere ac ea ceu fulcimento niti. Thucyd. lib. 2, καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτήν, quum in cor incubuerat. Sic apud Diosc. lib.6, cap.1, διὰ τὸ ὑπὸ τῆς φλογώδους θερμασίας κατέχεσθαι τὸ σῶμα, στηρίζον ἐπὶ τοὺς τόπους ὄντας κυρίους. idem ἐπισκήπτειν dicitur.

Στήριγμα, ατος, τὸ, Fulcimentum, Stabilimentum. Id quo res aliqua stabilitur & firmatur, & cui innititur. Plutar. Sympos.3, probl.2, de hedera, περιπλοκῆς δεῖται καὶ στηρίγματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέχειν καὶ ποδηγεῖν ἀδυνατῶν. Ioseph. De captiuit. ὑποκαέντων δὲ τῶν στηριγμάτων, ὁ μὲν πύργος ἐξαίφνης καταπίπτει, adustis fulcimentis. Firmamina Ouidius dicit. Ab Hippocr. quoque ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, στήριγμα dicitur parti ægræ adhibitum firmamentũ, quod iniecta quidem fascia fit, sed sine vinculo. Cõuenit partibus illis quarum motus necessarius est, à quo cessatio nõ est in nobis, eóque differt ab ἔρεισμα, vt annotauit Gal. teste Gorr. Στήριγμα & ὑποστάτην Græcis idem esse quod Furcam Latinis, testatur Plut. in Coriol. vt in Ὑποστάτης suprà annotatum est. Infrà στήριγγα vocat. At Lysias (si Polluci credimus) στήριγμα vocauit etiam temonem currus, τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, hoc est τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον ὅταν ἄζυγος ᾖ: Plutarcho autem est τὸ ἀνέχον τὴν ἅμαξαν ξύλον, seu ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφίσταται, furca quæ curribus (seu curruum temonibus) subiicitur & quæ eos sustinet.

Στηριγμός, οῦ, ὁ, Actio ipsa stabiliendi & firmandi: idẽ quod ἑδρασμός, vt Suidas tradit. Item Stabilitas. 2 Petri 3, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, excidatis à propria stabilitate. In vulgatis lexicis interpr. Statum fixum. Qua significatione apud mathematicos στηριγμοὶ stellarũ, quasi insistentiæ, quum neque progredi neque recedere vidẽtur. Camer.

Στήριγξ, Fulcrum. idem quod στήριγμα. Metaphoricè autem Xenophon tibias equi vocauit στήριγγας. De re equ.

τῆς γιμλιά κινημᾶν τὸ ὀστᾶ, τα χαλαρὰ ...πᾶν τε γὰρ ὅτι στέλεγγις τῆ σώματος, Stabilimentum corporis, vt Camer. interpr. Cuius loci Pollux quoque meminit, apud quem sunt qui στέλγας vocent τὰ ἑκατέρωθεν τῆ μαζοῦ ὀστᾶ ... καλούμενα: quæ & ἀφόραι dicuntur & παραστάδες, vt ibidem annotatur: quos processus Cam. quasi Fulcra nominari tradit. Στήλιγξ apud Græcos idem esse quod furcam, testatur Plutarch. in Problem. Rom. τὸ δὲ ξύλον [διπλοῦν ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφίστασιν], ὅπερ μὲν στήλιγγα, Ῥωμαῖοι δὲ FVRCAM ὀνομάζουσι. Mendosè tamen ibi στέγνα scribitur. Interpres verò ita legit, eáque lectio rationi consentanea est. nisi quis malit στήριγμα legere hoc in loco, sicut apud eundem in Coriolano: vt in ἐλπιστὴς videre potes. VNDE Βαθυστήλιγξ, Fulcimentum profundum habens, vel Profundè defixus. In Epigr. λᾶα βαθυστήλιγγα.

C. Ἀστήρικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stabilitus & firmatus non est. idem quod ἀστερμάνικτος. 2 Petri cap. 3, de iis quæ in epistolis Paulinis difficilia sunt, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, indocti parùmque stabiles. vel potius, In religione Christiana nondum stabiliti & firmati. Citatur etiam ex Nonno.

C. ANTΙστηρίζω, Contrà fulcio, Protego quasi fulciendo, Fulcimentum aduersus aliquid præbeo & firmamentum. Citatur ex Bibliorum interpretibus Græcis, vt Psalmo 37, ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτῷ. Suidas ἀντιστηρίζει exponit ἀντιλαμβάνεται. Alicubi à Gaza vertitur Renitor. HINC Ἀντιστήριγμα, Fulcimentum seu Firmamentum aduersus quidpiam, vt aduersus calamitates, vel hostes. Exponitur etiam Protectio. vt Psal. 17. ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου.

C. ΑΠΟστηρίζω, Fut. ξω, Inniti facio, Fulcio, Sustento. ἀπερείδω. Sicut & passiua vox ἀποστηρίζομαι & ἀπερείδομαι in eadem significatione ponuntur: videlicet pro Fulcior, vel Innitor. Aristot. in Problem. ἐν δὲ τοῖς καθίστασθαι, δεῖ τὸ ὑποφέρεσθαι, τοῖς σκέλεσι τοῖς μικροῖς ἀποστηριζόμενοι, ποιοῦ μὲν αὐτοῖς. Vide aliud exemplum in Ἐπιστηρίζομαι. Ἀποστηρίζομαι actiua etiam significatione dicitur pro ἀποστηρίζω, sicut ἀπερείδομαι pro ἀπερείδω. Themist. De anima libro 1, οὐδὲν γὰρ πάντων οἷαπερ ὅτι ποιεῖ ἡ ψυχὴ, μὴ τὸ σῶμα ἐφελκομένη... ὃ καὶ ταῖς ἐνεργείαις ἑαυτῆς ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται. HINC Ἀποστήριγμα, ατος, τὸ, Sustentaculum, Fulcimen seu Fultura, Res quæ aliquid fulcit, vel Res cui aliquid innititur. AT Ἀποστήριξις, Sustētatio, Innixus.

C. ΔΙΑστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo.

C. ΕΠΙστηρίζω, Denuo stabilio, Insuper confirmo. Vel, Stabilio & firmo super. At pass. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio & firmo me super. id est Innitor, Incumbo, vt B. interpr. in hoc Aristot. loco in Probl. ... ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ... δὲ τῷ σωματωδεστέρῳ μᾶλλον ἀποστηρίζεσθαι δυνάμεθα. vbi synonyma sunt ἀποστηρίζομαι & ἐπιστηρίζομαι. Ex 2 libro Regum, ἐπεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, incubuit super hastam. Et cap. 8. Cantici Salomonis, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, super fratrem suum innixa.

C. ΥΠΟστηρίζω, Suffulcio, Alicui stabiliendo & firmando seu fulciendo aliquid substituo & suppono. VNDE Ὑποστήριγμα, ατος, τὸ, Suffulcimentum, Quod rei alicui firmādæ & fulciendæ substituitur & supponitur. 2 Regum 9.

ἸΣΧΥ'Σ, ύος, ἡ, Robur, Vires. Xenoph. Pæd. 1, οὔτε γάρ μοι δοκεῖ ἔτι ἰσχὺν μᾶλλον προσγενέσθαι, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι. Idem Pæd. 2, ἐν δ' οὕτω ἐπιμελεῖσθαι ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Aristoteles Ethic. 1, cap. 2, δεῖ ἐπὶ τῆς ἰσχύος. γίνεται γὰρ καὶ ἐκ τοῦ πολλὴν τροφὴν λαμβάνειν, καὶ πολλοὺς πόνους ὑπομένειν. Et paulo antè dixerat, τά τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Interdum autem additur genitiuus σώματος, (sicut Latinè interdum Robur sine adiectione, interdum Robur corporis dicitur) Synes. καὶ πίστιν μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν. Legitur verò & ἰσχύος ῥώμη apud Philonem de mundo, quod exponitur Vis roboris. || Ἰσχύς, Robur, id est generaliter Potentia. item Vis. Sophocl. Aiace, Ὁ ἰσχὺς Ὀδυσσεῦ τὴν ἐμὴν ἰσχὺν ὁρᾷς; Thucyd. libro 1, ἰσχὺν χειρώσασθαι, vi vti. Xen. Hellen. 1, ὡς οὐδὲν ἐδύναντο βίᾳ ἐγχειρίζεσθαι κατ' ἰσχύν. Item Pæd. 4, αὐτίκα ὑδρίας ἴσχοντος

ἰσχὺν ἀφαιρούμεθα. Etymologistes ἰσχυρὸς deducit ab ἴσχω, vt sit ὁ ἴσχει καὶ αὐτὸς ἔχει δυνάμενος: sed debuit ἰσχυρὸς ab ἰσχὺς deriuare, deinde huius nominis etymologiam excogitare. || Ἴσχυς autem nomen est proprium, retracto accentu in priorem.

Ἰσχύω, Robustus sum, Sum robusto corpore, seu valido. Sed frequēter dicitur aliquis τῷ σώματι ἰσχύειν. sicut & ipsū σῶμα interdū ἰσχύειν. Xen. ἰσχύειν τοῖς σώμασι. At Demosth. in Midiam, οὔτε τῷ τὸ σῶμα τὸ ἄριστα ἔχει καὶ μάλιστα ἰσχύειν τοὺς δικάζοντας, οὔτε τῷ τινὰ ἄλλοις ... ἀλλὰ τῷ τοὺς νόμους ἰσχύειν. Itē Potens sum, Potentia præditus sum, Polleo. B. in illo Demosth. loco, μάλιστα ἰσχύειν vertit Præualentem esse: at ἰσχύειν τοὺς νόμους, Legibus potentes esse, vel Vi legum pollere. Thuc. 3, τῆς ὕστερα ... δι' ὧν ἰσχύομεν τὸ λοιπὸν ... Frequēter etiam additur datiuus rei qua quis potens est. vt ab hoc ipso Thucydide, l. 2, ἰσχύειν ναυτικῷ. Itē l. 3, ἰσχύομεν δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους τῷδε. quibus in locis reddi etiā potest Polleo. Apud Demosth. ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις: & in loco paulo antè citato, ἰσχύειν τοὺς νόμους. Interdum verò cōmodè redditur & verbo Posse. vt apud Aristoph. μεῖζον ἰσχύειν, Plus posse. Et vt Lat. dicitur, Plurimum posse apud aliquem, pro Plurimum autoritate valere, sic accipi & ἰσχύειν puto in hoc Plutarchi loco, Δημοκρατεῖν τὸ ἀπλούστερον πλεῖστον ἰσχύσαντος παρ' αὐτῷ. Sed & pro Posse, cum infinitiuo: vt Philo De mundo, τὸν κόσμον ἀεὶ ... ἰσχύειν (sic autem & in hoc Chrysostomi loco subaudiendus videtur infinit. ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε. licet & Latinè reddi sine infinitiuo possit, Quod non potuit metus, id potuerunt preces) Ex Aristotele autem affertur in v. l. ἴσχυον τοῖς σώμασι ... προσωπεῖς pro Poterant tantum quantum &c.

C. ANTισχύω, Obnitor viribus, seu Cōtra nitor, Reluctor, Resisto, quasi vires viribus opponendo.

C. Διισχύω, quod exponitur, Viribus superior sum, Viribus vinco. & à quodam gramm. Græco, κρατῶ & ἄρχω, vt inquit Bud. illius tamen non addens nomen.

C. ΕΝισχύω, Vires sumo, Inualesco. Accipitur verò & actiuè pro Corroboro, Validum reddo. vt apud Gennadiū, δεῖ δὲ τῷ ... ἐνισχύειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἰσχύοντας.

C. ΕΠΙσχύω, idem quod proximè præcedens ἐνισχύω, Vires sumo: Inualesco. Afferturque itidem pro Corroboro, Validum reddo, ex Xenoph. Œcon. item pass. voce Ἐπισχύεσθαι pro Inualescere, teste Bud. qui tamen autorem non nominat.

C. 1. Συνεπισχύω, pro Viribus meis aliquem adiuuo, Auxilior. Suidas συνεπισχύσαι exponit συναγωνισάμενος & δύναμιν προσθεὶς, in hoc quē ex anonymo autore profert loco, ἀλλ' ὑφορώμενος μὴ Φιλίππῳ συνεπισχύσας, ἐμποδὼν ... τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ. Sed male apud eum vtrobique LEGITVR συνεπισχύσαι cum κ. Apud Xen. autē B. exponit Cōfirmare, Suppetias ferre. vbi ille scribit, de vero amico loquens, καὶ ἄν τι ἄρα δέῃ ... συνεπισχύει αὐτῷ πρὸς ... συμβουλεῦσαι, Vires sufficit amico ad beneficium conferendum.

C. KATισχύω, (q. d. Validus sum, seu Viribus præditus aduersus aliquem) A Budæo exponitur Præualeo, in hoc Synesii loco, μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσῃ. Quo interpretatus est modo vet. interpr. in hoc Matthæi loco, cap. 16, v. 18, καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Erasmus, Valebunt aduersus illam: Beza, Non superabūt eam. quā interpretationē aut illā vet. interpr. potius sequi debemus, quàm Erasmicam, hoc quidem loco. In v. l. affertur ex Græcis Bibl. interpr. pro Enitor, Conor, sequente infinitiuo, Esaiæ cap. 22, μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με, ne conemini me consolari. Rursum ex iisdem, actiua signif. pro Roboro. vt κατίσχυσον αὐτόν, ex Deuter. cap. 1. Item pro Circunuenio, ex lib. Sap. cap. 10, ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτόν.

Κατισχύομαι, Viribus alicui⁹ opprimor. Vel, Vincor, Cedo. vt Bud. vertit in hoc Diodori loco, ὁ δ' Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τῶν Τυρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκάλεσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας.

C. ΣΥΝισχύω, Corroboro, Confirmo, Suppetias ferendo roboro. v. l.

C. ΥΠΕΡισχύω, Præualidus sum, Præpotens sum. Pro

Præualeo accipi ab Areopag. testatur B. qui & affert ex Theophrasto, οὐ γὰρ ποιοῦσι ἐπισχύουσι ὅσῳ πλείω τοῦ συμμέτρου τὴν καρπὸν ἴσχουσι. At in v. l. affertur ex eodem Theophr. De caus. pl. l. 1, ἐπισχύει τῇ ἰσχύει, pro Præualeo viribus.

Ἰσχυρὸς, ἡ, ὁ, Robustus, Validus. Xenoph. ἰσχυροὺς & ἀσθενεῖς inter se opponit, id est Validos & Inualidos: ὁ σίδηρος αὐτοῖς τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Soph. in Philoctete p. 416, ὡς ἀνδρ' ἑλεῖν μ' ἰσχυρὸν ἐκ βίας ἀγῃ. vbi obserua υ produci, sicut & in hoc senario qui prouerbialis esse videtur, Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, νοῦν δ' οὐκ ἔχει. quem olim ita reddidi, Robusta res est turba, mente sed caret. Itidem in isto, Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν ἂν ἄρχοντ' ἔχῃ: quem ita verti, Res valida lex est quum magistratus habet. Necnon in hoc, Ἰσχυρότερον οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου. Annotatur tamen habere secundam breuem apud Aristoph. in Pluto. Quod Theophr. dixit βάρος δὲ ἀνέχουσιν ἰσχυραὶ ἥ τε ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, Plin. vertit, Pondus sustinere validæ, abies, larix. Sæpe verò reddi debet Potens. quo reddi modo potest & in illis senariis. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum, & in quo præsidium collocari potest. vt ἰσχυραὶ φυλακαὶ, & χωρίον ἰσχυρὸν apud Xenoph. Apud Thuc. autem ὁρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Λεσβίων, pro Nullum acre certamen à Lesbiis cernentes. Interdum etiam τὸ ἰσχυρὸν substantiuè Robur. Xenoph. de robore exercitus, ἔχει μὲν ὁ ἱππεὺς ἐν ᾧ αὐτῷ ἢ τὸ ἑαυτοῦ ἰσχυρὸν, τοῦ δὲ ἀποχωρεῖν ἀπὸ τῶν τοῖς πολεμίοις ἰσχυρῶν. Sic & alibi vtitur. Itidem verò apud Æschinem τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ exponitur Vires, Robur. In alio certè eiusdem loco reddendum potius videtur Præsidia. ADVERB. autem Ἰσχυρῶς sæpe respondet omnino Latino Valde, (dico autem huic respondere, quia hoc licet ponatur pro Vehementer, Admodum, Multum, est tamen ex Validè per syncopen factum: imò verò & hoc ipsum Validè alicubi ita positum reperitur, vt Amare validè meretricem, apud Plautum. Plinius verò in epist. dixit etiam Validissimè cupere, & Validissimè diligere: necnon Cælius in epist. ad Cicer. Validissimè fauerem ei) Redditur etiam Vehementer, Admodum, Enixè. Hippocrates de oculis, ὅσοισιν ἰσχυρῶς ὑπόρρεον, quod Celsus vertit, Qui vehementer subsiderunt. Xenoph. Pædiæ 8, ὅστις αὖ ἰσχυρῶς χρήμασι δύναιτο, ἐπὶ τούτῳ καὶ δεικνύοντι ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Idem ἰσχυρῶς φοβεῖσθαι (sicut Æschines ἰσχυρῶς δέδιεναι.) At verò apud eūdē libro 1 eiusdem Pædiæ pag. 3, πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς, redditur aptius ἰσχυρῶς, Acri studio, vel Magno studio, seu Studiosè, aliòve simili modo. Alicubi etiam aduerbio Acriter commodè reddi potest.

C. Ἰσχυρογνώμων, vide in Γνώμη.

C. Ἰσχυροποιῶ, ῶ, Robustum seu validum reddo, Corroboro. Et passiuum Ἰσχυροποιοῦμαι apud Hermog. Corroboror.

C. Ἀΐσχυρος, Minimè robustus, Inualidus.

C. Ἐπίσχυρος, Auxiliator. Qua in significatione idem fuerit ἐπίσχυρος quod participium συνισχύων. nam συνισχύω accipi pro Auxilior dictum est.

C. Ὑπέρισχυρος, Robustus suprà quàm dici possit, Præpotēs.

Ἰσχυρόω, ῶ, idem quod præcedens ἰσχυροποιῶ, Robustum reddo, seu validum, Corroboro.

Ἰσχυρίζω, idem, in vulg. lex. sed sine exemplo. At Ἰσχυρίζομαι, pro Viribus vtor, seu Viribus contendo, ex Aristotele affertur Ethicōr 4, ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere aduersus imbecilles. |Sed accipitur potius pro Nitor, id est Fiduciam colloco: eo modo quo Gallicè dicitur *Ie me tien fort de cela.* (nam *Ie me fay fort* aliò pertinet) Demosth. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, Non nitor hoc, In hoc fiduciam causæ non colloco, In hoc cardinem causæ non pono. |Ab Æschine pro Contendere dicendo & conniti ponitur, teste B. Ita certè apud Thuc. ἰσχυρίζεσθαι, Contendere, & ἀντισχυρίζεσθαι Contrà contendere, verti, (quum Valla ἰσχυρίζεσθαι vertisset Niti cum ablatiuo) in hoc loco lib. 3, p. 98, καὶ τοῦτο μάλιστα Καλιᾶς ἰσχυρίζεται ἐς τὸ κοινὸν ξυμφέρειν ὑμῖν ... ἦ τοὺς ἀφίσταμένους, διότι... ἰσχυρίζεσθαι ... ἀντισχυριζόμενος ... Ali

cubi verò accipi videtur ab eodem pro illo altero loquendi genere Gallico, *Ie me fay fort.* cui eadem planè metaphora subest, quum *fort* significet ἰσχυρὸν. |Ἰσχυρίζομαι, Affeuero, Affirmo, βεβαιοῦμαι. Synesius, ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἐστι οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει.

C. ἈΝΤισχυρίζω, E contrario firmo, seu munio, aut corroboro, Obfirmo. Passiuum Ἀντισχυρίζομαι, E contrario firmor. Item, Obnitor. vt apud Plut. περὶ δυσωπίας, δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Capitur etiam pro E contrario affirmo, seu asseuero. vel Contrà contendo. vide Ἰσχυρίζομαι.

C. ἈΠισχυρίζομαι, Obnitor, Ad fortitudinem me compono. vt Budæus vertit in hoc Plutarchi loco, ἐν τῷ Γ... αὐτὸς αὐτὸν ἑαυτῷ ... &c. ἀπισχυρισάμενος πρὸς ἐντεῦθεν ... καὶ δωρεὰς ὑπέμεινεν. Ab eodem verò accipi ait pro Omni ope resistere, de hoc ipso loco fortassis intelligens. Idem in Comm. postquam ἰσχυρίζομαι exposuit Nitor, In hoc fiduciam colloco, &c. addit, hoc idem significare ἀπισχυρίζομαι, nisi q̄ maiorem conatum in aggrediendo, maioremque fiduciam in tuendo significat. Idem alibi ἀπισχυρίζεσθαι tradit accipi etiam pro Omni ope & conatu efficere. Apud Synesium redditur Firmiter retinere, scribentem, ὅταν ἐπειδὰν λάβηται τῆς πείρας, ἀπισχυρίζηται. |Thucydidi verò, & post eum Plutarcho, ἀπισχυρίζεσθαι est Acriter denegare, seu Abnuere, Pernegare. lib. 1, p. 46, vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυρίζεσθαι inter se opponit, ita scribens, εἰς τὶ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες· ἀπισχυρισάμενοι δὲ, σαφὲς ἂν καταστήσαιτε αὐτοῖς. Scholiastes exponit ἰσχυρῶς ἀπαγορεύσαντες. Ex quo perperam affertur in vulg. lex. Ἀπισχυρίζω pro ἰσχυρῶς ἀπαγορεύω, quum legatur apud eum (sicut & in textu Thucydidis) ἀπισχυρισάμενοι, non ἀπισχυρίσαντες.

C. ΔΙισχυρίζομαι, Affirmo, Contendo. Plato in Phædone, καὶ δὴ ἔστιν ὅτι παρ' ἀνδράσι τι ἐλπίζω ἀφῖχθαι ἀγαθοῖς καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διισχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Vtitur Isæus p. 48: itē Lysias pag. 133, αὐτοὶ δ' αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι &c. Sic Demosthenes pag. 148, ἐγὼ μὲν ὅτι διέρχεται (&c.) οὐ πάνυ διισχυρίζομαι, non admodum contendo. Plato in epist. περὶ τοῦ δ' οὐ διισχυρίζομαι ὡς οὐχ ἕξεις τ' ἔσεσθαι αἰτήματος τοῖς διαλεγομένοις ὑμᾶς.

C. ἘΝισχυρίζομαι, Nitor, Fiduciam colloco. vt de ἰσχυρίζομαι dictum fuit. nam ἐνισχυρίζεσθαι quoque à Demosthene ita poni testatur B. p. 98. qui alibi ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ ex eodem affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere.

C. ἘΠισχυρίζω, Corroboro, in vulg. lex. Subiungitur tamen ibi hic Plutarchi locus in Othone, περὶ τοὺς ἐπισπεύσαντας καὶ παρακαλεῖν ἐπιχειροῦντας ἐπισχυρισάμενος. & exponitur, Vbi eos refellisset. At ego accipi potius existimo ἐπισχυρίζεσθαι hic vt alibi apud eundem ἀπισχυρίζεσθαι, videlicet pro Obniti, Omni ope resistere, &c. Nisi fortè ἀπισχυρισάμενος & hic legendum est pro ἐπισχυρισάμενος.

C. ΣΥΝισχυρίζω, sicut & Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, in vulgatis lexicis, sed sine exemplo. alioqui idem vsus est præpositionis, & eadem compositionis forma, quæ in Lat. Corroboro.

ἼΤΗΣ, ου, ὁ, Temerarius, Audax, & præceps periculorum facinorumque susceptor. Interdum etiam in bonam partem pro Magnanimus, Animosus. Pollux enim tradit esse κακοῦ ἐστί τι τὸ προπετῶς διώκειν αἰτῶ ἀψύχου. Sed perperam apud eum SCRIBITVR δαίτης pro ἴτης. Plato Sympos. de amore, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protagora, πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε, (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, Atque etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Bud. Vtitur hoc vocabulo etiam Aristophanes in Nebulis de Strepsiade, θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής. vbi Scholiastes exponit ἀναιδὴς, δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων, Impudens, & qui nullo cuiuspiam habito

hhhh. ii.

respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικός, Qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. Item, Mendicus, Pauper. πτωχός. vnde ἀλφιτον quidam deriuari existimant, παρὰ τὸ ἀλφιτα ἴτης, quòd ob suam vilitatem vel à quouis pauperum inueniatur. Huius tamen signif. exempla nō afferunt.

Ἰτητικός, οῦ, ὁ, itidem Temerarius, Præceps. Vel etiam Temerarium & præcipitem reddens. Aristot. Ethic. cap. 8, ἰτητικώτατον γὰρ ὁ θυμός πρὸς κινδύνους. vbi interpr. Maximum ad adeunda pericula calcar admouet iracundia. Legitur verò eo in loco etiam ὁρμητικώτατον, item κινητικώτατον, in quibusdam exemplaribus. sed eodem res redit. Vtitur hoc vocabulo etiam Eust. vbi θυμίαν apud Aristophanem dicit esse τὸν πανοῦργον καὶ ἰταμόν, vafrum & impudentia audaci præditum. In vulg. lex. est ETIAM Ἴτικός, quod, si mendosum non est, idē significat.

Ἰταμός, οῦ, ὁ, idem quod superiora. Aristot. Problem. 102, de vino, μικρὰ μὲν πλείω ποιεῖ λαλιστέρους, ποιεῖ δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους· προϊόντες δέ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς, præcipites ad facinus aliquid audendum. Plutar. Galba, pag. 339, initio, οὐ κατὰ τὴν τοῦ σώματος μαλακίαν καὶ πλούτου τῆς ψυχῆς διατεθρυμμένης, ἀλλὰ ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄπρεπτος. Idem De aud. παντάπασιν ἰταμοί καὶ θρασεῖς ὄντες. Idem in Fabio, de Minutio, φύσει ποθῶν ὤν, οἷος Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπολέμους καὶ ἀγερώχους ἐν τῷ περὶ ... καὶ ἰταμοῖς. Sicut verò paulo ante copulauit ἰταμὸς καὶ ἄτρεπτος, ita etiam in Public. de Mutio Scæuola, ἰταμὰ καὶ ἀτρέπτῳ προσώπῳ πρὸς τὸν Πορσίναν ἀποβλέπων, audaci. vbi tamen in bonam partem accipi etiam potest ἰταμός, sicut Budæus accipit apud eundem in Catone, pag 114. τὸ δὲ ἰταμὸν καὶ ἀπρόσωπον τῆς ὄψεως ... ἐκράτησε τοῦ θορύβου. Ex eodem in Rom. τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς. Interdum exponitur Impudens, Inuerecundus. Synesius ep. 4, τὸ δὲ οὕτως σοι σφόδρα ἰταμὸν ἦν ὥστε καὶ ἀποδύεσθαι, proteruū & impudens. Et epist. 72, ἀλλ' ἰταμὸν γὰρ αὐτὸν ... πολλοῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, inuerecundum. Sic apud Aristophanem, ἰταμαῖς κυσίν.

Ἰταμῶς, Temerario & præcipiti animo. Item Impudēter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, Temeritas, Præceps audacia. Item, Impudentia.

ἸΧΘΥΣ, ύος, ὁ, Piscis. Hes. Erg. ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Iliados φ, — ἰχθύας τε καὶ ἰχθῦς. Od. ε, φῶκας τε καὶ ἰχθῦς. Antiphanes apud Athenæum, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων ἀτυχέστερον. ‖ Ἰχθῦς apud Atticos dicuntur etiam τὰ ἰχθυοπωλεῖα, Piscariæ, Loca ipsa vbi pisces veneūt. Hesych. Sic verò & ἔλαιον pro loco ipso in quo venditur oleum apud eosdē Atticos accipitur, teste Eust. Est etiā nomen promontorii in Elide, apud Thucyd. l. 2, p. 57. Plin. Ichthyn nominat, Valla Piscē vertit. Deriuat autem Eustath. ἀπὸ τοῦ ἰσχεῖν καὶ θύειν, id est ὁρμᾶν, quia animal sit πολυκίνητον.

C. Ἰχθυοβόλος, ου, ET Ἰχθυοβολεύς, έως, ὁ, Qui tridente pisces figit, Piscator. ET Ἰχθυοβολέω, ῶ, Piscor.

C. Ἰχθυόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A piscibus depastus, aut depascendus. Plut. Sympos. 4, μηδὲ μέν πίσσης ἡμᾶς ἰχθυοβρώτους.

C. Ἰχθυόθηρος dicitur prima cyclaminus autore Dioscoride: vt autem scribit Plin. tertia, quam sibi monstratam afferit vno omnino folio, radice ramosa, qua pisces necabantur. Sic enim à piscium venatu dicta est. Gorr. Romani vocant Rapum terræ, Vmbilicum terræ, vt in appendice Dioscor. annotatur. A Plinio autem Græcum hoc vocabulum nō ponitur, sed χαμαίκισσος. Per ... autem in v. l. scribitur Ἰχθυοτήκιον. Ambiguum verò est in verbis Græcis an ἰχθυόθηρον nominatiuus sit vt Ἰχθυόθηρος.

C. Ἰχθυοκέντρον, ου, τὸ, Stimulus quo pisces figuntur, Fuscina, Tridens. ... Suid. Infra Ἰχθυοκέντης.

C. Ἰχθυοκόλλα, Ichthyocolla, Piscis cui glutinosū est coriū, vt tradit Plin. l. 32, c. 7. Idem nomen est glutino eius piscis, vt ibidē Plin. docet. Dioscor. scribit κοιλίας ἰχθύος κητώδους, ventrem piscis cetacei: qualem Gorr. esse putat quem vulgus moruam vocat, e cuius glutinoso ventre & cor. glutinum fieri inter omnes conuenit. indē que verisimile esse piscem illum ἰχθυοκόλλαν fuisse olim dictum.

A C. Ἰχθυολόγος, ου, ὁ, Qui de piscibus disserit. ET Ἰχθυολογέω, ῶ, De piscibus dissero, vel Pisces commemoro & recenseo. Athen. l. 7, vbi de piscibus sermo est, ἐπεὶ πάντα σχεδὸν πάντα, ἡμεῖς μὲν ἄλλοις ἰχθυολογήσομεν.

C. Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, Qui ex piscibus futura prædicit. Athenæus lib. 8, τοὺς ἰχθυομάντεις ἄνδρας. Quibus autem ceremoniis diuini isti vtantur, ibidem narrat ex Polycharmo, non procul ab initio lib. 8.

C. Ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, Piscium venditor, Piscarius, vt Varro vocat. Amphis apud Athenæum libro 6, Πρὸς τοὺς κατανοοῦντας ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ. Antiphanes ibidem, Τοὺς ἰχθυοπώλας τοὺς κακῶς ἀπολουμένους. VNDE Ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, Piscium venditrix. Pherecr. apud Athenæum libro 14, — οὐδεὶς οὔτε μαγείραινα εἶδε πώποτε, Οὔτ' ἰχθυοπώλαιναν. ET Ἰχθυοπωλεῖον, ου, τὸ, Piscaria, vt Varro vocat. id est Forum piscarium, Locus vbi pisces venduntur. Plut. Symp. 4. Scribitur tamen apud eūdem eodem libro ἰχθυοπώλια, per ι, & cum accentu in antepenultima, περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδύοντας ἑκάστοτε.

C C. Ἰχθυόρρους, ου, ὁ, Piscibus fluens, Piscibus abundans. Timocles apud Athen. l. 8, Τὸν τ' ἰχθυόρρουν ποταμόν.

C. Ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ, Qui pisces alit, Piscinarius, vt Cicero appellat. Quū verò de loco aliquo dicitur, signif. Piscosum. ἰχθυόεις, ἰχθῦς ἔχων, vt Hesych. exp. VNDE Ἰχθυοτροφικός, οῦ, ὁ, Qui piscibus alendis delectatur. in Geopon. Piscinarium Cicero dicit. Potest etiam idem esse qui ἰχθυοτρόφος. ET Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, Piscium viuarium, Piscina, Locus vbi pisces aluntur. seu (vt apud Gell. est) Lacus aut stagnum quæ piscibus viuis coercētur clausa. Athen. lib. 12, de κολυμβήθρα Gelonis, εἰς ἣν ἐνεβάλλοντο ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον ἦν. Columella lib. 8, cap. 1, In villa est quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ περιστερεῶνας, atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα sedula cura exercentur. Citat B. ex Strabone etiam ἰχθυοτροφεῖα. quod eadem forma dictum erit, qua ἰχθυοπώλια.

C. Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ, Qui pisces comedit, Qui piscibus victitat. Athen. l. 8, de Psametícho Ægyptiorum rege, παῖδας θρέψαι ἰχθυοφάγους. Sunt etiam populi quidam qui ἰχθυοφάγοι nominantur, quos Plin. retento Græco vocabulo Ichthyophagos nominat. Paus. Att. p. 15, ... Σελεύκου ὅτι θάλασσαν ... Εὐφράτης κατοικοῦσιν οἱ ἰχθυοφάγοι. Hos vnà cum suis iumentis victitare piscibus, aquas pluuiales & fossiles potare, pecorum autem carnes piscibus obiicere, scribit Strabo libro 15. VNDE Ἰχθυοφαγέω, ῶ, Piscib' victito. Aristot. ζῇ γὰρ ἡ ἀλκυὼν ἰχθυοφαγοῦσα. i. Plin. interpr. Piscibus enim alcyones viuunt.

C. Ἰχθυοβόλος, idem quod ἰχθυοβόλος. Epigr. Εὐστείας αἴθυιαι ἰχθυοβόλοι λάροι, mergis qui suis rostris pisces imperūt, Mergis piscatoribus. Idem EST Ἰχθυοβολεύς, έως. Nic. Ther. Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσιν ἀλλάσροντες ἰχθυοβολῆες.

C. Ἰχθυοκέντης, idem quod ἰχθυοκέντρον, hoc est, vt Paus. apud Eust. exp. τρίαινα ᾗ ὅτι μεγάλους ἰχθύας χειροῦται.

C. Ἰχθυοπαγής, έος, ὁ, ἡ, Pisci hærens. ex Epigr.

C. Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ, ἡ, Pisces deuorans, Piscibus viuens. idē quod ἰχθυοφάγος. In Epigr. ἰχθυοφάγοι σκύλακες.

C. Ἰχθυουλκός, οῦ, ὁ, Qui pisces [scil. è mari aut flumine] trahit, Piscator. Suid. Apud Hes. SCRIBITVR Ἰχθυολκός.

C. Ἀπιχθύς, υος, ὁ, ἡ, Qui piscibus abstinet, Qui piscibus non vescitur. Ἀπιχθὺς (inquit B.) apud Aristoph. ὁ ἰχθύων ἄγευστος, ea forma qua ἄσιτος, ἀποινος.

Ἰχθυόεις, εσσα, εν, Piscosus, Pisculentus. Od. γ ἰχθυόεντα κέλευθα διέπρησσον, loca pisculenta, vt Plautus loquitur. Od. ... ἐπὶ πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα. AT Ἰχθυοῦσσα nomen proprium est insulæ. Athen. l. 1, ... Ἰκαρος ... Ἰχθυοῦσσα, dicta (vt Eust. tradit) ob piscū copiā, ... ἰχθύας. Ichthyoessam Plin. quoque nominat.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ, ἡ, idē. Interdū & Piscis similitudinē habēs, Piscē referēs. VNDE Ἰχθυωδῶς, Piscium modo.

B Ἰχθυηρὰ πύλη, Piscaria porta. Ex 2 Paralip. 15.

Ἰχθυηρός, ὁ, ὁ, Pisculentus, vel Piscarius. Aristoph. Pluto apud Athen. l. 6, τοὺς δὲ πωλοῦντας τοὺς σαπροὺς, Τοὺς ἰχθυηροὺς ἀγοραίους ... vbi ἰχθυηροὺς videtur dicere Piscium impostorū sordibus inquinatos, seu, Qui pisces olebant, Pisculentos. nisi sint Piscarii, In quibus

pisces apponuntur aut reponuntur. schol. exp. περὶ ὧν ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἰχθύων χαίρουσι. A

Ἰχθυάω, ῶ. Piscor. Od. δ. Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι, ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, piscabantur vncis hamis. Hesiodus Aspide, πολλοὶ γε μὲν ἀμφιέποντ' αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες Νηχομένοις ἴκελοι. Interdum verò casum adiunctum habet sicut Piscor apud Latinos. vt Odyss. μ. de Scylla, Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα, Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Vbi annotat Eustath. impropriè accipi hoc vocabulum, eò quòd delphines & canes marini ac cete piscium numero non contineantur. B

Ἰχθυήματα videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hippocratem autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, vt Galenus tradit, id est vt Gorr. interpretatur, Corticum fragmenta lib. περὶ ἑλκῶν: quæ etiam ab aliis πλεκώματα hoc est præsegmina vocari idem Gorræus annotat.

Ἰχθύδιον, ου, τό, Pisciculus. Mnesimach. apud Athen. lib. 8, Ἐπεὶ ξα πάντα μ' ... ἰχθῦς ... καλεῖ Ἰχθύδιον. Plutarch. κωφὸς ἰχθύδιον, mutus piscis, vt apud Latinos dicitur. C Chrysippus apud Athen. de pinna, ἡ πίννα διαχάσκει τὸ ὄστρακον, ... τὰ ἐπιόντα ἰχθύδια. ὁ δὲ πιννοτήρης ... σημαίνει. ἡ δὲ ... συμμύει. De qua Cicero, Quum pisciculi parui in concham hiantem innatauerint, tum admonita à squilla pinna morsu, comprimit conchas.

Ἰχθύα vel Ἰχθύη, ης, ἡ, Squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreum vnguem significare quo in extractione sectioneque fœtus vtimur propter squamatarum piscis similitudinem. Ita Gorr. Sic idem fuerit quod ἐμβρυοθλάστης, ἐμβρυουλκός & ἐλκυστήρ, ac fortassis commodius ab D hami piscatorii similitudine ita dictum videtur hoc vocabulum. Erotianus autem ἰχθύην apud Hippocratem exponit ῥίνημα, πρίσμα, Limatura, Scobs, Ramentum. Citatur verò ex Hippocr. libro qui περὶ ἐγκατατομῆς τοῦ ἐμβρύου inscribitur, ἰχθύην περιθεὶς περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς ... μὴ ἀπολισθαίνῃ ...

ἼΧΝΟΣ, εος, τό, Vestigium, id est Ima pedis pars, seu (vt Galen. tradit comm. 1 in l. Hipp. De fracturis) Cutis pedi subiecta. Sic verò Gell. dicit Stirpem ingentem vestigio pedis hærentem reuulsi. Et E Virgil. – vestigia primi Alba pedis. Sed frequentius accipitur pro vestigio, id est signo quod pes incedentis solo imprimit. σημεῖον ποδός, σύμβολον ἐντετυπωμένον τῇ γῇ. Plutarch. De fort. Rom. ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ ... Xenoph. De venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγώ. Et cum verbis, vt apud Hesiodum Erg. – ... ἴχνος ἕποιντο. Et Xenoph. Cyneg. de canibus vestigantibus, ... τὰ ἴχνη. Et apud Soph. κατ' ἴχνος ἄιστω, Feror per vestigia, id est Vestigia F sequor, vel E vestigio, vt Cam. interpr. Metaphoricè etiam capitur, sicut Vestigium apud Latinos. vt ἴχνη χειρῶν, & ἴχνη αἱμάτων, καὶ πάντα τὰ ἀμυδρὰ καὶ ἐν τύπῳ φαινόμενα, vt Euripid. schol. annotat. Item apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut. Lyc. ἐν ᾧ ... οὐδὲν ἐστιν ἀδικίας ἴχνος οὐδὲ πλεονεξίας, vt apud Virgil. – sceleris vestigia. Antiphon, φανερῶς τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, planè suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt. Rursum apud Plut. De def. orac. loquentem de virtutum & affectuum reliquiis in homine, ὧν ἴχνη καὶ σύμβολα πολλαχοῦ ... καὶ πλαστά, vestigia & notæ. Et in libro De Herod. G ἴχνη καὶ γνωρίσματα ... Sic apud Plat. Polit. 2, ... εἰς τὰ ἴχνη τοῦ λόγου φέρει. Apud eundem in Epist. ... εἰς ἴχνος ἰέναι, Reip. vestigiis insistere, seu Reipubl. vestigia sequi. Et apud Luc. in Herm. ... τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη ... Et Dem. Epitaph. ... ἴχνη ... Quod verò Statius dicit Delere vestigia, id Plut. De Herodot. ... καὶ τὸ ἴχνος ἐξαλείφειν. ¶ Pro ipso autem pede accipi apud Eurip. Or. schol. tradit, hoc in loco, σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθετε μὴ κτυπεῖτε. Sed quid hic vetet in H propria significatione accipere, (vt Ponere vestigium apud Latinos) non video. Idem scholiastes non solùm pro pede sed etiam ἀντὶ τῆς πορείας, (id est pro incessu)

apud eundem in Hecuba vsurpari tradit, hoc in loco, ... ποδὸς βάσιν πρὸς ὀρεστέρου θηρὸς ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος, id est (vt ipse explicat) ... ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος (ἤτοι κατὰ τοὺς πόδας) βάσιν ... θηρὸς ὀρειοῦ.

C. Ἰχνοβάτης, ου, ὁ, Qui vestigiis insistit, Qui vestigiis consequitur. Nomen canis Actæonis apud Ouid.

C. Ἰχνογραφία est quæ vulgo plana forma vocatur. Hæc circini regulæque modicè continet vsus. ex ea enim capiuntur formarum descriptiones in solis arearum: Ichnographiáque dicitur quasi vestigii descriptio, in quo quasi totum opus insistit. Bud. Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam. Definitio autem illa apud Bud. petita est ex Vitruuio lib. 1, cap. 2.

C. Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, Laqueus pedum, Rete, Cassis. Sic Lascar. in quodam Epigr. vbi alii ἰχνοπέδη.

C. Ἰχνοσκοπῶ, Alicuius vestigia lustro, vt Virgil. loquitur. Plut. De orac. Pyth. ἰχνοσκοποῦντι καὶ ... τὸ ... μᾶλλον, ὅμοιός ἐστι. VNDE Ἐξιχνοσκοπέω, ῶ, idem. Soph. Aiace, ... Μόνον, διὰ χρόνου ... ἐξιχνοσκοπούμενος. vbi schol. exponit, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, E vestigio sequens.

C. Ἰχνελάτης, ου, ὁ, Qui vestigia lustrat seu scrutatur, Vestigator. seu Qui vestigiis aliquem vel aliquid consequitur. Epigr. ET Ἰχνηλάτης, ου, ὁ, idem. Plut. Erot. ἰχνηλάτην δ' ... VNDE Ἰχνηλατέω, ῶ, Vestigiis aliquid consequor, Vestigo, κατ' ἴχνη ... Philo De mundo, ... τῆς ἰχνηλατούσης ... εἰρῆσθαι, non longè à proposito qualique scopulo abscedere eorum qui verum vestigare instituerunt. Idem, ... ἀλήθειαν ἰχνηλατοῦσι, quæ antiquissimam curam habet veritatis inuestigandæ. Bud. ET Ἰχνηλασία, ας, ἡ, Vestigatio, Indagatio. Apud Poll. collocatur inter ἴχνος, ἴχνους ἐκμαγεῖα ποδῶν: adeo vt videatur accepisse pro Vestigii impressione. at ἰχνεία quod Vestigationem significat, aliquanto post ponit. Scribitur autem apud eum, & in v. l. perperam ἰχνηλατία. nam scribendum esse ἰχνηλασία, probant similia composita, vt δρματηλασία, ... βοηλασία & quæ eiusmodi sunt.

Ἰχνεύομαι, μαι, Vestigo, Vestigiis consequor. idem quod ἰχνοσκοπέω & ἰχνηλατέω. Vnde ἰχνᾶται apud Hesych. ἰχνοσκοπεῖ. Plut. de dasypodibus, ... ἰχνηλάτης, in lib. De solert. anim.

Ἰχνεύω, F. εύσω, idem. Xen. Cyneg. τὰ μὲν γὰρ ὄρη ῥᾴδιόν ἐστι καὶ ἰχνεύειν καὶ μετελθεῖν καθαρῶς, montes enim promptum est vestigare canibus. & vsquequaque persequi leporum cubilia. Et ἰχνεύειν, apud eundem, Vestigiis indagari, ... vt Poll. exp. ἰχνεύειν ... λαγὼς ... vestigandi lepores suntque ninxit, seu indagandi vestigiis, vt Cic. loquitur. VNDE Ἴχνευμα, ατος, τό, Indago. nisi fortè sit vestigium terræ impressum. A Poll. ponitur medium inter σύμβολον ἐντετυπωμένον τῇ γῇ & ἴχνος. ET Ἰχνεία, εως, ἡ, Vestigatio, Indagatio, Indago. Xen. Cyneg. ... τῆς ἰχνείας ... Idem, ... τὰ ἴχνη [ἡ κύων, χεὶ] ... τὴν ἰχνείαν ... ἀκολουθεῖν, indagine persequi. ET Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, Vestigator, Indagator. ἰχνευτὴς αὐτὸς καὶ κύων, ἐπὶ τῶν θηρατῶν. Poll. ¶ Ἰχνευταί (inquit Hesychius) dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. Sic accipitur apud Herodot. lib. 2, vbi loquitur de animalibus quæ in Ægypto sepeliuntur, ... οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται, ichneumones sepeliuntur eodem modo vt canes. (Vbi malè Valla vertit Indagatores.) A Nicandro quoque sic accipitur, in loco quodam Theriacῶn quem paulo pòst adducam. Sed frequentius EST Ἰχνεύμων, quem Latini quoque ichneumonem Græco vocabulo retento appellant. Videtur autem nomen esse sortitus ab insidiis, in quibus latens, hostes inuadit tanquam vestigia eorum persequens: aspidem videlicet & crocodilum. Ac certè vocabulo τῆς ἐπιβουλεύσεως vtitur Plut. in lib. De anim. solert. quum eum dicit crocodilo dormienti ἐπιβουλεύειν καὶ ἐπιτίθεσθαι. Idipsum Plinius quoque indicare videtur, quum eum in pugna cum aspide scribit inersum irritos ictus excipere, donec obliquato capite speculatus, inuadat in fauces. Sic & crocodilum ad dul-

cedinem quam ex trochilo dentes & fauces illi scabentes percipit, quammaximè hiantem, inque ea voluptate somno pressum conspicatus, per fauces vt telum aliquod immissus, erodit ei aluum, teste eodem Plinio. Nicand. Ther. v. 190, Ἰχνεύμων δ' ἄρα μοῦνος ἀκήδεος ἀσπίδος ὁρμὴν – ἀλεύατο. Paulo pòst ἰχνευτὴν appellat vt Herodotus suprà, Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπέτου ἢ ἀμυδρῆς Ἰκτίδος. ¶Est verò & vespæ genus, minus cæteris, & ipsum à phalangiis astutè venandis ita appellatum. de quo Aristot. lib. 5, initio cap. 20. Vnde & apud Plin. lib. 10, cap. 74, [Dissident inter se] ichneumones vespæ, & phalangia aranei. (nec enim post vespæ distinguẽdum est: quasi ichneumones, vespæ, & phalãgia inter se dissideant) Porro ab ἰχνεύω est ETIAM Ἰχνεία, idem significans quod ἴχνευσις, id est Vestigatio, Indagatio. Xenoph. Cyneg. de canibus vestigantibus, τὰ δὲ ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ καταδρομαῖς περιέπουσι.

C. Ἀνιχνεύω, Peruestigo, Diligenter inuestigo. B. interpr. Indago, Persequor, in hoc loco Plutarchi in Cæs. de eius genio loquens, διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων, μέχρι τοῦ μηδένα λιπεῖν τῶν αὐτὸν κτεινάντων. Et ἀνιχνευτὰ dicitur fera, quũ à vestigantibus venatoribus quæritur, .i. vestigiis suis indagari. διώκεσθαι ἢ ἀναζητεῖσθαι vt Poll. docet. ¶Capitur etiã metaph. aliquando sicut Vestigo, Peruestigo & Indago à Latinis, pro Perscrutor. VNDE Ἀνιχνευτής, οῦ, ὁ, Peruestigator, Indagator, Perscrutator.

C. Ἐξιχνεύω, idem, hoc est Vestigo vel Inuestigo, Vestigiis consequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύειν ἢ λαμβάνειν. Et alibi Diligenter inquiro, de coniuratione loquens. B. Sic ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας apud eundem. Et in passa. apud Luc. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, vestigandæ & indagandæ sunt feræ.

¶ Ἴχνιον, ου, τὸ, Vestigium. idem quod ἴχνος, vt αὔλιον, item οἰκίον (à quo οἰκία plur. apud Hom.) diminutiua esse negat Eust. Od. ε & κ, μέτ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Il. ν, de deo qui Græcos pugnare iubebat, Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. Il. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν Εἴ ποθεν ἐξεύροι, omnibus indagans vestigiis, vt Cicero loquitur: Vestigia lustrans, vt Virgil. Exemplũ ex Xen. habes in Ἴχνευσις paulo antè.

C. Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω. v. l. VNDE Ἐξιχνιασμός, οῦ, ὁ, Inuestigatio, Indagatio. ET Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui inuestigari nequit, Qui nullis vestigiis indagari potest, Quem nullis vestigiis consequi possumus. Areopag. & Naz.

¶ Ἰχνοῦσα vocabatur olim insula Sardo seu Sardinia, διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι τῷ περιμέτρῳ ὁμοιότατα ἀνθρώπου ἴχνει, à similitudine vestigii humani, vt tradit Aristoteles περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Vnde & Plin. lib. 3, cap. 7, Sardiniam ipsam Timæus Sandaliotin appellauit ab effigie soleæ: Myrsilus Ichnusam à similitudine vestigii. AT Ἴχναι eidem Plinio oppidũ in ora Macedoniæ: cui afferitur Steph. citãs Herodoti l. 7: (ab Eratosthene verò VOCARI Ἄχναι annotat. Philetas autẽ aliã esse vrbẽ Ἴχναι aliã Ἄχναι apud eundẽ asserit.) Cuius gentile nomen EST Ἰχναῖος. Vnde Ἰχναία Νέμεσις, quòd à Ioue eam persequente in Ichnæorum solo cõprehensa fuerit: vel ἀπὸ τοῦ διώκεσθαι κατ' ἴχνος, vt ibidem docet Steph. Malè igitur in v. Lichnæa Νέμεσις, sequax seu quæ per vestigia sequitur. Suidæ est ἡ Μακεδονία, Macedonia, synecdochicè.

ἸΧὨΡ, ῶρος, ὁ, Tenuis & aquosa humiditas cuiuscunque ea sit facultatis, siue in corpore adhuc contineatur, siue ab hulcere emanet, siue etiam à mortuis corporibus profluat. Habent enim singuli ferè humores corporis, sed maximè sanguis, tenues quasdam & aquosas superfluitates, eiusdem ferè facultatis cum iis humoribus à quibus proficiscuntur. Vnde Diocl. apud Paul. Ægin. lib. 1, cap. 100, scribit sub æquinoctium vernũ γλυκεῖς ἰχῶρας τοῦ αἵματος, at circa virgiliarũ ortũ πικροὺς ἰχῶρας augeri. Similiter Galen. lib. 6 De sanitate tuenda, scribit, in temperie corporis biliosa, si aluus sit ὑπόπικρα, eam cibis stomacho commodis esse firmandam: sin minus, defluere in ipsam ἰχῶρας οὓς ἀθροίζει τὸ σῶμα περιττούς. Et paulo pòst, ἡ κεφαλὴ θερμοὺς ἰχῶρας ἀποπέμπει τοῖς κατὰ γαστέρα χωρίοις. Idẽ rursum de frigidis, οἱ θερμοὶ γαστέρα κατερρύησαν ἐκ τῆς κεφαλῆς οἱ ψυχροὶ καὶ φλεγματώδεις ἰχῶρες. Plato verò ἰχῶρα tribuit non solùm sanguini, sed & bili. vt in Tim. pag. 175, τὰ δὲ ἄλλα ὅσα χολῆς εἴδη λέγεται, κατὰ τὰς χρόας ἔσχε λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον. ἰχὼρ δὲ ὁ μὲν αἵματος ὀρρὸς, πρᾷος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, ἄγριος, vbi interpres, At serosus sanguinis humor, mitis est: nigræ verò & acerbæ bilis, ferus. Hippocr. etiã libro 4 de ratione victus in morbis acutis, δριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας dixit: de quibus Galen. ait, ὅτι δὲ ἰχῶρας ὀνομάζει τὰς λεπτὰς ὑγρότητας, εὔδηλον. Idem lib. 3 Methodi med. καὶ δίκαιόν ἐστιν ἔλκεσιν ἰχὼρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν περίττωμα, ῥύπος δ' ὁ παχύ. Præterea Aristot. lib. 3. De hist. anim. ἰχῶρα definit, sanguinem crudum qui vel nondũ concoctus sit vel in serum versus. A quo non discrepat Galeni sententia, qui lib. 2 De elem. ἰχῶρα appellat id quod sero lactis respondet. Itaque quid ἰχὼρ Græcis significet, non est dubium: sed quomodo Latinè reddi debeat, paulo magis incertum est. Alii serosos humores, alii aquosos, alii tenues, alii verò saniem interpretantur. Corn. Celsus lib. 5, cap. 26, dicit ἰχῶρα saniei speciem esse, tenuis, subalbidæ, & ex malo hulcere exeuntis, maximéque vbi neruo læso inflãmatio sequuta est. Verùm sunt qui ita distinguẽdũ cẽseãt, vt intra corpus quidem ἰχὼρ, aquosa vel serosa humiditas, siue sanguinis siue alterius humoris, Latinè reddi possit: extra corpus verò, sanies verti debere. Sic Plinius inassati iecinoris saniem dixit quod Dioscorides lib. 2, τοῦ ἥπατος τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου τὸν ἀπορρέοντα ἰχῶρα: (Celsus sanguinem quoque appellat, quum ait lib. 6, De imbecill. ocul. Sanguis iecinoris, vbi id coquitur, exceptus) cum humorẽ significans qui à iecinore, dum assatur, emanat. Itaque apud Galenum, tenue in hulceribus excrementum nó absurdè sanies exponitur. Et in capitis vitiis quæ ἀχῶρες vocantur, ἰχῶρες sanies non ineptè verti potest. Hæc ferè ex Gorr. Aristot. de leone, ὅσα δ' ἂν δάκῃ ἢ τοῖς ὄνυξιν ἑλκώσῃ, ἐκ τῶν ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ὠχροὶ σφόδρα. Pro quo Plinius, Ex omni vulnere, siue vngue impresso, siue dente, ater profluit sanguis. Poll. lib. 4, καλεῖται δὲ καὶ ῥεῦμα ὕδωρ, ὅ ἐστιν ὑδατώδης ἰχὼρ, ὅταν ἤδη τὰ ἕλκη καθαίρηται. Bud. vertit cruorem in hoc loco Gregorii in Maccab. encom. εἴθε μοι καὶ διὰ πασῶν ἐλθεῖν τῶν κολάσεων, ἵνα τοὺς ἐμοὺς ἰχῶρας ἀναμίξω τοῖς ἐκείνων ἰχῶρσι, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐνδέξωμαι γηραιὰς σάρκας. Apud Homerum autem ἰχὼρ est humor qui è deorum cute vulnerata effluit. nec enim eos sanguinem habere, sed ἀναίμονας esse docet, sicut nec σῖτον ἔδειν nec πίνειν αἴθοπα οἶνον, sed ambrosia & nectare victitare. vnde Il. ε, de Venere vulnerata à Diomede dicit, ῥέε δ', ἄμβροτον αἷμα, Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. (Ad quem locum respiciens Alexander apud Plutarch. ad adulatores qui deũ eũ esse dicebãt, Τοῦτο μὲν, εἶπεν, ὦ φίλοι, τὸ ῥέον, αἷμα, καὶ οὐκ Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι) Et paulo pòst Dione postquam filiam consolata est, – ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, à filiæ vulneratæ manu ambabus manib' ἰχῶρα abstergebat. (Est autem ibi ἰχῶ accusatiuus ab ἰχὼρ per apocopen, vt ἱδρῶ ab ἱδρὼς, teste Eustathio. Sed quædam exemplaria habent ἰχῶρ, inter quæ & textus Eust. scholiis insertus.) Tribuitur etiam rebus inanimis. vt apud Dioscor. de corno, ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καιομένων ἰχὼρ ἁρμόζει πρὸς λειχῆνας καταχριόμενος. vbi Plinius vertit Sudor, libro 23, cap. 8. Gorræus ibi putat non ineptè verti posse Sanies. Et lib. 5, cap. 1, περὶ τοῦ δακρύου τῆς ἀμπέλου, de lacryma vitis, ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ καιομένου κλήματος ἀφριζόμενος ἰχώρ. id est (Plinio interprete) lib. 23, initio, Psilothri effectum habet, maximéque aqua quam virides accensæ vites exudant. Sed & lacti ἰχὼρ tribuitur: id autem est serum. Aristoteles De historia animalium lib. 3, cap. 20, πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀρρὸς καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρός. Quod verò ad etymon attinet, Eustath. scribit antiquos deriuare ab ἴχω.

C. Ἰχωροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Humoris aquosi & serosi speciem habens, Saniem referens. vt ἰχωροειδὲς αἷμα apud Aristot. ὑγραινομένου δὲ λίαν τοῦ αἵματος, νοσοῦσι. γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς καὶ διαρρεῖ ταῖς πως. Apud Hippocr. verò ἰχωροειδὲς αἷμα non accipiendum est pro λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες, sed

τὸ μετά τινος ἰώδους καὶ κακοήθους δυνάμεως: vt Galen. tradit Comm. 2, sect. 28, in Hippocr. lib. 6 De morb. vulg. Et paulo post, ἰχωροειδὲς οὖν αἷμα καλεῖται τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτήν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη καὶ διαβρωτικήν.

C. Ἰχωρρόεω, ῶ, Humore seroso aut sanie fluo. ἰχωρροοῦντα ὦτα, aures saniosæ. Dioscor. lib. 3, cap. 26, de absinthio, καὶ πρὸς ἰχωρροοῦντα ὦτα ἁρμόζει· καὶ ὁ ὑποθυμιασμὸς δι' αὐτοῦ

ἀφεψήματος πρὸς ὠταλγίας. Pro quibus Plinius lib. 27, c. 7, Aures decoctum eius vaporis suffitu sanat: aut, si manat sanies, cum melle tritum.

C. Ἐξιχωρίζω, Humorem serosum aut saniem exprimo. nam ἐξιχωρίζεσθαι Suidæ est ἀποπιέζεσθαι τὸν ἰχῶρα, ἐκβάλλειν: addenti exemplum, εἰς χάρον ἐξιχωρίζεσθαι. quæ verba leguntur apud eundem & in Ταριχεύειν.

LECTORI HVIVS THESAVRI LINGVAE GRAECAE.

QVVM quarto & vltimo huius operis tomo colophonem imposuissem, & voces quæ eo continentur recensuissem, vel potius index, alphabetica serie digesta vocabula habens, eas mihi recensuisset, id euenisse comperi quod euenturum esse iam inde ab initio præuideram: nimirum vt præter vocabula quæ consultò à me prætermittebantur, & in indicem reiiciebantur, aliqua ex iis quoque quæ prætermissa minimè vellem, me subterfugerent, aut (si potius ita loquendum est) mihi tanquam è manibus elaberentur. Vocabula quæ consultò prætermittebam, & in indicem reseruanda iudicabam, erant ea quæ omni siue socio siue comite carebant, & soliuaga animantia (si hoc vti exemplo licet) imitabantur: aut saltem quæ huiusmodi erant vt eorum origo OEdipo quopiam inuestigatore opus haberet. quod non solùm de peregrinis & γλωσσηματικοῖς, sed & de plerisque aliis dici potest. Quum enim mihi propositum esset ea demum vocabula intra huius operis (vt ita loquar) pomœria recipere, quorum vnumquodque pro stirpe haberi posset, eíque omnia quæ inde prouenissent germina surculósque omnes, tanquam suam familiam suúmque comitatum, adiungere, minimè profectò consentaneum huic meo instituto fuisset locum hîc dare vocibus huiusmodi quales sunt (vt eas duntaxat quæ in alphabetica serie primæ occurrunt, commemorem) Αα, Αάβακτις, & Αάβυκτις, Ααναίμα, Αβάγητξον, Αβάθμαζα, Αβαλαία, Αβαλις, Αβαρλεῖτη, Αβαρκνα, Αβάρνου. Vt autem & horum significationes noris, quas quidem eis Hesychius adiungit, (talia enim haud facilè apud alium inueniri queant) en tibi illas singulas singulis nominibus subiunctas. Αα, σύστημα ὕδατος: Αάβακτι, ἀβλαβεῖς. (at in quodam meo lexico vet. incerti autoris, habetur, Ααβυκτι, μέλαν, ἀβλαβεῖς. Varinus autem vtranque vocem itidémque significationem vtranque coniungens, scribit, Αάβακτι καὶ Αάβυκτι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες) Sequitur illud præ quouis alio admirationem mihi afferens, Ααναίμα, πλαχὴ χάρις. Proximum illi Αβάγητξον ab eodem lexicographo exponitur λεπτόν: Αβαθμαζα, στίμματα: Αβαλαία, συγγραφὴ, ὁμολογία: Αβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία: Αβαρλεῖτη, ταράσσεται, κρότει: Αβαρκνα, λιμός: Αβάρνου, σῦς, οἴμωζε, βόα. Quarum vocum (nam hoc vnum in præsentia quod de illis dicam occurrit) bonam partem γλωσσηματικὴν esse existimo, licet ipse lexicographus minimè hac de re nos admoneat. In multis enim prætermissam ab eo admonitionem hanc fuisse, vel illæ voces suspicandum nobis relinquunt quas eo etiam tacente tales esse compertum habemus. Tale enim est apud eum, non procul ab ea voce cui vltimum locum dedi, nomen Αβελ, quod exponit πένθος, nihil addens. Quis enim hoc Αβελ, esse Hebraicum אבל ignorat? Sed qualescunque & ex quibuscunque scriptoribus petitæ sint illæ voces, (peregrinas enim esse certò pronuntiare non ausim) ex earum sunt numero quæ prorsus incomitatæ & velut soliuagæ apud Græcos lexicographos, præsertimque Hesychium, nobis occurrunt. Súntque illæ ipsæ voces quas prudens sciénsque prætermisi, vel potius quas hinc exclusi, sedem tamen illis in indice daturum me promittens. At verò quæ me subterfugerunt, sunt, magna quidem ex parte, composita vel verba vel nomina, (nec certè mirum, in tanta compositorum multitudine, quantam habent nonnullæ voces, aliquas se velut è grege subduxisse) aut etiam deriuata simplicia: verùm elapsa mihi sunt & paucula quædam vocabula ex iis ex quibus, tanquam stirpibus, multa germina multósque surculos prouenire videmus. Quid? (dicet aliquis) potuerúntne vocabula hæc tanto comitatu stipata tuos oculos itidem subterfugere? Imò verò de his nequaquam idem quod de illis dico, sed vt & ipsa prætermissa fuerint, aliunde accidisse aio. Exempli gratia, in tomo secundo quum diu de nominibus Κράτος & Κάρτος dubitassem, vtri priorem sedem dare deberem, tanquam magis ea digno, & quum vtrinque rationes propemodum ἰσοκρατεῖς & ἰσοῤῥόπους habere mihi viderer: accidit tandem vt quum nomen Κράτος priorem locum occupare permisissem, tanta stipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meam in instruendis suis ordinibus detinet, competitorem suum ex memoria velut detruserit. Sic in tomo primo, quum post Νοῦς collocandum censuissem, primùm quidem Αγνοῶ, deinde verò & Γινώσκω, (tanquam & ipsum ex illo nomine habens originem, si quidem Heraclidi grammatico credere dignum est, cuius, licet magna autoritate præditi, pleraque alia commenta parum fidei apud me impetrant) contigit vt aliorum nominis Νοῦς deriuatorum ingens numerus memoriam meam quodammodo obrueret, adeo vt finito illo Αγνοῶ, deriuata omnia ad finem perduxisse mihi viderer. In huius autem generis voca-

zed by Google

bulis non idem quod in aliis feci, vt ea indici insererem: sed singula suis tomis adiungere visum est: id est, iis ad quos pertinent. In quorum tamen verborum nonnullis si series alphabetica non seruetur, (cum enim locum hîc illis dedi quem dare totius operis index coegit: nimirum vt inter illa quæ deesse ostenderet, ea quæ prima essent, prima adderentur. verbi gratia, propter Αγνώμων & ab hoc deriuata, Αγνωμόνως, Αγνωμοσύνη, Αγνωμονῶ, quæ in principio aut certè circa principium indicis desiderabantur, incipio à verbo Γινώσκω, ex cuius deriuato γνώμη ortum est illud Αγνώμων) id sine vlla prorsus tua iactura, atque adeo nullo id tuo incommodo fiet: quippe qui ipsum indicem habiturus sis, qui te rectà ad ea verba quæ hîc reponuntur, sicut & ad reliqua, sit deducturus.

TVVS

Ἑρρίκος

ADDENDA TOMO I. HVIVS
Thesauri linguæ Græcæ.

ΓΙΝΩ´ΣΚΩ, VEL Γιγνώσκω, (de qua A scripturæ diuersitate dicam infrà, vbi agam & de huius verbi deriuatione à Νοῶ) Præt. ἔγνωκα, Fut. γνώσομαι. Præt. pass. ἔγνωσμαι. quæ sunt tanquam à Γνόω, ῶ. (vnde etiam aor. 1, ἔγνωσα. cuius partic. legitur apud Herodotum, ἄλλοι γνώσαντες Κροῖσον. Sed ex Hesychio videri potius legendum ἀπογνώσαντες. docebo post Ἀπέγνωκας) At verò aor. 2, EST ἔγνων. vnde ETIAM Γνῶθι, in imper. ITEM Γνοίην, in optatiuo: ET Γνῶ in coniunctiuo, tanquam à Γνῶμι. Lat. Nosco (detracta priore syllaba) item Cognosco, Noui. B Alicubi & pro Agnosco. Hom. Odyss. λ, Ἔγνω δ᾽ αἶψ᾽ ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν. Xenoph. Pæd. 8, ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν. ἐκ πολλῶν τοῦτο σημείων γιγνώσκω. Cic. apud Democritum, οὔτις με ἔγνωκε, vertit, Non me quisquam agnouit. Idem illud Apollinis celeberrimum dictum, γνῶθι σεαυτὸν, vertit, Nosce te. Apud Platonem autem in Gorg. diuersis modis verbum hoc reddit, vt videbis pag. 6. mei Cic. Lexici. Ibi autem animaduerte simul diuersas huius verbi γιγνώσκω constructiones: videlicet, ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γιγνώσκεις ὅτι C εὐδαιμονεῖ; & cum participio, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γιγνώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Et γιγνώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, apud Xenophontem. Habet vero & aliam cum hac eadem parte orationis, nimirum cum participio, constructionem: quum dicitur ab Aristoph. in Pluto, γιγνώσκω ἥττων ὤν, pro Cognosco me inferiorem esse. Vbi reddi etiam potest Intelligo, vel Animaduerto. Tale est apud eundem comicum, χρυσῷ πάττων μ᾽ οὐ γιγνώσκεις, Non cognoscis te conspergere me auro. vel, Non intelligis, Non animaduertis. Quidam interpr. etiam, D Non sentis. Apud Lucianum, καὶ ἐγὼ δὲ γιγνώσκω ἔχων ἐρωμένην: eodem modo quo dicitur οἶδα ἔχων. Itidem cum participio passiuo, vt ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem, Cognouerunt se dimitti. Dicitur etiam οὐ γινώσκω σε τίς εἶ, vt si dicas Latinè, Non cognosco te, vel, non noui te quis sis. vt Terent. dixit, Scin' me in quibus sim gaudiis? Item, Neque eius patrem se scire qui fuerit. Sed & alia voce sequente quàm τίς. vt Iliad. χ, — οὐδέ νύ πω με ἔγνως ὡς θεός εἰμι. Et Iliad. ι, Τυδείδην δ᾽ οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Apud eundem aliquoties legimus γιγνώσκειν adiecto datiuo φωνῇ. Interdum hoc B verbū vel Cognosco vel Intelligo reddi potest, (vt dixi) sed alicubi non vtrunque itidem admittit, verùm hoc posterius duntaxat. veluti quum Thucyd. scribit τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω.

Γινώσκω, Censeo, Existimo, Iudico, Statuo. Item Sentio. Isocr. in Archidamo, τὸ δ᾽ ἴσως μανιῶδες ἔγνω τινὰ ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσσήνην. Xen. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, οὐκ ἐκ τοῦ τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, viri virtutem esse censes, vel existimas, aut iudicas. (nam hic ἔγνωκας est pro γινώσκεις. Itidémque PARTICIP. Ἐγνωκὼς pro γινώσκων, C Censens, Iudicans, Existimans, Sentiens, Statuens: quas interpretationes ei dat Bud. in isto Demosthenis loco, Philipp. 3, τὸν χρόνον καὶ ἐάσαι τοῦτον ὃν ἄλλος ἀπολλυται, ἱκανῶς ἐγνωκὼς, ὥς γέ μοι δοκεῖ, οὐχ ἵνα μὴ συμβαίνῃ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκ τούτων, οὐδὲ περὶ θεῶν) Affert etiam ex Plutarcho hoc participium ἐγνωκὼς pro Certus, Cui certum est & decretum aliquid facere: μάχεσθαι μὲν ἐγνωκὼς αὐτοῖς χρῆται. Sic ἐγνώκασι aut ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreuerunt hoc non facere, vel statuerunt, vel, Statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Nonnunquam cum aduerbio iungitur: D vt ὀρθῶς γινώσκειν, Bene sentire: & contra κακῶς γινώσκειν, male sentire. Sæpe verò αὐτὸ γινώσκειν, Ita sen-

tio, Hæc est mea sententia. Xenoph. Pæd. 4, ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω γιγνώσκω. εἰ δὲ ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. (Apud Thucydidem, οὕτω γνούς, pro Quum hoc decreuisset, vel statuisset) Interdum additur περὶ cum suo genitiuo: diciturque, οὕτω γιγνώσκω περὶ τούτου, siue τούτων. Xenophonti autem familiare est οὕτω γιγνώσκω sequente ὡς cum participio. vt Pæd. 2, γίγνωσκε οὕτως ὡς ἐμοῦ δε ἀγγελουμένου. Sed in huiusmodi locis paulo aliam interpretationem poscere videtur. Bud. totum illum Xenoph. locum affert, qui ita scriptus extat, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγγελουμένου, καὶ, ὁπότε τις αὖ ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἀξίαν, τιμήσαντος ἀξιώσεως, οὕτως, ἴσθι, ὦ Κῦρε γίγνωσκε. vbi vertit, Compertum omnino hoc habe, Certum habe, me sic acturú. Simile est hoc Luciani in Dialogo qui Πλοῦτος, ἢ κατὰ Μισάνθρωπον inscribitur, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ πώποτε ... Et sequente participii præsentis nominatiuo, apud eundem in Scytha, οὕτω δ' ὅπως γιγνώσκετε ὡς ἀδικομένους ὤν. (Scribo autem diuerse apud vnum eundemque autorem hoc verbum, prout diuersam apud eum scripturam inuenio) Venio ad γινώσκω cum περὶ, cuius constructionis paulo antè facta fuit à me obiter mentio. Dicitur οὕτω γινώσκω περὶ τούτου vel τούτων: item ταῦτα vel τοῦτο γινώσκω περὶ τούτου. interdum quidem eadem significatione, interdum verò diuersa. Nam περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, cum apud alios, tum apud Xenophontem sonat, Ita sentio de his rebus, Hæc mea est de hisce rebus sententia, seu opinio. Eadémque signif. dixit Lucian. initio libelli De sacrificiis, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, Quæ sit eorum opinio de ipsis, Quæ sentiant de ipsis. Vbi genitiuus αὐτῶν de re dicitur, sicut τούτων apud Xenophõtem. At verò in hoc eiusdem Luciani loco, in Prom. ἄδικα ἔγνω περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, significationem illam minimè admittit verbum ἔγνω: sed ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνω reddendum est Iniqua de me statuit, vel potius in me, vel, Iniquum in me iudicium tulit. Bud. ἔγνωσαν eandem constructionem habens, vertit Pronunciarunt, in isto Demosth. loco, οἱ δικασταὶ δ' ἀκούσαντες, οἷς οὐκ ἐφῆκε, ταῦτα καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτοῦ ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, Iudices porro ad quos prouocauerat, quum causam cognouissent, eadem ipsi cum arbitris compromissariis istius amicis, cum ipsóque sorte dato arbitro, pronuntiarunt, litémque homini talentis decem æstimauerunt.

Γινώσκω obseruaui in quadam significatione apud solum Plutarch. ex omnibus profanis scriptoribus: sed eam antea apud Matthæum me vidisse meminerams cap. 1, in fine, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. Atque vt hic vir dicitur mulierem γινώσκειν, id est cognoscere, pro cum ea consuetudinem habere, ita vicissim à Luca mulier virum γινώσκειν cap. 1, Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω. Hunc autem vsum verbo γινώσκειν dedisse existimantur exemplo Hebræorum qui itidem ידע hac de re honestè vsurpant. Sed Plutarchum vnde accepisse dicemus? Vereor certè ne Græcum etiam loquendi genus fuisse dicendum sit: qua de re tamen ἐπίσχω, & ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alexandro, οὔτε ταύτην ἔγνω, [videlicet τῶν γυναικῶν] οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. siue Βαρσίνης. Itidémque in Eumene, non procul ab initio, Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσίᾳ γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσχεν Ἡρακλέα, &c. Itidémque in vita Põpeii, pag. 1166, meæ editionis, ὅσας δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων αἰχμαλώτους ἔλαβεν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀπέπεμψε.

MONOSYLL. Γνῶ non solùm est coniunctiui modi (& tum existimatur potius debere SCRIBI Γνῷ cum ι subscripto, præsertim in tertia persona) sed inuenitur & pro ἔγνω. Affertur enim ex Hesiodo, γνῶ ῥ', οὐδ' ἠγνοίησε.

PASS. Γινώσκομαι, Noscor, Cognoscor. Xenoph. Hell. 5, Θηβαῖοι δὲ γε ἐπὶ τῆς γνωσθῆναι τῷ Ἀγησιλάῳ βουλόμενοι. Aristophan. Nub. γνωσθήσῃ Ἀθηναίοισιν οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους. Vide & γνωσθῆναι pro Innotescere, in Γνῶσις. Herodianus libro 4, οὐδεὶς δὲ περιελείφθη τῶν καὶ μετρίως ὁπωσοῦν γνωσθέντων, Nec quisquam superfuit ex iis qui leuem

modò cum Geta notitiam habuissent. Res autem aliqua dicitur etiam ἐγνῶσθαι, quæ constituta est, seu decreta. Thucyd. libro 3, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. SIC PARTICIP. Ἐγνωσμένος, Decretus, Statutus. Lucian. εἶτ' ἄρ' ἔδει δίκην τὴν ἐγνωσμένην. Apud eundem, ἐγνωσμένον ἐστὶ πεισθῆναι. Bud. ἐγνωσμένην vertit Iudicatam, in isto Isocr. loco in Archidamo, καὶ πῶς ἂν περὶ τὴν δικαίαν κρίσιν ἀκριβέστεροι ταύτης εὑρεθεῖεν, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, ὑπὸ δὲ τοῖς ἡμετέραις διαπραξάμενης γεγενημένης? Sed inueniri sciendum est hoc participium in actiua etiam significatione, apud Demosthenem in orat. Pro corona, οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ ἀσφαλὲς τοῦτο πραγματευσαμένους, ὁμολογεῖ καὶ ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμοῦ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου. pro ὑπάρχειν ἐγνωκότας. quem passiuæ vocis vsum rarissimum esse arbitror.

Γιγνώσκω, & Γιγνώσκομαι, alicubi, contrà alibi Γινώσκω & Γινώσκομαι scripta inueniuntur. De hac autem scripturæ diuersitate ita Eustath. Attici (inquit) cum vno & altero γ dicunt γιγνώσκειν: sicut etiam comicus declarat: eodem modo quo γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Homerus tamen ἀρχαϊκώτερον in neutro duplex γ agnoscit. quum alioqui sit ἀκριβέστερον illud quo vsi sunt illius posteri, vt vicissim ἀφωνέστερον quo ipse est vsus. Quibus addit, ex Heraclide, à verbo Νοῶ fieri Νοίσκω, & per synæresin Νώσκω, & addito Æolicè γ, Γνώσκω (quia & pro Νοῶ Æoles DICVNT Γνοῶ. vnde cum priuatiua particula, VERB. Ἀγνοῶ: ex Γνώσκω autem omnino per reduplicationẽ fieri Γιγνώσκω. De addititio autem γ vide plura ibidem. Quinetiam γνώμη dici pro νώμη ibidem traditur.

Γνῶσις, εως, ἡ, Cognitio. Aristot. Ethic. 1, ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις ἀλλὰ πρᾶξις. Theophyl. in epist. 22, εἰ μὲν οὖν ἀπαιτοῦσαι τὰς ἐπιστάς τὴν φύσιν ἐγένεσθε, μετ' οὐ πολὺ τὴν πεῖραν ἐφ' διδάσκαλον, καὶ τῆς γνώσεως ἕξεις πρεσβύτερα τὰ μαθήματα. Inuenitur etiam plur. hac in significatione, quum videlicet de cognitione agitur quæ ad doctrinam pertinet. Herodian. de Marco imperatore, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις, οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνοῖς δ' ἤθεσι καὶ βίου σώφρονι ἐπετήδευσε. Philosophiam non perdiscendis philosophorum decretis, cæterùm vitæ temperantia se colere, præ se tulit, fidemque fecit, vt Bud. vertit. Politian. autem hoc modo, Solusque imperatorum sapientiæ studium non verbis aut decretorum scientia, sed grauitate morum vitæque continentia vsurpauit. At verò in hoc eiusdẽ historici loco, lib. 7, ἐν τῷ συνέδρῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄτιμος καὶ τιμῇ ἔνδοξος ἦν, [potius quàm τιμῆς] habet γνῶσις aliam signif. nimirum qua dicitur aliquis innotescere. vt apud Ouidium, — nostris innotuit illa libellis. Sic & apud Lucianum in Herodoto, seu Aetione, circa initium, ὅπερ ἡμεῖς καθεστώσης, ὅτι τιμήν τινα ταύτην οὐδεὶς ἐς γνῶσιν. vbi positis ἐς γνῶσιν exponere ἐς τὸ γνωσθῆναι, siue ὥστε γνωσθῆναι. vt circa finem eiusdem opusculi dicitur, καὶ ὁ μὲν ἴσως ἔσται ἱκανὰ γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόσιν δόξαι τιμιά.

Γνῶσις, Cognitio, de iudice. vt κυρίαν γνῶσιν appellat Demosth. ratam iudicis cognitionem: ἄκυρον verò, irritam. Sic Bud. Comm. p. 40. Idem p. 401, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Iudiciorum cognitiones.

Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, apud Græcos Bibliorum interpretes. Itidémque apud Paulum redditur Scientia, ad Corinth. 1, initio cap. 8, ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Ex vet. autem scriptoribus non habeo γνῶσις sine adiectione ita positum, sed potius cum genitiuo aut subaudito, aut adiecto: vt suprà, δογμάτων γνώσεσι.

HINC VERB. Γνωσιμαχέω, ῶ, de quo quæ ex Budæo habeo, deinde & meam sententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τὴν ἐχθροῦ δύναμιν, εἶτα μετανοεῖν τι καὶ ἡσυχάζειν. propter quod pro Resipiscere post cœptum bellum ponitur. Herodot. lib. 3, οἱ μὲν νυν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ὅτι τῇ ἀρχῇ ... Cui loco subiungit

hunc eiusdem historici, ex libro 8, ὦ Φωκέες ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. Affert verò & ex aliis exempla, nimirum ex Pausan. & Isocrate. Ex Paus. in Bœoticis, Σύλλα δὲ ἐσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δεῖμα ἔσχε τοὺς Θηβαίους· καὶ ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα, καὶ ἐτράποντο αὖθις εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Isocr. autem ad Philippum hunc locum profert, πάντων δὲ ὄντων τῇ πόλει τῶν λεγομένων ὑμῖν, ἤλπισας, ὥσπερ ἤκουσαν, διαλυθέντος τοῦ λόγου διαλύσασθαι τὸν πόλεμον ἡμᾶς, καὶ γνωσιμαχήσαντας βουλεύσασθαί τι κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Hactenus Bud. in Comm. Superest vt dicam quid & ipse de hoc verbo sentiam. Dico igitur videri quidem habere illam resipiscendi significationem quam ei dat Bud. post Hesych. Suidam, & schol. Aristophanis: sed propriè γνωσιμαχεῖν esse Repugnare suæ sententiæ, seu priori sententiæ, & eam veluti reprehendere. vt γνῶσις in hoc verbo idem valeat quod γνώμη. Quoniam autem qui repugnat priori suæ sententiæ, eam mutat, commodè etiam reddi potest Mutare sentētiam: sic tamen vt hoc tenendum sit, γνωσιμαχεῖν, multo ἐμφατικωτέραν significationem habere, quum propriè id significet quod dixi: nec esse Mutare sentētiam, eo modo quo leues & inconstantes eam mutant, sed mutare sententiam velut præcedente quadam in animo nostro disceptatione. Quod autem addunt quidam lexicographi & scholiastæ, γνωσιμαχεῖν, esse Cognoscere vires suas infirmas, & aduersariorum robur, siue Cognoscere & perpendere quanto vires nostræ sint inferiores aduersariorum viribus: vel, Vbi cognoueris tibi μάχην esse aduersus potentiorem, quiescere, seu sententiam mutare: hæc inquam, quæ inter alios affert Hesychius, nimium restringunt huius verbi significationem, habita ratione (vt opinor) duorum locorum Herodoti. Nisi potius propter verbum μάχεσθαι inclusum hoc in verbo, imaginati sunt hanc expositionem: quum alioqui minime eò spectet, vt apparet ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum est superioribus quæ de significatione huius verbi disserui, quum Herodotus ei infinitiuum addit (& siquis præterea sic vtitur) tunc vt cohæreat oratio, verti non posse Mutare sententiam, sed debere verti, Mutata sententia cognoscere, seu agnoscere, aut etiam fateri. vt in illo loco libri 8, pag. 299, meæ editionis, ὦ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. Hæc enim ita vertenda censeam, Nunc Phocenses, mutata sententia, magis etiam quàm prius vos nobis nequaquam pares esse agnoscite. At Valla duobus modis in huius loci interpretatione peccauit: tum quòd interrogatiuè hæc legerit, tum quòd verbo γνωσιμαχέετε interpretationem planè ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid dissimulatis amplius Phocenses agnoscere non esse vos nobis pares? Sed vnum peccatum ex altero est ortum. quum enim hæc interrogatiuè legeret, verbo isti interpretationem ab eo alienam excogitare necesse habuit. Suspicor autem Ionum fuisse hoc vocabulum, ideóque lubenter Herodotum eo vti solitum, à quo cæteri mutuati sint.

VOX ITEM Ἀγνωσία hunc ad locum pertinet, siue ex γνῶσις facta sit, siue cōmunem saltem cum ea formationem habeat. Est autem Ἀγνωσία, Ignoratio. Eurip. Medea, Πατὴρ δ' ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ, Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ. Dion historicus, τὴν γὰρ ἀγνωσίαν τῶν χρειῶν ἐδεδίει. Affertur ex Thucyd. libro vltimo, διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, itidem pro ignoratione. Sed dicemus potius Quòd sese mutuò non cognoscerent, vel agnoscerent: quàm, Quòd sese ignorarent. Sic certè apud Lucianum in Timone ἀγνωσία videtur esse Non cognoscere, potius quàm Ignorare: vbi scribitur, διωρίσθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. Existimo enim ἀγνωσία hic esse Neminem cognoscere: ideóque parum probo Erasmi interpretationem, quæ habet Ignorantia. Fortassis actiuè simul & passiuè sumi posset, pro Neminem cognitum habere & nemini cognitum esse. Apud Pollucem Ἀγνωσία est etiam Ignobilitas: seu Ignobilem esse, inglorium, incelebrem. Siquidem huic voci Ἀγνωσία subiungit, Ἀδοξία, Κακοδοξία, Δυσκλεια.

Γνωστέον, Cognoscendum est, Cognoscere oportet.

Γνώστης, ου, ὁ, Cognitor, item Gnarus. Composita VOC. Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor, seu cordium, Act. apost. cap. 1. Sic autem & cum aliis nominibus iungi per compositionem potest.

Γνώστης, pro ariolo, apud Græcos Bibl. interpretes aliquoties, in libris Regum.

Γνωστήρ, ῆρος, ὁ, Cognitor, Explorator, vt in v. l. redditur, autorem Xenophontem nominantibus, sed eius locum non indicantibus. Non alium autem esse existimo quàm hunc, Pæd. 6, pag 96, meæ editionis, circa finem, εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἡμέραν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγών, καὶ ἐγγυητὰς ἦ μὴν πορεύσεσθαι σὺν στρατιᾷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Vbi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus est notus: sed dura est hæc per passiuum verbum interpretatio. Philelphus autem verterat, Qui sui notitiam faciant. Videndum annon γνωστῆρας vocet qui eum in posterum agnoscant. vt si dicas Gallicè, *Qui le recongnoissent*. vel *Qui le puissent recongnoistre*.

Γνωστὸς, ού, ὁ, (q.d. Cognoscibilis) Qui cognosci potest, vel Cognitu facilis. Xenoph. Hellen. 2, εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω, αὐτὸ ἐπισκέψασθε. Nam Bud. huic loco vtranque expositionem conuenire posse existimat: at ego priore contentus fuissem. Idem annotat γνωστὸν & νοητὸν pro eodem poni à Platone, De rep. lib. 7. differre autem τοῦ δοξαστοῦ. Affertur verò & pro Cognitus, Notus: ex Gregor. μηδενὶ γνωστὸν τοῦτο. Dicam porrò de hoc deriuato & vbi agam de Γνωτὸς, quod poeticum potius est. Nunc ad composita venio ex illo Γνωστὸς facta.

COMP. Ἄγνωστος, Δυσγνωστος, Εὔγνωστος. Est Ἄγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Incognitus, Ignotus. Homer. Odyss. ζ. Ἄγνωστον πάντεσσι ἐλθέμεναι. Idem eiusdem poematis libro η, — ὄφρ' ἐγὼ μιν αὐτὸν Ἄγνωστον τεύξειεν. Lucill. in Epigramm. Οὐ κοινὸν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας. Apud Pausaniam quidam perhibentur dii ἄγνωστοι, in Atticis, circa principium, βωμοὶ δὲ θεῶν τε ὀνομαζομένων ἀγνώστων, καὶ ἡρώων, &c. Sic apud Lucam Act. apost. cap. 17, mentio fit ἀγνώστου θεοῦ. apud Lucianum autem in Philopatride (si modò is est eius autor: quoniam νόθος à nonnullis existimatur) habemus etiam τὸν ἄγνωστον, sine adiectione substantiui θεόν. Ibi enim quidam ita iurat, νὴ τὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποβιώσεως. Idem in fine eiusdem dialogi, ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι. vbi planè existimo illum irrisoriè alludere ad illum Actorum locum: quoniam vult Paulus Athenienses credere ab illis esse inuentū (& quidem ipso indicante) quem antea vt ignotum quærebant. nam περὶ τοῦ ἀγνώστου θεοῦ dicit, ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Sed hæc obiter. Ἀγνωστότατοι superl. apud Thucydidem extat, lib. 3, & quidem cum accusatiuo (subaudita nimirum præpositione κατὰ) ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἶναι, Ignotissimi lingua, siue incognitissimi: vel, quod ad linguam attinet. Id est, Ignotissima lingua vel ignotissimo sermone vtentes. Item aliquid dicitur esse ἄγνωστον, Ignotum, Incognitum. Herodian. lib. 8, cum ἄπυστα coniunxit, ὡς ἄπυστα καὶ ἄγνωστα εἶναι Μαξιμίνῳ τὰ ἐν Ῥώμῃ πεπραγμένα. Nonnunquam autem Ἄγνωστος de persona dictum, est Ignobilis, Inceleber, Inglorius. nam Pollux inter Ἄδοξος & Ἀκλεὴς, atque alia huiusmodi, ponit etiam Ἄγνωστος. itidémque ADVERB. Ἀγνώστως inter Ἀδόξως & Ἀκλεῶς. vt sit Ἀγνώστως, Ignobiliter, Ingloriè. Possumus autem Ἄγνωστος hac quoque in significatione interpretari Ignotus, ex Horatio: quippe qui mortes ignotas appellarit ignobiles, inglorias, incelebres: Serm. lib. 1, sat. 3, — sed ignotis perierunt mortibus illi. id est, ignobilibus. quemadmodum Silius dixit Lethum ignobile. Liuius, Ignobili atque inhonesta morte occubuit. Cui opponitur clara mors: quod & apud Ciceronem extat. Sed enim nomen Ἄγνωστος actiuam quoque significationem habet apud Lucianum in Al-

cyone, circa principium, θαυμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστοι ὄντες, καὶ ἄπειροι, καὶ ἀόρατοι. vbi redditur Ignaram. Sic certè alia pleraque verbalia actiuam significationem interdum accipiunt, quum passiua sit eorum propria. Puto tamen in hoc Ἄγνωστος id esse rarissimum: licet & ἀγνὼς pro ignaro itidem & inscio inueniatur apud Xenophontem, vt docebo quum de illius nominis significatione agam. Secundum COMPOS. Δύσγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Cognitu difficilis, apud Polybium. Cui opponitur tertium ILLVD Εὔγνωστος, Cognitu facilis. In v. l. redditur etiam Bene notus, item Notabilis.

COMP. Ἀγνὼς & Ἄγνωτος eandem cum ἄγνωστος significationem habent: sed de Ἀγνὼς nunc dicendum censeo, at de Ἄγνωτος, in Γνωτός: quod præter significationem τοῦ Γνωτός, aliam etiam accipit. Ideo autem prius de ἀγνὼς dicam, quòd & ipsum literam ς retineat, quam illa duo amittunt. Alioqui dubiam mihi esse eius formationem fateor. Potest enim esse ab ἔγνωσαι, (& quidem potius quàm ab ἔγνωσμαι aut ἔγνωσται) potest etiam fortasse existimari factum ex Ἄγνωστος, per syncopen. Quod si verum esset, hic locus post Ἄγνωστος ei optimè conueniret: quem certè dare cogor, quoniá aptiorem non inuenio. Sonat autem Ἀγνὼς (itidem vt ἄγνωστος) Ignotus, Incognitus. Homer. Odyss. ε, Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται Ἀθάνατοι. Atque vt hic cum datiuo, sic apud Xenophōtem Hell. 1, ἀγνῶτας τοῖς οἴκοι. Itidémque apud Platonem, αὐτόθι καταλαβεῖν πάνυ πολλούς, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοί, τοὺς δὲ πλείστους, γνωρίμους. Atque vt hic ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις, sic apud Aristotelem aliquoties, sed absque datiui adiectione. (vt si Latinè opponas virum ignotum viro noto & familiari) Exemplum habes Polit. libro 7, φιλητικοὺς μὲν γὰρ τῶν γνωρίμων, τοῖς δὲ τοὺς ἀγνῶτας, ἀγρίους. Item Ethic. 4, ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Sic & libro 5, eiusdem operis, ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις. Inuenitur autem Ἀγνὼς & in fœm. genere. vt ἀγνῶς δόκησις apud Sophoclem. (quod exponitur Incerta suspicio) Sic ἀγνῶτα φωνὴν dixit Æschyl. in Agam. pag. 208, meæ editionis, Ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Lucianus quoque ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων [illegible] in fœminino genere hoc nomine vsus est. Interdum ἀγνὼς (sicut ἄγνωστος) ponitur pro Ignobilis, Inglorius, Inceleber. (quam significationem habere itidem Ignotus apud Horatium, docui suprà) Eurip. Iphigenia in Aulide, Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής. id est, Inglorius atque ignobilis, vt Cic. vertit. Vide pag. 147 & 148 Cicer. lexici, à me editi. Atque vt hic ἀγνὼς cum ἀκλεὴς, sic cū ἀφανὴς copulatur à Luciano, De somnio, οὐδ' ὅστις τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἀφανὴς ὤν.

Ἀγνὼς actiua signif. (cuius exemplum & in ἄγνωστος allatum fuit) Ignarus, Inscius. apud Xenophontem, εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη τί δυνατὴ ἡ γῆ φέρειν. Apud Platonem quoque ἀγνῶτες crediderim positum actiuè: in hoc loco qui ex eius opere De legibus affertur, ἀγνῶτες ἀλλήλων. vt videlicet sint ἀγνῶτες ἀλλήλων qui se inuicem non norunt. In vulg. lex. tamen per passiuum participium exponitur, Sibi inuicem incogniti: perinde acsi legeretur, ἀγνῶτες ἀλλήλοις: manente alioqui eodem sensu.

Subiungendum huic nomini ADVERB. Ἀγνῶς, pro Ignoranter, Inscienter, Per ignorantiam, Per imprudentiam. Phocylides, Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκοντί. Vbi quum ἀγνῶς & ἑκοντὶ inter se opponantur, posset ἀγνῶς exponi ἀκουσίως. Sic Xenophon dicit, quæ peccantur ἀγνοίᾳ, (quod valet idem cum illo ἀγνῶς) esse ἀκούσια. Aristot. quoque Rhet. 1, ἀγνοοῦντας cum ἄκοντας, vt ἑκόντας cum εἰδότας copulat. Cæterùm pro ἀγνῶς sciendum est legi etiam ἀγνὼς, vt sit nomen: sed longè melior est altera scriptura per circunflexum, vtpote cum ἑκοντὶ cōueniens: quam etiam in editione mea alteri prætuli. Alioqui legendo ἀγνὼς, esset ἑκὼν pro ἑκών.

Etiam VERBO Ἀγνώσσω locum hic dabo: quòd fortassis ex hoc Ἀγνὼς (quatenus quidem & actiuam significationem habet) factum fuerit. Non ignoro alioqui aliam deductionem afferri: vt videlicet ex Γνώσω futuro verbi Γνῶ sit præs. temporis VERBVM Γνώσσω: vnde Ἀγνώσσω. Sed illius Γνώσσω (quod esse dicitur simile τῷ Κνώσσω) exemplum nullum affertur. At hoc Ἀγνώσσω pro Ignoro, Nescius sum, inuenitur apud autorem poematii quod vulgò Musæo inscribitur: hoc in versu, Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπριν ἀποσπέρχεις θαλάσσης; Ab Hesychio ἀγνώσσει exponitur ἀγνοεῖ.

Ex hoc Ἀγνώσσω factum fuit παράγωγον, siue κατὰ παραγωγὴν, VERBVM Ἀγνωσσάσκω, vnde est apud Homerum ἀγνώσασκε, Odyss. ψ, Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. id est ἠγνόει, vt habet breuium scholiorum autor. Sed perperam in quibusdam editionibus legitur ἀγνώσασκε pro ἀγνώσασκεν.

NVNC AD Γνωτὸς venio, sequens à me paulo antè propositum ordinem: vt ab eo ad Ἄγνωτος, aliáque composita, Ἀλλόγνωτος, Ἀρίγνωτος, Πολύγνωτος, transeam. Sciendum est igitur inueniri Γνωτὸς pro γνωστὸς apud poetas, (quod γνωτὸς est ἀναλογώτερον quàm γνωστὸς, si Eustathio credimus) Notus, Cognitus. Sophocl. in OEdipo tyranno, γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι. ita enim legit etiam Eustath. Sed huic Γνωτὸς non contenti poetæ eam significationē dare quam apud prosæ scriptores habet Γνωτὸς, restringunt interdum ad significationem consanguinei, seu propinqui, interdum verò fratris. vel (si ita mauis) restringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis est cum consanguineis, aut etiam peculiarius cum fratribus. Homer. Iliad. ο, circa finem, — τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἀρῆος ἀλκτῆρα λιπέσθαι. id est ἀδελφὸν, pro quo dixerat κασίγνητον. Sic eiusdem poematis libro χ, — ἦ μέν μοι ἑταῖρος πολὺ φίλτατος ἦεν Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας. Sic exponitur & libro γ, — θαλαμοι γνωτοί τε λιποῦσα. In hoc autem Apollonii loco, Argon. 2, γνωτοὶ πατρῷοι ἄμμιν ἔσαν, expon. συγγενεῖς.

FOEMIN. Γνωτὴ, Soror. Aut etiam Amica, inquit Hesych. Sed quin possit & propinquam seu consanguineam significare, sequendo illum masculini γνωτὸς vsum, minimè dubitandum est. I. COMPOS. est Ἄγνωτος, ου, ὁ & ἡ, idem valens quod ἄγνωστος, Incognitus, in illo Sophoclis loco quem protuli in Γνωτός. II. COMPOS. est Ἀλλόγνωτος, quod existimo sonare potius Aliis cognitus, siue notus, quàm Alibi notus, vt vulgò exponitur. Ex eo enim velut consequitur, Nobis ignotus. Vnde ponitur pro extraneo siue peregrino. Homer. Odyss. β, — ὁ δ' ἄλλοθι τηλόθι πάτρης Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Vbi inuenio tam Eustathium quàm autorem breuium scholiorum mihi de illa expositione assentiri. Neque enim expon. ἄλλοθι γινωσκομένῳ, sed ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ. Afferunt tamen & alias explicationes huius vocabuli: ac præsertim Eustath. cui ἀλλόγνωτος est ὁ πολέμιος, (sic autem exponens, minimè eius etymon aperit) vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἤπερ ἡμεῖς. Quibus addit illam expos. quam modò attuli, & quæ mihi itidem in mentem venerat: videlicet, ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκόμενος. Deinde admonet hoc ἀλλόγνωτος esse compositum ex γνωτὸς, pro quo dicitur γνωστὸς ab Homeri posteris. Quæ tamen velut retractans, subiungit, videri ἀλλόγνωτος esse potius ὁ ἄλλοις γνωτὸς, id est κατὰ γένος οἰκεῖος, nimirum à γνωτοῖ significante τοὺς ἀδελφούς. Alioqui enim nihil prohibebat quin diceret ἀλλογνώστῳ ἐνὶ δήμῳ, vt paulo antè dixerat ἄγνωστον τελέθοντα. Itidémque breuium scholiorum autor, postquàm ἀλλογνώτῳ dixit esse ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ, ἢ (quæ disiunctiua particula nō aptum hîc locum habet) ἄλλοις γνωτῷ: subiūgit, ἢ κατὰ γένος οἰκείῳ. Rationémque eandem affert quam Eust. sed quæ nisi ex huius verbis intelligi vix possit. Ad me autem quod attinet, nimis longè petitam expositionem hanc esse, & parum valida niti ratione existimo: quum γνωτὸς etiā dici pro γνωστὸς, ipsemet Eustathius fateatur: addēs, ὅτι δὲ ὅμως καὶ γνωτὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς

ἐν τῷ, Γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες. Quid verò obstat quominus dicamus ἀλλογνώτῳ visum fuisse Homero ἀφραδέστερον quàm ἀλλογνώτῳ. (Antequam ad tertium compositum digrediar, dicam de PARTICIP. Ἀλλογνώσας: quòd nullam ei aptiorem sedem habeam. Extat id apud Hesychium, exponentē ἀγνοήσας. sed aut Herodotum, id est Herodoti exemplar, ex Hesychio, vel contrà hunc ex illo emendandum esse suspicor. Legitur enim apud Herodotum, lib. 1, ἀλισκομένου δὲ τοῦ τείχεος, ἤϊε γὰρ τῶν τις Περσέων ἀλλογνώσας Κροῖσον ὡς ἀποκτενέων. Cui loco optimè conuenire Hesychii expositionem existimo, siue ἀλλογνώσας siue ἄλλον γνώσας legamus: sed lectionem Hesychianam fide digniorem esse persuasum habeo: quòd ἄλλον γνώσας pro ἀγνοήσας durum esse videatur: at vtendo compositione, nō item: præsertim si hoc cum aliis huiusmodi compositis cōparetur) Sed venio ad III. COMPOS. Ἀρίγνωτος. Id poeticum est itidem, significans Valde notus vel celeber. Hom. Odyss. ρ, Ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα. vbi tamen ironicè ponitur. Ita enim malo quàm vt Eustath. ἄγαν γνώρισμα ἐπὶ αἰσχρῷ τίχει. siue, ὃν πάντες συβώτην οἴδασι. aut ὃ τὸ σημεῖον γνώρισμα, τὸ συβώτην εἶναι. Affertur & FOEMIN. Ἀριγνώτη, ab Eustathio. Hesych. autem HABET Ἀρίγνωτοι cum ο, quod exponit εὔγνωστοι, item πάνυ ἐγνωσμένοι. ita enim legendum est, non ἀγνωσμένοι. IIII. COMPOS. est Πολύγνωτος, Multis notus, seu cognitus: sequendo expositionem aliis compositis datam, atque adeo significationem quam habent. In v. l. tamen redditur Multiscius. Est præterea nobilis pictoris nomen.

QVINETIAM Γνωτίδια ET Ἀγνωτίδια aliquem sibi angulum hîc postulant, ob similem deriuationem: licet eius ratio minimè inueniatur. Sunt enim hæc ambo vocabula piscium nomina apud Athenæū: nisi potius ex vno facta fuerunt duo, quum ille vtrobique vel γνωτίδια vel ἀγνωτίδια scripsisset. Siquidem lib. 3, quum dixisset, τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι γνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατιστακούς: paucis interiectis subiungit, οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατίστακοι· οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι· οἱ δὲ βαιοὶ τοῖς μεγέθεσιν, ἀγνωτίδια. Vbi obserua simul VOCEM Πλατίστακοι, nomen eiusdem piscis: in cuius scriptura vno eodémque loco variant exemplaria: vtpote priore quidem loco πλατιστακούς, posteriore autem πλατίστακοι habentia.

Γνωστικός, οῦ, ὁ, Cognoscendi facultate præditus, seu vi. Ex Gregor. Naz. γνωστικὸν γὰρ ἀνοσιοῦν. Item τὸ γνωστικόν, Potentia & vis cognoscendi, in v. l. Ibidem γνωστικὰ ῥήματα, verba cognitionē significantia. Item, γνωστικοὶ hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vēdicabant. Hinc ADVERB. Γνωστικῶς, Cum cognoscēdi facultate, Ita vt adsit cognoscendi facultas, seu vis. γνωστικῶς εἰδέναι & αἰσθητῶς, differre apud Dionys. Areop. testatur Bud.

AT NOMEN Γνώμη in hunc locum reseruaui, partim quòd sub se deriuata multa habeat, quæ secundæ & tertiæ personæ præt. passiui verbalia (id est, quæ à secunda & tertia persona sunt formata) nimis procul à verbo remouissent: partim quòd σ non habeat tanquam ab ἔγνωσμαι, vt habent reliqua. Longè tamen magis consentaneum rationi videtur vt γνώμη ab ἔγνωσμαι esse dicamus, quàm vt Heraclidi assentiamur, dicenti poni pro νώμη. Scribit enim is apud Eustathium in γνώμη abundare γ. siquidem à νοῶ, νοήσω, esse νώμη. ex quo γνώμη. Est autem Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem enim valent, ἡ ἐμὴ γνώμη, & ὃ γινώσκω, quod sentio. Sed pro loco alias etiam admittit interpretationes nomen hoc γνώμη: redditúrque interdum Propositū, aliquando Voluntas, interdum Consilium, nonnunquam Cogitatio, aliísque modis, vt ex sequentibus patebit. Pro sententia variis verbis iungitur. Dicitur enim, ταύτην τὴν γνώμην ἔχω, sequēte præpositione περὶ cum suo genitiuo. ad verbum, Hanc habeo sententiam, pro Hæc mea est sententia, vel In hac sum sententia, Ita sentio. Itidémque τίνα γνώμην ἔχεις, & τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Xenoph. Pæd. 6, τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διελεύσεως τῶν στρατιωτῶν. Isocr. Archidamo, περὶ τοῦ δικαίου ταύτης τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν. Ibidem, μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν περὶ τῶν πραγμάτων. Apud Aristoph. Nub. sequente infinitiuo, ὁποτέραν τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Apud Thucyd. sequente itidem infinitiuo, lib. 2, γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν. vbi reddi potest, Sentientes non esse nauigandum. vel, Statuentes nō nauigare. Apud eundem scriptorem τὴν γνώμην ἔχειν, cum præpos. πρὸς, alium vsum habet, de quo alibi dicam: quod in eo loquendi genere nomen γνώμη aliam significationē habeat. Quinetiam quum dicitur γνώμην ἔχειν sine adiectione, tum aliud declarat γνώμη, vt suo loco docebo. At verò οὕτω τὴν γνώμην ἔχω, sequente aut etiam præcedente ὡς, prout interpretabimur, ita vel locū hîc habebit, vel non. quod exemplis declarabo. Thucyd. lib. 7, pag. 237, meæ editionis, καὶ νῦν ὡς ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν πεπράχαμεν, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῶν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε· ἐπειδὴ δὲ &c. Hic certè οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε, est Ita sentite, Ita existimate, In ea opinione estote. Nec malè reddetur etiam, Hoc persuasum habetote: vt olim reddidi in iis quæ adscripsi interpretationi Vallæ, in margine meæ editionis. Ibi enim totum hunc locum ita sum interpretatus, Et hoc quidem persuasum habetote, ita milites pariter & duces officio suo functos esse in iis rebus quarum causa huc veneramus, vt nullus sit vobis de iis conquerendi locus. Sic apud Xenoph. cum οὕτως, sequente ὡς cum præterito, necnon cum præsenti: Pæd. 6, pag. 93, meæ editionis, circa finem, καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat vt plenam victoriam se adeptam esse crederet. Minus enim commodè hîc voce sententia vtemur. Sed & simplicius ac breuius interpretari possimus, non minus rectè tamen, vt opinor, Existimabat se &c. Id certè est quod Gallicè dicimus, *Il faisoit son conte d'auoir tout gagné*. Vel (vt nunc loquuntur quidam, formula dicendi vtentes magis recenti) *Il faisoit estat d'auoir tout gagné*. Philelph. quoque satis aptè reddidisse videtur, Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tanquam omnino iam vicisset, essénque res hostium nihil. Neque verò prætermittendum est, subiungi à Xenophonte, ἐπεὶ δὲ οὕτω διακειμένων ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ &c. vbi si dicamus οὕτω διακειμένων esse idem quod οὕτως ἐχόντων τὴν γνώμην, vel potius hoc esse idem quod illud, quoniam ei subiungitur, alia interpretatio quærenda videri possit. Verùm vt idem vtroque loquendi genere significetur, necesse non est: sed potius dicendum, οὕτω διακειμένων, vt videlicet διέκειντο illi εἰ οὕτως εἶχον τὴν γνώμην ὡς παντελῶς κεκρατηκότες. Est certè οὕτω διακειμένων, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquendi genus οὕτω γνώμην ἔχω, non cum præterito sed cum futuro iunctum. Thucyd. lib. 7, pag. 258, meæ editionis, καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον. In hoc certè loco aliísque huiusmodi aliam interpretationem poscit istud loquendi genus, οὕτω γνώμην ἔχω, quàm in præcedentibus. Valla reddidit, Ita cuncti ad discedendum terrestri itinere animum adiecerunt. Existimo autem & his modis posse reddi, De discedendo cogitabant, Discedere in animo habebant, Ea mente erant vt discedere vellent, vel, discessum pararent, Eorum consilium erat discedere. Valebit autem & hîc illud loquendi genus Gallicum, licet in diuersa constructione, *Ils faisoyent leur conte de se retirer*. Antequàm verò discedam ab accusatiuo γνώμην cum verbo ἔχω, dicam & de genitiuo γνώμης cum ἔχομαι, afferens exempla ex Thucydide. Is igitur libro 8, pag. 287, circa finem, αἰεί τε τῆς αὐτῆς γνώμης ἐχόμενος, Suam sententiam retinens, In sua sententia permanens. vel, In proposito manens, seu permanens. Apud eundem scriptorem dicit Pericles, libro 1, τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, αἰεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι. sequēte infinitiuo, μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχεσθαι, sic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι, sed alia significatione. nā τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι est Idem sentire cum aliis

ad verbum, Eiusdem esse sententiæ. nam & Latini hac constructione vtuntur. Vtitur autem lib. 1, καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot eiusdem sententiæ erãt. Sed redditur etiam, Earundẽ partiũ erant. Pendet certè vnum ex altero. Apud eundem scriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιοῦμαι, sequente infinitiuo. vbi γνώμη licet nemo negare possit habere sententiæ significationem, siue propositi, aut consilii, potius tamẽ vnico verbo illum accusatiuum vnà cum suo verbo interpretamur: videlicet Statuo, Delibero, Cogito: aut certè Statui, Decreui. Thucyd. lib. 1, καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, ξυγγνώμην τῶν σῶν γάμων, Decreui, Statui. Idem lib. 2, γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, χρήμασί τε χρήσασθαι ὅπη... Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallicè verbum ποιοῦμαι ad verbum reddi possit in hoc loquẽdi genere, si γνώμην interpretemur deliberationem. Est enim γνώμην ἐποιοῦντο, quod dicimus, *Ils faisoyent leur deliberation.* Vsus est hoc loquendi genere eodem modo Arrianus: vt quum scripsit lib. 3, γνώμην δὲ ἐποιεῖτο Δαρεῖος, εἰ μὲν ἔτι Σοῦσα καὶ Βαβυλῶνος μένοι Ἀλέξανδρος, αὐτοῦ περιμένειν καὶ αὐτὸς ἐν Μήδοις. Sic & Plutar. in Themist. γνώμην ἐποιεῖτο λύειν. Quãuis porro dixerim γνώμην ποιοῦμαι reddi potius vnico verbo, ex eorum numero quæ paulo antè protuli: possumus tamen & nomine vti, habente nominis γνώμη significationem. vt in illo Arriani loco, γνώμην ἐποιεῖτο περιμένειν, Consilium eius erat manere, vel In animo habebat. At verò, Ita ferebat sententia, est παντάπασιν. Sed possit reddi etiam, Certum illi erat. Cæterùm quoniam in exemplis omnibus quæ attuli, γνώμην ποιοῦμαι iungitur infinitiuo, addam vnum in quo accus. plural. γνώμας cõstruitur cum præpos. περὶ: ex eodem Thucyd. lib. 3, περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο. vbi aliam interpretationem istud loquẽdi genus postulat. Dicitur enim γνώμας ἐποιοῦντο, tanquam de iudicibus. Bud. vertit Censebant, In suffragia ibant. Sequendo autẽ Vallam, redderemus, Ad consilium referebant. Quidam interpr. etiam Consultabãt. Vt autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus in quibus γνώμη de iudice aut tanquam de iudice vsurpatur: sciendũ est dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, & γνώμην λέγειν, siue εἰπεῖν, necnon γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην θέσθαι. Apud Demosth. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sentẽtiam pronuntiare. Ex eodem Bud. γνώμην θέσθαι affert, γνώμην θέσθαι περὶ τοῦ τῶν Φωκέων ὀλέθρου. (At verò γνώμας προθεῖναι producit ex Thucydide, pro In consilium mittere, Censendi potestatẽ facere. sed ego προθεῖναι apud Thucydidem repono, & quidem ex aliis eius ipsius locis) Illud denique γνώμην λέγειν siue εἰπεῖν, (quod est ad verbum Sententiam dicere) idem reddit Censere, necnon Autorem sententiæ esse, (sicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην) afferens ex Plutarcho in Demetrio, pag. 287, ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος αὐθημερὸν τὴν μουνυχίαν ἐψηφίσαντο καλεῖν. Venio tandem ad eum vsum quem habet γνώμη cum præpositionibus, aut etiam absque illis, vbi itidem voce Sententia, simul verò & aliis reddi potest. Dicitur aliquis à Demosthene facere quidpiam ἀπὸ γνώμης huius vel illius, quum ex sententia huius vel illius id facit, & eum autorem habet. Quidam interpr. etiam Iussu, quæ interpretatio minimè placet. At verò apud Thucydidem libro 4, pag. 143, meæ editionis, in fine, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης vix reddi itidem queat Ex sua sententia, propter ambiguitatem. Ita enim scribit, ξυνέπεσε γὰρ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης κηρύξαι, τὸν βουλόμενον ἰέναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησόμενον τὰ ὅπλα. Vbi Valla vertit Suopte consilio, ita hunc locum interpretans, Contigit enim vt præco Atheniensium suopte consilio denuntiaret, Quisquis vult Megarensium ad Athenienses transeat armis depositis. Fortassis reddi possit Suo ipsius impulsu, aut etiam Sua sponte. Videtur certè hic ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης esse quod Gallicè dicimus *De son propre mouuement.* In alio autem eiusdem scriptoris loco ἀπὸ τοιαῦδε γνώμης commodius reddi posse non videtur quàm Isto consilio: nimirum libro 3, vbi scribit, ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχινίᾳ ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης. Vbi tamen Valla vertit, Hac de causa. Vt porro cum ἀπὸ, sic cum ἐκ iungitur genitiuus γνώμης: sed in diuerso loquendi genere, quũ videlicet dicitur ἐκ μιᾶς γνώμης, pro Vno consensu. Demosth. Philipp. 4, ἐὰν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε. Sed posset videri abundare ἐκ μιᾶς γνώμης post ὁμοθυμαδὸν, præsertim quum particula copulatiua non inferatur: quæ præfigi solet iis quæ velut per epexegesin ponuntur. Quidam hæc interpr. Concorditer vnóque animo: quidam simpliciter, Cõmuni consensu. Accusatiuus γνώμην iungitur frequenter cum κατὰ, itémque cum παρὰ, in cõtraria significatione. cum quibus præpositionibus habet γνώμη eum vsum quem Latinis Sententia, præfixo genitiuo Animi: qui tamen non semper præfigitur. Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi sententia: at παρὰ γνώμην, Cõtra animi sententiam, à Polit. in hoc loco Herodiani, lib. 6, καλούντων δ᾽ αὐτὸν καὶ τῶν ἐκεῖσε ἡγεμόνων, ἀχθόμενος μὲν ἢ παρὰ γνώμην, ὅμως δ᾽ οὖν περὶ ἔξοδον, Vocantibus illuc se ducibus, ægrè scilicet tandem contráque animi sententiam ad expeditionem se præparat. Legitur παρὰ γνώμην non rarò & apud Thuc. sed qui videtur non vna in significatione vti. nam quum dicit lib. 5, παρὰ γνώμην μὲν ἀποβαίνοντος σφίσι τοῦ πολέμου, non idem sonat παρὰ γνώμην hoc in loco quod lib. 1, οἱ μὲν παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί. Nam παρὰ γνώμην ἀποβαίνειν dicitur bellum quod non habet exitum ex animi sententia, siue cuius exitus est contra opinionem à nobis conceptam: at verò παρὰ γνώμην κινδυνευταί, sunt qui periclitantur præter consilium etiam. id est, etiam vltra id quod initum consilium suadet. Vel (vt exposui in iis quæ adscripsi margini interpretationis Vallæ) Quum ad rem ventum est, etiam maiora aliquando iis quæ deliberarint gerunt. Valla reddiderat, Maiora hominum opinione pericula subeuntibus. Alicubi autem παρὰ γνώμην apud eundem scriptorem idem propemodum esse videtur quod ἀπροσδοκήτως. Sed vt reuertar ad illud huic oppositum, κατὰ γνώμην, sciendum est, quum inseritur pronomen ἐμὴν, & dicitur κατ᾽ ἐμὴν γνώμην, tunc id esse quod Latinis est Mea quidem sententia, vel Meo quidem iudicio. Verùm omissa interdum præpositione dicitur ἐμῇ γνώμῃ, siue γνώμῃ ἐμῇ. vt γνώμῃ ἐμῇ [illegible] μένειν, quod ex Aristophane affertur. Datiuus autem γνώμῃ quũ iungitur particulæ μιᾷ, idem valet quod ἐκ μιᾶς γνώμης: & significat Vno consensu. Quidam interpr. etiam Vna eadémque sententia, apud Isocratem. At γνώμῃ sine adiectione, nonnunquã sonat, Consultò, De industria. Lysias, ὅτι ἢ τύχῃ γνώμῃ ἐξήμαρτον, οὐδὲ μιᾶς συγγνώμης ἄξιοί εἰσι.

Γνώμη, Decretum, Senatusconsultum, B. ex Plut. Pertinet autem hæc significatio ad proximè præcedentem, qua vsurpatur pro Sententia: atque adeo sub ea tanquam generaliori includi potest. Huc referri debet & illa interpretatio loci Thuc. quam suprà ex eo attuli: videlicet, περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο, In suffragia ibant.

Γνώμη, Consilium, Prudentia, vt idem interpr. afferens ex Demosth. τοῦτο ἡ γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί. (fuit quidẽ & suprà reddita hæc vox nomine isto Consilium: sed in ea potius significatione qua dicitur Cõsilium est hoc facere) at in v. l. γνώμῃ χρησαμένων apud Demosth. redditur Ratione vtentium. quum alioqui in iisdem afferatur ex Aristoph. Acharn. εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρόνιμος εἶ ἢ συνετός. ibidémque ex Sophocle pro Prudentem esse. Additur tamen expositio Græca non omnino alteri illi similis. nã οὐ γνώμην ἔχεις apud eum exponitur οὐ νοεῖς, οὐ γινώσκεις.

Γνώμη, Ingenium. Aristoph. ἐξάγεις τὸν νοῦν αὐτοῦ ἢ τῆς γνώμης ἀπόπειραν. Hoc enim exemplum affert idem illius significationis.

Γνώμη, Mens, Animus. Demosth. in Philipp. δεῖ γὰρ ἐκεῖνο τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ ἐκ παρασκευῆς. Lysias, τοῦτο ταῦτα ὡς τὴν γνώμην εἴσῃσαν, hæc mentẽ subibant. Quemadmodũ autem accus. γνώμην, significans sententiam, seu consilium (id est quam vocamus vulgò deliberationem) iungitur verbo ἔχειν, ita etiam quum mentẽ significat, siue

animum. vt γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην apud Thucyd. A
lib. 5 (quod nos diceremus *Auoir le cueur à la paix*) Esse animo ad pacem propenso, Inclinare ad pacẽ. Redditur etiam Spectare ad pacem. Idem dixit lib. 5, ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν. vbi Valla reddit, Minus ad Athenienses animo inclinabãtur, vt cum eis conuenirent. Dubito certè an reddi possit, Minus Atheniensibus mentem adhibebant, vt transigerent cum illis. vel, vt componerent. Affertur ex eodem scriptore, γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmoniis. (Huc per- B
tinet & προσέχειν τὴν γνώμην: atq; adeo possit in huiusmodi locis videri ἔχειν simplex fungi officio compositi προσέχειν: nisi quod hoc datiuũ potius habet) Sunt & alii duo vsus præterea huius accusatiui γνώμην cum verbo ἔχειν. duo, inquam, quorum exempla proferre possum. (fieri enim alioqui potest vt plures sint duobus) Vnus extat apud Demosthenem Pro cor. οὐχ ὡς αὐθαδῶς οὐδὲ δίκαιος πολίτης ἔχει τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυσεν, οὐδ' ἔπαθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ ψυχῇ. Vbi reddendum censuerim, Non ita fuit affectus animo. Alter vsus est a- C
pud Isocratem in Trapezitico, παντάπασιν δέ μοι τοσούτων κακῶν προσπεπτωκότων, τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Qui locus mihi in memoriam aliquot Nasonis locos reuocat, ex quibus interpretandum illud loquendi genus lectori relinquam. Ita enim ille, Metam. lib. 5. Quid mihi tunc animi miseræ fuit? ánne quod agnæ, Siqua lupos audit circum stabula alta frementes? Idem in alio eiusdẽ operis loco, Quid mihi tunc animi fuit? aut quid debuit esse? Et in quadam epist. Quid mihi tunc animi credis germane fuisse? Nec verò dicit so- D
lùm Quid animi, verumetiam Quem animũ, (vbi ipsa quoq; orationis forma Græcæ respondet. nam Quem animum est τίνα γνώμην: at Quid animi, q. d. τί γνώμης) ita scribens, Quem mihi tunc animum dira in regione iacenti Inter Sauromatas esse Getásque putas? Addam ex eodem illo scriptore, nimirum Isocrate, hunc eundem accus. cum eodem verbo, sed longè diuersa signif. ob præpositionem περὶ quæ ei adiungitur. Locus est in orat. De pace, τοιαύτην γνώμην ἔχειν περὶ ἡμᾶς, ad verbum, Hunc animum habuerunt erga nos. pro, Eo E
animo fuerunt in nos, videlicet ita infenso, Adeo male animati in nos fuerunt. siue, erga nos. Apud Thucyd. quoque γνώμη pro animo plerisque in locis occurrit, necnon apud alios. Sed apud Herodianum aliquoties inueni γνώμην & ψυχὴν copulata: quod apud alium inuenire me non memini.

Γνώμη reddi Iustitia, à Polit. apud Herodianum, testantur v. l. sed locum non afferunt: nec verò, etiamsi afferatur, ei possim hanc interpretationẽ concedere.

Γνώμη, Dictum aliquod insigne, præsertim ex ge- F
nere eorum quæ ad nos instituendos conducunt. Latinis itidem Sententia. Ideo autẽ contra morẽ meum, hanc significationem sententiæ non tractaui suprà vnà cũ altera, quòd multa deriuata hinc manarint, quæ inter reliquas significationes minimè miscenda (ne ipse veluti cursus tractationis interrumperetur) sed potius ad calcem reiicienda existimaui. Ab Aphthonio γνώμη definitur, λόγος ἐν ἀποφάνσεσι κεφαλαιώδης, ἐπί τι προτρέπων ἢ ἀποτρέπων. A Cornificio autem (si his est autor rhetorices ad Herenniũ) hoc modo, Oratio sum- G
pta de vita, quæ aut quid sit aut quid esse oporteat in vita, breuiter ostendit. Denique & Fabius ita de hac voce, Sed consuetudo iam tenuit vt mente concepta, sensus vocaremus: lumina autem, præcipuéque in clausulis posita, sententias. Paucis interiectis, Antiquissimæ sunt quæ propriè, quamuis omnibus idem sit nomen, sententiæ vocantur, quas Græci γνώμας appellant. Vtrunque autem nomen ex eo acceperunt quòd similes sunt consiliis aut decretis. Reliqua apud eum videnda tibi relinquo, lib. 8, cap 5. Quid autem de præ- H
cedentibus illis definitionibus sentiam, docui in tractatu quodam quem comicorũ Græcorum sententiis præfixi: mihi illa mea definitio, licet extẽporalis, non pœnitenda videtur. Dicebant autẽ veteres scriptores plerunque cum adiectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Isocr.

A ad Nicoclem, ἔτι δ' οὕτως ἐκλέξειεν καὶ τὰς προεχούσας τῶν ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. additque, illos ἐπὶ ταύτας μάλιστα σπουδάσαι. Æschines itidem in Ctesiph. διὰ τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα. id est, Ideo enim nos in pueritia sententias poetarum ediscere existimo, vt quum ad virilem ætatem peruenerimus, iis vtamur. Quo ex loco obiter & consuetudinem illius temporis discere possumus. Eum genitiuum non addidit Xenoph. in suo De venatione libello, vbi in sophistas in-
B uehitur, ὅτι τὰ μὲν ῥήματα αὐτοῖς ἐξήτηται, γνῶμαι δὲ ὀρθῶς ἔχουσαι, ἀφ' ὧν παιδεύοιντο οἱ νεώτεροι ἐπ' ἀρετήν, οὐδαμοῦ. Obseruanda sunt autem hæc verba quæ addit, ὀρθῶς ἔχουσαι. quæ an ad restringendam huius nominis significationem, tanquam alioqui latius patentem, adiecta fuerint, dubium alicui fortassis videri posit. Sed ego mihi persuadeo, potius verba illa addici tanquam perpetuum illarum epithetum, vt ita dicam. Plut. in Homero, γνώμας & παραινέσεις apophthegmatis similes esse scribit. Ad deriuata venio, deriuata inquam à
C γνώμη significationẽ istam habente. Compos. NOMEN Γνωμολόγος, ου, ὁ, sonat q. d. Sententiæ proloquutor, vel sententiarum. A quo est FOEM. Γνωμολογία, ας, ἡ, Sententiarum proloquutio, siue sententiæ. Aut etiã, Sententia quam aliquis loquitur. Plutar. καὶ πολλὰ μεθηρμηνευμένα κατὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίαις τίθησι. Idẽ in Polit. præceptis, δεῖ χρῆσθαι ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μᾶλλον καὶ γνωμολογίαις καὶ ἱστορίαις ἢ μύθοις καὶ μεταφοραῖς. Quidam annot. esse verbum sophistarum Platoni in Phædro. In v. l. Γνωμολογία red-
D ditur Dictio sententiæ, item Collectio sententiarum, & Dicendi acrimonia. Quarum significationũ exempla desidero. Apud Suidam quidem certè γνωμολογία de libro dicitur γνώμας complectente. nam de Theognide inter alia scribit, ἢ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν [ἔγραψε] δι' ἐλεγείων. Bud. vertit, Librũ sententiis confertum & coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι' ἐλεγείας. quo magis mirũ est addi γνωμολογίαν. HINC Γνωμολογικός, οῦ, ὁ, Gnomologiæ conueniens, seu Ad gnomologiã pertinens. Quo-
E niam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, sicut γνώμη, quidam γνωμολογικός interpr. Sententiosus. In Thucyd. vita legimus, τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετόν. vbi dicere possumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud esse quàm αἱ γνωμολογίαι: & hoc non aliud quàm γνῶμαι. Nisi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere rationem & methodũ qua vtitur in vtendo γνώμαις, seu in adhibendis orationi γνώμαις. Apud Demetr. Phalereum autem γνωμολογικὸν est cõueniens gnomologiæ, seu conueniens γνώμαις, siue sententiis: eodem modo
F quo ἀποφθεγματικόν, Conueniens apophthegmatis: vbi scribit, ἔτι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἡ βραχύτης καὶ γνωμολογικόν. ADVERB. Γνωμολογικῶς, Sententiosè. Suid. γνωμοτυπικῶς exponit per hoc γνωμολογικῶς. Addendum his & VERBVM Γνωμολογέω, ῶ, Sententiam eloquor, seu sententias. vel, Sententias loquor, vt Terent. Vtitur Plut. in lib. De fraterna charitate, πῶς δ' αὖ λαβὼν ὁ Ἀτρεὺς εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφόν, ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας; Extat & apud Athen. lib. 10, ἐν τούτοις φαίνεται ἡ αὐτοῦ λαιμαργία, μετὰ τὸ μηδὲ ἐν δεῖπνῳ
G τὸ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν, sententiosè loqui de ventre. Inuenitur item apud Diog. Laertium, in Epicharmo, οὗτος ὑπομνήματα καταλέλοιπεν ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ. A cõposito Γνωμολόγος transeo ad simplex NOMEN Γνωμικός: quod fortassis aliquis huic præfigi maluisset: nec ego quin hoc fiat valde repugnarim. Est autem Γνωμικός, Pertinẽs ad γνώμας, id est sententias, Conueniens sententiis, vel Sententiosus. veluti si dicam alicuius orationem esse γνωμικήν. In v. l. γνωμικὴ περίοδος, Sentẽtiosa periodus, &
H arguta sententiis: sed absq; autoris nomine. Donatus in illud Terentianũ dictum, Andriæ Act. 3, scena 3, Amantium iræ, amoris redintegratio est, annotat, Sententia γνωμική, in qua à specie receditur, & in omnes aliquid dicitur. παροιμία est autẽ sine autore sententia. Hæc ille. Ab Eustathio τὸ γνωμικὸν substantiue vsurpa-

Digitized by Google

tur pro γνώμη: cum alibi, tum cõm. in librum α. hunc enim in versum, Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, annotat primũ hîc esse γνωμικὸν apud hunc poetam. (Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη significatione sumptum, vsurpat Damascenus, quum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod constituimus, Propositum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος) Apud eundem Eustath. legitur ADVERB. Γνωμικῶς: vbi scribit, ὁ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅτι μάλα μέμνη ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶναι, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν. Vtitur & Plut. in Homero, πάντων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γνωμικῶς τινα ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδευσάντων. Vtrobiq; γνωμικῶς reddi potest Sẽtentiosè. Cæterùm pro illo γνωμολογῶ, verbo composito, inuenitur & simplex VERBVM Γνωματεύω. quo tamen an vsi sint veteres, mihi dubium est: apud illum quidem certè grammaticum aliquoties occurrit. vt cõm. in lib. γ, p. 388, ἔνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. id est, Sententiam eloquitur, seu loquitur, Sententiosum dictum profert. Apud eundem habetur & huius VERBALE Γνωμάτευμα, in illo ipso loco vnde attuli paulo antè vocem γνωμικόν. Postquam enim dixit, προσέτι δὲ καὶ ὅτι γνωμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ κατὰ τὸ εἰπόντα ὑφιστάμενα γνώμη ἐστί: subiungit, ἤγουν γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ βιωτικοῦ τινος πράγματος. Vbi γνωμάτευμα nihil aliud est quàm Dictum sententiosum. perinde acsi à γνωμολογέω formaretur γνωμολόγημα. Verùm sciendum est, verbũ hoc γνωματεύω aliam quoque significationem habere: nimirum Dignosco, Iudico: vt interpr. Bud. afferens ex Philostrato in vita Apollonii, lib. 2, πολλὰ μὲν ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἠθῶν ἑρμηνεύουσι, πολλὰ δ' ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κεῖται γνωματεύειν τι καὶ θεωρεῖν. Inuenitur etiam apud Synesium, necnon apud Themistium. At in v. l. γνωματεύω redditur Discerno, Cõsilium capio: sine vllo exemplo, aut autore.

C. Γνωμοδοτέω, ῶ, Sententiam do, Consilium do. γνώμην δίδωμι, Suid.

C. Γνωμολογέω, ῶ, vide in Γνώμη significante sententiam, id est sententiosum dictum.

C. Γνωμοτύπος, ου, ὁ, q. d. Sententiarum excusor. Sic enim ad verbum reddi posse existimo, quum simile sit τῷ χαλκοτύπος, atque aliis huius generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In v. l. redditur Sententiarum effictor. Inuenitur apud Aristoph. hoc vocabulum: eúmque eius inuentorem fuisse arbitror, suo more ludere volentem. in Ranis, Δὶς ἀνία παρθένοι ἁγναὶ Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Vbi scholiast. γνωμοτύπων esse vult τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων. vel, τῶν τύπους αὐταῖς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων. vel, τῶν τὰς γνώμας ἀγάλματος τυπούντων. Apud eundem comicum in Nubibus legimus γνωμοτύπους μερίμνας: vbi scribit, Τοῖς περιδεξίοισιν λόγοισιν, καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις. vbi quis γνωμοτύπους interpretari fortasse possit Cum consilio excusas, seu fabricatas: vel cum prudentia. V. l. interpr. Animo impressas cogitationes. HINC EST Γνωμοτυπικὸς, οῦ, ὁ, quod in iisdem redditur Qui animo sententias imprimit, Facilè formans sententias. Sed nullum exemplum, nullus autor producitur. Videtur certè γνωμοτυπικὸς esse Qualis est τῶν γνωμοτύπων. vt si dicas λόγοι γνωμοτυπικοὶ, Sermones tales quales sunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, vel Conuenientes ἀνδράσι γνωμοτύποις, vt quidem vocat Aristoph. in loco quem modò protuli. Apud Suidam legitur ADVERB. Γνωμοτυπικῶς, & quidẽ expositũ γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit suprà.

C. Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mente carens, Consilio carens, Iudicio carens, Stolidus, apud Herodotum (sicut ἀγνωμοσύνη eidem est Stoliditas) Apud Plut. Turn. interpr. Amens, in hoc loco libri De defectu orac. ἡ μὲν οὖν ἀπειρία παντάπασιν ἄγνωμον καὶ ἄλογος, καὶ μηδαμῇ προσιεμένη θεὸν, Quo fit vt infinitas modis omnibus amẽs sit, & inconsiderata. Hesychius ἀγνώμονας inter cætera significare vult ἀβούλους, id est consilii expertes, & ἀναισθήτους, id est sensu carentes. Quo vsurpauit modo Æschines contra Ctesiphontẽ, ligna, lapides, ferrũ, appellans muta & ἀγνώμονα. Vt autem ἀναίσθητος etiam de homine dicitur, stolidũ & stupidum significãs: ita & ἀγνώμων apud Herodotum, vti dixi. Aliquando ἀγνώμων dicitur Imperitus rerum. in qua significatione opponitur ei πολυγνώμων apud Platonem in Symposio, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες. Demosthenes autem ἀγνώμονα & ἄπιστον copulauit, aduersus Phil. orat. 4. Iulius Pollux τῷ ἀνεπιστήμονι (id est Imperito) proximum synonymum addit ἀγνώμων.

Ἀγνώμων, Improbus, Iniquus. vt ἀγνώμων κριτὴς, Iniquus iudex: apud Xenophontem, ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. Dicitur autem hac in significatione non solùm de persona, sed etiam de re. vnde ἀγνώμονα ποιεῖν, cui opponitur εὐγνώμονα ποιεῖν, apud Athenæũ. Cæterùm nõ absque ratione, meo quidẽ iudicio, ἀγνώμων, quum propriè & iuxta suum etymum, mentis vel iudicii expertem hominem imperitúmque significet, pro improbo & iniquo etiam capitur. quia verè dixit ille apud comicum, Homine imperito nunquã quicquam iniustius. Idem Xenophon ἀγνώμων cum ὠμὸς (id est crudelis) coniungit, Pæd. 4, λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων. Huic autem significationi vicina est illa qua pro ἀσύγγνωστος ponitur, id est ἀσυγγνώμων, Qui veniam non dat, & per consequens inclemens. sic autem exponitur in loco Sophoclis quem mox proferã. Idem Xen. ἀχαριστότερα & ἀγνωμονέστερα copulat, de animalibus loquens, Pæd. 8. significat autem ἀχάριστος ingratum, id est beneficii immemorem.

Ἀγνώμων, Non agnoscens debitum, Inficians debitum, vel Inficiator debiti. Pollux. vide Ἀγνωμονεῖν.

Ἀγνώμων, Qui est eiusdem sententiæ. Nam ἀγνώμονες ab Hesychio explicatur etiã σύμψηφοι. Tunc autem α intellexit (vt opinor) denotare ὁμοῦ: vt ἀγνώμων idẽ valeat quod ὁμογνώμων. Idem planè oppositã dat huic voci significationem, ἀγνώμονες exponens ἐναντιογνώμονες. id est, contrariam sententiam habentes. Quæ explicatio habetur & apud Suidam, qui eam tribuit huic Sophoclis loco, qui est ex Col. Œdipo, Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες. Sed & altera expositio coniungitur & ab illo, & ab Hesychio, & ab ipso Sophoclis scholiaste. ea est ἀσύγγνωμον: quod vocabulum modò exposui. Quomodo autem ἀγνώμονες exponendo ἐναντιογνώμονες, possit α significare ἐναντίον, alii viderint, mihi certè violenta videtur huiusmodi explicatio.

Ἀγνώμων, à γνώμων, (quæ vox inter cætera dentem ætatis indicẽ in equis significat) præfixo α priuatiuo. vnde ἀγνώμονες equi dicũtur siue λειπογνώμονες, qui dentes amiserunt ætatis indices, & per consequẽs annosi. Iul. Pollux. Suidas. Vide Γνώμων.

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀγνώμων. Vsurpatur præsertim in genere neutro, & substãtiuè, pro Res iniqua & iniusta. Lucianus, ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. Sic τὸ ἄγνωμον ποιεῖς, Rem iniquam facies, Præter æquum & bonum facies. Nonnunquam ἄγνωμόν ἐστι dicitur pro Stultum est. Sic & Hesychius ἄγνωμον explicat ἀσύνετον, ἀλόγιστον.

Ἀγνωμόνως, Sine cõsilio, Sine iudicio, Stultè, ἀνοήτως. Hes. & Suidas. Sed hic exponit etiã ἀχαρίστως, id est Ingratè. Pro Stultè vsurpat Demosth. Olynth. 2, εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥστε &c. Sic Xen. ἑλλ. 6, δέομαι δὲ ἀγνωμόνως προαχθῆναι. Aliquando etiã Iniquè sonat: vnde ἀγνωμονέστερον, iniquius. vt, ἀγνωμονέστερον αὐτῷ προσφέρομαι, Iniquius erga eum me gero, Minus æquus sum erga illum.

Ἀγνωμόνως, Non agnoscendo debitum, Inficiando debitum. Pollux. vide Ἀγνωμονεῖν.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, q. d. Consilii carentia. Pro quo dici fortasse possit Mens consilii expers, ex Horatio. A Bud. redditur Stoliditas, in isto Herodoti loco, in Melpom. pag. 159, meæ editionis, οἱ δὲ Γέται, πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι, αὐτίκα ἐδουλώθησαν. Item pro ἀνεπιστημοσύνη, id est imperitia, vt vult Pollux: sicut eum τῷ ἀνεπιστήμονι proximũ synonymum addere ἀγνώμων dictum est.

Ἀγνωμοσύνη, Improbitas, Iniquitas. Dem. Pro corona, πολλαχόθεν μὲν ἔστιν αὐτοῦ ἰδεῖν τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν, οὐχ ἥκιστα &c. id est improbitatem, Bud.

interprete. Apud eundem ibidem, τύχης ἀγνωμοσύνη, fortunæ iniquitas.

Ἀγνωμοσύνη, mihi videtur aliquando poni pro ipso facto quod ἐξ ἀγνωμοσύνης prouenit: vt sit Factum improbum & iniquum, aut Factum stultum, Quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. Panathenaico, περὶ δίκης δὲ ἔπειγεν ἀγνωμοσύνην ἐν μείζονι. Vnde & ἀγνωμοσύναι plurali numero apud Plutarchum in Pericle, ἀγνωμόνως facta. quum dicit, δύναται φέρειν δῆμον ἢ συνάρχοντων ἀγνωμοσύνας. vbi fortasse Indignitates pati, vertere possimus ex Liuio. nam Indignitates pati, sonat apud eum, vt opinor, Indignè facta. Latinis autem indignè facta dicuntur nonnunquam, Præter ius & æquum, seu, Improbè & iniquè facta.

Ἀγνωμοσύνη, Inficiatio debiti. Pollux. vide paulo pòst in vltima significatione verbi Ἀγνωμονέω.

Ἀγνωμονέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Ignoranter & imperitè ago, Imperitè versor in re aliqua. Pollux.

Ἀγνωμονεῖν, Iniquè & improbè agere, inquit Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Camillo, τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων.

Ἀγνωμονεῖν significat etiã ἀχαριστεῖν, inquit Budæus: sed exemplum nullum proferens. Videntur autem exempla huius significationis apud Demosthenẽ esse. vt Pro corona, περὶ ὧν ἠγνωμονήκασιν εἰς ἡμᾶς. Hic cum præpositione εἰς. at cum πρὸς in alio eiusdem orationis loco, ἡνίκα οὐδ' ἀγνωμονῆσαί τι δυνάμενοι ἦν τοὺς πολλοὺς πρὸς ἐμέ. His enim in locis nullam aptiorem quàm τοῦ ἀχαριστεῖν significationem reperio.

Ἀγνωμονεῖν habet & aliam significationem, quam Bud. annotat in Gr. ling. Commentariis. ait enim Ἀγνωμονεῖν esse Fidem bonam agnoscere, Esse bonæ fidei: de debitore videlicet dictum. contrà Ἀγνωμονεῖν esse inficiatoris, quod & ἀποστερεῖν dicitur & ἀποτρίβειν. Libanius, οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτο ὁμολογῶν ἠγνωμόνει πρὸς τὴν ἔκτισιν. Hæc ille. Notandum est autem hic apud Libanium, ἀγνωμονεῖν absolutè non poni, vt illic apud Plutarchum Ἀγνωμονεῖν. Nec ἀγνωμονεῖν inficiari debitum significare per se, sed cum adiuncto πρὸς τὴν ἔκτισιν. vt hoc totum, ἀγνωμονεῖν πρὸς τὴν ἔκτισιν, sit Non agnoscere debitum. ad verbum, Iniquè agere circa solutionem. Videtur tamen Iul. Pollux intellexisse ἀγνωμονεῖν per se id significare. qui ἀγνωμονῆσαι, ἀποστερῆσαι, item ἀποστέρησις, ἀγνωμοσύνη coniungit, eandem significationem tribuens nomini ἀγνώμων, & aduerbio ἀγνωμόνως. Vide ἀγνωμονεῖν & ἀγνωμονεῖσθαι in significatione hinc accepta, in Cõst. Nou. Iustiniani, pag. 65 meæ editionis.

PASS. Ἀγνωμονοῦμαι, Iniqua patior, interpr. Bud. in hoc Plutar. loco in Antonio, ἰσχυρὰ μαρτύρια καὶ πρὸς αὐτὴν ἐξομολογήσεις τῆς ἀγνωμονηθείσης. Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

C. Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui contrariæ est sententiæ, seu opinionis. Vnde VERB. Ἀντιγνωμονέω, ῶ, Contrariæ sum sententiæ, Contraria sentio, Dissentio, Refragor, apud Xenoph. Illud autem nomen Ἀντιγνώμων nullius autoritate confirmatur. Ex Hesychio addere ei possumus SYNON. Ἐναντιογνώμων. Is enim Ἀγνώμονες exp. ἄβουλοι, item ἀσύγνωστοι, & ἐναντιογνώμονες. Cui opponitur apud eundem σύμψηφοι, ibidem. addit enim, ἀδιάθετοι, σύμψηφοι.

C. Ἀπογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, vide post Γνώμων, vbi & Ἀποογνώμων. Dictum autẽ fuit & Ἀγνώμων pro illo Ἀπογνώμων.

C. Αὐτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, q. d. Qui suæ est sententiæ. id est qui suam duntaxat sententiam sequitur. Bud. αὐτογνώμων vertit, Qui ex sui animi sentẽtia iudicat, vel ex sua conscientia. Affértque ex Aristot. Polit. 2, ἔτι δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰσὶ μεγάλων κύριοι οἱ τυχόντες· διόπερ οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους. Sed quum hîc addatur verbum κρίνειν, dicere non possumus αὐτογνώμονας per se significare, Qui ex sui animi sententia iudicant. Ego αὐτογνώμονας κρίνειν satis aptè reddi posse existimem, In iudicando sententiam suam sequi, seu in ferendo iudicio. vel, In iudicando ex sua duntaxat opinione pendere. vel, Ex sua vnius sententia iudicium ferre. Subiungit autem ex eodem libro, ἢ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἐπισφαλές.

Cui loco vna ex præcedentibus interpretationibus accommodari queat, aut certè ad exemplum alicuius earum excogitari. Hinc & VERB. Αὐτογνωμονέω, ῶ, quod ille interpr. Ex mei animi sensu & meo arbitratu, non de consilii sententia, facio, vel iudico & decerno: αὐτοβούλως διαγινώσκω. Xenophon Hellen. libro 7, in Thebanorum oratione, οὗτοι δὲ τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, ὥστε παρ' αὐτοὺς τε τὰς ἀρχὰς καὶ παρ' ἑαυτοὺς ὑμᾶς τοὺς κυρίους οὕστινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὕστινας μή, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα.

C. Διχογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cuius diuersa est sententia, Cuius sententia dissidet ab aliis sententia. In v. l. redditur, Ancipiti tractus sententia. Hinc VERB. Διχογνωμονέω, ῶ, Dissentio, Dissideo. B. ex Xenoph. καὶ διχογνωμονοῦντας ἐναντιοῦνται. Illa autem interpr. (sequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων) Duplici sententia distrahor, Dissentio animo.

C. Ἐναντιογνώμων, vide in Ἀντιγνώμων.

C. Εὐγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Æquus & bonus vir, Vir proba mente præditus. Est enim Ἀγνώμων (inquit Æschines) ὁ τὰ βέλτιστα προαιρούμενος. Hæc Bud. qui etiam subiungit ex Aristotele, Ethic. lib. 6, ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην. ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ. τὸν γὰρ ἐπιεικῆ, φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ ἐπιεικὲς, τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quo in loco vnus ex recentioribus interpretibus vertit Ἀγνώμονας, In sententia dicenda moderatos: alter, Bene sentiẽtes. (Atq; vt obiter & NOMINIS Γνώμη vsus hicquoq; obseruetur, pro ἔχειν γνώμην hic habet Sententia præditi: ille, Sententia dicenda valere) at verò nomini ἐπιεικὴς eam interpretationem dat vnus quam Bud. voci Ἀγνώμων. itidem enim reddit æquum & bonum virum. Prior autem ille interpres vertit virum bonum & moderatum. Ego quidem certè alicubi cum Budæo verterem Ἀγνώμων Æquus & bonus vir. (quanuis & alia interpretatio posse afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam) sed hoc in loco videtur ista interpretatio reseruanda fuisse nomini ἐπιεικὴς, præsertim quũ vocem illam Ἀγνώμων examinet Aristoteles subtilius, & ad ipsum etymum reuocet. Cui tamen in eo minimè assentior, quòd ex nominibus συγγνώμη & συγγνωμονικὸς probare vult quæ dicit. Neque enim eadem est alius quæ horum ratio: quum hæc verbi συγγινώσκω naturam (vt ita dicam) accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more suo facit Aristot. vt in examinanda vi vocabulorum grammaticam analogiam parum curet. Verùm vt hoc sermone omisso, tandem & meam de interpretatione nominis Ἀγνώμων sententiam proferam, existimo Ἀγνώμων melius posse reddi Æquus rerum æstimator, Qui ex æquo & bono res æstimat. Ita enim interpretando habeo nominis etiam γνώμη hoc composito inclusi rationem: & quidem significationem ei tribuendo illam quam & Aristoteles, quum κρίσιν ὀρθὴν esse dicit. Sed à Bud. in Lex. Ἀγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoscit, item Candidus. quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοὺς Ἀγνώμονας opposuisse videtur τοῖς φιλαιτίοις, quum scripsit, χρὴ πειρᾶσθαι τοὺς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς Ἀγνώμονας διώκειν. In v. l. ex Plut. in Numa, Ἀγνώμων λόγος, Haud absurda ratio. Cæterùm non tantùm de persona dicitur Ἀγνώμων, verumetiam de re. Athen. lib. 12, ὁ δὲ Ἄνυτος τῶν ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἴη πεποιηκὼς ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' Ἀγνώμονα. ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση καταλέλοιπεν. (vbi videri possit deesse particula γὰρ post ἔχων. nisi quis malit καὶ γὰρ ἔχων &c. Quinetiam articulus ὃς cõmodè præfigeretur participio ἔχων) Quòd si ἀγνώμονα hic reddas Iniqua siue rem iniquam, necesse fuerit Ἀγνώμονα vicissim interpretari Æqua, siue rem æquam. Sed quomodo dicitur æquum facere qui aufert quæ sua non sunt, etiamsi dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferre potuit? In nostro autem sermone Gallico vocem habemus exprimendæ significationi huius vocis valde accõmodatam: videlicet Raison: qua vtrobique aptissimè vti possumus. Eo-

dem enim modo siquis de quopiā querens quòd abstulerit quæ sua non essent, dicat, ἀγνωμόνως πεποίηκε, *Il a faict contre droit & raison*: respōdebitur cōtrà, ab eo qui iocari volet, *Mais au contraire il s'est mis à raison, car ayant la puissance de prendre tout, il n'a pris que la moitié*. Hoc autē loquēdi genus *Se mettre à raison*, est potius Ex æquo & bono agere, quàm Æqua agere. Hinc ADVERB. Εὐγνωμόνως, Ita vt æquus rerum sis æstimator, Ita vt æquum & bonum virū te præbeas, Ita vt ex æquo & bono agas. Has enim periphrases ad bene exprimendam vim huius adverbii necessarias esse puto. Redditur alioqui & aliis modis. Nā Bud. bona fide aliquid facere, ait esse εὐγνωμόνως πράττειν καὶ ὁσίως. Idemque in Lex. ἀγνωμονέστερον vertit Modestius: in isto Luciani loco, ἐπεὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἱστορεῖν, ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολὺ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γάρ τι ἀληθεύσω λέγων, ὅτι ψεύδομαι. Multo modestius quam alii. nam hoc saltem verè dico, quòd mentior. Is certè εὐγνωμονέστερον quàm alii facit aliquid, qui *se desraisonne moins*. (sicut paulo antè ostendi vocabulum *raison* interpretationi nominis εὐγνώμων optimè conuenire) At Modestius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum esse possit: censerémq; potius eum εὐγνωμονέστερον facere aliquid à Græcis dici quem Latini dicerent maiorem rationem habere eius quod ius & æquum postulat. Atque hæc à me lector habeat, dum meliora aut à meipso aut ab alio proferantur. Aliam apud Lucianum significationem habet istud adverb. vbi dicit φέρειν εὐγνωμόνως. Tale enim esse videtur quale Latinis Æquo animo ferre. Locus est in dialogo Alex. Annib. & Scipionis, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέχων, καὶ κατάδικα ὢν ἐς ξένην εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Dicam autē de hac significatione & in verbo Εὐγνωμονεῖν. Nunc de NOMINE Εὐγνωμοσύνη. quod est Æquitas animi & probitas, Bona mens. Itē, Virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit, vt Bud. reddit. Quidam interpr. etiā Æquanimitas, & Candor. (Vtitur Æschines in Ctesiphontem) AC VERBVM Εὐγνωμονῶ idem interpr. Fidem bonam agnosco: hoc in loco Plutar. in Consol. ad Apoll. οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται (καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις) ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάν περ εὐγνωμονῶσι, Siquidem fidem bonam agnoscant, Si sint bonæ fidei debitores. (Ego εὐγνωμονεῖν esse puto aut idem aut proximum ei quod Latini dicunt Ex æquo & bono agere: licet in illo Plutar. loco interpretationem illam non improbem. Inuenitur autem apud eundem scriptorem in lib. De Socr. dæmonio, οὐδὲ γὰρ ἰατρὸν ἄνευ σιδήρου καὶ πυρὸς ὑπισχνούμενον τὸ νόσημα παύσειν, ἀγνωμονοίης ἄν, οἶμαι, τέμνειν ἢ ἀποκαίειν βιαζόμενος. vbi οὐδὲ γὰρ ἀγνωμονοίης putem reddi posse, Haud æquum facias, vel faceres: aut etiam, rem minimè rationi consentaneā. Sensus enim hic est illius loci, Neque enim æquum faceres, opinor, si medicum qui absque ferro & igni sanaturum se morbum polliceretur, secare aut vrere cogeres) Idem interpr. etiam Æquo animo esse, necnon Tolerare: sed exemplum nullum affert. Posset alioqui referri hæc significatio ad illud εὐγνωμόνως φέρειν, de quo paulo antè dictum est: aut certè illud huc referri.

Εὔγνωμον autem in neutro genere, (sicut ἄγνωμον habuisti suprà) Plut. De def. orac. ἀλλ' ἴσως τὸ λέγειν περὶ μὴ παρόντας, οὐκ εὔγνωμον φαίνεται. quæ Turn. vertit, Sed in absentes declamare, animi fortasse non ingenui nec æqui esse videatur.

C. Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. Bud. quum de hoc composito nihil aliud dixisset, quàm esse fere idem quod αὐτογνώμων, aliquanto pòst apud Aristot. ἰδιογνώμονες vertit, Qui ex suo arbitratu priuatóque sensu statuunt. Locus autem est hic, Ethic. 7, cap. 9, εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες, οἱ ἰδιογνώμονες, καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι. Vbi ἰδιογνώμονες vnus ex recentioribus interpret. vertit, Qui præcipuas quasdam sibi sententias in animū induxerunt: alter, Qui suas quasdam habent sibi opiniones ac sententias. Quæ interpretatio magis mihi placet quàm altera, propter vocem præcipuas: quippe quæ nominis illius significationem restringere videatur. Vide compos. Ἰσχυρογνώμων quod proximè sequitur.

C. Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Obfirmatus in sua sententia, siue pertinax. Bud. tamen propositum dicere maluit quàm sententiam: interpretans, Peruicax, tenáxque propositi. Sed in loco Aristot. ἰσχυρογνώμονες reddit simpliciter Peruicaces. Quidam interpr. Pertinaces. Dixerat autem Aristot. paulo ante locum in Ἰδιογνώμων allatum, εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, ὡς δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι.

HINC EST Ἰσχυρογνωμοσύνη, Pertinacia seu peruicacia in sua sententia. A Bud. redditur Propositum tenax & validum. nam hæc Iosephi, παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς τῶν Ἰουδαίων ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς περὶ τὸν νόμον Ἑκαταῖος, vertit, Propositi tenacis & validi circa legem obseruandam.

C. Λεπτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cuius subtilis est sententia. In v. l. Subtilis, Acer, Argutus. Puto extare hoc compositum apud Aristoph.

C. Μαλακογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui molli est mente seu animo, id est miti. Vtitur Æschylus, & quidem in Prom. si bene memini.

C. Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui magno est animo, Qui animo seu mente res magnas cōcipit. Redditur etiam Qui est animo excelso. In v. l. ex Xen. in fine Œcon. affertur μεγαλογνώμονες ἄρχοντες, de iis qui ingeniosi & prudentes sunt. Sed non satis attentè considerata fuerunt illius verba: qui quum dixisset, ἀλλ' οἱ ἂν [ἄρχοντες] δύνωνται ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητικοὺς εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ παντὸς κινδύνου, τούτους δὴ δικαίως ἄν τις καλοίη μεγαλογνώμονας: subiunxit, paucis interiectis, καὶ μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἀνὴρ ὃς ἂν μεγάλα δύνηται γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Nam hic μέγας ponitur pro illo μεγαλογνώμων: ad vitandam enim huius compositi μεγαλογνώμων repetitionem, hoc simplici vtitur. Id autem ex eo apparet quòd dicat μεγάλα τῇ γνώμῃ διαπράξασθαι. Nisi fortè quis dicere malit quem μεγαλογνώμονα vocasset, voluisse vocare absolutè μέγαν, perinde ac si diceret, eū demū esse μέγαν qui esset μεγαλογνώμων. Verùm vtrolibet modo se res habeat, μεγαλογνώμονα non poterimus dicere vocari ab illo eum simpliciter qui sit ingeniosus & prudens, sed qui ingenio suo seu prudentia ad res magnas gerendas vtatur: si tamē γνώμην ita hic interpretari debemus.

Μεγαλογνώμων, Qui grandibus sententiis vtitur. vtquidem interpretatur Budæus, afferens Philostrati locum in epistola ad Iuliam Augustam (hæc enim reponenda pro Iulium Augustum) vbi de Gorgia loquens, scribit, Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοεῖται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρὺν παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι, μεταποιοῦντες δὲ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον, ὁ μὲν, ὑπ' εὐγλωττίας, ὁ δὲ αὖ, ὑπὸ ῥώμης. Verùm hoc exemplum non vsquequaque conuenit: quum non dicatur hîc à Philostrato aliquis μεγαλογνώμων, sed substantiuè τὸ μεγαλόγνωμον, pro ἡ μεγαλογνωμοσύνη, id est Granditas sententiarum. vt Cic. dixit granditatem verborum. Obseruandus est porro iste vsus nominis γνώμη in hoc composito, qui haud facilè in aliis reperiatur.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, Magnitudo animi, Magnus animus. Aut certè, Animus magna cogitans, siue gerendis rebus magnis deditus: respiciendo ad ea quæ Xenophō de voce μεγαλογνώμων tradit. Alioqui eadem prorsus interpretatio videri possit huic nomini μεγαλογνωμοσύνη conuenire quæ & τῷ μεγαλόνοια: sicut τῷ μεγαλογνώμων eadem quæ τῷ μεγαλόνους.

C. Ὁμογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui eiusdem est sententiæ. Vnde VERB. Ὁμογνωμονῶ, ῶ, Eiusdem sum sententiæ, Idem sentio, Consentio, Assentior. Nec dicitur solùm ὁμογνωμονῶ σοι, sed interdum & cum accusatiuo: vt ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο apud Xenoph. Hoc quoque tibi assentior: vel potius, de hoc quoque. Alioqui dicitur etiam ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου. vt legimus apud Aristot. Ethic. lib. 9, οὐδὲ τοὺς περὶ ὁτουοῦν ὁμογνωμονοῦντας ὁμονοεῖν φασιν, οἷον τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων. οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτων ὁμονοεῖν. (vbi obiter obserua etiam, licet VERB. Ὁμονοεῖν interdum ponatur pro ὁμογνωμονεῖν, vt hic,

περὶ τούτων ὁμονοεῖν: propriè tamen latius patere: vt patet A
etiam ex proxime sequentibus, ἀλλὰ τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι, καὶ ταὐτὰ προαιρῶνται, καὶ πράττωσι, τὰ κοινῇ δόξαντα. At verò ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ dicitur aliquis ab eodem pro Constare sibi: cui opponitur is qui secum dissidet ipse, vt loquitur Flaccus. id est ἑαυτῷ διαφέρεται. Cic. quoque dicit A seipso dissidere, secúmque discordare. Locus Aristot. est Ethic. 9, ἔοικε γὰρ (καθάπερ εἴρηται) μέτρον ἑκάστῳ ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ σπουδαῖος εἶναι. οὗτος γὰρ ὁμογνωμονεῖ ἑαυτῷ, καὶ τῶν αὐτῶν ὀρέγεται κατὰ πᾶσαν τὴν ψυχήν. B

C. Πολυγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui est multi consilii. Hoc enim significare videtur γνώμη in hoc composito, potius quam id quod in præcedentibus. Vulgo tamen ex Platone affertur, tanquam pro multum perito seu multarum rerum perito: quippe qui ei opponat ἀγνώμονα pro imperito. Tunc certè γνώμη alium vsum habebit quàm in vllo præcedentium: vel aliam huius compositi quàm illorum esse formationem dicendum erit. Platonis autem locus est hic in Symposio, πολυήκοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες, καὶ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. C

Γνωμίδιον, ου, τό, Sententiola: vt vertit Bud. in hoc Equitum Aristoph. loco, Ἦν γὰρ μαθεῖν δεῖ, ταῦτα τὰ κατὰ πόλιν Βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων. Redditur etiam Ranuncula, afferturque & ex aliis eiusdem comici locis.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, Cognitor, seu Cognitrix, Index. Xen. Apomn. lib. 1, πῶς δ' ἂν αἰσθάνοιο ἢ γλυκέων ἢ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Vbi non verear reddere D
etiam Diiudicatrix, aut Exploratrix. Itidémque apud Plut. in lib. De prud. anim. ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τοῦ τὸ πάγου στερρότητος, verterim γνώμονα, exploratorem. Quibus in locis γνώμων genitiuum additum habet: sed affertur & γνώμων sine hac adiectione, ex Sophocle, pro συνετὸς, id est Prudens. Sic Athenis magistratus erant quidam dicti γνώμονες, quasi accuratæ diligentiæ ac prudentiæ homines, vt ann. Bud. Idem γνώμονας vertit Inspectores, in hoc Lysiæ loco, pag. 109, γνώμονας πέμποντες καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. E

Γνώμων, (interdum addito genitiuo ὡρολογίου, vt in hoc Plutarchi loco, in Plat. quæst. καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες, οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα χρόνου καὶ μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθοῦν τῷ ἡλίῳ) Stylus horas indicans, Solis vmbilicus, cuius vmbra internoscuntur horæ: quem Latini Græco nomine gnomonem vocant. Ita v. l. ex Plinio, scribente lib. 2, Solis itaque vmbilici (quem gnomonē appellant) vmbra in Ægypto &c. In iisdem exponitur etiam, Veruculum quod stans in medio amussio collocatur ad vmbras indagandas. Vnde & σκιαθήρας dicitur. Vitruu. lib. 1, cap. 6, Collocetur æneus gnomon, indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. Huius antemeridiana circiter horam quintam sumenda est extrema gnomonis vmbra, & puncto signanda. Deinde &c. Additur ex eodem, γνώμονα esse etiam totam illam machinulam qua vtimur in designandis & metandis vrbium viis, ad auertendam eis vim ventorum molestam. eiusque fieri mentionem & à Plinio, lib. 18, cap. 34. Est verò & Gnoma, teste Sexto Pompeio, machinulæ genus quæ Græcis γνώμων. Γνώμων (inquit Bud.) rectè redditum est Norma à Laurētio apud Herodotum. Est enim norma Latinè (quemadmodū Græcè γνώμων) pars & geometrici & architectonici instrumenti: qua norma vt recti anguli à geometris, sic lapides ac structuræ orthogonæ, id est rectis angulis exactæ, ab architectis & fabris deprehenduntur. Vulgo quadra vocatur, id est *squierra*: vt κανὼν id quod regula Latinè dicitur. Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem & gnomonem esse vitæ secundum virtutem degendæ. Item, ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῆς τοιούτων. F

Γνώμων, Dens pullinus, quòd sit ætatis in iumentis index. ὁ ἀποπίπτων ὀδοὺς, τῆς ἡλικίας ὢν γνωριστής, inquit Pollux. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, quod & apud Xenoph. extat, de equis. Hinc ἀγνώμονες & λειπογνώμονες equi dicuntur annosi, aut certe nō amplius iuuenes, vtpote qui γνώμονας amiserint. Quibus opponuntur ἄβολοι, qui eos nondum amiserunt. q. d. qui eos non eiecerunt. Sed equus dicitur quidem Ἀγνώμων (de qua significatione huius vocabuli simulque de cæteris quas à nomine γνώμη accipit, dictum & suprà fuit) quasi Non habens gnomones, Carens dentibus qui gnomones appellantur: AT VERO Λειπογνώμων sonat q. d. Quē deficiunt gnomones, Destitutus dentibus qui gnomones dicūtur. Ita enim malo quàm, Qui reliquit gnomones. Vtrunq; autē apud Pollucē legitur coniungentem, πολιὸν ἵππον, & γηραλέος & ἀγνώμονες, λειπογνώμονες. Sed Germanica editio habet γηραλέοι, ἀγνώμων, λειπογνώμονες, sine ι. errore fortasse nato ex quadam notula, quæ quum nihil aliud valeat quàm ι, existimata fuit valere ες. Vtut sit, errorem illum sequentia, vel potius ex eo occasionem alius sumentia vulg. lex annotant in voce Λειπογνώμων, dentes illos de quibus dictum est, γνώμονες plurali numero dici. Atque vt ad Pollucem redeā, idem λειπογνώμονα vsurpari vult & περὶ ὀρνίθος. Ita enim scribit, τὸ δὲ ἐπὶ ὄρνιθος, ὅπερ αὖ ἀμνὸν, ἢ ὄρνιον, εἴτε εἴποις ὄρνιον (ὃς καὶ ὁ ὄρνιθα περὶ ποιητῆς) εἴτε λειπογνώμονα. His porro compositis est addendum COMPOS. Ἀπογνώμων, eiusdem significationis, sed mihi sanè suspectum. Quum enim apud Suidam in Ἀβολήτωρ legamus, καὶ ἀπογνώμονας, ὅτι ἀπογηρασκόντας, & his verbis subiungatur, οἷς ἐκλοίπει τὸ γνωρίσματα suspicor enim λειπογνώμονας non ἀπογνώμονας scriptum reliquisse. vel (quod mihi magis fit verisimile) cum post ἀπογνώμονας addidisse λειπογνώμονας dicendum est. De hoc certè cōposito ne dubitemus facit Hesychius, (præterquam quòd præpositio ἀπὸ in nonnullis aliis nominibus officio α στερητικοῦ fungitur) apud quem legitur, ἀπογνώμων, ἀποβεβληκὼς πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων ἔτι οὐ γνωστήν.

Γνωμονικὸς, οῦ, ὁ, Peritus, Sciens, Doctus, vt reddit Bud. afferens ex Xenoph. Apomnem. lib. 4, ἀλλὰ μὴν ἄρχειν γε βούλει γενέσθαι, γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Videtur alioqui γνωμονικὸς aliam potius ἀπὸ τῶν γνώμονος significationem accipere: velut quum idem in Annot. γνωμονικὴν esse scribit partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis vmbris horas gnomone pernotat. (Afferuntur enim ista ex eius Annot. vbi alioqui & hæc verba inuenio, Gnomon pro vmbilico solis: à quo ars γνωμονικὴ dicta, quæ solariorum rationem perquirit. Et aliquot paginis antè, Solarium autem præter alia significata, locum significat in quo horæ ad solem denotantur, veruto vmbram faciente, vel pinnula. cuius rei inuentionem & rationem γνωμονικοὶ profitentur) Vitr. autem lib. 1, cap. 3, architecturæ partem facit gnomonicen. Partes ipsius architecturæ (inquit) sunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio.

C. ἈΝΑγινώσκω, Agnosco. ἀναγνωρίζω. Aristoph. in Ranis, οὐδέπω σου μα προσέσχηκας, ὅτι καθορῶ τινας εἶχες, ἀναγιγνώσκω σ' ἔτι; Latini particula Re compositis verbis addi solita secus vtuntur in verbo Recognosco: (quum alioqui in multis hæc Græcæ præpositioni respondeat) nostri autem Galli in illo ipso verbo hunc vsum ei particulæ tribuunt, quum dicunt *Recognoistre* pro Agnoscere.

Ἀναγινώσκω pro διαγινώσκω, Dignosco, Internosco. Cuius significationis (quam rarissimam alioqui existimo) exemplum extat apud Herodianum, lib. 7, αἱ τε ῥάβδοι ἐλαφηφόρων. ὅσπερ ἐστὶ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγινώσκειν βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν.

Ἀναγινώσκω, pro simplici γινώσκω. vt in hoc hemistichio Il. 1, — μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸς ἀνέγνω. pro ἔγνω, inquit Eustathius: vel ἀνέγνω, ἐπεμέλησεν δηλαδὴ τὸ καλοῦ. καὶ ἑτέρως δὲ &c.

Ἀναγινώσκω, Suadeo, item Persuadeo. Sed hunc verbi istius vsum Ionicum esse puto, vtpote quem apud Herodotum frequenter repererim, apud cæteros scriptores legere me non meminerim. (licet ex Antiphonte quoque & Isæo afferatur, vt paulo pòst docebo) Eustathius quoque Ionibus adscribendum putauit, quippe qui hæc tradiderit, τὸ δὲ ἀναγινώσκειν μὲν καὶ ὅτι πείθειν λέγουσι,

Digitized by Google

πλέοντι, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, Ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι ἐπὶ αἰαπείθης. Habes autem hunc locum pag. 146 meæ editionis: cui præfixa sunt cum de aliis Ionicis vocabulis, tum de isto quædam, quæ vide. Hoc certè constat, quemadmodum πείθω est vel simpliciter Suadeo, vel Persuadeo, ita etiam ἀναγινώσκω vtrunque vsum habere. Nam in loco illo, ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, est potius Suades. tum enim suadebat quod postea tandem persuasit. At pag. 172. circa finem, ἐδέξαντο δὲ σφέας ἐπὶ παραιτησάμενοι Λίβυες ὡς ἀμείνονα χώρην ἄξουσι, ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν, non est simpliciter Suaserunt, sed Persuaserunt. Eodemque modo, quum dicit ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, est Persuasit, non simpliciter Suasit. Vbi redditur etiam, Pythiam corrupit ad dicendum. Sed si verbo hoc vti vellem, dicerem potius, Pythiam corrumpens, ei persuasit. Itidem ἀναγνωσθεὶς χρήμασι redditur apud eundem, Corruptus pecuniis. Sed & Hesych. ἀναγνῶναι exp. ἀναπεῖσαι. Suidas itidem, postquam ἀναγνώσεις exposuit ἀναγνώσεις, necnon ἀνάπεισις, addit, καὶ ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσι, ὅτι τὸ ἀναπείθειν. Sed ratio quam subiungit, planè aliena est, meo quidem iudicio. Addit enim, ὁ γὰρ ἀναγινώσκων, τὸ γνῶναι διεξελθὼν. Illud quoque non probo, vsum hunc verbi ἀναγινώσκειν, oratorium esse dici. Quamuis enim Harpocration scribat, (nam eò respexisse Suidam suspicor) Ἀναγνωσθέντες, ἀντὶ τοῦ ἀναπεισθέντες, Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, non ob duos oratores istos (si verum est eos ita esse vsos) oratorius debet censeri hic verbi istius vsus: sed potius ex Ionicæ linguæ consuetudine mutuatos eum esse dixerim: sicut γυμνάζειν, quod Ionum proprium est, ab iis quoq; qui Attica lingua vterentur, vsurpatum fuisse constat. Sed multo magis mirum videri possit quod apud Erotianum pariter & Galenum legitur: nimirum ἀναγνῶναι esse μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι, apud Hippocratem. Quum enim hunc scriptorem eadem qua Herodotum lingua vti sciamus, qui fieri dicemus vt alium & quidem tam diuersum vsum huic verbo, vel potius præpositioni hoc in verbo tribuat? Neque tamen video quid aliud statui hac de re possit (si quidem Erotiano & Galeno fidem derogandam non esse censeamus) quàm verbum γινώσκειν hoc in composito esse quidem itidem πείθειν apud vtrunque: sed in præpositione eos variare, quum vni quidem præpositio ἀνὰ velut superuacanea sit, eodem modo quo ἀναπείθειν non aliud est quàm πείθειν: alteri autem ἀνὰ in hoc cōposito idem significet quod μετὰ in μεταπείθειν.

Ἀναγινώσκω, Lego. (ea significatione qua dicitur legere librum) Xen. in Symp. τί, τὸ ὅτι τὸ ἔργον ἅμα εὐδοκιμοῦντι χαίρειν τὸ δ' ἀναγινώσκειν, θαῦμα οὐδὲ ἴσως τι ὅτι.

Ἀναγινώσκομαι, Agnoscor, sequendo vsum illum quem habet ἀναγινώσκω apud Aristophanem. Eam autem significationem sequendo quam obtinet in illo Herodiani loco, esset Dignoscor, Internoscor. ‖Item Persuadeor. vnde ἀναγνωσθέντες exponit Suidas ἀναπεισθέντες, vt dictum modò fuit. Sic etiam participium ἀναγνωσθεὶς vsurpatur hoc in loco, qui citatur à Suida. (est autem Herodoti, si bene memini) ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. Sunt qui ἀναγνωσθεὶς χρήμασι vertant Corruptus pecunia: vt & ἀναγνώσειν corrumpere interpretantur: de qua interpretatione paulo antè dictum à me fuit.

‖Ἀναγινώσκεσθαι etiam dicuntur quæ sunt scripta, id est legi. Plut. in Public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, Literæ fuerunt lectæ. non (vt in v. l. habetur) apertæ sunt.

Ἀναγνωστέον, aduerb. positionis, Legendū est, Legere oportet. vnde Ἀναγνωστέος, veluti gerūdiuum apud Latinos, Legendus. Athen. l. 11, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον.

Ἀνάγνωσμα, ατος, τὸ, Agnotio, ἀναγνώρισις. item Lectio, id est Quod legitur. sicut ἄκουσμα, Auditio, id est Quod auditur. Synesius, οὐδὲν αὐτοῖς ἦδιον ἀνάγνωσμα ἢ τὸ Παλαμήδους γράμματα. A Budæo ἀνάγνωσμα exponitur Lectio, item Recitatio, ex Basilio.

Ἀνάγνωσις, Agnotio. ‖Item Lectio, id est Ipsa legendi actio. Plut. De præc. san. ὅταν γὰρ ἀνάγνωσις πρὸς γυμνάσιον ᾖ, ... πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. ‖Item Persuasio. ἀνάπεισις, vt Suidas ex Herodoto.

A Ἀναγνώστης, ου, ὁ, Lector. Cuius est munus legere alicui scriptum quodlibet. vt ὁ ἀναγνώστης τὸ Καλλισθένους, apud Plutarchum in Alexandro. Cicero vocem Græcam tanquam Latinam vsurpauit, scribens ad Atticum 1, Puer festiuus anagnostes noster Sositheus decesserat. Reperitur etiam scriptum ἀναγνώστης accentu in vltima, sed malé. Hinc Vocab. Φιλαναγνώστης, Cupidus legendi, seu Studiosus legendi. Itidemq; Verbum Φιλαναγνωστεῖν, Cupidum esse legendi, Libenter lectitare, ex Diodoro Siculo.

B Ἀναγνωστικός, ἡ, ὁν, Ad legendum aptus, vt quidem exponitur in vulg. lex. Ibidem est etiam Nomen Ἀναγνωστήριον, quod interpr. Lectorium, quæ vox minimè Latina est. Videtur autem nomen illud locum in quo legitur significare.

c.2 Μεταγινώσκω, De sententia deduco. Vnde pass. Μεταγινώσκομαι: ex quo μεταγνωσθῇ apud Sophoclem, de quo multa infrà in verbo Μεταγινώσκω: quoniam ibi μεταγνωσθῇ etiam legitur.

c.2 Παραναγινώσκω, q.d. Iuxtà lego. Aut, Ex aduerso & altrinsecus lego. vt apud Demosthenem, quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum & περιεξετασμός. veluti in oratione aduersus Timocratem, καὶ νόμον εἰσήνεγκεν ἅπασιν ἐναντίον, ὡς ὅπως εἴπω, ὃν παραναγνώσεται, οὐ λύσας, οὐ δοὺς αἴτιον, οὐκ ἄλλο ποιήσας οὐδὲν τῶν προσηκόντων. Alibi, παραναγίνωσκε, Lege alteram legem vicissim. Æschines, ὑπομνήσατ' αὐτὸν τὸ ψήφισμα λαβόντα, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι.

C. ἈΠΟγινώσκω, Non agnosco, Abnuo, οὐκ ἀποδέχομαι, οὐ προσίεμαι. Synes. κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, id est, Naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo comparatus fuerat. Hæc Bud. Videtur autē sic accipi ἀπογινώσκω & in hoc Plut. loco, vbi eandem quoque habet constructionem: in Romulo, ἀπογνῶναι τῆς θειότητος τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. Sed & cum genitiuo iungitur pro οὐ προσίεμαι, seu ἀποδοκιμάζω, Improbo: vt docet idem Bud. hunc locum Synesii citans, ex epistola ad Troilū, ὥστε νῦν ὅ τις ἀπογινώσκεται προσήκει τῶν ὁμολογουμένων τοῖς νόμοις, i. Iam primùm isti ab hac sorte reiiciendi. Suidas quoque ait ἀπογνώσεις genitiuo iūgi apud Demosth. pro ἀποδοκιμάσαι. Est autē ἀποδοκιμάζω, Repudio, Reiicio. Eandem signific. habere quidā volunt & in hoc eiusdē Demosth. loco aduersus Androtionē, ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην. vt sit pro Si accusationem hanc reieceritis, rationibus videlicet.

Ἀπογινώσκω, pro ἔγνωκα τὸ μὴ ποιεῖν, hoc est, Statui vel statuo hoc non esse faciendū. Plut. Ουεντίδιος δὲ Πάρθους μὲν ἀπέγνω προσωτέρω διώκειν, φθόνῳ Ἀντωνίου δείσας. Hæc Bud. Sic autē cum infin. ponitur & eadē, vt opinor, signif. verbum ἀπογινώσκω, in hoc loco Demosth. ἀπέγνω βοηθεῖν, Censuit nō esse ferendū auxiliū. & in hoc Plut. in Theseo, ἀπέγνω πλεῖν. i. Statuit non esse nauigādum. Quod vulgò exp. Nauigare se pernegauit. Inuenitur itidem cum infin. pro Despero, vt paulo pòst dicetur.

Ἀπογινώσκω, Absoluo. Bud. postquam citauit illum Plutarchi locum vbi ἀπέγνω ponitur pro Statuit non facere, vel non esse faciendum: subiungit, Simile est ἀπογνῶναι pro Absoluere, hoc est Iudicare non esse crimen perpetratum. Demosthenes aduersus Androtionem, ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε, ὅτι τοὺς λέγειν τὸ βουλευτήριον ἔγραψε. Quo sensu ἀπογινώσκω & καταγινώσκω inter se opponuntur. Æsch. aduersus Ctesiphontem, μήτε ἀπογνῶναι μηδὲν, μήτε καταγνῶναι, πρὶν ἀκοῦσαι. Sic apud Demosthenem iudices ἀπογνώσεις & καταγνώσεις inter se opponuntur: item ἀπογινώσκουσαι ψυχαὶ, & καταγινώσκουσαι.

H Cæterùm varia est huius verbi in hac significatione constructio. iungitur enim & accusatiuo & genitiuo: interdum vtrique simul. Demosthenes, καὶ τοὺς βουλομένους ἀδικεῖν οὐ καλῶς ἔχει ἀπογινώσκειν τὴν ὑπόθεσιν. quem locū affert Budæus, vbi agit de ἀποδιαιτῶ & καταδιαιτῶ quibus iungit ἀπογινώσκω & καταγινώσκω. Videtur tamen eadem forma dictum ἀπογινώσκειν τὴν ὑπόθεσιν qua ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν in loco eiusdem paulo antè citato. vt vtrobique significet Absoluere ab accusatio-

ne, vel reiicere accusationem. Cæterùm in his exemplis est ἀπογινώσκειν iunctum accusatiuo rei: at quum dicitur ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, (id est Absoluere aliquem à crimine) iungitur accusatiuo quidem personæ, genitiuo autem rei. (Cui tamen cõstructioni planè contraria est ista verbi synonymi ἀποδιαιτᾶν, apud Demosthenem, εἴ φασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, id est, Absoluisse me controuersiis) Certè Iulius Pollux genitiuo personæ iungit, in hac significatione, libro 8, vbi ait ἐπὶ τοῦ κρινομένου νικῶντος hæc dici, ἀπέφυγεν, ἀφείθη, ἀπέγνω αὐτοῦ τὸ δικαστήριον, ἀπεψηφίσαντο, ἀφεῖσαν. Sic apud Gregorium, ἵνα σὺ μάθῃς σαυτοῦ ῥᾳδίως μὴ ἀπογινώσκειν. Lysias autem dixit ἀπογινώσκειν τινὸς μὴ ἀδικεῖν, pro ἀπογινώσκειν τινὸς τὸ ἀδίκημα. vbi scribit, ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν. id est, Absoluãt me leges hoc crimine, & insontem iudicant, vt vertit Budæus.

Ἀπογινώσκω, Renuntio, Valere iubeo, Salutem vltimam dico. Synesius, ἀπεσπασμένῳ γὰρ τὴν ἱερωσύνην ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος. Sic & in tabula Cebetis Thebani, ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Est autem hæc significatio affinis ei qua pro Reiicio seu Repudio vsurpatur. nam valedicimus iis quæ reiicimus.

Ἀπογινώσκω, Despero. quæ significatio omnium frequentissima est. Constructiones autem habet in ea diuersas, sed præcipuè cum genitiuo construitur. Demosthenes, ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν. Nazianzenus, ἀπογινώσκω ἐμαυτοῦ, Despero de meipso. Plutarch. in Fabio, πρότερον εἰς τὴν οὐχ ἑκὼν ἄρας ἀναρρίψει τὸν στρατὸν, ὡς γῆς ἀπεγνωκώς. Idem in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Synesius, πείθειν ἀπεγνωκότες ἀναδεῖν ἤδη προσηγμένον, Quum desperaremus ei posse persuadere. Diodorus Siculus de Alexandro loquens, ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω. Interdum cum futuro infinitiui, præcedente τοῦ, vt in hoc Xenophontis loco, ἀναβάσ. 1, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τοῦ μαχεῖσθαι. Nonnunquam & sine genitiuo τοῦ iungitur infinitiuo. vt apud Plutarchum, ἀπεγίνωσκεν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, Desperabat fieri posse vt &c. Simile est ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, Despero futurũ vt audiã. Affertur verò ex Aristide præfixa particula μὴ, hoc loco, ἀπέγνω μὴ διαβαίνειν, pro Desperauit de transitu, vel de transeundo. Nisi fortè interpretandum sit potius, Statuit non esse transeundũ. Lysias quidem certè iunxit & ipse infinitiuo, præfixa hac particula, sed alio sensu quum dixit, ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν. quem locum exposui quum agerem de ἀπογινώσκω significante Absoluo. Porro ἀπογινώσκω declarans Despero, iungitur etiam accusatiuo. Aristoteles Ethic. lib. 3, cap. 6, οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, καὶ τὸν θάνατον τὸν τοιοῦτον δυσχεραίνουσιν. Plutarchus in Fabio, τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίας τηλικαύτην. Idem in Publicola, ἐκ προσδοκίας ἀπογνοὺς τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν, Quum desperare cœpisset de recuperãdo imperio. Vulgò tamen exponitur, Frustratus spe recuperandi imperii. Demosthenes autem dixit ἀπογινώσκω σε, paulo alio sensu, videlicet pro Spem nullam in te habeo. nam in epistola περὶ τῆς ἰδίας καθόδου ita scribit, οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς, οὐδ' ἑτέρωσε βλέπων οὐδαμοῦ, μετέστην. Plutarchus ἀπεγνωκότας vocauit sine adiunctione, homines quos vocamus *desesperez*: quod sonat desperatos. id est, quos desperatio ad perditã quãdam audaciã impellit: in Alexandro, ὁκνεῖ συμβαλεῖν κινδυνεύειν καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας καὶ μαχίμους συμπλεκόμενος.

PASS. Ἀπογινώσκομαι Desperor: si vti liceret pro Desperatur de me. Plut. in Galba, τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, Res Neronis prorsus desperatæ erant. i. in desperationem adductæ. Vsurpatur frequenter participium præteriti temporis. vt quum ægrotus dicitur ἀπεγνωσμένος, Desperatus, Conclamatus, Deploratus, apud Lucianum. Et ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, Plutarcho in Pericle, A medicis desperatus. Id est, De cuius salute medici spem omnem abiecerunt. Inuenitur etiam ἀπεγνωσμένη πρᾶξις pro desperato incepto. id est, vecordi ac præcipiti, seu vesano. vt docet Budæus, citans hunc locum Herodiani, μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς κακοθελούσης ἐπιβουλῆς, ἀναιρεθείης ἐγνώκει τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἀπεγνωσμένην. Gallicè diceremus, *Vn acte d'un homme desesperé*. Huc pertinet suprà, ἄνθρωποι ἀπεγνωκότες *gens desesperez*.

Ἀπεγνωκότως, Aduerb. Desperatè, Per desperationem. ἀπεγνωκότως ἔχειν, In desperationem adductum esse, Spem omnem abiicere, Nihil spei reliquum habere, Animũ despondere.

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ, Desperatio. ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, In desperationem adducti, vel Ad desperationem redacti. Interdum genitiuo addito dicitur ἐν ἀπογνώσει πάντων γενόμενοι, Quum res omnes in desperationem adductæ essent. Dicitur & ἀπόγνωσις τῶν πραγμάτων, Desperatio rerum, id est Status rerum desperatus & deploratus, Res desperatæ.

Ἀπογνώστης, ου, ὁ, sequendo Hesychium, est ἀνέλπιστος: sicut & ἀπόγνωσις exponit ἀνελπιστία. Videtur autem ἀνέλπιστος in actiua significatione accipere. vt sit ἀπογνώστης quasi Desperator, id est Qui desperat vel Qui desperare solet.

Ἀπόγνοια, ας, ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀπόγνωσις, sed non ita regulariter formatum ab ἀπογινώσκω, quin potius eandem formationẽ habens quam ἄγνοια. Thuc. lib. 3, καὶ τὰ πλεῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς. id est ἀπόγνωσις, inquit scholiastes. Sic μετάγνοια pro μετάγνωσις habebis infrà.

C. ΔΙΑγινώσκω, Dignosco, Internosco, Diiudico, Discerno. Hom. Il. ψ, — αὐτὰρ ἔπειτα Ὀΐλιάδης Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγομεν, Εὖ διαγινώσκοντες, ἀριπρεπέα δὲ τετυκται. Apud eundem in eodem libro legitur hoc verbum, & quidẽ cum eodem aduerbio: Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν. οὐ γὰρ ἔγωγε Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν. Aristoph. Pluto, — ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. Idem dixit διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιον. Plutarch. in Alcibiade, αὐλοὺς δὲ φυσῶντος ἀνθρώπου στόματι καὶ τοὺς συνήθεις αὖ πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sic & apud Lucianum, οὐ διαγνοίην ἄν, discernere nequeam. Legimus apud eundem, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν εἰ ὁ ὑπογνώμων ἔσται εἰδὼς διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα.

Διαγινώσκω, Statuo, Delibero, Decerno. Herodian. 4, διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Luc. ἔγνω καῦσαί με διεγνώκατε. Idem, εἰ κλαίειν διέγνωκας, Si flere statuisti, vel Si flere in animo habes, vt quidam interpr. Διαγινώσκειν (vt inquit Bud. sed nullum afferens exemplum) est Pro potestate iudicare, & ius dicere, vt iudex in sua prouincia. Est etiam Statuere & deliberare. Apud Thucydidem lib. 1, legitur pass. διέγνωσο: vbi scribit, αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο λελύσθαι τι τὰς σπονδάς. Vbi schol. vertit διεψήφιστο. At διεγνωσμένη δίκη ex eodem historico vide in Προκαταγινώσκω.

Διάγνωσις, Dignotio, Diiudicatio. Isocr. ad Demon. τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἔχει τὴν διάγνωσιν. Apud eũdem dicitur aliquis λαβεῖν διάγνωσιν alicuius rei: in Helenes encomio, τῶν μὲν σωμάτων οὐ δυνηθεὶς λαβεῖν διάγνωσιν. Apud Thucyd. verò & Demosthenem legimus ποιεῖσθαι διάγνωσιν pro διαγινώσκειν.

Διαγνώστης, ου, ὁ, Diiudicator, Qui dignoscit, seu internoscit. Vtitur Isocr. Extat verò apud Lucianum & aliud VERBALE Διαγνωστικὸς: in libro De saltatione, ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Vbi διαγνωστικὸν vocari manifestum est eum qui est dignoscendi & diiudicandi peritus.

Διάγνωμα, ης, ἡ, (sequendo significationem quæ posteriore loco data fuit verbo διαγινώσκω) Statutum, Decretum, Scitum. Vel, Deliberatio, Disceptatio, Consultatio: vt Budæus vertit, afferens ex Thucydide, εὐθὺς τοὺς προθέντας αὖθις τὴν διαγνώμην περὶ Μιτυληναίων αἴτιοι ἔσεσθαι. Extat autem hæc vox & in aliquot aliis eiusdem scriptoris locis.

Διαγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Idem quod διαγνώστης, paulo antè. A Suida exponitur διακρίνων, & διαγινώσκων: apud quem exemplum tibi videndum relinquo.

C. I. Ἐπιδιαγινώσκω, Recognosco, Iterum decerno. v. l. absque vllo exẽplo. At verò secundum BICOMP. Προδιαγινώσκω, apud Thucyd. extat, pro Antè considero seu perpendo, Animo præcipio: lib. 1, τὰ δὲ τοῦ πολέμου τὸν παραλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε. Apud

Dionys. autem Areopag. PARTIC. Προδιηγνωσμένον Bud. vertit, In primis cognitum. ἐπειδή σοι προδιεγνωσμένον ὡς αἱ τῶν &c. Tertium COMP. Συνδιαγινώσκω in iisdem v.l. redditur Assentior. Affertur enim ex Herodoto συνδιαγινώσκω σοι pro Assentior tibi: sed non indicato loco.

C. ΕΠΙγινώσκω, Agnosco. Thucyd. lib. 1, καὶ προσποιησάμενος τὴν στρατηγίδα, ἵνα μὴ ψευδὴς τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταχειρίσαι τὴν αἰτίαν, μὴ ἐπιγνῷ. Iul. imperator in epigrammate quod lusit in vinum hordeaceum, Τίς; πόθεν εἶς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον, Οὔ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον. vbi quidam Οὔ σ' ἐπιγινώσκω vertit Te ignoro: quum multo magis conueniat Nõ te agnosco. Valde propriè vsus est Basilius in epist. De vita solitaria, ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολὴν ὡς οἱ ἐκ τῶν φίλων παῖδες ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς πατέρας ἐπιγινώσκουσι. Quo in loco Bud. quoque ἐπιγινώσκειν ait esse Agnoscere, addens & Noscitare pro illius verbi Agnoscere expositione. Idem in hoc Synesii loco, (vbi animaduerte participio iungi) εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθῶς ἠγμένον κατὰ σοῦ τὴν ὑπόνοιαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, itidem reddit verbo Agnoscere. ista enim sic interpretatur, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionẽ quòd mei oblitus sis. Sed vbi locũ illum Basilii affert, alios quoque verbi Agnoscere vsus inesse isti verbo docet: ita scribens, Agnoscere autem verbum multis & aliis verbis à Græcis significatur, non tamen vt vno ipsi verbo omnia Latini verbi significata perinde complectãtur. Et paucis interiectis, ἐπιγινώσκειν τὸ παιδίον, Partũ agnoscere: quod iurisperitorum verbum est. Et ἐπιγινώσκειν τὸν κίνδυνον, Agnoscere periculum. quod venditor facit ante rei traditionem vel admensionem, vel appensionem specierum. Synes. εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλεεῖς ὅτι μόνου φιλοσοφοῦμεν, ἐπιγινώσκω τοῦ ἐλέου τὴν ἀλήθειαν. In Pand. ita legitur, ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, ἔσθ' ὅτε ἐπιγινώσκειν ἀναγκάζεται τὸν τυχηρὸν κίνδυνον, Qui absentis negotia gerit, agnoscere interdum casum fortuitũ cogitur. Hæc ille: sed fortassis locum illum Synesii his immiscere non debuit.

Ἐπιγινώσκειν apud Thucyd. non videtur solùm esse Agnoscere, (quã significationem manifestè habet in eo quem ex eo protuli loco) sed alicubi sonare quasi dicamus Post excogitare: de illis qui nouũ consilium pro re nata capiunt.

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, Agnitio. Herodian. lib. 7, ἀσχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ περὶ τὴν τῶν στρατηγίδων ἐπίγνωσιν, προσπεσόντες ὡς δὴ ἐρωτῶντές τι, οὓς εἶχον ὑποκολπίοις ξίφεσι φονεύουσι. id est, Dein signis agnoscendis occupatum, pugionibus quos in sinu occultos haberent, de improuiso confoderent, vt vertit Polit. Est autem hoc in loco (vt istud obiter dicã) suspectus datiuus ἀσχολουμένῳ. Apud Paulum aliquoties ἐπίγνωσις ἀληθείας. apud eundem ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπίγνωμα, accipiendo quidem pro ἐπίγνωσις, esset itidem Agnitio: sed ab Hesychio exponitur διάγνωσις, quo aliud significari vidisti paulo antè. Bene tamen conuenit hæc expositio cum loco Luciani in quo διαγινώσκειν dicitur περὶ τοῦ ἐπιγνώμονος. quem locum in nomine illo Ἐπιγνώμων habebis. Sed idem lexicographus huic expositioni aliam præfigit, quæ magis mira videri possit. explicat enim per συγγνώμη, quo veniam declarari scimus: interdum verò & quod Latini concessionem vocant, item indulgentiam, vt suo loco ostendemus.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cognitor, Inspector, Qui ad cognoscendum, iudicandũ seu arbitrandũ aliquid accitus est: vt inquit Bud. afferens hunc Luciani locum, ἄδηλον ἔτι εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οὐδὲ διαγινώσκειν τὸ ὀρθῶς χρήσιμος ᾖ καὶ μή. Idẽ in hoc Demosth. loco, orat. quæ πρὸς Πανταίνετον inscripta est, ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς ὑπὲρ τοῦ παιδός, vertit, Pretium serui arbitrio suo constitueret & æstimaret. A Plutarcho autem ἐπιγνώμονας dici testatur cognitores & arbitros, seu disceptatores, vt fœciales rerum bellicarum.

C. ΚΑΤΑγινώσκω, q. d. Statuo aduersus, vel Decerno aduersus: sequente videlicet genitiuo. Alioqui tamẽ magis conuenit præpositionem κατὰ hic reddere præpositione De, (vt alibi quoque ita reddi scimus) & tunc verbum γινώσκω sentiendi seu existimandi aut iudicandi significationem potius habet. Neque tantùm dicitur καταγινώσκω σου, verùm plerunque καταγινώσκω σου τόδε, quod Bud. vertit, Hoc de te iudico & existimo. Affertque ex Demosthene, οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς περὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐσπουδάκατε αὐτοὶ ἀγνοεῖτε, οὐδ' ἀδικεῖτε, Neque enim hoc arbitrari de vobis possum, Neque enim hoc mihi iudicare de vobis persuaserim. Ex eo fit vt & dicant, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, & similia, pro Iudico te imperitũ &c. vt idẽ Dem. Pro corona, καί μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, Me per deos immortales nullus ineptum esse iudicet. Idem affert ex Thucydide, καὶ τῶν διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, ita vertens, Eósque qui effugerant, morte dignos iudicantes, insuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquã interfecisset. Hæc ille. Quod autem attinet ad præcedentem illum locum in quo legitur, καί μου μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, sciendum est Polit. in loco simili καταγινώσκειν reddere Arguere, in alio Contemptui habere. Hæc enim Herodiani, καὶ τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες, vertit, Ita timiditatis me arguere. Ista autem eiusdem, καταγνοὺς τῆς μὲν ῥᾳθυμίαν, reddit, Alterum quidem vt desidem contemptui habuit. Sed sciendum est, interdum quum interpretationi huius verbi adhibemus Latinum Arbitror, aut aliud huiusmodi, accusatiuum commodè in verbum infinitiui modi mutari. vt apud Synesium φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν καταγνόντων, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. vel, Fugisse nos metu perculsos arbitrabantur. Verùm & cum accus. præfixum habente articulum, ex Æschine affertur, καταγνοὺς τὴν ἀσθένειαν τοῦ δήμου. Sciendum est porro καταγινώσκειν sæpe reddi verbo Damnare, seu Cõdemnare: eámq; interpr. postremo huic loco conuenire, (cum ablatiuo Capite, vel genit. Capitis) sicut & isti eiusdem scriptoris, cum solo genitiuo, lib. 3, ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε, δικαίως αὐτῶν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι ὁσιώτεροι τετιμωρημένοι. Sic verò quum dicitur aliquis καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, reddi potest Seipsum damnare, id est factum suum, vt ille vertit apud Demosth. καταγνόντα ἑαυτοῦ πάνυ, hunc seipsum factúmque suum damnasse. Dixerat autem καταγινώσκειν ἑαυτοῦ eum quem facti sui pœnitet, qui factum ipse suum improbat. In v.l. datur verbo γινώσκω, in hoc composito, illa sentiendi significatio cuius facta paulo antè fuit mentio: in hoc Xenoph. loco, τί ἰδὼν ποιοῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; ita enim hæc redduntur, Quid agentem vidisti vt ita de eo senseris? In iisdem ex Demosth. καταγινώσκω σοῦ κακίαν, malum te iudico. Et ex Phalaride, οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιοῦτό τι, pro Nõ tamen hoc crimen vobis adscribo. At verò θάνατον καταγινώσκειν τινός, Capite damnare, seu supplicii capitalis, in iisdem redditum est, item Adiudicare morti. (Apud Isocratem cum duplici etiam genitiuo vnà cum accus. θάνατον, vbi scribit, καὶ τοσοῦτον μὲν οἱ πατέρες ὑμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν. id est, Ob id quòd cũ Medis senserunt, morte in eos animaduerterunt, Bud.) Verùm constructionem hanc cum accusatiuo rei & genitiuo personæ alicubi conuerti sciendum est. vt enim dicitur καταγινώσκω σου φόνον, ita etiam καταγινώσκω σε φόνου. Lysias, τοῦτον μὴ καταγινώσκετε φόνου &c. Nõ damnare hunc homicidii, Non damnare vt homicidam. Huic autem simile est apud Latinos Damnare cum accus. rei & genitiuo personæ: vt apud Nasonem, Parce tuum vatem sceleris damnare Cupido. Sed quod ad priorem illam constructionem attinet, videlicet καταγινώσκειν τινὸς θάνατον, vel φόνον, sciendum est huic genitiuo inueniri præfixam præpositionem κατὰ, sed cum accusatiuo significationem alius generis habente. Affertur enim ex Herodoto, οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμοῦ.

Καταγινώσκω alias etiam constructiones habet. Interdum enim huic verbo subiungitur infinitiuus: vt apud Thucyd. lib. 3, καὶ οὐδεὶς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περι-

ἡσσᾶσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι, ἄλλην ἐς τὸ λοιπόν, Ratus seu arbitratus se superiorem non fore. q.d. Concepta aduersus seipsum opinione. Aut certè quasi dicat, Lata aduersus seipsum sententia. Apud eundē cum infinitiuo præs. temporis, lib. 7, pag. 250, meæ editionis, ὡς καὶ αὐτῶν κατεγνωκότων ἤδη μηκέτι κρείσσονες εἶναι σφῶν. Ex Platonis autem Timæo affertur cum infinitiuo itidem iunctum hoc verbum, sed præcedente accusatiuo, κατέγνωκα ταῦτα ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς, μήποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας ἐγκωμιάσαι. At in hoc Æschinis loco τοὺς κατεγνωκότας ἀπολλύναι ἀδικεῖν, infinitiuum quidem habet solum, sed aliam quàm in præcedentibus locis interpretationē admittere potest, videlicet per verbū Damnare, seu Condēnare. Cui loco similis est hic Antiphontis, εἰ μὴ καταγνώσεσθε αὐτοῦ προδεδωκέναι τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλα πάντας ἠδικηκέναι. His addendū est, licet longè diuersum, quod affertur ex Græcis Bibl. interpr. in lib. Iudith, κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. vbi κατέγνωσαν redditur Noluerunt: in hac interpretatione, Noluerunt mihi venire obuiam. Sed hunc vsum minimè apud probatos scriptores extare crediderim. Inuenitur interdum καταγινώσκειν sequente particula ὡς. vt in illo Demosth. loco quem initio protuli, οὐ γὰρ ἂν καταγνοίη ὑμῶν οὐδεὶς ὡς &c. Quinetiam ex Aristot. Probl. affertur, καταγνῶναι τοῦ δούλου ὡς ἐλεύθερός ἐστι, pro Asseruisse liberum qui seruus est. Iam verò & cum participio inuenitur apud Xenoph. & quidem non in malam partē (sicut in omnibus præcedentibus locis) sed potius in bonam: vbi scribit, τοὺς δὲ γνώμῃ συνεπιτείνοντας ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον καὶ μᾶλλον καὶ κέρδη λαμβάνοντας καταγνοὺς ἐπαινεῖ. Quem locum Bud. affert postquā dixit καταγινώσκειν esse Intelligere, seu Percipere.

PASSIVE Καταγινώσκεσθαί τι itidem aliquis dicitur, vel aliquid καταγινώσκεται αὐτοῦ. Greg. Naz. οἱ καὶ μέθην καταγινωσκόμενοι, quibus ebrietas obiicitur, vt Bud. vertit. Ex eodem affert, μόνον μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τοῦ μικρὰ αἰτεῖν, ἢ τοῦ διδόντος ἀνάξια. Sed & κατεγνωσμένος sine adiectione affertur à Bud. pro ὑπόδικος, seu κατάκριτος. Alterius autem constructionis exemplum est, κατέγνωσταί σου θάνατος, Capitis damnatus es, siue capite. Itidemque per participium, θάνατος κατεγνωσμένος τινός. Ab eodem affertur & καταγνωσθεῖσα δίκη, ex Antiphonte, Causa damnata: αὕτη δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα, ἰσχυροτέρα ἐστὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς, id est, Sententia qua iniustè reus damnatus est. Sed & τὸ καταγνωσθὲν ὀκνεῖν dicitur aliquis ab Isocrate, in Panath. τοῖς μὲν γὰρ ὀκνοῦσι τὸ καταγνωσθὲν ἐλπίδας ὑπάρχειν. In v. Lautem post καταγινώσκεσθαι expositum Contemni, affertur ex Polybio, μεγαλείως παραλογίζεσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντως.

Κατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio, vt interpr. Bud. afferens ex Gregorio, ὁμοίως γὰρ κακοὶ καὶ ἀθέως ἀπαρρησίαστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος, id est Damnatio sine clementia. Thucyd. ἀξιοῦντες δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν ἐπιβουλευόμενοι. id est, Propter sui cōtemptum, & ob id quòd eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarent. Hæc ille. Sed ei non assentior in eo quòd vtrique loco eandem interpretationem tribuit: quum κατάγνωσις in illo quidem Gregorii loco sit omnino Damnatio siue Condemnatio: (sicut & in isto Thucydidis, lib. 3, καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν) at verò quum dicitur κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν, debeamus interpretari hoc verbale, sequendo formam interpretationis quæ verbo καταγινώσκειν datur, quum dicitur, καταγινώσκεσθαί σου ἀσθένειαν. neque enim aliud est διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν quàm διὰ τὸ καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν.

C. 2. Ἀκατάγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis est vt damnari non possit, aut etiam reprehendi, In quem reprehensio non cadit. Paul. epist. ad Tit. cap. 2, λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον.

C. 1. Προκαταγινώσκω, Antè damno, seu condemno. Luc. in Ioue tragœdo, ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἀξιοῦντες μὴ προκαταγνῶναι τὴν ἐναντίαν, ἀλλὰ περιμένειν ἔτι καὶ Τιμοκλῆς εἴσεται ἐρῶν. Synes. οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν ἀξίωσιν καὶ θάνατον, quum suo se præiudicio iam damnauerint. Et pass. προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est, antequam causa agatur, inquit Bud. afferens tamen

A ex Demosth. locū in quo actiua voce vtitur: in princ. orationis Pro corona, τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι μηδὲν, οὐδὲ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι. Sed nullam expositionem huius infinitiui προκατεγνωκέναι affert. Quidam interpr. Nihil præiudicasse: quidā, Nullum præiudicium afferre: quidam, Nihil ex præsumptione contra quenquam iudicare. Ego mallem, Nihil præiudicatū domo afferre. Perinde est certè ac si diceret, Nullam præmeditatam condemnationem afferre. Sed quoniam dicit προκατεγνωκέναι, non προ- B καταγινώσκειν, possit etiam videri sonare, Iam domi & antequam ad audiendam causæ actionem veniatur, præiudicio suo condemnasse. Apud Thucydidem autem cū infinitiuo, in isto libri 3 loco, καὶ δεδιέναι μὴ προκαταγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς ἥσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων, ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, ἀλλὰ μὴ ἄλλοις χάριν φέροντες, ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα. Vbi προκαταγνόντες puto esse, Cēsentes, præoccupatis quodā præiudicio animis. Sed & διεγνωσμένην κρίσιν quidam hic exp. προκατεγνωσμένην: vt habuisti paulo antè προκατεγνωσμένη δίκη.

C Προκατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudicio, vel ex præsumpta opinione. Redditur etiam Præiudicatio, item Præiudicium.

C. ΜΕΤαγινώσκω, Sententiam muto, siue quod decreui, Consilium aliud capio. Qui enim sententiam mutat, & aliud consilium capit, veluti pòst decernit siue statuit. Potest tamen μετὰ, sicut & in aliis multis compositis, mutandi etiam significationem habere. Interdum verò reddi potest & Resipisco, item Me pœnitet. Thucyd. lib. 3, ὥστε ἀνέλπιστον καταστῆσαι τοὺς ἀποστάντας ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι. D Idem lib. 1, ἐν δὲ τῇ ὑστέρᾳ μετέγνωσαν [οἱ Ἀθηναῖοι] Posteriore autem concione consilium aliud ceperunt, vel Sententiam mutarunt. Idem lib. 3, rursum, καὶ μοχθῆσαι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι ὅτι ὑπὸ Θηβαίων ἐπείσθητε. Vbi tamen μεταγνῶναι crediderim non itidem absolutè poni, sed iungi cum sequente accusatiuo: sicut & μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα ab eodem dicitur libro eodem. Itidem apud Euripidem in Medea, μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. Quibus in locis μεταγνῶναι non possumus reddere Mutare sententiam, nisi accusatiuum E qui additur, in ablatiuum, præfixa præpositione De, conuertamus. Veluti si μεταγνῶναι ὅτι ἐπείσθητε (iungo enim cum accus. & hoc in loco, vti dixi) reddamus, Mutare sententiam de eo quod persuasi fueritis facere. Itidémque μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα, Mutare sententiam de iis quæ decreta fuerint. Alioqui si accusatiuus Græcus accusatiuo Latino reddatur, contenti esse debebimus verbo Mutare: hoc modo, Mutare quæ decreta erant, siue antè decreta. Sed vt reuertar ad μεταγινώσκειν neutraliter positum, sciendum est inue- F niri etiam μεταγινώσκειν ἐπί τινι, item sine præpositione, μεταγινώσκειν τινί. Lucian. in lib. De cal. Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν. Sic Herodian. lib. 1, μετεγίγνωσκε δ' ἐπὶ τῷ αὐτόθεν ἐλθεῖν. Rarior est altera cōstructio cum datiuo, præfixam præpositionem non habente: cuius exemplum est apud Philostr. in epist. 15, κλαίει γυνὴ καλὸν νέον, καὶ μεταγινώσκει τῷ φίλῳ τὸ προσχεῖν. His autem locis in quibus datiuum vel cum præpositione vel solum habet, optimè conuenit interpretatio per verbum Pœnitere: licet Polit. in illo Hero- G diani loco, μετεγίγνωσκον reddere maluerit, Pertæsi ac dolentes. Apud Hesychium legitur aorist. PASS. Μετηγνώσθη (ita enim scripsisse putandus est, aut μετεγνώσθη, non μεταγνώσθη) quod expon. μετεμελήθη. Existimo autem sumptum esse ex Sophocle hoc verbum, in Aiace, pag. 43, meæ editionis. vbi tamen non μετεγνώσθη sed μετανεγνώσθη legitur: hoc in loco, ἐπεί γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sed quædam exempl. μετεγνώσθη habent. Vtram autem lectionem sequutus sit Hesychius incertum est: sic ta- H men vt alphabetica series pro lectione illa μετανεγνώσθη potius quàm pro hac μετεγνώσθη faciat: præterquàm quòd expositio quam ei dat, videlicet μετεμελήθη, eam comprobare videtur: quòd & hic composito vti voluerit illam præpositionem ἀνὰ habente. Verùm cur multo pòst eandem scripturam ab eo repeti dicemus?

Digitized by Google

A Post μεταμαστεύειν enim expositum μετέρχου & μετίθι, legitur μεταπεγνώσθη cum eadem illa expositione. Cui subiungitur, τὸ ἀναπείθεσθαι, ἀναγνῶναι φασί. Quæ verba addita lectionem illam μεταπεγνώσθη apertè & ipsa comprobant: adeo vt existimem priore in loco irreptitium esse μεταγνώσθη, quod ibi sedem inuenerit ratione habita seriei alphabeticæ, quum per errorem prætermissa fuisset syllaba πε. Ad illum autem Sophoclis locum vt redeam, (ex quo non dubium est quin lexicographus ille vocem hanc deprompserit) scholiastes μεταπεγνώσθη legit, exponens μετεπείσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχήν. Totius autem loci apud eum est hæc
B explicatio, ὁπότε ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων ὁ Αἴας μετεπείσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τῆς Ἀτρείδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας. Sed (libet enim quædam obiter de hoc loco addere) non placet quòd ἐξ ἀέλπτων iungit cum νεικέων. existimo enim ἐξ ἀέλπτων poni pro ἐξ ἀέλπτου, quod nihil aliud est quàm ἀέλπτως. Quòd autem θυμὸν legit, in eo lubenter illi assentior, præsertim si sequatur τῶν μεγάλων νεικέων, vt ipse bis scribit: quum alioqui, dicens
C ἐξ ἀέλπτων μεγάλων τε νεικέων, non τῶν sed τε agnoscat: si tamen hæc quæ subiunguntur, eiusdem sunt: quod vix credo. Legendo autem θυμὸν, ita reddendum censuerim, Deductus est de sententia erga Atridas. Vel, Mutata sententia seu mutato animo factus est alius erga Atridas.

Μετάγνωσις, εως, ἡ, Mutatio sententiæ, vel Pœnitentia. Legitur E T I A M Μετάγνοια apud Sophoclem pro pœnitentia: sed quum sit pro μετάνοια, minimè huc pertinet. Nisi fortè tale esse velimus quale ἄγνοια: cuius formam retinet etiam ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

C. ΠΑΡΑγιγνώσκω, Præter ius & æquum statuo, vel Perperam statuo & iudico, vt inquit Bud. afferens ex Xen. Ἀπομν. lib. 1, de iudicio Socratis, ὅτι μὲν οὖν μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν, οὐδὲν θαυμάσιον ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς· ὅτε δὲ πάντες ᾔδεσαν, οὐ θαυμάσιον εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; id est παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Apud Philostratum autem cum genitiuo παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου pro Inique statuentes: quasi παρὰ τὴν γνώμην τοῦ δικαίου γινώσκοντες. Sed inter hunc locum Philostrati & il-
E lum Xenophôtis interserit istum Isocratis in Panath. ἴσως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραναγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. Sed debuerat potius illis duobus locis tertium hunc subiungere, quum hic alia prorsus sit verbi significatio: videlicet Perperam prælegere & recitare, vt ipsemet testatur: addens tamē, scribi etiam posse παραναγινώσκοντες. Quam ego lectionem longè alteri præfero, imò verò hanc non illam esse genuinam exi-
F stimo. Apud Synesium tamen putet aliquis fortasse in παραγνοὺς aliquam legendi significationem includi: epist. 67, circa finem, καὶ τοὺς τεχυγράφους τὰ ἀσύντακτα δέδοται τῷ ἐπὶ χαρίεντι ἐπίταξιν· ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολὴν, ἔχῃς παραγνοὺς αἰτιᾶσθαί τι καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. Sed existimo παραγινώσκειν hic habere potius intelligendi significationem: vt sit, Re vtcunque intellecta. quasi videlicet res ea non plenè ex illis quæ ἀσύντακτα vocat, intelligi posset, sicut ex ea quam miserat epistola. Quæ tamen à me obiter & ex
G tempore dicuntur, donec quis aliquam certiorem interpretationem afferat.

C. ΠΡΟγιγνώσκω, Prænosco, Præcognosco. Vel Præscio, Præscisco. Itē, Præsentio, Præsentisco. Hippocr. initio opusculi quod προγνωστικὸν appellatur, προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι τά τε παρεόντα καὶ τὰ προγεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Thuc. lib. 2, ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Gal. comm. 1, in προγνωστ. Hippocratis, ὡς τοῦ δυναμένου πρὸς προσεχεστάτας ἀεὶ τι προγνῶναι. A Petro apostolo dicitur προγινώσκειν
H qui de re quapiam præmonitus est: epist. 2, cap. 3, ὑμεῖς οὖν ἀγαπητοὶ προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ &c. (nisi quis malit post φυλάσσεσθε distinguere) A Paulo autem tribuitur Deo verbum hoc aliquoties, & quidem cum accus. personæ. vt epist. ad Rom. cap. 11, οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Vbi vet. interpr. ver-

A tit Præsciuit: Erasmus, Antè agnouerat: nouissimus interpres, Præcognouit. Crediderim posse etiam exponi, Præscientia sua sibi delegit. Legitur idem verbum eiusdem epistolæ cap. 8, ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Secus verò homo hominem προγινώσκειν dicitur ab eodem Apostolo apud Lucam, Act. cap. 26, pro Iam antè cognoscere, siue notitiam eius habere: vbi dicit, προγινώσκοντές με ἄνωθεν (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν) ὅτι &c.

P A S S. Προγινώσκομαι, Prænoscor, Præcogno-
B scor. Vnde προγνωσθὲν apud Herodianum, Præcognitum: ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ, ne præcognita res omne consilium subuertat, vt reddit Polit. Apud Petrum apostolum, epist. 1, cap. 1, de Christo, προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς: vet. quidem interpr. reddit Præcogniti, sed Erasmus & alter interpr. nō itidem ad verbum, sed rectius tamen, Præordinati.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, Prænotio, Præcognitio, Præscientia, Præsagium. De huius vocabuli in arte medica vsu le-
C ge Galenum. (qui & πρόρρησιν pro eo vsurpasse Hippocratem testatur.) Sic de medico dixit Agathias in epigr. Πᾶσιν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν. Hinc etiam medicinalia προγνωστικὰ, de quibus infrà. Sicut autem verbum προγινώσκειν tribui Deo vidimus, sic quoque πρόγνωσιν ei tribui sciendum est in iisdem Testamenti noui scriptis. & reddi præcognitionem, item præscientiam, necnon prouidentiam.

Προγνώστης, ου, ὁ, Præscius futurorum, Cui est facultas præsciendi futura.

D Προγνωστικὸς, ἡ, ὸν, adiect. vt προγνωστικὴ δύναμις q. d. Præsagitiua virtus, seu facultas. id est, Præsagiendi virtus, seu vis, vel præsciendi. Nisi quis præsagitricē vim dicendā potius existimet. Philo De vita Mos. lib. 3, μεταδόντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως. Interdū verò προγνωστικὸς, Qui valet facultate præsagiendi, seu præsciendi. vt quum Galenus in hæc verba Hippocratis, δεῖ δὲ τὰ διαιτήματα σκοπεῖσθαι, ἐκ τούτων προσφέρειν, annotat, προγνωστικοὺς εἶναί σε βούλεται τοὺς κινδύνους τῶν νοσημάτων, ὅπως ἁρμόττουσαν αὐτοῖς τὴν δίαιταν προσφέρῃς.
E Substantiuè autem προγνωστικὸν, Præscitum, vt Plin. loquitur. Extat & opusculum Hippocratis dictum προγνωστικόν. quidam interpr. prænotionum librum.

C. Σ Υ Γγιγνώσκω, quasi quis dicat, Simul sentio. Id est, Eadem sentio quæ & alius, Eiusdem sum sententiæ. Thucyd. lib. 7, pag. 258, meæ edit. οἱ δὲ ξυνεγίγνωσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι. vbi schol. exp. τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον. τουτέστιν, ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ. Sed quū addatur accus. ab ipso Thucydide, aptari nō potest ista expositio huic eius loco. neque enim dicere
F possis, τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου. Ferri igitur nō possit hæc expositio, sicut nec sequēs, nisi illum dicamus sensum omnium illorum verborum Thucyd. simul declarare voluisse. Verùm quum nō dicat simpliciter Thucydides, ξυνεγίγνωσκον ταῦτα, sed ξυνεγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, otiosa præpositio videri possit. nihil enim obstabat quominus simplici verbo ἐγίγνωσκον vti posset. At in hoc Plut. loco in Coriolano, pag. 415, meæ editionis, συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τοῦ Μαρκίου πρεσβεύεσθαι, rectè συνέγνωσαν in-
G terpreteris Consenserunt, vel Assensi sunt: aut etiam Consentientes dixerunt. quod accedit ad Bud. interpretationem. is enim in simili eiusdem scriptoris loco vertit Fateri: αἱ δὲ ἐκκλησίαι συνέγνωσαν βέλτιον αὐτοῖς τὸν Κάτωνα λογίζεσθαι περὶ τοῦ συμφέροντος. Sed illi fateri addit Agnoscere.

Συγγινώσκω alium quoque vsum habet, cui fortasse primum locum aliquis dari maluisset. In eo certè vsu itidē præpositio Latina Græcæ respōdet. veluti quum ita loquor, συγγινώσκω ἐμαυτῷ οὐ ποιήσαντι ὀρθῶς, Cōscius
H sum mihi me non rectè egisse. Sic autem vtitur Herodotus isto verbo, pagina 201, meæ editionis, συγγνωσκόμεθα αὐτοὶ ἡμῖν οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς. Itidémque Gregorius vsus est verbo συγγινώσκειν, sed addito etiam accusatiuo: scribens, ταῦτα γὰρ οἱ συνεγνωκότες κατά γε τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. At verò apud Appianum

PARTIC. Συνεγνωκὼς præfixo articulo, absque A vlla adiectione, pro conscio itidem. sed in plurali potius: vt, ληφθέντων τῶν συνεγνωκότων. Item, βασανιζόμενος ἐς τοὺς συνεγνωκότας. (In huiusmodi autem locis possit, vt opinor, οἱ συνεγνωκότες reddi etiam Coniurationis participes, Sceleris participes) Iam verò vt dicitur non solùm, Conscius sum mihi huius rei, sed etiam Conscius sum tibi: (quo in vsu, licet minus frequenti, & poetico potius quàm oratorio, præpositio vim suam magis retinet. Quum enim dico, Conscius sum tibi huius facti, perinde est acsi ita loquerer, Vnà tecum hoc scio) ita B etiam dixit idē scriptor, pag. 148, Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, quasi quis dicat, Nō cōscius illi veritatis. quod nihil aliud est quàm Conscius illi mēdacii. (Sic tamen vt aliter etiā interpretari quis possit, infinitiuū infinitiuo reddens: videlicet, Nō assentiens ipsi vera dicere, ipsum videlicet) Possumus verò & in vocis PASS. Συγγινώσκομαι interpretatione apud eū vti itidem nomine Conscius: sed in illo priore vsu quo videlicet dicitur Cōscius mihi sum: vbi scribit, ἑωυτοῖς συγγινωσκόμενοι εἶναι, κακίους ἐόντες, Sibi conscii se inferiores C esse. Sic in Thalia, in fine pag. 115, & princ. pag. 116, meæ editionis, ἐπεὶ δὲ τῇ χώρῃ προσβαλόντες ὅ, τι Πελοπίδης παρεῖχε, καὶ συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκ εἶναι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐκποιεῖν τε καὶ διέπειν. Nam hic quoque non video quam vocem inuenire aptiorem possimus quàm illam Conscius: non ignorans alioqui vocem istam de re grauiori potius vsurpari, ita vt & magis in malam partem accipiatur: quinetiam genitiuū illi aptiorē esse quàm infinitiuum: veluti si dicas, Imbecillitatis suæ sibi conscius, propter quam obeundis muniis par esse non po- D terat. Gallicè autem diceremus, *Il se sentoit n'estre plus suffisant pour exercer sa charge.* Et quoniā ab istis Herodoti locis initium sumpsi, alios eiusdem subiungā, in quibus eadem voce sed aliter vtitur. Sciendum est igitur apud eum pag. 147, legi, νῦν ὦν ἐμεωυτῷ συγγνοὺς, χρέωμαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ. vbi συγγνοὺς existimo sonare, Postquā mecum reputaui hanc rem, vel consideraui, vel perpendi, seu expendi. (Licet ibi interpres vertat, Agnoscens erratum meum) Sic & pag. 140, in fine, μαθόντες ὡς εἶεν ἡμάρτηκεν δοῦλοι, καὶ συγγνόντες ταῦτα. Hoc autem in loco, E συγγνόντες ἀδικῆσαι, ὁμολόγησαν, vel significationē istam habere potest, vel certè sumi pro Conscii sibi. in qua significatione habuisti suprà cum participio. Bud. vult συγγινώσκω accipi pro Agnosco culpam & deprecor: sed exemplum nullum affert. Passiuæ quidem voci conuenire videtur ista interpretatio in hoc loco, ὅταν συνεγινώσκοντο, ὅτι τι αὐτοὶ ἀδικέοιεν. Ex eodem scriptore affertur, συγγινώσκομαι τούτου εἶναι αἴτιος pro In me culpam huius rei esse agnosco. Hesych. συγγινωσκόμενοι exponit πειθόμενοι. F

Συγγινώσκω in significatione cui malè primus tribuitur locus, (licet vulgo sit vsitata, & apud quoslibet scriptores, excepto tamen fortassis Herodoto, occurrat) est Ignosco, Veniam do, vel tribuo, seu habeo. Tribus autem modis construitur. Nam interdum dicitur συγγινώσκω σοι, sine adiectione: interdum συγγινώσκω σοι τοῦτο, vel συγγινώσκω σοι τούτου. Exempla singularum constructionum hæc sunt. σύγγνωθί μοι, Aristoph. Ignosce mihi, Da mihi veniam. συγγνώσῃ μοι, Ignosces mihi, Chrys. De sacerd. Adiecto autem accus. apud Euripi- G dem, συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. (Sed apud Thucydidem longè alium vsum habet τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν: pag. 171, εἰ δέ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπίοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν, οἷς τὰ αὐτὰ ἔδοξε, τὴν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθήσεσθαι, τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν. Vbi schol. exponit, εἴ τι παράλογον ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν συνεξήμαρτον. additque, τοῦτο γάρ ἐστι τό, ἁμαρτίαν συνέγνωσαν. Quam expositionem sequutus interpres, ita reddidit, Et siquid opinione lapsi sunt, prout in hominum vita contingere solet, tamē cum multis lapsi sunt, quibus fore vi- H debatur vt status Atheniensium propediem euerteretur. Sed neque illa expositio, neque hæc interpretatio quæ ex illa profecta est, quid hoc loco significet verbum συνέγνωσαν nobis indicant. Qua in significatione quærenda multum me quoque laborare fateor: nihil- A que aptius mihi in mentem nunc venit quàm vt τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν dicamus sonare, De peccato consenserunt: vt συγγινώσκω σοι τοῦτο, est De hoc tecum consentio: sequēndo significationem quæ antea verbo isti data fuit, allato etiam ex hoc ipso scriptore exemplo. Commodius tamen diceretur, Affines huic peccato seu huic culpæ fuerunt, quàm De peccato consenserunt. Et hæc quidem de isto loquēdi genere haud scio an aliis satisfactura sint, mihi certè parum satisfaciūt) Tertia constructio est cum genitiuo. vt enim dicitur B συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν, ita etiam συγγινώσκω σοι τῆς ἁμαρτίας. Tale est, συγγινώσκω σοι τῆς ἀπαιδευσίας. Item, συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, quod ex Philostrato affertur pro Ignosco quòd deceptus sis.

PASS. Συγγινώσκομαι, sequēndo significationem proximè præcedentem actiuæ vocis Συγγινώσκω, sonat q.d. Ignoscor: pro, Mihi ignoscitur, Mihi venia datur. Aut (si impersonali verbo vti nolis) Veniam consequor. Synes. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, Nec volo mihi ignosci: seu, veniam mihi tribui, Nec dignum me ve- C nia existimo. Sic in Pand. τῶν φονέων τινὲς τιμωροῦνται, καί τινες συγγινώσκονται. Dicitur alioqui & συγγινώσκεταί μοι, Mihi ignoscitur. Videndum autem an huius vsus exemplum sit in isto Xenophōtis loco, lib. 7, pag. 106, meæ editionis, τούτῳ γὰρ μόνῳ συγγινώσκεσθαι ἔφασαν. Philelphum certè verisimile est aliud sequutum esse: quippe qui verterit, Hanc vnam veniam sibi dari postularunt. Nec fortassis improbanda nobis hæc interpretatio fuerit: vt videlicet τούτῳ non personæ sed rei sit datiuus. & tunc συγγινώσκεσθαι non impersonale fuerit, D sed personale, sicut & in præcedentibus locis: vt ita interpretemur magis ad verbum, In hoc enim solo sibi veniam dari dixerunt. id est, in hac vna re.

Passiuum autem PARTIC. Συνεγνωσμένος affertur à Bud. in significatione cuius exemplum in ipso verbo non suppetit: videlicet pro Comprobatus, Approbatus, ex Dion. Areop. Item Deprehensus. Ex eodē affert συνεγνωσμένον pro Cognitum.

At Συγγινώσκομαι in signif. actiua potius quàm passiua, vide inter exempla actiui Συγγινώσκω, ex Herodo- E to petita.

Συγγνωστὸς, οῦ, ὁ, Ignoscibilis, (quo vtitur Gellius, Græcam vocem, vt arbitror, assequi volens) Dignus cui ignoscatur, Venia dignus. Plut. in Coriol. pag. 421, meæ editionis, τὸν Μάρκιον ὅμως οὐ πονηρὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ συγγνωστὸν, ἐπικλασθέντα ταῖς τηλικαύταις ἀνάγκαις. Idem in Marc. pag. 578, οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν Πελοπίδαν περὶ συγγνωστὸν ἅμα τῷ τῆς μάχης καιρῷ παραδέδωκεν ὄντα καὶ πρὸς τὴν ἄμυναν οὐκ ἀγεννῶς ἐκφέρων ὁ θυμός. Vbi perperam superiores editiones habent σύγγνωστον, cum accentu in prima, pro συγγνωστὸν, vt habent in illo priore loco. (Ex Sapient. cap. 6, F affertur cum genitiuo, συγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, pro Conceditur minimo misericordia. Qui vsus à Græci sermonis consuetudine discedit) Itidem aliquid dicitur συγγνωστὸν, Venia dignum. Potiúsque, vt opinor, Gellius aliquid ignoscibile, quàm aliquem ignoscibilem dici voluit. Plut. aduersus Coloten, συγγνωστὰ νὴ Δία τοῖς λέγουσι. Item, συγγνωστὰ Atticè pro συγγνωστὸν (vt dicitur ἀδύνατα pro ἀδύνατον, atque alia) Venia dignū est, Veniam meretur, Ignoscendum est: aut etiam Ignosci- G bile est, sequendo Gellium. Eurip. in Medea, Συγγνωστὰ μέν γε σοὶ λυπεῖσθαι, γύναι. Ibidem, — εἰ γὰρ ἦσθ᾽ ἄπαις ἔτι, Συγγνωστ᾽ ἂν ἦν σοι τοῦδ᾽ ἐρασθῆναι λέχους, Venia tibi danda esset: vel, Venia tibi tribui posset: vel, Dignus venia esse posses.

Huic signif. contrariam habet BICOMP. Ἀσύγγνωστος, Non ignoscibilis, Indignus cui ignoscatur, Indignus venia. Hesychius tamē significationem actiuam dare huic nomini videri posset, (vt idem esset quod ἀσυγγνώμων) quippe qui exponat οὐκ ἔχων συγγνώμην: sed συγγνώμην ἔχειν duobus modis vsurpari videbis. Hinc H ADVERB. Ἀσυγγνώστως, Ita vt ignosci nō possit, vel nō debeat, Ita vt venia dari nō possit: vel, danda nō sit.

Συγγνώμη, ης, ἡ, Ignoscentia. vt συγγινώσκω est Ignosco. Sed Latinius Venia. nam Ignoscentia ex Gellio duntaxat affertur. Redditur alicubi & Indulgētia. Varüs au-

tem modis vtuntur hoc vocabulo. ex quibus frequentissimi sunt cum verbo ἔχειν, & cum verbo τυγχάνειν: quæ sibi mutuò respondent. Vt enim dicitur συγγνώμην ἔχειν qui veniam habet, id est veniam dat, seu tribuit: ita συγγνώμης τυγχάνειν, (ad verbum, Veniam consequi) cui venia datur. Aristot. Rhet. lib. 2. ὅτι τοῖς μαθοῦσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν. ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν. Isocr. ad Phil. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ἣ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν. In eiusdem Panath. συγγνώμην ἔχειν & ἐπιτιμᾶν inter se opponuntur. Legitur itidem apud Demosth. in Midiam συγγνώμην ἔχειν, necnō apud Thucyd. & Platonem, atque alios. Sed apud hunc dicitur aliquis sibi etiam ipsi συγγνώμην ἔχειν, in lib. De rep. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσιν οἱ θεοί. Quod autem ad interpretationem Latinam attinet, συγγνώμην ἔχειν est quidem ad verbum Veniam habere: sed frequentius occurrit Veniam dare, seu Veniam tribuere. nam illud Veniam habere, ex Fabio duntaxat affertur. Æmulari certè videtur hoc Latinum loquendi genus illud Græcum, & nouitatem aliquam redolet. Cæterùm dicitur etiam πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Plato De rep. lib. 2, πολλήν μοι συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Sic Isocr. in Euagora, καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην. Idem in Areopag. ὡς ἄξιόν ἐστι πολλὴν συγγνώμην ἔχειν εἰ μηδὲν τῶν κοινῶν φροντίζουσιν. Vbi obserua etiam, subiungi particulam εἰ. (Apud eundem, infinitiuo sequente, in Helena, τοῖς μὲν οὖν τηλικούτοις πολλὴ συγγνώμη τοιαύτην ἔχειν τὴν ἐξουσίαν. Sic apud Plinium, Venia sit, cum infinitiuo: Hæc bello quæsisse venia sit) Hoc quoque sciendum est, addi nonnunquā genitiuum huic loquendi generi συγγνώμην ἔχειν, vt apud Aristoph. in Vespis, Διαβορεῖν τοῦτο κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον· Ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Sic apud Sophocl. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχοι. Paulo pòst autē habebis ex Herodiano, συγγνώμην τῶν ἁμαρτηθέντων. Habet porro verbum ἔχειν, cum hoc accusatiuo συγγνώμην, alium quoque vsum, quo quis passiuè dicitur συγγνώμην ἔχειν, vt contra actiuè in locis præcedentibus. Sed antequàm de hoc agere incipiam, addam duo loquendi genera quæ itidem Veniam dare, seu tribuere, significant: sed minus frequētia. Ea sunt, συγγνώμην διδόναι & συγγνώμην νέμειν. Hoc συγγνώμην διδόναι cum apud alios, tum apud Polyb. legitur, & apud Herodianum lib. 8, διδοὺς αὐτοῖς χρηστοῦ βασιλέως ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At συγγνώμην νέμειν ex Heliodoro affertur, quod ad verbum respondet Latinis verbis, Veniam tribuere. Non dubito autem quin & aliis minus recētibus scriptoribus in vsu fuerit hoc συγγνώμην νέμειν, (quanuis exemplum in præsentia nullū suppetat) quum συγγνώμην ἀπονέμειν apud Lucianum legatur in Nigrino, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἁμαρτανομένῳ, μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. Vbi animaduertendum est subiungi participium, sicut suprà infinitiuum vno in loco, in altero autem particulam εἰ, sequente verbo indicatiui modi, præsentis temporis. Potest certè illud participiū in hanc particulam εἰ resolui, sequēte verbo eiusdem & temporis & modi: vt συγγνώμην ἔχειν τοιαῦτα ἁμαρτανομένῳ, perinde sit acsi dixisset, συγγνώμην ἔχειν εἰ τοιαῦτα ἁμαρτάνεται. Venio ad alterum illum vsum huius loquendi generis συγγνώμην ἔχειν. Vt igitur συγγνώμην ἔχειν dicitur actiua significatione qui veniam dat: (quod Fabius vocat itidem Veniam habere, vt suprà docui) sic passiuè interdum συγγνώμην ἔχει is cui venia datur, qui veniam impetrat: aut certè qui veniam meretur, qui venia dignus est. Plut. aduersus Coloten, ἐχέτω δὲ καὶ τοῦτο συγγνώμην, ὡς λέγεται, Veniam impetret, Venia donetur. Apud Hermog. autem συγγνώμην ἔχει significat potius, Veniam meretur, Venia dignus est: vbi scribit, χαλεπώτερός ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου. ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ γένος συγγνώμην ἔχει, ὁ δὲ ἐπιτείνει, διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι. Hunc certè vsum apud Thucydidem quoque habet verbum ἔχειν cum isto accusatiuo: lib. 3, pag. 98, ἤν τι καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης ὦσιν, Siqua venia digni sint. Ita enim malo quàm, Siquid venia dignum sit in eis. Quinetiam Euripides ita vsus est in Phœnissis, — καὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, Προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο. Vbi συγγνώμην ἔχει nihil aliud est quàm συγγνωστόν ἐστι, sequendo præcedens illud loquendi genus. Ex his porro Euripidis & Thucydidis locis vetus esse istud loquendi genus cognoscimus. Nunc de genitiuo συγγνώμης iuncto cum verbo τυγχάνειν: quæ verba respondent illis συγγνώμην ἔχειν, sed habentibus significationem illam de qua priore loco egi: qua videlicet ponuntur pro Veniā dare, seu tribuere. Sonat enim συγγνώμης τυγχάνειν, siue τυχεῖν, Veniam consequi, Veniam impetrare: vel Venia donari, minus ad verbum, sed eodē sensu. Isocr. Areopag. μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν, ἀλλὰ ταῖς μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν. Idem in Panath. οὐ συγγνώμης τυχεῖν ἀξιῶν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων. (vbi obserua non genitiuum solum, sed præfixa præpositione ὑπὲρ) Apud Thucydidē cum hoc genitiuo συγγνώμης, sequente genitiuo personæ. Affertur enim ex eo, συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιοῦ. Alioqui dici etiam posset, συγγνώμης παρ' ὑμῶν τυγχάνειν. Dicitur quoque συγγνώμην λαμβάνειν à Demosthene, is cui ignoscitur: id est, Veniam accipere: vt vicissim συγγνώμην διδόναι dicitur qui ignoscit: id est, Veniā dare, seu tribuere. His opponitur συγγνώμης ἐξαμαρτάνειν, q.d. A venia aberrare: pro Venia excidere, seu Spe veniæ excidere. Aut simplicius, Veniam non consequi, Veniam non impetrare. At συγγνώμης δεῖσθαι & συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι priora sunt quàm hæc συγγνώμης τυγχάνειν vel ἐξαμαρτάνειν. Illud συγγνώμης δεῖσθαι apud Herodianum legitur, lib. 2, ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο, At ille recusare instituit, tanquam rem inuidiosam, nomen imperii: excusare senectutem, veniámque orare. vt Polit. vertit. Illud autē συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι ex Polybio affertur pro Facere vt quis ignoscat.

Frequens etiam est συγγνώμη ἐστί, interdum & συγγνώμη, pro Venia dignus est, vel dignū est, (prout postulat locus) Veniam meretur, Venia tribuēda est. Demosth. Pro corona, ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. (Qui locus cum isto Thucydidis pulchrè conuenit, libro 3, pag. 96, οὔκουν δεῖ προσθεῖναι ἐλπίδι οὔτε λόγῳ πιστήν, οὔτε χρήμασιν ὠνητήν, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται. ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν. ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. Vbi ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον idem valet quod ξυγγνώμη ἐστὶ τοῦ ἀκουσίου) Idem orator in Mediā, οὐχ ὁμοίως οὕτως τούτῳ κἀκείνοις συγγνώμην [illegible], hunc non eadem qua illos venia dignum esse. Thucyd. lib. 4, pag. 158, ἢ ξυγγνώμην εἶναι εἴ τι ἀναγκασθῶσι. Apud eundem cum infinitiuo, libro 8 pag. 279, ξυγγνώμην δὲ εἶναι ἑαυτοῖς περὶ ἀνδρὸς πολεμίου καὶ μετὰ τῶν τῆς πόλεως ἀξυμφόρου κακόν τι βουλεύειν. Sic lib. 5, pag. 193, εἰκὸς καὶ συγγνώμη dicit, sequente infinitiuo. At Lucillius participium subiunxit, quod eundem quem infinitiuus vsum præstat: Epigr. lib. 1, titulo in auaros: Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου πλείονα χρόνον ἢ κορώνης, Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ. Atque vt suprà ostendi dici interdum πολλὴν συγγνώμην ἔχειν, ita etiam πολλὴ συγγνώμη dici sciendum est: atque vnum ex Isocrate huius loquendi generis exemplum attuli quum agerem de illo πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Cui addi potest ex Demosth. in Mediam, καὶ νὴ Δία αὐτοῖς πολλὴ συγγνώμη. οὐ γὰρ ἐστι φορητὸς ἄνθρωπος.

Συγγνώμη (inquit Aristot. Ethic. lib. 6, cap. 11) est γνώμη κριτικὴ τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθή. vbi quidam συγγνώμην non interpretantur nomine illo Venia, sed Moderatio animi & æquitas. Verùm non dubium est quin ibi quoq; nomini συγγνώμη solita interpretatio conueniat. Perinde est enim ac si diceret Aristoteles, quòd nos alicui συγγνώμην ἔχομεν, id prouenire ἀπὸ τῆς γνώμης κριτικῆς τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθῆς, id est, à recta sententia diiudicatrice eius quod æquum est & bonum. Totus autē Aristotelis locus est hic, ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστι κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ· τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. ἡ δὲ συγγνώμη &c. Quoniam tamen Aristot. ita συγγνώμην in illa sua significatione vsurpat vt interim ad eius originem respicere videatur, & eam ducere à γνώμη: quidam vt hoc sua etiam interpreta-

A tione declararent, ἔχει τι περὶ ἐνια συγγνώμην interpr. In nonnullis delictis consensum accommodare: addêtes, id esse ignoscere ac veniam dare. Itidémque συγγνώμη quod statim sequitur, Hic consensus, id est venia. Sic συγγνωμονικὸν, Ad consentiendum promptum ac propensum, id est ad ignoscendum. Sed videri possit Aristoteles, in illo quidem ἀγνώμων, ad originem significationis quam habet illud vocabulum respicere, eam ducendo à γνώμη: at non idem in sequentibus illis nominibus facere: sed quoniã dixerit γνώμην esse τὴν ἐπιεικοῦς κρίσιν ὀρθήν, vt hoc probet, addere quæ sequuntur,

B potius ad rem quàm ad verba respicientem. Ac profectò durum fuerit (licet Aristoteles paulo sit in huiusmodi quæ ad analogiam grammaticam spectant liberior, vt alibi docui) συγγνώμη ad γνώμη illud reuocare: quasi συγγνώμη nihil aliud sit quàm nomen illud γνώμη (à simplici γινώσκω) cui præfixa sit præpositio. Contrà enim fateamur necesse est, vt γινώσκω verbale suum habet γνώμη, ita συγγινώσκω habere suum συγγνώμη. (Ac profectò si συγγνώμη verti deberet Cõsensus, multo id maiori cum ratione fieret, deducendo à συγγινώσκειν, quod

C consentiendi significationem alicubi habere ostendi, quàm à γνώμη, præfixa præpositione, vti dixi) Hoc autem perinde est ac si quis nomen Σύγγνωμον, quum apud Platonem pro consentiente ponitur, non iam esse verbale à Συγγινώσκω, sed ex γνώμη factum, præfixa præpositione, (eodem modo quo inde fiunt ἀγνώμων & εὐγνώμων, aliáque plurima) contenderet: at quum vsurpatur de eo qui ad veniam dandam propensus est, aut simpliciter de eo qui dat veniam: (quæ significatio

D frequentissima est, quum altera illa contrà sit rarissima, ea nimirum qua pro consentiente vsurpatur) tunc non amplius ad γνώμη pertinere, sed sui verbi significationẽ sequi diceret. In qua certè & ipse opinione essem, nisi itidem verbum ipsum συγγινώσκειν pro Consentire positum inuenissem.

Συγγνώμη redditur etiam Indulgentia (vti dixi) item Concessio, necnon Permissio: in hoc loco Pauli ad Corinth. c. 7, vbi de coniugio disserit, τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ᾽ ἐπιταγήν. Vbi vet. interpr. συγγνώμην reddit in-

E dulgẽtiam, itidémque Erasm. Ideo autem quidã Concessionem aut Permissionem interpretari maluerunt, quòd Indulgẽtia dicatur de iis quæ talia sunt vt reprehendi possint. Sed sunt qui contrà in bonã etiam partem vsurpari velint. Verùm hoc sciendum est, inueniri & aliam lectionem, videlicet κατὰ γνώμην. quam ne omnino reiiciendam putem, facit eadem oppositio γνώμης & ἐπιταγῆς in eadem epistola. vt enim hîc scriptum est (sequendo illam lectionem) τοῦτο δὲ λέγω κατὰ γνώμην, οὐ κατ᾽ ἐπιταγήν: ita ibi, περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι, &c. Illud tantùm iniicit

F mihi scrupulum quòd κατὰ γνώμην ea in significatione legere me non meminerim.

Συγγνώμη, Status vnus ex assumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personam quæ iudicio nõ est obnoxia, vt scribit Hermog. Concessio à Trapez. exponitur. Latinè dici etiam potest Venialis status, & Deprecatio. Hæc ex vulg. lex. Vide Hermogenẽ ex quo affertur & συγγνωμονικὸν κεφάλαιον, quod huc pertinere videtur. Exponitur autem Venialis locus.

G Συγγνώμων, ὁ & ἡ, (qui & συγγνωμονικός) Ad veniam dandã propẽsus, Qui libenter dat veniã, Facilis in dãda venia, Facilis in condonãdis peccatis. Possis etiam exponere, Placidus Facilisque, veniæq; paratus, ex Nasone. (Redditur itẽ Indulgens, itẽ Clemẽs, Mitis, Misericors) Sic in cõparatiuo gradu συγγνωμονεστέρα ψυχὴ apud Synesium, Animus ad veniã dandam propensior, vel Animus ad misericordiam propensior. Possit alioqui συγγνωμονέστερος reddi etiam vno verbo ex Terentio, Ignoscentior. Atque adeo illud συγγνωμονεστέρα ψυχὴ ex eo verti possit

H Ignoscentior animus. Interdum verò συγγνώμονα εἶναι) est simpliciter Veniam dare, Ignoscere. Xenoph. τοὺς θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι), deos precaberis vt tibi veniam tribuant. Apud Euripidem, sequente etiam genitiuo (vt nimirum συγγνώμη genitiuum habet) συγγνώ-

A μονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Veniam dare eorũ quæ dicta sunt, Ignoscere quæ dicta sunt. Apud Thucyd. ξυγγνώμονες ἐστὲ pro Concedite, (vt Da mihi hanc veniam, pro Hoc mihi concede, Sine te hoc exorem. Gallicè, *Faite moy ceste grace*) lib. 2, ξυγγνώμονες δὲ ἐστε, τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοὺς ὑπάρχοντας προτέρους, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοὺς ἐπιφέροντας νομίμως. Quamuis autem paulo aliter hic sumatur quàm in illo Xenoph. loco, itidem tamen dis tribuitur. (NEVTR. Σύγγνωμον siue ξύγγνωμον, apud Thucyd. ab illa significatione discedit. ponitur e-

B nim passiue pro συγγνώμης ἄξιον, Venia dignum. Locum autem in quo vtitur, habuisti suprà in Συγγνώμη, col. 1862, lit. E) Contrariam huic significationem habet BICOMP. Ἀσυγγνώμων, Qui non est ad veniam dandam propensus, seu ad ignoscendum. Aut etiam simpliciter, Qui veniam non dat, apud Demosth. Redditur item Immitis, Immisericors: vt συγγνώμονα reddi etiã Mitem, Misericordem, dictum est.

Σύγγνωμον, Consentiens, Qui est eiusdem sententiæ. Plato De leg. lib. 6, ὑμεῖς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονάς τε

C ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. Sic autem συγγινώσκειν pro Consentire alicubi vsurpari, dictum fuit. Alioqui non tanquam verbale huius συγγινώσκω esset, sed tãquam ex γνώμη factum, præfixa præpos. σύν. vt inde sunt ἀγνώμων, εὐγνώμων, aliáque quamplurima. Præsertim verò si reddatur Qui est eiusdem sententiæ, deductio hæc cõuenire illi videbitur.

Συγγνωμονικός, ἡ, ὁν, idem quod συγγνώμων, in ea significatione quæ priori illi data fuit, videlicet pro eo qui ad

D veniam dandam propensus est, &c. Aristot. συγγνωμονικὸν (qualem esse scribit τὸν πρᾶον) opponit τιμωρητικῷ Ethic. lib. 4, cap. 5, οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Idem Rhetor. 1, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις συγγνωμονεῖν ... ἁμαρτάνειν. Habuisti hoc nomẽ ex eodem suprà, in loco quem protuli in Συγγνώμη. Sed συγγνωμονικὸν ab eodem vsurpatur etiam pro συγγνωστός, Venia dignus, Cui ignosci debet. Rei tamẽ potius quàm personæ tribuitur, vt opinor. Sic Ethic. 7, οὐ γὰρ εἴ τις ἰσχυρῶν καὶ ὑπερβαλλουσῶν ἡδονῶν ἡττᾶται, ἢ λυπῶν, θαυμαστὸν ἀλλὰ καὶ

E συγγνωμονικὸν εἰ ἀντιτείνων. Itẽ lib. 5, ὅσα μὲν μόνον ἀγνοοῦντες ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Ibidem, τῶν δ᾽ ἀκουσίων [ἀδικημάτων] τὰ μέν ἐστι συγγνωμονικά, τὰ δ᾽ οὐ συγγνωμονικά. ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά· ὅσα δὲ μὴ δι᾽ ἄγνοιαν ἀλλ᾽ ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος δὲ μήτε φυσικὸν, μήτ᾽ ἀνθρώπινον, οὐ συγγνωμονικά. Quod autem Aristoteli συγγνωμονικὸν, (ex quo solo huius significationis exempla suppetũt) id Thucydidi esse σύγγνωμον ostendi in loco quem ex eo attuli post Συγγνώμων. Videtur certè magis conuenire huic σύγγνωμον quàm illi συγγνωμονικὸν ista significatio. At

F de συγγνωμονικοῦ κεφαλαίου dictum fuit suprà in nomine Συγγνώμη significante venialem statum, vt quidem interpr. v. l. Vbi & συγγνωμονικὴ αἰτίασις dicitur esse cõcessio. ADVERB. Συγγνωμονικῶς, Animo ad veniam dandam propenso, Clementer, sequendo non posteriorem sed priorem nominis Συγγνωμονικός significationem.

¶ Γνωρίζω, Noscito, Agnosco. Ponitur autem & pro Notum facio, Notitiam do, siue præbeo. (vno verbo Notifico, quod apud Nasonem & Gellium inuenitur) dubitariq; possit vtra significatio præcedere debeat. Sed illi significationi qua ponitur pro Noscito siue Agno-

G sco, priorem locum dedi, quòd plura eius exẽpla (præterquam in Testam. noui scriptis, vbi altera perfrequẽs est) inuenisse mihi viderer. Siquis tamen alterã præcedere malit, facilè cedã. Plut. in Amat. nar. πρὶν τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τὸ Φώκου εἴη, vocẽ illam, vt quæ Phoci esset, agnouisse: Polit. interprete. Herodian. lib. 1, γνωρίσαντες δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ δὲ μᾶλλον ἐπιστεῦσαν ὁ ἀξιωθεὶς τὴν γραφήν, Agnita dein Cõmodi manu, vt idem vertit.

H Eodẽ modo dixit lib. 2, λαβὼν τοῦτο τὸ γραμματεῖον (γνωρίζεις δὲ τῆς Κομμόδου χεῖρα, ἅτε σοι τῷ συνήθει) ἐπιστείλας. Sic & pass. Γνωρίζομαι, Agnoscor, apud eundẽ, lib. 2, τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, Derõsa barba, ne agnosceretur. Itidémque apud Lucianum in Timone, οὐκέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, Non amplius a-

A gnoscor ab eis. Ita enim malo quàm Cognoscor ab eis, vt habent v.l. (Licet alioqui, vt γνωρίζω, Cognosco, ita γνωρίζομαι reddi alicubi possit Cognoscor) Bud. quũ de ὁδηγιώσιν loquutus esset, quod dicit significare Agnoscere, id est Noscitare: subiunxit, Idem γνωρίζω significat. Lucian. γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶ αὐτῷ. Cui loco addit illum Herodiani, (paulo antè à me allatum) γνωρίσαντι τὴν Κομμόδου χεῖρα, Agnito Commodi chirographo. Quum alioqui (inquit) γνωρίζω significet Cognosco, & Indico, & Notum facio. Vnde γνώρισμα, Indicium, vt pulsus in febre. De quibus Budæi verbis dicam aliquato pòst. Nunc redeo ad illũ Luciani locum, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, &c. In hoc enim quũ γνωρίζω reddat Agnosco, in iis verbis quæ modò ex eo protuli: alibi vertit etiam Non renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ ἀπαιτοῦμαι. Locus autem (vt melius de eo iudicari possit) est hic in principio libelli aduersus eum scripti qui ipsum in verbis Promethea esse dixerat. ita enim illum orditur, Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶ φὴς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο ὦ ἄριστε ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶ αὐτῷ. Occasionem autem sumpsit Bud. interpretandi illud γνωρίζω, Non renuo, ex proximè sequentibus ipsius Luciani verbis. nam subiũgit, οὐδ' ἀπαξιοῦμαι πηλοπλάθος ἀκούειν. Non dubium est certè quin & hic locum habeat verbum Agnoscere: sed eum vsum habens quem in isto Ciceronis loco De amicitia, Tu autem Fanni, qui mihi tantum tribui dicis quantum ego nec agnosco, nec postulo. Sic apud eundem pro Milone, Facti illius gloriam libens agnouisset. Sed & apud Herodianum γνωρίζειν à vulgari verbi Agnoscere significatione discedit, lib. 8, vbi scribit, προθέντες δὲ τὰς εἰκόνας Μαξίμου καὶ Βαλβίνου, Γορδιανοῦ τε καὶ στεφάνοις, στεφάνους καὶ δάφναις κατεστεμμένας, αὐτοί τε ἐπεφήμουν, καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον ἔπειθον γνωρίσαι καὶ ἀσπάσασθαι εὐφημίαις τε οὓς ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εἵλοντο αὐτοκράτορας. Quæ Politianus ita vertit, Proponut Maximini & Balbini ac Gordiani cæsaris imagines, coronis & lauro redimitas. Quibus ipsi acclamantes, etiam hortabantur exercitum vt agnoscerent salutarénque & lætis exciperent vocibus quos senatus populusque Romanus imperatores elegisset. Hoc certè in loco non Latinum loquendi genus è Græco, sed potius Græcum è Latino petitum esse crediderim. Existimo enim hoc loco Herodianum vocem Agnoscere, qua illi vt valde propria vsi erant, voluisse ita interpretari vt verbum verbo redditum esset: ideóque illo γνωρίζειν vti non dubitauisse, licet exemplum huius vsus fortasse non haberent. Itidem certè & alia Græca verba ad vsum Latinorum accommodasse illum memini me obseruare. Habet porro nostrum Gallicum verbum *Recognoistre* (quum propriè sit Agnosco, id est Noscito) hanc quoque verborum Agnoscere & γνωρίζειν significationem. Dicimus enim, *Ie le recognoy seigneur*, vel *roy*, aut *empereur*: pro Agnosco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen alia quoque constructione dicere solemus, *Ie le recognoy pour seigneur*, &c.

Γνωρίζω interdum non est Agnosco, sed potius Cognosco. Bud. quum dixisset γνωρίζω esse Agnosco, & huius significationis exempla protulisset: subiunxit (vt suprà docui) Quum alioqui γνωρίζω significet Cognosco, & Indico, & Notum facio. Quibus verbis videri possit significationem illam qua pro Agnoscere ponitur, nõ censere esse primam & maximè propriam. quod ego aliter se habere existimo. Quòd autem subiungit, inde esse γνώρισμα, pro Indicium, ne hoc quidẽ affirmari potest: quum deriuando γνώρισμα ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Agnosco, possit exponi, Id quo aliquem seu aliquid agnoscimus. Sed tamen de hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa cognoscendi significatio probari potest. Ibi certe nullum ipse affert: sed alibi hoc producit ex Aristot. Metaph. lib. 9, καὶ τὴν ὀλιγωτὴν μέτρον τῶν ἐπιστημάτων λέγομεν, καὶ τὴν αἴσθησιν, ὅτι γνωρίζομέν τι αὐταῖς. Ex eodem, ἐκ τῶν ἐξ ἄλλου ἡμῖν μᾶλλον οὕτως ἐγνωρισμένων πολλάκις ἐστί. Quinetiam ex Demosthene affert γνωρίζω, pro Cognosco, Noui. Itidémque partic. ἐγνωρισμένος pro Cognitus, inueniri tradit. Ex Isocrate quoque affertur γνωρίζειν pro Cognoscere: vbi scribit, πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας ὁποῖοί τινες καὶ τίνες εἰσί, Da operam vt noris eos qui & quales sint qui loquuntur. Sic etiam ex Galeno pro Cognoscere, seu Deprehendere: ad Glauc. lib. 1, ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν ἰδεῖν ἐστι μάλιστα γνωρίσεις. Item, γνωρίζεις δὲ τὰς διαίτας ἁμαρτήσεις τῆς ἀσυμμετρίας τῶν σφυγμῶν. Ad hanc significationem referẽda est ea quam dat Polit. isti verbo in hoc loco Herodiani, lib. 1. ὥστε δὲ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸ ἦθος. vertit enim, Qui consuetum ipsius haberent ingenium. Miror tamen cur potius reddiderit Consuetum haberent quàm Cognitum haberent: atque adeo suspicari quis possit hoc, non illud, ab eo scriptum fuisse. Inuenitur alioqui & in v.l. γνωρίζω expositum Consuetudinem ineo & familiaritatem. Cui significationi subiungitur ex Aristide, οὐ χαλεπῶς ἀλλήλοις ἐγνωρίζον. Sed incertum est an hic Aristidis locus pro illius significationis exemplo afferatur: quum ibidem illam proximè præcedat ea cui primum locum dedi: videlicet Agnosco, Noscito.

Γνωρίζω, Notum facio, Notum reddo. vel Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. Gregor. de Basilio, Ἀθῆναι δέ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον. Idem, ἵνα καὶ τὴν φύσιν ἐπιδείξη καὶ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν. Idem, ὁποίου γνωρίζεις τὴν ἀλήθειαν. At in hoc Athenæi loco redditur Indicare: ὁ Πέρσης βασιλεὺς ἆθλα ἐτίθει τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, is præmia proponebat qui nouas voluptates indicabant. In Testamenti noui scriptis frequentissimum est hoc vocabulum (vnde etiam videri possint Gregor. & reliqui theologi lubenter hoc fuisse vsi) in hac transitiua significatione, videlicet pro Notum facio, Declaro. (qua vsi prius fuerant Græci Bibl. interpretes: vt videmus cum alibi, tum in hoc Psalmi 15 loco, ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς) Ioann. cap. 17, vers. 26. καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, Et notum feci eis nomen tuum & notum faciam. Sic ad Romanos capite 9, de Deo, ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibidem, versu proximè præcedenti, καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam suam. Aut etiam, Patefacere potentiam suam. Quo verbo reddi aptè potest & in isto loco epist. ad Ephes. cap. 1, γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Vtitur autem & alibi hoc ipso verbo cum eodem accusatiuo. Apud eundẽ frequens est γνωρίζω ὑμῖν ὅτι, quum dicturus est aliquid quod ab illis sciri magni referre existimat, perinde acsi diceret, Vos autem hoc ignorare nolim. Vel potius, Vobis autem apertè significo. Non malè tamen interpr. qui & hic reddunt Notum facio. Apud eundem verò vbi dicit, πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικός, reddi etiam potest, Omnia vobis exponet, vel De omnibus certiores faciet. Inuenitur tamen γνωρίζω & pro Cognosco, vel Noui: epist. ad Philipp. cap. 1, v. 22. καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω. vbi οὐ γνωρίζω redditur etiam Ignoro, rectè. At de vsu quẽ habet apud eundẽ passiua vox γνωρίζομαι, dicã mox vbi de illa agã. Nũc de alia significatione verbi huius γνωρίζω, quæ ad istam cuius exempla tot allata fuerunt, pertinet: sic tamen vt tanquam particularior sub generaliori includatur. Ea est qua ponitur pro συνίστημι καὶ συστατικὸς, vt expon. Bud. afferens ex Plutarcho in Fabio, καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἡ γυνή. Interpretationem autem ibi non addit, sed alibi reddit, Conciliat illi & insinuat. Quidam certè γνωρίζω & hic simpliciter interpr. Notum reddit.

PASS. Γνωρίζομαι (sequendo significationes datas actiuæ voci Γνωρίζω) est Agnoscor, cuius significationis habuisti duo exempla suprà in Γνωρίζω, vnum ex Herodiano, alterum ex Luciano. Item, sicut Γνωρίζω pro Cognosco etiam poni interdum dictum est, ita Γνωρίζομαι pro Cognoscor poni sciendum est. vnde ἐγνωρισμένος, Cognitus. Denique vt Γνωρίζω est Notum facio, sic Γνωρίζομαι, Notus fio, Innotesco, Patefio. Quibus modis reddi potest apud Paulum: fortassis autem alicubi & Cognoscor.

Γνώρισμα, ατος, τὸ, Id ex quo aliquem siue aliquid agnoscimus, Indicium. Synes. καὶ καθάπερ ἱερείου διὰ πυρὸς ἀφανισθὲν τὸ δέρμα λείπεται, γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου. Lucian. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε ἀπαιτεῖν ἐπὶ τούτῳ τὸ γνώρισμα. Plutarch. ἃ ἔχει καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Bud. (vt antea dixi) hoc verbale vult esse ab ea verbi γνωρίζω significatione qua ponitur pro Indico, Notum facio: exponitque Indicium: addens, vt pulsus in febre: apud Galenum, ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωρίσματα. Apud eundem, μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἐν τοῖς σφυγμοῖς ἐστὶ καὶ τοῖς οὔροις γνωρίσματα. Apud Xenoph. quoque γνωρίσματα reddi potest Indicia, Pæd. 2, συναρμόσαι ταῦτα ἀπαντῶν, ἵν᾽ ἔχῃ γνωρίσματα, ὥστε εὔδηλον εἶναι ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστιν.

Γνώρισμα, Insigne, Ornamentum, Decus, Id propter quod aut res aut ciuitas visenda est. Ita Bud. afferens ex Gregorii oratione de Basilio, ἄλλαις μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν, ὅπως ἂν οἶμαι τῶν διηγημάτων ἔχωσιν ἢ τῶν οἰκείων· τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώρισμα. Id est, Propter literarum studia visitur: de Cæsarea Cappadociæ. Sic γνωρίσματα τῆς βασιλείας affertur pro insignibus imperii. Item, φιλοσοφίας τὰ φέρει γνωρίσματα, ex Alexand. Aphrod. in præf. Probl. lib. 1, de medicina, Insignia gestat philosophiæ.

Γνωρίσματα plurali numero, Monumenta: sed accipiendo hanc vocem Latinam in certa & peculiari significatione. Terent. in Eunucho, Act. 4, scena 6, Abi tu, cistellam Pythia domo effer, cum monumentis. Vbi Donatus, Monumenta sunt quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ σπάργανα. Cuius significationis aptissimum videtur exemplum habere iste Pausaniæ locus, in Atticis, κατέθετο Αἰγεὺς ὑπὸ τῇ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι, γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί. Pertinet autem potius hæc significatio ad illam cui primus locus datus est, quàm ad eam cui secundus. Cæterùm (vt de hoc obiter lectorem moneam) conuenire optimè videtur ille Terentii locus cum isto Plauti in Rudente, Quia leno ademit cistulam ei quam habebat, vbique habebat Qui suos parentes noscere posset: veretur ne perierit. Vbi obserua etiam verbum noscere quod est γνωρίζειν, vnde γνωρίσματα.

Γνώρισις, εως, ἡ, Agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum, vt vertit Bud. Huic autem verbali subiungam COMPOS. Ἀγνώριστος, Δυσγνώριστος, Εὐγνώριστος. quoniam & ipsa, licet eis per compositionem α accesserit, magis formam verbalis retinent quàm nomen Γνώριμος: quod alioqui factum itidem ex hoc verbo esse cõstat. Sicut enim Γνώρισμα ex ἐγνώρισμαι, Γνώρισις ex ἐγνώρισαι, sic illa ex ἐγνώρισται fieri manifestum est, & quidem tanquam præcedente γνωριστός. Est igitur Ἀγνώριστος, Non agnitus, aut Qui talis est vt agnosci nõ possit. Item, Non notificatus, seu Qui nõ innotuit, Qui in notitiam non venit. Vel, Qui talis est vt notificari seu innotescere non possit. At v. l. interpr. Incertus, Incognitus. Præceditque in iisdem VERB. Ἀγνωρίζω pro Ignoro, quod mihi valde suspectum est. Secundum COMPOS. est Δυσγνώριστος, Agnitu difficilis, Qui facilè agnosci non potest. Vel, Qui non facilè notificari potest, seu innotescere. Cui contrariam significationem habet tertium COMPOS. Εὐγνώριστος. Sonat enim, Agnitu facilis, Qui facilè agnosci potest. Vel, Qui facilè notificari queat, seu innotescere. His addam & VERBALE Γνωριστικός, quo significatur Notitiam præbens, & quasi quis dicat Notificatorius. Sed apud Pollucem reddi potest Index, vbi scribit γνώμονα vocari τὸν ἀποπίπτοντα ὀδόντα τῆς ἡλικίας ὄντα γνωριστικόν.

Γνώριμος, ου, ὁ & ἡ, Notus, Cuius notitiam habemus. Demosth. Olynth. 3, ἔσται δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ὑμῖν ὁ λόγος. οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ᾽ οἰκείοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐδαίμοσιν ἔξεστι γενέσθαι. Plut. in lib. De Pyth. orac. ἀμαθὴς γὰρ ἔσται νομίσματος ἡ τοῦ λόγου χρεία· καὶ δόκιμον καὶ αὐτὸ τὸ συνήθες ἐστὶ καὶ γνώριμον, ἄλλην ἐν ἄλλοις χρόνοις ἰσχὺν λαμβάνοντος. Alexander lib. 1 De anima, γνώριμον τὴν & ἀγνωστότατην inter se opposuit: eodémque in loco voci γνώριμον addidit ἀναμφίλεκτον, ita scribens, ἀλλ᾽ ἔστι πολλὰ τῶν ὄντων ἃ τὴν μὲν ὕπαρξιν ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν· ὥσπερ ἥ τε κίνησις καὶ ὁ τόπος ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ χρόνος. ἑκάστου γὰρ τούτων τὸ μὲν εἶναι γνώριμον καὶ ἀναμφίλεκτον· τίς δὲ ποτ᾽ ἐστιν αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων διαγνῶναι. quæ Bud. ita vertit, (sensum exponens, non singula verba interpretans) Tempus esse & locum omnes nouerunt, sed quæ sit eorum essentia siue natura, & definitio, scire difficillimum. Γνώριμος annotatur significare etiam Cognitu facilis, sed nullum significationis huius exemplum additur: videndum autem annon illi Demosthenis loco conuenire possit: vt videlicet γνώριμος ibi non sit Notus sed Cuius facilis sit notitia, Cognitu facilis. Neque tamen & illam interpretationem ferri posse nego. Γνώριμον alicubi legisse mihi videor non simpliciter pro eo qui notus sit, sed pro eo qui sit clarus & celeber. Apud Aristotelē Polit. lib. 4, οἱ γνώριμοι distinguuntur ἀπὸ τοῦ δήμου: dicunturque δήμου εἴδη esse, οἱ γεωργοί, τὸ περὶ τὰς τέχνας, τὸ ἀγοραῖον &c. at γνωρίμων εἴδη esse, πλοῦτος, εὐγένεια, ἀρετή, παιδεία. In v. l. ponitur & Γνώριμον, tanquam substantiuum, quod redditur, Fides, reique exploratæ & compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc expositio Græca, sine autoris nomine, πιστὸν καὶ ἀσφαλές· ὃ ὑμεῖς πιστὸν ἔσμεν. Sed quanuis de hac expositione, nisi locus adeatur, difficile sit iudicare, quicunque eius est autor, non videtur γνώριμον illud pro substantiuo accipere.

Γνώριμος, Notus. Sed hîc me loqui scito non tam de participio Notus, quod est Cognitus: sed de nomine Notus: id est de Notus quod ex participio in nomen, sicut & alia quædam apud Latinos quoque, transiit, & pro familiari ponitur. (Scio enim & extra hanc significationem, nominis loco haberi nonnunquam) vt in hoc versu Horatii, Sat. 1, lib. 1, Non vxor saluum te vult, non filius: omnes Vicini oderunt, noti, pueri atq; puellæ. Vsus est autem hoc γνώριμος & Homerus, sed vno duntaxat (vt tradit ex aliis Eustath.) in loco: videlicet Odyss. π, non procul à principio, Εὔμαι᾽, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Vbi annotat idem grammaticus, discrimen poni inter ἑταῖρον & γνώριμον: ac fortasse τιμιώτερον esse ἑταῖρον quàm eũ qui simpliciter sit γνώριμος: fortasse etiam esse γνώριμον quiddam generalius, sub quo comprehendantur & ἑταῖροι & alii quolibet modo συνήθεις. Ego certè illi in vtroque assentior: nam latius multo γνώριμον patere quàm ἑταῖρον, & maiore hũc quàm illum in pretio esse, varii scriptorum apertè ostendunt loci. Apud Demosthenem certè vt φίλος minus quàm ξένος, ita hoc φίλος plus esse quàm γνώριμος videmus, in isto orationis Pro corona loco, ἐκ ποίας γὰρ ἴσως ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, ξένος ἢ φίλος ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; q. d. Tantum abest vt iusta aliqua de causa potuerit illi esse ξένος, vt nec φίλος, atque adeo ne γνώριμος quidem. Sæpe autem redditur hoc γνώριμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris & quicum consueuimus: afferens ex Xenophonte, ὥσπερ κύνας οἱ σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρους ἑαυτῷ ἢ σοι ποιήσεις. Interdum οἰκεῖοι & γνώριμοι, nonnunquam γνώριμοι & συνήθεις copulantur. vtriusque vsus exemplum extat apud Plat. Legitur enim apud eum De rep. lib. 1, ἀπεχθάνεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις. Apud eundem libro eiusdẽ operis 2, τοῖς γνωρίμοις καὶ συνήθεσιν opponũtur οἱ ἀγνῶτες. Ita enim scribit, οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρᾳοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον. Itidẽ copulantur ista duo nomina ab Aristotele: sed duobus his alia duo opponuntur. neque enim ἀγνῶτες solum illis duobus opponit, sed ἀγνῶτες & ἀσυνήθεις: ita scribens, Ethic. lib. 4, cap. 6, ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Rursum autem Plato in Charmide ἀγνῶτας & γνωρίμους inter se opposuit, scribens, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοί, τοὺς δὲ καὶ πάνυ γνωρίμους. Nec verò solum γνώριμος τινι, sed & γνώριμος τινος dicebant. vnde affertur etiam γνώριμος ὁ-

Digitized by Google

μος. Peculiari magis significatione γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. Suidas postquam γνώριμοι exposuit φοιτηταί, hunc locum affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλείους ἢ ἑξακοσίους. Quò pertinet hic Plutarchi locus in lib. De virtute moral. τινὶ γνώριμοι καὶ μαθηταὶ ἑταῖροι καλούμενοι καὶ ὄντες.

ADVERB. Γνωρίμως, Familiariter, More eorũ qui sunt familiares. Possint verò & aliæ interpretationes huic aduerbio dari, sequendo eas quæ nomini γνώριμος datæ fuerunt.

C. AN Ἀγνωρίζω, Agnosco. Sonat q.d. Recognosco, non in ea signif. quam habet apud veteres scriptores, sed in ea potius quæ barbara est pro Gallico *Recognoistre*. Plato in Politico, δεῖ δὴ τις συγγενῆς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως δι' ἀλόγου ἀναγνωρίζειν. vbi Bud. vertit Agnoscere, Noscitare. B

A Pass. Ἀναγνωρίζομαι, Agnoscor. At in v. l. Innotesco.

Ἀναγνωρισμός, οῦ, ὁ, ET Ἀναγνώρισμα, ατος, τό, Agnitio. Synes. epist. 100, ὦ παρ' ὧν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὸν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιούμενοι. Interdum verò ἀναγνώρισμα est potius Specimẽ & documentũ, teste B. Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, apud Plat. idem quod ἀναγνωρισμός, Agnitio.

C. ΔΙ Διαγνωρίζω, Dignosco, Internosco. Apud Lucam autem, cap. 2, ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου. pro Diuulgauerunt, Notum fecerunt, vt Bud. vertit: rectius quàm vet. interpr. Cognouerunt. Erasm. tamen quum alioqui reddat & ipse Diuulgauerunt, putat & pro Pernouerunt posse accipi. sed perperam: quum cõstet positum esse pro διεφήμισαν quo Marcus vsus est.

Quod sequitur vocabulum δάπεδον, vel post πέδον, vel post ἔδαφος ponendum fuisset, prout quis ex duabus etymologiis quæ ei dantur, alterutram sequi voluisset. Affertur verò & tertia, quam itidem declarabo. Cæterùm quòd non sit παραγωγόν, sed aliunde deriuatum, (licet & ipsum non pauca ex se deriuata habens) ideo notulam ei, sicut aliis plerisque, præfixi.

—ΔΑΠΕΔΟΝ, ου, τό, Pauimentum. Generalius verò & Solum. Homer. Iliad. δ, in principio, Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pauimento. Quẽ locum affert & Cam. postquam dixit δάπεδον esse pauimentum, id est, complanatum & spatiosum locum in ædibus. Sed malim simplicius interpretari Pauimẽtum (non addita illa vocis huius expositione) tum in hoc tum in aliis eiusdẽ poetæ locis. Ex quibus est hic, Odyss. κ, Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν, Καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν. Vbi Eustath. annotat δάπεδον non γῆν ὑπαιθρον videri significare, sed τὸ τοῦ δώματος ἔμβαδον. Apud eũdem eiusdem operis lib. λ, Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. Vbi annotat idem scholiastes, ὅτι δ' ἐν τοῖς ῥήτορσι καὶ ὅτι δάπεδον καὶ τοῦ ὅπως ποτὲ μεγάλου ἔδαφος εἶναι, ἴσθι καὶ αἱ βάσεις αἱ οἱ κρητῆρες. Vbi obseruandũ est, eum, tanquam nõ affirmantem, addere ἴσως, i. fortasse. Sic quoq; in loco præcedẽte non dicit significare, sed videri significare τὸ τοῦ δώματος ἔμβαδον. Qua voce alioqui vtitur in eiusdẽ vocabuli expositione, in illo etiã loco quẽ primum protuli. Postquã enim dixit δάπεδον esse τόπον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸν μὴ ἔχοντα οἰκήματα: siue τόπον ἐν πόλει, ψιλὸν οἰκημάτων: (vt in hoc eiusdem scriptoris loco, ἀφαιροῦντι τὴν ἀσπίδα ἐπὶ χαλκοῦ οὔδεος, ... τῷ δαπέδῳ ἐπὶ τοῦ τείχους) siue χωρίον ἡμαλὸν εἰς διατριβὴν αἴθριον, (quod in Odyssea vocari ab illo τυκτὸν δάπεδον, vbi proci se exercent) addit, posse & hic, sicut in quibusdam Odysseæ locis, hac voce intelligi τὸ ἐντὸς οἰκίας ἔμβαδον. adeo vt δάπεδον non sit αἴθριον dũtaxat, sed ὑπόροφον quoque. Quibus hæc subiungit, quæ de etymo huius vocis disserit. Ortum est δάπεδον ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram significat) & nomine πέδον. Idem enarrator in hunc locum qui extat Odyss. χ, Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον, annotat δάπεδον hic quoque significare τὸ ὑπόστεγον ἔδαφος. idque manifestum esse ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, nimirum ad differentiam τοῦ αἰθρίου. Sciendũ est porro vocem istam pro pauimento reperiri apud eos quoque qui soluta oratione scripserunt. Athenæus lib. 12, ἔρραινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ ἀνώδει τὸ δάπεδον. Quinetiam apud Xenophontem vocẽ istam habemus, Pæd. libro 8, pag. 142, meæ editionis, vbi de Persarum luxu & mollitie loquitur, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες.

Δάπεδον, interdum est potius Solum: vt quum dicitur quis natus vel ἐν δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius humatus esse: cuius vsus exemplũ in Anthol. epigr. extat. Sed & pluralis pro singulari positus hunc eundem vsum obtinet. vt in hoc Biantis epitaphio, Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φύντα καλύπτει Ἥδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἰωσι μέγαν. Inuenitur & cũ aliis genitiuis, siquidẽ apud Eurip. legimus πέδων δαπέδοις, periphrasticè pro πέδοις. Eadem periphrasi dicitur γῆς δάπεδον, (vt Latini poetæ dixerunt Terræ solum) quod Aristophanes non tanquam comicum, sed tanquam tragicum vsurpauit, in Pluto, Ἢ γῆς ἀρότρῳ ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Sic autem pleraque extant apud hunc comicum, quæ minimè ex comico sermone sumpta sunt, quin potius ab eo abhorrent: sed ad tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicuius tragici locum, iis vtitur.

Δάπεδον, (vti dixi) quidam ex πέδον, alii ex ἔδαφος deriuarunt. Eustathius ex iis est qui ex πέδον deductum esse volunt: vt nimirum δάπεδον dicatur quasi δᾶς πέδον, quod δᾶς est Doricum pro γῆς: à NOMIN. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quasi quis dicat Terræ solum. Sic non solùm γῆς πέδον, sed etiam χθονὸς πέδον inueniri apud tragicos, docui in πέδον: genitiuum illum ex Æschylo, initio sui Promethei vincti, hunc autem ex Sophocle afferens. Etymologus nomen hoc δάπεδον deducit quidem & ipse ex πέδον, cui præfixa sit particula δα. sed huic aliam hic significationem inesse existimat. vult enim esse ἐπιτατικήν. id est, habere vim intendendi. vt δάπεδον sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος. Fieri autem ait hoc δα ex ζα, per metathesin literæ δ in ζ. vnde ζάπλουτος dicitur ὁ πάνυ πλούσιος. Vbi obserua obiter eundem vsum PARTIC. Ζα, ET Δα, si eius sententiã sequamur. Ad ζα quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendæ significationis vim habere cõstat: at particulæ δα hunc vsum habentis, non obuia itidem exempla sunt. Dicitur quidem in δάσκιος esse itidem ἐπιτατικὴ hæc vocula, sed alii esse volunt per syncopen factum ex δασύσκιος. Sic & in Δαφοινὸς vsum isti m à quibusdã habere existimatur. Altera autem etymologia (cuius nullam scholiastes ille mentionem facit) ea est qua δάπεδον ab ἔδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minusque verisimilis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat VOX Ἔδαπεδον, quippe quæ habeat ε, & in qua aspiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici possit: vt videlicet ex ἔδαφος primùm ἐδάπεδον pro ἐδάφεδον factum sit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam ἐδάπεδον nullo testimonio nobis comprobant vulg. lex. ego autem nec apud Hesychium nec Suidam, nec Etymologum, nec alium quenquam, eam reperio: adeo vt valde suspectã habeam, & verear ne, vt aliæ quamplurimæ, errore alicuius ex illorum vulg. lex. consarcinatoribus in ea irrepserit. Hæ sunt illæ duæ etymologiæ quæ apud veteres grammaticos extant: sic tamen vt prior magis apud eos recepta sit. At Camer. hanc falsam esse arbitratur, (nam esse quasi γάπεδον, id est γήπεδον, falsum est inquit) qui alterius ne mentionẽ quidem facit. Putátque δάπεδον esse potius à δάπτω significante κόπτω: sicut pa-

nimentum est à Pauio, quod est ferio. Ego autem non video cur ex duabus illis priorē repudiare debeamus: nisi infinitas alias, quæ alioqui recipi solēt, reiicere velimus. Sed vndecūque tandem originem habeat vox δάπεδον, ex ea orta esse constat nomina composita, Ἀλλοδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, aliáque de quibus ordine agam: atque ita ἀλλοδαπὸς dicetur tanquam ἀλλοδάπεδος, vel tāquam ἀλλοδαφές. idémque & de cæteris dicemus. Sed mirari quis possit, idque non immeritò, quomodo Eustathius δάπεδον ex πέδον non ex ἔδαφος deducens, ἀλλοδαπὸς tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πέδου, siue ὁ τοῦ ἄλλοθεν πέδου, sed ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Qua de re dicam & in composito secundo Ἡμεδαπός.

C. Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (siue tanquam ἀλλοδάπεδος siue ἀλλοδαφὴς, vt modò dicebam. nam à quibusdam exponitur ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου, ab aliis ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους) Qui est ex alio solo, non ex nostro, Qui est ex solo peregrino, Peregrinus, Alienigena, Extraneus, Exterus, Externus. Homerus Iliad. γ, Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ἀνάγοι τ' ἀλλόχους. id est exteris. Eiusdem poematis libro π, — ἐπεὶ σφίσιν ἔμμα πόληος Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περὶ εἶεν. Et lib. τ, ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ. pro eo quod alibi dicit, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Vsus est hoc nomine (licet alioqui sit ποιητικώτερον) Xenophon quoque Pæd. 8, πολῖται δὲ ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκηνῶν. Xenophontem verò in vsurpanda voce ista imitatus est Herodianus præsertim: apud quem plerisque in locis occurrit ἀλλοδαπή, subaudito substantiuo χώρα, vel γῆ. vt libro 8, βιῶναί τι καὶ κατὰ γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες. Et libro 5 αὐτοὶ μὲν ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διαιτώμενοι. Sic in alio eiusdem loco vsurpatur genitiuus ἀλλοδαπῆς. Vsi sunt verò & alii eodem modo: ex quibus est Philo libro 1, De vita Mosis, καὶ ἄρτι παρελθὼν εἰς ἀλλοδαπὴν ἀφιγμένος.

Ἀλλοδαπὸν, interdum aliquid vocatur quod est inusitatum & insolens, seu formæ inusitatæ. (qua in significatione videndum est an vsurpari Peregrinum possit) Interdum verò & Prodigiosum reddi posse videtur, sicut ἀλλόκοτον. Herodianus lib. 1, ζῶά τε παντοῖα, καὶ τὴν ἑαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα, σχήματί τε ἀλλοδαπῷ, καὶ μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις πολλάκις ἀπεκυήθη. vbi Polit. σχήματί τε ἀλλοδαπῷ vertit figura prodigiosa: ita hunc locum interpretans, Præterea animalia omne genus, minimè naturam suam seruātia, cum figura corporis prodigiosa, tum membris haudquaquam congruentibus edebantur. In alio tamen eiusdem historici loco eadem verba haud eodem interpretari modo possimus. haud enim liceat σχῆμα ἀλλοδαπὸν itidem reddere figuram prodigiosam, in isto eiusdem loco, libro 5 μὴ ἀλλοδαπὸν ἢ παντάπασι βάρβαρον τὸ σχῆμα ἐσθῆτι, λυπῇ τοὺς ἰδόντας. Hic enim ἀλλοδαπὸν σχῆμα est simpliciter Peregrinus habitus, id est Peregrinæ genti vsitatus.

C. Ἡμεδαπὸς, οῦ, ὁ, Qui est è nostro solo, id est nostrate: (sicut ἀλλοδαπὸς proximè præcedens, Qui est ex alio solo) Vno verbo reddi potest Nostras. Sonat enim ἡμεδαπὸς, q. d. ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, quasi diceretur ἡμεδάπεδος. Vel, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, sequendo Eustathium: qui postquam scripsit τηλεδαπὸν fieri ex τῆλε & ἔδαφος, & esse νήσους τηλεδαπὰς apud Homerum, ὧν τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφος ἐστι: addit talem deductionem habere etiam ἡμεδαπὸς & ἀλλοδαπὸς: vtpote significantia, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, & ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Sic ποδαπὸς sonare ποίου ἐδάφους, ἤτοι χώρας, γῆς. Iure autem optimo mirum alicui videatur (vt antea dixi) cur Eust. alibi δάπεδον nō ex ἔδαφος deriuās, sed ex πέδον, præfixā habente voculā δᾶ quæ Doricè vsurpetur pro γῆ: in istis cōpositis non itidem genit. πέδου, sed genit. ἐδάφους mentionem faciat. Non video certè quid aliud hic dici possit quàm eum ista composita non ex δάπεδον facta esse, sed sibi peculiarem deriuationē habere censuisse. Verùm hanc sententiam nulla defendi posse ratione existimo. Erat tamen alioqui dicendum, ἀλλοδαπὸς, ἡμεδαπὸς, & reliqua, ex δάπεδον fieri, quasi ἀλλοδάπεδος, ἡμεδάπεδος: illud autem δάπεδον ex πέδον vel ex ἔδαφος esse ortum. Vnica esset excusandi Eustathii via: dicēdo nimirum eum, quum scripsit, ἡμεδαπὸς, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, intellexisse ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, id est ἐδάφους: itidémque in cæteris. Sed vereor vt parum verisimile iudicetur eum ita intelligendum relinquere nobis voluisse. Equidem Hesych. quoque & Suidas in expositione genitiui ἡμεδαποῦ afferūt illud ἐδάφους. Exponitur porro ἡμεδαπὸς, ἰσχόριος, siue ἐπιχώριος, necnon αὐτόχθων. Sæpe verò & ἡμέτερος, id est Noster. vt ἡμεδαπῆς γῆς Hesych. exp. ἡμετέρας. item ἡμεδαποῦ, ἡμετέρου. Idem postquam dixit ἡμεδαπὸν opponi τῷ ἀλλοδαπῷ, & declarare τὸ ἐπιχώριον addit, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον. Sic apud Aristophanem Suidas, Ὁ γεῶν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, exponit ἡμέτερος. Et in alio eiusdem loco, καὶ τι καὶ παιδίον τῶν ἐρίων μεταβάλοντες ἡμεδαπῶν, exponit ἡμετέρων. Sed pronomen ἡμέτερος, sicut & Latinè Noster, interdum & pro Nostras accipitur.

COMP. Ὑμεδαπὸς illi Ἡμεδαπὸς proximè subiungendum est, vtpote ei respondens: sicut Latinè sibi respondēt Nostras & Vestras. Est igitur Ὑμεδαπὸς itidem Qui est è vestro solo, Vestras. Hesych. ὑμεδαποῦ exp. τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους. Suidas, τοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ὑμῖν συγγενοῦς τῆς αὐτῆς χώρας. vbi pro ὑ credo reponendū ἤγουν, aut ἤτοι: vt genitiuo χώρας exponatur ille ἐδάφους. At in v. l. legitur Ὑμεδαπὸς, έος, ὁ, quod interpr. Cōterraneus, Vestras, quasi Eodē vobiscum loco natus. Hisque subiungitur nomen Suidæ, tanquam testis. Vnde apparet eum qui hæc scripsit, existimasse ὑμεδαποῦ, quod apud Suidam legitur, esse à nominatiuo contracto ὑμεδαπὴς. Sed miror cur potius ab ὑμεδαπὴς quàm ab ὑμεδαπὸς esse putauerit: præsertim quum non ἡμεδαπὴς in iisdem, sed ἡμεδαπὸς duntaxat legatur. Quòd si vsquam ὑμεδαπὴς extaret, & quidem apud idoneum quempiā autorem, non dubium est quin & ἡμεδαπὴς itidem dici posset: quinetiam reliqua composita fortasse eādem accipere formam possent. Inueniri quidē certè & παντοδαπὴς, mox docebo.

C. Παντοδαπὸς, οῦ, ὁ, q. d. Qui est ex omni solo: sequēdo interpretationem quæ aliis compositis datur. Sed Latinè redditur, Omnifarius, Omnigenus, Omnis generis. Interdum Varius, Multiplex. Quas duas posteriores interpretationes ei dat Bud. apud Platonem. Παντοδαπὸς, (inquit) Varius, Multiplex: vt χίμαιρα, & similia, apud Platonem De rep. Sic παντοδαπώτατος vertit Valde multiplex, in isto Theophrasti loco, ἅπαντα δὲ καὶ μάλιστα ἐν τῷ Πόντῳ καὶ παντοδαπώτατα καὶ χρηστά. Apud Aristophan. in Ranis, θηρίον quoddam (cui nomen datur Ἔμπουσα) dicitur fieri παντοδαπόν: nimirum ποτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, ποτὲ δ' αὖ γυνή· quinetiam κύων. Vbi παντοδαπὸν γίγνεται quidam interpr. Aliud atq; aliud fit, In omnes formas se commutat. Apud Synesium, παντοδαπὴ ἀρετή, Omnifaria virtus, Virtus omnigena, seu omnis generis. Sæpe autem in plurali vsurpatur. vt παντοδαπὰ ζῶα apud Aristot. Animalia omnis generis, siue omne genus, vt etiam loquuntur Latini interdum. Sic παντοδαπὰ νοσήματα, apud Aristoph. Morbi omnis generis: vel, mutata structura orationis, Omne morborum genus. Ex Theophrasto affertur & παντοδαπαῖς ἐν ὥραις.

Affertur ETIAM Παντοδαπὴς, ex Aristot. in libello περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Sed addit Bud. (à quo affertur) Nisi sit menda. Quibus verbis, suspectum sibi fuisse, apertè ostendit. Verùm suspicionem eam si non tollunt, at certè minuunt Dionys. Areop. & Herodianus, apud quos etiam reperitur. Locus Herodiani est lib. 5, pag. 511, meæ editionis, ὁ δὲ δῆμος ἐθεᾶτο παρὰ τὸ μετὰ παντοδαπῆς εὐωχίας. Posset tamen aliquis rursum suspicari ab ipso autore παντοδαπὸς non παντοδαπὴς scriptum fuisse: præsertim quum in eadem pagina declinationem illam non hanc vsurpet, scribens, ἐσθῆτάς τε καὶ ἐσθῆτας παντοδαπάς. Alioqui pro illo παντοδαπὴς facere posset ὑμεδαπὴς quod suprà ex v. l. attuli, si aliquo testimonio confirmatum ibi esset.

Παντοδαπῶς, aduerb. Omnifariam, Omnibus modis, vel Omni modo. Vno verbo, Omnimode, quo Lucretius vtitur. Extat apud Aristot. in Ethic. lib. 1, cap 6, pentameter, sine autoris nomine, in quo ἁπλῶς & παντοδαπῶς inter se opponuntur. Eius enim pentametri verba hæc sunt, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Vbi quidā παντοδαπῶς

Digitized by Google

παντοδαπῶς interpr. Multis modis: ego malim, magis ad verbum, Omnibus modis.

C. Ποδαπὸς, οῦ, ὁ, (q.d. ποίου δαπέδου) Ex quo solo, Cuias. Conuenientem significationem habet cum Ἡμεδαπὸς & Ὑμεδαπὸς, eodémque pertinentem. Xenophon, ἐπερωτώμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι. Plato in Apol. Socr. τίς καὶ ποδαπός. Aristoph. Nubibus, ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; Cuiates feræ? Quidam exponunt etiam, Quales feræ?

Inuenitur ETIAM Ποταπὸς, sed significãs potius Qualis. Suspecta autem hæc scriptura esset, nisi in variis locis reperiretur. Atque adeo quidam annot. ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου, sicut ποδαπὸς ἐπὶ χώρας. Lucianus in dialogo qui περὶ παρασίτου inscriptus est, ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, Ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅς τις οὐ βιβρώσκει οὐδὲ πίνει μεθ᾽ ἡμῶν; Vbi ποταπὸς à quibusdam redditur Qualis, siue Cuiusmodi. Hermog. De inuentione, σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, καὶ ποταπὸν ὑπείληπται χρηστὸν, ἢ φαῦλον, Considerandum est qualis res sit, & qualis existimetur, bona an mala. Iulianus imperat. in Misopogone, ὃς ὑπὸ ἀφροσύνης οὐ συνῆκα ποταπὸν τῆς δὲ τῆς πόλεως ἦθος. Libanius, ποταπὴ τὴν φύσιν ἡ παρθένος. Inuenitur & in aliquot Testamenti noui scriptis. Lucas cap. 1, v. 29, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος Cogitabat apud se qualis esset ista salutatio, Quod esset illud salutationis genus. Ab eodem cap. 7, personæ tribuitur: subiungiturque particulæ τίς: versu 39, οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ. ὅτι ἁμαρτωλός ἐστι. Vbi ποταπὴ sonat perinde acsi diceretur, Qualibus moribus prædita. Secus apud Matthæum cap. 8, vbi personæ itidem tribuitur, ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis est iste? Sic ποδαποί εἰσιν οὗτοι; Quales sunt isti homines? vel, Quod genus hoc hominum? vt Maro loquutus est. Sciendum est autem, quanuis ποταπὸς reddatur Qualis, aliud tamen esse quàm ποῖος, aut saltem esse significantius. perinde videlicet acsi non simpliciter interrogaretur qualis, sed simul etiam ex quali regione ortus. Ideoque optimè reddi possunt illa Maronis verba, Quod genus hoc hominum, istis Græcis, ποταποί εἰσιν οὗτοι; siue οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. quoniam sequitur, — quæve hunc tam barbara morem Permittit patria? Perinde est enim acsi dictum esset, Quales sunt isti homines? & ex qua regione orti, quæ tam babara est? Apud Petrum autem epist. 2, cap. 3, legimus ποταποὺς cum præpositione ἐν, habente suum datiuum, τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις; At Phrynichus hanc vocem reiicit, tanquam ἀδόκιμον. ποταπός (inquit) διὰ τοῦ τ, μὴ εἴπῃς. ἀδόκιμον γάρ. διὰ τοῦ δ δὲ λέγειν. ἐπὶ χώρας θέσεις. ποδαπὸς ἐστι; Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος. ἐστὶ γὰρ ἐκ τίνος δαπέδου. Sed quanuis ἀδόκιμον esse dixerit illud ποταπὸς per τ, subiungit, ποταπὸς δὲ ἐστὶν εἴπῃς, ποταπὸν τὸν τρόπον Φρύνιχος; ἐπιεικής. Quibus hæc addit, quæ non satis cum superioribus conuenire videntur, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν, Ποῖός σοι τὶς δοκεῖ εἶναι; Sed existimo eum intellexisse, ποταπὸς non esse dicendum, nisi cum adiectione accusatiui: ideóque quum adiiciendus accusatiuus non est, vtendum esse potiùs ποῖος. Mirum est interim, eum antea generaliter ἀδόκιμον pronuntiasse illud ποταπός: præsertim quum reperiatur tum in iis quos protuli locis, tum in aliis plerisque, & quidem sine accusatiuo etiam. Lucianum quidem certè non vsurum fuisse, si ἀδόκιμον foret, persuasum habeo.

Ποταπὸς alicubi existimatur reddendum potius Quantus. vt Marci 13, ποταποὶ λίθοι, & ποταπαὶ οἰκοδομαί. Sic 1 Ioann. cap. 13, in principio, ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ. Sed alii in huiusmodi quoque locis interpretari malunt Qualis: potéstque certè his etiam locis hæc interpretatio conuenire.

Ϛ. Τηλεδαπὸς, vide post Τῆλε, t. 3, c. 1461.

Ϛ. Ὑμεδαπὸς, vide suprà, post Ἡμεδαπός.

Quod sequitur vocabulum, minimè πρωτότυπον est, sed deriuatum: ideóque præfixa & illi lineola fuit. Quũ autem duæ eius afferantur deriuationes siue etymologiæ, sequendo eam quæ mihi magis probatur, ponendum fuisset tomi 3, col. 82, post verba ex Πατέω composita.

— ἈΠΑΤΆΩ, ῶ, F. ήσω, Fallo, Decipio, Impono. Magis tamen aptè Seduco; quòd in hac interpretatione retineatur idem metaphoræ genus: quum ἀπατῶ sonet quasi ἀπάγω τοῦ πάτου. qua de re fusius differam in ἀπάτη. Homerus Odysseæ ρ, — οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ᾽ ἀπατήσω. quibus verbis & alibi vtitur. Apud eundem legimus ἀπατᾶν præfixum habens datiuum ἀφραδίῃσιν. In vulg. lexicis Ἀπατῶ exponitur etiam Dolo non malo decipio, sine vllo exemplo. Quædam tamen quæ pro illa interpretatione facere possunt, afferam in nomine Ἀπάτη: sed talia vt apud me paruĩ sint ponderis. Pass. Ἀπατάομαι, ῶμαι, Decipior, Fallor. vnde participium ἠπατημένη apud Sophoclem in Aiace, Ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη, pro ὑπὸ φωτὸς, Noui me à viro deceptã. Aliud particip. ἀπατηθέντες apud Thucyd. libro 1, ἀπατηθέντες ὑπ᾽ αὐτῶν ἐκ ὁμολογίας πιστῆς. Cæterùm de verbi huius deriuatione dicam in Ἀπάτη, vbi etiam docebo non temerè à me positum fuisse Ἀπατῶ ante Ἀπάτη. quum enim verbale sit Ἀπάτη, (quod ex verbali composito Ἐξαπάτη probabo) sequi, non præcedere, debuisse constat.

Ἀπάτημα, ατος, τὸ, Fallacia, Captio, Impostura. Atque vt substantiuum hoc formatum est ex ἠπάτημαι, sic ex ἠπάτηται est formatum adiectiuum NOMEN Ἀπατητικὸς quod sonat, Qui talis est vt fallere possit. vel Fallendi vi seu arte præditus. Potest & vno verbo reddi Fallax, sicut ἀπατηλὸς, quod proximè sequitur.

Verùm eadem opera agendum & de nominibus COMPOS. Δυσαπάτητος ET Εὐαπάτητος: quòd & ipsa ab eadem illa tertia persona fiant, tanquam videlicet præcedente ἀπατητὸς. quod tamen non dicitur. Sonat autem Δυσαπάτητος, Difficilis deceptu, Qui difficilè decipi potest: vicissimque Εὐαπάτητος, Qui facilè decipi potest, Facilis deceptu, Qui talis est vt ei facilè imponi possit.

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, Fallax, Deceptorius. Exponitur in vulg. lex. Fraudulentus, non malè: sed illa duo magis apta sunt Græci huius nominis interpretationi: quòd verbalia sint à Fallo & Decipio, eodem modo quo ἀπατηλὸς ab Ἀπατῶ. (Sic ἀπάτη commodius Fallacia vel Deceptio redditur quàm Fraus) Possit alioqui non solùm Fraudulentus reddi, sed & Dolosus, necnon Captiosus. Homerus Iliad. α, — οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ᾽ ἀπατηλὸν, Οὐδ᾽ ἀτελεύτητον γ᾽ ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, Minimè fallax, Minimè fraudulentum, seu dolosum, Nihil fallaciæ aut fraudis habens. Plato in Cratylo, καὶ τὸ κλεπτικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν. Lucianus, νομίζει ἄδικον καὶ ἀπατηλὴν εἶναι. Inuenitur in eadẽ significatione & QVINQVESYLL. Ἀπατήλιος, sed apud poetas tantùm, vt opinor. Homer. Odysseæ ξ, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίγνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει. Quod acrostichion habetur in alio eiusdem libri loco, Ἐλθὼν ἐς δίαιταν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει. Apud eundem legimus etiam ἀπατήλια εἰδώς. Sed & aliquis vocatur ἀπατήλιος, id est, Fallax, Impostor: pro qua significatione ex Nonno affertur. Cæterùm ex ἀπατήσω futuro verbi ἀπατῶ fieri ἀπατήλιος traditur: quod de ἀπατηλὸς potius dicendum fuerit, ex quo illud factum esse manifestum est.

Ἀπάτη, ης, ἡ, Deceptio, Fallacia, Fraus. Atque vt illa duo priora nomina verbalia sunt à Fallo & Decipio, ita nomen istud ἀπάτη pro verbali habere malui. Etymologici autor quum nominis ἀπάτη etymologiam affert, non verbi ἀπατῶ, videtur hoc ex illo deducere: Eust. contrà, quum verbi ἀπατῶ non nominis ἀπάτη etymum affert, videtur illud prius hoc velle constitue-

re. Sed idem alibi nominis ἀπάτη & verbi ἀπατᾶν etymologiam simul ponit. Verùm vt ἀπάτη verbale esse censerem, impulit me quædam non parui ponderis ratio, atque adeo plus apud me quàm illi grammatici autoritatis habens. Ea autem est, quòd inuenitur ἐξαπάτη: cui præfixam præpositionē quum ex verbo ἐξαπατῶ manasse, ita manifestum sit vt controuersum esse nequeat: quis ἀπάτην ex ἀπατῶ itidem factum, atque adeo formandi illius verbalis ἐξαπάτη exemplum præbuisse non fateatur? Vtrunque autem tam ipsam B decipiendi seu fallendi actionem, quàm technam qua vtimur ad decipiendum, seu techniam deceptoriam sonat. quod itidem sonat Latinis Fallacia. Nunc de deriuatione. Ἀπατᾶν (inquit ille scholiastes) τὸ ἀπάγειν τοῦ πάτου. quum antea dixisset, inde (videlicet à nomine πάτος) esse & ἀπάτη & ἀπατᾶν, quasi μὴ ἀληθείας ὁδὸν ἔχειν καὶ ὡς δεῖ ἀπαρατρέπτως βαδίζειν, ἀλλὰ καμπὰς ἑλίσσειν, καὶ περιάγειν ὧδε κἀκεῖ. Idem comment. in Iliad. librum 2, Ἀπάτη & ἀπατῶ ex α priuatiuo fiunt (inquit) & nomine πάτος, quo significatur ἡ πεπατημένη ὁδός. Nam ἀπάτη est ἡ τοῦ ὀρθοῦ ἐκτροπὴ εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. Sequendo au- C tem hoc etymum, optimè conueniet metaphora, id est metaphorica significatio, verbi ἀπατῶ cum ea quã Latini dederunt verbo Seduco. Satis enim constat Seduco sonare quasi quis dicat Seorsum duco: atque hinc tamen ad decipiendi significationē transferri apud classicos etiam autores videmus. Equidem tam bellè hoc Latinum cum Græco illo in ista traslatione conuenit, vt huius exemplo significatio ista illi data esse videri possit. Cæterùm quod dixi metaphoricam esse verbi ἀπατῶ significationem pro Decipio, nō D ita accipiendum est quasi extra metaphoram quoque vsurpetur, sicut Seduco: sed ita loquens, respexi ad significatum illud quod ei conuenit illam ἀπὸ τοῦ πάτου deriuationem sequendo. Sed venio ad alteram illam deriuationem, siue etymologiam: quanuis multo minus mihi probetur, ac verisimilis videatur. Ἄτη, (inquit Etymologus) & per pleonasmum literæ π, ἀπάτη. Ac ne ipse quidem Eustath. hoc etymum ignorauit. In illo enim quem ex comment. in librum secundum protuli loco, Fortassis (inquit) ἐκ τοῦ ἄτω quod E est βλάπτω, & ἐκ τῆς ἄτης, sit ἀπάτη & ἀπατᾶν: sicut ἀποιδεῖν fit ex ἰδεῖν. Sed ἀπάτην deducendo ex ἄτη, esset non tantùm literæ π, sed syllabæ πα pleonasmus. Omisi autem verba quæ apud Etymologum præcedunt, tanquam nihil fide dignum habentia. Legitur enim apud eum, ἐκ τοῦ ἀπαφῶ, ἀπάτη καὶ ἀπατῶ. quibus subiunguntur illa, ἢ ἄτη &c. Cæterùm vt ad exempla vsus illorum veniam, sciendum est eum prosæ scriptoribus cum poetis communē esse. Homerus Iliad. Δ, de Ioue, Τῶν δ' ἀπάτης κοτέοι. vbi scholiastes exponit, τῆς παραβάσεως τῆς πλάνης. Idem Odysseæ ν, genitiuum pluralem ἀπατάων copulat cum μύθων κλοπίων: vbi canit, — δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν. Apud eundem legimus ἀπάτην cum κακὴν: Iliad. Β, Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. Vbi Eustathius existimat ἀπάτην dictam esse κακὴν ad differentiam τῆς ἀγαθῆς. vt apud Æschylum est ἀπάτη quædam δικαία, hoc in versu, Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. Fuerit autem ἀπάτη ἀγαθὴ (inquit) ἡ ἐν καιρῷ, καὶ οὐδ' ἐπιβλαβής. Additque huc pertinere quod apud Herodotum legitur, ἔνθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Hinc & Vlyssem ita δόλιον appellari, in laudem, quinetiam quemlibet belli ducem. Atque hoc quod de imperatore dicit, cum illo Virgilii dicto cōuenit, — dolus an virtus, quis in hoste requirat. Quinetiam in istum locum Iliadis ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε, καὶ ἤλιτεν· οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, annotat, optime adiici τὸ ἤλιτε post ἀπάτησε. sicut enim non omnis dolus, ita nec omnis ἀπάτη vituperanda est: sed ea duntaxat quæ proficiscitur ab iis qui sunt ἀλιτροί. Quibus subiungit eundem illum Æschyli senariū, perperam tamen scribens, ἀγαθῆς ἀπάτης pro ἀπάτης δικαίας. Hæc Eustathius: cui de expositione adiectiui A illius κακὴν minimè assentior: potiusque κακὴν ἀπάτην ita vocari, vt κακὴν νοῦσον ab eodem poeta, initio Iliad. existimo. Neque enim appellari κακὴν νοῦσον ad discrimen τῆς ἀγαθῆς, quisquam dicturus sit. (Quomodo autem ibi interpretandum sit κακή, suo loco docui. Exemplis tamen ibi allatis huius significationis quam habet interdũ NOMEN Κακός, hoc quoque diligens lector addere meminerit) At verò περὶ τῆς ἐν καιρῷ ἀπάτης, cuius ab Eustathio fit mentio, aliquid præterea mox dicam. Nunc exempla ex solutæ orationis scriptoribus proferam: primùm à Platone incipiens, apud quem legimus, libro 11, Legum, ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ' ἀπάτην, μηδέ τι κίβδηλον, γένος ἐπικαλούμενος θεῶν, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ πραξάτω, ὁ μὴ θεομισής ἔσεσθαι μέλλων. Dixerat autem paulo ante, κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα ἄνδρα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην, ὡς ἕν τι γένος ὂν τοῦτο ᾧ τὴν φήμην ἐπιφέρειν εἰώθασιν οἱ πολλοί, κακῶς λέγοντες, ὡς ἐν καιρῷ γιγνόμενον ἑκάστοτε τὸ τοιοῦτον, πολλάκις ἂν ὀρθῶς ἔχει. Libuit autem totum hunc locum afferre, vt cum eo possent conferri illa Eustathii verba, ἡ ἐν καιρῷ ἀπάτη. Itidem enim hic constituit Plato τὴν ἐν καιρῷ ἀπάτην, sicut τὴν ἐν καιρῷ κιβδηλείαν, & τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος: quũ tria hæc sub illo quod γένος vocat comprehendantur: cuius meminit & quum dicit, ἐν καιρῷ γιγνόμενον τὸ τοιοῦτον. Ad tertium autem istud, τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος pertinet ille Herodoti locus, ἔνθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Sed de his alius fuerit philosophandi locus. Venio ad Xenophontis locum, Pædiæ lib. 1, ὅτι δεῖ ἐν τούτῳ πάντα κακουργίας πεῖς καὶ ἀπάτας, καὶ δολιότης καὶ πλεονεξίας. Sæpe etiam in re militari vsurpatur ἀπάτη. vt apud Plutarchum in Fabio, Φαβίου δὲ πάσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπάγειν πολλάκις. Apud eundem legimus in libello illo De superstitione, ἀπάτη φλεγμαίνουσα. Et in Apophthegm. δι' ἀπάτης τι πρᾶξαι. Item ἀπατῶ τι ἀπάτην ex eodem dicere possumus. apud eum enim in libro qui Πῶς δεῖ τῶν ποιημάτων ἀκούειν inscribitur, Gorgias tradit tragœdiam esse ἀπάτην, quam ὅ, τε ἀπατήσας δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Apud Alexandrum Aphrodis. ἀπάτη τῆς ὄψεως redditur Hallucinatio visus.

Ἀπατηλὸς, ὁ, Deceptor, Impostor. Xenoph. Pædiæ 1, δεῖ τὸν μέλλοντα τοῦτο ποιήσειν, καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερὸν, καὶ ἀπατεῶνα, καὶ κλέπτην, καὶ ἅρπαγα. Herodian. libro 3, ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τι περὶ ἐπιβουλάς. Plutarchus De Pyth. oraculo, ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις.

C. Ἀπατήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Virum fallens seu decipiens, Hominem decipiens, vel Hominis deceptor. Vtitur Nonnus. Item Iouis epithetum, de quo lege Etymologũ, in Ἀπατούρια.

C. Διαπατάω, ῶ, Fallo, Decipio. pro simplici ἀπατῶ. Affertur ex Platone De legibus. Ab eius passiuo Διαπατῶμαι est præt. διηπάτημαι, cuius plur. persona tertia est διηπάτηνται, Decepti sunt.

C. Ἐξαπατάω, ῶ, Fallo, Decipio. Et ipsum significationem simplicis habet: potius enim ornatum simplici, (vt fit & in aliis plerisque) quàm vim eius significationi addere videtur. Est porro in frequentiore vsu compositum hoc ἐξαπατῶ quam illud διαπατῶ. Homerus Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἅλις δέ οἱ. Est enim iungenda præpositio cum ἀπάτησε. Xenoph. Pædiæ 3, οἱ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐβούλοντο ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσοντα ὡς περ οἱ τὰς πτῆνας ἐκκαρφεῖ καὶ μηδ' ὅπου φροντίζοιται ἐξαπατηθῆ. Vbi obserua constructionem cum duplici accusatiuo: ita vt liceat dicere, ἐξαπατῶ σε τοῦτο: subaudiendo videlicet præpositionem κατὰ. Apud eundem legimus ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ, Meipsum decipio, Meipsum fallo. (Cui simile est apud Demosthenem, αὐτὸν ἐξαπατῶν, Olynth. 3) Idem Xen. de canibus vaniloquis sæpe dixit, vt annot Budæus. Item de mulierib⁹ fucatis, & viris purpurissatis, in Œ-

conom. pag. 493, meæ editionis in fine, εἰ μὴ μέλλω δ᾽ ἀφρόνως, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπ᾽ ἀνοήτου αἰσθανόμενος, ὅτι ἐξηπατηκὼς τὸν ἐμαυτόν, καὶ σαυτὸν ἐξαπατῶν σε. Demosth. ἐξηπατηκότα & παρακεκρουσμένον copulauit: Plato autem ἐξαπατῶντας & γοητεύοντας: sicut antea ἀπατῶν cum γόησι copulatum ex Plutarcho attuli. Demosthenis locus est Philipp. 2. ὑμεῖς δ᾽, ἐὰν ἐγὼ δεδιότα μὲν καὶ ὑποχωροῦντα θεωρεῖτε Φίλιππον, ἐξηπατηκότα δ᾽ ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπηχθεσθαι σωφρονῆτ᾽, ἰδεῖν. Platonis autem locus extat Politic. libro 2. non procul à fine, ἀλλ᾽ ἆρα ἐκεῖ ἀξιοῦμεν τὸ εἰ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιεῖν δοκεῖν σφᾶς παντοδαπούς φαίνεσθαι, ἐξαπατῶντας καὶ γοητεύοντας; Et statim post dicitur ψεύδεσθαι, φάντασμα προτείνων, qui hic ἐξαπατᾶν & γοητεύειν. Pass. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. Xenoph. Pædiæ 8, ἄλλοι ἄλλως πιστοὶ ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Plutarchus in libro De audiendis poem. οἱ δὲ μόνους οὐκ ἐξαπατᾷ Θετταλούς; ἀμαθέστεροι γάρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ᾽ ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Sed actiuè etiam vsurpari sciendum est ab Aristotele Problematū sect. 18, διὰ τί παρακαταθήκην αἴσχιον ἀποστερῆσαι μικρὰν, ἢ πολὺ δάνεισμα; ἢ ὅτι ὁ παρακαταθήκην ἀποστερῶν, τὸν ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῆ ἐξαπατᾷ.

Ἐξαπατᾶν τὴν νόσον dixit Lucianus pro παραμυθεῖσθαι, & auertere sensum doloris & morbi. Ita Budæus. At ego & hic verbo Fallere vti nos posse existimo, quemadmodum dicitur aliquis fallere laborem, seu curas: sicut & fallere tempus.

Ἐξαπάτη, Fallacia, Deceptio, Impostura. Hesiod. in Theogon. μειδήματά τ᾽ ἐξαπάτας τε. Gregor. Nazian. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἁπλουστέρων, Ad deceptionem simpliciorum, Ad decipiendos eos qui sunt simpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita & hoc ἐξαπάτη interdum est ipsa decipiendi actio, interdum verò ipsa techna qua vtimur ad decipiendum seu fallendum, quod itidem sonat Latinis Fallacia: vt dictum est & in Ἀπάτη.

C. Δυσεξαπάτητος, ET Εὐεξαπάτητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσαπάτητος & εὐαπάτητος paulo antè. Sed inuenitur ETIAM Ἀνεξαπάτητος, Qui falli non potest, seu decipi. Ex Aristot. Pol. 8, pro eo qui non decipitur.

Pro Ἐξαπατῶ dicitur ETIAM Ἐξαπαπίσκω, sed poeticè. Hes. Theog. Ζηνὸς νόον ἐξαπαπίσκων, Iouis mentem decipiens, seu fallens. Sed ibi est & alia lectio, videlicet ἐξαπαφίσκων, quam magis receptam magisque fide dignam esse puto.

¶ Ἀπατούρια, τά, Festum quoddam Atheniensium, dierum quatuor. quarum prima est DICTA Δόρπεια, sicut SECVNDA, Ἀνάρρυσις, TERTIA Κουρεῶτις, QVARTA Ἐπίβδα. Dictum autem esse παρὰ τὴν ἀπάτην, seu ἀπατᾶν creditur. Ἀπατούρια, Fallaciarum solennitas Athenis, inquit Budæus ex Euseb. chronic. Vide Suidam & Aristoph. scholiastem, duobus in locis: in quorum altero tradit placuisse quibusdam dici ἀπατούρια quasi ὁμοπατόρια. Vide & Etymologici autorem. Hesychius autem nullam deriuationis mentionem facit: sed quatuor eius festi dies enumerat, quum Suidas & scholiast. Aristoph. tres duntaxat recenseant.

ἈΠΑΦΩ, ET Ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ, Decipio, Fallo. Sed ἀπατῶ ab vtroq; scriptorū genere vsurpatur, ἀπαφῶ à poetis duntaxat: habens etiam quædam composita, vt paulo pòst videbis. Ab hoc ἀπαφῶ est ἤπαφεν, quod Hesychius exponit ἠπάτησεν, & ἐχλεύασεν, & ἐπλάνησεν. Quum autem apud Homerum legimus, παρά μ᾽ ἤπαφε δαίμων, ibi non est ἤπαφε accipiendum seorsim, sed vnà cum præpositione παρά: vtpote à themate παραπαφῶ, de quo infrà. Habet & vocē PASS. Ἀπαφῶμαι. vnde ἀπάφοιτο, item ἐξαπάφοιτο apud Homerum, significationē actiuam seruans. Sed quod ad deriuationem huius verbi attinet, ego ab Eustathio & Etymologo dissentio. Subiūgo enim ipsum verbo Ἀπατῶ, tanquam inde deriuatum: at Eustathius vult Ἀπαφίσκειν esse propriè δι᾽ ἀφῆς ἀπατᾶν. scribit enim, κυρίως, τὸ δι᾽ ἀφῆς ἀπατᾶσθαι. quod κυρίως quum dicit, intelligit, sequendo etymologiam. Paucis enim interiectis subiungit, ἀπαφίσκειν, esse Æolicum verbum, itidémque ἔστι κατ᾽ αὐτό: idque patere ex tenuatione literæ α. Nam τὸ κοινὸν (inquit) esset ἀφάφοιτο & ἀφαφᾶσθαι. (hoc enim repono apud eum pro ἐφαφᾶσθαι) Vbi τὸ κοινὸν significat Communi linguæ conueniens. Quinetiam DEA Παφία, si ei credimus, hinc deductum nomen habet, per ἔκθλιψιν literæ à qua præpositio incipit. (Sed dicit, κατ᾽ ἔκθλιψιν τοῦ τῆς προθέσεως ι. affertque nomina in quibus omissa est itidem hæc litera: quum tamen non ι sed α ἐλλείπει in Παφία, deducendo ab ἀπαφῶ, dicere necesse sit. Fortassis autē aliquis perperam pro α reposuit ι, sequentium potius habens rationem, in quibus deest illa litera, quàm præcedentium: quum Eustathius contrà censeret in Παφία sic omissum esse α, vt in illis ι) Et hæc quidem Eustath. Iam verò Etymolog. tantum abest vt Ἀπαφῶ seu Ἀπαφῶ, mecum deducat ab Ἀπατῶ, vt contrà in Ἀπάτη hoc nomen inde deriuet, sicut & ipsum verbū Ἀπατῶ. nā ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ, inquit, Ἀπάτη καὶ Ἀπατῶ. Apud eundem hæc legimus, Ἀπαφῶ, τὸ Ἀπατῶ. ἀφῶ, τὸ καλῶς λέγω. ὡς ἄμορφον λέγομεν γυναῖκα. & per compositionem ἀπαφῶ: vnde ἀπαφίσκω. Sed hæc mendosa esse, cuiuis manifestum esse potest: in quibus tamē nihil mutare ausus sum, nisi q ex λε feci λέγομεν. Magnū certè huic loco auxilium vetus meum lexicum afferre poterit: cuius hæc sunt verba, Ἀπάτη, ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ. τοῦτο παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω· καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν, Ἀφῶ, καὶ Ἀπαφῶ. ὅθεν καὶ Ὅμηρος παρήπαφεν, ἀντὶ τοῦ ἠπάτησεν. Hinc certè perspicere possumus vnde natus sit error qui huic loco subest, τὸ καλῶς λέγω: & quorsum afferat nomen ἄμορφον. Aut enim valde fallor, aut κακῶς λέγω scriptum reliquerat etymologici autor. quum antea dixisset itidem ἀπαφῶ esse ex Φῶ significante λέγω. ex quo Φῶ, accedente α, quo declaratur τὸ κακὸν, fieri ἀφῶ. His enim aptè subiungi potuit, Ἀφῶ sonare κακῶς λέγω. At ea quæ proximè sequuntur verba, ὡς ἄμορφον λέγομεν γυναῖκα, ita intelligo, Quemadmodum dicimus mulierem ἄμορφον, litera α significante τὸ κακὸν. perinde acsi dixisset, ὡς ἄμορφον λέγομεν γυναῖκα ἀντὶ τοῦ κακόμορφον. quæ posteriora verba aut eum addidisse, aut certè subaudienda reliquisse verisimile est. Ex his autem quid Etymologus quoque de huius verbi deriuatione censuerit, liquere potest. Sciendum est tamen adiici & aliam deriuationem. ἡ ἀπὸ (inquit) significat ἄνωθεν. καὶ ἔγκειται τὸ φῶ, τὸ φαίνω: VNDE Φαινῶ & Φαίνη. Sed mea deductio omniū simplicissima & maximè verisimilis mihi videtur: qua mecum fruatur is cui magis quàm aliæ placebit.

CIRCVNFL. Ἀπαφῶ, quod apud Etymologum scribi vides, in eo loco quem protuli, apud Eustathium quoque legitur. Verbo Ἀπάφοιτο (inquit) cuius aorist. 2 act. est ἤπαφεν, prius est Ἀπαφῶ. vnde deriuatum Ἀπαφίσκω.

C. Ἐξαπάφω, SIVE Ἐξαπαφῶ, idem quod ἀπάφω, Decipio, Fallo, (sicut ἐξαπατῶ pro ἀπατῶ ponitur) Apoll. l. 1, Ῥεῖαν ἐξαπάφων παρελέξατο.

C. ΠΑΡαπάφω, SIVE Παραπαφῶ, idem quod præcedēs. Apoll. Arg. l. 2, ἐπέεσσι παρήπαφε. Apud Homerū per dialysin, παρά μ᾽ ἤπαφε δαίμων.

¶ Ἀπαφίσκω, itidē poeticū, idē significans quod Ἀπάφω. A quo est etiā VERB. Ἐξαπαφίσκω, per cōpositionem. Hes. in Theog. Ζηνὸς νόον ἐξαπαφίσκων. (Sed inuenitur & alia lectio, videlicet ἐξαπαπίσκων: quā antea habuisti) Annotaui paulo antè ex Eustath. verbo Ἀπάφοιτο, prius esse Ἀπαφῶ. vnde esse deriuatum Ἀπαφίσκω. Cur autem Ἀπαφίσκω ex Ἀπαφῶ potius quàm ex Ἀπάφω originem habere censeat, aliis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

Ἀτρεκὴς, de quo nunc agam, vix certò statui potest vbi collocandum fuerit, quum de eius etymologia vix quicquam satis probabile afferatur. Est autem apud solos poetas, & quidē tragicos præsertim, vsitatum. In hexametro autem & pentametro carmine ἀτρεκὴς & aduerbiū ἀτρεκέως cōmodā sedem habent.

ἈΤΡΕΚΗ͂Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, Verus, Certus. Hesychius ἀτρεκῆ exponit ἀληθῆ & ἀκριβῆ: itidémque ἀτρεκὲς, ἀληθές. Eustathius ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν, in isto Homeri loco, Iliad. β, — ὀκ δ' ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσυτο βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, Fama tam certa vt negari non possit. Interdum ἀτρεκὲς aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocritum, εἰδέναι ἀτρεκὲς scholiastes exponit ἀτρεκῶς: addens ἤγουν φανερῶς. Extat autem illius poetæ locus, Idyll. 2, quod Pharmaceutria inscribitur, Κεῖνί μοι αὐτὴ γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, Οὐκ ἴσατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. Sic ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι in v. lex. aduerbialiter, pro Certò audire. sed autoris nomen tacetur.

Ἀτρεκὴς valde dubiam etymologiam habet, vti dixi. Etymologici autor non vnam affert. A δέρκω, (inquit) significante βλέπω, est nomen δερκὴς, & cum α epitatico, ἀδερκής. id est, ὁ λίαν ὑποβλεπόμενος. Deinde per traiectionem literæ ρ, & mutationem literæ δ in τ, fit ἀτρεκής. quoniam ὑπὸ πολλῆς ἐξετάσεως τὸ ἀληθὲς θεωρεῖται. Secunda etymologia est hæc apud eundem: A τρέχω fit τρεχὴς, & ἀτρεχὴς, id est, ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν. vel, ὃν οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν δι' ἐρευνῶν. Tertia est ista: A τρέω significante δέδοικα, fit τρεὴς & ἀτρεής: & per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκής. quoniam ὁ ἄφοβος καὶ ἄτολμος τὴν ἀλήθειαν λέγει. Additur & quarta, à τρέπω, vt sit ὁ μὴ τρεπόμενος. Hæc sunt quæ illic leguntur. Quod autem ad quartā etymologiam attinet, eam sequendo, ἀτρεκὴς existimandum esset dici quasi ἀτρεπής. At in meo veteri lexico vnica affertur, ea nimirum cui secundus apud Etymologum datus est locus, paucis mutatis. Ego in aduerbio Νητρεκῶς, (quod paulo pòst sequetur) quod etymum præ cæteris arrideat, docebo.

Ἀτρεκῶς, aduerbium, Verè, Certó. In hexametro autem & pentametro versu DICITVR Ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ἀγορεύειν, apud Homerum non semel. Odysseæ α, Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Iliad. ο, εἰπὸν & ἀτρεκέως coniunxit, hoc in versu, Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Inuenitur & apud Herodotū hoc aduerbium ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, Compertum habeo. Vel potius, Certò compertum habeo, Certò scio. Hesychius ἀτρεκέως exponit ἀληθῶς & ἀκριβῶς.

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, Veritas. Inuenitur & scriptura IONICA Ἀτρεκείη, tum apud poetas, (vt apud Nonnum & Epigr lib. 1) tum apud Herodotum.

Ἀτρεκέω, ῶ, Verè dico. Ita vulg. l. sed absque vllo testimonio. Ab Hesychio autem ἀτρεκήσασα exponitur ἀκριβώσασα....

C. Πανατρεκὴς, Omnino verus, Verissimus, Certissimus, in Epigr. eadem omnino forma & signif. qua dicitur πανάληθες. Hinc ADVERB. Παναπρεκῶς, VEL Παναπρεκέως, Omnino verè, Verissimè, Certissimé.

¶ COMP. Νητρεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτρεκὴς, Verus. Videndum est autem an dici possit νητρεκὴς sonare quasi πανατρεκὴς, particula νη augendi vim habente, sicut & in aliis quibusdam compositis: ex quibus est νήχυτος. Hoc enim NOMINE Νήχυτος declaratur δαψίλεια κύματος, à Dionysio De situ orbis, vbi κόλπος νήχυτος ab eo vocatur. (Estque obiter animaduertendus hic VOCVLAE Νη vsus. Alioqui enim plerunque non intendendi sed priuandi vim habet. vt videmus in Νηλεὴς, in Νηκερδὴς, in Νήπιος, in Νήελθμος, aliisque quamplurimis) Videndum est inquam an νητρεκὴς dicendum sit sonare quasi πανατρεκὴς, an potius eadem illi quæ & præcedenti ἀτρεκὴς etymologia tribuenda sit: de qua disseram in proximè sequente aduerbio Νητρεκῶς.

Νητρεκῶς, Verè, Certó. Lycophron initio suæ Alexādræ, Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς ἅ μ' ἱστορεῖς. Vbi Tzetzes, postquam νητρεκῶς exposuit ἀληθῶς, subiungit, deriuari à νη priuatiua particula, & τρέω quod significat φοβοῦμαι. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehensionem, sicut ii qui mentiuntur. Hoc autem etymum non dubium est quin itidem præcedenti Ἀτρεκὴς cōuenire possit, quantum ad deriuationem à verbo τρέω attinet: vt videlicet Ἀτρεκὴς sit ex α priuatiuo & verbo τρέω: sicut νητρεκὴς est ex particula νη, priuandi vim habente, & verbo τρέω. Quod etymum lubentius dederim nomini ἀτρεκὴς, quàm reliqua quæ allata antè fuerunt. sed ratio etymi quæ hic affertur magis mihi placet quàm quæ allata fuit. Addendum autem hoc esset, vt ἀτρεκὴς, sequendo illud etymum dicitur quasi ἀτρεής: sic νητρεκὴς quasi νητρεής. Ac profectò inueniuntur & alia composita idem significantia, quorum vnum α priuatiuum, alterum particulam νη habet. At νητρεκὴς dici quasi πανατρεκὴς, parum verisimile est.

Quod subiungitur compositum Ἄσωτος, locū habere potuit, atque adeo debuit, post deriuata ex verbo Σώζω, tam ea quæ deriuationem simplicem habent, quàm ea quæ sunt composita.

ἌΣΩΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Qui seruari nequit. (vtendo hoc verbo in ea significatione qua dicitur à Terentio, — ipsa, si cupiat, Salus, Seruare prorsus non potest hanc familiam) Non malè fortassis eius vis exprimatur, reddendo Luxu perditus. Alioqui inuenitur etiā Perditus, sine adiectione, ad eandem significationem pertinens: vt quū dicitur Perditus ac dissolutus adolescens, à Cicerone. Dicitur enim ἄσωτος pro ἄσωστος, à σέσωσται tertia persona præteriti verbi σώζομαι. Perperam autem quidā ex α priuatiuo & voce actiua σώζειν factum esse putāt: vt eum significet qui nihil sibi seruat. Aristot. Ethic. 4, cap. 1, de eo qui ἄσωτος appellatur, cum alia pleraque dicit, tum verò hoc nomine vocari τὸν δι' αὑτὸν ἀπολλύμενον, id est, qui per se suáque opera perit, vt quidam interpr. Quidam verò sic, paulo liberius, Qui salutē suam negligens, per se ipse perit. Subiungit Aristoteles, δοκεῖ δ' ἀπώλειά τις αὑτοῦ εἶναι καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορὰ, ὡς τοῦ ζῆν διὰ τούτων ὄντος. id est, Videtur autem seipsum quodammodo perdere qui facultates profligat, quòd harū adminiculo viuatur. Vulgò tamen ἀπώλεια hic redditur Interitus: sed durè hoc dicitur Interitus suipsius. Quidam verò, vt hoc vitent, ita interpr. quasi non αὑτοῦ sed αὐτοῦ legeretur, Ipsius interitus. Ego αὑτοῦ retinens, malim accipere actiuè vocem ἀπώλεια. q. d. Perditio suipsius. Ibidem legimus, τοὺς γὰρ ἀκρατεῖς καὶ εἰς ἀκολασίαν δαπανηροὺς, ἀσώτους καλοῦμεν. Eodem capite scribit τοὺς πολλοὺς αὐτῶν esse ἀκολάστους: subiungens, ῥᾳδίως γὰρ ἀναλίσκοντες, καὶ εἰς τὰς ἀκολασίας δαπανηροί εἰσι. Cæterùm ex his Aristotelis verbis, quis ἄσωτος vocetur, cognoscere possumus: sed quomodo Latinè reddi aptè verbo vno queat, ambigitur. A Cicerone vertitur Luxuriosus: qui hæc Epicuri verba, εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλυε τοὺς φόβους τῆς διανοίας, τούς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, &c. sic interpretatur, Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu. Cætera vide in lexico meo Ciceroniano, pag. 55. Vide & 163 eiusdem pagina alium eiusdem Ciceronis locum, in quo ἄσωτος ita interpretatur. Gellius libro 7, cap. 11, Et nequam hominem, nihili, neque rei neque frugis bonæ: quod genus Græci ferè, ἄσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακόπρακτον, ἢ μαρὸν dicunt. Hæc ille. Placet autem mihi ex his interpret. illa maximè qua redditur Nequā: quòd à Cicerone hominē nequā homini frugi non vno in loco opponi videam. A quibusdā redditur etiā Prodigus, itē Decoctor. sed prius illud malim. Nec dubitarim ex

Digitiz

A Tacito vertere etiam Ganeo & profligator. ab eo enim hæc duo copulantur. Atque adeo ad hæc eius verba respiciens, in Aristot. loco qui modò allatus fuit, vbi φθορεῖν τῆς οὐσίας dicit, verti Facultates suas profligare: quum alioqui possem vti verbo Dissipare, seu Dilapidare. Illud autem vocabulum Ganeo vel eā ob causam conuenit, quòd itidem Ganeum sit Latinis seu Ganea quod Græcis ἀσωτεῖον. Budæus ad ipsum nominis huius etymum respiciēs, & id exprimere conans, vertit ἀσώτους, luxu & ganeæ studio perditos. Cicero De fin. lib. 2, B vocem Græcam retinuit, ita scribens, Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & de conuiuiis auferantur, crudique postridie se rursus ingurgitent: qui solem (vt aiunt) nec occidentem vnquam viderint, nec orientem: qui consumptis patrimoniis egeant. Nemo nostrûm istius generis asotos iucundè putat viuere. Sed venio tandem ad exēpla vsus nominis istius: cui quanuis Gellius aliquot alia tāquam synonyma adiungat, (vt vidisti in loco quem ex eo paulo ante protuli) aliquam tamen vim sibi peculiarem habere existimo. C Illa quidem certè synonyma quæ Pollux affert, aut saltem eorum aliqua, magis mihi conuenire videntur: sunt autem hæc, Ἀφειδής, Ἀπημίβωτος, Ἐκκεχυμένος, Ἀθησαύριστος, Ῥίπτων τὰ χρήματα, Κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα, καταναλίσκων, ἐκ χειρὸς ἀπολλύς, &c. Sed excusari potest Gellius, si dicamus, quanuis vtatur particula ἢ, non tamen eôdem illas omnes voces Græcas, sed primam ἄσωτον, fortasse & secundam, ad Latinam vocem Nequam, cæteras autem ad sequentes voces Latinas potius retulisse. Certè ἀκόλαστον quoque ἀπὸ τοῦ ἀσώτου D differre, ita vt quicunque sit ἄσωτος, non protinus etiā ἀκόλαστος, vel ex iis Aristot. verbis discimus, in quibus nō πάντας τοὺς ἀσώτους, sed τοὺς πολλοὺς τῶν ἀσώτων ait esse ἀκολάστους. Apud Ath. l. 4. Alexis hisce duob⁹ versibus ἄσωτον quendam, siue ἀσωτίαν cuiusdam ita describit, Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτως ἐμμανῶς ἅπαντα κατημάσησε. Dictum enim erat, antequam afferrentur hi versus, ἀσώτους μὲν γὰρ εἶδα διαβοήτους ἵνα μὲν, οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Κνιδίᾳ. Quæ autem de aliis ἀσώτοις subiunguntur, illic videnda tibi E relinquo. Ibidem legimus Areopagitas solitos ad se vocare & punire τοὺς ἀσώτους καὶ μὴ ἔκ τινος περιουσίας ζῶντας. Plutarch. in libro De discernendo amico ab adul. τοὺς ἀσώτους & πολυτελεῖς copulauit: scribens, ἢ τοὺς ἀσώτους αὖ πάλιν καὶ πολυτελεῖς εἰς μικρολογίαν καὶ ῥυπαρίαν ὀνειδίζωσι. Ibidem legimus ἄσωτοι καὶ ἄτακτοι. Inuenitur & superlatiuus gradus Ἀσωτότατος, apud Athenæum libro 4, ex Axionico comico, ἐπικαλούμενος ἀσωτότατος.

Ἄσωτος in propria significatione, (sic appellando eā quæ deriuationi omnino conuenit) pro eo qui seruari non potest: id est, de cuius salute nulla est spes, vide F post deriuata ab eo Ἄσωτος de quo nunc agitur. Illud enim alterum cum Ἄσωτος coniungam.

C. Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Luxuriosorum magister, Luxuriosorum præceptor. Titulus est vnius ex comœdiis Alexidis, apud Athen. lib. 8.

C. Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, Luxuriosorum potatio, vel Luxuriosa potatio: seu, qualis est luxuriosorum. In v. l. redditur simpliciter Crapula.

Ἀσώτως, Luxuriosè, Luxuriosorum more. Athen. libro 4, G ζῇ μὴ κοσμίως, ἀλλ' ἀσώτως. Cum eodem verbo, saltem cum eius participio, iunctum habemus apud Lucam, cap. 15, v. 13, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Quidam interpr. Profusè viuendo. non malè: sic tamen vt Luxuriosè magis mihi placeat. In vulg. lex. ἀσώτως redditur Turpiter, Immodicè, Prodigè, Perditè: quarum interpretationum vnicam tantùm admittendam censuerim, videlicet Prodigè: sed ei vnā ex illis duabus proximè præcedentibus præferens, ac H præsertim Luxuriosè. (Possit verò & Nequiter addi, quatenus ei Cicero opponit Frugaliter: sicut homo nequam opponitur homini frugi) Ibidem subiungūtur illis interpretationib⁹ hæc Isocratis, ἀσώτως περὶ τὰ χρήματα διακείμενος. quarū tamē nulla istis verbis aptari posse videtur. Ego vel hoc vel simili modo vertenda censuerim, Qui luxuriosè prodigit pecunias, vel dissipat facultates: aut, Luxuriosorum more. Nisi fortè interpretandum sit simplicius (locum enim non adii, vtpote non indicatum) de affectu, Qui ita est erga pecunias affectus vt esse solent luxuriosi.

Ἀσωτία, ας, ἡ, Luxuria, Prodigalitas, Profusio. Aptè reddi potest & nomine Nequitia, (sicut ἄσωτος, Nequam: ἀσώτως, Nequiter) id est, Luxus vitæ prodigus effusúsque: vt Gellius apud Q. Claudium exponit, luxuriam B cum nequitia copulantem. ita enim scribit, Sed luxuria & nequitia pecuniam magnam consumpserat. Bud. ἀσωτίαν à Gellio reddi Luxum & popinationem scribit: sed locum eum apud Gellium nondum inueni. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 1, ἡ μὲν οὖν ἀσωτία τῷ διδόναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, τῷ δὲ λαμβάνειν ἐλλείπει· ἡ δ' ἀνελευθερία τῷ διδόναι μὲν ἐλλείπει, τῷ λαμβάνειν δ' ὑπερβάλλει, πλὴν ἐπὶ μικροῖς. Sic verò & in aliis locis ἀσωτίαν ἀνελευθερίᾳ opponit, vt vitium vitio. at μεσότητα esse dicit τὴν ἐλευθεριότητα. vt Ethic. libro 2, cap. 7, περὶ C δὲ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μεσότης μὲν, ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις, ἀσωτία καὶ ἀνελευθερία. Sic Plutarch. quoque hanc μεσότητα constituit: sed τῇ ἀσωτίᾳ opponens μικρολογίαν, non ἀνελευθερίαν, in libello quem περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inscripsit. (Obiter autem annotentur & hæc de NOMINE Ἐλευθεριότης) Athenæus libro 4, πάντα γὰρ ἀνήλωσε τὰ πατρῷα εἰς ἀσωτίαν. Apud eundem legimus de Apicio, ibidem, ἐν αὐτῇ ἐπ' ἀσωτίᾳ διαβόητος. Idem vsurpat ἀσωτίας cum genitiuo τοῦ βίου. Polit. apud Herodianum ἀσωτίας vertit Sumptus insanos: l. 2, D οὐ μὴν δημοσίοις θησαυροῖς εἶχεν· ἀλλὰ πάντα κεκενωμένα τῇ Κομμόδου ἀσωτίᾳ. Ita enim hæc reddit, Et ærarium publicum sumptibus illis insanis iampridem à Commodo exhaustum. Quæ interpretatio minimè mihi probatur: quòd immanes sumptus fieri possint ab iis etiam qui non sint ἄσωτοι, nec luxuriosè viuant. Apud eundem scriptorem habemus pluralem numerum ἀσωτίας. vbi Politianus ἔν τε ἀσωτίαις καὶ κραιπάλαις vertit Inter vina & epulas, paulo liberius, nec satis expressa vi Græci vocabuli. Ego in huiusmodi E quidem loco ἀσωτίας exponendum censerem potius Luxuriosa conuiuia, vel Luxuriosas comessationes: vel Helluationes. Quæ autē interpretatio huic loco conuenit, eadem & isti Athenæi conuenire existimanda est in quo itidem ἀσωτίας & μέθας copulat: lib. 11, vbi loquitur de poculo quod λεπαστὴ vocabatur: ταύτῃ δὲ τὴν προσηγορίαν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων εἰς λαφύκτας καλουμένων.

Inuenitur etiā SCRIPTVM Ἀσωτεία, cū ει: cum alibi, tū in illo Herodiani loco quem protuli priorem. sed multo magis recepta est scriptura cum ι solo. Alioqui ἀσωτεία per ει, esset tanquam à verbo Ἀσωτεύομαι.

F Ἀσωτεῖον, ου, τὸ, (inuenitur etiam SCRIPTVM Ἀσώτιον, sed minus mihi scriptura hæc probatur) Locus in quo luxuriosi & prodigi epulantur & comessantur: aut etiā suas libidines exercent. Aptè reddi potest Ganeum, siue Ganea: sicut ἄσωτος, Ganeo. Redditur & Popina. Pollux lib. 9, inter partes vrbis, sed minus honestas, enumerat ἀσωτεῖα, & πορνεῖα, & κυβευτήρια, atque alia. Altera autem scriptura quæ habet ι solum, G apud Athenæum extat, in isto Stratidis comici loco, Εἰ μηδὲ χόνδρον γ' αὐτοῦ χολὴ γενήσεται, Μηδ' εἰς ἀσώτιον τραπήσεται. Extat & in alio eiusdem libri loco, τί ὀδύρεσθε, μηδὲ κλαύσητε; ἢ ὡς εἰς ἀσώτιον, μαγειρικὰ σκεύη καταπλεῖν μαθησόμενοι; Sed non dubito quin mendosa hæc scriptura sit pro ἀσωτεῖον: præsertim quum hoc admittat versus, & nomina huiusmodi significationem habentia (id est, quibus significantur loca in quæ aliqui congregantur) itidem per ει scribi soleant.

Ἀσωτεύομαι, idem quod ἀσώτως ζῶ, (quæ verba habuisti su-H prà ex duobus locis) Luxuriosè viuo, Omnia per luxum profundo, seu in luxum, Prodigè viuo. Aristot. Polit. lib. 5, in fine, ὅτι ἀσωτευόμενοι, καταπτωχευόμενοι γίγνονται πένητες. Apud Athenæum l. 8, ἀσωτευόμενος νεανίσκος, Adolescēs luxuriosè viuēs, vel Luxuriosus, Nequā, &c.

sequendo interpretationes quæ nomini ἄσωτος datæ fuerunt. Libet verò hic lectorem risus mei participē facere, id est, eius quod me, licet occupatissimum, ridendi otium suffurari coegit. Ἀσωτεύομαι, (inquiunt vulgaria lexica) Luxu diffluo: sumptum à populo Asotorum, quòd essent luxu perditi, perpetuóque in comessationibus versarentur. Meminit Cicero De fin. l. 2, Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & de conuiuiis auferantur: crudique postridie se rursus ingurgitent. Hoc illud est, lector, quod tu, intellectis iis quæ iā de hac voce ἄσωτος eiúsq; origine dicta sunt, si absque risu legere poteris, alterum Heraclitum esse putabo. Hic autem considera quàm callidi fuerint vulgarium lexicorum consarcinatores, qui, quum vocis huius etymologiam nullam inuenirent, populum à quo deriuaretur, commenti sunt. In qua igitur orbis parte constituendus hic Asotorum populus erit? in eadem in qua populi Hessones & Hœtines, necnon Hales, vrbs Machus, mons Hirus, à Valla constituuntur. De quibus si consulere non pigeat epistolā quam editioni Latinæ Herodoti præfixi, omnino eandem risus materiam inuenies, eúmque hic inceptum, illic persequi poteris.

C. ΚΑΤασωτεύω, in v. l. & quidem iis etiam quæ prima omnium in lucem edita fuerunt, exponitur Consumo, Dilapido: sine vllo autore. Ego (vndecunque sumptū sit) non dubito quin significet, nō simpliciter Dilapido, sed Dilapido luxuriosorum more, vel Dilapido seu profundo per luxum, seu in luxum. Eadémque forma dictum videtur quã καταδυναστεύω. eundem certè vsum præpositio κατὰ habere dici potest.

Βασκαίνω, de quo nunc dicturus sum, vel in Φάος, vel in Καίνω collocari posset, sequendo eam quæ illi à plerisque tribuitur, etymologiam. quænā autem ea sit, mox docebo.

ΒΑΣΚΑΊΝΩ, Fascino. primum enim huic significationi locū esse dandum censeo, quæ etiam cum etymo conuenire videtur. Volunt enim plerique grammatici βασκαίνω dici quasi φασκαίνω, id est φάεσι καίνω, oculis occido: id est aspectu. Quò pertinet hic Virgilii locus, Ecloga 3, His certè neque amor causa est, vix ossibus hærent. Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos. Sic & ὀφθαλμὸς βάσκανος, oculus fascinator, apud Plutarchum, vt paulo pòst docebo. Quinetiam & apud Horatium epist. 14, lib. 1, Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat, quidā obliquo oculo interpr. inuido. Sed interficiendi quoque vim oculis fascinatoribus inesse, discimus ex Plinio, scribente libro 7, cap. 2, Esse eiusdem generis in Triballis & Illyriis, adiicit Isigonus, qui visu quoque effascinent, interimántque quos diutius intueantur, iratis præcipuè oculis. quod eorum malum facilius sentire puberes. Proximè autem præcedentia verba sunt hæc, In eadē Africa familias quasdam effascinantium, Isigonus & Nymphodorus tradunt: quarum laudatione intereant probata, arescāt arbores, emoriātur infantes. De quo loco disseram mox quum agam de passiuo Βασκαίνομαι, pro Fascinor. Βάσκανος (inquit schol. Theocriti) propriè ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τι ἐκ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ. Sic & apud Etymol. ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quasi φάσκανος. Et à Βάσκανος vult esse verbum βασκαίνω. Sed crediderim potius βασκαίνω præcedere, præsertim quum in eo verbum καίνω incorruptum extet, & quædam à similibus verbis similem formam habentia nomina inueniantur. Parui alioqui refert veri priorem locum demus. Quæcunque autem sit huius verbi etymologia, accipi pro Fascinare, constat, cum alibi, tum apud Aristotelem, vt sect. 20, probl. 34, ὅθεν λέγουσιν, ὅπως τῆς αὐτῆς πράξεως ἰδίᾳ περιφέροντες, μετὰ δίδοντες, ἵνα μὴ βασκαίνῃς με. Sic & apud Alex. Aphrod. lib. 2, problemate 53, διὰ τί οἱ βασκαίνοντες καὶ μάλιστα παῖδας. Quod autem addit ἢ μάλιστα παῖδας, pertinet ad hæc quæ ex Plinio attuli de fascinatoribus, Quod eorum malum facilius sentire puberes. Apud Plutarchum quoque Sympos. lib. 5, problem. 7, habes quæ huc pertinent. vbi extat & compositum καταβασκαίνω in eadem significatione. Sic PASS. Βασκαίνομαι, Fascinor. Theocr. Idyllio 6, ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. vbi scholiastes annotat, suo etiamnum tempore id solitas facere mulieres, nimirū sinui suo inspuere, τὸ γινόμενον ὑπὸ τῶν πρεσβυτίδων. Atque huc certè pertinet quod ī Plinii loco paulo antè habuimus, de illa laudatione familiarū quæ effascinant. Itidem enim hic pastor dicit, postquam sibi tam pulcher visus fuisset, se ter in sinum suum spuisse, ne fascinari posset: quasi laudatione illam de sua forma opinionem consequente, à qua laudatione periculum impenderet. Ita enim existimo intelligendum esse hūc locum: eius tamen expositionem aliorum iudicio relinquens, quibus attentius eum expendere vacabit. Vtitur porro passiua illa voce & Aristot. Probl. 34 sect. 20.

Βασκαίνω, Inuideo. quoniam videlicet qui fascinant, id faciunt quòd inuideant. vt discimus ex iis etiā quæ leguntur apud Alex. Aphrodis. libro 2, problemate 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, vel βασκαίνω σοί τινι, aut τινι. Item, βασκαίνω ἐπί τινι. Demosth. εἰ μὴ γάρ τις ἰσχύει πολλά, μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχ ὅτι δήπου τούτῳ βασκαίνειν. Apud Philostratum epist. 12, duplicem constructionē habet hoc verbum, diuersis in locis: in priore, cum datiuo personæ: in posteriore, cum accusatiuo rei. Ita enim orditur illam suam epistolā, Οὐδὲ ὁ Ἥλιος Πλάτωνι τοῖς ἐρωτικοῖς ἐβάσκηνε. καὶ σφόδρα οἶος δοκῶ τινα. (sed repono hic, εἰ δὲ σφόδρα, &c.) Aliquanto pòst, ἢ βασκαίνω μέν τις τὸ μὲν ἑαυτοῦ ἔρωτα· ἀλλ' ἀμείνων ὁ μὲν χείρων ἐξ διαιτῆς, φιλοτιμεῖται πρὸς ταῦτα. (Vbi obiter obserua etiam quod sit discrimen inter VERB. Φιλοτιμεῖσθαι & verbum Βασκαίνειν. itidem certè φιλοτιμία distinguitur ἀπὸ τοῦ φθόνου, vt ibi videbis) Sic apud Herodianum βασκαίνειν cum accusatiuo rei: ἐβάσκηνε ταύτῃ καὶ ἀσύμφορα ταῖς τύχαις. Sed & cū datiuo personæ & accus. rei simul iunctum reperitur: interdum cum datiuo pers. & genitiuo rei. Quinetiam cum genitiuo solo. Lucian. in Philopseude, τότε ἐγὼ ταῦ ἐπιθυμήσας, γε τίχει ὁ παῖς ὁ μαθητὴς μὴ παρ' αὐτοῦ. ἐβάσκηνε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος. Sic autem vtūtur & verbo φθονῶ, & quidem frequentius quàm hoc. Eodémque modo Latini verbum Inuideo vsurpant, sed cū accusatiuo. Quanuis autem in isto Luciani loco non additus sit ille datiuus personæ, ex eo tamen probari illa constructio potest: quòd relinqui subaudiendum, longè manifestissimum sit. Apud eundem Luc. extat cum præpositione ἐπί, vbi scribit, βασκαίνειν ἐπὶ τοῖς ἀτυχίαις. Libanius iunxit etiam accus. personæ hoc verbum, vt testatur Suid. qui hanc constructionem improbare videtur. scribit enim, βασκαίνω σοι αἰεί· ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ, τὸν φθονεῖν τὸ βασκαίνειν.

Βασκαίνω, Criminor, Reprehendo, apud Demosth. & Plutarch. vt testatur Budæus, qui ex illo affert, ὁ δὲ, φησὶ τοίνυν ἰδεῖ λέγει, αἱ ν δυσκολοι συμβῇ, τινὰ βασκαίνει, hoc criminatur, seu reprehendit. Sic autem Harpocr. à Demosthene poni testatur βασκαίνει pro αἰτιᾶται & μέμφεται, ac συκοφαντεῖ. Hesych. βασκαίνει exp. λυπεῖ, φθονεῖ, μέμφεται.

Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fascinator, Fascinatrix. vt βάσκανος ὀφθαλμός, Plut. Sympos. lib. 5, Probl. 7, Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμόν ἐμπεσόντος λόγου περὶ δεῖπνον. Sic à Virgilio dicitur oculus fascinare, vt antea docui. Apud Plutarch. in libro De virt. mulierum, βασκάνου τάφος redditur Fascinationis sepulcrum: in Polycrita, de qua hæc inter alia scribit, αὐτὴ δὲ πρὸς ταῖς πύλαις ἀφανισθεῖσα τοῖς πολίταις, ἀπαντώντας αὐτῇ μετὰ χαρᾶς καὶ στεφάνων ὑποδεχομένους καὶ θαυμαζόντων, οὐκ ἤνεγκε τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπέθανεν αὐτοῦ πεσοῦσα πρὸς τὴν πύλην ὅπου τέθαπται καὶ καλεῖται βασκάνου τάφος, ὡς βασκανίᾳ τινὶ τύχῃ τὴν Πολυκρίτην φθονήσαντος ἀπολαῦσαι τῶν τιμῶν. Ibi enim quidam interpretatus est Fascinationis sepulcrum, (quam interpretationem & v. lex. seruarunt) itidémque βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Inuidi cuiuspiā fascinatione. Alii βασκάνου τάφον reddere maluerunt In-

Digitized by Google

uidiæ sepulcrum, seu liuoris: sic tamen vt in βασκάνῳ, quod sequitur, fascinationis & ipsi significationem inesse voluerint. At ego non video cur huic datiuo potius quàm illi genitiuo significatio ista tribuenda sit. qua de re dicam & in proximè sequente thematio, vbi agam de Βάσκανος significante inuidum. Sed & illud suspectum esse possit, quòd adiectiuo βασκάνου tribuitur substantiui βασκανίας interpretatio. Quamuis enim dici possit τὸ βάσκανον pro ἡ βασκανία, (vt passim adiectiuis hunc substantiuorum vsum dari videmus) non fuerit tamen verisimile βασκάνου itidem pro βασκανίας vsurpatum hîc fuisse.

Βάσκανος, Inuid'. Plutarch. in eo loco qui paulo antè allatus fuit, βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Inuida quadam fortuna, vel Inuidia quadam fortunæ. Quidam tamen interpr. Inuidi cuiuspiam fascinatione: quidam Inuidia quadā fortunæ fascinata. Sed non magis crediderim nomini βάσκανος vllam hîc subesse fascinationis significationē, q̃ inest verbo βασκαίνω, in illo Herodiani loco quē paulo antè attuli, ἐβάσκηνε ταῦτα καὶ ἀνέτρεψε τινὰ τύχη. Redditur etiam Obtrectator, Maleuolus. Demosthenes, πονηρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν ὁ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον. Quo ex loco crediderim Harpocrationem sumpsisse occasionem exponendi apud eundem oratorem, βάσκανον πολίτευμα, φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν: vbi ille scribit, βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν ἔστι πολίτευμα ἐμόν. In genere fœminino apud Aristoph. in Pluto, ὦ ψιθύρισμα τοῦτο γ' οὐδὲν, καὶ σὺ πρὸς ἄρα βάσκανος εἶ.

C. Ἀβάσκανος, & Ἀβάσκαντος, vide in Indice.

Βασκάνως, Inuidè, Inuido animo. φθονερῶς.

Βασκανία, ας, ἡ, Fascinatio. (sicut Βάσκανος, Fascinator) Aristot. sect. 20, probl. 34, διὰ τί τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι. Sæpius autē Inuidia, seu Inuidentia. Philo De vita Mos. lib. 1, ἀλλ' ἔγωγε τὴν τούτων βασκανίαν ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν ἄνδρα μηνύσω. Chrysost. De sacerdotio, βασκανίας ἔστι αἱ τῶν πολλῶν ἀδοκιμασίαι. Interdum etiam est Obtrectatio. Bud. συκοφαντίαν exponit in hoc Demosthenis loco Pro corona, πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἄν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν. ETIAM Βάσκα ponitur pro βασκανία, si Hesychii exemplaria nō mentiuntur. In iis enim scriptum est, Βάσκα, μαυλὶς, βασκανία. Sed suspicor βασκανία cum illis verbis iungi nō debere: seorsim enim ab Hesychio cum sua expositione scriptum fuisse. Apud eundem LEGITVR Βάσκας, sed pro quodam auis genere.

Βασκάνιον, ου, τὸ, Fascinum. Βασκάνιον dicunt antiqui, (inquit Phrynichus) non προβασκάνιον, cum præpos. πρό. Vbi simul obserua istam VOCEM Προβασκάνιον, quam à nonnullis pro βασκάνιον vsurpatam fuisse, ex eius verbis colligimus. In vulg. lex. βασκάνιον redditur non solùm Fascinum, sed & Odium. In iisdem annotatur ex Polluce, βασκάνια vocata fuisse quædam ridicula, quæ apud veteres fabri ferrarii ante fornaculam appendere solebant, inuidiæ auertendæ gratia. Affertur autem à Polluce & in numero singulari, ex Aristophane, πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Sed apud Pollucem pro βασκάνιον legitur βασκάνιον & βασκανία pro βασκάνια, non sine manifesta deprauatione vtrobique.

Βασκοσύνη, Fascinatio, Fascinum. in v. l.

C. ΚΑΤΑβασκαίνω, idē quod Βασκαίνω, Fascino. sicut Effascino non plus est quàm Fascino. Legimus apud Plut. Sympos. lib. 5, problematis septimi initio, Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου περὶ δεῖπνον.

Γέφυρα, de qua nunc agetur, post alia à γῆ deriuata locum habere posset: siue id etymum quo dicitur esse quasi γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, siue id quòd à γῆ & φυρῶ deducit, sequamur. Sed quàm tutū sit hæc sequi, aliorum esto iudicium.

ΓΕΦΥΡΑ, ας, ἡ, Pons. Dicitur autē propriè γέφυρα, (si Herodiano grāmatico apud Eustathium credimus) γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, id est, terra super aquam. Etymologus quoque huius deriuationis mentionem facit. ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ (inquit) quasi γέφυγρά τις οὖσα. Sed affertur & alia ab eodem, & quidem priorē locum apud eum habēs: videlicet à γῆ & φυρῶ, vt sit quasi γέφυρα, id est, ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα. Quibus verbis subiungitur, καὶ ἐφ' ὑγροῦ πάγη κειμένη. In meo autem vet. lexico additur, ἢ ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν. Communis porro est huius nominis γέφυρα vsus prosæ scriptoribus cum poetis. Homer. Iliad. ε, Θύνε γὰρ ἀμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας. Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. Apud Plutar. in Quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Legitur sæpe ζευγνύναι γέφυραν, eique oppositum λύειν, siue διαλύειν. Herodianus lib. 7, τὴν δὲ τὴν γέφυραν ζεῦξας, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβαίνειν. Apud eundem legimus, λύσαντες τὰς γεφύρας. Apud Thucyd. τῆς γεφύρας διάλυσιν.

Γέφυραι apud Homerum sunt etiam Interualla & semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quas vltrò citróque commeare licet. vt vulg. lex. annotant ex Eustachio, in Iliad. Δ.

Γέφυρα est item nomen vrbis Bœotiæ, quæ & Tanagra vocata fuit. Affert autem aliquam illius appellationis rationem Etymologus. Qui ex ea est, DICITVR Γεφυραῖος. Apud eundem LEGES Γεφυρεῖς esse δῆμον Ἀθηνῶν, vnde Γεφυραία Δημήτηρ, de qua plura apud eum vide. Sed in meo vet. lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, sed à Γέφυρα, quod est vrbis nomē, appellata esse traditur. AT VERO Γέφυροι vnde sint dicti quidam fratres, te docebit Eustathius, pag. 933.

C. Γεφυροποιός, οῦ, ὁ, Pontifex, accipiendo in prima significatione pro eo Qui pontē facit. ex Plutarch. in Numa. Vnde VERBVM Γεφυροποιῶ, Pontem facio, vel Pōte iungo. Polyb. l. 3, Πέπλος γὰρ τὸν Τίγριν κρίνων εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἀν διαβαίνειν, τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρήγγειλε. Quem vsum frequentius habet verbum γεφυρῶ.

C. Καλλιγέφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ποταμὸς καλλιγέφυρος, Fluuius pulchrum pontem habens, Pulchro ponte iunctus. Affertur autem ex Eurip. hoc compositum.

Γεφυρότης, Pontium fabricator, vt quidem legitur in v. l. illis etiam quæ prima omnium in lucem prodierunt. Sed mendosum esse suspicor, pro γεφυρωτής, verbali à γεφυρόω.

Γεφυρόω, ῶ, Ponte seu pontibus iungo, Pontem impono. vt γεφυροῦν ποταμὸν, Ponte iungere fluuium, vt loquitur Curtius. Quidam interpr. Pontem imponere fluuio, & Pontem construere supra fluuium. Herodianus lib. 7, γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμῖνος, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβαίνειν. Quæ Polit. vertit, Pontem cōstruxerat Maximinus supra flumen, quo aduersus Germanos transiret. (Legitur tamen in vulg. edit. quā: sed cū scripsisse puto quo) Paulo pòst dicit Herodianus τὴν γέφυραν ζεῦξας, eadem de re loquens. Apud eundem γεφυροῦν τὸν ποταμὸν idem Polit. vertit Ponte iungere fluuium. Ex Polybio affertur etiam γεφυροῦν τὴν διάβασιν pro Firmare transitum. Inueniuntur autem illa verba & apud Plutarchum. Lucian. in Demonacte dixit etiam γεφυροῦν τὰ δύσπορα: scribens, ὁ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ὁ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Apud eundem legimus etiam τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, Cadaueribus tanquā ponte seu pontibus iungere fluuios. vel, Corporibus cæsorum consternere fluuios, vt vertit Budæus: qui affert etiam γεφύρωσε κέλευθον ex Homero, pro, Obruto fossæ aggere muniit viam. Hesychius exponit διαβατὴν ἐποίησε.

Γεφυροῦσθαι dicitur itidē ποταμός, qui ponte iūgitur, seu cui pons imponitur. Herodian. τὸν τε ποταμὸν ταχέως διαλαμβάνειν, ὡς πρὸς ἀλλήλας συνδεθεισῶν γεφυροῦσθαι, &c. Atque vt habuimus ex Luciano, ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, sic apud Plutarchum legi sciendum est ποταμοῖς γεγεφυρωμένοις νεκροῖς, De Alex. fortuna, aut virtute, lib. 2, αἵματι νεκροφόρους ποταμοὺς ἔπινε, καὶ νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη. id est, Amnes sanguine mixtos bibebat, quos cæsorum corporibus iunctos traiiciebat: vt vertit Budæus.

Γεφύρωμα, ατος, τὸ, Ipsum opus iungendi fluuium ponte.

In vulg. lex. redditur Transitus. quum sit potius, Pons transitum præbens. nisi & ipse pons transitus appelletur. Atque vt hoc nomen Γεφύρωμα à prima præter. passiui persona γεγεφύρωμαι formatum est, sic à tertia γεγεφύρωται est NOMEN Γεφυρωτής, Qui pontē seu pōtes construit. Pro qua significatione in vulg. lexicis legitur Γεφυρώτης: sed non sine mendi suspicione, vt suprà declaraui.

Inuenitur etiā COMPOS. Ἀπογεφυρόω, ῶ, quod sicut simplex Γεφυρόω, redditur Ponte iungo, seu pontibus. &c.

Γεφυρίς, Extranea, Peregrina. Vide Suidā: quem si sequaris, fuerit hoc nomen γεφυρίς deductum à γέφυρα quod est vrbis nomen. Hesych. autem scribit, Γεφυρίς, πόρνη τις ἐπὶ γεφύρας. Quod autem subiungit, videtur hoc γεφυρίς cum nomine γεφυριστὴς confundere, vt docebo paulo pòst, quum de hoc agam.

AT VERO Γεφυρίζω est propriè Ex ponte scōmata in aliquē seu aliquos iacio, Sedēs in ponte, inde aliquē dicteriis peto, vel scommatis insector. De quo more dicam in verbali Γεφυριστής. Accipitur autem generaliter γεφυρίζω pro Scommata in aliquem iacio, seu probra, Derideo, Cauillor, Subsanno. Plutarch. ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπισπιχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μίτυλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Apud eundem legimus, ἔτι θυμῷ τὰ σκώμματα φέρων καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε καὶ τὴν Μίτυλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάστοτε γεφυρίζων ἢ κατορχούμενος ἐξυβρίζεν ὁ τύραννος Ἀριστίων. Affertur verò & ex Polybio exemplum vsus verbi huius, à Suida, quē consule.

Γεφυρισμός, οῦ, ὁ, Actio illa ita iaciendi scommata, & deridēdi. Sed affertur hoc nomen & cum ASCRIPTVM, Γεφυριασμός, ex eo libro in quo Atticæ voces annotantur: diciturque significare σκῶμμα, & additur, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς γεφυρῶν χαίρειν ἤτοι ἔμμετρα ἢ δίχα μέτρων, ἀσχημοσύνας τινῶν ἔχοντα. Habes autem hæc ipsa & apud Ammonium in voce Σκῶμμα.

Γεφυριστής, οῦ, ὁ, Qui scommata è ponte iacit in aliquem, &c. sequendo expositiones quæ verbo γεφυρίζω datæ fuerunt. Γεφυρισταὶ, (inquit Hesych.) οἱ σκῶπται. quoniam οἱ Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed his addi possunt & quæ apud eū proximè præcedunt, in voce Γεφυρίς. quæ enim ibi adduntur, ἄλλοι δὲ οὐ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον, &c. perperam hic collocata fuisse arbitror ab aliquo qui illud γεφυρὶς cū γεφυριστὴς cōfunderet. Interim verò & ex illis verbis possumus huius vocabuli significationem certius cognoscere. Generalius autem pro cauillatoribus, seu irrisoribus. Plutarch. in Sylla, circa principium, καὶ τῶν Ἀθήνῃσι γεφυριστῶν ἐπισκώψεις τις εἰς τοῦτο πεποίηκε.

Γόνυ, quod proximè sequitur, varias etymologias habet: ex quibus maximè probabilis est quæ à verbo κάμπτειν deducit: minus certè lōgè quàm cæteræ petita est. Siquis tamē [illegible] esse malit, non minus quàm illud ipsum verbum κάμπτειν, non valde repugnabo.

ΓΌΝΥ, genit. casum habet Γόνυος, pro quo per metathesin dicitur ET Γουνός. Sed in soluta oratione vsitatior genitiuus Γόνατος, tanquam à NOMINAT. Γόνας, quod alioqui in vsu minimè esse traditur. Est autem γόνυ Græcis quod Latinis Genu. Homer. Iliad. λ, Ἐν δ' ἄρα πληξάμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. Apud eundem frequens est γόνυ κάμπτειν, genu flectere, seu incuruare. ἐπὶ τῷ καθίσαι, ad differentiam τοῦ ἑστάναι, si Eustathio credimus. At Hesych. exp. ἀναπαύεσθαι. Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc poeta nomen istud, & quidem in plurali præsertim: vt ex eius locis quos afferam patebit. Afferam autem eos primùm in quibus vigorem corporis è genuū vigore seu robore æstimat. (vt Theocritus dixit, ὡς γόνυ χλωρόν: itidemque Horatius, dúmque virent genua. Quò pertinet & quod apud Plinium legimus, genibus inesse vitalitatē) Iliad. υ, – αὐτὰρ ἐμὰ Ζεὺς Εἰρύσατο, ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Sic omnino λαιψηρὰ γοῦνα & μένος coniunguntur, & quidē verbo eidem affixa, cum alibi tum Iliad. χ, Ὥς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Huc pertinent apud eundem, γούνατα δ' ἐρρώσαντο, & γούνατ' ὀρώρῃ. ac quemadmodum μένος & γοῦνα illic copulat, sic alicubi ἀϋτμὴν dicit, subiungens γούνατα cum illo verbo ὀρώρῃ. Odyss. ε, Ὄφρ' ἀϋτμὴ περὶ χαίρει, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. Inueniuntur coniūcta itidem γούνατα & βίη: vt Iliad. λ, Ὥς τοι γούνατ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Huc pertinet Il. ρ, Εἰ δὲ βίην ἤνοσα καὶ ἐν γούνεσσιν ἕσπετο. Atque vt hic dicitur τὸ μένος ἐν γούνασι, sic alibi βαλεῖν μένος ἐν γούνεσσι: sed additur καὶ ἐνὶ θυμῷ (vt in loco proximè præcedente βίη est in duob⁹, ἐν γούνεσσι, & ἐν ὤμοισιν) Iliad. ρ, Σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ. Apud eundē legimus βλάβεται γούνατα, item λύτο γούνατα, καὶ φίλον ἦτορ. Atque vt alicui λύεσθαι γούνατα dicit, ita sæpenumero aliquē alicui λῦσαι γούνατα, vel ὑπολῦσαι, etiam pro Vitam eripere. Habet alioqui nonnullis in locis simpliciorem significationē istud γούνατα λῦσαι, & talem qualem γούνατα δαμνᾶν, aliquot in locis. Frequens est, vel potius frequentissimum, apud eundem poetam hoc nomen, vbi de precādo vel potius supplicando agitur. (vnde Plinius, Hominis genibus quædam & religio inest, obseruatione gentium, hac supplices attingunt, ad hæc manus tendunt: hæc, vt aras, adorāt: fortassis quia inest iis vitalitas) Iliad. λ. Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς Λισσομένους. Sic Iliad. θ, Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο Θέτις λάβε γούνων, Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Apud eundem aliquis dicitur ἅψασθαι γούνων, non λισσόμενος, sed ἱέμενος λίσσεσθαι. vt Iliad. υ, – ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων, Ἱέμενος λίσσεσθαι. In quibusdam autem aliis locis vtitur verbo λιτανεύειν post γούνων ἁψάμενος seu ἁψαμένη. Sic Iliad. χ, Γούνων ἁψάμενοι λιτανευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ. Alicubi vtitur verbo λαβεῖν cum eodem genitiuo γούνων. vt Odyss. κ, Αὐτὰρ ἐγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων Sic eiusdem operis libro ζ, Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην. Inuenitur apud eundem & participium ἑλὼν pro λαβὼν, vbi cætera alioqui sunt præcedentibus similia: Iliad. φ, Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων. Cæterum ex his locis implere alios possumus quibus aliquid deest: id est, in illis subaudire (vt grammaticorum verbo vtar) quod subaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λίσσεσθαι, aut λιτανεύειν, vel siquod est apud hūc poetam synonymum, subaudiendum esse dico: nonnūquam contrà vnum aliquod ex illis participiis: ἁψάμενος videlicet, aut λαβὼν, aut ἑλών. Nam Odysseæ ζ, circa finem, (haud enim se offert in præsentia commodius exemplum) – μητρὸς περὶ γούνασι χεῖρας Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι. Hic enim puto subaudiri debere λισσόμενος, vel λιτανεύων, aut aliud simile: licet his vocib⁹ infinitiuum soleat subiungere, non particulā ἵνα, quod sciam. Vicissim autē ἁψάμενος, vel λαβὼν, vel ἑλὼν subaudiendum esse aio, cum alibi, tum hoc in loco, Odyss. κ, Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, Γούνων ἐλλιτάνευσα. Sic Odyss. χ, Ἢ γούνων λίσσοιτο μεταΐξας Ὀδυσῆα. itidemque in hoc loco, Iliad. ι, fœm. participium ἁψαμένη, vel λαβοῦσα, siue ἑλοῦσα subauditur: – πολλὰ δ' ἄρ' αὐτὸν ἐμὰ λισσομένη γούνων Παλλακίδα μιχθῆναι. Sed hoc in loco aptius poni potest participium quàm in duobus præcedētibus, quòd in vtroque iam aliud præcedat. Nisi quis participio particulam καὶ præfigere velit: hoc modo, καὶ ἁψάμενος γούνων ἐλλιτάνευσα: vel, καὶ λαβὼν γούνων. Quod tamen de altero loco dici itidem non potest, vtpote in quo participium non itidem præcedat, sed sequatur. Sed participia bina interdum à Græcis, non interiecta copula, poni sciendum est. Omitto alia pleraque eiusdē poetæ loquendi genera, eodem pertinentia, quibus nomen istud adhibetur: & ad longè diuersum loquendi genus transeo: si prius ex poetis Latinis locos aliquot attulero cū Homericis illis conuenientes: in quibus nimirum itidem genua tangunt seu potius amplectuntur qui supplicant. Virgil. Æneid. 10, Et genua am-

plectens effatur talia supplex. Eiusdem poematis lib.3, Dixerat:& genua amplexus, genibúsque volutans Hærebat. Naso Metam.9.— tremit ille, pauetque Pallidus: & timidè verba excusantia dicit. Dicentem, genibúsq; manus adhibere parantem Corripit Alcides. Eiusdē operis lib. 13, hæc canit,— sed crine soluto, Sicut erat, magni genibus procumbere non est Dedignata Iouis. Quinetiam dicunt aliquem supplicem genibus eius cui supplicat aduolui. In soluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis ostendunt: è quibus est ille Taciti in quo dicit, Prensare circumstantium genua. Cicero in orat. post reditum, in Senatu, Tu meum generum, propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, superbissimis & crudelissimis verbis à genibus tuis repulisti. Dicunt verò & Accidere ad genua, quod est ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel εἰς γόνατα. Plutarchus in Quæst. Rom. ὁ δὲ προσπεσὼν εἰς γόνατα. Euripides autem vsus est & cum solo accusatiuo, in Hecuba, Πρόσπιτνε δ' οἰκτρῶς τῆσδ' Ὀδυσσέως γόνυ. At Homer. dicit ἱκάνειν γούνατα. vt Odyss. η,— σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sic Odyss. γ, Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Eiusdem operis libro ι,— ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον. Sed hoc loquendi genus nihilo plus quàm præcedentia, quæ ex eo attuli, habet affinitatis cum illo προσπίπτειν πρὸς γόνατα, siue γόνασι. At verò αἰτεῖσθαι πρὸς γονάτων, quod apud eundem tragicum legitur, ex Homero sumptum videri possit, dicente Iliad. υ,— ὁ μὲν αὐτὸς ἤλυθε γούνων, Εἴ πως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. Euripidis autem locus est in Medea, Ἀλλ' αἰτοῦμαί σε πρὸς σε πρὸς φυτεύσας, Γονάτων τε σῶν ἱκεσία δ' ἱκνοῦμαι, Οἴκτειρον. Quanuis enim hic αἰτοῦμαι accipiatur non in propria significatione, sed pro Obtestor: possit tamen ita loquens Euripides, ad illum Homeri locum videri respexisse. Cæterùm potest his Eurip. locis adiici & iste ex Phœnissis, ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, implicitis manibus circa tuum genu.

Venio nunc ad quoddā genus loquendi quod Latinis haud itidem notum esse puto, id est, ἐν γούνασι κεῖται, pro Situm est in potestate. (Cui rei alioqui significandæ adhibetur & χειρὸς seu χειρῶν appellatio a Græcis: eodémque modo dicunt Latini, In manu tua est, pro In potestate tua) Sic certè aliquoties dixit Homerus θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. vt Od. α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Et Iliad. ρ, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Quem versum consequitur hic, aliquid habens eodem pertinēs, Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει. Alicubi verò cum adiectione partic. αἴκε, vel ἤκε. vt Iliad. υ, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Δουρὶ βαλών. Cum ἤκε autem Odyss. α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. In eodem libro habetur sequente ὅσπις in altero versu, cum futuro itidem: Ταλίμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. Exponitur autem ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ καὶ τῇ δυνάμει, in deorum potestate. Affertur tamen ex Eustathio, ἐν δυνάμει καὶ ἱκεσίᾳ. In qua expositione, θεῶν ἱκεσία accipiendum esset passiuè, de ea qua supplicatur ipsis. Sed durè hoc dici videtur, præsertim præcedente substantiuo δυνάμει. Potiúsque crediderim hæc duo nomina ad diuersas expositiones pertinere. sed, nisi inspecto Eust. loco, plura de his verbis differere nolim. Hoc vnum addo, eleganter vsurpatum à Diogene fuisse hoc loquendi genus. Quum enim quēdam ἄσωτον poposcisset minam, isque rogasset cur à se minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum spero: at verò à te, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro & in soluta oratione aliquæ ex hoc nomine sumptæ phrases: ex quibus sunt hæ duæ, Εἰς γόνυ κλίνειν, & Εἰς γόνυ βάλλειν: de quibus dicam in composito nomine Γονυκλινής. At de εἰς γόνυ πεσεῖν, verba faciam in composito Γονυπετῶ.

Γόνυ καλάμου, Herodot. Internodium arundinis, apud Plinium & Columellam. Sed & de vite dictum ex Philostrato in Heroicis affertur. Γόνατα (inquit Cam.) sunt Genicula, & de vitibus, & de aristis, & de arundinibus. Herodot. Thalia, καλάμου δ' ἐν γόνυ παχύτητα πίεσται. Vnde Plin. lib. 16, cap. 36, de arundine loquens, Nauigiorúmque etiam vicem præstant (si credimus) singula internodia. Idem paulo pòst, Alia spissior densiórque geniculis, breuibus internodiis. Ex quibus manifestum fit, genicula Latinos appellasse ipsos nodos: internodia verò, inter hos excrescētes culmos. Sed Græcum nomen est commune. A geniculo, Geniculatus. vt radix geniculata, Plinio: & Culmus geniculatus, Ciceroni, distinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatū, Plinio. Possumus autem his participiis vti in interpretatione quorūdam compositorum, quæ hanc nominis γόνυ significationem, sed nominatiui γόνας declinationem sequuta sunt: cuiusmodi sunt ὀλιγόνατος & πολυγόνατος.

Γόνυ genitiuum habet Γουνὸς, factum ex γόνυος per metathesin, vt dictū fuit. Sic verò & plur. NOMIN. Γοῦνα, pro Γόνυα: GENIT. Γούνων, pro Γονύων: DAT. Γούνασι, (siue Γούνεσσι, metri gratia) pro Γονύασι dici existimant quidam grammatici. Alii tamen malunt Γοῦνα pro Γούνατα dici per apocopen. itidémque Γούνων pro Γουνάτων per syncopen, & Γούνασι pro Γουνάτασι dici existimandum erit. Affertur porro & tertius GENIT. singul. Γουνάτος. At ILLVD Γούνατα, tanquam à nomin. singul. Γοῦνας, habuisti in locis suprà citatis. Idem & de cæteris casibus censendum est.

A Γόνυ deriuata, compositionem habentia.

C. Γονυκλινής, έος, ὁ καὶ ἡ. Genu flectens. In Eccles. historia. ὑπὸ τὸν θεὸν ἐπικαλοῦμαι γονυκλινής. Γονυκλινεῖς (inquit Cam.) Qui prouoluuntur genibus, & abiiciūt se, atque iacent ante pedes supplices. Hinc VERB. Γονυκλινέω, ῶ, Genu flecto. κάμπτεται δὲ γόνυ (inquit Eustath.) ἐστὶν ὅτε καὶ ἱκετικῶς, ὃ καὶ γονυπετεῖν λέγεται, καὶ γόνυ κλίνειν, καὶ συνθέτως γονυκλινεῖν. Inuenitur & nomen SVBST. Γονυκλισία, Genu flexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. Ex Basilio. Affertur præterea ex Cyrillo, γονυκλισία αὐντπρόσωπος. Schol. Euripidis in hunc Phœnissarum locum, Γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ' ἄναξ, τὰν οἴκοθεν νόμον σέβουσα, annotat, ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας πεσόντων εἰς Σαλαμῖς. Vide aliquid de hac voce & in Γονυπετῶ. Sciendum est porro, quanuis hæc istam significationem habeant, tamen εἰς γόνυ κλίνειν aliud sonare: nimirum Prosternere, aut etiam Subigere: vt Budæus vertit in isto Appiani loco, Ciu. bell. l. 3 αὐτοῦ γὰρ ἀπειπόντος ἐπὶ τὸν ἀπιστίαν τῷ Καίσαρι, καὶ ἐς γεγηράκως τὴν Κελτικὴν ἐς γόνυ κλίναντα. Idem, ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν, vertit, Afflictam admodum reddidit: in isto Herodoti loco, ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν ἡ ναυμαχίη. (Quidam autem interpr. Prostrauit) Ex eodem scriptore affert etymologici autor εἰς γόνυ πεσεῖν. quod illum metaphoricè dixisse tradit, significare volentem ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἀπαγαγεῖν. (ita enim scribendum est, non ἐπαγαγεῖν) At compositum Γονυπετῶ nihil cum hoc loquēdi genere commune habet.

C. Γονύκροτοι, sunt οἱ βλαισοί: & apud Anacreontem, οἱ δειλοί. Vide Eustath. p. 932. Aristoteli in Physiognomonicis (inquit Cam.) γονύκροτοι sunt impuri, quibus genua trepidant.

C. Γονυπετής, έος, ὁ καὶ ἡ. Qui genu succiduo procumbit, (vt loquitur Naso) In genua procidens. Vel, Accidens ad genua alicuius, seu procumbens. Synes. epist 57, καὶ ὀρνεῖς καὶ γονυπετὴς ἱκέτης γενόμενος. Euripid. Phœnissis, γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ' ἄναξ. Hinc VERB. Γονυπετέω, ῶ, Genu succiduo procumbo, In genua procido. Vel, Accido ad genua alicuius, seu procūbo. Redditur γονυπετῶ vno etiam verbo Ingeniculo, de quo dictū in Γουνάζομαι. Eustath. scribit ex Homeri verbo Γουνάζομαι posteros eius excogitasse hoc Γονυπετῶ, componentes ex γόνυ & πίπτω à quo πίτνω deriuatur πιτνῶ, sicut πιλνῶ à πίλνω. Quibus addit ἀκολούθως δὲ τούτῳ καὶ ἡ γονυκλισία ἐσχημάτισται. Construitur porro cum datiuo personæ hoc verbum Γονυπετῶ: habétque hanc constructionem apud Matthæum: apud Marcum autem, cum accu-

satino, γουνοπετεῖς αὐτόν.

Γόνυγρος autem suspectum esse potest: quod in vulgat. lex. redditur Sterilis, Aridus: quoniam Hesychius post γόνυγρον, addit, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. Quibus verbis hæc subiungit, ἢ ἡ μαλακὴ νόσος ἀπὸ τῶν γονάτων, μηκέτι ἐῶσα δύνασθαι βαίνειν εἰς γόνατα. vnde videri possit in priore expositione aliam quàm in hac deriuationem sequi. Affertur ETIAM Γονυκρότερος, ex Aristotele De animal. lib. 4, capite vltimo, pro eo cui sunt genua planiora. Aristotelis locus est hic, καὶ ὑγροσαρκότερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, καὶ γονυκρότερα, καὶ αἱ κνῆμαι λεπτότεραι. Quæ Theodorus ita vertit, Caro quoque humidior est fœminæ quàm maris, & genua planiora, & crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immeritò fortasse suspectam quis habeat: possitque suspicionem adiuuare litera ω: quippe quæ locum in hoc comparatiuo habere non videtur.

A γουνὸς deriuata, & primùm ea quæ compositionem habent.

C. Γουνοπαχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Genua crassa habens, Qui crassis est genibus. Item generaliter pro Crassus. Ab Hesiodo sic vocatur ἀχλύς, loquente de ea tanquam de fœmina.

C. Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauis genibus, Cui grauia sunt genua, ideóque tarda. Redditur etiam, Cui genua sunt infirma.

C. Καμψίγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incuruās genua. Sic dicta fuit Erinnys, quòd genua peccantium incuruet.

C. Ταχύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui velocia sunt genua, Velox, Celer.

Ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ, SIVE Ἐπιγουνατίς, Os toti genu superiectum, seu Os quo tegitur genu, q. d. Supergenuitas. Os est cartilaginosum, latū, rotundum, intus læue & cauum: quod contegit femoris tibiæque articulum, alioqui nimis patentem, prohibétque ne introrsum luxetur. Latinè Mola & Patella dicitur. nam & hoc vtitur Celsus.

Ἐπιγουνὶς, Musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices. Ita Camer. afferens ex Homeri Odyss. σ, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. In vulg. lex. hæc de ista significatione annotātur, Etiam corpulentiam (vt loquitur Plinius) vel corporaturæ amplitudinem (vt Columella) indicare volēs Homerus, inquit Odysseæ ρ, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Serum lactis bibens, bonam firmámque corporis habitudinem assequeretur. πλὴν τὸ σώματος ἀξίας, significando à parte totum. Vel, In corpulentiā excresceret, essétque robustus & validus. Roboris enim indicium, femorum genúque amplitudo. vt & Odyss. σ, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

Ἐπιγουνὶς, Genu, vt quidem à Cicerone redditur apud Aratum, duobus in locis: quos in meo Cic. lexico videndos tibi relinquo, pag. 76, 77: & 102, 103. Sic & apud Apollonium Argon. 1, — αἱ δὲ χιτῶνας Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον. Dicit enim famulas Medeæ sustulisse vestes vsque ad genua, assectantes essedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ἐπιγουνίδα in his quoque locis suam significationem retinere, sic tamen vt à parte totum significari putandum sit: ideó que non malè reddi Genu.

HINC Ἐπιγουνίδιος adiectiuè positum, & significans Impositus genibus, (vt apud Pindarum Pyth. ode 9, ἐπιγουνίδιον βρέφος) eam significationem illius nominis ἐπιγουνὶς sequitur qua pro genu ponitur, vt quidē nonnulli putant. Alioqui, quoniam ἐπιγουνὶς videtur potius suam significationem retinere, vt docui, videri queat ἐπιγουνίδιος minimè inde deriuari, sed ex ἐπὶ & nominè γόνυ fieri, vtpote quorum simpliciter significationem habeat: illam autem terminationem ex obliquis casibus nominis ἐπιγουνὶς mutuari. Idem enim & aliis quibusdam eiusdem formæ deriuatis vsuuenire obseruaui.

Γουνόομαι, οῦμαι, Genua amplectens oro, Genua amplector supplex. Cum accusatiuo. Homer. Il. φ, Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Tale est Od. χ, Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Apud eundem legimus Odysseæ δ, — πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. Inuenitur etiam habēs adiunctum infinit. futuri temporis: Il. κ, Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροισι. id est, Suppliciter vouebam, inquit Bud. Ac videtur certè rationi cōsentanea esse hæc interpretatio: nisi dicamus subaudiri verbum quo significetur Pollicens.

Γουνάζομαι, idem quod proximè præcedens, & in vsu apud eundem poetam. vt Odyss. ν, Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et cum genitiuo γούνων, Iliad. χ, Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. Dixi autem antea, in Γόνυ videlicet, de hoc loquendi genere quid mihi videretur. Eustathius autem vult phrasin esse similem illi qua dicitur οἶνον οἰνοχοεῖν, & πόλεμον πολεμίζειν. Cæterùm (vt annot. vulg. lex.) Diomedes testatur à priscis dictum Ingeniculare: quod & Congenulare dicitur, autore Nonio: legit tamen Egnatius Congenudare, hoc est, Ingeniculari, & Ad genua accidere, Flectere genua, inde orare suppliciter.

A genitiuo γόνατος, aut alio ex obliquis nominatiui γόνας, alioqui inusitati, deriuata, quæ compositionem habent. Vel ita, Composita quæ nominis γόνας declinationem sequuntur.

C. Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carens, Cui non est genu. Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων hoc composito vtitur, ὥσπερ ἀγόνατον ἦν τῶν βαδιζόντων. At verò ἀγόνατος ab illa altera nominis γόνυ significatione, reddendum potius Non geniculatus. de qua voce dictum fuit suprà.

C. Διαγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in vulg. lex. Duplici geniculorum nodo cinctus, tanquam ab illa nominis γόνυ significatione qua pro internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quicunque est illius interpretationis autor, videtur LEGISSE Διγόνατος, aut certè illud pro hoc malè accepisse. Ab illa nominis γόνυ significatione sūt & ista COMPOS. Εὐγόνατος, Ὀλιγογόνατος, Πολυγόνατος. Nam Εὐγόνατος redditur Pulchra genicula seu internodia habens, Pulchrè seu bene geniculatus. Sic COMP. Ὀλιγογόνατος, vt ὀλιγογόνατος κάλαμος, ex Theophr. De hist. plant. lib. 12, Arundo paucioribus geniculis, & longioribus internodiis. Vide Plinium libro 16, cap. 36. CONTRA Πολυγόνατος, Multa genicula seu internodia habens, Multum geniculatus, Frequentib⁹ geniculis cinctus. ET SVBST. Πολυγόνατον, ου, τὸ, Polygonaton, herba, à geniculorum frequentia. Officinæ & herbarii sigillum Salomonis appellant.

C. Μεσογονάτιον, ου, τὸ, SIVE Μεσογόνιον, q. d. Quod est inter genicula, (ab illa nominis γόνυ significat. metaphorica) Internodium calami seu arundinis, Theophr. libro 4, Hist. plant. c. 11.

C. Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, (q. d. Subgenuale) Quod genibus subiicitur. Ita v. l. ex libello Chrysostomi De re diuina.

C. Ἐπιγονατὶς, vide in Ἐπιγουνίς.

Alia deriuata, compositione carentia.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Geniculatus, Geniculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur apud Theophr. Hist. plāt. l. 4, cap. 12, ex Plinio.

Γονατίζω, Ingeniculo, Genua flecto. Affertur autē ex Cratino comico à Poll. In v. l. exp. Geniculor, ἀντιβολῶ, & γουνάζομαι.

Γονατόομαι, οῦμαι, Geniculor, In geniculum nodor. Camer. Affertur ex Theophr. Hist. plantarum lib. 8, cap. 2. ET PARTIC. Γεγονατωμένος, Geniculatus, ex Dioscor. lib. 3, cap. 58.

AT VERO Ἐγγόνασι, (quod ad verbum sonat In genibus) videtur potius disiunctim scribendum esse Ἐν γόνασι. Sic autem dicitur stella, (vt vulg. lex. ann.) quam Iulius Firmicus Ingeniculum vocat, Ouid. Metamor. 8, Nixum genu, Vitruuius Nixum in genibus, Cicero Nixum, Manilius Nixam genu speciem. Sic dicitur ab Eratosthene Hercules in cælo supra dracone collocatus. Alii Thamyrin esse aiunt, à Musis excæcatum, vt supplicem ad genua iacentem: alii Ceteum seu Cetea

esse affirmant. Vide Aratum in Phænomenis. Apud Ciceronem in eorum interpretatione extat hic versus, (proximè præcedentes & proximè sequentes desiderantur) Ἐγγόνασιν vocitant, genibus quòd nixa feratur. vel potius Ἐν γόνασιν, disiunctim. Apud Hyginum tamẽ legitur Engonasin, coniunctim, libro 2: vbi scribit, Nã qui dicitur in astris Engonasin, is Theseus esse existimatur. Et paulo pòst, caput cui titulus est Engonasin, ita orditur, Hunc Eratosthenes Herculem dicit supra draconem collocatum, de quo antè diximus: eúmque paratum vt ad decertandum, sinistra manu pellẽ leonis, dextra clauam tenentem. Paulo pòst, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, sinistro pede capitis eius dextram partem opprimere conatur: dextra manu sublata, vt feriens, sinistra proiecta cum pelle leonis, vt is quammaximè dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Sed non video quomodo hæc scriptura ferri possit ἐγγόνασιν coniunctim. præsertim quũ nominatiuum non esse ἐγγόνασις (vt quidam existimarũt) ostendat superior ille locus, Nam qui dicitur in astris Engonasin.

Addendum his censui & ADVERB. Γνὺξ, eo enim significatur ἐπὶ γόνυ, siue ἐπὶ τὰ γόνατα, (vt exponit Hesychius) id est In genu, siue In genua. vt πεσὼν γνὺξ, vel ἐριπὼν γνὺξ, Lapsus in genu, seu in genua, Qui cecidit in genua. Adeo vt non dubitem quin γνὺξ dictum fuerit quasi γονὺξ. Extat autem apud Homerum istud aduerbium, cum alibi, tum Iliad. υ, Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. quod exponitur ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic Iliad. ε, Ἔστη γνὺξ ἐριπών. Apud eundem poetam cum genitiuo, eodem libro, Ἡ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο. vbi genitiuus huic aduerbio additur, perinde acsi dictum esset πρὸς γόνατα, vel ἐς γόνατα, aut etiam ἐν γόνασι: vt ipse poeta paulo pòst loquitur, hoc in versu, Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Μητρὸς ἑῆς. Redditur alioqui γνὺξ & aliter: videlicet Genu flexo. Sed flexus in genua potius declaratur ADVERBIO Ὀκλὰξ, at prolapsus isto Γνύξ. Cæterùm in vulg. lex. inuenitur NOMEN Γνύα, pro poplite: cui subiũgitur hoc aduerbium Γνύξ. Ac posset certè Γνὺξ ab illo Γνύα deriuatum videri: sed alibi nusquam nomen istud inuenio: verùm Ἰγνύα tantùm, & Ἰγνύς. adeo vt per errorem hoc vocabulum, sicut alia quamplurima, in vulgaria lexica irrepsisse crediderim.

VERB. Γνυπετεῖ, quum ab Hesychio exponatur γονυπετεῖ, ab illo Γνὺξ originem habere manifestum est. Affertur & VERB. Κατηγνυῶσθαι, dictum pro παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν. nimirum ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Ita enim lego apud Varinum, Κατηγνυῶσθαι, ἀντὶ τοῦ παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν. quum alioqui apud eum scriptũ sit, ἀντὶ τοῦ παρειμένος εἶναι καὶ μαλακός. Vnde autem expositionem illam sumpserit, incertũ mihi est: sed suspicor eum illam ex Hesychio excerpsisse, aliam quàm apud eum habetur lectionem sequendo. Siquidem in vulg. huius lexicographi editionibus est NOMEN Γνυπῶνες, expositum συγκοί, & κατηφεῖς, & ἄπληκοι. Quibus additur παρειμένοι καὶ μαλακοὶ ἀπὸ τοῦ (ita enim scribendum, non ἐπὶ τοῦ) εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Quinetiam NOMEN Γνυπτοί, apud eum exponitur ἐκπεπληγμένοι, & δειλοί: item κατηφεῖς. Quibus additur verbum illud Κατηγνυπῶσθαι, sed expositũ μετεγνωκέναι, haud certè sine mendi suspicione. Vt verò γνυπῶνες ei sunt μαλακοί, sic VERB. Γνυποῦν est μαλακίζεσθαι, sicut & ἀσθενεῖν. Habet ETIAM Γνυπετῶ, quod itidẽ exp. ἀσθενοῦντι. His addendũ & NOMEN Γνυπτὸς, pro ἀργὸς, vel ἴκλυτος. Quinetiam videndũ an PARTIC. Γνύαν huc pertineat, quod exponit τεθλιμμένων. ADVERB. Πρόχνυ est itidẽ à nomine γόνυ deriuatum. Existimatur .n. πρόχνυ dictũ quasi προγόνυ: ex quo πρόχονυ, & per syncopen πρόχνυ. Redditurque In genua, sicut & γνύξ. Homer. Iliad. ι, de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη. vbi autor breuium schol. exponit εἰς γόνατα. Accipitur alioqui πρόχνυ & pro Funditus, Radicitus: vt ὀλέσθαι πρόχνυ, Interire funditus. Odyss. ξ, ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Vbi Eustathius exp. παντελῶς: addens, Vel προγόνυ, quod est πρόρριζον. Et aliquanto pòst scribit, hæc verba, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν, videri posita ἀντιθέτως ad illud πρόχνυ. vt dicat, ὡς ἐπὶ γόνυ πέσοι τὸ τῆς Ἑλένης φῦλον, ἐπεὶ πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Hic autem obserua obiter quæ sit huius quoque significati ratio, aut saltem quam Eustath. esse putauerit. Inuenitur & Il. φ, — οὐδέ μ' ἔτ' ἤμελλον Πειράσεσθ' οὐδὲ Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;

Ἔρανος, quod proximè sequitur, an ponẽdum fuisset inter deriuata à verbo Ἐρῶ, sequendo etymum id quod ab Etymologo ei tribuitur, & Athenæi quoque testimonio comprobatur, incertũ mihi est: iudicet ipse lector ex iis quæ de illo etymo disserã.

ἜΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, Collatitia cœna, Conuiuiũ ex collecta, Conuiuium quod instruitur à symbolarũ collatoribus, vt loquitur Plaut. (ita enim apud eũ legendum est, non symbolorum) Conuiuium in quod suam quisque symbolam confert, siue suam partem. (Nisi tamen illa significatio qua simpliciter pro ipsa symbola ponitur, prior est hac) Redditur à Bud. Collecta. Exponitur τὸ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον, in illo Homeri loco, Odyss. α, Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Apud eundem poetam, Odyss. λ, habemus tria hæc itidem coniuncta, Ἠ' γάμος, ἠ' ἔρανος, ἠ' εἰλαπίνη τεθαλυῖα. Eustath. in Iliad. π, Ἴσμεν δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος φησί. ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος. Idẽ in illum locum qui ex Iliad. α sumptus est, annotat itidem ἔρανον esse τὴν ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς. ἤγουν καταβολῆς καὶ δαπάνης εὐωχίαν. Vbi annotat etiam, ἐράνους fuisse κοσμίους, ac minimè πολυτελεῖς. solitos enim fuisse τοὺς ἐρανιστὰς vt plurimũ φειδωλῶς ἐσθίειν: quoniam vnusquisque τὸ ἴδιον ἐσθίει. Idem alibi ex Athenæo scribit, ἐράνους esse, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσφοράς. additque, ἀπὸ τοῦ συνεράσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Dicam autem infrà de hoc etymo plura. Vide Ἐρανιστής.

Ἔρανος, generaliter Collatio, Cõtributio, Quod quis pro virili parte cõfert. Redditur et. à Symbola. Apud Antiph. pro eo quod sodales seu amici cõferũt ad leuandã sodalis inopiã: κἂν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον. Sic Luc. vsus est in Tim. Πυθίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῴην ἔρανον αἰτήσας μοι ὀρέξας τὸν δέρχει. Optimè autem cum his locis conuenit (quod ad significationẽ attinet) iste ex Anthologia epigrammatum in quo ἔρανος ponitur cum genitiuo δυστυχίης: libro 3, Γήρας καὶ πενίη πεπεδημένος οὐδ' ὀρέγοντος Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον. Quæ ita verti, (in libro quem nuper edidi, cui titulus, Epigrammata Græca, selecta ex Anthologia, interpretata ad verbum & carmine) Quum me pauperies premeret, paritérque senectus, Nec qui porrigeret vel stipis æra foret. In interpretatione autem quæ est ad verbum, verti, Infelicitatis [sustentatricem] stipem. Demosth. πρὸς Ναύσιμ. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω. id est, Collationem, donum munúsque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda, vt vertit Bud. Apud eundem in orat. κατὰ Νεαίρας legitur, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. Ab eodem redditur etiam Beneficium, Beneficentia, Munificentia. item Gratia. Demosth. in epist. ad Heracleodorum, καλὸς οὖν ἔρανος χάριν δικαίαν, ἣν καὶ σὺ μοὶ παρ' ἐμέ, Honestum igitur est beneficiũ gratia iure inita. Verba sunt Demosthenis pro homine reo deprecantis: acsi diceret, Honestius ab amico, id est à me, gratiã inire non potes, quam si infortunati reo mea causa negotium facessere deberis. Gregor. in orat. quæ περὶ τῆς φιλοπτωχίας inscripta est, καὶ προσεπιτίθεσιν ἀνθρώποις ὄντας ἀνθρώποις τὸν ἔρανον τῆς χρηστότητος, Benignitas humanitatis conferenda est & beneficentia, Isocr.

in Busiride, ἡγοῦμαι γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσιν, οἷς ἐκ φι- A λοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ἅπαντας τοὺς πλεῖον πεφρονηκότας καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους προσήκειν ἐθέλοντας ἔρανον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον. quæ idem ita reddit, Existimo enim bonis moribus conuenire, vt iis qui fortunæ iniuria facultatibus lapsi sunt, & vitæ subsidium ex literarum studio sibi comparare instituerũt, cuncti qui in literis amplius commentando profecerint, & exactius eruditi sint, hanc munificentiam conferant & gratiã. Apud eundem in Plataico, itidem pro gratia, ὀφείλετε δὲ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τοῦτον τὸν ἔρανον, ἀναστάντες ἡμῖν γεγενημένοις ἐπαμῦναι, Huius gratiæ suppetias eundo hominibus ineundæ sedibus suis eiectis, solis nobis Græcorũ B debitores estis. Apud Demosthenem in orat. aduersus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, Parem gratiam referre. Alicubi redditur etiam Præmium, Merces, (quæ interpretatio extat in lexicis quæ prima omniũ in lucem prodierunt, sed absque exemplo) vt in isto Isocratis loco, in Hel. enc. νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον αὐτῇ ἂν ἐκείνης αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Sed nihil obstat quominus vt in præcedente huius scriptoris loco, sic & in C isto, ὀφείλει ἔρανον reddamus Debere gratiam. Potest alioqui hic reddi etiam Beneficium, vt in aliis qui paulo antè allati fuerunt locis.

Ἔρανος in quibusdam vulgat. lexicis redditur etiam Mandatum. quam interpretationem planè falsam esse existimo. Sumpta est tamen ex Etymologo, exponente, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον, ἢ ἐντολή, ἢ συλλογή, ἢ εἰσφορά. Sed non dubium est quin vox ista ἐντολή, (quæ in illis lex. reddita fuit Mandatum) alienam sedem occupauerit: licet apud Suidam quoque legatur. Idem tradit Etym. D ἔρανον dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ συνεισφέρειν τοῖς φίλοις, καὶ διαχεῖσθαι. Quibus subiungitur, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν, τὸ ἐπιθυμεῖν, ὁ μᾶλλον ἐράστω ἐκ αὐτοῦ ἔρανος. Sed malim meum vetus lexicum sequi, in quo eadem quidem etymologia affertur, sed melius declaratur: vel potius, quæ ad eam pertinent, emendatius scribuntur: hoc videlicet modo, Ἔρανος, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ διαχεῖσθαι. vt dicatur ἔρανος, quia est illorum qui ἐρῶσι καὶ ἐπιθυμοῦσι συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις. ideóque omnino tollenda sit particula copulatiua quæ E apud Etymologum habetur inter ἐπιθυμεῖν & συνεισφέρειν. At verò Athenæus quum hanc vocem ἔρανος à συνερᾶν deducit, haud itidẽ addit ἐπιθυμεῖν, sed καὶ συμφέρειν. Eius verba sunt Dipnosoph. libro 8, ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων συναγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκαστον. At Eustathius hanc deductionem ex eo afferens, passiua voce συνερᾶσθαι vtitur. Non video autem quid potius, hoc quidem in loco, vel actiua voce, (quã malo) vel passiua intelligere possimus, (si verbi ἐρᾶν passim obuiã significationẽ sequamur) quàm inter se F colere amicitiam. Estque obiter hic VERBI Συνερᾶν vsus animaduertendus: si modò is est quem Athenæus ei dare voluit. De hoc enim pronuntiare non ausim: quum constet, in plerisque etymologiis non exactè seruari signific. eius vocabuli à quo deductio petitur. Longè aliam certè Budæus huic verbo subesse putauit: quippe qui συνερᾶν & συμφέρειν tanquam synonyma poni annotauerit. In qua significatione deducẽdum esse ab ἔρα dicerem, si admittendam esse censerẽ. G vnde fortasse sunt etiam ἐράνιον, ἐράνιος, atque alia: in quorum classe videndum est an & hoc collocari posset.

Ἔρανα plur. numero tanquam ab Ἔρανον, ου, τὸ, vide in Ἐράνιον.

C. Ἐρανάρχης, ου, ὁ, Qui stipibus erogandis præest. Ita v. l. At Budæus reddit, Qui est caput collectæ: affértque hunc Diog. Laert. locũ, ἔρανον αἰτούμενος πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοῖς ἄλλους ἐράνιζε. Ab Artemidoro quoque vsurH pari testatur.

C. Ἐρανέμπολος, ου, ὁ, Qui circa ἐράνους mercaturam exercet, Qui ἐράνους quæstui habet. Ἐρανέμπολοι, οἱ ἐκ ἐράνων ἐμπολῶντες. Hesych. Videri autem posset scribendũ ἐρανέμπορος, ea forma qua dicitur ψυχέμπορος, item χειρέμπορος, atque alia. Sed apud Suid. eadem illa scriptura extat: qui etiam illis Hes. verbis addit ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἐρανικός, Pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικόν, Cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, Siue quod fit ad corrogandos ἐράνους, vel ad corrogandam stipem. Apud Suidam, ἐμμήνους δίκας, ἄπερ ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί. Athen. libro 5, ὁπότε Ἀθηναῖοι ὁ πάντες καὶ τὰς ἐρανικὰς ποιησάμενοι ἀκροάσεις, διὰ τὸν βασιλέα ἀπεκρίθησαν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύει.

Ἐράνιον, ου, τὸ, diminutiua forma, q. d. Parua symbola, aut Exigua stips. Hesych. exponit, ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον. itidémque Suidas. In vulg. lex. perperam in hac voce Ἐράνιον exempla vsus vocis Ἔρανος afferuntur. Sciendum est porro apud Suid. inueniri plur. NOMEN Ἔρανα, quod exponit δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς, vt Hesych. ἐράνιον, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἐρανίζω, Fut. ίσω, Pr. ικα, Collationem obtineo, seu impetro, Facio vt amici aliquid in me conferant. Vel, Peto ab amicis vt aliquid in me conferant: sequendo eam expositionem qua dicitur esse ἔρανον αἰτῶ. Cuius exemplum manifestum habes in Ἐρανάρχης, sed videndũ est pro loco, quomodo interpretari debeamus ἐρανίζειν. Generalius, Corrogo, Emendico, Colligo: quæ interpretationes Budæi sunt, afferentis ex Æschine in Ctesiphõtem, ὅπως οὖν τοῖς δημοσίᾳ στεφανουμένοις καὶ φυλεῖς ἀπείπῃ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται, τὰ τῇ καταλειπόμενα ὅσα: In eo autem quem huic subiungit loco, habetur quidẽ accusatiuus itidem, sed diuersæ, vt ita dicam, naturæ. est enim personæ accusatiuus: ex Demosth. in epistola quæ περὶ τῶν Λυκούργου παίδων inscribitur, ἵνα αὐτὸς τὸ ὄφλημα εἰσπράξας, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικήσω, Vt possim, quum nomina mea exegero, & ab amicis collationem coegero, publico debito satisfacere. Id est, iudicatum facere. Est autem similis hic vsus ei quem apud Platonem habet, sed cum diuersa constructione: De legibus libro 11, ἐράνων δὲ πέρι, τὸν βουλόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις. Nisi fortè legendum sit potius φίλον παρὰ φίλου. Inuenitur porro & PASS. Ἐρανίζεσθαι in hac significatione actiua interdum. Luc. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι πλὴν εἰδυλλίω, Vndique colligere, seu corrogare, Vndique emendicare. Themist. in 3 De anima, καὶ τὰ ἐν δὲ καὶ τὰ δύο καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκ τῆς αἰσθήσεως ἐρανίζεται. Idem in 1, ὡς καὶ αὐτὰς ἀπὸ τῶν στοιχείων ἐρανίζεται. Sic & apud Laertium in Eudoxo, καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπάραι, putat Budæus ἐρανισθέντα accipi pro ἐρανίσαντα. (Sed fortassis ἐρανίζεσθαι dicitur etiã pro Donari aliquo munere quod ἐράνου nomine censeatur) Ex eodem affert ἐρανίζεσθαι pro Quæstum facere, Capturas factitare: in Protagora, ἐπεὶ καὶ Πρόδικος λέγοις ἀναγινώσκοντας ἐρανίζοντα.

Ἐρανίζω, non solùm est ἔρανον αἰτῶ, sed etiam ἔρανον δίδωμι. Videtúrque hoc censuisse Harpocration. postquam enim dixit ἐρανίσαι significare ἔρανον αἰτήσας, in epistola περὶ τῶν τοῦ Λυκούργου παίδων: subiungit, ὅτι δὲ τὶ περὶ τοῦ ὀνόματος φησί. Affert enim locum ex oratione quæ inscribitur ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος, in quo significatio hæc optimè verbo illi conuenit. videriqꝫ possint deesse aliqua ad secundam hanc expositionem pertinentia verba. Meminit huius loci Demosth. & Budæus: cuius Comment. vide, pag. 354. Redditur etiam Confero symbolam, aut generalius, Confero, Contribuo.

Ἐρανιστής, οῦ, ὁ, Qui est ex eorũ numero qui ἔρανον in cœnã seu conuiuium dederunt, Vnus ex iis quibus structa est collatitia cœna. tanquam ab ἐρανίζω significante peculiariter, Confero ἔρανον in cœnam seu conuiuium: id est symbolam. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 2, περὶ τοῦ βαναύσου loquens, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος· ἢ ἐρανισταῖς γαμικῶς ἑστιῶν. Ex eodem affert Bud. ἐρανισταὶ & θιασῶται pro iis qui sacrificiorum & cultus deorum obtentu, sodalitates temporarias quotannis coibant, in iisque vino & epulis indulgebant. Athen. libro 8, postquam dixit ἔρανοι & θίασοι pro eodem poni, addit, καὶ συνιόντες, ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται. Apud eundem comicus quidam dicit, ὅταν ἐρανισταῖς καρύων δέηται τις.

C. ΑΝΤεραιζομαι

C. ἈΝΤΕρανίζομαι, Vicissim ἔρανον cōfero, seu symbolam. Aut etiam, Beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exponitur & vno verbo, Retribuo. Item participium ἀντερανιζόμενος passiuè, Repensus, Relatus.

C. ΣΥΝερανίζω, sicut & simplex ἐρανίζω, interdum est Colligo: item Cogo, Congero. Isocrates ad Philippum, ὅπως ἂν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους τούτους. Idem putat Budæus significare & in isto Gregorii loco, vbi de autoritatibus propheticis loquens, quibus in oratione sua vtitur, hæc scribit, ὅπως ἂν ἕκαστον ἐπὶ τὸ μνήμην τῶν συμπληρωσάντων μοι τὴν ᾠδὴν, καὶ συνερανιζόντων τὸ χαριστήριον λόγον. sed non lubenter Budæo de illa significatione isti loco danda assentior. Aristoteles De generatione animalium, lib. 3, cap. 1, κἂν πολλὰ συνεράνισας τις εἰς μίαν κύστιν, ἢ τι τοιοῦτον, ἕψῃ τινί, Siquis oua multa in folliculum congesserit.

Συνερανίζω habet & alteram verbi ἐρανίζω significationem, qua ponitur pro Confero symbolam: vel generalius, Confero, Contribuo. Affertur autem & sine accusatiui adiectione positum, ex Diogene Laertio in Arcesila, vbi de ei⁹ liberalitate loquitur, συχνοῖς τι φίλοις ἐπήρκει, καὶ πολλοῖς συνηράνιζε. Vbi Budæus vertit, Pecuniam necessariam conficiebat. Idem interpr. Opitulor ad aliquid conficiendum: afferens ex Appiano, τοῖς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον, Inter se ita coniuncti erant vt quod vni opus esset, alii ad id perficiendum operas darent, & conficerent. In vulg. lex. Συνερανίζω redditur etiam Mutua conuiuia agito, & vno verbo Murito ex Gellio. Sed illa significatio verbi συνερανίζειν nullo nec exemplo nec teste ibi probatur. Sicubi autem extat, dicendum erit sequi eam nominis ἔρανος significationem cui primus locus datus fuit, & qua Homerus vtitur.

PASS. Συνερανίζομαι, Congeror, Colligor. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, ὡς ἂν συνερανισμένοι ἐκ συγκλύδων ὄχλου. Dionysius Halic. de Isocrate, τὰ σώματα δὲ Λυσίου λεπτὰ καὶ ... τὴν ἀρετὴν, ἴσον τῶν φύσει καλῶν σωμάτων τὰ συνερανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις. id est, Congesta, Adornata, Composita, quasique coagmentata, inquit Budæus. Sed parum mihi istæ interpretationes placent: ac potius mutata orationis forma vertendum ita censuerim, Corpora in quæ corrogati fuerunt ornatus ascititii: Vel, Corpora corrogatis ornatibus & emendicatis prædita. Dicitur item aliquid συνερανίζεσθαι pro Conferri, vt apud Philonem De mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ [videlicet τοῦ κόσμου] συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum eius collata fuerint. Bud. autem verbo neutro vtens, vertit, Quum omnia ad complemētum eius in vnū coierint.

Quod proximè sequitur vocabulum, meum quidem etymum sequendo, post Εἴρω ponendum fuisset, (de quo agitur priore loco, t. 1, c. 1142) at sequendo id quod Etymologus affert, alius ei locus dandus fuisset.

ΕἸΡΟΣ, τος, τό, Lana. Hom. Odyss. Δ, —αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Etymologus εἶρος fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι. vel ex ἔρρω significante κάμνω, fieri ἔρρος: deinde mutando ρ in ι, εἶρος. vt sit ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Quæ postrema verba sequendo, dicendum esset εἶρος masculini esse generis. alioqui enim respiciēdo ad neutrum genus nominis εἶρος, scribere debuisset, τὸ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενον. Verùm illa verba nequaquam hoc mihi persuaserint, nimirum εἶρος in masculino etiam genere vsurpatum reperiri: siue librarii incuriæ siue etiam ipsius Etymologi fallaci memoriæ error ille imputādus sit. Sed (quod maioris est momenti) etymum hoc, sicut alia quamplurima, nimis longè petitum, & coactum, vt ita dicam, mihi videtur: de meo autem etymo, quod εἶρος à verbo εἴρω deducit, nihil tale dici posse existimo: sic tamen vt aliorum iudicio id relinquam. Vide Εἰροπόκος, quod est secundum compositum.

Εἶρος ab Hesychio exponitur non solùm ἔριον, sed etiam πωχός. quod corruptè scriptum esse pro πόκος annot. v. l. Sed contrà mendo carere hanc scripturam, & de eo mendico id intelligendum esse dico qui potius Ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortasse etiam de quouis mendico vsurpari hanc vocem significare voluit: vt Latinis quoque Irus interdum est quiuis mendicus: vt vicissim Crœsus vocatur quilibet qui sit prædiues.

C. Εἰροκόμος, ου, ὁ & ἡ, Lanam tractans, vel potius Lanam excolens. (vt Ouidius dixit Rudem lanam excolere) In v. l. redditur Lanarius, ex Plauto: item Cui lanificium curæ est. Hom. Iliad. γ, ἀσκεῖν εἴρια καλὰ tribuit ei quam εἰροκόμον appellat. vbi Eustath. annotat, κομεῖν & ἀσκεῖν idem valere, & addit verba illa ab Homero nequis intelligat τὴν εἴρουσαν κόμας, ἤτοι πλέκουσαν. Hesych. εἰροκόμῳ (sumptum, vt opinor, ex illo Homeri loco) exponit ἐριουργῷ.

C. Εἰροπόκος, ου, ὁ & ἡ, epithetum ouis, apud Homerum pariter & Hesiodum, sicut à Latinis poetis dicitur lanigera. Hom. Iliad. ε, —ἵν' εἰροπόκοις ὀΐεσσι. Hesiod. in Theogonia, Ποίμνας τ' εἰροπόκων οἰῶν. Idem in Ergois, Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Cæterùm huius compositi duæ sunt expositiones. quidam enim putarunt ei inesse duo eiusdem significationis nomina, εἶρος & πόκος, idque ἐκ παραλλήλου. alii autem ex εἶρος & πέκω factum esse dixerunt. Quinetiam tertia deductio afferri possit, ad quam respexerunt qui εἰροπόκος exposuerūt, Habens vellera innexa. Si enim hanc expositionem sequamur, ex πόκος & verbo εἴρω deductum dicemus illud vocabulum: conuenietque hic verbi εἴρω significatio cum illa quam habet quum εἶρος ex eo deducitur. Sed minimè dubium est quin optima omnium deductio sit ea quæ ex εἶρος & verbo πέκειν deducit. Pro qua voce actiua tamen afferenda potius passiua fuerit: vt εἰροπόκος sit ἡ πόκαις εἰς εἶρος, siue ἡ πεκομένη. Hesych. quoque passiuo verbo in hac expositione vtitur: quum εἰροπόκοις exponit ἔρια κειρόμενα ἔχουσι. At verò Hesiodi schol. Tzetzes εἰροπόκοι exponere maluit, πόκους ἐρίων τρέφοντες.

Εἰροπόκος est etiam ἐριουργός Hesychio. Apud eum enim legitur εἰροπόκοι, ἐριουργοί. pro quo εἰροπόκοι eum scripsisse ἐριουργοί, aut illi nomini significationem huius dare voluisse, persuasum habeo. Sed quid si aliquis hanc expositionem non datiuo εἰροπόκῳ sed datiuo εἰροπόκοις Hesychium dedisse suspicetur? Is certè facilè in suam sententiam vel potius suspicionem me pertrahet.

C. Εἰροπόνος, ου, ὁ, Cui labor est circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit.

C. Εἰρόπης, in v. l. dicitur esse itidem ouis epitheton, & significare Lanigera: sed vereor ne hoc vocabulum multis suppositiis & ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat.

Εἰρέινος autem, quo significatur Laneus, fortassis ab εἰρίον potius fuerit, quod lanam itidem declarat.

TRISYLL. Εἰρίον, idem quod εἶρος, Lana. Sed εἰρίον dicitur forma diminutiua, vt πηχίον à πῆχυς. & quum vulgatæ editiones habeant εἴρια cum accentu in prima syllaba, Iliad. γ, Ἤσκειν (siue ἤσκειν) εἴρια καλά: in meo veteri codice scriptum est contrà εἰρία. Quinetiam quamuis Eustath. suis in eum locum commentariis vbique εἴρια scribat, (si tamen hanc eius scripturam esse putandum est) apud eundem tamen in expositione huius versus Odyss. Δ, Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, legimus, τὸ δὲ εἶρος, παρώνυμον ἐστὶ τὸ εἰρίον, ὡς πηχίον. ὅθεν ἔριον, ὡς ἰχνίον. Legitur aliàs quoque & apud Suid. εἴρια, assentiente vulgatis editionibus meo etiam exemplari manuscripto.

HINC Εἰρέινος, Laneus. nam hinc potius quàm ab εἶρος deducendum mihi videri, antea docui.

¶ Ἔριον, ου, τό, idem quod εἶρος, siue εἰρίον. sed poetica sunt ista, at illud prosæ scriptoribus cum poetis est commune. Fieri autem εἰρίον quidem ex εἶρος, sicut πηχίον

ex πῆχυς: at ἔριον ex εἴριον fieri, & sequi formam nominis ἴχνιον, paulo antè docui. Fortasse tamen malit aliquis, sicut εἴριον, ita etiam ἔριον ex εἶρος deducere. Cui deductioni non valde refragabor: præsertim quum vt πηχύϊον à πῆχυς, ita etiam ἴχνιον (quanuis accentu differens) ab ἴχνος deriuari constet. Homerus Odysseæ δ, Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Plato in Sympos. ὥσπερ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. Plutarchus De audiendo, μηδὲ ἱμάτιον περιβαλέσθαι χλανίδος, εἰ μὴ προβάτων ἀπαλῶν εἴη τὸ ἔριον. Apud eundem legimus ἔριον esse τῶν θερμαντικῶν. Frequens est & pluralis numerus. vt apud eundem, τῶν ἐρίων τοῖς πόκοις. Et alibi, τῶν δερμάτων τοῖς δέρμασιν αὐτὶ τῶν ἐρίων ἀμφιέννυνται. Lucianus De sacrificiis, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ πῦρ ἀνακαύσας, ἐπέθηκε φέρων αὐτῷ δορὰν τὴν αἰγὸς, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὰ πρόβατα. vbi obserua eum de vnica etiam loquentem, maluisse dicere τὰ ἔρια quàm τὸ ἔριον. Legimus hunc pluralem & apud Xenoph. ἐσθῆτα τὰ ἔρια.

Ἔριον, id est Lana, magni in medicina est vsus. Eius duæ differentiæ sunt: vna pura est, altera sordida. Pura dicitur quæ lota est: sordida verò, illota. quam Græci ἔριον ῥυπαρὸν & οἰσυπηρὸν, Hippocrates verò πινόεν & πινώδες appellat. Est autem πίνος idem quod ῥύπος. Gorr.

Ἔριον redditur & Lanugo à Plinio: vt quum pro his Theophrasti, ὅταν δὲ ὡραῖον ᾖ, ἐκπετάννυται καὶ ἐξαίρει τὸ ἔριον, ἐξ οὗ τὰς σινδόνας ὑφαίνουσι πολυτελεστάτας, ista scribit, de laniferis arboribus loquens, Ferunt cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt.

C. Ἐριόξυλον, ου, τὸ, Lana siue lanugo xyli, id est gossipii fruticis: de quo Plinius lib. 19, cap. 1. Sed & de gossampinis arboribus lanigerisque scribit, lib. 12, cap. 10, & 11. vt & Theophrast. περὶ ἐριοφόρων δένδρων, Histor. l. pl. 9, cap. 4. Vlpianus in Lege, Si cui lana legetur, ff. De legatis, 3, Lana legata, etiam leporinam lanam & anserinam & caprinam credo contineri: & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον, hoc est ligneam lanam appellant. Quod ἐριόξυλον huic iurisconsulto, DICITVR Βομβάκιον Nicolao Myrepso, at SVIDAE Βάμβαξ ET Πάμβαξ, id est gossipium. Ita vulg. lex. Sciendum est autem apud Suidam extare & tertium NOMEN Παμβακίς: atque adeo & QVARTVM Βαμβάκιον. sed hoc tanquam ex vulgi sermone petitum affert. Scribit enim, Βάμβαξ ἢ Πάμβαξ, καὶ Παμβακὶς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Et alibi itidem, Πάμβαξ καὶ Παμβακίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Obserua autem Βαμβάκιον ibi scribi, quum ex Nicolao Myrepso afferatur Βομβάκιον, per o in prima syllaba. Qua scriptura cum appellatione Italica conuenit, Bombazo. (at nobis Bombazin aliud est: vocantibus Cotton quod illi Bombazo) Quinetiam cum nomine Bombyx scriptura illa conuenit. Tribuit autẽ bombycẽ Plinius xylo siue gossipio, quod idem cum bõbace seu bãbace esse existimatur. Ita enim scribit, lib. 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui gossipium vocant, plures xylon: & ideo lina inde facta, xylina. Paruus est, similémque barbatæ nucis defert fructum: cuius ex interiore bombyce lanugo netur. nec vlla sunt eis in candore mollitiáve præferenda. Vestes inde sacerdotibus Ægypti gratissimæ. Sed quanuis bombycem tribuat Plinius huic xylo, aliud tamen ESSE Βόμβυξ constat. (Alioqui eum Propertius Arabium vocat, sicut Plinius xylon nasci tradit in superiore parte Ægypti quæ in Arabiam vergit) Vnde fit vt apud Dioscoridem, lib. 3, c. 18, pro βαμβακοειδὴς reponendum esse putem βομβυκοειδὴς. mirérque interpretes, lectionẽ illam sequendo, vertisse Vestes bombycinis similes. Nam Plinium quidem ita reddidisse fateor, sed βομβυκοειδὴς legisse persuasum habeo. (licet xylo quoque bombycem tribuat, vti dixi) Siquidem vt hoc ADIECT. βομβυκοειδὴς sonat Bõbyci similis, ita alterum ILLVD βαμβακοειδὴς sonare debere Bãbaci similis, nemo negauerit. Adde quod recentem esse hanc βάμβακος siue βαμβακίδος & παμβακὸς appellationem constat: quod de βόμβυκος appellatione minimè dici potest. Cæterùm obseruãdum est Vlpianum VOCEM Ξύλον in hoc etiam composito pro ligno accepisse, quippe qui ἐριόξυλον ligneam lanam reddiderit: quum alioqui Plinius vocem Græcam xylum retineat. Pollux pro ἐριόξυλον dixit, ἀπὸ ξύλου ἔριον: scribens l. 7, c. 17, ἤδη δὲ καὶ παρ᾽ Αἰγυπτίοις ἀπὸ ξύλου τι ἔριον γίγνεται, ἐξ οὗ τὴν ἐσθῆτα λινοῦ ἂν τις μᾶλλον φαίη προσεοικέναι πλὴν τοῦ πάχους. (vbi suspectum est illud vocabulum λινοῦ) Sic autem scribens, videtur & ipse voci ξύλον suam illam generalem significationem dedisse. Ibidem autem qui sint βόμβυκες declarat.

C. Ἐριοπλύτης, Qui lanam seu lanas lauat, Fullo. vtitur Diosc.

C. Ἐριοπώλης, ου, ὁ, Lanæ venditor, seu lanarum. VNDE Ἐριοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo lana venditur, Emporium lanæ. Item VERBVM Ἐριοπωλέω, ῶ, Lanam vendo, Sum lanæ venditor. Quinetiam ADVERB. Ἐριοπωλικῶς, More eorum qui lanam vendunt. Ex quo intelligitur Dolosè: quoniam illi eã humectant, vt pondus augeant. Vide quæ Suidas de hoc metaphorico istius aduerbii vsu tradit.

C. Ἐριουργὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium exercet. Vnde VERB. Ἐριουργέω, ῶ, Lanificium exerceo. Xen. in Laced. polit.

C. Ἐριοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Laniger, seu potius Lanifer. vt arbores dicuntur laniferæ, potius quàm lanigeræ. sic enim ἐριοφόρα δένδρα apud Theophr.

C. Ἐριώλη, Iocosè ab Aristophane vocatur ἐρίων ἀπώλεια, in Vespis: vbi quum περὶ καυνάκης quidam dixisset, — αὕτη γέ τοι Ἐρίων τάλαντον καταπίνει ῥᾳδίως, respondet alter, Οὔκουν ἐριώλην δῆτ᾽ ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν, Δικαιότερόν γ᾽ ἢ καυνάκην. Alioqui Ἐριώλη non ex ἔριον fit, sed ex particula ἐρι, (quæ vim augendæ significationis habet, vt antea dictum est) & verbo ἄω, si Etymologo credimus. Est autem ἄω idem quod πνέω. Significatur certè hoc nomine ἐριώλη impetuosus ventus & præceps, seu Turbo. qua in signific. vsus est hic ipse poeta in Equitibus, καὶ θυραίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην. Hinc est DICTVS Ἐριώλης vnus ex equis Neptuni, vt annotat Eust. (secundum quem est etiam alius quidã equus habens NOMEN Σθένων, in quo respicitur ad τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐννοσιγαίου: QVIDAM Ἐγκέλαδος, propter pontum κελάδοντα) idque διὰ τοὺς ὀχοῦντας αὐτοὺς ἀνέμους. ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. Intelligit autem (vt opinor) illum ipsum Aristophanis locum, quem modò ex eius Equitibus protuli. Solet enim comici appellatione Aristophanem significare.

Ἐριώδης, εος, ὁ & ἡ, Cui lana inest. Ex Plinio & Colum. Lanatus, ex Varrone Lanaris.

Ἐριοῦς, vide in Ἐρεοῦς, post Ἐρέα, quo itidem lana significatur.

Ἐριθεύω, ῶ, Laboro circa lanificium. Ita vulg. lex. nisi quòd addunt aduerbium Maximè post verbum Laboro: hoc modo, Laboro, maximè circa lanificium. Sed nullum affertur testimonium.

AT VERO Ἔριθος an ab ἔριον deriuatum sit, controuersum esse potest, quanuis eo significetur Qui vel quæ lanificium exercet, Lanificus. Si enim Hesychio credimus, ἔριθοι sunt οἱ γεωργοὶ, (id est agricolæ) παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, id est τὴν γῆν: per catachresin autem, etiam οἱ ἐριουργοὶ, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοὶ, mercenarii. Alii volũt contrà propriam esse illam significationem qua περὶ τῶν ἐριουργῶν vsurpatur. Quidam (ex quibus est Eustathius) quum περὶ τῶν ἐριουργῶν dicitur, ab ἔριον: quum περὶ τῶν γεωργῶν, ab ἔρα deriuari. Etymologistes tradit significare τὴν ἐργάτιν, καὶ τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια, afferens & ipse duplex etymum. Homero Iliad. σ, ἔριθοι appellantur ii qui metunt: — ἔνθα δ᾽ ἔριθοι Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Vbi Eustathius admonet ἐρίθους esse non solùm τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, ab ἔριον: sed etiam τοὺς μισθοῦ ἐργαζομένους, vt messores eo in loco, à nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic scholiastes, non solum significare τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, hanc significationem magis vsitatam ac receptam esse colligere possumus.

(Quò pertinentia quædam afferam ex eodem in compoſito Συνέριθος) Apud Heſiodū ἔριθος pro famula, in Ergis, ὅππα δ' οἶκον ποιήσαι καὶ ἄπαιδα ἔριθον Δίζεσθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος. Extat verò & χερνῆτις ἔριθος in hoc Eratoſthenis loco, qui à ſcholiaſte Apollonii affertur, — ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δειελινὰς πύκασεν, καλὰς ᾔειδε ἰούλους. Chryſoſt. ὑφαίνας καὶ ἔριθοι. Affertur verò & ex Eſaiæ capite 19. ἔριθος de textrice, ὡς ἔριθον ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, Tela à textrice proximè ſuccidenda. Hoc certè obſeruandum eſt, quum dicitur de exercente lanificium, potius fœminino genere vſurpari. Cæterùm aliā præterea nominis huius ἔριθος expoſitionem, ex tertia quadā etymologia profectam vide in Ἐριθεύομαι.

COMP. Συνέριθος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium ſimul exercet, Lanificii ſocius, ſeu In lanificio ſocius: vel potius ſocia, ſequendo id quod modò dixi in ἔριθος. Interdum verò generalius Socia alicuius operis, ſiue in aliquo opere, quodcunque ſit. Ab Heſychio συνέριθοι exponitur συνυφαίνουσαι, id eſt Simul texentes: item συνεργοί. (In qua expoſitione VOCAB. Συνεργοί ſonat Simul opus facientes) Homerus Odyſſ. ζ, non procul ab initio, Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι. vbi Euſtathius annotat, συνέριθον propriè, ſicut & ἔριθον, eſſe τὴν συνεργαζομένην ἔρεον: ſed καταχρηστικῶς ita vocari καὶ τὴν ἁπλῶς συνεργαζομένην. Obiter autem obſerua & quæ ad ſimplex ἔριθος pertinentia hic ab Euſtathio dicuntur: nimirum ἐρίθους propriè eſſe τὰς ἐργαζομένας τὸ ἔρεον. Quod enim ſcribit, συνέριθον propriè, ſicut & ἔριθον, eſſe τὴν συνεργαζομένην ἔρεον, ita intelligi debet.

COMP. Φιλέριθος, Lanificii ſtudioſus, in vulg. lex. ex Epigramm. Propriè tamen φιλέριθος ſonare deberet Studioſus eorum qui lanificium exercent, Studioſus lanificorum, ſeu lanificarum.

His addendum VERBUM Ἐριθεύω, vel potius Ἐριθεύομαι, ea præſertim ſignificatione quam habet apud Græcos Bibliorum interpretes, in hoc loco qui ex Tobiæ libro affertur, ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις: quum in Latino textu ſit, Ibat ad opus textrinum. Apud Heſychium legimus hoc ἐριθεύετο, (dubium vnde ſumptū) expoſitum εἰργάζετο. (quod conuenit cum ἔριθος expoſito ἐργάτης) quum alioqui ſcribat alibi, ἐριθεύει, ἐκ ἐργαζόμεθα τὴν. Vnde vulg. lex. ἐριθεύω interpretantur Temere laboro & in vanum. Sed ibidem redditur & Seruio. Suidas ἐριθεύεσθαι ſimile eſſe tradit τῷ δικάζεσθαι. Legitur apud Ariſtotelem hoc vocabulum, Polit. lib. 5, cap. 3, μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἄνευ στάσεως, διά τε τὰς ἐριθείας, ὥσπερ ἐν Ἡραίᾳ. ἐξ αἱρετῶν γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίησαν κληρωτάς, ὅτι ᾕρουν τοὺς ἐριθευομένους. vbi quædā vetus interpr. participii ἐριθευομένους eſt Turpes & pudendos. cui interpretationi, (quanuis ineptiſſimæ & à vocabuli ipſius origine alieniſſimæ) vulg. lexica tradunt ſenſum ipſum aſſentiri. Vulgò autem recepta eſt ea huius vocabuli expoſitio quæ ei contendendi ſignificationem dat: (vt apud Paulum ἐριθεία redditur Contentio) ego aliquid amplius ſignificare putarem, quale eſt quod vulgò dicimus *Briguer*. Interim tamen fateor poſſe & aliam quampiam ſignificationem huic verbo ſubeſſe. Budæus, allato illo Ariſtotelis loco, remittit ad quendam Suidæ qui extat in nomine Φιλοτιμίαν: quòd in eo legatur COMPOS. Ἐξεριθεύσασθαι: tanquam videlicet huius ſignificatione affinitatem aliquam cum ſignificatione illius habente, aut etiam cum illa conuemente, interpretatur tamen ibi Redimere, Auctorare: quidam verò Quaſi mercede allicere. Pertinent autem hæ interpretationes ad illam Suidæ expoſitionem qua ἐριθεύεσθαι ſimile eſſe tradit τῷ δικάζεσθαι: & ἐριθείαν dictam eſſe ἀπὸ τῆς μισθοῦ δόσεως. Quinetiam ἐριθείας poſtquam dixit eſſe τὰς διὰ λόγων φιλονεικίας, (vt ἐριθευόμενος ab eo exponitur etiā διὰ λόγων φιλονεικῶν) addit ita vocari καὶ τὴν μισθαρνίαν. Sciendum eſt porro has diuerſas ſignificationes ad diuerſas deriuationes referri debere. eam videlicet qua pro Contendere ponitur, ad nomen ἔρις ἔριδος referendam eſſe: alteram autem, vel potius reliquas duas, ad ἔριθος, vtpote quo inter alia μισθωτὸς declarari dictum ſit. Ad illam autem priorem etymologiam pertinent hæc quæ ab Euſtathio ſcribuntur in hunc locum Odyſſeæ ζ, — ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ· Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι. Hæc verba (inquit) θοῶς ἔριδα προφέρουσαι, videntur eſſe etymologia vocum ἔριθος & συνέριθος. quanuis enim ab ἔριον fieri dictum ſit ἔριθος, non abſimile vero eſt ἐρίθους dici etiam τὰς προφερούσας θοῶς ἔριδα.

HINC Ἐριθεία, ας, ἡ, Contentio, vt quidem exponitur in Ariſtotelis loco quem protuli in ipſo verbo Ἐριθεύομαι: ſed eadem expoſitio illi datur & apud Paulum aliquot locis. ego certè ſonare exiſtimo alicubi quod vulgò dicimus *Brigue*: ſicut ἐριθεύεσθαι dixi ſuprà mihi videri ſignificare *Briguer*. Inueniuntur etiam copulata ζῆλος & ἐριθεία. vt epiſt. Iacobi, cap. 3, ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. vbi quidam ἐριθεία interpretatur Irritatio. Sic copulantur illa vocabula à Paulo, ad Corinth. cap. 12, in fine, μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, καταλαλιαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Vbi obſerua addi cæteris ἀκαταστασίαι, vt in illo Iacobi loco dicitur eſſe ἀκαταστασία vbi eſt ζῆλος καὶ ἐριθεία. Alteram autem ſignificationem huius nominis ἐριθεία, quæ cum altera deriuatione conuenit, vide paulo ante in ipſo verbo Ἐριθεύομαι. Cæterùm quod ad nominis huius accentum attinet, eum illi in penultima, potius quàm in antepenultima dandum eſſe cenſui, tanquam verbali.

C. Ἐξεριθεύομαι vide ſuprà in Ἐριθεύομαι, in loco qui ex Suida allatus fuit.

¶ Ἐρία etiam dicitur in ea ſignificatione qua ἔριον, & illa duo quæ hic ipſum præcedunt. Athenæus lib. 5, ταύτας δ' ἀμφίταπι ἁλουργὲς ὑπέστρωτο τῆς πρώτης ἐρέας. In quo Athenæi loco (vt hoc obiter annotem) pro ἁλουργοῖς reponendum vel ἁλουργῆ, vel ἁλουργέσι.

Ἐρεοῦς adiectiuum ex illo ſubſtantiuo ἐρέα factum, ſignificans Laneus. Factum eſt autem per contractionem ex ἔρεος, vt alia pleraque adiectiua. Apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 18, ἐρεοῦν ὕφος, Laneum textum, ſeu Lanea veſtis. Sed ibi legitur etiam ἐριοῦν. quæ tamen lectio nullo modo mihi probatur: atque haud ſcio an vllo exemplo confirmari poſſit, quod quidem è loco mendi non ſuſpecto petitum ſit: alteram autem alii loci confirmant. Apud Suidam legimus ἐρεοῦν, χλάσμα ποδαμαλίου.

Quod ſequitur verbum Ἐρωτῶ, ſequendo Etymologum, inter deriuata à nomine ἔρως ponendum fuiſſet: inde enim deductum eſſe tradit: ſed ab Ἔρομαι potius deriuari, & poſt ipſum collocandum fuiſſe exiſtimo.

ἘΡΩΤΆΩ, ῶ, Rogo, id eſt Interrogo, Sciſcitor, Percontor. (Ab Homero autem & aliis poetis dicitur potius Εἰρωτῶ, aſſumpto ι, ad producendam primam ſyllabam) Cum accuſ. perſonæ cōſtruitur, cui interdum & accuſatiuus rei adiungitur. dicitur enim ἐρωτῶ σε, vel ἐρωτῶ σε τοῦτο. Thuc. lib. 8, ἠρώτα ὡς ἕκαστον προσάγων εἰ ἀπαλλάγντων λιπότα ἐλπίδα ἴσχει σωτηρίας τῇ πόλει. Interdum autem accuſ. perſ. ſubaudiendus relinquitur, vt & in aliis verbis frequenter fieri videmus. Xen. Pæd. 2, ἰδὼν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί, λέγε πάλιν, ὅτι ἔστι τοῖς ὁρίοις. ἰδὼν δ' ἐρωτᾷ τί ἡ αὐτῆς ἔρχομαι, &c. Cum duplici autem accuſ. perſonæ videlicet & rei, vt in hoc Plut. loco De garrul. πῶς οὖν οὐκ ἄθις ἔφρασας; ὅτι τοῦτό με οὐκ ἠρώτησας. Sed frequētius cum ſolo rei accuſ.

relinquendo subaudiendum alterum, vt dixi. Lucianus, δυσαπόκριτα ἐρωτᾷς. Alibi, δυσαπόκριτόν τι ἐρωτᾷς. A Apud eundem, διότι ἄπορα ἐρωτᾷς. Sic ἐρωτᾷν ἐρωτήματα, Plutarcho in Colotem. Vt autem Latinè Interrogare & Respondere sunt relatiua, (si ita vocare licet) sic apud Græcos ἐρωτᾷν & ἀποκρίνεσθαι. vt legimus apud eundem Lucianum, καὶ τὰ ἄλλα ἐρωτῶντα, τὰ δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Sic Plutarchus De garrulitate, τῷ δὲ ἀποκρινομένῳ μέτρον ἴσω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις.

Vt porro dicitur ἐρωτῶ τινα, sic ETIAM Ἐρωτῶμαι cum accusatiuo eodem. Xenophon Pæd. lib. 1, B καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ᾽ ἄλλων ἐρωτῷτο, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Sic ἐρωτῶμαι λόγον, apud Platonem De legibus.

Ἐρωτῶ cum illo accusatiuo rei, interdum quidem commodè reddi potest verbo Interrogo habente eundem casum, vt in superioribus exemplis: nonnunquam verò potius reddendum est verbo Interrogo, aut alio eiusmodi, cum præpositione de. vt apud Aristophanem, ἐρωτᾷν πόλιν, interrogare de ciuitate, seu percontari aut sciscitari. Apud Platonem autem De republ. lib. 6, est aliquantum etiam diuersus accusatiui vsus. C ibi enim dicitur τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, pro Interrogas de sole: significando, Is de quo me interrogas, seu percontaris, est sol. Vel, Is quem hac tua interrogatione significas, siue innuis. Ad ista enim, τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν, οὗ ἡμῖν κύριον εἶναι τούτου καὶ τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾷν ὅτι κάλλιστα, καὶ τὰ ὁρώμενα ὁρᾶσθαι; ita respondetur, ὅνπερ καὶ σύ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. Est autem diligenter obseruandus hic accusatiui vsus, vel potius hic vsus verbi ἐρωτᾷν cum suo accusatiuo: D quippe qui haud temerè apud alium (vt opinor) inueniatur.

Ἐρωτῶ apud dialecticos peculiarem quendam vsum habet, (cuius à nemine factam mentionem inuenio) pro Argumentum proponere vel quæstionem. Quinetiam interdum dicunt οὗτος ἠρώτα, pro Hoc argumento vtebatur, vel potius Hoc argumentum proponebat, seu hanc quæstionem. Aut etiam, Ita ratiocinabatur. Memini certè hoc verbum multum negotii mihi facessere, quum Sexti philosophi Pyrrhonii interpretarer, donec hunc eius vsum perspexissem. Afferam E autem aliquod ex illo exemplum in compos. Συνερωτῶ. Cicero verbo Interrogare talem vsum tribuit, in libro De fato, quum scribit, Nec nos impediet illa ignaua ratio quæ dicitur. appellatur enim quidam à philosophis ἀργὸς λόγος: cui si pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant, Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, siue medicum adhibueris, siue non adhibueris, conualesces. Item, Si fatum tibi est ex hoc morbo non conualescere, siue tu medicum adhibueris, siue non, non conualesces. Et alterutrum fa- F tum est. Medicum ergo adhibere nihil attinet. Rursumque hunc λόγον interrogationem appellat Cicero, ita scribens, Rectè genus hoc interrogationis ignauum atque iners nominatum est, quòd eadem ratione omnis è vita tollatur actio. At quidam qui hunc Ciceronis librum commentario illustrauit, vir alioqui & doctissimus & acutissimo iudicio præditus, quum non animaduerteret Ciceronem, dicentem, Sic interrogant, suam huic verbo significationem non dedisse, G sed eam potius quam apud Græcos dialecticos habet interdum verbum ἐρωτᾷν, & miraretur eum à Cicerone dici interrogare, cuius oratio nullam interrogationis formam habet, atque adeo qui potius ratiocinatur seu argumentatur: annotauit illum dixisse Interrogant, quoniam interrogat is cui respondendum est, vt respondendum est ista ratiocinanti. Equidè vt hoc verū esse detur, Ciceronem tamen non eò, sed ad Græci verbi vsum respexisse constat: an autem ipse eos illuc respexisse putauerit, quum illū vsum ei tribuerent, incertum H est. Sed & hoc obiter hic obseruandum fuerit, NOMEN Λόγος à Cicerone reddi Ratio: quum videamus verba illa quibus ἀργὸς λόγου appellatio tribuitur, syllogismum potius & ratiocinationem efficere: & λόγον a-

libi quoq; hoc significare sciamus. Ad me quidē quod attinet, ita potius interpretandum censerem, nimirum ratiocinationem. Ciceronem autem si vocabulū Græcum generalius, Latino, quod itidem generalius esset, reddere voluit, miror non potius vertisse Orationem: vel potius vereor ne illud vocabulum sedem huius occupauerit: vt alibi apud hunc scriptorem vnum alterius loco positum fuisse satis notum est. Alioqui obseruatione dignissimus fuerit hic nominis Ratio vsus, pro Ratiocinatione: & in plerisque philosophorum locis, eorum præsertim qui dialectica tractant, λόγον ita interpretari nobis quoque licebit. veluti quū λόγου θεωροῦντος, & λόγου συγκαλυμμένου, aliorumque id genus mentionem faciunt. At de illa verbi ἐρωτῶ significatione dicam aliquid & in composito συνερωτῶ, exemplum vtriusque afferens.

Ἐρωτῶ, Rogo: sed in ea significatione qua ponitur pro Oro. Est autem frequens hic verbi ἐρωτῶ vsus apud Euangelistas: idque varia constructione. Interdum enim accusatiuo subiungitur infinitiuus, nonnunquam subiunctiuus, interiecta particula ὅπως, vel ἵνα. Aliquando autem dicitur ἐρωτῶ τι, sequente præpositione περὶ, cum suo genitiuo. Quinetiam inuenitur cum accusatiuo personæ habens & accusatiuum rei. Est denique & quintus huius verbi vsus, nimirum cum accusatiuo personæ, sequente imperatiuo: qui alioqui resolui posset in subiunctiuum, cum ὅπως vel ἵνα, vt in aliis quibusdam locis vsurpari dixi. Harum autem omnium constructionum exempla proferam, si prius lectorem monuero, idem sentiendum de hoc verbi ἐρωτῶ quod de aliarum quarundam vocum apud Euangelistas & alios testamenti noui scriptores vsu: nimirum quanuis hic ex illis tantùm afferatur, fortasse autem & reperiatur duntaxat apud illos, non esse tamen existimandum eos vel primos vel solos illis vocabulis vsos fuisse, sed ea sine delectu ex iis potius quorum minus purus sermo esset, quàm ex aliis sumpsisse. Exēplo erit verbum ἐρωτῶ de quo nunc agitur. id enim quanuis in illa rogandi, id est orandi seu precandi, significatione, ex Testamenti noui scriptis duntaxat afferatur, ac fortassis vix in aliis vllis extet eorum quæ hodie in luce versantur, (de multo recentioribus non loquor) alios tamen ita fuisse vsos, ex Hermogene colligere possumus, meo quidem iudicio. quippe qui in libro περὶ μεθόδου δεινότητος, non procul ab initio, loquens περὶ τῆς κατὰ λέξιν ἁμαρτημάτων, duobus ea modis admitti scribit, nimirum κατ᾽ ἀκυρίαν & παράχρησιν. Et esse ἀκυρίαν, veluti si quis vtatur verbis ἐρωτῶ & παρακαλῶ pro δέομαι. siquidem παρακαλεῖν esse καλεῖν, vel προτρέπεσθαι: at ἐρωτᾷν, esse πυνθάνεσθαι. Hinc, inquam, colligere nos posse arbitror, fuisse & tunc temporis qui verbum ἐρωτῶ, sicut & παρακαλῶ, ita vsurparent. Cur verò potius de illo quàm de hoc dubitemus? (Estque obiter annotandum quod de hoc VERBO Παρακαλῶ itidem dicitur) Hæc præfatus, ad exempla venio. Primæ igitur constructionis, (id est cui primum locum dedi) qua subiungitur accusatiuo infinitiuus, hæc sunt exempla. Ioann. cap. 4, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ᾽ αὐτοῖς. Lucæ cap. 8, ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ᾽ αὐτῶν. Secundæ autem, qua iungitur subiunctiuo, inserta particula ὅπως, vel ἵνα, hæc exempla habeto. Lucæ cap. 7, ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Apud eundem Act. cap. 23, ἐρωτῶσί σε ὅπως καταγάγῃς. Rursum in illo cap. 7, euangelii eius, ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ᾽ αὐτοῦ. Extat & apud Ioannē aliquot locis hæc constructio. At tertiæ constructionis testes sunt hi loci. Ioannis cap. 16, ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν. Apud eundem, ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ. Item, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ. Venio ad quartam, eamque sequentibus locis probo. Ioannis cap. 16, ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Perperam enim omnes hic reddiderunt Interrogabitis: quum verbum ἐρωτᾷν sit Rogare, i. Orare, vt in proximè præcedentibus locis. Quod vel ex iis quæ subiunguntur, satis liquet, ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα, &c. (Habet autē Rogare apud Latinos duplicem itidē accusatiuū nonnunquā, vnū perſ. alterū rei)

A Apud Lucam cap.14, eadem constructione dictum est, πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην. id est, Legatione missa rogat [vel petit] ea quæ ad pacem pertinent. Breuius, Mittit legatos de conditionibus pacis, seu de pace. (At longè aliter redduntur hæc, libro 1, Regum, cap.30, ἠρώτησεν αὐτοὺς τὰ εἰς εἰρήνην: videlicet, Salutauit eos. Quæ expositio reuocat mihi in memoriam quoddam Anthologiæ epigrammatum distichum, lib.1, pag.130, meæ editionis: vbi NOMEN Εἰρήνη est itidem salutantis: Εἰρήνη πᾶσιν, ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει; Sed qui B epigramma scripsit, ludit in ambigua huius nominis εἰρήνη significatione: quum hæc quidem verba, εἰρήνη πᾶσιν, salutationem Iudaicam complectantur, in posteriore autem versu Εἰρήνη nomē sit mulieris quam ille πᾶσιν esse nolebat, sed sibi propriam habebat) Quinta autem illa & vltima constructio, earum quidem quæ à me propositæ fuerunt, (fieri enim potest vt aliquam prætermiserim) est ea qua subiunctum habet imperatiuum. Id autem fit duobus modis: interdum enim interiicitur participium verbi λέγω inter C hoc verbum & imperatiuum, nonnunquam autem sequitur imperatiuus, nullo participio nec vllo alio verbo interiecto. Matthæi cap.15, ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτήν. Sic Ioannis cap.12, καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At sine participio: vt Lucæ cap.14, ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Sed in hac prima persona locum non habuisset participium: vt in tertia habere potuisset, hoc modo, ἐρωτᾷ αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρῃτημένον.

Ἠρώτα αὐτὸς διὰ τοῦ Θεοῦ, in vulg. lex. affertur ex Reg. D lib.1, cap.22. & redditur Consuluit Deum pro eo. Sed in Complut. editione legitur ἐπηρώτα: itidémque cap.30, eiusdem libri, καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Consuluit Dauid Dominum, siue interrogauit. Verùm aliena prorsus est à Græci sermonis consuetudine hæc constructio, ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον. adeo vt vel ipsos Bibliorum interpretes aliter scripsisse, vel nouam quampiam significationem isti verbo dare voluisse existimem.

Ἐρωτῶ (de eius enim etymologia dicendum est E antequam ad verbalia veniam) deriuatum est à nomine ἔρως, nimirum ab eius genitiuo ἔρωτος, si Etymologo credimus. Cur verò inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὃ εὔχονται μαθεῖν, τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασι. hoc est, Quoniam qui ἐρωτῶσι, (id est interrogant) de eo quod scire optant, similes sunt ἐρῶσι, id est amantibus, seu amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam esse existimans, ex ἔρομαι ortum esse dico.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, Id de quo quis interrogat, seu interro- F gatur, Interrogatio, Quæstio. Æschines in Ctesiphontem, ἐρώτημά τι ἐρωτᾷ, περιττὸν μὲν ὃ ἐρήσεται. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἐρώτημά τι περιβαλεῖ περιεργῶς διεσώζοντο ἀποκρίσεις. Apud eundem in Alexandro, λαβὼν δέκα δ' εἰπεῖν δοκοῦντα. [illegible] ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προύθηκεν αὐτοῖς ἄπορα. Apud Lucianum autem legimus, προτείνοντας ἐρώτημά τι σοφιστικόν.

HINC Ἐρωτηματικὸς, οῦ, ὁ, Interrogatorius seu Interrogatiuus. vt ἐρωτηματικὸς λόγος, Interrogatiua o- G ratio, Oratio quæ per interrogationem effertur, seu enuntiatur, Oratio interrogationem habens. Alioqui ἐρωτηματικὸς reddi etiam potest alicubi Ad interrogationem pertinens. Est autem ab hoc nomine & ADVERB. Ἐρωτηματικῶς, Interrogatiuè, Per interrogationem.

Item VERBUM Ἐρωτηματίζω, pro Interrogo, in vulgaribus lexicis: sed tantùm ex Theodoro Gaza, lib.4, Gramm.

Necnon DIMINVT. Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, In- H terrogatiuncula: quo diminutiuo Cicero vtitur.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, Interrogatio, id est Ipsa interrogandi actio. Sæpe verò est idem quod ἐρώτημα, Id de quo interrogamus. quam etiam significationem habet Latinum vocabulum Interrogatio. Redditur etiam A Quæstio, item Propositio. Xenophon Pæd. lib. 8, οὐ ψεῦδος γε οὐδὲ μία ἐρώτησις δεῖται. Atque vt habuisti ἐρωτήματα ἄπορα ex Plutarcho, sic ἐρωτήσεις ἀπόρους legimus apud eundem: itidémque apud Lucianum, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Ex Hermog. ἐρωτήσεις ἐλεγκτικαί.

C.ἈΝερωτάω, ῶ, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo, Percontor. Cum accusatiuo rei & personæ, sicut illud. Aristophanes, μηδὲν τουτονὶ γ' ἀνερώτα. Nihil hunc interroges, B id est nullam rem: pro De nulla re. Alioqui μηδὲν accipiendum esset aduerbialiter. Apud Homer. ἀνειρόμενος ab ἀνειρωτάω, vide in Εἰρωτάω, ῶ.

C.ἈΝΤερωτάω, ῶ, Vicissim interrogo, Vicissim percontor. VNDE Ἀντερώτησις, Interrogatio quæ fit vicissim, Mutua interrogatio. In v.l. Contraria interrogatio, seu repetita.

C.ΔΙερωτάω, ῶ, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo. Affertur ex Platone, διηρώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν.

C.ἘΠερωτάω, ῶ, itidem pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo. Sed C frequentior est huius compositi vsus quàm præcedentium ἀνερωτῶ & διερωτῶ. Apud Demosthenem oratione aduersus Androtionem, ambo de eadem re dicta, & in locis omnino vicinis extant. vbi scribit, πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. καίτοι τοῖς γε μὴ αἰτοῦσι μηδ' ἀξιοῦσι λαβεῖν, τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπερωτᾷν προσῆκε. quæ Budæus ita vertit, Primùm huius autor scalórque ψηφίσματος princeps Senatus præsidésque D populum in suffragium miserunt, atque vnumquenque suffragio suo censere permiserunt rectè nécne curia éque republica consuluisse et videretur, eóque nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id à populo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo vtique populum rogare omnino non oportebat. Apud Thucydidem ἐπερωτᾷν τὸν θεὸν, consulere deum: eo sensu quo dicitur consulere oraculum. At verò Græci Bibliorum interpretes, ἐπερωτᾷν διὰ θεοῦ pro Deum consulere, mira E constructione dixerunt: de qua suprà in simplici Ἐρωτῶ.

Ἐπερώτημα, ατος, τὸ, ET Ἐπερώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις, suprà. Apud Petrum, epist. 1, cap.3, συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν. vbi Erasmus hoc verbale respondēdi significationem habere existimauit: vertit enim, Quo fit vt bona conscientia bene respondeat apud Deum. At vltima interpretatio habet, Quo fit vt bona conscientia Deum interroget: annotaturque, posse etiam reddi Deum interpellet, vel in- F quirat, aut consulat. Siquidem ἐπερώτημα vocari τὴν ἔντευξιν, siue αἴτησιν, postulationem & interpellationem: quæ ab Hebræis שאלה dicitur. Atque adeo addi εἰς Θεὸν, ex ratione constructionis apud Hebræos vsitatæ. quippe qui dicant שאל באלהים id est Postulauit apud Deum, pro Postulauit à Deo, siue Quæsiuit ex Deo.

C.2. Προσεπερωτάω, ῶ, Insuper interrogo, Præterea interrogo.

C.ΠΡΟερωτάω, ῶ, Prius interrogo, Antè interrogo.

G C.ΣΥΝερωτάω, ῶ, q.d. Simul interrogo. Sed hoc compositum eam significationem verbi ἐρωτῶ habere comperi quam dialecticis peculiarem esse antea docui. Sextus philosophus Πυῤῥωνείων ὑποτυπώσεων lib. 3, capite 13, quo disputat an sit ἀπόδειξις, hæc inter alia scribit, ἔτι καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις. εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις. ἤτοι δὲ ἔστιν ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Eundémque prorsus vsum dans simplici verbo ἐρωτᾷν, quem dedit illi composito συνερωτᾷν, subiungit, H ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, Τὸ τοῖς ἀντικειμένοις ἑπόμενον, οὐ μόνον ἀληθές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον. ἀντίκειται δὲ ταῦτα ἀλλήλοις, ἔστιν ἀπόδειξις, οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ὧν ἑκατέρῳ ἀκολουθεῖ τὸ εἶναι ἀπόδειξιν. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Videmus autem his in lo-

somnium. in

cis ἐρωτᾶν & συνερωτᾶν de eo dici qui syllogismo seu ratiocinatione vtitur. Posse tamen ἐρωτᾶν ad verbum reddi Interrogare, patet ex loco Ciceronis quē attuli quū de illo ἐρωτᾶν agerē. Ibi enim, Sic interrogant, nō aliud est quàm οὕτως ἐρωτῶσι τὸν λόγον, vel συνερωτῶσι. Cur autē hoc vocent ἐρωτᾶν, non liquet. suspicor quidem certè eò respici quòd is qui syllogismo vsus est, seu per syllogismū aliquid proposuit, solitus sit interrogare, id sibi tanquā verum cōcedatur, nécne. Fortassis etiam ἐρωτᾶν primò dici solebat tū demū quū oratio eius qui ratiocinatione vtebatur, ab interrogatione incipiebat. vt apud Diog. Laertium in Stilpone, p. 90, meæ editionis, οὗτός φασι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τοῦ Φειδίου τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι, ἆρά γε ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, θεός ἐστι; φήσαντος δὲ, ναί. Αὕτη δέ γε (εἶπεν) οὐκ ἔστι Διὸς, ἀλλὰ Φειδίου. συγχωρουμένου δὲ, Οὐκ ἄρα (εἶπεν) αὕτη θεός ἐστιν. Vbi τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι interpres reddidit, Ita compellasse quendam: Erasmus, Ita percontatum esse: ego malim, Talem interrogationem proposuisse. Cæterùm quandoquidem & de verbo ἐρωτῶ hîc ago, addendum est hoc quoque iis quæ de hac eius significatione dicta sunt, quam cū composito συνερωτῶ communem habet: eius etiam passiuum verbum hanc illius significationem sequi. Vnde est apud Sextum philosophum in illo eodem loco, οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἐρωτηθέντες λόγοι, Argumenta aduersus demonstrationem allata: seu Syllogismi allati, &c. Aut etiam, Quæ aduersus demonstrationem proposita fuerunt. Quanuis enim Cicero ἐρωτᾶν ad verbum verterit Interrogare, de ratiocinante loquens, seu vtente syllogismo: vereor tamen vt possint illa verba ἐρωτηθέντες λόγοι κατὰ τῆς ἀποδείξεως, reddi itidem, Quæ aduersus demonstrationem interrogata fuerunt. Quod ego tamen aliorum iudicio relinquo. Interim autem obseruetur hic vsus PARTIC. Ἠρωτημένος.

A C. Ὑπερωτάω, ῶ, q.d. Subinterrogo. In v.l. redditur Clam interrogo, & adscribitur hic verbi istius vsus Demostheni Olynthiaca 1. Sed videndum est ne falsò nominetur Demosthenes pro Libanio in argumento illius Olynthiacæ primæ. Is enim ibi hoc verbo vel potius huius verbi participio vsus est, circa finem: διὸ ὁ Δημοσθένης [illegible] τῆς περὶ τούτου συμβουλῆς. καὶ ὑπερωτήσας ἑαυτὸν, ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα [illegible] στρατιωτικά; [illegible], μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Cui tamen loco interpretatio illa parum conuenire videtur.

B POETICE, aut etiam Ionicè, Εἰρωτάω, ῶ, quo Homerus vti solet. vt Od. ι, Εἰρώτα δ' ἤπειτα τίς εἴη. Od. ι, Κύκλωψ εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτὸν, αὐτὰρ ἐγώ τοι Ἐξερέω. Vbi obserua duplicem accusatiuum, sicut & in ἐρωτῶ huius constructionis exempla allata fuerunt. Apud eundem legitur Odyss. λ, & alibi, eadem constructione, Ταῦτα δ' ἅμ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. sed in plerisque exemplaribus mendosè legitur ἄμ', tanquam pro ἅμα. Cæterùm inuenitur & apud Herodotum hoc verbum: quod pro iis faciet qui Ionicā esse hanc literæ ι epenthesin dixerint.

C Εἰρώτων in v.l. dicitur esse imperf. ab ἐρωτάω, pro ἠρώτων. Hoc autem εἰρώτων illud ipsum esse puto cuius Eustath. Odyss. λ mentionem facit. sed is contrà, vt à diphthongo incipit, ita esse à themate tradit quod diphthongum in principio habet, videlicet εἰρωτῶ. In eo tamen loco non est simplex εἰρώτων, sed compositum αἰ εἰρώτων: & quidem mutatum etiam in αἰνηρώτων, in plerisq; exēplaribus. Vide quæ proximè sequuntur.

D COMP. Ἀνειρωτάω, ῶ, idem quod ἐρωτῶ, Interrogo. Hom. Odyss. λ, Καί μιν ἀνειρώτων. Sed pro ἀνειρώτων legitur in plerisque codicibus αἰνηρώτων, tanquam ab αἰνερωτάω. agnosci tamen illam lectionem, non hanc, ab Eustathio, docui in proximè præcedente tmematio.

Ἔσθω, de quo nunc agam, post verbum Ἔδω collocari potuisset, sequendo deriuationem quæ ab Etymologo traditur, & Eustathii autoritate comprobatur: sic tamen vt alias quoque afferat.

ΕΣΘΩ, Edo, Comedo. apud poetas vsitatum: at in soluta oratione dicitur ἐσθίω. Homer. Od. ι, — πῆμα δ' ἐπὶ μέγα πάντας ἔσθοντ', ἔσθεν καὶ πῖνεν. Ibidem legimus, Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε ἀφήμενος Ἀρχέπολις. Itidémque alibi hæc copulat. Infinitiuus ἐσθέμεναι extat eiusdē poematis libro κ, Ἐσθέμεναι δὲ κέλεσθ' ἐμοὶ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ. At linguæ communis infinitiuus ἔσθειν, apud Hesiodum, ἔσθειν ἀμφίπολος. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, eam esse ab ἔδω, non solùm Etymologus tradit, sed Eustathius quoque, vel potius Heraclides apud eum. Verùm de formatione inter eos non conuenit. Nam Etymologus ab ἔδω fieri scribit ἐδὸς: vnde fit ἔσθω, vt ex ἐγείρω fit ἐγερτής: vnde ἐγέρθω. (Quæ & in meo vet. lexico habentur, sed cum alio etiam exemplo: hoc modo, Ab ἔδω, ἐδὸς: vt βιβάζω, βιβασίς: ἐγείρω, ἐγερτίς. Atque vt à βιβασίς formatur βιβάσθω, ex ἐγερτὶς item ἐγέρθω, sic ἔσθω ex ἐσός) At verò Heraclides grammaticus vult hoc ἔσθω esse ab ἔθω. quod ἔθω esse ex ἔδω, more Dorico: quo etiam dicitur μασθὸς pro μαζός. Atque in exemplum vsus huius VERBI Ἔθω, affert Eustath. hunc versum, Οἱ πίνουσι μέθυ, βαβάχων [illegible], οὐδὲν ἔθοντες. cuius autorem non nominat: sed eum esse puto Panyasin. Verùm apud Athen. affertur idē versus αἰνῶς μέθυ itidē, cum ἔδοντες, nō ἔθοντες. Apud Homerum autem Il. ι, ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, longè aliam signif. habet. (exponitur enim ὡς ἔθος βλάπτων, aliisque modis) Existimatur porro analogiam nō seruasse hoc ἔσθω, in deriuatione ab ἔθω. debuisse enim dici ἴσθω: sicut ἴσχω ab ἔχω, & ἴσθω ab ἔθω dicitur. Sed Eustath. nō satis est in hac deriuatione constans: quin potius alicubi dubitare se dicit vtrum ex vtro ortum sit: ἔδω ex ἔσθω, an contrà ἔσθω ex ἔδω. Quinetiam alicubi annotat, ex ἔσω futuro verbi ἔδω, factum esse ἔσθω, adiectione literæ θ. Affertúrq; ibi ab ipso exemplum illud verbi βιβάσθω, quod & ex meo veteri lexico protuli. Loquens enim de participio ἀλέθων, quod exponit ἀλήθων apud Homerum, — ὃ δ' ἴδ' ἐρχεται θυμὸν ἀλέθων: scribit, verbi ἄλω futurum esse ἄλσω, insitatum: vnde per pleonasmum literæ θ, esse PRAESENS Ἄλσθω: vt βιβῶ, βιβάσω, βιβάσθω, (vnde μακρὰ βιβάσθων) itidémque ἔδω, ἔσω, ἔσθω.

E (AT VERO Ἐσθῶ circunflexum minimè huc pertinet: vtpote ab alia origine profectum, & aliam significationem habens. de illo tamen hîc monēdus est lector. In meo vet. lexico, vbi dictū fuit de verbi Ἔσθω deriuatione, additur, Ἐσθῶ περισπώμενον, ὅτι τὸ ἐνδύομαι. Quibus subiungitur, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἔσθω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐσθίω. Ad deriuationem autem quod attinet, annotatur fieri ab ἕω quod est ἐνδύομαι. Esse porro hoc Ἐσθῶ primæ coniugationis circunflexorum, apparet ex passiuo PARTIC. Ἐσθημένος, quod apud Herodotum

F habetur pro Ἠσθημένος. Vtriusque exempla vide suprà, tomo 1, col. 1381)

COMP. Κατέσθω in v.l. vnà cum Κατεσθίω, sed absque vllo exemplo, & sine vllo etiam testimonio.

¶ Ἐσθίω, idem quod ἔσθω, Edo, Comedo. sed hoc quidem ἔσθω poetis solis (vt opinor) in vsu est: at ἐσθίω poetis cum cæteris scriptoribus commune est. Hom. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Apud eundem legimus Odyss. ξ, Ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τάτε δμώεσσι πάρεστι Χοίρε' ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. vbi vides ἐσθίειν & ἔδειν esse synonyma. Xenoph. Pæd. 8, κελεύει δὲ αὐτοῖς

G ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ προϊόντας μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. Apud eundem legimus eodem libro, οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν. διαρραγεῖεν γὰρ ἄν. Vbi quemadmodum διαρραγῆναι dicitur ἐπὶ τοῦ ἐσθίοντος, sed vltra modum: sic apud Lucianum, in lib. De hist. scrib. ὑπερεμπιπλάμενος ἐντεῦθεν πρὸς τὸ πέλαγος, ἐστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. Apud Galen. legitur etiam ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Quidam grammatici annotant dici ἐσθίειν τοῦ ἄρτου potius quam ἐσθίειν τὸν ἄρτον, itidémque cum aliis nominibus: sed in Test. noui

Digitized by Google

scriptis passim constructio hæc, nō illa, reperitur. Vbi A legitur & cum præpos. ἐκ præfixâ genitiuo: vt apud Paulum, 1. epist. ad Cor. cap. 9, τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ibidem legitur, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει. Sed dubito an apud veteres scriptores huius constructionis exempla extent.

Ἐσθίειν de homine propriè dici annotant grammatici, vt τρώγειν de brutis. Inueniuntur tamen ἐσθίειν & de brutis dictum: non solùm apud Lucam, sed & apud Plutarchum. Nec dubito quin & apud alios inueniatur: sed in præsentia aliorum exempla mihi non suppetunt. B Quinetiam inuenitur ἔσθειν apud Hesychium expositū τρώγειν. Quòd si verbo ἔσθειν tribuitur ille vsus, etiam isti ἐσθίειν tribui posse constat. (Verùm & ipsum ἔσθειν idē lexicogr. exponit τρώγειν: præfigens huic expositioni aliam, videlicet ἀναλίσκειν. Fieri tamen potest vt ille non vsus sit verbo τρώγειν tanquam illam peculiarem significationem, sed potius tanquam generalem habente) Adde quòd Hom. compositum κατεσθίειν ita vsurparit.

Ἐσθίειν dicitur etiam ignis. Hom. Il. ψ, Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Sic apud Latinos ignis seu flamma dicitur C edere, & vorare: vnde ignis edax, seu vorax, itidémque flamma.

Ἐσθίειν curæ etiam & mœrori tribuitur, quod conuenit cum epitheto eo quod Latini poetæ tribuunt interdum curis, quum videlicet eas appellant edaces. Dicūtur verò & rodere cor: quo modo Græcè ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Sed & aliquis suam ipsius καρδίαν, id est suū ipsius cor, dicitur rodere, quum se curis & mœroribus excruciat ac macerat. Sic in vno ex symbolis Pythagoricis iubemur μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν. quod vulgò redditur, D Nō edere cor. Est certè ἐσθίειν τὴν καρδίαν, nō angi ad tempus, sed ita nos mœrori tradere, vt eo tandem, ceu lenta quadam tabe, cor nostrum absumatur. Apud Aristophanem legimus ἐσθίειν in hac significatione: in Vesp. ἀλλ᾽ οὐ γὰρ αἰσθάνει, μηδ᾽ οὕτω σαυτὸν ἔσθιε, μηδ᾽ ἀγανάκτει, Neque te macerato dolore, ac conficito.

Ἐσθίειν, Absumere. ἀναλίσκειν. vt Hesych. ἔσθει exp. ἀναλίσκει. Sic autem exponi potest quum de igni dicitur: licet alioqui & ad verbum reddi possit Edere, seu Vorare, vt docui in proximè præcedente tmematio. Vide E Ἐσθιέσθαι, quod proximè sequitur.

* A s s. Ἐσθιέσθαι, Edi. Huius particip. ἐσθιόμενος ex Gal. affertur pro Idoneus cibo. Et quemadmodum ἐσθίειν vsurpatur etiam pro ἀναλίσκειν, Absumere, Consumere: sic pass. ἐσθίεσθαι pro Absumi. Hom. Odyss. δ, Ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα.

Quum autem dicitur ἐσθιόμενος ἕρπης à medicis, participium ἐσθιόμενος actiuam significationem habet. Est enim vlcus quod ita vocatur à Græcis quoniam celeriter serpendo penetrandóque vsque ad ossa, corpus vorat, vt testatur etiam Celsus. Vide in Ἕρπης, t. 1, col. 1258. F Nostrates chirurgi vocem Græcam retinentes appellant itidem vn esthiomene. licet potius ignis sacer, qui Græcis est ἐρυσίπελας, eo nomine intelligatur. Verùm A & ignis sacer ἕρπητος appellatione comprehensus fuisse existimatur.

C. ἈΠεσθίω, Abedo, Exedo. A Theodoro Gaza redditur alicubi Erodo. Reddi etiam possit Abrodo, eodem modo quo Abedo. Vtuntur Græci verbo ἀπεσθίειν pro ἀπὸ τινος ἐσθίειν, inquit Athen. lib. 14. vt Hermippus ἐν στρατιώταις dixit, οἴμοι τάλας, δάκνει, ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν.

Ἀπεσθίω τινὶ est etiam Esu huius rei abstineo. vt præpositio ἀπὸ priuandi vim hoc in verbo obtineat. Mira autem & vix fide digna videri posset hæc significatio, B nisi apud Athenæum eius exemplum ex Theopompo comico deprompium extaret, in eodem illo libri 14 loco. Ibi enim quum Democritus Vlpiano hæc dixisset, ἀπέχῃς ὦ καλέ μου λεγειν. Οὐλπιανὲ τὴν κοιλίαν· τῆς συμβουλεύω τι ἀπεσθίειν, hic nihilominus οὐδὲν μαλλον, ἀπελάμβανες ἐσθίειν. Quum autem omnes ridere cœpissent, dixit Democritus, ἀλλ᾽ οὐκ ἐσθίειν τι ἀπεσθίειν εἰπὼν ἀλλὰ ἐνεμαθόμενος, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδοποιὸς Θεόπομπος. Additúrque hic ipsius Theopompi locus, in quo vsurpat ἀπεσθίειν in illa significa- C tione, Παύσαι χλιδῶν μεγαλικῶς, καὶ τῆς βλίτης διαχέας τὰ λοιπὰ κοιλίαν σκληρὰν ἔχε. Τὰ πράγμα τὰ δὲ ἔχουσα ἀπεσθίειν In v. l. annotatur hic poni pro Cibum ab ore depellere & regerere. at ego existimo esse simpliciter cōtrarium τῷ ἐσθίειν: Non comedere, Esu alicuius rei abstinere, vt modò exposui.

C. ΔΙεσθίω, Exedo, Erodo, Corrodo. Ita v. l. in quibus additur etiam, διεσθίω στόματι, Lacero dentibus.

C. ἘΠεσθίω, Superedo, (vt in hoc Plinii loco, Menander è Græcis autor est, allium edentibus, si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui) Post a- D liud edo. Aut etiam, Insuper edo. Xenoph. ἐπεσθίειν μικρὸν σίτου πολὺ ὄψον, Post paulum panis multum obsonii edere. Apud Athenæum lib. 4, leguntur ἐπεσθίειν & ἐπιφαγεῖν coniuncta, sed absque exemplo, & ita vt aliquid ei loco deesse videatur. Pass. itidē dicitur aliquid ἐπεσθίεσθαι, Superedi, &c. Possunt etiam ἐπιχορηγήματα vocari (inquit Bud.) ea quæ postremo loco præbentur sodalibus: vt τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ vltimo loco eduntur, & quæ ἐπιδόρπισματα, & ἐπιδειπνα, & ἐπιφορήματα dicuntur, vt inquit Athen.

E C. ΚΑΤεσθίω, Edo, vel Peredo, Prorsus edo, vt κατὰ hic ἐπίτασιν indicet. redditur etiam Voro, Deuoro. Hom. Il. ρ, circa principium, de delphine, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι. Apud eundem Il. β, legimus de dracone, Ἔνθ᾽ ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, Vorauit, Deglutiit. Pro eodem dicit statim pòst κατέφαγε. Plutarch aduersus Colotem, πολλοὺς διέφθαρμεν ἀλλήλους κατεσθίειν, καὶ θηρίων βίον ζῆν.

C. ΠΡΟεσθίω, (q. d. Præedo) Ante edo, Ante comedo. Et τὰ F προεσθιόμενα, quæ ante alios cibos eduntur.

C. ΥΠΕΡεσθίω, Supra modum edo, Edo vltra modum, Nimium edo, Cibo nimio me onero. Redditur etiam Superedo, ex Plinio: sed illi aliud hanc vocem significare videmus, in loco qui in cōposito Ἐπεσθίω allatus fuit.

Quæ sequuntur nomina, Ζόφος & Δνόφος ac Γνόφος, eandem significationem habentia, ab eadem etiam origine esse videntur, nimirum à nomine Νέφος. Sed quum incertum sit an ex vno horum reliqua facta sint: atque vt hoc detur, quódnam sit illud, ignoretur: maiorem tamen Δνόφος & Γνόφος affinitatem inter se habere constet quàm cum illo Ζόφος: de hoc Ζόφος primùm dicetur seorsim, deinde de illis Δνόφος & Γνόφος simul.

ΖΟ´ΦΟΣ, ὁ, Caligo, Tenebræ. Hesiodus Aspide, — νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχοντα. Apud Homerum Il. ο, sicut Iupiter οὐρανόν, Neptunus πολιὴν ἅλα ναιέμεν, sic Pluto dicitur λαχεῖν ζόφον ἠερόεντα. Eodémque modo alibi has orci tenebras, seu tenebricosa hæc loca & caliginosa (quæ Euripides νεκρῶν κευθμῶνα & σκότου πύλας appellat, initio Hecubæ) vocat ζόφον ἠερόεντα. vt Odyss. λ, Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα ζωὸς ἐών; Sic Il. φ, legimus, non procul à princi- G pio, Ἤ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες οὕσπερ ἔπεφνον Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Apud eundem ζόφος est occasus, seu pars occidentalis: vt ἠώς, oriens, seu pars orientalis. Odyss. κ, — οὐ γάρ τ᾽ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ᾽ ὅπῃ ἠώς. Quinetiam in hoc eiusdem loco qui legitur eiusdem poematis libro γ, — καὶ τότ᾽ ἐμυθεόμεθα. διὸ γὰρ ὥρη. Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ᾽ ὑπὸ ζόφον, videtur eodem modo posse exponi ζόφος: vt dicatur videlicet lux solis ad occasum abire, seu occasum subire: sicut ipse sol dicitur occasum petere, vel ad occasum vergere. Sic etiam præcipitantem in occasum diem dixit Tacitus. Legitur porro & δειελινὸς ζόφος apud Apoll. Rhodium pro vespertinis tenebris. Cæterùm est aliquis huius nominis ζόφος vsus & in soluta oratione pro tenebris seu caligine. Plutarchus in Alcibiade, πολλοῦ ὄμβρου ἐξαίφνης ἐπιπεσόντος καὶ

βρον τι, καὶ ζόφον, συνεργῆσαι καὶ συναποκρύψαι τὴν τόλμαν A σκότῳ. Vsus est & Lucianus.

Ζόφος à nomine νέφος deducit Etymologus: subiungitque, μετὰ τοῦ ζα, ζανέφος, & per syncopen ζόφος. Affert verò & aliã deriuationem à nomine φάος: vt accessione literæ ο sit ὄφαος: deinde per pleonasmum literæ ζ, ζόφος: abiecto videlicet α. Vel (inquit) à Γνόφος fit Δνόφος & Ζόφος, abiectione literæ ν. Sed mihi parum fit verisimile, ζόφος ex γνόφος vel δνόφος ortũ esse: potiúsque communem cum illis originem habere persuasum habeo. In meo veteri lexico legitur, Παρὰ τὸ νέφος, νόφος. καὶ μετὰ τοῦ ζα, ζανόφος. deinde ζόφος per syncopen, & abiectionem literæ ν. quoniã hæc litera duplici consonanti non B subiungitur. Quinetiam quod ad tertiam etymologiã attinet, multo magis rationi consentanea sunt quæ ibi leguntur quàm quæ apud Etymologum. Quale enim hoc est quod ille tradit, ex Γνόφος, reliqua duo Δνόφος & Ζόφος esse deriuata? Cur, quæso, potius Δνόφος ex Γνόφος, quàm vice versa Γνόφος ex Δνόφος deduci dicendum esset, si vnum ex altero deriuandũ foret? (licet & Eustath. quodam in loco, quem afferam in adiectiuo Δνο- C φερός, dubitet nũ facta sit mutatio literæ γ in δ. addátque, συνήθως) Idem verò & de Ζόφος obiici potest. cur enim minus ἀφρόνητον esse quàm Γνόφος censebitur? Rectius igitur in illo vet. lexico scriptum est, A νέφος, Νόφος, & Γνόφος, & Δνόφος. interdum verò & Ζόφος, per ζ, abiecta litera ν. Sed fortassis mendosa ibi sunt Etymologi exemplaria, & apud ipsum quoque ita legendum est, ἀπὸ τοῦ νέφος, Γνόφος, Δνόφος, καὶ Ζόφος.

C. Ζοφοδορπίας, Nocturna cœna: si quidem sequamur hanc Suidæ expositionem, ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. vt intelligatur D de epulis quæ celebrantur ortis iam tenebris. Quidam interpr. ex Plauto, Vesperna: qua voce redditur & VOCAB. Ἑσπέρισμα: vt Vesperna sit serotina cœna. A Festo tamẽ exponitur simpliciter nomine Cœna. Vesperna (inquit) apud Plautum cœna intelligitur. Idem alibi, Cœna apud antiquos dicebatur quod nunc est prandium: Vesperna, quam nunc cœnam appellamus. Sed ἑσπέρισμα (cuius etymologia optimè respondet etymo nominis illius Vesperna) antecedit δεῖπνον apud Athenæum: in his quæ ex Philemone affert, Φιλήμων δὲ E φησιν ὅτι τέτταρας ἤσθιον οἱ παλαιοί, ἀκρατισμόν, ἄριστον, ἑσπέρισμα, δεῖπνον. Sed ζοφοδορπίας contrà videtur de epulis debuisse dici quæ sequerentur ipsum δεῖπνον, non præcederent. At si verum sit quod scribit Festus, vespernã fuisse antiquis quod eorum posteri vocarint cœnam, quum ζοφοδορπίας interpretabimur Vespernam, perinde fuerit acsi interpretaremur Cœnam. A Suida tamen non simpliciter δεῖπνος exponitur, sed ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Quum autem ex Plutarcho constet, δεῖπνον esse quam Latini appellarint cœnam, sonabunt illa Suidæ verba, F Cœna quæ celebratur in tenebris. q. d. Tenebrosa cœna. quo forsan pl' aliquid indicetur quàm si diceretur Nocturna: quòd & vespertinæ epulæ, nocturnæ dici possint, latius vocis huius significationem extendendo.

Sed alius hic oritur scrupulus: quòd nimirũ apud Hesychium sit SCRIPTVM Ζοφοδερκίας: & expositũ σκοτοδείπνους, item λαθροφάγους. quinetiam (quod magis mirum est) in meo veteri exemplari Suidæ non scriptum est Ζοφοδορπίας, vt in vulg. editionibus, nec Ζοφοδορπία, (vt habent v. l.) sed eadem ferè quæ apud Hesy- G chium scriptura habetur, VIDELICET Ζοφοδερκίας, vnica litera ab illa differens: quum alioqui eadem detur huic nomini expositio quæ in vulgatis editionib' datur voci Ζοφοδορπίας: nimirum ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Ego autem, vt vera lectio habeatur simúlque expositio, alterum ex altero emendandum esse arbitror. vocem enim ipsam apud Suidam, & quidem in vulgatis editionibus, rectius scriptam esse puto quàm apud Hesychium: at expositionem eius ex Hesychio esse petendam. vt nimirum Ζοφοδορπίας retineatur apud Sui- H dam, sed pro ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος (præsertim quũ vel hoc NOMEN Δεῖπνος masc. gen. meritò suspectum esse possit) reponatur σκοτόδειπνος. Hesychio autem relinquamus itidem suũ σκοτοδείπνους, sed Ζοφοδερκίας mutemus in Ζοφοδορπίας, quod sit nomen pluralis numeri, accus.

A casus: vt apud Suidam sing. numeri, nominatiui casus. Non ignoro alioqui Ζοφοδερκίας posse compositum esse ex ζόφος & δέρκω: & Ζοφοδερκίας dici eadem forma qua Ὀξυδερκίας & Πολυδερκίας, à nominatiuis Ὀξυδερκής & Πολυδερκής: quinetiam illud Ζοφοδερκίας posse ab eadẽ origine duci. sed Ζοφοδερκής seu Ζοφοδερκίας significabit Qui in tenebris cernit: quæ significatio cur τοῖς σκοτοδείπνοις potius quàm aliis plerisque conuenire dicetur? Iam verò & quod in veteri illo Suidæ exemplari legitur Ζοφοδερκίας, medium quodammodo inter Ζοφοδερ- B κίας & Ζοφοδορπίας, (vtpote ex quo literam ι seruarit) ad tuendam illam sententiam audaciorẽ me reddit. Verùm quod ad Hesychii expositiones attinet, earum posterior aliam significationem huic nomini videri potest tribuere quàm prior. Alioqui si σκοτοδείπνους & λαθροφάγους ad eandem significationem referenda existimẽtur, σκοτοδείπνοι erunt potius Qui in tenebris cœnant, id est in tenebroso loco, quàm Qui cœnant tenebris ortis.

Quum autem præcedentia in quibus de nomine ζο- C φοδορπίας differo, iam typographicæ compositioni tradita essent, (sic autem appellamus typorum elementariorum coagmentationem) venit in mentem Plutarchi Symposiac. locus, vbi ζοφοδορπίδας legitur. Is extat libri 8, quæstione 6, cuius hoc est initium: Τῶν ἐμῶν μετὰ τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ [illegible] ἀκροάμασι, καὶ βραδέως ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας, καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἐκάλουν. οἱ δὲ ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους τρεχεδείπνους ἀπεκάλουν. Hic certè non dubium est quin Plutarchus voce vti voluerit D illam ipsam significationem habente quam habet illud quod attuli ex Suida vocabulũ. Sed an Plutarchus ζοφοδόρπιδας scripserit, dubitari potest: ego vel ζοφοδορπίας, (quod cum illa quæ apud Suidam legitur scriptura cõueniret) aut certè ζοφοδορπίδας cũ accẽtu in penultima scripsisse arbitror: vt sit nominatiuus ζοφοδορπίδης, non ζοφοδόρπιδις. Verùm, vtrocunque modo scribendũ sit, habemus saltem quod illi lectioni quam defendebam, patrocinetur: alteram contrà, quæ & apud Hesychium extat, magis etiam quàm antea suspectam red- E dat, vel reddere debeat.

Apud Erasmum autem in Chiliad. legitur Ζοφοροδόρπιδις. Plutarchus (inquit) in Symposiacis ostendit olim cognomina quædam prouerbiali ioco iactata fuisse in eos qui serius ac cunctantius ad conuiuium accederẽt. Dictos enim tum κωλυσιδείπνους, tum ζοφοροδόρπιδας, tum τρεχεδείπνους. Quorum nominum rationem si coniectare licet, hanc esse puto, quòd qui cunctarentur adire, hi, quòd aliis essent in mora, impedimento esse videbantur quominus illis cœnare liceret: deinde quòd len- F titudine sua efficerent vt conuiuium ad noctem vsque proferretur. Hæc Erasmus: qui in illa huius nominis scriptura minimè sequendus videtur: si tamen eius esse putanda est, ac non potius alicuius amanuensis incuriæ imputanda. Equidem si ex adiectiuo ζοφερὸς factum hoc compositum esset, saltem ζοφεροδόρπιδες scribendum foret, non ζοφεροδόρπιδις: sed videmus reliqua composita ex substantiuo ζόφος non ex illo adiectiuo esse facta: adeo vt minimè dubitandum esse videatur quin ζοφοδόρπιδες à Plutarcho scriptum sit, aut po- G tius ζοφοδορπίδας, (vt paulo pòst ζοφοδορπίδαν apud eũ legimus, in loco quem mox afferam) seu ζοφοδορπίαι, sequẽdo ea quæ paulo antè dixi. Iam verò quod ad expositionem illam attinet quam Erasmus huic vocabulo tribuit, ea minimè iis quæ à nobis de illius significatione dicta fuerunt, repugnat: sed malè & ipsa cum Hesychiana conuenit, ea quidem certè cui posteriorẽ locum tribuit, vtens vocabulo λαθροφάγοι. At conueni- re possit fortassis cum illa expositione quam Plutarch. huic ipsi voci tribuit: quum Pittacum ζοφοδορπίδαν H (obserua autẽ hunc accus. à nominat. ζοφοδορπίδας: qua declinatione videtur legendũ itidẽ suprà in accus. plur. ζοφοδορπίδας) appellatum ait ab Alcæo, (perperam enim scriptum est apud eum Ἀλκαῖος pro Ἀλκαίου) non quòd serotinæ essent eius cœnæ, sed quòd plerunque conuiuas haberet qui ignobiles & nihili homines erant. Cõ-

uenire inquam posse videtur illa Hesychii expositio λαθροφάγοι, cum ista quæ hic à Plutarcho affertur: quòd verisimile sit Pittacum, quum principatu potiretur, minimè palàm tales conuiuas suis epulis adhibere solitum. Cæterùm quod tradit Erasmus ex Plutarcho, cognomina illa prouerbiali ioco iactata fuisse, id ex eius verbis elici posse non videtur.

C. Ζοφοειδελος, ου, ὁ & ἡ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. Redditur & Ater, apud Nic. in Theriacis: vbi schol. exp. ζοφοειδής.

C. Ζοφοειδής, itidem Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. sicut & ζοφώδης, quod vide.

C. Ζοφομηνία, ας, ἡ, Obscuritas lunæ. Vel, Defectus lunæ. ex Suida apud quem legitur, ζοφομηνία, ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ab Hesychio autem ζοφομηνία esse dicitur ὅταν κρυβῇ ἡ σελήνη, id est, quum absconsa fuerit luna.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus.

Ζοφερὸς, idem quod ζοφόεις proximè præcedens, & ζοφοειδὴς ac ζοφοείδελος. Sed hæc sunt potius poetica, (præsertim ζοφόεις & ζοφοείδελος) at ζοφερὸς in soluta etiam oratione vsurpatur: vt apud Lucianum legimus, in Nigrino, ἔχαιρον δ' ἂν ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ ἐμοῦ ἀναβλέπων, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων.

Ζόφιος etiam dicitur eadem significatione. Nam Hesych. ζόφιον exp. μέλαν & σκοτεινόν.

Ζοφώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod ζοφερὸς, & cætera quorum modo mentionē feci. Ζοφώδης, ὁ σκοτεινός. καὶ ζοφοειδὴς, inquit Suid. Apud Herodian. l. 1, ζοφώδης εἴσοδος, obscura.

Ζοφόω, ῶ, Obtenebro, Tenebras offundo, Tenebrosum reddo. vel Obscuro. Damascen. 101, ἐπειδὴ ἐξ ἡμῶν παραβάσεως τῆς ἐντολῆς ἡμῖν τῆς θείας εἰκόνος χαρακτῆρας ἐζοφωμένους τε καὶ συγκεχυμένους. Pass. Ζοφοῦμαι. vnde PARTICIP. Ἐζοφωμένος apud Lucianū, de Æthiopibus, ἀνθρώπους μελαντέρους καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένους. Cui simile est apud Ouidium Metamorph. Obscura forma. adeo vt Obscuratis ibi reddi posse videatur. Nisi malis Fuscatis. nam Æthiopes sicut & Indi interdum fusci dicuntur ποιητικῶς.

HINC Ζόφωσις, Obtenebratio, Obscuratio. Aut etiam Tenebræ, Obscuritas.

AT VERO Δνόφος, ET Γνόφος, de quibus hîc me dicturum promisi, magis poetica sunt: eandem alioqui quam ζόφος significationem habentia, tenebrarum & caliginis. De deriuatione autem vide quæ in Ζόφος à me allata fuerunt. Quibus tamen addendum est quod apud Eustathium legitur, nimirum γνόφος habere γ ex Æolica dialecto. ἀπὸ τοῦ νέφος (inquit) νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικῶς: ὁ ἄλλως δνόφος. Sed δ quod habetur in isto δνόφος, ex verbo δεῖν manare existimauit, vt apparet ex ea expositione quam adiectiuo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo pòst, quum eius exempla proferam. Etymologus quoque huius deriuationis meminit. nam in γνόφος postquam exposuit, ἡ σκοτεινία, & ὁ ζοφώδης ἀήρ: addit, παρὰ τὸ κνεφαῖος φαίνεσθαι, κνόφος καὶ γνόφος: vel à νέφω, νέφος, & γνόφος, per pleonasmum literæ γ. Adiicit verò & tertiam deriuationem, vtrique communem. A δονεῖν (inquit) & νέφος fit δόνεφος, & per syncopen δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam (vt de reliquis taceam) adiici videtur hic γνόφος: quum ex δόνεφος per syncopen fieri possit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque apud eum videri mirum queat, quòd de adiectiuo δνοφερὸν ita loquitur acsi nō extaret eius substantiuum δνόφος. Scribit enim à νέφος fieri νεφερὸν, deinde interuenire mutationem & pleonasmum. (Intellige autem, ad formandum hoc δνοφερόν) Vel à γνόφος fieri γνοφερὸν & δνοφερόν. Quinetiam adiungit, vel κνέφος, κνοφερόν. Sed puto eum scripsisse ἢ παρὰ τὸ κνέφος, κνεφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερόν. Ego certè mutationem à κνέφος in γνόφος facilè fuisse non negauerim, quum & in aliarū quarundam vocū initiis hanc istarum literarum κ & γ permutationem videamus: sed de mutatione in δ haud scio an idem dici possit: licet Eustath. scribat, βαρβαρίζοντας τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Adde quòd illius NOMINIS Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantùm formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda esset illa deriuatio: nimirū à NOMINE Κνέφος, (quod dici sicut & κνέφας, Etymol. testatur: quemadmodum οὖδας & οὖδος) ex quo fingendum esset illud Κνόφος. Quæ quū ita sint, ab illa deriuatione à νέφος nolim discedere, ac potius sicut γνόφος habet γ ex dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepisse δ dixerim. Sed quid certi de his afferri potest? Eustath. enim γνόφος Æolicum esse tradit, at Hesychius δνόφος nō γνόφος Æolibus adscribit. Venio tandem ad exempla vsus horū nominum. Huius quidē δνόφος nullū in præsentia se offert: sed ex eo facti nominis ADIECT. Δνοφερὸς exemplum in promptu est: Iliad. ι. — ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Vbi Eustath. exp. τὸ μέλαν, ἐξ ὁμοιότητος γνόφου: τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Vel, inquit, ὡς ἐν σχήματι συνθέτῳ, τὸ μετὰ δεινότητος φερόμενον καὶ ψόφου τινός. Ab Hesychio autem δνοφερὸν exponitur σκοτεινὸν, & μέλαν. additurque, ἀπὸ τοῦ δνόφου. quod substantiuum δνόφος vult esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὸ νέφος. Contrà autem non δνόφος sed γνόφος Eustath. Æolicum esse tradit, vt antea docui. Sed quæcunque sit illius δνόφος origo, huius adiectiui δνοφερὸς ex eo facti significatio minimè dubia est. Potestque reddi Tenebrosus, Caliginosus, vel Ater, non solùm Eustathii & Hesychii, sed & Suidæ testimonio: qui hūc locum affert, — ὀλεσίγυια τε χερσὶν ἀμύνας Ἀνδροφόνοις δνοφεραῖς κρατὸς ὕπερθε κόμαις. Cæterùm vt nō ζοφερὸς solum dicitur à ζόφος, sed ζοφόεις etiam, sic à δνόφος nō tantùm δνοφερὸς, sed ETIAM Δνοφόεις, eadem significatione. Nam Hesych. habet δνοφόεν, quod exp. σκοτεινόν.

Altero SUBST. Γνόφος vsi sunt Græci Bibliorū interpretes, Exodi c. 10, καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ἐπὶ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. Quæ tria itidem coniunguntur ab autore epistolæ ad Hebræos, cap. 12, οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ. vbi γνόφον vetus interpres reddidit turbinem. quam interpretationem & alii retinuerunt. In eo tamē Exodi loco, qui historiam continet cuius ibi fit mentio, Græci illi Bibl. interpretes non habent tria illa vocabula, sed tantùm νεφέλαι γνοφώδεις, id est Nubes caliginosæ. Plur. γνόφοι apud Aristot. De mundo, πνεύματος κεραυνοῖς, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aeriæ caliginis vel opacitatis. Bud. ADIECT. Γνοφώδης est Caliginosus, Tenebrosus: vt vides in loco quē modo attuli. Affertúrque & pro Ater, ex Euripide. Ab eodem illo substantiuo γνόφος est etiam VERB. Γνοφόω, ῶ, Caligine tego, Obtenebro, Obscuro. Affertur & Γνοφίω in v. l. pro eadem signif. sed Γνοφόω magis placet, vt ζοφόω à ζόφος.

Ἰθὺς de quo nunc agendum est, post deriuata ab Εὐθὺς ponendum fuisset, sequendo eos qui inde
deriuant: at qui Etymologum sequi volet, post Ἴεναι collocandum fuisse
dicet. Eustath. autem ab Ἰθύσω futuro verbi Ἰθύω dedu-
cendum putauit Ἰθὺ aduerbium, pro
quo scribitur & Ἰθύς.

ἸΘΥΣ,

ἰθεῖα, ἰθύ, Rectus, (id est Non obliquus seu tortuosus) Directus, In rectū tendens. Ab Hesychio ἰθὺς exponitur εὐθὺς, & ὀρθός. Sic ἰθὺ σχῆμα Hippocrati ὀρθόν. Superlat. ἰθύτατα ex Theophr. affertur, De causis plant. lib. 3, ὅλως δὲ λεῖα ταῦτα δεῖ λαμβάνειν καὶ ἰθύτατα, καὶ ὡς κάλλιστα. Eodem libro legitur & FOEMIN. Ἰθεῖα. Anthol. epigr. lib. 1, pag. 54, meæ editionis, Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν Στείχοις, εἴτε νέκυς νίσεαι ἐκ Μερόης. Μὴ σέ γ' ἀνιάτω, &c. quod distichū ita sum interpretatus, in libro quem edidi selectorum epigrammatum Græcorum: Rectus ad orci vmbras descensus: seu quis Athenis, Lumine cassus vt est, seu venit à Meroe. Ex Herodoto, ἰθεῖαν ἔπλεον, (rectius ἰθέην Ionicè) Rectà nauigabant, Rectum cursum tenebant.

Vbi videtur subaudiri ὁδόν. Ex eodem, ἰθεῖη τέχνη, Recta disciplina: vbi metaphoricè ponitur. Sic per metaphoram ἰθεῖα δίκη, apud Homerum pariter & Hesiodum, Rectum iudicium, Recta sententia, quæ fertur ab eo qui iudicat. Homeri locus est Iliad. ψ. Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινα φημὶ ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Hic enim cum ἰθεῖα relinquitur ἀπὸ κοινοῦ subaudiendum nomen δίκη, ex verbo δικάσω, vt etiam Eust. annotat. Apud Hesiodum autem legimus in Ergois, libro 1, δίκας ἰθείας, & illis oppositas δίκας σκολιάς. vbi canit, Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου: quæ posteriora verba veluti ad epexegesin addita sunt. Atque illos versus præcedunt isti, Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκῃς κρίνωσι θέμιστας. Quibus in locis ἰθείας δίκας, recta iudicia vel iusta iudicia, seu iusta iura: σκολιὰς δίκας contrà praua iudicia vel iniusta, aut iura iniusta, interpretari possis. Nam iniustum ius legimus apud Nasonem, Tristium lib. 5, Adde quòd iniustum rigido ius dicitur ense. Silius itidem improba iura dixit. Sed quod apud eundem poetam legitur in versibus qui illis interiecti sunt, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν, aliud interpretationis genus postulat: si ibi δίκην vertamus Iustitiam, vt certè debet verti. Eustath. exp. τὴν δὲ θεὸν τὴν δίκην: in qua expositione non fuisse præcedentium ibi verborum memorem manifestum est. Quum enim dicatur δίκη exitium afferre hominibus qui ipsam expellunt, & ipsam οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν, non cohæret illa expositio, τὴν ἀθεώτατην δίκην. hæc enim esset orationis structura, δίκη φέρουσα κακὸν ἀνθρώποισιν, οἳ τὴν ἀθεώτατην δίκην οὐκ ἔνειμαν. Ego autem nullam commodiorem expositionem animaduerto quàm si ἰθεῖαν in aliquod aduerbium loco aptū resoluamus, aut in substantiuum pariter & adiectiuum ablatiui casus.

Ἐκ τῆς ἰθείης apud Herodotum, (subaudiendo ὁδοῦ, vt opinor) Apertè, Aperto Marte: ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης στρατὴν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἐδόκει πέμπειν, Non videbatur apertè mittēdus exercitus aduersus ipsum, Non videbatur aperto Marte oppugnandus misso exercitu. Suidas exponit ἐκ τοῦ φανεροῦ, & παρρησίᾳ. Quidam interpretantur Ex professo. Vide Ἰθυμαχία. Apud eundem legimus, ἐκ τῆς ἰθείης ἀπίστασαν. Denique ἐκ τῆς ἰθείης aliquid facere, est absq; vlla dissimulatione, & apertè voluntatē suam profitendo. Quare ἐκ τῆς ἰθείης ἀπίστασαν aliter potius reddendum videtur fuisse quàm Ingenuè desciuerunt. Sed nec illa verba Aperto Marte, ei loco conueniunt: quibus tamen quidam ibi vsi sunt.

Quæ sequuntur composita, partim ex nomine præcedente ἰθύς, partim ex aduerbio ἰθύ sunt composita: plura tamen ex nomine esse videntur, ideóque hic, non post aduerbium ἰθύ, posita fuerunt.

C. Ἰθύβολος, ου, ὁ & ἡ, Rectus, Directus in v.l. sine vllo testimonio. Videtur sonare propriè Qui rectà iacitur, seu proiicitur. Sic Ὀρθόβολος in Ἰθυπτίων, aliquanto pòst.

C. Ἰθυδίκης, ου, ὁ, Cuius recta sunt iudicia & iusta, Qui rectè & iustè fert iudicium. Possit exponi ὁ ἰθείας δίκας διδούς, ex loco Hesiodi quem protuli in nomine Ἰθύς. Vtitur verò idem, eodémque loco, hoc composito, Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ. His opponuntur apud eundem δωροδίκαι: quales sunt apud Nasonem ii à quibus rigido ius dicitur ense.

C. Ἰθύδρομος, ου, ὁ & ἡ, Qui rectum cursum tenet, Qui rectam viam in currendo tenet, Rectè currens. Ex Anthol. Epigr.

C. Ἰθύθριξ, vide in Θρίξ.

C. Ἰθυκέλευθος, ου, ὁ & ἡ, Qui recta via incedit, Qui rectam viam tenet, Rectà ambulans.

C. Ἰθυμαχία, & IONICE Ἰθυμαχίη, Recta pugna: id est ex aperto conserta, inquit Bud. Et ἰθυμαχίην πεποιῆσθαι, Aperto Marte pugnare, & stataria pugna: in hoc loco quem ex Herodoto affert, ἰθυμαχίην μὲν μηδεμίην ποιέεσθαι ἐκ τοῦ ἐμφανέος ὑπεξιόντας δὲ καὶ ὑπεξελαύνοντας, &c. Vbi obserua ἐκ τοῦ ἐμφανέος addi: quod confirmare videtur illam expositionem quam Suidas dat apud eundem illi loquendi generi, ἐκ τῆς ἰθείης.

C. Ἰθυπτεῖν, Rectà volare, vt in v.l. redditur, nimirum tanquam ex ἰθύ & verbo πέτεσθαι. At Hesych. exponit ἐπ' εὐθείας ὁρμῆσαι. Vide sequens compos. Ἰθυπτίων.

C. Ἰθύπορος & Ἰθύπορος vide suprà, t.3, c.181, g.

C. Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ & ἡ, Rectà volans, Qui recto cursu fertur, eóque valde citato, vt volare videatur. Hom. Il. φ, Ἀθύπρος αὐτ' Ἀχιλλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων. Vbi Eustath. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην, id est κατευθὺ & ἀπλανῶς. vt alicubi ipse poeta ἰθυπετομένως dixit ipsam ἰθὺ πέτεσθαι. Vt autem dicitur Hasta πέτεσθαι, sic à Latinis poetis volare. vt apud Virgilium Æneid. lib. 9, — hasta volans noctis diuerberat vmbras. Et lib. 10, — illa volans clypei transuerberat æra Mæonis. aliísque in locis. Magis tamen propriè sagitta dicitur volare: vnde & volatile ferrum ab eodē poeta vocatur. Cæterùm Hesych. itidem exponit ἰθυπτίωνα (pro quo perperam apud eum habes scriptum ἰθυπτίωνα) τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην καὶ κατευθὺ φερομένην. item ἰθυβόλον, & κατευθὺ φερομένην. Sed apud eum perperam legitur ὀρθόβολον, pro quo repono istud ὀρθόβολον. Signif. autem hoc COMP. Ὀρθόβολος idem quod ἰθύβολος, de quo paulo antè dictum est: Qui rectà iacitur, seu proiicitur. Fieri potest tamen vt ab ipso Hesychio fictum sit (vt alia multa fingere solet) expositionis causa. Cæterùm quanuis ἰθυπτίωνα exponant ἰθὺ πετομένην, magis tamen commoda esse videtur à verbo ἰπταμαι idem significante deductio, cuius participia sunt ἰπτάμενος & πτάμενος.

Sed pro ἰθυπτίωνα fertur Aristarchus legisse ἰθυκτίωνα. Significaret autem hoc COMPOS. Ἰθυκτίωνα εὐθείας ἔχουσα τὰς κτηδόνας. id est, τὰς ἐν τῷ ξύλῳ διαφύσεις, inquit Eustathius. Fortasse verò huic simile vocabulum apud Hesychium reponi debet, vbi legitur, ἰθυκτίωνα, τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. At in v.l. ἰθυκτίωνα redditur Rectè vel obuiam iens. quam interpretationem planè falsam esse arbitror.

C. Ἰθυτενής, έος, ὁ & ἡ, In rectum extensus, Rectus. vt ἰθυτενὴς ὁδός, cui opponitur λοξή. Ptolem. ἔξω τι ἀναλόγως ταῖς ἰθυτενέσι ἀποτελεῖ πορείας. Apud Hesychium, Ἰθυτενής, ἐπ' εὐθείας τεταμένον. In vulg. lex. Ἰθυτενής, εἰς εὐθεῖαν τεταμένος. Sed reponendum ibi est τεταμένος, itidémque apud Hesych. τεταμένον pro τεταμμένον, ex Suida. Est autem ab Ἰθυτενής & SVBSTANT. Ἰθυτένεια, q.d. In rectum extensio, Via in rectum extensa, Via recta. Huic autem ἰθυτένεια apud eundem Ptolemæum opponitur ἐκτροπή.

C. Ἰθύτμητος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. In rectum sectus) Rectus. vt ἰθύτμητος οἶμος, recta via, Dionys. Areop.

C. Ἰθυτειχής, vide vnà cum nominatiuo singulari Ἰθύθριξ, inter deriuata à nomine Θρίξ, t.1, c.1586, c.

C. Ἰθύφαλλος pertinet potius ad nomen Φαλλός.

ἸΘΥ ET Ἰθύς, aduerb. Rectà, vel Rectà in, aut Rectà ad: aut etiam Rectà aduersus. Redditur etiam Obuiam & Ex aduerso. Hom. Odyss. ε, Ἠ' ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Sic Iliad. ω, — γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Ex Herodoto, ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Istrum nauigarūt. Ex eodē, ἰθὺς τῆς βασιλείας, rectà pergas ad occupandū regnum. At pro Rectà aduersus. vt Iliad. β, Βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος, iuit rectà aduersus Diomedem. Sic, Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, Il. π. Ibidem, Ὡς ἰθὺς Λυκίων Παφλαγόνων ἐπιάλμενος Ἔσσυο καὶ Τρώων. Ibidem, — οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἀλλήλους ἐκέλευον, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. Vbi Eustath. annotat, ex hoc loco cognosci non esse intelligendum ἔβησαν ἰθὺς λελιημένοι τῶν Δαναῶν, in hemistichio quod allatum modò fuit: sed ἔβησαν ἰθὺς τῶν Δαναῶν id est ἀντικρὺ: λελιημένοι, id est ἐπιθυμοῦντες μάχης. vel αὐτοὶ δὲ τοῦ βῆναι ἰθὺς Δαναῶν. Quibus adiungit, ἰθὺς βῆναι πεδίον, & μένος ἰθὺς φέρειν, esse contraria τῷ ὑποχωρεῖν, & τῷ ἀναχωρεῖν. Interdum verò ἰθύ siue ἰθύς absque casu. vt ἰθὺς μαχέσασθαι apud Homerum, vnde est ἰθυμαχία. Item ἰθὺς φέρειν ὅπλα, quod exponitur αἰθύσσειν τοῖς πολεμίοις τὰ ὅπλα. Item ἰθὺ περᾶσθαι, quod apud Homerum dicitur περὶ τοῦ κατευθὺ μαχομένου. Ab Hesychio exponitur ἐπ' εὐθείας ὁρμᾷν. Eidem poetæ in

A vsu est ἰθὺς φρονεῖν: quod exponitur προθυμεῖσθαι καὶ εἰς τὸ αἰπηρὸν καὶ πρὸς ὀρθὸν καὶ πρὸς τὸ θρασυνέσθαι.

S V P E R L. Ἰθυντάτα, Rectissimè. (vt à nomine ἰθὺς est ἰθυντατος) Hom. Il. ε, Τοῦ δ' ἐμὲν ὅς μετὰ δίκην ἰθυντάτα εἴπη.

Inuenitur & A D V E R B. Ἰθέως expositum ὀρθῶς ab Hesychio & Suida: id est Rectè. Apud Herodotum autem pro εὐθέως, Confestim, Statim.

Ἰθύνω, (vt ab εὐθὺς fit εὐθύνω) Dirigo, Rego. (ea propriè signif. qua dicitur regere nauim. Quem vsum habet interdum & verbum Dirigo. vt apud Nasonem, initio B Fastorum, — & timidæ dirige nauis iter. Apud Lucanũ, Dirigit huc puppim. Habet alioqui & alteram regendi significationem interdum) Homerus Iliad. ψ, Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Sic Odyss. λ, — τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνε. Cui simile est Od. ξ, — τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Itidem de nauigio vsus est Theodoritus, Ecclesi. hist. lib. 4, allegoricè loquẽs, Εὐδόξιος γὰρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεῖχε τοὺς οἴακας, οὐκ ἰθύνων ἀλλὰ βαπτίζων τὸ σκάφος. Quemadmodum autem vsurpat de naui verbum ἰθύνειν Homerus, sic etiam de curru, atque C adeo de mulis qui ipsum trahunt: Iliad. ω, — ὅς ῥ' ἴθυνεν ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον. Apud eundem, ἐπὶ στάθμην ἰθύνειν, quod vide in comp. Ἐξιθύνω. Præterea βέλος ἰθύνειν apud eum legimus: qua etiã in re cõuenit verbũ Dirigere cum isto ἰθύνειν. nam & illud hunc vsum habet. Vtitúrque hac in signif. & passiua voce pro actiua. vt initio libri ζ Iliad. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. pro ἰθυνόντων κατ' ἀλλήλων, seu ἐπ' ἀλλήλους. id est ἐπ' ἀλλήλους βαλλόντων, vt in mei exemplaris vetusti margine annotatum est. Sed apud eundem dicitur deus aliquis D vel dea quæpiam ἰθύνειν telum eius qui ipsum iacit. vt Iliad. ρ, Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅς τις ἀφήῃ, Ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει· Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. At cum duplici accusatiuo apud eundem, in eadem re significanda, Iliad. ε, Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Sed ante posteriorem accusatiuum subaudiri præpositionem manifestum est. In meo vet. exemplari huius poematis Homerici, scholium hoc verbis illis superpositum est, (sunt enim ibi scholia superlinearia, vt ita loquar) τὸ δὲ βέλος ἐφορμηθὲν ἐπιφέρει ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὴν ῥῖνα, πλησίον E τῶν ὀφθαλμῶν. Pass. Ἰθύνομαι itidem pro Dirigor, Regor. Sed Hesiodus actiuam significationem ei dedit in hoc versu, Δίφρον ἐπεμβεβαὼς, ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα. vt ἰθύνει ἄμαξαν in Homeri loco quem protuli. Sic autem & Homerus verbo ἰθύνεσθαι actiuam signif. alicubi dedit. Sed actiuæ voci ἰθύνειν Hesych. neutralem etiam significationem tribuit, quum exponit εἰς ὀρθὸν ὁρμηνεῖν.

F Ἰθύνειν μύθους, apud Hesiodum existimo posse reddi Ad rectam æquitatis normam dirigere, in Ergοις. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους, Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. Apud eundem initio illius operis habemus idem verbum in eadem significatione, sed cum datiuo δίκῃ: in isto hemistichio, — δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας.

Ἰθύνειν interdum est Corrigere, in significatione metaphorica, qua dicimur aliquem qui peccat corrigere. Quam metaphoram damus itidem verbo nostro *Redresser*: veluti quum dicimus, *S'il fait du mauuais, on le redressera bien*. Vel, *S'il ne se gouuerne sagement, on le redressera bien*. Hesiodus initio suorum Ergωn, de Ioue, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Facilè corrigit tortuosum. Quidam tamen interpretantur, In rectam viam adducit: sed alteram interpretationem huic præfero. Sic etiam Tzetzes, πῶς οὖν (inquit) ἰθύνειν τὸν Δία πάλιν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἐπανάγοντα ἦθος, ἤδη τῷ κολάζειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ. Conuenitque optimè hæc expositio cum ea significatione quam habet ἰθύνειν apud Herodotum pro Mulctare. Sic & pass. ἰθύνεσθαι apud eundem: vt ἰθύνεσθαι θανάτῳ, mulctari morte. H

Ἰθύνειν interdum eandem significationem habet quam ἰθύειν. inuenitur enim loco huius scriptum, vt dicetur in Ἰθύειν. Inde est V E R B A L E Ἴθυνσις, εως, ἡ, Directio. At in v. lex. Ἰθυνσις, E T Ἰθυνὴ, Directio. A ἰσοκρινὴς ἴθυνσις, Ad amussim directio. Sed nullus autor nominatur.

I T E M Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, Director, Rector. Vtitur autem hoc composito Hesych. in expositione compositi Διιθυντής. Dicitur E T I A M Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, eadem significatione. Cuius F O E M I N. Ἰθυντειρα, ας, ἡ, Rectrix. Sed ἰθυντὴρ est etiam Dux viæ. nec de gubernatore solùm, sed de gubernaculo quoque dicitur. Interdum & de fræno, quia videlicet eo ἰθύνομεν equum, vt gubernaculo nauim. (vnde apud Homerum Od. ε, B Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως Ἥμενος. vbi est ἰθύνετο pro actiuo ἰθύνει) Sic etiam vocatur quicquid est ἰθύνον, κανονίζον, καὶ ἰσότητα παρέχον, inquit Hesych. (Inuenitur verò & N O M E N Ἰθύντωρ, ορος, ὁ, itidem pro rectore & moderatore) At V E R B A L E Ἰθυντήριον, ου, τὸ, signif. Sceptrum è lauro quod vates gestabant, vt scribit Hesych.

C O M P. Διιθύνω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Indémque pass. Διιθύνομαι, Dirigor, Regor. Nam διιθυνόμενοι Hesych. exponit διοικούμενοι & κυβερνώμενοι. C Est autem à διιθύνω & V E R B A L E Διιθυντής, οῦ, ὁ, Rector, Gubernator. Διοικητὴς, ἰθυντὴς, Hesych.

C O M P. Ἐξιθύνω, pro simplici ἰθύνω, Dirigo, apud Apoll. Rhodium. Vsus est ante illum Homerus, Il. ο, de amussi, Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Alibi autem dicit ipsum fabrum ἰθύνειν ἐπὶ στάθμην: Odyss. ρ, — ὅς ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Sic & lib. ε, eiusdem poematis.

C O M P. Κατιθύνω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Quinetiam pro Modulor v. l. afferũt ex Anthol. Epigramm.

D Ἰθύω, (verbum poet.) Rectà feror, seu Rectà tendo, Rectà pergo. Item Impetu feror, Prorumpo. Homerus Il. μ, Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Apud eundẽ Il. π, Ἴθυσεν δὲ ποτ' αὐτὸν. Eiusdem poematis libro ο, Ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο Ἀντίος ἀΐξας. Vbi Eustath. exponit ὥρμησε κατὰ νεὼς, item κατ' εὐθὺ ὥρμησε. Idem ait posse etiam intelligi, νεὸς ἀντίος ἀΐξας. Idem poeta hoc verbum vsurpat de leone, eiusdem operis libro ρ, — ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων Ἰθύει ἀλλ' οὔ τι πρήσσει. Cum impetu fertur in septa, aut e- E tiam impetum facit. Sed videndum est ánnon reddi etiam possit Grassatur. (Neque hoc silentio prætereundum est, legi etiam ἰθύνει in hoc loco: atque adeò ab Eustathio hanc lectionem agnosci: scribente, τὸ δὲ ἰθύνει, ὁμωνυμεῖ οὕτω λέξις, τὸ μαχέσθαι ἰθύνει λέγεται δίχα τοῦ ν. Dixerat tamen antea, quum verba textus recitaret, ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύνει, ἢ μᾶλλον ἰθύει. Atque adeo libro λ, eiusdem poematis, vbi vtitur eadem comparatione, hic scholiastes agnoscit ἰθύει, nullam alterius lectionis mentionem faciens. Quinetiam in meo veteri exem- F plari vtrobique ἰθύει legitur) Dicitur & μάχη ἰθύει ab hoc poeta initio libri ζ, eiusdem poematis, Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο, Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Vbi fortasse conuenire possit idem illud verbum Grassari: præsertim si quis carmine reddens μάχην interpretetur Martem. Aptè enim dici queat Mars grassari, ea in significatione. In v. l. ἴθυσε μάχη redditur Rectà ferebatur: sed hoc ineptè dici videtur de pugna. Quidam interpr. Progressum est prælium. Ego malim, Cum impetu commissum fuit prælium, vel Prælii impetus inualuit. Cæterùm quanuis verbum Ἰθύω ver- G bo Ἰθύνω postponam, non ignoro Eustathium velle Ἰθύω prius esse: vt δύω prius est quàm δύνω, & χέω quàm χώννυμι: item πλύω quàm πλύνω: sed quoniam ἰθύνω ab ἰθὺς tale est quale εὐθύνω ab εὐθὺς, & in eo analogiam sequitur, præponendum esse putaui.

Ἰθύω iungitur etiam infinitiuo, vt ὁρμῶ: cuius alioqui significationem & in locis præcedentibus habet. Est autem ἰθύω ποιεῖν τόδε, Impetus me capit hoc faciendi: vel Impetum capio hoc faciendi. Et q. d. Impetu feror ad hoc faciẽdum, aut etiam Toto animi impetu feror. Interdum tamẽ potest & simplicius reddi Animatus sum ad hoc faciendum, Animus est hoc facere, In animo habeo hoc facere. Redditur & Gestio: vt in isto Homeri loco, Odyss. λ, de Tantalo, Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,

Quum prehendere gestiret poma, Quum manibus appeteret poma, vt Budæus vertit. Idem alioqui in isto Herodoti loco, ὅταν ἰθύσῃ σπατύλᾳ, (ne mireris autẽ Herodotum hoc verbo vti quod poeticum esse dixi. habet enim multa hic scriptor vel potius huius scriptoris dialectus c ũpoetis cõmunia) reddit, Quum impetũ caperet. Rursum apud Homerũ, Od. χ, Ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. Vbi existimo reddi posse, Incitata fuit ad vlulandum: Aut, Prorumpere voluit ad vlulatum. Non enim satis significanter redderetur, Voluit vlulare. Neq; etiã probarim, In animo habuit vlulare: vel Parata fuit vlulare. Sed tolerabiles tamen hæ interpretationes sunt præ illis quibus redditur Cœpit vlulare: itẽ Proruipit vlulãdo. Hæ enim interpretationes planè discedunt à mente poetæ. nam eas sequendo, factum id esset quod poeta factum esse negat, ac ne fieret ipse Vlyssem obstitisse scribit: addens, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ. Vbi obserua participium ἱεμένην de re eadem dici: sic tamen vt verbo ἰθύειν aliquid maius exprimi putandum sit. Inuenitur autem hoc verbum & cum accusatiuo pro Desiderio alicuius rei feror, seu agor, Incendor desiderio. Apollon. Argon. lib. 2, —ἴθυσε δ' ὅ γ' αὐτῇ Δωσέμεναι ὅ κεν ἦσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσῃ. Neque enim placet quæ vulgo affertur interpretatio, Quicquid animo destinaret.

A

B

C

PASS. Ἰθύομαι ab Eustathio affertur ex Herodoto, ἰθύεται σπατύλῃ (eadem forma eadémque significatione qua habuisti suprà ex eodem ἰθύσῃ σπατύλᾳ) exponitúrque ὁρμᾶται.

HINC EST Ἰθύς, ἰθύος, ἡ, Impetus eius qui rectà fertur ad aliquid, seu prorumpit. Hom. Od. π, —αἰπὺρ ὀπαίρους Τρεῖς ἄγει, οἳ μάλιστα πονοῦσι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν. vbi Eustath. exp. πᾶσαν ὁρμὴν ἐπιχείρησιν. quod possimus interpretari Quemuis conatum. Ipsi certè loco Homeri non malè conuenire hæc interpretatio videtur. Posset etiam fortassis reddi Quoduis inceptum: sed maior vis inest alteri verbo, ideoque melius vim Græci vocabuli exprimit. Est etiam Impetus animi: ἡ κατὰ ψυχὴν ὁρμὴ, vt ab eodem scholiaste exponitur in hoc versu Od. δ, v. 404, Ἀλλ' οἷον σύ τ' ἔῤῥεξε γυναικῶν γνώμην ἰθύν. Crediderim autem hunc ipsum locum esse in quo ἰθύν Hesych. exponendum putauerit φρόνησιν, ἔργον, ὁρμὴν, βούλησιν, διάνοιαν. Sed ex his omnibus vnum tãtùm deligo quod cõuenire videatur: videlicet διάνοιαν. Cæterùm quòd nomen hoc ἰθύς tanquam verbale subiunxi verbo Ἰθύω, id Eustathii etiam autoritate comprobatur: quippe qui hoc nomen ab illo verbo deriuet.

Nomen Ἴλλος, quod proximè sequitur, à verbo Ἴλλω deducendum alicui videri possit. Quum autem vnum ab altero deriuatum esse persuasum haberem, sed vtrum ab vtro, ignorarem: mei veteris lexici autoritatem sequutus sum, in quo Ἴλλω dicitur ortum ex Ἴλλος, quo significatur ὀφθαλμός.

ΊΛΛΟΣ, ου, ὁ, Oculus. Pollux Ionicum esse tradit, scribens, lib. 2, οἱ δὲ καὶ ἴλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν. sed Eustath. hac de re tacet, quum differentiam huius ἴλλος ab ἰλλὸς annotat. Cæterum quum ex verbis hinc deriuatis nonnulla sint quæ ab vtro deriuari debeant, dubium esse possit, antequam ad verba illa hinc deriuata veniam, etiam de altero illo nomine dicam. Vt igitur Ἴλλος dicitur esse ὀφθαλμὸς, id est Oculus: sic alterum ILLVD Ἰλλὸς traditur significare eum cui distorti & strabi seu strabones sunt oculi: id est strabonem, vno verbo. Eustath. καὶ ἴλλος μὲν, ὁ ὀφθαλμός· ἰλλὸς δὲ, ὁ στραβός. Idem in Iliad. ι, loquens de vocabulo Χωλὸς, tradit παρὰ τὸ φύσει κῶλον dici Κωλὸς & Χωλὸς, quo significetur ὁ τὸ κῶλον πεπονθώς: sicut παρὰ τὸ ἴλλους ἔχειν ἴλλον vocatur ἰλλὸς oxytonè ὁ τὸ ἴλλον διάστροφος. Itidemque in hunc locum Iliad. ι, Διδύμοισιν ἐς ἴκασιν, annotat διδύμοι esse Ionicum, & esse δ' ὅτιν ἴλλους ὧδε καὶ ἰλλῶ. Addit q; ἐκ τῶν (videlicet ἴλλων) sunt ἰλλοὶ apud comicum οἱ στραβοί. Idem tamen alibi à se suo more dissentiens, à verbo ἴλλω deductum esse ait hoc ἰλλὸς, quo significatur στραβός. Cæterùm habet hoc Ἰλλὸς & COMPOS. Ἔπιλλος, quo significatur ὁ παράστραβος, vt idem scribit. Est autem obiter notãdum & hoc COMPOS. Παράστραβος, quod minus esse videtur quàm στραβός. Apud Hesychium legitur etiam FOEMIN. Ἰλλὶς, expositum στρεβλὴ, & διεστραμμένη.

D

E

F

Ἴλλω quanuis simpliciorem (vt ita dicam) formam habeat quàm quæ sequũtur, id est, minus ab Ἴλλος immutatam, & illorum πρωτότυπον esse videri possit: quoniã tamen huius significatione, sicut illorum, vox illa Ἴλλος non includitur, (quanuis quædam eius composita inclusam habeant) illa huic præponenda esse censui.

Ἰλλώπτω, & COMPOS. Ἐπιλλώπτω, Strabis oculis seu cõtortis intueor. Illud quidẽ certè ab Eustathio, ex quorundam autoritate, redditur στραβίζω. (Sonat autem VERB. Στραβίζω, Sum strabis oculis seu distortis, Sũ strabo, Oculis distortis intueor. Atq; hoc ipso verbo στραβίζω Etymol. exp. verbum ἰλλαίνω, vt postea docebo) Apud quem tamen Ælius Dionysius exponit, ὑποχλευάζειν καὶ διασύρειν καὶ καταμωκᾶσθαι, ἢ σκαρδαμύσσειν καὶ καταμικλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Itidemque Hesych. ἰλλώπτειν esse ait καταμικλασμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν. Sed addit etiam καταμωκᾶσθαι: itidem participium ἰλλώψας exponens καταμωκησάμενος. Itidémque COMP. Καπιλλώπτειν ibi à Pausania exponitur καταμυκτηρίζειν vt simplex Ἰλλώπτειν & Ἐπιλλώπτω, μυκτηρίζειν. Apud Suid. verò LEGITVR Ἐπιλλωπτῶ, ET Ἐπιλλώπτω: (pro quo reponendum puto illud Ἐπιλλώπτω, quod ex alus attuli) quæ exponit, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιστρέφω. id est, Oculos contorqueo, seu distorqueo. At v. l. interpretantur, Contortè & strabonis more intueor.

G

Ἰλλωπτιάω, ῶ, apud schol. Aristophanis. (vt ἐπιλλωπτῶ attuli ex Suida) ITEM Ἰλλωπτίζω apud eundẽ legitur, sed potius pro eo quod Latini Nictare vocant. At v. l. exp. etiã Conniuere & Hallucinari, ex Poll. qui tamen exponit παραβλέπειν: de cuius verbi significatione suo loco dictum fuit. Cæterùm apud eum legitur Ἰλλώπτειν non Ἰλλωπτίζειν: at ego hoc reponendum in illius locum existimo. Atque vt Ἰλλωπτίζειν pro Ἰλλώπτειν, sic etiam COMPOS. Καπιλλωπτίζειν pro Καπιλλώπτειν reponendum apud eum censeo. quod ille exponit καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ. id est, (vt eadem lex. interpretatur) Deiectis oculis irridere. Sed malit quis fortasse, Deiectis oculis intuendo irridere. (Significat certè COMP. Καταβλέπω, Deorsum aspicere, & defixis in terram oculis. ἀναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανόν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν, vt inquit idem Pollux. Et ita respondebit τὸ καταβλέπειν verbo Despicere, sicut ἀναβλέπειν verbo Suspicere. Quæ obiter de verbo καταβλέπειν hic dixi, oblata occasione, quòd inter alia ex βλέπω composita collocatum non fuerit) Apud Hesychium legimus Καπιλλωπτῶ expositum καταφρονῶ: quod καταφρονῶ in propria significatione, si præpositionis ratio habeatur, cum καταβλέπω cõuenit. Sed vel Καπιλλωπτῶ itidem, vel Καπιλλώπτω reponẽdum apud eum fuerit. Cæterùm & COMP. Ἐπιλλωπτῶ habuisti paulo antè ex Suida: sed eum verisimile est, vt compositum, ita & ipsum simplex verbum aliter quàm scholiastem Aristophanis exposuisse.

Ἰλλαίνω, est etiam Oculos contorqueo, seu distorqueo, διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, vt Gal. apud Hippocratẽ exp. At Pollux scribit ὀφθαλμὸν ab Hippocrate ἰλλαίνειν dici τὸν διάστροφον ἠλλοιωμένον. quam expositionem sequendo esset neutrum hoc verbum ἰλλαίνειν. Ex eodẽ Hippocr. in lib. 3, De morbis, affertur PASS. Ἰλλαίνεσθαι: vbi scribit, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουσί τε καὶ ἰλλαίνονται. Legitur etiam COMP. Καπιλλαίνω in v. l. cui datur eadẽ illa significatio quæ verbo καπιλλωπτῶ data modò fuit: videlicet Deiectis oculis irrideo. Conuenit autem cum expositione quam habet apud Hesych. καπιλλώπτειν. at enim

enim esse καταμωκᾶσθαι. quo verbo exponi etiam καταμώκησιν à Pausania lexicographo, dictum paulo antè fuit. A

AT VERO Σιλλαίνω, vt eiusdem formæ, ita eiusdē deriuationis est: (ac, si Etymologo credimus, eandem etiam cum ἰλλαίνω significationem habet. exponit enim στραβίζω, id est Sum strabo, Oculos distortos habeo, seu Oculis distortis intueor) sed quum Ἰλλαίνω fiat ex solo nomine ἴλλος significante oculum, videtur Pollux existimasse Σιλλαίνω fieri ex σείω & nomine ἴλλος. Postquā enim scripsit, οἱ δὲ ἴλλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἴωνικῶς ὠνόμασαν. σιλλαίνειν δὲ, τὸ ἐπὶ χλευασμῷ σείειν τοὺς ὀφθαλμούς. vnde, inquit, τὸ χλευαστικὸν ποίημα σίλλος. Quam Pollucis expositionem sequentes quidam interpretātur σιλλαίνω, Irridendo seu per ludibrium oculos agito, seu moueo. Cæterùm quod Pollux scribit σιλλαίνειν esse σείειν τοὺς ὀφθαλμούς, facit vt minus dubitem reponere ἴλλους (id est ὀφθαλμούς) apud Suidam: vbi scribit σιλλαίνω esse τὸ τοὺς ἵππους κινεῖν. At Hesychius σιλλαίνειν & σιλλοῦν exponens διασύρειν & μωκᾶσθαι, ait dici ἀπὸ τοῦ τοὺς ἴλλους σαλεύειν, id est τοὺς ὀφθαλμούς. Et paulo ante apud eundem, σιλλαίνει, σκώπτει, ὑβρίζει. Hoc certè constat, generaliter accipi σιλλαίνω pro Dicteriis irrideo, Dicteriis & conuitiis aliquē proscindo, Dicteria & conuitia in aliquē iacio, Dicaciter alicui illudo, seu salsè. Diog. Laert. de Timone Phliasio, qui illud poematis gen⁹ scripsit, ἐν οἷς [id est, in quibus σίλλων libris] οἷς αὐ σκεπτικὸς ὤν, πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. Eustathius de Homero, ἐν οἷς αὐτός τι τὸν Θερσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θερσίτης τοὺς βασιλεῖς. Ex Luciano affertur verbum hoc σιλλαίνειν copulatum cum ἐπιγελᾶν. Apud eundem extat & COMPOS. Διασιλλαίνω, quod eandem illam irridendi significationem habet: in fine Lexiphanis, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. Vt porro Σιλλαίνω, ac Διασιλλαίνω, ita ETIAM Σιλλόω, ῶ, ET Διασιλλόω, ῶ, dici sciendum est, atque adeo idem Pollux alio in loco cum Κωμῳδεῖν, Διακωμῳδεῖν, Διασύρειν, Διασκώπτειν, Χλευάζειν, aliisque nonnullis huiusmodi ponit hæc tria, Σιλλαίνειν, Σιλλοῦν & Διασιλλοῦν. Sed ποιητικώτερα esse tradit Σιλλαίνειν: addens, καὶ Σιλλοῦν, Διασιλλοῦν. Apud Hesychium legimus σιλλοῖ expositum μωκᾶται, & ψέγει, necnon κακολογεῖ. Etymum autem illud quod modò ex eo attuli, commune, vt opinor, esse voluit huic verbo σιλλοῦ cum illo σιλλαίνω. Nam præterquam quòd rationi consentaneum est vt eandem vtriusque deriuationem esse dicamus, ita scriptum est apud eum, σιλλαίνειν, σιλλοῦν, τὸ διασύρειν, &c. Si enim σιλλαίνειν per hoc σιλλοῦν exponere voluisset, dixisset σιλλαίνειν, τὸ σιλλοῦν. Fortasse autem scripserat σιλλαίνειν καὶ σιλλοῦν. Suidas habet Σιλαίνει vnico λ scriptum, & exponit μωμᾶται, item διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει. Sed non dubito quin librarii incuria alterum λ eo in verbo prætermissum fuerit. Verùm dicam de hac scriptura & infrà, vbi agam de nomine Σιληνός. (De σιλλαίνω autē exposito τοὺς ἵππους κινεῖν, dixi suprà) Affert alioqui & Ælius Dionysius apud Eustathium VERBVM Σιλοῦν scriptum vnico λ: quod exponit τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν ἐν τῷ διαφαυλίζειν καὶ διασύρειν. Vbi forsitan aliquis reponendum existimet σιλλοῦν cum λλ. verùm sciendum est proximè præcedere apud Eustathium NOMEN Σιληνοί, quod itidem vnico λ ibi scribitur. (licet à σιλλαίνω hoc quoque deriuet) sicut & ab aliis scribi consueuit. Sunt autem σιληνοί, vt ille ait, οἱ σιμοὶ τινες κωμικοὶ τὰ εἰς ὄρχησιν καὶ εἰς Διονύσου παιδιάς. Ab Hesychio autem σιληνοὶ exponuntur Satyri: licet apud Platonem tanquam diuersi ponantur. Scimus alioqui passim SCRIBI Σειληνός, & hoc nomine illum bellum Bacchi nutricium seu pædagogum vocari. Itidémque σειληνοὶ plur. de illis dæmonibus saltatoribus, vt σειληνοὶ καὶ σάτυροι, apud Platonē. Atque adeo altera etymologia quæ nomini illi tribuitur, postulat vt prima syllaba cum ει scribatur. dicitur enim ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. Sed apud Suidam legimus, Σιληνὸς ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. AT VERO Σιληνός, ὁ γέρων, διὰ τὸ ι, παρὰ τὸ σείεσθαι ἄλις. Extat & tertia

illa scriptura apud eundem, Σιλληνός. verùm hoc exponit σαλὸς & φλύαρος: à verbo σιλλαίνω, quod est φλυαρεῖ. quæ etiam expositio verbi σιλλαίνω superioribus addenda est. Verùm, vt ad verbum σιλλαίνειν redeam, sciendum est, quum Pollux à σιλλαίνω velit esse NOMEN Σίλλος, contrà Eustathium existimare verbum illud ab hoc nomine originem ducere. Qui tamen non habet singul. Σίλλος, sed PLVR. Σιλλοί, cum accentu in posteriore. Σιλλοί, inquit, sunt quoddam genus poesis comicæ: & qui hanc tractabant, σιλλογράφοι vocabantur. Atque ita ludere, appellabatur σιλλαίνειν. Equidem magis analogiam seruare videtur formatio verbi σιλλαίνω à nomine σίλλος seu σιλλοί, quàm contrà formatio nominis σίλλος à verbo σιλλαίνω: sed vicissim, siue etymum spectes quod à Polluce, siue id quod ab Hesychio affertur, minus verisimiliter nomini tribuetur. At verò etymologici autor huic nomini illud etymum tribuit quod Pollux ipsi verbo ἰλλαίνειν. Postquam enim scripsit σίλλοι de scommatibus dici. (nam apud eum reponendum est ἐπὶ σκωμμάτων, aut certè ἐπὶ σκώμματος) perinde acsi diceretur τίλλοι, (quòd VERBO Τίλλειν vsus sit Anacreon pro σκώπτειν) addit significare etiam irrisorium poema, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν. Cæterùm quum prius numerum pluralem σίλλοι afferat, postea singulari σίλλος vtitur: scribens, ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς περιέχων μέτρῳ ἐκφέρεται ἐπὶ ... Habet & Suidas σίλλος singul. num. a quo exponitur μῶμος, & μῶμος, & κακολογία, & χλευασμός. Quod autem ad deductionem attinet, magis mihi quoque placet, verbum illud ab hoc nomine deriuari, quamcunque originem habeat. quæ enim affertur, in dubium vocari posse videtur. Interim inter has diuersas de deriuatione illa opiniones hoc saltem constat, à nomine Σίλλοι esse factum illud COMP. Σιλλογράφος, Sillorum scriptor: id est, carminum dicacium seu mordacium, & dicteriis ac conuitiis atque adeo maledicentia refertorum. A quo erit NOMEN Σιλλογραφία, Sillorum scriptio. Fuit autem inter σιλλογράφους celeberrimus Timon Phliasius, philosophus scepticus seu Pyrrhonius. cuius poemata vocabantur σίλλοι, vt apud Athenæum, Eusebium, Diogenem Laertium, videre est. ex quibus hic σίλλων tres libros commemorat, in quibus, vtpote scepticus, omnes dogmaticos philosophos λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει, idque per parodiam.

Nunc de VERBO Διλλίλλω agere non incommodum esse videtur, & interiecta de verbo σιλλαίνειν disquisitione, aliam de verbo διλλίλλειν interiicere: quoniam vt σιλλαίνειν deduxerunt quidam ἀπὸ τοῦ σείειν τοὺς ἴλλους, ita διλλίλλειν nonnulli deriuatum dixerunt ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοὺς ἴλλους. Pollux exponit τοῖς ὀφθαλμοῖς παραβάλλειν. (ita enim apud eum legendum est, non τοῖς ὀφθαλμοῖς, vt habent typographicæ editiones, éstque commissus idem error & in vulg. lexicis, in verbo Παραβάλλω) Est autem τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν, (quod ex Aristophane puto sumpsisse Pollucem, sed mutantem τὠφθαλμὼ in τὼ ὀφθαλμώ, & vocem passiuam in actiuam: quum legatur apud eum, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλεται, per ει Atticè pro παραβάλλῃ) Limis oculis toruisque aspicere, Oculos intorquere, vt Bud. vertit. Quidam verò interpretātur etiam Conniuere oculis. quam interpretationem non ita facilè admittere possim. Sed vtramcunque demus illis verbis, nō videtur apta fore verbo διλλίλλειν, quod per illa exponitur: quum διλλίλλειν sit apud Homerum Circumspectare, & oculos huc illuc vertere: παραβλέπειν καὶ δινεῖν τοὺς ἴλλους (id est τοὺς ὀφθαλμούς) ὧδε καὶ ἐκεῖ. vt inquit Eustathius in hunc locum Homeri, Iliados ι, Τοὺς δὲ πολλ' ἐπιτέλλων γέρων ἱππότα Νέστωρ, Διλλίλλων ἐς ἕκαστον, Oculos in vnumquemque vertens, seu flectens, per vices videlicet. At breuium scholiorum autor vult esse vel τοῖς ὄμμασι διανεύων, vel παραβλέπων. Additque, ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. quod δινεῖν mihi suspectum est. Sequendo autem illam priorem expositionem, tale esset quale Nictare Latinis. At ex Apollonio affert Cam. διλλίλλειν pro Conniuere, vt sagittarii solent quò certius colliment: Arg. lib. 3, ὀξέα διλλίλλων,

Ἴλλω, ὦ, de re eadem dictum fuisse videtur de qua præcedentia, ἰλλώπτω (cum suis compositis) & ἰλλωπῶ, necnō ἰλλαίνω. Inuenitur enim nomē verbale apud POLL. Ἀνίλλωμα: & verbum comp. apud EVST. Ἐπιλλῶ. Exponit autem ἀνίλλωμα Poll. ἀνάβλεμμα: quo videtur voluisse significare intuitum eius qui oculos cælum versus attollit: quum ipsemet aliquanto antè dixisset καπιλλώπτει (pro quo legendum puto καπιλλώπτει) esse καταβλέπτει ἐπὶ χλευασμῷ. Et paucis verbis interiectis, καὶ ἀναβλέπτει μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, καταβλέπτει δὲ εἰς τὴν γῆν. Fuerit igitur ἀνίλλωμα tāquam ab Ἀνιλλόω, ῶ. At verò compositum illud Ἐπιλλῶ dubitari possit an ab ἰλλὸς deduci debeat, (si tamen ab ἴλλος discedendum sit) an potius ab Ἐπιλλος, quod Eustath. παράστραβον significare tradit. illud autem ἐπιλλῶ exp. μυκτηρίζειν.

Ἴλλω quoque, quum composita habeat ad eandem significationem pertinentia quam in præcedentibus verbis vidimus, atque adeo ipsum sonet interdum Oculis cōniuere, (vt quidē Cam. tradit, vbi compositū ὑπίλλειν exponit, nullo tamen testimonio eam exposit. confirmans) eodem meritò referetur: licet alioqui ei insit alia significatio minimè huc pertinens, de qua dicendum postea erit. Sciendū est igitur extare apud Eustathium COMPOS. Ἐπίλλω, quod exponit, ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι, id est, oculis irrideo. Hanc autem significationem cum multis præcedentibus communem habere videmus. Ab eodem COMPOS. Ἐπιλλίζω, (quo vtitur Homerus, Odyss. σ, in principio, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;) exponitur ἐπινεύω ὀφθαλμοῖς ἐπιδίω, id est Oculis innuo. Sic autem & breuium scholiorum autor ἐπιλλίζουσιν in illo Homeri loco exponit διὰ ὄμμασι διανεύουσι. at Hesychius simpliciter διανεύουσι: item ἐπιλλώπτει. quod posterius verbum ei loco minimè conuenire potest: quum ipsemet poeta addat proximè sequente versu, Ἐλκέμεναι δὲ κέλονται. Camerarius putat exponi posse Nutu instigant, aut etiam Sibilis instigant. Sed posterior hæc interpretatio etymologiæ huius verbi minimè quadraret. Cæterùm apud eundem lexicographum (Hesychium dico) legitur participium ἐπιλλίζουσα expositum καταμωκωμένη. (vt paulo antè ἐπιλλω exponebatur ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι) Est autem illud ipsum participium, id est ex eodē loco sumptum, vnde & illud quod Suidas exponit ἐπιγελῶσα, & ἐπινεύουσα διὰ ὀφθαλμοῖς. Additque, id proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernant. Sed mendosè apud eum legitur ἐπιλλίζωσα per ω in tertia syllaba: quum tamen paulo antè habeatur ibi recta scriptura, vbi ἐπιλλίζω exponit διανεύω. Esse autem ab ἴλλω verbum istud testatur etiam Eustathius. Idem tamen alibi, exponens verbum διαδίδωμι, & dicens esse ἀπὸ τοῦ ἴλλεις: addit, ἐξ οὗ ἰλλοί, οἱ στραβοί· ἀφ' οὗ τὸ ἰλλίζειν καὶ τὸ Ὀδυσσεία ἐπιλλίζειν. At ego, si ἐπιλλίζω non aliam haberet quàm eam quæ ex Homero allata fuit significationem, nimirum τὸ διανεύειν διὰ ὀφθαλμοῖς, non video cur ab ἰλλοί potius quàm ab ἴλλω deduci hoc verbum deberet. Ideóque non dubito quin Eustathius hoc scribens, ad illam τοῦ καταμωκᾶσθαι significationem respexerit, quæ tam apud Hesychium quàm Suidam extat: vt nimirum sit καταμωκᾶσθαι, id est deridere seu subsannare, oculos intorquendo, strabonum more: aut (si malis) Oculos in subsannando intorquere. Camer. interpretatur, Oculos in subsannando vel indignando comprimere, aut peruertere: affértque ex Apollonii Arg. lib. 1, Καί μιν ἐπιλλίζων ἠνίκετο κερτομίοισιν. Et libro 3, Ἀλλὰ καὶ ὧς φθιμένη μοι ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω. Sed mihi illud comprimere minimè placet, vtpote cum deriuatione non conueniens. Sciendum est porro Eustathium annotare posteros Homeri verbo isto ἐπιλλίζειν vsos esse ἐπὶ βασκανίας. quod si verum sit, dicendum erit, meo quidem iudicio, ἐπιλλίζειν esse etiam Intueri oculo obliquo, more eorum qui inuident: & inde accipi pro Inuidere. Quum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii locum respicio, epistolarum lib. 1, Non isthic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat. Scio alioqui βασκανίας & fascinationem posse significare: sed pro inuidia potius accepisse illum scholiastem existimo. Hoc etiam addo: Si tantùm ἐπιλλίζω inueniretur, dici posset esse ab ἔπιλλος quod παράστραβον significat: sed quum & simplex VERB. Ἰλλίζω apud Suidam extet, expositum διανεύω, & Eustathius quoque eius mentionem faciat, rectè ex ἰλλὸς aut certè ἴλλος, ἰλλίζω, ex hoc autem ἐπιλλίζω factum dicemus. Iam verò & id quod Eustath. dicit, ἴλλειν esse πρωτότυπον verbi ἐπιλλίζειν, excusari potest, & cum illis quæ alibi dicit, conciliari: si intelligamus ex ἰλλὸς fieri ἴλλειν, vnde ἰλλίζειν, & per compositionem ἐπιλλίζειν. Nam & hæc à nomine illo fieri dicentur: sed non immediatè, vt ita loquar.

Ἴλλω alioqui significationem ab hac diuersam habet: sic tamen vt ea qua ponitur pro εἰλῶ seu συστρέφω, videatur occasionem deducendi ipsum ab ἰλλὸς præbuisse, quo significatur oculus: aut certè ab ἰλλὸς, quod de strabone dicitur. Verùm huic deductioni melius conuenit generalis verbi εἰλῶ significatio, (vt intelligatur in ea quoque significatione voluendi, qua dicitur aliquis oculos voluere: præsertim quū Aristoteles ἰλλομένην putarit etiam significare κινουμένην, vt docebo infrà) quàm illa verbi συστρέφω quam ei tribuit Eustathius, pro Conuoluo & velut conglobo in fascem: vt apparet ex iis quæ subiungit. Postquam enim dixit ἴλλω esse συστρέφω, addit, Vnde ἰλλὰς apud Iones, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμός. item ἰλάδεν εἰς ἀγορήν. Confirmatur tamen aliquot deriuatis ista verbi συστρέφω significatio τῷ ἴλλω. Nam apud Hesychium est SCRIPTVM Ἴλλω, cum ω: quod exp. πλέκω, & συστρέφω, & δεσμεύω necnon ἀγχάλω. (quum tamen sciamus alioqui inueniri & vnico λ scriptum ἴλω, ad quod te remitto) Apud eundem legitur Ἰλλάζει: cuius prima PERS. Ἰλλάζω, exponenda fuerit ex eo, δεσμεύω, συστρέφω, ἀγκάζω. Quod autem apud eundem extat PARTICIP. Ἰλλόμενος, expositum περιστρεφόμενος, suspectum esse potest. Verùm vt ad ἴλλειν reuertar, legimus apud Nicandrum in Theriacis, Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. vbi huic participio voluendi significationem potius quàm aliam villam inesse puto. Nec verò nimis nouum videri debet Voluere iter, quū apud Virgil. legamus Reuoluere iter. Qui autem non rectam viam conficit, sed tortuosam & multos anfractus habentem, is quodammodo in orbem sua vestigia voluere videri potest. At scholiastes postquam dixit significari οὐκ ἐπὶ ἴσα ὁδὸν βαδίζειν, addit, τὸ δὲ ἴλλειν σημαίνει καὶ τὸ συνέχειν (ita enim reponendum putatur pro συνέχῃ) καὶ συωθεῖν. Sed quum ita scribit, Significat etiam συνέχειν, (si tamen ita scriptum reliquit) non videtur velle indicare significationem istam hoc loco habere. Vt porro ἴλλω est hic Voluo, (sequēdo ea quæ dixi) sic ἴλλομαι dicere possumus accipi pro Voluor, seu Moueor: sequendo eam Aristotelis expositionem quam dat participio ἰλλομένην apud Platonem in Timæo: vbi existimauit terram ἰλλομένην περὶ τὸν πόλον dici τὴν κινουμένην. Non ignoro alioqui Proclum, sequendo eam significationem de qua dictum fuit, exponere συνεχομένην, improbantem illam Aristotelis expositionem: & dicere ἴλλομαι esse σφίγγομαι, ac συνέχομαι. Suidas quoque ἰλλόμενος esse dicit δεσμευόμενος. quos sequēdo, redditur Ἴλλομαι, Vincior, Constringor, Contineor. Pro Vinciri apud Apollonium Rhodium legitur, Argon. lib. 2, — τοὶ γὰρ πέρι πείρασι γαίης Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Itidémque libro 1, δεσμοῖς ἰλλόμενοι. (At verò apud eundem lib. 2, de leone, — ὁ δ' ἰλλόμενος περὶ ὄμμασι, scholiastes exponit στρεφόμενος, & συστρεφόμενος, quæ ad illam alteram verbi Volui significationem potius pertinent) Sic actiuum Ἴλλω, Vincio, Constringo. Item συνέχω, (vt scholiastes Aristophanis exponit) Contineo. Eodemque modo ἴλλεσθαι affertur ex Platone pro Contineri. nam apud eum in Timæo, ἰλλόμεναι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας redditur Pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Sed alia fortasse quærenda interpretatio fuerit. Ab illa porro verbi ἴλλειν significatione qua pro δεσμεύειν ponitur, seu συστρέφειν, id est In fascem conuoluere, est illud NOMEN

Ἱμὰς, άντος, ὁ, quo significatur vinculum contortum, seu contorquendo factum: δεσμὸς συνεστραμμένος. Sed propriè dici existimatur de vinculo quod est ἐκ λώρου. Hom. Iliad. γ, — ὅς ὅτι βοὸς ἶφι κταμένοιο, βουκόλοι ἄνδρες ἱμάντ' οὐκ ἐθέλοντες βίῃ ἀέκοντες ἄγουσιν. Quinetiam Ionicum esse tradit Eustath.

Ἱμὰς est etiam genus κίχλης, id est turdi. quædam enim κίχλη ἰξοφάγος: quædam, τριχάς: quædam, eáque omnium minima, ἰλιάς & ab aliis τυλάς. Hæc Eustath. ex Athenæo, Athen. ex Aristot.

Ἰλλω habet & aliũ vsum. nam Gal. apud Hippocr. ἰλλειν poni tradit pro συγκλείειν, postquã ἀπιλλήθη apud eũ exposuit συγκλεισθῆ. (Sed ibi quædam exemplaria habent CIRCVNFL. Ἰλλεῖν) Eustathius autem pass. Ἰλλεσθαι exponit non συγκλείεσθαι, sed ἐκκλείεσθαι: quum scribit, ὅμοιον dictum esse de pisce ὅτι ἐν τῷ ἴλλεσθαι, quod est ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στρέφεσθαι οὕτως. Sic autem apud ATTIC. Ἐξούλης δίκη (quod ille hinc deducit) est ὅτι τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, vt idem tradit. Nam χύματος εἴλαρ apud Hom. Od. ε, exponẽs, περὶ ἀσφάλειαν, ἢ φράξιν τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λεγόμενον ἐκεῖσε τῆς ἀφρόν: addit, ex hoc εἴλαρ ἢ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης. quum autẽ dicit καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, nõ dubiũ est quin intelligat ἴλλειν, vel potius ἐξίλλειν, quod per compositionem ex eo factum est: præsertim quum alibi scribat, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἴλλειν γίνεται καὶ τὸ ἐξίλλειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη. fateor alioqui eum alibi ab εἰλόμενος deducere hoc ipsum vocabulum ἐξούλης. Nam in Iliad. γ, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένοι, exponẽs εἰλόμενος, & subiungens significari ἐκκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν: paucis interiectis adiicit, hinc deriuari τὴν ἐξούλης δίκην apud Atticos, κρατουμένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεταί τις ὧν εἶχε. Cæterùm vt eadem opera de hoc deriuato nomine ἐξούλης dicantur cætera quæ dicenda sunt, sciendum est, Pausaniæ apud eũdem esse δίκην τῆς ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης est actio quam intendunt ii qui dicunt se ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων, κατὰ τῶν ἐξειργόντων. id est, Actio quam intendunt ii qui dicunt se prohiberi suis, (id est, possessione rerum suarum) aduersus eos qui prohibent. Additque, esse dictum à verbo ἐξίλλειν, (hoc enim reponendum esse pro ἐξίλλειν, vel ex Suida disci potest) quo significari ἐξείργειν & ἐξωθεῖν & ἐκβάλλειν. addo autem ἐξείργειν ex eodem lexicographo. Apud Hesychium mendosè, ὅπερ ὕλλειν λέγεται, ὥσπερ ἐκβάλλειν. quum alioqui apud eundem habeatur suo loco VERBVM Ἐξιλλεῖν, (ita enim legitur ibi, non Ἐξίλλειν) expositum ἀπείργειν, κωλύειν, κλείειν, ἐκβάλλειν. Etymologus autem affert & ipse verbum illud ἐξίλλειν tanquam originem vocabuli ἐξούλης. quod ἐξίλλειν exponit κωλύειν & ἀπελαύνειν, vocabulum antiquum esse tradens. Verùm sciendum est, inueniri ETIAM Ἐξείλλειν cum ει in secunda syllaba, (AT HESYCH. Ἐξειλεῖν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet & altera scriptura apud eum extet, vt modò dixi, accentus tantùm sede differens) & exponi Possessione eiicere. Inuenitur autem apud Demosth. in oratione quæ inscripta est πρὸς Ὀλυμπιόδωρον βλάβης, Παντάινετον, pag. 81, οὐχ οὕτω ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, τότε δίκην τοῦτ' ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξεῖλλον τοῦτον, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τούτων ἐγκρατῆ κατέστησα, καὶ παρέδωκα. Quæ Bud. ita vertit, Ego verò non solùm ipsum non eieci, sed vnde ab alio eiectus erat, ipsum in possessionem restitui. Ab eodem ἐξούλης δίκη redditur Interdictum vnde vi, & Iudicium de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut si creditor in bonorum possessionem missus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur, inde iam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentem: cumulabatúrque iudicium priuatum iudicio publico. Erat enim ἐξούλη quasi vis publicæ iudicium: non quòd publicum per se crimen esset, sed quòd mulcta in publicum committebatur. vt fit hodie, quum ex disceptationibus priuatis enascitur actio procuratori regis: cuius damnatio & mulcta cedit in fiscum. Inde illud à Demosthene dictum, oratione in Midiam, τί γὰρ δή ποτε, ἄν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; id est, Quánam enim de causa, si quis debitor est ob rem iudicatam, & non soluerit, lex iudicium de vi non iam priuatum esse voluit, sed in eum animaduertendum esse mulcta iussit in publicum cessura? Et inferius, sibi respondens, ἡγεῖτο ὅτι πάνθ' ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγεῖτο ὁ νομοθέτης, quoniam quæcunque quis violenter facit, communes ex eo iniurias legislator esse censuit, aduersúsque eos perpetratas ad quos res ipsa non pertinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris loci, hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præstituebatur. quo elapso, si iudicatum non faciebat, is secundum quem iudicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur. Qui si inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum sed publicum esse incipiebat: hoc est ἐξούλης δίκη quæ actio erat pœnalis. Huc autem pertinent ista Harpocrationis, δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις εἰ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γινομένων τῶν καταδικασθέντων. οἱ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες, καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτόν, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Iũgitur igitur interdũ hic genit. ἐξούλης verbo λαχεῖν, & dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro Alicui intẽdere iudicium vnde vi, Cum aliquo agere vnde vi. Aristides in Panegyrico metaphoricè vsus est, ὥστε ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε δεῖ εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς μητρός τινι, Id est, Quo fit vt vnis (vt dici potest) ipsi simus, quibuscum nemo vnde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis quàm matris cuiusque nomine experiri quisquam cum filio ipsius iure potest. Vel ita, Proinde vnis nobis hoc contigit vt iure nemo ipsis intẽdere iudicium vnde vi possit: non magis quàm cuipiam ob id quòd in possessione matris suæ sit. Quibus verbis significatur Athenienses αὐτόχθονας esse Atticæ, nec alios vnquam homines inde ab ipsis eiectos esse, vt aliis regionibus contigit. Perinde acsi diceretur, Cæteri mortales ita vrbes suas & agros ab se denominatos possident vt tamen in agrum alienum olim venerint, indéque antiquiores possessores eiecerint: Athenienses soli, vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita solo suo incumbunt vt vtero materno. Quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi iniuria occupauerint vt non idem etiam conqueri possit, quemuis nobilissimo vtero editum, primùm eam sortem occupasse. Hæc Budæus: à quo affertur & hic Basilii locus, vbi est, ἐξούλης χαρὶν φεύγειν: ex epistola quadam ad Olympium, οἷα ποιεῖς, ὦ θαυμάσιε, τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων. οἶμαι γὰρ ἄν σε καὶ ἐξούλης χαρίεν ὑπ' αὐτῆς φεύγειν, εἴ τις αὐτῇ προσεγένετο λόγος.

Venio ad alia duo COMP. Κατίλλω & Ὑπίλλω. ex quibus prius illud ex Pausania lexicographo accipio, quum κατιλλάδα dici scribit quasi κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν. vbi καὶ καθείργουσαν ad participium κατίλλουσαν exponendum additur. Et quoniam hoc participio vtitur ad exponendum NOMEN Κατιλλὰς, tanquam inde deriuatum, de hoc quoque dicendum hîc fuerit. Legimus ergo apud Apollonium Rhodium, Argonauticωn lib. 4, Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, Νύκτ' ὀλοήν. eámque noctem quam κατουλάδα vocari dicit, describens, adiungit, — οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ Μήνης, οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἄλλη ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων. Eustathius autem in hos versus, qui leguntur Odyss. ξ, Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, annotat, talem noctem vocari etiam κατουλάδα, teste Pausania: nimirum ὡς κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν. Sic tamen dicit τὴν τοιαύτην νύκτα, id est talem noctem, (qualis nimirum ibi ab Homero describitur) vocari κατουλάδα: vt addat, fortasse tamen potius esse τὴν πυγολίδα & χιονοβόλον, cuius in sequentibus fit mentio. Verùm nequaquam hæc adiecisset Eustathius si hunc Apollonii locum legisset: nisi fortè ab eo dissentire voluisset. Apertè enim videmus, noctem quam κατουλάδα vocat, descri-

bi σκοτιζομένων, sicut est illa Homerica: cæteráque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πηγυλίδος & χιονοβόλου νυκτὸς descriptionem pertinere. Sed & poetæ illius enarrator non aliam quàm σκότους significationem voce illa includi existimauit, quippe qui καπυλάδα exponat σκοτεινὴν. Sed apud eum est NOMINAT. Καπυλὰξ, cum ξ. qui quamuis apud Etymologum & Suidam itidem extet, non dubito tamen quin mendosè sit scriptus pro καπυλάς, quod in meo veteri lexico legitur. Etymologi quidem certè & Suidæ testimonia pro vno eodémq; haberi debent, quum ea quæ de illa voce traduntur, vnum ex altero descripsisse manifestum sit: potius tamen Suidã ex Etymologo sumpsisse, vel potius Suidæ collectaneis istud à quopiam infartum fuisse, ex eo conicio quòd in meo vet. ipsius Suidæ exemplari non habeatur. Sic verò & alia pleraque ex eodem Etymologo huic adiecta esse arbitror. Alioqui certè illum ex hoc sumpsisse dicendum foret, quum eadem planè sint. Verùm vt ad etymologiam veniam, (in qua à Pausania dissentiunt) eandem affert schol. Apollonii quam & ipse Etymologus, nimirum à voce ὀλοός. Sed ille dicit παρὰ τὸ ὀλοόν: hic autem, διὰ τὸ ὀλοῶν αὐτὴν εἶναι. Hesychius verò affert primum etymum illud quod ex Pausania attuli: (nisi quòd habet καπιλλοῦσαι, tanquam à verbo CIRCVMFL. Καπιλλέω, ῶ. vt suprà ἐξιλλεῖν itidem apud eum legi docui: habet item simplex εἴργουσαι, non compositum κατείργουσαι) sed addit rectius exponi τὴν καπυλάδα, vel ζοφώδη, καὶ συνεστραμμένην χιόνα ἀνέμοις. Cæterùm à scholiaste Apollonii ex Sophocle quoque afferri καπυλάδα νύκτα sciendum est. Alterum autem illud COMP. Ὑπίλλω, extat apud Sophoclem in Antigone, pag. 234, meæ editionis, Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα. quo in loco Eustath. vult hoc verbo includi itidem significationẽ τοῦ κλείειν. exponit enim, ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα ἰδὰξ ἐν χείλεσι φωνῆς. At ipsius Sophoclis enarrator putat significare, διά σε τὸ στόμα συστέλλουσι, καὶ σιωπῶσι: vel, στρέφουσι διὰ τοῦ στόματος λόγους. Verbum ἴλλειν (inquit Camer.) est Conniuere oculis. ita nunc translatè dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, sed non audere proferre: verùm in illius gratiam os continere. Idem alibi scribit ὑπίλλειν huic poetæ significare Mussitare, (sed addendum est nomen στόμα ipsi verbo, vt conueniat illa interpretatio) additque has expositiones: Tua gratia os comprimunt. Vel, Tibi peruerso sermone assentantur, quod aliquos maluisse dicit. Mihi simplicissima omnium videtur illa claudendi significatio, & maximè tuta: quum & ipsum simplex alicubi eam habere dictum sit.

Extat verò & aliud COMP. Ἀπιλλέω, ῶ, circumflexè: vt nimirũ antea ex Galeno habuisti CIRCVMFL. Ἰλλεῖν: (sequendo quædam exemplaria) ex Hesychio itidem CIRCVMFL. Ἐξιλλεῖν, necnon Καπιλλεῖν. Seruat autem & hoc Ἀπιλλέω illam verbi κλείειν significationem quæ simplici ἴλλω & quibusdam compositis data fuit. Nam pass. aor. ἀπιλλήθη, Gal. apud Hippocr. exponit συνεκλείσθη.

Quod sequitur vocabulum, post verbum Εἰλύω ponendum fuisset, sequendo meum vetus lexicum, pariterque Eustathium: huic autem Εἰλύω post Ἕλος, (id est, inter deriuata ab Ἕλος) si eidem lexico creditur, dandus locus fuisset: vt ex iis quæ inde proferam verbis apertè cognosces.

ἼΛΥΣ, ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum: sed magis propriè Limus: quum dicatur de paludibus & fluuiis. Homerus Iliad. φ, Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Quem in locum annotat Eustath. hoc vocabulum producere hic penultimam, quum alibi corripiat: & deriuari à verbo εἰλύω εἰλύσω, quod διαφορεῖται. Quum autem scribit, ὃ διαφορεῖται, perinde est ac si diceret οὗ ἡ γραφὴ διαφορεῖται. (Obiter autem obserua hunc vsum VERBI Διαφορεῖσθαι, grammaticis vsitatum, ac præsertim isti scholiastæ. Videtur autem sumpta hæc significatio ex eo verbi φέρεσθαι vsu quem habet quum dicitur, φέρεται ἡ τοιαύτη γραφὴ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel apud alium. id est extat. Neque enim à ratione abhorret, vt φορεῖσθαι in compositione talem significationem verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certè hic verbi φέρεσθαι vsus in eodem illo Eustathii loco, paulo post illud verbum διαφορεῖται. vbi de εἰλύω loquens, dicit, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ι στοιχείῳ. Legitur porro apud eundẽ & γραφὴ διαφορουμένη) Quomodo autem scriptura huius verbi sit διαφορουμένη, paulo pòst docet: ex autoritate cuiusdã veteris lexici, in quo hæc tradi ait: Ἰλύσω, ἀποκαλύψω ἰλυῖ. De qua scriptura suam hanc coniecturã profert: ἐρρέθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφὴ, ἐκ τοῦ δοκεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλύος καὶ τὸ εἰλύσω· καὶ τοῦτο δεξαι ἑαυτῇ γραφῆναι τὸ ἰλύσει καὶ τῇ ἰλυῖ. Id est, Profecta est autem fortasse talis scriptura ex eo quòd in iis quæ retuli, viderentur ἰλύος & εἰλύσω efficere parechesin: adeo vt existimata sint eodẽ scribi modo ἰλύσει & ἰλύς. (Vbi obserua obiter & significationem VERBI Παρηχεῖν, à quo Παρήχησις figura, quæ qualis sit, suo loco declaratum fuit: ideóque verti Efficere parechesin, Græcam illam appellationem retinens. Possis alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parechesin, vel Dici per parechesin. Aut denique, non retinendo vocem Græcam, Sono esse assimilia, vel Sonum affinem habere. Possis fortassis reddere etiam Sono inter se conuenire) Cæterùm quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, in iis quæ retuli, seu quæ relata fuerunt, aut etiam recitata: intelligit verba ex Homerico contextu sumpta. (ibi enim post Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, sequitur, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν) Verùm quum Eustathius deriuet nomen istud ἰλύς à verbo εἰλύω, quidam contrà εἰλύω ab ἰλύς deductum esse existimabunt fortasse. Eustathii tamen sententia autoritate mei vet. lexici comprobatur: ac possit etiam (meo quidem iudicio) nominis ἰθύς exemplo comprobari, quod itidem ab ἰθύω deriuatum est. Sed quid vicissim pro altera deriuatione facere videatur, docebo in Ἰλύω, post Ἰλύς. Quod autem attinet ad alteram huius verbi SCRIPTVRAM, Ἰλύω, sciendum est eam apud Hesychium quoque extare, vndecunque eam sumpserit. Legitur enim apud eum ἰλύσω, expositum κρύψαι & καλύψαι. Atque adeo illud ipsum futurum quod in illo Homeri loco legitur, apud eum ι solo scriptũ est, nõ ει. Habet enim, ἰλύσω, ἰλυῒ ἀποκαλύψω, κρύψω. neque enim dubium cuiquam esse debet quin hoc futurum ex eo loco depromptum fuerit. Sed enim idem lexicographus alteram quoque scripturam & indidem sumptam affert, videlicet εἰλύσω, per ει: exponens ἐν ἰλυῒ κρύψω. In meo certè veteri exemplari illius poematis Homerici scriptura hæc, nõ illa, extat: & explicatur εἰλύσω, ἰλυῒ περιχώσω. Sciendum est autem, quemadmodum inuenitur altera illa scriptura cum ἰλύς conueniens, vtpote habens ι solum: ita vicissim inueniri per ει scriptũ NOMEN Εἰλύς, conueniente hac scriptura cum εἰλύω. habente ει. Legimus enim apud Hesychium, Εἰλύς, εἰλύος, ὁ πηλώδης τόπος, item Εἰλύος, πηλώδους. Habet alioqui & alteram scripturam idem lexicographus: sed aptius exponit eo in loco quàm in ἰλύς, sicut paulo pòst docebo. (Vt autem minus duplicem illam scripturam mirer, facit compositum εἰλυσπῶμαι, nam & sine ε inuenitur scriptum ἰλυσπῶμαι, vt annotabo & paulo pòst) Hoc quoque sciendum est, inueniri hoc futurum in quibusdam Homeri exemplaribus aspiratum, quum alioqui magis recepta sit eius aspiratio. Conuenit tamen tenuatio cum ea deriuatione quæ in illo meo lexico traditur: ab ἕλος nimirum: quanuis ne ibi quidem aspiretur, sed tenuetur. Ita enim scriptum est, Ἰλύς, ὁ πηλώδης

Digitized by Google

καὶ καθυγρος τόπος, ὅπου ἡ ὑπόστασις τῶν ὑδάτων. ἀπὸ τῆ ἴλυος γίνεται ἰλύω καὶ εἰλύω, ὅπερ σημαίνει ὄνομα ἰλύς. Vbi obserua inter alia vocabulū ὑπόστασμα in expositione, quod & apud Hesychium habetur. Nam ἰλὺς apud eum est πηλὸς & ὑπόστασμα. Quibus hæc subiunguntur, ἰλύος, ὑλώδους ὑποστάθμης ποταμοῦ. Sed his expositionibus præferenda videtur illa quæ datur ab eodem nomini εἰλύς, scripto per ει. videlicet τὸ πηλῶδες τῆ ποταμοῦ. sic tamen vt quamuis dicatur τῆ ποταμοῦ, non minus intelligendum sit τῆ ἕλους, siue τῆς λίμνης, vt in illo Homeri loco quem paulo antè protuli. At ἰλυῶ τῆ ποταμοῦ legimus cum alibi, tum apud Ctesiā, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλυῒ τῆ ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic apud Plutarchum, in libro De exilio, ἰλυὸ ποταμῷ τῷ Ἀχελώῳ. Et Herodian. lib. 3. postquam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπικλυζόμενα τῇ τῶ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτεσιν ἑλώδη γίγνεσθαι, subiungit, εἰς ἔθος ἐσὶ τοῖς ἐκεῖ βαρβάροις ἐννήχεσθαι τε καὶ διαθεῖν βρεχομένοις μέχρις ἰξύος. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τῶ σώματος, τῆς ἰλύος καταφρονοῦσι. vbi Polit. vertit Cœnum. Suidas datiui etiam pluralis ἰλύσι meminit, postquam enim ἰλὺς exposuit βόρβορος, addit, καὶ ἰλύσι τὰ πληθυντικόν.

Ἰλὺς, Fæx vini. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν τοῖς ἀλέαις ἐξζέωνται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, διὸ καὶ ἀποθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. At in vulg. lex. cōtrà annotatur, (sed non addito autoris nomine) vini fæcem non rectè dici ἰλύδα, sed τρύγα. Vbi etiam accus. ἰλύδα pro ἰλυῶ mihi valde suspectus est.

(ETIAM Ἰλεὸς apud Hesychium legitur, eandem cum ἰλὺς significationem habens. Exponit enim illud ἴλεος per hoc ἰλύς: cui subiungit βόρβορος. Sed addit ἴλεος)

Ἰλυσπάομαι, ῶμαι, locum hic habet, si verum est quod in meo lexico veteri legitur: nimirum dici quasi ἐν ἰλυῒ σπᾶσθαι. Postquam enim ibi traditum est, ἰλυσπᾶσθαι esse περιέλκεσθαι ὡς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφεσιν ἴσως, additur, εἰρεῖ ἐν τῇ ἰλυῒ σπᾶσθαι. ὅπερ ἐστι ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι. At suprà, nimirum tom. I, col. 1128, est SCRIPTVM Εἰλυσπᾶσθαι cum ει. quæ scriptura apud Hesychium extat, & quidem cum illa ipsa expositione quam ex meo lexico attuli: videlicet περιέλκεσθαι τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἴσως. (Sed habet etiam Εἰλυσπώμενος expositum εἰλούμενος: & Εἰλυσπᾶται, ἀπὸ τῶ αὐτὸ τὴν στρέφεται μετὰ καμάτου. necnō Εἰλυσπᾶν, συμπεσεῖν) Eustathius quoque ὄφεσι & σκώληξιν hoc verbum tribuit, id est serpētibus & vermibus, sed ita vt ex εἰλεῖσθαι & σπᾶσθαι compositum esse velit. exponit enim, ὁμοίως ὄφεσι καὶ σκώληξιν εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι ἤγουν κινεῖσθαι. Affert tamen ἰλυσπᾶσθαι solo ι scriptum: sed tanquam vnum ex iis quæ duplicem scripturam admittunt, nimirum & per ει & per ι simplex. In vulg. l. affertur itidem hæc scriptura ἰλυσπᾶσθαι, & exponitur Serpentium instar aut vermium progredi. Additúrque, expressisse id Virgilium, vbi canit, Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spirā tractu se colligit anguis. Item vbi canit de anguibus itidem, — pars cætera pontum Ponè legit, sinuátq; immensa volumine terga. Alibi verò dicit, Longos dat corpore tortus. necnon, Nexantem nodis seque in sua mēbra plicantem. Verùm isti verbo cōuenire videtur præsertim ille primus locus in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Conuenit item verbum volui, quod alibi de angue itidem vsurpat. (à quo verbo est nomen Volumen, cuius ablatiuus & hic de illo vsurpatur) Respondet enim verbo εἰλεῖσθαι. (si tamen deriuationem hanc potius sequi oportet) Quòd verò dicit In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι. parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινεῖσθαι, cum Eustathio. In iisdē lex. ἰλυσπᾶσθαι redditur Contrahi, & Prouolui: affertúrque ex Iosepho, De captiuitate Iud. ὅτι τὸ τεῖχος αὐτῶν, ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων καταπίπτει, præ vulneribus reuolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpretatio, crediderim enim potius ἰλυσπώμενος dici de eo qui præ vulneribus firma vestigia figere non valens, reperet seu reptaret serpentum more. Sic certè apud Gregorium rependi significationem habere videtur, licet ad animum translatum, περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, de eo qui nihil mysteriis diuinis dignum, sed terrena tantùm & humilia sapit. Sed & Horat. serpere humi dicit eum cuius poesis humilis est: eodémque sensu sermones repentes per humum appellat. In iisdē lexicis ἰλυσπώμενος redditur Contractus per limum. Sed parum aptè subiungitur hic Platonis locus in Timæo, ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς: quum reddat Serpentia humi. de qua significatione dictum modò fuit. At in isto loco quem Suidas affert, εἰς πῶμα (hoc enim reponendum est pro πόμα) βοῶν ἔμπεσὸν τε καὶ ἰλυσπώμενον, ἕως ἀπεπνίγη, non male quis suspicetur, meo quidem iudicio, ἰλύος, id est limi, significationem hoc participio inclusam esse: quamuis ipse Suidas exponat simpliciter συνειλούμενον.

Ἰλυόεις, εσσα, εν, ὁ, Limosus. Qua in significatione dicitur ETIAM Ἰλυώδης: estque hoc magis in soluta oratione receptum. Apud Galen. autem αἷμα ἰλυῶδες redditur Sanguis fæculentus: ad Glauconem, αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυῶδες.

Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, Limo obuoluo seu inuoluo. Vnde COMP. Καταλύω. ex cuius pass. Καταλύομαι est part. apud Xenophontem in Œconom. καταλυθεὶς, Limo obductus. vbi scribit, τῷ σίτῳ καταλυθέντι ὑπὸ τῶ πηλοῦ τῆς ἐκβολῆς αὖ ἐπικουρήσεις; Quum seges oblimata est, Quū seges limo obducta est. Cæterùm quamuis antea dictum sit quosdam gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω deriuasse, & pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse ἰλύω, minimè tamen dubium est quin ἰλύω, de quo nunc agitur, collocari hic possit post ἰλὺς, atque adeo collocari debuerit. De his enim deriuationibus hoc sentio: ἰλύω quod ab ἰλὺς deriuatur, eius significationem sequi, vel potius ab eo significationē suam accipere: εἰλύω autē, à quo deriuatur ἰλὺς, non item: sed in sua significatione manere, ea quidem qua ponitur pro Inuoluo. vt ideo ἰλὺς, id est limus, deducatur ab εἰλύειν, (pro qua deductione facit etiam altera scriptura illius nominis, VIDELICET Εἰλύς) quòd alicuius pedes inuoluat, ita vt in eo hærere cogatur. Ideóque minimè probare possum illam expositionem quam illi dant qui alioqui hanc ipsam deriuationem afferunt: vt videlicet sit ἰλὺς ab εἰλύειν siue ἰλύειν, significāte ἰλυῒ κρύπτειν, seu καλύπτειν, aut compos. ἐγκαλύπτειν. Atque adeo mirror quomodo in eo quoq; Homeri loco quem attuli Il. φ, futurum εἰλύσω exposuerint ἰλυῒ κρύψω, seu ἐγκαλύψω, quum à poeta adiungatur datiuus ψαμάθοισι. Ita enim ibi legitur, — κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας. Quomodo autem duo hi datiui, ἰλυῒ, ψαμάθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos necesse est, sequendo illam expositionem: hoc modo, κρύψω, seu ἐγκαλύψω, ἰλυῒ, ψαμάθοισι. Sed hæc expositio cuius verba cum verbis textus non cohærent, minimè mira mihi aut noua est, quòd alias huiusmodi obseruare me meminerim, in quibus videlicet verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obstabat quominus aptari textui illæ expositiones possēt. Quòd siquis in retinēda illa de qua nunc agitur expositione pertinacior esse vellet, ad eam quā affero rationē oculos claudens, eum interrogarē cur non itidem apud hunc poetam, vbi εἴλυον iungitur datiuis βελέεσσι & αἵματι & κονίῃ, vno eodémque in loco, (Iliad. π, — βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃ Ἐκ κεφαλῆς εἴλυντο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους) addendus his sit datiuus ille ἰλυῒ, & dicendum, ἐνεκάλυπτο ἰλυῒ, βελέεσσι καὶ αἵματι, &c. Sic vbi scribit, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, item εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ, item σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους: vbi denique alii cuipiam datiuo hoc verbum iungit. Cæterùm apud Hesych. legitur & præterit. PASS. Ἔλυται, expositum κέκρυπται, & καλυπτεται. ITEM Ἰλύαται, περιειλυμένοι εἰσί. Apud eundem alteram scripturam habent actiuum FVT. Εἰλύσω, (cuius antea memini) expositum ἐν ἰλυῒ κρύψω. PASS. Εἴλυται, καλύπτεται. ITEM Εἴλυτο, κατεκεκάλυπτο. (sed huic expositioni præfixa est alia haud itidem præcedentibus consentanea: videlicet κατεκέκλειστο) Et PARTICIP. Εἰλυθεὶς, καλυφθεὶς. Quinetiā ACT. Εἰλύει passiuè exponit ἐκρύπτετο. Apud eundem habemus Εἰλύεται, expositum non solùm εἰλεῖται, & συστρέφεται, & κρύπτεται, verùm etiam κακουργεῖ, & πηγανίζει, de quibus expositionibus differam paulo pòst, vbi agam de

bi συσπώμενα, sicut est illa Homerica: cæteráque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πυγλίδος & χειροβόλου νυκτὸς descriptionem pertinere. Sed & poetæ illius enarrator non aliam quàm σκότους significationem voce illa includi existimauit, quippe qui καπυλάδα exponat συστολῆ. Sed apud eum est NOMINAT. Κάπυλαξ, cum ξ. qui quanuis apud Etymologum & Suidam itidem extet, non dubito tamen quin mendosè sit scriptus pro καπυλάς, quod in meo veteri lexico legitur. Etymologi quidem certè & Suidæ testimonia pro vno eodémq; haberi debent, quum ea quæ de illa voce traduntur, vnum ex altero descripsisse manifestum sit: potius tamen Suidã ex Etymologo sumpsisse, vel potius Suidæ collectaneis istud à quopiam infartum fuisse, ex eo conijcio quòd in meo vet. ipsius Suidæ exemplari non habeatur. Sic verò & alia pleraque ex eodem Etymologo huc adiecta esse arbitror. Alioqui certè illum ex hoc sumpsisse dicendum foret, quum eadem planè sint. Verùm vt ad etymologiam veniam, (in qua à Pausania dissentiunt) eandem affert schol. Apollonii quam & ipse Etymologus, nimirum à voce ἰλλός. Sed ille dicit παρὰ τὸ ἰλλεῖν: hic autem, διὰ τὸ ἀπαλῶ αὐτῶν εἶναι. Hesychius verò affert primum etymum illud quod ex Pausania attuli: (nisi quòd habet καπιλλοῦσαι, tanquam à verbo CIRCVNFL. Καπιλλέω, ῶ. vt suprà ἐξιλλεῖν itidem apud eum legi docui: habet item simplex ἰλλοῦσαι, non compositum καθείλλουσαι) sed addit rectius exponi τὴν κατιλλῆσαι, vel ζοφώδη, καὶ συνέχουσαι ἀνέμων. Cæterùm à scholiaste Apollonii ex Sophocle quoque afferri καπυλάδι νυκτὶ sciendum est. Alterum autem illud COMP. Ὑπίλλω, extat apud Sophoclem in Antigone, pag. 134, meæ editionis, Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα. quo in loco Eustath. vult hoc verbo includi itidem significationẽ τοῦ κλείειν. exponit enim, ὑποδάμνουσι κλείοντες, οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φωνῆς. At ipsius Sophoclis enarrator putat significare, διὰ σὲ τὸ στόμα συστέλλουσι, καὶ σιωπῶσι: vel, στρέφουσι διὰ σὲ τὸ στόματος λόγους. Verbum ἰλλεῖν (inquit Camer.) est Conniuere oculis. ita nunc translatè dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, sed non audere proferre: verùm in illius gratiam os continere. Idem alibi scribit ὑπίλλειν huic poetæ significare Mussitare, (sed addendum est nomen στόμα ipsi verbo, vt conueniat illa interpretatio) additque has expositiones: Tua gratia os comprimunt. Vel, Tibi peruerso sermone assentantur. quod aliquos maluisse dicit. Mihi simplicissima omnium videtur illa claudendi significatio, & maximè tuta: quum & ipsum simplex alicubi eam habere dictum sit.

Extat verò & aliud COMP. Ἀπιλλέω, ῶ, circumflexè: vt nimirũ antea ex Galeno habuisti CIRCVNFL. Ἰλλεῖν: (sequendo quædam exemplaria) ex Hesychio itidem CIRCVNFL. Ἐξιλλεῖν, necnon Καπιλλεῖν. Seruat autem & hoc Ἀπιλλῶ illam verbi κλείειν significationem quæ simplici ἴλλω & quibusdam compositis data fuit. Nam pass. aor. ἀπιλλήθη, Gal. apud Hippocr. exponit συνεκλείσθη.

Quod sequitur vocabulum, post verbum Εἰλύω ponendum fuisset, sequendo meum vetus lexicum, pariterque Eustathium: huic autem Εἰλύω post Ἕλος, (id est, inter deriuata ab Ἕλος) si eidem lexico creditur, dandus locus fuisset: vt ex iis quæ inde proferam verbis apertè cognosces.

ἼΛΥΣ, ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum: sed magis propriè Limus: quum dicatur de paludibus & fluuiis. Homerus Iliad. φ. Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Quem in locum annotat Eustath. hoc vocabulum producere hic penultimam, quum alibi corripiat: & deriuari à verbo εἰλύω εἰλύσω, quod διαφορεῖται. Quum autem scribit, ὃ διαφορεῖται, perinde est ac si diceret οὗ ἡ γραφὴ διαφορεῖται. (Obiter autem obserua hunc vsum VERBI Διαφορεῖσθαι, grammaticis vsitatum, ac præsertim istis scholiastæ. Videtur autem sumpta hæc significatio ex eo verbi φέρεσθαι vsu quem habet quum dicitur, φέρεται ἡ τοιαύτη γραφὴ, παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel apud alium. id est extat. Neque enim à ratione abhorret, vt φορεῖσθαι in compositione talem significationem verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certè hic verbi φέρεσθαι vsus in eodem illo Eustathii loco, paulo post illud verbum διαφορεῖται. vbi de εἰλύω loquens, dicit, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ῥητῷ στιχίῳ. Legitur porro apud eundẽ & γραφὴ διαφορουμένη) Quomodo autem scriptura huius verbi sit διαφορουμένη, paulo pòst docet: ex autoritate cuiusdã veteris lexici, in quo hæc tradi ait: Ἰλύσουσι, περικαλύψω ἰλύϊ. De qua scriptura suam hanc coniecturã profert: ὡρμήθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφὴ, ἐκ τοῦ δοκεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλύος καὶ τὸ εἰλύσω· κἀντεῦθεν δόξαι ταὐτὸν γράφεσθαι τὸ ἰλύειν καὶ τὴν ἰλύν. Id est, Profecta est autem fortasse talis scriptura ex eo quòd in iis quæ retuli, videntur ἰλύος & εἰλύσω efficere parechesin: adeo vt existimata sint eodẽ scribi modo ἰλύειν & ἰλύς. (Vbi obserua obiter & significationem VERBI Παρηχεῖν, à quo Παρήχησις figura, quæ qualis sit, suo loco declaratum fuit: ideoque verti Efficere parechesin, Græcam illam appellationem retinens. Possit alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parechesin, vel Dici per parechesin. Aut denique, non retinendo vocem Græcam, Sono esse assimilia, vel Sonum affinem habere. Posses fortassis reddere etiam Sono inter se conuenire) Cæterùm quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, in iis quæ retuli, seu quæ relata fuerunt, aut etiam recitata: intelligit verba ex Homerico contextu sumpta. (ibi enim post Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, sequitur, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι) Verùm quum Eustathius deriuet nomen istud ἰλὺς à verbo εἰλύω, quidam contrà εἰλύω ab ἰλὺς deductum esse existimabunt fortasse. Eustathii tamen sententia autoritate mei vet. lexici comprobatur: ac possit etiam (meo quidem iudicio) nominis ἰθὺς exemplo comprobari, quod itidem ab ἰθύω deriuatum est. Sed quid vicissim pro altera deriuatione facere videatur, docebo in Ἰλύω, post Ἰλὺς. Quod autem attinet ad alteram huius verbi SCRIPTVRAM, Ἰλύω, sciendum est eam apud Hesychium quoque extare, vndecunque eam sumpserit. Legitur enim apud eum ἰλύσω, expositum κρύψω & καλύψω. Atque adeo illud ipsum futurum quod in illo Homeri loco legitur, apud eum ι solo scriptũ est, nõ ει. Habet enim, ἰλύσω, ἰλύϊ περικαλύψω, κρύψω. neque enim dubium cuiquam esse debet quin hoc futurum ex eo loco depromptum fuerit. Sed enim idem lexicographus alteram quoque scripturam & indidem sumptam affert, videlicet εἰλύσω, per ει: exponens ἐν ἰλύϊ κρύψω. In meo certè veteri exemplari illius poematis Homerici scriptura hæc, nõ illa, extat: & explicatur εἰλύσω, ἰλὺϊ περισχήσω. Sciendum est autem, quemadmodum inuenitur altera illa scriptura cum ἰλὺς conueniens, vtpote habens ι solum: ita vicissim inueniri per ει scriptũ NOMEN Εἰλὺς, conueniente hac scriptura cum εἰλύσω habente ει. Legimus enim apud Hesychium, Εἰλὺς, εἰλύος, ὁ πηλώδης τοῦ ποταμοῦ. item Εἰλύος, πηλώδης. Habet alioqui & alteram scripturam idem lexicographus: sed aptius exponit eo in loco quàm in ἰλὺς, sicut paulo pòst docebo. (Vt autem minus duplicem illam scripturam mirer, facit compositum εἰλυσπῶμαι. nam & sine ι inuenitur scriptum ἰλυσπῶμαι, vt annotabo & paulo post) Hoc quoque sciendum est, inueniri hoc futurum in quibusdam Homeri exemplaribus aspiratum, quum alioqui magis recepta sit eius aspiratio. Conuenit tamen tenuatio cum ea deriuatione quæ in illo meo lexico traditur: ab ἕλος nimirum: quanuis ne ibi quidem aspiretur, sed tenuetur. Ita enim scriptum est, Ἰλὺς, ὁ πηλώδης

καὶ κάθυγρος τόπος, ἤγουν ἡ ὑπόστάθμη τοῦ ὕδατος. ἀπὸ τοῦ ἕλος A
γίνεται ἰλύος καὶ εἰλύω, εἶτα ῥηματικὸν ὄνομα ἰλύς. Vbi obser-
ua inter alia vocabulũ ὑπόστάθμη in expositione, quod
& apud Hesychium habetur. Nam ἰλὺς apud eum est πη-
λὸς & ὑπόστάθμη. Quibus hæc subiunguntur, ἰλύος, ὑπο-
στάθμης ποταμοῦ. Sed his expositionibus præfe-
renda videtur illa quæ datur ab eodem nomini εἰλύς,
scripto per ει. videlicet τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ. sic tamen
vt quamuis dicatur τοῦ ποταμοῦ, non minus intelligen-
dum sit τοῦ ἕλους, siue τῆς λίμνης, vt in illo Homeri loco
quem paulo antè protuli. At ἰλυὸ τοῦ ποταμοῦ legimus B
cum alibi, tum apud Ctesiã, καὶ πλὴν μὲ ἡμέρας ἐν τῇ ἰλυϊ τοῦ
ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic apud Plutarchum, in libro De
exilio, ἰλυὸ ποταμῷ τοῦ Ἀχελώου. Et Herodian. lib. 3. post-
quam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βρεταννῶν χώρας ἐπικλυζόμενα τοῦ
τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτεσι ἑλώδη γίγνεσθαι, subiungit,
ὡς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν βουχαμβάοις
μέχρις ἰξύος. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος
καταφρονοῦσι. vbi Polit. vertit Cœnum. Suidas datiui e-
tiam pluralis ἰλύσι meminit. postquam enim ἰλὺς expo-
suit βόρβορος, addit, καὶ ἰλύσι τὸ πληθυντικόν. C

Ἰλύς, Fæx vini. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὥσπερ οἱ
οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ἐξωθοῦνται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, διὸ
καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. At in vulg.
lex. cõtrà annotatur, (sed non addito autoris nomine)
vini fæcem non rectè dici ἰλύδα, sed τρύγα. Vbi etiam
accus. ἰλύδα pro ἰλυὸ mihi valde suspectus est.

(ETIAM Ἰλὸς apud Hesychium legitur, eandem
cum ἰλὺς significationem habens. Exponit enim illud
ἶλος per hoc ἰλύς: cui subiungit βόρβορος. Sed addit ἴλεώς)
C. Ἰλυσπάομαι, ὦμαι, locum hic habet, si verum est quod in D
meo lexico veteri legitur: nimirum dici quasi ἐν ἰλυϊ
σπᾶσθαι. Postquam enim ibi traditum est, ἰλυσπᾶσθαι esse
περιστρέφεσθαι ὡς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφεσι ἴδιον, additur, εἴρηται
ἐν τῇ ἰλυϊ σπᾶσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι. At suprà, nimi
rum tom. 1, col. 1128, est SCRIPTVM Εἰλυσπᾶσθαι
cum ει. quæ scriptura apud Hesychium extat & quidem
cum illa ipsa expositione quam ex meo lexico attuli:
videlicet περιστρέφεσθαι ὡς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἴδιον. (Sed
habet etiam Εἰλυσπώμενος expositum εἰλούμενος: & Εἰλυ-
σπᾶσθαι, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρέφεσθαι ματὴ καμάτου. necnõ E
Εἰλυσπῶντα, συνεσπῶντα) Eustathius quoque ὄφεσι & σκώλη-
ξιν hoc verbum tribuit, id est serpẽtibus & vermibus,
sed ita vt ex εἰλεῖσθαι & σπᾶσθαι compositum esse velit.
exponit enim, ὁμοίως ὄφεσι καὶ σκώληξι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι:
ἤγουν κινεῖσθαι. Affert tamen ἰλυσπᾶσθαι solo ι scriptum:
sed tanquam vnum ex iis quæ duplicem scripturam
admittunt, nimirum & per ει & per ι simplex. In vulg. l.
affertur itidem hæc scriptura ἰλυσπᾶσθαι, & exponitur
Serpentium instar aut vermium progredi. Additurque,
expressisse id Virgilium, vbi canit, Nec rapit immen- F
sos orbes per humum, neque tanto Squameus in spirã
tractu se colligit anguis. Item vbi canit de anguibus i-
tidem, — pars cætera pontum Ponè legit, sinuátq; im-
mensa volumine terga. Alibi verò dicit, Longos dat
corpore tortus. necnon, Nexantem nodis séque in sua
mẽbra plicantem. Verùm isti verbo cõuenire videtur
præsertim ille primus locus in quo dicitur anguis ra-
pere orbes per humum. Conuenit item verbum volui,
quod alibi de angue itidem vsurpat. (à quo verbo est
nomen Volumen, cuius ablatiuus & hîc de illo vsur- G
patur) Respondet enim verbo εἰλεῖσθαι. (si tamen deri-
uationem hanc potius sequi oportet) Quòd verò dicit
In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι.
parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κι-
νεῖσθαι, cum Eustathio. In iisdẽ lex. ἰλυσπᾶσθαι redditur
Contrahi, & Prouolui: affertúrque ex Iosepho, De ca-
ptiuitate Iud. ὑπὸ τὸ τεῖχος αὐτὸν, ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυ-
μάτων κατέπεσεν, præ vulneribus reuolutus corruit. Sed
mihi parum placet hæc interpretatio. crediderim enim
potius ἰλυσπώμενος dici de eo qui præ vulneribus firma H
vestigia figere non valens, reperet seu reptaret serpen-
tum more. Sic certè apud Gregorium rependi signifi-
cationem habere videtur, licet ad animum translatum,
περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, de eo qui nihil
mysteriis diuinis dignum, sed terrena tantùm & hu-

A milia sapit. Sed & Horat. serpere humi dicit eum cuius
poetis humilis est: eodémque sensu sermones repentes
per humum appellat. In iisdẽ lexicis ἰλυσπώμενος red-
ditur Contractus per limum. Sed parum aptè subiun-
gitur hic Platonis locus in Timæo, ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς:
quum reddat Serpentia humi. de qua significatione di
ctum modò fuit. At in isto loco quem Suidas affert, τὸ
πτῶμα (hoc enim reponendum est pro πῶμα) βοιωτῶν ἔκειτο
σίτῳ καὶ ἰλυσπώμενον, ἴσως πεδίαις, non male quis suspice-
tur, meo quidem iudicio, ἰλύος, id est limi, significatio-
B nem hoc participio inclusam esse: quamuis ipse Suidas
exponat simpliciter συνειλούμενον.

Ἰλυόεις, εσσα, εν, ὁ, Limosus. Qua in significatione dicitur
ETIAM Ἰλυώδης: éstque hoc magis in soluta oratio-
ne receptum. Apud Galen. autem αἷμα ἰλυῶδες redditur
Sanguis fæculentus: ad Glauconem, αἷμα μέλαν καὶ πα-
χὺ καὶ ἰλυῶδες.

Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, Limo obuoluo seu inuoluo.
Vnde COMP. Καταλύω. ex cuius pass. Καταλύομαι est
part. apud Xenophontem in Œconom. καταλυθείς, Li-
C mo obductus. vbi scribit, τί δέ, ὅταν καταλυθῇ πη σῖτος τὸ πεδίον
τῆς ἀνάγκης αὐ ἐπικουρήσεις; Quum seges oblimata est, Quũ
seges limo obducta est. Cæterùm quamuis antea
dictum sit quosdam gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω deri-
uasse, & pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse ἰλύω, mini-
mè tamen dubium est quin ἰλύω, de quo nunc agitur,
collocari hîc possit post ἰλύς, atque adeo collocari de-
buerit. De his enim deriuationibus hoc sentio: ἰλύω
quod ab ἰλὺς deriuatur, eius significationem sequi, vel
potius ab eo significationẽ suam accipere: εἰλύω autẽ,
D à quo deriuatur ἰλύς, non item: sed in sua significatio-
ne manere, ea quidem qua ponitur pro Inuoluo. vt i-
deo ἰλύς, id est limus, deducatur ab εἰλύειν, (pro qua dedu
ctione facit etiam altera scriptura illius nominis, VI-
DELICET Εἰλύς) quòd alicuius pedes inuoluat, ita
vt in eo hærere cogatur. Ideóque minimè probare po-
ssum illam expositionem quam illi dant qui alioqui
hanc ipsam deriuationem afferunt: vt videlicet sit ἰλὺς
ab εἰλύειν siue ἰλύειν, significãte ἰλυϊ κρύπτειν, seu καλύπτειν,
aut compos. περικαλύπτειν. Atque adeo miror quomodo
E in eo quoq; Homeri loco quem attuli ex Il. φ, futurum
εἰλύσω exposuerint ἰλυϊ κρύψω, seu περικαλύψω, quum à
poeta adiungatur datiuus ψαμάθοισι. Ita enim ibi le-
gitur, — κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος
περιχεύας. Quomodo autem duo hi datiui, ἰλυϊ, ψα-
μάθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos
necesse est, sequendo illam expositionem: hoc modo,
κρύψω, seu περικαλύψω, ἰλυϊ, ψαμάθοισι. Sed hæc expositio
cuius verba cum verbis textus non cohærent, minimè
mira mihi aut noua est, quòd alias huiusmodi obseruá-
F re me meminerim, in quibus videlicet verbum expli-
cabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod ob-
stabat quominus aptari textui illæ expositiones possẽt.
Quòd siquis in retinẽda illa de qua nunc agitur exposi
tione pertinacior esse vellet, ad eam quã affero rationẽ
oculos claudens, eum interrogarẽ cur non itidem apud
hunc poetam, vbi εἴλυτο iungitur datiuis βελέεσσι & αἵ-
ματι & κονίῃ, vno eodémque in loco, (Iliad. π, — βελέεσ-
σι καὶ αἵματι καὶ κονίῃ Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο ἐρυμέναι ἐς πόδας
ἄκρους) addendus his sit datiuus ille ἰλυϊ, & dicendum,
G ἐπεκαλύπτετο ἰλυϊ βελέεσσι καὶ αἵματι, &c. Sic vbi scribit, νε-
φέλῃ εἰλυμένος ὤμους, item εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ, item νε-
φέλῃ εἰλυμένοι ὤμους: vbi denique alii cuipiam datiuo hoc
verbum iungit. Cæterùm apud Hesych. legitur & præ-
teritum. PASS. Ἴλυται, expositum κέκρυπται, & καλύπτεται.
ITEM Ἰλύαται, περικεκαλυμμένοι εἰσί. Apud eundem alteram
scripturam habent actiuum FVT. Εἰλύσω, (cuius an-
tea memini) expositum ἐν ἰλυϊ κρύψω. PASS. Εἴ-
λυται, καλύπτεται. ITEM Εἴλυτο, κατεκεκάλυπτο. (sed
huic expositioni præfixa est alia haud itidem præce-
H dentibus consentanea: videlicet κατεκέκλειστο) Et PAR-
TICIP. Εἰλυθέντες, καλυφθέντες. Quinetiã ACT. Εἰ-
λυεῖ passiuè exponit ἐκρύβη. Apud eundem habemus
Εἰλύεται, expositum non solùm εἰλεῖται, & συστρέφεται, &
κρύπτεται, verùm etiam κακουργεῖ, & πανουργεῖ, de qui-
bus expositionibus differam paulo pòst, vbi agam de

Ἰλύει, cui itidem valde remotas à præcedentibus significationes tribuit.

Ἰλύσω ab Hesychio exponitur ἰλυῖ ἐγκαλύψω, apud Hom. vt dixi. item Ἰλύσαι, κρύψαι, καλύψαι. Sed habet præterea Ἰλύει expositum κοιμᾶται, & κτυπεῖ, item ὀκριβᾶ, διατείνει. At quid de his expositionibus tam diuersis à præcedēte sentiendū est? Equidē ad hoc Ἰλύω, quod ab ἰλὺς deriuatum est, eas minimè pertinere existimo: sed quódnam sit illud ἰλύω (id est quam deriuationem habeat) quod sibi illas vendicare possit, mihi ignotum esse, & fortasse ipsis etiam veteribus grammaticis fuisse dico. Præsertim tamē de duabus expositionibus id à me dictum intelligi volo, nimirum κτυπεῖ & ὀκριβᾶ. Nam quod attinet ad primā & vltimam, κοιμᾶται & διατείνει, eas suspicor esse à NOMINE Ἰλυὸς, SIVE Ἰλύα, quibus significatur latibulum ferarum, seu lustrum. Neque enim dubium esse potest quin Ἰλυὸς scribi possit, aut etiam scriptum fuerit, non minus quàm Εἰλυός: tum quòd pro Εἰλύω scriptum fuerit itidē Ἰλύω, vt abundè antea docui: tum verò quòd Ἰλύαι apud Hesychium extet, expositum, ὅθι τὰ θηρία αὐλίζεται, & φωλεοί. Quinetiā VERBVM Εἰλύει, (habens ει in prima) ab eo expositum itidem κοιμᾶται, sententiam meam, vel coniecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo: quippe quod exponatur ab eodem lexicographo, non solùm εἰλεῖται, συστρέφεται, κρύπτεται, sed quoq; κακουργεῖ & παραποδίζει. Si tamen & hic coniectura locum habet, dixerim παραποδίζει quidem dici quatenus ii qui βαδίζουσι παραποδιστί, reptātia imitantur quodammodo: at verò κακουργεῖ, quòd οἱ κακοῦργοι soleant irrepere in ea loca vbi volunt κακουργεῖν. Sed ne mihi quidem hæc mea coniecturalia commenta satis placent: qui tamen hoc addo, posse facilius aliquam idoneam excogitari harum significationum rationem, quàm illarum duarum quæ dantur actiuæ voci ἰλύει, nimirū κτυπεῖ, & ὀκριβᾶ. Verùm cur magis has expositiones quàm alias plurimas quæ apud eundem lexicographum extant, mirabimur?

C. ἜΓΧΕΛΥΣ, υος, & εως, Anguilla. A nomine ἰλὺς & verbo χέεσθαι, vel ἴσχεσθαι. Nam Eustath. vult hoc nomen ἔγχελυς esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλυῖ χέεσθαι, Etymol. autem, ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλυῖ ἴσχεσθαι. Athenæus libro 7, ἐκ τῆς ἰλύος esse deductum scribit, sed non addit quónam verbo huic nomini præfixo fiat ista compositio. Affert enim locum ex Aristophanis Equitibus, de anguillarum piscatoribus, quibus ad capturam aqua turbida & limosa seu cœnosa cōmodissima est. (Qui locus planè conuenit cum Gallico prouerbio, *Il fait bon pescher en eau trouble.* neque enim dubium est quin hoc ab iisdē piscatoribus originem duxerit) eique loco hæc subiungit, σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ἰλύος λαμβάνεται· ὅθεν καὶ ὠνόμασται ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος. Quibus subiungit, poetam (id est Homerum) volentem ostendere fundum ipsum fluuii comburi, dixisse, Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Mentionem enim ἐγχελύων factam ab eo esse ἰδικώτερον & κατ' ἐξαίρετον, vt fundum ardentis seu incensæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Homericus Iliad. φ. vbi annotat Eustath. huius nominis ἐγχέλυες nominatiuum singularem esse ἔγχελυς, proparoxytone: & ita dictam fuisse παρὰ τὴν ἰλύν. sonare enim ἔγχελυς quasi quis dicat ἐν ἰλυῖ χεομένη. generari enim ἐκ τῆς ἰλύος, idque scribere Oppianum. Quod autem ad declinationem huius nominis attinet, eadem tradit quæ & Athenæus: vel potius affert quæ ab eo traduntur: nimirum vt nominatiuum esse ἔγχελυς, sic accusatiuum ἔγχελυν. sed pluralem sequi declinationem nominis πῆχυς, cuius genitiuus est πήχεως. dici enim ἐγχέλεων in genitiuo, & ἐγχέλεις in accusatiuo. Apud ipsum Athenæum tamen legimus in plurali tam ἐγχέλυς, quàm ἐγχέλεις. vt lib. 8, circa principium, ἐν τῷ Ἐλώρῳ ποταμῷ λαβεῖν (Νυμφόδωρος videlicet) καὶ ἐγχέλυς μεγάλας, &c. (Statim pòst autem ipse Athen. non ἐγχέλυς sed ἐγχέλεις dicit) Sic ἐγχέλεις Βοιωτίας apud eum, libro 1. Inuenitur etiam ἐγχέλυες: vt apud Aristot. De historia anim. lib. 8, ζῶσι δ' ἔνιαι ἐγχέλυες καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ἔτη. (quum alioqui paulo antè dixisset, ἀποθνήσκουσι δὲ αἱ ἐγχέλυες οὐκ ἐπιπολάζουσαι, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων: itidémque genitiuum ἐγχελέων paulo antè vsurpat) Quinetiam ex Luciano afferunt v. lex. nominatiuum hunc ἐγχέλυες, itidémque accusatiuum ἐγχέλυας, & datiuum ἐγχέλεσι: & quidem partim fœminino partim masculino genere. Nomin. ἐγχέλυες masc. vbi scribit, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. At verò datiuum, fœminino genere, ταῖς ἐγχέλυσιν ἀπεικάζει: itidémque accus. τὰς ἐγχέλυας. Reperio alioqui apud eūdem alteram illam declinationem qua dicitur ἐγχέλεις, cum alibi, tū in hoc Timonis loco, οὐδὲ μίαν αἰτίαν ἀπολαβεῖν παρ' ἐμοῦ βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις ὑπὸ χεροῖν τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. Sic & apud Plutarchum ἐγχέλεις in accus. legimus, in lib. De prud. animalium, πολλὰς μὲν ἐγχέλεις ἱερὰς λεγομένας, τιθασοὺς χειροήθεις, ὥσπερ τὰς ἐν τῇ Ἀρεθούσῃ. Vbi obserua simul genus fœmininū: quod etiā multo frequentius me inuenire passim apud autores memini. Affert verò idē Athen. ex Aristotele & NOMEN Ἔγχελις, cum ι. (neque tamen genitiuus ἐγχέλεως inde esse putandus est, si ea quæ ex Eustathio modò allata sunt, sequi volumus: nimirum ita ab ἔγχελυς dici ἐγχέλεως, vt dicitur πήχεως à πῆχυς) At verò scholiastes Aristoph. in hunc Acharnensium versum, Σκέψασθε παῖδες τὴν ἀρίστην ἐγχέλυν, annotat, Atticos ἐγχέλυν, Bœotos ἔγχελιν appellare. Scribo autem ἐγχέλυν cum accentu in penultima, sicut apud vtrūque scriptū est, nimirum apud poetam & apud scholiastem. Quæ scriptura si mendosa non est, fuerit itidem NOMINAT. Ἐγχέλις, cum accentu in penultima scribendus. Sed eam suspectam mihi reddunt Suidas & Eustath. Ille enim eadem tradens, (vt alibi docui multa illum cum schol. Aristoph. habere communia) non ἐγχέλις habet, sed ἔγχελις. ita enim scriptum est apud eum, ἔγχελυς Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελις. Hic autem illum ipsum huius comici versum afferens, (in quo non ἀρίστην sed κρατίστην legit) habet ἔγχελυν proparoxytonè scriptum: sicut etiam dixerat paulo antè hoc nomen συμπαρεξωθεῖσθαι. Sed non tam Eustathii quàm Athenæi autoritate hîc nitendum est, quum ille ex hoc eum locum sumpserit, sicut & alios in quibus itidem ἔγχελυν & ἔγχελυς inuenies, libro 7. Putauit tamen Bud. veram esse illam, non hanc, scripturam: quippe qui illam in huius locum reponat, id est accentum ex antepenultima in penultimā transferat. Sed fieri potest vt ille idem Aristoph. & eius scholiastæ locus istud ei persuaserit. Habes porro apud eundem illum poetam, paucis versibus antè, ἐγχέλεις Κωπαΐδας, item τὰς ἐγχέλεις. Sic & in variis locis quos Athenæus profert, fœminino genere, non masculino, vsurpatum est hoc nomen.

Cæterùm ex illo Aristophanis loco cuius antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida & limosa piscantur, manauit prouerbium ἐγχέλεις θηρώμενος, id est Anguillas venans, seu captans, vt vertit Erasmus: qui etiam docet eos dici anguillas venari qui priuati compendii causa tumultus cient. Sumpsit autem hanc prouerbii istius expositionem ex Suida. ἐγχέλεις θηρώμενος, (inquit) ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. Non dubium est certè (vt antè dixi) quin & Gallicum illud prouerbium, *Il fait bon pescher en eau trouble*, eandem originem habeat.

C. Ἐγχελυοτρόφος, VEL Ἐγχελεοτρόφος, Anguillarum nutritor, Qui habet viuarium seu viuaria vbi aluntur anguillæ. Athen. lib. 7, Ἀρχέστρατος δὲ χαίρειν φησὶ τὰς ἐγχέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι· ὅθεν τοὺς ἐγχελυοτρόφους καθαρὸν αὐταῖς ἐπιχεῖν πειρᾶσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ. At verò apud Aristotelem, (in vulgatis quidem certè editionibus) non hæc, sed altera scriptura habetur. Nam lib. 8, De hist. anim. legimus in illis, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν οἱ ἐγχελεοτρόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ, ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον ἐπὶ πλατυμώνων, ἢ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας. ἀποπνίγονται γὰρ ταχύ, ἐὰν μὴ καθαρὸν ᾖ τὸ ὕδωρ. Sed quemadmodum ἐγχέλεις & ἐγχέλυας, item ἐγχέλεων & ἐγχελύων, sic ἐγχελεοτρόφος & ἐγχελυοτρόφος dici posse constat. Theodorus Gaza eo in loco ἐγχελεοτρόφοι vertit, Qui viuariis anguillariis dant operā.

C. Ἐγχελυωπὶς, ίδος, ἡ, Anguillæ aspectum habens. In v. l. est ἐγχελυώπιν, (ita enim ibi scriptum est, non ἐγχελυωπὶν)

genere neutro: eique tribuitur illa expositio, sed absq; A autoris nomine. Esse quidem certè poeticum potius quàm solutæ orationi vsitatum constat.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Anguillaris, seu Anguillarius. vt ἐγχέλειοι κρέας, Anguillaris caro, seu anguillaria, Anguillæ caro. Ex Aristoph. Acharn. ἐγχέλεια, siue τὰ ἐγχέλεια, pro τὰ ἐγχέλεια, subaudiendo κρέα.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, Viuarium anguillarium, vt vertit Gaza apud Aristot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγχελυοτρόφος.

Verbum ἱμείρω quod sequitur, quidam à nomine ἵμερος deductum esse putauerunt, quum ego contrà nomen istud ab illo verbo deriuatum esse arbitrer. Vtrocunque modo se res habeat, etymologia ab ἵεμαι si nomini ἵμερος conuenire potest, (nam hæc datur illi in meo veteri lexico) non minus verbo ἱμείρω conuenire queat. Sed & alias nominis huius etymologias afferam vbi de ipso agam.

-ἹΜΕΊΡΩ, ET ἱμείρομαι, Desidero, Cupio. B Interdum cum genitiuo, nónunquam cum infinitiuo. Homerus Odyss. κ, circa finem, Ὅς μοι ἀέλδοι ἐπέων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Sic apud Hesiodum, ἱμείρων φιλότητος. Et in Epigr. κύματος ἱμείρων. Itidemque apud Aristophanē, in Nubibus, τυχεῖν ὅπως γ' ὧν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. vbi obserua ἱμείρειν & ἐπιθυμεῖν de vna eadémq; re dici. (Sed & cum accusatiuo apud Sophoclem, in Œdipo tyrãno, pag. 151, meæ editionis, —γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες. Memini tamen C me alicubi hunc locū legere citatum cum alio participio) Cum infinitiuo autem, vt Odyss. lib. α. θανέειν ἱμείρεται. At voce actiua itidem vsus est Solon, Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω. Sic Epigramm. lib. 1, Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον αἰθαλοῦσθαι. In soluta autem oratione aut nunquam aut rarò inuenitur ἱμείρω: at passiuo ἱμείρομαι vsus est Theodoritus, Eccles. hist. lib. 1, ἱμείρεται τῆς τῶν Ἱεροσολύμων θέας συνήψαμένος, καὶ ἐξαιτεῖ τὸν βασιλέα βουληθεὶς. Et lib. 5, de martyribus loquens, αὐτόματοι γὰρ ἐπῄεσαν, τὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς D πρόξενον λαβεῖν ἱμειρόμενοι θάνατον. Apud Herodot. autem legitur etiam pass. AORIST. 1, Ἱμέρθην, Desideraui, Concupiui. vt ἱμέρθη ἰδέσθαι, Videre desiderauit, Subiit eum desiderium spectandi, seu cupiditas.

Ἵμερος, ου, ὁ, Desiderium, Cupiditas, Cupido. A poetis ἵμερος dicitur αἱρεῖν aliquem, id est Desiderium capere aliquem, vel (mutata forma orationis) Aliquis teneri desiderio seu cupiditate rei alicuius. Hesiodus Erg. Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ. Hom. Il. λ, Σῖτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Apud eundem non infre- E quens est ἵμερον ὦρσε, & quidem cum genitiuo γόου, vt Il. ψ, circa principium, —μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. Apud eundem Odyss. δ, legimus, —τοῖσι δ' ἄρα πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Alicubi autem ab eodem poeta dicitur ἵμερος ὦρτο, aut ὑπῆλθε. vt Odyss. π, Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. Vbi annotat Eustathius ἵμερον nō esse ἁπλῶς ἄλλοις ὄρεξιν, sed ἐπιθυμίας ἐπίτασιν: Latinè fortassis vsurpetur Libido hic potius quàm Desideriū, aut Cupiditas, & quidem cum gerundio Flendi: vt ἵμερος γόοιο, sit libido flēdi. Statius dixit etiam voluptatem F flendi, Epicedio in Glauciam Melioris: Iam flendi expleta voluptas? Sunt autem hoc vocabulo vsi quidam etiam solutæ orationis scriptores. Philo De mundo, τίνα τινὰ χρὴ νομίσαι τὸν δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἃ ὑπὸ πολλοῦ τε τοῦ ἑνὸς καὶ ποθεινοῦ τηλαυγῶς ἱμέρου πτερωθέντα, οὐ μόνον, &c. quæ Bud. ita vertit, Cuius tandem esse modi oculorum animæ cursum existimare debemus, qui præ ingenti ipsi desiderio perspicuè cernendi illud vnum, quasi alites facti, &c. Apud eundem aut certè alium eiusdem nominis scriptorem, legimus, lib. 1, De vita G Mosis, ὡς πολλοὺς ἵμερον ἐνσκήψασθαι τῆς ξένου τῷ πατρί.

Ἵμερος est etiam peculiariter Desideriū amatorium, id est, quo tenentur amatores. Hom. Iliad. ξ, Ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Eurip. Medea, Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Aristophanes in Ranis, Τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. (vbi ἵμερος vocatur quod antea dictum fuit πόθος. Quum autem dixisset Dionysius, —ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, interrogat Hercules, sitne γυναικὸς πόθος, an παιδός) Latinè aptè reddi posse existimo cupidinem, non fœminino genere solùm, sed & masculino, dando videlicet huic nomini eum vsum quem Latini dant quum genitiuum personæ ei tribuunt, aut certè subaudiendum relinquunt. Atque adeo possimus, vt opinor, ἵμερος αἱρεῖ με in illo Homeri loco reddere Capit me cupido, vt dicitur à Virgilio Capta cupidine coniux, Æneid. 7. Sic apud Ouidium legimus, Quid sit amor, sentit, nostrique cupidine captus Vritur. Idem alibi, Viderat hanc Ianus, visǽque cupidine captus. Alioqui dici etiam potest aliquis vel aliqua tangi cupidine, & tactus seu tacta cupidine. vt Metamorph. lib. 10, —útque rudis primóque cupidine tacta, Quod facit, ignorans, amat, & non sentit amorem. C Dicitur etiā Correptus vel correpta cupidine: vt hoc in versu, Arsit enim magna correpta cupidine regis. vbi notādus est ablatiuus Magna, genere fœminino: quum alibi sæpe masculinum genus locis huiusmodi adhibeat. vt in eo quem paulo antè protuli, habes, primo cupidine, (falsò enim credita est hic vox Primo esse aduerbium) & Metamorph. lib 8, Altera iamdudum succensa cupidine tanto, Perdere gauderet quodcunque obstaret amori. Vbi etiam obserua cupidinem & amorem de vna eadémque re dici. vt in loco alio quem pau- D lo antè attuli, Quid sit amor sentit, nostrique cupidine captus Vritur. Item in loco qui ex eiusdem poematis lib. 10, allatus fuit. Obiter autem animaduertendus est hic vsus nominis Cupido hac in signif. genere masculino: (quem quidam ignorans, putauit Primo esse aduerbium in loco illo, — primóque cupidine tacta) quum vulgò afferātur quidem exempla ex Horatio nominis huius masculino itidem genere ab eo vsurpati, verùm non significantis τὸν ἐρωτικὸν ἵμερον, seu τὴν ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, id est amatoriam cupiditatem, sed sim- E pliciter cupiditatem. vt quum scribit Carm. lib. 2, Nec leues somnos timor aut cupido Sordidus aufert. Et l. 3, Eradenda cupidinis praui sunt elementa. Itidémque in aliis aliquot locis ita vtitur. Quod si Seruius obseruasset, nequaquam, postquam scripserat genera plerunq; confundi aut metri ratione, aut hiatus causa: in exemplum attulisset illum Horatii locum, Nec cupido sordidus aufert. Atenim dicet forsitan aliquis, in his quidem Horatianis locis esse apertā generis mutationē, & quandam in hac mutatione κακοζηλίαν: at verò a- F pud Ouidium, vbi Cupido vsurpatur ἐπὶ τοῦ ἐρωτικοῦ ἱμέρου, perinde esse acsi Bacchum pro vino, Cererem pro frumento vsurparemus. Verùm quòd & altero genere interdum eadem in re vtitur, facit vt credā potius simpliciter pro cupiditate accipi, sed peculiariter pro cupiditate amatoria: vt ἵμερος est peculiariter ἐπιθυμία ἐρωτική. Vtrocunque tamen modo se res habeat, satis constat, meo quidem iudicio, ex locis quos protuli, (quibus addere possem multos in quibus cupidus dicitur is qui amore captus est, tanquam ἐπιθυμητικῶς) aptè nos red- G dituros ἵμερον, cupidinem, in isto Homeri versu, (quem & antea protuli) Ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Vbi hoc quoque obseruandum est, de re eadem vsurpari verbum ἔραμαι & nomen ἵμερον, vt cupidinem & amorē vidisti coniungi in quibusdā locis quos ex Nasone protuli. Nec verò apud Hom. de re eadē tantūmodo (vt in loco illo, ἔραμαι & ἵμερος de re eadē sed separatim dicūtur) dicta, sed copulata etiā inueniūtur φιλότης & ἵμερος, perinde acsi amorem & cupidinem copules: Iliad. ξ, Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Vt autem in isto Ho-

meri loco dicitur Venus donare ἵμερον, quo non solùm A homines sed deos etiam domat, sic & apud Euripidem in Medea legimus hæc chori ad eandem deam verba, Μήποτ' ὦ δέσποιν' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίης (sed repono ἐφείης) ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν. Quinetiam in alio Homeri loco eidem deæ vel potius eiusdem deæ cesto illa duo φιλότης & ἵμερος tribuuntur: Iliad. ξ, Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, Ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Vbi Eustathius ex veterum quorundam autoritate tradit, φιλότητα qui- B dem, esse præsentium: at ἵμερον, absentium. Sed eos id non dixisse Homericè: id est, hoc non conuenire cum eo vsu quem apud Homerum habet nomen ἵμερος. Iouem enim dicere in sequentibus, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ: Iunonis videlicet ἵμερος, præsentis tamen. Potius igitur videri NOMINE φιλότης significari simpliciter φιλίας: & interdum quidem Veneream, vt isto in loco: nonnunquam verò τὴν ὁμοτεχνικήν. vt in versu hoc, φιλότητι μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. At verò ἵμερον dici κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας: ideóque videri inesse huic C nomini Æolicam vocem ἔρος: vt ἵμερος dictus sit quasi ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Sed quod ad hanc deductionem nominis ἵμερος attinet, in ea ludere voluisse Eustathium suspicor: pro ludicra certe habendam censeo, etiamsi ab illo tanquam seriam allatam esse constaret. Sed in eo quoq; ab eo dissentio quòd ἵμερον vult propriè de amatoria cupiditate vsurpari, quum enim extet & verbum ἱμείρειν, seu pass. ἱμείρεσθαι, quo generaliter significatur Cupere, Desiderare, vt ipsum etiam nomen generalem cupiditatis seu desiderii significatio- D nem habeat, deinde peculiariter de amatoria cupiditate dicatur (id est, qualis est eorum qui amore capti sunt seu earum quæ amore captæ sunt) rationi consentaneũ esse videtur. Cæterùm quod de deriuatione nominis ἵμερος tradit, ἐκ τοῦ ἱμάντος, idem & de verbo ἱμείρειν: quũ tamen vnum quidem inde deriuatum esse, (fingamus enim veram esse illam deriuationem) deinde alterum ex eo factum dicendum foret. Verùm vt ad alias nominis ἵμερος deriuationes seu etymologias veniam, in meo vet. lexico ab ἵημι deductum esse traditur: quoniã E ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸ ποθούμενον. Sed non satis inter se cõuenire videtur quæ ibi scripta sunt: quia primùm dicitur ἵμερος, quo significatur ἐπιθυμία, esse à VERBO ἵημι, quod est ἐπιθυμοῦμαι: deinde in huius etymologiæ ratione quæ subiungitur, verbi illius ἵημι locum occupat verbum ἵεμαι, quod significationem illam nõ admittit quæ verbo ἵημι tribuitur. (cuius tamen exemplum desidero) Neque enim quum dicit ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸ ποθούμενον, possis ἵεται exponere itidem ἐπιθυμεῖται. Ibidem dicitur ἱμείρω esse ab hoc ἵμερος, quum ego F contrà hoc ab illo deductum esse & pro verbali haberi debere censeam. Quinetiam differentia nominis ἵμερος à nomine ἔρως ibidem hæc traditur: vt ἔρως quidem sit τὸ διὰ τῆς ὁράσεως ἐρᾶν: at ἵμερος sit, τὸ μετὰ τὴν ὄρεξιν ἐπιθυμεῖν. Quid verò Plato in suo Cratylo de nominis huius etymologia? Ex eo dictus est (inquit) ὅτι ἱέμενος ῥεῖ, καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἵεσιν τῆς ῥοῆς. Repono autem ibi ἕσιν spiritu aspero pro ἴσιν quod tenuatum est: vt conue- G niat hoc NOMEN ἕσις (quod an vsitatum sit, dubium esse queat) cum præcedente participio ἱέμενος, & eo significetur Cupiditas seu Desiderium: sicut ἱέμενος aspiratum pro ἐφιέμενος poni scimus. Atque adeo hoc ipsum ἐφιέμενος legit Ficinus, non ἀφιέμενος. cui libenter de hac lectione assentior, sed de præcedentis participii ἱέμενος interpretatione ab eo dissentio. Existimo enim illud simplex ἱέμενος non aliud esse quàm compositum ἐφιέμενος: & addi à Platone καὶ ἐφιέμενος tanquam per epexegesin. At ille ἱέμενος vertit Incita- H tus: itidémque verbale ἴεσιν Incitamentum, seu impetũ: vel ἱέμενος legẽs spiritu tenui, vel certè differentiam quæ statuitur inter VERB. ἵεμαι aspiratum, & inter VERB. ἴεμαι tenuatũ, confundens. quum ἵεμαι potius scribendũ existimetur in cupiẽdi significatione, at ἴεμαι pro Incitatus feror, seu Impetu feror. Illud autem verbale nomen ἕσις inuenitur & in alio eiusdem libri loco: vbi nimirũ dicitur νόησις esse ἡ τοῦ νέου ἕσις. Ibique rectius quàm hîc ab eodem interprete redditur, videlicet Desiderium. Verùm ibi quoque perperam scriptũ est ἴσις spiritu tenui. Cæterùm ab ipso Platone hæc vocis ἵμερος à VOCE Πόθος differentia statuitur, quòd qui ἵμερος vocabatur ὅταν παρῇ οὗ τις ἐφίετο, vocetur πόθος, ἀπογενομένου.

Ἵμερος, Cupido, deus. Apud Lucianum in dearum iudicio, Venus duos filios se habere dicit, Ἵμερον & Ἔρωτα. Eius hac de re verba sunt hæc ad Paridem, παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. Τούτω σοι παραδώσω, ηγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. Deinde vtriusque officium describens, simulque ad horum nominum originem respiciens, addit, καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦτ' αὐτὸ ἔσται, ἱμερτόν τι ἔσῃ καὶ ἐράσμιος. Apud Pausaniã non solùm coniunguntur Ἔρως & Ἵμερος, sed illis additur Πόθος: in Atticis, pag. 32, Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος, εἰ δὴ διάφορά ἐστι κατὰ ταὐτὸ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι. Apud Platonem quoque in illo Cratyli loco horum trium itidem mentio fit simul, verùm non itidem de personis sed de rebus dicuntur. Vbi tria illa nomina ἔρως, ἵμερος, πόθος, tribus Latinis cõmodè reddi possunt, amor, cupido, desiderium. At quum personarum (deorum videlicet) nomina sunt, tum NOMEN Πόθος aliam interpretationem postulat, quam fortassis in illa lingua reperire haud possit. Intelligitur enim (vt opinor) ille deus qui desiderium eius quæ amatur excitat, & dulci eius recordatione animum velut titillat. Quum autem idem cum ipsa actione desiderandi (vt ita loquar) nomẽ habeat, ne idem in Latina lingua fieri possit, obstat generis differentia: quum desiderium neutrius, non masculini, vt illud, generis esse sciamus: masculinum autem nomen eandem omnino vim habens nullum afferatur.

Ἵμερος est etiam id in oculis quo intuentium amor conciliatur. Pollux libro 2, de oculis loquens, postquã docuit oculos posse describi cum aliis appellationibus tũ his: γοργώδεις, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, seu αἴγλην aut αὐγὴν ἀφιέντες, ὑγροὺς, ἵνα γλαυκοί, subiungit, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἵμερος. id est, Et quod ab illis defluit, ἵμερος. Sed debuit fortassis alio potius vocabulo vti quàm isto ἀπορρέον: præsertim quum postea περὶ δακρύων loquens, dicat itidem τὸ καταρρέον ἐκ τῶν ὀμμάτων. debuit inquã potius (meo quidem iudicio) illud ἀπορρέον expositioni vocis δάκρυον reseruare: nequis putaret intelligi illud ἀπορρέον, esse aliquid ὑγρόν: sicut de lacryma dicit τὸ καταρρέον ἐκ τῶν ὀμμάτων ὑγρόν. Miniméque ad hoc ὑγρὸν pertinere existimandi sunt qui DICVNTVR ὑγροὶ ὀφθαλμοί, vel lubrici & mobiles, vt Cicero loquitur: vel quales sunt oculi hominum qui ὑγροὶ vocantur, id est ἀκατάφοροι εἰς τὰς ἡδονάς, sequendo Hesychii & Suidæ expositionem: (nisi quod ex Hesychio scribendum esset ἐγκαταφερεῖς) cum qua optimè cõuenit quod apud Pollucem legimus, de cinædo, ei cum alias multas appellationes tribui, (quas recenset) tum has, ὑγρὸς & ὑγρόνους. (Vbi obiter obseruandũ etiã est hoc COMPOS. ὑγρόνους, vtpote in quo nomen ὑγρὸς ipsi etiam animo tribuitur, seu ipsi menti. est enim ὑγρόνους cui est ὑγρὸς νοῦς, seu habens ὑγρὸν νοῦν. adeo vt non malè conueniat ὑγρόνοις cum θήλεσι τὴν ψυχήν: quod ab eodem Polluce de cinædo itidem dicitur: sicut & γυναικίας ac γύννις) Oculus mollis non malè reddatur, meo quidem iudicio. licet aliam significationem habeant oculi molles in isto Nasonis loco, De remedio, lib. 1, Si malè dentata est, narra quod rideat illa: Mollibus est oculis? quod fleat illa, refer. Neque enim dubium est quin molles oculi hic dicantur qui facilè ad lacrymas mouẽtur: siue oculis tribuatur mollitia quæ à corde proficiscitur, (vt apud eũdem poetam legimus molle cor) siue molles oculi eo dicantur modo quo à nostratibus teneri. vox enim nostra *tendres* est Latina Teneri, id est facta ex hac. Vocamus autem *des yeux tendres*, vel *tendres à pleurer*, qui facilè ad lacrymas mouentur seu impelluntur. quod scimus à natura muliebri sexui multo

magis

magis quàm virili esse insitum. Legitur porro illud ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ cum alibi tum apud Ælium Dionysium, A
vbi exponens ἰλλώπτειν & ὑπιλλώπτειν, dicit esse, ὑγροῖς καὶ ἐπιμύουσι καὶ καταπίπτουσι ὄμμασι ἐμβλέπειν. Quocunque autem nomine Latino debeant exponi ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ, videntur esse ii qui aliquid procacitatis seu petulantiæ habent: & quales appellamus nostrate lingua *Des yeux attrayans*, vel *Des yeux affettez*. Ac certè conuenit illa significatio verborum ἰλλώπτειν & ὑπιλλώπτειν (id est quam illis tribuit Ælius Dionysius) cum ea quā habet COMPOS. Καταιλλώπτω, in isto epigrammat. B
versu, Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ καταιλλώπτοντι Πελάγῳ. neque enim hic καταιλλώπτειν de eo gestu oculorum dicitur quo vtuntur οἱ μυκτηρίζοντες seu καταμωκώμενοι. (de qua significatione dictum antea fuit) sed potius καταιλλώπτοντι exponere hic debemus eodem modo quo Ælius Dionysius ἰλλώπτειν & ὑπιλλώπτειν exponit. Certè quòd addatur θῆλυ, eo magis impellor vt credam istud καταιλλώπτειν illis ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς conuenire, sequendo ea quæ de nominis ὑγρὸς significatione disserui. Iam verò & limi oculi videntur posse ὑγρῶν ap- C
pellatione comprehendi: ita quidem accipiēdo illam vocem vt ab Ouidio accipitur, vbi dicit, Limis subrisit ocellis. Ipsum certè etymum (si ab ἰλλὸς verba illa deducamus) planè interpretationem huiusmodi requirere manifestum est. Et hæc quidem obiter de his dicta sint: quibus quanuis non suus datus sit locus, id est is quem series alphabetica postulat, non minus tamen lectori quàm si ibi dicta essent, sunt profutura.

Ad ἵμερος autē vt reuertar, variis modis eū poetæ describunt. neq; enim dubiū est quin illi, quum canunt oculos esse in amore duces, (vt legimus apud Proper- D
tium, Si nescis, oculi sunt in amore duces) quum canunt oculos esse fores seu fenestras quibus intrat amor, quum sagittis quæ ex oculis puellarū prodeunt, peti se conqueruntur, (quò pertinent illi Anacreontis versiculi, Σπαράξ δὲ χαρίτας ἄμος Ἀπ' ὀμμάτων βάλλων με) quū alicuius puellæ oculos vocant loquaces, vel dicunt eos non tacere, (vt Naso, Non oculi tacuere tui) quum dicūt oculos fateri ignem, quū dicunt puellam oculis aliquid promittere, (quorum vtrūque apud eū- E
dem poetam legimus) quum puellam quampiam suos oculos rapuisse queruntur, (vt Naso, Tu quoque quæ nostros rapuisti nuper ocellos) aut quum inducunt vicissim puellam raptos seu ablatos sibi oculos querentem, (vt Medea Iasoni apud eūdem, Abstulerant oculi lumina nostra tui) quum denique oculos alicuius puellæ vocant sua sidera, (quod argutis oculis præsertim conuenire, ostendit ille Nasonianus versus, Argutos habuit, radiant vt sidus ocelli) non dubium est, F
inquam, quin poetæ quum hæc aliàque id genus plurima de oculis dicūt, ἵμερον illum de quo nunc agitur, describant. Verùm ex huiusmodi locis potius quid valeat vox ἵμερος, quàm quo nomine eā debeamus interpretari discimus: ac profectò quum existimem frustra quæsitum iri vocabulum Latinum quod vnum vni Græco respōdeat, si duobus aut etiā tribus vim eius expressero, lectori satisfecisse me putabo. Reddo igitur hic ἵμερος Amoris illicium in oculis, Amoris illices oculi, (aut simpliciter Illices oculi) Oculorum philtrum, seu Philtrum ab oculis prodiens, Aspectus G
amoris conciliator.

Ἵμερος tanquam venenū quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Eustathius, afferens hunc eius locum, μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίεις (nisi potius scribendum ἐφεῖς) ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν. Qui locus ex Medea huius poetæ est sumptus. inde enim & ipse eum antea protuli: scribens μή ποτ' ὦ δέσποινα, vt ibi legitur. Est porro hæc δέσποινα, Venus, ad quam sermo dirigitur. Non malè autem fortassis hunc etiam locum ad ea quæ περὶ ἱμέρου in proximo thémate di- H
cta fuerunt, referemus: vt intelligamus, ἵμερον, id est amoris illicium, quod ex oculis alicuius emanat, esse venenum quo Venus suas sagittas tingit. Alioqui potest etiam generalius accipi pro cupidine, (sicut antea hanc illi significationem dedi) eo sensu quo dicitur Captus vel capta cupidine, Tactus vel tacta cupidine: aut etiam cum aliis verbis, vt in præcedentibus docui.

Ἵμερος, est etiam certa quædam ᾠδή, id est cantilena, seu canticum: siue certæ cuiusdam cantilenæ nomen, aut cantici. Vide Pollucem lib. 4, cap. 7.

ADIECT. Ἱμερὸς est Desiderabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur. Sed reddi etiam potest Amabilis, Suauis. Affertur ex Anthol. epigrammatum & in superlatiuo gradu, ἱμερώτατον κάλλος. Ab Hesychio ἱμερόν exponitur ἐπέραστον, ποθεινόν. ἱμεροὶ autem, ποθεινοὶ & ἐπιθυμητοί: necnon ἀγαθοί, ἐρατοί, ἀγαπητοί, ἀγαθοί. Rarum tamen esse puto vocis huius vsum pro adiectiuo nomine: licet inueniatur & COMPOS. Ἱμερόφωνος, in eodem libro, pro Dulciloquus.

Est denique & proprium NOMEN Ἵμερος, vnius ex tyrannis Seleuciæ. Inuenitur alioqui & VOCAB. Ἱμέριος proprium itidem nomen. Apud Plutarchum De discern. adul. ab amico, est cuiusdam κόλακος nomen. Sic vocatus fuit & quidam rhetor aut sophista, cuius declamationes à me editæ fuerunt cū Polemonis & aliorum quorundam declamationibus. Meminit Suidas: apud quem legitur ETIAM Ἱμερία, & dicitur esse fluuius. (Sed perperā in Germanica editione pro Ἱμερία scriptum est Ἱμερίαν)

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, Desiderabilis, Optabilis. Item Amabilis, Suauis, Gratus. In Anthol. epigrammat. ἱμερόεις dicitur cestus Veneris, (cui Homerus ἵμερον inesse perhibet) Αὐτὴ σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαζῶν Κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν. Homerus Iliados ε, valde apto epitheto, ἔργα γάμοιο appellauit ἱμερόεντα, hoc in versu, Ἀλλὰ σὺ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Apud eundem legimus ἱμερόεν κιθάριζε, Iliad. σ, vbi ἱμερόεν aduerbialiter ponitur, Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Quod verò apud eundem legitur Odyss. κ Πᾶσι δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, mirum videri possit, propter hoc adiectiuum ἱμερόεις. quomodo enim γόος potest ἱμερόεις appellari? Sed ego existimo Homerum, cui frequens est ἵμερος ὑπὸ γόοιο, hoc loquendi genus voluisse in illud resoluere.

Ἱμερόεις est etiam ἐπιθυμητικὸς, si Suidæ, vel potius si vulgatis exemplaribus operis illius credimus. Eum enim ἐπιθυμητὸς scripsisse (quo & ἱμερτὸς ab Hesychio exponitur) magis verisimile est. Alioqui retinendo ἐπιθυμητικὸς, actiuam etiam significationem habere nomen illud ἱμερόεις dicendum erit.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Sed hoc ἱμερτὸς habet potius formam nominis verbalis ab ἱμείρομαι. Eustathius illud ἱμερόεντα quod paulo antè ex Homero attuli, exponit ἱμερτά. Hesychio ἱμερτὸν est ἐπέραστον, & καλὸν, ποθεινὸν, ἐπιθυμητὸν, ἐράσμιον. Itidémque Suidæ ἱμερτὸς est καλὸς, ἐπέραστος, ποθεινός. Quas expositiones sequēdo, ἱμερτὸς erit (sicut & ἱμερόεις) Desiderabilis, Optabilis: item Amabilis, Suauis, Gratus: necnon Pulcher, seu Venustus. At vulg. lex. ἱμερτοῖσιν ὑδάτεσσι interpretatur liquidis aquis, in isto Apollonii loco, Ὅν Νύμφαι ἱμερτοῖσιν αἰγλήεντ' ὑδάτεσσι. Sed fidem huic interpretationi non adhibeo. In iisdem est SVBST. Ἱμερτὴς, redditum Desideratus: subiungitúrque Suidæ expositio ὁ ἐπιθυμητής: quum tamen hoc vocabulum ἐπιθυμητὴς minimè sonet Desideratus, sed potius Desiderator, Concupitor, si his vti liceat. Sed ἱμέρτης scribendum potius esset, meo quidem iudicio, in hac nominis ἐπιθυμητὴς significatione: at ἱμερτὴς sonaret ἐπιθυμητός: atque vt ἱμέρτης, ἱμέρτου, ita ἱμερτὴς, ἱμερτοῦ, declinandum esset. AT VERO Ἱμέρτη nomen Lesbi insulæ, est fœmin. illius Ἱμερτὴς: sed ex appellatiuo nomine in proprium quodammodo transibat quum ita vocaretur Lesbus. Huius autem appellationis meminerunt Hesychius & Eustathius. In iisdem illis vulg. lex. est NOMEN Ἱμεραῖος expositum Desiderabilis & Optabilis: quum tamen reperiam duntaxat hoc Ἱμεραῖος pro eo qui est ex Siciliæ vrbe cui NOMEN Ἱμέρα. Redditurque Himeræus, & Himerensis. Est verò & heroinæ cuiusdam nomen Ἱμέρα.

Sed à Suida affertur ETIAM Ἰμεράζε tanquam nomen cuiusdam anus, necnon ciuitatis. A

Ab ἵμερος est etiam VERBVM Ἱμείρω, idem significans quod ἱμείρω. (ex quo factum esse nomen illud ἵμερος antea docui) Legitur enim apud Hesychium & alium quempiam, ἱμέρει, ἐπιθυμεῖ, θέλει. Suspecta tamē esse potest vtrobique exemplaris fides. Nam ad Hesych. quod attinet, Germanica editio ex Aldina emendari potest. (Alioqui nō minus nouum videri queat ἱμείροις quod apud eum legimus, idem valens quod ἱμέροις, quàm ἱμέρει, idem valens quod ἱμείρει. Estque notandus ibidem ille accusatiuus ἱμείροις: habens NOMINAT. Ἵμεροι, significans ἔρωτας & πόθους: sicut ille ἱμείροις exponit ἔρωτας & πόθους) AT VERO Ἱμερώδης peculiarem quandam significationem habet, de puella B dictum pro Rem habere cū viro, Coire cū viro: quòd videlicet coitus seu concubitus ab amore proficisci soleat: vnde etiam amoris opus interdum à poetis appellatur. Sic apud Hippocrat. ἱμερωθῆναι Galenus exponit ἀνδρὶ μιγῆναι. Sed in vulgaribus lexicis affertur VERBVM Ἱμέρομαι, tanquam thema illius ἱμερωθῆναι: diciturque esse, prima significatione, Induco ad desiderium. Cui interpretationi fidem derogandam esse censeo.

Ἵμεξα autem in hūc locum reseruaui quòd dubium cuipiam esse possit vtrum in numero deriuatorum ex nomine ἵμερος censeri debeat. Significantur enim hac voce ἵμεξα flores & coronamēta quæ ad expiationes lustrationésque adhibebantur. Quæ expositio petita est ex Hesychio.

Nomen ἰξὸς, de quo nunc agere oportet, valde dubium est vbi poni debuerit: quum tres eius afferantur deriuationes seu etymologiæ, sed tales vt nulla earum fide digna esse videatur. Verùm qualescunque illæ sint, (quarum alioqui duæ Etymologi simul & mei veteris lexici autoritate nituntur: tertia autem solo lexici illius testimonio confirmatur, quod sciam) post tria hæc verba, vel potius post vnum ex his tribus, ponendum fuisset, Ἄγω, Ἴκω, Ἔχω.

ἸΞΟΣ,

ἸΞΟΣ, οῦ, ὁ, Viscum. Plutarchus in Coriolano, θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰξόν. Hesychio ἀσωλὶς est φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξὸς, id est, Planta è qua prouenit viscum. A Luciano metaphoricè vsurpatur in libro De scribenda historia. quum enim dixisset, μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν ἢ τειχῶν ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν: subiunxit, ἀλλ᾽ ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν. Vbi Micyllus interpres metaphoram retinuit, interpretans ἰξὸν non solùm viscum sed & glutinum. ita enim locum hunc reddidit, Maximè autem temperantia quædam adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum, aut fluuiorum: vt ne vim ac potestatem verborum ineptè ac præter rem ostentare velle videaris, tuúmque ipsius negotium agere, historia omissa: sed modicè adhibitis illis, vtilitatis & perspicuitatis tantùm gratia, mox inde digrediaris, visco seu glutino quod in hac re est, atque vniuersa tali gulositate euitata. Ego autem existimo ἰξὸν, id est viscum, vocari à Luciano materiam quam res ipsa præbet ostentādæ facultatis dicendi: quæ materia talis est vt quū quis in eius tractationem se immiserit, inde orationē suam expedire seu extricare non possit, sed ita hæc illi tenaciter adhæreat vt visco aues adhærere solent. Et quoniam in huiusmodi descriptionibus sibi placere & indulgere plerique historici solebāt, atq; auidè hanc ostentandæ λόγων δυνάμεως, id est, facultatis dicendi, siue eloquentiæ, (nō potestatis verborum, vt interpres reddit) occasionem arripiebant, ideo λιχνείαν quoque vocat. Hæc mea est de isto loco sententia, dum aliquis meliorem quampiam proferre visus fuerit. Est autem obiter notandus & NOMINIS λιχνεία metaphoricus iste vsus. C D E

Ἰξὸς est etiam planta quædam, teste Hesychio. Itidem certè à Latinis frutex quidam appellatur viscum. F

Ἰξὸς redditur etiam Arundo aucupatoria: quòd ab Hesychio exponatur κάλαμος ἰξευτικός. Vide Ἰξευτής.

Ἰξὸς, sicut & ἰξία, pro varice. vide Ἰξία.

Ἰξὸς tres habet etymologias, sed tales vt nulli earū multum fidei adhibeam. Ἰξὸς (inquit Etymologus) est ἡ παγὶς τῶν στρουθίων, id est, pedica passerum. (sic autem appellat, quòd visco veluti pedica seu compedibus irretiti teneantur. Et quòd peculiariter mentionem facit στρουθίων, conuenit cum ea expositione quam Hesychius nomini ἰξευτὴς tribuit, exponens στρουθοπάγης) Quibus adiungit, quasi ἄξος τις ὤν. nimirum παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα. Vel (inquit) ab ἵκω, ἴξω, ἰξός: videlicet ὁ φθάνων μέχρις αὐτοῦ ἢ ἐπὶ αὐτὸν τὰ ὄρνεα μέχρις ἂν αὐτοῦ φθάνωσι τὰ πτηνὰ πετεινά. αὐτὸ τὸ ἰξὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ συνάγεται. Hactenus Etymologus. At in meo veteri lexico additur tertia deriuatio, à verbo ἔχω, significante κρατῶ. vt ab eius futuro ἕξω fiat ἑξὸς, quod mutetur in ἰξός. G

VERVM Ἰξοὶ Hesychio sunt etiam οἱ γλίσχροι καὶ φειδωλοὶ, id est tenaces & parci. In qua significatione minimè necesse puto aliam nominis illius deriuationem quærere. existimo enim esse metaphoricam, & vocari hominem parcum ἰξὸν, id est viscum, quòd manus tenaces habeat tāquam viscum, siue quòd omnia eius manibus, tanquam visco, inhærescant. Tale est quod nostrate lingua de quibusdam dicimus, Ils ont les mains gluantes: id est, Habent manus viscatas: de iis quorum manus quicquid attingunt, ad se attrahunt tanquam viscatæ. Atque adeo optimè conuenit & Græci vocabuli γλίσχροι & Latini Tenaces metaphora cum ea de qua nunc agitur: quum ipsum quoque viscum γλίσχρον & tenax appellari possit. Quæ quum ita sint, non video cur aliam hæc significatio deriuationem sibi postulet. quanuis enim non dicatur pluraliter ἰξοὶ, vt nec visca Latinè, à ratione tamen non abhorret vt si ἰξὸς vocetur aliquis qui tenax sit & parcus, perinde acsi nominaretur viscum: itidem plurali numero ἰξοὶ nuncupētur qui tenaces sunt & parci. Siquis tamen aliquid melius hac de significatione attulerit, id lubenter amplectar.

C. Ἰξοβόρος, ου, ὁ & ἡ, VEL Ἰξοβόρος. (q.d. Visciuorus) Visco vescens. Valétque idem & ἰξοφάγος, seu ἰξιφάγος, de quibus mox dicetur.

C. Ἰξοφάγος, ου, ὁ & ἡ, SIVE Ἰξιφάγος, idem quod ἰξοβόρος seu ἰξοβόρος, quæ proximè præcedunt. Sed quum generalem significationem hæc habeant, & de omnibus auibus dicantur quæ visco vescuntur, (quæcunque illæ sint) peculiariter de quibusdam turdis dicuntur. Nam ex tribus κιχλῶν (id est turdorum) generibus, vnū esse earum quæ ἰξοφάγοι appellantur, dictum antea fuit: ab Aristotele autem ἰξοβόροι, nomine idem significante, nuncupantur. Κιχλῶν δὲ εἴδη τρία (inquit, libro 9, De hist. anim.) ἡ μὲν, ἰξοβόρος· αὕτη δὲ οὐκ ἐσθίει ἀλλ᾽ ἢ ἰξὸν καὶ ῥητίνην.

C. Ἰξοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Viscum ferens, seu gerens. Apud Sophoclem in Meleagro, ἰξοφόρους δρῦς sunt αἱ ἰξὸν φέρουσαι, teste Hesychio. Apud Oppianum autem legimus ἰξοφόρους δόνακας, significantem τοὺς λιθίνους λύγους, vt scribit Eustathius. Neque tamen affirmat, sed dicit videri hoc velle significare.

Ἰξώδης, εος, ὁ & ἡ, Viscosus, Visci modo lentus, Tenax.

Ἰξιόεις, εντος, ὁ. Viscosus. quo vocabulo vtitur Palladius, licet in vulgatis dictionariis non extet. Redditur etiam Lethalis: de qua significatione dicam infrà, vbi agam de nomine Ἰξίας.

Ἰξεύω, Visco aues capio. Sed generalius Capto aues, Venor aues, (nam verbum venor ad eas etiam extenditur) Aucupor. VNDE EST Ἰξευτής, οῦ, ὁ, Auceps. Magis propriè q. d. Viscator. (sicut ἰξεύτρια redditur Viscatrix) Qui visco aues capit. Ab Hesychio exponitur VOCE Στρουθοπάστης, quæ sonat (vt opinor) Passerum captor, Qui passeres capit. Videtur enim compositum esse hoc nomen (quod vix antiquum esse credo) ex nomine στρουθὸς & verbo πάσασθαι. Et quòd passerum hîc peculiariter mentio fit, conuenit (vt antea docui) cum eo quod apud Etymologum legimus, ἰξὸν esse τῶν στρουθίων παγίδα. Vtuntur autem οἱ ἰξευταὶ, id est aucupes, καλάμοις siue δόναξιν, (id est calamis siue arundinibus) qui itidem ἰξευταὶ appellantur. Legimus enim in Anthol. epigramm. ἰξευταῖς καλάμοις, necnon ἰξευτᾷ δόνακι. (Quibus in locis ἰξευτὴς ponitur pro ἰξευτικός: de qua voce dicetur infrà) Horum autem calamorum fit mentio & à Bione in quodam elegantissimo idyllio, cuius initium est, Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος. (quod NOMEN Ἰξευτὰς Doricum est pro ἰξευτὴς) Sed afferam primos huius idyllii versus, vtpote aliquid etiam habentes ad ἰξευτῶν τέχνην pertinens: Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. ὡς δ' ἐνόασε, Χαίρων, ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ, Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων, Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευε. Quos versus olim Venetiis ita reddidi, primis ferè iuuentutis annis, Auceps fortè puer dum venaretur opaca In sylua volucres, infelix omen, Amorem Fronde super buxi vidit pallente sedentem. Tunc puer exultans, magna velut alite visa, Continuò viscum calamósque recolligit omnes, Insidiásque omnes volitanti tendit amori.

FOEM. Ἰξεύτρια, ET Ἰξευτρεία, Viscatrix. Sed crediderim, vt ἰξεύτρια est tanquam ab ἰξευτής, (sicut ποιητὴς habet fœmininum ποιήτρια) ita ἰξευτρεία esse tanquam ab adiectiuo mascul. ἰξευτρεύς. Plutarchus in libro De fort. Rom. καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστιν ἐν Παλατίῳ καὶ τὸ τῆς ἰξευτρίας, εἰ καὶ γελοῖον, ἀλλ' ἔχον ἐκ μεταφορᾶς ἀναθεώρησιν, οἷον ἑλκούσης τὰ πόρρω, καὶ κρατούσης συμπροσισχόμενα. Quæ Budæus ita reddidit, in ea quam edidit illius libelli interpretatione, Iam primùm igitur idiæ [id est priuatæ] fortunæ delubrũ in palatio situm est. est & ixeutriæ, [id est viscatricis] tametsi id nominis ridiculum est, sed non abs re tamen, translatione id dante, ac si dicas, tenaciter attrahentis quicquid illi hæsiſſet. Et hoc quidem in loco (vti vides) extat prior illa scriptura ἰξεύτρια, quæ magis mihi placet. At in alio eiusdẽ Plutarchi reperitur posterior ἰξευτρεία, vbi ipsemet interpretatur Viscata. Is legitur in Rom. quæst. seu problem. καὶ τί αὖ τις ἐπιζητοίη τὰς ἄλλας ἐπωνυμίας, ὅπου τύχης ἰξευτρείας ἱερόν ἐστιν, ἣν Βισκᾶταν ὀνομάζουσιν, ὡς πόρρωθεν ἡμῶν ἁλισκομένων ὑπ' αὐτῆς, καὶ προσισχομένων τοῖς πράγμασι; Extat verò & substantiuum NEVTRVM Ἰξευτήριον, quod redditur Aucupium. In vulg. lexicis habetur ETIAM Ἰξευτείας, quod exponitur, Quæ, tanquam viscum, procul existentia detinet. Sed mendosam esse hanc scripturam arbitror, & pro ἰξευτρείας per errorem irrepsisse, ex illo Plutarchi loco quem paulo antè protuli: præsertim quum expositio etiam cum illa cõueniat. Credibile est certè aliquem ex illo Plutarchi loco margini sui dictionarii adscripsisse, deinde alium inde hoc vocabulum describentem, non ἰξευτρείας (vt erat huius linguæ rudis) sed ἰξευτείας scriptum esse credidisse.

Ἰξευτικὸς, οῦ, ὁ, Ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. vt ἰξευτικὸς κάλαμος apud Hesychium: vbi scribit, Ἰξὸς, εἶδος φυτοῦ, καὶ κάλαμος ἰξευτικός. Sonat autem κάλαμος ἰξευτικὸς, q. d. Calamus viscatorius, seu Arundo viscatoria. (nam viscatrix arundo responderet potius illi præcedenti ἰξευτὴς κάλαμος) Ex Ouidio autem reddi potest Viscata arundo: vt ille dicit Aues fallere viscata virga.

Ἰξευτικὸς, si Suidam sequimur, capitur etiam pro ἰξευτὴς, id est Auceps, Qui visco capit aues. Nam ἰξευτὴς ab eo exponitur hoc nomine ἰξευτικός: & additur, ὁ δι' ἰξοῦ τοὺς ὄρνεις θηρῶν, ἤτοι κάλλης τινός. Sonabit autem propriè ἰξευτικὸς (dãdo illi eum etiam vsum quem alia eodem modo terminata obtinent) Peritus capiendi visco aues.

Ἰξία, ας, ἡ, etiam dicitur, eadem significatione qua ἰξὸς, pro Visco. Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 22, ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φύεσθαι. Legitur apud eundem hac in significatione cum alibi, tum verò l. 3, De caus. plant. c. 16, vbi differit de arbore quæ πρῖνος vocatur, id est ilex: φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον, κόκκον τινὰ φοινικοῦν. ἴσχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὑφέαρ. ὥστε ἐνίοτε συμβαίνειν τέτταρας ἅμα καρποὺς ἔχειν αὐτήν· δύο μὲν, τοὺς ἑαυτῆς, δύο δ' ἄλλους τόν τε τῆς ἰξίας, καὶ τὸν τοῦ ὑφέαρος. καὶ τὴν μὲν ἰξίαν &c.

Ἰξία vocata fuit & quædam planta, quæ alio nomine chamæleon albus. Ideo autem ἰξίαν vocauerũt quia ἰξὸς (id est viscum) quibusdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro mastiche vtuntur mulieres. Dioscorides l. 3, c. 10, Χαμαιλέων λευκός. ἰξίαν ἔνιοι ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι περὶ τὰς ῥίζας αὐτοῦ. ᾧ καὶ ἀντὶ μαστίχης χρῶνται αἱ γυναῖκες. Dubium porro esse posset vtrum à nominato ἡ ἰξία esset ille accusatiuus ἰξίαν, an potius ὁ ἰξίας pro eius nominatiuo haberi deberet: sed Plinius nominatiuum facit Ixia, non Ixias: si vulgatæ eius editiones non mentiuntur. Legimus enim l. 22, c. 18, ex Dioscoride, Chamæleonem aliqui ixiam vocant. Et paulo pòst, Quibusdam in locis viscum gignit album sub alis foliorum, maximè circa canis ortum: (quomodo thura nasci dicuntur) vnde & ixia appellatur. Hoc vt mastiche vtũtur mulieres. Galenus quoque in lexico vocum Hippocrat. ἰξίνη interpretatur φύλλον τι λευκοῦ χαμαιλέοντος. Quæ VOX Ἰξίνη suspecta esse possit: atque adeo in vulg. lex. alia affertur lectio, nimirum ἰξίαν, & φύλλον: non addito tamen vllius veteris exemplaris testimonio. Ego ex quodam annotatũ reperio ἰξίνη quidem eodem modo, sed φύλλα pro φύλλον. Sciendum est porro Theophrastum lib. 9, cap. 13, De hist. plant. chamæleonis duo genera describentem, ἰξίας non meminisse, (vt annot. vulg. lex.) nec ἰξοῦ, id est visci, quod chamæleonis albi, vt tradit Dioscorides, vel vtriusque radicibus, Plinio teste, innascitur. AT VERO ὁ Ἰξίας alia esse videtur radix, (vt in iisdem annotatur) licet Galen. Simpl. lib. 8, chamæleonis nigri radicem aliquid δηλητήριον habere scripserit. Inter lethales enim radices separatim enumerari à Dioscoride τὸν ἰξίαν: scribente lib. 6, cap. 21, ἰξίας δὲ, ὃς καὶ οὐλοφόνον καλεῖται, ἐν τῷ πίνεσθαι ὁμοιόν τι ὠκίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἐμφαίνει. (ita enim scribendum est, non εἶδός τι ὠκίμῳ) Nicander autem ἰξίαν periphrasticè appellauit ἰξόεν πῶμα, in Alexipharm. Ἰξόεν δ' εἴ τι μὲν τι δόλῳ παρὰ χείλεσι πῶμα Οὐλοφόνον λάψειεν, ὅ, τ' ὠκιμοειδὲς ὄδωδε. (Vbi obserua obiter, ὠκιμοειδὲς ὄδωδε, conueniens cum eo quod Dioscorides dixit, ὅμοιόν τι ὠκίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν ἐμφαίνει. Obserua item VOCEM Οὐλοφόνον, quæ itidem apud Dioscoridem est nomen quo à quibusdam vocatur ὁ ἰξίας. adeo vt non simpliciter considerandum sit hoc vocabulum οὐλοφόνον tanquam epithetum, vt censuisse videtur scholiastes: quum exponit, τὸ οὖλα βλάπτον, ὅλον φονευτικόν. De hac autem voce οὐλοφόνον hæc Gorr. scribit: Οὐλοφόνον dicitur chamæleo herba: non omnis tamẽ chamæleo ita vocatur, vt quibusdam placet, sed tantùm is qui viscũ profundit. vnde Nicander in Alexipharm. οὐλοφόνον ἰξόεν dixit, quasi viscosum. Hæc ille: cuius de adiectiuo ἰξόεις sententia animaduertenda est: quum alioqui illi à quibus ἰξόεις redditur etiam Lethalis, ex hoc loco istius interpretationis occasionem sumpsisse videri possint. Nisi potius quoniam ἰξία est nomẽ certi cuiusdam medicamenti lethalis siue lethiferi, ideo ἰξόεις generaliter pro lethali accipi putauerunt. Scribit

verò εὐλόφωνον, cum accentu in antepenult. quæ scriptura apud Dioscoridem extat: quum apud Nicādrum alteram illam scripturam εὐλοφόνον habeamus) Reprehenditur porro Nicandri scholiastes, qui in illum eius locum annotarit ἰξίαν esse γένος τῆς σίλφης, τῇ χροιᾷ μέλαν: quum post Dioscoridem Aetius lib. 13, cap. 71, ἰξίαν non inter blattas sed inter radices venenatas reposuerit: itidémque Paulus libro 5, cap. 29, scribens, περὶ δηλητηρίων δὲ ῥιζῶν, χαμαιλέων, ἀκόνιτον, θάψια, ἰξίας. Dicitur porro hoc venenum non solùm ὁ ἰξίας, sed etiam ἡ ἰξία. Affertur enim ex Galeno lib. 2 De antidotis, τῇ δὲ τὴν ἰξίαν πιούσῃ βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ' οἴνου καὶ κασσείου. & ex Theophr. lib. 9, De hist. plant. ἔχει δὲ δάκρυον καὶ ἡ ἰξία ἡ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἡ προσάγουσα καλουμένη. Plinius ἰξίαν interpretatur viscum, cum alibi passim, tum in hoc loco, vbi differit de fibris qui castores appellantur, & castorea, testes eorum: scribens, Auxiliantur priuatim contra viscum ex aceto. In qua interpretatione Pliniū lapsum esse quidam existimant, quòd venenum quod ἰξίας dicitur, chamæleonis albi viscum esse falsò crediderit. Alii (quibus potius assentior) mirantur quidem Plinium maluisse interpretari viscum, quàm Græcam vocem, cum Scribonio Largo, retinere: sed ex magna similitudine quam ἰξίας cum aucupatorio visco habet, effectum esse putant vt Plinius viscum reddiderit: quoniam sicuti viscum, cuiusque rei, cui hæserit, tenax est, ita, si deuoretur ἰξίας, omnia glutinat interanea, omnésque contrahit & colligat excrementorum exitus. Tale quid autem de eo testatur Nicandri scholiastes, qui alioqui blattæ genus esse existimauit, vt dictum est. Addam porro his & Gorræi περὶ τοῦ ἰξίου verba, tanquam corollarium: Ἰξίας dicitur chamæleo, vt patet ex Scribonio Largo, vbi de venenis agit, similiter ex Hesychio. Verùm non omnis chamæleo est, sed qui viscum fert: cuiusmodi habetur qui in Creta prouenit, quem Theophrastus lacrymam reddere scripto testatus est. Dioscorides autem ad radices eius profundi viscum quibusdam in locis affirmat, quo mulieres vtatur pro mastiche. Itaque non omnis chamæleo, sed qui viscū remittit, ἰξίας dicitur. Quod discrimen intelligens Nicander, quum in Alexipharmacis vlophoni veneni (quod omnium consensu chamæleo censetur) meminit, adiecta nota εὐλοφόνον ἰξόεν, quasi viscosum, dixit: quod idem erat atque ἰξίας dicere. Non est igitur idem chamæleo & ἰξίας: hoc speciei, illud generis rationem habet. Ac quum chamæleonem veteres in duo genera distinxerint, album & nigrū, & videatur Dioscorides ἰξίαν speciem albi facere, (quod tamen mirum est, quum album bibi posse constet, ἰξίαν verò longè perniciosissimum esse venenum) attamen patet ex eorum dictis chamæleonem ἰξίαν multum esse differētis naturæ à chamæleone viscum non ferente. Nam qui viscum non fert, si albus quidem est, nō est venenatus: (quòd Dioscorides, Galenus & Plinius eum propinent aduersus interaneorū animalia, hydropas & dysuriam) si verò niger est, venenatam quidem & lethiferam radicem habeat, autore Galeno: (qui propterea suadet tantùm ea foris vtendum esse, aduersus scabiem, impetiginem & vitiliginem) sed longè variis ab ixia modis nocentem, multumque diuersa symptomata inuehentem, & notas similiter differentes, & alia quoque remedia poscētem. Testis Paulus Ægineta, qui seorsum de ixia deque chamæleone scripsit, quòd differant tum symptomatis tum curatione. Ex eo enim iudicari potest, Dioscoridem in proœmio libri sexti, venena in suas quæque classes digerentem, non temerè chamæleonem & ixiā inter radices separatim recensuisse. Cæterum ἰξίας dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, hoc est à visco, quasi viscaria planta. Nanque visco redundat tam tenaci & pernicioso, vt nonnisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur. Hæc Gorr. apud quem plura vide.

Ἰξία (sicut & ἰξός interdum) Varix. Poll. Onomast. lib. 4, Κιρσός, ἡ κιρξός, οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδός, παρ' ἄλλοις ἐπὶ γαστέρα, μηρούς, ὄσχεα. Vocatur autem & ἰξίας, (inquit) ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίας συστροφῆς necnon ἰξός. Itidémque à Galeno apud Hippocratem ἰξίαι exponuntur κιρσοί. Sed affertur alia etiam SCRIPTURA, Ἰξαί: ex Plut. in Mario, ἰξῶν αἰσθάνεσθαι. vbi tamen meritò suspectus fuerit genitiuus ἰξῶν, quòd facilis fuerit alicui librario lapsus ex ἰξιῶν in ἰξῶν.

Inuenitur ETIAM Ἰξίνη, SIVE Ἄκανθα ἰξίνη, sed non de eadem planta. Fert tamen ἰξίνη quoque mastichen. Theophr. De hist. pl. l. 9, de iis quæ lacrymam ferunt, συνίσταται καὶ ἐπὶ τῆς χίου καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης· ἐξ ὧν ἡ μαστίχη. Ab eodem eiusdem operis l. 6, c. 3, inter aculeatas reponūtur ἰξίνη & χαμαιλέων. (Reprehenditur autem Gaza qui ἰξίνην carduum pineam interpretatus sit) Idem l. 6, c. 4, hanc describens, ait, ἡ δὲ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυλλον δὲ ἐστιν. ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σφαιρωματικὸς ἄκανθος ἐπιφύεται, ὥσπερ μῆλον ἐπὶ μάλα ἐπικεκρυμμένον ἐπὶ τῶν φύλλων. οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ δάκρυον εὔοσμον· καὶ τοῦτ' ἔστιν ἡ ἀκάνθινη καὶ ἡ μαστίχη. Quæ verba Plinius interpretans habet Hexine: sed nemo dubitat quin Ixine (ex illo ἰξίνη) reponi hîc debeat pro Hexine, & alibi itidem pro Helxine. Verba ipsius Plinii sunt, lib. 21, cap. 16, Hexine rara visu est, neque in omnibus terris est: radice foliosa, ex qua media veluti malum extuberat, cōtectum sua fronde. Huius vertex summus lacrymam continet iucundi saporis, acanthicen appellatam. Vicissim autem ex postremis hisce Plinii verbis rectè emendantur postrema Theophrasti verba, reponendo ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη.

In deriuatione verbi sequentis ἰύζω, illorum autoritate nitor quibus placet ab aduerbio ἰοὺ esse deductum. Fateor alioqui, significationem illius verbi quæ vulgò affertur, nō satis cum illa deriuatione consentire. Sed fieri potest vt ἰύζω primò dictu fuerit de eo qui clamaret ἰοὺ, (sicut αἰάζω scimus dici de illo qui clamat αἶ) licet exemplum huius significationis nullum nobis extet.

Ἰ ΟΥ, aduerb. Hei, Heu, Eheu. sicut οἴμοι. Sed geminari solet hoc aduerb. ἰοὺ: sicut & cætera id genus. Habes in Aiace Soph. p. 44, meæ editionis. Apud Lucianum is qui vapulat, clamat, ἰοὺ, ἰού: in Timone, τί ἐστι; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι. ὦ Ἡράκλεις. ἰού, ἰού. προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. Plutarchus in libro De def. orac. ἀναβοήσαντα, ἰοὺ, ἰού· δυσχερὲς τὸ σχῆμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἥκειν κομίζοντας ἡμῖν. Legitur & apud Platonem in Gorgia, ἰού, ἰού. Non solùm autē geminatum, sed multoties repetitum inuenitur apud Aristophanem. Ex Luciano affertur & genitiuo iūctum, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού, δεινῶν βουλευμάτων.

Ἰοὺ interdum non gementis est, sed contrà exultātis. Sed hàc in significatione quidam SCRIBI Ἰοῦ cum circunflexo tradunt. ἀφεσαντῶν ἐπὶ χαρᾶς, (inquiūt) ἰξαυόεται δὲ ἐπὶ θλίψεως. Neque tamen hæc scriptura vulgatis Platonis editionibus confirmatur: vtpote apud quem De rep. libro 4, sit vox exultantis propter rem deprehensam quæ inuestigabatur, ὀξυτόνως tamen scripta: ἰοὺ, ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἴχνος ἔχειν· καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Ne autem valde mirer particulam istam, quæ alioqui gemētium est, exultationis contrà indicem nonnunquam esse, facit particula ἰὼ, quæ itidem contrarium hunc vsum interdum obtinet.

¶Ἰύζω, Clamo ἰού: si quidem verum sit ab ἰοὺ esse deductum hoc verbum, vt αἰάζω ab αἶ. Sed nullum affertur huius significationis exemplum: ac fieri potest vt ob-

soleuerit. Alioqui pro ea videri queat facere copulatio A
verbalis ἰυγὴ cum σόνος apud Sophoclem. A grammaticis dicitur esse, Vocem talem edo qualis est sibilantis. Homerus Iliad. ρ, de leone loquens bouem ex armēto raptum vorante, — ἀμφὶ δέ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀντίον ἐλθέμεναι. Vbi Eustathius annotat ἰύζειν esse εἶδος συριγμοῦ. Apud eundem poetam legimus Odyss. ο, Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Vbi idem scholiastes annotat duntaxat ἰύζειν esse φωνὴν ἀφιέναι. In quendam autem locum libri ε Ilia- B
dis, vbi poeta verbali ἰυγμός vtitur, subiungens nomini μολπῇ, annotat idem enarrator, ἰυγμὸν & ἰύζειν esse φωνὴν ἀφιέναι, ὁποίαν καὶ τὸν συριγμόν. Autor breuium schol. in illo loco libri ρ Iliadis, ἰύζουσιν exponit ἀγροικικὴ φωνῇ προσφωνοῦσι, item προσφωνοῦσι. addens factū esse hoc verbum ex aduerbio ἰού. At verò idem scholiastes (si tamen eiusdem & hæc scholia esse credendum est) in illo altero loco qui legitur Od. ο, ἰύζοντες exponit βοῶντες, id est clamantes. Sed magis mihi placet expositio C
quæ apud Etymologū legitur, videlicet συρίζοντες, (nā reponi debet συρίζοντες pro συρίζοντος, vt ἰύζοντες pro ἰύζοντος) ac melius cum iis quæ ab Eustathio traduntur conuenit. Quæ autem apud eundem grammaticū (Etymologum dico) subiunguntur, καὶ ἰύζουσι, ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται &c. eadem sunt cum illis quæ modò ex scholiaste Homeri attuli: atque adeò inde à quopiam adiecta fuisse puto: vt alia pleraque apud eum legi existimo, quæ illius non sunt, sed hinc inde addita. In vulg. lex. redditur Fistula cano, item Agresti voce profero. quæ secunda expositio ex illis scholiastæ verbis sumpta est. At prima nescio cuius autoritate nitatur, estque mihi suspecta. Aliud enim est Sibilo, aliud, Fistula cano. Additur verò & tertia interpretatio, Clamo vt mulieres. Cui interpretationi occasionem putarem præbuisse locum Homericum qui ex Odyss. ο, allatus fuit, nisi ibi non γυναικῶν tantùm, sed ἀνέρων etiam, & quidem priore loco, fieret mentio. Illi certè interpretationi videri queat patrocinari expositio quæ à scholiaste Sophoclis datur nomini ἰυγὴ, videlicet ὀξεῖα βοή. Quinetiam schol. Theocriti ait esse E
τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulierib⁹ dici. Non minus tamē tutū fuerit simpliciter & generaliter interpretari Clamo. potest enim hæc interpretatio Hesychii pariter & Suidæ testimonio confirmari. Sed apud Hesych. legitur ἰυζεῖ, tanquam à prima circumflexorum coniugatione: quam scripturam mendosam esse puto pro ἰύζει. In iisdem illis lexicis affertur ex Callimacho, ἰύζων δ' αἰν' ὄρος. subiungiturque mira expositio, λαχὼν καὶ κληρωθείς. Verùm non mira tantùm sed prorsus aliena esse hæc expositio, atque adeò alienum locum occupare facile iudicari potest. Indicabo autem huius tā F
crassi erroris originem in Ἰυκτής: vbi & de ipso verbo Ἰύζω aliquid addam.

Ἰυγμός, οῦ, ὁ, Vox tanquam sibilantis, seu Vox sibilo similis. Aut etiam Sibilus. Reddi potest & Clamor, sequēdo ea quæ de verbo ἰύζω dicta fuerunt. Homerus Iliad. σ, — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Vbi annotat Eustathius & ἰυγμοῦ eam esse differentiam quæ sit λόγου ἐμμελοῦς & βοῆς ἀμελοῦς. nam μολπὴν esse μετὰ μέλους ἔπος: at ἰυγμὸν, esse φωνὴν G
ἄσημον, ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. In vulg. lex. exponitur etiam Fistulæ cantus. Vide Ἰυγή. Apud Hesych. legitur ETIAM Ἰυχμός.

Ἰυκτής, οῦ, ὁ, Sibilator, Qui sibilat: aut certè, Qui vocem edit sibilo similem: sequendo ea quæ in ἰύζω dicta fuerunt. In v. l. redditur Edens sibilum, item Vocalis. adduntúrq; hæ expositiones Græcæ, συρικτής, ὁ ληρόφθογγος. quæ ex scholiaste Theocriti sumptæ sunt, in hunc versum Idyllii quod Βουκολιασταὶ inscribitur, Γελᾶντι δ' ἐκ τᾶς λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας. Ita enim versum illum H
explanat scholiastes, γελῶντος δ' ἐκ τοῦ ἔξω ὁ Μενάλκας συρικτὸς, ὁ ληρόφθογγος. Et addit, ἔοικε γὰρ σημαίνειν τὸ ἰυκτής. Καλλίμαχος, Ἰύζων δ' αἰν' ὄρος. Quoniam autem illis Callimachi verbis subiunguntur ista λαχὼν καὶ κληρωθείς, inde factum est vt in postrema vulgatium lexicorum editione (qui error tam fœdus támque crassus est vt fœdior & crassior vix vllus esse possit) ita posita sint quasi iis exponeretur verbum ἰύζειν. Atqui satis superque manifestum est scholiastem non iam de participio ἰύζων loqui, sed exponere illam Theocriti vocem λαχὼν, voce κληρωθείς: vt etiam particula καὶ, quæ & alibi sæpe hunc vsum habere cōperitur. Verùm & iis quæ de ipso verbo ἰύζω dicta fuerunt suprà, hoc addēdum est, scholiastem illum ibi scribere ἰύζειν esse τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici. Legitur porro in v. l. & Ἰυγκτής.

Ἰυγή, ῆς, ἡ, idem quod ἰυγμός, de quo paulo antè dictum fuit. Soph. in Philoctete, pag. 411, meæ editionis, Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου Τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; Vbi scholiast. ἰυγὴν exponit ὀξεῖαν βοήν. Obseruandum est autem copulari ἰυγὴν & στόνον. hæc enim copulatio pro ea significatione verbi ἰύζειν cui primū locum dedi, facere videri potest. Atque vt ἰυγὴν scholiastes Sophoclis tradit esse ὀξεῖαν βοὴν, ita ἰύζειν exponi possēt ὀξέως βοᾶν. Extat & apud Nicandrum illud verbale ἰυγὴ, in Theriacis, de basilisco, Οἷα δέ οἱ κείνου πολυσχιδέα κνώδαλα γαίης Ἰυγὴν μίμνουσιν. vbi scholiastes ἰυγὴν esse ait φωνήν τινα vel βοὴν ἀλλόκοτον, ἀπὸ τῆς συμβαινούσης περιπετείας. Cæterùm I. ἰυγμός reddi posset Fistulæ cantus, (quæ interpretatio habetur in vulg. lex.) non dubium est quin & hoc ἰυγὴ ita interpretari possimus. Sed hæc interpretatio cōueniet cum ea quæ in iisdem tribuitur verbo ἰύζω, videlicet Fistula cano: cuius significationis exemplum desidero.

AT VERO Ἴυγξ, γγος, ἡ, (quod itidem ab ἰύζω deriuatū existimatur) nomen est auiculæ quam Torquillā necnon Verticillam quibusdam appellare placuit. Eam describit Aristoteles Hist. anim. l. 2, cap. 12. A quibusdā dicta etiam fuit Motacilla, tanquam vna eadémque cum illa quæ σεισοπυγὶς siue κιναιπυγὶς nominatur, (assentitúrque illis Suidas, scribens, ἴυγξ τὸ ὄρνεον τὸ καλούμενον σεισοπυγὶς) sed reprehenduntur qui illam cum hac confundunt: quam κίναιδιον etiam vocatam fuisse Hesych. & Suidas autores sunt. A Galeno autem libro 4, τῶν κατὰ τόπους fertur dicta κιναιδος.

Ἴυγξ, (vt quædam poetica fabula perhibet, cuius meminerunt scholiastæ Pindari & Theocriti, necnon Suidas) mulier quædam fuit quæ quum Iouem incantamentis quibusdam & magicis artibus ad amorem sui vel ad amorem Ιûs pellicere conaretur, à Iunone in auem mutata fuit, seruato eodē nomine. Hinc autem factum est vt auem istam ad amatorias illecebras iuuare, eáque magas ad suas incantationes suáque venēficia vti creditum sit. Bud. ἴυγγας vertit Veneficia illecebrosa, in hoc Synesii loco, πρὸς δὲ Αἰγύπτιοι φαρμακῆς. καὶ σὺ πάντα ὅμηρ.. φείδιτω, ὅτι καὶ αὐτὸς ἴυγγας πλήρεις ἐπιπλακὰς ἐκπίμπτεις ἀπ' Αἰγύπτου. Cui loco hunc Xenophontis subiungit, οὐκ ἀπὸ τῶν φίλτρων τι καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων. Vtitur autē Synesius & aliis in locis voce ἴυγγες pro illecebris. Itidémque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eoquod nos ad aliquid pellicit. Ex Xenophontis Apomnemon. affertur ἴυγγα ἔχειν pro Habere illecebram, & pelliciendi artificium tenere. Exēpla huius metaphoricæ significationis & apud Suidam inuenies. Apud Pindarum Nem. ode 4, ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ scholiastes exponit ἐπιθυμίᾳ.

Ἴυγξ fertur dictus & ipse magarum turbo seu rhōbus. Vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ significationem illam habere crediderint. Sed scholiastes Veneream auem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adiutricem habeant. Vide plura de eadem voce ibidem.

Digitized by Google

Digitized by Google